

**CỔ
HI**

Vĩnh Dạ Chân Hành

VĨNH DẠ THẦN HÀNH

Tác giả: Cổ Hi

Thể loại: Linh dị, Đại Thần, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhân sinh luôn lặp lại quá trình tiễn người quen cũ, nhận thức một ít người quen mới mà thôi.

Chỉ là dần dần lại có cảm giác lười nhác nhận biết người mới.

—

Cường giả lễ nhượng thì được gọi là khiêm tốn. Nhược giả khiêm nhường, chỉ là hạng nhu nhược!

Mềm lòng chính là tàn nhẫn đối với bản thân!

—

Sương mù màu xám bao phủ, thế giới đắm chìm trong bóng đêm.

Bên tai người nghe được tiếng rít gào trầm thấp và tiếng gặm thức ăn;

Trong mũi người ngửi được mùi thối rửa trộn lẫn với máu tươi nồng nặc;

Người vừa chạm đến tứ chi mềm nhũn, ẩm ướt? Đừng kích động, đó chỉ là “Thân nhân” vẫn làm bạn bên cạnh người thôi.

Một tôn tại sinh ra trong bóng đêm, lại lấy lưỡi dao sắc bén lấp lánh ánh sáng chém nát, hủy diệt hết thảy!

Đó là câu chuyện kể về một tôn tại khiến cho đám sinh linh du đãng trong bóng đêm, phải điên cuồng trốn về phía mà chúng nó mệnh danh là “Ánh sáng”.

Đây chính là tác phẩm tâm huyết hoàn toàn mới của Cổ Hi, sau các bộ truyện “Tiệm Sủng Thú Siêu Thần”, “Hắc Ám

Vương Giả”, “Hắc Âm Văn Minh”, “Trọng Khải Mạt Thế”
được nhiều người đón đọc

Vĩnh Dạ Thần Hành

☆ Mục Lục ☆

———— o O o ————

Vĩnh Dạ Thần Hành

Chương 1. Hắc Nhìn Thấy!!!

Chương 2. Làm Người Nên Thiện Lương...

Chương 3. Ma Ma Quỷ Di!!!

Chương 4. Khư Giới Và Hiện Thực!!!

Chương 5. Không Được Thương Tôn Con Trai Của Tao!!!

Chương 6. Nhân Gian Luyện Ngục!!!

Chương 7. Người Sống Sót Sau Sự Kiện Khư Thú Cấp C ‘Dục Ma Cơ’

Chương 8. Đừng Cho Chúng Nó Biết... Hắc Nhìn Thấy...

Chương 9. Dâu Tây Tươi Và Lần Đầu Tiên Thấy...

Chương 10. Tại Sao Tôi Phải Hoài Nghi Ma Ma Của Mình?

Chương 11. Hành Động Tự Bảo Vệ...

Chương 12. Khư Nhãn!

Chương 13. Giam Giữ Cho Đến Khi Bình Thường Mới Thôi...

Chương 14. Thiếu Niên Đặc Thù!!!

Chương 15. Vì Sao Ở Nơi Đây Cũng Có Khư???

Chương 16. Tao Chỉ Già Thôi, Không Có Điếc!

Chương 17. Áo Dài Trắng, Đi Tất Lưới, Xỏ Giày Cao Gót Đỏ...

Chương 18. Hoài Nghi Ghê Gớm!!!

Chương 19. Năng Lực Chịu Đựng Hơn Người...

[Chương 20. Tác Dụng Của Khư Nguyên Dịch!!!](#)

[Chương 21. Là Kiệt Tác Của Ai???](#)

[Chương 22. Có Tới Hai Con... Sao Chì Lại Bảo Em Miêu Tả Một???](#)

[Chương 23. Sở Thích Độc Đáo Thật!!!](#)

[Chương 24. Nếu Không Thông Qua Thì Sao???](#)

[Chương 25. Phòng Chùng Thời Điểm Chúng Ta Nhìn Thấy Nó, Đã Chết Mất Rồi...](#)

[Chương 26. Luyện Tập Mở Mắt???](#)

[Chương 27. Hạ Tĩnh Tương!!!](#)

[Chương 28. Tịnh Khư Tề! Tìm Kiếm Cảm Giác Mở Khư Nhân?](#)

[Chương 29. Toàn Thân Mình đều Được Mỹ Thực Của ‘Ma Ma’ Vây Quanh!!!](#)

[Chương 30. Chẳng Lẽ Cô Ấy Không Nhìn Thấy... Là Vì Như Vây?](#)

[Chương 31. Vấn Đề Không Phải Ở Thanh Kiếm... Mà Là Tay Của Mình!!!](#)

[Chương 32. Làm Vây Không Công Bằng!](#)

[Chương 33. Làm Như Vây Không Sợ Điên Mất Sao?](#)

[Chương 34. Chỉ Có Biểu Hiện...](#)

[Chương 35. Thử Nghiệm Biên Độ Tăng Trưởng Của Khư Lực!](#)

[Chương 36. Chỗ Tốt Quá Lớn! Tai Họa Thành May Mắn???](#)

[Chương 37. Cậu Cần Phải Cố Lên...](#)

[Chương 38. Có Thể Sống Sốt, Thật Là May Mắn!!!](#)

[Chương 39. Những Thứ Không Thể Nhìn Thấy Bằng Mắt Thường!!!](#)

[Chương 40. Khi Cô Nhìn Thấy Đồ Ăn, Sẽ Bị Dọa Chạy Sao?](#)

[Chương 41. Anh Nhìn Thấy Em Nha...](#)

[Chương 42. Không Được Thơm Ngon Như Đại Ca Ca Kia...](#)

[Chương 43. Nơi An Toàn Nhất Lại Trở Thành Hồng Tâm Trí Mạng...](#)

[Chương 44. Là Bởi Vì Nó Nhìn Thấy Hấn... Mỹ Vị Nhất Sao?](#)

[Chương 45. Hóa Ra Đại Ca Ca Mới Là Tên Quái Vật Kia...](#)

[Chương 46. Nhất Kích Tắt Sát!!!](#)

[Chương 47. Hội Truy Quang!](#)

[Chương 48. May Mắn, Lần Này Là ‘Ma Ma’ Bảo Vệ Mình](#)

[Chương 49. Công – Phòng – Giải](#)

[Chương 50. Chiến Đấu Mới Là Giáo Viên Tốt Nhất Của Cậu!!!](#)

[Chương 51. Triệu âm Nguyệt!!!](#)

[Chương 52. Cậu Có Cảm Giác... Muốn Giết Chết Chúng Tôi Hay Không?](#)

[Chương 53. Khư Lực Giả Trời Sinh!!!](#)

[Chương 54. Nếu Dạy Mãi Vẫn Không Học Được... Cũng Bị Trừng Phạt Sao?](#)

[Chương 55. Con Khư Trong Phòng Ngủ!!!](#)

[Chương 56. Cấp Bậc Của Huấn Luyện Viên Cũng Không Được...](#)

[Chương 57. Này... Khư Đang Ở Ngay Bên Cạnh Mấy Người Đó!](#)

[Chương 58. Huấn Luyện Thực Chiến!!!](#)

[Chương 59. Nguy Hiểm Tới Gần!!!](#)

[Chương 60. Câu Hỏi Không Có Đáp Án...](#)

[Chương 61. Kết Thúc Hai Tháng Ở Huấn Luyện Doanh!](#)

[Chương 62. Tào Huynh... Tôi Có Thể Hiểu Được Tâm Tình Của Anh!!!](#)

[Chương 63. Tập Hợp Khẩn Cấp!](#)

[Chương 64. Chăn Nuôi Khư???](#)

[Chương 65. Chúng Ta Vẫn Nên Rút Lui Đi Là Hơn...](#)

[Chương 66. Tiến Cống Cho Khur!!!](#)

[Chương 67. Bị Du!](#)

[Chương 68. Có Chút Bỏ Gần Tìm Xa...](#)

[Chương 69. Chơi Là Như Thế Này Sao?](#)

[Chương 70. Hiểu Lầm Lớn Rồi!!!](#)

[Chương 71. Rõ Ràng Chỉ Dùng Một Kiếm Là Có Thể Giải Quyết Xong...](#)

[Chương 72. Mảnh Da Kỳ Lạ!!!](#)

[Chương 73. Thanh Niên Kỳ Lạ!!!](#)

[Chương 74. Phải Giấu Kỹ Nha...](#)

[Chương 75. Bị Thử Lạ Lùng Dung Nhập Vào Cơ Thể!!!](#)

[Chương 76. Điều Kiện Để Về Hưu...](#)

[Chương 77. Chẳng Lẽ Người Ấy Cũng Giống Hấn???](#)

[Chương 78. Đại Tử Diêm Mạc Na!!!](#)

[Chương 79. Hiệp Hội Chung Khí!!!](#)

[Chương 80. Thành Kiến Và Ngạo Mạn Là Hết Thuốc Chữa...](#)

[Chương 81. Kết Hôn Sinh Con... Chỉ Làm Hại Người Ta Thôi!!!](#)

[Chương 82. Súng Phá Khur!!! Vũ Khí Cấm Ky!!!](#)

[Chương 83. Sau Lưng Cậu... Có Cái Gì Đó!!!](#)

[Chương 84. Đáng Yêu Đến Mức... Muốn Ăn!!!](#)

[Chương 85. Cô Ấy Có Thể Nhìn Thấy Thứ Gì???](#)

[Chương 86. Thư Mời Của Hội Truy Quang!!!](#)

[Chương 87. Lãnh Sự!!!](#)

[Chương 88. Nơi Này Có Hương Vị Không Tội...](#)

[Chương 89. Không Tìm Thấy Lý Do Để Từ Chối!!!](#)

[Chương 90. Điều Kiện Chuyển Hóa Hình Thái Thứ Hai!!!](#)

[Chương 91. Đâu Phải Ai Cũng Có Thể Gia Nhập???](#)

[Chương 92. Kiếm Tiền Thật Không Dễ...](#)
[Chương 93. Nhiệm Vụ Giới Hạn Thời Gian!!!](#)
[Chương 94. Các Người... Đều Mù Hết Rồi Sao?](#)
[Chương 95. Anh Thích... Mái Tóc Dài Của Em!!!](#)
[Chương 96. Nỗ Lực Hết Sức Tạo Nên Kỳ Tích!!!](#)
[Chương 97. Một Bên An Nhân Dưỡng Sinh, Một Bên Liều Mạng Lao Động!!!](#)
[Chương 98. Khó Khăn Rất Lớn!!!](#)
[Chương 99. Con Khư Thành Thật...](#)
[Chương 100. Người Một Nhà...](#)
[Chương 101. Bước Vào Khư Giới!!!](#)
[Chương 102. Nhà!](#)
[Chương 103. Đến Tột Cùng Khư... Là Cái Gì?](#)
[Chương 104. Là Môi!](#)
[Chương 105. Tuyệt Vọng!](#)
[Chương 106. Tao Muốn Ăn...](#)
[Chương 107. Làm Vậy Cũng Tương Đương Với Chết!](#)
[Chương 108. May Mà... Hẳn Diễn Không Tồi...](#)
[Chương 109. Con Nhện Khư!](#)
[Chương 110. Thế Giới Không Có Mai Phù, Đó Là Ảo Cảnh!!!](#)
[Chương 111. Đến Tột Cùng Ai Mới Là Quái Vật?](#)
[Chương 112. Chạy Trốn Chết!](#)
[Chương 113. Đừng Lề Mề Nữa...](#)
[Chương 114. Vương Đại Gia Thần Bí!!!](#)
[Chương 115. Loại Miễn Cường Này... Rất Chi Là Miễn Cường](#)
[Chương 116. Hình Thái Thứ Hai Mạnh Đến Vậy Sao???](#)
[Chương 117. Chỉ Là Một Lũ Chuột Trong Cống Ngâm...](#)
[Chương 118. Con Người Và Cái Tên Cẩm Ky!](#)

[Chương 119. Không Cần Bảo Vệ Tôi Thế Đâu!!!](#)

[Chương 120. Khư Binh](#)

[Chương 121. Cậu Ấy Sẽ Tự Biết Nên Lựa Chọn Như Thế Nào...](#)

[Chương 122. Có Lẽ Những Người Thích Phá Hư Quy Củ Đều Trở Thành Đại Nhân Vật Cả Rồi...](#)

[Chương 123. Những Kẻ Khủng Bó Kia Đều Lộ Diện Rồi Sao???](#)

[Chương 124. Mặt Nạ Quỷ Nguyệt!!!](#)

[Chương 125. Nhiệm Vụ Tiếp Theo!](#)

[Chương 126. Tiền Có Thể Mua Được Hết Thấy!!!](#)

[Chương 127. Tác Dụng Của Gương!](#)

[Chương 128. Những Thứ Bản Thủ Được Hình Thành Dựa Trên Oán Khí...](#)

[Chương 129. Nhược Điểm!](#)

[Chương 130. Cậu Cũng Muốn Gọi Kỹ Nữ Sao???](#)

[Chương 131. Không Phải Đáng Sợ, Mà Là Khủng Bó!](#)

[Chương 132. Nhiệm Vụ... Tìm Mèo!](#)

[Chương 133. Đây Là Thế Giới Dành Cho Người Thông Minh, Tim Đen...](#)

[Chương 134. Chạy Mau...](#)

[Chương 135. Chu Dã Gặp Ngụy...](#)

[Chương 136. Đây Chính Là Số Mệnh Của Bọn Họ Sao?](#)

[Chương 137. Nếu Mọi Thứ Đều Có Thể Dùng Tiền Để Đong Đếm...](#)

[Chương 138. Diệt Môn Cũng Là Chuyện Bình Thường???](#)

[Chương 139. Cao Tộc...](#)

[Chương 140. Cậu Muốn Giết Bọn Họ Sao? Để Tôi Dạy Cậu...](#)

[Chương 141. Thảm Án Diệt Môn...](#)

[Chương 142. Sở Thủ Vệ Thành Bang](#)

[Chương 143. Cô Cảm Thấy Giết Khư Khó Hay Giết Người Khó???](#)

[Chương 144. Dễ Tàn Như Một Bông Hoa...](#)

[Chương 145. Đội Ngũ Trường Thọ!](#)

[Chương 146. Có Phải Cậu Đã Quên Rút Kiếm Rồi???](#)

[Chương 147. Vừa Rồi Là Ảo Giác Sao???](#)

[Chương 148. Người Đeo Mặt Nạ Chú Hề!](#)

[Chương 149. Trương Lệ Dao](#)

[Chương 150. Tai Hại Do Quản Lý Quá Tốt!](#)

[Chương 151. Mục Đích Chân Chính!](#)

[Chương 152. Hẹn Gặp Lại...](#)

[Chương 153. Tôi Muốn Tặng Bạn Bè Một Món Quà Nhỏ!!!](#)

[Chương 154. Kẻ Đột Nhập!](#)

[Chương 155. Trốn Cũng Không Có Ý Nghĩa...](#)

[Chương 156. Quái Vật Đã Chết!!!](#)

[Chương 157. Cô Bé Chân Dài Biển Thái...](#)

[Chương 158. Viên Thủy Tinh Màu Đỏ!](#)

[Chương 159. Hắc Vừa Làm Thệt Một Vị Siêu Cấp Phú Ông???](#)

[Chương 160. Truyền Thuyết Về Linh Bí...](#)

[Chương 161. Cuộc Sống Nghèo Túng Đã Hạn Chế Sức Tưởng Tượng Của Hắc!!!](#)

[Chương 162. Cô Là Con Giun Trong Bụng Tôi Sao?](#)

[Chương 163. Tác Dụng Phụ!](#)

[Chương 164. Sớm Không Chết, Muộn Không Chết...](#)

[Chương 165. Cậu Muốn Hẹn Tôi Sao???](#)

[Chương 166. Ném Xác!](#)

[Chương 167. Kết Giới Sợi Khư!](#)

[Chương 168. Táp Chết???](#)

[Chương 169. Triển Khai Kế Hoạch!](#)
[Chương 170. Hồn Loạn!](#)
[Chương 171. Uổng Phí Rồi???](#)
[Chương 172. Tiên Hạ Thủ Vi Cường!!!](#)
[Chương 173. Tìm Khư!](#)
[Chương 174. Tôi Còn Sợ Hơn...](#)
[Chương 175. Không Đội Trời Chung!](#)
[Chương 176. Sợ Hở!](#)
[Chương 177. Nếu Thông Minh Một Chút Thì Tốt Rồi...](#)
[Chương 178. Tôi Chọn Cậu!](#)
[Chương 179. Quá Trình Điều Tra Của Cục!](#)
[Chương 180. Mạnh Mối Tại Hiện Trường!](#)
[Chương 181. Kết Quả Điều Tra!](#)
[Chương 182. Làm Việc Tốt, Nhất Định Phải Để Lại Tên!](#)
[Chương 183. Ba Người Lạ Mặt!](#)
[Chương 184. Lý Do Đó Là Đủ Rồi!](#)
[Chương 185. Một Đầu Hai!](#)
[Chương 186. Chênh Lệch Quá Lớn!](#)
[Chương 187. Loại Mánh Lới Vụng Về...](#)
[Chương 188. Mua Dây Buộc Minh!](#)
[Chương 189. Thiếu Nữ Trong Nhụy Hoa!](#)
[Chương 190. Phải Hủy Diệt!](#)
[Chương 191. Gặp Gỡ Tại Khư Giới!](#)
[Chương 192. Tôi Sai Rồi!!!](#)
[Chương 193. Cô Thực Sự Coi Trọng Tôi Nha...](#)
[Chương 194. Vậy Cô Muốn Báo Đáp Tôi Ra Sao???](#)
[Chương 195. Nơi Đây Vẫn Còn Một Con Khư Cấp A...](#)
[Chương 196. Hạt Giống!](#)

[Chương 197. Đến Quỷ Cũng Không Tin!](#)
[Chương 198. Gặp Người Quen Cũ!](#)
[Chương 199. Thành Kiến Và Ngạo Mạn!](#)
[Chương 200. Thành Ý? Biểu Hiện?](#)
[Chương 201. Trần Thiên Ngâm!](#)
[Chương 202. Phân Công Hành Động!](#)
[Chương 203. Thảm Cảnh Ngồn Ngang Khắp Nơi!](#)
[Chương 204. Ai Nói Bạn Bè Thì Không Hổ Nhau?](#)
[Chương 205. Tôi Cho Cậu Đánh Một Cái, Rồi Chúng Ta Rời Đi...](#)
[Chương 206. Người Ta Là Thực Lực Ca Đó...](#)
[Chương 207. Có Khư Cấp C, Mau Chạy Đi!!!](#)
[Chương 208. Thực Xin Lỗi...](#)
[Chương 209. Đừng Có Đùa!](#)
[Chương 210. Đêm Hôm Đó...](#)
[Chương 211. Biện Pháp Để Khắc Chế Cáo Già...](#)
[Chương 212. Có Việc Cầu Người Là Chuyện Tốt!](#)
[Chương 213. Bọn Họ Là Chuyên Nghiệp!](#)
[Chương 214. Dán Miệng!](#)
[Chương 215. Những Vị Thủ Lĩnh Của Hội Truy Quang!](#)
[Chương 216. Muốn Tiếp Tục Sinh Tồn, Thật Sự Khó Khăn...](#)
[Chương 217. Sáu Đại Chúng Hệ!](#)
[Chương 218. 50 Vạn!](#)
[Chương 219. Khu Vực Bí Mật!](#)
[Chương 220. Không Có Vấn Đề, Thì Tạo Vấn Đề!](#)
[Chương 221. Rắc Rối!](#)
[Chương 222. Ông Sẽ Gọi Cảnh Sát Bắt Tôi Sao???](#)
[Chương 223. Thực Lực Và Nhân Mạch, Cái Nào Quan Trọng Hơn???](#)

[Chương 224. Phá Xác Khai Khiếu!](#)

[Chương 225. Trừ Phi Kẻ Bị Giết Là Người Xấu!](#)

[Chương 226. Tôi Muốn Điều Tra Vài Người!](#)

[Chương 227. Lá Thư Bí Ẩn!](#)

[Chương 228. Người Đàn Ông Bình Tĩnh!](#)

[Chương 229. Đến Nơi Hẹn!](#)

[Chương 230. Rời Khỏi Thành!](#)

[Chương 231. Đạn Pháo!](#)

[Chương 232. Đến Địa Ngục Mà Hỏi!](#)

[Chương 233. Khư Binh Cẩn Nuốt!](#)

[Chương 234. Dụng Cụ Gọi Khư!](#)

[Chương 235. Sinh Vật Quái Lạ!](#)

[Chương 236. Nguồn Gốc Của Khư Binh!](#)

[Chương 237. Trở Mặt!](#)

[Chương 238. Chúng Ta Là Bạn!](#)

[Chương 239. Tan Đàn Xẻ Nghé! Lạc Đường!](#)

[Chương 240. Ngọn Hải Đăng!](#)

[Chương 241. Nghĩ Hậu Là Ai?](#)

[Chương 242. Cậu Cầm Theo Cái Đầu Làm Gì?](#)

[Chương 243. Trở Về!](#)

[Chương 244. Đòn Phản Công!](#)

[Chương 245. Anh Có Quen Biết Tử Thần Không?](#)

[Chương 246. Tiền Tôi Nhận, Mạng Của Anh, Tôi Cũng Muốn!](#)

[Chương 247. Lại Một Vụ Án Không Tìm Được Hung Thủ...](#)

[Chương 248. Cô Yên Tâm, Tôi Chỉ Muốn Tiền...](#)

[Chương 249. Đột Phá! Về Nhà???](#)

[Chương 250. Bọn Họ Đều Ở Trong Nhà...](#)

[Chương 251. Nhanh Như Suy Nghĩ Của Bản Thân?](#)
[Chương 252. Lại Trắc Nghiệm Tinh Thần!](#)
[Chương 253. Chẳng Lẽ Trảm Khư Là Không Đúng Đắn Sao?](#)
[Chương 254. Điều Khiển Tinh Tế!](#)
[Chương 255. Vòng Xoáy Màu Đen!](#)
[Chương 256. Biến Hóa Của Sợi Khư!](#)
[Chương 257. Bạn Bè Cũ...](#)
[Chương 258. Vận Mệnh???](#)
[Chương 259. Ngẫu Nhiên Thôi!](#)
[Chương 260. Phiền Nao Của Tôi Không Đắt Tiền Đến Thế!!!](#)
[Chương 261. Điểm Đặt Neo!](#)
[Chương 262. Cách Giao Dịch Bằng Điểm Đặt Neo!](#)
[Chương 263. Lần Sau Nhớ Đưa Tôi Theo...](#)
[Chương 264. Câu Nói Của Huấn Luyện Viên!](#)
[Chương 265. Móng Vuốt Màu Đen Và Cô Gái Áo Đỏ!](#)
[Chương 266. Mai Phù Rời Đi!](#)
[Chương 267. Đừng Bảo Là Cậu... Giận Tôi Nha?](#)
[Chương 268. Hắn Là Quân Vương?](#)
[Chương 269. Tiền Tài Không Phải Tục Vật Đâu...](#)
[Chương 270. Là Mai Phù???](#)
[Chương 271. Thời Gian Là Chất Xúc Tác Mạnh Nhất...](#)
[Chương 272. Cậu Sẽ Lựa Chọn Như Thế Nào???](#)
[Chương 273. Không Chiếm Được Thì Hủy Diệt!!!](#)
[Chương 274. Cô Đừng Tự Tìm Đường Chết!!!](#)
[Chương 275. Súng Bắn Tia Phiên Bản Đặc Biệt Cải Tiến!!!](#)
[Chương 276. Cậu Ấy Chính Là Loại Thứ Hai!](#)
[Chương 277. Vào Nội Thành!](#)
[Chương 278. Đó Chính Là Đám Heo Thành Đê???](#)

[Chương 279. Tôi Để Cậu Sống Sót...](#)
[Chương 280. Mặc Thất Gia Bá Đạo!](#)
[Chương 281. Tiến Vào Động Khư!](#)
[Chương 282. Sống Sót Mới Là Quan Trọng Nhất!!!](#)
[Chương 283. Ai Tụt Lại Phía Sau Sẽ Chết!](#)
[Chương 284. Mò Cá!](#)
[Chương 285. Các Người Cũng Xứng Sao???](#)
[Chương 286. Cậu Không Sợ Chết Sao?](#)
[Chương 287. Cả Đồi Cũng Không Thể Báo Thù...](#)
[Chương 288. Cướp Xác!](#)
[Chương 289. Cơ Hội Làm Chó Săn...](#)
[Chương 290. Phản Kháng Là Ngu Xuân!](#)
[Chương 291. Vẫn Là Cậu Giảo Hoạt!](#)
[Chương 292. Tách Ra!](#)
[Chương 293. Hắc Âm Đồng Hành! Truy Tung!](#)
[Chương 294. Một Màn Đáng Sợ!](#)
[Chương 295. Điềm Đáng Sợ Của Hệ Trọng Cầu!](#)
[Chương 296. Chuyện Khó Chịu Hơn Đạp Chết Một Con Chuột...](#)
[Chương 297. Chỉ Có Tốc Độ, Mới Là Vương Giả Tuyệt Đối!](#)
[Chương 298. Thế Giới Tâm Linh!](#)
[Chương 299. “Ca ca” Chạy Mau!](#)
[Chương 300. Còn Lại Ba Kẻ Hình Thái Thứ Hai!!!](#)
[Chương 301. Ám Sát Giả Quay Lại!](#)
[Chương 302. Con Mắt Của Thần Ceres!](#)
[Chương 303. Vì Sao Còn Chưa Bắt?](#)
[Chương 304. Bài Học Kiên Nhẫn!](#)
[Chương 305. Khí Thể Màu Xám!](#)

[Chương 306. Năng Lực Động Thái Thị Giác!](#)

[Chương 307. Bí Thuật Điều Khiển Khư Lực!](#)

[Chương 308. Nhà Dột Lại Mưa Suốt Đêm...](#)

[Chương 309. Rời Khỏi Nhà!](#)

[Chương 310. Hình Thái Thứ Hai Của Hứa Thâm!](#)

[Chương 311. Cô Ấy Là Bạn Của Tao!!!](#)

[Chương 312. Tình Báo Là Nhân Tố Đệ Nhất](#)

[Chương 313. Chết Thật Rồi!](#)

[Chương 314. Ý Tưởng Không Tội!](#)

[Chương 315. Kiểm Kế Thu Hoạch! Khư Binh Dung Hợp!](#)

[Chương 316. Nhiệm Vụ Chưa Chấm Dứt...](#)

[Chương 317. Kinh Lạc Vạn Vật Sinh...](#)

[Chương 318. Gặp Lại Nguyệt Linh!](#)

[Chương 319. Tôi Cũng Không Ngờ Hắn Yếu Như Vậy...](#)

[Chương 320. Đường Trở Về...](#)

[Chương 321. Thiên Sứ???](#)

[Chương 322. Người Của Mặc Gia!](#)

[Chương 323. Tao Chính Là Quy Củ!](#)

[Chương 324. Mặc Gia Bá Đạo!](#)

[Chương 325. Nghĩ Hậu!](#)

[Chương 326. Rốt Cuộc Cũng Được Về Nhà ...](#)

[Chương 327. Tôi Muốn Xin Về Hưu...](#)

[Chương 328. Phần Nợ Vĩnh Viễn Không Giải Quyết Được Vấn Đề...](#)

[Chương 329. Nhưng Có Một Vài Thứ, Khi Đã Bỏ Lỡ Rồi, Sẽ Vĩnh Viễn Mất Đi...](#)

[Chương 330. Kẻ Không Có Trái Tim...](#)

[Chương 331. Hoan Nghênh Thống Lĩnh Mới!!!](#)

[Chương 332. Cậu Có Nguyên Ý Buông Bỏ Thân Phận...](#)

[Chương 333. Truy Tìm Quang Minh, Trần Áp Hắc Âm!](#)

[Chương 334. Quyền Trọng!](#)

[Chương 335. Biện Pháp Đột Phá Hình Thái Thứ Ba!](#)

[Chương 336. Ly Trà Táo Đỏ!](#)

[Chương 337. Hẳn Đã Có Tư Cách Nói, Bản Thân Có Thể Chờ Cho Người Khác Rồi...](#)

[Chương 338. Thượng Vị Giả!](#)

[Chương 339. Người Quen Tề Tụ...](#)

[Chương 340. Người Đến Kẻ Đi...](#)

[Chương 341. Chức Danh Mới, Trải Nghiệm Mới, Nhu Cầu Mới...](#)

[Chương 342. Nhiệm Vụ Mới!](#)

[Chương 343. Cô Nhi Viện](#)

[Chương 344. Hứa Đội, Bên Ngoài Lạnh Lắm...](#)

[Chương 345. Số Mười Thật Hào Phóng!](#)

[Chương 346. Giang Gia – Hàn Gia](#)

[Chương 347. Nhân Tình!](#)

[Chương 348. Hoang Mang...](#)

[Chương 349. Là Thật Thì Sao? Là Giả Thì Sao...](#)

[Chương 350. Đưa Tiền Tô Sương...](#)

[Chương 351. Chiếc Hộp Bí Ẩn Của Tô Sương!](#)

[Chương 352. Hành Trình Của Tô Sương!](#)

[Chương 353. Là Ảo Giác Sao?](#)

[Chương 354. Tờ Giấy Không Bao Giờ Được Đóng Dấu...](#)

[Chương 355. Nhiệm Vụ Bảo Tiêu!](#)

[Chương 356. Nam Ngưng!](#)

[Chương 357. Đây Là Lý Tưởng Của Cô?](#)

[Chương 358. Đúng Là Luật Pháp Không Nên Có Nhiều Bậc Thang Như Vậy...](#)

[Chương 359. Ông Chuyển Nhâm Mị Nhãn Rồi...](#)

[Chương 360. Im Lặng Là Vàng...](#)

[Chương 361. Suy Cho Cùng, Thành Đẻ Vần Là Thành Đẻ...](#)

[Chương 362. Vụ Án Đầu Tiên!](#)

[Chương 363. Hiện Trường Vụ Án!](#)

[Chương 364. Chứng Cứ Đâu?](#)

[Chương 365. Khi Bị Dồn Tới Bước Đường Cùng, Bọn Họ Vẫn Sẽ Đến Thôi...](#)

[Chương 366. Chính Nghĩa Tới Muộn, Còn Có Thể Là Chính Nghĩa Hay Không?](#)

[Chương 367. Mấy Người Dám Khăng Định?](#)

[Chương 368. Nhật Ký???](#)

[Chương 369. Không Phải Tiên, Đương Nhiên Chính Là Sắc!!!](#)

[Chương 370. Ma Quỷ, Mà Là Ma Quỷ!!!](#)

[Chương 371. Ông Xem Tôi, Tôi Sẽ Qua Xem Tiểu Thư Nhà Ông...](#)

[Chương 372. Thứ Cảm Xúc Ấy Có Tên Là Hạnh Phúc...](#)

[Chương 373. Không Hổ Là Tiểu Thư...](#)

[Chương 374. Ô Nhiễm???](#)

[Chương 375. Nơi Mà Ánh Sáng Chiếu Vào...](#)

[Chương 376. Vụ Cảnh Hành Giả Và Khư Lãng!](#)

[Chương 377. Vụ Giả!](#)

[Chương 378. Người Dễ Dàng Lạc Mất Phương Hướng Nhất...](#)

[Chương 379. Triều Lãng!](#)

[Chương 380. Uy Lực Của Bí Thuật!](#)

[Chương 381. Phiên Toái!](#)

[Chương 382. Không Phải Chuyện Này Đã Qua Rồi Sao???](#)

[Chương 383. Hẳn Bị Người Ta Chơi Rồi!!!](#)

[Chương 384. Càng Bần Tỷ Tỷ Càng Thích!](#)

[Chương 385. Giáo Chủ Đại Nhân!](#)

[Chương 386. Ngu Xuân Chính Là Tội Nghiệt!!!](#)

[Chương 387. Bí Mật Bên Dưới Giáo Đường!](#)

[Chương 388. Đó Chính Là Tuyệt Vọng!!!](#)

[Chương 389. Tới Cuối Cùng, Cậu Vẫn Luyện Tiếc Thế Giới Của Mình Sao???](#)

[Chương 390. Người Là Dao Thớt, Ta Là Thịt Cá...](#)

[Chương 391. Bệnh Hiềm Nghèo...](#)

[Chương 392. Hủy Diệt Là Tốt...](#)

[Chương 393. Thuật Ngự Dân!](#)

[Chương 394. Hắn Có Cảm Giác, Bản Thân Tựa Như Một Cái Xác Không Hồn...](#)

[Chương 395. Đồ Ăn Và Thực Khách!](#)

[Chương 396. Ngày Thứ Năm...](#)

[Chương 397. Tự Cứu!](#)

[Chương 398. Cách Lợi Dụng “Hy Vọng”](#)

[Chương 399. Là Nguyên Liệu Nấu Ăn...](#)

[Chương 400. Chữa Trị!](#)

[Chương 401. Hiểu Lâm Và Tỉnh Mộng!](#)

[Chương 402. Ẩn Tàng Thân Phận!](#)

[Chương 403. Hãy Giúp Tôi Một Chuyện!](#)

[Chương 404. Trở Lại!](#)

[Chương 405. Có Thể Trở Về Là Tốt Rồi...](#)

[Chương 406. Giết Bọn Họ Chẳng Liên Quan Gì Tới Chân Tướng Cả!](#)

[Chương 407. Hội Truy Quang Không Cần Nhiều... Cá Táp Như Vậy!!!](#)

[Chương 408. Chiến Đấu Kịch Liệt!](#)

[Chương 409. Cứng Quá Dễ Gãy...](#)

[Chương 410. Thỏa Hiệp!](#)

[Chương 411. Biểu Tượng Giả Dối!](#)

[Chương 412. Mục Đích Tồn Tại!](#)

[Chương 413. Nên Dựa Vào Luật Pháp Hay Bạo Lực?](#)

[Chương 414. Vơ Vét!](#)

[Chương 415. Bang Bạch Trú!](#)

[Chương 416. Người Cũ Đi Rồi, Người Mới Có Thể Thương Vị Hay Không?](#)

[Chương 417. Trần Thanh Vân!](#)

[Chương 418. Nói Vài Câu Đã Đuổi Đi Được Rồi!](#)

[Chương 419. Hoặc Là Mất Xe, Hoặc Là Mất Mạng, Cô Chọn Một Cái Đi!](#)

[Chương 420. Cứ Nuôi Thêm Một Đoạn Thời Gian Nữa Đã!](#)

[Chương 421. Đãng Cà Phê!](#)

[Chương 422. Cái Gì Gọi Là Chọc Thủng Trời?](#)

[Chương 423. Ý Tưởng Của Cậu Đột Phá, Mới Lạ Nhỉ?](#)

[Chương 424. Ý Thế Làm Cản, Ngang Ngược Bá Đạo!](#)

[Chương 425. Phép Thử!](#)

[Chương 426. Đã Xem Đủ Rồi!](#)

[Chương 427. Hẳn Là Người Hay Khư?](#)

[Chương 428. Anh Đạp Xe Của Tôi, Tôi Đạp Người Của Anh...](#)

[Chương 429. Cảm Giác Phân Liệt!](#)

[Chương 430. Làm Việc Cho Tôi!](#)

[Chương 431. Quả Nhiên Là Hẳn!](#)

[Chương 432. Gã Biết Bản Thân Không Có Quyền Lựa Chọn...](#)

[Chương 433. Người Không Vì Mình, Còn Là Con Người Sao???](#)

[Chương 434. Bí Mật Của Trần Thanh Vân!](#)

[Chương 435. Họ Hôi Lộ Chính Bản Thân Anh Đến Âm Sát Anh Sao???](#)

[Chương 436. Lũng Đoạn!](#)

[Chương 437. Cuốn Nhật Ký Của Vệ Nguyên!](#)

[Chương 438. Món Quà Quý Giá!](#)

[Chương 439. Suy Cho Cùng, Chẳng Ai Thích Minh Thua!!!](#)

[Chương 440. Càng Có Nhiều Người, Càng Dễ Bị Chia Rẽ...](#)

[Chương 441. Nhưng Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Anh Nữa...](#)

[Chương 442. Đến Nội Thành!](#)

[Chương 443. Lũng Đoạn Lại Đến Từ Quyền Thế!](#)

[Chương 444. Ai Muốn Ở Cái Nơi Chim Không Thèm I Này...](#)

[Chương 445. Cô Bé Lạ Lùng!](#)

[Chương 446. Kéo Vào Khư Giới Tầng Sâu!](#)

[Chương 447. Sự Tôn Trọng Của Mai Phù!](#)

[Chương 448. Đây Là Tôn Trọng Với Thức Ăn!!!](#)

[Chương 449. Bột Xương! Tinh Khư Tê Cao Cấp!](#)

[Chương 450. Thích Một Người Là Muốn Ăn Luôn...](#)

[Chương 451. Đề Ta Lên, Ta Cũng Làm Được...](#)

[Chương 452. Là Bởi Vì... Không Đủ Tư Cách Sao???](#)

[Chương 453. Chênh Lệch Về Địa Vị Dẫn Đến Chênh Lệch Về Tin Tức!](#)

[Chương 454. Ba Chiếc Xe Ngựa!](#)

[Chương 455. Nhận Thức Tiến Hóa!](#)

[Chương 456. Nâng Cấp Sản Nghiệp!](#)

[Chương 457. Cần Dũng Khí Thật Lớn!](#)

[Chương 458. Cấp Độ Tin Tức Phản Ánh Trình Độ Con Người!](#)

[Chương 459. Tinh Nguyên Dịch! Thủ Đoạn Kiểm Hãm!](#)

[Chương 460. Nên Dừng Tiếp Hay Không?](#)

[Chương 461. Rủi Ro Cao Cũng Đồng Nghĩa Với Lợi Nhuận Cao!!!](#)

[Chương 462. Khởi Hành Tới Khu Mẫu Hoàng!](#)

[Chương 463. Trong Sảnh Chiêu Đãi...](#)

[Chương 464. Tuyển Chọn Thân Vệ!](#)

[Chương 465. Trực Tiếp Gặp Mặt Nghĩ Hậu!](#)

[Chương 466. Năng Lực Tia Sáng!](#)

[Chương 467. Phòng Hòa Tấu Màu Vàng!](#)

[Chương 468. Kẻ Khiêu Chiến Hứa Thâm!](#)

[Chương 469. Quả Hồng Mềm Dễ Nắn Nhất Tại Hiện Trường...](#)

[Chương 470. Cuộc Chiến Thứ Hai!](#)

[Chương 471. Nó Chính Là Bí Thuật!](#)

[Chương 472. Tiết Hải Ninh!](#)

[Chương 473. Hai Chuyện Kỳ Lạ Nhất Mà Nghĩ Hậu Từng Làm!](#)

[Chương 474. Vòng Luẩn Quẩn...](#)

[Chương 475. Lời Đề Nghị Của Tiết Hải Ninh!](#)

[Chương 476. Tam Quan Vặn Vẹo!](#)

[Chương 477. Chỉ Là Chính Hắn Không Tự Biết Mà Thôi!](#)

[Chương 478. Quy Củ Của Thân Vệ!](#)

[Chương 479. Kiêm Chức!](#)

[Chương 480. Đội Quân Mũi Nhọn!](#)

[Chương 481. Biến Hóa!](#)

[Chương 482. Lễ Vật Nhỏ Nhưng Thứ Bên Trong Không Hề Nhỏ...](#)

[Chương 483. Liên Minh Phản Nội Quân!](#)

[Chương 484. Có Người Đang Nhìn Trộm Cậu Kìa???](#)

[Chương 485. Tư Duy Tay Đấm! Loại Hình Khiết Phích!](#)

[Chương 486. Nhiệm Vụ Quá Mức Nhàm Chán!](#)

[Chương 487. Năng Lực Của Tôi Có Hạn!](#)

[Chương 488. Cho Tôi Một Tháng!](#)

[Chương 489. Người Không Gây Chuyện, Chuyện Lại Chọc Người!!!](#)

[Chương 490. Vụ Trùng!](#)

[Chương 491. Tương Lai!](#)

[Chương 492. Người Bạn Cũ Của Liễu Cục!](#)

[Chương 493. Tâm Hồn Tinh Khiết Như Trẻ Nhỏ!](#)

[Chương 494. Coi Mắt Bí Mật???](#)

[Chương 495. Tiết Hải Ninh Học Tập...](#)

[Chương 496. Tiệc Rượu Xã Giao!](#)

[Chương 497. Non Nót Và Ngây Thơ!!!](#)

[Chương 498. Thành Công!](#)

[Chương 499. Vây Ý Cậu Là Tư Chất Của Tôi Quá Ngụ Dốt?](#)

[Chương 500. Phiên Trục Ban Đầu Tiên!](#)

[Chương 501. Thư Phòng!](#)

[Chương 502. Rắc Rối Mang Tới Do Mùi...](#)

[Chương 503. Con Khư Trên Giá Sách...](#)

[Chương 504. Truyền Thuyết Sông U!](#)

[Chương 505. Đại Khư Nghi Ngờ Là Cấp A...](#)

[Chương 506. Vai Trò Của Hệ Cảm Giác Trong Đoàn Đội!](#)

[Chương 507. Người Anh Em, Cảm Ơn Cậu!](#)

[Chương 508. Trong Phòng Cậu Có Khư!](#)

[Chương 509. Mọi Quân Vương Đều Không Có Tình Cảm...](#)

[Chương 510. Nếu Không, Anh Cứ Thử Xem?](#)

[Chương 511. Đồng Sự Mới???](#)

[Chương 512. Đừng Làm Tôi Khó Xử!](#)

[Chương 513. Các Người Muốn Công Bằng, Hay Muốn Mạng?](#)

[Chương 514. Thật Là Đáng Thương...](#)

[Chương 515. Vào Bụng Tôi Sẽ Biết!](#)

[Chương 516. Lực Lượng Của Đại Khư!](#)

[Chương 517. Một Minh Chém Giết Đại Khư!](#)

[Chương 518. Vận Khí Của Tôi Rất Tốt!](#)

[Chương 519. Nên Cho Người Trẻ Tuổi Có Nhiều Cơ Hội Một Chút!](#)

[Chương 520. Biết Sai Thì Phải Sửa!](#)

[Chương 521. Ưu Đãi!](#)

[Chương 522. Tôi Muốn Một Nửa!](#)

[Chương 523. Nếu Đã Là Chuyện Không Có Lợi, Vì Sao Phải Làm?](#)

[Chương 524. Có Thể Do Người Anh Phái Đi, Không Đạp Nát Cửa Của Bọn Họ!!!](#)

[Chương 525. Vậy Anh Dự Định Làm Công Việc Ấy Cả Đời Sao???](#)

[Chương 526. Cô Cũng Có Đồ Đệ???](#)

[Chương 527. Ít Nói Những Lời Lừa Gạt Kẻ Ngốc Này Đi!!!](#)

[Chương 528. Chỉ Khi Tình Báo Kịp Thời Mới Có Nhân Viên Đúng Lúc!!!](#)

[Chương 529. Kiếm Đã Hỏng Thành Như Vậy, Còn Tới Trảm Khư?](#)

[Chương 530. Công Kích Hệ Tinh Thần...](#)

[Chương 531. Cậu Cũng Nhìn Ra Rồi???](#)

[Chương 532. Biến Cố Bất Ngờ!](#)

[Chương 533. Vấn Đề Là Cậu Có Dám Thử Một Lần Hay Không?](#)

[Chương 534. Ở Trước Mặt Đại Khư Bảo Ăn Nó?](#)

[Chương 535. Nơi Đây Là Địa Bàn Của Ta!](#)

[Chương 536. Bị Giải Quyết Rồi???](#)

[Chương 537. Truyền Thống Của Cục Khư Bí Sau Khi Nhiệm Vụ Kết Thúc!](#)

[Chương 538. Nơi Đây Chính Là Nhà Của Chúng Ta Sao?](#)

[Chương 539. Vậy Đặt Đồ Ăn Đi!](#)

[Chương 540. Một Khởi Đầu Tốt Đẹp...](#)

[Chương 541. Địa Bàn Của Mai Phù!](#)

[Chương 542. Hắc Tuyệt!](#)

[Chương 543. Không Phải Sợ, Tỷ Tỷ Sẽ Luôn Ở Bên Cạnh Em!](#)

[Chương 544. Muốn Thì Làm, Không Thì Cút!](#)

[Chương 545. Nhà Xưởng Thuần Dưỡng Khư!](#)

[Chương 546. Nhân Thực!](#)

[Chương 547. Muốn Ăn, Thì Phải Nghe LỜI!!!](#)

[Chương 548. Sợ Hãi Tức Là Nhược Điểm!](#)

[Chương 549. Ví Dụ Nổi Danh Nhất!](#)

[Chương 550. Nhân Tài Chăn Nuôi Khư Thú!!!](#)

[Chương 551. Trò Chơi Gia Đình!](#)

[Chương 552. Thất Bại Không Quan Trọng, Tôi Chỉ Cần Kết Quả!](#)

[Chương 553. Món Quà Của Ngã Lâm Na!](#)

[Chương 554. Đây Là Lần Cuối Cùng Chúng Ta Gặp Mặt!](#)

[Chương 555. Chỉ Là Một Viên Lãnh Đạo Nhỏ Của Cục Thuế Kim...](#)

[Chương 556. Đắc Tội Hứa Thâm, Chắc Chắn Sẽ Mất Đầu!!!](#)

[Chương 557. Xem Ra Cậu Ta Đã Đoán Được Rồi!](#)

[Chương 558. Tôi Sẽ Dẫn Cậu Đi Gặp Một Tiểu Nhân Vật!](#)

[Chương 559. Cuộc Đời Của A Môi!](#)

[Chương 560. Cuộc Đời Của A Môi! \(2\)](#)

[Chương 561. Có Tội Hay Không?](#)

[Chương 562. Tôi Có Được Lựa Chọn Không???](#)

[Chương 563. Đây Đây Là Mưu Đồ Của Ngài!](#)

[Chương 564. Đó Là Cơ Hội Mà Tôi Cho Ngài...](#)

[Chương 565. Liễu Tích Xuyên Ra Tay!](#)

[Chương 566. Đừng Đừng Xem Kịch Nữa!](#)

[Chương 567. Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối...](#)

[Chương 568. Nuông Chiều Quá Mức Cũng Là Một Loại Sai Lầm...](#)

[Chương 569. Một Trò Khôi Hài Tự Biên Tự Diễn...](#)

[Chương 570. Dĩ Tiểu Bác Đại!](#)

[Chương 571. Lá Thư Của Liễu Tích Xuyên!](#)

[Chương 572. Câu Chuyện Về Miếng Bánh Mì...](#)

[Chương 573. Đó Là Người Hắn Đã Dùng Cả Tính Mạng Để Bảo Vệ...](#)

[Chương 574. Tân Vương Ra Đời!](#)

[Chương 575. Ác Mộng!](#)

[Chương 576. Huyết Giáo Chủ Tiết Môi!](#)

[Chương 577. Vĩnh Viễn Sống Trong Lòng...](#)

[Chương 578. Tổng Bộ Giáo Hội Hắc Quang!](#)

[Chương 579. Tiết Tấu Muốn Lật Trời!!!](#)

[Chương 580. Vạn Chúng Chú Mục!](#)

[Chương 581. Không Muốn Chết Thì Mau Quay Xuống!](#)

[Chương 582. Hoa Máu Nở Rộ!](#)

[Chương 583. Quyền Lực!](#)

[Chương 584. Quyền Thế Chỉ Là Bàn Đạp! Thực Lực Mới Là Vương Đạo!](#)

[Chương 585. Kho Bí Bảo!](#)

[Chương 586. Đoàn Kiềm Thâm Hồng!](#)

[Chương 587. Rừng Khư Binh!](#)
[Chương 588. Vòng Luân Hồi!](#)
[Chương 589. Mặc Vê!](#)
[Chương 590. Người Kế Nhiệm!](#)
[Chương 591. Biến Động!](#)
[Chương 592. Lợi Dụ Nhân!](#)
[Chương 593. Xem Ra Cậu Còn Chưa Đủ Thông Minh!!!](#)
[Chương 594. Là Chênh Lếch Giữa Ta Và Hấn, Hay Là Chênh Lếch Giữa Hấn Và Ta?](#)
[Chương 595. Tôi Đã Thấy....](#)
[Chương 596. Rơi Sâu Vào Sẽ Bị Lạc!!!](#)
[Chương 597. Thành Lập “Hải Đăng”](#)
[Chương 598. Anh Ăn Luôn Em Đi!](#)
[Chương 599. Nhiệm Vụ Trục Ban! Sự Cố Tường Cao!](#)
[Chương 600. Thăm Dò!](#)
[Chương 601. Nghĩ Hậu Xấu Tính Vậy Sao?](#)
[Chương 602. Nỗi Niềm Khó Nói!](#)
[Chương 603. Có Vài Người Không Giúp Được Chúng Ta Nhưng Có Thể Hại Chúng Ta!](#)
[Chương 604. Nơi Đây Không Thích Hợp!](#)
[Chương 605. Bỏ Trốn!](#)
[Chương 606. Phục Kích!](#)
[Chương 607. Ngụy Trang!](#)
[Chương 608. Hấn Muốn Toàn Bộ....](#)
[Chương 609. Nơi Ngụy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất!!!](#)
[Chương 610. Năng Lực Lão Hóa!](#)
[Chương 611. Năng Lực Toàn Năng!](#)
[Chương 612. Ba Kiếm!](#)

[Chương 613. Trạng Thái Khư Lục Cực Hạn!!!](#)

[Chương 614. Đường Như Người Trong Nhà Hơi Nhiều Rồi...](#)

[Chương 615. Kỹ Thuật Diễn Cấp Đại Sư!!!](#)

[Chương 616. Năng Lực Của Hải Đường!](#)

[Chương 617. Điểm Hạn Chế!](#)

[Chương 618. Anh Thua Rồi!](#)

[Chương 619. Chỉ Sợ Người Đây Là Một Kẻ Đần...](#)

[Chương 620. Thằng Thẩn Đến Trần Trụi...](#)

[Chương 621. Muốn Cho Cậu Một Bài Học!!!](#)

[Chương 622. Có Thứ Gì Lại Hấp Dẫn Hơn Khung Cảnh Đây?](#)

[Chương 623. Vẫn Là Hệ Cảm Giác Tốt...](#)

[Chương 624. Ai Biết Gã Có Vây Nước Hay Không?](#)

[Chương 625. Phản Ứng Sai Lầm!](#)

[Chương 626. Đẩy Lên Tuyển Đầu Làm Pháo Hôi!](#)

[Chương 627. Và Lúc Đây, Mới Là Hành Động Chân Chính!](#)

[Chương 628. Vì Sao Kẻ Gánh Vác Tội Lỗi Lại Nhất Định Phải Là Người Sống?](#)

[Chương 629. Thật Có Lỗi...](#)

[Chương 630. Hiệu Quả Tăng Phúc Khủng Bỏ!](#)

[Chương 631. Không Quyền Mới Gọi Là Cướp Đoạt...](#)

[Chương 632. Người Có Biết Đào Binh Là Phạm Tội Hay Không?](#)

[Chương 633. Tôi Cảm Thấy Bản Thân Rất Thích Hợp!](#)

[Chương 634. Công Bằng Công Chính!](#)

[Chương 635. Năng Lực Phù Văn Mệnh Lệnh!](#)

[Chương 636. Giống Như Không Có Thứ Gì Mà Cậu Ta Không Nhìn Thấu...](#)

[Chương 637. Khí Cầu Bạo Tạc!](#)

[Chương 638. Giấy Bạc Ma Quỷ!](#)

[Chương 639. Tôi Cho Anh Tiền...](#)

[Chương 640. Chinh Hợp Quân Đội!](#)

[Chương 641. Vị Quân Vương Tiền Nhiệm!](#)

[Chương 642. Suy Cho Cùng, Người Tiếp Xúc Với Người, Vốn
Đều Là Ngụy Trang...](#)

[Chương 643. Hình Thái Thứ Hai Mới Trong Cục Khư Bí!](#)

[Chương 644. Kẻ Đồ Long Sẽ Thành Ác Long...](#)

[Chương 645. ‘Gia Đình Bỏ Phiếu Quyết Định’](#)

[Chương 646. Phốt Lò Sự Thật!](#)

[Chương 647. Vậy Anh Muốn Tôi Nói Như Thế Nào?](#)

[Chương 648. Năng Lực Của Mộc Vương!](#)

[Chương 649. Thứ Bọn Họ Cần Chỉ Là Một Con Chó Biết
Nghe Lời Mà Thôi...](#)

[Chương 650. Sợ Hãi, Tuyệt Vọng!](#)

[Chương 651. Tao Nhớ Kỹ Mà Rồi!!!](#)

[Chương 652. Là Gã Còn Chưa Đủ Tròn Trịa Sao?](#)

[Chương 653. Anh Đã Chọn Nhầm Đường Rồi!](#)

[Chương 654. Thiên Sứ Hắc Dạ!](#)

[Chương 655. Thứ Đây Thật Sự Là Tinh Thần Thê Sao?](#)

[Chương 656. Thủ Lĩnh Qua Đồi!](#)

[Chương 657. Các Người Đừng Đánh Giá Bản Thân Mình Quá
Cao Như Vậy!!!](#)

[Chương 658. Tôi Tín Ngưỡng Chính Mình!!!](#)

[Chương 659. Bởi Vì Ca Ca... Luôn Toàn Tâm Toàn Ý Với Tỷ
Tỷ!!!](#)

[Chương 660. Thế Giới Của Khư...](#)

[Chương 661. Tuyệt Đối Không Thê Tiết Lộ Loại Tin Tức
Này...](#)

[Chương 662. Đến Quân Bộ!](#)

[Chương 663. Trận Chiến Của Phùng Thanh!](#)

Chương 664. Đợi Lát Nữa, Anh Giai Sẽ Sợ Đó!!!

Chương 665. Đen Thôi, Đỏ Quên Đi...

Chương 666. Ở Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối, Hết Thảy Mọi Cảm Nhận Đều Là Phí Công...

Chương 667. Năng Lực Phân Liệt!

Chương 668. Tử Vong Vốn Là Bạn Bên Người!!!

Chương 669. Rất Càn Rỡ, Nhưng Lại Quá Vô Tri...

Chương 670. Máu Động Như Châu, Nhuộm Hồng Chiến Giáp...

Chương 671. Muốn Sống, Hay Muốn Chết?

Chương 672. Không Có Phản Bội, Là Bởi Vì Chưa Kịp Làm

Chương 673. Pháo Khư Thần!

Chương 674. Tay Không Tiếp Pháo???

Chương 675. Làm Phản Chính Là Làm Phản, Nào Có Nhiều Lý Do Như Vậy!!!

Chương 676. Lý Do Này Rất Đơn Giản Cũng Rất Bình Thường...

Chương 677. Đại Nghịch Bất Đạo!!!

Chương 678. Bảo Táp Sắp Tới!

Chương 679. Kế Hoạch Thay Đổi!

Chương 680. Không Có Minh Hữu Vĩnh Viễn, Chỉ Có Lợi Ích Vĩnh Viễn...

Chương 681. Mỗi Giây Mỗi Phút Của Chúng Tôi Đều Có Giá Trên Trời!!!

Chương 682. Khiếp Sợ!

Chương 683. Tỷ Tỷ, Chị Là Tốt Nhất!!!

Chương 684. Nếu Chúng Ta Đã Đến Đây, Thì Bọn Họ Chính Là Địch Nhân...

Chương 685. Có Vấn Đề!

[Chương 686. Thí Nghiệm Năng Lực!](#)
[Chương 687. Tình Huống Quái Dị!](#)
[Chương 688. Bại Cục Đã Sớm Định...](#)
[Chương 689. Một Ngày Sáu Lần, Cậu Cõi Tôi Là Gia Súc Hả?](#)
[Chương 690. Mục Tiêu Là Bắt Thủ Lĩnh!](#)
[Chương 691. Bên Trong Căn Cứ Quân Sự...](#)
[Chương 692. Giúp Anh Xiên Hắc Tới Đây...](#)
[Chương 693. Cảm Xúc Của Khư Vốn... Dị Dạng!!!](#)
[Chương 694. Chuyên Chế Tới Không Thực Tế!](#)
[Chương 695. Ở Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối, Thật Thật Giả Giả Vốn Không Hề Quan Trọng...](#)
[Chương 696. Có Đôi Khi Phản Bội Chính Là Lựa Chọn Bất Đắc Dĩ...](#)
[Chương 697. Sát Nhập!](#)
[Chương 698. Cơ Hội Hiếm Có!](#)
[Chương 699. Triển Khai Hành Động!](#)
[Chương 700. Người Lãnh Tụ Phải Có Đủ Khoan Dung...](#)
[Chương 701. Điểm Khủng Bỏ Nhất!!!](#)
[Chương 702. Trực Tiếp Phong Tỏa!!!](#)
[Chương 703. Biến Động!](#)
[Chương 704. Đó Không Phải Biến Hóa, Nó Được Gọi Là Dung Nhập!!!](#)
[Chương 705. Tô Sương!](#)
[Chương 706. Ước Nặc Thần Phụ!!!](#)
[Chương 707. Cậu Đã Đoán Đúng Rồi...](#)
[Chương 708. Không Thể Chết Được!](#)
[Chương 709. Chân Tướng!](#)
[Chương 710. Cô Muốn Đến Nơi Nào, Tôi Đều Đưa Cô Đi!](#)
[Chương 711. Xưa Nay Nghĩ Hậu Vốn Là Kẻ Giả Dối...](#)

[Chương 712. Khu Vực Bí Ẩn Nhất Của Nghĩ Hậu!!!](#)

[Chương 713. Hắn Có Thể Nhìn Thấy???](#)

[Chương 714. Hắc Dạ Chi Vương!!!](#)

[Chương 715. Làm Ba Ba Của Em Không Có Kết Cục Gì Tốt Đầu...](#)

[Chương 716. Cậu Quá Giảo Hoạt Rồi!!!](#)

[Chương 717. Lời Mời Thật Khó Để Từ Chối!!!](#)

[Chương 718. Bị Phát Hiện!](#)

[Chương 719. Trận Chiến Của Quân Vương!](#)

[Chương 720. Cảm Giác Thần Thánh!](#)

[Chương 721. Đáng Chết, Gã Lại Bị Định Nhân Trêu Chọc!](#)

[Chương 722. Được Rồi, Người Chính Là Đồ Ăn, Không Có Thảm Mỹ Cũng Thực Bình Thường Mà...](#)

[Chương 723. Đây Là Ghen Ty Đến Mức Lục Thân Không Nhận!!!](#)

[Chương 724. Bên Dưới Phồn Hoa, Tươi Đẹp Chính Là Hắc Âm Không Nhìn Thấy Ánh Sáng Mặt Trời...](#)

[Chương 725. Ước Nặc Thần Phụ!](#)

[Chương 726. Tôi Cần Dẫn Đường Cho Cậu Bước Vào Giấc Ngủ...](#)

[Chương 727. Thí Nghiệm Hay Trị Liệu???](#)

[Chương 728. Là Tưởng Tượng Do Tiềm Thức Của Bản Thân Hắn Kéo Dài...](#)

[Chương 729. Không Thể Suy Nghĩ Nữa Nếu Không Chính Hắn Sẽ Thật Sự Bị Điên Mất!](#)

[Chương 730. Chẳng Lẽ... Những Điều Ông Ta Nói Đều Là Sự Thật?](#)

[Chương 731. Nói Ra Tên Mai Phù!](#)

[Chương 732. Nếu Nơi Đây Là Hiện Thực, Vậy Vì Sao Ở Nơi Đây Lại Có Mai Phù?](#)

[Chương 733. Đây Là Câu Trả Lời Cô Độc Tới Cỗ Nào...](#)

[Chương 734. Cậu Thực Sự Muốn Vĩnh Viễn Ở Lại Trong Đây Sao?](#)

[Chương 735. Hắc Âm Vô Biên Kéo Tới, Nhấn Chìm Tất Cả...](#)

[Chương 736. Lòng Giam Tâm Linh!](#)

[Chương 737. Tinh Thần Niết Bàn!](#)

[Chương 738. Đáp Án Còn Không Rõ Ràng Sao?](#)

[Chương 739. Điều Chỉnh Chế Độ!](#)

[Chương 740. Đàm Phán Bí Mật!](#)

[Chương 741. Giáo hội Quang Minh!](#)

[Chương 742. Là Giáo Đường Của Ngu Giả, Là Tâm Cung Của Trí Giả!!!](#)

[Chương 743. Lai Giả Bất Thiện! Bia Trần Khư!](#)

[Chương 744. Tôi Không Có Nhiều Thời Gian, Nhanh Lựa Chọn Đi!!!](#)

[Chương 745. Vậy Ông Liên Làm Ba Ba Của Tôi Đi...](#)

[Chương 746. Năng Lực Của Linh Lục!](#)

[Chương 747. Năng Lực Linh Hồn Tái Sinh!](#)

[Chương 748. Bí Mật Của Người Đầu Trâu!](#)

[Chương 749. Có Lẽ... Bị Mai Phù Ăn Luôn Cũng Là Một Loại Hạnh Phúc?](#)

[Chương 750. Không Thử Không Phục!!!](#)

[Chương 751. Năng Lực Khắc Chế!](#)

[Chương 752. Hoàn Cảnh Của Hơn Một Ngàn Năm Trước...](#)

[Chương 753. Xung Đột!](#)

[Chương 754. Kẻ Địch Khủng Bỏ!](#)

[Chương 755. Không Đi Nghỉ Là Trong Lòng Có Quỷ...](#)

[Chương 756. Ba Kiếm Liên Tục, Cộng Thêm Một Cước!](#)

[Chương 757. Chỉ Có Nào Tàn Mới Lấy Mạng Của Mình Đi Thăm Dò Lòng Kiên Nhẫn Của Người Khác!!!](#)

[Chương 758. Chẳng Lẽ Nghĩ Hậu Thật Sự Trở Lại Rồi?](#)

[Chương 759. Gặp Được Nghĩ Hậu???](#)

[Chương 760. Tướng Trần Thành! Nhiệm Vụ Cứu Tử Nhất Sinh!](#)

[Chương 761. Có Nên Bắt Cóc Mang Đi Không???](#)

[Chương 762. Ông Hưởng Lạc Quá Lâu, Tin Tức Đã Sớm Lạc Hậu Rồi!!!](#)

[Chương 763. Chẳng Lẽ Đối Phương Chính Là Chim Sẻ?](#)

[Chương 764. Cứ Giữ Nguyên Kế Hoạch Phục Kích Chẳng Phải Sẽ Tốt Hơn Sao?](#)

[Chương 765. Vết Se!](#)

[Chương 766. Sào Huyệt Của Dạ Thử Vương!](#)

[Chương 767. Đòi Mạ, Có Người Ủng Hộ Quy Tắc, Cũng Sẽ Có Người Phá Hư Quy Tắc!!!](#)

[Chương 768. Ký Ưc Của Hứa Thâm!](#)

[Chương 769. Người Vô Hình! Điều Khiển Ký Ưc!](#)

[Chương 770. Nếu Có Thể Vĩnh Viễn Lưu Giữ Lại Ký Ưc, Bản Thân Cũng Có Thể... Vĩnh Sinh!](#)

[Chương 771. Hóa Ra, Ký Ưc Cũng Không Phải Vĩnh Sinh!!!](#)

[Chương 772. Quả Nhiên, Gã Phản Bội Cũng Có Đạo Lý...](#)

[Chương 773. Mã Khu Số 6 Phía Tây Thành!](#)

[Chương 774. Chạm Mặt!](#)

[Chương 775. Thành Tinh Sầu, Tinh Quân!](#)

[Chương 776. Sợi Nhân Quả!](#)

[Chương 777. Tin Tức Về Khư Binh Cấp Truyền Thuyết!](#)

[Chương 778. Bảy Ngày!](#)

[Chương 779. Hải Đăng!](#)

[Chương 780. Còn Sót Lại Trong Tiềm Thức!](#)

[Chương 781. Nội Dung Tình Báo!](#)

[Chương 782. Nửa Tháng???](#)

[Chương 783. Đến Tột Cùng Là Cô Ta Đang Suy Nghĩ Cái Gì?](#)

[Chương 784. Hóa Ra Là Cô!](#)

[Chương 785. Thế Có Khác Gì Vô Địch Cmn Nó Rồi?](#)

[Chương 786. Đúng Vậy, Là Hấn Đã Suy Nghĩ Quá Đơn Giản Rồi...](#)

[Chương 787. Năng Lực Chân Chính Của Nghĩ Hậu!!!](#)

[Chương 788. Thời Gian Tĩnh Chỉ!!!](#)

[Chương 789. Đã Hủy Diệt Đương Nhiên Phải Hủy Diệt Đến Cùng!](#)

[Chương 790. Tính Toán Của Người Đầu Trâu!](#)

[Chương 791. Cũng May, Hấn Đã Chết Rồi!!!](#)

[Chương 792. Tôi Chỉ Đơn Thuần Chướng Mắt Với Cô Thôi!!!](#)

[Chương 793. Ăn Luôn Vào Trong Bụng Mình, Như Vậy Có Thể Giữ Ca Ca Ở Lại...](#)

[Chương 794. Chỉ Là Tôi Có Thể Cảm Nhận Được... Cậu Ấy Vẫn Còn Tồn Tại!!!](#)

[Chương 795. Hứa Thâm Thực Sự Đã Chết Rồi!!!](#)

[Chương 796. Đã Chết Thì Làm Sao Mà Sống Lại Được?](#)

[Chương 797. Thế Cục Hỗn Loạn!](#)

[Chương 798. Gọi Hồn!](#)

[Chương 799. Lửng Lơ Giữa Sống Và Chết???](#)

[Chương 800. Cuộc Chiến Mở Màn!](#)

[Chương 801. Phản Bội Đúng Là Chuyện Ngu Ngốc...](#)

[Chương 802. Nhưng Đây Là Vận Mệnh, Ai Có Thể Phản Kháng?](#)

[Chương 803. Người Này... Nhất Định Phải Gạt Bỏ!](#)

[Chương 804. Không Còn Sốt Lại...](#)

[Chương 805. Hóa Ra Từ Đầu Đến Giờ, Cô Ấy... Vẫn Chưa Từng Rồi Đi?](#)

[Chương 806. Quân Vương!](#)

Chương 807. Từ Triệt Để Hủy Diệt, Đến Hoàn Toàn Tân Sinh!!!

Chương 808. Nói Như Vậy, Hẳn Còn Phải Cảm Tạ Nghĩ Hậu...

Chương 809. Chúng Ta Nên Đi Báo n Thôi...

Chương 810. Tề Hạo!

Chương 811. Chiến Tranh Bùng Nổ!

Chương 812. Xin Hỏi, Hiện Giờ Phản Bội Còn Kịp Hay Không?

Chương 813. Cùng Là Phụ Nữ, Tội Gì Phải Làm Khó Nhau?

Chương 814. Thế Cục Bất Lợi!

Chương 815. Liên Tiếp Ngoài Ý Muốn!!!

Chương 816. Thời Gian Không Hiện, Không Gian Vi Vương!

Chương 817. Cô Đã Đi Đến Bước Đường Cùng Rồi!!!

Chương 818. Rốt Cuộc Đã Trở Lại!!!

Chương 819. Làm Sao Có Thể???

Chương 820. Đường Như Nhận Thức Về Thời Gian Của Mấy Người Có Chút Nhầm Lẫn Rồi...

Chương 821. Định Nhân Của Định Nhân Chính Là Minh Hữu!!!

Chương 822. Thời Gian... Có Thể Thay Đổi Hết Thay!!!

Chương 823. Cô Ta Ngăn Cản Quá Khứ Của Gã?

Chương 824. Điểm Đáng Sợ Nhất Của Thời Gian Không Nằm Ở Hiện Tại, Mà Nằm Ở Sự Thay Đổi!

Chương 825. Dung Hợp!

Chương 826. Lụi Tàn Hư Thối!

Chương 827. Tôi Nói Không Có Cơ Hội Là Chỉ Cô Đó!

Chương 828: Quấy Nhiều!

Chương 829: Nhân Quả!

Chương 830: Dù Sao, Chỉ Cần Có ‘Quá Khứ’, Vĩnh Viễn Sẽ Có ‘Tương Lai’ !!

Chương 831: Không Tàn Nhẫn Với Bản Thân Mình, Chẳng Lẽ Lại Để Người Khác Tàn Nhẫn Với Tôi Sao?

Chương 832: Năng Lực Phản Xạ!

Chương 833: Cậu Không Biết Nhân Vật Phản Diện Thường Chết Vì Nói Nhiều Sao?

Chương 834: Ăn Luôn Chúng Ta Đi!

Chương 835: Cô Có Biết Mình Đang Nói Chuyện Với Ai Không?

Chương 836: Tôi Nói, Cô Quỳ Xuống!!!

Chương 837: Tôi Không Thích Giao Quyền Lựa Chọn Vào Trong Tay Người Khác!!!

Chương 838: Tường Nứt!

Chương 839: Quân Vương Vốn Vô Tình!

Chương 840: Con Ác Mộng Ở Chỗ Sâu Trong Ký ức!

Chương 841: Cẩn Thận Có Thể Dùng Thuyền Vạn Năm!!!

Chương 842: Quân Vương Không Nên Thân, Thuộc Hạ Quá Khó Làm!

Chương 843: Du Thi Hung Tàn!

Chương 844: Hứa Thâm VS Kiên Thi Xà Nữ!

Chương 845: Hứa Thâm VS Hai Con Du Thi!

Chương 846: Không Nghe Lời Sao...

Chương 847: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng, Quân Vương Chỉ Nói Lợi Ích Mà Thôi!

Chương 848: Tôi Có Thể Đạt Được Hết Thảy Mọi Thứ Của Cô, Vì Sao Còn Muốn Hợp Tác Với Cô?

Chương 849: Ở Trước Mặt Mỹ Thực, Không Tồn Tại Tôn Nghiêm!

Chương 850: Thành Quang Minh!

Chương 851: Hy Sinh Vì Chính Nghĩa, Chết Thì Có Làm Sao?

[Chương 852: Hãy Nén Bi Thương...](#)

[Chương 853: Hội Nghị Thống Trị!](#)

[Chương 854: Khẳng Định Rằng Cô Ấy Đang Rất Cô Độc...](#)

[Chương 855: Siêu Cự Thị Cảm Và Suy Yếu Nguyên Rủa!](#)

[Chương 856: Cao Không Với Tới, Thấp Không Chạm Vào!!!](#)

[Chương 857: Đôi Tượng Truy Nã!](#)

[Chương 858: Không Có Năng Lực Yếu Nhược, Mấu Chốt Là Lợi Dụng Nó Như Thế Nào!!!](#)

[Chương 859: Hóa Ra Cô Trốn Ở Đây!](#)

[Chương 860: Quá Khứ Của Nghĩ Hậu!](#)

[Chương 861: Quá Khứ Của Nghĩ Hậu \(2\).](#)

[Chương 862: Đối Với Chuyện Mà Mình Nhất Định Phải Làm, Thì Ngay Cả Thần Cũng Đừng Có Nói...](#)

[Chương 863: Chờ Kỳ Hạn Ba Tháng...](#)

[Chương 864: Con Khư Trong Đồ Thư Quán!](#)

[Chương 865: Hải Nguyệt Thăng!](#)

[Chương 866: Thời Gian, Hình Chiếu Tương Lai!](#)

[Chương 867: Đã Trở Lại...](#)

[Chương 868: Chuyện Từng Xảy Ra...](#)

[Chương 869: Năng Lực Chất Chồng!](#)

[Chương 870: Trên Đời Còn Có Loại Năng Lực Này Sao?](#)

[Chương 871: Không Thể Ngăn Cản!](#)

[Chương 872: Muốn Hoàn Toàn Xóa Sỏ Một Vị Quân Vương...](#)

[Chương 873: Tất Cả Đều Chia Làm Ba Phần...](#)

[Chương 874: Nếu Không... Hẳn Sẽ Ăn Không Ngon, Ngủ Không Yên Mất!](#)

[Chương 875: Nơi Nguy Hiểm Nhất, Chính Là Nơi An Toàn Nhất?](#)

[Chương 876: Chuyện Quá Mức Vô Lý!](#)

[Chương 877: Vết Seo!](#)

[Chương 878: Đôi Mắt!](#)

[Chương 879: Bóng Ma Vĩnh Hằng!](#)

[Chương 880: Lòng Giam Tâm Linh!!!](#)

[Chương 881: Mạt Di La Chiến Thắng???](#)

[Chương 882: Nỗ Lực Của Mạt Di La!](#)

[Chương 883: Bóng Ma Tiêu Tán! Bước Tới Đỉnh Phong!](#)

[Chương 884: Ve Kêu Hết Hè, Sẽ Gặp Tịch Diệt...](#)

[Chương 885: Kẻ Ngụ Ngốc Bị Thời Gian Đùa Bỡn...](#)

[Chương 886: Vòng Tròn Số Mệnh!](#)

[Chương 887: Nội Thành Hỗn Loạn!](#)

[Chương 888: Anh Thật Sự Muốn Tiếp Tục Tham Gia Vào Chuyện Này Sao???](#)

[Chương 889: Giang Gia!](#)

[Chương 890: Kế Hoạch Ấp Trúng!](#)

[Chương 891: Hạnh Phúc Cả Đời, Thống Khổ Nhất Thời!!!](#)

[Chương 892: Người Của Hội Nghị!](#)

[Chương 893: Cuối Cùng Vẫn Ở Trong Lòng!](#)

[Chương 894: Một Khi Đã Như Vậy, Vì Sao Không Đi Thử Nghiệm?](#)

[Chương 895: Kế Hoạch Ấp Trúng Thành Công Rồi!!!](#)

[Chương 896: Câu Hỏi Kỳ Quái!](#)

[Chương 897: Lý Tính Và Nhân Tính!](#)

[Chương 898: Đã Mở Cung Thì Không Có Mũi Tên Quay Đầu!](#)

[Chương 899: Quân Vương Ngã Xuống!](#)

[Chương 900: Nếu Chị Đã Mở Miệng, Vậy Không Thành Vấn Đề!!!](#)

[Chương 901: Các Người Không Mua Nổi!!!](#)

Chương 902: Hủy Diệt Đối Phương Mà Không Cần Đi Tìm Hiểu!

Chương 903: Cơ Hội Chỉ Có Một Lần!!!

Chương 904: Đó Là Hương Vị Của Tử Vong!

Chương 905: Không Đuổi Tận Giết Tuyệt, Chẳng Lẽ Giữ Lại Chờ Mấy Người Đến Báo Thù Sao?

Chương 906: Quỷ Kế Hay Mưu Lược... Đều Không Có Ý Nghĩa!!!

Chương 907: Quá Ngây Thor Rồi!!!

Chương 908: Trí Tuệ Vĩnh Viễn Là Năng Lực Mạnh Nhất Của Nhân Loại!

Chương 909: Co Được Dẫn Được Cũng Là Quân Vương!!!

Chương 910: Xem Ra Hắn Cũng Có Cực Hạn...

Chương 911: Cầm Địa Không Thê Đặt Chân Vào!!!

Chương 912: Thiện Lương!!!

Chương 913: Quỷ Bộ Binh Thư!

Chương 914: Chấn Động Nội Thành!

Chương 915: Hy Vọng Tương Lai Nằm Ở Thành Đê!

Chương 916: Hàn Gia Kết Thúc Rồi!

Chương 917: Ở Nơi Đây Chỉ Có Một Chủ Nhân!!!

Chương 918: Nói Chuyện Với Tôi, Cần Khách Khí Một Chút!

Chương 919: Cho Nên Ông Đến Tìm Tôi, Là Cảm Thấy Tôi Dễ Bắt Nạt Sao???

Chương 920: Thông Tin Về Quân Chủ!

Chương 921: Có Hứng Thú Gây Dựng Gia Tộc Thứ Bảy Mới Trong Nội Thành Hay Không???

Chương 922: Không Muốn Trả Lời!

Chương 923: Hợp Tác Với Số Hai!!!

Chương 924: Hợp Tác Vui Vẻ!

Chương 925: Có Đôi Khi Ngay Cả Chính Tôi Cũng Không Dám Tin Tưởng Bản Thân Mình!!!

Chương 926: Chọn Đường Nào Cũng Là Chết!

Chương 927: Radar Dò Tìm Khư Binh!

Chương 928: Biến Hóa Sau Khi Dung Hợp Khư Binh!

Chương 929: Còn Thiếu Bốn Kiện...

Chương 930: Mặc Gia! Mặc Tiêu Tiêu!

Chương 931: Bạn Tôi Phạm Tội Gì?

Chương 932: Có Bản Lĩnh Thì Đánh Chết Tao Đi!!!

Chương 933: Tôi Sẽ Thực Sự Làm Càn Cho Ông Xem!!!

Chương 934: Tùy Ông, Nhưng Nếu Tôi Không Chết, Mặc Gia Các Người Sẽ Phải Chết!!!

Chương 935: Còn Phải Xem Tâm Trạng Của Tôi Đã!

Chương 936: Hỏa Phượng! Thành Sơn Hỏa!

Chương 937: Ở Trong Biển Khư...

Chương 938: Không Ở Bên Cạnh Tôi, Chẳng Lẽ Anh Muốn Ở Trong Bụng Tôi?

Chương 939: Vị Quân Vương Mới!!!

Chương 940: Con Nhóc Này Thật Cay!!!

Chương 941: Đáng Tiếc Có Đôi Khi Thông Minh Quá, Lại Làm Lỡ Mất Một Vài Thứ...

Chương 942: Trạng Thái Lý Tưởng Nhất!!!

Chương 943: Tổng Bộ Giáo Hội Nguyệt Quang!!!

Chương 944: Chẳng Lẽ Mai Phù Chính Là Một Vị... Thần?

Chương 945: Tung Tích Của Hắc Tuyệt!

Chương 946: Đúng Là Tai Tiếng Lan Ra Ngàn Dặm!!!

Chương 947: Năng Lực Kỳ La!!!

Chương 948: Đến Điểm Là Dừng!!!

Chương 949: Bọn Họ Dám Nói Ra, Vậy Mà Ông Cũng Dám Nhận Lỗi?

[Chương 950: Anh Đã Trúng Chiêu!!!](#)

[Chương 951: Thông Đạo Đi Tới Biển Khư!](#)

[Chương 952: Rời Xa Mai Phù! Tiến Vào Biển Khư!!!](#)

[Chương 953: Đã Không Thê Trêu Vào Còn Không Thê Trốn Đi Sao???](#)

[Chương 954: Đạo Lý Sinh Tồn!!!](#)

[Chương 955: Chúng Ta Đang Ở Cùng Trên Một Chiếc Thuyền!](#)

[Chương 956: Tôi Không Thích Nói Nhiều Với Kẻ Đã Chết...](#)

[Chương 957: Năng Lực Mới Của Hải Tước!!!](#)

[Chương 958: Chỉ Truyền Thuyết Mới Có Thể Vận Dụng Truyền Thuyết!](#)

[Chương 959: Cánh Cửa Cẩm Kỳ! Vùng Đất Cẩm Kỳ!](#)

[Chương 960: Linh Chủ!](#)

[Chương 961: Mộ Thần Binh! Bán Thần!](#)

[Chương 962: Mảnh Xương Kỳ La!](#)

[Chương 963: Quả Đẳng!](#)

[Chương 964: Cướp Đoạt!](#)

[Chương 965: Vô Địch Dưới Quân Chủ!](#)

[Chương 966: Năng Lực Khoa Truong Hơn Cả Thời Gian!!!](#)

[Chương 967: Muốn Phản Kháng? Hay Là Muốn Chết?](#)

[Chương 968: Nhất Tiên Xuyên Tâm!!!](#)

[Chương 969: Khảo Nghiệm Của Thần Binh!!!](#)

[Chương 970: Trạng Thái Nộ Đào!!!](#)

[Chương 971: Thất Bại!](#)

[Chương 972: Biện Pháp Phá Giải Duy Nhất!!!](#)

[Chương 973: Cửa Khảo Nghiệm Thứ Ba!](#)

[Chương 974: Có Thể Do Tôi Đẹp Trai!!!](#)

[Chương 975: Hạt Châu Màu Đen!](#)

[Chương 976: Cuộc Đo Sức Vốn Không Có Phần Thắng!!!](#)

[Chương 977: Bị Từ Chối!](#)

[Chương 978: Thần Binh Đề Mễ Na!!!](#)

[Chương 979: Tuyệt Đối Không Thể Dùng ‘Vận Cứt Chó’ Để Hình Dung!!!](#)

[Chương 980: Bẫy Rập!](#)

[Chương 981: Lại Một Tên Xui Xẻo!!!](#)

[Chương 982: Nguyên Chủ!](#)

[Chương 983: Gặp Được Thần...](#)

[Chương 984: Biện Pháp Thành Thần!!!](#)

[Chương 985: Ba Phương Pháp Làm Tinh Thần Di Biên!!!](#)

[Chương 986: Hắn Là Một Tên Gay!](#)

[Chương 987: Góc Tối Của Quân Chủ!](#)

[Chương 988: Nửa Năm...](#)

[Chương 989: Thân Thế Của Nam Ngưng!](#)

[Chương 990: Kế Hoạch Vượt Ngục! Đo Sức Năng Lực!](#)

[Chương 991: Uyên Hải!](#)

[Chương 992: Một Giấc Mộng Dài...](#)

[Chương 993: Kể Cả Khi Hắn Đã Quên Mất Chính Bản Thân Mình...](#)

[Chương 994: Thế Giới Có Mai Phù Chính Là Thế Giới Hắn Muốn!!!](#)

[Chương 995: Di Biên!](#)

[Chương 996: Bán Thần!](#)

[Chương 997: Hai Ngàn Năm...](#)

[Chương 998: Nên Nói Lời Từ Biệt Thôi!](#)

[Chương 999: Diệt Thần!](#)

[Chương 1000: Anh Xác Định???](#)

[Chương 1001: Tín Đồ Thành Kính, Ngoan Đạo!](#)

Chương 1002: Một Thế Giới Độc Lập...

Chương 1003: Anh Sống Đủ Rồi Sao???

Chương 1004: Phát Sinh Nội Chiến Sao?

Chương 1005: Năm Chắc Thời Gian! Tốc Chiến Tốc Thắng!

Chương 1006: Mày Mới Là Đồ Ăn!!!

Chương 1007: Bao Tay Thần Binh Khủng Bô!

Chương 1008: Đuổi Theo!

Chương 1009: Có Khi Thấy Được... Chưa Chắc Đã Là Phúc!!!

Chương 1010: Không Phải Ai Cũng Có Thể Như Hấn...

Chương 1011: Tôi Chỉ Có Thể Nói Là Dối Trá, Là Đạo Đức Giả Mà Thôi!!!

Chương 1012: Chỉ Tiếc, Lòng Người Vốn Là Thứ Không Đáng Tin Nhất!!!

Chương 1013: Điều Khiển Vận Mệnh!!!

Chương 1014: Thế Giới Rừng Thịt! Lỗ Hổng Của Thế Giới!

Chương 1015: Heo Có Béo Hơn Nữa, Cũng Vẫn Là Một Con Heo Thôi!!!

Chương 1016: Một Người Thành Đoàn!!!

Chương 1017: Bại Tướng Dưới Tay!

Chương 1018: Vạn Chủ!

Chương 1019: Hứa Thâm VS Thần Chủ!

Chương 1020: Nỗi Sợ Hãi Trong Lòng!

Chương 1021: Thứ Mà Hứa Thâm Yêu Thích!

Chương 1022: Thần Ngữ!

Chương 1023: Không Có Tốt Xấu Tuyệt Đối!

Chương 1024: Trăng Bạc!

Chương 1025: Quân Vương Hành Sự, Hỉ Nộ Vô Thường!!!

Chương 1026: Người Ở Chón Phồn Hoa, Lòng Tại Nơi Hoang Vắng!!!

[Chương 1027: Nghĩa Trang Thần Hải!!!](#)

[Chương 1028: Quán Thiên Ân!](#)

[Chương 1029: Hắc Không Linh Độ!!!](#)

[Chương 1030: Căn Nguyên Khiến Chúng Sinh Đau Khổ???](#)

[Chương 1031: Rốt Cuộc Cậu Cũng Muốn Đi Vào Thế Giới Của Tôi Rồi???](#)

[Chương 1032: Vui Vẻ Và Bất Đắc Dĩ!](#)

[Chương 1033: Dựa Vào Cơ Duyên!!!](#)

[Chương 1034: Có Chết Cũng Không Thừa Nhận!](#)

[Chương 1035: Tác Giả Nào Dám Lấy Tôi Ra Làm Nhân Vật Chính, Khẳng Định Là Không Ai Thèm Đọc!!!](#)

[Chương 1036: Chỉ Cần Phục Tòng Là Được!!!](#)

[Chương 1037: Nhược Điểm Của Linh Chủ!](#)

[Chương 1038: Cô Gái Năm Xưa Đã Lọc Lỗi Hơn Nhiều!](#)

[Chương 1039: Mục Đích Chân Chính Của Phản Nội Quân???](#)

[Chương 1040: Khoa Học Kỹ Thuật!](#)

[Chương 1041: Cậu Có Thể Làm Được Hay Không?](#)

[Chương 1042: Thà Ta Phụ Người Trong Thiên Hạ...](#)

[Chương 1043: Học Trò Của Nhân Hoàng Đời Thứ Tư!!!](#)

[Chương 1044: Nhận Thức Là Trở Ngại Lớn Nhất...](#)

[Chương 1045: Khư Trùng!!!](#)

[Chương 1046: Thực Hủ Ác Thú!!!](#)

[Chương 1047: Vẫn Là Nhiều Người Tốt Hơn!](#)

[Chương 1048: Khư Xác!!!](#)

[Chương 1049: Ác Chiến!](#)

[Chương 1050: Đừng Đi Về Phía Trước Nữa, Sẽ Xảy Ra Chuyện!!!](#)

[Chương 1051: âm Thanh Quái Dị!](#)

[Chương 1052: Sát Chiêu Chính Thức!](#)

[Chương 1053: Chỉ Cần Chạy Nhanh Hơn Đồng Bạn Là Được!](#)

[Chương 1054: Đám Người Linh Chủ Đầu Đã Chết Rồi Sao?](#)

[Chương 1055: Không Ai Nguyện Ý Ngủ Bên Cạnh Hang Hồ Cả!!!](#)

[Chương 1056: Kế Hoạch!](#)

[Chương 1057: Kẻ Tâm Cơ Thâm Trầm!](#)

[Chương 1058: Quân Vương Còn Vô Tình, Huống Chi Là Quân Chủ!!!](#)

[Chương 1059: Kẻ Vô Dụng Chỉ Là Một Bãi Phân Thôi!!!](#)

[Chương 1060: Không Ngăn Được!](#)

[Chương 1061: Một Câu Thần Ngôn!](#)

[Chương 1062: Thành Hay Bại Chỉ Trông Chờ Vào Một Lần Hành Động Này Thôi!!!](#)

[Chương 1063: Có Vẻ Như Linh Chủ Đã Chết Thật Rồi!!!](#)

[Chương 1064: Hoang Đường, Khó Tin!](#)

[Chương 1065: Đến Ngụ Gia!](#)

[Chương 1066: Đã Lâu Không Gặp!!!](#)

[Chương 1067: Ở Thời Khắc Nguy Cơ, ‘Mình’ Vẫn Là Lựa Chọn Cao Nhất!!!](#)

[Chương 1068: Có Nhà Mà Không Thề Trở Về!!!](#)

[Chương 1069: Trong Lòng Ấm Áp!!!](#)

[Chương 1070: Giáo Hội Nguyệt Quang!](#)

[Chương 1071: Cảm Giác An Toàn Do Thực Lực Mang Đến!!!](#)

[Chương 1072: Thiên Sứ Hắc Ám!](#)

[Chương 1073: Thần Ăn Cái Gì? Hoặc Là Nói, Nhu Cầu Của Thần Là Cái Gì?](#)

[Chương 1074: Bí Mật Về Nghi Thức Bái Thần!](#)

[Chương 1075: Tiến Cử Một Vị Thần!](#)

[Chương 1076: Bí Quyết Thành Thần!](#)

[Chương 1077: Thần Vô Hình! Thần Vạn Hình!](#)

[Chương 1078: Tầng Thứ Nhất Trong Lồng Giam Tâm Linh!](#)
[Chương 1079: Thủy Cung!](#)
[Chương 1080: Kiện Khư Bình Cuối Cùng!](#)
[Chương 1081: Quỷ Bộ Thư Bình Hoàn Mỹ!!!](#)
[Chương 1082: Tai Họa Ấp Đến!](#)
[Chương 1083: Khư Triều!!!](#)
[Chương 1084: Tàn Sát!](#)
[Chương 1085: Vui Vẻ Sống Sót Không Phải Tốt Hơn Sao?](#)
[Chương 1086: Liên Minh Khư Thú!](#)
[Chương 1087: Biển Mạt!](#)
[Chương 1088: Để Tôi Đến Giải Quyết!](#)
[Chương 1089: Đàn Khư Tụ Tập!](#)
[Chương 1090: Đuổi Bắt!](#)
[Chương 1091: Săn Bắn Châm Dứt!!!](#)
[Chương 1092: Nói Lời Đơn Giản Mà Ý Nghĩa Dọa Người!!!](#)
[Chương 1093: Bầu Không Khí Của Mạt Thế!!!](#)
[Chương 1094: Kết Quả Tội Tệ Nhất Vĩnh Viễn Nằm Ở Tương Lai, Mà Không Phải Hiện Tại!!!](#)
[Chương 1095: Nơi Nào Thần Hứng Thú, Đó Chính Là Nhà!!!](#)
[Chương 1096: Xuất Phát! Tiến Về Phương Bắc!](#)
[Chương 1097: Chuẩn Bị Nghênh Chiến!!!](#)
[Chương 1098: Năng Lực Tuyệt Đối Cảm Đoán!!!](#)
[Chương 1099: Chỗ Tốt Cực Lớn!](#)
[Chương 1100: Hình Dạng Của Thế Giới!](#)
[Chương 1101: Tiếng Thì Thầm Lúc Rõ Ràng, Khi Mơ Hồ, Như Gần Như Xa...](#)
[Chương 1102: Côn Trùng Quỷ Di!](#)
[Chương 1103: Cuộc Chiến Gian Khô!](#)
[Chương 1104: Vực Sâu!](#)

[Chương 1105: Đây Là Áo Giác Sao???](#)

[Chương 1106: Suy Đoán!](#)

[Chương 1107: Thoát Ra!](#)

[Chương 1108: Thoát Ra \(2\)!](#)

[Chương 1109: Biến Hóa Kỳ Di!!!](#)

[Chương 1110: Bình Chứa!!!](#)

[Chương 1111: Ý Nghĩa Tồn Tại Của Đôi Mắt!](#)

[Chương 1112: Chìa Khóa!](#)

[Chương 1113: Siêu Việt Thần???](#)

[Chương 1114: Mưa Máu!](#)

[Chương 1115: Cẩn Nuốt!](#)

[Chương 1116: Viễn Cảnh U Âm!!!](#)

[Chương 1117: Bộ Mặt Đích Thực Của Thế Giới!!!](#)

[Chương 1118: Con Đường Họ Đi Chỉ Có Thể Bước Một Lần!!!](#)

[Chương 1119: Thành Thần!!!](#)

[Chương 1120: Hóa Ra Thứ Chân Chính Hạn Chế Chính Mình, Vẫn Luôn Là Chính Mình...](#)

[Chương 1121: Thần Nói Có Ánh Sáng, Vì Thế Có Ánh Sáng...](#)

[Chương 1122: Nhân Hoàng Mới!](#)

[Chương 1123: Quân Vương Chỉ Yêu Bản Thân, Nhân Hoàng Lại Yêu Thiên Hạ!!!](#)

[Chương 1124: Khoác Cả Thế Giới Lên Người...](#)

[Chương 1125: Quay Trở Lại Hang Động Hư Thối!!!](#)

[Chương 1126: Hạch Tâm Của Thế Giới!!!](#)

[Chương 1127: Tiểu Thế Giới Giả Tạo!!!](#)

[Chương 1128: Vạn Vật Sinh Diệt Chỉ Trong Một Ý Niệm!!!](#)

[Chương 1129: Kết Cục Cả Thần Cũng Không Thể Thay Đổi!!!](#)

[Chương 1130: Vô Vị!!!](#)

[Chương 1131: Đi Tới Tâm Sự Nào!!!](#)

[Chương 1132: Vĩnh Hằng Thần Quốc!!!](#)

[Chương 1133: Biến Một Nháy Mắt Trở Thành Vĩnh Hằng!!!](#)

[Chương 1134: Nhân Hoàng Đời Thứ Hai!!!](#)

[Chương 1135: Nghĩa Trang Của Thần! Nhân Hoàng Đời Thứ Nhất!](#)

[Chương 1136: Mai Phù Hiện Thân!!!](#)

[Chương 1137: Ba Vị Thần Vương!!!](#)

[Chương 1138: Tôi Chỉ Sợ Mình Không Còn Được Nhìn Thấy Cô Nữa!!!](#)

[Chương 1139: Thời Gian Biến Ảo, Năm Tháng Chảy Xuôi...](#)

[Chương 1140: Đại Chiến Chúng Thần!!!](#)

[Chương 1141: Phút Cuối!!!](#)

[Chương 1142: Thân Ta Là Vũ Trụ, Vũ Trụ Tức Thân Ta!!!](#)

[Chương 1143: Đại Kết Cục!](#)

———— o O o ————

Chương 1. Hắc Nhìn Thấy!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Tại khu Hắc Quang thuộc thành Bạch Nghĩ.

Đêm, sương mù dày đặc như mực, tràn ngập khắp các nơi trên các con đường trong thành, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Trong bóng đêm, những đoạn đường ray bằng đồng xanh ngồn ngang rải rác tựa như những vết sẹo vằn vẹo dữ tợn, màu nâu đen, lại tựa như những lớp vảy đã cạn máu nằm trên mặt đất.

Ở ven đường cũng không có đèn, bởi vì vụ dân sống dưới tầng đáy của tòa thành vốn không dùng được loại ánh sáng đắt tiền này.

“Tê ~ “

Kiều Thiết Căn khẽ run lên một cái trong gió lạnh, hắn vội vàng nắm thật chặt quần áo, từ trong lớp cổ áo khít khao kia tỏa ra chút hơi ấm, lướt qua yết hầu, khiến hắn cảm nhận được một tia ấm áp.

Hắn quyết định không đợi nữa.

Kiều Thiết Căn lấy ra đèn pin, nghênh ngang mà lắc lư đi về phía trước. Nơi đó là một dãy nhà thấp bé cũ nát, cũng là mục tiêu đêm nay của hắn.

Hắn cũng không lo lắng ánh sáng từ đèn pin sẽ làm kinh động chủ nhân trong phòng. Nơi này chính là khu Hắc Quang , đám người sinh hoạt ở nơi này đều là vụ dân, kể cả khi châm một cây đuốc hừng hực thiêu đốt ở trước mắt bọn họ, bọn họ cũng không thể nhìn thấy.

Kiều Thiết Căn cũng là vụ dân, nhưng không giống những vụ dân khác, hắn có một chút kỳ ngộ nho nhỏ của mình, bởi vậy cũng nhận được một thứ mà những vụ dân khác không có.

Ví dụ như, hắn có thể nhìn thấy.

Kiều Thiết Căn mượn đèn pin tỏa ra chút ánh sáng nhạt xuyên thấu tầng sương mù dày đặc bên ngoài, rất nhanh đi vào bên trong một tòa lầu thấp bé, hẻo lánh cũ nát trước mặt.

Vừa nhìn đã biết tòa lầu thấp bé này dành cho gia đình neo người ở, bởi vì ở ngoài cửa chỉ có hai cái đạo manh tác (dây thừng dành cho người mù) trùng khớp với tình huống mà hắn hỏi được trước khi đến đây. Nơi này chỉ có một đôi mẹ con sinh sống thôi. Trong gia đình không có đàn ông trưởng thành, còn là vụ dân.

Kiều Thiết Căn sờ sờ vào mũi đao hơi nặng trong túi tiền, cảm thấy dù chút nữa có xuất hiện chuyện gì “Ngoài ý muốn”, bản thân cũng có thể nhanh chóng giải quyết, không tạo thành tiếng động quá lớn.

“Đáng chết, thôi như vậy, còn mất vệ sinh hơn ta...” Kiêu Thiết Căn vừa tới gần tòa lầu nhỏ cũ nát, đã ngửi thấy một loại mùi hư

thối, chua loét, tanh tươi thối tới, trong lòng không khỏi thâm mắng một câu.

Hắn thoáng nín thở một hơi rồi rón ra rón rén tới gần.

Bên trong tòa lầu nhỏ kia rất im ắng. Hắn ghé sát tường cẩn thận lắng nghe một hồi, sau khi xác nhận được hai mẹ con đều đã nghỉ ngơi trong phòng rồi, đang muốn hành động, bỗng nhiên lại nghe được bên trong truyền đến giọng nói của một thiếu niên: “Không biết, hắn là người ta đi ngang qua.”

Tiếng nói của thiếu niên ấy có chút ngây ngô, nhưng nghe vào tai lại cảm thấy khàn khàn trầm thấp.

Lời này vang lên cực kỳ đột ngột, khiến cho Kiều Thiết Căn sợ tới mức nhảy dựng lên, ngược lại hắn còn có chút tức giận, lập tức đưa tay sờ về phía túi tiền theo bản năng.

Hắn bị phát hiện rồi sao?

Đáng chết, quả nhiên lỗ tai của đám vụ dân này thính thật.

Kiều Thiết Căn có chút bức bối trong lòng, nhưng hắn lại dứt khoát đứng thẳng lên, nếu đã bị người ta chú ý tới, hắn cũng chẳng buồn giả vờ nữa, trực tiếp ngả bài cho xong.

Trộm không thành thì cướp!

Hiện giờ hắn có năng lực này.

Trước khi bắt đầu hành động này, hắn đã có dự tính như vậy rồi. Nói nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn làm như vậy. Hắn cố ý chọn khu vực hẻo lánh này, chính vì dù trong này có hai người chết đi, nếu không đến mười ngày nửa tháng, đội tuần tra cũng sẽ không chú ý tới đâu.

“Mời người ta tiến vào ư? Hay là thôi đi, đã trễ thế này rồi.” Lúc này, âm thanh của thiếu niên kia lại truyền đến.

Kiều Thiết Căn nhướn mày, hắn vừa hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, nhưng bỗng nhiên hắn lại nhớ tới một câu không đầu không đuôi y như thế này, vừa vang lên lúc trước, hắn là thiếu niên này đang nói chuyện với mẹ của nó?

Chẳng lẽ giọng nói của mẹ nó rất nhỏ ư?

Nhưng mặc kệ như thế nào, chắc chắn là hắn bị phát hiện rồi.

Kiều Thiết Căn nhìn cánh cửa sắt khá nặng nề trước mắt, hơi ho nhẹ một tiếng, cất giọng trầm ấm đáng yêu, hơi thỏn thức kêu lên: “Xin hãy rủ lòng thương, đao manh tác của tôi bị đứt, tôi lạc đường, lại vừa ngã gãy chân xong, thật vất vả mới lần theo được đao manh tác của hai người mà đi tới tận đây, có thể giúp tôi băng bó một chút vết thương hay không? Tôi đã chảy rất nhiều máu!”

“Không có gì đáng thương hết, đao manh tác của bản thân còn làm đứt thì trách được ai?” Thiếu niên bên trong nói, nhưng từ cách nói chuyện của cậu bé, dường như đang nghe mẹ của mình khuyên nhủ.

Kiều Thiết Căn: “...”

Tiểu quỷ chết tiệt này, sao lại không có chút đồng cảm nào vậy?

Đợi lát nữa hãy xem tao dạy dỗ mày như thế nào!

Nếu khổ nhục kế không dùng được, Kiêu Thiết Căn chuẩn bị trực tiếp phá cửa sổ lao vào, nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Hắn có đèn pin chiếu sáng, hẳn là có thể khiến bọn họ im miệng mãi mãi trước khi hai người này phát ra tiếng hét chói tai.

Chương 2. Làm Người Nên Thiện Lương...

“Được rồi được rồi, con nghe ma ma là được.”

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến âm thanh hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ của thiếu niên, cùng với một chuỗi than thở. Kiêu Thiết Căn cũng nghe được những tiếng bước chân, từ chỗ sâu trong trong phòng chậm rãi đi tới.

Hắn sửng sốt, trong lòng mừng thầm, quả nhiên vẫn là lòng dạ phụ nữ mềm yếu.

Mặc dù hắn có chút nghi hoặc, vì sao không nghe được giọng nói của cô nàng ma ma kia, nhưng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, đã đi tới phía sau cửa, hắn lập tức lấy ra chủy thủ trong túi tiền, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ chờ sau khi tiểu quỷ vô tình kia mở cửa ra, hắn sẽ làm cho nó không bao giờ còn có thể “Kiêu ngạo” được nữa!

Lạch cạch!

Tiếng then cửa mở ra, cửa sắt đã bị hé lộ một khe nhỏ.

Tiểu quý thân trọng thật... Từ đáy lòng Kiều Thiết Căn vừa rửa thềm một câu, bỗng nhiên hần cảm thấy một đợt hít thở không thông.

Một loại mùi vị thối nát tanh tươi đậm đặc đến mức khiến kẻ khác buồn nôn, từ bên trong cánh cửa kia chen nhau ùn ùn kéo tới, gần như đã khiến cho đại não của hần thiếu dưỡng khí rơi vào trống rỗng chỉ trong nháy mắt.

Loại mùi vị tanh tươi tựa như nội tạng, thịt heo hư thối hỗn hợp chồng chất với phân đã lên men, quấy ra một loại mùi quỷ dị làm con người không thể chịu đựng được.

Mặc dù từ nhỏ Kiều Thiết Căn đã chịu đủ sự ảnh hưởng của hoàn cảnh ác liệt mà trưởng thành, nhưng ngay lúc này, hần cũng khó có thể thừa nhận nổi, có cảm giác bản thân mình không thở được nữa rồi.

Bàn tay đang sờ vào trong túi tiền của Kiều Thiết Căn lại nhanh chóng chuyển thành bịt mũi, đồng thời hần dùng đèn pin chiếu tới, đã thấy rõ dáng vẻ của thiếu niên đáng giận kia.

Nhìn qua thiếu niên này chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, dáng người gầy gò, rõ ràng là dinh dưỡng không đầy đủ, mà khuôn mặt cũng không có gì khác vụ dân, cằm, đôi môi, mũi... lại hướng lên trên, là đường chân tóc.

Giữa mũi và đường chân tóc là một mảnh da hoàn chỉnh.

Không có mắt.

Không có lông mày.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho vụ dân từ khi sinh ra đã không thể nhìn, cũng không cần ánh sáng.

“Tự đi mà xoa chỗ chân bị đứt của chú. Nếu không có chuyện gì đừng tới làm phiền người khác, nhà của chúng tôi cũng không có thuốc cầm máu.” Thiếu niên mặt không chút thay đổi nói.

“...”

Mặt Kiều Thiết Căn hơi có chút tím đi, không biết là bị mùi tanh tươi hun, hay là bị lời nói của thiếu niên kia làm giận dữ.

“Làm người nên thiện lương!”

Kiều Thiết Căn nghiêng răng nghiêng lợi nói nhưng hắn vừa mở miệng cảm giác tanh tưởi lập tức chui vào trong miệng, khiến hắn có cảm giác bản thân vừa nuốt sống vô số con cá thối đã rửa nát, cơ thể lập tức sinh ra một loại cảm giác dạ dày quặn thắt muốn nôn mửa.

Hắn vội vàng ngậm miệng lại, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên kia, thậm chí còn không e dè lấy ra thanh chủy thủ từ trong túi tiền.

Ngay một khắc hắn vừa lấy thanh chủy thủ kia ra, dường như thiếu niên kia nghe được cái gì, lại cất giọng bất đắc dĩ nói: “Ma ma, thật sự muốn băng bó cho người này ư? Được rồi, vậy nghe ma ma, con về phòng trước đây.”

Nói xong, thiếu niên thở dài, tựa như cảm thấy tiếc hận vì ma ma của mình quá mức thiện lương.

“Hừ!”

Kiều Thiết Căn hừ lạnh một tiếng, hắn không định buông tha cho tiểu quỷ này, đang chuẩn bị xông lên đâm sau lưng đối phương, bỗng nhiên, lại nghe được một chuỗi âm thanh tât tât tác tác, truyền đến từ phía cửa.

Ngay sau đó, là một tiếng cười “Lạc lạc lạc” cực kỳ mơ hồ nhưng lại quyến rũ động lòng người.

Tiếng cười ấy càng ngày càng rõ ràng, từ xa lại gần, tựa như vừa ở một nơi nào đó cực kỳ xa xôi nhanh chóng đi lại gần.

Dần dần, tiếng cười ấy biến thành giọng nói của một cô gái: “Hắn nghe được, hắn nghe được, hắn có thể nghe được! ! !”

Lông tơ cả người Kiêu Thiết Căn dựng thẳng lên, hắn dùng đèn pin chiếu rọi màn đêm đang bao phủ trong gian phòng, bỗng nhiên đôi con ngươi của hắn co rút nhanh lại. Hắn vừa thấy được một màn khủng bố nhất, cũng là một hình ảnh cuối cùng trong cuộc đời mình.

...

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng sương mù dày đặc, chiếu lên dãy phòng ốc san sát nối tiếp nhau trong khu Hắc Quang.

Tại phòng ngủ, đúng bảy giờ thiếu niên ấy bắt đầu rời giường. Cậu bé hoạt động thân thể một chút rồi cực kỳ thuần thục xuống

giường, mặc quần áo.

Dù không có mắt, nhưng cậu lại cực kỳ quen thuộc với gian phòng của mình, khiến cho động tác vô cùng thành thạo, dù không có đạo manh côn (gậy cho người mù), cũng không va chạm vào bất cứ góc nào trong phòng.

Cậu bé đi tới cửa phòng, mới dừng lại một chút, sau đó một tay đặt lên vách tường, bắt đầu đi dọc theo đạo manh tuyến (đường gờ trên tường dành cho người mù) trên vách tường, đi tới phòng của mẹ.

Kết cấu trong phòng, khiến cho cậu rất dễ đi đến bên giường, cậu vừa đụng vào một chút, lại phát hiện da thịt của ma ma càng ngày càng trở nên mềm mại.

Chương 3. Ma Ma Quỷ Di!!!

Có lẽ do động tác của cậu, khiến cho ma ma thức tỉnh, âm thanh rời giường từ bên cạnh truyền đến, cùng với giọng nói hơi có vài phần lười biếng dịu dàng: “Tiểu Thâm, con đã rời giường rồi sao? Có phải đã đói bụng hay không? Để ma ma đi nấu cơm cho con.”

“Con tạm ổn, không quá đói.” Thiếu niên thu lại bàn tay, nhẹ giọng nói.

“Vậy cũng phải ăn thứ gì đó chứ? Con đang tuổi phát triển, không ăn bữa sáng sao được?” Ma ma của cậu oán trách một câu, ngay sau đó thiếu niên nghe được âm thanh tất tất tác tác nhẹ nhàng, rời khỏi phòng.

“Ma ma, vị khách ngày hôm qua ở bên ngoài cửa ư?” Thiếu niên vượt vách tường trở lại phòng khách, ngồi xuống phía trước bàn ăn, thuận miệng dò hỏi.

“Người kia ư? Mẹ đã tiễn người ta rời đi rồi.” Ma ma của cậu nhẹ giọng cười nói.

Tiến rời đi... Khóe miệng thiếu niên khẽ giật giật một cái, im lặng một lát, sau đó mới thở dài, nói: “Về sau mẹ đừng cho người ta vào đây nữa, vừa thấy đã biết không tốt lành gì rồi, nói không chừng câu chuyện cái chân bị đứt cũng là giả vờ!”

“Tiểu Thâm, không thể nói như vậy được. Người nọ nói cũng không sai, làm người nên thiện lương, chúng ta nên... Trợ giúp khi người ta yêu cầu!” Ma ma cậu dịu dàng dạy dỗ.

Khóe miệng thiếu niên khẽ động, cuối cùng cũng không nói gì nữa, lại khôi phục thành khuôn mặt không chút thay đổi.

Không bao lâu sau, một phần đồ ăn tỏa ra hương vị nồng đậm được đặt lên bàn cơm ở trước mặt thiếu niên.

“Làm xong rồi, con từ từ ăn đi.”

Thiếu niên cầm lấy chiếc đũa trên bàn cơm, lại rơi vào im lặng.

“Sao con không ăn?” Dường như ma ma của cậu nhận thấy thiếu niên vừa ngừng động tác lại, dịu dàng nói: “Đây vẫn là nguyên liệu nấu ăn mà lúc trước con từng ăn, hương vị cũng giống hết lúc trước. Hôm nay ma ma vừa đi mua món ăn không quá tươi, đến lúc đó sẽ để lại cho một mình ma ma. Con đang trong giai đoạn phát triển thân thể, mẹ sẽ không cho con ăn những thứ không dinh dưỡng kia đâu...”

“Con biết.” Thiếu niên mặt không chút thay đổi nói: “Chỉ là con đã ở nhà quá lâu rồi, con muốn đi ra ngoài một chút.”

“Sao con lại có ý nghĩ như vậy?” Giọng nói của vị ma ma kia hơi hơi trầm xuống, tựa như có chút bức bối: “Không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Ở bên ngoài rất nguy hiểm, con cứ ở trong này, có ma ma mỗi ngày chăm sóc cho con, chẳng lẽ không được sao?”

Bên ngoài nguy hiểm... Khóe miệng thiếu niên hơi giật giật, trong nhà mới là nơi nguy hiểm nhất đó...

Cậu nói: “Tuy ở trong nhà mỗi ngày con đều được ma ma chăm sóc, nhưng mỗi ngày cứ ở nhà thế này cũng không phải cách hay, con chỉ đi ra ngoài chơi một lát thôi...”

“Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, ở bên ngoài rất nguy hiểm, rất nguy hiểm! Vì sao con cứ không hiểu vậy?” Bỗng nhiên giọng nói của vị ma ma kia trở nên bén nhọn, mang theo đầy phần nộ.

Có lẽ do quá mức kích động, khiến cho thiếu niên chợt cảm thấy nước miếng của ma ma đã phun lên mặt mình rồi.

Cậu đưa tay lau đi, chỉ thấy trên mặt dính dính, mềm mềm lại ẩm ướt.

Thiếu niên thấy ma ma đã nổi giận, vội vàng nói: “Ma ma, ma ma đừng nóng giận, chỉ là con ở nhà quá lâu, hơi buồn một chút thôi.”

“Buồn ư?” Bỗng nhiên giọng nói của ma ma lại trở nên nghi hoặc, tựa như vừa rơi vào trầm tư, qua hồi lâu, sau đó, âm thanh của bà lại một lần nữa khôi phục vẻ dịu dàng, nói: “Tiểu Thâm cần bạn cùng chơi ư? Vậy một lát nữa, ma ma đi tìm một người về cho con nhé.”

Thiếu niên vội vàng nói: “Không không không, ma ma, con chỉ muốn có một người tán gẫu giải sầu thôi, con không cần có bạn, con ghét nhất là chung sống với người khác!”

“Cũng đúng, mọi người rất phiền toái ...” Ma ma tự nói.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện với nhau, đột nhiên, bên ngoài tòa lầu nhỏ lại truyền đến một đợt tiếng bước chân rất nhỏ.

“Lại là người đứt dây thừng, lạc đường?” Thiếu niên giật mình một cái, chột khẽ thở dài nói.

“Lần này lại không phải nha...” Giọng nói của vị ma ma kia truyền đến, bà đã thu lại vẻ dịu dàng như khi nói chuyện với cậu bé, ngược lại trong âm thanh lại mang theo một loại lạnh lùng, tàn nhẫn khác thường.

“Đáng chết, mùi máu tươi thoï rửa lại đậm đặc đến vậy, sợ là nơi này đã trở thành lò sát sinh ít nhất cả nửa năm rồi mới có thể tích lũy ra mùi vị gay mũi như vậy!”

“Đúng vậy đó!”

Hai bóng dáng đi tới phía trước tòa lầu nhỏ, nhưng không nóng lòng tới gần.

Từ gian lầu nhỏ trước mắt tản ra mùi tanh tươi, tựa như vô số lông tơ xúc tu màu đen, kéo dài ra, khiến kẻ khác hít thở không thông.

“Đội trưởng, căn cứ theo kết quả điều tra, gần đây đã liên tiếp mất tích mấy chục vụ dân, và vị trí trung tâm phân bố của những vụ án đó, chính là nơi này.” Đội viên Triệu Thanh Miên đẩy đẩy mắt kính, lộ ra sắc mặt ác liệt nói.

“Súc sinh chính là súc sinh, chỉ biết săn giết, còn thủ đoạn che giấu có sơ hở nhiều lắm.” Sở Bạch hừ lạnh một tiếng, nói:

“Chuẩn bị bố trí trang bị phá khur, tôi có thể cảm ứng được, thứ kia đang ở bên trong này, nó ẩn giấu ở một nơi rất sâu...”

Chương 4. Khur Giới Và Hiện Thực!!!

Khi hấn vừa dứt lời, ba bóng dáng phía sau đã phân tán, tản ra, lần lượt tiến về phía lầu nhỏ theo ba mặt khác nhau, tạo thành hình tam giác.

Trong tay bọn họ đều ôm theo một cái thùng màu đen, trực tiếp mở cái thùng màu đen nọ tại ba phương vị bên ngoài lầu nhỏ.

Chiếc thùng này là một loại dụng cụ được cấu tạo từ vô số bánh răng tinh vi, vừa được mở ra, xoắn ốc bên trong chậm rãi nâng lên một khối hình trụ màu đen. Theo một tiếng “Ca” vang lên, hình trụ ngừng xoay tròn, ngay sau đó nó lập tức chấn động tạo ra một loại lực lượng dạng sóng siêu âm mắt thường không thể nhận ra, phóng xạ hướng về bốn phía.

Tựa như luồng ánh sáng xung quanh bỗng lặng yên trở nên mờ tối đi rất nhiều.

“Đã phong tỏa, phá khur thành công!” Một đội viên có dáng người khôi ngô nói.

Sở Bạch khê gật đầu, không cần phải nói hấn cũng phát hiện ra biến hóa trước mắt. Theo trang bị phá khur khởi động và bao phủ, lầu nhỏ ở trước mắt hấn đã xảy ra một chút biến hóa đặc thù, hiện thực mơ hồ trùng khớp với Khur giới, cũng ngay tại khoảng khắc này, bộ mặt thật của tòa lầu nhỏ ấy, lập tức được lộ ra ngoài.

Chỉ thấy ở cửa lầu nhỏ chồng chất đầy thùng rác, hết thảy đã trở nên hư hoá mơ hồ, mà bên trong những thùng rác kia là đồng túi rác rưởi màu đen cũng tương tự như chúng, chỉ có rác rưởi bên trong những chiếc túi đen ấy, là trở nên rõ ràng ngay từ khoảnh khắc đó.

Đồng rác rưởi kia rõ ràng là một đồng máu thịt hài cốt đã bị gặm ăn nhưng không sạch sẽ, có tay cụt, đoạn tay chân, đầu, còn có những phần tứ chi quái dị, có vài phần rõ ràng là di hài của vụ dân mất tích, mà có vài bộ thuộc loài thú không biết tên.

“Đồng loại cũng ăn sao... Xem ra con này là dạ dày vương nha.” Sở Bạch khê nheo đôi mắt một chút.

“Đội trưởng, thật giống như ở nơi đó, vẫn còn... người ở.”

Bỗng nhiên Triệu Thanh Miên thấp giọng kinh hô.

Sở Bạch ngược mắt nhìn lên, lầu nhỏ trước mắt cũng bị hư hoá.

Với tư cách là một loại tài liệu ở hiện thực, đương nhiên chỉ có hư ảnh mơ hồ của nó xuất hiện tại Khư giới, không phải bất cứ loại thực thể nào, không thể đụng vào, cũng không thể phá hư.

Mà lúc này tòa lầu nhỏ lại nằm trong trạng thái bán trong suốt, tiếp cận hư hoá, có thể nhìn thấy tất cả cấu tạo bên trong, chẳng qua thứ chông chát ở khắp các nơi trong phòng, đều là những mẫu thịt và khung xương rách nát tung tóe đã bị gặm ăn. Loại hài cốt thuộc về con người, khi bị gặm ăn sẽ dính vào một ít nước bọt ắn chứa khư lực nhầy nhầy, bởi vậy hiện tại những loại hài cốt ấy cũng hiện lên rõ ràng trong Khư giới.

Mà nơi bàn ăn đặt tại phòng khách, bên trong tòa lầu nhỏ chất đống đầy thi hài như địa ngục kia, lại có một thiếu niên đang ngồi im lặng.

Một màn này cực kỳ quỷ dị, so sánh với gian phòng khách khủng bố dơ bẩn huyết tinh như địa ngục chung quanh, thì thiếu niên kia ngồi bên cạnh bàn ăn và lối đi nhỏ dẫn tới nhà ăn kia, lại giống như chốn bồng lai!

“Là người sống sót?” Sắc mặt Sở Bạch khê biến, hắn chú ý tới dáng vẻ thiếu niên kia, là một vụ dân còn chưa mở mắt.

“Không đúng...”

Nhưng rất nhanh sau đó, Sở Bạch lại chú ý tới một điểm dị thường. Đó là thân thể thiếu niên kia hiện ra tương đối rõ ràng và chân thật giữa Khư giới, chỉ có phần rìa ở hai tay hai chân kia là có chút hư hoá mà thôi.

Tình huống này đủ để chứng minh rằng, trong cơ thể thiếu niên này ắn chứa rất nhiều khư lực!

Căn cứ theo trình độ hiện tại, chỉ tính đơn thuần lượng khư lực ấy thôi, đã vượt qua cấp bậc đội viên dự bị của bọn họ rồi!

“Hắn không phải khư, mà là một người may mắn.” Triệu Thanh Miên chú ý tới một vài vị trí hư hoá trên người thiếu niên kia, nếu là ‘Khư’, toàn thân đều sẽ bị chân thực hoá ở trong Khư giới.

“Hắn bị khur chặn nuôi...” Sở Bạch thấy trên bàn cơm có một mâm đầy máu thịt đỏ tươi, con người hơi hơi co rút lại: “Hơn nữa thịt trên bàn lại thuộc về khur thú... Nó lại dùng chính thịt đồng loại của mình để cho người ăn...”

“Vậy tồn tại chặn nuôi hắn kia...” Triệu Thanh miên vội vàng quét mắt nhìn chung quanh.

Bên trong tòa lầu nhỏ nào được bố cục theo kiểu hai phòng một sảnh, nơi nơi đều là mạch máu màu đỏ sậm trải rộng giống như mạng nhện, chỉ có một gian phòng tương đối sạch sẽ gọn gàng, căn cứ theo quần áo bên trong, đây hẳn là nơi thiếu niên kia ở lại.

Mà một gian phòng ngủ khác, lại như sào huyết tụ tập lượng lớn mạch máu dính nhầy, tập trung tại vách tường trên phòng, giống như một đoạn gốc cây!

Trên mặt đất tán loạn đầy quần áo phụ nữ, bụi bặm và chất nhầy, trên giường còn có một nửa khối thi thể phụ nữ đã hư thối nghiêm trọng. Trừ những thứ này ra, lại không nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây nên hết thảy những chuyện này.

“Cẩn thận! !” Đột nhiên, Sở Bạch hét lớn một tiếng.

Chương 5. Không Được Thương Tồn Con Trai Của Tao!!!

Mặt đất phía trước tòa lầu nhỏ chợt vỡ ra, trên mặt đất có màu nâu đen của Khur giới, một bóng dáng dữ tợn thân như con nhện, tay người nhưng lại có chân nhện màu trắng sắc nhọn, từ bên trong lao ra... Giống như con cá nhảy lên từ mặt nước.

Cái đầu rõ ràng là một gương mặt vạm vỡ, có hàm răng nanh bén nhọn, cái cằm bị kéo căng ra tạo thành mũi nhọn, phần gáy thật dài như măng xà, co duỗi tự nhiên, đang hung hăng cắn tới Triệu Thanh Miên.

“Là khur thú cấp C, Dục Ma Cơ!” Dưới lòng bàn chân Triệu Thanh Miên toát ra khí lạnh, hắn có cảm giác thân thể mình đã trở nên cứng ngắc, khur thú kia bắn đến với tốc độ nhanh đến mức hắn không thể làm ra động tác tránh né.

Bỗng “Bành” một tiếng, thân thể hắn bị đánh bay. Người đẩy hắn ra là Sở Bạch.

Chờ tới khi Triệu Thanh Miên nhìn lại, chỉ thấy Sở Bạch đã rút ra kiếm Trảm Khư, giao chiến cùng một chỗ với Dục Ma Cơ.

“Mau qua hỗ trợ!” Triệu Thanh Miên vội vàng gầm lên một tiếng đầy giận dữ, triệu tập ba đội viên đã bố trí xong mấy trang bị phá khu bên kia, và lập tức giết về phía Dục Ma Cơ.

Chiến đấu kịch liệt bắt đầu từ bên ngoài đánh tới bên trong tòa lầu nhỏ, bởi vì đang ở trong Khư giới, cho nên vách tường lầu nhỏ kia đều bị hư hoại, sẽ không dội lại âm thanh chiến đấu, còn khiến bọn họ có thể dễ dàng xuyên qua chúng mà, không tạo thành một chút phá hư nào.

Trong lúc đó, thiếu niên kia vẫn ngồi ngay ngắn ở phía trước bàn ăn, tựa như không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào, bất vi sở động.

Nhưng trên thực tế, bàn tay của cậu lại đang nắm thật chặt chiếc đĩa.

Bọn họ là ai?

Hoặc bọn họ là thứ gì? Là nhân loại ư?

Thiếu niên nhìn năm bóng dáng đang giao chiến cùng “Ma ma”, trong lòng nhắc lên một cơn sóng lớn đến nghiêng trời lệch đất, vừa cảm thấy rung động, vừa trào dâng một loại kích động đến phát run vì mừng như điên.

Cậu đã biết, trên đời này có quái vật như vậy, và đương nhiên sẽ có lực lượng đủ để khắc chế tương ứng với những con quái vật kia.

Nếu không, nhân loại đã sớm diệt vong từ lâu rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, tồn tại tác chiến cùng mấy thứ này, không phải là loại binh khí nào đó, mà là “Nhân loại”.

Tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt, Dục Ma Cơ hung tàn vô cùng, công kích hung mãnh, nếu ở bên ngoài, loại chiến đấu này dứt khoát sẽ tạo thành phá hư đủ để dễ dàng phá hủy cả tòa lầu nhỏ.

Mà năm người kia lấy Sở Bạch cầm đầu, lại phối hợp ăn ý, sau khi liên tiếp chống đỡ, bọn họ đã dần dần quen thuộc với

phương thức công kích của Dục Ma Cơ, dần dần tìm được tiết tấu chiến đấu, vào xoay chuyển hoàn cảnh xấu của bên mình.

Bỗng nhiên, chiến trường của năm người kia đã dịch đến phía trước bàn ăn của thiếu niên.

Bàn ăn bị hư hoá, sẽ không bị va chạm vào, nhưng thiếu niên ngồi ở phía trước bàn ăn, lại nằm trong trạng thái chân thật, có thể bị chạm đến!

Trong lòng Sở Bạch thầm kêu một tiếng “Không tốt!”.

Hai bên đánh nhau rất kịch liệt, hắn đã cố không chế để chiến đấu không vượt quá khoảng sân, nhưng hiện giờ, mắt thấy công kích của mấy người bọn họ sắp lan đến gần thiếu niên kia, hắn muốn thu tay lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Coi như đối phương là vật hi sinh trong chiến đấu đi. Thiếu niên nọ làm ra một phần công hiến trong công cuộc tiêu diệt khur thú cấp C, cũng rất đáng giá.

Ngay tại lúc Sở Bạch đang suy nghĩ như vậy, rất đột ngột, thân thể Dục Ma Cơ đang công kích thật hung tàn kia, lại tiến lên, không hề tránh né công kích của Sở Bạch, ngược lại trực tiếp bỏ nhào về phía thiếu niên nọ.

Triệu Thanh Miên không thu được thanh kiếm. Mắt thấy nó sẽ chém lên người thiếu niên ấy, bỗng nhiên thanh kiếm kia lại bị Dục Ma Cơ dùng thân thể ngăn cản lại.

“Không được thương tổn con trai của tao! !”

Dục Ma Cơ phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, gương mặt dữ tợn đến vặn vẹo, bỗng nhiên quay đầu lại, cắn xé về phía Triệu Thanh Miên, còn trực tiếp đứt ra một khối máu thịt từ trên cánh tay.

“Này...”

Mấy người Sở Bạch đều bị một màn này dọa sợ ngây người, con khur thú này lại chủ động bảo vệ thiếu niên vụ dân ấy?

Tuy bọn họ cũng từng nghe nói, Dục Ma Cơ có thói quen nuôi dưỡng khur thú khác và nhân loại, nhưng vẫn chưa bao giờ được chứng kiến cảnh khur chắn đao, xả thân vì nhân loại như vậy!

“Cơ hội khó được...”

Sau khi Sở Bạch ngấn ra một lát, hấn đã nhanh chóng phản ứng lại, thanh kiếm đâm vào trong cơ thể Dục Ma Cơ, đột nhiên chuyển động, chỉ nghe rầm một tiếng, nó lập tức xé dọc theo phần lưng của Dục Ma Cơ, máu tươi và chất lỏng thối rữa phun ra tung tóe, tràn ngập mùi vị tanh hôi.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, thân thể Dục Ma Cơ ngã sấp xuống đất.

Phần cổ dài bốn, năm mét tựa như một con măng xà của nó, lắc lư đảo đảo nâng lên, ánh mắt nhìn thiếu niên đang ngồi ngay ngắn ở phía trước bàn ăn hư hoá, mang theo vô hạn dịu dàng: “Tiểu Thâm đừng sợ, ma ma nhất định sẽ bảo vệ con...”

Bành!

Sở Bạch ném trường kiếm qua, mũi kiếm sắc nhọn chém xuống cái đầu kia.

Phần cổ như măng xà nọ khựng lại một chút, cuối cùng mềm mại vô lực ngã xuống, máu tươi theo phần cổ bị chặt chảy xuôi xuống, nhuộm đầm mặt đất.

Chương 6. Nhân Gian Luyện Ngục!!!

Trong lòng thiếu niên ấy chấn động, nhưng vẻ mặt cậu lại thờ ơ, tựa như không cảm giác được điều gì.

Sở Bạch không hề dừng lại, hấn cực kỳ cẩn thận bỏ thêm hai kiếm nữa, hoàn toàn xé thân thể Dục Ma Cơ ra, phải xác nhận nó đã triệt để chết đi, hấn mới yên tâm được

Lập tức, ánh mắt hấn có chút phức tạp nhìn về phía thiếu niên vụ dân đang ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn hư hoá.

“May mắn cậu ta là vụ dân, không nhìn thấy, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của khur, nếu không...”

“Đã sớm nổi điên rồi!” Triệu Thanh Miên bên cạnh bổ sung thêm.

Hấn quét mắt nhìn bốn phía phòng khách hư hoá, chỉ thấy từng đồng từng đồng thi thể và khung xương hư thối chồng chất ngay sát tường, da đầu lập tức run lên, lòng còn sợ hãi nói: “Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đừng nói là một cậu bé như thế, dù là tôi cũng sắp chịu không nổi. May mắn cậu ấy là vụ dân, có khi

không biết cũng là một loại hạnh phúc đó. Phỏng chừng cậu ấu còn cho rằng vị ma ma sớm chiều ở chung với mình, còn mỗi ngày nấu cơm cho mình, vẫn là vị ma ma ngày xưa, không biết...”

Hắn lại nhìn về phía gian phòng hư hoá khác, trong giường còn có phân nửa thi thể phụ nữ đã hư thối nghiêm trọng: “Nhưng ma ma thực sự của cậu ấy đã sớm chết rồi, là bị Dục Ma Cơ này ăn mất.”

“Hơn nữa nó còn ăn luôn nửa người trên của bà ấy, kể cả cái đầu.” Sở Bạch nhìn thoáng qua, hơi hơi nheo mắt lại.

“Cái kia...” Một thanh niên có dáng người gầy yếu thật cẩn thận đi từ bên cạnh tới, nhỏ giọng hỏi han: “Chúng ta đàm luận về cái chết của mẹ cậu ấy ở ngay trước mặt người ta như vậy, hình như không tốt lắm...”

Triệu Thanh Miên đưa mắt nhìn thanh niên kia, cười nói: “Tiểu Diệp, đây là lần thứ ba cậu ra ngoài làm nhiệm vụ rồi đó. Không có việc gì đâu, về sau cậu sẽ chậm rãi thành thói quen thôi. Huống chi nơi này là Khư giới, tuy cậu ấy bị Dục Ma Cơ chặn nuôi khiến cho cơ thể lảng động không ít khư lực, nhưng vẫn chưa được khai phá, cũng chưa mở Khư Nhãn, không nghe được những lời chúng ta nói chuyện với nhau đâu.”

Thanh niên nọ chỉ hơi ngơ ngác mà “À à” hai tiếng, sau đó lại đưa mắt nhìn thiếu niên kia, trong ánh mắt lộ ra vài phần đồng tình.

“Được rồi, các cậu mau ghi chép lại tình huống nơi này một chút. Mặt khác, nhớ phải ghi chép lại chuyện Dục Ma Cơ kia thay thiếu niên này ngăn cản công kích. Chắc hẳn những lão già kia sẽ cảm thấy rất hứng thú với nó.” Sở Bạch lắc lắc thanh kiếm, nó lập tức bị gắn vào bên trong vết lõm ở sau lưng trang phục tác chiến.

“Đội trưởng, vậy đưa nhỏ này...”

“Mang về trong cục.” Nói xong, Sở Bạch đã xoay người dẫn đầu rời đi.

Cái này... Bọn họ đi rồi?

Thiếu niên ở phía trước bàn ăn hơi giật mình một cái, trong lòng có chút cuồng loạn.

Không phải bọn họ đến để xử lý những thứ bị gọi là “Khu” này sao?

Vậy vì sao... bọn họ không giải quyết nốt cái con đang ở trong phòng của mình đi?

Không bao lâu sau, có hơn mười chiếc xe tuần tra tới bao vây xung quanh lầu nhỏ chật như nêm cối.

Triệu Thanh Miên là phó đội, công tác của hắn chính là phụ trách giải quyết tốt hậu quả ở nơi này. Dù sao bọn họ cũng săn giết được một con khur thú cấp C, nếu không có đội trưởng Sở Bạch mang đội, có lẽ hôm nay mấy người bọn họ đã đến đưa cơm cho nó rồi.

“Nhớ phải thu dọn thật sạch sẽ, đừng để sót lại chút mảnh vụn nào, tránh hấp dẫn khur khác đến.”

Triệu Thanh Miên chỉ huy đám vệ binh tuần tra chung quanh. Đám vệ binh này đều đã mở mắt, không cần mượn dùng Đạo Manh tác, cũng có thể nhìn được. Bọn họ chính là nhân viên chủ yếu để giữ gìn trị an thành phố.

“Eo, thôi quá đi!”

“Trời đất ơi, đến tốt cùng là ở nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng hỏi, đừng nói nhiều, nhanh làm việc đi!”

Mấy chục vệ binh tuần tra được Triệu Thanh Miên và ba vị đội viên khác chỉ huy, rất nhanh nhẹn khuôn vác đồng thùng rác chất đồng bên trong lầu nhỏ ra ngoài, rửa sạch.

Bọn họ đã tìm được rất nhiều hài cốt từ những túi rác rưởi màu đen kia, có vài phần còn lây dính máu thịt, phần còn lại đang trong quá trình hư thối và lên men, khiến cho một vài vệ binh tuần tra trẻ tuổi nôn ồ ộc tại chỗ.

Mà những vệ binh tuần tra lão luyện, lại được hai vị đội viên dẫn dắt, tiến vào bên trong tòa lầu nhỏ, phụ trách rửa sạch.

Chờ đến lúc bọn họ thấy rõ thảm trạng như địa ngục bên trong tòa lầu nhỏ, kể cả những vệ binh tuần tra lão luyện, giàu kinh nghiệm kia cũng không nhìn được hai chân run run, sắc mặt trắng bệch, cần phải vịn vào tường mới có thể chống đỡ được.

Bởi vì khắp nơi trên tường đều dính từng vụn thịt mềm mềm, nhũn nhũn, tựa như phần gan của một loài động vật nào đó,

đương nhiên là đã hư thối biến chất, mang theo mùi thối và chua loét đậm đặc đến mỗi làm cánh mũi vặn vẹo.

“Nơi này, nơi này đúng là nhân gian luyện ngục!”

“Đây là tác phẩm do ‘mấy thứ kia’ tạo thành ư? Trời đất ơi!”

Đám vệ binh tuần tra này run rẩy không ngừng, trong lòng đầy kinh hãi, cũng thông qua một màn này, mà bọn họ càng thêm kính sợ, thậm chí còn có chút khiếp vía với hai vị nhân viên chuyên môn phụ trách giải quyết loại “Sự kiện đặc thù” bên cạnh này!

“Mau nhìn, nơi đó có người!”

“Là, là ‘Người’ sao? !”

Chương 7. Người Sống Sót Sau Sự Kiện Khư Thú Cấp C ‘Dục Ma Cơ’

Đám vệ binh tuần tra vừa vào nhà đã bị cậu thiếu niên vẫn ngồi yên lặng trong phòng khách dọa sợ. Rất khó có thể tưởng tượng nổi, lại có một thiếu niên đang yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở trong cảnh tượng luyện ngục này. Một màn trước mắt, tựa như đã khắc họa hình ảnh đối lập chân thực nhất giữa ánh sáng nhỏ nhoi và thế giới âm u, máu tanh, dơ bẩn.

“Đừng sợ, cậu ấy chính là người sống sót.” Một đội viên lên tiếng an ủi những vệ binh tuần tra này.

“Mấy người là ai? Vì sao tới nhà tôi?” Thiếu niên hơi bực bội đứng dậy, bàn tay trực tiếp cầm lấy phần lưng ghế dựa, có vẻ hơi phòng bị và khản trương.

Đội viên trẻ tuổi lúc trước được gọi là “Tiểu Diệp” tiến lên, hòa nhã nói: “Em đừng sợ, nơi này vừa xảy ra chuyện, bọn họ đều là vệ binh tuần tra trong thành, tới nơi này để hỗ trợ điều tra, không phải người xấu.”

“Vệ binh tuần tra?” Thiếu niên khản trương nói: “Đó không phải những người chỉ tới cửa khi người ta phạm tội thôi sao? Tôi và ma ma của tôi đều rất thành thật, chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì trái pháp luật!”

Tiểu Diệp nghĩ đến một màn trước khi Dục Ma Cơ chết cùng với lời nói và cách xưng hô của thiếu niên, thật hiển nhiên, vì

ma ma trong miệng thiếu niên trước mắt này, chính là Dục Ma Cơ vừa bị chém giết kia.

Thành thật sao... Tiểu Diệp ngửi mùi hôi đến gay mũi chung quanh, hơi hơi cười khở, nói: “Không liên quan tới hai người. Chỉ là ở nơi này vừa xuất hiện kẻ bắt cóc hành hung, cho nên tạm thời chúng tôi cần em rời đi theo chúng tôi trở về trong cục chấp nhận điều tra.”

“Kẻ bắt cóc?” Thiếu niên càng thêm khẩn trương. Tuy cậu không có mắt, nhưng thân thể liên tục rung động không yên kia lại có thể khiến người ta cảm nhận được cậu đang sợ hãi: “Vậy, vậy ma ma của tôi đâu?”

“Ma ma của em...”

Tiểu Diệp nhìn từ thi thể phụ nữ chỉ còn nửa người đã bị hư thối nghiêm trọng, được người dùng cáng nâng đi qua bên người mình, khoe miệng khê động, nói: “Bà ấy rất bất hạnh, đã gặp nạn rồi.”

“Không có khả năng!” Thiếu niên kia hơi ngần ngại, chột kêu to lên, tựa như không thể thừa nhận được đả kích như vậy.

Tiểu Diệp khê thở dài, sau đó vẫy vẫy tay với vệ binh tuần tra bên người, ra hiệu cho họ đưa thiếu niên ấy đi ra ngoài.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Ở thời điểm thiếu niên ấy bị vệ binh tuần tra mang đi, cậu vẫn còn đang kích động kêu to: “Vừa rồi ma ma của tôi vẫn còn ở cùng một chỗ với tôi, tuyệt đối không có khả năng sẽ gặp chuyện không may!”

Tiểu Diệp nhìn thiếu niên bị mang đi kia, ngậm thở dài, nói: “Có đôi khi, là vụ dân cũng thật may mắn.”

“Đúng vậy, dù sao có vài thứ, thấy quá rõ ràng chỉ khiến bản thân thêm bi ai thôi.” Đội viên khác bên cạnh hần bình tĩnh nói.

...

...

“Họ tên?”

“Hứa Thâm.”

“Tuổi?”

“18.”

“Địa chỉ gia đình?”

“Nhà số 13, tiểu khu Nguyệt Sinh, đường Mạc Nại, khu Hắc Quang.”

Bên trong một gian mật thất, hai nhân viên mặc đồng phục màu đen gồm một nam một nữ, đang quan sát thiếu niên trước mắt và ghi chép tin tức về cậu ấy trên bản hồ sơ.

Bản hồ sơ này tên là ——

《 Người sống sót sau sự kiện khur thú cấp C ‘Dục Ma Cơ’ 》

Hai nhân viên công tác nhìn thiếu niên trước mặt, từ đáy mắt lộ ra vài phần đồng tình, bọn họ đã nghe nói về sự kiện lần này từ đồng sự của mình đang làm việc trong bộ Tác Chiến

Thiếu niên trước mắt là người sống sót trong sự kiện cấp C, đã gặp phải bất hạnh đáng sợ, bị khur thú cấp C nuôi dưỡng... Chỉ ngấm lại thôi cũng khiến kẻ khác không rét mà run!

Nhưng may mắn duy nhất chính là, cậu ấy là một vụ dân.

Không thể thấy, mới có thể duy trì cuộc sống bình thường tại một nơi có hoàn cảnh khủng bố như vậy, nếu không đã sớm nổi điên, kêu to lên và bị ăn từ lâu rồi.

“Xin hỏi, có phải ma ma của tôi đã thật sự xảy ra chuyện hay không?”

Lúc này, Hứa Thâm vừa mở miệng run rẩy dò hỏi, mặc dù trên đường đi đến cục này, cậu luôn được những người khác an ủi, động viên, nhưng hiển nhiên là cậu ấy còn chưa thể thừa nhận được đả kích lớn như vậy.

Hai người liếc nhau, cuối cùng cô gái trẻ tuổi kia thở dài, nói: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng thực không may, ma ma của cậu đã sớm qua đời. Và căn cứ theo báo cáo kiểm tra thì thể do sở Tuần Tra gửi đến, thì hẳn là ma ma của cậu đã chết từ ba tháng trước.”

Ba tháng... Vậy là thiếu niên này đã sinh sống cùng một chỗ với khur thú cấp C trong suốt ba tháng thời gian... Từ đáy lòng cô gái trẻ tuổi âm thầm rung động, đôi mắt cô nhìn về phía thiếu niên trước mắt càng thêm đồng tình, thậm chí còn có vài phần kính nể không hiểu.

Cô vừa nói xong, nam đồng sự bên cạnh đã lấy khuỷu tay huých qua một cái, rồi dùng ánh mắt ra hiệu.

Cô gái trẻ tuổi khẽ lắc đầu, lại thở dài nói: “Sớm hay muộn chúng ta cũng phải cho cậu ấy biết được chuyện này. Hơn nữa, lúc trước chúng ta cũng phải đối mặt với chuyện như vậy mà, không phải sao?”

Chương 8. Đừng Cho Chúng Nó Biết... Hắn Nhìn Thấy...

Nam đồng sự kia hơi hơi im lặng.

“Ba tháng trước?” Hứa Thâm sững sốt, chột lớn tiếng nói:

“Không có khả năng, lúc sáng nay ma ma của tôi còn đang nói chuyện với tôi. Cô gạt tôi!”

Cô gái trẻ tuổi nọ nhìn chăm chú vào cậu rồi chân thành nói:

“Tuy tôi biết, cậu rất khó để thừa nhận chuyện này, nhưng trong ba tháng nay, kỳ thật vị ‘Ma ma’ mà cậu vẫn ở chung, vẫn nghe tiếng, là một loại quái vật, tên là ‘Khur’ .”

“Quái vật? Khur?” Hứa Thâm kinh ngạc, chột rơi vào mờ mịt, nói: “Tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

“Không hiểu cũng chẳng sao, cậu chỉ cần biết rằng, cậu đã bị cuốn vào sự kiện khur thú cấp C, lại ăn không ít thứ mà con khur thú khi cho, những cơ quan nội tạng bên trong cơ thể đã sớm bị lây nhiễm rồi, nhưng kỳ tích chính là, chẳng những cậu không sinh bệnh, ngược lại thân thể còn bị khur lực thẩm thấu dần dần. Trong cục đã chuẩn bị cho cậu trở thành nhân viên trăm khur thuộc doanh Dự Bị. Đến lúc đó, cậu sẽ được biết thôi.” Nữ tử trẻ tuổi nói.

Nhân viên trăm khur... Trong lòng Hứa Thâm vừa động, cậu đã nghĩ tới năm bóng dáng từng giao chiến cùng “Ma ma” kia. Hóa ra bọn họ lại có thân là nhân viên trăm khur sao?

“Nơi này là?” Hứa Thâm nghi hoặc hỏi.

“Nơi này là cục Khur Bí.”

Ánh mắt của cô gái trẻ tuổi mang theo chút thương hại, nói:

“Bọn họ chuyên môn xử lý những loại sự kiện quái vật này, và về sau, cậu sẽ trở thành một thành viên trong đám bọn họ.”

Thật đáng tiếc, cậu chính là một vụ dân, cha mẹ đều mất cả, cậu không có quyền từ chối chuyện này... Trong lòng nữ tử trẻ tuổi yên lặng bổ sung thêm một câu, hơn nữa còn là thành viên của bộ Tác Chiến.

Cục Khư Bí?

Hứa Thâm giật mình. Làm một vụ dân, vậy mà cậu còn chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Trong tri thức mà cậu nắm giữ trong tay, thì sở Tuần Tra chính là “Trời” không thể xúc phạm!

Nhưng căn cứ theo đủ loại tình huống đã chứng kiến lúc trước... tựa như địa vị của nhân viên tại cục Khư Bí này, còn cao hơn vệ binh của sở Tuần Tra?

Bọn họ là người chuyên môn xử lý quái vật sao...

Hứa Thâm không khỏi ngẩng đầu lên, nếu lúc này cậu ấy có mắt, chắc hẳn ánh mắt cậu ấy đã nhìn về khoảng không phía sau hai vị nhân viên công tác trước mắt rồi...

Vậy vì sao các người không xử lý con quái vật đang đứng đằng sau các người chứ?

Nhìn qua thôi cũng thấy, nó còn khủng bố hơn cả... “Ma ma” mà!

Phút trầm tĩnh ngắn ngủi qua đi, Hứa Thâm lại chậm rãi cúi đầu, thử dò xét một câu: “Khư có phân chia tốt xấu không?”

“Tốt xấu ư?”

Hai nhân viên công tác hơi sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cô gái trẻ tuổi nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Khư là quái vật, chỉ biết từng bước xâm chiếm nhân loại, bản tính tàn bạo, thậm chí còn sát hại cả đồng loại. Cậu nói xem, loại quái vật như vậy, có tốt sao?”

Nghĩa là không hề có... Hứa Thâm càng không dám ngẩng đầu, cậu ấy cúi đầu nói: “Khư đáng sợ như vậy, vì sao dường như có người... lại không nhìn thấy chúng nó?”

Cô gái trẻ tuổi không chút nghĩ ngợi nói: “Đó là vì khư chủ yếu sinh hoạt tại Khư giới, chỉ một ít khư yếu ớt mới du đãng tại khoảng hở giữa tầng nông của Khư giới và hiện thực. Mà khư càng mạnh mẽ, càng sinh hoạt tại nơi sâu nhất của Khư giới. Kể

cả một vài nhân viên trăm khur, cũng cần phải thông qua trang bị phá khur, tiến vào Khur giới mới có thể nhìn thấy chúng.”

Trong lòng Hứa Thâm chấn động, hàn ý từ dưới lòng bàn chân lập tức đánh úp lên trái tim, ngay cả da đầu cũng hơi hơi run rẩy.

Những nghi hoặc trong lòng cậu đã nhận được lời giải đáp.

Nói như vậy... Con quái vật đang ở sau lưng bọn họ kia, và con quái vật ở trong phòng của cậu, là khur đáng sợ, ẩn giấu ở chỗ sâu trong Khur giới?

Cô gái trẻ tuổi kia cực kỳ nhạy bén, cô lập tức cảm nhận được rung động rất nhỏ tới từ thân thể Hứa Thâm, tựa như cậu ấy đã bị câu nói của cô dọa sợ.

Cô cũng biết, với người lần đầu tiếp xúc với khur, thì những kiến thức có liên quan tới chúng, đúng là những thứ có chút không thể tưởng tượng nổi.

Giọng nói của cô lập tức dịu hơn một chút, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật đây là chuyện tốt. Ở thời điểm cậu chăm chú nhìn khur, khur cũng sẽ cảm nhận được cậu. Nếu cậu có thể cảm ứng được khur, cũng có nghĩa là khur đã đi tới cùng một tầng thế giới với cậu, và bất cứ lúc nào, nó cũng có thể phát động tập kích về phía cậu. Trên đời này có rất nhiều khur, nhưng cũng có thật nhiều người bình thường không tiếp xúc đến chúng. Nhất là vụ dân như cậu. Bởi vì vụ dân không nhìn thấy, cho nên ngoại trừ đám khur cực kỳ nhỏ yếu, du đang giữa hiện thực, mới có thể tập kích vụ dân, còn lại những khur mạnh mẽ kia, chỉ cần cậu không chú ý tới chúng nó, chúng nó cũng không để ý tới cậu...”

Nói đến chỗ này, cô tạm dừng một chút, lại nghĩ đến gia đình của thiếu niên trước mắt. Rõ ràng bọn họ vốn là vụ dân, nhưng lại gặp phải một con khur thú cấp C đáng sợ tập kích.

Đây xem như một sự kiện ngoại lệ, cực kỳ hiếm thấy.

Cũng bởi suy nghĩ một chút mà cô không quá chăm chú nhìn qua... Giờ phút này, những lời nói của cô đã khiến trong đầu Hứa Thâm âm âm chấn động.

Tất cả những nghi vấn mà lúc trước hấn vẫn tích lũy trong lòng, đều đã được giải đáp.

Quả nhiên... Những gì hấn làm đều chính xác .

Đừng chăm chú nhìn.

Đừng cho chúng nó biết...

Hắn nhìn thấy...

(Đoạn này mình bắt đầu chuyển cách xưng hô. Lý do ở ngoài comment nha)

Chương 9. Dâu Tây Tươi Và Lần Đầu Tiên Thấy...

Nói về lần đầu tiên Hứa Thâm nhìn thấy khur, đó là buổi sáng của ba tháng trước.

Hắn vẫn rời giường như thường ngày, và đi vào phòng khách, ăn bữa sáng được ma ma bung lên.

Nhưng bữa sáng hôm đó mềm mềm ẩm ướt lại mang theo một chút mùi vị nhàn nhạt. Hứa Thâm hỏi ma ma đây là cái gì, và nhận được đáp án là dâu tây tươi.

Dù trong lòng hắn cảm thấy vô cùng quái dị và nghi hoặc, nhưng vốn dĩ luôn tín nhiệm ma ma vô điều kiện, cho nên Hứa Thâm vẫn cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu mà ăn xuống, dù sao, hắn chỉ nghe nói tới dâu tây, chứ chưa bao giờ được ăn nó.

Với những vụ dân vốn sinh hoạt tại tầng đáy xã hội như hắn, hoa quả là một thứ cực xa xỉ, sang quý.

Bình thường chỉ những đại nhân vật kia mới có thể tùy ý hưởng dụng ...

Hứa Thâm ôm đầy chờ mong và hưng phấn, thật cẩn thận thưởng thức thứ đồ ăn này, thế nhưng thứ hắn nhận lại chính là mùi vị đắng chát và hôi thối không thể tả. Nhất là lúc cắn xuống, loại dịch thể tanh hôi bùng nổ trong nháy mắt, lập tức tràn ngập trong khoang miệng, lấp đầy khoảng trống giữa môi và răng hắn.

Một khắc kia, lần đầu tiên trong đời, hắn mất đi khát vọng hướng tới cuộc sống của những đại nhân vật ấy.

Hứa Thâm rất buồn nôn nhưng cân nhắc đến độ đắt giá của dâu tây, cuối cùng hắn cũng cố nén dục vọng muốn nôn mửa trong lòng, thay vào đó là gian nan nuốt xuống.

Nhưng rất nhanh một loại cảm giác khô nóng, từ tràng đạo (bao gồm ruột non, ruột già và trực tràng), từ dịch dạ dày dừng mãi quay ngược trở lại, muốn lao ra ngoài. Chúng một mực kéo dài như vậy, lại theo trái tim bơm máu đi, dần dần lan tràn ra toàn thân, tới phần cuối cùng của tứ chi.

Lúc ấy, hắn chỉ nghĩ rằng, đó chính là cảm thụ bình thường lúc ăn dâu tây.

Nhưng ngay sau đó, kỳ tích đã xảy ra.

Khoảng hư vô trong cảm thụ hàng năm của hắn lại mơ hồ xuất hiện ánh sáng.

Thứ ánh sáng kia càng ngày càng rõ ràng.

Hứa Thâm khiếp sợ phát hiện, bản thân mình lại có thể “Thấy” .

Và một lần kia, cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn hồi hận vì bản thân mình lại có thể thấy.

Bởi vì “Ma ma” trước mắt hắn, có dáng vẻ cực kỳ dữ tợn xấu xí, vẻ bề ngoài của Dục Ma Cơ nọ đủ để khiến kẻ khác nằm mơ thấy ác mộng.

Mà trái dâu tây vẫn còn lại trên bàn ăn của hắn, thứ cực kỳ tròn trịa kia... Hứa Thâm cũng không biết nên hình dung về nó như thế nào, nhưng hắn biết nó chắc chắn không phải là một loại trái cây ăn được, mà là một cục máu thịt!

Mãi cho đến sau này, khi hắn “Thấy” vị trí giữa mũi và đường chân tóc của ma ma, nơi bị người ta gọi là “Con mắt” ấy. Hắn mới nhận ra, con mắt này... có chút tương tự với cục thịt đang đặt trên bàn ăn của hắn.

Và cũng đến lúc này hắn mới hiểu, rút cuộc thứ gọi là ‘Dâu tây tươi’ mà hắn vừa ăn kia là cái gì.

Dù là lần đầu tiên trông thấy, nhưng đương nhiên Hứa Thâm sẽ không coi Dục Ma Cơ kia là ma ma chân chính của mình.

Bởi vì hắn biết được “Dáng vẻ” đại khái của ma ma mình. Hoặc là nói, hắn biết dáng người và hình thể của ma ma, sẽ tương tự với bản thân hắn.

Mặc dù trời sinh là người mù, nhưng lại không có nghĩa rằng hắn chẳng có chút kiến thức nào, huống chi ngoại hình của thứ trước mắt ... Tuy đây chỉ là lần đầu tiên hắn “Thấy” thế giới

này, thậm chí còn chưa có phán đoán và nhận thức về màu sắc của thế giới này, nhưng lại có thể cảm nhận được sự sợ hãi toát lên từ đáy lòng khi nhìn ngoại hình đáng sợ kia!

Nhưng điều đầu tiên hẳn làm lại không phải kêu to lên.

Có lẽ đây chỉ là một giấc mộng.

Cũng có lẽ hai sự kiện “Thấy” và “Ma ma” cùng một lúc mãnh liệt đánh sâu vào tiềm thức của hắn, khiến cho hắn lập tức rơi vào trong im lặng lâu dài.

Chờ đến lúc hắn lấy lại được bình tĩnh, bỗng dưng hắn phát hiện bản thân đã có thể khắc chế được cảm xúc của chính mình. Vì thế hắn cố nén sợ hãi, thật cẩn thận bắt đầu quan sát thế giới chân thật mà lần đầu tiên mình được “Thấy”...

Lại sau đó, hắn thấy được ma ma chân chính của mình, đã qua đời.

Cũng có nghĩa là ngôi nhà này đã bị quái vật xâm chiếm.

Từ đó về sau, mỗi một ngày trôi qua, con quái vật ấy đều sẽ mang đến một chút “Món ăn” mới mẻ cho hắn làm bữa sáng, cơm trưa, bữa tối, ngẫu nhiên còn có thể xuất hiện một chút “Hoa quả” và “Đồ ăn vặt”.

“Ma ma” nói hắn đang trong thời kỳ phát triển thể chất, cần phải ăn một ngày ba bữa.

Hứa Thâm muốn nói, hắn không nhất định phải cao lớn...

Nhưng hắn không dám từ chối, chính xác hơn là không dám chọc giận “Ma ma”.

Hắn từng thử kháng cự, nhưng vừa nhìn thấy tình cảnh “Ma ma” phần nộ bò khắp chung quanh nhà, trên vách tường, trên trần nhà, trên phòng ngủ, nơi nơi đều va chạm, đập phá... Hắn lập tức cảm thấy sợ hãi, sợ dưới cơn giận dữ kia, đôi phương sẽ tát thẳng lên người mình.

Hắn cảm giác thân thể nhỏ bé của mình, chưa chắc đã thừa nhận nổi một cái tát đập nát vách tường kia.

Vì thế tiếp theo, đó là quãng thời gian nuôi nấng toàn bằng hình thức dinh dưỡng ấy và cách ly với bên ngoài trong ròng rã ba tháng trời ...

Chương 10. Tại Sao Tôi Phải Hoài Nghi Ma Ma Của Mình?

Suy nghĩ đi lạc của Hứa Thâm chậm rãi trở lại phòng ghi chép của cục Khư Bí.

“Về sự kiện lần này, còn có một chút điểm đáng ngờ, hi vọng cậu có thể phối hợp với công việc ghi chép của chúng tôi.” Lúc này, cô gái trẻ tuổi kia lại dừng mắt tại khoảng bằng phẳng trước mặt Hứa Thâm, nói.

Tuy cô không nhìn thấy con mắt tại khoảng bằng phẳng kia, cũng biết khoảng bằng phẳng trên mặt Hứa Thâm khiến hấn không nhìn thấy mình, nhưng cô vẫn giữ thói quen nhìn vào mắt người khác như bình thường.

Tim Hứa Thâm đập thành thịch, hấn “Nhìn thấy” đối phương đang chăm chú nhìn mình, có chút cảm giác áp bách truyền đến.

Nhưng rất nhanh hấn lại chậm rãi an ủi chính mình, hấn không có mắt... Đây là chuyện xấu, nhưng có khi đây cũng là chuyện tốt, ít nhất là tình huống này khiến cho người ta không thể đọc được suy nghĩ của hấn từ trong ánh mắt.

Tựa như hồi nãy, thứ cảm giác thương hại, đồng tình có hiện lên trong mắt cô gái trẻ tuổi này vậy, Hứa Thâm đều thu hết vào đáy mắt. Cũng dựa vào đó mà hấn có thể cảm nhận được nội tâm của đối phương.

“Hi vọng cậu đừng có giấu giếm điều gì. Tất cả những thứ này đều phải nhập hồ sơ. Những loại chuyện cùng loại như thế, sẽ cung cấp một loại tham khảo và căn cứ cho sau này, cũng có giá trị cống hiến.” Cô gái trẻ tuổi chân thành nói.

Giá trị cống hiến... Cống hiến thứ gì đó đi rồi còn có giá trị sao?

Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng hấn lại đáp ứng cực kỳ nhanh: “Tôi nhất định sẽ phối hợp.”

“Đầu tiên, vấn đề đầu tiên, cậu thật sự không biết, ma ma của mình đã bị khư thay thế sao?” Giọng điệu vốn đang chậm rãi của cô gái trẻ tuổi bỗng trở nên cực kỳ sắc bén.

Chỉ trong nháy mắt không khí đã chuyển thành căng thẳng.

Bỗng nhiên Hứa Thâm có cảm giác đây vốn không phải ghi chép, mà là thăm vấn.

Cái loại cảm giác khuyết thiếu sự an toàn này lại đánh úp tới, khiến cho bàn tay bên dưới bàn của hắn lập tức nắm chặt lại, thật nhanh, nhưng hai giây sau, chợt chậm rãi thả lỏng, buông ra.

Hứa Thâm thoáng im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy trong mấy tháng này, tính cách của ma ma có chút thay đổi. Nhưng tôi cho rằng, có lẽ do ma ma đã gặp phải loại chuyện gì đó ở chỗ công tác, mới khiến tính cách của bà xảy ra biến hóa.”

“Chuyện ở chỗ công tác? Nó... Còn có thể tán gẫu với cậu về công tác?” Cô gái trẻ tuổi sững sốt, lập tức hoài nghi dò hỏi.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Đã ba tháng ma ma không đi làm, dù nó không nói, tôi cũng có thể đoán được mà...”

Cô gái trẻ tuổi: “...”

“Được, vậy vấn đề thứ hai, thứ mà khư dứt cho cậu ăn kia, người bình thường đều không thể ăn nổi, vì sao cậu lại có thể nuốt trôi? Hơn nữa, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ hoài nghi?” Ánh mắt của cô gái trẻ tuổi lại trở thành sắc bén, tựa như cô đã tìm về loại khí thể mà bản thân mình nên có.

Hứa Thâm trả lời: “Đương nhiên là không ăn nổi rồi. Ở lần đầu tiên tôi ăn nó, suýt chút nữa đã nhổ ra, nhưng ma ma nổi giận, cơn giận ấy rất kinh khủng, bà ép buộc tôi phải ăn. Mà từ trước tới giờ, tôi vẫn một mực ngoan ngoãn nghe theo những lời ma ma nói. Ma ma chăm sóc tôi rất vất vả, cho nên tôi không muốn chọc cho ma ma nổi giận... Bởi vậy tuy rất khó ăn nhưng tôi vẫn có thể ăn được.”

“Về phần hoài nghi... Vì sao tôi lại phải hoài nghi ma ma của chính mình?”

Cô gái trẻ tuổi bị câu hỏi vặn lại của hắn làm á khẩu không trả lời được.

Nói như vậy... Thằng nhóc này lại là một đứa con có hiếu?

Tựa như cũng đúng đi.

Căn cứ theo những tư liệu mà cô đạt được, từ nhỏ thiếu niên trước mắt này đã mất đi cha. Người cha của hắn gặp nạn khi làm

việc ở bên ngoài. Bởi vậy từ nhỏ hắn đã được mẹ nuôi nấng đến lớn. Ở trong hoàn cảnh hiểm ác tại tầng đáy của tòa thành này, hai mẹ con bọn họ có thể sưởi ấm cho nhau. Đúng là lý do khiến cảm tình mà hắn dành cho ma ma của mình rất sâu nặng.

“Cậu đã 16 tuổi, trưởng thành rồi, còn đang làm việc theo công tác được bố trí tới hai năm trời, mỗi ngày đều đi làm ổn định. Bỗng nhiên ma ma của cậu bảo cậu bỏ bê công việc tới ba tháng thời gian, chẳng lẽ cậu không nghỉ ngơi?” Cô gái trẻ tuổi lại hỏi.

Nếu hắn có mắt thì tốt rồi... Cô gái trẻ tuổi lại nhìn chằm chằm vào thiếu niên vụ dân trước mắt, trong lòng âm thầm cảm thấy tiếc hận. Con mắt có thể làm bại lộ rất nhiều thứ.

Tuy cô rất đồng tình với những gì thiếu niên này đã trải qua, nhưng căn cứ theo tin tức nhận được về sự kiện lần này, cô phát hiện bên trong có thật nhiều điểm đáng ngờ, khiến cho cô cảm thấy, có lẽ thiếu niên này đã sớm biết, mẹ của hắn bị khư thú thay thế rồi.

Dù... Suy đoán này thực sự làm người ta không sao tin tưởng nổi.

Bởi vì nếu thiếu niên trước mặt thật sự biết được chuyện này, khẳng định là hắn sẽ làm kinh động khư thú, sau đó bị nó giết chết.

Tuyệt đối không có khả năng hài hòa ở chung với nó tới ba tháng thời gian như thế.

Chương 11. Hành Động Tự Bảo Vệ...

“Tôi cũng biết chuyện này rất kỳ quái, nhưng ma ma vẫn một mực nói rằng ở bên ngoài rất nguy hiểm, không cho tôi đi ra ngoài. Tới cuối cùng tôi vẫn phải nghe ma ma nói chứ?” Hứa Thâm thở dài, có chút suy sụp nói: “Huống chi không có công tác còn có thể tìm lại, nhưng ma ma chỉ có một mà thôi, hơn nữa nó làm vậy còn vì muốn tốt cho tôi...”

Cô gái trẻ tuổi có chút không phản bác được.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Người đàn ông bên cạnh bắt gặp tâm trạng suy sụp của Hứa Thâm, lập tức ném cho cô gái trẻ tuổi kia một ánh mắt, cuối cùng mới lắc đầu nói: “Dù sao cậu ấy cũng vừa trải qua nhiều chuyện như vậy, lại tiếp nhận quá nhiều

tin tức mới mẻ trong cùng một lúc. Đừng làm khó xử cậu ấy nữa. Lại nói, cậu ấy chính là vụ dân, vốn không nhìn thấy. Đó là chưa kể tới thứ kia là khu thú cấp C, bản lĩnh nguy trang cao siêu của nó, dù là chúng ta, cũng không nhất định có thể nhận ra được, càng đừng nói tới một người vẫn còn bị bịt mắt ...”

“Thế nhưng...” Cô gái trẻ tuổi có chút không cam lòng, cô cứ có cảm giác bên trong chuyện này có chút lạ thường. Đừng hỏi, cảm giác này vốn không có nguyên nhân, có lẽ đây chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ thôi.

“Hơn nữa hai phút sau, đã tới giờ tan tầm rồi, tôi không muốn tăng ca đâu.” Người đàn ông ấy nâng cánh tay lên, chậm rãi hoạt động thân thể một chút, rồi cười nói với cô gái trẻ tuổi kia: “Đừng quên về sau cậu ấy sẽ là đồng sự của chúng ta, còn là nhân viên của bộ Tác Chiến...”

Cô gái trẻ tuổi hiểu được ý tứ của đối phương, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Sau đó hai người đứng dậy, khách khí hai câu cùng Hứa Thâm, cuối cùng mới đưa hân rời khỏi phòng ghi chép.

Cô gái trẻ tuổi nhìn theo bóng dáng thiếu niên được đồng sự thuộc bộ Tác Chiến đang chờ bên ngoài mang đi, vẫn có chút không cam lòng, nói: “Nói gì thì nói, tôi vẫn cảm thấy bên trong chuyện này có điểm gì đó rất kỳ quái mà chúng ta còn chưa hỏi được rõ ràng. Căn cứ theo ảnh chụp tại hiện trường, anh cũng thấy rồi đó. Nơi ấy chính là địa ngục! Và một người sống ba tháng cùng khu thú trong loại hoàn cảnh này, làm sao có thể không hề phát hiện ra? Trừ phi cậu ta vốn là kẻ không tim không phổi, hơn nữa còn là một đứa con có hiếu!”

“Ừm.” Người đàn ông kia gật đầu, rồi nhìn nhìn đồng hồ, hỏi: “Tan tầm rồi, cô muốn đi ăn cái gì, để tôi mời.”

“...”

“Thế nào, còn nhớ anh không?” Thanh niên đang chờ đợi bên ngoài phòng ghi chép, lập tức cười cười với Hứa Thâm vừa từ bên trong đi ra. Tuy người này biết hân không nhìn thấy, nhưng vẫn theo thói quen biểu lộ cảm xúc của bản thân.

Còn nhớ... Anh chính là Tiểu Diệp kia mà? Hứa Thâm yên lặng nhìn thoáng qua rồi nói: “Giọng nói này có chút quen thuộc, anh là vị tiên sinh lúc trước ư?”

“Xem ra trí nhớ của em rất tốt. Đúng vậy, anh tên là Diệp Thủ.”
Diệp Thủ nhã nhặn nhìn cậu thiếu niên vừa trải qua đại kiếp nạn trước mặt mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua hai vị đồng sự khoa Văn Chức vừa đưa tiền tới cửa, lập tức dùng ánh mắt dò hỏi bọn họ, sau khi nhận được đáp án, mới nói với Hứa Thâm: “Bọn họ đã nói cho em nghe về tình huống thực tế rồi.”

“Ừm.” Hứa Thâm trầm thấp đáp lại.

“Xem ra em rất kiên cường.” Diệp Thủ tán thưởng nói.

Hắn biết, bỗng nhiên mất đi người thân thiết nhất của mình, lại lập tức tiếp xúc đến bộ mặt thực sự của thế giới này, người bình thường nào cũng sẽ cảm thấy sụp đổ, khó có thể thích ứng nổi, lúc trước hắn cũng là như thế.

Nhưng thiếu niên thoát nhìn còn nhỏ hơn hắn bốn, năm tuổi trước mắt này, lại biểu hiện ra tương đối trầm tĩnh, hơn nữa căn cứ theo thể chất đặc thù của đối phương, chỉ cần cẩn thận bồi dưỡng thêm một chút, có lẽ trong tương lai thiếu niên này sẽ đạt được thành tựu vô cùng to lớn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương có thể sống sót... Diệp Thủ yên lặng bổ sung thêm một câu.

“Đi theo anh, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Diệp Thủ nói với Hứa Thâm.

“Được.”

Lúc này, Diệp Thủ rất tự nhiên nắm lấy cánh tay Hứa Thâm: “Nơi này không có Đạo Mạnh tác, để anh tới dẫn đường cho em, chờ tới khi cảm xúc trong lòng em ổn định lại, trong cục sẽ giúp em mở ra Khư Nhãn. Đến lúc đó, em cũng có thể thấy được rồi.”

Chẳng qua cũng có thể thấy được cả khư...

Hứa Thâm để mặc cho Diệp Thủ nắm lấy, bước chân chậm rãi bắt đầu di chuyển mang tính chất thăm dò, dù hiện giờ hắn có thể thấy mọi thứ một cách rành mạch, nhưng từ nhỏ đã khuyết thiếu cảm giác an toàn, hơn nữa đây vốn là hoàn cảnh lạ lẫm, khiến cho hắn dứt khoát lựa chọn ngụy trang bản thân và im lặng.

Đây cũng là một hành động tự bảo vệ mình.

Hơn nữa, sau buổi hôm nay, những tin tức hần nhận được từ trong miệng cô gái trẻ tuổi kia, cũng chứng minh rằng cách xử lý của hần là chính xác.

Chương 12. Khư Nhãn!

“Khư Nhãn... Là cái gì?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Là như bản thân hần bây giờ sao?

Nếu đúng là vậy, thì hần đã mở rồi, còn có thể mở lại ư? Và nếu như vậy, hần có thể bị người ta phát hiện ra không?

“Đến đây, xuống lầu, nơi này là thang lầu...” Diệp Thủ giúp đỡ Hứa Thâm đi xuống rồi nói: “Tuy em là vụ dân, nhưng hần là em cũng biết, có một số ít người là trời sinh đã có đủ hai mắt? Những người kia đều là đại nhân vật trong thành, mà đám vụ dân giống như chúng ta, nếu có vận khí tốt, quen biết một vị đại nhân vật nào đó, hoặc là đạt được một công ty lớn nào đó trọng dụng, về sau cũng có cơ hội được mở mắt.”

“Chẳng qua chi phí để mở mắt cực kỳ đắt đỏ. Với vụ dân bình thường, mặc dù đi chung một con đường với đại nhân vật, tựa như hai bên lại cách xa nhau, như người sống trong hai thế giới khác biệt. Bởi vậy về cơ bản, chuyện mở mắt với vụ dân, chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.”

Nói như vậy, kẻ xui xẻo đi dò xét nhà hần tối hôm qua chính là người về sau đã được mở mắt sao... Suy nghĩ trong lòng Hứa Thâm lại vòng về quá khứ một chút, sau đó hần chợt kinh ngạc hỏi: “Vậy anh cũng là vụ dân?”

Diệp Thủ cười cười: “Nếu không phải vụ dân, ai sẽ làm việc tại bộ Tác Chiến của cục Khư Bí?”

Hần lại nói tiếp: “Nhưng mở mắt như vậy, cũng chỉ là mở mắt bình thường, gần như chỉ có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài của thế giới, hơn nữa khoảng cách thị lực cực kỳ bình thường. Dưới tình huống sương mù dày đặc tràn ngập khắp thành phố, nếu ở ngoài bảy tám mét, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, trừ phi là ở trong nhà của mình, khu vực đã được quét sạch sương mù.”

“Mà chúng ta cần mở ra Khư Nhãn, mới có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài của thế giới, cũng có thể thông qua rót khư lực vào, để

nhìn thấy tầng nông của Khư giới, cùng với những loại khư du dâng qua lại giữa tầng nông của Khư giới và hiện thực!”

“Hơn nữa, Khư Nhãn chịu rất ít ảnh hưởng từ sự quấy nhiễu của sương mù dày đặc, ngoài mười mét chúng nó vẫn có thể nhìn thấy rành mạch. Khư lực càng mạnh, nhìn thấy càng xa. Giống như đội trưởng, anh ấy có thể thấy rõ những thứ ở ngoài mấy chục mét, thậm chí là một con côn trùng bay nhỏ bé.” Trong giọng nói của Diệp Thủ mang theo một tia hướng tới và hâm mộ.

Đột nhiên Hứa Thâm lại hỏi: “Vậy anh có thể nhìn thấy khoảng cách bao xa?”

“Ách... Anh ư? Anh là hơn mười mét.” Diệp Thủ ho nhẹ một cái, rồi tự giễu hài hước nói: “Nếu hơn mười mét là không nhận ra cả người thân luôn.”

Cũng tương tự với mình... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng,

Đồng thời trong lòng hắn cũng có một tia nghi hoặc, dựa theo cách nói của đối phương, khư lực càng mạnh nhìn thấy càng xa, cũng sẽ nhìn thấy tầng càng sâu trong Khư giới.

Vậy vì sao lúc trước vị đội trưởng kia, lại không thấy được con khư ở trong phòng ngủ của hắn?

Lại nói, rõ ràng là khoảng cách mà hắn nhìn thấy cũng không xa, có phải tình huống này có nghĩa là khư lực của hắn cũng tương đương với Diệp Thủ trước mắt hay không?

Nhưng lại quỷ dị chính là, hắn có thể thấy được khư ẩn giấu ở tầng cực sâu trong Khư giới...

Đây là hiệu quả đạt được nhờ quá trình nuôi dưỡng của “Ma ma” sao?

Hứa Thâm cũng không biết.

Hắn có cảm giác những hiểu biết về khư của mình vẫn còn bị vây trong giai đoạn “Kiến thức” vừa tiếp xúc, chỉ có thể chờ tới sau này lại chậm rãi xâm nhập thăm dò xem sao.

“Đường cái đối diện là bộ Tác Chiến của chúng ta, chờ sau này em mở ra Khư Nhãn sẽ biết, nơi đó còn lớn hơn bộ Văn Chức nhiều!”

Hai người rời khỏi cửa lớn của bộ Văn Chức, nhìn thấy qua khu đất bằng phẳng phía đối diện lại bắt gặp bảng hiệu ghi tên cục Khư Bí, nhưng ở phía sau cửa, lại là một mảnh kiến trúc thật lớn cao ngất ngưởng, độ cao chênh lệch hoàn toàn so với tòa kiến trúc bốn tầng của bộ Văn Chức.

Diệp Thủ kéo Hứa Thâm đi xuyên qua đường cái bước vào khu nhà đối diện.

“Sau này em đã là thành viên của bộ Tác Chiến chúng ta rồi, chờ sau khi em thông qua kỳ thi quân dự bị, trong tương lai chúng ta chính là chiến hữu cùng kẻ vai chiến đấu. Cố gắng lên nhé.” Diệp Thủ khẽ cười nói.

Lúc trước Hứa Thâm có nghe hai nhân viên ghi chép kia nhắc tới chuyện này, giờ lại thấy Diệp Thủ đề cập lại, hần hơi do dự rồi nói: “Em có thể không gia nhập được không?”

Diệp Thủ sững sốt, sau đó, chột thờ dài. Hắn có thể hiểu được suy nghĩ của cậu thiếu niên này, nói: “Đúng là tác chiến với khư rất nguy hiểm. Người ở trong này, ngoại trừ một bộ phận nhỏ vẫn kiên trì với tín niệm là báo thù vì thân nhân, phần lớn còn lại, dù lúc ban đầu trong lòng bọn họ có ôm theo cừu hận, nhưng sau khi chứng kiến dáng vẻ của khư, tất cả đều muốn rời đi. Đáng tiếc, chúng ta là tầng lớp nằm tại tầng chót của tòa thành. Ở nơi này, phần lớn mọi người đều là vụ dân, chúng ta không có quyền lựa chọn, không giống những người trong bộ Văn Chức ấy. Tuy bọn họ cũng bị cuốn vào sự kiện khư thú, nhưng sau lưng hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, bọn họ mới có thể lựa chọn đường sống cho mình.”

Chương 13. Giam Giữ Cho Đến Khi Bình Thường Mới Thôi...

Hắn nói xong, lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Giống như hai người ghi chép hồ sơ cho em hôm nay vậy. Vị nữ sĩ kia tên là Tô Nhã, đến từ nội thành, từ khi sinh ra, cô ấy đã có đủ hai mắt, Theo bọn họ nói, cái này gọi là người sở hữu bộ gen tốt, nhưng theo anh, cái này gọi là người có số phận tốt! Cho nên sau khi cô ấy bị quán vào sự kiện khư thú, người trong nhà bọn họ chỉ cần vận dụng một chút tiền tài, sau đó, cô ấy được điều

tới bộ Văn Chức của chúng ta, chỉ cần làm một chút công tác văn phòng an toàn là được.”

Nói xong, hắn lại thở dài.

Hứa Thâm có vẻ sa sút tinh thần, lại hỏi: “Người bị cuốn vào sự kiện khur thú thì nhất định phải gia nhập vào cục Khur Bí sao? Nói như vậy, tất cả những người ở đây... Đều từng có tiếp xúc với khur thú?”

Diệp Thủ khẽ gật đầu, nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Cần phải căn cứ vào mức độ nông sâu của quá trình bị cuốn vào này. Ví dụ như chúng ta tác chiến cùng khur thú, mặc dù em ở bên cạnh, nhưng nếu chiến đấu không có lan đến gần người em, em cũng nhìn không thấy, không hề có chút cảm giác nào... Nói đơn giản hơn là như một người đi ngang qua đường. Như vậy được coi là tiếp xúc ở mức độ nông.”

“Nhưng nếu thân nhân của em, hoặc là bản thân em, từng có một chút tiếp xúc cùng khur thú, ví dụ như từng bị tập kích, từng đụng chạm, khiến cho em ý thức được, trên đời này còn có một loại tồn tại quý dị không bình thường... Như vậy được coi là tiếp xúc ở mức độ sâu.”

“Trường hợp của Tô Nhã quá bất hạnh. Cô ấy đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ của khur, bởi vậy phải mang về trong cục ngay. Và tới hiện giờ, dù cô ấy đã nhậm chức nhưng vẫn phải liên tục theo dõi.”

“Theo dõi?” Hứa Thâm nghi hoặc.

“Dù sao cũng là người đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ của khur, dù tạm thời nhìn cô ấy như không có bất cứ chuyện gì, nhưng ai cũng không biết, qua thêm một đoạn thời gian nữa, cô ấy có thể đột nhiên trở thành thần trí thất thường, hoặc là điên điên khùng khùng, nơi nơi tuyên dương hay không.”

Diệp Thủ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Còn trường hợp của em, tuy em không ý thức được ma ma bên cạnh mình đã sớm bị thay thế được, cũng chưa thấy dáng vẻ của khur, nhưng em đã ăn thứ mà khur nuôi dưỡng, trong cơ thể bị khur lực ngấm vào... Trên thực tế, em thuộc vào diện tiếp xúc còn sâu hơn cả mức độ sâu, đã không thể xem như người bình thường nữa rồi.”

Tuy em không bình thường, nhưng lại là hạt mầm cực kỳ tốt cho bộ Tác Chiến chúng ta... Diệp Thủ thầm nói.

Và đó cũng là nguyên nhân vì sao đội trưởng của bọn họ lại ra lệnh đưa Hứa Thâm tới đây.

Bộ Tác Chiến... Rất thiếu người.

Hứa Thâm im lặng một lát rồi nói: “Nhưng nếu em cố ý không gia nhập thì sao?”

“VẬY CHỈ CÓ THỂ GIAM GIỮ, GIAM GIỮ CHO ĐẾN KHI NGƯỜI TA CẢM THẤY EM HOÀN TOÀN ‘BÌNH THƯỜNG’ MỚI THÔI...” Diệp Thủ hơi hơi nhún vai, lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, vẻ mặt kia như đang nói: ‘Nếu không phải anh mày sợ chuyện đó, chú em cảm thấy anh sẽ cam chịu ở lại đây sao?’

“...”

Diệp Thủ thấy vẻ mặt bị đả kích của Hứa Thâm, lại chân thành vỗ vỗ bờ vai của hắn, khẽ cười nói: “Đừng trung ra bộ mặt tang tóc như vậy. Theo anh, nếu đã không thể lựa chọn, vậy thì cứ tận tình hưởng thụ đi. Lại nói, tuy bộ Tác Chiến chúng ta là nơi nguy hiểm một chút, dễ chết người một chút, nhân viên thường xuyên bị thay thế một chút, nhưng chỉ cần cố gắng thêm một chút, thì lấy tư chất của em, vẫn rất có hi vọng sẽ sống đến độ tuổi như đội trưởng.”

Nhưng mà thoát nhìn vị đội trưởng kia chỉ mới hơn ba mươi thôi... Hứa Thâm thầm phun nước bọt, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy “Ma ma” nói rất đúng, đúng là bên ngoài rất nguy hiểm!

Hắn cứ cho rằng sau khi mình rời khỏi căn nhà kia, sẽ được cứu trợ. Ai biết đâu, lại nhảy vào một cái lồng giam còn lớn hơn.

“Đi thôi, anh sẽ đưa em tới chỗ ở của em trước. Hai ngày này em cứ nghỉ ngơi cho thoải mái đi, chờ trong cục bố trí xong xuôi, sẽ mở Khư Nhân cho em.” Diệp Thủ cười nói.

Hứa Thâm tử khí trầm trầm (trầm lặng, mang theo đầy tử khí) theo sát đằng sau Diệp Thủ. Về tâm trạng của hắn... không thể dùng từ bất ổn để hình dung được, chỉ có thể nói là cực kém thôi.

Diệp Thủ mang theo Hứa Thâm tiến vào bộ Tác Chiến, lại nhiệt tình giới thiệu cho hắn mỗi một khu vực trong này. Ở đây có thư

viện, có khu nghỉ ngơi giải trí, có khu huấn luyện, có ký túc xá công nhân viên chức vùn vụt...

Diệp Thủ bắt gặp Hứa Thâm với vẻ mặt lộ rõ cảm xúc âm u, bản thân cũng có chút không yên lòng, lại nghĩ đến chỉ vừa mới hôm nay thôi, cậu thiếu niên trước mắt mới nhận được tin người thân thiết nhất của mình qua đời, hơn phân nửa là hẳn cũng chẳng có tâm trạng gì đâu.

Bởi vậy, Diệp Thủ quyết định không dẫn hắn đi dạo nữa, dù sao bọn họ còn rất nhiều thời gian, về sau lại có cơ hội.

Diệp Thủ trực tiếp dẫn Hứa Thâm đi vào ký túc xá công nhân viên chức, nơi này đều là phòng đơn, mỗi người một gian.

Chương 14. Thiếu Niên Đặc Thù!!!

“Lúc này những người khác đều đi huấn luyện cả rồi, chờ sau em khi mở Khư Nhãn, cũng sẽ theo chân bọn họ cùng nhau tham gia huấn luyện. Còn hôm nay em cứ thoải mái nghỉ ngơi trước đi.” Diệp Thủ nói với Hứa Thâm: “Nếu không đủ chần, hoặc thiếu cái gì khác, em cứ đề cập với quản lý ký túc. Mặt khác nếu trong nhà em còn có thể đồ đạc gì sạch sẽ, có thể sử dụng được, anh sẽ nhờ sở Tuần Tra bên kia giúp em đóng gói thu thập lại, lúc trở về sẽ bảo người của bộ Văn Chức bên kia giúp em mang tới đây. Sau đó, em tự mình qua lựa chọn nhé.”

“Vâng, cảm ơn Diệp đại ca.” Hứa Thâm vội vàng nói tạ ơn.

“Được rồi.” Diệp Thủ xua tay.

...

...

Hứa Thâm bắt đầu ở lại bộ Tác Chiến.

Trong quãng thời gian này, nhân viên bộ Văn Chức cũng đưa tới cho hắn những đồ đạc còn có thể dùng được từ căn nhà kia, kỳ thật bên trong cũng không có thứ gì đáng giá, chỉ còn mấy bộ quần áo cũ không quá vừa người mà không dính máu tươi và mấy bộ manh kỳ (đánh cờ bằng miệng) dành cho vụ dân giải trí.

Nhưng hiện giờ hắn đã nhìn được rồi, cho nên chẳng có chút hứng thú với đồng manh kỳ ấy cả.

Ngoài ra, trong đồng đồ đạc này còn có tiền, số tiền tiết kiệm trong mấy năm qua của hắn và ma ma.

Tính toán một chút, nơi này có...28.304 Lô Khắc tệ (loại tiền trong game Monster Master, Bậc thầy huấn luyện).

Về cơ bản thì không thiếu chút nào, xem ra những nhân viên sở Tuần Tra kia, làm việc rất nghiêm túc.

Cũng có lẽ do bọn họ biết được, hắn sẽ gia nhập vào cục Khư Bí, sợ rằng trong tương lai hắn sẽ tới tìm bọn họ phiền toái nên mới không dám động tay động chân... Hứa Thâm ngẫm thờ dài, hắn lại nghĩ tới cuộc sống u ám về sau này của mình, không khỏi lắc lắc đầu, sau đó cất cẩn thận khoản tiền kia lại.

Khoản tiền này cũng đủ cho hắn ăn uống tới hơn mười năm, chỉ cần không sinh bệnh...

Nhưng hiện giờ, hắn lại chẳng lo lắng về vấn đề ấy, ngược lại, trong lòng nặng trĩu suy tư, không biết mình có thể sống được đến lúc ấy hay không?

Đảo mắt một cái đã qua hai ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba, cửa phòng ký túc xá của Hứa Thâm bị gõ vang, hắn nhận được thông báo.

“Xem ra không tìm lầm, cậu là người mới sao? Bên trên nói có một nhóc con rất đặc biệt mới đến, hắn là cậu rồi?” Đặng Phong nhìn cậu thiếu niên vừa bước ra khỏi cửa phòng trước mắt, rất trẻ tuổi, lại có vẻ bề ngoài của vụ dân, hiển nhiên người này chính là nhóc con mới tới rồi.

Hứa Thâm lộ ra sắc mặt đờ đẫn, hắn cũng đang đánh giá thanh niên trước mắt.

Đối phương mặc một bộ đồ ngắn màu đen bó sát người, trước ngực có một logo kiếm phong, đã bị mồ hôi làm ướt sũng, tôn thêm đường cong của khối cơ bắp to lớn bên dưới, xem ra vừa từ sân huấn luyện bên kia tới đây.

“Anh là?”

“Tôi tên là Đặng Phong, bên trên lệnh cho tôi đưa cậu qua mở Khư Nhãn. Cậu tên gì?”

“Hứa Thâm.”

“Hứa Thâm phải không? Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.” Đặng Phong bắt lấy cánh tay Hứa Thâm. Nơi này không có Đạo Mạnh tác, cho nên những chuyện quét dọn vệ sinh và tu bổ thiết bị linh kiện, đều do khoa Hậu Cần của bộ Văn Chức phụ trách.

Dù sao lúc bình thường, mọi người ở trong này nói chuyện với nhau, kiểu gì cũng đề cập tới sự tồn tại của ‘Khư’, nếu cho vụ dân tới nơi này làm việc, thực sự rất bất tiện.

Hứa Thâm đề mặc cho Đặng Phong kéo mình đi, còn bước chân hẳn vẫn duy trì tính thăm dò, từ từ rảo bước tiến về phía trước, nhìn qua có chút dè dặt.

“Đội lát nữa, sau khi cậu mở Khư Nhãn xong, có thể nhìn thấy rồi.” Đặng Phong vốn có tính cách khá nôn nóng, nhất là sau khi mở Khư Nhãn xong, thoát khỏi Đạo Mạnh tác trói buộc, gã lập tức lao lên đường, bước thật nhanh, có thể tùy ý hưởng thụ cảm giác cơn gió mơn man trên mặt.

Nhưng lúc này, chuyện đi thật chậm rãi là không thể tránh khỏi rồi, chẳng qua nương theo khoảng thời gian này, gã lại hưởng ánh mắt đánh giá nhìn qua thiếu niên bên cạnh. Cấp trên nói nhóc con này rất đặc biệt... Nhưng thoát nhìn, gã lại chẳng thấy hẳn có gì đặc biệt cả.

Gã nhìn chăm chú một hồi, không có kết quả, lại thử dùng Khư Nhãn nhìn trộm.

Chỉ thấy phần trung tâm trong con ngươi màu đen của gã, vừa xẹt qua một mảnh sương mù, tựa như màu sắc trong con ngươi màu đen ấy vừa nhạt đi một chút, có một loại cảm giác hư vô thất thần.

Mà sau khi Đặng Phong dùng Khư Nhãn nhìn trộm, gã lập tức thấy được cảnh tượng quỷ dị khiến cho bản thân mình rợn cả tóc gáy.

Vì ở trên người thiếu niên đang đi bên cạnh gã, lại tỏa ra khư khí nồng đậm, bất cứ lúc nào cũng phát ra, giống như loại oán khí dày đặc vẫn luôn phiêu đảng trên người ác linh vậy...

Khó trách khi vừa tới gần hẳn, gã lại phát hiện ra từng đợt cảm giác lạnh lẽo không sao hiểu nổi.

Đặng Phong có chút rung động, gã lập tức hiểu được nguyên nhân mà cấp trên nói nhóc con này rất “Đặc thù”.

Chương 15. Vì Sao Ở Nơi Đây Cũng Có Khư???

Đặng Phong lập tức không chế Khư Nhãn, dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt cũng lại khôi phục thành màu đen bóng. Nhưng bỗng nhiên gã cảm thấy một tia e ngại dâng lên trong lòng mình, lại âm thầm cảm thấy may mắn vì bây giờ đối phương còn không thể nhìn thấy. Nếu không để thiếu niên này nhìn thấy biểu cảm thất thố hồi nãy của gã, một vị “Tiền bối” với tuổi đời, tuổi nghề vượt xa hẳn không biết bao nhiêu năm, lại thất thố... Đường như sẽ có chút dọa người.

Gã ho nhẹ một cái, lại nói: “Tôi sẽ ở bên cạnh cậu. Đúng rồi, bên kia là ký túc xá của tôi. Lại nói, mấy ngày nay tôi chưa hề trông thấy cậu, cậu vừa tới hôm nay sao?”

“Tôi đến đây được vài ngày rồi.” Hứa Thâm ngoan ngoãn trả lời: “Nhưng vẫn một mực đợi ở trong ký túc xá lý không ra ngoài.”

“Vậy sao... Mà cũng đúng, nơi này không có Đạo Mạnh tác, cậu hành động không tiện, nhưng cũng chẳng sao đâu, rất nhanh cậu sẽ được thấy thế giới hoàn toàn mới rồi!” Đặng Phong cười nói.

Gã cảm thấy được bất cứ một vụ dân nào khi nghe được loại tin tức này, đều sẽ vô cùng hưng phấn và chờ mong.

Nói đâu xa, lúc trước gã cũng là như thế. Tuy bị cuốn vào sự kiện khư thú là chuyện vô cùng bi thảm, nhưng loại tin tức này cũng hòa tan đi phần nào rồi.

Bởi vì “Thấy” chính là điều mà cả đời vụ dân đều khát vọng.

Nhưng thật đáng tiếc, Đặng Phong lại phát hiện ở trên mặt Hứa Thâm chẳng có một chút vẻ vui mừng nào.

Cũng đúng... Chắc là lúc trước đã có người báo với hắn điều này rồi.

“Cái kia...” Hơn mười phút sau, Hứa Thâm đang đi bình thường bỗng nhiên hơi chần chờ mở miệng nói: “Chúng ta cứ đi thẳng

qua như vậy sao?”

Đặng Phong hơi sững sốt, gãi nghi hoặc nhìn nhìn bãi cỏ phía trước và kiên túc nằm ở cuối bãi cỏ, nói: “Đúng vậy, bên kia chính là nơi mở Khư Nhân, có phải cậu hơi khẩn trương hay không? Không có việc gì đâu, quá trình mở Khư Nhân sẽ diễn ra rất nhanh, lập tức trôi vào qua ấy mà.”

Tôi không hề khẩn trương... Hứa Thâm cảm thấy hai chân mình nặng trĩu như bị rót chì, trong lòng lại có chút sụp đổ và sợ hãi.

Vì sao ở trong này cũng có khư?

Không phải vài ngày trước khư thú kia vừa mới rời đi sao...

Đặng Phong cũng không biết, thực ra không phải bởi vì không có Đạo Manh tác mà ba ngày nay hắn cứ một mực ở lý bên trong ký túc xá không chịu ra ngoài...

“Chúng ta... Có thể đi vòng qua không?” Hứa Thâm không chế giọng nói của mình, không cho nó phát ra âm thanh run rẩy, thay vào đó, hắn nhỏ giọng dò hỏi một câu.

Ngay khi câu hỏi ấy bật ra khỏi miệng hắn, hắn có thể “Nhìn thấy” rõ ràng con khư thú đang nằm sấp trên bãi cỏ kia, cả người nó giống như một con rết ướt sũng, được tạo thành từ hơn một ngàn cái đầu người nối liền vào nhau. Nó vừa nghe hắn nói, bỗng hơi hơi giật mình, ánh mắt lập tức nhìn về phía hắn...

Tựa như hơn một ngàn cái đầu trắng bệch kia, cùng với những đôi mắt sung huyết, đang chăm chú nhìn vào... hắn.

Đặng Phong, anh thật sự xác định rằng chúng ta sẽ đi qua như vậy?

Hứa Thâm âm thầm nuốt một chút nước miếng, hắn lập tức nghĩ tới lời nói của cô gái Tô Nhã trẻ tuổi kia.

Không được chăm chú nhìn nó...

Không được để nó phát hiện ra, hắn nhìn thấy nó...

Đặng Phong: “?”

Đi vòng qua?

Rõ ràng có thể đi thẳng, vì sao bọn họ lại phải đi vòng? ?

Đặng Phong hướng về mặt kỳ quái nhìn qua thiếu niên bên cạnh, vẻ mặt kia giống như đang nói: ‘Có phải cậu có bệnh hay

không?’

“Chẳng lẽ cậu muốn qua nơi khác dạo chơi một chút?” Đặng Phong tự tìm một nguyên nhân cho Hứa Thâm rồi lắc đầu nói: “Sắp sửa mở Khư Nhân rồi, chỉ cần chờ thêm một chút nữa thôi là cậu có thể nhìn thấy, tới lúc đó lại đi chơi sau. Trong tương lai chúng ta còn có rất nhiều cơ hội. Lại nói, không hiểu vì sao tôi cứ có cảm giác cậu chẳng có chút chờ mong nào về chuyện mở Khư Nhân này cả?”

Hứa Thâm: “...”

Sợ hãi mãnh liệt đang xoắn lấy trái tim hắn, nhất thời hắn không thể nghĩ ra được cái cớ nào hay ho hơn. Huống chi, hình như con khư kia đang chú ý tới hắn, nếu cố ý đi vòng qua nó... Có phải hắn sẽ bị nó nhận ra hay không?

Hắn không chế khiến cho cơ bắp cả người thả lỏng ra, lại khiến cho trái tim đang đập bùm bùm những nhịp kinh hoàng ấy dần dần bình tĩnh lại. Trong khi hết thấy những biến hóa khác đều cần hắn cưỡng ép trả về nguyên trạng thì về mặt hắn, từ đầu tới giờ, vẫn luôn là thờ ơ. Điều này khiến cho từ đáy lòng hắn không khỏi âm thầm cảm kích “Ma ma”, tồn tại đã ở bên hắn suốt ba tháng thời gian ấy.

Cũng vì bản thân ở trong loại hoàn cảnh như thế, đã khiến hắn từ từ luyện ra một loại bản lĩnh gặp biến cố, không phản ứng, cũng không sợ hãi.

“Không, tôi rất chờ mong. Được rồi chúng ta đi qua nhanh thôi.” Hứa Thâm vội vàng nói: “Vừa rồi, tôi chỉ cho rằng con đường phía trước không dễ đi, nên...”

Chương 16. Tao Chỉ Già Thôi, Không Có Điếc!

“Trước mặt chính là bãi cỏ, không phải vùng bùn. Nơi này đã được người chuyên môn cắt tỉa cẩn thận rồi, cậu cứ yên tâm đi.” Đặng Phong chợt bừng tỉnh, lại cười nói: “Nơi này của chúng ta là cục Khư Bí, tuy rất nguy hiểm, nhưng về mặt đãi ngộ lại không thể chê trách được. Ở nơi này không có bất cứ con đường nào bẩn thỉu hay hỗn loạn như ngoài kia đâu.”

“Ừm ừm, vậy chúng ta đi thôi.” Hứa Thâm liên tục gật đầu.

Đặng Phong nhìn thấy dáng vẻ kích động và chờ mong của Hứa Thâm, lúc này mới có cảm giác: ‘đây mới đúng là loại phản ứng mà một cậu thiếu niên bình thường nên có’. Gã thực vừa lòng, rồi giúp đỡ Hứa Thâm tiếp tục bước về phía trước.

Hai người tiến lại càng gần bãi cỏ kia, thân thể Hứa Thâm càng không nhịn được trở nên căng thẳng.

Hắn không ngừng mặc niệm trong lòng, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Đặng Phong không thấy được, nghĩa là nó và bọn họ không ở cùng một chiều không gian, cũng có nghĩa là nó sẽ không tập kích hắn...

Không có việc gì, sẽ không có việc gì...

Khẳng định sẽ không có việc gì...

“Ma ma” nói rất đúng, bên ngoài này thật sự rất nguy hiểm ...

Con khur thú mà hắn vừa nhìn thấy này còn đáng sợ hơn ma ma nhiều lắm...

Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt hưng phấn và chờ mong, trên cơ bắp thân thể cũng dần dần thả lỏng xuống, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút căng thẳng, nhất là lúc nửa thân thể bên dưới của hắn đi xuyên qua người con khur kia.

Rõ ràng là hắn đã đi qua rồi nhưng hơn một ngàn cái đầu kia vẫn đang dõi theo, ánh mắt nó tựa như từng mũi kim chích vào sau lưng hắn.

Hứa Thâm không dám quay đầu lại, vẫn một mực đi về phía trước.

Đặng Phong cảm giác, thiếu niên lúc trước vẫn còn dò dẫm bước đi thật cẩn thận, bỗng nhiên lại di chuyển với tốc độ còn nhanh hơn cả gã. Quả nhiên, bình tĩnh lúc trước đều là nguy trang, làm gì có vụ dân nào lại không hưng phấn khi biết mình sắp được nhìn thấy chứ?

Rất nhanh, cả hai đã đi tới đoạn cuối của bãi cỏ.

“Chậm một chút, bên này có bậc thang, cậu đừng nóng vội.”
Đặng Phong cười nói.

Hứa Thâm chậm rãi thả lỏng thân thể.

Quả nhiên, hai bên không ở cùng một chiều không gian, con khur kia không có tập kích hần...

Hần đã yên tâm rồi, lập tức gật gật đầu, nương theo sự dẫn dắt của Đặng Phong, đi lên bậc thang, trải qua một đoạn hành lang gấp khúc, đi tới phía trước một dãy kiến trúc.

Bên ngoài khối kiến trúc này là tường gạch màu trắng, có hai tầng lầu, chiếm diện tích cực lớn, ít nhất cũng hơn bốn, năm trăm mét vuông, trên cửa có viết năm chữ “Sở nghiên cứu khur thú”.

Chẳng thấy ai trông coi ngoài cửa. Cũng đúng thôi, nơi này nằm bên trong khu vực bộ Tác Chiến, xem như một trong những địa điểm an toàn nhất trong thành.

“Vương đại gia, cậu này chính là người mới. Tôi dẫn cậu ấy tới mở Khur Nhân.” Đặng Phong tiến lên, nói với một vị lão nhân đang dựa vào cái xích đu đối diện cửa, ngủ say.

“Ngáy khò khò zzzz...” Tiếng ngáy của lão nhân này cực vang.

Trên mặt Đặng Phong hiện lên một tia khó xử, gãi ho nhẹ một tiếng, bỗng đổi giọng nghi hoặc nói: “Ồi, Ly tỷ tỷ, sao chị lại đến đây?”

“Hả? Hắc Ti? Ở đâu?”

Lão nhân đang ngủ say như người mắc bệnh hiểm nghèo bỗng nhiên ngồi dậy, hướng ánh mắt nhìn đảo dác chung quanh, chờ đến lúc lão nhìn thấy trước mắt mình chỉ có hai tên nhóc con ngu ngốc, mới hiểu bản thân vừa bị chúng nó đùa giỡn rồi, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Đặng Phong một cái.

Ngay tiếp theo, lão nhân cầm lấy cây gậy bên cạnh, hung tợn nói: “Lại là thằng nhóc nhà mày, lần sau còn dám làm như vậy, xem tao có đánh gãy ba cái chân chó của mày không. Cút mau!”

Đặng Phong vội vàng cười bồi, nói: “Vương đại gia, xin ngài bớt giận, tôi cũng không phải cố ý đi tới đây để quấy rầy ngài, chỉ là bên này có người mới tới, cần mở Khur Nhân, ngài xem xem...”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, lúc này mới liếc mắt nhìn Hứa Thâm bên cạnh Đặng Phong một cái. Bỗng nhiên lão “À” một tiếng, vẻ không kiên nhẫn trên mặt thoáng tiêu tán rất nhiều, sau đó hừ nhẹ nói: “Xem ra lại là một kẻ xui xẻo. Còn là cái loại xui

xẻo đến tận cùng. Hai đứa cứ trực tiếp đi vào là được, bên trong có người.”

“Vâng!” Đặng Phong vội vàng đáp lại một tiếng rồi kéo Hứa Thâm tiến vào sở nghiên cứu.

Chờ sau khi cả hai đi vào rồi, Đặng Phong mới lặng lẽ nói với Hứa Thâm: “Cậu đừng trách móc, Vương đại gia vốn là người ác mồm ác miệng vậy thôi, chứ không có ác ý gì đâu.”

“Ừm.” Hứa Thâm khẽ gật đầu, không có để ý tới.

“Về sau khi cậu cần tới nơi này, mà bị Vương đại gia làm khó dễ, cậu chỉ cần báo ra cái tên Ly tử là được, lão sợ nhất...” Đặng Phong lại cực kỳ bát quái (nhiều chuyện) mà lộ ra một bí mật nho nhỏ.

Nhưng không đợi gã nói xong, từ ngoài cửa đã truyền tới tiếng hét đầy phẫn nộ của Vương đại gia: “Tao chỉ già thôi, không có điếc!”

Đặng Phong thề thề lưỡi, vội vàng lôi kéo Hứa Thâm đi xa.

Chương 17. Áo Dài Trắng, Đi Tất Lưới, Xỏ Giày Cao Gót Đỏ...

Hai người xuyên qua đoạn hành lang trống rỗng, sạch sẽ của sở nghiên cứu, Đặng Phong lại đưa Hứa Thâm đi tới bên trong, dừng lại phía trước một khung cửa có hai cánh. Gã đẩy cửa ra, bên trong sáng ngời, có khá nhiều bóng dáng mặc áo khoác màu trắng, đang đứng thao tác phía trước những đài thiết bị có hình thù kỳ quái.

Trong số đó có một vài thiết bị được đặt riêng tại gian phòng với vách ngăn bằng thủy tinh trong suốt, đứng ở bên ngoài cũng có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Mà ở phía trước những cỗ máy móc kia, lại có một đồng chồng chất những thứ khiến người khác phải hoảng sợ.

Những khối thịt màu đỏ tươi, cái đầu của một loài thú nào đó, phần tứ chi cứng ngắc mà sắc bén bị bẽ gãy...

Còn có những cái chai, bên trong đựng đầy các loại côn trùng đang mấp máy vẫy vẫy.

Hứa Thâm hít một hơi thật sâu. Cảnh tượng trước mắt khiến hắn vừa cảm thấy vô cùng khủng bố vừa cảm thấy cực kỳ mới mẻ, nhưng về mặt hắn vẫn dờ dẩn, không mang theo một chút biểu cảm nào.

“Huấn luyện viên? Anh tới nơi này làm gì... À, đưa người mới tới đây phải không?”

Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu trắng đã chú ý tới hai người, chờ tới khi người nọ nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Thâm, đã hiểu hết mọi chuyện rồi đi tới.

Lại nói, đại đa số những vụ dân có thể đi vào nơi này, đều là thành viên mới tới.

“Anh có thể đi ra ngoài rồi.” Người đàn ông trung niên đi tới, nói một câu với Đặng Phong, rồi bắt lấy cánh tay Hứa Thâm, nói: “Đi theo tôi, đi chậm một chút. Đừng đụng vào bất cứ thứ gì ở đây.”

Đặng Phong vội vàng nói với Hứa Thâm: “Đừng lo lắng, cậu cứ đi cùng ông ấy qua là được. Tôi ra bên ngoài chờ cậu.”

“À vâng.” Hứa Thâm đáp ứng một tiếng, thoạt nhìn hắn có vẻ ngơ ngác, tùy ý để người đàn ông trung niên kia kéo về phía trước.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên ấy đã đưa hắn tới chỗ sâu nhất, rồi dừng lại trước cửa một căn phòng màu tím.

Người này gõ gõ cửa, nói: “Ly tử, có người mới đi tới mở Khu Nhân.”

Qua vài giây sau, bên trong truyền tới âm thanh lười biếng, tựa như chủ nhân của giọng nói này vừa tỉnh ngủ: “Đã biết, vào đi.”

Lúc này người đàn ông trung niên nọ mới đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong là một gian phòng rộng chừng 30 mét vuông, có vẻ lộn xộn lung tung. Trên chiếc bàn dài bao quanh vách tường chất đống những văn kiện hỗn độn, trên tường còn bị dính lên những thứ quái dị, có chiếc mặt nạ hình chú hề kỳ lạ, còn có một vài cái đầu lâu với vẻ ngoài dữ tợn, cùng với bộ tóc tán loạn xoã tung...

Ở giữa phòng, là một chiếc ghế nằm máy cực lớn.

Tại hai bên sườn ghế nằm kia là vòng kim loại và những miếng băng vải màu đen, có thể thoải mái trói buộc tồn tại nằm bên

trên nó.

Hứa Thâm hơi hơi căng thẳng, hần cảm thấy một tia khăn trương đang len lỏi trong lòng.

Không hiểu vì sao bỗng nhiên nhìn cái ghế nằm này, trong đầu hần lại liên tưởng đến hàng đông máu thịt được chồng chất phía trước những thiết bị bên ngoài kia.

“Yêu, về ngoài cũng không tệ.”

Lúc này, một âm thanh mang theo vài phần lười biếng như mèo truyền đến, thậm chí còn có thể nghe ra một chút hưng phấn ẩn chứa trong giọng nói này.

Hứa Thâm nhìn về phía cô gái với dáng người thon dài vừa ngồi dậy từ trên chiếc ghế mềm dành để nghỉ ngơi được đặt bên cạnh ghế nằm máy.

Theo động tác đứng dậy của cô, đường cong thân thể đầy đặn cao ngất lập tức lồ lộ hiện ra. Tuy cô đang mặc một chiếc áo dài màu trắng, nhưng áo ngoài lại rộng mở, không có cài nút, bên trong là một chiếc áo bó sát người màu đen, để lộ ra phần bụng bóng loáng bằng phẳng, còn bên dưới là quần đùi jeans.

Tựa như ánh mắt Hứa Thâm đã bị thứ gì đó dẫn dắt, nó bắt đầu không tự giác lập tức chảy xuống phía dưới chiếc quần đùi jeans đó, rồi bị cuốn hút bởi cặp đùi đẹp kéo dài thẳng tắp, được bao kín bởi một mảnh võng lưới màu đen.

Hắc Ti? (võng lưới màu đen là hắc sắc ti võng)

Hứa Thâm lập tức nghĩ tới vị Vương đại gia ngồi ngoài cửa, rồi không khỏi âm thầm gật đầu...

Xem ra cô gái trước mắt này, chính là vị “Ly tử” trong miệng bọn họ.

Dù đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bất cứ một thứ gì xinh đẹp đều đủ khả năng khiến người ta kinh diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Anh đi ra ngoài trước đi.” Cô gái trước mắt nói với người đàn ông trung niên vừa dẫn đường cho Hứa Thâm.

Cũng tùy ý như lời mà người đàn ông nọ đã nói với Đặng Phong khi gã đã dẫn Hứa Thâm tới đây vậy.

Người đàn ông trung niên vội vàng lên tiếng đáp lại, dường như gã vừa nhẹ nhàng thở ra. Ngay sau đó, gã lập tức đẩy mạnh Hứa Thâm đi qua cửa, rồi thuận tay nhẹ nhàng đóng cánh cửa bên ngoài lại.

Không biết vì sao, Hứa Thâm lại có cảm giác dường như đôi phương đang bỏ trốn...

“Hứa Thâm?”

Ly tử đã đứng dậy đi tới, áo khoác màu trắng như áo gió, đi tất lưới màu đen, lại thêm đôi giày cao gót màu đỏ, nhìn qua vừa tùy tiện vừa phóng khoáng.

Chương 18. Hoài Nghi Ghê Gớm!!!

“Cậu có biết tên tôi?”

Hứa Thâm hơi kinh ngạc.

“Sáng nay tư liệu của cậu đã được đưa đến đây. Tuy không ai dám tùy tiện bước vào nơi này, nhưng vẫn phải xác minh cơ bản một chút.” Ly tử chỉ hỏi một câu không đầu không đuôi đó rồi đi tới trước mặt Hứa Thâm, bắt đầu chuyển đề tài nói chuyện.

Vậy mà cô lại cao hơn Hứa Thâm tới nửa cái đầu.

Đương nhiên, cũng có một chút nguyên nhân là do giày cao gót, nhưng không thể không nói, dáng người thon dài của cô vốn mang tới cảm giác áp bách cực độ đối với một người đàn ông bình thường.

Hứa Thâm đánh giá Ly tử trước mắt. Thoạt nhìn vẻ ngoài của cô rất trẻ trung, nhiều nhất chỉ là 24, 25 tuổi thôi, nhưng lão nhân bên ngoài cũng gọi cô là Ly tử, xem ra địa vị của cô gái này không hề tầm thường.

“Dung mạo không tồi.”

Khiến cho Hứa Thâm cảm thấy có chút không khỏe chính là, bỗng nhiên Ly tử lại dùng tay gầy gầy cầm hấn, đùa nghịch khiến cho cái đầu kia lắc trái lắc phải, đánh giá qua lại không ngừng. Sau đó, trong mắt cô dần dần lộ ra vẻ vừa lòng.

Cảm giác này... giống như cô ấy đang thưởng thức một khối thịt béo mập thơm ngon...

Ly tử nhận ra Hứa Thâm hơi kháng cự một chút, hàng chân mày cong cong khẽ nhướng lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười. Bất chợt cô kéo cánh tay Hứa Thâm, đi về phía chiếc ghế nằm máy nọ, còn tùy ý nói: “Cậu em muốn con mắt kiểu gì nào? Mắt một mí? Hay là mắt hai mí? Căn cứ theo dung mạo của cậu em, chị cảm thấy em rất phù hợp với đôi mắt một mí nha, nhìn qua sẽ lãnh khốc (lạnh lùng, kiêu ngạo) hơn một chút. Nhưng mắt hai mí sẽ thâm tình hơn một chút, phỏng chừng còn mê đảo được không ít cô bé đó.”

Hứa Thâm: “...”

“Nếu không, để chị làm cho cậu em một đôi mắt hai mí đi, chị rất ưa thích loại hình tiểu nãi cầu (cậu bé nhỏ tuổi, đáng yêu, dính người, có nụ cười tỏa nắng, ấm áp như ánh mặt trời)...” Ly tử lại xoay người cười tủm tỉm nói.

“Cái kia...” Hứa Thâm có chút không quá tự nhiên.

Đây là quy trình mở Khư Nhãn hả? Vì sao hẳn cứ có cảm giác chúng không hề liên quan tới nhau vậy...

“Cái gì là mắt hai mí, cái gì là mắt một mí?” Hứa Thâm hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Chuyện này...” Tựa như Ly tử vừa bị ghen một chút.

Phải biết rằng, trước kia mỗi khi có người tới, cô đều tùy tiện mở cho người ta một đôi mắt, chứ chưa bao giờ nói chuyện với người ta như vậy đâu, thậm chí trong lúc thực hiện còn hơi lơ là, chảnh mắng...

Lại nói, phỏng chừng người mới này còn không biết đôi mắt nó có vẻ ngoài như thế nào, nhiều nhất chỉ từng được nghe những vụ dân già khác thuật lại mà thôi.

“Vậy để chị quyết định thay cậu em đi.” Ly tử vỗ vỗ ghế nằm máy, nói: “Đi tới ngồi đâu nào. Đừng khẩn trương, quá trình mở Khư Nhãn rất nhanh thôi, nếu trong quá trình cậu cảm thấy hơi đau đớn một chút, cũng đừng hoảng. Đó là lúc hai mắt của cậu thành hình, cậu sẽ dần dần cảm nhận được một chút ánh sáng.”

Hứa Thâm như con rối gỗ được giật dây, bị cô ấy sắp xếp cho ngồi trên ghế nằm máy, dù hiện giờ vẫn chưa có con mắt, nhưng lại có thể nhìn thấy hẳn đang co quắp và bất an.

Mở Khư Nhãn...có xung đột với tình trạng hiện tại của hấn không?

Cô gái trước mặt có nhận ra sự “Đặc thù” hiện tại của hấn thông qua quá trình kia không?

“Đừng khẩn trương.” Ly tử nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Thâm, lại cười khanh khách, đưa tay sờ sờ hai má hấn, giống đang an ủi.

“...” Hứa Thâm cảm giác mình bị xâm phạm, nhưng lại không xác định được.

“Đến đây nào, nằm xuống đi.” Ly tử giúp đỡ Hứa Thâm chậm rãi nằm xuống ghế nằm máy.

Hứa Thâm nhìn thấy cô ấy dùng vòng kim loại và những miếng vải đen có tính co duỗi rất mạnh được đặt ở hai sườn ghế nằm, để cố định chặt chẽ hai tay, hai chân của hấn lại, đột nhiên hấn tỏ vẻ hoài nghi mãnh liệt về khái niệm “Một chút đau đớn” trong miệng nàng.

“Chị... mở Khư Nhãn cần bao lâu? Thật sự sẽ không đau sao?” Hứa Thâm không nhìn được lo lắng, lập tức mở miệng hỏi.

Ly tử mỉm cười: “Rất nhanh thôi. Nếu là người mới bình thường, cần chừng 30 phút. Nhưng trường hợp của em, khư lực trong cơ thể nồng đậm như vậy, thậm chí còn sắp đuổi kịp và vượt qua một vài đội viên lão luyện rồi, thì lúc mở Khư Nhãn, lượng khư lực ấy sẽ biến thành trở ngại. Nhưng không cần lo lắng, kỹ thuật của chị tốt lắm, hơn một giờ là xong rồi.”

Chị còn chưa trả lời cho em biết có đau hay không mà... Hứa Thâm thầm mặc niệm trong lòng.

“Ôi, bao tay của chị đâu rồi nhỉ?”

Ngay lúc Hứa Thâm chuẩn bị nhận mệnh, đột nhiên hấn lại nghe được âm thanh Ly tử đang tìm kiếm chung quanh: “Khư Nguyên Dịch đi đâu rồi, còn ông chích... À, cái bao tay ở đây, nhưng sao lại bị ném xuống đất chứ?”

Hứa Thâm: “...”

Đến lúc này, Hứa Thâm không chỉ tỏ vẻ hoài nghi về chuyện đau đớn kia, hấn cũng sinh ra hoài nghi và sầu lo không dứt về kỹ thuật của Ly tử nữa.

Chương 19. Năng Lực Chịu Đựng Hơn Người...

Không bao lâu, rốt cuộc Ly tử cũng chuẩn bị thỏa đáng.

“Vốn dĩ ban đầu chị muốn chích cho em một liều thuốc mê, nhưng đáng tiếc không tìm thấy, như vậy đến đây đi, dù sao cũng chẳng đau đâu.” Ly tử đi tới phía trước ghế nằm máy. Lúc này nhìn cái ghế nằm nọ càng giống một cái giường giải phẫu hơn.

Hơn nữa còn là loại giường chuyên nhằm vào những trường hợp đặc biệt khó khăn, sẽ giãy giụa kịch liệt kia...

Lại nói, muốn chích một liều thuốc mê nhưng không tìm thấy ... Hứa Thâm hít một hơi thật sâu... Chị còn có thể qua loa, lược bỏ một bước mấu chốt như thế sao?

Em có thể chờ mà, không ấy chị cứ tiếp tục tìm xem?

Ba!

Đột nhiên phần gấp khúc nằm ở hai bên sườn ghế nằm rất giống cánh tay máy móc đang giơ lên, bỗng sáng đèn, tỏa ra quang mang chói mắt, khiến cho Hứa Thâm đành phải lựa chọn nhắm mắt... Tuy lúc này hắn còn chưa có mắt, nhưng khi hắn lựa chọn phong bế cái loại cảm giác “Nhìn trộm” này, hắn vẫn có thể quay về với hắc ám.

Ly tử không tiếp tục nói chuyện nữa, dường như cô ấy bắt đầu nghiêm túc rồi.

Trong lòng Hứa Thâm không nhận được lại trở nên khẩn trương. Hắn cảm nhận được một đôi bàn tay tinh tế lạnh lẽo, cách một lớp bao tay bằng tơ lụa hơi mỏng, chạm đến khuôn mặt mình.

Nhất là khi hắn “Thấy” vị trí mà đôi tay nọ đang nhẹ nhàng vuốt ve.

Rõ ràng trong lòng hắn đang cực kỳ khẩn trương, nhưng ý niệm đầu tiên nảy ra trong óc Hứa Thâm lại là, chị đã rửa sạch cái bao tay vừa nhặt từ dưới đất lên chưa?

Dường như hắn không có nghe được tiếng nước chảy... Vậy là chưa thềm rửa luôn rồi.

Ngay tại thời điểm hắn đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên một thứ gì đó cực kỳ bén nhọn và lạnh lẽo xẹt qua khuôn mặt hắn.

Nó đi lướt qua vô cùng thông thả, khiến cho Hứa Thâm có thể cảm nhận được một chút sắc bén kia... Đây là một con dao!

Một con dao cực kỳ sắc bén!

Lúc này, con dao ấy đang cắt qua khoảng giữa chóp mũi và đường chân tóc của hắn.

Hứa Thâm không khỏi “Mở to mắt” nhìn qua.

Quả nhiên, hắn đã nhìn thấy một con dao nhỏ sắc bén, đang vẽ lung tung lên mặt mình, giống như nó trực tiếp rạch lên “Ánh mắt” đang nhìn trộm của hắn vậy.

Loại cảm giác này cực kỳ khủng bố, đối lại là người bình thường chỉ sợ đã sớm bị dọa đến run rẩy vùng vẫy rồi, nhưng Hứa Thâm chỉ khẽ khàng hít vào một hơi, đã trấn định trở lại, và vẻ mặt vẫn dờ dẩn như trước.

Chuyện này đã là gì so với những thứ hắn phải trải qua hồi ba tháng trước?

Hơn nữa... Đường như đau đớn cũng không mãnh liệt như hắn đã tưởng tượng.

Tầm mắt Hứa Thâm lướt qua con dao giải phẫu, nhìn thấy Ly tỷ đang khom lưng cúi đầu, hết sức chuyên chú, lại nhìn thấy vẻ mặt của cô... Đường như đó không phải là loại biểu cảm nghiêm túc và ngưng trọng.

Ngược lại giống như một loại biểu cảm hưng phấn mang theo một chút cuồng nhiệt khác thường... Có thể hình dung như thế này, khóe miệng Ly tỷ hơi hơi nhếch lên, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng liếm liếm làn môi đỏ tươi, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Khuôn ngực no đủ muốn xông ra ngoài kia, lại không ngừng có khuynh hướng nghiêng về phía trước.

Vì sao loại cảm giác này lại giống như người ta đang cắt một miếng thịt ngon lành mỹ vị trên bàn ăn, để bỏ vào miệng vậy?

Tim Hứa Thâm đập thành thịch. Ở giờ khắc này, thậm chí hắn lại sinh ra hoài nghi, những gì mình đang trải qua thực sự có liên quan tới quá trình mở Khư Nhân sao?

Rất nhanh, máu tươi đỏ sẫm đã nhuộm đỏ đôi mắt hắn, tựa như cách một lớp thủy tinh trong suốt, sau một thoáng tầm mắt hắn hơi hoa lên, bỗng dưng nó mở rộng ra, dần dần hắn đã có thể nhìn thấy hình ảnh đằng sau một màn màu đỏ tươi mờ mờ ảo ảo.

“Hả?” Ly tử nhìn cậu thiếu niên vẫn nằm yên không có bất cứ phản ứng trong suốt quá trình, hàng chân mày cong cong khẽ lay động, có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ hắn không cảm nhận được đau đớn?

Rất thú vị, rất thú vị...

Tuy ngoài miệng Ly tử nói chỉ có “Một chút đau đớn”, nhưng bản thân cô lại biết, cắt mở làn da cũng không phải chỉ đau đớn một chút đơn giản như vậy, ít nhất là những người mới đến nơi đây mở Khư Nhân, đều đòi chết đòi sống kêu to giãy giụa mãnh liệt ngay tại công đoạn này, phải chờ tới khi cô quát tháo ra lệnh, đám người ấy mới cố nén cảm giác thống khổ để thành thật trở lại.

Sau đó, cô đã mượn quá trình này để dạy cho đám người mới ấy, bài học đầu tiên khi bước vào nơi đây——

Nếu ngay cả chút đau đớn ấy cũng không chịu đựng nổi, thì tương lai mấy người còn chiến đấu cùng khư thú như thế nào? Còn đi đối mặt với khư như thế nào? !

Nhưng lúc này...

Cô lại không tìm được lý do để nói mấy lời đó rồi.

Ngón tay cô khẽ lướt từ trên gương mặt cậu bé nó tới phần cổ, rồi xuống ngực, cảm nhận được sự rung động rất nhỏ vì căng thẳng của lớp cơ bắp bên dưới, trong lòng đã biết cậu thiếu niên ấy đang cực kỳ khắc chế và nhẫn nại.

Hắn chỉ là một vụ dân, lại có năng lực chịu đựng như vậy, đúng là vượt qua người bình thường .

Đến đây, khóe miệng cô hơi hơi nhếch lên.

Trong đôi mắt lóe ra một tia sáng hưng phấn dị thường, giống như đã nhìn thấy một món đồ ăn cực kỳ ngon lành, hợp khẩu vị.

Chương 20. Tác Dụng Của Khư Nguyên Dịch!!!

Những đường dao vẽ trên gương mặt tạm dừng lại.

Hứa Thâm có cảm giác khi phần máu thịt tại vị trí “Con mắt” của hắn bại lộ ra ngoài không khí, ngoại trừ nỗi đau đớn, còn có một chút “Mát mẻ”.

Lúc này, từ bả vai truyền đến một loại cảm giác đau nhói như bị kim châm.

Hứa Thâm vừa phát hiện ra, hình như có một thứ gì đó đang được tiêm vào trong thân thể hắn. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng chất lỏng lạnh như băng, mạnh mẽ ủa vào theo bả vai, tựa như nó vừa hỗn hợp lại cùng với máu tươi trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó là từng cơn nóng cháy quen thuộc.

Giống như dầu gặp phải lửa, rồi cứ thế mà mãnh liệt thiêu đốt lên.

Cái loại nóng cháy này lấy bả vai làm điểm bắt đầu, sau đó mang theo tính phóng xạ, rất nhanh đã kéo dài đến lồng ngực, khuỷu tay, phần cổ, cái đầu... tới toàn thân.

Hứa Thâm lập tức nhận ra trong cơ thể hắn vừa xuất hiện một loại cảm giác xao động, rất khó để hình dung nó ra sao... Giống như ở giờ khắc này, tất cả máu tươi trong cơ thể đang mãnh liệt sôi trào, cứ ùng ục ùng ục sủi bong bóng ở bên dưới lớp da thịt vậy!

Và cả người hắn đều “Sôi trào” như thế!

Loại sôi trào này, khiến cho Hứa Thâm cảm thấy vô cùng khó chịu vì căng nhức, sưng tấy. Và so sánh với loại cảm giác hiện giờ thì chuyện rạch mặt kia chỉ như muỗi đốt.

Thân thể hắn căng đến thẳng tắp, rất nhanh bàn tay đã nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi gồ lên, hai chân cũng đang nhẹ nhàng run rẩy.

Đây là lần đầu tiên, cơ thể hắn làm ra động tác giãy giụa rất nhỏ dưới tình huống đã cố hết sức kìm chế!

Ly tử nhìn thấy rốt cuộc thân thể cậu thiếu niên đang nằm dưới kia cũng nổi lên phản ứng, lập tức ung dung thản nhiên rút ống chích ra, sau đó tiện tay ném nó qua một bên, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm vừa lòng.

Nhưng rất nhanh, cô lại phát hiện hần lại dần dần có thể khắc chế thân thể của mình, dần dần bình tĩnh trở lại, và dường như cả đôi bàn tay đang nắm chặt kia cũng đang chậm rãi buông ra.

Trước sau mới chỉ giằng co chưa đến năm giây đồng hồ.

Vì sao chứ? Rõ ràng trong cơ thể hần ẩn chứa nhiều khur lực như vậy, chúng lại được Khur Nguyên Dịch kíp nổ, lẽ ra phải khó chịu đến nổi điên mới đúng... Ánh mắt Ly tỷ lộ ra một tia hoang mang.

Cô có thể chấp nhận được tình huống hồi nãy, khi thiếu niên này đủ khả năng nhẫn nại, chịu đựng được nỗi đau đớn khi lưỡi dao cắt qua khuôn mặt, nhưng loại cảm giác khur lực sôi trào do kích thích này, là kích thích toàn thân đó, không có đạo lý nào lại có thể khôi phục bình tĩnh nhanh như vậy được?

“Hả?” Và rất nhanh Ly tỷ đã phát hiện ra nguyên nhân. Đó chính là máu thịt bên trong vị trí con mắt của cậu thiếu niên trước mắt đang đang nhúc nhích dồn dập.

Từng tổ chức máu thịt tinh tế, dập dính như lông tơ trên thân thể con giun, đang rất nhanh mà vặn vẹo, dây dưa, dung hợp với nhau rồi lột xác, hình thành nên hình dạng ban đầu của con mắt.

Nhanh như vậy đã ngưng tụ được con mắt rồi?

Ly tỷ có chút ngoài ý muốn, phản ứng này quá nhanh.

Là bởi vì khur lực đã khiến nó gia tốc trưởng thành sao?

Ly tỷ cũng không biết nữa. Bởi vì người mới trước mắt cô là trường hợp đặc biệt hiếm thấy. Cô không tìm được nguyên nhân nào khác, chỉ có thể cam chịu chấp nhận loại đáp án này.

Hứa Thâm có thể bình tĩnh lại nhanh như vậy, vốn không phải hần có thể chịu đựng được, mà hần nhận ra rằng, tựa như loại cảm giác “Sôi trào” nóng cháy khắp toàn thân kia đã tìm được một điểm đột phá, một chỗ khai thông, sau đó toàn bộ chúng nó đều ào ào tuôn về phía vị trí “Nhìn thấy” của hần.

Loại cảm giác này cứ như là chọc nổ khí cầu, trong nháy mắt phóng thích ra.

Cũng giống như ăn phải đồ ôi thiu, làm bụng quặn đau khó nhin, nhưng ở một khắc khi ngồi xổm xuống kia, trong cơ thể chỉ còn lại cảm giác thống khoái tựa như nước sông tuôn trào cuộn cuộn, không gì ngăn cản nổi.

Ngay lúc này, dường như ở vị trí Hứa Thâm “Thấy”, có hai cái lỗc xoáy, đang không ngừng hấp thu loại khí tức sôi trào nóng cháy, ngốc nghếch điên cuồng xông vào kia. Rồi dần dần, Hứa Thâm lại có cảm giác ở nơi đó hơi ngua ngửa, tựa như vừa có một cái gì mới bị xé rách ra và nhanh chóng sinh trưởng.

Lúc này, bàn tay Ly tử hạ xuống, nâng khuôn mặt Hứa Thâm lên.

“Đừng nhúc nhích nha, hiện giờ đúng là thời khắc mấu chốt đó.” Ly tử nhẹ giọng nói.

Em vẫn luôn nằm yên không nhúc nhích mà... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

Rất nhanh, Hứa Thâm lại cảm nhận được con dao nhỏ sắc bén kia, nó đang lướt qua để lại dấu vết trên khuôn mặt hắn. Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Ly tử nói: “Há miệng.”

Hứa Thâm chần chờ một lúc rồi cũng hé miệng.

Một vật gì đó có dạng lát mỏng, hơi lạnh lẽo rơi vào trong miệng hắn.

“Nuốt vào.” Ly tử nói.

Hứa Thâm ôm thái độ hoài nghi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nuốt nó xuống.

“Đừng có ý đồ ‘Mở to mắt’ trong đầu, hiện giờ miệng vết thương đang khép lại...” Ly tử nói.

Hứa Thâm cảm thấy Ly tử vừa ôm lấy đầu hắn, còn có một thứ gì đấy đang bao lấy, quấn quanh cái đầu của hắn. Và đương nhiên, hắn không có ý đồ đi “Thấy” nó, mà chỉ ngoan ngoãn chờ đợi thôi.

Chương 21. Là Kiệt Tác Của Ai???

“Là chị đã phán đoán sai tốc độ khôi phục lực lượng của em, lại có thể xong xuôi trong vòng 20 phút, nhanh hơn người bình thường rất nhiều.” Giọng nói của Ly tử dần dần đi xa hơn một chút.

Dựa theo bố cục trong phòng mà Hứa Thâm đã nhìn thấy lúc trước, hắn là cô đã quay lại cái xích đu của mình và ngồi xuống rồi.

Em có thể hiểu được chút sơ ý của chị mà... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

Nhưng rõ ràng đã nghe xong nguyên nhân khiến cho quá trình này kết thúc nhanh, vậy mà hắn vẫn cảm thấy có chút không tin nổi.

Vậy là hắn hoàn thành mở Khư Nhãn rồi?

Quá trình “Thấy” mà cả đời những vụ dân cầu mà không được ấy, tha thiết ước mơ ấy, chỉ ngắn ngủi như vậy, mau lẹ như vậy sao?

“Chị đã nói rồi mà, kỹ thuật của chị đây tốt lắm. Thế nào, không quá đau đúng không?” Ly tử khẽ cười nói.

Hứa Thâm tỏ vẻ nghi ngờ với nửa câu đầu, nhưng lại đồng ý với nửa câu sau, hắn bình tĩnh trả lời: “Đúng là không quá đau.”

Ly tử vui vẻ nở nụ cười, nói: “Đợi lát nữa cậu em có thể nhìn thấy rồi. Tới lúc ấy em sẽ biết chị làm đôi mắt hai mí cho em đẹp tới mức độ nào!”

Hứa Thâm tỏ vẻ hoang mang: “Chuyện đó rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên!” Ly tử không chút nghi ngại nói: “Trước kia là em không nhìn thấy, không biết xấu đẹp ra sao. Chờ về sau khi em thấy được rồi, sẽ biết khi con người ta có thể thưởng thức một túi da xinh đẹp, là chuyện thoải mái tới cỡ nào.”

Hứa Thâm nghe vậy, bỗng nhiên loại dục vọng muốn quay đầu lại ngắm Ly tử chợt nảy lên trong lòng hắn.

Đúng là trong số những con người hắn mới gặp gỡ gần đây, còn chưa có một ai mang tới cho hắn cảm giác sung sướng khi được “Thấy”, xem như ngoại trừ ma ma, thì Ly tử trước mắt là một người duy nhất.

“Xêm xêm rồi, với trình độ khư lực của em, hắn là vết thương đã khép lại. Để cho chị qua nhìn xem nào...” Ly tử cởi cái bao tay ra, rồi tùy ý ném nó qua một bên, cuối cùng mới mang theo chờ mong đầy cõi lòng, nhanh chóng đi tới.

Hứa Thâm nghe được tiếng nói của cô ấy, bỗng nhiên hắn lại có cảm giác cô ấy còn hưng phấn hơn cả mình nữa...

Lại là lúc này, khi Hứa Thâm cảm nhận được đôi phương đang tiến lại gần mình, trong lòng hắn cho rằng, bản thân còn có thể

chờ thêm một chút nữa.

Nhưng đôi phương lại nhanh chóng lột bỏ lớp vải đang quấn quanh đôi mắt hấn, ngay lập tức, Hứa Thâm cảm nhận thấy một tầng ánh sáng mỏng manh truyền đến, lúc này chiếc đèn lớn được đặt ngay bên cạnh ghế nằm máy kia đã tắt rồi. Đây là thứ ánh sáng mờ nhạt được chiếu tới từ ngọn đèn nhỏ gắn trên vách tường gần đó.

Dường như loại cảm giác này chẳng hề khác chút nào so với cảm giác “Thấy” trước kia... Hứa Thâm thầm nói trong lòng.

Sau đó, hấn nghe được âm thanh tán thưởng của Ly tử truyền đến: “Quả nhiên là một bộ túi da đẹp đẽ.”

Hứa Thâm: Ha ha.

“Miệng vết thương đã khép lại, em có thể mở to mắt rồi. Nào em thử đi, từ từ thôi, mở từng chút một, chậm rãi thích ứng nhé.” Ly tử cất giọng mang theo hưng phấn.

Tuy lúc trước Hứa Thâm đã thấy được rồi, nhưng đó chỉ là một loại cảm giác kỳ quái mà thôi. Còn hiện giờ, Ly tử lại bảo hấn thực sự “Mở to mắt” ra đi, hấn chợt cảm thấy chuyện này có chút xa lạ, chỉ có thể thử phát ra tín hiệu với đại não, đồng thời cảm thụ được phía trên khuôn mặt mình rõ ràng đã có thêm một thứ gì đó.

“Em mở mắt quá nhanh rồi...” Ly tử vội vàng nói.

Hứa Thâm nhìn thấy Ly tử với vẻ mặt vui sướng đang đứng trước mặt mình, sau đó hấn lại nhìn thấy cô nâng đầu của mình lên, lắc trái lắc phải, chăm chú đánh giá, trong miệng còn phát ra âm thanh tán thưởng.

“Không hổ là kiệt tác của chị ...”

... Là của ma ma em mới đúng, trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói, chị chỉ là vẽ rỗng điểm mắt mà thôi...

“Thế nào, cảm thụ như thế nào?” Ly tử cười hì hì nói.

Xem ra loại cảm giác này, chính là mở to mắt ... Hứa Thâm thầm nói trong lòng.

Hấn lại thử nhìn trái nhìn phải một hồi, lúc này chú ý tới một cái gương nhỏ được gắn trên vách tường, hơi dè dặt nói: “Em có thể đi soi gương không?”

“Có thể chứ... Nhưng mà từ từ đã, em không thể soi gương ở nơi này được, nó sẽ khiến em gặp chuyện không may. Máy thứ này rất không an phận...” Ly tử cười cười, nói: “Chờ sau khi trở về, em lại tự mình thưởng thức đi. Hiện tại em đã mở mắt rồi, nhưng trước mắt chỉ là con mắt chân thật của em thôi, về phần Khư Nhãn của em như thế nào, còn cần đi trải nghiệm một chút.”

Em không muốn soi gương thưởng thức gì hết, em chỉ muốn cảm giác một chút xem mở to mắt là như thế nào thôi... Trong lòng Hứa Thâm oán thầm một câu.

Sau đó hắn nghe được hai từ ‘Trải nghiệm’, bỗng nhiên cảm thấy một tia khản trương: “Cần phải trải nghiệm như thế nào?”

Chương 22. Có Tới Hai Con... Sao Chị Lại Bảo Em Miêu Tả Một???

Ly tử cười cười. Tựa như cô ấy vừa ấn lên một chiếc đầu lâu nào đó ở trên vách tường đằng sau, ngay lập tức âm thanh trầm thấp vang lên. Bỗng nhiên một vách tường trong phòng lại đang chậm rãi mở ra, rõ ràng nó là một cánh cửa bằng kim loại.

Khó trách dù gian phòng này lộn xộn như thế, nhưng chỉ có vách tường bên kia là không treo bất cứ vật phẩm gì.

“Được rồi, đi theo chị nào.” Ly tử dẫn đầu đi đến.

Ở phía sau cánh cửa kim loại kia, là một con đường uốn lượn đi xuống dưới mặt đất.

Hai bên con đường có gắn những chiếc đèn tường tỏa ra ánh sáng mỏng manh, chiếu xuống bậc thang bên dưới. Nơi này mang đến một chút cảm giác âm trầm.

Nhưng Hứa Thâm chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

12 bậc thang... Trong lòng hắn thầm đếm số.

Khi hai người đi đến một bậc thang cuối cùng, trước mắt là một tầng hầm ngậm với ánh sáng mờ mịt.

Nhưng Hứa Thâm cảm thấy, nơi này không giống tầng hầm ngậm, nó giống một khu địa lao hơn!

Khắp nơi trên tường đều được giắt các loại khí cụ, móc câu, gai nhọn, cái kéo lớn dài đến 50 cm... Và phía trên những loại khí cụ này đều dính hoặc nhiều hoặc ít một vài những vết máu khô cạn.

“Có thể nhìn thấy khứ, mới đủ điều kiện để mở ra Khư Nhãn, nếu không đôi mắt kia cũng chỉ là đôi mắt tầm thường thôi.” Ly tử chỉ về phía bên kia tầng hầm ngầm: “Em nhìn con khứ bên kia đi, miêu tả dáng vẻ của nó kỹ càng một chút, càng tỉ mỉ càng tốt.”

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, ở bên kia có một dãy song sắt màu đen đậm. Lại có hai bóng dáng dữ tợn đang đứng ở đằng sau song sắt.

Ách, có tới hai con...

Sao chị lại bảo em miêu tả một?

...

...

Hứa Thâm có chút lúng túng nhìn hai con khứ một lớn một nhỏ kia.

Đồng thời, từ đáy lòng hấn mơ hồ dâng lên một chút lo lắng.

Lỡ như... Trên thực tế, ở nơi này chỉ có một con thì hấn biết làm sao bây giờ?

Tuy hấn có thể nhìn thấy khứ, nhưng lại không biết cách phán đoán ra cấp bậc mạnh yếu của con khứ đó, chỉ biết rằng, càng là những con khứ mà không ai có thể nhìn thấy, lại càng mạnh, càng đáng sợ.

Hứa Thâm do dự một chút, sau đó thật cẩn thận nói: “Cái kia... Chị có thể cho em một chút nhắc nhở hay không?”

“?”

Ly tử nghi hoặc nhìn hấn. Nhắc nhở? Em trai à, em cho là chị đang bảo em giải bài ư? Em lại còn bảo chị phải cho em một chút manh mối để giải đáp vấn đề nữa?

“Em đừng bảo chị là em không nhìn thấy gì nhé?” Ly tử vẫn tiếp tục hoài nghi nhìn hấn.

Chuyện này thực sự không có đạo lý nha. Rõ ràng trong cơ thể nhóc con này ẩn chứa khư lực nồng đậm như vậy, kết quả là không mở ra được Khư Nhân?

Không có khả năng... Với kỹ thuật của chị đây, tuyệt đối không thể thất bại được!

“Nếu không thấy rõ, em có thể tiến lại gần hơn một chút. Không có việc gì, nó đã bị nhốt ở bên trong rồi. Hẳn là em có thể nhìn thấy song sắt chứ? Trên mấy song sắt này có trộn lẫn một chút bột phấn của Khư Thạch, có thể nhốt khư.” Ly tử nói.

Kê sát vào cũng không được mà... Trong lòng Hứa Thâm phát khổ.

Ly tử lại có chút kinh ngạc khi nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của Hứa Thâm. Chẳng lẽ nhóc con này thật sự không nhìn thấy?

“Em không nhìn thấy một xiu nào ư? Ngay cả xúc giác của nó cũng không nhìn thấy?” Ly tử không nhịn được nói.

Xúc giác?

Hứa Thâm sửng sốt, hắn vội vàng nhìn qua, ánh mắt hắn cực kỳ mật mờ, không dám nhìn chăm chú hay dừng lại quá lâu ở trên người hai con khư kia, chỉ quét mắt qua bên đó một cái thật nhanh thôi.

Và khiến cho Hứa Thâm mừng rỡ chính là, trong hai con khư này, chỉ có một con sở hữu xúc giác.

Nhưng cái con có xúc giác kia lại là con có vẻ bề ngoài to lớn hơn, ngược lại là con khư nhỏ khác vẫn đang yên tĩnh nằm sấp trên mặt đất, nhìn qua không có gì nguy hại.

“Hình như nơi gắn liền với phần xúc giác của con khư nọ, có giáp xác?” Hứa Thâm dò hỏi.

Ly tử có chút không biết nên nói gì. Rút cuộc là con mắt của cậu em đã mọc ra chưa đó? Em thấy thì bảo là em thấy, không thấy thì bảo là em không thấy, còn hình như với cả suy đoán? Nhưng mà ... những gì Hứa Thâm miêu tả lại rất đúng.

Ly tử bất đắc dĩ nói: “Em cứ tiếp tục nói đi.”

Xem ra là đúng rồi ... Trong lòng Hứa Thâm đã hoàn toàn yên ổn trở lại, hắn bắt đầu dựa vào phần xúc giác và giáp xác của

con khur kia, để kéo dài ra toàn thân nó, từ từ miêu tả toàn bộ hình dáng của con khur kia:

Phía trên xúc giác của con khur nọ có dính những sợi lông mềm như nhung rất nhỏ, chúng trải rộng toàn thân. Phần giáp xác màu đen bao trùm bên ngoài cơ thể nó, phía trên giáp xác có những đường vân màu tối như mạch máu cực kỳ nhỏ. Tại lồng ngực của con khur kia lại có một cái mặt người màu trắng bệch đang nở nụ cười quái dị, nhưng độ dày da mặt của nó lại gấp đôi người bình thường, trong miệng có chừng 18 cái răng nanh trở lên, hàm răng dài nhỏ bén nhọn, trên mấy cái răng hàm phía sau còn dính một vài sợi thịt và cặn da đã thối rữa...

Chương 23. Sở Thích Độc Đáo Thật!!!

Ly tử nghe Hứa Thâm thao thao bất tuyệt miêu tả, ngay từ đầu cô còn nhẹ nhàng thở ra, nhưng càng về sau, cô càng cảm thấy một tia quái dị, đến cuối cùng thậm chí cô còn có xúc động muốn ngắt lời Hứa Thâm.

Nhóc con này... nhìn quá mức cẩn thận rồi.

Quả nhiên, cậu thiếu niên này có thể thấy rõ toàn bộ những phần trên người con khur thú kia?

Nhưng nó chính là khur thú cấp D đó...

Ly tử liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, đôi mắt hơi hơi nheo lại, lộ ra một loại ánh mắt đánh giá đầy nghiêm túc và kỹ càng tỉ mỉ.

Cậu thiếu niên này vừa mở Khư Nhãn đã đạt tới trình độ như thế, có lẽ trong tương lai hẳn sẽ đạt tới trình độ có thể nhìn được “Chủng loại kia”...

“Được rồi.” Ly tử chờ cho đến khi Hứa Thâm miêu tả xong, mới nói: “Xem ra, lúc mới bắt đầu Khư Nhãn của em còn chưa hoàn toàn thích ứng, nhưng hiện giờ em đã thấy là được rồi. Chị đã nói rồi mà, kỹ thuật của chị tốt lắm.”

Nhưng nguyên nhân là ở bản thân em đó chị... Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng, chị chỉ giúp em mở ra đôi mắt hai mí thôi...

“Lấy trạng thái của em, chắc không đến vài năm nữa, là có thể đạt tới tiêu chuẩn cấp đội trưởng rồi. Tương lai tươi sáng đó nha, hãy cố gắng lên!” Ly tử sờ sờ hai má Hứa Thâm, cười khanh khách nói.

Nói chuyện thì nói thôi, chị có thể đừng động tay động chân được không... Hứa Thâm hơi hơi ngửa mặt ra đằng sau mấy tấc, tránh thoát ma trảo của đối phương, rồi khách khí nói: “Cám ơn chị đã hỗ trợ.”

“Không có gì phải tạ ơn hơn. Đây là công tác của chị mà. Em cứ đi thôi.” Ly tử cười cười, sau đó chiếc giày cao gót đập

xuống mặt đất, cô đã xoay người bước đi, dáng người cực kỳ uyển chuyển.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng của cô ấy, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Ly tử, bình thường chị cũng hay tới nơi này sao?”

“Đây là sân chơi của chị, đương nhiên chị sẽ đến ‘chơi đùa’ rồi.” Ly tử cũng không quay đầu lại, nói.

Hứa Thâm nhìn thấy đồng hình cụ treo đầy trên vách tường bốn phía, lại thêm những miệng vết thương trải rộng khắp người con khur lớn kia, có vài vết thương rõ ràng là vừa mới lưu lại, thời gian sẽ không vượt quá một ngày.

Từ đáy lòng hắn cảm nhận được một tia hàn ý, sở thích của vị Ly tử này độc đáo thật.

Khi tiếp xúc với Ly tử lâu hơn một chút, hắn bắt đầu có đánh giá sơ bộ về đối phương. Tuy cô ấy thật vội vàng, hấp tấp, làm việc không đáng tin cậy, còn thích động tay động chân với hắn... Nhưng nói tóm lại, hắn có thể cảm nhận được thiện ý mà cô ấy dành cho mình.

Hứa Thâm đi theo Ly tử bước lên, sắc mặt đầy phân vân, lưỡng lự.

Rất nhanh, hai người đã theo bậc thang trở về gian phòng mở Khur Nhãn lúc trước.

Hứa Thâm chờ đến khi bước tường kim loại ấy khép lại, mới thật cẩn thận mà mím môi nói: “Ly tử, về sau nếu không có việc gì, chị đừng liên tục đi xuống phía dưới là hơn. Nơi đó rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm ư?” Ly tử quay đầu, vẻ mặt tươi cười, nói: “Em nói về con khur đang bị giam giữ ở dưới đó đúng không? Đúng là với em thì con khur kia có chút nguy hiểm thật, dù sao nó cũng là cấp D. Với năng lực hiện giờ của em, còn chưa thể một mình chém giết nó, phỏng chừng chờ qua thêm một hai năm nữa mới được. Nhưng với chị, con khur ấy chỉ là một rối cực kỳ lớn thôi nha.”

Hứa Thâm âm thầm cười khỏ. Nguy hiểm mà hắn nói tới cũng không phải là con khur lớn kia.

Nhưng từ trong lời nói của Ly tử đã để lộ ra một vài tin tức, xem ra ngoại trừ mở Khư Nhân, bản thân Ly tử này còn là một vị trăm khư giả với thân thủ cực kỳ cao?

“Ly tử, mặc kệ như thế nào, phía dưới quá mức tối tăm, chị cứ tiếp xúc cùng khư như vậy, khó tránh khỏi sẽ có nguy hiểm. Hơn nữa em nghe nói khư sẽ hấp dẫn khư, lỡ như có con khư khác bị hấp dẫn tới, chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao...”
Hứa Thâm lại khuyên.

Ly tử nhíu mày, nói: “Xem ra không phải cái gì em cũng không biết nha. Được rồi, chị nhận ý tốt của em. Nhưng mà em vẫn nên lo lắng cho chính em đi. Ở trong huấn luyện doanh cần phải chăm chỉ rèn luyện, như vậy về sau lúc đi ra ngoài mới có thể sống lâu hơn một chút. Chị cũng không muốn nhìn thấy đôi mắt hai mí do mình tự tay cắt ra kia, lại hư thối nhanh như vậy đâu.”

Chị thật biết cách nói chuyện phiếm nha... Hứa Thâm thầm nghĩ, nhưng từ đáy lòng hẳn lại cảm thấy một chút âm áp.

“Chờ sau khi kỳ huấn luyện của em chấm dứt, muốn tham gia khảo hạch, nhớ tới nơi này của chị một chút nha. Chị sẽ tặng cho em một món lễ vật nho nhỏ.” Ly tử cười dài nói.

“Lễ vật gì cơ?” Hứa Thâm sững sốt.

“Đến lúc đó em sẽ biết. Hiện giờ em có thể đi rồi, chị cũng đang buồn ngủ đây.”

Ly tử duỗi vòng eo lười biếng, khiến đường cong hoàn mỹ biểu hiện ra cực kỳ rõ nét ở trước mắt Hứa Thâm, làm hẳn không khỏi nhìn nhiều hơn vài cái.

Nhưng hình như trước khi em tới đây, chị vừa mới tỉnh ngủ mà... Hứa Thâm thầm phun nước bọt, nhưng hẳn vẫn nói lời cảm tạ, sau đó ngoan ngoãn giúp đối phương đóng lại cửa phòng và rời đi.

Ly tử nằm trên xích đu, phần gáy hoàn toàn kéo dài ngửa ra phía sau tới 180 độ sau đó cúi xuống bên dưới nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại, trong đôi mắt lộ ra vài phần suy tư: “Nhóc con này, chẳng lẽ cậu ấy đã cảm nhận được con khư bên cạnh rồi? Hẳn là không đâu, con vật đáng yêu kia chính là cấp C mà...”

Chương 24. Nếu Không Thông Qua Thì Sao???

Hứa Thâm đi ra bên ngoài sở nghiên cứu khur thú, lại nghe được tiếng ngáy quen thuộc, hần nghiêng đầu ghé qua, đã thấy Vương đại gia đang ngủ say sưa.

“Cậu rời khỏi rồi... A!” Bên cạnh, giọng nói của Đặng Phong kèm theo người của gã xuất hiện. Gã vừa nhìn thấy Hứa Thâm, bỗng có chút kinh ngạc, từ đáy lòng toát ra một ý niệm: Không nhìn ra nhé, từ sau khi nhóc con này mọc ra đôi mắt, nhìn cậu ta ư nhìn thật.

Đáy lòng gã lập tức cảm thấy một cơn ghen tuông.

“Anh vẫn còn ở đây hả?”

“Đương nhiên rồi, hiện giờ cậu đã mở Khư Nhãn rồi, cho nên anh chuẩn bị đưa cậu đi gặp huấn luyện viên đây.” Đặng Phong nói xong, lại nhìn thoáng qua Vương đại gia đang ngủ say bên cạnh, vội vàng kéo Hứa Thâm rời đi: “Đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Hai người dọc theo con đường ban đầu quay về.

Trong lòng Hứa Thâm khá khẩn trương, nhưng sau khi hần bước khỏi bậc thang, bỗng phát hiện con khur thú lúc trước vẫn nằm trên bãi cỏ kia đã không thấy đâu nữa rồi, giống như lúc trước đều là ảo giác.

Hứa Thâm lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, tuy có thể nguy trang, nhưng bản thân hần cũng không dám cam đoan mỗi lần hần đều có thể giả vờ giống như thật, và sẽ không bị vạch trần.

Huống chi, dù giả vờ giống như thật, ai có thể cam đoan con khur thú ấy sẽ không nổi điên lên, rồi đột nhiên nó tùy ý tập kích lung tung???

“Thế nào, Ly tử xinh đẹp không?” Đặng Phong ôm theo vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm lại cho rằng gã đang muốn hỏi hần về chuyện mở Khư Nhãn...

“Rất dễ nhìn.” Hứa Thâm trả lời chi tiết.

Đặng Phong cười cười, vẻ mặt mang theo ý nghĩa ‘nhóc con kiểm lời rồi nhé’: “Tuy tính tình Ly tử hơi kỳ quái một chút, nhưng chỉ cần Ly tử không nói lời nào, không hành động chút nào, chỉ yên yên tĩnh tĩnh đứng yên tại chỗ, thì cô ấy tuyệt đối là một loại phong cảnh xinh đẹp nhất cục Khư Bí chúng ta!”

Anh cứ nói thẳng là chị ấy đẹp muốn chết là được rồi mà... trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

...

...

“Lúc bình thường chúng ta đã huấn luyện như thế nào, có phải tác chiến cùng khư thú không?” Hứa Thâm không để đề tài nói chuyện tiếp tục dừng lại trên người Ly tử, hắn bắt đầu đề cập tới chuyện chính.

“Về chuyện này ư? Tạm thời cậu không cần phải lo lắng đâu.”

Đặng Phong cười cười: “Chúng ta chỉ là đội viên dự tuyển. Nếu đem ra so sánh với khư thú, thì cả đám chúng ta chỉ cùng cấp với em bé còn dùng tã lót thôi, là một đứa bé xiu xiu. Và dù là khư thú cấp E được bên trên phán định là loại nhỏ yếu nhất, cũng là tồn tại cực kỳ nguy hiểm với chúng ta!”

“Muốn tiếp xúc khư, ít nhất cũng phải huấn luyện tròn năm tháng trở lên. Và khi tới gần kỳ khảo hạch cuối cùng, huấn luyện viên mới bố trí khư thú làm bồi luyện cho chúng ta thực chiến, nhưng chúng đều là khư thú cấp E đã bị đánh cho nửa chết nửa sống rồi.”

Nói đến chỗ này, gã lại nở nụ cười rồi nói: “Cậu đừng nghĩ chúng nào là khư thú nhỏ yếu nhất, còn bị đánh cho nửa chết nửa sống rồi, nhưng ở lần đầu tiên huấn luyện cùng khư thú, lại có rất nhiều người đều bị thương, thậm chí còn có trọng thương nữa cơ. Lại nói, hiện giờ dù chúng ta đã có khả năng nhìn thấy khư rồi, nhưng em vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ của những con khư kia đâu... Chỉ cần chúng nó đứng ở trước mặt em thôi, cũng khiến hai chân em run rẩy không ngừng rồi.”

Gã lại lắc lắc đầu, vẻ mặt đầy thản thục, sau đó ném cho Hứa Thâm một ánh mắt mang đầy hàm ý: ‘Đến lúc đó cậu sẽ biết’.

Hứa Thâm nắm bắt được tin tức trong lời nói của gã, lập tức tò mò hỏi: “Nói như vậy, ở trong này chỉ huấn luyện năm tháng

là sẽ khảo hạch ư?”

“Không, là sáu tháng.” Đặng Phong nói: “Năm tháng trước sẽ huấn luyện, một tháng cuối cùng chuẩn bị cho khảo hạch, khi thông qua, sẽ được phân công đi ra ngoài trở thành đội viên chính thức.”

“Nếu không thông qua thì sao?”

Đặng Phong hơi hơi nhún vai: “Thì phải liên tục khảo hạch, ngày nào cũng khảo hạch, mãi cho đến khi thông qua, hoặc là...” Gã không nói tiếp, mà thân thiết vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, nói: “Biện pháp tốt nhất vẫn là hết sức thông qua trong lần đầu tiên đi. Anh nghe nói nếu lần đầu tiên không thông qua, thì những lần khảo hạch sau, sẽ là thực chiến cùng cấp ... Nhưng lại không có đội viên lão luyện dẫn dắt. Không cần nghĩ cũng biết tình huống như vậy càng thêm gay go...”

Nói đến chỗ này, vẻ mặt gã thoáng hiện một tia ngưng trọng.

Hứa Thâm cũng hiểu ra vấn đề. Xem ra, bọn họ không có khả năng bãi lạn rồi.

(Bãi lạn: chỉ một chuyện đã không thể đi theo chiều hướng tốt, cho nên không còn tiếp tục áp dụng những phương pháp không chế khác nữa, cứ để mặc nó tùy ý phát triển.)

“Anh vừa nói tới chuyện phán định khứ thú. Vậy chúng nó được phán định như thế nào và phân chia như thế nào?” Hứa Thâm lại tò mò hỏi.

“Anh cũng không biết người ta phán định chúng nó như thế nào, nhưng theo anh được biết, khứ thú được chia làm năm cấp bậc.”

Chương 25. Phỏng Chứng Thời Điểm Chúng Ta Nhìn Thấy Nó, Đã Chết Mất Rồi...

Trong ánh mắt Đặng Phong hiện lên vài phần kiêng kỵ, nói: “Nhỏ yếu nhất chính là cấp E mà anh vừa nhắc tới, tiếp theo là cấp D, lại hướng lên trên, phân biệt là ba cấp bậc CBA, nhưng

lúc bình thường, loại cao nhất mà chúng ta có thể tiếp xúc đến, chính là cấp C!”

“Cấp C chính là thiên hoa bản (đi đến đỉnh, đạt tới trình độ cực kỳ cao siêu), một khi gặp gỡ, không chết tức thương, trừ phi có nhân vật cấp đội trưởng mang đội, lại cần phải chuẩn bị sung túc, mới có thể giải quyết được chúng.”

ABCDE... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng ghi nhớ năm cấp bậc từ cao đến thấp này, rồi nghi hoặc hỏi: “Vì sao cấp cao nhất mà chúng ta có thể tiếp xúc đến chỉ là cấp C? Vậy cấp B và cấp A đâu?”

Đặng Phong tức giận nhìn hắn một cái, nói: “Đó đương nhiên là cấp bậc phá vỡ trần nhà rồi, phỏng chừng ở thời điểm chúng ta nhìn thấy chúng nó, đã chết mất rồi, căn bản không tồn tại cái loại tiếp xúc kia. Dù là đội trưởng gặp được, phỏng chừng cũng ...”

Hứa Thâm thầm run sợ trong lòng.

Một cấp bậc đội trưởng cũng không thể giải quyết khur thú cấp B?

Nói vậy, cái con ở trong phòng của hắn kia... Còn có con ở trong bộ Văn Chức ấy, cùng với con nằm trên bãi cỏ lúc trước... Có lẽ ít nhất chúng nó cũng khur thú từ cấp C trở lên?

Nếu không phải, thì làm sao chúng nó dám công khai xuất hiện ở một nơi được gọi là hang ổ của nhân viên trăm khur thế này, còn không gây nên bất cứ xôn xao gì?

Chỉ có thể nói rằng, độ sâu của vị trí mà chúng nó tồn tại trong Khur giới kia, đã vượt quá cực hạn có thể nhìn thấy được của tồn tại sở hữu chiến lực mạnh nhất của nơi này...

“Đừng nghĩ nhiều như vậy. Với chúng ta, dù là cấp D cũng thuộc loại cấp bậc tai nạn rồi, gặp được chính là chết đó.”

Đặng Phong vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, lo lắng rằng bản thân đã gieo cho hắn áp lực quá lớn, lại an ủi: “Nhưng cũng may, bình thường hành động trăm khur của chúng ta đều được tổ chức dựa trên phương thức đội ngũ tác chiến cùng khur thú, lấy nhiều khi ít. Ngay từ đầu chúng ta chỉ săn bắn một chút khur thú cấp E, chậm rãi tăng tiến kinh nghiệm thực chiến, tuy cũng có nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, chăm chỉ rèn

luyện ở huấn luyện doanh một chút, vẫn có thể bảo đảm an toàn.”

Hứa Thâm chậm rãi gật đầu.

Xem ra cấp bậc giống “Ma ma”, đã là phi thường đáng sợ rồi.

Khó trách lúc ấy lại do vị đội trưởng Sở Bạch kia tự mình mang đội.

“Vậy nội dung huấn luyện chủ yếu của chúng ta là gì?”

“Đội lát nữa cậu sẽ biết.” Đặng Phong dừng bước, ngẩng đầu nhìn thoáng qua dãy kiến trúc thật lớn hiện lên mờ mờ giữa đám sương mù tràn ngập phía trước.

Rõ ràng là sương mù ở bên trong cục Khư Bí mỏng hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng vẫn ảnh hưởng tới tầm mắt.

“Tới rồi.”

Đặng Phong mang theo Hứa Thâm tiến vào con đường, ở một đầu khác của con đường u ám dài dằng dặc này, truyền đến từng đợt tiếng hô quát huấn luyện, cảnh vật càng ngày càng trở nên rõ ràng, bên trong là một khu sân huấn luyện thật lớn.

Bên trong khu này có các loại thiết bị huấn luyện kỳ lạ, có sáu sân huấn luyện nhỏ, một cái trong đó bị một tầng phòng hộ nửa trong suốt bao phủ, tựa như dùng cho loại huấn luyện khép kín nào đó. Có điều ở dưới sàn nhà, lại ẩm ướt với đầy những chất lỏng đỏ sẫm tựa máu tươi, dường như quanh năm suốt tháng, màu máu đỏ này đã xâm nhập vào giữa phiến đá, không cách nào rửa sạch được.

Lúc này, ngoại trừ sân huấn luyện bị phong bế kia, trên bốn sân huấn luyện khác đều có những bóng mặc trang phục tương tự như Đặng Phong đang đứng. Bọn họ dùng một loại chế thức kiếm khí thống nhất, giao chiến vào nhau, tạo nên tiếng vang do kim loại va chạm, ma sát.

Còn trên một sân huấn luyện khác, mọi người nơi này không huấn luyện đối kháng, chỉ vùng kiếm lặp đi lặp lại, các tư thế bổ chém...

Đặng Phong mang theo Hứa Thâm đi dọc theo biên giới sân huấn luyện, tới phía trước một dãy rạp dùng để quan sát cuộc chiến. Ở nơi này đang có một người đàn ông trung niên đầu

trọc, đang ung dung ngồi ôm cánh tay, tựa vào ghế, nửa nhắm mắt, tựa như đang buồn ngủ, tựa như đang chuyên tâm chú ý tới tình huống trên sân.

“Huấn luyện viên, tôi đã đưa người mới tới.” Đặng Phong thật cẩn thận nói, thậm chí thân thể còn không tự chủ được, hơi hơi nghiêng người về phía trước.

Ánh mắt người đàn ông trung niên nọ từ từ rời khỏi sân đấu, chuyển sang bên này, lướt qua Hứa Thâm đang đứng bên người Đặng Phong, trong đôi mắt chợt chớp lóe một mảnh hư vô, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường.

“Cậu chính là người mới có chút đặc thù kia sao? Quả nhiên thật không tệ.”

Người đàn ông trung niên đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười: “Tôi đã nghe nói tới tình huống của cậu rồi, nếu đã tiếp xúc đến khur, sẽ không còn đường rút lui nữa. Hi vọng cậu chăm chỉ cố gắng. Với tư chất của cậu, đừng để không công lãng phí.”

Chương 26. Luyện Tập Mở Mắt???

Hứa Thâm có cảm giác, ánh mắt đối phương nhìn mình, thật giống như đang nhìn một lưỡi dao sắc bén có thể chém giết khur thú, hơn nữa còn là loại vũ khí có phẩm chất thật tốt nữa.

“Tôi sẽ cố gắng, thưa huấn luyện viên.” Hứa Thâm ngoan ngoãn gật đầu.

“Lấy điều kiện của cậu, chỉ cần ở trong này nhiều nhất là hai tháng, sẽ chuyển thành đội viên chính thức. Cho nên cậu cần phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.” Nụ cười trên mặt người đàn ông trung niên thoáng thu lại, thoát nhìn về mặt lập tức trở nên nghiêm túc, và trong nghiêm túc lại lộ ra một chút áp bách cùng uy hiếp.

Hứa Thâm ngẩn ra, sững sờ nói: “Hai tháng... Có thể học được sao?”

“Chỉ cần đầu óc cậu không ngu ngốc, không lén lười biếng, vậy là đủ rồi.” Người đàn ông trung niên nói: “Thứ khó nhất học ở trong này chính là làm như thế nào để phát động và điều

khiến khur lực trong cơ thể. Với những người khác, cần trải qua một tháng tích lũy trước, sau khi tích góp được một lượng khur lực nho nhỏ, lại đi chuyển qua cảm giác và phát động. Người thông minh một chút chỉ cần tốn hai tháng là có thể nắm giữ, còn không thông minh có khả năng phải cần tới ba tháng. Nhưng đối với cậu, một tháng là đủ rồi. Về phần rèn luyện thể phách, nắm giữ Trảm Khur Thuật gì đó, đều là việc nhỏ. Chờ tới khi cậu thuần thục nắm giữ cách phát động khur lực, tổ chất thân thể đã siêu việt người bình thường thì Trảm Khur Thuật mà những người khác cần phải lặp đi lặp lại để luyện tập, lại trở nên cực kỳ đơn giản, hạ bút thành văn với cậu.”

“...” Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì. Hơn nữa, bản thân hắn có thể nói cái gì đây?

Hóa ra cái từ “phôi thai tốt” mà bọn họ nói, là chỉ tốc độ “Xuất hàng” của hắn thật nhanh sao?

Đặng Phong bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt cực kỳ khôi hài. Quả nhiên là người so với người tức chết người mà.

Thật ra gã cũng không hâm mộ Hứa Thâm. Tuy những thành viên dự bị bọn họ nhất định phải cố gắng huấn luyện trưởng thành, nhưng từ đáy lòng ai cũng không muốn chuyển chính thức trước thời gian, dù sao đó cũng là loại công việc khiêu vũ trên bàn chông.

Đương nhiên, ngoại trừ mấy người điên ít ỏi trong huấn luyện doanh kia.

“Tuy cậu chỉ ở lại nơi này hai tháng, nhưng cậu yên tâm, thứ mà những người khác nên có, cậu cũng sẽ có. Hơn nữa số lượng cậu nhận được còn là tiêu chuẩn của sáu tháng.” Người đàn ông trung niên kia mỉm cười nói: “Hôm nay cậu vừa mở Khur Nhân, còn chưa kịp thích ứng với khur lực mạnh mẽ trong cơ thể. Cho nên cậu về nghỉ ngơi trước đi. Đúng 7 giờ sáng mai chính thức tập hợp, nếu không sẽ muộn.”

Hứa Thâm nhẹ nhàng thở ra.

Đúng là hắn vẫn còn không thích ứng với “Con mắt” mà mình vừa được mở ra, có đôi khi thậm chí hắn còn không quá xác

định là bản thân vừa nhìn bằng đôi mắt đang mở hay là nhìn thông qua đôi mắt đang nhắm.

Cứ nghĩ mà xem, khi bạn nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy như bình thường, kiểu gì bạn cũng cảm thấy chuyện này rất phức tạp...

Tựa như khi bạn trợn tròn mắt trong bóng đêm, mà không thể xác định là mình đang mở mắt hay không...

“Vậy hẹn gặp lại huấn luyện viên.” Hứa Thâm nói lời từ biệt.

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, lại ngồi xuống ghế, nhìn Đặng Phong chuẩn bị tiễn Hứa Thâm rời đi, sau đó trừng mắt lườm gã một cái: “Cậu muốn đi đâu? Cậu ấy đã mở mắt rồi, còn cần cậu tiễn hả?”

Thân thể Đặng Phong run run một chút, vội vàng cười bồi, sau đó xoay người chạy về sân huấn luyện của mình.

...

...

Hứa Thâm rời khỏi sân huấn luyện, trở lại ký túc xá.

Phòng ký túc xá ở nơi này khác với nhà của vụ dân, chẳng những có gương, còn có đèn.

Hứa Thâm nhìn thẳng vào gương, lặp đi lặp lại bài luyện tập mở mắt nhắm mắt.

Nghe thì có chút kỳ quái, mở to mắt còn phải luyện tập ư... Nhưng trên thực tế lại đúng là như vậy.

Lúc người bình thường mở to mắt, đại não sẽ phát ra một loại tín hiệu, tựa như tác động vào một cái chốt mở, nhưng hẳn lại có tới hai cái chốt mở.

Nhắm mắt lại là một cái.

Nhưng nhắm mắt lại, hẳn vẫn có thể nhìn thấy bình thường, bởi vậy, hẳn cần phải lựa chọn đóng lại khả năng “Thấy” kia, và đó là chốt mở thứ hai.

Hứa Thâm muốn hiểu rõ sự khác biệt giữa hai loại cảm giác này, dù sao đại đa số người đều phán đoán chốt đã mở hay chưa thông qua tính hướng ánh sáng có ánh vào mắt hay

không, mà không phải thông qua cảm giác mí mắt đã mở hay chưa

Nhưng với Hứa Thâm, con mắt chỉ là đồ trang trí, và hắn lại không thể để lộ chuyện nó là đồ trang trí ra ngoài...

Rất nhanh, đã tới ngày hôm sau.

Tối hôm qua, Hứa Thâm ngủ rất sớm, cũng thức dậy rất sớm. Hắn đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức được treo trên tường ký túc xá... nhưng xem không hiểu.

Hắn vốn là vụ dân, chẳng những không biết chữ, càng thêm không tài nào hiểu nổi tác dụng của những đồ vật rất thông thường trong mắt người bình thường.

Chương 27. Hạ Tĩnh Tương!!!

Nhưng từ mấy ngày hôm trước, Hứa Thâm đã chú ý tới, tiếng xôn xao phát ra khi huấn luyện viên tiến đến huấn luyện các tòa lầu khác vang lên vừa lúc kim đồng hồ trên đồng hồ báo thức xuất hiện tại một vị trí nào đó.

Mà mà hiện giờ, chiếc kim đồng hồ kia đã tiếp cận vị trí ấy rồi.

Đây chính là 7 giờ.

Tuy rất nhiều thứ hắn không hiểu, nhưng cũng giống những vụ dân khác, trời sinh luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn khiến cho Hứa Thâm trở nên vô cùng cẩn thận và nhạy bén, hắn luôn luôn cực kỳ lưu ý và để tâm tới những sự vật bên ngoài.

Rất nhanh Hứa Thâm đã rửa mặt xong, lại mặc vào người bộ đồng phục huấn luyện vừa được đưa đến cửa ký túc xá tối hôm qua, sau đó đi vào sân huấn luyện.

Nơi này đã có mười mấy người tới trước rồi.

Rất nhanh, chỉ trong vòng hai, ba phút ngắn ngủi tiếp theo thôi, những người khác đều đã lục tục vọt tới.

Hứa Thâm tính toán một chút, tổng cộng có 28 người.

Ý nghĩa của con số này là gì? Là chỉ trong vòng sáu tháng ngắn ngủi, đã có 28 gia đình gặp phải sự kiện khur thú? Mà số

lượng người ở đây chỉ thuộc bộ Tác Chiến, không bao gồm bộ Văn Chức.

“Tôi cứ sợ cậu đi muộn, đã qua gọi cậu đây.” Đặng Phong tới rồi, vừa nhìn thấy Hứa Thâm đã có mặt tại sân, gã nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Cậu đừng thấy ngày hôm qua huấn luyện viên cứ cười hì hì mà lầm, nếu thực sự dám đến muộn, ông ấy không tha xử phạt bất cứ ai đâu.”

Hứa Thâm cảm nhận được ý tốt của đối phương, cũng cười cười.

Rất nhanh, huấn luyện viên đã có mặt.

Đám người lúc trước còn tán loạn, lại ngưng tụ chỉ trong nháy mắt, sau đó tất cả xếp thành một đội ngũ hình vuông.

Đặng Phong kéo Hứa Thâm đến vị trí bên người mình. Những người khác nhìn thấy Hứa Thâm, cũng biết hắn là người mới, nhưng không nói gì, dù sao khi mọi người vừa tới đây, ai chẳng là gà nhép?

Thêm nữa, nằm dưới sự áp bức của đại ma vương, ai nấy trong bọn họ đều có một loại hương vị tập thể nên ôm đoàn cùng sưởi ấm.

Huấn luyện viên nhìn lướt qua toàn trường, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Thâm một chút, khẽ gật đầu, chợt nói: “Quy củ cũ, đầu tiên chạy mười vòng quanh sân, làm nóng người.”

“Vâng.” Mọi người cùng hô vang.

Âm thanh vang dội bất ngờ ấy khiến cho Hứa Thâm đang đứng trong đội ngũ, hơi hoảng sợ.

“Hứa Thâm, bước ra khỏi hàng.” Huấn luyện viên gọi tên Hứa Thâm.

“Vâng.” Hứa Thâm vội vàng lớn tiếng trả lời, sau đó rời khỏi đội ngũ.

“Hạ Tĩnh Tương, cô cũng đi ra một chút.” Huấn luyện viên hướng về phía khác, lại gọi một câu.

“Vâng.” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên, ngay sau đó, cô ấy cũng rời khỏi đội ngũ.

“Những người khác còn thất thần làm gì? Trên mặt tôi có đồ ăn hả?” Huấn luyện viên lớn tiếng quát mắng.

Đội ngũ lập tức chuyển qua một phương hướng, bắt đầu chạy vòng quanh sân.

“Hai người tới đây.” Huấn luyện viên khoanh hai tay trước ngực nói.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, rất nhanh đã đi qua.

Cô gái tên Hạ Tĩnh Tương bên cạnh hắn khẽ nhíu mày, tựa như đã đoán được điều gì đó.

“Cậu này chính là người mới, vừa vặn nhân số trong đội ngũ của cô không nhiều. Tôi giao cậu ấy cho cô dẫn dắt.” Huấn luyện viên nói.

Quả nhiên... Hạ Tĩnh Tương càng nhăn nhó mặt mày hơn, nói: “Huấn luyện viên, đội chúng tôi đều là người cũ, qua một tháng nữa sẽ khảo hạch chuyển chính thức rồi, hiện giờ ông nhét cho chúng tôi một cậu người mới làm trời buộc, có phải không thích hợp hay không?”

“Cậu ấy không phải người mới bình thường, nếu cô dẫn dắt tốt, có lẽ cậu ấy còn có thể cùng chuyển chính thức với mấy người.” Huấn luyện viên mỉm cười nói.

Không tầm thường? Hạ Tĩnh Tương nhíu mày, lại quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm bên cạnh, đôi mắt mờ tối xuống, trở nên hư vô.

Rất nhanh, cô đã hiểu được khái niệm không tầm thường mà huấn luyện viên vừa nói là có ý gì.

“Khư lực nồng đậm như vậy... Cậu ấy thực sự là người mới?” Hạ Tĩnh Tương cảm thấy vài phần không sao tin nổi. Lượng khư lực ấy còn nồng đậm hơn người tích lũy tới năm tháng như cô.

“Tình huống cậu ấy trải qua có chút đặc thù. Tóm lại, trong khoảng thời gian này, cô hãy phụ trách giám sát tiến trình tu hành của cậu ấy. Mặt khác nhớ quan tâm cậu ấy nhiều một chút.” Huấn luyện viên không e dè, nói.

Hạ Tĩnh Tương nhíu mày, tựa như cô đã nghĩ đến điều gì, nên rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nói: “Được.”

“Tốt, vậy cô đi đi.”

Hạ Tĩnh Tương liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi xoay người gia nhập vào đội ngũ đang chạy vòng quanh sân kia.

“Tu hành trong huấn luyện doanh được chia làm bốn bộ phận chủ yếu.” Huấn luyện viên đầu trọc chính thức nói với Hứa Thâm: “Huấn luyện thể năng, Trảm Khư Thuật, điều khiển khư lực và tri thức về khư thú! Dựa theo quy trình thông thường, người mới vừa gia nhập, cần làm như bọn họ, bắt đầu rèn luyện từ thể phách cơ sở, sau đó là Trảm Khư Thuật. Chờ một tháng sau, khi được tiêm vào hai ống Tĩnh Khư Tê, trong cơ thể tích góp được một lượng khư lực nhỏ bé, mới bắt đầu cảm giác và học tập nắm giữ khư lực.”

Chương 28. Tĩnh Khư Tê! Tìm Kiếm Cảm Giác Mở Khư Nhãn?

“Trên phương diện tri thức về khư thú, cần phải chờ cậu huấn luyện xong, lúc trở lại ký túc xá hoặc khi rảnh rỗi, tự cậu hãy đi học bằng cách nhớ là được. Trên thực tế loại tri thức này cũng không nhiều, chỉ cần không phải chậm phát triển trí tuệ, chỉ cần huấn luyện chừng hai, ba tháng, về cơ bản đều nắm giữ và quen thuộc.”

“Mà tình huống của cậu...” Về mặt huấn luyện viên đầu trọc rất bình tĩnh nói: “Cậu đã tích lũy khư lực đến đủ, thậm chí còn là dư thừa, hôm nay trực tiếp bắt đầu huấn luyện từ cảm giác khư lực đi. Về phần thể phách, đâu có rèn luyện thân thể bình thường như thế nào, thì tốc độ và biên độ tăng cường cũng cực kỳ có hạn, biên độ tăng trưởng tuyệt đối không bằng dung nhập một chút khư lực vào. Cho nên mục đích chủ yếu của quá trình huấn luyện thể phách, chính là khiến cho chúng ta thích ứng với lực lượng thân thể thôi.”

Hứa Thâm ngoan ngoãn lắng nghe, chờ đôi phương nói xong, mới hiếu kỳ hỏi: “Huấn luyện viên, Tĩnh Khư Tê là cái gì?”

“Quá hai ngày nữa khi thông nhất phát xuống, cậu cũng sẽ được nhận.” Huấn luyện viên đầu trọc nói: “Tình huống của những người khác không giống cậu. Bọn họ chỉ bị cuốn vào sự kiện khư thú, dù những gì trải qua cũng thực bị thảm, nhưng

vẫn như cũ chỉ có thể xem như người bình thường. Sau khi mở ra Khư Nhãn, trong cơ thể sẽ có một chút xiu khư lực, nhưng lượng này quá ít, chỉ đủ để chống đỡ Khư Nhãn mở ra trong khoảng thời gian cực ngắn ngủi. Nếu muốn để khư lực tự nhiên dung nhập vào những bộ phận khác trên thân thể, lại cần lượng khư lực lớn hơn nữa, bởi vậy cần tiêm vào Tịnh Khư Tề.”

“Lượng càng nhiều, cảm giác và điều khiển càng dễ.”

“Mà Tịnh Khư Tề, chính là thứ để tăng lên khư lực. Thứ này cực kỳ trân quý, hiện tại các cậu còn đang trong giai đoạn người mới, cho nên trong cục đều miễn phí không ràng buộc phóng xuống một số lượng định mức cho mọi người. Nhưng chờ sau khi chuyển chính thức, thứ này sẽ được tính vào khoản thu nhập của mọi người, hoặc là khi mọi người hoàn thành một loại nhiệm vụ khẩn cấp nào đó, mới nhận được khen thưởng.”

Hứa Thâm âm thầm kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới còn có bảo bối như vậy.

Hơn nữa... Mở Khư Nhãn lại cần khư lực để chống đỡ sao?

“Cho nên nói, cách xử lý của tôi vốn không phải nhằm vào cậu, mà là tình huống như cậu, dù có ở lại nơi này lâu thêm cũng không có chút ý nghĩa nào. Với lượng khư lực của cậu, chỉ cần một tháng có thể cảm giác điều khiển được rồi, và thứ cần phải nâng cao ở đây, chính là kinh nghiệm thực chiến.” Huấn luyện viên đầu trọc lại nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Bước đầu tiên trong quá trình huấn luyện điều khiển khư lực, chính là rèn luyện mở ra đóng vào Khư Nhãn.” Huấn luyện viên đầu trọc nói: “Cần phải học cách khống chế hành động này cho tốt và đủ chừng mực. Bình thường người mới vừa mở Khư Nhãn, không biết cách đóng nó lại, sẽ khiến khư lực hao hết mà ngắt đi. Sau khi khư lực dung nhập vào thân thể chúng ta, nó sẽ theo liên kết cùng thân thể và tinh thần của chúng ta, cho nên lúc khư lực hao hết, thậm chí chúng ta còn suy yếu, uể oải hơn cả người bình thường nữa. Cậu có hiểu không?”

“Đã hiểu.” Hứa Thâm gật đầu.

“Được rồi, vậy hiện giờ cậu hãy thử tìm kiếm cảm giác lúc mình vừa mở Khư Nhãn đi. Chờ đến lúc cậu có thể thuần thục mở ra Khư Nhãn, lại chậm rãi giữ lại loại cảm giác này, chuyển dời đến những bộ phận khác trong thân thể. Chờ đến khi cậu có thể tự do chuyển dời khư lực đến bất cứ một vị trí nào, nghĩa là cậu đã bước đầu thuần thục điều khiển nó rồi.”

Hứa Thâm: “...”

Tìm kiếm cảm giác mở Khư Nhãn?

Hứa Thâm nghe huấn luyện viên vừa nói như vậy, bỗng nhiên hẳn lại có cảm giác, dường như từ lúc mở ra đến giờ, Khư Nhãn của hắn vẫn luôn vô dụng.

Đúng là Ly tử đã giúp hắn “Chế tác” ra con mắt, nhưng từ thời điểm hắn dùng con mắt ấy để nhìn trộm khư cho tới bây giờ, hắn vẫn không có cảm giác khư lực trôi đi, càng không cảm thấy bất cứ điều gì khác thường cả.

Chỉ là nhìn thấy... rất bình thường thôi.

“Có nghi vấn gì sao?”

“Ách, không.” Hứa Thâm không dám biểu lộ suy nghĩ của mình.

“Được, sân huấn luyện của Tiểu Hạ ở bên kia, cậu cứ qua bên đó chậm rãi luyện tập đi.” Huấn luyện viên đầu trọc chỉ một chỗ sân huấn luyện.

Hứa Thâm gật gật đầu, chậm chậm chạy tới.

Hắn gãi gãi đầu có chút lúng túng khi nhìn mọi người vẫn còn đang chạy vòng quanh sân.

Dường như cũng không thể hỏi người khác về vấn đề này được.

Tuy Ly tử không quá đáng tin cậy, nhưng hắn lại không hề hoài nghi kỹ thuật của Ly tử, chắc là không biết sử dụng thôi.

Dần dần... Hứa Thâm lại rơi vào trầm tư và hồi tưởng.

Ở thời điểm mở ra Khư Nhãn, hắn có cảm giác cả người không nóng sôi trào, đó hẳn là khư lực. Mà cuối cùng loại lực lượng ấy lại trôi thẳng về phía hai mắt của hắn... Chẳng lẽ loại cảm giác kia chính là điều động khư lực?

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến, mỗi lần hắn ăn ba bữa cơm cùng với hoa quả mà “Ma ma” chuẩn bị cho hắn, trong cơ thể đều sẽ có một chút cảm giác nóng rực...

Loại nóng rực này, rất giống khi mở Khư Nhãn.

Chương 29. Toàn Thân Mình Được Mỹ Thực Của ‘Ma Ma’ Vây Quanh!!!

Hứa Thâm không khỏi tỉ mỉ cảm nhận cái bụng của mình, thậm chí hắn còn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Rất từ từ, bỗng nhiên Hứa Thâm lại có cảm giác, tựa như ở chỗ sâu trong tràng vị (hệ tiêu hóa bao gồm dạ dày, ruột non và đại tràng) của mình, mơ hồ một thứ gì đó vừa bị châm ngòi, bị đánh thức...

Cảm giác âm áp trào ra, hắn cũng cảm thấy trái tim mình vừa đập nhanh hơn rất nhiều. Trái tim liên tục thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh nhảy lên, tựa như có một thứ gì đó rất đáng sợ đang muốn phun trào ra.

Và đương nhiên, hiện tượng này cũng khiến bản thân hắn hoảng sợ tới mức nhảy dựng lên.

Nương theo quá trình Hứa Thâm giật mình bưng tỉnh ấy, loại cảm giác nóng rực nộ lập tức tựa như thủy triều rút đi, toàn thân hắn khôi phục lại bình thường.

“Này...” Hứa Thâm có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cảm giác vừa rồi chính là khư lực?

Hắn thử mô phỏng lại trạng thái và cảm giác đã mất đi hồi nãy, trong đầu hồi tưởng lại những món ăn được “Ma ma” dùng để nuôi dưỡng mình cùng với hương vị của chúng.

Rất nhanh, thân thể hắn lại xuất hiện phản ứng.

Cảm giác nóng rực từ bên trong tràng vị trào ra, lưu thông khắp toàn thân, lần này Hứa Thâm không hề ngăn cản nó, ngược lại dưới đáy lòng kêu gọi càng nhiều hơn.

Rất nhanh, cả người hắn đều bị bao phủ bởi loại cảm giác nóng cháy ấy, âm áp lan rộng.

Hứa Thâm thử ngưng tụ loại âm áp này lên hai mắt, rất nhanh hẳn đã có cảm giác đôi mắt của mình đang nóng lên, phát nhiệt. Nhưng kỳ quái chính là, cảnh vật ở phía trước tầm mắt của hắn chẳng xảy ra biến hóa gì cả.

“Hành động này của mình... được coi là đang dùng Khư Nhân sao?” Hứa Thâm không dám xác định.

Đáng tiếc ở nơi này không có gương.

Hắn thử làm lại thí nghiệm này, khổ nổi ở đây chẳng có gương cho hắn soi một chút, cuối cùng, hắn chỉ có thể buông tha cho.

Ngược lại hắn bắt đầu chuyển qua thí nghiệm ngưng tụ luồng lực lượng nóng rực này lên tay chân mình.

Về cách điều khiển loại cảm giác này, hắn phát hiện chỉ cần bản thân hắn im lặng suy nghĩ tới những món đồ ăn từng được “Ma ma” dùng để nuôi dưỡng chính mình, sau đó tưởng tượng chúng nó từ trong tràng vị, lưu thông đến nơi nào đó là được.

Ví dụ như lưu thông tới ngón tay chẳng hạn. Tựa như luồng cảm giác nóng rực kia bị thứ gì đó dẫn dắt, nhanh chóng ngưng tụ trên ngón tay.

“Toàn thân mình đều được mỹ thực của ‘Ma ma’ vây quanh...” Hứa Thâm thầm nghĩ trong đầu, lập tức hắn có cảm giác tầng da thịt bên ngoài thân thể đã trở nên nóng bỏng vô cùng.

...

...

Trong quãng thời gian, Hứa Thâm đang đắm chìm với quá trình cảm thụ khư lực, mười vòng làm nóng người của những thành viên khác đã chấm dứt.

Hạ Tĩnh Tương lựa chọn chạy 20 vòng. Cô vẫn luôn yêu cầu bản thân mình phải hoàn thành bài tập cao hơn những người khác. Huấn luyện viên cũng không nói gì thêm, dù sao chỉ cần chuyện này không làm ảnh hưởng tới những chỉ tiêu huấn luyện khác do ông ấy bố trí là được.

Vượt mức mặc kệ nhưng thiếu một chút, ngươi cứ thử xem.

“Hạ lão đại, cô nhận rồi ư? Cô để cho người mới này gia nhập vào tổ chúng ta hả? Chúng ta chỉ còn một tháng nữa là khảo hạch rồi. Dù cậu ta có đặc thù hơn nữa, cũng là gánh nặng với chúng ta đó!”

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng chẳng thấy nhóc con kia có chút đặc thù gì cả. Tôi còn dùng Khư Nhãn nhìn rồi. Cái tình huống khư lực nồng đậm mà cô nói... Hình như không thấy được nha?”

Hai đội viên cùng đi với Hạ Tĩnh Tương bước vào sân huấn luyện. Theo quy củ mà Hạ Tĩnh Tương đề ra, bọn họ cũng phải chạy 20 vòng theo cô ấy.

“Anh không nhìn ra sao?” Hạ Tĩnh Tương nhướn mày.

Đôi mắt trầm tối xuống một chút, dùng Khư Nhãn thăm dò, lập tức phát hiện, lượng khư lực nồng đậm vốn vờn quanh trên người cậu thiếu niên kia lúc trước, lúc này đều biến mất cả rồi.

“Chuyện gì vậy?” Hạ Tĩnh Tương có chút kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Vừa rồi khư khí đậm đặc còn quán quanh toàn thân, thế mà đảo mắt một cái chúng nó tiêu tán sạch sẽ rồi?

Chẳng lẽ là lúc trước cô bị hoa mắt?

Hoặc là, chỉ trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi kia, hắn đã học xong cách điều khiển khư lực rồi?

Hạ Tĩnh Tương có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh cô đã phủ định ý tưởng này.

Cách thu liễm khư khí bí mật như vậy, dù là người đã sơ bộ thuần thục nắm giữ khư lực như cô, cũng không thể làm được cơ mà?

Cô không tiếp tục đoán mò lung tung nữa, thay vào đó là lập tức đi đến trước mặt Hứa Thâm, hỏi thẳng: “Khư lực của cậu đâu rồi?”

...

Hứa Thâm đang mãi suy nghĩ về một loại mỹ thực ‘Nước canh’ của “Ma ma”, để cho loại dịch thể đang bao trùm toàn

bộ làn da ngoài cơ thể kia, từng bước thẩm thấu vào xương cốt bên trong cơ thể hần.

Bỗng nhiên hần lại nghe được âm thanh, hơi hơi sừng sốt một chút, rồi ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Tĩnh Tương đang cau mày đứng cạnh.

“Khư lực?” Hứa Thâm vừa thử nghiệm qua, đã biết bản thân hần không thể nhìn thấy khư lực. Dường như Khư Nhãn của hần đã bị “Con mắt” thay thế cho loại khả năng “Thấy” rồi.

Mà những người khác, dường như bọn họ lại có thể nhìn thấy khư lực từ trên người hần.

Chương 30. Chẳng Lẽ Cô Ấy Không Nhìn Thấy... Là Vì Như Vậy?

Căn cứ theo phản ứng của Đặng Phong ngày hôm qua, cộng thêm phản ứng sau khi nhìn hần của vị Hạ tỷ trước mắt này lúc cô ấy nghe huấn luyện viên giới thiệu... Hứa Thâm đã đưa ra được một phỏng đoán, lúc trước hần là thứ hiển lộ ra khắp toàn thân hần chính là khư lực mà bọn họ nói.

Mà vừa rồi, theo quá trình hần tưởng tượng ra ‘Nước canh’ dung nhập vào cơ thể, cái loại cảm giác cực nóng kia cũng thẩm thấu hết xuống phía dưới da thịt, dính dính lên khung xương rồi.

Chẳng lẽ cô ấy không nhìn thấy... là vì như vậy?

Tâm tư nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Hứa Thâm nhưng vẻ mặt hần vẫn chìm trong trạng thái chết lặng, nhìn qua giống hết gần người, ánh mắt không hề có tiêu điểm.

Sau một lúc lâu, hần mới ‘Lấy lại tinh thần’, vò đầu nói: “Tôi vừa thử mở ra Khư Nhãn, nhưng không nắm giữ tốt...”

Huấn luyện viên đã nói, người có lượng nhỏ khư lực chỉ có thể mở ra Khư Nhãn trong khoảng thời gian rất ngắn... Nói cách khác, khi điều động khư lực tập trung tại một bộ phận nào đó trong cơ thể, sẽ làm nó tiêu hao.

“Mở ra Khư Nhãn?” Hạ Tĩnh Tương hơi sừng sốt, nhưng cũng lập tức hiểu ra.

Hiển nhiên là cậu thiếu niên trước mặt không điều khiển tốt, chỉ biết mở mà không biết nên đóng lại như thế nào.

Đây cũng là tình huống bình thường nhất khi người mới bắt đầu luyện tập điều khiển khur lực, tựa như vặn mở vòi nước mà không biết kiềm chế nên vặn quá nhanh, làm cho khur lực hao hết, gây ra hiện tượng hư thoát!

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Tĩnh Tương ngậm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng mà nhóc con này vốn là con người mới, lại có thể cảm giác được khur lực ngay trong ngày đầu tiên, hơn nữa còn điều động nó mở ra Khur Nhân... Nói thật, trong lòng Hạ Tĩnh Tương cũng âm thầm trào ra vài phần ghen tỵ.

Chẳng qua cô cũng biết, với lượng khur lực trong cơ thể cậu thiếu niên này, muốn cảm giác và điều động khur lực, sẽ đơn giản hơn người bình thường rất nhiều.

“Bây giờ cậu còn có thể chịu đựng được không? Được rồi, nếu đã không còn khur lực, cậu cứ qua luyện tập Trảm Khur Thuật đi, hoặc là tới mấy sân huấn luyện khác, nhìn xem những người khác luyện tập, quan sát để hiểu rõ hơn.” Hạ Tĩnh Tương lạnh lùng nói.

Hứa Thâm thấy cô đã tin những gì hắn nói, trong lòng cũng ngậm ngậm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lựa chọn che giấu tình huống của bản thân như vậy, thuận túy là phản ứng theo bản năng, dù sao, hồi nãy hắn cũng nghe bọn họ nói điều khiển khur lực là quá trình rất khó.

Nếu bọn họ biết tình huống trên người hắn vốn không phải là khur lực hao hết, mà là hắn vừa tập trung điều khiển nó thâm thấu vào trong cơ thể mình... Phỏng chừng tốc độ ‘xuất hàng’ của hắn còn nhanh hơn thời hạn nữa.

“Cám ơn Hạ tỷ, tôi vẫn có thể đi được.” Hứa Thâm nghĩ một lát lại nói: “Tôi muốn học Trảm Khur Thuật có được không?”

“Chúng ta không có nghĩa vụ phải dạy cậu. Kiến thức trong đầu cậu quá mức cơ sở, chẳng hiểu cái gì cả. Hạ lão đại nói rất đúng, cậu nên qua sân huấn luyện bên cạnh nhìn xem những người khác luyện tập như thế nào trước đi. Để tự bản thân

mình quan sát rồi hiểu rõ.” Một người đàn ông trung niên bên cạnh nói, vẻ mặt lộ ra một tia không nhẫn nại.

Hứa Thâm hơi ngẩn ra, hần nhìn chăm chú vào ánh mắt có chút phiến chán của đối phương. Tuy đây là lần đầu tiên hần trông thấy loại vẻ mặt này, nhưng vẫn hiểu được ý nghĩa của nó.

“Tôi đã biết, cảm ơn.” Hứa Thâm gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Một thanh niên khác trông thấy Hứa Thâm coi như thức thời, cũng không nói điều gì nữa, chỉ lắc đầu nhỏ giọng: “Hi vọng cậu nhóc này sẽ không làm ảnh hưởng đến khảo hạch của chúng ta.”

“Được rồi, chúng ta cũng bắt đầu huấn luyện đi, hôm nay hai người các anh cùng nhau tiến công.” Hạ Tĩnh Tương lạnh giọng nói.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức có chút nóng lòng muốn thử.

“Vậy Hạ lão đại, chúng tôi... Sẽ không khách khí!”

Mười phút sau.

“Hạ lão đại, có thể cho chúng tôi nghỉ ngơi một chút hay không? Cô thì có thể tiếp tục, nhưng chúng tôi sắp không được rồi...”

...

...

Bên kia, Hứa Thâm đang đi dạo vòng quanh sân huấn luyện.

Hần phát hiện ra huấn luyện viên đầu trọc đang ngồi trên ghế quan sát, nhưng ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ đảo qua người hần hai cái, còn lại ông ấy chẳng hề quan tâm tới dự định của hần, tựa như đã nhìn ra bên ngoài cơ thể hần không có khư lực, sau đó phán định rằng hần đã hao hết khư lực rồi.

Xem ra, mình phải thời thời khắc khắc duy trì, không được để cho ‘Nước canh’ trong cơ thể tung tóe ra bên ngoài cơ thể... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

Vậy là hấn vừa thời thời khắc khắc điều khiển khur lực trong cơ thể, vừa quan sát tình huống đang diễn ra trên những sân huấn luyện khác.

Lúc này, bên trên sân huấn luyện ngoài cùng nhất, có sáu bảy người đang rèn luyện thể năng, làm các loại vận động.

Chương 31. Vấn Đề Không Phải Ở Thanh Kiếm... Mà Là Tay Của Mình!!!

Trên sân huấn luyện thứ hai, có bốn năm người đang sử dụng kiếm bổ chém, đâm chọc, động tác lặp đi lặp lại, còn có người đang luyện một bộ kiếm thuật.

Trên Sân huấn luyện thứ ba, vừa có người luyện kiếm thuật, vừa có người ngồi nhắm mắt, tựa như đang điều khiển khur lực.

Sân huấn luyện thứ tư cũng như thế.

Mà sân huấn luyện thứ năm, cũng chính là sân huấn luyện của Hạ Tĩnh Tương, nơi mà hấn vừa rời đi. Lúc này ngoại trừ tiểu đội của Hạ Tĩnh Tương, còn có phân đội nhỏ khác, bao gồm năm người, Đặng Phong cũng ở trong đó.

Lúc này bọn họ đang chia làm hai phe quyết đấu kiếm thuật, một người đứng bên ngoài quan sát chỉ điểm.

Bọn họ ra tay với tốc độ cực nhanh, nhanh như sấm sét, hành động mau lẹ, đã vượt qua người bình thường.

Nhưng mà...

Ở trước mặt “Ma ma”, thân thủ như vậy cũng chỉ là mấy món ăn hơi trơn trượt một xíu thôi, thoáng dùng chút sức hoàn toàn có thể bắt lấy.

Hứa Thâm dần dần hiểu được, rút cuộc Đặng Phong nói cấp C là trần nhà có ý gì.

Là chênh lệch quá lớn...

Hấn lại hồi tưởng về hình ảnh giao chiến mà hấn từng nhìn thấy lúc bản thân được giải cứu ra. Năm người kia chẳng khác

gì quái vật cả. Nhất là vị đội trưởng kia, đã có tốc độ tiếp cận “Ma ma” rồi.

Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ, nhìn hai phần sân huấn luyện số hai và số ba, quan sát mấy người đang luyện chiêu thức kiếm thuật trên đó.

Hắn nhìn trong chốc lát, lại đi đến bên cạnh giá đặt thiết bị, nơi này có dư thừa kiếm khí. Hắn tùy tay rút ra một thanh, vốn tưởng rằng thứ vũ khí bằng sắt này khá nặng, ai biết đâu hắn vừa kéo mới phát hiện, nó nhẹ như bông.

Hứa Thâm sửng sốt một chút, lại hơi hoài nghi nhìn thanh kiếm trong tay, thậm chí còn cẩn thận dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái, thanh kiếm lập tức phát ra tiếng ngân khẽ.

Đúng là nó làm bằng sắt nha.

Nhưng... Nhẹ đến quá đáng.

“Khoan đã, vấn đề không phải ở thanh kiếm... Mà là tay của mình.” Rất nhanh Hứa Thâm đã có phát hiện mới.

Ở thời khắc hắn cầm kiếm, khung xương cánh tay có trở nên nóng bỏng hơn một chút và dường như bởi vì phát lực mà phần ‘Nước canh’ đang gắt gao bao trùm lên khung xương cánh tay ấy, vừa co rút lại.

Là khu vực mang đến tăng cường?

Hứa Thâm lập tức nhìn trái ngó phải một hồi, thấy không ai chú ý tới mình, lúc này hắn mới thử tưởng tượng hình ảnh ‘Nước canh’ chảy xuống khỏi khung xương cánh tay của mình, chuyển dời đến cánh tay trái đang nhàn rỗi.

Nặng...

Thanh kiếm trong tay nhanh chóng trở nên nặng nề, cơ bắp trên cánh tay hắn cũng theo đó mà phát lực, lần này hắn chỉ dùng lực lượng của thân thể mình thôi.

Thanh kiếm này ít nhất cũng nặng chừng 20 cân, cũng may Hứa Thâm là vụ dân, từ nhỏ đã chịu khổ thành quen, cũng công tác hai năm có thừa, rèn luyện ra không ít khí lực. Bởi vậy tuy hắn cảm giác thanh kiếm nọ rất nặng nề, nhưng vẫn có thể vung lên được.

Quả nhiên không phải vấn đề ở thanh kiếm, là do hấn điều khiển khur lực sinh ra lực lượng lớn, khiến thanh kiếm kia trở nên nhẹ bằng như vậy.

“Nhưng chênh lệch lại lớn như vậy sao...” Trong lòng Hứa Thâm cực kỳ sửng sốt, hấn không tự kìm chế được, bắt đầu có chút hưng phấn lên.

Đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được lực lượng siêu phàm.

Hấn lại thử tưởng tượng ra hình ảnh mỹ vị ‘Nước canh’ chảy trở về trên tay phải. Rất nhanh, thanh kiếm trong tay đã trở nên nhẹ nhàng, mãi cho đến khi nó biến thành nhẹ nhàng như một chiếc lông chim.

Hứa Thâm muốn múa may, nhưng đã nhịn xuống đúng lúc.

Hiện giờ hấn đang ở trong trạng thái hư thoát do khur lực hao hết, không thể cho huấn luyện viên trông thấy cảnh này được.

“Khó trách huấn luyện viên lại nói có rèn luyện thể năng nhiều hơn cũng vô dụng. Quả thực, thân thể bình thường đầu luyện quanh năm suốt tháng như thế nào, cũng chỉ có thể gia tăng được một chút khí lực, trong khi đó chỉ dùng một phần khur lực này, lại mang đến lực lượng phi phàm...” Hứa Thâm âm thầm nói.

Hấn có chút khẩn cấp muốn đi thử nghiệm, xem đến tột cùng lực lượng khur lực bao trùm lên thân thể hấn có thể đạt tới trình độ nào.

Nhưng trước mắt chỉ có chờ tới khi hấn quay lại ký túc xá mới có thể thử nghiệm được.

Rất nhanh, huấn luyện buổi sáng đã chấm dứt.

Mọi người tới nhà ăn bên cạnh sân huấn luyện ăn cơm.

“Sau lại ngồi một mình ở chỗ này? Không phải huấn luyện viên đã cho cậu gia nhập vào đội ngũ của Hạ Tĩnh Tương sao?” Đặng Phong bung khay cơm, tìm được Hứa Thâm đang ngồi một mình trên bàn, kinh ngạc nói.

Hứa Thâm khẽ cười cười, nói: “Tại tôi quen ăn cơm một mình rồi.”

“Nếu không ngại để tôi ngồi ở chỗ này nhé?” Đặng Phong buông khay ăn xuống.

“Không có việc gì.”

Đặng Phong hướng ánh mắt nhìn ba người Hạ Tĩnh Tương đang ngồi vây quanh một bàn ăn ở phía xa xa, khẽ lắc đầu: “Nghe nói những gì cô ấy trải qua rất thảm. Khi bước vào khu huấn luyện này cũng nổi tiếng là tu hành cực kỳ liêu mạng, không cho bất cứ ai ánh mắt hòa nhã cả. Cho nên cậu đừng quá để ý, dù sao sau khi huấn luyện chấm dứt, chúng ta đều được đưa đến những đội ngũ khác nhau, chưa chắc đã có cơ hội gặp lại.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật gật đầu.

Chương 32. Làm Vậy Không Công Bằng!

“Tôi thấy khư lực của cậu đã hao hết rồi. Thế nào? Hôm nay huấn luyện có thuận lợi hay không? Ở ngày đầu tiên lại có thể điều động được khư lực, quả nhiên lợi hại.” Đặng Phong cười cười.

Tuy mới bắt đầu đúng là gã có chút ghen tỵ vì Hứa Thâm đặc thù, nhưng cậu thiếu niên này đúng là một người mới ngoan ngoãn, cuối cùng gã lại sinh ra hảo cảm.

Trong lòng Hứa Thâm vừa động, lập tức tò mò hỏi: “Đặng ca, lúc khư lực hao hết, chúng nó có thể khôi phục không?”

“Đương nhiên là có thể rồi.” Đặng Phong cười nói: “Cậu đừng lo lắng về chuyện này. Lúc khư lực hao hết sẽ chỉ khiến chúng ta hư thoát một chút, nếu nghiêm trọng hơn sẽ ngất đi, nhưng qua một đoạn thời gian, nó sẽ chậm rãi khôi phục trở lại. Muốn biết rõ hơn về vấn đề này, thì đầu tiên, cậu cần phải hiểu rõ về tính chất của khư lực.”

“Là tính chất ư?”

“Đúng vậy, nếu nói khư lực là một luồng khí, hoặc năng lượng, vậy vì sao chúng ta sẽ có khư lực?” Đặng Phong nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Hứa Thâm, lập tức cười nói: “Bởi vì khí quan (những cơ quan) trong cơ thể chúng ta, đã chuyển biến để có thể chứa đựng khư lực, cũng có thể đủ hấp thu khư

lực đang trôi nổi bên ngoài. Nói đơn giản hơn một chút, tựa như khí quan biết tự mình ăn cơm vậy. Và ngay lúc khí quan ăn cơm no rồi, cũng chính là lúc khư lực của chúng ta được hấp thu đầy. Tương tự như vậy, chờ tới khi hao hết khư lực, khí quan sẽ cảm thấy đói khát, tự bản thân nó sẽ đi kiếm đồ ăn để hấp thu.”

Nói đến đây, gã tạm dừng một chút, rồi mới nói: “Đương nhiên, tôi có nghe nói bên trong đội ngũ thành viên chính thức, có loại bí pháp nào đó, cho phép người ta chủ động đẩy nhanh hiệu suất khôi phục khư lực. Còn một cách nữa để khôi phục, chính là dựa vào Tịnh Khư Tề.”

Khi Hứa Thâm hiểu được những chuyện này, hắn lại không khỏi nghĩ đến mỹ thực của “Ma ma”.

Dựa theo cách nói của anh chàng Diệp Thủ kia, thì hắn có thể sở hữu khư lực, là dựa vào những loại mỹ thực đã bị lây nhiễm của “Ma ma”, dần dần tích góp lại.

Nếu hắn có thể tiếp tục ăn những món “Thức ăn” kia... hắn là cũng có thể khôi phục được khư lực? Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nghĩ.

Từ sau khi hắn cảm thụ được lực lượng siêu phàm do khư lực mang đến, bỗng nhiên hắn lại phát hiện, bản thân không hề có cảm giác bài xích những món mỹ thực do “Ma ma” chế biến kia nữa, ngược lại lúc này khi hồi tưởng về chúng, không hiểu sao hắn lại có một loại xúc động tựa như muốn ... tiết nước miếng!

Hứa Thâm lại nói chuyện phiếm cùng Đặng Phong một lát, sau đó ăn xong cơm trưa, nghỉ ngơi nửa giờ, mọi người lại lục tục quay về khu huấn luyện.

Buổi chiều vẫn là huấn luyện, lặp đi lặp lại như vậy.

“Ba ngày sau, đám người Triệu Nguyên chuẩn bị tham gia khảo hạch!” Bỗng nhiên huấn luyện viên đầu trọc triệu tập mọi người tới, ánh mắt ông ấy nhìn chung quanh một vòng, tiếp đó lạnh lùng nói: “Khảo hạch lần này, vẫn như cũ có ba vị trí quan sát, lần trước người tham gia chính là ba người Triệu Nguyên, còn lần này...”

Bất chợt, giọng nói của huấn luyện viên tăng cao âm lượng: “Hạ Tĩnh Tương, Kỳ Thiên Minh, Hứa Thâm, bước ra khỏi hàng!”

Hứa Thâm sững sốt, vội vàng bước ra khỏi đội ngũ.

Trong đôi mắt Hạ Tĩnh Tương hiện lên một mảnh kích động, cô nhanh chóng bước ra khỏi hàng, nhưng lúc nghe đến tên của Hứa Thâm, Hạ Tĩnh Tương không khỏi sững sốt, có chút hoài nghi có phải lỗi tai của mình nghe nhầm hay không?

Cô hơi hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn thoáng qua thiếu niên bên người.

“Tôi giao cơ hội lần này cho ba người các cô cậu, hãy quý trọng nó. Chờ sau khi trở về, mấy người sẽ đi vào sân huấn luyện thứ sáu, chân chính huấn luyện thực chiến cùng khur thú!” Huấn luyện viên đầu trọc đảo mắt liếc qua ba người, lạnh lùng nói.

Mọi người đều kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào ba người vừa bước ra khỏi hàng, sau đó lại đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ đều biết Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh, bọn họ vốn là thành viên cũ, nhận được cơ hội lần này cũng không có gì đáng trách, nhưng cậu thiếu niên kia... không phải cậu ấy là người mới vừa đến ngày hôm qua sao?

“Huấn luyện viên, có thể làm lần nữa hay không?” Có người không kìm nén nổi, tuy sợ hãi uy quyền của huấn luyện viên, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nói: “Cậu ta vừa mới đến, còn chưa thuần thục chuyện đóng mở Khur Nhãn, vậy mà ông lại cho cậu ta đi xem cuộc chiến khảo hạch? !”

“Đúng vậy huấn luyện viên. Hôm nay cậu ta mới bắt đầu huấn luyện, đã hao hết khur lực. Nói nữa, chẳng phải loại cơ hội này nên dành cho những người cũ như chúng tôi sao?” Một vị thành viên khác trong đội ngũ của Hạ Tĩnh Tương nói.

“Huấn luyện viên, làm vậy không công bằng!” Mấy người khác thuộc sân huấn luyện thứ năm, cũng có vẻ khá kích động cùng phần nộ.

Chỉ có Đặng Phong lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm, trầm mặc không nói lời nào.

Đám người của mấy sân huấn luyện khác đều yên lặng quan sát. Tuy bọn họ đều có chút giật mình, cũng lại không dám lên tiếng, chẳng qua trên mặt cũng lộ rõ nét nghi ngờ, muốn chất vấn.

Tất cả mọi người đều là người mới, dựa vào cái gì mà hắn có thể nhận được ưu đãi như vậy?

Chương 33. Làm Như Vậy Không Sợ Điên Mất Sao?

“Công bằng?” Huấn luyện viên đầu trọc cười lạnh. Giọng nói của ông ấy lập tức khiến tiếng xôn xao ồn ào dừng lại.

“Chỉ dựa vào khư lực trong cơ thể người ta, đã vượt qua bất cứ ai trong số các người đang có mặt tại đây rồi! Mấy người cần phải ở trong này huấn luyện sáu tháng, mà người ta chỉ cần hai tháng!” Huấn luyện viên đầu trọc hừ lạnh nói: “Chờ đến khi cậu ấy thuần thục điều khiển khư lực, lập tức có thể bước vào chiến đấu, hơn nữa chiến lực sẽ vượt qua bất cứ ai trong số các cô cậu. Lý do này đã đủ chưa?”

Mọi người kinh ngạc, lập tức hướng ánh mắt khiếp sợ nhìn Hứa Thâm.

Đặng Phong chỉ thầm thở dài, gã biết huấn luyện viên nói rất đúng.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, đột nhiên đội viên trung niên bên người Hạ Tĩnh Tương cắn răng nói: “Huấn luyện viên, tôi không phục! Tất cả mọi người đều trải qua giống nhau, bị sự kiện khư thú ảnh hưởng tới. Dựa vào cái gì mà cậu ta có thể đạt được nhiều Tịnh Khư Tề như vậy? Chẳng lẽ bởi vì cậu ta có tiền? Nếu dùng tiền có thể mua được, thì tôi cũng có thể mua!”

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được toàn thể mọi người tán thành.

“Đúng vậy, chuyện này không công bằng!”

“Dựa vào cái gì mà cậu ta có thể nhận được đãi ngộ cao hơn bình thường?”

“Chúng tôi đối mặt với khur thú đã đủ thảm rồi, vì sao còn muốn chúng tôi gặp phải loại đối xử bất công thế này? !”

Mọi người càng nói càng tức giận, kể cả những người mới vừa đến nơi này một, hai tháng kia cũng lên tiếng phụ họa, trong lòng dâng lên một loại cảm giác bị phẫn đến đỏ mắt.

Hạ Tĩnh Tương nghe được toàn trường phần nộ nghi ngờ, khoe miệng khẽ mím, nhìn thoáng qua đuôi mắt, hướng về phía cậu thiếu niên bên người, mang theo cười lạnh và miệt thị.

“Mấy người nghĩ rằng khur lực của cậu ấy cũng tích góp được thông qua tiêm vào Tịnh Khur Tê giống như mấy người sao?” Ánh mắt huấn luyện viên đầu trọc lạnh lẽo như điện giật, đảo qua mỗi một khuôn mặt bên dưới.

Bất cứ ai bị ánh mắt của ông ấy quét đến, đều không nhìn được ngậm chặt miệng lại.

“Nếu mấy người có thể sống cùng một chỗ với khur thú cấp C trong suốt ba tháng, lại có vận khí tốt một chút, mấy người cũng có thể nhận được một thân khur lực giống cậu ấy. Mấy người muốn thử xem không?” Huấn luyện viên đầu trọc híp mắt lạnh giọng nói.

Toàn trường lập tức tắt lửa trong nháy mắt.

Mọi người đều nghẹn họng nhìn trần trời, mặt tròn mắt dẹt, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào huấn luyện viên.

Ngay sau đó, ánh mắt tất cả lại chậm rãi chuyển qua bóng dáng cậu thiếu niên đang đứng phía trước kia.

Sống cùng một chỗ với khur thú cấp C trong suốt ... ba tháng?

Trời của con ơi!

Làm như vậy không sợ điên mất sao?

Không ít người đều bắt đầu tưởng tượng ra loại cảnh tượng đáng sợ này, sau đó kim lòng không đau mà sợ run cả người.

Con mắt Đặng Phong lồi ra, suýt chút nữa gã đã kinh hô lên tiếng. Sau đó gã cũng kinh ngạc quay sang nhìn bóng dáng của Hứa Thâm. Rốt cuộc gã hiểu được lượng khur lực nồng đậm tới đáng sợ ở trên người nhóc con này, là từ đâu mà tới rồi.

Vẻ mặt Hạ Tĩnh Tương hơi ngưng trệ lại, cô có chút ngại người, không khỏi nhìn về phía thiếu niên bên người.

“Huấn, huấn luyện viên... Nãy giờ ông nói thật ư?” Có người không nhịn được hỏi.

Loại chuyện này cực kỳ khó tưởng tượng, mà bọn họ cũng không dám tưởng tượng.

Huấn luyện viên đầu trọc hừ lạnh nói: “Mấy người cảm thấy tôi là người hài hước đến thế nào, sẽ nói đùa với mấy người hả?”

Đúng là không phải... Trong lòng tất cả mọi người thầm nghĩ như vậy.

Và ngay lập tức, ánh mắt tất cả lại nhìn về phía thiếu niên kia, trong ánh mắt ngoại trừ rung động, chính là có thêm vài phần mật mờ kiêng kỵ.

Bọn họ đều biết khur thú có phân cấp. Khur thú cấp D đã là cấp tai nạn, còn khur thú cấp C chính là tồn tại khủng bố vô cùng, kể cả thành viên cấp đội trưởng ra tay đều có thể hy sinh, càng đừng nói... sống chung một chỗ cùng quái vật như vậy trong suốt ba tháng.

Là sống nha...

“Bây giờ còn có dị nghị không?” Huấn luyện viên đầu trọc hừ lạnh nói.

Mọi người cảm khẫu, không dám nói một tiếng nào.

Vẫn còn hai người ở sân huấn luyện thứ năm còn có chút không cam lòng, nhưng bọn họ cũng hiểu, chỉ dựa vào hai người mình kháng nghị cũng chẳng mang đến tác dụng gì.

Chỉ tiếc, một cơ hội vốn vô cùng có khả năng rơi xuống đầu bọn họ, nhưng hiện giờ chỉ có thể chấp tay dâng cho người khác.

“Ngày đầu tiên đã có thể điều động khur lực, tuy bị hao hết nhưng chỉ cần vậy cũng đủ vượt qua mong muốn của tôi rồi.” Huấn luyện viên đầu trọc nhìn về phía Hứa Thâm, tỏ vẻ ngợi khen, chỉ là vẻ mặt của ông ấy chỉ dụ đi đôi chút, nhìn qua vẫn nghiêm túc lãnh khốc như cũ.

Ngược lại, ông ấy nhìn về phía Hạ Tĩnh Tương, nói: “Ba ngày. Tôi cho cô ba ngày, phải khiến cho cậu ấy có tự nhiên điều khiến việc đóng mở Khư Nhãn, nếu không, cả cô và cậu ấy đều không cần tham gia nữa!”

Trong lòng Hạ Tĩnh Tương thầm run rẩy, có chút không muốn, nhưng chỉ có thể kiên trì nhận lời.

Chương 34. Chỉ Có Biểu Hiện...

“Cả cậu cũng vậy, nhất định phải nắm thật chắc cơ hội lần này, đừng có lười biếng.” Huấn luyện viên đầu trọc quay đầu lại nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Vâng.”

Buổi chiều, huấn luyện lại diễn ra như thường lệ.

Hạ Tĩnh Tương đưa mắt nhìn Hứa Thâm bên người, lại phát hiện vẻ mặt cậu thiếu niên này vẫn như thường ngày. Bỗng nhiên cô nhớ lại những lời huấn luyện viên từng nói lúc trước. Hắn và khư thú đã sống chung trong ba tháng... Không cần nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối là một trải nghiệm cực kỳ bi thảm, thậm chí còn là ác mộng, nhưng dường như hắn cũng không có phản ứng quá lớn.

“Cậu đi đâu đấy?” Hạ Tĩnh Tương kêu lên.

“Tôi đi xem những người khác luyện kiếm.” Hứa Thâm quay đầu, hơi nghi hoặc nói.

Hạ Tĩnh Tương chăm chú nhìn hắn một cái, sau đó nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Vừa rồi cậu cũng nghe được những lời huấn luyện viên nói rồi. Vì vậy trong ba ngày này, cậu phải thuần thục nắm giữ mở ra đóng vào Khư Nhãn. Hôm nay khư lực của cậu đã hao hết, cho nên tuyệt đối đừng tiếp tục thử luyện tập một mình nữa, chờ tới ngày mai tôi sẽ dạy cậu.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Hạ Tĩnh Tương khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy một tia bất đắc dĩ và phiền toái, lại vẫy tay nói: “Được rồi, cậu đi đi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, không nói điều gì nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

“Thực sự không nhìn ra được, nhóc con này lại có thể sống cùng một chỗ với khur thú cấp C tới ba tháng.” Sau khi Hứa Thâm rời đi, người đàn ông trung niên bên cạnh không nhịn được nói.

Trong ánh mắt đang nhìn về phía Hứa Thâm của gã mang theo đầy ngờ vực vô căn cứ, nhưng phần nhiều vẫn là kiêng kỵ. Huấn luyện viên không giỏi gạt người, nhưng nếu ông ấy không gạt mọi người mà chuyện này là thật, như vậy thiếu niên này... Có lẽ là một con ác ma khoác lớp da người.

“Hừ, đừng nghĩ nhiều nữa, quan tâm tới chuyện của cậu ta làm gì? Chúng ta luyện bản thân mình là được rồi!” Hạ Tĩnh Tương hừ lạnh nói.

Ngay lập tức, hai người kia không dám nói điều gì thêm nữa.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Ngày huấn luyện đầu tiên đã chấm dứt như vậy.

Trên mặt Hứa Thâm có chút mệt mỏi. Hắn cũng theo mọi người đang rời đi, trên đường Đặng Phong tiến đến đi cùng, cũng thuận tiện chúc mừng hắn một câu, đồng thời cũng dặn dò Hứa Thâm phải cẩn thận khi tham gia khảo hạch, mặt khác còn nói trên phương diện nắm giữ Khur Nhãn, nếu hắn có chỗ nào không hiểu, bất cứ lúc nào cũng có thể đến hỏi gã...

Hết như một người bạn bè nhiệt tình.

Hứa Thâm trở lại tòa lầu ký túc xá, sau khi nói lời từ biệt cùng Đặng Phong, hắn trở lại phòng của mình.

Về mệt mỏi trên mặt hắn không phải là giả vờ, cả ngày hắn đều thời thời khắc khắc tưởng tượng thấy thức ăn của “Ma ma” lượn lờ khắp nơi trong cơ thể của mình, tới hiện giờ, hắn có cảm giác tư duy của bản thân đều có chút đại ra. Nếu không phải hương vị của những món thức ăn kia, đã làm cho hắn khắc ghi vào cốt tủy, thì đúng là hắn khó mà duy trì loại tưởng tượng này được lâu dài và liên tục như thế.

Không biết những người khác có mệt như vậy hay không...

Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng, sau đó khẽ lắc lắc đầu.

Hắn vừa trở lại phòng, cả người bỗng trở nên bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nằm lên giường, bắt đầu không chế cảm giác cực nóng

trong cơ thể cũng nhanh chóng yên lặng xuống.

Chờ nghỉ ngơi được nửa giờ, Hứa Thâm mới cảm thấy tinh thần của bản thân khôi phục lại một chút. Ngay lập tức, hắn xoay người ngồi dậy, lại tưởng tượng những món mỹ thực kia đang trôi lơ lửng bên trong dịch vị dạ dày của mình.

Rất nhanh, cảm giác cực nóng lại hiện ra.

Đầu tiên Hứa Thâm bắt đầu tưởng tượng món “Nước canh” kia, bắn tung tóe lên ánh mắt hắn.

Tựa như loại cảm giác cực nóng kia đã bị dẫn dắt, nó nhanh chóng ngưng tụ về phía hai mắt.

Hai mắt trở nên cực nóng, nhưng tầm mắt lại không bị ảnh hưởng, không bởi vậy mà trở nên rõ ràng hơn, cũng không sinh ra bất cứ trạng thái dị thường nào khác.

Hắn cúi đầu nhìn về phía thân thể mình, thử di chuyển luồng khí lực hiện tại ra ngoài làn da, nhưng nhìn từ hai mắt, toàn bộ làn da của hắn đều bình thường, cũng không thấy loại khí lực mà bọn họ nói.

Hứa Thâm chỉ có thể cho ra kết luận, hiện tại hắn vẫn không phát huy được năng lực “Nhìn thấy khí” của Khí Nhãn.

Nhưng mà, khi hắn soi gương, lại nhìn thấy đôi mắt của mình đã chuyển từ màu đen, trở nên hư vô, giống hệt tro tàn, mất đi tiêu điểm.

Ánh mắt này giống hệt những người khác khi mở ra Khí Nhãn.

“Chỉ có biểu hiện bề ngoài, nhưng không có năng lực ‘Nhìn thấy khí’ của Khí Nhãn... Chẳng lẽ bộ phận năng lực này đã bị bản thân năng lực ‘Thấy’ của mình bao trùm lên rồi?” Hứa Thâm có chút suy nghĩ.

Căn cứ theo kết quả thử nghiệm trước mắt, hắn cho rằng tình huống này vô cùng có khả năng xảy ra.

Cũng may, đôi mắt có thể biểu hiện ra bên ngoài, như vậy ít nhất hắn sẽ không lộ ra vẻ “Dị thường”.

Chương 35. Thử Nghiệm Biên Độ Tăng Trưởng Của Khư Lực!

“Có điều, nếu như vậy thì về sau, ở trong mắt mình, bất cứ con khư nào cũng giống nhau, không thể phán đoán ra cấp bậc của chúng nó...” Hứa Thâm có chút buồn rầu, lỡ như hắn không cẩn thận một cái, lại trêu chọc đến khư mạnh mẽ, thì điều chờ đợi hắn chính là con đường chết.

Hứa Thâm thầm thở dài, hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Nhưng hắn lại không thể tìm người khác để kể cho họ nghe về sự dị thường của bản thân mình, chỉ có thể chờ về sau này tự mày mò sờ soạng dần dần thôi, đâu sao trong tương lai luôn luôn tìm được biện pháp giải quyết.

Mặc kệ như thế nào, thông qua trải nghiệm đêm nay, Hứa Thâm có thể xác định được rằng, hắn đã thành thạo điều khiển khư lực.

Chỉ cần hắn tưởng tượng ra mỹ thực của “Ma ma”, là có thể khiến cho khư lực ngưng tụ ở bất cứ một chỗ nào trên người.

Lúc này, hắn đã dời khư lực từ trong mắt đi, phân tán đến ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, bao gồm cả khung xương toàn thân.

Rất nhanh, nương theo lực lượng phân tán, loại cảm giác nóng bỏng kia cũng tản ra tràn ngập toàn thân.

Hứa Thâm thử lao về về phía trước một khoảng ngắn.

Bỗng nhiên “Bành” một tiếng, theo bước chân hắn đạp ra, miếng lót dưới sàn phòng bị đạp nứt! Con bóng dáng hắn lao vút qua một cái, đã vội vàng phanh lại, suýt chút nữa thì té ngã.

“Thật nhanh...” Hứa Thâm không nhận được thấp giọng kinh hô, và ngay sau đó chính là phần chấn vô cùng.

Hắn lại thử ngưng tụ khư lực lần lượt tại các bộ phận khác nhau trên khắp cơ thể, sau đó khiến cho những bộ phận này phát lực một mình. Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được biên độ tăng trưởng đáng sợ do khư lực mang đến.

Ví dụ như nắm tay có thể múa may tạo nên tàn ảnh, lực lượng lớn đến mức chỉ một ngón tay cũng có thể thoải mái nhấc

bồng cả chân giường.

Tuy hiện giờ không có vật nặng nào khác để trắc nghiệm, nhưng Hứa Thâm cảm thấy nếu lúc này hất toàn lực đánh ra, phỏng chừng vách tường kia cũng có thể rung chuyển!

Và nếu đánh thẳng vào thân thể con người... Phỏng chừng một quyền cũng có thể đánh chết.

Theo quá trình vận động, Hứa Thâm phát hiện ra luồng cảm giác cực nóng kia đang mỏng manh dần rồi tiêu tán. Hiển nhiên đây là khí lực đang tiêu hao.

Nếu chỉ đơn thuần ngưng tụ ở trong cơ thể thôi, mà bản thân không kích hoạt hành động, về cơ bản nó sẽ không hao tổn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể duy trì khí lực bám vào trong cơ thể cả một ngày như vậy.

Hứa Thâm lại trắc nghiệm thêm một lát, cuối cùng giữ lại một chút khí lực, và thỏa mãn lên giường đi ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Hứa Thâm lại quay về căn nhà của mình.

Mà “Ma ma” đang nằm sấp dưới chân giường của hắn, chăm chú nhìn thẳng vào hắn, sau đó lại không ngừng chất vấn hắn, vì sao cứ phải rời đi, vì sao cứ phải rời khỏi nhà mình...

Vì sao, vì sao, vì sao? ! !

Bỗng nhiên Hứa Thâm bừng tỉnh.

Hắn phát hiện bên ngoài đã hừng đông. Và ngay lập tức hắn cũng nhận ra rằng bản thân còn chưa mở to mắt, bởi vậy nhanh chóng mở mắt ra, thậm chí còn cẩn thận răn dạy chính mình rằng nhất định phải quen dùng đôi mắt bình thường để quan sát thế giới...

Hứa Thâm hít một hơi thật sâu, ném bỏ hình ảnh của cơn ác mộng trong đầu đi, sau đó rời giường, rửa mặt.

Hắn cũng đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức, kim đồng hồ sắp đến vị trí giờ tập hợp rồi.

Hắn nhanh chóng thay quần áo ra bên ngoài.

Lúc này ở trên sân huấn luyện, mọi người đang lục tục đến nơi. Đúng 7 giờ, tất cả đều tập kết xong.

Huấn luyện viên bước tới, bài tập đầu tiên vẫn như trước là chạy mười vòng làm nóng người.

Lần này Hứa Thâm cũng đi theo bọn họ. Khi hắn chạy đến vòng thứ năm, đã thở hồng hộc, mà đợi cho đến vòng thứ tám, hắn có cảm giác cả người mình đã ướt đầm mồ hôi.

Đương nhiên khi chạy, hắn không khống chế khư lực. Dưới tình huống những người khác đều dùng Khư Nhãn nhìn trộm, hắn cảm thấy mình cần phải tản khư lực ra khắp toàn thân.

Hứa Thâm không mạo muội điều động khư lực, chỉ có thể dựa vào thân thể cố gắng chống chịu mà hoàn thành bài tập chạy.

“Chờ tới khi cậu có thể điều khiển khư lực, sẽ không phải cố hết sức như vậy nữa. Hôm nay để tôi dạy cậu nên điều khiển Khư Nhãn như thế nào trước đã. Cậu hãy cẩn thận lắng nghe.”

Làm nóng người chấm dứt, Hạ Tĩnh Tương mang theo Hứa Thâm đi vào sân huấn luyện, lại để cho hai vị đội viên khác tự tập luyện với nhau trước, còn cô dắt Hứa Thâm qua một bên, nghiêm túc nhìn hắn.

“Ừm.” Tối hôm qua, Hứa Thâm đã trải nghiệm chuyện dùng khư lực tăng phúc, tự nhiên cũng hiểu được điều này.

Nếu hồi nãy hắn điều động khư lực... vậy thì hắn hoàn toàn có thể dùng loại tốc độ cực kỳ khoa trương chạy hết mười vòng, hơn nữa, còn chẳng mệt một chút nào.

“Để nói về khư lực ở trong cơ thể, có thể hiểu rằng, nó là một loại lực lượng rất trừu tượng. Nó khiến cho cậu rất khó hiểu cũng rất khó cảm nhận được. Và ở lần đầu tiên khi mỗi người trong chúng ta cảm thụ khư lực, thì thời điểm có thể cảm nhận được nó rõ ràng nhất chính là lúc mở Khư Nhãn.” Hạ Tĩnh Tương dạy cực kỳ nghiêm túc, nói: “Cậu phải nhớ kỹ loại cảm thụ lúc mở Khư Nhãn. Ở một khắc kia, cái loại cảm giác khư lực được Khư Nguyên Dịch điều động và dẫn đường đó... Cậu hãy cẩn thận hồi tưởng lại mà xem, thử tưởng tượng loại cảm giác này đang ở bên trong cơ thể, sau đó dần dần quay trở lại con mắt. Điều cần làm khi muốn điều khiển Khư Nhãn chính là tưởng tượng sao cho loại cảm giác này tái hiện, hơn nữa phải tái hiện cực kỳ rõ ràng.”

Chương 36. Chỗ Tốt Quá Lớn! Tai Họa Thành May Mắn???

Hứa Thâm khẽ gạt đầu, hấn lập tức tưởng tượng thấy mỹ thực nước canh đang tràn lên mắt, rất nhanh, đôi mắt hấn đã trở nên hư vô.

Hạ Tĩnh Tương ngẩn ra, cô thực sự không ngờ Hứa Thâm lại tiến vào trạng thái nhanh như vậy.

Hấn lại có thể nắm giữ ngay sau khi cô hướng dẫn một lần?

Cô vội vàng nói: “Hiện giờ cậu đã mở ra, nếu muốn đóng Khư Nhãn lại, chỉ cần tưởng tượng loại cảm giác này đã biến mất, hoặc là khiến cho suy nghĩ của mình chuyển dời đến một chuyện khác. Chỉ cần cậu tập trung nghĩ đến một chuyện khác, khư lực của cậu sẽ chậm rãi lui đi và tan ra.”

“Được.” Hứa Thâm thu liễm khư lực lại, kéo nó xuống, ẩn vào trong cơ thể.

Hạ Tĩnh Tương: “...”

Đây là điều khiển ư?

Cô có chút ngạc nhiên nhìn thiếu niên trước mắt, chỉ cần dạy một lần, hấn đã vượt qua rồi???

“Cậu...”

Hạ Tĩnh Tương có chút không biết nên nói điều gì, sau khi ngẹn cả nửa ngày, cô mới nói: “Cậu lặp lại thử xem?”

“Ừm.” Hứa Thâm ngoan ngoãn nghe lời, nhìn qua cực kỳ khôn khéo, hiểu chuyện.

Đây là di chứng tạo nên sau khi bị “Ma ma” nuôi dưỡng.

Rất nhanh, hấn đã mô phỏng lại loại cảm giác vừa rồi, và thuần thục mở đóng Khư Nhãn.

“...” Hạ Tĩnh Tương hoàn toàn không biết nên nói gì.

Nếu nói lần đầu tiên là vận khí tốt, thì tới lần thứ hai vẫn còn thuần thục như vậy, chỉ có thể nói rằng Hứa Thâm đã chân chính nắm giữ loại kỹ năng này rồi.

Đây là chỗ tốt mang lại khi trong cơ thể có thật nhiều khư lực sao... Trong lòng Hạ Tĩnh Tương âm thầm có chút đổ kỵ. Tuy cô cũng biết khư lực trong cơ thể đối phương đến từ loại trải nghiệm khủng bố kia, nhưng nhìn thấy chỗ tốt mà hần đạt được lại lớn đến thế, thậm chí cô còn cảm thấy cậu thiếu niên trước mắt mình đã gặp may.

Dù sao, hần cũng không chết mà... Lại còn vô duyên vô cớ nhận một thân khư lực nhiều như vậy.

“Được rồi, hiện giờ cậu đã thuần thực nắm giữ nó. Tự bản thân cậu hãy làm quen với loại cảm giác này đi, về sau hãy chuyển dời loại cảm giác này đến những bộ phận khác trong thân thể. Chờ đến lúc cậu có thể thuần thực dời nó đến toàn thân, nghĩa là cậu đã có đủ năng lực để tác chiến cùng khư thú, chỉ thiếu kinh nghiệm nữa thôi.” Hạ Tĩnh Tương chịu đựng cảm giác khó chịu từ đáy lòng, lạnh lùng nói.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Hạ Tĩnh Tương không tiếp tục đề ý tới Hứa Thâm nữa, thay vào đó là xoay người đi tìm hai vị đội viên khác để huấn luyện.

Tuy biểu hiện của Hứa Thâm khiến cho cô vô cùng ghen tỵ và khó chịu, nhưng xét trên phương diện hoàn thành nhiệm vụ của huấn luyện viên, cô lại thầm nhẹ nhàng thở ra. Đối phương có thể nắm bắt yêu cầu nhanh như vậy, ít nhất là ba ngày sau, hần sẽ không liên lụy đến vị trí quan sát viên của cô.

Hứa Thâm cũng không nói điều gì khi thấy Hạ Tĩnh Tương không dẫn mình đi huấn luyện nữa, hần vừa mở Khư Nhãn, vừa quan sát những người khác luyện kiếm thuật và chiến đấu.

Trải qua thí nghiệm tối hôm qua, Hứa Thâm phát hiện, tuy Khư Nhãn của hần không thể nhìn thấy khư lực, nhưng năng lực bắt giữ hình ảnh của thị giác lại được tăng cường hơn rất nhiều.

Khi hần quan sát những hình ảnh tương đối yên tĩnh, sẽ không thể cảm nhận được sự khác biệt, nhưng khi nhìn thấy bản thân đang múa quyền với tốc độ cao, bỗng dưng hần lại phát hiện bản thân có thể bắt giữ đến mỗi một chi tiết của hành động đó.

Lúc này, dưới trạng thái nhìn chăm chú của Khư Nhãn, động tác của những người khác đều trở nên cực kỳ thông thả, thậm chí còn thông thả hơn vài lần so với dùng mắt thường quan sát đơn thuần, nghĩa là hẳn có thể thấy rõ mỗi một động tác của bọn họ.

Và dưới loại quan sát thông thả như vậy, Hứa Thâm có thể nhìn rõ từng chiêu từng thức mà bọn họ đánh ra, kể cả những chiêu thức có một chút xảo quyết, hẳn có đủ thời gian để nghĩ biện pháp né tránh.

Dù sao dưới loại ánh mắt nhìn xuyên qua khiến hành động bị chậm lại, thì kể cả công kích có tinh diệu hung ác hơn nữa, chỉ cần là người bình thường đều biết nên tránh né như thế nào.

...

...

Ba ngày đi qua rất nhanh.

Sau khi tập hợp lúc bảy giờ buổi sáng, ba người Hứa Thâm và Hạ Tĩnh Tương, Kỳ Thiên Minh bị huấn luyện viên đầu trục một mình kêu rời khỏi.

Những người khác cứ tiếp tục huấn luyện như thường lệ.

“Đám người Triệu Nguyên có vận khí không tồi, thời gian khảo hạch là ban ngày, bọn họ đã ở địa điểm mà khư thú thường lui tới để điều tra rồi. Hiện giờ mấy cô cậu qua đó đi, trên đường nhớ đừng nói nhiều, hết thấy phải nghe theo chỉ huy!” Huấn luyện viên đầu trục nghiêm túc nhìn ba người.

Ba người đều gật đầu.

Sắp đối mặt khư thú, nhưng trên mặt ba người bọn họ đều không có chút sợ hãi nào.

Trong mắt Hạ Tĩnh Tương mang theo chờ mong cùng chút quang mang cừ hận nào đó, mà thanh niên tên là Kỳ Thiên Minh và Hứa Thâm vẫn giữ vẻ mặt như thường, nhìn qua không có phản ứng gì quá lớn.

Chương 37. Cậu Cần Phải Cố Lên...

“Cậu cần phải nghiêm túc quan sát, cẩn thận học hỏi.” Huấn luyện viên đầu trọc đưa mắt nhìn Hứa Thâm, đặc biệt dặn dò hắn.

Từ sau khi huấn luyện viên biết được ngay ngày hôm sau, lúc Hứa Thâm được dạy cách điều khiển Khư Nhãn, hắn đã có thể tự nhiên mở đóng ‘đôi mắt’ này, ánh mắt ông ấy nhìn Hứa Thâm đã nhiều hơn vài phần hòa nhã, khiến cho đám học viên khác đã chịu đựng đủ sự lạnh nhạt của vị ma vương đầu trọc này, đến sụp đổ tinh thần, đều âm thầm ghen tỵ và cảm khái.

“Tôi nhớ rồi, huấn luyện viên.” Hứa Thâm gật đầu.

“Đi thôi, xe đang chờ ở cửa vào, có đội viên chính thức nhận nhiệm vụ phụ trách lần săn giết này đang chờ các cô cậu ở đó.” Huấn luyện viên đầu trọc phát tay nói: “Đừng để người ta đợi lâu.”

“Rõ!” Ba người cùng kêu lên.

Hạ Tĩnh Tương nói xong, đã nhanh chóng đi ra bên ngoài khu huấn luyện, Kỳ Thiên Minh nghiêng đầu mỉm cười với Hứa Thâm, sau đó cũng đi theo.

Còn Hứa Thâm, đương nhiên là theo sát đằng sau.

Huấn luyện viên đầu trọc đứng yên nhìn bóng dáng ba người biến mất trên con đường u ám thông ra bên ngoài khu huấn luyện, đôi mắt hơi hơi chớp động: “Trong cục đặc biệt chỉ định danh ngạch này. Cậu nhóc, xem ra có vài người đang muốn nhìn xem cậu có thể trở thành Bạch gia thứ hai, tọa trấn phân cục của chúng ta hay không? Cậu cần phải cố lên ...”

...

...

Hứa Thâm đi theo bước chân Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh, tới trước cửa bộ Tác Chiến.

Trên đường, khi bọn họ đi qua một khu hồ suối phun, bỗng dừng bước chân của hắn thoáng tạm dừng lại một chút, nhưng nhìn thấy hai người phía trước không hề trì hoãn, lập tức đi qua, Hứa Thâm lại âm thầm hít một hơi thật sâu, cuối cùng kiên trì đuổi theo thật nhanh.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Trong lòng hắn không ngừng mặc niệm.

Rốt cuộc, thân hình hắn cũng xuyên qua bóng dáng quý dị kia rồi.

“Không có, nơi này cũng không có...” Khi Hứa Thâm vừa bước qua, hình như bên tai hắn còn nghe được giọng nam trầm thấp nào đó vừa vang lên.

Rất nhanh, ba người đã ra bên ngoài bộ Tác Chiến.

Có một chiếc xe vũ trang màu đen đang ngừng ở nơi này, chiếc xe mở rộng cửa, không gian bên trong khá rộng, có thể thoải mái chứa tới năm sáu người. Ở trên đỉnh chiếc xe có một phần trũng để chứa ra có hình dáng tựa như một chiếc đĩa kim loại, đang thông thả xoay tròn, giống như nó đang tiếp nhận một loại tín hiệu nào đó.

Cửa kính xe hơi đung đưa, một chàng trai có màu da ngăm đen, mặc áo gió màu đen đang ngồi ngay chỗ người lái, hai tay người này đầy vết chai, ánh mắt thoáng hiện chút âm lãnh.

“Là mấy người các cô cậu sao? Mau vào đi.”

“Được.”

Tuy lá gan của Hạ Tĩnh Tương rất lớn, nhưng ở trước mặt đội viên trăm khur chính thức, cô vẫn cảm thấy một tia khẩn trương kèm theo bứt rứt. Bởi vậy sau khi Hạ Tĩnh Tương gật đầu với đối phương, cô nhanh chóng lên xe, mà không nói gì nữa.

Kỳ Thiên Minh và Hứa Thâm cũng theo sát đằng sau.

Ba người đều ngồi ở hàng ghế rộng rãi phía sau.

Hàng ghế ở phía sau xe được sắp xếp thành hai bên đối diện nhau, Hạ Tĩnh Tương ngồi ở bên trái, Kỳ Thiên Minh và Hứa Thâm ngồi ở phía bên phải, rõ ràng là Hứa Thâm cùng với Hạ Tĩnh Tương đều thuộc một phân đội huấn luyện nhỏ, nhưng lúc này lại có vẻ như hắn thân cận cùng Kỳ Thiên Minh hơn.

Hạ Tĩnh Tương thấy vậy, cũng không quan tâm.

Dù Hứa Thâm có tư chất rất tốt, tương lai tiền đồ cũng không tồi, nhưng trăm khur giả lại chẳng cần phải quan tâm quá tới đạo lý đối nhân xử thế gì đó.

Nịnh bợ, khen tặng, vuốt mông ngựa kết giao... Mấy loại chuyện này chỉ người ở bộ Văn Chức mới cần quan tâm tới, còn ở bộ Tác Chiến, hết thảy đều không cần.

Khi đối mặt với khur thú, thứ mà con người ta có thể dựa vào chỉ có lực lượng của bản thân!

Đây là cảm thụ sâu sắc nhất mà Hạ Tĩnh Tương có được khi cô bị cuốn vào sự kiện khur thú.

...

Ông!

Chiếc xe bắt đầu khởi động.

Bên ngoài vang lên tiếng động cơ ồn ào nhưng bên trong xe lại cực kỳ im lặng, chàng trai lái xe không nói gì, cho nên Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh cũng không dám mạo muội mở miệng.

Mãi cho đến khi chiếc xe đã bắt đầu chạy về phía trước được chừng mấy phút, chàng trai lái xe vẫn một mực im lặng mới cất tiếng nói: “Nghe nói bên trong mấy cô cậu, có người mới?”

Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh đều giật mình, ngay sau đó, hai người không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

“Ách, chính là tôi.” Hứa Thâm cũng sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã trả lời.

“Nghe nói cậu đã sinh sống cùng một chỗ với khur thú cấp C trong suốt ba tháng. Cậu còn nghĩ rằng đối phương chính là ‘Ma ma’ của mình?” Chàng trai lái xe tỏ ra khá hứng thú, tiếp tục hỏi han.

Hứa Thâm hơi hơi im lặng, chỉ khẽ “Ừm” một tiếng.

Kỳ Thiên Minh và Hạ Tĩnh Tương cũng âm thầm hít vào một hơi. Bọn họ chỉ biết Hứa Thâm đã ở chung cùng khur thú cấp C trong ba tháng, nhưng không hề hay biết cậu thiếu niên trước mắt còn cho rằng con khur thú kia chính là ma ma của mình... Loại hình ảnh đó, quả thực bọn họ không dám tưởng tượng ra.

Ngay lập tức, ánh mắt hai người ấy nhìn về phía Hứa Thâm đều có thêm vài phần quái dị.

Chương 38. Có Thể Sống Sót, Thật Là May Mắn!!!

“Có thể sống sót, thật là may mắn...” Tựa như chàng trai lái xe vừa mở miệng cảm khái một câu, nhưng ngay sau đó, gã lại khẽ cười, nói: “Trong cục rất coi trọng cậu, cho nên cậu nhất định phải sống sót thật tốt, đừng để lãng phí những tài nguyên mà cục đã chuẩn bị cho cậu.”

“Tôi sẽ.” Hứa Thâm chân thành nói.

Sống sót... Hắn vẫn luôn cố gắng làm như vậy.

Không cần biết đã gặp phải những chuyện gì, khát khao sống sót của hắn luôn mãnh liệt hơn bất cứ ai.

“Xem ra cậu rất nổi tiếng trong cục nha...” Kỳ Thiên Minh cười, thấp giọng nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng cảm thấy như vậy, khẽ cười cười đáp lại.

Hạ Tĩnh Tương hơi nhú mày, không nói gì.

“Được rồi, nói chính sự đi.” Giọng nói của chàng trai lái xe chột lạnh lòng xuống: “Lần này các cô cậu đi làm người quan sát, chính là đi tới tích lũy kinh nghiệm, cho nên khi có mặt, tuyệt đối đừng làm ra bất cứ chuyện dư thừa gì, còn nữa đừng đi lung tung, nói lung tung, và khi không có tín hiệu của chúng tôi, đừng tùy ý mở Khư Nhãn!”

Hạ Tĩnh Tương nghi hoặc nói: “Vì sao chứ? Nói như vậy, không phải chúng tôi chẳng khác gì người gỗ ư?”

“Nếu cô không thích làm người gỗ, cũng được, cô có thể đi làm người chết.” Chàng trai lái xe lạnh lùng nói: “Bên trên cho mấy người đi tới quan sát, là muốn để mấy người biết được, trăm khur là quá trình như thế nào, để trong tương lai mấy người có chuẩn bị tâm lý, chứ không phải bảo các người tham gia. Mặt khác, không cho mấy người mở Khư Nhãn, vì sợ khi mấy người mạo muội mở Khư Nhãn, sẽ nhìn thấy những con khur không nên nhìn thấy, rồi bị công kích. Đến lúc đó chúng tôi cũng không kịp ứng cứu. Tuyệt đối phải nhớ kỹ một câu, ngay khi cô đang chăm chú nhìn khur, khur cũng sẽ chú ý tới cô!”

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương hơi đỏ, nhưng khi nghĩ tới đủ loại tình huống lúc bản thân bị cuốn vào sự kiện khur thú, cô không nói thêm gì nữa.

Nửa giờ sau.

“Được rồi, tới rồi.”

Chiếc xe ngừng lại phía trên một con đường xưa cũ.

Theo tiếng vù vù của động cơ biến mất, từ trong lầu nhỏ cũ kỹ bên cạnh có bốn bóng dáng bước ra.

“Thế nào, có động tĩnh gì chưa?”

Chàng trai lái xe tắt máy xuống xe, lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi tiền, lại rút một điếu từ bên trong bao, ném cho thanh niên đang đi tới từ phía đối diện, sau đó cũng tự rút cho mình một điếu, rồi dùng bật lửa châm. Chàng trai ấy khẽ gạt bật lửa một cái, lại vứt nó cho thanh niên đối diện, còn bản thân rút một hơi thuốc lá, cuối cùng mới chậm chậm nhả làn khói đặc từ trong miệng mình ra.

“Không, hẳn là lúc ban ngày, nó đang ẩn trốn.” Thanh niên đối diện cũng châm thuốc lá, khẽ cười một tiếng, tiếp theo lại nói với ba người bên cạnh: “Vị này chính là Lưu ca, đã trăm khur được ba năm, là tay già đời thuộc đội ngũ thứ hai trong cục chúng ta, từng dẫn đội chém giết khur thú cấp D. Hôm nay vận khí của mấy người không tồi đâu.”

Ba người bên cạnh đó là nhóm của Triệu Nguyên tham gia khảo hạch lần này, vừa nghe vậy lập tức cảm thấy được ưu ái mà hoảng sợ, vội vàng hô to “Chào Lưu ca”, hàn huyên vô cùng khách khí.

Lưu Phong gảy tàn thuốc, nói: “Mục tiêu lần này là khur thú cấp E, chủ yếu sẽ cho ba người các cậu đến săn giết. Nhiệm vụ chính của hai chúng tôi là bảo đảm mấy người không chết. Chỉ cần các cậu không hoảng hốt, cẩn thận phối hợp với nhau, thì chuyện săn giết khur thú cấp E không khó.”

“Vâng. Phải.” Ba người Triệu Nguyên vội vàng cười bồi.

Lưu Phong đưa mắt nhìn tầng sương mù dày đặc che ánh mặt trời chung quanh, nói: “Vậy chuẩn bị hành động đi, sớm kết thúc, sớm quay về.”

“Được rồi.” Thanh niên xoay người tiến vào trong chiếc xe.

“Triệu ca, mấy người phải cố lên, nhớ cẩn thận nữa nhé!” Kỳ Thiên Minh tiến lên, cổ vũ ba người Triệu Nguyên, tựa như quan hệ đôi bên không tồi.

Triệu Nguyên nhìn lướt qua ba người mới tới, cười nói: “Xem ra cũng sắp tới lượt cậu rồi nha, nhớ chú ý quan sát đó, hi vọng lần sau, mọi người cũng có thể thuận lợi vượt qua.”

Kỳ Thiên Minh gật gật đầu.

“Cậu này là...” Bỗng Triệu Nguyên chú ý tới Hạ Tĩnh Tương và Hứa Thâm đang đứng đằng sau Kỳ Thiên Minh, trong đó có một cô gái khó đối phó và một thiếu niên thực xa lạ.

“Cậu ấy chính là người mới vừa chuyển vào trong cục, nghe nói chỉ trong hai ngày đã nắm vững cách mở đóng Khư Nhân, được trong cục đặc biệt chiêu cố, mới cho cậu ấy tới quan sát.” Kỳ Thiên Minh quay đầu đưa mắt nhìn Hứa Thâm, rồi cười nói với Triệu Nguyên.

“Hai ngày đã học xong cách mở đóng Khư Nhân?” Ba người Triệu Nguyên khẽ giật mình, lại không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm.

Rất nhanh, bọn họ đã chậm rãi bình phục xuống. Triệu Nguyên nói với Kỳ Thiên Minh: “Vậy đợi lát nữa, cậu cần chú ý một chút, dù sao cũng là lần đầu nhìn thấy khư, đừng kinh sợ tới hô to gọi nhỏ, lỡ như sai lầm sẽ không xong đâu.”

Kỳ Thiên Minh biết ý tứ của gã, sợ mấy người mình quấy nhiễu đến khảo hạch của bọn họ, lập tức gật đầu nói: “Tôi đã hiểu, Triệu ca.”

Chương 39. Những Thứ Không Thể Nhìn Thấy Bằng Mắt Thường!!!

Khi mấy người bọn họ đang bận nói chuyện với nhau, bỗng nhiên cái đĩa kim loại gắn trên nóc xe bắt đầu xoay tròn, thanh niên kia lập tức cầm trong tay một loại dụng cụ có kích cỡ bằng viên gạch, từ trong xe lao xuống, dò xét, đối chiếu dụng cụ khắp chung quanh.

Lưu Phong cũng mở ra khu thị, quét một vòng.

Bỗng nhiên, phần bên trong cái ống thủy tinh nằm ngay phần rìa của dụng cụ trong tay thanh niên, lóe ra quang mang màu đỏ tươi.

“Ồ bên kia.” Thanh niên ngẩng đầu, chỉ về một nơi hơi chênh chênh đằng trước.

“Đi.”

Lưu Phong đi nhanh về phía trước, tranh thủ nói với ba người Triệu Nguyên: “Với lượng khứ lực của mấy cậu, cứ bảo trì 10 giây một lần đóng mở trước đã, chờ tiến vào phạm vi của khứ thú, lúc cần thời thời khắc khắc duy trì, tôi sẽ nhắc nhở các cậu.”

“Vâng, Lưu ca.” Ba người Triệu Nguyên có chút khản trương.

Mặc dù bên cạnh có hai vị đội viên lão luyện mang đội, nhưng người tham gia khảo hạch lần này lại là bọn họ, bởi vậy quá trình săn giết khứ, cần phải dựa vào biểu hiện của bọn họ mà cho điểm.

“Đi theo đằng sau chúng tôi đi, bảo trì khoảng cách 10 mét.” Thanh niên ấy quay đầu lại, dặn dò ba người Hứa Thâm.

Mặc dù bị sương mù dày đặc quấy nhiễu, khiến cho người mới không thể thấy rõ ngoài phạm vi 10 mét, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ, chờ tới khi bọn họ chân chính săn giết khứ thú, những nhân viên này sẽ xóa sạch sương mù dày đặc chung quanh, tránh để chúng ảnh hưởng tới tầm mắt.

Ba người Hứa Thâm xích lại gần nhau một chút, rồi yên lặng đi theo.

Hạ Tĩnh Tương nhìn khung cảnh tĩnh mịch bốn phía, âm thầm khắc chế xúc động muốn mở Khư Nhãn, loại cảm giác bất an khi lần đầu bị cuốn vào sự kiện khứ thú kia lại lặng lẽ tràn ngập trong lòng.

Nhưng sau khi Hạ Tĩnh Tương nghĩ tới năm tháng huấn luyện cật lực của mình, cô lại âm thầm chỉ thẳng ngón tay vào mình, nói cho bản thân biết, cô của hôm nay đã khác ngày xưa rồi...

Lúc này, mọi người đang đi dọc theo con đường xâm nhập vào bên trong, vòng qua ba tòa lầu chắn trước mặt, đi tới đằng

trước một tòa nhà dân cũ nát.

Tòa nhà dân này có sáu tầng, đã cũ nát không chịu nổi, bên ngoài ban công còn có một dãy những bộ quần áo quần lót khá cổ xưa và một chút thịt khô được người ta phơi nắng, hong gió.

Bên ngoài tòa lâu là những sợi Đạo Manh tác quần quanh từng nhà, tựa như một tầng mạng nhện màu xám bao phủ lấy tòa lâu nhỏ, thật giống đang đợi con mồi sa lưới.

Ngày thường, những vụ dân từ già đến trẻ ở nơi này, đều lần theo Đạo Manh tác và dùng manh trượng (gậy dành cho người mù) trong nhà để đi ra bên ngoài.

Im lặng, yên tĩnh.

Thoạt nhìn một tòa lâu nhỏ như vậy, không hề có chút gì thường nào, nhưng điểm sáng hơi hơi lóng lánh báo hiệu khur lực dao động, tượng trưng cho mục tiêu xuất hiện bên trên dụng cụ kiểm tra đo lường trong tay thanh niên, kia, lại chứng tỏ có khur thú đang ở ngay bên trong lâu nhỏ ấy.

“Ở lâu bốn...” Thanh niên thấp giọng nói.

Lưu Phong khẽ gật đầu, nói: “Chuẩn bị xóa bỏ sương mù.”

“Ừm.” Thanh niên nhét dụng cụ vào trong lòng, sau đó ngồi xổm xuống, mở cái rương màu đen trong tay ra, bên trong là một viên tinh thạch màu đỏ tím lóe sáng.

Theo quá trình chuyển động của những bánh răng tinh vi bên trong cái rương màu đen nọ, tựa như một loại động năng nào đó vừa được rót vào trong tinh thạch, chỉ phút chốc, một loại sóng chấn động mãnh liệt trào ra, như sóng âm vô thanh, có dạng nửa vòng tròn bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Trong khoảnh khắc, lấy cái rương màu đen làm trung tâm, sương mù dày đặc trong phạm vi vài trăm thước xung quanh đều bị đẩy đi hết sạch.

Và khu nhà dân nọ cứ như vừa trôi lên từ đáy biển sâu, hiện ra thật rõ ràng, chi tiết.

“Luôn duy trì Khur Nhân mở ra, rút kiếm, chuẩn bị sẵn giết!”

Lưu Phong cất giọng lạnh lùng nói với ba người Triệu Nguyên.

Trong lòng ba người Triệu Nguyên run rẩy, tim đập nhanh hơn, ai nấy đều nhanh chóng mở Khư Nhãn.

“Mấy người cũng vậy, có thể mở Khư Nhãn rồi.” Thanh niên quay đầu nói với ba người Hứa Thâm.

Hạ Tĩnh Tương hít một hơi thật sâu, nhanh chóng mở ra Khư Nhãn.

Kỳ Thiên Minh cũng như thế.

Theo Khư Nhãn mở ra, hai người lập tức nhìn thấy một màn đáng sợ, bên ngoài một khu dân cư thoạt nhìn rất bình thường trước mắt, lại xuất hiện những vết máu tươi đã khô cạn, loang lổ khắp nơi.

Phía trên những bộ quần áo được cư dân nơi này phơi trên ban công, đều là những vết máu tươi màu nâu, còn phía trên những miếng thịt khô đang hong nắng kia, lại là chỉ chút những con trùng nhỏ dài dài đầy lông tơ màu trắng đang lúc nhúc di động,

Lâu nhỏ này tựa như sào huyết của ác thú!

Hiển nhiên, những thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường kia, đều lấy dính khư lực, và cũng bởi vậy chỉ có Khư Nhãn mới có thể nhìn thấy chúng.

“Hẳn là thứ kia đã phát hiện ra chúng ta. Tôi đề nghị hấp dẫn nó rời khỏi nơi này, vây giết trên khu đất trống bên ngoài.”

Lưu Phong nói: “Đây là khư thú cấp E, du đang ở tầng nông Khư giới, xen kẽ cùng hiện thực, cho nên bản thân nó sẽ không bị giới hạn bởi hoàn cảnh bên ngoài. Ngược lại mấy người các cậu sẽ bị hoàn cảnh ở hiện thực ngăn cản, cho nên nếu lựa chọn chiến đấu trong không gian nhỏ hẹp, sẽ rất bất lợi cho quá trình phối hợp.”

Chương 40. Khi Cô Nhìn Thấy Đồ Ăn, Sẽ Bị Dọa Chạy Sao?

Triệu Nguyên hiểu được, đây là đối phương đang nhắc nhở mấy người mình.

“Như vậy sẽ không dọa nó chạy ư?” Hạ Tĩnh Tương không khỏi mở miệng hỏi.

Lưu Phong khẽ nhú mày, lạnh lùng nói: “Khi cô nhìn thấy đồ ăn, sẽ bị dọa chạy sao?”

Thanh niên lập tức xông lên cho Hạ Tĩnh Tương một động tác “Suyt”.

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương hơi hơi biến hóa một chút, nhưng cũng không nói gì nữa.

Ba người Triệu Nguyên đã sớm có chuẩn bị, bọn họ lập tức mở một cái túi rác rưởi màu đen vẫn mang theo bên mình, bên trong rõ ràng là một đồng gà đã bị giết, tất cả nội tạng đều lộ ra, bốc lên mùi tanh hôi gay mũi.

Hứa Thâm ngửi được hương vị quen thuộc này, chớp mũi không khỏi hơi hơi co rúm lại hai cái.

Lưu Phong liếc mắt nhìn ba người Triệu Nguyên một cái, thấy bọn họ vẫn đang khẩn trương nhìn chăm chăm vào lầu nhỏ, hiển nhiên đã xem nhẹ những chuyện khác, lúc này gã lại lớn tiếng nói: “Sở Tuần Tra đang phá án. Cư dân bên trong xin nghe cho kỹ, chút nữa bất kể sinh ra động tĩnh gì, tất cả đều không được rời khỏi cửa, nếu không sẽ bị coi là tội phạm bắt về!”

Âm thanh vừa truyền ra, bên trong tòa lầu nhỏ lập tức vang ra một chuỗi ồn ào, nhưng rất nhanh tất cả đã yên tĩnh trở lại.

Sở Tuần Tra là trời trên đỉnh đầu vụ dân, không cần biết câu nói kia là thật hay giả, không một ai dám thử làm trái, huống chi với những vụ dân kia, chuyện giả mạo là người của sở Tuần Tra chính là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Ba người Triệu Nguyên đã phản ứng lại, trên mặt lộ ra một chút hổ thẹn. Đây đều là những kiến thức đã từng được dạy trong huấn luyện doanh, chuyện đầu tiên cần phải làm trước khi săn giết khur thú, chính là trấn an những cư dân sống sót chung quanh trước, tránh làm bọn họ kinh hoảng.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mấy phút đồng hồ đã hết, thanh niên nhìn dao động khur lực trong dụng cụ, nói: “Vẫn ở trên lầu bốn, xem ra con khur thú này cực kỳ cẩn thận.”

Cũng có thể là mấy thứ kia không đủ mỹ vị... Hứa Thâm ở hậu phương nghe vậy, trong lòng yên lặng nói.

Lưu Phong chăm chú nhìn một lát, lại nói với ba người Triệu Nguyên: “Xem ra đối phương đã xây tổ ở bên trong, không định dễ dàng rời đi như vậy, chỉ có thể cho các cậu đi vào thôi.”

Sắc mặt ba người Triệu Nguyên khê biến, khẩn trương nói: “Đi vào ư?”

“Ừm, tôi sẽ vào cùng các cậu, nhưng hi vọng các cậu không nên ép tôi ra tay cứu, nếu không xem như khảo nghiệm thất bại. Chắc các cậu cũng rõ chuyện này chứ?” Lưu Phong nói.

Đương nhiên là ba người Triệu Nguyên hiểu được quy củ, Lưu Phong cứu ai xem như người đó thất bại.

Trước mắt không còn cách nào khác, ba người chỉ có thể tiếp tục kiên trì, nắm kiếm Trảm Khư tiến vào lầu nhỏ.

“Ba người đi theo đằng sau tôi, chờ tới lúc nhìn thấy khư dừng quá khẩn trương, cũng đừng gọi bậy.” Hiện nhiên nhiệm vụ của thanh niên là phụ trách chiếu cố ba quan sát viên bọn Hứa Thâm.

Ba người gật đầu, tuy bọn họ cũng khá khẩn trương, nhưng vẫn đỡ hơn mấy người Triệu Nguyên kia.

Rất nhanh, mọi người đã lục tục tiến vào lầu nhỏ, sau đó theo thang lầu chậm rãi hướng về phía trước.

Lưu Phong đi theo đằng sau ba người Triệu Nguyên. Việc đã đến nước này, ba người Triệu Nguyên cũng hiểu, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ba người cho nhau một ánh mắt, sau đó chậm rãi sờ soạng bước lên cầu thang lầu ba.

“Ở nơi này...”

Triệu Nguyên thăm dò, lập tức nhìn thấy bóng dáng một cô gái áo trắng, nhưng trên đầu đầy những sợi màu đen lấp lánh, năm ngón tay đã hóa thành lưỡi dao nhọn hoắt sắc bén, hình thể cũng đạt tới độ cao khoa trương, gần hai mét. Cô gái này đang ngồi xổm trong góc trần nhà tại lầu bốn, ánh mắt dừng lại trên người bọn họ.

Một khắc khi tầm mắt hai bên đối diện với nhau, trong lòng Triệu Nguyên hung hăng chấn động, gã đã hiểu được cái gì gọi là sát ý.

Suu!

Đối phương lại không hề đánh úp lại, mà đột nhiên vút qua rồi biến mất.

Da đầu Triệu Nguyên run lên, gã chờ đợi một lát rồi lập tức hiểu được, hành động đối phương vừa làm cũng như đang câu cá, muốn chờ đợi bọn họ đi lên.

Triệu Nguyên quay đầu lại nhìn nhìn Lưu Phong, lại thấy khuôn mặt đối phương đầy vẻ lạnh nhạt, không có chút ý tứ nhắc nhở nào. Gã cũng hiểu, từ giờ khắc này trở đi, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Cẩn thận một chút.” Triệu Nguyên hít một hơi thật sâu, nói với hai vị đồng bạn, sau đó dứt khoát đi lên dẫn đầu, bước ở đằng trước, chậm rãi theo bậc thang, mò mẫm tiến lên.

Rất nhanh, bọn họ đã đi vào lầu bốn, nhưng ở nơi này lại không thấy được bóng dáng con khur áo trắng kia.

Những gian phòng dân này đã cũ, mỗi tầng có hơn mười hộ gia đình sống sắp xếp thành hai hàng dọc theo đoạn hành lang dài, lúc này ở trên hành lang dài ấy lại là một đồng hỗn độn khắp nơi, xương cốt rơi rụng lả tả, còn có một khối thi thể đã hư thối, cả người đều là dấu vết găm cắn.

Ngay khi Triệu Nguyên ổn định lại từ giây hoảng hồn kia, đột nhiên một tiếng huýt gió bén nhọn lao ra từ một gian phòng bên cạnh, đánh úp lại.

Chương 41. Anh Nhìn Thấy Em Nha...

Triệu Nguyên sợ tới mức nhảy dựng lên, gã vội vàng nâng kiếm lên làm giá đỡ.

Đột nhiên “Tranh” một tiếng, thân thể này bị đánh bay ra ngoài, cánh tay đau nhức tựa như cái giá rời rạc.

Dưới trạng thái kinh hoảng, gã phát hiện bản thân đã quên rút khur lực vào cánh tay, đã dùng thân thể bản thân hứng lấy toàn

bộ một kích này.

Hai người khác đã phản ứng lại, vội vàng lao lên nghênh đón, yểm trợ cho Triệu Nguyên.

Lưu Phong đứng ở lối vào thang lầu, gần như không đếm xỉa đến bọn họ, chỉ yên tĩnh chăm chú nhìn.

Thanh niên kia lại mang theo ba người Hứa Thâm đứng trong thang lầu quan sát, xuyên thấu qua khoảng cách nhỏ hẹp của lối vào, có thể nhìn thấy hình ảnh ba người Triệu Nguyên đối chiến cùng khư, nhưng không xem được đầy đủ.

Hai mắt Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh lập tức nhìn chăm chăm vào khung cảnh bên trong, sắc mặt hơi chuyển thành màu trắng. Chưa kể tới con khư thú hung tàn nọ, chỉ nhắc đến tình cảnh những phần còn lại của chân tay cụt cùng với máu tươi vương vãi, rơi rụng đầy trên mặt đất bốn phía tại lối vào thang lầu kia thôi, cũng đủ khiến da đầu kẻ khác run lên rồi.

Rất nhanh, dưới sự yểm trợ của hai vị đội viên kia, ba người Triệu Nguyên đã chiến thành ngang tay cùng khư thú tại phần gấp khúc chật chội trong hành lang.

Bỗng nhiên khư thú lao vút đi, phóng tới chỗ sâu trong đoạn hành lang dài, tựa như đang muốn chạy trốn.

Nó cảm nhận được ngoại trừ ba con mồi trước mắt, bên cạnh còn có hai luồng khí tức cường đại. Đó không phải con mồi, ngược lại là nguy hiểm.

Hơn nữa...

Mất thấy khư thú muốn chạy trốn, ba người Triệu Nguyên vừa sợ vừa vội, cũng nhanh chóng lao theo đuổi giết nó.

Lưu Phong theo sát đằng sau, tránh cho ba người gặp chuyện không may.

“Chúng ta cũng đi theo.” Thanh niên nói.

“Đại ca ca...”

Hứa Thâm đang muốn đi theo, bỗng nhiên hắn lại nghe được âm thanh truyền đến từ trong hàng lang, rồi theo bản năng nhìn thoáng qua bên kia. Ngay lập tức, trong mắt hắn xuất

hiện một cô bé mặc váy áo màu trắng đang đứng trong hành lang dài hun hút ấy.

Đáng vẻ chừng bảy tám tuổi, màu da trắng nõn.

Mà trong khoảnh khắc Hứa Thâm nhìn thấy cô bé, hắn cũng phát hiện ra đôi mắt đối phương khẽ nheo lại, lộ ra một nụ cười như ánh trăng non.

Không tốt...

Trong nháy mắt, cả người Hứa Thâm trở nên căng thẳng, cái loại cảm giác quen thuộc này.

“Anh nhìn thấy em nha...” Cô bé ha ha cười.

Đáng chết!

Trong lòng Hứa Thâm chấn động, hắn cố gắng kiềm chế không cho vẻ mặt của mình biến hóa, nhưng hắn biết hắn là đã không còn kịp nữa rồi.

Ngay sau đó, ở trong mắt Hứa Thâm, phần thân dưới lớp váy áo trên người cô bé nọ đột nhiên phình ra, kéo căng lớp váy áo ấy, để lộ ra nửa người bên dưới đã hóa thành một con côn trùng có cái bụng cực lớn, hai bên sườn mọc ra đôi chân to lớn.

“Em đến đây...” Bóng dáng cô bé nọ lay động rất nhanh, cấp tốc theo vách tường bò sát đến, trên mặt vẫn mang theo nụ cười hồn nhiên lúc trước.

Lông tơ toàn thân Hứa Thâm dựng thẳng lên, không tự kiềm chế được, bước chân lập tức đẩy nhanh hơn về phía trước.

“Hả?” Bỗng nhiên thanh niên kia nghe được tiếng “Đô đô” cảnh báo truyền đến từ dụng cụ trong tay, gã cúi đầu nhìn xuống, con người lập tức co rút lại.

Căn cứ theo dụng cụ biểu hiện ra, ở ngay bên cạnh bọn họ vừa có thêm một luồng khí lực dao động, cấp bậc cực cao, rõ ràng có tiêu chuẩn cấp D.

Hơn nữa dao động nọ đang ở ngay dưới chân bọn họ... và nhanh chóng tiếp cận!

“Chạy mau!” Đột nhiên thanh niên ấy phản ứng lại, hét lớn một tiếng.

Sau đó, gã rút kiếm thật nhanh, cũng tiện đà xoay người túm lấy Kỳ Thiên Minh vẫn đang sờ đứng tại chỗ, ném ra phía sau mình, rồi khấn trương nhìn chăm chú vào lối vào thang lầu.

“Anh cũng nhìn thấy em...” Cô bé váy trắng nọ đang bò dọc theo vách tường tiến đến, ven đường còn để lại một mảng chất lỏng dính nhầy trên tường, vừa nhìn thấy dáng vẻ thanh niên, đôi mắt lại cười thành hình trăng non.

Tới lúc này, Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh mới mơ hồ nghe được âm thanh khàn khàn ấy, cả hai hoảng sợ quay đầu lại, lập tức chạm phải cô bé với dáng vẻ dữ tợn, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị đang bay vút đến.

Hành động tốc độ cao nhanh như thiểm điện kia, khiến cho hai người cảm thấy tầm mắt mơ hồ, không thể tập trung được.

Khur thú!

Hai người khiếp sợ, không nghĩ tới ở phía sau bọn họ lại đột nhiên nhảy ra một con khur thú.

“Lưu ca!” Thanh niên vừa ngênh đón khur thú vừa rống to.

“Bành” một tiếng, đột nhiên cánh tay của cô bé nọ biến thành bộ phận trên người một con côn trùng, tựa như đôi lưỡi hái sắc bén trên tay con bộ ngựa, nhanh chóng chém tới, thanh niên giờ kiếm chống đỡ lại bị đánh bay, đập lên vách tường nơi hành lang gấp khúc.

Thanh niên khụ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Đây là khur thú cấp D hàng thật giá thật...

Nhưng làm sao nó có thể xuất hiện tại nơi này???

Chương 42. Không Được Thơm Ngon Như Đại Ca Ca Kia...

Lưu Phong đang hộ tống ba người Triệu Nguyên đi ở phía trước hành lang gấp khúc, nghe được tiếng gọi của thanh niên, trái tim đập thình thịch, nhanh chóng xoay người nhìn lại, rồi thấy thanh niên kia đã bị đánh lên tường, còn ba người mới đang khấn trương chạy trốn về phía gã.

Mà ở ngay khúc ngoặt tiến vào hành lang, có một gương mặt cô bé hồn nhiên lộ đầu nhìn ra, ngay sau đó là nửa người dưới đã biến thành thân thể côn trùng to lớn xuất hiện.

“Khư thú cấp D!” Sắc mặt Lưu Phong đột biến, gã vội vàng vọt qua.

Ngay khi cánh tay lưỡi hái của cô bé nọ chém về phía ngực thanh niên, kiếm phong trên tay Lưu Phong đã xẹt qua, đánh văng nó.

“Đi mau!”

Lưu Phong tóm thanh niên kia ném qua một bên, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn con khư thú cấp D ‘Côn Niệm Khư’ trước mắt.

“Lại một người nữa...” Cô bé nhìn Lưu Phong trước mắt, thè lưỡi liếm liếm môi một cái rồi nói: “Nhưng không được thơm ngon như vị đại ca ca kia...”

“Cút!” Lưu Phong gầm nhẹ, kiếm phong giận dữ chém tới, khư lực bao phủ toàn thân, tốc độ mau đến dọa người.

Nhưng kiếm phong này lại bị cô bé kia linh hoạt né tránh, thân thể nửa người nửa côn trùng kia lại mau lẹ tới dị thường, gần như lập tức đã di động lên trần nhà khu hành lang gấp khúc ấy, rồi ở trên đó nhìn ngược xuống Lưu Phong.

“Chú ý bọn họ cho tốt, để tôi đến dẫn nó đi!”

Lưu Phong biết nơi này không thể ở lâu, nếu không một khi gã không địch lại nó, những người mới kia sẽ chết hết.

Gã chợt kích động khư lực toàn thân, sau đó nhanh chóng xông ra. Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, kiếm phong đang chém thẳng đột nhiên đổi hướng, lướt qua bả vai cô bé kia, tạo nên một miệng vết thương.

Máu tươi đã nhuộm đỏ chiếc váy liền áo trắng nõn.

Vẻ mặt cô bé có chút âm trầm xuống, không thềm quan sát nữa mà nhanh chóng lao thẳng về phía hắc.

Lưu Phong vội vàng phóng về phía hành lang gấp khúc bên kia.

“Thùng thùng” âm thanh vách tường chấn động nhanh chóng đuổi theo đằng sau gã, trước mắt là cửa sổ, nơi này là lầu bốn, nhưng Lưu Phong lại không chút do dự, một tay che mặt trực tiếp phá vỡ cửa sổ, nhảy ra.

Bành!

Trong khoảnh khắc hai chân Lưu Phong rơi xuống đất, gã có cảm giác bàn chân mình bị lực phản chấn làm run rẩy. Gã quay đầu nhìn lại, đã thấy con Côn Niệm Khư kia đang hấp phụ (hít hơi thật sâu) trên vách tường, tựa như chuẩn bị súc lực.

Không tốt... Lưu Phong chợt vọt về phía trước.

Cùng lúc đó, thân thể cô bé nọ tựa như đạn pháo lao thẳng tới, nhưng bị Lưu Phong cấp tốc tránh thoát.

Lưu Phong không dám quay đầu lại, trái tim đập dồn dập đầy kinh hoàng, vội vàng phóng về phía con đường phía trước.

Tuy hẳn có kinh nghiệm chém giết khư thú cấp D, nhưng thành tựu đó lại dựa trên điều kiện là cả tiểu đội phối hợp mới được...

...

Trong tòa lầu nọ, bốn người bọn Hứa Thâm nhìn Lưu ca và cô bé khư thú kia cùng nhảy xuống lầu bốn, ai nấy đều kinh hoàng chưa hồi phục lại bình tĩnh.

Thanh niên ôm ngực đứng lên, vội vàng nói: “Đi theo tôi, nơi này không thể ở lâu!”

Gã lập tức lao qua một đầu khác của hành lang gấp khúc, nơi có ba người Triệu Nguyên đang vô cùng ngơ ngác.

Thanh niên quan sát một vòng, con khư áo trắng kia đã biến mất không thấy, gã lập tức hiểu ra, lúc trước con khư áo trắng kia bỗng nhiên lui lại, hơn phân nửa là vì nó cảm nhận được con khư thú cấp D nọ đang tới gần...

Dù sao, khư thú cũng sẽ săn giết khư thú.

“Chúng ta phải lui lại trước đã, bỏ dở khảo nghiệm tại đây!” Thanh niên vội vàng nói với ba người vẫn đang sững sờ kia.

Ba người Triệu Nguyên có chút ngơ ngác, nhưng bọn họ cũng thấy được cô bé hồi nãy, lại không tự chủ được, thoáng rùng

mình một cái.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của thanh niên nọ, cả đám Hứa Thâm từ một đoạn hành lang khác nối liền với hành lang gấp khúc này, nhanh chóng lao đi.

Rất nhanh, mấy người bọn họ đã đi tới khu đất trống dưới lầu.

“Đi, qua bên kia.”

Thanh niên không đưa mọi người lên xe, mà mở ra Khư Nhãn, chạy qua mấy con đường, tìm được một căn lầu nhỏ khác để tránh né.

Gã biết, Lưu ca chỉ có thể tạm thời dẫn dắt con khư kia rời đi, nhưng chưa chắc có thể giải quyết nó.

Dù sao nó cũng là khư thú cấp D, chỉ có đám gia hỏa thuộc đội ngũ thứ nhất trong cục mới có thể một mình xử lý được nó...

Mọi người nhanh chóng đi vào né tránh trong hành lang của lầu nhỏ. Thanh niên lại dùng Khư Nhãn kiểm tra chung quanh, không có dấu vết khư thú, lúc này gã mới lấy dụng cụ thông tin liên lạc với trong cục ra, truyền tin tức quay lại.

Một con khư thú cấp D lại ẩn núp ở chỗ này, suýt chút nữa đã khiến đội viên hao tổn. Đây là nhân viên điều tra thất trách (không làm tròn bổn phận), phải lập tức phái người đến tiếp viện!

“Từ ca, tại sao ở nơi này lại có thể xuất hiện khư thú cấp D? Nó lại còn tiếp cận chúng ta gần tới vậy...” Đám người Triệu Nguyên được thờ đóc trong chốc lát, đã tỉnh táo lại, không nhìn được dò hỏi.

Chương 43. Nơi An Toàn Nhất Lại Trở Thành Hồng Tâm Trí Mạng...

Mấy người bọn Hứa Thâm cũng nhìn về phía thanh niên.

Khi Hứa Thâm nghe được là khư thú cấp D, ít nhiều trong lòng hấn cũng nhẹ nhàng thở ra.

May mắn nó chỉ là cấp D...

Nếu là loại khư thú cấp bậc như “Ma ma”, hoặc là cấp cao hơn... Phong chừng hôm nay cả đám xong đời rồi.

Tới lúc này, Hứa Thâm bỗng hồi tưởng lại chuỗi hành động theo bản năng của mình, trong lòng hấn lập tức trào lên cảm giác nghĩ mà sợ và hối hận mãnh liệt, xem ra hấn vẫn chưa đủ khắc chế, nhất định phải tập làm quen với phản ứng “Tri độn” nhiều hơn mới được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hấn có một loại cảm giác kể cả khi hấn không nhìn thấy con khư thú cấp D kia, thì dường như đối phương cũng có tính toán tiếp cận bọn họ ...

“Không biết, có lẽ là khư thú lang thang tạm thời đi ngang qua đây. Nhưng nó có thể tránh thoát quá trình quét hình của dụng cụ dò xét, hơn phân nửa là loại khư thú thiên về ẩn tàng...” Thanh niên vừa báo cáo xong tình huống nơi này về trong cục, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm trả lời.

Sắc mặt đám người Triệu Nguyên cũng trở nên khó coi, bọn họ đã học tập tri thức có liên quan tới khư thú, tự nhiên hiểu những lời thanh niên nói có nghĩa gì. Khư thú có rất nhiều chủng loại khác nhau, có loại nguy trang ẩn tàng, có loại khát máu ham ăn, còn có loại ký sinh... vân vân.

“Từ ca, vậy khảo hạch của chúng ta...”

“Hấn là trong cục sẽ bố trí thêm một lần nữa. Lại nói, đây cũng là chuyện tốt với các cậu, dù sao lần này cũng coi như các cậu đã tích góp được một chút kinh nghiệm, chờ đến khi tham gia khảo hạch lần sau sẽ không lộ ra vẻ khản trương như vậy nữa.” Thanh niên nói.

Ba người Triệu Nguyên nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng không khỏi âm thầm cười khổ.

“Chúng ta cứ tiếp tục chờ ở đây sao? Lưu ca có thể giải quyết con khư thú kia không? Lỡ như nó lại tìm tới nơi này...” Kỳ Thiên Minh sầu lo nói.

Thanh niên nhìn nhìn dụng cụ dò xét trong tay, nói: “Hấn là Lưu ca sẽ dẫn thứ kia đi xa một chút. Nếu hiện giờ chúng ta lên xe, có lẽ động tĩnh sẽ hấp dẫn món đồ chơi kia tới đây. Huống chi nếu chúng ta lái xe đi rồi, Lưu ca biết làm sao bây giờ? Cứ chờ ở đây thêm chút nữa. Mà mọi người cũng không

cần quá mức lo lắng, trong cục đã phái người tới rồi, lấy lộ trình của nơi này, trong vòng 20 phút bọn họ sẽ đến nơi.” Nói đến đây, gã nở nụ cười: “Có lẽ mọi người còn có cơ hội được nhìn thấy khung cảnh săn giết khur thú cấp D nữa, đây chính là cơ hội khó được nha.”

Đáng tiếc, mấy người kia đang trong tình cảnh khẩn trương hiện giờ, lại cười không nổi, chỉ cảm thấy bất an tràn ngập trong lòng.

Mười mấy phút trôi qua.

Bỗng nhiên, sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hình như hắn có cảm giác gì đó, lại ngẩng đầu nhìn qua một góc phía trên hành lang nơi bọn họ đang lần trốn.

Nơi đó, một khuôn mặt tròn nhiên tươi cười vừa lộ đầu ra.

Ánh mắt kia nhìn thấy Hứa Thâm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nọ lập tức lộ ra nụ cười cực kỳ tươi tắn với đôi mắt như vàng trắng non.

“Em tìm thấy mọi người rồi nha, đóa miêu miêu (ú òa hoặc peekaboo)...”

Ngay sau đó, bóng dáng nó rơi xuống góc xuống dưới. Không nói chính xác hơn là nó lao mình xuống dưới!

“Chạy mau!” Hứa Thâm vội vàng nói.

Thanh niên kia sửng sốt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên. Và chỉ trong nháy mắt, con người của gã đã co rút lại thành đầu kim, gã nhanh chóng lặn qua một bên, tránh đi đòn tấn công của khur thú nọ.

Những người khác cũng vội vàng trốn tránh, nhưng một đội viên bên người Triệu Nguyên lại không may mắn như vậy. Vị trí của người này vừa lúc ở giữa cả đám. Dựa theo tình huống trước khi khur thú xuất hiện, thì đây chính là vị trí an toàn nhất trong đám người, nó cũng mang đến cho gã cảm giác an toàn và an ủi tâm lý thật lớn...

Nhưng lúc này, nó lại trở thành hồng tâm trí mạng!

Chỉ nghe “Bành” một tiếng, tứ chi như lưỡi hái kia hạ xuống, hai bàn tay của cô bé khur thú trực tiếp cắt mở thân thể vị đội

viên kia ra, nhát chém mượt mà vô cùng. Chỉ một màn này thôi cũng có thể nhìn ra đôi lưỡi hái kia sắc bén đến mức nào.

Máu tươi, nội tạng... tất cả đều bắn tung tóe, rơi rụng đầy đất.

Cô bé nọ nâng đầu mình lên khỏi khoang bụng của vị đội viên kia, trên mặt dính đầy máu tươi, trong miệng còn cắn một đoạn ruột non, lại nở nụ cười khanh khách, đôi mắt lập tức nhìn về phía Hứa Thâm trong đám người.

Đáy lòng Hứa Thâm phát lạnh, hắn cũng không quay đầu lại, lập tức xoay người bỏ chạy.

“A!”

“Chạy mau!”

Mấy người khác cũng bị dọa cho sợ hãi, quá khủng bố, sinh tử chỉ gần trong gang tấc.

Lúc trước Hạ Tĩnh Tương vẫn một mực khát khao được trông thấy khur thú, nhưng ở giờ khắc này, đầu óc cô đã rơi thẳng vào khoảng không, trống rỗng, chỉ có duy nhất một ý niệm đang không ngừng rít gào trong đầu: Chạy mau, chạy mau! !

Tất cả mọi người đều chạy trốn, Từ ca cũng không ngoại lệ.

Gã không thể ngăn cản được công kích của khur thú cấp D, nếu còn mang theo mấy người mới chẳng khác gì tặng món ăn cho nó.

Chương 44. Là Bởi Vì Nó Nhìn Thấy Hắc... Mỹ Vị Nhất Sao?

Thậm chí, ở giờ khắc này, trong đầu gã còn hiện lên một suy nghĩ “May mắn”.

May mắn vì bên người gã có mấy người mới này... Tuy hắc không thể chạy nhanh hơn khur thú cấp D, nhưng tuyệt đối có thể chạy nhanh hơn bọn họ...

Chỉ cần chống cự được đến lúc tiếp viện trong cục đến...

Gã nhằm thẳng về phía chiếc xe. Trong đội bọn họ cũng còn có Kỳ Thiên Minh cũng đang bỏ chạy về phía chiếc xe.

Mà Hạ Tĩnh Tương và đám người Triệu Nguyên, lại giống như con kiến đang hoảng sợ cuống cuống không phân rõ phương hướng, chạy theo một con đường khác, cắm đầu cắm cổ, im lặng tiến lên.

Chạy...

Hai chân Hứa Thâm phát lực, hắc lập tức tưởng tượng thấy mỹ thực của “Ma ma” đang quấn quanh hai chân mình, dưới tình trạng hắc liên tiếp ngửi được mùi máu tươi kích thích, bỗng dưng loại cảm giác khi hắc đang sống cùng “Ma ma” lại hiện lên.

Và dưới hoàn cảnh này, khả năng tưởng tượng của hắc tiến vào trạng thái cực nhanh.

Rất nhanh, hai chân đã xuất hiện cảm giác cực nóng, Hứa Thâm bất chấp che giấu, lập tức chạy nhanh về phía trước.

Cuồng phong gào thét lao vút qua mặt hắc, chưa bao giờ Hứa Thâm chạy trốn nhanh như vậy, thậm chí lúc này, trong lòng hắc còn có một loại cảm giác vui sướng.

Nhưng ngay khoảng khắc đó, một luồng hàn ý đánh úp lại sau lưng, khiến cho Hứa Thâm không tự chủ được, phải quay đầu nhìn lại.

Trước mắt hắc xuất hiện hình ảnh cô bé kia đang cấp tốc đi động lao đến, trên mặt vẫn nở nụ cười tham lam.

Vì sao mục tiêu của nó lại là hấn... trong lòng Hứa Thâm trầm xuống, là bởi vì nó nhìn thấy hấn... Mỹ vị nhất sao?

Sru!

Hứa Thâm vẫn đang chạy thẳng về phía trước, liên tục chạy trốn nhưng bỗng nhiên hấn lại phát hiện, tốc độ của mình còn nhanh hơn cô bé kia một chút, khoảng cách song phương không hề bị thu hẹp lại, mà từng bước còn đang kéo giãn ra.

Mình nhanh hơn! Trong lòng Hứa Thâm trở nên phấn chấn, nhưng ngay sau đó sắc mặt hấn lại tái nhợt, bởi vì trước mặt hấn là ngõ cụt.

Có thể nhảy qua hay không... Hứa Thâm nhìn vách tường kia, đáy lòng có chút do dự, dù sao hấn cũng chưa từng thử qua.

Nhưng lúc này hấn lại không có sự lựa chọn.

Hứa Thâm cũng không kịp tự hỏi, đã một sức lực gia tốc rồi xông lên nhảy qua.

Bành, thân thể hấn lại nhảy cao năm mét, độ cao của cú nhảy này gấp ruồi vách tường kia. Hấn nhảy qua rồi.

Nhưng khi rơi xuống đất, hấn lại không thu được lực, khiến cả người quay cuồng ngã xuống, bàn chân bị ma sát va chạm, đã xuất hiện một chút máu tươi.

Chờ đến khi Hứa Thâm vội vàng bò lên, bỗng nhiên hấn lại nghe được một đợt tiếng gào thét truyền đến. Cô bé kia đã leo lên lên vách tường, đang lao vọt tới.

Con người Hứa Thâm co rút lại. Ở giờ khắc này, tựa như “Nước canh” từ trong cơ thể đã vung vãi lên mắt hấn, cảm giác nóng bỏng như muốn bốc cháy, khiến cho động tác của cô bé kia bỗng trở nên thật chậm chạp trong mắt hấn.

Hứa Thâm không kịp né tránh, trong đầu có chút trống rỗng. Nói gì thì nói, hấn vẫn chưa được huấn luyện đối chiến.

Ngay trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc ấy, trong đầu hấn chỉ có duy nhất một ý niệm. Ngăn cản!

Hấn theo bản năng tụ tập lực trên hai tay, chộp tới chỗ khuỷu tay phía trên hai cánh tay mang theo lưỡi hái của cô bé kia, nơi đó sẽ không va chạm vào lưỡi dao sắc bén.

“Bành” một tiếng, ngay sau đó, hấn thật sự bắt được.

Mà cẳng tay mang theo liềm đao nọ cũng đâm nghiêng qua phần eo của hấn, cắm thẳng xuống mặt đất. Thân thể cô bé ép lên người Hứa Thâm, vẻ mặt mang theo niềm yêu thích khác thường, không ngừng ghé sát vào.

Đừng tới đây, đừng tới đây...

Đừng tới đây! !

Đại não Hứa Thâm phát run, hấn đâm mạnh một quyền ra, thẳng vào giữa bộ mặt cô bé nọ.

Tốc độ của một quyền này đã vượt qua khả năng phản ứng của cô bé nọ, khiến cô thoáng sửng sốt một chút. Bộ mặt bị đập trúng, chỉ trong nháy mắt thân thể cô bé đã bay ngược ra ngoài.

Hứa Thâm bò dậy từ trên mặt đất, nhìn thấy cô bé ngã xuống bên ngoài cũng vừa bò lên, nhưng giờ phút này, hai má thật đáng yêu thuần túy của đối phương đã bị nắm tay của hấn đâm lõm xuống, tựa như một mảnh vải bị xé toạc ra, khiến khuôn mặt vốn nguyên vẹn của đối phương cũng trở nên vụn vỡ.

“Chi! !”

Cô bé phát ra tiếng thét chói tai đầy phần nộ cùng loại với loài côn trùng, nửa người dưới đồng thời phát lực, bắn vọt tới.

Hứa Thâm kinh hãi, vội vàng rút kiếm ra chống đỡ.

Tuy bọn họ tiến đến nơi này để quan sát, nhưng đều được mang theo trang bị dùng cho huấn luyện như kiếm sắt, để phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn.

Mà trước mắt, chính là tình huống ngoài ý muốn gay go nhất.

Ngăn lại!

Hứa Thâm nghĩ tới tư thế cầm kiếm mình đã quan sát được từ trong quá trình huấn luyện chiến đấu của những người khác trong mấy ngày qua, sau đó nhanh chóng đặt ngang kiếm ở trước ngực.

“Bành” một tiếng, phần lưỡi hái trên cánh tay cô bé đã chém tới.

Kiểm phong rung mạnh, Hứa Thâm cảm giác thân thể hắn vừa bị một luồng lực lượng cực lớn quét ngang qua, những ngón tay rung động không ngừng, có lẽ là tư thế chống đỡ phát lực không đúng, khiến cho luồng lực lượng cực lớn kia đánh sâu xuống... Tới cuối cùng, hắn cũng không thể nắm chặt kiếm sắt được nữa.

Kiểm sắt văng ra, rơi xuống vị trí cách nơi hắn đứng tới mười mét.

Chương 45. Hóa Ra Đại Ca Ca Mới Là Tên Quái Vật Kia...

Thân thể Hứa Thâm liên tiếp lui về phía sau vài bước. Hắn nhìn thanh kiếm sắt văng ra, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hắn biết, bản thân quá khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, ngay cả cầm kiếm cũng chưa thể nắm ổn.

Nếu là “Ma ma”...

Hứa Thâm nhìn cô bé đang nằm sấp xuống đất chuẩn bị lại tiến công trước mắt, lại run sợ, trong đầu hắn không khỏi nghĩ đến hình ảnh lúc “Ma ma” săn bắn “Thức ăn”.

Sạch sẽ lưu loát, đơn giản trí mạng.

Khi “Ma ma” vẫn còn, lúc nói chuyện phiếm, người đã dạy hắn, muốn thái rau cần phải thái từ vị trí mềm mại nhất...

Chỉ nháy mắt vô số hình ảnh lập tức chồng chất nhau xuất hiện trong đầu hắn.

Mà cùng lúc đó, đòn tấn công của cô bé nọ cũng bắn ra trong nháy mắt.

Con người Hứa Thâm hóa thành hư vô, tựa như thời gian đã chảy chậm lại ngay trong khoảnh khắc, làm hắn có thể thấy rõ động tác của cô bé, thậm chí là hơi thở toát ra từ khuôn miệng ấy.

Bỗng nhiên thân thể Hứa Thâm nằm sấp xuống đất, khung xương cả người ca ca rung động, bàn chân và bàn tay dùng một loại tư thế quái dị kéo giãn ra, vừa giống con cóc, lại giống con nhện.

Dưới loại cảm giác tử vong mãnh liệt kích thích, vốn dĩ lúc ban đầu, hắn còn đang tưởng tượng tới hình ảnh mình ngồi trên bàn hưởng dụng mỹ thực của “Ma ma”, thì hiện giờ, ngay cả bản thân hắn cũng chưa chú ý tới, chẳng biết từ khi nào, suy nghĩ của hắn đã thay đổi, hắn đã tưởng tượng bản thân mình biến thành “Ma ma” rồi.

Nguyên liệu nấu ăn mỹ vị dừng lại ở trong thân thể, rồi bao phủ trên đầu ngón tay.

Bành!

Bỗng nhiên thân thể Hứa Thâm xông thẳng về phía trước, tựa như tư thế nhảy lên của con thỏ, va chạm cùng cô bé kia.

Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm vào nhau, tầm mắt hắn ngưng tụ lại, bỗng nhiên thân thể lắc lư với biên độ rất nhỏ, dùng khoảng cách chênh lệch đúng một ly, để tránh thoát lưỡi hái sắc bén trên cánh tay cô bé.

Mà thân thể hắn cũng tiến sát lại gần lồng ngực cô bé.

“Ma ma” từng nói, nơi đó cũng là khu vực mỹ vị nhất.

Bàn tay Hứa Thâm mang theo lực lượng thật lớn, năm ngón tay tựa như móng vuốt, được lực lượng mạnh mẽ của bản thân thúc đẩy, lại thêm luồng khí lực bao trùm trên đầu ngón tay, khiến cho một đòn của hắn xé rách lớp váy áo bên ngoài lồng ngực cô bé nọ trong nháy mắt, lập tức chọc thẳng vào trái tim nóng ấm bên trong.

Âm ướt, nóng bỏng, mềm mại.

Chỉ một nháy mắt Hứa Thâm đã rút ra. Hắn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô bé nọ, cũng thấy thân thể thú kia lui về phía sau. Cùng lúc đó, hắn dùng một cước đá văng thân thể cô bé ấy ra ngoài.

Thân thể cô bé kia bay ngược ra ngoài, ngã nhào xuống vị trí cách nơi đó bảy tám mét, máu tươi như sương mù màu đen, chảy ra từ lồng ngực, lớp váy áo trắng nõn bên ngoài lập tức bị nhuộm đen.

Hứa Thâm ngây ngốc sững sốt một chút, lát sau mới phục hồi lại tinh thần. Nhưng phục hồi tinh thần rồi hắn vẫn ngơ ngác nhìn đôi tay mình, trong lòng có chút không sao tin nổi.

... Đơn giản như vậy?

Hóa ra những gì “Ma ma” nói đều là sự thật...

Hứa Thâm lại nhìn về phía cô bé kia.

Chỉ thấy cô bé nọ đang run rẩy bò dậy từ trên mặt đất, trên mặt mang theo nụ cười thảm: “Ra là vậy... Hóa ra đại ca ca mới là tên quái vật kia...”

Thân thể cô bé lay động một chút, lại ngã xuống, lần này hoàn toàn không thể động dậy được nữa, thi thể nằm lặng lẽ, chỉ có một đống lớn máu tươi màu đen vẫn đang rỉ ra bên ngoài, nhuộm đen mặt đất.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi đổi, hắn nhìn nhìn cô bé tựa như chết đi, lại nhìn nhìn “Mỹ thực” trong tay.

Loại mỹ thực này khá tương tự với những món mà “Ma ma” từng chuẩn bị cho hắn, kể cả mùi cũng rất quen thuộc.

Hắn không khỏi nghĩ đến tin tức đã được biết từ bên trong huấn luyện doanh, cách tăng cường khứu lực, ngoại trừ Tịnh Khư Tề...

Hứa Thâm biết, hắn cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu bị những người khác nhìn thấy cảnh hắn chém giết khư thú cấp D, phỏng chừng rất nhanh thôi hắn sẽ bị phái đến tiền tuyến.

...

...

15 phút sau.

Tại vách tường sau nơi giao chiến, có bốn bóng dáng nhanh chóng xẹt qua, rồi đột nhiên một người phía trước vội vàng dừng lại, khuôn mặt gã mang theo vẻ không sao tin nổi, kinh ngạc nhìn chăm chú vào khu đất trống kia.

Lúc này ở chung quanh khu đất trống nọ vừa bản lại vừa loạn, ngay cả Đạo Mạnh tác cũng không có một sợi nào. Tình huống ấy có nghĩa là ngay cả vụ dân cũng không đến quét dọn ở nơi này.

Mà bên cạnh đống rác rưởi bị những cơn gió xoắn tới, chống thành đống kia, thi thể cô bé đang lặng lẽ nằm bên trong đó,

máu tươi màu đen đã nhuộm kín khu vực hai ba mét xung quanh người.

“Nó... Đã chết?” Bốn người nọ cực kỳ khiếp sợ, đều đưa mắt nhìn nhau.

Đây chính là khur thú cấp D đó, bọn họ mới mất dấu nó một lát thôi, vậy mà nó lại chết rồi?

Chẳng lẽ nó gặp phải đội trăm khur chính thức?

Chương 46. Nhất Kích Tất Sát!!!

Bốn người nhanh chóng đi tới gần, bọn họ lo lắng cô bé kia đang giả chết, bởi vậy tiến tới gần cực kỳ chậm rãi, cẩn thận.

Một người cầm đầu sử dụng binh khí là trường thương, gã đi tới, đẩy thân thể cô bé ra, lập tức nhìn thấy, vết thương trí mệnh đến từ vị trí trái tim nơi lồng ngực, ở đó có lỗ thủng khá lớn.

“Là một kích tất sát...” Mấy người đều thấy rõ, rồi đều nhẹ nhàng hít vào một hơi thật sâu, có cảm giác lông tơ cả người đều dựng thẳng lên.

Chẳng lẽ con khur thú này đã gặp phải một vị trăm khur giả cấp đội trưởng rồi?

Vậy thì nó quá xui xẻo ...

Nhưng mà, ai bảo nó ham chơi, lén lút trốn ra tận ngoài này chứ?

Một cô bé nên ngoan ngoãn nghe lời ở nhà đợi mới đúng nha...

Mấy người này liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn nhìn bốn phía, mới phát hiện xung quanh không hề có dấu vết chiến đấu quá kịch liệt, hơn nữa vết thương trí mạng khiến khur thú nọ chết đi chính là một đòn xỏ xuyên qua ngực.

Thật hiển nhiên, đây là một hồi chiến đấu với lực lượng chênh lệch rất xa.

“Chết tiệt, chúng ta trở về lại không dễ bàn giao đây.” Một thanh niên có chút tức giận, dùng chân dẫm nát đầu cô bé, di

qua đi lại một hồi: “Vì sao mày lại không nghe lời như vậy? Không nghe lời như vậy, không nên chạy loạn khắp nơi chứ?”

Người bên cạnh chẳng hề ngăn lại, một người khác lại nhủ mày nói: “Hắn là nó vừa vặn gặp được tay đội trưởng trong nhóm đội viên chính thức của cục Khư Bí kia, sau đó bị đối phương xử lý rồi?”

“Kỳ quái, nếu là đội trưởng nọ làm, vì sao bọn họ lại phải tản ra chứ? Chẳng lẽ đám người đó cũng gặp được một con khư khác càng đáng sợ hơn?” Tên còn lại nghi hoặc nói.

“Không biết, chúng ta cứ mang thi thể của nó về, lại nói sau. Lúc trở về, để cho người trong hội qua điều tra một chút xem rút cuộc là ai đã chấp hành nhiệm vụ trăm khư tại khu vực này. Lúc ấy, chúng ta sẽ biết chuyện gì đã xảy ra thôi.” Người đàn ông trung niên cầm đầu nói.

Gã nắm bả vai cô bé, nhắc nó lên rồi đưa mắt nhìn tên còn lại: “Hỗ trợ nâng một chút.”

“Vì sao tôi lại phải nâng chân của nó chứ...” Tên còn lại than thở, nhưng vẫn ngoan ngoãn qua hỗ trợ.

...

...

Hứa Thâm từ sườn một con đường khác, đi dọc theo đoạn đường ray đan xen chằng chịt trên mặt đất, về tới khu vực phụ cận lầu nhỏ mà lúc trước bọn họ vừa tổ chức săn bắn con khư thú cấp E kia.

Những chiếc tàu hỏa màu xanh chạy vù vù qua ven đường, bên trên chở đầy những vụ dân đang đi làm. Trên đường, còn có thể nhìn thấy một vài vụ dân lần theo Đạo Mạnh tác đi lại trên đường, lướt sát qua bên cạnh Hứa Thâm.

Vụ dân là lao động thuộc tầng dưới chót của thành Bạch Nghĩ, bọn họ không thể nhìn thấy, cho nên cũng không thể đảm nhiệm những loại công tác lương cao khác, chỉ có thể làm những chuyện đơn giản nhất cũng là mệt nhất.

Và bình thường vụ dân còn có thể bị gọi là “Lao súc” (kết hợp giữa hai từ lao động và súc vật).

Hứa Thâm nhìn những vụ dân không có mắt này, bỗng nhiên lại nghĩ tới bản thân mình trước khi “Thấy”. Hắn cũng giống như bọn họ, phải lần theo Đạo Manh tác thăm dò, tiến tới nơi làm việc.

Có lẽ khi ấy, bên người hắn cũng có trăm khur giả từng lướt qua, thậm chí trong tay bọn họ còn cầm theo xác chết của khur thú dữ tợn...

“Có lẽ không nhìn thấy, cũng không phải chuyện xấu...”
Trong lòng Hứa Thâm thầm nghĩ.

Ngay khi Hứa Thâm quay trở lại phụ cận tòa lầu nhỏ kia, hắn không trực tiếp đi tới, làm như vậy có vẻ rất rêu rao, một khi bị người ta biết được cô bé ấy đã tử vong, như vậy hành vi “Nghênh ngang” của hắn chẳng khác nào không đánh đã khai.

Nghĩ vậy cho nên Hứa Thâm lập tức trốn trong bóng tối của một gian lầu nhỏ khác, yên tĩnh quan sát và chờ đợi, đương nhiên, trên người lộ ra dáng vẻ cực kỳ khiếp đảm.

Hơn mười phút sau, bất chợt có hai luồng âm thanh vù vù lao nhanh đến.

Hai chiếc xe vũ trang màu đen xông vào tòa lầu nhỏ phía trước, từ trong xe có năm người nhảy xuống, đang hướng ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh.

“Ở bên cạnh.”

Mà lúc này, bên trong một tòa lầu nhỏ khác có bóng dáng đi ra, đúng là Lưu Phong lúc trước đã dẫn dắt cô bé rời đi.

Nhìn qua gã có chút chật vật, trên cánh tay còn có một miệng vết thương cực sâu. Hứa Thâm liếc mắt một cái nhận ra, là vết thương do lưỡi hái trên tay cô bé kia chém xuống.

Rất nhanh, năm người ấy đã hoàn thành giao tiếp tin tức cùng Lưu Phong. Lúc này, thanh niên tên “Tù ca” kia cũng xuất hiện ở phía xa xa, bên người gã còn có Kỳ Thiên Minh.

“Những người khác đâu?” Lưu Phong chỉ nhìn thấy hai người bọn họ, sắc mặt khế biến.

Lúc trước khi cả nhóm phân tán, gã chịu trách nhiệm dẫn dắt con khur thú cấp D kia rời đi, bản thân suýt chút nữa đã bị nó

đuổi theo giết chết, cũng may ở thời điểm nguy cơ, có người đi tới làm con khur kia sợ quá chạy mất.

Nếu sau khi con khur kia chạy trốn, nó lại chuyển hướng qua đuổi giết những người khác, phỏng chừng kết cục chính là đoàn diệt...

Chương 47. Hội Truy Quang!

“Con khur kia đã trở lại, chúng tôi cũng bỏ chạy tứ tán.” Về mặt Từ ca vẫn còn mang theo sợ hãi.

Gã nhìn thấy cánh tay Lưu Phong, biết đối phương dẫn khur thú kia rời đi cũng rơi vào tình trạng lạnh ít dữ nhiều, dù sao nó cũng là khur thú cấp D. Tuy thực lực của Lưu ca rất mạnh, nhưng một mình đối chiến vẫn quá mức hung hiểm.

Về mặt Kỳ Thiên Minh vẫn còn nguyên nỗi sợ hãi, gã không nói điều gì.

Sắc mặt Lưu Phong âm trầm, nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, dù là cặn cũng phải trông thấy, làm như vậy mới có thể xác nhận bọn họ đã tử vong được.”

Từ ca gật gật đầu.

Hứa Thâm nghe lời mấy người bọn họ nói, cũng không tiếp tục che giấu nữa, lập tức rời khỏi tòa lầu nhỏ kia.

Hắn biết ngoại trừ tên quỷ xui xẻo đứng ở vị trí trung tâm đã chết ngay từ ban đầu kia, hẳn là những người khác đều không có việc gì.

Dù sao mục tiêu đệ nhất của cô bé ấy cũng là hắn.

“Người mới!”

Lưu Phong nhìn thấy Hứa Thâm, hơi ngơ ngác một chút, nhưng ngay lập tức đã nhẹ nhàng thở ra. Gã không có ấn tượng với cái tên Hứa Thâm, nhưng lại biết hắn chính là người mới đặc thù kia, trong cục có người đang chú ý và vô cùng chờ mong vào hắn.

Với gã, đối phương không chết coi như là một chuyện may mắn, ít nhất gã sẽ không bị phê bình.

“Cậu lại không có việc gì? Chẳng lẽ cậu vẫn một mực trốn ở chỗ này sao?” Từ ca nhìn thấy Hứa Thâm, cũng nhẹ nhàng thở ra, ý tưởng trong đầu gã cũng giống như Lưu Phong.

Hứa Thâm không quên dáng vẻ một mình chạy trốn của đôi phương lúc trước, nhưng đối mặt với cô bé khủng bố kia, hẳn cũng có thể hiểu được hành vi của đôi phương, bởi vậy chỉ lắc đầu nói:

“Lúc trước tôi chạy loạn, đã chạy trốn khá xa nơi này, tìm một địa phương núp vào, nhưng nghĩ đến lúc trước Từ ca có nói tiếp viện trong cục sẽ đến rất nhanh. Tôi thậm chí tính toán thời gian, cảm thấy hẳn là không sai biệt lắm, nên mới gấp gấp trở về.”

“Lá gan của cậu lớn thật đó. Vẫn còn dám trở về.” Từ ca không khỏi cười cười.

Lưu Phong liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khẽ gật đầu.

Lại nói, ở lần đầu đối mặt với khur lại gặp phải một sự kiện cấp D, nhưng còn có thể sống sót, ngoại trừ vận khí tốt, biểu hiện của hắn cũng không sai.

Nếu hắn kích động chạy loạn hoặc kêu to, chắc chắn đã chết từ sớm rồi, thậm chí ngay giai đoạn đầu tiên khi chạm mặt đã bị khur dọa sợ tới mức không thể nhúc nhích, sẽ chết càng nhanh hơn.

Năm người tới tiếp viện không quá để ý tới đám người Hứa Thâm, một người trong đó nói: “Lão Lưu, anh nói xem, đám người vừa xuất hiện đã làm con khur kia chạy trốn là ai?”

“Là đám người của hội Truy Quang.” Sắc mặt Lưu Phong lập tức trở nên âm trầm, nói: “Tại vì bọn họ đuổi giết con khur này, nên nó mới bỏ trốn đến đây, cũng không phải trong cục điều tra sai lầm.”

“Hoá ra là đám người ấy...” Về mặt năm người kia khẽ nhúc nhích, hiển nhiên bọn họ đều biết đôi phương tồn tại, lúc này chỉ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, năm người đã hợp tác cùng đám người Lưu Phong, bắt đầu dò xét khắp khu vực xung quanh, tìm khur cũng là tìm người.

Hạ Tĩnh Tương, cùng với đám Triệu Nguyên đang trốn tại góc tối của một tòa lầu nhỏ khác, đều bị tìm ra.

“Xem ra con khur kia đã bị bọn họ giải quyết rồi...”

Năm người tiếp viện cùng đám người Lưu Phong, Hứa Thâm đứng ở bên dưới một bức tường, nhìn một đồng máu tươi màu đen đã khô cạn bên dưới mặt đất.

Vết máu này đã biến thành màu xám, gần như sắp biến mất trong hiện thực.

Nhưng không có thi thể... Hứa Thâm có chút giật mình nhìn qua nơi này.

Hiển nhiên, hẳn là thi thể của cô bé nọ đã bị hội Truy Quang trong miệng mấy người Lưu Quang kia thu đi rồi.

Hứa Thâm không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn vì hắn rời đi đúng lúc, nếu không để đám người kia bắt được quả tang, sẽ không biết giải thích như thế nào.

“Nhanh như vậy đã giải quyết xong một con khur thú cấp D, thực lực của bọn người kia càng ngày càng hùng hậu...” Vị dẫn đầu trong năm người tới tiếp viện khẽ thở dài, tựa như đang rất sầu lo.

“Hơn nữa còn không phát sinh chiến đấu quá kịch liệt.” Lưu Phong bình tĩnh nói.

“Lưu ca, hội Truy Quang mà mọi người đang nói là cái gì?” Hạ Tĩnh Tương không khỏi mở miệng hỏi.

Hứa Thâm vênh tai, trong lòng âm thầm bấm like cho Hạ tỷ.

“Bọn họ cũng có trăm khur giả, nhưng khác với chúng ta, chúng ta là chính thống, bọn họ là tư nhân. Chúng ta cần giải quyết tất cả những con khur xuất hiện khắp nơi trong thành, mà bọn họ chỉ giải quyết mục tiêu của chính mình thôi.”

Lưu Phong hừ lạnh nói: “Về sau nếu mấy người có cơ hội gặp được bọn họ, nhớ không cần khách khí, nhưng cũng đừng chủ động trêu chọc. Nói như vậy, bọn họ sẽ không muốn đối nghịch cùng chúng ta.”

“Lại còn có tổ chức tư nhân?” Không chỉ Hứa Thâm cả những người khác cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hạ Tĩnh Tương còn muốn hỏi tiếp nhưng Lưu Phong lại không có ý tứ nhiều lời, kiểm tra xong chung quanh tình huống sau, khiến cho Từ ca mang năm người rời khỏi.

Chương 48. May Mắn, Lần Này Là ‘Ma Ma’ Bảo Vệ Mình

Về phần khảo hạch của đám người Triệu Nguyên, vẫn được giữ lại cho đến lần sau. Đến lúc đó, sẽ có một vị huấn luyện viên, theo chân bọn họ đi săn giết.

Bình thường, khảo hạch của người mới đều là ba người một tổ phối hợp, săn giết khur thú cấp E. Đây là trình độ chiến lực đạt tiêu chuẩn của đội viên chính thức, trừ phi bọn họ gặp phải một vài loại khur thú cấp E đặc biệt, tương đối hung hiểm, còn những loại khur thú cấp E khác ba người đều có thể giải quyết được.

Toàn bộ hành trình Hứa Thâm cũng cùng đi với bọn họ, sau khi xác nhận được bản thân không có lưu lại bất cứ manh mối nào ở hiện trường, hắn cũng nhẹ nhàng thở ra.

...

...

Lúc cả đám quay về cục Khur Bí, mấy người mới đều bị đuổi về sân huấn luyện.

Huấn luyện viên đầu trọc nhìn thấy mọi người quay về, ánh mắt nhìn lướt qua trên người Triệu Nguyên, sắc mặt hơi trầm xuống: “Thất bại rồi, còn chết một người?”

Lời này vừa nói ra, những người khác ở chung quanh sân huấn luyện, đều không khỏi nhìn tới, sắc mặt hơi đổi.

Triệu Nguyên đã sớm trải qua tính cách thẳng thừng của huấn luyện viên đầu trọc, lập tức nói lại tình huống cho ông ấy một lần. Sau khi huấn luyện viên đầu trọc biết được lần này bọn họ gặp phải khur thú cấp D, ông ấy cũng không khỏi nhú mày.

“Nói như vậy, chỉ chết một người coi như là may mắn.” Huấn luyện viên đầu trọc liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi vẫy vẫy

tay: “Đều trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần tham gia huấn luyện.”

“Vâng.” Triệu Nguyên cũng chẳng còn tâm trạng nào để tiếp tục ở lại đây nữa.

“Chúng tôi không làm cái gì hết. Tôi còn có thể tiếp tục.” Hạ Tĩnh Tương không định cứ như vậy trở về nghỉ ngơi. Hôm nay cô đã được chứng kiến khứ thú, lúc ấy mới hiểu được cái gọi là năm tháng cường chế huấn luyện kia, là chuyện buồn cười tới cỡ nào. Những gì bọn họ học được còn lâu mới đủ.

“Tùy cô.” Huấn luyện viên đầu trọc bỏ lại một câu, rồi không tiếp tục để ý tới bọn họ nữa.

Trừ Hạ Tĩnh Tương ở lại, những người khác đều rời đi.

Hứa Thâm cũng trở lại ký túc xá của mình.

Hiện giờ hắn đã thuần thục nắm giữ khứ lực, có tiếp tục ở lại sân huấn luyện cũng không có ý nghĩa, ngược lại hắn còn phải tiếp tục nguy trang thêm, còn không bằng trở lại ký túc xá của mình luyện điều khiển thân thể.

Lúc trước khi hắn giao thủ cùng cô bé kia, Hứa Thâm đã phát hiện, tuy ở trạng thái bùng nổ toàn lực thì lực lượng và tốc độ của hắn đều thoáng trội hơn đối phương một chút, nhưng lúc chiến đấu lại rơi xuống thế hạ phong.

Kinh nghiệm chiến đấu, phản ứng... tất cả những thứ đó, hắn đều cực kỳ khiếm khuyết.

Ngay khi gặp phải địch nhân, đại não sẽ rơi vào trạng thái suy nghĩ hỗn loạn. Đây chính là điểm cực kỳ trí mạng của hắn.

“May mắn, lần này là ‘Ma ma’ bảo vệ mình...” Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn sờ sờ phần bụng của mình, chuẩn bị chờ đến ngày mai sẽ nhờ huấn luyện viên dạy mình Trảm Khư Kiếm Thuật.

...

Vào đêm, Hứa Thâm lại mơ thấy mình về trong nhà.

“Ma ma” đang ở trước mặt hắn, vẻ mặt đau thương nhìn chăm chăm vào hắn.

Ở phía sau “Ma ma” là năm đội viên trăm khu đã chém giết ‘ma ma’ kia, bóng dáng của bọn họ khá mơ hồ, tựa như năm cây cột đứng vững trong bóng đêm, lại giống năm tên đao phủ hờ hững lạnh như băng.

“Ma ma không ở bên cạnh con, con nhớ phải chú ý chăm lo cho chính mình, không cần biết sau này sẽ phát sinh cái gì, con nhất định phải sống sót, biết không...” âm thanh đau thương kém theo lo lắng vang vọng khắp nơi, dường như “Ma ma” có vẻ cực kỳ lưu luyến, không nỡ bỏ lại...

Trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại mùi vị khó hiểu.

“Nhất định phải chú tâm tới chuyện ăn cơm, và sống sót thật tốt...” Ma ma vẫn đang nhắc nhở.

Rồi đột nhiên, một mảnh kiếm quang lạnh như băng xẹt qua, cái đầu ấy rơi xuống, lăn đến bên chân Hứa Thâm, đôi môi còn đang đóng mở: “Nhất định phải ăn đủ ba bữa cơm mỗi ngày, ăn đủ cơm nha...”

“Con sẽ, ma ma...” Hứa Thâm nói nhỏ, tựa như đang muốn trấn an ma ma.

...

Ánh sáng chiếu rọi xuống. Đã tới bình minh.

Hứa Thâm tỉnh lại, đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức, sắp đến bảy giờ rồi.

Hắn nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, đi vào sân huấn luyện tập hợp.

Mỗi ngày huấn luyện đều lặp đi lặp lại theo quy trình, hôm nay cũng như thường ngày, không có biến hóa gì đặc biệt, đám người mới thuộc mỗi một giai đoạn khác nhau, đều tự tiến hành giai đoạn huấn luyện riêng biệt.

“Huấn luyện viên, tôi muốn học kiếm thuật.” Hứa Thâm đợi cho đến lúc tự do huấn luyện thời gian, lập tức đi lại bên người huấn luyện viên đầu trọc.

“Kiếm thuật ư?” Huấn luyện viên đầu trọc nhìn Hứa Thâm, cho rằng hôm qua, sau lần đầu tiên hắn đi quan sát khung cảnh chiến đấu cùng khu thú, cũng là lần “Nhìn thấy khu” đầu tiên trong cuộc đời, mà lại gặp được tình huống khu thú cấp D tập

kích... nên ít nhiều trong lòng cũng có chút nôn nóng kích động rồi.

Kể cũng đúng thôi, có thể sống sót, thực là may mắn...

Chương 49. Công – Phòng – Giải

“Cậu đã luyện điều khiển khur lực như thế nào rồi? Ngày hôm qua tôi có nghe Hạ Tĩnh Tương nói, cậu bị khur thú cấp D kia đuổi theo, lại chạy rất nhanh, là thời khắc nguy cơ đã rút khur lực vào hai chân sao?” Huấn luyện viên đầu trọc nói.

Trong lòng Hứa Thâm thầm rùng mình, đúng là hẳn không nghĩ tới, ở thời khắc nguy cấp như vậy mà Hạ Tĩnh Tương còn có thể lưu ý đến chuyện này.

“Ừm, lúc ấy đại não nóng lên, tôi cũng không biết làm như thế nào nhanh chóng bỏ chạy rồi.” Hứa Thâm nói.

Huấn luyện viên đầu trọc cười khẽ: “Đây là chuyện tốt, người bình thường bị dọa sẽ ngốc luôn, chỉ biết ngẩn người vậy mà cậu còn có sức chạy nhanh được, nghĩa là phản ứng của thân thể cậu khi đối mặt với kích thích, vượt trội hơn người bình thường. Đặc điểm này là cực kỳ tốt với nhân viên tác chiến chúng ta.” Ông ấy nói đến đây đã đứng dậy: “Tuy hiện giờ cho cậu học kiếm thuật vẫn có chút sớm, nhưng khi cậu luyện kiếm cũng có thể thử điều khiển khur lực, luyện song song cả hai cũng tốt.”

Như vậy tốc độ “Xuất hàng” sẽ nhanh hơn ... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

“Kỳ thật Kiếm Pháp Trảm Khur không khó, mấu chốt là thuần thực.” Huấn luyện viên đầu trọc cầm lấy một thanh kiếm sắt, tùy ý múa may rồi nói: “Chúng ta sử dụng kiếm chiến đấu, cần chú ý chủ yếu là ba điểm, phân biệt là công, phòng, giải! Cậu xem, mỗi ngày bọn họ đều luyện tập dùng kiếm bổ chém, lặp đi lặp lại huấn luyện như vậy, chính là luyện cường công!”

“Không cần quá nhiều những chiêu thức khác, chỉ cần biết phải làm như thế nào mới có thể phát huy ra lực lượng của bản thân, sau đó dùng tư thế mình thuần thực nhất, nhanh nhất bộc phát ra ngoài. Đó chính là công!”

“Khi trăm khu cũng không nên chú trọng tới vẻ ngoài, chiêu thức càng đơn giản càng tốt. Bình thường, thứ đơn giản càng dễ khiến chúng ta phát huy lực lượng hơn!”

Vừa nói, ông ấy vừa múa may kiếm sắt đi vài đường, chỉ nghe âm thanh ầm ầm rung động vang lên, dường như không khí cũng bị kiếm chiêu này cắt ra.

“Tuy khu lực trong cơ thể cậu rất dồi dào, hoàn toàn có thể diễn luyện trọn bộ kiếm pháp mà không gặp chút khó khăn nào, nhưng mấu chốt là ở chỗ khiến thân thể quen thuộc với nó.” Huấn luyện viên đầu trọc nói: “Kiếm chiêu này đã bao hàm ba chiêu thức mấu chốt là công, phòng, giải ở bên trong rồi. Ví dụ như công kích có đâm thẳng, chém nghiêng, xỏ xuyên, bổ chém vân vân... Phải biết rằng khi chiến đấu, chúng ta có thể gặp được các loại tình huống khác nhau, khu thứ cũng sẽ từ các góc độ riêng biệt lao tới tập kích cậu, chứ không phải cộc gỗ đứng ở nơi đó cho cậu thoải mái bổ chém. Bởi vậy điều cậu cần học là có thể phát lực đầy đủ ở mọi loại góc độ xảo quyết khác nhau.”

Hứa Thâm gật đầu, tư thế cầm kiếm lúc trước mà hắn dùng để ngăn cản cô bé kia rõ ràng là không đúng, khiến cho bàn tay cầm kiếm không vững, chỉ cần chịu một chút va chạm mãnh liệt đã trực tiếp rời tay.

Ở trong chiến đấu, tình huống này cũng tương đương với án tử hình rồi.

“Để tôi diễn luyện một lần cho cậu xem trước, chờ sau khi cậu học được, lúc trở về hãy tự mình lặp đi lặp lại luyện tập.” Huấn luyện viên đầu trọc nói.

“Vâng.”

Rất nhanh, huấn luyện viên đầu trọc đã vung kiếm thi triển, bổ chém, đâm thẳng, lật tay về đỡ, chém nghiêng, các loại kiếm chiêu đều được diễn luyện rất tự nhiên thành một bộ trọn vẹn. Tốc độ diễn luyện của ông ấy cũng không mau, Hứa Thâm dùng Khu Nhân nhìn trộm, quan sát càng thêm cẩn thận.

Vài phút sau, phần diễn luyện của huấn luyện viên đã xong.

“Không nhớ kỹ cũng không cần lo lắng. Cậu cứ tập vung kiếm bổ chém như các bài tập cơ sở đã, luyện công trước, sau đó tới

luyện phòng, cuối cùng mới là luyện giải, chờ đến khi các chiêu thức đơn lẻ được luyện tốt rồi, mới bắt đầu luyện trọn bộ kiếm chiêu. Khi đó tất cả những kiếm chiêu bao hàm công – phòng – giải đều được cậu nối liền tự nhiên rồi, lúc trực tiếp chiến đấu sẽ không luống cuống tay chân nữa.” Huấn luyện viên đầu trọc chân thành nói: “Phải nhớ kỹ, kiếm thuật là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là phải quen thuộc, quen thuộc đến khi nó hình thành phản ứng bản năng của mình. Chỉ khi cậu xuất ra kiếm thuật của bản thân mình, nó mới được gọi là kiếm thuật!”

Hứa Thâm gật gật đầu, lúc trước sau khi trải qua hiểm cảnh sinh tử, hẳn đã hiểu chỉ có bản năng chiến đấu của thân thể mới là lực lượng mạnh nhất.

“Huấn luyện viên, kiếm thuật này có tên không?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Đây là Trảm Khư Kiếm Thuật cơ sở.” Huấn luyện viên đầu trọc nói.

“Cơ sở... Nhưng kể cả cơ sở cũng phải có tên của nó chứ?”

“Thì tên của nó chính là Trảm Khư Kiếm Thuật cơ sở!”

Hứa Thâm: “...”

“Tên đơn giản vậy thôi nhưng cậu đừng coi khinh kiếm thuật này. Đây là loại kiếm thuật do một vị trảm khư giả cực kỳ mạnh mẽ sửa sang lại, chuyên môn dành cho những người mới trảm khư như các cậu sử dụng. Nó có thể giúp đám nhóc con các cậu hình thành chiến lược thật nhanh ở sơ kỳ (giai đoạn mới bắt đầu).” Huấn luyện viên đầu trọc nói.

Chương 50. Chiến Đấu Mới Là Giáo Viên Tốt Nhất Của Cậu!!!

“Nói như vậy là có Trảm Khư Kiếm Thuật cao cấp sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Không, đây là Trảm Khư Thuật duy nhất trong cục.” Huấn luyện viên đầu trọc hiểu được ý tưởng của Hứa Thâm, lập tức nói: “Chờ sau khi cậu vượt qua sơ kỳ, đã thích ứng với chiến đấu cùng trảm khư giả, nếu ngộ tính của cậu xuất sắc, có thể

chậm rãi sờ soạng ra phương thức chiến đấu thuộc về chính mình. Cũng giống những đội trưởng kia trong cục, bọn họ đều có phương thức chiến đấu của riêng mình đó.”

“Chiến đấu mới là giáo viên tốt nhất của cậu.” Ông ấy lại bổ sung thêm.

Hứa Thâm hồi tưởng một màn chiến đấu với kết thúc bằng hành động giết chết cô bé kia của mình, khẽ gật đầu.

Đúng là chiến đấu sẽ giúp hắn kích phát ra một vài điều đặc biệt.

“Đi luyện tập đi.” Huấn luyện viên đầu trọc ném kiếm sắt cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm nói lời cảm tạ với huấn luyện viên, sau đó xoay người trở lại sân huấn luyện thứ năm, và dừng lại ở phần rìa sân huấn luyện này bắt đầu luyện tập kiếm thuật.

Một lần, hai lần, kiếm thuật ở trong tay hắn không ngừng trở nên thành thạo.

Huấn luyện viên đầu trọc đang đứng đằng kia quan sát, cũng liếc qua bên này một cái, nhìn thấy Hứa Thâm đang dần dần thuần thục kiếm chiêu, không khỏi nhướn mày.

Ông ấy chỉ diễn luyện một lần, mà cậu thiếu niên kia đã nhớ kỹ rồi?

Huấn luyện viên lại âm thầm gật đầu, xem ra hắn đúng là một hạt mầm tốt.

Chỉ hai ngày đã nắm giữ kỹ thuật, chỉ một lần quan sát đã nhớ kỹ kiếm thuật, là cậu bé thông minh.

“Có lẽ điều mà những người đó trong cục đang chờ mong, thực sự có thể thực hiện rồi. Phân cục Hắc Quang chúng ta cũng có thể nghênh đón một vị ‘Bạch gia’ sao...” Huấn luyện viên đầu trọc híp mắt, bỗng nhiên trong lòng lại có chút chờ mong.

...

...

Trên sân huấn luyện, khi Hứa Thâm luyện đến lần thứ năm, hắn cảm thấy mình đã quen thuộc với kiếm thuật này rồi.

Và khi luyện đến thứ mười lần, bỗng nhiên hắn ngừng lại, sửa thành bài tập huấn luyện bổ chém cơ sở nhất.

Kiểm thuật này không thích hợp với mình... Hứa Thâm vừa huấn luyện bổ chém, trong lòng vừa suy tư.

Hồi nãy, trong quá trình hắn diễn luyện kiếm thuật, não bộ lập tức mô phỏng lại cảnh tượng chiến đấu khi hắn gặp được khur thú ở bên ngoài.

Kiểm thuật này đúng là loại kiếm thuật tốt, nhưng Hứa Thâm lại phát hiện ra một vấn đề, nếu hắn gặp được khur cấp E, chắc hẳn hắn có thể sử dụng Trảm Khur Kiếm Thuật này để giải quyết nó. Mà kể cả cấp D, hắn cảm giác bản thân mình cũng có thể dùng kiếm thuật này để bảo mệnh.

Nhưng... Nếu gặp được cấp C thì sao?

Đương nhiên, ở giai đoạn sơ kỳ này, trong cục sẽ không phải hắn đi chấp hành nhiệm vụ trảm khur cấp C, nhưng... Lỡ như tình huống giống như cô bé kia lại phát sinh thì sao?

Lúc ấy bản thân hắn đã vô ý thức mà... Nhìn trộm thấy một con khur thú cấp cao.

Phải biết rằng, bởi vì tính đặc thù của Khur Nhãn, khiến cho hắn không thể nhận ra đẳng cấp của khur thú.

Với những con khur thú chủ động làm ra phản ứng trước, rồi lại lỡ như hắn bất hạnh gặp được khur cấp cao, kết cục của hắn sẽ là phải chết không thể nghi ngờ.

Lại ví dụ như những con khur không chủ động làm ra phản ứng, mà cứ tiến lại gần? Trong trường hợp này, kể cả con khur ấy là khur cấp thấp, cũng sẽ khiến bản thân hắn rơi vào thế bị động.

“Mình phải nắm giữ tốc độ phản ứng nhanh nhất. Phải làm ra phản ứng ngay trong khoảnh khắc khur tập kích!” Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm thấy chỉ có làm như vậy, bản thân hắn mới có thể sống được lâu hơn một chút.

Bởi vậy, những chiêu thức phức tạp gì đó là vô dụng với hắn, ngược lại với hắn, thứ công kích ngắn gọn, trực tiếp, nhanh chóng, mới là Trảm Khur Kiếm Thuật tốt nhất!

“Tốc độ xuất kiếm của ta phải thật nhanh... Nhanh đến mức, có thể làm ra hành động phòng ngự hoặc công kích ở trong khoảnh khắc bị khư tập kích!”

Hứa Thâm không ngừng vung kiếm bổ chém, ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn đã biết phương hướng rèn luyện mà bản thân phải đi theo, khiến cho tốc độ vung kiếm bổ chém của hắn trở nên không ngừng tăng tốc.

Từ nãy đến giờ, Hứa Thâm vẫn chưa dùng tới khư lực, chỉ dựa vào thân thể của mình, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới tu luyện.

Hắn vừa bắt đầu luyện tập kiếm thuật, nên mục tiêu chủ yếu vẫn là làm thân thể quen thuộc với tư thế vung kiếm, khiến cho cơ bắp trên người sinh ra trí nhớ.

Hứa Thâm liên tục vung kiếm trong vòng 20 phút, tốc độ dần trở nên chậm lại.

Hắn cảm thấy bản thân đã xem nhẹ một chuyện.

Hiển nhiên là tốc độ vung kiếm phải nhanh, nhưng bản thân hắn cần phải giả vờ như bản thân không có việc gì lúc đối mặt với khư... Làm sao có thể thời thời khắc khắc cầm kiếm phong trong tay?

Mà dưới tình huống bình thường, thanh kiếm này đều mắc vào phía sau lưng Trảm Khư Phục (trang phục trảm khư).

“Mình phải luyện tập để đạt tới tốc độ rút kiếm nhanh nhất...”

Chương 51. Triệu âm Nguyệt!!!

Hứa Thâm dừng động tác bổ chém, lật tay đặt kiếm ra sau lưng. Tuy lúc này hắn đang mặc trang phục huấn luyện áo ngắn, không có hộc đặt kiếm ở sau lưng, nhưng vẫn có thể rèn luyện lật tay rút kiếm.

Hứa Thâm không ngừng lật tay rút kiếm.

“Hà?”

Huấn luyện viên đầu trục nhìn thấy tư thế luyện kiếm của Hứa Thâm lại thay đổi, không khỏi có chút ngoài ý muốn. Lúc trước khi lão nhìn thấy Hứa Thâm luyện bổ chém, còn cho rằng hắn đã mệt mỏi rồi, nhưng hiện giờ hắn lại chuyển qua luyện ... Đây là rút kiếm ư?

Nếu nói bổ chém là cơ sở, như vậy rút kiếm chính là cơ sở trong cơ sở.

Thậm chí còn cơ sở đến trình độ không cần đi luyện tập.

Nói đơn giản thế này, đã biết lao thẳng về phía trước thì ai không biết đạp chân? Hoặc là nói ai có tay mà không biết cách rút kiếm?

“Nhóc con này, luyện tập quá mức kỹ lưỡng. Tuy rút kiếm có thể khiến người ta thật nhanh tiến vào chiến đấu cũng là chuyện tốt nhưng dù luyện như thế nào, tốc độ cũng chỉ nhiều thêm không thấy mấy giây, mặc dù là 0.01 giây cũng không có ý nghĩa gì cả. Bởi vì trước khi người ta tiến vào khu vực mà khu hoạt động, ai chẳng rút kiếm cầm ở trong tay, kẻ lỗ mãng nào sẽ làm màu tới mức tiến vào nơi đó mà còn công kiếm trên lưng chứ?”

Huấn luyện viên đầu trục lắc đầu, ông ấy có thể hiểu được ý tưởng của Hứa Thâm, chỉ là làm như vậy quá mức cẩn thận rồi!

Nhưng cẩn thận kiểu này lại có chút ngây thơ và không thực sự cần thiết.

Chẳng qua biết là biết như vậy, nhưng ông ấy cũng không đi ngăn cản, Hứa Thâm vừa luyện kiếm vừa có thể làm bản thân hắn quen thuộc và tìm kiếm được phương pháp sử dụng kiếm của chính mình.

Lại nói, ở giai đoạn này chủ yếu chỉ là đi quen thuộc với cảm giác cầm kiếm mà thôi, muốn luyện như thế nào cũng được.

Hô! Hô!

Hứa Thâm không ngừng luyện tập rút kiếm, càng ngày càng trở nên quen thuộc với tư thế lật tay rút kiếm.

Tốc độ rút kiếm của hắn cũng mỗi lần một nhanh hơn và đang không ngừng tăng lên.

Trong đầu hấn tưởng tượng thấy khung cảnh bản thân gặp phải
khư, rồi rút kiếm, chém tới.

“Nếu khứ tiếp cận gần người mình...” Hứa Thâm tưởng
tượng, tốc độ trong tay càng nhanh hơn, hấn phải có phản ứng
nhanh hơn nháy mắt.

Trên một sân huấn luyện khác, có người đã tu luyện mệt mỏi,
đang bổ sung nước và nghỉ ngơi, thoáng nhìn qua một góc sân
huấn luyện thứ năm, không khỏi ngạc nhiên.

“Uy uy, người mới kia đang luyện cái gì vậy?”

“Bổ chém ư? Không giống, hình như là rút kiếm rồi bổ
chém...”

“Rút kiếm cũng cần luyện tập sao?”

“Ai mà biết được? Cậu ta vừa tới, hấn là hiện giờ đang vào
giai đoạn thích ứng—— nên luyện tập vớ vẩn ý mà.”

Những người này nhìn nhìn một hồi rồi lắc đầu không tiếp tục
để ý tới Hứa Thâm nữa, tiếp tục phân tu luyện của mình.

Mọi người tu luyện đến giữa trưa, mới đến căn tin ăn cơm.

Đặng Phong mời Hứa Thâm qua bàn của bọn họ ngồi, đội
trưởng của tiểu đội bọn họ chính là Kỳ Thiên Minh.

Kỳ Thiên Minh cười cười với Hứa Thâm: “Cậu đã ăn quen đồ
ăn ở nơi này chưa?”

“Đồ ăn rất ngon, tôi thích món cay.” Hứa Thâm cười nói.

“Đội trưởng, anh kể cho chúng tôi nghe chuyện mấy người các
anh đi quan sát khảo hạch đi?” Đội viên khác hưng trí bừng
bừng nói.

Kỳ Thiên Minh có chút bất đắc dĩ, nói: “Cũng không có gì,
chúng tôi chỉ có chút xui xẻo thôi, nhưng mà người càng xui
xẻo hơn chính là mấy người Triệu Nguyên kia.”

“Đúng là bọn họ cực kỳ xui xẻo ...” Có người gật đầu.

Khi mọi người ở đây đang vui vẻ nói chuyện phiếm, bỗng
nhiên một giọng nói thanh thanh, nhàn nhạt truyền đến: “Xin
hỏi, có phải cậu chính là Hứa Thâm không?”

Mọi người lập tức ngẩng đầu, mới phát hiện ở bên cạnh bàn mình đã xuất hiện một vị mỹ nữ, nhìn qua dáng người mảnh khảnh thon dài, phần trên cực lớn, còn phần dưới là váy ngắn kết hợp với tất lưới màu đen... Tê!

Mỹ nữ nọ ho nhẹ một tiếng, cắt ngang ánh mắt của mọi người, không thèm liếc mắt nhìn đám đàn ông thối kia lấy một cái nào chứ đừng nói là cho bọn họ sắc mặt để coi.

“Là tôi. Cô là ai?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn đôi phương, hẳn không quen chị gái mỹ nữ này nha.

“Tôi là nhân viên trắc nghiệm tinh thần của cậu. Cậu cứ gọi tôi là Triệu âm Nguyệt.” Mỹ nữ nhàn nhạt nói: “Bởi vì cậu bị cuốn vào sự kiện khur thú cấp C, lại thêm thời gian duy trì thật lâu, cho nên dựa theo quy củ trong cục, chúng tôi cần làm trắc nghiệm tinh thần cho cậu, nhìn xem hiện tại cậu có còn là một người bình thường hay không.”

Những người khác không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

Bọn họ vẫn còn nhớ huấn luyện viên từng nói, cậu nhóc đang ăn cơm cùng bàn với bọn họ này, đã từng sinh sống cùng khur thú cấp C trong suốt ba tháng!

“Ách, tôi rất bình thường mà.” Trong lòng Hứa Thâm rất căng thẳng, nhưng bên ngoài lại rất trấn định nói.

Triệu âm Nguyệt tức giận nói: “Bình thường hay không, phải do tôi nói mới tình, chờ cậu ăn xong hãy đi theo tôi một chuyến. Đừng lo lắng, tôi đã nói chuyện với huấn luyện viên bên kia rồi, cậu tới huấn luyện muộn một chút cũng không sao cả, hơn nữa tôi chỉ hỏi mấy vấn đề nhỏ thôi, chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu.”

“...”

Hứa Thâm phát hiện bản thân hẳn không có quyền lựa chọn, chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý với cô gái kia thôi.

Ánh mắt mọi người dõi theo phía sau bóng dáng Triệu âm Nguyệt rời đi, mãi cho đến lúc cô ấy biến mất mới lưu luyến mà thu hồi cái nhìn kia lại rồi chuyển qua người Hứa Thâm.

“Dường như tôi có nghe nói tới nhân viên trắc nghiệm tinh thần nhưng chỉ có đội viên chính thức mới cần trắc nghiệm

tinh thần thôi. Hơn nữa tôi còn nghe nói cách mỗi một đoạn thời gian, bọn họ đều phải tiến hành một lần...” Có người tin tức nhanh nhạy, lập tức nhìn về phía Hứa Thâm với ánh mắt cực kỳ quái dị.

Người mới huấn luyện trước mắt này lại được tiếp nhận kiểm tra đo lường tinh thần.

Xem ra trong cục cảm thấy, rất có khả năng tinh thần của đôi phương hơi bị thất thường rồi...

Những người khác nhìn nhìn Hứa Thâm, trong ánh mắt mịt mờ lại hiện lên một tia kiêng kỵ.

Sống cùng quái vật lâu như vậy, lại trêu chọc đến nhân viên trách nhiệm tinh thần, chẳng lẽ nhóc con này thực sự có bệnh trạng nào đó?

Không khí trên bàn cơm lập tức có chút an tĩnh lại.

Chương 52. Cậu Có Cảm Giác... Muốn Giết Chết Chúng Tôi Hay Không?

Hứa Thâm cảm nhận được ánh mắt kiêng kỵ của mọi người, trong lòng hẩn thẩn than một tiếng. Rất nhanh, hắn đã ăn xong rồi đứng dậy nói lời từ biệt cùng mọi người.

Hứa Thâm vừa rời khỏi nhà ăn, lập tức nhìn thấy Triệu âm Nguyệt đang đứng ngoài cửa chờ đợi.

“Đi thôi.”

Trong một gian mật thất tại bộ Văn Chức, Cục Khư Bí.

“Đừng khẩn trương, đây chỉ là một phần kiểm tra khảo sát đơn giản thôi.” Triệu âm Nguyệt đan ngón tay vào nhau rồi đặt chúng lên bàn, chăm chú nhìn vào thiếu niên trước mắt, vẻ mặt hơi mỉm cười, tựa như đang theo dõi con mồi trong bóng tối.

“Ừm.” Hứa Thâm có vẻ cực kỳ hợp tác.

“Cảm giác ở chung cùng khư ba tháng là như thế nào?” Triệu âm Nguyệt vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt Hứa Thâm.

“Cảm giác cũng được.” Hứa Thâm trả lời.

“Cũng được?”

“Ách, chính là không có cảm giác gì, bởi vì tôi vốn không biết tồn tại bên người mình chính là như thế.” Hứa Thâm trả lời.

Triệu âm Nguyệt nhìn hắn một cái thật sâu, nói: “Cậu ở chung với nó tận ba tháng, chẳng lẽ chưa hề cảm nhận được chút gì? Loại lý do thoái thác này của cậu, thật khó mà khiến người ta tin phục.”

“Nhưng sự thật vốn là như thế.” Hứa Thâm thở dài.

“Hiện giờ cậu đã mở mắt, sẽ từng bước quen thuộc với thế giới chân thật. Vậy cảm giác khi cậu nhìn thấy chúng tôi là gì?” Triệu âm Nguyệt lộ ra ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác hỏi: “Cảm giác?”

“Đúng vậy, cậu có cảm giác... muốn giết chết chúng tôi hay không?” Triệu âm Nguyệt cất giọng mềm mại nói.

Đây thực sự là câu hỏi kiểm tra sao... Hứa Thâm lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy cậu có từng hoài nghi, kỳ thật con như bị chém chết kia vốn không phải là như, mà là... người mẹ chân chính của cậu hay không?” Triệu âm Nguyệt nheo mắt nói.

Tim Hứa Thâm đập thành thịch, hắn lại lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy nếu... Tôi nói với cậu, kỳ thật chúng tôi mới là như, còn cậu là nhân loại, cậu có tin tưởng không?” Triệu âm Nguyệt lại đặt câu hỏi.

Hứa Thâm có cảm giác mấy câu hỏi của cô gái này càng ngày càng trở nên kỳ quái, hắn lại lắc đầu nói: “Hiện giờ tôi có thể nhìn thấy rồi, và tôi tin tưởng vào những gì hai mắt của mình chứng kiến.”

“Đúng là những thứ do cậu nhìn thấy là đúng rồi, nhưng có bao giờ cậu nghĩ tới, có lẽ thứ sai lầm chính là nhận thức của cậu hay không...?” Triệu âm Nguyệt vừa nhìn chăm chú vào Hứa Thâm vừa tiếp tục đặt câu hỏi.

Hứa Thâm ngẩn ra, rất nhiều suy nghĩ trong đầu lập tức tuôn ra, sau đó hắn lại lắc đầu nói: “Chưa từng nghĩ tới.”

“Không hề hoài nghi sao?”

“Không.”

“Một chút cũng không có?” Triệu âm Nguyệt nhướn mày.

Hứa Thâm nhìn biểu cảm trên gương mặt cô ấy, nghĩ ngợi một lát mới nói: “Có một chút, nhưng không nhiều lắm.”

Triệu âm Nguyệt khẽ gật đầu, chợt rút ra một tập văn kiện ở dưới cái bàn rồi nói: “Dưới đây là một vài câu hỏi cơ sở, trong số những lựa chọn kia, cậu có thể chọn nhiều mục cũng có thể chọn một mục.”

Hứa Thâm nhìn văn kiện cùng với bút được đối phương đưa tới, bắt đầu đọc từ trên xuống.

Câu hỏi thứ nhất: Cậu thích màu đỏ hay màu đen?

Thứ này cũng được coi là trắc nghiệm hả?

Hứa Thâm nghi hoặc, sau đó tự hỏi một chút, bản thân hắn thì thích màu đen... Nhưng vấn đề là nên chọn đen hay đỏ đây?

Cuối cùng hắn vẫn chọn màu đen.

Hắn cảm thấy với loại câu hỏi không rõ ý nghĩa này, mình có thể trả lời đúng sự thật.

Dù sao hắn cũng là người bình thường.

Câu hỏi thứ hai: Nếu trước mặt cậu có bốn người, bị nhốt trên núi tuyết, đói khổ lạnh lẽo, nếu cậu giết một người rồi chia cái xác đó ra, có thể giải cứu cho ba người khác, cậu sẽ làm như thế nào?

Lựa chọn A: Giết chết một người rồi chia xác, cứu sống ba.

Lựa chọn B: Tuyệt đối không thể giết người, thà rằng cứ cùng mọi người cố gắng chống chọi, kiểu gì cũng có hi vọng.

Lựa chọn C: Giết chết chính mình, hy sinh bản thân.

Lựa chọn D: Giết chết tất cả, cho bản thân mình hưởng dụng!

Câu hỏi này có chút tàn khốc ... Ánh mắt Hứa Thâm nhìn thoáng qua lựa chọn phía dưới cùng một cái, sau đó nhanh chóng dời đi, cuối cùng tích vào lựa chọn C, không cần phải nghi ngờ, lựa chọn C là chính xác.

Câu hỏi thứ ba: Cậu nghe thấy có người phát ra âm thanh the thé ở bên tai cậu, cậu sẽ?

Lựa chọn A: Giết chết, để tạp âm ấy ngừng lại!

Lựa chọn B: Cảnh cáo đối phương, đừng có làm ồn ào, ảnh hưởng tới cậu!

Lựa chọn C: Nhẹ nhàng khuyên bảo đối phương, nếu đối phương không nghe, sẽ lựa chọn rời khỏi nơi đó.

Lựa chọn D: Khiến cho đối phương thừa nhận lượng tạp âm gấp đôi như thế, trả thù lại.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn lựa chọn A, nhưng ngòi bút lại tích lên lựa chọn C.

Câu hỏi thứ tư: Nếu cậu làm cách nào cũng không thể ghi nhớ được một thứ gì đó, cậu sẽ?

Lựa chọn A: Táo bạo, rống giận, đập vỡ thứ đó.

Lựa chọn B: Kiên nhẫn lặp đi lặp lại trí nhớ và hồi tưởng.

Lựa chọn C: Khiến cho thứ kia... Biến mất.

Lựa chọn D: Chém rơi đầu mình!

Hứa Thâm nhướn mày, ánh mắt hần dừng lại ở lựa chọn C nhưng ngòi bút lại nhanh chóng di chuyển tích lên lựa chọn B.

Không cần phải nghi ngờ, B mới là lựa chọn bình thường duy nhất.

Trên văn kiện kia có tổng cộng bốn câu hỏi, Hứa Thâm đều đáp xong rồi. Triệu âm Nguyệt nhìn Hứa Thâm chọn đáp án xong, lập tức kéo tập văn kiện kia về phía mình, đưa mắt nhìn những lựa chọn bên trên, đôi mắt hơi nheo lại một chút.

Cô không nói gì thêm, chỉ bình tĩnh nói với Hứa Thâm: “Tiếp theo sẽ là một số câu hỏi rất đơn giản, cậu có thể thả lỏng mà trả lời.”

“Được.” Hứa Thâm nhìn vẻ mặt không rõ ý nghĩa của cô ấy, không biết hồi nãy phần trả lời của mình có vấn đề gì không, trong lòng có chút không chắc chắn.

“Cậu có muốn đi dạo phố không?”

“Ách, lúc trước tôi vốn là vụ dân, không đi dạo phố.”

“Cho nên tôi mới hỏi cậu, hiện giờ cậu có muốn đi không?”

“... Không muốn.” Hứa Thâm trả lời, nếu đi dạo phố không cần thận một chút có thể gặp được khur ...

“Ngày nào cậu cũng tắm rửa sao?”

Hứa Thâm: “?”

Cô xác định mấy câu hỏi này có mục đích là trắc nghiệm tinh thần?

“Không phải mỗi ngày đều tắm...”

Tắm rửa sẽ khiến mùi trên người tiêu tán... Hứa Thâm thâm nghĩ trong lòng, nếu những hương vị mỹ thực kia tiêu tán mất, sẽ rất đáng tiếc.

Chương 53. Khur Lực Giả Trời Sinh!!!

Triệu âm Nguyệt mỉm cười, lại hỏi Hứa Thâm thêm một vài câu hỏi cực kỳ thông thường, chờ đến khi Hứa Thâm lần lượt đáp lại hết, mới gật gật đầu nói: “Hôm nay chỉ hỏi đến đây thôi, cậu có thể đi về trước .”

“Hôm nay?” Hứa Thâm nắm bắt được điểm mấu chốt trong câu hỏi của cô ấy: “Chẳng lẽ về sau tôi còn phải đến đây?”

“Đương nhiên, chờ sau khi cậu chuyển chính thức, cách mỗi ba lần làm nhiệm vụ đều phải tiến hành một lần trắc nghiệm tinh thần.” Triệu âm Nguyệt mỉm cười nói: “Tình huống của cậu có chút đặc thù, chờ sau khi chúng tôi cho ra kết quả trắc nghiệm sơ bộ của cậu, lại xem tình huống rồi quyết định sau, nếu có vấn đề gì, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ gọi cậu tới đây, hi vọng cậu sẽ phối hợp.”

Dường như có muốn tôi cũng không thể từ chối mà... Hứa Thâm thâm than, chỉ có thể nói: “Được rồi.”

Triệu âm Nguyệt tiễn Hứa Thâm đi tới cửa, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại lơ đãng vén một vài lọn tóc ra sau vành tai, nói: “Đúng rồi, cậu có thích ăn dâu tây không?”

“Hả...” Hứa Thâm sững sốt, đột nhiên trong lòng nảy dựng lên, lại nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý tựa như đã xuyên thủng

tới tận đáy lòng hẩn của đối phương, hẩn ha hả cười nói:
“Thích cũng chẳng có được, nó rất đắt.”

“Vậy lần sau khi cậu đến, tôi sẽ tặng cậu một chút nhé.” Triệu âm Nguyệt hé miệng mỉm cười nói: “Lấy thân phận và đãi ngộ hiện tại của cậu, dẫu tây chỉ là chút lòng thành thôi.”

“Ha hả...” Hứa Thâm cười cười, nói lời từ biệt với cô ấy rồi giữ nguyên vẻ mặt ung dung rời khỏi bộ Văn Chức.

Triệu âm Nguyệt nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm biến mất hồi lâu, mới chậm rãi nheo đôi mắt, nhìn bốn câu hỏi trong tay, khẽ lẩm bẩm: “Nhìn qua có vẻ như câu nào cũng đáp đúng nha...”

...

...

Tại một khu nhà lầu lớn nào đó thuộc thành Hắc Quang.

Có mấy bóng dáng đang ngồi bên trong một gian phòng tối tăm.

“Thế nào, kiểm tra được chưa?”

“Đã có kết quả. Theo bản ghi chép, ngày hôm qua không có bất cứ đội trăm khur chính thức nào chấp hành nhiệm vụ ở khu vực kia, mà ở đó chỉ có một chỗ thí luyện dành cho người mới thôi. Vốn dĩ mục tiêu của bọn họ là một con Oán Niệm Khur cấp E.” Một người nói.

“Thí luyện người mới?” Mấy người trong phòng đều giật mình.

“Không có khả năng, vậy thì nó đã bị ai giết? Là tay Lưu Phong kia sao? Không thể là hẩn được, lúc ấy khi chúng tôi đuổi tới, tình cảnh của hẩn chật vật chẳng khác gì con chó chết, ít nhiều cũng do chúng tôi xuất hiện đúng lúc, nên mới cứu được hẩn một mạng đó.” Tên còn lại không khỏi nói.

“Là khur khác sao? Cũng không có khả năng, nếu là khur giết nó... Sẽ không chỉ ăn duy nhất một bộ phận áp súc khur lực trong lòng nó đâu, trừ phi là một con nào đó vô cùng hay bắt bẻ...” Có người lại hơi chút suy nghĩ rồi nói.

“Đừng đoán nữa, tư liệu của đám nhân viên trăm khư có mặt ở đây vào thời điểm đó đều nằm trong tay tôi, chỉ là những người mới kia thôi.” Người vừa báo cáo hồi nãy lại nói: “Tuy không biết ai là người giết nó, nhưng lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Hả?”

“Tư liệu người mới thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ nó lại bị đám người mới đó giết sao? Có phải đầu óc của anh bị hỏng rồi?” Tên còn lại tức giận nói.

“Câm miệng đi. Cứ im lặng nghe lão tử nói cho xong đã.” Giọng điệu của người mới báo cáo hồi nãy lập tức trở nên thô bạo.

“Tất cả đừng ồn ào nữa. Anh mau nói xem, thu hoạch ngoài ý muốn là cái gì?”

“Là như thế này lão đại, bên trong đám người mới đó có một nhóc con sở hữu tư chất vô cùng không tồi. Cấp bậc giữ bí mật của phần tư liệu người mới này là cấp C. Trước đó, cậu ta không chỉ bị cuốn vào sự kiện khư thú cấp C, mà tôi còn nghe nói khí quan trong cơ thể đã bị cảm nhiễm nhiều sóng rồi, là một khư lực giả trời sinh!” Có người nói.

“Khư lực giả trời sinh?” Mấy người khác đều kinh ngạc thốt lên.

“Cục Khư Bí lại nhật được bảo bối như vậy? Đây chính là tồn tại có hy vọng sẽ đánh sâu vào hình thái thứ hai đó...” Một người trong đó hâm mộ nói.

“Có khả năng này không? Nghĩa là con nhóc không nghe lời kia đã bị người này giết?” Có người bỗng nhiên nói.

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Dù cậu ta có là khư lực giả trời sinh, cũng không thể dễ dàng chém giết khư thú cấp D như vậy, huống chi người nọ vẫn còn là người mới. Hơn nữa các anh đừng có quên, nó đã bị một kích trí mạng đấy!” Tên còn lại nói.

Những người khác đều nhớ lại tình huống trên thi thể cô bé kia, không khỏi im lặng lại.

Nói cũng đúng, người có thể đánh một kích tất sát cấp D, ít nhất cũng phải là cấp đội trưởng, tồn tại có lực lượng ứng chiến với khur thú cấp C.

Mà khur lực giả trời sinh, chỉ đại biểu cho tốc độ trưởng thành nhanh hơn bọn họ, nhưng lại không có nghĩa là ở sơ kỳ, đám người ấy đã sở hữu lực lượng khoa trương như thế.

“Cứ tiếp tục điều tra về người đã giết khur thú kia đi. Mặt khác, chúng ta có nên báo cho bên trên về tình huống người mới này không? Hẳn là đám người trong hội kia, cũng sẽ có hứng thú với một tên nhóc như vậy, nếu chúng ta có thể mượn sức cậu ta, cả chúng ta cũng có thể nhận được không ít ưu đãi.”

Tại sân huấn luyện người mới thuộc bộ Tác Chiến, cục Khur Bí.

“Điều khiển khur lực, chia làm ba giai đoạn.” Huấn luyện viên đầu trọc đứng trên sân huấn luyện thứ năm, dạy Hạ Tĩnh Tương, Hứa Thâm và đám học trò đang trong giai đoạn học điều khiển khur lực: “Tự nhiên điều khiển mở đóng Khur Nhãn, chính là cơ sở! Để khur lực lưu chuyển toàn thân, có thể tự nhiên vận chuyển khur lực tới từng phúc ở bất cứ bộ phận nào trên cơ thể, là thông qua giai đoạn thứ nhất!”

“Giai đoạn thứ hai, là cấm! Thu liễm khur lực toàn thân lại, giấu nó ở bên trong cơ thể, khiến người ta không thể nhìn ra bất cứ điều gì hết.” Tới đây, ông ấy lại nói với mọi người: “Mấy người dùng Khur Nhãn nhìn tôi xem, có phải không nhìn thấy khur lực hay không? Đây là cấm!”

“Khi tác chiến ở bên ngoài, dùng ‘Cấm’ che giấu khur lực, có thể tránh bị một đám khur thú có cảm giác nhạy bén tra xét đến, đồng thời cũng có thể che giấu bản thân, địch nhân sẽ không dễ dàng nhìn ra sâu cạn của mình.”

Trừ đám người Hứa Thâm ở sân huấn luyện thứ năm, đám người ở mấy sân huấn luyện khác cũng đang nghiêng tai lắng nghe.

Chương 54. Nếu Dạy Mãi Vẫn Không Học Được... Cũng Bị Trừng Phạt Sao?

Cắm... trong lòng Hứa Thâm vừa động, lúc trước ở ngay ngày đầu tiên khi hắn tưởng tượng thấy mỹ thực của “Ma ma” bao trùm toàn bộ khung xương và nội tạng trong cơ thể, đã khiến những người khác nghĩ rằng khur lực trong cơ thể hắn đã hao hết rồi. Có phải như vậy chính là cắm hay không?

Huấn luyện viên đầu trọc nhìn về phía đám người Đặng Phong và Hứa Thâm, nói: “Trước mắt, trong số mấy người đang có mặt ở đây chỉ có ba người Kỳ Thiên Minh, Hạ Tĩnh Tương, Mạc Sơ là làm được cắm! Rõ ràng mọi người đều tu luyện cùng lúc nhưng hiện giờ lại lộ ra chênh lệch như vậy, tốt nhất là những người khác hãy cố gắng thêm một chút, đợi cho đến cuối tháng, kể cả chưa nắm giữ được cắm, thì tất cả vẫn phải ngênh đón khảo hạch như cũ!”

Đám người Đặng Phong im lặng.

“Huấn luyện viên, ông vừa nói địch nhân là?” Thanh niên tên Mạc Sơ nghi hoặc hỏi.

Khi ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, ngoại trừ khur, tồn tại mà bọn họ gặp được, chính là những đồng sự thuộc bộ Tác Chiến, chẳng lẽ những đồng sự kia còn có thể trở thành địch nhân?

Huấn luyện viên đầu trọc liếc mắt nhìn gã, không thềm dêm xia gì tới câu hỏi kia, lại tiếp tục nói: “Giai đoạn thứ ba, là bạo! Trước mắt, chỉ có Hạ Tĩnh Tương nắm giữ được kỹ năng này, tuy còn chưa thành thạo, nhưng cũng được tính là đạt tiêu chuẩn. Những người khác cũng cần phải khẩn trương lên, đừng có tỏ ra khắc khổ bề ngoài mà thực ra bên trong vẫn còn nhàn nhả lắm.”

Mọi người vừa nghe câu này, tựa như bị chọc đúng tim đen, đều ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Huấn luyện viên đầu trọc liếc mắt nhìn Kỳ Thiên Minh một cái, lại nói: “Kể cho mấy người nghe một câu chuyện. Trước kia tôi từng nuôi một con chó, nó rất thông minh, bất cứ thứ gì chỉ cần dạy một lần là biết nhưng chỉ duy nhất một điều, khi tôi dạy nó cách lần theo khí tức của khur, dù đã dạy nó rất nhiều lần nhưng làm thế nào nó cũng không học được. Vì thế, tôi chỉ có thể giết nó đi thôi.” Đến đây, ông ấy lại nhìn về phía mọi người, nói: “Mấy người có nghe hiểu không?”

Tất cả đều biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, bọn họ chính là con chó kia sao? Nếu dạy mãi vẫn không học được... Cũng bị trừng phạt sao?

Trong lòng Hứa Thâm hơi hơi rung động, hắn nghe hiểu được ý nghĩ trong lời nói của huấn luyện viên. Không phải con chó kia bị giết vì nó không học được, mà nó bị giết bởi vì nó đã học được một thứ khác... đó là ngụy trang (kiểu nó giả vờ mình không học được đó).

“Tiếp tục luyện đi.” Huấn luyện viên đầu trọc nhìn lướt qua mọi người, không nói gì thêm nữa, dứt khoát xoay người rời đi.

Sắc mặt mọi người biến ảo, đều có chút khó coi.

Và phần huấn luyện sau đó, ai nấy đều cực kỳ nỗ lực.

Hứa Thâm vẫn rúc vào trong góc yên lặng luyện tập rút kiếm bổ chém.

Tuy thâm ý trong lời nói của huấn luyện viên kia, chưa chắc đã ám chỉ hắn, nhưng hắn hiểu được, mình chỉ có thể ở lại trong này nhiều nhất là hai tháng thôi.

“Ít nhất cũng phải luyện đến trình độ có thể giải quyết khu thú cấp D trong nháy mắt...” Hứa Thâm cảm nhận được áp lực. Hai tháng quá ngắn ngủi, hắn phải khắc khổ gấp bội.

Ban ngày, Hứa Thâm rèn luyện rút kiếm bổ chém trên sân huấn luyện, chờ tới buổi tối trở lại ký túc xá, hắn bắt đầu luyện tập bạo, giai đoạn thứ ba theo lời huấn luyện viên nói.

Hắn từng dò hỏi Đặng Phong, đối phương nói mình đã sớm học qua, chỉ là không học được.

Lại nói, tinh túy của bạo thể hiện ở chỗ, nó tập trung khu lực vào một điểm, sau đó bùng nổ trong nháy mắt.

Hứa Thâm có cảm giác, dường như lúc trước khi hắn đánh chết cô bé kia, Khu Nhân và thân thể của hắn đều rơi vào trạng thái bạo.

Bởi vậy sau khi chiến đấu lần đó kết thúc, khu lực trong cơ thể hắn bị hao hết còn bản thân hắn cảm thấy hư thoát một hồi.

Chẳng qua, lúc ấy hẳn sử dụng nó trong tình thế cấp bách, mà hiện tại hẳn muốn thuận thực điều khiến loại trạng thái này.

Rất nhanh, đã tới ngày phát Tịnh Khư Tề.

Hàng tháng, sẽ có hai ngày phát loại thuốc này, và đó chính là ngày mà ai nấy đều quan tâm.

Tình huống của Hứa Thâm khá đặc thù, mỗi lần hẳn đều được nhận ba ống, bởi vì kỳ hạn học tập của hẳn chỉ ngắn bằng một phần ba những người khác. Bởi vậy dưới tình huống phúc lợi trong sáu tháng bị áp súc xuống, khiến cho mỗi lần hẳn đều nhận được gấp ba những người khác.

Tuy đám người khác đều biết, Hứa Thâm không thể nhận được nhiều hơn bọn họ, nhưng mỗi lần đi lĩnh Tịnh Khư Tề kiểu này, không ít người đều nhìn mà âm thầm ghen tỵ với hẳn, chỉ là bọn họ không có biểu lộ ra thôi.

“Ở giai đoạn sơ kỳ, chỉ có thể tiêm vào Tịnh Khư Tề theo tần suất nửa tháng một lần, chờ sau khi mọi người có thể điều khiển khư lực tự nhiên hơn, nhanh nhất cũng chỉ có thể áp dụng tần suất mười ngày tiêm một lần. Đến sau này, khi khư lực tích lũy càng nhiều, tần suất tiêm vào có thể điều chỉnh nhanh hơn, phù hợp với từng trường hợp.” Huấn luyện viên đầu trọc nói với mọi người.

“Huấn luyện viên, nếu thường xuyên tiêm vào sẽ như thế nào?” Có người mới đến không sớm hơn Hứa Thâm bao lâu, không nhịn được dò hỏi.

Khi nói chuyện, người này còn đưa mắt nhìn Hứa Thâm, trong lòng đầy hâm mộ lẫn ghen tỵ.

“Vượt qua tần suất này, gan sẽ bị khư lực xâm nhiễm dẫn đến suy kiệt!” Huấn luyện viên đầu trọc lạnh lùng thốt lên: “Mạo muội cấp tiến, chỉ mang lại hiệu quả ngược, trừ phi mấy người là khư lực giả trời sinh, giống như Hứa Thâm vậy. Lấy tần suất của cậu ấy, dù năm ngày tiêm vào một lần cũng không có vấn đề gì. Chờ sau này khi tích lũy được nhiều khư lực hơn, có thể đổi sang ba ngày, hai ngày, thậm chí là mỗi ngày đều có thể tiêm vào. Miễn là mọi người trưởng thành nhanh như cậu ấy, là được!”

Khư lực giả trời sinh?

Mọi người lập tức nhìn về phía Hứa Thâm. Lúc này cả đám mới hiểu được đối phương khác bọn họ ở điểm nào. Và đương nhiên loại tình huống này lại khiến không ít người âm thầm ghen tỵ.

Hứa Thâm cũng nghe được cách xưng hô mà huấn luyện viên vừa gọi hắn, bỗng có chút kinh ngạc. Có phải ông ấy muốn ám chỉ chuyện hắn thường thức mỹ thực của “Ma ma”, mà không bị ảnh hưởng không?

Mọi người đều nhận xong Tịnh Khư Tề, lập tức giao tay cho người khác tiêm vào xong, còn tiếp tục huấn luyện.

Hứa Thâm nhìn ông Tịnh Khư Tề màu lam đậm trong tay, lại nhìn những người khác tùy tiện kéo ống tay áo lên, chọc vào bất cứ nơi nào cũng được, hình như chẳng cần tìm kiếm mạch máu hay bất cứ loại kinh mạch nào khác để tiêm, hắn không khỏi quay sang hỏi huấn luyện viên.

Chương 55. Con Khư Trong Phòng Ngủ!!!

“Khư lực của Tịnh Khư Tề sẽ theo máu tươi và các loại tổ chức khác thẩm thấu đến nơi tập trung máu tươi trong cơ thể, cũng chính là gan, cho nên không cần để ý tới vị trí tiêm vào.” Huấn luyện viên đầu trực thể hiện ra sự kiên nhẫn vượt qua những người khác khi giải thích với Hứa Thâm: “Nếu tiêm vào lượng Tịnh Khư Tề vượt quá hạn mức, mạch máu của bản thân sẽ lộ ra màu đen nhạt, cực kỳ rõ ràng. Loại tình huống này chính là vượt quá tần suất, nếu tiếp tục gia tăng thêm, sẽ gây tổn thương thân thể. Cậu nhất định phải khống chế tốt liều lượng của bản thân, lấy khư lực của cậu, năm ngày tiêm một lần là phù hợp rồi.”

“Sau này nếu cậu muốn tăng tốc lên, phải áp dụng biện pháp rút ngắn từ từ, chú ý xem phản ứng của thân thể mình. Nếu hết thấy bình thường, nghĩa là thân thể thừa nhận được.”

Hứa Thâm gật đầu nhưng trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

Ở thời điểm hắn hưởng dụng mỹ thực của “Ma ma”, một ngày ăn tới ba bữa cơm, nhưng hình như thân thể chẳng có chút

biến hóa nào cả.

Ít nhất là không nhìn ra được sự biến hóa ở bên ngoài thân thể.

Ngay lập tức Hứa Thâm tiêm Tịnh Khư Tề vào cánh tay mình, hẳn muốn thử cảm thụ một chút.

Cảm giác lạnh lẽo dừng mãnh tràn vào cánh tay, rất nhanh, nó đã dần dần chuyển thấm áp, cũng khá giống với thứ cảm giác cực nóng xuất hiện trong lúc hắn ăn các loại mỹ thực do “Ma ma” làm, loại ấm áp này tựa như uống một cốc nước sôi, sau đó cảm nhận nó chậm rãi chảy vào thân thể.

Hứa Thâm cảm thấy thật thoải mái, cả người ấm áp dào dạt.

“Nói như vậy, khư lực sẽ gia tăng sao...” Trong lòng Hứa Thâm đầy tò mò, đáng tiếc hắn không nhìn thấy khư lực của bản thân.

Hứa Thâm lại đi tìm huấn luyện viên.

“Lượng khư lực? Có phải cậu muốn hỏi khư lực mạnh hay yếu?”

Huấn luyện viên đầu trực nghe được câu hỏi của Hứa Thâm, lập tức hiểu tâm tư của hắn. Ông ấy cũng không cảm thấy kỳ quái, lấy lượng khư lực vượt qua đội viên chính thức bình thường trong cơ thể Hứa Thâm, đúng là hắn có tư cách đi tìm hiểu tin tức có cấp bậc cao hơn.

“Về cơ bản, nhân viên trăm khư chúng ta phân chia mạnh yếu dựa theo khư lực, khư lực càng nhiều, ở thời điểm bùng nổ giai đoạn thứ ba ‘Bạo’, cũng có thể bộc phát ra lực lượng càng mạnh!”

“Trước mắt, chúng ta đều được xếp vào hình thái thứ nhất, chỉ là có người biểu hiện ra mức độ nông cạn, còn có người đã tiếp cận cực hạn rồi. Giống những đội trưởng thuộc đội ngũ thứ nhất trong cục kia, về cơ bản, bọn họ đều đã đạt tới mức cực hạn ở hình thái thứ nhất.”

“Hình thái thứ nhất?” Hứa Thâm sững sốt.

“Đúng vậy, khi chưa đạt tới hình thái thứ hai, chúng ta cứ cho rằng cấp đội trưởng là mạnh nhất. Mãi cho đến khi có người đánh vỡ cực hạn, đạt tới hình thái thứ hai, chúng ta mới biết được cái gì là quái vật chân chính!” Trong ánh mắt huấn luyện

viên đầu trọc mang theo vài phần dị sắc, nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Cậu là khur lực giả trời sinh, vô cùng có hi vọng sẽ đánh vỡ được cục hạn. Bởi vậy trong cục mới đặc biệt chiếu cố tới cậu như vậy. Cậu cũng phải cố gắng chăm chỉ, không chịu thua kém, tranh thủ thời gian trở thành giang bá tử (lão đại) của phân cục chúng ta đi.”

“Giang bá tử...” Hứa Thâm có chút tức cười, không ngờ đám người trong cục lại kỳ vọng vào hắn cao tới vậy.

Huấn luyện viên đầu trọc nhìn dáng vẻ khấn trương của Hứa Thâm, không khỏi cười cười: “Chịu chút áp lực, cũng đừng lùi bước. Nên nhớ rằng, khi cậu càng mạnh sẽ nhận được càng nhiều ưu đãi, cũng càng thêm an toàn. Lại nói, trong cục sẽ không vì cậu mạnh mẽ mà bắt cậu thường xuyên đi xử lý những sự kiện khur thú kia đâu, hơn nữa nắm được ưu thế trong tay, cậu còn có thể đến nội thành, chứng kiến một thế giới càng thêm bao la rộng lớn hơn.”

Thật vậy sao... Hứa Thâm vẫn còn nghi vấn trong lòng, nhưng lại không nói thêm gì nữa.

Mặc kệ như thế nào, đúng là trở nên mạnh mẽ hơn sẽ khiến chính mình có cảm giác an toàn.

“Huấn luyện viên, vậy phía trên hình thái thứ hai kia còn có tồn tại càng mạnh hơn không?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Đương nhiên, nhưng loại cấp bậc này, lại không phải thứ mà chúng ta có thể tiếp xúc được. Bọn họ là những nhân vật chân chính nắm giữ quyền thế ngập trời...” Ánh mắt huấn luyện viên đầu trọc xẹt qua một tia kiêng kỵ nhàn nhạt, ông ấy không muốn nhiều lời.

Trong lòng Hứa Thâm cũng âm thầm rung động, chỉ vền vền là cấp đội trưởng đã có thể đánh bại “Ma ma”, nếu là hình thái thứ hai, sẽ mạnh hơn nhiều lắm? Nói như vậy, hình thái thứ ba sẽ khủng bố tới cỡ nào...

Hắn là những tồn tại ở hình thái thứ ba này, là những người chuyên môn xử lý vài thứ mà hắn “Thấy” kia...

Hứa Thâm vừa nghĩ đến vài thứ có dáng vẻ dữ tợn, biến hoá kỳ lạ kia, chợt cảm thấy hết thảy đều có thể hiểu được.

Huấn luyện ban ngày chấm dứt, Hứa Thâm về tới ký túc xá, tiếp tục luyện tập “Bạo khư” ban đêm.

“Ai nha nha, hóa ra cậu chạy đến nơi đây nha...” Bỗng nhiên, một chuỗi tiếng cười tựa như tiếng chuông bạc vang lên.

Sắc mặt Hứa Thâm đại biến, hắn nhận ra âm thanh ấy không đến từ ngoài cửa, mà xuất hiện ngay trên...đỉnh đầu mình.

Mí mắt Hứa Thâm điên cuồng giật giật. Hắn không dám ngẩng đầu, nhưng trong tầm mắt lại nhìn thấy một cô bé tinh xảo như gốm sứ, đang đi tới bên cạnh mình.

Cô ấy có dáng người nhỏ nhắn, chỉ cao tới ngực hắn, trên người mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, đi chân trần cách đất chừng 20 cm, khiến cho đỉnh đầu hai người bọn họ vừa vặn ngang hàng.

Đơn thuần nhìn từ bên ngoài, thì đây là một thiếu nữ tuyệt mỹ tinh xảo, hồn nhiên như tuyết, tựa như không hề nhiễm một chút bụi bặm nào của thế gian.

Nhưng Hứa Thâm lại biết, đôi phương là khư.

Hơn nữa... còn chính là con khư ở trong phòng ngủ của hắn!

Và cô bé này làm cách nào mà tìm được hắn vậy? !

Hứa Thâm có chút ngơ ngác, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm chết lặng, không chút biến hóa.

“Vài ngày không gặp, những món ăn của cậu lại kém như vậy sao?” Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn thấy Hứa Thâm, đi vòng quanh người hắn lượn qua lại lượn lại, đánh giá khắp nơi.

Trong chốc lát, cô bé ấy tiến đến trước mặt, lại trong chốc lát đã ghé sát vào cằm, khoảng cách giữa hai bên gần tới mức...suýt chút nữa đã chạm vào nhau rồi.

Hứa Thâm cực kỳ bất đắc dĩ, hắn không thể tiếp tục duy trì quá trình rèn luyện của mình nữa.

Chương 56. Cấp Bậc Của Huấn Luyện Viên Cũng Không Được...

Tuy hấn đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn rất khó giữ được cho bản thân mình hoàn toàn bình tĩnh.

“Mệt mỏi rồi, nên đi nghỉ ngơi thôi, nghỉ ngơi thôi.” Hứa Thâm tự nói rồi xoay người nằm lên trên giường.

“Lại giả vờ như cậu không nhìn thấy tôi sao?” Thiếu nữ hì hì cười: “Nếu cậu thật sự không nhìn thấy tôi, thì ở nơi này có một mình cậu, cậu muốn nghỉ ngơi cứ việc nghỉ ngơi, vì sao còn phải thì thầm, lẩm bẩm như vậy?”

“...”

Hứa Thâm không nói gì, hấn vừa cảm thấy mình đã phạm một sai lầm rồi.

Nhưng hấn vẫn cứng rắn giả vờ như cũ, chỉ cần không bị vạch trần, thì cứ đến cùng vẫn cứ là cứng rắn giả vờ thôi.

Suy cho cùng...nếu không giả vờ, dường như hấn cũng không chống lại được cô bé kia.

Lại nói, ở thời điểm đội trăm khur tìm tới “Ma ma”, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy cô bé này, chỉ có thể nói rằng... Đẳng cấp của cô bé này cao hơn C!

Rất nhanh, Hứa Thâm lại nhìn thấy đôi phương cũng nằm trên giường, hơn nữa, còn nằm ngay bên cạnh gối đầu của hấn... Là chéch bên cạnh.

Khiến hấn có thể nhìn thấy thật rõ nét bên trong đôi mắt thuần túy trong vắt sạch sẽ của đôi phương, có ẩn chứa nụ cười dịu dàng và trong trẻo, đúng rồi, ánh mắt đó đang nhìn chăm chăm vào hấn.

Tựa như từ trên cơ thể bé nhỏ của cô ấy, đang tỏa ra hương thơm.

Một màn này cực kỳ hương diễm và hấp dẫn, nhưng Hứa Thâm lại biết, hấn tuyệt đối không được làm gì khiến bản thân mình lộ tẩy, nếu không... có lẽ giọng nói và nụ cười trước mắt, sẽ chuyển thành hình dáng với gương mặt thật dữ tợn chỉ trong nháy mắt...

Nhưng mà, cứ vẫn một mực bị thiếu nữ bên người nhìn chăm chăm như vậy, Hứa Thâm có cảm giác da đầu mình đang run lên, cả người không được tự nhiên.

Tại đáy lòng hắn càng có chút suy sụp...

Vì sao?

Hắn đã rời khỏi nhà rồi mà, vì sao cô ấy vẫn còn tìm tới hắn?

Trên đời này có nhiều người như vậy, vì sao cô bé kia cứ cố tình theo dõi hắn chứ...

“Đừng khẩn trương, cậu còn nhớ tên của tôi không? Tôi tên là Mai Phù nhé...” Thiếu nữ cười dài nói.

Đương nhiên là Hứa Thâm còn nhớ tên của cô ấy. Khi hắn mở to mắt lần đầu tiên, ngoại trừ nhìn thấy “Ma ma”, hắn còn nhìn thấy Mai Phù đang ngồi trên ngăn tủ bên cạnh.

Đối phương mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, toàn thân rực sáng như Thánh nữ ở trong khung cảnh tối tăm u ám ấy.

Nhưng mãi cho đến khi hắn nhìn thấy đối phương nhảy lên trên bàn cơm, đứng ở trước mặt “Ma ma” tỏ ra rất có hứng thú mà nhìn chăm chăm vào hắn, hắn mới hiểu được, thiếu nữ trước mắt này cũng khác loại với mình...

“Cậu vẫn một mực giả vờ không nhìn thấy tôi sao? Kỳ thật tôi biết, cậu có thể thấy tôi. Đúng hay không? Đúng hay không nào...?” Vẻ mặt thiếu nữ đầy ý cười, ghé sát vào bên tai Hứa Thâm, lời nói mềm mại kia cùng với hơi thở thổi ra từ khuôn miệng xinh xắn nọ, khiến cho Hứa Thâm có thể cảm nhận được, dường như trong lòng hắn hơi hơi rung động.

Hắn cảm giác nếu cứ tiếp tục nằm xuống như vậy, chắc chắn bản thân mình sẽ gặp chuyện không may, không khỏi lật ngược người lại.

Nhưng mà, rất nhanh Mai Phù lại vòng đến trước mặt hắn, nhìn qua rất giống bốn mắt đang nhìn nhau.

“...”

Hứa Thâm không nói gì, hắn lại lập tức xoay người, nhưng dường như cứ làm như vậy hoài, có chút quái dị thì phải?

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, vẫn thấy đối phương đang nhìn chăm chú vào mình, nhưng hắn lại không dám chăm chú nhìn đối phương, kể cả đang nhắm mắt lại và dùng loại cảm giác

“Thấy” này, hắn cũng không dám lên lút nhìn trộm đôi mắt của đôi phương.

Hứa Thâm nằm một lát, lại xoay người bò lên, lấy quần áo của mình ở trong ngăn tủ, sau đó đến phòng tắm, muốn đi tắm rửa.

Nhưng ngay khi Hứa Thâm đóng cửa phòng tắm ở phía sau lại, hắn bỗng phát hiện ra Mai Phù cũng xuyên thấu qua cánh cửa nhà tắm để nhẹ nhàng tiến vào rồi.

“...”

Hứa Thâm có cảm giác da đầu hắn đang giật điên cuồng đến mức muốn nổ tung ra, hiện giờ hắn có nên đi ra ngoài hay không?

Hắn thầm than một tiếng, chắc là không thể rồi, hắn chỉ có thể cứng rắn coi bỏ mớ quần áo trên người xuống và giữ nguyên vẻ mặt như thường, bắt đầu tắm rửa thôi.

“Thân thể đã khỏe mạnh hơn rất nhiều nha...” Mai Phù cười khê, che miệng lại nhưng vẫn mở to đôi mắt trong veo của mình, tò mò đánh giá khắp nơi trên người Hứa Thâm, thậm chí còn vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng đụng vào lồng ngực của hắn.

Nhưng hai bên vẫn chưa thật sự có thể đụng vào nhau, và ngón tay cô ấy như hư ảo, xuyên qua thân thể hắn.

Này vẻ ngoài của cô là con gái đó... Cô không biết cái gì gọi là thẹn thùng, tránh né đi sao... trong lòng Hứa Thâm đầy chua xót, nhưng vẫn cố gắng kiên trì tắm rửa thật vội vàng cho xong.

Hứa Thâm trở lại phòng, nằm xuống.

Mai Phù cũng đi theo nằm ở bên cạnh Hứa Thâm, tựa như một miếng kẹo da trâu, dính thẳng lên người hắn.

Hứa Thâm không có cách nào khác, chỉ có thể chịu đựng, hắn không chế lực chú ý của chính mình, chuyển dời nó qua chuyện khác.

...

...

Đảo mắt một cái đã đến sáng ngày hôm sau, Hứa Thâm vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy Mai Phù đang cuộn mình như một chú

mèo nhỏ nằm bên cạnh ổ chăn của hắn, ngủ say sưa.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, rọi lên phần da thịt trắng nõn của cô, hàng lông mi kia thật dài, gương mặt tinh xảo xinh đẹp như thiên sứ, khiến người ta không đành lòng đi quấy rầy.

Bỗng nhiên, thân thể của thiếu nữ ấy rung rung rất nhỏ, bất chợt cô chậm rãi mở to mắt, nhìn về phía Hứa Thâm, nở nụ cười, và lười biếng duỗi vòng eo.

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, hắn đứng dậy thay quần áo ra khỏi phòng.

Phía sau, Mai Phù cũng bay khỏi cửa, đi theo bên người hắn.

“Cậu muốn đi đâu, có chỗ nào chơi vui không?” Mai Phù lộ ra vẻ mặt tò mò.

Đương nhiên là Hứa Thâm sẽ không đáp lời. Không bao lâu sau, hai người bọn họ đi tới sân huấn luyện.

Mai Phù đứng ở bên cạnh Hứa Thâm, nhìn Đông ngó Tây liên tục, trên vẻ mặt đầy nét tò mò.

Rất nhanh sau đó, huấn luyện viên đầu trọc đã đến, ông ấy bắt đầu dạy mọi người một chút kỹ xảo nhỏ và kiến thức về việc trăm khur, tiếp theo lại là quãng thời huấn luyện như thường lệ.

Hứa Thâm nhìn huấn luyện viên đầu trọc chẳng hề phát hiện ra Mai Phù đang lơ lửng bên người hắn, cũng không khỏi bất đắc dĩ, không biết nên nói gì, xem ra cấp bậc huấn luyện viên cũng không được...

Chương 57. Nay... Khư Đang Ở Ngay Bên Cạnh Máy Người Đó!

Hứa Thâm nhìn mọi người trên sân huấn luyện đang ra sức huấn luyện Trăm Khư Thuật, trong lòng lại có một loại cảm giác quái dị nói không nên lời, nhất là bên cạnh hắn còn có Mai Phù đang cười khanh khách, cũng háo hức ngắm dáng vẻ luyện tập của những người kia...

Nay... khư đang ở ngay bên cạnh máy người đó!

Hứa Thâm cũng đi theo mọi người đi vào sân huấn luyện, vẫn như cũ là rút kiếm bổ chém.

“Cậu cũng đang luyện tập loại động tác đâm chọc thô thiển này sao? Không phải nó đã dạy cậu một chút kỹ xảo ‘Thái rau’ ư? Thứ kia còn hiệu quả hơn loại này.” Mai Phù tò mò nói.

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, vẫn tiếp tục vung kiếm.

Đúng là kỹ xảo thái rau của “Ma ma” có hiệu quả rất cao, nhưng mà tư thế lại chẳng lịch sự chút nào. Nếu thi triển ở trước mặt người khác, phỏng chừng bản thân hắn cũng bị giam giữ mất rồi.

“Xem ra cậu muốn dùng phương thức của ‘Bọn họ’ để chiến đấu...” Mai Phù nhìn trong chốc lát, lại lắc đầu nói: “Tư thế không đúng, chi trước nên nâng cao hơn một chút. Căn cứ theo cấu tạo của các đốt ngón tay, làm như vậy sẽ càng thêm trôi chảy...”

Cô bé ở bên cạnh nói liên miên cần nhắc một hồi, nhưng cũng thường xuyên chỉ điểm Hứa Thâm hai câu.

Hứa Thâm vẫn giữ nguyên sắc mặt chết lặng nhưng tư thế rút kiếm trong tay lại càng lúc càng nhanh. Hắn cực kỳ thông thả, bắt đầu điều chỉnh tư thế của bản thân... Dựa theo những lời Mai Phù vừa nói, và ngạc nhiên phát hiện ra, quả nhiên là theo lời cô ấy sẽ nhanh hơn không ít.

“Cậu xem, có phải làm như vậy sẽ đạt được hiệu suất cao hơn rất nhiều không?” Mai Phù cười nói.

Tôi thật sự rất cảm ơn cô... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Mai Phù nhìn một lát, tựa như cảm thấy chuyện này chẳng hề thú vị, sau khi ngó Đông ngó Tây một hồi, cô ấy lại chạy tới cái ghế bên cạnh huấn luyện viên đầu trọc, thản nhiên ngồi xuống.

Hứa Thâm tranh thủ một khoảng trống trong lúc vung kiếm để nhìn lướt qua, lại thấy huấn luyện viên đầu trọc với vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế quan sát, liếc nhìn toàn trường với nửa con mắt, nhưng lại hoàn toàn làm như không thấy thiếu nữ nhu nhược hồn nhiên bên người...

Hắn vội vàng dịch ánh mắt trở về, càng thêm chuyên chú luyện kiếm.

...

...

Ngày lại ngày trôi qua, đảo mắt một cái Hứa Thâm đã ở lại huấn luyện doanh được nửa tháng.

Mỗi ngày hắn đều huấn luyện rút kiếm bổ chém. Mà trong vòng nửa tháng này, Mai Phù vẫn một mực đi theo bên người hắn, dù Hứa Thâm cứ giả vờ không nhìn thấy cô, thậm chí là không thèm nhìn cô, nhưng chẳng hiểu sao đối phương cứ nhìn chăm chăm vào hắn và không có chút ý định rời đi nào.

Ban ngày, trong giờ huấn luyện, Hứa Thâm sẽ luyện tập còn Mai Phù ngồi ở bên cạnh huấn luyện viên quan sát.

Khi ăn cơm trưa, hắn và đám người Đặng Phong ngồi chung một bàn. Mọi người vui vẻ nói chuyện phiếm, còn Mai Phù lại giống một cô em gái nhà bên, chống hai tay lên má, ở một bên nghe đến say sưa.

Buổi tối cả hai sẽ cùng nhau ngủ.

Hứa Thâm cũng dần dần quen với sự xuất hiện của Mai Phù ở bên cạnh mình. Tạm thời đối phương không lộ ra ác ý, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục giả vờ không nhìn thấy... Chung quy lại, hai người bọn họ ở chung cũng coi như bình an vô sự.

Ngược lại, huấn luyện viên đầu trọc có tỏ vẻ bất mãn khi một mực chứng kiến Hứa Thâm cứ lặp đi lặp lại huấn luyện rút kiếm mỗi ngày trong suốt nửa tháng qua, nhưng sau khi Hứa Thâm triển lộ năng lực “Thông” của mình, huấn luyện viên đầu trọc lập tức không còn ý kiến nữa, để mặc cho hắn tự khổ luyện theo ý mình.

(Năng lực “Thông” kia là diễn luyện trọn bộ Trảm Khư Kiếm Thuật nha)

“Hôm nay là nội dung huấn luyện thực chiến của mọi người.”

Buổi sáng trên sân huấn luyện ngày hôm nay, huấn luyện viên đầu trọc lại đến muộn nửa giờ, mà đi theo phía sau ông ấy, là một chiếc lồng giam, đang được ủy thác vận chuyển tới đây.

Bên dưới lồng giam là xe tải, bánh xe âm âm nghiền nát bãi cỏ.

Bên trong lồng giam có một con khỉ nửa người là nhân loại, với dáng vẻ nửa người nửa mãng xà đang nằm úp sấp.

“Sân huấn luyện thứ năm tập hợp.” Huấn luyện viên đầu trực hô to mệnh lệnh.

Mấy người đám Kỳ Thiên Minh, Hạ Tĩnh Tương, Hứa Thâm, Đặng Phong... thuộc sân huấn luyện thứ năm, đều nhanh chóng tập kết.

Bọn họ hiểu hôm nay chuẩn bị làm thật rồi.

“Từng người đi lên một, hôm nay mấy người đều phải lần lượt chiến đấu với con khỉ này, coi như kiểm nghiệm thành quả thực chiến, đừng có vừa nhìn thấy khỉ đã bị dọa cho mềm cả chân!” Huấn luyện viên đầu trực nói: “Thiên Minh, Tiểu Hạ, ai trong hai người lên trước? Làm gương cho đám người bên dưới đi!”

Kỳ Thiên Minh và Hạ Tĩnh Tương từng trải qua quá trình quan sát khảo hạch, lúc này có vẻ khá bình tĩnh. Đó là chưa kể đến chuyện bọn họ vốn là đám học viên tới cùng thời điểm với mấy người Triệu Nguyên kia, từng trải qua huấn luyện thực chiến rồi, hiển nhiên đây vốn không phải lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy khỉ, cho nên bình tĩnh cũng là điều dễ hiểu.

“Tôi lên trước.” Hạ Tĩnh Tương bày ra dáng vẻ việc nhân đức không nhường ai, nhưng cô làm như vậy vốn không phải ưa khoe mẽ, chỉ là nếu khiêu chiến lượt sau, thể lực của con khỉ thú này sẽ giảm xuống, tương đương với hiệu quả huấn luyện của cô cũng giảm xuống.

Kỳ Thiên Minh không tranh đoạt, chỉ lặng lẽ mỉm cười.

“Được.” Huấn luyện viên đầu trực để người ta chuyển cái lồng giam kia vào bên trong tầng phòng hộ của sân huấn luyện thứ sáu, sau đó mới mở lồng giam ra.

“Đi thôi.” Hạ Tĩnh Tương hít một hơi thật sâu, mang theo thanh kiếm đi vào sân huấn luyện thứ sáu.

Tất cả đám người mới trên các sân huấn luyện khác, đều tụ tập đi tới, vừa khăn trương vừa kích động.

Có người mới lần đầu tiên được nhìn thấy khứ, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể run rẩy không ngừng.

Cũng có người mới chưa nắm giữ thuần thực thao tác mở đóng Khư Nhân, chỉ nhìn thấy một cái lồng trống rỗng bị người ta kéo tới, lại không nhìn thấy khứ, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Hứa Thâm nhìn thấy, ở phần bụng của con khứ này có một vết thương to bằng miệng bát. Nó đã bị thương rồi, lấy lực lượng của Hạ Tĩnh Tương, chém giết con này không khó, chỉ xem cô ấy có thể bảo trì trấn định, sau đó phát huy tất cả lực lượng bản thân hay không thôi.

Đây cũng là mục đích chân chính là bài huấn luyện thực chiến này.

“Một nhóc con yếu ớt như vậy, cũng có thể làm đối tượng huấn luyện sao...” Mai Phù ở bên người Hứa Thâm, có chút không thú vị nói.

Khóe miệng Hứa Thâm hơi hơi co rúm lại.

Chương 58. Huấn Luyện Thực Chiến!!!

“Tê!”

Hạ Tĩnh Tương vừa bước vào sân huấn luyện thứ sáu, chiến đấu đã bùng nổ.

Con khứ thú kia vặn vẹo thân mình lao thẳng về phía cô, nửa người dưới uốn lượn không ngừng, lộ tuyến tấn công lay động khó mà dò xét được.

Hạ Tĩnh Tương biến sắc. Cô vừa nghĩ được từng luồng hơi thở tanh hôi khiến người ta muốn nôn mửa, lông tơ cả người dựng thẳng lên, có loại cảm giác vừa đặt mình vào tử địa.

Giờ khắc này, tựa như cô đã được trở lại thời điểm bản thân bị cuốn vào sự kiện khứ thú.

Lúc ấy cô cũng như vậy, hít thở không thông, sợ hãi lan khắp thân thể, không ngừng run rẩy...

Đột nhiên “Tranh” một tiếng, Hạ Tĩnh Tương vùng kiếm đón đỡ. Sau giây phút kinh hoàng ngắn ngủi, thế công dồn dập của

khư thú khiến cô lập tức bày ra tư thế phòng thủ theo bản năng, tiếp đó lần mình trốn qua bên kia, kéo giãn khoảng cách.

Khư thú xoay người theo sát tới, Hạ Tĩnh Tương vội vàng vung kiếm bổ chém, nhưng kiếm thuật không theo bất cứ trình tự nào cũng như chẳng mang tới một chút hiệu quả gì hết.

“Tiến công!” Huấn luyện viên đầu trọc đứng ở bên ngoài lồng phòng hộ, gầm lên một tiếng.

Hạ Tĩnh Tương đang kích động chạy trốn, tựa như bị gọi tỉnh, lập tức phục hồi lại tinh thần. Hiện giờ cô đang ở trong quá trình huấn luyện, đã sở hữu lực lượng thông qua năm tháng miệt mài khổ luyện, đã hoàn toàn không phải con người yếu đuối trước kia nữa rồi.

Cô dần dần trấn định xuống, triển khai du đấu cùng khư thú, phòng ngự vững vàng và đánh trả sắc bén, liên tục chừng mười phút sau, đã đánh bắt phân thắng bại cùng khư thú.

Huấn luyện viên đầu trọc khẽ gật đầu. Tuy lúc bắt đầu, Hạ Tĩnh Tương hơi kích động và thất thần, cũng may đã phản ứng đúng lúc, có biểu hiện như vậy trong lần đầu tiên huấn luyện thực chiến, cũng coi như đạt tiêu chuẩn rồi.

“Được rồi, người thứ hai.”

Huấn luyện viên đầu trọc bước vào sân huấn luyện, lập tức đi về phía khư thú đang chiến đấu, đột nhiên đá ra một cước, đá bay con khư thú nọ, làm Hạ Tĩnh Tương đang muốn xông lên lập tức nghiêng người vòng về phía dưới. Sau đó ông ấy ra hiệu cho cô có thể đi ra ngoài rồi.

Cả người Hạ Tĩnh Tương đầy mồ hôi, tuy lòng còn sợ hãi, nhưng cô đã thích ứng được với loại chiến đấu này, ngược lại còn chưa tận hứng.

Cô cảm thấy, chờ đến lần sau, biểu hiện của bản thân tuyệt đối sẽ tốt hơn nhiều.

“Hạ lão đại lợi hại!”

“Hạ tỷ uy vũ!”

Hạ Tĩnh Tương rời khỏi sân huấn luyện thứ sáu, những người khác đều giơ ngón tay cái lên. Bọn họ chỉ đứng bên ngoài quan sát cũng cảm thấy trong lòng đầy mạo hiểm kích thích,

càng đừng nói tới người tự mình bước vào cảnh ngộ hiểm nghèo như cô.

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt thường ngày. Cô không nói thêm điều gì.

Có lẽ với những người khác, loại trình độ này đã rất tốt, nhưng bản thân cô lại không hài lòng.

Rất nhanh, Kỳ Thiên Minh bước lên sân đấu.

Lần này, biểu hiện của gã trấn định hơn Hạ Tĩnh Tương một chút, tuy trên mặt vẫn lộ ra một chút kích động có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng thân thủ lại không bị ảnh hưởng quá lớn. Trong lúc phòng thủ, gã cũng không ngừng tìm cơ hội phản công, tạo thành một chút thương tổn và uy hiếp cho khur thú.

Liên tục hơn mười phút sau, huấn luyện viên đầu trọc cũng gọi gã đi xuống, có chút vừa lòng với biểu hiện của gã.

Hạ Tĩnh Tương khẽ nhăn mày, cho rằng bản thân chính là người đầu tiên đi lên thực chiến, bởi vì có chút khấn trương mới dẫn đến hành động hoảng loạn né tránh lúc ban đầu, nếu cô là người thứ hai lên sân đấu, chắc chắn sẽ biểu hiện không khác Kỳ Thiên Minh là mấy.

Nghĩ như thế, trong lòng cô cũng thăng bằng hơn không ít.

“Đặng Phong!” Huấn luyện viên đầu trọc bắt đầu điểm danh.

Đặng Phong bị gọi vào, sắc mặt lộ ra một tia khổ sấp. Sau đó, gã được đồng đội khích lệ, cũng dứt khoát lên tinh thần, rút kiếm đi lên sân đấu.

Gã cũng muốn thử phản công như Kỳ Thiên Minh hồi nãy, nhưng vừa bước vào sân đấu, ngửi được thứ mùi tanh hôi tản ra từ trên người con khur thú kia, lại nhìn thấy kia thân thể mẫm xà của nó vặn vẹo ngay gần trong gang tấc, gã bỗng cảm thấy cả người như bị rót chì, trở nên vô cùng nặng nề, tay chân đều cứng ngắc.

Rất nhanh, gã bắt đầu chạy chung quanh, tránh né những đòn tiến công của khur thú, không dám chiến đấu chính diện với nó.

Huấn luyện viên đầu trọc thấy vậy, khẽ lắc đầu, tố chất tâm lý còn kém một chút.

Rất nhanh, thời gian huấn luyện thực chiến của Đặng Phong đã chấm dứt. Căn cứ theo biểu cảm trên mặt huấn luyện viên đầu trọc, Đặng Phong biết biểu hiện của bản thân cũng không lý tưởng, trong lòng gã thâm uể oải, ủ rũ trở về trong đội ngũ.

Đồng đội vội vàng đi tới an ủi.

Lại có một người bị điểm danh, người nọ bất chấp khó khăn, lên sân đấu.

Theo quá trình chiến đấu liên tiếp, rõ ràng tốc độ thể công của khur thú đã chậm lại, thậm chí có khi nó còn lựa chọn ở lý tại chỗ, lấy tĩnh chế động.

Tình cảnh này khiến biểu hiện của những người lên sau đều tốt đẹp hơn một chút.

Huấn luyện viên đầu trọc yên tĩnh đứng nhìn, trước mắt chỉ có ba người làm ông ấy tạm hài lòng, coi như đạt tiêu chuẩn, những người khác đều biểu hiện bình thường.

“Hứa Thâm, đến cậu.”

Huấn luyện viên đầu trọc nhìn về phía Hứa Thâm, người cuối cùng chuẩn bị lên sân đấu, nói: “Thể lực của nó đã tiêu hao gần cạn, chỉ cần cậu giữ bình tĩnh, nó rất khó là cậu bị thương. Nên nhớ, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì mở đóng Khur Nhãn, đừng khản trương, đừng sợ hãi!”

Đúng là huấn luyện viên thiên vị thật... Những người khác nhìn về phía Hứa Thâm, trong lòng đầy ghen tỵ.

Khi người khác lên sân đấu, huấn luyện viên đâu có cẩn thận dạn dò như vậy?

Đội lát nữa chờ huấn luyện viên nhìn thấy dáng vẻ khản trương thất thố của Hứa Thâm kia, không biết ông ấy sẽ có cảm tưởng gì... Có vài người lòng mang ghen tỵ, không khỏi ác ý nghĩ.

“Trắc nghiệm gì mà chẳng thú vị chút nào...” Mai Phù lười biếng duỗi duỗi thắt lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua, nhìn về phía Hứa Thâm, cười hì hì nói: “Một tên nhóc yếu ớt bé nhỏ như vậy, hẳn là cậu sẽ không sợ hãi chứ?”

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, hắn dứt khoát cầm kiếm đi vào sân huấn luyện.

Trước mắt, con khur thú kia đang nằm bên cạnh lồng giam, hơi thở dốc, đôi mắt lập tức nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, mơ hồ tỏa ra một chút khí tức âm lãnh nào đó.

Chương 59. Nguy Hiểm Tới Gần!!!

Hứa Thâm bước vào sân huấn luyện, không tiếp tục đi về phía trước nữa, ngược lại, cứ lặng lẽ đứng yên không nhúc nhích.

Cứ như vậy, một người một khur, đứng đối diện, nhìn nhau.

“Mau nhìn, cậu ta bị dọa sợ rồi!”

“Phỏng chừng hai chân đang run rẩy dữ lắm, không biết lúc trước khi cậu ta đi quan sát khảo hạch, đã biểu hiện ra dạng gì, ha ha...”

“y cha, đã nói rồi, khur lực trong cơ thể có đậm đặc thêm nữa cũng vô dụng, không phát huy được bởi vì lá gan quá nhỏ.”

Không ít thành viên tham gia huấn luyện đều cười trộm và lắc đầu.

Huấn luyện viên đầu trọc nhíu mày, nói với Hứa Thâm: “Nó chưa tấn công vì đang bận khôi phục thể lực. Cậu đừng giằng co cùng nó như vậy, lấy lượng khur lực của cậu, chỉ cần tập trung lên tay chân, nó sẽ không đánh lại ngươi!”

Thì tôi làm vậy chính vì chờ nó khôi phục thể lực mà... Trong lòng Hứa Thâm thầm nói. Trên thực tế, vừa bước vào nơi này, hắn đã muốn thử tốc độ rút kiếm của mình một chút, xem có thể vượt qua tốc độ công kích của khur thú cấp E hay không.

Nhưng trước mắt huấn luyện viên đã mở miệng, Hứa Thâm chỉ có thể tiến về phía trước.

“Cậu ta lại trực tiếp đi qua như vậy...”

“Chạy nhanh lên chứ? Chẳng lẽ cậu không biết chạy là gì?”

Có vài người đang quan sát, lại thầm nôn nóng thay Hứa Thâm, chỉ hận không thể đứng lên chỉ huy kết cục.

Nhưng khur thú nhìn thấy Hứa Thâm bình tĩnh đi từng bước một tiếp cận bản thân, ánh mắt lại thay đổi, không hiểu sao nó

lại nhận thấy một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cậu thiếu niên trước mắt này... Rất khủng bố!

Dường như bóng dáng đang không ngừng tiếp cận kia, đã che đầy tất cả ánh sáng xung quanh. Và rõ ràng nó đang bị vây giữa sân, nhưng lại có cảm giác bản thân đã bị người ta trói vào trong góc.

Đây là một loại... trực giác phát hiện nguy hiểm!

Không thể tiếp tục ngồi chờ chết !

Đôi mắt khur thú hơi hơi nhuộm đen, tựa như con người đã biến mất, cả hốc mắt đều là một màu tối đen, dường như ở trong trạng thái này, móng vuốt của nó trở nên sắc bén hơn rất nhiều, dưới nguy hiểm kích thích, nó sắp bộc phát ra lực lượng cực hạn.

Suu!

Bỗng nhiên khur thú kia lay động, lao nhanh về phía Hứa Thâm.

“Không tốt!” Huấn luyện viên đầu trọc thấy vậy, lập tức biến sắc.

Hóa ra con khur thú này vẫn còn giữ lại lực lượng, cố ý tỏ ra yếu thế. Đây là muốn xuất kỳ bất ý, đợi lát nữa sẽ đánh lén ông ấy sao? Huấn luyện viên vội vàng chạy về phía sân huấn luyện, nhưng có cảm giác đã không kịp, trong lòng đầy lo lắng, chỉ hi vọng Hứa Thâm có thể phản ứng lại, làm ra hành động trốn tránh kịp thời.

Lấy trình độ khur lực của Hứa Thâm, chỉ cần giữ vững bình tĩnh, nhất định có thể tránh đi!

“Thật nhanh!” Đám người Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh đã phát hiện ra biến cố kinh hoàng vừa xảy ra trong nháy mắt này, ai nấy đều biến sắc.

Tình huống này quá mức đột ngột, tất cả mọi người đều không thể phản ứng lại.

Mà Hứa Thâm lại dừng chân ngay trước mặt khur thú, tựa như hắn đã ngây dại, cũng không thể phản ứng kịp.

Bành!

Ngay thời điểm khur thú bỏ nhào tới trước mặt Hứa Thâm, khoảng cách hai bên không đầy một mét, đột nhiên Hứa Thâm vung kiếm, không một ai thấy rõ hắn đã vung kiếm như thế nào, chỉ nghe một âm thanh xé rách vang lên.

Ngay sau đó, cái đầu của con khur thú kia bị bỏ thẳng vào giữa!

Cả phần cổ và lồng ngực, cũng bị chém đứt đôi!

Cuối cùng kiếm phong dừng lại trên lồng ngực khur thú, mạnh mẽ chấm dứt đòn tấn công mãnh liệt của đối phương, thân hình với phần trên đã nứt toác của nó, nằm ngay trước chân hắn.

Đã chết...

Mọi người ngơ ngác nhìn một màn này.

Chiến đấu phát sinh đột nhiên, chấm dứt càng đột ngột.

Nhưng một màn máu chảy đầm đìa vẫn còn đang diễn ra trên sân đấu kia, lại kích thích của ánh mắt mọi người, nói cho bọn họ biết, hết thảy những chuyện này đều là sự thật.

Hứa Thâm lại... giết chết một con khur thú cấp E.

Gần như chỉ dùng một kiếm!

Những người lúc trước còn cười trộm hắn, lúc này vẻ mặt đều hài hước vô cùng, có người còn đại ra, không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Hạ Tĩnh Tương cũng giật mình nhưng sắc mặt nhanh chóng âm trầm xuống, hai bàn tay nắm chặt lại, ngọn lửa đỏ kị bùng cháy trong lòng.

Lúc ấy, huấn luyện viên đầu trọc cũng đuổi tới bên người Hứa Thâm. Ông ấy nhìn con khur thú đã triệt để chết đi, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sau đó, quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, phát hiện vẻ mặt thiếu niên này vẫn mang theo vẻ kinh hoàng chưa hoàn hồn trở lại.

Ông ấy không khỏi nở nụ cười, vỗ bả vai Hứa Thâm: “Làm tốt lắm, tuy phản ứng chậm một chút, nhưng cuối cùng vẫn có thể phản ứng lại đúng lúc. Tôi đã nói mà, lấy lượng khur lực của cậu, con khur thú này tuyệt đối không thể địch lại, chỉ cần toàn

lực bùng nổ, cậu có thể đo sức cùng khur thú cấp D. Được rồi, huấn luyện kết thúc, cậu phải nhớ kỹ cảm giác vừa rồi.”

Ông ấy biết khi Hứa Thâm bùng nổ lực lượng, hẳn có thể đạt tới cấp bậc gì. Bởi vậy, với hẳn chuyện chém giết con khur thú cấp E này không khó, điều khó chính là Hứa Thâm cần phải thuần thực điều khiển lực lượng của bản thân, hơn nữa là có đủ tố chất tâm lý khi thực chiến.

“Vâng, huấn luyện viên...” Hứa Thâm lòng còn sợ hãi nói, đồng thời nhỏ thanh trường kiếm trở về.

Huấn luyện viên đầu trọc nhìn thấy Hứa Thâm còn dám rút thanh kiếm sắt kia về, trong lòng thoáng xuất hiện một loại cảm giác quái dị, rõ ràng là hẳn sợ hãi muốn chết, nhưng lại không sợ khi rút kiếm ra, máu tươi sẽ ồ ộc phun trào...

Chẳng qua, đây vẫn là lần đầu tiên Hứa Thâm trảm khur, hẳn sợ hãi cũng là chuyện rất bình thường, không giống đang nguy trang.

Đến đây, huấn luyện viên lắc lắc đầu, nói: “Đi xuống đi, lúc quay về hãy nhớ loại cảm giác vừa rồi, vừa rồi chính là cậu điều khiển khur lực ‘Bạo’, về sau khi chiến đấu, cậu phải học cách điều chỉnh khur lực tùy tiện phân bổ đi khắp các nơi, nhất là chuyển dời đến cánh tay và hai chân, chỉ có tăng cường mấy bộ phận này lên trình độ lớn nhất, cậu mới có thể tăng lên hạn mức lực lượng cao nhất của mình.”

Hứa Thâm gật gật đầu: “Đa tạ huấn luyện viên.”

Nói xong, hẳn cũng không quay đầu lại, đã xoay người rời khỏi sân huấn luyện.

“Vẫn còn phải luyện tập thêm về tố chất tâm lý nha...” Huấn luyện viên đầu trọc cười cười.

Chương 60. Câu Hỏi Không Có Đáp Án...

Lần đầu thực chiến chấm dứt, biểu hiện của Hứa Thâm khiến cho mọi người khác sâu hiểu được những lời huấn luyện viên từng nói, Hứa Thâm không giống bọn họ.

Về sau, quá trình huấn luyện hằng ngày tiếp tục, nhưng mọi người càng thêm ra sức.

Cuộc sống của Hứa Thâm vẫn tiếp tục duy trì quy luật như bình thường, ban ngày luyện tập rút kiếm vung chém ở huấn luyện doanh, buổi tối tu luyện điều khiển khư lực ở trong phòng. Lúc này, hắn đã có thể điều khiển “Bạo” vô cùng thuần thục.

Lại tới một vòng huấn luyện thực chiến khác.

Huấn luyện viên đưa tới hai con khư cấp E, giao cho mọi người huấn luyện thực chiến.

Lần này rõ ràng biểu hiện của mọi người đã khá hơn lần trước không ít, huấn luyện viên vẫn bố trí cho Hứa Thâm là người cuối cùng lên sân đấu nhưng trước khi hắn ra tay, ông ấy lại dặn dò hắn cần phải khống chế lực lượng, đừng chém giết khư thú.

Hứa Thâm vẫn làm như lần trước, bình tĩnh chờ đến khoảnh khắc khư thú tới gần, mới vung kiếm ra tay.

Dưới trạng thái mở Khư Nhãn, hắn phát hiện khư thú cấp E đã không còn chút xíu lực uy hiếp nào với mình. Hắn hoàn toàn có thể thấy thật rành mạch từng động tác của nó, có cảm giác như hiệu ứng slow motion, quá đủ thời gian để cho hắn phản ứng.

Mà sau khi Hứa Thâm đã thuần thục nắm giữ “Bạo”, hắn cũng có thể khống chế tốc độ và lực đạo xuất kiếm của mình.

Nếu huấn luyện viên đã nói không giết, Hứa Thâm cũng ra tay tương đối nhẹ nhàng, chỉ dùng hai phần khư lực, chém khư thú bị thương.

Huấn luyện viên nhìn thấy Hứa Thâm điều khiển khư lực càng ngày càng thuần thục, cũng vô cùng vừa lòng.

Khi Hứa Thâm tiến vào huấn luyện doanh được một tháng, hắn đã lộ ra khả năng điều khiển “Cầm”, khiến cho khư lực toàn thân tự nhiên co rút lại, huấn luyện viên có chút vừa lòng, tiến độ của hắn khá tương xứng với những gì ông ấy dự đoán.

“Đội trưởng đã thông qua, rất nhanh sẽ đến lượt chúng ta.”

Khi ăn cơm trưa, trên mặt đám người Đặng Phong mang theo

lo lắng, nói chuyện với nhau.

Hai ngày trước, Kỳ Thiên Minh và Hạ Tĩnh Tương đi tham gia khảo hạch, Hứa Thâm lại được một lần cơ hội quan sát.

Giống lúc trước, có ba người mới, thêm hai vị đội viên lão luyện, hợp thành năm người một tổ, trừ Hứa Thâm, Đặng Phong và những học viên khác đều nhận được cơ hội quan sát.

Khảo hạch lần này không xuất hiện tình trạng hỗn loạn, đám người tham gia hoàn thành nhiệm vụ rất thuận lợi, Hạ Tĩnh Tương và Kỳ Thiên Minh đều có biểu hiện xuất sắc, phối hợp ăn ý, không cần đội viên lão luyện ra tay giải quyết khur thú.

Mà bọn họ đã khảo hạch thông qua, cũng trực tiếp rời khỏi huấn luyện doanh, chuyển thành đội viên chính thức.

Tới lúc này, thời gian huấn luyện của đám người Đặng Phong cũng đầy, khảo hạch tới gần, ai nấy đều sầu lo.

“Gần đây biểu hiện của mọi người đều không tệ, chỉ cần cẩn thận thêm một chút, thông qua khảo hạch không vấn đề gì.”
Hứa Thâm an ủi nói.

Đám người Đặng Phong liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, hơi hơi cười khò.

“Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao? Huấn luyện viên nói một mình cậu cũng có thể chém giết khur thú cấp E, nếu kinh nghiệm thực chiến tăng lên, chiến với khur thú cấp D cũng có phần thắng. Đối với cậu, khảo hạch cũng đơn giản như uống nước vậy, nhưng chúng ta lại khác mà...” Đặng Phong bắt đầu nói.

Trải qua một tháng ở chung, bọn họ phát hiện tuy tính hướng của Hứa Thâm hơi khác người, nhưng hẳn lại rất dễ nói chuyện, bởi vậy cả đám ở chung cũng tương đối hòa hợp.

Mấy người khác trong đội ngũ cũng rất quen thuộc với Hứa Thâm, ngẫu nhiên còn có thể nói đùa vài câu.

“Mấu chốt vẫn là phải bình tĩnh, đừng khản trương, nếu không dù có lực lượng mạnh hơn nữa cũng không phát huy được.”
Hứa Thâm thuật lại những lời mà bình thường huấn luyện viên hay nói.

Mọi người nghe được đều trắng mắt liếc hắt một cái. Cậu nói thật dễ nghe, nhưng thực sự gặp được khur rồi, ai có thể không khần trương?

Tưởng tượng ra mình phá sản và mình thực sự phá sản vốn là hai dạng khác nhau nha!

“Nghe nói đoạn thời gian trước, trong cục có một tổ tiêu đội, khi trăm khur đã bị đoàn diệt, không còn ai sống sót...” Một trung niên nói.

Tuy nhìn qua già lớn tuổi nhất ở đây, nhưng đều là người mới giống đám học viên khác, ở trước mặt sự kiện khur thú chẳng phân biệt được nam nữ già trẻ, thậm chí trong huấn luyện doanh còn có người mới đã hơn bảy mươi tuổi.

Lại nói, trên phương diện điều khiển khur lực, kể cả khi thân hình đã bước vào thời kỳ tuổi già, lão hóa, vẫn có thể luyện ra chiến lực không tồi. Nhưng... thật hiển nhiên là những người thuộc loại “Tư chất cực kém” này, sống cũng không lâu.

“Toàn bộ đều chết? Không thể đâu? Tôi nghe nói mỗi lần trước khi tiêu đội chấp hành nhiệm vụ trăm khur, bên trên đều sẽ điều tra thật rõ ràng tình huống. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Có người hỏi.

“Ai biết được? Dù sao tôi cũng nghe nói hàng năm nhân viên trăm khur trong cục đều xuất hiện vị trí trống. Tuy trong huấn luyện doanh thường xuyên có người mới chuyển chính thức, nhưng tính đi tính lại, ở cục chỉ có hơn ba mươi đội hình chính thức, không thấy gia tăng bao giờ...”

Mọi người nghe vậy đều có chút im lặng xuống.

Hứa Thâm nhú mày, hắt ngẩng đầu chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi sau khi hắt vào huấn luyện doanh này, ở đây đã có thêm bốn người mới, hắt là trong một tháng qua đã có bốn gia đình tan biến.

Dựa theo tần suất này, một năm sẽ có chừng 50 người chuyển chính thức.

Hắt nghe nói sau khi học viên chuyển chính thức, sẽ được bố trí vào tiêu đội trăm khur năm người một tổ. Nghĩa là một năm nơi này đào tạo ra tương đương với mười đội hình.

Nếu số lượng tiểu đội chưa từng gia tăng, nghĩa là hàng năm sẽ có chừng đó người hy sinh sao... Hứa Thâm cảm giác tỷ lệ thiệt mạng này có chút cao đến đáng sợ.

“Sau này chúng ta sẽ trải qua cuộc sống ngày qua ngày đều không ngừng trầm khư, mãi cho đến khi bị khư giết chết sao?” Có người thấp giọng hỏi.

Mọi người im lặng, câu hỏi này không có đáp án.

Hoặc là câu hỏi này có đáp án, nhưng... Bọn họ không có quyền lựa chọn.

Mọi người ăn xong cơm trưa lại nhớ tới huấn luyện doanh, cố gắng huấn luyện.

Vì sống lâu một chút, chỉ có càng thêm khắc khổ rèn luyện, cố gắng tăng lên thực lực bản thân, mới có thể mang đến cho chính mình càng nhiều cảm giác an toàn.

Hai ngày sau, đám người Đặng Phong bị chọn lựa rời đi, gặp phải khảo hạch .

Chương 61. Kết Thúc Hai Tháng Ở Huấn Luyện Doanh!

Địa điểm và nhiệm vụ khảo hạch đã được xác nhận. Đây cũng là lần thứ ba Hứa Thâm trở thành quan sát viên.

Ở trong huấn luyện doanh này, hắn có tới ba lượt cơ hội quan sát, xem như trường hợp đặc biệt duy nhất. Bởi vì bình thường những người khác chỉ được từ một lần đến hai lần mà thôi.

Nhưng trường hợp đặc biệt này lại chẳng mang tới bất cứ chỗ tốt nào hết, ít nhất là với hắn. Với Hứa Thâm ở hiện tại, loại cơ hội quan sát này có ý nghĩa không lớn, hoặc là nói, ý nghĩa duy nhất của nó chính là khiến cho hắn càng thêm quen thuộc với quá trình trầm khư, nhân tiện hiểu biết một chút kiến thức mà thôi.

Lần này cũng không có chuyện ngoài ý muốn, đám người Đặng Phong đã thuận lợi chấm dứt nhiệm vụ trầm khư, chỉ bị một chút vết thương nhẹ, coi như thông qua hoàn hảo.

Theo đám người quen thuộc lục tục rời khỏi huấn luyện doanh, Hứa Thâm cũng càng thêm chuyên chú vào quá trình huấn luyện của bản thân.

Rút kiếm vung chém, đây là lần thứ 49.290!

20 phút sau, Hứa Thâm thầm đếm trong lòng, lần thứ 50.000.

Hắn dừng động tác vung chém, có cảm giác cánh tay mỗi như đau nhức, khur lực trong cơ thể cũng gần cạn kiệt, có một loại cảm giác hư thoát.

Đây là lượng huấn luyện mỗi ngày của hắn.

Hiện giờ, hắn đã thành công tăng lên tốc độ vung kiếm, mỗi lần bổ kiếm không đến một giây đồng hồ, mỗi ngày sẽ huấn luyện 8 giờ.

Từ lúc ban đầu, mỗi ngày hắn sẽ vung chém được 10 ngàn lần, sau đó là 20 ngàn lần, 30 ngàn lần, cho tới bây giờ là 50 ngàn lần.

Tốc độ vung chém của Hứa Thâm càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thuần tay, gần như đây hành động này đã trở thành một loại bản năng, không cần tự hỏi, cũng có thể rút kiếm vung chém trong nháy mắt.

Tựa như mở to mắt vậy, không cần tự hỏi, tự nhiên sẽ mở.

Hiện giờ, Hứa Thâm đã sớm không cần phải tới sân huấn luyện tu luyện, hắn đạt được huấn luyện viên đặc biệt cho phép, có thể tu luyện ở trong phòng của mình hoặc tới bất cứ nơi nào khác cũng được.

Nguyên nhân chủ yếu của loại cho phép đặc biệt này chính là, với lực lượng của Hứa Thâm, những người khác trên sân huấn luyện vốn không thể trở thành đối tượng bồi luyện của hắn. Hai bên chênh lệch quá xa. Ngược lại khi bồi luyện cùng bọn họ, Hứa Thâm lại cần phải khống chế lực lượng.

Với huấn luyện viên đầu trục, tình huống này là quá mức lãng phí.

Nói nữa, huấn luyện viên vốn không thêm để ý tới Trảm Khur Thuật, mấu chốt chính là điều khiển khur lực.

Bởi vậy, cứ cách vài ngày một lần, ông ấy sẽ tới gặp, quan sát một chút độ thuần thực điều khiển khư lực của Hứa Thâm.

Mà Hứa Thâm cũng sẽ đúng lúc lộ ra một chút “Tiến bộ”.

Sau khi hấn hoàn tất lần thứ 50 ngàn vung kiếm bổ chém, bài huấn luyện của ngày hôm nay chấm dứt. Hứa Thâm đặt kiếm sát lên bàn, xoay người tiến vào phòng tắm rửa sạch thân thể, rửa sạch lớp mồ hôi nóng hôi toàn thân.

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, nhìn Mai Phù đi theo và đứng ở trước mặt mình. Hiện giờ hấn đã quen với tình huống cô ấy mang theo dáng vẻ kiêu ngạo, bắt chéo chân và nở nụ cười xấu xa trên mặt, ngồi trước mặt, chăm chú quan sát hấn tắm rửa.

Hứa Thâm tắm rửa xong, cảm giác sự mệt nhọc toàn thân đã thả lỏng đi không ít. Sau đó, hấn tới căn tin ăn xong cơm chiều và trở về ký túc xá như thường lệ. Hấn đã học xong “Bạo”, cũng chẳng còn thứ gì để luyện tập nữa.

Dựa theo cách nói của huấn luyện viên, đã đến một bước này, nếu muốn tăng lên thực lực của bản thân, chỉ có dựa vào tích lũy khư lực.

Mà tích lũy khư lực lại cần thông qua Tịnh Khư Tề, cải tạo khí quan trong cơ thể.

Khí quan như một cái ao, còn khư lực là lượng nước trong ao, khí quan bị cảm nhiễm càng nhiều, càng có thể chứa đựng được nhiều khư lực, dẫn tới lực bộc phát sẽ càng mạnh hơn!

Ngay khi khí quan toàn thân đều bị cảm nhiễm, đạt đến cực hạn, lại hướng lên trên nữa chính là hình thái thứ hai.

Về phần phải làm như thế nào mới đạt đến hình thái thứ hai, huấn luyện viên chỉ nói đơn giản là xem cơ duyên.

“Có đói bụng không? Cái cục này có vị không tẻ nha.” Lúc trước Mai Phù có biến mất một lát, chờ tới khi cô trở về, trên miệng và ngón tay đều lây dính không ít máu tươi màu đen, nhìn qua quỷ dị mà bệnh trạng, nhưng vẻ mặt của cô vẫn như cũ là hồn nhiên ngây thơ, đôi mắt trong suốt long lanh như hồ nước.

Lúc này theo cánh tay của cô ném tới, một cục mỹ thực rơi xuống phần bằng phẳng trên giường.

Thứ mùi nồng nặc kia khiến Hứa Thâm có cảm giác trong cơ thể hắn vừa dâng lên một chút xao động, nhưng hắn lại nhìn thấy cái cục gì đó kia rõ ràng không hề chạm vào khăn trải giường, và khăn trải giường của hắn cũng không hề bị sức nặng của thứ gì đó kia đè xuống mà biến hình... Tình huống này đã chứng minh, cái cục đó không hề tồn tại ở tầng nông Khư giới và trong hiện thực, mà nó đang xuất hiện ở tầng sâu trong Khư giới.

Bởi vậy Hứa Thâm dứt khoát xoay người, làm như không hề nhìn thấy, càng không dám đi nhặt cái cục mỗi nhử kia

Mai Phù ha ha cười cười, sau đó tự mình nhặt nó lên gặm ăn, rất nhanh đã ăn sạch sẽ.

“Cậu cẩn thận quá đó nha...” Cô ấy cười tủm tỉm nói.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt một cái, kỳ hạn hai tháng tới rồi.

Hứa Thâm đã tham gia ba lượt quan sát khảo hạch, cũng hoàn thành 5 lần huấn luyện thực chiến tại huấn luyện doanh.

Ở một lần huấn luyện thực chiến cuối cùng chấm dứt, huấn luyện viên đã yêu cầu Hứa Thâm đâm thủng một con mắt của khư thú.

Hứa Thâm làm được, hắn biết kể cả lần này hắn có giả vờ thất bại cũng chẳng thay đổi được điều gì, bởi vì ngày khảo hạch của hắn đã được định ra rồi.

Rất nhanh, Hà Minh đã cùng một thanh niên khác từ bên trong phòng đi ra.

“Đây là người mới từ huấn luyện doanh trực tiếp được điều đến chỗ chúng ta?”

Thanh niên tên là Tào Phi kia liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trên mặt lộ ra bất mãn rõ ràng: “Nghe nói là khư lực giả trời sinh. Nhưng thế thì đã làm sao? Cậu ta có trưởng thành nhanh đến mấy cũng cần thời gian. Chẳng lẽ đội chúng ta phải trở thành tã lót cho cậu ta?”

Chương 62. Tào Huynh... Tôi Có Thể Hiểu Được Tâm Tình Của Anh!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

“Nghe lão Trần nói, về cơ bản, cả năm lần huấn luyện thực chiến trong huấn luyện doanh, cậu ấy đều nhận được đánh giá hoàn hảo, biểu hiện khảo hạch cũng không tồi. Tuy là người mới, nhưng đã có đủ lực lượng để một mình chém giết khur thú cấp E, chỉ có chút khiếm khuyết kinh nghiệm thôi. Lại nói, đúng là cho cậu ấy tiến vào đội chúng ta vẫn hơi nôn nóng một chút, nhưng không thành vấn đề.” Chu Dã lại không hề bài xích Hứa Thâm.

Phải biết rằng, gã đã nghe được lời khen không dứt miệng từ phía huấn luyện viên lão Trần của hắn. Huống chi người mới này chính là khur lực giả trời sinh, dù ở sơ kỳ còn non nớt một chút, nhưng chỉ cần người trong đội chiếu cố một hai, hắn có thể trưởng thành rất nhanh.

“Huấn luyện thực chiến trong huấn luyện doanh thì có tác dụng quái gì? Chỉ đối mặt với một con khur thú cấp E bị thương, dù biểu hiện có tốt tới mức nào chẳng nữa, thì nhiều nhất cậu ta chỉ có thể đến đội ngũ thứ ba làm một nhân tài mà thôi. Ngược lại, bên trên lại đưa đến nơi này của chúng ta, nếu nhận được nhiệm vụ đi giải quyết sự kiện cấp E còn may, lỡ như lại gặp phải sự kiện cấp D thì sao? Cấp D có khác biệt rất lớn so với cấp E, đến lúc đó, nếu cậu ta lỡ mãng dù chỉ một chút thôi, cũng mang đến phiền toái khiến cả đám chúng ta ăn không tiêu rồi.” Tào Phi tức giận nói.

“Anh nói ít một chút đi. Lúc trước chúng ta cũng được điều tới đây như vậy còn gì? Tôi nghe nói lượng khur lực của cậu ấy đã tiếp cận đội viên lão luyện rồi, đến lúc đó kể cả không giúp đỡ được gì thì bảo mệnh cũng không thành vấn đề.” Thanh niên tên Hà Minh cảm thấy những lời Tào Phi nói có chút quá đáng.

Dù sao bên trên đã an bài xuống, thì hẳn chính là đồng đội của bọn họ, hiện giờ nội chiến mới chính là tình huống nguy hiểm nhất khi chấp hành nhiệm vụ.

“Được rồi được rồi, cứ thử xem sao.”

Đội trưởng và đồng đội đều lên tiếng, dù trong lòng Tào Phi vẫn còn cực kỳ bất mãn, nhưng gã lại biết, lúc này mình có nói gì cũng vô dụng: “Vậy để cho tôi xem đến tột cùng là khur lực của cậu ta mạnh đến mức nào? Đây coi như nghi thức nhập đội đi, không tính là tôi gây khó dễ cho cậu ta chứ? Những người kia muốn nhét nhóc con này tới đây, đương nhiên phải dùng sức thôi phòng rồi. Hừ, muốn biết là hàng thật hay hàng giả, cứ kiểm tra đo lường, mới biết được!”

Chu Dã nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Cậu đừng để ý, tính tình của cậu ta vốn thẳng thắn như vậy đó, nhưng khi chiến đấu lại tuyệt đối là đồng đội rất tốt, rất đáng tin cậy. Vì về sau phối hợp ăn ý, đúng là chúng tôi cần hiểu biết một chút về trình độ khur lực của cậu, cậu có thể cởi bỏ cấm, cho chúng tôi nhìn xem không?”

“...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, không nghĩ tới hẳn vừa đến nơi này đã gây nên tranh chấp rồi.

Mẫu chốt chính là . . Hẳn cũng không muốn đến đội ngũ thứ hai nha.

Tựa như vị Tào Phi trước mắt này nói, đi đội ngũ thứ ba làm một nhân tài thật tốt biết bao, chỉ cần chấp hành hạ nhiệm vụ cấp E, không có chút khó khăn nào...

Tào huynh... Tôi có thể hiểu được tâm tình của anh.

“Được rồi.” Hứa Thâm thầm than, lập tức bắt đầu tưởng tượng thấy mỹ thực của “Ma ma” từ trong cơ thể thâm thấu ra ngoài, dọc theo da thịt biểu lộ đến bên ngoài cơ thể, chảy xuôi ra ngoài chừng một nửa.

Mà lúc này, đám người Tào Phi và Chu Dã, Tô Sương tất cả đều hóa đôi mắt thành màu xám hư vô, mở ra Khư Nhãn quan sát.

Ở trong mắt bọn họ, toàn thân Hứa Thâm đều tản ra khur lực đậm đặc, tựa như ngọn lửa màu đen phủ kín cả người.

Quả nhiên là rất đậm đặc...

Trong mắt mấy người bọn họ hiện lên một mảnh dị sắc.

Tào Phi khẽ nhướn mày, sắc mặt thoáng trở nên bình thản hơn vài phần.

“Đây là toàn bộ của cậu sao? Tôi hi vọng cậu không có giữ lại.” Bỗng nhiên Chu Dĩ lên tiếng nói, ánh mắt gã dừng trên mặt Hứa Thâm, tựa như đã nhìn thấu tâm tư của hắn.

Trong lòng Hứa Thâm hơi căng thẳng, chẳng lẽ huấn luyện viên đã nói qua tình hình của hắn với đối phương?

Hắn nghĩ ngợi một chút, lại phóng thêm hai phần khur lực nữa.

Mấy người bọn Chu Dĩ lại được chứng kiến khur lực trên người Hứa Thâm càng thêm nồng đậm, giống như đột nhiên đổ dầu sôi vào ngọn lửa đang cháy mạnh, khí tức sắp lan tràn đến trần nhà.

Quả nhiên lão Trần không gạt mình... Chu Dĩ thật sâu nhìn thoáng qua, sau đó đóng lại Khur Nhãn, người mới trước mắt đúng như những gì lão Trần đã nói, khur lực có thể so với đội viên bí mật.

Và đội viên bí mật ở nơi này, chính là mấy người Tào Phi của đội ngũ thứ hai.

“Khur lực này đã tương đương với tôi rồi.” Hà Minh đóng Khur Nhãn, có chút thẫn thức, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm cũng lộ ra vài phần hâm mộ.

“Được rồi, cậu có thể thu liễm khur lực.” Chu Dĩ nói.

Hứa Thâm nhẹ nhàng thở ra, hắn cũng không phải cố ý giấu giếm, mà đây là kết quả do bản năng khuyết thiếu cảm giác an toàn gây nên. Dù sao lấy trình độ mà hắn thể hiện ra ở huấn luyện doanh, đã trực tiếp bị bên trên phái đến đội ngũ thứ hai, nếu lại chân thành hơn một chút, phỏng chừng rất nhanh sẽ bị điều tới đội ngũ thứ nhất.

Đến lúc đó, những nhiệm vụ gặp được đều là khur thú cấp C, hắn cảm giác bản thân có chút ăn không tiêu.

“Hừ, coi như đạt tiêu chuẩn đi.” Tào Phi hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là cảm giác bài xích Hứa Thâm đã yếu đi đôi chút.

Tuy biểu hiện của Hứa Thâm kiểu gì cũng hơi non nớt, nhưng lương khư lực của hắn lại đủ sức bảo vệ chính bản thân hắn khi đối mặt với khư thú cấp D, có cơ hội cầu sống. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính hắn đừng phạm phải sai lầm quá mức xuẩn.

“Cậu ở tại lầu sáu đi, đã có người quét dọn phòng cho cậu rồi. Lúc bình thường, cậu có thể đi làm chút chuyện mà mình muốn làm, ví dụ như đi dạo phố, du ngoạn, nhưng một khi nhận được thông báo nhiệm vụ, phải đến nơi đây tập hợp trong vòng nửa giờ!” Chu Dĩ nghiêm túc nói với Hứa Thâm.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu, hắn có cảm giác đội viên chính thức rõ ràng là tự do hơn rất nhiều... Tuy hắn sẽ không đi dạo phố.

“Bình thường nếu có gì còn thiếu hoặc chỗ nào đó không hiểu, có thể hỏi chúng tôi, cũng có thể hỏi Tiểu Mẫn dưới lầu.”

“Được.”

Chương 63. Tập Hợp Khẩn Cấp!

“Vây thôi, lấy dụng cụ truyền tin và thiết bị tác chiến của cậu ấy qua đây.” Chu Dĩ nói với Hà Minh.

Hà Minh xoay người đi vào trong phòng, rất nhanh đã mang ra một cái thùng màu đen.

Gỡ mở thùng ra, chỉ thấy bên trong là một loại dụng cụ truyền tin màu đen có kích cỡ bằng nắm tay trẻ nhỏ, còn có một chiếc máy trợ thính, cùng với một bộ trang phục tác chiến màu đen.

Hứa Thâm đã nhìn thấy đội viên chính thức mặc loại trang phục tác chiến này, nó bao gồm áo lót bên trong và áo khoác, hình như loại áo lót bó sát người kia được làm bằng da, nhưng cực kỳ mềm mại, tựa như một tầng mỡ được khoác trên người. Mà áo khoác lại tương đối rộng rãi, chất liệu cũng mềm mại và dẻo dai tương tự như áo lót, sau lưng còn có phần lõm đặt kiếm Trảm Khư.

Hà Minh lại lấy ra một cái ống ngắn màu đen, bên trong là một thanh kiếm Trảm Khur dành cho nhân viên chính thức.

Hứa Thâm nhìn qua, trên thân của thanh kiếm lại được khắc tên của hắn.

“Mỗi người đều có kiếm Trảm Khur của riêng mình, khác với loại vũ khí cậu đã dùng tại huấn luyện doanh, kiếm Trảm Khur này có thể chém bị thương cả khur thú cấp C.” Hà Minh nói.

Hứa Thâm cầm lấy quan sát cẩn thận một chút, cảm thấy được kiếm Trảm Khur này cực kỳ sắc bén, thậm chí hắn còn có suy nghĩ, nếu bị thanh kiếm này cắt qua da thịt, kiểu gì vết chém cũng bóng loáng, mượt mà.

“Đội đến lần tác chiến tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu nhân viên truyền tin tác chiến hậu cần của chúng ta cho cậu.” Chu Dã khẽ cười nói: “Cậu cứ làm quen với những thứ này đi đã, mặt khác đừng đánh mất kiếm Trảm Khur, nếu làm vậy, cậu sẽ bị phạt, hơn nữa nếu muốn xin một lần nữa, lại cần bản thân mình bỏ tiền ra mua. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu trước, cậu sẽ không nguyện ý thừa nhận loại giá cả kia đâu...”

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Khi nào thì chúng ta chấp hành nhiệm vụ, mục tiêu đều là cấp D sao?”

“Ngẫu nhiên sẽ có một vài nhiệm vụ là cấp E, nhưng về cơ bản đều là sự kiện cấp D.” Chu Dã cười nói: “Đương nhiên, thi thoảng chúng ta cũng có thể qua hiệp trợ đội ngũ thứ nhất, giải quyết sự kiện cấp C. Lại nói, tuy loại hỗ trợ này rất nguy hiểm, nhưng bên trên sẽ cho chúng ta không ít ưu đãi, cũng khá có lợi.”

“Đội chúng ta vừa giải quyết xong một lần sự kiện, ít nhất cũng phải chờ hai tháng nữa mới nhận nhiệm vụ lần sau, cho nên cậu không cần lo lắng. Trong khoảng thời gian này, cậu có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống, đương nhiên cũng đừng quên rèn luyện.”

Hứa Thâm nhẹ nhàng thở ra, hắn vẫn nhớ tần suất các đội viên chính thức chấp hành nhiệm vụ, bình thường là ba tháng một lần, trừ phi ngẫu nhiên gặp phải chuyện đặc thù xảy ra.

Kế tiếp, Hà Minh mang Hứa Thâm đi vào phòng của hắn ở lầu sáu.

“Bình thường cậu có thể ở nơi này, cũng có thể tự mình vào nội thành mua phòng ở, chỉ cần khi chấp hành nhiệm vụ có thể chạy tới đúng lúc là được.” Hà Minh cười cười với Hứa Thâm.

“Mấy anh không ở nơi này sao?”

“Tôi và Tào Phi ở nơi này, Tô Sương và đội trưởng đều có bất động sản của mình trong nội thành. Chúng tôi là người nghèo, không so được với hai người ấy, ha ha.” Hà Minh cười nói.

“Hiện giờ đội chúng ta lại thêm một người nghèo...” Hứa Thâm bắt đầu dĩ.

Hà Minh không khỏi cười lớn hơn.

Hứa Thâm thu xếp xong mọi chuyện, cũng coi như chính thức nhập đội.

Ngoại trừ trang phục tác chiến, kiếm Trảm Khư, Hứa Thâm còn được nhận phần tiền lương đầu tiên sau khi chuyển chính thức. Hắn hơi ngạc nhiên vì đó lại là mười ngàn Lô Tạp tệ.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được ý nghĩa của bốn chữ đãi ngộ sâu dày.

Phải biết rằng, một tháng tiền lương của vụ dân bình thường chỉ có 300 là đỉnh điểm.

Ma ma hắn tích lũy nhiều năm, trừ ăn mặc, cũng chỉ tích cóp được không đến 30 ngàn.

Nghĩa là khoản tiền lương hiện giờ của hắn hoàn toàn đủ cho vụ dân bình thường sinh sống được mười năm .

Khi hắn còn là học viên tại huấn luyện doanh, tiền lương là 1000, hiện giờ trực tiếp tăng lên gấp mười lần rồi.

Nghe Hà Minh nói, tiền lương của đội ngũ thứ ba là 5000, đội trưởng mới được 10 ngàn.

“Một năm chính là 120 ngàn nha... Nghe nói vé vào cửa tới thăm nội thành một lần, có giá 10 ngàn đồng một tấm, nhưng lại phải có mối quan hệ mới có thể mua được.”

Hứa Thâm thầm cảm thán trong lòng, nếu hắn chuyển sang đội ngũ thứ nhất, chắc chắn sẽ có tiền lương cao hơn, nghe nói đội trưởng của đội ngũ thứ nhất, còn có thêm đãi ngộ đặc biệt khác nữa.

Chẳng qua Hứa Thâm lại sợ, khi hắn chuyển qua bên đó, sẽ rơi vào tình trạng có mạng kiếm tiền mà không có mạng để tiêu.

Sau khi hắn dần xếp xong nơi ở trong đội, tạm thời không có nhiệm vụ. Tình huống này khiến hắn cực kỳ vui sướng, nhưng hắn vẫn huấn luyện rút kiếm khoảng tám giờ mỗi ngày, không hề giảm bớt.

Mà số lần rút kiếm trong tám giờ này, cũng từ 50 ngàn lần từng bước được nâng lên.

Ngoại trừ huấn luyện hằng ngày, Hứa Thâm cũng tới tìm Tiểu Mẫn, nhờ gã mang mình tới ban huấn luyện. Dù sao cũng có thời gian rảnh rỗi, hắn muốn bắt đầu học tập văn tự.

Dù sao muốn hiểu biết khur, cùng với những thứ khác nữa, chỉ có thể thông qua đọc sách.

Chẳng qua với những vụ dân như hắn ngày xưa, biết chữ chính là ước vọng xa vời, cũng là năng lực mà chỉ những người trong nội thành hoặc những đại nhân vật tại tầng chót của tòa thành mới có được, mà hiện giờ hắn đã có điều kiện này, đã mở mắt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Giáo viên của ban huấn luyện là một người thường thuộc loại đã mở mắt, làm việc trong bộ Văn Chức, đương nhiên Hứa Thâm sẽ không bị tiết lộ thân phận.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Lúc bình thường, ngoại trừ huấn luyện hằng ngày, Hứa Thâm cũng dần dần bắt đầu nhập môn học chữ, cũng biết được một số văn tự đơn giản rồi.

Đô đô.

Hứa Thâm đang huấn luyện trên lầu sáu, bỗng nhiên nghe được âm thanh nhắc nhở truyền đến từ dụng cụ truyền tin đang được đặt trên bàn. Hắn không khỏi ngẩn ra, lập tức buông kiếm Trảm Khur xuống, đi qua cầm lấy nó.

“Tập hợp khẩn cấp, có nhiệm vụ!” Giọng nói của Chu Dĩ truyền đến từ dụng cụ truyền tin.

Mí mắt Hứa Thâm khẽ giật giật, chuyện gì nên đến cuối cùng cũng đến.

Khi hẩn tính toán thời gian một chút, mới hơn một tháng từ sau ngày gặp mặt, chẳng lẽ lần này đã có chuyện gì xảy ra sao?

Chương 64. Chăn Nuôi Khư???

Hứa Thâm đi vào lầu hai, nhìn thấy bản thân chính là người đầu tiên đi tới.

Thời gian tập kết là nửa giờ, phỏng chừng những người khác sẽ có mặt trước khi hết thời gian thôi.

Hứa Thâm cũng không để ý, hẩn đi tới bên cạnh giá sách, tiện tay lấy ra một quyển, sau đó ngồi trên sô pha, trút trặc lật xem, coi như ôn tập lại những văn tự mà mình đã nắm giữ.

20 phút sau, Tô Sương và Chu Dã vội vàng đi tới.

Chu Dã nhìn thấy trên sô pha thượng chỉ có một mình Hứa Thâm đang thành thật chờ đợi, không khỏi thán mắng một tiếng, lập tức lấy dụng cụ truyền tin ra nói: “Lập tức xuống lầu tập hợp!”

Không đến 2 phút sau, bóng dáng Tào Phi và Hà Minh cùng xuất hiện, xem dáng vẻ hai người này, phỏng chừng bọn họ chuẩn bị đợi cho đến hết 30 phút mới có mặt.

“Đội trưởng, nhiệm vụ lần này tới có chút gấp nha, là có chuyện gì xảy ra sao?” Hà Minh có chút không tình nguyện nói.

Sắc mặt Chu Dã trở nên âm trầm, nói: “Đúng vậy, là một bang phái nhỏ ở đường Âm Quang bên kia, xảy ra vấn đề. Đám người chết tiết này, bọn họ dám âm thầm chăn nuôi khư, sau đó bị khư phản phệ!”

“Chăn nuôi khư?” Hứa Thâm nghe được, lập tức sững sốt.

Hẩn từng bị khư chăn nuôi, bây giờ lại được biết có người sẽ chăn nuôi khư?

“Khư vốn hỉ nộ vô thường, bọn người kia không có bản lĩnh trấn áp, cũng dám chăn nuôi, đúng là muốn chết!” Tào Phi nổi giận mắng.

“Lên đường lại nói sau, hậu cần bên kia đã thăm dò được bản đồ hiện trường rồi, đừng để con khur này chạy, đến lúc đó nếu nó chạy trốn tới nơi khác rồi chúng ta phải đuổi theo, càng thêm phiền toái.” Chu Dã nhanh chóng nói.

Mọi người lập tức lên thang máy vội vàng xuống lầu.

Ở dưới lầu đã có hai chiếc xe vũ trang màu đen đang chờ sẵn, đây là xe chuyên dụng của đội ngũ thứ hai, mà nghe nói mỗi thành viên của đội ngũ thứ nhất, đều được phân phối một chiếc xe vũ trang.

“Tào Phi, lái xe.” Chu Dã dặn dò một tiếng, sau đó bản thân lập tức leo lên ghế phó lái.

Hứa Thâm thành thành thật thật đi theo Tô Sương, Hà Minh, leo lên hàng ghế đằng sau xe.

Chiếc xe khởi động, chạy tới đường Âm Quang.

“Đội trưởng, là bang phái nào muốn chết vậy? Bọn họ đều bị khur xử lý sao?” Tào Phi biên lái xe biên hỏi.

Chu Dã hừ lạnh nói: “Chính là bang Sài Hồ kia. Một đám ngu xuẩn, cậy trong bang có mấy trăm khur giả, dám chặn nuôi khur. Đúng là không biết sống chết!”

“Nghe nói bang Sài Hồ là địa đầu xà của khu vực kia, bang chúng rất nhiều đó.” Hà Minh nhíu mày nói.

“Có trăm khur giả tọa trấn, tự nhiên có thể thoải mái trấn áp khu vực kia.” Tô Sương không cho là đúng nói.

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Khur có thể bị chặn nuôi sao?”

Hắn còn nhớ cô gái ở bộ Văn Chức kia từng nói, khur đều hung ác.

“Có thể chặn nuôi, nhưng điều kiện tiên quyết là không sợ bị khur ăn luôn, hoặc là nói, dùng chính mạnh của mình đi chặn nuôi chúng.” Hà Minh tỏ vẻ am hiểu lên tiếng châm biếm, cười lạnh nói: “Như bang Sài Hồ này vậy. Bọn họ chính là đang liều mạng chặn nuôi. Khur cũng không phải con mèo con chó gì. Căn bản là bọn họ không biết khur vốn luôn thay đổi thất thường, cũng không biết bản năng của khur chính là ăn thịt người!”

“Vậy chăn nuôi khur có chỗ tốt gì sao?” Hứa Thâm nghi hoặc.

“Ưu đãi chính là khiến cho sinh mệnh của bản thân chấm dứt mau hơn một chút.” Hà Minh nói.

“...”

“Cục Khur Bí cũng từng có ý đồ chăn nuôi khur, hoặc là nói... thuần dưỡng khur!” Chu Dã đang ngồi ở hàng ghế trước, mở miệng nói ra một chút bí ẩn: “Thuần dưỡng khur thú tác chiến, dùng khur săn giết khur, ý tưởng này là tốt, nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện, muốn thuần dưỡng một con khur là chuyện cực kỳ gian nan. Và phí tổn cho chuyện này xa vượt xa phí tổn dùng để đào tạo một nhân viên trăm khur ngang cảnh giới. Hơn nữa, khur vẫn không ổn định, dù là khur thú cấp D cũng rất khó để hoàn toàn điều khiển chúng nó, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Chuyện trong cục không dám làm mà dám người kia lại dám.” Tào Phi cười nhạo.

“Cậu muốn chăn nuôi khur sao? Tôi có thể giúp cậu nha...” Một luồng âm thanh truyền vào trong tai Hứa Thâm, đúng là Mai Phù đang ngồi cùng dãy với Tô Sương bên kia, mặt đối mặt cùng Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ không chút phát hiện của những người khác, hiển nhiên, bọn họ đều không hề phản ứng với sự tồn tại của Mai Phù. Kỳ thực, ngay ngày đầu tiên tới đưa tin hắc đã phát hiện ra chuyện này rồi.

Kể cả đội trưởng Chu Dã cũng như thế.

Hơn nữa lúc ấy khi bọn họ mở Khur Nhãn quan sát hắc, Mai Phù đang ở bên cạnh, thậm chí cô ấy còn cười khanh khách nhìn bọn họ...

Chiếc xe xóc nảy, dần dần đi tới vùng ngoại thành hẻo lánh.

“Hứa Thâm, hình như đường Âm Quang này cách nhà cậu không quá xa?” Chu Dã ngồi ở hàng ghế trước thuận miệng hỏi.

“Ừm, mất chừng 20 phút đi đường là tới.” Hứa Thâm gật đầu, hắc đã sớm chú ý tới điểm này.

“Xem ra khu vực này rất nguy hiểm, khứ thú xuất hiện có chút thường xuyên.” Chu Dĩ nhẹ giọng tự nói, sau đó đưa mắt nhìn tầng sương mù u ám bên ngoài cửa sổ xe, hơi hơi nhíu nhíu mày.

Không bao lâu sau, mọi người đã tới quảng trường Âm Quang. Chỉ thấy những đoạn đường ray bằng đồng xanh ở nơi này đều đã ngừng vận chuyển, ven đường có bảy tám chiếc xe của sở Tuần Tra đang dò xét khắp nơi, tuyến phong tỏa đã vây quanh cả con đường Âm Quang.

“Tiểu Nhã, chúng ta đã tới rồi.” Chu Dĩ lấy ra dụng cụ truyền tin, đeo máy trợ thính, tiến vào trạng thái tác chiến.

Đám người Tô Sương và Hà Minh đều như thế, Hứa Thâm thấy vậy cũng lập tức đeo máy trợ thính lên.

Rất nhanh, bên trong máy trợ thính đã truyền đến giọng nói của một cô gái trẻ tuổi: “Tốt Chu đội, trước mắt sở Tuần Tra đã phong tỏa quảng trường Âm Quang. Sự kiện bị phát hiện hồi tối hôm qua, tới sáng nay trong cục đã tiến hành thăm dò, xác nhận là sự kiện khứ thú! Kiểm tra đo lường tại hiện trường đã phát hiện được dấu vết dày đặc của khứ thú, là cấp D, có khá nhiều chỗ. Trước mắt có thể xác nhận, nơi này có khứ thú cấp D hoạt động, số lượng tạm định là một con trở lên.”

“Tạm thời không kiểm tra đo lường thấy của khí tức khứ thú cấp C. Căn cứ theo pháp tắc khứ thú của giáo sư La, nếu khứ thú có địa vị cao và khứ thú có địa vị thấp ở cùng chỗ, tất nhiên phải tuân theo nguyên tắc chuỗi thức ăn, có thể xác nhận nơi này không có khứ thú cấp C!”

Chương 65. Chúng Ta Vẫn Nên Rút Lui Đi Là Hơn...

Hứa Thâm biết, đây là nhân viên truyền tin tác chiến hậu cần mà Chu Dĩ từng nhắc tới.

Hắn có cảm giác giọng nói này có chút quen thuộc, giống như đã nghe được ở đâu, cẩn thận hồi tưởng lại, dường như chủ nhân của giọng nói này chính cô gái trẻ tuổi tên là Tô Nhã ở bộ Văn Chức đã làm đăng ký cho hắn.

“Nhân viên bên trong thương vong như thế nào? Có bao nhiêu người sống sót?” Chu Dã hỏi.

“Nơi này là tổng bộ của bang Sài Hồ, không có cư dân nào khác, dựa theo số lượng bang chúng mà bọn họ đăng ký, có 128 người, thương vong không rõ, không biết số lượng người sống sót.” Cô gái nói.

“Được rồi, tôi đã biết.”

Chu Dã mang theo đám người Hứa Thâm đi tới bên ngoài tuyến phong tỏa. Một vệ binh sở Tuần Tra đang đóng tại chỗ này nhìn thấy cách ăn mặc của bọn họ, lại thêm cái thùng màu đen đang cầm trong tay, lập tức biết là người của “Bộ môn kia”, trên mặt không khỏi hiện lên một chút kính sợ.

“Chu đội, ngài đã tới.” Một vệ binh tuần tra có dáng người mập mạp lập tức đi lên nghênh đón, vội vàng đưa điều thuốc lá cho Chu Dã.

Chu Dã tiện tay tiếp nhận, dò hỏi: “Bên trong có động tĩnh gì không?”

“Ngoại trừ ngẫu nhiên có thể nghe được một vài tiếng kêu thảm thiết, còn lại không có động tĩnh gì khác, sương mù bên trong quá dày đặc, chúng tôi cũng không điều tra được quá nhiều tin tức.” Vệ binh tuần tra mập mạp ngượng ngùng nói.

Đồng thời, gã cũng vội vàng rút điều thuốc ra và nháy mắt ra hiệu cho đám người Tào Phi, Hà Minh, Hứa Thâm .

Hứa Thâm vội vàng xua tay, tỏ vẻ bản thân không cần.

Vệ binh tuần tra mập mạp hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhưng rất nhanh đã che giấu vẻ mặt đó đi rồi cười cười thu hồi điều thuốc ấy lại.

Chu Dã biết có hỏi bọn họ thêm cũng không nhận được tin tức hữu dụng gì, chỉ lắc lắc đầu, hút hai hơi rồi ném nửa điều thuốc lá xuống mặt đất, dùng chân đạp nát, sau đó vén tuyến phong tỏa lên, trực tiếp đi vào.

“Đội lát nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ là ai gọi mọi người, đều không được dễ dàng tiếp cận.” Chu Dã nói với mập mạp.

“Ừm ừm, tôi hiểu quy củ.” Vệ binh tuần tra mập mạp liên tục gật đầu.

Chu Dã không nói thêm gì nữa, đã mang theo đám người Hứa Thâm tiến vào trong sương mù, đi tới quảng trường.

Lúc này, bọn họ đều đã mở ra Khư Nhãn, sương mù chung quanh tương đối mỏng, hiển nhiên bang Sài Hồ đã xử lý xóa bỏ sương mù ở nơi này, có lẽ phương pháp nọ đã mất đi hiệu lực, khiến cho sương mù lại dần dần tụ tập tới.

“Tô Sương, cô phụ trách chiếu cố Tiểu Hứa.” Chu Dã dẫn đầu, đi đằng trước, cũng không quay đầu lại, nói.

Tô Sương ừ một tiếng, nhìn không nhìn Hứa Thâm bên cạnh, chỉ cẩn thận hướng ánh mắt đánh giá chung quanh.

Theo quá trình bọn họ không ngừng xâm nhập, trên con đường yên tĩnh, chỉ còn sót lại những túi rác rưởi đang bị cơn gió cuốn bay đi, như những cái đầu đang lăn qua.

Không bao lâu sau, đám người Hứa Thâm thấy được một chút vết máu trên mặt đất.

Cả đám lại đi về phía trước, lát đặc có thể nhìn thấy một vài cánh tay hoặc thi thể vẫn còn tươi, dường như vừa mới bị gặm ăn.

Hứa Thâm ngửi được thứ mùi nồng nặc này, cánh mũi hơi hơi chun lại. Hắn nhìn về phía một tòa kiến trúc nào đó, bên kia truyền đến mùi đậm đặc nhất, hơn nữa còn có hương vị của “Mỹ thực”...

“Bên kia.” Chu Dã và Tô Sương đều chú ý tới đồng kiến trúc kia, bọn họ lập tức rút ra kiếm Trảm Khư, chậm rãi tiếp cận.

Chờ mấy người đi tới phía trước kiến trúc, Chu Dã lập tức nhìn thấy khư lực màu đen còn sót lại, nó đang bám vào hai bên sườn cánh cửa bên ngoài tòa kiến trúc kia, một vết lại một vết, tựa như một bàn chân quái dị nào đó từng đi qua.

Đôi mắt gã thoáng trở nên lạnh lẽo, nói: “Bố trí trang bị phá khư, hẳn là nó đang trốn trong Khư giới.”

Khư thú cấp D đã có thể biến mất toàn thân, chuyển đến bên trong Khư giới, kể cả khi bọn họ mở Khư Nhãn, cũng rất khó tìm được vị trí của nó, hơn nữa dù tìm được rồi, cũng không

thể công kích đến đối phương, ngược lại sẽ đả thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ).

Tào Phi và Hà Minh lập tức đi vào hai bên sườn kiến trúc, đưa tay mở chiếc thùng màu đen ra.

Một vật thể bằng kim loại có dạng hình trụ bắt đầu xoay tròn, dâng lên, tựa như được cấu tạo nên từ vô số các loại máy móc tinh vi. Theo quá trình thứ này dần dần ngừng lại, chợt âm thanh “Ca” vang lên, một luồng sóng âm phát sinh từ khoảng giữa, lập tức chấn động trùng kích ra ngoài, phóng xạ khắp bốn phía.

Thứ lực lượng này trùng kích cực xa, theo lực lượng phóng xạ lao đến, quảng trường trước mắt bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Sương mù biến mất, thế giới phía trước bỗng trở nên rõ ràng hơn.

Mà bọn họ cũng thấy được dáng vẻ Khư giới ở nơi này.

Trên từng tòa kiến trúc bị trải rộng bởi các loại dây leo bằng máu thịt, có những đoạn mạch máu cực lớn giống hết rễ cây, uốn lượn dọc theo bậc thang trên các tòa kiến trúc sau đó lan ra ngoài.

Bên ngoài các tòa kiến trúc khác trên con đường, đều trải rộng những dấu vết khư lực màu đen, giống như có con khư thú nào đó, tùy ý đi lang thang ở chỗ này, sau đó để lại dấu chân ở khắp nơi.

Chu Dĩ nhìn thấy cảnh này, sắc mặt khê biến, dấu vết khư lực dày đặc như thế... Chẳng lẽ ở nơi này không chỉ có một con khư?

“Đáng chết, đến tận cùng là bang Sài Hồ này chăn nuôi mấy con khư?”

Tào Phi và Hà Minh cũng thấy được sự khủng bố của nơi này, khuôn mặt có chút biến sắc.

“Hẳn là nơi này vẫn còn người sống sót, chỉ ngần ngại một đêm, khư thú không ăn hết nhiều người như vậy đâu. Chúng ta cứ tìm thành viên của bang Sài Hồ hỏi một chút trước, nếu vượt quá hai con, lập tức lui lại nói sau.” Sắc mặt Chu Dĩ âm trầm nói.

Hứa Thâm: “...”

Chúng ta vẫn nên rút lui đi là hơn... da đầu Hứa Thâm có chút run lên.

Tại vì ở cửa sổ, phía sau cửa, còn có nóc nhà kia... Chỉ là những thứ lộ lộ ra ngay trước mặt hắn cũng đã có ba con khur rồi!

Nhưng dường như những người khác không hề nhìn thấy, là không chú ý tới, hay là những con khur kia đang bị vây trong tầng càng sâu hơn tại Khur giới?

Nếu những con khur đó thuộc tầng càng sâu hơn, vậy thì mật độ khur thú ở nơi này hơi bị cao quá rồi!

Phải biết rằng, khur thuộc tầng càng sâu hơn, nghĩa là cấp C, thậm chí là cấp B. Bất cứ một con nào cũng là loại tồn tại khủng bố thuộc cấp đoàn diệt, thế mà ở nơi này lập tức nhảy ra tới ba con?

Chương 66. Tiến Công Cho Khur!!!

“Không kiểm tra đo lường đến, xem ra là một nhóc con giỏi về che giấu.” Hà Minh nhìn nhìn dụng cụ trong tay, ngược lại nói với Tô Sương: “Cô có điều tra được không?”

Tô Sương chăm chú nhìn về phía khung cửa sổ trên kiến trúc, nói: “Ở bên cửa sổ lầu hai.”

Hứa Thâm nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nói như vậy con ở bên cửa sổ kia là khur cấp D, nhưng còn hai con khác...

“Bên trong cửa lớn có không?” Hứa Thâm thử hỏi.

Hắn không dám xác định, bởi vậy mặc dù biết chắc con khur kia sẽ nghe được nhưng vẫn hỏi. Thêm nữa, chưa chắc nó đã cho rằng hắn nhìn thấy nó.

Hắn chỉ lo lắng Tô Sương xuất hiện sai sót gì đó, khiến bọn họ vừa vào cửa đã bị tập kích.

Tô Sương nhíu mày, lập tức chăm chú nhìn qua cửa lớn, mà cùng lúc đó, dường như con khur ở phía sau cửa kia đã nhận thấy điều gì, nó cũng hướng ánh mắt nhìn qua bên này.

Lông tơ phía sau lưng Hứa Thâm hơi hơi dựng thẳng lên, thoát nhìn, loại tình huống này rất giống tự Tô Sương đang đối diện cùng con khur kia.

“Không có.” Tô Sương khẽ lắc đầu: “Nơi đó chỉ có một chút dấu vết do khur lực lưu lại mà thôi.”

“Hi hi, con kia không phải nha, con kia... Là con mồi của ta đó.” Giọng cười dài của Mai Phù chợt vang lên.

Hứa Thâm nhìn thấy cô đạp đôi chân trần trắng như tuyết mình xuống, hai tay thân nhiên đặt ssau lưng, bắt đầu bước lên bậc thang của phế tích.

Tựa như một cô bé nhà bên vừa ngân nga một khúc hát vừa quay về nhà mình.

Nhưng Hứa Thâm lại nhìn về phía con khur núp ngay đằng sau cửa kia, hình như lúc này nó đã rơi vào trạng thái kích thích, lập tức đứng phất người lên.

“Hả?” Chu Dĩ nhướn mày.

Gã có cảm giác, dường như vừa rồi đã có một loại khí tức âm lạnh nào đó bay thoảng qua bên người mình, hơn nữa, dường như cánh cửa lớn phía trước mặt, vừa trở nên hắc ám hơn một chút, giống như có một cái mồm to như chậu máu, đang chờ đợi bọn họ tiến vào.

Là tác dụng tâm lý (còn gọi là cảm giác tâm lý, gần giống như giác quan thứ sáu) sao?

Mà vào lúc này, trong đôi mắt thoảng hiện ra một chút trống rỗng của Hứa Thâm, lại phản chiếu một màn khủng bố.

Mai Phù đi tới trước mặt con khur đang núp đằng sau cửa kia, con khur ấy lại ngang nhiên dám phát động tập kích với Mai Phù. Ngay lập tức ngón tay Mai Phù lại kéo dài ra ngoài, và chỉ trong nháy mắt, ngón tay ấy đã xuyên thủng thân thể con khur kia, móng tay như thanh trường thương đâm thẳng về phía trước, từng ngón đã đóng đinh thân thể con khur kia ở trên mặt đất.

Sau đó, Mai Phù khom lưng, trong ánh mắt hoảng sợ run rẩy của con khur kia, bàn tay còn lại, nhanh chóng tóm lấy máu thịt trên người nó, nắm chặt và bắt đầu gặm cắn.

Đáng tiếc, cô chỉ cắn hai miếng đã phun nó đi, tựa như ghét bỏ vì hương vị kia quá kém.

Ngay sau đó, Mai Phù đưa tay đâm xuyên qua trái tim đối phương, lấy ra một khối máu thịt đậm mùi, bắt đầu há miệng to nhai nuốt, trên mặt chậm rãi lộ ra vẻ mặt sung sướng hưởng thụ.

Một màn tàn khốc này phát sinh ở trước mắt mọi người, nhưng ngoại trừ Hứa Thâm, những người khác đều không có lấy một chút cảm giác nào. Khóe miệng Hứa Thâm hơi hơi rung động, hẳn đã biết, Mai Phù chính là một con khur cực kỳ khủng bố.

Ít nhất cũng là cấp B, mà thậm chí rất có thể là. . Cấp A!

Và đúng là tầng càng sâu trong Khur giới... không hề ảnh hưởng tới nơi này... Hứa Thâm nhìn thấy quá trình hai bên đánh nhau, giao chiến, nhưng lại không hề tạo thành một chút ảnh hưởng nào cho cánh cửa hay là mặt đất bên dưới. Mặc dù ngón tay Mai Phù đã xuyên thủng đóng đinh con khur kia trên mặt đất, nhưng lúc cô thu ngón tay lại, mặt đất kia cũng không hề có dấu vết bị xuyên thủng.

Có nghĩa là, thứ ngón tay ấy vừa xỏ xuyên qua chính là mặt đất thuộc tầng càng sâu hơn Khur giới, chứ không phải thứ mà hẳn đang nhìn thấy trước mắt mình.

“Nó chạy về hang động rồi!”

Tô Sương nhìn thấy con khur ở cửa sổ lầu hai vừa lắt mình rụt vào bên trong.

Lúc này bọn họ đang bị vây ở Khur giới, khiến cho những thứ kiến trúc thuộc về thế giới hiện thực dần trở nên hư ảo. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ, ngược lại là những vật chất thuộc về Khur giới bắt đầu trở nên chân thật hơn.

Mà nơi kiến trúc trước mắt lại là một khu sào huyệt nằm trong Khur giới, lối vào đằng sau cánh cửa lớn kia lại vừa vặn chính là lối vào của hang động này, chẳng qua lối vào hang động lớn hơn nhiều, bao phủ cả cánh cửa kia ở bên trong.

Kỳ thực con khur đứng ở trên cửa sổ lầu hai hồi nãy, lại đang nằm sấp phía trên hang động, nhìn chăm chăm vào cơ thể bọn họ.

“Đi thôi.” Ánh mắt Chu Dĩ trở nên thâm trầm, gã mang đội đi về phía trước: “Theo sát tôi, chớ tản ra.”

Mọi người theo cánh cửa lớn đi vào bên trong, ở trước mặt mấy người bọn họ, đoạn bậc thang ban đầu đã biến thành hư ảo, không thể đạp vào được nữa, và thứ bọn họ chân chính bước lên chính là hang động trước mắt.

Hứa Thâm có chút chần chờ, nhưng vẫn bước qua.

Nơi mà bọn họ phải bước qua, vị trí cánh cửa lớn cũng là lối vào huyết động kia, chính là chỗ Mai Phù đang hăm hở gặm ăn con khur nọ... Ngay lúc mọi người bước qua, Mai Phù có liếc liếc mắt nhìn một cái.

Và mọi người chẳng hề phát hiện ra điều gì, lập tức xuyên thấu qua thân thể hai con khur nọ, tiến vào bên trong hang động.

Ánh sáng bên trong hang động cực kỳ u ám, Hà Minh lấy ra một chiếc đèn pin, ánh sáng mạnh từ đèn pin chiếu rọi cả hang động, nhưng tựa như ánh sáng của chiếc đèn pin kia cũng bị Khur giới và hiện thực ảnh hưởng, nó bắt đầu trở nên hư ảo mơ hồ, bởi vậy độ sáng phát ra vô cùng hữu hạn, chỉ có thể miễn cưỡng giúp mọi người thấy được rõ phạm vi chung quanh.

Hứa Thâm vừa bình phục tâm trạng, thấy cảnh này không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ánh sáng cũng bị Khur giới ảnh hưởng, như vậy ngọn lửa thì sao?

Hay là chỉ khur lực, mới có thể chân thật hiện ra trong Khur giới?

Vách tường bên trong hang động vô cùng mấp mô, gập ghềnh. Đoàn người đi được mấy chục mét, trong lòng bỗng trầm xuống. Bọn họ nhìn thấy một vài bộ hài cốt rơi rụng ven đường, có vài bộ trong đó đã chuyển thành xương trắng, hiển nhiên người nọ đã chết đi thật lâu.

“Đây là tiền cống cho khur ...” Ánh mắt Tào Phi lộ ra vẻ chán ghét.

Chương 67. Bị Dụ!

Là dùng nhân loại để chăn nuôi khur sao... Hứa Thâm đưa mắt nhìn mấy bộ hài cốt đó, không hề nhiều lời nhưng bỗng nhiên trong lòng hắn lại có cảm giác chưa chắc những con khur kia đã là tồn tại nguy hiểm nhất.

Theo quá trình đoàn người không ngừng xâm nhập, trên vách tường trước mắt bọn họ, bắt đầu xuất hiện những mạch máu rõ ràng, tản ra mùi máu tươi nồng đậm, thứ mùi này càng ngày càng nặng.

Cũng là lúc này, tiếng rên rỉ và âm thanh kêu la thảm thiết mơ hồ cùng truyền đến.

Chu Dã ngừng chân lại một chút, cẩn thận nghe, sắc mặt dần dần trở nên lạnh như băng: “Xem ra nơi này chính là khu vực bọn họ dùng để chăn nuôi khur.”

Gã lập tức làm đầu tàu gương mẫu, đi ở đằng trước mặt.

Rất nhanh, hang động đã trở nên trống trải, mọi người lập tức trông thấy một màn tựa như luyện ngục.

Trong hang động trống rỗng kia, trái đầy máu thịt, ở trên đỉnh hang, còn có một đống những con người bị treo ngược xuống, toàn thân là một lớp chất nhầy dính dính bao bọc bên ngoài, còn trên mặt đất là xương cốt rải rác khắp nơi.

Mà ở chỗ sâu nhất hang động, bên cạnh đống xương cốt chất cao như núi ấy, là một trung niên mập mạp cả người trần truồng trắng như tuyết.

Mập mạp này, ngoại trừ gương mặt béo tròn, ngón mỡ còn lộ ra bên ngoài, thì thân thể bên dưới đã biến thành con nhộng.

Không có tay chân bình thường, chỉ có phần chân dạng xúc tu cực kỳ ngắn nhỏ.

Mọi người bị một màn trước mắt này làm rung động, hơi thất thần một lát, chờ tới khi bọn họ phản ứng lại, Tô Sương là người đầu tiên biến sắc. Chỉ thấy con người của cô co rút lại, vội vàng nói: “Nơi này có hai con khur!”

Bởi vì con mà cô đã nhìn thấy ở bên cửa sổ vừa nãy, không phải con trước mắt này!

Lời của cô vang lên tựa như sấm sét giữa những tiếng kêu thảm thiết và âm thanh rên rỉ xung quanh.

Dường như tiếng kêu thảm thiết tại hiện trường cũng ngừng lại một thoáng ngắn ngủi, nhưng ngay sau đó, một màn khủng bố hơn xuất hiện, bên trong những lỗ thủng trên vách tường bốn phía hang động, bỗng nhiên truyền đến âm thanh tất tất tác tác.

Một con, hai con, ba con... Bên trong từng lỗ thủng nọ lại đều có một con khur, lúc này tất cả bọn chúng đều bò ra ngoài hết, ước chừng có tới mười mấy con!

“Chạy mau!”

Chu Dã vừa nhìn thấy, da đầu đã run lên, bang Sài Hồ này quá mức điên cuồng rồi, nơi này đâu phải trại chăn nuôi, nó chính là đại bản doanh của khur mà!

Đám người Tào Phi và Tô Sương cũng hoảng sợ vô cùng, ai nấy đều xoay người chạy trốn.

Hứa Thâm vẫn một mực đứng ở cuối cùng. Lúc này hắn nghe được tiếng rống giận của Chu Dã, chỉ trong nháy mắt đã xoay người quay ngược lại, tựa như thời thời khắc khắc đều chuẩn bị tâm lý cho chuyện chạy trốn này rồi, tất cả khur lực đều ngưng tụ trên chân.

Suu!

Bóng dáng Hứa Thâm lao đi thật nhanh, chỉ đảo mắt một cái đã băng qua khoảng cách mấy chục mét.

Nhưng lúc này, hang động trước mắt hắn đã xảy ra biến hóa, con đường đằng sau, nơi bọn họ vừa tiến vào lúc trước, đã biến mất, thứ hiện ra trước mặt hắn bây giờ chính là một thông đạo hẹp dài. Nghĩa là cấu trúc bên trong Khur giới này có thể chuyển dời đi.

“Nói vậy, con khur lúc trước kia cố ý dụ dỗ chúng ta...” Tới lúc này, Hứa Thâm đã hiểu được mục đích của con khur kia khi nó cố ý lộ ra cho Tô Sương trông thấy.

Hắn quay đầu lại nhìn đám người Chu Dã đang đuổi tới, mà ở phía sau bọn họ là mười mấy con khur hoặc leo lên vách tường hoặc đi dọc theo thông đạo.

Một bóng dáng xông lên, lao qua bên cạnh Hứa Thâm. Đúng là Tào Phi. Lúc này vẻ mặt gã đầy kinh hoảng, lập tức chui vào một thông đạo.

Hứa Thâm vừa muốn đi theo, Hà Minh lại chui về phía thông đạo khác, thoạt nhìn như gã quá hốt hoảng nên không chọn đúng đường đi.

Sắc mặt Hứa Thâm biến đổi, hắn lập tức hiểu được mục đích của đám khur này khi chúng nó mở rộng ra thật nhiều nhánh thông đạo trước mặt, là muốn phân tán bọn họ!

Khur ở nơi này... Vô cùng thông minh!

“Đội trưởng!” Hứa Thâm đang muốn đi một đường cùng Chu Dã.

“Chạy nhanh vào đi, tôi đến cản phía sau!” Chu Dã hét lớn.

Hứa Thâm nhìn thấy đám khur đang tới gần, chỉ có thể bắt chấp tất cả, lựa chọn thông đạo của Hà Minh hồi nãy.

Hắn chạy trốn về phía trước. Chừng mấy chục giây sau, hắn không hề cảm giác thấy động tĩnh từ phía sau.

Nghĩa là Chu Dã cũng không theo tới.

Sắc mặt Hứa Thâm tối sầm, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, chỉ nhìn thấy một bóng đen nào đó đang leo lên vách hang động thật nhanh... Rồi đi men theo đỉnh hang, lao tới.

Hiển nhiên nó không phải là Chu Dã.

Da đầu Hứa Thâm run lên, hắn bắt chấp tất cả, chỉ có thể vùi đầu phóng về phía trước.

Không bao lâu sau, không ngờ ở phía trước hắn cũng xuất hiện ba nhánh thông đạo mở rộng.

Hứa Thâm không biết Hà Minh đã lựa chọn nhánh nào, chỉ có thể vội vàng lựa chọn một cái rồi vọt vào.

Bên trong thông đạo tối tăm, u ám, Hứa Thâm không có đèn pin, chỉ có thể sờ soạng tiến về phía trước, lỡ tai hắn dựng thẳng lên, hết sức chăm chú lắng nghe động tĩnh sau lưng, lại phát hiện bóng dáng hồi nãy không có đuổi theo.

Có lẽ con khur kia cũng chọn thông đạo khác rồi?

Trong lòng Hứa Thâm ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn tiếp tục sờ soạng đi về phía trước, chợt phát hiện trên vách

tường này vô cùng dính, giống hệt một loại nước bọt đặc sệt nào đó vậy.

“Cậu đi vòng quanh trong này làm gì đó?” Hứa Thâm đi được mấy phút đồng hồ, bỗng nhiên hắn lại nghe được giọng nói của Mai Phù.

Không biết từ khi nào, cô đã đi từ cửa vào tận nơi này, lúc ấy lại trôi bồng bềnh ở cạnh người Hứa Thâm, một nửa thân thể ở bên trong thông đạo, một nửa thân thể ở phía dưới thông đạo, nhưng quỹ dị chính là, Hứa Thâm lại có thể rõ ràng nhìn thấy cả người cô.

Tựa như cả người cô đều tản ra ánh hào quang, không hề bị những thứ vật chất bên trong thông đạo ảnh hưởng tới.

“‘Ma ma’ cậu thường xuyên tới nơi này mua món ăn, hiện giờ cậu cũng đến nơi đây, không phải muốn bản thân mình ăn no sao?” Mai Phù tò mò nói.

Tim Hứa Thâm đập nhanh hơn.

“Ma ma” thường xuyên tới nơi này mua món ăn?

Những mỹ thực kia... Đều do ma ma săn bắt từ nơi này?

Cũng khó trách, bởi vì có rất nhiều khư ở nơi này... Hắn là trước đây, số lượng còn nhiều hơn nữa!

Chương 68. Có Chút Bỏ Gần Tìm Xa...

Hiện giờ, Hứa Thâm đã tự mình đi vào “Chợ bán thức ăn”, sự tanh tươi và những món thức ăn ở nơi này, khiến cho hắn chỉ thầm nghĩ nhanh chóng rời đi.

Hứa Thâm nhìn trước mắt Mai Phù, bỗng nhiên một ý niệm lướt nhanh qua đầu hắn như điện xẹt.

Sau khi đi vào Khư giới, hiện thực sẽ biến thành hư ảo.

Mà đối với tầng càng sâu hơn trong Khư giới, thì vị trí hiện tại của hắn, cũng là hư ảo.

Tựa như vị trí Khư giới của Mai Phù trước mắt, hiển nhiên đó là tầng cực sâu, ở trong thế giới của câu, không hề có hang

động trước mắt, bởi vậy cô mới không bị hoàn cảnh địa lý của nơi này ảnh hưởng.

Có lẽ cô đang đứng tại một tầng cấu trúc Khu giới bên trên, nhìn xuống hẳn.

Lật ngược lại vấn đề... Chỉ cần hẳn có thể bước vào tầng càng sâu hơn trong Khu giới, sau đó rời khỏi nơi này từ tầng càng sâu đó, mà không cần quan tâm tới sự phong tỏa của hang động, sau đó đi ra bên ngoài!

“Nói vậy, lỡ như mình gặp phải khu tồn tại ở tầng càng sâu hơn thì sao... Nhưng mình có thể nhìn thấy chúng, rõ ràng chung quanh đây ngoại trừ Mai Phù, không còn con khu nào khác!” Hứa Thâm thâm nghĩ trong lòng.

Hắn bước vào tầng sâu trong Khu giới nghĩa là sẽ quấy nhiễu đến khu ở tầng sâu đó, ở cùng một tầng với đối phương, đến lúc ấy, bất kể hẳn có giả vờ nhìn thấy đối phương hay không, cũng sẽ bị nó công kích.

Trường hợp này giống hệt như khu cấp E nhỏ yếu nhất, luôn lang thang tại tầng nông và trong hiện thực, dù vụ dân không nhìn thấy chúng, vẫn sẽ bị tập kích, bởi vì hai bên khu – kẻ tấn công và con người – đối tượng bị hại đã ở cùng một tầng với nhau...

Hứa Thâm vừa tiến về phía trước vừa suy tư.

Lúc bình thường, nếu một người muốn đi vào Khu giới, phải dựa vào trang bị phá khu.

Trang bị phá khu có thể phá bỏ lớp ngăn cách chung quanh hiện thực, cho phép con người tiến vào tầng nông trong Khu giới.

Nhưng lấy trình độ của trang bị phá khu trước mắt, chúng không thể đánh vỡ lớp ngăn cách đi đến tầng càng sâu trong Khu giới, bởi vậy thường thường, phải cần tới nhân viên trăm khu mạnh mẽ hơn mới có thể giải quyết mới có thể giải quyết khu ở loại trình độ này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám nhân viên trăm khu bình thường không thể tiếp xúc đến tồn tại cấp B.

Bởi vì những tồn tại dạng đó đều sinh sống tại chỗ sâu trong Khư giới, căn bản không nhìn thấy, không cảm giác được chúng, trừ phi đối phương giảm xuống cấp bậc của bản thân, đi vào tầng nông sẵn giết.

Nhưng loại xác suất này cực thấp.

Tựa như động vật săn mồi, sẽ chỉ cảm thấy thoải mái và quen thuộc khi hoạt động tại địa bàn của chính mình thôi.

Lại nói, nếu muốn tiến vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới, hẳn phải khiến cho chất lượng khư lực chuyển biến, trở nên càng cô đọng hơn...

Hứa Thâm thử tập trung khư lực vào cánh tay, sau đó sờ soạng về phía hang động, lại phát hiện hẳn vẫn có thể va chạm vào như cũ, xem ra lấy chất lượng khư lực của hẳn, vẫn chưa đủ để bước vào tầng càng sâu hơn.

Là còn chưa đủ cô đọng sao... Hứa Thâm tiếp tục ném thử, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một luồng gió mỏng manh lướt đến sau lưng hẳn.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Hứa Thâm rơi vào trạng thái cảnh giác, lông tơ dựng thẳng lên.

Hắn xoay người nhìn lại, chỉ thấy một con khư bò sát dưới đất đang há cái miệng rộng bỏ nhào tới muốn cắn hẳn.

Là khư tầng sâu, hay là cấp thấp?

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng.

Tuy đối phương làm ra tư thế công kích... Nhưng Mai Phù cũng thường xuyên trêu đùa hẳn như vậy, cô giả vờ muốn bỏ nhào vào trong lòng hẳn, và nếu hẳn thật sự đưa tay đi tiếp, hoặc là tránh né, sẽ bị đối phương thăm dò xong rồi.

Nếu hẳn lựa chọn không nhìn, đối phương chỉ có thể xuyên qua thân thể hẳn, không cách nào chạm vào được.

Gần, gần hơn nữa...

Con khư trước mặt càng ngày càng tới gần Hứa Thâm, mà Hứa Thâm vẫn duy trì dáng vẻ không hề phát giác ra, mãi cho đến khi con khư này vọt tới vị trí cách mặt hẳn chừng một mét.

Lấy tốc độ của con khur này, chỉ cần 0.1 giây, tương đương với một cái nháy mắt, nó sẽ lướt qua khoảng cách nho nhỏ ấy.

Với những người khác, khoảng cách ngắn như vậy, dù làm ra bất cứ loại phản ứng gì, cũng không còn kịp nữa.

Nhưng ngay sau đó, Hứa Thâm lại động.

Rút kiếm, vung chém!

Mỗi ngày 8 giờ huấn luyện, số lần rút kiếm vung chém phải tính bằng vạn lần, khiến cho loại hành động ấy đã ăn sâu vào cốt tủy. Ở giờ khắc này, hết thảy đều trở nên vô cùng quen thuộc, nhanh như điện quang.

Kiểm quang xẹt qua, chém thẳng lên đỉnh đầu con khur này, mũi kiếm sắc bén xẹt qua, phối hợp với cánh tay được Hứa Thâm toàn lực rút khur lực vào, lại khiến thân thể con khur kia trực tiếp bị xé rách.

Ở khoảng cách một mét, Hứa Thâm lập tức cảm giác được đối phương ở cùng một tầng với hắn.

Cảm thụ với khur cùng tầng khác hẳn với những con khur thuộc tầng sâu hơn.

Nhất là Hứa Thâm, kẻ thường xuyên bị Mai Phù trêu đùa, hắn càng thêm khắc sâu loại cảm thụ này.

Nói cụ thể một chút, khi bị khur ở tầng sâu hơn tiếp xúc, ngoại trừ hắn có thể nhìn thấy bọn chúng, thì thân thể không có cảm giác gì quá lớn, nhiều nhất chỉ có phát hiện ra bản thân hơi man mát một chút, tựa như vừa bị một cơn gió lạnh thổi qua.

Nhưng nếu chuẩn bị tiếp xúc với khur cùng tầng, ở trong phạm vi một mét, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được loại khí tức đậm đặc kia, cũng biết nó chân thật tồn tại ở bên cạnh mình.

Phốc!

Hứa Thâm lại bỏ thêm một kiếm, sau khi xác nhận con khur này đã hoàn toàn tử vong, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Xem tốc độ, chắc hẳn con này là cấp E, xem không phải tất cả mấy con ở nơi này đều đạt tới cấp D...” Hứa Thâm nhìn con khur bên chân, bỗng nhiên hắn lại có cảm giác những gì mình đang tự hỏi lúc nãy, hơi chút bỏ gần tìm xa.

Và thông qua tầng sâu hơn trong Khu giới để rời khỏi nơi đây, đó là xa, và với thực lực trước mắt của hắn, cũng khó mà làm được.

Ngược lại chém giết những con khur này... Càng thoải mái hơn một chút.

Hứa Thâm đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại bổ thêm hai kiếm ở trên thi thể con khur này, nhìn thi thể của nó hiện giờ, giống như vừa trải qua một trận chiến kịch liệt.

Lại trước khi rời đi, suy nghĩ trong đầu hắn vừa động, ánh mắt lập tức nhìn vào ngực con khur này.

Chương 69. Chơi Là Như Thế Này Sao?

Tại một nơi trống rỗng nào đó...

Nơi này là một đoạn hang động, không có lớn như lúc trước, nhưng lại có bảy, tám người đang bị trói chặt trong này, trên mặt đất còn có hài cốt rải rác khắp nơi.

Khi Tô Sương mò mẫm đi từ trong thông đạo đến nơi đây, ngay lập tức cô đã hối hận vì bước vào.

Cô cũng không biết có phải vận khí của mình xui xẻo đến độ chọn nhầm đường hay là ở đằng sau mỗi một thông đạo kia, đều có một quái sào cấp D như vậy đang chờ đợi...

Những thông đạo kia tựa như tơ nhện, kéo dài hướng về phía cuối khur sào.

Nói cách khác, bọn họ ngỡ rằng mình đang chạy trốn chết, trên thực tế lại là chủ động đưa lên tận cửa.

“Cứu, cứu mạng...” Mấy người đang bị một loại sợi nào đó mà đỏ sậm quấn quanh trên mặt đất, nhìn thấy Tô Sương, như nhìn thấy vị cứu tinh của đời mình, trong ánh mắt nhỏ nhoi, hèn mọn lập tức lộ ra mong mỏi và mừng rỡ.

Từ bộ trang phục mà Tô Sương đang mặc trên người có thể nhìn ra, đây là người của bộ môn kia.

Kể cả khi chuyện nơi này đã bại lộ, nghĩa là khi bọn họ được cứu ra khỏi nơi này, sẽ bị trừng phạt nặng nề, nhưng kiểu gì cũng còn sống, sống dễ chịu hơn rất nhiều so với... Ở lại trong

này nhìn thấy thân thể của chính mình bị đám khur kia chậm rãi gặm cắn ăn tươi.

Tô Sương nghe được tiếng kêu, sắc mặt lập tức tối sầm lại. Cô khản trương nhìn về chỗ sâu bên trong sào huyết này.

Nơi đó có một con khur trung niên với đầu tóc rối bù, tán loạn đang nằm úp sấp ngủ say. Nó đang chậm rãi mở đôi mắt ra, phần thân dưới tựa như côn trùng, đôi mắt cũng dần dần biến thành một đôi con ngươi dựng thẳng.

“Cứu chúng ta...” Mấy người trên mặt đất vẫn đang kêu rên cầu cứu.

“Khur cấp D...” Trong lòng Tô Sương lại trầm xuống, cô lập tức cảm thấy căm thù những người vừa cầu cứu này đến tận xương tủy, bởi vì hiện giờ, người cần cầu cứu phải là cô mới đúng...

Tuy đội ngũ thứ hai bọn họ có thể giải quyết được khur cấp D, nhưng đó chính là kết quả của đoàn đội phối hợp, còn một người tác chiến... ngoại trừ đội trưởng Chu Dã, bọn họ đều không có loại năng lực này.

Nếu so sánh với bọn họ, thì cả về kinh nghiệm chiến đấu lẫn cường độ khur lực, khur thú cấp D đều hơn một chút.

Khur trung niên thấy được Tô Sương, miệng lập tức vỡ ra, tựa như đang cười.

“Khí tức thật tươi ngon...” Nó chậm rãi đi về phía Tô Sương.

Tô Sương xoay người chạy trốn.

Giải cứu người sống sót? Gặp quỷ đi mấy người!

Bỗng nhiên “Suu” một tiếng, mấy sợi tơ nhện màu đỏ sậm bay tới, trực tiếp phá hỏng cửa động phía sau lưng cô.

Từ trên vách tường bên cạnh, có một đứa nhỏ với phần thân dưới như một con nhện chậm rãi đi tới, đôi mắt cười vui vẻ tựa vàng trắng non, còn cái miệng lại giống như hắc động liên tục đóng mở: “Ba ba, con bắt được rồi nhé...”

“Rất ngoan, ba ba sẽ để cô ấy trở thành ma ma của con...”

Khur trung niên phát ra chất giọng cực kỳ hiền lành.

Một màn cha con hiếu thuận này ám áp vô cùng.

Đáng tiếc Tô Sương là phe phản diện, cô chẳng cảm thấy ảm áp chút nào, ngược lại, lòng đầy kinh sợ. Lúc này, đứa bé nọ đang không ngừng liên tục phun ra tơ nhện còn cô lại vội vàng vung kiếm chém về phía chúng. Khư trung niên cũng phát ra tiếng cười: “Đừng chạy nữa, con của tôi vừa ý cô rồi...”

“Cút!”

Tô Sương vung kiếm phản công, lại bị cánh tay mang theo gai nhọn của khư trung niên kia đánh văng ra, lực lượng phản chấn lớn đến mức làm cánh tay cô hơi hơi run lên, mà đứa nhỏ kia lại nằm úp sấp trên vách tường ôm trọn lấy chỗ cửa hang, hoàn toàn lấp kín thông đạo.

Sắc mặt Tô Sương tái nhợt, ánh mắt đảo loạn chung quanh, muốn tìm đường chạy trốn.

“Tô tỷ, chị ở đây sao?” Đúng lúc này, một giọng nói đầy mừng rỡ vang lên.

Tô Sương quay đầu nhìn lại, sau đó vội vàng dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy một bóng dáng đang chạy nhanh từ trong thông đạo tới đây.

Đúng là Hứa Thâm, người mới vào tiểu đội của cô.

Sắc mặt Tô Sương tối sầm lại, nếu là đám người Tào Phi đi tới, còn có một chút hi vọng có thể hợp lực lui lại, nhưng người mới này... Hẳn đừng bị hoàn cảnh trước mặt dọa cho sồn ra quần đã rất không tệ rồi.

“Cẩn thận, phía trước cậu có khư!”

Tô Sương nhìn thấy Hứa Thâm lập tức chạy tới như vậy, sắp sửa chạm vào đứa bé đang lấp kín cửa thông đạo, lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí khi cô chiếu đèn pin qua bên đó mới phát hiện, người mới này còn quên cả mở Khư Nhãn.

Trời đất ạ. Sao có thể non và xanh đến độ này... Suýt nữa cô đã ngất luôn tại chỗ.

“Ngạch ngạch.”

Hứa Thâm đã chú ý tới đứa bé đang trước, nhưng hẳn vẫn chưa xác định được nó có phải khư tầng sâu hay không, lúc này nghe được Tô Sương nhắc nhở lập tức hiểu ra, đây là một con khư cấp D hoặc cấp E.

Hắn lập tức trở nên cảnh giác.

Đứa nhỏ kia cũng chú ý đến món đồ chơi mới tới, không khỏi vui vẻ ra mặt, nó nhanh chóng đi về phía Hứa Thâm.

“Ở lại, ở lại chơi với em đi...” Đứa bé phát ra tiếng cười ha ha.

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu, bỗng nhiên xuất kiếm.

Hắn luôn ghi khắc lời dạy bảo của “Ma ma”, nhất định phải thái độ ăn từ chỗ yếu ớt nhất.

“Phốc” một tiếng. Ở trong mắt Hứa Thâm, tốc độ phản ứng của đứa bé này cũng như một người già chậm chạp, hắn có thể chính xác tìm được khe hở yếu ớt của thân thể này, chỉ cần đâm kiếm tới là xong

“Chơi là như thế này sao?” Thân thể đứa nhỏ ấy lập tức bị chặt đứt, lồng ngực bị xé rách, nó mở to đôi mắt vô tội, đã mất đi phản ứng.

Tô Sương sửng sốt, nhưng ngay sau đó là mừng rỡ vô cùng. Lúc trước cô từng xem qua khứ lực của Hứa Thâm, tuy hắn đúng là một người mới rất non nớt, nhưng khứ lực cũng thâm hậu danh xứng với thực, đủ để so sánh với đám đội viên lão luyện như bọn họ.

Lúc này ở thời điểm nguy cơ, Hứa Thâm đã bạo phát.

Quá tuyệt vời... Tô Sương vội vàng lao về phía Hứa Thâm: “Đi mau!”

Nhưng cô vừa lao ra được vài bước, đột nhiên một bóng dáng lại lấy tốc độ nhanh hơn lướt qua cô, kèm theo đó là một tiếng thét chói tai đầy phấn nộ. Mục tiêu của bóng dáng kia chính là Hứa Thâm.

Chương 70. Hiểu Lâm Lớn Rồi!!!

Con người Tô Sương co rụt lại, là con khứ trung niên cấp D kia.

Cô muốn há miệng, nhắc nhở Hứa Thâm mau chạy mau, nhưng tốc độ của khứ trung niên này quá nhanh.

Mà trong thông đạo, Hứa Thâm vừa giải quyết xong đứa bé khur kia, lại đang mài chà lau mũi kiếm, dứt nó trở lại hốc gần kiếm sau lưng.

Và hắn đã đóng Khur Nhân lại rồi?

Tô Sương kinh hãi tới mức đầu lưỡi cũng run lên, nhưng nhất thời lại cứng họng, nói không nên lời.

“Chạy mau! !” Không biết từ đâu, bỗng dưng Tô Sương lại bộc phát ra lực lượng, cô phát ra một tiếng hét chói tai, ngay sau đó, những gì hiện ra trước mắt lập tức khiến đầu óc cô hỗn loạn...

Suu!

Chỉ thấy trong nháy mắt khi con khur trung niên kia tới gần, đột nhiên Hứa Thâm lại rút kiếm, vung chém.

Động tác rất đơn giản, nhưng thông qua quá trình tích lũy tới cả triệu lần tu luyện, động tác đơn giản như vậy cũng trở nên nhanh như tia chớp, nhanh đến mức tận cùng, và mang theo không chỉ có tốc độ, còn có lực lượng!

Trong nháy mắt khi kiếm phong hạ xuống, thoát nhìn động tác tấn công của con khur trung niên kia, lại giống như nó chủ động đưa thân thể của mình đánh về phía kiếm phong, khiến cho cả hai động tác mang theo tốc độ cao va chạm vào nhau. Ngay sau đó, âm thanh xé rách ngọt sớt vang lên.

Thân thể khur trung niên vỡ ra, hóa thành hai nửa, máu tươi bắn tung toé lên trang phục tác chiến của Hứa Thâm, còn có mặt mũi và mái tóc trên đầu.

Khí tức mỹ vị... Hứa Thâm theo bản năng khẽ liếm liếm khóe miệng, nhưng rất nhanh hắn đã ý thức được, đối với người bình thường, dạng hành vi vừa rồi rất không đúng.

Hắn vung kiếm, con khur trước mắt này có tốc độ nhanh hơn rõ ràng so với đứa bé khur hồi nãy, hắn là cấp D.

Hứa Thâm lắc lắc kiếm phong, chờ sau khi những thứ dính bên trên bắn đi hết, lưỡi kiếm sạch sẽ trở lại, hắn mới nhét nó quay về đường rãnh trên trang phục tác chiến của mình, nếu trên lưỡi kiếm vẫn còn vụn thịt, sẽ gây ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm của hắn.

Kể cả một chút ảnh hưởng cực kỳ mỏng manh, cũng không thể bỏ qua!

Hứa Thâm nhìn về phía Tô Sương, lại phát hiện đối phương đang trưng ra vẻ mặt như gặp quỷ, trừng mắt con mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Đáy lòng Hứa Thâm lập tức dâng lên sợ hãi, hấn vội vàng quay đầu lại, nhìn đảo đác phía sau mình, tới khi xác nhận được ngoại trừ Mai Phù, không có con khur khác, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hắn là cô ấy không nhìn thấy Mai Phù... Hứa Thâm thoáng nghi hoặc, rồi đi qua: “Tô tỷ, chị không sao chứ?”

Tô Sương nghe câu này, như vừa bừng tỉnh từ trong giấc mộng, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Đây là... Người mới?

Người mới có thể dùng một kiếm bỏ chết một con khur cấp D?

Nếu không phải do Tô Sương tận mắt nhìn thấy, mà là người khác kể cho nghe, chắc chắn cô sẽ cảm thấy người ta đang nói đùa với mình.

“Hình như nơi này đã hết khur rồi.” Hứa Thâm thấy thân thể cô không bị thương, lại xoay đầu nhìn nhìn khắp nơi chung quanh hang động, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Tô Sương có chút im lặng, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, nói: “Cám ơn, tôi sẽ báo đáp ân cứu mạng lần này.”

“n cứu mạng?” Hứa Thâm sững sốt: “Dù em không có tới, Tô tỷ cũng có thể giải quyết chúng mà, hai con vừa rồi chỉ là cấp E với cấp D thôi.”

Con khur trung niên kia có cấp bậc tương đương với cô bé khur mà hắn đã tiêu diệt trong lần đầu tiên đám người Triệu Nguyên khảo hạch, căn cứ theo tốc độ và hành động để phán đoán, nhiều nhất nó chỉ là cấp D thôi.

“Nhưng mà...” Khóe miệng Tô Sương hơi hơi co rúm lại: “Cấp E thì hay rồi, nhưng con khur cấp D kia rất nguy hiểm. Vốn dĩ mấy người chúng ta hợp lực còn có chút cơ hội, nhưng...”

Nhưng cậu trực tiếp chém ra một kiếm giết tươi nó rồi.

“Ngạch...” Bỗng nhiên từ đáy lòng Hứa Thâm cảm thấy có chút không ổn, hình như hắn vừa lộ sơ hở rồi: “Tô tử, không phải đội ngũ thứ hai chúng ta có thể giải quyết khur thú cấp D sao?”

“Đúng là có thể giải quyết, nhưng đều do Chu đội (đội trưởng Chu) dẫn dắt. Nếu không có Chu đội, mấy người chúng tôi hợp lực vẫn giải quyết được, nhưng hơi miễn cưỡng một chút, khẳng định là có nguy hiểm.” Ánh mắt Tô Sương trở nên quái dị, cô có cảm giác dường như cậu Hứa Thâm này đã hiểu lắm cái gì rồi.

Hứa Thâm nghe nói như thế, lập tức biết hắn đã hiểu lắm rồi.

Hắn cứ cho rằng với Tô Sương, giải quyết hai con khur này cũng không quá khó khăn.

Nói như vậy, dựa theo biểu hiện tốt vượt định mức vừa rồi của hắn, người ta có cho hắn thăng chức hay không? Trong lòng Hứa Thâm bắt đầu sinh ra lo lắng, thân thể hắn lại thuận theo đó, bắt đầu lắc lư, đảo đảo.

Tô Sương nhìn thấy dáng vẻ như muốn ngã sấp xuống của Hứa Thâm, vội vàng đi qua đỡ lấy, hơi lo lắng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không có gì, vừa có chút thoát lực, cảm giác đầu rất choáng váng.”

“...” Tô Sương hơi hoài nghi, nhưng lại không có chứng cứ.

Có điều, Hứa Thâm vừa liên trăm hai con khur thú, cũng tương đương với tình huống bùng nổ một lượng khur lực thật lớn trong khoảng thời gian cực ngắn, đúng là sẽ hư thoát.

“Cậu cứ nghỉ ngơi một chút trước đi, tôi đi qua gặng hỏi bọn họ một chút, sau đó chúng ta đi hội họp cùng mấy người Chu đội.” Tô Sương giúp đỡ Hứa Thâm ngồi xuống một bên.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Tô Sương đi vào bên trong hang động, gặng hỏi mấy những thành viên bang Sài Hồ đang nằm trên mặt đất kia. Sau một

phen gắng hỏi, rút cuộc cô cũng biết bang Sài Hồ này đã chặn nuôi khur được hơn hai năm rồi.

Sau khi bang Sài Hồ này nhận được chỗ tốt từ đám khur này, bọn họ chẳng còn e ngại chúng nữa, khur nào tới cũng không từ chối, thậm chí còn đi khắp nơi tìm kiếm khur.

Hành động ấy khiến lượng khur tích lũy tại nơi đây càng ngày càng nhiều, mãi cho đến một đoạn thời gian trước, một con đại khur do bang Sài Hồ chặn nuôi bị giết, khiến cho những con khur còn lại lục tục phản loạn, hóa nơi này thành sào huyệt của bọn chúng.

Tô Sương cảm thấy những người này đúng là có chết cũng chưa hết tội. Cô lại hỏi thêm một chút về bản đồ và tình huống của những con khur nơi này, sau đó không tiếp tục để ý tới lời cầu cứu của những người này nữa, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Chờ sau khi sự kiện này được giải quyết, nếu đám người này có thể sống sót, được cứu c quay về cũng phải chịu giam cầm cả đời.

Chương 71. Rõ Ràng Chỉ Dùng Một Kiếm Là Có Thể Giải Quyết Xong...

“Đi.” Tô Sương mang theo Hứa Thâm ra bên ngoài tìm kiếm Chu đội.

Hứa Thâm gật đầu, hai người men theo hang động quay về.

Tô Sương ở phía trước dẫn đường, có cô đi bên người, Hứa Thâm đã thấy an tâm hơn không ít, tối thiểu là từ phản ứng của cô, hắn có thể phán đoán ra con khur mà mình gặp được thuộc tầng sâu hay tầng nông, tránh cho bản thân không cẩn thận đi tiếp xúc với khur tầng sâu.

Và chỉ cần một lần sơ sẩy thể thôi, cái mạng nhỏ của hắn sẽ mất tiêu rồi.

Ven đường, bọn họ lại gặp được một con khur, nhưng chỉ là cấp E, lần này Tô Sương không khách khí, chủ động lao lên đón đánh, Hứa Thâm xem cô lượn qua lượn lại xung quanh con khur kia, sau đó không ngừng sử dụng các loại công kích kiếm

thuật đâm chọc tá lả, giống hệt đang biểu diễn xiếc ảo thuật... Hấn lập tức hiểu được, phương thức chiến đấu của bọn họ sai khác rất lớn.

Rõ ràng chỉ dùng một kiếm là có thể giải quyết xong...

Chỉ cần tập trung thôi...

Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

Tô Sương liên tục vùng chém tiêu hao, rốt cuộc cô cũng thành công giải quyết xong con khur kia, cả người cô ra một chút xú mồ hôi, nhưng tâm trạng cũng sung sướng. Lúc ấy, cô không nhìn được, khẽ nhìn thoáng qua Hứa Thâm, có cảm giác bản thân vừa tìm về được một chút thể diện của đội viên chính thức.

Một mình giải quyết một con khur thú cấp E, là đường ranh giới để phán định một người có đạt tiêu chuẩn làm thành viên đội ngũ thứ hai hay không.

Mà người giải quyết xong một con khur cấp E còn thừa lực lượng như cô, xem như thuộc lớp trung đẳng gần đạt tới thượng đẳng.

“Không thể thoáng cái đã lựa chọn bùng nổ khur lực luôn, làm như vậy thân thể sẽ không chịu nổi, dẫn tới hư thoát, ví dụ như cậu đó. Tuy cậu đã chém giết hai con khur, nhưng nếu có con thứ ba tiến đến, cậu sẽ không còn chiến lực. Bởi vậy nhất định phải khống chế!” Tô Sương thu hồi kiếm, tiếp tục về phía trước, đồng thời chỉ dạy Hứa Thâm dạy.

“Thì ra là thế.”

“Dù sao cậu cũng mới chấm dứt quá trình rèn luyện trong huấn luyện doanh, khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, chờ về sau khi luyện tập thực chiến nhiều hơn, tự nhiên khả năng khống chế sẽ càng tinh tế hơn!”

Tô Sương nói: “Nếu bùng nổ trong một hơi, tôi cũng có hi vọng sẽ chém bị thương khur thú cấp D, nhưng loại tình huống này mang tính chất đánh cược khá đậm, một khi con khur nọ chỉ bị thương chứ không chết, thì trăm khur giả chúng ta sẽ bị khur thú phản sát. Tôi ngẫm lại một chút, tuy vừa rồi cậu đã chém chết con khur cấp D kia, nhưng hành động cũng có chút mưu lợi. Tốt nhất là cậu đừng cảm thấy mình đã có bản lĩnh

chính diện giết chết khur thú cấp D rồi mà chủ quan. Về sau nhất định phải cẩn thận hơn!”

Cô nể mặt vì Hứa Thâm có ân cứu mạng mình, nên mới nhắc nhở đối phương một chút, nếu không bình thường cô rất ít khi nói nhiều như vậy.

“Đa tạ Tô tỷ đã chỉ điểm, đúng là vừa rồi vận khí của tôi rất tốt.” Hứa Thâm liên tục gật đầu.

Tô Sương hơi hơi nhướng mày, cảm giác thái độ của Hứa Thâm thật sự rất khiêm tốn. Tuy vừa nãy là vận khí, nhưng dù sao hắn cũng chém giết khur thú cấp D nha, hơn nữa còn là đơn sát.

“Mặc kệ như thế nào, đúng là tiềm lực của cậu rất lớn, mạnh hơn đám chúng tôi.” Tô Sương nói.

“Không có đâu, không có đâu.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Tô Sương không nói thêm gì nữa, hai người một đường cẩn thận quay về. Không bao lâu sau, bọn họ đã gặp Tào Phi ở trong thông đạo.

Ba người hội hợp cùng nhau, lá gan cũng lớn hơn một chút, bắt đầu tìm kiếm ở trong những thông đạo chung quanh, ven đường lại gặp được hai con khur thú cấp E đang chạy tán loạn.

Rất nhanh, mấy người bọn họ đã tìm được tín hiệu do Chu đội để lại, sau đó đi dọc theo tín hiệu một đường tiến thẳng về phía trước, thấy được một vài bộ thi thể khur thú, cũng tìm được lối ra.

“Đều không sao cả chứ?”

Chu Dã nhìn thấy đám người Hứa Thâm lao ra khỏi hang động, nhanh chóng liếc mắt đánh giá một cái, thấy cả ba đều không bị thương đổ máu, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng chưa kịp an tâm bao lâu, gã lại biến sắc: “Hà Minh đâu?”

“Hà Minh?” Đám người Tô Sương, Hứa Thâm liếc nhau, bọn họ cũng chưa gặp được Hà Minh.

“Đáng chết, cậu ta còn ở bên trong.” Sắc mặt Tào Phi cực kỳ khó coi.

Sắc mặt Chu Dã biến ảo một chút, cuối cùng gã hít một hơi thật sâu, nói: “Hai người đi theo tôi vào bên trong tìm cậu ta. Hứa Thâm, cậu lưu lại ở bên ngoài, tiếp viện đang trên đường đến đây, chờ khi bọn họ tới, cậu phụ trách tiếp ứng, rồi dẫn bọn họ cùng nhau tiến vào!”

“Được.” Hứa Thâm đáp ứng.

Tô Sương nhìn hắn một cái, Hứa Thâm vốn là người mới, bị để lại bên ngoài cũng không có gì đáng trách, huống chi lúc trước khi hắn chém giết con khur thú cấp D kia, đã hư thoát rồi.

Rất nhanh ba người Chu Dã lại kết bạn tiến vào bên trong hang động, Hứa Thâm lại đứng bên ngoài chờ đợi.

Hắn nhìn về phía nóc nhà, nơi con khur lúc trước từng xuất hiện, nay đã không còn đâu nữa.

Mà con khur lúc trước ẩn nấp đằng sau cánh cửa lớn đã bị Mai Phù ăn mất rồi.

Lúc này Mai Phù đang chấp tay sau lưng, đi dạo vòng vòng ở chung quanh thân thể hắn, hết nhìn trái lại nhìn phải, thoát nhìn cô bé tựa như một luồng ánh sáng trắng tinh, xuất hiện tại khung cảnh âm trầm, u tối này. Nhưng không biết vì sao từ đáy lòng Hứa Thâm lại cảm thấy một tia an tâm khó hiểu.

“Nhạ, cho cậu một món đồ chơi nhỏ.” Gặp bốn bề vắng lặng, bỗng nhiên Mai Phù ném ra một vật ở ngay dưới chân Hứa Thâm.

Mới đầu Hứa Thâm còn tưởng thứ kia là “Mỹ thực”, hoặc là đầu của khur... Đứng hỏi vì sao hắn lại nghĩ như vậy, tại vì trong khoảng thời gian này, Mai Phù thường xuyên trêu chọc hắn kiểu đó, hoặc là bỗng nhiên nhảy ra nhất kinh nhất sạ dọa hắn.

nhất kinh nhất sạ: chỉ hành động quá khích làm người ta kinh hãi hoặc biểu cảm và hành động quá mức mãnh liệt, hay phản ứng thái quá về một việc nhỏ nhặt nào đó.

Nhưng lần này lại là một mảnh... Vải màu đen?

Hứa Thâm vốn không định để ý tới nó, hắn thường xuyên làm như không thấy mấy cái đồ kiểu này, nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện, thứ này... có thể chạm vào mình!

Nó đang chạm vào chân hắn!

Chương 72. Mảnh Da Kỳ Lạ!!!

Hứa Thâm không khỏi ngạc nhiên cúi đầu.

Phải biết rằng, Mai Phù không ở cùng một tầng Khư giới với hắn, kể cả khi hai người đi sát lại cạnh nhau, cô cũng không thể chạm vào hắn được, nhưng lần này một món đồ do cô ném ra lại đụng phải hắn!

Chẳng lẽ nói, cô đã đi tới cùng một tầng Khư giới với hắn rồi?

Trong lòng Hứa Thâm chấn động, ý niệm trong đầu xoay chuyển thật nhanh, nhưng cuối cùng, lựa chọn tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra hiện giờ vẫn là giả vờ không nhìn thấy Mai Phù, sau đó là cúi người xuống cầm lên cái thứ mới chạm vào chân mình kia, về mặt trần ngập nghi hoặc, tựa như hắn đang cảm thấy vì sao bỗng nhiên lại có thứ gì rơi vào chân mình nhỉ?

“Hi hi...” Mai Phù nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Thâm, lập tức che miệng nở nụ cười.

Hứa Thâm nghe được tiếng cười bên tai, khóe miệng hơi hơi co rúm lại. Nhưng hắn dứt khoát không để ý tới Mai Phù, chỉ chuyển qua nghiêm túc quan sát mảnh vải màu đen trong tay.

Sau khi Hứa Thâm chạm vào nó, hắn chợt phát hiện thứ này vốn không phải là vải, thật giống như một mảnh... Da!

Lạnh lẽo, mềm mại, cứng cõi.

Đây là Mai Phù đưa cho hắn. Nhưng vì sao cô lại cho hắn thứ này?

Trong khoảng thời gian ở chung này, Hứa Thâm không cảm nhận được bất cứ ác ý gì từ trên người Mai Phù, ngoại trừ ngẫu nhiên cô sẽ đùa dai, hoặc đe dọa hắn.

“Hình như thứ này là da của khư... Có thể ăn sao?” Hứa Thâm lẩm bầm lẩm bầm.

Mai Phù cười hi hi nói: “Thứ này không phải của khư nha, hơn nữa nó là thứ không ăn được, chỉ cần kết hợp nó với huyết dịch của cậu là cậu có thể điều khiển nó.”

Không phải của khur? Trong lòng Hứa Thâm vừa động, hấn chú ý tới lời nói vừa rồi của Mai Phù, cô chỉ phủ định nó là thứ thuộc về khur, nhưng không phủ định dữ kiện “Làn da”.

Mà thứ này có màu đen, không có khả năng là làn da của nhân loại.

Kết hợp cùng huyết dịch... ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hấn không lập tức ném thử, mà thu nó vào trong lòng: “Tuy không biết thứ này từ đâu tới, nhưng hình như có chút đặc biệt, mang về nghiên cứu xem sao.”

“Là tôi tìm được ở bên trong này nha.” Mai Phù cười dài, lên tiếng trả lời câu nói của hấn.

Bên trong hang động sao... Về mặt Hứa Thâm vẫn như thường, hấn không nói thêm gì nữa.

Tựa như một người một khur đã đạt thành một loại ăn ý nào đó, bọn họ chỉ hiểu trong lòng như vậy chứ không thực sự giao lưu.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên một luồng chấn động kỳ dị xẹt qua, Hứa Thâm cảm giác có thứ gì vừa lướt qua cơ thể hấn, và những phần “Mỹ thực” rất nhỏ vẫn còn lắng đọng lại ở trong cơ thể kia cũng vì luồng chấn động ấy mà xao động không yên.

Bất chợt, Hứa Thâm nhìn thấy một đồng bóng người đột ngột xuất hiện, bọn họ theo con đường gần đó nhanh chóng tiến lại gần đây.

Thoạt nhìn thân thể của những người này đều là chân thật, nghĩa là bọn họ đã bước vào Khur giới,

Mà người thường, kể cả khi đặt mình ở trong nơi đây, cũng chỉ là bóng người hư ảo, không thể đụng vào.

“Xin chào, chúng tôi là đội trăm khur thứ năm, nhận được tin nhắn cầu cứu lập tức tới đây. Nơi này chính là hang ổ của khur sao?”

Đội ngũ vừa xuất hiện có năm người, mặc thống nhất một loại trang phục tác chiến màu đen, nam nữ đều có, người ít tuổi nhất bên trong này là một đứa bé chừng mười hai, mười ba tuổi.

Nhưng sắc mặt đứa nhỏ này cực kỳ lạnh lùng, nhìn qua rất lão luyện thành thực.

Số hiệu thứ năm... Trong lòng Hứa Thâm thầm rung mình, đây là đội ngũ đệ nhất trong cục, có thể giải quyết khur thú tồn tại trong sự kiện cấp C!

“Đúng vậy, chúng tôi gặp phải rất nhiều khur ở trong này.” Hứa Thâm vội vàng nói.

“Rất nhiều? Nghĩa là chỉ có một mình cậu sống sót thôi sao?”
Đội trưởng cầm đầu có dáng vẻ chừng ba mươi tuổi, trên mắt trái có một vết sẹo, chỉ còn lại một con mắt bên phải, nhìn qua cực kỳ lạnh lùng lão luyện.

“Chúng tôi đều chạy được ra, nhưng có một đội viên bị kẹt lại bên trong. Sau đó mấy người đội trưởng lại đi vào tìm, để cho tôi ở bên ngoài tiếp ứng các anh.” Hứa Thâm trả lời rất nhanh.

“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Đội trưởng dẫn đầu đi vào trong hang động.

Những đội viên bên người gã chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó đi lướt qua, cùng xông vào.

Hứa Thâm vội vàng theo sát đằng sau.

“Nghe nói đều là khur cấp D, còn có khur cấp E?” Đội trưởng xâm nhập vào bên trong hang động, chỉ đặt câu hỏi mà không quay đầu lại.

Hứa Thâm suy đoán, phỏng chừng tin tình báo này là sau khi đội trưởng Chu Dĩ trốn được ra bên ngoài, đã lập tức báo lại cho khoa Tình Báo bên kia: “Đúng vậy.”

“Tôi nghe nói có mười mấy con, quy mô như vậy, lẽ ra ở nơi này phải có khur cấp C tọa trấn mới đúng.” Một người phụ nữ thành thực trong đội nói, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Cũng có khả năng chỉ là mấy con khur cấp D kết phùng lại, nếu thực sự có khur cấp C, chưa chắc mấy người kia có thể trốn ra ngoài.” Một người đàn ông khác nói.

Bọn họ nhàn nhã bước đi bên trong hang động như đang dạo chơi trên sân vắng, tốc độ cực nhanh lại ung dung vô cùng.

Hứa Thâm nhìn Mai Phù chạy tới chạy lui ở hai bên đội ngũ, lại nhìn những người kia làm như không thấy cô, trong lòng không khỏi hơi hơi im lặng.

Quả nhiên là Mai Phù tồn tại siêu việt cấp C.

“Bạn có biết đường không?” Đội trưởng nhìn một đồng đội thông đạo rộng mở trước mắt, lập tức hỏi Hứa Thâm.

“Khi tôi đi vào, con đường này vẫn còn thẳng tắp, lúc chạy ra lại không nhớ đường...” Hứa Thâm đỏ mặt nói.

Năm người kia đều khẽ lắc đầu, người phụ nữ thành thực nọ đi tới phía trước một đồng đội thông đạo kia, khur lực tràn ngập thân thể, như ngọn lửa màu đen thiêu đốt, bàn tay cô nhẹ nhàng đặt lên mặt đất, một lát sau mới nói: “Bên này có dao động khur lực mạnh nhất, hẳn là ở đây.”

“Được.” Đội trưởng dẫn đầu bước vào.

Mấy người bọn họ theo thông đạo này đi vào, rất nhanh đã đến sào huyết khur thú lúc trước.

Mà nơi này, ba người Chu Dã cùng với Tô Sương, Tào Phi đang lưng tựa lưng, cả người phủ kín vết thương và mười mấy con khur thú đang bao vây chung quanh bọn họ.

Nhưng rõ ràng đám khur thú này có linh tính, chúng không hề cường công giống đám dã thú khác, mà muốn từ từ tiêu hao thể lực của ba người.

Ở bên chân ba người, đã có hai bộ thi thể khur thú ngã xuống.

Chương 73. Thanh Niên Kỳ Lạ!!!

“Hả?”

Theo đám người Hứa Thâm tiến đến, mười mấy con khur thú kia đều kinh hãi giật mình, chờ tới khi chúng nhìn thấy đội trăm khur thú năm, vẻ mặt đều lộ ra nao núng, muốn lùi bước, hiển nhiên bọn chúng đã cảm nhận được khur lực mạnh mẽ tỏa ra trên thân năm người này.

“Bốn con Cấp D, còn lại đều là đồ chơi nhỏ...” Cô nàng thành thực nhìn lướt qua, khẽ cười nói: “Đúng là với bọn họ thì có chút miễn cưỡng thật.”

“Giải quyết nhanh.” Vị trung niên đội trưởng chỉ nói một câu, sau đó lập tức rút kiếm lao ra.

Bóng dáng gã mau lẹ vô cùng, đảo mắt một cái đã vọt tới khư thú, kiếm quang quét qua, ngay lập tức đã có hai con khư thú cấp E bị chém giết.

Thật nhanh... Hứa Thâm nhìn thấy một màn này, cảm giác tốc độ của đối phương còn nhanh hơn một đoạn so với bản thân toàn lực bùng nổ.

Đây là cấp đội trưởng của đội ngũ thứ nhất sao?

Cùng lúc đó, bốn người khác cũng giết vào đàn khư.

Ba người Chu Dã nhìn thấy tiếp viện đã đến, đều nhẹ nhàng thở ra, để lộ vẻ mặt may mắn vừa được sống sót sau tai nạn.

Hứa Thâm đứng ở một bên, không có tham chiến, chỉ quan sát phương thức chiến đấu của đội ngũ thứ nhất, lại phát hiện cách bọn họ chiến đấu không khác đám người Tô Sương là mấy, chỉ là tốc độ nhanh hơn, lực lượng mạnh hơn, công kích và phản ứng càng thêm nhạy bén!

Nhưng mà... Dường như tốc độ rút kiếm của hắn, tương đương với đội trưởng. Hứa Thâm quan sát một hồi, đã phát hiện ra điểm này.

Trong hai tháng khi hắn ở lại huấn luyện doanh và một tháng rưỡi khi bắt đầu chuyển chính thức, hắn vẫn luôn luyện tập loại công kích cơ sở nhất, đơn giản nhất này, hiện giờ nó đã lộ ra chỗ tốt của mình, cũng khiến cho Hứa Thâm càng thêm chứng thật được sự đúng đắn trong suy nghĩ của bản thân.

Khi mọi người ở đây đang sẵn giết khư thú, bỗng nhiên, từ khóe mắt, Hứa Thâm trông thấy một bóng dáng chọt lao ra khỏi vách tường.

Đúng vậy, bóng dáng ấy lao ra khỏi vách tường.

Hứa Thâm ngăn ra.

Là khư sao?

Hắn nhanh chóng di chuyển tầm mắt của mình, chẳng qua về mặt đầy cảnh giác đang nhìn chiến trường phía trước, nhưng ở khóe mắt lại một mực chú ý tới bóng dáng vừa tới kia.

Hắn phát hiện, người nọ có dáng vẻ của một nam thanh niên nhân loại.

Tứ chi không có bất kỳ dấu hiện nào thuộc về khur cả.

Lúc ấy, thanh niên này vừa lướt qua mọi người đang chiến đấu, bóng dáng tựa như hư ảnh, xuyên qua đám người kia, mặc dù đi ngang qua cũng không thể đụng vào.

Tựa như thanh niên này lật ngược khắp nơi như vậy là muốn tìm cái gì đó, rất nhanh đã chuyển dời đến địa phương khác, tiến vào trong vách tường hang động.

Chờ chiến đấu trước mắt chấm dứt, thanh niên kia lại đi ra khỏi vách tường hang động, vẻ mặt có chút khó coi: “Đáng chết, không có!”

Bên trong hang động, Chu Dã đưa cho vị đội trưởng kia một điều thuốc lá, sau đó hàn huyên nói lời cảm tạ.

Tô Sương và Tào Phi lại hoàn tất nốt công đoạn của cùng với những thi thể khur thú trên mặt đất, bọn họ lấy ra một cái túi gấp và cất chúng nó vào.

Tào Phi nhìn thấy Hứa Thâm đang ngăn người bên rìa hang động, tức giận kêu hắn tới hỗ trợ.

Hứa Thâm lập tức tiến lên, giúp bọn họ cùng nhau nhặt xác, đồng thời hỏi: “Hà Minh đâu?”

“Đều tại mày!” Tào Phi nghe nói như thế, càng thêm tức giận đến mức chửi ầm lên: “Nếu trong đội chúng ta không có loại người mới như mày, làm sao Hà Minh sẽ xảy ra chuyện chứ? Hiện giờ mày còn hỏi nữa, hỏi cái quái gì? Loại người cái gì cũng không hiểu, chỉ biết hỏi, suốt ngày hỏi!”

Hứa Thâm sừng sốt, sắc mặt lạnh xuống.

“Tào Phi, anh nói đủ rồi!” Tô Sương ở một bên, lập tức lên tiếng khiển trách.

Sắc mặt Tào Phi đỏ lên, phần nộ nói: “Vốn là như thế mà!”

Chu Dã đang nói chuyện phiếm cùng đội trưởng đội thứ năm, nghe được tranh cãi ầm ĩ, khẽ nhíu mày, trực tiếp mở miệng quát Tào Phi: “Đủ rồi Tào Phi, cậu đừng nói bậy! Hà Minh gặp chuyện không may thì có liên quan gì tới Hứa Thâm? Cậu

ấy là một người mới còn có thể tự bảo vệ mình, đã biểu hiện rất không tệ rồi!”

Vẻ mặt Tào Phi vừa ghen vừa giận đến đỏ lên. Thực ra gã cũng biết việc này không liên quan gì tới Hứa Thâm, nhưng nhìn thấy trạng thái của Hà Minh lúc chết, trong lòng gã đầy phần nộ. Loại tức giận này không có chỗ phát tiết, nên tức giận mắng Hứa Thâm vài câu có thể khiến đáy lòng hắn thoải mái hơn một chút.

“Hứa Thâm đã cứu tôi. Anh nói chuyện khách khí với cậu ấy một chút!” Tô Sương lên tiếng cảnh cáo Tào Phi.

Cả Tào Phi lẫn Chu Dã đều sững sốt.

Hứa Thâm cứu Tô Sương?

“Lúc ấy tôi bị một con khur thú cấp D và một con khur thú cấp E bao vây kìm kẹp, cũng may có Hứa Thâm chạy tới. Cậu ấy còn tự tay giết hai con khur thú kia!” Tô Sương vốn định sau khi trở về mới nói ra, nhưng nhìn thấy thái độ ác liệt của Tào Phi với Hứa Thâm, cô không nhịn được nữa, lập tức nói ra chuyện này.

Lại nói, chuyện này nhất định sẽ cho Hứa Thâm một phần công lao, sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết.

“Cậu ta? Chém giết khur thú cấp D?” Tào Phi trừng to mắt, hướng cái nhìn không sao tin nổi về phía Hứa Thâm, sau đó lại nhìn về phía Tô Sương, vẻ mặt kia giống như đang nói: Cô đang đùa tôi đấy à?

Tô Sương hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng thấy người ta chỉ là người mới, nhưng một thân khur lực của người ta cũng chẳng kém chúng ta đâu, chỉ là kinh nghiệm chiến đấu hơi kém cỏi một chút thôi. Anh bớt giận cá chém thớt lên cậu ấy đi!”

Sắc mặt Tào Phi khẽ biến, tự nhiên là gã hiểu được điểm ấy. Ngay lập tức, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm đã có chút khác biệt, nhưng phần nhiều hơn vẫn là ghen khuất.

Phải biết rằng, loại chuyện này đều sẽ được ghi chép vào tư lịch (nôm na là kinh nghiệm công tác), và gạch đầu dòng thứ nhất trong hồ sơ của Hứa Thâm, sẽ là chiến tích cực kỳ sáng lạn —— chém giết khur thú cấp D!

“Nói như vậy, nếu không có Hứa Thâm, cả cô cũng sẽ gặp chuyện không may?” Chu Dã nhìn về phía Tô Sương.

Cầu đề cử

Chương 74. Phải Giấu Kỹ Nha...

Gã cũng không hoài nghi Tô Sương đang nói láo, lấy sự hiểu biết của gã về Tô Sương, đối phương sẽ không dễ dàng quen thuộc với người khác, càng không có chuyện nói dối để lấy lòng. Hiện giờ cô đứng ra nói chuyện thay Hứa Thâm, chắc chắn những điều kia là sự thật.

Tô Sương nghĩ đến trạng thái lúc Hà Minh chết, sắc mặt hơi đổi, nói: “Có thể nói là như vậy.”

Chu Dã hít một hơi thật sâu, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã một lần hao tổn tới hai vị đội viên!

Nếu Tô Sương cũng gặp chuyện không may, thì vị đội trưởng như gã cũng khó có thể gánh được tội lỗi này.

“May có Hứa Thâm.” Chu Dã tiến lên vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, nói: “Đừng để những lời Tào Phi nói vào lòng. Lần này cậu làm rất tốt. Tôi sẽ thông báo chuyện này với trong cục, nhất định sẽ có khen thưởng cho cậu!”

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Tô tỷ là đồng đội của chúng ta, giúp cô ấy là chuyện nên làm.”

“Đúng đúng!” Chu Dã nở nụ cười.

“Chu đội, chúng tôi lại đi xem nơi khác thôi, tránh còn khur sót lại, mấy chuyện giải quyết khổ sai này giao cho các anh.” Đội trưởng đội năm nói.

“Đâu có, đâu có. Mọi người đã vất vả rồi. Đa tạ các vị, lần sau tôi sẽ mời mọi người ăn cơm!” Chu Dã vội vàng nói.

Hứa Thâm lại nhìn thấy, thanh niên vừa xuyên tường kia đi theo phía sau năm người bọn họ cùng rời đi.

Hắn không biết thanh niên kia là người hay khur, nhưng hiển nhiên, trong số bọn họ, không một ai chú ý tới đối phương.

Hứa Thâm xoay người thu thập khư thú, chặt gọn gàng xác bọn chúng rồi cất vào túi gấp.

“Đường như cậu chẳng sợ chút nào?” Tô Sương chú ý tới thao tác thành thạo của Hứa Thâm, hơi hơi sững sốt hỏi.

Theo lẽ thường, một người mới rời khỏi huấn luyện doanh, khi lần đầu tiên trải qua loại cảnh tượng này, không bị dọa cho mềm nhũn cả chân đã xem như không tệ rồi, vậy mà xem phản ứng của Hứa Thâm, giống như chất phác một cách quá đáng vậy.

“Ách?” Hứa Thâm nói: “Không phải chúng nó đã chết rồi sao?”

Tô Sương bị hỏi mà không phản bác được,

Thì đúng là chúng nó đã chết... Nhưng khung cảnh máu tanh như vậy, cậu thật sự không có phản ứng gì sao?

Nói thật, kể cả những đội viên lão luyện của đội ngũ thứ hai như bọn họ, khi xử lý đồng thi thể này, cũng sẽ có một loại cảm giác trảng ví quặn thắt, phản ứng nhẹ nhất cũng là chau mày, rất khó làm được đến trình độ mặt không đổi sắc.

“Cũng đúng...” Tô Sương phần nộ nói một câu, sau đó tự mình xử lý công việc của mình, không quan tâm tới hấn nữa.

“Không đủ túi đựng xác, chỉ có thể lấy đi bộ phận trung tâm, còn tứ chi bỏ hết ra ngoài đi.” Chu Dã bất đắc dĩ nói: “Hiện giờ có đi lấy thêm túi đựng xác đến cũng không còn kịp nữa rồi. Vừa rồi tôi lại quên không báo mấy người kia một chuyện quan trọng như vậy. Thật đáng tiếc.”

Hứa Thâm sững sờ nói: “Vì sao lại không kịp? Từ nơi này đến trong cục chúng ta chỉ mấy nửa tiếng là đủ rồi.”

“Nửa giờ, nhưng trong khoảng thời gian đó những thi thể khư này đã bị hòa tan rồi.” Tô Sương trả lời.

“Hòa tan?”

“Một khi khư chết đi, chỉ cần không xử lý, cứ mặc kệ nó giữa tựa nhiên, nó sẽ dần dần bị hòa tan, rồi biến mất ở trong Khư giới. Hoặc là nói, chúng nó biến mất ở trong tầng Khư giới mà chúng ta có thể nhìn thấy.” Tô Sương giải thích.

Hứa Thâm ngẩn ra.

“Những túi đựng xác này đều được xử lý đặc biệt, có thể ngăn cách Khư giới ăn mòn.” Chu Dã cười cười với Hứa Thâm, nói: “Thế nào? Có phải nghe vào sẽ có một loại cảm giác, dường như những thi thể này đã bị Khư giới tiêu hóa rồi hay không?”

Hứa Thâm cảm thấy một luồng hàn ý.

“Hi hi...” Mai Phù ở bên cạnh nở nụ cười.

Rất nhanh, mọi người đã chấm dứt hành động bỏ thi thể vào túi đựng xác. Lúc này, Hứa Thâm bỗng nhìn thấy thanh niên lúc trước đi theo năm người kia vừa xuyên tường rời đi. Nhưng chỉ thoáng cái, đối phương lại đi vòng vèo trở về.

“Không có, đều không có. Chẳng lẽ đám người kia đã đánh mất thứ đó rồi?” Thanh niên có chút phần nộ, ghen một bụng lửa giận.

Gã xuyên qua đồng thi thể trên mặt đất, lại xuyên qua thân thể Chu Dã, nhìn nhìn khắp nơi, cuối cùng đứng ở bên người Hứa Thâm.

“...”

Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, hắn mang túi đựng xác đi tới bên cạnh Chu Dã hỏi: “Đội trưởng, hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Mấy người mang theo đồng túi đựng xác ấy đi. Còn tôi qua đón Hà Minh.” Ánh mắt Chu Dã thoáng u ám một chút, sau đó xoay người rời đi.

“Hắn là nó không ở trong tay đám người kia, bọn họ vừa mới đến...” Lúc này, bỗng nhiên thanh niên kia quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người đám Hứa Thâm.

Hứa Thâm cảm nhận được từng đợt sát ý, da thịt không khỏi phát lạnh, không biết đến tột cùng thanh niên này là người hay khư.

“Cậu cần phải giấu kỹ nha...” Mai Phù ở bên người Hứa Thâm cười hi hi nói.

Trong lòng Hứa Thâm chấn động.

Giấu kỹ ư?

Chẳng lẽ thứ mà thanh niên này đang tìm kiếm, lại chính là... miếng da màu đen mà Mai Phù đã ném cho hắn?

Hắn nghĩ đến thứ đang giấu ở giữa hai lớp trang phục tác chiến trước ngực, không khỏi ôm túi đựng xác đặt tới trước ngực.

“Chúng ta cũng đi thôi?” Hứa Thâm nói với Tô Sương.

“Ừm.”

Mấy người đều tự mang mấy túi thi thể khứ thú đi, sau đó men theo hang động, đi ra bên ngoài.

Hứa Thâm không dám quay đầu lại, hắn có cảm giác, dường như ánh mắt thanh niên kia vẫn đang dõi theo phía sau lưng bọn họ. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được, một khi đối phương động ý niệm trong đầu, có lẽ nháy mắt xông lên công kích!

Nguyên nhân chính là như thế, cho nên hắn không công túi đựng xác ở trên lưng giống mấy người Tô Sương, làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới thao tác rút kiếm.

Rất nhanh, mọi người đã đi thẳng một đường rời khỏi hang động, hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi nhưng không nguy hiểm).

Đám người sống sót của bang Sài Hồ ở nơi này, đều được mang ra, đợi lát nữa sau khi tiếp xúc với trang bị phá khứ, bọn họ cũng sẽ trở về trong thế giới hiện thực.

Chu Dã công một cái túi đựng xác, hình dáng của thứ bên trong rất dài, hiển nhiên đó chính là thi thể của Hà Minh.

Hứa Thâm nhớ tới người đồng sự mới ở chung không được bao lâu kia, thậm chí hai người bọn họ còn không có tử tế nói chuyện được nhiều, không nghĩ tới chỉ đảo mắt một cái, đối phương đã vĩnh viễn cách biệt sinh tử rồi.

Chương 75. Bị Thứ Lạ Lùng Dung Nhập Vào Cơ Thể!!!

“Hà Minh bị cuốn vào sự kiện khứ thú, người trong nhà đều bị khứ thú giết. Cậu ấy chỉ còn lại một mình, hiện tại cả cậu ấy cũng đi rồi...” Sắc mặt Chu Dã trở nên âm trầm.

Sau khi trang bị phá hư được tháo gỡ, mọi người về tới con đường trong hiện thực, Chu Dĩ đã mang thi thể Hà Minh đặt vào trong xe.

“Các vị cùng mặc niệm...” Giọng nói của Tô Nhã truyền đến trong máy trợ thính, nghe có chút trầm thấp.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Sự kiện lần này xảy ra một ít ngoài ý muốn, nhưng tổng thể vẫn chấm dứt viên mãn.

Những thành viên còn sót lại của bang Sài Hồ, bị đám người của sở Tuần Tra bên ngoài tuyến phong tỏa mang đi, giao cho sở Tuần Tra thẩm vấn giam giữ.

Ngày hôm sau, đám người Hứa Thâm mặc trang phục tác chiến chỉnh tề, đi tới phía trước khu nghĩa trang trăm khu của cục Khư Bí.

Nơi này có chi chít những tấm mộ bia, kéo dài vô tận, tựa như cắm đầy những cây hoa màu xám trên sườn núi

Mà hiện giờ, nơi này lại có thêm một tấm.

Trên mộ bia viết tên, cùng với ảnh chụp của Hà Minh, phía trước mộ bia có đặt một bộ quần áo của hắn.

Chu Dĩ tiến lên kính rượu, sau đó là Tào Phi, Tô Sương, Hứa Thâm.

“Một đường ra đi bình yên...” Sắc mặt Chu Dĩ nặng nề, tựa như gương mặt của vị trung niên này lại có vẻ già nua thêm vài phần.

Năm tháng và các sự kiện để lại dấu vết, hình thành nếp nhăn và những vết lõm trũng sâu.

“Về sau chúng ta cũng sẽ mai táng ở trong này sao?” Tô Sương nhẹ giọng tự nói, gần như đây không phải một câu hỏi, mà là một loại tâm trạng hoang mang.

“Theo một loại mức độ nào đó, Hà Minh cũng coi là may mắn, ít nhất cậu ấy còn để lại thi thể.” Chu Dĩ nghe được âm thanh mê mang của Tô Sương, thu hồi tâm trạng suy sụp lại, trấn an mọi người: “Rất nhiều ngôi mộ trong này đều chỉ chôn một ít quần áo và di vật, còn thi thể, cả cận bã cũng không còn.”

“Tiểu Hứa, về sau đừng quên đến nơi này mỗi năm một lần.”
Chu Dã xoay người nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm sửng sốt, gật đầu nói: “Tôi sẽ.”

“Phần lớn người trong đám nhân viên trăm khư chúng ta đều không còn họ hàng thân thích nữa, ngoại trừ đám đồng đội đến thăm nom một chút, còn lại đều không có người thăm viếng. Tới cuối cùng, thế giới này sẽ quên đi chúng ta...” Chu Dã nhẹ giọng nói.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm cảm nhận được nỗi chua xót và nặng nề của nhân viên trăm khư. Thoạt nhìn, đám người bọn họ có địa vị không thấp, ngay cả những nhân viên trong sở Tuần Tra nhìn thấy bọn họ, cũng phải cúi đầu khom lưng, nhưng trên thực tế, bọn họ chỉ là một đám người đáng thương thôi.

Lát sau, mấy người bọn họ cáo biệt Hà Minh, rời từ nghĩa trang trăm khư trở về.

Ngày hôm sau, nhiệm vụ sẽ được kết toán xong xuôi, bởi vậy Chu Dã cũng chờ ở tòa lầu số 17, không có trở lại căn nhà của mình trong nội thành.

Hứa Thâm trở lại gian phòng của hắn, tựa như có chút thất thần, khi di chuyển, không cẩn thận va chạm vào một góc bàn bên cạnh, bàn tay lập tức bị ma sát xuất hiện một vết máu.

Hắn xoa xoa bàn tay, thở dài, sau đó lại mặc vào trang phục tác chiến chuẩn bị huấn luyện như thường ngày, nhưng khi bàn tay hắn đụng đến thứ đang được cất giấu giữa hai lớp bên trong trang phục tác chiến, lập tức giật nảy mình.

“Suýt chút nữa đã quên mất thứ này.” Hắn lầm bầm lầu bầu.

Hứa Thâm dùng bàn tay dính máu cầm lấy mảnh da màu đen này, xem xét nó thật kỹ, lặp đi lặp lại, vết máu trên bàn tay cũng không cẩn thận chùi vào hai phía mảnh da màu đen nọ.

“Giống như không có tác dụng gì...” Hứa Thâm lầm bầm lầu bầu.

Rồi đột nhiên mảnh da màu đen rất nhỏ trong tay chợt vặn vẹo.

Hứa Thâm cứ tưởng bản thân bị ảo giác, mãi cho đến khi mảnh da màu đen kia lại tiếp tục vặn vẹo, hẳn mới kinh ngạc phát hiện ra, mảnh da màu đen giống hệt một con đĩa khô quắt kia, đang dần dần khôi phục hoạt tính. Vậy mà trên bề mặt nó lại truyền đến cảm giác ấm áp.

Ngay sau đó, mảnh da màu đen đột nhiên bị hút vào bàn tay hắn, bao trùm cực kỳ chặt chẽ, giống hệt một miếng thuốc cao da chó được dán lên.

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, thứ này rất tà dị, chẳng lẽ là Mai Phù cố ý hại hắn?

Nhưng rất nhanh hắn đã phủ định loại suy nghĩ này.

Nếu Mai Phù thật sự có ý định làm hắn nhìn thấy cô, cô căn bản không cần dùng tới loại thủ đoạn nhỏ này. Cô cứ trực tiếp buông xuống là có thể thoải mái tiêu diệt hắn rồi.

Hứa Thâm vội vàng kéo mảnh da màu đen nọ lên, lại phát hiện độ bám của thứ này thật lớn, hắn cũng không thể gỡ nó ra được. Mà điểm quỷ dị nhất chính là, nó lại đang dần dần thẩm thấu vào bên trong bàn tay của hắn, và quá trình này là không thể ngăn cản!

Hứa Thâm trơ mắt nhìn nó chìm vào trong lòng bàn tay mình, cái loại cảm giác ấm áp này, dần dần trở nên nóng bỏng.

Cả bàn tay đều đang nóng lên.

Có lẽ mình không nên mạo muội ném thử... trong đầu Hứa Thâm toát lên ý niệm, nhưng đã quá muộn.

Hắn giơ bàn tay ấy lên, cẩn thận quan sát, loại cảm giác nóng bỏng kia dần dần yếu bớt.

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại phát hiện, loại cảm giác này cực kỳ tương tự với “Mỹ thực”.

Nếu là như vậy...

Hứa Thâm trực tiếp thử khống chế khur lực trong cơ thể, lưu động tới bàn tay. Rất nhanh, cảm giác nóng bỏng trong bàn tay đã trở nên cực nóng, mảnh da màu đen kia cũng dần dần hiện ra, biến thành lớp da bên ngoài trên bàn tay hắn.

Khur lực có thể bức nó ra?

Trong lòng Hứa Thâm rất vui vẻ, bàn tay còn lại lập tức vươn ra, muốn lôi nó xuống, đáng tiếc, hắn vừa phát hiện ra mình vẫn không thể gỡ nó xuống được.

Hắn không chế ngự lực rút lui, rất nhanh mảnh da màu đen ấy lại chìm xuống, ẩn giấu bên trong bàn tay.

Hứa Thâm không chế ngự lực tụ tập vào, mảnh da màu đen ấy lại hiện lên.

“Chẳng lẽ thứ này sẽ luôn dung nhập vào trong cơ thể mình như vậy...” Hứa Thâm tự nói một mình.

Hắn có chút lo lắng. Cũng đúng thôi, bất cứ ai bỗng nhiên bị dung nhập một thứ gì đó không biết vào trong cơ thể, cũng sẽ cảm thấy sầu lo.

Chương 76. Điều Kiện Để Về Hưu...

Bắt đầu từ chương này mình sẽ giữ lại nguyên văn mấy cách viết đội ngũ của tác. Định viết đội ngũ cho dễ hiểu mà nó nhiều cấp bậc quá nên giữ nguyên vậy

“Đây là thứ tốt, lúc trước người nọ muốn tìm cũng không tìm được cơ mà. Ừm, nếu cậu thực sự muốn lấy nó ra, chỉ cần thu đi tất cả bộ phận lực lượng chung quanh nó là được.” Mai Phù ngồi trên giường Hứa Thâm, đôi chân trần trắng như tuyết đang đưa ở mép giường, cười hì hì nói.

Người mà cô ấy nói tới chính là thanh niên xa lạ kia sao... quả nhiên gã chính là nhân loại.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, không những năm vị đội viên thuộc thê đội thứ nhất của cục Khư Bí, mà cả vị đội trưởng kia cũng không thể cảm nhận được và nhìn thấy, thanh niên xuyên qua trong hang động lúc trước kia, nghĩa là gã đang ở tầng càng sâu hơn trong Khư giới.

Khác nào nói, thanh niên nọ còn mạnh hơn thê đội thứ nhất của cục Khư Bí?

Và hiển nhiên thứ mà đôi phương đang tìm kiếm kia phải có chỗ đặc thù, nhưng trước mắt hình như hắn chỉ có thể dung nhập vật ấy vào trong cơ thể thôi.

Hứa Thâm liên tục thử ẩn hiện ẩn hiện thêm mấy chục lần nữa, bỗng nhiên hắn thu liễm khur lực, lại phát hiện quả nhiên mảnh da màu đen ấy đã hiển lộ hắn bên ngoài bàn tay mình, bàn tay còn lại của hắn túm một cái, thành công gỡ nó xuống.

Sắc mặt Hứa Thâm đầy vui mừng, rất nhanh hắn lại tiếp tục nếm thử, rồi phát hiện chỉ cần mình dán mảnh da kia lên bàn tay, sau đó nhúc nhích khur lực, hoàn toàn có thể hấp thụ nó vào trong cơ thể mình.

Và không chỉ ở bàn tay, ở bất cứ nơi nào trên cơ thể cũng được.

“Ngoại trừ có thể che giấu vào trong thân thể, dường như thứ này không còn tác dụng gì khác...” Hứa Thâm tự nói.

Nhưng lúc này, Mai Phù chỉ ngồi cười hì hì, không có ý định trả lời hắn.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không tiếp tục dò xét nữa. Hắn thay trang phục tác chiến, tiếp tục quá trình huấn luyện hằng ngày.

Trong lúc ấy, hắn vừa luyện kiếm vừa thử dùng khur lực chuyển đổi vị trí của mảnh da màu đen nọ.

Ở vị trí có ẩn giấu thứ này trong cơ thể, sẽ xuất hiện cảm giác ấm áp, khi được khur lực kích thích sẽ trở nên cực nóng, nó cũng có thể di chuyển theo sự dẫn dắt của khur lực, đi tới bất cứ chỗ nào khác trong cơ thể.

Theo thời gian trôi qua, Hứa Thâm dần dần thuần thục loại di chuyển này.

...

Ngày hôm sau, trong cục đã kết toán nhiệm vụ xong xuôi.

Chiến tích của Hứa Thâm đã được nhập vào hồ sơ.

“Sự kiện cỡ lớn: sào huyết cấp D thuộc bang Sài Hồ —— “

“Hứa Thâm: một trong những tổ viên tham dự sự kiện, có biểu hiện ưu dị trong sự kiện, chém giết một con khur cấp D, một con khur cấp E, tổng cộng hai con, cứu vớt một tổ viên đồng đội, hoàn thành một lần hành động cứu viện.”

“Ghi công, một lần ngũ đẳng công, hai lần tứ đẳng công!”

“Nhiệm vụ tưởng thưởng: 3W (W là vạn) Lô Tạt tề, được miễn một lần chấp hành nhiệm vụ, 5 bình Tịnh Khư Tề!”

Ở lần hai, Chu Dã vừa đọc xong nội dung khen thưởng nhiệm vụ cho Hứa Thâm nghe, sau đó lại lấy ra một xấp Lô Tạt tề từ trong cái rương màu đen bên cạnh, tất cả đều có con số 1000 trên bề mặt.

Hứa Thâm đếm một chút, tổng cộng có 30 tờ.

Con số này còn vượt qua khoản tiền tiết kiệm trong mười năm của nhà bọn họ!

Hứa Thâm âm thầm líu lưỡi, không nghĩ tới khen thưởng nhiệm vụ lại dày như vậy.

Ngoài ra, còn có năm bình Tịnh Khư Tề được đưa tận tay cho hắn.

“Lần này biểu hiện của cậu rất xuất sắc, một mình chém giết khư cấp D, là tứ đẳng công, cứu vớt tổ viên đồng đội, cũng là tứ đẳng công. Dù sao chúng ta cũng là đội ngũ thứ hai, nếu cậu cứu vớt tổ viên đội ngũ thứ ba, sẽ được ngũ đẳng công!”

Chu Dã nhìn về phía Tô Sương, nói: “Nhưng người bị cứu vớt, lại phải giảm một lần tứ đẳng công.”

Sắc mặt Tô Sương bình tĩnh đáp lại: “Tôi biết.”

Hứa Thâm sửng sốt, thầm hô hay thật, hóa ra bên trên chuyển tứ đẳng công của Tô Sương đến trên đầu hắn.

Trong cục chẳng thiết thời chút nào...

Về phần con khư cấp E do hắn một mình chém giết kia, hơn phân nửa là vì thi thể của nó đã tan rã, nên không được cộng vào.

“Còn năm bình Tịnh Khư Tề này, cậu cứ dùng từ từ một chút. Mặt khác, cơ hội được miễn chấp hành nhiệm vụ, là khen thưởng cơ bản dành cho người tham gia giải quyết bất cứ một sự kiện khư thú cỡ lớn nào, nhưng từng tiểu đội chỉ có một thành viên sẽ nhận được cơ hội ấy, lần này chia cho Hứa Thâm, hai người khác không có dị nghị gì không?”

Chu Dã nhìn về phía Tào Phi.

Tô Sương đương nhiên là không có dị nghị, dù sao Hứa Thâm cũng cứu cô ấy.

Sắc mặt Tào Phi khẽ biến nhưng gã cũng không nói cái gì.

Đừng nói là làm người mới, dù với vai trò là đội viên lão luyện, biểu hiện của Hứa Thâm cũng coi như rất xuất sắc.

Suy cho cùng, người vốn là đội viên lão luyện như Hà Minh, cũng ném mạng sống của mình tại sự kiện khur thú ấy, còn khiến bọn họ đi vào tìm kiếm, khiến cả đội suýt nữa thì bị khur vây quanh, dẫn tới đoàn diệt.

Lại nói, kể cả khi Hà Minh sống sót, sau khi sự kiện lần này chấm dứt, cũng chỉ được tính là lấy công chuộc tội, nhiều nhất chỉ nhận được một chút giải thưởng an ủi là 2000 Lô Táp tệ mà thôi.

Nhưng so sánh với cuộc chiến đối diện với sinh tử vừa rồi, quả thật chút tiền ấy chẳng đáng để đề cập tới.

“Khi tích lũy đến nhất đẳng công, có thể xin về hưu, cũng có thể chuyển chức tới làm lãnh đạo bộ Văn Chức, còn có thể xin tiến vào nội thành. Tóm lại là có rất nhiều lựa chọn, cho nên mong mọi người hãy kiên trì cố gắng, vững vàng tiến lên!” Chu Dã nói ra lời khích lệ với mọi người.

Tào Phi và Tô Sương đều đã là lão bánh quẩy (nhân vật lão luyện), không hề phản ứng với lời nói này.

Mà Hứa Thâm là người mới, lại cả thấy trong lòng dâng lên không ít mong đợi.

Hắn biết, mỗi ba lượt công ngang nhau, có thể chuyển hóa cao lên một tầng.

Ví dụ như ba lần tứ đẳng công sẽ đổi được một lần tam đẳng công.

Nói như vậy, nếu hắn muốn tích lũy lên tới nhất đẳng công, cần một mình chém giết 27 con khur cấp D!

“Dựa theo tần suất một năm cần chấp hành bốn lần nhiệm vụ, vậy thì bảy năm có thể an ổn về hưu...” Hứa Thâm thầm tính nhẩm trong lòng, cảm giác chuyện này rất có hi vọng.

Khi về hưu, hấn sẽ tích lũy được một xấp Lô Tạp tệ thật dày, khẳng định có thể trải qua quãng thời gian cực kỳ thoải mái.

Tới lúc ấy, dù hấn bị cuốn vào sự kiện khur thú, cũng có thể tự bảo vệ mình, còn lại, cứ giao những sự kiện ấy cho cục Khur Bí đến giải quyết đi... Nhất thời, Hứa Thâm bắt đầu mặc sức tưởng tượng về một viễn cảnh tương lai cực kỳ tốt đẹp của bản thân.

Chương 77. Chẳng Lẽ Người Ấy Cũng Giống Hấn???

“Lão đại, hiện giờ Hà Minh không còn nữa, lần sau khi chấp hành nhiệm vụ, chúng ta chỉ có bốn người thôi. Rút cuộc là khi nào đội viên mới sẽ đến?” Tào Phi nhíu mày dò hỏi.

Đầu tiên sắc mặt Chu Dã thoáng im lặng một chút, sau đó mới nói: “Trong cục đã phân phối đội viên mới. Nửa tháng sau người ta sẽ tới đưa tin, đến lúc đó mấy người nhớ có mặt.”

“Đừng bảo đội viên đó lại là một người mới vừa rời khỏi huấn luyện doanh nhé?” Tào Phi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Tuy lần này Hứa Thâm biểu hiện không tồi, nhưng phần nhiều vẫn là vận khí tốt, lần sau sẽ không tiếp diễn loại may mắn như vậy nữa. Chung quy lại, ở trọng mắt gã, người mới vẫn là mối nguy tiềm ẩn, cực kỳ đáng lo ngại.

“Nghe nói người ta được điều tới từ nội thành, có chút đặc thù. Đến lúc đó, tốt nhất là cậu nên nói chuyện khách khí một chút.” Chu Dã tức giận nói.

Tào Phi ngẩn ra, sắc mặt hơi hơi thay đổi.

“Từ nội thành tới?” Tô Sương có chút sững sốt: “Thành viên chấp hành nhiệm vụ ở nơi đó, đều là thê đội thứ nhất? Vì sao người như vậy lại được điều tới đội chúng ta?”

Chu Dã thở dài, nói: “Nói như thế nào đây? Thực lực của người này tuyệt đối đủ cứng , Chỉ là...”

“Chỉ là?”

“Chỉ là... hình như trạng thái tinh thần của người nọ có chút vấn đề.” Chu Dã cũng khá đau đầu về chuyện này.

Đây là nhóc con còn khó giải quyết hơn Hứa Thâm.

Tuy Hứa Thâm là người mới, nhưng nói gì thì nói, hắn vẫn là người bình thường, hơn nữa biểu hiện ở lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ cũng không tệ, nhưng đối phương lại khó nói ...

“Trạng thái tinh thần?” Tào Phi có chút kinh ngạc, không nhịn được nói: “Anh đừng bảo là kẻ điên nhé? Tôi nghe nói tinh thần của những đối tượng bí mật kia, đều hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút vấn đề. Nếu đúng là như vậy, lỡ như khi bước vào chiến đấu, chúng ta còn phải phòng bị đối phương đột nhiên nổi điên, chọc cho chúng ta một dao sau lưng ư?”

Đến đây, sắc mặt Tô Sương cũng trở nên ngưng trọng, loại hình ảnh này... tưởng tượng ra có chút khủng bố.

Chu Dã lắc đầu nói: “Không phải loại như vậy. Hình như vị đội viên mới này có chút năng lực đặc thù. Người ta có thể nhìn thấy một vài thứ mà chúng ta không nhìn thấy...”

Con người của Hứa Thâm hơi hơi ngưng đọng một chút, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục như thường.

Có thể thấy những thứ mà ... Người bình thường không nhìn thấy?

Chẳng lẽ người ấy cũng giống hắn, có thể nhìn thấy khư ở tầng sâu?

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, nhiệm vụ hiện tại đã chấm dứt. Ít nhất cũng phải chờ hai tháng sau, chúng ta mới được bố trí nhiệm vụ tiếp theo. Trong khoảng thời gian này, mấy người nhớ nghỉ ngơi cho tốt nhưng đừng bỏ bê rèn luyện.” Chu Dã liếc mắt nhìn mấy người còn lại một cái, nói: “Đêm nay tôi mời khách, chúng ta đi đại tửu điểm Mạc Na.”

Mọi người thấy vậy, cũng biết có lo lắng về tình huống của vị đội viên mới kia cũng vô cùng, đến lúc đó cứ nhìn sẽ hiểu hết thôi.

“Lão đại thật xa xỉ nha.” Tào Phi vỗ vỗ cái bụng: “May mắn giữa trưa nay tôi không ăn uống chẳng ra làm sao cả, còn nguyên cái bụng rỗng đây này.”

Chu Dã ném cho gã một cái nhìn đầy giận dữ, sau đó nói với Tô Sương và Hứa Thâm: “Hai người cũng đi chuẩn bị thôi,

sau khi xong lập tức xuống lầu, chúng ta xuất phát. Tôi đã đặt bàn trước rồi.”

Hứa Thâm gật gật đầu. Hắn vừa đi lên lầu, lập tức nhét 30 tờ Lô Táp tệ xuống dưới tấm ván lót giường, về phần năm bình Tịnh Khư Tề kia, hắn không gấp, chờ sau khi trở về lại tiêm vào cũng không muộn, vì vậy năm bình nọ cũng được đặt vào một góc trong ngăn tủ

Hứa Thâm làm xong những chuyện này lập tức xuống lầu tập hợp.

“Bạn mặc bộ quần áo này ư?” Chu Dã nhìn thấy Hứa Thâm vẫn mặc bộ trang phục tác chiến màu đen, không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười: “Chút nữa chúng ta đi ăn cơm liên hoan, không phải chấp hành nhiệm vụ.”

“Ách, tôi sợ lỡ gặp được khur...” Hứa Thâm đỏ mặt giải thích.

“Bạn quá nghi thần nghi quỷ rồi đó. Nếu chúng ta thực sự gặp phải, cứ chạy là được mà.” Chu Dã cười cười: “Nói nữa, đây không phải lúc chúng ta đi chấp hành nhiệm vụ, nếu thực sự gặp phải thì nên làm như thế nào chứ? Nó cũng không phải đối tượng mà chúng ta nên giải quyết, trong cục sẽ sắp xếp đội ngũ khác qua xử lý nó.”

Hứa Thâm ngăn người, suy nghĩ một chút, lại nói: “Tôi vẫn cảm thấy mang đi như vậy sẽ an toàn hơn một chút.”

Chu Dã có chút không biết nên nói gì, thấy khuyên nhủ một hồi không có tác dụng, gãi dứt khoát xoay người đến hàng ghế phía sau xe mình, cầm lấy một chiếc áo khoác màu nâu ném nó cho Hứa Thâm: “Vậy cậu phủ thứ này lên đi, ít nhất là nhìn qua sẽ không dễ trông thấy bộ trang phục kia.”

Hứa Thâm do dự một chút, cuối cùng vẫn mặc vào.

Lỡ như gặp phải tình huống không đúng, mà hắn cần rút kiếm ra, hơn phân nửa sẽ xé rách áo khoác, cũng may hắn là loại “Lỡ như” này không xảy ra nhiều lắm. Lại nói, nếu đến lúc đó nó bị xé rách rồi, hắn lại bồi thường một chiếc khác cho đội trưởng là được... Dù sao hiện tại, hắn đang có rất nhiều tiền.

Rất nhanh, Tô Sương và Tào Phi cũng xuống lầu.

Tô Sương mặc một bộ lễ phục rộng rãi màu trắng, Tào Phi lại mặc một bộ tây trang chỉnh tề, thoạt nhìn hai người bọn họ rất giống một vị tiểu tử có tiền và một vị nhân sĩ thành thực.

Hứa Thâm ngậy ngốc sừng sốt một chút, sau đó không khỏi nhìn lại chiếc áo khoác màu nâu trên người mình, bỗng nhiên hấn lại cảm thấy, dường như bản thân cũng nên đi thay một bộ quần áo khác thôi... Quên đi, vẫn là an toàn quan trọng hơn.

Hai người kia cũng trông thấy cách ăn mặc của Hứa Thâm, tất cả đều sừng sốt, Tào Phi còn không khách khí bật cười tại chỗ.

Tô Sương khẽ lắc đầu, không có nhiều lời, sau đó hai người bọn họ cùng lên xe.

Chu Dã lái xe, một đường đi thẳng tới khu trung tâm bên trong nội thành thành Đê.

Đại tửu điểm Mạc Na được coi như một đại tửu điểm nổi danh, mang tính tiêu chí bên trong thành Đê, cũng có một chút nhân sĩ nội thành khi đi vào thành Đê thường chỉ định đại tửu điểm này để ở lại.

Còn những nơi khác, đám nhân sĩ nội thành kia đều ngại bản, chỉ có mỗi tửu điểm Mạc Na có đủ tư cách để bọn họ ở lại.

Chương 78. Đại Tửu Điểm Mạc Na!!!

Lần này không phải đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cho nên tâm trạng của Hứa Thâm cũng tương đối thoải mái, ven đường hấn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe, thường xuyên có một chiếc xe chạy qua chở đầy vụ dân, chạy trên đoạn đường sắt màu đồng xanh, xuyên qua trong sương mù dày đặc.

Ở hai bên đường, ngoại trừ vị trí có Đạo Mạnh tác đi qua là sạch sẽ, còn những nơi khác đều là gió cuốn các loại rác rưởi bay tứ tung.

Trong số những thứ rác rưởi kia có vài loại rơi xuống từ trên người vụ dân, sau đó bọn họ không tìm thấy, cũng có vài loại do những người khác tiện tay vứt bỏ.

Rác rưởi bản thủ, hỗn loạn, rải rác khắp các nơi trong quảng trường, nhưng không có ai đi dọn dẹp. Bình thường, loại công tác này đều do vụ dân làm, nhưng vụ dân muốn làm lại cần

phải chăng Đạo Mạnh tác, và thứ công trình kiểu này lại cần điều động tài chính từ cục Thành Vệ... Tới cuối cùng, từng đồng rác rưởi ấy đã thành hiện tượng, đã được coi là hoàn cảnh bình thường tại thành Đê (theo mình nghĩ thì thành Đê được coi là tầng đáy của xã hội, dạng như thế giới ngầm, nhưng hơi khó chọn từ nên để nguyên vậy).

Cũng vì vậy, vụ dân đã sớm thành thói quen với những loại mùi hôi thối nhàn nhạt hay mùi nước tiểu... tản ra từ đồng rác rưởi kia, và gần như bọn họ chẳng còn phân biệt được chúng nữa.

Hứa Thâm cũng không cảm thấy chướng mắt vì loại hoàn cảnh hỗn loạn này, ngược lại khi hắn đặt mình vào trong đó, người được loại mùi vị đã quen thuộc từ nhỏ này, bỗng nhiên trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác thoải mái kỳ lạ.

Không bao lâu sau, chiếc xe đã rời khỏi khu Hắc Quang, đi tới nội thành, khu vực trung ương của thành Đê.

Hứa Thâm phát hiện, những cảnh tượng mà hắn nhìn thấy ở ven đường đã xuất hiện không ít biến hóa rõ ràng. Theo quá trình chiếc xe đi về phía trước, hai bên con đường mà hắn quan sát càng ngày càng sạch sẽ, số lượng Đạo Mạnh tác ít đi rất nhiều, thậm chí ở trên những con đường trong này, hắn còn có thể nhìn thấy không ít người bình thường đang mở to mắt.

Dần dần, hai bên đường bắt đầu xuất hiện từng tòa kiến trúc điệp điệp giống biệt thự cũng giống trang viên.

Trên nóc là đỉnh nhọn được lợp gạch đỏ, phong cách cổ xưa mà trang nghiêm.

Bên trong những cửa hàng ở ven đường, là từng chiếc bảng hiệu gắn đèn neon sáng lấp lánh, cực kỳ bắt mắt, bên trong đó bán các loại vật phẩm. Có cửa hàng còn chuẩn bị sẵn loa phát thanh nhỏ, đây là chuyên môn chuẩn bị cho vụ dân.

Nhưng vụ dân chỉ biết sử dụng Đạo Mạnh tác của mình đến siêu thị mua sắm thôi.

“Lão đại, hình như nhà anh ở trong nội thành này?” Tào Phi vẫn luôn nhìn trái, ngó phải suốt cả đoạn đường này, tuy đây vốn không phải lần đầu tiên gã đến nơi này, nhưng vẫn thấy hưng phấn và cảm thán.

Nơi này thật sự chênh lệch quá lớn so với khu vực bên ngoài thành Đê, tựa như hai thế giới khác nhau vậy.

“Ừm.” Chu Dĩ mỉm cười, nói: “Đợi lát nữa sau khi ăn xong, tôi sẽ đưa mọi người tới nhà tôi ngồi chơi một lát.”

“Được nha.”

Rất nhanh, chiếc xe đã đi tới trước cửa một khách sạn cao ngất, nồng nàn mùi xa hoa truy lạc.

Xung quanh nơi này sạch sẽ vô cùng, Chu Dĩ dừng chiếc xe lại ngay trước cửa khách sạn, lập tức có nhân viên phục vụ mặc áo bành tô đi ra chào đón, tiếp nhận chìa khóa.

Hiển nhiên nhân viên phục vụ này biết ý nghĩa của loại xe vũ trang màu đen này, sau khi người nọ tiếp nhận chìa khóa, lập tức cúi đầu khom lưng, tỏ ra cực kỳ kính sợ. Gã biết đây là loại xe thông hành chuyên dụng dành cho nhóm cao tầng của một ngành nào đó bên trong nội thành.

Hứa Thâm ngửa đầu nhìn khách sạn này, lại phát hiện bản thân mình căn bản không nhìn thấy đỉnh tòa.

Bên trên đều được bao phủ bởi sương mù dày đặc.

“Nơi này không phải tòa lầu kiều cổ, không cần lầu thờ.” Chu Dĩ cười cười, sau đó dẫn mấy người tiến vào.

Rất nhanh đã có nhân viên phục vụ đi tới, hỏi tên và vị trí đã đặt trước, sau đó đôi phương dẫn đám người Chu Dĩ đi xuyên qua đại sảnh tráng lệ, bước vào thang máy.

Hứa Thâm nhìn con số cao nhất trên thang máy, nơi này có 27 tầng.

Loại nhà cao tầng kiểu này, trước kia hẳn chỉ có thể tưởng tượng ra, nhưng hiện giờ, lại có thể đặt mình vào trong đó.

Thang máy được thiết kế theo dạng trong suốt, có thể nhìn ra bên ngoài, khiến cho bọn họ đứng trong này, vẫn có thể quan sát rõ ràng dáng vẻ bên trong khách sạn. Đại sảnh nằm dưới tầng dưới chót trở nên càng ngày càng nhỏ, phần lớn những vị khách đang qua lại trong đại sảnh, đều có cách ăn mặc cực kỳ xa xỉ.

Rất nhanh, thang máy đã dừng lại ở tầng 25.

Cửa thang máy mở ra sau lưng, trừ Hứa Thâm, Tô Sương và Tào Phi đều đã xoay người mở ra cánh cửa thang máy đang chờ đợi. Rất nhanh, một khúc nhạc du dương bay vào, mang theo yên lặng mà xa xưa, thấm vào ruột gan.

Nơi này tương đối im lặng, chỉ có tiếng nói chuyện thật nhỏ.

Chu Dĩ dẫn mọi người đi tới chiếc bàn dựa vào cửa sổ. Khiến cho Hứa Thâm kinh dị chính là, trên bầu trời lại không có sương mù dày đặc, từ bên cửa sổ nhìn xuống, tầng sương mù dày đặc kia đã dừng lại ở vị trí tầng mười, che phủ kiến trúc và cảnh tượng con đường phía dưới, khiến cho đám người bên trong này như đang ngồi ăn cơm tại một tòa kiến trúc xây dựng trong mây.

“Mọi người muốn ăn cái gì cứ việc chọn.” Chu Dĩ cười nói.

“Tôi sẽ không khách khí.” Tào Phi cười hì hì, lập tức tiếp nhận thực đơn, nhanh chóng lật xem.

Chu Dĩ lại đưa cho Hứa Thâm một phần.

Hứa Thâm nhìn thấy các loại hình ảnh tinh mỹ bên trên, không khỏi âm thầm nuốt s nước miếng, nhưng tới khi hắn nhìn thấy giá cả đằng sau, lại có chút hết hồn.

Giá cả của một món ăn trong này lại đắt hơn nửa tháng tiền lương của vụ dân.

Nếu tính toán như vậy, phỏng chừng khoản tiền 3W Lô Tạp tệ mà hắn vừa nhận được, chẳng đủ để tiêu sái ở trong này được bao lâu.

Tiền lại là thứ vô dụng đến thế sao... Hứa Thâm âm thầm thổn thức.

“Tiểu Hứa, về sau khi cậu tích góp đủ tiền, nếu muốn mua phòng, có thể tới tìm tôi. Tôi có thể giúp cậu chọn.” Chu Dĩ cười nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm liên tục gật đầu, chột hỏi: “Đội trưởng, anh nói xem, nên mua nhà ở đâu thì tốt?”

Chương 79. Hiệp Hội Chung Khí!!!

“Đương nhiên là nội thành!” Chu Dĩ không chút nghi ngại, lập tức nói: “Vừa rồi cậu cũng thấy hoàn cảnh ở nội thành này rồi đó. Dù không quá kén chọn hoàn cảnh sinh hoạt, thì ở nội thành cũng có rất nhiều chỗ tốt. Ví dụ như, nơi này rất ít phát sinh sự kiện khur thú.”

“Vì sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Đầu tiên phải nói về hoàn cảnh khur thú thích ở lại, đó là một vài những khu vực bản thân nó đã âm u sẵn rồi. Trong khi đó, cậu xem nội thành này, kể cả ban đêm cũng đèn đuốc sáng trưng. Tiếp theo, ở khắp các nơi trong nội thành, đều có người của sở Tuần Tra ra soát cực kỳ chặt chẽ, nếu có sự kiện tử vong xảy ra, nơi này sẽ được giải quyết trước tiên, sẽ không chờ tới lúc khur bị hấp dẫn đến mới qua xử lý đâu. Trừ mấy thứ đó ra, nơi này còn được cục Khur Bí chúng ta trang bị dụng cụ cảm ứng khur thú.”

“Về cơ bản, nếu có dấu vết của khur sẽ bị phát hiện rất nhanh, hơn nữa những tiểu đội trong cục chúng ta, cũng sẽ được phái đến nơi này trước.”

“Nếu ở hai khu vực cùng đồng thời bùng nổ sự kiện khur thú, như vậy khu vực được ưu tiên xử lý trước, khẳng định là nội thành.” Chu Dĩ cười nói.

Hứa Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến cảnh phố xá ven đường, có chút giật mình kèm theo tâm trạng lại hơi phức tạp.

“Tuy lời này hơi quá thực tế, nhưng lại rất công bằng.” Chu Dĩ cười nói: “Nếu chúng ta không thể bảo vệ mỗi một góc hắc ám, vậy bản thân mình tiến về phía quang minh là được rồi.”

Nhưng làm như vậy đâu có công bằng với những con người đã rơi vào hắc ám không thể thoát khỏi kia... Trong lòng Hứa Thâm yên lặng nói.

Trừ phi, đuổi những tồn tại thích sống trong bóng tối kia, ra ngoài ánh sáng.

“Đội trưởng, phòng ở trong nội thành có đất không?” Tào Phi hỏi.

“Có chút đắt đỏ, nhưng với chúng ta, vẫn còn có thể mua được.” Chu Dã mỉm cười nói: “Nói thế này, 30W một gian phòng nhỏ, đủ cho một người sinh sống, nếu muốn ở gian phòng đầy đủ tiện nghi hơn chút, vậy thì khoảng 50W đến 80W là đủ rồi.”

“Đắt như vậy!” Tào Phi liú lưỡi.

Hứa Thâm cũng cảm thấy một đợt hít thở không thông, 30W kia đủ để vụ dân sử dụng tiết kiệm được trong một trăm năm.

“Lấy tiền lương của chúng ta, chỉ ba đến năm năm là tích cóp đủ rồi.” Chu Dã trấn an hai người.

Hứa Thâm âm thầm cười khở, hắn vừa được nhận khen thưởng là 3W, tưởng là nhiều nhưng so với giá trị của một căn nhà, lại chẳng thấm tháp vào đâu.

Rất nhanh, mỹ thực lần lượt được bung lên.

“Tùy tiện ăn đi, đừng khách khí.” Chu Dã hào phóng nói.

Hứa Thâm cũng bất chấp khách khí, nhanh chóng khởi động.

Mùi của những món ăn này khiến cho hắn vô cùng thèm ăn. Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm được thưởng thức những món mỹ vị như thế.

Chỉ hơi kém hơn mỹ thực của “Ma ma” một chút thôi.

Có tiền thật tốt... Trong lòng Hứa Thâm cảm khái vô hạn, hắn có cảm giác một chuyến hành trình đêm nay, đã cho hắn hiểu được, thế nào mới là cuộc sống chân chính.

Tô Sương bên cạnh, ăn uống với cử chỉ vô cùng tao nhã. Cô gọi một chai rượu đỏ, sau đó khai vị một chút mới quay sang Chu Dã đang vừa ăn vừa uống bên cạnh, nói chuyện trong cục, cùng với một vài điều thú vị xảy ra bên trong nội thành.

Hiển nhiên Hứa Thâm và Tào Phi không có hứng thú với rượu đỏ, bọn họ vừa uống được nửa hớp, đã trưng ra vẻ mặt táo bón, lập tức bỏ qua nó và vui đùa xử lý đồ ăn trên bàn.

Chờ sau khi cả đám ăn uống no đủ, tới lúc tính tiền, Hứa Thâm lập tức bị hoảng sợ, một bữa tiệc này, bọn họ đã ăn hết hơn 2000 đồng!

Nghĩa là mỗi người tiêu phí chừng 500 Lô Táp tệ!

Chỉ một bữa cơm đơn giản như vậy!

“Mà hai tháng tích cóp trước kia bay mất tiêu rồi...”

Hứa Thâm cảm thấy một cơn đau lòng ập đến, nhưng đầu lưỡi cuốn tới một chút cặn thức ăn còn sót lại, hắt lại có cảm giác thứ này thật là thơm, dư vị còn chưa tan hết!

Chu Dĩ hào phóng trả tiền, với đám nhân viên lương cao như bọn họ, thì 2000 này cũng là một mức giá xa xỉ, nhưng gã vốn là đội trưởng của thể đội thứ hai, ngẫu nhiên hưởng thụ một chút vẫn có thể thừa nhận được.

Cơm nước xong, mấy người Hứa Thâm mặc lại chiếc áo khoác đã cởi ra lúc dùng bữa, rồi bước lên thang máy xuống lầu.

“Hừ, vì sao đám chuột thối tha này cũng tới được nơi này chứ? Quá xui xẻo!”

Trong thang máy còn có khách hàng khác, trong số những người này, có một vị phu nhân trang điểm lòe loẹt, tô son môi đỏ mọng, lộ ra dáng vẻ thực phụ (phụ nữ thành thực), vừa liếc mắt thấy bộ trang phục tác chiến màu đen bên dưới lớp áo khoác của Hứa Thâm, lập tức nhíu mày, hơi hơi dùng tay che chớp mũi, lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Cô ta không chút kiêng nể, lời nói thẽ thọt đầy vẻ xem thường và chán ghét kia, rơi vào tai mấy người khác, không sót một chữ nào.

Mấy người đang mãi bàn luận về đồ ăn mỹ vị ở nơi này, nghe được lời nói ấy, vẻ mặt khẽ biến, lập tức nhìn về phía vị phu nhân kia.

Ánh mắt phu nhân nọ vẫn thật tự nhiên, chẳng thềm che giấu một chút nào, hồn nhiên không thềm để ý tới ánh mắt lạnh như băng mà Chu Dĩ vừa ném tới.

Một người mặc tây trang màu lam dáng vẻ quân gia ở bên cạnh vị phu nhân nọ, lập tức tiến lên một chút, lạnh lùng nhìn bốn người Hứa Thâm: “Mấy người muốn làm cái gì?”

Chu Dĩ chú ý tới chiếc huân chương có hình bánh răng được vị quân gia này đeo trước ngực, sắc mặt khẽ biến, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Hứa Thâm và Tào Phi thấy đội trưởng không có tức giận, cũng ý thức được người trước mắt không thể trêu vào, đành nhin xuống bực bội, không nói năng gì.

Rất nhanh, thang máy đã mở ra, mấy người bọn họ nối đuôi nhau ra ngoài, phu nhân kia phẩy phẩy không khí, tựa như muốn quạt bay đi loại mùi vị khó ngửi kia, sau đó mở miệng than thở vài câu, mới chịu cùng vị quản gia kia rời khỏi.

Mấy người Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, trong ánh mắt Tô Sương toát ra cực độ chán ghét: “Không biết là nhân tình được vị cao tầng nào bao dưỡng. Chỉ là một con chó được người ta nuôi, cũng dám mạnh miệng không biết ngượng như thế!”

Tào Phi thấp giọng nói: “Đội trưởng, người vừa nọ là?”

Chu Dĩ chăm chú nhìn một cái, sau đó mới thu hồi ánh mắt, nói: “Là người của hiệp hội Chung Khí. Người đàn bà kia chưa chắc đã là cao tầng, nhưng khẳng định là có quan hệ cùng cao tầng bên trong hiệp hội đó.”

“Hiệp hội Chung Khí?” Tào Phi cả kinh.

Hiệp hội Chung Khí là hiệp hội Hơi Nước, mà nghe nó phèn lắm nên giữ nguyên

Chương 80. Thành Kiến Và Ngạo Mạn Là Hết Thuốc Chữa...

Đây là thế lực lớn cắm rễ tại nội thành, đồng dạng cũng là một trong thế lực hạch tâm của thành Bạch Nghĩ, gần như tất cả linh kiện, máy móc tại nội thành, đều phải mua sắm từ hiệp hội Chung Khí, hoặc là nói, muốn mua từ nơi này, cần phải có tư cách!

Nói đến đây cũng đủ hiểu, một tổ chức như vậy sẽ nằm trong tay tài phú và nhân mạch khổng lồ tới cỡ nào.

Hứa Thâm cũng nghe nói tới hiệp hội Chung Khí, hơn nữa, có khá nhiều người trong đám vụ dân, sau khi chấm dứt huấn luyện lúc thành niên, sẽ được phân phối đến một bộ phận đơn độc thuộc quyền sở hữu của hiệp hội Chung Khí để tiến hành công tác.

Và công việc bọn họ làm chính là khâu vác linh kiện, mài linh kiện... vân vân, tóm lại là những công việc cần sức lao động nguyên thủy nhất.

Còn những công việc kỹ thuật tinh tế cần dùng đến con mắt, lại dành cho những người thường đã được mở mắt, đi làm.

Mà ở trong mắt vụ dân, những người thường đã mở mắt kia, cũng là tầng lớp “Lãnh đạo”, “Đại nhân vật” !

“Không phải Hiệp hội Chung Khí ở tại nội thành sao? Nghe nói người nội thành không dễ dàng đi vào thành Để chúng ta đâu.” Tào Phi nghi hoặc hỏi han.

Tô Sương hừ lạnh nói: “Tại thành Để chúng ta cũng có phân bộ của hiệp hội Chung Khí, khẳng định cô ta là thân thuộc của một vị cao tầng nào đó trong phân bộ. Căn cứ theo mùi nước hoa rẻ tiền từ trên người cô ta, chắc chắn không phải người xuất thân từ nội thành.”

Tào Phi và Hứa Thâm không khỏi ngửi ngửi một chút, tuy vị phu nhân kia đã rời khỏi, nhưng trong không khí vẫn lưu lại mùi nước hoa nồng đậm, theo bọn họ thì rất dễ chịu, còn vì sao Tô Sương lại nói rẻ tiền... Bọn họ cũng không hiểu.

Tô Sương nhìn đáng vẻ hai người, không khỏi trắng mắt lườm một cái.

“Đi thôi.” Chu Dã khẽ lắc đầu, sau đó mang theo mọi người rời khỏi đại sảnh.

Ngay khi bọn họ vừa dùng cơm xong, nhân viên phục vụ ở ngoài cửa, đã nhận được tin tức, nhanh nhẹn chuyển chiếc xe của họ tới khu chờ ở cửa khách sạn, vừa thấy mấy người Hứa Thâm đi đến, nhân viên này lập tức đưa xe tới.

Sắc trời vẫn còn sớm, Chu Dã tự mình lái xe, đưa mấy người Hứa Thâm tới nhà gã trước.

Hứa Thâm nhìn khung cảnh bên ngoài vẫn xa hoa truy lạc, náo nhiệt vô cùng, giống như nhìn thấy thế giới mới vậy. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện, hóa ra sau khi màn đêm buông xuống, ở bên ngoài còn có thể vui vẻ như thế.

Đây là ý nghĩa của câu nói, có thể nhìn thấy thế giới sao...

Chỉ là... trong khung cảnh náo nhiệt này, lại không có bóng dáng vụ dân, hết thấy đều là chốn cuồng hoan của những người bình thường mở to mắt.

“Hừ, chúng ta cẩn thận từng li từng tí đi chém giết khur thú, bảo vệ thành Đế an toàn, lại bị con kỹ nữ thối tha kia nói thành con chuột. Thật đáng giận!” Trên xe, Tào Phi vẫn canh cánh trong lòng về chuyện bị người ta khinh bỉ trong thang máy.

Vốn dĩ đêm nay mọi người sẽ thoải mái hưởng thụ một chút, vui vẻ một chút, ai biết đâu bị người ta phá hư bầu không khí ngay lúc gần rời đi.

“Chờ sau này khi bọn họ gặp được khur, sẽ biết chúng ta chính là ân nhân cứu mạng.” Tô Sương hừ lạnh.

Chu Dã khẽ cười cười, cho xe dừng lại phía trước một đoạn có đèn giao thông, sau đó lấy ra một điều thuốc lá từ bên trong túi tiền, chọt ném cả bao thuốc lá về phía ghế sau, bị Tào Phi tiếp được.

“Không có gì phải tức giận hết. Nơi này có rất nhiều loại người như vậy, không cần để ý đến bọn họ.” Gã mở miệng trấn an mấy người, trong lòng lại cười cười.

Bởi vì dù có cứu vớt đám người kia ở trước mặt khur thú, cũng không thể nào thay đổi được cái nhìn của bọn họ về những người như mình.

Thành kiến và ngạo mạn là hết thuốc chữa.

Gã đã quá hiểu về loại chuyện này rồi, nhưng mấy người Tô Sương, Hứa Thâm vẫn chưa từng trải, còn rất non nớt.

...

Không bao lâu sau, mọi người đã tới nhà Chu Dã.

Nó nằm trên một con đường tương đối yên lặng bên trong nội thành, cách khu phố buôn bán gần nhất khoảng hai km. Nơi này đều là biệt thự độc lập và trang viên nhỏ, hoàn cảnh khá thoải mái.

Nếu so sánh với đại tử điểm Mạc Na, loại kiến trúc tọa lạc tại phố buôn bán nằm ngay khu vực trung tâm náo nhiệt nhất nội thành, thì nơi này tương đối tĩnh lặng, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được một chút âm thanh xe cộ đi qua.

Chu Dã kiểm tra thùng thư ngoài cửa, nhìn vào bên trong không có bưu kiện của mình, lại mang theo mọi người tiến vào trong biệt thự, lấy ra chìa khóa mở cửa.

Ở bên trong biệt thự, đầy rẫy những ngọn đèn thông suốt, bất cứ gian phòng nào trong tòa biệt thự ba tầng này cũng sáng đèn.

Tào Phi kinh ngạc nói: “Đội trưởng, nhà anh đông người thật!”

Tô Sương ném cho gã một cái nhìn đầy giận dữ, nói: “Là con gái của đội trưởng sợ bóng tối, nên mới như vậy.”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, chỉ vì sợ bóng tối mà bật tất cả đèn trong nhà lên? Quá mức xa xỉ rồi!

Tuy vụ dân không dùng được đèn điện, nhưng Hứa Thâm cũng biết điện là thứ cực kỳ đắt đỏ, nghe nói nếu thắp đèn cả đêm sẽ mất vài đồng!

Khi âm thanh chìa khóa lạch cạch lạch cạch bên ngoài cửa lớn tại lầu một vang lên, bên trong biệt thự lập tức truyền đến tiếng bước chân chạy vội.

Chu Dã mở cửa ra, đám người Hứa Thâm lập tức nhìn thấy một cô bé chừng sáu, bảy tuổi, đang rầm rầm chạy xuống từ cầu thang, bàn chân để trần, tựa như cô bé vội vàng đến nỗi không thềm đi giày.

“Ba ba, ba ba đã trở lại...” Cô vế vừa chạy vừa kêu, vẻ mặt đầy mừng rỡ.

Chu Dã nở nụ cười khiến khuôn mặt bị che kín bởi thật nhiều nếp nhăn, đôi mắt cũng sắp không nhìn thấy đâu nữa. Gã bước vào cửa thay dép lê bằng bông vải, ôm gọn cô bé ấy vào trong ngực: “Đề ba ba hôn cái nào.”

Ở đằng sau cầu thang, một phụ nữ chừng bốn, năm mươi đang vội vàng chạy xuống, liên tục kêu: “Chậm một chút, chậm một chút, coi chừng ngã!”

Chờ đến khi bà nhìn thấy đám người Hứa Thâm ở phía sau Chu Dã, lại hơi hơi sững sốt: “Lão gia, nhà chúng ta có khách sao?”

“Ừm, một vài người đồng sự.” Chu Dã cười cười, ôm con gái của mình đi về phía phòng khách: “Vinh Vinh, có nhớ ba ba

hay không?”

Tào Phi cũng muốn đi theo vào, lại bị Tô Sương kéo lại.

Lúc này, người phụ nữ kia đã vội vàng chạy tới, lấy ra ba đôi dép lê duy nhất từ bên trong ngăn tủ, đưa cho đám người Hứa Thâm.

Lúc này Tào Phi mới phản ứng lại, vẻ mặt gã có chút khó xử, đi đôi dép lê sạch sẽ vào.

Chương 81. Kết Hôn Sinh Con... Chỉ Làm Hại Người Ta Thôi!!!

Hứa Thâm vừa nhìn đã bắt chước làm theo, trong lòng đã có một loại cảm giác khác lạ. Đêm nay, dù tới khách sạn ăn cơm, hay ngắm cảnh phố xá ven đường, hoặc đi vào nhà đội trưởng Chu làm khách, đều mang lại cho hắn một loại cảm giác, cuộc sống trước kia của mình kém quá xa.

Đây là cuộc sống thượng lưu mà trước kia hắn vẫn luôn hướng tới sao?

Mấy người bọn họ thay dép lê vào cửa, Chu Dĩ cười nói: “Cứ ngồi tùy tiện đi, Vinh Vinh, mau gọi chú và chị.”

Tào Phi phun nước bọt nói: “Vì sao cô ấy là chị, mà tôi không phải anh?”

Tô Sương ném qua một cái nhìn đầy xem thường: “Với loại gương mặt già nua kia của anh, không gọi anh là ông đã quá tốt rồi. Anh coi anh là Hứa Thâm ư?”

“Thôi, tôi không dám để cô bé gọi là ông đâu...” Tào Phi rụt cổ.

Chu Dĩ bị gã chọc tức, lập tức cười mắng: “Cút!”

Tô Sương cũng biết mình vừa nói sai rồi, có chút không biết nên nói gì, cuối cùng dứt khoát không tiếp tục để ý đến Tào Phi nữa, tiến lên sờ sờ đầu cô bé: “Hôm nay Vinh Vinh ở nhà có ngoan ngoãn hay không? Chị có mua kẹo cho em đó.”

Nói xong, cô lập tức lấy ra một hộp kẹo từ chiếc túi da vẫn luôn mang theo bên mình.

Hứa Thâm và Tào Phi đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có chút khó xử, lúc trước khi đang đi trên đường Tô Sương đòi xuống xe, nói mình có việc, bọn họ còn cho rằng đối phương uống quá nhiều rượu, muốn đi tiểu ven đường, Tào Phi còn trêu chọc vài câu, không nghĩ tới cô ấy lại đi mua kẹo...

Ngược lại hai người bọn họ, tay không mà đến.

“Có nhớ Tô tỷ tỷ không nào? Lần trước chị cũng tới mang kẹo cho em đó.” Chu Dĩ tươi cười đầy mặt.

“Tô tỷ tỷ...” Dường như cô bé có chút nghi hoặc, hiển nhiên không nhớ rõ, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào hộp kẹo trong tay Tô Sương.

Tô Sương cười cười, không làm khó xử cô bé, lập tức đưa hộp kẹo qua.

“Tô tỷ đã từng tới đây?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Tô Sương gật gật đầu: “Nơi chị ở cách đây không xa, ngẫu nhiên sẽ đến đây chơi cùng Vinh Vinh.”

“Nói khoác, theo tôi thấy thì cô bé chẳng có chút ấn tượng nào về cô cả.” Tào Phi hừ nhẹ nói, vạch trần điểm bất hợp lý trong lời nói của Tô Sương.

Sắc mặt Tô Sương khẽ biến, nhú mày nói: “Có phải đêm nay anh đã ăn quá nhiều rồi không, sao không biết nói ít đi một chút?”

Tào Phi sững sốt, không nghĩ tới gã chỉ thuận miệng nói một câu vui đùa, lại làm Tô Sương biến sắc mặt. Hơn nữa, hình như cô ấy nói rất nghiêm túc, gã đang muốn tìm đội trưởng tới phân xử chuyện này, lại nhìn thấy nụ cười trên mặt Chu Dĩ cũng có chút cứng ngắc. Tuy đối phương vẫn duy trì nụ cười trên môi nhưng đã cười có chút miễn cưỡng rồi.

Tim Tào Phi đập thành thịch. Tuy gã hơi bối rối nhưng là nhân viên trầm khư, trong lòng luôn giữ được tỉnh táo, lúc này gã đã ý thức được hình như bản thân đã sơ sót điều gì rồi.

Tô Sương nhìn vẻ mặt Chu Dĩ, không khỏi âm thầm lắc đầu, lại quay sang trắng mắt lườm Tào Phi một cái, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: “Đội trưởng, tôi đưa Vinh Vinh lên lầu chơi một lát.”

“Được.” Chu Dã gật gật đầu, sau đó giao con gái cho Tô Sương.

Cô bé ôm kẹo, lại đưa tay cầm lấy tay Chu Dã: “Ba ba, con muốn ba ba.”

“Đợi lát nữa ba ba sẽ lên, để chị kể chuyện cho em nghe được không?” Tô Sương dịu dàng nói.

“Được được, em muốn nghe chuyện về ba ba.” Tiểu cô nương liên tục gật đầu.

Tào Phi chờ Tô Sương và cô bé đi lên lầu, nhìn thấy dáng vẻ quen thuộc với căn nhà này của Tô Sương, lại có chút nghi hoặc nói: “Đội trưởng, có phải nói sai điều gì rồi không...”

Chu Dã khẽ lắc đầu, lại rút ra một điều thuốc lá, châm lên rồi tựa người vào sô pha, nói: “Trước kia lúc Vinh Vinh còn nhỏ, không cẩn thận đã bị quấn vào sự kiện khur thú, có chút kích thích, cho nên, trí nhớ của con bé không được tốt lắm.”

Tào Phi lập tức hiểu được, ảo não nói: “Chu đội, thực xin lỗi, tôi thật sự không biết...”

Chu Dã lắc lắc đầu: “Không trách cậu. Chuyện này cũng không có gì.”

Đến đây, gã nhẹ thở ra một vòng khói thuốc, rồi quay đầu nhìn lên cầu thang, trên mặt chợt xuất hiện vài phần dịu dàng hiếm thấy: “Nhưng Vinh Vinh là một đứa nhỏ biết nghe lời, tuy trí nhớ không tốt, chẳng nhớ được ai cả, nhưng lần nào cũng có thể nhớ rõ tôi...”

Hứa Thâm và Tào Phi nhìn dáng vẻ đầy yêu thương của hắn, đều có chút im lặng.

Cả hai người bọn họ chỉ còn một mình cô đơn, thân nhân đều mất đi trong sự kiện khur thú, hoặc là gặp chuyện ngoài ý muốn khác mà qua đời.

Vốn tưởng rằng đội trưởng vẫn còn may mắn, giữ gìn được một cô con gái, không nghĩ tới đầu óc cô bé lại có chút vấn đề.

Hứa Thâm nhớ đến những người ăn mặc hoa lệ quý phái kia mà hắn từng trông thấy tại khách sạn kia, trong lòng không khỏi suy nghĩ, những người đó có từng thống khổ như vậy hay

không? Bọn họ... có từng chứng kiến hắc ám như vậy hay không?

Người phụ nữ kia vô cùng tinh ý, lập tức đặt chiếc gạt tàn lên bàn.

Chu Dã gầy gầy tàn thuốc, lại nói với hai người Hứa Thâm: “Hai người các cậu cũng không còn nhỏ tuổi nữa, có từng cân nhắc tới chuyện kết hôn sinh con hay không? Đừng giống Hà Minh, một ngày nào đó, người đi rồi, chẳng còn thứ gì để lại.”

Tào Phi lắc đầu nói: “Đội trưởng, anh cũng biết về loại công tác của chúng ta mà. Dù sao tôi cũng không suy nghĩ tới chuyện như vậy, nếu muốn nói tới chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý còn được, chứ kết hôn sinh con... Chỉ làm hại người ta thôi.”

“Còn cậu thì sao?” Chu Dã nhìn về phía Hứa Thâm.

“Ách.” Hứa Thâm có chút quẫn bách: “Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này.”

Hiện giờ hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ là trở nên mạnh mẽ và sống sót, còn loại chuyện cưới vợ này, quá mức xa xỉ với hắn.

“Cậu cũng không còn nhỏ nữa đâu. Chắc tròn 18 rồi hả, vậy qua mấy tháng nữa là 19 rồi. Tầm tuổi này, những nhóc con trong nội thành kia, đều bắt đầu mang thai sinh con rồi.” Chu Dã lắc đầu nói.

“Chuyện này...” Hứa Thâm có chút không phản bác được, nên không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, chờ về sau nếu các cậu có ý tưởng này, có thể tới tìm tôi, tôi sẽ giới thiệu cho hai cậu vài đối tượng đáng tin cậy.” Chu Dã nói.

Hứa Thâm và Tào Phi đều gật gật đầu, nhận phần ân tình này.

Hứa Thâm có cảm giác Chu đội rất giống một người ba ba, thay bọn họ suy nghĩ không ít chuyện. Hành động này cũng khiến hắn cảm nhận được vài phần ấm áp đã lâu không thấy.

Có lẽ tại thành Đê trần ngập sương mù này, chỉ còn lại mấy tiểu đội bọn họ, ôm đoàn sưởi ấm thôi.

Chương 82. Súng Phá Khur!!! Vũ Khí Cấm Kỵ!!!

“Nói về chuyện tu luyện đi.”

Chu Dã nhìn hai người, nói: “Tô Sương không cần tôi phải quan tâm tới, cái gì cô ấy cũng hiểu, bản thân cũng có tiền. Còn hai người các cậu, quá non nớt, chưa thấy nhiều mặt xã hội, mặc dù có tiền, nhưng lại không biết nên dùng như thế nào.”

“Ồ...” Hứa Thâm cảm giác những lời đội trưởng vừa nói đã chọc đúng tim đen của hắn rồi.

Đúng vậy, hiện giờ hắn có tiền, nhưng dường như ngoại trừ tích góp lại, hắn chẳng biết nên dùng nó vào đâu nữa.

Tới đại tửu điểm Mạc Na tiêu tiền ư? Quá xa xỉ rồi.

Hứa Thâm từng trải qua những ngày tháng sống kiếp vụ dân, bởi vậy hiện giờ, dù tiêu mấy chục đồng một lúc, hắn cũng sẽ cảm thấy đau lòng, càng đừng nói tới một lần tiêu mấy trăm tới hơn một ngàn đồng chỉ để ăn một bữa.

“Tiền, ngoại trừ có thể mua được một chút hàng tiêu dùng bình thường và hàng xa xỉ phẩm, nó còn có một tác dụng cực lớn với chúng ta.” Chu Dã nói: “Có thể mua được Tịnh Khur Tề, binh khí tác chiến, còn có một vài món hàng hóa đặc thù.”

“Đội trưởng, anh nói tới chợ đêm?” Hiển nhiên Tào Phi hiểu biết nhiều hơn Hứa Thâm một chút.

Chu Dã khẽ gật đầu: “Đúng vậy, ở chợ đêm chuyên môn bán một chút hàng hóa vi phạm lệnh cấm, nhưng loại hàng cấm này cũng chỉ là hàng cấm có tính tương đối thôi, hàng cấm chân chính sẽ không xuất hiện. Ví dụ như súng Phá Khur, món vũ khí trong truyền thuyết của hiệp hội Chung Khí!”

“Ta hiểu rồi, quy tắc thôi mà, mọi người giữ kín không nói ra là được.” Tào Phi cười cười.

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Đội trưởng, súng Phá Khur là cái gì?”

“Một loại binh khí vô cùng đáng sợ!” Trong ánh mắt Chu Dã lộ ra vài phần ngưng trọng: “Có thể trực tiếp bắn chết khur thú.

Đương nhiên, cũng có thể bắn chết nhân loại chúng ta, kể cả trăm khur giả. Uy lực của nó vô cùng đáng sợ, dù là khur thú cấp C cũng không chống đỡ được mấy phát bắn của súng Phá Khur! Mấu chốt nhất chính là, kể cả người bình thường cũng có thể sử dụng nó!”

Hứa Thâm kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trần trời: “Bình khí mạnh như vậy?”

Chuyện này quá khoa trương rồi.

Hắn biết rất rõ khur thú cấp C hung tàn như thế nào, nếu không săn giết được nó, một mình con khur thú này cũng đủ để biến mấy quảng trường bị chiếm đóng thành luyện ngục.

Mà khur thú như vậy, lại có thể giải quyết chỉ bằng mấy phát súng đơn giản?

Thế thì còn cần đám nhân viên trăm khur bọn họ làm cái gì?

“Đã sớm nghe nói tới loại bình khí cấm kỵ này, thật quá hung tàn...” Tào Phi thốt thức nói.

Chu Dã nhìn vẻ mặt Hứa Thâm, tựa như hiểu được ý tưởng của hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy mỉa mai, châm biếm: “Có phải cậu cảm thấy rất hoang đường hay không? Nhưng đúng là có bình khí như vậy, chẳng qua nó đã bị cấm rồi, ít nhất là chúng ta không tiếp xúc được. Nghe nói chỉ có quân bộ trong nội thành mới có thể trang bị, kể cả chợ đêm cũng không dám lưu thông!”

“Dù sao, những quý nhân và cao tộc kia, cũng không hi vọng khi bản thân đi trên đường, bỗng nhiên bị một tên du dân mang súng bắn chết.”

Hứa Thâm có chút á khẩu không trả lời được.

“Chỉ là... nếu có bình khí như vậy, sẽ khiến chúng ta săn giết khur dễ dàng hơn, lại có thể giảm bớt thương vong...” Hứa Thâm không nhịn được thấp giọng nói.

Chu Dã nhẹ nhàng rít một hơi thuốc, rồi chậm rãi phun ra: “Đáng tiếc, mạng của chúng ta vốn không đáng tiền... Ít nhất ở trong mắt đám người ấy, là như vậy.”

Hứa Thâm im lặng, hắn hiểu được lời này.

Lúc trước, hắn cảm thấy khi mình có tiền sẽ mua được phòng ở và thức ăn, nhưng đến hiện tại hắn lại phát hiện ra, tiền còn có thể mua được mạng.

Mà loại sinh mạng không đáng giá, sẽ không được coi là sinh mạng!

“Ngoại trừ loại hàng hóa cấm kỵ chân chính này, những loại khác đều có bán tại chợ đêm. Tịnh Khư Tề 5000 đồng một lọ, một chút trang bị tác chiến đặc thù, giá cả không đồng đều.” Chu Dã bỏ qua đề tài về vũ khí cấm kỵ kia, tiếp tục nói với hai người.

Hiển nhiên, so sánh với mua phòng ở, mua Tịnh Khư Tề quan trọng hơn.

Dù sao lực lượng mới là thứ bảo đảm cho hết thảy, khi có lực lượng, ở nơi nào cũng là chốn an toàn!

“Chờ khi nào hai cậu dùng hết Tịnh Khư Tề rồi, lại muốn đi mua thêm, có thể tới tìm tôi, tôi đưa hai cậu tới chợ đêm mua đồ, coi như mở mang tầm mắt.” Chu Dã cười cười.

Hứa Thâm và Tào Phi đều gật đầu.

Kế tiếp, ba người lại nói chuyện về chủ đề khác, chờ tới lúc bóng đêm sâu dần, Tô Sương xuống lầu, nói Vinh Vinh đã ngủ.

Chu Dã thấy vậy, gật gật đầu, sau đó tiễn ba người tới cửa.

“Những chuyện đêm nay chúng ta nói với nhau, coi như nghe ở đây thôi, đừng ra bên ngoài nhiều lời.” Chu Dã dặn dò hai người Tào Phi và Hứa Thâm.

Hai người đều gật đầu

“Xe ở bên ngoài, mấy người tự mình quay về đi.”

“Được.”

Ba người nói lời từ biệt cùng Chu Dã, rồi trở lại xe. Tô Sương nói nhà của cô ở ngay gần đây, sẽ không trở về tòa lầu 17, đã nhanh nhẹn ngoắc một xe taxi đi rồi.

Trong xe chỉ còn Tào Phi và Hứa Thâm.

Hai người chỉ có mối quan hệ bình thường, Tào Phi ngồi ở phía trước lái xe, Hứa Thâm ngồi ở phía sau ngắm cảnh, dọc theo đường đi chẳng có chuyện gì để nói, không khí trong xe cực kỳ nặng nề.

Tào Phi mở ra âm nhạc trên xe, thấy Hứa Thâm không chủ động bắt chuyện với mình, lại nghĩ mình là đội viên lão luyện, càng không có khả năng đi nịnh bợ Hứa Thâm, bởi vậy cứ dút khoát im lặng.

Suốt cả đường, hai người đều không nói chuyện.

Hứa Thâm cũng chẳng quá chú ý tới gã, hắn đang bận tiêu hóa những thông tin và cảm nhận được trong đêm nay, Mai Phù ngồi bên cạnh, cùng đi hắn.

Rất nhanh, bọn họ đã trở lại tòa lầu số 17 trong cục Khư Bí.

Hứa Thâm và Tào Phi đơn giản chào hỏi một câu rồi lên lầu .

Hứa Thâm trở lại phòng, ngồi trong chốc lát, lập tức lấy ra Tịnh Khư Tề đang cất trong tủ tường, tiêm vào.

Rất nhanh, cảm giác cực nóng tựa như mỹ thực dừng mãnh lan tràn, bao trùm khắp thân thể. Nếu nói quá trình thưởng thức mỹ thực mang tới cảm giác tương đối trực tiếp, thì lúc tiêm Tịnh Khư Tề rõ ràng là cảm giác nhả nhận hơn một chút, nhưng tác dụng chậm chạp, kéo dài.

Chương 83. Sau Lưng Cậu... Có Cái Gì Đó!!!

Hứa Thâm tiêm xong tiếp tục vùng kiếm huấn luyện, chờ đến lúc hắn cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi mới chịu nghỉ ngơi.

Hắn ngã người xuống giường, trong đầu lại nhanh chóng hiện lên hết thảy những điều đã chứng kiến trong đêm nay.

Cảnh sắc phố xá, đại tửu điểm Mạc Na, nhân viên phục vụ, ánh mắt ghét bỏ của vị phu nhân kia, lời nói lạnh lùng của người quản gia ấy, con gái của Chu Dĩ, súng Phá Khư, chợ đêm... Bất tri bất giác, Hứa Thâm đã chìm vào giấc ngủ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trong quãng thời gian không chấp hành nhiệm vụ, mỗi ngày Hứa Thâm đều ở trong lầu luyện kiếm, lúc nghỉ ngơi sẽ đến ban huấn luyện học chữ.

Trong vòng nửa tháng, hắn đã tiêm hết năm bình Tịnh Khư Tề.

Hứa Thâm lần lượt thử tiêm vào trước thời hạn, đến khi đạt tới tần suất hai ngày rủi tiêm vào một lần, hắn vẫn phát hiện thân thể bình thường, không có phản ứng quá khích. Điều này có nghĩa là tốc độ tiêu hóa của hắn có hiệu suất vô cùng cao.

Tại tầng hai của lầu 17.

Hứa Thâm và Tào Phi nhận được tin tức, đến nơi đây tập hợp và chờ đợi.

Không bao lâu sau, Tô Sương cũng đến.

“Đội trưởng không tới cùng cô sao?” Tào Phi kinh ngạc nhìn Tô Sương xuất hiện một mình.

Tô Sương cho hắn một cái nhìn đầy giận dữ: “Tôi có ở cùng nhà với đội trưởng đâu, đương nhiên là tự mình lái xe đến.”

Tào Phi hắc hắc cười, không nói gì nữa.

Không bao lâu, Chu Dã đã đến. Gã vỗ vỗ tay, nhìn tất cả mọi người đều đến đông đủ, nói: “Hôm nay giới thiệu với mọi người một vị đội viên mới, Mặc Tiểu Tiêu.”

Một bóng dáng nhỏ xinh bước ra từ thang máy phía sau lưng Chu Dã. Cô gái này cúi đầu, để tóc ngắn chấm tai, tuy chiều cao chỉ có 1 mét 6, nhưng ngực nặng trĩu, gần như muốn phá lớp áo bên ngoài để chui ra.

Ánh mắt của Hứa Thâm và Tào Phi không tự giác, lập tức bị hấp dẫn qua.

“Tiểu Tiêu, giới thiệu với cô, vị này chính là Tô Sương, phụ trách điều tra trong đội chúng ta, cảm giác lực vô cùng nhạy bén!” Chu Dã mỉm cười, lại tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là Tào Phi, kinh nghiệm chiến đấu lão đạo. Vị này chính là Hứa Thâm, tuy là người mới, kinh nghiệm trăm khur không nhiều lắm, nhưng là khur lực giả trời sinh, trước mắt một thân khur lực đã vô cùng hùng hậu, hắn là không quá hai năm, cậu ấy có thể đạt tới trình độ như chúng ta.”

“Xin chào.” Trên mặt Tào Phi hiện lên một nụ cười nồng hậu. Tô Sương khẽ gật đầu với vị đội viên mới này, xem như chào hỏi.

“Xin chào.” Hứa Thâm gật đầu.

Mặc Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt vô cùng thanh thuần động lòng người, nhưng vẻ mặt của cô lại chết lạng, không có một chút nhân khí nào, ngược lại rất giống... Người chết.

Cô chờ dẫn đầu qua ba người trước mắt, cuối cùng ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi hơi sửng sốt, bị cô nhìn chăm chăm vào mình như vậy, khiến hắn có cảm giác đáy lòng không được tự nhiên.

Nhưng đối diện với ánh mắt ấy, đột nhiên Hứa Thâm phát hiện, hình như ánh mắt của đối phương không có nhìn chăm chú ở trên người hắn, mà là vị trí bên phải ở phía sau hắn.

Trong lòng Hứa Thâm rung mình.

Hắn lại nghĩ đến những lời đội trưởng giới thiệu trước đó, vị đội viên mới này có chút đặc thù, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không nhìn thấy ...

Chẳng lẽ cô thấy được Mai Phù?

Hứa Thâm không nhận được khẽ quay đầu, lại nhìn thấy Mai Phù đang đứng ở phía sau bên trái mình, cười tủm tỉm.

“?” Hứa Thâm có chút mờ mịt.

“Sau lưng cậu... Có cái gì đó!” Bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu mở miệng, âm thanh mát lạnh mềm mại, lại mang theo áp lực vô cùng nặng nề, tựa như đang cố hết sức khắc chế.

Hứa Thâm: “...”

Đúng là sau lưng hắn có thứ gì đó thật. Là Mai Phù, nhưng vấn đề là... Hình như cô nhìn lầm phương hướng rồi!

Ba người Chu Dã và Tô Sương, Tào Phi lại bị lời nói này dọa sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng làm ra cảnh giới, kéo giãn khoảng cách với Hứa Thâm.

“Là như thế nào?” Sắc mặt Tô Sương thoáng hiện chút khó coi.

Vậy mà cô không hề có chút cảm giác nào. Nghe nói cô bé tới từ nội thành này có chiến lược của thế đội thứ nhất, quả nhiên ở hiện tại, cô không thể so sánh được với đối phương rồi.

“Không có khả năng. Nơi này chính là tòa tổng bộ của chúng ta...” Tào Phi khẩn trương nói, tuy trong miệng nói không có khả năng, nhưng lại bày ra tư thế chiến đấu.

Mặc Tiểu Tiểu chăm chú nhìn một lát, lại khẽ lắc đầu, nói: “Nó đi rồi.”

Ba người vừa rồi còn khẩn trương, lập tức bị lời nói này làm sững sốt.

Đi rồi... ?

Cô đang chăm chú nhìn đối phương, vậy mà đối phương lại đi rồi??? Đi đơn giản thế sao???

Chỉ có Hứa Thâm lộ ra sắc mặt quái dị nhìn thiếu nữ này.

Hình như cô gái này... mắc bệnh nặng rồi!

“Không phải cô nhìn thấy nó sao? Vì sao nó không tập kích cô?” Tào Phi nghi hoặc nhìn Mặc Tiểu Tiểu.

Tình huống này hơi trái ngược với kiến thức về khư thú nha!

Mặc Tiểu Tiểu chờ đợi nói: “Khư Nhãn của tôi không có tác dụng Ngưng Thị, mà tôi dùng năng lực đặc thù của bản thân để quan sát nó, có nói cho anh, anh cũng không hiểu.”

Tào Phi bị sặc một cái, nghẹn hồi lâu mới nói: “Dù là như vậy, nhưng cô đã nhắc nhở chúng tôi, khẳng định là con khư kia cũng nghe được?”

Đôi mắt Mặc Tiểu Tiểu xoay chuyển, lộ ra vẻ kỳ quái nhìn gã: “Anh vốn là nhân viên trạm khư bí mật, mà ngay cả chút kiến thức ấy cũng không biết sao? Khư tầng sâu không ở cùng một tầng với chúng ta. Khi chúng ta nói chuyện nói chuyện với nhau, nếu bọn chúng không cố ý nghe, sẽ không thể nghe được. Nếu không bao nhiêu loại âm thanh ở các tầng khác nhau, giao hội lại, chắc nó cũng bị ồn ào đến chết luôn rồi!”

“Ừm ừm, đúng vậy.” Mai Phù ở phía sau Hứa Thâm liên tục gật đầu.

Hứa Thâm: “...”

Tào Phi tức cười, nói: “Kể cả là như vậy, nhưng cô nói thẳng ra như thế không phải đã quá mạo hiểm rồi sao?”

“Tôi chỉ nhắc nhở các anh thôi.” Mặc Tiểu Tiểu hờ hững nói.

Tào Phi lộ ra ánh mắt quái dị, nói: “Kỳ thật tôi chỉ muốn nói là, vừa rồi cô thật sự nhìn thấy khur sao?”

Nơi này là tòa lầu số 17 thuộc tổng bộ, vậy mà cô ấy nói ở nơi này có khur, quá vớ vẩn rồi?

Phải biết rằng, bên trong tòa lầu này đã được bố trí dụng cụ cảm ứng khur thú, kể cả khur cấp C ẩn núp ở trong này, cũng sẽ bị dễ dàng dò xét ra.

“Anh đang hoài nghi năng lực của tôi?” Mặc Tiểu Tiểu nhìn chăm chú vào gã.

Chương 84. Đáng Yêu Đến Mức... Muốn Ăn!!!

Tào Phi bị cô nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng lập tức hốt hoảng, chỉ có thể nhìn Chu Dĩ xin giúp đỡ: “Đội trưởng, chuyện này...”

Chu Dĩ chăm chú nhìn Mặc Tiểu Tiểu một cái. Gã đã mơ hồ đoán được “Tình huống đặc thù” về vị đội viên đặc biệt mà bên trên nói tới là cái gì, chỉ khẽ lắc đầu với Tào Phi, nói: “Hôm nay tất cả mọi người tới làm quen với nhau. Tiểu Tiểu, về sau cô sẽ ở tại tầng năm, Tô Sương, lúc giải tán, cô đưa cô ấy đi làm quen với nơi này một chút.”

“Không cần.” Mặc Tiểu Tiểu khẽ lắc đầu: “Tôi không thích hương vị trên người cô ấy, để cậu này đưa tôi đi là được.” Nói xong, cô chỉ về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm sững sốt.

Vẻ mặt Tô Sương lập tức trầm xuống, từ đáy mắt mơ hồ lóe ra một tia tức giận, bàn tay nắm lại thật nhanh, nhưng tới cuối cùng vẫn nhịn được.

Tào Phi và Chu Dĩ đều tức cười, không nghĩ tới đội viên vừa tới này lại là kẻ thích sinh sự đến thế.

“Tiểu Hứa, vậy giao cho cậu. Đợi thêm một thời gian nữa, khi có nhiệm vụ, chúng ta lại tập hợp. Hiện tại, tất cả giải tán hết đi.” Chu Dã phát tay, không định ở lại nơi này quá lâu, đã xoay người muốn đi rồi.

Lúc này, bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu quay đầu, nói với Chu Dã: “Đội trưởng, trên đường trở về, anh nhớ phải cẩn thận, trong cái rương dự bị trên xe của anh... Có khur. Lúc trước tôi ngồi trên xe sợ kinh động đến nó, mới không nói cho anh biết.”

Về mặt Chu Dã cứng đờ.

Tào Phi trừng mắt, nói: “Đã có khur vì sao không chém giết luôn?”

“Vì sao lại phải chém giết nó?” Mặc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn gã: “Khur nhiều như vậy, anh có giết được hết không? Anh nghĩ anh là ai chứ? Chỉ cần làm như không thấy là được. Tôi chỉ muốn nhắc nhở đội trưởng, cố gắng hết mức đừng đụng tới cái rương dự bị là được.”

Tào Phi ghen hòng nhìn trần trời.

Chu Dã bị lời cô ấy nói làm cho tâm tình có chút phiền muộn, miễn cưỡng phẩy tay nói: “Tôi đã biết.” Rồi xoay người tiến vào thang máy.

“À, ở trong thang máy cũng có một con nhé...” Mặc Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói trước khi cửa thang máy sắp đóng lại.

Thân thể Chu Dã cứng ngắc.

Tào Phi và Tô Sương liếc nhau, đều ý thức được, đúng là trạng thái tinh thần đội viên mới này, có chút vấn đề.

Khó trách cô ấy sẽ bị đội trăm khur nội thành đá ra.

Lúc này vừa gặp mặt chút thôi mà bọn họ đã có một loại cảm giác không chịu nổi rồi.

“Tôi về trước.” Tô Sương cũng lười tiếp tục ở lại, chỉ chào hỏi cùng Tào Phi và Hứa Thâm một câu, sau đó đi xuống từ cầu thang.

“Ở cửa tòa lâu này cũng có nhé...” Mặc Tiểu Tiểu nhắc nhở nói.

Tim Tô Sương đập nhanh hơn mấy nhịp. Tuy cô biết hơn phân nửa là đối phương đang nói nhăng nói cuội, nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác khẩn trương và phiền toái khó hiểu. Bởi vậy, cô đẩy nhanh bước chân rời đi.

Tào Phi cũng không dám ở lại lâu, đã nhanh chóng chạy về phòng của mình rồi.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, vị đội viên mới này hung hãn thật, chỉ nói ba câu đã bức lui ba người.

“Đi thôi, tôi đưa cô lên tầng năm.” Hứa Thâm nói.

Mặc Tiểu Tiểu nhìn hẩn một cái, ánh mắt có chút quái dị, nói: “Cậu không mệt mỗi sao?”

“Mệt ư?”

“Có một cô gái vẫn nằm sấp trên vai cậu, cậu không thấy nặng sao?” Mặc Tiểu Tiểu thấp giọng nói.

Hứa Thâm quay đầu nhìn thoáng qua, xác nhận Mai Phù bên người một cái, sau đó không khỏi lắc đầu: “Không cảm giác được, chúng ta đi thôi.”

Mặc Tiểu Tiểu nhẹ nhàng “Di” một tiếng, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn với thái độ lạnh nhạt của Hứa Thâm, đối lại là những người khác, mỗi lần cô nhắc nhở như vậy, đối phương đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít tỏ ra đôi chút khẩn trương.

“Cũng đúng...Người trên vai cậu chỉ là chuyện nhỏ, dù sao ở trên người cậu, đã có một đồng người leo trèo rồi...” Mặc Tiểu Tiểu lẩm bẩm.

Hứa Thâm: “Ha hả.”

Chờ thang máy đi lên, Hứa Thâm mang theo Mặc Tiểu Tiểu tới tầng năm, đưa cô ấy đến gian phòng của Hà Minh lúc trước, sau đó nhân tiện nói lời tạm biệt.

“Tù tù đã.” Ngay khi Hứa Thâm đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu gọi hẩn lại.

Hứa Thâm nghi hoặc quay đầu.

“Tôi biết, có khả năng cậu cũng giống bọn họ, không tin và cảm thấy tôi đang nói láo...” Mặc Tiểu Tiểu nhìn nhìn chung

quanh, bỗng nhiên hạ giọng nói: “Nhưng bên cạnh cậu thật sự có khur. Tôi nói thật đó!”

“...”

Hứa Thâm nhìn Mai Phù đang ghé vào khoảng giữa hai người bọn họ, thích thú nghiêng tai lắng nghe, cuối cùng hẳn cũng không phản bác được.

“Tuyệt đối, tuyệt đối đừng để nó phát hiện, cậu có thể nhìn thấy nó...” Mặc Tiểu Tiểu lại thấp giọng dặn dò.

Hứa Thâm mang theo vẻ mặt chết lặng, gật gật đầu, chột xoay người rời khỏi.

“Cô ấy thật đáng yêu...” Mai Phù chấp tay sau lưng, đi theo phía sau Hứa Thâm, cười hì hì nói: “Đáng yêu đến mức... Có chút muốn ăn.”

Hứa Thâm trở lại phòng của mình, nhưng không lập tức tu luyện.

Tình huống của Mặc Tiểu Tiểu, khiến trong lòng hắn rất hiếu kỳ. Theo hắn suy nghĩ, đúng là đối phương đang liều mạng đi tìm đường chết, lỡ như cái nơi mà cô ấy trùng hợp nhìn qua kia, thật sự có khur . .

Vậy không phải hiện giờ, xác đã lạnh rồi sao?

“Nhưng lúc trước, hình như cô ấy không mở Khư Nhãn, chỉ nói là ‘Năng lực đặc thù’ của mình.”

Trong lòng Hứa Thâm vừa động, lập tức cầm lấy mấy cuốn sách mượn được từ thư viện trong cục, đang đặt trên bàn, bắt đầu tìm kiếm, rất nhanh hắn đã tìm được đáp án từ bên trong một trang sách đề cập tới lý luận thường thức về khur.

Đây là lý luận được đúc kết ra dựa trên thực nghiệm.

Bọn họ đã để cho một người bình thường, đã được mở mắt, giả vờ nhìn thấy “Khư” khi đang đứng trước mặt nó nhưng không hề gặp phải khur công kích.

Nói đơn giản hơn, khi đang ở một mình, nếu bỗng nhiên phát bệnh thần kinh, tự biên tự diễn, giả vờ nhìn thấy thứ không có ở bên cạnh mình... Cũng không quấy nhiễu đến thứ kia.

Thực nghiệm kết luận: chỉ Khư Nhãn mới có khả năng Ngưng Thị!

“Lật ngược lại vấn đề, khi một người dùng Khư Nhãn nhìn thấy khư, thì ngay tại một khắc đó, Khư Nhãn đã rơi vào trạng thái phá khư, vượt qua vị trí cấp bậc tại Khư giới, bởi vậy mới khiến người nọ bại lộ ở trước mặt khư, bị khư nhìn thấy.” Hứa Thâm giật mình.

Chương 85. Cô Ấy Có Thể Nhìn Thấy Thứ Gì???

Khó trách hôm nay chỉ trong một chốc lát gặp mặt ngắn ngủi như vậy, rõ ràng là Mặc Tiểu Tiểu cứ thường xuyên, liên tục đi tìm đường chết như thế, vậy mà cô ấy còn có thể sống đến hiện tại.

Hóa ra cô ấy chỉ dùng cái gọi là năng lực đặc thù của bản thân, mà không sử dụng Khư Nhãn.

Nói như vậy...

Nếu hắn không mở Khư Nhãn, cũng có thể giả vờ nhìn thấy Mai Phù?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn khẽ ho nhẹ: “Cô cũng là khư?”

Hắn nhìn về phía Mai Phù, nhưng không mở Khư Nhãn.

Mai Phù cười tủm tỉm nói: “Không phải nha.”

Hứa Thâm sững sốt, nhưng vẻ mặt lại không có biến hóa, tự lẩm bẩm một mình: “Tôi biết cô đang ở trong này, đừng cho là tôi không nhìn thấy cô.”

“Cậu thực sự có thể nhìn thấy sao?” Nụ cười trên mặt Mai Phù hơi hơi thu liễm lại, cô nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, bỗng nhiên từ trên người lại tràn ngập khí tức khác thường.

Hứa Thâm cảm giác trái tim hắn vừa không nhin được, khẽ đập nhanh hơn mấy nhịp, có một loại cảm giác áp bách khiến cho khư lực trong cơ thể hắn bị đè nén dữ dội, hắn chậm rãi đưa tay lên, khua khua không khí bên cạnh Mai Phù nói: “Ở nơi này đúng hay không?”

Mai Phù hơi hơi nheo mắt, yên tĩnh nhìn hấn, bỗng nhiên cười khúc khích, nói: “Cậu đang bắt chước cô ấy sao?”

Hứa Thâm không dám tiếp tục dò xét thêm nữa, lập tức gãi gãi đầu lẩm bẩm: “Chơi như vậy cũng khá vui nha, cô ấy cũng đùa giỡn với mọi người như thế sao?”

“Có lẽ cô ấy thực sự nhìn thấy một thứ gì đó thì sao...” Mai Phù cười hì hì, ánh mắt lại thoáng hiện chút thần bí nói.

Trái tim Hứa Thâm hơi hơi căng thẳng, cô ấy thực sự có thể nhìn thấy cái gì?

Khẳng định rằng đó không phải hư!

Chẳng lẽ là...

...

...

Tòa lầu số 17 vẫn yên tĩnh như thường ngày.

Mỗi ngày Hứa Thâm vẫn huấn luyện tại tầng sáu của mình như cũ, ngoại trừ một ngày ba bữa cơm hấn sẽ đi xuống lầu, về cơ bản, những khoảng thời gian còn lại, hấn đều rúc trong phòng của mình.

Hấn sẽ thưởng thức ba bữa cơm tại căn tin, cùng những thành viên chính thức khác trong cục cũng ở trong này.

Khu nhà ăn dành cho người mới ở huấn luyện doanh, được đặt ở một nơi khác, quy mô cũng tương đối nhỏ hơn.

Hứa Thâm ấn thang máy đến tầng năm, mỗi ngày khi tới giờ ăn cơm, hấn đều sẽ nhân tiện qua chào hỏi Mặc Tiểu Tiểu một tiếng, tuy tính cách của đối phương khá cổ quái, nhưng đầu sao hai bên cũng là đồng đội tác chiến, Hứa Thâm không quá để ý tới chuyện này,

Lại nói, ai có thể trăm phần trăm xác định, bản thân mình là một người bình thường?

Ma ma, nói xem có đúng không...

Ở trong căn tin, Hứa Thâm còn ngẫu nhiên gặp được người quen ở huấn luyện doanh, Đặng Phong và Kỳ Thiên Minh.

Bọn họ đều được phân phối đến tiểu đội khác biệt trong thê đội thứ ba. Lúc này, bọn họ cũng giống như hần, đã chấp hành nhiệm vụ, được hưởng thụ quãng thời gian nghỉ ngơi, ở lại trong cục ăn uống không phải trả tiền.

Sau khi hai người biết Hứa Thâm được phân phối đến biên đội số 17, đều tỏ ra hâm mộ vô cùng, dù sao đãi ngộ của thê đội thứ hai cũng cao gấp đôi bọn họ. Tuy đám người đó phải giải quyết sự kiện có tính nguy hiểm rất cao, nhưng trong nhóm lại có đội viên lão luyện, về cơ bản những người mới vào nhóm thường không gặp quá nhiều nguy hiểm ở giai đoạn trước, nhưng lại có thể nhanh chóng trưởng thành.

Mấy người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm không được bao lâu, đã bị hai câu nói của Mặc Tiểu Tiểu cho dọa lui.

“Có một đứa nhỏ đang ngồi trên đầu anh.”

“Trên cổ anh có hai cánh tay kìa.”

Sắc mặt hai người Đặng Phong lập tức tái nhợt, cơm cũng ăn không vô, vội vàng nói lời từ biệt cùng Hứa Thâm, sau đó chạy trốn chết.

Trải qua một đoạn thời gian, Mặc Tiểu Tiểu quái dị ở căn tin đã gợn lên một gợn sóng nhỏ, khiến cho không ít người đều nghe nói, ở biên đội số 17 có một quái nhân.

Có một đội viên cũng thuộc thê đội số hai, thuộc biên đội số 13, thật sự không chịu nổi những câu “Nhắc nhở” của Mặc Tiểu Tiểu nữa, lập tức ném bàn cơm qua bên này, muốn động thủ, nhưng lại bị Mặc Tiểu Tiểu lắc mình tránh thoát đi trong nháy mắt, thậm chí sau đó, cô còn chế phục người nọ, đè xuống mặt đất dễ như chơi.

Đây cũng là lần đầu tiên Hứa Thâm được chứng kiến thân thủ của Mặc Tiểu Tiểu. Phải nói là quá nhanh, gần như không hề thua kém vị đội trưởng Sở Bạch, hần từng nhìn thấy lúc trước.

Không cần phải nghi ngờ, chỉ dựa vào chiến lược này, Mặc Tiểu Tiểu trước mắt tuyệt đối được xếp vào hàng ngũ những người đứng đầu của cục Khư Bí tại khu Hắc Quang.

Chiến lược như vậy lại bị phân phối đến thê đội số hai... Đại khái là những thành viên của thê đội số một kia, đều không chịu nổi cô ấy!

Tới lúc này, Hứa Thâm lại cảm thấy bản thân khá may mắn, dù sao hắn cũng có thể thông qua sự phán đoán của chính mình để biết đối phương là phát bệnh, hay là nói thật, bởi vậy hắn chẳng có gì phải băn khoăn, hơn nữa ngoại trừ chút tật xấu ấy, Hứa Thâm phát hiện ra, ở những phương diện khác, Mặc Tiểu Tiểu đều rất bình thường.

Thoạt nhìn tuổi của cô ấy cũng tương đương với hắn, thậm chí còn nhỏ hơn vài tuổi, nhưng tâm địa rất thiện lương.

...

...

Một tòa đại lâu cao ngất trong mây tại thành Đê.

Ở tầng đỉnh của tòa lâu, có mấy bóng người đang ngồi bên trong một gian phòng hợp cực kỳ rộng lớn, tất cả các rèm che ở chung quanh đều được kéo lại, trong phòng chỉ dùng ngọn đèn chiếu sáng.

“Sở Tuần Tra bên kia đã thay chúng ta thẩm tra xong. Lũ người của bang Sài Hồ ấy, đều không nhìn thấy món đồ kia. Bang chủ của bọn họ đã bị ăn, mấy tay quản sự trong bang, cũng chết mất vài người, chỉ còn lại hai, nhưng hai người này lại chẳng hề biết chút gì về món đồ ấy.” Một lão giả mặc trường bào, sắc mặt trầm tĩnh nói.

“Món đồ kia có quan trọng đến thế hay không?” Một mỹ phụ ăn mặc rất trẻ trung, đang ngồi tô sơn móng tay, không chút để ý cất tiếng nói.

“Ba” một tiếng, cái bàn bị đập vang.

“Cô thì biết cái gì?” Một thanh niên cả giận nói: “Đó không phải ‘Xác’ bình thường, hơn nữa chúng ta đã tìm được hai dạng xác kết nối huyết tính khác rồi, hiện giờ mà đánh mất thứ đó, thì hai thứ kia cũng thành vô dụng!”

Nếu Hứa Thâm có mặt ở trong này, sẽ phát hiện, thanh niên vừa nói kia đúng là người lúc trước đã xuyên tường tại bang Sài Hồ.

Chương 86. Thư Mời Của Hội Truy Quang!!!

Mỹ phụ không hề bị tiếng quát của gã làm hoảng sợ, vẻ mặt cô vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ là động tác sơn móng tay thoáng tạm dừng lại, chột nhàn nhàn nhìn qua thanh niên kia, nói: “Ai bảo cậu giao thứ đó vào tay những đồ ngu xuẩn kia chứ? Hiện giờ mất rồi còn có thể trách ai đây? Huống chi dù chấp vạ được toàn bộ, cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Thanh niên nọ dùng dùng nổi giận.

Đây lại đúng là thiếu sót của gã, nhưng lúc trước ai có thể nghĩ tới gã sẽ tìm được hai dạng xác kết nối huyết tính khác, khiến cho giá trị của cái xác bị mất đi kia tăng lên gấp bội?

“Lúc trở về cậu lại đi tìm một lần nữa xem. Nhưng nói cho cậu nhớ, ngày ấy có đội trăm khur đang chấp hành nhiệm vụ tại nơi này, không dễ kiểm tra, nếu nó thực sự nằm trong tay người của biên đội thứ năm, cậu cũng chỉ có thể thừa nhận mà thôi. Bảo chúng ta cứng đối cứng cùng cục Khur Bí, đó tuyệt đối là hành vi không lý trí, dù sao nhìn từ bên ngoài, bọn họ cũng là tổ chức trăm khur được đại nhân vật trong nội thành sai khiến...” Một vị trung niên khác mở lời khuyên bảo.

“Chỉ cần không để bại lộ, giải quyết bọn họ cũng không khó!” Trong ánh mắt thanh niên kia lộ ra sát khí: “Trải qua thời gian lâu như vậy, nếu bọn họ lấy được khẳng định đã dung hợp, chỉ cần giết bọn họ, có thể lấy nó ra!”

“Cậu thật sự cho rằng, mình có thể làm chuyện đó kín kẽ đến mức thần không biết quỷ không hay sao? Trừ phi cậu có thể dắt đến một con khur cấp B, nếu không chuyện khur cấp C đoàn diệt một tiểu đội có tồn tại với thực lực cực hạn ở hình thái thứ nhất tọa trấn... Làm sao có thể không bị kiểm tra hiện trường?” Mỹ phụ kia khẽ cười nói.

“Cũng không phải là không được!” Ánh mắt thanh niên kia thoáng hiện tia bạo ngược: “Nếu là khur cấp B đi tới đồ sát, sẽ không ai tìm thấy dấu vết!”

“Đúng vậy, đến lúc đó, cậu có chết cũng không tìm thấy dấu vết đâu...” Mỹ phụ cười khê: “Những người khác sẽ không điên cùng với cậu, cho nên, một mình cậu có dám đi không?”

“Được rồi, cô đừng khích cậu ta nữa.” Một bóng dáng mặc hắc bào khác trầm thấp nói.

“Nói chính sự thôi. Cũng nên bắt đầu triển khai sự kiện kia rồi, chúng ta đã chuẩn bị gần như đầy đủ hết, kế tiếp chính là chiêu mộ càng nhiều trăm khur giả, chúng ta cần rất nhiều nhân thủ!” Người còn lại lập tức kéo đề tài của hội nghị lần này về chuyện chính.

“Sắp tới, các vị hãy nghĩ biện pháp, chiêu mộ và đào tạo thêm nhiều trăm khur giả một chút đi. Thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều lắm.”

...

...

Trong tòa lầu số 17.

Hứa Thâm vẫn huấn luyện mỗi ngày như trước, từ sau khi Mặc Tiểu Tiểu tới đây, quãng thời gian Tào Phi ở lại trong tòa lầu này trở nên ít ỏi hẳn, cũng không biết bình thường gã đi đâu, nhưng quan hệ giữa Hứa Thâm và gã chẳng lấy làm thân thiết. Gã đi hay ở, không liên quan gì tới hắn.

Ngược lại, mối quan hệ giữa Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu lại ngày càng trở nên thân quen.

Tuy mỗi ngày, bọn họ chỉ chạm mặt lúc ăn cơm, nhưng cả căn tin chỉ có hai người bọn họ ngồi chung một bàn.

Những người khác đều có chút kính nhi viễn chi (tôn kính mà không thể gần gũi) với vị nhân viên trăm khur đặc thù này, khiến bọn họ cũng giữ khoảng cách luôn với Hứa Thâm, người đi lại khá gần cùng Mặc Tiểu Tiểu.

Cùng lúc này, một chút tin tức về Hứa Thâm cũng bị phát tán ra. Từ sau khi mọi người biết được thiếu niên này từng chung sống với khur thú cấp C trong suốt ba tháng thời gian, ánh mắt mọi người nhìn hắn ngồi cùng một chỗ vui vẻ nói chuyện phiếm với Mặc Tiểu Tiểu, lập tức biến đổi, trong đầu nhanh chóng đưa ra phán đoán:

Hai người này đều mắc bệnh tâm thần!

“Loại cảm giác khi đi tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, chính là nội tạng đã hoàn toàn nhiễu sóng. Cậu sẽ có cảm giác khur lực mà mình hấp thu được đã đạt tới trình độ bão hòa,

không thể tiếp tục hấp thu thêm nữa, kể cả có tiêm Tịnh Khư Tề vào, cũng sẽ tràn ra.” Mặc Tiểu Tiểu trả lời Hứa Thâm.

“Bảo hòa?”

“Đúng vậy, có chút giống như ăn no, cậu sẽ có cảm giác căng trướng, mang tính chất toàn thân.”

Hứa Thâm nửa hiểu nửa không.

Chờ từ sau khi hân rời khỏi căn tin, trở lại căn phòng của mình mới thử thí nghiệm một chút, lại phát hiện giữa những phần mỡ thực lỏng đọng lại trong cơ thể, còn có khá nhiều khoảng trống, mà loại cảm giác này... Giống như đã ăn no tám phần.

“Chờ sau khi nhồi đầy tất cả, mình sẽ đến cực hạn sao...” Hứa Thâm có chút chờ mong, lập tức suy nghĩ đến chuyện đi tìm đội trưởng chi tiền mua Tịnh Khư Tề.

Ngày kế, bỗng nhiên Hứa Thâm nhận được tin tức, có kiện hàng ký gửi cho hắn.

Hắn có chút nghi hoặc, hắn đâu có quen biết ai? Ai sẽ gửi đồ cho hắn đây?

Hứa Thâm bước ra cửa, nhận kiện hàng từ thành viên chuyên giao của bộ Văn Chức trong cục rồi cầm nó về phòng của mình.

Hắn mở ra kiện hàng, bên trong là một cái rương nhỏ màu bạc. Bên trong rương, rõ ràng có sáu bình Tịnh Khư Tề ánh vào mi mắt.

Ngoại trừ Tịnh Khư Tề, ở phía dưới kiện hàng còn có tập Lô Tật tề thật dày, đều là loại có số 1000 trên mặt.

Hứa Thâm đếm một chút, lại có tới 5 vạn!

“Đây là...” Hứa Thâm có chút khiếp sợ.

Chẳng lẽ là người nào đó gửi nhầm?

Ngoại trừ chiếc rương nhỏ màu bạc kia, ở đáy hòm còn một phong thư bị đè xuống.

Thư?

Hứa Thâm nhìn mặt ngoài không có chữ của phong thư nọ, bên trên chỉ có hình vẽ mặt trời được in ở góc bên trái, còn là

thiếp vàng, nhìn qua có chút cảm giác quý báu.

Hắn mở phong thư ra, nội dung của trang giấy viết thư bên trong không dài, nhưng Hứa Thâm đọc lại vô cùng khó khăn.

Cũng phải mà, hắn mới học chữ, chưa nhận biết được quá nhiều, trong phòng còn có một quyển từ điển, gặp phải chữ nào không biết, hắn chỉ có thể lật từ điển kiểm tra.

Nửa ngày sau, rốt cuộc Hứa Thâm cũng xem xong nội dung phong thư này.

Nó lại là một bức thư mời!

“Hội Truy Quang?” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Hắn còn nhớ lúc trước khi mình giết chết con khur cấp D kia, đã từ trong miệng đội viên lão luyện Lưu Phong, người chịu trách nhiệm giám thị đám người Triệu Nguyên, nghe tới cái tên tổ chức này, nhưng lúc ấy, đối phương cũng không nói gì thêm.

Cuối cùng, hắn chỉ biết, bọn họ là một thế lực có được nhân viên trăm khur của mình, nhưng lại thuộc về tổ chức tư nhân, không thể so với loại thế lực đứng đắn như cục Khur Bí.

Chương 87. Lãnh Sự!!!

“Năm vạn Lô Tạp tệ, sáu bình Tịnh Khur Tề, chỉ là lễ gặp mặt. Đây là thành ý muốn mời mình tới gặp sao?”

Hứa Thâm không nghĩ tới hắn sẽ bị tổ chức như vậy chú ý tới, hơn nữa bọn họ còn cho đãi ngộ dày như thế.

Ở lần trước khi hắn gặp được sự kiện khur thú cấp D cỡ lớn, cực kỳ hung hiểm, đã dùng biểu hiện xuất sắc để nhận được khen thưởng, nhưng phần khen thưởng đó còn không nhiều bằng món quà gặp mặt này.

Ai không biết còn cho rằng bọn họ muốn mua chuộc để hắn đổi nơi công tác.

Nhưng đối phương lại chẳng có ý như vậy, người ta chỉ mời hắn tới hội Truy Quang làm khách, trở thành lãnh sự trong hội.

Hứa Thâm không biết “Lãnh sự” này là loại chức vị gì, nhưng không cần phải nghi ngờ, khẳng định sẽ có liên quan tới trăm khur, dù sao cả người hấn, chỉ có một điều duy nhất có thể khiến người ta để ý, chính là trăm khur.

“Ta nhận được thư mời, như vậy những người khác có nhận được hay không? Có phải chỉ một mình ta nhận được?”

Hứa Thâm thu hồi giấy viết thư, lại cất những bình Tịnh Khur Tề và xấp tiền kia vào riêng trong một ngăn tủ, nhét chiếc rương nhỏ màu bạc trông không xuống gầm giường, lúc này mới xuống lầu, đi tìm Mặc Tiểu Tiểu.

“Cô có nhận được thư mời gì đó không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Mặc Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào bả vai Hứa Thâm, nửa ngày sau mới nói: “Không có, làm sao vậy?”

“Không có gì.” Hứa Thâm quay đầu bước đi.

Mặc Tiểu Tiểu nói: “Từ từ, tôi còn muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

“Tôi biết, trên vai tôi có thứ gì đó chứ gì?” Giọng nói của Hứa Thâm vẫn truyền tới bên ngoài thang máy, dù âm thanh “leng keng” khi thang máy đóng cửa đã vang lên.

“Cậu ta cũng có thể thấy sao?” Mặc Tiểu Tiểu lẩm bẩm lầu bầu.

...

Hứa Thâm trở lại phòng, lập tức dùng dụng cụ truyền tin tìm đội trưởng Chu Dĩ.

“Đội trưởng, anh có biết hội Truy Quang không?” Hứa Thâm hỏi thăm.

“Biết. Làm sao vậy? Có người của hội Truy Quang tới tìm cậu phiên toái sao?” Chu Dĩ hỏi.

Không có tìm phiên toái, ngược lại đến tặng tiền ...

Hứa Thâm nghe được âm thanh bảo mẫu nhà đội trưởng đang dỗ dành trẻ nhỏ, truyền đến từ đầu bên kia của dụng cụ truyền tin, liền biết đội trưởng đang ở nhà, hấn nói: “Không có tìm tôi phiên toái. Tôi chỉ nghe nói tới tổ chức này, nên muốn hiểu rõ một chút.”

“À, chẳng có gì cần phải hiểu biết hết. Nó chính là một tổ chức tư nhân, cũng có trăm khur giả, cũng tương tự như bang Sài Hồ kia, chẳng qua thế lực của nó lớn hơn bang Sài Hồ kia rất nhiều thôi. Nhưng có lớn nữa cũng không hơn được cục Khur Bí chúng ta nữa. Chúng ta là ăn bát sất (có công ăn việc làm ổn định), chỗ dựa sau lưng là đại nhân vật ở trung tâm nội thành đó.” Chu Dã tùy ý nói.

“Loại tổ chức này cần trăm khur giả làm gì?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Thông qua đoạn đối thoại vừa rồi, hắn có cảm giác, hơn phân nửa, đội trưởng đã từng nhận được thư mời.

“Cũng giống bang Sài Hồ thôi, để vơ vét của cải cho bọn họ. Lực lượng của trăm khur giả siêu việt người bình thường, mà vũ lực lại có thể giải quyết rất nhiều chuyện.” Chu Dã nói.

Hứa Thâm hiểu được, lại hỏi: “Vậy những nhân viên trăm khur của tổ chức kia, là hợp pháp sao?”

“Đương nhiên là hợp pháp, bằng không đã sớm bị giải quyết rồi.” Dường như Chu Dã nhận thấy điều gì, gã cực kỳ nhạy bén nói: “Có phải cậu đã từng tiếp xúc với người của hội Truy Quang, sau đó bọn họ có hứng thú với cậu hay không?”

Ngô... Hứa Thâm im lặng suy nghĩ, Chu Dã đối xử với hắn cũng không tệ lắm. Thêm nữa, loại chuyện này cũng chẳng có gì cần phải giấu giếm, nhân tiện nói: “Ừm, hôm nay tôi nhận được thư mời của bọn họ. Bọn họ muốn tôi qua đó làm lãnh sự.”

Về phần lễ gặp mặt thật dày kia, không cần thiết phải nói ra.

“Lãnh sự ư? Cũng đúng, cậu là khur lực giả trời sinh, loại tin tức này không được giấu giếm, bọn họ động tâm cũng là chuyện bình thường.” Chu Dã thừa nhận rất nhanh, cũng không quá kinh ngạc:

“Nếu bọn họ cho đãi ngộ không tồi, cậu cũng có thể đi thử xem, lấy điều kiện của cậu, nên tranh thủ một chút, hắn là có thể nhận được tiền lương 3W. Đối với cậu hiện giờ, đây cũng là con đường kiếm tiền cực kỳ không tệ, nó còn có thể giúp cậu trưởng thành rất nhanh.” Chu Dã nói.

“Ba vạn?” Hứa Thâm có chút giật mình: “Trong cục chỉ cho chúng ta một vạn tiền lương, thế này... Có thể đòi nhiều quá hay không?”

“Nhiều cái gì? Những nhiệm vụ mà loại tổ chức tư nhân này nhận về, đều là mấy chuyện dơ bẩn, kiếm tiền nhiều, đương nhiên cũng trả lương cao, bằng không ai bán mạng thay bọn họ?” Chu Dĩ tức giận nói.

“Hình như đội trưởng rất hiểu biết về bọn họ nha?” Hứa Thâm kinh ngạc nói.

“Ách, trước kia, lúc tôi vừa chuyển chính thức, cũng qua bên đó làm một đoạn thời gian. Kỳ thật cái gọi là lãnh sự, chính là nhân viên trăm khur. Chuyện cần làm cũng chỉ đơn giản là trăm khur thôi. Lại nói, người như chúng ta cũng không làm được chuyện gì khác.” Chu Dĩ ho nhẹ nói.

Hứa Thâm sửng sốt, Chu Dĩ cũng từng đi vào trong đó đảm nhiệm lãnh sự?

“Không riêng gì tôi. Không ít người trong cục chúng ta cũng từng qua bên kia làm việc, chỉ là miễn cưỡng không được bao lâu đã lui trở lại, tuy bên kia đãi ngộ không tồi, nhưng hai bên bận rộn thật sự quá mệt mỏi, lại rất nguy hiểm. Hơn nữa thân phận trong cục không thể rũ bỏ được. Cả đời này chúng ta đều là nhân viên cục Khur Bí, trừ phi là tích góp được nhất đẳng công để về hưu, hoặc là...”

Đến đây, gã không nói tiếp.

Nhưng Hứa Thâm lại hiểu, hoặc là biến thành người chết.

Dù sao, mạng của bọn họ cũng do cục Khur Bí nhặt về, lại bỏ tiền ra bồi dưỡng, sao có thể dễ dàng để bọn họ thoát thân?

“Đội trưởng, công việc của bên kia nguy hiểm lắm sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Cũng tạm tạm, cần phải xem cấp bậc lãnh sự mà cậu chọn là gì, nếu là một tam đẳng lãnh sự bình thường thôi, tiền lương chừng hai vạn, giải quyết một chút khur cấp E là được. À, nhân tiện nói tới đề tài này, nơi đó đều là tác chiến đơn độc. Nói cách khác, phải có năng lực một mình chém giết khur cấp E!”

Chu Dã nói: “Cậu nên bắt đầu làm từ tam đẳng lãnh sự, chờ đến khi thuần thục, rất nhanh cậu có thể trở thành nhị đẳng lãnh sự. Đến lúc đó, phỏng chừng hiệu suất kiếm tiền của cậu còn nhanh hơn cả tôi!”

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Vậy đội trưởng trước kia là?”

“Ngu ngốc, không phải tôi vừa nói rồi sao? Trước kia tôi có qua bên đó một đoạn thời gian, lúc vừa chuyển chính thức, đương nhiên cũng là tam đẳng lãnh sự.” Chu Dã tức giận nói.

Hứa Thâm ngượng ngùng cười.

Chương 88. Nơi Đây Có Hương Vị Không Tỏi...

Hứa Thâm lại khách khí hai câu, rồi ngắt liên lạc, hiện giờ hắn đã biết thông tin mình cần, trong lòng có một loại cảm giác nhẹ nhàng thở ra.

Đúng là hắn động tâm, nhưng lại lo lắng khi mình tham gia Truy Quang sẽ bị cục Khư Bí phát hiện, sau đó chuyện này mang tới rắc rối lớn cho bản thân.

Hiện tại xem ra, đây là con đường làm ăn mà tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Tương đương với người làm nghề tay trái, kiếm thêm chút thu nhập.

“Đãi ngộ dày như vậy, chỉ cần đi làm một đoạn thời gian, hắn là có thể tích góp được không ít tiền.” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Tuy hắn không thích tiếp xúc với khư, nhưng cũng hiểu được khư vốn là tồn tại không nơi nào không có, kể cả khi bản thân hắn không tiếp xúc, vẫn có thể bị khư xâm nhập và tấn công.

Chỉ có bản thân mạnh mẽ mới là tiền vốn bảo đảm an toàn nhất.

“Một khi đối phương đã hẹn gặp mặt, như vậy, cứ tự mình đi qua tìm hiểu chút đi.” Hứa Thâm cầm lấy giấy viết thư, bên trên có địa chỉ hẹn gặp.

Hắn lập tức đi thu xếp một chút, chuẩn bị mặc trang phục tác chiến rồi đi, nhưng nghĩ đến loại trang phục này có tính dấu hiệu quá mạnh, cuối cùng vẫn thay một bộ quần áo bình thường, chẳng qua không có kiếm Trảm Khư bên người, có chút không được tự nhiên.

“Xem ra, cần phải chuẩn bị một kiện binh khí, tránh để người ta dễ dàng nhận ra.” Hứa Thâm nghĩ đến khu chợ đêm mà Chu Dĩ từng nói, chờ đến khi rảnh rỗi, có thể qua đó mua đồ.

Hắn rời khỏi tòa lầu số 17, qua ven đường gọi một chiếc xe.

“42 đồng, thật đắt.” Hứa Thâm có chút đau lòng khi trả tiền xe.

Sau khi chiếc xe taxi nọ rời khỏi khu Hắc Quang, lập tức đi một vòng tới khu phía Tây nội thành thành Bạch Nghĩ, dừng lại phía trước một khu nhà lầu cao ngất trong mây.

Hứa Thâm xuống xe, đánh giá đại lầu trước mắt, có cảm giác nơi này còn khí phái hơn đại tửu điếm Mạc Na.

Hắn liếc qua khóm mắt, trông thấy Mai Phù đang sôi nổi chạy về phía trước, không biết vì sao, bỗng nhiên nội tâm có chút khẩn trương lại trở nên an bình hơn không ít.

“Nơi này có hương vị không tồi...” Mai Phù cười khẽ.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, nhìn vào trong đại lầu.

“Xin chào, cậu là người bạn nhận được thư mời sao?” Một âm thanh vô cùng dịu dàng vang lên, Hứa Thâm quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên cạnh hồ suối phun, có một nữ sĩ mặc âu phục màu đen đang thong thả đi tới, đôi đùi đẹp thon dài được tất chân màu da bao lấy, giày cao gót đập khẽ xuống đất, vang lên âm thanh cực kỳ êm ái.

“Ừm, cô là?”

“Cậu cứ gọi tôi là Ly Ly.” Cô gái mỉm cười nói: “Xin theo tôi qua đây.”

Hứa Thâm cảm giác nụ cười của cô gái này có chút cứng nhắc, tuy đã ngụy trang rất tốt nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được.

Chẳng qua trong lòng hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, lập tức gật gật đầu đi theo.

Cả hai tiến vào bên trong đại lâu, nơi này thật trống trải và sạch sẽ, tiếp đó lại lên thang máy đi vào tầng 12.

Hứa Thâm thoáng chú ý một chút, nơi này tổng cộng có 36 tầng!

Còn cao hơn đại tử điểm Mạc Na!

“Nơi này là tổng bộ của các cô sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Ừm, là tổng bộ của chúng tôi ở thành Bạch Nghĩ.” Ly Ly mỉm cười nói.

Thành Bạch Nghĩ là một trong tám đại thành Đế, trong lòng Hứa Thâm khẽ động. Nói như vậy, hội Truy Quang còn có phân bộ ở thành Đế khác?

“Vậy tổng bộ chân chính của các cô được đặt tại nội thành?”

“Ừm.”

Nói như vậy, tổ chức này có thể lực lớn ghê nha... Hứa Thâm thâm nghĩ trong lòng.

Cửa thang máy mở ra, Ly Ly dẫn đường ở phía trước. Tầng 12 cũng cực kỳ trống trải, phía trước là chiếc cửa sổ sát đất thật lớn, đang được mở toang ra, ngoài cửa sổ là tầng sương mù hơi loãng đang nhẹ nhàng bay bổng, tựa như những đám mây.

“Viên Viên tỷ, có người bạn mới đến.” Ly Ly đi tới trước một gian cửa phòng, gõ gõ, sau đó nhẹ nhàng dùng tay đẩy ra.

Trong phòng chứa một vài loại thiết bị và hồ sơ, nhưng số lượng không nhiều lắm, bởi vậy có vẻ vô cùng trống trải. Ở bên trong lại xuất hiện một cái xích đu, và một cô gái đeo kính đen, mái tóc xõa tung, đang ngậm kẹo que, nằm lên xích đu, khe khẽ đung đưa.

Bên trong này vừa có vẻ là văn phòng, vừa có vẻ là nơi vui chơi, giải trí, khiến Hứa Thâm có chút kinh ngạc.

“Ừm? Trẻ quá nha, tên gọi là gì vậy?” Thoạt nhìn, cô gái đeo kính viền đen này nhiều nhất chỉ hơn Hứa Thâm vài tuổi, nghe vậy lập tức dựng người ngồi dậy, mũi chân chọc xuống đất,

chiếc xích đu nọ lập tức ngừng lay động. Cô thuận miệng hỏi Hứa Thâm một câu.

“À, tôi tên là Hứa Thâm.”

“Đưa thư mời của cậu qua đây.”

“Đây.”

Cô gái đeo kính viền đen đọc qua một lần, biết đây không phải là giả tạo, ngay lập tức rút ra một quyển hồ sơ từ bên cạnh, lật lên xem, rất nhanh, cô đã dừng lại phía trước một tờ giấy nào đó.

“Hứa Thâm... Ừm?”

Cô gái đeo kính viền đen đọc kỹ tư liệu bên trên, đôi mắt vốn lười biếng chợt hơi hơi ngưng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, lại phát hiện dáng vẻ của hắn rất giống ảnh chụp trên tập hồ sơ kia. Tuy ảnh chụp trên này được ghi lại từ máy quay trong nhà ăn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt.

“Khư lực giả trời sinh, bản ghi chép hồ sơ tại cục Khư Bí... Huấn luyện thực tập cho điểm tuyệt đối, khảo hạch cho điểm tuyệt đối, lần đầu chấp hành nhiệm vụ... Một mình chém giết một con khư thú cấp D, một con khư thú cấp E...”

Cô cất giọng, trực tiếp đọc ra thông tin về Hứa Thâm bên trên tư liệu, thoạt nhìn có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng trên thực tế, trong lòng Hứa Thâm còn kinh ngạc hơn cô rất nhiều. Hắn có chút khiếp sợ, rõ ràng hắn chính là thành viên của cục Khư Bí, hắn là hồ sơ phải được giữ bí mật mới đúng. Tại sao cô ấy có thể đọc rõ ràng hết thấy như vậy?

Thậm chí cả chuyện trong huấn luyện doanh cũng biết nữa?

Hứa Thâm lại nghĩ đến những lời Chu Dĩ từng nói, trong cục của bọn họ cũng có không ít người đang nhận việc tại hội Truy Quang tiếp, chắc hẳn là đám “Nội quỷ” kia làm rồi?

“Đúng là một nhân tài...” Chu Viên Viên cảm thán: “Khó trách trong hội lại đặc biệt nhắc nhở. Phì, trực tiếp bắt đầu từ nhị đẳng lãnh sự, lại có phúc lợi đặc biệt, phì phì...”

Hứa Thâm sững sốt, nhị đẳng lãnh sự?

Chương 89. Không Tìm Thấy Lý Do Để Từ Chối!!!

Lý Ly vừa dẫn đường cho Hứa Thâm cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức quay sang nhìn cậu thiếu niên với hình hài non nớt bên cạnh mình. Lúc này, trên mặt hắn vẫn chưa hết ngượng ngùng và quần bách... Người như vậy lại có thể chém giết khur cấp D?

Nhìn kiểu gì cũng thấy đối phương là cậu em nhà bên, còn có chút hướng nội!

“Xin chào, hoan nghênh cậu tới gia nhập. Tôi là Chu Viên Viên, về sau cậu cứ gọi tôi là Chu tử, hoặc là Viên Viên tử.” Chu Viên Viên đi tới trước mặt Hứa Thâm, cười vươn tay ra.

Hứa Thâm sững sốt, nói: “Tôi chỉ tới đây hiểu biết một chút tình huống, còn chưa nói mình muốn gia nhập...”

“A?” Chu Viên Viên hơi ngẩn người, cũng hiểu được bản thân hơi quá sốt ruột rồi. Cô khẽ vuốt lại mái tóc có chút lộn xộn của mình, rồi nói: “Cũng đúng, với điều kiện của cậu, hẳn là cục Khur Bí bên kia cũng chho ưu đãi không tệ. Để tôi giới thiệu cho cậu nghe một chút về hội Truy Quang chúng tôi đi.”

Hứa Thâm gật đầu, bày ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Tổng bộ của chúng tôi được đặt tại nội thành, nhưng chúng tôi đều có phân bộ trong tám đại thành Đế. Nơi này là tổng bộ tại thành Bạch Nghĩ của chúng tôi!” Chu Viên Viên vừa nói vừa bước đi thông thả vòng quanh người Hứa Thâm: “Tuy tổ chức chúng tôi không móc ngoặc với một vị đại lão nào đó bên trong nội thành, nên không phải tổ chức chính quy như cục Khur Bí, nhưng công việc của chúng tôi cũng hợp pháp. Hơn nữa làm ở chỗ chúng tôi không cần khổ bức giống cục Khur Bí, phải gánh vác tất cả những nhiệm vụ, xử lý sự kiện khur thú. Chúng tôi chỉ nhận những nhiệm vụ có ích cho mình thôi.”

người chịu khổ bức nghĩa là người bất mãn với hiện tại nhưng không biết làm thế nào để thoát ra, hoặc lời tự giễu của những người lòng mang giấc mộng đang chịu những ngày khổ cực để vươn tới ước mơ, hay những người thích tự ngược, kêu ca về

sự khổ sở nhưng những khổ sở đó lại do chính bản thân mình tự tìm lấy

“Nguyên nhân chính là như thế, cho nên đãi ngộ mà chúng tôi có thể bỏ ra, sẽ vượt xa cục Khur Bí!”

“Nhưng tương ứng với đó, cường độ công tác của chúng tôi cũng vất vả hơn một chút. Cậu ở cục Khur Bí, có khả năng hai ba tháng chỉ cần chấp hành một lần nhiệm vụ, nhưng ở nơi này, mỗi cuối tuần đều có thể xuất hiện nhiệm vụ!”

“Đương nhiên, nếu chúng tôi và cục Khur Bí đồng thời phát nhiệm vụ cho cậu trong cùng một đoạn thời gian, chúng ta có thể miễn nhiệm vụ cho cậu, để cậu lấy nhiệm vụ của cục Khur Bí là chủ, hơn nữa sau khi nhiệm vụ bên kia chấm dứt, chúng tôi cũng cho cậu một chút thời gian nhất định để nghỉ ngơi hồi phục.”

“Về phần chỗ tốt khi gia nhập cùng chúng tôi, cứ nói về phương diện lương bổng trước đi.”

Chu Viên Viên chuyển tới trước mặt Hứa Thâm, cười cười: “Tam đẳng lãnh sự bình thường, tiền lương hai vạn, nếu biểu hiện xuất sắc, tiền lương ba vạn. Mà nhị đẳng lãnh sự, tiền lương năm vạn! Biểu hiện xuất sắc, còn có tiền thưởng đặc biệt, bảy tám vạn đều không thành vấn đề!”

“Ngoại trừ lương bổng, còn có Tịnh Khur Tề. Nếu là nhị đẳng lãnh sự, hàng tháng đều được sáu bình! Tương đương với năm ngày cậu có thể hấp thu một bình, có thể giúp cậu tiến bộ với tốc độ nhanh nhất!”

“Ngoài ra, chúng tôi còn kinh doanh chợ đêm của chính mình, dưới mặt đất chính là nơi giao dịch, nếu cậu cần mua một chút vật phẩm trăm khur đặc thù, lại có ưu đãi nhất định.”

“Thế nào, cậu có cân nhắc một chút hay không?”

Hứa Thâm nghe xong, trái tim lập tức đập bang bang. Hắn đã động tâm rồi. Cũng không còn cách nào khác, đãi ngộ này quá tốt!

Tiền lương năm vạn, dù là tiền lương cơ bản, thì không đến nửa năm, hắn có thể tích góp được 30 vạn .

Và theo như lời đội trưởng Chu, 30W cũng có thể mua được một gian phòng đơn trong nội thành.

Nếu cầm nó đi mua Tịnh Khư Tề, chính là mười bình nha!

“Đường như cô đặc biệt quen thuộc với cục Khư Bí?” Hứa Thâm đánh giá cô gái trước mắt, trong lòng có chút suy đoán.

Chu Viên Viên cười cười, nói: “Đúng vậy, trước kia tôi từng là nhân viên của cục Khư Bí, nhưng hiện tại đã về hưu, tạm rời cương vị công tác.”

“Về hưu, tạm rời cương vị công tác!” Trong lòng Hứa Thâm chấn động.

Muốn về hưu phải tích góp được nhất đẳng công. Và kể cả đội viên lão luyện trực thuộc thế đội thứ nhất, cũng còn đang miệt mài cố gắng vì thành tích này đó!

Vậy mà cô gái thoát nhìn chỉ lớn hơn hẳn vài tuổi trước mắt này... lại đạt được tư cách đó rồi, đối phương có thực lực như vậy?

“Tôi từng là đội trưởng của biên đội thứ tư, về hưu rất sớm, không có chuyện gì làm, lại có chút tật xấu thích tiêu tiền, nên đến nơi đây.” Chu Viên Viên tùy ý cười cười, nói: “Ngoại trừ tôi, những người khác ở nơi này cũng có chút hiểu biết về cục Khư Bí, dù sao loại chế độ cứng nhắc rập khuôn của cục Khư Bí kia, muốn giấu cũng giấu không được.”

Đội trưởng về hưu... sắc mặt Hứa Thâm biến đổi, đây chính là tồn tại có thể một mình chém giết khư cấp C nha!

“Trong hội có chút coi trọng cậu, căn cứ theo hồ sơ của cậu tại cục Khư Bí, bọn họ quyết định cho cậu bắt đầu từ nhị đẳng lãnh sự, hơn nữa đãi ngộ Tịnh Khư Tề mỗi tháng lập tức tăng gấp đôi, cậu có thể nhận 12 bình. Lại cân nhắc thêm một chút nữa đi!” Chu Viên Viên tựa như một con mèo, nhìn chăm chú vào Hứa Thâm trước mắt.

“...” Hứa Thâm muốn từ chối, nhưng những gì đối phương ban cho thật sự có chút nhiều.

Là hẳn không tìm thấy lý do để từ chối!

“Cái kia, bên cô cho tôi nhiều ưu đãi như vậy, có cần tôi làm cái gì nữa không?” Hứa Thâm bình tĩnh hỏi.

“Thông minh.” Chu Viên Viên cười cười: “Đơn giản, yêu cầu của hội với cậu chính là, chờ sau khi cậu về hưu, cần phải toàn bộ chức gia nhập hội Truy Quang, trở thành cao tầng.”

Hứa Thâm khá giật mình, lại nghi hoặc nói: “Chỉ như vậy?”

“Đúng vậy, cậu vốn là khư lực giả trời sinh, tốc độ trưởng thành rất nhanh, cộng thêm tài nguyên trong hội trút xuống, chỉ cần tích lũy đủ số lần tham gia nhiệm vụ trong cục Khư Bí, là có thể về hưu bình thường.” Chu Viên Viên cười nói: “Lại nói, thứ mà trong hội coi trọng không phải cậu ở hiện tại, mà là cậu trong tương lai, dù sao loại người có thể chất đặc thù như cậu rất ít, lại còn là đã ít càng thêm ít.”

Chương 90. Điều Kiện Chuyển Hóa Hình Thái Thứ Hai!!!

Hứa Thâm hiểu được điều này.

Trên thực tế, hắn vẫn còn chút do dự, chưa dám nhận lời ngay, bởi vì... Nói gì thì nói, ngay ở hiện tại mà đưa ra quyết định có liên quan tới vài năm sau, có phải hơi mạo hiểm hay không? Chuyện của vài năm sau cơ mà, ai có thể nắm chắc?

Hứa Thâm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn đáp ứng.

Trước mắt là lợi ích dùng mất thường cũng có thể thấy được, có thể lập tức giúp hắn tăng tiến thực lực nhanh chóng, về phần tương lai...

Có thể sống sót mới có tương lai.

“Lựa chọn thông minh.” Chu Viên Viên cười cười, chợt nói: “Đúng rồi, bởi vì trong tương lai, rất có thể cậu sẽ là cao tầng trong hội, cho nên tư liệu của cậu trong hội sẽ được giữ bí mật. Có khả năng cục Khư Bí cũng sẽ biết cậu đã gia nhập cùng chúng tôi, nhưng sẽ không biết cậu là thành viên nào trong hội. Vì vậy hiện tại cậu có thể tự đặt cho mình một danh hiệu.”

“Danh hiệu của tôi?”

“Đúng vậy, mỗi lãnh sự trong hội chúng tôi, đều có danh hiệu của riêng mình. Ví dụ như danh hiệu của tôi, là Viên Vũ Khúc!” Chu Viên Viên lại cười nói.

“Nhưng tất cả mọi người đều thích gọi Viên Viên tử là Tuyết Viên Thần!” Ly Ly ở bên cạnh che miệng cười khẽ.

“Cô nhiều chuyện nha.”

Hứa Thâm ngẩn người, hóa ra khi tới nơi này, mọi người đều gọi nhau bằng danh hiệu.

“Danh hiệu ư... Vậy cứ gọi tôi là Vĩnh Dạ đi.” Hứa Thâm nghĩ một lát rồi nói.

“Vĩnh Dạ?”

“Có hàm nghĩa gì không?” Ly Ly vẽ mặt tò mò.

“Ừm, cũng không có hàm nghĩa gì đâu. Chỉ là tôi cảm thấy được nếu vĩnh viễn sống trong hắc ám, cũng rất tốt, ít nhất là khi ở trong bóng đêm, sẽ không nhìn thấy khur...” Hứa Thâm vò đầu cười nói.

“Xem ra trong lòng cậu vẫn rất nhớ nhung quãng thời gian còn là vụ dân nha...” Chu Viên Viên nhợt nhạt cười: “Nhưng đáng tiếc, khi ánh sáng chiếu rọi cuộc sống của chúng ta, nó cũng như tri thức dũng mãnh tràn vào đầu óc cậu vậy. Tại lúc chúng ta ‘Hiểu được’, thì rất khó giả vờ như ‘Hồ đồ’.”

“Điều này cũng là một loại thống khổ.”

“Về sau chúng tôi sẽ dùng danh hiệu để xưng hô với cậu, còn tên riêng sẽ được giữ bí mật. Lúc cậu chấp hành nhiệm vụ, trên bản ghi chép trong hội đều sẽ ghi bằng danh hiệu.”

Chu Viên Viên cười nói: “Tuy không phải ‘Tuyệt đối giữ bí mật’, nhưng ít ra cục Khur Bí sẽ không liên hệ danh hiệu và tên riêng của cậu lại với nhau, bởi vậy dù tốc độ tăng lên của cậu ở trong hội rất nhanh, thì ở cục Khur Bí cũng sẽ không vội vàng xếp cậu vào thê đội thứ nhất đâu. Dù sao trong hội muốn bồi dưỡng người, là hi vọng sau khi cậu về hưu có thể đến nơi đây đảm nhiệm chức vị lãnh đạo cao tầng, mà không phải bán mạng thay cục Khur Bí.”

“Tôi hiểu được.” Hứa Thâm gật đầu.

“Nơi này là sáu bình Tịnh Khur Tề, cậu cứ thu về trước đã, xem như dự chi lương tháng đầu cho cậu.” Chu Viên Viên lấy ra một loạt Tịnh Khur Tề từ trong chiếc rương khá giống két bảo hiểm ở bên người.

Hứa Thâm nghĩ đến sáu bình lễ gặp mặt vẫn được cất cẩn thận, chưa tiêm vào trong phòng, vậy mà trước mắt lại là sáu bình nữa, không khỏi có cảm giác, quả nhiên đãi ngộ trong hội Truy Quang này dày thật.

“Viên Viên tử, chị đã đạt tới hình thái thứ hai rồi ư?” Hứa Thâm tiếp nhận Tịnh Khư Tề, lại không nhìn được tò mò hỏi.

“Cậu xem chị có giống không?” Chu Viên Viên chớp chớp mắt: “Những người đã đạt đến hình thái thứ hai, đều có chút kỳ quái đó.”

“Kỳ quái?”

Hứa Thâm hơi kinh ngạc, hần nghĩ đến thanh niên từng xuyên qua hang động lúc trước, thoát nhìn người kia đâu có gì kỳ lạ.

Chẳng lẽ do đối phương không để lộ ra?

“Phòng chừng trong cục còn chưa nói chuyện này cho cậu biết, xem ra bọn họ dự định, chờ lúc nào cậu tiến vào thế đội thứ nhất mới nói ra.” Chu Viên Viên khẽ cười nói: “Trước mắt, quá trình tác chiến khi nhận nhiệm vụ của cậu, là điều động khư lực tăng phúc cho thân thể. Bởi vì cậu còn chưa đạt đến cực hạn, cho nên loại tăng phúc này không làm tổn thương tới thân thể.”

“Nhưng sau khi cậu đã đạt đến cực hạn, muốn tiến thêm một bước tăng phúc lực lượng cơ thể, sẽ chạm đến trái tim!”

“Nội tạng của chúng ta có thể nhiều sóng thành khư nhục, nhưng trái tim lại rất khó nhiều sóng, mà muốn đạt tới hình thái thứ hai, nhất định phải khiến cho trái tim cũng bị nhiều sóng!”

Chu Viên Viên nói: “Trong quá trình này, sinh tử lưỡng trọng thiên, hoặc là trái tim không chịu nổi thừa nhận, tự bạo mà chết, hoặc là hoàn thành lột xác!”

“Ngay khi cậu đạt tới mức cực hạn của hình thái thứ nhất, trong cục sẽ nói cho cậu biết, cần phải khắc chế dùng khư lực tăng phúc, không thể đạt tới tình trạng bão hòa, một khi để khư lực thẩm thấu vào trái tim, mà không có kinh nghiệm, vô cùng có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử!”

“Quá trình này cần lần lượt đi thử nghiệm, tích lũy kinh nghiệm, Chờ đến khi cậu có thể khống chế khư lực cực kỳ tinh tế, lại bổ sung trăm phần trăm năng lượng vào trái tim, mà nó không xuất hiện tình trạng siêu phụ tải, dẫn tới bạo liệt, lúc đó cậu sẽ chân chính lột xác.”

“Đến lúc đó, cậu không cần mượn dùng trang bị phá khư, cũng có thể tự mình bước vào Khư giới, cũng có năng lực xử lý khư tầng sâu!”

Hứa Thâm âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới quá trình lột xác thành hình thái thứ hai lại gian nan và nguy hiểm như thế.

Lấy trái tim để thử nghiệm... Đúng là khiêu vũ ở kè cạn cái chết!

“Nói như vậy, cần phải rèn luyện khả năng điều khiển khư lực, mới là bước mấu chốt để hoàn thành hình thái thứ hai?” Hứa Thâm chỉ ra điều mà bản thân hiểu được.

“Ừm, tổng kết tốt lắm.” Chu Viên Viên cười cười: “Điều khiển khư lực là năng lực hạch tâm nhất của trăm khư giả chúng ta, phải quan niệm rằng, đã tốt vẫn cần tiếp tục làm tốt hơn. Chờ đến khi cậu có thể tùy tiện thao túng, điều khiển biến khư lực trở thành trạng thái mỏng manh như sợi tơ, thì kể cả dùng hình thái thứ nhất chiến đấu, cũng có thể thoải mái giải quyết khư thú cấp C!”

Hứa Thâm nghĩ đến những lời huấn luyện viên đầu trọc đã nói, khó trách đối phương vẫn một mực đốc thúc bọn họ điều khiển khư lực, chẳng lẽ đó chính là bước nền để thực hiện quá trình chuyển hóa này?

“Đa tạ Viên Viên tỷ đã chỉ dạy.” Hứa Thâm vội vàng nói tạ ơn.

“Không có gì, đó cũng chỉ là kiến thức thông thường mà thôi.”

Chương 91. Đâu Phải Ai Cũng Có Thể Gia Nhập???

Hứa Thâm nghĩ một hồi lại nói: “Viên Viên tỷ, tôi có thể hỏi thăm một người hay không? Trước kia anh ấy từng đảm nhiệm chức lãnh sự ở trong này.”

“À?” Chu Viên Viên nói: “Nếu là cấp bậc quyền hạn thấp hơn cậu, tôi có thể nói cho cậu biết.”

“À, anh ấy là đội trưởng hiện tại của tôi, tên là Chu Dĩ.”

“Để tôi tra xem sao.”

Chu Viên Viên xoay người đi lại gần một chồng ngăn tủ được xếp dựa vào tường, bên trên đã tích cóp được không ít tro bụi. Cô lật tìm rất nhanh, chỉ chốc lát sau, đã rút ra một tập hồ sơ: “Chu Dĩ... Tìm được rồi, tam đẳng lãnh sự, gia nhập chừng sáu năm trước, hình như tư chất có chút bình thường, vài lần hoàn thành nhiệm vụ đều khá miễn cưỡng, sau lại bị trong hội khai trừ.”

“Khai trừ sao?” Hứa Thâm sững sốt,

Rõ ràng đội trưởng Chu nói rằng gã tự mình rời khỏi, bởi vì cảm thấy làm hai công việc cùng lúc quá mệt mỏi...

“Đúng vậy, nếu biểu hiện quá mức bình thường trong vài lần chấp hành nhiệm vụ, trong hội sẽ hủy bỏ thân phận lãnh sự, dù sao tài nguyên trong hội cũng không phải đến không, cần dùng trên lưỡi đao, đâu phải ai cũng có thể gia nhập cùng chúng ta.” Chu Viên Viên khép lại hồ sơ, rồi tùy ý ném nó trở về, cười khẽ nói.

Hứa Thâm hiểu được.

“Thời gian không còn sớm, hai người ra ngoài trước đi. Đội lát nữa có lãnh sự khác, lại đến báo cho tôi biết.” Chu Viên Viên tựa vào ghế, lười biếng duỗi thắt lưng, nói.

“Được.” Ly Ly gật đầu.

“À đúng rồi.” Chu Viên Viên nói với Hứa Thâm: “Nếu cậu gặp được đồng đội hoặc người quen biết tại cục Khư Bí ở trong hội, cũng đừng để lộ danh hiệu của cậu cho đối phương, trong hội đã chuẩn bị cho cậu một danh hiệu để công khai với cục Khư Bí, tên là ‘Khư Nhân’, về sau, cậu có thể dùng danh hiệu này.”

“Khư Nhân...” Sắc mặt Hứa Thâm trở nên quái dị, nhưng hắn không nói gì, chỉ gật gật đầu: “Tôi đã biết.”

Ngay sau đó, hắn theo Ly Ly rời khỏi nơi này, Ly Ly vừa đi vừa nói: “Quy củ trong hội khá thoải mái, chỉ cần khi cậu nhận

được nhiệm vụ, thì lập tức đi tới giải quyết là được. Chúng tôi sẽ thông báo cho cậu trước. À bên chúng tôi cũng có thiết bị tác chiến dành cho cậu.”

“Được.” Rất nhanh, Ly Ly đã mang theo Hứa Thâm đi vào một nơi có tên là “Phòng làm việc của lãnh sự” .

Nơi này cực kỳ vắng vẻ, chỉ có một quầy hàng được quây lại bằng song sắt và một lão nhân đang ngồi đằng sau quầy.

Ly Ly gõ gõ mặt quầy, hai tiếng “Thùng thùng” vang lên, lão nhân đeo kính mắt nhìn qua, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười nồng đậm: “Đại Ly Ly hả... Lại mang lãnh sự mới tới đây sao?”

“Ừm, nhị đẳng lãnh sự đó. Cậu ấy tới lĩnh một chút thiết bị tác chiến.” Ly Ly lạnh nhạt nói.

“Nhị đẳng sao? Xem ra người mới lần này là một nhóc con không tồi đâu.” Lão nhân cười cười, lúc này mới đứng lên, liếc mắt ngắm Hứa Thâm một cái. Trong mắt lão có chút kinh ngạc vì Hứa Thâm quá trẻ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, dù sao ông ta cũng nhìn thấy quá nhiều những thiếu niên tuổi trẻ lại dũng mãnh kiểu này rồi.

Ví dụ như vị nữ quái vật vừa tròn vừa lớn kia chẳng hạn...

Lão nhân xoay người, mở ra một chiếc rương ở đằng sau lưng, nơi có viết mấy chữ ‘Nhị đẳng lãnh sự’, rồi ôm ra một chồng vật phẩm từ bên trong.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, trong những thứ này có trang phục tác chiến, kiếm Trảm Khư, cùng dụng cụ truyền tin khác với cục Khư Bí, còn có bảng tên thân phận nhị đẳng lãnh sự .

Ly Ly ôm lấy những thứ đó rồi chuyển giao cho Hứa Thâm: “Đã bố trí cho cậu một gian phòng trong tòa nhà này, nếu ở nội thành, cậu không có phòng ở, có thể tới nơi này ở lại, cuộc sống về đêm ở nơi này vô cùng phong phú, muôn màu muôn vẻ đó nha...”

Hứa Thâm nhìn nụ cười đầy nghiền ngẫm của cô ấy, có chút mặt đỏ, hỏi: “Vậy nơi này có bao ăn không?”

“Đương nhiên...” Ly Ly che miệng nở nụ cười: “Trong hội chúng ta có căn tin, đồ ăn nơi này còn ngon hơn cục Khư Bí

rất nhiều.”

Hứa Thâm nghĩ đến mỹ thực từng được ném thử tại tử điểm Mạc Na, trong bụng không khỏi có chút đói khát.

“Kiểu dáng của dụng cụ truyền tin này là loại mới nhất vừa được hiệp hội Chung Khí công bố ra bên ngoài, trước mắt được xem như một loại kiểu dáng khá phổ biến, nhưng con chip tín hiệu bên trong, có thành phần Khur Thạch, cho phép người sử dụng duy trì liên lạc ngay cả khi đang ở trong Khur giới.”

Lý Ly giới thiệu cho Hứa Thâm: “Tuy kiểu dáng bên ngoài của trang phục tác chiến này có chút khác biệt với cục Khur Bí, nhưng hiệu quả lại khá tương đồng với nhau, kiếm Trảm Khur cũng vậy, sợ cậu sử dụng không quen nên kiểu dáng của nó không có gì thay đổi. Nhưng nếu cậu có sở trường hoặc yêu thích khác, có thể xin luyện chế riêng một loại binh khí cho mình.”

Hứa Thâm nhìn nhìn, trang phục tác chiến màu xám, bên trên có đường cong màu bạc, nhìn qua cũng ôm sát người và cực kỳ mềm mại.

“Đại Lý Ly, có rảnh nhớ thường xuyên đến chơi nha.” Lão nhân sau quầy nhìn thấy Lý Ly muốn dẫn Hứa Thâm rời đi, vội vàng kêu lên.

Lý Ly cũng không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay, xem như nói lời từ biệt, sau đó cô mang theo Hứa Thâm lên lầu, tiến vào một chỗ gian phòng kiểu như tầng lầu, bố trí xong xuôi mọi chuyện cho Hứa Thâm, lại nhắc nhở hắn nên chú ý tới hạng mục công việc trong hội một chút, sau đó chào từ biệt.

Hứa Thâm vòng vo xoay chuyển trong gian phòng đó một hồi, cảm giác nơi này cực kỳ sạch sẽ và xa hoa, nhưng hắn vốn chẳng có yêu cầu quá cao về hoàn cảnh sống nên không quan tâm tới điều này nhiều. Hắn nhanh nhẹn đặt trang phục tác chiến và binh khí mới được nhận lên bàn, sau đó lấy ra dụng cụ truyền tin, khóa phòng cẩn thận, cuối cùng là xuống lầu, rời đi.

Cần phải đeo thứ dụng cụ truyền tin này mọi lúc mọi nơi, để khi có nhiệm vụ, hội sẽ thông báo bất cứ lúc nào.

“Hội Truy Quang...”

Hứa Thâm quay đầu lại nhìn thoáng qua dãy kiến trúc phía sau, bỗng nhiên trong khóe mắt hắn nhìn thấy Mai Phù vừa nhảy khỏi một tầng lầu nào đó. Cô tinh tế, nhẹ nhàng tựa như tinh linh, từ từ hạ xuống đất, rất nhanh đã chạy tới.

Tuy Mai Phù vẫn một mực quay chung quanh bên người hắn, nhưng ngẫu nhiên cô cũng sẽ biến mất, tựa như một đũa nhỏ thích chạy ra bên ngoài chơi đùa.

Chỉ là... Hứa Thâm biết phần lớn thời gian Mai Phù ra bên ngoài, đều là đi kiếm thức ăn.

Chương 92. Kiểm Tiền Thật Không Dễ...

Đừng bảo là cô... Hứa Thâm nhìn dáng vẻ vui sướng chạy tới của Mai Phù, trong lòng thầm căng thẳng.

Chẳng lẽ trong hội Truy Quang này có mỹ thực của cô?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Thâm thầm hết hoảng, hắn không dám ở lâu, vội vàng kêu xe taxi rời đi, quay về cục Khư Bí.

Không bao lâu sau khi Hứa Thâm rời khỏi, bên trong hội Truy Quang truyền đến một tiếng rít gào đầy tức giận của một vị cao tầng nào đó. Số là một con khư thú cấp D mà gã chăn nuôi trong hội, bỗng nhiên chết đi!

Hơn nữa thân hình bị tàn phá thê thảm, còn mất đi không ít nội tạng!

Tin tức này đã kinh động cả hội Truy Quang, khiến bọn họ lập tức tiến hành điều tra khắp cả tòa lầu, nhưng cũng không tìm được người có hành tung khả nghi.

Tại tầng thứ sáu, tòa lầu số 17.

Hứa Thâm tiếp tục vùng kiếm huấn luyện trong phòng, và đồng thời trong lúc luyện kiếm, hắn cũng đang rèn luyện cách điều khiển khư lực của mình.

Từ sau khi hắn biết được điểm mấu chốt để đạt tới hình thái thứ hai là điều khiển khư lực, đối với chuyện này, Hứa Thâm trở nên coi trọng hơn rất nhiều. Ngay trong lúc hắn luyện

kiếm, cũng đang thời thời khắc khắc tưởng tượng thấy, mỹ thực của “Ma ma” bao trùm lên thân thể, chảy xuôi trong da thịt, mạch máu.

Thậm chí hắn còn tưởng tượng thấy mỹ thực đi dọc theo bàn tay, văng tung toé lên kiếm Trảm Khư...

Khiến cho Hứa Thâm ngạc nhiên chính là, khi hắn tưởng tượng như vậy, tốc độ vung chém kiếm Trảm Khư của hắn, lại có chút tăng lên rõ ràng, hơn nữa, hình như nhát kiếm càng trở nên sắc bén hơn!

“Khư lực có thể kéo dài đến bên ngoài cơ thể...” Hứa Thâm tự nói, loại thử nghiệm này khiến cho hắn có chút ngạc nhiên.

Nhưng khi hắn thử nắm bắt lấy nó, rồi kéo dài khư lực ra, lại phát hiện mặc cho hắn tưởng tượng như thế nào, ở trong cảm nhận của hắn, tuy “Mỹ thực” có bắn tung toé ra ngoài, nhưng vẫn không hề bám vào bất cứ đồ vật gì khác.

“Là bởi vì trong kiếm Trảm Khư có Khư Thạch sao...”

Cuối cùng Hứa Thâm cho ra kết quả thử nghiệm chính là nguyên nhân chất liệu, chỉ Khư Thạch mới có thể truyền khư lực.

Mặc kệ như thế nào, cũng coi như hắn đã nắm giữ phương thức dùng kiếm Trảm Khư chính xác, thẩm thấu khư lực vào, có thể sử dụng kiếm phong càng thêm lợi hại!

Kế tiếp, Hứa Thâm lại thử nghiệm cách khống chế khư lực càng thêm tinh tế.

Về phần thử nghiệm thẩm thấu khư lực tiến vào trái tim... tạm thời Hứa Thâm còn không dám, dù sao chuyện này cũng rất nguy hiểm, chỉ cần khống chế không tốt, sẽ làm trái tim bạo liệt, tự sát.

Sau khi Hứa Thâm tu luyện mệt mỏi, hắn tự tiêm cho chính mình một mũi Tịnh Khư Tề. Cảm giác ấm áp chảy xuôi trong cơ thể.

Ngắn ngủi năm ngày đi qua, Hứa Thâm đã tiêm vào mũi Tịnh Khư Tề thứ ba.

Hắn cảm giác lượng mỹ thực tích góp được trong cơ thể đã trở nên nồng hậu hơn, nó lắng đọng bên trong tràng vị, tùy theo mỗi

cử động sẽ xuất ra một chút.

“Chờ đến khi đạt tới cảm giác ‘Ăn no’, hẳn cũng là lúc ta tiếp cận điểm cực hạn của hình thái thứ nhất...” Trong lòng Hứa Thâm thoáng suy tư, hẳn cũng không biết chờ đến khi bản thân tiêm xong chín mũi Tịnh Khư Tề còn lại, trong cơ thể có xuất hiện loại cảm giác này hay không.

Hiện giờ vẫn chưa tới thời điểm trong cục chỉ định nhiệm vụ trăm khư lần tiếp theo, dù sao lần trước, bọn họ vừa giải quyết xong một sự kiện khư cấp D cỡ lớn, sắp tới nếu có sự kiện khư cấp D, cũng sẽ được phân phối cho đội ngũ khác.

Lúc nửa đêm, Hứa Thâm đang ngủ, bỗng nhiên dụng cụ truyền tin ở đầu giường vang lên.

Hắn hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra, là dụng cụ truyền tin của hội Truy Quang. Hắn vội vàng bật dậy, tiếp nhận.

“Vĩnh Dạ lãnh sự, còn nhớ tôi không? Có một chỗ sự kiện khư thú cần cậu lập tức đến tận nơi xử lý, trong hội đã bố trí sẵn một chiếc xe chờ cậu ở bên ngoài cục Khư Bí rồi. Xin cậu tới nơi trong vòng một giờ đồng hồ nữa.”

Bên trong dụng cụ truyền tin truyền tới giọng nói mềm mại của một người con gái.

Con buồn ngủ của Hứa Thâm lập tức tan biến, hắn kinh ngạc nói: “Cô là Đại Ly Ly?”

“Vì sao cả cậu cũng học xấu rồi.” Ly Ly ngơ ngác, rồi có chút tức giận nói.

Trong đầu Hứa Thâm hiện ra một chút hình ảnh, hắn hơi bối rối, khẽ ho nhẹ một tiếng, quả nhiên, sau khi mở mắt, hắn đã nhìn thấy quá nhiều thứ không cần thiết rồi...

“Hiện giờ tôi có thể xuất phát chưa?”

“Càng nhanh càng tốt.”

Hứa Thâm chỉ có thể xoay người xuống giường, vội vàng mặc quần áo.

Lúc này, Mai Phù đang nằm cuộn mình trong một góc giường, ngay sát vách tường, chợt xoa xoa con mắt, tỉnh lại nói: “Đã

trẻ thế này cậu còn đi đâu chứ?”

Hứa Thâm đang muốn trả lời theo bản năng, nhưng lời nói đến bên miệng lại nhanh chóng nuốt xuống. Hắn ở cùng một chỗ với Mai Phù quá lâu, hiện giờ đã sắp coi cô ấy trở thành chân nhân của mình rồi.

Mai Phù ngáp một cái, trên người cô mặc một bộ váy liền áo mỏng manh màu trắng, bóng dáng tinh tế trong bóng đêm, lại có chút mảnh mai, cô lơ lửng bay tới bên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm mặc quần áo xong, lập tức trở tay khóa lại cửa phòng, Mai Phù chẳng thèm quan tâm, nhẹ nhàng bay xuyên qua cửa đi ra.

Hứa Thâm đi xuống lầu, nắm quần áo thật chặt, hắn có cảm giác bên ngoài hơi lạnh, quả nhiên tiền không dễ kiếm như vậy, chắc lúc này chỉ mới một, hai giờ sáng thôi?

Hắn ra bên ngoài cục Khư Bí, nhìn về phía cuối con đường, quả nhiên có một chiếc xe đang đỗ ở đó, đèn xe sáng trưng.

Hắn vội vàng đi qua, lập tức có một người đang ngồi trên ghế lái, nhanh nhẹn bước xuống. Đối phương là một thanh niên đầu đinh, nhìn qua có chút ngang tàng, nhưng biểu hiện lúc này lại cực kỳ thận trọng: “Ngài chính là lãnh sự? Tôi... tôi tới đón ngài.”

“Anh là?”

“A, tôi chỉ là một tiểu lâu la trong hội thôi.” Thanh niên vội vàng nói.

Sắc mặt Hứa Thâm quái dị, còn có người tự xưng như vậy?

“Xin mời lãnh sự đại nhân.” Thanh niên nọ vội vàng mở cửa xe cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngồi xuống, Mai Phù cũng đi theo, cô xuyên qua chiếc xe rồi nhẹ nhàng tiến vào, ngồi ở bên người Hứa Thâm, nhưng khi uốn người, cánh tay vươn cao một chút, lại dễ dàng xuyên qua đỉnh xe.

Buồn ngủ như vậy, sao không quay về ngủ thêm đi... không hiểu sao trong lòng Hứa Thâm lại có vài phần thương tiếc.

Nhưng rất nhanh hắn đã vội vàng ném bỏ loại cảm giác không sao hiểu nổi này đi.

Bảo hắn thương tiếc khư?

Tựa như đó là triệu chứng của bệnh tâm thần rồi!

Chương 93. Nhiệm Vụ Giới Hạn Thời Gian!!!

Thanh niên lên xe, rất nhanh đã khởi động máy móc: “Lãnh sự đại nhân, chúng ta về tổng bộ trước sao?”

“Ừm, tôi muốn đi lấy trang bị tác chiến.” Hứa Thâm nói.

Thanh niên liên tục gật đầu.

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Đợi lát nữa, cậu cũng theo tôi cùng đi săn giết khư sao?”

“A? Không không không, tôi chỉ là người phụ trách đón đưa lãnh sự đại nhân, còn Ly Ly đại nhân đang chờ sẵn ở địa điểm sự kiện rồi.” Thanh niên vội vàng nói, sắc mặt trở nên trắng bệch .

Bảo gã đi giải quyết loại sự kiện quái vật này?

Nói đùa gì vậy!

Chỉ ngồi cùng một chỗ với loại quái vật đang chuẩn bị đi giải quyết sự kiện quái vật thôi, cũng khiến gã cảm thấy hít thở không thông rồi!!!

Chiếc xe chạy nhanh trong đêm đen, xuyên qua khu Hắc Quang, đi tới phía trước tổng bộ.

Trên đường Hứa Thâm có tranh thủ hỏi thăm và làm quen với thanh niên lái xe, nhưng lại phát hiện đối phương chỉ phụ trách duy nhất một việc là lái xe đón đưa hắn, còn lại không hề biết gì về sự kiện xảy ra đêm nay, hơn nữa đối phương cũng không phải nhân viên trăm khư, chính là một người thường đã mở mắt thôi.

Chức trách bình thường của đối phương lại là một nhân viên phụ trách an toàn cho một tụ điểm sông bạc dưới quyền quản lý của hội Truy Quang.

Người kia nói xong, thoát nghe cứ tưởng gã là bảo an của sòng bạc, nhưng nói trắng ra, đối phương chính là một tên lưu manh làm việc ở sòng bài.

Chiếc xe lao như điên trên đường, đèn đỏ chiếu theo, cũng coi như Hứa Thâm đã được chứng kiến loại khả năng của thanh niên lưu manh này rồi.

“Làm như vậy sau khi anh đi về, chiếc xe này sẽ bị thu hồi và tiêu hủy biến số sao?” Tuy Hứa Thâm là vụ dân, nhưng chút kiến thức ấy hẳn đã từng được nghe một lão vụ dân nhắc tới.

“A? Không có việc gì. Trước khi tôi tới đón lãnh sự đại nhân, trong hội đã chào hỏi qua cục Giao Thông, bọn họ sẽ không thu và tiêu hủy xe của tôi.” Thanh niên vội vàng nói.

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Nửa giờ sau, bọn họ đã đi tới tổng bộ của hội Truy Quang.

Hứa Thâm vào thang máy lên lầu, thay trang phục tác chiến, cầm binh khí, và băng tên lãnh sự của bản thân rồi xuống lầu.

Thanh niên kia lại khởi động chiếc xe, lần này bọn họ đi ở trong nội thành, rõ ràng là tốc độ lái xe của gã đã chậm hơn không ít.

Không bao lâu sau, chiếc xe ngừng lại phía trước một phòng ca múa.

Phụ cận nơi này cực kỳ xa hoa truy lạc, còn có khá nhiều người đi đường, trước mắt vẫn như cũ là một mảnh náo nhiệt, hồn nhiên không nhìn ra nơi này vừa bạo phát sự kiện khur thú.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, sau khi hẳn xuống xe, đã nhìn thấy một bóng dáng đi tới.

“Suýt chút nữa là đến muộn rồi, lần sau lãnh sự đại nhân cần phải đến sớm hơn chút nha.” Ly Ly cười khẽ nói.

Hứa Thâm cười khỏ nói: “Tôi đã lập tức đi tới đó.”

“Được rồi, tại lãnh sự đại nhân ở quá xa thôi.” Ly Ly cười cười, chợt nhìn về phía phòng ca múa trước mắt, nói: “Đã điều tra qua, con khur này là Côn Niệm Khur cấp D. Nó trốn ở chỗ sâu trong gian phòng này, trước mắt đã có hai người bị ngộ hại. Sự kiện vừa mới bùng nổ.”

Hứa Thâm nhìn khu vực phòng ca múa trước mắt, nơi này vẫn cứ kinh doanh theo lẽ thường, vẫn có không ít người ra ra vào vào, chẳng có gì khác biệt cả: “Nói như vậy, những người ở nơi này không đi sơ tán sao?”

“Sơ tán?” Ly Ly nở nụ cười: “Lãnh sự đại nhân cứ nói đùa, chúng ta khác với cục Khư Bí. Hơn nữa, lần này chỉ là sự kiện cấp D mà thôi, trong hội đã phái lãnh sự đại nhân đi tới, coi như đủ coi trọng chuyện này rồi. Thêm nữa, nếu bảo bọn họ đóng cửa kinh doanh, thì doanh thu hôm nay sẽ tổn thất không ít đâu...”

“Nhưng lỡ như để lan đến...”

“Chuyện này cần phải xem bản lĩnh của lãnh sự đại nhân. Tốt nhất là giải quyết nó trong vòng 10 phút, lỡ như đánh lâu dài, có lẽ con khư này sẽ chạy trốn đến hiện thực, đến lúc đó, ảnh hưởng của sự kiện này sẽ lớn lắm nha.”

Ly Ly khẽ cười nói: “Nói như vậy, lãnh sự đại nhân đánh giá nhiệm vụ cũng không mấy lạc quan hả?”

Đây chẳng phải là gia tăng gánh nặng cho ta hay sao... Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, quả nhiên hội Truy Quang càng thêm chú trọng lợi ích, cho nên bọn họ mới phát cho đám trăm khư giả dưới quyền thật nhiều đãi ngộ.

“Trang bị phá khư đã vào chỗ, chỉ chờ đến khi lãnh sự đại nhân định vị được khư là lập tức vào cuộc, bất cứ lúc nào cũng được, hãy nói cho tôi biết nhé.” Ly Ly lắc lắc dụng cụ truyền tin trong tay.

“... Cô không vào cùng tôi sao?”

“Tôi chỉ tới trợ giúp lãnh sự đại nhân ... Trợ giúp từ xa thôi.”

Hứa Thâm không nói gì, khó trách lại nói là đơn binh tác chiến, xem ra hẳn chỉ có thể dựa vào chính mình .

...

...

Tiếng âm nhạc đầy kích thích và nhịp trống vô vập vào nhau, cùng với từng âm thanh cuồng hoan thét gào chói tai... Bên trong phòng ca múa, đầy những tiếng người ồn ào.

Cùng lúc đó, ở hậu trường nghỉ ngơi, Viên Thanh Thanh đang ngồi trước bàn hoá trang, cẩn thận tô son môi, kế tiếp đã đến lượt cô lên sân khấu biểu diễn.

Làm một ca sỹ chuyên nghiệp chính là giấc mộng của cô, giấc mộng này có thể giúp cô thực hiện một ước mơ còn lớn hơn nữa, đó là dẫn thân vào nội thành —— nếu có thể nổi danh.

Cô cảm thấy tiếng ca của bản thân có thể làm lay động lỗ tai khó tính, hay bắt bẻ của đám người trong xã hội thượng lưu kia, nhưng thật đáng tiếc, trước mắt cô chỉ có thể biểu diễn tại một phòng ca múa nho nhỏ kiểu này, và ca hát cho đám sinh vật không biết thưởng thức là gì, chỉ biết tru lên mỗi khi nghe thấy giai điệu này.

Đây thực sự là lãng phí tài năng.

Rất nhanh, cô đã tô mắt xong, khẽ mím đôi môi đỏ tươi, sau đó theo bản năng mà sờ sờ bả vai một chút, nơi đó vừa sinh ra một chút ngứa ngáy tựa như có lợn tóc quệt vào.

Nhưng sau khi Viên Thanh Thanh quệt qua, cô mới ý thức được, bản thân mình đã cắt tóc ngắn mất rồi.

Có lẽ vừa mới cắt nó đi... bản thân còn chưa quen.

Là ảo giác của thân thể.

Viên Thanh Thanh chuẩn bị đứng dậy, bỗng nhiên cô nhìn thấy đằng sau gương có một đứa bé đi qua.

Một đứa bé ư? truyện được dịch bởi Phước Mạnh : **zALO: 4 730 588**

Là ai đưa đứa nhỏ tới phòng hóa trang vậy? Thật xui mà!

Chương 94. Các Người... Đều Mù Hết Rồi Sao?

Về mặt Viên Thanh Thanh trầm xuống, cô quay đầu nhìn lại, đột nhiên ánh mắt quét tới đám đồng nghiệp đang đi tới đi lui đằng kia, dường như bọn họ không hề nhìn thấy một đứa bé nào hết.

Nhưng rõ ràng trên mặt đất vẫn còn một dấu vết sưng ướm, giống như đứa bé kia vừa bò qua vừa tiểu trên mặt đất vậy...

Xem ra đó không phải là ảo giác.

Nhưng rút cuộc là đứa bé kia đã trốn đi rồi? Hay nó đã chui rúc vào xó xỉnh nào đó nhỉ?

Viên Thanh Thanh không khỏi có chút lo lắng, nếu người lớn sơ sẩy trông giữ, lỡ như bị người khác không chú ý đập phải thì một đứa bé còn nhỏ như vậy khẳng định sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Thanh Thanh, tôi đã hâm nóng sân khấu rồi đó nha, giờ đến lượt cô phát huy.” Một cô gái kẻ mascara đi đến, cười hì hì nói.

Ngoài mặt Viên Thanh Thanh đáp lại đối phương bằng một nụ cười nhưng trong lòng lại âm thầm khinh bỉ.

Thứ lẳng lơ, đứng chung một sân khấu với loại hàng hóa như cô đúng là nỗi bi ai của tôi!

“Ừm ừm, cảm ơn!” Cô nói rồi đứng dậy đi ra bên ngoài.

Còn đứa bé kia... Quên đi, nó đâu có liên quan gì tới cô?

Cô lại nâng tay phải sờ vai một cái, loại cảm giác cọ xát với mái tóc trên đầu nhắc nhở cô rằng mái tóc dài của mình vừa rơi xuống gáy, nhưng hiển nhiên cô lại lại sờ vào khoảng không. Viên Thanh Thanh có chút bất đắc dĩ, xem ra cô để tóc dài quá lâu, đến tận bây giờ thân thể vẫn còn chưa thích ứng.

Cô đi ra khỏi cửa, thứ âm nhạc cổ động bên ngoài lập tức từ trầm trầm trở nên vang dội.

Phía trước là một thông đạo dẫn tới sân khấu, từ nơi này đã có thể nghe được âm thanh của bầu không khí hùng hực đang được những nhân viên của phòng ca múa nhiệt tình đốt nóng bên ngoài.

Viên Thanh Thanh hơi hơi duỗi thẳng cổ, điều chỉnh tốt trạng thái của cổ họng, sau đó đạp lên giày cao gót, từ từ đi từng bước một về phía trước.

Tí tách, tí tách.

Viên Thanh Thanh đi tới đi tới, bỗng nhiên lại có cảm giác, tựa như ánh sáng chung quanh vừa mỏng manh xuống.

Là ảo giác ư?

Cô ngẩng đầu, đưa mắt nhìn ngọn đèn bên trên, đèn không hồng mà.

Cũng tại giờ khắc này, bỗng nhiên âm nhạc xao động kia, lại trở nên trầm trầm, xa vắng, giống như cô đã trở lại phòng hóa trang và đóng cửa.

Chuyện gì vậy, dàn âm thanh đêm nay cũng xảy ra vấn đề sao... Viên Thanh Thanh nhú nhú mày, trong lòng không khỏi thâm mắng một tiếng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh...”

Bỗng nhiên, Viên Thanh Thanh nghe được có người đang kêu gọi mình.

Là fans của ta sao?

Ngay lập tức, chút tâm trạng khó chịu vừa rồi của Viên Thanh Thanh có một tia chuyển biến tốt đẹp, tuy đại đa số fans của cô đều được tích lũy từ phòng ca múa này, bọn họ vốn chẳng phải người biết thưởng thức âm nhạc, nhưng nói gì thì nói, bọn họ cũng là nền tảng, xây đắp nên thanh danh cho cô, trợ giúp cô hướng tới nội thành, xuyên thẳng tới những nhân vật quý tộc nổi tiếng chân chính kia, một bước lên trời, bàn chân không dính chút bùn lầy trần tục.

Rất nhanh, cô đã xuyên qua thông đạo, theo bậc thang lên sân khấu, đi tới đài cao bên ngoài phòng ca múa.

Viên Thanh Thanh nhìn đám người vãn vẹo hoan hô bên dưới, trong mắt xẹt qua một mảnh chán ghét, nhưng rất nhanh chút sắc thái này đã bị nụ cười miễn cưỡng nặn ra che giấu đi. Cô đi về phía trước, bắt lấy microphone, chuẩn bị cất lời.

Nhưng bàn tay vươn ra, lại bắt được khoảng không.

Hả? Viên Thanh Thanh sửng sốt, nhìn microphone trước mắt, lại thử vươn tay một lần nữa, lần này bàn tay của cô còn trực tiếp xuyên qua microphone và giá mic. Cô mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc.

Một màn này vượt quá sức tưởng tượng, phá vỡ mọi nhận thức của cô.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh!” Đúng lúc này, lời kêu gọi của fan hâm mộ vừa nãy lại vang lên, và càng ngày càng gần.

Viên Thanh Thanh lại có cảm giác trên vai xuất hiện chút ngứa ngứa như bị tóc cọ vào, cô có chút phiền toái, dứt khoát dùng móng tay gãi gãi.

“Thanh Thanh!” âm thanh kia càng gần hơn.

Lần này Viên Thanh Thanh đã nghe được rõ ràng. Nhưng khiến cho cô kinh ngạc chính là, dường như âm thanh đó được truyền đến từ trần nhà.

Cô ngẩng đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, khóe mắt lập tức trùng như muốn nứt ra.

Bởi vì những gì cô nhìn thấy lúc này chính là hình ảnh khủng bố nhất mà cô từng chứng kiến trong suốt cuộc đời mình.

Một người đàn ông nửa người trên trần trụi, thân hình dài nhỏ tựa như măng xà, đang buông xuống từ trên trần nhà, trong tay gã đang cầm một đồng tóc lớn, và vị trí của gã, lại cách đỉnh đầu cô không tới mười centimet. Và nắm tóc đang được gã cầm trong tay cứ lắc lư theo rung động của thân hình nhỏ bé ấy, rồi rơi xuống, vừa vịn đáp lên bờ vai cô.

Ngay lập tức, từ trên vai truyền đến cảm giác ngứa ngứa do bị tóc cọ vào...

“Thanh Thanh, vì sao em lại nghe lời thằng cha tai to mặt lớn kia mà đi cắt tóc chứ? Anh thích nhất là dáng vẻ tóc dài của em...” Trên mặt người đàn ông nọ lập tức hiện lên vẻ si mê và lấy lòng, gã đưa bàn tay đang cầm tóc về phía Viên Thanh Thanh: “Em xem này, là anh nhặt về cho em đây, anh sẽ giúp em nối lại chúng!”

Viên Thanh Thanh há to miệng.

Nỗi sợ hãi giống như một nắm tay nhồi vào trong miệng cô, khiến nhất thời cô không thể khép nó lại, cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ ngơ ngác, đờ đẫn mà nhìn một màn này.

Nơi đây chính là khu vực chói mắt nhất bên trong phòng ca múa, cũng chính là một nơi được cả vạn người chăm chú dõi theo, nhưng dường như đám đông đang cuồng hoan bên dưới, chẳng hề liếc mắt nhìn cô nơi này lấy một cái nào.

Nhân viên công tác bên cạnh, vẫn đang duy trì tư thế cảnh giới, không hề nhúc nhích, và làm như không thấy một màn khủng bố này.

Các người... Đều mù hết rồi sao? ! !

Gần như cả trái tim Viên Thanh Thanh cũng bị nỗi sợ hãi mãnh liệt này làm tan nát.

“Đến đây đi, để anh giúp em nổi chúng lại...” Về mặt người đàn ông kia đầy si mê: “Như vậy là đẹp nhất. Anh thích nhất là mái tóc dài của em ...”

“A a a ! ! !”

Rốt cuộc Viên Thanh Thanh cũng giật mình bừng tỉnh từ trong sợ hãi. Ngay lúc này, cô bộc phát ra tiếng hét chói tai với âm vực có Decibel lớn nhất trong cuộc đời mình.

Chương 95. Anh Thích... Mái Tóc Dài Của Em!!!

Nhưng đám người đang cuồng hoan chung quanh, vẫn như cũ... không hề có phản ứng, thậm chí còn chẳng ai buồn liếc mắt nhìn qua nơi đây một cái.

Rõ ràng cô đang đặt mình vào chốn phồn hoa náo nhiệt, vậy mà lại cảm nhận được một loại cô độc tựa như bản thân đã bị cả thế gian này ... vứt bỏ.

Kỳ thực, từ trước tới nay, Viên Thanh Thanh vẫn luôn duy trì loại tâm trạng như vậy, mà lúc này đây, cô lại thực sự cảm nhận được loại hiện trạng chân thật này bằng cả thể xác lẫn tinh thần của mình!

“Các người, các người đều không nhìn thấy gì sao? ! !” Rốt cuộc Viên Thanh Thanh cũng sụp đổ. Cô điên cuồng rút lui về phía sau, đảo mắt nhìn hai bên trái phải, sau đó phát ra tiếng cầu cứu đầy hoảng sợ và phẫn nộ.

Bỗng nhiên, gót chân cô đọng tới một vật thể ướt sũng, lạnh lẽo.

Cô dừng chân lại, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy một đứa nhỏ đang cố gắng vươn người ra, ôm lấy cẳng chân cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn của trẻ nhỏ mới sinh ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt đau khổ với cô: “Ma ma, công thoát nước lạnh lắm, vì sao mẹ không mang theo con về nhà?”

Cả người Viên Thanh Thanh trở nên lạnh như băng. Ở giờ khắc này, lý trí sụp đổ tựa vỡ đê. Tất cả những gì cô có thể làm chính là phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi, khủng hoảng...

“Xem ra cả hai con này đều...” Bỗng nhiên, giọng nói của một thiếu niên vang lên.

Viên Thanh Thanh hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng mặc quần áo màu xám, lưng đeo trường kiếm cấp tốc vọt tới.

Bóng dáng này lập tức xuyên qua đám người dưới đài, chông chéo lên những thân ảnh đang mải cuồn hoan kia, nhưng không hề bị bọn họ ảnh hưởng.

Ngay lần đầu tiên khi Hứa Thâm nghe thấy tiếng thét chói tai của đối phương, hắn đã chú ý tới bên này, chỉ vì sự xuất hiện của một đứa nhỏ, có chút quái dị, vừa nhìn đã biết nó là khư, nhưng hắn lại không thể xác nhận được con khư kia có nằm ở tầng sâu hay không, nên tạm thời vẫn chưa vội ra tay.

Dù sao thực lực của khư vốn không thể phán đoán dựa trên bề ngoài được.

Ví dụ như Mai Phù, em gái nhỏ nhà bên đang đi sát cạnh hắn đây, thoát nhìn cứ ngỡ cả người lẫn vật đều vô hại, thậm chí còn mang tới cho người ta có loại cảm giác muốn bảo hộ mãi mãi, nhưng trên thực tế, cô bé lại là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Kể cả vị thanh niên nam tử đã bước vào hình thái thứ hai kia, cũng không có chút cảm giác nào về cô ấy.

“Đừng sợ.” Hứa Thâm vừa chạy vừa an ủi cô gái trên đài kia.

Chủ yếu là âm thanh của tiếng hét quá chói tai ... Hắn sợ màng tai của bản thân không chịu nổi.

Vẻ mặt Viên Thanh Thanh đại ra, có chút ngơ ngác, lý trí còn sót lại nói cho cô biết, có lẽ thanh niên trước mắt là người bình thường ... Ít nhất nhìn từ vẻ bề ngoài, thì hẳn chính là như thế.

Cậu vừa bảo tôi đừng sợ à?

Ở loại tình huống này, làm sao mà tôi có thể không sợ hãi chứ?
!!

“Lại một kẻ ngáng chân, vì sao lúc tao ở cùng một chỗ với Thanh Thanh, luôn luôn xuất hiện những kẻ ngáng chân như mày?” Người đàn ông kia nhìn thấy Hứa Thâm, vẻ thâm tình trên mặt lập tức chuyển thành phần nộ và ác độc.

Gã đưa bàn tay đang cầm tóc nhét vào miệng, nuốt xuống, sau đó rất nhanh lao về phía Hứa Thâm.

Phần thân thể gã dài nhỏ tựa như măng xà, thân dưới cũng có bốn cái chân, bàn chân giống hệt thần lằn. Trong khoảnh khắc, cả người gã vọt tới trước mặt Hứa Thâm, bỗng nhiên lại bắn lên trần nhà, rồi dùng một loại tư thế quý dị, vặn vẹo, rất nhanh đã lao từ trần nhà xuống, tấn công.

Loại chuyển hướng chỉ trong thời gian cực ngắn này, đủ để khiến đại đa số người không kịp phản ứng, từ đó gây người một lát ngắn ngủi. Nhưng chỉ cần ai đó sững sờ cỡ 0.1 giây đồng hồ thôi, thì muốn ngăn cản công kích đến cực nhanh sau đó, vẫn là quá muộn rồi.

Phốc!

Kiểm phong xẹt qua, thân thể người đàn ông đang trên đà lao xuống, tan nát chỉ trong nháy mắt.

Kiểm phong sắc bén chém thẳng từ trên đầu, trực tiếp kéo dài đến lồng ngực, bụng, trên thân thể... tất cả đều bị xé rách!

Có được kết quả này, cũng không phải tốc độ phản ứng của Hứa Thâm nhanh hơn người bình thường, chỉ là phương thức chiến đấu của hắn vốn không giống những người khác. Hắn có thói quen ra tay khi có nguy hiểm tiếp cận bên người.

Và ở trong phạm vi chừng một mét như vậy, kể cả loại khư giảo hoạt, biến hóa chiêu thức nhanh chóng như con này, cũng sẽ toàn lực công kích, và gần như không có khả năng tiếp tục biến chiêu, bởi vì làm như vậy lực đạo xuất thủ sẽ yếu bớt.

Với người khác, đây chính là nhược điểm trí mạng, nhưng với hắn, rơi vào tình huống này, hắn không cần tự hỏi, chỉ cần dùng tốc độ rút kiếm thật mau, vung chém là được.

Không hơn.

Máu tươi màu đen như suối phun văng tung toé khắp nơi, bắn cả lên người Hứa Thâm, trong đó còn xuất hiện một nắm tóc dính dịch nhầy.

Người đàn ông với phần thân trên bị chém thành hai nửa rơi xuống mặt đất, nhưng sinh mệnh lực vẫn ương ngạnh tới mức không lập tức chết đi, ngược lại gã còn cố nhìn về phía Viên Thanh Thanh đã hoàn toàn dọa dọa bên cạnh.

“Anh... Thích... Mái tóc dài của em...”

Phốc!

Kiểm quang xẹt qua, cái đầu bị chặt đứt.

“Vẫn còn có thể nói chuyện...” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Sinh mệnh lực của con khur này có chút ương ngạnh quá mức.

“Ma ma, bảo vệ con, ma ma...” âm thanh trầm trầm đáng yêu non nớt vang lên.

Không biết từ khi nào, đứa bé khur kia đã đi tới đằng sau Viên Thanh Thanh, nó vươn hai tay ôm lấy cổ của cô, thân thể co rút lại sau lưng cô, tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi nhìn Hứa Thâm.

Nó có thể cảm nhận được khí tức vô cùng khủng bố từ trên người thiếu niên này, cái loại khí tức giống như được trộn lẫn từ thật nhiều đồng loại của nó.

Phần gáy Viên Thanh Thanh bị bàn tay của đứa nhỏ nắm lấy, dâng lên một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Cô không hề nhận thấy da thịt trẻ nhỏ mềm mại, mà thay vào đó là lạnh lẽo, là cứng rắn giống hệt một tảng đá điêu khắc!

“Đến nhóc rồi.”

Hứa Thâm vẫy kiếm thật sạch sẽ, lại cầm trở về hốc kiếm đằng sau lưng, sau đó bình thản đi về phía đối phương.

“Ma ma, giúp, mau giúp con...” Đứa nhỏ vẫn dùng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nhưng hai tay lại bóp cần cổ của Viên Thanh Thanh, càng ngày càng chặt:

“Giao thân thể của mẹ cho con đi, ma ma!”

Viên Thanh Thanh có cảm giác hít thở không thông, cô vươn tay tới, dùng sức giãy giụa.

Chương 96. Nỗ Lực Hết Sức Tạo Nên Kỳ Tích!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Hứa Thâm nhìn một màn trước mắt. Tình huống này có chút khó khăn, cô gái trước mắt thuộc loại con tin sao?

Có nên cứu cô ấy hay không?

Hoặc là nói, nên cứu cô ấy như thế nào?

Hứa Thâm phát hiện, bản thân hắn vẫn còn khiếm khuyết rất nhiều kinh nghiệm xử lý sự kiện, giống như tình huống trước mắt này, rõ ràng là con tin đã bị bắt cóc, rất khó cứu được.

Nếu hắn tiến lên, phỏng chừng con khur kia sẽ trực tiếp giết chết con tin.

Nhưng nếu hắn dừng lại, con khur kia chưa chắc đã dừng lại.

Từ từ, nói như vậy, hình như cô gái kia chết chắc rồi...

Nhưng nếu cô ấy chết chắc rồi, hắn là hắn có thể coi cô ấy là người chết nhỉ?

Hứa Thâm nghĩ một hồi, cuối cùng cảm thấy bản thân mình đã hiểu vấn đề rồi đây.

Sau đó, bước chân hắn lập tức đẩy nhanh hơn rất nhiều.

“Ma ma, ma ma muốn xem con chết hai lần sao?” âm thanh non nớt của trẻ nhỏ từ điềm đậm đáng yêu dần dần trở nên táo bạo và dữ tợn, trên da đầu nó xuất hiện những mạch máu màu đen như con giun, hàm răng cũng trở nên bén nhọn.

“Không thể cứ mãi ỷ lại vào ma ma được. Nhóc cũng cần phải học tập mà tự mình lớn lên thôi.” Hứa Thâm vừa đi vừa nói.

Đứa bé kia không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, hốc mắt càng thêm huyết hồng. Tự mình lớn lên? Nó mới bao lớn chứ?

Nó rít gào lập tức cắn về phía Viên Thanh Thanh.

Hứa Thâm trực tiếp rút khur lực vào hai chân, tăng tốc lao tới, rồi trong nháy mắt, rút kiếm, kiếm quang thẳng tắp, lướt qua.

Bành!

Kiểm phong lập tức xỏ xuyên qua đỉnh đầu con khur nọ, thân thể gầy nhỏ của nọ triệt để bị chém sâu vào. Hứa Thâm hất về phía trước một cái, bàn tay đưa nhỏ còn đang bóp chặt cổ Viên Thanh Thanh vẫn còn chút dư lực, kéo cả người cô nghiêng qua một bên, sau đó không đứng vững nổi, trực tiếp ngã sấp xuống.

Và con khur kia đã bị đánh bay ra ngoài.

Hứa Thâm nhanh chóng đuổi theo, liên trầm thật nhanh.

Thân thể con khur bị chia làm ba đoạn. Dưới ảnh hưởng của mũi kiếm sắc bén cộng thêm lực lượng của Hứa Thâm, vết cắt bóng loáng, không một phần thừa thãi.

“Xem phản ứng này, hẳn là trình độ cấp E...” Hứa Thâm dùng mũi kiếm chọc chọc vài cái, cho đến khi xác nhận con khur kia đã hoàn toàn chết đi, mới thu kiếm về hộc sau lưng.

“Cô không sao chứ?” Hứa Thâm xoay người nhìn về phía người sống sót kia.

Viên Thanh Thanh đang ngồi sụp dưới đất, há mồm to thở dốc, nhưng nhìn thấy một màn trước mắt, tựa như đại não đã ngừng hoạt động, khiến cô quên đi nỗi đau đớn tại phần khuỷu tay và đầu gối do bị ném qua bên này, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: không thể nào hiểu nổi.

Nhưng hình như cô có hiểu một điều, phải chăng cô đã được cứu giúp rồi?

Hứa Thâm thấy đối phương không có phản ứng gì, lập tức nhướn mày, sau đó hẩn nhìn nhìn chung quanh, phát hiện không có tung tích của thứ gì khả nghi khác nữa.

“Đáng tiếc, thi thể phải về thu...” Chóp mũi Hứa Thâm hơi hơi chun lại, thứ mùi vị của mỹ thực lập tức tỏa ra, hẩn cảm giác tràng vị hơi sôi lên một chút, có loại xúc động muốn ăn ngay tại chỗ.

Lại nói, hấn vừa vất vả một phen rồi, ăn no nê một chút cũng không vấn đề gì mà?

Nhưng nếu làm như vậy, chờ tới khi người ta kiểm tra thi thể, bọn họ có phát hiện bên trong thiếu đi một chút hay không?

Hứa Thâm bắt đầu suy tư.

Rồi thiếu như vậy, trong hội có truy cứu hay không?

Hấn cảm giác, với trình độ coi trọng của hội Truy Quang với mình, hấn là bọn họ sẽ không để ý một chút chuyện nhỏ như vậy đâu.

Về phần hấn có thể ăn được máu thịt của khur... Điểm này đã được cục Khur Bí ghi chép lại rồi, cũng không tính là bí mật.

Và rõ ràng mọi người đã biết, nhưng chẳng thấy ai bắt hấn đi nghiên cứu, có nghĩa là ở thời đại này, quái nhân là loại mặt hàng rất hiếm có, và hấn vẫn được coi là bình thường.

“Ừm... ‘Ma ma’ cũng nói, một ngày cần phải ăn đủ ba bữa cơm. Coi như đây là bữa ăn khuya đi...” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

...

...

Bên ngoài phòng ca múa.

Lý Ly tựa vào bên cạnh xe, hai tay ôm ngực, đầy phần đầy đặn trước ngực lên thật cao, cô dùng ngón tay bên này nhẹ nhàng gõ lên cánh tay bên kia, bỗng nhiên nghe được âm thanh truyền đến từ nút bịt tai, không khỏi nhìn về phía phòng ca múa.

Chỉ thấy một bóng dáng bước ra từ bên trong cửa lớn đang có nườm nượp, thật nhiều người đến người đi. Bóng dáng ấy thân nhiên, đi xuyên qua bọn họ, tới bên này.

Lý Ly hơi ngơ ngác, cô cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đeo tay được nối liền bằng một sợi dây màu bạc tinh tế.

6 phút.

Chỉ dùng 6 phút đã giải quyết xong rồi sao... Trong lòng Lý Ly có chút giật mình, thời gian này còn nhanh hơn một nửa so

với những gì cô dự đoán, xem ra đúng là vị lãnh sự được trong hội coi trọng này, có vài phần bản lĩnh.

Ly Ly chờ cho đến khi Hứa Thâm đi tới bên cạnh xe, mới cầm lấy dụng cụ truyền tin nói một câu, trang bị phá khứ chung quanh lập tức được đóng lại.

Mà Hứa Thâm cũng bị Khư giới bài xích, trả về tới hiện thực.

Nếu người qua đường nào nhìn thấy một màn như vậy, chắc chắn sẽ sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, bởi vì bên cạnh Ly Ly vừa trống rỗng xuất hiện một con người.

“Giải quyết rất nhanh nha, lãnh sự không hổ là khư lực giả trời sinh.” Ly Ly khẽ cười nói: “Vừa mới đảm nhiệm công việc của nhân viên trăm khư không lâu, lại có thể chỉ dùng 6 phút đã giải quyết xong một con khư cấp D.”

6 phút sao... Hứa Thâm cảm thấy mình ăn có chút nhanh.

“Tôi cũng chỉ là nỗ lực hết sức tạo nên kỳ tích mà thôi.” Hứa Thâm khiêm tốn nói.

Ly Ly nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng của thiếu niên nọ, có chút không biết nên nói gì. Vì sao những lời này khi lọt vào tai lại có chút mùi vị... khoe khoang nhỉ?

Dựa vào man lực có thể đánh chết khư cấp D?

Đây chính là chuyện rất đáng khen ngợi mà?

Có đúng không hả?

“Công tác kết thúc cứ giao cho chúng tôi đi, hiện giờ trời hãy còn tối lắm, lãnh sự có thể trở về ngủ bù.” Ly Ly cười nói.

Hứa Thâm nghe cô vừa nói như vậy, cũng cảm giác có chút mệt nhọc, nói: “Vậy tôi đi về trước. Đúng rồi, bên trong còn một người sống sót, đối phương đã thấy khư, có đưa đến cục Khư Bí không?”

“Nếu là chúng ta phát hiện, đương nhiên phải chuyển giao đến huấn luyện doanh trong hội chúng ta rồi.”

Chương 97. Một Bên An Nhàn Dưỡng Sinh, Một Bên Liều Mạng Lao Động!!!

Ly Ly cười nói: “Đâu chỉ cục Khư Bí mới có thể nuôi dưỡng người mới? Trong hội chúng ta cũng có thể, chỉ là so sánh với bồi dưỡng người mới, thì trực tiếp chiêu mộ trăm khư giả bí mật sẽ nhanh hơn, dù sao chúng ta cũng không có nhiều khư cấp E để cung cấp cho người mới đi xử lý như vậy. Lại nói, giải quyết khư cấp E tiền lời là rất thấp.”

“Ra vậy...” Hứa Thâm giật mình.

Ly Ly cười cười, lập tức đi lên rồi vẫy tay về phía sau.

Rất nhanh một thanh niên đã chạy tới, đúng là cậu trai đầu đình lúc trước.

“Cậu đưa lãnh sự trở về đi.” Ly Ly phân phó nói.

Thanh niên nọ lập tức cúi đầu khom lưng, vội vàng đáp ứng.

Hứa Thâm nhìn Đại Ly Ly hai cái rồi nói: “Cái kia... Giải quyết sự kiện này, không có gì khen thưởng sao?”

“Khen thưởng?” Ly Ly nở nụ cười, nói: “Đương nhiên là có, chờ sau khi tôi trở về, lại chờ trong hội kết toán xong, sẽ phân phát cho cậu. Suy cho cùng, tôi cũng không thể cứ mang phần thưởng theo bên mình mọi lúc mọi nơi mà?”

“Cũng đúng.” Hứa Thâm đỏ mặt, sau đó nhanh chóng cùng thanh niên kia lên xe .

Hứa Thâm về đến tổng bộ hội Truy Quang trước, cởi trang phục tác chiến ra, để lại trong phòng, sau đó lại lên xe, được thanh niên kia chở quay về cục Khư Bí.

Lúc này đã là 4 giờ sáng, Hứa Thâm đơn giản rửa tay một phen rồi lập tức leo lên giường nằm, Mai Phù cũng đặt thân thể của mình qua phần giường bên kia, lười biếng nói: “Rốt cuộc cũng có thể ngủ, chỉ hai con côn trùng nho nhỏ lại quấy rầy mộng đẹp của ta, hừ!”

Hứa Thâm không khỏi mỉm cười.

“Cậu đang cười cái gì?” Bỗng nhiên Mai Phù xoay người đi tới.

Nụ cười trên mặt Hứa Thâm lập tức có chút cứng ngắc .

Hắn cười bởi vì Mai Phù đáng yêu kia vừa mở miệng nói...

Nhưng hiện giờ, cô ấy không còn đáng yêu như vậy nữa.

...

...

Sau khi Hứa Thâm rời đi, Ly Ly tiếp đón một nhân viên công tác khác, phụ trách công tác kết thúc.

“Hả? Có hai con?” Ly Ly nghe được tin tức do nhân viên xử lý công tác kết thúc bên kia truyền đến, lập tức ngẩn ra.

Qua không bao lâu, cô đã nhìn thấy nhân viên công tác tha hai cái túi đựng xác rời khỏi, còn có nhân viên công tác nâng theo một cô gái với nét mặt phong trần, ăn mặc khá mát mẻ đi tới.

Ly Ly tiến lên kéo túi đựng xác ra, nhìn thoáng qua phân biệt một chút, lại phát hiện đúng là có hai con.

“Hóa ra lại là hai con... Và khur lực của con này là cấp E sao?” Ly Ly nhẹ nhàng thở ra.

Tình báo phạm sai lầm, cũng may không xảy ra lỗi quá lớn.

Một con cấp D và một con cấp E, coi như có thể thừa nhận được, nếu là hai con cấp D, Hứa Thâm chấp hành nhiệm vụ gặp nguy hiểm, xảy ra chuyện không may, thì nhân viên phụ trách tình báo chắc chắn phải bị phạt thật nặng.

“Nhưng mà... Có thể giải quyết hai con trong vòng 6 phút, không hề bị con khur cấp E này quấy nhiễu, xem ra trong số nhị đẳng lãnh sự, cậu ta cũng được xếp vào tiêu chuẩn xuất sắc rồi?” Ly Ly thì thào tự nói.

Theo bình thường, nhị đẳng lãnh sự đều là trăm khur giả có thâm niên từ ba tới năm năm, nhưng người mới trước mắt này vừa bắt đầu không đến ba, năm tháng, lại có năng lực tương đương với bọn họ rồi. Tiềm lực này thật là đáng sợ.

Khó trách trong hội lại coi trọng cậu ta đến vậy.

“Tư lãnh sự, vị này chính là người sống sót, nhưng dường như trạng thái tinh thần của cô ấy xảy ra chút vấn đề.” Một nhân viên công tác bên cạnh nói.

Ly Ly nhìn thoáng qua cô gái may mắn còn tồn tại này, lập tức trông thấy phần gáy, trên cổ cùng với trên người cô ấy còn lưu

lại một chút dẫu tay khur lực, đã biết đối phương tiếp xúc quá sâu với khur rồi.

“Cứ mang về trước đi, nhìn xem có thể khôi phục bình thường hay không, nếu không thể, cứ kiểm tra một chút, trong trường hợp cô gái này không có bối cảnh gì sẽ đưa đến sở thu nhận tinh thần, dù sao hàng năm bên kia đều thiếu người.” Ly Ly vẫy tay nói.

“Vâng.”

Nhân viên công tác nâng Viên Thanh Thanh lên một chiếc xe khác.

Tới tận lúc này, bên trong phòng ca múa vẫn đang náo nhiệt như trước, rất nhanh mấy chiếc xe công tác ở ngoài cửa, đều lục tục nhanh chóng cách rời khỏi nơi đây.

...

...

Ngày kế, Hứa Thâm ngủ thẳng tới giữa trưa mới đứng lên.

Hắn đang muốn huấn luyện, lại nhận được tin tức, có người gửi kiện hàng và thư cho hắn.

Trong lòng Hứa Thâm vừa động, nhanh chóng xuống lầu nhận về.

Sau khi hắn lên lầu, mở ra vừa thấy, bên trong là một phong thư và một chiếc rương nhỏ màu bạc.

Hứa Thâm mở chiếc rương ra quan sát, bên trong là 20 tờ tiền có giá trị một ngàn đồng, còn có hai bình Tịnh Khur Tề.

Hứa Thâm mở phong thư ra, đọc lướt qua, quả nhiên là kết toán khen thưởng nhiệm vụ.

“Đúng là khen thưởng của bên này còn giá trị và nhiều hơn cục Khur Bí.” Hứa Thâm thầm nghĩ.

Lại nói, lần trước hắn chấp hành nhiệm vụ của cục Khur Bí nhận được khen thưởng nhiều như vậy là bởi vì bọn họ đã giải quyết xong một sự kiện cấp D cỡ lớn.

Nếu chỉ là sự kiện cấp D bình thường, tiền thưởng sẽ rơi vào khoảng từ năm nghìn đến một vạn, cộng thêm từ một đến hai

bình Tĩnh Khư Tề, khen thưởng ra sao cần phải căn cứ biểu hiện khi tham gia nhiệm vụ.

“Chỉ đơn thuần xét trên phương diện kiếm tiền, căn cứ theo tiền lương cơ sở, cùng với tốc độ tiếp nhận sự kiện khư thú, chỉ cần không chết, thì hàng tháng ở hội Truy Quang sẽ kiếm được khoản tiền gấp năm, sáu lần cục Khư Bí, chẳng qua tương ứng với đó là, tần suất xử lý sự kiện khư thú cũng phải nhanh hơn. Làm nhiều thì được nhiều thôi.”

So sánh công việc của hai bên, cục Khư Bí thuộc loại an nhàn dưỡng sinh còn hội Truy Quang là liều mạng lao động.

“Hiện tại, ta có thể thoải mái tiêm Tĩnh Khư Tề mà không cần tiết kiệm, chỉ cần thân thể có thể thừa nhận, không cần phải quá mức chú ý tới thời gian cần phải ngừng tiêm vào, có thể tăng lên hiệu suất tối đa!”

Hiện giờ trong tay Hứa Thâm còn dư hơn mười bình Tĩnh Khư Tề, phỏng chừng trước khi chấp hành nhiệm vụ lần sau, vẫn còn thừa lại.

Hắn lập tức tiêm cho mình một mũi, chuẩn bị chờ đêm mai lại tiêm thêm một mũi nữa, tăng tần suất lên tới hai ngày một lần, nếu có thể thích ứng, lại tiếp tục tăng lên, mỗi lần có thể rút ngắn thời gian tiêm lên chừng mấy giờ, nhìn xem cục hạn của chính mình.

Chương 98. Khó Khăn Rất Lớn!!!

Ngày qua ngày huấn luyện lại bắt đầu.

Hiện giờ, ngoại trừ đi căn tin ăn uống, về cơ bản Hứa Thâm đều dùng trên rèn luyện.

Không có tiết mục giải trí gì khác, bản thân bộ Tác Chiến của cục Khư Bí chính là nhảy múa giữa làn ranh sinh tử, nên trong cục không có bất cứ phương tiện giải trí nào, nếu muốn phóng túng thoải mái, bình thường, đám nhân viên trong này đều tự mình ngồi xe đến nội thành tìm vui.

Mỗi ngày Hứa Thâm đều chết dí trong phòng tu luyện, nhưng khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, Mặc Tiểu Tiểu cũng như thế, mỗi lần hắn đến căn tin đều có thể chạm mặt cô.

“Cô không đi ra bên ngoài một chút sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Mặt Mặc Tiểu Tiểu không chút thay đổi nói: “Bên ngoài khắp nơi đều là khư, có cái gì hay mà đi? Du ngoạn cùng khư sao?”

Cũng đúng... Hứa Thâm âm thầm thổn thức.

“Gần đây trên người cậu lại có thêm khư.” Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trầm thấp nói.

“Ha ha.”

Hứa Thâm ăn xong bữa tại căng tin lại về phòng tiếp tục huấn luyện.

Theo từng mũi Tịnh Khư Tề tiêm vào, cộng thêm bữa ăn no nê khi sắp bữa lúc trước, Hứa Thâm có cảm giác khư lực trong cơ thể mình càng thêm nồng hậu, chỉ cần cảm ứng một chút, sẽ phát hiện nước canh mỹ thực bên trong tạng phủ lay động, cái loại cảm giác cực nóng này, làm hắn cực kỳ thỏa mãn.

Ai mà không muốn ngày ngày đều được ăn no chứ?

“Nếu cứ tiếp tục tăng lên theo tốc độ này, có lẽ không đến một hai tháng, ta có thể bão hòa rồi...” Trong lòng Hứa Thâm có chút chờ mong.

Nếu có thể đạt tới hình thái thứ hai, dường như cuộc sống của hắn sẽ càng thêm an toàn?

Thời gian trôi qua cực nhanh, Hứa Thâm mau chóng cảm nhận được tần suất nhiệm vụ dày đặc như mắc cửi của hội Truy Quang. Khoảng năm ngày sau, hắn lại nhận được nhiệm vụ, lần này là giữa trưa.

Hứa Thâm mặc kệ đi căn tin, trực tiếp qua bên kia làm nhiệm vụ trước.

Ở ngoài cửa, vẫn là thanh niên đầu đinh có chút phản nghịch kia, nhìn qua dáng vẻ kiệt ngạo bất tuân, nhưng ở trước mặt Hứa Thâm lại cực kỳ khách khí và khiêm tốn.

Địa điểm nhiệm vụ lần này là một khu nhà cũ.

Vẫn là khư cấp D.

Bên trong khu nhà cũ này không có quá nhiều người, rất nhanh Hứa Thâm đã tìm được con khur kia, và thuận lợi giải quyết.

Hứa Thâm phát hiện, hiện giờ hắn có thể dễ dàng thấy rõ quỹ tích hành động của khur cấp D, về phần chém giết, tốc độ rút kiếm còn vượt qua khả năng mà thị giác của hắn có thể bắt giữ.

Mỗi ngày đều đặn huấn luyện tám giờ, khiến cho xuất kiếm đã trở thành một loại bản năng, chỉ cần tầm mắt có thể trông thấy, vậy thì kiếm nhất định có thể chém tới.

Loại huấn luyện buồn tẻ ấy, đã được báo đáp trong chiến đấu.

“5 phút...”

Ly Ly nhìn Hứa Thâm rời khỏi, lại nhìn thời gian, có chút không biết nên nói gì.

Lần này không phải khu vực náo nhiệt như phòng ca múa, dù xử lý một giờ cũng chẳng làm sao, kể cả khi con khur nọ đi vào trong hiện thực, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì nhưng hắn vẫn hoàn thành với tốc độ siêu nhanh như cũ.

“Chẳng lẽ với cậu, chém giết khur cấp D đã không còn chút khó khăn nào sao?” Ly Ly nhìn Hứa Thâm với vẻ mặt thoải mái và tư thế ung dung đi tới, không hề giống một người vừa trải qua một hồi ác chiến, ngược lại tựa như cậu ấy vừa bước vào trong và đi dạo một vòng vậy.

Hả... ? Hứa Thâm có chút cảnh giác, đừng bảo là cô nàng này sẽ bố trí cho hắn xử lý khur cấp C nhé?

“Khó khăn vẫn rất lớn.” Hứa Thâm lập tức nói.

Ly Ly muốn trợn trắng mắt khi nhìn thấy dáng vẻ cảnh giác của Hứa Thâm. Cậu giải quyết khur trong vòng 5 phút, đó là chưa bao gồm thời gian đi tìm nó... Cái này gọi là khó khăn rất lớn sao?

Phỏng chừng cậu chỉ qua qua lại lại mười mấy lần đã giải quyết xong rồi?

“Cậu đừng khẩn trương, dù hiện tại cậu có muốn đi đụng vào khur cấp C, trong hội cũng không chịu đồng ý đâu, dù sao cậu cũng là nhân tài bảo bối, chờ tích lũy đủ khur cấp D cho cậu

trưởng thành, trong hội mới có thể đồng ý để cậu đi mạo hiểm.” Ly Ly nói.

Hứa Thâm giật mình, nói: “Vậy là tốt rồi.”

“...”

Ngày kế, kết toán nhiệm vụ đã được gửi tới tay Hứa Thâm.

Tiền thưởng một vạn năm, Tịnh Khư Tề vẫn là hai bình như cũ.

“Thiếu 5000 nha...” Hứa Thâm thở dài, khoản tiền đó có thể mua được một bình Tịnh Khư Tề ở chợ đêm!

Trong quãng thời gian sau đó, hắn lại tiếp tục tiến hành song song giữa huấn luyện thông thường và huấn luyện biết chữ.

Mỗi ngày khi Hứa Thâm tới căn tin, hắn còn có thể nghe được một chút tin đồn khác.

Có khi là vụ bê bối của đại nhân vật nào đó nội thành, có khi là ngôi sao ca nhạc tiểu tử nào đó đánh người, có khi còn là sự kiện khư thú nào đó tạo thành thương vong đáng sợ...

Hứa Thâm tựa như một miếng bọt biển, hấp thu hết thấy những tin tức bên ngoài.

Hắn đang nhanh chóng trưởng thành, cả về thực lực bản thân, lẫn nhận thức về thế giới này.

Nếu nói nhận thức về thế giới này của vụ dân cực kỳ ít ỏi, ngoại trừ nhà và Đạo Mạnh tác kết nối với khu vực công tác, thì tất cả những nơi khác, bọn họ đều mơ hồ, ngẫu nhiên nghe được một chút tin tức, cũng đều là một chiều, không thể đối chiếu, liên kết với nhau.

Có thể nói những phần mà hắn khuyết thiếu, không hiểu biết đến, đều là hắc ám đưa tay ra không thấy năm ngón tay.

Nhưng hiện giờ, càng ngày càng nhiều tin tức đang lấp đầy vào khoảng không hắc ám ấy, khiến cho nhận thức về thế giới này của hắn đang dần dần được hoàn thiện.

Đây là một quá trình chuyển từ non nớt sang thành thục.

Đô đô.

Dụng cụ truyền tin vang lên.

Hứa Thâm tưởng tin nhắn của hội Truy Quang, nhưng khi mở ra dụng cụ bên đó, lại không thấy ánh sáng. Lúc này hắn mới phát hiện, hóa ra thứ vừa thông báo là dụng cụ truyền tin của cục Khư Bí.

“Lập tức xuống lầu hai tập hợp, có nhiệm vụ.” Giọng nói của Chu Dã truyền đến.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, bọn họ vừa chấp hành nhiệm vụ được một tháng, tần suất này hơi dày đặc hơn quá khứ một chút.

“Trong thời điểm này, hội Truy Quang sẽ không tới tìm ta. Bọn họ từng nói, mỗi khi ta chấp hành nhiệm vụ của cục Khư Bí, bọn họ sẽ cho ta thời gian nghỉ ngơi, sẽ không can thiệp...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn lập tức rời giường mặc trang phục tác chiến vào và nhanh chóng xuống lầu.

Chương 99. Con Khư Thành Thật...

Không bao lâu sau, Mặc Tiêu Tiêu cũng từ thang máy khoan thai đến họp.

20 phút sau, Tô Sương và Chu Dã, Tào Phi đều có mặt.

“Đội trưởng, vì sao lại có nhiệm vụ?” Về mặt Tào Phi có chút đau khổ, oán giận nói.

Sắc mặt Chu Dã trở nên âm trầm, nói: “Nhiệm vụ lần này là hiệp trợ. Bên trên vừa phát hiện một con khư cấp C. Nhiệm vụ của chúng ta là hiệp trợ thê đội thứ nhất, phong tỏa chung quanh, nhân tiện giải quyết những con nhỏ có khả năng bị bỏ sót.”

“Khư thú cấp C?” Tào Phi sững sờ nói: “Không phải thê đội thứ nhất có thể một mình giải quyết sao? Chẳng lẽ khư cấp C lần này có chút đặc biệt?”

“Nghe nói thứ này có chút khó chơi. Bên trên đã điều tới tổng cộng ba đội ngũ hiệp trợ, chúng ta là một trong số đó, phòng chừng trong cục không muốn nhân viên của thê đội thứ nhất xuất hiện chút tổn thương nào.” Chu Dã nói.

“Nghe nói khi tham gia loại nhiệm vụ hiệp trợ như vậy, chúng ta rất dễ dàng bị xem như pháo hôi.” Tô Sương nhíu mày, sắc

mặt có chút khó coi.

Chu Dã thở dài: “Tôi đã kháng nghị, nhưng không có cách nào khác, nhiệm vụ trong cục không thể sửa đổi. Nghĩ thoáng một chút, sau khi nhiệm vụ lần này chấm dứt, nếu chúng ta biểu hiện tốt, có khi sẽ được một lần nhậm công.”

“Thà rằng tôi không có còn hơn đi mạo hiểm kiểu này.” Tào Phi rút cổ: “Muốn biểu hiện trước mặt khur thú cấp C? Đây là khiêu vũ trước mặt Diêm Vương đó, ai câu ai hồn còn chưa biết đâu!”

“Khur cấp C thôi mà, cũng không có gì đáng sợ, so sánh với cấp B... Chỉ là một thứ nhỏ nhắn đáng yêu thôi.” Bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu mở miệng nói.

Mấy người nhìn cô một cái, nghĩ đến đối phương là thành viên được điều tới từ nội thành, mà nghe nói nội thành bên kia từng xử lý cả khur cấp B, xem ra rất có khả năng cô bé này đã tham gia lần hành động đó rồi.

“Đội trưởng, đừng bảo là vì có cô ta tồn tại, nên trong cục mới bố trí chúng ta đi hiệp trợ nhé?” Tào Phi không nhịn được nói.

Chu Dã trầm than một tiếng. Gã cũng nghĩ tới nguyên nhân này, tuy tinh thần của Mặc Tiểu Tiểu có chút vấn đề, nhưng chiến lược lại không thể chê, tuyệt đối là cấp bậc thê đội thứ nhất.

...

“Thu thập xong rồi, chuẩn bị xuất phát đi, địa điểm lần này ở khu Vô Miên, có chút xa, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian.” Chu Dã nói, việc đã đến nước này, có tiếp tục rồi rắm cũng vô dụng.

“Khu Vô Miên?” Sắc mặt Tô Sương khẽ biến, nói: “Nghe nói bên kia vẫn luôn hỗn loạn, trấn thủ ở cục Khur Bí bên kia thường xuyên thiếu người, là khu có thương vong tỷ lệ cao nhất.”

“Đúng vậy, và cũng vì như vậy, cho nên sự kiện khur thú lần này, xem như là bọn họ mượn người của cục chúng ta.” Chu Dã bắt đầu dĩ nói.

“Đám người ngồi ghế trên của cục chúng ta cũng dễ nói chuyện quá nhỉ? Người ta nói mượn là cho mượn ngay. Thử hỏi mượn vợ của mấy lão ấy xem bọn họ có cho mượn hay không?” Tào Phi oán giận nói.

“Không phải dễ nói chuyện, là bên kia cho quá nhiều lợi ích thôi.” Tô Sương hừ lạnh: “Dù sao người xuất lực cũng là chúng ta.”

Chu Dĩ thở dài, đành phải dặn dò mấy người mau chuẩn bị, loại đề tài này, có nói nhiều thêm cũng vô dụng.

Mấy phút đồng hồ sau, năm người đều võ trang hạng nặng lên xe, đi tới khu Vô Miên.

“Tới nơi nhớ đừng nói nhiều, chúng ta chỉ đi hiệp trợ, giữ mạng là chủ yếu. Cứ giao cho đội ba xử lý khu cấp C là được. Nếu chúng ta gặp phải nó, cứ lui lại trước đã.” Trên xe, Chu Dĩ mở miệng dặn dò.

Đám người Hứa Thâm, Tô Sương gật đầu, đúng là công lao tốt thật, nhưng mạng càng quan trọng hơn.

Chiếc xe lăn qua đường ray màu đồng xanh, xóc nảy tới lắc lư liên tục. Từ khu Hắc Quang đến khu Vô Miên, còn phải xuyên qua hai khu trung gian. Thành Bạch Nghĩ có tổng cộng 13 khu, mà Hắc Quang và Vô Miên đều được xếp vào khu tương đối lạc hậu trong đó, chỉ có ba khu được coi là phần vinh chân chính, cũng là ba địa điểm kinh doanh chủ yếu của thành Bạch Nghĩ.

Tuy hai khu đều thuộc loại lạc hậu, nhưng Hứa Thâm quan sát suốt cả đoạn đường này, lại phát hiện giữa hai bên cũng có chút chênh lệch.

Có khu thoát nhìn đã thấy bản loạn hơn rõ ràng, có thể nhìn thấy những khu nhà cũ nát, thấp bé ở khắp nơi.

“Bên kia có con khu.” Bỗng nhiên, Mặc Tiểu Tiểu chỉ vào một khu nhà thấp bé ở bên ngoài cửa sổ xe, nói.

Mấy người vốn không để ý, chỉ theo bản năng nhìn thoáng qua, lại bất gặp một bóng dáng quái dị với tứ chi bầu chật trên tường, đang nằm úp sấp trên nóc của tòa nhà đó.

Mấy người đều có chút kinh ngạc, đúng là khu thật.

Không nghĩ tới bọn họ chỉ lái xe ven đường, cũng có thể gặp được một con.

Mà lúc này, dường như con khur kia có chút cảm giác, nó cũng nhìn về phía mấy người bên trong xe, ngay sau đó, con khur kia há to miệng, tay chân cùng sử dụng bò sát đất, lao nhanh đuổi theo chiếc xe.

“Là khur cấp E.” Tô Sương khẽ lắc đầu.

Chu Dã nói: “Tiếp tục lái xe, nếu nó còn dám đuổi theo, chém.”

“Không đi giải quyết sao?” Mặc Tiêu Tiêu nghi hoặc nói.

“Đây không phải khu chúng ta, cũng không phải khur nằm trong nhiệm vụ của chúng ta, không cần thiết phải gia tăng phiền toái cho bản thân mình, dù sao có chém cũng không hết khur!” Chu Dã nói.

Mặc Tiêu Tiêu nghĩ một hồi lại gật đầu đồng ý với lời này.

“Dường như càng ngày càng nhiều khur. Tôi còn nhớ lúc tôi vừa gia nhập vào cục, phải tới bốn năm tháng mới cần chấp hành một lần nhiệm vụ. Nhưng hiện giờ lại thường xuyên đến mức một hai tháng một lần!” Tô Sương nhíu mày nói.

“Ai nói không phải đâu.” Chu Dã bất đắc dĩ nói.

Lúc này, con khur kia đang bò sát, thật nhanh đuổi theo đằng sau chiếc xe của bọn họ, tuy tay chân cùng sử dụng, nhưng tốc độ di chuyển của nó cực nhanh, tựa như con nhện vèo vèo đi theo, dù tốc độ của chiếc xe cũng rất nhanh, nhưng hai bên vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

“Đúng là chưa từ bỏ ý định.” Chu Dã nhìn thấy con khur đang đuổi theo qua kính chiếu hậu, không khỏi cười cười.

Một con khur cấp E mà thôi, mấy người đều rất ung dung, thậm chí còn có một loại vui sướng tựa như đang câu cá.

Ven đường cũng có đèn giao thông đặt tại giao lộ nhưng chiếc xe vẫn đi thẳng qua, dù sao bọn họ cũng nắm giữ giấy phép làm việc của ngành đặc thù, nhưng một đường xuyên thẳng qua, vậy mà con khur kia vẫn cứ đi theo, bám riết không tha.

Vài lần nó suýt bị bọn họ vượt qua, Chu Dã lại đưa tay ra ngoài cửa sổ xe vẫy vẫy, sau đó là thành công chọc giận đối phương, khiến tốc độ đuổi theo của nó lại nhanh hơn.

“Vì sao tôi lại có cảm giác con khur này có chút hương vị của một người người thành thật...” Tào Phi nở nụ cười.

Chương 100. Người Một Nhà...

40 phút sau, chiếc xe chạy vào khu Vô Miên, tiếp cận địa điểm sự kiện.

“Ở phía trước.” Chu Dã chỉ huy dẫn đường nói.

Chiếc xe chạy thẳng vào một con đường xưa cũ u ám, có thể nhìn thấy không ít xe của sở Tuần Tra đang đỗ ở ven đường.

Rất nhanh,

Mọi người đã thấy tuyến phong tỏa được kéo ngang trên con đường.

“Ngừng lại ở đây đi.”

Chiếc xe ngừng ở ven đường, mấy người mang theo thiết bị xuống xe.

Tô Sương quay đầu lại nhìn thoáng qua, con khur cấp E kia bỏ sát tới phía sau rất nhanh, hốc mắt đỏ bừng, tựa như đã giận điên lên, chuẩn bị nổ tung rồi.

Chu Dã liếc mắt một cái, lập tức đi thẳng qua bên đó.

Ở thời điểm hai bên chỉ còn cách xa nhau hơn mười mét, gã bỗng nhiên rút kiếm tiến lên. “Phốc” một tiếng, một đao chém xuống, cái đầu của con khur kia lăn xuống, con mắt trừng lớn, giống như chết không nhắm mắt.

Lấy lực lượng của gã, dễ dàng miêu sát khur cấp E.

“Thân thủ của đội trưởng vẫn sắc bén như vậy!” Tào Phi cảm thán nói.

“Xử lý nó đi.” Chu Dã vẫy kiếm Trảm Khur một chút, sau đó nhét trở về hộc kiếm.

Tào Phi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, ý tứ của ánh mắt thực rõ ràng, cậu là người mới, đương nhiên là giao cho cậu tới làm loại chuyện này.

Hứa Thâm lại không hiểu ánh mắt của gã nên không để ý đến, một mình lo chuyện của mình, bắt đầu đánh giá tình huống bên trong tuyến phong tỏa phía trước, kỳ thật ở nơi này có sương mù dày đặc bao phủ, có cố nhìn cũng không thấy rõ cái gì.

Chu Dã nhìn thấy ánh mắt ngăm ngăm giận dữ của Tào Phi, không khỏi thảm than một tiếng, xem ra mối quan hệ của hai người này quá mức gay go.

“Tào Phi, cậu qua xử lý một chút.” Chu Dã kêu lên.

Tào Phi không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó lấy ra túi đựng xác tiến lên xử lý.

Chờ Tào Phi xử lý xong rồi, gã lập tức ném túi đựng xác vào rương dự bị trong xe.

Sau đó, mấy người bước tới phía trước tuyến phong tỏa. Chỉ có hai vệ binh sở Tuần Tra đang trông coi nơi này. Bọn họ vừa nhìn thấy cách ăn mặc của mấy người Hứa Thâm đều sững sốt, trực tiếp bước lên phía trước.

“Tình huống bên trong thế nào?” Chu Dã hỏi.

“Ách, chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng bên trong vẫn luôn không có bất cứ động tĩnh gì.”

“Chúng ta vào xem.” Chu Dã cũng biết có hỏi bọn họ cũng không ra cái gì.

Thêm nữa, trong cục đã nói tình huống sự kiện cho gã, sự kiện khu cấp C lần này ảnh hưởng rất lớn, phạm vi 3 km xung quanh đều có dấu vết hành động, tương đối khoa trương.

Nếu bùng nổ tại khu vực cư dân dày đặc, loại tình huống này cũng tương đương với hơn mười vạn cư dân đều có thể bị tập kích, giết chết bất cứ lúc nào.

Hai vệ binh không dám hỏi, cũng không dám nhiều lời, vội vàng giúp bọn họ vén tuyến phong tỏa lên.

Ở bên trong tuyến phong tỏa, năm người không đi bao lâu, đã gặp đội ngũ khác ở ngay ngã tư đường phía trước.

Hứa Thâm tính một chút, cả thầy có chín người.

“Vị kia chính là đội trưởng đội số ba, Triệu Uyên!” Chu Dã giới thiệu cho mấy đội viên của mình, vừa nói vừa đi lên phía trước chào hỏi: “Triệu đội trưởng, đã lâu không gặp.”

Vị trung niên đang dựa vào cột đèn đường bên cạnh hút thuốc, lập tức quay đầu nhìn qua, vừa thấy Chu Dã, khẽ cười nhạt: “Sao lại là mấy cậu chứ? Xui xẻo thật đó, tự nhiên lại phải nhận nhiệm vụ hiệp trợ.”

Chu Dã cười nói: “Có Triệu đội trưởng mang đội, chúng tôi đi tới để cọ chút công lao đây.”

“Cậu thật khéo ăn nói.” Triệu Uyên không khỏi lắc đầu, Chu Dã này vốn rất khéo ăn nói, giỏi đưa đẩy, nhân mạch quan hệ trong cục không tồi, nghe nói sau lưng còn ngầm ngầm có một vài chuyện khác nữa. Tuy gã thuộc thê đội thứ hai, nhưng chung quy lại vẫn là đội trưởng, sở hữu năng lực có thể thoải mái giải quyết khu thú cấp D, loại chiến lược này hoàn toàn đủ sức để đảm nhiệm chức vị đội viên của thê đội thứ nhất.

Những người khác cũng hướng ánh mắt đánh giá Chu Dã và đám người Hứa Thâm.

“Bọn họ là?” Chu Dã nhìn về phía bốn người đang đứng một bên khác.

“Xin chào, tôi là Hàn Ngọc, đội trưởng đội 13 khu Vô Miên.” Một cô gái lịch sự mỉm cười với Chu Dã, nhìn qua dung mạo xinh đẹp, để tóc dài khoác áo choàng.

“Đội trưởng đội 17 Khu Hắc Quang, Chu Dã.” Chu Dã gật đầu chào hỏi, chợt hơi kinh ngạc nói: “Còn một đội viên của các cô đâu?”

Sắc mặt Hàn Ngọc thoáng âm trầm, nói: “Tần suất bùng nổ sự kiện khu thú ở khu Vô Miên chúng tôi quá dày đặc, đội viên mới còn chưa được phân công xuống, trước mắt đội chỉ có bốn người.”

Chu Dã hơi hơi há miệng, có chút không biết nên nói gì, chỉ khẽ than một câu: “Vậy nhóm các cô vất vả rồi.”

Không bao lâu sau, bên ngoài có âm thanh còi xe vang lên, lại bóng dáng một đội nữa xuyên qua đám sương mù đi tới, là người của biên đội 15 khu Hắc Quang.

Sau khi chào hỏi một hồi, Triệu Uyên thấy tất cả thành viên tham gia sự kiện này đều đã đến đông đủ, trực tiếp dập tắt tàn thuốc, nói: “Khu vực chung quanh đã bị phong tỏa, đội lát nữa chúng tôi phụ trách đi vào tìm kiếm, các đội còn lại phân biệt trấn thủ một bên, đừng để khur chạy trốn.”

“Được, tùy Triệu đội phân phó.” Chu Dĩ cười nói.

“Được, vậy đội 17 các cậu phụ trách mặt Đông, Hàn Ngọc, các cô phụ trách mặt Bắc.” Triệu Uyên truyền lệnh nói: “Việt Minh, đội 15 các cậu phụ trách phía Tây, chúng tôi sẽ càn quét từ phía Nam trước.”

Ba vị đội trưởng đều gật đầu.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi, khi tới địa điểm, sẽ cùng nhau phá khur.” Triệu Uyên nói.

Mấy đội đều gia nhập chung một kênh thông tin nhóm, có thể liên lạc với nhau.

“Mấy người thực sự muốn phân tán như vậy sao?” Trong sương mù, bóng dáng Mai Phù từ xa xa đi tới, cười hì hì nói.

Hứa Thâm sửng sốt.

Lúc trước Mai Phù đang ngồi xe cùng hắn đến nơi này, nhưng không biết từ khi nào cô ấy đã rời đi rồi.

“Người một nhà bọn họ đều rất thú vị đó...” Mai Phù khẽ cười nói.

Người một nhà?

Hứa Thâm bị nội dung lời nói của Mai Phù làm không hiểu ra sao, nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên phản ứng lại, Mai Phù sẽ không để ý tới người thường, chẳng lẽ cô ấy đang nói đến khur bên trong? !

Ý tứ của cô ấy là gì... Phân tán sẽ có nguy hiểm sao?

Chẳng lẽ không chỉ có một con khur cấp C bên trong? !

Chương 101. Bước Vào Khư Giới!!!

Tim Hứa Thâm đập thành thịch, ngay sau đó còn trực tiếp điên cuồng đập, dồn dập đập... Tin tức này quá mức ghê gớm, nếu là hai con, thậm chí càng nhiều hơn, thì cả đám người đi đường bọn họ tụ tập ở trong này, chẳng khác nào một mâm mỹ thực sắc hương vị vẹn toàn.

Hứa Thâm nhìn về phía những người khác, bọn họ đang dùng thử dụng cụ truyền tin, sợ có người quên kết nối.

“Hứa Thâm, cậu cũng thử xem.” Chu Dĩ nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, trong lòng có chút lo âu, nếu những lời Mai Phù nói chính là sự thật, thì hành động lần này... rất rất nguy hiểm.

Nhưng mà... hắn lại không thể nhắc nhở.

Dù sao hắn cũng không thể giải thích được vì sao hắn lại biết chuyện này, đồng thời lại còn có thể bị Mai Phù biết, hắn có thể nhìn thấy cô.

“À, được.” Hứa Thâm đáp ứng một tiếng, điều chỉnh thử dụng cụ truyền tin. “Uy uy” vài tiếng, xác nhận người khác có thể nghe được, mà cùng lúc đó, ánh mắt hắn lại nhìn về phía xa xa, bên trong đầy nỗi bất an.

“Đừng khẩn trương, tôi sẽ bảo vệ cậu, đến lúc đó cứ đi theo bên người tôi.” Mặc Tiểu Tiểu đứng bên cạnh Hứa Thâm, thấp giọng nói.

Hứa Thâm nhìn cô một cái, trong lòng ấm áp, gật đầu nói: “Đa tạ.”

“Không cần cảm tạ, trên vai cậu cũng có một con, nhưng trước mắt nó không có dự tính gây thương tổn cho cậu, trước mắt có thể không cần phải quan tâm tới nó.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

“Tôi thực sự muốn cảm ơn mà.” Hứa Thâm nói.

“Được rồi, chuẩn bị xuất phát đi!” Triệu Uyên chờ cho tất cả mọi người đều chuẩn bị thỏa đáng, lập tức phát tay nói.

Mọi người nói lời từ biệt, tất cả tản ra, ai nấy đều đi về phía khu vực mình phụ trách.

Đám người Hứa Thâm đi tới phía Đông, một đường đều đi dọc theo khu vực bên ngoài, Hứa Thâm vừa đi vừa khỏ sở động não, cuối cùng, hắn thử dò xét Chu Dã một chút: “Đội trưởng, phạm vi hoạt động của khu rộng như vậy, bên trong có thể xuất hiện tình huống có nhiều hơn một con khu không?”

Chu Dã châm một điếu thuốc lá, nói: “Khả định là không chỉ một con, tuyệt đại đa số khu cấp C, đều sẽ có những con khu khác ở bên cạnh phụ trách kiếm ăn dự trữ lương thực giúp nó.”

“Ách, ý tôi nói là có thể tồn tại nhiều hơn một con khu cấp C hay không?”

“?” Trong lòng Chu Dã hơi co rút lại, gã nhìn về phía Hứa Thâm: “Vì sao cậu lại nói như vậy?”

“Tôi chỉ suy đoán thôi.” Về mặt Hứa Thâm đầy lo lắng nói.

Chu Dã bất đắc dĩ nói: “Đừng tự mình dọa mình như vậy. Theo lý thuyết, cấp bậc khu càng cao, nó càng không thích sống theo đàn, không phải từng có câu nói thế này sao? Cường giả đều là cô độc, cho nên bình thường sẽ không hay gặp hai con khu cấp cao ở cùng một chỗ. Dù sao, khu cũng phải ăn cơm, nếu nhiều con cấp cao ở cùng một chỗ, đồ ăn chung quanh sẽ không đủ để chia.”

“...” Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, chỉ mong là hắn hiểu lầm ý tứ của Mai Phù.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới phía Đông.

Chu Dã chọn một vị trí trên con đường, nói: “Chúng ta ở trong này đi.”

Mọi người bố trí xong xuôi trang bị phá khu, im lặng chờ đợi chừng mấy phút đồng hồ, chờ cho đến khi các đội khác cũng vào vị trí sẵn sàng, sẽ kích hoạt phá khu theo tín hiệu.

Một loại sóng xung kích phóng xạ nào đó thổi quét qua, con đường và những tòa lâu lón chung quanh, lập tức trở nên u ám hơn, hư ảo hơn rất nhiều, mà ở trước mắt mọi người, nơi con đường lúc trước bỗng xuất hiện một vài cây cối lác đác thưa thớt, rõ ràng trước mắt bọn họ là một khu rừng rậm.

Mọi người đã bước vào Khu giới.

Hứa Thâm sờ soạng đám cây cối trước mắt một chút, xúc cảm thô ráp, là chân thật, cũng có nghĩa là bắt đầu từ lúc này, vật chất bên trong Khư giới có thể làm bọn họ bị thương, mà những kiến trúc trong hiện thực, đã biến thành hư ảo.

“Đừng sờ loạn.” Chu Dã lập tức nói.

Hứa Thâm khẽ giật mình, cảm giác bên dưới ngón tay đột nhiên xuất hiện thứ gì đó giống như kim đâm, hơi hơi tê rần, trên thân cây kia vừa nhô lên vài cái gai nhọn.

Tay hắn đã bị gai đâm, máu tươi cũng bị gai nhọn hấp thu, và kỳ lạ là, thân cây nọ bắt đầu hơi hơi vận vẹo, tựa như nó vừa sống lại.

“Tất cả mọi thứ bên trong Khư giới đều rất nguy hiểm, không chỉ có khư thôi đâu.” Chu Dã lập tức giải thích.

Tào Phi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chung quy lại, người mới vẫn là người mới, quá non nớt.

“Nói vậy cái cây này có sự sống?” Hứa Thâm có chút giật mình nhìn cái cây trước mắt.

“Có thể hiểu là như vậy. Tóm lại đừng tùy tiện đụng vào bất cứ vật gì bên trong Khư giới.” Chu Dã nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, xem như hắn lại học được một chút kiến thức mới rồi.

“Kỳ thật cũng không có gì, đây chỉ là một cái Khư Thụ thôi.” Khi Mặc Tiểu Tiểu nói chuyện, bỗng nhiên cô xuất kiếm, chém thẳng ra ngoài, Khư Thụ trước mắt vỡ ra, từ bên trong xuất hiện nhựa cây màu đen lan tràn.

Chu Dã muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Nếu xét về kinh nghiệm trăm khư, có khả năng những gì Mặc Tiểu Tiểu biết càng phong phú hơn gã.

“Thứ này sợ lửa, cũng giống như đám cây cối trong hiện thực vậy, chẳng qua loại lửa nó sợ chính là Khư Hỏa.” Mặc Tiểu Tiểu nói: “Nhưng Khư Hỏa là thứ rất nguy hiểm, tuyệt đối đừng để nó lan tới người, rất khó dập tắt.”

Chu Dã cười khỏ, nói: “Chúng ta vẫn nên chú ý hết mức, đừng tạo thành động tĩnh quá lớn sẽ tốt hơn, tránh hấp dẫn đám khư kia đi tới.”

Mặc Tiểu Tiểu gật gật đầu, hỏi: “Chúng ta ở chỗ này chờ đợi sao?”

“Ừm, đợi đến lúc cần hỗ trợ, Triệu đội sẽ báo cho chúng ta biết.” Chu Dã nói: “Không gọi thì cứ ở yên tại chỗ, chúng ta chỉ nhận nhiệm vụ hiệp trợ mà thôi, đừng quá liều mạng.”

Lời này đâm sâu vào trong lòng mọi người, vì thế cả đám lại yên tĩnh chờ đợi ở phía trước rừng cây.

Bóng cây lay động, không biết cơn gió từ nơi nào Khư giới thổi tới, âm suru suru, khiến cho mấy người đều cảm nhận được một chút hàn ý.

Bọn họ không nói chuyện thêm nữa, tuy đang chờ đợi, nhưng ai nấy đều cẩn thận lưu ý động tĩnh chung quanh, dù sao bọn họ cũng tiến vào Khư giới rồi, một khi không cẩn thận, vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm, chẳng khác nào đang tìm chết.

Bên cạnh chỉ có bóng dáng Mai Phù vẫn đi tới đi lui, trong miệng vui vẻ huýt sáo, tư thế cực kỳ thoải mái nhàn nhã.

Chương 102. Nhà!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Chu Dã nhìn nhìn thời gian, đã 36 phút rồi.

Từ đáy lòng gã dâng lên một tia kỳ quái, đã lâu như vậy, nhưng vẫn không hề có bất cứ chỉ lệnh nào truyền tới, bên kia đang bận tác chiến sao?

Hay là đối phương không cần bọn họ ra tay?

Nhưng gã cũng không dám mạo muội liên lạc, dù sao đội số ba cũng là chủ đạo trong sự kiện lần này, cũng là đội xâm nhập vào sâu trong đó, tác chiến ở khu vực nguy hiểm nhất, lỡ như bọn họ đang chiến đấu kịch liệt lại bị hành động truyền thông tin của gã quấy rầy, tương đương với gã mang tội lớn rồi.

Đám người lại đợi thêm mấy phút đồng hồ, bỗng nhiên, từ bên trong dụng cụ truyền tin truyền đến âm thanh sa sa.

Hình như tín hiệu không tốt lắm, Chu Dã điều chỉnh thử một lát, ngay sau đó từ bên trong truyền đến giọng nói của Triệu Uyên, đối phương lạnh lùng phân phó: “Chúng tôi đã tìm được

đầu mục bên trong, có vài con nhỏ cần các cậu đến hỗ trợ, Hàn Ngọc, các cô đi tới trước.”

“Được” Từ bên trong dụng cụ truyền tin truyền đến tiếng đáp lại của Hàn Ngọc, nhưng rõ ràng là mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Quả nhiên khu Hắc Quang giúp khu Hắc Quang, mỗi khi gặp được nguy hiểm đều gọi khu Vô Miên bọn họ trước.

“Xem ra mọi chuyện rất thuận lợi.” Chu Dã nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười nói.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đội số ba mạnh như vậy?

“Đội trưởng, trong một lần hành động, biên đội số một có thể giải quyết mấy con khur cấp C?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Chu Dã cười cười: “Nếu là đội số một, một lần có thể giải quyết hai con, dù gặp được ba con, Sở đội trưởng vẫn có thể toàn thân trở ra, nhưng đội khác, nhiều nhất chỉ hai con đã coi là nghịch thiên rồi.”

“Khur cấp C và khur cấp D có sự khác biệt rất lớn. Đầu tiên là chúng nó đã tiếp cận điểm cực hạn của giai đoạn thứ nhất. Và ngoại trừ lực lượng, khur cấp C còn có một chút năng lực đặc biệt. Nó cũng giống chúng ta vậy, khi chúng ta đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất khi, khur lực cũng sẽ gọi tỉnh một chút lực lượng đặc thù trong cơ thể chúng ta.”

“Lực lượng đặc thù?” Hứa Thâm sửng sốt.

“Đúng vậy, loại lực lượng đặc thù này tương đương với thể chất và vân tay của mỗi người, mặc dù có chút khác biệt, nhưng là có năng lực như vậy lại chân chính tồn tại. Cũng bởi vì có loại năng lực đặc thù này, mới khiến khur cấp C có thể thoải mái nghiền nát khur cấp D, thậm chí là sử dụng hơn mười con khur cấp D làm việc cho nó, đều không cố sức chút nào.” Chu Dã nói.

“Và đây mới chỉ là tầng nông thôi, chờ đến khi đạt tới hình thái thứ hai, mới là thời điểm năng lực được chân chính kích hoạt.” Mặc Tiểu Tiểu lạnh nhạt nói.

“Tôi cũng có biết một chút về chuyện này.” Chu Dã cười cười.

Mấy người bọn họ lại nói chuyện phiếm, chừng mười phút sau, bỗng nhiên bên trong dụng cụ truyền tin lại truyền đến tiếng nói của Hàn Ngọc: “Số lượng có chút nhiều, đội chúng tôi sắp không chống đỡ được, thỉnh cầu tiếp viện.”

“Chu Dã, các cậu không cần trần thủ mặt Đông nữa, đi tới giúp bọn họ đi. Con khur cấp C này có chút khó chơi, chờ chúng tôi giải quyết xong sẽ qua giúp mọi người.” Giọng nói của Triệu Uyên vang lên.

“Xem ra muôn năm thắng (lười biếng) vẫn có chút khó khăn nha...” Chu Dã bất đắc dĩ cười, sau đó trả lời: “Nhận được, chúng tôi lập tức đi tới.”

“Đi thôi.” Chu Dã rút kiếm, đi ở phía trước mở đường.

Tô Sương cùng với Tào Phi, Mặc Tiêu Tiêu đều rút kiếm. Hiện giờ bọn họ chuẩn bị xâm nhập vào khu vực trung tâm sự kiện, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được khur, nếu chờ đến lúc ấy mới rút kiếm, chỉ sợ đã không còn kịp nữa rồi.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng rút kiếm ra, cầm ở trong tay.

Tuy mỗi ngày hắn đều huấn luyện rút kiếm bổ chém, cũng thuần thục với chiêu thức kia hơn nhưng với độ đậm đặc của khur lực bản thân, kể cả vùng kiếm bình thường, lực sát thương cũng không yếu, huống chi xen lẫn trong đội ngũ cũng có thể phối hợp với nhau.

Nếu tới tận lúc này, hắn vẫn còn đeo kiếm trên lưng, ngược lại trông hơi có chút làm màu, chộc cho người chú ý tới.

Hứa Thâm đứng ở giữa đội ngũ, Mặc Tiêu Tiêu ở sườn bên trái, Tô Sương ở sườn bên phải, các cô đều biết Hứa Thâm là người mới, kinh nghiệm trăm khur ít ỏi nhất trong đội, dù khur lực nồng hậu, nhưng gặp được tập kích rồi mới phản ứng, chỉ có uổng công.

Tào Phi đi ở cuối cùng, than thở về đãi ngộ của Hứa Thâm, cảm giác ghen tỵ sâu sắc.

Chu Dã chém đứt Quái Thảo và nhánh cây Khur Thụ hỗn độn ở ven đường, tránh cho người đi sau va chạm vào chúng, một mực tìm kiếm con đường gần nhất, dẫn thẳng về phía trước. Từ nơi này có thể nhìn thấy những hình ảnh hư ảo trong hiện

thực, bọn họ đã lướt qua con đường, thậm chí xuyên qua một mảnh kiến trúc cũ kỹ thấp bé.

Còn có thể nhìn thấy vụ dân đang nghỉ ngơi, hoặc tình chàng ý thiếp bên trong các kiến trúc.

Ở thế giới vụ dân, nơi có vô cùng ít những hoạt động giải trí, thì dục vọng cơ bản là cách tìm vui duy nhất.

Hứa Thâm nhìn thấy một vài hình ảnh bất nhã, có chút đỏ mặt.

Hắn vốn tưởng rằng hai cô gái bên người cũng như thế, nhưng khóe mắt liếc qua, lại nhìn thấy Tô Sương với vẻ mặt như thường, không chút cảm xúc, tựa như đã sớm thành thói quen, mà Mặc Tiểu Tiểu bên kia chỉ khẽ nhú nhú mày.

Quả nhiên kinh nghiệm trăm khur của hắn vẫn còn rất thiếu thốn ... trong lòng Hứa Thâm âm thầm cảm khái.

Ngay sau đó, hắn cũng khôi phục vẻ trấn tĩnh, gương mặt đầy chuyên chú.

Rừng rậm này cực sâu, theo quá trình bọn họ không ngừng xâm nhập, Khur Thụ cũng càng ngày càng nhiều, mấy người đều lục tục gia nhập vào đại đội mở đường, quét sạch chướng ngại vật, để lộ ra một con đường.

Hơn mười phút sau, cả đám mới bước ra khỏi rừng rậm, ở phía trước mặt bọn họ chính là một sơn động.

So sánh với hang động mà bọn họ gặp được ở bang Sài Hồ lần trước, rõ ràng là cửa hang trước mắt này còn lớn hơn, nhưng hình như ở chung quanh hang động từng được dọn dẹp, không thấy bất cứ một cọng cỏ dại nào.

Kỳ dị nhất chính là, ở cửa hang động còn có mấy đôi giày dính máu.

Một bên cửa hang có khắc một chữ: Nhà.

Chu Dã quan sát một màn trước mắt, khẽ nhú mày, lại nhìn nhìn mấy đôi giày kia, phát hiện không phải giày tác chiến của đám Hàn Ngọc, chỉ là giày của người bình thường lầy dính khur lực mà thôi.

Chương 103. Đến Tột Cùng Khư... Là Cái Gì?

“Những con khư này còn coi bản thân trở thành nhân loại.”
Tào Phi nhìn tình huống trước mắt, khinh miệt cười nói.

Hứa Thâm thâm giật mình, hỏi: “Khư biết viết chữ sao?”

“Có biết.” Tô Sương khẽ nheo mắt quan sát chung quanh, rất nhanh đã giải đáp cho Hứa Thâm: “Có khư còn coi bản thân trở thành nhân loại, bởi vậy nó sẽ bắt chước cuộc sống của nhân loại.”

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến “Ma ma”, lúc này từ đáy lòng hần chột xuất hiện một điều nghi vấn: “Đến tột cùng khư... là cái gì?”

Mai Phù đang lắc lư bên cạnh cửa hang, nghe vậy, lập tức quay lại nhìn hần, cười hì hì nói: “Cậu thật sự muốn biết?”

“Khư chính là khư, là quái vật ở thế giới chiều sâu xâm nhập tới.” Tô Sương lạnh lùng thốt lên, trong mắt tràn ngập sát ý, hiển nhiên cô không hề muốn nghĩ cho khư bất cứ một loại định nghĩa nào khác, chỉ có thứ ‘Quái vật cần phải bị giết sạch’, mới là thứ duy nhất mà khư thuộc về!

Hứa Thâm có thể cảm nhận được hận ý của cô, nhân viên trăm khư đều là người bình thường bị cuốn vào sự kiện khư thú, phần lớn trong số bọn họ đều mất đi thân nhân, bản thân cũng chịu đủ thống khổ do khư mang lại, càng chịu thật nhiều vất vả trong quá trình trăm khư, bởi vậy hầu hết đều cực độ căm hận khư.

“Vấn đề này, vẫn luôn là đề tài mà những giáo sư trong nội thành kia đang tìm tòi nghiên cứu. Trước mắt tổng cộng có bốn loại thuyết pháp, hoặc có thể nói là bốn loại lập trường lưu phái. Loại thứ nhất, chúng đến từ tầng sâu trong Khư giới. Loại thứ hai, chúng được hình thành nên từ chính linh hồn nhân loại bị nhiễu sóng sau khi tử vong. Loại thứ ba, chúng chính là thực thể hình thành nên do các loại cảm xúc tiêu cực của nhân loại tụ tập lại. Còn loại thứ tư, chính là không biết, bọn họ chỉ giả tưởng rằng khư chính là sản phẩm do một tồn tại khủng bố nào đó chế tạo ra.”

Mặc Tiểu Tiểu trả lời cho Hứa Thâm, rồi nói: “Trước mắt, dựa theo những gì mà khu biểu hiện nên, nó rất phù hợp với ba loại đặc thù phía trước. Phần lớn khu mà chúng ta nhìn thấy đều có một bộ phận đặc trưng của nhân loại, thậm chí chúng còn có thể nguy trang thành một cá nhân nào đó, thứ này rất giống như sự biến hóa của một người sau khi chết đi.”

“Cho nên tình huống trước mắt cũng có thể lý giải thành, khu trong hang động này, vẫn mô phỏng theo thói quen sinh hoạt lúc trước, chỉ là bọn chúng không biết, chính mình đã tử vong và chuyển biến thành khu rồi.”

Tô Sương lộ vẻ mặt không vui, lập tức hừ lạnh nói: “Thế thì ở thời điểm bọn chúng ăn thịt người, cũng nên có một chút ý thức được những gì mình đang làm chứ? Tôi vẫn giữ quan điểm của mình, khu tuyệt đối không có khả năng là dạng chuyển biến của con người sau khi tử vong.”

Mặc Tiểu Tiểu bình tĩnh nói: “Sau khi đã bị chuyển biến thành khu, một bộ phận nhận thức sẽ vụn vụn. Lấy ví dụ đơn giản một chút, khi chúng ta ăn món gì đó, cô sẽ cảm thấy bản thân mình đang phạm tội sao? Nói cụ thể hơn, khi cô ăn thịt heo, ăn rau dưa, cô có cảm thấy bản thân mình đang sát sinh làm bậy không? Cách mà khu ăn thịt người chẳng có gì khác chúng ta ăn rau dưa. Dương nhiên, rất có khả năng đám trăm khu giả chúng ta, chính là thịt bò vô cùng ngon miệng trong mắt của khu.”

Nói đến này, dường như cô ấy hơi thèm ăn, khẽ liếm liếm môi, lại nói: “Chờ đến khi trở về, tôi cũng muốn ăn một chút thịt bò nướng.”

Mấy người nhìn dáng vẻ của cô ấy, thầm nghĩ quả nhiên cô gái này không hề bình thường, trong lúc trăm khu còn suy nghĩ lúc quay về mình sẽ ăn nói gì.

Chu Dã chăm chú nhìn hang động trước mắt trong chốc lát, nói: “Được rồi, tất cả xóc lên tinh thần giùm tôi, Hàn Ngọc còn đang chờ chúng ta tới tiếp viện đó.”

“Chúng ta ở trong này nói chuyện phiếm lâu như vậy, phỏng chừng bọn họ đã chết rồi.” Tào Phi không nhịn được nhổ một bãi nước bọt, nói, nhưng ý tứ bên trong lời nói của gã lại khiếm Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu bất mãn.

“Trước khi chúng ta đi vào, không giải quyết con khur ở cửa hang trước sao?” Mặc Tiểu Tiểu đặt câu hỏi.

Tim Hứa Thâm đập thình thịch, chỉ có duy nhất một con khur đứng ở cửa hang thôi, và đó chính là Mai Phù.

Mai Phù vẫn cười tùm tùm như cũ, tựa như không bị lời này ảnh hưởng.

Sắc mặt mấy người Chu Dã thoáng thay đổi một chút, Tô Sương ngưng mắt nhìn về phía cửa hang, lại phát hiện bản thân không cảm nhận được bất cứ một con khur nào, không khỏi quay đầu nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu: “Cô đang nói đùa hay nghiêm túc vậy?”

“Đương nhiên là nghiêm túc.” Mặc Tiểu Tiểu chắc chắn nói.

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, cô ấy lại phát bệnh rồi.

Hắn nhìn dáng vẻ khẩn trương của đám người Chu đội, cũng không biết nên nhắc nhở như thế nào. Giờ khắc này rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao đội trăm khur trong nội thành lại đã cô ấy ra.

Quá thích nói đùa. Nhưng mà trong lúc tham gia hành động trăm khur lại tùy tiện báo ra tin tức lung tung, có khác nào kể chuyện linh dị tại địa ngục đâu?

Sắc mặt Chu Dã thay đổi, tới cuối cùng, gã vẫn cảm thấy, thà tin rằng có còn hơn là tin rằng không. Gã lập tức ngưng tụ lại khur lực toàn thân, nói với Mặc Tiểu Tiểu: “Ồ phương hướng nào?”

“Bên trên hang động.” Mặc Tiểu Tiểu nghiêm túc nói.

Chỉ thấy bóng dáng Chu Dã “Sưu” một tiếng xông ra ngoài, trong nháy mắt đã chém ra, mũi kiếm đánh thẳng vào tảng đá trên cửa hang. Dưới khur lực khuấy động, tảng đá nọ bị bô xuống một đường rãnh, thật nhiều bụi đất rơi xuống.

Nhưng thực hiển nhiên, Chu Dã không chém trúng khur, hoặc là nói, nơi này căn bản không có khur.

Chu Dã lập tức hiểu ra vấn đề, có chút tức giận nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu.

“Khư đã bị chém nát.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Lửa giận tuôn trào trong lồng ngực Chu Dã, nhưng cuối cùng gã vẫn có thể áp chế xuống, dù sao khi bên trên phân công cô gái này tới đây, đã báo trước với gã rồi, đối phương có chút tình huống về tinh thần.

Và tức giận với một bệnh nhân tâm thần cũng vô dụng.

“Chúng ta đi thôi!” Chu Dã áp chế lửa giận nói.

Tô Sương và Tào Phi đều có chút không biết nên nói gì, chỉ lườm Mặc Tiểu Tiểu một cái rồi đi theo Chu đội tiến vào.

Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng đi theo.

Toàn đội xâm nhập không được bao lâu, Mặc Tiểu Tiểu lại nhắc nhở: “Bên trái có khư.”

Chương 104. Là Mồi!

Tim mấy người đập thành thịch, nhưng ngay sau đó, lại là lửa giận không nói rõ lý do. Chu Dã nhìn về phía Tô Sương, nói: “Có không?”

Tô Sương ngưng mắt nhìn hai cái, khẽ lắc đầu: “Không cảm nhận được.”

“Được rồi.”

Chu Dã lập tức tiến về phía trước. Gã quyết định vẫn áp dụng dựa theo phương thức chấp hành nhiệm vụ trước kia, coi Tô Sương trở thành con mồi duy nhất là được, về phần Mặc Tiểu Tiểu, dù chiến lực của cô ta có mạnh hơn nữa, thì lời nói ra vẫn chẳng khác gì đánh rắm.

“Không giải quyết sao?” Mặc Tiểu Tiểu nghi hoặc nói.

Hứa Thâm nhìn qua khu vực trống rỗng đó, cũng nhận thấy đám người Chu đội đang cố hết sức để kiềm nén phần nộ với Mặc Tiểu Tiểu, ngay lập tức kẻ sát tai, thấp giọng nói: “Mấy người đội trưởng sẽ xử lý, chúng ta chỉ cần giúp bọn họ giải quyết những con nào công kích chúng ta là được.”

“Nhưng rõ ràng là chúng ta nhìn thấy mà...”

“VẬY CỨ COI NHƯ KHÔNG THẤY ĐI.”

“Nhưng lỡ như nó tập kích chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, mấy người đội trưởng phản ứng rất nhanh.”

“À, vậy ư?” Mặc Tiểu Tiểu tỏ vẻ hoài nghi.

Suýt chút nữa Hứa Thâm đã mắc nghẹn.

Theo quá trình cả đội không ngừng xâm nhập, ánh sáng bên trong hang động càng ngày càng mờ mịt, mấy người lấy ra đèn pin chiếu rọi, ánh sáng ở trong Khu giới cũng mờ hồ, nhưng mấy chiếc đèn pin với ánh sáng cực mạnh tụ lại cùng một chỗ, vẫn có thể chiếu sáng khu vực bên trong hang động.

Một đường tất cả đều thật cẩn thận bước đi. Chừng bảy, tám phút sau, phía trước vẫn là hang động, hiển nhiên thông đạo này cực kỳ sâu. Cả quãng đường này, bọn họ chẳng gặp được con khur nào nhưng lại bị Mặc Tiểu Tiểu dọa cho không ít.

Rất nhanh, mọi người đã thấy đoạn cuối của hang động.

Chóp mũi Hứa Thâm hơi hơi kích thích, hắn vừa ngửi được từng luồng hương vị quen thuộc và thân thiết.

“Mùi thối quá nồng, tựa như nội tạng cá lên men và thịt thối tích tụ lâu ngày!” Tô Sương không nhịn được, vội vàng đưa tay bịt mũi.

Dù cô đã trải qua không ít sự kiện khur thú, nhưng vẫn bị loại mùi vị này kích thích đến sắp nôn mửa, trong dạ dày cuộn cuộn từng cơn.

Chắc hẳn do hoàn cảnh thông gió bên trong hang động kém, khiến cho loại mùi tích tụ lâu ngày này trở nên cực kỳ gay mũi.

“Là đội trưởng Chu Dã phải không? Mau tới hỗ trợ!” Trong hang động truyền đến tiếng kêu kinh hoảng của Hàn Ngọc.

Sắc mặt Chu Dã ngưng lại, gã lập tức nói: “Nhanh!”

Mấy người nhanh chóng phóng đi, lao về đoạn cuối hang động, đèn pin chiếu rọi tới, trong hang động hắc ám này hiện lên cảnh tượng như sâm la luyện ngục.

Sau khi mấy người bọn họ thấy rõ hình ảnh bên trong, tất cả đều mở to hai mắt nhìn, nơi đáy mắt đều kinh hoảng.

Bên trong hang động là một mảnh quái thạch lởm chởm, trên vách còn có thật nhiều mũi nham thạch nhọn hoắt.

Nhưng điều chân chính khủng bố chính là, phía trên những mũi nham thạch kia, lại là từng thi thể đang buông thõng xuống!

Khắp nơi trên mặt đất đều là hài cốt, nội tạng, lọn tóc trên đầu dính lại thành khối và những mảnh da thịt bị xé tan nát, tựa như tu la luyện ngục.

Mà Hàn Ngọc, người lúc trước còn kêu gọi bọn họ, đang ở cách bọn họ chừng mấy chục mét, nhưng... thứ cô ấy để lộ ra bên ngoài chỉ có mỗi cái đầu với mái tóc đang rũ xuống trên đỉnh hang, vẻ mặt kinh hoàng, cái miệng liên tục mở ra khép vào nhưng trống rỗng, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Mọi người cảm giác trái tim mình vừa bị ai đó hung hăng đánh cho một quyền nặng trịch, toàn thân rung động mãnh liệt, đại não cũng đờ ra, trống rỗng trong một khoảng ngắn ngủi.

“Không tốt, là môi!” Mặc Tiểu Tiểu là người đầu tiên phản ứng lại, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu chợt biến sắc, vội vàng nói: “Đi mau, có khả năng bọn họ đều bị hại cả rồi!”

Cô nói xong, lập tức túm chặt Hứa Thâm, xoay người muốn chạy trốn.

Hứa Thâm cũng phản ứng lại, ánh mắt vội vàng đảo qua, nhìn thấy trên mặt đất có bảy tám bộ trang phục tác chiến. Khoan đã... là bảy tám bộ? !

Da đầu hắn lập tức run lên, cũng bắt chập mọi thứ, lập tức đi theo Mặc Tiểu Tiểu, xoay người chạy như điên trên đường.

Nhiệm vụ có quan trọng hơn nữa cũng không quan trọng bằng mạng sống!

Nhưng ngay sau đó, ở chỗ sâu trong hang động đột nhiên bắn ra một cây măng đá bén nhọn.

Mặc Tiểu Tiểu phản ứng nhanh chóng, trực tiếp nghiêng người tránh né.

Chỉ thấy một bóng dáng đi xuyên qua vách hang, nửa người trên có dáng vẻ của một thiếu niên, với khuôn mặt thanh tú, nhưng mái tóc trên đầu lại là gai nhọn, làn da toàn thân cũng

biến thành tầng tầng lớp lớp vảy màu vàng tinh mịn, vẻ mặt tham lam nhìn hai người: “Nếu đã đến nhà của tôi đến làm khách, thì đừng nhanh chóng rời đi như vậy mà!”

“Chết đi!”

Bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu lao ra, thân pháp mau lẹ như một tia chớp. Giờ khắc này, bóng dáng nhỏ nhắn kia lại bộc phát ra lực lượng thật lớn, chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã nhảy lên khỏi nam thạch trước mặt, kiếm phong chém tới.

“Bành” một tiếng, chém lên tảng đá, làm nó nổ tung ra, xuất hiện một đường rãnh thật sâu.

Mà thiếu niên kia lại xuất hiện trên đỉnh hang động, vẻ mặt đầy hài hước: “Xem ra lại là một vị khách nhân vô cùng tôn quý đây.”

Lúc này, đám người Chu Dã và Tô Sương cũng phản ứng lại, ánh mắt nhìn thiếu niên như có thể hoạt động tự nhiên trên vách hang, sắc mặt khế biến, chẳng lẽ con như mà Mặc Tiểu Tiểu lúc trước nhìn thấy, chính là con này?

Nếu đúng là như vậy, bọn họ đã trách làm cô ấy rồi.

Hơn nữa, tình huống này cũng có nghĩa là, toàn bộ hành trình bọn họ tiến vào hang động, đều bị đối phương theo dõi!

Mấy người nghĩ đến tình huống, luôn có một con như đáng sợ như thể thời thời khắc khắc ẩn núp ở bên cạnh mình, trên người đều hoảng sợ mà rịn ra mồ hôi lạnh.

“Đi mau!” Chu Dã biết tất cả đã trúng mai phục, lập tức xoay người tập hợp cùng Mặc Tiểu Tiểu, đồng thời lại dùng dụng cụ truyền tin nhanh chóng nói: “Triệu đội Triệu đội, chúng tôi gặp phải mai phục, tại một nơi bên trong Khu động, các anh có thể chạy tới không?”

Bên trong dụng cụ truyền tin yên lặng một lát, sau đó giọng nói của Triệu Uyên truyền đến: “Có thể chứ, chúng tôi đang chờ các cậu tới mà.”

Bỗng nhiên Chu Dã quay đầu lại.

Giọng nói này không phát ra từ dụng cụ truyền tin, mà vang lên từ... sau lưng!

Chương 105. Tuyệt Vọng!

Chỉ thấy trong phần hang động còn bị bóng đêm phủ kín kia, bóng dáng Triệu Uyên xuất hiện, vẻ mặt quái dị, gương mặt mang theo nụ cười, nhưng sắc mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Ngay cả tư thế gã đi đường cũng có chút vặn vẹo, cực kỳ mất tự nhiên, giống như là... Một con rối gỗ đang bị người giật dây!

Đầu Chu Dã như muốn nổ tung ra, gã có chút sững sờ.

Xem tình huống này, hiển nhiên Triệu Uyên đã chết!

Nhưng đối phương chính là đội trưởng đội ba, tồn tại đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, có thể độc lập chém giết khur cấp C cơ mà, lại chết sao? !

Nói như vậy, thông tin lúc trước... Chỉ trong nháy mắt, Chu Dã hiểu được hết thấy!

Và cũng vì đã hiểu, mới khiến từ đáy lòng gã trào ra nỗi sợ hãi mãnh liệt. Gã đã ý thức được bản thân rơi vào bẫy của khur rồi, hơn nữa đám khur này còn cực kỳ khủng bố, bọn chúng có thể vô thanh vô tức chém giết Triệu Uyên, làm cho đội ba không thể phát ra tín hiệu cầu cứu. Và hiện tại, nạn nhân đã đổi thành tiểu đội bọn họ, mấy người bọn họ có thể đào thoát sao?

Ngay lúc này, người mà gã nghĩ tới đầu tiên chính là con gái mình.

“Xông ra đi! !” Chu Dã phát ra tiếng rống giận, lập tức lao ra bên ngoài hang động. Gã biết, mình nhất định phải hội hợp cùng Mặc Tiểu Tiểu. Trước mắt ở nơi này, cô ấy là người sở hữu chiến lực cao nhất và cũng là người duy nhất có thể phối hợp với gã.

“Đừng có làm phiền anh trai nha.” Đột nhiên lúc ấy, một âm thanh vừa non nớt vừa nghịch ngợm vang lên.

Bỗng nhiên trong hang động phía sau lưng bọn họ, là bóng dáng tinh xảo của một con rối hình gấu nhỏ chỉ cao chừng sáu, bảy mươi centimet, nhưng mặt cũng hiện lên dung nhan non nớt của một cô bé, nó bay ra với tốc độ cực nhanh.

Con rối gấu nhỏ chạy dọc theo vách tường lao tới, nhưng lại đuổi theo Chu Dã, nắm tay lập tức đánh ra.

“Cút!” Chu Dã rống giận, vung kiếm chém tới.

Chỉ trong nháy mắt, gã đã bộc phát ra bóng kiếm cực nhanh, trực tiếp đánh bay cô bé gấu nhỏ, bàn tay rối cũng bị chặt đứt, từ bên trong lộ ra lớp bông màu đen, chỉ là thoát nhìn nó rất giống những con giun đen thui, vặn vẹo.

Cô bé gấu ngã ra ngoài, phát ra tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Phía trước hang động, thân thể thiếu niên khur lại lộ ra khỏi vách đá, vẻ cười cợt trên mặt chuyển thành phần nộ: “Đừng làm em gái tao bị thương!”

“Vì sao mấy người lại bắt nạt một đứa nhỏ chứ?” Vừa lúc ấy, một giọng nói già nua vang lên, bỗng nhiên trong hang động xuất hiện từng sợi dây mây tựa như xúc tu, hung hăng bắn về phía Chu Dã.

Chu Dã nhanh chóng tránh né, tiếp tục xoay người vung kiếm, đám dây leo này cực kỳ cứng cỏi, gã toàn lực chém xuống nhưng lại không thể chặt đứt chúng nó, lưỡi kiếm bị đánh văng ra.

Mà lực lượng va chạm, lại khiến Chu Dã cảm thấy cánh tay mình đang run rẩy.

“Đáng chết, đây là khur cấp C? !” Chu Dã hét hồn, loại lực lượng chống trả này, tuyệt đối không sai.

Về phần cô bé gấu kia, gã cảm thấy nó còn kém cấp C một chút, nhưng rõ ràng là mạnh hơn khur cấp D bình thường.

Suu!

Những sợi dây leo như xúc tu kia lại bắn về phía Tào Phi và Tô Sương.

Tô Sương đã sớm đuổi theo Chu Dã. Lúc này, cô cảm nhận được tiếng xé gió nhanh chóng lao tới sau lưng, sắc mặt đại biến, vội vàng trốn tránh, nhưng cánh tay lại bị một sợi dây leo lướt qua, đập trúng, suýt chút nữa thân thể đã mất thăng bằng, té ngã.

Tào Phi cũng chẳng khác gì cô, vừa chạy trốn chết vừa tránh né dây leo.

“Đại Phú, có người làm bị thương con gái của anh, anh còn không ra xử lý? !” Trong hang động lại vang lên giọng nói già nua vừa nãy, lần này mang theo giận dữ rõ ràng.

Ngay tiếp theo, một thứ mùi tanh tươi đậm đặc lập tức lan tỏa, đột nhiên có một người khổng lồ với vóc dáng thật lớn, cao chừng bốn mét, bước tới từ cửa hang động, nhìn qua đôi phương vẫn duy trì được hình người, không có gì bộ phận quái dị của khur, nhưng làn da lại có màu xanh đen, phía trên thung cả trăm ngàn lỗ, bên trong những lỗ thung ấy là các loại côn trùng bò qua bò lại.

Gã đảo con mắt trắng dã, lập tức đi về phía mọi người.

“Đừng bắt nạt con gái của tao...” Người khổng lồ phát ra âm thanh nặng nề mà dờ dẫm.

Một loại cảm giác áp bách quá mức trầm trọng ập tới, khiến da đầu tất cả mọi người đều run lên.

Chu Dã chỉ liếc mắt nhìn lướt qua một cái, đã cảm thấy trái tim như muốn co thắt lại. Bởi vì lượng khur lực xuất hiện trên người gã đàn ông khổng lồ này vô cùng đậm đặc, có thể nói, đôi phương là tồn tại khủng bố nhất mà gã từng gặp phải từ khi bắt đầu trăm khur tới giờ!

Không cần phải nghi ngờ, kẻ này là khur cấp C, hơn nữa còn là tồn tại vô cùng mạnh mẽ trong đám khur cấp C!

Tào Phi nhìn thấy người đàn ông khổng lồ kia đang đi về phía mình, lập tức sợ tới mức hồn bay phách tán. Gã điên cuồng mà lao về phía trước nhưng ở giờ khắc này, gã biết, cả đám bọn họ chuẩn bị xong đời rồi!

“Đừng cản đường tôi! !” Tào Phi nhìn thấy Tô Sương phía trước, trong mắt chợt bộc phát ra vẻ hung ác, gã dứt khoát nắm lấy người Tô Sương kéo về phía sau, còn bản thân thể rất nhanh tiến về phía trước.

Thân thể Tô Sương mất thăng bằng, ánh mắt vẫn còn đầy kinh ngạc nhìn theo Tào Phi đang bỏ chạy trước mắt, nhưng ngay sau đó, vẻ kinh ngạc trong đáy mắt cô lại trở thành thoải mái, còn có một tia tự giễu.

“Tô tử, chạy mau!” Phía trước cửa hang truyền đến tiếng kêu đầy lo lắng của Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu đang không ngừng đối chiến với thiếu niên khư phía trước, lại phát hiện bản thân không thể nhúng tay vào, nhưng bảo hấn mặc kệ Mặc Tiểu Tiểu một mình chạy trốn, hấn lại không làm được. Tốt xấu gì lúc trước, cô ấy cũng kéo hấn cùng nhau chạy trốn, giờ này hấn không thể bỏ mặc đối phương.

Lúc này, hấn chợt quay đầu lại, nhìn thấy biến cố đằng sau, vừa chứng kiến cảnh Tô Sương bị Tào Phi tóm lấy, hấn không khỏi kêu to lên.

Tô Sương giật mình, bỗng nhiên khoảng trống rỗng trong đầu và nỗi tuyệt vọng đang dần dần lấp kín đáy lòng như đèn kéo quân, lại bị cắt ngang. Cô lập tức tỉnh táo lại, loại mùi vị tanh tưởi nồng nặc mãnh liệt xông đến từ đằng sau, tựa như bàn tay mềm mại đang nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng. Cô quay đầu nhìn lại, chợt thấy người đàn ông khổng lồ nọ vẫn còn cách mình bốn, năm mét.

Hình thể đối phương rất lớn, nhưng bước đi cũng không nhanh.

Cô vội vàng bò lên, lao về phía trước.

Chương 106. Tao Muốn Ăn...

“Cô bé, đến đây trở thành dì nhỏ của cháu gái lão đi!” âm thanh già nua ở bên trong lại vang lên, có vài sợi dây leo xúc tu bay vút tới, tốc độ nhanh như điện, chỉ trong nháy mắt đã quấn quanh thân thể Tô Sương, kéo cô vào chỗ sâu trong hang động hắc ám.

“Không...”

Cùng lúc ấy, Tô Sương cảm nhận được thân thể mình trở nên nhẹ bẫng, ánh mắt đầy tuyệt vọng nhìn đám người Hứa Thâm đang rời xa tầm mắt mình thật nhanh.

Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu đều đang giao chiến, chỉ có Hứa Thâm khờ dại ngây ngốc, đứng sững sờ ở nơi này, không biết nương theo khe hở mở rộng ra trong lúc Mặc Tiểu Tiểu đang

chiến đấu mà trốn chết, ngược lại hắn đang hướng về mặt lo lắng nhìn chăm chú vào cô.

Ở trên đời này, còn có người thiết tình lo lắng cô sao?

Lệ nóng trào ra từ hốc mắt Tô Sương, cũng không biết là sợ hãi hoảng loạn, hay vì một điều gì khác.

Ngay một khắc khi bóng dáng Tô Sương bị vùng hắc ám sau lưng nuốt chửng lấy, đột nhiên cô lớn tiếng nói: “Cậu cũng chạy mau đi!”

“Tô tỷ!”

Hứa Thâm nhìn thấy Tô Sương bị kéo vào trong hang động, khuôn mặt lập tức biến sắc, hắn muốn qua hỗ trợ, nhưng nhìn thấy người đàn ông khổng lồ đang từ từ đi sang bên này, bước chân muốn tiến lại ngừng.

Hắn nghĩ đến quãng thời gian âm áp khi cả đội cùng nhau ăn bữa tối ở đại tửu điểm Mạc Na, nghĩ đến hình ảnh Tô Sương đưa cho hắn một ly rượu đỏ dưới ngọn đèn, sau đó còn chu đáo giới thiệu mỹ thực cho hắn.

Tuy cả hai chỉ ở chung trong quãng thời gian vô cùng ngắn ngủi, nhưng Hứa Thâm lại cảm thấy một chút đau lòng.

“Chạy mau!”

Chu Dã nhìn thấy Tô Sương bị kéo vào trong hang động, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, gã hét lớn với Hứa Thâm và Mạc Tiểu Tiêu: “Có thể chạy được người nào hay người này, mau giết ra ngoài!”

“Đội trưởng, để tôi qua giúp anh!” Hứa Thâm nhìn thấy Chu Dã bị cô bé gấu nhỏ ngăn cản, lập tức vọt tới.

Chu Dã ở khá gần đây, nếu hắn qua tiếp ứng, giúp đối phương thoát khỏi cô bé gấu nhỏ ngăn trở, mấy người bọn họ có thể cùng nhau bỏ chạy.

“Đội trưởng, cứu mạng!” Tào Phi ở phía sau vọt tới, hoảng sợ kêu to.

Chu Dã nhìn thấy Hứa Thâm đang lao tới đây, giận dữ nói: “Cậu chạy mau, đừng quay đầu lại!”

“Em gái ơi, đừng trêu chọc người nọ, em không phải đối thủ của cậu ta đâu.” Bóng dáng thiếu niên khur lại xuất hiện ở vách hang bên cạnh, nhưng gã vừa nói xong câu này, lập tức rút trở về, bởi vì thanh kiếm Trảm Khur trong tay Mặc Tiêu Tiêu đã chém qua, đáng tiếc chỉ bỏ lên tảng đá.

“Đi!” Mặc Tiêu Tiêu lập tức nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm lao về phía cô bé gấu nhỏ, nhưng cô bé gấu nhỏ vừa trông thấy Hứa Thâm vọt tới, sắc mặt lại hơi hơi biến hóa một chút, tựa như đã cảm nhận được cái gì.

Cô không biết “Người nọ” mà anh trai nói là ai, là trung niên vừa chặt đứt cánh tay cô bé, hay là thiếu niên tuổi tác tương đương với anh trai trước mặt mình.

Nhưng hai người này đều khiến cô cảm nhận uy hiếp.

Suu!

Ngay lập tức, bóng dáng cô bé cực nhanh nhào qua, né tránh Hứa Thâm, cũng không tiếp tục đi cản trở Chu Dĩ, mà lao về phía sau, đuổi theo Tào Phi.

“Tao muốn ăn...” Trong mắt cô bé gấu nhỏ bùng lên lửa giận.

Cô bé không thể làm gì được Chu Dĩ, chỉ có thể trút cơn tức giận này lên kẻ vừa nhìn qua đã biết dễ bắt nạt hơn một chút ở trước mắt này.

“Cút!” Tào Phi sợ hãi, lập tức phẫn nộ rống to. Ngay sau đó, gã trực tiếp vung kiếm chém tới, nhưng thân hình cô bé gấu nhỏ cực kỳ linh hoạt, dứt khoát hạ thấp người tránh thoát kiếm phong, sau đó lao đầu húc thẳng vào trong lòng Tào Phi, thân hình nhào về phía trước.

Tào Phi hoảng sợ, vội vàng túm lấy thân thể cô bé gấu nhỏ, như muốn ném ra.

Lại “Oanh” một tiếng, tiếng bước chân của người đàn ông khổng lồ đã tới gần.

“Đừng bắt nạt con gái của tao...” âm thanh đờ đẫn, mang theo một tia tức giận của người đàn ông khổng lồ lại vang lên.

Tào Phi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bàn chân cực lớn đang hạ xuống.

“Không ——”

Tào Phi há miệng, muốn kêu cứu, nỗi tuyệt vọng mãnh liệt khiến cho con người của gã cũng có chút nở ra. Một thoáng chốc, trong đầu gã vừa hiện ra vô số hình ảnh, hình ảnh người nhà bị chết trước mặt gã khi cả gia đình bọn họ cùng bị cuốn vào sự kiện khur thú, cha còn có em gái...

Bành!

Đầu Tào Phi bị đập nát tại chỗ, máu tươi chảy ra từ dưới bàn chân đang dẫm lên mặt đất của người đàn ông khổng lồ, gã lập tức túm lấy cánh tay của cô bé gấu nhỏ dường như đã mất đi khí lực, sau đó nhẹ nhàng buông ra.

“Con muốn ăn...”

Cô bé gấu nhỏ lộ ra vẻ mặt tham lam và hưng phấn, lập tức xé mở lồng ngực Tào Phi, rúc cái đầu nhỏ vào khu nội tạng trong bụng gã, phát ra tiếng vang nhoài nhoài, mút mát.

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng thay đổi một chút, Tào Phi cũng đã chết.

Tuy quan hệ giữa bọn họ khá bình thường, nhưng nhìn thấy đối phương chết thảm như thế, trong lòng hẳn vẫn có chút không đành.

“Đi mau!”

Chu Dã túm lấy cánh tay Hứa Thâm, lôi kéo hắn và Mặc Tiểu Tiểu cùng nhau chạy về phía trước.

“Mấy người không đi được đâu.” Thiếu niên khur lại hiện ra từ vách hang phía sau, trên mặt nở nụ cười lạnh nhìn bóng dáng mấy người bọn họ.

Ba người vừa chạy về phía trước được mấy chục mét, nương theo ánh đèn pin nhìn về phía ngõ cụt trước mặt, rõ ràng lúc trước nơi này chính là cửa hang, nhưng hiện giờ nó đã bị một khối nham thạch ngăn lại, trở thành đường chết rồi!

“Là con khur kia giờ trò quỷ!” Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu cũng có chút khó coi.

Không cần phải nghi ngờ, thiếu niên khur kia chính là khur cấp C, đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, bước đầu đã

nắm giữ được một chút năng lực đặc thù, mà hiển nhiên năng lực đặc thù của đối phương chính là khả năng điều khiển nham thạch, bản thân cũng có thể xuyên qua, ở lại bên trong vách đá nham thạch.

Oanh! Oanh!

Tiếng bước chân của người đàn ông không lồ kia dần dần tiếp cận.

Mấy người nhìn vách hang trước mắt, đều cảm thấy tuyệt vọng.

Đột nhiên Mặc Tiểu Tiểu vùng kiếm chém tới, muốn chém vỡ vách nham thạch trước mặt, nhưng liên tục chém vài kiếm, lại chỉ phá vỡ được một cái khe chừng 10 centimet.

Chương 107. Làm Vây Cũng Tương Đương Với Chết!

“Vô dụng, nếu không giải quyết con khur kia, dù có thể phá vỡ vách tường nham thạch này cũng vô dụng, rất có khả năng ở bên ngoài vẫn còn tường.” Sắc mặt vô cùng Chu Dã khó coi, gã nghe được tiếng bước chân nặng nề đang đi tới kia, trong đầu lại hiện ra hình ảnh con gái mình.

Sống sót, không cần biết phải làm như thế nào cũng phải sống sót!

Hai tay gã nắm lại thật chặt, lòng đầy kiên định.

“Chúng ta phải cố gắng kiên trì. Đúng rồi gọi tiếp viện, hẳn là đội 15 còn ở bên ngoài, phải nhanh chóng kết nối với tổng bộ!” Chu Dã mở ra dụng cụ truyền tin vội vàng nói: “Mau liên lạc với phân bộ cục Khur Bí tại khu Vô Miên, để bọn họ phái tiếp viện tới. Chúng tôi cần nhân thủ, nơi này có ba con khur cấp C trở lên, thỉnh cầu tiếp viện khẩn cấp!”

“Cái gì? !” Tô Nhã phụ trách thông tin hậu cần của đội số 17 suýt nữa la lên thất thanh, ba con khur cấp C? Còn không chỉ như vậy? !

Chẳng phải bọn họ muốn đoàn diệt rồi? !

“Tôi, tôi lập tức liên lạc!” Tô Nhã phản ứng lại rất nhanh, vội vàng truyền tin tức ra, đồng thời liên lạc với tổng bộ trong cục.

Lúc này, bóng dáng thiếu niên khur lại chui ra từ bên trong vách hang động bên cạnh, khẽ thở dài: “Đáng tiếc, sơ suất để bọn họ thông báo rabên ngoài rồi. Lần này coi như đánh rần động cỏ.”

Chu Dã nghe vậy, từ đáy lòng nổi lên một luồng hàn ý.

Rõ ràng là mấy con khur này có chỉ số thông minh cực cao, vô cùng am hiểu nguy trang, lại có thể nghĩ ra cách dẫn dụ bọn họ tới nơi này, tập kích, giết chết.

Hiển nhiên, sau khi đám người Triệu Uyên đến nơi đây đã bị đoàn diệt, còn đám người Hàn Ngọc là bị dụ dỗ tới, tiếp đó là bọn họ

Nếu bọn họ cũng bị đoàn diệt, nạn nhân sau cùng chính là đội 15.

“Chẳng biết ma ma đang ăn cái gì, nếu có ma ma ở đây, bọn họ làm gì có cơ hội đưa tin ra bên ngoài.” Cô bé gấu nhỏ cũng đi tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu tươi, nhưng khi cười lộ lên lại có vẻ cực kỳ rực rỡ, ngây thơ.

“Không sao hết, Đại Phú, nhanh giải quyết bọn họ, sau đó ra bên ngoài giải quyết mấy kẻ khác đi, chờ xong xuôi cả rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng chuyển nhà.” Bên trong lại truyền đến giọng nói già nua.

Chuyển nhà... sắc mặt ba người Hứa Thâm khẽ biến, không nghĩ tới những con khur này còn tính toán sau khi giết bọn họ sẽ chuồn đi, đây tuyệt đối là chỉ số thông minh không thua kém người bình thường!

“Dạ...” Người đàn ông không lộ chờ đợi trả lời, gã đã đi tới trước mặt ba người, thân hình thật lớn mang đến cảm giác áp bách mạnh mẽ, độ dày khur lực toàn thân, càng thêm mãnh liệt hơn thiếu niên khur bên cạnh.

“Cẩn thận!” Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu vô cùng khó coi, cô hơi tiến lên một bước, bảo vệ Hứa Thâm ở sau người.

“Chúng tôi sẽ hợp lực giải quyết nó, cậu cẩn thận con khur bên cạnh kia đánh lén. Chúng tôi không bảo vệ được cậu, tự cậu

hãy cẩn thận!” Chu Dã chú ý tới hành động của Mặc Tiểu Tiểu, lập tức quay sang nhắc nhở Hứa Thâm.

Kỳ thực, ai cũng biết đã tới tuyệt cảnh như vậy rồi, việc bọn họ có thể làm chỉ là thử kéo dài thời gian, tranh thủ một đường hi vọng.

“Hai người nhớ cẩn thận.” Hứa Thâm vội vàng nói.

“Chính cậu mới phải cẩn thận.” Mặc Tiểu Tiểu nói: “Đừng có chết quá nhanh.”

Nói xong, cô đã dẫn đầu vọt qua.

Ánh mắt Chu Dã khẽ nheo lại, trực tiếp công kích về một hướng khác, hai người một trái một phải, kéo giãn chiến tuyến. Từ nãy giờ, bọn họ đều nhìn ra, rất có khả năng người đàn ông khổng lồ này thuộc loại hình khur có lực lượng rất mạnh, nhưng tốc độ chậm chạp.

Nhưng không biết năng lực đặc thù của đối phương là gì.

“Bắt nạt người nhà của tao, chết . .” Người đàn ông khổng lồ máy móc nói, chột vung vẩy cánh tay, hung hăng đập về phía Chu Dã. Bàn tay thật lớn mang theo gió, có loại cảm giác rít gào. Tóc Chu Dã tóc cũng bị thổi bay ra đằng sau, xuất hiện một tia hít thở không thông.

Gã không dám đón đỡ, chỉ sử dụng kiếm phong đâm nghiêng tới vùng be sườn bên trong cánh tay người đàn ông khổng lồ nọ.

“Phốc” một tiếng, kiếm phong không hề bị né tránh, thật sự đâm trúng rồi.

Trong lòng Chu Dã đầy vui vẻ, nhưng không đợi gã vui vẻ quá lâu, lại phát hiện khi bản thân muốn rút kiếm về, thanh kiếm nọ lại không theo sai khiến, tựa như đã bị đối phương hút trở lại, không thể kéo rời ra!

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân người đàn ông khổng lồ nọ chột phồng lên, những con côn trùng ở bên trong lỗ thủng lớn trải rộng khắp nơi trên thân thể đối phương, chui ra ngoài, sau đó theo kiếm phong bò về phía Chu Dã.

Con người Chu Dã co rụt lại, trong lòng xuất hiện một mảnh hàn ý. Gã hoảng loạn, lập tức dùng sức muốn nhổ kiếm phong

ra, nhưng thanh kiếm bị kẹt trong người lại giống như đã bị mắc trong nham thạch, không cần biết gã làm như thế nào, cũng không nhổ ra được.

Bỏ kiếm ư?

Làm vậy cũng tương đương với chết!

Nhưng tình huống trước mắt, căn bản không chấp nhận cho gã tự hỏi, đám côn trùng kia sắp vọt tới chuôi kiếm rồi, gã chỉ có thể bỏ kiếm ở lại, rồi xoay người, lăn một vòng, tránh thoát đòn công kích từ một cánh tay khác của người đàn ông khổng lồ kia.

“Oanh” một tiếng, mặt đất chấn động.

Chu Dã suýt soát né tránh được, nhưng đã không còn kiếm nữa, sắc mặt gã vô cùng khó coi.

Bên kia, kinh nghiệm chiến đấu của Mặc Tiểu Tiêu rõ ràng phong phú hơn Chu Dã, mũi kiếm chọn chọc thẳng vào thân thể người đàn ông khổng lồ, cắt mở ra từng vết máu, nhưng không đâm quá sâu, nên thanh kiếm không đổi phương hút lại.

Cô nhìn thấy Chu Dã đã mất đi kiếm Trảm Khư, sắc mặt khế đổi, vốn dĩ bản thân còn có một chiến lược chiếu ứng, đáng tiếc, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bên kia, Hứa Thâm đang hướng về mặt lo lắng và khẩn trương, quan sát hai người đang chiến đấu. Ngay lúc hắn nhìn thấy kiếm phong của Chu Dã bị kẹt lại, khiến đối phương không thể không ném kiếm đi, trong lòng hắn trở nên lạnh toát.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tình huống này làm cho hoàn cảnh vốn đã tuyệt vọng của bọn họ lại càng thêm họa vô đơn chí.

“Cậu đang nhìn đi đâu đó?” Đúng lúc này, bóng dáng thiếu niên khur thò ra từ vách nham thạch bên trái Hứa Thâm, lập tức hướng ánh mắt đầu trâu tức nhìn về phía hắn.

Hứa Thâm nghe được, lại không để ý đến, vẫn đang nhìn chăm chăm lên đài.

“Ừm?” Thiếu niên khur không nghĩ tới bản thân lại bị người ta ngó lơ như vậy.

Chẳng lẽ đối phương không nhìn thấy gã?

Chương 108. May Mà... Hắc Diễn Không Tội...

Không có khả năng, bọn họ đã bị vây ở cùng một Khu giới, người kia phải nhìn thấy gã mới đúng!

Từ từ.

Bỗng nhiên thiếu niên khư chú ý tới một điểm, ánh mắt của cậu thiếu niên trước mặt gã vẫn tối đen một mảnh, vậy mà hắc... Không mở Khu Nhãn? !

Gã lập tức giật mình.

Khó trách.

Dù đang ở cùng tầng Khu giới, nhưng nếu đối phương không mở Khu Nhãn, đúng là không thể nhìn trộm được khư.

Chẳng lẽ người này là tay mơ... Thiếu niên khư nở nụ cười, gã lại nhớ tới dáng vẻ sững sờ, đứng ở một bên không biết chạy trốn của thiếu niên kia, lúc gã chiến đấu cùng cô bé nọ.

Thật phù hợp với hành vi của một kẻ tay mơ, mới vào nghề.

Hơn nữa, ở trong này rồi, mà hắc còn cầm kiếm ở sau lưng?

Suýt nữa thiếu niên khư đã bật cười thành tiếng.

“Một khi đã như vậy, ta cũng không khách khí.” Bỗng nhiên bóng dáng thiếu niên khư biến mất, tới khi xuất hiện đã ở ngay trên đỉnh đầu Hứa Thâm.

Mà Hứa Thâm vẫn như cũ không có phản ứng.

“Thật sự không nhìn thấy ta sao?” Thiếu niên khư vừa đánh nghi binh một phen, giả vờ làm như chuẩn bị công kích, nhưng lại phát hiện Hứa Thâm vẫn không hề có phản ứng, bỗng nhiên gã có cảm giác dường như mình có chút cẩn thận quá mức rồi, lại có vẻ hơi chút buồn cười.

“Chết đi!” Bóng dáng gã lại biến mất, lần này thực sự lao ra từ vách hang sau lưng Hứa Thâm, hung ác vươn tay muốn đánh tới phần gáy hắc.

Khoảng cách hai bên gần như vậy, kiếm của đối phương còn ở sau lưng, chờ tới lúc hắt rút kiếm lại xoay người công kích gã, căn bản không kịp...

Phốc!

Đột nhiên, một luồng quang mang trắng như tuyết chiếu sáng cả bóng đêm!

Thiếu niên khur sững sờ một chút.

Chợt, gã có cảm giác chóp mũi vừa truyền tới chút tê dại.

Ngay sau đó, thế giới vốn cân đối trước mắt, bỗng trở nên không còn cân bằng nữa.

Một bên trong đó đổ sụp xuống dưới, “Bùm”, rơi xuống mặt đất.

Cái gì vậy...

Rốt cuộc thiếu niên khur cũng phản ứng lại, hóa ra, là ta khinh địch rồi...

Cái đầu gã đã bị chém thành hai nửa, tầm mắt âm đạm xuống, những vẩy cổ liếc mắt nhìn một cái cuối cùng, và hình ảnh in vào mắt gã lúc bấy giờ, chính là khuôn mặt thiếu niên lạnh như băng, đôi tay cầm kiếm, vừa xoay người nhìn lại, trên gương mặt kia đâu còn chút lo lắng và khấn trương nào?

Rồi sau đó, là hình ảnh mũi kiếm đang sau người thiếu niên nọ vẫn còn nhỏ máu, là hình ảnh ba ba đang giao chiến trong góc trước mặt, là vẻ mặt kinh ngạc của em gái...

Đã chết rồi sao?

Ánh mắt Hứa Thâm cực kỳ lạnh lùng, thanh kiếm trong tay lại chém tới, hoàn toàn chặt xuống đầu thiếu niên khur nọ, cũng chém thân thể của gã thành vài đoạn, xác nhận gã không thể nào phản ứng được nữa, mới yên tâm xuống.

Thiếu niên này khur cực kỳ khó giết, không phải vì đối phương đủ mạnh, mà là loại năng lực xuyên qua vách hang né tránh cực kỳ vô lại của gã.

Lúc trước, Hứa Thâm từng chứng kiến quá trình chiến đấu giữa Mặc Tiểu Tiểu và gã, rõ ràng cô ấy chiếm thượng phong, nhưng vẫn không thể làm thương tổn đối phương. Cuối cùng,

hắn chỉ có thể dụ dỗ, khiến cho đối phương chủ động đến công kích chính mình.

May mà... hắn diễn không tồi.

“Nếu bất ngờ không kịp đề phòng, cả khur cấp C cũng có thể bị ta chém giết...”

Hứa Thâm dứt kiếm trở lại hốc sau lưng, hắn chưa thử qua loại chuyện này, lúc trước cũng ôm trong lòng dự tính sẽ bị thương, không nghĩ tới một khi hắn toàn lực vùng chém, lại có thể trực tiếp chặt đứt đối phương.

Không thể không nói, ngoại trừ lực lượng của bản thân, kiếm Trảm Khur cũng là một nhân tố cực kỳ quan trọng.

Hắn từng nghe người trong cục nói, kiếm Trảm Khur có thể chém được tuyệt đại bộ phận khur cấp C.

Ngoại trừ một vài ví dụ đặc biệt.

Về phần tiếp tục hướng lên trên khur cấp B, nếu không có binh khí đặc thù, rất khó làm chúng bị thương, trừ phi chân chính đạt tới trình độ lực lượng nghiền áp.

Dù sao binh khí cũng là nanh vuốt của nhân loại.

Mà khur lại là trời sinh đã mang theo rồi.

“Kế tiếp, còn ít nhất bốn con nữa... Cô bé gấu nhỏ kia rất dễ xử lý, còn vị ma ma chưa lộ diện kia, hẳn là kẻ mạnh nhất...”
Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Dù sao lúc trước, chính miệng cô bé gấu nhỏ ấy đã nói, nếu ma ma ở đây, bọn họ sẽ không có cơ hội cầu cứu bên ngoài đâu. Lời nói ấy cũng đủ để chứng minh vị “Ma ma” kia mới là tồn tại có địa vị cao nhất, cũng là mạnh mẽ nhất trong gia đình!

“Anh ơi... anh ơi! !” Cô bé gấu nhỏ ngơ ngác nhìn thiếu niên khur đã chết đi kia, ngây ngốc sững sốt mấy giây, ngay sau đó, đột nhiên phát ra tiếng kêu to bén nhọn.

Giọng nói này quanh quẩn trong hang động, khiến người đàn ông khổng lồ đang mãi chiến đấu cũng trở nên sững sốt, lập tức ngó về phía Hứa Thâm bên này.

Mặc Tiểu Tiểu và Chu Dã cũng kinh hãi, quay đầu nhìn lại, quan sát thấy thi thể đã chết đi nằm dưới chân Hứa Thâm, lúc này, cái đầu của thiếu niên khur nọ đã bị bỏ ra, thi thể cũng bị chém thành vài đoạn.

Chuyện này...

Vẻ mặt của Mặc Tiểu Tiểu và Chu Dã đều lộ nét kinh ngạc, cả hai không sao tin nổi khi nhìn thấy một màn này.

Đã chết? !

Đối phương bị Hứa Thâm giết? ! !

Bọn họ nhìn Hứa Thâm đứng ở nơi đó, dáng vẻ cả người lẫn vật vô hại... thậm chí thanh kiếm của hắn vẫn còn ở sau lưng!

Mặc Tiểu Tiểu nhanh chóng phản ứng lại, đôi mắt chớp động, thấp giọng tự nói: “Khó trách trên người cậu lại có nhiều khur quân quanh như vậy, hóa ra cậu cũng là một tên quái vật...”

Chu Dã có chút ngơ ngác.

Hứa Thâm vừa tốt nghiệp huấn luyện doanh được bao lâu?

Vậy mà ngay khi hắn chấp hành lần nhiệm vụ thứ hai, đã chém giết một con khur cấp C rồi? !

Hơn nữa... Còn xử lý đối phương nhanh như vậy!

Dù là khur lực giả trời sinh, cũng không đến nỗi trưởng thành nhanh như vậy chứ? !

“Tinh Nhi đã chết?” âm thanh già nua ở chỗ sâu trong hang động lại vang lên, mang theo một tia không sao tin nổi, nhưng ngay sau đó, đã trở thành tiếng rít gào đầy tức giận, âm thanh cũng không còn bình tĩnh, thản nhiên để giữ giọng điệu giống con người, mà thay vào đó, cực kỳ tương tự như tiếng gầm gào nguyên thủy của dã thú.

“Quyên Nhi, cô còn ăn sao, còn ăn sao? Con của cô đã chết, cô vẫn còn không ra! !” Lão nhân rít gào giận dữ hét lên.

Chương 109. Con Nhện Khur!

Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu đều tỉnh táo lại, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Bọn họ cũng lưu ý tới lời nói lúc trước của cô bé gấu

nhỏ, lần này tuyệt đối không dám khinh thường, đều cảnh giác nhìn về phía cửa hang bên kia, đồng thời nhanh chóng lùi lại phía sau, đi tới bên người Hứa Thâm.

Bọn họ đều ý thức được hiện tại Hứa Thâm cũng là chiến lược quan trọng, không phải trời buộc, cả ba có thể dựa vào nhau, ôm đoàn sưởi ấm.

“Cẩn thận!”

Sắc mặt Chu Dã trở nên ngưng trọng, rõ ràng gã vốn là người có kinh nghiệm lão luyện, vậy mà lúc này cũng không kiềm chế được, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Thanh kiếm của gã vẫn còn cắm trên thân thể người đàn ông khổng lồ kia, lúc này chỉ có đôi tay trần, chiến lược trực tiếp bị cắt giảm một nửa.

“Nó muốn tới rồi...” Mai Phù đứng bên cạnh người đàn ông khổng lồ, chấp tay sau lưng, nhìn qua vòm thánh khiết vừa thanh thuần, bỗng hì hì cười nói với Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi thay đổi, hắn nhìn vào chỗ sâu trong hang động, khu vực bị bóng đêm bao phủ đằng kia, đột nhiên từ bên trong xuất hiện bốn tia quang mang màu huyết hồng.

Rất nhanh, thứ ánh sáng kia đã lớn lên, cùng với âm thanh tất tất tác tác, một con nhện với chiều cao hơn ba mét, đang lao tới cực nhanh, trên bụng con nhện có cõng một người phụ nữ đang nằm ngửa, nửa thân trên trần trụi trắng như tuyết, gương mặt tú lệ và đôi mắt nhắm chặt.

Quang mang màu đỏ tươi kia, đến từ con nhện dữ tợn này, nó chỉ có bốn con mắt, nhưng con mắt đều là màu huyết hồng, đều tràn ngập khí tức bạo ngược, phần nộ, oán hận.

“Tinh Nhi...” Con nhện khư nhìn thấy thi thể bên chân Hứa Thâm, ánh mắt càng thêm thống khổ và bạo ngược. Nó phát ra tiếng rít gào bén nhọn, trong phút chốc, từng sợi tơ nhện như mũi tên lao thẳng tới.

“Ma ma, nhất định phải báo thù cho anh trai, ô ô...” Cô bé gấu nhỏ òa lên khóc.

“Câm miệng!” Con nhện khư rống giận.

Cô bé gấu nhỏ lập tức im bật, hướng ánh mắt khẩn trương nhìn nó.

Bên kia, Mặc Tiểu Tiểu bước ra thật nhanh, bàn tay vung kiếm chém về phía tơ nhện, nhưng kiếm phong chém tới lại không chặt đứt được, tơ nhện này có tính dai cực tốt, ngược lại còn dính lên kiếm phong, theo quá trình bổ chém liên tục, tốc độ xuất kiếm của Mặc Tiểu Tiểu càng ngày càng chậm, tơ nhện bám lên mũi kiếm lại càng ngày càng nhiều.

“Đáng chết!” Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu trở nên khó coi, cô ý thức được con nhện khur này rất khó chơi. Nhưng nếu không có thanh kiếm này ngăn cản, bọn họ sẽ lập tức bị tơ nhện quấn quanh, đến lúc đó thân thể bị động, càng khó bỏ chạy.

“Con khur này đã chết, để tôi thử xem có thể đánh xuyên qua nơi này hay không.” Chu Dã vội vàng nói: “Hai người giúp tôi kéo dài một chút!”

Gã biết lúc này bản thân đã không còn kiếm Trảm Khur, không giúp được gì, cứ ương ngạnh tác chiến ở trong này căn bản không phải lựa chọn khôn ngoan, chắc chắn không đợi được đến lúc tiếp viện đi tới, chỉ có chạy đi mới có đường sống!

Gã dứt khoát ngưng tụ khur lực trên năm tay, hung hăng đâm tới, bành bành chấn động, năm tay đều bị đập nứt ra máu tươi, nhưng gã vẫn cắn răng không hề ngừng lại, đục lỗ dọc theo vết kiếm mà Mặc Tiểu Tiểu đã chém lên vách tường lúc trước.

Hứa Thâm không chút chần chờ, nhanh chóng lao tới che ở trước mặt Chu Dã. Ngay trong khoảnh khắc, tơ nhện bắn tới như bay, bỗng nhiên hấn rút kiếm vung chém

Sru!

Kiếm phong lay động, tơ nhện chợt bị chặt đứt.

Mặc Tiểu Tiểu nhìn thấy Hứa Thâm có thể chặt đứt tơ nhện, thoáng giật mình một cái, lại kinh ngạc nói: “Cậu làm như thế nào vậy?”

Hứa Thâm cứ tưởng kiếm của mình sẽ bị tơ nhện quấn quanh, không nghĩ tới, hấn lại có thể chặt đứt nó, bình tĩnh nói:

“Phỏng chừng là tốc độ quá nhanh.”

“Nhanh?”

Mặc Tiểu Tiểu lại chăm chú quan sát, mới phát hiện tốc độ vùng kiếm của Hứa Thâm nhanh tới mức... cô không thể nhìn thấy kiếm phong!

Quá nhanh!

Nhanh đến trình độ lấy thị giác của cô cũng vô cùng miễn cưỡng mới có thể bắt giữ được một tia tàn ảnh, nhưng chỉ vền vẹn là một tia mà thôi!

Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao con khur cấp C kia lại bị Hứa Thâm chém giết.

Nói đùa một câu, nếu Hứa Thâm bất chợt chém cho cô một nhát như vậy, cô cũng phải chết!

“Cậu đã sớm đạt tới điểm cực hạn thứ nhất rồi ư...” Mặc Tiểu Tiểu không nhìn được, khẽ nói, kiếm tốc như vậy, cần khur lực mạnh mẽ cỡ nào mới có thể xuất ra?

“Còn chưa.” Hứa Thâm vừa vùng chém vừa nói.

Cánh tay hấn cấp tốc vùng vẫy, kiếm phong cuốn động, ngay cả Mặc Tiểu Tiểu đang đứng thẳng bên cạnh, cũng có thể cảm giác được luồng gió lạnh thấu xương.

Tơ nhện nhanh chóng bị chặt đứt, nhưng trên mũi kiếm của Hứa Thâm không dính một chút nào.

Mặc Tiểu Tiểu thấy vậy, nhanh chóng thôi lui đến phía sau Hứa Thâm: “Cậu chống đỡ giúp tôi một chút, tôi xử lý sạch đồng tơ nhện trên kiếm đã.”

“Được.” Hứa Thâm lập tức đi lên che ở trước mặt hai người, rất nhanh lại tiếp tục vùng kiếm.

Con nhện khur kia nhìn thấy công kích của bản thân lại không thể làm gì được Hứa Thâm, càng trở nên thống khổ táo bạo, bốn con mắt màu huyết hồng bỗng mở tròn xoe, phát ra một âm thanh hò hét chói tai.

Tiếng thét chói tai này tựa như châm bạc đâm tới, Hứa Thâm có cảm giác đầu mình vừa bị một thứ gì đó hung hăng cắm thẳng vào, chỉ nghe “Ông” một tiếng, hấn đã rơi xuống trạng thái trống rỗng.

Ngay sau đó, hết thầy chung quanh đều trở nên im lặng.

Chờ tới khi hắn phục hồi lại tinh thần, bỗng phát hiện trước mắt mình không còn là hang động âm u tối tăm nữa, mà thay vào đó là một gian phòng khách tuy khá cũ nát nhưng bên trên bức tường dán giấy màu vàng có gắn lên hình ảnh những con mèo con chó, lộ ra vẻ ấm áp khó tả.

Lúc này trên bộ sofa trong phòng khách, có một cô bé đang ôm con rối gấu nhỏ, run rẩy lấy bầy rúc vào trong góc, sợ hãi nhìn hắn.

Một ông già ngồi bên cạnh bàn ăn, lộ vẻ mặt bi thống pha lẫn tức giận, đang gườm gườm ngó hắn.

Ở trước mặt hắn, còn có một người đàn ông khôi ngô với vẻ mặt bùng bùng lửa giận, gãi gờ tay chỉ vào hắn, đáng vẻ tức đến độ nói không nên lời.

Còn ngay dưới chân hắn, là một thiếu niên đang gục trong vũng máu.

Hứa Thâm giật mình.

Hắn nhìn thấy một màn trước mắt, đột nhiên suy nghĩ trong đầu có chút hỗn loạn.

Chương 110. Thế Giới Không Có Mai Phù, Đó Là Ảo Cảnh!!!

“Mày... chúng mày còn có vương pháp nữa hay không!” Lão nhân tức giận đến run rẩy run rẩy đứng lên, bi thống kèm theo phần nộ nói: “Tự ý đột nhập nhà dân, còn tùy ý đánh chết người. Cháu tao chỉ là một đứa nhỏ mà thôi! Chỉ vì nó sợ lão già tao đây hứng gió bị cảm lạnh nên đi tới đóng cửa, thế mà mày... mày lại trực tiếp ra tay giết chết nó. Chúng mày... Chúng mày...”

“Chúng mày mau đền mạng đi! !” Lão nhân tức giận đến nổi trợn lồi đình, cất giọng đầy bi thương phần nộ.

“Tao đã sớm nghe nói đám người chúng mày đều là một lũ mắc bệnh tâm thần, cả ngày lảm nhảm những lời điên rồ, đi loạn khắp nơi, nhưng không nghĩ tới chúng mày còn có thể giết người!” Người đàn ông khôi ngô hung hăng hét lên đầy giận dữ.

“Anh trai, anh trai... ” Cô bé ôm con gấu nhỏ co rút người trên sofa, hai mắt đầm lệ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Một người phụ nữ đeo tạp dề bước ra từ nhà bếp, trong tay còn cầm nồi xẻng nấu ăn, trên người dính dính dầu mỡ và nước bắn ra từ đồ ăn. Bà ta vừa bước đến đã nhìn thấy thi thể thiếu niên nằm gục bên chân Hứa Thâm, lập tức sợ đến ngất người.

“Mày, chúng mày...” Người phụ nữ “A” một tiếng, vội vàng vứt bỏ nồi xẻng trên tay, vọt tới thi thể thiếu niên nọ, ôm con trai của mình vào lòng, òa lên khóc.

“Con trai của mẹ...”

Ông lão rống giận, người đàn ông chỉ trích, tiếng phụ nữ kêu rên, âm thanh khóc lóc của cô bé... Tất cả đan xen trước mắt, khiến suy nghĩ trong lòng Hứa Thâm triệt để rơi vào hỗn loạn.

Không phải hấn đang trầm khư trong hang động sao?

Chẳng lẽ nói, thứ hấn vừa giết kia vốn không phải khư, mà là... Nhân loại?

Không, không có khả năng...

Trong lúc hỗn loạn, bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến một vấn đề mà vị nhân viên trắc nghiệm tinh thần của cục Khư Bí kia từng hỏi hấn:

Nếu tôi nói cho cậu biết, chúng tôi mới là khư, còn cậu là nhân loại, cậu có tin tưởng không?

Dương nhiên là Hứa Thâm không tin.

Nhưng hiện giờ, hấn lại sinh ra dao động.

Chẳng lẽ, sự thật chính là như thế?

Và kì thực vấn đề mà vị nhân viên trắc nghiệm tinh thần kia đề cập tới, chính là lời ám chỉ với hấn?

“Mày phải đền mạng cho con trai tao...” Phụ nữ bắt lấy ống quần Hứa Thâm, dùng sức rung lắc, biểu cảm cực kỳ kích động.

Sắc mặt Hứa Thâm lại đờ đẫn, trong đầu vẫn hỗn loạn như cũ.

Ngay lúc này, tư duy trong đầu hắn đang bị dần dần phá vỡ, nếu hết thấy đều là sai lầm, như vậy người mẹ luôn nhắc nhở hắn phải chịu khó ăn đủ ba bữa một ngày kia, là người mẹ chân chính của hắn?

Thế thì người chết trong phòng kia là ai?

Mai Phù... Là ai?

Khoan đã, Mai Phù!

Bỗng nhiên Hứa Thâm giật nảy mình, hắn vội vàng nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện trong gian phòng khách này không có bóng dáng của Mai Phù.

Chẳng lẽ... Mai Phù chỉ là ảo giác của hắn?

Không có khả năng!

Hứa Thâm nghĩ đến mảnh da màu đen từng bị cô ấy ném xuống bên chân mình, đó là vật thật, nếu Mai Phù là ảo giác của hắn, cô ấy không thể ném vật thật cho hắn như vậy được.

Huống chi, Mai Phù từng nhắc nhở hắn quá nhiều thứ.

Ví dụ như lần này, trước khi trăm khur, cô ấy từng nói người một nhà này rất thú vị.

Nếu Mai Phù là thật, như vậy khi cô ấy không hiện hữu tại nơi này... Thì trước mắt chính là ảo giác!

Rất đột ngột, tựa như nội tâm hỗn loạn của Hứa Thâm đã tìm được một điểm tựa, chỉ trong nháy mắt, đã trở nên vững chắc trở lại, an bình xuống dưới.

Nếu trước mắt chính là ảo cảnh, thì phá vỡ ảo cảnh thôi!

Hơn nữa, có lẽ người một nhà trước mắt này... chính là mấy con khur trong hang động.

“Chết!”

Hứa Thâm nhìn người phụ nữ đang túm lấy ống quần mình, đột nhiên hắn rút kiếm, nhưng khi bàn tay lật ra đằng sau, lại phát hiện không thấy kiếm Trăm Khur.

Quả nhiên là ảo giác!

Hứa Thâm không chút lưu tình, nếu không có kiếm thì dùng nắm tay!

Bành!

Hắn đánh thẳng một quyền vào đầu người phụ nữ kia.

Phụ nữ ăn đau, phát ra tiếng thét chói tai, thân thể quay cuồng trên mặt đất, sợ hãi quay sang nhìn Hứa Thâm: “Mày, mày còn muốn giết tao ư? !”

“Mày vẫn còn muốn giết người! ?” Người đàn ông khôi ngô kia nổi giận đi tới.

Ông lão cũng bức bối, kéo lê cái thân thể già nua chậm chạp đi về phía Hứa Thâm, tựa như muốn dùng cây gậy trong tay quật hắn.

“Đừng bắt nạt bọn họ, ô ô ô...” Cô bé lại ôm con rối òa lên khóc.

Vẫn chưa lộ rõ chân tướng... tâm thần Hứa Thâm thoáng hoảng động một chút, nhưng ánh mắt đảo qua chung quanh, vẫn không thấy được bóng dáng Mai Phù.

Thế giới không có Mai Phù, đó là ảo cảnh!

“Đều chết đi cho tao! !” Hứa Thâm phát ra tiếng rít gào, hắn không thích loại cảm giác suy nghĩ bị quấy nhiễu này, nó làm hắn cảm thấy bản thân chính là người điên.

Dục vọng cuồng bạo phá hư xuất hiện, hắn kêu to lao về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ nọ nhìn thấy Hứa Thâm lại thật sự lao tới, sắc mặt bà ta lập tức thay đổi, lộ ra vẻ oán độc. Ngay lúc đó, thân thể người phụ nữ này đột nhiên biến hóa, hết thấy màu sắc xung quanh đều tan biến, ngọn đèn màu vàng nhạt ảm áp cũng không còn.

Hắc ám nhanh chóng ập tới, cùng với đó là sự ẩm ướt và khí tức âm lạnh.

Trước mắt Hứa Thâm lại là hang động kia, hắn đã quay trở lại. Bên cạnh đó, hắn còn phát hiện, không biết từ lúc nào, hắn đã bị đẩy ra thật xa, cô bé gấu nhỏ kia đang đứng ngay bên cạnh kiếm Trảm Khư.

Mà trên người hắn... Cũng không biết từ khi nào đã bị thật nhiều tơ nhện quấn quanh!

Nhưng chưa hết, ở ngay trước mắt hắn, là người đàn ông không lồ cao tới bốn mét kia.

Đồng xúc tu tựa như dây leo từ chỗ sâu trong hang động lại kéo dài tới, trói chặt bàn chân hắn!

Thân thể Hứa Thâm đã bị trói buộc, hắn không thể nhúc nhích, Mặc Tiểu Tiêu và Chu Dĩ bên cạnh cũng chịu chung số phận.

Dù bản thân đang rơi vào tuyệt cảnh, nhưng khi Hứa Thâm nhìn thấy hoàn cảnh quen thuộc của hang động trước mắt, điều đầu tiên hắn làm lại là đảo mắt ngó quanh bốn phía, rất nhanh, hắn đã thấy được bóng dáng Mai Phù, cô đang đứng bên chân người đàn ông khổng lồ.

Hắn nhanh chóng dời ánh mắt đi, trong lòng đã có một loại cảm giác an bình, nhẹ nhàng thở ra.

Chương 111. Đến Tột Cùng Ai Mới Là Quái Vật?

“Ăn luôn nó, ăn luôn nó đi!” âm thanh già nua rít gào truyền ra từ bên trong hang động.

Hứa Thâm nhìn bàn tay đang giơ lên của người đàn ông khổng lồ trước mắt, cùng với con nhện khur đang ở trên đỉnh hang động. Lúc này con nhện khur kia đã tới rất gần hắn, khoảng cách hai bên chỉ còn chừng hai, ba mét, nó đang xoay người phun tơ quấn quanh người hắn. Nhìn từ góc độ này, có thể thấy rõ ràng cô gái tú lệ trắng như tuyết đang nằm ngửa phía sau lưng con nhện khur.

Lúc trước, đội thứ ba đã bị đoàn diệt như thế này sao?

Suy nghĩ xẹt qua trong lòng Hứa Thâm, hắn dùng sức giãy giụa, lại phát hiện độ kết dính của đám tơ nhện đang quấn quanh mình rất mạnh, càng giãy giụa càng thít chặt, tựa như con bướm bướm đang mắc trong mạng nhện vậy.

Mặc Tiểu Tiêu và Chu Dĩ bên cạnh đều đang bị bịt mắt, gần như đã ngất đi, có lẽ bọn họ cũng bị vây trong ảo cảnh mà hắn vừa trải qua hồi nãy.

“Yêu... cầu cứu sao?” Mai Phù cười khanh khách nhìn Hứa Thâm: “Chỉ cần cậu thừa nhận cậu có thể nhìn thấy tôi, tôi sẽ giúp cậu nha.”

Hứa Thâm dao động.

Nhưng trong đầu hắn hiện ra thật nhiều hình ảnh, khi hắn nhìn chăm chú vào khur, chỉ trong nháy mắt, chúng sẽ lộ ra tướng mạo sẵn có, cuối cùng, hắn vẫn nhịn xuống.

Mai Phù trước mắt quá mức tốt đẹp, hắn không đành lòng phá hư loại cảm giác này.

“Nếu ‘Ma ma’ ở đây...” Ánh mắt Hứa Thâm dần dần xảy ra một chút biến hóa, vẻ mặt thay đổi tựa như đã biến thành một người khác, trong ánh mắt để lộ ra sự tham lam, dục vọng muốn ăn, vẻ mặt cũng dần dần mang theo nụ cười trêu tức.

Khur lực toàn thân hắn điên cuồng tràn ra, tựa như đã sôi trào, ngay lúc ấy, ở phía sau lưng hắn, cái bóng vốn là người lại xuất hiện hư ảnh một con nhện.

Tựa như phản âm ảnh này vừa được khur lực sôi trào từ trên người hắn cấu tạo nên.

“Loại mùi vị này... Đây là mỹ thực phẩm chất rất tốt...” Hứa Thâm nhẹ giọng nỉ non.

Khur lực trên người hắn trực tiếp ngưng tụ lại, sau đó kéo dài ra trên đầu ngón tay, hóa thành từng cây đao nhỏ sắc bén, nhanh chóng xé rách tơ nhện trên người, tất cả đều cắt đứt!

Tiếp theo, thân thể này chột phủ phục trên mặt đất, khung xương tay chân phát ra âm thanh “Ca ca” rung động. Còn hắn, dùng một loại tư thế quái dị nằm sấp xuống đất.

Một màn như thế, khiến cho ba con khur trước mắt đều ngẩn ra.

Lại nghe “Phốc” một tiếng, hai tay Hứa Thâm đâm vào nhánh xúc tu đang quấn quanh hai chân, xúc tu này là máu thịt, ngón tay hắn vừa xỏ xuyên qua, mặt ngoài cánh tay chột hiện ra mạch máu nổi gồ lên như gân xanh, chúng hơi hơi mấp máy, giống như đang mạnh mẽ hút vào.

“Nó đang hút khur lực của cha!” Từ trong hang động truyền đến âm thanh già nua có chút khàn trương.

Xúc tu kia nhanh chóng rút trở về.

“Rất đầy đủ dinh dưỡng nha...” Hứa Thâm lộ ra ánh mắt tham lam: “Ma ma từng nói, ta phải tự chăm sóc cho bản thân đó...”

Lời này khiến cho mấy con khur nghe được mà da đầu run lên.

Đến tột cùng ai mới là quái vật? !

“Ai nha...” Mai Phù nhìn thấy một màn này, có chút tiếc nuối, lại có chút hưng phấn, thốt lên: “Xem ra cậu đã trở nên lợi hại hơn ma ma của mình rồi.”

“Rống!” Người đàn ông khổng lồ phát ra tiếng gầm nhẹ đầy phần nộ, gãi vung tay đâm về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ nheo mắt, tứ chi chợt nhảy lên, né tránh bàn tay đang vung tới trong nháy mắt, hơn nữa bàn chân còn dẫm lên cánh tay đó, muốn mượn lực, nhưng vừa đụng vào, từ trong tay đối phương đã truyền đến lực lượng thật lớn đánh văng hẳn ra.

Thân thể Hứa Thâm xoay vòng trên không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống một nơi khác.

“Khí lực thật lớn...”

Tuy người đàn ông khổng lồ này hành động khá chậm chạp, nhưng lực lượng lại lớn đến mức không sao tin nổi, được xem như tồn tại hàng đầu trong đám khur cấp C.

Hứa Thâm nhìn cô bé gấu nhỏ ở cách mình không xa.

Cô bé gấu nhỏ nhận thấy ánh mắt xuyên thấu của hắn, sắc mặt lập tức đại biến, trong lòng cảm nhận được nguy hiểm, không nói năng câu gì đã xoay người bỏ chạy.

Hứa Thâm nhẹ nhàng cười.

Suu! Bóng dáng chợt động, đã đuổi theo qua.

“Dừng tay cho tao! !” Con nhện khur phát ra tiếng thét chói tai, nó lập tức phun tơ ngăn trở, thứ âm thanh chói tai như muốn khoan thẳng vào đầu óc hồi nãy lại vang lên.

Thân thể Hứa Thâm thoáng rung động một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại, sau đó tiếp tục lao về phía cô bé gấu nhỏ.

Hắn không rời khỏi ảo cảnh, mà ở ngay trong ảo cảnh phòng khắp ẩm áp kia, tiếp tục giết về phía cô bé ôm con rối gấu.

“Mày phát rồ mất rồi, một cô bé nhỏ như vậy, mày cũng nhẫn tâm xuống tay ư? !” âm thanh già nua lại hét lên đầy giận dữ.

Dường như Hứa Thâm không nghe thấy điều gì, đầu ngón tay hắn xẹt qua phần gáy của cô bé gấu nhỏ kia trong nháy mắt, lập tức đâm xuyên qua.

Máu tươi màu đen trào ra, cô bé gấu nhỏ mang theo vẻ mặt kinh ngạc, nhưng ở trước mặt Hứa Thâm, cô bé căn bản không kịp ngăn cản bất cứ hành động gì của hắn.

Quái vật này...

Cô bé gấu nhỏ ngã xuống, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy thi thể của anh trai đang nằm phía xa xa, đằng sau chân Hứa Thâm.

Anh trai, em cũng đến với anh đây.

“A a a! !”

Con nhện khur nhìn thấy cô bé gấu nhỏ chết đi, nó lập tức phát ra tiếng thét chói tai đầy thống khổ, lại phun ra thật nhiều tơ nhện.

Trước mắt Hứa Thâm đã trở lại hang động vừa nãy, hiển nhiên ảo cảnh này không có hiệu quả với hắn, bởi vậy đối phương không tiếp tục duy trì nữa.

Hắn dùng lưỡi dao được ngưng tụ từ lực trên đầu ngón tay, chặt đứt tơ nhện, nhưng vẫn bị dính vào không ít.

Không còn cách nào khác, hang động này quá hẹp, khó mà hoàn toàn tránh né được.

Người đàn ông khổng lồ kia cũng phát ra tiếng rít gào, toàn bộ những con côn trùng đang ngoe nguẩy bên ngoài lỗ thủng trên thân thể gã đều chui hết vào bên trong. Ngay sau đó, Hứa Thâm cảm giác không khí quanh mình vừa hung hăng chấn động.

Thân thể hắn trở nên bông bênh, tựa như bản thân đã đặt mình vào giữa ao nước, nhưng hành động lại trở nên chậm chạp, không khí cũng chuyển thành nặng nề.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi đổi, đưa mắt nhìn tơ nhện vẫn mau lệ phóng tới kia, thân thể lập tức trốn tránh, nhưng toàn thân vốn linh hoạt lại bắt đầu trở nên miễn cưỡng, muốn tránh né một lượt công kích cũng phải cố hết sức.

Hắn đá ra một cước, đá thi thể cô bé gấu nhỏ về phía người đàn ông khổng lồ.

Người đàn ông khổng lồ vung nắm tay lên lập tức đập cho thi thể cô bé gấu nhỏ kia nổ tung tóe.

Chương 112. Chạy Trối Chết!

Gã phát ra tiếng gào càng thêm thê thảm và thống khổ, điên cuồng vọt về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhẹ nhàng tiếp đất như mèo, nhìn chăm chú vào người đàn ông khổng lồ nọ.

Ngay trong khoảnh khắc đôi phương chụp vào hắn, bỗng nhiên hắn nhảy vọt lên, bàn chân dẫm lên đầu gối người đàn ông nọ, mượn lực tiếp tục lao lên, bàn chân thứ hai đập thẳng vào ngực gã, nhanh chóng vọt tới, hai tay hung hăng đánh ra.

Chỉ nghe “Phốc phốc” hai tiếng, chờ tới khi Hứa Thâm thu tay lại, trong lòng bàn tay hắn đã cầm lấy hai con mắt thật to.

Mà hai tay người đàn ông khổng lồ kia cũng biến thành vòng vây khép chặt, muốn bắt lấy hắn. Hứa Thâm lập tức dẫm lên vai gã, nhảy ngược lại, linh hoạt như một con bướm, nhưng đúng lúc ấy, từng sợi tơ nhện chung quanh cũng phóng tới, khiến hắn bất đắc dĩ phải chuyển hướng giữa không trung, cánh tay cũng bị người đàn ông khổng lồ bàn tay đánh trúng.

“Bành” một tiếng, thân thể Hứa Thâm bay ngược ra ngoài, rơi xuống mặt đất. Rất nhanh, hắn lại xoay người bò lên, nhưng cánh tay đã lồm xuống, hắn là gãy rồi.

Chẳng qua nỗi đau đớn do đứt xương kia, không hề khiến vẻ mặt Hứa Thâm phát sinh biến hóa, hắn vẫn giữ nguyên biểu cảm trầm tĩnh tựa như một thợ săn lão luyện đang nhìn chăm chú vào mấy con khur trước mắt.

“Quả dâu tây lớn như vậy...”

Cánh tay bị gãy không thể nắm chặt được, đã khiến một con mắt rơi xuống, con mắt còn lại bị Hứa Thâm bóp nát, huyết thanh từ bên trong tuôn ra. Hắn giơ lên miệng, cho nó chảy xuống rồi dùng sức hút một cái.

Rất nhanh huyết thanh đã bị hút khô, Hứa Thâm tiện tay vứt bỏ phần còn lại đi, phần xác của con mắt đập thẳng lên thân thể người đàn ông khổng lồ kia.

Người đàn ông khổng lồ che đi hai hốc mắt trống rỗng, phát ra tiếng thét gào đầy đau đớn, hiện giờ, mắt đã mất, gã chỉ còn cách dựa theo cảm giác tìm được phương hướng công kích, rồi vọt về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm không lựa chọn cứng đối cứng với gã, lập tức lui về phía sau.

Trên đỉnh hang, con nhện khur đột nhiên bò sát đến, vừa đi vừa phun ra từng chuỗi tơ nhện, mớ tơ nhện này mang theo tính ăn mòn cực mạnh. Hứa Thâm linh hoạt tránh né, nhưng số lượng nhiều lắm, cuối cùng hắn vẫn bị một sợi tơ nhện đánh trúng bả vai.

Trong phút chốc, phần bả vai của trang phục tác chiến trên người hắn phát ra âm thanh kết kết.

Hứa Thâm nhảy về phía Mặc Tiểu Tiêu và Chu Dĩ, lập tức bắt lấy bả vai bọn họ lay động: “Mau tỉnh lại!”

Hai người vẫn ngủ say như cũ, không có cảm giác.

Mất thấy người đàn ông khổng lồ lại đánh một quyền tới, Hứa Thâm vội vàng nhảy qua một bên khác, tránh né.

“Dừng tay!” Cùng lúc ấy, con nhện khur từ đằng sau phát ra tiếng thét chói tai.

Nhưng một khắc sau, người đàn ông khổng lồ nọ vẫn không thu hồi nắm tay, trực tiếp đánh thẳng vào vách đá nhám thạch phía sau Hứa Thâm.

Âm thanh vỡ nát vang lên, không khí tươi mới truyền đến.

Hứa Thâm không nói hai lời, lập tức đặt một tay lên phần eo Mặc Tiểu Tiêu và Chu Dĩ kéo hai người thẳng vào lòng mình, giống mang theo hai mô hình người, lao thẳng ra bên ngoài thông qua khe hở vừa bị phá ra trên vách hang.

Lấy một địch ba vẫn quá mức miễn cưỡng , Hứa Thâm chỉ có thể trốn đi.

Cũng may, hắn vừa ăn một quả dâu tây, khiến cho phần khur lực tiêu hao nhận được một chút khôi phục.

Con nhện khur bò sát theo vách tường, đuổi theo rất nhanh, trên đường truy đuổi, nó không ngừng phun tơ muốn phong tỏa hành động của Hứa Thâm, nhưng thân pháp chạy trốn của Hứa Thâm cực kỳ quỷ dị, thoát trái thoát phải, khiến cho con nhện khur không có đủ thời gian mà tập trung vào người hắn, từ đó suy xét phương hướng tấn công tiếp theo.

Suu!

Đột nhiên, phần bụng con nhện khur mấp máy, từ cái đuôi dưới bụng chọt bắn ra một thanh mâu bằng tơ nhện, cực kỳ sắc nhọn!

Mâu tơ nhện tựa như trường thương, lao đến với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua không khí vọt tới.

Hứa Thâm nghe được tiếng phá không, tranh thủ thời gian quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh mắt đột nhiên biến đổi. Hắn vội vàng buông Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu xuống, phần thắt lưng cong lại, sử dụng gần như cả thân thể bày ra tư thế ngửa ra sau, mạo hiểm tránh thoát.

Nhưng lúc này, thanh mâu tơ nhện thứ hai lại phóng tới từ đằng sau, hai đòn tấn công liên sát nhau, nhắm thẳng vào bụng Hứa Thâm.

Hứa Thâm căn bản không kịp né tránh, nếu lần này hắn bị đánh trúng, phỏng chừng sẽ bị rách bụng lòi ruột tại chỗ!

Trong giây phút khẩn cấp, hắn ngưng tụ khur lực toàn thân vào bụng, cố gắng hết sức kháng một đòn này.

“Bành” một tiếng, mâu tơ nhện đâm trúng, Hứa Thâm cảm nhận được một luồng lực lượng bèn nhọn vừa chọc tới, thân thể mất không chế lập tức bay ngược ra ngoài, ngã xuống mặt đất cách nơi đó chừng hai, ba trượng.

Hắn vội vàng cúi đầu, lại phát hiện bụng mình không bị đâm thủng, nhưng trang phục tác chiến bên ngoài đã vỡ tan, lộ ra một lỗ thủng .

Mà phía dưới lỗ thủng, là một mảnh màu đen.

Hứa Thâm vạch lớp trang phục ra, nhìn vào rồi không khỏi giật mình, vị trí bụng hắn là mảnh da màu đen kia.

Gần như hắn đã quên đi nó rồi.

“Là nó giúp ta chặn lại?”

Lỗ hồng trên trang phục tác chiến đã chứng minh lực xỏ xuyên đáng sợ của thanh mâu tơ nhện kia, nhưng mảnh da màu đen này vẫn còn nguyên, và thành công bảo vệ phần bụng hắn, hóa ra nó còn cứng cỏi hơn trang phục tác chiến!

Hứa Thâm không có thời gian để nghĩ nhiều, tuy bụng không bị đâm thủng, nhưng cảm giác quặn đau cũng rất mãnh liệt. Sau khi hắn bò lên, lập tức cấp theo Mặc Tiểu Tiểu và Chu Dã đang nằm trên mặt đất, tiếp tục bỏ chạy ra phía ngoài.

Con nhện khur lại dính thân thể lên vách hang, há mồm to thở dốc, hiển nhiên liên tục bắn ra hai thanh mâu tơ nhện cũng khiến nó tiêu hao thật lớn, vậy mà vẫn không thể giết chết người nọ.

Đúng lúc này, gương mặt tú lệ trắng như tuyết trên bụng lưng nó, khẽ hé mắt, để lộ một khe hẹp, nhắc nhở nó đã sắp đến cực hạn.

“Đều đi ra cho tao, giết hắn!” Con nhện khur phát ra tiếng thét chói tai.

Ngay lúc ấy, âm thanh tất tất tác tác vang lên ở chỗ sâu trong hang động, tiếp đó, thật nhiều bóng dáng từ bên trong lao ra, tư thế khác nhau, vãn vẹo đi ra bên ngoài hang động.

Chương 113. Đừng Lề Mề Nữa...

Sru!

Hứa Thâm đang nhanh chóng xuyên qua rừng khư bên ngoài. Sau khi hấn chạy khỏi hang động chừng vài trăm mét, mới quay đầu nhìn lại, không thấy con nhện khư đuổi theo, trong lòng hơi chút nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may trong bốn con khư cấp C, chỉ có con nhện khư và cô bé gấu nhỏ kia có năng lực truy kích, nhưng hai con khư nhỏ, bao gồm cả thiếu niên khư kia đã bị giải quyết trước tiên rồi.

Con nhện khư không đuổi theo, còn người đàn ông không lồ kia, tuy gã sở hữu lực lượng tuy lớn, nhưng nếu hấn một lòng muốn chạy trốn, đối phương cũng không đuổi được.

Tạm thời, bọn họ đã an toàn.

Nhưng Hứa Thâm không hề thả lỏng, hấn vỗ vào mặt Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu, lại phát hiện hai người này vẫn còn hôn mê.

Mà đúng lúc ấy, cơn đau đớn mãnh liệt truyền đến từ cánh tay đã gãy lìa của hấn, trán Hứa Thâm túa ra đầy mồ hôi lạnh.

“Đau quá.” Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, hấn căn bản không biết đường, nhưng chỉ cần chọn một hướng chạy về phía trước là được.

Hấn ném Chu Dã lên lưng mình, rồi ôm Mặc Tiểu Tiểu vào trong ngực, dứt khoát bước nhanh về phía trước.

Trải qua quãng thời gian liên tục chiến đấu, hiện giờ cả khư lực lẫn thể lực của hấn đều tiêu hao rất nhiều nhưng mặc kệ thế nào, hấn nhất định phải trốn được, chờ tới khi tiếp viện đến.

Rừng khư lay động, vô số lá cây vươn dài, tựa như nanh vuốt của những con quái vật.

Ánh mắt Hứa Thâm lướt qua Mai Phù đang đồng hành bên cạnh mình, phân rõ phương hướng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên có vài tiếng vang mỏng manh từ đằng sau, dần dần tiếp cận hắn.

Hứa Thâm lập tức ngưng mắt, xoay người nhìn lại, nhưng thứ hiện ra trước mắt hắn chỉ có rừng khư. Lúc này, hắn đã đặt Mặc Tiểu Tiểu và Chu Dĩ xuống, hắn đã đánh mất thanh kiếm của mình, chỉ có thể gỡ xuống thanh kiếm trong tay Mặc Tiểu Tiểu.

Hắn phát hiện tuy Mặc Tiểu Tiểu đang hôn mê, nhưng vẫn nắm thật chặt thanh kiếm trong tay mình, phải chờ hắn hơi dùng sức một chút mới gỡ được.

“Đều ở đây sao...” Một tiếng cười khẽ bất chợt vang lên ở phía trên một gốc Khư Thụ nào đó.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt tái nhợt, mái tóc xoã tung, nửa người dưới giống hết măng xà quấn quanh trên cây.

Trong khoảnh khắc đôi bên đối diện với nhau, đôi phương hơi há miệng, bỗng nhiên lao xuống dưới.

Ánh mắt Hứa Thâm đầy lạnh lùng, ngay trong giây phút đối phương tới gần, lập tức rút kiếm.

Bành!

Kiếm quang hung hăng lao đến, chém nứt bả vai con khư kia.

Con khư này cũng chưa chết, chỉ ngã nhào qua một bên, sau đó như con côn trùng giãy giụa vằn vẹo trên mặt đất.

Lại có hai con khư đi ra từ bên kia, một con trong đó còn mặc trang phục tác chiến trăm khư trên người.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, nhưng không hoảng, hắn vẫn nắm chặt thanh kiếm trong tay, sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Hắn phát hiện tốc độ chém tới của một kiếm vừa rồi không còn nhanh như lúc trước nữa, rất giống trạng thái tiếp cận cực hạn sau mỗi ngày huấn luyện.

“Bên này có động tĩnh!”

Lúc này, lại có âm thanh truyền đến từ phía xa xa, ngay sau đó, rừng khư nhanh chóng bị chém xuống, một đám bóng

người xuất hiện ở trước mắt Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhận ra bọn họ, là đội 15 từng tụ tập trước đó, đội trưởng của bọn họ tên là Việt Minh.

“Hả?” Việt Minh nhìn thấy tình hình trước mắt, đầu tiên là ngẩn ra. Ngay sau đó, gã cũng nhanh chóng nhận ra Hứa Thâm, là một đội viên tuổi còn trẻ của đội 17.

Mà người nằm trên mặt đất chính là... Chu Dã?

Gã có chút giật mình, xem dáng vẻ Chu Dã, hình như đã bị hôn mê bất tỉnh, ngược lại là đội viên trẻ tuổi này đang bảo vệ hai người bọn họ, và đối phó với hai con...không, ba con khur trước mắt?

Thật rõ ràng, con khur đang vắn vẹo quằn quại trên mặt đất kia đã bị thương, hơn nữa còn bị thương rất nặng.

“Ba con khur cấp D...” Đội viên phía sau Việt Minh nhìn thấy cảnh này, đều hít vào một hơi thật sâu, có chút rung động.

Cùng là thê đội thứ hai, vậy mà vị đội viên thuộc đội 17 này có thể một mình đối phó với ba con khur cấp D.

Nghĩ thôi cũng biết áp lực mà hãn phải chịu lớn đến mức nào!

“Mau, qua hỗ trợ!” Việt Minh phản ứng lại, nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm.

Gã rút kiếm chém về phía con khur bị thương kia, giết chết nó, sau đó bảo vệ ở trước mặt Hứa Thâm, cảnh giác nhìn quanh bốn phía:

“Cậu không sao chứ? Chu đội bị thương sao? Cậu có nhìn thấy mấy người Triệu đội không?”

Gặp được... Hứa Thâm nghĩ đến Triệu Uyên bước đi tựa như con rối gỗ bị giật dây trong hang động, khẽ lắc đầu nói: “Nơi này có vài con khur cấp C, chúng ta nhanh rút lui đi, Chu đội đã thông báo tiếp viện rồi.”

“Vài con?” Việt Minh sửng sốt, trái tim hung hăng co rút lại một cái: “Có ý tứ gì? Vậy mấy người Triệu đội...”

“Bọn họ đã xảy ra chuyện, chúng ta cũng chỉ miễn cưỡng đào thoát mà thôi.” Hứa Thâm nói nhanh chóng, kỳ thật ngụ ý của

hắn là chúng ta nhanh giải quyết hai con khur trước mắt rồi trốn mau đi!

Đừng lè mề nữa, chờ đến khi con nhện khur ấy đuổi theo rồi cả đám người đối phương đều bị nó công kích hôn mê, thì hắn làm sao mà mang đi được nhiều người như vậy?

“Đã xảy ra chuyện...” Việt Minh ngây người một chút, ánh mắt trở nên sợ hãi, quả nhiên nơi này có vấn đề!

Lúc trước khi bọn họ trần thủ phía Tây, chờ mãi mà không thấy một chút động tĩnh nào, đã cảm thấy chuyện này không thích hợp rồi.

Sau đó hai đội Hàn Ngọc và Chu Dĩ đều lục tục bị điều đi, nhưng lại chậm chạp không đến phiên bọn họ, dự cảm không rõ trong đáy lòng gã càng thêm nặng nề, lúc này mới không chịu nổi, suất lĩnh đội viên chạy tới đây.

“Mau, chúng ta giải quyết hai con này, rồi nhanh chóng rút lui!” Việt Minh vội vàng nói.

Bốn vị đội viên khác đều bị lời nói của Hứa Thâm dọa sợ, hai chân như nhũn ra, đi đứng không mấy tự nhiên, nhưng ai nấy vẫn chấp hành mệnh lệnh, được Việt Minh dẫn dắt đi qua vây quanh hai con khur kia.

Hứa Thâm nhìn bọn họ phối hợp giao thủ khá ấn ý, nếu đổi thành một nơi khác, hắn là hắn còn có chút tâm trạng tử tế ở lại xem xét, thậm chí còn hào phóng tán thưởng hai câu, nhưng vào lúc này, lòng hắn đã có chút nóng như lửa đốt, bọn họ quá mức ma quỷ rồi (chỉ một bên cực kỳ sốt ruột còn một bên có tốc độ rất chậm chạp)

Chương 114. Vương Đại Gia Thần Bí!!!

Chỉ là... Hứa Thâm biết có gấp gấp cũng vô dụng, hắn ngay lập tức nắm chặt cơ hội khôi phục thể lực và khur lực của mình.

5 phút sau, khi chiến đấu sắp chấm dứt, đột nhiên trong rừng khur lại truyền đến âm thanh cấp tốc di chuyển.

Hứa Thâm thâm rùng mình, ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy cây cối ở chỗ sâu trong rừng khur đang kịch liệt lay động, ngay sau đó một bóng dáng nhảy ra thật nhanh, đúng là con nhện khur kia.

Sắc mặt Hứa Thâm đại biến, hắc vội vàng nói: “Chạy mau!”

Đám người Việt Minh nghe được tiếng Hứa Thâm la lên, đều quay đầu nhìn lại, chờ tới khi cả đám trông thấy con nhện khur với toàn thân đều là khur lực màu đen đậm đặc, ai nấy đều hoảng sợ. Không cần phải nghi ngờ, nó chính là khur cấp C.

“Chạy!” Việt Minh vội vàng nói. Gã không nói hai lời, dứt khoát xoay người bỏ chạy.

“Giúp tôi công...” Hứa Thâm còn chưa nói xong, đã thấy bóng dáng Việt Minh lao đi thật xa rồi, không khỏi tự cười giễu. Cuối cùng, hắc chỉ có thể ném Chu Dã lên lưng, lại kẹp lấy Mặc Tiểu Tiểu, lên đường chạy như điên về phía trước.

Bốn vị đội viên còn lại cũng nhanh chóng chạy trốn, thậm chí còn không có cả tâm tư bỏ thêm đao cho con khur cấp D bị thương còn lại kia.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã kinh ngạc phát hiện, người may mắn sống sót của đội 17 còn chạy nhanh hơn bọn họ!

Hơn nữa, tốc độ kia còn được thiết lập dựa trên tình huống đối phương đang cõng hai người.

Đây là loại cảnh tượng gì?

Bốn người đều có chút sững sờ. Nói thật, khi gặp phải khur cấp C, bọn họ còn có suy nghĩ dù thế nào, ở đằng sau cũng có một cái đệm lưng, sẽ kéo dài cho mình thêm một chút thời gian, không nghĩ tới bọn họ lại trở thành đệm lưng.

“Tề ca, từ từ chờ tôi!” Một người nữ sinh trong đội vội vàng nói. Hiển nhiên cô ấy đã rơi xuống vị trí cuối cùng của đội ngũ.

Ở phía trước cô ấy là đội viên bình thường vẫn hay cùng cô ấy tới căn tin ăn cơm, giữa hai người có một chút quan hệ mờ ám nào đó.

Nhưng theo tiếng kêu gọi của cô ấy phát ra, bóng dáng phía trước càng thêm ra sức chạy trốn.

Cô có chút ngạc nhiên, từ trong đáy mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng, bên tai truyền đến tiếng gào rít đầy giận dữ trầm thấp mà khàn khàn nào đó: “Đã làm bị thương người nhà của tao, thì mau đền mạng cho tao đi! !”

Một chuỗi tơ nhện chột phóng tới, tập kích vào gáy cô gái kia, đánh ngã cô xuống đất.

Còn con nhện khur kia lại di chuyển rất nhanh, lướt qua trên đỉnh đầu cô gái, đuổi theo về phía trước.

Cô gái nọ sững sốt nửa ngày, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác mừng như điên, vậy mà... cô ấy lại còn sống!

Đây là Nữ Thần May Mắn ưu ái sao?

Cô ấy mừng thầm, đồng thời trong lòng cũng dâng lên cơn tức giận, đợi sau khi trở về, nhất định phải cho Tề ca đẹp mặt... À không, mong rằng gã không thể trở về...

Chờ đến khi âm thanh bò sát của con nhện khur kia dần dần đi xa, cô mới ra tay loại bỏ tơ nhện, nhưng đồng tơ nhện này cực kỳ dai dẳng, cô dùng cả nửa ngày để cắt bỏ nó, mới miễn cưỡng khôi phục được hành động.

Đúng lúc này, hai cái xúc tu như dây leo chột đánh úp lại, quấn quanh thân thể cô.

“Đồ ăn tươi mới, dùng cô để khôi phục lại chút sinh mệnh lực mà lão đầu ta đã mất đi vậy...” âm thanh già nua vang lên.

Chỉ trong nháy mắt, đau đớn kịch liệt đánh úp lại, cô bé kia mở to hai mắt nhìn qua, trên mặt ngập tràn tuyệt vọng.

...

...

Hứa Thâm đang liều mạng chạy trốn chết trong rừng khur, đuổi theo đằng sau bóng dáng Việt Minh.

Có đôi phương ở phía trước mở đường, chỉ cần Hứa Thâm men theo lối cỏ dại mà gã đạp xuống khi bước qua, hẳn có thể giảm bớt sự cản trở của đám nhánh cây, cỏ dại trong rừng khur.

Hứa Thâm dồn tất cả khur lực vào hai chân, đẩy nhanh tốc độ chạy trốn.

Việt Minh nghe được âm thanh truyền tới từ bóng dáng vẫn theo sát không tha ở phía sau mình, gã còn cho rằng người nọ chính là vị phó đội trưởng trong đội, nhưng khi quay đầu nhìn lại, mới kinh ngạc phát hiện, phía sau gã chính là gương mặt non nớt của thành viên trẻ tuổi thuộc đội 17 kia.

“Là cậu?” Việt Minh kinh ngạc.

Hứa Thâm ngờ ngác nói: “Không phải tôi thì là ai?”

“...”

“Cậu lại đuổi kịp tôi ư?” Việt Minh có chút khó mà hiểu được. Gã chưa từng nghe ở đội 17 có nhân vật mạnh mẽ như vậy nha. Hơn nữa một cánh tay của Hứa Thâm đã bị gãy lìa, còn mang theo hai người, rơi vào trạng thái như vậy còn có thể đi theo đằng sau gã?

Phải biết rằng, hồi này là gã toàn lực chạy đi đó!

“Ách, nếu không thì sao?”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, nếu không phải hắn đang bị thương và khur lực tiêu hao quá nhiều, hắn đã sớm lướt qua đối phương rồi.

“...”

Việt Minh và Hứa Thâm mặt tròn mắt dẹt, nhìn nhau hơn mười giây. Tới lúc này, Việt Minh mới phản ứng lại, đây không phải điểm mấu chốt, ánh mắt gã lập tức lướt qua người Hứa Thâm nhìn về phía sau, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy bốn đội viên của mình. Gã mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi, trong lòng khẽ thở dài.

Nếu chính là một con khur cấp C, gã còn có thể suất lĩnh đội viên miễn cưỡng khổ chiến một chút.

Nhưng Hứa Thâm lại nói, ở phía đó có đến vài con!

Huống chi Triệu đội cũng rơi vào tay giặc, càng đừng nói tới bọn họ.

Nếu lại có thêm một con khur cấp D tới hiệp trợ, ngay cả gã cũng phải bỏ mạng tại đó.

“Đến đây rồi.” Mai Phù ngồi trên một tán Khur Thụ, đôi chân trần trắng như tuyết khẽ đung đưa, cười hì hì nói.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, nhưng không quay đầu lại, thay vào đó là vội vàng chạy về phía trước.

Việt Minh ngẩn ra, nhưng rất nhanh gã cũng nghe được tiếng cò cây xào xạc cực nhỏ vang lên, sắc mặt gã đại biến, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Hai người chạy vội trong rừng khư, không biết đã chạy như thế được bao xa, bỗng nhiên, Hứa Thâm nhìn thấy ở phía trước xuất hiện một bóng dáng đang lao nhanh tới từ giữa không trung, chờ tới lúc hắn thấy rõ dáng vẻ người nọ, trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Đó là... Vương đại gia? !

Là lão nhân trông cửa, luôn nằm ngủ ở phía trước sở nghiên cứu trong cục Khư Bí?!

Chương 115. Loại Miễn Cường Này... Rất Chi Là Miễn Cường

Hứa Thâm ghen hòng nhìn trần trời.

Lúc này, Vương đại gia cũng mặc một bộ trang phục tác chiến, nhưng bộ trang phục tác chiến của lão hoàn toàn khác trang phục tác chiến của bọn họ, thoát nhìn nó rất giống một bộ khôi giáp dữ tợn, dường như mặt ngoài được gắn những loại sợi dẹt kim nào đó cứng đờ, cao chót vót nhìn như xúc tu, và lão đang cầm trong tay một thanh khảm đao thật lớn.

Wương đại gia đang lao nhanh giữa không trung, tựa như dẫm lên không khí, hoặc là đạp trên một loại đất đai nào đó không nhìn thấy.

Nhưng thoáng nhìn qua, sẽ có một loại cảm giác lảng không phi hành.

“Uy!”

Hứa Thâm vội vàng kêu gọi Việt Minh đang chạy nhanh ở phía trước.

Việt Minh đang vui đầu chạy như điên, hơi hơi sững sốt một chút, sau đó vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Làm sao vậy?”

“Anh...” Hứa Thâm có chút nghi hoặc, lời nói đã đến bên miệng lại không thốt nên lời, xem phản ứng của đối phương, rõ ràng là không chú ý tới Vương đại gia.

Chẳng lẽ chỉ có mình hắn thấy được?

“Có cái gì nói mau!” Việt Minh cuống quýt, hấp tấp nói.

“Anh chạy chậm một chút.” Hứa Thâm nói.

“Được.” Việt Minh đáp ứng nhưng càng chạy nhanh hơn.

“Hả?”

Giữa không trung, Vương đại gia hơi hơi cúi đầu, nhìn hai người đang chạy trời chết trên mặt đất, từ đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, hình như vừa rồi lão có một loại cảm giác mình bị nhìn trộm.

Chẳng lẽ có người thấy được lão sao?

Không có khả năng, hắn là ảo giác thôi.

Quả nhiên lâu lắm rồi không ra bên ngoài hoạt động, cảm giác đều mới lạ.

Lão âm thầm lắc đầu, lại nhìn từ trên cao xuống dưới, chợt bắt gặp một con con nhện khur đang chạy thật nhanh trong rừng khur, ngay lập tức bóng dáng nhoáng lên một cái, điều chỉnh tần suất khur lực, hạ thấp xuống tầng thứ nhất Khur giới, cùng một tầng với con nhện khur.

“Chết!” Vương đại gia cầm đại khảm đao trong tay từ trên trời giáng xuống, khí thế uy mãnh, một đao chém vào thẳng đầu con nhện khur.

Con nhện khur đột ngột ngắc đầu, phát ra tiếng thét chói tai kinh sợ, đầy oán độc.

Tiếng thét chói tai tựa như cương châm đánh úp về phía đầu Vương đại gia, nhưng ánh mắt Vương đại gia trừng lớn một cái, con nhện khur chợt phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, hơn nữa cả người bỗng cứng đờ một thoáng.

Sau đó, “Phốc” một tiếng, đại khảm đao xẹt qua, chém nát con nhện khur kia tại chỗ, khảm đao bỏ chém rất nhanh, xé mở hết thân thể con nhện khur, ngay cả bụng cũng dính một đao, tan nát.

Nửa thân trên của cô gái tú lệ trắng như tuyết được khảm tại mặt lưng phía trên phần bụng con nhện khur nọ, cũng từ giữa roi xuống dưới. Cô hơi mê mang mở mắt ra nhìn, chột há miệng, tựa như muốn nói điều gì nhưng đảo mắt một cái, cả người đã héo rũ, da thịt bị tầng tầng nếp nhăn phủ kín, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành thây khô, hai mắt và miệng biến thành hắc động tối đen, trống rỗng.

Hứa Thâm và Việt Minh chạy thẳng một đường trong rừng khur, nếu nhìn cảnh tượng này từ hiện thực, xuyên qua cánh rừng khur hư ảo, có thể trông thấy, bọn họ đã lướt thẳng qua mấy tiểu khu, chạy tới biên giới một con đường rồi.

Và vùng biên giới này cũng là khu vực nằm bên trong tuyến phong tỏa lúc trước.

Nhưng hiển nhiên tuyến phong tỏa đó không đáng tin cậy, bởi vì một khi khur bạo động, chúng sẽ mở rộng phạm vi hoạt động của mình.

Cũng may, khi hai người tới được nơi này, đằng sau không có động tĩnh đuổi theo nữa, Việt Minh và Hứa Thâm liên tục chạy đường dài như vậy, cũng có chút mệt mỏi, tốc độ cũng chậm rãi xuống.

“Câu tên là gì?” Việt Minh nhìn về phía Hứa Thâm. Chạy lâu như vậy, thế mà Hứa Thâm vẫn không bị gã bỏ lại phía sau, chắc chắn rằng thiếu niên này đã có chiến lược tiếp cận với cấp bậc của gã rồi!

“Hứa Thâm.”

“Được, tôi nhớ kỹ cậu.”

Việt Minh than nhẹ: “Đội 17 được phân phối một tên nhóc như cậu, đúng là Chu Dã kia có vận khí tốt, nếu không phỏng chừng lần này anh ta đã ngã xuống rồi!”

Nhưng đội viên của anh lại không có vận khí tốt như vậy, hình như tất cả đều ngã xuống rồi... Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng.

“Di, đội trưởng anh tỉnh rồi!” Bỗng nhiên Hứa Thâm phát hiện Chu Dã trên lưng truyền đến tiếng rên rỉ, Mặc Tiểu Tiểu đang được hần mang theo trong lòng cũng phát ra tiếng hừ nhẹ, mơ màng màng mở mắt ra.

“Nơi này là chỗ nào?” Chu Dã có chút mơ hồ mở to mắt, nhưng rất nhanh hai mắt đã trừng lớn lên, vội vàng nói: “Khư đâu? !”

Hứa Thâm buông bọn họ xuống, nói: “Khư ở phía sau.”

“Phía sau?” Suýt chút nữa hai người bọn họ đã bị lời nói này dọa cho sợ tới mức nhảy dựng lên. Cả hai lập tức quay đầu nhìn về phía sau, đương nhiên là không thấy gì rồi.

“Cậu cũng bắt chước Tiểu Tiểu chơi dọa người ư?” Chu Dã tức giận trừng mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

“Anh đừng có mắng người ta, nếu không có Hứa Thâm, mạng nhỏ của hai người đã mất rồi.” Việt Minh cười cười đi tới.

Nếu hiện giờ Chu Dã đã tỉnh, cũng coi như gã có một người đồng hành cùng cấp chiến lược, muốn chạy trốn sẽ cùng nhau trốn, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Dù sao cấp đội trưởng của thê đội thứ hai, cũng nắm giữ năng lực đủ để miễn cưỡng bỏ chạy khỏi tay khư cấp C.

Đương nhiên, loại miễn cưỡng này... rất chi là miễn cưỡng.

Nhưng có hai người bọn họ cùng phối hợp, sẽ không quá miễn cưỡng như vậy.

Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu đều giật mình một cái, rất nhanh đã phản ứng lại, hiển nhiên, lúc trước bọn họ đã ngất đi, hoặc là nói, ý thức không ở trong thân thể, không thể cảm nhận được những gì xảy ra bên ngoài. Nếu không có Hứa Thâm đưa bọn họ rời đi, phỏng chừng chỉ tùy tiện một con khư cấp E, cũng có thể giết chết bọn họ.

Ánh mắt hai người nhìn về phía Hứa Thâm, có chút phức tạp. Ngay lúc này, bọn họ lại nghĩ đến một màn chiến đấu kinh người và thi thể của thiếu niên khư nằm bên chân Hứa Thâm, ai có thể nghĩ tới, người mới này lại có thể chém giết một con khư cấp C?

“Cậu đã đưa chúng tôi rời đi như thế nào, tôi vẫn nhớ lúc đó hang động bị bịt kín rồi.” Chu Dã không nhịn được, mở miệng hỏi.

Hứa Thâm vò đầu nói: “Người khổng lồ khư kia đánh vỡ hang động.”

“Vì sao nó lại đánh võ?” Chu Dã nghi hoặc.

“Tôi dẫn đường.” Hứa Thâm cười ngây ngô nói.

“...”

Chương 116. Hình Thái Thứ Hai Mạnh Đến Vậy Sao???

Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, rồi nói với Chu Dã: “Đội trưởng, mau hỏi tiếp viện trong cục đã đến chưa.”

“À à, đúng!” Chu Dã phản ứng lại, vội vàng dùng dụng cụ truyền tin hỏi.

“Trong cục đã sai tiếp viện đi qua, phỏng chừng đối phương sắp đến rồi.” Tô Nhã nhanh chóng trả lời.

Chu Dã vội vàng hỏi: “Là mấy đội ngũ? Nếu là thê đội thứ nhất tối thiểu cũng phải cử ba đội qua đây mới được, nếu không chính là đến tặng món ăn!”

“Hình như bên trên không điều thê đội thứ nhất đi qua.” Trong giọng nói Tô Nhã của mang theo một chút không xác định: “Nhưng trong cục nói nhất định sẽ giải quyết gọn gàng.”

“Không điều thê đội thứ nhất qua?” Chu Dã sửng sốt, vội vàng nói: “Nếu không phải thê đội thứ nhất, dù có nhiều người qua cũng không có tác dụng gì hết!”

“Trong cục nói các anh không cần lo lắng, cứ tìm một chỗ trước trốn đi, hết thấy đều sẽ được giải quyết ổn thỏa.” Tô Nhã vội vàng an ủi nói.

Hứa Thâm nghe được trong lòng hơi hơi động, hần nghĩ đến Vương đại gia vừa nhìn thấy lúc trước, chẳng lẽ tiếp viện trong cục chính là lão?

Lại nói, Việt Minh không thể thấy... hần là thực lực của Vương đại gia cũng cùng một cấp bậc với thanh niên xuyên qua vách tường lúc trước.

“Vương đại gia là trăm khur giả hình thái thứ hai?” Trong lòng Hứa Thâm thầm suy tư.

Chỉ như vậy mới có thể giải thích được, vì sao trong cục không phải thế đội thứ nhất đi tới. Có cường giả hình thái thứ hai xuất chiến, quá đủ để giải quyết ba đến năm con khur cấp C rồi.

Dù sao chúng cũng không phải khur cấp B.

“Chúng ta tìm một chỗ trốn trước đi.” Hứa Thâm nói.

Chu Dã thấy Tô Nhã nói như vậy, cũng không nói gì nữa. trước mắt, bọn họ chỉ có thể làm như thế mà thôi. Ngay lập tức, mấy người lại chạy về phía trước, lướt qua tuyến phong tỏa, tìm được một nơi nào đó có vẻ an toàn, né tránh ở đó.

“Chúng ta vẫn ở trong Khur giới, cho nên đừng chạy loạn, bằng không lại xuyên qua khu vực Khur giới tiếp theo, có khả năng sẽ bước vào địa bàn của một con khur thú khác.” Chu Dã nói.

Cả đám đã trốn được hơn mười phút, bỗng trong dụng cụ truyền tin truyền đến âm thanh mừng rỡ của Tô Nhã: “Trong cục nói mọi chuyện đã được giải quyết, các anh đều an toàn rồi.”

“Giải quyết xong rồi sao?”

Trừ Hứa Thâm, ba người Chu Dã đều giật nảy mình.

Nhanh như vậy?

Hình thái thứ hai mạnh đến vậy sao... Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Phải biết rằng lúc trước, Triệu Uyên Đạt tồn tại đã tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, lại bỏ mạng trước khi kịp phát ra bất cứ tin tức gì, vậy mà chỉ một tồn tại ở hình thái thứ hai lại có thể dễ dàng giải quyết cả mấy khur cấp C trong đó, chênh lệch chiến lực giữa hai bên thật kinh khủng.

Không bao lâu sau, mọi người đã đợi được một đội trăm khur thuộc khu Vô Miên, tiến đến tiếp ứng.

Tất cả cũng thuận lợi rời khỏi Khur giới.

Còn đội trăm khur thuộc Khu Vô Miên lại xâm nhập vào địa điểm nhận nhiệm vụ lúc trước, phụ trách công tác kết thúc.

Tại thời điểm kiểm kê thi thể khur thú và thương vong, bọn họ lại mừng rỡ phát hiện ở bên trong hang động kia còn có vài

người sống sót.

Khiến cho Hứa Thâm và đám người Chu Dã cực kỳ vui sướng chính là, Tô Sương lại còn sống.

Theo đội trăm khur kia nói, cô cũng chịu chung số phận với những người còn sống sót khác, bọn họ đều bị trói lại bên trong cái kén bằng tơ nhện, hơi thở mỏng manh.

Ngoại trừ Tô Sương, đội số ba còn có hai người sống sót, tiểu đội Hàn Ngọc cũng có một người.

Tổng cộng có bốn người sống sót sau sự kiện này.

Ngoài ra còn có 3 vụ dân bình thường cũng sống sót, hình như bọn họ đã được đám khur kia coi là đồ ăn dự trữ, chưa kịp thưởng thức.

Hứa Thâm có chút hiểu được nguyên nhân này, dù sao khur cũng khá chú trọng về vấn đề tươi mới của đồ ăn.

“Chu đội, Hứa Thâm.”

Khi Tô Sương được cứu ra, trong lòng cô có một loại cảm giác tựa như bản thân đã trải qua mấy đời rồi, thậm chí lúc nhìn thấy Hứa Thâm cùng Chu Dã, còn cảm thấy có chút không hiện thực.

Mấy người đoàn tụ, đều là vui sướng, mừng rỡ thay cho nhau.

Qua nhiệm vụ lần này, xem như đội bọn họ có thương vong ít nhất, chỉ chết một mình Tào Phi.

“Đáng tiếc.” Chu Dã thở dài, gã không chú ý tới hành vi kéo người lúc trước của Tào Phi, suy cho cùng, đó cũng là bản chất vốn có của con người. Hiện giờ, trên tư thế của người còn sống sót sau hiểm cảnh, gã lại cảm thấy tiếc hận vì Tào Phi đã chết.

Hứa Thâm và Tô Sương đều có vẻ mặt bình tĩnh, không phản ứng quá lớn.

Sự việc lần này quá nghiêm trọng, ngay cả lãnh đạo của cục Khur Bí tại khu Vô Miên cũng bị kinh động, đối phương đích thân tới tận nơi, ân cần thăm hỏi mấy người bọn Hứa Thâm, cũng cho bọn họ chút lễ mọn coi như an ủi tinh thần, mỗi người được ba bình Tịnh Khur Tề và 20 ngàn Lô Táp tề.

Chẳng qua mấy người bọn họ nhìn tiền và Tịnh Khư Tề tới tay, mà trong lòng không mấy hưng phấn, ngược lại còn có cảm giác đau thương. Đám người bọn họ nhảy múa giữa làn ranh sinh tử, suýt nữa còn trở thành đồ ăn cho khư nhưng chỉ đổi lấy một chút đồ vật như vậy thôi.

Quả nhiên mạng của con người có thể mua được bằng tiền.

Mọi người nói lời từ biệt với lãnh đạo khu Vô Miên, cũng nói lời từ biệt với Việt Minh, sau đó ngồi xe quay về cục Khư Bí.

Vốn dĩ Hứa Thâm còn muốn ở lại đây thêm một chút để gặp mặt Vương đại gia, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Về phần công tác kết thúc xử lý thi thể khư, cứ giao cho khu Vô Miên phụ trách.

...

...

Bên trong một gian phòng lãnh đạo nào đó tại cục Khư Bí thuộc khu Hắc Quang.

Chợt “Ba” một tiếng, một phần văn kiện bị người hung hăng ném lên bàn.

Liễu Tích Xuyên với sắc mặt xanh mét, nói: “Lũ thùng cơm vô dụng khu Vô Miên này. Bên bọn họ xảy ra sự kiện khư cấp C cỡ lớn, ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy, mà trước đó không điều tra cho rõ ràng, còn da mặt dày xin cấp trên tiếp viện. Đây là kết cục của tiếp viện đó hả? !

“Triệu Uyên đội ba đã chết, phó đội cũng chết. Đáng tiếc, Triệu Uyên cũng coi như đội viên uy tín lâu năm, có khả năng tọa trấn phân cục chúng ta, vậy mà chết không hề có ý nghĩa.” Một lão giả khác lắc đầu thở dài.

Chương 117. Chỉ Là Một Lũ Chuột Trong Cống Ngâm...

Lần này khu Hắc Quang bọn họ hao tổn một Triệu Uyên, coi như đã xảy ra tổn thất vô cùng lớn rồi.

Dù sao có những sự kiện chỉ thê đội thứ nhất mới có thể giải quyết được, hơn nữa còn phải có đội trưởng suất lĩnh mới có thể xử lý gọn gàng.

Ban đầu khu bọn họ có năm đội, hiện giờ còn số vẫn còn, nhưng chiến lực lại giảm bớt, chỉ còn bốn đội.

“Hơn nữa nghe nói lần này còn có đội 17 được điều qua hành động?”

Liễu Tích Xuyên cả giận nói: “Ai điều vậy? Chẳng lẽ không biết đội 17 có khur lực giả trời sinh kia? Trong tương lai, cậu ấy rất có hy vọng sẽ đánh sâu vào hình thái thứ hai đó? Tôi đã phân công cậu ấy đến thê đội thứ hai để rèn luyện, là hi vọng có thể tôi luyện cho cậu ấy, kết quả hay ho quá nhỉ, trực tiếp đưa đến bên trong loại sự kiện cấp C này, suýt chút nữa người đã chết rồi!”

“Nếu muốn làm như vậy, còn không bằng tôi trực tiếp điều cậu ấy đến thê đội thứ nhất cho xong, đãi ngộ bên đó tốt hơn rất nhiều!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người nhú mày nói: “Cục trưởng, không cần thiết phải hậu đãi như vậy chứ? Dù là khur lực giả trời sinh, cũng chưa chắc đã có thể bước vào hình thái thứ hai. Hoặc ít hoặc nhiều thì loại chuyện này cũng cần một chút vận khí. Nếu chúng ta quá nuông chiều, ngược lại sẽ nuôi ra một đóa hoa trong nhà kính.”

Liễu Tích Xuyên nổi giận trừng mắt nhìn người nói chuyện, lại vỗ bàn nói: “Nuông chiều hả? Trong tình huống hiện tại, anh cảm thấy chúng ta đang nuông chiều cậu ấy hả? Ai cũng biết sự kiện kia sắp đến. Ngay lúc này, hội Truy Quang, hiệp hội Chung Khí, thậm chí ngay cả hiệp hội Hỗ Trợ Vụ Công cũng đang gia tăng thu nạp trăm khur giả vì chuyện này, thê mà chúng ta còn hao tổn. Được rồi, coi như không tính chuyện hao tổn đi, nhưng chúng ta còn không nắm chặt thời gian bồi dưỡng những người có tiềm năng, đến lúc đó, lấy cái gì mà tranh? !”

Mọi người nghe được Liễu Tích Xuyên nhắc tới chuyện đó, sắc mặt đều hơi hơi biến hóa.

Đúng là... Chuyện đó có ảnh hưởng quá lớn tới cục Khư Bí, thậm chí còn tái tạo nên hai vị đại nhân vật.

“Bọn người kia y hệt sói đói, đã sớm nhìn chăm chăm vào chuyện này rồi.”

“Hiệp hội Hỗ Trợ Vụ Công là cái thứ gì, cũng xứng nhúng chàm? Đúng là có chút xíu vốn liếng cũng muốn chọc vào một chân!”

Không ít người đều lộ vẻ mặt nén giận, vốn dĩ mỗi phân cục trong cục Khư Bí bọn họ đã cạnh tranh rất kịch liệt rồi, hiện giờ lại có những thế lực kia sáp nhập vào trong đó, chỉ sợ khi chuyện ấy bùng nổ sẽ vô cùng thảm thiết.

“Nội thành không thêm quan tâm ư? Để mặc con mèo con chó gì cũng có thể lao đầu vào!” Có người bất mãn nói.

Một lão giả khác cười lạnh nói: “Chỉ sợ trong mắt người nội thành, chúng ta đang cần quét pháo hôi thay bọn họ, có nhiều một chút thì xảy ra vấn đề gì chứ? Huống chi bọn người kia đều ngấm ngấm hao hết tâm tư muốn tạo mối quan hệ hữu ích, nếu lần này bọn họ có tư cách ra sân, bọn họ còn chuẩn bị cái rắm á!”

“Lão Liễu.” Một người con gái có dáng vẻ phụ nữ thành thực nhìn về phía Liễu Tích Xuyên: “Gần đây sự kiện khư thú bùng nổ khá thường xuyên, nhất là ở khu Vô Miên, bên đó gần như đã bị khư thú chiếm lĩnh rồi. Tôi nghe được một chút phong thanh, anh nói xem, chuyện này có phải do con người gây ra hay không?”

Lời này vừa nói ra, khiến bầu không khí trong phòng họp lập tức rơi vào im lặng ngán ngùi.

Không ít người đều nhìn về phía người phụ nữ kia, cũng có một số nhìn về phía Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên nhướn mày, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Theo ý của cô, bọn họ cố ý dẫn đường cho khư đi tới, chính vì tiêu hao lực lượng của cục Khư Bí chúng ta?”

Cục Khư Bí là thế lực trăm khư chính thống duy nhất trong cơ cấu, nhận được rất nhiều thuận tiện và phúc lợi từ nội thành, nhưng đồng thời bọn họ cũng phải thực hiện chức trách trăm

khư, một khi sự kiện khư thú bùng nổ, người đầu tiên bị hỏi tội chính là lãnh đạo cục Khư Bí.

“Đúng vậy, nghe nói khu Vô Miên đã hao tổn hai thê đội thứ nhất, tội liên đới tới vị Nguyệt Linh đang trấn thủ ở khu Vô Miên kia, đành phải liên tiếp ra tay hết lần này tới lần khác!” Người phụ nữ kia nói.

Có vài người khề gật đầu, hiển nhiên cũng nghe nói tới việc này. Đúng là về mặt này cũng có chút hương vị âm mưu.

“Gần đây sự kiện khư thú bùng nổ ở khu Hắc Quang chúng ta hơi nhiều, tựa như có chút không ổn định, tuy không đến mức quá thường xuyên, nhưng căn cứ theo đường cong số liệu từ công tác thống kê, đã thấy tần suất này có xu thế dâng lên.” Một trung niên đeo kính mắt nói.

“Lũ người chết tiệt kia!” Có người vỗ bàn: “Trăm khư không được còn ngấm ngầm ra chiêu, đều là con dân lao khổ ở thành Để, còn hãm hại lẫn nhau, đúng là ngu không ai bằng!”

“Không hại chúng ta, chẳng lẽ bọn họ còn có lá gan đi hại mấy đại nhân vật trong nội thành sao? Suy cho cùng, tất cả đều là một lũ con chuột trong cống ngầm, chỉ biết oa lý hoành (nghĩa nôm na là chỉ biết ngang ngược trong ổ chăn nhà mình, một loại đối tượng rất nhả nhận với bên ngoài nhưng luôn đối xử với người trong nhà khắc nghiệt)! ”

“Về chuyện trăm khư kia, nếu không chúng ta cứ kéo dài thêm một chút? Dù sao khư cũng nhiều như vậy, căn bản là chém không hết được! Chém hơn một ngàn năm rồi, đã diệt sạch được chúng nó đâu?”

“Kéo dài? Nên kéo dài như thế nào? Là ngồi nhìn đám khư kia đi kiếm thức ăn khắp nơi hay đứng nhìn mỗi một tiểu khu, con đường thành trấn rơi vào tay giặc? Nếu là vùng ngoại thành còn chưa tính, không kinh động được bên trên, nhưng nếu là khu thành thị thì sao?”

“Thì chúng ta cứ chuyên môn xử lý trong khu thành thị trước, tránh cho đám người trong khu thành thị chạy vào nội thành làm ầm ĩ!”

“Thế đám dân cư ở vùng ngoại thành không phải người sao? Không phải anh cũng từ vùng ngoại thành tới hả? Mà dù anh

không phải thì cha anh, mẹ anh không phải sao? Cha mẹ của cha mẹ anh không phải sao? !”

“Được rồi!”

Liễu Tích Xuyên vỗ mạnh bàn: “Tất cả đừng ồn ào nữa, ồn ào đến ồn ào đi lại có tác dụng gì? Nếu mấy người có khí lực như vậy, còn không bằng lập tức rút kiếm đi ra ngoài chém hai con khur đi!”

Mọi người trong phòng họp lập tức an tĩnh lại.

Đám người lúc trước còn khắc khẩu đến mặt đỏ tai hồng, lại lộ ra sắc mặt như thường, tựa như vừa nãy chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

Chương 118. Con Người Và Cái Tên Cẩm Ky!

“Chúng ta là cục Khur Bí, đừng quên sứ mệnh của chúng ta!” Ánh mắt Liễu Tích Xuyên lạnh như băng, nói: “Trảm khur là chức trách đầu tiên của chúng ta, tiếp theo mới là những chuyện khác. Nếu nhân thủ không đủ, mấy người tự mình lên chiến trường đi. Nếu bản thân các người không dùng nổi kiếm nữa, thì hãy tới hậu cần phụ trách chỉ huy tiếp viện. Thật sự tới thời điểm quá thiếu người, cả tôi cũng sẽ ra tay, cục Khur Bí không nuôi đám người ăn không ngồi rồi!”

Mọi người đều im lặng, không phát ra âm thanh.

“Tan họp đi!” Liễu Tích Xuyên phát tay, tựa như có chút mệt mỏi.

Mọi người lục tục đứng dậy nói lời từ biệt.

Nhưng trong phòng họp vẫn còn một hai người ngồi yên chưa động.

Chờ những người khác đều đi hết, cửa phòng họp đóng lại, Liễu Tích Xuyên xoa xoa mũi ngồi xuống, thở dài: “Bọn người kia, bọn họ cho rằng tôi không biết chút tâm tư nhỏ trong lòng bọn họ sao? Thà rằng nằm lên thi thể người khổng lồ gặm thịt thối, cũng không nguyện xuất lực giúp người không lồ đứng lên... Đúng là ngu muội mà...”

“Lão Liễu, nghe nói Đỗ lão đầu đã gia nhập giáo hội Hắc Quang, sắp tới giáo hội Hắc Quang sẽ phóng ra một con khur, chính do Đỗ lão đầu chấp hành, coi như bắt đầu tuyên thệ bước đầu tiên.” Người phụ nữ kia nói.

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên khê biến, hừ lạnh nói: “Đám lão già này, đã một đồng tuổi còn không an phận, cứ nghĩ làm như vậy có thể dễ dàng bước vào nội thành an hưởng lúc tuổi già sao?”

“Chúng ta có xử lý không?” Một thanh niên khác cất giọng lạnh lùng, không có chút tình cảm, mở miệng hỏi.

Ánh mắt Liễu Tích Xuyên hơi hơi chớp động, nhưng vẫn lắc lắc đầu: “Hiện tại đang thời điểm cần dùng người, lúc trước tôi để Mỹ Na vạch trần việc này, cũng chỉ muốn bọn họ an phận một chút thôi.”

Người phụ nữ kia khê gật đầu: “Bọn người kia cho rằng chúng ta không biết chuyện bọn họ phóng thích khur kia, cũng nên cho bọn họ một chút cảnh cáo.”

“Gần đây có người mới xuất sắc, nhớ ưu ái trọng điểm. Không nên để xảy ra chuyện hao tổn như vụ Triệu Uyên nữa. Chúng ta vốn thiếu nhân thủ, hiện tại càng thêm khẩn trương.” Về u ám trên mặt Liễu Tích Xuyên chuyển thành có chút sáng sủa hơn, nói: “Cũng may, tôi nghe nói, biểu hiện của vị khur lực giả trời sinh kia trong sự kiện lần này vô cùng xuất sắc, khiến người ta vui mừng. Cậu ấy lại có năng lực chém giết khur cấp C.”

“Đúng vậy, tôi còn nhớ đây là lần thứ hai cậu ấy tham gia nhiệm vụ?” Mỹ Na cảm thán nói.

“Từ sau khi cậu ấy kết thúc hai tháng học tập trong huấn luyện doanh đến hiện tại, tổng cộng cũng chưa đến nửa năm, tốc độ trưởng thành này thật khủng bố.” Thanh niên kia cũng khê gật đầu, cất giọng hờ hững nói.

“Chuyện này làm cho tôi nghĩ đến Bạch Vô Kỵ lúc trước, bọn họ đều trải qua những chuyện giống nhau, cũng xuất sắc giống nhau, hi vọng cậu ấy không lãnh huyết (máu lạnh) giống Bạch Vô Kỵ là được rồi.” Liễu Tích Xuyên thở dài.

Hai người liếc nhau, đều có chút im lặng.

Bạch Vô Kỵ cũng như cái tên của đối phương, hiện giờ đã thành cầm kỵ.

...

...

Đám người Hứa Thâm trở lại cục Khư Bí, sau khi nghỉ ngơi hai ngày, công tác kết toán nhiệm vụ đã được thực hiện xong.

“Sự kiện cấp C cỡ lớn: ổ nhện ở Khu Vô Miên——”

“Hứa Thâm, một trong những tổ viên tham dự sự kiện, có biểu hiện xuất sắc sự kiện, chém giết một con khư cấp C Nham Nam, đánh bị thương một con khư cấp D, cứu vớt đội trưởng và một vị đội viên thoát hiểm!”

“Ghi công, hai tam đẳng công, hai tứ đẳng công!”

“Khen thưởng nhiệm vụ: 5W Lô Tạp tề, Tịnh Khư Tề 10 bình, kiểm Trảm Khư một thanh!”

Ở lầu hai, Chu Dĩ vừa đọc xong phần khen thưởng công lao của Hứa Thâm, chợt lộ vẻ mặt tươi cười đưa cho Hứa Thâm một cái thùng màu đen.

Bên trong là khen thưởng nhiệm vụ, còn có một thanh kiếm Trảm Khư, chỉ giao cho một mình Hứa Thâm.

“Thanh kiếm của cậu rơi trong hang động kia đã được mang về nhưng kiếm phong có chút tổn hại, trong cục cho cậu một thanh mới.” Chu Dĩ cười nói.

Hứa Thâm biết, đây là Chu Dĩ thay mình báo cáo lên trên mới được.

“Suýt chút nữa thì tích lũy được một lần nhị đẳng công rồi!”

Tô Sương có chút sợ hãi và hâm mộ than, nhưng phần nhiều là thực tình vui vẻ thay Hứa Thâm, dù sao khi ở trong tuyệt cảnh cuối cùng, chỉ có Hứa Thâm quan tâm tới cô, thậm chí còn muốn ra tay tương trợ.

Hứa Thâm tiếp nhận cái thùng màu đen, nhưng không vội vàng mở ra nhìn như lần đầu tiên nhận được, hẳn biết phần thưởng ở bên trong sẽ không ít hơn con số hắn được nhận.

“Đội trưởng, vậy công lao của mấy người các anh...”

“Chúng ta không bị giảm công.” Chu Dĩ cười nói: “Lần này là sự kiện cấp C cỡ lớn, chúng ta có thể cam đoan không chết đã vô cùng khó khăn rồi, bên trên không thể trách tội chúng ta được.”

Hứa Thâm giật mình, cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Lần này may có Hứa Thâm, nếu không cả tôi và Tiểu Tiểu đều chết ở bên trong.” Chu Dĩ thở dài, vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, rõ ràng không nói cảm ơn, nhưng tình cảm lại đọng đầy trong lời nói.

“Tôi cũng thiếu cậu một mạng.” Mặc Tiểu Tiểu bình thản nói.

“Đều là đội viên, hỗ trợ lẫn nhau là chuyện nên làm.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Chu Dĩ cười cười, nói: “Thôi mọi người tiếp tục nghỉ ngơi đi, chờ thêm hai ngày nữa tôi sẽ mời khách, chúng ta lại tới chỗ cũ càn quét một hồi.”

“Xem ra đội trưởng lại tốn kém rồi.” Tô Sương mỉm cười.

“Tôi cam tâm tình nguyện nha.” Chu Dĩ cười nói.

Trong khi mọi người đang vui sướng chúc mừng, bỗng nhiên Tiểu Mẫn làm việc dưới lầu truyền tin tức đến, có người tìm Hứa Thâm.

Rất nhanh, âm thanh leng keng của thang máy vang lên.

Mấy người kinh ngạc nhìn lại, Chu Dĩ lập tức sợ tới mức nhảy dựng, vội vàng đi lên nghênh đón: “Cục, cục trưởng, sao ngài lại tới đây?”

Người từ trong thang máy đi ra đúng là Liễu Tích Xuyên, bên cạnh lão là một người phụ nữ có dáng người cao gầy, đúng là Lý Mỹ Na.

“Vị này chính là Hứa Thâm?” Ánh mắt Lý Mỹ Na dừng ở trên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm kinh ngạc: “Cô biết tôi?”

“Tôi biết Chu Dĩ.” Lý Mỹ Na mỉm cười: “Mà ngoại trừ anh ta, ở nơi này chỉ còn một mình cậu.”

“À...” Liễu Tích Xuyên cũng đang đánh giá Hứa Thâm, lại phát hiện trên người thiếu niên này không lộ ra một chút khur lực nào, có thể thấy hẳn điều khiển khur lực cực kỳ đúng chỗ.

“Cục trưởng, hai người đến tìm Hứa Thâm?” Chu Dĩ kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy rất thoải mái, lấy biểu hiện của Hứa Thâm, khiến cho cục trưởng tự mình đi tới an ủi cũng chẳng có gì là lạ.

Chương 119. Không Cần Bảo Vệ Tôi Thế Đâu!!!

“Ừm, trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi.” Liễu Tích Xuyên cố vũ một câu, sau đó đi vào trước mặt Hứa Thâm: “Đã sớm nghe nói anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên đáng vẻ của Tiểu Hứa thật tuần lãg.”

“?”

Hứa Thâm có chút mơ hồ, hai chuyện này có liên quan sao?

“Ở đội 17 cũng không tôi chứ? Có nơi nào không thích ứng hay không?” Liễu Tích Xuyên lập tức viết hai chữ “Hiền lãh” lên mặt.

“Không có.” Hứa Thâm vội vàng khiêm tốn nói.

“Nghe nói lần này cậu chém giết một con khur cấp C, có thể nói cho tôi nghe, cậu làm như thế nào được không?” Liễu Tích Xuyên tò mò hỏi.

Đám người Chu Dĩ nghe vậy, lập tức hướng ánh mắt dừng ở trên người Hứa Thâm, hiển nhiên bọn họ cũng cực kỳ tò mò về chuyện này. Sự việc lúc ấy xảy ra quá nhanh, khi bọn họ nhìn sang, đã thấy con khur kia bị chém giết rồi, hầu như ai cũng không biết quá trình tác chiến cụ thể là như thế nào.

“Chuyện này...” Hứa Thâm vò đầu, nói: “Nó đánh lén tôi từ phía sau, sau đó tôi vùng kiếm chém tới, nó đã chết rồi.”

“?” Liễu Tích Xuyên thoáng sửng sốt một chút, tôi đâu có bảo cậu chỉ dùng một câu để tự thuật lại? Cậu chỉ nói như vậy đã hết rồi sao?

“Đơn giản như vậy?”

“Ừm, gần như là thế.” Hứa Thâm thành thành thật thật nói.

Liễu Tích Xuyên nhìn dáng vẻ ngại ngùng của Hứa Thâm, có chút không phản bác được. Chẳng lẽ... con khur kia ngu quá nên sơ suất một cái là chết luôn rồi?

Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm có thể giết chết khur cấp C vẫn là sự thực, cũng không cần biết cậu ấy dùng loại phương pháp nào, tóm lại là khur lực giả trời sinh này đã đụng đến ngưỡng cửa cấp C rồi!

“Trong cục vẫn luôn xem trọng cậu. Và quả nhiên biểu hiện của cậu không làm chúng ta thất vọng.” Trên mặt Liễu Tích Xuyên lại khôi phục tươi cười, nói: “Lần này phái đội 17 các cậu tham gia sự kiện đó, là trong cục sai lầm, suýt nữa đã khiến mọi người gặp nạn, hi vọng mọi người đừng để chuyện này ở trong lòng.”

Đám người Chu Dã thoáng ngạc nhiên. Cục trưởng đang nói cái gì vậy? Lời ông nói khiến cho người ta được sung ái mà kinh sợ à nha!

Hứa Thâm cũng kinh ngạc, vì sao hắn lại có cảm giác, hình như cục trưởng đang lựa lời, uyển chuyển giải thích với mình chứ?

“Cái kia... trăm khur là chức trách của chúng ta.” Hứa Thâm lập tức tìm được lý do chính xác nhất để thoái thác.

Liễu Tích Xuyên nở nụ cười, nói: “Mặc kệ như thế nào, các cậu chỉ là thê đội thứ hai, nhưng bên trên lại cho các cậu tham dự sự kiện nguy hiểm như vậy. Đây là sơ suất nhất định phải bồi thường.”

“Mỹ Na.”

“Tôi hiểu.”

Lý Mỹ Na bên cạnh cầm lấy cái rương màu đen trong tay, đưa cho Chu Dã: “Đây là một chút tâm ý của cục trưởng, mọi người tự mình chia đi.”

Chu Dã không lập tức mở ra, chỉ lộ ra biểu cảm được ưu ái mà kinh sợ, tay hơi run tiếp nhận, sau đó vội vàng nói tạ ơn, mở miệng ngậm miệng đều là cục trưởng không cần khách khí

như thế, nhưng bàn tay đã nhanh chóng chuyển giao cái thùng nợ cho Tô Sương rồi.

Bọn họ làm trăm khur giả ăn bữa nay lo bữa mai, có chỗ tốt không lấy chính là vương bát đản.

“Trong cục vẫn có tính toán sẽ trọng điểm bồi dưỡng cậu, cho nên mới trực tiếp điều cậu từ huấn luyện doanh đến thê đội thứ hai. Mục đích chính là giúp cậu mau chóng quen thuộc, tích lũy đủ kinh nghiệm trăm khur, không nghĩ tới suýt chút nữa đã khiến cậu gặp nạn.” Liễu Tích Xuyên lộ vẻ mặt tiếc nuối, thở dài: “Trải qua sự kiện lần này, trong cục đã thay đổi tính toán, chuẩn bị điều cậu đến thê đội thứ nhất, đãi ngộ của cậu sẽ càng nhiều hơn, thêm nữa, khi ở thê đội thứ nhất, cậu cũng nhận được bảo vệ tốt hơn.

Hứa Thâm: “...”

Tôi thật sự biết ơn.

Nhưng ngài cũng không cần thiết phải “Bảo vệ” tôi như vậy đâu.

“Cục trưởng, chuyện này...” Lúc ấy, đám người Chu Dã mới phản ứng lại, ai nấy đều có chút giật mình, Hứa Thâm vẫn còn là người mới nha, mới tham gia hai lần nhiệm vụ, đã được điều đến thê đội thứ nhất rồi?

Tốc độ thăng chức này cũng quá nhanh đi!

Nhưng ngài làm như vậy chẳng khác nào đã ném Hứa Thâm đến khu vực đầu tiên tuyến, rất nguy hiểm đó!

Liễu Tích Xuyên hơi hơi xua tay, dè xuống lời Chu Dã đang định nói, sau đó tiếp tục giải thích cho Hứa Thâm nghe: “Tôi biết cậu lo lắng ở thê đội thứ nhất rất nguy hiểm, nhưng kỳ thật lo lắng này vốn là thừa. Tôi chắc chắn cậu cũng biết, khi tham gia nhiệm vụ trăm khur, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh nguy hiểm và chuyện ngoài ý muốn, càng là đội ngũ nhỏ yếu thì tỷ lệ thương vong càng cao. Giống như thê đội thứ ba, thoát nhìn bọn họ chỉ xử lý sự kiện cấp E, nhưng lại là thê đội phải thay đổi thành viên thường xuyên nhất.”

Nói đến đây, lão lại nhìn về phía Chu Dã: “Chắc hẳn anh cũng biết điểm ấy?”

Sắc mặt Chu Dã thoáng thay đổi một chút, đúng là như vậy thật.

Phải biết rằng, rất nhiều khi bọn họ đã kiểm tra xong xuôi, trong sự kiện chỉ có khur cấp E, nhưng kết quả khi tham gia lại có một con khur cấp D ngoài ý muốn có mặt, gây nê thương vong.

“Nói ra thật xấu hổ, có tình trạng như vậy cũng bởi vì năng lực tình báo trong cục chúng ta có hạn, nhân viên tình báo mũi nhọn nhất, xuất sắc nhất, tự nhiên sẽ được điều tới phụ trách thê đội thứ nhất.” Liễu Tích Xuyên lại nói với Hứa Thâm: “Bởi vậy tình báo mà thê đội thứ nhất nhận được, tỷ lệ chuẩn xác sẽ là 90% trở lên, gần như tình huống chân thực có sai khác rất nhỏ với nội dung tình báo, mà thê đội thứ hai, tỷ lệ chuẩn xác đại khái là trên dưới 70%.”

“Thê đội thứ ba, chỉ có 50%, bởi vì thê đội thứ ba tương đương với nhân viên thực tập chuyển chính thức, mà người phụ trách tình báo cũng là nhân viên thực tập như vậy.”

Lão thở dài: “Chúng quy lại vẫn là nhân thủ thiếu thốn, chúng ta không có khả năng đưa những tình báo viên xuất sắc nhất đến thê đội thứ ba phụ trách, rồi cho tay mơ gà mờ đến chỉ huy thê đội thứ nhất.”

Chu Dã khẽ gật đầu, đây là tình huống đã xảy từ rất lâu trong cục rồi, gã cũng sớm biết được.

“Bởi vậy, tuy chấp hành nhiệm vụ ở thê đội thứ nhất cần phải xử lý sự kiện cấp C, nhưng tỷ lệ thương vong lại là ít nhất, bởi vì tình báo có tính chuẩn xác cao, chúng ta sẽ chuẩn bị vẹn toàn ổn thỏa mới ra tay!” Liễu Tích Xuyên nói với Hứa Thâm: “Lúc trước không cho cậu đến thê đội thứ nhất, cũng có nguyên nhân cả. Tuy độ an toàn cao hơn một chút, nhưng nói gì thì nói, bọn họ cũng cần giải quyết sự kiện cấp C, tôi sợ cậu bị người ta chỉ trích, nhưng hiện tại cậu đã có chiến tích chém giết khur cấp C trên người, không ai có thể nghi ngờ được nữa.”

Chương 120. Khur Bình

Hứa Thâm ngẩn người, nói như vậy, cục trưởng điều hấn đi thực sự vì muốn tốt cho hấn?

Hấn hơi ngỡ ngàng nhìn về phía Chu Dã.

Chu Dã khẽ gật đầu, nếu hiện giờ Hứa Thâm đã có năng lực chém giết cấp C, thì lấy tiềm lực của hấn, chuyển qua thê đội thứ nhất sẽ phát triển tốt hơn, cũng trưởng thành nhanh hơn.

Chẳng qua, nếu làm như vậy thì trong đội bọn họ sẽ mất đi một đội viên ưu tú như Hứa Thâm tọa trấn, khó tránh khỏi sẽ có tổn thất to lớn.

“Tôi cũng phải đi thê đội thứ nhất.” Bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu mở miệng, nói với Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên không khỏi nhìn cô ấy một cái, mới nhận ra cô bé này chính là con nhóc có vấn đề đã bị đá ra khỏi nội thành kia, sau đó không khỏi có chút đau đầu, nói: “Lúc trước tôi đã xin cho cô rồi, nhưng hình như bọn họ không quá thích hợp với cô.”

Cục trưởng nói chuyện đúng là vô cùng khéo léo, sao ông ấy không nói rõ ràng ra một chút đi, thực tế phải là Mặc Tiểu Tiểu không thích hợp với thê đội thứ nhất mới đúng... Chu Dã thầm phun nước bọt trong lòng.

“Thế thì để tôi tự tổ thành một đội, rồi cho cậu ấy gia nhập, đi theo tôi lăn lộn.” Mặc Tiểu Tiểu chỉ về phía Hứa Thâm, lại nhìn thẳng vào Liễu Tích Xuyên nói: “Lấy thực lực của tôi, đảm nhiệm chức vị đội trưởng của thê đội thứ nhất hấn là không vấn đề gì chứ?”

Liễu Tích Xuyên có chút không biết nên nói gì, Hứa Thâm là bảo bối trong cục, còn cô là rơm rác trong cục, làm sao tôi có thể cho Hứa Thâm đi theo cô lăn lộn được? Lỡ như lăn lộn tới chết rồi, tôi biết đi tìm ai bồi thường đây?

“Khi chiến đấu, Tiểu Tiểu rất mạnh.” Hứa Thâm cũng vội vàng đỡ lời thay Mặc Tiểu Tiểu, nếu thê đội thứ nhất tốt như vậy, và mối quan hệ giữa hấn với Mặc Tiểu Tiểu khá tốt, đương nhiên hấn sẽ giúp đỡ đối phương một phen.

“...”

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên trở nên vô cùng kỳ quái. Nhìn thế nào cũng thấy dường như hai nhóc con này rất quen thuộc với nhau, nhưng không phải con nhóc có vấn đề này vốn là tồn tại mà vạn người đều nghi ngại sao?

“Ừm ừm.” Chu Dĩ liên tục gật đầu.

“Đúng vậy.” Tô Sương cũng mở miệng, nói chuyện thay Mặc Tiểu Tiểu.

“Mấy người...” Liễu Tích Xuyên có chút kinh dị không thể tả nổi, chẳng lẽ con nhóc có vấn đề này lại có nhân duyên tốt như vậy?

‘Cục trưởng, ngài mau sắp xếp đưa cô ấy đi đi’... Kỳ thực ngay lúc đó, trong lòng Chu Dĩ và Tô Sương đều đang hò hét như vậy.

Tuy bọn họ biết Mặc Tiểu Tiểu rất mạnh, nhưng lúc ở chung bình thường lại rất dọa người. Có cô ấy ở bên cạnh, ai nấy đều không được tự nhiên. Mà đâu chỉ lúc bình thường, ngay cả khi chiến đấu cũng vậy, cô ấy luôn ở trong trạng thái nhất kinh nhất sợ (chỉ hành động quá khích làm người ta kinh hãi hoặc biểu cảm và hành động quá mức mãnh liệt, hay phản ứng thái quá về một việc nhỏ nhặt nào đó), sắp sửa làm cho người ta bị dọa tới thần kinh suy nhược rồi đây.

Thà rằng ngài đổi cho chúng tôi một vị đội viên bình thường còn hơn, trăm khur giả “ưu tú” này, chúng tôi không chứa nổi.

“Nếu ông không tin, chúng ta có thể tỷ thí.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên tối sầm lại, thân phận của tôi là gì chứ, cứ tùy tiện tỷ thí với cô sao?

“Chuyện này cứ để nói sau, lúc trở về tôi sẽ cân nhắc.” Liễu Tích Xuyên lập tức xua tay, cắt ngang đề tài này.

“Đây là một phần lễ vật nhỏ do tôi tự mình đưa cho cậu.” Liễu Tích Xuyên lấy ra một cái bình nhỏ từ trong túi tiền, nói: “Đây là một kiện Khur Bình, chờ đến lúc cậu đi tới thê đội thứ nhất, nó có thể mang tới trợ giúp không nhỏ cho cậu. Cậu nhanh cất nó đi.”

“Khư Bình? !” Đám người Chu Dĩ tròng lớn mắt, không khỏi nhìn về phía bình nhỏ kia.

“Cục trưởng, ngài đây là...” Chu Dĩ cũng có chút ghen tỵ. Lần này cục trưởng có chút hạ vốn gốc rồi!

“Lại là Khư Bình sao?” Mặc Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng nhìn chăm chăm vào cái bình nhỏ nọ: “Khư Bình hiếm thấy lắm nha. Ông cho cậu ấy một cái, vì sao không cho tôi một cái?”

Liễu Tích Xuyên lườm cô bé kia một cái, cô có thể so sánh với cậu ấy được sao? Chờ đến khi đầu óc cô trở về bình thường còn tạm tạm!

Hứa Thâm nhìn phản ứng của bọn họ, cùng biết đồ trong cái bình này là thứ tốt, không nhịn được, vội vàng mở miệng hỏi: “Vậy dùng thứ này như thế nào?”

Hắn nhanh chóng mở nắp bình ra, bên trong chỉ có một cục máu đen.

Theo nắp bình vừa mở, tựa như huyết dịch màu đen có phản ứng, nó lập tức mấp máy muốn lao về phía miệng bình.

Hứa Thâm sợ tới mức vội vàng đóng kín lại.

“Muốn điều khiển Khư Bình cần dựa vào khư lực. Cậu có thể cho máu tươi của chính mình dung nhập vào trong đó, hấp thu nó vào trong cơ thể, lại dùng khư lực để điều khiển.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Hứa Thâm ngẩn ra, nói như vậy, cách dùng thứ này cũng tương tự như mảnh da màu đen trong người hắn?

Hóa ra nó có tên là Khư Bình sao?

“Vậy thứ này có hiệu quả gì?” Hứa Thâm vội vàng hỏi.

“Những loại Khư Bình khác biệt sẽ không có cùng hiệu quả, mà Khư Bình này tên là Khư Nhiễm, bởi vì nó có thể che giấu bộ phận khí tức nhân loại trên người cậu. Trong khi chấp hành nhiệm vụ, nếu cậu cẩn thận một chút, có thể nguy trang thành khư, sẽ không bị khư cố ý công kích. Đương nhiên, không kể tới những con khư nào đó thích công kích đồng loại của mình.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hóa ra Khư Bình không chỉ có mỗi tác dụng phòng ngự... tâm tư trong đầu Hứa Thâm liên tục xoay chuyển, không biết hiệu quả của mảnh da màu đen kia là gì.

“Khư Bình còn có thể dung hợp với nhau, nhưng cần khư tính tương tự mới được. Sau khi chúng dung hợp với nhau, sẽ sinh ra hiệu quả mới, và khi thông qua cảm giác khư lực, cậu sẽ nhận được tin tức mơ hồ về nó.” Liễu Tích Xuyên kiên nhẫn giảng giải. Lão biết Hứa Thâm là người mới, hẳn vẫn chưa đủ thời gian để tìm hiểu và nhận biết rất nhiều tri thức có liên quan đến khư.

“Hứa Thâm, đây chính là thứ tốt, còn không mau cảm ơn cục trưởng.” Chu Dĩ ở một bên miệng đắng lưỡi khô nói.

Vẻ mặt gã đầy hâm mộ.

Hứa Thâm phản ứng lại, vội vàng nói lời cảm tạ cục trưởng.

Chương 121. Cậu Ấy Sẽ Tự Biết Nên Lựa Chọn Như Thế Nào...

“Đây là số truyền tin của tôi, về sau nếu cậu có chuyện gì không hiểu, bất cứ lúc nào cũng có thể tới hỏi tôi. Trong cục vô cùng xem trọng cậu, hi vọng cậu hãy chăm chỉ cố gắng, nhưng quan trọng nhất là phải bảo vệ tốt chính mình.” Liễu Tích Xuyên hòa ái nói.

“Vâng!”

Hứa Thâm ghi nhớ dãy số truyền tin kia, đúng là hẳn có rất nhiều nghi vấn muốn tìm được đáp án, cục trưởng trước mắt hiền lành như thế, vừa lúc có thể thỉnh giáo lão.

Liễu Tích Xuyên cười cười, sau đó nói lời từ biệt cùng mọi người.

Chờ sau khi hai người cục trưởng rời khỏi thang máy, bước ra bên ngoài tòa lầu số 17, Lý Mỹ Na bỗng nhiên nói: “Cục trưởng, nếu tôi nhớ không lầm, hình như cậu ta có gia nhập hội Truy Quang.”

“Ừm, theo tin tức truyền đến từ hội Truy Quang bên kia, đúng là cậu ấy đã bị bọn họ mời chào, danh hiệu là Khư Nhãn.”

Nụ cười trên mặt Liễu Tích Xuyên không giảm: “Dù sao cũng là khur lực giả trời sinh, bị đám ruồi bọ kia nhìn chăm chăm tới cũng thực bình thường.”

“Vậy vì sao cục trưởng còn đưa tặng cậu ta Khur Binh quý giá như thế?” Lý Mỹ Na nhìn về phía Liễu Tích Xuyên, muốn nhìn thấu nội tâm của người đàn ông này, nhưng lại phát hiện có làm thế nào cũng khó mà nắm bắt được.

“Lão Vương đã già rồi, trong cục chúng ta thiếu một người có thể tọa trấn. Cô cũng nhìn hồ sơ của cậu ấy rồi đó, rất đáng giá để ưu ái.” Liễu Tích Xuyên mỉm cười nói.

Vẽn vẹo chỉ là như thế thôi sao... Ánh mắt Lý Mỹ Na chớp động, lại nói: “Vậy có cần khiến cho cậu ta rời khỏi hội Truy Quang không? Chúng ta cũng không thể thay hội Truy Quang bồi dưỡng nhân tài được.”

“Không có việc gì. Vì sao cô không nghĩ ngược lại nhỉ? Hãy để hội Truy Quang bên kia thay chúng ta bồi dưỡng một chút cũng tốt mà, dù sao phúc lợi đãi ngộ mà hội Truy Quang bên kia giao ra cũng tương đối ưu việt. Nói thật, ngay cả tôi cũng có chút động tâm đó.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Anh làm ơn ngừng lại cái trò đùa vớ vẩn này đi... Lý Mỹ Na oán thầm trong lòng, nói: “Cục trưởng sẽ không sợ, đến lúc đó gà bay trứng vỡ hay sao? Nhỡ đâu tới khi cậu ta tích lũy đủ nhất đẳng công, lại trực tiếp rời khỏi cục chúng ta thì sao? Đúng như anh vừa nói, điều kiện đãi ngộ của người ta bên kia rất tốt đó.”

“Đúng vậy, cho nên tôi mới nguyện ý giao Khur Binh ra, chờ sau khi cậu ấy tới thê đội thứ nhất, đãi ngộ cũng sẽ được nâng lên.”

Liễu Tích Xuyên nói: “Chúng ta không có khả năng để cho đãi ngộ của tất cả mọi người đều vượt qua lãnh sự của hội Truy Quang, nhưng dồn tài nguyên tập trung vào một hạt giống nào đó, thì chắc chắn khả năng của chúng ta vượt xa hội Truy Quang kia. Bây giờ cậu ấy còn rất non nớt, chờ tới khi cậu ấy hiểu biết về lực lượng chân chính đằng sau lưng cục Khur Bí chúng ta, cậu ấy sẽ tự biết nên chọn lựa như thế nào.”

...

...

Sau khi cục trưởng rời đi, Chu Dã và Tô Sương lại nhào qua chúc mừng Hứa Thâm, tiếp theo, ai nấy tự về nhà của mình.

Hứa Thâm cũng trở lại phòng, mở nắp bình nhỏ, nghiên cứu cục máu đen có tên là Khư Nhiễm này.

“Những kiện Khư Binh này được người ta chế tạo ra ư? Hay là cướp lấy từ một tồn tại nào đó?” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Máu tươi, mảnh da màu đen, nhìn thế nào cũng không giống như một loại binh khí được người ta chế tạo, ngược lại, càng giống một bộ phận tổ chức trên người một sinh vật nào đó hơn!

“Làm sao mà con người các cậu có thể chế tạo được loại vật phẩm này?” Mai Phù ngồi sát bên người Hứa Thâm, bàn tay nhỏ bé nâng hai má, hì hì cười nói.

Quả nhiên không phải được người chế tạo ra... Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, lại lẩm bẩm: “Nếu là cướp lấy tổ chức trong người một tồn tại nào đó, thì khi dung nhập nó vào người mình, có thể xuất hiện tai hoạ ngầm hay không?”

“Thật ra cũng không đến mức xuất hiện tai hoạ ngầm, không phải cậu có thể tùy thời gỡ nó xuống hay sao? Tôi đã dạy cậu cách rồi đó.” Mai Phù cười nói.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, điều này cũng đúng.

“Mặc kệ đi. Đây là món quà cục trưởng tặng cho, khẳng định là thứ tốt, cứ dùng trước lại nói sau.” Hứa Thâm tự quyết định, sau đó cắn đứt ngón tay, nhỏ máu tươi vào trong bình, chờ đến khi máu tươi dung nhập vào trong đó, hẳn mới đổ cục máu đen trong bình ra tay.

Cục máu đen này cực kỳ dính nhầy, lại lạnh lẽo, nhưng khi nó ở lòng bàn tay, lại liên tục nhúc nhích tựa như tự mình có sinh mệnh vậy.

Hứa Thâm tụ tập khư lực vào lòng bàn tay, cục máu đen kia lập tức có cảm ứng, nhanh chóng thẩm thấu xuống lòng bàn tay hắn.

Hắn tập trung quan sát sự biến hóa của cục máu đen, mà Mai Phù lại đang ôm hai má tập trung quan sát vẻ mặt Hứa Thâm,

ánh mắt hàm chứa ý cười.

Rất nhanh, cục máu đen nọ đã hoàn toàn thẩm thấu vào trong lòng bàn tay, Hứa Thâm dùng khur lực điều khiển nó, mới phát hiện cách sử dụng nó giống hệt với mảnh da màu đen trước kia, khi khur lực tụ tập đến, máu đen sẽ hiển hiện ra.

“Cục trưởng nói, Khur Binh có thể dung hợp với nhau, không biết mảnh da màu đen có thể dung hợp cùng thứ này hay không...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn lập tức lôi kéo mảnh da màu đen và máu đen vào cùng một chỗ, rõ ràng hắn đã nhìn thấy mảnh da màu đen và máu đen kết nối chặt chẽ với nhau rồi, nhưng chúng không hề có dấu hiệp sẽ dung hợp lại.

“Chẳng lẽ do khur tính không hợp?” Hứa Thâm nghĩ đến lời cục trưởng nói.

Hắn thử phân tán máu đen ra, trải rộng toàn thân. Rất nhanh, màu sắc làn da bên ngoài của hắn đã chuyển thành u ám, kiểu như mới điên cuồng phơi nắng dưới ánh mặt trời trong mấy tháng ròng rã.

“Đây là che giấu khí tức sao...” Hứa Thâm ngửi được từng luồng hương vị quen thuộc, tuy không phải mùi của mỹ thực, nhưng là hương vị của khur.

Và loại hương vị này phát ra từ chính bản thân hắn.

“Không biết mảnh da màu đen có hiệu quả đặc thù gì? Lúc trước nó đã giúp ta đỡ mâu tư nhện, trình độ cứng cỏi vượt qua chất liệu tạo thành trang phục tác chiến, nhưng tác dụng của nó chỉ vền vền là phòng ngự thôi sao?” Hứa Thâm tự nói, xem ra hắn cần phải tìm cơ hội nào đó để thí nghiệm xem sao.

Hắn lập đi lập lại thao tác điều khiển cục máu đen, mãi cho đến khi đã thuần thục, mới bắt đầu chuyển sang bài huấn luyện rút kiếm hằng ngày.

Chương 122. Có Lẽ Những Người Thích Phá Hư Quy Củ Đều Trở Thành Đại Nhân Vật Cả Rồi...

Và sau khi huấn luyện kết thúc, hắn tiêm cho chính mình một mũi Tịnh Khư Tề.

Ngày kế, Hứa Thâm lại tiêm cho chính mình một mũi sau khi huấn luyện kết thúc, hắn phát hiện thân thể chỉ thoáng có chút cảm giác sưng tấy lên, nhưng không quá khó chịu.

Hiện giờ, tốc độ hấp thu Tịnh Khư Tề của hắn, đã đạt tới một ngày một mũi, đây là lực thích ứng chỉ thành viên tiếp cận điểm cực hạn của thể đội thứ nhất mới có.

Mà sau khi huấn luyện chấm dứt, Hứa Thâm nhàn rỗi đến không có chuyện gì làm, lập tức tìm cục trưởng Liễu Tích Xuyên hỏi thăm một chút vấn đề mà bản thân vẫn cực kỳ tò mò.

“Cục trưởng, nghe nói nội thành không có sương mù, là thật sao?”

“Cục trưởng, cần phải hấp thu bao nhiêu Tịnh Khư Tề mới có thể đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất?”

“Cục trưởng, hình thái thứ hai chính là mạnh nhất sao?”

“Cục trưởng...”

Liễu Tích Xuyên có một loại cảm giác cái đầu sắp nổ tung ra.

Ngay từ đầu, lão còn rất vui vẻ vì Hứa Thâm chủ động liên hệ với mình, chứ không e ngại chênh lệch thân phận giữa hai bên, nhưng sau này lão mới phát hiện... hình như trong mắt nhóc con này, không hề tồn tại cái gì gọi là chênh lệch thân phận, không, nói chính xác hơn, cậu ấy căn bản không hiểu thân phận của lão có nghĩa là gì.

Và tại bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu, lão cũng nhận được tin tức từ số của Hứa Thâm, và nội dung chính là câu hỏi về một chút chuyện lung tung rối loạn.

Nhóc con này tuyệt đối là đứa bé có vấn đề chân chính.

Quả nhiên, lấy đâu ra trăm khur giả bình thường?

Liễu Tích Xuyên có chút hối hận khi đã dễ dàng giao số truyền tin của mình ra ngoài như vậy? Nếu sớm có loại chuyện này, lão đã sớm giao số của Mỹ Na cho hắn rồi, dù sao mấy vấn đề này Mỹ Na cũng biết...

“Cái kia, Tiểu Hứa ơi, gần đây trong cục có rất nhiều chuyện cần xử lý. Nếu có chuyện quan trọng, cậu hãy nhắn cho tôi nhé.” Liễu Tích Xuyên đành phải khuyên bảo.

“À, được rồi.” Hứa Thâm nghe vậy, chỉ có thể bằng lòng.

Lúc trước, đối phương nói bất cứ lúc nào cũng có thể tìm, hiện tại là có chuyện quan trọng hãy tìm... Vậy chờ có chuyện quan trọng rồi tìm cũng được.

Hứa Thâm luôn luôn chấp hành quy củ.

Hoặc là nói, tất cả vụ dân đều luôn luôn chấp hành quy củ.

Có lẽ những người thích phá hư quy củ, đều trở thành đại nhân vật cả rồi.

“Bình thường là tiêm vào 100 bình Tịnh Khư Tề có thể đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, ở huấn luyện doanh sẽ phát xuống 10 bình, 90 bình còn lại, phải dựa vào tích lũy đạt được khi chấp hành nhiệm vụ sau khi đã chuyển chính thức.”

“Bình thường, trăm khư giả cần ba đến năm năm mới đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất.”

Tuy Hứa Thâm làm cho Liễu Tích Xuyên cảm thấy đau đầu, nhưng hắn vẫn nhận được rất nhiều đáp án.

Sau đó, hắn thông qua lượng khư lực được tiêm vào mỗi lần bên trong Tịnh Khư Tề, lại kết hợp với lượng khư lực có sẵn trong cơ thể, để cho ra kết luận lượng khư lực trong cơ thể hắn đã tương đương với 85 ống Tịnh Khư Tề.

Nói cách khác, nếu hắn tiêm vào chừng 15 ống nữa, sẽ tiếp cận cực hạn.

Dựa theo tần suất hấp thu trước mắt, chỉ nửa tháng, hắn có thể đạt tới rồi.

Mà có thể đánh giá tinh chuẩn lượng khư lực trong cơ thể như thế, cũng có nghĩa là Hứa Thâm đã đạt tới trình độ điều khiển khư lực cực kỳ tinh tế tỉ mỉ.

“Gần tới thời gian hẹn trước hôm nay rồi, ta cũng nên đi chữa trị cánh tay một chút.” Hứa Thâm nhanh chóng rời khỏi phòng.

Lại nói, sau khi Liễu Tích Xuyên biết được cánh tay của Hứa Thâm đã gãy, lão lập tức hẹn trước cho hắn đi trị liệu ở sở nghiên cứu khư thú.

“Nghe nói xương cánh tay bị gãy vốn là vết thương nhẹ, chỉ cần không bị khur chém rớt rồi ăn luôn, thì đều có thể nối liền trở lại...” Hứa Thâm đang trên đường đi tới sở nghiên cứu khur thú.

Không bao lâu sau, hắn đã đi tới cửa và nhìn thấy Vương đại gia đang ngồi ngủ say. Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, Vương đại gia trước mắt đang mặc một chiếc áo may ô, tay cầm quạt hương bồ, chân đi dép lê, thật khó mà tưởng tượng nổi đối phương lại chính là, cường giả đập khoảng không mà đến, cầm trong tay khảm đao quét ngang khur thú.

Nhưng Hứa Thâm biết hắn không hề nhìn lầm.

“Vương đại gia, tôi đến chữa trị cánh tay.” Hứa Thâm thật cẩn thận nói.

“Ngáy khò khò zzzz...”

“Hắc ti?” Hứa Thâm thử nói.

“Ủm? Chạy tới nơi này sao?”

Vương đại gia lập tức mở mắt, tinh quang hung hăng chột hiện nhưng khi lão nhìn chung quanh, lại chỉ thấy mỗi mình Hứa Thâm, lập tức hiểu bản thân vừa bị trêu chọc rồi. Lão không khỏi giận dữ, trừng mắt nhìn hắn một cái: “Tiểu tử thôi, cậu móa nó... chào hỏi người khác thế ư?”

Hứa Thâm ngượng ngùng nói: “Vương đại gia, tôi đến chữa trị cánh tay.”

“Chữa trị cánh tay cho ai?”

“Chữa trị cánh tay cho tôi.”

“Cút, tự mình về nhà mà chữa đi.” Vương đại gia lại dựa vào chỗ cũ, nhắm mắt ngủ.

“Ách, tay của tôi bị chặt đứt, mới tới trị liệu.”

“Cút cút cút, tự mình đi vào.” Vương đại gia cực kỳ cáu kỉnh nói.

Hứa Thâm hậm hực chạy vào.

“Đúng là cứu cậu phí công mà, lại dám chạy tới quấy rầy tôi xem hắc ti, đúng là chuyện vớ vẩn...” Vương đại gia than thở một câu, sau đó lại nhắm mắt, khước miệng rất nhanh cong lên tạo thành một nụ cười thỏa mãn.

“Cậu tìm ai?”

“Tôi đến để trị liệu cánh tay.”

“Có hẹn trước không?”

“Số một.”

“Ừm?”

Trong sở nghiên cứu, một trung niên mặc áo khoác màu trắng nhìn con số vừa được Hứa Thâm đưa ra, không khỏi liếc mắt ngó cánh tay hấn một cái, bỗng nhiên trong đáy mắt lộ ra một tia đồng tình, nói: “Là số của Ly tỷ, để tôi đưa cậu qua bên đó.”

Rất nhanh, ông ấy đã đưa Hứa Thâm đến trước cửa phòng Ly tỷ, rồi nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói của Ly tỷ.

Từ đáy mắt trung niên mặc áo khoác màu trắng mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa, lặng lẽ tiễn Hứa Thâm đi vào.

“Là cậu ư? Tôi đã nói rồi mà, sao có chuyện tự nhiên lão Liễu lại qua tìm tôi đăng ký chứ?”

Trong gian phòng hỗn độn, Ly tỷ đang tựa vào ghế nằm, đầu ngửa về phía sau, lấy thị giác 180 độ có thể thấy được Hứa Thâm đang bước vào cửa, cô lập tức quay đầu lại, trên mặt lộ ra một mảnh trêu tức.

Hứa Thâm bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, thành thành thật thật nói: “Ly tỷ, em đến trị liệu cánh tay.”

Chương 123. Những Kẻ Khủng Bố Kia Đều Lộ Diện Rồi Sao???

“Lần trước đã bảo với cậu khi chuyển chính thức, hãy đến nơi này của tôi một chuyến, vì sao cậu không tới?” Ly tỷ xỏ chiếc

giày cao gót vào, đứng lên, một loại cảm giác áp bách lập tức đập vào mặt.

Hứa Thâm vò đầu nói: “Tại lúc đó em quên mất.”

Ly tử nhìn thấy dáng vẻ thật thà của hắn, nổi tức giận trong lòng không khỏi nghẽn lại, chột hừ nhẹ nói: “Phần lễ vật mà chị muốn đưa cho cậu là thứ bao nhiêu người muốn cũng không được... Thế mà cậu lại nói mình quên!”

Hứa Thâm ngượng ngùng cười, nói: “Ly tử đừng nóng giận, là sai lầm của em.”

Ly tử nhướn mày, nhìn thấy thái độ giải thích của Hứa Thâm nghiêm túc như thế, cơn tức giận trong lòng lại biến mất hơn một nửa, nói: “Quên đi, nể mặt dung nhan đẹp trai của cậu, đi tới cởi áo đi.”

“Cởi... cởi áo?” Hứa Thâm kinh ngạc.

“Nhiều lời vô nghĩa, chữa tay không cởi áo thì chữa như thế nào?” Ly tử tức giận lại ném qua một cái nhìn đầy xem thường: “Chị đây có bảo cậu cởi quần đâu.”

Cởi quần... Hứa Thâm có chút kinh hãi, nhưng không dám tiếp tục chọc giận đối phương nữa, đành phải ngoan ngoãn cởi áo ra.

Ly tử liếc mắt đánh giá một cái, lại lộ ra nụ cười vừa lòng: “Xem ra cậu em rèn luyện cũng không tệ lắm, đi tới ngồi đi.”

“Vâng vâng.” Hứa Thâm thành thành thật thật đi qua.

“Vì sao lại bị thương?” Ly tử đặt bàn tay lên gương mặt Hứa Thâm cẩn thận vuốt ve vài cái, vẻ mặt đầy chuyên chú và cẩn thận.

Hứa Thâm ho nhẹ nói: “Cái kia, chỗ em bị thương không phải mặt.”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, hỏi cậu cái gì thì nói cái đó đi.” Ly tử khiển trách.

Hứa Thâm sợ tới mức nhảy dựng, chỉ có thể thành thành thật thật nói: “Khi trảm khur bị thương.”

“Nhiều lời vô nghĩa, đám người các cậu ngoại trừ khi trảm khur, còn có thể tự mình té ngã bị thương sao? Chị muốn hỏi

chính là trăm con khur gì mà bị thương.” Ly tử tức giận nói.

“Em cũng không biết.” Hứa Thâm đành phải hàm hồ nói.

“May mắn gương mặt không bị thương...” Ly tử lộ ra vẻ mặt nghĩ lại còn rùng mình: “Nếu không, chị cũng lười chữa trị cho cậu.”

“...”

“Nằm ngoan ngoãn nhé.”

“Vâng.”

Hứa Thâm ngoan ngoãn nằm xuống, có chút khẩn trương nói: “Cánh tay em có thể chữa khỏi không?”

“Vết thương nhỏ mà thôi, đừng nói là chị, dù là mấy con cá tạp bên ngoài, cũng có thể khâu lại cho cậu được.” Ly tử không chút để ý nói.

Gọi đồng nghiệp của mình như vậy không tốt lắm đâu... Trong lòng Hứa Thâm âm thầm cười khổ.

“Ngủ một giấc đi.” Ly tử đưa một cái bình màu đỏ cho Hứa Thâm: “Uống đi, sẽ không cảm thấy đau đớn.”

Hứa Thâm nửa tin nửa ngờ mà uống cạn.

Rất nhanh, một cơn buồn ngủ đánh úp lại, hắn không chống đỡ nổi, đã ngủ rồi.

Ly tử nhìn thấy dáng vẻ mê man của Hứa Thâm, khóe miệng hơi hơi cong lên, tiến đến phía trước gương mặt đoan trang của hắn chăm chú nhìn, còn lấy tay nhẹ nhàng vuốt vuốt vài cái, lẩm bẩm nói: “Túi da phải đẹp mới ăn thua nha...”

Ngón tay Ly tử nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo phần cổ Hứa Thâm, ngay tại thời điểm cô muốn hành động thêm một bước nữa, bỗng nhiên phần cổ truyền đến một luồng hàn ý.

Tựa như có một thức gì đó mang theo cảm giác lạnh lẽo vừa đánh úp lại.

Loại cảm giác này... Là khur?

Ly tử đột ngột quay đầu, mở ra Khur Nhãn, lại nhìn thấy trong phòng không có một thứ gì khác lạ, chỉ có những đồ vật hỗn độn ngày thường.

Là ảo giác sao?

Cô nhúu mày.

Mai Phù an tĩnh đứng bên người cô, tuy so sánh dáng dấp của hai người, sẽ thấy Mai Phù tương đối nhỏ xinh hơn một chút, nhưng lúc này Ly tử đang ngồi phía trước ghế nằm chuyên dùng cho phẫu thuật, hơi thấp hơn bình thường, thành ra nhìn bóng dáng Mai Phù có vẻ đang nhìn xuống cô từ trên cao.

Lúc này trên mặt cô bé vẫn giữ nguyên nụ cười quen thuộc, nhưng trong đôi mắt lại lóe ra một chút quang mang nguy hiểm: “Câu ấy là con mồi của tôi đó...”

Tay cô bé chỉ nhẹ nhàng vuốt ve phần cổ Ly tử một chút, tựa như tùy thời sẽ nắm chặt lại.

Ly tử cảm nhận được chút ma sát truyền tới từ phía sau gáy. Lần này không giống vừa nãy, lần này cô cảm nhận được nó vô cùng rõ ràng. Đây là cảm giác chân thật.

Cô có chút sợ hãi, quay đầu nhìn đảo đạc chung quanh, lại không thấy bất cứ bóng dáng con khur nào.

“Chẳng lẽ có khur ở tầng sâu nhất đi qua đây...” Con người của Ly tử hơi hơi co rút lại, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Một lát sau, cái loại cảm giác bị vuốt ve kia đã biến mất, thân thể căng thẳng của cô cũng chậm rãi hồi phục trở lại.

Lúc này ánh mắt Ly tử nhìn thấy Hứa Thâm đang nằm trên ghế giải phẫu, không còn mấy hưng phấn nữa, sắc mặt biến ảo không chừng: “Gần đây sự kiện khur diễn ra quá thường xuyên, những kẻ khùng bố kia đều lộ diện rồi sao...”

Ly tử ghi đến đủ loại khả năng, tâm trạng có chút trầm thấp, im lặng chừng nửa ngày, sau đó cô nhanh chóng giúp Hứa Thâm hoàn thành quá trình trị liệu cánh tay.

Dụng cụ giải phẫu lướt đi linh hoạt như vật còn sống trên đầu ngón tay cô. Rất nhanh cô đã luồn qua khoảng giữa cánh tay Hứa Thâm, buộc lại sợi dây cố định khung xương, phần da bị rách đã được cô khâu lại cẩn thận, gần như chỉ còn lại một đường chỉ mờ nhạt. Chờ sau khi đường chỉ này bị hấp thu hết, vết thương sẽ hoàn toàn khép lại, không còn bất cứ dấu vết nào.

Ly tử làm xong hết thấy những chuyện này, mới nhẹ nhàng đánh thức Hứa Thâm.

Hứa Thâm mở mắt ra, cảm thấy tri giác dần dần khôi phục, hần nhìn bóng dáng Ly tử ở bên cạnh, kinh ngạc nói: “Xong rồi ư?”

Nói xong, hần lại nhìn về phía cánh tay đã gãy, mới phát hiện nó đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, không còn gãy gập như lúc trước nữa.

“Tạm thời đừng hoạt động, chừng một tuần sau có thể khôi phục trở lại rồi.” Giọng nói của Ly tử truyền đến, chỉ là lúc này không còn mang theo sắc thái dịu dàng nghiền ngẫm như lúc trước, nhưng có thêm vài phần bình tĩnh.

Hứa Thâm đã sớm quen với tính cách khó mà nắm bắt được của Ly tử, cũng không cảm thấy kỳ quái. Ánh mắt hần quét tới, nhìn thấy Mai Phù đang ngồi bên chân mình, cô bé lập tức cười khanh khách nhìn hần.

Ánh mắt Hứa Thâm không chút biến hóa, vẫn duy trì vẻ trống rỗng dời qua Ly tử: “Đa tạ Ly tử.”

“Cậu cảm thứ này đi.” Ly tử xoay người, ném cho Hứa Thâm một cái mặt nạ màu đen.

Hứa Thâm tiếp nhận, sửng sờ nói: “Đây là?”

“Cậu nghe qua Khư Bình chưa? Chính là nó đó.” Ly tử đập giày cao gót đi tới, dùng ngón tay gầy gầy cầm Hứa Thâm, nói: “Bảo vệ tốt khuôn mặt này cho chị, đừng để gương mặt này biến dạng.”

“...”

Chương 124. Mặt Nạ Quỷ Nguyệt!!!

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, vừa khiếp sợ vì Ly tử ra tay quá hào phóng, vừa khiếp sợ vì lý do tặng Khư Bình quá kỳ quái này.

“Khư Bình này có thể tăng lên cảm giác, thị giác, khứu giác và thính giác cho cậu, còn có một chút tác dụng phòng ngự, có thể bảo vệ gương mặt đẹp đẽ này.”

Ly tử thu tay lại, ung dung xoay người nói: “Lúc trăm khur nhớ khéo léo một chút, đừng dễ dàng chết như vậy, khur lực giả trời sinh không có nhiều đâu. Lão Liễu đã có ý tứ ưu ái cậu, cậu cũng phải cố gắng lên, có lẽ tương lai của cục Hắc Quang sẽ rơi vào trong tay cậu đó.”

Chỉ ngần ngừ vài ngày, bỗng chốc Hứa Thâm đã thu được hai kiện Khur Bình, lòng hẳn có chút được nuông chiều mà kinh sợ. Có thể nói, mọi người trong cục coi trọng hẳn hơn những gì hẳn tưởng tượng nhiều.

“Cám ơn Ly tử.” Hứa Thâm nói lời cảm tạ.

“Đi thôi.” Ly tử phát tay.

Hứa Thâm đứng dậy mặc lại áo, nói lời cảm tạ một lần nữa, sau đó mới rời khỏi phòng.

“Trong cơ thể nhóc con này lại chảy xuôi khur lực nồng hậu như vậy, sắp tiếp cận cực hạn rồi, xem ra tần suất hấp thu rất cao. Cũng coi như lão Vương đã có người kế nghiệp, còn ta, cũng có thể an tâm rời đi rồi...” Ly tử nhìn về phía cánh cửa đã đóng, thì thào tự nói.

...

...

“Nhóc con, cái mặt nạ trong tay nhóc ở đâu ra đó?” Khi Hứa Thâm rời khỏi sở nghiên cứu khur thú, Vương đại gia đang ngủ say ngoài cửa bỗng nhiên thu lại ngáy khò khò, nhìn chăm chú vào hẳn, nói.

Hứa Thâm sửng sốt, nói: “Ly tử tặng cho tôi.”

“Cô ấy lại...” Vương đại gia giật mình một cái, sắc mặt trở nên có chút phức tạp. Lão liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, bỗng nhiên đổi giọng nói: “Nhóc con, vậy cậu phải bảo vệ chiếc mặt nạ này thật tốt, đừng đánh mất nó.”

“Đây là Khur Bình, đương nhiên là tôi sẽ bảo vệ nó thật tốt rồi.” Hứa Thâm nói.

Vương đại gia khẽ “A” một tiếng, lại nói: “Thứ này không chỉ là Khur Bình... Quên đi, cô ấy đã giao thứ này cho cậu, thì cậu hãy quý trọng, giữ gìn nó. Thế thôi, cút đi!”

“...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, đành phải xoay người rời khỏi.

“Cô bé ơi, tim cô thật sự đã chết rồi sao? Mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia cũng có thể tùy tiện tặng cho người của thành Đê? Nó chính là thứ để Giang gia nhà cô tiếp tục kế thừa vinh dự huy hoàng ngày trước, chẳng lẽ cứ để mọi thứ bị chà đạp rồi lụi tàn vậy sao...” Vương đại gia nhìn theo phương hướng Hứa Thâm rời đi, ánh mắt lộ vẻ tang thương, thở dài tự nói.

Hứa Thâm trở lại phòng, lập tức dung nhập mặt nạ quỷ màu đen vào trong thân thể.

Tuy nhìn bên ngoài, thứ này rất giống một cái mặt nạ, nhưng cẩn thận chạm vào, sẽ có cảm giác chiếc mặt nạ này tựa như một tầng da.

Thậm chí Hứa Thâm còn hoài nghi, có phải người chế tác đã lột sống lớp da trên mặt một sinh vật nào đó rồi chế tạo nên thứ này hay không?

Hoặc là, da mặt vừa lột xong.

Ngay khi khur lực điên cuồng tràn ra, chiếc mặt nạ cũng nương theo đó mà di động lên mặt hắn. Điểm khác biệt giữa thứ này và mảnh da màu đen này cùng với cục máu đen lúc trước chính là, tựa như chiếc mặt nạ này đã được cố định ở phía dưới khung xương trên mặt hắn, chỉ có thể hiện lên và che giấu, không thể chuyển dời đến những bộ phận khác.

Phải biết rằng cả cục máu đen lẫn mảnh da màu đen, đều có thể tùy tiện tụ tập di chuyển tới bất cứ vị trí nào trên cơ thể.

“Là Khur Binh định chế cho gương mặt sao?” Hứa Thâm suy tư.

Sau khi hắn đeo mặt nạ lên, lại phát hiện đúng như lời Ly tỷ đã nói, cảm giác của bản thân đã tăng trưởng trên biên độ khá lớn.

Thị giác có thể nhìn thấy sự vật cực kỳ nhỏ bé ở ngoài mây chục mét, cũng có thể nghe được tiếng vang rất nhỏ, tựa như các loại khí quan cảm giác đều được trang bị một thiết bị

khuếch đại, khiến tất cả các loại cảm nhận đều được phóng lớn lên.

Hương vị trên người Mai Phù... Hứa Thâm ngửi được từng đợt mùi thơm truyền đến từ trên người Mai Phù đang ngồi bên cạnh.

Loại mùi hương này cực kỳ trong suốt, hoàn toàn khác biệt với những con khur thú khác luôn mang trên mình thứ hương vị lẫn lộn giữa tanh hôi và hư thối, ngược lại, từ trên người Mai Phù truyền tới một loại hương thơm cực kỳ thanh nhã, dễ ngửi, thơm ngát thấm vào ruột gan.

“Thực đáng yêu nha...” Mai Phù nhìn dáng vẻ Hứa Thâm đeo mặt nạ ác quỷ, chợt che miệng cười khẽ: “Nhưng tôi càng thích gương mặt ban đầu của cậu hơn.”

Hứa Thâm sờ sờ mặt, chiếc mặt nạ ấy giống một tầng da dán lên mặt, cực kỳ mỏng manh mềm mại, nhưng lại mơ hồ truyền đến một loại cảm giác rất dẻo dai, kiên cố.

Hắn thử dồn máu đen và mảnh da màu đen cùng tụ tập đến gương mặt, lại phát hiện chúng nó cũng không thể dung hợp được.

“Xem ra loại tình huống dung hợp Khur Binh mà cục trưởng nói, cần phải thỏa mãn điều kiện phi thường hà khắc...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

...

...

Ngày kế, Hứa Thâm và đám người Chu Dã tới ngôi mộ của Tào Phi tế bái, chỉ có Chu Dã mua tới một lẵng hoa và hoa quả, đặt ở phía trước bia mộ, Tô Sương với Hứa Thâm đều đi hai tay trống trơn, Mặc Tiểu Tiểu lại lộ ra dáng vẻ ngủ không ngon, cô bé liên tục ngáp ngáp, hiển nhiên vẫn còn buồn ngủ.

Trên thực tế, Mặc Tiểu Tiểu vừa được điều tới, cô ấy không quen biết Tào Phi nên chẳng có cảm xúc gì cũng không khó hiểu, nhưng Chu Dã nhìn thấy cả Hứa Thâm lẫn Tô Sương đều mang theo dáng vẻ lạnh nhạt đi đến nơi này, gã không khỏi âm thầm thở dài nhưng cũng không biết nên nói điều gì.

Chờ ngày thứ hai sau khi tế bái xong, Chu Dĩ lại đặt bàn mời khách như thường lệ, địa điểm vẫn như cũ là đại tử điểm Mặc Na.

Lần thứ hai đến nơi này hưởng thụ, cảm nhận của Hứa Thâm hơi khác lần đầu tiên một chút, cảm giác hưng phấn và chờ mong thoáng nhạt nhào đi, nội tâm cũng trở nên càng thêm trầm tĩnh, tựa như hắc đang dần dần trở nên thành thực hơn.

Khi ăn cơm, Chu Dĩ và Tô Sương uống chút rượu, hai người bọn họ hàn huyên rất nhiều.

Bữa cơm này không chỉ chúc mừng vì những người bọn họ may mắn còn sống, mà còn mang ý nghĩa đưa tiễn Hứa Thâm.

Bọn họ biết rất nhanh thôi Hứa Thâm sẽ được điều đến thê đội thứ nhất, chờ tới lần tiếp theo gặp lại, chỉ sợ đôi bên đã sinh ly tử biệt.

Chương 125. Nhiệm Vụ Tiếp Theo!

Mấy người đều có chút thương cảm, bầu không khí trầm thấp, chỉ có Mặc Tiểu Tiểu cảm thấy mấy người này nói ngang như cua, cô ấy đã sớm nhìn quen sinh ly tử biệt rồi.

Con người sống trong thời đại này, có thể ở cạnh dài lâu với bạn bè và người nhà vốn đã hiếm thấy, đâu cần âu sầu vì một người bạn sắp sửa rời đi?

Cuộc đời vốn chỉ là quá trình đưa tiễn một vài người quen biết rồi lại một lần nữa quen biết những người mới mà thôi.

Chẳng qua dần dần bọn họ sẽ thờ ơ với chuyện đi quen biết người mới

...

...

Những ngày tháng không có nhiệm vụ, cuộc sống của Hứa Thâm cũng khôi phục lại quy luật vốn có.

Sáng sớm, rèn luyện, cơm trưa, buổi chiều học chữ đọc sách, cơm chiều, buổi tối huấn luyện, ngủ.

Mấy ngày sau, cánh tay đã khép lại, Hứa Thâm phát hiện, khi hấn tụ tập khur lực vào phần cánh tay, chúng sẽ có tác dụng giảm đau và khép lại nhanh hơn. Chừng năm ngày sau, thoát nhìn cánh tay hấn đã trở về trạng thái bình thường.

Đợi cho đến ngày thứ bảy, Hứa Thâm thử phát một chút lực, cánh tay đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Chỉ khi vận chừng bảy phần lực lượng, mới mơ hồ chút đau đau, tê dại.

Đến ngày thứ mười, cánh tay Hứa Thâm đã hoàn toàn khôi phục, cho phép hấn toàn lực vung chém cũng không ảnh hưởng gì.

Trong mười ngày này, mỗi ngày Hứa Thâm đều tiêm vào một mũi Tịnh Khur Tề, khur lực trong cơ thể đã tiếp cận cực hạn, nếu quy số khur lực trong cơ thể hấn thành từng ống Tịnh Khur Tề, có thể chia làm 97 phần.

Hứa Thâm cũng nhận thấy loại cảm giác bão hòa trong miệng những người khác.

Tựa như tạng phủ và lồng ngực đều được nhồi đến căng, toàn mỹ thực.

Nhưng loại mỹ thực này khác biệt với đồ ăn bình thường, không tạo thành gánh nặng, ngược lại còn mang tới một loại cảm giác cả người tràn ngập lực lượng, tùy thời có thể bạo phát ra.

Ngày kế, Hứa Thâm đã khôi phục huấn luyện rút kiếm như bình thường, vào lúc chạng vạng, hấn nhận được thông tin đến từ hội Truy Quang.

“Vĩnh Dạ lãnh sự, cánh tay của cậu khép lại thế nào rồi?” Từ trong dụng cụ truyền tin vang lên âm giọng an ủi của Đại Ly Ly, nhưng lại mang theo vài phần nghiến ngậm.

“Cô biết tôi bị thương?” Hứa Thâm nhướn mày.

“Lãnh sự thật biết che giấu, khó trách lúc trước khi cậu giải quyết những sự kiện cấp D kia, chẳng thấy cố sức chút nào, hóa ra lãnh sự đại nhân đã có năng lực một mình chém giết khur cấp C rồi, phỏng chừng lãnh sự đại nhân đã sắp tiếp cận điểm cực hạn của hình thái thứ nhất?” Đại Ly Ly ai oán nói.

“...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, xem ra tình báo của hắn ở cục Khư Bí, đã hoàn toàn bị tiết lộ rồi...

Trên thực tế, hội Truy Quang kia muốn biết chuyện hắn bị thương cũng không khó, dù sao khi hắn tới căn tin ăn cơm, nhiều người mắt tap, tất cả mọi người đều thấy cánh tay hắn bị quần quít đầy băng vải, rõ ràng đã bị thương rồi.

Nhưng chuyện chém giết khư cấp C, lại thuộc về thông tin bí mật tại hồ sơ cá nhân của hắn, dù đội 17 chấp hành nhiệm vụ lần này, nhưng chi tiết nhiệm vụ sẽ không công bố ra ngoài.

“Xem ra thân phận của nội quỷ bên trong cục Khư Bí rất cao nha...” Hứa Thâm nói.

Đại Ly Ly nở nụ cười: “Sao có thể gọi là nội quỷ chứ? Nhiều bạn bè thêm đường sống thôi. Hơn nữa, lãnh sự đại nhân sẽ lập tức được điều đến thê đội thứ nhất rồi, dựa theo thân phận, điều kiện của cậu cũng không kém nha...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, vì vậy, dứt khoát không tiếp tục rối rắm trên vấn đề này với cô ấy nữa, nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Nếu cánh tay của lãnh sự đã khỏi hẳn, trong hội có nhiệm vụ cần lãnh sự chấp hành, thù lao của nhiệm vụ lần này có chút dày nha.” Đại Ly Ly khẽ cười nói.

“Nhiệm vụ gì?” Hứa Thâm nhú mày: “Sẽ không sắp xếp cho tôi giải quyết khư cấp C chứ? Tuy đúng là tôi từng giết một con trong nhiệm vụ lúc trước, nhưng lần đó chỉ là vận khí tốt, hơn nữa con khư kia đã bị đội chúng tôi liên thủ làm tiêu hao gần như mềm nhũn rồi, mới bị tôi đánh lén giết chết.”

“Yên tâm đi, trong hội sẽ không vội vàng cho cậu đi xử lý khư cấp C như vậy, dù hiện tại cậu đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, trong hội cũng sẽ cho cậu một chút khư cấp D luyện tập, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu trước, dù sao khi chém giết cũng không phải chỉ dựa vào lực lượng là có thể chiến thắng, kinh nghiệm càng thêm quan trọng.” Đại Ly Ly nói.

Hứa Thâm nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Vây 8 giờ buổi tối, mời lãnh sự chuẩn bị sẵn sàng, sẽ có người tới đón cậu.” Đại Ly Ly cười nói.

“Được.”

Hứa Thâm chầm dứt liên lạc, cũng không tiếp tục rèn luyện nữa, từ giờ đến lúc hẹn chỉ còn hai tiếng, hắn muốn nghỉ ngơi khôi phục thể lực.

Hắn tới căn tin ăn xong cơm chiều, lại ở trong phòng lật xem một vài bộ sách, đợi đến 8 giờ, đã nhận được thông báo của Đại Ly Ly, có một chiếc xe đã chờ sẵn ở bên ngoài cục Khư Bí rồi.

Hứa Thâm rời khỏi cục Khư Bí, nhìn thấy người tới đón mình đã đổi thành một cô gái tóc ngắn, tướng mạo bình thường, ăn mặc bảo thủ.

“Ngài, ngài chính là lãnh sự đại nhân mà chủ quản Ly Ly đề cho tôi tới đón?” Thoạt nhìn cô gái tóc ngắn này để lộ vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc: “Người lúc trước đâu?”

“Nghe nói anh ấy đã xảy ra chuyện, về sau sẽ là tôi tới đón ngài.” Cô bé tóc ngắn vội vàng nói.

Hứa Thâm ngẩn ra, trong lòng không khỏi hơi hơi xúc động.

Tuy hắn cũng không trao đổi nhiều cùng thanh niên đầu đình kia, nhưng vẫn nhớ rõ dáng vẻ khẩn trương dè dặt mỗi lần gặp mặt đối phương, bên cạnh mình vừa có một người sống sờ sờ lại dễ dàng gặp chuyện không may như vậy, quả nhiên cuộc sống này quá đổi gian nan.

Hứa Thâm không nhiều lời thêm nữa, yên lặng lên xe.

Cũng giống như thanh niên đầu đình lúc trước, cô gái tóc ngắn này tỏ ra cực kỳ sợ hãi thân phận của Hứa Thâm, trên đường không hề nói nhiều.

Rất nhanh, cả hai đã đi tới tòa lầu của hội Truy Quang, Hứa Thâm thay trang phục tác chiến của mình vào, và lập tức lên ngôi xe chạy tới địa điểm nhiệm vụ.

Chờ khi Hứa Thâm đến nơi, hắn mới phát hiện địa điểm nhiệm vụ lần này cực kỳ yên lặng, nhưng chung quanh đều là những

kiến trúc cực kỳ xa hoa, rõ ràng là khu phú hào trong nội thành.

Chương 126. Tiền Có Thể Mua Được Hết Thảy!!!

“Cậu đã đến rồi.” Đại Ly Ly đang đứng phía trước trang viên, nhìn thấy Hứa Thâm xuống xe, lập tức cười đi lên nghênh đón.

“Nơi này chính là?” Hứa Thâm nhìn trang viên trước mắt.

“Ừm, bên trong có con khur cấp D, hẳn là không khó với cậu.” Đại Ly Ly cười cười, nói: “Chờ giải quyết xong nhiệm vụ nơi này, còn có một nhiệm vụ cần cậu hoàn thành.”

“Hả?” Hứa Thâm nhíu mày: “Liên tục hành động hai lần? Tôi giải quyết một con khur cấp D cũng cố hết sức rồi, trừ phi con tiếp theo là cấp E.”

Tôi tin cậu mới có quý... Trong lòng Đại Ly Ly thầm xem thường, nhưng bên ngoài tươi cười không giảm: “Nhiệm vụ thứ hai của cậu không phải chém giết, là thả khur đi.”

“Thả đi?” Hứa Thâm sững sốt.

“Đúng vậy, thả đi.” Đại Ly Ly mỉm cười nhìn Hứa Thâm, khẽ nói: “Tuy trên đời này có rất nhiều khur, nhưng có vài con khur lại xuất hiện ở những nơi không chính xác, khiến chúng ta chẳng được bao nhiêu tiền lời, bởi vậy chúng ta cần làm cho nó xuất hiện tại vị trí nó nên xuất hiện.”

Sắc mặt Hứa Thâm thay đổi, hẳn cảm nhận được ác ý thật sâu đến từ khuôn mặt tươi cười trước mắt kia.

Ác ý với nhân loại.

Nhưng hẳn biết đây không phải ý tứ của bản thân Đại Ly Ly, dù sao cô cũng chỉ là người nghe mệnh lệnh hành động, giống như hẳn.

“Có ý tứ gì?” Hứa Thâm nhìn cô chăm chú.

“Ví dụ như trước mắt.” Đại Ly Ly quay đầu nhìn trang viên phía sau, nói: “Kỳ thật là người trong hội chúng ta đã thả khur cấp D tới nơi này. Làm như vậy, khi chúng ta đến giải quyết

con khur cấp D này, người ở bên trong sẽ vô cùng cảm tạ chúng ta, và đương nhiên thù lao nhận được cũng vô cùng dày.”

Hứa Thâm giật mình, nhìn trang viên trước mắt.

Nói vậy là bọn họ tự biên tự diễn?

Hắn cảm thấy một chút hàn ý: “Nói như vậy, những con khur lúc trước tôi từng chém giết?”

“Có khi chúng trùng hợp xuất hiện tại địa điểm thích hợp, cũng có khi được chúng tôi thả đi.” Đại Ly Ly nhìn vẻ mặt thoáng hiện âm trầm của Hứa Thâm, tươi cười trên mặt cũng thu lại: “Có khả năng, phản ứng đầu tiên xuất hiện trong lòng cậu, là chúng tôi thực tàn nhẫn, nhưng kỳ thật mọi chuyện không phải như vậy.”

“Những con khur bị chúng tôi thả đi, đều bị bắt từ khu vực khác, sau khi thả đi nhất định sẽ chém giết, tới cuối cùng, nó vẫn là khur thú đã bị giải quyết.”

Cô mỉm cười, nói: “Bản thân khur nhất định sẽ giết người, chỉ là chúng ta thay nó lựa chọn vị trí làm loạn mà thôi. Tương tự như một vấn đề nào đó, trên đường ray, một bên có năm người, một bên có một người, nhưng phanh trên tàu hỏa của cậu không nhảy, không thể ngừng lại, chỉ có thể lựa chọn một phương hướng để lái đi, vậy cậu sẽ lựa chọn nghiền chết năm người, hay một người?”

“Chúng ta chỉ có tư cách điều khiển phương hướng mà thôi, và mặc kệ xoay chuyển như thế nào, đều có người chết, đều bị đạo đức lên án, nhưng lật ngược lại vấn đề, không cần biết cậu xoay chuyển như thế nào, đều sẽ cứu vớt được người ở bên khác. Có thể nói, tội nghiệt và công đức triệt tiêu lẫn nhau.”

Hứa Thâm nhìn cô chăm chú, nửa ngày sau lại khẽ lắc đầu, nói: “Không, cô sơ sót một chút.”

“Sơ sót?” Đại Ly Ly sửng sốt.

“Mấy người muốn thả khur đi, cần phải bắt khur trước, nhưng khur đã tác loạn ở nơi đó rồi, nếu mấy người chịu xử lý nó ngay tại vị trí ấy, chẳng khác nào việc này đã chấm dứt? Nhưng mấy người lại bắt nó, tiếp tục thả đi, khiến cho nó tác loạn lần thứ hai, đây là hại người!” Hứa Thâm nghiêm túc nói.

Sắc mặt Đại Ly Ly hơi hơi biến hóa một chút.

Nói thật, ở lần đầu tiên khi cô biết được trong hội có tồn tại việc này, bản thân cô cũng cực kỳ khiếp sợ và khó chịu, nhưng lý do thoái thác của người trong hội, cũng chính là lý do thoái thác mà cô vừa nói, đã thuyết phục được cô.

Chờ việc đã xong, lúc cô phản ứng lại, trong đầu cũng hiện lên suy nghĩ như Hứa Thâm đưa ra, chỉ là... bản thân cô đã thay người trong hội làm không ít chuyện, cuối cùng cũng hoàn toàn rơi vào tay giặc.

“Cậu nói rất đúng, nhưng cậu cũng có sơ sót.” Đại Ly Ly chăm chú nhìn vào Hứa Thâm, nói: “Nếu chúng tôi lựa chọn khoan tay đứng nhìn, thì ở lần đầu tiên khi khur hiện thân, nó sẽ giết chết rất nhiều người. Chúng tôi bắt nó đi, cũng tương đương là kiểm chế khả năng gây nguy hại của nó, sau đó thả nó đi, để nó giúp chúng tôi kiếm tiền lời, đó cũng là thù lao chúng tôi nên được!”

“Dù sao chỉ khi chúng tôi nhận được càng nhiều thù lao, mới có thể trưởng thành nhanh hơn, mới có thể xử lý càng nhiều khur hơn.”

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ kiên định của Đại Ly Ly, cũng biết suy nghĩ của cô đã bị tẩy não, nhiều lời cũng vô dụng. Kết cuộc cuối cùng, chính là bản thân hẳn bị thuyết phục, tẩy não, hoặc là đôi bên tranh chấp không ngót, không hề có ý nghĩa.

“Tôi chỉ giết, không thả đi.” Hứa Thâm nói.

Đại Ly Ly nhăn mày, nói: “Cậu vẫn cảm thấy thả khur đi chính là hại người sao? Kỳ thật việc xong rồi, cậu lại xử lý nó là được, hơn nữa địa điểm thả khur, cũng không đáng giá đồng tình, ví dụ như căn nhà trước mắt cậu này.”

Cô nói: “Bên trong là gia đình của ông chủ một nhà xưởng cỡ lớn. Ông ta họ Lý, có thái độ cực kém với vụ công làm việc trong xưởng mình, còn có thể đùa bỡn một vài vụ công có tư sắc, trước sau từng khiến cho 18 vụ công trẻ tuổi sanh non, ba người trong đó đã tử vong vì mất máu quá nhiều. Người nhà bọn họ tới bắt đền, còn bị ông ta thuê người đánh cho tàn phế.”

“Tất cả những nội dung này đều là tư liệu đã được trong hội kiểm tra, nếu cậu không tin, có thể tới sở Tuần Tra bên kia tự mình xem xét.”

Hứa Thâm khẽ giật mình, lại nhú mày nói: “Nếu sở Tuần Tra bên kia đã có đầy đủ tư liệu này, vì sao không bắt ông ta đi?”

“Bởi vì ông ta có tiền nha.” Đại Ly Ly trả lời cực kỳ dứt khoát.

Hứa Thâm lại á khẩu không trả lời được.

“Tiền có thể mua được hết thấy, kể cả nhân viên trăm khu chúng ta, cũng vì tiền bán mạng, vấn đề chỉ là bao nhiêu tiền mà thôi.” Đại Ly Ly nói.

Hứa Thâm không thể phản bác lại. Căn cứ theo những gì hắn trải qua và cảm nhận được, hắn cũng không có cách nào nguy biện, nói ra những lời trái lòng để cãi lại lời cô ấy.

Có lẽ đây mới là chuyện làm người ta bi ai nhất!

Chương 127. Tác Dụng Của Gương!

“Hiện giờ cậu còn cảm thấy thả một con khur đến bên cạnh người như vậy, là tội ác sao? Nếu ông ta đã có tiền, vì sao chúng ta không kiếm tiền từ đối phương? Chúng ta không hãm hại người nghèo là được rồi?” Đại Ly Ly nói.

Hứa Thâm hơi hơi im lặng, cuối cùng mới lắc đầu nói:

“Nhưng chung quy lại, thả khur chính là hại người, lương tâm của tôi khó mà bình yên được.”

Quá ngây thơ rồi... Đại Ly Ly âm thầm lắc đầu, nói: “Đây là lần đầu cậu thả khur, cậu còn chưa biết, để tôi nói cậu nghe, thù lao thả khur gấp ba lần trăm khur. Đương nhiên cậu lo lắng cũng là chuyện bình thường, nếu thật sự không muốn, coi như xong, trong hội cũng sẽ không miễn cưỡng cậu.”

“Gấp ba? Vậy để tôi thử xem.” Hứa Thâm lập tức nói.

“...”

Không phải cậu mới nói lương tâm khó mà bình yên sao?

Đại Ly Ly lộ ra vẻ mặt không biết phải nói gì, hóa ra cậu thiếu niên trước mặt nói nhiều như vậy, chỉ vì bàn điều kiện với cô?

“Nếu thù lao đã gấp ba, thì lần đầu tiên tôi có thể thả khứ cấp C không?” Hứa Thâm hỏi: “Tôi cảm thấy bản thân có thể thử xem, tuy làm vậy rất nguy hiểm.”

“...”

Cậu muốn làm một vô siêu cấp gấp bội?

Đại Ly Ly có cảm giác bản thân vừa được nhận thức sâu sắc về một loại định nghĩa mới có tên là “Hồn nhiên”.

“Không có khứ cấp C, chỉ có cấp D. Mà bình thường chúng tôi chỉ thả cấp E thôi.” Mặt Đại Ly Ly không chút thay đổi, nói: “Khứ cấp C gây nguy hại quá lớn, không thể điều khiển, bình thường chúng tôi chỉ dùng để đối phó với địch nhân thôi.”

“Đối phó với địch nhân sao...” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động.

Diệu nha, chiêu này không tồi.

“Đi thôi, giải quyết phi vụ này trước lại nói sau, đừng chậm trễ, coi chừng họ Lý kia bị xử lý mất.” Đại Ly Ly nói: “Làm như vậy chúng ta sẽ không có thù lao.”

“Được.” Hứa Thâm nhanh chóng đi về phía trang viên kia.

Đại Ly Ly đánh giá tốc độ của Hứa Thâm, bỗng có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, cô đã phản ứng lại, lập tức đề cho nhân viên công tác bên cạnh chuẩn bị sẵn sàng khởi động trang bị phá khứ.

Ngay lúc Hứa Thâm đặt chân vào trang viên, trang bị phá hư đã khởi động, ảo cảnh chung quanh rung động một cái, ngay sau đó, tòa trang viên bỗng trở thành hư ảo.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã thấy được con khứ kia.

Cả người nó đều bị xiềng xích màu đen trói buộc, còn bị đóng đinh lên một cây cột đen, miệng bị khâu lại, móng vuốt trên cánh tay bị chém đứt, chỉ còn lại thân thể có thể cử động.

Nhưng phạm vi hoạt động của nó cũng chỉ xoay quay cây cột đen kia thôi.

Mà cây cột đèn nọ được đặt ngay trong một gian phòng thuộc lầu hai trang viên, bên trong có một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi đang ngủ say.

Cách gian phòng này một dãy hành lang, là một gian phòng khác, bên trong có một trung niên bụng phệ và một người phụ nữ, hai người bọn họ đang tựa lưng vào nhau ngủ say.

Con khur này bị treo trên trần nhà, mái tóc buông xuống, không ngừng lay động trước mắt cô bé kia, nó muốn giãy giụa, nhưng khoảng cách xiềng xích có hạn, khiến nó không thể chạm vào thiếu nữ ấy.

“Hóa ra đã tàn phế đến mức này...” Hứa Thâm nhìn đáng về con khur, thâm nghĩ, với loại tình trạng này, chỉ tùy tiện phái bất cứ đội viên bình thường nào tới cũng có thể giải quyết xong nó.

Cùng lúc đó, Hứa Thâm cũng bắt gặp đôi môi thiếu nữ kia đang run nhè nhẹ.

Hiển nhiên, cô bé đã có cảm giác, nhưng không dám mở to mắt.

“Không đặt khur tại phòng của chủ nhà, là sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ khiến xưởng trưởng kia bị giết sao? Và làm như vậy, thì bọn họ sẽ không nhận được thù lao...” Hứa Thâm khẽ lắc đầu, không tiếp tục đợi thêm nữa, lập tức bước nhanh qua.

Con khur này đã phát hiện ra hấn, lập tức ngẩng đầu nhìn tới, trong mắt lộ ra vẻ oán độc căm hận, cái miệng ô ô rít gào.

Phốc!

Hứa Thâm đến gần, rút kiếm chém đầu con khur nọ, giải thoát cho nó khỏi thống khổ.

Một con khur cấp D bị bó tay bó chân, chẳng gây khó khăn gì cho hấn.

Cái đầu rơi xuống giường, lăn lộn tới bên gối đầu của cô bé, tuy nó không thể chạm vào vật thể trong hiện thực, nhưng dường như cô bé nọ đã cảm nhận được điều gì, lập tức hét âm lên.

“Ba ba!” Cô bé lập tức bật dậy, lao khỏi giường, đẩy cửa ra, chạy trốn tới gian phòng cách vách.

“Ừm?”

Hai vợ chồng bên phòng cách vách, giật mình bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn cô con gái vừa lao thẳng vào phòng.

“Làm sao vậy?”

“Ba ba, con... con... cảm giác trong phòng con có thứ gì đó bản thủ.”

“Là con cảm giác sao?”

“Vâng, buổi tối khi con soi gương, đã trông thấy một bóng người bị treo ngược trong gương...” Về mặt cô bé đầy sợ hãi, lấp bắp kể ra những gì mình đã trải qua hồi tối.

Ngay từ đầu, cô ấy còn cho rằng mình bị ảo giác, mãi cho đến lúc nằm trên giường, cái loại cảm giác lạnh buốt cả người ấy vẫn lớn vồn quanh người, khiến cô ý thức được, dường như trong phòng của mình đang tồn tại một thứ không thể nhìn thấy.

“Rất nhạy cảm.”

Hứa Thâm nghe toàn bộ những gì cô bé vừa kể ra, sau đó đi tới bên cạnh một cái gương cao bằng nửa người, ló đầu vào soi một chút, nhưng không nhìn thấy cái gì.

Trong lòng hấn khẽ động, thử phóng xuất lực ra.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã kinh ngạc phát hiện, tuy hấn vẫn kẹt trong Khư giới, nhưng trong gương lại mơ hồ xuất hiện ảnh ngược, phản chiếu bóng dáng hấn.

Hóa ra gương lại có thể chiếu rọi thứ bên trong Khư giới!

Phát hiện này khiến Hứa Thâm có chút giật mình.

Đúng rồi, ánh sáng có thể mơ hồ xuyên thấu Khư giới, mà gương lại được tạo thành từ vật liệu phản quang... Hứa Thâm lập tức giật mình tỉnh ngộ.

Nhưng... hình như gương chỉ có thể chiếu rọi một chút hình dáng mơ hồ tồn tại ở tầng nông Khư giới thôi, nghe nói ánh sáng đèn pin không thể chiếu đến tầng càng sâu hơn trong Khư

giới, muốn trông thấy mọi thứ trong tầng sâu chỉ có thể dùng Khư Hỏa, hoặc một loại năng lực nào đó.

Hứa Thâm thay đổi góc độ, lại nhìn vào trong gương, quả nhiên vẫn chỉ có bóng dáng của một mình hắn, còn khi hắn nhìn về phía Mai Phù, chỉ thấy khoảng không.

Nếu Mai Phù không vớt cho hắn mảnh da màu đen kia, có khi hắn cũng hoài nghi có phải cô ấy chính là ảo giác do tự bản thân hắn tưởng tượng ra không.

Chương 128. Những Thứ Bản Thủ Được Hình Thành Dựa Trên Oán Khí...

“Chỉ có thể phản chiếu được sự vật tại tầng nông Khư giới sao...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi khẽ động.

Hắn vốn không thể nhận ra khư mạnh hay yếu. Đây vẫn luôn là vấn đề khiến hắn cực kỳ đau đầu, dùng gương có thể giải quyết được hay không?

Nghĩ đến đây, từ đáy lòng hắn bỗng xuất hiện một loại cảm giác vui mừng ngoài ý muốn.

Tuy hắn là con trai, lại mang một chiếc gương bên người, có chút kỳ quái, nhưng cầu sống quan trọng hơn nhiều.

Lúc này, hai vợ chồng bên phòng cách vách đã an ủi được con gái của họ và cùng con gái đi qua bên này. Hứa Thâm lập tức thu liễm khư lực, hình dáng trong gương cũng biến mất không thấy.

Hai vợ chồng kia và cô con gái đi khắp nơi trong phòng kiểm tra cẩn thận, tự nhiên không tìm được bất cứ vật gì bản thủ. Bà mẹ ở lại ngủ cùng cô con gái vẫn đang vô cùng kích động, còn ông bố đã trở về phòng của mình.

Hứa Thâm không ở lại nơi này lâu, hắn trực tiếp mang theo cái đầu của khư rồi xoay người rời khỏi trang viên.

Đại Ly Ly đang đứng chờ ngoài cửa trang viên, nhìn thấy cái đầu khư trong tay Hứa Thâm, lập tức nở nụ cười: “Quả nhiên tốc độ làm việc của lãnh sự rất nhanh, phần sau cứ giao cho chúng tôi đi.”

“Được thôi, nhưng tôi muốn nhìn các cô xử lý chuyện đằng sau xem như thế nào.” Lần này Hứa Thâm không vội vã rời đi, hẳn muốn xem bọn họ xử lý phần sau như thế nào.

“Cũng được.” Đại Ly Ly không ngăn trở, dù sao đây cũng không phải chuyện bí ẩn gì.

Cô tiếp nhận cái đầu khư trong tay Hứa Thâm, rồi hướng về bên cạnh, vẫy vẫy tay.

Lập tức có hai nhân viên công tác được võ trang hạng nặng đi tới, nhìn qua vô cùng chuyên nghiệp, có vũ lực mạnh mẽ, nhưng kì thực, bọn họ chỉ là người bình thường.

Bọn họ tiếp nhận cái đầu khư, sau đó tiến lên gõ cửa trang viên. Rất nhanh đã có quản gia bước đến hỏi thăm, sau khi người bộ biết được bọn họ là người của hội Truy Quang, rõ ràng có chút kinh ngạc, nhưng hẳn là quản gia đã nghe lão gia nhà bọn họ nhắc tới chuyện này. Đối phương lập tức để hai người chờ ở bên ngoài, còn mình đi vào trong nhà thông báo với nam chủ nhân.

Mà cùng lúc đó, Đại Ly Ly lại thông qua Khư giới tiến vào trang viên.

Rất nhanh, người chồng vừa tỉnh ngủ kia đã cùng quản gia nhanh chóng đi tới.

“Lý tiên sinh, chuyện ngày hôm qua ông ủy thác chúng tôi, chúng tôi đã giải quyết xong.” Một nhân viên công tác trong đó đưa cái đầu khư đang che giấu ở sau lưng ra.

Nam chủ nhân và quản gia đều sợ tới mức kinh hoàng “A” lên một tiếng, và vội vàng lui về phía sau hai bước. Sau khi con khư này tử vong, khư lực đang dần dần tiêu tán, dù là người thường cũng có thể nhìn thấy.

“Các anh giết người? !”

“Đương nhiên là không, giết người là phạm pháp, chúng tôi là xí nghiệp đứng đắn. Đây là thứ bản thủ trong miệng con gái ông.” Một nhân viên công tác trong đó nghiêm túc nói.

“Nhưng nhìn qua rõ ràng là người...”

Đầu của khư mang theo dáng vẻ của con người, khó trách sẽ làm hai người bọn họ kinh hãi như vậy.

“Chỉ là cái đầu có thể miễn cưỡng duy trì hình người thôi, thân thể thì chưa chắc, hiện giờ chúng tôi muốn tới phòng con gái ông, đi thu thi thể của nó về.” Một người trong đó nghiêm nghị nói.

Nam chủ nhân nghe được thi thể của thứ kia vẫn còn trong phòng con gái mình, đã sợ tới mức sắc mặt đại biến, vội vàng đưa hai người lên lầu.

Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy hai mẹ con cô bé kia đang run rẩy lẩy bẩy trong phòng, và trên mặt đất dưới chân bọn họ là thi thể của khur, bên giường còn có một người đang ung dung mỉm cười, đúng là Đại Ly Ly.

Trải qua một phen điều đình, người một nhà nam chủ nhân mới miễn cưỡng thừa nhận sự thật, đúng là trong phòng con gái bọn họ có thứ bản thủ, nó đã bị cô gái tiến vào lúc trước chém giết. Đối phương có lực lượng đặc biệt, chuyên môn nhằm vào những thứ bản thủ kia.

Hứa Thâm cũng thông qua Khur giới tiến vào, ở bên cạnh quan sát.

Đại Ly Ly đi vào để cởi bỏ xiềng xích cho khur, khiến cho nó bại lộ ra ngoài, hiển nhiên việc đã xong, cô ấy cũng thu xiềng xích cùng cái cột màu đen kia về rồi.

Hứa Thâm nhìn người một nhà nam chủ nhân nọ cảm động đến rơi nước mắt, nói lời cảm tạ Đại Ly Ly, đột nhiên trong lòng hắn có loại cảm giác buồn cười.

Rất nhanh, thi thể khur đã bị hai nhân viên công tác thu về, trước khi rời đi, nam chủ nhân có hỏi Đại Ly Ly, vì sao nhà bọn họ lại trêu chọc đến thứ bản thủ này?

Đại Ly Ly nhìn vẻ thấp thỏm lo âu mơ hồ lộ ra trên mặt nam chủ nhân, chợt nở nụ cười nghiền ngẫm rồi nói: “Những thứ bản thủ này được hình thành dựa trên oán khí, có lẽ do Lý lão bản làm ăn quá tốt, mới chọc người đổ kị.”

Oán khí... Trái tim nam chủ nhân đập thành thạch, gã nghĩ đến chuyện bản thân đã khiến ba cô gái sanh non mà chết đi, trong lòng lập tức run lên từng cơn sợ hãi.

Bà vợ và cô con gái của gã nghe được lời nói của Đại Ly Ly, sắc mặt đều xuất hiện một chút biến hóa, bàn tay khẩn trương

nắm chặt lại, trong đáy mắt mơ hồ lộ ra một tia sợ hãi...

...

...

Sự kiện đã được giải quyết, Đại Ly Ly cùng Hứa Thâm đi về tổng bộ hội Truy Quang.

“Đây là con khur cấp D cần phải thả đi trong đêm nay, trạng thái của nó có chút suy yếu, độ nguy hại nhỏ.”

Đại Ly Ly vẫy tay một cái, lập tức có nhân viên công tác trong hội vận chuyển tới một cái hộp đen dạng quan tài cực lớn. Theo bánh xe chuyển động, hình như thứ bên trong bị bùng tỉnh, phát ra âm thanh va đập nặng nề.

Hứa Thâm khẽ nhú mày, khó trách ở ngày đầu tiên khi Mai Phù đi vào hội Truy Quang, bỗng nhiên cô ấy lại chạy vào một mình, phỏng chừng đã đi kiếm ăn bên trong rồi.

Xem ra tại tòa lầu tổng bộ này... Có khá nhiều khur.

“Địa điểm thả đi đâu?” Hứa Thâm hỏi.

“Tôi sẽ dẫn lãnh sự đi qua.” Đại Ly Ly cười cười.

Sau đó, nhân viên công tác mang con khur lên một chiếc xe vận tải cỡ lớn, Đại Ly Ly và Hứa Thâm ngồi chung một chiếc xe, hiển nhiên, cô định lái xe đưa hấn đi.

“Cậu có biết lái xe không?”

“Không.”

“Lấy thân phận lãnh sự, về sau kiểu gì cậu cũng sẽ có phòng ở và xe của mình, tôi đề nghị cậu nên đi thi bằng lái sẽ tốt hơn.” Trên xe, Đại Ly Ly cười nói chuyện phiếm.

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến, nhưng nói thật, hấn không có hứng thú đi lãng phí thời gian làm chuyện khác, dù sao đến hiện giờ, cuộc sống của hấn còn chưa được đảm bảo an toàn.

Chương 129. Nhược Điểm!

“Sau khi giải quyết sự kiện vừa rồi, trong hội có thể nhận được bao nhiêu tiền?” Hứa Thâm hỏi.

Khóe miệng Đại Ly Ly khẽ mấp máy: “Đây là chuyện tài vụ trong hội, tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng theo tôi suy đoán, ít nhất cũng phải là 20W.”

“20W...” Sắc mặt Hứa Thâm hơi hơi biến hóa, con số này gần bằng giá của một căn nhà rồi.

Khó trách mỗi lần xử lý xong sự kiện, bọn họ đều có thể cho hẳn mức khen thưởng vài vạn đồng, phỏng chừng đó chỉ là số lẻ thôi.

“Chúng ta chính là người làm thuê số khổ, không còn cách nào khác.” Đại Ly Ly có ý đồ muốn kéo gần lại quan hệ với Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi hơi im lặng, không nói tiếp.

Không bao lâu sau, bọn họ đi tới phía trước một dãy kiến trúc.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn, nơi này chính là một khu biệt thự, hiển nhiên người ở bên trong không phú cũng quý.

“Chính là nơi này.” Đại Ly Ly xuống xe, chờ đợi một chút, chiếc vận tải gửi vận chuyên khư cũng đi theo tới.

Chiếc xe dừng lại, vài nhân viên công tác bước xuống, bắt đầu bố trí trang bị phá khư ở phụ cận.

“Con khư này đang trong trạng thái suy yếu, không có xiềng xích, chỉ cần thả nó vào trong biệt thự lý là được.”

Đại Ly Ly liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Cậu đừng cảm thấy không đành lòng, chúng tôi đã chọn lựa sẵn những khách hàng rồi. Tất cả bọn họ đều đã làm một chút chuyện khiến người nghe chắc chắn sẽ phẫn nộ. Suy cho cùng, nếu bọn họ là người lương thiện, làm bất cứ chuyện gì cũng không then với lòng, kể cả khi cậu muốn thông báo chuyện bọn họ đã bị lây dính thứ bẩn thỉu gì đó, cũng không tìm thấy lý do, nói oán khí cũng rất gượng ép.”

“Huống chi, loại người lương thiện này, cũng chẳng có khả năng nhiều tiền...”

Hứa Thâm khẽ nhú mày, nhưng hẳn hiểu, thế đạo này đúng như những gì Đại Ly Ly vừa nói.

Hắn hơi tò mò hỏi: “Nếu không có xiềng xích, lỡ như con khur này đi săn giết khắp nơi thì chúng ta biết làm sao bây giờ? Suy cho cùng, dù trạng thái có suy yếu đến mấy, thì nó hoàn toàn đủ khả năng đi săn giết vài người bình thường, chẳng có vấn đề gì hết?”

“Sẽ không. Con khur này đã bị làm một chút thủ thuật nhỏ trước khi đưa tới, nói chính xác hơn là nó không còn dục vọng ăn uống và săn giết... Mà thôi, cứ xem vận khí của những người này đi.”

Đại Ly Ly nói: “Bởi vì hộ gia đình này có chút đặc thù, dường như cũng có chút hiểu biết về khur. Nếu chúng ta dùng xiềng xích, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

Nói đến nói đi, cuối cùng vẫn là kiếm tiền không từ thủ đoạn... Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “Loại chuyện này có thể tùy tiện kiếm một người nào đó đều có thể hoàn thành, cô cũng có thể làm được, vì sao trong hội lại cố ý giao cho tôi đến làm? Nói cho tôi biết chút gì đi?”

Đại Ly Ly hơi ngơ ngác, tiếp đó lại thản nhiên cười: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Đây là phúc lợi lãnh sự của cậu mà.”

Hứa Thâm: “Ha ha.”

Hắn không còn tiếp tục nhiều lời cùng Đại Ly Ly nữa, chờ trang bị phá khur được khởi động, Hứa Thâm lập tức vác cái rương màu đen có chứa khur bước vào bên trong biệt thự.

Ở Khur giới, nơi này là một khu hoang mạc bằng phẳng.

Biệt thự trở nên hư ảo, Hứa Thâm có thể nhìn thấy đám nhân viên và bảo mẫu đang làm việc bên trong.

Bỗng nhiên, tại một gian phòng trên lầu hai biệt thự, Hứa Thâm nhìn thấy một chút hình ảnh hương diễm.

Hắn không khỏi ngừng lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn.

Hồi lâu sau, khi vị nữ chủ nhân trong đó xoay người, đột nhiên con người Hứa Thâm co rút lại, trên mặt có chút khiếp sợ.

Bởi vì vị nữ chủ nhân đang nằm sấp xuống đất với tư thế như con ngựa kia, có mang theo một gương mặt vô cùng quen thuộc với hắn. Lúc này sắc mặt cô ửng hồng, tư thế chật vật vô cùng, và rõ ràng cô ấy là... Tô Sương!

Hứa Thâm khiếp sợ mà trừng mắt to.

Vì sao Tô Sương lại ở chỗ này?

Lại làm sao có thể làm việc này?

Từ từ đã, chẳng lẽ nơi này là nhà của Tô Sương? !

Hứa Thâm nghĩ đến lời nói của Đại Ly Ly, trong đầu có chút quay cuồng. Chẳng lẽ khu biệt thự mà hắn cần phải thả khur vào, chính là nhà của Tô Sương?

Đây cũng được gọi là đã kiểm tra ư?

Ngay tức khắc, trong đầu Hứa Thâm nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Việc thả khur này vốn không khó, đúng như lời hắn nói, Đại Ly Ly cũng có thể làm được.

Thoạt nhìn hắn chỉ thả một con khur đi thôi, nhưng trên thực tế, thứ người trong hội cần chính là cái tên trên hồ sơ của hắn.

Nếu Hội Truy Quang biết được chuyện hắn bị thương sau khi chém giết khur cấp C, thì hơn phân nửa bọn họ cũng biết chuyện hắn chuẩn bị được điều đến thê đội thứ nhất, được người trong cục coi trọng.

Mà mục đích khiến hội Truy Quang che giấu Hứa Thâm, còn cố lập cho hắn hai thân phận danh hiệu, chính vì bọn họ hi vọng sau khi Hứa Thâm trải qua quãng thời gian bình thường, không có gì đặc biệt rồi về hưu ở cục Khur Bí, hắn sẽ đi vào hội Truy Quang làm việc.

Nếu hiện giờ hắn được người trong cục coi trọng, ngược lại, hắn sẽ coi tài nguyên bên trong hội Truy Quang trở thành chất dinh dưỡng để hấp thụ. Tới cuối cùng, hắn đều báo đáp hết cho cục Khur Bí, vậy chẳng phải là hội Truy Quang bọn họ tổn thất lớn sao?

Bởi vậy, thả khur đi được coi là một nhược điểm của hắn!

Lại nói, vì sao rõ ràng Hứa Thâm đã hiểu hết mọi chuyện, vậy mà hắn vẫn lựa chọn đáp ứng việc này? Thật ra hắn làm như vậy cũng không phải đã đưa ra quyết định, rồi vài năm sau chắc chắn sẽ tới hội Truy Quang làm việc, cho nên mặc kệ có nhược điểm, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

Nguyên nhân chân chính khiến hắn làm như vậy, chỉ vì hắn muốn tiếp tục sinh tồn.

Tại cái thế giới nơi khur thú hoành hành này, làm nhân viên trăm khur luôn luôn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào bất cứ lúc nào, cho nên có thể nhanh chóng tăng cường một phần lực lượng sẽ khiến hắn có nhiều hơn một phần hi vọng sống sót.

Ai có thể xác định lần sau khi Hứa Thâm chấp hành nhiệm vụ, hắn vẫn có thể bình yên vô sự quay về?

Còn về chuyện tương lai, cứ để cho tương lai cân nhắc đi.

Con người đang bị kẹt lại trên vách núi cao, lấy đâu ra tư cách mà tính toán một tuần sau sẽ ăn bánh bao hay cám?

Chương 130. Cậu Cũng Muốn Gọi Kỹ Nữ Sao???

“Mục đích khiến bọn họ để cho ta thả khur vào trong nhà Tô Sương là gì? Có phải bọn họ biết Tô Sương là đồng đội của ta, nên muốn xem quyết tâm của ta đến đâu ư? Nhưng làm vậy có phải hơi vội vàng không? Ta mới gia nhập được bao lâu chứ?” Hứa Thâm chau mày.

Nếu trong cục biết được chuyện này, bọn họ có xử phạt hấn không?

Trong đầu Hứa Thâm vừa hiện lên ý niệm này, nhưng rất nhanh hấn đã xóa bỏ nó đi, dù sao hấn làm công tác trăm khur, cũng chính là một loại xử phạt rồi.

“Lấy năng lực của Tô Sương, chắc chắn có thể phát hiện ra con khur này. Tới lúc đó, cô ấy di chuyển người trong nhà đi là được, hoặc là, đến lúc trở về, ta sẽ dùng dụng cụ truyền tin trong cục để liên lạc với cô ấy...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, bỗng nhiên hấn phát hiện ra, bản thân vẫn còn cách ứng phó với việc này.

Hấn tụ tập khur lực lên hai tay, khuôn cái rương màu đen nặng hơn hai trăm cân kia vào trong đại sảnh biệt thự.

Khi cái rương màu đen lắc lư, bên trong truyền đến âm thanh va đập không ngớt.

Hứa Thâm đặt nó vào vị trí rồi mở ra.

Ngay lập tức, một con khur với đầy những con mắt mọc trên mặt, đánh về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm đá một cước tới, đánh văng nó ra ngoài, con khur nọ trực tiếp ngã nhào xuống đất, cách vị trí ban đầu chừng bốn năm mét.

Nó lập tức cảm nhận được sự lợi hại của Hứa Thâm, có chút sợ hãi nhìn hấn, nhưng sợ hãi chỉ có một chút thôi, phần nhiều là oán độc và phần nộ.

Hứa Thâm không để ý đến nó, ánh mắt lại nhìn về phía Tô Sương vẫn đang mây mưa điên cuồng trên lầu hai, trong lòng

thầm thở dài một tiếng, sau đó ôm lấy cái rương màu đen, xoay người rời đi.

Con khur kia vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng Hứa Thâm, nhưng tới cuối cùng, vẫn không có can đảm tiếp tục đuổi theo. Tuy nó rất khát máu, nhưng ít ra vẫn có thể nhận biết nguy hiểm tồn tại ở nơi nào. Đây vốn là bản năng dã thú, đương nhiên khur cũng có đủ.

Ngay khi Hứa Thâm rời khỏi, dường như Tô Sương đang ở dưới lầu hai, đột nhiên phát hiện ra điều gì, đôi mắt vội vàng mở ra.

“Làm sao vậy, bảo bối?”

Tô Sương ôm lấy cổ gã đàn ông kia, đôi mắt lại nhanh chóng chuyển thành u ám, mở ra Khur Nhãn.

Rất nhanh, cô đã thấy được một bóng dáng xẹt qua.

Là khur.

Sắc mặt Tô Sương khẽ biến, nơi này có khur?

Cô đẩy gã đàn ông trên người ra, nhanh chóng ngồi dậy đứng lên, sắc mặt biến ảo khó lường.

“Làm sao vậy? Tư thế này rất thoải mái, tôi còn chưa thỏa mãn đâu.” Gã đàn ông nọ hơi mất hứng nói.

Tô Sương miễn cưỡng nói: “Bỗng nhiên tôi nhớ ra đêm nay còn có việc, nếu không để lần sau đi?”

“Có chuyện gì mà không thể chờ thêm một chút? Đừng làm tôi mất hứng như vậy chứ?” Giọng điệu gã đàn ông lập tức lạnh xuống, đầy vẻ bất mãn.

Sắc mặt Tô Sương giằng co, do dự.

“Hừ. Tiền tôi cho đủ nhiều rồi, ba vạn một lần, bằng cả một tháng tiền lương của cô!” Gã đàn ông nọ tức giận nói.

Tô Sương muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt miệt thị của người đối diện, lời nhắc nhở đã vọt tới bên miệng, cuối cùng lại nuốt trở vào, chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Nói xong, cô đứng dậy mặc quần áo.

Gã đàn ông kia giận dữ, một cái tát bay đi.

Bàn tay Tô Sương vươn ra, phản ứng nhanh chóng, khổng chế cánh tay đối phương, ánh mắt cũng lạnh xuống: “Anh muốn ra tay với tôi?”

Sắc mặt gã đàn ông khế biến, nghĩ vậy thân phận đặc thù của cô gái này, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Về sau cô đừng có mơ sẽ được đến đây? !”

“A!” Tô Sương cười lạnh, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Về sau? Chờ anh có về sau rồi nói!

Cô vội vàng rời khỏi gian phòng này, nhưng khi xuống lầu lại có vẻ cực kỳ cẩn thận, dù sao hiện giờ cô cũng không mặc trang phục tác chiến, hình như con khur kia là cấp D, nếu thực sự giao thủ, cô sẽ là bên thiệt thòi.

“Ừm?”

Hứa Thâm rời khỏi biệt thự, vừa cùng Đại Ly Ly trở lại trong xe, đang muốn rời đi, bỗng nhiên lại nhìn thấy Tô Sương cực kỳ vội vàng rời khỏi cửa biệt thự, đi về phía một chiếc xe màu đỏ gần đó.

“Không phải vừa rồi cô ấy còn... Sao bỗng nhiên lại xong rồi?” Hứa Thâm kinh ngạc.

Chẳng lẽ cô ấy đã cảm nhận được con khur kia rồi?

Nói cũng đúng, xưa nay cảm giác lực của Tô Sương luôn vô cùng nhạy bén cẩn thận, cô ấy phát hiện ra cũng không có gì khó hiểu.

Nhưng...

Vì sao cô ấy chỉ đi một mình? Không mang theo người nhà cùng nhau rời đi ư?

Hứa Thâm có chút nghi hoặc.

“Làm sao vậy?” Đại Ly Ly dò hỏi.

Hứa Thâm khế lắc đầu: “Không có gì.”

Đại Ly Ly chú ý tới ánh mắt Hứa Thâm, sau đó cũng hướng ánh mắt nhìn về phía chiếc xe màu đỏ kia, khế cười nói: “Cậu

cũng muốn gọi kỹ nữ sao? Ừm đúng là với điều kiện đãi ngộ hiện tại của cậu, cũng có thể hưởng thụ thoải mái chút.”

“Gọi kỹ nữ?” Hứa Thâm ngạc nhiên.

“Xem cách ăn mặc và dáng vẻ của cô gái vừa rồi là biết mà. Rõ ràng người ta chính là đồ chơi của đám phú hào. Huống chi theo những gì tôi hiểu biết, nhà này không có nữ chủ nhân. Nói như vậy, một cô gái xinh đẹp cỡ này, lại mặc quần áo chỉnh tề, từ bên trong rời đi, không phải gọi kỹ nữ thì là gì?” Đại Ly Ly khẽ cười nói.

Hứa Thâm ngây người.

Lời nói của Đại Ly Ly giống như một tia sét đánh trúng nội tâm hắn.

Tô Sương... Là kỹ nữ?

Một vài hình ảnh lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Tô Sương với dáng vẻ lạnh nhạt, với dáng vẻ mỉm cười, với dáng vẻ mở lời phản bác thay hắn... với dáng vẻ tinh tế uống rượu đỏ, thưởng thức đồ ăn ở đại tửu điểm Mạc Na, rồi dáng vẻ sành sỏi, giới thiệu món ngon cho hắn...

Cô thật sự là kỹ nữ sao?

Hứa Thâm không thể thừa nhận, cũng không thể nào tin được.

Hắn vẫn một mực cho rằng, Tô Sương là một cô gái mang tới cho người ta một loại cảm giác thanh nhã, luôn giữ một khoảng cách nhất định với những người xung quanh.

Nhưng...

Đáy lòng hắn quá rối loạn, lấy điều kiện của Tô Sương, lại có công việc lương cao như thế, vì sao cô lại muốn làm loại chuyện như vậy?

“Làm sao? Cậu động tâm rồi hả?” Đại Ly Ly nhìn Hứa Thâm một mực im lặng không nói, bàn tay mềm lập tức vươn ra, hươu hươu trước mặt hắn, cất giọng trêu chọc: “Đừng nhìn nữa, người ta đã đi rồi.”

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, chiếc xe màu đỏ Tô Sương đã khởi động và đi rồi, chỉ để lại ánh đèn phía sau.

Chương 131. Không Phải Đáng Sợ, Mà Là Khủng Bố!

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên phức tạp, bỗng nhiên hắn nghĩ đến những lời Chu Dĩ từng nói, gia đình Tô Sương có điều kiện tốt lắm, tuy người nhà đều đã qua đời, nhưng có để lại một khoản tiền, từ sớm cô ấy đã có nhà ở khu thành thị...

Đại Ly Ly cười cười, khởi động chiếc xe rời đi. Hai người trở lại hội Truy Quang, cô ấy giao thù lao lần này cho Hứa Thâm. Thù lao thả khur cấp D là 10W cùng với 10 bình Tịnh Khur Tề. Dựa theo mức khen thưởng khi chém giết khur cấp D, đúng là khoản thù lao này hơn gấp ba thật.

Còn con khur cấp D hắn đã giải quyết trước đó, cũng được ba vạn khen thưởng và ba bình Tịnh Khur Tề.

Hứa Thâm nhận phần khen thưởng này nhưng không hề hưng phấn, cảm xúc của hắn khá lạnh lẽ, bình tĩnh nhận lấy, nói lời từ biệt với Đại Ly Ly rồi quay về trong cục.

Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, và kể cả chuyện thả khur đi, lần chuyện nhìn thấy Tô Sương, đều khiến nội tâm Hứa Thâm chịu trùng kích không nhỏ.

Tại một gian phòng họp nào đó, thuộc tổng bộ Hội Truy Quang.

Một bóng dáng cao gầy thướt tha, đang lần lượt báo cáo lại sự kiện đêm nay, người này đúng là Đại Ly Ly.

“Thả đi rồi sao? Xem ra hắn thực may mắn.”

Sau khi một trung niên đang ngồi yên lặng, lắng nghe xong những điều cô ấy nói, trên mặt mỉm cười: “Cục Khur Bí đang định đưa cậu ta đến thê đội thứ nhất, tất nhiên sẽ ban xuống thật nhiều phúc lợi thêm vào. Loại người xuất thân từ vụ dân nghèo nàn này, cứ thấy tiền là sáng mắt, ai cho nhiều tiền, cậu ta sẽ nung tửa vào đó thôi.”

“Hiện giờ chỉ cần chúng ta tung ra bản ghi chép này, xem như cậu ta đã rơi vào tay chúng ta rồi.”

Đại Ly Ly khẽ gật đầu, lại nhớ tới tình huống khi Hứa Thâm đồng ý nhận nhiệm vụ kia. Hắn vừa nghe thấy cô nói thù lao gấp ba đã lập tức chấp thuận, đúng là kẻ thấy tiền sáng mắt, người như vậy cũng dễ dàng gió chiều nào theo chiều ấy nhất, thứ cỏ đầu tường.

Nhưng Hứa Thâm vừa gia nhập hội Truy Quang không lâu, quan hệ giữa hai bên vốn là thuê mướn, chưa nói tới cảm tình, hắn quan tâm tới tiền cũng dễ hiểu, hoàn toàn không phải khuyết điểm.

“Nếu hắn không đáp ứng, trong hội còn tính toán cho hắn chịu chút đau khổ, hiện giờ dễ dàng rồi, bớt việc, cũng không cần tôi ra tay.” Trung niên nọ cười cười, nói.

“Đau khổ?” Đại Ly Ly giật mình.

“Muốn ăn thông hai bên? Nào có chuyện tốt như vậy? Cậu ta nhất định phải làm đưa ra lựa chọn, bằng không làm sao tài nguyên trong hội có thể không công giao ra chứ? Phải biết rằng, trong hội đã có tính toán bồi dưỡng cậu ta đến hình thái thứ hai, trở thành một trong bảy thủ lĩnh tương lai đó.” Trung niên nọ lại nói.

Đại Ly Ly biến sắc, có chút khiếp sợ.

Trong hội lại đề ý tới Hứa Thâm như vậy?

Thậm chí, loại mức độ này còn vượt qua cả Viên Viên tỷ...

...

...

Trong cục Khư Bí, Hứa Thâm lại tiếp tục quá trình rèn luyện ngày qua ngày, liên tục, không ngừng nghỉ.

Ba ngày sau, nếu chia ra thành ống, thì phân lượng Tịnh Khư Tề trong cơ thể hắn, đã đạt đến con số 100.

Loại cảm giác bão hòa cũng càng ngày càng mạnh, đã tiếp cận cực hạn rồi.

“100 ống là số liệu tổng hợp lại, nhưng thể chất mỗi cá nhân đều có khác biệt, có người chỉ tiêu chừng 95 ống đã bão hòa nhưng cũng có người sẽ cần nhiều thêm mấy ống. Chờ về sau

lại thử thêm chút, khi đạt đến cực hạn, hẳn là lúc tiêm vào Tịnh Khư Tề sẽ có phản ứng tràn ra.”

Hiện giờ, coi như Hứa Thâm đã đi đến biên giới cực hạn, nếu chỉ tính toán dựa trên cường độ khư lực, bản thân hẳn đã gần với cấp độ trưởng trong thể đội thứ nhất.

Ngày kế.

Hứa Thâm lại tiêm vào, và phát hiện quả nhiên hẳn vẫn có thể hấp thu thêm.

Dựa theo loại tình huống này, hẳn còn có thể hấp thu thêm 5 ống, mới đạt tới cực hạn.

“Đô đô.” Dụng cụ truyền tin vang lên.

Hứa Thâm đang ở căn tin dùng cơm cùng Mặc Tiểu Tiểu, cả hai đồng thời cầm lấy dụng cụ, chột liếc nhau, có chút ngoài ý muốn. Hiên nhiên, hơn phân nửa tin tức này chính là nhiệm vụ.

Nhưng... bọn họ vừa chấp hành nhiệm vụ mà? Mới qua được bao lâu đâu?

“Có nhiệm vụ nhỏ, chúng ta qua tập hợp một chút.” Giọng nói của Chu Dĩ vang lên trong dụng cụ truyền tin.

“Mọi người ở thành Đê này vẫn thường xuyên nhận nhiều nhiệm vụ như vậy sao?” Mặc Tiểu Tiểu tắt dụng cụ truyền tin, dùng thìa vét đồ ăn vào cùng một chỗ rồi há miệng to nuốt vào, cuối cùng mới than thở.

“Nội thành không thường xuyên như vậy?” Hứa Thâm kinh ngạc.

“Đương nhiên, nội thành có bảo vệ, bình thường rất ít khư có thể chạy tới nội thành, nhưng khư có thể đi vào nội thành, phần lớn đều là khư cấp C, khư cấp B.” Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Thậm chí ngẫu nhiên còn có thể có sự kiện khư cấp A, nhưng bình thường loại sự kiện cấp tai nạn này, có vài năm cũng chưa chắc đã gặp được một lần.”

“Khư cấp A?” Hứa Thâm có chút hứng thú: “Cô từng thấy chúng rồi?”

“Tôi ư?” Mặc Tiểu Tiểu cúi đầu vét cơm: “Nếu mà tôi gặp nó, thì hiện giờ cậu không được trông thấy tôi đâu.”

“Nó đáng sợ như vậy?” Khóe mắt Hứa Thâm hơi hơi giật giật, nhìn Mai Phù đang ngồi bên cạnh, đối phương lập tức nở nụ cười.

Ánh mắt hắn tiếp tục di động, tựa như liếc mắt nhìn về phía đám người đang ngồi xa xa kia một cái.

“Không phải đáng sợ, mà là khủng bố!” Mặc Tiểu Tiểu nói: “Chờ đến khi cậu trải qua sẽ biết. À không, hi vọng cậu vĩnh viễn sẽ không trải qua tình cảnh ấy, tốt nhất là ngay cả cấp B cũng không gặp phải.”

Hứa Thâm cực kỳ đồng ý với câu nói này. Tuy hắn rất tò mò, nhưng trong trường hợp bên cạnh mình thật sự bùng nổ loại sự kiện này, khẳng định rằng hắn là người đầu tiên chuồn mất.

Rất nhanh, hai người đã ăn xong, và chạy về ký túc xá.

Không bao lâu sau, Chu Dã và Tô Sương cũng chạy tới.

Lần này khi lại lần nữa trông thấy Tô Sương, ánh mắt Hứa Thâm thoáng biến hóa một chút, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh buổi tối hôm đó, tâm trạng có chút phức tạp.

“Mùi trên người cô lại khó ngửi hơn một chút.” Mặc Tiểu Tiểu nhìn thấy Tô Sương, nhú mày nói.

Sắc mặt Tô Sương khế biến, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn cô ấy: “Cô đừng có nói gì cả”

Mặc Tiểu Tiểu bữu môi, không nói gì nữa.

Chương 132. Nhiệm Vụ... Tìm Mèo!

Trong lòng Hứa Thâm khế động, chẳng lẽ Mặc Tiểu Tiểu thực sự có loại năng lực đặc thù gì đó?

Hắn nghĩ đến lần đầu tiên khi Mặc Tiểu Tiểu tới đây gặp mặt, Chu Dã đã định để Tô Sương, cùng là con gái, đưa cô ấy đi làm quen với ký túc xá nơi này, nhưng cô ấy lại nói thẳng, bản thân không thích hương vị trên người Tô Sương, mới lựa chọn Hứa Thâm.

Kết hợp với chuyện hắn từng nhìn thấy tại buổi tối hôm trước, lại nghe được những lời Mặc Tiểu Tiểu vừa nói, bỗng nhiên trong lòng Hứa Thâm lại dâng lên một loại cảm nhận hoàn toàn khác trước kia.

“Được rồi, hai cô đều là con gái, lẽ ra nên kết bạn chơi thành chị em tốt mới đúng, vì sao cứ gặp mặt là tranh cãi ầm ĩ lên vậy?” Chu Dã có chút bất đắc dĩ nói.

“Ai có thể chơi cùng cô ấy đúng là người có bản lĩnh.” Tô Sương hừ lạnh, hơi châm chọc nói.

Mặc Tiểu Tiểu bình tĩnh nói: “Cho nên cô không có bản lĩnh.”

Tô Sương tức giận đến xanh cả mặt, lập tức đảo mắt ném qua một cái nhìn xem thường.

Mặc Tiểu Tiểu không tiếp tục để ý tới cô ấy nữa, mà nhìn về phía Chu Dã, nói: “Đội trưởng, trên người anh có hai con khur.”

Chu Dã ngạc nhiên, cười khò nói: “Cô đừng nói nhăng nói cuội nữa.”

“Là thật đó.”

“...Được được được, là thật. Vậy cứ để chúng nó đợi đi, trước tiên chúng ta nói về chính sự đã.” Chu Dã không lay chuyển được cô, đành phải chuyển đề tài.

Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Chu Dã một cái thật sâu, sau đó không nói gì nữa.

“Nhiệm vụ lần này không khó, chỉ là nhà của một kẻ có tiền nào đó tìm không thấy mèo, trong nhà lại xuất hiện một chút việc lạ, nghi ngờ là gặp phải khur, rất có khả năng con mèo đã bị ăn luôn, nhưng cũng có thể nó đã đi lạc vào Khur giới.”

Chu Dã nói: “Nhiệm vụ của chúng ta chính là tìm mèo, hoặc tìm thi thể mèo, nếu gặp được khur cấp D hoặc cấp E, thuận tay diệt trừ sẽ có thêm khen thưởng, không diệt trừ cũng chẳng sao, bởi vì trước mắt, nó còn chưa tạo thành nguy hại quá lớn, chỉ mất một con mèo thôi.”

Tô Sương kinh ngạc nói: “Mèo cũng đi lạc vào Khur giới sao? Không phải chỉ trang bị phá khur và khur, mới có khả năng xuyên qua Khur giới sao?”

“Đúng. Với chúng ta thì đúng là như vậy, nhưng hình như như thể chất của con mèo tương đối đặc thù, có vài con sau khi ăn vào đồ không sạch sẽ, cũng có năng lực xuyên qua Khư giới.”

Chu Dã cười nói: “Tôi còn nghe nói, không ít những giáo sư trong nội thành kia đều đang nghiên cứu về thể chất của mèo, muốn dựa vào đó, tìm ra biện pháp khiến cho những tồn tại ở hình thái thứ nhất như chúng ta cũng có thể tự do xuyên qua Khư giới, nhằm giảm bớt phí tổn chế tạo trang bị phá khư.”

Tô Sương ngạc nhiên, sau đó không khỏi lắc đầu cảm thán.

“Được rồi, hai người các cô mau đi thay đổi trang phục tác chiến, chúng ta mang theo trang bị phá khư, chuẩn bị xuất phát.” Chu Dã nói với hai cô gái.

Về phần Hứa Thâm... hầu như bất cứ lúc nào Chu Dã gặp hắn, đều trông thấy bộ trang phục tác chiến quen thuộc, có vẻ hắn chưa từng cởi nó ra.

Ngay cả lúc Hứa Thâm tới đại tửu điểm Mạc Na ăn cơm, hưởng thụ cũng là như thế.

Đây là người sợ chết tới mức nào cơ chứ... Chẳng qua Chu Dã cũng không nói cái gì, nếu không nói về độ thoải mái, đúng là mặc trang phục tác chiến rất an toàn.

“Tiểu Hứa.” Chu Dã chờ đến lúc hai cô gái rời đi mới nói với Hứa Thâm: “May mà nhiệm vụ lần trước có cậu, nếu không tôi...”

Hứa Thâm kinh ngạc, nói: “Đội trưởng quá khách khí. Sự kiện lần trước qua lâu rồi, đổi lại là đội trưởng, khẳng định anh cũng sẽ cứu tôi.

Chu Dã cười cười, không khách sáo nữa, lại nói: “Nếu trong phạm vi khả năng cho phép, tôi sẽ làm như vậy... Lại nói, hiện giờ cậu đã có năng lực chém giết khư cấp C, coi như là chiến lực cấp thê đội thứ nhất, lần trước cậu có hỏi thăm về hội Truy Quang, sau đó đã gia nhập rồi sao?”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu, chuyện này có giấu giếm cũng vô dụng, với lại, có nói ra cũng chẳng sao, dù gì đội trưởng cũng không biết danh hiệu chân chính của hắn ở hội Truy Quang.

“Đãi ngộ ở Hội Truy Quang không tồi, có lẽ lấy năng lực của cậu, sẽ nhận được trọng dụng, nhưng phải cẩn thận điều chỉnh giờ giấc sao cho cân bằng.” Chu Dã dặn dò hẩn một câu, chợt nói: “Đúng rồi, cậu đã nghe nói tới giáo hội Hắc Quang chưa?”

“Giáo hội Hắc Quang?”

“Đúng vậy, chính là giáo hội của khu Hắc Quang chúng ta. Hẩn là cậu từng nhìn thấy giáo đường của giáo hội Hắc Quang rồi, ở không ít nơi đều có.” Chu Dã nói.

Hứa Thâm gật đầu: “Đúng là tôi từng thấy.”

“Nếu cậu có hứng thú, hãy cân nhắc tới chuyện gia nhập giáo hội Hắc Quang, đãi ngộ của nơi ấy cũng không tồi, hơn nữa bối cảnh rất sâu.” Chu Dã mỉm cười nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nói: “Đội trưởng, vậy anh...”

“Ừm, coi như tôi là một tín đồ bên trong.” Chu Dã nhìn trái nhìn phải một hồi, mới thấp giọng nói: “Đừng tuyên dương ra. Tuy giáo hội Hắc Quang là tôn giáo chính tông, đứng đắn, nhưng xuất phát từ lý do thương hại thế nhân, bên trong cũng bồi dưỡng không ít nhân viên trăm khur. Nếu trong cục biết, ngoại trừ lúc chúng ta chấp hành nhiệm vụ, còn trăm khur thay người khác, ít nhiều cũng có chút không vui.”

Hứa Thâm cũng biết chuyện này, có vài thứ chỉ nên hiểu trong lòng là được, không thể nói ra.

“Lấy điều kiện của cậu, nếu trở thành tín đồ của giáo hội Hắc Quang, khẳng định sẽ nhận được đãi ngộ cấp cung phụng.” Chu Dã nói.

Hứa Thâm nhìn Chu đội, bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện khác, đối phương thường mời bọn họ đến đại tửu điểm Mạc Na thả lỏng hưởng thụ sau mỗi lần làm nhiệm vụ, nếu chỉ dùng mỗi tiền kiếm được từ nhiệm vụ trong cục, khẳng định không thể gánh vác khoản chi dùng thường xuyên như vậy.

Hoặc là, tuy vẫn có thể chống đỡ được, nhưng có chút xa xỉ quá đáng.

Huống chi, đội trưởng còn mua phòng tại khu thành thị, nhưng không nghe nói gia cảnh ưu việt...

Hóa ra gã cũng kiếm thêm một khoản thu nhập từ nơi khác sao?

Hứa Thâm không khỏi nghĩ tới Tô Sương, ánh mắt hơi hơi chớp động, xem ra mỗi người đều có phương thức kiếm tiền của riêng mình.

“Tôi sẽ cân nhắc tới chuyện này.” Hứa Thâm nói: “Nhưng đội trưởng cũng biết, tôi ở hội Truy Quang cũng có nhiệm vụ, làm hai đầu đã có chút bận rộn, nếu còn muốn chấp hành nhiệm vụ trăm khur ở giáo hội Hắc Quang, có cảm giác mỗi ngày đều quá mệt mỏi.”

“Đúng vậy. Làm ba đầu rất mệt mỏi.” Chu Dã cũng hiểu chuyện này, rồi gật gật đầu: “Vậy cậu cứ nắm được thông tin rồi so sánh một chút. Cục Khư Bí chúng ta không thể từ chức được rồi, nếu hội Truy Quang bên kia cho cậu phúc lợi không bằng giáo hội Hắc Quang, thì tôi đề nghị cậu nên rút lui, chuyển đổi.”

“Ừm, đến lúc đó lại cân nhắc xem sao.”

Chương 133. Đây Là Thế Giới Dành Cho Người Thông Minh, Tim Đen...

Rất nhanh, Tô Sương cùng Mặc Tiểu Tiêu đều chuẩn bị thỏa đáng đi ra.

Chu Dã lái xe, xuất phát về phía khu thành thị.

Một giờ sau, cả nhóm đi tới phía trước một khu hào trạch (nhà ở cao cấp) nào đó.

“Chính là chỗ này.” Chu Dã ngừng xe lại, đánh giá hào trạch trước mắt rồi cảm thán nói: “Mấy căn nhà trên đoạn đường này đắt lắm, phỏng chừng giá khởi điểm của khu nhà này, ít nhất cũng khoảng ba trăm vạn, là khu nhà dành cho những kẻ có tiền chân chính ở lại.”

“Đắt như vậy?” Hứa Thâm và Tô Sương đều bị dọa cho nhảy dựng, lấy tiền lương tiêu chuẩn của vụ dân bình thường, cần phải mất 1000 năm mới kiếm đủ!

Kể cả với mức tiền lương của bọn họ, nếu không tính thêm khen thưởng, cũng mất tới 15 năm!

Nói như vậy, một nhân viên trăm khur nhảy múa giữa lẫn ranh sinh tử tới 15 năm, mới có thể kiếm đủ tiền mua một khu nhà trước mặt này... Càng nghĩ, tâm trạng Hứa Thâm càng trở nên phức tạp.

“Cả dãy này đều như vậy sao?” Hứa Thâm lại nhìn chung quanh, không nhìn được lại mở miệng hỏi.

Chu Dã gật đầu: “Gần như là vậy.”

“Rút cuộc bọn họ làm nghề gì? Kiếm được nhiều tiền như vậy?” Hứa Thâm hỏi.

“Ai mà biết, loại nào cũng có. Có người buôn bán kiếm tiền, kinh doanh xí nghiệp, cũng có người nhận đơn hàng từ hiệp hội Chung Khí. Nếu quen biết một vị đại nhân vật nào đó trong hiệp hội Chung Khí lý, chỉ cần đối phương rót cho một đơn hàng chính là trăm vạn rồi, nếu có nhân mạch, còn tới giá trị thiên kim cơ!”

Chu Dã khẽ thở dài: “Tuy công việc của chúng ta lương cao thật, nhưng chung quy lại vẫn là bán mạng thay người khác, có nhóm người bình thường làm buôn bán kiếm tiền, cũng kiếm được nhiều hơn chúng ta.”

Hứa Thâm giật mình, sắc mặt trở nên phức tạp.

Bên cạnh hắn, sắc mặt Tô Sương vô cùng ảm đạm, lắc đầu nói: “Không phải tất cả những gì chúng ta trả giá đều nhận được báo đáp tương ứng, cũng không phải trả giá càng nhiều, báo đáp càng lớn. Cái gọi là làm nhiều có nhiều, chỉ để chúng ta cạnh tranh với đám người đồng hành mà thôi. Làm như vậy đúng là những gì nhận được sẽ nhiều thêm một chút, nhưng suy cho cùng, vẫn là một chút bố thí sau khi bị người ta ép khô.”

“Đúng vậy, đây là thế giới dành cho những người thông minh, tìm đen (chỉ loại người gian xảo, tàn nhẫn), cần phải cân não mới có thể kiếm tiền, cũng không phải dựa vào bán mạng chịu khổ là được.” Chu Dã gật đầu, bỗng nhiên gã cảm thấy đề tài này đi quá xa rồi, lập tức nói: “Được rồi, làm nhiệm vụ đi trước, theo tôi qua chào hỏi người ta trước.”

Nói xong, gã sửa sang lại phần trang phục tác chiến bên dưới bị nhả nhúm trong quá trình lái xe, rồi đi tới phía trước khu hào trạch nọ, ấn chuông cửa.

Rất nhanh, một người có dáng vẻ quân gia đã tới mở cửa, sau khi hỏi kỹ càng thân phận của mấy người bọn họ, mới đưa cả đội đi vào.

Ở trong đại sảnh, bọn họ nhìn thấy chủ nhân của hào trạch này. Bọn họ là một đôi vợ chồng trung niên, mặc bộ đồ thoải mái trong nhà. Nữ chủ nhân có làn da trắng nõn, tô son môi đỏ mọng, phần móng tay cũng được tỉ mỉ chải chuốt, tô điểm lên màu sắc trong suốt sáng lấp lánh của viên kim cương đỏ trên tay.

Tô Sương trông thấy một màn này, tuy sắc mặt không chút thay đổi, nhưng ngón tay lại âm thầm nắm chặt.

“Xin chào, chúng tôi là đội 17 cục Khư Bí...”

“Được được được, cậu là đội trưởng phải không? Thế thì nhanh đi giúp chúng tôi tìm mèo đi. Vợ của tôi đã thương tâm cả đêm, chúng tôi nuôi nó tới ba năm, bỗng nhiên không tìm thấy nữa. Các cậu nhất định phải giúp chúng tôi tìm được nó!” Nam chủ nhân vội vàng nói.

Nữ chủ nhân bên cạnh ông ta có vẻ tiều tụy, dáng vẻ tựa như cả đêm ngủ không ngon, trên mặt còn có nước mắt.

Sắc mặt Chu Dã thoáng biến hóa một chút, nhưng nụ cười vẫn không thay đổi, lập tức gật đầu nói: “Xin miêu tả kỹ càng tỉ mỉ một chút về con mèo cũng như tình hình bên dưới, như vậy chúng tôi mới đưa ra phán đoán chính xác được.”

“Không phải người ta đã nói với các cậu rồi sao? Tình huống chính là như vậy. Mấy người mau đi đi. Không phải mấy người có thiết bị chuyên nghiệp gì gì đó sao?” Nam chủ nhân có chút không kiên nhẫn nói.

Nụ cười trên mặt Chu Dã thoáng nhạt đi một chút, gã gật gật đầu, nói: “Vậy để chúng tôi thử xem.”

“Nhất định phải tìm được!” Nam chủ nhân cường điệu lên.

Chu Dã hơi hơi ngoắc tay, để cho đám người Hứa Thâm bố trí trang bị phá khư.

“Mấy người đừng có làm loạn trong nhà chúng tôi, gian phòng nào cũng được quét dọn chà lau rồi đó. Mấy người không có thay quần áo, đừng đi lung tung.” Nữ chủ nhân cũng mở miệng, vội vàng nói.

Hứa Thâm hơi ngạc nhiên, vẻ mặt Tô Sương vẫn bình tĩnh, tựa như không cảm thấy ngạc nhiên.

Mặc Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, không nói điều gì.

“Chúng ta ra bên ngoài đi.” Chu Dĩ vậy tay với đám người Hứa Thâm.

Nam chủ nhân nhìn thấy tất cả bọn họ chuẩn bị lui ra bên ngoài, vội vàng nói: “Các cậu muốn đi đâu? Tìm một con mèo đâu cần dùng nhiều người như vậy? Lỡ như thứ bản thủ kia xuất hiện trong phòng chúng tôi thì biết làm sao bây giờ? Mau để một người ở lại.”

Trong ánh mắt Chu Dĩ xuất hiện một tia không kiên nhẫn, nhưng vẫn có thể kiềm chế được, gã đành phải nói với Hứa Thâm: “Vậy Tiểu Hứa, cậu ở lại chỗ này chú ý tới bọn họ đi. Cậu sắp được điều đến thê đội thứ nhất, vốn dĩ nhiệm vụ lần này không quá liên quan tới cậu.”

Hứa Thâm sửng sốt, nói: “Nhưng lỡ như ba người gặp được khư, có thể rất nguy hiểm hay không?”

“Không có việc gì, nếu tình huống không đúng chúng tôi sẽ rời đi.”

“Rời đi?” Nam chủ nhân nghe thế vội vàng nói: “Các cậu nhất định phải giúp chúng tôi tìm được mèo, dù là thì thế chúng tôi cũng phải tận mắt trông thấy nó.”

Chu Dĩ không kiên nhẫn nữa, lười đi phản ứng với ông ta.

“Từ từ đã, các cậu để thằng nhóc này ở lại? Nó trẻ con như vậy...”

Chu Dĩ lạnh lùng thốt lên: “Chúng tôi tới giải quyết sự kiện, không phải tới nghe ông chỉ huy vớ vẩn, để Tiểu Hứa ở lại chú ý nơi này là nể mặt lắm rồi!”

“Thái độ của cậu là cái loại gì thế hả? !” Nam chủ nhân sửng sốt một chút, rõ ràng là ông ta không ngờ lời mình nói lại bị đáp trả như vậy, lập tức phần nộ đến mức chỉ thẳng tay vào

Chu Dã nói: “Mày thích ngang bướng với tao đúng không? Tao biết Trần xử trường trong cục chúng mày đấy. Mày có tin ngay bây giờ tao điện thoại cho anh ấy hay không?”

Chương 134. Chạy Mau...

Trần Diệp? Chu Dã nhú mày, đối phương đúng là một vị cao tăng trong cục, là một nhân viên trăm khur già đã về hưu, cũng chính đối phương phân công nhiệm vụ lần này cho bọn họ.

“Ông muốn điện thoại thì cứ việc điện thoại đi. Chúng ta đi.” Chu Dã lười dồng dài thêm nữa, đã mang theo Tô Sương và Mặc Tiểu Tiểu rời đi rồi.

“Không thể mặc kệ như vậy được!” Chờ Chu Dã rời đi, nam chủ nhân tức giận vô cùng, lập tức ấn lên dụng cụ truyền tin, rất nhanh đã cất giọng vô cùng thân thiết: “Lão Trần, vất vả cho anh quá, loại việc nhỏ này còn phải làm phiền tới anh.”

“Ừm, có rảnh đi uống rượu nhé.”

“Nói nữa, vì sao bên các anh phái ra đội ngũ lại có thái độ ác liệt như vậy...” Nam chủ nhân bắt đầu lên án.

Hứa Thâm đứng một bên, có chút không biết nên nói gì, tình cảnh trước mắt có được gọi là ác nhân cáo trạng trước hay không?

“Lúc bọn họ trở về anh nhất định phải tử tế giáo dục lại bọn họ, chúng tôi chính là bên thanh toán tiền, vậy mà bọn họ dám hô to gọi nhỏ với chúng tôi.” Nam chủ nhân tức giận nói.

“Không có việc gì, việc này đâu có liên quan gì tới lão Trần anh? Dù sao trong cục cũng có nhiều người như vậy, kiểu gì chẳng có vài cục phân chuột.”

“Lão Trần khách khí quá, lần sau nhớ đến uống rượu nhé!”

“Ừm, cảm ơn lão Trần.”

Thông tin chấm dứt, nam chủ nhân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó chẳng buồn nhìn thêm, đã xoay người ôm nữ chủ nhân, bắt đầu nhỏ giọng an ủi.

Hứa Thâm yên lặng không nói gì, chỉ ngồi dưới sàn nhà, bên cạnh sofa.

“Tôi vừa lau bên này, cậu đừng ngồi ở đây.” Một bà dì bên cạnh, có dáng vẻ tựa như bảo mẫu đi tới nói.

Hứa Thâm hơi ngạc nhiên.

“Quên đi, mặc cậu ta.” Nam chủ nhân không kiên nhẫn phát tay.

Bà dì bảo mẫu than thở một câu, rồi lui qua bên cạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Bên kia.

Chu Dã và đám người Tô Sương đã hoàn thành khởi động trang bị phá khur, sau đó tìm được tung tích khur trên nóc một tòa lầu liền kề trong tiểu khu.

Nơi này là một khu rừng khur, tươi tốt vô cùng, ba người thuận theo dấu vết khur lực lưu lại để tiến về phía trước, bỗng nhiên đám lá cây trước mặt khẽ lay động nhẹ nhẹ, một bóng dáng đầy mặt toàn là máu vọt ra.

Người nọ nhìn thấy ba người Chu Dã cũng sợ tới mức nhảy dựng lên, chờ đến khi thấy rõ trang phục tác chiến của ba người, tiếng hét chói tai mới vội vàng dừng lại.

“Chạy mau!” Người nọ khẩn cấp nói: “Nơi này, nơi này có khur cấp C!”

Ba người Chu Dã sửng sốt, con người co rút lại, nhưng bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại, bên tai đã nghe được âm thanh lá cây xào xạc vang lên.

...

Trong phòng khách.

Nam chủ nhân đang nhẹ giọng an ủi nữ chủ nhân, thường xuyên nói hai câu hài hước chọc cho bà ta mỉm cười, nhưng nụ cười nọ chỉ xuất hiện chốc lát ngắn ngủi, lại chuyển thành đau thương. Bà ta lo lắng cho sự an nguy của con mèo.

“Không có việc gì, lần này chúng ta mời về đám người chính quy, chuyên nghiệp hơn một chút, khẳng định có thể tìm được.” Nam chủ nhân an ủi nói.

“Ừm, chỉ mong nó không có việc gì, nó không ở đây, em cũng không thể ngủ được...” Nữ chủ nhân cất giọng nghẹn ngào.

Hứa Thâm đang ngồi trên sàn nhà không có việc gì, nghe được lời nói của nam chủ nhân, không khỏi sửng sốt, ánh mắt lập tức thay đổi, nói: “Ông mới nói lời kia là có ý gì? Lúc trước ông bà đã từng mời những người khác rồi?”

Hai người bị lời nói của Hứa Thâm cứng rần chọc ngang, đều cảm thấy có chút khó chịu, nam chủ nhân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Cậu đừng hô to gọi nhỏ!”

Hứa Thâm đứng lên, nhìn chăm chú vào ông ta: “Lúc trước ông ta từng mời người khác? Là người của tổ chức nào? !”

Nam chủ nhân đang muốn quát mắng, nhưng nhìn thấy ánh mắt dọa người của Hứa Thâm, trong lòng mơ hồ dâng lên một tia nhút nhát, ông ta có chút tức giận, nói: “Mày muốn làm cái gì?”

Hứa Thâm vẫn nhìn chăm chăm vào ông ta: “Tôi hỏi ông, lúc trước ông bà đã mời người của tổ chức nào? Mời đến khi nào? Vì sao tình báo quan trọng như vậy lại không thấy hai người nhắc tới?”

“Nói hay không là tự do của chúng tao.” Nam chủ nhân cả giận nói.

“Ông có biết, ông làm như vậy sẽ hại chết người ta hay không?” Hứa Thâm phần nộ nhìn thẳng vào ông ta.

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Nam chủ nhân bị cái nhìn đầy giận dữ của Hứa Thâm chiếu thẳng vào mặt, cũng cảm thấy giận dữ vô cùng: “Nghề của chúng mày chính là như thế còn gì? Nếu thực sự nguy hiểm chẳng lẽ tự chúng mày không biết loại bỏ nó sao? Không làm được thì có chết cũng chẳng trách được người khác đâu.”

Hứa Thâm nắm chặt tay đến răng rắc rung động. Hắn chưa bao giờ gặp phải loại người ngang ngược không nói lý như gã trung niên trước mặt này. Kể cả lúc trước, khi gã còn là vụ dân, sống dưới tầng đáy xã hội, cũng chỉ là mỗi ngày làm từng bước một, tuy có khổ, vẫn có thể thích ứng được.

Dù sao vụ dân cũng nhiều lắm, không ai sẽ chuyên môn đi nhằm vào bọn họ mà ức hiếp, sỉ nhục.

Tuy cũng có một chút đại nhân vật thích trêu tức lòng gặt vụ dân, nhưng bọn họ cũng chỉ là số ít... Ít nhất là theo những gì hắn nghe được.

Không nghĩ tới hiện giờ thân phận chuyên biến, cuộc sống trở nên tốt hơn xưa, thì ngược lại hắn càng cảm nhận được nhiều phần nộ.

“Giấu giếm tình báo quan trọng, hành vi của các người chính là ác ý mưu sát!” Hứa Thâm cắn răng, nói: “Nói mau, nhóm người ông bà mời tới trước kia đâu? Kết quả là gì? Xử lý như thế nào?”

Nam chủ nhân cực kỳ bất mãn với thái độ của Hứa Thâm.

Đúng là lúc trước bọn họ từng mời người khác, nhưng... Loại chuyện này làm sao có thể nói ra? Nếu nói ra, khi tìm lão Trần hỗ trợ, sẽ có giá cả khác hẳn đó.

Dù sao đội ngũ trước kia đã thất bại rồi, còn mất tích nữa, đúng là vô cùng không chuyên nghiệp

“Để cho thằng nhóc này ra ngoài đi, ồn ào quá khiến em có chút đau đầu.” Nữ chủ nhân bên cạnh đỡ trán nói, vẻ mặt suy yếu mệt mỏi.

Nam chủ nhân không khỏi trừng mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Nơi này là nhà của tao, đừng có đứng ở chỗ này hô to gọi nhỏ với tao, có gì mà cứ về báo lại cho lão Trần để ông ấy nói lại với tao. Còn bây giờ lập tức rút ra ngoài cho tao!”

Chương 135. Chu Dĩ Gặp Ngụy...

Hứa Thâm gắt gao nhìn chăm chăm vào ông ta: “Tôi nhất định sẽ nói lại. Ông bà làm như vậy là tương đương với mưu sát, hiện giờ tôi chỉ muốn biết tình huống lúc trước thôi, tốt nhất là ông lập tức nói cho tôi biết!”

“Nếu mà cảm thấy đó là mưu sát, thì tới sở Tuần Tra tố cáo tao đi, tố cáo thẳng coi như mày bản lĩnh, nhanh đi!” Nam chủ nhân cả giận nói.

Hứa Thâm nhìn gương mặt nam chủ nhân trước mắt, bỗng nhiên trong đầu xẹt qua một đoạn ký ức gần gũi, chính là ánh mắt và lời nói đầy ghét bỏ, khinh thường của vị phu nhân

trong thang máy, lúc bọn họ ra về sau khi kết thúc bữa ăn lần đầu tiên ở đại tử điểm Mạc Na.

Bao gồm cả tình huống ở đây nữa...

Đội trưởng Chu Dã mới nói, giá trị của khu nhà ở đây ít nhất cũng đến 300W, bọn họ cần trăm khu 15 năm mới có thể mua được...

Hóa ra, ở trong mắt những người được gọi là thượng lưu này, bọn họ chỉ là đám công cụ làm khổ sai.

Không có một chút khác biệt gì với vụ dân lúc trước.

Thậm chí mạng của bọn họ còn không được coi là mạng người.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua nam chủ nhân một cái thật sâu, một loại ý tưởng điên cuồng mới nảy sinh trong đầu hắn. Hắn biết có nói thêm với đám người trước mặt này cũng vô dụng, nếu hiện giờ lập tức đuổi qua, còn có thể giúp đỡ đội trưởng.

Hắn lập tức xoay người ra bên ngoài.

Nam chủ nhân hừ lạnh một tiếng, vội vàng quay lại an ủi vợ mình.

Ngoài cửa, Hứa Thâm vừa lao tới, đã nhìn thấy hai bóng dáng hốt hoảng chạy đằng trước, đúng là Tô Sương và Mặc Tiểu Tiểu.

Hai người dáng vẻ chật vật, người dính đầy máu, Tô Sương đã mất một cánh tay, sắc mặt trắng bệch, bả vai Mặc Tiểu Tiểu có thương tích, đang dìu Tô Sương chạy tới.

Con người Hứa Thâm co rút lại, vội vàng đi lên đón: “Đội trưởng đâu?”

“Đội trưởng...” Sắc mặt Tô Sương vô cùng khó coi: “Nơi này có khu cấp C, vô cùng mạnh, đội trưởng bị thương, nó đã tha đi rồi...”

Hứa Thâm biến sắc, vội vàng nói: “Mấy con?”

“Một con.” Tô Sương nhìn ra vẻ mặt Hứa Thâm không đúng, vội vàng nói: “Đừng đi, có khả năng đội trưởng đã...”

Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu trở nên âm trầm, nói: “Anh ấy căn ở phía sau, bị con khur kia đục thủng bụng, khả năng cao... đã chết rồi.”

Trái tim Hứa Thâm co rút lại.

Ngay lập tức, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh ở chung cùng Chu Dã.

Còn có hình ảnh ở trong nhà của gã, và vẻ mặt hạnh phúc khi người đàn ông này ôm con gái trong tay.

Nếu Chu Dã chết rồi, con gái của anh ấy, biết làm sao bây giờ?

Cô bé còn nhỏ như vậy.

“Tôi đi tìm anh ấy!” Ánh mắt Hứa Thâm trở nên sắc bén, hắn lập tức lao nhanh về phía trước.

“Rất nguy hiểm, cậu đừng đi.” Tô Sương muốn giữ chặt Hứa Thâm lại, nhưng mất máu quá nhiều khiến thân thể cô cực kỳ suy yếu. Lúc này cô có chút lo lắng, không muốn nhìn thấy Hứa Thâm cũng đi chịu chết.

“Tôi cũng đi.” Mặc Tiểu Tiểu thấy vậy, lập tức buông Tô Sương ra, nhanh chóng đuổi theo Hứa Thâm: “Chúng ta đi cùng nhau.”

“Hai người...” Tô Sương ngạc nhiên, không nghĩ tới Mặc Tiểu Tiểu cũng dám quay lại nơi đó. Cô ấy mới vào đội bao lâu chứ? Chẳng lẽ quan hệ với Chu Dã đã thân thiết như vậy sao?

Sắc mặt Tô Sương đầy phức tạp, cuối cùng cả cô cũng cắn răng, đuổi theo.

Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu hành động rất nhanh. Hắn được Mặc Tiểu Tiểu dẫn đường, mau chóng đặt chân vào Khur giới, đi tới vị trí bọn họ gặp nạn trong rừng khur kia.

“Con khur này rất mạnh, lại khác biệt so với người một nhà chúng ta từng gặp trước kia.” Ánh mắt Mặc Tiểu Tiểu trở nên lạnh lùng: “Tuy chúng đều là cấp C, nhưng con này đã vô cùng tiếp cận cực hạn, cậu phải hết sức cẩn thận.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, có thể khiến Chu Dã và Mặc Tiểu Tiểu đi cùng nhau, nhưng không chống lại được, chỉ có thể chạy

trốn, phỏng chừng một con này bằng hai con cấp C bình thường.

“Nghe nói cậu cũng mới vào đội này không bao lâu, nhưng lại dám tới đây tìm đội trưởng. Cậu nghĩ như thế nào vậy? Cậu không sợ chết sao?” Mặc Tiểu Tiểu đi trước mở đường trong rừng khư, đồng thời nói với Hứa Thâm.

“Đương nhiên là sợ chết.” Hứa Thâm nghĩ đến đoạn thời gian bị nhốt trong căn nhà kia, đại khái là trong số những người mà hắn biết, không một ai càng sợ chết hơn hắn.

“Đội trưởng từng mời tôi ăn cơm.” Hứa Thâm nói.

“Chỉ vì chuyện này?” Mặc Tiểu Tiểu ngăn ra.

“Ở lần đầu tiên khi đi ăn cơm, tôi mặc trang phục tác chiến, đội trưởng đã cho tôi mượn áo khoác.”

“...”

Mặc Tiểu Tiểu lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, cô có cảm giác mình không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của cậu thiếu niên trước mặt.

Đây đều là việc nhỏ, là chuyện lông gà vỏ tỏi mà, cũng đáng vì chúng nó mà liều mạng ư? !

Nhưng ngay lúc Mặc Tiểu Tiểu nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Hứa Thâm, bỗng nhiên cô lại hiểu ra rồi. Có một vài người sẽ ghi nhớ hết thấy những thiện ý của người khác từng chút, từng chút một, đều khắc sâu trong lòng.

Mà người như vậy, lúc bình thường đều cực kỳ cô độc.

“Có động tĩnh!” Đột nhiên Mặc Tiểu Tiểu trở nên cảnh giác.

Trong rừng khư có tiếng âm âm vang lên.

Bỗng nhiên, một con khư có dáng vẻ một người đàn ông tuần tú với phần thân dưới là đuôi rắn, cánh tay người như lưỡi liềm lao ra, trên đầu gã là mớ tóc tai bù xù, khuôn mặt dính đầy máu tươi, biểu cảm hưng phấn hòa lẫn với tham lam nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

“Lại là cô, cô bé bị lạc đường sao?” Con khư nọ mỉm cười với Mặc Tiểu Tiểu.

“Mày làm gì bọn họ rồi?” Mặc Tiểu Tiểu cả giận nói.

“Muốn gặp bọn họ sao? Thế thì vào trong bụng tôi đi!” Gã đàn ông khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên bỏ nhào tới, tốc độ cực nhanh, cái đuôi rắn mau lẹ lướt xuyên qua rừng khư, chỉ lay động hai bên trái phải vài lần đã nhanh chóng xông tới, nhưng không cách nào suy xét được loại quỹ tích hành động của gã.

Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu trở nên căng thẳng, hành động của đối phương vô cùng mơ hồ, rất khó phán đoán xem gã sẽ tiến công ở nơi nào.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước bọn họ không thể chống đỡ được.

“Cẩn thận!” Mặc Tiểu Tiểu rút kiếm thật nhanh, mở Khư Nhãn đến cực hạn, gắt gao nhìn chăm chăm vào gã đàn ông nọ.

Chương 136. Đây Chính Là Số Mệnh Của Bọn Họ Sao?

Tranh!

Bỗng nhiên cánh tay lưỡi liềm của gã đàn ông kia xuất hiện ở bên trái, Mặc Tiểu Tiểu trông thấy, lập tức vùng kiếm chống đỡ, nhưng kết cục của đòn tấn công này chính là tiếng vang phát ra do kim loại va chạm vào nhau là hoa lửa bắn tung.

Thân thể Mặc Tiểu Tiểu chịu lực, đụng vào Hứa Thâm bên cạnh.

Gã đàn ông này chẳng những có tốc độ mau đến lạ thường, lực lượng cũng lớn, mạnh hơn người một nhà khư kia nhiều lắm.

Cũng chỉ có vị ma ma trong đám người một nhà kia, nắm giữ loại thủ đoạn công kích tinh thần, mới có khả năng chiến thắng con khư trước mặt.

“Cậu bé đang ngăn người sao?”

Thân thể gã đàn ông di động qua một nơi khác, nhìn thấy Hứa Thâm vẫn đứng yên tại chỗ, không hề làm ra bất cứ hành động nào, khoe miệng lập tức mỉm cười, đây là tình huống bị dọa tới ngu rồi sao?

“Dáng vẻ hiện tại của anh mày vô cùng hoàn mỹ, thế mà chú em lại tỏ ra sợ hãi, đây là tiết độc (khinh nhờn, giốn mặt) sao...” Gã đàn ông nở nụ cười tà, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt lại trở nên dữ tợn.

Đây là biểu hiện khi sắp phát lực.

Chỉ thấy thân thể gã đột nhiên cấp tốc xẹt qua, cánh tay lưỡi liềm chém ngang, muốn lướt một phát cắt ngang eo cả Hứa Thâm lẫn Mặc Tiểu Tiểu, và vị trí kia, vừa vặn là nơi chứa đựng mỹ thực...

“Ở bên trái cậu!” Mặc Tiểu Tiểu la lên thất thanh, vội vàng muốn nhắc nhở.

Tới lúc này cô mới chú ý tới, Hứa Thâm còn chưa rút kiếm ra cầm ở tay. Và với đòn công kích có tốc độ cao như thế, hiện tại dù hắn có rút kiếm cũng không còn kịp nữa rồi!

Phốc!

Máu tươi bắn tung toé, phun lên toàn thân Mặc Tiểu Tiểu, làm cô sợ đến ngây người.

Chỉ thấy thân thể con khur đang cấp tốc vọt tới từ bên trái Hứa Thâm, đột nhiên vỡ ra, giống như nó vừa lướt từ đằng sau tới đằng trước, sau đó trượt chân và bị hai người bọn họ chém qua vậy.

Nhưng rõ ràng là thân thể kia đã bị chẻ làm hai rồi.

Máu tươi màu đen giống vẩy mực tát thẳng lên thân thể hai người, nhất là Hứa Thâm, nửa người hắn đều bị nhuộm đen cả. Hắn lại vung kiếm chém tới, mãi cho đến khi chặt con khur nọ thành bảy tám đoạn, thân thể không còn một chút động tĩnh nào, kể cả phản ứng co giật do dây thần kinh phát ra, mới chịu ngừng tay.

“Chúng ta đi tìm đội trưởng.” Hứa Thâm cầm kiếm trở về hốc trên lưng, nói với Mặc Tiểu Tiểu.

Vẻ mặt Mặc Tiểu Tiểu vẫn còn sững sờ, khi cô nghe được giọng nói của Hứa Thâm, mới như người vừa tỉnh mộng, có chút ngạc nhiên nhìn thấy con khur đã bị băm thây trên mặt đất.

Vậy là con khur này đã xong rồi?

Hứa Thâm vừa chém chết nó trong nháy mắt? !

Vẻ mặt Mặc Tiểu Tiểu đầy kinh hãi nhìn sang Hứa Thâm, rốt cuộc cô cũng biết thiếu niên khur lần trước bị hấn chém giết như thế nào rồi.

Quá mức khủng bố.

Cô vội vàng đuổi theo bước chân Hứa Thâm, nói: “Cậu làm như thế nào? Chẳng lẽ cậu đã tới hình thái thứ hai rồi? Không đúng, tính cách của đám người hình thái thứ hai đều có chút kỳ quái, chẳng lẽ cậu còn có một mặt nào đó mà tôi không biết?”

“Vừa rồi là tôi xuất toàn lực đấy, nếu không giết chết nó, người chết chính là tôi.” Hứa Thâm nói.

“Cậu bớt gạt tôi đi.” Mặc Tiểu Tiểu than thở.

Chỉ một kiếm đã chém đứt đôi con khur, cái này gọi là toàn lực?

Đây chính là khur cấp C đó nha.

Và tồn tại có thể làm đến loại trình độ này, chỉ có hình thái thứ hai thôi.

Rất nhanh, hai người đã thuận theo dấu vết con khur này để lại, tiếp tục vào chỗ sâu trong rừng khur, và tìm được không ít hài cốt rơi rụng.

Và trên một tán Khur Thụ trong rừng, bọn họ đã trông thấy thân thể Chu Dã, tả tơi như tấm vải rách bị móc lên trên.

Hiển nhiên, Chu Dã đã chết rồi, tất cả những gì còn lại là con mắt tròng lớn, cùng với vẻ thống khổ và không cam lòng còn đọng lại trên gương mặt,

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn thi thể gã.

Rõ ràng ở một khắc trước, đôi phương vẫn là một người còn sống sờ sờ ra đó, nhưng đảo mắt một cái, thân thể đã trở nên lạnh lẽo, còn nhận lấy cái chết thâm trầm như thế.

Đây chính là số mệnh của bọn họ sao?

Hứa Thâm nắm chặt hai tay.

Lúc trước khi Hà Minh chết đi, trong lòng hắn vô cùng thương cảm...

Lúc Tào Phi chết đi, hắn không hề tiếc nuối, cũng không có chút hận ý nào, tâm trạng cực kỳ bình tĩnh...

Nhưng Chu Dã đối xử với hắn không tồi, hơn nữa gã chính là nhân vật cấp đội trưởng, ai có thể ngờ được, một người như vậy sẽ chết quá mức đột ngột còn thê thảm như thế?

Vẻ mặt Mặc Tiểu Tiểu cũng có chút nặng nề, cô đứng yên tại chỗ không nói gì.

Mấy phút đồng hồ sau, dường như Hứa Thâm đã phục hồi lại tinh thần.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi, đã có vô số ý tưởng xẹt qua trong lòng hắn, nhưng cuối cùng hết thảy đều yên lặng lại.

Hắn ôm lấy thi thể Chu Dã, nói: “Chúng ta trở về đi.”

Mặc Tiểu Tiểu khẽ gật đầu.

Ở phía dưới Khư Thụ còn một thi thể khác, không còn hoàn chỉnh, hiển nhiên đối phương chính là người của đội ngũ tới trước bọn họ.

Trên đường quay về, Hứa Thâm trông thấy Tô Sương đang cẩn thận thăm dò, tìm tới nơi này.

Tô Sương cũng thấy được thi thể Chu Dã trong lòng Hứa Thâm. Cô giật mình một cái, bờ môi cắn chặt, chậm rãi đi tới, trong miệng không nói một lời, không khí cũng có chút trầm thấp và ngưng đọng lại.

Hứa Thâm không nói gì, hắn vẫn ôm Chu Dã tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã rời khỏi Khư giới.

Tô Sương thu hồi trang bị phá hư, đóng cửa vào Khư giới ở nơi này, sau đó mang túi đựng xác tới, cẩn thận bỏ thi thể Chu Dã vào.

“Chờ tôi một chút.” Bỗng nhiên Mặc Tiểu Tiểu nói.

Hứa Thâm và Tô Sương cùng nhìn về phía cô.

Mặc Tiểu Tiểu lập tức đi thẳng tới hào trạch kia, ầm vang chuông cửa.

“Là mấy người sao? Đã tìm được mèo của lão gia rồi hả?”
Quản gia nhìn thấy mấy người, lập tức mở miệng hỏi, nhưng vừa hỏi xong đã ngửi thấy từng đợt mùi vị gay mũi.

Trên người Mặc Tiểu Tiểu và Hứa Thâm đều dính đầy máu khur, bọn họ không thể thấy nó, muốn trông thấy, cần phải mở Khur Nhãn.

Nhưng theo khur lực ẩn chứa trong máu khur dần tan đi, mùi máu lại dần dần thẩm thấu ra ngoài, khiến cho người thường cũng có thể ngửi được một chút.

Chương 137. Nếu Mọi Thứ Đều Có Thể Dùng Tiền Để Đong Đếm...

“Mở cửa!” Ánh mắt Mặc Tiểu Tiểu lạnh như băng.

Quản gia có chút nhút nhát, khẽ run rẩy mở cửa ra.

Mặc Tiểu Tiểu trực tiếp vọt vào.

Hứa Thâm và Tô Sương đều đi theo.

Mặc Tiểu Tiểu vọt vào bên trong hào trạch, bên cửa lập tức truyền đến giọng nói của bảo mẫu: “Ai ai, cô còn chưa thay giày đâu, giày bên ngoài không thể vào được...”

Khi Hứa Thâm và Tô Sương đi đến cửa, bọn họ đã nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu đẩy bảo mẫu nọ ra, vọt tới trước mặt nam nữ chủ nhân đang ngồi trong phòng khách.

“Mày muốn làm gì?” Nam chủ nhân nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu với khí thế hung hăng vọt tới, sắc mặt thoáng thay đổi một chút, nhưng ngay lúc đôi mắt gã lướt qua dáng người nhỏ xinh, kèm theo đường cong lồi lõm, cùng với gương mặt em bé và hai má phúng phính đáng yêu kia của cô, trong lòng lại xẹt qua một ý niệm khác thường.

Ba!

Ngay sau đó, ý niệm vừa manh nha nảy lên kia, đã bị một cơn đau đón đến rất bỗng truyền tới từ trên mặt, đánh tan.

Mặc Tiểu Tiểu đi cà nhắc tới, tát một cái lên mặt nam chủ nhân này, lực đạo không nhẹ, đánh cho gương mặt phỉm

hồng, một dấu bàn tay đỏ tươi hiện lên rõ ràng.

“Mày!” Nam chủ nhân bùm mặt, đầu óc cũng bị đánh cho choáng váng.

“Mày định làm cái gì? ! Đánh người rồi!” Nữ chủ nhân bên cạnh đã phản ứng lại, lập tức phát ra tiếng thét chói tai.

Lại “Ba” một tiếng, tiếng thét chói tai kia đã bị âm thanh vòm mặt chát chúa vang lên, cắt ngang.

Mặc Tiểu Tiểu lạnh lùng nhìn hai người đang đau đớn ôm mặt kia, ánh mắt âm hàn, nói: “Chỉ là đám đê nhũ sống trong thành Đê mà thôi, đừng tưởng bản thân có chút tiền thì cho phép chính mình dùng mắt chó nhìn người thấp!”

“Mày... mày lại dám đánh chúng tao!” Nam chủ nhân tức giận đến run rẩy cả người.

“Bởi vì các người giấu giếm tình báo, mới khiến đội trưởng của chúng tôi chết!” Mặc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào ông ta, ánh mắt sắc bén như kiếm: “Hại chết một đội trưởng, các người có biết bản thân phải chịu trách nhiệm ra sao không? !”

“Tôi bồi thường được!” Nam chủ nhân giận dữ nói.

Lại “Ba” thêm một tiếng, bàn tay Mặc Tiểu Tiểu lại để in dấu lên mặt ông ta.

“Tôi đã nói rồi, đừng tưởng rằng bản thân có chút tiền thì cho phép chính mình được dùng mắt chó nhìn người thấp!” Mặc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào nam chủ nhân kia: “Nếu mọi chuyện đều có thể dùng tiền để đo đếm, thì tiền của tôi thừa đủ để mua mạng của hai người!”

“Mày nói vớ vẩn cái gì đấy?”

“Tôi họ Mặc!” Mặc Tiểu Tiểu nhìn chăm chú vào ông ta: “Nếu ông thật sự cảm thấy bản thân mình rất có bản lĩnh, hẳn là cũng miễn cưỡng có tư cách nghe hiểu những gì tôi nói!”

Họ Mặc?

Nam chủ nhân đang vô cùng phẫn nộ, nhưng đột nhiên trong đầu sững sờ tựa như vừa bị một tia chớp xẹt qua, phẫn nộ đã chuyển thành kinh sợ.

Mặc... Là họ Mặc ở trong nội thành kia? !

Da mặt ông ta trở nên run rẩy, không có dũng khí tiếp tục truy hỏi xem những gì cô bé trước mặt nói là thật hay giả, dù là giả mạo ... Nhưng đối phương có thể biết loại tin tức này, cũng đủ để nói lên, bản thân cô ấy không đơn giản!

“Họ Mặc rất giỏi sao? Tao còn họ Đường đây này!” Nữ chủ nhân bên cạnh đang ôm chặt hai má đau đớn, hướng ánh mắt oán độc nhìn cả đám bọn họ: “Không phải chỉ là đám cầu vật chuyên môn giải quyết những thứ không sạch sẽ kia sao? Lũ chuột hôi thối sống trong cống thoát nước chúng mày. Tao nhất định sẽ giết chết cả đám!”

Nam chủ nhân sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng kéo bà vợ nhà mình lại. Họ Mặc nhà người ta dùng được, còn họ Đường nhà bà thì không nha!

“Anh làm gì đó?” Bà vợ hướng ánh mắt không sao tin nổi nhìn qua ông chồng nhà mình.

Vợ anh bị đánh, mà anh còn kéo vợ anh lại sao?

Nam chủ nhân vội vàng nháy mắt ra hiệu.

“Đừng có kéo em!” Nữ chủ nhân phẫn nộ nói.

Mặc Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng, cơn tức giận trong lòng lại bùng lên nhưng cô biết có tiếp tục nói chuyện cùng loại người kiêu này cũng không mang lại chút ý nghĩa gì.

Nhưng không ai chú ý tới, ngay khi nữ chủ nhân nói xong câu này, từ đáy mắt Hứa Thâm vẫn đang đứng yên ở ngoài cửa, vừa xẹt qua một mảnh hàn quang.

“Meo meo...!”

Lúc này, một tiếng mèo kêu rất nhỏ vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người trong phòng khách, tất cả mọi người đều ngẩn ra, quay người nhìn về phía âm thanh.

Chỉ thấy ở đằng sau bồn hoa đặt ngoài ban công cửa sổ, có một con mèo nhỏ màu xám, vừa nhảy vào bên trong.

Nữ chủ nhân nhìn thấy con mèo nhỏ, lập tức tỏ ra mừng rỡ, vội vàng đi về phía trước, ôm lấy nó.

Con mèo nhỏ cũng thuận theo nhảy vào trong lòng nữ chủ nhân, vô cùng thân thiết cọ cọ lên mặt bà ta.

“Hồi muốn chết, nhóc con đã chạy đi đâu vậy? Hại ma ma lo lắng như vậy!” Nữ chủ nhân vừa tức vừa vui, lập tức vươn tay vuốt ve bộ lông con mèo nhỏ, khi đụng đến bùn đất và mảnh lá vụn dính bên ngoài bộ lông, chỉ phải phỉ phỉ vài cái chứ không hề ghét bỏ.

“Meo meo...” Con mèo nhỏ làm nũng.

Nữ chủ nhân ôm lấy nó ngửi ngửi một hồi, ngay khi trong mũi phát hiện ra thứ mùi vị khác lạ, bà ta lập tức hiểu được, nhóc con này đã chạy đi thâu hoan (chơi bời).

Nữ chủ nhân nọ quay đầu lại trừng mắt nhìn Mặc Tiểu Tiểu một cái nhưng không tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ ôm con mèo nhỏ đi tắm rửa.

Nam chủ nhân nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt phía mấy người trước mặt, nói: “Nếu tìm được rồi, coi như nhiệm vụ của mấy người đã xong, đều trở về đi.”

Lửa giận hùng hực thiêu đốt trong mắt Mặc Tiểu Tiểu, nhưng cô vẫn còn có thể khắc chế được, không thềm nói gì, lập tức xoay người rời đi.

Hứa Thâm và Tô Sương đều kinh ngạc nhìn một màn này, trong lòng dâng lên cảm giác tức cười cùng với bi thương mãnh liệt.

Chu Dã đã chết.

Chết trong chính nhiệm vụ nhỏ, gã từng nói trước khi xuất phát.

Vì tìm một con mèo, lại mất đi một vị đội trưởng, cuối cùng con mèo này lại bình an vô sự quay về.

Sắc mặt hai người trở nên phức tạp, biến ảo một lát, cuối cùng đều trở về vẻ câm lặng, không cảm xúc.

Bọn họ chờ đến khi ô tô dừng xác Chu Dã rời đi, cùng Mặc Tiểu Tiểu bước vào bên trong chiếc xe đang đậu bên ngoài hào trạch.

Chương 138. Diệt Môn Cũng Là Chuyện Bình Thường???

Hứa Thâm không biết lái xe, cánh tay bị cắn đứt của Tô Sương đã mất, không tìm lại được, chỉ một mình Mặc Tiểu Tiểu có thể lái xe.

“Với loại người như thế, phải xử sự hung hăng một chút.” Mặc Tiểu Tiểu vừa lái xe vừa nói: “Hai người có nỗi băn khoăn, nhưng tôi lại không có bất cứ băn khoăn gì. Tôi đến thành Đê này chỉ là nhậm chức tạm thời thôi. Đáng tiếc, dù tôi có nhiều tay hơn nữa, cũng không đánh tỉnh được tâm linh của loại người như thế. Dù có thể đánh tỉnh một người, thì ngoài kia vẫn còn rất nhiều người như vậy.”

“Tóm lại, xuất môn bên ngoài, vẫn phải bảo vệ tốt bản thân, đó mới là điều quan trọng nhất.”

Thật hiếm khi mới thấy Mặc Tiểu Tiểu chia sẻ một chuyện không liên quan gì tới khứ.

Lúc trước, Tô Sương từng được cô cứu, hiện giờ thái độ không còn quá bài xích như lúc trước nữa, nghe vậy, lập tức hạ giọng nói: “Tôi đã sớm biết sẽ xảy ra loại chuyện này, cho nên tôi mới muốn vào nội thành, ở thành Đê rất khổ, rõ ràng chúng ta đều là người thành Đê, lại còn đâm đạp lên nhau...”

Nói đến đây, Tô Sương ngừng lại, khẽ nở nụ cười tự giễu.

Mặc Tiểu Tiểu thấp giọng nói: “Đi nội thành cũng vậy thôi, trong nội thành chẳng tốt đẹp giống như những gì cô nghĩ đâu. Ngược lại, tranh đấu bên trong càng thêm kịch liệt, thi thoảng còn sẽ phát sinh thảm án diệt môn.”

Tô Sương ngẩn ra.

Ánh mắt Hứa Thâm lại hơi hơi chớp động, hỏi: “Không phải trật tự bên trong nội thành rất tốt sao? Nếu xảy ra loại thảm án diệt môn kia, có thể gây nên động tĩnh quá lớn hay không?”

“A, gây nên động tĩnh lớn thì đã làm sao? Chỉ cần hành động bí mật một chút, một khi không có chứng cứ, ai có thể bắt được hung thủ? Thời buổi hiện giờ, có cực kỳ nhiều vụ án chết không có đối chứng, cứ trực tiếp phân loại chúng vào sự kiện siêu nhiên là được, thậm chí cũng có khả năng, sẽ bị đẩy cho khứ làm.” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ, nói: “Lại lui thêm một bước, dù có chứng cứ vô cùng xác thực thì đã làm sao? Chỉ cần đủ quyền thế, hoàn toàn có thể che giấu được, huống chi nếu thực

sự đắc tội với người, diệt môn là chuyện rất bình thường, bằng không một khi để lại mầm tai họa, chờ đến lúc người ta trưởng thành, lại qua báo thù thì sao?”

“Nhưng suy cho cùng, loại chuyện này vẫn ít xảy ra?” Tô Sương hỏi.

Mặc Tiêu Tiêu gật đầu: “Cũng đúng, dù sao tôi cũng không nghe được nhiều lắm, chỉ ngẫu nhiên biết tới thôi.”

Tô Sương nhẹ nhàng thở ra, nhưng chợt nghĩ đến cái gì, cô lại thở dài, nói: “Đội trưởng đã chết, cũng may trước đó, anh ấy đã sớm có chuẩn bị rồi. Anh ấy gia nhập giáo hội Hắc Quang, về sau con gái của anh ấy sẽ được người của giáo hội nuôi nấng. Chờ sau khi cô bé lớn lên, phỏng chừng cũng sẽ kế thừa công việc của đội trưởng, trở thành nhân viên trăm khur trong giáo hội.”

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, xem ra Chu Dĩ cũng mời Tô Sương rồi.

“Cô cũng gia nhập sao?”

“Không.” Tô Sương khẽ lắc đầu: “Ngay cả công tác của Cục Khur Bí, tôi còn không muốn nhận, ai có thể biết lần sau khi bản thân tham gia nhiệm vụ có thể chết hay không? Tôi chỉ muốn mau chóng kiếm đủ tiền, sớm về hưu một chút.”

“Kiếm đủ tiền cũng có thể về hưu?”

“Ừm, ngoại trừ tích lũy đủ nhất đẳng công, thì giao nộp năm trăm vạn Lô Tạp tệ cũng có thể về hưu.” Tô Sương nói:

“Những đại nhân vật bị cuốn vào khur sự kiện kia, đều tiêu tiền để mua tư cách này, vừa có thể không làm nhân viên trăm khur, vừa không cần đến bộ Văn Chức công tác.”

Hứa Thâm nhìn cô, bỗng nhiên hẳn lại nghĩ đến chuyện xảy ra đêm hôm ấy, dường như trong lòng hắn đã nhận được đáp án rồi.

Đúng vậy, chấp hành nhiệm vụ chính là đặt bản thân vào tình hình hết sức nguy ngập, ai cũng không biết lần sau chuyện ngoài ý muốn kia có phát sinh trên người mình hay không.

Giống như lần này vậy, rõ ràng bọn họ chỉ đi chấp hành một nhiệm vụ nhỏ, lại suýt nữa đoàn diệt.

Về hưu dưỡng lão, tránh để bản thân bị cuốn vào mới là lựa chọn an ổn nhất.

Không bao lâu sau, mọi người về tới cục Khư Bí.

Trong nháy mắt, tòa lầu số 17 chỉ còn lại ba người bọn họ.

Chờ đến lúc lệnh điều động từ bên trên đưa xuống, Hứa Thâm cũng sẽ rời đi, khi ấy, nơi này chỉ còn lại Tô Sương và Mặc Tiểu Tiêu vừa mới gia nhập.

Từng gương mặt cũ trong đội đều lần lượt ra đi cả rồi, ánh mắt Tô Sương đong đầy thương cảm, lần này xem như cô đã nhặt được cái mạng, nhưng không biết lần sau còn có thể may mắn như vậy hay không.

“Tay... cánh tay của cô...”

“Chỉ có thể dùng máy móc tay chân giả Chung Khí để nối liền lại.” Tô Sương cười khổ: “Nếu tàn tật mà có thể về hưu, tôi phỏng chừng có không ít người đều lựa chọn tàn tật.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, chỉ cần tự mình chứng kiến những thi thể bị khur găm ăn kia, hầu hết bọn họ đều sẽ lựa chọn trốn tránh.

“Cũng may khoản phí dụng này, sẽ do trong cục chi trả.” Tô Sương thở dài.

Ba người đưa thi thể Chu Dĩ đến khoa Tấn Nghi (khoa chuyên xử lý linh cữu và nghi thức tiễn đưa) trong cục.

Mà tựa như người của khoa Tấn Nghi đã sớm nhìn quen chuyện này, bọn họ thản nhiên tiếp nhận, hoàn thành đăng ký, sau đó báo cho mấy người Hứa Thâm biết ngày an táng.

Ban đêm, Hứa Thâm không huấn luyện, chỉ nằm ở trên giường, yên tĩnh nhìn lên trần nhà, cũng không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì.

Tới đêm khuya, đột nhiên hắn đứng dậy, thay đổi một bộ quần áo bình thường rồi ra khỏi cửa.

Hứa Thâm đi vào kho hàng bên trong tòa lầu số 17, tìm kiếm một vài thứ, rồi nhanh chóng rời khỏi cục Khư Bí.

Có lẽ do nơi này ở chỗ quá hẻo lánh, khiến cho hắn phải đợi hồi lâu trên đường, mới đợi được một chiếc taxi.

Một giờ sau, Hứa Thâm đến một đoạn đường nào đó thuộc khu thành thị.

Dù đang đêm khuya, nhưng đèn đường hai bên vẫn sáng ngời. Hắn đi thêm chừng bảy tám phút, mới bước vào một vùng bóng tối ở bên cạnh khu hào trạch giàu sang, đưa mắt nhìn hào trạch phía trước, ngọn đèn bên trong vô cùng ấm áp, một mảnh an bình ấm êm.

Bóng đêm lạnh lẽo, Hứa Thâm cảm giác thời tiết có chút rét lạnh, hắn nắm thật chặt quần áo, tầm mắt trống rỗng quét về phía Mai Phù bên người, ở trong bóng đêm sâu thẳm như vậy, Mai Phù vẫn chăm chỉ ở lại bên người hắn.

Hiện giờ, Hứa Thâm đã không còn sợ hãi, ngược lại trong lòng hắn có một loại cảm giác ấm áp đang lan tràn.

Chỉ cần không cho Mai Phù biết hắn có thể thấy được cô, thì bên người luôn có một cô bé như vậy làm bạn, tựa như cũng rất không tồi.

Chương 139. Cao Tộc...

Hứa Thâm cũng không biết loại suy nghĩ này của mình có được tính là bệnh trạng hay không, nhưng hắn biết nội tâm của bản thân không thể lừa gạt chính mình.

Hắn hít một hơi thật sâu, khắc chế một chút cảm xúc khẩn trương vừa dâng lên trong lòng, sau đó hướng ánh mắt nhìn qua một vị trí nào đó trên cột đèn đường. Hắn nghe nói chung quanh khu phú hào này có người giám sát và theo dõi, bởi vậy ở trên đường hắn đã cố ý tránh đi.

Cũng may, đám người giám sát này cũng không được bố trí quá dày đặc, chỉ cần cố ý né tránh, vẫn có thể thoải mái vòng qua.

Hứa Thâm ngồi xổm trong bóng tối, đưa tay từ từ mở cái rương màu đen trong tay, một thiết bị hình trụ chậm rãi được đẩy lên, theo sau đó là loại cảm giác dùng hình đánh sâu vào, trong khoảnh khắc này, hết thảy mọi thứ quanh mình đều trở nên hư ảo.

Đây đúng là trang bị phá khư bên trong tòa lầu số 17.

Hứa Thâm dứt khoát phóng thích khur lực, bao trùm toàn thân, làm như vậy, hẳn mới có thể trốn vào Khur giới.

Hắn đứng dậy đi thẳng về phía vách tường trước mặt, quả nhiên hiện giờ hắn có thể xuyên qua chúng.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi tới bên trong hào trạch.

Quản gia, bảo mẫu đều ở trong phòng của mình nghỉ ngơi, hẳn tìm được căn phòng của nam nữ chủ nhân, lại phát hiện đã trở thể này, nhưng bọn họ còn chưa đi ngủ, ngược lại, đang tựa vào đầu giường nói một vài chuyện riêng tư, thỉnh thoảng nữ chủ nhân lại bị chồng mình chọc cho khanh khách bật cười.

Hứa Thâm nhìn thấy một màn ấm áp ngọt ngào như thế, lại từ từ nắm chặt hai tay.

Rất nhanh, hắn đã bước vào trong phòng phòng bọn họ, đứng ngay bên giường.

Lúc này, hắn cũng có thể nghe được âm thanh bọn họ nói chuyện với nhau một cách rõ ràng.

“Có phải rất buồn cười hay không? Anh lại kể cho em nghe một câu chuyện hơi kinh khủng một chút nhé?” Nam chủ nhân cười nói.

“Được được, anh mau nói xem.” Nữ chủ nhân ôm con mèo xám, cười tủm tỉm nói.

“Xưa thật xưa trước kia, có một người đàn ông, đáng đáp thực anh tuấn, lại vô cùng tự luyện (tự yêu bản thân mình). Anh ta muốn vợ của mình phải công nhận vẻ đẹp ấy, vì thế đã hứa nguyện cùng thần linh, muốn thần linh làm cho tất cả những người xấu hơn mình biến mất.” Nam chủ nhân cười cười: “Kết quả là khi bọn họ bước ra khỏi cửa, mới phát hiện trên con đường là một mảnh yên yên tĩnh tĩnh, không thấy một bóng người nào. Bọn họ đi hồi lâu, vẫn không thấy bất cứ người nào. Ngay khi bọn họ cho rằng nguyện vọng kia đã thành hiện thực, lại bỗng nhiên có một người đàn ông với tướng mạo thật bình thường xuất hiện trên con đường đi về phía bọn họ.”

“Ừa? Hết rồi sao?” Nữ chủ nhân chờ được nghe phần tiếp theo, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy ý cười của nam chủ nhân.

“Ừm.”

“Vậy thì có gì mà khủng bố chứ? Xem ra nguyện vọng của bọn họ không được thực hiện rồi. Lại nói, thần linh làm sao có thể để ý tới nguyện vọng nhằm chán như vậy?” Nữ chủ nhân cười nói.

Nam chủ nhân cười ha hả nói: “Em phải tỉnh tể nghĩ lại xem, lúc anh ta hứa nguyện, chỉ nói thứ biến mất chính là ‘người’ nha...”

Nữ chủ nhân sửng sốt, lập tức hít một hơi thật sâu, trong lòng cảm nhận được một tia hàn ý nhẹ nhẹ.

“Chán ghét. Anh kể cho em nghe câu chuyện dọa người như vậy? Là muốn dọa em sao?” Nữ chủ nhân lập tức đánh lên người nam chủ nhân.

“Là chính em muốn nghe mà.” Nam chủ nhân cười cười, nhân cơ hội này, vòng tay ôm lấy vợ mình.

Nữ chủ nhân hừ nhẹ một tiếng, giãy hai cái không thoát được, đành để mặc cho chồng mình ôm lấy: “Đừng tưởng rằng anh dễ dàng em như vậy thì em sẽ bỏ qua cho anh chuyện ban ngày. Em bị người ta đánh, vậy mà anh còn kéo em lại. Có phải anh vừa mắt con bé kia rồi?”

Nam chủ nhân kêu to oan uổng rồi thở dài nói: “Tại em không biết đó thôi. Con điểm thối kia thật sự là người nội thành. Trước khi dùng cơm chiều, anh có liên hệ với lão Trần bên kia. Đúng là trong đội ngũ hôm nay tới nhà chúng ta có một người họ Mặc, nghĩa là con điểm kia không gạt người.”

Nữ chủ nhân nghe được chồng mình gọi cô bé kia như vậy, cơn tức giận trong lòng giận cũng vơi đi không ít, nhưng vẫn hừ nhẹ nói: “Thật sự có bối cảnh như vậy? Anh tỉ mỉ nói cho em nghe xem. Em cũng không phải người không nắm được thế cục, lúc ấy em đã nhìn ra trong chuyện này có chút vấn đề, bằng không lấy tính tình của em, bọn họ mơ tưởng dễ dàng rồi đi hòa bình như vậy!”

Nam chủ nhân liên tục nói phải, sau đó khẽ thở dài: “Con bé kia họ Mặc. Mà họ Mặc lại là một cao tộc trong nội thành, đó là Mặc thị. Hơn phân nửa, con bé kia là người xuất thân từ cao tộc nọ. Hẳn là em cũng biết địa vị của cao tộc tại nội thành.”

“Cao tộc...” Sắc mặt nữ chủ nhân thoáng thay đổi.

Cao tộc là đại gia tộc xí nghiệp trong nội thành, thậm chí có thể nói, về cơ bản, cả cái nội thành to lớn kia đều do những cao tộc và thế lực lớn điều khiển!

Hầu hết các thành viên trong cao tộc đều là tinh anh nhân tài, bọn họ thâm thấu đến mỗi một tổ chức và ngành sản xuất bên trong nội thành, thế lực rắc rối phức tạp, trải rộng các nơi, hơn nữa trong tay bọn họ còn nắm giữ mảng quân sự và lực lượng mạnh mẽ. Kể cả thứ trật tự cứng nhắc, thẳng tắp một đường kia, tới trước mặt bọn họ cũng phải rẽ ngoặt.

Hứa Thâm ở một bên yên tĩnh lắng nghe, trong lòng khẽ động.

Lúc ban ngày, hắn đã nhìn ra dường như Mặc Tiểu Tiểu rất có lai lịch, nhưng không nghĩ tới bối cảnh sau lưng cô lại lớn đến vậy.

Khó trách sau khi cô để lộ thân phận, cặp vợ chồng kiều ngạo ương ngạnh này lại nhịn xuống không tiếp tục làm âm ỉ lên.

“Nói như vậy, chắc chắn chúng ta phải âm thầm chịu đựng chuyện lần này rồi.” Khiếp sợ qua đi, sắc mặt nữ chủ nhân trở nên âm trầm, có cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nam chủ nhân xoa xoa mặt, thở dài: “Không còn cách nào khác. Chúng ta đắc tội không nổi. Tuy con bé kia bị phân phối đến thành Đề, phỏng chừng địa vị trong gia tộc cũng không cao đến đâu, nhưng chung quy lại, nó vẫn là người của gia tộc kia, tốt hơn hết là đừng trêu chọc sẽ ổn thỏa hơn.”

Nữ chủ nhân có chút tức giận, nhưng vẫn kiềm chế được mà gật gật đầu.

Chương 140. Cậu Muốn Giết Bọn Họ Sao? Để Tôi Dạy Cậu...

Bà ta cũng hiểu, có vài nhân vật gia đình bọn họ tuyệt đối không thể trêu chọc vào. Kể cả là cha của bà, lúc ở trên thương trường bị người chỉ thẳng vào mũi, mắng xối xả, cũng chỉ có cách cười bồi chịu đựng, chẳng dám làm gì. Lần này, tuy bà ăn phải một bạt tai đau nhót, nhưng cục tức này cũng chỉ có thể tự mình nuốt xuống.

“Hừ, không phải chỉ chết một người thôi sao? Nghe nói bọn người kia đều là vụ dân xui xẻo chuyển thành. Vụ dân á... căn bản chỉ là đám nhân lực súc sinh, chết thì đã làm sao? Ở bên ngoài còn đầy một đồng kia kia! Cô ta lại vì người như thế mà tát em một cái. Đúng là không nói đạo lý.” Nữ chủ nhân căm giận khó mà bình tĩnh được.

Nam chủ nhân thở dài: “Coi như chúng ta bị chó cắn một miếng đi. Nếu em thật sự quá tức giận, không phải hôm nay còn có hai người sao? Anh đã hỏi lão Trần rồi, hai người kia đều chuyển từ vụ dân lên, không có bối cảnh gì. Về sau chúng ta lại tìm cơ hội mài chết bọn họ, cũng coi như hết giận rồi.”

“Chắc chắn là phải xả cục tức này đi rồi.” Nữ chủ nhân hừ lạnh nói: “Thứ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, không có giáo dưỡng kia, lúc trước nó còn hô to gọi nhỏ ở nhà chúng ta. Đúng là một lũ không có văn hóa.”

Hứa Thâm ở bên giường yên lặng nhìn chăm chú vào hai người kia, đôi mắt dần dần nheo lại.

“Cậu định giết bọn họ sao?” Dường như Mai Phù chỉ nhìn một cái đã hiểu ý nghĩa ẩn sâu trong ánh mắt Hứa Thâm, cô cười hì hì, nói: “Nếu cậu không biết xuống tay như thế nào, tôi có thể dạy cậu nha, loại chuyện này tôi am hiểu nhất đó.”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, đúng là hẳn không có kế hoạch gì cụ thể cả.

Thậm chí ngay trên đường đi tới nơi này, trong lòng hắn cũng sinh ra một tia do dự.

“Bình thường, khi muốn giết chết loại con kiến nhỏ ở tầng nông này, có hai cách đơn giản nhất có thể áp dụng, loại thứ nhất là kéo bọn họ vào thế giới của mình, để cho bọn họ bị khur lực ăn mòn tới vỡ tung mà chết, loại thứ hai là thẩm thấu khur lực vào trong cơ thể bọn họ, phá hư tổ chức bên trong từ đó xé rách bọn họ...” Mai Phù cười tủm tỉm, thản nhiên đi theo đằng sau Hứa Thâm, bắt đầu miêu tả kỹ xảo săn giết.

Hứa Thâm nhìn cô bé dùng gương mặt hồn nhiên của mình để thỏ thẻ nói ra những lời tàn bạo như vậy, chẳng hiểu sao hắn lại không có cảm thấy bất cứ điểm gì khác thường.

Chờ Mai Phù nói xong, hắn đã hiểu hết mọi chuyện, sau đó, bắt đầu nghĩ đến rất nhiều những loại tri thức đơn giản về khur, gần như lập tức trong đầu đã xuất hiện một loại cảm giác rộng mở trong sáng.

“Khur lực sẽ tiêu tán...” Hứa Thâm khẽ thì thầm.

Hắn đi tới bên giường, bàn tay chạm đến con mèo kia, tuy lúc này con mèo nọ vẫn là hư ảo, nhưng khi bàn tay hắn đụng vào, rõ ràng là con mèo kia đã cảm nhận được điều gì đó, lông tơ trực tiếp xù lên.

Sau đó, “Tăng” một tiếng, bỗng nhiên con mèo này giãy khỏi vòng ôm của người đàn bà nọ, nhảy ra ngoài, trốn dưới một góc giường trong phòng.

“Ủm? Tiểu Miên Hoa làm sao vậy?” Nữ chủ nhân khó hiểu hỏi một câu, sau đó xoay người xuống giường tìm kiếm.

Hứa Thâm lại xoay người đi xuyên qua giường, bàn tay trực tiếp tóm lấy con mèo, bao trùm khur lực lên toàn thân nó.

Rất nhanh, bàn tay hắn đã cảm nhận được thân hình mềm mại nơi tay, con mèo nọ đã... bị kéo vào Khur giới

“Meo meo! !” Khi con mèo kia nhìn thấy Hứa Thâm, nó lập tức hoảng sợ giãy giụa, phát ra tiếng rít chói tai.

Nhưng lúc này nó đang ở Khur giới, mặc cho nó kêu gào như thế nào, người bên ngoài cũng không nghe được bất cứ tiếng vang gì.

“Suyt...” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Con mèo kia vừa nhìn thấy ánh mắt Hứa Thâm, thân thể nó thoáng run rẩy một cái, toàn thân bị bao trùm bởi một loại cảm giác sợ hãi, không dám tiếp tục kêu gào nữa.

Hứa Thâm nhìn về phía nữ chủ nhân vẫn đang tìm kiếm dưới gầm giường, đối phương tìm nửa ngày vẫn không thấy con mèo của mình, than thở một câu, sau đó quay về nằm trên giường.

“Yên tâm đi, cửa sổ đã đóng rồi, nó sẽ không chạy ra ngoài được nữa.” Nam chủ nhân an ủi vợ mình.

“Chẳng làm người ta bớt lo chút nào.” Nữ chủ nhân dăm chiêu ủ dột nói.

Hứa Thâm đi tới bên giường, mặt không chút thay đổi, thả thân thể trở lại trên người nữ chủ nhân của nó, và vừa vặn, đó là vị trí trong ổ bụng của bà ta.

Hai bên đi xuyên qua nhau, không có va chạm.

Nhưng sau khi Hứa Thâm dần dần thu hồi khur lực trên người con mèo nhỏ nọ, thân thể nó cũng bắt đầu lộ ra tại hiện thực.

” Hả?” Bỗng nhiên nữ chủ nhân cảm giác trong bụng mình có chút không thoải mái, tựa như vừa có một thứ lông xù đang hoạt động ở bên trong.

“Em... bụng em đau quá!” Nữ chủ nhân không khỏi kêu lên thảm thiết. Bà ta vội vàng xoa bụng, vốn tưởng rằng buổi tối ăn phải thứ gì đó khiến bụng dạ không yên, nhưng xoa xoa một hồi, bà ta lại phát hiện, cái bụng của mình đang dần dần phình to ra... Tựa như mang thai vậy!

“Chuyện gì vậy? !” Nữ chủ nhân hoảng sợ. Bà ta mở to hai mắt nhìn xuống, chỉ thấy cái bụng kia đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, cấp tốc phồng lên, lớp áo ngủ bên ngoài đã căng chặt.

Nam chủ nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn kinh hãi này, nhất thời ông ta cũng không biết nên phản ứng ra sao.

“Em...Em không sao chứ?” Hơn nửa ngày sau, nam chủ nhân mới nghẹn ra một câu như vậy.

“A...”

Nữ chủ nhân sắp đau đến ngất đi, bà ta tiếp tục kêu thảm thiết nói: “Hình như trong bụng em có cái gì đó... còn sống!”

Lúc này, Hứa Thâm đã thu tay lại, đương nhiên khur lực trên người con mèo đều bị hấp thu hồi, lúc này ở trong mắt hắn, con mèo đang giãy giụa, cào cào trong bụng người đàn bà kia, muốn tìm được một lỗ hổng để hô hấp.

Từ trong miệng nữ chủ nhân kia truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, nhưng rất nhanh, hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa, đôi mắt bà ta vô thần, đại ra còn thân thể nhanh chóng xụi lơ xuống.

Nam chủ nhân ngây người. Nhưng rất nhanh, ông ta phản ứng lại, lập tức đi lên, đưa tay lên mũi vợ mình.

Không có hô hấp.

Đã chết rồi?

Nam chủ nhân có chút sững sờ, biến cố xảy đến quá đột ngột, khiến cho ông ta không phản ứng kịp.

Hứa Thâm cũng thoáng giật mình.

Hiển nhiên, hắn không nghĩ tới giết chết một con người, lại dễ dàng như thế.

Chỉ vèn vèn là phóng thích một chút khư lực, bao trùm một vật, sau đó thu khư lực quay về, đã thoải mái giết chết một người.

Sinh mệnh vẫn luôn yếu ớt như thế.

Chương 141. Thảm Án Diệt Môn...

Rất nhanh sau đó, hắn đã phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy nam chủ nhân chuẩn bị xuống giường, đi gọi người tới, hắn lập tức cầm lên một cái bút từ bàn học bên cạnh, bao trùm khư lực, kéo nó vào trong Khư giới, sau đó nhét cái bút nọ vào trong đầu nam chủ nhân, và đơn giản thu hồi khư lực.

“A...” Nam chủ nhân ôm đầu, kêu thảm một tiếng, lập tức tử vong tại chỗ.

Ông ta bị một cây bút đâm thẳng vào đầu, cái chết còn nhanh hơn nữ chủ nhân.

“Dễ dàng hơn trăm khư nhiều lắm...” Hứa Thâm lầm bầm nói.

Hắn ra khỏi phòng, xoay người đi tới khu vực mà bảo mẫu và quản gia ở lại, lúc đi xuyên qua thư phòng, hắn còn thuận tay dùng khư lực bao trùm hai cây bút.

Lúc này, bảo mẫu và quản gia đều đang ngủ say.

Hứa Thâm nhẹ nhàng đặt một cây bút vào trong đầu bảo mẫu, rồi thu hồi khư lực.

Bảo mẫu giật mình bừng tỉnh, nhưng rất nhanh bà ta đã tròng mắt to, tắt thở rồi.

Hứa Thâm đi vào phòng quản gia, đặt cây bút vào ngực ông ta, rất nhanh, thân thể quản gia này run rẩy một chút, còn chưa kịp mở mắt ra, chỉ vội vàng đưa tay ôm ngực, đã không còn hô hấp nữa.

Cả quá trình, Hứa Thâm có cảm giác như bản thân đang lững thững đi dạo trong sân vắng, dễ dàng vượt qua những gì hắc tướng tượng.

Phải biết rằng trước khi đến nơi này, trong đầu hắc đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp khác nhau, kể cả trước khi vào cửa, hắc vẫn còn có chút do dự. Nhưng hiện giờ, khi hết thấy đều trần ai lạc định (chuyện đã xong rồi), hắc mới phát hiện ra lấy năng lực của trăm khur giả, muốn săn giết người thường, đúng là một chuyện cực kỳ dễ dàng, thoải mái.

Thoải mái đến mức hắc còn không có cảm giác bản thân vừa giết người.

Hứa Thâm nhìn nhìn gian phòng, ngọn đèn thông suốt, hắc vừa trông thấy một cái thùng màu đen ở trong phòng nam nữ chủ nhân, căn cứ theo cấu tạo bên ngoài, nó hắc là một cái tủ sắt, nhưng Hứa Thâm không thể nhìn thấy thứ bên trong.

Hắc chạm thử bàn tay vào, cũng gặp phải trở ngại.

Một tầng bên ngoài tủ sắt là vật chất bình thường, nhưng bên trong có tầng màu đen, dường như là cấu trúc Khur Thạch.

“Khắc định là bên trong có chứa một khoản kếp xù...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, hắc nghĩ đến giá trị khu hào trạch mà Chu Dĩ từng nói tới. Bọn họ có thể mua hào trạch như vậy, nhất định là trong nhà có rất nhiều tiền mặt.

Hắc dùng sức gõ hai cái, lại phát hiện tủ sắt này cực kỳ rắn chắc, nếu hắc đi tới khuôn nó đi, sẽ gây nên động tĩnh quá lớn, dễ dàng để lại manh mối.

“Đáng tiếc, sớm biết như vậy, lẽ ra nên mang theo công cụ chuyên môn phá thùng.” Hứa Thâm thầm tiếc nuối.

Hắc đi tìm kiếm ở một vài nơi khác, nhìn thấy không ít trang sức, còn có tiền lẻ, tổng cộng cũng tìm được hơn bốn vạn.

Hứa Thâm cạy tất cả kim cương trên những món trang sức kia, chỉ mang đi kim cương còn trang sức để lại. Những món trang sức này có nhãn hiệu của nó. Hứa Thâm còn nhớ, trong một lần cả đội bọn họ cùng ăn cơm, hắn từng nghe Tô Sương đề cập tới loại chuyện này, có vài món trang sức đều được hiệp hội Chung Khí đánh số, đại biểu cho chúng nó là hàng độc nhất vô nhị.

Nếu hắn cầm những món này đi bán lấy tiền mặt, chắc chắn sẽ bại lộ.

Hứa Thâm cướp đoạt qua loa một hồi, mới rời khỏi nơi này, đi tới bóng râm bên ngoài, đóng trang bị phá hư, đồng thời cũng thu liễm lực lượng trong cơ thể.

Hắn tránh khỏi những ánh mắt theo dõi, đi bộ chừng mười phút, sau đó gọi một chiếc xe ngay giao lộ náo nhiệt nào đó, và rời khỏi nơi này.

...

...

Hứa Thâm trở lại cục Khư Bí, cất tiền và kim cương vừa cướp đoạt được vào bên trong một cái hòm đặt xuống gầm giường, sau đó tiếp tục huấn luyện theo lẽ thường.

Ở thời điểm hiện tại, hắn có đặt mua một vài tờ báo xuất bản trong khu thành thị, mỗi ngày đều dành thời gian đọc tin tức.

Đây là phụ đạo viên dạy hắn biết chữ đưa ra đề nghị, lúc trước Hứa Thâm còn chưa kịp thực hành, hiện giờ lại vừa lúc.

“Hào trạch Gia Phở Lâm xảy ra thảm án diệt môn...”

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy một tin tức khiến mí mắt hắn hơi hơi nhảy lên.

Hắn vừa ăn bữa sáng với bánh mì và uống sữa, vừa tùy ý lật xem.

Trên tin tức nọ có gắn ảnh chụp đen trắng do cameras quay chụp lại, Hứa Thâm nhìn nhìn một hồi, mới phát hiện hiện trường giống hệt những gì hắn để lại trước lúc rời đi, chỉ có thêm một vài nhân viên phá án của sở Tuần Tra thôi.

Hứa Thâm đọc phần miêu tả và phán đoán về vụ án này, trước mắt, vụ án được định nghĩa là dạng mưu sát trong mật thất, trước mắt, vẫn chưa biết được thủ pháp phạm tội, và phỏng đoán mục đích giết người, hết thấy đều phải chờ pháp y giải phẫu xong, mới có thể tiến thêm một bước đưa ra phán đoán.

Có công ty thám tử căn cứ theo manh mối từ hiện trường, bắt đầu liệt kê ra đủ loại phỏng đoán, bao gồm cả thủ pháp phạm tội, thậm chí bọn họ còn đệ đơn xin được tổ chức nhân thử bắt tay vào điều tra vụ án này, nhưng không được sở Tuần Tra đáp lại.

Vụ án này tương đối oanh động ở khu thành thị, dù sao nó cũng là thảm án xảy ra ở khu phú hào, còn là thảm án diệt môn.

Rất nhiều người cảm thấy kích thích, lại cảm thấy hưng phấn khác thường, khiến mức độ chú ý của công chúng tới vụ án này cực kỳ cao.

“Cái gì mà suy ra tình huống người quen gây án, còn chà lau vân tay? Nói nghe có vẻ đạo lý rõ ràng, nhưng trên thực tế toàn là phỏng đoán vô căn cứ!”

Trong sở Tuần Tra thuộc khu thành thị, đội trưởng Vệ Phong của đội hình cảnh phụ trách điều tra vụ án này, hung hăng ném chồng thư thỉnh cầu trên tay “Ba” một tiếng, xuống bàn, đều là thư thỉnh cầu của một vài công ty thám tử gửi tới, muốn nhúng tay vào vụ án này, hi vọng có thể mượn dùng thành tích phá giải vụ này để ‘chiến một trận thành danh’.

“Đội trưởng, tôi cảm thấy mấy thám tử này nói cũng có chút đạo lý, không tìm thấy bất cứ dấu vết tranh đấu nào trong nhà, xác suất người quen gây án là rất cao.” Một đội viên nghi hoặc nói, không biết vì sao đội trưởng nhà mình bài xích đám công ty thám tử bên ngoài như thế.

“Vậy sao?” Vệ Phong cười nhạo.

Chương 142. Sở Thủ Vệ Thành Bang

Một đội viên lão luyện bên cạnh khẽ lắc đầu, nói: “Vừa rồi đã có kết quả giải phẫu của pháp y, bọn họ đều chết vì dị vật phá

hủy khí quan quan trọng trong cơ thể. Trong nhà nọ có thuê hai người hầu, thì một người có bút trong đầu, một người có bút trong tim, nhưng cậu xem, hình ảnh cô bảo mẫu này đi, da đầu cô ta không có bất cứ vết thương nào, làm sao cái bút kia có thể chui vào đầu?”

“Chuyện này...” Đội viên trẻ tuổi trợn mắt há hốc mồm, không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

“Chẳng lẽ... đây là sự kiện siêu nhiên?”

Vệ Phong hừ lạnh, còn phải nói thẳng ra sao?

Khẳng định lại là đám người kia làm.

“Trong bụng nữ chủ nhân nhà này có một con mèo, nó đã cào nát dạ dày của bà ta, đại tràng cũng bị xé rách, dẫn tới hít thở không thông mà chết...” Một đội viên lão luyện khác lộ ra sắc mặt phức tạp: “Khẳng định là bọn họ đã trêu chọc vào người không nên trêu chọc, chết rất thảm.”

“Loại chuyện này, nên giao cho sở Thủ Vệ Thành Bang giải quyết đi. Bọn họ chuyên môn phụ trách loại vụ án này.” Vệ Phong hừ lạnh, lười tiếp tục lãng phí thời gian trên vụ án này.

Lại nói, lấy thủ đoạn điều tra của bọn họ, căn bản không thể phá giải, cũng không tìm ra hung thủ.

Hơn nữa, lấy kinh nghiệm của gã, mặc dù hung thủ gây ra loại chuyện này bị tìm được, cuối cùng cũng không có ý nghĩa gì.

...

...

Khu hào trạch Gia Phổ Lâm.

Nơi này đã bị sở Tuần Tra canh gác, giăng tuyến phong tỏa, người không phận sự miễn vào.

Lúc này, một chiếc xe thuộc phiên bản mở rộng chạy đến, từ trong xe có hai bóng dáng mặc khôi giáp màu bạc bước ra.

Đám nhân viên sở Tuần Tra chung quanh nhìn thấy bọn họ, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Là người của sở Thủ Vệ Thành Bang!

Hai người trước mắt, đúng là người thuộc ngành nghề thần thánh kia, tồn tại có địa vị cao hơn sở Tuần Tra.

Nói một cách đơn giản, những vụ án sở Tuần Tra có thể giải quyết, sở Thủ Vệ Thành Bang cũng có thể giải quyết, những vụ án sở Tuần Tra không thể giải quyết, sở Thủ Vệ Thành Bang lại có thể giải quyết.

Chỉ cần là chuyện xúc phạm đến an nguy của thành Đê, đều rơi vào phạm vi giải quyết của sở Thủ Vệ Thành Bang.

Lúc này, hai người mặc khôi giáp đã đi tới phía trước hào trạch, ánh mặt trời phản chiếu lên khôi giáp màu bạc, rạng rỡ sinh ánh hào quang, bên trên chảy xuôi một loại thuần túy quang mang mà thần thánh.

Hai người xuyên qua đường cảnh giới, được người của sở Tuần Tra đi cùng, tới bên trong hào trạch.

Bọn họ đi một vòng chung quanh, mới dừng lại trong một khu vực có bóng râm bên ngoài hào trạch.

“Nơi này có dấu vết khởi động trang bị phá hư.” Một người trong đó nắm trên tay một loại dụng cụ dạng đồng hồ quả quýt, đưa mắt nhìn về phía trước, rồi lạnh lùng nói: “Dấu vết rõ ràng như vậy, thủ pháp thực non nớt.”

“Nhưng căn cứ theo kết quả giải phẫu từ pháp y sở Tuần Tra bên kia, thủ pháp giết người lại rất lão luyện.” Người còn lại trầm thấp nói.

“Ý của anh là... không chỉ một người gây án?”

...

...

Ngày kế, trong văn phòng cục trưởng thuộc cục Khư Bí Hắc Quang.

“Chuyện gì đã làm kinh động tới sở Thủ Vệ Thành Bang các cậu vậy?” Liễu Tích Xuyên đang pha trà trong văn phòng, sau khi lá trà đã ngâm nở mới rót vào hai cái ly được đặt phía trước hai vị thẩm phán thủ vệ mặc khôi giáp màu bạc đang ngồi trước mặt mình, sau đó cười tủm tỉm nói.

“Cục trưởng khách khí rồi.” Một người trong đó nói, chất giọng thoảng hiện một chút cứng nhắc, máy móc nói: “Gần đây trong khu thành thị đã xảy ra thảm án diệt môn, là trăm khư giả làm.”

“Vậy sao? Ai chà, chuyện này thật sự khiến người ta thương tiếc.” Liễu Tích Xuyên lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

“Căn cứ theo kết quả điều tra của chúng tôi, rất có khả năng đây là án báo thù!” Một người trong đó nhú mào nói: “Mà khi chúng ta lật xem bản ghi chép bên trong hộ gia đình kia, có phát hiện trong ba tháng gần đây, bọn họ chỉ tiếp xúc với trăm khư giả thuộc hai nơi, trường hợp đầu tiên, tất cả bọn họ đều không rõ tung tích, tựa như đã xảy ra chuyện, trường hợp thứ hai chính là đội 17 của cục Khư Bí các ông.”

Liễu Tích Xuyên gật gật đầu, hỏi: “Trên hiện trường có tra được chứng cứ gì không?”

“Không.”

“Thủ pháp gây án của hung thủ cực kỳ thuần thực, đối phương lợi dụng đặc tính của khư lực để giết người, đã nhét cái bút và con mèo vào trong cơ thể người thường, sau đó hút khư lực ra làm chết nạn nhân, không để lại bất cứ dấu vết gì, nhưng tại hiện trường có dấu vết khởi động trang bị phá khư.”

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, nói: “Cho nên các cậu hoài nghi là người của cục Khư Bí chúng tôi làm?”

“Căn cứ theo những đối tượng mà gia đình nạn nhân từng tiếp xúc qua trước khi chết, đội 17 trong cục các ông là đối tượng hiềm nghi trọng điểm.” Vị trung niên thẩm phán thủ vệ kia nghiêm túc nói: “Tuy nhà này bị diệt môn, ngay cả bảo mẫu cũng không thoát nạn, nhưng khi chúng tôi điều tra có vị hàng xóm bên cạnh nói, ông ấy nghe được âm thanh khắc khẩu phát ra từ nhà nạn nhân ngay trước hôm bọn họ gặp chuyện.”

“Mà ngày hôm đó, chính là thời điểm đội 17 cục các ông đi đến nơi đó chấp hành nhiệm vụ.”

Liễu Tích Xuyên cân nhắc một chút rồi nói: “Cho nên cậu đang hoài nghi, là đội viên của chúng tôi nổi lên xung đột với bọn họ, sau đó ghi hận trong lòng, quay trở lại diệt môn?”

“Có khả năng rất lớn!”

“Vậy các cậu có chứng cứ không?” Liễu Tích Xuyên nghi hoặc.

Trung niên thâm phán thủ vệ hơi khựng lại, sắc mặt thay đổi, nói: “Cục trưởng, chẳng lẽ ông muốn bao che cho bọn họ? Chúng ta đều tồn tại với một mục đích là bảo vệ thành Để, hi vọng ông có thể hiểu được ý nghĩa của những hành động chúng tôi đang làm!”

Liễu Tích Xuyên khẽ lắc đầu: “Đương nhiên là tôi sẽ không bao che cho bọn họ. Lại nói, kể cả người phạm tội là tôi, các cậu cũng có thể bắt cả tôi đi, nhưng điểm mấu chốt chính là... Khi các cậu muốn bắt người nhất định phải đưa ra chứng cứ, nguyên tắc không phải là vậy hay sao? Lỡ như các cậu bắt lầm người tốt, khiến cho kẻ xấu nhon nhon ngoài vòng pháp luật, chẳng phải đã thành đồng lõa của kẻ xấu rồi?”

“Ông... rõ ràng đang bao che...” Một vị thâm phán thủ vệ tương đối trẻ tuổi bên cạnh không khỏi cả giận nói.

Chương 143. Cô Cảm Thấy Giết Khư Khó Hay Giết Người Khó???

Liễu Tích Xuyên không thay đổi sắc mặt, chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua thủ vệ trẻ tuổi bên cạnh: “Cậu vốn là thâm phán thủ vệ, nên quen với chuyện lấy chứng cứ ra để nói chuyện. Huống chi các cậu cũng biết, chúng tôi là cục Khư Bí, phục vụ vì an nguy của thành Để, không phải cứ dựa vào một câu nói lại có thể định tội vụ dân.”

Trung niên thâm phán thủ vệ ngăn cản thủ vệ trẻ tuổi đang kích động bên cạnh, sau đó nhìn chăm chú vào Liễu Tích Xuyên, nói: “Hôm nay chúng tôi tới đây chỉ với mục đích sưu tầm chứng cứ, hiện trường có mất trộm tiền và vật phẩm trang sức, trải qua thời gian ngắn như vậy, hẳn là hung thủ còn chưa kịp xử lý tang vật, nếu có thể, mong ông cho chúng ta đi kiểm tra đội 17 một chút, xem tối hôm qua bọn họ đang làm chuyện gì. Tôi cũng tin tưởng bọn họ hoàn toàn trong sạch.”

Về mặt Liễu Tích Xuyên vẫn như thường, nói: “Bọn họ vốn trong sạch, cái gọi là hiềm nghi kia cũng chỉ là phán đoán của các cậu mà thôi, và phán đoán thì không thể chắc chắn được,

về phần chuyện suu tầm gì gì đó mà các cậu mới nói...
Chuyện này không quá khả thi, tốt xấu gì chúng tôi cũng là nhân viên chính quy bán mạng vì thành Đế, được luật pháp bảo vệ, hẳn là sở Thủ Vệ Thành Bang các cậu còn không có tư cách tùy tiện bắt người trong cục chúng tôi?”

“Cục trưởng thật sự không cho sao?” Trung niên thẩm phán thủ vệ nhìn chăm chú vào Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên mỉm cười, nói: “Trà nguội rồi, chúng ta mau uống trà thôi.”

“Không cần, cục trưởng cứ từ từ thưởng thức đi, Cáo từ trước.” Trung niên thẩm phán thủ vệ lập tức đứng dậy, lôi kéo thủ vệ trẻ tuổi rời đi.

“Tào ca, vì sao vậy?” Sau khi hai người bọn họ rời khỏi cửa, thẩm phán thủ vệ trẻ tuổi lập tức lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu: “Rõ ràng chỉ cần vào suu tầm một chút, khẳng định có thể tìm được chứng cứ, tôi cũng không tin dưới quá trình thẩm vấn của chúng ta, bọn họ lại không lộ ra dấu vết. Tuy bọn họ không phải người bình thường, nhưng lấy kinh nghiệm phá án của chúng ta...”

“Vô dụng thôi.” Trung niên thẩm phán thủ vệ lắc đầu: “Nếu lão ta một lòng bao che, trên cơ bản, chuyện này sẽ dừng lại ở đây.”

Thủ vệ trẻ tuổi ngạc nhiên, giật mình nói: “Nói như vậy, nơi này thật sự có vấn đề?”

“Đại khái là vậy.”

“Nhưng...” Trung niên thẩm phán thủ vệ vỗ vỗ bờ vai gã, khẽ lắc đầu.

Thủ vệ trẻ tuổi hơi hơi há miệng, lại nói không nên lời, xem ra gã đã hiểu. Nhưng rất nhanh, lại nắm chặt hai tay, cắn răng nói: “Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến tất cả hắc ám bên trong thành Đế đều bị xua tan, khiến cho quang mang chân chính chiếu rọi đến từng góc, thiêu đốt những con người có tâm linh dơ bẩn này! !”

Khóe miệng trung niên thẩm phán thủ vệ khẽ giật giật, ông ta đưa mắt nhìn người trẻ tuổi bên cạnh một cái, vỗ vỗ bờ vai của

gã rồi nói: “Vậy thì trước đó, cậu cần phải bảo vệ bản thân mình thật tốt, chúng ta đi thôi.”

Lý Mỹ Na nhìn theo hai người kia khởi động chiếc xe đang đỗ dưới lầu rồi rời đi, lúc này mới cất bước vào phòng, pha cho Liễn Tích Xuyên một ly trà mới, nhẹ giọng nói: “Đội trưởng đội 17 đã chết, nghe nói nhiệm vụ bọn họ chấp hành lần này là giúp hộ gia đình kia tìm mèo, rõ ràng chỉ là một kiện nhiệm vụ nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng ngoài ý muốn lại gặp được khu cấp C...”

Liễn Tích Xuyên nâng tách trà lên, nhẹ nhàng ngửi trà hương.

“Căn cứ theo nội dung báo cáo nhiệm vụ của đội 17, con khu cấp C kia đã bị Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu hợp lực chém giết.” Ánh mắt Lý Mỹ Na hơi hơi chớp động, nói: “Tôi cũng đọc nội dung vụ án diệt môn kia rồi, nghe nói trong bụng của người vợ đã chết có một con mèo...”

Cô nhìn sắc mặt Liễn Tích Xuyên, câu sau không cần nói cũng biết.

Liễn Tích Xuyên nhẹ nhàng thổi thổi chén trà, khẽ lắc lắc đầu: “Không quan trọng.”

“Không quan trọng?”

“Có phải bọn họ làm hay không, đều không quan trọng. Trên thực tế, người có đảm lược và năng lực để làm chuyện này, nếu không phải Mặc Tiểu Tiểu thì chính là Hứa Thâm. Nói thật, tôi thật sự hi vọng người làm là Hứa Thâm, dù sao cũng mới được nghe hai người kia nói thủ pháp của người này rất thuần thực. Có phải ý nghĩa của chuyện này chính là, Hứa Thâm còn xuất sắc hơn những gì chúng ta tưởng tượng hay không?” Liễn Tích Xuyên cười nói.

Lý Mỹ Na kinh ngạc.

“Nếu là Mặc Tiểu Tiểu làm, sở Thủ Vệ Thành Bang càng không cần thiết phải điều tra thêm nữa, dù sao, bọn họ dám bắt người của Mặc gia sao? Dù cô bé chính là đứa nhỏ bị Mặc gia ném đi, cũng không phải tồn tại có thể đi vào ngục giam được. Suy cho cùng, vinh dự của cao tộc, cũng không cho phép bị hao tổn dù chỉ một chút...” Liễn Tích Xuyên nhẹ giọng nói: “Về phần Hứa Thâm... Cậu ấy vô cùng xuất sắc, nếu sở Thủ

Vệ Thành Bang muốn giam giữ nhân tài như vậy, thì để sở trường của bọn họ tự mình ra mặt đến nói chuyện với tôi còn nghe được.”

Lý Mỹ Na có chút không biết nên nói gì, xem ra cục trường cực kỳ xem trọng cậu Hứa Thâm kia. Bởi vì tuy trên hiện trường không có manh mối, nhưng căn cứ theo những tin tức lan truyền bên ngoài này, cô cũng phần nào có thể phán đoán ra, hung thủ giết người chính là vị trăm khur giả mới Hứa Thâm này.

Tỷ lệ cao tới tám, chín phần mười.

“Nói nữa, chẳng qua chỉ là một, hai cái kẻ có tiền chết đi thôi mà, không có gì phải ngạc nhiên hết, dù sao bọn chúng cũng là sâu mọt của thành Đễ, đã bị bánh ngọt nuôi đến béo mồm rồi, chờ sau khi bọn họ chết, sẽ rất nhanh có người khác tới tiếp quản phần công tác của bọn họ thôi, chẳng mang tới bất cứ biến hóa và tổn thất gì cho cư dân thành Đễ. Với công nhân cấp dưới của bọn họ, cũng chỉ thay đổi một ông chủ mới mà thôi.”

“Nhưng cậu ta chỉ là người mới, lại dám làm ra loại chuyện này, có thể quá lớn gan hay không?” Lý Mỹ Na không nhận được mở miệng nói.

Liễu Tích Xuyên chợt có chút suy nghĩ, nói: “Đúng là nên kiểm tra đo lường trạng thái tinh thần của cậu ấy, chỉ cần tinh thần không có vấn đề là được.”

“Nói cách khác, chỉ cần tinh thần cậu ta vẫn bình thường thì kẻ cả có giết người cũng không sao cả?” Lý Mỹ Na có chút không biết nên nói gì.

“Giết người thôi mà, cô cảm thấy trăm khur khó hay giết người khó? Hoặc là nói, cô cảm thấy hình ảnh khi trăm khur tàn nhẫn hơn, hay là khi giết người tàn nhẫn hơn?”

Lý Mỹ Na ngạc nhiên, lập tức không sao phản bác được.

Chương 144. Dế Tàn Như Một Bông Hoa...

Ngày kế, trong một văn phòng nào đó thuộc Sở Thủ Vệ Thành Bang.

“Cái gì? Đã kết án rồi? Là thứ bản thiêu gì đó gây nên?”

Bảy tám người đang có mặt trong văn phòng, vừa nghe được lời nói của trung niên thẩm phán thủ vệ trước mặt, tất cả đều kinh hoàng, bọn họ đều là thân thích của người chết trong vụ án này, nói đơn giản hơn, một đám chính là dì nhỏ, cậu, chị gái, anh rể vân vân...

“Có làm hay không? Bọn họ chết thảm như vậy, thế mà các người lại đơn giản kết án kiểu này? Mới điều tra được hai ngày thôi mà!”

“Đúng vậy, các người có điều tra cẩn thận hay không? Có xứng đáng với bộ khôi giáp màu bạc trên người mình hay không? !”

“Nghe nói, khi thi thể bị những thứ bản thiêu gì đó kia giết chết, đều sẽ rách nát, tung toé, nhưng thi thể của bọn họ đều rất hoàn chỉnh, khẳng định là bị những người đó giết rồi.”

Cả đám người tranh nhau nói, kích động vô cùng.

Trung niên thẩm phán thủ vệ yên lặng buông hồ sơ xuống, nói: “Các vị thân thuộc, tôi biết các vị rất khó chịu, nhưng xin các vị cứ bình tĩnh trước đã. Đây chỉ là tạm thời kết án, bản án vẫn có rất nhiều điểm đáng ngờ. Bởi vậy về sau, chúng tôi vẫn còn tiếp tục theo đuổi đến cùng chuyện này.” Trung niên thẩm phán thủ vệ nói: “Tạm thời kết án chỉ vì muốn để người chết được hạ táng ngủ yên trước, về sau khi bản án có tiền triển mới, chúng tôi sẽ gửi bưu kiện cho các vị. Còn bây giờ, mời các vị trở về đi.”

“Không tìm được hung thủ, làm sao có thể ngủ yên?” Có người kích động nói.

“Đúng vậy đúng vậy...”

Trung niên thẩm phán thủ vệ vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc, yên lặng lắng nghe bọn họ lên án và tức giận trách mắng.

Kỳ thực, ngay khi phía bọn họ xác định tính chất cho vụ án, gã đã lường trước một màn này sẽ xảy ra, và gã cũng quá quen

với chuyện như vậy rồi.

Không phải tất cả các con đường đều có chung một điểm kết thúc, cũng không phải tất cả án kiện, đều phải nhận được kết quả.

“Bởi vì hai vợ chồng bọn họ dưới gối không con, cho nên phần di sản thuộc sở hữu của hai người này...” Trung niên thẩm phán thủ vệ tiếp tục tuyên bố kết quả, ngay lúc ấy, âm thanh khóc lóc và tiếng ồn ào trong phòng lập tức lắng dịu xuống dưới.

Tựa như tất cả âm thanh vừa bị ấn nút tắt tiếng, chúng biến mất cực kỳ đột ngột, khiến cho trong nháy mắt, người ta lại có một loại cảm giác trống rỗng...

Tựa như hết thấy những chuyện vừa rồi, đều không có thực!

...

...

Trong lăng mộ Khư Sĩ.

Từng hàng mộ bia chi chít, kéo dài tới tận triền núi phương xa, mùi hương hoa của lễ truy điệu mơ màng bay trong không khí.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn mộ bia phía trước, ảnh chụp bên trên đúng là ảnh trên chứng minh nhân dân của Chu Dĩ, khóe mắt đối phương còn mang theo nụ cười, thoạt nhìn vừa chính trực vừa cởi mở.

Hứa Thâm có chút hoảng hốt. Hắn vẫn còn nhớ mang máng lần đầu tiên mình tới nơi này, đúng là lần Hà Minh mất đi, Chu Dĩ đã dẫn dò bọn họ, về sau cần phải tới thăm những đồng đội đã ngã xuống này.

Bởi vì phần lớn thân nhân của bọn họ đều đã chết đi, tất cả đều chỉ lẻ loi một mình, lẳng lặng nằm đó.

Ai có thể ngờ được, chỉ đảo mắt một cái, người từng chân thành nhấn nhủ những điều ấy, lại được mai táng tại chính nơi đây?

Chỉ trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, Hứa Thâm đã trải qua mấy lần sinh ly tử biệt. Hết thấy những chuyện này

đều khiến hắn cảm nhận được sự yếu ớt của sinh mệnh, tựa như cảm giác khi hắn xóa sổ người một nhà kia...

Hết thấy đám người bọn họ đều ... dễ tàn như một bông hoa.

Không một ai ngoại lệ, bởi vì ở trước mặt những con khur mạnh mẽ kia, đám trăm khur giả bọn họ cũng chỉ nhỏ bé và yếu ớt như thế thôi.

“Điểm cuối cùng mà chúng ta trở về chính là nơi này sao...”
Hứa Thâm nhẹ giọng nỉ non.

Hắn đưa mắt nhìn vô số mộ bia phía trước. Tới cuối cùng, hết thấy những gì bọn họ phấn đấu, cố gắng cả đời, đều chỉ là một chôn mai táng như thế thôi sao?

Mặc Tiểu Tiểu nghe được lời Hứa Thâm nỉ non, ngẩng đầu nói: “Gần như là vậy đấy. Không cần biết người ta có tiền hay không, quyền thế tới mức nào, bề ngoài đẹp hay xấu, tới cuối cùng đều sẽ hư thối như vậy... Cho nên làm người ấy mà, đừng kiêu kỳ thái quá, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn sống như thế nào thì sống như thế đó. Dù sao, tình huống hỏng hết nhất, cũng chỉ đơn giản là chết mà thôi.”

Lời này đánh thẳng vào đáy lòng Hứa Thâm, hắn cảm giác nội tâm của mình vừa chấn động một chút.

Bởi vì, từ trước đến nay, hắn vẫn luôn sống quá mức cẩn thận e dè.

Lần săn giết tối hôm đó, chỉ xem như một lần hành động cực kỳ lớn mật trong lúc tâm trạng hắn bị kích động mà thôi.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn duy trì tính cách nhún nhường vốn có của vụ dân.

Nhưng hiện giờ sau khi đôi mắt đã mở, hắn bỗng phát hiện thế đạo này vốn không phải cứ dựa vào nhún nhường, là có thể cầu được bình an.

Dẫu có nhún nhường thêm nữa, cũng phải trăm khur, phải chấp hành nhiệm vụ.

Dẫu có nhún nhường thêm nữa, cũng sẽ bị người ta nhục mạ, xem thường.

Khiêm tốn và yếu đuối, thường thường chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Nhưng sự khác biệt giữa hai khái niệm này, lại là mạnh yếu.

Cường giả nhún nhường được gọi là khiêm tốn, mà kẻ yếu nhún nhường, lại chính là yếu đuối!

“Ô ô... Ba ba... Vì sao ba ba không để ý tới con?” Lúc này, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng khóc non nớt.

Tô Sương đang ôm con gái của Chu Dĩ, sắc mặt ảm đạm. Cô bé giãy thoát khỏi vòng tay cô, lao tới, vuốt ve mộ bia, luôn miệng kêu lên: “Ba ba, ba ba...”

Mặc Tiểu Tiểu thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, dỗ dành: “Ba ba của em không ở trong này, em phải ngoan ngoãn một chút, chắc chắn là ba ba của em không thích nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc của em đâu.”

Cô bé mở to đôi mắt ngập nước: “Vậy ba ba của em đang ở đâu?”

“Ba ba đang chờ trên đường em trưởng thành.”

...

...

Sau khi đám người Hứa Thâm đưa con gái của Chu Dĩ trở về, vốn dĩ bọn họ tính toán đi tới giáo hội Hắc Quang. Dựa theo ý kiến của Chu Dĩ về chuyện này, dường như gã đã sớm chuẩn bị đường rút lui cho con gái mình tại giáo hội Hắc Quang rồi.

Chờ sau khi gã chết, tôn giáo sẽ giúp gã nuôi dạy con gái.

Nhưng trước khi cả đám xuất phát, Tô Sương lại ngăn cản hai người Hứa Thâm.

Chương 145. Đội Ngũ Trường Thọ!

“Chị định nuôi dạy cô bé ấy?” Hứa Thâm kinh ngạc nhìn Tô Sương, có chút giật mình.

“Đúng vậy, nếu gửi con bé cho giáo hội Hắc Quang nuôi dạy, thì trong tương lai, rất có khả năng nó sẽ bị bồi dưỡng trở

thành trăm khur giả. Mà chị lại không muốn nó đi lên con đường này...” Tô Sương nói.

Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu đều giật mình.

Phải biết rằng, nuôi nấng một cô bé vốn không phải dễ dàng, nhất là một cô gái còn chưa lập gia đình như Tô Sương. Nếu bên người cô xuất hiện một cô bé, khó tránh khỏi sẽ khiến người khác cười chê, châm chọc.

“Nếu đã như vậy, thì chúng ta cùng nhau đi.” Bỗng nhiên Hứa Thâm nói.

“Vậy tính cả tôi nữa.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Tô Sương giật mình: “Hai người...”

“Không có gì, một mình cô nuôi nấng là quá cố sức, nhưng ba người chúng ta cùng nuôi sẽ dễ dàng hơn.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Hứa Thâm gật đầu, hẳn biết Tô Sương kiếm tiền không dễ. Nhưng dưới tình huống như vậy, cô vẫn nguyện ý ôm đồm chuyện nuôi dưỡng này, bất chợt trong lòng hẳn cũng sinh ra vài phần kính ý với cô gái trước mặt mình.

“Nếu Chu đội biết được, phỏng chừng anh ấy cũng có thể an tâm.” Trên mặt Tô Sương lộ ra một nụ cười yếu ớt, như tia nắng đầu tiên lóe lên sau cơn mưa.

Hứa Thâm trông mà có chút thất thần, cũng không khỏi nở nụ cười.

Mấy ngày sau, Hứa Thâm nhận được lệnh điều động từ bên trên truyền đến.

Không chỉ một mình Hứa Thâm, cả Mặc Tiểu Tiểu lẫn Tô Sương cũng nhận được thông báo.

Bởi vì Chu Dã đã chết, khiến cho trước mắt đội 17 như mất đầu, Mặc Tiểu Tiểu được bổ nhiệm làm đội trưởng đội 17, Tô Sương là phó đội trưởng, còn sắp có hai thành viên mới đến.

Mà Hứa Thâm cũng nhận được quyết định rời đội 17, bên trên hạ lệnh, trước ba ngày sau, hẳn phải tới biên đội số hai đưa tin, trở thành đội viên chính thức của biên đội số hai.

“Cắt, thế mà không cho mình tới thê đội thứ nhất.” Rõ ràng là Mặc Tiểu Tiểu rất coi thường chức vị đội trưởng này, cô ấy đưa mắt nhìn Hứa Thâm, chủ yếu là vì không có một nhóc con thú vị như Hứa Thâm ở bên cạnh, cô ấy có cảm giác bản thân mình h đội trong biên đội này có chút buồn tẻ vô vị.

Tô Sương có chút ngoài ý muốn khi biết mình cũng được thăng chức, nhưng vẫn chú ý một chút tới lời nói chuyện của hai người bên cạnh. Ngay lúc cô nghe được câu nói mất hứng của Mặc Tiểu Tiểu, trong lòng lại âm thầm cười khở.

Người ta muốn tới thê đội thứ nhất, còn cô thì ngược lại, chỉ ước gì được đi thê đội thứ ba, sau đó ở bên kia chậm rãi kiếm tiền, đợi cho đủ số thì về hưu.

Có thể an ổn sống sót nốt quãng đời còn lại, chính là nguyện vọng lớn nhất của cô.

Dù sao đó cũng là lời dặn dò cuối cùng của cha, trước lúc lâm chung...

“Vậy mà cậu lại được điều tới biên đội số hai, xem ra trong cục vô cùng quan tâm tới cậu đó.” Tô Sương lên tiếng chúc mừng Hứa Thâm.

Hứa Thâm nghi hoặc nhìn cô.

Tô Sương mỉm cười nói: “Chắc là cậu còn không biết, tuy 5 biên đội đứng trước đều thuộc thê đội thứ nhất, nhưng độ mạnh yếu khác nhau. Biên đội số một là mạnh nhất, bọn họ chuyên môn xử lý sự kiện cấp C, kể cả sự kiện cấp D cỡ lớn, cũng không đủ tư cách để bọn họ ra tay. Bọn họ là đội ngũ vương bài tọa trấn trong cục chúng ta!”

“Mà biên đội số hai, gần với biên đội thứ nhất, nhưng tên gọi của riêng mình, chính là đội ngũ trường thọ! Nghe nói tỷ lệ thương vong của biên đội số hai, là thấp nhất trong thê đội thứ nhất. Lần gần đây nhất bọn họ hao tổn về người, cũng là chuyện của 3 năm trước.”

Đôi mắt Hứa Thâm lập tức sáng ngời: “Thật sự?”

“Đương nhiên.” Tô Sương cười nói: “Lần trước cục trưởng từng tới đây, hẳn là ông ấy cực kỳ coi trọng cậu, cho nên mới sắp xếp cậu đi vào đội ngũ trường thọ này, coi như giúp cậu có

môi trường rèn luyện, tăng lên lý lịch và kinh nghiệm, lại có thể an ổn sống sót.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đúng là trong cục vô cùng quan tâm hắn.

“Chờ sau khi tôi đi rồi, hai người cũng phải quan tâm tới bản thân mình một chút.” Hứa Thâm nói với hai cô gái, trong lòng cũng có chút không nỡ.

“Người nên nghe lời này phải là cậu mới đúng. Nói gì thì nói, biên đội số hai cũng thuộc thê đội thứ nhất, nhậm chức ở nơi ấy có áp lực rất lớn đó.” Tô Sương cười nói.

Ba ngày sau, Hứa Thâm nhận được văn kiện gửi qua đường bưu điện, để cho hắn tới biên đội số hai đưa tin.

Hắn quan sát cẩn thận phần bản đồ được im ở mặt trái lá thư, sau đó quay đầu lại, nhìn gian phòng cũ của mình, thật lâu... trong lòng bỗng có chút thôn thức, chỉ chốc lát nữa thôi, hắn lại phải rời khỏi nơi này rồi.

Hắn thở dài, thu xếp quần áo và hành lý gọn gàng, tới lúc gần đi, lại nhìn thoáng qua gian phòng đằng sau một cái. Tuy hắn ở nơi này chỉ vài tháng ngắn ngủi thôi nhưng nó lại mang tới cho hắn một loại cảm giác an toàn tựa như đây chính là cái ổ nhỏ bé của riêng hắn.

Dưới lầu, Tô Sương và Mặc Tiểu Tiểu biết được hôm nay Hứa Thâm chuyển đội, đều tiến đưa tiễn.

Hứa Thâm nói lời từ biệt với con người và tòa lầu số 17, sau đó đi dọc theo bản đồ, tìm được tòa lầu số hai.

Nếu nói đây là tòa lầu số hai, không bằng nói là trang viên số hai, sẽ hợp tình hợp lý hơn.

Ngay lúc Hứa Thâm đi vào khu vực sinh sống của thành viên thuộc thê đội thứ nhất này, hắn lập tức cảm nhận được khoảng chênh lệch về đãi ngộ giữa thê đội thứ nhất và thê đội thứ hai.

Thủ vệ ở cửa trang viên nhìn thấy cách ăn mặc của Hứa Thâm, hơi nghi hoặc nói: “Cậu là?”

“Tôi tới đưa tin.”

Thủ vệ khẽ giật mình khi nghe câu này. Cũng khó trách gã, bởi vì đã thật lâu rồi, biên đội số hai vẫn không có bất cứ người nào phải thay thế bổ sung.

Nhưng Hứa Thâm mặc trên người một bộ trang phục tác chiến, hiển nhiên không phải tồn tại mà gã có thể đắc tội được. Ngay lập tức, thủ vệ nọ đã cẩn thận mời Hứa Thâm bước vào trang viên.

Bên trong trang viên này xa hoa vô cùng, nhưng Hứa Thâm lại ngửi thấy khí tức khur lực nồng đậm, lưu lại trên khắp các vách tường chung quanh. Điều này khiến hắn có một loại ảo giác, tựa như bản thân vừa đi vào sào huyệt của khur.

Ngay lâu một cửa trang viên, một thanh niên đeo chiếc tai nghe màu trắng có dạng như xương cốt trên đầu, khẽ lắc lư thân thể. Từ trong tai nghe truyền đến âm nhạc kích động mãnh liệt.

Rõ ràng là người này đang đắm chìm vào trong đó, nhưng ngay khi Hứa Thâm vừa đi vào, gã đã nhanh chóng quay đầu nhìn lại, sau đó tháo tai nghe xuống, tắt đi âm nhạc bên trong, mở lời hỏi trước: “Người mới hả?”

Chương 146. Có Phải Cậu Đã Quên Rút Kiếm Rồi???

Hứa Thâm không khỏi nhìn chiếc tai nghe có tạo hình kỳ lạ kỳ lại kia nhiều hơn hai lần, thứ nhỏ như vậy, lại có thể phát ra thật nhiều loại âm thanh hỗn loạn thế sao?

“Cậu cũng có hứng thú? Đây là sản phẩm mới nhất vừa được hiệp hội Chung Khí đẩy lên thị trường. Tôi phải thức đêm xếp hàng mới mua được đó.” Thanh niên cười cười, chợt nói: “Cậu cứ ở đây đợi thêm chút nữa, tôi sẽ đi thông báo cho lão đại.”

“Ừm, được.” Hứa Thâm có vẻ rất thành thật.

Thanh niên nọ nhanh chóng dùng dụng cụ truyền tin gọi hai tiếng, sau đó tự mình làm việc của mình, thản nhiên ngồi trở lại sofa, đeo tai nghe lên, tiếp tục đắm chìm trong đó, không tiếp tục tiếp đãi Hứa Thâm nữa.

Không bao lâu sau, một chuỗi những tiếng bước chân vang lên.

Ba bóng dáng lục tục đi tới, người cầm đầu chính là một cô gái có dáng người cao gầy mặc váy dài thướt tha, dung nhan xinh đẹp, màu da trắng nõn, thứ duy nhất khiến người khác nhìn không rời mắt khỏi cô chính là, một bên nhâu cầu có phản xạ xuất ra quang mang màu tím sẫm, thoạt nhìn có chút quý dị, tựa như là một loại máy móc nào đó.

Hứa Thâm liếc mắt một cái đã nhìn ra, đây là mắt nhân tạo.

Hiển nhiên cô gái trước mắt, từng bị thương quá nặng, đã mất đi một bên mắt rồi.

Ở đằng sau cô gái này là một vị trung niên có dáng người khôi ngô, cùng một thanh niên mặc đồ thoải mái ở nhà, nhìn qua hơi gầy yếu, màu da tái nhợt.

“Tuyệt tỷ!” Thanh niên đeo tai nghe, nghe được động tĩnh, lập tức đứng dậy, tắt tai nghe đi, cười ha hả với cô gái kia, nói: “Là người mới mà chị từng nói trước kia, đến đây rồi.”

Không cần gã phải nói, từ khi xuất hiện, ánh mắt của ba người Tuyệt tỷ đã dừng ở trên người Hứa Thâm rồi.

“Cậu chính là Hứa Thâm?” Cô gái đi tới chiếc sofa đặt trong đại sảnh, thản nhiên ngồi xuống rồi ra hiệu cho Hứa Thâm ngồi xuống chiếc ghế dựa ở đối diện sofa, nói: “Đừng quá khẩn trương, cậu ngồi đi.”

Hứa Thâm lập tức mang theo hành lý đi tới ngồi xuống.

“Liễu cục đã nói chuyện về cậu với tôi. Là khu vực giả trời sinh, Liễu cục cực kỳ xem trọng cậu, muốn trọng điểm ưu ái...” Cô gái lộ ra đôi mắt lạnh nhạt, không nhanh không chậm nói.

Hứa Thâm gãi gãi đầu, hẳn biết Liễu cục khá xem trọng hẳn. Chuyện hẳn có thể chuyển dời đến biên đội số hai, hiển nhiên cũng là nhờ phúc của vị cục trưởng này.

“Nhưng đáng tiếc.” Ý tứ của cô gái lại bỗng nhiên chuyển hướng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, nói: “Ở thế đội thứ nhất chúng tôi, cũng không phải là trò đùa của trẻ con. Không cần biết cậu có tiềm lực lớn tới cỡ nào, có tư

chất xuất sắc ra sao, nếu không có năng lực ở lại thê đội thứ nhất, chúng tôi vẫn không chấp nhận, kể cả khi cục trưởng tự mình mở miệng cũng vô dụng.”

Hứa Thâm ngẩn ra.

“Đúng vậy, đội chúng tôi cũng không phải những đội cá tạp khác, muốn nhét người nào vào thì nhét người đó vào.” Trung niên khôi ngô kia cười khẽ, thoạt nhìn tưởng như cười, nhưng không có một tia nhiệt độ.

“Khi sẵn khur, thứ duy nhất có thể dựa vào chính là kiếm trong tay mình và đồng đội phía sau. Chúng tôi sẽ không giao phía sau lưng cho một tên tiểu thiếu gia (miệt thị, chỉ người không làm nên trò trống gì).” Thanh niên đeo tai nghe cười hì hì nói: “Đám người trong cục ấy, cả ngày chỉ biết ngồi trong văn phòng gõ bàn phím máy móc, cũng không cần nhắc xem chúng tôi ở tiền tuyến có bao nhiêu vất vả, chỉ biết xem số liệu trăm khur, bởi vậy chúng tôi chỉ có thể tự mình bảo vệ chính mình thôi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hẳn có thể hiểu được suy nghĩ của mấy người bọn họ.

“Có lẽ trong tương lai, cậu nhất định có thể đi vào thê đội thứ nhất, thậm chí còn có khả năng đảm nhiệm chức vị đội trưởng, nhưng tôi đã xem tư liệu của cậu rồi, từ lúc tốt nghiệp huấn luyện doanh đến nay mới được chừng nửa năm...” Tuyết tỷ bình tĩnh nhìn Hứa Thâm, nói: “Coi như nể mặt cục trưởng, tôi cho cậu một một cơ hội.”

“Ừm?” Hứa Thâm lập tức làm ra vẻ chân thành lắng nghe.

“Kiên trì 3 phút trong tay cậu ấy, có thể ở lại.” Tuyết tỷ chỉ về phía thanh niên đang đeo tai nghe.

Hứa Thâm sửng sốt, không khỏi nhìn về phía thanh niên này.

Thanh niên đeo tai nghe kia thoáng ngạc nhiên, lập tức lộ ra vẻ mặt khổ sở: “Lão đại, loại chuyện này không phải đều giao cho Ba thúc sao? Hôm nay tôi vừa làm kiểu tóc mới, tôi...”

Câu nói kế tiếp đã bị một cái nhướn mày của Tuyết tỷ giết trở về.

“Được rồi.” Thanh niên đeo tai nghe mang theo vẻ mặt đau khổ, chỉ có thể ừ ừ nhận lời, sau đó tháo tai nghe của mình xuống, cẩn thận gác qua một bên, nói với Hứa Thâm: “Cậu chờ tôi đi thay trang phục tác chiến đã.”

Nói xong, gã vội vàng lên lầu, không bao lâu sau, đã thay trang phục tác chiến gọn gàng và từ cầu thang đi xuống dưới.

“Đến đây đi.” Thanh niên rút ra thanh kiếm trên lưng, xông lên, lắc lư hai cái trước mặt Hứa Thâm: “Có cần tôi cho cậu thời gian làm nóng người không?”

“Không cần.” Hứa Thâm đặt hành lý xuống ghế, rồi đi tới giữa phòng.

“Có cần để bọn họ ra bên ngoài đánh không?” Thanh niên có sắc mặt tái nhợt kia thấp giọng nói bên tai Tuyết tỷ: “Khu nhà này mới được mua mới...”

“Không cần.” Tuyết tỷ xua tay: “Đánh hỏng lại mua.”

“Cậu tên là Hứa Thâm hả? Tiểu Hứa, tôi cho cậu một cơ hội biểu hiện đó, cậu tiến công trước đi.” Trong phòng, thanh niên đeo tai nghe cười nói, có vẻ rất tự tin, dù sao, gã cũng là đội viên lão luyện, thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận chiến) của thê đội thứ nhất. Dù Hứa Thâm vốn không phải kẻ đi cửa sau, mà dựa vào bản lĩnh của bản thân để từ thê đội thứ hai tấn chức đi lên, gã cũng tự tin cho rằng, bản thân có thể thoải mái đánh tan hắn.

Những tên nhóc của thê đội thứ hai kia, căn bản không rõ đến tột cùng những tồn tại thường xuyên tác chiến cùng khur cấp C như thê đội thứ nhất bọn họ, đã luyện tập với loại cường độ như thế nào và trải qua những gì đâu.

“Ừm, đa tạ.” Hứa Thâm không dám tự đại, chậm rãi đi về phía đối phương.

Thanh niên đeo tai nghe nhìn dáng vẻ cẩn thận tiếp cận của Hứa Thâm, không khỏi sửng sốt, có chút ngạc nhiên nghĩ thầm.

Cậu... định tiến công?

Nhưng có phải cậu đã quên rút kiếm hay không? !

Thanh niên này nhìn dáng vẻ đi tới giống như thật cẩn thận dò đường của Hứa Thâm, khóe miệng nhếch lên, hơi hơi run rẩy. Một màn này, nhìn kiểu gì cũng có cảm giác đối phương vô cùng ngốc nghếch.

Chương 147. Vừa Rồi Là Ảo Giác Sao???

Đến tốt cùng là hậu trường của nhóc con này cũng tới mức nào chứ? Với loại bản lĩnh như vậy, cũng dám đến thê đội thứ nhất? !

Thực sự coi đội bọn họ là nơi dưỡng lão ư?

Phải biết rằng, cái danh hiệu đội ngũ trường thọ kia cũng không phải tự nhiên xuất hiện đâu, mà là giết ra đó!

“Cậu mà cứ như vậy, có khả năng một chiêu cũng không tiếp được đâu.” Thanh niên đeo tai nghe lắc đầu, có chút không kiên nhẫn nói.

“Tôi sẽ hết sức.” Hứa Thâm có chút đỏ mặt nói.

Thanh niên đeo tai nghe chờ một hồi đến tay cũng ngứa, chỉ hận không thể trực tiếp chấm dứt lần khảo nghiệm quá mức buồn cười này, nhưng lời đã nói ra ngoài, gã cũng không dễ dàng đổi ý trước mặt người khác được, chỉ có thể chờ Hứa Thâm lăm la lăm lét, chậm rãi tới gần như một tên trộm nhỏ.

“Bắt đầu rồi sao?” Thanh niên đeo tai nghe nhìn thấy Hứa Thâm đã gần trong gang tấc, có chút bất đắc dĩ, hỏi.

“Tiểu Cố!” Đột nhiên sắc mặt Tuyết tỷ khẽ biến

Vẻ bất đắc dĩ vừa hiện lên trên mặt thanh niên đeo tai nghe, bất chợt ảnh ngược trong mắt xuất hiện một mảnh quang mang trắng như tuyết. Thứ hào quang này tới gần trong nháy mắt, nhưng lại biến mất cực kỳ nhanh.

Tiểu Cố sững sốt một chút, vừa rồi là ảo giác ư?

Gã hướng ánh mắt nhìn Hứa Thâm cầm kiếm trong tay, đang dứt trở lại hộc kiếm đằng sau trang phục tác chiến, càng cảm thấy hình ảnh vừa rồi chính là ảo giác, không khỏi mở miệng nói: “Sao cậu còn chưa tấn công?”

Hứa Thâm sững sốt, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Như vậy không được tính sao?”

“Hả?” Thanh niên đeo tai nghe xong mà chẳng hiểu đầu của tai nghe gì hết.

“Tiểu Cố, cậu thua rồi.” Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Tuyết tỷ đã từ bên cạnh truyền đến: “Từ khi nào cậu lại bắt đầu học thói chủ quan như vậy? Chỉ vì đối thủ không phải khư, thì cậu có thể coi nhẹ người ta sao? !”

Thanh niên đeo tai nghe thoáng sửng sốt, nhìn thấy Tuyết tỷ đã nổi giận với mình, gã lập tức ý thức được cái gì, lại hướng ánh mắt nhìn qua Ba thúc vẫn đứng bên cạnh Tuyết tỷ, đang sờ sờ cái đầu trọc của đối phương.

Tới lúc này, gã mới giật mình một cái, lập tức sờ sờ mái tóc của mình, và nhanh chóng đụng phải một mảnh lạnh lẽo.

Vậy mà trên đầu gã có một mảnh trống không, sạch bóng rồi!

Rất nhanh, thanh niên đeo tai nghe đã trông thấy một đồng tóc của mình đang nằm ngoan ngoãn trên mặt đất, gã không khỏi ngây người, cơ bắp toàn thân co rúm lại, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống lưng.

Cuối cùng gã cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra rồi, không cần nghi ngờ thêm nữa, nếu không phải Hứa Thâm nương tay, thì thứ vừa rơi xuống kia sẽ không phải tóc, mà là đầu!

Kia là loại tốc độ rút kiếm quỷ quái gì chứ...

Ba người Tuyết tỷ đều nheo mắt nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, một kiếm vừa rồi được rút ra cực nhanh, thao tác kiếm pháp hoàn mỹ, tuyệt đối là cực kỳ hiếm thấy.

Không cần phải nghi ngờ, cậu nhóc được điều tới lần này, tuyệt đối có chút tài năng!

“Như vậy có được tính là thông qua hay không?” Hứa Thâm quay đầu nhìn về phía Tuyết tỷ, muốn xác nhận lại.

“Cậu ấy sơ suất, nhưng hành động mang tính mê hoặc của cậu, mới là điểm mấu chốt khiến cậu ấy mất cảm giác, mới dẫn tới sơ suất, coi như đó là năng lực tác chiến của cậu. Cậu thắng rồi.” Tuyết tỷ đưa ra kết luận: “Cậu có tư cách nhập đội.”

Hứa Thâm nhẹ nhàng thở ra: “Đa tạ.”

“Chỉ cần tạ ơn bản thân cậu thôi. Biên đội số hai chúng ta không nuôi kẻ yếu, bởi vì cậu đến đây mà đội phó của tôi đã bị điều đến biên đội thứ nhất, cũng đang thiếu nhân thủ.” Tuyết tỷ đứng dậy, nói với Hứa Thâm: “Hiện giờ chính thức giới

thiệt cho cậu. Tôi tên là Mục Tuyết, vị này chính là Ba Diệp, cậu ấy tên gLa Hoa, còn nhóc con vừa bị cậu đánh bại tên là Cố Thu Phong.”

Thanh niên đeo tai nghe đã phục hồi lại tinh thần, vừa bắt gặp ánh mắt thoáng lướt qua của Tuyết tỷ, không khỏi sợ run cả người, gã biết mình không có trái cây ngọt mà ăn rồi, bởi vậy, vội vàng nói với Hứa Thâm: “Chúng ta thử lại đi, vừa rồi tôi sơ suất, không có trốn tránh!”

“Thua chính là thua, khi đi săn, khur sẽ cho cậu cơ hội lần thứ hai sao?” Bỗng nhiên Tuyết tỷ tức giận nói.

Cố Thu Phong biến sắc, lập tức im bật, chẳng qua trong ánh mắt hiện lên đầy phức tạp, tựa như gã vẫn không thể thừa nhận được sự thật rằng mình vừa thất bại.

“Một khi đã cầm kiếm, phải làm tốt chuẩn bị sẽ chiến đấu sinh tử một hồi, phải toàn lực ứng phó, bất kể đối thủ là ai, là người hay khur, là trẻ nhỏ hay người già!” Mục Tuyết khiển trách.

Cố Thu Phong cúi đầu xuống, thừa nhận phê bình.

Hai người đều đang đánh giá Hứa Thâm, nói thực, bọn họ cảm thấy, trong chuyện này không thể trách được Cố Thu Phong, chuyện gã thất bại không có liên quan quá lớn tới vấn đề khinh địch.

Bởi vì bọn họ ở bên cạnh đã cảm nhận được cực kỳ rõ ràng về một kiếm vừa rồi. Nó quá nhanh, căn bản không để cho người khác có thời gian phản ứng, hơn nữa từ đầu đến cuối, Hứa Thâm vẫn không hề rút kiếm, chỉ bình tĩnh đi tới như vậy.

Bất kể ai cũng cho rằng, hấn sẽ rút kiếm trước, mới ra tay.

Ai có thể ngờ nổi, khi hấn rút kiếm cũng là lúc cuộc chiến này chấm dứt?

Toàn bộ thao tác liền mạch lưu loát, nhanh đến mức con người vừa bắt giữ được hình ảnh, thì hết thấy đã kết thúc rồi.

“Trước đó cậu từng đảm nhiệm đội trưởng của đội mấy?” Ánh mắt Ba Diệp lóe sáng, gã trầm giọng hỏi.

Hứa Thâm sững sốt, rồi lắc đầu nói: “Tôi là đội viên của đội 17.”

“Đội viên?” Ba Diệp và La Hoa đều có chút giật mình: “Đội trưởng của đội 17 lại mạnh như vậy sao? Lấy thực lực của cậu, lại chỉ là đội viên?”

“Ách...” Hứa Thâm có chút không biết nên miêu tả như thế nào.

“Cũng tạm tạm. Kỳ thật vừa rồi là tôi đã toàn lực ứng phó, nếu không thắng, tôi cũng chỉ có thể nhận thua thôi.” Hứa Thâm thành thành thật thật đáp lại.

“A.” Ba Diệp và La Hoa đều nở nụ cười, nhưng vẻ mặt hiện rõ một tầng ý nghĩa: “Cậu xem tôi có giống thằng ngốc không?”.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, nói:

“Toàn lực ứng phó là chuyện tốt, nhưng loại chiến thuật mê hoặc này, cậu chỉ có thể áp dụng với con người, nếu đối lại là khur, chúng nó sẽ không cho cậu có cơ hội tới gần, cũng sẽ không để ý xem trước đó cậu có rút kiếm hay không đâu.”

Hiển nhiên, cô cho rằng, thắng lợi của Hứa Thâm, có một chút ý tứ đánh lén.

Nhưng đầu sau, đánh lén thành công cũng là thành công, cô sẽ không xem nhẹ bất cứ một loại phương thức thắng lợi nào.

Chương 148. Người Đeo Mặt Nạ Chú Hề!

Hứa Thâm nghe được nhắc nhở của cô, khẽ gật đầu nói: “Khi trăm khur tôi sẽ không như vậy.”

“Vậy là tốt rồi.”

Mục Tuyết gật đầu, nói: “Tôi nói với cậu quy củ của biên đội số hai, không giống những đội khác, mỗi tuần chúng ta đều phải tiến hành một lần tập huấn và đối chiến, nhằm cam đoan các cậu luôn giữ được trạng thái cảnh giác khi chiến đấu. Nếu thất bại trong lúc đối chiến, cần phải trả cho người thắng 5000 Lô Táp tệ. Nói cách khác, nếu cậu cứ thất bại, thì năm vạn tiền lương hàng tháng của cậu, sẽ giảm bớt hai vạn. Nếu vậy, tiền lương tiêu chuẩn cũng tương đương với thê đội thứ hai rồi. Dù sao tôi đã nói ngay từ đầu, đội chúng ta không nuôi kẻ yếu.”

Hứa Thâm ngẩn người, không nghĩ tới thê đội thứ nhất lại khắc nghiệt như vậy.

Nhưng ngày thường hắn đều tự mình huấn luyện, thật ra cũng không bài xích loại huấn luyện và đối chiến kiểu này. Trên thực tế, hắn còn đang lo bài huấn luyện hàng ngày của mình quá mức nhàm chán, không tìm thấy đối thủ để bồi luyện đây.

Về phần đối chiến...

Hắn đưa mắt nhìn Cố Thu Phong bên cạnh, giống như đang nhìn 5000 Lô Táp tề di động vậy.

Cố Thu Phong bắt gặp ánh mắt đầy hàm ý của Hứa Thâm, lập tức giận tím mặt.

Này, ánh mắt của cậu có ý tứ gì hả? !

Hay ho quá nhỉ, vừa tới đã học được cách bắt nạt người khác rồi? !

“Đừng tưởng rằng tôi bại bởi cậu thì về sau cậu có thể thắng được tiền từ chỗ tôi!” Cố Thu Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm nay là tôi sơ suất, nhưng lần sau sẽ không cho cậu lợi dụng đâu!”

Mục Tuyết lạnh nhạt nói: “Đối chiến sẽ do tôi phân phối, không phải do các cậu tự mình lựa chọn. Đương nhiên các cậu cũng có quyền tự mình chọn lựa, chỉ cần song phương đồng ý là được... Được rồi, đây chính là quy củ cơ bản trong đội. Tóm lại kể cả khi không có nhiệm vụ cần phải chấp hành, cũng không nhàn nhã thoải mái đâu, cho nên cậu cần phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

“Thê đội thứ nhất chúng ta không giống những đội khác, ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ, chúng ta còn có địa bàn do chính mình giám hộ.” Mục Tuyết lại nói với Hứa Thâm: “Ai cũng có khu phố do mình quản lý, nếu trong khu phố xuất hiện khu, ngoại trừ cấp C, tất cả cấp D và cấp E, đều cần cậu tự đi giải quyết xử lý!”

“Vai trò của cậu cũng tương đương với nhân viên trị an trong khu vực. Đương nhiên, cậu cũng sẽ nhận được một chút tỉ lệ tiền thuế tương ứng với khu vực mà cậu quản lý. Khu vực do cậu quản lý càng an toàn, thu nhập từ thuế càng nhiều, cậu cũng có thể được chia càng nhiều tiền. Đây là phúc lợi chỉ thê

đội thứ nhất mới có, đương nhiên, cũng sẽ mệt mỏi hơn bình thường một chút.”

Hứa Thâm kinh ngạc, hỏi: “Vậy bình thường có thể được chia bao nhiêu tiền thuê?”

“Từng tháng thêm vào ít nhất là năm vạn. Nếu trị an tốt, được mười vạn cũng không thành vấn đề.”

Hứa Thâm ghen hòng nhìn trần trời. Nói như vậy, nếu cộng thêm của tiền lương, cùng với khen thưởng khi chấp hành nhiệm vụ, trong vòng một tháng, bọn họ có thể dễ dàng bỏ vào túi hơn mười vạn rồi?

“Tốt xấu gì chúng ta cũng thuộc thê đội thứ nhất, chiến lược đứng đầu cục Khư Bí, nếu có thể đột phá đến hình thái thứ hai, còn trở thành đại nhân vật chân chính nữa đó.” La Hoa nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của Hứa Thâm, khẽ cười nói: “Nếu đem so sánh chút tiền ấy với tiền do những hào phú kia kiếm được, kỳ thật cũng chẳng đáng bao nhiêu.”

Hứa Thâm ngẩn ra, hấn lại nghĩ đến khu hào trạch ba trăm vạn kia...

Với thu nhập hiện tại của hấn, cũng phải gom góp hơn hai năm, mới có thể phần đầu được.

Nhưng...

Là nhân viên trăm khư, còn thuộc biên chế thê đội thứ nhất, luôn chiến đấu tại tuyến đầu như bọn họ, ai có thể cam đoan hai năm sau mình vẫn còn sống? !

Hứa Thâm nghĩ vậy chút, tâm tình vốn đang hưng phấn xao động lập tức chìm xuống, khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Đội chúng ta chỉ chấp hành nhiệm vụ khư cấp C, cho nên cậu cần phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Khư cấp C khác biệt rất lớn với khư cấp D, chúng nó giả dối đa đoan, có vài loại giỏi về nguy trang, vẻ bề ngoài không khác gì nhân loại. Chờ tới nhiệm vụ lần sau, cậu có thể thoải mái trải nghiệm rồi.” Mục Tuyết nói.

Trong đầu Hứa Thâm hiện ra rất nhiều gương mặt, hấn khẽ gật đầu.

Cô ấy nói rất đúng.

“Nơi này là khu vực tụ hội bình thường. Chúng ta đều có phòng ở tại khu vực bản thân mình tọa trấn, trong cục cũng sẽ phân phối cho cậu một căn nhà, giá trị đại khái chừng 100 ngàn, dù sao địa điểm cũng không được tốt như khu thành thị. Nếu bản thân cậu quá mức để ý nơi đẹp để sang trọng, ghét bỏ chốn hẻo lánh kia, có thể thêm tiền đổi một nơi khác lớn hơn.” Mục Tuyết nói.

“Tôi hiểu.”

Hắn vừa vào đội, đã được bên trên cấp miễn phí một căn nhà trị giá mười vạn, không thể không nói, đúng là đãi ngộ của thê đội thứ nhất hơn xa các đội khác.

“La Hoa, dẫn cậu ấy qua quảng trường lão Từ vẫn trấn thủ đi. Sau này, Tiểu Hứa sẽ phụ trách nơi đó. Nhớ kỹ, nếu sự kiện khu thú bùng nổ, cậu phải xử lý, nếu bỏ mặc, khiến sự kiện này gây nên ảnh hưởng quá mức to lớn, để sở Tuần Tra bên kia khiêu nại vào trong cục, chắc chắn cậu sẽ bị xử phạt, còn trừ công lao để đền bù thiệt hại.” Mục Tuyết nghiêm túc nói.

“Tôi hiểu.” Hứa Thâm gật đầu, vừa bước vào thê đội thứ nhất, hắn đã có chút cảm giác một mình tọa trấn một phương rồi.

“Giải tán.”

Mục Tuyết phát tay, dẫn đầu xoay người rời đi, giày cao gót đập xuống nền đất, chỉ để lại đằng sau bóng dáng cao gầy thướt tha.

Ba Diệp và Cố Thu Phong cũng đi rồi, La Hoa nói với Hứa Thâm: “Đi thôi, để tôi lái xe đưa cậu tới khu phố mà trước kia đội phó từng trấn thủ. Đoạn đường kia không tồi, khi đội phó trấn thủ nơi này, anh ấy quản lý rất khá, cậu qua tiếp nhận cũng thoải mái hơn.”

“Được.”

...

...

Trong Sở Thủ Vệ Thành Bang.

Bỗng nhiên văn phòng của trung niên thẩm phán thủ vệ bị đá vắng, một bóng dáng đi đến.

“Hả?” Trung niên thẩm phán thủ vệ đang pha trà, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt hơi trầm xuống, vừa muốn mở miệng khiển trách, chợt sắc mặt lập tức thay đổi, gã vội vàng đứng dậy, nói: “Xin hỏi ngài là?”

“Ông chính là người phụ trách vụ án Gia Phổ Lâm?” Người vừa vào cửa đeo một tấm mặt nạ chú hề, phát ra âm thanh khàn khàn nói.

Chương 149. Trương Lệ Dao

Trong lòng trung niên thẩm phán thủ vệ thoáng run rẩy một cái, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh: “Đúng vậy, vụ án này vẫn còn nằm trong diện cần phải điều tra thêm, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra hung phạm...”

“Không cần, ông cứ nói cho tôi biết, có bao nhiêu người hiềm nghi, sau đó giao tư liệu và địa chỉ của bọn họ cho tôi.” Người đeo mặt nạ chú hề nói.

Trung niên thẩm phán thủ vệ giật mình, thật cẩn thận nói: “Tất cả những nội dung đó đều là tin tức cần phải giữ bí mật... Xin hỏi ngài là?”

“Hi hi, ông cứ đoán thử xem?” Bỗng nhiên người đeo mặt nạ chú hề phát ra một tiếng cười bén nhọn, đầy quái dị, nhưng rất nhanh, lại biến thành âm thanh khàn khàn lúc trước: “Tôi lặp lại lần nữa, giao tất cả tư liệu của người hiềm nghi cho tôi.”

“Nhưng mà...”

Vài phút sau, người đeo mặt nạ chú hề rời khỏi văn phòng.

Mà bên trong văn phòng chỉ còn lại một mảnh đồng hồ hỗn độn, miệng trung niên thẩm phán thủ vệ phun máu tươi, cả người yếu ớt tụt vào vách tường, trong mắt hiện ra đầy sợ hãi: “Những kẻ điên trong nội thành này...”

Một chiếc xe vũ trang màu đen đang chạy vào khu phố Nham La.

Nơi này nằm trong vòng tròn thương nghiệp của khu Hắc Quang. Phạm vi chừng ba km xung quanh, có ba câu lạc bộ dưới quyền hiệp hội Chung Khí, hai tòa giáo đường của giáo

hội Hắc Quang, cùng với một phân sở của sở Thủ Vệ Thành Bang.

Mọi mặt cả về trị an, chữa bệnh, chi dùng... ở nơi này đều tiếp cận tiêu chuẩn của khu thành thị.

Tại nơi đây, cũng có thể tùy ý thấy được người thường đã mở mắt. Bọn họ bắt chước theo khuôn mẫu thành công của những đại nhân vật trong nội thành kia, học những người ấy cách kinh doanh, phương thức giao thiệp, sử dụng vụ dân, qua đó đã lấy được thành tựu không nhỏ.

Dây xích Đạo Manh được triển khai chạy dọc theo các con đường chung quanh, có thể nhìn thấy một vài vụ dân đang dọn dẹp rác rưởi trên con đường.

Chiếc xe kia ngừng lại, nhóm vụ dân nghe được tiếng vù vù của động cơ ô tô, lập tức có phản ứng. Theo những gì bọn họ được huấn luyện, loại âm thanh này có ý nghĩa là “Đại nhân vật” và “Nguy hiểm” .

Trong tình huống này, hai loại tín hiệu cảnh báo ấy cũng tương đương với ý nghĩa không được lại gần.

“Nơi này chính là khu phố Nham La, cũng là nơi do cậu phụ trách, bao gồm phạm vi ba km xung quanh. Tại khu Hắc Quang, nơi này được coi như địa phương khá náo nhiệt.” Trong xe, La Hoa khẽ cười nói với Hứa Thâm.

Dọc theo đường đi, Hứa Thâm vẫn một mực đánh giá khung cảnh ngoài cửa sổ, tuy nơi đây không được phồn hoa sạch sẽ bằng khu thành thị, nhưng đúng là náo nhiệt hơn vùng ngoại thành, trong không khí cũng không có vị gì lạ.

“Nơi này chính là khu vực lão Từ xử lý công việc lúc trước, hiện tại đều giao cho cậu.”

Ở trước mắt hai người là một tòa lầu nhỏ, vách tường gạch đỏ bên ngoài có chút cổ xưa, La Hoa đưa Hứa Thâm tiến vào, bên trong rộng chừng ba mét, có một tủ quần, đằng sau tủ quần nọ là một cô gái với mái tóc tán loạn đang nằm úp sấp.

La Hoa gõ gõ cái bàn.

Cô gái giật mình bừng tỉnh từ trong giấc ngủ, ngẩng đầu nhìn đến, lập tức nhận ra La Hoa, lại cuống quýt đứng lên: “La, la

đại nhân...”

“Lão Từ đi rồi, vị này chính là Hứa Thâm mới tới, cậu ấy sẽ quản lý phố Nham La.” La Hoa lạnh nhạt nói.

Cô gái nhìn về phía Hứa Thâm, phát hiện hắn càng trẻ hơn La Hoa, vẻ ngoài chưa tới hai mươi, nhanh nhẩu nói: “Chào Hứa đại nhân!”

Hứa Thâm vội vàng xua tay: “Đừng khách khí.”

Hắn có chút không thích ứng khi nghe người cung kính với mình như thế.

La Hoa cười cười với Hứa Thâm, nói: “Tôi đi đây, có chuyện gì cứ hỏi cô ấy là được, nếu có chuyện không thể giải quyết, cũng có thể tới tìm tôi.”

“Cám ơn anh.” Hứa Thâm gật đầu, tiến gần ra tới cửa, nhìn đôi phương lên xe, sau đó mới thu hồi ánh mắt, xoay người trở lại tòa lầu nhỏ. Cô gái kia vẫn đứng sau tủ quầy như trước, dáng vẻ cực kỳ thận trọng.

“Nên xưng hô với cô như thế nào?”

“Hứa đại nhân cứ gọi tôi là Trương Lệ Dao.” Cô gái khôn khéo nói, đồng thời cũng hướng ánh mắt đánh giá Hứa Thâm... Thực tuần mỹ, cũng có chút non nớt.

Trong lòng cô âm thầm có một tia mừng rỡ.

“Trương tỷ, chị là người trong cục phái tới sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Ừm, nhưng mà tôi thuộc bộ Văn Chức, tới nơi này với nhiệm vụ hỗ trợ đại nhân quản lý.”

“Vậy nhiệm vụ chủ yếu của chị là làm gì?”

“Thu thập tiền thuế từ nơi này cho đại nhân, còn nữa, khi khur thú xuất hiện, tôi sẽ báo trước cho ngài.” Trương Lệ Dao cười nói, dáng vẻ thận trọng hồi nãy cũng theo từng câu nói chuyện phiếm của hai người mà dần dần bình tĩnh lại.

“Nơi này chỉ có một mình chị thôi sao?”

“Ừm.”

“Vậy làm sao chị biết khu thú xuất hiện?” Hứa Thâm nghi hoặc hỏi.

Trương Lệ Dao ngồi xuống, cười nói: “Hắn là đại nhân vừa đến thê đội thứ nhất công tác? Phải biết rằng, tất cả những khu vực nằm dưới sự quản lý này, đều được bố trí thiết bị cảnh báo khu thú, một khi có tung tích khu thú, chúng sẽ cảnh báo nhắc nhở. Nếu có chút khu thú giỏi về che giấu, để phát sinh án mạng, sở Tuần Tra sẽ báo cho tôi ở bên này, tôi cũng sẽ thông báo cho đại nhân ngài trước tiên.”

Hứa Thâm giật mình, hắn đã sớm nghe nói khu thành thị có thiết bị cảnh báo khu thú, không ngờ ở nơi này cũng có.

“Ở gần đây có thiết bị cảnh báo không? Mang tôi đi nhìn xem.” Hứa Thâm tò mò hỏi, hắn còn chưa trông thấy thiết bị cảnh báo khu thú đâu, khá hiếu kỳ, không biết dáng vẻ của nó ra sao.

Trương Lệ Dao sửng sốt, có chút khó xử: “Chuyện này... Gần đây đều là một mình tôi ở lại, cho nên không có trang điểm.”

“Trang điểm?” Hứa Thâm nhìn dáng vẻ tóc tai bù xù của cô, lại nghĩ đến lời Tô Sương từng nói, khi con gái trang điểm, nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi, đừng thúc giục, hắn lập tức tiếp lời: “Được, để tôi chờ cô.”

Trương Lệ Dao không ngờ Hứa Thâm lại dễ nói chuyện như vậy, có chút kinh ngạc, lại nhìn gương mặt non nớt thanh tú của hắn, trong lòng không khỏi cười trộm, nói: “Vậy vất vả cho đại nhân rồi, tôi sẽ làm thật nhanh.”

30 phút sau, Hứa Thâm mới đợi được Trương Lệ Dao xong việc.

Ngay khi cô xuống lầu, đã bị dáng vẻ cầm kiếm của Hứa Thâm dọa sợ tới mức nhảy dựng lên, còn cho rằng vị đại nhân vừa tới này đã tức giận, dù sao cô vẫn chưa thăm dò ra tính tình của Hứa Thâm. Nhưng sau đó cô chú ý thấy Hứa Thâm chỉ vung kiếm luyện tập, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại âm thầm có chút tức giận, quả nhiên đám người của bộ Tác Chiến đều là loại mặt hàng khiến người khác sợ tới mức nhảy dựng lên chỉ vì vài hành động nhỏ nhất.

Chương 150. Tai Hại Do Quản Lý Quá Tốt!

“Đại nhân, tôi xong rồi.”

“VẬY ĐI THÔI.”

Hai người bọn họ nhanh chóng xuất phát. Tại một tòa lầu thương mại lớn vô cùng náo nhiệt, Trương Lệ Dao đưa ra giấy chứng nhận, muốn lấy chìa khóa bước vào nhà Phòng Vệ. Tại nơi này, Hứa Thâm đã thấy được hình dáng của thiết bị cảnh báo khứu giác. Nó chính là một quả cầu kim loại có kích cỡ bằng nắm tay.

Khi hắn lật ngược một mặt khác của quả cầu kim loại, bỗng nhiên hắn ngửi thấy một loại mùi thối rửa nhàn nhạt bốc ra từ bên trong những đường dây liên kết với miệng của quả cầu.

Hắn ghé sát mũi vào ngửi ngửi, đúng là thứ mùi nọ bốc ra từ bên trong quả cầu kim loại.

Hứa Thâm không khỏi giật mình, có một loại cảm giác muốn mở nó ra nhìn xem.

Dường như có một cục máu thịt hư thối bị kẹt lại ở nơi này...

“Thứ này rất đắt ư?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Đắt chứ, khoảng vài vạn một quả.” Trương Lệ Dao nói.

Hứa Thâm nghe vậy, nghĩ một hồi, mới dứt khoát quyết định không mở nó ra.

Hai người rời khỏi tòa lầu thương mại, Hứa Thâm lại phân phó cô ấy đưa hắn đi lòng vòng khắp nơi trong khu phố Nham La. Dù sao sau này đây chính là khu vực do hắn quản lý, lỡ như sự kiện khứu giác bùng nổ, ít nhất hắn cũng phải quen thuộc địa hình trước mới có thể đuổi qua được, tránh để đến lúc đó không quen đường, làm bản thân mình bị lạc.

“Hứa đại nhân, nếu không chúng ta ngồi xe đi, chỉ cần để lái xe di chuyển chậm một chút là được.” Trương Lệ Dao đáp lên đôi giày cao gót, hai chân đã bắt đầu nhức mỏi rồi.

“Ách, lái xe sẽ đồng ý sao?”

“Phải đồng ý thôi, trừ phi về sau đối phương không nghĩ tới chuyện bước vào khu này của chúng ta.” Trương Lệ Dao rất khí phách nói, đồng thời nhanh chóng ngăn lại một chiếc taxi.

“Vậy tiền xe...” Hứa Thâm hơi do dự nói.

Trương Lệ Dao có chút không biết nên nói gì, hẳn được đi cùng một mỹ nữ như cô, lại còn bắt cô trả tiền xe hả?

“Chút tiền trình ấy, đương nhiên là tôi bỏ.” Cô nhanh chóng nói, nét mặt tươi cười như hoa.

“Vậy thật sự rất ngưỡng ngùng.” Về mặt Hứa Thâm đầy xấu hổ, cũng nhanh chóng ngồi lên.

“Đi chậm một chút, lúc nào bảo anh ngừng thì anh ngừng lại nhé.”

“Cô coi mình là thứ gì chứ? Ngồi được thì ngồi, không ngồi được thì cút!” Đại ca lái xe khí phách nói.

Nhưng theo một tấm thẻ thân phận của nhân viên thuộc sở Tuần Tra trên tay Trương Lệ Dao đập thẳng vào mặt, đại ca lái xe lập tức từ gấu ngựa biến thành gấu mèo, hai tay cung kính đưa lại cho Trương Lệ Dao trước mặt: “Đại tỷ à, chị bảo em đi kiểu gì, em sẽ đi kiểu đó, quay ngược lại cũng không vấn đề gì. Chị cứ coi mấy lời của em như xả rắm là được, à không, những lời em vừa nói lúc nãy là đánh rắm.”

“Đi thôi!” Trương Lệ Dao hừ lạnh một tiếng.

Hứa Thâm kinh ngạc nói: “Làm sao mà cô có thẻ thân phận của sở Tuần Tra?”

“Bọn họ đưa cho tôi, có nó sẽ tiện làm việc.” Trương Lệ Dao lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười.

“Lúc trở về có thể làm cho tôi một cái không?” Hứa Thâm cũng muốn thứ này, dù sao cục Khư Bí bọn họ cũng quá mức thần bí, ít nhất là loại người thường như đại ca lái xe kia chưa chắc đã tiếp xúc tới.

“Chuyện nhỏ thôi, lúc trở về tôi sẽ bảo bọn họ đưa tới.”

Trương Lệ Dao khẽ cười nói.

Rất nhanh, hai người đã ngồi xe taxi chậm rì rì đi vòng quanh khu phố Nham La.

Đợi cho đến khi Hứa Thâm quen thuộc hết địa hình ở nơi này, hấn và Trương Lệ Dao trở lại lần nhỏ, bắt đầu hỏi chuyện tiền thuế.

“Bên này là tình huống giao nộp tiền thuế của mỗi công ty trong khu vực này, cậu xem đi.” Trương Lệ Dao đưa tới trước mặt Hứa Thâm một cuốn sổ đầy những bảng biểu.

Hứa Thâm nhìn hai cái, cảm giác có chút nhức đầu: “Tôi không quá hiểu loại chuyện này, cô cứ trực tiếp nói cho tôi nghe đi, hàng tháng được bao nhiêu tiền thuế.”

“Ba vạn.” Trương Lệ Dao vừa nói vừa hướng ánh mắt đánh giá về mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngẩn ra, hấn vẫn nhớ đội trưởng Mục Tuyết từng nói với mình, mỗi tháng tiền thuế thấp nhất cũng là năm vạn, nếu quản lý tốt còn có thể thu được 10 vạn.

“Chỉ có ba vạn?” Hứa Thâm nhú mày, nói: “Chẳng lẽ do trước kia quản lý không tốt sao? Không phải trước kia nơi này nằm dưới quyền quản lý của phó đội trưởng sao?”

“Đại nhân, ngài hiểu lầm rồi.” Trương Lệ Dao vội vàng lắc đầu, nói: “Không phải là quản lý không tốt, là trước kia phó đội trưởng quản lý quá tốt là khác, cho nên rất nhiều công ty đều lựa chọn rời khỏi danh sách bảo vệ của cục Khư Bí, cũng bởi vậy tiền thuế này mới giảm đi một chút.”

Hứa Thâm sửng sốt, đây là loại lý do gì chứ?

Quản lý quá tốt, ngược lại đã khiến tiền thuế giảm đi?

“Hứa đại nhân đừng lo lắng, chờ về sau khi có sự kiện khư thú bùng nổ, đám công ty kia sẽ nếm trải đau khổ mà thôi.”

Trương Lệ Dao nhìn sắc mặt biến ảo không ngừng của Hứa Thâm, lập tức an ủi.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hấn đơn giản gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, cứ chờ về sau lại nói.”

Quả nhiên rất dễ nói chuyện... Trương Lệ Dao thầm cười trộm trong lòng, nói: “Hứa đại nhân vừa tới, chắc có chút mệt mỏi, nếu không ngài nghỉ ngơi trước đi?”

“Được.”

Hứa Thâm đi vào một gian phòng ở nằm ngay phụ cận lầu nhỏ. Phòng nhỏ này đã thuộc sở hữu của hắn, người trong cục vừa giúp hắn xử lý xong xuôi thủ tục rồi, chứng nhận bất động sản cũng có.

Trương Lệ Dao vừa thấy Hứa Thâm rời đi, đã trở lại lầu nhỏ, gửi đi một tin tức.

“Tiểu Dao Dao, nhớ anh ư?”

“Đúng vậy...”

...

Ngày kế, Hứa Thâm vẫn thức giấc vào đúng bảy giờ sáng, lúc này hắn đã đói bụng, nhưng ở cái giờ này mà trở về trong cục ăn sáng lại không kịp.

Hắn chỉ có thể xuống lầu, trông thấy gần nơi này có một tiệm bán đồ ăn sáng khá ngon mắt, đang muốn đi qua lại bắt gặp Trương Lệ Dao chen chúc khỏi đám người, đi qua bên này, trong tay mang theo một túi bánh bao sữa đậu lớn.

“Hứa đại nhân!”

Trương Lệ Dao nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức vui vẻ ra mặt: “Tôi còn cho rằng Hứa đại nhân sẽ dậy muộn đó, không biết ngài thích ăn gì, nên mỗi loại, tôi đều mua một phần.”

“Tôi ăn gì cũng được.” Hứa Thâm ngẩn người, không nghĩ tới còn có đãi ngộ như vậy.

Chương 151. Mục Đích Chân Chính!

Hai người trở lại lầu nhỏ, Trương Lệ Dao đưa một đồng đồ ăn dành cho bữa sáng tới trước mặt Hứa Thâm, để hắn tự mình chọn lựa.

“Hương vị bánh bao thịt của nhà này ngon lắm, Hứa đại nhân nếm thử một chút đi?”

Hứa Thâm nói cảm ơn, tiếp nhận rồi ăn hai miếng: “Cũng không tệ lắm, nhân thịt trong bánh khá tinh tế, không cần dùng sức nhai.”

Vốn không phải thịt sống, đương nhiên không cần dùng sức nhai rồi... trong lòng oán thầm Trương Lệ Dao, nhưng trên mặt lại ngọt ngào cười nói: “Quả nhiên Hứa đại nhân có thưởng thức.”

Hứa Thâm đỏ mặt, hắn vốn là vụ dân, hai từ ‘thưởng thức’ này cách đám người bọn họ quá xa.

“Lúc trước cô cũng là vụ dân sao?” Hứa Thâm vừa ăn vừa tò mò hỏi.

“Không phải.” Trương Lệ Dao lắc đầu: “Ông nội của tôi là vụ dân, nhưng sau này ông phát tài, đã giúp cha tôi mở mắt. Nhà chúng tôi vẫn theo nghiệp buôn bán nhỏ, coi như có chút tiền trình, từ sau khi tôi sinh ra, không được bao lâu đã mở mắt rồi.”

Hứa Thâm có chút hâm mộ: “Vậy hắn là gia cảnh nhà cô không tồi.”

“Hứa đại nhân khách khí quá.”

Bữa sáng sắp ăn xong, Trương Lệ Dao làm ra vẻ bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, lập tức nói: “Hứa đại nhân, đêm nay ngài có rảnh không? Những công ty được chúng ta bảo vệ kia đã chuẩn bị tiệc mời ngài, coi như đón gió tẩy trần. Nghe nói, bữa tiệc này được đặt tại đại tửu điểm Khắc Lăng ở gần đây.”

“Được rồi, tôi sẽ đi.” Hứa Thâm gật đầu.

Tuy đại tửu điểm Khắc Lăng không thể so sánh với đại tửu điểm Mạc Na, nhưng chung quy lại cũng là ăn miễn phí một bữa, dù sao buổi tối hắn cũng không có chuyện gì.

Lúc bình thường, cuộc sống của nhân viên trăm khur vẫn coi là thoải mái, đương nhiên nếu quá mức đắm chìm trong loại thoải mái này, mà lơ là việc huấn luyện, thì thứ chờ đợi bọn họ chính là một con đường chết.

“Vậy coi như quyết định rồi nha.” Trương Lệ Dao cười cười.

Chừng tám giờ sáng, Hứa Thâm chấm dứt huấn luyện.

Đảo mắt một cái, màn đêm đã buông xuống, hắn nhận được tin nhắn từ Trương Lệ Dao, qua gặp mặt cô, sau đó được cô dẫn đường, đi tới một tòa đại tửu điểm ở gần khu phố Nham La.

Bên trong tử điểm này, đèn đuốc sáng trưng, Hứa Thâm nghe Trương Lệ Dao giới thiệu, mới biết tử điểm này cũng nằm trong sự quản lý của hắn, hàng tháng hắn đều nhận được một phần nhỏ từ trong khoản thuế do bọn họ nộp lên.

Rất nhanh, một vị quản lý khách sạn mặc tây trang giày da, khí chất bất phàm, đã cười cười đi lên đón tiếp Trương Lệ Dao và Hứa Thâm.

Hiển nhiên, người này đúng là chuyên gia trên phương diện quan sát và đoán ý, không đợi Trương Lệ Dao giới thiệu, gã đã biết thanh niên đang đứng bên cạnh cô, chính là người quản lý mới tới.

Rất nhanh, mấy người bọn họ đã lên thang máy đi tới tầng 13.

Trọn một tầng này đã được người ta bao hết, ngay khi Hứa Thâm tiến vào, có rất nhiều người mặc đồ đắt tiền, cả trai lẫn gái, thậm chí còn có lão nhân già cả, đều mang theo vẻ mặt tươi cười, đi đến bắt chuyện với hắn.

“Vị này chính là quản sự mới, Hứa tiên sinh?”

“Quả nhiên Hứa tiên sinh là người tuổi trẻ tài cao, nhìn trẻ tuổi như vậy, lại đạt được thành tựu cao bậc này!”

“Hứa tiên sinh thật sự tuần mỹ. Phòng chừng những người trong nội thành kia vừa nhìn thấy ngài, trong lòng đã nảy sinh tình ý rồi.”

Hứa Thâm đứng trong đám người, hưởng thụ những lời ngợi khen có cánh, chợt có cảm giác cả người cứ lâng lâng, nhưng ngay lúc khoe mắt hắn nhìn thấy Mai Phù với vẻ mặt mang ý cười, đang ngồi bên cửa sổ gần đó trông sang, rất nhanh nội tâm hắn lại chìm vào yên tĩnh.

Hắn không quên bản thân chính là trảm khư giả.

Cái gọi là địa vị và thành tựu kia, đều được giết ra từ những lần chiến đấu sinh tử, liếm máu trên đầu lưỡi đao.

Bất cứ lúc nào cũng sẽ bị giết.

Rất nhanh, hắn được mọi người vây quanh, cùng đi tới một gian phòng bao lớn.

Ánh sáng ở nơi này khá mờ mịt, các loại món ăn tinh xảo được lần lượt bung lên. Dưới quá trình Trương Lệ Dao móc nối và giới thiệu, dần dần Hứa Thâm cũng nhận biết được một vài người có địa vị khá cao tại nơi này.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm cảm nhận được quyền thế và cảm giác bị người vây quanh do địa vị mang đến. Rõ ràng bọn họ đều gặp mặt lần đầu, lại có thể nhiệt tình trò chuyện tựa như thân nhân thất lạc từ lâu...

Rượu quá ba tuần.

Một trung niên mập mạp lách mình tới ngồi bên cạnh Hứa Thâm, tự rót cho bản thân một ly rồi vỗ vỗ bả vai hắn: “Hứa lão đệ, chú uống với lão ca một chén trước, lão ca có chuyện muốn nói với chú đây.”

Hứa Thâm biết, người này tên là Hoàng Hạo, quản lý ba sòng bạc phụ cận, thậm chí còn lấn sân sang nhiều nhà khách điểm, anh rể của gã là viện trưởng bệnh viện lớn nhất khu phố Nham La, xem như một tồn tại có địa vị hàng đầu trong nhóm người này.

“Hoàng ca mời nói.” Hứa Thâm cực kỳ khách khí đáp.

“Lão Từ trị an không thể chê được, khu phố Nham La chúng ta nhờ vào phúc của anh ấy, đã hơn một năm nay không xuất hiện khur thú. Theo anh phỏng đoán, những thứ bản thiêu gì đó kia đều bị lão Từ giết cho sợ vỡ mật cả rồi, không dám tiếp tục xuất hiện ở nơi này đâu.” Hoàng Hạo như say như tỉnh nói.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng nghĩ thầm, khur sẽ bị dọa sợ vỡ mật sao? Phải biết rằng, sự xuất hiện của chúng chẳng theo một quy luật nào hết. Nó có mặt ở một nơi, có thể do vừa sinh ra đã ở đấy rồi, cũng có thể trên đường đi du lịch. Ai có thể đảm bảo nơi này sẽ không bao giờ xuất hiện khur?

Nhưng hắn biết câu nói này chính là một lời khen tặng dành cho lão Từ, vị phó đội trưởng trước kia, nên không cãi lại.

“Gần đây thương nghiệp buôn bán ế ẩm, mấy người bọn anh cũng không có doanh thu gì, cho nên tính toán một chút, đều quyết định tạm thời rời danh sách bảo vệ trước lại nói sau.”

Hoàng Hạo cố ý bày ra dáng vẻ say tới chuẩn choáng, thổ lộ xuất mục đích chân chính của mình.

Hứa Thâm thoáng giật mình, tuy lúc này, anh không nhìn chung quanh, nhưng vẫn cảm nhận được không khí trên bàn ăn vừa thoáng ngưng đọng lại một chút.

Tựa như âm thanh uống rượu nói chuyện gần đó đều nhỏ lại, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người hắn, bao gồm cả Trương Lệ Dao đang ngồi cạnh.

Hứa Thâm nhú mày, nói: “Tuy tạm thời không xuất hiện khu, nhưng không có nghĩa là về sau cũng không có. Tôi nói trước để mọi người biết, không có chuyện chờ tới khi khu xuất hiện mới giao phí bảo hộ đâu. Cục chúng tôi không phải bệnh viện, không phải có bệnh mới tiêu tiền khám chữa, mà phải duy trì dài lâu.”

Chương 152. Hẹn Gặp Lại...

“Đừng đừng, Hứa lão đệ, chú đừng vội.” Hoàng Hạo vỗ bả vai Hứa Thâm, cười ha hả nói: “Tuy chúng tôi rời khỏi danh sách bảo vệ, nhưng sẽ không bạc đãi Hứa lão đệ. Cậu nhậm chức ở nơi này, chúng tôi cũng làm ăn ở nơi này, bất cứ khi nào cậu tới chỗ đám người chúng tôi mua sắm, đều được hưởng miễn phí! Hơn nữa tuyệt đối là phục vụ tốt nhất.”

“Chưa hết, tuy chúng tôi không chi được khoản phí bảo hộ kia, nhưng quan hệ giữa đám người chúng tôi và Hứa lão đệ thân thiết như vậy, đương nhiên hàng tháng đều sẽ có một khoản tiền lì xì không nhỏ cho cậu.”

“Tiền lì xì?” Hứa Thâm hỏi: “Bao nhiêu?”

“Xem Hứa lão đệ này, quả nhiên là người trực tiếp, chuyện gì cũng muốn cụ thể.” Hoàng Hạo chỉ vào Hứa Thâm rồi nở nụ cười với những người khác, sau đó chột nắm tay Hứa Thâm nói: “Yên tâm, tuy không được nhiều như phí bảo hộ, nhưng tuyệt đối đủ cho Hứa lão đệ chi tiêu.”

Hứa Thâm nhìn chung quanh đều là những khuôn mặt tươi cười và ánh mắt nhiệt tình, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy bữa cơm này không đúng, nhưng thoát trông những ánh mắt đầy

thân thiết trước mặt, hấn lại không biết bản thân có nên nói những lời phá hư không khí hay không.

“Nếu không, Hoàng ca cứ nói thẳng một con số cho tôi biết đi?” Hứa Thâm hỏi.

Hoàng Hạo cười cười, sau đó từ từ dựng thẳng hai ngón tay.

“Hai vạn?”

“Hứa lão đệ thật biết nói đùa, hiện tại kinh doanh buôn bán ế ẩm, dù nộp thuế, phỏng chừng chúng tôi cũng không lấy ra được nhiều như thế đâu.”

“Vậy là?”

“Mỗi tháng hai ngàn, ý chú em thế nào?” Hoàng Hạo cười nói.

Hứa Thâm giật mình.

“Hai ngàn cũng là tiền nha. Hấn là Hứa tiên sinh sẽ so đo cùng chúng ta đâu.”

“Nếu Hứa tiên sinh muốn tới nơi nào đó tiêu tiền, cửa hàng của chúng tôi luôn sẵn lòng miễn phí cho Hứa tiên sinh.”

“Hứa tiên sinh, phòng ca múa của chúng tôi có khá nhiều cô bé xinh đẹp, lấy dung mạo của Hứa tiên sinh, khẳng định là những cô bé kia sẽ rất thích đến hầu hạ cậu.”

Những người chung quanh đều phụ họa.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, đây là lần đầu tiên trong đời hấn tham gia một bữa tiệc kiêu như vậy. Tuy đám người chung quanh đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình, nhưng hấn lại hiểu...

Nhiệt tình chưa chắc đã đại biểu cho thiện lương.

Tươi cười chưa chắc đã là dấu hiệu của thiện ý.

“Hứa lão đệ, nếu chú em còn ngại ít, thì cá nhân anh cho chú thêm 3 ngàn nữa, mỗi tháng 5000, đã được chưa?” Hoàng Hạo cũng nhìn ra sắc mặt khó coi của Hứa Thâm, gần như hấn đang chuẩn bị trở mặt đến nơi, mới lập tức cho thêm một chút.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “5000 thì thôi đi, tôi còn không đến mức thiếu chút tiền ấy.”

Ánh mắt hần lạnh lùng đảo qua mọi người, nhẹ giọng nói:
“Các vị thật sự tính toán rời khỏi danh sách bảo vệ sao?”

“Hứa lão đệ đang giận hả?”

Hoàng Hạo tùy mặt gửi lời, ngay lập tức muốn xoa dịu bầu không khí: “Đều là bạn bè cả, nếu đám người bọn anh tiếp đãi không chu toàn thì chú cứ nói. Nhưng mà 5000 cũng không phải số lượng nhỏ ...”

Nếu thực sự là bạn bè sẽ không bắt nạt người ta như vậy...
Hứa Thâm nhìn gã một cái, bờ môi khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn nuốt trở lại những lời tranh luận vô nghĩa như vậy, bình tĩnh nói:

“Nếu đây là suy nghĩ của mọi người, vậy cứ làm như vậy đi. Tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của tất cả.”

“Hứa lão đệ thật sự rộng rãi, anh chắc chắn phải kết giao người bạn như chú!” Hoàng Hạo cười nói.

Gã lại vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, vẻ mặt đầy nhiệt tình.

Hứa Thâm nhàn nhạt nhìn gã một cái.

Một cái liếc mắt này lại khiến nụ cười trên mặt Hoàng Hạo thoáng trở nên cứng đờ. Từ trong ánh mắt kia, gã cảm nhận được một điều gì đó khiến tim mình đập thật nhanh.

Bàn tay đang vỗ trên vai Hứa Thâm, cũng theo đó mà thu hồi lại.

“Ha ha, mọi người đừng thất thần, tiếp tục ăn đi, ăn đi!” Rất nhanh Hoàng Hạo đã cười nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tôi đã no, nếu không còn chuyện gì, tôi về trước, hẹn gặp lại...”

Khi hần nói tới ba chữ “Hẹn gặp lại”, trong đôi mắt vừa xẹt qua một mảnh ánh sáng.

Những người khác nhìn thấy Hứa Thâm đứng dậy, vội vàng nói giữ lại, nhưng Hứa Thâm không để ý tới loại lời nói khách sáo này, dứt khoát xoay người đi tới cửa, lúc này hần mới nhìn thấy Trương Lệ Dao vội vàng đứng lên, tựa như cô vừa phản ứng lại.

Ánh mắt hần chớp động một chút, nhưng không có nhiều lời.

Chờ đến lúc Hứa Thâm đi vào thang máy, đứng chờ đợi một lát, Trương Lệ Dao mới đuổi theo.

“Hứa đại nhân, ngài thật sự đồng ý rồi?” Trương Lệ Dao đạp đôi giày cao gót xuống đất, mang theo âm thanh “Đát đát đát” chạy chậm tới, không khỏi nhìn về phía sườn mặt Hứa Thâm, lại bắt gặp vẻ mặt cực kỳ trầm tĩnh của thanh niên này.

Vẫn gương mặt tựa như một bé trai hướng nội nhà bên hồi sáng, nhưng lúc này đã có chút khác lạ rồi.

“Ừm, đều là bạn bè cả thôi.” Hứa Thâm gật đầu, vẻ mặt không nhìn ra vui giận.

...

...

Bên trong phòng bao.

Nhân viên phục vụ ngoài cửa chạy chậm vào, thấp giọng nói bên tai Hoàng Hạo: “Vị đại nhân kia đã bước xuống thang máy.”

Hoàng Hạo khẽ gật đầu, chột nhìn về phía mọi người, cười mắng: “Đám người kia, toàn bộ chuyện đắc tội với người, các cậu trốn sạch, chỉ để một mình tôi đứng ra làm thôi.”

“Ai bảo Hoàng ca anh khéo ăn khéo nói chứ? Nói cho thằng nhóc con kia chỉ biết ngơ ngác, sững sờ.”

“Đều là công lao của Hoàng ca.”

“Chúng tôi kính Hoàng ca một chén!”

Tất cả mọi người đều cười nói.

“Bớt giả vờ, tôi không bị thứ thủ đoạn thấp kém này lừa gạt đâu.” Hoàng Hạo tức giận nói, chột lấy ra dụng cụ truyền tin, đưa tay lên làm động tác “Suyt” với mọi người, sau đó bắm một dãy số.

“Uy.” Chỉ chốc lát sau, từ dụng cụ truyền tin bên kia truyền tới một âm thanh lạnh lùng.

Hoàng Hạo lập tức tươi cười đầy mặt, nói: “Từ ca, nhóc con mới tới kia đã đồng ý chuyện hủy bỏ kia rồi, dù có chút không

tình nguyện, nhưng cậu ta cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Hiệp nghị giữa chúng ta vẫn giữ nguyên như cũ chứ?”

“Không xung đột chính diện chứ?” âm thanh lạnh lùng kia thoáng dịu đi vài phần.

“Đương nhiên sẽ không, dù sao cậu ta cũng là đồng sự của Từ ca ngài. Làm sao chúng tôi dám xung đột chính diện với cậu ta?” Hoàng Hạo nín thở cười nói.

“Ừm, dù sao cậu ta cũng là trăm khur giả, lỡ như xúc động, cả đám người các cậu cũng không đủ cho người ta giết.” âm thanh kia bình tĩnh nói: “Về sau hiệp nghị vẫn giữ nguyên như cũ, có tình huống cứ liên hệ với tôi, chỉ cần không phải đang chấp hành nhiệm vụ, tôi đều có thể đến giải quyết trước.

“Được, Từ ca vất vả rồi.” Hoàng Hạo cười nói.

Chương 153. Tôi Muốn Tặng Bạn Bè Một Món Quà Nhỏ!!!

Cuộc gọi chấm dứt, Hoàng Hạo cũng thu hồi dụng cụ truyền tin, chột nhìn về phía mọi người: “Mấy người cũng nghe được rồi?”

“Hoàng ca lợi hại.”

“Vẫn là mời Từ ca ra tay an tâm hơn, giá cả còn rẻ.”

“Từ ca đã hứa sẽ bớt cho chúng ta 30% tiền thuế, một năm qua đi, có thể tiết kiệm được không ít tiền đâu.”

Mọi người nở nụ cười, nếu Từ ca đã chịu ra mặt, dù bọn họ có thực sự nổi lên xung đột cùng vị quản sự mới tới này, cũng không còn quá e ngại như vậy.

Mà kể cả khi đắc tội với đối phương rồi, trong tương lai có phát sinh sự kiện khur thú, rồi đối phương phốt lờ, bọn họ cũng có thể mời Từ ca ra mặt giải quyết.

“Tôi đã hỏi thăm mấy người bạn làm trong cục về tình huống của nhóc con mới tới này rồi, đúng như những gì Từ ca nói, cậu ta là người mới chuyển chính thức không đến nửa năm, nghe tin tức nội bộ, bọn họ nói cậu này rất có tiềm lực, nhưng tiềm lực thì liên quan cái rắm gì tới chúng ta?” Hoàng Hạo

cười cười: “Chúng ta không phải nơi để cậu ta tới thì luyện, để tới lúc giao tiền cũng không giải quyết được khur, cuối cùng còn phải dựa vào Từ ca ra ngựa.”

“Nghe nói bọn người kia đều là quỷ đoản mệnh, qua vài năm là biến mất rồi.” Có người che miệng cười nói.

“Đều là vụ dân xui xẻo mà thôi.” Có người quệt khóe miệng, lộ ra một chút khinh miệt, nếu không phải cố kỵ nhiều người mắt tạp, ga sẽ không thêm che lấp vẻ khinh miệt trong mắt.

Nếu lật ngược trở lại mấy đời, phần lớn đám cư dân thành Đê bọn họ, đều xuất thân từ vụ dân, nhưng sau khi bọn họ thoát khỏi thân phận vụ dân, sẽ theo bản năng, cố gắng hết mức để phủi sạch mọi quan hệ tới vụ dân.

Mà loại phương thức phủi sạch quan hệ này, đó chính là tự mình bồi dưỡng sự khinh thường và chán ghét theo bản năng.

...

...

“Bọn họ làm như vậy cũng hơi quá đáng!” Hai người trở lại lâu nhỏ, Trương Lệ Dao lập tức tức giận bất bình thay Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn vẻ mặt oán giận của cô, chỉ lắc đầu cười, nói: “Đừng nói như vậy, tốn chút tiền kết giao thêm một đám bạn bè, cũng rất tốt. Nói gì thì nói, tiền chỉ là vật ngoài thân thôi, bạn bè mới là điều khó được.”

Trương Lệ Dao hơi kinh ngạc, ủy khuất nói: “Hứa đại nhân, ngài thật sự nghĩ như vậy? Nhưng rõ ràng là bọn họ bắt nạt người mà...”

“Bọn họ mời chúng ta ăn cơm, sao có thể gọi là bắt nạt người được?”

“Chút đồ ăn ấy giá trị bao nhiêu chứ? Toàn giả vờ giả vịt.” Trương Lệ Dao hừ nhẹ nói.

“Đừng nói như vậy, chúng quy lại vẫn là một mảnh tâm ý, không thể dùng tiền để đo đếm.” Hứa Thâm nhã nhặn khuyên giải an ủi cô.

Trương Lệ Dao có chút hoài nghi nhìn Hứa Thâm, những lời hắn nói là thật hay giả?

Chẳng lẽ hắn thực sự coi đám người kia là bạn bè?

Trương Lệ Dao nhìn gương mặt non nớt mà thanh tú của Hứa Thâm, cảm giác đối phương thật khó nắm bắt.

“Sắc trời không còn sớm nữa, chị cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Hứa Thâm nói.

Trương Lệ Dao khẽ gật đầu, bỗng nhiên trên mặt hơi hơi phỉếm hồng, nói: “Đêm nay Hứa đại nhân muốn ở trong này nghỉ ngơi sao? Trên lầu có rất nhiều phòng dư.”

“Không chỉ có phòng dư đâu.” Hứa Thâm cười cười, chột xua tay rồi xoay người rời khỏi.

Trương Lệ Dao sửng sốt, cậu có ý gì?

Cô ra tới cửa, nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm dần đi xa trong bóng đêm, chột đóng cửa lại, bấm một dãy số trên máy truyền tin.

“Ừm, cậu ta không có phản ứng gì, giống như không hề giận dữ. Nhưng em cứ có cảm giác trong chuyện này còn ẩn chứa điểm gì đó là lạ. Ừm, coi như giác quan thứ sáu của phụ nữ đi... Chán ghét, anh muốn tới thì tới thôi, em chẳng cảm nhận được.”

...

...

Hứa Thâm đi dọc theo con đường, ở trong bóng đêm, tâm tư của hắn cũng dần trở nên trầm tĩnh. Hắn nhìn Mai Phù đang di chuyển như tập luyện thăng bằng trên đoạn đường ray bằng đồng xanh bên cạnh, ánh mắt không tự chủ được, bỗng trở nên nhu hòa hơn vài phần, nhưng nhìn từ bên ngoài, đôi mắt ấy vẫn giữ nguyên biểu cảm trống rỗng như trước, và rất nhanh đã chuyển hướng nhìn.

Chẳng qua hình ảnh xuất hiện trong khóe mắt, vẫn luôn tồn tại một bóng dáng trắng tinh.

Hứa Thâm bước qua đường ray, về tới tòa lầu nhỏ của mình, cởi áo khoác, sau đó ngồi trên giường lặng lẽ suy tư, cuối cùng,

hắn dứt khoát lấy ra một bộ dụng cụ truyền tin khác.

“Đại Ly Ly ư?”

“Phi! Có chuyện gì?” Từ trong dụng cụ truyền tin vang lên giọng nói của Đại Ly Ly.

“Tiêu chuẩn thả khur mà trong hội lựa chọn là gì?” Hứa Thâm dò hỏi.

Đầu dụng cụ truyền tin bên kia, Đại Ly Ly lập tức sừng sốt, chột nhien ngẫm nói: “Làm sao, cậu có hộ khách mục tiêu?”

“Không, tôi chỉ muốn tặng cho bạn bè một món quà nhỏ thôi.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

“Nói vậy, người làm bạn của cậu đúng là gặp may mắn rồi...” Đại Ly Ly che miệng nở nụ cười, lại nói: “Chúng ta không có tiêu chuẩn và phân cấp trong chuyện thả đi này, nếu là người ngoài mua, một con khur cấp D cũng có giá ít nhất là 20 vạn, nhưng lãnh sự đại nhân lại khác, trong hội sẽ chiết khấu cho cậu, chỉ cần chi mười vạn là được. Nếu là khur cấp C, thì 50 vạn.”

Chân mày Hứa Thâm hơi hơi nhíu lại. Nói như vậy, trong hội bán một con khur cấp C ra bên ngoài, ít nhất cũng có giá 100W? !

Trong khi hắn chém giết một con khur cấp C cũng không được nhiều tiền như vậy, thậm chí còn chưa bằng được số lẻ nha!

“Ngoại trừ trong hội chúng ta, còn có những người khác mua khur sao? Mua về sau đó lại thả đi?” Hứa Thâm hỏi.

“Không thể xác định được mục đích sử dụng, có vài trường hợp là báo thù đơn thuần, lại có vài trường hợp là cạnh tranh buôn bán...” Đại Ly Ly khẽ cười nói: “Đừng coi thường quá trình cạnh tranh của người thường, thả khur đi chỉ là một trong những thủ đoạn bản thủ mà thôi, nhưng đúng là cách này rất hữu hiệu. Theo tôi được biết, có khá nhiều công ty đã bị người khác thả khur đi, sau đó phá sản.”

“Không ai quản lý sao?” Hứa Thâm không nhịn được, lại mở miệng hỏi, nếu làm như vậy, chẳng phải tình hình sẽ rất hỗn loạn hay sao?

Quả thực khur thú chính là một loại vũ khí phi pháp.

Ai có thể ngờ được, thứ tồn tại vốn được mặc định là loài đi săn, xâm nhập đồ sát nhân loại, sẽ bị nhân loại dùng làm vũ khí đáp trả chính đồng loại đối nghịch với mình?

Chương 154. Kẻ Đột Nhập!

“Quản lý ư? Không phải cục Khư Bí đang quản lý sao?” Đại Ly Ly khanh khách nở nụ cười. Cô cảm thấy câu hỏi của Hứa Thâm rất thú vị. Hắn vốn là nhân viên của cục Khư Bí, lại hỏi một vấn đề ngây ngô như vậy.

Hứa Thâm có chút ghen lời, đúng là cục Khư Bí chuyên môn giải quyết những loại chuyện này.

“Bọn họ quản lý không xuể cũng thực bình thường.” Đại Ly Ly cười nói: “Khư tồn tại đã hơn một ngàn năm, nhân loại chúng ta cũng chiến tranh cũng khư đã hơn một ngàn năm. Trong truyền thuyết, vùng đất này vốn không có khư, con người chúng ta có thể tùy ý rời khỏi thành Để, tùy ý thăm dò thế giới bên ngoài thành Để, nhưng sau này, khư bắt đầu tồn tại, chúng ta cũng bắt đầu chém giết với chúng. Và ý nghĩa của quá trình chém giết kéo dài cả ngàn năm kia là cái gì? Nghĩa là cùng tồn tại.”

Trong lòng Hứa Thâm chấn động.

“Cùng tồn tại?”

“Đúng vậy, ít nhất thì tình huống hiện tại là như vậy. Nói dễ hiểu hơn, qua thời gian dài đằng đẳng, loại chiến tranh này đã diễn biến thành một loại phương thức ở chung, những đại nhân vật trong nội thành kia đều đã thích ứng với khư, cũng quen với chuyện khư tồn tại.” Đại Ly Ly khẽ cười nói: “Chúng ta nghiên cứu ra biện pháp săn giết khư, nghiên cứu ra trang bị phá khư, tự nhiên cũng nghiên cứu ra cách thức lợi dụng khư nhằm mang lại chỗ tốt cho mình. Nhân loại chính là dạng tồn tại vận dụng chủ nghĩa vị kỷ (làm lợi cho chính mình) một cách cực kỳ khéo léo, tinh tế, đừng nói là thành Để chúng ta, kể cả những đại nhân vật nội thành kia, ai có thể nói bản thân không hề lợi dụng khư để làm một chút chuyện xấu xa chứ?”

Sắc mặt Hứa Thâm biến hóa, lời nói của Đại Ly Ly mang đến cho hắn không ít điều tự hỏi.

“Vậy cậu muốn tặng cho người bạn của mình món quà nhỏ cấp D hay cấp C?” Đại Ly Ly cười dài nói.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, suy xét một chút, rồi đáp: “Cấp D thôi, bọn họ mời tôi một bữa cơm, tặng cấp D là đủ báo đáp rồi.”

“Người ta mời cậu ăn cơm, thế mà cậu còn muốn dùng món quà cấp D đi báo đáp. Đúng là người tặng ta một giọt nước, ta báo đáp cả dòng sông nghen!” Đại Ly Ly nở nụ cười trêu ghẹo, nhưng cô cũng hiểu, đối phương đã chọc giận Hứa Thâm đến mức này, chuyện giữa bọn họ tuyệt đối không phải ăn bữa cơm đơn giản như vậy.

Hơn nữa, cô cũng vui vẻ phối hợp cùng Hứa Thâm, nhúng tay vào chuyện này, làm như vậy, mối quan hệ giữa hắn và trong hội, cũng càng thêm chặt chẽ.

“Nếu cậu đã xác định, vậy để tôi đi báo lại với người trong hội. Theo tình huống bình thường, chúng tôi cần khoảng hai ngày để điều động chuẩn bị.” Đại Ly Ly khẽ cười nói.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu, hắn có thể chờ được hai ngày, vừa lúc hắn cũng cần đi bố trí một chút.

Hứa Thâm vừa chấm dứt liên lạc, lại chợt nghe bên người truyền đến âm thanh cười hì hì của Mai Phù: “Nếu cậu muốn khiến bọn họ chịu chút đau khổ, tôi cũng có thể giúp cậu nha.”

Bọn họ còn không xứng để cô ra tay... Hứa Thâm không thay đổi sắc mặt, chỉ thản nhiên nhét dụng cụ truyền tin vào túi tiền trong áo khoác.

Mai Phù cười cười, bỗng nhiên nhìn qua một nơi nào đó: “Có một con côn trùng nhỏ đang đi đến nơi đây.”

Hứa Thâm ngẩn ra.

Hắn giả vờ như vô tình xoay người, nhìn theo phương hướng Mai Phù đang nhìn, lập tức nhìn thấy vừa có một bóng dáng mới xuyên thấu qua vách tường, chui vào phòng của hắn.

Người này mặc áo giáp màu đen đậm, nhìn qua rất giống trang phục tác chiến, nhưng rõ ràng là cao cấp hơn trang phục tác chiến của bọn họ rất nhiều, nhìn qua cũng có thể cảm nhận được lực lượng vũ trang rất mạnh, và trong tay đối phương

cũng không phải thanh kiếm Trảm Khư, mà là một thanh chiến đao cực lớn!

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến thanh chiến đao của lão Vương.

Nhưng kiểu dáng chiến đao của người trước mắt này không giống như vậy, chỗ chuôi đao có một cái đầu sư tử dữ tợn.

Cùng thời điểm những suy nghĩ nhanh chóng xẹt qua đầu Hứa Thâm thì ánh mắt hắn lại trống rỗng, tựa như đang nhìn cái bàn học trước mắt đến xuất thần, sau đó, ánh mắt thoáng chuyển hướng, lạc tới trên đầu người vừa xuất hiện, nhìn thấy gã đeo một cái mặt nạ chú hề.

Cách ăn mặc này... Là khư? Hay người? !

Trong lòng Hứa Thâm vô cùng căng thẳng, đôi phương có thể tự do xuyên qua tường, nếu là người, chẳng lẽ chung quanh có bố trí trang bị phá khư? Hay ở nơi này đã xảy ra sự kiện khư thú?

Nhưng rõ ràng là chung quanh nơi hắn ở lại đều có thiết bị cảnh báo khư thú, một khi nó cảm nhận được dao động khư lực, sẽ truyền tới tiếng cảnh báo.

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm nhanh chóng xoay chuyển, nhưng thân thể lại làm ra hành động đuổi người, lẩm bẩm: “Xã giao cả ngày, đã quên hôm nay còn chưa rèn luyện.”

“Không phải tám giờ sáng nay, cậu đã rèn luyện rồi sao?” Mai Phù cười hì hì vạch trần lời nói dối của Hứa Thâm.

Hứa Thâm đi tới một bên, nhanh chóng mặc trang phục tác chiến, trong lòng hắn âm thầm lo âu, hắn thường cởi trang phục tác chiến khi ở trong nhà, nếu ngay lúc này, đột nhiên đối phương tập kích, chắc chắn hắn sẽ không kịp phản ứng.

Không cần biết kẻ tới là người hay khư, đều rất nguy hiểm!

Vẻ mặt hắn vẫn như thường, vừa mặc vừa lẩm bẩm lầu bầu: “Bọn người kia nói ở nơi này sẽ có chuyện thần kỳ phát sinh, ta thật sự muốn đi xem...”

Và trong khi Hứa Thâm không nhanh không chậm mặc trang phục tác chiến vào người, gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề vừa xuyên thấu vách tường kia, đang đứng giữa không trung nhìn

kỹ hết thấy những đồ vật trong phòng, đương nhiên, ánh mắt của gã cũng dừng trên người Hứa Thâm đầu tiên.

“Trang phục tác chiến của Cục Khư Bí, chính là mây rồi ...” Trong mắt gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề bùng bùng hiện lên lửa giận lạnh như băng: “Dám chặt đứt con đường kiếm tiền của tao, hãy dùng mạng của mây để đền đi!”

Gã chuẩn bị ra tay, chợt nghe thấy lời thiếu niên kia tự nói, hành động lại thoáng tạm dừng một chút, nhưng cùng lúc ấy, trong đầu chợt nảy lên suy nghĩ, còn chuyện gì mà gã chưa từng gặp chứ? Chắc loại chuyện thần kỳ gì đó kia, chỉ là thứ mà những con côn trùng của thành Để chưa thấy qua bộ mặt thành phố này cảm thấy mới lạ thôi.

Gã không tiếp tục tò mò nữa, ngược lại trực tiếp vung đao, hung hăng chém xuống người Hứa Thâm.

Chương 155. Trốn Cũng Không Có Ý Nghĩa...

Ngay khoảnh khắc đao phong tới gần, thân thể gã cũng từ hư chuyển thực, buông xuống trong gian phòng đó.

Ở khoảng cách gần như thế, đừng nói Hứa Thâm chỉ là trăm khur giả hình thái thứ nhất, dù là một người khác đã đạt đến hình thái thứ hai, chưa chắc đã có thể phản ứng lại.

Tranh!

Trong nháy mắt, âm thanh kim loại va chạm chói tai vang lên, cắt ngang suy nghĩ của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia.

Con người gã co rụt lại, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Bởi vì đại đao trong tay gã đã bị Hứa Thâm chém bay đi, chặn được rồi!

Nhóc con này phản ứng kịp? !

Làm sao có thể!

Rõ ràng là khoảng cách giữa hai bên còn chưa đầy nửa mét, gã mới điều động khur lực thoát ly Khư giới, buông xuống trong hiện thực.

Nửa mét, lấy tốc độ vung đao của gã, sẽ lướt qua trong chưa đầy 0. 01 giây!

Mặc cho ai dưới loại tình huống đột nhiên trước mắt đang không có gì, bỗng xuất hiện một đao chém đến, đều không có khả năng phản ứng kịp!

Lực lượng thật mạnh!

Thân thể Hứa Thâm bị lực phản chấn của một đao kia làm cho liên tiếp lui về phía sau mấy bước, sắc mặt biến đổi, thứ lực lượng này mạnh vượt qua khả năng thừa nhận của hắn. Hiện giờ coi như hắn đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, như vậy, gã đàn ông trước mắt chính... Là hình thái thứ hai? !

Trong nháy mắt khi suy nghĩ xẹt qua, gần như lúc thân thể Hứa Thâm bị lực phản chấn đẩy ra, hắn lại đạp chân xuống đất, lao đến, trực tiếp vung kiếm chém ra ngoài.

Phản kích với vận tốc ánh sáng!

Hứa Thâm đối mặt với tồn tại đã bước vào hình thái thứ hai, lại lựa chọn chủ động ra tay.

Hắn biết có trốn cũng không ý nghĩa.

Trước mắt, đối phương vừa rơi vào khoảng thời gian thất thần ngắn ngủi bởi vì không ngờ hắn có thể ngăn cản được công kích của gã.

Đây đúng là cơ hội tốt!

“Muốn chết!”

Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề nhìn thấy Hứa Thâm đánh tới, lập tức giận tím mặt, muốn chống đỡ, nhưng luồng bạch quang tựa như dải lụa xẹt qua, khiến sắc mặt gã trở nên kinh hãi.

Tốc độ kiếm quang này đã vượt qua những gì gã tưởng tượng, gần như có thể so sánh với tốc độ đánh tới khi gã toàn lực công kích.

Chỉ thấy bóng dáng gã nhoáng lên một cái, nhanh chóng trốn sang bên cạnh, nhưng vẫn có chút chậm, phần cổ bị xẹt qua, xuất hiện một đường máu.

Nếu chỉ chậm thêm chừng 0.01 giây nữa thôi, cả một cái đầu sẽ bị chặt xuống!

Thân thể gã phát run, tim đập nhanh, lại càng thêm giận dữ.

“Mày là tồn tại hình thái thứ hai? !” Rút cuộc gã cũng trở về lại vị trí ban đầu, có chút kinh sợ, tồn tại hình thái thứ hai lại co mình ở trong thành Đê? Chẳng lẽ đối phương chính là nhân vật tọa trấn cục Khư Bí ở trong này?

Nhưng thiếu niên trước mắt, quá trẻ rồi.

Nếu là hình thái thứ hai, chẳng phải hắn đã bị cuốn vào sự kiện khư thú từ lúc còn rất nhỏ? !

“Ông là ai?” Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào gã, lòng bàn tay cũng tràn ra không ít mồ hôi lạnh.

Tồn tại trước mắt là hình thái thứ hai hàng thật giá thật, cũng là lần đầu hắn đối mặt với loại tồn tại này, sinh tử khó liệu.

“Có phải đoạn thời gian trước, mày đã giết hai tên ngu xuẩn của hiệp hội Chung Khí hay không?”

“Hiệp hội Chung Khí?” Hứa Thâm nhú mày: “Tôi không giết người.”

“Bọn họ là một đôi vợ chồng, có lẽ trong đây mày vẫn còn ấn tượng? !” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề cả giận nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, là cặp vợ chồng phú hào kia? Nói vậy, bọn họ là người của hiệp hội Chung Khí? !

“Quả nhiên là mày biết.” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề chú ý tới biến hóa cực nhỏ trong ánh mắt Hứa Thâm, lạnh lùng thốt lên: “Bọn họ làm việc cho tao, hàng tháng đều cung cấp cho tao trên trăm vạn Lô Táp tệ. Hiện giờ mày giết bọn họ, cũng là chặt đứt con đường kiếm tiền của tao. Mày muốn bồi thường như thế nào? !”

Hứa Thâm ngẩn ra, hàng tháng trên trăm vạn, vậy một năm không phải là hơn một ngàn vạn? !

Hiệu suất vợ vét của cái này quá khủng bố.

Hắn nói: “Tôi không giết bọn họ, tôi chỉ đọc qua việc này trên báo. Đúng là lúc ấy khi chúng tôi đi chấp hành nhiệm vụ, có phát sinh một chút xung đột với bọn họ, nhưng chúng tôi là công dân gương mẫu, là người của cục Khư Bí, há có thể giết người thường?”

“Hay cho một câu há có thể giết người thường.” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề bị tức mà bật cười, gã hừ lạnh nói: “Vậy mày biết là ai giết?”

“Không biết.”

“Hừ, tao sẽ tin mày một lần.” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề hừ lạnh một tiếng, chợt bóng dáng dần dần hư ảo, đã tiến vào trong Khư giới.

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương dựa vào thực lực bản thân, có thể dễ dàng bước vào Khư giới, trong lòng cũng hoàn toàn xác định được, gã đàn ông này chính là tồn tại ở hình thái thứ hai.

Nhưng... Sau khi gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia tiến vào Khư giới, gã lại không hề rời đi, mà vẫn như trước, một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, thân thể cũng chậm rãi di chuyển tới gần người hắn.

Trong lòng Hứa Thâm hơi lắng lại, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, nhưng bên ngoài lại lộ ra dáng vẻ nhẹ nhõm thờ phào một tiếng, lẩm bẩm: “Không biết kẻ điên từ đâu tới, thật là xui xẻo.”

Thân thể gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia vẫn thông thả hoạt động như cũ, lúc này, gã đang chậm rãi tiếp cận đến sau lưng Hứa Thâm. Hứa Thâm xoay người, tựa như muốn lấy chiếc áo khoác trên tường, vừa vặn khuôn mặt đối diện thẳng với vị trí của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề.

Gã kia thấy vậy chỉ có thể tiếp tục hoạt động, vòng tới bên kia người Hứa Thâm.

“Quên đi, quá muộn rồi, hay là ngày mai lại đi.” Hứa Thâm lại buông áo khoác xuống.

Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề chửi nhỏ một tiếng: “Chẳng lẽ thằng nhóc này có thể nhìn thấy mình? Rõ ràng nhóc con này còn chưa phải tồn tại hình thái thứ hai, trái tim không được bổ sung ma năng, chung quanh cũng không khởi động trang bị phá hư, không thể nhìn thấy được...”

Ánh mắt gã chớp động, có vẻ cực kỳ tinh táo, bỗng nhiên phun ra một cục đàm, bắn thẳng về phía Hứa Thâm.

Tiếp đó, gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề giả vờ vung đao, Hứa Thâm vẫn không hề có cảm giác.

“Xem ra đúng là không nhìn thấy, vậy đừng trách tao không khách khí...”

Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề làm bầm lều bầu, kết quả của vài lần thử kia đã khiến trong lòng gã có quyết định, gã lại vung đao hung hăng chém về phía Hứa Thâm.

Ánh đao lạnh thấu xương!

Chương 156. Quái Vật Đã Chết!!!

Hứa Thâm vẫn như cũ rơi vào trạng thái chết lặng, trong nháy mắt sau khi đao phong tới gần, nó đã tiếp cận phạm vi nửa mét xung quanh.

Hô!

Đao phong xẹt qua thân thể Hứa Thâm, nhưng hắn vẫn không hề làm ra phản ứng gì. Chiến đao trực tiếp xuyên qua, cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho hắn.

Thân thể gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề xuyên qua Hứa Thâm, xuất hiện ở phía sau lưng hắn, rồi quay đầu nhìn lại, rõ ràng là thiếu niên kia không hề cảm giác được điều gì!

Tới lúc này, trong lòng gã đã hoàn toàn yên tâm hơn rồi, thậm chí gã còn cho rằng bản thân đã quá mức cẩn thận, sớm biết như vậy, một đao vừa rồi nên trực tiếp băm thẳng vào người hắn thì hơn!

Gã không tiếp tục chần chờ nữa, chỉ trong nháy mắt đã xoay người hung hăng chém tới.

Công kích tới từ góc độ hiểm hóc phía sau lưng này, trừ phi sau lưng thiếu niên kia có mọc thêm mắt, nếu không hắn không thể phản ứng kịp!

Nếu thiếu niên kia lại bỗng nhiên xoay người, có nghĩa là đối phương đã phòng bị từ trước, nhưng kể cả khi có phòng bị từ trước thì quãng thời gian ngắn ngủi lúc thiếu niên kia xoay người lại, cũng đủ để gã đưa ra phản ứng đúng lúc!

Phốc!

Máu tươi phun trào ra ngoài, thế giới trước mắt chột lút ngang qua.

Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề cực kỳ kinh ngạc, bởi vì chiến đao của gã đã chém hụt rồi!

Chỉ trong nháy mắt vừa nãy, khi đao phong tới gần thiếu niên trước mắt, đột nhiên hắn lại biến mất nhanh như một tia chớp. Hắn cúi thấp người ngồi chồm hổm xuống dưới, đồng thời... phần eo của gã, lệch khỏi vị trí.

Máu tươi nhanh chóng trào ra khỏi thắt lưng của gã đàn ông kia. Trong phút chốc, đau đớn kịch liệt truyền đến từ phần xương cột sống đã gãy lìa của gã. Gã điên cuồng phát ra dừ tợn rống giận, một tay nắm lấy thắt lưng, chính xác hơn... là đỡ lấy.

Khư lực toàn thân gã phun ra, muốn liên kết lại phần thắt lưng, đồng thời hướng ánh mắt kinh sợ mà điên cuồng nhìn thiếu niên trước mắt.

Quả nhiên hắn nhìn thấy!

Và những gì xảy ra vừa nãy chính là... hắn đang diễn! ! !

“Ha ha ha ha... Thứ quái vật này, mày...” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề phát ra tiếng cười điên dại, nhưng ngay sau đó, gã lại chuyển trạng thái sang phần nộ, giống có trong cơ thể kia cùng lúc tồn tại hai nhân cách khác biệt vậy: “Thằng nhóc chết tiệt, vì sao vừa rồi mày không né? !”

Hứa Thâm không nói gì, trên gương mặt hắn nhanh chóng xuất hiện xuất một chiếc mặt nạ tối đen, tựa như ác quỷ khủng khiếp, đáng sợ. Lúc này, thanh kiếm trên tay hắn đã trở lại hốc kiếm sau lưng, còn hắn, rất nhanh lao thẳng về phía gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề

“Mặt... mặt nạ Quỷ Nguyệt!” Gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề nhìn thấy chiếc mặt nạ ác quỷ màu đen này, lại không khỏi giật mình, tiện đà cũng phát ra tiếng rít gào đầy phần nộ: “Giang gia còn chưa chịu rơi rụng sao? Để tao tiễn cả mày cùng ra đi!”

Chỉ thấy khung xương toàn thân gã chột nhô cao, gần như cả thân hình đã tăng lên một vòng, nhưng phần eo càng phun máu

mãnh liệt hơn. Gã dùng một tay đỡ lấy phần eo đã gãy lìa, trong khi tay còn lại nắm đao, điên cuồng chém tới Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên sâu thẳm, hắn lập tức mở Khư Nhân, khiến cho bản thân có thể rõ ràng nắm bắt được từng hành động của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia.

Quả nhiên, tác dụng của chiếc mặt nạ này giống hệt những gì Lý tử đã nói, nó có thể tăng phúc cho cảm quan và thị giác của hắn.

Sưu!

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, mạo hiểm lướt qua đao phong, sau đó lật tay, nhanh chóng rút kiếm.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, kiếm phong xẹt qua gáy gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia, gọt một nửa phần cổ!

“Quái vật đã chết...” Bỗng nhiên gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề nọ lại phát ra tiếng cười hì hì, nhưng ngay sau đó, lại biến thành tiếng gầm nhẹ đầy thống khổ.

Rút kiếm, trăm trăm trăm!

Hứa Thâm không cho đối phương có bất cứ cơ hội thở dốc nào, hắn trực tiếp vung chém liên tiếp, đối phương quay đao lại chống đỡ, nhưng lại chém văng ra.

Rút cuộc khi kiếm thứ ba hạ xuống, Hứa Thâm đã thành công chém đứt đầu gã.

Bùm.

Cái đầu vừa rơi xuống, thân thể gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề cũng trở nên cứng ngắc, nương theo quán tính, nửa người trên ngã xuống, nửa người dưới cũng mất thăng bằng, ngã xuống theo, cả người chia làm ba bộ phận.

Hứa Thâm hơi hơi thở dốc, hắn tiếp tục cầm kiếm, đâm thẳng vào ngực đối phương, đáng tiếc, mũi kiếm lại bị tầng khôi giáp bên ngoài ngăn cản. Hắn chỉ có thể chém xuống phần cổ tay của đối phương, ở đó không có giáp bảo hộ.

Hứa Thâm làm xong hết thảy những chuyện này, mới có thời gian quan sát đối phương. Từ này giờ, gã đàn ông kia vẫn

không hề động đậy, lúc này hắn mới vẩy khô vết máu trên thân kiếm rồi cắm nó trở lại hốc sau lưng.

Mùi máu tươi tràn ngập trong phòng.

Hứa Thâm có chút nghĩ mà sợ, nếu không phải dựa vào đánh lén, mà chính diện tranh đấu với đối phương, hiển nhiên hắn không phải đối thủ của người trước mắt này.

Lại nói, rõ ràng đối phương bị chém đứt eo nhưng vẫn có thể kiên trì chiến đấu, còn bộc phát ra lực lượng khủng bố nhường kia... Gã này còn thuộc phạm trù nhân loại nữa hay không?

Hứa Thâm gỡ tấm mặt nạ chú hề của đối phương ra, bên trong để lộ một gương mặt khá trẻ tuổi nhưng chỉ chít đầy những vết sẹo. Có sẹo bỏng, cũng có những vết sẹo chẳng chịt do lưỡi dao sắc bén cắt qua để lại, thoạt nhìn gương mặt cực kỳ dữ tợn, nhưng lúc này, không hiểu sao vẻ mặt lại trở nên vô cùng kỳ dị, tựa như cực kỳ an bình, lại tựa như đang ngủ say, vừa rơi vào trong mộng đẹp.

Tới tận bây giờ, Hứa Thâm cảm thấy mệt mỏi, hắn hòa tan mặt nạ, thu liễm khí lực, ngồi bên giường nghỉ ngơi.

Đồng thời, dư vị của cuộc chiến sinh tử nhanh như chớp vừa rồi, cũng bắt đầu lan tỏa trong lòng hắn.

Khi đối phương tấn công, nếu không có đoạn thì thậm tự nói kia, có lẽ cả hắn cũng cho rằng người nọ sẽ lập tức tấn công thật!

Nhưng sau khi đoạn hội thoại thì thậm tự nói kia trôi qua... Hắn lại biết, đây là cố ý nói cho “Người bên ngoài” nghe.

Mà cái loại tình huống này, một khi hắn làm ra phản kích, chắc chắn sẽ bị động tác giả của đối phương lừa gạt. Đến lúc đó, vô cùng có khả năng kết quả sẽ xoay ngược lại, người ngã xuống ở nơi này, chính là hắn.

Bởi vì, hắn có thể chém giết đối phương, toàn bộ đều dựa vào đánh lén xuất kỳ bất ý.

“Vừa rồi, cậu có nghe được lời nhắc nhở của tôi sao...” Mai Phù đứng phía trước thì thể gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, trong đôi mắt mang theo một tia kỳ dị nhưng đầy mùi nguy hiểm.

Chương 157. Cô Bé Chân Dài Biển Thái...

Hứa Thâm lập tức trở nên căng thẳng, lúc trước, hắn có thể vung chém phản sát từ sau lưng, chặt đứt phần eo của đối phương, đều bởi vì Mai Phù ở bên cạnh nói một câu “Tên này muốn ra tay đó”, tiếp theo, hắn mới làm ra phản kích.

Hơn nữa, kết quả này cũng nằm trong dự đoán của hắn, sau khi một đao thử nghiệm kia chấm dứt, đối phương cũng nên ra đòn tấn công chân chính.

Bởi vậy, trong lòng hắn chẳng sinh ra bất cứ hoài nghi và do dự nào về lời nói của Mai Phù, thậm chí còn dứt khoát làm theo không hề suy nghĩ.

“May mắn tình huống cũng giống như những gì ta suy đoán, sau khi đối phương thăm dò, sẽ chân chính phát động công kích...” Ngay lập tức, Hứa Thâm lầm bầm lầu bầu nói.

Mai Phù nhìn chăm chú vào hắn, đột nhiên bật cười: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ chọc cậu cho vui thôi.”

Trong lòng Hứa Thâm âm thầm cười khỏ nhưng trên mặt lại thờ dài, lầm bầm: “May mắn hữu kinh vô hiểm (chỉ kinh sợ chứ không nguy hiểm). Quả nhiên đám tồn tại hình thái thứ hai đều vô cùng khủng bố...”

Kỳ thực, trong quá trình giao phong lúc trước, bọn họ không vận dụng quá nhiều sức mạnh, ngược lại, giằng co trên phương diện đánh cờ tâm lý nhiều hơn.

Hứa Thâm chỉ giao phong chính diện duy nhất một lần với đối phương, mà một lần kia, công kích của gã đã khiến cánh tay Hứa Thâm bị lực phản chấn làm run lên.

Hiển nhiên, lực lượng đôi bên chênh lệch quá xa.

Hứa Thâm đứng dậy, mang tới một cái thùng màu đen đang đặt tại góc phòng, trong này có chứa túi đựng xác.

Hắn vốn là nhân viên trầm khư, bất cứ lúc nào cũng mang theo túi đựng xác chỉ là chuyện bình thường.

Hứa Thâm ngồi xồm xuống, cởi tâng khôi giáp và thanh chiến đao trên người gã đàn ông kia xuống.

Thật rõ ràng, cấp bậc của bộ trang bị sáo trang này cao hơn trang phục tác chiến và kiếm Trảm Khư của hắn rất nhiều. Hắn đưa mắt nhìn thanh kiếm của mình, phía trên đã xuất hiện một lỗ hồng khá sâu, hiển nhiên hắn sắp phải xin trong cục sửa chữa cho rồi.

Chỉ vẹn vẹn giao phong có một lần, lại bị chém nát.

Trong khi phần lưỡi của thanh chiến đao kia, chẳng có chút tổn hại nào.

“Kỳ thực, ta cũng có thể sử dụng bộ trang bị sáo trang này, nhưng mà... bộ trang bị này quá mức bắt mắt, sẽ khiến người ta nhìn chằm chằm vào, ngược lại sẽ làm bại lộ ta chính là hung thủ giết người.” Hứa Thâm nhìn thanh niên đã bị lột bỏ trang bị trên người, chỉ còn lại nội y trước mắt, có chút đau đầu.

Hắn hoàn toàn không biết gì về bối cảnh, lai lịch của đối phương, chỉ biết đối phương mò đến nơi này giữa lúc đêm khuya, chính vì báo thù chuyện của vợ chồng phú hào lúc trước.

Bởi vì vợ chồng phú hào bị giết, đã khiến con đường cung ứng tài chính của gã bị đứt đoạn.

“Người này là tồn tại ở hình thái thứ hai, khẳng định cũng có một chút bối cảnh, phải hủy thi diệt tích mới được, cả trang bị này... Cũng phải phá đi!” Hứa Thâm ngồi xồm bên cạnh thi thể, ánh mắt khê chớp động. Mặc dù hắn cũng có chút đau lòng, nhưng hiển nhiên, bản thân không thể sử dụng bộ trang bị ấy được.

Một tồn tại ở hình thái thứ hai đã chết đi, khẳng định sẽ có người tới điều tra.

Dù sao loại nhân vật này cũng tương đương với vương bài tọa trấn một phương bên trong cục Khư Bí của thành Đê!

“Thi thể có thể tiêu hủy, nhưng loại binh khí này, chỉ có thể chôn đi...” Thứ trang bị có chất lượng quá mức tuyệt hảo, ngược lại đã khiến hắn khó giải quyết, không thể phá hư, chỉ có thể chôn xuống.

“Tốt nhất là chôn nó bên trong Khư giới...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, xem ra lần này hẳn cần phải đi một chuyến xa xa rồi.

Đô đô!

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang cân nhắc các bước hành động tiếp theo, đột nhiên sự im lặng trong căn phòng vừa bị một âm thanh chói tai vang lên, phá vỡ.

Dọa cho Hứa Thâm sợ tới mức nhảy dựng, hẳn theo bản năng nhìn về phía dụng cụ truyền tin của mình.

Nhiệm vụ đến vào lúc này sao?

Nhưng rất nhanh, hẳn đã phát hiện âm thanh kia truyền đến từ thi thể bên dưới.

Sắc mặt hẳn khê biến, đưa tay sờ soạng một chút, đã tìm được dụng cụ truyền tin ở bên trong vết máu.

Tên của người gọi đến: Cô bé chân dài biến thái.

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng biến hóa.

Có một điều rõ ràng là, phản ứng khi chiến đấu của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề lúc trước, có chút biến thái. Đối phương thường xuyên phát ra tiếng cười hì hì quái lạ, tựa như nhân cách thứ hai, mà hình như nhân cách thứ hai này còn coi bản thân chính là quái vật???

Cho nên hiện giờ, khi hẳn nhìn thấy tên người gọi đến kia, trong lòng mới sững sốt tới vậy...

Rút cuộc, tồn tại bị một tên biến thái đặt nickname là biến thái, thì tồn tại kia sẽ biến thái đến cấp bậc nào?

Hẳn cầm dụng cụ truyền tin mà có cảm giác bản thân đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Sau khi điện thoại kêu “Đô...đô...” tới bốn năm lần, Hứa Thâm vẫn quyết định lựa chọn nhận cuộc gọi.

Sắc mặt hẳn bị một tầng bóng mờ che phủ, không nhìn ra biểu cảm.

“Anh chết rồi hả? Lâu như vậy mới tiếp!”

Câu nói đầu tiên của đôi phương, khiến trái tim Hứa Thâm hung hăng nhảy lên, cô ta là nhà tiên tri sao?

Nhưng không đợi Hứa Thâm trả lời, giọng nữ bên kia đã tỏ ra không kiên nhẫn nói: “Chờ anh nửa giờ, nhanh đi tới tập hợp cho tôi, chúng ta đến thành Để làm nhiệm vụ, không phải đến du ngoạn!”

Hứa Thâm hơi hơi há miệng, nhưng đầu dây bên kia không cho hắn cơ hội đáp lời, đã dứt khoát cúp máy.

Hứa Thâm yên lặng buông dụng cụ truyền tin xuống, rồi chậm rãi thở hắt ra.

Tuy hắn chưa trông thấy cô gái ở đầu dây bên kia, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một loại hảo cảm ——

Đôi phương cực kỳ dứt khoát lưu loát, giúp hắn tiết kiệm được một chút công sức nguy trang.

“Chắc hẳn cô gái kia cũng là tồn tại hình thái thứ hai...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động: “Bọn họ đến nơi này làm nhiệm vụ? Không phải những tồn tại hình thái thứ hai đều chuyên môn giải quyết sự kiện khur thứ cấp C trở lên sao? Chẳng lẽ... Thành Để có khur cấp B xuất hiện?”

Sắc mặt Hứa Thâm hơi hơi biến hóa.

Tuy đám người bọn họ vốn không thể tiếp xúc được với khur cấp B, nhưng gặp phải loại dấu hiệu này vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Bình thường, một khi khur cấp B xuất hiện, nếu không nhanh chóng xử lý, thì cả nửa thành khu đều sẽ rơi vào tay giặc!

Chương 158. Viên Thủy Tinh Màu Đỏ!

Xem ra sắp tới, có khả năng trong thành Để sẽ phát sinh một chút náo động ... Hứa Thâm nghĩ đến báo chí, xem ra gần đây, hắn nên chú ý đến mấy tờ báo kia một chút, nhìn xem tình huống thương vong ở các khu vực.

Căn cứ theo những thông tin ấy, có lẽ hắn sẽ phán đoán ra khu vực có xuất hiện khur cấp B.

Hi vọng số vụ dân tử vong, sẽ được trích dẫn một cách chi tiết hơn trên báo...

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, sau đó mở dụng cụ truyền tin ra, lấy pin bên trong, cuối cùng dứt khoát đập nát nó.

Hắn từng nghe người của cục Khư Bí nói qua, bên trong dụng cụ truyền tin của bọn họ đều có hệ thống định vị, kể cả khi người đã chết, vẫn có thể dựa vào hệ thống định vị để tìm được dụng cụ truyền tin.

Mà đây cũng là biện pháp bọn họ thiết lập để dễ dàng thu về thi thể trăm khư giả, đồng thời truy tra nhân viên trăm khư mất tích.

Hứa Thâm giải quyết xong dụng cụ truyền tin, bắt đầu đóng gói bộ thi thể bị đứt lìa kia.

Lạch cạch...

Đang đóng gói đến phần đầu, bỗng nhiên một thứ gì đó, lặn khỏi mái tóc và rơi vào trong vũng máu.

Hứa Thâm cầm nó lên quan sát, đây là một viên thủy tinh màu đỏ.

Hắn xoa xoa, lại phát hiện màu đỏ này không phải do máu nhuộm, mà là máu sắc nguyên bản của viên thủy tinh kia.

Kỳ quái, vừa rồi hắn còn không nhìn thấy nó... Hứa Thâm có chút nghi hoặc, đột nhiên trong đầu nhớ tới nguyên lý khư binh: khi thu liễm khư lực, khư binh sẽ tách khỏi thân thể.

Và gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề đã chết, khư lực trong cơ thể đối phương đang tiêu tán, cũng tương tự như thu liễm.

Chẳng lẽ đây chính là khư binh?

Nhưng tồn tại ở hình thái thứ hai có khư binh cũng không kỳ quái... trong đôi mắt Hứa Thâm lộ ra một tia hưng phấn, độ trân quý của khư binh vượt qua trang phục tác chiến và binh khí bình thường, là thứ rất khó đạt được.

Ngẫu nhiên, cũng có loại hàng hóa này xuất hiện tại chợ đêm, và đương nhiên, nó sẽ được bán với giá trên trời.

Hơn nữa, nếu là khư binh, hắn có thể dung nhập vào trong cơ thể, sẽ không bị người khác thăm dò ra, không cần mang nó đi

chôn giống bộ khôi giáp và thanh chiến đao này.

Hứa Thâm lập tức cắn nát ngón tay mình, nhỏ máu tươi và rót khur lực lên viên thủy tinh kia.

Có phải khur binh hay không, thử một lần là biết.

Ông!

Ngay trong khoảnh khắc khur lực thẩm thấu vào viên thủy tinh, đột nhiên Hứa Thâm cảm nhận được một luồng nhiệt lưu nhanh chóng phun ra, âm âm tiến vào trong đầu mình.

Gần như chớp mắt sau, một sợi dây thần kinh nào đó nằm trong đầu bị tác động, cảm giác khá tương tự như sợi dây thừng nối liền với công tắc đèn điện bị giật xuống, ngay sau đó, đột nhiên một cái công tắc nào đó ở trong đầu hần, bị bật lên, rồi “Ba” một tiếng chiếu sáng!

Đúng vậy, là chiếu sáng.

Gian phòng trước mắt Hứa Thâm biến mất không thấy, bỗng nhiên ý thức của hần bị bàn tay của một người khổng lồ nào đó tóm lấy, mang đi, mang tới vô tận trời cao, nơi có hàng chuỗi những quang mang lấp lánh từ chung quanh chiếu rọi đến.

Trước mắt hần là một mảnh sáng lạn, khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Hồi lâu, Hứa Thâm mới dần dần thích ứng với lại trạng thái này.

Sau khi Hứa Thâm lấy lại thị lực, hần bỗng phát hiện thứ chiếu rọi vào bản thân chính một hình cầu, và ở chung quanh hần, cũng có những hình cầu tỏa sáng khác đang lơ lửng khắp nơi, còn không trung trên đỉnh đầu, là tinh hà lấp lánh vô tận.

Đây là lần đầu tiên hần được nhìn thấy tinh hà.

Tuy không biết nên xưng hô như thế nào, nhưng loại cảm giác lộng lẫy, xa hoa này khiến cho Hứa Thâm sững sờ, ngây ngốc.

Hồi lâu, Hứa Thâm mới dần dần phục hồi lại tinh thần, bắt đầu hướng ánh mắt nhìn khắp nơi chung quanh... Nơi này là chỗ nào?

Không phải hần đang ở trong phòng sao?

Hứa Thâm dùng sức hít thật sâu, và vẫn như cũ có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt truyền đến.

Nhưng hắn lại không nhìn thấy thi thể gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia ở chung quanh.

“Có người không?”

Hứa Thâm muốn di động, nhưng dường như hắn đã bị nhốt bên trong quả cầu ánh sáng này rồi. Không thể di động, hắn đặt bàn tay lên quả cầu ánh sáng, xúc cảm ấm áp mềm mại, giống như đưa tay sờ vào tầng mây mù với độ sâu vô tận, không có điểm cuối.

Hứa Thâm mở miệng kêu gọi, lại đưa mắt nhìn khắp nơi xung quanh.

Ngay tại một khắc này, bóng dáng Mai Phù cũng biến mất.

Bỗng nhiên cảm xúc hốt hoảng chưa từng có từ trước tới nay, phủ kín trong lòng Hứa Thâm.

Ngẫm lại cũng thấy đúng, bỗng nhiên trong phòng của mình lại xuất hiện một vùng hư không lấp lánh ánh sáng, còn bản thân lại bị nhốt bên trong một quả cầu kỳ lạ, bất kể ai cũng cảm thấy sợ hãi thôi.

Hứa Thâm cúi đầu, hình ảnh hắn nhìn thấy là vô tận sương mù dưới chân, còn trên đỉnh đầu lại là vô tận tinh hà lấp lánh.

Theo Hứa Thâm kêu gọi, bỗng nhiên từ trong một quả cầu có ánh sáng bên cạnh truyền đến một giọng nói mờ mịt, khó nắm bắt: “Là số mười sao? Lần trước bảo anh chuẩn bị tiền, đã chuẩn bị xong chưa?”

Hứa Thâm ngẩn ra, đây là... người nọ đang nói chuyện với hắn sao?

“Sao không nói lời nào? Ba nghìn vạn, còn chưa chuẩn bị xong ư? Anh phải biết, qua ba tháng nữa, nếu vẫn chưa chuẩn bị xong, tôi khó mà thay anh làm chuyện kia được” Giọng nói lại truyền ra từ quả cầu ánh sáng vừa nãy.

Sắc mặt Hứa Thâm biến ảo không ngừng, không nghĩ tới ở nơi quỷ dị thần kỳ này, lại thật sự có người khác.

Hắn còn cho rằng nơi này chính là ảo cảnh.

Chẳng lẽ... âm thanh kia do hấn tự mình ảo tưởng ra?

Nhưng hấn chưa bao giờ nghe thấy giọng nói này, nếu bảo nó là ảo giác do bản thân mình tự tạo ra...hình như không quá thực tế.

Thêm nữa, đối phương vừa nói gì nhỉ? Là chuẩn bị tiền, là ba nghìn vạn...Là một con số khổng lồ!

Và đây là lần đầu tiên trong đời, Hứa Thâm được nghe tới một kế hoạch gì đó cần khoản kim ngạch lớn như vậy mới có thể triển khai.

Bỗng nhiên hấn lại nghĩ đến lời nói của gã đàn ông đeo đeo mặt nạ chú hề kia, đối phương khẳng định hấn đã chặt đứt con đường kiếm tiền của mình... Và muốn giết hấn để phát tiết lửa giận.

Chương 159. Hấn Vừa Làm Thịt Một Vị Siêu Cấp Phú Ông???

Sau đó, khi hấn dung nạp viên thủy tinh màu đỏ trên người đối phương, mới đến được nơi này.

Chẳng lẽ . . Trước kia, tồn tại mang tên số mười trong khoảng không gian này, chính là gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề nọ?

Đối phương đang gấp rút chuẩn bị tiền, đột nhiên tài chính bị cắt đứt, nên mới phần nộ đến vậy?

Hứa Thâm càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng xảy ra. Và đương nhiên, hấn cũng phải càng thêm cẩn thận, để ứng phó với người trước mặt. Nhưng dường như đối phương không nhìn thấy hấn, hấn cũng không nhìn thấy đối phương, cho nên người đối diện mới coi hấn chính là gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề lúc trước.

Nếu hấn bị đối phương phát hiện, bị bại lộ chuyện người ở bên trong quả cầu ánh sáng đã thay đổi, tình huống sẽ diễn ra như thế nào?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, trong đầu đang điên cuồng suy tính.

“Sao vẫn không nói lời nào? Rốt cuộc đã được chưa? Anh còn thiếu bao nhiêu nữa? Lần trước tôi có nghe anh nói, đã chuẩn bị được hơn hai ngàn vạn rồi, còn thiếu một chút, bây giờ còn thiếu bao nhiêu?” Giọng nói kia lại vang lên.

Trái tim Hứa Thâm lập tức đập nhanh đến kinh hoàng, trong tay gã chú hề kia lại có hơn hai ngàn vạn?

Đây quả thực là siêu cấp hào phú nha!

Và hắn vừa làm thịt một vị siêu cấp phú ông!

Nói nữa, rút cuộc tiền của gã kia đâu rồi?

Sổ tiết kiệm cũng được?

Bỗng nhiên trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại xúc động bức thiết muốn soát lại thi thể đối phương.

“Uy, có đây không?” Người nọ có chút không kiên nhẫn hỏi.

Hứa Thâm do dự một chút, sau đó bóp cổ họng, nói: “Có khả năng không chuẩn bị đủ tiền, sự kiện kia coi như bỏ đi...”

“Ừm? Vì sao anh lại đổi giọng? Anh vẫn còn là số mười sao?” Giọng nói kia hoài nghi hỏi.

Tim Hứa Thâm đập thành thịch, tuy hắn đã bóp cổ họng, lại dùng cách nói chuyện mơ hồ không rõ, nhưng cẩn thận nghe qua vẫn cảm thấy có sự khác biệt, vốn tưởng rằng có thể lừa dối cho qua... Xem ra tình huống bóp cổ họng lập tức trở nên thần bí làm người ta không phân biệt rõ, thường thấy trong các câu chuyện kia, đều là vô nghĩa cả.

“Đừng bắt chước số năm, thường xuyên thay đổi giọng nói, làm người ta phiền muốn chết, cũng không biết rốt cuộc đối phương là nam hay nữ.” Người này lại nói.

Hứa Thâm sững sốt, thường xuyên đổi âm thanh? Đây cũng là một loại năng lực đặc thù sao?

Ngay trong lúc Hứa Thâm đang do dự, không biết mình có nên tiếp tục mở miệng hay không, bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến một tràng cười khanh khách.

Là một giọng nói của một cô gái, cực kỳ dễ nghe êm tai, còn mang theo vài phần quyến rũ và lơ đãng, nói: “Số bảy, anh còn

không phát hiện ra sao? Số mười của anh đã thay đổi người rồi. Xem ra, số mười lúc trước đã tiêu đời rồi?”

Trái tim Hứa Thâm hung hăng nhảy dựng lên, chẳng lẽ hắn đã bị phát hiện rồi sao?

Hắn nhìn theo phương hướng phát ra giọng nữ nọ, nơi ấy là một hình cầu màu da cam, đang tỏa sáng.

“Thay đổi người?” Giọng điệu của vị trung niên vừa nói chuyện kia chợt lộ ra vẻ sững sốt, gã liên tục đặt câu hỏi với Hứa Thâm: “Anh thật sự không phải số mười lúc trước? Chẳng lẽ số mười lúc trước đã chết trong tay anh?”

Hứa Thâm bảo trì im lặng, thật ra, hắn cũng không biết mình có nên nói chuyện hay không, cũng không biết bọn họ có đang lừa gạt mình hay không.

Hoàn cảnh trước mắt hoàn toàn xa lạ với hắn, hắn tuyệt đối không biết gì cả, và trong những trường hợp đại loại thế này, nói ít, nghe nhiều, bao giờ cũng tốt hơn.

“Là một người vô cùng cẩn thận...” Giọng nữ từ trong quả cầu màu da cam kia lại cười nói: “Nhưng, anh lại phạm sai lầm để chúng tôi biết được bí mật rồi, đừng che giấu nữa. Tôi nói cho anh biết, số mười lúc trước chính là một tên biến thái, có hai loại giọng nói thay đổi liên tiếp, và rất thích làm nhảm nhiều lời vô nghĩa, phải nói là một người đặc biệt thích nói những lời vô nghĩa. Trong khi anh lại im lặng hồi lâu như vậy, khẳng định không phải đối phương. Đừng giả vờ nữa!”

“...”

Loại lời nói mang tính công kích cực mạnh, chỉ thẳng vào điểm mâu chốt này... làm Hứa Thâm có chút không chống đỡ nổi nữa.

Xem ra đối phương thật sự không lừa gạt hắn.

Bởi vì, căn cứ theo biểu hiện của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề lúc trước kia, dường như đối phương có hai nhân cách thật.

Hơn nữa, Hứa Thâm còn phát hiện, những người trước mặt không hề nhìn thấy hình dáng của hắn ở trong quả cầu ánh sáng, chẳng lẽ bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy hình dáng của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề lúc trước?

Hứa Thâm cân nhắc hồi lâu, mới đề thấp âm thanh, biến thành một chất giọng cực kỳ khàn khàn và trầm thấp: “Đúng là tôi không phải số mười mà mấy người vừa nhắc tới. Nhưng nơi này là chỗ nào, còn mấy người là ai?”

“Hóa ra lại là sự thật...” Người trung niên nói chuyện lúc trước lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

“Đó, tôi đã nói rồi mà...” Giọng nữ quyến rũ, lơ đãng kia vẫn cười hì hì nói, trong thành thực gợi cảm có thêm vài phần dí dỏm và đắc ý.

“Anh đã thay thế vị trí số mười, nên xưng hô như thế nào?”
Bỗng nhiên, người trung niên nói chuyện lúc trước, lại mở miệng dò hỏi.

Hứa Thâm theo bản năng muốn há miệng, nhưng lại đứng lúc ngậm chặt lại, không có hé răng nửa lời.

Vị trung niên kia đợi hồi lâu, thấy Hứa Thâm không nói gì, trong lòng cũng biết hắn đã cảnh giác rồi, chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

“Anh rất xấu đó nha.” Giọng nữ quyến rũ kia loại cười hì hì nói: “Số mười cũng không ngu như vậy, bằng không làm sao anh ấy có thể giải quyết được thằng hề số mười lúc trước? Ừm, danh hiệu của số mười lúc trước chính là thằng hề. Gã lại chết nhanh như vậy, đúng là một thằng hề (miệt thị, đánh giá đối phương chỉ là kẻ tầm thường). Hi vọng số mười mới tới có thể sống lâu hơn một chút, trở thành bạn bè cũ của chúng ta.”

Thằng hề... Hứa Thâm nghĩ đến cái mặt nạ chú hề kia, trong lòng có chút không biết nên nói gì. Hồi lâu sau, hắn mới hạ giọng hỏi: “Mọi người đều dùng danh hiệu để xưng hô sao?”

Giọng nữ quyến rũ khẽ cười nói: “Có thể dùng danh hiệu, nếu không muốn bại lộ thêm càng nhiều tin tức, anh cũng có thể dùng cách đánh số. Nhưng đương nhiên, danh hiệu cũng có thể là một loại đánh lừa, có tác dụng tung hỏa mù. Ví dụ như anh có một kẻ thù nào đó, hoàn toàn có thể sử dụng điểm đặc thù hoặc tên của đối phương làm danh hiệu cho mình, có lẽ đám người trong lòng có quỷ khác, sẽ giúp anh săn giết kẻ thù nha...”

Nói đến đây, cô lại phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Chương 160. Truyền Thuyết Về Linh Bí...

Hứa Thâm thâm rùng mình, nói như vậy đám người đang có mặt ở nơi này cũng không mấy thân thiện với nhau.

“Nếu những gì tôi suy luận là đúng, hẳn là tuổi của số mười không lớn nha? Để tôi đoán xem nào... Ừm, phỏng chừng chỉ khoảng 20 tuổi thôi. Và người ở độ tuổi này có thể đạt đến hình thái thứ hai... Phạm vi rất nhỏ đó!” Giọng nữ quyền rũ lại cười nói.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hẳn trầm thấp nói: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Di, lại không kinh hoảng sao? nhưng dường như cậu vẫn có một chút khấn trương nha, giọng điệu hơi nặng thêm một tia sao với lúc trước. Phân tích dựa theo góc độ tâm lý học, khi tình huống này xuất hiện nghĩ là tôi nói đúng rồi.” Giọng nữ quyền rũ khẽ cười nói: “Quên giới thiệu với cậu, danh hiệu của tôi là nhà trinh thám. Cậu có thể đoán xem, ở trong hiện thực, tôi có thể là một nhà trinh thám nào đó hay không? Về phần vì sao tôi lại nói cậu chỉ chừng 20 tuổi, là bởi vì cậu cố ý nguy trang thành giọng nói trầm thấp khàn khàn, nghe qua tưởng là một vị trung niên, nhưng... Căn cứ theo biểu hiện lặng im quan sát lúc trước, có thể nhận ra cậu là một người vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Và những người cẩn thận như thế, tất nhiên sẽ không làm bại lộ tin tức chân chính về mình, cho nên độ tuổi chân chính của cậu, sẽ tương phản với những gì cậu cố ý biểu hiện ra bên ngoài.”

Trong lời nói của cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia, vừa lộ ra vài phần đắc ý: “Có phải đều bị tôi đoán đúng hay không?”

Về cơ bản thì đúng rồi...

Trong lòng Hứa Thâm xuất hiện một tia hàn ý, hẳn cảm thấy cô gái thoát nhìn có vẻ hiền hòa, thân thiện này, lại chính là nhân vật nguy hiểm nhất. Hẳn đã đủ khắc chế và ẩn tàng rồi, nhưng đối phương chỉ dựa vào một tia dấu vết để lại, đã moi được tin tức chân thật về hắn.

Thậm chí căn cứ theo dữ kiện trong lời nói của đối phương, cô ấy còn biết gã đàn ông đeo mặt nạ chủ hề lúc trước là tồn tại ở hình thái thứ hai...Mà thôi, có loại chuyện này cũng dễ hiểu, hạng người có ‘đầu óc’ tới mức dùng chính cái mặt nạ của mình làm danh hiệu, bị người ta dò xét ra thực lực cũng là chuyện quá đổi bình thường.

“Cô dọa người mới sợ như vậy, về sau cậu ta cũng không dám nói chuyện thoải mái nữa rồi.” Vị trung niên bên cạnh bắt đầu nói: “Sao cô không chờ cho cậu ấy nói nhiều một chút, chờ đến lúc nắm giữ đủ tin tức, rồi trực tiếp suy luận ra thân phận chân thực của cậu ta, có phải tốt hơn không?”

Hứa Thâm không khỏi liếc mắt nhìn đối phương một cái, tên này càng thêm âm hiểm.

“Như vậy rất không thú vị nha. Tôi nói như vậy, chính vì nhắc nhở cậu ấy đó.” Giọng nữ quyền rũ cười nói.

“Hai người vẫn chưa nói cho tôi biết, nơi này là chỗ nào, và phải làm như thế nào mới có thể rời đi?” Hứa Thâm cắt ngang hai người, trầm thấp nói.

Dù một chút tin tức đã bị đoán ra, nhưng hắn cũng không bại lộ (chỉ một chuyện đã không thể phát triển theo chiều hướng tốt, cho nên không tiếp tục áp dụng những biện pháp khác nữa, mặc kệ cho nó tùy ý tiếp diễn), vẫn như cũ duy trì tiếng nói khàn khàn trầm thấp lúc trước.

“Nơi này là thế giới Linh Quang, cũng được gọi là Linh giới.” Giọng nữ quyền rũ cười nói: “Vị trí quả cầu ánh sáng của chúng ta, có thể gọi là linh quang. Đây là không gian bên trong viên thủy tinh màu đỏ kia. Ý thức của chúng ta đã bị lực lượng của nó dẫn dắt tiến vào, có thể cộng minh với ý thức của những người khác trong này. Nhân tiện đây, tôi cũng nói luôn thứ này vô cùng đắt tiền, hiếm có. Nếu cậu nguyện ý bán, khoản tiền đó đủ cho cậu tiêu xài tới tận mười đời cơ.”

Trong lòng Hứa Thâm thoáng rung động: “Bán ư?”

“Khanh khách, thật sự động tâm rồi sao...” Giọng nữ quyền rũ lại cười nói: “Viên thủy tinh màu đỏ kia có tên là Linh Bí. Trong truyền thuyết, chúng chính là thứ ẩn chứa lực lượng cao nhất của thế gian. Ai có thể tập hợp đầy đủ tất cả Linh Bí, sẽ

đạt được thứ lực lượng này, từ đó thống trị thế giới... Đương nhiên rồi, nó chỉ là truyền thuyết mà thôi, nhưng loại truyền thuyết này quá mức mê người. Cho nên nếu cậu bại lộ thân phận chân thật, rất nhanh sẽ có người đến gõ cửa phòng, nói chuyện thân mật đó nha.”

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, viên thủy tinh nho nhỏ này lại gắn liền với một truyền thuyết như vậy?

“Tổng cộng có 27 viên Linh Bí, nhưng trước mắt, ở nơi này chỉ 12 viên đã có chủ, còn lại, hoặc là chưa bị người tìm được, hoặc là đã bị người nào đó tập hợp đầy đủ và cất giấu đi rồi.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám nói: “Nếu cậu cực kỳ thiếu tiền, có thể tìm số hai bán ra. Số hai là đại nhân vật có địa vị cực cao, có lẽ anh ta là thành viên bên trong một cao tộc đứng đầu nào đó, có lẽ là một trong những người thống trị nội thành... Nói tóm lại, anh ta công khai đưa giá cả là một trăm triệu, cộng thêm quyền cư trú vĩnh cửu ở bên trong nội thành, cùng với thân phận địa vị hiển hách. Nếu cậu bán đi, lập tức có thể trở thành người bề trên, cả đời hưởng thụ vô cùng vô tận.”

Hứa Thâm thầm giật mình, ánh mắt không nhìn được, lập tức nhìn về phía những quả cầu ánh sáng chung quanh. Hắn đếm một chút, đúng là có 27 quả.

Nhưng chỉ có 12 quả hơi hơi sáng lên, còn lại đều tương đối ảm đạm, rõ ràng là ánh sáng yếu ớt hơn 12 quả khác.

“Một trăm triệu...” Hứa Thâm không thể tưởng tượng nổi, đây là con số khổng lồ tới mức nào, phỏng chừng cộng tất cả tài sản của mười phú hào đứng đầu khu Hắc Quang, cũng chỉ tới trình độ này là cùng?

Cái giá này thật sự quá mê người, nhưng rất nhanh Hứa Thâm đã đánh mất ý niệm ấy trong đầu.

“Phỏng chừng cả đời này ngán ngủi lắm...” Hứa Thâm lắc đầu.

Bởi vì ngay khi giao viên thủy tinh kia ra, chưa chắc số tiền ấy sẽ nằm lại trong tay hắn.

Lúc trước gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia khẩn cấp muốn xoay tiền cũng chưa bán vật ấy... Ngay cả một người đầu óc

có bệnh như gã cũng hiểu được đạo lý này, đương nhiên Hứa Thâm cũng hiểu.

Hơn nữa từ trong giọng điệu của cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia, hẳn có nghe ra một chút hương vị trêu chọc, hiển nhiên, nếu hẳn thật sự động tâm mở miệng hỏi, hơn phân nửa đối phương sẽ bật cười thành tiếng.

Chương 161. Cuộc Sống Nghèo Túng Đã Hạn Chế Sức Tưởng Tượng Của Hắn!!!

“Nếu thứ này quý giá như thế, lại nguy hiểm đến vậy, thì vì sao mọi người còn ở trong này nói chuyện với nhau? Chẳng phải càng thêm nguy hiểm sao? Lỡ như một phương khác nổi lên ý niệm xấu xa... chúng ta biết làm sao bây giờ?” Hứa Thâm hạ giọng dò hỏi.

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám thấy Hứa Thâm đã hiểu được những hung hiểm trong đó, mới nói: “Trước kia còn có người bán, nhưng sau này, tất cả bọn họ đều biến mất, hiện giờ chẳng có ai bán nữa rồi, mỗi khi đạt được Linh Bí đều tự mình cất giấu. Tuy thứ này có gắn liền với thứ truyền thuyết thực mê người kia, nhưng muốn tập hợp đầy đủ là chuyện không thể. Tôi nghe nói có viên đang nằm dưới biển khơi, có viên lại xuất hiện ở thế giới bên ngoài... Nói cách khác, kể cả khi đạt được toàn bộ Linh Bí trong tay tất cả chúng ta, vẫn không đủ.”

“Nhất là Linh Bí xuất hiện ở thế giới bên ngoài, ai dám đi tìm chứ? Nơi đó còn hung hiểm hơn khu vực bên ngoài thành Đê, cả tồn tại hình thái thứ ba đi qua cũng không trở về.”

Biển khơi?

Thế giới bên ngoài?

Hứa Thâm giật mình, lượng tin tức trong lời nói của cô gái có biệt danh nhà trinh thám này, thật lớn.

Hơn nữa đều là những bí ẩn mà hắn chưa bao giờ nghe qua.

Ngay cả trên sách cũng không có ghi lại!

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn không biết mình có nên cẩn thận hỏi thăm một chút hay không? Nhưng căn cứ theo

khả năng quan sát và lối tư duy suy luận lúc trước của cô gái này, hẳn nói càng nhiều, sẽ càng bại lộ tin tức về bản thân.

“Cô là tồn tại hình thái thứ ba?” Hứa Thâm cân nhắc một hồi mới hỏi.

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười nói: “Nào có ai trực tiếp như cậu? Nhưng trả lời cậu cũng chẳng sao, người ta chính là hình thái thứ hai giống cậu đó. Theo như tôi quan sát, trong hết thảy những con người ở nơi này, chỉ có số một, số hai, số bốn và số mười một là tồn tại đạt tới hình thái thứ ba thôi!”

Hứa Thâm thầm giật mình, nơi này có tổng cộng 12 người, lại có tới bốn đạt đến hình thái thứ ba?

Lại nói, hình thái thứ ba... tuyệt đối là siêu cấp đại nhân vật rồi?

Phải biết rằng, hình thái thứ hai đã có địa vị cực cao, là tồn tại tọa trấn phân cục một phương đó.

“Nếu những gì cô nói là sự thật, những Linh Bí còn lại đã rơi rụng khắp nơi, khó mà tập hợp đầy đủ, thì vì sao số hai vẫn muốn thu mua?” Hứa Thâm hạ giọng hỏi.

“Ai mà biết được? Phỏng chừng anh ta cảm thấy bản thân có thể tập hợp đầy đủ, cũng có lẽ chuyện này đã trở thành một loại chấp niệm nào đó rồi?” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười cười: “Mặt khác, với chúng ta, khoản tiền này là con số trên trời, nhưng với người ta, có lẽ nó chỉ là một chút tiền trinh thôi...”

Hứa Thâm có chút ghen lời, không biết nên nói gì.

Một trăm triệu mà là tiền trinh?

Quả nhiên cuộc sống nghèo túng đã hạn chế sức tưởng tượng của hắn.

“Nói vậy, cô cứ một mực kể ra tin tức của bọn họ, phỏng chừng những người khác cũng rất muốn giết cô?” Hứa Thâm nhìn về phía quả cầu ánh sáng màu da cam kia, dò hỏi.

“Hi hi, như vậy mới có ý tứ nha...” Đột nhiên cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười ha hả, cười đến là sung sướng, thậm chí còn mang theo một chút bệnh trạng khác thường: “Loại trò

chơi đóa miêu miêu (ú òa) này chơi rất vui. Nói nữa, muốn giết tôi, cũng phải tìm ra tôi trước đã.”

Hứa Thâm không phản bác được.

“Vậy rời khỏi nơi này như thế nào? Lúc bình thường các cô đều ở trong này nói chuyện phiếm sao?” Hứa Thâm khó hiểu. Làm như vậy không khỏi có chút quá mức nhảm chán, hẳn cũng không phải một người quá ưa thích tìm người nói chuyện phiếm.

“Nhìn thấy mảnh sương mù xám dưới chân cậu không? Một khi cậu muốn rời đi, chỉ cần không ngừng chăm chú nhìn xuống dưới, tưởng tượng bản thân mình không ngừng lún xuống bên dưới, là có thể rời đi.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám nói: “Bình thường chúng tôi cũng không ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm đâu. Nghe số một nói, thế giới Linh Quang này đã kéo dài được hơn một ngàn năm, dường như nó bắt đầu xuất hiện từ khi khur sinh ra, thậm chí còn sớm hơn nữa. Và những người may mắn nhận được Linh Bí, sẽ tề tụ ở trong này. Chúng ta không biết thân phận của nhau, nhưng lại có thể giúp đỡ lẫn nhau, thân phận của chúng ta phân bố ở khắp các nơi, trải rộng trên mỗi một tầng lớp và chức nghiệp. Mỗi khi một người có vấn đề gì khó mà mở miệng được hoặc là gặp phải khó khăn không thể tự mình giải quyết, đều có thể tìm được sự trợ giúp của người khác ở trong này.”

“Cho nên, ở nơi này của chúng ta còn có tên là hội Hỗ Trợ Linh Bí.” Nói tới đây, cô lại nở nụ cười: “Nhưng cậu phải nhớ kỹ, tuy chúng ta sẵn lòng giúp đỡ lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không thể bại lộ cho đối phương biết được thân phận chân thật của chúng ta, nếu không thiện ý trợ giúp vô cùng có khả năng sẽ chuyển biến thành ác ý mưu hại... Không, không phải vô cùng có khả năng, mà là tất nhiên đó!”

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hẳn có cảm giác, mối quan hệ giữa mình và những người này có chút giống khur.

Không thể nhìn thấy, không thể nhận ra, tuyệt đối không để khiến cho khur biết được, mình có thể cảm nhận được chúng nó, nếu không sẽ khiến chúng nó chăm chú nhìn vào.

“Nhưng dưới tình huống phải che giấu thân phận chính mình, chúng ta sẽ trợ giúp lẫn nhau như thế nào?” Hứa Thâm dò hỏi:

“Hơn nữa, bất cứ loại trợ giúp nào cũng được ư?”

“Che giấu như thế nào hả? Vậy phải xem ở bản thân cậu rồi. Cậu có thể báo ra nhu cầu và thù lao của bản thân ở trong này, tựa như thằng hề số mười lúc trước vậy. Yêu cầu của anh ta là chế tạo một khẩu pháo Khư Thần. Anh ta nói bản thân muốn bắn nát một nơi nào đó, hì hì, đáng tiếc, anh ta còn chưa hoàn thành đã chết rồi ...” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười nói.

“...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Đây vốn không phải cái gọi là hội Hồ Trợ Linh Bí, phải nói là tổ chức Khủng Bố Linh Bí mới đúng.

“Cậu có thể tìm kiếm trợ giúp, cũng có thể hoàn thành yêu cầu trợ giúp của người khác.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười nói: “Thù lao hoàn toàn có thể thương thảo. Cậu thử chăm chú nhìn linh quang trên quả cầu của người khác một lúc xem, nếu người khác treo yêu cầu nhiệm vụ, cậu có thể nhìn thấy.”

“Chăm chú nhìn là được?” Hứa Thâm thử chăm chú nhìn quả cầu ánh sáng màu cam của cô ấy.

Lại chẳng thấy cái gì hiện lên.

Chương 162. Cô Là Con Giun Trong Bụng Tôi Sao?

“Tôi không có gì cần người khác trợ giúp đâu, cho nên cậu xem của tôi vô dụng.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười hì hì, hiển nhiên đã suy đoán ra hành động của Hứa Thâm.

“...” Hứa Thâm có chút ghen lời.

“Cậu có nhìn thấy linh quang màu đỏ sậm bên kia không? Nơi đó thuộc về số một, bắt đầu đếm số từ bên kia, chính là con số của linh quang.” Cô gái biệt danh nhà trinh thám nói: “Ngoại trừ nhiệm vụ của số một là mấy yêu cầu không có khả năng hoàn thành, nhiệm vụ của những người khác đều có thể. Cậu có thể chọn lựa chúng dựa theo năng lực bản thân, nếu tất cả

đều không thể, vậy chờ về sau có người mới gia nhập, nhờ đâu bọn họ lại cần sự trợ giúp của cậu.”

Ánh mắt Hứa Thâm quét tới chuỗi linh quang được sắp xếp xoay tròn theo hình thức nhất định, bắt đầu đếm số, từ linh quang màu đỏ sậm kia đến vị trí thứ mười bên phải, chính là hắn.

Hứa Thâm lại nhìn về phía linh quang của vị trung niên mới nói chuyện lúc trước, trong linh quang của đối phương hiện ra chữ viết.

【 Nhiệm vụ: Cần một tòa quặng mỏ Khư không người, nguyện ý thu mua với giá cả cao hơn thị trường 50%, người có ý định bán, xin liên hệ. 】

【 Cung cấp: Có các loại binh khí mang tính sát thương khủng bố như súng Phá Khư, pháo Khư Thần, người cần xin liên hệ. 】

Chẳng lẽ người này nằm trong quân bộ...

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, trong lòng có chút cảnh giác về thân phận của vị trung niên nà. Nếu đối phương thực sự công tác tại quân bộ trong nội thành, chắc chắn phải là tồn tại nắm giữ thực quyền, là nhân vật có thủ đoạn lợi hại chân chính.

Hứa Thâm lại lần lượt nhìn về phía những người khác, sau đó hắn phát hiện trên linh quang của một số người cũng giống cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia, không có chữ viết hiện lên.

Trong số những nhiệm vụ hiện lên, có yêu cầu là săn giết một vị cán bộ nào đó thuộc hiệp hội Chung Khí, hầu hết những nhiệm vụ này đều có một chút khó khăn.

Hứa Thâm đã xem xong tất cả, ánh mắt chợt dừng lại trên viên linh quang màu đỏ sậm đầu tiên, tin tức của ba nhánh nhiệm vụ lập tức hiện ra.

【 Nhiệm vụ 1: bản đồ một phần thế giới bên ngoài (chi trả thù lao dựa vào độ hoàn thành địa đồ). 】

【 Nhiệm vụ 2: đầu của Giáo hoàng Giáo hội Nguyệt Quang. 】

【 Nhiệm vụ 3: Bia Trần Khư có động tĩnh khác thường, hãy tới xác nhận tình huống nơi đó, kiểm tra nguyên nhân gây nên dị động, chi trả thù lao dựa trên trình độ cung cấp tình báo. 】

“Không phải cậu đang nhìn nhiệm vụ của số một chứ?” Bỗng nhiên giọng nói của cô gái có biệt danh nhà trinh thám vang lên.

“...”

Cô là con giun trong bụng tôi sao?

Cô cứ như vậy thật sự không sợ bị người đánh chết hả?

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, đành phải mở miệng hỏi: “Cô ở trong này bao lâu rồi?”

“Rất nhiều năm rồi.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám phát ra tiếng cười khanh khách: “Không phải cậu rất muốn giết chết tôi sao? Cậu không phải người đầu tiên có suy nghĩ như vậy đâu, cũng sẽ không phải là một người cuối cùng.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám thấy Hứa Thâm có chút phiền muộn vì lời nói của mình, lại tỏ ra cực kỳ đắc ý, cười nói: “Nhìn cậu im lặng lâu như vậy, tôi lập tức đoán ngay ra cậu đang nhìn nhiệm vụ của số một rồi. Đừng nghĩ nhiều, nhiệm vụ của số một đều thuộc cấp biến thái, nếu không phải hình thái thứ ba, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hứa Thâm không hề phủ nhận.

Trên thực tế, nội dung của ba nhiệm vụ này đều vượt qua những gì hắn nhận thức.

Bản đồ của thế giới bên ngoài... Cái gì là thế giới bên ngoài?

Đầu của Giáo hoàng Giáo hội Nguyệt Quang... Ai là Giáo hoàng? Giáo hội Nguyệt Quang lại là cái gì?

Không cần phải nghi ngờ, đây chính là tôn giáo nằm trong nội thành, hoặc ở một thành Đê khác, nếu không vì sao hắn chưa từng nghe tới.

Dù sao lực thẩm thấu của tôn giáo bản địa tại thành Bạch Nghĩ, vẫn vô cùng khả quan.

Về phần bia Trần Khư, hắn cũng chưa từng nghe tới nó.

Nếu số một thực sự là tồn tại hình thái thứ ba, hiển nhiên đối phương chính là một vị đại nhân vật nào đó trong nội thành. Và có lẽ những yêu cầu nhiệm vụ do đối phương đưa ra, đều nằm trong khu vực nội thành.

Cho nên hắn không biết những cái tên kia cũng rất bình thường.

Trên thực tế, ngoại trừ số ít nhân vật có đặc quyền được đi qua đi lại bên trong nội thành ngoại, hắn là tuyệt đại bộ phận cư dân thành Đê đều không biết chúng.

“Vậy lúc bình thường, khi tôi muốn tiến vào nơi này, cần phải làm như thế nào?” Hứa Thâm vẫn duy trì tiếng nói trầm thấp hỏi.

“Dùng khư lực cảm nhận Linh Bí trong đầu cậu là được.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cũng nhìn ra Hứa Thâm đang chuẩn bị rời đi, tỏ ra khá thoải mái cười cười nói.

“Đa tạ.” Hứa Thâm nói.

Tuy tâm tư đã bị cô gái này nhìn thấu không ít, nhưng suy cho cùng, đối phương cũng giải đáp cho hắn rất nhiều vấn đề, nếu không hắn còn phải cẩn thận sờ soạng hỏi lâu.

“Đừng khách khí.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám mỉm cười.

Ngay lập tức, Hứa Thâm nhìn chăm chú xuống tầng sương mù dày đặc phía dưới, tưởng tượng bản thân đang dần dần lún sâu xuống đó, đột nhiên hắn có cảm giác linh quang quanh mình đang nhanh chóng rời xa, trong khi ấy, bóng dáng hắn lại không ngừng xuyên qua, tựa như vừa từ trên cao rơi xuống. Và hắn có thể mơ hồ nhìn thấy một hình người khổng lồ, cực kỳ nguy nga ở phía dưới tầng sương mù dày đặc nọ...

Ngay sau đó, ánh sáng xuất hiện trở lại.

Hoá ra hắn đã mở mắt, khung cảnh hiện ra cũng là gian phòng quen thuộc.

Hắn trở về rồi!

Mùi máu tươi nồng đậm, vẫn vờn quanh chóp mũi.

Mà kể cả lúc trước, khi hấn ở trong không gian Linh Bí, thứ mùi này cũng không hề biến mất, xem ra khứu giác và thị giác của hấn vẫn còn ở lại nơi này, chỉ có ý thức vượt qua không gian thôi.

Nhưng ... vừa rồi trong thị giác lại không nhìn thấy Mai Phù???

Lúc này, Mai Phù đang ngồi trên chiếc giường ở cách đó không xa, tựa như cô cảm thấy thấy có chút nhàm chán, đang không ngừng đưa đưa đôi chân nhỏ.

Chẳng lẽ hồi nãy trong thị giác của hấn có xuất hiện bóng dáng Mai Phù, nhưng ý thức của hấn tiến vào Linh Bí, cho nên đã bị che lấp rồi sao... Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, tình huống vừa rồi rất giống trạng thái sững sờ, hoặc suy nghĩ chuyện gì đó tới xuất thần. Có thể hiểu loại trạng thái ấy như sau: con mắt có thể nhìn thấy đồ vật, nhưng hình ảnh hiện ra trong đầu lại là suy nghĩ trong lúc xuất thần.

Chương 163. Tác Dụng Phụ!

Hấn khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn xuống dưới chân, lại phát hiện vết máu dưới mặt đất có chút ngưng kết khô cặn, sau đó chuyển ánh mắt nhìn qua dụng cụ truyền tin.

Lúc trước, khi hấn phá hư dụng cụ truyền tin của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề, có lưu ý tới thời gian, đến hiện giờ đã qua được nửa giờ.

Nói vậy tỉ lệ thời gian trong không gian Linh Bí và thế giới bên ngoài là 1:1?

Không, hình như ở trong đó nhanh hơn một chút.

“Không biết khi ta tiến vào thế giới Linh Quang, thân thể sẽ nằm trong trạng thái gì? Xem ra lần sau cần phải tìm một chiếc cameras quay chụp lại xem sao, nhưng giá của cameras trong hiệp hội Chung Khí đắt lắm... Đúng rồi, hình như trong cục có một chiếc công cộng, có thể mượn đến dùng một chút.”

Hứa Thâm cúi đầu, hấn lại nghĩ đến khoản tài chính đang được chuẩn bị trong miệng vị trung niên kia, và gần như ngay lập

tức, hắn bắt đầu tìm tòi trên bộ thi thể dưới đất, đáng tiếc, lại không tìm được sổ tiết kiệm.

Xem ra gã này không mang theo trên người.

Hứa Thâm lại tìm kiếm khu binh, lần này hắn mò ra được một đôi bao tay.

Đôi bao tay này vốn không được tạo thành từ vải dệt, ngược lại rất giống một loại tổ chức máu thịt vẫn còn nhúc nhích nào đó, mặt ngoài hiện lên một tầng màng máu chứa đầy bọt khí.

Không cần phải nghi ngờ đây chính là khu binh.

Hứa Thâm trực tiếp hấp thu, để cho nó thẩm thấu vào trong bàn tay hắn.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn xuất hiện một vài tin tức mơ hồ, cộng thêm tiếng thì thầm trầm thấp.

Tăng phúc... Lực lượng... Trọng lực...

Vài đoạn tin tức này cực kỳ mơ hồ, lại lúc ẩn lúc hiện, nhưng cũng đủ giúp Hứa Thâm có chút lĩnh ngộ về cách sử dụng đôi bao tay này. Hắn rút khu lực vào bên trong, sau đó cầm lấy kiếm, lập tức cảm nhận được thanh kiếm Trảm Khu trong tay, cực kỳ nhẹ nhàng!

Bàn tay vung chém ra ngoài, một tiếng “Hô” truyền tới, gần như có thể nghe được động tĩnh thanh kiếm phá không vang lên!

Hứa Thâm có chút giật mình, khu binh này mang đến biên độ tăng trưởng lực lượng quá lớn.

“Hình như lúc trước đối phương không có sử dụng đôi bao tay này để tăng phúc lực lượng, là khinh địch sao?” Hứa Thâm thầm nhướng mày.

Đúng vào lúc ấy, bỗng nhiên hắn có cảm giác bàn tay mình hơi hơi run lên.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hắn vội vàng nhìn xuống đôi bao tay đang nhúc nhích khe khê trên tay, sau đó nhanh chóng thu liễm khu lực. Nương theo hành động ấy, đôi bao tay nọ lại chìm vào trong bàn tay. Hắn lập tức tỉ mỉ quan sát tình huống bên dưới, chỉ thấy màu da bàn tay đã trở nên cực kỳ tái nhợt.

“Hình như là vừa rồi máu tươi đã bị nó hấp thu ...” Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, chẳng lẽ khi sử dụng đôi bao tay này, nó sẽ không ngừng hấp thu máu tươi của mình?

Tác dụng phụ này quá lớn.

“Hình như chiếc mặt nạ do Ly tử cho ta không có tác dụng phụ như vậy? Mảnh da màu đen kia không có, kể cả cục máu đen Khư Nhiễm mà cục trưởng tặng cho cũng không có, xem ra giữa những kiện khư binh này có sự khác biệt? Nhưng ngoại trừ chiếc mặt nạ của Ly tử, mảnh da màu đen và máu đen, không có hiệu quả mạnh mẽ như đôi bao tay này... Chẳng lẽ khư binh mang đến hiệu quả cường đại mới có tác dụng phụ?”

Hứa Thâm suy tư một hồi, nhưng không biết đâu mới là đáp án chính xác, trong lòng thầm nghĩ, nếu có rảnh cần phải tìm cục trưởng hỏi một chút, dù sao ông ấy cũng nói khi có việc, cứ liên hệ với ông ấy mà.

Hứa Thâm không tiếp tục sử dụng đôi bao tay kia nữa, hẳn chuẩn bị chờ sau khi xử lý xong thi thể, mới quay trở lại nơi này huấn luyện, tiếp tục chậm rãi thích ứng đến thuần thục, đợi đến thời khắc máu chốt khi tác chiến, lại sử dụng sau.

“Xem ra chẳng còn chút hy vọng nào về khoản tiền để dành của đôi phương rồi...”

Hứa Thâm nhìn thi thể đã đóng gói xong, lòng đầy tiếc nuối. Tuy hẳn có thể tiêu tiền tìm biện pháp tới nội thành nhìn xem, nhưng khẳng định là tin tức đôi phương chết đi sẽ không giấu giếm được. Đến lúc đó, nếu hẳn dám xuất hiện tại nhà đối phương, còn trắng trợn tìm kiếm sổ tiết kiệm, có khác gì tự mình chui đầu vào lưới đâu?

Và hơn hai ngàn vạn kia... Nhất định là không có rồi.

Càng nghĩ Hứa Thâm càng có chút đau lòng.

“Muốn hủy diệt bộ thi thể này, chỉ có thể tìm khư hỗ trợ.”
Bỗng nhiên Hứa Thâm lại có cảm giác, những con khư kia chẳng những là quái vật, còn là một loại công cụ khá tiện sử dụng.

Khó trách hội Truy Quang lại bán khư.

“Tốt nhất là đi một chuyến đến khu khác ném xác chôn đồ...”
Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hần lập tức niêm phong túi đựng xác, cẩn thận cất nó vào kho.

Cũng may, loại túi đựng xác này vốn là hàng chuyên nghiệp, cực kỳ kín kẽ, không có một chút mùi nào thẩm thấu ra ngoài.

Hắn nhanh chóng lau vết máu trong phòng, rửa sạch hiện trường.

...

Ở một nơi khác, giữa đêm đen.

Tại một quán rượu xa hoa, được bố trí trong đoàn tàu từ nội thành đến thành Bạch Nghĩ đang dừng lại ở trạm cuối, có bốn bóng dáng đã tụ tập tại một đại sảnh hoa lệ, có người ngồi trên sofa, có người ôm kiểm tựa người vào vách tường gần đó, có người đang pha cà phê, từ từ thưởng thức.

“Đáng chết, lâu như vậy còn chưa tới?” Bỗng nhiên cô gái đang ngồi trên sofa vỗ cái bàn một phát, tựa như đã không thể kiềm chế nổi lửa giận trong lòng.

Cái bàn chợt nứt ra, nước trà bên trên đều đổ cả ra ngoài.

“Vừa rồi tôi có liên lạc với anh ta, hình như đã tắt máy rồi.”
Một thanh niên khác từ bên ngoài đi vào, có chút bất đắc dĩ nói: “Bình thường anh ta sẽ không ham chơi như vậy. Lần này bên trên ủy thác cho chúng ta kiểm tra động tĩnh dị thường của bia Trấn Khư. Chuyện lớn như vậy, chắc chắn anh ta không dám quên mất đâu.”

...

“Ai mà biết được? Có lẽ anh ta vừa nghe được cái tên bia Trấn Khư đã bị dọa sợ rồi.” Một thiếu nữ ôm kiểm tựa vào vách tường bên cạnh, cười lạnh nói.

“Trong mấy người, có ai biết hướng đi của anh ta không?” Cô gái vừa vỗ bàn, cố gắng nén giận nói.

Cô gái này có gương mặt trái xoan, dáng người nóng bỏng, trên đầu đội một chiếc mũ sĩ quan màu đen.

“Trước khi anh ta rời đi, có nói với tôi, hình như ai đó đã chặt đứt con đường kiếm tiền của anh ta, anh ta muốn đi xử lý. Với

loại tính cách của anh ta, hẳn là cách giải quyết có chút thô bạo?” Thanh niên đang thương thức cà phê lạnh nhạt nói.

Chương 164. Sớm Không Chết, Muộn Không Chết...

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

“Đáng chết, anh mau liên lạc với đội hậu cần, bảo bọn họ chuyển định vị thông tin của anh ta tới đây. Tôi phải biết vị trí hiện tại của anh ta. Đợi lát nữa xem tôi có đỡ một cánh tay của anh ta xuống hay không!” Hiên nhiên tính tình của cô gái này cực kỳ táo bạo.

“Được.” Thanh niên đang uống cà phê bình tĩnh đi liên lạc.

Một lát sau.

“Không thể định vị...” Sắc mặt thanh niên đang uống cà phê thoáng xuất hiện biến hóa, nhưng vẫn bình tĩnh như cũ: “Hắn là anh ta đã xảy ra chuyện, tám phần là chết rồi. Tồn tại đạt đến hình thái thứ hai trong thành Đê cũng không nhiều, hắn là anh ta không ngu xuẩn đến mức một mình đi tìm những người tọa trấn bên trong phân cục kia rồi đánh nhau chứ? Nhưng những người tọa trấn phân cục kia đâu có lợi hại bằng anh ta? Là anh ta quá kiêu ngạo khinh địch sao...”

Gã làm bầm lâu bàu phân tích tình huống, nhưng từ đầu đến cuối, vẻ mặt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, không nhìn ra cảm xúc.

Những người khác cũng có chút giật mình.

Đã chết?

Nơi này là thành Đê, khu vực tầng đáy, hầu như chẳng có nhân vật nào lợi hại, thế mà gã ngốc kia còn chưa đi chấp hành nhiệm vụ, đã bị người ta giết mất rồi?

“Khôn nạn!” Cô gái vỗ bàn phẫn nộ quát lên: “Lúc chuẩn bị làm nhiệm vụ lại tuột xích, sớm không chết, muộn không chết, cố tình chết vào lúc này, thực sự biết chọn thời gian gây phiền toái cho tôi mà!”

“Đúng vậy.” Cô gái ôm kiếm cũng cực kỳ bất mãn.

Thanh niên vừa tiến vào truyền lời, cảm thấy nhức đầu nói:
“Vậy chúng ta có thể xin hủy bỏ nhiệm vụ hay không? Dù sao cũng thiếu một người, hủy bỏ nhiệm vụ vốn là chuyện vô cùng hợp lý ...”

“Uy uy uy, tốt xấu gì đồng đội của mấy người cũng chết rồi, thế mà mấy người chỉ quan tâm tới chuyện hoàn thành nhiệm vụ như thế nào, không quan tâm đồng đội hay sao?” Thanh niên uống cà phê vẫn bày ra sắc mặt bình tĩnh, nói

Ba người nhìn gã một cái, đều ném qua ánh mắt khinh thường.

“Đợi đến hừng đông, nếu anh ta còn không hồi âm, chúng ta chỉ có thể đi chấp hành nhiệm vụ trước.” Cô gái vỗ bàn nén giận nói: “Chờ tới khi nhiệm vụ chấm dứt, lại đi điều tra xem người cuối cùng mà anh ta gặp mặt là ai? Người chặt đứt con đường kiếm tiền của anh ta là ai? Lần này, tôi không làm thịt đối phương không được mà!”

“Chúng ta chỉ còn bốn người, vẫn muốn chấp hành nhiệm vụ sao?” Thanh niên đang uống cà phê bình tĩnh hỏi.

“Đơn giản kiểm tra một chút là được. Nơi đó vốn không phải tồn tại như chúng ta có thể tra xét thấu đáo.” Cô gái vỗ bàn hừ lạnh nói.

“Được rồi...” Thanh niên truyền lời bất đắc dĩ lên tiếng.

...

...

Khi Hứa Thâm rửa sạch gian phòng, sắc trời cũng sắp sáng.

“Sàn nhà thật khó kỳ cọ... Về sau nên đổi thành loại chất liệu gì đó dễ tẩy rửa một chút mới được.” Hứa Thâm thàn than, sau đó đưa mắt nhìn ánh mặt trời bên ngoài.

Tuy ném xác giữa ban ngày ban mặt kiểu này có chút hoảng hốt, nhưng chỉ cần hẩn cẩn thận che giấu, chắc chắn sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn.

“Lại nói, chắc hẳn cô gái đã liên lạc lúc trước là đồng đội của thằng hề kia, nếu đối phương cứ liên tục gọi tới mà không liên lạc được, có lẽ sẽ tìm đến đây. Dù sao bọn họ cũng thuộc cùng một đội ngũ, khi thiếu đi một đội viên, sẽ phải chú ý quan tâm...”

Hứa Thâm hơi hơi nhăn mày, hẳn có cảm giác chuyện này rất khó giải quyết.

Hắn có thể xử lý sạch sẽ hiện trường chém giết đôi phương, nhưng không thể xử lý manh mối do bản thân đôi phương tự mình lưu lại.

Dựa theo cách nói của đôi phương, gã lần theo manh mối trong cái chết của đôi vợ chồng phú hào kia mới tìm được hắn.

Hơn nữa, dường như đôi phương cũng không tìm được chứng cứ gì, chỉ thuần túy cảm thấy ai khả nghi là lao lên giết chết, hoàn toàn đến để xả giận mà thôi.

“Nếu đồng đội của anh ta dựa theo con đường này, tiếp tục tra xét xuống, cảm thấy ta rất khả nghi, sau đó khi tìm được ta, bọn họ cũng muốn xả giận một chút...” Hứa Thâm cảm nhận được nguy cơ.

Nếu hắn vẫn tiếp tục ở một mình trong này, nguy hiểm sẽ quá lớn. Điều hắn cần làm chính là tìm được một chỗ trốn an toàn.

Ví dụ như trong cục.

Hoặc là... khu vực có khur cấp B thường xuyên lui tới.

“Tuy khur cấp B chỉ xuất hiện ở tầng càng sâu hơn trong Khur giới, nhưng những tồn tại đã bước vào hình thái thứ hai này vẫn có thể cảm nhận được chúng. Nếu kéo bọn họ tới gần khur cấp B, hẳn là đám người kia sẽ chần chờ, thậm chí sơ sẩy một cái, còn làm kinh động tới khur cấp B. Nhưng... nếu làm như vậy, kể cả ta cũng có nguy hiểm nhất định, lỡ như lúc khur cấp B buông xuống hiện thực, nó sẽ đồ sát tất cả, không chừa một ai thì sao... Mấu chốt nhất chính là, ta nên làm như thế nào để phán đoán xem con khur kia là cấp B, mà không phải cấp C, hay cấp A khủng bố hơn...”

Hứa Thâm lộ ra vẻ suy tư.

Lúc này, đột nhiên cái bụng hắn ùng ục reo vang.

Trận chiến đấu kịch liệt tới qua, đã tiêu hao không ít thể lực của hắn, lại thêm cả đêm không ngủ, đói mềm cũng là chuyện rất bình thường

Hắn quyết định đi ăn thứ gì đó trước, thân thể vẫn là quan trọng nhất, một ngày cần phải ăn đủ ba bữa mới được...

Chờ đến lúc Hứa Thâm dùng bữa, hắn lập tức trở lại phòng, liên lạc với Trương Lệ Dao, báo với cô, khoảng mấy ngày nay, hắn đang có dự định nghỉ ngơi một hồi.

Trương Lệ Dao nghe xong, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, còn cho rằng Hứa Thâm đã bị chuyện trên yên hội đã kích rồi. Nhưng hắn như vậy, cô cũng được thoải mái hơn đôi chút.

Sau đó, Hứa Thâm lại liên hệ với Đại Ly Ly.

“Trong hội có khu cấp B không?”

“Không.” Đại Ly Ly bị dọa tới nhảy dựng: “Cậu muốn cấp B khu? Cậu đang muốn tàn sát hàng loạt cư dân trong thành sao? !

“Ngạch ngạch, tạm thời tôi còn không nghĩ tới chuyện này, chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

“A, ha ha... Cậu thật hài hước!”

Hứa Thâm ngừng liên lạc, lại khẽ thở dài.

Đáp án này cũng không khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, khu cấp B chính là quái vật khủng bố, ngay cả tồn tại ở hình thái thứ hai cũng rất khó xử lý gọn gàng, thậm chí nếu một mình gặp phải nó, chính là đi tới tặng món ăn...

Muốn nuôi dưỡng thứ này, quá khó khăn .

“Nhưng hắn là bên ngoài kia vẫn còn khá nhiều khu cấp B hoang dại...”

Chương 165. Cậu Muốn Hẹn Tôi Sao???

Hứa Thâm nghĩ đến mấy con khu hắn từng trông thấy bên trong cục Khu Bí, rõ ràng nơi ấy có lão Vương tọa trấn, vậy mà đối phương cũng không nhìn thấy bọn chúng, khẳng định là tồn tại cao hơn cấp C, về phần là cấp B hay cấp A, Hứa Thâm lại không thể phán đoán được.

“Cần tìm một người bạn cùng đi ra ngoài dạo một vòng xem, nếu đối phương không thể nhìn thấy, mà ta lại có thể nhìn thấy, nghĩa là con khu ấy cao hơn cấp C ...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Hắn đã chọn xong người rồi.

“Có rảnh không Tiểu Tiểu?”

“Ừm? Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cùng đi dạo phố.”

“Cậu muốn hẹn tôi ư?” Mặc Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, giọng nói cũng trở nên không đúng lắm.

Hứa Thâm sững sốt, vội vàng lắc đầu nói: “Không không, chỉ đơn giản là đi mua đồ thôi. Tôi vừa được điều đến đội ngũ mới, nghe bọn họ nói là mỗi thành viên trong thê đội thứ nhất đều được phân phối khu vực cần quản lý. Tôi chưa quá quen thuộc, muốn tìm người cùng đi dạo.”

“Vậy sao cậu lại nghĩ tới tôi?” Mặc Tiểu Tiểu nghe được Hứa Thâm giải thích, lại nghi hoặc nói: “Ô Sương am hiểu đi dạo phố hơn mà, sao cậu không tìm cô ấy? Hay là cô ấy từ chối cậu rồi?”

“Ngạch, người đầu tiên tôi nghĩ tới là cô.” Hứa Thâm chỉ có thể thành thật nói.

Mặc Tiểu Tiểu thoáng sững sốt, qua hai giây mới nói: “Vậy được. Cậu đang ở đâu, tôi lập tức đi tới.”

Tựa như trong giọng nói có thêm một tia tung tăng nhảy nhót.

Hứa Thâm thấy cô đã nhận lời, mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức thông báo địa chỉ.

Không bao lâu sau, Mặc Tiểu Tiểu đã lái xe đi tới.

“Đi thôi, muốn đi dạo ở đâu?” Mặc Tiểu Tiểu hỏi.

Hứa Thâm nhìn cô một cái, phát hiện dường như lúc này cô xinh đẹp hơn bình thường rất nhiều, tựa như có trang điểm một chút.

Hắn khá kinh ngạc, nhưng không có hỏi nhiều, dù sao Ô Sương đã từng dặn dò hắn, tốt nhất là đừng hỏi nữ sinh nhà người ta có trang điểm hay không.

Đây là chủ đề toi mạng đó.

Hứa Thâm vô cùng coi trọng cái mạng của mình, tự nhiên không có khả năng dây dưa tới chủ đề toi mạng như vậy.

“Chúng ta đi dạo đi, lái xe quá nhanh.” Hứa Thâm nói.

Mặc Tiểu Tiểu: “?”

Cô do dự một giây, mới nói: “Được rồi, đi thôi.”

Mặc Tiểu Tiểu lập tức xuống xe, mang đi chiếc ba lô hình con gấu nhỏ của mình, nói: “Cậu dẫn đường đi.”

Hứa Thâm gật gù đầu, hần và cô trực tiếp đi dạo dọc theo con đường.

Ven đường, Hứa Thâm đều chọn lựa các loại khu vực có khả năng xuất hiện khư nhất, phần lớn là chỗ vắng người, quanh quẽ, âm u.

Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu lộ vẻ kỳ quái, nhưng không nhiều lời.

Hứa Thâm cũng không ngờ, lần đầu tiên hần ước hẹn nữ sinh nhà người ta đi dạo phố, lại với mục đích tìm khư, thậm chí còn thuận tiện tìm kiếm địa điểm ném xác...

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi một vòng quanh khu phố Nham La, bước vào khu vực khác.

“Cậu quản lý khu vực lớn như vậy?” Mặc Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi.

Hứa Thâm vò đầu: “Cái kia... Tại vì chúng ta tùy tiện đi mua đồ, cho nên cũng có thể qua khu khác cho quen thuộc chút.”

“À há...” âm giọng kéo dài. Mặc Tiểu Tiểu mang theo ý vị thâm sâu, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhưng không nói gì thêm, chỉ là trên gương mặt càng thêm đỏ ửng hơn một chút.

“Đại ca ca, quần áo của anh bẩn rồi.” Bổng nhiên giọng nói non nớt của một bé gái vang lên.

Hứa Thâm theo bản năng cúi đầu nhìn lại, nhưng nhìn thấy quần áo của mình không hề bẩn, hơn nữa vì phòng ngừa chuyện đánh lén như tối qua sẽ phát sinh, hiện giờ, bất kể lúc nào, hần cũng mặc trang phục tác chiến.

Ở bên ngoài trang phục tác chiến còn có một chiếc áo khoác.

“Ừm? Đại ca ca... Anh có thể nghe được tiếng nói chuyện của em sao...” Bổng nhiên giọng nói kia ghé sát lại gần, Hứa

Thâm nhìn thấy một cái đầu từ trên không trung treo ngược xuống dưới.

Trái tim hắn thoáng co rút lại, nhưng vẻ mặt chẳng có chút biến hóa nào, chỉ tiếp tục cúi đầu, giống như đã nhìn thấy thứ gì đó rồi, tiếp theo, thản nhiên xoay người... Vỗ vỗ tro bụi trên giày, cuối cùng mới đứng lên, cười nói với Mặc Tiểu Tiểu: “Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

“Ừm.” Mặc Tiểu Tiểu gật đầu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn nhìn chung quanh, chỉ có duy nhất một cái đầu vừa treo ngược xuống kia thôi. Và đó là cái đầu của một con khỉ cực lớn với thân hình như được nặn từ đất sét, cả người mọc đầy các loại đầu nam nữ, thân thể dài hơn mười mét nằm lên một tòa lầu lớn ven đường... Nó tuyệt đối là cấp B, thậm chí còn là khỉ cao cấp hơn cấp B? !

Ánh mắt Hứa Thâm xoay chuyển, nhưng không hề dừng lại trên người con khỉ kia, chỉ như hắn đang nhìn các loại bảng hiệu cửa hàng xuất hiện trên con đường chung quanh, cuối cùng mới chỉ vào một nơi trong đó, nói: “Hình như tiệm kia có bán đồ ăn.”

“Đúng vậy, bên trên có viết mà.” Mặc Tiểu Tiểu gật đầu, cậu ấy đang muốn mời mình ăn món gì sao?

Cô hơi hơi cắn môi, có vẻ vừa ngại ngùng vừa đầy mong đợi.

Hai người tiến về phía trước, Mặc Tiểu Tiểu đang chuẩn bị dừng lại, chợt thấy Hứa Thâm cứ thản nhiên bước qua cửa tiệm vừa được hắn nhắc đến hồi nãy

“?” Cô thoáng sửng sốt một chút, nhưng cũng nhanh chóng bước chân đi theo, coi như không có việc gì.

Lúc này, Hứa Thâm lại chỉ sang một nơi khác: “Hình như nơi đó bán quần áo.”

“Đúng vậy.”

Hai người lại nhanh chóng đi qua.

“Nơi đó có bán bánh ngọt.”

“...”

Mặc Tiểu Tiểu đã không muốn nói chuyện nữa rồi.

Ở đằng sau bóng dáng hai người dần đi xa kia, những cái đầu mọc trên mình con khur nọ vẫn đang nhìn chăm chú theo thiếu niên kia: “Không thấy sao? Không nghe được sao? Xem ra đại ca ca ấy cũng là loại côn trùng không chút dinh dưỡng kia. Thật là... làm người ta mất hứng quá đi, chẳng thú vị chút nào...Hông lẽ không có đồ ăn mỹ vị nào có thể nhìn thấy ta sao?”

Hứa Thâm bình tĩnh đi qua khu phố này, rồi ghi nhớ địa điểm lại.

Tuy hắn không thể xác định được, rút cuộc con khur có dừng lại ở chỗ này hay không, nhưng nói gì thì nói, hắn cũng tìm được một con rồi, cứ đánh dấu lại cái đã.

Sau đó, Hứa Thâm mang theo Mặc Tiểu Tiểu tiếp tục đi dạo.

Từ buổi sáng chuyển tới giữa trưa, hắn đã đánh dấu được hai nơi rồi.

Bọn họ tìm một tiệm nào đó, tùy tiện ăn chút cơm trưa, buổi chiều lại tiếp tục đi dạo, lần này, hắn lại tìm được hai địa điểm có khur thú. Cả quá trình đều hữu kinh vô hiểm, không bị khur phát hiện.

Chương 166. Ném Xác!

Tới chạng vạng.

“Cám ơn cô, hôm nay đã theo giúp tôi đi dạo lâu như vậy.”
Hứa Thâm nói lời từ biệt với Mặc Tiểu Tiểu, cực kỳ cảm tạ vì hôm nay đối phương đã làm bạn với mình lâu như vậy.

Mặt Mặc Tiểu Tiểu không chút thay đổi.

Nếu cô không phải là nhân viên trạm khur, qua một ngày liên tục đi dạo như vậy, kiểu gì bàn chân cũng phải nổi bọng nước.

Hóa ra đi dạo phố, thật sự chính là đi dạo phố...

Mặc Tiểu Tiểu vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, trực tiếp xoay người lên xe.

“Hẹn...”

Ông!

Âm thanh vù vù đầy phần nộ của chiếc ô tô vang lên, làm Hứa Thâm đang đứng đằng sau hít phải một ngụm khói, sắc súa lui trở về, chỉ còn lại cái đuôi không khí dày đặc, cuồn cuộn bay giữa phố dài.

...

...

Hứa Thâm đưa tiền Mặc Tiểu Tiểu xong, một mình hẩn thật cẩn thận trở lại gian phòng của mình.

Từ lúc lên lầu đến khi bước vào cửa, Hứa Thâm đều liên tục lưu ý hoàn cảnh chung quanh.

Chờ sau khi hẩn tiến vào phòng, trong mũi vẫn ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt chưa tan, tuy lúc trước hẩn đã cọ rửa sạch sẽ, nhưng mùi vẫn còn lưu lại. Hẩn lập tức mở hết cửa sổ ra, cho không khí thông suốt.

Hẩn nhìn nhìn bốn phía, không thấy dấu hiệu ai đó từng lên vào nơi này.

Lúc trước, đồng đội của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia còn chưa tìm tới?

Chẳng lẽ bọn họ điều tra theo phương hướng khác rồi?

Trong lòng Hứa Thâm thầm rùng mình, hẩn nghĩ đến Tô Sương, lập tức liên lạc với cô.

Rất nhanh, Tô Sương đã trả lời, nhưng dường như giọng nói có chút hần hển.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cô không sao chứ?”

“Ừm? Không... Tôi không sao.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hứa Thâm ngừng liên lạc, xem ra bọn họ cũng không tới tìm Tô Sương bên kia.

Ở đầu máy bên kia, Tô Sương nhìn dụng cụ truyền tin đã ngừng liên lạc trong tay, vẻ mặt có chút phức tạp, vì sao lại đặt

một câu hỏi không đầu không đuôi như vậy. Chẳng lẽ cậu ấy nhận ra điều gì rồi?

“Hôm nay Tiểu Tiểu đi theo giúp mình cả một ngày, không có chuyện gì xảy ra. Như vậy, cả ba người đều không có vấn đề gì, chẳng lẽ đám người kia đã điều tra ở nơi khác rồi?”

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, mặc kệ như thế nào, đêm nay hắn cũng không thể ngủ trong phòng được, ai cũng không biết nửa đêm hôm nay đối phương có đánh úp lại hay không?

Hắn có dự định tới vùng ngoại thành nơi những vụ dân sinh sống, thuê một phòng khách sạn nhỏ ở tạm.

Nơi đó vốn không cần dùng thẻ thân phận đăng ký, và mặc kệ đối phương có quyền thế thông thiên, cũng không thể điều tra được vị trí của hắn.

Trừ phi bọn họ có một dạng năng lực truy tung siêu phàm đặc thù nào đó mà hắn không biết.

“Đi ném xác trước đã.” Hứa Thâm đeo túi đựng xác trên lưng, ngay trong đêm khuya đã lên xe rời đi, tới vùng ngoại thành bên khu Vô Miên trước.

Nghe nói ở nơi này thường xuyên xảy ra các dạng sự kiện kỳ thú, tương đối hỗn loạn, chính là địa điểm thích hợp nhất để ném xác.

Rất nhanh, hắn đã đến một con đường nào đó thuộc khu Vô Miên.

Hứa Thâm xuống xe, tùy ý mang đi cái túi đựng xác đã được nguyệt trang cẩn thận, nhìn qua cực kỳ thoải mái. Nếu người khác thoáng nhìn qua, chỉ cho rằng bên trong cái gói to ấy chính là một thứ mềm mại, nhẹ nhàng, ai có thể ngờ, bên trong lại chứa một bộ thi thể nặng hơn trăm cân?

Ít nhất là ánh mắt người thường của lái xe, sẽ không cho rằng cái gói to kia rất nặng.

Hứa Thâm đi dọc theo con đường, tới một nơi khá âm u yên lặng, sau đó mở một chiếc rương nhỏ màu đen ra, bắt đầu khởi động trang bị phá hư.

Hết thấy mọi thứ chung quanh hắn đều trở nên hư ảo.

Trong tiểu khu ảm đạm không chút ánh sáng, chuyên dành cho những vụ dân ở lại trước mắt, hiện ra đầy rẫy những bóng cây và triền núi, Hứa Thâm bao trùm khur lực lên thân thể, bước vào Khur giới, xuyên qua từng khu lâu nhỏ thấp bé, hư ảo, lướt qua triền núi, nếu một người nào đó có thể nhìn thấy hắn trong hiện thực, sẽ phát hiện ra, lúc này hắn đang đi lại giữa hư không.

Chung quanh không có khur.

Hứa Thâm cũng không để ý, hắn tìm được một gốc Khur Thụ, trực tiếp lôi thi thể thẳng hề ra, sau đó lại tìm được hai cái xẻng sắt ở bên trong một hộ dân cư thuộc tiểu khu gần đó, dùng khur lực bao trùm lên chúng, kéo vào trong Khur giới, bắt đầu đào hố đất dưới gốc Khur Thụ.

Rất nhanh, hắn đã tạo nên một cái hố sâu, thật nhanh chôn vùi thi thể xuống.

Hắn không hề phá hư bất cứ sợi rễ nào của Khur Thụ, hiển nhiên lúc đào hố đã cực kỳ cẩn thận, sau đó dùng cái xẻng xé mở phần bụng thi thể, di chuyển rễ cây vào bên trong, lập tức nhìn thấy từng sợi rễ tựa thoảng rung động một chút, nhanh chóng cắm thẳng vào phần máu thịt kia.

Hắn lập tức lấp đất lại che giấu tất cả.

Khur Thụ có đặc tính thị huyết (khát máu), ngay ở lần đầu tiên khi Hứa Thâm nhẹ nhàng chạm đến đã bị thứ này đâm thủng ngón tay. Và tới tận bây giờ, hắn vẫn luôn nhớ kỹ đặc điểm độc đáo ấy.

Chỉ cần hắn chôn thi thể ở chỗ này, không bao lâu sau hết thảy sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành chất dinh dưỡng viên Khur Thụ chỉ còn một đồng xương trắng mà thôi.

Hứa Thâm giải quyết xong thi thể, lại bao trùm khur lực lên hai chiếc xẻng sắt, nhanh chóng trả chúng về chỗ cũ.

Hết thảy đều xong rồi, Hứa Thâm đóng trang bị phá khur, đi tới khu vực an toàn, mới thu liễm khur lực, trở lại hiện thực.

Nếu hắn dừng lại ngay giữa một vách tường nào đó ở hiện thực, sẽ kẹt lại bên trong, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ. Hành vi ấy cũng chẳng khác nào tự sát.

Hứa Thâm tiếp tục đi đến một khách sạn nhỏ nào đó cách nơi này vài km, giao tiền, thuê phòng.

Ông chủ là một vụ dân, nhưng người ta chỉ cần dùng ngón tay sờ sờ lên hoa văn bên trên Lô Táp tề, cũng biết là tiền thật hay giả, và giá trị của tờ tiền đó là bao nhiêu. Trên thực tế, để thuận tiện cho vụ dân phân biệt, phía trên Lô Táp tề đã có sẵn một vài dấu hiệu thô ráp, nhấp nhô, tránh làm giả, chỉ cần cẩn thận kiểm tra một chút là có thể dễ dàng biết được mệnh giá của từng tờ.

Hứa Thâm nghỉ ngơi một đêm, ban ngày cũng không có chuyện gì cần vội vã trở về, cuối cùng hắn quyết định ở lại chờ đợi trong khách sạn, và đương nhiên, mỗi ngày, vẫn duy trì huấn luyện như cũ.

Chương 167. Kết Giới Sợi Khur!

Hắn cũng mang theo bên người hai ống Tịnh Khur Tề, mỗi ngày sẽ tiêm vào một ống.

Hiện giờ Hứa Thâm đã tiêm được 109 ống, đã sớm đạt đến trạng thái bão hòa.

Nhưng hắn lại phát hiện bản thân vẫn còn có thể tiếp tục tiêm vào.

Nói chính xác hơn, rõ ràng trong cơ thể đã bão hòa, nhưng Hứa Thâm lại phát hiện hắn có thể tưởng tượng những loại “Mỹ thực” kia chảy xuôi đến bên ngoài cơ thể, bao trùm toàn bộ thân thể.

Nước canh mềm mại như một tầng tơ lụa, sẽ chảy xuống bên ngoài cơ thể, một khi chúng nó chảy tràn lên mặt đất, khur lực sẽ tiêu tán.

Nhưng chỉ cần hắn điều chỉnh sao cho nước canh trở nên đặc sệt, chúng nó sẽ dính lại trên thân thể, không rớt ra ngoài nữa.

Hứa Thâm tưởng tượng bản thân mình chính là một cây gậy thịt to lớn, trong đó thân thể hắn chính là xương cốt, còn khur lực bao trùm chính là máu thịt!

Lấy điều kiện của Hứa Thâm, đã sớm có thể thử đánh sâu vào hình thái thứ hai, nhưng hắn lại không làm như vậy. Nói chính

xác hơn, hắn không dám đơn giản mạo hiểm như vậy, hắn vẫn đang tiếp tục quá trình luyện tập điều khiển khur lực sao cho thuần thục nhất có thể.

Dù sao, muốn bước vào hình thái thứ hai, nhất định phải bổ sung khur lực vào trái tim, là cửa ải nguy hiểm, ranh giới mỏng manh giữa sống và chết, một khi thất bại trái tim sẽ nổ rung.

Chuyện này cũng tương đương với tự bản thân mình thực hiện một màn giải phẫu tinh vi cho chính trái tim của mình.

Cũng là nguyên nhân vì sao số lượng người đạt đến hình thái thứ hai rất thưa thớt nhưng địa vị cực kỳ phi phàm.

Người ta có thể sống sót, vượt qua ngưỡng cửa sinh tử, tất nhiên phải nhận được hồi báo tương ứng.

Trên thực tế, muốn bồi dưỡng một tồn tại ở hình thái thứ nhất, kể cả là cực hạn, hoàn toàn có thể dựa vào số lượng lớn Tịnh Khur Tề chồng chất mà nên, nhưng cách thức này lại không thể áp dụng để tạo nên hình thái thứ hai. Sợ rằng, nếu cho mười người được bồi dưỡng theo cách này, kể cả đã đạt đến điểm cực hạn ở giai đoạn đầu, đi thử nghiệm chuyển hóa giai đoạn hai, đều sẽ nổ tung mà thất bại!

Tóm lại, nhất định phải là người đã trải qua chiến đấu cùng khur thú, thông qua lần lượt những trận chiến đấu ác liệt đó, để tôi luyện nên kỹ xảo xuất điều khiển khur lực cực kỳ thành thạo, tinh tế, chính xác, mới có xác suất thành công khá cao khi đánh sâu vào hình thái thứ hai.

Cũng bởi vậy, độ khó khi bồi dưỡng hình thái thứ hai sẽ lớn gấp trăm lần hình thái thứ nhất!

Theo Tịnh Khur Tề chảy vào, Hứa Thâm có cảm giác độ ẩm trong cơ thể càng nóng bỏng hơn một chút, theo quá trình này, khur lực từ trong cơ thể từ từ tràn ra ngoài, hiển nhiên lượng khur lực trong cơ thể hắn đã sớm bão hòa, không thể tiếp tục chứa đựng thêm nữa, chỉ có thể giữ lại bên ngoài cơ thể.

Khur lực như nước, chảy xuôi ra ngoài, bao trùm toàn bộ thân thể, Hứa Thâm lập tức khống chế chúng nó, không ngừng áp súc. Khur lực dần dần trở nên đặc sệt, dính lại tựa như một tầng hồ nước, bao bọc quanh thân thể hắn, thật rõ ràng tốc độ chảy xuống đã trở nên thông thả.

“Tuy tạm thời có thể ổn định như vậy, nhưng chờ tới lúc ngủ, vẫn cần phải khống chế không cho nó chảy ngược theo bản năng, bằng không khư lực sẽ tiêu tán. Hơn nữa, nếu người khác dùng Khư Nhân quan sát, sẽ nhìn thấy khư lực ở bên ngoài cơ thể ta, kể cả lúc sẵn khư, loại khư lực để lộ ra bên ngoài này cũng sẽ làm khư thú cấp thấp chú ý...”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn cứ có cảm giác, cách làm này không phải biện pháp chính xác nhưng trong cơ thể đã bão hòa, muốn tiếp tục tăng lên, chỉ có đánh sâu vào hình thái thứ hai thôi.

Hứa Thâm tiếp tục vùng kiếm.

Thông qua quá trình lần lượt vùng kiếm, tựa như những suy nghĩ tạp nham trong đầu hẳn cũng dần dần tan biến vào khoảng không.

Hứa Thâm lặp đi lặp lại một quá trình đơn giản với khư lực bao trùm trên cánh tay, theo những động tác múa may không ngừng nghỉ đó, dường như phần nước canh đang dính lại bên ngoài cánh tay đã bị quán tính kéo chảy về phía kiếm Trảm Khư.

Trong mơ hồ, trên thân kiếm có xuất hiện một tầng khí mang mỏng manh, âm thanh xé gió càng thêm hung hiểm.

Hứa Thâm đã sớm thử nghiệm cách dùng khư lực bám lên binh khí, và phát hiện, khi làm như vậy có thể tăng lên không ít uy lực công kích, bởi vậy cũng không cảm thấy kỳ quái về hiện tượng này.

Theo quá trình lần lượt vùng chém, ánh mắt hẳn dần trở nên trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, giống như đang suy nghĩ gì đó tới xuất thần.

Lúc này Mai Phù đang ngồi ngay trên ngăn tủ nhỏ trước mặt hẳn, có vẻ chán muốn chết, bắt đầu chuyển qua nghịch mái tóc của mình, đôi chân nhỏ lắc lư lắc lư.

Tóc...

Hứa Thâm nghĩ tới gia đình khư từng gặp được ở khu Vô Miên kia... nghĩ tới vị ma ma biết phun tơ nhện...

Tơ nhện, tóc...

Bỗng nhiên Hứa Thâm giật mình.

Đột nhiên, một luồng linh quang đánh trúng đại não hắc, khiến đôi mắt tỏa sáng ngời.

Khư lực kéo dài, tơ nhện, tóc!

“Đúng vậy, ta có thể bện thành một kết giới bí mật tạo nên từ sợi khư!” Hứa Thâm vỗ đầu, tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

Nếu khư lực có thể kéo dài, vậy vì sao hắc không dứt khoát biến tấu, đan dệt chúng nó thành tóc? Làm như vậy, gốc rễ của khư lực vẫn liên kết trong cơ thể, dù hắc cúi xuống, để chúng nó rơi trên mặt đất, cũng không sợ tiêu tán đi!

Hơn nữa trong lúc xõa tung nó ra, chúng nó cũng có thể hình thành một loại lĩnh vực sợi khư ở chung quanh thân thể.

Một khi có người cùng tầng muốn công kích hắc, tất nhiên sẽ va chạm vào lĩnh vực sợi khư bị hắc kéo dài ra này. Nói vậy kể cả khi hắc không dùng con mắt phân biệt, vẫn có đủ thời gian làm ra phản ứng!

Ngay cả khi bị đánh lén từ sau lưng!

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến những lời vị huấn luyện viên trong huấn luyện doanh từng nói.

Huấn luyện doanh chỉ dạy Kiếm Pháp Trảm Khư sơ cấp. Trên thực tế, cả cục Khư Bí cũng chỉ có duy nhất một bộ kỹ năng chiến đấu này thôi.

Còn lại, toàn bộ đều dựa vào bản thân lĩnh ngộ trong chiến đấu.

Bởi vậy, những trảm khư giả bí mật, đều có phương thức chiến đấu của riêng mình. Mà trảm khư giả đạt đến hình thái thứ hai, đều có bí kỹ trảm khư độc đáo đặc thù của riêng mình. Có thể nói, khi bọn họ phối hợp năng lực đã hoàn toàn thức tỉnh của bản thân, cùng với phương thức chiến đấu riêng, sẽ hình thành nên một loại phong cách chiến đấu độc nhất vô nhị.

Chương 168. Táp Chết???

Hứa Thâm càng nghĩ càng hưng phấn, ngay lập tức tiến hành thử nghiệm.

Hắn bắt đầu bện khur lực, trong đầu nhanh chóng tưởng tượng lại phương thức xử lý một vài loại mỹ thực tinh xảo trước kia. Trên phương diện này, tay nghề của hắn khá thành thạo, dù sao cũng quan sát “Ma ma” nấu ăn lâu như vậy, sẽ biết nên xử lý nguyên liệu nấu ăn như thế nào.

Khá chậm rãi, khur lực bên ngoài cơ thể hắn dần dần hình thành trạng thái sợi, cũng bắt đầu kết nối với khur lực trong cơ thể thông qua lỗ chân lông.

Tuy chúng nó đã thâm thấu ra bên ngoài cơ thể, nhưng vẫn thuộc về bộ phận khur lực ở bên trong thân thể kéo dài ra.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã bện toàn bộ khur lực trở thành dạng nhánh thô to chừng ngón tay, rủ xuống bên ngoài cơ thể.

Nghĩ đến thì tưởng rằng nó đơn giản, nhưng khi bắt tay vào làm mới cảm thấy khó khăn. Hứa Thâm phát hiện, hắn chẳng những phải đan bện khur lực thành sợi, còn phải làm cho chúng nó xoắn tung ra... Đây là chuyện cực kỳ gian nan, bởi vì càng biến chúng nó thành dạng sợi mảnh, bản thân càng khó điều khiển.

Tựa như con người không thể khống chế mái tóc của chính mình vậy.

Có thể nói, hắn không biết nên làm cách nào để truyền đạt ý niệm đi tới khur lực trong trạng thái sợi mảnh này, cũng có thể nói chuyện này quá mức khó khăn, c bản ý chí lực cực kỳ mãnh liệt mới có thể làm được.

Hứa Thâm cũng không nổi giận, vẫn kiên trì xoa nắn không chế từng sợi, từ ban đầu thô to như ngón tay cái, dần dần biến thành ngón giữa, ngón út... Chờ tới lúc sợi khur to chừng chiếc đũa, Hứa Thâm dần dần cảm thấy bản thân đã cố hết sức.

Khur lực xoắn tung như bông, sau khi trải qua quá trình vuốt ve cẩn thận, lại dần dần xoắn tung thêm, chúng vẫn không thể ngưng thực, cần lặp đi lặp lại gia cố nhiều lần.

Thậm chí Hứa Thâm còn bắt đầu hoài nghi có phải ý nghĩ này của hắn quá mức kỳ lạ hay không? Và có phải bản thân hắn không thể hoàn thành ý tưởng này hay không?

“Hình như cậu đang làm một chuyện rất thú vị đó...” Bỗng nhiên trong đôi mắt đang chán muốn chết của Mai Phù, lại lộ ra vài phần hào quang, tựa như cô vừa nhìn thấy một món đồ chơi rất thú vị: “Cậu muốn không chế khur lực thành sợi sao? Nếu vậy, cần phải làm cho nó ngưng đọng lại trước nha.”

Ngưng đọng lại?

Hứa Thâm ngẩn ra.

“Phải làm cho tạp chất bên trong bốc hơi hết trước đã, khur lực tinh thuần nhất có dạng viên tròn nhỏ bé nha, giữa chúng tự có tính chất hút dính.” Mai Phù lộ ra vẻ mặt đầy chờ mong, tựa như cô đang muốn nói: cậu mau thử xem đi.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm nghe được cách nói, ở bên trong khur lực có tạp chất.

Khur lực trong cơ thể hắn, đều có thể điều động, chuyển hóa thành lực lượng, vậy mà vẫn có tạp chất?

Tuy Hứa Thâm khá nghi hoặc, nhưng không biết vì sao, hắn chẳng hề hoài nghi những lời Mai Phù nói.

Gần như ngay lập tức, hắn bắt đầu chú tâm vào quá trình cẩn thận cảm thụ khur lực trong cơ thể, khiến cho chúng nó chậm chậm lắng đọng lại trong cơ thể hắn.

Dạng viên tròn, tạp chất...

Cứ như vậy, Hứa Thâm chậm rãi cảm nhận, tựa như đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ bình thường rồi.

Hồi lâu, hồi lâu, rốt cuộc Hứa Thâm cũng có phát hiện, khur lực trong cơ thể hắn lại đang dùng một loại lấy tốc độ cực kỳ thông thả, mỏng manh, gần như không dễ phát hiện ra, từ từ trôi đi mất.

Cả bên trong cơ thể lẫn bên ngoài cơ thể, đều đang trôi đi mất.

Cái loại khur lực tản mát dần dần này, giống như rò rỉ từ bên trong cơ thể, rơi rụng ra ngoài thân thể, sau đó chảy vào Khur giới, không còn nhìn thấy nữa.

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến mảnh đất bên trong Khur giới.

Chẳng lẽ nó chính là phần lắng đọng lại do vô số tạp chất xếp chồng lên nhau?

“Nói như vậy, tuy trong cơ thể ta đã bão hòa, nhưng kỳ thật vẫn có khá nhiều tạp chất, nếu loại bỏ hoàn toàn những tạp chất kia, có lẽ sẽ dành ra không ít không gian...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, lời nói của Mai Phù đã chỉ dẫn cho hắn một con đường phát triển mới.

Nếu để mặc tạp chất trong cơ thể tự nhiên trôi đi, sẽ rất thông thả, thông thả đến mức hắn ngồi tĩnh tâm tới hai giờ, mới cảm nhận được một tia. Và trăm khur giả bình thường khác, ai sẽ dùng cả hai giờ đồng hồ chỉ để cẩn thận cảm thụ thân thể mình?

Tuổi thọ quá mức ngắn ngủi, có khoảng thời gian ấy, còn không bằng đi hưởng lạc?

Ngay lập tức, Hứa Thâm khuấy trộn khur lực trong cơ thể, biến chúng thành dạng phễu. Đây là trò chơi đãi cát mà hồi còn nhỏ hắn thường chơi, dưới quá trình gia tốc xoay tròn, tạp chất sẽ lắng đọng lại đến phần cuối của lốc xoáy.

Theo quá trình khur lực trong cơ thể xoay tròn, Hứa Thâm có cảm giác tràng vị của mình có chút không khỏe, tựa như có thứ gì đó trong cơ thể cũng bị khuấy trộn theo.

Hắn cố nén dục vọng muốn nôn mửa, vẫn tập trung không ngừng xoay tròn đãi cát.

Rất nhanh, trong quá trình xoay tròn, Hứa Thâm đã nhìn thấy tốc độ tan biến của khur lực trong cơ thể mình trở nên mau chóng hơn một cách rõ ràng.

Và cái loại cảm giác bão hòa kia cũng đang dần dần biến mất!

Tới đêm khuya, Hứa Thâm mới mang theo vẻ mặt mệt mỏi dừng lại, lúc này trong cơ thể hắn đã không còn cảm giác bão hòa. Trải qua bảy tám giờ cố gắng, hiện giờ khur lực trong cơ thể hắn đã trôi đi không ít, hoàn toàn có thể cất chứa phần khur lực đã bị bện thành sợi kia vào bên trong.

“Nếu lượng khur lực bão hòa trong cơ thể người bình thường là 100 ống, thì phần tràn ra bên ngoài cơ thể ta tương đương với chín ống, nghĩa là vừa rồi ta mới bài trừ đi khoảng chín ống tạp chất...” Hứa Thâm thầm nói nhỏ trong lòng.

Sau đó, hắn thử rút kiếm, vung chém.

Dưới trạng thái khur lực đã trở nên tinh thuần, thông suốt, Hứa Thâm mừng rỡ phát hiện, tốc độ xuất kiếm của hắn chẳng những không biến chậm, ngược lại còn nhanh hơn một tia!

Tốc độ khur lực lưu thông tới cánh tay mau lẹ hơn, nếu nói lúc trước là đi đường, thì hiện tại chính là chạy như điên!

Thật sự hữu hiệu... trong lòng Hứa Thâm đầy mừng rỡ, hắn nhìn về phía thiếu nữ trước mặt, thậm chí còn có một loại xúc động muốn mở miệng cảm ơn, nhưng may mắn, hắn vẫn nhịn được.

Chương 169. Triển Khai Kế Hoạch!

Trước mắt, hắn cảm thấy hai người bọn họ ở chung như vậy rất tốt, nhưng chỉ cần sơ suất một chút, không cẩn thận đánh vỡ loại cân bằng này, có lẽ cảnh tượng tốt đẹp này sẽ chuyển biến thành một loại hình ảnh khác mà hắn không hề muốn nhìn thấy.

“Xem ra cậu nghe được những gì tôi nói à nha.” Mai Phù nở nụ cười, tựa như có chút trêu chọc.

Hứa Thâm nhìn thấy biểu cảm vui vẻ ra mặt của cô, tuy ánh mắt vẫn trống rỗng như cũ, nhưng trong khóe miệng cũng lộ ra mỉm cười.

Nói thật, dù hắn không rõ vì sao Mai Phù cứ một mực đi theo mình như vậy? Rút cuộc, cô có mục đích gì hay không? Nhưng... hình như hắn đã quen với việc Mai Phù làm bạn bên cạnh mình rồi, thời thời khắc khắc đều như hình với bóng.

Đêm dài.

Tối hôm qua, Hứa Thâm đi ném xác, ngày hôm nay lại miệt mài huấn luyện, tuy thân thể vẫn chịu đựng được, nhưng tinh thần lại cảm thấy mệt nhọc.

Hắn ngủ chừng hai giờ trong khách sạn nhỏ, sau đó đứng dậy rời đi.

Nương theo bóng đêm, Hứa Thâm lên xe trở lại chỗ ở của mình tại khu phố Nham La, vẫn như cũ, hắn thật cẩn thận lên lầu, lại cẩn thận kiểm tra khắp nơi.

Chờ sau khi hắn phát hiện trong phòng mình không hề có dấu vết từng bị người đụng chạm, hết thấy đều giữ nguyên trạng thái, mới hơi nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng có chút nghi hoặc, hiệu suất làm việc của đám đồng đội thẳng hề kia cũng quá thấp đi.

Chẳng lẽ bọn họ bị việc gì đó ràng buộc rồi?

Hắn lắc lắc đầu, mặc kệ như thế nào, bản thân vẫn nên làm ra chuẩn bị vẹn toàn một chút.

Hắn lập tức đóng gói gọn gàng bộ khôi giáp và chiến đao, mang theo chúng nó, lên xe đến một địa điểm có ký hiệu xa nhất. Con khur hôm trước vẫn còn ở lại nơi này, nhưng Hứa Thâm lại phát hiện chung quanh không hề có một chút mùi tanh hay thối rữa nào cả, dường như nơi này chưa từng xảy ra án mạng.

“Có vẻ khur ở tầng sâu không có hứng thú nhiều với chuyện ăn thịt người...” Hứa Thâm đã gặp được nhiều khur như vậy, cũng dần dần mò mẫm ra một chút kiến thức.

Khur sẽ ăn khur.

Mà dường như đám khur ở tầng sâu càng thích ăn khur hơn.

Là bởi vì dinh dưỡng sao...

Hứa Thâm có thể hiểu được tình huống này.

Dù sao chúng nó ăn cái gì, cũng chỉ vì bổ sung dinh dưỡng mà thôi...

Hứa Thâm tiến vào Khur giới, chôn cất gọn gàng thanh chiến đao và bộ khôi giáp ở dưới gốc một cây Khur Thụ, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Khi Hứa Thâm tiến vào Khur giới, con khur ở nơi này, cứ nhìn chăm chăm vào hắn, làm hắn có cảm giác da đầu mình run lên.

Trước đây không lâu, hắn chỉ muốn rời khỏi những nơi có khur sinh sống, vậy mà hiện giờ, hắn lại vì sợ hãi con người, khiến bản thân không thể không tới gần khur.

Thoáng nghĩ cũng thấy khá hài hước!

Hứa Thâm đã chôn cất xong xuôi đồng trang bị kia, hắn nhanh chóng đi vào vùng ngoại thành, thay đổi một khách sạn nhỏ

khác, ở lại.

Chờ tới hừng đông, hắn lập tức tiêm cho chính mình một mũi Tịnh Khư Tê, sau khi tiêm vào, hắn chẳng làm gì hết, chỉ một mực cẩn thận cảm thụ và quan sát diễn biến xảy ra trong cơ thể mình.

Lúc này, hắn lại có phát hiện, ngay khi Tịnh Khư Tê được tiêm vào cơ thể, chúng chuyển hóa khư lực, và khư lực vốn tinh thuần của hắn, lại bắt đầu quá trình trôi đi mất. Quả nhiên, bên trong này có chứa rất nhiều tạp chất.

Hứa Thâm đơn giản đi mua hai phần bữa sáng, nhanh chóng ăn xong, và tiếp tục vùng kiếm huấn luyện. Trong lúc huấn luyện, hắn cũng đồng thời không chế quá trình tinh luyện khư lực trong cơ thể.

Đô đô.

Tới gần giữa trưa, dụng cụ truyền tin vang lên.

Hứa Thâm kiểm tra một chút, người gọi tới là Đại Ly Ly, lập tức chấp nhận.

“Lãnh sự phải không?”

“Ừm, là tôi đây.”

“Con khư mà cậu muốn đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần trả tiền, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể mang nó đi.” Đại Ly Ly cười nói.

“Được. Nó không bị thương chứ?”

“Ừm, rất hoạt bát, năng động đó nha.” Đại Ly Ly cười cười, đồng thời cũng có chút cảm thán, đám người trong hội kia còn đang lo lắng Hứa Thâm bị những quy củ cứng nhắc của cục Khư Bí kia dạy hỏng, rồi không chịu làm mấy loại hoạt động ngấm ngấm, không thể đưa ra ngoài ánh sáng này, nhưng bọn họ lại không biết, bản thân thiếu niên này chính là một đứa nhỏ hư hỏng...

Hứa Thâm vừa nghĩ đến chuyện giao tiền, lại có chút đau lòng, một con khư trị giá tới mười vạn Lô Tạp tệ... Nói thật, đây là lần đầu tiên trong đời hắn chi ra một khoản tiền lớn đến như vậy.

“Đi, tối nay tôi sẽ đi qua.” Đến đây, Hứa Thâm ngừng liên lạc.

Khư đã chuẩn bị xong, hắn cũng nên đi bố trí bãi săn bắn thuận lợi cho nó.

...

...

Đêm lạnh như nước.

Tại sông bạc Đại Hào Phú.

Không khí nơi này cực kỳ vui vẻ, đèn đuốc sáng trưng, ngoài cửa bày đầy xe của đám hào phú, rất nhiều kẻ có tiền đều sẽ tới thăm nơi này, đương nhiên, cũng có một chút dân cò bạc có thâm niên đã rơi vào tình cảnh cửa nát nhà tan.

Với những kẻ có tiền, mấy loại mua sắm, tiêu dùng, giải trí bình thường, đã không thể mang lại cho bọn họ niềm hứng khởi, sự kích thích nữa.

Và muốn đẩy mạnh giá trị hưng phấn lên thật cao, bọn họ cần làm một chút chuyện vượt quá quy định, như vậy mới có thể tìm được chút kích tình để tiếp tục tồn tại trên cõi đời nhàm chán này.

Đánh bạc cũng là một trong số đó.

Trong phòng cá cược, tiếng ca du dương vang lên, những cô nàng tiếp rượu trong truyền thuyết đang hòa mình trong đám người, đương nhiên, thân thể không cách nào thoát khỏi, kiểu gì cũng bị người khác vuốt ve, mò mẫm vài phen, nhưng bọn họ đã sớm quen với loại tình huống này rồi.

Bên cạnh tiếng nhạc du dương, các loại âm thanh ồn ào náo động, cũng vang lên trên những chiếc bàn cò bạc.

“Đại! Đại! Đại!”

“Tinh! Tinh!”

“Quý! Quý! Thông ăn! !”

Chuỗi âm thanh liên tiếp đan xen vào nhau, có vẻ cực kỳ hỗn loạn, nóng nảy.

Bầu không khí trên lầu hai tương đối im lặng hơn rất nhiều, nơi này cũng là khu vực dành cho phú hào tới chơi, còn có

phòng bao cách âm nữa.

“Thường ca, hôm nay vận may không tồi nhé.”

Bên trong một gian phòng bao, sương khói lượn lờ, Hoàng Hạo cầm điều xì gà, xuyên qua màn sương khói mờ ảo, ném cho mỹ nữ chia bài một ánh mắt đầy ẩn ý.

Mỹ nữ chia bài lập tức hiểu được ý gã, rồi gật đầu một cái, nhẹ tới mức không cách nào quan sát được.

Chương 170. Hồn Loạn!

“Ha ha, mấy người đừng nói như vậy chứ? Nhưng đúng là, giáo hội Hắc Quang này rất hữu dụng nhé. Hôm nay tôi đi thụ lễ (từ này có hai nghĩa, một là nhận lễ vật, hai là được người khác tôn kính cúi chào), bọn họ có nói hôm nay vận thế của tôi rất tốt. Đó anh xem, không phải tiền đã nhanh chóng chảy vào rồi sao?” Một vị trung niên dáng người mập mạp cười to nói, bên người có mỹ nữ thư ký thướt tha, đang giúp gã bóc hoa quả, đưa lên miệng.

Gã vừa cười lớn vừa dùng bàn tay hung hăng xoa nắn một phen trên người mỹ nữ, tựa như muốn nắm lấy một loại vận may gì đó, sau đó tiếp tục nói: “Mau, mau, mau chia bài đi thôi!”

“Cái gì mà vận thế chứ? Tôi không tin, nhất định sẽ đánh hạ được, cho anh biết rằng vận thế của anh không có tốt đến vậy đâu!” Bên cạnh có người đen mặt nói, hiển nhiên đã thua không ít tiền.

“Lão Lý, sao tức giận vậy chứ? Ngày hôm qua, lúc anh thắng tiền, tôi có nói cái gì đâu?” Trung niên mập mạp cười nói.

Hoàng Hạo cười cười: “Nếu hôm nay vận khí của Thường ca đang tốt, không bằng chúng ta đánh một ván lớn, ý anh thế nào?”

“Vây chơi Toa Cáp (tên tiếng anh là Stud Poker) đi! Tôi cũng không tin anh ta có thể liên tục thắng mãi!” Lão Lý bên cạnh lập tức nói, vẻ mặt đầy nét âm trầm và không phục.

Thường ca vốn đang do dự, vừa nghe đối phương nói như vậy, không khỏi nở nụ cười: “Được rồi, ai sợ ai chứ? Nếu lão Lý đã

không phục như vậy, thế thì hôm nay tôi ăn anh chắc rồi!”

“Không cần thiết phải làm như vậy đâu, chúng ta cứ từ từ chơi cũng được mà.” Có người do dự nói.

“Chơi đi, tôi theo.” Có người lại trực tiếp đẩy thẻ đánh bạc ra ngoài, châm thêm một môi lửa.

Rất nhanh, ván bài tiếp tục.

Không khí trên bàn cờ bạc cũng trở nên có chút ngưng trọng, dù sao cũng là ván Toa Cáp, ngay cả mấy mỹ nữ cùng đi bên người những phú hào kia cũng không hé răng nửa lời, thậm chí còn không dám tiếp hoa quả nữa, chỉ sợ sẽ quấy rầy tới bọn họ... Suy cho cùng, lỡ như bọn họ thua, có lẽ những mỹ nữ này sẽ trở thành đối tượng đầu tiên bị trút giận.

“A! A!”

Ánh mắt Thường ca trừng lớn, bàn tay chà xát con bài tẩy cuối cùng, ngay khi gã nhìn thấy toàn bộ hoa đều có màu đen, cả người lập tức trở nên kích động, gã hung hăng ném xấp bài lên bàn: “Đồng hoa thuận! !” (Tên tiếng Anh là Straight Flush, là tình huống xấp bài trên tay người chơi có năm lá liên tiếp cùng màu.)

Những người khác nhìn xấp bài do gã ném ra, đều giật nảy mình, vẻ mặt ngưng đọng lại .

Hoàng Hạo cũng kinh ngạc. Ngay sau đó, một bùng lửa giận sôi trào, gã không nhịn được, lập tức nhìn về phía mỹ nữ chia bài kia.

Ngay lúc này, trong đầu gã chỉ có duy nhất một ý niệm, đêm hôm nay, nhất định phải băm cô ta ra cho chó ăn!

“Móa nó, lão Hoàng, mấy người các ông định chơi tôi hả? !” Lão Lý bên cạnh điên tiết đập bàn đứng dậy, có thể thấy gã đã giận tím mặt rồi.

Trước đó, rõ ràng hai bên đã thỏa thuận liên thủ bố trí ván bài này, kết quả thì sao chứ? Móa nó là ván trong ván hả? Rồi tới cuối cùng, chính gã mới là mục tiêu bị hai người bọn họ gài hàng? !

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Nào có ai bố trí, sắp đặt gì đâu? Đừng có thua rồi không chịu nổi nhé!” Thường ca cười ha hả.

Lại nghe “Ba” một cái, người vừa châm thêm một mồi lửa hồi nãy, không nhìn được, trực tiếp đứng dậy tát một cái lên mặt mỹ nữ chia bài kia, cả giận nói: “Móa nó, mày có biết chia bài hay không? Mày có tin, ngay lúc này, lão tử đập nát đôi tay thối tha của mày không?”

Thường ca vội vàng nói: “Ai ai, đừng thua bài đánh người chứ? Anh muốn đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, anh đã hỏi lão Hoàng hay chưa mà định ra tay? Hơn nữa, sao mỹ nữ nhà người ta lại không biết chia bài được? Tôi đã nói rồi mà, vận thế hôm nay của tôi rất tốt, các anh còn mãi không chịu tin...”

Sắc mặt Hoàng Hạo cực kỳ khó coi, nhưng rơi vào tình huống này, gã chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

“Lão Hoàng, ông mau giải thích cho tôi!” Lão Lý giận điên lên, lập tức trừng mắt nhìn Hoàng Hạo.

Sắc mặt Hoàng Hạo càng thêm khó coi, trong lòng thầm nghĩ, anh có não tàn hay không vậy? Hiện giờ anh bảo tôi giải thích với anh kiểu gì? Là thuộc hạ không còn dùng được nữa, chẳng lẽ tôi phải giải thích cho anh ngay trước mặt Thường ca? !

“Lão Lý, đừng kích động, tiền thua lần này, lần sau còn có thể kiếm trở lại...” Hoàng Hạo chỉ có thể nặn ra nụ cười an ủi.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên có một thứ gì đó rơi xuống bàn, lăn lộn vài vòng, nhuộm cả đồng bài trên bàn thành màu đỏ.

Mọi người giật mình, nương theo ngọn đèn chói lọi, bọn họ nhìn thấy thứ vừa rơi xuống kia, chính là cái đầu của vị mỹ nữ vừa chia bài hồi nãy.

Vẻ mặt cô còn mang theo một tia kinh ngạc và mê mang.

Mọi người không khỏi nhìn lại, chỉ thấy thi thể người nọ còn đang điên cuồng phun máu tươi, ầm một cái, ngã xuống bàn.

“A!”

Tiếng thét chói tai của mỹ nữ lập tức vang lên, đám người Hoàng Hạo cũng giật mình hoảng hốt, ai nấy vội mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy mỹ nữ chia bài với ngón tay dính đầy máu tươi và vẻ mặt đầy quỷ dị đang ngó trừng trừng vào bọn họ.

Trong lòng Hoàng Hạo chấn động, trong nháy mắt, gã đã nghĩ đến một thứ khủng bố nào đó, là khur!

Nhưng... Khur xuất hiện, vì sao thiết bị cảnh báo khur thú không reo vang? !

...

...

Ở rìa đường, ngay bên ngoài sông bạc Đại Phú Hào.

Hứa Thâm đang ngồi trên một cái bàn đặt ngoài trời, vui vẻ ăn đồ nướng, thi thoảng cũng hướng ánh mắt nhìn về phía sông bạc.

Đúng lúc này, từ trong sông bạc, lập tức truyền ra tiếng thét chói tai, Hứa Thâm phát ra âm thanh “Sột soạt”, trực tiếp nuốt hết thịt nướng trên xâu xuống.

“Đã bắt đầu rồi sao...” Hấn yên tĩnh nhìn qua.

Lại nói, chính hấn là người lên vào phá hủy thiết bị cảnh báo khur thú gần đây, để khi đám người bên trong ý thức được có khur hiện thân sẵn sẵn, thì con khur ấy đã tới sát cạnh bọn họ rồi, và hiển nhiên lúc này, khur đã bắt đầu đi sẵn.

Theo tiếng thét chói tai vang lên không ngớt, bên trong sông bạc dần dần rơi vào hỗn loạn.

Có khá nhiều người ùn ùn lao ra bên ngoài, khẩn trương chạy trốn.

Cũng có người ôm mớ thẻ đánh bạc của mình, giằng co cùng nhân viên sông bạc, muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Chương 171. Uống Phí Rồi???

“Bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

“Có hoả hoạn hả?”

Đám nam nữ đang ngồi ăn uống tại tiệm đồ nướng bên này, đều lộ vẻ mặt kinh dị, đứng dậy nhòm qua bên kia.

“Doanh thu một đêm của sông bạc này, ít nhất cũng đạt đến con số mấy chục vạn nha...” Hứa Thâm than nhẹ, so sánh với

thu nhập từ thuế của hắn, tổn thất này quá lớn, thật không đáng để đối phương làm như vậy.

Hỗn loạn vẫn đang tiếp diễn, càng ngày càng nhiều người chạy ra. Không bao lâu sau, Hứa Thâm nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lẫn ở bên trong đám đông kia, đúng là Hoàng Hạo.

Vậy mà gã vẫn may mắn còn sống sót.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không cảm thấy tiếc hận. Trên thực tế, hắn lựa chọn sòng bạc này, chính vì muốn cho Hoàng Hạo một cái ấn tượng khắc sâu, nếu nhân tiện giết chết gã, thì coi như cho đám người khác cùng tham gia bữa tiệc hôm trước, một cái khắc sâu ấn tượng đi.

Kết quả thế nào cũng như nhau cả, còn Hoàng Hạo kia sống hay chết, hắn chẳng hề quan tâm.

Lúc này, Hoàng Hạo đã chạy khỏi sòng bạc, nhưng không lập tức rời đi, mà cùng những người khác đứng ở xa xa vây xem, vẻ mặt đầy khẩn trương.

Hứa Thâm cảm thấy kỳ quái, chắc hẳn đối phương phải biết tình huống hiện giờ là như thế nào mới đúng.

Nhưng... hắn nhìn về phía dụng cụ truyền tin, đang chờ Trương Lệ Dao truyền tới tin tức khẩn cấp xin cứu trợ.

Thời gian đang thông thả đi qua.

Một phút sau, bỗng nhiên một chiếc xe vũ trang màu đen lao nhanh đến.

Hứa Thâm ngăn người, hắn nhận ra thứ này chính là xe chuyên dụng của cục Khư Bí.

Chẳng lẽ sự cố này đã hấp dẫn đội trăm khư trong cục đi đến?

Rất nhanh, một người bước xuống xe, dáng người khá gầy, nhìn qua chừng 40 tuổi. Gã vừa bước xuống dưới, Hoàng Hạo bên kia lập tức vui sướng, tựa như được nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đi qua nghênh đón. Sau đó, Hứa Thâm nhìn thấy người này lấy trang bị phá khư ra, tiến nhập Khư giới.

“Một mình hành động? Là viện trợ từ bên ngoài?” Hứa Thâm thoáng giật mình, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Khó trách đám người kia lại dám rời khỏi danh sách bảo vệ, hóa ra bọn họ chẳng sợ không có người xử lý khư giùm.

Nói như vậy, mười vạn mua khư của hấn đã uống phí rồi? !

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh như băng.

Không bao lâu sau, trung niên kia rời khỏi Khư giới, có thể rõ ràng nhận ra tình huống hỗn loạn bên trong sông bạc cũng dần dần bình tĩnh xuống.

Hứa Thâm trực tiếp đứng dậy, thanh toán tiền cho ông chủ tiệm đồ nướng, rồi lập tức đi về phía Hoàng Hạo đang nói chuyện cùng vị trung niên kia.

“May có Từ ca, lần này quá mức hung hiểm!”

“Đâu có gì. Tôi lấy tiền làm việc, quy củ giữa chúng ta vẫn giữ nguyên như cũ.”

“Ừm ừm, Từ ca vất vả rồi.”

“Hử?”

Từ Phong đang vui vẻ trò chuyện với Hoàng Hạo, bỗng nhiên ngậm chặt miệng, xoay người nhìn lại, lập tức bắt gặp một thiếu niên bên trong mặc trang phục tác chiến, bên ngoài mặc áo khoác đi tới, gã có chút nghi hoặc.

“Hứa lão đệ?” Hoàng Hạo nhìn thấy Hứa Thâm, không khỏi sửng sốt.

Vì sao hấn cũng tới nơi này, là kỹ nữ Trương Lệ Dao kia thông báo ư? Không đúng, gã còn chưa đưa tin cho cô ấy mà...

Trong quãng thời gian Hoàng Hạo đang bận suy xét tình huống trước mắt, Hứa Thâm nhìn lướt qua Hoàng Hạo, chẳng buồn chú ý đến kẻ này, đôi mắt chỉ thẳng về phía trung niên kia, nói: “Anh là phó đội trưởng lúc trước của biên đội số hai?”

Từ trong miệng La Hoa, hấn đã biết vị phó đội trưởng trước kia họ Từ.

Họ của đối phương đọc khá giống họ của hấn.

(Họ Từ - 徐 đọc là xú và họ Hứa - 许 đọc là xư, khá giống nhau)

“Bạn là thành viên mới tới biên đội số hai?” Lúc này, Từ Phong cũng hiểu được mọi chuyện, gã không khỏi nhú mày, đối phương phản ứng nhanh như vậy? Chẳng lẽ vừa vặn tuần tra đến nơi đây? Hay là...

“Tôi đã nói, vì sao bọn họ lại cùng nhau rời khỏi bảo vệ danh sách, hoá ra là có người làm chỗ dựa sau lưng.” Hứa Thâm nở nụ cười.

Sắc mặt Từ Phong khế biến, nhưng rất nhanh, gã đã bình tĩnh nói: “Anh bạn, cậu hiểu lầm rồi. Tôi đã quản lý khu phố này rất lâu rồi, đều trở thành bạn bè của mấy người bọn họ. Tôi có mặt ở nơi này, chỉ xuất phát từ lập trường bạn bè đến hỗ trợ lẫn nhau mà thôi.”

“Bạn bè sao...” Hứa Thâm cười cười: “Về về sau bọn họ đều tìm anh tới hỗ trợ, thì nơi này đâu cần người khác quản lý nữa? Hoặc là nói, phó đội trưởng anh muốn một người tọa trấn hai khu sao?”

“Hứa lão đệ, chú hiểu lầm rồi. Tôi chỉ nghe nói Từ ca vừa vặn ở gần đây, rồi trong lúc tình huống nguy cấp ...” Hoàng Hạo vội vàng nói.

“Tôi có cho anh nói chuyện sao?” Hứa Thâm nhìn về phía gã.

Hoàng Hạo ngẩn ra, không khỏi trừng lớn con mắt.

Trong yến hội hai ngày trước, gã còn có cảm giác thiếu niên này vô cùng non nớt khờ dại, cực dễ bắt chẹt, tính tình cũng dễ chịu, chỉ cần gã tỏ ra khách khí bên ngoài, đối phương da mặt mỏng, sẽ ngượng ngùng chơi bài ngựa với gã. Vậy mà hiện giờ mới qua được bao lâu, thiếu niên này lại học được cách lật mặt không nhận người rồi?

“Hứa lão đệ, chú nói lời này có chút không quá lễ phép nha.” Sắc mặt Hoàng Hạo hơi hơi trầm xuống.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã, nhưng không thèm để ý đến, lại tiếp tục nhìn về phía Từ Phong.

“Thật có lỗi, bọn họ tin cậy tôi, tôi cũng không còn cách nào khác. Dù sao đầu năm nay kiếm tiền khó, có tiền của người nào do gió to thổi mà tới đâu? Bọn họ muốn tiết kiệm chút tiền cũng rất bình thường.”

Từ Phong nhìn chăm chú vào mắt Hứa Thâm, ngoài miệng mở lời xin lỗi, nhưng trên mặt chẳng có chút ý tứ ân hận nào cả.

Trên thực tế, gã tới nơi này xử lý khur đã bị Hứa Thâm trực tiếp ra mặt, bắt được tại trận rồi, muốn nguy trang cũng khó. Thêm nữa Hứa Thâm dám trực tiếp xuất hiện làm rõ chuyện này, gã có biện minh kiểu gì cũng là vô nghĩa, chẳng thà nói toẹt ra cho xong.

“Quả thật... bọn họ muốn tiết kiệm tiền vốn là chuyện bình thường. Tôi muốn kiếm tiền, cũng là chuyện rất bình thường.” Hứa Thâm cười cười.

Từ Phong nói: “Vậy hi vọng khi cậu chấp hành nhiệm vụ có thể kiếm được nhiều hơn chút. Chúc cậu may mắn, tôi còn có việc, cáo từ trước.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu, nhìn theo gã lên xe rời đi.

Chờ sau khi chiếc xe vũ trang màu đen nọ vù vù biến mất cuối phố, Hứa Thâm cũng xoay người đi rồi, không hề có ý định dừng lại.

Chương 172. Tiên Hạ Thủ Vi Cường!!!

Hoàng Hạo ngẩn người, nhìn thấy Hứa Thâm chẳng buồn lên tiếng nói với mình một câu nào, trong lòng cũng biết gã hoàn toàn đắc tội với người nọ rồi.

Sắc mặt gã thoáng biến hóa một chút, nhưng rất nhanh lại cười lạnh, đắc tội thì làm sao chứ? Tuy nhân viên trăm khur rất đáng sợ, nhưng bọn họ còn không dám trắng trợn ra tay giết người, dù sao nơi này vẫn còn cục Thủ Vệ Thành Bang, hơn nữa anh rể của gã cũng quen biết khá nhiều nhân viên trăm khur khác.

Mà nói đâu xa, bản thân gã cũng có rất nhiều mối quan hệ, đám người kia đều nắm giữ quyền thế trong tay.

Bọn họ cũng không phải là người bình thường, một khi chết, không thể làm như chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

Từ Phong lái xe trở lại khu phố do mình quản lý.

Gã ngồi trong xe rít một điếu thuốc lá, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện lần này không đúng, ngay lập tức gửi tin nhắn qua

hỏi một người bạn cũ trong cục.

Tục ngữ nói: tiền thị xao môn chuyên (có thể hiểu nôm na là dùng gạch gõ cửa, sau khi cửa mở lập tức ném gạch đi, coi như một loại thủ đoạn mưu cầu danh lợi, dùng tiền để dò đường, đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn...), sau một chuỗi khách sáo, hứa hẹn chút chỗ tốt, rất nhanh gã đã nhận được tin tức mà mình muốn.

“Quả nhiên, cậu ta đã gia nhập hội Truy Quang, danh hiệu Khư Nhân, tam đẳng lãnh sự...” Từ Phong nghe được tin tình báo lộ ra bên trong lời nói của người bạn cũ kia, cuối cùng những phán đoán trong lòng đã được chứng thực.

Gã cũng không ngốc, đêm nay vị Hứa Thâm kia xuất hiện quá đúng dịp...

Lại nói, khu quản lý chừng ba km, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, làm sao sự kiện khư thú vừa bùng nổ, hắn lại ngay lập tức có mặt ở nơi này?

Còn vừa vặn chạm phải gã?

“Thả khư đi...” Từ Phong vốn là đội viên lão luyện trong cục, hiển nhiên cũng biết được một chút thủ đoạn của hội Truy Quang.

Mà trên thực tế, ngoại trừ hội Truy Quang, những tổ chức tư nhân khác cũng có loại hình dịch vụ như vậy, chẳng qua chỗ dựa sau lưng bọn họ đều không được cứng như hội Truy Quang thôi, bởi vậy vì ôn hòa, rất nhiều người đều sẽ tới tìm hội Truy Quang hợp tác.

“Còn nhỏ tuổi, đã học được cách thả khư đi, xem ra cậu ta đã bị đám Hoàng Hạo chọc cho nóng nảy rồi...” Đôi mắt Từ Phong khẽ nheo lại.

Tuy gã không hề có chứng cứ, nhưng chỉ cần căn cứ vào tình huống đối phương hiện thân quá mức ăn khớp với biến cố xảy ra trong đêm nay, cũng đủ khiến gã nhận định vụ việc lần này rồi.

“Con khư đêm nay là cấp D. Giá của nó ở hội Truy Quang... Ừm nếu ta nhớ không lầm, chắc khoảng... 20 vạn Lô Tap tệ!” Từ Phong chắc lưỡi một tiếng, không khỏi cười khẽ, xem ra gã

vừa tiện tay làm cho người khác ném sạch 20 vạn xuống sông rồi?

Khó trách nhóc con kia lại không nhin nổi, trực tiếp hiện thân, nóng nảy muốn tìm gã lý luận.

Đáng tiếc, đối phương làm như vậy lại khiến cho gã phỏng đoán ra không ít tin tức, cũng có lòng cảnh giác rồi.

Suy cho cùng, cậu ta vẫn là trẻ con, còn non và xanh lắm...

Gã nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Tục ngữ nói: đánh rắn phải đánh giập đầu, đã đắc tội với người, nhân tiện làm cho sạch sẽ.

Nếu đã đắc tội, còn gặp phải một kẻ tâm đen, dám thả khur đi... hơn phân nửa là việc này sẽ không dễ dàng chấm dứt vậy đâu, chỉ có tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước chiếm lợi thế) mới là cách xử lý tốt nhất!

Suy cho cùng, Từ Phong cũng là đội viên lão luyện, chỉ một nháy mắt, trong đầu gã đã nảy lên nhiều biện pháp có thể giải quyết loại phiền toái này.

Trảm khur khó, nhưng giết người lại rất dễ nha!

Gã ước lượng thời gian một chút, sau đó trực tiếp gọi cho Hoàng Hạo.

“Có tiện nói chuyện hay không?”

“Ai, Từ ca, tiện chứ, tiện chứ, ngài có gì cứ việc nói.” Hoàng Hạo bên kia vội vàng đáp lại.

Từ Phong chẳng có chút phản ứng với loại khách sáo giả tạo này, trực tiếp hỏi: “Người nọ đã rời đi chưa?”

“Đã sớm rời đi rồi.”

“Cậu nhớ cẩn thận một chút, sự kiện khur thú đêm nay không đơn giản. Tôi sẽ không nói tỉ mỉ ra, nhưng tóm lại, trong vòng mấy ngày gần đây, các cậu nhất định phải chú ý, kể cả lúc ngủ, cũng phải có mặt nhiều người một chút, hoặc là đừng dễ dàng để lộ cho người ta biết hành tung của mình.”

“Từ ca nói vậy là có ý gì? Ngài nói vậy làm tôi có chút sợ muốn chết rồi!” Hoàng Hạo lập tức khẩn trương nói.

“Cứ làm theo lời tôi nói đi.” Hiển nhiên, Từ Phong không có hứng thú giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói một câu, đã ngừng liên lạc.

Gã đã nhắc nhở đám người bên đó, nếu vẫn xảy ra chuyện, bọn họ cũng chẳng trách móc được gì.

Suy cho cùng, mối quan hệ giữa đám người Hoàng Hạo và gã chỉ là khách hàng cũ quen biết, kể cả khi thực sự mất mỗi lần ăn này, con đường kiếm tiền của gã cũng không đứt đoạn được.

Dù sao người không có, địa bàn vẫn còn, kiểu gì chẳng có người thay thế, đứng lên tiếp quản?

...

...

“Đây là khu phố do đối phương quản lý sao...” Tại một góc tối nào đó thuộc khu phố Cách Lan, Hứa Thâm ghi thấp vành mũ, đưa mắt nhìn chiếc xe vũ trang màu đen đang đỗ lại ở phía xa xa.

Một chiếc mặt nạ ác quỷ vừa dần dần biến mất trên mặt hắn.

Hứa Thâm dựa vào chiếc mặt nạ được Ly tử tặng cho này, mới có thể theo dõi dấu vết do chiếc xe vũ trang màu đen kia lưu lại, sau đó một đường chạy tới tận đây.

Tuy dấu vết do bánh xe lăn qua, để lại trên mặt đất, càng ngày càng mờ, còn bị những vết bánh xe khác phá đi, nhưng dưới tác dụng tăng phúc ngũ cảm của mặt nạ ác quỷ, trong mắt hắn, dấu vết bánh xe ấy chỉ hơi đứt quãng chứ không hoàn toàn biến mất.

Trừ phi đối phương cố ý ngụy tạo, đi loạn lung tung.

Nhưng hiển nhiên, đối phương không định giấu giếm tung tích.

Dù sao sự kiện hôm nay cũng không phải chuyện gì to tát...

Nói thật, nếu không phải Hứa Thâm sợ làm người khác hoài nghi, hắn hoàn toàn có thể tìm Trương Lệ Dao, hoặc là người

trong cục hời một chút, cách nào cũng được, đều có thể dễ dàng nắm trong tay tin tức về khu phố nằm dưới quyền quản lý của Từ Phong.

Thậm chí, ngay cả khi hấn hỏi Đại Ly Ly, cũng có khả năng biết được.

Nhưng hấn không muốn làm kinh động bất cứ một người nào, thay vào đó là lựa chọn tự mình theo dõi.

Chương 173. Tìm Khư!

Lúc trước, khi Hứa Thâm vẫn thuộc biên chế đội mười bảy, hàng ngày, ngoại trừ huấn luyện, hấn còn chăm chỉ học chữ, mà sau khi học được chữ, cuốn sách đầu tiên hấn lật xem chính là bản đồ khu Hắc Quang, thậm chí là bản đồ cả thành Bạch Nghĩ.

Có chuyện này cũng không lạ.

Hấn vốn là vụ dân, từng đắm mình trong hắc ám biết bao nhiêu năm, và điều khát khao nhất của bọn họ chính là được tự mình nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, được tinh tế cảm nhận diện mạo của thế giới, nơi bản thân mình đang sống.

Bởi vậy, Hứa Thâm có thể đi thẳng một đường, cực kỳ thuận lợi theo dõi đến tận nơi đây, cũng nhờ phần bản đồ đã được hấn nhớ kỹ trong đầu từ trước.

Lúc này, Hứa Thâm đã nhìn thấy Từ Phong bước xuống khỏi chiếc xe vũ trang màu đen kia, bên cạnh xe có một cô gái tuổi thanh xuân đang đứng đợi. Hai người bọn họ nói nói cười cười, còn thân thiết nắm tay nhau, bước tới một gian nhà trọ trước mặt.

Theo Hứa Thâm quan sát, cô gái tuổi thanh xuân kia kém Từ Phong ít nhất cũng phải 20 tuổi, nếu người ta không phải con gái của gã thì chính là tình nhân. Nhưng mặc kệ là trường hợp nào, hấn cũng nắm được tin tức, nơi này chính là một trong những điểm dừng chân của Từ Phong họ.

Hứa Thâm lập tức xoay người rời đi, tìm được một khách sạn khác, để lại toàn bộ trang bị phá khư và những vật không quá cần thiết bên ngoài.

Lúc này bóng đêm càng sâu, bên ngoài có rất ít người đi đường, chỉ còn lại một vài bóng dáng vụ dân đang tỉ mỉ dọn dẹp rác rưởi và cống thoát nước. Hiển nhiên bọn họ đang tranh thủ làm việc lúc đêm khuya không người, dù sao đối với vụ dân, ban ngày hay ban đêm cũng chẳng khác nhau là mấy.

Về phần làm việc đảo lộn ngày đêm như vậy sẽ không tốt cho thân thể... Thật có lỗi, đây vốn không phải chuyện các vị lãnh đạo cần quan tâm.

Đạo Mạnh tác buộc thân thể bọn họ lại, tiếng chuông “Đình đình” rung động, những vụ dân vẫn miệt mài, bước lần theo xiềng xích, dọn dẹp ven đường.

Hứa Thâm túm thật chặt áo khoác, nhanh chóng bước dọc theo con đường trước mặt, hắn cầm trong tay một chiếc gương nhỏ, thường xuyên chiếu vài cái ra chung quanh.

Hắn đang dần dần bước đến vùng ngoại thành không có đèn đường.

Không, phải nói rằng ở nơi này có rất nhiều cột đèn đường, nhưng trên những cây cột đó không hề treo một chiếc đèn nào, hiển nhiên, những chiếc đèn kia đã rơi vào túi tiền của một cá nhân nào đó rồi.

Mà càng đi sâu thêm, khung cảnh hai bên càng trở nên heo lánh, thì hàng cột điện ven đường cũng bắt đầu biến mất. Hết thấy đèn tối om như hũ nút, lại rơi vào cảnh đêm khuya, người lặng, nhất là ở những tiểu khu dành cho vụ dân ở lại, mấy nơi đó im ắng đến mức không có cả tiếng chó sủa.

Nói là nói như vậy, nhưng thi thoảng, ở một nơi nào đó vẫn truyền đến một vài tiếng khóc của phụ nữ, tựa như gia đình tranh chấp, đang dùng bạo lực giải quyết...

Âm thanh truyền đi cực xa, nhưng chẳng một ai để ý tới.

Thời thế hiện giờ, kể cả người đồng hương, cũng tuân thủ theo nguyên tắc chỉ quét tuyết trước cửa nhà mình, không thềm ngó tới sương giá trên ngói nhà người khác.

Suy cho cùng, hắc ám và im lặng, đều là thứ khiến con người ta cảm nhận được nỗi sợ hãi một cách sâu sắc nhất.

Hứa Thâm có cảm giác cực kỳ khó chịu, hắn muốn trở lại bên dưới ngọn đèn, trở lại bên trong khách sạn, ngủ, ăn cơm, tu luyện dưới loại ánh sáng mờ nhạt kia.

Tuy tu luyện rất mệt mỏi, nhưng nó sẽ không khiến người ta sợ hãi.

Chỉ là... hắn hiểu, bản thân nhất định phải thích ứng với hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt.

Trong bóng đêm, trên gương mặt hắn hiện lên một tấm mặt nạ ác quỷ, ngũ cảm lập tức tăng lên trên diện rộng, kể cả khi bản thân đang chìm trong bóng tối, cũng có thể nhìn thấy khung cảnh trong phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Sự quấy nhiễu của sương mù dày đặc đã giảm đi rất nhiều.

Khứ giác càng thêm nhạy bén. Tuy làm như vậy, hắn cũng cảm nhận được rõ ràng hơn mùi vị khai khai khó ngửi của nước tiểu, mùi vị hôi thối của những đồng rác tích tụ lại ven đường ...

Cũng may, hắn không chỉ có một mình...

Hứa Thâm khẽ liếc nhìn Mai Phù, cô vẫn luôn làm bạn bên cạnh hắn, lúc này cũng đang nhàn nhã bước đi trên đường, trong lòng chợt cảm thấy yên ổn hơn không ít.

Hứa Thâm tập trung khư lực trên khứu giác, tựa như một con chó săn trong bóng đêm, không ngừng xâm nhập vào từng khu vực bốc lên nồng nặc các loại mùi dơ bẩn, hư thối.

Hắn không có tiền mua khư cấp C để giải quyết đối phương, chỉ có thể tự mình đi tìm.

Thành Bạch Nghĩ này lớn như vậy, Hứa Thâm tin rằng, hắn sẽ tìm được một con khư cấp C chưa bị người ta xử lý.

Lại nói, trong vòng ba tháng liên tục khép kín, sống trong căng thẳng ấy, hắn đã học được rất nhiều, cũng hiểu được những nơi mà mấy con khư kia rất thích ở lại.

Đó là những khu vực ẩm ướt, âm u, dơ bẩn, hư thối... Hoàn cảnh như vậy chính là sào huyệt ẩn áp dành cho khư.

Đương nhiên, ngoại trừ những con khư mạnh mẽ, vượt qua những gì Hứa Thâm nhận thức.

Hứa Thâm liên tục tìm kiếm, khứu giác đã được kích hoạt đến mức lớn nhất. Không bao lâu sau, hắn đã ngửi được một thứ hương vị rất quen, tỏa ra từ bên trong một tiểu khu yên lặng nào đó.

Hắn bước vào, rất nhanh đã cảm nhận được thứ mùi hôi thối đó đang trở nên đậm đặc hơn.

Thông qua chiếc gương nhỏ, Hứa Thâm nhìn thấy một cô gái áo trắng đang bay lơ lửng bên ngoài khu nhà lâu kia.

Dường như cô gái áo trắng này đã phát hiện ra Hứa Thâm, ánh mắt lập tức nhìn chăm chăm vào hắn.

Hứa Thâm không chút e ngại, hắn cũng thông qua chiếc gương, chăm chú nhìn đối phương.

Lúc trước, khi hắn nhờ Mặc Tiểu Tiểu đi tìm khứu cùng mình, đã từng thử nghiệm chuyện này rồi. Những con khứ mà Mặc Tiểu Tiểu không có phản ứng khi chạm mặt, sẽ không hiện hình lên chiếc gương nhỏ.

Bởi vậy Hứa Thâm đưa ra phán đoán, hình bóng mà chiếc gương nhỏ này có thể mơ hồ phản xạ được, tối đa chỉ có cấp C thôi.

Và hình chiếu trong gương của con khứ trước mắt này, quá mức rõ ràng.

Có lẽ nó còn chưa phải cấp C.

Cô gái áo trắng phát hiện ra Hứa Thâm đang chăm chú nhìn mình, nét ưu thương cầu xin thương xót trên mặt lập tức biến mất, vẻ mặt trở nên quý dị, lộ ra nụ cười hưng phấn, bỗng nhiên lao thẳng về phía Hứa Thâm.

Chương 174. Tôi Còn Sợ Hơn...

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, lập tức biết mình đã đoán đúng. Con khứ này nhiều nhất chỉ đạt đến cấp D thôi, hắn có thể phán đoán được cấp bậc của nó thông qua tốc độ hành động.

Dù sao hắn cũng chiến đấu vài lần với đám khứ cấp C rồi, tuy cũng có con hành động khá là chậm chạp, nhưng khí thế của những con như vậy, cực kỳ khác biệt.

Hứa Thâm xoay người lao ra, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Hắn không có hứng thú với khu cấp D, dù dĩ chúng nó qua bên kia, có khác nào tặng món ăn cho đối phương đâu?

Hứa Thâm dùng tốc độ cao nhất chạy đi, rất nhanh đã cắt đuôi được cô gái áo trắng này.

Hắn thoáng dừng lại một chút, ghi nhớ vị trí tòa lầu nhỏ trước mắt, đánh một dấu lên tấm bản đồ trong đầu, đây là nơi khu cấp D thường lui tới, sau đó lại khuếch tán khứu giác, tiếp tục tìm kiếm ở nơi khác.

Khoảng bốn giờ rạng sáng, sau khi Hứa Thâm miệt mài tìm kiếm suốt sáu giờ đồng hồ, hắn đã gặp năm con khu, hai cấp D và ba cấp E.

Và hiện giờ, ở ngay trước mắt hắn, chính là một con khu cấp C, mục tiêu đã tìm kiếm hồi lâu, thứ tồn tại khi dùng gương chiếu tới, chỉ hiện ra một cái bóng cực kỳ mơ hồ.

Con khu cấp C trước mắt này đang chiếm cứ một khu cư xá cực kỳ cũ nát.

Mùi hư thối lan tỏa khắp nơi, hiển nhiên đã có không ít người bị hại.

Hứa Thâm còn nhớ, cách nơi này chừng năm trăm mét có một văn phòng thuộc sở Tuần Tra. Tuy nơi này thuộc vùng ngoại thành, khiến cho diện tích văn phòng nó không lớn, phòng chừng cũng chỉ có ba đến năm người phụ trách trông coi thôi, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, thế mà sở Tuần Tra lại không hề chú ý tới tình huống bên này... Có thể nhận ra bọn họ qua loa tắc trách đến loại trình độ nào rồi.

Ngay khi Hứa Thâm nhìn thấy khu, nó cũng trông thấy hắn.

Hứa Thâm không hề che giấu, ngược lại còn vui vẻ vẫy vẫy tay.

Con khu kia lập tức cảm thấy phần nộ.

Nó gầm nhẹ một tiếng, rồi nhanh chóng đuổi theo Hứa Thâm, tốc độ cực nhanh.

Hứa Thâm thầm rùng mình, là một con khu hành động nhanh nhẹn.

Hắn không chút do dự, lập tức xoay người chạy trốn.

Cũng may, mặt nạ ác quỷ ban cho hắn năng lực nhìn đêm, để hắn điên cuồng chạy thẳng một đường, vẫn có thể duy trì khoảng cách với con khur ở phía sau.

“Từ từ chờ tôi...” Từ trong miệng con khur truyền đến giọng nói vừa êm tai vừa ai oán của một cô gái, vô cùng hấp dẫn: “Tôi sợ...”

Nhưng tôi càng sợ hãi hơn... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không hề quay đầu lại, chỉ giơ gương lên nhìn nhìn, ước lượng một chút, cảm thấy khoảng cách đôi bên vẫn ổn thỏa, lại lập tức lao mình về phía trước.

“Đừng chạy! !” Giọng nói của con khur kia lại biến thành tiếng đàn ông gầm nhẹ, tràn ngập phẫn nộ.

Hứa Thâm làm như mất điếc tai ngơ, hắn chọn lựa một con đường có chút hẻo lánh, tiếp tục chạy vội.

Con khur đằng sau chạy lâu như vậy, trong người đã có chút mệt mỏi, nhưng nhìn thấy thiếu niên trước mắt cũng mệt mỏi, hành động đã từ từ chậm lại, nó dứt khoát cắn môi, quyết tâm đi theo đến cùng.

Cứ như vậy, hai người bọn họ dây dưa, lằng nhằng, dần dần chạy đến một nơi nào đó, thuộc khu thành thị Hắc Quang.

Hứa Thâm chờ đến khi chung quanh xuất hiện đèn đường, chiếc mặt nạ ác quỷ trên mặt hắn cũng biến mất.

Hắn nhìn thấy con khur sau lưng đang nhanh chóng xuyên qua dãy nhà ven đường, hiển nhiên, đối phương còn chưa buông xuống hiện thực, muốn thông qua Khur giới, đuổi theo hắn.

Dù sao, dãy nhà trong hiện thực cũng là trở ngại không nhỏ trên đường.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã chạy tới khu phố Cách Lan.

“Đừng chạy nữa! !” Con khur đằng sau lại phát ra tiếng rống giận, nó đã có chút bức bối rồi.

Hứa Thâm hít một hơi thật sâu, đột nhiên hắn phát lực, bóng dáng cấp tốc chạy nhanh về phía trước, nhanh hơn tốc độ vừa nãy rất nhiều.

Con khur đằng sau cũng lập tức tăng tốc đuổi theo, nhưng Hứa Thâm nhanh hơn, rất nhanh bóng dáng hắn đã biến mất trong tầm mắt của nó.

Nó muốn dùng mùi để tiếp tục đuổi theo hắn, nhưng lại phát hiện mùi vị trên người Hứa Thâm cũng dần dần nhạt đi, tựa như sắp sửa biến mất.

“Đáng chết! Đáng chết! !” Gương mặt khur trở nên cực kỳ dữ tợn, nó lại phát ra tiếng rống giận điên cuồng.

Cùng lúc ấy, ở một nơi khác, Hứa Thâm đang ẩn mình ngay lối vào một con hẻm nhỏ nào đó, da thịt trên người hắn đã biến thành màu đen, tựa như đang bị một loại chất nhầy không biết tên bao lấy.

Đúng là cục máu đen Khur Nhiễm, loại khur binh mà cục trưởng đã tặng cho hắn từ trước!

Đây là khur binh loại bảo mệnh, có thể che giấu mùi vị trên người đến trình độ lớn nhất. Hiển nhiên cục trưởng hi vọng, khi Hứa Thâm đi chấp hành nhiệm vụ, hắn có thể tùy ý hơn một chút, sống lâu hơn một chút, dù sao vương bài còn sống mới được gọi là vương bài.

Có lẽ lão cũng không thể nào ngờ được, món khur binh ấy đã trở thành công cụ gây án tuyệt hảo ở trong tay Hứa Thâm.

Hứa Thâm tập trung nhìn vào con khur kia.

Chỉ thấy nửa người bên dưới của nó có dạng côn trùng, trên thân mọc ra ba cái đầu, lần lượt là phụ nữ, trẻ nhỏ, cùng với vị trung niên đang nổi giận rít gào kia.

Con khur này có tổng cộng là bảy cánh tay, có cái vừa dài vừa mềm giống het con rắn, có cái lại sắc nhọn như lưỡi hái, khá đa dạng, nhiều chức năng...

Lúc này, nó đã mất đi tung tích của Hứa Thâm, con giận không cách nào kiềm chế được, nó có cảm giác bản thân vừa bị thẳng nhóc kia trêu chọc!

Là bị đồ ăn của chính mình trêu chọc!

Rất nhanh, con khur phần nộ đã dung nhập vào khu nhà lầu gần đó, và gần như ngay lập tức, từ bên trong phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Cùng lúc ấy, tại một gian nhà trọ nào đó, cách nơi này vài trăm mét.

Một đôi nam nữ đang dây dưa triền miên, bỗng nhiên nghe được tiếng cảnh báo chói tai vang lên, hiện trường lại không quá xa nơi này.

Từ Phong thoáng giật mình, gần đây có khur sao?

Đáng chết!

Chuyện tốt của gã bị phá hư, tâm trạng cực kỳ khó chịu, nhưng lại không vội vã đứng dậy.

“Hình như là sự kiện khur thú...” Cô gái tuổi thanh xuân bên dưới đã tỉnh táo lại, có chút khẩn trương nói, hiển nhiên cô ấy cũng biết về sự tồn tại của khur.

“Không có việc gì. Cảnh báo vừa vang, nghĩa là sự cố mới xuất hiện mà thôi.” Từ Phong không hề có ý định dừng lại, tiếp tục nói: “Phải chết nhiều người một chút, thì giá trị quản lý tọa trấn của anh mới được thể hiện ra, em còn trẻ không hiểu đâu. Không phải lúc nào hiệu suất làm việc càng nhanh, càng nhận được nhiều khen ngợi. Lần này không vội, chúng ta cứ tiếp tục đi!”

Chương 175. Không Đội Trời Chung!

Cô gái tuổi thanh xuân nọ nghe gã nói như vậy, cũng không phản bác, chỉ khẽ cắn môi, ánh mắt lại chìm vào mê ly.

Rất nhanh sau đó, tiếng cảnh báo đã biến mất, tựa như nó vừa bị một thứ gì phá hủy rồi.

Hứa Thâm từng nghe người ta nói, ngoại trừ có thể cảm nhận được khur, tần suất của tiếng cảnh báo này sẽ gây nên cảm giác chói tai gấp đôi cho khur, hơn phân nửa là con khur kia đã ra tay phá hủy thiết bị cảnh báo rồi.

Hứa Thâm thu hồi trang bị phá khur đã được hấn gọi lại trong khách sạn lúc trước, nhìn về phía nhà trọ bên kia, lặng lẽ chờ đợi.

3 phút, 5 phút, 10 phút.

Chờ tới khi Hứa Thâm đứng đợi gần 15 phút, hắn mới nhìn thấy Từ Phong rời khỏi nhà trọ bên kia.

Hắn lập tức nhẹ nhàng thở ra, nếu không phải chiếc xe vũ trang màu đen vẫn còn đỗ bên ngoài nhà trọ, hắn sẽ cho rằng Từ Phong đã rời khỏi nơi này từ lâu rồi.

“Lâu như vậy mới rời khỏi? Chẳng lẽ đối phương có chuyện quan trọng gì đó cần phải giải quyết trước? Hoặc là... đang cố ý kéo dài?” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, tựa như một con độc xà ngủ đông trong bóng đêm, một mực lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy Từ Phong lấy một chiếc rương nhỏ màu đen đựng trang bị phá khur từ trong xe ra ngoài, sau đó đi về phía khách sạn, nơi con khur cấp C kia đang gây rối.

Lúc này, đã có xe của sở Tuần Tra xuất hiện bên ngoài khách sạn rồi. Bọn họ đang bận sơ tán đám người chạy trốn chết từ bên trong đi, đồng thời cảnh báo những người không biết chuyện đang muốn tới gần.

Từ Phong phá khur thành công ở bên ngoài khách sạn, bóng dáng dần dần biến mất.

Hứa Thâm thấy vậy, lại đứng đợi thêm khoảng một phút đồng hồ, tiếp đó mới tiến hành khởi động trang bị phá khur trong rương, cuối cùng dưới trạng thái khur lực bao trùm toàn thân, hắn cũng bước vào Khur giới.

Hiện thực chung quanh trở nên hư ảo, tại Khur giới, khu vực này chính là một mảnh đất bằng phẳng, tương đối trống trải, chỉ có vài bụi cây nhỏ linh tinh, thi thoảng dưới chân lại xuất hiện vài hố đất còn ẩm ướt.

Chỉ là những giọt nước bên trong có màu tối đen, tản ra mùi hôi thối.

Lúc này trên mảnh đất trống phía trước, Từ Phong đã giao chiến cùng con khur kia.

Bên cạnh chân con khur nọ, đã có bảy tám bộ thi thể bị mổ bụng, hiển nhiên bọn họ đều là người bị nó kéo vào Khur giới, sau đó giết chết.

Hứa Thâm đứng một bên quan sát quá trình chiến đấu kia, lại phát hiện, quả nhiên Từ Phong này không hề là nhân viên của

thê đội thứ nhất, còn là cấp phó đội trưởng, chỉ giao thủ ngắn ngủi, con khur cấp C kia đã rơi xuống thế hạ phong rõ ràng, trên người bị thương nhiều chỗ.

“Quả nhiên, một con khur cấp C, không phải đối thủ của đội viên thuộc thê đội thứ nhất.” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Hắn nhanh chóng bước về phía chiến trường bên kia.

Cảm giác của Từ Phong khá nhạy bén, rõ ràng gã đang chiến đấu, nhưng vẫn tranh thủ một chút thời gian, vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức bắt gặp Hứa Thâm đang chạy qua bên này. Gã không khỏi ngẩn ra, trong lòng trực tiếp bốc lên từng đợt hàn ý mãnh liệt.

Hứa Thâm vội vàng nói: “Tôi đến giúp anh.”

Ánh mắt Từ Phong chớp động, trầm thấp nói: “Được!”

Con khur kia vừa thấy Hứa Thâm xuất hiện, trong miệng lập tức phát ra tiếng gầm rú càng thêm phần nộ, nó không hề chạy trốn, ngược lại, càng thêm hung hãn tiếp tục nỗ lực nhào tới.

Hứa Thâm rút kiếm rất nhanh, cũng chém về phía Từ Phong.

“Oắt con, mày cho rằng tao không biết mày đang muốn làm gì hả? !” Gương mặt Từ Phong bỗng trở nên dữ tợn, tựa như gã đã đoán được Hứa Thâm sẽ đánh lén, cho nên dứt khoát chém tới cánh tay Hứa Thâm trước.

Thoạt nhìn, một màn này rất giống Hứa Thâm chủ động đưa cánh tay mình lên lưỡi kiếm của gã.

Nhưng ngay sau đó, cánh tay Hứa Thâm đột nhiên xoay chuyển, tốc độ xuất kiếm tăng lên nhanh chóng, một chiêu chém nghiêng ra ngoài.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, trong ngực Từ Phong bị vẽ nên một đường máu.

“Anh cho rằng tôi không đoán được chuyện anh cũng biết tôi đang muốn làm gì sao?” Hứa Thâm lại vung kiếm, chém tới rất nhanh: “Nếu anh đã nhìn thấy tôi xuất hiện ở nơi này, mà còn không có ý thức được chuyện tôi đang muốn làm, thì bản thân anh cũng không sống được đến lúc bước vào thê đội thứ nhất đâu.”

“Mày muốn chết! !” Từ Phong giận dữ, gã xoay người, trực tiếp bỏ qua khứ thú, toàn lực chém giết Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng vùng kiếm hung hăng chém tới.

“Tranh” một tiếng, kiếm phong lần lượt thay đổi. Rất nhanh, sắc mặt Từ Phong đã xuất hiện biến hóa, gã phát hiện ra lực lượng trên thanh kiếm của Hứa Thâm cực kỳ nặng nề, lại có thể ép gã phải rút lui mấy bước.

Không thể nào!

Loại lực lượng này quá kinh khủng, thậm chí còn vượt qua Mục Tuyệt, người được mệnh danh là cuồng nhân chiến đấu kia!

Rống!

Tiếng rít chói tai đã tới gần, ngay sát sau lưng, con người Từ Phong co rút lại, lông tơ cả người dựng đứng lên.

Bởi vì gã rút lui xuống, lại vừa vịn tới gần con khỉ đằng sau lưng.

“Phốc” một tiếng, cánh tay gã bị cánh tay lưỡi hái của con khỉ kia chặt đứt, cái đầu cũng bị phần giác hút trên xúc tu của nó giữ chặt lại, dường như cả tóc lẫn da đầu đều bị kéo tuột đi.

“A a a...” Từ Phong rống giận, đã hoàn toàn bạo phát.

Gã không thềm để ý tới sinh tử, trực tiếp rút khứ lực vào trái tim, muốn tranh thủ một đường sinh cơ.

Nhưng ngay tại lúc này, một cơn đau đón lạnh như băng truyền đến, kiếm phong đã đâm thẳng vào lồng ngực.

Đôi mắt Từ Phong trừng lớn, gã nhìn thấy gương mặt thiếu niên đằng trước.

Trên gương mặt thanh tú kia hiện lên biểu cảm lạnh như băng, mang đến cho gã một chuỗi cảm giác vừa phẫn nộ vừa không cam lòng.

Gã khó mà hiểu nổi, vì sao một người mới vừa tốt nghiệp huấn luyện doanh không lâu, lại có được lực lượng kinh khủng đến vậy?

Nhưng mặc cho nguyên nhân như thế nào, kết quả cũng được định sẵn từ trước.

Bỗng nhiên trong lòng gã có chút hối hận, nếu sớm biết như vậy, có lẽ gã không nên đi tham lam khoản tiền này.

“Mày lại giúp khur giết người...” Từ Phong cắn răng, ôm theo cả bụng đầy tâm trạng mà người bên ngoài khó có thể phỏng đoán được, rồi tắt thở.

“Anh chưa từng nghe nói sao? Chặt đứt con đường kiếm tiền của người khác, cũng giống như giết cha mẹ bọn họ vậy, mà mỗi thù giết cha mẹ, chính là không đội trời chung...” Hứa Thâm tự nói, sau đó hắn nhanh chóng rút kiếm ra, máu tươi theo đó mà phun trào ra ngoài...

Chương 176. Sơ Hở!

Hắn nhanh chóng trốn đi, tránh cho máu tươi bắn lên người, sau đó nhìn về phía con khur thú đang phần nộ kia.

“Còn lại giao cho mày, tận tình hưởng thụ đi.” Hắn nói xong, lập tức thu kiếm, xoay người bỏ chạy. Khur lực trên người Hứa Thâm dần thu liễm lại, hắn nhanh chóng rời khỏi Khur giới, trở lại hẻm nhỏ trong hiện thực.

Hơi bất ngờ vì khi hắn mới quay đầu nhìn về phía sau, đã bắt gặp con khur kia đang xuyên qua tòa lầu, nhanh chóng đuổi theo hắn.

“Cần gì phải làm vậy chứ...”

Hứa Thâm mang trang bị phá khur rời đi, rồi nhanh chóng trốn vào trong hẻm nhỏ, trèo tường đi qua một khu phố khác, chạy càng lúc càng nhanh, đồng thời cũng kích hoạt máu đen bao trùm thân thể, ngăn cách mùi vị trên người.

Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Thâm đã cắt đuôi được con khur thú nộ. Đối phương đã bị thương khi giao chiến cùng Từ Phong, tốc độ truy kích còn không bằng lúc trước.

“Nếu không trở về ăn cơm, món ăn cũng nguội mất rồi...”

Hứa Thâm quay đầu lại, đưa mắt nhìn, thấy con khur kia không còn tiếp tục đuổi tới, trong lòng cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đi theo một con đường khác, tới vùng ngoại thành, ở lại trong một khách sạn nhỏ, sau đó là gột sạch các loại mùi trên người, rửa mặt.

Cũng vào lúc này, Hứa Thâm mới thoáng nhìn thấy một lỗ hồng nhỏ bé trên kiếm Trảm Khư. Hắn khẽ nhú mày nghĩ đến đoạn giao phong vừa nãy, xem ra đây chính là một sơ hở.

Bởi vì trên thân kiếm của hắn có dấu vết, tương đương với trên thân kiếm của đối phương cũng có.

Nhưng đây cũng là chuyện không thể nào tránh khỏi, nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Hắn cũng không ước vọng xa vời rằng bản thân có thể làm cực kỳ kín kẽ, không có một khe hở nào, chỉ cần không tồn tại chứng cứ vô cùng xác thực là được.

Hắn nghĩ ngợi một hồi, lập tức liên lạc với Đại Ly Ly.

“Gần đây có nhiệm vụ gì không?”

“Ừm?” Hiện nhiên Đại Ly Ly không nghĩ tới Hứa Thâm lại gọi cho mình vào giữa đêm khuya thế này, lúc này, trong giọng nói của cô có chút buồn ngủ, mắt lim dim, rõ ràng là đang ngủ thì bị Hứa Thâm đánh thức.

Nhưng đối mặt với vị nhân tài được người trong hội coi trọng này, còn là một lãnh sự vô cùng có khả năng sẽ trở thành một trong những thủ lĩnh tương lai, cuối cùng cô cũng không thể hiện ra bất cứ biểu cảm khó chịu nào, thay vào đó là nhanh chóng xốc lên tinh thần, cười nói: “Lãnh sự muốn kiếm tiền sao?”

Vừa tiêu hết mười vạn mua khư, khẳng định đau lòng muốn chết đi.

Đại Ly Ly âm thầm cười trộm.

Hứa Thâm bày ra dáng vẻ đã bị nhìn thấu, cất giọng thờ dài: “Tốt nhất là nhiệm vụ có thù lao nhiều một chút, khư cấp C cũng không thành vấn đề.”

“Cấp C sao? Lãnh sự đại nhân có nắm chắc chứ?” Đại Ly Ly kinh ngạc nói.

Cô biết tình báo của Hứa Thâm ở cục Khư Bí bên kia, trong hồ sơ có chiến tích chém giết khư cấp C, nhưng dường như chiến

tích này được thành lập nên trong tình huống có đồng đội phối hợp lại còn đánh lén nữa mà?

Tuy hiện giờ hắn đã được điều đến thê đội thứ nhất, nhưng lần điều động này cũng không hẳn là vị cục trưởng kia xét thấy thực lực của hắn tăng nhanh, mới cho thăng chức, phần nhiều là vì bảo vệ Hứa Thâm cùng với ưu ái hắn mà thôi.

“Có thể thử xem.” Hứa Thâm cân nhắc nói.

Đại Ly Ly thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa. Cô cần phải báo lại chuyện này vào trong hội, chỉ cần bên trên chịu cho Hứa Thâm đi mạo hiểm là được.

“Tốc độ tiến bộ của lãnh sự đại nhân thật nhanh nha...” Đại Ly Ly mỉm cười, trong lòng cũng có chút cảm khái, nhiệm vụ của bọn họ đều là đơn thể tác chiến, Hứa Thâm dám nói như vậy, khẳng định đã có nắm chắc không nhỏ.

Quả thực, tốc độ trưởng thành của thiếu niên này nhanh đến mức làm người ta kinh ngạc.

“Cô nói tôi nghe một chút trước đi, nếu tôi chấp hành nhiệm vụ cấp C, bản ghi chép của danh hiệu Khư Nhãn sẽ thành cái gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Sẽ ghi chép cho cậu thành hai lần nhiệm vụ cấp D.” Đại Ly Ly cười nói: “Cậu cứ yên tâm, nhiệm vụ cấp D và nhiệm vụ cấp C chênh lệch rất lớn. Kể cả cục Khư Bí biết cậu đã chấp hành được mười lần nhiệm vụ cấp D, cũng sẽ không cho rằng cậu có đủ năng lực đơn sát khư cấp C đâu. Trừ phi, tự cậu lộ ra thực lực trong nhiệm vụ của cục Khư Bí...”

“Hai lần cấp D...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn cúi đầu nhìn kiếm phong trong tay, khẽ gật đầu: “Được cứ như thế nhé.”

Hai lần cấp D, cũng đủ khiến cho thanh kiếm tổn hại, xuất hiện một lỗ hồng nhỏ rồi.

...

Ngày kế, Hứa Thâm nghỉ ngơi đến giữa trưa mới rời giường.

Xảy ra loại tình huống này cũng bởi suốt đêm hôm qua hắn đi tìm khư, lại tự mình tham gia tác chiến, đó là chưa kể từ hai ngày trước, hắn vẫn chưa từng nghỉ ngơi đầy đủ lấy một lần.

Sau khi rời giường, Hứa Thâm lập tức tiêm cho chính mình một ống Tịnh Khư Tề.

Tịnh Khư Tề trong tay hắn cũng không còn nhiều lắm, chỉ có năm bình.

Hứa Thâm dự tính, chờ sau khi hắn dùng hết chỗ này, lại tới chợ đêm mua. Giá trị của Tịnh Khư Tề là 5000 một lọ, trước mắt, lấy khoản tiền để dành hơn 20 vạn của hắn, dù không chấp hành nhiệm vụ, cũng đủ dùng thật lâu.

Hứa Thâm tiêm Tịnh Khư Tề xong, mới ra bên ngoài ăn cơm buổi sáng, sau đó quay về khu phố Nham La.

Đầu tiên, hắn thật cẩn thận quay về tòa lầu nhỏ của mình, nhìn thấy khung cảnh trong phòng vẫn bình thường, không thấy dấu vết có người lên vào, trong lòng đã an tâm hơn rất nhiều, có lẽ, chuyện này đã kết thúc như vậy rồi?

Nhưng hắn vẫn dự tính sẽ ở lại bên ngoài chừng một tháng lại nói sau..

Dù sao giá phòng của khách sạn nhỏ vẫn rất rẻ, ở lại cả đêm mới mất 10 Lô Tạp tệ.

Giá cả này coi như đắt đỏ với vụ dân, nhưng với mức thu nhập hiện tại của hắn lại cực kỳ nhỏ bé.

Sau đó, Hứa Thâm đi ra hòm thư, lấy mấy tờ báo mình đã đặt mua vào phòng, bắt đầu đọc tin tức.

Quả nhiên, hắn đã nhìn thấy tin tức có liên quan tới khu phố Cách Lan: tại một khách sạn nào đó đã xảy ra thảm án, thật nhiều nhân viên thương vong, nghi ngờ có tội phạm hung ác hiện thân...

Các thám tử đã nhảy ra cùng tranh đấu, thảo luận, có vài người thuộc hội Nhân Ái Cơ Kim cũng lên tiếng, trách cứ tội phạm hung tàn, chẳng hề có chút tín ngưỡng nào.

Hứa Thâm càng đọc, suy nghĩ trong đầu càng thêm phức tạp, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Hắn đổ chuyện do nhân loại làm lên người khư.

Nhưng những người này lại đổ chuyện khư làm lên người nhân loại.

Rút cuộc là bọn họ thật sự không hiểu tình huống, hay là trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra bên ngoài?

Chương 177. Nếu Thông Minh Một Chút Thì Tốt Rồi...

Hứa Thâm buông tờ báo xuống, rồi nhanh chóng bước vào toàn lầu nhỏ đang bị đóng chặt kia.

Hắn không nhìn thấy bóng dáng Trương Lệ Dao ở bên trong, chẳng qua hiện giờ hắn cũng không có việc gì cần làm, nên dứt khoát ngồi ở chỗ này chờ đợi.

Cứ như vậy, hắn phải chờ tới lúc đêm khuya, mới gặp được Trương Lệ Dao mặc trên mình một bộ quần áo đắt tiền, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ, xuống khỏi xe taxi.

Trương Lệ Dao thoáng trông thấy bóng dáng Hứa Thâm đang ngồi bên trong lầu nhỏ, rõ ràng có chút lắp bắp kinh hãi, thậm chí còn trực tiếp giấu mấy thứ trên tay ra sau lưng theo bản năng. Nhưng hắn là cô ý thức được hành vi như vậy có chút kỳ quái, lập tức cười cười, đặt chúng nó lên bàn, rồi mở miệng chào hỏi Hứa Thâm: “Hứa đại nhân đến đây từ lúc nào vậy? Đường như ngài đã chờ thật lâu rồi?”

“Không, tôi vừa đến xong.” Hứa Thâm cười cười: “Cô đi ra ngoài mua sắm sao?”

“Ách, bình thường tôi ở nơi này cũng không có chuyện gì cần làm, ngồi mãi quá nhàm chán, tôi vừa tranh thủ rời khỏi nơi đây một lát.” Trương Lệ Dao vội vàng nói.

“Ừm, dù sao bọn họ cũng rời khỏi danh sách bảo vệ rồi. Nơi này không có chuyện gì cần làm nữa, cô cứ ở mãi nơi đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Hứa Thâm cười nói.

Trương Lệ Dao lén lút đánh giá sắc mặt Hứa Thâm một chút: “Vậy Hứa đại nhân đi tới đây là?”

“Tôi đi ngang qua, tùy tiện tới nhìn xem một chút.”

Trương Lệ Dao tỏ vẻ bán tín bán nghi, nhưng cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ tỏ vẻ nhiệt tình đi rót cho Hứa Thâm một ly nước.

Biểu hiện của Hứa Thâm có vẻ rất tùy ý, hẳn còn chủ động tán gẫu cùng cô về mấy bộ quần áo và đồ đồ đạc vừa mua.

Mới đầu, Trương Lệ Dao còn có chút lo lắng Hứa Thâm sẽ mở miệng trách cứ mình, về sau, khi cô phát hiện ra Hứa Thâm chẳng có phản ứng gì hết, mới dần dần bình tĩnh lại, rồi chậm rãi mở máy hát ra, còn tiết lộ cho hắn khá nhiều điều, từ mỗi một địa điểm nào nhiệt thuộc khu phố Nham La mà Trương Lệ Dao rất thích lui tới, cho đến thứ mà cô ấy cực kỳ yêu thích, thậm chí còn nói vài điều về gia đình Trương Lệ Dao.

“Sắc trời khá muộn rồi, cô nên nghỉ ngơi sớm đi.” Hứa Thâm cười nói: “Dù sao hiện tại cũng không ai cần bảo vệ, bình thường chúng ta rất thoải mái.”

Trương Lệ Dao cười cười, nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, thầm nghĩ đáng tiếc, bề ngoài dễ nhìn như vậy, nếu thông minh một chút thì tốt rồi...

...

Hứa Thâm vừa trở lại lầu nhỏ, đã nhận được tin tức của Đại Ly Ly, hiển nhiên trong hội đã xác định được địa điểm mục tiêu của con khur cấp C.

Hứa Thâm lập tức hành động trong đêm.

Rất nhanh, hắn đã hội hợp cùng Đại Ly Ly.

Lần này, mục tiêu cấp C ở bên trong một trấn nhỏ thuộc vùng ngoại ô.

“Con khur lần này cũng do mấy người các cô đưa đi sao?”

“Không phải nha.” Đại Ly Ly cười nói: “Là vị trấn trưởng này hấp dẫn tới đó. Hình như nơi mà nó xuất hiện, là trong thủ phủ của vị trấn trưởng này...”

Cô vừa cười vừa nói: “Nghe nói bọn họ mua khur từ trong tay tổ chức khác, nhưng con khur mà tổ chức kia đưa lên, lại hấp dẫn đến thứ càng đáng sợ hơn, và bọn họ không thể xử lý được, lúc này mới đến cầu chúng ta.”

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng biến hóa một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Hiện giờ hẳn không còn là chim non mới ra ràng nữa, lại nói, giao tiếp lâu với hội Truy Quang, coi như đã quen với những loại tình huống và sự cố kiểu này rồi.

“Thù lao là?”

“Năm vạn Lô Tạp tệ, năm bình Tịnh Khư Tề.”

“Được.”

Hứa Thâm lập tức bước vào trần nhỏ, đi đến địa điểm mục tiêu.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

10 phút sau, Đại Ly Ly không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì ở bên trong, đáy lòng thoáng lo lắng một chút. Cô không nhịn được, lập tức dùng thông tin liên lạc với Hứa Thâm: “Lãnh sự, cậu không sao chứ?”

“Ách, không có việc gì, tôi đang kịch liệt giao chiến.”

“?”

Đại Ly Ly cảm thấy một tia kỳ quái, nhưng không biết loại cảm giác kỳ quái này bắt nguồn từ đâu, chỉ có thể ngừng liên lạc, không hỏi nhiều, tránh gây ảnh hưởng đến Hứa Thâm.

Lại qua thêm 10 phút.

Đại Ly Ly tiếp tục liên lạc: “Lãnh sự?”

“Ừm, con khư đã bị thương, tôi có thể chiến thắng!”

Dường như Đại Ly Ly có mơ hồ nghe thấy một chút âm thanh nhóp nhép rất giống một ai đó đang gặm nhấm thức ăn, nhưng âm thanh nọ ngừng lại rất nhanh. Cô có chút khản trương hỏi: “Thật sự không có việc gì sao? Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể trợ giúp cậu!”

“A, không cần, một mình tôi có thể giết được nó!”

Liên lạc bị cắt ngang.

5 phút sau, Hứa Thâm bước ra ngoài, trong tay mang theo một cái đầu máu chảy đầm đìa.

Đại Ly Ly nhìn thấy máu tươi lây dính trên cánh tay và trước ngực Hứa Thâm, hiển nhiên hẳn vừa trải qua một hồi chiến

đầu kịch liệt, sự nghi ngờ trong lòng cô cũng biến mất, ngấm ngấm nhẹ nhàng thở ra.

“Vất vả rồi. Nếu cậu còn không ra, kiểu gì tôi cũng phải xông vào.”

“Tuy rất mạo hiểm, nhưng cũng may đã giải quyết xong rồi.”
Hứa Thâm nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó vươn tay, ném cái đầu kia cho cô ấy: “Thi thể đã bị đập nát, không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao cả. Chúng ta không có quy định phải giữ lại toàn bộ thi thể.” Đại Ly Ly cười cười: “Nhưng giữ được toàn bộ thi thể sẽ có giá của toàn bộ thi thể.”

Hứa Thâm cảm thấy lời này rất xuôi tai, lại nói: “Vậy tôi về trước nhé?”

“Được, có muốn tôi tiễn cậu đi không?”

“Nếu tiện, cô cho tôi chút tiền xe là được.”

“... Được rồi.”

...

...

Hứa Thâm nhận được 100 đồng tiền xe, chi ra 30 đồng đi taxi đến một khách sạn nhỏ ở vùng ngoại thành nghỉ ngơi.

Một lần hung hăng kiếm được tận 70 đồng.

Tới giữa trưa ngày kế, hắn mới quay về, và phát hiện chỗ ở của mình vẫn không hề có dấu vết lén vào.

Đô đô.

Đúng lúc này, Hứa Thâm nhận được tin nhắn do Mục Tuyết truyền đến, cô ấy triệu tập bọn họ tiến hành huấn luyện trong đội.

Hứa Thâm đọc xong tin nhắn mới nhớ ra, theo quy củ của Mục Tuyết, mỗi tuần, các thành viên trong đội cần phải tập hợp một lần để huấn luyện, miễn cho bọn họ rời khỏi hiểm cảnh quá lâu, sống trong hoàn cảnh mơ mơ màng màng thành quen, lại lả lẫm với chiến đấu.

Chương 178. Tôi Chọn Cậu!

Suy cho cùng, sau khi đại đa số người trải qua quá trình áp bức sinh tử lúc đối mặt với khur, chờ mãi mới đến thời điểm thoát khỏi hiểm cảnh, điều đầu tiên bọn họ thường làm chính là tiêu tiền phóng túng, hưởng thụ sinh mệnh... Đương nhiên cũng có những người vẫn tiếp tục cưỡng ép chính mình đau khổ huấn luyện, nhưng số lượng không nhiều lắm.

“Hình như chiến thắng một lần, sẽ nhận được 5000...” Đôi mắt Hứa Thâm hơi hơi tỏa sáng.

Hắn lập tức lên xe quay trở lại trong cục, đi vào trang viên số hai.

Lúc này, Mục Tuyết, La Hoa, Ba Diệp đều đã tới rồi, Cố Thu Phong từng luận bàn với Hứa Thâm cũng có mặt, gã vẫn đeo một đôi tai nghe như trước, nhưng hình như âm nhạc bên trong đã được thay đổi rồi, và vẫn sôi động như cũ.

“Giờ cậu mới đến, không có xe sao?” Mục Tuyết nhìn thấy Hứa Thâm đi đến, khẽ nhú mày hỏi. Cô không thích người ta đến muộn.

“Ách, không có, hơn nữa tôi cũng không biết lái xe.”

“Có rảnh nên đi học một chút, loại chuyện này rất đơn giản.” Mục Tuyết nói: “Kiểu gì về sau cậu cũng phải một mình đảm đương một phía, huống chi hiện giờ cậu đã có khu vực do mình quản lý rồi, nếu cậu không có xe, trợ giúp sẽ chậm chạp hơn nhiều.”

Hứa Thâm gật gật đầu, đúng là mỗi lần muốn đi đâu đều phải gọi taxi cũng có chút bất tiện.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy bắt đầu đối chiến đi, nhìn xem mấy người có ngưng tay hay không.” Mục Tuyết nhìn về phía những người khác, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Cố Thu Phong rất thức thời, nhanh chóng thoát tai nghe xuống, gã cũng không muốn nhìn thấy đôi tai nghe quý giá của mình lại bị rớt xuống, rồi hỏng mất đâu.

“Mọi người tự mình chọn lựa đối thủ đi.” Mục Tuyết bình tĩnh nói: “Vẫn theo quy củ cũ, người thua mất 5000, nếu khiêu

chiến tôi, thua mất cho tôi 5000, thắng sẽ được tôi cho 1 vạn!”

La Hoa cười nói: “Mục tử, chỉ đừng nói giỡn, mấy người chúng tôi còn chưa muốn chết. Tiểu Hứa, cậu có thể thử xem.”

Cố Thu Phong cũng nhìn về phía Hứa Thâm, vẻ mặt nở nụ cười xấu xa: “Đúng vậy, kỳ thật Mục lão đại rất dịu dàng.”

Một vạn... Hứa Thâm có chút động tâm, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhin xuống, ở ngay lần đầu tiên huấn luyện mà chiến thắng đội trưởng, tình huống này có chút nghiêm trọng nha.

Hắn bình tĩnh lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Cố Thu Phong: “Tôi chọn cậu ấy.”

Cố Thu Phong lập tức giậm chân, giận dữ nói: “Móa nó, cậu thích bắt nạt người ta hả? Tôi nói cho cậu biết, lần trước tôi bại bởi cậu chính là chuyện ngoài ý muốn. Cậu thực sự cảm thấy mình có thể dễ dàng thắng được tôi sao? !”

“Ừm.” Hứa Thâm thành thật gật đầu.

La Hoa và Ba Diệp đều nở nụ cười, La Hoa nói: “Thu Phong, tôi coi trọng cậu nha. Đáng tiếc Mục tử không cho chúng ta mở cá cược, bằng không kiểu gì tôi cũng đặt cậu thắng.”

“Có quỷ mới tin anh!” Cố Thu Phong lập tức nghe ra ý tứ trêu ghẹo trong lời nói của đối phương, trong lòng có chút căm tức nghĩ thầm, chỉ vì gã thua Hứa Thâm một lần, vậy mà kéo theo bao nhiêu là phiền phức, chẳng những bị người mới đến xem thường, còn bị đám đội viên cũ khác cho rằng bản thân không được?

Không được! Không thể tiếp tục như thế được!

“Hừ, hôm nay tôi sẽ cho mấy người biết... biết cái gì gọi là kinh nghiệm nghiền áp!” Cố Thu Phong thở phì phì nói.

“Bắt đầu đi.” Mục Tuyết lạnh nhạt nói.

Hứa Thâm và Cố Thu Phong đều đi thay trang phục tác chiến, La Hoa vút cho hai người hai thanh kiếm Trảm Khư: “Dùng thứ này đi.”

Hứa Thâm thoáng kinh ngạc, đưa tay tiếp nhận. Khi hắn cầm thanh kiếm kia lên mới phát hiện xúc cảm cũng khá tương đồng với kiếm của mình.

“Kiếm chưa được khai phong, nhưng phân lượng cũng tương tự như bản chính thức. Là Mục tử yêu cầu người trong cục chuyển kiếm Trảm Khư dạng bán thành phẩm tới đây đó.” La Hoa cười cười.

Hứa Thâm sờ lên lưỡi kiếm một chút, quả nhiên chưa được khai phong, không sắc bén chút nào. Hắn hiểu, bọn họ làm vậy vì sợ ngộ thương. Hắn lập tức rút kiếm Trảm Khư của mình ra, tiếp đó cắm thanh kiếm bán thành phẩm kia vào hốc kiếm sau lưng.

Cố Thu Phong nhìn thấy hành động của Hứa Thâm, lại cả giận nói: “Móa nó, cậu vẫn muốn dùng lại chiêu hôm trước hả?”

Hứa Thâm có cảm giác mình đã chọc giận gã rồi. Nhưng hắn cũng có chút bất đắc dĩ... hắn chỉ biết mỗi một chiêu này thôi.

“Lần này tôi sẽ không khách khí đâu!” Cố Thu Phong giận dữ nói.

Và để chứng minh cho câu nói này, gã chính là người đầu tiên ra tay.

Bóng dáng nhanh chóng lướt về phía trước, mau lẹ và linh hoạt như cá chạch, kiếm quang trong tay chớp động, khiến cho người ta không nhìn ra gã sẽ tập kích theo phương hướng nào.

Còn Hứa Thâm thì ngược lại, hắn vẫn lặng lẽ đứng tại chỗ.

La Hoa và Ba Diệp đều ngưng mắt quan sát.

Trên thực tế, bọn họ trêu ghẹo thì trêu ghẹo thế thôi, nhưng ai nấy đều biết rõ thực lực của Cố Thu Phong, có lẽ lần trước gã thua đều vì sơ suất.

Nhưng lần này, rõ ràng là Cố Thu Phong đã dùng tới bản lĩnh thực sự rồi.

Sau lưng bọn họ... Mục Tuyết cũng đang nhìn chăm chú, cô đã nhận ra ý đồ chân chính của Cố Thu Phong, hết thấy những gì gã thể hiện ra trước đó, đều chỉ là hư chiêu, là biểu hiện giả dối mà thôi.

Rất nhanh, hai người đã va chạm vào nhau.

“Cậu vẫn chưa hành động?” Cố Thu Phong cũng có chút nóng nảy.

Đúng là công kích vừa nãy chỉ là hư chiêu, với mục đích lừa cho đối phương ra tay, từ đó gã sẽ vòng qua né tránh, rồi mới tiếp tục tập kích. Nhưng Hứa Thâm kia cứ đứng yên như khúc gỗ, lại có thể lấy bất biến ứng vạn biến, đây gã rơi vào thế bị động.

Cố Thu Phong thâm cảm tức, gã cũng bắt chập kế hoạch ban đầu, dứt khoát chém thẳng vào mặt Hứa Thâm.

Tăng!

Đột nhiên một màn ánh sáng bạc lướt qua, Hứa Thâm rút kiếm. Chỉ trong nháy mắt, kiếm tốc đã phá vỡ kiếm thế hư ảo, rồi lấy thế sét đánh xẹt qua.

Đỉnh đầu Cố Thu Phong chột lạnh.

Gã vội vàng lui về phía sau, sờ lên đỉnh đầu mình.

Móa nó, lại trượt rồi!

Hốc mắt Cố Thu Phong nhanh chóng đỏ ửng.

“Tôi liều mạng với cậu!”

“Được rồi.” Mục Tuyết nói, giọng điệu có chút lạnh lùng, lập tức ngăn cản hành động của Cố Thu Phong.

Cô liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu. Tốc độ của một kiếm kia quá mức kinh khủng, ngay cả cô cũng chỉ miễn cưỡng thấy rõ. Người mới được lão Liễu nhét vào đội bọn họ này, không tầm thường, tuyệt đối đã đạt đến thực lực cấp phó đội.

Chương 179. Quá Trình Điều Tra Của Cục!

“Lấy tĩnh chế động, rất thông minh.” Ánh mắt La Hoa chớp động, có chút cảm thán nói.

Ánh mắt Ba Diệp cũng trở nên ngưng trọng.

Nếu nói, lần đầu tiên là sơ suất, thì tới lần thứ hai vẫn bị một chiêu đánh bại, chỉ có thể giải thích bằng thực lực chênh lệch quá lớn mà thôi.

“Cậu thua, trả tiền đi.” Mục Tuyết nói với Cố Thu Phong.

Cố Thu Phong kêu rên: “Tóc của tôi!”

“Ách, thật có lỗi, là tôi thực sự không biết nên chém vào đâu...” Hứa Thâm vò đầu. Hắn nhìn thấy hai khoảng trống màu trắng trắng thoáng hiện ra ở hai bên đầu đối phương, trong lòng cũng có chút băn khoăn...

Nếu không, lần sau nên gọt một mảnh ở giữa?

“Cậu... cậu!” Cố Thu Phong tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt nghiêm khắc của Mục Tuyết, gã vẫn phải cắn răng trả tiền cho Hứa Thâm.

“Đây là kiểu tóc đắt tiền nhất nha.” La Hoa cười nói.

Nghe mà xem... Loại lời nói này quá mức trí mạng!

Ba Diệp cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Kế tiếp là Ba Diệp đối chiến với La Hoa. Hai người bọn họ chiến đấu với nhau khá hấp dẫn, coi như có tiến có lùi.

Suy cho cùng, cả hai cũng là đối thủ cũ, thường xuyên giao chiến với nhau, bởi vậy chiến đấu gần mười lăm phút đồng hồ, mới phân thắng bại.

Chờ sau khi đối chiến chấm dứt, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, Mục Tuyết mới nói: “Nói với mọi người một chuyện, lão Từ đi rồi.”

Lời này của cô cực kỳ đột ngột, nhưng đám người La Hoa đã quen rồi, có điều nội dung câu nói lại khiến bọn họ có chút sửng sốt.

“Lão Từ đi rồi?” Không biết Cố Thu Phong kiếm được cái mũ ở nơi nào, dứt khoát đội lên đầu. Gã vừa nghe câu này, lập tức ngơ ngác nhìn Mục Tuyết.

Trong lòng Hứa Thâm thoáng co rút lại, nhưng sắc mặt không hề biến hóa, chỉ lộ ra một chút nghi hoặc, coi như rất bình thường.

“Không phải được điều gì, là đã chết.” Ánh mắt Mục Tuyết thoáng qua một tia âm trầm, nói: “Ngày hôm qua, tôi vừa nhận được tin tức, ở khu mà anh ấy quản lý, xuất hiện khu cấp C, anh ấy bất hạnh tử trận.”

“Làm sao có thể.” La Hoa không nhìn được nói: “Với thực lực của lão Từ, dù một mình đối chiến với khur cấp C, vẫn có phần thắng rất lớn. Rõ ràng anh ấy còn được hai lần chiến tích một mình giết khur cấp C mà, dù gặp phải đối thủ cực kỳ khó chơi, cũng đâu tới mức không đánh lại, còn mất cả cơ hội chạy trốn?”

“Đúng vậy, lão Từ vừa bị điều đi...” Sắc mặt Ba Diệp lộ vẻ kỳ quái.

Người bên ngoài đều nói biên đội số hai bọn họ là đội ngũ trường thọ. Lúc trước, lão Từ ở lại nơi này tới ba năm, mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng vừa rời đi mấy ngày đã chết. Chẳng lẽ biên đội số hai bọn họ thực sự được một loại lực lượng không biết tên giáng phúc rồi?

“Trong cục đã bố trí cho biên đội số năm qua xử lý chuyện bên đó rồi. Bọn họ sợ, nếu chúng ta đi qua, sẽ bị cảm xúc ảnh hưởng, dẫn tới không đủ lý trí.” Mục Tuyết nói: “Nghe Hàn đội ở biên đội số năm nói, nội tạng của lão Từ đều bị ăn hết sạch, thi thể khur thú và thi thể lão Từ đều được đưa về trong cục kiểm tra. Theo bọn họ nói, rất có khả năng, trước khi lão Từ chiến đấu cùng khur thú, đã từng đụng độ với người khác.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, đám người trong cục nắm bắt manh mối nhảy bén đến vậy?

“Ý của Mục tỷ là, có người đã đánh bị thương lão Từ từ trước, cho nên lão Từ mới không địch lại khur thú?” Sắc mặt La Hoa khẽ biến.

“Đây chỉ là một khả năng thôi. Nhưng căn cứ theo khẩu cung của những người xuất hiện tại đó, trước khi lão Từ trảm khur, anh ấy không hề bị thương. Và sở dĩ trong cục đưa ra phán đoán như vậy, là vì trên thân kiếm của lão Từ, có một lỗ hồng rất nhỏ. Hàn đội đã so sánh lỗ hồng kia rồi, đối phương nói vết tích này không giống va chạm với cánh tay lưỡi hái của con khur, ngược lại, giống va chạm với kim loại hơn.” Mục Tuyết nói.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác, người trong cục sẽ điều tra. Tôi chỉ muốn thông báo cho mọi người biết, qua

hai ngày nữa, chúng ta sẽ cùng đi tế bái lão Từ, dù sao, mọi người cũng từng là đồng sự.” Mục Tuyết nói.

Mấy người khẽ gật đầu.

Mục Tuyết nhìn về phía Hứa Thâm: “Cậu cũng có thể đến, dù sao anh ấy cũng là tiền bối của cậu.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Ngày đó, mọi người vừa kết thúc đối chiến còn chưa phân tán, đã nhận được tin tức từ trong cục truyền đến.

Ngoại trừ những tiểu đội sắp chấp hành nhiệm vụ, các tiểu đội còn lại đều thống nhất thu kiếm Trảm Khư về, tiến hành giữ gìn kiểm tra.

Chiều hôm đó lập tức triển khai thu lại, tới ban đêm sẽ chấm dứt, trả về.

Sau khi Hứa Thâm cùng với đám người Mục Tuyết biết được tin tức này, tất cả đều hiểu, đây là người trong cục kiểm tra thi thể của lão Từ, sau đó đưa ra phán đoán, rất có khả năng hung thủ là người trong số bọn họ, bởi vì mâu thuẫn với lão Từ mới gây nên sự cố lần này.

Cũng có khả năng bọn họ dự định điều tra nội bộ trước, sau đó mới mở rộng ra những tổ chức khả nghi bên ngoài.

Không cần biết mục đích của bọn họ là gì, chỉ tính về hiệu suất làm việc thôi, Hứa Thâm cũng cảm nhận được tác phong nhanh chóng quyết đoán của người trong cục.

Buổi tối, đám người Mục Tuyết đều nhận được kiếm Trảm Khư của mình, chỉ duy nhất Hứa Thâm không có. Bên trên gửi một phần thông báo cho hắn:

Kiểm bị hao tổn, cần giữ lại chữa trị.

Hứa Thâm đã sớm đoán được, chỉ bình tĩnh gật đầu.

Mục Tuyết hỏi: “Gần đây cậu có chiến đấu với khư sao?”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

“Vậy cậu phải cẩn thận một chút.” Mục Tuyết nói.

Cố Thu Phong ôm đầu, tức giận nói: “Chẳng lẽ chính cậu là người giết chết lão Từ?”

Hứa Thâm tức giận, ném qua cho gã một cái nhìn đầy khinh thường.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn Cố Thu Phong một cái, nói: “Đừng nói bừa, kiếm bị hao tổn vốn là chuyện rất bình thường. Nói nữa, Hứa Thâm chẳng hề quen biết lão Từ, không có lý do gây ra chuyện kinh khủng kia. Người trong cục sẽ kiểm tra so sánh vết kiếm, cậu đừng có gây thêm phiền phức.”

Cố Thu Phong hừ nhẹ một tiếng. Thực ra gã cũng chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, đương nhiên không phải thật sự hoài nghi Hứa Thâm.

Sau đó, tất cả mọi người giải tán.

Chương 180. Mạnh Mối Tại Hiện Trường!

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thâm nhận được thông báo trong cục, bọn họ cần hắn đến tận nơi phối hợp điều tra.

Vậy là sau khi Hứa Thâm ăn xong bữa sáng, đã đúng hẹn đi vào bộ Văn Chức trong cục. Hắn nhìn thấy không ít trăm khur giả khác ở trong này, hắn là bọn họ cũng đang chờ đợi điều tra, thẩm vấn.

Trong cái văn phòng to như vậy, đám người của bộ Văn Chức chỉ như những con kiến đang bận rộn qua qua lại lại khắp nơi, ghi lại lời khai cho một đám trăm khur giả.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, không ngờ trong cục lại có nhiều người bị hồng kiếm như vậy, trong lòng lập tức xuất hiện một loại sung sướng nho nhỏ.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã bị một nhân viên văn chức dẫn đến trước một chiếc bàn trống, tiến hành ghi chép.

“Hứa tiên sinh, có thể báo lại cho chúng tôi biết hồi đêm hôm qua ngài đã làm gì và ở nơi đâu hay không?”

“Ở nhà nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi?”

“Ừm, ngủ và rèn luyện.”

“Có ai làm chứng cho ngài không?”

“Không, tôi chỉ sống một mình.”

“Vậy vì sao kiếm của ngài lại thiếu một mảnh?”

“Mẽ do trăm khur.”

“Theo tôi được biết, trong khoảng thời gian gần đây, ngài không có nhiệm vụ trăm khur.”

“Ừm, chỉ là tôi nhìn thấy khur, nên tiện tay chém thôi.”

“Có người làm chứng không?”

“Bản thân tôi có được tính không?”

“Ha hả, ngài thật biết nói đùa.”

Hứa Thâm bị người nọ liên tiếp hỏi một vài vấn đề, nhưng cơ bản hắn đều lấy cớ mình ở trong nhà, và không biết để đối phó.

Phần ghi chép chấm dứt, thanh niên nọ bắt tay với Hứa Thâm, rồi tiễn hắn rời khỏi bộ Văn Chức.

Khi hai người bọn họ đi ngang qua những người khác, Hứa Thâm nghe được phần trả lời của những trăm khur giả này.

“Uống rượu, chơi gái, mấy cô nàng kia có thể làm chứng cho tôi.”

“Ngủ, buổi tối không ngủ thì tôi còn biết làm cái con khỉ gì nữa? Làm cô hả?”

“Các cậu hỏi như vậy là có ý gì? Vì sao cứ coi tôi như kẻ phạm tội thế?”

Hiển nhiên, có vài vị trăm khur giả cảm thấy khá bất mãn về loại thẩm vấn ghi chép này. Suy cho cùng, cuộc sống của trăm khur giả vốn đầy áp lực, khổ sở, bọn họ còn bị người ta đối xử như phạm nhân thế này, làm sao có đủ tâm tư mà hòa nhã, dễ chịu?

...

Bên ngoài một khách sạn tại Khu phố Cách Lan, chung quanh nơi này đã bị giăng đầy đường cảnh giới.

Mấy chiếc xe của sở Tuần Tra đã đổ kín chung quanh. Trước đó, bọn họ đã nhận được thông báo từ lãnh đạo bên trên, cần phải hết sức phối hợp với nhân viên của bộ môn giám sát đặc thù tại nơi này.

Con khur ở trong này đã bị xử lý, thi thể cũng bị người ta vận chuyển đi rồi. Sự cố phát sinh tại tầng trệt, máu tươi nhuộm đỏ cả tường. Con khur nọ buông xuống hiện thực gây nên thảm án và phá hư, khiến cho xung quanh biến thành một mảnh hỗn độn.

Ngay lúc ấy, ở bên ngoài khách sạn, đang có một nhóm người nhà của nạn nhân khóc lóc kêu gào.

Bởi vì thi thể nạn nhân chết dưới tay khur, bị lấy dính khur lực, thậm chí có một vài chỗ còn mang theo tinh thần do khur lưu lại, hoặc nhiễm một chút độc tố nào đó... Bởi vậy phần lớn những thi thể chết dưới tay khur cần tiêu hủy dưới quy trình nghiêm ngặt, tại những nơi chuyên nghiệp, đặc thù, không thể cho những người nhà này mang về được.

“Là ai lại ngoan độc như vậy? Ngang nhiên lạm sát người vô tội!”

“Thứ lương tâm bị chó tha! Không còn một chút nhân tính! !”

“Các người nhất định phải tìm ra hung thủ, đòi lại sự công bằng cho chúng tôi! !”

Nhóm thân nhân liên tục bị phần kêu lên.

Những vệ binh Sở Tuần Tra ngăn đám người nhà đang kích động vô cùng lại, không để bọn họ quấy rầy đến nhân viên ngành điều tra đặc thù đang phá án ở bên trong. Ngay cả bọn họ cũng không dám đắc tội nhóm người đáng sợ kia.

“Nếu thực sự có người khác cũng tham dự vào vụ này, thì hẳn là con khur đó, đã bị đưa đến đây.”

“Nhưng quanh chỗ chúng ta, chỉ có chừng hai, ba tổ chức đủ khả năng nuôi dưỡng loại khur cấp C này. Chúng ta cần báo lại với cấp trên trong cục, nhìn xem trong cục có thể thâm nhập vào các tổ chức kia không, từ đó khoanh vùng xem, rút cuộc là tổ chức nào đã đưa khur đến, làm như vậy mới có thể trực tiếp khóa được mục tiêu.”

Hai nhân viên trăm khur rời khỏi hiện trường, bước tới khách sạn.

Nhóm người nhà đang khóc lóc bên ngoài, vừa nhìn thấy nhân viên phá án, lập tức giẫy thoát khỏi mấy vệ binh sở Tuần Tra, vọt tới trước mặt hai người bọn họ.

“Hung thủ này quá mức hung tàn, lạm sát người vô tội, tội ác tày trời, xin các người nhất định phải giúp chúng tôi bắt lấy hung thủ!”

Nhóm thân nhân tha thiết kéo quần áo hai người, bi phẫn cầu xin.

...

Ngày kế, trên một đoạn đường hẻo lánh nào đó thuộc vùng ngoại thành.

Bên ngoài một khu dân xá, đằng trước một dãy nhà dành cho cư dân ở lại, có hai, ba chiếc xe thuộc sở Tuần Tra đang vây quanh nơi này, đường cảnh giới đã được giăng khắp nơi, bên cạnh còn có thêm một chiếc xe vũ trang màu đen.

Theo quá trình nhóm vệ binh sở Tuần Tra liên tục ra ra vào vào, bọn họ đã khuân vác ra bên ngoài không ít những chiếc cang phủ kín vải trắng từ bên trong khu cư xá kia, bên trong cũng truyền đến từng đợt mùi hư thối tanh tưởi.

Một nhân viên trăm khur xốc lên một góc vải trắng, mùi tanh tưởi trực tiếp xông ra bên ngoài, khiến người này không khỏi giơ tay bịt mũi.

Tuy đám người bọn họ thường xuyên phải chạm mặt với khur, nhưng suy cho cùng, con người vẫn rất khó thích ứng với loại mùi tanh tưởi gay mũi này

Bởi vậy mỗi khi nhiệm vụ chấm dứt, bọn họ đều sẽ đi xả hơi, hưởng thụ, dựa vào rượu cần làm bản thân mình tê liệt đi, rửa sạch những thứ hương vị khó ngửi luôn vương vấn trong khoang mũi mình.

“Đã chết khoảng một tuần.” Nhân viên trăm khur đưa ra phán đoán, sau đó lấy dụng cụ ra, lập tức quan sát giá trị kiểm tra đo lường không ngừng nhảy lên trong đó, dường như mí mắt của gã cũng nhảy lên theo chuỗi giá trị kia.

“Khư lực còn sót lại cũng đậm đặc như vậy, ít nhất từng có một con khư cấp C đi qua nơi này!”

“Cẩn thận một chút, rất có khả năng con khư cấp C nọ sẽ quay về.”

Ngay tiếp theo, hai người bọn họ thông qua trang bị phá khư tiến vào bên trong Khư giới, bắt đầu điều tra tìm kiếm chung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng khư. Căn cứ theo bộ thi thể có dấu vết hư thối nhẹ nhất trong này, có thể suy đoán ra bọn họ đã chết trên 48 giờ rồi.

Cũng có nghĩa là con khư kia đã rời khỏi nơi này được hai hôm rồi.

Chương 181. Kết Quả Điều Tra!

Hai người rời khỏi Khu giới, những nhân viên sở Tuần Tra đang bận rộn chung quanh, lập tức tiến lên báo cáo con số thương vong.

“16 người!”

Đợi cho đến khi vệ binh vừa báo cáo kia rời đi, một nhân viên trăm khur trong đó, không khỏi lắc đầu, nói với đồng bạn bên cạnh: “Đám thùng cơm vô dụng này. Từ nãy tôi đã để ý, cách nơi này chừng năm trăm mét, có một văn phòng của sở Tuần Tra. Khoảng cách gần như vậy, thế mà đám người kia còn không phát hiện được một chút dấu hiệu nào, phỏng chừng mỗi ngày chỉ biết xòe tay nhận tiền lương, nhưng chẳng buồn báo cáo lên trên lấy một lần. Nếu không dù bọn họ đi ngang qua thôi, kiểu gì cũng nhận thấy điều lạ thường.”

“Có lẽ khi bọn họ đi ngang qua, vừa gặp phải một cơn gió lạnh thấu xương thổi tới, là lập tức đóng cửa kính xe lại, nên không ngửi được thứ mùi hôi thối tản ra bên trong lầu nhỏ này.” Đồng bạn nói.

“May cho đám người kia là con khur nợ rời đi rồi. Nếu không, chỉ sợ bọn họ đợi cho đến khi một nửa người của khu này bị nó ăn sạch mới phát hiện ra mất. Trị an ở vùng ngoại thành này thực sự khiến người ta lo lắng mà!” Nhân viên trăm khur kia liên tục lắc đầu.

Sau đó, gã gọi một vệ binh sở Tuần Tra tới, nói: “Anh đi thông báo cho mọi người, cứ nói hung thủ đã bị bắt, để bọn họ không cần lo lắng.”

Lúc này, ở chung quanh bọn họ đang có khá nhiều vụ dân tụ tập lại, những người này có thể phân biệt rõ ràng tiếng còi cảnh báo của xe tuần tra. Trong nhận thức của bọn họ, một khi loại âm thanh này vang lên tại khu mình sống, nghĩa là có án mạng xảy ra rồi, và cũng theo lẽ thường, lúc này đang có không ít vụ dân chụm đầu lại, khe khẽ nói nhỏ.

“Tôi đã sớm ngửi được mùi thối bốc lên từ nơi này rồi, y như mùi cá chết vậy.”

“Tôi từng nghe người ta nói, ở bên ngoài có đám người táng tận lương tâm chuyên môn hại những vụ dân chúng ta. Tám chín phần mười là người bên trong đã bị hại rồi.”

“Đáng thương thật. Tôi đã muốn tới văn phòng sở Tuần Tra bên kia thông báo, nhưng đại sảnh chẳng có người. Tôi còn đi tận hai lần, vẫn không gặp được ai.”

Tiếng nghị luận càng ngày càng ồn ào.

Những vệ binh sở Tuần Tra đưa mắt quan sát cả đám vụ dân đầy bất an, đang xúm lại xung quanh, không do dự thêm nữa, lập tức dùng loa lớn thông báo những lời vị nhân viên trầm khư kia kia vừa dặn dò, nhân tiện còn không quên a dua nịnh hót một chút, nói là có đại nhân vật trong thành tự mình đến nơi này phá án, đã bắt được hung thủ rồi.

Những vụ dân chung quanh vừa nghe được tin tức này, tinh thần ai nấy đều rung lên, dưới tâm trạng mừng rỡ, cả đám liên tục cao giọng nói tạ ơn vị đại nhân vật đã bắt được hung thủ kia.

“Cảm tạ đại lão gia!”

“Vẫn là những đại lão gia trong thành thương xót cho dân, cứu khổ cứu nạn!”

...

Tại văn phòng cục trưởng của cục Khư Bí Hắc Quang.

Một bản ghi chép toàn bộ quá trình thẩm vấn đã đóng thành sách, được đưa tới trước mặt Liễu Tích Xuyên. Lý Mỹ Na, vốn là trợ thủ đắc lực của cục trưởng, cũng là nhân vật nắm giữ thực quyền thuộc bộ Hậu Cần trong cục, thấp giọng nói:

“Chúng ta đã thống kê xong số người có kiếm phong bị tổn hại trong cục, tổng cộng là chín người, trong đó có hai người thuộc thế đội thứ nhất.”

“Là ai?”

“Tống Minh và Hứa Thâm.”

“Hứa Thâm?”

Thân thể đang thoải mái nằm trên ghế của Liễu Tích Xuyên, trực tiếp dựng thẳng lên, lão khế nhíu mày nói: “Theo bản ghi

chép, hai người bọn họ nói như thế nào?”

“Đều do trăm khur tạo thành. Vào buổi tối Từ Phong gặp chuyện không may, Tống Minh đang ở trong sòng bạc. Tôi đã phái người qua bên đó dò hỏi, có khá nhiều người gặp mặt anh ta, bọn họ đều có thể làm chứng.”

Lý Mỹ Na nhìn về phía Liễu Tích Xuyên: “Hứa Thâm thì không có nhân chứng, cậu ta nói mình chỉ ở trong nhà, ngủ và huấn luyện.

“Ngủ và huấn luyện là chuyện tốt, làm vậy vừa khỏe mạnh vừa an toàn.” Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, sau đó mở ra bản ghi chép, bắt đầu lật xem.

“Ừm, thoát nhìn thời gian nghỉ ngơi và làm việc còn rất có quy luật.”

Lý Mỹ Na: “...”

Trọng điểm là chuyện này sao?

Liễu Tích Xuyên tùy tiện lật vài tờ trong phần ghi chép của những người khác, Lý Mỹ Na nói: “Những người khác cũng có khả nghi, nhưng thực lực bọn họ không thể sánh bằng Từ Phong.”

“Chuyện này khó mà nói chắc được. Dù sao cũng có khá nhiều người đều tự cho rằng mình thông minh, rất thích che giấu thực lực, không thích xông pha trên tuyến đầu, chẳng mấy ai được như Tiểu Hứa, một cậu bé thành thật biết bao nhiêu.”

Liễu Tích Xuyên tiện tay lật xong cuốn sách, sau đó tùy ý ném nó lên bàn.

“Thành thật?” Lý Mỹ Na có chút không biết nên nói gì: “Cục trưởng, anh chỉ gặp mặt cậu ta có một lần, tùy tiện đưa ra phán đoán như vậy không tốt lắm đâu?”

“Không cần gặp mặt cũng biết mà. Cô xem này, hồ sơ của đứa nhỏ này chói sáng tới cỡ nào? Ngay lần đầu chấp hành nhiệm vụ đã chém giết khur cấp D, giải cứu đồng bạn, tới lần thứ hai, lại phối hợp cùng đồng bạn, chém giết một con khur cấp C. Đúng là tiến bộ thần tốc, còn tâm tư đơn thuần.” Liễu Tích Xuyên nói.

Mặt Lý Mỹ Na không chút thay đổi nói: “Hai lần nhiệm vụ kia đều cực kỳ hung hiểm, nếu cậu ta cũng dự tính che giấu thực lực, phỏng chừng chỉ có thể cùng chết với đồng đội thôi.”

“Chưa chắc nha. Dù cậu ấy bị bắt, nếu thực sự muốn giấu giếm thực lực cũng rất đơn giản. Ví dụ như để tất cả đồng bạn đi cùng tử vong, còn một mình giết ra ngoài, hoặc là thừa dịp đồng bạn hấp dẫn khư, bản thân lén lút rời đi, chỉ cần còn một mình cậu ấy sống sót, dù bại lộ thực lực thì đã làm sao? Còn ai chứng kiến nữa? Nội dung bên trong hồ sơ còn không phải cứ tùy tiện nói là được.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Lý Mỹ Na không phủ nhận, chỉ nói: “Nhưng mà người đơn thuần, sẽ không lén lút gia nhập hội Truy Quang. Hừ cậu ta cho rằng bản thân giấu rất kín, nhưng lại không ngờ chúng ta đều biết cả rồi.”

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, hỏi: “Biểu hiện của cậu ấy ở hội Truy Quang bên kia thế nào?”

Lý Mỹ Na hừ nhẹ nói: “Cậu ta nói dối. Theo tin tức từ hội Truy Quang bên kia, buổi tối hôm trước cậu ta không có ở nhà ngủ với rèn luyện gì đó đâu, mà lén lút đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, còn chém giết hai con khư cấp D!”

Chương 182. Làm Việc Tốt, Nhất Định Phải Để Lại Tên!

Đôi mắt Liễu Tích Xuyên tỏa sáng: “Một đêm chém giết hai con?”

Lý Mỹ Na hừ nhẹ nói: “Tôi còn hoài nghi cậu ta vẫn còn dư lực. Điều này có nghĩa là, khả năng cao cậu ta đã đủ thực lực chém giết khư cấp C rồi! Chưa hết, tôi còn cẩn thận hỏi qua Mục Tuyết, khi cậu ta giao chiến trong đội, cả hai lần đều dễ dàng đánh bại đội viên lão luyện. Hừ, cậu ta tuyệt đối đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn thứ nhất rồi!”

“Cô bé Mục Tuyết kia, thật là... Tôi hỏi gì cô ấy cũng chẳng hé răng, cũng may cô hỏi còn được.” Trên mặt Liễu Tích Xuyên lộ ra nụ cười, nói: “Căn cứ theo số lượng Tịnh Khư Tề do cậu ấy đạt được, cũng không chênh nhau nhiều lắm. Nhưng

chuyện này chỉ chứng minh được là hàm lượng khứ lực trong cơ thể cậu ấy rất cao thôi, dù sao cũng bị nhốt ba tháng cùng khứ mà...”

“Cục trưởng, vừa rồi anh còn nói cậu ta thành thật, cái này mà gọi là thành thật sao?” Lý Mỹ Na không phục, trực tiếp hỏi lại.

Liễu Tích Xuyên cười cười, vươn ma trảo vỗ hông cô ấy một cái: “Lúc này mới gọi là không thành thật này.”

“Anh...” Hai má Lý Mỹ Na không khỏi đỏ lên, cô ấy trừng mắt lườm Liễu Tích Xuyên một, cũng chẳng biết có tức giận hay không.

“Kết quả so sánh vết kiếm như thế nào?” Liễu Tích Xuyên cười cười, lập tức chuyển đề tài vào chuyện chính.

Mảng đỏ ửng trên mặt Lý Mỹ Na thoáng nhạt đi, cô khẽ nhíu mày, nói: “Về vết kiếm, trước mắt vẫn chưa tìm được trường hợp ăn khớp. Vết kiếm của Hứa Thâm quá lớn, của Tống Minh lại nghiêng lệch vắn vẹo. Sở nghiên cứu bên kia đều nói không phải.”

“Vậy là không phải rồi.”

Ý cười trên mặt Liễu Tích Xuyên dần dần tan biến, ánh mắt trở nên trầm tĩnh, tựa như một con hùng sư thâm thúy: “Nếu không phải người trong cục, thì là ngoài cục. Nghe nói gần đây, đám người bên ngoài rất không an phận. Suốt một tuần, hội Hỗ Trợ Vụ Công đã chi ra khoản tiền rất lớn, thu mua thật nhiều Tịnh Khư Tề, phỏng chừng bọn họ đang muốn dựa vào lượng biến chuyển chất biến, nhằm nâng cao thực lực phe mình trước khi sự kiện kia bùng nổ.”

“Còn hội Truy Quang nữa, nghe nói bọn họ vừa có một lãnh sự mới được bổ nhiệm lên nhất đẳng, danh hiệu là ‘Vĩnh Dạ’. Tuy chiến tích cụ thể trong hồ sơ của người này đã bị niêm phong cất vào kho, nhưng có thể trở thành nhất đẳng lãnh sự, tất phải có năng lực một mình chém giết khứ cấp C. Loại nhân tài này, nếu đặt trong cục chúng ta, năng lực cũng tương đương với cấp phó đội đến đội trưởng của thê đội thứ nhất.”

Lý Mỹ Na khẽ gật đầu: “Đúng là trong giai đoạn này, thành viên thê đội thứ nhất của chúng ta giảm bớt, mới có lợi cho bọn họ.”

“Nhưng mà...” Đến đây, bỗng dừng cô ấy chuyển giọng, tiếp tục nói: “Muốn nói đến tổ chức có động tác lớn nhất, hẳn phải kể đến giáo hội Hắc Quang. Tôi nghe nói gần đây, bọn họ đang không ngừng tuyển nhận tín đồ, cánh tay còn vươn đến những khu khác, dã tâm không nhỏ.”

Liễu Tích Xuyên bình tĩnh nói: “Chuyện của giáo hội Hắc Quang cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ xử lý tốt. Vụ của lão Đỗ lúc trước chính là một hồi cảnh cáo.”

“Còn chuyện của Từ Phong?”

“Tiếp tục điều tra, không thể bỏ qua như vậy được. Chúng ta cũng phải cho bọn họ nếm chút mùi đau khổ.” Đột nhiên Liễu Tích Xuyên nghĩ đến cái gì, lại nói: “Đúng rồi, cô đi đòi cho Hứa Thâm một thanh kiếm tốt chút.”

“Cậu ta không phải hình thái thứ hai, muốn xin binh khí đặc chế, phỏng chừng rất khó được thông qua.” Lý Mỹ Na khó xử nói.

“Cứ lấy danh nghĩa của tôi, cũng không cần hoàn toàn đặc chế, đặc chế bán thành phẩm cũng được.” Liễu Tích Xuyên nói: “Trước mắt, vậy cũng đủ cho cậu ấy dùng rồi.”

“Được rồi, để tôi đi sắp xếp. Mặt khác, chút lòng tốt của cục trưởng này, cũng phải để cho cậu ấy biết mới được.”

“Ừm.” Liễu Tích Xuyên không từ chối.

Loại chuyện làm việc tốt không để lại danh tính kia, không hề có giá trị gì với lão.

...

...

Hứa Thâm không có kiếm Trảm Khư, đang chờ đợi bên trong khách sạn nhỏ, luyện tập không chế, chiết xuất khư lực.

Theo cái phễu trong cơ thể xoay tròn, càng ngày càng nhiều tạp chất bị ném văng ra ngoài, độ bão hòa trong cơ thể hẳn bắt đầu giảm xuống trên diện rộng.

Hứa Thâm cũng tiêm xong ống Tịnh Khư Tề trong tay rồi.

Đến lúc này, bỗng dừng hẳn phát hiện, sau khi khư lực được chiết xuất, dù mỗi ngày hẳn tiêm vào lượng Tịnh Khư Tề gấp

đôi bình thường, cơ thể vẫn có thể hấp thu, và thừa nhận được, chẳng qua trong cơ thể sẽ sinh ra một chút cảm giác cơ rút đau đớn mỏng manh.

“Lãnh sự, cậu đã nhận được đồ chưa?” Giọng nói của Đại Ly Ly truyền đến từ bên trong dụng cụ truyền tin, mang theo hương vị ngọt ngào.

“Cô gửi đến địa chỉ của tôi sao?”

“Ừm, không gửi đến đó thì gửi đi đâu?”

“Để tôi quay về nhìn xem.”

Lúc trước, Hứa Thâm đã nhờ Đại Ly Ly đặt hàng một đám Tịnh Khư Tề. Hắn không tự mình đi chợ đêm, mà là ủy thác Đại Ly Ly mua giùm.

Giá cả bình thường trên chợ đêm là 5000 một ống, nhưng thân phận hiện giờ của hắn là nhất đẳng lãnh sự hội Truy Quang, có ưu đãi thật lớn, chỉ tốn 4000 đã có thể mua đến một ống, rẻ được một phần năm!

Nhưng theo như lời Đại Ly Ly nói, giá ưu đãi này chỉ được áp dụng cho số lượng hữu hạn hàng tháng, không thể vượt qua 30 ống.

Nếu vượt số lượng này, ưu đãi sẽ giảm xuống, tăng lên 4500 một ống, nếu lượng mua lại vượt qua 50 ống, giá trị sẽ quay về mức 5000 bình thường của chợ đêm.

Thật hiển nhiên, bọn họ làm vậy để phòng ngừa lãnh sự trong hội bán trao tay mưu lợi.

Hứa Thâm trực tiếp đặt hàng 20 ống, tiêu liền một lúc tám vạn.

Hắn ngắt liên lạc với Đại Ly Ly, sau đó suốt đêm trở lại chỗ ở, đi đến vị trí bưu cục ký gửi cố định của mình, quả nhiên đã nhận được một chiếc rương nhỏ màu bạc.

Hứa Thâm nhanh chóng mang nó về, mở ra nhìn thoáng qua, bên trong có đủ 20 ống Tịnh Khư Tề được sắp xếp ngay ngắn, chỉnh tề. Hắn lập tức tiêm cho chính mình một ống, phần còn lại đều bỏ hết vào ngăn tủ.

Ngay lúc ấy, đột nhiên Hứa Thâm nhận được tin tức từ phía Trương Lệ Dao, trong cục đã chuyển kiếm Trảm Khư cho hắn, nó đang được giữ lại ở tòa lầu công vụ.

Hứa Thâm vừa nghe nói tin tức này, trong lòng thầm phán đoán, có lẽ hắn đã được tẩy sạch, thoát khỏi diện hiềm nghi rồi. Nếu không trong cục sẽ không trả kiếm trở về nhanh như vậy.

Chờ tới khi Hứa Thâm đi thêm một chuyến nữa tới lầu nhỏ, nhận lại thanh kiếm của mình, hắn rõ ràng cảm nhận được, thanh kiếm này đã có chút khác biệt.

Chương 183. Ba Người Lạ Mặt!

“Nơi này còn có một phong thơ.” Trương Lệ Dao mang theo vẻ mặt tò mò, trong ánh mắt chứa đầy hâm mộ, nói: “Hình như thanh kiếm này là hàng đặc chế, rất khác so với kiếm Trảm Khư chế thức bình thường.” (chế thức là dạng sản xuất đại trà)

“Cô từng trông thấy loại này rồi?”

“Trước kia, lúc tôi còn đi làm trong cục, từng nghe người ta nhắc tới. Ừm, nói đơn giản một chút, bất cứ loại binh khí nào khác biệt với loại kiếm Trảm Khư được chế thức đồng bộ bình thường, đều là hàng đặc chế.”

Trương Lệ Dao có chút cảm thán. Cô ấy cũng biết Hứa Thâm là khư lực giả trời sinh, có tiềm lực thật lớn, còn đang được trong cục bồi dưỡng trọng điểm, nhưng không nghĩ tới, hắn mới đạt đến hình thái thứ nhất, đã nhận được khen thưởng lớn lao như vậy, thậm chí trong lòng cô còn bắt đầu sinh một chút ý niệm đi theo.

Hứa Thâm gật gật đầu, nhưng không nói gì thêm nữa, hắn trực tiếp cầm kiếm và thư quay trở về.

Chờ tới khi hắn trở lại lầu nhỏ, mới cầm bức thư lên quan sát, dường như thứ này đã bị người nào đó mở ra rồi, tuy dấu vết rất mờ, nhưng vẫn bị hắn chú ý tới.

Sâu trong đôi mắt hắn thoáng chớp động một tia sáng lạnh, nhưng vẻ mặt không chút cảm xúc, mở lá thư ra, đọc một lần. Nội dung trên lá thư khá đơn giản, thanh kiếm này được cục

trưởng tặng cho hắn. Sau khi lão biết kiếm của hắn bị tổn hại, đã cố ý tiêu một khoản tiền lớn chế tác nên thanh kiếm đặc thù này.

“Cục trưởng đúng là người tốt...” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Hắn thử vung kiếm một hồi, mới phát hiện tuy thanh kiếm này hơi nặng hơn bình thường một chút, nhưng lúc rút khur lực vào, thân kiếm lại trở nên nhẹ nhàng.

Dường như chất liệu của thanh kiếm này có chút tương tự như chiến đao của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề.

Hứa Thâm liên tục vung chém, dần dần thích ứng với nó, rồi trở nên thuần thục.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có ba bóng dáng rời khỏi vách tường.

“Chính là nơi này?”

Ba bóng dáng nọ chia thành ba phương hướng, tựa như một cái lồng giam hình tam giác, vây quanh Hứa Thâm vào giữa.

Ánh mắt bọn họ quét một vòng chung quanh, sau khi nhìn thấy cách bài trí bên trong cực kỳ đơn sơ, không tồn tại bất cứ nguy hiểm gì, ánh mắt mới dừng lại trên người thiếu niên kia.

“Đã trể thế này, còn phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ sao?”

Ánh mắt ba người khẽ nhúc nhích nhìn chăm chăm vào thiếu niên đang mặc trang phục tác chiến, liên tục vung kiếm trong phòng.

Mà lúc này, Hứa Thâm vẫn đang duy trì vung kiếm, nhưng sau khi ba người nọ xuất hiện, tốc độ vung kiếm của hắn lập tức giảm xuống vài biên độ.

Tuy vậy, nếu chỉ nhìn bề ngoài, người khác vẫn cho rằng hắn đang dốc hết sức luyện tập.

Đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ?

Một người trong đó vừa kinh ngạc thốt lên, lập tức khiến trong lòng Hứa Thâm khẽ động.

Hứa Thâm vừa vung kiếm vừa đánh giá ba người trước mắt. Người ở chính giữa là một cô gái đáng người mảnh khảnh,

chân dài, bên dưới chiếc quần da bó sát người màu đen, cặp đùi thon thả xinh đẹp càng thêm lung linh khó tả.

Trong đầu hắn không khỏi hiện ra một cái tên.

Cô bé chân dài biến thái!

Người đứng bên trái, là một thiếu nữ ôm kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, tàn khốc.

Người đứng bên phải là thanh niên vừa nói chuyện. Hứa Thâm chỉ có thể dựa vào âm thanh để biết tuổi tác của gã không lớn, nhưng dưới góc độ không thích hợp, hắn không thể dùng khoe mắt nhìn quét về phía này.

Ba tồn tại hình thái thứ hai... Hứa Thâm có cảm giác yết hầu mình hơi khô khốc.

Lần trước, hắn có thể giải quyết gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề nọ, toàn bộ đều dựa vào đánh lén.

Lần này lại trực tiếp gặp được ba người cùng đẳng cấp với đối phương, hiển nhiên, những người này chính là đám đồng đội nhận được tin tức nhưng tới khá muộn của gã.

Chẳng qua sự xuất hiện của bọn họ lại chậm trễ nhiều ngày như vậy, có chút khiến Hứa Thâm ngoài ý muốn, thậm chí hắn còn cho rằng chuyện này đã trôi qua rồi... Dù sao nếu con người ta thật sự muốn báo thù, đâu cần chờ lâu đến vậy?

Sớm biết sẽ gặp phải chuyện này, đêm nay hắn đã chẳng tới nơi đây... Hứa Thâm thầm hối hận, tại vì hắn đến lấy Tịnh Khư Tề nên mới nhân tiện trở về, dù sao gửi bưu kiện đến khách sạn nhỏ vùng ngoại thành rất bất tiện, cũng có chút quái dị.

“Cục trưởng đối xử với ta tốt như vậy, ta cũng không thể xao lãng, nhất định phải chăm chỉ tu luyện báo đáp cục trưởng.”
Hứa Thâm lầm bầm lầu bầu, lập tức đi về phía cô gái chân dài trước mắt, sau đó xuyên qua thân thể đối phương, cầm lấy lá thư trên bàn, lại đọc thêm một lần nữa, tựa như đang khích lệ chính mình, sau đó đặt nó trở lại vị trí cũ.

Tiếp theo, hắn trực tiếp đi giày, chuẩn bị ra khỏi cửa: “Không thể khiến cho đồng đội chờ quá lâu.”

Ba người kia đứng nhìn hành động của Hứa Thâm, cô gái ôm kiếm nọ ngưng mắt nói: “Thanh kiếm trên tay cậu ta là hàng đặc chế. Cậu ta cũng là hình thái thứ hai?”

“Không có khả năng, khur lực trong trái tim cậu ta rất mỏng manh, rõ ràng chưa bị nhiều sóng, cũng chưa từng được rèn luyện.” Thanh niên bên cạnh cất giọng bình tĩnh nói: “Phỏng chừng đã đạt đến điểm cực hạn của hình thái thứ nhất rồi, nhưng chỉ là vừa vặn đạt tới mà thôi.”

“Nói như vậy, không phải cậu ta giết người sao?” Cô gái ôm kiếm nói.

Thanh niên đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy khá thú vị nói: “Hóa ra là một khur lực giả trời sinh, giống đội trưởng của chúng ta nhé, hơn nữa còn là đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng của cục Khur Bí nơi này.”

Cô gái chân dài mặc quần da đang chăm chú nhìn theo bóng dáng thiếu niên vừa đi ra khỏi cửa phòng, nghe vậy lạnh lùng nói: “Không phải tất cả khur lực giả trời sinh đều có thể bước vào hình thái thứ hai, chẳng qua bọn họ chỉ tăng trưởng nhanh hơn người khác một chút khi còn ở hình thái thứ nhất thôi. Không có gì đáng ngạc nhiên cả. Huống chi trong đám người thuộc hình thái thứ hai chúng ta, đã không còn tồn tại loại khái niệm này.”

“Đúng vậy, dù sao trái tim cũng bị nhiều sóng rồi, chúng ta cũng chẳng khác gì khur lực giả trời sinh. Chút ưu thế này chỉ hữu dụng trong giai đoạn hình thái thứ nhất mà thôi.” Thanh niên cười nói.

“Nếu không phải đối phương, chúng ta có nên tới cục Khur Bí một chuyến không, hay là trực tiếp quay về?” Thiếu nữ ôm kiếm nhìn cô gái chân dài, hỏi: “Chu Vọng đã chết, trạng thái của chúng ta cũng không quá tốt, nếu tiếp tục đến cục Khur Bí có phải đã chuyện bé xé ra to hay không?”

Trong mắt cô gái chân dài lập tức xuất hiện một mảnh lửa giận.

Chương 184. Lý Do Đó Là Đủ Rồi!

Dù bọn họ đã hành động rất cẩn thận, nhưng trong khi chấp hành nhiệm vụ vẫn bị hao tổn một người đồng đội.

Nếu không phải thằng hề kia bỗng nhiên lại chết đi, khiến cho số lượng đội viên giảm bớt, có lẽ người đồng đội kia sẽ không chết.

Loại phản ứng dây chuyền này khiến đội ngũ bọn họ một lần tổn thất tới hai người, chắc chắn khi cô trở về, sẽ phải nghe đám lão già bên kia lải nhải không dứt!

“Tôi chẳng cần quan tâm xem cậu ta có phải tên đó hay không, chỉ cần biết cậu ta là đối tượng mà cục Khư Bí đang trọng điểm bồi dưỡng là được. Làm thịt cậu ta, coi như cho bọn họ một chút đau đầu nhức óc!” Cô gái chân dài chuyển thành nổi giận, trực tiếp bước đi.

“Lỡ như cũng không phải cục Khư Bí làm thì sao?” Thiếu nữ ôm kiếm nghiêng đầu, nghi hoặc nói.

“Đội trưởng không thoải mái, tự nhiên cũng muốn làm cho bọn họ không thoải mái cùng, quan tâm phải hay không làm gì?” Thanh niên cười nói.

Thiếu nữ ôm kiếm lập tức hiểu ra, nhanh chóng gật gật đầu: “Được rồi.”

Lý do này đã đủ rồi.

Hai người vừa bước ra bên ngoài lầu nhỏ, đã nghe được giọng nói phẫn nộ của cô gái chân dài: “Thằng nhóc con kia đâu? Thời gian ngắn như vậy tên đó có thể chạy đi đâu chứ? !”

“Không phải cậu ta mới nói cần phải đi chấp hành nhiệm vụ sao? Phỏng chừng là sợ đội viên chờ quá lâu...” Thanh niên kia nhìn khắp nơi xung quanh, đang nói được một nửa chợt tạm dừng, giật mình nói: “Cậu ta chỉ có một mình ở đây, vì sao phải lăm bằm lâu bầu?”

Ba người liếc nhau, sắc mặt đều thay đổi.

“Khốn nạn!” Cô gái chân dài phẫn nộ, lập tức gỡ chiếc mũ quan quân màu đen trên đầu xuống, mái tóc lập tức bay lả tả trong bóng đêm, lộ ra một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, nhưng lúc này trên mặt tràn ngập phẫn nộ và dữ tợn, đã nghiêm trọng phá hủy vẻ đẹp kia.

Con người của cô biến thành màu tím sẫm, rất nhanh, cô đã lao về một phía: “Tìm được tên kia rồi!”

Bóng dáng xuyên qua dãy kiến trúc, lập tức đuổi theo.

Thanh niên và thiếu nữ ôm kiếm cũng nhanh chóng lao theo.

Trên con đường xa xa, Hứa Thâm đang cấp tốc chạy về phía trước, bóng dáng linh hoạt như khỉ vượn trong bóng đêm, những kiến trúc chung quanh nham nhở, giống như rỉ sắt, hắn lao mình trong bóng tối, rất nhanh đã rời xa lâu nhỏ.

Trong lúc Hứa Thâm khẩn cấp chạy về phương xa, thỉnh thoảng hắn cũng quay đầu nhìn lại.

Bỗng nhiên, hắn bắt gặp bóng dáng cô gái chân dài xuất hiện giữa một đồng kiến trúc đằng sau, sắc mặt không khỏi đột biến.

Đối phương đã phát hiện ra điều gì?

Vì sao lại đuổi theo?

Hắn là hắn không bỏ sót lại manh mối nào trong phòng cả, nếu không những người này đã phát hiện ra trước, từ đó tập kích hắn rồi.

Huống chi hắn còn cố ý để lại lá thư kia để biểu lộ thân phận của mình nữa.

Đến tận cùng là những người này tìm thấy sơ hở do hắn để lộ, hay chỉ đơn thuần là không kiên nhẫn gì?

Hoặc là... Cả hai?

Sắc mặt Hứa Thâm lập tức trở nên khó coi, hắn lao lên đường cái, lúc này hắn đã không còn thời gian tự hỏi vì sao lại xảy ra loại rối loạn này nữa, chỉ còn cách gia tốc tiến về phía trước thôi.

“Muốn trốn trở về trong cục sao...” Cô gái chân dài hướng đôi mắt lạnh như băng, ánh mắt xuyên thấu qua tầng sương mù, nhìn theo bóng dáng đang chạy trốn rất nhanh trên con đường phía trước, sát ý trong lòng càng thêm dày đặc.

“Nói như vậy, vừa rồi cậu ta có thể trông thấy chúng ta?”

Thanh niên đi theo đến, vẻ mặt cũng rất nghi hoặc, hỏi:

“Nhưng tôi nhìn thấy trái tim cậu ta, quả thật không có nhiều

sóng, chẳng lẽ cậu ta có một loại năng lực đặc thù có thể nguy trang?”

“Không cần biết như thế nào, cứ bắt về sẽ biết.” Thiếu nữ ôm kiếm cất giọng lạnh lùng nói.

Mấy người bọn họ xuyên qua khu phố, muốn đuổi theo trong Khu giới, nhưng phía trước lại là một mảnh rừng cây trong Khu giới, hoàn cảnh quá phức tạp, sẽ gây trở ngại khá lớn, ba người không thể không rời khỏi Khu giới, xuất hiện ở ven đường một tòa nhà cao tầng.

Bọn họ cũng buông xuống hiện thực, tiếp tục truy đuổi không ngừng.

“Chạy nhanh quá, quả nhiên cậu ta không phải tồn tại ở hình thái thứ nhất bình thường.”

“Nhưng loại tốc độ này, vẫn quá chậm so với chúng ta...”

Rất nhanh, bóng dáng thiếu nữ ôm kiếm đã cấp tốc tới gần. Rồi bỗng nhiên bóng dáng cô gái tựa như quỷ my, biến mất, đã trốn vào trong bóng đêm.

Hứa Thâm thường xuyên quay đầu nhìn lại, bắt gặp ba người đang truy kích phía sau dần dần tiếp cận... Ừm? Bỗng nhiên, Hứa Thâm nhìn thấy trong đám người bọn họ vừa thiếu mất một người.

Sắc mặt hấn đột biến, lại gia tốc chạy đi.

Tuy hấn không biết người nọ đã đi đâu, nhưng đây tuyệt đối là một tín hiệu nguy hiểm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hứa Thâm nhìn thấy một bóng dáng đáp xuống bên đường, ngay trước mặt hấn, linh hoạt không một tiếng động.

Đúng là thiếu nữ ôm kiếm trong số ba người lúc trước.

Bóng dáng đôi phương mơ hồ, dường như cả người đã bị một tầng vật chất màu đen nào đó bao trùm lại, bóng dáng cũng biến thành tối đen, đứng lặng trên con đường trước mặt Hứa Thâm.

Về mặt cô gái đầy tĩnh mịch, chỉ bình thản rút kiếm ra, đặt nó nằm ngang phía trước.

Hứa Thâm không khỏi cảm thấy ngơ ngác.

Đây là... Công kích sao?

Tuy trong lòng khá nghi hoặc nhưng vẻ mặt không xuất hiện chút biến hóa nào.

Căn cứ theo dáng vẻ của đối phương, tựa như cô ấy cho rằng hắn sẽ một mực cầm đầu chạy tới, sau đó lao thẳng vào kiếm phong kia và tự sát... ?

Hắn không quá hiểu... đây là chiêu thức quái quỷ gì?

Nhưng bóng dáng không chút biến hóa, vẫn đang lao đi thật nhanh.

“Còn không mở Khư Nhãn?” Thiếu nữ ôm kiếm nhìn thấy Hứa Thâm đang cầm đầu chạy trốn, nhưng không mở Khư Nhãn, đây là muốn... tiết kiệm khư lực?

Trước khi cô phát hiện ra điểm này, theo dự tính ban đầu, cô sẽ căn cứ phản ứng theo của Hứa Thâm để làm ra biến hóa thích hợp, nhưng đến lúc này, bỗng nhiên trong lòng có chút cảm giác tức cười, thằng hề sẽ bị một tên nhóc như vậy giết chết sao?

Quá vớ vẩn...

Chương 185. Một Đấu Hai!

Đột nhiên “Phốc” một tiếng.

Hàn quang xẹt qua.

Thiếu nữ ôm kiếm mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn thấy Hứa Thâm vừa xẹt qua bên người mình, cùng với hai đồng đội đang từ phía sau gia tốc đuổi theo, thậm chí cô còn nhìn thấy biểu cảm đầy nét kinh sợ trên mặt bọn họ.

Nhưng vì sao bọn họ vừa nhìn cô lại xoay người đi nhĩ... À, hóa ra tại cái đầu của cô, nó vừa rơi xuống đất.

Bùm.

Thân thể không đầu của thiếu nữ ôm kiếm cũng theo đó mà ngã xuống, đôi mắt cô trừng lớn, trên gương mặt thanh tú, non

nốt vẫn còn nguyên một tia biểu cảm không sao tin nổi, nhưng vẻ mặt đang dần dần cứng lại.

“A a a! !”

Cô gái chân dài nhìn thấy cảnh này, hốc mắt lập tức đỏ lên, phát ra một tiếng rống giận đầy phần nộ và dữ tợn. Đột nhiên trên gương mặt xuất hiện những đường kinh mạch màu tím, bắt đầu từ khóe mắt kéo dài ra ngoài, lan tràn đến cổ, cùng với khe sâu bên trong hai đỉnh núi nguy nga trắng như tuyết.

Tiếng rống giận dữ này làm đám người qua đường chung quanh kinh ngạc, đều quay đầu nhìn qua.

Mà ngay cuối ngõ nhỏ, Hứa Thâm cũng nghe được âm thanh phần nộ này, hần quay đầu lại, đưa mắt nhìn, quan sát đáng vẻ điên cuồng của hai người kia.

Trong lòng hần đã có chút ngơ ngác và nghi hoặc.

Kỳ thực, hần vẫn ôm tâm lý cứ thử xem mình có thể chém chết cô gái kia mà không tổn chút sức nào hay không, nhưng ai ngờ thiếu nữ kia lại phản ứng như vậy, dường như cô ấy không nghĩ rằng hần sẽ ra tay, kết quả là cứ đứng im như phỗng ở nơi đó.

Đây là tồn tại hình thái thứ hai hả?

Vì sao hần lại có cảm giác cô gái này còn ngu hơn gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia?

Nói đến đây bỗng nhiên hần hơi nghi hoặc một chút, chẳng lẽ bọn họ đã đuổi tới nơi này rồi, còn cho rằng hần không nhìn thấy bọn họ?

Nhưng mà hần có thể chém được đối phương, nghĩa là đối phương đã buông xuống hiện thực rồi...

Hứa Thâm nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao thiếu nữ ôm kiếm kia lại ngu như vậy.

Mà thiếu nữ ôm kiếm kia... đến lúc chết cũng không hiểu được, vì sao rõ ràng cô đã dùng năng lực đặc thù, còn dưới tình huống Hứa Thâm không mở Khư Nhãn, vậy mà hần vẫn có thể nhìn thấy mình...

“Giết hắn! !” Về mặt cô gái chân dài mặc quần da kia đầy nét dữ tợn, dứt khoát vứt bỏ chiếc mũ quan quân màu đen trong tay xuống, trực tiếp lao tới, cấp tốc bay vút về phía Hứa Thâm, trong tay xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen.

Bóng dáng cô gái này khỏe khoắn, xinh đẹp tựa báo săn, lao mình xẹt qua trong đêm đen.

Con người Hứa Thâm co rút lại, hắn vội vàng toàn lực chạy trốn, phía trước là đoạn cuối của ngõ nhỏ, hắn vội búng người nhảy vọt qua, ai ngờ khi hắn vừa tiếp đất, bỗng cảm nhận được từng đợt hàn ý đánh úp lại.

Chỉ thấy bóng dáng cô gái chân dài kia lập tức xuyên thấu qua vách tường, nhưng tốc độ không hề giảm, chỉ nhanh chóng dung nhập vào Khu giới, tránh né vách tường trước mặt. Lúc này đoản kiếm trong tay cô tựa như hai cái răng nanh của độc xà, lập tức đâm thẳng tới sau lưng hắn.

Khoảng cách lúc trước còn mấy chục mét, nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, đã bị kéo gần lại!

Sắc mặt Hứa Thâm cực kỳ khó coi, hắn phải tập trung lực vào mắt, mới miễn cưỡng bắt kịp tốc độ ra tay của đối phương, nhưng thể còn chưa đủ.

Hắn nhanh chóng rút kiếm, toàn lực chém tới!

“Tranh” một tiếng, Hứa Thâm cảm nhận được một luồng lực lượng cực kỳ lớn truyền đến từ cổ tay, thân thể không khỏi lùi về phía sau.

Mà thể công của cô gái chân dài cũng theo đó, thoáng tạm dừng một chút, gương mặt vốn đầy phần nộ và sát ý, dần dần sinh ra một loại vắn vẹo và hưng phấn kỳ dị.

“Đều là mày giết bọn họ, đúng hay không? !”

Cô từ từ đến gần Hứa Thâm, tuy đang mở miệng chất vấn, nhưng trên thực tế, trong giọng nói lại mang theo một loại phần khởi và dữ tợn tự nói:

“Hình thái thứ nhất lại có thân thủ như vậy? Thú vị, thú vị, chắc mà mày nhìn thấy Phi Tuyết, nhưng năng lực ‘Hắc Dạ’ của cô ấy chính là kỹ năng ám sát mạnh nhất đó nha...”

Hứa Thâm hơi hơi lui về phía sau, từ trong ánh mắt của đôi phương, hắn bắt gặp một loại cảm giác bản thân chính là con mồi đang bị độc xà nhìn thấu, rõ từng chân tơ kẽ tóc.

Hắn có chút quen thuộc với loại ánh mắt này, đó chính là ánh mắt của những con khỉ đẳng cấp cao khi chúng nhìn chăm chú vào hắn.

Lúc này, thông qua khước mắt, hắn trông thấy bóng dáng thanh niên kia vừa ló ra khỏi vách tường phía sau, gã đang đứng trên tường, hướng về mặt bình tĩnh nhìn xuống hắn, tựa như loại tâm trạng phần nộ lúc trước đã tan biến cả rồi.

Nhưng loại ánh mắt bình tĩnh này, lại quý dị như mặt biển, bất cứ lúc nào cũng có thể dấy lên sóng thần cao vạn trượng.

Một đầu hai.

Còn là hai tồn tại hình thái thứ hai.

Tim Hứa Thâm lập tức chìm xuống đáy cốc.

Lúc trước, hắn có thể chém giết thiếu nữ ôm kiếm kia, toàn bộ đều dựa vào vận khí. Căn cứ theo cách nói của cô gái chân dài trước mắt, rõ ràng là đôi phương đã phát động một loại năng lực rất khó phát hiện ra, và kể cả khi hắn mở Khư Nhãn cũng không thể nhìn thấy, nhưng lúc ấy hắn không mở Khư Nhãn, mới khiến đôi phương tiến thêm một bước, thả lỏng cảnh giác, cuối cùng tạo điều kiện cho hắn đánh lén giết chết.

Nhưng hiện tại, rất khó xảy ra loại tình huống vừa rồi.

“Tao sẽ không cho mày chết thống khoái như vậy. Tao sẽ chặt đứt tứ chi của mày, sau đó mang mày về, bỏ vớ sọ mày, dùng phần óc bên trong, bón cho Khư Thụ ăn.” Cô gái chân dài đi từng bước một về phía Hứa Thâm, đôi mắt màu tím mang theo dữ tợn và phần khởi: “Mày sẽ cảm nhận được quá trình tẩy não của bản thân bị nó hấp thu từng chút từng chút một. Cái loại cảm giác này, tao thật sự rất muốn trải nghiệm một chút. Đến lúc đó, mày cần phải tỉ mỉ miêu tả cho tao nghe nhé...”

Ánh mắt Hứa Thâm đầy trầm tĩnh, thân thể hơi hơi lui về phía sau, vẫn duy trì tốc độ ngang bằng với từng bước chân chậm rãi của đôi phương.

Khoảng cách giữa hai người vẫn duy trì ở mức độ ban đầu.

Tia dữ tợn trong mắt cô gái chân dài dần trở nên nồng đậm, bỗng nhiên bóng dáng bồ nhào tới, nhanh đến mức Hứa Thâm thông qua Khur Nhân cũng chỉ bắt giữ được một mảnh tàn ảnh. Đây là chênh lệch tuyệt đối về thực lực!

Chương 186. Chênh Lệch Quá Lớn!

Hứa Thâm vội vàng trốn tránh, mặt nạ ác quỷ xuất hiện trên mặt, thị giác lập tức nhận được tăng trưởng, chuỗi tàn ảnh nắm bắt được lúc trước đã trở nên rõ ràng hơn, dường như hết thảy mọi thứ chung quanh đều chậm lại rất nhiều, nhưng nhìn qua, tốc độ của cô gái chân dài trước mắt vẫn cực kỳ mau lẹ như trước.

Đoản kiếm đang chém về phía hai tay hắn.

Hứa Thâm vội vàng rút kiếm đánh thẳng tới, hắn không có ý định chống đỡ, chỉ trong nháy mắt vừa rồi, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ, phải lấy công làm thủ.

Loại bản năng chiến đấu thuộc về thợ săn lành nghề.

Bóng dáng cô gái chân dài lác lư, chỉ có thể né tránh đòn tấn công của Hứa Thâm.

Tuy thiếu niên trước mắt chỉ là tồn tại ở hình thái thứ nhất, nhưng xuất thủ cực kỳ dứt khoát, lực lượng lại mạnh mẽ như sấm vang chớp giật, kiếm phong nhanh đến dị thường, ngay cả cô cũng không thể dễ dàng thừa nhận loại công kích này.

Suy cho cùng, thân thể và kim loại vẫn có chênh lệch nhất định, hướng chỉ thanh kiếm Trảm Khur trên tay thiếu niên nọ là hàng đặc chế, chất liệu giống hệt vũ khí của bọn họ, nghĩa là lực phá hoại và độ sắc bén ngang nhau.

Hứa Thâm bức lui cô gái chân dài, lập tức xoay người bỏ chạy.

“Mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia...” Cô gái chân dài nhìn theo bóng dáng xoay người chạy vội của Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra sát khí đậm đặc: “Đã thôi nát không chịu nổi, còn mưu toan chạy trốn tới ngoài thành, đóng quân tiếp tục phát triển sao, để cho tao tới nghiền nát vinh quang cuối cùng của chúng mày đi!”

Bóng dáng cô gái lao đi rất nhanh, dễ dàng đuổi theo đằng sau Hứa Thâm.

Dù tốc độ công kích của Hứa Thâm rất nhanh, không hề thua kém cô gái này, nhưng trên phương diện chạy trốn, lại rõ ràng kém đối phương một đoạn xa.

“Sưu” một tiếng, cô gái chân dài đã đuổi kịp Hứa Thâm, thân thể xuyên qua bức tường bên cạnh hắn, lao ra ngoài, kiếm quang xẹt tới bả vai Hứa Thâm.

Hiển nhiên, trong lòng cô cực kỳ có chấp niệm với chuyện chém đứt tứ chi Hứa Thâm.

Hứa Thâm đang ở trong trạng thái tăng phúc của mặt nạ ác quỷ, cảm giác tăng lên rất nhiều, mới có thể thấy được công kích đột ngột này. Nếu đổi lại là một trăm khur giả ở hình thái thứ nhất khác, kể cả khi người nọ nhìn thấy, thân thể cũng rất khó phản ứng theo.

Nhưng tốc độ ra tay mới là điểm mạnh của Hứa Thâm.

“Bành” một tiếng, Hứa Thâm lại rút kiếm chém về phía lồng ngực cô gái nọ.

Ánh sáng tím chột trở nên đậm đặc trong mắt cô gái chân dài, bóng dáng cô dùng một biên độ dao động cực kỳ mỏng manh, linh hoạt tránh thoát. Tuy theo thân thể dao động, đoản kiếm trong tay cũng biến hướng, nhưng nó vẫn cắm thẳng lên vai Hứa Thâm, chẳng qua lực đạo không quá mạnh như trước.

Trang phục tác chiến lập tức bị cắt ra một đường, da thịt bên trong lật ngược lại, Hứa Thâm bị đau, vội vàng vùng kiếm liên tục chém tới.

Bóng dáng cô gái chân dài nhanh chóng lui về phía sau, dù đằng sau là vách tường, với tồn tại có thể tự nhiên xuyên qua Khur giới và hiện thực như cô, vách tường kia cũng tương đương với không có trở ngại.

Thân thể cô gái chân dài dung nhập vào vách tường, nhưng ngay sau đó lại rời khỏi nơi đó, hung hăng chém tới.

Hứa Thâm không có cơ hội thở dốc, chỉ có thể vội vàng vùng kiếm lên.

Kiểm phong chạm vào nhau, hắn có cảm giác đầu gối mình mềm nhũn, lực lượng khủng bố kia trùng kích tới, khiến cho cổ tay hắn run lên.

Dường như cô gái chân dài đã nhìn ra sơ hở của Hứa Thâm, đoàn kiếm chọc tới, trực tiếp hất bay thanh kiếm của Hứa Thâm, sau đó quay người đạp một cước đến.

Thân thể Hứa Thâm bay ngược ra ngoài, đánh vào trên tường bên kia.

Thanh kiếm Trảm Khư bị văng đi kia, không hề rơi xuống đất, đã bị thanh niên đang đứng trên tường kia tiếp được.

“Mấy người Phi Tuyết chết thật không đáng...” Cô gái chân dài mang theo đoàn kiếm tiếp tục đi tới, trong đôi mắt bao hàm sát ý lạnh như băng: “Hãy dùng sự thống khổ của mình, tới làm cho tao vui vẻ đi, tới dập tắt lửa giận trong lòng tao đi.”

Hứa Thâm cắn răng, mấy mảnh xương sườn đã gãy lìa trong ngực truyền tới đau nhức, cổ tay cũng run lên. Hắn nhìn cô gái đang rút kiếm đi tới trước mắt nhưng khóe mắt lại lướt qua cô, thấy được Mai Phù đang ngồi trên vách tường đằng sau.

Mai Phù đang lộ ra vẻ mặt ủng hộ nhìn hắn: “Cố lên, cậu có thể. Nếu thật sự không được... Tôi sẽ giúp cậu.”

Nhưng hiển nhiên Hứa Thâm sẽ không ký thác hi vọng vào sự trợ giúp của Mai Phù, nhưng lời nói của đối phương, lại khiến cho cõi lòng tuyệt vọng của hắn một lần nữa, dấy lên lực lượng.

Hắn đã đồng ý với ma ma, nhất định phải sống sót và ăn đủ ba bữa mỗi ngày...

Những ngày không có ma ma, hắn vẫn ăn uống rất tốt...

Bởi vậy, hắn tuyệt đối không muốn chết! !

Khư lực đậm đặc bùng nổ, Hứa Thâm cắn răng, từ từ thúc đẩy khư lực, thấm thấu vào trong trái tim.

Dưới sự điều khiển của hắn, khư lực đã trải qua chiết xuất, trở nên cực kỳ mau lẹ, nhẹ nhàng, cũng càng thêm tinh tế.

Khư lực như tơ như nhung, nhanh chóng tụ tập, tiến về phía trái tim.

“Bùm bùm” Trái tim đỏ tươi, đang đập dồn dập, tựa như bị những sợi khur lực mỏng nhẹ như tơ nọ bao phủ, quấn quanh chặt chẽ... Rất nhanh đã lấp kín!

Một khắc kia, dường như cả thế giới đều an tĩnh lại.

Chỉ có âm thanh đập điên cuồng của trái tim.

Ngay sau đó, bầu không khí vốn lắng đọng ấy, bị chọc thủng một lỗ nhỏ, giống như mặt biển vốn êm ả đột nhiên dấy lên cơn sóng thần mang theo uy thế sơn băng địa liệt (núi lở đất nứt).

Vô số tiếng rít gào, rống giận đột ngột vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng ban đầu... Từng âm thanh bén nhọn mà dũng mãnh tràn vào trong đầu.

“Cơ thể của em thật mỹ vị sao?”

“Hi hi... Cậu cũng mau đến đây đi...”

“Mau, càng nhiều, càng nhiều hơn nào, dung hợp với tôi đi...”

Các loại âm thanh vụn vụn, bén nhọn, dữ tợn, quái dị, khi là tiếng côn trùng rít gào, khi là tiếng thú vật gầm rống, khi lại chuyển thành giọng con gái nỉ non, thay nhau hiện lên trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm phát ra tiếng rít gào đầy thống khổ, hốc mắt sung huyết, đỏ đậm.

“Để cho ma ma tới cùng con chiến đấu đi...” Bỗng nhiên, trong những âm thanh hỗn loạn rồi tung kia, chợt vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp.

Chương 187. Loại Mánh Lới Vụng Về...

Dường như trong giây phút hoảng hốt đó, Hứa Thâm đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Là ma ma của hắn.

Vẻ mặt đầy dịu dàng, tinh tế, thiện lương, mang theo thiện lương và thương tiếc.

Nhưng... ánh mắt hắn lướt qua phần cổ, nhìn thấy phía sau vẻ đẹp này chính là thân hình khổng lồ, quái dị.

“Ma ma sẽ không trách con, con chính là bé ngoan biết nghe lời...” Giọng nói mềm nhẹ lại vang lên, dường như trong bóng đêm, đôi gò má của ma ma tỏa ra thứ ánh sáng hiền lành, dịu dàng mà trắng như tuyết.

Từ trong hốc mắt đỏ đậm của Hứa Thâm giàn giụa tuôn ra hai hàng nước mắt.

Thật sự... ma ma thực sự không trách hấn sao?

“Sắp tới rồi...” Bỗng nhiên ma ma ngẩng đầu, ánh mắt từ dịu dàng hòa ái, chuyển thành yên lặng và thâm thúy.

...

“Cẩn thận, cậu ta đang thúc giục trái tim, giống như trước khi chết, muốn liều mạng sung năng (bổ sung năng lượng = rút khư lực), ý đồ đánh vỡ giới hạn!” Ánh mắt thanh niên trên vách tường trở nên hư vô u ám, hiển nhiên đã mở ra Khư Nhân, lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi cũng thấy...” Cô gái chân dài tiếp tục đi về phía Hứa Thâm: “Còn thấy rõ hơn cậu.”

Đoản kiếm trong tay cô chợt hạ xuống.

Sưu!

Đột nhiên bóng dáng đang nằm sấp trên mặt đất của Hứa Thâm chợt nhoáng lên một cái, tránh thoát kiếm phong của cô.

Cô gái chân dài nhìn quanh hai bên trái phải, lại không tìm được bóng dáng hấn đâu, ngay khi ánh mắt hướng lên vách tường, đã thấy Hứa Thâm bám dính tứ chi lên tường tựa như một con nhện, tư thế cực kỳ quái dị.

Đôi mắt cô gái thoáng tỏa sáng, tia hưng phấn trên mặt càng trở nên đậm đặc : “Xem ra mày cũng là một con quái vật đáng yêu nha...”

Cô cười đến sáng lạn, đầu lưỡi vươn ra, mang theo thật nhiều nước bọt tiết ra, thềm thường liếm liếm vành môi.

Chuỗi kinh mạch màu tím trên mặt cô, càng trở nên thâm thúy, tựa như những con giun uốn lượn vòng quanh.

Cô gái đang cười, bỗng nhiên lao vút về phía Hứa Thâm.

Suu!

Bóng dáng Hứa Thâm chợt di động, dùng một loại tư thế vận vẹo quỹ dị tránh thoát công kích của cô, đồng thời cánh tay kéo ngược lại, chộp đến sau gáy cô gái chân dài này.

Móng tay bén nhọn lóe lên hàn ý tối đen, sắc bén như lưỡi dao.

Đáng tiếc, dường như sau lưng cô gái chân dài có mọc thêm con mắt, bỗng nhiên cánh tay kia gấp khúc lại, dùng một góc độ gần như gãy cả xương, chém ngược tới.

Hứa Thâm không thể không rút tay về, rồi nhảy ngược ra đằng sau.

“Mày còn thiếu một chút giới hạn, không định đánh sâu vào sao?” Cô gái chân dài nhìn Hứa Thâm nhảy lên lui lại, trong đôi mắt mang theo tươi cười: “Chỉ dừng lại ở trạng thái tới hạn không thể ngang bằng chúng tao đâu.”

Đôi mắt huyết hồng của Hứa Thâm vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, ngay sau đó hắn xoay người nhảy lên, nhanh chóng bỏ chạy.

Cô gái chân dài thoáng ngơ ngác, nhanh rất nhanh lại chợt nở nụ cười, bắt đầu gia tốc đuổi theo.

Nhưng rõ ràng là lần này, tốc độ của hai người không còn chênh lệch lớn như trước nữa.

Cộng thêm tư thế chạy trốn quỹ dị của Hứa Thâm, khiến cho hành động của hắn cực kỳ mau lẹ, nhưng chưa hết, hình như hắn cực kỳ quen thuộc với địa hình ở nơi này, tuy không thể bước vào Khư giới tránh né những kiến trúc ngăn trở trong hiện thực, nhưng chút trở ngại này vẫn không đủ làm tốc độ của hắn giảm xuống

Cô gái chân dài đã đuổi theo đằng sau tới vài dãy phố, vẫn chưa thể bắt kịp Hứa Thâm, vẻ trêu tức trong đáy mắt dần dần biến thành tức giận, dường như cơn giận dữ vốn đã bị áp chế trong lòng lại được kích hoạt, vẻ mặt trở nên dữ tợn, quát: “Mau đứng lại cho tao!”

Quát xong, thân thể cô lại nhanh hơn một chút, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Cô gái chân dài tăng tốc đuổi

theo, chênh lệch giữa hai người đang không ngừng thu hẹp.

Tới cuối cùng, ngay lúc cô chuẩn bị đuối kịp, Hứa Thâm đang chạy đằng trước, chợt chậm lại, tựa như cũng thấm mệt rồi.

“Ừm?” Cô gái chân dài vừa muốn lao lên đuổi giết, bỗng nhiên con người hơi co lại, trong đôi mắt màu tím hiện ra một bóng dáng đáng sợ dữ tợn, nó đang bám vào tòa nhà lớn ven đường.

Ngay khi con người cô gái co rút lại, những cái đầu trải rộng khắp trên người bóng dáng đáng sợ dữ tợn kia, cũng nhìn về phía cô.

Một cái đầu bé gái trong đó nhoèn miệng cười hì hì: “Đại tỷ tử, chị nhìn thấy em sao...”

Sắc mặt cô gái chân dài thay đổi nhưng đã đến nước này cô muốn thu liễm năng lực của mình đã không còn kịp nữa rồi.

Bình thường cô cũng có thể cảm nhận được loại khu cấp B này, nhưng hầu hết đều giả vờ coi như không phát hiện ra, không nhìn thấy nó. Dù sao lúc không có nhiệm vụ và chỗ tốt, ai sẽ liều mạng mạo hiểm đi thăm khu?

“Khốn nạn, đây là thủ đoạn của mày sao? Mày đã sớm biết nơi này có khu? !” Tuy tinh thần của cô gái chân dài có chút vấn đề, nhưng cũng không ngốc, bỗng nhiên đến lúc này, cô mới phát hiện ra toàn bộ những đoạn đường Hứa Thâm chạy trốn lúc trước đều không phải lộn xộn, bất quy tắc... Trên thực tế, ngay từ đầu hẳn vẫn luôn cố ý chạy theo một phương hướng cố định.

Nghĩa là thằng nhóc này đã sớm biết nơi đây có khu cấp B, nên cố ý dụ dỗ bọn họ đi tới?

Ánh mắt cô gái chân dài lộ ra sát ý nồng đậm, nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, lúc này hẳn đã không còn tiếp tục chạy trốn nữa: “Nếu nó buông xuống hiện thực, cũng sẽ phát hiện ra mày chính là một món mỹ vị ngon miệng. Mày cho rằng thứ mảnh lới vụng về ấy có thể cứu được mày sao? !”

“Đội trưởng...” Thanh niên kia đã chạy tới, cũng nhìn thấy con khu cấp B đang vắt mình trên tòa lầu cao trước mặt, sắc mặt gã khẽ biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước sau như một, nói: “Đừng chơi đùa nữa, cứ giết cậu ta

trước lại nói sau. Nếu con khur cấp B này đuổi theo, chúng ta cứ dẫn nó đến nội thành, để cho những người khác giải quyết.”

“Tôi làm việc không cần cậu dạy!” Cô gái chân dài táo bạo nói: “Cứ giết cậu ta trước đi!”

Tình hình trước mắt đã xảy ra biến cố, buộc cô phải ném đi ý tưởng bắt sống Hứa Thâm rồi chà đạp.

Khóe miệng thanh niên thoáng giật giật vài cái, nhưng coi như đã quen rồi. Gã tiện tay vứt bỏ thanh kiếm Trảm Khur của Hứa Thâm, lúc trước khi cầm nó lên tay, gã đã phát hiện, dường như thanh kiếm Trảm Khur đặc chế này chỉ là hàng bán thành phẩm, tốc độ khur lực lưu thông kém xa binh khí của bọn họ.

Loại bán thành phẩm này coi như đủ dùng ở hình thái thứ nhất, nhưng trong chiến đấu với hình thái thứ hai, vẫn có chút yếu ớt.

Chương 188. Mua Dây Buộc Mình!

“Vị đại ca ca này, nhìn anh quen quá...” Cái đầu cô bé kia lại kéo dài đến trước mặt Hứa Thâm, có vẻ rất tò mò, bỗng nhiên nở cười như ánh trăng non: “Em nhớ ra rồi, hai ngày trước, chúng ta vừa gặp mặt nha...”

Hứa Thâm bày ra biểu cảm chết lặng, hốc mắt sung huyết chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào người phía trước, làm như không thấy con khur kia.

“Trên người anh cũng có mùi vị rất thơm ngọt nha...” Cô bé cười hì hì nói: “Lúc này á, dù anh giả vờ không nhìn thấy em cũng vô dụng thôi.”

Bỗng nhiên cô bé mở lớn miệng, cái miệng tựa như cái động tối đen, dần dần căng lên, cực kỳ to lớn, hoàn toàn xé rách gương mặt vốn ngây thơ đáng yêu của cô bé, ngược lại, dần dần biến thành một cái giác hút màu đen cực lớn, đang không ngừng hấp máy, bên trong đều là răng nanh nhỏ nhắn, xếp chi chít... Nhanh chóng chụp về phía Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ biến, ngay trong khoảnh khắc cái miệng kia tới gần, hắn mới nhận ra nó đã buông xuống hiện

thực, cả người nhanh chóng xoay chuyển, trốn tránh, sau đó bỏ chạy theo một phương hướng khác.

Mà cùng lúc đó, trên con đường chung quanh lập tức truyền đến từng đợt thét chói tai.

Thật hiển nhiên con khur cấp B kia vừa buông xuống hiện thực, thân thể dữ tợn khổng lồ, cực kỳ khổng lồ của nó, cũng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đám người đi đường đều mở to hai mắt nhìn qua, các loại tiếng thét chói tai vang lên, có người sợ tới mức tê liệt ngã xuống, đáy quần ướt sũng, nhưng càng nhiều người đang chen chúc nhau chạy trốn chung quanh hơn.

“Quái vật!”

“Quái vật! !”

Các loại tiếng thét chói tai và âm thanh hoảng sợ cả trai lẫn gái liên tiếp truyền ra, tất cả mọi người đều đang chạy trốn chết, chỉ có nhóm vụ dân vẫn đang quét rác bên đường, có người bị đánh ngã, lập tức bày ra vẻ mặt hoang mang, khẩn trương, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“A, đúng là mua dây buộc mình! Đáng tiếc, loại hổ bầy này chỉ bắt được mầy nhưng không bắt được tao...” Cô gái chân dài cười lạnh một tiếng, tàn nhẫn nhìn Hứa Thâm đang khẩn trương chạy trốn chết, ngay sau đó, lập tức lao qua cùng đuổi giết hắn.

Nhưng đúng vào thời điểm này, toàn bộ những cái đầu trên mình con khur cấp B kia chợt quay lại, nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Nhưng mà mùi trên thân thể hai người lại càng thêm nồng đậm nha...” Thân thể khổng lồ của nó nhanh chóng nhúc nhích, di chuyển về phía bọn họ, làm cho những kiến trúc xung quanh đều âm ỉ rung chuyển.

Một con khur cao bảy tám mét, đường kính hơn mười mét, tùy ý đi lại trong hiện thực, đều sẽ tạo thành phá hư thật lớn.

Bóng dáng cô gái chân dài lóe lên, trốn tránh rất nhanh dưới đòn công kích đến từ một đồng xúc thể (dạng như giác hút) của con khur kia, sau đó hừ lạnh nói: “Nếu không phải tao đã

đánh đến mệt mỏi rồi, kiểu gì cũng phải thuận tay làm thịt cả mày luôn!”

“Hi hi, vậy ư?” Con khur lại phát ra giọng nói hồn nhiên của thiếu nữ, nhưng giọng nói này lại được phát ra từ cái miệng đầy những răng nanh sắc nhọn, dữ tợn.

Theo động tác chớp máy của cái miệng kia, nó lập tức đánh úp lại, y hệt một cái roi màu đen.

Không biết từ khi nào trong tay thanh niên kia đã xuất hiện một thanh chiến đao, gã trực tiếp chặt đứt xúc thể, sau đó từ bên trong lập tức phun ra máu tươi màu đen như mực.

“Chúng mày thực cứng đầu...” Con khur nọ lại phát ra giọng nói của một trung niên, nặng nề mà trầm thấp, bỗng nhiên thân thể nó chột đánh về phía thanh niên kia, dưới thật nhiều xúc thể bao phủ, nhiệt độ không khí chung quanh cấp tốc giảm xuống.

Sắc mặt thanh niên vẫn rất bình tĩnh, gã vừa vội vàng chống đỡ vừa nói với cô gái chân dài: “Có thể là hệ cảm giác, không nên đánh lâu!”

“Tôi sắp xong rồi.”

Bóng dáng cô gái chân dài lập tức xuyên qua một đồng bụi nhúi rối loạn này, kinh mạch màu tím trên mặt càng ngày càng nhiều.

“Tao vốn không định dùng tới loại hình dáng kia. Lẽ ra mày không nên để cô ấy xuất hiện, nhưng một khi chuyện đã rồi, kể cả tao cũng không còn cách nào khác...”

Cô gái chân dài tự nói, ngay sau đó, ánh mắt biến thành màu tím, rõ ràng thân thể cô đã bị thật nhiều xúc tu đánh úp lại, một đòn công kích gần như không có góc chết, nhưng bỗng nhiên thân thể của cô lại như người cá, chui ra khỏi lỗ hồng cực kỳ nhỏ bé trong cái miệng kia, để rồi lập tức đuổi theo Hứa Thâm.

Suu!

Bóng dáng cô gái chân dài lao đến với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước, cực kỳ linh hoạt đập lên đồng xúc thể do con khur

kia quật tới, coi đó làm điểm mượn lực, thanh đoản kiếm trong tay trực tiếp tập kích tới sau lưng Hứa Thâm.

Hứa Thâm nghe được nhắc nhở trong đầu, vội vàng nhìn lại đằng sau, lập tức bắt gặp cô gái chân dài với khuôn mặt đều là kinh mạch màu tím, nhìn qua cực kỳ dữ tợn, khiến người ta sợ hãi, từng đường kinh mạch kéo dài, tựa như máy con giun bò lồm ngồm, phủ kín trên mặt.

Chỉ riêng cặp đôi mắt màu tím kia là cực kỳ sáng ngời, mang theo một loại cảm giác kỳ dị nào đó.

Hứa Thâm có cảm giác tâm thần mình bị dẫn dắt, đã thất thần trong nháy mắt, nhưng một thét chói tai trong đầu đã khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Hắn vội vàng nhảy lên, tránh né.

Mà lúc này, tựa như cô gái chân dài với thân pháp cực kỳ quý dị kia, đã dự đoán được phương vị tránh né của Hứa Thâm, đề rồi căn cứ vào đó, đối phương vặn vẹo vòng eo, một cước đạp ra, thanh đoản kiếm phát sau mà đến trước, trực tiếp đâm tới.

Bả vai Hứa Thâm lập tức bị đâm thủng, ngay sau đó, đoản kiếm kia vặn vẹo rồi dứt khoát nhổ ra, khiến Hứa Thâm có cảm giác xương cốt bên trong đều bị hung hăng cạo xuống một đao!

Loại đau đớn kinh khủng tựa như kim châm xát muối lập tức lan tràn.

Đôi mắt Hứa Thâm đã bị tơ máu che kín.

Mà lúc này ở chỗ sâu trong trong óc hắn, những âm thanh hỗn loạn kia cũng dần dần trở nên rõ ràng.

“Không nên ngăn cản chúng tôi ...”

“Nếu làm như cậu, sẽ không đánh nổi cô ta đâu...”

“Mau dung hợp với chúng tôi đi...”

Những âm thanh nọ vang lên dồn dập, mang theo hấp dẫn trí mạng, khiến cho đại não Hứa Thâm vừa đau đớn vừa rối loạn, hắn dứt khoát cắn chặt hàm răng, khó trách người ta vẫn nói, kể cả khi đánh sâu vào hình thái thứ hai thành công, vẫn bị biến thành kẻ điên.

Chương 189. Thiếu Nữ Trong Nhụy Hoa!

Khả năng cao là khi những người khác tiến hành đột phá, bọn họ cũng gặp phải loại trường hợp kiểu này.

Kể cả khi trái tim có thể may mắn thừa nhận, thì vô số loại ý chí hỗn loạn này, cũng sẽ dung nhập vào, và cùng nhau phá hoại, làm người ta suy sụp.

“Vô dụng thôi. Dù lúc này may mắn, may mắn cực kỳ đi, để lâm trận đột phá đến hình thái thứ hai, thì kết cục của mày, vẫn là chết...” Cô gái chân dài đi tới trước mặt Hứa Thâm, đôi mắt màu tím mang theo tàn khốc và lạnh lẽo: “Bởi vì, kể cả trong đám người hình thái thứ hai, tao cũng vô cùng lợi hại!”

Lời nói của cô vừa rơi xuống, thân thể đã tập kích tới.

Hiển nhiên cô gái này không định cho Hứa Thâm bất cứ cơ hội thở dốc nào, muốn tốc chiến tốc thắng.

Kiểm quang nhanh như sấm sét.

Trong nháy mắt khi công kích tới gần, rõ ràng thân thể Hứa Thâm muốn tránh né, lực lượng trong cơ thể cũng đang điên cuồng phun ra, nhưng tốc độ của cô gái chân dài này quá nhanh, nhanh đến mức kể cả khi hắn đang được mặt nạ ác quỷ tăng phúc khiến cho cảm giác tăng trưởng trên diện rộng, cũng chỉ có thể nhìn thấy một luồng tàn ảnh!

Nhưng ngay sau đó, tàn ảnh này chợt động lại... Đứng ở trước mặt Hứa Thâm.

“Đừng coi thường tao...”

Một sợi xúc thể bén nhọn, thô to bằng miệng bát, xỏ xuyên qua tầng trang phục tác chiến được đặc chế trên người cô gái chân dài, xuyên thấu từ sau lưng, lộ ra ngoài bụng.

Phần xúc thể lộ ra từ bụng đang không ngừng kéo dài, tựa như cái đầu rắn, chuyển mình, nâng lên, biến hóa thành gương mặt một cô bé khờ dại, để tóc ngắn ngang tai, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu: “Tốt xấu gì người ta cũng thực vất vả, mới có thể biến thành tư thế xinh đẹp như vậy mà...”

Phốc!

Bỗng nhiên cô gái chân dài vùng kiếm, một tay chém ra, một tay khác lật lại, chặt đứt phần xúc thể đang cắm vào sau lưng. Thân thể đã được tự do nhưng sắc mặt cô cũng trở nên tái nhợt, một tay che bụng, lớn tiếng nói: “Mau tới đây, chữa thương cho tôi đi!”

“Cô bé đang gọi cậu ta sao?”

Một đồng tử chi mập máy, nhanh chóng kéo tới một thi thể đã bị đục một lỗ ngay tại trái tim. Đúng là vị thanh niên kia.

Một nhóm những gương mặt cả nam nữ già trẻ ở chung quanh đang kẻ sát đầu vào thi thể, tựa như cực kỳ say mê thứ mùi bên trên đó: “Cậu ta là món ăn khai vị rất tuyệt đó.”

Cô gái chân dài ngây người, cô thực sự không ngờ, chỉ nhanh như vậy, đối phương đã chết rồi.

Làm sao có thể? !

Năng lực của cô là loại cảm giác, có thể nhìn thấu đẳng cấp của khur. Và rõ ràng khur trước mắt này chỉ có trình độ của khur cấp B bình thường.

Cô không hề nói sai, nếu không phải lười xuất lực, chỉ cần cho cô một chút thời gian, lại phối hợp với thanh niên kia, hai người bọn họ thật sự có thể giải quyết con khur này

Nếu tất cả đội viên của tiểu đội bọn họ đều có mặt tại nơi này, thì kẻ nên chạy trốn chính là con khur này mới đúng...

Nhưng hiện tại...

Đột nhiên, cô gái chân dài giật mình.

Con người màu tím hơi hơi phóng đại.

Cô vừa nhìn thấy một màn cực kỳ khủng bố. Đó là khur lực... khur lực đáng sợ, dồi dào như ngọn lửa màu đen đang hùng hực bốc cháy, bao phủ toàn thân con khur trước mặt.

Loại khur lực kinh khủng đến mức này... Làm sao có thể! !

Nó... Lúc trước là nó che giấu?

Nó đâu phải cấp B... Rõ ràng chính là cấp A mà! !

Gương mặt cô gái lập tức trở nên cứng ngắc. Mà dường như thân thể con khur trước mặt cũng phát sinh một loại dị biến nào

đó, bởi vì chất nhầy từ bên trong thân thể hư thối khổng lồ kia, dần dần rút đi, lộ ra một khối tổ chức màu máu.

Loại tổ chức này tựa như nhụy hoa, dần dần hé mở, để lộ ra thứ ẩn giấu bên trong. Đó là một thiếu nữ toàn thân trắng như tuyết, dần dần trôi từ bên trong ra ngoài. Cô ấy đang nhắm nghiền đôi mắt, với từng sợi máu thịt nổi lên sau lưng liên tục mấp máy.

Rất nhanh, đôi mắt thiếu nữ chậm rãi mở ra.

Một đôi mắt đỏ như máu, mang theo cảm giác hiu quạnh của đời trước còn sót lại, chậm rãi nhìn xuống dưới, bên trong chính là ảnh ngược của hai món ăn cực kỳ ngon miệng kia.

Sau đó, trên mặt cô nở rộ một nụ cười nhợt nhạt.

Phốc!

Chỉ trong nháy mắt, nhanh tới mức cô gái chân dài căn bản không thể phản ứng được, một cây gai nhọn trống rỗng xuất hiện, chọt đâm thẳng từ phía dưới lên, tựa như một cây thương, xỏ xuyên qua vùng bụng, chống cả thân thể cô gái chân dài kia, dựng thẳng đứng lên.

Máu tươi từ hốc mắt, từ miệng, từ mũi cô gái chân dài, bị dồn nén, chọt phun ra ngoài, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Đồng xúc thể xỏ xuyên qua thân thể cô gái chân dài lập tức nhúc nhích, đưa cô đến trước mặt thiếu nữ trắng như tuyết, cả người trần như nhộng kia.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nắm gương mặt thất khiếu đỏ máu của cô gái kia lên, dịu dàng nói: “Hương vị rất tuyệt nha...”

Sau đó, bàn tay thiếu nữ nhẹ nhàng vuốt ve xuống phần máu thịt bên dưới, thân thể cô gái chân dài héo rũ cực mau, dường như máu tươi cả người đang bị hút ra nhanh chóng.

Cô gái chân dài phát ra tiếng kêu thảm thiết, liều mạng múa may đoạn kiếm, nhưng thanh kiếm bổ lên người thiếu nữ trắng như tuyết kia, lại bị phần tổ chức màu đỏ tươi hình thành nhụy hoa màu máu kéo dài dưới thân cô ấy ngăn cản, không thể làm đối phương tổn hại được.

Không bao lâu sau, động tác giãy giụa của cô gái chân dài càng ngày càng khó khăn, dần dần ngừng hô hấp.

Thân thể ấy cũng từ từ bị hút khô, màu da trở nên trầm tối, y hết thấy khô mất nước.

“Ăn ngon lắm nha.”

Thiếu nữ trắng như tuyết kia thu bàn tay lại, liếm liếm máu tươi còn dính trên ngón tay, vẻ mặt có chút sung sướng, sau đó nhìn về phía món ăn khác.

Nhưng mà mỹ thực ở phương hướng kia đã biến mất rồi.

Cô bé thoáng hướng ánh mắt nhìn ra xa, chỉ thấy món ăn nọ đang cuống cuồng chạy trốn chết ở phía cuối con đường!

Trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười điềm tĩnh, từng cái đầu nhô lên chung quanh, chúng lại phát ra tiếng cười khanh khách chói tai.

Nhưng ngay ở thời điểm thiếu nữ nọ chuẩn bị đuổi theo hưởng thụ món ăn ngon kia, đột nhiên, một tràng cười hì hì vang lên phía sau lưng.

“Chị đã ăn no rồi chứ?”

Chương 190. Phải Hủy Diệt!

Thiếu nữ trắng như tuyết thoáng sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn lại. Tất cả những gì cô nhìn thấy là một cô bé xinh đẹp tinh xảo tựa như tinh linh tiên tử, đang ung dung ngồi trên tổ chức màu đỏ tươi phía sau lưng cô, nhẹ nhàng mút ngón trở tinh tế trắng như tuyết của mình, giống như đang liếm láp miệng vết thương.

Cô bé nọ vừa bắt gặp ánh mắt của thiếu nữ, đã cười nói: “Xem ra chị rất xứng đôi với máu của em nha.”

Sắc mặt thiếu nữ trắng như tuyết hơi biến hóa.

Trên thực tế, cô có thể biến thành dáng vẻ này, chủ yếu là vì vừa lúc này, bỗng nhiên cô cảm nhận được có một thứ gì đó, rơi xuống cơ thể mình.

Đó là một loại lực lượng vô cùng khủng bố, khủng bố đến mức làm người ta không tự chủ được, lập tức rơi sâu vào say mê.

“Vậy hiện giờ, em cũng bắt đầu đây...” Cô bé kia buông ngón tay ra khỏi miệng, trên mặt nở rộ tươi cười.

...

...

Hứa Thâm chạy trốn tới đầu đường, trong lòng vẫn tràn ngập hoảng sợ.

Cô gái chân dài khủng bố kia đã bị miểu sát, chẳng lẽ con khur kia không phải cấp B?

Tuy hắn không thể phân biệt được, nhưng chỉ cần căn cứ theo tình huống vừa rồi thôi, đã đủ để khẳng định, con khur kia chính là tồn tại siêu việt cấp B.

Và khur thú chỉ có năm loại đẳng cấp, cho nên con khur kia thuộc cấp bậc đỉnh cao nhất... Cấp A!

Hứa Thâm không ngờ bản thân lại xui xẻo đến vậy, nhưng... dường như đám người cô gái chân dài kia còn xui xẻo hơn.

Hắn quay đầu nhìn lại, muốn nhìn một chút xem con khur kia có đuôi theo hay không, nhưng vừa quay đầu lại, bên tai đã vang lên từng chuỗi thét gào chói tai, truyền đến từ phương hướng có con khur kia.

Hắn nhìn thấy rất nhiều đầu và tứ chi lay động, run rẩy, chúng đang phát ra những tiếng thét gào đầy phần nộ kèm theo sợ hãi điên cuồng.

Nhưng rất nhanh, những tiếng thét chói tai và run rẩy nộ, lại bỗng nhiên ngưng bật.

Tất cả những cái đầu đều trở nên mềm mại, co rút trở về.

Nhưng vị trí của Hứa Thâm cách nơi đó quá xa, lại thêm tầng sương mù che phủ, cuối cùng hắn không thể trông thấy quá rõ ràng.

“Tình huống gì đây? Là cô gái chân dài phản kích khi gần chết ư?” Hứa Thâm giật mình.

Trên thực tế, đúng là tồn tại ở hình thái thứ hai mới có thể tiêu diệt khur cấp B, cộng thêm thái độ tự tin vô cùng của cô gái chân dài kia, có lẽ đối phương thực sự có con bài chưa lật khác.

Tuy trước khi hấn chạy trốn, cô ta đã hấp hối rồi...

Nói như vậy, có lẽ con khur kia còn không phải cấp A, và chỉ vì cô gái chân dài thoáng sơ suất, nên mới bị nó đánh lén?

Hứa Thâm không thể phán đoán được nguyên nhân chân chính, có quá ít dữ kiện rồi nhưng hấn lại biết, nếu mình còn tiếp tục ở lại chỗ này xem cuộc chiến, chắc chắn sẽ tự trêu chọc phiền toái cho chính mình.

Bỗng nhiên hấn nghĩ đến thanh kiếm của mình, lần này tuyệt đối không thể lơ là được nữa.

Hấn vẫn nhớ lúc trước thanh niên kia đã vứt bỏ nó đi rồi.

Hứa Thâm lập tức đưa mắt nhìn về phía con khur kia, chợt phát hiện nó vẫn lặng lẽ nằm yên, không hề động đậy. Tư thế nằm của con khur kia rất giống đang ngủ say, phủ phục trên mặt đất.

Trong lòng hấn có chút giãy giụa, nhưng tới cuối cùng vẫn là cố lấy hết dũng khí, dùng máu đen bao trùm toàn thân, che giấu khí tức, mò mẫm đi qua một giao lộ.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy thanh kiếm của mình, nó rơi xuống ban công một nhà lầu gần đó.

Hấn lập tức nhẹ nhàng nhảy lên, nhặt lại thanh kiếm của mình, sau đó cực nhanh xoay người chạy trốn chết, không dám liếc mắt nhìn thêm lấy một cái.

Hứa Thâm liên tục chạy như bay, vượt qua bốn năm dãy phố, thường xuyên quay đầu nhìn lại, nhưng lần nào cũng vậy, hấn đều không nhìn thấy dấu vết con khur kia đuổi theo mình. Tới lúc này, trong lòng hấn mới bình tĩnh hơn một chút. Tiếp theo, lộ trình thay đổi, hấn bắt đầu chạy dọc theo đường cũ, vòng ngược trở về.

Ở ven đường, hấn đi rất cẩn thận, luôn tránh để bản thân lưu lại một chút manh mối gì đó, coi như vừa chạy trốn chết, vừa nhân tiện xóa sạch dấu vết do mình để lại.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi đến phía trước ngõ hẻm ban nãy hấn vừa nhảy vọt qua, và ở lưng chừng trời, hấn nhìn thấy một bộ thi thể.

Đúng là thiếu nữ ôm kiếm kia.

Không cần phải nghi ngờ, đối phương đã bị bỏ vào Khư giới, cho nên lúc nhìn từ hiện thực, mới cảm thấy đối phương đang ở trong trạng thái lơ lửng giữa không trung.

Hứa Thâm quan sát mặt cắt tại cổ đối phương, nếu nói thanh niên kia và cô gái chân dài bị khư giết chết, trên người bọn họ không hề có dấu vết do hấn để lại, thì cô gái này lại trầm phần trầm chết vào trong tay hấn.

Phải hủy diệt.

Hứa Thâm lướt qua thi thể, sau đó khăn trương bỏ chạy vượt qua những vị trí giám sát và điều khiển ven đường, vọt thẳng vào trong phòng của mình, lấy ra trang bị phá khư.

Sau đó, hấn lại tiếp tục tránh đi những vị trí giám sát và điều khiển ven đường, rồi ẩn mình trong một góc tối ven đường, bước vào Khư giới, quay trở về vị trí thi thể tại lối vào con hẻm nhỏ kia.

Toàn bộ hành trình mất chừng 15 phút.

“Vẫn là đạt tới hình thái thứ hai tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể trốn vào Khư giới, né qua những thủ đoạn giám sát bình thường, có thể giết người trong vô hình...” Hứa Thâm thầm than trong lòng.

Hấn nhìn thấy thi thể thiếu nữ kia, lúc này nó vẫn đang lơ lửng như trước, trong lòng thoáng buồn lòng một chút. May mắn, thứ này không gây thêm rắc rối cho hấn.

Nếu nó bị khư mang đi còn được, chỉ sợ nó bị trảm khư giả khác chú ý tới, đến lúc ấy, chắc chắn sẽ cực kỳ phiền toái.

Hứa Thâm lập tức khởi động trang bị phá khư, sau đó lấy ra cái túi đựng xác vừa mang theo bên mình. Hấn nhìn thấy vị trí thi thể thiếu nữ đang nằm chính là một sườn núi, sau đó không chút do dự lập tức thu đầu và thi thể cô ấy lại, nhét tất cả vào bên trong túi đựng xác.

Thiếu nữ có mang theo bên mình một thanh kiếm mảnh màu đen, thoát nhìn cũng thấy phẩm chất vô cùng tốt, Hứa Thâm vừa trông thấy nó đã yêu thích, nhưng chẳng còn cách nào khác, hấn chỉ có thể bỏ qua thứ này, dù sao loại binh khí có kiểu dáng độc đáo như thế, rất dễ bị người khác nhận ra, không thể đưa ra ngoài ánh sáng được.

“Vẫn là cô luôn khiến người ta bất lo...”

Hứa Thâm thu gom xong thi thể, đưa tay vuốt mắt người chết, để cô ấy nhắm mắt lại, ngủ yên.

Bỗng nhiên lúc này, hắn có cảm giác bên cạnh mình thiếu một thứ gì đó, lập tức nhìn khắp nơi chung quanh. Tới tận bây giờ hắn mới chú ý đến, quanh mình không có bóng dáng của Mai Phù.

Chương 191. Gặp Gỡ Tại Khư Giới!

Trong lòng Hứa Thâm thoáng qua một tia khẩn trương, nhưng rất nhanh, hắn đã nhìn thấy Mai Phù đang bước trên hư không, chậm rì rì đi tới, thoát nhìn tâm trạng của cô rất tốt, tư thế đi đường cũng lộ ra vẻ sung sướng thoải mái.

Hứa Thâm ngậm thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó ánh mắt thực tự nhiên dời qua chỗ khác.

Trước kia ngẫu nhiên Mai Phù cũng sẽ rời đi một thoáng ngắn ngủi, không biết cô phải đi kiếm ăn hay là làm chuyện gì khác, nhưng bình thường rất nhanh sẽ xuất hiện trở lại.

Trong lòng Hứa Thâm đã trở nên yên ổn, hắn bắt đầu suy tư về phương thức ném xác. Ngay sau đó, hắn vác túi đựng xác trên lưng, dọc theo con đường trong Khư giới tiến về phía trước, thông qua hiện thực hư ảo cũng có thể phán đoán ra đường, chờ tới khi hắn đi đến một nơi tương đối hẻo lánh, mới rời khỏi Khư giới, và bắt một chiếc taxi ở ven đường không có vị trí giám sát.

“Gói to của cậu là cái gì vậy? Nếu quá tải, tôi sẽ thu thêm phí đó.” Lái xe trung niên nói.

“Là một món quà mang đi tặng bạn thôi mà, nó rất nhẹ.” Hứa Thâm tiện tay giơ cái túi lên, nhìn qua cực kỳ thoải mái.

“Là búp bê sao?” Lái xe nhìn thiếu niên trước mắt dễ dàng nâng cái túi kia lên như thế, dường như thế bên trong rất nhẹ, cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi Hứa Thâm thuận lợi lên xe, hắn lại chọn địa điểm cần tới là khu Vô Miên, đến vị trí ném xác lần trước.

Lần này, khi Hứa Thâm vừa tới, hắn lập tức chú ý đến gốc Khư Thụ từng là địa điểm chôn xác trước đây, lại sinh trưởng cực kỳ xum xuê, cứng cáp, rõ ràng là thô to hơn một vòng so với những gốc Khư Thụ chung quanh, trong khi trước lúc hắn chôn cái xác kia xuống, nó còn không khác biệt nhiều đến vậy.

“Ngay cả cây đều có thể trưởng thành nhanh như vậy...” Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Hắn nhìn nhìn chung quanh, lại dùng khư lực bao trùm, thu lấy hai cái xẻng sắt rồi bắt đầu đào đất bên dưới một gốc Khư Thụ thấp bé khác lên.

Rất nhanh, hắn đã đào được một cái hố khá to.

Tiếp theo, Hứa Thâm mở cái túi đựng xác ra, đầu tiên là lấy đầu của thiếu nữ kia ra, đặt vào trong hố sâu, sau đó là thân thể.

Trong quá trình chôn, Hứa Thâm cũng tiện tay tìm tòi vài lần trên người thiếu nữ, nhưng chỉ chạm tới một cuốn giấy dầu.

Hắn khá tò mò mở nó ra, bên trên có vẽ một tấm bản đồ.

Là bản đồ toàn thành của thành Bạch Nghĩ!

Nhưng tấm bản đồ này có chút khác biệt so với tấm bản đồ Hứa Thâm từng nhìn thấy ở cục Khư Bí. Bởi vì phạm vi biên giới của tấm bản đồ này có vẻ rộng lớn hơn nhiều, phía dưới kéo dài tít ra bên ngoài tường thành của thành Để, trong khi bên trên lại kéo dài đến sườn bên trong tường thành của khu vực nội thành.

Rõ ràng là phiên bản lớn hơn của tấm bản đồ hắn từng trông thấy.

Hứa Thâm thử dùng khư lực và máu tươi dính lên mặt trái của tấm bản đồ, nhưng không thấy nó hấp thu, nghĩa là thứ này không phải khư binh.

Hắn có chút tiếc nuối, chỉ còn cách cuộn bản đồ lại và cất đi, sau đó lại tiếp tục mò mẫm bên trong thi thể.

Chờ đến khi hắn tìm tòi hết một lượt, không còn vị trí nào nữa, thì ngoại trừ trang phục tác chiến và quần áo của thiếu nữ kia, trên người cô đã không còn bất cứ món đồ gì khác nữa.

Nhưng cô ấy đã là tồn tại hình thái thứ hai, kiểu gì cũng phải có khư binh chứ?

Hứa Thâm thăm nghi hoặc không thôi, nhưng bỗng nhiên hấn nghĩ tới cái gì.

Sau khi thiếu nữ này tử vong, cô ấy đã rơi vào trong tay thanh niên kia, và tới tám chín phần mười là khư binh của cô ấy đã bị thanh niên kia thu đi rồi.

Hứa Thâm nghĩ đến thanh niên kia, lại nhớ tới dáng vẻ chết thảm của đối phương, trong lòng thoáng khựng lại một chút.

Hắn chưa thấy thanh niên kia ra tay, nhưng không cần phải nghi ngờ, thực lực của đối phương tuyệt đối không kém, chỉ tiếc, ở trước mặt con khư cấp A biết nguy trang che giấu kia, gã cũng chỉ thuần túy là sinh vật nhỏ yếu tới tặng món ăn thôi.

“Đáng tiếc, chẳng lấy được một món khư binh nào của bọn họ...” Trong lòng Hứa Thâm tràn đầy tiếc nuối.

Nhưng rất nhanh, hắn đã lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều thêm nữa, lần này hắn có thể sống sót đã cực kỳ không dễ dàng rồi... Tốt hơn hết là đừng có ước mơ xa vời quá!

Hứa Thâm chôn xong thi thể, lại lấp đất cẩn thận xuống, thậm chí còn đập đập vài cái và trải lên một chút lá rụng nguy trang.

Sau đó, hắn nhìn qua gốc Khư Thụ bên cạnh, thăm suy nghĩ một hồi, tiếp đó lại dùng chiếc xẻng sắt trong tay đào lên một cái hố nhỏ, bên dưới hố đều là rễ cây rắc rối, đan xen chằng chịt, quấn chặt chung quanh một bộ xương khô. Lớp da bọc bên ngoài bộ xương nọ đã chuyển màu đen, bề ngoài thối rữa, nứt toác, dán sát vào khung xương cốt, máu thịt, cơ quan nội tạng bên trong, đã sớm bị hấp thu.

Hiện giờ, những gì còn sót lại chỉ là một bộ thây khô mất nước.

Hứa Thâm lắc lắc đầu, lại vùi đất xuống và dùng thủ pháp tương tự, phủ lên trên một chút cỏ dại che giấu đi.

Hắn làm xong hết thấy những chuyện này, đang muốn trả lại chiếc xẻng sắt và rời khỏi nơi này, bỗng nhiên, một chuỗi những tiếng lá cây rơi rụng xào xạc vang lên.

Ngay tiếp theo, một bóng dáng toàn thân mặc nhụyễn giáp màu bạch kim lao ra, tựa như một con cáo bạc mảnh khảnh, dừng trên Khư Thụ, sau đó lại nhảy lên, vội vàng lao về phía trước.

Hiển nhiên bóng dáng ấy đã phát hiện ra Hứa Thâm đang đứng dưới mặt đất, rồi không khỏi sửng sốt, tựa như không nghĩ đến ở nơi này còn có trăm khư giả.

Căn cứ theo trang phục tác chiến chế thức được sản xuất thống nhất trên người Hứa Thâm... Đường như là tồn tại thuộc giai đoạn đầu?

Trong ánh mắt cô gái lộ ra vẻ thất vọng, lập tức xẹt qua, không hề có ý định dừng lại, bàn chân đạp lên tán cây Khư Thụ bên cạnh Hứa Thâm, nhanh chóng lao về phía trước.

Trong lòng Hứa Thâm có chút khẩn trương, nhưng sau đó, hắn phát hiện ra đối phương không quá chú ý tới mình, mới thoáng buông lỏng một chút. Hắn chỉ lo lắng thi thể dưới chân mình bị cô gái kia phát hiện.

“Ma ma, lại có thêm một món đồ ăn vặt nho nhỏ này, con muốn, con muốn!” Bỗng nhiên, một giọng nói của bé trai vang lên.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh vừa xông ra từ rừng khư. Người nọ là một người phụ nữ mặc váy cưới màu trắng, đội mũ tơ tằm, thoạt nhìn tao nhã vô cùng.

Nhưng phía trên lồng ngực, ngay tại mảnh da thịt màu trắng như tuyết kia, lại mọc ra một cái bướu thịt cực lớn, nhìn kỹ mới phát hiện, đó là cái đầu của một cậu bé.

Chương 192. Tôi Sai Rồi!!!

“Được, ma ma sẽ cho con.” Trên mặt người phụ nữ mặc áo cưới này lộ ra vẻ cung chiêu.

Cô điểm mũi chân xuống mặt đất, cánh tay chộp vào cành Khư Thụ mượn lực, nhanh chóng vọt về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thấy bị Khư Thụ cô bắt lấy đang lay động kịch liệt, không ngừng run rẩy, trong lòng thoáng yên ổn hơn rất

nhiều.

Đối phương có thể ảnh hưởng đến gốc Khư Thụ này, nghĩa là cô ấy đang ở cùng một tầng thứ nhất trong Khư giới với hắn.

Hơn nữa nhìn qua, dường như con khư này cũng không quá mức khủng bố như vậy.

“Là cấp C sao?” Hứa Thâm yên tĩnh đứng tại chỗ.

Còn sau lưng hắn, cô gái vừa nãy nghe được động tĩnh phía sau nhưng không thấy hắn chạy trốn, hơi tò mò ngoái đầu nhìn lại, và đương nhiên, cô đã bắt gặp thiếu niên nọ đang ngây ngốc sững sờ, đứng yên tại chỗ.

Hắn không chạy trốn, cũng không có ý định rút kiếm chiến đấu.

Chẳng lẽ bị khư dọa ngốc luôn rồi?

Cô không khỏi lắc đầu, chút áy náy vừa nảy lên trong lòng đã biến mất.

Vốn dĩ cô còn cảm thấy rất đáng tiếc vì lẽ ra thiếu niên này không nên gặp phải loại tình huống tai bay vạ gió ấy đâu, nhưng đến bây giờ, cô lại có suy nghĩ khác, loại người mà tâm tính quá mức ngây thơ này, sớm muộn gì cũng chết mà thôi, không thể sống lâu được...

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên.

Cô gái giật mình, con ngươi mở to, dường như không thể tin nổi vào những gì mình đang thấy. Bởi vì... máu tươi đang phun ồ ạt từ trên cánh tay của người phụ nữ mặc áo cưới kia, một cánh tay của cô ta đã bị chặt đứt rồi!

“Chuyện này...” Trên mặt người phụ nữ kia cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Mà lúc này, vẻ mặt Hứa Thâm vẫn còn đứng tại chỗ kia, cũng khiếp sợ không kém.

Vừa rồi... rõ ràng là hắn muốn rút kiếm trực tiếp chém vào đầu đối phương, ra tay một lần giải quyết nhanh gọn.

Nhưng... Đối phương vừa vươn bàn tay tới, lại bỗng nhiên thay đổi tốc độ, dùng tốc độ cực nhanh chống đỡ đòn tấn công của hắn.

“Con này... con này không phải khur cấp C!” Về mặt Hứa Thâm đầy kinh hãi.

Loại phản ứng vừa rồi, khả năng thay đổi tốc độ vừa rồi, tuyệt đối không thể là khur cấp C!

Đột nhiên trong đầu hắn trống rỗng, tựa như vừa bị một tia chớp bổ thẳng vào đầu, hắn lại nghĩ đến cô gái vừa bay vút qua kia, trên người cô ấy mặc nhuyễn giáp màu bạch kim.

Phải biết rằng, loại trảm khur giả thuộc hình thái thứ nhất như hắn, đều mặc loại trang phục tác chiến thống nhất là màu đen.

Chỉ có tiểu đội với toàn bộ thành viên là tồn tại hình thái thứ hai như hắn đã nhìn thấy lúc trước, mới có khôi giáp và binh khí tác chiến khác biệt.

Nói như vậy...

Tiếng thét chói tai vẫn còn vang lên dữ dội bên tai Hứa Thâm. Ngay sau đó, hắn chợt nhìn thấy thân thể người phụ nữ mặc áo cưới kia phình to lên, bộ áo cưới trên người bị xé nát. Về mặt cậu bé trước ngực cô ta cũng chuyển từ nũng nịu biến thành nổi giận, ngay sau đó toàn thân cậu bé rời ra, xé rách thân thể người phụ nữ mặc áo cưới nọ để chui ra ngoài.

Cậu bé vừa chui ra từ bên trong thân thể người phụ nữ kia, đã lập tức biến đổi, nhưng lúc này, nó không còn đáng vẻ một bé trai nữa, mà đã trở thành một con thú khổng lồ cực kỳ khôi ngô hùng tráng.

Thân hình cậu bé đã cao tới ba mét, toàn thân đầy cơ bắp, dường như bên ngoài còn được phủ kín bởi tầng vảy gồ lên, về mặt đầy hung ác, giận dữ: “Mày không được làm thương tổn ma ma của tao...”

Hứa Thâm dứt khoát xoay người bỏ chạy, trong lòng điên cuồng hò hét.

Là tôi sai rồi! !

Đông đông đông!

Thân thể con thú có cái đầu bé trai nọ giống như một chiếc xe vũ trang lao ầm ầm trong rừng khur. Tuy thân hình nó thật lớn, nhưng tốc độ hành động lại chẳng chậm chạp chút nào, chỉ đảo mắt một cái, đã lao tới phía sau Hứa Thâm.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một luồng lực hút truyền đến từ sau lưng, tựa như thân thể hắn đang bị gió lớn giật xé, còn có thêm một loại cảm giác nửa bước cũng khó đi.

Hắn quay đầu, lập tức nhìn thấy một bé trai đang giận dữ với gân xanh nổi đầy trên mặt.

Bùm!

Trái tim hắn run rẩy, tràn ngập kinh hoàng, từng luồng khư lực dũng mãnh xông vào, bổ sung năng lượng cho trái tim.

Dường như máu tươi cả người hắn đều bị điều động, có khư lực theo trái tim tỏa ra lưu chuyển toàn thân, một luồng lực lượng mạnh mẽ mà cực nóng ập tới, khiến cho thân thể hắn tiến vào trạng thái giới hạn.

Nhưng cùng lúc đó, các loại âm thanh hỗn loạn cũng lập tức vang lên trong đầu.

Tăng!

Bỗng nhiên Hứa Thâm rút kiếm chém đến, uy thế kiếm quang bạo tăng, chỉ trong nháy mắt đã bổ xuống, dưới ảnh hưởng của lực hút nọ, tốc độ xuất kiếm của hắn lại đạt được một chút dẫn dắt và tăng cường.

Âm thanh kim loại chạm nhau vang lên, Hứa Thâm vừa nhìn thấy thanh kiếm của mình ma sát vào ngực đối phương, làm tóe lên đóm lửa!

Hắn có chút trợn mắt há hốc mồm.

Đây là khư cấp B sao? !

Lại nói, tuy lúc trước hắn từng gặp được khư cấp B, nhưng lúc ấy, hắn cũng chưa giao thủ cùng con khư nguy trang thành cấp B nọ, chỉ biết rằng, khi giao chiến, nó đã hoàn toàn áp chế thanh niên kia và cô gái chân dài, thậm chí cô gái chân dài nọ còn bị nó xuyên thủng trong nháy mắt, rồi đánh cho hấp hối.

Hiện giờ khi hắn tự mình giao thủ, mới biết được sự khủng bố của khư cấp B.

Chẳng trách muốn đối chiến với loại quái vật này, phải cần tới kiếm đặc chế, nếu hiện giờ, hắn vẫn dùng loại kiếm Trảm Khư lúc trước, phỏng chừng lưỡi kiếm đã cong queo cả rồi!

Rống!

Cậu bé nọ lại phát ra tiếng gầm nhẹ hoàn toàn không hợp với số tuổi của mình, chất giọng này cực kỳ khàn khàn lại trầm thấp. Sau đó, cậu múa may nắm tay cực lớn, đập thẳng về phía Hứa Thâm, từ trên nắm tay bắn ra thật nhiều vảy. Những cái vảy này có tác dụng hết như mũi tên, muốn cắm lên người hắn.

Hứa Thâm vội vàng vùng kiếm chống đỡ, nhưng số lượng vảy nhiều lắm, làm sao mà chống đỡ xuể?

Huống chi nắm tay kia mới là đòn tấn công khủng bố nhất.

Những chiếc vảy kia bắn trúng, khiến bộ trang phục tác chiến trên người Hứa Thâm bị vẽ nên từng miếng vết thương chằng chịt, cả người truyền đến từng cơn đau đớn khó chịu tựa như bị kim đâm.

Mặt nạ ác quỷ lập tức xuất hiện trên mặt hắn, năng lực bắt giữ của thị giác lại tăng lên. Hắn đã thấy rõ quỹ tích của nắm tay, thân thể vội vàng nhảy lên, lật mình tránh thoát về phía sau.

Chương 193. Cô Thực Sự Coi Trọng Tôi Nha...

Chợt nghe “Phốc” một tiếng, đột nhiên trên mặt đất có nham thạch bèn nhọn nhô lên.

Hứa Thâm căn bản không kịp phản ứng, bụng đã bị đâm trúng, thân thể cũng bị nó chống ngược lên.

Phần trang phục tác chiến trên bụng hắn vỡ tan, để lộ ra một mảnh da thịt màu đen ở bên trong.

Là khu vực mảnh da màu đen kia đã bảo vệ tính mạng cho hắn!

Con khỉ thú kia tóm lấy Hứa Thâm bay lên không trung, đã đi nhanh đập đến, trên nắm tay hiện ra tinh mịn gai nhọn, hướng Hứa Thâm hung hăng đập tới, nếu một quyền này đánh trúng, không chết cũng tàn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một luồng quang mang màu xanh nhạt xẹt qua.

Một thanh kiếm mảnh xẹt qua Hứa Thâm, đâm về phía con mắt của cậu bé.

Hứa Thâm có cảm giác thân thể của hắn vừa bị cái gì túm lấy, bay sang bên cạnh, tránh thoát một quyền kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim lúc trước rời khỏi, đã vòng trở lại, đang chém giết cùng một chỗ với cậu bé nọ.

“Nó không phải khur cấp B quá mạnh, chúng ta hợp lực có thể giải quyết được!” Bóng dáng cô gái cực kỳ linh hoạt, tựa như con bướm vờn quanh bên người cậu bé kia, không ngừng công kích, liên tục đâm tới những vị trí yếu hại, như gương mặt, phần cổ, khiến cho cậu bé điên cuồng nổi giận rít gào.

Cô thực sự coi trọng tôi nha... Hứa Thâm thầm cười khổ trong lòng, bắt đầu sinh ra ý niệm chạy trốn trong đầu.

Nhưng khi hắn nhìn thấy đối phương đã dốc toàn lực, liều mạng xông ra chiến đấu hăng hái, cuối cùng, hắn vẫn nhìn xuống, không trực tiếp bỏ đi.

Tốt xấu gì vừa rồi, đối phương cũng kéo hắn một cái.

“Nhược điểm của nó là cổ, cậu hạn chế hành động của nó, cho tôi cơ hội!” Cô gái mặc nhuyễn giáp đập lên vòng ngực khổng lồ của cậu bé kia, tựa như hồ điệp xuyên hoa bay ngược trở lại, dừng ở bên người Hứa Thâm.

“Ách, tôi không hạn chế nổi.” Hứa Thâm lập tức nói.

“Cứ thử xem.”

Cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim chẳng cho Hứa Thâm có cơ hội nhiều lời, đã vọt tới, lúc này cũng không còn thời gian nữa rồi, Hứa Thâm chỉ có thể kiên trì đi theo.

Chỉ thấy cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim dùng thân pháp linh hoạt không ngừng hấp dẫn sự chú ý của cậu bé kia, rất nhanh, phía sau lưng nó đã lộ ra trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm đã nhìn thấy cơ hội tuyệt hảo trước mắt, nhưng hắn nên... hạn chế đối phương như thế nào?

Là trói chặt? Là ôm lấy ư? Hiển nhiên là không có khả năng rồi.

Nhưng cơ hội chỉ chớp mắt là qua, không cho phép hấn chân chừa quá lâu. Da đầu Hứa Thâm tê rần, bỗng nhiên hấn hung hăng lao tới, đụng thẳng vào lưng đối phương.

“Bành” một tiếng, Hứa Thâm có cảm giác mình vừa đâm thẳng vào một bức tường, nửa thân thể đều chịu lực phản chấn tới tột độ.

Mà cậu bé kia cũng lão đảo, chúi người về phía trước, mất thăng bằng.

“Cơ hội tốt!” Đôi mắt cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim tỏa sáng, nhanh chóng vung kiếm toàn lực chém tới.

Tranh!

Âm thanh kim loại va chạm vào nhau lập tức vang lên, sắc mặt cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim đại biến. Ngay sau đó, cô đã nhìn thấy trên gương mặt nổi giận của thằng bé kia, vừa lộ ra một tia cười gần độc ác.

“Phốc” một tiếng, từ trong miệng con khỉ nọ phun ra một vật thể bén nhọn, tựa như răng nanh, lại tựa như một đoạn xương cốt chưa bị tiêu hóa.

Thân thể cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim lập tức bị đánh trúng, bay ngược ra ngoài.

Ngay khi cô rơi xuống đất, từ bên dưới đột ngột mọc lên một cây gai nhọn.

Thân thể của cô bị đâm trúng, truyền ra âm thanh xương cốt nứt vỡ, nhưng cây gai nhọn này cũng không thể xuyên thủng thân thể cô, nó đã bị nhuyễn giáp trên người cản lại.

“Cố ý lộ ra phần cổ...”

Cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim nhìn phần cổ bị một tầng vảy dày chi chít bao phủ của đối phương, trong lòng chợt lạnh lẽo. Cô đã bị lừa, đối phương cố ý hấp dẫn cô lại gần công kích!

Đã rõ ràng rồi, trong lúc con khỉ này đối chiến cùng Hứa Thâm, nó đã cố ý bại lộ nhược điểm ở phần cổ, hóa ra mục đích chính là. . Hấp dẫn cô trở về.

Trong lòng cô nổi lên từng đợt hàn ý. Ngay từ đầu, mục tiêu của con khur này vẫn luôn là cô.

Bóng tối bao phủ đến, trên mặt thẳng bé khur lộ ra nụ cười gần độc ác, nắm tay cực lớn đột ngột đánh xuống, nếu cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim bị nó đánh trúng, chắc chắn vòng eo mảnh khảnh kia sẽ bị tươi sống cắt ngang.

Bành!

Đúng lúc này, đột nhiên một âm thanh vỡ vụn vang lên.

Cậu bé nọ giật mình, ánh mắt nhìn qua.

Chỉ thấy một đạo kiếm phong vừa chém trúng cổ nó, khiến cho tầng vảy dày chi chít bên trên, đã bị chặt đứt.

“Rống! !”

Cậu bé khur phát ra một tiếng rít gào đầy thống khổ và phẫn nộ, mặt đất xung quanh chấn động, đột nhiên có cát đá từ dưới mặt đất điên cuồng bắn lên.

Cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim giật mình, nhưng chỉ trong nháy mắt, bóng dáng đã lay động nhanh chóng như du ngư (cá bơi), nương theo ưu thế quán tính, thân thể trực tiếp thoát ra ngoài, bàn tay quơ một cái, nắm được đầu cậu bé khur, khiến cho phần cổ của nó lệch khỏi quỹ đạo. Ngay sau đó, thanh kiếm mảnh từ trong tay cô chém xuống, cực kỳ chính xác đâm nghiêng vào phần cổ kia.

Mặt đất vốn đang rung động xung quanh lập tức ngừng lại.

Thằng bé khur há miệng, dường như nó muốn nói điều gì, nhưng đến cuối cùng đầu gối đã mềm nhũn xuống, chỉ nói được duy nhất một câu “Ma ma ơi con sợ...” sau đó, quỳ rạp xuống đất.

Máu tươi màu đen không ngừng trào ra từ cổ nó nhưng cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim không hề dừng tay, trực tiếp dùng kiếm mảnh nhanh chóng khuấy vài cái bên trong, tới lúc xác định toàn bộ những bộ phận trong ngực cậu bé khur đã hoàn toàn bị phá hủy, mới thu tay lại.

Còn Hứa Thâm, hần chờ đến khi cô gái này thu tay, lại liên tiếp vung kiếm chém tới, hoàn toàn chặt đứt cái đầu cậu bé khur kia, lại dùng kiếm, hung hăng đâm vào trái tim, mãi cho

đến khi cậu bé nọ không còn chút động tĩnh nào nữa, mới yên tâm.

Đôi bao tay máu thịt màu đỏ tươi trên tay hắn cũng chìm vào trong cơ thể, bàn tay trở nên tái nhợt, cả người lại xuất hiện từng cơn mê muội và suy yếu.

Vừa rồi, Hứa Thâm đã mượn dùng hiệu quả tăng phúc lực lượng của chiếc bao tay màu huyết hồng này, mới có thể chém nát phần cổ của con khur nọ.

Hai người liếc nhau, đều co quắp ngồi xuống đất.

Chương 194. Vậy Cô Muốn Báo Đáp Tôi Ra Sao???

“Đa tạ.” Cô gái mặc nhuyễn giáp bạch kim thở ra một hơi rồi cười nói: “Cậu tọa trấn phân cục nào vậy? Vì sao cho tới bây giờ, tôi còn chưa gặp cậu?”

“Tôi cũng chưa từng gặp cô, cô là?”

“Tôi là Nguyệt Linh của phân cục khu Vô Miên, vừa nhậm chức được hai năm, còn cậu thì sao?”

“Ách ách, tôi chỉ là một trăm khur giả bình thường, còn chưa đủ tư cách tọa trấn.”

Hứa Thâm đánh giá cô gái này, thoát nhìn cô ấy cực kỳ tuổi trẻ, chỉ chừng hai mươi thôi. Nói như vậy, khi cô ấy đảm nhiệm công việc trấn thủ một phương này, cũng có tuổi tác sà sà như hắn?

Quả nhiên trên đời này có rất nhiều cường giả.

Cậu là trăm khur giả bình thường... khóe miệng Nguyệt Linh hơi hơi run rẩy.

“Cậu đã không muốn nói thì thôi.”

Hiển nhiên, đôi phương muốn che giấu tung tích, nhưng cũng chẳng sao, lúc cô quay về, chỉ cần điều tra một chút sẽ biết.

“Mặc kệ nói như thế nào, may mắn đêm nay gặp được cậu, bằng không tôi muốn cắt đuôi thứ đó sẽ rất phiền toái, chỉ có thể hấp dẫn nó đi đến nơi khác thôi...” Nguyệt Linh khẽ cười

nói, đại chiến qua đi, trong lòng tràn ngập cảm giác sung sướng khi sống sót sau tai nạn, có vẻ cực kỳ thoải mái.

“Vậy cô muốn báo đáp tôi ra sao?” Hứa Thâm hỏi.

“... Cậu muốn tôi báo đáp như thế nào?” Sắc mặt Nguyệt Linh đầy vẻ kỳ quái.

“Cũng không cần cô báo đáp như thế nào, chỉ cần cô coi đêm nay chúng ta chưa từng gặp nhau là được.” Hứa Thâm nói.

Nguyệt Linh đánh giá hần hai cái, bỗng nhiên hiểu được: “Tôi đã biết, cậu không muốn bại lộ thân phận của mình? Nhìn cậu còn mặc trang phục tác chiến ở giai đoạn đầu... Nghĩ cũng đúng nha, trộn lẫn bên trong đám người giai đoạn đầu, mỗi ngày đều chơi đùa cùng đám khur cấp C đáng yêu sẽ an toàn hơn. Haizz... đúng là năng lực càng lớn, chết càng nhanh...”

Nói đến đây, cô ấy khẽ thở dài: “Nếu không phải trước kia, thực sự không có người, tôi cũng sẽ không thượng vị.”

Nguyệt Linh cảm thán xong, lại bắt gặp dáng vẻ không muốn nhiều lời của Hứa Thâm, cũng không tiếp tục dông dài thêm nữa. Kỳ thực ngày thường, cô cũng là người khá ít nói. Coi như hiện giờ đã không còn chuyện gì nữa, Nguyệt Linh lập tức đứng dậy: “Thêm số liên lạc đi, về sau có chuyện gì còn có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

“Ừm.” Hứa Thâm do dự một chút mới nói: “Được rồi.”

“...”

Nguyệt Linh có chút ghen hòng. Ngày thường, đám người trong cục kia muốn xin số liên lạc của cô còn không được, vậy mà lúc này, cô chủ động xin số người ta lại bị ghét bỏ.

Chờ sau khi Hứa Thâm thêm số liên lạc của Nguyệt Linh xong, hần lập tức tạm biệt cô rồi nhanh chóng rời đi.

Nguyệt Linh đứng nhìn bóng dáng hần dần dần đi xa, trong mắt lộ ra chút suy tư, thì thào tự nói: “Một tồn tại hình thái thứ hai của khu khác, lại đến nơi này muộn như vậy, rút cuộc là để làm cái gì?”

...

...

Bên trong một khu phố nào đó thuộc khu khác.

Hai dãy kiến trúc bị phá hủy, giống như một chiếc bánh ngọt bị người ta vỗ cho một cái, sụp đổ từ bên cạnh xuống, để lộ phần cốt thép, uốn lượn tựa như nanh vuốt dã thú ở bên trong, ra ngoài.

Xung quanh khu này, đã bị bao vật chật như nê-m-cô-i, ba tầng bên trong ba tầng bên ngoài, nhưng thật nhiều xe công vụ của sở Tuần Tra vẫn đang ùn ùn kéo tới, tuyến cảnh giới giãn kín khắp nơi, cả ba con đường gần đó cũng bị phong tỏa. Những hộ gia đình sinh sống bên trong khu vực này đều bị hạn chế ra ngoài.

Kể cả một vài phú hào cực kỳ giàu có, giá trị bản thân rất cao, có ý muốn hỏi thăm nhân viên sở Tuần Tra bên kia về tình huống nơi này, cũng gặp phải lời từ chối lạnh như văng.

Lúc ấy, có hai chiếc xe vũ trang màu đen đã ngừng lại bên trong tuyến cảnh giới từ trước.

Trong khu vực thuộc Khu giới ngay đằng trước chiếc xe, một đám nhân viên trạm khur đang tụ tập trước mặt một bộ thi thể cực kỳ to lớn, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng vô cùng.

Ở ngay trung tâm bộ thi thể đã biến thành bùn nhão kia, có một thiếu nữ cả người trắng như tuyết đang nằm gọn tại nhụy hoa thuộc tổ chức màu đỏ tươi ấy, nhìn qua cấu tạo thân thể cực kỳ hoàn mỹ, nhưng lúc này, trên lồng ngực và bụng của thiếu nữ nọ lại xuất hiện lỗ thủng màu đen.

Trái tim và nội tạng bên trong, đều bị đào rỗng.

Trên mặt thiếu nữ còn đọng lại nỗi kinh sợ cùng một chút mờ mịt.

Vết máu màu đen lan tràn trên hiện trường, cực kỳ đậm đặc, thật lâu rồi vẫn không có dấu hiệu tán đi.

“Đây là khur cấp B sao? Nhưng vì sao khur cấp B đã chết vẫn còn khí tức đậm đặc như vậy? Theo lẽ thường, khi chiến đấu lan đến gần hiện thực, thi thể đã chết sẽ tự động chìm xuống tầng thứ nhất trong Khu giới, sau đó sẽ liên tục chìm sâu xuống, cuối cùng phải hoàn toàn biến mất mới đúng...”

Một vị trung niên dùng kiếm chọc chọc lên thân hình cực lớn đầy bùn nhão kia, có cảm giác nó chính là phần tổ chức còn sót lại do thiếu nữ trắng như tuyết nọ lột da xuống, tạo thành.

Một nhân viên trăm khur bên cạnh dùng một vật thể có dạng ống tiêm bằng kim loại màu bạc, dài cỡ một cánh tay, đâm vào cánh tay thiếu nữ. Rất nhanh, một loại máy cảm ứng được đặt bên trong ống kim loại đã hiện ra quang mang màu máu.

Tầng hào quang này dần dần trở nên đậm đặc, cuối cùng có một bộ phận nhỏ màu đỏ tươi đã gần như biến thành màu đen!

“Cấp B, hơn nữa còn là cấp B đỉnh cao...”

Mười mấy người chung quanh điều thay đổi sắc mặt, ai nấy đều có chút khiếp sợ.

Với bọn họ, tồn tại cấp B đã là tai họa khủng bố, chỉ hình thái thứ hai mới có thể chiến đấu cùng thứ này, nhưng bọn họ vẫn cần phối hợp. Về cơ bản, nếu đơn đả độc đấu, kể cả hình thái thứ hai cũng rất khó chiến thắng loại quái vật này.

Mà cấp B đỉnh cao? Bọn họ từng nghe nói kể cả một tiểu đội hình thái thứ hai, nếu gặp được nó, cũng có khả năng đoàn diệt!

Càng khủng bố hơn chính là... Con khur cấp B đỉnh cao trước mắt này, đã bị giết!

Phải biết rằng, từ khi sự kiện này bùng nổ, đến lúc bọn họ xuất hiện tại nơi này, trước sau còn không đến một tiếng đồng hồ.

“Cục trưởng, bên này còn hai bộ thi thể chưa bị tiêu hóa hoàn toàn.” Một người bên cạnh báo cáo.

Người đứng tại vị trí trung tâm của đám đông đúng là Liễu Tích Xuyên.

Chương 195. Nơi Đây Vẫn Còn Một Con Khur Cấp A...

Sự kiện này bùng nổ tại khu Hắc Quang, Liễu Tích Xuyên vốn là cục trưởng của cục Khur Bí đương nhiên phải tác chiến tại hiện trường. Trên thực tế, từ lúc sở Tuần Tra báo tin tức này

tới cục Khư Bí, đến ngay sau khi cục Khư Bí xác minh được chuyện này, lão đã có mặt ở đây rồi.

Đương nhiên, tin tức xác minh được đã cho thấy, chiến đấu ở nơi này kết thúc rồi.

“Tôi đã kiểm tra, hai người kia đều là tồn tại hình thái thứ hai. Căn cứ theo binh khí và trang phục tác chiến còn sót lại của bọn họ, hai người này đều không phải đám người chúng ta quen thuộc, phỏng chừng là người từ nội thành tới.” Một lão nhân mặc khôi giáp bên cạnh Liễu Tích Xuyên, mở miệng nói.

Lão đúng là Vương Đại Gia, vị lão nhân vẫn tựa vào bức tường bên ngoài sở nghiên cứu khư thú, canh gác.

Xung quanh, ngoài hai người bọn họ, còn hai đội trăm khư giả khác, chính là biên đội số một và biên đội số bốn, đều tiến đến trợ giúp những nhân viên trong này, hoàn tất quá trình kiểm tra và phong tỏa.

“Hình thái thứ hai trong nội thành...” Liễu Tích Xuyên nhíu mày thật sâu.

“Cục trưởng, nếu người ở nội thành hao tổn trong này, hẳn là bọn họ sẽ phái người đến đây kiểm tra, thậm chí còn muốn chúng ta chịu trách nhiệm.” Lý Mỹ Na bên cạnh trầm giọng nói

“Có phải chúng ta hại chết bọn họ đâu? Vì sao lại bắt chúng ta chịu trách nhiệm?” Một vị đội viên thuộc biên đội số bốn bên cạnh không nhịn được, lập tức mở miệng nói.

“Nói đơn giản thế này, cậu đánh mất một thứ gì đó, biết rõ bản thân không thể nào tìm lại thứ ấy, nhưng luôn có thể tìm được người khác để trút giận.” Lý Mỹ Na liếc mắt nhìn người nọ một cái, quả nhiên suy nghĩ trong đầu mấy đội viên trăm khư trẻ tuổi này, quá mức đơn giản.

Cô cũng từng là nhân viên trăm khư, nhưng đã sớm rời khỏi tiền tuyến, lui trở về hậu phương, chính vì phát hiện đám người phụ trách động nã này chẳng những có địa vị cao hơn, ưu đãi nhiều hơn, còn an toàn hơn những người phụ trách chiến đấu như bọn họ.

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là người làm việc tại thành Để, kiểu gì bọn họ cũng không thể bêu xấu chúng ta được.” Người nọ

vẫn cố chấp nói.

“Người ta sẽ không quan tâm tới những chuyện đó đâu. Đến lúc ấy, chỉ cần ném cậu tới quản lý một địa phương cực kỳ hỗn loạn, rồi định cho một tội danh trị an không đảm bảo, cũng đủ trừng trị cậu rồi.” Lý Mỹ Na hừ lạnh một tiếng.

Người nọ sừng sốt một hồi, không hề hé răng nói nữa.

“Lão Vương, anh thấy thế nào?” Liễu Tích Xuyên nhìn về phía Vương Đại Gia.

Lão Vương hừ nhẹ nói: “Còn có thể thấy thế nào được nữa? Binh đến tướng đỡ, dù sao anh cũng am hiểu mấy chuyện này nhất mà, bọn họ còn có thể chơi đùa được anh sao?”

Liễu Tích Xuyên bất đắc dĩ nói: “Tôi đang hỏi chuyện con khur kia mà.”

Lão Vương nhìn nhìn chung quanh, bỗng nhiên đôi mắt khẽ nheo lại, chăm chú quan sát một nơi nào đó giữa hư không.

Bất chợt, lão xoay người, nắm lấy một mảnh bụi đất, trực tiếp ném nó đi, chỉ thấy nắm bụi đất kia vừa bay lên đã rơi xuống dưới.

Cùng lúc ấy, sắc mặt lão Vương thoáng biến đổi, thậm chí còn lộ ra vài phần sợ hãi.

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên hơi biến hóa, nói: “Sao vậy?”

Lão Vương nhìn đối phương một cái, bỗng nhiên trực tiếp xoay người nói: “Tôi vừa nhớ ra, nồi canh vừa nấu hồi tối còn chưa tắt lửa, tôi đi về trước đây.”

Liễu Tích Xuyên có vẻ tức cười, lập tức nói với những người khác: “Để cho sở Tuần Tra bên kia kiểm tra kết quả trên camera giám sát ở nơi này đi, kiểm tra toàn bộ trong vòng ba tháng trở lại đây. Còn mấy người tản ra điều tra tình huống xung quanh, nhìn xem con khur này... đã chết như thế nào.”

“Trong vòng ba tháng?” Có người nghi hoặc hỏi.

Liễu Tích Xuyên không tiếp tục nhiều lời, đã đuổi theo bước chân Vương Đại Gia: “Chúng ta cùng đi thôi.”

Vương Đại Gia liếc mắt nhìn lão, bước chân càng nhanh hơn.

Lý Mỹ Na nhìn về phía thi thể thiếu nữ trắng như tuyết đang nằm trên mặt đất, từ đáy mắt hiện lên một mảnh kiêu kị và sợ hãi thật sâu, ngay sau đó, cô cũng bước nhanh theo Liễu Tích Xuyên rời đi.

“Đội trưởng...”

Những người khác vừa thấy cục trưởng đi rồi, đều cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, Diệp Thủ quan sát sắc mặt biến ảo không ngừng của đội trưởng Sở Bạch, có chút nghi hoặc nói.

Gã rất ít khi bắt gặp đội trưởng trong dáng vẻ mặt hồn mất vía kiểu này.

Bởi vì đối phương chính là đội trưởng của biên đội số một.

Nếu biên đội số hai được xưng là đội ngũ trường thọ thì biên đội số một... Chính là đội ngũ vương bài!

Mà Sở Bạch là đội trưởng của đội ngũ vương bài, hiển nhiên thân phận địa vị của gã cực kỳ cao, kể cả khi gặp mặt cục trưởng cũng có thể nói chuyện ngang hàng.

Có thể nói, cấp bậc của gã cực kỳ gần với vị Vương Đại Gia kia.

“Không có gì, mọi người cứ kiểm tra trước đi, tôi đi hút một điếu thuốc lá.” Sở Bạch phục hồi lại tinh thần nhưng không có nhiều lời.

Ánh mắt phó đội trưởng Triệu Thanh Miên thoáng chớp động, chờ sau khi Sở Bạch rời đi, gã lập tức bước về một hướng khác, xua tay nói: “Tôi đi tiểu một bãi.”

...

...

“Tạm thời đặt khu vực chung quanh đây thành vùng cấm.”

Trong xe, Lý Mỹ Na ngồi trên ghế lái, nhanh chóng điều khiển chiếc xe rời khỏi nơi đây.

Liễu Tích Xuyên ngồi ở ghế sau, sắc mặt hơi hơi biến hóa nhưng không nói gì thêm.

“Tôi khẳng định con khur cấp B này không chết ở trong tay trăm khur giả.” Ngón tay đang nắm vô lăng của Lý Mỹ Na

thoáng run rẩy một cái: “Nội tạng và trái tim đều bị đào rỗng, mà những bộ phận tổn thất đó, đều là thứ mà khư thích ăn nhất...”

Thông qua kính chiếu hậu, có thể nhìn rõ sự sợ hãi trong đáy mắt cô, rốt cuộc Lý Mỹ Na cũng không thể che giấu được nữa: “Ngoại trừ bộ phận bị tổn thất, những nơi khác không hề có chút tổn thương nào, nghĩa là... nó hoàn toàn bị kẻ săn mồi kia nghiền áp. Chắc chắn ở gần nơi này... vẫn còn một con khư cấp A!”

Lời nói của cô khiến nhiệt độ bên trong xe lập tức giảm xuống không độ.

Chỉ còn âm thanh vù vù của động cơ ô tô phát ra khi hoảng sợ chạy trốn chết trên đường...

Nhưng sắc mặt của Liễu Tích Xuyên và lão Vương đang ngồi ở ghế sau, lại không có chút biến hóa hay phản ứng nào.

Một lát sau, lão Vương mới thở dài nói: “Anh tìm thư ký không tòi.”

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu.

Cảm giác của cô ấy rất tốt.

Chương 196. Hạt Giống!

Truyện được dịch bởi Phước Mạnh, ủng hộ ở ZALO: 0704 730 588 (Phước Mạnh)

“Anh có nhìn thấy động khư ở nơi đó hay không?” Lão Vương nhìn về phía Liễu Tích Xuyên, trong đôi mắt già nua lóe ra một chút quang mang khó mà nắm bắt được, tựa như muốn nhìn thấu nội tâm của con cáo già bên cạnh.

“Nhìn thấy rồi.” Liễu Tích Xuyên gật đầu: “Có kích cỡ bằng một ngón tay.”

“Hắn là nó đã khép lại chút ít.”

Lão Vương thấy đối phương không hề giả bộ, cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt: “Có thể để lại động khư, chắc chắn phải là khư cấp A!”

“Động khur?” Lý Mỹ Na đang lái xe, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, lập tức nhìn chăm chú vào bọn họ thông qua kính chiếu hậu.

“Đúng vậy, khi khur ở tầng sâu trong Khur giới tiến vào tầng nông, sẽ để lại dấu vết, khur tầng sâu càng đáng sợ, thì khi chúng đi vào tầng nông, sẽ để lại dấu vết càng lớn. Ví dụ như động khur!”

Lão Vương tựa lưng lên phần ghế tựa bằng da đằng sau mình: “Thông qua động khur này, chúng ta cũng có thể tiến vào tầng sâu trong Khur giới, tựa như sự kiện kia.”

Lý Mỹ Na giật mình, con người không khỏi co rút lại: “Nói vậy...”

Lão Vương cười nói: “Đáng tiếc động khur này quá nhỏ, nói cách khác... Đêm nay có thể phát tài rồi.”

Khu phố Nham La.

Hứa Thâm chọn một đoạn đường nơi cột đèn bên cạnh đã bị phá hư, sau đó tránh camera an ninh, để trở lại trong gian phòng nhỏ của mình.

Nếu ngẫu nhiên không tránh khỏi, hắn chỉ có thể dùng trang bị phá khur, tiến vào Khur giới đi vòng qua thôi.

Nếu hiện giờ hắn đã đạt đến hình thái thứ hai, có thể tự do chuyển đổi giữa Khur giới và trong hiện thực bất cứ lúc nào mình muốn, thì chỉ cần hắn thích, người thường căn bản không thể phát hiện ra tung tích của hắn.

“Không biết bên kia điều tra sự kiện ấy như thế nào.”

Hứa Thâm biết, đêm nay xảy ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động sở Tuần Tra và cục Khur Bí.

Nhưng lúc ấy tình huống vội vàng, sinh tử khó liệu, hắn cũng không thể che giấu quá nhiều.

Lúc ấy, sống sót là điều duy nhất hắn có thể nghĩ tới rồi.

Chẳng qua hiện giờ, Hứa Thâm đã xử lý xong thi thể, coi như hắn cũng có thể an tâm lại một chút để suy xét lại những chuyện tiếp theo.

“Khả năng cao là những hình ảnh ta bị bọn họ đuổi giết, sẽ bị camera an ninh bắt được...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động: “Nhưng cũng may đoạn đường ta giết chết cô gái kia vừa vặn nằm ở cửa ngõ, không có camera theo dõi, vừa nãy ta đã tự mình đi kiểm tra rồi.”

“Nhưng bọn họ đều chết cả, chỉ còn mình ta sống sót... Rất khó để giải thích.”

“Nếu bị hỏi vì sao ta lại bị bọn họ đuổi giết...”

“Nếu bị hỏi vì sao ta chạy nhanh như vậy...”

“Rút cuộc ta nên trả lời như thế nào đây???”

Hứa Thâm xoa tóc, có cảm giác mớ nơ-ron thần kinh trong não mình đang nhanh chóng tử vong.

Hồi lâu sau, bỗng nhiên hấn ngừng lại quá trình lo âu.

“Mặc kệ có chứng cứ hay không, mọi chuyện đều sẽ xảy ra như vậy. Bởi vì nếu đám người kia thực sự muốn tìm ta tính sổ, bọn họ chắc chắn sẽ tìm được ta. Theo tình huống lúc ấy, hình như bọn họ... Rõ ràng không có chứng cứ là ta đã giết đồng đội của mình, nhưng vẫn dự định giết ta cho hả giận...”

“Chung quy lại... không có lực lượng trong tay, có suy nghĩ nhiều thêm nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian!”

Hứa Thâm thoáng hít sâu một hơi, hấn không nghĩ nhiều nữa, hấn đã nhận ra rằng, bản thân tiếp tục lo âu suy tư chỉ là phí công.

Những chuyện cần phải làm để che giấu, hấn đều đã làm hết rồi, còn lại cứ giao cho vận mệnh đi.

Loại cảm giác không biết khi nào uy hiếp sẽ tìm tới này, khiến cho Hứa Thâm cảm nhận được sự quen thuộc và cực kỳ không thoải mái.

Hấn phát hiện cuộc sống của mình ở hiện tại và ở thời điểm còn là vụ dân cũng chẳng có gì khác nhau...

Dù đã mở mắt...

Dù trong tay có được lực lượng siêu phàm...

Hắn vẫn không thể điều khiển được sinh tử và vận mệnh của chính mình!

“Nếu địa vị của ta và bọn họ hoán đổi cho nhau, thì ta giết chết vài người, chỉ là việc nhỏ, thậm chí còn không cần mượn tay khur...” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Tựa như có một thứ hạt giống đang nảy mầm trong lòng hắn.

Đó chính là khát vọng đối với lực lượng!

“Không cần suy nghĩ nhiều thêm nữa, tu luyện thôi!”

Hứa Thâm phát hiện, dưới tình huống bản thân chỉ có thể điều khiển một vài chuyện trong phạm vi hữu hạn kiểu này, thì điều duy nhất hắn có thể làm, chính là không ngừng rèn luyện chính mình, không ngừng làm mạnh mẽ chính mình, mãi cho đến khi có đủ lực lượng điều khiển vận mệnh của bản thân mới thôi.

Hắn lấy ra Tịnh Khư Tề, tiêm vào, sau đó rút kiếm, tiếp tục vùng kiếm tu luyện.

Trải qua một buổi tối liên tục chiến đấu, thân thể hắn đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng Hứa Thâm vẫn cố gắng chống đỡ quá trình tu luyện chừng hai giờ mới dừng lại.

Lúc này, ở bên ngoài, trời đã sáng, lộ ra màu trắng bạc của bình minh.

Hứa Thâm tắm rửa một hồi, sau đó thay trang phục tác chiến, chuẩn bị đi ngủ.

Bỗng nhiên, hắn lấy ra một cuộn giấy dầu từ bên trong trang phục tác chiến.

Là bản đồ thành Bạch Nghĩ.

Hứa Thâm nằm trên giường, một lần nữa lật xem tấm bản đồ kia.

Chỉ thấy trên bản đồ có một đường cong được vẽ bằng mực tàu, từ một cửa thành nào đó bên trong nội thành, bắt đầu uốn lượn kéo dài, chạy thẳng đến bên ngoài bức tường thuộc thành Để nằm ở phía dưới bản đồ. Sau đó, đường cong ấy tiếp tục vẽ nên một vòng tròn màu đỏ ở nơi này.

Mà bên trong vòng tròn màu đỏ có ba chữ, bia Trần Khư.

Ủm? Cái tên này có chút quen thuộc... Hứa Thâm ngơ ngác nhìn nó.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến thế giới Linh Quang thần bí kia, hình như nhiệm vụ số ba trong ba nhiệm vụ của số một ở nơi đó, có nhắc đến cái tên này.

Hắn lại nghĩ đến lời nói của cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia, nhiệm vụ của số một đều thuộc cấp biến thái, không phải hình thái thứ ba không có khả năng hoàn thành.

“Những người kia đến từ nội thành, chẳng lẽ đến nơi này để chấp hành nhiệm vụ, và bản đồ này... Là lộ tuyến chỉ thị nhiệm vụ của bọn họ?” Hứa Thâm thoáng nghi hoặc một chút: “Nhưng không phải nhà trinh thám đã nói cần phải đạt tới hình thái thứ ba mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của số một sao? Rõ ràng bọn họ đều là hình thái thứ hai... Có lẽ bọn họ chỉ qua bên kia tìm hiểu một chút, coi như nắm sơ sơ tình huống ở đó thôi? Nhưng đến tột cùng, cái bìa Trấn Khư này là thứ gì, lại có thể khiến cho người trong nội thành quan tâm như thế?”

“Dựa vào cái tên này, chẳng lẽ bên trong có trấn áp khư?”

Chương 197. Đến Quỷ Cũng Không Tin!

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn vốn tưởng rằng tất cả những nhiệm vụ của số một này đều phải thực hiện bên trong nội thành, không nghĩ tới thứ này lại xuất hiện ở thành Để, hơn nữa còn đặt tại một vị trí bên ngoài tường.

“Nhưng dường như bên ngoài tường kia... Còn nguy hiểm hơn nội thành.” Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động.

Mọi người trong thành Để đều biết, không được đến gần nội thành, sẽ mạo phạm đến những đại nhân vật trong nội thành, sẽ bị vệ binh xua đuổi.

Nhưng vẫn còn một địa điểm càng không được đến gần, đó chính là tường ngoài.

Sẽ bị giết chết mà không biết vì sao!

Hiện giờ hắn là nhân viên trạm khư, tự nhiên sẽ hiểu, hơn phân nửa loại không biết vì sao này chính là khư.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã được nghe những câu chuyện quỷ dị xảy ra bên ngoài tường, và đến hiện giờ, hắn đã tìm được nhân vật chính bên trong những câu chuyện đó rồi.

“Chờ có cơ hội, có lẽ ta cũng nên đi tiếp cận hiểu biết thêm một chút, nhưng ít nhất cũng phải chờ tới lúc đột phá hình thái thứ hai...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, tuy tường ngoài rất nguy hiểm, nhưng cũng may hắn có thể nhìn thấy khu.

Nếu hắn nhìn thấy tình huống nguy hiểm từ phía xa xa, cũng có thể đúng lúc quay đầu rời khỏi.

Lại nói, nếu nhiệm vụ của đám người kia chính là kiểm tra bia Trần Khư, và bọn họ còn có thể trở về... Hứa Thâm cảm thấy một khi hắn cũng đến vị trí có bia Trần Khư kia, chỉ cần cẩn thận hơn một chút, hắn là thoát thân không thành vấn đề.

...

...

Bên kia, trong một văn phòng nào đó thuộc bộ Văn Chức, cục Khư Bí.

Liễu Tích Xuyên, Lý Mỹ Na và phó bộ trưởng Quách Bân của bộ Văn Chức đang có mặt trong này.

“Không bị những người khác nhìn thấy chứ?” Sắc mặt Liễu Tích Xuyên cực kỳ âm trầm.

Quách Bân khẽ gật đầu, gã chính là thủ hạ tâm phúc của Liễu Tích Xuyên, lập tức nói: “Ở thời điểm nhìn thấy cậu ta, tôi đã khiến cho những người khác lui đi trước.”

“Làm sao cậu ta có thể bị những người này đuổi giết?” Lý Mỹ Na cảm thấy chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi.

Một người mới vừa tốt nghiệp huấn luyện doanh được nửa năm, lại bị một đội ngũ toàn thành viên hình thái thứ hai đuổi giết...

Nếu nói ra chuyện này, đến quỷ cũng không tin!

Nhưng trước mắt cô chính là những hình ảnh do sở Tuần Tra bên kia đưa tới, nội dung của nó đều nói lên, tại vị trí kia từng

xảy ra một màn đối đầu đầy rẫy nguy cơ sinh tử và một màn chạy trốn chết nghệt thở.

Những hình ảnh này bắt đầu từ trong gian phòng Hứa Thâm ở lại, sau khi Hứa Thâm bình tĩnh rời khỏi phòng, hắn bắt đầu tăng tốc chạy trốn, cuối cùng biến thành điên cuồng chạy trốn.

Chờ đến khi một màn chạy trốn không rõ nguyên nhân của hắn đi được một nửa quá trình, bọn họ mới bắt gặp vài bóng dáng mơ hồ xẹt qua trong hình ảnh camera. Những bóng dáng này thường xuyên biến mất, hiển nhiên là trốn vào trong Khư giới, tránh né chương ngại vật trong hiện thực.

“Khi video theo dõi trong ba tháng được đưa tới, tôi đã cho người bên dưới mở ra kiểm tra. Bọn họ xem những đoạn video theo dõi ở thời điểm khác, còn video ghi hình đêm nay do tôi tự mình phụ trách.” Quách Bân nhìn về phía Liễu Tích Xuyên, nói: “Cục trưởng, xem ra tốc độ trưởng thành của vị khư lực giả trời sinh mà ngài coi trọng này, đã vượt xa những gì chúng ta đoán trước. Chỉ dựa vào loại tốc độ chạy trốn thôi, cũng có thể phán đoán được, cậu ta tuyệt đối đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất!”

Ánh mắt Liễu Tích Xuyên đầy vẻ phức tạp.

Lão cũng giống Lý Mỹ Na, cũng không nghĩ ra, vì sao Hứa Thâm lại bị một đám hình thái thứ hai trong nội thành đuổi giết.

“Xem hình ảnh trên camera, bọn họ có ba người, nhưng chúng ta chỉ tìm được hai bộ thi thể tại hiện trường, còn một người khác đã chạy thoát sao...” Lý Mỹ Na thấp giọng nói.

Liễu Tích Xuyên nhẹ nhàng gõ ngón tay lên tay vịn ghế dựa, nửa ngày sau mới nói: “Đi liên lạc với ban Thành Vệ, kiểm tra xem đội ngũ vừa rời khỏi nội thành này có lai lịch gì. Tôi phải biết vì sao bọn họ lại đuổi giết Tiểu Hứa.”

Lý Mỹ Na khẽ gật đầu, đột nhiên chột do dự một chút, lại nói: “Cậu ta dính líu tới sự kiện này, đến lúc đó có thể gặp phải phiền toái gì hay không? Hiện giờ đám người đuổi giết cậu ta đều đã chết, nhưng cậu ta lại còn sống, chuyện này rất khó giải thích.”

“Rất bình thường mà.” Quách Bân bên cạnh cười nói: “Chỉ có thể nói là vận khí của cậu ta rất tốt, chỉ là hình thái thứ nhất, cho nên không trông thấy con khur cấp B đỉnh cao kia. Nhưng mấy người hình thái thứ hai kia lại khác, phỏng chừng ở thời điểm đuổi giết Hứa Thâm, bọn họ đã đi tới trước mặt con khur cấp B kia mà không kịp thu hồi Khur Nhãn, bị con khur kia chú ý tới.”

Lý Mỹ Na sửng sốt, không khỏi cười khỏ nói: “Tôi chỉ sợ chúng ta không thể giải thích rõ ràng với đám người nội thành bên kia thôi, dù sao... nếu cố tình bắt bẻ, nguyên nhân vẫn nằm trên người Hứa Thâm. Tại vì cậu ta mới khiến cho những người này đụng vào con khur kia rồi bị giết.”

Quách Bân khẽ gật đầu, tuy những người này xui xẻo, nhưng là người tham dự sự kiện, hiển nhiên Hứa Thâm kia sẽ bị giận chó đánh mèo.

Liễu Tích Xuyên ngưng mắt theo dõi hình ảnh, ánh mắt thoáng chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ thấy bóng dáng đang chạy trốn kia, không ngừng được lặp đi lặp lại xuất hiện trên hình ảnh...

...

...

Ngày kế, Hứa Thâm ra ngoài mua cơm, ăn xong lập tức trở về, rúc vào trong phòng tiếp tục tu luyện.

Liên tục mấy ngày tinh lọc, lượng Tịnh Khur Tề trong cơ thể hắn đã áp súc được 50 ống, mà tổng sản lượng Tịnh Khur Tề mà hắn phục dụng đã vượt qua con số 120.

“Bổ sung năng lượng cho trái tim!”

Hứa Thâm vẫn duy trì trạng thái cực hạn, máu tươi toàn thân lao nhanh, khur lực tựa như ngàn tia vạn sợi xúc tu, đang cắm rễ trong trái tim, chỉ cần tiếp tục tiến về phía trước một bước, có thể đánh vỡ trạng thái tới hạn, đột phá đến hình thái thứ hai.

Ở trong trạng thái cực hạn này, chiến lực của Hứa Thâm đã vô cùng tiếp cận hình thái thứ hai.

Hắn cảm nhận được tốc độ, lực lượng của bản thân, đều tăng lên gấp bốn lần bình thường.

Gấp bốn là khái niệm gì?

Trên thực tế, tố chất thân thể giữa người thường và võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp, cũng không chênh lệch đến mức gấp đôi, nhưng vẫn bị đối phương dễ dàng đẩy ngã.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho hình thái thứ hai tuyệt đối có thể nghiền áp hình thái thứ nhất.

Chương 198. Gặp Người Quen Cũ!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Lời tác giả:

Tán gẫu một chút về cuốn sách này đi.

Ta đã phải chuẩn bị cuốn sách này rất lâu. Có thể nguyên nhân nằm ở phong cách giai đoạn trước, vốn không bắt đầu từ thể loại sáng văn kinh điển này, khiến cho có một đạo thành tích của ta rất kém cỏi, nhưng ta lại rất thích loại cảm giác ấy.

Có khả năng bản thân ta đã xem các thể loại trình thám suy luận này hơi nhiều một chút, cho nên rất thích cách biểu đạt mang theo một chút mờ mịt thể này.

Nêu một ví dụ đơn giản đi, giống cái tên của chương thứ nhất: “Hắn nhìn thấy”, chính là nói về vai diễn quần chúng Kiều Thiết Căn kia, cũng để nói về nhân vật chính, loại biểu đạt một từ mang hai ý nghĩa như vậy, cũng xuất hiện rất nhiều trong phần sau của truyện.

Mà loại biểu đạt thoáng mờ mịt một chút, ví dụ như trong chương thứ nhất, khi nhân vật chính rời giường, chạm đến thân thể ma ma ngày càng trở nên mềm mại, kỳ thật từ mềm mại này có nghĩa là hư thối.

Đoạn miêu tả này muốn nói thay lời nhân vật chính, bởi vì nhân vật chính nhìn được, nhưng không muốn thừa nhận chuyện này, cho nên mới miêu tả một cách tốt đẹp như vậy.

Ví dụ như: thời điểm nhân vật chính chém giết cô bé cấp D kia. Ngay lúc đó, ta không viết hắn có ăn hay không, nhưng về sau, thông qua chuyện buổi tối nằm mơ, hắn gặp ma ma dặn dò phải ăn cơm đúng bữa...

Những tình huống kiểu như thế, là cách biểu đạt hàm súc của ta, bởi vì đọc sách quá nhiều năm, nếu cứ biểu đạt một cách thẳng thừng, bản thân ta sẽ cảm thấy có chút đơn điệu quá mức.

Cho nên hi vọng ở thời điểm mọi người đọc sách, sẽ cho cuốn sách này nhiều một chút kiên nhẫn và bao dung.

Với ta, phần kết cấu cốt lõi của cuốn sách này, cũng là một loại khiêu chiến.

Bởi vì, trên thực tế, cuốn sách này có hai tầng kết cấu.

Ngoại trừ bề ngoài là sáng văn, còn có một tầng hạch tâm tinh thần.

Ví dụ như con mắt của vụ dân hay Đạo Mạnh tác... Ý nghĩa thực sự của những thứ này, đó chính là những dân chúng bình thường trong hiện thực như chúng ta, đều nhìn không rõ, vốn chỉ di chuyển theo xã hội, theo những thứ mà người tầng trên ném xuống thôi.

Như vậy, Đạo Mạnh tác cũng chính là lối suy nghĩ.

Tựa như mua nhà, mua xe, nối dõi tông đường... cuộc đời chúng ta luôn bị người khác dắt đi.

Lối suy nghĩ của người, giá trị quan của người, đều là thứ bị người khác đắp nặn mà thành, có một vài thứ là chính xác, nhưng cũng có một vài thứ là sai lệch, có vài thứ thuộc về số đông, cũng có vài thứ thuộc về số ít.

Đương nhiên, nhìn ở mặt ngoài, vụ dân cũng không phải là hình tượng cụ thể hóa tượng trưng cho hạch tâm đơn thuần như vậy, mà chỉ là hình tượng ăn khớp với bối cảnh trong chuyện thôi, về sau ta sẽ viết đến nguyên nhân.

Ừm, nói như thế nào đây?

Có khả năng chính là bản thân ta đã tự hỏi quá nhiều, hao tổn tâm tư quá nhiều trên phương diện đại cục và cân bằng, khiến cho chính mình hơi bị chệnh mảng trên phương diện cảm giác sáng khoái ở giai đoạn trước...

Chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho thành tích của cuốn sách này tệ ngã đầu đường.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân như thế, dưới tình huống thành tích kém thì chém ngang lưng vài lần, ta vẫn muốn kiên trì viết cho xong phần chủ tuyến.

Bằng không loại cảm giác bản thân mình đã nghĩ ra thật nhiều thứ lại cắt đi như vậy, rất đáng tiếc.

Nói đến đây, kỳ thực, biên tập đại đại có đề nghị ta sửa tên sách, sửa thành nói trắng ra một chút, hấp dẫn người khác hơn một chút, muốn đạt được một chút thành tích... Những thứ này, ta cũng muốn mà.

Nhưng mà... trên thực tế, ngay cả tên sách cũng có một chút tâm tư nhỏ, một chút ám hiệu ngầm của ta đó.

Vĩnh Dạ - mọi người đều đã biết rồi, đó là danh hiệu của nhân vật chính.

Thần Hành thì không phải danh hiệu rồi, về sau ta sẽ nhấn nhủ nhé.

Thuận tiện nói một chút, cái tên Mai Phù cũng không phải ta tùy tiện nghĩ ra đâu, lật ngược lại một chút, cũng là một tiểu thái đản đi (thái đản – trứng màu: từ này bắt nguồn từ trò chơi tìm trứng Phục Sinh của phương Tây, nếu không cẩn thận tìm kiếm sẽ bỏ qua những chi tiết thú vị, trong điện ảnh, khái niệm này đại diện cho những chi tiết thường bị người xem bỏ qua nhưng trên thực tế, đó lại là điểm nhấn rất thú vị hoặc chi tiết mấu chốt của cả bộ phim).

Điểm vui sướng nhất khi viết truyện, đại khái chính là bản thân có thể mai phục rất nhiều tâm tư nhỏ hoặc suy nghĩ của mình vào trong đó. Cũng tương tự như một món quà vậy, sau đó bắt đầu chờ mong nó bị người khác phát hiện ra, lúc này bản thân sẽ cười trộm: “Ai nha, đã sớm nói cho người rồi mà, là tự người không chú ý tới nha!”

Hiện giờ, dưới hiệu ứng đến từ tài nguyên trên cuốn sách này, khiến cho thành tích của nó được cứu lại một chút, cũng có thể là về sau này, câu chuyện dần dần trở nên trôi chảy hơn một chút, trôi chảy hơn giai đoạn trước, cho nên hiệu quả đề cử không có lót đáy như trong tưởng tượng của ta.

Vốn dĩ cuốn sách này còn có thể lên được Tam Giang (dạng như bảng đề cử hàng tuần của qidian), kết quả là gặp được một kỳ xoắn nhất, bị chìm xuống, cũng không biết cố đẩy lên có được hay không...

Haizz... ta vốn không quá giỏi trong chuyện này.

Nhưng mặc kệ như thế nào, dựa theo thành tích đánh giá trước mắt, coi như đủ kiểm miếng cơm ăn rồi.

Vốn là ký thác hy vọng cao lắm, hi vọng lại có một bộ hoành tráng, nhưng hiện tại ta chỉ hi vọng, có thể kiếm chút cơm ăn cho ta viết xong là OK rồi.

Hết!

Huống chi hình thái thứ hai còn có thể làm cho năng lực trong cơ thể mình hoàn toàn được kích hoạt, từ cảm ứng điều khiển mơ hồ, biến thành chân chính điều khiển.

Ở trạng thái cực hạn, các loại âm thanh liên tục truyền đến, ghé sát vào lỗ tai hắn.

Nhưng theo thời gian hắn duy trì trạng thái cực hạn càng ngày càng lâu, loại âm thanh này cũng trở nên càng ngày càng yếu, giống như đã bị thứ gì đó ngăn cách rồi.

“Ta liên tục tinh lọc khư lực khiến cho số lượng trong cơ thể giảm đi, lại khiến bản thân không thể phá tan điểm cực hạn cuối cùng.”

Hứa Thâm muốn bước vào giai đoạn thứ hai, nhưng trong cơ thể chỉ có lượng khư lực tương đương với 50 ống, dù tất cả chúng đều dừng mãnh tràn vào trái tim, cũng chỉ có thể khiến cho bản thân duy trì trạng thái cực hạn, không thể khư hoá toàn thân tiến vào hình thái thứ hai được.

Chỉ có khư lực bão hòa, lại thông qua bơm vào, lưu trữ tại trái tim, khiến cho máu thịt, lỗ chân lông toàn thân đều được lấp đầy, hấp thu đủ khư lực, mới được tính là chân chính đột phá hình thái thứ hai.

“Trong khoảng thời gian ngắn, không thể tiếp tục tinh lọc khư lực nữa.”

Hứa Thâm có cảm giác nếu hắn còn tiếp tục tinh lọc khư lực, thì thời gian bản thân đạt tới hình thái thứ hai sẽ kéo dài rất lâu.

Ở thời điểm bình thường, lượng khư lực của ba ống, trải qua tinh lọc chỉ còn lại một ống.

Nói cách khác, hắn cần phải hấp thu 300 ống, mới có khả năng bước vào hình thái thứ hai.

Và dù mỗi ngày tiêm vào hai ống, cũng cần tới 125 ngày.

Bốn tháng là quá lâu!

“Chờ sau khi bước vào hình thái thứ hai, lại chậm rãi tinh lọc cũng không muộn, cần phải cam đoan lượng tinh lọc và lượng bổ sung ngang nhau để duy trì trạng thái bão hòa...”

Hứa Thâm muốn mau chóng bước vào hình thái thứ hai.

Nguy cơ lần này khiến cho hấn ý thức được hình thái thứ hai có rất nhiều chỗ tốt.

Nếu lần này hấn đã đạt đến hình thái thứ hai, hấn hoàn toàn có thể hủy diệt toàn bộ dấu vết của bản thân, sẽ không lộ ra sơ hở rõ ràng như vậy.

Một ngày tu luyện chấm dứt.

Cả người Hứa Thâm toát mồ hôi như mưa. Hấn bổ sung vài lần nước, lại ăn vài món, chờ sau khi khôi phục chút thể năng, lại tiếp tục vùng kiếm.

Một ngày không có chuyện gì xảy ra.

Coi như tâm trạng căng thẳng của Hứa Thâm đã thoáng lơi lỏng hơn vài phần, nhưng hấn lại biết đây chính là sự yên lặng trước khi cơn bão đến.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thâm nhận được thông tin.

Vốn tưởng rằng, bên trên gửi tin gọi hấn đến thăm vấn, nhưng sau khi đọc, mới phát hiện là Mục Tuyết gửi tới thông báo nhiệm vụ.

Ngay khi Hứa Thâm đi vào trong cục, hấn nhìn thấy, ngoại trừ đám người Mục Tuyết, còn có hai chiếc xe vũ trang màu đen đang dừng đỗ bên ngoài trang viên số hai.

Có một vài nhân viên trăm khur đang đứng bên cạnh xe, có người hút thuốc, có người đang nói chuyện phiếm.

Hứa Thâm cũng nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc trong đám người này, là bạn bè tham gia cùng một khóa trong huấn luyện doanh với hấn, Đặng Phong, còn một người khác là Hạ Tĩnh Tương.

Hai người bọn họ cũng thấy được Hứa Thâm, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ sửng sốt.

“Hứa Thâm!”

Đặng Phong nhìn thấy Hứa Thâm, hai mắt lập tức sáng lên, gã vội vàng nhiệt tình đi qua nghênh đón, nói: “Nghe nói tỷ lệ bỏ mình ở biên đội số 17 các cậu rất cao. Hiện giờ còn có thể nhìn thấy cậu, thật sự là quá tốt rồi!”

Hạ Tĩnh Tương vẫn ở bên cạnh đồng đội, chỉ đứng từ xa nhìn cậu học viên từng học chung một khóa với mình. Trước kia, huấn luyện viên còn muốn phân phối Hứa Thâm vào cùng một tiểu đội huấn luyện của cô, nhưng cô không thích bị người khác liên lụy, bởi vậy chẳng cho Hứa Thâm này sắc mặt gì tốt lành cả.

Không nghĩ tới chỉ chớp mắt sau khi mọi người tốt nghiệp, cô lại nghe tin Hứa Thâm được bên trên trực tiếp điều tới biên đội số 17.

Đó chính là thê đội thứ hai đấy!

Tiền lương nhiều hơn gấp đôi bọn họ, tốc độ tích lũy công lao cũng như thế.

Một lần đó, tâm trạng của cô trở nên cực kỳ phức tạp.

Nhưng sau này, cô lại nghe được tin tức khác, trải qua vài lần nhiệm vụ liên tiếp, biên đội số 17 kia đều có nhân viên thương vong, lần gần đây nhất, hình như cả đội trưởng của bọn họ cũng chết.

Quả nhiên, trong đội có một người mới kiểu gì cũng dễ dàng liên lụy tới người khác... Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương hơi hơi chớp động, ý niệm trong lòng dần trở nên kiên định, tuyệt đối đừng đi cùng loại người chuyên gây trở ngại cho kẻ khác kiểu này, sẽ bị bọn họ hại thảm.

Lúc trước, cũng chính vì bị liên lụy, nên ma ma mới...

“Ngô.” Hứa Thâm nghe được lời nói của Đặng Phong, trong đầu không khỏi nghĩ đến Chu đội đã hy sinh kia, nụ cười trên mặt thoáng nhạt đi một chút. Hắn mở miệng nói: “Tôi có chút may mắn, hơn nữa những người khác đều quan tâm tới tôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Đặng Phong cười, vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm.

Hứa Thâm mỉm cười, hỏi một chút về tình hình gần đây của gã.

Hai người vừa hàn huyên được chốc lát, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng đâm chọc vào: “Nếu cậu thực sự lo lắng cho người khác, thì nên rời khỏi biên đội số 17 đi.”

Đặng Phong quay đầu nhìn lại, sau đó lập tức che ở trước mặt Hứa Thâm, nói: “Hạ Tĩnh Tương, cô không bị làm sao chứ? Có phải muốn ức hiếp Hứa lão đệ người ta thành thật hay không?”

Hạ Tĩnh Tương vốn không muốn tiến lại gần bọn họ, nhiều nhất chỉ muốn chờ sau khi Hứa Thâm đi qua, gật đầu coi như chào hỏi một cái, dù sao bọn họ cũng đều được phân chia vào các đội khác nhau rồi, tuy đều là nhân viên trạm khu của cục Khư Bí, nhưng rất nhiều đồng nghiệp cùng một cục đều không quen biết lẫn nhau.

Dù sao nghề nghiệp mà bọn họ làm cũng thuộc dạng nguy hiểm, sẽ tử vong bất cứ lúc nào, khiến cho chẳng ai còn tâm tình mà cả ngày muốn đi làm quen, móc nối quan hệ cả.

Nhiều nhất chỉ là ở chung lâu ngày, coi như tới căn tin ăn cơm, nhìn quen mặt nhau thôi.

Nhưng ngay lúc Hạ Tĩnh Tương nghe được lời nói của Hứa Thâm, không hiểu sao trong lòng cô lại bùng lên một bùng lửa giận. Cậu ta rõ ràng là thứ chuyên kéo chân sau, chuyên gây trở ngại cho người khác, vì sao không tự mình biết mình? !

Thực sự cho rằng bản thân là khư lực giả trời sinh, được sủng ái thì có thể không kiêng nể gì sao? !

Chương 199. Thành Kiến Và Ngạo Mạn!

“Tôi chỉ muốn tốt cho cậu ta thôi.” Hạ Tĩnh Tương lạnh như băng nói: “Nghe nói từ sau khi có cậu ta gia nhập, trong khi chấp hành nhiệm vụ, biên đội số 17 liên tiếp xuất hiện thương vong. Cậu nói xem nguyên nhân là do ai đây? Tuy trong cục xem trọng cậu ta, cho rằng cậu ta rất có tiềm lực, nhưng thế thì đã làm sao? Không phải mạng của chúng ta đều bị lấy ra làm đá kê chân cho cậu ta sao?”

Đặng Phong cả giận nói: “Dựa vào cái gì mà cô dám nói như vậy? Hứa lão đệ bằng vào bản lĩnh của mình bước vào thê đội thứ hai, dựa vào cái gì lại ép cậu ấy rời khỏi đó? Bản thân cô cũng biết khur lực của Hứa lão đệ mạnh tới mức nào, chỉ cần năng lực chiến đấu thuần thực, tuyệt đối vượt qua chúng ta!”

“Hơn nữa, trong lúc chấp hành nhiệm vụ khẳng định sẽ có thương vong, cậu ấy có thể sống sót trong nhiệm vụ chẳng lẽ không là bản lĩnh sao? Đổi lại là cô, chưa chắc đã tốt được đến đâu.”

“Vật hợp theo loài.” Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương lạnh như băng.

Đặng Phong tức giận không chịu nổi, đang muốn tranh chấp vài câu, Hứa Thâm đã kéo gã lại, khẽ lắc đầu.

Từ ngay câu đầu tiên khi đối phương mở miệng, Hứa Thâm đã cảm nhận được thành kiến và ngạo mạn.

Mà hai loại này, vừa vặn lại là bệnh hiểm nghèo không thể cứu trị.

Tranh luận không hề có ý nghĩa.

“Hừ, đồng đội của cậu đâu, vì sao để một mình cậu đến đây?” Hạ Tĩnh Tương nhìn thấy Hứa Thâm im lặng, càng cảm thấy những gì mình nói đã chọc đúng tim đen của hắn rồi, lại hừ lạnh nói: “Có khi người khác không muốn kết đội cùng cậu đâu, cho nên cậu hãy nghĩ lại một chút. Đây chính là một loại tín hiệu đấy!”

“Tiểu Hạ, mọi người biết nhau ư?” Bên cạnh có một thanh niên đi tới, kinh ngạc nói: “Là tốt nghiệp cùng khóa trong huấn luyện doanh sao?”

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương lập tức dịu dàng hơn rất nhiều, cô khẽ gật đầu: “Là khur lực giả trời sinh được trong cục bồi dưỡng, nhưng mà nâng lên hơi cao một chút.”

“Khur lực giả trời sinh?”

Những người khác đều nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt có chút khác biệt, có hâm mộ, có sợ hãi thở than, có ghen tỵ, có chán ghét... Lần lượt những vẻ mặt ấy đều xẹt qua trong đáy mắt Hứa Thâm.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy rất buồn cười.

Có lẽ khi bản thân không được người ta coi trọng, mới có thể nhìn thấy một mặt chân thật nhất của nhân tính.

“Cô đã nói đủ rồi đấy, nên nghỉ ngơi một chút đi.” Hứa Thâm bình tĩnh nói

Hạ Tĩnh Tương khẽ nhú mày, loại thái độ gặp hoàn cảnh lắt léo cũng không sợ hãi của Hứa Thâm, khiến trong lòng cô xuất hiện một tia không thoải mái.

“Được rồi Tiểu Hạ, có ân oán gì về sau hãy nói, lần này chúng ta còn phải chấp hành nhiệm vụ cùng nhau đó.” Thanh niên bên cạnh cũng khuyên một câu, tránh cho chuyện này gây nên động tĩnh quá lớn.

Hạ Tĩnh Tương thấy đồng đội khuyên bảo như thế, cũng không tiếp tục nhiều lời, dù sao, đúng là Hứa Thâm cũng chưa bao giờ xung đột chính diện với cô, chỉ là cô không quen trông thấy loại người chuyên gây trở ngại này mà thôi.

“Đến rồi.” Đúng lúc này, bỗng có người nói câu.

Ánh mắt của những người khác lập tức rời khỏi Hứa Thâm, nhìn về phía cửa trang viên.

Vài bóng dáng vừa từ bên trong đi ra, đúng là đám người Mục Tuyết và La Hoa.

Ánh mắt Mục Tuyết đảo qua, nhìn thấy Hứa Thâm đang đứng trong đám người, không khỏi nhú mày, nói: “Cậu lại đến muộn.”

La Hoa cười cười: “Thì cậu ấy không có xe mà, dù có đi học, thì một chốc một lát cũng không thể học được.”

Mục Tuyết cũng không định nhiều lời, chỉ đơn giản nói: “Đi tới đây nào, cùng mọi người nghe nội dung nhiệm vụ.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật gật đầu, sau đó đưa tay vỗ vỗ bả vai Đặng Phong: “Đội trưởng gọi tôi, tôi qua bên đó một lát lại đến tìm anh.”

Vẻ mặt Đặng Phong đầy mờ mịt, gã lập tức hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Đây là tình huống gì?

Bên kia, Hạ Tĩnh Tương nhìn thấy Hứa Thâm nhẹ nhàng chạy chậm vài bước đến bên cạnh đám người Mục Tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt cũng biến hóa, nhưng rất nhanh cô đã khắc chế được, không để mình thể hiện quá mức lộ liễu, chẳng qua nỗi khiếp sợ trong mắt lại không thể nào che giấu được.

Hắn?

Đi vào biên đội số hai? !

Sắc mặt của mấy đội viên bên cạnh cô cũng khẽ biến, không khỏi nhích người rời xa Hạ Tĩnh Tương một chút.

Đối phương là khur lực giả trời sinh, còn nhảy vào thê đội thứ nhất rồi, nhìn thế nào cũng thấy, chỉ trong vài năm nữa thôi, người ta sẽ trở thành nhân vật phong vân trong cục.

Đắc tội với người như vậy, lỡ như đang làm nhiệm vụ bị gây khó dễ, chẳng phải sẽ gặp kết cục trực tiếp đoàn diệt sao...

“Lần sau để tôi đưa cậu tới đi.” La Hoa cười cười với Hứa Thâm:

“Tôi có xe mà. Cám ơn La ca.” Hứa Thâm vội vàng nói tạ ơn.

Mục Tuyết liếc mắt một cái nhìn hai người tỏ ra khá thân thiết kia, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, nói: “Biên đội số 32!”

“Có!” Một trung niên bên dưới dưới lập tức đứng thẳng người.

“Toàn đội đều tới rồi sao?” Mục Tuyết lạnh nhạt hỏi.

“Bẩm Mục đội, toàn bộ thành viên của biên đội số 32 đã đến đông đủ, không thiếu một ai!” Trung niên nhân nói.

“Biên đội số 24.” Mục Tuyết lại điểm danh.

“Có!” Vị trung niên bên người Hạ Tĩnh Tương lập tức trả lời vang dội hơn.

Âm thanh to rõ này lập tức làm Hạ Tĩnh Tương đang chìm trong suy tư sợ tới mức nhảy dựng lên, rất nhanh sau đó, cô đã phục hồi lại tinh thần, rồi nhìn về phía cậu thiếu niên đang trước kia, lại bắt gặp đối phương đang cười cười với phía bên kia.

Cô quay đầu đưa mắt nhìn theo, là Đặng Phong được phân công đến biên đội số 32.

Người sau đang nháy mắt ra hiệu, như đang muốn nói “Hay cho nhóc con này, cậu dám lừa tôi nhé”.

“Toàn bộ thành viên đều tới rồi sao?”

“Toàn bộ thành viên của biên đội số 24 đã đến đông đủ!” Vị trung niên nọ lớn tiếng nói.

Mục Tuyết khẽ gật đầu, nói: “Nhiệm vụ lần này là cứu viện cấp C! So sánh với săn bắn, thì nhiệm vụ trung tâm chính là cứu viện!”

“Trong cục phái hai biên đội thuộc thê đội thứ ba các anh đi tới hiệp trợ chúng tôi, cũng là xem trọng các anh, muốn tăng lên kiến thức và kinh nghiệm cho các anh, hi vọng trong nhiệm vụ lần này, các anh biểu hiện thật tốt, tích cực phối hợp với tôi và nhóm đội viên của tôi.”

“Rõ!” Hai đội trưởng đều vội vàng đáp lại.

Chương 200. Thành Ý? Biểu Hiện?

Lần này bọn họ được tham gia sự kiện cấp C, tuy chỉ thuộc loại cứu viện, nhưng vẫn đầy rẫy hung hiểm.

Đương nhiên, sau khi hoàn thành sự kiện, chỉ cần bọn họ không xảy ra sơ suất quá lớn, đều sẽ được ghi chép lại một phần công lao không tồi

Đây coi như một loại nhiệm vụ được trong cục ưu tiên bồi dưỡng.

Mục Tuyết khẽ gật đầu, chột hơi hơi lui về phía sau, ném cho Cố Thu Phong một ánh mắt.

Cố Thu Phong biết loại chuyện phiến toái này, chắc chắn sẽ rơi xuống người mình, vì vậy cũng lập tức tiến lên nói cho mọi người biết một chút hành động chủ yếu trong nhiệm vụ lần này, ví dụ như địa điểm và thời gian, cùng với đối tượng được cứu viện trong nhiệm vụ.

Căn cứ theo tình báo thu thập được trước mắt, tại địa điểm kia nghi ngờ có tồn tại hai con khur thú cấp C, chúng chiếm lĩnh

một khu trấn nhỏ tại vùng ngoại thành.

Bên trong trấn nhỏ đã có khá nhiều thương vong, và nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ, chính là đi giải cứu trấn trưởng trong trấn nhỏ, cùng với người của gia đình giàu có bên trong.

Ngoài ra ở trong trấn nhỏ còn có một ông dưỡng của vị quan sự cao tầng nào đó thuộc hiệp hội Chung Khí, đối phương cũng là mục tiêu cứu viện lần này.

Về phần những cư dân vô tội khác, mỗi khi cứu viện được một người, đều có thể đạt được 100 Lô Tạp tệ khen thưởng.

Dùng lời nói của người trong cục, đây vốn không phải dùng tiền để ước lượng mạng của bọn họ, chỉ là một chút khen thưởng cho sự cố gắng của mọi người đối với sự kiện chính nghĩa này thôi.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều tin.

“Hai con khur cấp C...” Hai vị đội trưởng kia vừa nghe được tình báo, vẻ mặt đều có chút ngưng trọng, khẩn trương và lo lắng.

“Nếu mọi người không có gì nghi vấn, vậy chúng ta mau lên xe đi, thời gian không còn sớm nữa, phải cố gắng hết mức để tới nơi vào giữa trưa, và chấm dứt trước khi bầu trời tối đen.” Mục Tuyết phát tay phân phó nói.

Hai đội đồng ý, đều tự mình lên xe.

“Các cậu đi trước.”

Mục Tuyết nói với ba người La Hoa, chỉ giữ một mình Hứa Thâm ở lại.

“Đội trưởng, tính toán làm gì, cậu ấy cũng không cô ý tới muộn.” La Hoa vội vàng xoa dịu.

“Hử?” Mục Tuyết liếc nhìn gã một cái.

La Hoa lập tức câm miệng, quay sang thăm thía nói với Hứa Thâm: “Chúc cậu may mắn, anh bạn của tôi.”

Cô Thu Phong ở bên cạnh, lập tức nở nụ cười xấu xa, thậm chí lúc đi đường còn tung tăng nhảy nhót, chạy tới lái xe, hiển nhiên, loại chuyện mệt mỏi này, đều do một tay gã xử lý.

Mục Tuyết chờ ba người kia đều rời đi, mới dè dặt âm thanh, nói với Hứa Thâm: “Tôi đã biết chuyện buổi tối hôm trước của cậu.”

Tim Hứa Thâm đập thành thịch.

Buổi tối hôm trước?

Là chuyện bị đuổi giết sao?

“Trong cục đang điều tra về cậu. Hẳn là cậu đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất rồi? Ngụy trang rất kín nha...”

Dáng người Mục Tuyết rất cao, lúc này cô lại hơi hơi cúi đầu thì thầm nói chuyện, khiến cho hai má vừa vặn dừng lại bên cạnh Hứa Thâm, thoạt nhìn cử chỉ này có chút thân mật.

“Trong cục sẽ dùng nhiệm vụ lần này như một đợt kiểm tra đánh giá, hi vọng cậu đừng tiếp tục che giấu nữa, cũng đừng coi tất cả mọi người đều là lũ ngốc.” Mục Tuyết hơi hơi đưa mắt nhìn chăm chú vào Hứa Thâm: “Trong cục có lựa chọn che chở cho cậu hay không, đều quyết định ở biểu hiện và thành ý của cậu. Cậu nghe hiểu ý tứ của tôi không?”

Sắc mặt Hứa Thâm liên tục biến ảo.

Thành ý? Biểu hiện?

Nghĩa là người trong cục muốn nhìn xem hắn có thẳng thắn thành tâm với cục hay không sao?

Hứa Thâm hít sâu một hơi, lúc trước hắn vẫn một mực biểu lộ tâm thế dao động, khó mà nắm bắt được, nhưng tại một khắc này, coi như hết thảy suy tư đều chìm xuống rồi, cùng với chờ đợi những gì mình không hề hay biết, thì coi như hiện giờ, hắn đã đạt được một đáp án rõ ràng.

“Tôi sẽ biểu hiện thật tốt.” Hứa Thâm nói.

“Nghe hiểu là được.” Mục Tuyết khẽ gật đầu, sau đó lại nhích người qua, bảo trì khoảng cách.

“Đội trưởng, vì sao cô lại nói với tôi những điều này?” Hứa Thâm nhìn về phía Mục Tuyết, hắn vốn chưa quá thân thiết với vị đội trưởng này, chỉ gặp mặt đối phương hai lần, nhưng người ta lại bí mật trợ giúp hắn như vậy... Là bởi vì hắn là đội viên của cô sao?

“Đừng nghĩ quá nhiều, là Tiểu Ly nhờ tôi truyền lời cho cậu.”
Mục Tuyết lạnh nhạt nói: “Đường như cô bé gốc kia vô cùng để ý tới cậu, cũng không biết đang tính toán chuyện gì. Hừ thứ hoa si kia, luôn hỏi tôi xem có phải đáng đáp của cậu rất dễ nhìn hay không...”

Cô nói xong lại liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một cái từ trên xuống dưới, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường: “Tôi xem cũng như vậy mà thôi.”

Tiểu Ly?

Hứa Thâm tìm tòi trong đầu một chút, lại liên hệ cùng một chỗ với hai chữ “Dễ nhìn”, lập tức hiểu ra người cô ấy nói chính là ai, rồi không khỏi kinh ngạc hỏi lại: “Là Ly tỷ sao?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện này...”

Hứa Thâm có chút bất ngờ, hẳn biết Ly tỷ đối xử với mình không tồi, còn đưa tặng cho hắn một kiện khur bình, không nghĩ tới lần này cô lại cực lực ra tay giúp đỡ hắn như vậy?

Haizzz nợ người ta nhân tình quá lớn, hắn có cảm giác bản thân không nhất định có thể hoàn trả được hết.

“Được rồi, dù sao tôi cũng dẫn dắt tới rồi, cần phải xem cậu biểu hiện ra sao.” Mục Tuyết đi xuống bậc thang, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, xuất phát.”

Sắc mặt Hứa Thâm đầy phức tạp, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại và đi theo.

Trên một chiếc xe khác, Hạ Tĩnh Tương ngồi ở hàng ghế sau, mở cửa kính xe, nhìn chăm chú ra ngoài, trong lòng vẫn ôm ấp một tia chờ đợi, mãi cho đến khi cô nhìn thấy Hứa Thâm đi theo vị Mục đội kia lên xe, mới cảm thấy cây búa tạ vẫn đang lơ lửng nơi đáy lòng mình hoàn toàn nện xuống.

Hắn thật sự là đội viên của biên đội số hai...

Từ tiểu đội tử vong là biên đội số 17, đảo mắt một cái đã được đề bạt đến biên đội số hai?

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương trở nên tái nhợt, nhưng ngay sau đó lại hiện lên càng nhiều không cam lòng và phẫn nộ...

Vì sao, vì sao kẻ gây trở ngại lại luôn có thể nhận được thiên vị như vậy? !

Hắn đã liên lụy biên đội số 17 thành như thế, vậy mà vẫn được đề bạt đến biên đội số hai?

Đó chính là đội ngũ trường thọ, chẳng lẽ trong cục làm như vậy để đảm bảo hắn sẽ trưởng thành an toàn ư? !

Ngón tay cô nắm chặt lớp quần áo trên đầu gối, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Chương 201. Trấn Thiển Ngâm!

“Tiểu Hạ, có phải cô và người bạn này của cô có hiểu lầm gì đó hay không?” Thanh niên bên cạnh nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hạ Tĩnh Tương, thử dò hỏi một chút.

Hạ Tĩnh Tương phục hồi lại tinh thần, lập tức thu hồi cảm xúc của bản thân, bỗng nhiên lúc này, cô mới chú ý đến vị đội viên ngày thường tương đối thân cận với mình, đang ngồi ở thùng xe bên kia.

Kể cả thanh niên có quan hệ tốt nhất với cô, cũng duy trì khoảng cách giữa bọn họ là một cái mờ.

Miệng cô khẽ nhếch lên, mấp máy một chút, nhưng rất nhanh đã phục hồi lại như cũ, lắc đầu nói: “Không có hiểu lầm gì, cũng không có xung đột gì, chỉ là tôi đơn thuần không thích có người dựa vào quan hệ để thượng vị mà thôi.”

Mấy người đội viên kia thoáng ngần ra, sau đó lại khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đội trưởng bên cạnh lắc đầu nói: “Cô bé ngốc, thế đạo này còn có nhiều chuyện không nhìn nổi hơn đó, nếu cô cứ đi chỉ trích, có thể nói hết được hay không? Tới cuối cùng chỉ khiến bản thân mình đầy rẫy những thương tổn thôi... Được rồi, có cơ hội đi mời người ta ăn một bữa cơm, nói vài câu khách khí, xoa dịu đi mối quan hệ giữa hai người một chút, dù sao đối phương cũng có tư chất đặc thù, hiện giờ còn được thăng chức lên biên đội số hai, chỉ cần không chết, khẳng định trong tương lai sẽ trở thành đại đội trưởng trong cục.”

Đại đội trưởng trong miệng bọn họ chính đội trưởng thuộc thế đội thứ nhất.

Hạ Tĩnh Tương nhìn thấy gã tận tình khuyên bảo, đáng vẻ chỉ muốn tốt cho mình, trong lòng chỉ còn lại chua xót và cười lạnh. Gã nói thì hay lắm, còn không phải sợ cô đắc tội với Hứa Thâm, rồi làm liên lụy đến bọn họ hay sao?

Nhưng cô chỉ nghĩ thâm như vậy, chứ không hề phản bác, coi như qua khoảng thời gian vừa rồi đã học được cách che giấu mũi nhọn, chỉ ừ một tiếng: “Tôi sẽ làm vậy.”

Đội trưởng thấy cô đã nghe lời khuyên bảo, cũng thoáng thở phào một cái.

..

...

Trần Thiển Ngâm.

Dưới tầng sương mù bao phủ, trong trấn nhỏ trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ ngẫu nhiên có vài tiếng gà kêu chó sủa vang lên.

Trong một khu nhà xưởng chăn nuôi nào đó, đám gà chó đang bị nhốt trong chuồng, đang hung hăng vật lộn.

Trên một con đường nào đó trong trấn nhỏ, chợt xuất hiện một bộ thi thể đã hư thối.

Ở bên cạnh thi thể là nơi xây dựng Đạo Mạnh tác, có vụ dân dựa vào sợi dây thừng này di chuyển, khi đá phải bộ thi thể này, còn cho rằng bản thân vừa đá phải thứ rác rưởi nào đó, vì thế lại dùng sức lực lớn hơn, muốn đá bay nó đi.

Mãi về sau, thời gian qua lâu rồi, trên bộ thi thể nọ bắt đầu bốc lên mùi hôi thối,

mới có người chửi rửa, quét thi thể nọ qua một bên, cho rằng con chó hoang nào đó chết.

Dù sao nội tạng trong bụng thi thể đã bị đào rỗng, từ cảm giác đá trên chân, cũng chẳng khác gì con chó.

Ngay lúc này, chỉ có một vài vụ dân đang hoạt động trên trấn, bọn họ đi mua đồ ăn nấu cơm, và những vật dụng thiết yếu hằng ngày.

Gần đây trên trấn đã xảy ra một chút việc lạ, tuy những vụ dân này không nhìn thấy, nhưng lỗ tai rất thính, bọn họ thường xuyên châu đầu ghé tai cùng những người quen thuộc, “lắng nghe kẻ chuyện”. Đó cũng là loại hoạt động giải trí hàng đầu của vụ dân.

Có rất nhiều đề tài câu chuyện, từ những chuyện bên người đến những chuyện phương xa, bổ sung chút màu sắc cho thế giới tưởng tượng vốn đầy nhạt nhẽo, vô vị và chìm trong hắc ám của bọn họ.

“Cứ gần tới nửa đêm, là xiềng xích ngoài cửa luôn rung động... Hoa lạp lạp, tựa như có bước chân người nào đó vướng vào vậy. Mọi người nói xem, đã khuya vậy rồi, ai còn phải ra ngoài đi làm công nữa? Tôi hoài nghi đó là kẻ trộm!”

“Cái gì mà kẻ trộm chứ? Cô còn không nghe nói gì sao? Gần đây giáo đường Hắc Quang bên kia đều đóng cửa rồi, nghe nói đã cho chuyện lớn xảy ra.”

“Tôi cũng có nghe nói, hình như có tín đồ ruồng bỏ tín ngưỡng, phạm vào giáo điều, trêu chọc vào thứ không sạch sẽ đó. Anh có thấy gần đây người đi đường dần trở nên thưa thớt hay không?”

“Được rồi được rồi, nói gì muốn hù chết người rồi. Chúng ta nhanh về nhà đi, nửa đêm hôm qua, con tôi cứ một mực khóc nháo, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Con ư? Dì ba ời, có phải dì nhớ nhầm hay không? Dì đâu có con...”

...

...

Trong tầng sương mù bên ngoài trấn nhỏ, có ba chiếc xe vũ trang màu đen mang theo tiếng động cơ vù vù trầm thấp, lắc lư trên con đường xóc nảy, đầy tổn hại tiến vào vùng ngoại thành. Khi bọn họ đi ngang qua lối vào trấn nhỏ, lập tức men theo đường chính đi vào bên trong.

Ven đường, ngẫu nhiên đoàn người cũng có thể nhìn thấy một vài vụ dân mang theo đồ ăn trong tay, đang men theo Đạo Mạnh tác được bố trí ở ven đường, từ từ đi lại, vẻ mặt tất cả đều chết lặng, không một chút biểu cảm.

Bỗng nhiên tiếng loa vang lên, chiếc xe phanh gấp dừng lại.

Chỉ thấy ở ven đường phía trước chiếc xe, bỗng nhiên có một cậu bé nhảy lên, đang nhanh chóng chạy theo quả bóng cao su trước mặt.

Cậu bé đã ôm được bóng cao su, chợt nhìn thấy chiếc xe đột ngột dừng lại, cũng tò mò dừng lại theo, rồi quay đầu qua, để lộ hàm răng trắng như tuyết, trên mặt tươi cười:

“Mấy cô chú nhìn thấy cháu ư...”

Cố Thu Phong đẩy cửa xe, phun ra một ngụm nước miếng:

“Xem ra nơi này đã thành sào huyệt của khur rồi, chúng ta vừa tới còn có lẽ gặp mặt?”

Nói xong, gã lập tức đi về phía cậu bé kia.

Cậu bé vẫn cười như cũ, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mắt, nụ cười trên mặt lại dần dần trở nên vắn vẹo, từ từ biến thành dữ tợn.

“Cười móa nó mà cười!” Bỗng nhiên Cố Thu Phong đá một cước tới, ngay sau đó đã phi thân lao lên, rút kiếm chặt đứt đầu đối phương chỉ trong nháy mắt.

“Chỉ là một con cấp E, cũng dám chặn đường đi của lão tử!” Cố Thu Phong mắng một tiếng, lại không quên phun ra một ngụm nước miếng lên thi thể.

Trước khi gã trở lại chiếc xe đằng sau, đã thấy Mục Tuyết mang theo đám người Hứa Thâm đều xuống xe.

Mục Tuyết khẽ nhíu mày, quan sát con khur vừa bị Cố Thu Phong chém giết.

Khur cấp E không đáng sợ, nhưng bọn họ vừa tiến vào trấn nhỏ, lại gặp được một con khur quang minh chính đại ở ven đường như vậy, chỉ sợ tình huống bên trong trấn nhỏ này còn hồng hét hơn những gì bọn họ tưởng tượng...

Chương 202. Phân Công Hành Động!

Đằng sau, xe của biên đội số 32 và biên đội số 24 đều ngừng lại, đám người của hai đội đều lục tục xuống dưới, cầm chắc binh khí trong tay, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Không ít người vừa nhìn thấy khur bị chém giết trước mắt, sắc mặt đã hơi hơi biến hóa, hiển nhiên tất cả bọn họ đều cảm nhận được áp lực.

“Chúng ta dừng xe ở nơi này đi, lúc trở về cũng tập hợp tại nơi này.” Mục Tuyết lấy ra ba phần bản đồ từ trong trang phục tác chiến: “Đây là bản đồ trấn nhỏ, rõ ràng là một con khur cấp C đang chiếm cứ bên trong nhà trấn trưởng, tôi nghi ngờ một con khur cấp C khác đang ở trong nhà ông dưỡng của vị cao tầng hiệp hội Chung Khí kia, ngoại trừ hai con này, trong trấn nhỏ còn có một chút khur cấp D và khur cấp E đi lang thang khắp nơi. Hẳn là đồ ăn tùy thân cho hai con đại khur kia sử dụng. Trước mắt không rõ số lượng của chúng, nhưng tôi tin tưởng các vị cũng thấy được rồi, hẳn là số lượng này không ít.”

Đám người thuộc hai đội đều không hé răng nửa lời, mặc dù có thể đội thứ nhất bên cạnh nhưng trong lòng bọn họ vẫn dâng lên một loại cảm giác bản thân chuẩn bị tiến vào đầm rồng hang hổ.

“Hiện tại phân công nhau hành động, tạo thành ba đội.” Mục Tuyết nhìn về phía Cố Thu Phong và La Hoa, cuối cùng mới nói: “Tiểu La, cậu và Hứa Thâm làm thành một đội, đi tới nhà ông dưỡng của vị cao tầng hiệp hội Chung Khí kia, cứu vớt người nọ. Ba Diệp, anh chín chắn nhất, coi như một mình anh mang một đội, đến nhà người giàu có nhất nơi này nghĩ cách cứu viện. Còn cậu theo tôi.”

Câu cuối cùng dành cho Cố Thu Phong.

Cố Thu Phong lập tức lộ ra tươi cười, thậm chí còn có loại cảm giác được người ta sủng ái. Xem đi, tuy gã làm ra thật nhiều chuyện phiền toái, nhưng trong lòng đội trưởng vẫn quan tâm tới gã nhất.

“Đội trưởng, chỉ có tôi và Hứa Thâm, dường như... Không quá an toàn?” Thật rõ ràng, trong cách chia đội này, La Hoa không vừa lòng nhất là chia gã đi cùng với Hứa Thâm.

Gã cực kỳ hiểu bản thân được mấy cân mấy lạng, còn Hứa Thâm... Tuy hẳn đã đánh bại Cố Thu Phong tới hai lần, nhưng Cố Thu Phong là gì?

Chính là cây rụng tiền trong đội... Ai cũng có thể lắc được 5000.

“Đúng vậy đội trưởng, nếu không cứ để ba người chúng ta cùng một đội đi, chờ sau khi cứu được ông dượng kia, lại cùng nhau tới nhà giàu có nhất trấn.” Ba Diệp cũng gật đầu: “Lỡ như thật sự gặp phải khu cấp C, chỉ hai người bọn họ, sợ là có chút hung hiểm.”

“Đây là chấp hành nhiệm vụ, không phải đi thăm lần lượt từng nhà.” Sắc mặt Mục Tuyết lạnh xuống: “Nhiệm vụ của chúng ta là cứu viện. Máy người biết cái gì gọi là cứu viện không? Nghĩa là nếu mục tiêu chết rồi, thì nhiệm vụ của chúng ta cũng thất bại. Đến lúc đó, đừng ai mơ đến chuyện nhận được công lao, không giảm công đã quá tốt rồi. Hết thầy phải lấy thần tốc là chủ!”

“Nhưng...” Ba Diệp còn muốn khuyên nữa, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Mục Tuyết giết trở về.

La Hoa thấy vậy cũng không tiếp tục mở miệng nữa, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Hứa Thâm nhìn vẻ mặt hai người bọn họ, biết là bọn họ đã hiểu lầm Mục Tuyết. Cô phân phối như vậy, hiển nhiên là muốn cho hắn có cơ hội thể hiện, biểu lộ ra “Thành ý”.

Khác hoàn toàn so với loại tính cách khó mà nắm bắt được của Ly tử, vị Mục đội này rõ ràng là loại người ngoài lạnh trong nóng. Từ đáy lòng Hứa Thâm cũng có chút áy náy, hắn có cảm giác bản thân cũng nợ đối phương một phần nhân tình nho nhỏ.

“Máy người đi chọn một đội, chúng ta chuẩn bị xuất phát đi.” Mục Tuyết phát tay nói, cực kỳ dứt khoát, không cho mọi người có cơ hội nhiều lời.

Đội trưởng hai đội còn lại há miệng thở dốc, trong lòng có khổ mà không nói nên lời.

Rõ ràng bọn họ đã tới một nơi đáng sợ như vậy, còn phân công nhau hành động, cô thực sự nghĩ rằng đây là “Phân công nhau” ư?

Nhưng đội viên của người ta kháng nghị còn không có hiệu quả, bọn họ đương nhiên sẽ không nói gì, không nên tự làm

mình mất mặt.

Bọn họ gặp được người dẫn đội như vậy, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

“A? Đội trưởng, chúng ta thì sao?” Lúc này, Cố Thu Phong mới phản ứng lại: “Người của hai đội kia đều theo chân bọn họ rồi, thì ai sẽ yểm trợ cho chúng ta đây?”

Mục Tuyết liếc mắt nhìn gã.

Đáp án, vừa nhìn là hiểu.

“Trong mấy người, ai muốn theo tôi?” Tính cách Ba Diệp rất dứt khoát, nếu đã không khuyên được Mục Tuyết, gã cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa, thay vào đó là xoay người chuẩn bị xuất phát.

“Tôi!”

“Tôi!”

Đội trưởng hai đội đồng thời mở miệng.

Hiển nhiên lúc này là thời điểm nên tích cực biểu hiện ra, đó cũng là một loại đạo lý đối nhân xử thế.

Hứa Thâm tranh thủ lúc Ba Diệp chọn lựa, vội vàng nói: “Ba ca, để cho bọn họ theo tôi đi, bên trong có bạn bè của tôi.”

Hắn vừa nói vừa chỉ qua biên đội số 32.

Ba Diệp nhìn thoáng qua rồi nói: “Cậu khẳng định ư? Tuy bọn họ đều là thê đội thứ ba, số thứ tự không tượng trưng cho tuyệt đối thực lực, nhưng thường là những biên đội có số thứ tự nhỏ hơn, sẽ có nhiều đội viên lão luyện hơn.”

“Ừm, Ba ca bên kia cũng cần nhân thủ. Anh cẩn thận một chút.” Hứa Thâm cũng tỏ ra rất quan tâm, lập tức nói.

“Để bàn.” Ba Diệp cười cười.

Hạ Tĩnh Tương nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, trong lòng có chút khó chịu.

Lúc bọn họ cùng ở trong huấn luyện doanh, huấn luyện viên từng điều Hứa Thâm đến tiểu đội huấn luyện của cô, nếu nói về mối quan hệ, thì bọn họ phải thân thiết hơn mới đúng...

“Mọi người nhận bản đồ đi.” Mục Tuyết giao bản đồ cho Hứa Thâm và Ba Diệp, sau đó mang theo Cố Thu Phong với vẻ mặt u oán, bước lên đường chính, rời đi.

Hứa Thâm nhìn về phía bản đồ, bên trên có ký hiệu địa điểm.

“La ca, đừng hiểu lầm Mục đội, cô ấy có ý tưởng của mình. Chờ sau khi nhiệm vụ chấm dứt, trở về tôi mời anh ăn cơm.”
Hứa Thâm vỗ vỗ bả vai La Hoa, cười nói.

La Hoa cố nặn ra một nụ cười, rồi đưa mắt nhìn bóng dáng dần biến mất của Mục Tuyết, khẽ hít sâu một hơi rồi lắc đầu nói:
“Trước kia Mục đội vốn không bất cần như vậy, có thể là...
Thôi quên đi, chúng ta cũng nhanh xuất phát nào.”

Chương 203. Thảm Cảnh Ngổ Ngang Khắp Nơi!

Hứa Thâm gật gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với Đặng Phong.

Đặng Phong mừng rỡ, lập tức kích động chạy tới. Nhưng ngay sau đó, gã lại tỏ ra có chút kính sợ với La Hoa bên cạnh Hứa Thâm, vội vàng cúi đầu khom lưng gọi một tiếng La ca.

“Là bạn bè của Hứa Thâm thì cũng là bạn bè của tôi, cậu đừng khách khí như vậy.” La Hoa mỉm cười.

Đội trưởng biên đội số 32 cùng ba vị đội viên khác cũng đi tới, quan sát thấy bên mình và hai thành viên của biên đội số hai có tầng quan hệ giữa Đặng Phong với Hứa Thâm, trong lòng cũng hơi an tâm hơn một chút, dù sao hai người bọn họ cũng là bạn bè, nếu thật sự gặp phải tình huống nguy cấp, kiểu gì cũng kéo giùm một tay.

Kể cả khi không cứu giúp, cũng sẽ không hãm hại.

“Chào hai người, tôi là đội trưởng biên đội số 32, Cố Thần Phong.” Vị đội trưởng trung niên bên cạnh lộ ra vẻ mặt tươi cười tự giới thiệu, sau khi thấy thái độ của Hứa Thâm và La Hoa rất nhã nhặn, gã lại lập tức giới thiệu ba đội viên còn lại.

Ba người ấy gồm hai nam một nữ, đều lần lượt tiến lên chào hỏi.

“Hứa ca, La ca!”

Bên ngoài Hứa Thâm lịch sự cười cười, trong lòng lại thoáng có chút cảm khái.

La Hoa gật gật đầu, nhân tiện nói luôn: “Chúng ta cũng xuất phát thôi, tất cả đều tập trung tinh thần cho tôi, nhớ phải cẩn thận một chút.”

“Rõ La ca.”

Vậy là đội ngũ do La Hoa và Hứa Thâm cầm đầu, đi ở phía trước mở đường, còn những người khác đều cầm kiếm đi theo ở phía sau, một đường đánh giá bốn phía.

Hai người phụ trách mặt Đông, hai người phụ trách mặt Tây, còn lại đội trưởng Cố Thần Phong thường xuyên nhìn về phía sau, đề phòng có khư theo dõi rồi lặng lẽ tiếp cận.

Hứa Thâm cầm bản đồ, chỉ đường cho La Hoa.

Đoàn người đi qua hai con phố, không được bao lâu, đã nhìn thấy một khối thi thể hư thối nằm ở ven đường.

La Hoa nhìn hai cái, lập tức nhăn mày: “Cẩn cứ theo dấu hiệu hư thối trên thi thể, xem ra, khả năng cao là từ nửa tháng trước, trấn nhỏ này đã xuất hiện khư rồi.”

“Hẳn là ở nơi này cũng có văn phòng của sở Tuần Tra? Chẳng lẽ thi thể ngay trên đường này mà bọn họ cũng không nhìn thấy?” Đặng Phong thật cẩn thận hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

La Hoa trầm giọng nói: “Đó mới là vấn đề. Rất có khả năng... Sở Tuần Tra đã rơi vào tay giặc, và nếu nói như vậy, thì khư ở nơi này...”

Đến đây, gã không nói thêm gì nữa.

Nhưng Hứa Thâm đã hiểu được ý tứ của gã ——

Khư ở nơi này rất thông minh.

Mà thông minh cũng có nghĩa là cấp bậc cao, là khó đối phó!

Đặng Phong không nghe được câu nói kế tiếp của La Hoa, trong lòng có chút nôn nóng, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể nhìn về phía Hứa Thâm, chẳng qua lúc ấy Hứa Thâm đang mãi xem bản đồ, không chú ý tới gã.

“Bên kia...”

Bỗng nhiên, cô gái duy nhất trong đội phát ra giọng nói mang theo cực độ khẩn trương, tựa như cổ họng mới bị thứ gì đó xiết chặt lại, trong giọng điệu có một tia run rẩy: “Trên cột điện bên kia...”

Mấy người khác lập tức nhìn lại, chỉ thấy trên cột điện có một con khur màu xám trắng đang ngồi chồm hồm, hình thể nó giống hệt con ngài (bướm đêm), nhưng thân thể thuộc về nhân loại.

Tựa như con khur bên kia đã phát hiện ra mấy người bọn họ đang nhìn chăm chú vào mình, vì vậy cái đầu vòng qua, quan sát. Có điều bất ngờ là, ngay sau khi con khur nhìn thấy bọn họ, nó lại vỗ cánh bay đi.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, bởi vì rất ít khur sau khi đã phát hiện ra mình bị người chú ý tới, lại không lựa chọn công kích, mà trực tiếp rời đi như vậy.

Chẳng lẽ nó biết bọn họ không dễ chọc vào?

Nhưng con khur này có thể bị cô gái kia nhìn thấy, nghĩa là cấp bậc của nó không quá cao, nhiều nhất chỉ là cấp D thôi, và cấp D thì không thể thông minh như vậy... Trừ phi là số ít khác loại.

La Hoa nhìn chăm chú theo phương hướng con khur kia đi xa, sau đó cầm lấy tám bản đồ trong tay Hứa Thâm quan sát một hồi, mới phát hiện nơi con khur kia đi tới lại không phải địa điểm bọn họ muốn đi, trong lòng thoáng buông lỏng một chút, nói: “Đi thôi, chúng ta cần nắm chắc thời gian một chút.”

Nói xong, tốc độ dẫn đường của gã tăng lên rõ ràng, khiến tất cả mọi người cần phải chạy chậm mới đuổi theo kịp.

Trên đường, đám người bọn họ gặp được đều là vụ dân, không có một người thường đã mở mắt nào. Trên thực tế, tuy trong trấn nhỏ không tồn tại mấy người có tiền có quyền, lại đã mở mắt, nhưng cũng không đến mức chẳng có một ai như vậy.

Có thể những người đã mở mắt đều trốn ở trong nhà, hoặc ... bị giết cả rồi.

Không bao lâu sau, ngay khi mọi người vượt qua một tòa nhà dành cho cư dân ở lại, bọn họ nhìn thấy bên trong có một con khur đang ngủ say.

Mà trong phòng cư dân này tanh hôi vô cùng, đã tích lũy được vài bộ xương cốt.

Sắc mặt La Hoa lạnh như băng, nếu đã thấy được, gã không thể bỏ mặc tình huống này, trực tiếp rút kiếm vọt lên.

Con khur này là cấp D, vừa bùng tỉnh lập tức muốn tránh né, nhưng rất nhanh đã bị La Hoa chém chết dưới kiếm.

Một con khur cấp D không chống đỡ nổi hai chiêu đã bị chém giết, khiến cho mọi người chứng kiến được thực lực của thành viên thê đội thứ nhất, lòng tin tưởng vào nhiệm vụ lần này lập tức tăng lên gấp bội.

“Đáng thương...”

Ngay khi cả đám người chứng kiến thảm cảnh trong phòng, ai nấy đều lắc đầu, nhưng bọn họ cũng chẳng làm được gì hơn, chỉ có thể dùng túi đựng xác đóng gói thi thể khur đặt ở nơi này, tránh cho nó chìm vào chỗ sâu trong Khur giới, sau đó rời đi, chờ nhiệm vụ chấm dứt lại qua lần.

Nhóm người lại tiếp tục vượt qua mấy con phố tiếp theo, và trong một đoạn kênh nước thối ở ven đường, bọn họ nhìn thấy một con khur cấp E, nó cầm một cái đầu, tựa như đang say sưa mút thứ bên trong ra.

La Hoa cũng không khách khí, thuận thế chém ra một kiếm giết chết.

Mọi người lại nhanh chóng đi thẳng một đường tiến về phía trước, rất nhanh đã đến nhà ông dưỡng của vị cao tầng hiệp hội Chung Khí kia.

“Gã này cưới được một người vợ thật là tốt...” Cố Thần Phong nhìn nóc biệt thự xa hoa duy nhất xuất hiện ở phía trước, trong lòng có chút cảm khái.

Lại nói, đất trong trấn nhỏ không đáng tiền, nhưng khu biệt thự trước mặt bọn họ lại xa hoa đến mức, có thể so sánh với nhà tại khu thành thị lớn, chung quanh đều có tường bao vây quanh, bên trên được ghim đầy những mảnh thủy tinh nhỏ, chống leo lên.

Chương 204. Ai Nói BẠN BÈ Thì Không Hổ Nhau?

“Thì thể...”

Đặng Phong nhìn thấy một bộ thi thể rách nát, đã hư thối từ lâu với tư thế cúi gập người vắt ngang qua mảnh thủy tinh nhỏ nào đó trên tường.

Sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng, La Hoa dứt khoát ra lệnh: “Khởi động phá khur, tất cả đều làm tốt chuẩn bị, từ giây phút này, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ chiến đấu.”

Mấy người đều gật đầu, và nhanh chóng mở cái rương màu đen, lấy ra trang bị phá khur được đặc chế từ kim loại, sau đó khởi động, một luồng sóng gợn lan ra, thẩm thấu đến bốn phía.

Hết thảy những gì trước mắt đều trở nên hư ảo.

Mọi người nhanh chóng phóng thích khur lực, bước vào Khur giới.

Hiện giờ, ở trước mắt bọn họ, khu biệt thự xa hoa trong hiện thực đã thay đổi đáng kể, mặt ngoài đầy những dấu rỉ sét loang lổ, trong góc tường dưới chân cây cột chống cửa dính không ít máu tươi màu đen, giống như một khu nhà cũ lâu năm, tích lũy đầy tro bụi.

La Hoa rút kiếm, cầm chắc nơi tay, dứt khoát đi ở phía trước dẫn đường, xuyên qua bức tường bao trước mắt, bên trong là một sân cỏ cực kỳ rộng rãi, ở giữa còn có bể bơi.

“Bên kia có thi thể.” Có người thấp giọng nói.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy ở ngay thảm cỏ dưới chân hàng cây cối xa xa phía trước, có từng cái hố sâu, trong mỗi hố sâu kiểu này đều chôn từ hai đến ba bộ thi thể, và chúng đều đã hóa thành xương trắng.

Đếm sơ sơ một chút, nơi này cũng có ít nhất mười một, mười hai bộ thi thể!

Lại nói, đất đai nơi này vốn thuộc về hiện thực, nên nhìn từ phía Khur giới, đất đai cũng chuyển thành dạng hư ảo, cho

phép bọn họ có thể miễn cưỡng trông thấy những thứ được chôn sâu dưới lòng đất

Sắc mặt mấy người bọn họ đều thay đổi, kể cả Đặng Phong cũng có thể phân biệt được, những cái chết này vốn không phải do khư thú gây nên.

Hiện giờ tất cả đã thành bạch cốt, có nghĩa là bọn họ đã chết ít nhất là vài năm rồi, thậm chí còn lâu hơn nữa.

Nếu quan sát tỉ mỉ hơn sẽ thấy, về cơ bản, những bộ thi thể bên trong này đều là nữ giới.

Bởi vì trên đầu lâu đều có tóc dài.

“Đúng là kẻ cặn bã!” Cô gái duy nhất trong đội lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi mắng. Hiện nhiên đối phương đã đoán được nguyên nhân gây nên những cái chết này, và hung thủ là ai.

Sắc mặt mấy người khác cũng trở nên khó coi, Đặng Phong thấp giọng nói: “Loại cặn bã như vậy, lại chính là mục tiêu mà chúng ta muốn cứu sao?”

La Hoa không lập tức trả lời, gã thoáng im lặng một lát, mới nói: “Đây là nhiệm vụ, chúng ta cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.”

Hứa Thâm im lặng không nói. Hiện giờ, hắn đã không còn là cậu thiếu niên ngây ngô khi vừa gia nhập cục Khư Bí nữa, coi như đã có sức chống cự khá mạnh đối với loại chuyện này.

Dù sao trong tay hắn, cũng dính máu của vài mạng người rồi.

“Cẩn thận một chút.” La Hoa thấp giọng nói với Hứa Thâm một câu, sau đó tiếp tục dẫn đường ở phía trước.

Rất nhanh, mọi người đã mò mẫm bước vào bên trong biệt thự, cánh cửa trước mặt trống rỗng tựa cái miệng tối đen như mực, mang theo từng cơn gió lạnh tràn ra.

“Khu biệt thự này sắp bị khư cải tạo thành sào huyệt rồi ...”

La Hoa nhìn thoáng qua, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Nhìn hoàn cảnh trước mắt, hy vọng bên trong vẫn còn người sống sót đã trở nên quá mức mong manh.

Và mặc dù có nhiệm vụ trong người, nhưng ngay cả gã cũng bắt đầu sinh ra ý định rút lui.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú nói cho gã biết, loại không khí trước mặt, không còn là nghi ngờ sẽ xuất hiện khu cấp C, mà là có xác suất 90%, bên trong sẽ xuất hiện khu cấp C!

“Ai nguyện ý hy sinh một chút, nhỏ ra xíu máu.” La Hoa nhìn sang bốn vị đội viên của biên đội số 32.

Hiển nhiên giao loại chuyện này cho những người không có sức chiến đấu ở trước mặt khu cấp C như bọn họ là thích hợp nhất.

Sắc mặt bốn người đều khẽ biến, ai nấy cũng có chút khó coi.

Hứa Thâm đoán được tâm tư của La Hoa, gã muốn dụ dỗ khu rời đi, nhìn xem tình huống.

“Không cần phải phiền toái như vậy.”

Hứa Thâm không tiếp tục đè thấp giọng nữa. Hắn biết đây chính là thời điểm mình nên biểu hiện “Thành ý”, bởi vậy lập tức nói với La Hoa: “La ca, anh cứ ở bên ngoài, chiếu cố bọn họ một chút, để tôi vào trong đi dạo một vòng.”

Sắc mặt La Hoa đại biến, vội vàng nói: “Cậu muốn làm gì? Đừng có xúc động!”

“Không có việc gì, tôi sẽ trở về.” Hứa Thâm nói xong, trực tiếp đi vào trong biệt thự.

La Hoa lập tức nóng nảy, bình thường nhìn Hứa Thâm vô cùng khôn khéo, quy củ, vì sao đến thời điểm chấp hành nhiệm vụ lại phát bệnh rồi?

Đây là sào huyệt của khu đó? Là nơi có thể tùy tiện đi dạo hay sao?

Nói nữa, ở thời điểm làm nhiệm vụ, hắn muốn khoe khoang làm cái gì chứ?

Chung quanh đâu có mỹ nữ?

Gã tiến lên muốn kéo đôi phương lại, nhưng động tác của Hứa Thâm rất nhanh, hắn đã vọt tới cửa biệt thự rồi.

La Hoa tức giận đến mức muốn hung hăng chửi mấy câu.

Lúc trước, đội trưởng phân công cho gã cùng với Hứa Thâm đến xử lý một con khu cấp C đã khiến gã ghen một bụng lửa

giận rồi, tới cuối cùng, ai có thể nghĩ đến, khi Hứa Thâm chấp hành nhiệm vụ lại rơi vào loại trạng thái này?

Nếu Mục đội ở đây, phỏng chừng cô ấy sẽ đánh chết cậu Hứa Thâm này tại chỗ.

Ngay tại thời điểm La Hoa đang do dự, không biết mình có nên lỗ mãng xông vào giữ chặt Hứa Thâm lại hay không, thì Hứa Thâm vừa vọt tới cửa biệt thự, bỗng nhiên xoay người, quay lại nơi này.

“Sợ ư?” La Hoa không nhịn được trợn trắng mắt.

Hứa Thâm cười cười, chỉ đơn giản giữ chặt cổ tay Đặng Phong nói: “Anh theo giúp tôi một chuyến đi.”

Vẻ mặt Đặng Phong ngơ ngác.

Bốn vị đồng đội bên cạnh gã cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ghen hòng nhìn trần trời.

Ai nói bạn bè thì không hố nhau? (hố=hăm hại)

Đây tuyệt đối là chuyên tìm bạn bè để hố!

Đặng Phong vội vàng vặn vẹo cổ tay muốn tránh thoát: “Hứa ca, tôi gọi cậu là ca luôn đó, cậu đừng mang tôi theo mà!”

“Đừng khản trương, tôi cho anh lập công lớn mà.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Đặng Phong khóc không ra nước mắt, tôi không muốn công lớn gì đó đâu, vào trong kia là muốn mạng luôn chứ công lao gì!

“Đi một chút thôi mà.” Hứa Thâm dứt khoát túm lấy gã, kéo vào trong biệt thự.

Chương 205. Tôi Cho Cậu Đánh Một Cái, Rồi Chúng Ta Rời Đi...

Dường như đám người Cố Thần Phong còn có thể nghe được tiếng khóc của Đặng Phong truyền đến từ bên trong biệt thự, tất cả đều nhìn mà ngơ ngác, há hốc mồm.

Vì sao loại khung cảnh trước mắt lại khiến bọn họ liên tưởng tới hình ảnh... đồng đội của mình vừa bị một con khur nào đó tha đi rồi?

Đến tột cùng đây là sào huyệt của ai chứ???

Mặt đất trong đại sảnh biệt thự, có khá nhiều vết máu màu đen.

Hứa Thâm ngửi một chút, mùi này còn rất mới mẻ.

Đặng Phong bên cạnh, đang bị hấn túm chặt, toàn thân run rẩy lấy bầy như một chú gà con.

Hứa Thâm trịnh trọng nói: “Giúp tôi tỉ mỉ nhìn xem chung quanh, nếu có khur, nhớ phải lập tức nói cho tôi biết!”

Đặng Phong khóc không ra nước mắt, tốt xấu gì mối quan hệ giữa hai chúng ta cũng khá thân thiết, vì sao cậu nhất quyết phải kéo tôi cùng nhảy xuống hố vậy?

“Chúng ta nhanh đi thôi, quay lại cùng với La ca...” Đặng Phong vẫn cố gắng khuyên nhủ, vẻ mặt gã đầy đau khổ, ngay cả âm thanh khuyên bảo cũng không dám nói lớn, sợ làm kinh động con khur ở nơi này.

Bành!

Hứa Thâm đá một cước vào bình rượu dưới mặt đất, khiến nó phát ra tiếng loảng xoảng rồi vỡ nát ra.

Mặt Đặng Phong đã bị hành động của hấn dọa cho tái nhợt rồi.

Đây tuyệt đối không phải là rút dây động rừng, đây là muốn làm khur văn kê khởi vũ (nghĩa đen: nghe tiếng gà gáy thì đứng lên múa kiếm, nghĩa bóng: chỉ tinh thần hăng hái, tiến về phía trước), lao tới nha!

“Tôi cho cậu đánh một cái, chúng ta rời đi, có được hay không?” Hai chân Đặng Phong run run, gã thật sự có xúc động muốn quỳ xuống, thậm chí gã còn có cảm giác lúc này Hứa Thâm đã nhập ma mất rồi.

Hứa Thâm nhìn qua lối vào thang lầu đi thông với lầu hai. Vì tiếng vang vừa nãy, trên lầu hai đã xuất hiện một bóng dáng mặc áo đỏ, với tứ chi đảo ngược, cái bụng hướng lên trên, đang nhanh chóng bò tới chỗ lan can.

“Cẩn thận nhìn xem.” Hứa Thâm lời kéo Đặng Phong lên lầu.

Đặng Phong ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt đều bị dọa thành trắng bệch, run run nói: “Đừng, đừng đi về phía trước.”

“Vì sao?”

“Khư, bên trên là khư đó!” Đặng Phong sắp khóc đến nơi rồi.

“Không sao cả.” Hứa Thâm đã nghe được xác nhận, lập tức hỏi: “Có thể nhận ra nó có cấp bậc gì không?”

“D, là cấp D!” Đầu óc Đặng Phong sắp trở nên loãng như hồ rồi, toàn thân con khư kia tràn đầy khư lực như vậy, chẳng lẽ cậu không nhìn thấy?

“Dễ bàn.” Hứa Thâm vẫn kéo gã, tiếp tục hướng lên trên.

Lúc này, bọn họ đang ở trong Khư giới, cho nên Đặng Phong cũng có thể nhìn thấy khư cấp C.

Lại nói, tuy đám khư cấp C sinh hoạt tại nơi khá sâu trong Khư giới, nhưng chung quy lại chúng vẫn thuộc tồn tại ở tầng thứ nhất Khư giới.

Nếu ở trong hiện thực, lấy trình độ khư lực của Đặng Phong chưa chắc đã có thể cảm ứng được khư cấp C, thậm chí gã còn không thể thăm dò ra một vài loại khư cấp D có tính nguy trang khá mạnh, nhưng một khi đôi bên thuộc cùng một tầng Khư giới, cảm giác của gã sẽ trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

“Cẩn thận...”

Phốc!

Con khư áo đỏ kia lập tức nở nụ cười quỷ dị, rồi nhanh chóng đi đến, nhưng ngay sau đó, nó đã bị trực tiếp trảm thành hai nửa, loại tư thế di động này càng tiện cho Hứa Thâm chém giết.

Máu tươi bắn tung toé đến chiếc quần trong bộ trang phục tác chiến trên người Hứa Thâm, hắn quay đầu nói: “Cái gì cơ?”

“...”

Đặng Phong ngơ ngác. Toàn bộ vẻ mặt đều lộ rõ biểu cảm ghen hòng nhìn trần trời. Hiện giờ, gã chỉ biết đứng nguyên

tại chỗ mà thôi, đầu óc còn có thể suy nghĩ chuyện gì khác nữa?

Bởi vì, chỉ đơn giản như vậy... Con khur kia đã chết rồi?

Hứa Thâm dùng chân đạp thi thể khur áo đỏ qua một bên, thu hồi thanh kiếm, sau đó tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Đặng Phong như người vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, cũng vội vàng đuổi theo Hứa Thâm.

“Vừa rồi là cậu... cậu làm như thế nào đó?” Đặng Phong không nhìn được nhỏ giọng hỏi, đồng thời còn khẩn trương đưa mắt nhìn xung quanh.

“Cứ vung lên như vậy thôi.” Hứa Thâm không chút keo kiệt, lập tức dùng tay phác họa một chiêu.

“...”

Đặng Phong có cảm giác... mình vừa hỏi cái tịch mịch (có hỏi cũng như không).

Cùng lúc ấy, ở bên ngoài biệt thự, bốn người La Hoa và Cố Thần Phong đang khom lưng, trốn vào một góc tường.

“Hình như bên trong có động tĩnh.” La Hoa tụ tập khur lực vào lỗ tai, cẩn thận lắng nghe.

Bốn người bên cạnh gã đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương, không dám nói nhiều.

Bọn họ đều cho rằng Hứa Thâm và Đặng Phong xâm nhập vào trong đó, cực kỳ ít có hy vọng sống sót rồi đi, trừ phi hai người ấy biết khó mà lui, nhưng dựa vào tính cách lỗ mãng của vị Hứa ca kia...

Cố Thần Phong nhìn về phía La Hoa, thực sự muốn hỏi chúng ta còn phải chờ đợi bao lâu nữa... lại sợ khi mình vừa hỏi xong sẽ nhận được câu trả lời là “Chúng ta vào thử xem”...

Vì thế, mấy người bọn họ đều cực ăn ý, tiếp tục giữ im lặng.

Bỗng nhiên, âm thanh tất tất tác tác truyền đến.

“Đừng nghịch nữa.” Cô gái trong đội có cảm giác ai đó vừa kéo tóc mình, không khỏi thấp giọng giận dữ mắng một câu, nhưng gần như lập tức sắc mặt đã trở nên cứng nhắc.

Cô vội vàng đếm mấy bóng người ở trước mặt mình ... 1 2 3 4, là bốn người.

Vậy thì ai đang ở sau lưng cô?

Cô gái vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức bắt gặp một thiếu nữ với dáng người thướt tha đang đứng sau lưng mình, nhưng phần bả vai và ổ bụng của thiếu nữ bên cạnh, lại xuất hiện thật nhiều những cánh tay nhỏ bé, tinh tế.

Những cánh tay này đều được tùy ý xếp vào nơi đó, có cánh tay lấp đúng chiều, cũng có những cánh tay bị lấp ngược chiều, khiến cho khuỷu tay và các đốt ngón tay hướng về phía trước.

Khư...

Trong nháy mắt, cô gái đã sợ tới mức cơ tim gần như tắc nghẽn, tiếng thét chói tai đã lên tới cổ họng lại ngừng lại không sao bật ra được.

“Cẩn thận!” La Hoa ngồi ở phía trước lập tức phản ứng lại, đột nhiên xoay người vùng kiếm chém tới.

Con khư có nhiều cánh tay kia thoáng nở nụ cười quỷ dị, bóng dáng chợt biến mất, chờ đến khi nó xuất hiện lại, thân thể đã đi tới bên cạnh La Hoa, mười mấy cánh tay ngang nhiên kéo dài, khua khoắng ra ngoài, cùng lúc bắt được cánh tay, cổ và đùi của La Hoa.

Mà khuôn mặt tươi cười kia, cũng lập tức bị xé rách, hàm răng trắng như tuyết trong miệng đột biến thành răng nanh bén nhọn, lao tới cắn xé gã.

Chương 206. Người Ta Là Thực Lực Ca Đố...

“Cút!” La Hoa vừa sợ vừa giận.

Đối phương là khư cấp C, không biết từ khi nào đã ẩn núp đến bên người bọn họ rồi? Chẳng lẽ nó không trốn trong biệt thự?

Gã vội vàng chuyển cánh tay vùng kiếm, khư lực bùng nổ, nhưng lực kéo trên những cánh tay của đối phương thật lớn, gã cũng không kịp né tránh.

Nếu lúc này bên người có đội viên, ít ra người nọ còn có thể yểm trợ giúp gã một chút, cho gã có cơ hội thoát vây, nhưng... bên người gã lại là bốn người thuộc thê đội thứ ba kia, kể cả Cố Thần Phong, vốn là đội trưởng, cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn đội viên thê đội thứ hai, căn bản không thể sử dụng được.

Đúng như suy đoán, hiện giờ cả đám bọn họ đều đứng sững sờ tại chỗ giống như đã bị khur dọa ngốc cả rồi.

Ánh mắt La Hoa lộ ra phần nộ và không cam lòng.

Đột nhiên “Suru” một tiếng, âm thanh xé gió ngang nhiên đánh úp lại.

Những cánh tay khur đang giam cầm thân thể La Hoa, vội vàng buông lỏng, thân thể nó lùi về phía sau.

Lại nghe “Bành” một tiếng, một bóng dáng nhảy từ lầu ba của biệt thự xuống, tạo nên hai cái hố sâu trên mặt đất, đúng là Hứa Thâm.

Thanh kiếm Trảm Khur vừa bị hất ném xuống lúc trước là của Đặng Phong.

“Hóa ra mày không ở bên trong biệt thự...”

Hứa Thâm chợt phát lực, cấp tốc vọt về phía con khur kia.

La Hoa thoát vây, thoáng giật mình một chút, rồi vội vàng quát lên: “Tất cả chuẩn bị tác chiến, phối hợp cùng chúng ta chém giết nó!

Nói xong, gã lập tức rút kiếm, cùng vọt về phía con khur kia.

Nhưng bóng dáng Hứa Thâm tựa như một cơn gió xẹt qua bên người gã.

Phốc!

Thân thể con khur kia thoáng vắn vẹo, từ sau gáy bỗng kéo dài ra. để lộ một cái bươu thịt dữ tợn, mơ hồ có thể nhìn thấy ngũ quan. Cái bươu thịt nọ vừa xuất hiện, còn chưa kịp phát ra tiếng thét chói tai, kiếm quang trong tay Hứa Thâm đã chém tới.

Chỉ trong nháy mắt, máu tươi phun trào, cái đầu của khur bay lên.

Hứa Thâm lại liên tiếp vung chém!

Phốc! Phốc!

Phân cổ, lồng ngực, vòng eo!

Ba chỗ đều bị chặt ngang, chém đứt!

Kiểm Trảm Khư đặc chế sắc bén vô cùng, kể cả đôi mắt với khư cấp B, cũng có thể phá vỡ phòng ngự, chém bị thương nó, lúc này lại phối hợp với kiếm tốc của Hứa Thâm, lập tức chia con khư trước mắt thành vài đoạn trong nháy mắt, dễ như chặt dưa thái rau.

“...”

La Hoa vừa chạy tới, đột ngột dừng lại, đáy mắt đầy kinh ngạc nhìn một màn phía trước.

Bốn người Cổ Thần Phong vừa kịp phản ứng với lời nói của La Hoa nhưng bọn họ mới đứng lên, còn chưa kịp bày ra tư thế, đã phát hiện chiến đấu xong rồi, về mặt ai nấy đều ngơ ngác. Hiển nhiên, bọn họ không hề nghĩ tới chiến đấu sẽ chấm dứt nhanh như vậy, còn dứt khoát trôi chảy như thế.

Tất cả đều nhìn về phía thiếu niên kia... Đây đâu phải măng phu gì đó? Người ta rõ ràng là thực lực ca mà!

Khó trách hấn lại chẳng thêm cẩn thận, dám độc thân tự ý xông vào sào huyệt của khư!

Hứa Thâm cầm thanh kiếm trở về hốc sau lưng, nhìn mấy người khác đang sững sờ, trực tiếp nói với La Hoa: “Có lẽ con khư này chính là khư cấp C chiếm cứ nơi đây. La ca, trong biệt thự có hai con khư cấp D, đều đã được giải quyết, nhưng không tìm được mục tiêu cứu viện.”

La Hoa phản ứng lại, rồi giật mình nói: “Cậu đã đạt tới cực hạn?”

“Ừm.” Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Lại nói, hấn có thể giải quyết con khư trước mắt này, mà không cần tiến vào trạng thái tới hạn, thêm nữa, hấn cảm thấy bản thân đã bày đủ thành ý, nói gì thì nói, vừa nãy gần như là một mình hấn giải quyết cả ba con khư, không hề lui lại, hay ẩn giấu cái gì.

Chẳng qua con khur này quá yếu, không thể bức ra càng nhiều lực lượng của hấn mà thôi.

“Cực hạn...” La Hoa nghe được Hứa Thâm xác nhận, lại không khỏi cười khở một tiếng. Tuy gã từng nghe nói khur lực giả trời sinh sẽ trưởng thành rất nhanh, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, bởi vì căn cứ theo tư liệu của Hứa Thâm, hấn mới bắt đầu huấn luyện chưa đầy nửa năm mà!

“Đã có chiến lược của cấp phó đội trưởng và đội trưởng, cậu cũng giỏi thật.” La Hoa cười khở lắc đầu: “Khó trách cái cây rụng tiền kia... Ách, Thu Phong kia lại bị cậu dễ dàng đánh bại tới hai lần.”

Hứa Thâm cười cười: “Cũng một phần do cậu ấy sơ suất mà.”

“Xem cậu kia, cũng am hiểu đạo lý đôi nhân xử thế lắm cơ...” La Hoa nở nụ cười, lại lập tức nói: “Nói vậy, là Mục đội đã nhìn ra thực lực của cậu từ đầu rồi, cho nên mới ghép cậu và tôi vào cùng một đội?”

“Ừm, cũng gần như thế.” Hứa Thâm gật đầu.

Tới lúc này trong lòng La Hoa đã hoàn toàn thoải mái, gã biết, là bản thân mình hiểu lầm rồi, sau đó mới nói: “Tôi đã nói mà, làm sao Mục đội có thể không lý trí như vậy, hóa ra là cô ấy biết, có cậu ở đây, sẽ không xảy ra vấn đề gì, còn phân công một đội tới hiệp trợ chúng ta nữa, thật sự là quan tâm hai chúng ta mà...”

Nói đến đây, bỗng nhiên gã lại cảm thấy áy náy vì trong lòng sinh ra hiểu lầm cũng như dâng lên một tia hận ý lúc trước.

Hứa Thâm thấy gã đã hiểu Mục đội, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, mới nói: “La ca, chúng ta đi tìm mục tiêu cứu viện trước đã, đôi phương không có mặt trong biệt thự, có khả năng đã trốn đi nơi khác rồi.”

“Ừm, tìm trước đã, chỉ có hai khả năng, một là người nọ đã bị tiêu hóa, hai là người nọ chạy đi trốn ở nơi khác trong trấn nhỏ rồi.” La Hoa gật đầu, coi như tâm trạng đã bình tĩnh trở lại, gã quay sang nói với đám người Cố Thần Phong: “Mọi người xếp gọn đồng thi thể này vào túi đựng xác đi, chúng ta còn phải thu chúng về.”

“Ừm ừm.”

Mấy người bọn họ nhanh chóng đi tới. Đến lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hứa Thâm đều trở nên nóng bỏng hơn rất nhiều.

Hứa Thâm nhìn thấy Đặng Phong chạy nhanh như một cơn gió từ bên trong biệt thự ra ngoài, mới đi qua nhật thanh kiếm từ dưới đất lên, trả lại cho gã, mỉm cười nói: “Hai chúng ta đã giải quyết được hai con cấp D khứ, lần này anh cũng có công lao.”

Đặng Phong nghe vậy, gương mặt có chút đỏ. Gã đón lấy thanh kiếm, trong lòng đầy cảm kích, nhưng lại nói không nên lời, chỉ biết vò đầu cười ngốc nghếch.

Mấy người Cổ Thần Phong ném qua cho gã một ánh mắt đầy hâm mộ, lúc trước, bọn họ còn cho rằng gã chết chắc rồi, hoá ra người bạn kia thực sự dành chỗ tốt cho gã.

Chương 207. Có Khư Cấp C, Mau Chạy Đi!!!

Chờ thi thể được đóng gói xong xuôi, La Hoa lại ra lệnh cho mọi người chia nhau ra, tìm tòi chung quanh biệt thự.

Ở đằng sau biệt thự này, còn có một đồng lâu nhỏ.

Rất nhanh, mọi người đã tìm được không ít thi thể hư thối ở bên trong, có hơn ba mươi bộ, và ở bên trong đồng thi thể bị tùy ý chất đồng, đã sinh ra giòi bọ kia, còn có ba người sống sót.

Hai nữ một nam.

Phần cẳng chân của một cô gái trong đó có dấu vết đã bị gặm ăn, coi như bị què rồi, lại thêm mất quá nhiều máu, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm về sinh mệnh .

La Hoa đối chiếu hình ảnh ở mặt sau của bản đồ, cùng với gã đàn ông đầu tóc bù xù dính cả máu đen trước mắt, mới phát hiện đối phương đúng là ông dượng kia.

“Mục tiêu còn sống.” La Hoa khẽ thở phào một hơi, sau đó lệnh cho Cổ Thần Phong đóng trang bị phá khứ, mọi người lục tục rời khỏi Khư giới, xuất hiện trong hiện thực.

Mấy người còn sống sót kia nhìn thấy đoàn người bọn họ xuất hiện từ khoảng không, hai cô gái kia vốn là vụ dân, hầu như không chịu chút ảnh hưởng nào, nhưng gã đàn ông nọ đã mở mắt, lập tức sợ tới mức nổi điên gọi bậy.

Tiếng kêu của gã đã kinh động hai cô gái bên cạnh, khiến cả bọn họ cũng run rẩy lấy bậy theo.

“Chúng tôi tới để giải cứu mọi người, nơi này đã an toàn, nhanh theo chúng ta rời đi.” La Hoa lập tức nói.

Hai cô gái nghe vậy, đều tỏ ra cực kỳ khẩn trương. Quái vật lúc trước cũng phát ra các loại âm thanh, có nhả nhặng, có tảo bạo, có ngọt ngào, nếu không có những chuyện từng xảy ra trong suốt những ngày vừa rồi, bọn họ sẽ không tin tưởng, đằng sau những âm thanh cực kỳ bình thường vang lên trong tai mình, lại chính là quái vật ăn thịt người.

Nhất là dưới tình huống bọn họ không thể nhìn thấy gì cả, trong lòng càng cảm thấy bất lực.

Bởi vậy, lời nói lúc này của La Hoa, cũng không khiến các cô ấy thả lỏng hơn.

La Hoa cũng sớm quen với loại tình huống như vậy. Về cơ bản, những người được bọn họ giải cứu từ trong sự kiện khu thú kiểu này đều bị kẹt giữa biên giới gần sụp đổ và điên cuồng.

Gã lập tức ném cho Cố Thần Phong một ánh mắt.

Người sau hiểu ý, nhanh chóng tiến lên đánh ngất cả ba người, sau đó giao cho đội viên mang ra ngoài.

Vậy là hành động cứu viện tại địa điểm này được hoàn thành thuận lợi, thoải mái hơn rất nhiều so với những gì mọi người tưởng tượng, bởi vậy khi kết thúc công tác, ai nấy đều vô cùng tích cực, chia nhau đóng gói thi thể khư, khuôn vác người sống sót rời đi.

Rất nhanh, mọi người đã men theo con đường lúc trước, rời khỏi biệt thự này và trở lại chỗ đậu xe.

Trên đường không tiếp tục gặp được khư.

“Không biết đội trưởng và lão Diệp bên kia thế nào?”

La Hoa đặt mấy người sống sót vào trong xe, lại quay sang nhìn xung quanh, những người khác vẫn chưa trở về. Kỳ thực chuyện này cũng nằm trong dự đoán của gã, dù sao tốc độ giải quyết khur của Hứa Thâm quá nhanh, gần như không tốn bao nhiêu thời gian.

Hứa Thâm cũng nhìn thoáng qua, nói: “Nếu không, chúng ta lại đi trợ giúp bọn họ?”

“Đi.” La Hoa cũng có ý tưởng này. Gã nhìn về phía đám người Cô Thần Phong, nói: “Mấy người không cần phải đi đâu, cứ thủ tại chỗ này là được.”

“Được, Hứa ca, La ca, hai người cẩn thận, chú ý an toàn!”

Năm người đều tỏ ra cực kỳ nghe lời.

La Hoa tách khỏi năm người bọn họ, mang đi trang bị phá khur, nhân tiện lại gỡ xuống ba chiếc túi đựng xác đã được gấp gọn gàng từ trong xe, sau đó đối chiếu hình ảnh trên bản đồ rồi nhanh chóng cùng Hứa Thâm xuất phát.

“Qua chỗ lão Diệp bên kia trước.”

La Hoa tâm tư kín đáo, lúc trước khi gã nhận phân bản đồ này từ trong tay Mục đội, đã nhớ kỹ ký hiệu của hai địa điểm còn lại. Nhiệm vụ của Ba Diệp là đi cứu viện nhà giàu nhất nơi này, cũng vừa vặn nằm trên con đường tới nhà trấn trưởng.

Lần này không có đám người Đặng Phong đi theo, tốc độ hành động của hai người cũng nhanh hơn rất nhiều.

...

...

Chạy chạy chạy!

Trong bóng đêm, Hạ Tĩnh Tương với vẻ mặt kinh hoảng, đang liều mạng chạy trốn về phía trước.

Nơi này là một sào huyệt của khur, bọn họ tới cứu viện nhà giàu nhất nơi này, nhưng vừa bước vào sào huyệt của khur không lâu, bọn họ đã gặp phải đám đông khur tập kích, ước chừng có sáu con khur, tất cả đều là cấp D.

Tuy Ba Diệp lộ ra lực lượng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã chém giết hai con, sau đó gấp rút tiếp viện cho bọn họ, nhưng

phía bọn họ vẫn có hai vị đội viên bị thương.

Hạ Tĩnh Tương tương đối thông minh, đã rúc vào bên trong đội ngũ mới tránh được tai nạn.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp giải quyết xong sáu con khur này, cô đã nghe thấy tiếng hét pha chút kinh hãi của Ba Diệp: “Có khur cấp C, mau chạy đi!” Sau đó, gã đã dẫn đầu lui ra bên ngoài đường.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi này cũng đủ khiến cho trái tim bọn họ chột ngừng lại.

Lúc này chẳng một ai còn có tâm tư suy nghĩ xem vì sao khur cấp C lại xuất hiện ở nơi này, trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ làm thế nào để sống sót.

Trong bóng đêm, chỉ có ánh sáng mờ hồ của đèn pin lắc lư qua lại theo động tác chạy trốn của cô, là thứ duy nhất chiếu rọi một mảnh con đường phía trước.

Lúc này, Hạ Tĩnh Tương đang hốt hoảng chạy trốn, đột nhiên lại có cảm giác thân thể bị người nào đó thúc đẩy một cái, thân thể đang vội vàng chạy của cô lập tức mất thăng bằng, suýt nữa thì lão đảo té ngã.

“Đừng chặn đường!” Đằng sau lại có người nôn nóng, hấp tấp nói.

Thân thể đang lão đảo, chú người về phía trước của cô lại bị người ta đụng phải, lập tức té ngã trên mặt đất.

Cô nhìn theo bóng dáng vừa xẹt qua trước mắt, từ giọng nói và thể hình hồi nãy, chắc hẳn đối phương là một thanh niên đáng người lùn lùn, cường tráng trong đội. Ngày trước khi cô vừa nhập đội, đối phương từng tặng bánh bích quy cho cô, còn có chút ý tứ muốn theo đuổi.

Tuy cô khá là chướng mắt đối phương, nhưng ai có thể ngờ nổi. vào lúc nguy cấp thế này, đối phương lại thay đổi đến chóng mặt, không còn tốt bụng như lúc bình thường.

Cô cắn răng, một lần nữa bò lên, tiếp tục chạy về phía trước, trong lòng chỉ còn lại hận ý nồng đậm.

“Tất cả đều không chạy thoát đâu nhau...” Bỗng nhiên một tiếng cười khê mờ hồ truyền đến.

Chương 208. Thực Xin Lỗi...

Hạ Tĩnh Tương lập tức cảm thấy cổ tay và cẳng chân của mình đột nhiên bị tay của ai đó bắt lấy, nhưng bàn tay này toàn là xương xẩu, lại hết như vừa mò từ dưới nước đá mang lên, cô vội vàng xoay người tránh đi, lại bị bàn tay kia giữ chặt cổ tay.

Ngay sau đó, cơn đau đớn kịch liệt truyền đến từ cổ tay, dường như cả xương cốt bên dưới cũng muốn vỡ vụn.

Cô không thể nắm thanh kiếm trên tay nữa, nó lập tức loảng xoảng rơi xuống.

“Cứu tôi!” Cô không nhìn được, vội vàng hoảng loạn xoay người, quay đầu hô to cầu cứu.

Nhưng chỉ nhìn thấy từng tia ánh sáng lắt lư theo bước chạy trốn càng ngày càng xa, đám người kia không hề có ý định dừng lại.

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương trắng bệch, cô quay đầu lại, ngửi thấy mùi hôi thối càng ngày càng tiến lại gần mình trong bóng đêm, bỗng nhiên cô nghĩ đến những kiến thức bản thân từng học được, muốn đột phá điểm cực hạn của hình thái thứ nhất, phải thẩm thấu khư lực vào trong trái tim.

Lúc này, kiêu gì cũng phải chết... Cô cắn răng, rồi hung hăng thúc đẩy khư lực lao lên.

Một loại cảm giác xé rách, đau đớn lập tức xuất hiện trong trái tim.

Loại đau đớn này tựa như thuốc kích thích truyền đến cảm giác hưng phấn mãnh liệt. Cô dùng sức giãy giụa, khí lực bỗng nhiên bộc phát ra, lại giúp cô thoát khỏi bàn tay con khư nọ, để tiếp tục lao về phía trước.

Sống sót...

Hạ Tĩnh Tương cắn răng, chạy như điên, bằng tốc độ cao nhất của mình, không có thời gian chú ý tới đau đớn trong trái tim.

Nhưng rất nhanh, mùi hư thối cực kỳ dày đặc từ phía sau, đã ngang nhiên đánh úp lại, thứ mùi đậm đặc tựa như vô số con cá chết dồn cùng một chỗ, theo miệng mũi của cô xông vào

bên trong cơ thể, và chỉ nháy mắt thôi, chúng nó đã phủ kín toàn thân cô.

Thật nhiều những bàn tay, lạnh đến thấu xương, đang không ngừng kéo thân thể của cô.

Bả vai, cánh tay, đùi, phần eo... Tựa như có một thứ gì vừa mềm vừa ẩm ướt mới dán sát lên lưng Hạ Tĩnh Tương!

Cô có cảm giác cổ họng mình đã bị bóp nghẹn, đau đớn kịch liệt vì dồn ép, truyền khắp toàn thân, chòm tia sáng trước mắt càng ngày càng xa, từ trong đáy mắt cô hiện lên tuyệt vọng.

Một màn này, khiến cho trong lòng cô dâng lên một chút hoảng hốt.

Giống như bản thân đã từng trông thấy hình ảnh này rồi...

Tựa như một bộ phận trí nhớ bị phong tỏa trong đầu cô bỗng nhiên thông suốt, hình ảnh lần đầu bị cuốn vào sự kiện khứ thú hiện lên thật rõ ràng.

Cả nhà đang chạy trốn chết, có ba ba, ma ma, có cô, còn có em trai được cưng chiều nhất nhà...

Em trai còn quá nhỏ, mới ba bốn tuổi, được ba ba ôm vào trong ngực.

Nhưng ngày hôm ấy, cô lại đi giày cao gót, gót giày đập phải kê đá nào đó, trực tiếp tẹo chân, té ngã xuống đất.

Ba ba ma ma đang mãi chạy trốn, nghe được tiếng hét của cô, lập tức quay đầu lại, sau đó chạy về phía cô.

Trên mặt bọn họ còn nguyên nỗi hoảng loạn cũng mang theo sợ hãi, nhưng phần nhiều hơn là lo lắng cho cô, muốn chạy tới kéo cô cùng đi ...

Nhưng bóng dáng khứ đã đuổi tới. Rồi ở ngay trước mắt cô, nó giết hết toàn bộ bọn họ.

Ma ma gục trên người cô.

Ba ba bị đâm thủng trái tim.

Em trai kêu khóc hô lớn: Chị ơi chạy mau...

Sau đó, cả thằng bé cũng bị vụn gãy đầu.

Hóa ra...

Từ lúc ấy, cô vẫn luôn là người gây trở ngại...

Bỗng nhiên, dòng lệ nóng chảy xuôi từ trong hốc mắt xuống dưới, tại thời khắc tuyệt vọng nhất này, trong lòng cô lại tràn ngập hối hận và thống khổ... vô biên vô tận.

Hóa ra tới cuối cùng, người hại chết ba ba ma ma lại là cô!

Còn cả cậu em trai đáng yêu kia nữa.

Mà cô bởi vì thống khổ quá lớn đã tự phong kín phần trí nhớ này lại, để rồi trong lòng vẫn một mực cho rằng, người té ngã kia chính là em trai của mình...

Trong bóng đêm dày đặc trước mặt, Hạ Tĩnh Tương không nhìn được hé miệng khóc lớn lên.

Thân thể dần dần thả lỏng, cô đã không còn một chút khát khao nào để tiếp tục giãy giụa nữa...

Ba ba, ma ma, em trai... Con đến cùng mọi người đây.

Con muốn tới để nhận lỗi...

Bỗng nhiên, một chùm sáng chiếu rọi lên mặt cô.

Trong bóng đêm, thứ ánh sáng này cực kỳ chói mắt.

Hạ Tĩnh Tương rơi lệ đầy mặt, bị ánh sáng chiếu rọi trên mặt, cô thoáng sững sốt một chút, ánh mắt không tự chủ được, thoáng nhìn qua nguồn ánh sáng kia.

Và đây chính là một màn khiến cô vĩnh viễn không thể nào quên trong suốt cuộc đời mình...

Bởi vì bị Khư giới ngăn cách khiến cho thứ ánh sáng đang lan tới kia, không chói chang đến mức lóa mắt, và nó đang nhanh chóng tiếp cận cô.

Hóa ra ánh sáng cũng có thể nhìn thẳng...

Ngay sau đó, cô cảm nhận được tất cả những bàn tay ma quái, mềm nhũn, ẩm ướt, lạnh như băng trên người đều đang buông lỏng ra.

Lại tiếp theo, một tiếng thét chói tai vang lên, thê lương mà dữ tợn, khiến da đầu người ta run lên, sợ tới sờn tóc gáy.

“Tránh ra!” Một âm thanh trầm trầm vang lên, ngay sau đó, đối phương đã đẩy cô qua một bên.

Nhưng lần này chỉ là đẩy nhẹ qua, là cứu vớt chứ không phải để cho cô ở lại “Căn phía sau” giùm bọn họ.

Nương theo ánh sáng, Hạ Tĩnh Tương đã thấy rõ thứ vừa quần quanh thân thể mình, đó là một loại tổ chức quái vật, có vô số tay chân, với dạng cục tròn tròn đầy lông, ở khoảng giữa có một gương mặt kỳ quái thật lớn.

Nhưng cô quan sát nó không được bao lâu, dưới ánh hào quang chiếu rọi, thân thể con khur này chợt vang lên một tiếng kêu thảm, nó điên cuồng phun ra rất nhiều máu tươi. Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết kia cũng đột nhiên ngưng bật, thân thể to lớn dần dần suy sụp xuống.

Ánh sáng kia lại chiếu lên thi thể, sau đó bỏ thêm mấy kiếm.

“Cô không sao chứ?”

Con khur đã bị xử lý xong, chiếc đèn pin nọ lập tức chiếu tới người Hạ Tĩnh Tương.

Xuyên thấu qua tầng ánh sáng nhạt, Hạ Tĩnh Tương đã trông thấy gương mặt Hứa Thâm. Cô ngơ ngác đứng lặng tại chỗ, nhìn gương mặt mà bản thân từng khinh bỉ và thống hận kia.

Lệ nóng từ trong hốc mắt càng tuôn xối xả.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Trong giọng nói của cô đầy thốn thức, nghẹn ngào, không biết là bị khur dọa sợ, hay do khóc quá mức thể lương gây nên.

Chỉ biết một điều là trong giọng nói của cô đầy sự hối lỗi, cũng không biết Hạ Tĩnh Tương đang muốn xin lỗi Hứa Thâm trước mắt, hay đang muốn xin lỗi cậu em trai đáng yêu luôn mang âm ức trên người suốt bao nhiêu năm qua, và cha mẹ của cô...

Có lẽ... cô đang muốn xin lỗi tất cả bọn họ.

Chương 209. Đừng Có Đùa!

“Ừm?”

Hứa Thâm nhìn Hạ Tĩnh Tương đang khóc như mưa trước mắt, có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ cô ấy sợ tới mức này sao?

Nhưng hắn nghe được lời xin lỗi của đối phương, lại chẳng nói câu gì, tựa như từ trước đến nay, hắn vốn không hề đặt những lời nói của cô vào trong lòng.

“Đi thôi, những người khác đang đợi cô đó.” Hứa Thâm nói.

Sau đó, hắn đưa cô ra bên ngoài hang.

Ở bên ngoài, Ba Diệp cùng với La Hoa đang đứng ngay cửa hang, vẻ mặt đầy khẩn trương, lại có chút lo lắng.

“Câu thật sự khẳng định?” Ba Diệp liên tục hỏi đi hỏi lại La Hoa.

La Hoa cũng không ngừng gật đầu, gã đã kể cho Ba Diệp chuyện Hứa Thâm có thể dễ dàng chém giết khur cấp C, còn đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu rồi.

Lúc này, bọn họ đã nhìn thấy hai người vừa rời khỏi hang động, vội vàng đi lên nghênh đón.

“May mắn con khur cấp C kia không đuổi theo, hai người không sao chứ?” Ba Diệp thở phào một hơi, rồi đưa mắt nhìn về phía Hạ Tĩnh Tương.

Vừa nãy, khi đoàn người bọn họ gặp được khur cấp C, gã cũng chỉ có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của mình trước, dù sao gã cũng chưa quen thuộc gì những người kia. Bảo gã phải liều mạng vì bọn họ? Nếu gã thực sự làm như vậy thì cả bản thân gã cũng không sống được đến hôm nay.

“Hắn là nó đã được giải quyết xong rồi.” Hứa Thâm chân chờ một chút, rồi hỏi Hạ Tĩnh Tương bên cạnh: “Con khur vừa rời là cấp C phải không?”

Hạ Tĩnh Tương thoáng sửng sốt, rồi lập tức “Ừ” một tiếng. Tới tận lúc này, cô mới có tâm tư lau đi nước mắt trên mặt mình.

Suy cho cùng, cô cũng là người vừa trải qua sinh tử tuyệt vọng, mọi người không hề cười nhạo đáng về chât vật của cô... Lại nói, đại đa số mọi người còn từng trải qua chuyện bị dọa sợ đến mức tiểu ra quần rồi.

Lúc này, bốn vị đội viên khác cũng tiến lên hỏi thăm thân thiết với Hạ Tĩnh Tương.

Chẳng qua có hai người trong đó, thoáng hiện lên vẻ khó xử.

Hạ Tĩnh Tương đã dần dần bình phục tâm trạng, đối mặt với những lời hỏi han của bọn họ, cô chỉ đơn giản ứng phó qua loa chứ không nhiều lời.

“Giải quyết rồi?” Ba Diệp hơi sững sốt.

La Hoa cũng lấp bắp kinh hãi, lộ ra sắc mặt kỳ quái, hỏi:

“Thiệt hay giả vậy? Đây chính là trong bóng đêm nha.”

“Có ánh sáng mà.” Hứa Thâm khẽ lắc lư chiếc đèn pin đang đeo trên cánh tay.

Hai người La Hoa có chút nghẹn lời, không biết nên nói gì mới đúng.

“Chúng ta lại đi vào kiểm tra một chút đi.” Ba Diệp muốn chính mắt mình xác nhận tình huống bên trong, tránh cho Hứa Thâm phán đoán sai lầm.

“Được, vậy mọi người chờ ở chỗ này đi.” La Hoa cất tiếng dẫn dò, sau đó ba người kết bạn tiến vào bên trong.

Không bao lâu, ba người bọn họ đã nhìn thấy thi thể con khur kia nằm ven đường, hiển nhiên, nó đã chết không thể chết lại.

Ba Diệp có chút không biết nên nói gì.

Rõ ràng ở thời điểm con khur này còn sống, gã đã quan sát rồi, khur lực tràn đầy, tuyệt đối không phải khur cấp C bình thường, vậy mà... nó chết dứt khoát như vậy?

La Hoa lắc lắc đầu, trong lòng đã hoàn toàn tin tưởng, Hứa Thâm này tuyệt đối là tồn tại cùng một cấp bậc với Mục đội.

Bọn họ vốn cho rằng đối phương tới biên đội số hai để bảo toàn mạng sống.

Ai biết đâu, người ta đến nơi này để bảo toàn mạng sống cho bọn họ...

...

Hiện giờ khur cấp C đã bị giải quyết, ba người lại tiếp tục thâm nhập sâu vào sào huyệt của khur, giải quyết nốt mấy con khur cấp thấp còn sót lại bên trong, rồi rất nhanh đã tìm ra số “Lương thực” đang được khur tích trữ ở bên trong.

Ngoại trừ người giàu nhất trấn Thiển Ngâm kia, còn có bảy tám người sống sót, ba người trong đó đã mở mắt, vợ của mục tiêu đã chết, hai cô con gái vẫn còn sống, coi như gia đình đã được bảo tồn hoàn chỉnh.

Không thể không nói rằng vận khí của mấy người này thật tốt.

Ba Diệp giao phân công tác kết liễu và xử lý sau cùng cho biên đội số 24 đang chờ ở bên ngoài.

Tất cả mọi người đều vô cùng chăm chỉ tích cực, nếu như còn sống, bọn họ không dám lên, nhưng chết rồi thì chẳng ai sợ nữa.

Hạ Tĩnh Tương vừa xử lý xong một con khỉ, vừa vặn nhìn thấy bên cạnh Hứa Thâm không có người, ngay lập tức đi qua. Cô hít sâu một hơi rồi chân thành nói: “Thực xin lỗi, hi vọng cậu có thể tha thứ vì tôi đã từng xúc phạm cậu.”

Nói thật, khi Hứa Thâm nghe thấy câu này, hắn đã bị dọa tới nhảy dựng.

“Không có gì.” Sau đó, hắn thuận miệng ứng phó một câu.

Hạ Tĩnh Tương biết bản thân chẳng để lại bất cứ ấn tượng gì tốt đẹp trong mắt đối phương, mà những chuyện xảy ra trước đó, cũng không phải một hai câu nói là có thể xoay chuyển được. Cô nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, một màn lúc trước kia vẫn ghi khắc thật rõ ràng trong đầu cô.

Cô thầm nói một câu chỉ bản thân mình mới biết, rồi lặng lẽ rời đi.

“Tất cả thu thập nhanh nào.” Hứa Thâm lên tiếng thúc giục một câu, sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này...

Không bao lâu sau, mọi người đã tập kết ở bên ngoài sào huyết khỉ, rồi cùng trở về hiện thực.

Ngay khi cả đoàn người bọn họ đưa những người được giải cứu về tới vị trí xe vũ trang màu đen, đã nhìn thấy Mục Tuyết và Cố Thu Phong có mặt ở đây rồi.

“Vì sao mấy người lại chậm như vậy?”

Cố Thu Phong vừa nhìn thấy mọi người, lập tức đi lên nghênh đón, về mặt đây nhân nhả nói: “Nếu mấy người còn không trở

về, tôi và Mục tử còn chuẩn bị đi tìm đây. y cha, thiệt là... người ta thì chờ đến nôn nóng, còn mình lại lè mà lè mề, không giống như tôi và Mục tử. Hai người chúng tôi chẳng được ai phối hợp, vậy mà vừa vào hang ổ cấp C đã cạc cạc chém giết tả tôi!”

La Hoa liếc mắt nhìn gã, không chút lưu tình, nói một câu: “Cậu phụ trách cạc cạc gọi bậy phải không?”

“Cút đi!” Cố Thu Phong trợn trắng mắt.

“Tình huống thế nào?” Mục Tuyết nhìn về phía Hứa Thâm, trực tiếp hỏi một câu, cũng không để ý tới La Hoa và lão Diệp...

Lúc này coi như La Hoa đã hiểu được mọi chuyện, xem ra... đúng là Mục đội đã biết thực lực của Hứa Thâm từ trước, mới cố ý sắp xếp như vậy.

“Cũng tạm tạm, có hai con cấp C, tôi đều giải quyết hết.” Hứa Thâm nói.

Cũng không phải hấn cố ý biểu hiện mới nói ra chữ “Tôi” kia, chỉ thuần túy muốn trả lời Mục Tuyết mà thôi.

“Hai con? !” Không đợi Mục Tuyết biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, Cố Thu Phong đã kêu lên trước. Chỉ thấy gã trừng mắt nói: “Đừng có đùa? Lão La với cậu có thể giải quyết khur cấp C? Còn hai con? Con khur kia chưa ăn cơm hả?”

Chương 210. Đêm Hôm Đó...

La Hoa tức giận nói: “Trên đầu cậu vẫn còn thừa lại nhiều tóc lắm nhỉ? Cậu có tin lần sau tôi cũng cạo giùm cậu một mảnh hay không?”

Cố Thu Phong lập tức che đầu, lui ra phía sau vài bước.

Ba Diệp đi lên, nghiêm túc báo cáo: “Mục đội, chỗ của tôi có một con khur cấp C, nghe Tiểu La nói, bên kia của cậu ấy cũng có, chúng đều bị Hứa Thâm chém chết rồi.”

Ánh mắt Mục Tuyết hơi hơi giật giật, cô ấy liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi khẽ gật đầu: “Biểu hiện không tồi, lúc trở về trong cục sẽ có khen thưởng.”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, hấn chỉ bình tĩnh gật gật đầu.

“Đi, trở về thôi.” Mục Tuyết phát tay nói.

Đến lúc này Cố Thu Phong mới hiểu, nãy giờ Hứa Thâm không hề đùa giỡn, gã lập tức có chút kinh ngạc hỏi: “Làm sao có thể chứ? Cậu ấy là người mới mà? Người mới thực sự mạnh như vậy sao?”

“Người ta đã tới cực hạn rồi.” La Hoa cười lấy mu bàn tay vỗ vỗ lên ngực gã, rồi lướt qua bên người.

“Cực hạn...” Cố Thu Phong há hốc mồm.

Đến tận lúc này, cuối cùng gã cũng hiểu được mọi chuyện.

“Khó trách tôi lại thất bại! Nhưng mà bại bởi một tên đã tới cực hạn, là chuyện rất bình thường. Ồ... Móa nó, nhóc con này quá âm hiểm. Ai, Mục tử từ từ chờ tôi với...”

Chờ sau khi cả đám lên xe, Mục Tuyết mới dùng dụng cụ truyền tin liên lạc với trong cục, báo cáo tình hình nhiệm vụ.

“Mục đội, còn chuyện tiếp theo thế nào?”

“Trong cục sẽ tiếp tục phái người đến giải quyết và hoàn tất công việc. Bọn họ rất vừa lòng với biểu hiện lần này của chúng ta.” Mục Tuyết mỉm cười.

Hứa Thâm vừa trở về từ trần Thiển Ngâm, đã bị gọi vào văn phòng cục trưởng.

Tuy hấn cũng dự đoán được trong cục sẽ tìm mình, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Tâm trạng hiện tại thế nào?” Liễu Tích Xuyên ra hiệu cho Hứa Thâm ngồi xuống bàn công tác đối diện.

“Ách, cũng được.” Hứa Thâm thận trọng nói.

Liễu Tích Xuyên rót cho Hứa Thâm một chén trà, vẻ mặt mang theo nụ cười lạnh nhạt, bất chợt nói một câu: “Tôi đang hỏi cậu về tâm trạng ở buổi tối hôm trước.”

Thì tôi cũng nói về buổi tối hôm trước... Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng, nhưng đã nghe cục trưởng hỏi như vậy, hấn cũng biết chuyện gì nên tới, cuối cùng vẫn phải tới.

“Cục trưởng muốn nói về?”

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy sắc mặt Hứa Thâm thoáng biến hóa một chút, nhưng rất nhanh lại duy trì dáng vẻ cẩn thận cầm chén trà, trong lòng cười thầm một tiếng, chung quy lại, nhóc con này vẫn còn quá trẻ, mấy động tác nhỏ đó đều bị người ta xem thấu cả rồi. Sau đó, lão dừng dừng nói: “Cậu đã bị camera giám sát quay được.”

Bàn tay đang cầm chén trà của Hứa Thâm hơi hơi lay động, nước trà đầy lên gợn sóng, từ trong đáy mắt hắc cũng lộ ra một tia bất an.

“Không cần phải che giấu nữa, cứ nói kỹ càng tỉ mỉ một chút cho tôi nghe nào. Làm như vậy, tôi cũng dễ xử lý chuyện này giúp cậu.” Liễu Tích Xuyên trực tiếp biểu đạt thiện ý của bản thân, muốn cho Hứa Thâm có thể thoải mái bộc bạch.

Hứa Thâm nghe vậy, trên mặt xẹt qua một mảnh vui mừng, nhưng ngay sau đó, lại xuất hiện một chút khẩn trương, cuối cùng hắn hít sâu hơi thở, nói: “Cục trưởng, chuyện này thật sự không liên quan tới tôi.”

“Ừm ừm, tôi biết.”

y cha, lời đạo đầu cũ rích của mấy tên tội phạm nha...

Liễu Tích Xuyên thầm cười cười trong lòng, nhưng vẻ mặt lại lộ ra một chút nghiêm túc, đồng thời cũng mềm mỏng hỏi: “Vậy tình huống đêm đó là gì đây?”

“Đêm hôm đó...” Tựa như Hứa Thâm vừa rơi vào hồi tưởng, nhưng rất nhanh, hắn lại lắc đầu, nói: “Đêm hôm đó, tôi đang huấn luyện trong phòng, bỗng nhiên cảm thấy trong phòng có chút râm mát, tựa như, tựa như có khư ở cạnh mình.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, đặt hai tay lên bàn, hai ngón tay cái liên tục ma sát qua lại với nhau, dường như đang đấu tranh tư tưởng ghê lắm, rồi bỗng nhiên cắn răng nói: “Sau đó, sau đó tôi nhìn thấy trước mặt lộ ra một người! Nhưng lúc ấy tôi không biết đối phương là người, tôi vẫn tưởng kẻ đó là khư! Tôi rất sợ hãi, tôi lập tức xoay người bỏ chạy, bởi vì khư lực tản ra trên người đối phương vô cùng khủng bố.”

“Sau đó, bọn họ đuổi theo tôi. Cứ như vậy, tôi vẫn một mực chạy, bọn họ vẫn một mực đuổi, đuổi theo đuổi theo, bỗng

nhiên, mọi chuyện thay đổi... dường như bọn họ nhìn thấy một thứ gì đó rất khủng bố, tất cả đều dừng lại, sau đó..."

Tựa như Hứa Thâm vừa nghĩ đến hình ảnh gì đó cực kỳ khủng bố, sắc mặt hắn thoáng hiện chút khó coi: "Sau đó, tôi nhìn thấy bọn họ đã chết cả rồi, còn có khur hiện thân, giết chết bọn họ."

Liễu Tích Xuyên và Lý Mỹ Na đang ngồi một bên nghe thiếu niên nọ thuật lại câu chuyện của mình với lời nói khá là gồ ghề, đứt quãng. Ánh mắt hai người vẫn chăm chú nhìn hắn, còn bản thân đã chìm vào im lặng và suy tư.

Một lát sau, Liễu Tích Xuyên mới nhẹ giọng nói: "Cậu cũng biết bọn họ là tồn tại hình thái thứ hai?"

"Sau, sau này tôi mới phản ứng lại." Hứa Thâm khẩn trương nói.

"Vì sao bọn họ lại tới tìm cậu?" Liễu Tích Xuyên nhìn chăm chú vào hắn.

Vẻ mặt Hứa Thâm đầy mờ mịt, hắn chua xót nói: "Tôi cũng không biết, lúc bình thường ngoại trừ đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, trên cơ bản, tôi đều ở nhà rèn luyện."

"Chúng tôi gọi cậu đến đây là chân thành muốn giúp cậu, nhưng hi vọng cậu đừng nói dối." Lý Mỹ Na bên cạnh lạnh lùng nói: "Đêm khuya như vậy, cậu lại mặc trang phục tác chiến chạy ra ngoài, thế mà cậu còn nói cậu ở nhà rèn luyện?"

"Tôi thực sự không lừa cô, tôi thật sự đang rèn luyện." Hứa Thâm vội vàng nói.

Hắn có chút không biết nên giải thích kiểu gì...

Cô gái này thật là... rõ ràng hắn nói thật mà cô ấy lại không tin?

Lý Mỹ Na thoáng cười lạnh, nào có người chăm chỉ đến vậy?

Trong mắt Liễu Tích Xuyên lộ ra chút suy tư, nhưng không quá rối rắm trên vấn đề này. Tuy bản thân lão cũng không tin, nhưng đặt vào tình huống thực tế, nếu Hứa Thâm cảm nhận được những người đó, mới lập tức mặc trang phục tác chiến vào người... Dưới tình huống đám tồn tại hình thái thứ hai kia

muốn giết hắn, hắn là bọn họ sẽ không cho Hứa Thâm có cơ hội mặc vào trang phục tác chiến đâu?

Trừ phi đám người kia muốn mèo vờn chuột?

Nói thật, lão cũng không nghĩ ra được đáp án nào khác, trừ phi loại tình huống này đều là trùng hợp.

Chương 211. Biện Pháp Để Khắc Chế Cáo Già...

Vừa vặn ngay lúc ấy, Hứa Thâm đang mặc trang phục tác chiến trên người, và chuẩn bị ra ngoài làm việc, nếu không hẳn là những người đó cố ý muốn trêu đùa Hứa Thâm, để cho hắn có thời gian mặc trang phục tác chiến vào người, sau đó dự định sẽ trêu đùa hành hạ hắn đến chết.

Dù sao, trạng thái tinh thần của những người thuộc hình thái thứ hai đều có chút vấn đề, nếu áp dụng trắc nghiệm tinh thần với bọn họ, trên cơ bản không một người nào đủ tư cách vượt qua.

“Vì sao cậu có thể chạy nhanh đến thế?” Liễu Tích Xuyên hỏi.

“Tôi cũng không biết, sau khi tôi tiêm vào Tịnh Khư Tề, lực lượng vẫn luôn chậm rãi tăng lên, lúc ấy trong đầu tôi chẳng nghĩ được gì nữa, chỉ trực tiếp chạy đi thôi.” Hứa Thâm nói.

“Cậu đã đạt tới cực hạn?”

Hứa Thâm do dự một chút, mãi sau mới gật gật đầu: “Hình như là vậy.”

Liễu Tích Xuyên hừ nhẹ một tiếng, tiểu tử thời này còn muốn che giấu? Cậu đã bại lộ triệt để trong nhiệm vụ lần này rồi, hơn nữa tôi đã sớm nhìn thấu chuyện cậu đạt tới cực hạn từ lâu rồi!

“Khi bọn họ bị khư công kích, cậu đang làm cái gì?” Liễu Tích Xuyên tiếp tục hỏi.

“... Chạy trốn.”

Tuy vấn đề này có chút ngu ngốc, nhưng Hứa Thâm vẫn nghiêm túc trả lời.

“Trực tiếp trốn về nhà?” Liễu Tích Xuyên nheo mắt tiếp tục hỏi: “Vì sao không chạy về trong cục? Cậu không sợ sau khi bọn họ giải quyết con khur kia, sẽ tiếp tục tới tìm cậu sao?”

“Trong cục xa quá.” Hứa Thâm thành thật trả lời: “Hơn nữa... dường như lúc ấy bọn họ đã bị con khur kia nghiền áp rồi. Trong loại cuộc chiến nghiêng về một phía như vậy, tôi cảm thấy hẳn là bọn họ không sống được đâu...”

“...”

Liễu Tích Xuyên có chút ghen hòng, không biết mình nên tiếp tục nói gì, tuy câu trả lời này quá mức thẳng thắn, nhưng đúng là loại thẳng thắn này lại khiến người ta không thể bắt bẻ được gì!

Lý Mỹ Na bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt không biết nên nói gì, bỗng nhiên cô lại có cảm giác, mấy câu hỏi mà cục trưởng vừa đặt ra chẳng có điểm nào giống cáo già cả, hóa ra biện pháp để khắc chế cáo già chính là cho đối phương nói chuyện với một chú cừ non...

Hứa Thâm: (●—●)

“Cậu gặp phiền toái lớn rồi.” Hồi lâu sau, Liễu Tích Xuyên trầm giọng nói.

Hứa Thâm khẩn trương nói: “Cục trưởng, tôi thực sự vô tội, cái chết của bọn họ thật sự không liên quan gì tới tôi hết. Tôi cũng là người bị hại đó!”

“Tôi biết.” Liễu Tích Xuyên nói: “Nhưng bọn họ là người nội thành. Chắc cậu cũng hiểu nội thành có ý nghĩa cái gì. Hiện giờ tất cả bọn họ đều đã chết, tuy bọn họ bị khur giết, nhưng cậu cũng không thoát được liên quan, khẳng định là đám người nội thành kia sẽ trút lửa giận lên người cậu!”

Sắc mặt Hứa Thâm chuyển thành trắng bệch, hắn cắn chặt môi: “Tôi thực sự vô tội.”

Nhóc con à, cậu còn quá trẻ, cũng quá ngây thơ... Liễu Tích Xuyên thầm thở dài trong lòng, đầu năm nay, một khi người ta muốn trút giận, bọn họ sẽ chẳng thèm quan tâm xem cậu có thực sự vô tội hay không đâu.

“Chỉ cần cậu cam đoan với tôi, từng câu từng chữ cậu nói ra đều là sự thật, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ cậu.”
Liễu Tích Xuyên chân thành nói.

Hứa Thâm nhìn ánh mắt chăm chú của Liễu Tích Xuyên, nhưng trong tầm mắt của hắn lại xuất hiện Mai Phù đang đứng ở phía sau vị cục trưởng này, cô còn làm mặt quỷ đáng yêu với hắn, trông cực kỳ tinh quái.

Trong lòng hắn có chút muốn cười, nhưng vẻ mặt lại để lộ ra chân thành, nói: “Toàn bộ những gì tôi nói đều là sự thật!”

Liễu Tích Xuyên nhìn thoáng qua Hứa Thâm một cái thật sâu, nhưng không nhìn ra bất cứ sơ hở gì, sau đó, lão gật đầu nói: “Được, dù phải đánh cược vị trí cục trưởng này, tôi cũng dốc toàn lực bảo vệ cậu.”

Hứa Thâm ngẩn ra, không nhin được, mở miệng hỏi: “Cục trưởng, ngài thật sự tin tôi?”

“Cũng không phải cục trưởng tin cậu, mà là coi trọng cậu.” Lý Mỹ Na ở bên cạnh nói: “Ở sau lưng, cục trưởng đã âm thầm làm cho cậu rất nhiều chuyện, cậu cần phải nhớ kỹ phần ân tình này.”

Liễu Tích Xuyên chờ cô nói xong lập tức xua tay, ngăn cô lại, rồi nói với Hứa Thâm: “Cậu đi về trước đi, đừng nghĩ nhiều nữa, lúc trở về nên làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy, có tình huống gì, tôi sẽ thông báo cậu.”

Hứa Thâm lộ ra vẻ cảm kích, đứng dậy nói: “Đa tạ cục trưởng!”

...

Chờ sau khi Lý Mỹ Na tiễn Hứa Thâm rời đi, rồi quay về trong văn phòng, cô lại ngồi xuống vị trí của Hứa Thâm lúc trước.

“Trà cũng chưa uống lấy một ngụm, hắn là đứa nhỏ này đã rất sợ hãi rồi.” Lý Mỹ Na đổ bỏ chén trà đã nguội kia đi.

Liễu Tích Xuyên tựa lưng vào ghế ngồi, nói: “Dù sao cậu ấy cũng còn nhỏ, nhưng như vậy, đã là thông minh hơn đám bạn đồng trang lứa rồi, chẳng qua ở một vài điểm vẫn còn quá non

nót. Suy cho cùng, vẫn là còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm, rất dễ bộc lộ cho người ta thấy một chút tâm tư nhỏ của mình.”

Lý Mỹ Na khẽ gật đầu, bỗng nhiên cô nhận được cuộc gọi, nhưng vừa nhận cuộc gọi, nghe một lát đã ngừng.

“Bên kia đã tự mình hỏi thăm những người khác thuộc biên đội số hai, còn có hai vị đội trưởng của biên đội số 24 và biên đội số 32, lại đối chiếu với tình huống thực tế, cho ra kết quả không khác biệt quá lớn với những gì Mục Tuyết đã nói. Lần này là trinh sát đưa về tin tình báo sai lầm, ở trấn Thiên Ngâm xuất hiện con khur cấp C thứ ba, trốn trong nhà của người giàu nhất trấn. Mục Tuyết và đội viên Cố Thu Phong giải quyết một con, hai con khác đều do Hứa Thâm chém giết.” Nói đến đây, Lý Mỹ Na liếc mắt nhìn Liễu Tích Xuyên một cái: “Hơn nữa đều là một mình chém giết!”

Ngón tay Liễu Tích Xuyên nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Có thể thấy được lần này, cậu ấy không hề giấu giếm thực lực, quả nhiên đã có lực lượng cực hạn của giai đoạn đầu, biểu hiện không tệ, nếu không, tôi dám chắc rằng đám người trong cục kia sẽ cản chặt chuyện này không nhả, dù sao con người có thể ôm tư lợi trong lòng, nhưng tuyệt đối không thể để người ta nhìn ra...”

Lý Mỹ Na hơi hơi bĩu môi: “Còn không phải vì sợ sao? Đã có mấy tồn tại hình thái thứ hai chết vì cậu ta rồi, tôi dám khẳng định là sau khi cậu ta trở về, trong lòng hoảng muốn chết. Vì thế, trong nhiệm vụ lần này mới biểu hiện tích cực như vậy, phỏng chừng cũng muốn chứng minh giá trị của mình, hi vọng trong cục trợ giúp.”

Chương 212. Có Việc Cầu Người Là Chuyện Tốt!

“Có việc cầu người là chuyện tốt.” Liễu Tích Xuyên tỏ vẻ không quan tâm: “Bằng không chúng ta quản lý cậu ấy kiểu gì? Cô xem đám người trong nội thành ấy, người khác không có nhu cầu, bọn họ cũng muốn thay người ta sáng tạo nhu cầu. Nếu cô không thiếu vật chất, bọn họ sẽ sáng tạo nhu cầu tinh thần cho cô, lôi kéo cô theo đuổi đồ cổ, nghệ thuật, vinh dự...”

vân vân, làm cho cô hao phí cả tâm lực lẫn tài lực vào mấy thứ chẳng hề có chút ý nghĩa nào ấy, thậm chí còn dụ dỗ cô theo đuổi cái gọi là tiếng thơm còn lưu lại sau khi bản thân đã chết cả trăm năm rồi. Nếu cô không cần những thứ đó? Vậy chắc chắn là cô thiếu tiền rồi, mà chuyện này lại càng đơn giản, chỉ một căn nhà thôi, cũng đủ cho cô bôn ba cả đời.”

Lý Mỹ Na có chút không thể tiếp nhận: “Nếu tôi có tiền, tôi sẽ không theo đuổi mấy thứ đồ chơi không thực tế kia đâu. Là một người bình thường, chỉ cần tận tình hưởng thụ là được.”

“Vậy cô sẽ nguy hiểm rồi...” Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn cô ấy một cái, chợt xoay chuyển đề tài trở về, hỏi: “Nội thành bên kia có tin tức gì không?”

“Cục trưởng, anh thực sự tính toán nhúng tay vào chuyện này?”

Lý Mỹ Na thầm giật mình, không nghĩ tới con cáo già xưa nay vốn cực kỳ thận trọng, lại thực sự muốn hạ vốn gốc trên người cậu thiếu niên kia: “Căn cứ theo tin tức điều tra được, tiểu đội chết thảm này lệ thuộc trực tiếp vào giáo hội Nguyệt Quang tại nội thành. Bọn họ không phải dễ chọc đâu.”

“Cậu ấy chỉ bị liên lụy thôi mà, cũng không phải thực sự ra tay giết bọn họ. y cha, lại nói, nếu cậu ấy thực sự có bản lĩnh giết chết mấy người kia, thì tôi cũng chẳng phải đau đầu đến thế đâu.” Liễu Tích Xuyên dừng dừng nói: “Chuyện cần làm chỉ là che giấu sự tồn tại của cậu ấy trong sự kiện lần này mà thôi, đâu có khó khăn đến vậy? Suy cho cùng, khu Hắc Quang này cũng là địa bàn của chúng ta, tay của đám người nội thành có dài thêm nữa, muốn đuổi tới nơi này cũng phải yếu đi một đoạn.”

Anh bất công quá... Lý Mỹ Na thấy lão thực sự muốn cứng rắn bảo vệ Hứa Thâm, cũng không nói gì thêm nữa.

Kỳ thực, cô cũng có thể hiểu được phần nào suy nghĩ trong đầu Liễu Tích Xuyên, đã thật lâu rồi trong cục không xuất hiện hình thái thứ hai, thật vất vả mới xuất hiện một tên Bạch Vô Ky, kết quả đối phương lại chạy tới nội thành.

Nhưng con người thường đi về chỗ cao, bọn họ cũng hết cách.

Chỉ có thể xin lão Vương tiếp tục tọa trấn mang đội, xem như tăng ca lúc về hưu.

Nhưng gần đây lão Vương luôn than eo mỗi lưng đau, đêm ngủ hay ra mồ hôi, có các loại bệnh tật, trong cục còn đám người Sở Bạch Mộc Tuyết, nhưng bọn họ lại chậm chạp không đặt chân tới một bước kia, mà ai cũng không dám thúc giục.

Lỡ như bọn họ không có vận khí ấy, thúc giục một câu lại chết bất đắc kỳ tử, ngược lại thành ra tổn thất một vị đại đội trưởng.

Trước mắt Hứa Thâm đang nhanh chóng trưởng thành này, đã trở thành người có hi vọng lớn nhất có thể kế thừa chuyện này.

“Trước mắt ban Thành Vệ bên kia còn chưa truyền tới tin tức gì.” Lý Mỹ Na nói.

Đôi mắt Liễu Tích Xuyên nheo lại, tiết tấu gõ ngón tay thoáng tạm dừng một chút, mới nói: “Đề người của sở Tuần Tra bên kia đi tới một chuyến, lập tức!”

“Được.”

20 phút sau, một vị trưởng phòng Sở Tuần Tra dáng người mập mạp đi tới nơi này, người nọ được Lý Mỹ Na dẫn dắt tiến vào văn phòng.

Vị trưởng phòng nọ đi phía sau là một cô gái có dáng người duyên dáng, chân đi giày cao gót nhưng ánh mắt lại không dám nhìn loạn.

“Liều cục trưởng.” Vị trưởng phòng này vừa nhìn thấy Liễu Tích Xuyên, đã vội vàng lên tiếng chào hỏi, trên gương mặt béo mập đầy vẻ tươi cười.

“Trần trưởng phòng.” Liễu Tích Xuyên không đứng dậy, chỉ gật gật đầu mang tính tượng trưng, rồi nói: “Tuy thành Đề chúng ta đề xướng tiết kiệm năng lực, bảo vệ giữ gìn đời sống sinh hoạt, nhưng gần đây đèn đường luôn hư hỏng, cũng cần phải sửa chữa duy tu, có vài chiếc camera giám sát trên mấy đoạn đường, cũng cần trang bị lại một lần nữa một chút, nếu không một khi có người phạm tội trốn thoát, cũng không phải là việc nhỏ.”

Trưởng phòng béo ụ ịch có chút ngơ ngác.

Tiết kiệm năng lượng?

Phần lớn các khu vực trong Thành Để đều chìm trong bóng tối, không có đèn đường, chẳng lẽ vậy còn chưa đủ tiết kiệm sao?

Muốn tiết kiệm cũng nên để nội thành đèn đuốc sáng trưng kia tiết kiệm mới đúng...

“Cái kia, Liễu cục trưởng, có điều gì ngài cứ trực tiếp phân phó, tôi không quá hiểu được chuyện này.” Trần trưởng phòng cười ngượng ngập, bàn tay không khỏi đưa lên lau mồ hôi trên trán, trong miệng thở dòn dập, tựa như rất mệt mỏi.

“Ý tứ của cục trưởng còn chưa đủ rõ ràng sao?” Sắc mặt Lý Mỹ Na lạnh lùng, nói: “Có chút vài chiếc camera giám sát bị hỏng, cho nên cần phải trang bị lại, có đèn đường bị phá hủy, cũng nên trang bị lại, ví dụ như đường Hồng Phong.”

Trần trưởng phòng nói: “Cục trưởng, camera bên kia không bị hỏng mà, đèn đường cũng hoạt động tốt, chỉ ngẫu nhiên có vài đèn đường cá biệt, xuất hiện trục trặc, khả năng là lâu năm rồi ít được tu sửa...”

Lý Mỹ Na ném qua một cái nhìn xem thường: “Cục trưởng nói nó hỏng, thì nó phải hỏng, anh còn chưa hiểu sao?”

Trần trưởng phòng giật mình, lập tức hiểu được rồi, sự kiện lần này xảy ra ngay trên con đường Hồng Phong, nghe nói đó là chuyện cực kỳ lớn, có khur cấp B và người nội thành hỗn chiến với nhau mà chết, còn có người của cục Khur Bí bị cuốn vào...

Lúc này, gã lập tức giật mình hiểu ra, vội vàng nói: “Hiểu được, hiểu được, đúng là mấy tháng gần đây camera giám sát đều bị hỏng rồi, tôi sẽ cho người thay thế lại.”

“Chẳng những đường Hồng Phong bị hỏng, những nơi khác chung quanh cũng có không ít chiếc bị hư hỏng.” Liễu Tích Xuyên bình tĩnh nói.

“Hiểu được.” Trần trưởng phòng đã thông suốt mọi chuyện, coi như nắm được ý tứ của đối phương rồi.

Liễu cục trưởng nói như vậy, chỉ vì không muốn bị cuốn vào phiền toái thôi? Nếu cả những nơi khác đều hư hỏng, có vẻ

không quá đột ngột như vậy.

“Thiết bị giám sát quan trọng như vậy lại bị hỏng, anh nói xem nguyên nhân là gì?” Liễu Tích Xuyên hừ lạnh nói.

“Thế khẳng định là có người tham lam, mua camera giám sát chất lượng thấp rồi.” Trần trưởng phòng lập tức nói.

Chương 213. Bọn Họ Là Chuyên Nghiệp!

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu: “Có Trần trưởng phòng, một vị trưởng tuần tra tốt như vậy là cư dân bên kia có phúc, Trần trưởng phòng đã vất vả rồi.”

“Đâu có, đâu có.” Trần trưởng phòng lau mồ hôi, vội vàng cười làm lành.

Sau đó được Lý Mỹ Na đưa tiễn, vị trưởng phòng này nhanh chóng rời đi.

Lý Mỹ Na quay về văn phòng, nói: “Giao cho người này đi làm sao? Lỡ như lộ ra sơ hở...”

“Không cần lo lắng, để người như thế xử lý loại chuyện này sẽ thuận tiện hơn.” Liễu Tích Xuyên lạnh nhạt cười: “Đừng coi khinh người ta, về phương diện này, bọn họ là chuyên nghiệp.”

Lý Mỹ Na thoáng giật mình, lập tức không nói thêm điều gì nữa.

...

...

Sau khi Hứa Thâm rời khỏi văn phòng cục trưởng, hắn lại trở về trang viên số hai.

Hiện giờ mọi người vẫn đang ở nơi này chờ kết toán khen thưởng nhiệm vụ, chưa ai tản đi.

Buổi tối, Mục Tuyết mời đầu bếp đặc cấp (nôm na là một vị đầu bếp chuyên nghiệp, tham gia cuộc thi mang tầm cỡ quốc gia và nhận được danh hiệu đặc biệt này) của khách sạn đi tới, cả đội bọn họ làm một bữa tiệc nướng tại trang viên, còn mời người của biên đội số 24 và biên đội số 32 cùng qua bên này ăn uống, coi như chúc mừng một phen.

Khung cảnh trong trang viên không tẻ, còn không có sự ồn ào náo động như trong khách sạn, lại thêm đầu bếp đã được mời tới nơi này, tùy thời nghe lệnh, không cần chờ đợi ai hết, muốn ăn gì chỉ cần吩 phó là được.

Hứa Thâm cảm thụ được loại không khí vui vẻ hoà thuận này, bỗng nhiên có chút nhớ nhung Chu Dã.

Tuy hai người ở chung không lâu lắm, nhưng đôi phương có chút quan tâm đến hă, đáng tiếc người tốt như vậy lại chết rồi.

Trong lúc ăn uống, Đặng Phong bưng chén rượu tới tìm Hứa Thâm, nói lời cảm tạ, lần này Hứa Thâm kéo gã cùng vào biệt thự thăm dò, tuyệt đối đã ghi lên chiến tích của gã, một gạch đầu dòng huy hoàng.

Đây chính là bản ghi chép về chiến tích thăm dò sào huyệt cấp C đó!

Hạ Tĩnh Tương cũng bưng chén rượu đi tới, vẻ mặt tương đối điềm tĩnh, chỉ đơn giản là biểu đạt lòng biết ơn với Hứa Thâm, không có nhiều lời, chỉ để lại một câu: Về sau nếu có chuyện gì cứ tới tìm tôi, dù phải vứt bỏ tánh mạng, tôi cũng tới.

Lời nói rất nhẹ, nhưng trọng lượng rất nặng.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, nhưng chỉ nghe một chút rồi thôi, dù sao hă cũng không có chuyện gì cần cô ấy phải liều mình giúp đỡ, hơn nữa ngoại trừ nhiệm vụ, về sau bọn họ cũng chẳng có giao tiếp, qua lại gì.

Cuộc sống của trăm khư giả bọn họ đã đủ gian nan rồi, ai làm việc này là hơn.

Ăn uống đến đêm khuya, tiệc tàn mọi người tan, tất cả đều trở về nghỉ ngơi.

Hứa Thâm cũng trở lại phòng của mình, ở trong phòng tiếp tục tu luyện.

Lúc ăn uống, hă cũng không cỏi trang phục tác chiến, người khác có hỏi vài câu, hă chỉ đáp đơn giản là quen rồi.

Dù sao trong cục có nhiều người như vậy, Hứa Thâm thích loại chuyện này cũng chẳng phải ví dụ cá biệt. Trên thực tế, có

vài người đã bị kinh hãi quá độ, cũng mặc trang phục tác chiến lên người hàng năm không cỡi.

Nhưng loại người này thường sống không lâu, dù sao nếu cứ để tinh thần của mình rơi vào tình trạng căng thẳng như vậy mà, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn tới tinh thần sụp đổ, mà khi nổi điên bất thường trong lúc trăm khur, cũng tương đương với chết chắc.

Khur sẽ không để ý tới đồ ăn của nó là kẻ điên hay người bình thường.

Dù sao mùi vị cũng chẳng khác biệt gì.

Hứa Thâm tu luyện không bao lâu, bỗng nhiên nhìn thấy, một người đi vào trong phòng... Là xuyên tường đi vào.

Trái tim hấn hung hăng co rút lại, nhưng sau đó hấn lại phát hiện, người vừa xuyên tường này mặc áo lót màu trắng, tay cầm cái quạt hương bồ, chân đi dép xỏ ngón... Đây không phải là hắc ti trong sở nghiên cứu... à không, là Vương Đại Gia, người vẫn ngồi gục bên ngoài cửa sở nghiên cứu khur thú sao?

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, tuy bên ngoài hấn không để lộ ra bất cứ biến hóa gì, vẫn bình tĩnh tiếp tục vùng kiếm rèn luyện, nhưng tốc độ có chậm lại một chút, từ trạng thái tới hạn đã khôi phục về trạng thái bình thường, đồng thời trước ngực thoáng phập phồng, có vẻ đã tiêu hao thật lớn.

“Đúng là nhóc con này đang rèn luyện.” Vương Đại Gia nhìn thoáng qua hấn, chợt có chút ngoài ý muốn, sau khi nói thầm một câu, bỗng nhiên lại ngồi qua một bên, trong tay còn cầm theo chai bia, vừa uống vừa xem.

“Nhóc con này có phải thằng ngốc hay không? Cứ lặp đi lặp lại luyện tập rút kiếm?” Vương Đại Gia nhìn trong chốc lát, đã có chút ngây ngẩn cả người.

Thứ này không phải bài luyện tập cơ sở sao?

Một động tác như vậy, có cần thiết phải luyện nhiều đến thế không?

“Nhưng mà... tốc độ rút kiếm của nhóc con này rất nhanh, rút kiếm còn kèm theo vùng chém ra ngoài, lưu loát trôi chảy...”

Nhưng làm thế thì có tác dụng cái trứng gì?” Lão xem mà không sao hiểu nổi: “Là luyện bắt thịt ư? Hay để phòng ngừa, bất cứ lúc nào khur thò đầu ra, cũng có thể giết được nó?”

Vương Đại Gia nhìn một lát, đã cảm thấy có chút nhàm chán.

Tuy tốc độ rút kiếm của Hứa Thâm rất nhanh, nhưng luyện tập lặp đi lặp lại như vậy, quá mức đơn điệu, lão ngồi xem cũng thấy buồn ngủ rồi.

Có thời gian này còn không bằng xem hắc ti...

Lúc còn trẻ tuổi không biết hắc ti đẹp, chờ đến khi thân thể già cả rồi lại không chịu nổi.

Rất nhanh, Vương Đại Gia đã uống hết một chai bia, sau đó lắc lư xoay người rời đi.

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương biến mất, lại nhớ đến chuyện ban ngày, mới hiểu được, khả năng cao là cục trưởng mời vị này tới, muốn nhìn một chút xem hắn có nói sai hay không.

Cũng may, lần này ta thực sự luyện kiếm nha... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Ngày kế.

Nhiệm vụ đã kết toán xong.

Hứa Thâm được Mục Tuyết trọng điểm khen ngợi. Đối với chuyện này, những người khác đều không có lời nào để nói, dù sao biểu hiện của Hứa Thâm trong nhiệm vụ lần này đã rõ như ban ngày, một mình hắn tiêu diệt hai con khur cấp C, tránh được rất nhiều thương vong.

“Tiền thưởng là 20 vạn, cộng thêm 15 bình Tịnh Khur Tề, 5 bình trong đó là đặc biệt ngợi khen.” Mục Tuyết đưa khen thưởng cho Hứa Thâm, lại nói tiếp: “Ngoài ra bộ Công Lao cũng ghi cho cậu hai mục, cố gắng nỗ lực lên, có hy vọng về hưu đó.”

“Ừm, đa tạ Mục đội!” Hứa Thâm cảm ơn cô ấy.

Một lời nói, mang hai tầng ý tứ cảm tạ.

Chương 214. Dán Miệng!

Mục Tuyết hiểu được, chỉ lạnh nhạt cười cười, sau đó lần lượt phát khen thưởng cho những người khác.

Chờ sau khi tất cả nhận xong khen thưởng, đám người của biên đội số 24 và biên đội số 32 cũng nói lời từ biệt với mọi người.

Nhiệm vụ hợp tác cứu viện lần này, coi như kết thúc viên mãn.

Mục Tuyết cũng lái xe rời đi, trước khi đi, cô ấy chỉ nói với duy nhất một mình Hứa Thâm: “Lúc không có việc gì đừng chạy loạn, lần sau không được đến muộn!”

“Tôi sẽ cố gắng hết mức...” Hứa Thâm cười khổ.

“Không có việc gì, lần sau để tôi tới đón cậu.” La Hoa cười cười.

Sau đó, mấy người bọn họ đều nói lời từ biệt với nhau, và cùng rời khỏi trang viên.

Trước khi Hứa Thâm rời khỏi cục, hắn muốn qua sở nghiên cứu khư thú tự mình nói lời cảm tạ Ly tử, nhưng nghĩ đến hành vi tối hôm qua của Vương Đại Gia, phỏng chừng trong cục còn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, lỡ như bất cứ lúc nào cũng có người đang âm thầm giám sát hắn, thì chuyện hắn đi tìm Ly tử ngược lại là bán đứng cô.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lập tức ném bỏ ý định đó đi, rồi trực tiếp rời khỏi cục Khư Bí, trở lại căn nhà nhỏ của mình ở khu phố Nham La.

Trong tay có 15 bình Tịnh Khư Tề, Hứa Thâm cũng không khách khí, theo lý mỗi ngày hắn sẽ tiêm vào hai ống, khoảng cách là 12 giờ.

Hiện giờ, hắn chẳng có việc phải đi đâu cả, nên vẫn như cũ ở nhà tiếp tục huấn luyện.

Vào lúc ban đêm, khi Hứa Thâm đang huấn luyện, lại nhìn thấy có người xuyên tường, và đối phương vẫn là Vương Đại Gia.

Vương Đại Gia nhìn thấy Hứa Thâm đang luyện kiếm, lại thoáng ngần người một chút, lại thì thầm vài câu, cuối cùng mới chịu qua ngồi một bên quan sát.

Mai Phù cũng chú ý tới Vương Đại Gia, cô vừa cười hì hì vừa đi qua ngồi bên cạnh lão.

Chỉ là vị trí của hai người này vốn nằm trong các tầng Khu giới khác biệt, bởi vậy, tuy bọn họ đang ngồi song song với nhau nhưng Vương Đại Gia chẳng hề cảm nhận được chút nào.

Một già một trẻ này... Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ không biết nên nói gì, chỉ có thể làm như không thấy bọn họ, rồi tiếp tục luyện tập.

Lần này Vương Đại Gia không xem quá lâu, chỉ đợi chừng mười phút đã đứng dậy rời đi, hiển nhiên lão cảm thấy cứ ngồi trong này ngơ ngác xem Hứa Thâm luyện kiếm, là chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Đêm nay đẹp như vậy, lão làm gì cũng được, tuyệt đối không nên ở cùng một chỗ với một người còn trẻ tuổi mà đầu gối này, cực kỳ lãng phí thanh xuân!

Tới lúc đêm khuya, Hứa Thâm huấn luyện xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên thiết bị thông tin vang lên. Hắn bước qua kiểm tra, không phải người của cục Khu Bí bên kia.

Hứa Thâm lập tức kết nối.

“Lãnh sự đại nhân, gần đây tâm trạng thế nào?” Giọng nói của Đại Ly Ly truyền đến, mang theo một tia trêu đùa.

Loại câu hỏi này rất quen nha... trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hắn bình tĩnh nói: “Có việc gì ư?”

“Xem ra tâm trạng của lãnh sự đại nhân tốt lắm.” Đại Ly Ly nở nụ cười: “Hố chết vài vị hình thái thứ hai, còn giấu giếm chuyện bản thân đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu. Lãnh sự đại nhân ơi, ngài đúng là xuất sắc thật...”

“Đừng mĩa mai tôi như thế.” Hứa Thâm không khách khí nói.

Đại Ly Ly thấy vậy cũng bớt đi một chút trêu tức. Chủ yếu là khi vừa nhận được tin tức này, bản thân cô cũng hoàn toàn ngơ ngác, chờ đến lúc tinh tế ngấm lại mới thấy, nếu Hứa Thâm đã

sớm đạt tới cực hạn, chẳng phải loại biểu hiện thường ngày mà hấn vẫn bày ra trước mặt cô chính là giả heo ăn hổ sao?

Là coi cô như con khỉ rồi tha hồ đùa giỡn hả?

Cho nên cô mới không nhìn được, vừa nói đã trêu chọc hấn hai câu.

Suy cho cùng, khi xảy ra loại chuyện này, thủ lĩnh trong hội đã phê bình cô không ít. Bọn họ cảm thấy cô ở chung cùng Hứa Thâm lâu như vậy, thế mà hoàn toàn không hay biết Hứa Thâm đã đạt tới cực hạn, quá không làm tròn chức trách rồi.

Cô cũng vô cùng oan ức mà, người ta giấu giếm sâu như thế, làm sao cô có thể nghĩ tới chứ?

Huống chi nhóc con này chính là người mới, vừa tốt nghiệp huấn luyện doanh không đến nửa năm đâu...

“Mấy vị thủ lĩnh trong hội đã biết chuyện của lãnh sự rồi.” Đại Ly Ly nói.

“Sau đó thì sao?”

“Tuy các vị thủ lĩnh trong hội có chút bất mãn về chuyện lãnh sự đại nhân giấu giếm thực lực, nhưng chung quy lại, tốc độ tiến bộ của đại nhân vẫn khiến người ta thực mừng rỡ. Lại nói, đúng là đại nhân sẽ bị liên lụy vào sự kiện lần này, nhưng trong hội đã ra tay che giấu một chút dấu vết giùm đại nhân rồi.” Đại Ly Ly nói: “Cho nên lãnh sự không cần lo lắng.”

Hứa Thâm thoáng ngẩn người, không nghĩ tới hội Truy Quang cũng ra tay hỗ trợ.

Hấn hỏi: “Trong hội đã xóa đi dấu vết như thế nào? Còn dấu vết ở đâu nữa?”

Quả nhiên cậu cũng có lúc phải lo lắng nha... Đại Ly Ly cười thần trong lòng, nhưng bên ngoài lại rất bình thản nói: “Chủ yếu là dấu vết trên camera giám sát, còn có dấu vết khởi động trang bị phá khur lưu lại ở hiện trường. Tuy trong hội cũng không biết những dấu vết ấy có phải do đại nhân lưu lại hay không, hơn nữa qua hai ba ngày, những dấu vết ấy đều sẽ tiêu tán, nhưng vẫn quyết định ra tay hủy diệt. Ngoài ra, trong hội cũng bố trí một chút che giấu khác, ví dụ như kẻ chết thay, lời khai của nhân viên liên quan.”

Hứa Thâm thầm rùng mình, không nghĩ tới khởi động trang bị phá hư còn có thể lưu lại dấu vết, vậy mà hắn chưa bao giờ nghe nói tới chuyện này ở trong cục.

Tuy khá bất ngờ nhưng giọng nói của hắn vẫn duy trì bình tĩnh: “Tôi không sử dụng trang bị phá hư, nếu mấy người từng xem video trên camera giám sát, hắn là cũng có thể nhìn thấy, cho nên chuyện mà mọi người xử lý chủ yếu vẫn là những hình ảnh trên camera giám sát. Nhưng tôi còn nhớ Liễu cục trưởng đã nhận lời che giấu giùm tôi rồi.”

“Lãnh sự đại nhân không đụng tới chúng nó là tốt nhất, nhưng để tránh bị người khác liên tưởng rồi hoài nghi, cứ hủy diệt hết càng thêm cẩn thận tỉ mỉ.” Đại Ly Ly nói: “Về phần camera giám sát bên kia, tôi nghe nói khi trong hội chuẩn bị hành động, toàn bộ chúng đều bị hủy diệt rồi, nhưng hành động của bên kia vẫn chưa quá đúng chỗ, trong hội đã lắp kín một chút chỗ hổng, nhất là người qua đường lúc ấy, về cơ bản đều dán miệng tất cả rồi.”

Chương 215. Những Vị Thủ Lĩnh Của Hội Truy Quang!

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến: “Dán miệng?”

“Đại nhân đừng nghĩ nhiều, không phải dán miệng theo nghĩa đen đâu, hội Truy Quang chúng ta không có đáng sợ như vậy, sẽ không tùy tiện vì tiền tài mà sát hại tính mệnh người ta. Dù sao tên của hội chúng ta cũng là Truy Quang nha, nghe nói ý nghĩa của nó chính là bản thân ở trong hắc ám, nhưng vẫn luôn truy tìm quang minh đó.” Đại Ly Ly cười nói.

“Ha ha.” Hứa Thâm nói: “Nói như vậy, đêm nay cô tìm tôi, chỉ vì muốn cho tôi biết chuyện này, để tôi yên tâm hơn ư?”

“Đó chỉ là mục đích thứ nhất thôi, còn mục đích thứ hai là nhóm thủ lĩnh trong hội muốn gặp mặt lãnh sự.” Trong giọng nói của Đại Ly Ly mơ hồ có một tia u oán: “Dù sao lãnh sự cũng đạt tới cực hạn rồi, trong hội đã có thể báo cho lãnh sự biết một chút chuyện bí ẩn.”

“Bí ẩn?”

“Tôi cũng không rõ về chuyện này.” Đại Ly Ly không có nhiều lời, kì thực cô có biết được một chút, nhưng thể hiện vượt quá quy định, ngược lại là ngu xuẩn.

“Khi nào?” Hứa Thâm hỏi.

“Đêm nay có rảnh không?”

“Không.” Hứa Thâm đang chuẩn bị đi ngủ.

Lại nói, hắn cũng không đặc biệt cảm thấy hứng thú với những chuyện bí ẩn trong hội, chủ yếu là, trong cục đã phái Vương Đại Gia đến nhìn chăm chăm vào hắn, không biết chung quanh còn có người khác hay không.

“Vậy lãnh sự chọn một ngày đi.” Đại Ly Ly nói: “Đề tôi đi thông báo với các thủ lĩnh.”

“Năm ngày sau đi.” Hứa Thâm nghĩ một lát rồi nói.

“Được.” Đại Ly Ly lập tức nhận lời.

Hứa Thâm ngừng liên lạc, lại rơi vào suy tư một hồi, mới nhắm mắt đi ngủ.

Thời gian qua thật nhanh.

Quãng thời gian không có nhiệm vụ này, mỗi ngày ngoại trừ ăn uống, hoạt động bình thường của Hứa Thâm chỉ có tu luyện.

Tĩnh Khư Kế trong cơ thể hắn đã tích góp được 60 bình, trong những ngày này, hắn không tiếp tục tinh lọc nữa. Hắn muốn tích góp được 100 bình, đạt đến trạng thái bão hòa, chờ sau khi đánh sâu vào hình thái thứ hai lại chậm rãi tinh lọc sau.

Đảo mắt một cái đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này, Vương Đại Gia chỉ tới thêm hai lần nữa, rồi rút cuộc không xuất hiện trở lại.

Và mỗi lần lão đến, đều nhìn thấy Hứa Thâm đang luyện kiếm, cũng chỉ ngồi trong chốc lát rồi đi.

Ban đêm, Hứa Thâm đi vào tổng bộ hội Truy Quang.

Đã đến giờ hẹn, Đại Ly Ly đang đứng ngay cửa lầu một, chờ đợi nghênh đón Hứa Thâm.

Hai người đơn giản hàn huyên hai câu, rồi cùng lên lầu 23.

“Trong hội có bao nhiêu vị thủ lĩnh?” Lúc ở trong thang máy, Hứa T tò mò hỏi.

“Tổng cộng có 9 vị, nghe nói trước kia từng có 12 vị, nhưng sau này có mấy vị đi rồi, chỉ còn lại 9 người” Đại Ly Ly vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm trên môi: “Nhưng bình thường chỉ 7 vị có mặt trong hội, bọn họ phụ trách các công việc thường ngày, hai vị còn lại, một là đại thủ lĩnh, hàng năm đều không hiện thân, một vị khác thì hành tung xuất quỷ nhập thần.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Rất nhanh, cửa văn phòng đã bị gõ vang.

Hứa Thâm nhìn thấy một chiếc bàn tròn, xung quanh có khá nhiều ghế dựa bên trong gian phòng họp cực kỳ rộng lớn, và lúc này, rõ ràng đã có hơn 7 vị thủ lĩnh đang ngồi trên ghế.

Hắn nhanh chóng đến một chút, vừa vặn có mười người.

“Lãnh sự bận rộn của chúng ta đây rồi.” Hứa Thâm vừa bước vào cửa, một âm thanh trầm ghẹo đã truyền đến.

Hứa Thâm cảm nhận được một tia bất mãn trong câu nói đùa này, lập tức nhìn về phía người nọ, và hơi bất ngờ khi phát hiện ra, gương mặt này có chút quen quen.

Hắn cẩn thận nhớ lại, đúng là vị thanh niên xuyên tường hắn từng trông thấy trong khu chợ mà ‘Ma ma’ thường đi dạo.

Dường như lúc ấy, người này đang tìm một thứ gì đó...

Sau này khi Hứa Thâm nghĩ đến chuyện này, hắn có thêm một suy đoán, thứ có thể khiến một tồn tại hình thái thứ hai tìm kiếm, hơn phân nửa chính là khư binh.

Và thứ đó, vô cùng có khả năng chính là mảnh da màu đen kia!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi đang lên một chút căng thẳng, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì biểu cảm khá buồn lòng. Sau đó, dưới ánh mắt nhìn thẳng của đối phương, hắn bình tĩnh dời mắt đi, tựa như có chút yếu thế hơn.

Rất nhanh, Hứa Thâm lại nhìn thấy những gương mặt quen thuộc trong này, đúng là Chu Viên Viên, người đã đăng ký cho hắn vào hôm đầu tiên tới đây đưa tin.

Cô ấy bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của hắn, lại nhẹ nhàng mỉm cười.

“Đến đây ngồi xuống đi, cộng cả cậu là bốn người được lựa chọn đều đến đông đủ cả rồi.” Một giọng nói già nua khác lên tiếng.

Hứa Thâm nhìn thấy người vừa nói là một lão nhân tuổi đã cao, mái tóc hoa râm, nhưng ánh mắt dưới lớp bóng mờ kia lại sắc bén như chim ưng, khung chân mây trắng, cứng, vừa nhìn cũng biết, lúc tuổi trẻ, lão chính là một nhân vật có thủ đoạn lợi hại.

Chu Viên Viên vẫy vẫy tay với Hứa Thâm. Hứa Thâm lập tức đi qua ngồi xuống cạnh cô ấy.

“Nhanh như vậy đã trở thành người được lựa chọn rồi. Cậu rất lợi hại nha...” Chu Viên Viên nghiêng đầu thấp giọng cười nói.

Hứa Thâm vốn cho rằng cô ấy là thủ lĩnh, nhưng vừa nghe như vậy, đã hiểu: “Cô cũng là người được lựa chọn?”

Chu Viên Viên cười cười: “Không giống sao?”

“Không.” Hứa Thâm thành thật nói: “Tôi cứ cho rằng cô là thủ lĩnh.”

Chu Viên Viên không khỏi bật cười ra tiếng, chọc cho những người khác đều nhìn qua, rõ ràng đã có vài vị thoáng nhú mày, nhưng không một ai lên tiếng.

“Hứa Thâm, trong hội đã giúp cậu xử lý xong những chuyện kia rồi, cậu có biết hay không?” Một vị trung niên ngồi trên bàn hội nghị trực tiếp mở miệng nói, thoạt nhìn rất có uy nghiêm.

Hứa Thâm gật đầu: “Tôi đã nghe Ly Ly nói qua.”

“Trong hội cho cậu hai cái danh hiệu, chính là giúp cậu giấu giếm thực lực, tránh để cậu gặp khó khăn trong những nhiệm vụ cấp C mà cục Khư Bí giao cho, dù sao nước trong cục Khư Bí cũng rất sâu, khoa Tinh Báo cũng không đơn giản như những gì cậu nghĩ...” Một thanh niên khác đang chơi đùa với chủy thủ bằng một tay, còn bàn tay khác chống cằm, dừng

dung nói: “Nhưng cậu lại lừa cả chúng tôi, uống phí lòng hảo tâm của người trong hội rồi.”

Hứa Thâm thâm giật mình. Lời này có ý tứ gì? Là khoa Tình Báo trong cục Khư Bí có vấn đề gì sao?

Hắn lộ ra nụ cười khổ, nói: “Là gần đây tôi vừa đạt tới.”

Chương 216. Muốn Tiếp Tục Sinh Tồn, Thật Sự Khó Khăn...

“Chúng tôi đều có thể điều tra ra phía cục Khư Bí bên kia đưa cho cậu bao nhiêu Tình Khư Tề, lại thêm bên này chúng tôi đưa cho cậu bao nhiêu, từ đó có thể cơ bản đánh giá được trình độ của cậu. Trên đời này, không chỉ có một loại phương pháp theo dõi nhân viên, cũng không chỉ vèn vện dựa vào con mắt, mới có thể thấy rõ mọi vật!” Lão giả tóc hoa râm kia cất giọng lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng biến hóa một chút, lập tức không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, hôm nay gọi cậu tới đây không phải để trách cứ. Chúng tôi chỉ hi vọng về sau cậu có thể thẳng thắn thành khẩn với chúng tôi. Nói nữa, chờ sau khi mấy người các cậu đều thông qua khảo hạch, cũng có một ghế ở đây rồi, đến lúc ấy, chúng ta đều là người ngồi chung một thuyền.” Người còn lại dịu giọng nói.

“Qua ba tháng nữa, động khư trong nội thành sẽ mở ra.” Một vị thực phụ có khí chất quyền rũ đội mũ tơ tằm, cất giọng mềm mại nói: “Và nhiệm vụ của bốn người được lựa chọn các cậu, chính là tiến vào động khư, cố gắng hết sức thu hoạch được càng nhiều xác càng tốt!”

“Xác?”

Hứa Thâm nghi hoặc nhìn cô ấy.

“Xác chính là khư binh.” Thực phụ quyền rũ cười cười: “Khư binh là tài nguyên chiến lược vô cùng trân quý, vĩnh viễn cũng không ngại nhiều! Trang bị khư binh lên người có thể làm chiến lực tăng lên, cũng vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.”

“Nếu giao cho mấy người các cậu một kiện khur binh đỉnh cấp, mấy người đều có thể dễ dàng giải quyết khur cấp B.” Một vị trung niên khác lại miêu tả thêm, gã cảm thấy nói như vậy sẽ giúp mấy người Hứa Thâm có thể cảm nhận được một cách trực quan hơn về sự dũng mãnh của khur binh.

“Nhưng khur binh đỉnh cấp như vậy là bảo vật vô cùng trân quý khan hiếm, trong hội chúng ta cũng không có, cho nên chúng ta mới muốn săn bắt càng nhiều khur binh về dung hợp nuôi nấng.” Người còn lại nói.

Đến đây, Hứa Thâm đã hiểu được phần nào, hóa ra mục đích mà bọn họ mời chào hẳn chính vì hành động lần này.

“Chờ sau khi mấy người trở về từ động khur, chỉ cần lấy được khur binh tương ứng, sẽ được kế vị, trở thành thủ lĩnh mới.” Vị trung niên có dáng vẻ uy nghiêm kia nói: “Lúc trước chúng ta cũng từ con đường này mà đi lên, ngoại trừ Hứa Thâm, hẳn là ba người khác đều biết rõ.”

Chu Viên Viên và hai người đàn ông bên cạnh cô đều không nói gì, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Một khi trở thành thủ lĩnh, mấy người sẽ có quyền điều động tài chính trong hội. Tới khi đó, lương bổng trong mắt các người đã không còn là vấn đề cần phải suy xét, bởi vì các người đã trở thành tồn tại phân phát lương cho những người khác.”

“Hơn nữa mấy người cũng có tư cách điều động hoặc là cho thuê khur binh trong hội. Nói tóm lại, hi vọng mấy người hãy cố gắng hết sức vì nhiệm vụ lần này. Và đừng lãng phí khoảng thời gian này vào giải trí, rượu thịt, hãy tăng mạnh tính cảnh giác lên.”

Chờ mấy vị thủ lĩnh nói xong, Hứa Thâm mới lên tiếng hỏi: “Xin lỗi, có thể cho tôi hỏi, động khur là cái gì được không?”

“Động khur... Nghe nói, nó rất có khả năng là dấu vết do khur cấp A, thậm chí là tồn tại siêu việt cấp A lưu lại. Loại dấu vết này hình thành lỗ thủng không gian, và từ trong dấu vết này, chúng ta có thể đi vào tầng càng sâu hơn trong Khur giới.” Lão giả tóc hoa râm giải đáp thay Hứa Thâm.

“Khư siêu việt cấp A?” Hứa Thâm giật mình, không phải khư chỉ có năm cấp bậc thôi sao?

“Nghe nói trên cấp A, còn có cấp S, nhưng loại tồn tại này không phải đám người như chúng ta có thể tiếp xúc được, thậm chí có thể nói, đối phương chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, chúng ta sẽ chết.” Một vị thủ lĩnh khác nói: “Nghe nói trước kia có tòa thành Đề tên là Phong Qua. Nó đã bị một con khư cấp S buông xuống. Đến hiện giờ, cái tên này đã trở thành lịch sử, từ mấy trăm năm trước đã biến mất rồi.”

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng biến hóa, chỉ qua vài lời đơn giản ấy thôi, hắn đã cảm nhận được tính hung hiểm của thế giới này. Hắn không thể phân biệt được đẳng cấp của khư, cũng không biết lúc bình thường mình có từng trông thấy khư cấp S hay không.

“Nếu là dấu vết do con khư đáng sợ như vậy lưu lại, chúng ta đi vào trong đó không phải là muốn chết sao?” Hứa Thâm không nhìn được mở miệng hỏi.

“Đương nhiên chúng ta không trực tiếp đi vào, thêm nữa, có quần áo phòng hộ và thuốc tiêm đặc thù, những thứ này sẽ tạm thời che giấu khí tức của chúng ta, và kể cả khi bản thân đang ở tầng sâu trong Khư giới, thì khư tại nơi đó cũng không thể cảm nhận được chúng ta.” Thục phụ quyền rũ nói: “Tựa như đeo lồng khí phòng hộ trong biển sâu vậy, có nó ngăn cách, kì thực cậu vẫn còn kẹt tại tầng dưới chót trong Khư giới.”

“Còn có thể như vậy...” Hứa Thâm có chút giật mình, nhưng hắn dám khẳng định rằng loại vật phẩm như vậy sẽ cực kỳ khan hiếm. Nếu không lúc bình thường, khi bọn họ săn khư, hoàn toàn có thể sử dụng được.

Thứ này đúng là thần khí bảo mệnh.

“Trong khoảng thời gian này, nếu mấy người muốn đánh sâu vào hình thái thứ hai, xin thận trọng cân nhắc thật kỹ càng, đương nhiên, trong hội sẽ vô điều kiện trợ giúp, nếu cần Tịnh Khư Tê, có thể xin dự chi trước.” Có thủ lĩnh nói.

Sau đó, bảy vị thủ lĩnh lại nói một chút chuyện cần chú ý, rồi nhanh chóng tan họp.

Chu Viên Viên và Hứa Thâm cùng đi ra, cô ấy cười nói: “Thế nào, có nắm chắc đánh sâu vào hình thái thứ hai trước khi đến động khur không?”

“Không nắm chắc.” Hứa Thâm lắc đầu.

Chu Viên Viên cười cười: “Vậy tốt nhất là cậu hãy hái xông lên đi, bằng không chờ tới khi hoàn thành nhiệm vụ, lấy được khur bình mới đánh sâu vào hình thái thứ hai, lại thất bại mà chết đi, chẳng phải đã uổng phí rồi.”

“Nói như vậy, Viên Viên tỷ đã đạt tới hình thái thứ hai rồi?” Hứa Thâm không khỏi tò mò.

“Chưa, nhưng tôi cũng đang chuẩn bị tiến lên đây.” Chu Viên Viên cười cười: “Hi vọng lần sau còn có thể nhìn thấy cậu.”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ của cô, trong lòng cũng có chút cảm xúc không thể nói rõ, là cảm khái, là thôn thức, hay là phiền muộn...

Những nhân viên trăm khur bọn họ, đã quen với công việc liếm máu trên đầu lưỡi đao, mỗi lần tham gia nhiệm vụ đều là nhảy múa giữa làn ranh sinh tử, tới lúc muốn tiếp tục tiến lên, muốn đột phá cảnh giới, cũng chạm đến cửa ải sinh tử khó khăn...

“Muốn tiếp tục sinh tồn, thật sự khó khăn...” Hứa Thâm thì thào tự nói.

Sau đó, hắn nói lời từ biệt với Chu Viên Viên, rồi cùng Đại Ly Ly rời khỏi tổng bộ hội Truy Quang.

Chương 217. Sáu Đại Chứng Hệ!

Kế tiếp là những ngày bình thường cực kỳ hiếm có.

Hắn lại quanh quẩn với lịch sinh hoạt hàng ngày, giữa ăn cơm, huấn luyện, ngẫu nhiên cũng xuống phố du lịch.

Loại cuộc sống bình thường không có gì kỳ lạ này, lại là quãng thời gian hưởng thụ khó được đối với Hứa Thâm, nếu có thể sống cả đời trong hoàn cảnh này, cũng là lựa chọn không tồi.

Hắn đã dần dần hấp thu xong 15 ống Tịnh Khur Tê rồi, chỉ trong nháy mắt, nửa tháng lại đi qua.

Lượng Tinh Khư Tề trong cơ thể Hứa Thâm đã từ 60 ống, gia tăng đến 90 ống.

“Qua năm ngày nữa, có thể tiếp cận trạng thái bão hòa, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá hình thái thứ hai!” Hứa Thâm có chút chờ mong.

Nếu đạt tới hình thái thứ hai, năng lực sinh tồn của hắn sẽ tăng lên gấp mấy lần. Hơn nữa, hắn còn nghe nói tồn tại hình thái thứ hai có thể kích phát loại tiềm lực đặc thù nào đó trong cơ thể, giống những loại lực lượng siêu phàm mà mấy tồn tại hình thái thứ hai trước kia từng sử dụng để đuổi giết hắn.

Mấy ngày này, Hứa Thâm đã hỏi cục trưởng Liễu Tích Xuyên, một chút tin tức tình báo về hình thái thứ hai.

Hiện giờ, hắn đã đạt tới cực hạn, muốn hiểu rõ mấy thứ này cũng thực bình thường, Liễu Tích Xuyên không cảm thấy chút kỳ quái nào, ngược lại nếu Hứa Thâm không đến hỏi lão, đó mới là chuyện lạ.

Sau đó, lão rất kiên nhẫn giảng giải những điểm cần chú ý trong quá trình này với Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng dần dần hiểu được, lúc bình thường có một số người đã bắt đầu kích hoạt năng lực đặc thù ở ngay trạng thái cực hạn của hình thái thứ nhất rồi.

Thậm chí trong tình huống năng lực của một người nào đó rất mạnh, ngay khi vừa trở thành nhân viên trăm khư không lâu, đã lộ ra lực lượng đặc thù.

Chẳng qua ngay lúc này, bọn họ còn chưa thể thuần thục điều khiển năng lực của mình, chỉ có thể mơ hồ cảm giác và thi triển, thậm chí rất nhiều khi bản thân cũng không thể chính xác sử dụng được nó.

Kết hợp với những lời Liễu Tích Xuyên nói, Hứa Thâm đã suy đoán được rất nhiều điều.

Ví dụ như Tô Sương, hắn từng nghe đội trưởng Chu Dã nói, phương diện tâm linh cảm ứng của cô ấy khá mạnh, tục xưng là giác quan thứ sáu, bởi vậy Tô Sương mới được đảm nhiệm trọng trách trinh sát trong đội.

Đây có lẽ là trường hợp năng lực sớm biểu lộ ra ngoài.

Nếu Tô Sương có thể đạt tới hình thái thứ hai, khả năng cao là cô ấy sẽ kích hoạt được một loại năng lực cảm giác khá xuất sắc.

Mặc Tiêu Tiêu cũng như thế.

Cô bé này hay ra vẻ thần bí, bộ dáng luôn nghi thần nghi quỷ. Nếu là người bình thường, bọn họ sẽ suy đoán nguyên nhân xuất hiện loại tình huống này chính là tính cách, nhưng sau khi Hứa Thâm tiếp xúc với cô ấy, hẳn lại phát hiện, rất có thể tình huống này chính là biểu hiện ra ngoài của năng lực đặc thù.

Cũng có thể hiểu rằng, những gì Mặc Tiêu Tiêu nói ra đều là sự thật.

Chẳng qua thứ mà cô ấy cảm nhận được và cách mà cô ấy miêu tả lại không giống nhau, bởi vậy sẽ bị người khác cho rằng đầu óc có vấn đề.

Thứ năng lực siêu phàm này vô cùng đa dạng, nhưng cũng giống như dấu vân tay, về cơ bản, không tồn tại hai dạng năng lực hoàn toàn giống nhau.

Nhưng trong lịch sử dài lâu tới ngàn năm của nhân viên trăm khư, tới cuối cùng, những loại lực lượng siêu phàm thiên kì bách quái này, vẫn được tổng kết phân loại và chia ra tổng cộng sáu đại chủng hệ.

Hệ cường công, cảm giác, thao túng, ảnh tử (cái bóng), trọng cấu (kết cấu trùng lặp), cùng với đặc chất (tính chất đặc thù)!

Không cần biết là năng lực đáng ngạc nhiên hay kỳ quái tới cỡ nào, về cơ bản đều được bao hàm trong sáu loại này. Nếu là loại năng lực vô cùng quý dị nào đó, khó có thể nói rõ ra, đều sẽ được gom chung vào hệ đặc chất.

Nói cách khác, hệ đặc chất chuyên môn thu nhận những thứ năng lực quái dị không thể phân chia đặc tính kia.

Hứa Thâm nghĩ đến thiếu nữ ôm kiếm từng bị hắn chém giết, tựa như đối phương sở hữu một loại năng lực ẩn nấp nào đó, khiến người ta không thể cảm giác được. Loại năng lực này thuộc hệ ảnh tử.

Nói như vậy, hẳn có thể nhìn thấy khư, có lẽ cũng là một loại năng lực nhìn thấy trước... ?

Hứa Thâm nghĩ đến tình huống bản thân, nếu muốn phân chia ra, hơn phân nửa năng lực của hắn sẽ thuộc hệ cảm giác.

“Chờ sau khi đạt đến hình thái thứ hai, có lẽ năng lực của ta sẽ xuất hiện một chút biến hóa...”

Hứa Thâm khá tò mò và chờ mong, bởi vì khi đạt tới hình thái thứ hai, năng lực của hắn mới chân chính thức tỉnh, cũng như có thể điều khiển thuần thục được. Và có lẽ, sau khi hắn đạt tới hình thái thứ hai, bản thân cũng có thể phân chia đẳng cấp mạnh yếu của những con khur kia?

Hoặc là... sẽ trông thấy những con khur càng thêm đáng sợ hơn?

Hứa Thâm thầm cầu nguyện nó là tình huống đầu tiên.

...

Đô đô.

Dụng cụ truyền tin reo vang.

Hứa Thâm nhìn thấy số bên trên thuộc về dụng cụ truyền tin chuyên dụng của cục Khur Bí, hắn có chút ngoài ý muốn, hai ngày trước, hắn vừa tiến hành rút tiền trong đội... À không, là giao chiến cùng đội, lúc ấy còn chưa nhen ai nói có nhiệm vụ mới mà?

Huống chi nhiệm vụ tới trần nhủ lần trước xem như một loại hành động cường độ cao, bọn họ mới chấp hành xong bao lâu, làm sao nhanh như vậy đã bị sắp xếp nhiệm vụ tiếp theo rồi?

Chờ tới khi Hứa Thâm nhìn thấy tên người xin liên lạc, chút nghi ngờ trong lòng đã tan biến, sau khi hắn nhận cuộc gọi, mới lạnh nhạt nói: “Ừm.”

“Hứa đại nhân, chuyện không ổn rồi, có khur xuất hiện tại bệnh viện Thái Khang!” Giọng nói của Trương Lệ Dao mang theo vài phần lo lắng truyền đến.

Hứa Thâm thoáng nhướng mày, gần đây hắn không có thả khur đi, dù sao thả khur đi cũng tốn rất nhiều tiền, tuy bản thân hắn cũng có thể dụ dỗ chúng... Nhưng lúc trước, sau khi con phong ba do tiêu đội nội thành kia gây nên đã được giải quyết, tạm thời Hứa Thâm không muốn tiếp tục trêu chọc thị phi.

“Bệnh viện Thái Khang, có nằm trong danh sách bảo vệ của chúng ta không?” Hứa Thâm biết rõ còn cố hỏi.

“Ách, không có.” Trương Lệ Dao thoáng ghen lại một chút, nhưng rất nhanh đã lập tức lên tiếng khuyên nhủ: “Hứa đại nhân, bệnh viện Thái Khang là bệnh viện lớn nhất trong khu chúng ta, cũng được bên trên phán định là bệnh viện cấp tam tinh (ba sao), nếu bởi vì khur mà phải tạm thời đóng cửa, sẽ khiến cả khu chúng ta tổn thất rất lớn, nhất là các bác sĩ bên trong, bọn họ đều là nhân tài cao cấp đó...”

Hứa Thâm nói: “Nếu nơi đó đã quan trọng như vậy, vì sao bọn họ không nằm trong bảo vệ danh sách?”

Chương 218. 50 Vạn!

“...”

Trương Lệ Dao lại dở khóc dở cười, đương nhiên là ban đầu bọn họ có nằm trong danh sách rồi, không phải do cậu chuyển đến, bọn họ mới rời đi sao?

Nhưng hiển nhiên cô không thể nói ra lời này được.

Huống chi chuyện lần này đúng là vo cùng khó xử. Lúc trước khi bọn họ rời khỏi danh sách, vốn tưởng rằng kể cả khi có khur xuất hiện cũng có thể Từ đại nhân trước kia, nhờ anh ta giải quyết, tới bây giờ thì hay quá rồi, Hứa Thâm này không xảy ra chuyện gì, ngược lại Từ Phong kia đã chết!

Đối phương đường đường là phó đội trưởng của thê đội thứ nhất, suốt ba năm qua đều sống yên ổn, ai có thể ngờ, mới chuyển đội chưa được mấy ngày đã chết bất đắc kỳ tử.

Quả thực quá tà môn!

Đã vậy, gã còn không chết trong khi chấp hành nhiệm vụ, mà bị khur phản sát ngay tại khu vực mình quản lý

Tuy lúc Trương Lệ Dao đi hỏi thăm, từng nghe người trong cục khẳng định rằng tronhg cái chết của Từ Phong có chút lạ thường, tựa như gã chết vì một nguyên nhân nào khác, nhưng cụ thể là gì, lại chẳng mấy người biết được. Tới hiện giờ, cả người chết lẫn vụ án đều bị phong tỏa rồi, và với quyền hạn

cũng như nhân mạch của Trương Lệ Dao, đương nhiên không thể tiếp tục tra xét sâu thêm.

Huống chi người đã chết rồi, cũng chẳng cần tốn nhiều công sức tra xét làm gì.

Rất nhiều đồng sự mà cô quen biết trong bộ Văn Khoa đều ngấm ngấm nghị luận sau lưng, bọn họ nói rằng có lẽ Từ Phong đã sớm phải chết từ lâu rồi, chỉ vì quãng sáng trường thọ của biên đội số hai ngăn chặn mới khiến gã giữ lại được một mạng, hiện giờ, ngay khi vừa thoát ly, chẳng phải Từ Thần đã ngửi được mùi vị và tìm tới rồi sao?

Có một số việc... lại khiến người ta không thể không tin, cũng không thể không phục!

Hiện giờ Từ Phong vừa chết, chỗ dựa sau lưng những người đó đã rời khỏi bảo vệ danh sách lúc trước ngã xuống, trong lòng bọn họ chỉ còn hối hận, cùng với mắng chửi Từ Phong thôi.

Chứ ngay lúc này, bọn họ chỉ còn cách xé lớp da mặt, tiếp tục quay đầu trở lại nhờ vả Hứa Thâm.

Hơn nữa, đoạn thời gian trước, Hứa Thâm vừa hoàn thành một nhiệm vụ cùng biên đội số hai, còn đạt được chiến tích xuất sắc, tuy những tin tức này thuộc loại cơ mật, nhưng loại cơ mật ấy chỉ dành cho đám người ngoài thôi, còn người trong nội bộ nói chung, và bộ Văn Khoa nói riêng, lại chẳng phải cơ mật nữa. Có không ít đồng sự của Trương Lệ Dao đều biết tới tin tức này, dù sao sự kiện ấy lớn như vậy, muốn hoàn toàn phong tỏa tin tức sẽ rất khó khăn.

Mà Trương Lệ Dao chỉ mất chút công sức đã nghe được tin tức chính xác.

Trong nhiệm vụ kia, một mình Hứa Thâm giải quyết được hai con khur cấp C, còn cứu vớt đồng đội, đạt được chiến công hiển hách!

Phản ghi chép nhiệm vụ của Hứa Thâm cực kỳ hoa lệ.

Hơn nữa, chuyện lần này cũng chân chính phản ánh được chiến lược của hắn rồi. Chiến lược của người này đã vượt qua đội viên bình thường của thê đội thứ nhất, để đạt tới cấp bậc phó đội trưởng và đội trưởng!

Chờ trong tương lai, khi trong cục thiếu người, Hứa Thâm nhất định sẽ là trăm khur giả đầu tiên được đề bạt thăng chức.

Phải biết rằng, chênh lệch giữa đội viên và đại đội trưởng quá lớn.

Mỗi vị đội trưởng của thê đội thứ nhất, đều là vương bài trong cục, có thể một mình đảm đương một phía.

Trương Lệ Dao cũng hiểu, lúc trước là cô nhìn nhầm rồi, tới lúc này lại có chút ý tứ muốn lấy lòng Hứa Thâm. Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, ngày nào cô cũng đưa cơm cho Hứa Thâm, thậm chí mong muốn kéo lại một chút quan hệ.

“Là lúc trước bọn họ ngu muội, muốn tiết kiệm tiền, hiện giờ gặp được khur vẫn phải tìm tới làm phiền Hứa đại nhân, tệ quá sức tệ mà!” Lại nói, trong quá trình Trương Lệ Dao đảm nhận nhiệm vụ này, cô đã lăn lộn rất thuần thục trên phương diện xã giao rồi, suốt thời gian qua, mọi chuyện đều thuận lợi, hiển nhiên cũng biết nên nói như thế nào cho lọt tai: “Hứa đại nhân không cần tính toán chi li với những người bình thường này, bọn họ làm tiểu nhân, chúng ta làm quân tử. Chúng ta hơn bọn họ một bậc. Hơn nữa, trong bệnh viện Thái Khang này có rất nhiều bệnh nhân, nếu để mặc khur tác loạn, người khổ nhất vẫn là những bệnh nhân kia.”

Hứa Thâm hơi hơi nhướn mày, suy nghĩ một chút mới nói: “Có phát hiện là khur cấp bậc gì không?”

“Căn cứ theo tin tức do thiết bị cảnh báo khur thú dò xét được, hẳn là cấp D.” Trương Lệ Dao thấy Hứa Thâm đã dao động, trong lòng không khỏi thở phào một hơi.

“50 vạn.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Bảo bọn họ chuẩn bị xong tiền, tôi sẽ cân nhắc tới chuyện ra tay.”

“50 vạn?” Trương Lệ Dao có chút kinh ngạc, đặt như vậy?

Đúng là hành vi nhân lúc cháy nhà đi hôi của, giờ công phu sư tử ngoạm mà!

“Có phải hơi bị nhiều quá hay không?” Trương Lệ Dao không nhịn được nhỏ giọng nói.

“Ngại nhiều tiền thì thôi vậy.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói:

“Không phải mấy người bọn họ luôn tuyên dương y giả nhân

tâm (tấm lòng người thầy thuốc) sao? Cứu vớt bệnh nhân là chức trách của bọn họ mà. Huống chi nếu để con khur kia tiếp tục phá hoại, làm bệnh viện phải đóng cửa, thì so sánh với loại tổn thất dây chuyền này, chút tiền ấy thực sự đắt hơn sao?”

Trương Lệ Dao có chút không biết nên nói gì, đành phải đáp lại: “Để tôi đi hỏi thử xem.”

Hứa Thâm lười nói thêm, lập tức ngắt thông tin.

Nếu đám người này biết điều, nguyện ý bồi thường cho hấn cả gốc lẫn lời những khoản hấn đã tổn thất trước kia, coi như hấn bỏ qua việc này cũng được, dù sao hấn cũng không có nhiều tâm tư đi để ý ba cái chuyện nhỏ nhặt này.

“Cái gì, 50 vạn?”

Bên kia, Hoàng Hạo đang chạy ô-tô tới bệnh viện Thái Khang, vừa nghe được con số này, suýt chút nữa đã rớt mất dụng cụ truyền tin trên tay. Gã thở phì phì nói: “Cô không đùa với tôi chứ? Đã đến nước này rồi, cô đừng có nghĩ tới chuyện làm trung gian để kiếm tiền chênh lệch. Đây thực sự là con số mà cậu ta nói?”

Giọng nói đầy tức giận của Trương Lệ Dao truyền ra từ dụng cụ truyền tin: “Làm sao tôi có thể kiếm tiền trong lúc này? Hơn nữa tôi vẫn luôn nghiêng về phía các anh, làm sao có thể kiếm tiền của các anh được?”

Chương 219. Khu Vực Bí Mật!

Hoàng Hạo cười lạnh, tuy gã không hề tin lời con kỹ nữ này nói, nhưng sau khi cân nhắc, cũng thấy cô ta quả thực không có gan làm chuyện này, mới nghiêm mặt, lạnh lùng đáp lại: “Thằng nhóc kia muốn nhân cơ hội này để bắt chẹt phải không? Đừng nói là 50 vạn, kể cả 30 vạn, tôi đều có thể nhờ người khác qua hỗ trợ. Đó là khoản tiền đủ để mua một căn nhà đó. Chẳng lẽ thằng nhóc kia cho rằng chỉ một mình nó biết trăm khur sao?”

Trương Lệ Dao nghe ra con tức giận trong giọng nói của gã, lập tức dụi đi: “Hoàng ca, anh đừng nói như vậy, lúc trước

không phải chúng ta đã rời khỏi danh sách bảo vệ sao? Khăng định là trong lòng người ta còn tức giận.”

“Giận thì đã làm sao? Lão tử còn phải nhìn sắc mặt thằng nhóc con đó ư?” Hoàng Hạo cả giận nói: “Một tên nhóc con lông vàng, không phải chỉ biết trảm khur thôi sao? Nói trắng ra, cả đám bọn nó chỉ là thứ công cụ giết chóc xui xẻo thôi, còn chẳng được coi là chó!”

“Hoàng ca, người ta nay đã khác xưa rồi, đã có tư cách trèo lên chức đại đội trưởng. Anh đừng nên để những lời này truyền ra ngoài.” Trương Lệ Dao nhú mày, lập tức nhắc nhở.

“Cô không nói thì ai sẽ truyền ra chứ? Hừ!” Hoàng Hạo hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Được rồi, 50 vạn thì 50 vạn. Cứ để thằng nhóc kia giải quyết trước đi, tình huống hiện tại rất khẩn trương, anh rể tôi đang ở nơi đó, chờ cứu được anh rể tôi ra, hết thấy đều dễ bàn. Tôi cũng sẽ nói lại chuyện này cho anh rể tôi biết. Hừ, tiền trong tay chúng ta cũng không phải dễ kiếm như vậy!”

Sắc mặt Trương Lệ Dao khẽ biến, lập tức nói: “Hoàng ca, anh đừng kích động.”

“Câm miệng, nhanh bảo thằng nhóc kia qua đi!” Hoàng Hạo cúp điện thoại.

Sắc mặt Trương Lệ Dao thoáng hiện một chút khó coi, ngày thường hễ mở miệng là bảo bối nào bảo bối kia, tới thời điểm mấu chốt lại lật mặt vô tình. Ai, đúng là lũ đàn ông... .

Sau đó, Trương Lệ Dao thoáng bình ổn lại tâm trạng, rất nhanh đã liên lạc với Hứa Thâm, báo cho hắn biết đối phương đã đồng ý rồi.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không nói thêm điều gì, lập tức mang theo trang bị phá khur và túi đựng xác ra khỏi cửa.

Trương Lệ Dao chạy xe đến dưới lầu, đưa Hứa Thâm qua bên kia.

Rất nhanh, hai người đã đi vào bệnh viện Thái Khang.

Nơi này người đến người đi tấp nập, khiến chiếc xe của bọn họ bị chặn lại.

Nếu nhìn từ bên ngoài, nơi này hoàn toàn không giống hiện trường đã xảy ra sự kiện khur thú tập kích.

“Hứa đại nhân, tôi ở chỗ này chờ cậu.” Trương Lệ Dao lập tức ngừng xe lại bên ngoài, cách bệnh viện một khoảng xa xa, không muốn tới gần.

Hứa Thâm không hề nhiều lời, hắn trực tiếp xuống xe mang theo trang bị phá khur đi vào bệnh viện.

Ở một nơi ít người, Hứa Thâm khởi động trang bị phá khur, tiến vào Khur giới.

Mười phút sau, hắn đã tìm được con khur cấp D, đối tượng dẫn phát sự kiện ở bên trong.

“Bụng của tôi lạnh quá, anh đã mở bụng tôi ra, vì sao lại bỏ đi ...”

Cái bụng của con khur này hoàn toàn bị mở tung ra, ở đường nứt hiện lên thật nhiều răng nanh chi chít, nhỏ nhắn, thân thể mang hình dáng một vị trung niên, đang đứng với tư thế vắn vẹo, há miệng gặm cắn một bác sĩ trong phòng giải phẫu.

Người bệnh đang nằm trên bàn giải phẫu đã bị gây mê, cuộc phẫu thuật mới hoàn thành được một nửa.

“Mau lấp đầy đi, chỉ cần lấp đầy cái bụng này, tôi sẽ không lạnh nữa...”

Con khur muốn nhét mấy vị hộ sĩ vào trong bụng của mình, phần bụng bị nứt ra, có gắn đầy răng nhọn đang không ngừng mấp máy qua lại, hiển nhiên nếu mấy người kia bị nó nhét vào trong, chắc chắn sẽ rơi xuống kết cục bị gặm ăn luôn.

Trong mấy hộ sĩ, có người đã sợ tới mức ngất đi, có người lại run run hai chân, ống quần đều ướt nhẹp.

“Cậu cũng đến đi...” Con khur nhìn thấy Hứa Thâm, thân thể lập tức vắn vẹo đi về phía hắn.

Hứa Thâm cũng đi qua.

Phốc.

Kiểm quang lướt tới, thân thể con khur từ lồng ngực đến cái bụng hoàn toàn phân liệt, một chia làm hai.

Hứa Thâm làm một kiếm nhanh gọn, lại cắm kiếm trở lại hốc đằng sau lưng, rồi dùng túi đựng xác đóng gói thi thể của khur lại, hai vị hộ sĩ bên cạnh chứng kiến một màn này đều vô cùng hoảng sợ, chẳng những không hề mừng rỡ, ngược lại còn run rẩy kịch liệt hơn.

Hứa Thâm không để ý đến bọn họ. Hắn biết những người đã bị cuốn vào rồi tận mắt chứng kiến Khur giới này, chỉ có hai kết cục, hoặc là bị cục Khur Bí hấp thu, hoặc là bị đánh giá có tinh thần thất thường rồi đưa đến sở Thu Dụng Tinh Thần.

Có lẽ rất nhanh thôi, bọn họ sẽ trở thành người đồng hành và đồng sự của hắn.

Hứa Thâm mang theo túi đựng xác, nhanh chóng xoay người rời đi, nhưng lại không lập tức rời khỏi Khur giới, thay vào đó là đi du lịch một vòng quanh bệnh viện, hắn muốn nhìn xem, ở nơi này còn có con khur nào khác hay không.

Nhưng một lần dạo chơi này, lại để hắn nhìn thấy rất nhiều nơi kỳ quái.

Ví dụ có một vài phòng và vách tường thuộc tầng hầm ngầm trong bệnh viện, mà hắn không thể nhìn thấu.

Theo lý thuyết, hiện giờ hắn đang quan sát từ Khur giới, thì hết thấy những sự vật thuộc về hiện thực đều biến thành hư ảo, cho phép hắn có thể tùy ý nhìn thấu và xuyên qua.

Nhưng một vài gian phòng và vách tường này toàn bộ là màu đen, không thể nhìn thấu, càng không thể xuyên qua, tầm nhìn cũng như thân thể hắn đã bị ngăn cách ở ngoài, giống như... Dụng vào bụi đất ở Khur giới.

Hứa Thâm nghĩ đến cái kết sắt của đôi vợ chồng phú hào lúc trước, hai tình huống này có chút tương tự.

Nhưng thứ được cất chứa trong kết sắt kia chính là tiền mặt châu báu, là tài phú, vậy thứ được cất chứa trong những căn phòng màu đen này là cái gì?

Ngoại trừ tầng hầm ngầm, trên vách tường ở một nơi có vẽ là văn phòng viện trưởng, cũng xuất hiện không ít vật thể màu đen bén nhọn, tựa như chúng nó đã cắm rễ trong phần cốt thép của vách tường rồi!

Ngay cả phần cốt thép kia cũng xuất hiện trong Khư giới, hiển nhiên, nếu người nào đó có ý đồ thông qua Khư giới xuyên vào trong phòng của đối phương, thì ngay bước đầu tiên đã bị ngăn lại. Nếu vẫn muốn xuyên vào, chỉ còn cách phá bỏ tầng cốt thép này, nhưng làm như vậy, khả năng cao sẽ ảnh hưởng đến tầng kiến trúc trong hiện thực, xé rách cả vách tường.

Chương 220. Không Có Vấn Đề, Thì Tạo Vấn Đề!

“Hỗn hợp vật chất trong Khư giới hình thành lưới bảo hộ...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn nhìn thấy một vị trung niên đang ngồi trong văn phòng, thoạt nhìn khá hào hoa phong nhã.

Đối phương đã có được tầng phòng hộ khư thú chặt chẽ chu đáo đến vậy, thì thân phận cũng tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này vị trung niên kia đang dùng dụng cụ truyền tin nói chuyện với ai đó, Hứa Thâm đứng ở bên ngoài tầng cốt thép màu đen, lại phát hiện, bản thân có thể nghe được người bên trong nói chuyện với nhau.

Nghĩa là ở trong Khư giới, thính giác của hắn không bị vách tường trong hiện thực ngăn trở.

Bên cạnh đó, Hứa Thâm còn có phát hiện thêm, chẳng những con mắt của hắn có thể nhìn thấy khư tầng sâu, ngay cả thính giác cũng thế.

“Tới rồi là được, chuyện tiền nong lúc trở về lại nói sau, không cần lo lắng, anh không có việc gì...” Vị trung niên kia trực tiếp cúp máy.

Hứa Thâm nghe ra giọng nói của Hoàng Hạo truyền tới từ đầu dây bên kia, và rõ ràng là giọng điệu của gã không hề khách khí như lúc nói chuyện với hắn, ngậm miệng mở miệng đều thốt lên thẳng thắn con kia, thêm nữa, hiển nhiên là gã cực kỳ bất mãn về chuyện tiền nong lần này.

Hứa Thâm hơi hơi nhướn mày, hắn mở ra cái túi đựng xác, chặt đứt bộ phận tay chân trên thi thể con khư nọ, rồi móc nó lên phần cốt thép màu đen gắn chặt bên ngoài vách tường.

Tuy thời gian càng lâu, thi thể khur sẽ dần dần bị phân giải tiêu tán, nhưng kì thực, sau khi thi thể bị phân giải, nó chỉ chìm xuống tầng càng sâu hơn trong Khur giới mà thôi. mình

Đó là thường thức, và đương nhiên, theo lý thuyết, thi thể của khur cũng sẽ hấp dẫn đồng loại của nó tìm tới.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trăm khur giả bọn họ đều phải thu hồi hết thi thể của khur mang về, ngoại trừ dùng để chế tác Tịnh Khur Tề, còn để phòng tránh tai họa tiếp theo.

Hắn lấy tiền trăm khur, nhưng ném xác hay không lại là chuyện do hắn tự quyết.

Còn lại phải xem vận khí của đôi phương.

Nếu có vấn đề bọn họ mới chịu nhờ cứu giúp...

Thì khi không có vấn đề, hắn sẽ tạo nên vấn đề.

Hứa Thâm lại đóng gói phần thi thể còn lại vào rồi xoay người rời đi, quay trở lại một nơi nào đó trong hiện thực, tất trạng bị phá khur, tiếp đó tìm được chiếc xe của Trương Lệ Dao, để cô đưa mình quay về.

“Giải quyết xong rồi?”

Trương Lệ Dao có chút giật mình. Đây là lần đầu tiên cô đưa Hứa Thâm đi công tác, nhưng hiệu suất này có chút nhanh quá rồi.

“Tìm kiếm nó hơi lâu một chút.” Hứa Thâm nói: “Quả thật là cấp D, đã giải quyết xong, khi nào tiền được mang tới?”

Trương Lệ Dao nhìn cái túi đựng xác căng phồng, dù tính phong bế của dụng cụ này rất mạnh, nhưng có lẽ do tác dụng tâm lý, cô vẫn có thể ngửi được một chút mùi máu tươi làm người ta buồn nôn tỏa ra từ cái túi kia. Trương Lệ Dao hơi hơi nín thở, nói: “Tôi lập tức thông báo cho bọn họ.”

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời thêm nữa.

Chờ sau khi hai người trở lại vị trí cũ, Trương Lệ Dao cũng nhận được tin tức, tiền đã vào tài khoản rồi.

Cô lập tức nói chuyện cho Hứa Thâm biết, hai người cùng đi qua lấy tiền.

Tiền đây, Hứa Thâm cũng lập cho mình một cuốn sổ tiết kiệm, luôn dùng tiền mặt cũng phiền toái.

Rất nhanh, trong tài khoản của hắn đã nhiều hơn 50 vạn Lô Tạt tệ.

Với vụ dân, đây là khoản tiền mà cả đời bọn họ kiếm ăn kiếm mặc cũng không thể kiếm được.

Vào lúc ban đêm, Hứa Thâm lại nhận được lời mời tham gia yến hội.

Vẫn là đám người trước kia, nhưng đã thiếu đi vài người. Con dê đầu đàn của bọn họ là Hoàng Hạo kia không có mặt, kể cả đám người do Hoàng Hạo cầm đầu cũng không có mặt.

Người tổ chức bữa tiệc lần này là một phụ nữ trung niên tên Tiết Thục Lan, thoát nhìn bà ta không đến 40, phong vận vẫn còn, dáng người đầy đặn.

Thái độ của người phụ nữ này không hề kiêu ngạo như Hoàng Hạo lúc trước, ngược lại, bà ta biểu hiện cực kỳ chân thành, đầu tiên là nhận lỗi vì sự việc lần trước, sau đó mới tiếp tục ngỏ lời, hi vọng bọn họ có thể một lần nữa gia nhập vào danh sách bảo vệ.

Hứa Thâm không bị mấy lời ngon ngọt này dụ dỗ, hắn lập tức báo ra bảng giá của bản thân.

Hiện giờ, cả vốn lẫn lời, hắn đều phải đòi lại.

Nội dung cũng khá đơn giản, về sau phí bảo hộ hàng tháng, đều gấp đôi ban đầu.

Ngay khi lời nói này hạ xuống, bầu không khí vốn hòa thuận ban đầu lập tức trở nên cứng ngắc. Tuy đám người kia cũng đoán được Hứa Thâm sẽ đòi bọn họ bồi thường tiền vì đã hủy bỏ hiệp ước, nhưng không ngờ hắn lại tăng phí bảo hộ lên gấp đôi.

Nhất cần này quá tàn nhẫn, có vài người cảm thấy bản thân không thể thừa nhận nổi.

Tiết Thục Lan cũng cảm thấy khó xử, nhưng không lập tức từ chối, thay vào đó là ném cho những người khác ánh mắt mang đầy ẩn ý, mọi người nhanh chóng hện nhau ra ngoài với đủ các

lý do: “Hít thở không khí”, “Đi toilet”, sau đó cùng tụ tập tại một phòng bao khác, bắt đầu thương lượng việc này.

Cuối cùng, âm thanh trong phòng bao dần trở nên kịch liệt.

Chỉ còn lại Hứa Thâm và Trương Lệ Dao ngồi trong phòng bao vô cùng thoáng đãng.

Trương Lệ Dao biết hơn phân nửa là đám người khác đi thương lượng rồi, vừa quay sang Hứa Thâm lại thấy hắn vẫn bình chân như vại, coi như không biết chuyện gì, ngược lại còn nhàn nhã ăn cơm, chọn món, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ.

“Nếu cao hơn 20%, có khả năng bọn họ sẽ nhận lời, nhưng nhiều hơn gấp đôi, thật sự hơi cao quá...” Trương Lệ Dao khéo léo nói.

Hiện giờ Từ Phong đã chết, nghĩa là con đường mà cô bước lên đã bị chặn đứt, cũng tương đương với mất nguồn thu nhập.

Dù sao, Từ Phong chết rồi, còn ai thèm coi trọng cô nữa?

Hứa Thâm không để ý tới cô, hắn vẫn đang vui đầu dùng bữa.

Nhiều món ăn ngon như vậy, thế mà những người này lại coi như không thấy, đúng là xa xỉ thật.

Rất nhanh, mọi người đều lục tục trở về.

Chờ sau khi tất cả đều ngồi xuống, có người muốn tiếp tục thương nghị thêm với Hứa Thâm, muốn hắn nói lỏng cho bọn họ một chút, nhưng Hứa Thâm chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Ý tứ đã rõ, đây là nhất khẩu giới (mức giá duy nhất mà người bán nguyện ý đưa ra nhằm trực tiếp bán cho người cần mua mà không phải thông qua cạnh tranh giá, bình thường sẽ không có chuyện mặc cả ở đây), không có gì cần phải thương lượng nữa.

Chương 221. Rắc Rối!

Đám người bọn họ chứng kiến cậu thiếu niên ở lần đầu gặp mặt còn vô cùng non nớt, rất dễ nói chuyện, bỗng đảo mắt một cái, đã trở nên dầu muối không ăn, trong lòng cũng có chút bất

đắc dĩ, cuối cùng lục tục có người đứng dậy cáo từ, đã lựa chọn buông tay.

Chỉ trong nháy mắt, trên bàn tiệc vốn có mười người, chỉ còn tại bốn, năm.

Cứ như vậy, đoàn người tụ tập lại vì lợi ích, cuối cùng cũng phân tán vì lợi ích.

Tiết Thục Lan và bốn người còn lại chấp nhận rồi, nhưng bọn họ cũng có yêu cầu, hi vọng sau khi sự kiện khư thú phát sinh, Hứa Thâm có thể đuổi tới trước tiên, không được vượt qua 24 giờ.

Hứa Thâm chấp nhận điều kiện đuổi tới trước tiên, nhưng lại phủ quyết hạn chế cụ thể là 24 giờ.

Mấy người bọn họ đều dùng các loại thủ đoạn dây dưa không ngớt, các loại kẻ khỗ, Hứa Thâm cũng không thèm để ý tới, chỉ một mực vui đùa dùng bữa.

Cuối cùng mọi người chỉ có thể lui bước, coi như hiệp ước được xác định rồi.

Hứa Thâm chờ đến lúc yến hội tàn, lại lên xe của Trương Lệ Dao quay về, còn để cô đi hỏi thăm một chút, vì sao những người này nóng lòng cầu hãn bảo vệ đến vậy.

Trương Lệ Dao cảm thấy có chút khó xử, nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh nhạt của Hứa Thâm, cô cũng ý thức được thiếu niên trước mặt không còn dễ lừa gạt như lúc mới đến nơi này nữa. Không phải nói là lúc trước cô nhìn lầm rồi, thiếu niên này tuyệt đối là dạng người phúc hắc (về ngoài thiện lương bên trong hắc ám), thậm chí còn mang tới cho cô một loại cảm giác, hãn khó đối phó hơn Từ Phong lúc trước nhiều.

Cô hơi hơi cúi đầu, ánh mắt xẹt qua dáng người ngạo nhân của mình một chút, hào quang trong mắt chớp động, có lẽ phải dùng một chút thủ đoạn mới có thể bắt chẹt dạng người này.

Ngày kế, Trương Lệ Dao tìm tới Hứa Thâm, cô đã nghe ngóng được vì sao những người vừa ký khế ước kia lại nóng lòng muốn tìm người bảo vệ như vậy. Nguyên nhân là vì sản nghiệp của bọn họ vừa ký kết một đơn hàng lớn, đang trong quá trình gia tăng đẩy nhanh tốc độ, còn có hạng mục mới vừa đón nhận, đang muốn triển khai thi công... Nói tóm lại, tất cả đều

đang ở trong thời kỳ mấu chốt, nếu bị khur xuất hiện phá hủy, tổn thất sẽ không chỉ đơn giản dừng lại ở mức phí bảo hộ kia đâu, thậm chí bọn họ còn phải chi ra mức bồi thường cực lớn!

Hứa Thâm vừa nghe đã hiểu, hoá ra là hần chào giá hơi thấp, nhưng qua chuyện này, hần cũng hiểu được một đạo lý, một khi người khác đã có nhu cầu, thì không cần biết mình ra giá cao đến đâu, đều sẽ có người chấp nhận.

Còn không có nhu cầu?

Vậy tạo ra nhu cầu là được.

Lại nói, chỉ vền vện dựa vào khoản phí bảo hộ của năm người Tiết Thục Lan thôi, hàng tháng Hứa Thâm đã có thể nhận được tám vạn rồi!

“Hóa ra hỗn loạn càng có thể nuôi dưỡng người ta hơn là trật tự...”

Chút khúc mắc lần này, đã khiến Hứa Thâm hiểu ra được rất nhiều.

Những điều tai nghe mắt thấy đều thúc đẩy hần trưởng thành nhanh chóng.

Ngày hôm sau, trong cục có người gọi điện thoại tới, Hứa Thâm bị người ta kêu vào trong cục.

“Trần khoa trưởng?”

Hứa Thâm bị gọi vào văn phòng của một vị khoa trưởng chưa từng gặp mặt. Hần có chút nghi hoặc, vì sao đối phương lại tìm mình?

“Tôi là người phụ trách quản lý khắp các nơi trong khu Hắc Quang.” Trần khoa trưởng là một vị trung niên chừng 50 tuổi. Ông ta vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã đi thẳng vào vấn đề, nói: “Nghe nói khu vực cậu quản lý xảy ra chút chuyện, cậu cũng biết chuyện này chứ?”

Hứa Thâm thoáng giật mình, trong đầu hần lập tức nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhưng chỉ bình tĩnh nói: “Chuyện gì vậy? Tôi không nghe nói qua.”

“Vậy là cậu không làm tròn bổn phận rồi!” Sắc mặt Trần Dung trầm xuống, nói: “Trong cục đối xử quá tốt với cậu, lấy thành

tích được ghi trong hồ sơ của cậu, trong tương lai sẽ có cơ hội được đề bạt thành đại đội trưởng, nhưng quản lý và trăm khur là hai việc khác nhau, đây cũng là một loại rèn luyện dành cho cậu! Nhưng dường như cậu chưa quá chú tâm đến chuyện này. Được rồi, tôi cũng không vòng vo thêm nữa. Vừa rồi, cục Thuế Kim bên kia đã gọi điện thoại tới trách cứ, bọn họ nói cậu thu loạn thuế kim, còn dung túng cho khur thú phá hư. Tôi hỏi cậu, có việc này hay không?”

“Hả?” Hứa Thâm lập tức hiểu được, sau đó nhướn mày nói: “Tôi không quen cục Thuế Kim bên kia, tôi cũng không thu quá thuế kim, những gì tôi thu đều là một phần phí bảo hộ thuộc về tôi được khấu trừ trong thuế kim.”

“Cậu có nói với tôi chuyện này cũng vô dụng, cũng nói không rõ. Hơn nữa còn có không ít người ở khu vực mà cậu quản lý, cũng lên tiếng khiếu nại. Bọn họ nói cậu vốn là người quản lý, mà chẳng làm gì cả.” Đến đây, Trần Dung xua tay nói: “Thôi được rồi, hôm nay tôi tìm cậu đến, cũng không phải vì chuyện gì khác, chỉ hi vọng có thể nhắc nhở cậu một chút, nên chú tâm vào quản lý hơn, đừng tiếp tục giữ thái độ không biết gì nhưng cứ làm bừa vậy nữa. Mặt khác chỗ tiền mà cậu vừa thu kia, tốt nhất là trả lại đi. Chuyện này coi như không có gì nữa.”

“Hả?” Hứa Thâm nhướn mày.

“Nếu tôi không trả lại thì sao?” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn vị Trần khoa trưởng này.

“Cậu có ý gì?” Sắc mặt Trần Dung khẽ biến, chợt hừ lạnh nói: “Nói như vậy, cậu thừa nhận là mình đã thu loạn thuế kim? Cậu nên biết rằng cục Khur Bí chúng ta là ban ngành công chính nghiêm minh, luôn tuân thủ pháp luật. Chúng ta phụ trách giữ gìn trật tự, mà không phải phá hư trật tự!”

A... Hứa Thâm thâm cười lạnh trong lòng.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã không còn là một tên nhóc con vụ dân ngu muội non nớt như trước khi vừa mở mắt nữa.

Giữ gìn trật tự?

Nếu bọn họ thực sự công chính nghiêm minh, thực sự để tâm đến trật tự, sẽ không có người khiếu nại đến tận nơi này.

Lại nói, một người bình thường tùy tiện trách cứ hai câu, mà đối phương lại có thể tìm hấn tới đây trách cứ? Chỉ tính riêng chuyện này thôi, đã thấy hoang đường rồi.

“Ông vừa nói có người khiếu nại tôi. Những người đó là ai? Xin hãy liệt kê tên và thân phận của bọn họ ra đây.” Hứa Thâm nói: “Còn nữa cục Thuế Kim điện thoại tới, nói tôi thu loạn thuế kim. Được, vậy chúng cứ ở đây? Bọn họ có chứng cứ hay không?”

“Đương nhiên là có, bằng không cậu nghĩ tôi nói oan cho cậu hả?” Trần Dung cả giận nói: “Có phải cậu cho rằng tôi cố ý nhằm vào cậu hay không?”

Chương 222. Ông Sẽ Gọi Cảnh Sát Bắt Tôi Sao???

“Tôi chỉ muốn được tận mắt nhìn xem thôi. Có lẽ ngay cả Trần khoa trưởng cũng bị người khác lừa bịp rồi!” Hứa Thâm cười lạnh nói: “Đầu năm nay có nhiều người gian trá giả hoạt lắm, chưa chắc Trần khoa trưởng đã có thể phân biệt được hết.”

“Nếu tôi lấy ra chứng cứ thì sao? Lúc ấy cậu sẽ nói như thế nào?” Trần Dung hơi hơi nheo mắt, nói: “Hiện giờ, tôi bảo cậu trả lại tiền về, vẫn là để cho cậu còn một chút thể diện, dù sao cậu cũng là đại đội trưởng mà trong cục đang muốn bồi dưỡng. Thêm nữa, cậu có biết nhúng tay vào thuế kim sẽ bị kết tội lớn đến mức nào hay không? Dù cậu là nhân viên chính thức trong cục, cũng sẽ bị nghiêm khắc xử phạt!”

“Chờ có chứng cứ lại nói sau.” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói.

“Được, ngay bây giờ tôi sẽ gọi cho cục Thuế Kim bên kia, để bọn họ chuyển toàn bộ chứng cứ chứng minh cậu thu loạn thuế kim trong khoảng thời gian này qua đây!”

Trần Dung nói xong, lập tức bấm số thông tin, không chút kiêng dè, gọi ngay trước mặt Hứa Thâm. Ông ta chỉ nói mấy từ đơn giản, bên kia nói chờ, tỏ vẻ rất nhanh sẽ chuyển tới.

“Nếu cậu đã muốn xem, tôi sẽ cho cậu xem.” Trần Dung ngừng liên lạc, sau đó xoay người hừ lạnh nói.

Sắc mặt Hứa Thâm đầy lạnh lùng, xem dáng vẻ chắc chắn của đối phương, không giống như cố ý lừa bịp tổng tiền, coi như chuyện này đã sáng tỏ rồi, cái gọi là chứng cứ kia chắc chắn là giả.

Bởi vì 50 vạn mà hắn vừa thu kia, không được coi là thuế kim, mà là khoản tiền đám người kia trả tiền thuê hắn trăm khur.

Nhưng dựa theo chứng cứ từ cục Thuế Kim bên kia truyền tới, thì mới chứng từ này, nói là giả, nhưng lại làm đúng như thật!

Hứa Thâm cảm nhận được lực lượng đứng đằng sau chuyện này, hắn vốn tưởng rằng mình thu tiền thuê, là chuyện này đã kết thúc, không nghĩ tới hắn tha thứ cho đối phương, đối phương lại cắn ngược còn hung ác hơn.

Thông qua việc này, Hứa Thâm cũng hiểu được một đạo lý.

Đôi phó người và đôi phó khur cũng giống nhau, đều phải triệt để đánh chết mới xong!

Mềm lòng với chúng chính là tàn nhẫn với mình!

“Danh sách những người khiếu nại đâu?” Hứa Thâm lại hỏi, tuy trong lòng hắn đã có đáp án.

“Hừ.” Hiên nhiên Trần Dung đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy ông ta tiện tay lấy ra một phần danh sách từ trên bàn.

Hứa Thâm vừa thấy, tất cả đều là những cái tên xa lạ, không hề có một cái tên quen thuộc nào.

Hơn nữa xem đơn vị của những người này, đều là công tác đúng quy chuẩn. Nhưng những nơi mà bọn họ công tác, căn bản sẽ không có khur xuất hiện.

Và trong quãng thời gian hắn quản lý, ngoại trừ một con do hắn đưa tới, cộng cả con hắn vừa chém giết kia, thì địa điểm mà hai con khur nọ phá hoại, đều không nằm trong phạm vi những người khiếu nại này sinh sống.

“Có ý tứ...” Hứa Thâm vò nát tờ giấy trên tay, hắn cảm thấy mình lại học thêm được một điều nữa rồi.

“Cậu có cần tới tận nơi thăm hỏi bọn họ không? Có còn cảm thấy người ta vu oan cho cậu hay không? Tất cả đều có tên tuổi xác thực của người khiếu nại đó!” Trần Dung cười lạnh nói.

Hứa Thâm nhìn chăm chú vào ông ta, nói: “Trần khoa trưởng đã thu bao nhiêu chỗ tốt rồi? Có một điểm tôi nghĩ mãi mà không rõ, tôi chỉ lấy 50 vạn tiền thuê thôi, dù bọn họ nhờ người khác trăm khur cũng phải chi 20 vạn rồi. Nói vậy, tôi chỉ kiếm lời có 30 vạn, trong khi bọn họ vì ép tôi phun 30 vạn này ra mà vận dụng nhiều mối quan hệ như vậy, không biết cần phải xài thêm bao nhiêu tiền nữa đây?”

Sắc mặt Trần Dung khế biến, nói: “Cậu có ý gì? Cậu nói tôi thu chỗ tốt của người ta hả?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn ông ta: “Ông không cần phải diễn nữa đâu. y cha, chuyện đã bị vạch trần cả rồi còn tiếp tục diễn. Đúng là tôi không thể làm được.”

“Nực cười!” Trần Dung tức đến bật cười: “Cậu thực sự cho rằng ai cũng giống như cậu? Thích làm những chuyện bàng môn tả đạo kia? Công tác của chúng tôi là giữ gìn luật pháp, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện người tham ô nhận hối lộ! Tôi gọi cậu đến nơi này, chỉ nhằm mục đích biểu dương chính nghĩa thay dân chúng, chứ chẳng có điều gì khuất tất đằng sau cả. Bản thân cậu sống trong bóng đêm, lại cho rằng ánh sáng của chính nghĩa cũng có màu đen sao? Tôi cảm thấy cậu nên lập tức làm một bài trắc nghiệm tinh thần. Hừ tâm lý quá vụn vụn!”

Hứa Thâm quan sát ông ta một lát, không thể không nói, dáng vẻ tức giận của đối phương thật sự có vài phần chính nghĩa lẫn nhiên.

Nhưng đáp án của câu đố này đã được mở ra, loại hành động này cũng không thể tiếp tục lừa hấn được nữa. Lại nói, đối phương ra sức như thế, phỏng chừng cũng không ngờ đã để lại sơ hở trong lời nói của mình.

Hần nhàn nhật nói: “Tôi chưa từng chạm vào thuế kim, ông lại muốn tôi trả lại tiền người ta thuê tôi trăm khur, đây là điều không thể. Chúng đều là tiền do nhân viên trăm khur chúng tôi

dùng chính sinh mạng của mình kiếm về, chỉ có vào, không có ra!”

“Đây là mệnh lệnh!” Trần Dung cả giận nói.

“Ông để cho cục trưởng tự mình đến nói với tôi. Tôi chỉ nghe lời cục trưởng.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

“Cậu muốn tạo phản phải không? !” Trần Dung giận dữ, nói: “Luận về chức quyền, kể cả ngay lúc này cậu là đại đội trưởng, nhiều nhất cũng chỉ đủ tư cách ngồi chung bàn với tôi thôi, huống chi hiện giờ cậu còn không phải!”

“Nếu tôi không trả lại tiền, ông sẽ báo cảnh sát bắt tôi sao?” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn ông ta, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ châm chọc: “Để người ta bỏ tù tôi hả? Cho tôi ngồi tù đúng không? Ha hả, cậu còn không được, nếu ông thực sự có thể làm như vậy, thì xin cảm ơn. Với tôi, cuộc sống sau khi về hưu mới là hạnh phúc.”

Nói xong, hắn đã đẩy cửa bước ra ngoài, trực tiếp rời đi.

“Nực cười!” Trần Dung nhìn hắn “Phanh” một cái đóng cửa phòng lại, trong lòng tức giận đến nỗi vươn tay cầm lấy chén trà rồi hung hăng ném ra ngoài cửa sổ.

Ông ta vốn tưởng rằng đây chỉ là việc nhỏ, có thể tùy tiện bắt chẹt được đối phương, ai ngờ người mới nài lại là kẻ khó chơi đến vậy!

Lại dám chống đối cả ông ta?

Thực sự nghĩ rằng có cục trưởng ưu ái, thì muốn làm gì thì làm?

Ông ta tức giận đến nỗi trực tiếp dùng sức đập hai cái vào chiếc ghế dựa trước mặt, bỗng nhiên dụng cụ truyền tin vang lên. Ông ta mở lên kiểm tra, cơn tức giận thoáng thu liễm lại vài phần: “Uy.”

“Trần ca, anh xử lý chuyện đó thế nào rồi?” Một tiếng cười khê truyền đến, mang theo vài phần tăng bốc.

Chương 223. Thực Lực Và Nhân Mạch, Cái Nào Quan Trọng???

Trần Dung hừ lạnh nói: “Thằng oắt con kia vừa đẩy cửa rồi khỏi văn phòng của tôi, nó không chịu thỏa hiệp, tôi đã cố hết sức .”

“Tính tình của nhóc con kia lớn như vậy?” Hoàng Hạo có chút ngoài ý muốn, chợt nói: “Trần ca đã vất vả rồi. Tôi đã nói mà thằng nhóc con này cực kỳ ngang ngược, ngay cả Trần ca cũng dám chống đối. Nếu tôi còn có biện pháp khác, tuyệt đối sẽ không cho nó sống khá giả.”

“Cậu bớt chơi trò này đi, đừng đổ thêm dầu vào lửa.” Trần Dung trực tiếp vạch trần mánh khéo của đối phương, lại hừ lạnh một tiếng, nói: “Đám nhân viên trăm khư này trực tiếp xông xáo ngoài tiền tuyến, vốn là một lũ coi tiền như mạng. Cậu đừng nghĩ tới chuyện cầm lại khoản tiền kia. Lại nói, đối với cậu, chút tiền ấy cũng không nhiều, chỉ cần bán vài món đồ chơi kia đi là lập tức kiếm lại rồi. Coi như bỏ qua chuyện này đi, nếu cậu vẫn muốn đòi lại tiền, coi như tôi thay thằng nhóc kia ứng ra cho cậu.”

“Kìa... Sao tôi có thể lấy tiền của Trần ca được? Tôi chỉ bị bội một chút thôi. Suy cho cùng, đây cũng là lần đầu tiên tôi bị người ta xem như dê béo để mần thịt, cho tới bây giờ chỉ có tôi mần thịt người khác, nào có người khác mần thịt lại tôi?” Hoàng Hạo vội vàng cười làm lành có vẻ cực kỳ hiền hoà, nói.

Trần Dung thầm cười lạnh trong lòng, đừng thấy Hoàng Hạo mở miệng ngậm miệng đều phun ra mấy tiếng “Ca” nghe đầy ngọt ngào, lấy lòng, nhưng kẻ này vốn chẳng tốt lành gì. Kể cũng đúng, đối phương có một ông anh rể tốt, ai cũng phải kính ba phần.

“Tóm lại, tôi đã thay cậu xử lý việc này rồi, nhưng cậu ta là đối tượng có tiềm lực mà trong cục muốn bồi dưỡng, cũng là cục cưng trong mắt cục trưởng. Lần này, vì cậu mà tôi đắc tội với cậu ta rồi đó.” Trần Dung nói.

Hoàng Hạo cười nói: “Hiểu được hiểu được, tôi sẽ nói lại với anh rể tôi về chuyện của Trần ca, bảo đảm sẽ xử lý ổn thỏa việc này.”

“Vậy đi, nhưng mà cậu cứ yên tâm, nếu thằng oắt con này đã đắc tội với tôi, tôi cũng sẽ không cho nó sống khá giả, dù sao

tôi còn quen biết những người nằm trong bộ Tình Báo bên kia ...” Trần Dung hừ lạnh nói.

“Không hồ là Trần ca của tôi, lợi hại lợi hại.”

...

...

Hứa Thâm mới rời khỏi văn phòng của vị Trần khoa trưởng này, đang muốn rời khỏi cục Khư Bí, lại chạm mặt Lý Mỹ Na ngay tại đây hành lang.

“Sao cậu lại đến nơi này?” Lý Mỹ Na có chút ngoài ý muốn, chột cười nói: “Vừa lúc tôi đang muốn đi tìm cậu. Cậu tới vừa đúng lúc, cục trưởng có chuyện cần gặp cậu đó.”

“Ừm?” Hứa Thâm ngẩn ra, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi, sắc mặt hắn không khỏi có chút khó coi, chẳng lẽ nhanh như vậy sự việc đã truyền tới bên cục trưởng?

Hay là... cục trưởng cũng muốn để hắn trả lại tiền?

Sắc mặt hắn lập tức trở nên âm trầm, không nói năng gì.

Lý Mỹ Na vừa nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thâm biến hóa, tâm tư nhay cảm, lập tức phát hiện ra tình huống không đúng ngay. Cô trực tiếp hỏi thẳng: “Có phải cậu gặp được chuyện gì rồi hay không? Nói tôi nghe xem nào, rút cuộc là cậu tới nơi này làm gì?”

“Trần khoa trưởng vừa tìm tôi có việc, nên bảo tôi tới đây.” Hứa Thâm nói.

“Lão Trần? Là Trần Dung sao?” Lý Mỹ Na kinh ngạc hỏi lại.

“Ừm.” Hứa Thâm đã trông thấy cái tên này trong tấm danh thiếp đặt trên bàn đối phương.

“Anh ta phụ trách công việc nội bộ cơ mà? Tìm cậu có chuyện gì?” Lý Mỹ Na nhìn về phía Hứa Thâm: “Cậu có tiện nói hay không?”

“Người phụ trách công việc nội bộ có quyền lợi rất lớn sao?” Hứa Thâm hỏi.

Lý Mỹ Na có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghe những lời này cũng hiểu Hứa Thâm đã bị lão Trần bên kia gây khó dễ rồi, lập

tức nói: “Cũng tạm tạm. Nói đơn giản thế này, mỗi một bộ môn trong cục đều tự quản lý phần mà mình phụ trách, lão Trần vẫn có chút địa vị ở nơi này, dù sao hàng năm trong cục chúng ta có thể nhận được không ít Tịnh Khư Tề và kiếm Trảm Khư, đều có công lao của lão Trần, anh ta có nhân mạch trong nội thành.”

Nhân mạch...

Hứa Thâm thâm nhắc lại trong lòng, chợt hỏi một vấn đề vô cùng ngốc nghếch: “Nhân mạch rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng rồi.” Lý Mỹ Na cười nói.

“Vậy mà thực lực quan trọng hay nhân mạch quan trọng?”

Hứa Thâm lại hỏi.

Nụ cười trên mặt Lý Mỹ Na hơi nhạt đi một chút, cô thâm suy tư rồi mới nói: “Dường như là nhân mạch.”

“Nhân mạch sao...”

Rất nhanh, hai người đã đi tới văn phòng cục trưởng.

Lý Mỹ Na gõ gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói của Liễu Tích Xuyên: “Tiến vào đi.”

“Cục trưởng, Hứa Thâm đến đây rồi.” Lý Mỹ Na đẩy cửa tiến vào, sau đó lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Nhanh như vậy?” Liễu Tích Xuyên đang đun nước, không khỏi trêu ghẹo nói: “Tốc độ làm việc của cô càng lúc càng nhanh.”

“Là vận khí tốt thôi. Tôi vừa vận dụng tới cậu ta, nếu không dù tôi có biết bay cũng không mang người tới nhanh như vậy đâu.” Lý Mỹ Na cười đáp lại, sau đó đi qua một bên, thành thạo lấy ra lá trà từ bên trong một ngăn tủ nào đó.

“Cậu muốn uống cà phê hay trà?”

“Nước lọc.”

“... Ha ha.”

Liễu Tích Xuyên bị chọc cười, sau đó khua tay với Lý Mỹ Na, để cô ấy lấy lá trà tới.

“Làm sao vậy? Nhìn tâm trạng cậu không tốt?” Liễu Tích Xuyên cười cười hỏi.

Tuy vẻ mặt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh, nhưng một tia tối tăm trong đáy mắt vẫn không thể che giấu nổi.

“Vừa lão Trần tìm cậu ta, giống như có chút việc.” Lý Mỹ Na ở một bên pha trà, lập tức nói với qua.

“À?” Đôi mắt Liễu Tích Xuyên khẽ động: “Cậu ta tìm cậu có chuyện gì, có tiện nói cho tôi nghe không?”

Hứa Thâm thấy đối phương có vẻ không biết chuyện ày, xem ra cục trưởng tìm hắn tới đây vì chuyện khác. Hắn cũng không giấu giếm, lập tức kể lại chuyện vừa xảy ra, cũng không giấu giếm chuyện bản thân thu 50 vạn tiền thuê ngoài định mức.

Lại nói, hắn muốn mượn chuyện vừa xảy ra để thăm dò xem tầm quan trọng của bản thân trong lòng vị cục trưởng này.

Hơn nữa, hắn không cảm thấy bản thân đuối lý trong chuyện này, hoặc là nói, trong tình huống như vậy, hắn cần phải kiểm thêm 30 vạn đó.

Dù sao phí bảo hộ cũng là khoản tiền phải trả hàng tháng, lúc trước đám người kia muốn tiết kiệm nên rời đi, hiện giờ đến lúc gặp được khur, mới vội vàng đi cầu cứu người khác, hạng người nước đến mông mới nhảy như thế, nếu hắn còn thu phí theo lệ thường, rồi những người khác cũng bắt chước làm theo như vậy, thì ai sẽ giao phí bảo hộ hàng tháng nữa đây?

Chờ bọn họ xuất hiện vấn đề mới chịu bỏ tiền sao?

Chương 224. Phá Xác Khai Khiếu!

“Nói như vậy, cậu thu của người ta nhiều hơn 30 vạn, người ta giận mới đi phục thù, khiếu nại tới cả lão Trần bên này?” Liễu Tích Xuyên vừa nghe đã hiểu, không khỏi cười cười: “Chuyện này, thực sự là cậu chưa đúng rồi.”

Hứa Thâm ngẩn người, trong lòng có chút khó chịu hỏi: “Cục trưởng cũng cho rằng tôi thu quá nhiều tiền ư? Nhưng nhân viên trăm khur chúng ta muốn kiếm tiền thật sự rất khó...”

“y cha, cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Liễu Tích Xuyên lập tức xua tay cắt ngang lời nói của Hứa Thâm, sau đó lão bật cười nói: “Cậu đó nha, vẫn là quá thiếu kinh nghiệm, tầm mắt quá thiên cận. Phải nhớ, khi làm loại chuyện này kiểu gì cũng phải bắt đầu với mức giá 100 vạn, cậu còn sợ người khác không có tiền trả sao?”

“... ?”

Hứa Thâm nghi hoặc nhìn lão.

“Tôi hỏi cậu, mạng quan trọng hơn hay tiền quan trọng hơn?” Liễu Tích Xuyên cười dài nói: “Không phải trong cục đã cử một người của bộ Văn Chức tới làm trợ thủ kết hợp với các cậu rồi sao? Loại chuyện này ấy mà, không cần cậu phải tự mình ra mặt nói đâu, cứ để cho trợ thủ chuyển đạt là được. Nếu thực sự xảy ra chuyện, cũng có thể đùn đẩy cho trợ thủ? Nói một mình đối phương tự tiện hành động, không phải đã xong rồi sao? Đây là một tầng bảo hiểm mà trong cục sắp xếp sẵn cho các cậu, đáng tiếc là đại đa số mọi người đều không biết sử dụng.”

“Nếu để tôi nói, muốn tôi nhúng tay vào chuyện này kiểu gì cũng phải bắt đầu từ trăm vạn, mặt khác phí bảo hộ trong hiệp ước sẽ tăng lên gấp đôi, không ký thì khỏi đi, nếu đồng ý chấp nhận chuyện này thì từng tháng phải thu tiền đúng hạn đúng giờ, thiếu một đồng cũng không được...”

“Khụ khụ!” Lý Mỹ Na bên cạnh dùng năm tay để lên miệng, phát ra tiếng ho khan, tựa như thân thể không khỏe lắm.

Hứa Thâm có chút sửng sốt, chuyện này...

Liễu Tích Xuyên cười cười, vươn tay, nhấp một ngụm nước trà, nói: “Cậu có biết doanh thu hàng tháng của bệnh viện Thái Khang là bao nhiêu không?”

Hứa Thâm lắc đầu.

Liễu Tích Xuyên dựng thẳng hai ngón tay lên.

“20 vạn?”

“Thêm số không đi.” Liễu Tích Xuyên cười nói: “Con số này coi như là thu nhập bình thường, ngẫu nhiên còn có thể phát sinh một khoản thu nhập thêm cực lớn. Nếu phạm vi bị khu

phá hoại lan rộng ra, khẳng định bọn họ sẽ phải đóng cửa bệnh viện sửa sang khôi phục, tổn thất này là một khoản cực lớn! Hơn nữa, lỡ như con khur kia trực tiếp giết chết những khách hàng quen thuộc của bọn họ, tổn thất này còn lớn hơn nữa! Nửa chết nửa sống mới có tiền để kiếm, đã chết rồi, lấy đâu ra tiền?”

“Hai trăm vạn...” Hứa Thâm ngây người.

Con số này có chút vượt qua những gì hắn hiểu biết và tưởng tượng.

Nói như vậy, một tháng người ta có thể kiếm được một khu hào trạch rồi?

“Cậu phải biết rằng, với bất cứ người nào, mạng sống đều là thứ quan trọng nhất!” Liễu Tích Xuyên cười nói: “Không cần biết là quyền quý hay phú hào, ai không yêu quý mạng của mình? Đừng thấy ngày thường bọn họ kiêu căng tự mãn, nếu đến tình huống thực sự sắp mất đi mạng nhỏ của mình, cả đám người đó đều trở nên hèn mọn dè dặt hơn bất cứ người nào khác, cho nên chỉ cần nắm được mạch máu, sinh mạng của bọn họ, tiền đều là chuyện nhỏ.”

“Khụ!” Lý Mỹ Na che ngực liên tục ho, giống như phát bệnh rồi.

Hứa Thâm giật mình, hắn có cảm giác trong đầu mình vừa ong ong một hồi, tựa như ngay một khắc ấy, có thứ gì vừa lột xác, hết thảy mọi suy nghĩ đều trở nên thông suốt.

“Kỳ thật muốn xử lý chuyện này rất đơn giản, chỉ tại cậu nghĩ quá phức tạp, cũng làm quá phức tạp mà thôi.” Liễu Tích Xuyên cười cười, nói: “Đối phương vốn là người thường, lại dám tới tìm cậu trút giận, khẳng định là có không ít mạng lưới nhân mạch. Nói cách khác, người ta có thể khiến cục Thuế Kim bên kia làm giả chứng cứ, lại có thể liên lạc đến chỗ lão Trần, hết thảy mọi chuyện này đều là năng lực của người ta.”

“Nhưng... suy cho cùng, người thường vẫn chỉ là người thường. Bọn họ không hiểu bản thân chọc giận một người nắm giữ lực lượng siêu phàm, là tai họa khủng khiếp như thế nào.”

“Thái độ mà bọn họ đối xử với các cậu, cũng giống như thái độ mà những người giàu có kia đối xử với bảo tiêu (vệ sỹ) và

vệ binh sở Tuần Tra. Trong tay cậu cầm súng, có thể bắn một phát giết chết đôi phương, thế thì đã làm sao? Cậu có thấy người quyền quý nào sẽ cúi đầu khom lưng ở trước mặt bảo tiêu của mình không? Ngược lại thì có, bất cứ lúc nào muốn quở mắng là bọn họ quở mắng à!”

“Vì sao? Chẳng lẽ bọn họ không sợ bảo tiêu sẽ phản nộ bắn một súng giết chết luôn?”

Liễu Tích Xuyên tựa vào ghế, trong tay xoay xoay điều xì gà, nói: “Có lẽ cậu sẽ nghĩ rằng, bọn họ biết bảo tiêu của mình tuân thủ pháp luật, là người dân hiền lành an phận thủ thường, biết xúc phạm luật pháp sẽ chết, cho nên không dám nổ súng, mới có thể không chút sợ hãi mà làm như vậy... Nhưng sự thực lại không phải thế đâu.” Lão nhẹ nhàng gõ một đầu của điều xì gà lên bàn: “Chỉ đơn giản là vì, bọn họ chưa bao giờ cho rằng con chó nhà mình nuôi sẽ cắn ngược lại chủ nhân. Bởi vì, bọn họ chưa từng có ý niệm này trong đầu!”

Lý Mỹ Na lại giữ im lặng, không tiếp tục ho khan nữa, tựa như bệnh tình đã ổn định rồi.

Cũng có lẽ cô ấy biết, dầu mình có phát bệnh cũng không ai thèm để ý tới, còn không bằng tự lành cho xong.

Bầu không khí trong văn phòng vừa rơi vào im lặng.

Hứa Thâm ngồi im, thật lâu không hề nói chuyện, lời nói của Liễu Tích Xuyên tựa như một thanh kiếm sắc bén, chém nát tầng sương mù trong lòng hắn, phủ định rất nhiều suy nghĩ trước kia.

“Đây là loại suy nghĩ ngạo mạn nhất, cũng là thứ không thể nào thay đổi được, kể cả khi bọn họ đứng trước cái chết, cũng không thể thay đổi được!” Liễu Tích Xuyên nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm nói: “Không phải chúng ta là bộ môn chính thống sao?”

“Là bộ môn chính thống, nhưng bộ môn chính thống cũng cần phải ăn cơm, cũng cần phải uống nước.” Liễu Tích Xuyên bưng chén trà nhẹ nhàng uống một ngụm, nói: “Rất nhiều người quyền quý đều như vậy. Vì sao bọn họ dám chỉ thẳng vào mũi đám vệ binh sở Tuần Tra kia mắng một lũ thùng cơm

ăn hại? Bởi vì bọn họ cảm thấy mớ thuế kim chính mình giao nộp, đã nuôi đám người rảnh rỗi này.”

“Bọn họ cũng cho rằng trang phục tác chiến và đồ ăn uống ngày thường cung cấp, nuôi dưỡng để chúng ta trăm khur, đều lấy từ phần thuế kim mà bọn họ đóng góp, nhưng trên thực tế... điều này là sự thật.”

Nói đến đây, lão lại cười cười.

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Chương 225. Trừ Phi Kẻ Bị Giết Là Người Xấu!

Liễu Tích Xuyên nói tiếp: “Nhưng kể cả như vậy, cậu cũng đừng cảm thấy mình nhận chỗ tốt của họ thì phải làm việc cho họ. Trên thực tế, chúng ta trăm khur bảo vệ trật tự, đã đủ xứng đáng với khoản tiền mà bọn họ cung cấp rồi, hưởng chi, cậu có từng chứng kiến thực khách nào khi ăn xong còn nghĩ đến đầu bếp chưa? Hay là người bình thường nào đó khi ăn cơm sẽ nghĩ đến nông dân trồng lúa? Phải nhớ kỹ một điều này, kẻ trả thù lao cho ta không phải cha ta, người tiêu tiền vì ta mới là cha ta!”

Lý Mỹ Na liếc mắt nhìn Liễu Tích Xuyên một cái, trong ánh mắt chứa bao nhiêu là ai oán.

Hứa Thâm yên lặng gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã nghe hiểu được.

Tới lúc này, Liễu Tích Xuyên mới quay sang nói chuyện với Lý Mỹ Na: “Cô nói máy cho tôi tới cục Thuế Kim.”

Lý Mỹ Na lập tức hiểu được ý tưởng trong đầu lão, chỉ có thể làm theo, rất nhanh đường dây đã được kết nối, Liễu Tích Xuyên cầm lấy điện thoại, cười nói: “Lão Trịnh hả? Tôi có chút việc muốn phiền anh xử lý giùm.”

“Ừm, chính là chuyện thuế kim ở khu phố Nham La. Đúng vậy, chuyện này liên lụy đến một người được đề cử làm đại đội trưởng trong cục tôi. Ừm ừm, nghe nói thuế kim ở khu vực ấy có vấn đề, không biết đến tột cùng là thuế kim có vấn đề, hay là người phụ trách đóng thuế kim này có vấn đề. Lão Trịnh, nhờ anh tra kỹ càng lại giùm tôi, nếu vấn đề ở thuế kim

thì giải quyết vấn đề ở thuế kim, còn nếu vấn đề ở con người, hết thầy phải giao cho lão Trịnh anh rồi.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Rất nhanh, hai bên đã ngừng liên lạc.

Liễu Tích Xuyên nói với Hứa Thâm: “Tôi đã giúp cậu giải quyết xong chuyện thuế kim bên kia rồi, người có gan làm giả chứng từ ở bên ấy cũng chạy không thoát đâu.”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì. Trong mắt hắn, đó là một chuyện phiền toái cực kỳ phức tạp, và biện pháp duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến chính là thả khur đi, nhưng chuyện phiền toái như vậy lại được giải quyết chỉ đơn giản bằng một cú điện thoại?

“Cậu không cần để ý tới lão Trần. Lúc bình thường ở trong cục, lão Trần này còn dám hoạnh hộc tôi hai câu. Anh ta y vào bản thân quen biết người trong nội thành, có thể xin cho trong cục chúng ta nhiều thêm một chút vật tư, coi như có chút tật xấu cũng là chuyện bình thường.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Hứa Thâm hiểu được ý tứ của lão, lại khẽ gật đầu.

“Về phần người mà cậu quản lý, tôi giao cho cậu tự phụ trách.” Liễu Tích Xuyên chậm rãi nói: “Cậu cần phải học được cách lợi dụng nhược điểm của người khác. Tôi nghe nói cậu trăm khur rất nhanh, chắc hẳn cậu quan sát con khur kia rất tỉ mỉ. Và nếu như cậu có thể nhìn thấu nhược điểm của khur, thì nhìn thấu những chuyện khác càng thêm đơn giản. Dù sao, nhược điểm của con người còn rõ ràng hơn khur nhiều.”

“Tôi đã biết.” Hứa Thâm hít sâu một hơi, hắn có cảm giác bản thân mình nghe những lời nói hôm nay của cục trưởng, tựa như được thể hồ quán đỉnh (được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ), khiến cho hắn được lợi rất nhiều.

“Nhưng phải nhớ kỹ một điều.” Liễu Tích Xuyên nhìn qua với ánh mắt tươi cười, nói: “Cục Khur Bí chúng ta là bộ môn tuân thủ pháp luật, tuyệt đối không thể giết người!”

Hứa Thâm thầm rùng mình.

“Trừ phi kẻ bị giết là người xấu.” Liễu Tích Xuyên nở nụ cười với ý vị sâu xa.

“Khụ!” Lý Mỹ Na lại phát bệnh.

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, tựa như đây là lần đầu tiên hắn quen biết vị cục trưởng này...

Ngày hôm nay, chẳng những hắn đã học được rất nhiều điều từ trong lời nói của Liễu Tích Xuyên, còn học được rất nhiều điều từ trong cách hành xử của ông ấy.

“Được rồi, ngoại trừ việc này, hôm nay tôi tìm cậu tới để nói chuyện chính sự.” Liễu Tích Xuyên gác đề tài ấy qua một bên, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn vài phần.

“Mời cục trưởng nói.” Hứa Thâm đang ngồi ngay ngắn, chuyện có thể gọi là chính sự, khả năng cao là trăm khur.

“Qua hai ngày nữa, cậu làm bảo tiêu cho tôi, theo giúp tôi làm chút chuyện.” Liễu Tích Xuyên bình tĩnh nói.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác: “Làm bảo tiêu?”

“Đúng vậy, khả năng sẽ có chút nguy hiểm.” Liễu Tích Xuyên nói: “Đây là bản thân tôi mời cậu đi làm chút chuyện, cậu có bằng lòng hay không?”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, rất nhanh hắn đã gật đầu, nói: “Không thành vấn đề.”

Không tính tới buổi nói chuyện ngày hôm nay, chỉ tính đến lúc bình thường, cục trưởng đã trợ giúp hắn không ít lần, còn đưa tặng khur binh, không cần biết như thế nào, hắn cũng phải báo đáp lại đôi phương.

“Được, vậy cậu chuẩn bị chu đáo một chút, hai ngày sau sẽ xuất phát.” Liễu Tích Xuyên nói: “Đến lúc đó, tôi lại nói cho cậu biết tình huống cụ thể.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Không còn gì để nói thêm nữa, Hứa Thâm lập tức đứng dậy cáo từ rời đi.

Chờ Hứa Thâm đi rồi, Liễu Tích Xuyên được Lý Mỹ Na phục vụ bên cạnh, châm cho điếu xì gà. Lão nhẹ nhàng hút một hơi,

rồi nhắm mắt lại, tựa như đang thưởng thức dư vị của điều gì xa kia... cũng có thể là đang tự hỏi một điều gì khác.

Lý Mỹ Na lộ vẻ mặt u oán, nói: “Cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ, mới không đến 20, anh nói với cậu ta nhiều như vậy, là dạy hư trẻ nhỏ.”

Liễu Tích Xuyên lặng im một lát, mới hé mắt nhìn qua, nói: “Nếu cậu ấy có thể vượt qua cửa ải sinh tử khi đột phá tới hình thái thứ hai, thì trong tương lai, tôi còn cần cậu ấy giúp một vài chuyện, nếu chưa đủ trưởng thành, tôi lo lắng cậu ấy khó có thể thừa nhận nổi.”

“Nhưng cậu ta còn quá trẻ, rất dễ đi tới chỗ cực đoan.”

“Không sao cả, nếu xảy ra chuyện tôi sẽ ra tay.” Liễu Tích Xuyên chậm rãi nói: “Lúc trước, tôi cũng dạy đám người Mục Tuyết Sở Bạch như vậy, nhưng đáng tiếc, thời gian quá lâu rồi, vậy mà bọn họ vẫn còn dừng lại ở hình thái thứ nhất.”

Lý Mỹ Na nghe vậy, cũng không tiếp tục nói thêm điều gì.

...

...

Hứa Thâm ngồi xe về tới khu phố Nham La.

Ở trên xe, hắn chăm chú quan sát khung cảnh đường phố nhanh chóng lùi về phía sau, cũng quan sát cả những vụ dân đang di chuyển ven đường. Hiện giờ thân phận của hắn đã khác biệt, nhưng môi trường sống cũng chẳng thay đổi quá lớn, vẫn ở trong tòa thành này.

Với những con đường dơ bẩn, với từng chuỗi xiềng xích quán quanh, với những chiếc xe hoa lệ của đám nhà giàu qua lại như con thoi giữa đường, bỏ lại mớ rác rưởi bị gió cuốn đi, chồng chất ở ven đường.

Chương 226. Tôi Muốn Điều Tra Vài Người!

Chuyện này gây trở ngại nghiêm trọng cho những vụ dân đang cần thận đi lại ven đường kia.

Sau đó, có vụ dân bực bội đá mớ rác rưởi ấy trở lại giữa đường, nhưng rất nhanh bọn họ đã chuốc phải những lời nhục mạ và xô đẩy thô bạo của nhóm vệ binh sở Tuần Tra, tới cuối cùng, vụ dân kia chỉ có thể nằm trên mặt đất bần loạn, hai tay ôm đầu đau khổ cầu xin, sau đó, bản thân lại khom mình xuống như một con chó nhặt mớ rác rưởi đó lên, nhét vào trong quần áo của mình, còn không ngừng mở miệng cam đoan bản thân sẽ không bao giờ ném rác rưởi bừa bãi nữa.

...

...

Hứa Thâm trở lại chỗ ở, nhưng không như thường ngày, vừa về đến nơi là hần nóng lòng huấn luyện ngay lập tức, hôm nay, hần đi tới, ngồi trên giường, yên tĩnh nhìn xuống đất, không hề nói chuyện.

Chỉ có Mai Phù đang ngồi bên cạnh Hứa Thâm, dường như cô đã nhìn ra Hứa Thâm có tâm sự nặng nề, bởi vậy cũng không nói chuyện, chỉ ngồi bên mép giường, khẽ đung đưa đôi chân nhỏ, hai mắt nhìn lên trần nhà, dường như đang quan sát xem trên trần nhà có bao nhiêu vết nứt.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, cô cũng có thể tìm được chuyện thú vị để làm.

Và dù nó là những chuyện cực nhỏ bé, có lẽ cũng không thú vị gì cho lắm, nhưng hoàn toàn có thể giết thời gian.

Tới đêm khuya, Hứa Thâm đang nằm trên gối đầu nhìn trần nhà tới xuất thần, đột nhiên xoay người ngồi dậy, sau đó liên lạc với Đại Ly Ly.

“Uy.” Đại Ly Ly ngáp một cái, hiển nhiên lúc này cô ấy đã đi vào giấc ngủ rồi.

“Xin lỗi đã quấy rầy.” Hứa Thâm nghe ra đôi phương vừa bị đánh thức, có chút xin lỗi, nói: “Muốn phiền cô một chuyện.”

“Lãnh sự ngài nói đi.” Rất nhanh Đại Ly Ly đã xốc lên tinh thần, rồi mở miệng cười nói, không có chút bực bội nào khi vừa bị đánh thức giữa đêm khuya.

“Tôi muốn điều tra vài người, trong hội có thể làm được không?” Hứa Thâm hỏi.

“Là đại đội trưởng khác sao?”

“Không phải.”

Hứa Thâm lập tức nói cho cô ấy biết tên và thân phận của những người kia.

Đại Ly Ly nghe xong, lại nở nụ cười: “Nếu bọn họ chỉ là người thường thôi, về cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nhưng làm sao vậy? Có phải những người này đã chọc giận lãnh sự đại nhân rồi? Ngài có muốn tôi tự mình ra tay, giúp lãnh sự đại nhân giáo huấn bọn họ một chút hay không?”

“Cô định giáo huấn bọn họ như thế nào?”

“Đơn giản thôi mà, vấn đề là lãnh sự đại nhân muốn giáo huấn bọn họ như thế nào? Còn sống, đã chết hay tàn phế đều được.” Đại Ly Ly thoải mái nói.

“Cô không sợ chọc phải phiền toái sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Phiền toái ư?” Đại Ly Ly nở nụ cười: “Chọc tới chúng ta, mới là phiền toái của bọn họ.”

Lời này đã khiến Hứa Thâm có chút xúc động, hóa ra thân phận hiện giờ của hắn, đã khác hẳn lúc ban đầu rồi.

Hắn im lặng một chút, lại nói: “Cô giúp tôi điều tra là được, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Được.” Đại Ly Ly nhận lời rồi.

Thật ra Hứa Thâm cũng chẳng đề phòng gì cô ấy, dù sao chuyện thả khur đi hắn cũng làm rồi, so sánh với nó, những chuyện khác chỉ coi là việc nhỏ.

Lại nói, nếu người khác thực sự muốn nắm được nhược điểm của hắn, thì kể cả khi không có, bọn họ cũng có thể tự mình tạo ra, tựa như vụ làm giả sổ sách thuế kim lần này chẳng hạn.

Xét cho cùng, hai mặt thật và giả của một vấn đề vốn không dựa trên sự thật như thế nào, mà căn cứ vào bản thân có đủ mạnh hay không, có đủ vốn liếng khiến cho thật biến thành giả, giả biến thành thật hay không!

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thâm nhận được tin tức từ Đại Ly Ly, cô ấy đã điều tra rõ ràng rồi.

Hứa Thâm yên lặng lắng nghe. Lần này, hắn đã có hiểu biết rõ ràng về hiệu suất làm việc của hội Truy Quang. Chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi, bọn họ lại có thể lấy ra nhiều tin tình báo như vậy, thoảng nghĩ cũng biết, lực lượng của hội Truy Quang đã sớm thâm thấu vào hầu hết các ngành các nghề, cũng như trong mỗi một vòng luân quần đại diện cho các tầng lớp khác nhau trong xã hội rồi.

“Lãnh sự đại nhân, ông anh rể của người mà cậu tìm có chút thân phận, đối phương quen biết không ít quyền quý hào phú, hơn nữa hiệp hội Chung Khí và hội Truy Quang chúng ta cũng có chút giao tình, nếu không cần thiết, hãy cố gắng hết mức đừng động tới đối phương thì hay hơn, nếu không chuyện này sẽ có chút phiền phức...” Đại Ly Ly mở miệng khuyên nhủ.,

Vốn dĩ cô còn định giúp Hứa Thâm giải quyết, coi như bán cho hắn một nhân tình.

Dù sao Hứa Thâm cũng là người được lựa chọn để ngồi lên vị trí thủ lĩnh, tiền đồ tương lai một mảnh tươi sáng, nhưng sau khi nắm được tin tình báo của đối tượng này, cô cũng không dám nhắc tới đề nghị ấy nữa.

“Đồng ý.” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn đã đồng ý rồi.

Đúng là hắn không định sinh ra xung đột với anh rể của đối phương, người nọ đâu có làm gì đến hắn?

Kẻ hắn muốn giải quyết chính là Hoàng Hạo.

Về phần anh rể của đối phương có trả thù hay không...

Hứa Thâm tự có biện pháp của chính mình.

...

...

Giữa trưa, trong một phòng bao cao cấp nào đó thuộc đại tửu điểm Mạc Na, khu thành thị.

Những món ăn tinh xảo lần lượt được đưa lên, Hoàng Hạo đang lúi húi bày trí lại cho thích hợp, sau đó đặt món ăn đầu bảng của đại tửu điểm tới vị trí bắt mắt nhất trên bàn tiệc, xong xuôi đâu đấy, gãi xoa xoa tay chường, vẻ mặt đầy tươi cười, chờ chính chủ xuất hiện.

Rất nhanh, một bóng dáng thướt tha xách theo chiếc túi hàng hiệu, đã đi vào phòng bao.

“Chị!” Hoàng Hạo vội vàng đi ra nghênh đón, vẻ mặt cười ha hả, sau đó lại vươn cổ nhìn nhìn phía sau cô: “Anh rể đâu?”

“Anh rể cậu có việc.”

Mỹ phụ tao nhã nọ khẽ cong ngón tay búng đầu Hoàng Hạo một cái: “Cậu đó, hiện giờ còn quan tâm tới anh rể hơn cả bà chị gái này, ai không biết còn cho rằng anh ấy là anh trai của cậu còn bà chị này là chị dâu đó.”

Trong lòng Hoàng Hạo thầm thất vọng, chỉ biết ngượng ngùng cười nói: “Chị à, chị nói cái gì vậy? Người mà em kính yêu nhất chính là chị nha. Bữa tiệc hôm nay em mời chủ yếu là chị mà. Được rồi, chị mau tới đây ngồi đi, xem em chọn cho chị món trứng cá muối nấm Truffe mà chị thích ăn nhất này.”

Mỹ phụ tao nhã (người phụ nữ thành thực xinh đẹp tao nhã) nhẹ nhàng ngồi xuống, liếc thấy vị trí đặt món ăn trên bàn, lập tức giận dữ nói: “Hừ, cậu cứ việc nói thẳng đi, lần này lại là chuyện gì cần phải nhờ tới anh rể cậu?”

Chương 227. Lá Thư Bí Ẩn!

“Chị, chúng ta cứ ăn trước, em chỉ đơn thuần muốn mời hai người tới ăn một bữa cơm thôi mà.” Hoàng Hạo lộ ra vẻ mặt ân cần.

“Từ sau khi ba mẹ mất đi, hai chị em chúng ta vẫn sống nương tựa lẫn nhau, có cái gì mau nói cho chị biết.” Mỹ phụ đã quá hiểu tính tình của gã rồi, lại tức giận nói.

Hoàng Hạo cười cười, chỉ liên tục tiếp đồ ăn cho chị gái, vẫn không nhiều lời. Hai chị em bọn họ chỉ tán gẫu vài mẫu chuyện nhà.

Chờ đến lúc tàn bữa ăn, gã mới nhắc tới chuyện lão Trần.

Mỹ phụ thuận miệng đáp ứng, nhưng không bảo đảm, chỉ đơn giản nói, lúc trở về mình sẽ hỏi một chút xem sao.

Chờ sau khi hai chị em nhà họ chia tay, mỹ phụ ngồi xe quay về, nhưng đúng lúc ấy, bỗng nhiên cô nhận được một tin nhắn.

Sau đó xe đi được nửa đường, cô vội vã xuống xe, để cho một mình lái xe về trước, còn mình lại bắt một chiếc taxi ven đường.

Rất nhanh, xe taxi đã lao về phía ngoại thành rồi dừng lại phía trước một tiểu khu rất bình thường.

Mỹ phụ xuống xe, lần theo biển số nhà, dừng lại phía trước một lầu nhỏ nào đó, rồi lên thang máy tới tầng bảy.

Biển số nhà kia là 701.

Tùng tùng.

Mỹ phụ nọ gõ cửa, vẻ mặt lộ ra vài phần sầu lo.

Cửa phòng mở ra, bên trong là một thanh niên đáng người thon dài khỏe khoắn, trắng kiện, đầy mỹ cảm, tướng mạo lãng tử đẹp trai. Gã nhìn thấy mỹ phụ đã đến, lập tức thở phào một hơi.

“Em đã đến rồi, mau vào đi.” Vẻ mặt gã có chút mất tự nhiên nói.

Mỹ phụ vội vàng tiến lên: “Anh nói là anh bị bệnh, rút cuộc là bệnh gì vậy? Có ổn hay không? Nếu không ổn để em liên hệ bệnh viện cho anh. Em quen biết rất nhiều bác sĩ.”

Khóe miệng thanh niên nọ lộ ra vẻ chua xót, đương nhiên là gã biết, chồng của cô ấy chính là viện trưởng.

“Em cứ vào đây trước đã.” Thanh niên đóng cửa lại, chỉ đơn giản nói: “Anh không bệnh, chỉ là...thấy nhớ em mà thôi.”

“Nhớ em sao...” Mỹ phụ có chút bật cười, lại không thể nói rõ đây là cảm động hay là bất đắc dĩ, chỉ thấy đôi mắt chột chuyển thành quyến rũ như tơ, nói: “Nhưng hôm nay em phải về nhà có việc, không thể qua đêm, chúng ta chấm dứt nhanh một chút nhé...”

“Được.” Thanh niên liên tục gật đầu: “Chúng ta mau bắt đầu đi, bảo bối.”

“Đừng có gấp gáp như vậy mà...” Mỹ phụ giãy giụa, nhưng rất nhanh khuôn miệng đã bị lấp kín.

“Chúng ta chụp ảnh làm kỷ niệm nhé.” Khi hành sự, thanh niên nọ chợt lấy ra một chiếc camera.

Đây là món đồ tương đối đắt tiền, nó cùng với camera giám sát đều là hàng mới, vừa được hiệp hội Chung Khí đẩy lên thị trường.

“Đừng làm như vậy...”

“Anh chỉ muốn giữ lại một tấm ảnh để khi nhớ em, còn có thể lấy ra xem thôi.”

Rất nhanh, sau một cuộc mây mưa, thanh niên nọ và mỹ phụ lưu luyến không rời nói lời tạm biệt.

Chờ tới lúc mỹ phụ kia rời đi, thanh niên ấy lập tức trở lại phòng của mình, tìm kiếm chung quanh, bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện, người nọ đang tựa vào ngăn tủ, khẽ cười nói: “Đừng căng thẳng vậy chứ.”

Thanh niên vừa nhìn thấy thiếu niên chột xuất hiện này, đã sợ tới mức nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt: “Tôi... tôi đã làm theo những gì cậu nói rồi, cậu cần phải giữ lời.”

“Yên tâm đi.” Thiếu niên cầm lấy chiếc camera đang đặt bên cạnh đầu giường, nói: “Chờ sau khi tôi đi rửa mấy bức ảnh ra, sẽ trả lại cho cậu.”

“Tôi nghe nói chồng của cô ấy rất lợi hại... Cậu không được... không được nói là tôi làm đâu.” Thanh niên cắn răng nói.

“Chẳng phải vừa rồi anh cũng không quay mặt mình sao? Toàn bộ quá trình tôi đều theo dõi cả đó.” Thiếu niên đứng dậy nói: “Hơn nữa tôi cũng không muốn để đối phương tìm được anh, rồi điều tra được từ miệng anh những lời không nên nói ra đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Thanh niên khẽ thở phào một hơi.

Thiếu niên ấy nhanh chóng rời đi.

Còn thanh niên nọ thấp thỏm đứng bên cửa sổ nhìn xuống, chờ đến lúc gã nhìn thấy bóng dáng thiếu niên ấy biến mất hẳn, gã cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi nơi này, hiển nhiên, nơi này không thể ở lâu.

Vào lúc ban đêm, tại một tiểu khu xa hoa nào đó.

Một chiếc ô tô bình thường vừa trở lại tiểu khu, một người đàn ông dáng vẻ hào hoa phong nhã ung dung bước khỏi chiếc xe kia.

Người đàn ông này đang muốn về nhà, bỗng nhiên nhìn thấy một phong thư để lộ ra ngoài cửa hòm thư. Nó còn chưa được nhét vào hòm thư, để lộ một nửa ra bên ngoài, làm như vậy rất dễ bị gió thổi rơi xuống.

Hiện giờ, người phát thư làm việc càng ngày càng không có trách nhiệm... Người đàn ông lắc đầu, sau đó thuận tay cầm phong thư đó lên. Gã còn nhớ gần đây mình không đặt bất cứ món hàng nào về nhà.

Gã nhìn nhìn phong thư, mặt ngoài chẳng có vật trang trí nào, là một phong thư trắng như tuyết, còn không ghi cả tên người nhận thư.

Người đàn ông cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng tiện tay mở ra, bên trong chỉ có một tấm ảnh chụp.

Sắc mặt gã lập tức thay đổi.

Một lát sau, chuông cửa vang lên.

Không đợi bảo mẫu chạy ra, mỹ phụ đã tự mình bước tới mở cửa, nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của ông xã đang đứng bên ngoài, cô đã sớm quen rồi, lập tức mỉm cười nghênh đón.

“Anh lại tặng ca sao? Chắc đã đói bụng lắm rồi, chuẩn bị vào ăn cơm thôi. Hôm nay em đã dặn dì nấu một nồi canh thịt rùa hầm với xương sườn mà anh thích ăn nhất đó.” Mỹ phụ lập tức cầm túi xách giùm chồng, lại đưa qua cho gã một đôi dép lê. Thoạt nhìn, cô tuyệt đối là một người vợ hiền lành, biết chăm lo cho gia đình.

Chờ tới lúc mỹ phụ muốn cầm lấy lá thư trong tay người đàn ông, bàn tay gã lại nhanh chóng chuyển đi chỗ khác, né tránh bàn tay cô, rồi giăng lấy dép lê, bước vào phòng khách.

Mỹ phụ có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều. Từ sau khi kết hôn rồi ăn một bạt tai đầu tiên, coi như cô đã nhận được cảnh cáo, để rồi từ đó về sau không cần biết người đàn ông này có chuyện gì, hay về nhà muộn tới cỡ nào, thậm chí đi cả đêm không về, cô cũng chẳng dám hỏi nhiều.

Dù sao cô có thể hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp như ngày hôm nay, đều vì người đàn ông trước mặt này.

“Không uống canh, cô theo tôi lên đây một chút.” Người đàn ông cởi bỏ áo khoác, nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ áo sơ mi, sau đó nhanh chóng bước lên căn phòng trên lầu hai.

Mỹ phụ có chút nghi hoặc, trong lòng mơ hồ cảm nhận được chuyện gì đó không thích hợp, cô bước nhanh theo, thử dò hỏi: “Làm sao vậy? Dường như tâm trạng của anh không tốt lắm?”

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ đi thẳng một đường trở lại phòng ngủ.

Người phụ nữ nọ cũng đi theo vào.

Cửa phòng đóng lại.

Chương 228. Người Đàn Ông Bình Tĩnh!

“Cô qua đây.” Người đàn ông ngồi đằng trước cái bàn đọc sách trong phòng, cất giọng lạnh lùng nói.

Sắc mặt người phụ nữ khẽ biến, nhưng vẫn chậm rãi đi qua.

“Giải thích một chút đi?” Người đàn ông ném phong thư qua, tấm ảnh chụp bên trong tựa như hoa tuyết bay xuống dưới sàn.

Sắc mặt người phụ nữ biến đổi, vội vàng xoay người nhặt nó lên. Ngay khi ngón tay cô chạm vào tấm ảnh kia, cũng là lúc đầu cô cúi thấp xuống đôi chân trước mặt.

Gương mặt mỹ phụ nọ lập tức chuyển thành màu trắng bệch, cả người không kiềm chế được, bắt đầu run rẩy.

Cô vội vàng bắt lấy tấm ảnh chụp này, sau đó lại nhìn thấy cái khác ... Trong mỗi tấm ảnh kia, đều là bóng dáng của cô. Nhưng nam nhân vật chính bên trong chỉ để lộ một phần thân thể.

Dù vậy, chỉ trong nháy mắt cô đã nhận ra, đây là chuyện vừa xảy ra hồi chiều.

Anh ấy... Vì sao?

Đầu óc người phụ nữ có chút trống rỗng, hoàn toàn rơi vào mờ mịt.

“Không phải, không phải như những gì anh nghĩ đâu!” Người phụ nữ thoáng giật mình tỉnh lại, sau đó vội vàng ngẩng đầu, ôm lấy hai chân người đàn ông trước mặt, nước mắt không ngừng lăn dài, thi nhau rơi xuống.

Thứ cảm xúc đang tràn ngập trong lòng cô cũng không phải là hối hận, mà là sợ hãi.

Người đàn ông ngồi yên trên ghế, từ trên cao nhìn xuống cô vợ đang quỳ gối ngay trước mặt mình.

Thoạt nhìn vẻ ngoài của gã vẫn vô cùng hào hoa phong nhã, vẫn rất có lễ độ, khuôn phép, y như hình tượng của gã khi đang ở trong bệnh viện. Hình tượng một người đàn ông cực kỳ có sức hút, được toàn bộ những cô y tá chưa lập gia đình trong bệnh viện nhìn lên và thầm mến, thậm chí cả những cô y tá đã lập gia đình rồi, cũng không nhìn được, sẽ ngắm nhìn gã nhiều hơn vài lần.

Tao nhã, thân sĩ (lịch thiệp, chỉ đàn ông có hành vi tao nhã, lễ độ), bình thản, tuấn mỹ.

Đây là gương mặt mà ngày thường gã đều bày ra cho những người khác trông thấy.

Lúc này, người đàn ông nọ vẫn đang bình tĩnh nhìn xuống cô vợ của mình, yên lặng nhìn gương mặt khóc nức nở như hoa lê trong mưa của cô.

Một thứ nhan sắc kiều diễm như hoa hồng, đẹp tới động lòng người.

Gã vươn ngón tay, giữ lấy cằm cô, chậm rãi nâng lên, chăm chú nhìn một hồi mới nói: “Cô cảm thấy được cuộc sống hiện tại không tốt sao?”

“Tốt, tốt...” Người phụ nữ vẫn khóc, trong lòng đầy sợ hãi và hối hận...

Vì sao lại chụp ảnh?

Vì sao cô lại cho anh ấy giữ lại ảnh chụp?

“Biết vì sao lúc trước tôi lại cưới cô không?” Người đàn ông nhẹ giọng nói.

“Nguyên nhân, bởi vì em đẹp, lại biết nghe lời?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông mỉm cười, nhưng đột nhiên, bàn tay gã nắm lấy cổ họng người phụ nữ kia.

Người phụ nữ hít thở không thông lập tức bắt lấy bàn tay người đàn ông nọ, dùng sức kéo ra, nhưng sức lực của người đàn ông đang giận dữ quá mạnh mẽ, cô vội vàng phẩy phẩy tay, sắc mặt dần trở nên vằn vẹo, xanh mét.

Người đàn ông nhìn thấy dường như cô đang muốn nói ra suy nghĩ của mình, cũng thoáng buông lỏng ra một chút.

“Cô muốn nói cái gì?” Người đàn ông nọ vẫn bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt như nhìn một vật chết.

Vẻ mặt người phụ nữ vẫn còn nguyên nỗi sợ hãi, cô biết mình không thể phản kháng, chỉ khóc lóc cầu xin: “Em sai lầm rồi, anh có thể giết em, nhưng... nhưng hi vọng anh có thể chăm sóc tốt cho Tiểu Hạo, cậu ấy thật sự coi anh là anh rể...”

Trong lúc nói ra những lời này, người phụ nữ ấy đã rơi lệ đầy mặt.

“Tạp sát” một tiếng.

Bỗng nhiên bàn tay người đàn ông vặn xoắn lại, cần cổ người phụ nữ xoay chuyển 180 độ, mềm nhũn gập xuống dưới, xương cổ đã gãy lìa.

Người đàn ông nhìn gương mặt đã yên lặng của cô, bên trên còn dính nước mắt, chợt thì thào tự nói: “Quả nhiên, những thứ xinh đẹp chỉ thích hợp để cất đi, không thích hợp lấy ra bên ngoài...”

...

...

Trời vừa sáng, Hoàng Hạo đã bò dậy khỏi người cô gái đang nằm bên cạnh, ăn xong bữa sáng, mới quan sát thời gian, sau đó bấm đốt ngón tay, tính toán thời gian anh rể rời khỏi nhà đi làm.

Anh rể của gã có chút khác biệt, giờ giấc sinh hoạt luôn cẩn thận, tỉ mỉ, cực kỳ có quy luật, tính cách lại khiêm tốn, lịch thiệp, tao nhã. Bất cứ ai từng tiếp xúc với anh rể của gã, đều sẽ không nhận được mở miệng khen ngợi hai câu.

Anh rề có mối quan hệ, nhân mạch cực rộng rãi, bản thân cũng vô cùng xuất sắc, tuổi còn trẻ, chỉ mới 30 đã là viện trưởng bệnh viện cấp tam tinh, rất nhiều người quyền quý đều phải xếp hàng hoặc thông qua quan hệ, mới có thể gặp được anh rề của gã, cầu chữa bệnh.

“Đúng lúc này rồi.”

Hoàng Hạo lập tức bấm máy gọi cho chị gái. Gã không phải chờ bao lâu, đầu dây bên kia đã kết nối: “Chị...”

“Là tôi.” Giọng nói của anh rề vang lên, bình tĩnh vô cùng.

“Ách... Anh rề?”

“Ừm, chị của cậu đã xảy ra chuyện. Tối hôm qua cô ấy không cẩn thận té ngã cầu thang, ngã chết rồi.” Giọng nói của anh rề vẫn cực kỳ bình tĩnh, tựa như đang thông báo một chuyện rất bình thường.

“Té ngã, ngã chết... ? !”

Hoàng Hạo có chút ngơ ngác, tựa như trong đầu vang lên tiếng sấm ầm ầm, trống rỗng.

Gã vừa ngủ một giấc tỉnh lại, chị gái đã chết rồi?

Hơn nữa, còn chết không theo lẽ bình thường như vậy? !

Hoàng Hạo không nhịn được nói: “Làm sao có thể? Anh vừa nói, chị của em đang ở trong nhà mình, bị ngã chết ngay tại nhà mình? !”

“Ừm.”

“Anh rề, có nhầm lẫn gì không? Có phải chị đã bị kẻ nào đó sát hại hay không? Anh rề, anh quen biết nhiều người, nhất định phải yêu cầu sở Tuần Tra bên kia cẩn thận điều tra chuyện này!”

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, lúc tối hôm qua khi tôi về nhà đã tận mắt nhìn thấy.” Anh rề lạnh nhạt nói: “Được rồi, tôi còn bận xử lý chuyện của chị cậu, hiện giờ chị của cậu mất rồi, về sau bớt liên hệ với tôi đi.”

Trong lòng Hoàng Hạo thoáng run rẩy một cái, vội vàng nói: “Chị, anh rề, anh nói câu này là có ý gì vậy? Chỉ cần anh làm anh rề của em một ngày thì cả đời này em vẫn coi anh là anh

rẻ! Tuy chị của em quá bất hạnh đã chết đi, nhưng anh vĩnh viễn đều là anh rẻ của em mà. Điềm ấy sẽ không thay đổi, em sẽ không thừa nhận người thứ hai làm anh rẻ em đâu...”

Chương 229. Đến Nơi Hẹn!

“Tôi lặp lại một lần nữa, chị của cậu đã chết, về sau giữa chúng ta không còn liên quan gì cả, bớt liên hệ với tôi đi!” Giọng nói của anh rẻ vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng đã có thêm vài phần lạnh lẽo.

Dù hai người đang nói chuyện qua điện thoại, nhưng Hoàng Hạo lại có cảm giác dường như anh rẻ đang đứng trước mặt gã nói chuyện bình thường với mình, toàn thân không khỏi rung mình một cái.

“Anh, anh rẻ...”

Đô đô.

Cuộc gọi đã bị cắt đứt.

Hoàng Hạo ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại trên tay, tới cuối cùng vẫn không có can đảm tiếp tục gọi lại.

Gã đã được chứng kiến một bộ mặt khác của người anh rẻ này.

Trừ bình tĩnh và tao nhã, đôi phương còn có một bộ mặt lạnh băng và tàn khốc!

“Đáng chết!”

Hoàng Hạo tức giận đến mức tiện tay ném phăng chiếc điện thoại trên tay ra ngoài: “Đi vài bậc cầu thang cũng có thể ngã chết, vì sao chị lại vô dụng như vậy? Có một người chị như chị, đúng là tôi xui xẻo cả tám đời mà!”

...

...

“Cứu giúp không hiệu quả, đã tử vong?”

Hứa Thâm đang đọc tin tức trên báo. Tin mới nhất hôm nay nói về chuyện vợ của viện trưởng bệnh viện Thái Khang vừa xảy ra sự cố ngoài ý muốn hồi đêm qua. Ngay trong đêm, cô ấy đã được đưa đến bệnh viện cứu chữa, còn do viện trưởng tự

mình cầm dao cứu giúp nhưng vẫn thất bại, bất hạnh bỏ mình...

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn chỉ đưa cho nhà bọn họ vài tấm ảnh chụp, vốn tưởng rằng hai người này sẽ khắc khẩu ly hôn, ai ngờ đâu, đôi phương... Bị giết rồi?

Chẳng lẽ khi cãi nhau, bị người kia lỡ tay sát hại?

“Lại nói, chị gái làm ra chuyện như vậy, vị anh rể này còn có thể bảo vệ cậu em vợ hay không?” Khóe miệng Hứa Thâm khẽ nhếch lên, hắn có cảm giác cốc nước lọc trong tay cũng trở nên cực kỳ ngọt ngào.

Đáng tiếc, hiện giờ hắn còn chưa rảnh tới chỗ Hoàng Hạo, ngày mai hắn cần phải đi làm bảo tiêu cho cục trưởng, bởi vậy hôm nay hắn cần chuẩn bị tỉ mỉ một phen.

Huống chi ngay lúc này, nếu hắn vội vàng đi giải quyết Hoàng Hạo, ngược lại sẽ khiến người anh rể kia nghĩ nhiều.

Không vội... Đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Hứa Thâm đã trở nên cực kỳ có kiên nhẫn. Hắn cất tờ báo đi, rồi lấy ra Tĩnh Khư Tê từ trong ngăn tủ, tiêm cho mình một ống.

Khí tức nóng cháy theo cánh tay chạy khắp trong cơ thể, tựa như vừa uống cạn một chén canh nóng.

“Dường như đã bão hòa rồi, khoảng 106 ống...” Hứa Thâm thì thào tự nói.

Lại nói, thể chất mỗi người khác biệt, mức độ bão hòa sẽ dao động trong khoảng trên dưới 100 ống, nhưng sai số không quá 10 ống.

Và khá lâu rồi, Hứa Thâm lại cảm nhận được trạng thái bão hòa.

Đôi mắt hắn hơi hơi chớp động, ngày mai sẽ đi làm bảo tiêu, hôm nay có nên mượn cơ hội này đột phá hay không?

Nhưng lỡ như hắn trùng kích thất bại... sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Cục trưởng bên kia còn chờ hắn tới làm bảo tiêu, kết quả bảo tiêu đã tự làm mình chết bất đắc kỳ tử tại nhà rồi...

Hứa Thâm nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng lại quyết định tiếp tục để quá trình này lắng đọng lại thêm chút nữa.

Chờ hần điều khiển khur lực thuần thực thêm lại tính, thêm một phần thuần thực, thì hi vọng đột phá thành công cũng lớn thêm một phần.

Dù sao đây cũng là liều mạng vượt cửa ải sinh tử, ai không muốn nhiều thêm một chút hi vọng mới lựa chọn khiêu chiến?

Tới cuối cùng, Hứa Thâm vẫn nhìn xuống, suy cho cùng, chỉ cần hần đột phá trước khi lên đường tới động khur là được.

Đúng như Chu Viên Viên từng nói, đừng để đến lúc hoàn thành nhiệm vụ rồi, khi trở về lại đột phá lại chết bất đắc kỳ tử, uống công lắm.

Để cho đám người trong hội miễn phí nhận được thành quả của mình.

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

Ngày kế, Hứa Thâm dựa theo thời gian ước định, đi đến nơi hẹn. Nơi này không phải cục Khur Bí, mà là một nhà xưởng cũ nằm ở ngoại ô phía Đông khu Hắc Quang.

Hần có chút kỳ quái vì sao cục trưởng lại chỉ định địa điểm hẹn gặp ở trong này.

Rất nhanh, hần đã trông thấy Liễu Tích Xuyên rồi.

Mà ngoại trừ hần, còn có hai gương mặt quen thuộc khác.

Mục Tuyết cùng Sở Bạch.

Sở Bạch là đội trưởng biên đội số một, cũng là người lúc trước từng giải cứu Hứa Thâm khỏi căn nhà kia.

Mục Tuyết, chẳng cần phải nói thêm rồi.

Ngoài ra còn có hai người khác, một người đeo mặt nạ bảo hộ, che kín gương mặt, dáng người cân đối khỏe mạnh, nhìn qua khá là thoát vát, lão luyện.

Người còn lại có dáng người tinh tế duyên dáng, vòng eo uyển chuyển tựa như rắn nước, dùng một cánh tay cũng có thể ôm trọn, trên người mặc trang phục tác chiến màu đen, càng hiện rõ đường cong và dáng người ngạo nhân.

Lúc này cô đang đeo khẩu tráo (từ này khá nhiều nghĩa, có thể là khẩu trang, đồ bịt nửa mặt, cũng có thể là mặt nạ phòng độc...), cùng với kính râm màu đen, che kín dung mạo của mình.

Khi Mục Tuyết nhìn thấy Hứa Thâm, trong mắt xẹt qua một mảnh kinh ngạc, hiển nhiên cô cũng không ngờ cục trưởng sẽ cho Hứa Thâm đến đây.

“Câu ấy là?” Sở Bạch nghi hoặc, hiển nhiên gã đã sớm quên Hứa Thâm rồi.

“Đây là vị khur lực giả trời sinh mà cục trưởng nhắc tới kia?” Cô gái có dáng người thướt tha bên cạnh kia lạnh lùng nói.

Hứa Thâm cảm giác giọng nói này có chút quen thuộc, tựa như hắn đã được nghe ở đâu rồi, nhưng lại nghĩ không ra. Hắn lên tiếng chào hỏi Liễu Tích Xuyên mặc âu phục bằng nhung màu đen đậm đang đứng bên cạnh cô ấy: “Cục trưởng.”

“Ừm, đến đây là tốt rồi.”

Liễu Tích Xuyên đang ngồi trên một tấm xi măng, nhưng lại mang tới cho người ta một loại cảm giác ông ấy đang ngồi trên một chiếc sofa đắt tiền, trên người vẫn mang theo khí chất đặc biệt của một vị lãnh đạo, ông ấy mỉm cười nói: “Còn thiếu lão Vương.”

“Cục trưởng, chuyện quan trọng như vậy, lại để cho một người mới tiến vào, anh không cảm thấy có vấn đề gì sao?” Thanh niên đeo mặt nạ bảo hộ khác nói, chất giọng tương đối âm trầm.

“Không thành vấn đề, tôi cũng nói với mấy người về hồ sơ của Tiểu Hứa rồi, thành tích vô cùng xuất sắc. Chắc hẳn Mục đội cũng hiểu rõ chuyện này, đúng không?” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khẽ gật đầu đáp: “Cũng tạm được, miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn.”

Chương 230. Rời Khỏi Thành!

“Khur lực giả trời sinh?” Sở Bạch có chút nghi hoặc, gã hướng ánh mắt nhìn qua Hứa Thâm, lại phát hiện càng nhìn càng thấy

quen mắt: “Đường như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi?”

“Là anh chém giết con khur kia, giải cứu tôi.” Hứa Thâm thấp giọng nói.

“À...” Sở Bạch giật mình, chợt liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một cái từ trên xuống dưới, có chút ngoài ý muốn nói: “Thời gian ngắn như vậy mà cậu đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu?”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Sắc mặt Sở Bạch kỳ quái, lúc này mới được bao lâu chứ, vậy mà hắn đã đạt đến trình độ này rồi. Bỗng nhiên gã lại có cảm giác mình đã giải cứu được một con quái vật...

“Tiểu Hứa, cậu tới đây đi, để tôi nói cho cậu nghe về nhiệm vụ lần này.” Liễu Tích Xuyên mỉm cười hô.

Hứa Thâm gật gật đầu, nhanh chóng đi qua.

“Lần này chúng ta sẽ rời khỏi thành.”

Câu nói đầu tiên của Liễu Tích Xuyên đã khiến Hứa Thâm sửng sốt.

Rời khỏi thành?

Phải biết rằng, bất cứ một vụ dân nào sinh sống trong thành Để đều hiểu, một khi rời khỏi thành, bọn họ chỉ có hai con đường để đi, hoặc là tới nội thành, hoặc là vào đường chết!

“Tôi có một vụ giao dịch ở ngoài thành, lần này chúng ta sẽ đi tiếp nhận.” Liễu Tích Xuyên mỉm cười nói: “Bởi vì thứ cần mua có chút không phổ biến, cho nên không tiện quá mức rêu rao. Lần này, tôi nhờ mọi người cùng qua bên đó tiếp nhận, chủ yếu là phòng ngừa đối phương tham lam tiền của chúng ta, nhân tiện mà thôi. Cậu cũng biết rồi đó, ở ngoài thành có chút nguy hiểm, nhưng cũng may các cậu đã có đủ năng lực hoạt động ở ngoài thành.”

Hóa ra không phải đến nội thành... Từ đáy lòng Hứa Thâm có thoáng qua một tia tiếc nuối, nhưng qua những lời này, hắn cũng hiểu mục đích mà cục trưởng gọi bọn họ đến đây.

“Lúc đi trên đường hãy linh hoạt hơn một chút, chịu khó học tập, lần này cũng như một bài huấn luyện cho cậu.” Liễu Tích

Xuyên cười cười.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Hiển nhiên, giao dịch lần này có tính mạo hiểm cực cao. Hắn chỉ không biết loại giao dịch gì lại khiến cho cục trưởng Liễu Tích Xuyên phải tự thân xuất mã (tự mình ra trận), còn mang theo mấy vị đội trưởng cùng đi?

“Vì sao lão Vương còn chưa đến chứ?” Cô gái duyên dáng kia nhìn Đông ngó Tây một hồi, tỏ ra hơi mất kiên nhẫn.

Không phải ông ấy đang ở... Hứa Thâm đã nhìn thấy bóng dáng lão Vương, ngay vừa rồi lão cũng từ từ đi đến nơi này, rồi lặng lẽ đứng bên người Liễu Tích Xuyên không hề nói chuyện.

“Ai chà... tôi già rồi, đi đứng chậm chạp. Người trẻ tuổi các cô cậu đừng nên trách móc lão già như tôi chứ?”

Ngay khi cô gái vừa dứt lời, giọng nói của lão Vương đã vang lên. Ngay sau đó, bóng dáng ông ấy bước về phía trước, tựa như vừa buông xuống giữa không khí rồi xuất hiện trong mắt người khác.

Trên người ông ấy vẫn mặc bộ khôi giáp kỳ lạ trước kia, còn trên lưng đeo một thanh đại khảm đao.

Lúc này ở trên người Vương Đại Gia có dính một chút vết máu, trong tay còn xách theo một cái đầu.

Mọi người nhìn thấy cái đầu trong tay lão Vương, sắc mặt đều hơi biến đổi, chỉ có Hứa Thâm vẫn tỏ ra tương đối bình tĩnh, dù sao vừa nãy hắn cũng trông thấy rồi, còn là người có phản ứng trước tiên, chẳng qua chỉ đang cố gắng kiềm chế mà thôi..

“Lão Vương, đây là?” Sở Bạch không khỏi nhìn quanh bốn phía.

“Vừa rồi khi tôi đi dạo xung quanh nơi này, có gặp được một nhóc con.” Lão Vương cười cười, tùy ý vứt bỏ cái đầu xuống đất, để mặc cho nó lăn tới gần chân Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy gương mặt trên cái đầu kia, đang đối diện với mình, lập tức nhận ra người nọ là một vị cấp dưới của ông ấy ở trong cục.

“y dà... anh không nên giết cậu ta chứ?” Liễu Tích Xuyên thở dài, tựa như cảm thấy tiếc hận vì một sinh mệnh trẻ tuổi mới trôi qua, nhưng ngoài miệng lại nói ra những lời khiến người ta ớn lạnh: “Sao không để cậu ta trở về đưa tin? Làm vậy chúng ta đi hết cả ô sẽ tiện hơn?”

“Quên mất.” Lão Vương tiện tay lau vết máu trên người, rồi liếc mắt nhìn cục trưởng: “Tôi già rồi, không còn sát tính lớn như khi còn trẻ, cũng lười động não lắm.”

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy nói: “Mọi người đều tới rồi, vậy chúng ta xuất phát đi.”

“Nhóc con này cũng đến đây ư?” Lão Vương nhìn sang Hứa Thâm, liếc liếc mắt một cái chột hừ nhẹ nói: “Vì sao chuyện gì cũng có phần của nhóc nhỉ?”

Dường như lời này có thâm ý khác.

Hứa Thâm có chút dở khóc dở cười, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

“Lão Vương biết cậu ấy sao?” Thanh niên mang mặt nạ bảo hộ kia cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

“Biết.” Lão Vương hừ nhẹ nói: “Thứ khác không được, nhưng phẩm vị (bao gồm phẩm chất, hứng thú, tâm lý tình cảm, thái độ của một con người) lại tốt như tôi.”

“...”

Hứa Thâm há miệng thở dốc, nhưng lại không biết nên phản bác kiểu gì.

Mục Tuyết khẽ nhướn mày, từ trong đáy mắt lộ ra một tia khinh thường.

“Tiểu Hứa.” Liễu Tích Xuyên vút một cái thùng màu đen cho Hứa Thâm: “Đây là phần của cậu, bảo quản tiền bên trong cho tốt nhé.”

Hứa Thâm tiếp nhận, xách cái thùng trên tay có chút nặng nề, bên trên là khóa mật mã, và hiển nhiên chỉ một mình Liễu Tích Xuyên biết được mật mã.

“Mỹ Nhã, đây là của cô.” Liễu Tích Xuyên ném một cái rương màu đen khác cho cô gái có dáng người thon thả kia.

Mỹ Nhã? Hứa Thâm nghe được cái tên này, lập tức nghĩ ra vì sao hắn lại cảm thấy giọng nói của đối phương rất quen thuộc. Bởi vì giọng nói của cô ấy làm hắn nhớ tới nữ trợ thủ Lý Mỹ Na luôn bên người cục trưởng kia.

Giọng nói của hai người này cực kỳ tương tự, chẳng qua một người mềm nhẹ hiền hoà, một người lại lạnh lùng lạnh lùng.

“Chẳng lẽ là chị em sinh đôi?” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, từ cái tên cũng cảm nhận được một chút manh mối rồi.

Ngay trong khi hắn đang mải quan sát đối phương, cô gái duyên dáng đã tiếp nhận cái thùng. Ngay sau đó, hình như cô cảm thấy có ai đang nhìn trộm mình, lập tức liếc mắt nhìn Hứa Thâm rồi hừ lạnh một tiếng.

“Sở Bạch, của cậu.”

“Mục Tuyết, đón lấy.”

“Tiểu Dã.”

Liễu Tích Xuyên lần lượt giao ba thùng còn lại cho ba người khác, rồi nói: “Tiền được chia làm năm phần, mọi người phải bảo quản thật tốt, không được thiếu một cái nào đâu.”

“Rõ.” Thanh niên đeo mặt nạ bảo hộ tên là Tiểu Dã khẽ gật đầu.

“Đi thôi.” Liễu Tích Xuyên vỗ vỗ tay, sau đó đứng dậy nhảy khỏi tấm xi măng kia, và dẫn đầu đi về phía trước.

Chương 231. Đạn Pháo!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Có hai chiếc xe màu đen đang đỗ ngay đằng sau nhà xưởng, nhưng chúng đều không phải xe vũ trang của cục Khư Bí, thoạt nhìn chỉ là chiếc xe màu đen bình thường, không hề thu hút.

Lão Vương và Liễu Tích Xuyên ngồi một chiếc, để cho Tiểu Dã và Mỹ Nhã ngồi ở đằng sau.

Hứa Thâm lại cùng Mục Tuyết và Sở Bạch, ba người ngồi chung một chiếc.

Hai chiếc xe lần lượt xuất phát.

Sở Bạch lái xe, Mục Tuyết ngồi ở ghế phụ lái, Hứa Thâm ngồi một mình ở hàng sau.

Ba người trong xe không hề nói chuyện với nhau, không khí cực kỳ tĩnh lặng. Chẳng qua cả ba đều lộ ra vẻ mặt tự mình lo chuyện của mình, không một ai cảm thấy loại im lặng này có vấn đề gì, cũng không khó xử, tựa như một mình ngồi một chỗ mới là thoải mái bình thường.

Hứa Thâm nhìn Mai Phù đang ngồi bên cạnh, trong lòng dâng lên một chút an tâm, nhưng ánh mắt hắn lại hiện ra vài phần trống rỗng, tựa như đang nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe tới xuất thần.

Mai Phù phát hiện ra Hứa Thâm cứ nhìn mình thật lâu, trong miệng lại phát ra tiếng cười, còn làm cái mặt quý, tựa như đang hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Hứa Thâm nhìn thấy tất cả những điều này, khóe miệng dần dần nhếch lên, mỉm cười, chẳng qua ánh mắt vẫn trống rỗng như cũ, giống như trong lúc xuất thần đã nghĩ đến một chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, thú vị.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ chạy qua như bay, suốt chặng đường đều chìm trong không khí yên tĩnh, nhưng Hứa Thâm lại không cảm thấy tịch mịch (lạnh lẽo cô đơn).

...

...

Đoàn người bọn họ đi về phía Tây khu Hắc Quang, tiếp tục xuyên qua khu Vụ Đô, khu Đảo Chung, đi tới vùng ngoại ô của khu Đảo Chung.

Vùng ngoại ô là phần kéo dài của trấn nhỏ, mà trấn nhỏ này lại là khu vực sát bên ngoài, còn là một thôn trang hẻo lánh lạc hậu, cực ít dấu chân người. Hầu hết những người sống ở nơi đây đều là vụ dân già.

Ngẫu nhiên cũng có thôn dân mở mắt, nhưng bọn họ chuyên ra ngoài cả rồi, làm như vậy, vận mệnh của con cháu sau này sẽ thay đổi.

Bên trong thôn trang có chút lạc hậu ấy, là đầy những sợi Đạo Mạnh tác quần quanh chi chít, rỉ sét loang lổ, có một vài sợi đã hư hao, nhưng hàng năm đều không ai tu sửa.

Sở Tuần Tra cũng không quản lý đến nơi này. Không phải bọn họ không đủ lực lượng để quản lý, mà là nơi này không đủ giá trị để quản lý.

Chiếc xe tiến vào bên trong, thoáng lắc lư qua lại theo những vũng bùn và đoạn đường xóc nảy.

Ở vùng địa cực hoang tàn vắng vẻ, bên ngoài những thôn trang dạng như thế này, chính là một bức tường cao.

Tường cao vây quanh toàn bộ thành Để, ở hai bên sườn phía Đông và phía Tây, đều có thông đạo đi ra bên ngoài thành.

Thông đạo xuyên qua tường cao, tối đen như một khúc đường hầm, có đường ray kéo dài, nhưng đã sớm rỉ sét từ lâu. Nghe đồn khoảng mấy trăm năm trước, giữa những thành Để còn có đường ray đi xuyên qua, nối liền các khu lại với nhau, cho phép đám người bên trong có thể dễ dàng vượt thành tới những thành Để khác.

Khi đó là thời đại phồn vinh, không có phong tỏa hay hạn chế như hiện giờ. Nhưng dường như sau này đã xảy ra một sự cố

nào đó, khiến cho đoàn tàu đi xuyên các thành Để phải ngừng lại.

Kể từ đó, mối liên hệ giữa các thành Để cũng dần dần đứt đoạn, không còn chặt chẽ như xưa.

Nhưng cho đến ngày nay, giữa tám đại thành Để vẫn còn bí mật giao tiếp qua lại.

Ví dụ như hiện giờ, Liễu Tích Xuyên đang ra ngoài thành giao dịch.

Hai chiếc xe màu đen từ xa xa, dần dần đi đến. Một màn này lập tức xuất hiện bên trong một chiếc kính viễn vọng có thể thu gọn lại.

Kính viễn vọng dần dần di động, có thể nhìn thấy lão nhân ngồi trên ghế phụ lái, đang gục đầu lên bàn tay đặt tại cửa kính của chiếc xe đằng trước.

Ông kính lại chuyển dời đến chiếc xe đi sau, có thể nhìn thấy cô gái lạnh lùng đang ngồi trên ghế phụ lái, cùng với một thiếu niên ngồi ở hàng ghế sau.

“Là người được đề cử làm thủ lĩnh của chúng ta!”

Chiếc kính viễn vọng lập tức hạ xuống, người đang dùng kính viễn vọng để quan sát là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Nếu Hứa Thâm có mặt ở nơi này, chắc chắn hắn sẽ nhận ra người phụ nữ nọ, bởi vì đối phương chính là một vị thủ lĩnh trong hội.

“Vị Liễu cục này thật âm hiểm. Không phải ông ta bày ra trò này để cố ý khảo nghiệm lập trường của vị lãnh sự này chứ? Lại đặc biệt để cậu ấy cùng tới đây? Với lực lượng mà lãnh sự biểu hiện ra, tuy cậu ấy đã đạt đến cực hạn, nhưng còn chưa đủ tư cách để tham dự loại chuyện nguy hiểm như vậy mà?”

Người nói chuyện bên cạnh chính là Đại Ly Ly, cô cũng có chút giật mình, không nghĩ tới Hứa Thâm lại xuất hiện ở nơi này.

“Đại nhân, bây giờ chúng ta còn muốn hành động nữa không?” Một thanh niên bên cạnh dò hỏi.

Ánh mắt người phụ nữ quyền rũ lóe sáng, đang do dự suy tư.

Nếu bọn họ tiếp tục hành động, nhất định sẽ khiến Hứa Thâm rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tương đương với bắt ép Hứa Thâm phải lựa chọn ngay tại thời điểm này, hoặc là hoàn toàn trở mặt với cục Khư Bí, gia nhập vào bọn họ, hoặc là tiếp tục đứng bên cục Khư Bí kia...

“Thủ lĩnh, bên kia có người!” Bỗng nhiên, một tay trình sát khác chợt nói.

Người phụ nữ quyền rũ vừa muốn dùng kính viễn vọng nhìn lại, bỗng phát hiện một đường vòng cung có thể nhìn thấy bằng mắt thường, do một quả đạn pháo xẹt qua tạo thành. Nó xuất phát ngay từ trên sườn núi trước mặt bay vút xuống phía dưới, rõ ràng là công kích nhắm thẳng vào hai chiếc xe kia.

“Phanh” một tiếng, chiếc xe phía trước vội vàng vòng qua, tránh được quả đạn pháo nọ, nhưng sau khi đạn pháo nổ tung, mảnh nhỏ bên trong bắn tung toé, khiến cửa kính bằng thủy tinh trên chiếc xe trực tiếp vỡ nát.

“Mau trốn đi!”

Sở Bạch đi ở phía sau cũng nhanh chóng phanh lại, sắc mặt biến đổi, vội vàng ôm lấy cái thùng màu đen của mình nhảy khỏi xe.

Cùng lúc ấy, quả đạn pháo thứ hai cũng phóng tới.

Hứa Thâm và Mục Tuyết đều nhanh chóng lao khỏi chiếc xe, đạn pháo rơi xuống, chiếc ô tô nổ mạnh.

Hứa Thâm quay đầu nhìn ánh lửa tận trời, có chút giật mình, bọn họ còn chưa ra khỏi thành đã gặp phải nguy hiểm rồi?

“Xem ra có người không muốn nhìn thấy chúng ta hoàn thành giao dịch lần này.” Mục Tuyết cầm thùng tiền màu đen bằng một tay, tay kia mang theo trang bị phá khur, sắc mặt lạnh như băng.

Chương 232. Đến Địa Ngục Mà Hỏi!

Cùng lúc đó, mấy quả đạn pháo lại bay tới.

Có quả rơi xuống mặt đất, phát ra khói đặc, mang theo lượng lớn khí độc có mùi gay mũi, còn ảnh hưởng tới tầm mắt. Lại

có quả trực tiếp nổ tung, văng ra rất nhiều mảnh sắt nhỏ.

“Mau, tiến vào Khư giới!” Sắc mặt Sở Bạch khế biến, gã vội vàng khởi động trang bị phá khư.

Hỏa lực của địch nhân quá mạnh, bọn họ chỉ có thể trốn vào Khư giới tị nạn trước.

“Mau!” Mục Tuyết nói một câu với Hứa Thâm, rồi trực tiếp bước vào Khư giới.

Hứa Thâm thấy vậy cũng không chậm trễ thêm nữa, bóng dáng lao ra, hiện thực xung quanh lập tức trở nên hư ảo, nhưng Sở Bạch và Mục Tuyết vốn ở trước mắt hắn lại biến mất, còn hắn xuất hiện trong một sơn động tại Khư giới.

“Nơi này là?” Hứa Thâm ngẩn ra, Khư giới đối ứng với hiện thực ở nơi này, lại là một hang động.

Nhưng trong hiện thực, ba người bọn họ ở cách nhau không xa, có lẽ Sở Bạch và Mục Tuyết đang ở cạnh nhau trong thông đạo này.

“Mục đội!” Hứa Thâm lớn tiếng gọi.

Âm thanh truyền đi trong hang động, quanh quẩn thật lâu.

Bỗng nhiên, có hai tiếng cười khẽ vang lên.

“Xem ra vận khí của hai chúng ta không tồi.”

“Tôi đã xem hồ sơ của nhóc con này rồi, là người mới đang được bồi dưỡng làm đội trưởng trong cục Khư Bí, có thể khiến bọn họ hao tổn một tên đội trưởng dự bị, cũng coi như công lao to lớn rồi.”

Bỗng nhiên có hai bóng người bước ra từ góc tối bên trong hang động.

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, hình như hai người đã sớm chờ tại chỗ này, nếu tập kích bên ngoài sẽ bị Khư giới ngăn cản, dù lực phá hoại của những đòn công kích kia rất kinh người, nhưng vẫn không thể ảnh hưởng tới vật chất bên trong Khư giới.

Nói cách khác, dường như mục đích thực sự của những đòn công kích kia chính là ép bọn họ bước vào bên trong Khư giới.

Và đối phương đã sớm thiết lập mai phục ở trong Khư giới rồi.

Ngay lúc này, hai người ở trước mắt Hứa Thâm, bao gồm một trung niên cùng một thanh niên, có chiều cao sần sần như nhau, hình dáng linh hoạt, mang theo một loại khí tức hung hãn.

Cùng lúc hai người bọn họ nói chuyện với nhau, ánh mắt của cả hai đều gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, rồi chậm rãi tới gần.

Bọn họ không đeo binh khí trên lưng như Hứa Thâm, đều rút ra từ trước rồi, vũ khí của hai người là trường đao.

Chỉ từ loại binh khí cũng có thể nhìn ra, bọn họ vốn không phải nhân viên trăm khư do cục Khư Bí bồi dưỡng nên.

“Tập kích cục Khư Bí? Máy người cũng biết chúng tôi là thế lực chính thống, máy người làm vậy là phạm tội đó!”

Hứa Thâm vừa lui về phía sau, vừa lôi ra cờ lớn làm chỗ dựa.

“A, thứ bọn tao tìm kiếm chính là chúng mày đó.” Thanh niên kia cười lạnh.

“Nhóc con, người đã chết rồi thì ai sẽ quan tâm chúng mày là chính thống hay không chính thống nữa? Sống sót mới là chính thống!” Trung niên kia hừ lạnh, hốc mắt thâm thúy khiến cho đôi mắt tam giác của gã nhìn âm lãnh (âm hiểm, lạnh lùng) giống hệt rắn độc, bỗng nhiên không một dấu hiệu, gã đang vung đao vọt tới chỗ Hứa Thâm.

“Các người là ai? !” Hứa Thâm kinh sợ rống to.

“Tới địa ngục mà hỏi đi!”

Trung niên nọ bỗng nhiên xuất đao, thân pháp của gã cực nhanh, lại linh hoạt như rắn cỏ (tên tiếng anh là Natrix), lướt ngang qua hang động. Ánh đao mang theo từng đợt gió thét gào, chém mạnh xuống.

Mày chết chắc rồi... Sát ý dữ tợn bốc lên ngàn ngạt trong mắt trung niên kia.

Ở khoảng cách gần như thế, thằng nhóc trước mắt không thể kịp rút kiếm, xem ra người mới đang được cục Khư Bí bồi dưỡng làm đội trưởng này, còn quá non và xanh...

“Tranh” một tiếng!

Âm thanh kim loại đụng mạnh vào nhau vang lên, trong nháy mắt đã khiến suy nghĩ trong đầu trung niên kia rối loạn. Gã thoáng giật mình, đôi mắt co rút lại, cảm nhận được lực lượng khủng bố truyền đến từ cánh tay, trong lòng trào ra rung động mãnh liệt.

Thứ lực lượng này... Làm sao có thể? !

Điểm cực hạn của giai đoạn đầu, không, là phía trên cực hạn...

Phốc!

Trường đao chịu ảnh hưởng từ chấn động, bị bắn ngược lại, nghiêng đi. Ngay sau đó, đường kiếm quang thứ hai đã nhanh chóng lao tới, nhanh đến mức gần như không hề có chênh lệch về thời gian!

Sinh tử đã gần trong nháy mắt!

Cái đầu trên cổ trung niên kia đã bị chặt đứt.

Thanh trường đao trên tay gã chịu ảnh hưởng bởi lực phản chấn, đã lệch khỏi quỹ đạo, không còn cơ hội tiếp tục chém ra đao thứ hai, cũng không kịp trở về phòng ngự, chống đỡ.

Cái đầu gã rơi xuống, hai tròng mắt vẫn còn giữ nguyên trạng thái mở to, hiển nhiên tới tận khi chết, gã cũng không thể tin được mình sẽ táng thân ngay tại chỗ này.

“Mày!”

Thanh niên tới cùng người trung niên nọ chỉ vền vẹn đi chậm hơn gã một bước, lập tức ngậy đại, gương mặt có chút sừng sốt, nhìn một màn kinh biến (biến cố đầy ngạc nhiên, kinh hãi) trước mắt.

Quá bất ngờ, hai bên đều là tồn tại đã đến điểm cực hạn, mà một bên lại bị giết trong nháy mắt? !

Vốn dĩ hai người bọn họ đánh một mình đôi phương, coi như ổn định, vững vàng...

Vậy mà...

“Hỏi lại mày một lần, đến tột cùng chúng mày là ai?” Đôi mắt lạnh như băng của Hứa Thâm, nhìn chăm chú vào thanh niên

kia.

Lúc này, hắn vẫn đang duy trì trạng thái tới hạn.

Vừa này, căn cứ theo tốc độ chạy tới của trung niên kia, hắn đã cảm nhận được trình độ cực hạn của đối thủ, bởi vậy mới ra đòn không chút nương tay, chỉ trong nháy mắt đã bùng nổ toàn bộ hỏa lực!

Đó cũng là nguyên nhân khiến cho hắn chỉ dùng hai kiếm đã chém giết được đối phương.

Và cả quá trình chỉ phát sinh trong vòng một giây đồng hồ.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì trong cuộc chiến hai đối một này, phần thắng của hắn đã vượt quá nửa rồi.

“Mày đã kích hoạt được trạng thái tới hạn giống những đội trưởng kia rồi?” Tới lúc này, thanh niên kia cũng ý thức được tình huống của Hứa Thâm. Trong lòng gã tràn đầy kinh sợ, nhưng thoát nhìn sắc mặt vẫn rất âm trầm, hiển nhiên đang khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng, không muốn làm khí thế sụt giảm.

“Trả lời vấn đề của tao, tao có thể thu kiếm trước.” Hứa Thâm vừa nói vừa từng bước tới gần, bàn tay bình tĩnh thu kiếm lại sau lưng, thân nhiên bước qua thi thể người trung niên vừa này.

Thanh niên kia thoáng giật mình, nhưng nhìn thấy hành động mang đầy thành ý của Hứa Thâm, gã thoáng hít sâu một hơi, mới nói: “Có nói hay không cũng vậy, chắc là vị cục trưởng kia đã biết từ trước rồi. Chúng tao là người của hội Truy Quang!”

Chương 233. Khư Binh Cẩn Nuốt!

“... ?”

Hứa Thâm giật mình, trên mặt hắn lộ ra một tia kỳ quái.

Hội Truy Quang...

“Vậy mày có biết tao không?” Hứa Thâm hỏi.

Thanh niên kia khẽ cười lạnh, bước chân thong thả lui về phía sau: “Đương nhiên là biết. Đoạn thời gian trước, mày vừa may mắn được cục Khư Bí giải cứu về, là khư lực giả trời sinh. Quả thực tốc độ trưởng thành rất nhanh, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, mày chẳng những đã đánh sâu vào cực hạn, còn che giấu tin tức bản thân đã kích hoạt được trạng thái tới hạn rồi, ha ha...”

Hứa Thâm yên lặng nhìn đối phương một cái, hiện tại gần như hẳn có thể xác định được rồi, gã này đang nói dối.

Trên thực tế, nếu cùng ở trong hội Truy Quang, thì với lực lượng cực hạn của đối phương, chắc chắn sẽ là nhất đẳng lãnh sự.

Mà thân phận bề ngoài của hắn ở trong hội, chỉ là nhị đẳng lãnh sự ‘Khư Nhân’ mà thôi. Loại tư liệu này không thể gạt được cao tầng trong hội, trừ phi, kẻ này thuộc thể lực tổ chức khác.

“Vậy vì sao mày muốn tập kích chúng tao?” Hứa Thâm không vạch trần chuyện này, chỉ tiếp tục hỏi: “Chúng mày muốn ám sát cục trưởng?”

“Cái gì mày cũng biết hết rồi, còn hỏi nhiều làm gì?” Thanh niên cười lạnh đáp.

Hứa Thâm nhướn mày, nếu đối phương không định trả lời thành thật, hắn cũng lười hỏi nhiều, dù sao đây cũng là chuyện mà cục trưởng sẽ suy xét... À, điều kiện tiên quyết là bây giờ cục trưởng vẫn còn mạnh khỏe.

Hứa Thâm nghĩ đến đây, cũng chẳng thèm chờ đợi thêm nữa, đã nhanh chóng lao về phía thanh niên kia.

Thanh niên kia cũng sớm có chuẩn bị, ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm vọt tới, gã đã xoay người bỏ chạy.

Lúc này, dưới tình huống Hứa Thâm bổ sung năng lượng cho trái tim đạt đến trạng thái tới hạn, khư lực cả người hắn lưu thông cực nhanh, lực lượng, tốc độ tăng mạnh, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp lại.

Mất thấy bản thân không thể chạy thoát, thanh niên kia lập tức rống giận, xoay người trở về, hung hăng chém tới.

Hắn chém ra một đao xoay người đột ngột như thế, là đang đánh cược Hứa Thâm sẽ không kịp rút kiếm.

Phốc!

Ngay sau đó, kiếm quang chói lòa như tuyết.

Trong khoảnh khắc, thanh niên kia xoay người lại, kiếm quang đã đâm vào lồng ngực gã. Giống như gã tự mình xoay người, giờ ngực ra đón lấy nó.

“Không có khả năng...”

Yết hầu thanh niên nọ nghẹn lại, máu tươi tràn ra từ miệng, bộ mặt gã đầy vẻ dữ tợn. Tới tận giờ phút này, gã vẫn không chịu buông xuôi, vẫn dùng dư lực, vùng trường đao chém tới, nhưng tinh thần chưa tan mà lực lượng đã không còn chống đỡ được nữa...

Gần như ngay lập tức, Hứa Thâm đã rút kiếm tiếp tục chém tới, chặt đứt cánh tay gã, trường đao cũng rơi xuống.

Sau đó lại là một kiếm, cái đầu bay ra, Hứa Thâm vẩy vết máu rồi thu kiếm vào hộc ở sau lưng. Toàn bộ động tác đều cực kỳ liên mạch, lưu loát.

Cuộc chiến kết thúc, hắn nhìn thi thể trên mặt đất, bỗng nhiên cảm nhận được bản thân đã khác xưa. Hiện giờ hắn chỉ cần dùng mấy kiếm, đã chém chết trăm kẻ giả cấp đội trưởng đạt tới cực hạn, không hề cố sức.

“Nhưng vừa rồi tên kia có nói, những đội trưởng khác cũng là trạng thái cực hạn? Nói như vậy, lúc bình thường Mục đội và Sở Bạch đều ẩn tàng thực lực rồi?” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Hiển nhiên, trong cục tuyệt đối không chỉ có một người không ngoan biết che giấu thực lực của mình như hắn, người khác đều có bí mật và con bài chưa lật của mình.

Khó trách, kể cả khi bọn họ đã xem xong hồ sơ của hắn, ngoài miệng vẫn còn nghi ngờ chất vấn, dù sao ở trong mắt bọn họ, hắn có đạt tới cực hạn chẳng nữa, vẫn là loại người yếu nhất trong đám bọn họ, huống chi lại là người mới khuyết thiếu kinh nghiệm.

“Cục trưởng có Vương Đại Gia ở bên cạnh, hẳn là không có chuyện gì đâu...” Hứa Thâm cũng không nóng lòng đi tìm Liễu Tích Xuyên, ngược lại, bắt đầu xoay người sờ mò trên thi thể nọ.

Tốt xấu gì thanh niên này cũng đạt đến cực hạn rồi, có lẽ trên người có khư binh.

Sau một phen sờ soạng, Hứa Thâm cũng tìm được một kiện thật.

Nó là một khối xương cốt màu trắng, rất giống ngọc thạch, xuất hiện trước ngực thanh niên kia.

Hứa Thâm nhìn nhìn một hồi, hẳn là khư binh này không tăng thêm quá nhiều chiến lực, có lẽ tác dụng của nó cũng là phòng ngự giống mảnh da màu đen? Cũng có thể là tình huống nào đó khác.

Bởi vì lúc trước, tới tận thời khắc thanh niên này chết đi, gã vẫn chưa từng sử dụng đến nó.

Nhưng mặc kệ là cái gì, hẳn cũng không chút khách khí, đã hấp thu khư binh vào trong cơ thể.

Theo khư binh nọ thẩm thấu vào trong, bỗng nhiên Hứa Thâm có cảm giác kiện khư binh bao tay Huyết Nhục đang ẩn giấu bên dưới cổ tay, truyền đến từng chuỗi ý niệm ‘Đói khát’ trong đầu. Đúng vậy, hẳn lại có thể cảm nhận được suy nghĩ do kiện khư binh này truyền đến.

Giống như là cái bụng nó đói lắm rồi, thậm chí trên tay còn xuất hiện cảm giác nhúc nhích và cháy bỏng mơ hồ.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hẳn lập tức phóng cái bao tay Huyết Nhục kia ra ngoài, chỉ thấy phía trên cái bao tay được xây dựng dựa trên huyết nhục nọ xuất hiện tầng tầng rung động rất nhỏ. Màng máu bao phủ bên ngoài tựa như bọt khí đang nhấp nhô rất giống hô hấp, từng đợt cảm giác nóng rực truyền đến.

Theo bàn tay bị che phủ, Hứa Thâm cũng cảm nhận được máu tươi trong cơ thể đang trôi đi rất nhanh.

Hắn nhanh chóng chuyển dời khối xương cốt kia đến vị trí của bao tay Huyết Nhục.

Một màn kỳ dị đã xảy ra, hô hấp rung động phía trên bao tay Huyết Nhục lập tức trở nên dồn dập, nó cuống cuồng nuốt hết khối xương cốt nọ.

Sau khi bao tay Huyết Nhục đã xử lý xong khối xương cốt, màng máu thoáng cuộn trào, dường như bên trong đang sôi lên ùng ục, loại cảm giác đói khát vừa nãy đã biến thành vui sướng, giống như mỗi một tế bào trên bàn tay thượng đều đang run lên vì phấn khởi.

Một lát sau, loại cảm giác này mới dần dần yên lặng xuống, thoát nhìn bao tay Huyết Nhục càng trở nên đặc sệt, dấp dính, dày dặn, màng máu bên trên đã trở thành huyết tương nửa khô cứng rồi.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được rõ ràng, dường như lực lượng trên cánh tay hắn đã tăng lên rất nhiều.

Là biên độ tăng trưởng do bao tay Huyết Nhục mang đến, đã lớn hơn. Nhưng đồng thời, đặc tính hút máu cũng trở nên mạnh hơn.

Về phần khối xương cốt kia, đã không thể cảm nhận được nó nữa rồi.

“Khư binh sẽ hấp thu khư binh... Tình huống này cũng giống như khư ăn khư vậy.”

Chương 234. Dụng Cụ Gọi Khư!

Hứa Thâm nhìn chiếc bao tay Huyết Nhục tà dị này, trong đầu nghĩ đến đủ loại tri thức có liên quan tới khư binh, đặc tính khư binh tương hỗ sẽ dung hợp lẫn nhau, có lẽ chúng sẽ dung hợp thành khư binh mới, có đặc tính hoàn toàn mới, cũng có lẽ chúng sẽ lấy một loại trong đó làm chính, còn một loại khác là phụ, rồi hoàn thành quy trình tiến hóa nào đó.

Không cần phải nghi ngờ, đặc tính của khối xương cốt kia cùng với bao tay Huyết Nhục chuẩn xác một cách ngoài ý muốn, bởi vậy nó đã dung nhập trở thành chất dinh dưỡng cho cái bao tay kia.

Hứa Thâm lập tức quay về, đi tới bên người trung niên kia, sau khi sờ mò trên mình thi thể này một hồi, hắn cũng tìm được

một kiện khur binh, là một vật hình ống màu xám trắng, có kích cỡ bằng ngón tay, ở giữa rỗng ruột, hình như chất liệu cũng là xương cốt.

Hứa Thâm lại hấp thu nó, nhưng lần này cái ống đá kia không bị bao tay Huyết Nhục dung hợp, cũng không sinh ra động tĩnh hoặc liên kết cùng những khur binh khác trong cơ thể, nó chỉ lặng lẽ chìm nổi trong thân thể hắn mà thôi.

“m thanh... Hấp dẫn...”

Căn cứ theo tin tức mơ hồ truyền tới từ kiện khur binh này, Hứa Thâm đã phần nào hiểu được năng lực của nó, khi dùng khur lực xuyên qua khoảng giữa của vật dạng ống kia, nó sẽ phát ra tiếng vang.

Mà tiếng vang này sẽ hấp dẫn khur đến!

Tuy thứ này không phải khur binh loại chiến đấu, nhưng cũng có hiệu quả đặc biệt.

“Nhưng với đại đa số người, loại khur binh như vậy chính là gân gà (vô bổ, không mang đến lợi ích gì), dù sao cũng chẳng có ai rảnh rỗi đến mức tự mình đi tìm khur cả...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Nhưng với hội Truy Quang, thứ này lại rất có giá trị, dù sao bản thân bọn họ cũng đang nuôi dưỡng khur để bán, và một khi nắm được khur binh này trong tay, bọn họ có thể chủ động đi săn khur.

Hứa Thâm tiếp tục tìm kiếm trên thi thể trung niên kia, nhưng chẳng tìm được thứ gì có giá trị. Bởi vậy hắn không tiếp tục chậm trễ nữa, lập tức thông qua Khur giới nhìn thấy hiện thực mơ hồ.

Đến tận lúc này, bên ngoài vẫn rơi vào tình trạng đạn pháo điên cuồng oanh tạc. Hai chiếc xe của bọn họ đã bị phá hủy, khói thuốc súng đặc quánh đã phủ kín hiện trường, kể cả khi hắn trở lại hiện thực, cũng rất khó nhìn thấy bóng dáng của người khác.

Hứa Thâm thầm nhớ lại vị trí của Mục Tuyết và Sở Bạch, rồi mang theo trang bị phá khur và thùng tiền, men theo thông đạo đi về phía trước.

Bên trong thông đạo càng ngày càng tối, Hứa Thâm mở ra chiếc đèn pin vẫn mang theo bên mình, dùng băng vải cố định nó lên cánh tay, làm như vậy sẽ không ảnh hưởng tới quá trình chiến đấu của hắn.

Hắn tiến lên chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến từ đằng trước.

Hứa Thâm lập tức dừng lại, dùng đèn pin trên tay chiếu tới, ánh sáng từ phía hai bóng dáng đối diện cũng hắt lại bên này. Nhưng đối phương cực kỳ to gan, đã nhanh chóng tới gần hắn. “Ừm?”

Khi hai người phía đối diện nhìn thấy Hứa Thâm, bọn họ lập tức trở nên sững sờ.

Hứa Thâm nhìn thấy người tới là Mục Tuyết và Sở Bạch, cũng thoáng thở phào một hơi, đi lên chào hỏi: “Hai người không sao chứ?”

“Người nên hỏi câu này là chúng tôi mới đúng?” Mục Tuyết nói. Cô lập tức liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một cái từ trên xuống dưới, không có bất cứ vết thương gì, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, xem ra vận khí của nhóc con này không tồi, không gặp phải mai phục.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm cục trưởng.” Sở Bạch nói.

Sau khi ba người đã gặp được nhau, rất nhanh, họ lại sờ soạn đi qua một thông đạo khác.

Chốc lát sau, bọn họ tìm được Mỹ Nhã đang bị thương ở một vị trí khác trong thông đạo.

Tuy Mỹ Nhã đã bị thương, nhưng rương tiền vẫn còn, trên mặt đất còn lưu lại một bộ thi thể, hiển nhiên kẻ mai phục cô đã trả giá bằng sinh mệnh của mình.

Bốn người tụ tập cùng một chỗ, lại tiếp tục đi tìm cục trưởng.

Không bao lâu sau, bọn họ thấy được bóng dáng của lão Vương và cục trưởng, ở bên người bọn họ còn có thanh niên tên Tiểu Dã kia.

Liễu Tích Xuyên thấy tất cả mọi người đều không sao, cũng thoáng thở nhẹ một hơi, nói: “Đều không sao là tốt rồi, đợt tập

kích bên ngoài đã ngừng lại, chúng ta ra ngoài trước đã, tránh để bọn người kia phát rò, lại chạy đi hấp dẫn khur tới.”

Trên thực tế, chỉ có người phát rò rồi mới có thể nghĩ đến loại chuyện này... Máy người khác oán thầm trong lòng, nhưng đều ngoan ngoãn đi theo lão Vương và cục trưởng trở về hiện thực.

Khói súng dày đặc bên ngoài đã tan đi, bọn họ xuất hiện tại khu đất trống bên cạnh, cũng nhìn thấy hai chiếc xe đã hỏng. Lúc này chuỗi oanh tạc bên ngoài đã ngừng, có lẽ địch nhân đã rút quân rồi.

Dù sao bọn họ tập kích trong Khur giới cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, tiếp tục công kích ở hiện thực chỉ mang đến lãng phí không cần thiết.

“Xem ra bọn người kia cực kỳ không muốn cậu hoàn thành lần giao dịch này.” Vương Đại Gia hừ nhẹ nói.

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người, nhìn thấy tất cả thùng tiền đều nằm trong tay bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Vẫn còn tiền là được, bọn người kia cũng không dám thực sự hạ vốn gốc, hiện giờ chúng ta sắp ra bên ngoài rồi, xe lại không dùng được, đành phải đi bộ thôi.”

“Cục trưởng, ngài có biết những người nợ là ai không?” Sở Bạch dò hỏi.

“Ngoại trừ mấy người có tư cách đặt được giấy thông hành đi động khur kia, hẳn là chẳng còn ai khác nữa.” Liễu Tích Xuyên nói: “Còn lại chúng ta cũng chẳng cần biết đối phương cụ thể là ai.”

Nói đến đây, ông ấy đưa mắt nhìn Hứa Thâm, thấy thùng tiền vẫn còn trên tay hắn, lại hỏi: “Cậu cũng gặp phải tập kích ư? Không sao chứ.”

Mục Tuyết và Sở Bạch thoáng ngơ ngác, cũng lập tức nhìn về phía Hứa Thâm.

Rất nhanh, bọn họ đã phát hiện ra một chút vết máu dính dưới ống quần hắn.

Lúc trước khi còn trong hoàn cảnh tối tăm tại hang động, bọn họ không chú ý tới điểm này, ai biết đâu cục trưởng lại quan

sát nhảy bén như thế.

“Tôi vẫn ổn.” Hứa Thâm cảm nhận được ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình nhưng sắc mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Liễu Tích Xuyên cười cười, “Không sao là tốt rồi.”

Mỹ Nhã và Tiểu Dã yên lặng đưa mắt nhìn Hứa Thâm, không nói gì cả, nhưng rõ ràng là vẻ lạnh nhạt trong mắt đã giảm bớt vài phần, hiển nhiên cả hai đã có chút công nhận thực lực của Hứa Thâm.

Tuy đợt tập kích lúc trước không phải đặc biệt nguy hiểm, nhưng Hứa Thâm là người mới đạt đến cực hạn, lại có thể ứng phó được, cũng coi như biểu hiện không tồi.

Huống chi có dấu máu lưu lại, nghĩa là Hứa Thâm chiếm ưu thế.

Chương 235. Sinh Vật Quái Lạ!

Xa xa trên sườn núi.

Khi kính viễn vọng chiếu đến mặt mọi người, cuối cùng dừng đưa ở trên người Hứa Thâm một hồi, mỹ phụ quyền rũ thu lại kính viễn vọng, nói: “Đám người kia thất bại rồi. Hừ, kéo theo thanh thế long trọng như vậy, lại không nở phái ra hình thái thứ hai, là không muốn không công làm lợi cho chúng ta sao?”

“Thủ lĩnh, hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ, còn tiếp tục nữa không?” Đại Ly Ly lập tức dò hỏi.

Mỹ phụ quyền rũ thoáng cười lạnh, nói: “Đương nhiên là không. Liễu cục này đã kéo cậu ấy đi theo, nghĩa là sau khi giao dịch thành công cũng có thể chia cho cậu ấy một phần. Trong khi cậu ấy chính là một trong những thủ lĩnh tương lai của chúng ta, cậu ấy đạt được cũng tương đương với chúng ta đạt được, chỉ cần cậu ấy mang về càng nhiều khư binh ở động khư là được. Đến lúc ấy, cho đám người kia ganh tỵ muốn chết đi!”

Đại Ly Ly khẽ gật đầu, trong lòng lại âm thầm cảm khái, thiếu niên kia trưởng thành quá nhanh.

...

...

Đám người Hứa Thâm đi theo Liễu Tích Xuyên và Vương Đại Gia, tiếp tục tiến về phía trước, dọc theo đoạn đường ray với cỏ dại mọc thành bụi, phía trước đã là thông đạo rời khỏi tường thành.

Tựa như thông đạo đi xuyên qua đường hầm này đã bị một tảng đá thật lớn phá hỏng.

Liễu Tích Xuyên phân phó mọi người sử dụng phá khur, tiến vào Khur giới.

Ở trong Khur giới, bọn họ có thể nhìn thấy, phía trên tảng đá phá hỏng thông đạo kia có lưu lại một khe hở nho nhỏ, có kích cỡ bằng cái lỗ chó, có thể cho con người bò sát đất, chui qua.

Hứa Thâm có chú ý một chi tiết, kể cả khi hắn đang nhìn mọi thứ từ phía Khur giới, thì bức tường cao kia cũng là thực thể, chẳng những cản trở tầm mắt, còn không thể đi xuyên qua!

Ngoài ra, gần như toàn bộ tảng đá đang ngăn cản thông đạo nọ cũng đều là thực thể, có vẻ chất liệu tạo nên nó cùng loại với chất liệu xây tường.

“Năm ấy, khi lấp kín thông đạo trên bức tường cao này, từng có người cố ý lưu lại một cục đá giả này, để dễ dàng qua lại, rời khỏi thành.” Liễu Tích Xuyên cười nói: “Hiện giờ ngược lại thành tiện lợi cho chúng ta.”

Ông ấy để cho Tiểu Dã và Sở Bạch dẫn đầu tiến về phía trước, còn bản thân mình cùng với Vương Đại Gia đi ở vị trí thứ ba, thứ tư bên trong, Hứa Thâm và Mục Tuyết Mỹ Nhã đi ở phía sau, cản hậu.

Mọi người lần lượt bò sát đất, theo lỗ hồng nọ chui ra bên ngoài.

Lỗ hồng này chính là một tảng đá, có điều chất liệu của nó khác hẳn tảng đá to lớn và bức tường thành kia, khi ở trong Khur giới đã biến thành hư ảo, cho phép đi xuyên qua.

“Nghe nói hơn hai trăm năm về trước, người lưu lại tảng đá này chính là tồn tại hô phong hoán vũ, quyền thế ngập trời ở thành Để chúng ta. Chỉ tiếc về sau này, đối phương đắc tội với

người không nên đắc tội, thành ra con cháu đời sau đều trở thành hư hỏng phế vật, hiện giờ đã sớm rơi xuống, thậm chí bọn họ còn không biết tổ tiên mình năm đó đã để lại thông đạo quý giá này.” Vương Đại Gia nói.

Liễu Tích Xuyên cười cười: “Dù có biết đi chẳng nữa nhưng không có hình thái thứ hai yểm trợ, một khi ra bên ngoài chắc chắn sẽ toi mạng, dùng mạng người lấp đầy vận khí.”

Từ tường cao bên này, mọi người bò sát chừng một phút đồng hồ, mới xuyên qua vách tường đi ra bên ngoài.

Hứa Thâm có tính toán khoảng cách một chút, rồi cho ra kết quả, ít nhất độ dày của bức tường cao này cũng đạt tới 30 mét.

Loại độ dày này... Quả thực đã gần bằng thông đạo đi xuyên qua một tòa núi nhỏ rồi!

Thật khó tưởng tượng đây là khối lượng công trình đồ sộ tới mức nào.

Nhưng sau khi rời khỏi thông đạo này, sắc mặt Hứa Thâm lập tức thay đổi, chỉ thấy hoàn cảnh ngoài tường nhanh chóng ập vào mắt hắn. Đây là một mảnh bình nguyên rộng rãi, nhưng lúc này đã có bảy tám bóng dáng khôi ngô dị thường với thân hình vạm vỡ đang đứng ở phía trên bình nguyên.

Bọn họ giống nhân loại nhưng càng giống khur hơn.

Điểm tương đồng duy nhất giữa những bóng dáng này và khur chính là, những bóng dáng thoát trông như cây khô dừ tọng, dường như từng bị hỏa thiêu này, đều khiến người ta xua đuổi giống khur.

Bọn họ đang lặng lẽ đứng sừng sững nơi đó, tựa như những con bù nhìn trong nông trường.

Nhưng theo mọi người đi đến, tạo thành tiếng vang rất nhỏ, hai con đứng ở khoảng cách gần nhất, thông thả chậm rãi vạm vỡ cái đầu nhìn qua.

“Trở lại hiện thực.” Liễu Tích Xuyên lập tức trầm thấp nói.

Mọi người nhanh chóng thu lại khur lực, buông xuống hiện thực.

Trong hiện thực, ở ngoài tường là khung cảnh sương mù dày đặc lan tràn, dùng thị lực của mọi người, cũng chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách chừng mười mét.

Rất nhanh, một bóng dáng dữ tợn đã di động tới trước mắt mọi người.

Là một con vừa quay đầu lại trong những bóng dáng đằng kia.

Thân thể của sinh vật này cao tới ba mét, cánh tay rũ dài xuống tận mặt đất, phần bụng nứt ra, xuất hiện một cái miệng kỳ quái, bên trong trông rỗng tối đen.

Nó lặng lẽ đứng đó, tựa như đang nhìn chăm chú vào mọi người.

“Giết.” Liễu Tích Xuyên nói.

Vương Đại Gia dẫn đầu xông ra ngoài, đại khảm đao trong tay trực tiếp chém mạnh xuống.

Mà ngay trong khoảnh khắc Vương Đại Gia tới gần, loại sinh vật này đột nhiên vặn vẹo thân hình, nó chuyển từ trạng thái lặng lẽ đứng sang trạng thái hành động, cực kỳ nhanh nhẹn.

Nhưng Vương Đại Gia còn nhanh hơn, khảm đao đã chém lên cánh tay đối phương, trực tiếp chặt đứt, hung hăng nện cả thân thể nó xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đều được chứng kiến lực lượng khủng bố của tồn tại hình thái thứ hai này.

“Đây là khu?”

Hứa Thâm có chút nghi hoặc nhìn bóng dáng quái dị vừa té xuống đất. Hắn mở miệng hỏi như vậy dù trong lòng có cảm giác thứ này không giống những con khu mà hắn từng nhìn thấy, nhưng lại không thể nói rõ ra rút cuộc hai loại sinh vật này khác nhau ở điểm nào.

“Đây là cỏ thi (xác ướp cỏ), lúc đầu viện nghiên cứu đã đặt tên cho chúng nó là ‘Xác’, chúng là sinh vật sống nhờ trong tầng sương mù dày đặc ngoài tường...” Mục Tuyết đứng bên người Hứa Thâm, trả lời cho hắn, trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp của cô thoáng hiện chút ngưng trọng.

“Nghe nói thứ này không thể bị giết chết.” Ánh mắt Sở Bạch lập tức nhìn chăm chăm vào cổ thi vừa ngã xuống đất.

Chương 236. Nguồn Gốc Của Khư Binh!

Hứa Thâm phát hiện, phần máu thịt bị chém đứt của cổ thi kia đang thông thả nhúc nhích. Sau đó, từng lỗ hồng máu thịt nứt nẻ đang tụ tập lại cực nhanh trong sương mù, tựa như có một loại chất kết dính nào đó, đang dần dần dẫn dắt, tụ tập lại từng phần cánh tay bị chém đứt hồi nãy.

Rất nhanh, cổ thi đã thông thả hoạt động thân thể, từ từ đứng lên.

Vương Đại Gia lại vung dao chém tới, lần này ông ấy chém tương đối triệt để, chặt đứt toàn bộ đầu, cánh tay, thân thể, tất cả đều chia lìa.

“Đi!” Liễu Tích Xuyên thấp giọng nói.

Mọi người lập tức đi theo ở đằng sau.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dường như phần cổ và những bộ phận của cổ thi vừa bị Vương Đại Gia chém đứt kia, đã lồm xồm xuất hiện những lỗ hồng, sau đó tầng sương mù dày đặc chung quanh tựa như nước biển chảy ngược, đều bị dẫn dắt đi qua.

Và dưới ảnh hưởng của tầng sương mù bị dẫn dắt đến, tựa như những phần còn lại của chân tay cụt vừa rơi xuống kia, đang thông thả tụ tập lại...

Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, đi theo thật nhanh, không dám tụt lại phía sau.

Hắn nghĩ đến đám sương mù tràn ngập khắp các con phố bên trong thành Đễ, dường như chúng cũng không khác gì tầng sương mù dày đặc trước mắt.

Trước kia, từ khi còn nhỏ, bên hắn luôn có sương mù quấn quanh, hắn đã sớm thích ứng, thậm chí còn tập mãi thành thói quen với chúng rồi. Có thể nói, ánh mắt hắn nhìn sương mù, cũng như nhìn không trung, mặt đất, hoa cỏ, đều cho rằng chúng là thứ hiển nhiên tồn tại.

Nhưng tới giờ khắc này, Hứa Thâm lại phát hiện ra, tầng sương mù dày đặc này có chút quỷ dị, hình như nó không phải tự nhiên sinh ra.

Trên đường, không một ai nói chuyện, đoàn người nhanh chóng xuyên qua tầng sương mù dày đặc, đi thật mau về phía trước.

Bọn họ bước dọc theo đoạn đường ray trên mặt đất, chừng mười phút sau, cả đoàn lại gặp một con cổ thi.

Cổ thi này không ở trong Khư giới, mà đang bồi hồi bên cạnh đường ray, vừa nghe được tiếng bước chân của mọi người, nó đã chậm rãi quay đầu nhìn lại, sau đó trong miệng phát ra âm thanh ong ong trống rỗng, dường như loại sinh vật này không biết nói.

Nhưng thứ âm thanh trống rỗng do chúng nó truyền ra lại khiến người nghe cực kỳ khó chịu, trong người trào dâng một loại cảm giác đầu óc bị kích thích, muốn nôn mửa.

Vương Đại Gia lại ra tay, nhanh chóng chém lật ngược con cổ thi này.

Thoạt nhìn lũ cổ thi này phản ứng rất trì hoãn, nhưng trên thực tế, chúng nó lại ra tay cực nhanh, hẳn là nắm giữ chiến lược tương đương với tồn tại ở điểm cực hạn của giai đoạn đầu.

“Cổ thi này không nhạy cảm giống khư, chỉ cần đừng tạo nên động tĩnh quá lớn, sẽ không quấy nhiễu đến bọn họ, nhưng vẫn có một chút cổ thi đặc biệt khác loại...” Mục Tuyết đứng ở phía sau Liễu Tích Xuyên, thấp giọng nói với Hứa Thâm bên người: “Hơn nữa, đại đa số khư binh... đều là thứ được cướp đoạt từ trên người loại sinh vật này.”

Hứa Thâm ngăn ra, khư binh đến từ trên người loại sinh vật này?

Nhưng Mục Tuyết nói “Đại đa số”, nghĩa là bọn họ còn có thể đạt được thông qua một phương pháp khác?

Rất nhanh, Vương Đại Gia đã chém lật ngược con cổ thi kia, mọi người lại nhanh chóng lướt qua cổ thi đã mất năng lực hành động, tiếp tục lao về phía trước.

Bên trong thế giới đầy rẫy sương mù dày đặc bên ngoài tường này, đoạn đường ray dưới mặt đất đã trở thành Đạo Mạnh tác, chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến tin tức mình đã đạt được trong không gian Linh Quang kia, dường như một trong số những nhiệm vụ của số một là thăm dò thế giới bên ngoài... Và nơi này là thế giới bên ngoài hay chỉ là ngoài tường?

Và thế giới bên ngoài là một nơi càng thêm xa xôi hơn?

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, tựa như muốn phóng tầm mắt ra ngoài, cố hết sức nhìn thấu đến chỗ sâu trong sương mù dày đặc.

Hắn muốn nhìn cho rõ, đến tột cùng thế giới này là cái dạng gì.

Nhưng sương mù dày đặc có hiệu quả che giấu quá mạnh, hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi mười mét, và Mai Phù đang vòng đôi tay nhỏ ra sau lưng, sôi nổi hào hứng đi theo bên cạnh mọi người.

Nhìn dáng vẻ của cô bé cực kỳ thoải mái, tựa như đang đi dạo trong hoa viên, thái độ ung dung thản nhiên kia, cũng khiến trong lòng Hứa Thâm có thêm một chút cảm giác an toàn.

Nhưng ... hình như bất cứ lúc nào, Mai Phù cũng là như vậy, Hứa Thâm còn chưa bao giờ trông thấy cô khẩn trương.

Một đường đi rất nhanh về phía trước, ngẫu nhiên bọn họ cũng gặp được cổ thi, nhưng chúng đều bị Vương Đại Gia chém giết, không tạo thành động tĩnh quá lớn.

Đi chừng một giờ, mọi người dừng lại nghỉ tạm, khôi phục thể lực, sau đó lại tiếp tục ra đi.

Ven đường ngoại trừ bình nguyên, còn có đồi núi, rừng cây, chỉ là cây cối ở nơi này đều trụi lủi, không có lá, y hệt cây cối chết vì khô hạn.

“Sắp tới nơi rồi.” Lại qua nửa giờ nữa, Liễu Tích Xuyên thấp giọng nói.

Chỉ thấy ở phía trước đường ray, có dựng nên một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Sương mù chung quanh tương đối loãng,

Tầm nhìn của Hứa Thâm được kéo dài đến phạm vi hơn 20 mét, hắn lập tức trông thấy bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ kia có vài bóng người đang đi lại xung quanh, nhưng chiều cao của họ chỉ ở mức bình thường.

“Phát tín hiệu.” Liễu Tích Xuyên nói.

Mỹ Nhã bước tới, trong tay cầm lấy một thứ cùng loại với đèn pin, sau đó giơ lên chớp lóe ba luồng ánh sáng đỏ.

Rất nhanh, nhà gỗ nhỏ bên kia cũng đáp lại bằng ba luồng ánh sáng đỏ.

Tín hiệu được kết nối.

Liễu Tích Xuyên thoáng thở nhẹ một hơi, sau đó thấp giọng nói “Cẩn thận một chút.” rồi mang theo mọi người đi qua.

Đoàn người đi tới bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ, ở chung quanh có bốn người đang tuần tra, ngay lập tức, đã có hai người tới gần bọn họ. Một người này cũng mặc trang phục tác chiến, nhưng kiểu dáng có chút khác biệt so với đám người Hứa Thâm.

Và ngoại trừ binh khí trên lưng, trong tay bọn họ còn mang theo súng ống.

Súng này không giống loại súng kíp Chung Khí vẫn được nhóm vệ binh sở Tuần Tra cầm theo bên người, thoạt nhìn đã thấy tinh xảo hơn nhiều.

Trong đầu Hứa Thâm tự động hiện ra một vật mà Chu Dĩ từng đề cập với hắn, súng Khư Thần!

Sắc mặt hắn hơi biến hóa. Căn cứ theo những gì hắn tìm hiểu được sau này, súng Phá Khư cũng có uy hiếp với nhân viên trăm khư, bởi vì viên đạn của nó có thể đánh xuyên qua Khư giới!

Nói cách khác, kể cả khi bọn họ trốn được vào Khư giới, vẫn gặp phải bị tập kích.

Chương 237. Trở Mặt!

“Lão Ngụy đâu?” Liễu Tích Xuyên nhìn về phía hai người ngoài cửa, vẻ mặt ung dung hỏi.

“Lão đại đang ở bên trong.”

Hai người kia nhìn nhìn đám người Liễu Tích Xuyên một cái, sau đó đưa tay ra dấu xin mời.

Và có dám tiến vào hay không, cũng là một hình thức khảo nghiệm lòng can đảm.

Liễu Tích Xuyên vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, đi về phía trước. Tiểu Dã đang đứng bên cạnh ông ấy lại dẫn đầu bước tới, thoạt nhìn có chút vượt quy củ, bởi vì gã lại giành tiến vào đến căn nhà gỗ nhỏ kia trước, nhưng làm như vậy, nếu bên trong có nguy hiểm gì, gã lại là người đầu tiên lọt vào tập kích.

Không cần phải nghi ngờ, chỉ thông qua hành động này thôi cũng đủ hiểu, Tiểu Dã cực kỳ trung thành với Liễu Tích Xuyên.

Nhà gỗ nhỏ chỉ rộng chừng mười mấy mét vuông, bên trong có bốn người, theo bảy người Liễu Tích Xuyên và Hứa Thâm tiến vào, bên trong lập tức trở nên khá chen chúc.

“Lão Liễu, anh đến hơi muộn. Chẳng lẽ trên đường đã gặp phải chuyện phiền toái gì rồi?” Vị trung niên vừa nói chuyện, đang ngồi trên ghế, đối phương là người duy nhất ngồi trong phòng, hiển nhiên cũng là người có địa vị cao nhất.

Mắt trái của ông ta là giả, rất giống một hạt châu màu trắng, sẽ không nháy mắt, chỉ thường xuyên xoay chuyển khắp nơi, thoạt nhìn có chút dọa người.

“Không sao, đều là vấn đề nhỏ.” Liễu Tích Xuyên cười cười, nói: “Phía anh đã chuẩn bị xong hàng chưa?”

“Đương nhiên là rồi. Tiền đâu?” Ngụy Công cười, ánh mắt đánh giá mấy thùng tiền màu đen trong tay đám người Hứa Thâm.

Liễu Tích Xuyên khẽ phẩy tay, Tiểu Dã bên cạnh đã tiến lên, giao thùng cho Ngụy Công.

Ngụy Công vừa thấy bên trên có khóa mật mã, đôi mắt nheo lại, nói: “Mật mã là?”

“3 số 6.”

Ngụy Công nhướn mày, bàn tay lập tức xoay mặt mã, “Tách” một tiếng, cái thùng có khóa mặt mã mở ra, để lộ phần bên trong đều là Lô Táp tề có mệnh giá ngàn đồng lớn nhất, từng xấp thật dày, cả thùng ít nhất cũng được 20 vạn đồng.

Ngụy Công lại nhướn mày nói: “Tiền mà tôi nói không phải thứ này.”

“Anh lật ngược lại xem.” Liễu Tích Xuyên thản nhiên nói.

Ngụy Công tùy tiện lật mặt bên ngoài của thùng lại, từng xấp giấy vàng ở bên trong lập tức lộ ra ngoài!

Đôi mắt Ngụy Công hơi tỏa sáng, trên mặt thoáng hiện nụ cười vừa lòng: “Cũng xấp xỉ rồi đây, mấy thùng còn lại đều như vậy sao?”

“Giờ đến lượt tôi xem hàng.” Liễu Tích Xuyên bình tĩnh nói.

“Đơn giản.” Ngụy Công cười cười, một người bên cạnh ông ta lập tức xách một chiếc thùng lớn từ dưới bàn lên. Chiếc thùng này không có khóa mặt mã, có thể trực tiếp mở nắp, để lộ thứ bên trong ra ngoài.

Súng ống!

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, không nghĩ tới cục trưởng mạo hiểm ra ngoài tường giao dịch, lại là mua súng ống đạn dược.

Hắn từng nghe Chu Dã nói, tư nhân bị cấm nắm giữ súng Khư Thần!

Và cái gọi là cấm kỵ chính là chuyện còn nghiêm trọng hơn cả vi phạm pháp luật!

Dù sao vi phạm pháp luật còn có thể dàn xếp ổn thỏa, nhưng cấm kỵ, tuyệt đối sẽ chọc tới một vài đại nhân vật trong nội thành.

Hứa Thâm nghĩ đến những lời bình thường cục trưởng hay nói, sắc mặt lập tức lộ ra chút kỳ quái.

“Cục Khư Bí chúng ta là tổ chức tuân thủ pháp luật... “

Thế mà cục trưởng lại dẫn đầu một đám người bọn họ đi mua súng ống đạn dược, đúng là hay ho thật.

“Chỉ có thể thôi?” Liễu Tích Xuyên lấy ra cây súng trong thùng, vừa kiểm tra vừa nói: “Thứ tôi muốn đâu?”

“Ở đây.” Ngụy Công đang cười cười, lại trực tiếp vung tay xuống.

“Cẩn thận!” Vương Đại Gia đứng bên cạnh Liễu Tích Xuyên đột nhiên kêu lên.

Nhanh như cắt, lão đã rút đao chém tới, chỉ nghe “Tăng” một tiếng, tiếng đao ngâm vang lên, thứ gì đó vừa cọ xát lao qua bên cạnh thân, văng ra một tia lửa.

Là súng Khư Thần!

Công kích đến từ bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ.

Mà cùng lúc đó, ba người bên cạnh Ngụy Công cũng đồng thời lấy súng ra, nhắm thẳng vào Liễu Tích Xuyên và đám người Hứa Thâm liên tục nhả đạn.

Màn lạt mặt quá bất ngờ, khiến không khí trong căn nhà gỗ nhỏ hóa thành chiến trường trong nháy mắt.

Nhưng đám người Hứa Thâm và Mục Tuyết cũng chỉ giật mình một thoáng ngẩn ngui, đã làm ra phản ứng kịp thời.

“Lão Ngụy, anh phạm sai lầm rồi!” Sắc mặt Liễu Tích Xuyên lạnh như băng, rất nhanh đã lấy súng ống từ trong thùng ra, lần lượt ném cho đám người Mục Tuyết Sở Bạch và Mỹ Nhã, nhưng không vứt cho Hứa Thâm, hiển nhiên ông ấy biết Hứa Thâm chưa từng được huấn luyện sử dụng súng ống, dù bắt được cũng không biết dùng.

“Đáng chết, không có đạn!” Sở Bạch tiếp nhận súng ống, lập tức bắn ra nhưng liên tiếp bóp cò vài cái lại phát hiện nó hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào cả, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Hiển nhiên từ ngay từ đầu đối phương đã tính toán ăn sạch cả tiền lẫn người rồi!

“Chết!”

Vương Đại Gia cầm đại khảm đao trong tay, lập tức trốn vào đến chỗ sâu trong Khư giới, tránh đi đạn bắn, rồi nhanh chóng lao qua bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, từ bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ có một bóng dáng lao tới, chắn ngay trước mặt Vương Đại Gia.

“Là mày!” Vương Đại Gia nhìn thấy hình dáng của đối phương, lập tức nhận ra kẻ này là ai, càng thêm cả giận nói: “Chết đi cho tao!”

“Lão già kia, người chết là lão đó!”

Trung niên kia cười lạnh, đồng dạng vung đao, nhanh chóng chém giết cùng một chỗ với Vương Đại Gia.

Hai người giao chiến liên tục vượt khỏi biên giới trong căn nhà gỗ nhỏ, thoát nhìn cực kỳ giống xuyên mô (một loại BUG trong game 3D, nôm na là khi va chạm, thể tích sinh ra sai lầm khiến hai bên xuyên thấu, chồng chất lên nhau)

Hứa Thâm cảm thấy trong lòng thoáng run lên, hiển nhiên đối phương bên kia cũng có người đạt đến hình thái thứ hai.

“Rút lui trước đã!” Liễu Tích Xuyên nhìn thấy tình huống không đúng, vội vàng nói: “Tiền coi như đánh mất cũng được, bảo mệnh quan trọng hơn!”

Mỹ Nhã lập tức ném thùng tiền về phía bốn người đối diện, rồi cùng Tiểu Dã đang tập hợp bên người Liễu Tích Xuyên, yểm trợ cho ông ấy rút lui khỏi nhà gỗ nhỏ.

“Chúng ta cũng đi.” Mục Tuyết cũng ném thùng tiền đi, nếu cục trưởng đã nói như vậy, bọn họ cũng không cần thiết phải ham chiến, lui lại nhanh chóng là hơn.

Súng Khư Thần trong tay đối phương không ngừng bắn tới, nhưng Hứa Thâm lại phát hiện khi hấn tụ tập khư lực lên hai mắt, bản thân có thể miễn cưỡng nắm giữ được hướng bắn của đối phương.

Tuy hấn không thấy rõ quỹ tích của viên đạn, nhưng vẫn có thể phán đoán đại khái mục tiêu của nó thông qua vị trí ngắm của hòng súng, từ đó né tránh đi.

Nói tóm lại, tính nguy hiểm của súng Khư Thần đối với tồn tại đã đạt tới điểm cực hạn ở giai đoạn đầu, vẫn tương đối hữu

hạn, trừ phi là xuất kỳ bất ý.

Chương 238. Chúng Ta Là Bạn!

“Thử xem cái này đi!” Bỗng nhiên Ngụy Công lấy ra một cây súng nòng dài.

Phanh!

Chỉ trong nháy mắt, viên đạn đã đánh úp lại, tóc gáy Hứa Thâm dựng thẳng lên, hấn vội vàng ném bỏ thùng tiền, gục người qua bên cạnh.

“Phanh” một tiếng, viên đạn bắn xuyên qua thùng tiền, khiến nó nổ tung ra, một đồng giấy trắng và bụi đất văng tung tóe ra ngoài, khiến cho Hứa Thâm nhìn mà ngẩn người.

Lúc này, bên ngoài cũng vang lên từng đợt tiếng đầu súng, âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, hiển nhiên nhân số phe đối phương rất nhiều, và lúc trước cả đám này đều ẩn mình trong sương mù mai phục.

“Mau, trốn vào Khu giới!” Liễu Tích Xuyên quát to.

Tiểu Dã vội vàng dùng trang bị phá khu, Mỹ Nhã vẫn không ngừng vung kiếm, muốn ngăn cản viên đạn, tầm mắt của cô trở nên đỏ thẫm, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái tới hạn, hơn nữa còn kích hoạt một loại năng lực nào đó rồi.

Viên đạn bắn thẳng tới đã bị cô chém văng ra, nhưng trên người vẫn trúng đạn lạc.

Vốn dĩ bả vai cô đã bị thương từ trước, không thể linh hoạt như lúc bình thường, lúc này đã liên tiếp trúng vài vết thương, máu tươi phun trào.

Cũng may, trang bị phá khu đã được phát động.

Ba người Hứa Thâm vừa lao ra khỏi nhà gỗ nhỏ lập tức đi theo Liễu Tích Xuyên trốn vào trong Khu giới.

Tuy bọn họ ở trong Khu giới vẫn sẽ bị công kích, nhưng lực sát thương sẽ suy yếu hơn một chút. Và dấu trình độ suy yếu không quá nhiều, vẫn giúp cho đám người đang chật vật chống đỡ như bọn họ có chút cơ hội ngăn cản được,

Ở trong Khu giới, nơi này vẫn là bình nguyên, không có vật che chắn.

Hiển nhiên, ngay khi đối phương xác định vị trí giao dịch ở trong này, đã có tính toán tới tình huống này rồi.

Thật nhiều viên đạn bắn tới, đột nhiên có lẫn vài viên đạn lạc sắc nhọn trong đó, bay đến với tốc độ cực nhanh, bắn trúng Tiểu Dã.

Cùng lúc ấy, mấy người Hứa Thâm cũng trông thấy lão Vương đang chiến đấu kịch liệt với địch nhân ở một nơi khác.

Bóng dáng hai người bọn họ thường xuyên biến mất, tựa như đã bước vào tầng càng sâu hơn trong Khu giới, trong quá trình chiến đấu, cả hai thường xuyên qua lại giữa tầng sâu và tầng nông, khiến cho người khác nhìn vào sẽ ngỡ hai người này đang không ngừng luân di.

Lúc này, đám người lão Ngụy cũng rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, mang súng theo, không ngừng bắn phá.

Liễu Tích Xuyên lộ ra vẻ mặt khó coi, Tiểu Dã và Mỹ Nhã che bên người ông ấy, cả hai đều đã trúng đạn bị thương, chỉ có thể dùng thân thể thay cục trường ngăn cản viên đạn của súng Khu Thần.

“Lão Ngụy, vì sao? !” Liễu Tích Xuyên cả giận nói: “Chúng ta đã giao dịch quá nhiều lần như vậy, anh làm thế là mỗ gà lấy trứng!”

“Không còn cách nào khác.” Ngụy Công cười cười: “Có người bỏ ra nhiều tiền lắm, một lần của họ cũng bằng làm vài lần với anh. Lão Liễu à, anh đã làm người khác giận ghê lắm đó.”

“Anh!” Sắc mặt Liễu Tích Xuyên chuyển thành xanh mét.

“Nói nữa, trong tay chúng tôi có hàng, thứ tốt này vĩnh viễn không lo chẳng có người mua.” Ngụy Công cười nói: “Huống chi thứ mà anh muốn kia, chúng tôi đã bán cho nhà khác rồi.”

Liễu Tích Xuyên nhìn chằm chằm vào ông ta, sát ý không hề che giấu bốc lên ngùn ngụt trong mắt.

“Đừng nhìn tôi như vậy. Dẫu sao hai người chúng ta cũng là bạn bè, tôi sẽ cho anh một chút thể diện.” Ngụy Công cười cười, lại lạnh lùng giơ súng lên ngắm tới.

“Nếu là bạn bè, anh không thể tuyệt tình như vậy được.” Ánh mắt Liễu Tích Xuyên đã trở nên lạnh như băng.

“Cho nên tôi cần cái giá cực cao.” Ngụy Công trả lời, trong lúc mở miệng đáp lại, bàn tay đã bóp cò, viên đạn hung hăng lao tới trong nháy mắt. Loại vũ khí như súng Khư Thần này có thể sử dụng trong Khư giới, tầm bắn của nó không chịu bất cứ trở ngại gì.

“Cục trưởng!” Sắc mặt Mỹ Nhã khế biến, cổ kéo thân thể bị thương xông tới, muốn ngăn cản.

Đám người Hứa Thâm và Mục Tuyết cũng biến sắc, Hứa Thâm trực tiếp kích hoạt mặt nạ ác quỷ, đề cao cảm giác, hi vọng có thể mượn thứ này nhìn thấy quỹ tích viên đạn, giúp cục trưởng ngăn cản.

Nhưng tốc độ bắn của viên đạn từ khẩu súng này có khác biệt rõ rệt so với đạn bắn ra từ súng súng Khư Thần bình thường, và lần này, ngay cả tàn ảnh hắc cũng không nhìn thấy.

Phanh!

Viên đạn bắn trúng rồi.

Nhưng đã xảy ra một màn quỷ dị.

Liễu Tích Xuyên vừa nâng tay tiếp được viên đạn!

Thấy một màn như vậy, không chỉ Ngụy Công, ngay cả đám người Hứa Thâm cũng mở to hai mắt nhìn trần trời.

“Lão Ngụy, anh mở miệng nói chúng ta là bạn bè nhưng anh lại hiểu biết quá ít về tôi!

Sát ý phun trào trong mắt Liễu Tích Xuyên. Giờ khắc này, ông ấy cũng không tiếp tục che giấu nữa, bóng dáng nhanh chóng bỏ chạy, biến mất.

Và người đang ở trong Khư giới, lại bỏ chạy, nghĩa là chạy vào... Tầng càng sâu hơn trong Khư giới!

Hình thái thứ hai!

Ngụy Công khiếp sợ, kinh hãi nói: “Không có khả năng!”

Sở Bạch và Mục Tuyết cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, không một ai nghĩ tới, vị cục trưởng ngày thường đều sống an nhàn sung

sương, lại là tồn tại ở hình thái thứ hai!

Bọn họ biết cục trưởng cũng có khur lực, nhưng vẫn cho rằng thực lực của ngài ấy chỉ dừng lại ở hình thái thứ nhất, nhiều nhất là đạt tới cực hạn mà thôi.

Dù sao nhân vật giống cục trưởng, ai sẽ mạo hiểm đi đột phá cửa ải sinh tử kia?

Chỉ cần thất bại chết đi thì chẳng còn gì nữa cả!

“Không gì là không có khả năng!”

Bóng dáng Liễu Tích Xuyên chợt xuất hiện bên người Ngụy Công, không một ai hay biết ông ấy đã xuất hiện như thế nào, ngoại trừ Hứa Thâm.

Ngụy Công đã có cảm giác ngay khi bóng dáng Liễu Tích Xuyên xuất hiện bên người ông ta, nhưng muốn phản ứng đã không còn kịp nữa rồi.

Liễu Tích Xuyên hung hăng đâm tới một quyền.

Rõ ràng ban đầu ông ấy không có binh khí, nhưng ngay lúc này, ở trên nắm tay lại xuất hiện một đôi bao tay dữ tợn!

Trên phần lưng của bao tay nọ có một cái miệng quái lạ, nứt ra đầy răng nhọn.

Lúc trước, Liễu cục có thể đón được viên đạn, toàn bộ đều nhờ vào đôi bao tay này, nếu không với thân thể máu thịt của con người, kể cả là hình thái thứ hai cũng bị giết xuyên qua!

“Nơi này không phải động khur, súng cũng không phải tuyệt đối!” Nắm tay của Liễu Tích Xuyên lập tức đánh nát đầu Ngụy Công, sau đó bóng dáng lại chạy đi rất nhanh, tiếp cận thủ hạ bên cạnh ông ta, mỗi quyền một tên, giết chóc cực kỳ nhanh chóng.

Chương 239. Tan Đoàn Xẻ Nghé! Lạc Đường!

Hứa Thâm có chút chấn động, không nghĩ tới cục trưởng lại che giấu sâu như vậy. Lúc trước, chỉ suýt chút nữa thôi, Mỹ

Nhã và Tiểu Dã đều bị bắn chết, nhưng tình huống nguy hiểm như vậy vẫn không thể ép ông ấy để lộ ra thực lực của mình.

Nếu không phải cây súng mà Ngụy Công mang theo kia có uy lực quá lớn, vốn không phải súng Khư Thần bình thường, phỏng chừng ông ấy vẫn không định bại lộ bản thân.

Phanh!

Liễu Tích Xuyên cầm lấy cây súng trong tay Ngụy Công, lập tức lao đến cuộc chiến kịch liệt giữa lão Vương và trung niên nọ.

Một súng bắn ra! Không thể né tránh!

Bả vai người nọ bị thương, sắc mặt đại biến, chỉ kịp nhìn thoáng qua thân hình Liễu Tích Xuyên, đã vội vàng xoay người bỏ chạy, hiển nhiên kế hoạch mai phục ám sát lần này thất bại rồi, thậm chí gã còn có nguy hiểm về sinh mệnh.

Liễu Tích Xuyên này che giấu quá sâu, đã lừa gạt được tất cả mọi người!

“Đừng hòng chạy!” Hiển nhiên một khi đã bại lộ, Liễu Tích Xuyên cũng không định để lại người sống, ông ấy nhanh chóng xách súng theo đuổi giết đối phương.

Hứa Thâm và đám người Mục Tuyết, Sở Bạch đưa mắt nhìn nhau, lập tức nhặt lên mấy khẩu súng từ thi thể mấy tên thủ hạ khác, sau đó ngay từ trong Khư giới, bọn họ bắn thẳng về phía những người ở bên ngoài.

Viên đạn này có thể xuyên vào Khư giới, đương nhiên cũng có thể bay đến hiện thực, hai loại chất liệu đã được dung hợp lại, không nhìn ra sự khác biệt.

Ngay tại lúc đôi bên đang mải miết bắn nhau, Liễu Tích Xuyên và Vương Đại Gia mới đuổi theo tồn tại hình thái thứ hai của địch nhân, bỗng nhiên cấp tốc quay về, từ tầng sâu trong Khư giới đi vòng đến trước mắt mọi người. Hai người vừa trông thấy đám người Hứa Thâm, đã vội vàng nói: “Chạy mau!”

Chỉ thấy có một bóng ma khủng bố vừa buông xuống ở phía sau bọn họ, thoạt nhìn bóng dáng này rất giống một con nai,

nhưng nhìn kỹ lại phát hiện thân thể này luôn trong tình trạng vận vẹo, tựa như một người khổng lồ bị cháy rụi.

Toàn thân người khổng lồ này đều cháy đen thui, tựa như vừa rời khỏi đồng lửa thật lớn nào đó, dấu vết bị đốt đầy dử tợn trải rộng khắp toàn thân, tư chi thon dài, kể cả khi nó đang bò sát đất cũng đạt tới độ cao sáu, bảy mét, gần bằng một tòa lầu cao hai tầng.

Chạy!

Con người Hứa Thâm co rút lại, ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy thứ này, hắn đã xoay người bỏ chạy.

Không riêng gì Hứa Thâm, đám người Mục Tuyết và Sở Bạch cũng lộ ra sắc mặt tái nhợt, bất chấp cuộc chiến bên ngoài, đều hoảng loạn chạy trốn.

Tùng tùng!

Ở trước mặt một con cỏ thi giống hệt con nai kia, mọi người bọn họ chỉ như những con kiến đang hoảng loạn, chỉ duy nhất một bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn lững thững chấp tay sau lưng giống như đang đi dạo trong sân vắng, chậm rì rì theo sát phía sau Hứa Thâm.

“Chạy mau!”

Đảo mắt một cái, bóng dáng Vương Đại Gia và Liễu Tích Xuyên đã lướt qua đám người Hứa Thâm, dọc theo đường ray, cấp tốc phóng về phía trước.

Phanh!

Có viên đạn giết qua, đánh trúng bả vai Hứa Thâm.

Cảm giác đau đớn thấu xương cộng với tiếng gầm nhẹ đầy xa xưa truyền đến từ sau lưng, khiến cho Hứa Thâm cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt về sinh mệnh, hắn cũng bất chấp tất cả, không dám đuổi theo cục trưởng và Vương Đại Gia nữa, thay vào đó là vội vàng chạy ra bên ngoài đường ray.

Đám người Mục Tuyết và Sở Bạch cũng bị tách ra trong đợt truy kích. Ở đây có quá nhiều mục tiêu, đã hấp dẫn con cỏ thi bị đốt rụi này tìm đến.

Theo quá trình bọn họ vận dụng tốc độ cao nhất tiến lên, đường như con cờ thi khổng lồ nọ đã dung nhập vào chiến trường trong căn nhà gỗ nhỏ. Một đám thuộc hạ của Ngụy Công vẫn đang ẩn mình trong tầng sương mù bên ngoài, lập tức nhìn thấy thứ khủng bố ấy, tất cả đều sợ tới mức, vội vàng xoay người chạy trốn chết.

Nhưng bọn họ không phải trăm khur giả đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, tốc độ chạy trốn kém xa đám người Hứa Thâm, số lượng lại nhiều, rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của con cờ.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Con cờ như con nai gặm cỏ, từ nơi lồng ngực của nó lại kéo dài ra, xuất hiện từng cánh tay dài nhỏ, nhặt những đám người dưới mặt đất lên, nhét vào trong miệng, lạnh lùng nhai nuốt mặc cho bọn họ điên cuồng giãy dụa.

Bên kia, trong tầng sương mù dày đặc tràn ngập, Hứa Thâm mãi miết chạy trốn về phía trước hồi lâu, mới chậm rãi giảm tốc độ xuống, ánh mắt nhìn chung quanh, bên người hắn chỉ còn sương mù dày đặc.

Trên bình nguyên này có thêm một vài loại cây cối đã bị cháy sém, cũng ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy một cái ao nước nhỏ, nhưng trong ao có tiếng xì xào phun ra, tựa như có thứ gì đang hô hấp bên dưới.

Hứa Thâm không dám tới gần những nơi mình cảm thấy quỷ dị này. Sau khi hắn dừng lại, lập tức quay đầu chú ý phía sau, đường như con cờ bị thiêu cháy kia không đuổi theo.

Nhưng hắn cũng không dám tiếp tục trở về, thay vào đó, trong đầu hắn đang nhớ lại phương hướng. Mặc dù lúc trước, hắn hơi hoảng loạn, chỉ cảm đầu chạy đi không chọn đường, nhưng trong đầu vẫn ghi nhớ phương hướng mình tiến đến.

Nói chính xác hơn, đường ray nằm nghiêng, chéo qua bên tay trái hắn, chỉ cần tiếp tục đi ngang qua, kiểu gì cũng có thể tìm được.

Và một khi Hứa Thâm tìm được đường ray, hắn tin tưởng bản thân sẽ một lần nữa quay về bên trong tường.

Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu đi qua bên trái.

Ở trong sương mù dày đặc, tầm nhìn chỉ có chừng 10 mét, Hứa Thâm không ngừng đi tới đi tới, nhìn thấy từng bóng dáng mơ hồ mà vẩn vơ, đang đứng sừng sững trong sương mù dày đặc, dường như chúng có hình người.

Chờ tới khi hần tiếp cận, mới thấy rõ những bóng dáng này đúng là “Xác” đi lang thang.

Hứa Thâm không xác định được, rút cuộc đám cổ thi này đang ở trong hiện thực hay là trong Khư giới, nhưng hần vẫn lựa chọn đi vòng qua chúng.

Đám cổ thi kia vẫn lặng lẽ đứng sừng sững tại chỗ, tựa như không cảm nhận được Hứa Thâm.

Cứ như vậy, Hứa Thâm đi thẳng một đường tới, liên tục vòng qua cổ thi, hồi lâu sau, hần mới chậm rãi dừng chân lại. Mỗi cho đến lúc này, hần vẫn không tìm được đường ray, không khỏi có chút hoài nghi, có phải mình đã đi qua hay không?

Hay là phương hướng không đúng?

Đúng là trong sương mù dày đặc kiểu này rất dễ bị lạc.

Mà bị lạc ở ngoài tường này cũng tương đương với tử vong.

Chương 240. Ngọn Hải Đăng!

Sắc mặt Hứa Thâm có chút khó coi.

Hần chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, không dám dừng lại, nếu hần thực sự đi nhầm, thì thừa dịp thể lực vẫn còn sẽ kịp quay đầu lại.

Một đường đi tới, đi tới, bỗng nhiên Hứa Thâm nhìn thấy một tia ánh sáng mơ hồ lóe lên trong màn sương mù dày đặc phía trước. Ánh sáng nọ ở trên cao chừng mười mét, tựa như một ngọn đèn đường.

Nhưng đèn đường tuyệt đối sẽ không cao đến vậy... trong đầu Hứa Thâm không khỏi hiện ra một vài thứ khủng bố, như một bộ phận nào đó trên người cổ thi có thể phát sáng, hoặc là ánh mắt... vân vân.

Sắc mặt hần càng thêm khó coi, lập tức dừng tại chỗ nghỉ chân quan sát hồi lâu. Hần quan sát rất kỹ, đã thật lâu rồi hào quang

nọ vẫn không nhúc nhích, trong lòng mới hơi thả lỏng một chút, và sau đó, không kiềm chế được tò mò, lại chậm rãi tới gần.

Chỉ thấy bên dưới ánh hào quang nọ là một bóng đen đang đứng sừng sững, sương mù chung quanh nơi này nhạt đi thấy rõ, đã có thể nhìn thấy sự vật trong phạm vi 30 mét, và thứ hào quan mà hắn nhìn thấy kia chính là một ngọn đèn lớn!

Và dưới đèn là một tòa hải đăng!

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, trong tầng sương mù dày đặc ở ngoài thành lại có một tòa hải đăng?

Còn đang liên tục được cung cấp năng lượng? !

Ngọn hải đăng cô đơn tĩnh lặng kia, không phát ra bất cứ âm thanh gì, bên dưới tháp là một cánh cửa sắt màu đen đang đóng chặt.

Hứa Thâm có chút do dự, tuy hắn không biết vì sao ở nơi này lại có hải đăng, nhưng hắn là bên trong có người.

Hắn lấy hết can đảm tiến lên nhìn nhìn, rồi đi đến phía trước cánh cửa sắt bên dưới ngọn hải đăng gõ gõ: “Có người không?”

Tiếng gió thảm thiết nghẹn ngào vang lên, nhưng tầng sương mù không hề bị xua tan đi.

Hứa Thâm đợi một lát, lại gõ mạnh hơn chút, đồng thời nhìn nhìn bốn phía, lo lắng sẽ kinh động đến cỗ thi.

“Có người không?”

Bên trong hải đăng vẫn không có phản ứng.

Và ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang suy nghĩ xem mình có nên rời khỏi nơi quý dị này hay không, thì bỗng nhiên cửa sắt lại “Chi nha” một tiếng bật mở.

Một cái đầu dữ tợn thò ra từ bên trong.

Gần như trái tim Hứa Thâm vừa đột ngột ngừng lại.

“Cậu lạc đường sao?” Cái đầu dữ tợn này phát ra tiếng nói.

Suýt chút nữa Hứa Thâm đã vất giò lên cổ chuẩn bị chuồn đi, nhưng hắn lại cố gắng khắc chế xúc động muốn chạy trốn

đang dào dạt trong lòng, chỉ vì hắn phát hiện ra đối phương chỉ là một người có diện mạo cực kỳ xấu xí mà thôi, chứ không phải quái vật.

Hơn nữa thoạt nhìn tuổi tác của người này thật lớn, mái tóc xám trắng, lưng còng.

“Lại có thể trông thấy hải đăng...” Lão nhân có gương mặt xấu xí đánh giá Hứa Thâm, dường như đã rất lâu rồi lão không có rửa mặt chải đầu, mái tóc được tết lại, trên mặt đều là chấm đồi mồi và cấu bẩn.

“Lão nhân gia, chào... ông.” Kỳ thực, Hứa Thâm rất muốn hỏi ông có phải con người hay không, nhưng sợ nếu hắn hỏi như vậy sẽ đắc tội với người. Hơn nữa, hắn cũng sợ khi hỏi xong, người ta lại nói bản thân không phải là người.

“Xem ra là đánh bậy đánh bạ...” Tựa như lão nhân nọ đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hứa Thâm, đôi mắt lạnh nhạt nói:

“Nơi này không phải nơi mà loại người chỉ đạt đến giai đoạn đầu như cậu nên tới, nhanh trở về đi. Tôi còn nhớ thế giới ngoài tường đã bị phong tỏa, vậy mà cậu lại đi ra bên này, là thăm dò bên ngoài tầm bảo sao? Đáng tiếc, nơi này không có bảo, chỉ có vô tận nguy hiểm mà thôi.”

“Lão nhân gia, ông có biết nên quay về như thế nào không?” Hứa Thâm vội vàng hỏi.

“Cậu tới từ tòa thành nào?” Lão nhân hỏi.

“Thành Bạch Nghĩ.” Hứa Thâm thành thật nói.

Vẻ mặt lão nhân hơi hơi biến hóa, lại trầm thấp hỏi: “Nghĩ Hậu bây giờ còn khỏe không?”

“Nghĩ Hậu?” Hứa Thâm sững sốt.

Lão nhân phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu, sau đó chỉ một ngón tay về phía đối diện Hứa Thâm: “Theo phương hướng bên kia, cậu cứ trực tiếp đi là đến nơi.”

Hứa Thâm nhìn theo phương hướng ngón tay lão chỉ, trong đầu đã nhớ kỹ phương vị kia, bỗng nhiên có chút chần chờ, nói: “Lão nhân gia, lúc trước khi tôi ra khỏi thành, có đi theo một đường ray rời khỏi. Ông có biết đường ray ở đâu không? Vừa nãy tôi có đi nhưng tìm mãi không thấy nó ở ven đường.”

“Đường ray sao?” Lão nhân không khỏi nở nụ cười, lộ ra hai chiếc răng vàng lớn thừa thớt: “Đó là thứ ở trong hiện thực, còn hiện giờ cậu đang ở nơi này, đương nhiên không nhìn thấy nó.”

“... ?” Hứa Thâm có chút mờ mịt, kinh ngạc nói: “Hiện giờ tôi không ở trong hiện thực?”

“Chẳng lẽ cậu không chú ý tới, chính mình đã bước vào tầng sâu trong Khư giới rồi sao? Hơn nữa còn là tầng thứ ba...”

Lão nhân hướng ánh mắt quỷ dị nhìn Hứa Thâm, bỗng nhiên cả người đã biến hóa thành một con quái vật giao hoạt, trong ánh mắt mang theo nguy hiểm mịt mờ.

“Tầng thứ ba...” Tựa như máu tươi toàn thân Hứa Thâm đã đọng lại, hấn khiếp sợ nhìn lão nhân: “Làm sao có thể?”

“Ở tầng thứ ba trong Khư giới, sẽ rất khó nhìn thấy hiện thực, sẽ bị tầng thứ hai của Khư giới ở giữa che đậy đi...” Lão nhân trầm thấp cười: “Chẳng lẽ trước khi cậu rời khỏi tường lại không biết, thế giới ngoài tường và Khư giới rất hỗn loạn sao? Nghĩa là bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào tầng Khư giới khác, thậm chí là tiến vào một tầng càng sâu hơn rồi vĩnh viễn không thể trở về...”

Sắc mặt Hứa Thâm đầy vẻ khó coi. Tuy hấn đã biết ngoài tường rất nguy hiểm, nhưng không ngờ nơi này lại hung hiểm đến thế.

Phải chăng cục trưởng Liễu Tích Xuyên đã biết điểm này?

Hứa Thâm lại nghĩ đến thùng tiền bị đánh xuyên qua kia, bên trong văng ra toàn giấy trắng và bụi đất, với tính cẩn thận tỉ mỉ của cục trưởng... Nếu ông ấy biết được chuyện này, khả năng cao là sẽ không ra ngoài tường giao dịch đâu?

Hoặc là ít nhất sẽ chuẩn bị biện pháp khác.

Nhưng trên đường đi, Hứa Thâm chưa từng nghe cục trưởng nói đến những biện pháp dự phòng và tình huống này, có thể thấy ngay cả cục trưởng cũng không biết.

“Đa tạ tiền bồi đã báo cho.” Hứa Thâm vội vàng nói tạ ơn. Tuy vẻ bề ngoài của lão nhân này thực hung ác, nhưng đối phương lại mang đến cho hấn cảm giác không quá xấu xa. Sau đó, Hứa

Thâm lại hỏi: “Tiền bối, hiện giờ, ta cần làm như thế nào mới có thể quay về hiện thực?”

Chương 241. Nghĩ Hậu Là Ai?

“Trực tiếp đi ra ngoài là đến nơi, sẽ tìm được lối ra chính xác...” Lão nhân gia nói xong, lại nhìn nhìn Hứa Thâm, hiển nhiên cảm thấy với năng lực của tên tiểu bối này, rất khó tìm được lối ra chính xác. Lão lắc lắc đầu, bỗng nhiên lấy ra một vật rất giống chiếc đồng hồ quả quýt từ bên trong túi tiền, rồi dùng bàn tay khô héo như móng vuốt đưa cho Hứa Thâm: “Mang theo thứ này đi, nó có thể khiến thân thể cậu trầm xuống, trở lại hiện thực.”

Hứa Thâm tiếp nhận chiếc đồng hồ quả quýt nọ, nhìn thấy bên trong không phải là kim đồng hồ, mà là một vòng lốc xoáy màu đen không ngừng xoay tròn.

Thứ kỳ dị siêu phàm này khiến Hứa Thâm cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

“Nếu cậu có thể gặp được Nghĩ Hậu, hãy thay lão nhân giùm một câu, cứ nói cô nhân còn sống...” Lão nhân chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái.

Hứa Thâm giật mình, sau đó nghi hoặc nói: “Tiền bối, Nghĩ Hậu mà ông nói tới là ai?”

“Là người quản lý thành Bạch Nghĩ.”

Hứa Thâm lại giật mình, sau đó liên tục gật đầu: “Nếu có cơ hội gặp mặt đối phương, tôi nhất định sẽ đưa.”

“Đi thôi, bất cứ lúc nào cũng có thứ gì khác thường đi ngang qua nơi này, nếu để nó chú ý tới cậu, cậu sẽ không chạy thoát được đâu.” Lão nhân nói xong, bỗng nhiên trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: “Vậy trước khi cậu rời đi, có muốn tiến vào ngồi một lát hay không?”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn khe hở nhỏ đang lộ ra trên cánh cửa, bên trong là một mảnh tối đen, nhưng dường như hắn vẫn có thể nhìn thấy, có thứ gì đó bị treo ngược bên trong tháp, thoát nhìn rất giống hình người.

Sắc mặt hần khẽ biến, không còn dám ở lâu thêm nữa, vội vàng nói: “Đa tạ tiền bối, tôi nhất định sẽ chuyển lời, cáo từ trước.”

Nói xong hần lập tức muốn đi, lại nhìn thấy Mai Phù bên cạnh mình vừa trực tiếp xuyên qua cửa sắt trước mắt, tiến vào bên trong hải đăng rồi.

Hứa Thâm khẽ giật mình.

Ngay trong lúc hần đang do dự có nên đi trước hay không, bỗng nhiên bên trong hải đăng truyền đến chuỗi chấn động trầm thấp.

Sắc mặt lão nhân biến đổi, vội vàng “phanh” một tiếng kéo cửa ra, thân thể lui vào trong tháp.

“Chạy mau...” Cùng lúc ấy, Mai Phù bước ra từ bên trong cửa sắt màu đen, cười hì hì với Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn như thường, nhưng trong lòng lại run rẩy không ngớt.

Rút cuộc là Mai Phù đã làm cái gì?

Nhưng Hứa Thâm cũng nghe được lời nhắc nhở của cô, hần lập tức bỏ lại một câu “Đa tạ tiền bối” rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Khi Hứa Thâm đi được hơn mười mét, hần lại nhìn thấy cánh cửa sắt màu đen đằng sau bị mở ra, lão nhân gia kia từ bên trong xông tới, rồi kinh sợ nhìn khắp nơi xung quanh: “Vỡ rồi, làm sao có thể?!”

Ngay sau đó, thân hình lão vận vẹo, không ngừng bành trướng lên, từ phần lưng còng sinh ra đôi cánh thịt, lồng ngực vỡ ra, biến thành một cái miệng rộng tám không ngừng khép mở, bộ mặt dữ tợn, ánh mắt liên tục nhìn khắp nơi xung quanh, có vẻ vô cùng khẩn trương.

Sắc mặt Hứa Thâm biến đổi, hần vội vàng bước nhanh hơn, cấp tốc rời đi.

Hiện giờ hần cũng có chút hoài nghi, lão nhân này vốn là không phải nhân loại.

Hứa Thâm chạy dọc theo phương hướng lão nhân nọ chỉ, thật lâu sau, trong tay hắn vẫn cầm cái đồng hồ nọ, nhưng bỗng nhiên đến lúc này, hắn lại nhớ ra, mình đã quên hỏi lão nhân cách sử dụng thứ này rồi.

Hay là... chỉ cần nắm nó trong tay là được?

Hứa Thâm thường xuyên quay đầu lại nhìn về phía sau, vừa nhớ đến biến hóa dữ tợn của lão nhân trước lúc hắn rời đi, đáy lòng có chút lo lắng đối phương sẽ đuổi theo.

Ngược lại, Mai Phù vừa nãy còn vội vàng đi theo bên người hắn, lúc này đã khôi phục trở về dáng vẻ nhàn nhã thoải mái lúc ban đầu rồi. Cô chậm rì rì đi theo bên người hắn vừa như tản bộ vừa như dạo chơi.

Tuy Mai Phù đi rất chậm, nhưng kể cả lúc Hứa Thâm dùng tốc độ cao nhất chạy trốn, cô vẫn có thể duy trì loại tư thế nhàn nhã này để đi theo.

Lại nói, vừa rồi Mai Phù bước vào bên trong là làm cái gì?

Dù tầm mắt của Hứa Thâm không hề nhìn chăm chú vào Mai Phù, nhưng dường như cô có thể nhận thấy được điều gì, bỗng nhiên quay đầu, đáng yêu thè lưỡi với Hứa Thâm, nói: “Tôi chỉ nhẹ nhàng sờ một cái, ai ngờ thứ kia bị vỡ mất rồi, cũng không phải là tôi làm rơi đâu.”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, Mai Phù nghịch ngợm quá.

Hắn rất muốn hỏi là vừa nãy cái gì đã vỡ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Đến lúc này, Hứa Thâm chợt nhớ lại dáng vẻ khẩn trương của lão nhân, bỗng nhiên trong lòng thầm run rẩy.

Vị lão nhân kia nói nơi này chính là tầng thứ ba trong Khư giới...

Hứa Thâm chưa bao giờ đến tầng thứ ba Khư giới, kể cả khi hắn đột phá tới hình thái thứ hai, cũng chỉ có thể đi xuyên qua đến tầng hai Khư giới mà thôi. Nói như vậy, lão nhân kia là hình thái thứ ba?

Mà vừa rồi Mai Phù có đi xuyên qua cánh cửa sắt màu đen nọ, bước vào bên trong nghịch ngợm, thế mà lão nhân kia còn

chẳng nhìn thấy cô...

Hứa Thâm không khỏi lén lút hít sâu một hơi, nói như vậy, cô nàng Mai Phù giống hệt em gái nhà bên đang đi cạnh hắn đây, tuyệt đối là tồn tại cực kỳ khủng bố, thậm chí còn siêu việt cấp A mà hắn biết tới.

...

...

Phanh!

Mục Tuyết vung kiếm chặt đứt đầu một con cở thi, nhưng rõ ràng cái đầu đã rơi xuống, vậy mà thân thể cở thi vẫn lập tức đánh tới, hung hãn không sợ chết, chẳng hề có chút ý định phòng vệ nào trong đầu.

Sắc mặt Mục Tuyết trở nên cực kỳ khó coi, lại liên tục chém tới, chặt đứt cả cánh tay và đuôi cở thi.

Nhưng con cở thi này ngã xuống, cở thi khác bên người lại nhanh chóng đi lên vây quanh.

Sắc mặt cô tái nhợt, thử giết khỏi vòng vây của đám cở thi này, nhưng liên tục chém lật ngược hai con, mắt cá chân lại bị bắt lấy.

Cô vội vàng vung kiếm chặt đứt cánh tay con cở thi kia, rồi kéo thân thể bị thương nhanh chóng lao về phía trước.

Rống!

Một con cở thi từ bên cạnh đánh tới.

Cô lăn mình về phía trước, tránh thoát, hành động này lại đụng chạm tới vết thương trên bả vai, miệng vết thương đã băng bó xong lúc trước lại chảy ra máu tươi nhưng Mục Tuyết không có thời gian để kiểm tra thương tích, cũng không quay đầu lại, chỉ dốc toàn lực chạy về phía trước.

Những con cở thi kia bò tới cực nhanh, chúng lại đang cấp tốc đuổi theo cô.

Mục Tuyết không thể không vung kiếm, tiếp tục chém giết, nhưng thể năng đã cạn kiệt nghiêm trọng. Cô cắn chặt hàm răng, nhìn sáu bảy con cở thi chung quanh, chẳng lẽ cô sẽ bị chúng nó tươi sống tiêu hao mà chết ở chốn này?

“Mục đội?” Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Chương 242. Cậu Cầm Theo Cái Đầu Làm Gì?

Mục Tuyết thoáng giật mình, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng nhanh chóng xuyên qua từ bên trong sương mù dày đặc đến đây, mà sương mù chung quanh giống như bị cái gì đó dẫn dắt, đều bay qua bên đó.

“Hứa Thâm?”

Tới Mục Tuyết thấy rõ người tới là ai, trong lòng lập tức giật mình, không nghĩ tới Hứa Thâm vẫn còn sống.

Phải biết rằng trong thế cục hỗn loạn lúc trước, kể cả cô cũng liên tiếp trúng đạn, đang lúc lẩn trốn lại liên tiếp gặp được mấy con cở thi, đã tiêu hao không ít thể năng...

“Đi mau.” Mục Tuyết lập tức lao về phía Hứa Thâm.

Nhưng đám cở thi bên người cô không hề ngừng lại, chúng nó lập tức bỏ nhào tới.

Mục Tuyết còn chưa chạy được mấy bước đã bị chúng nó cuốn lấy.

“Để tôi tới giúp cô.” Hứa Thâm nói xong, đã đưa tay ném bỏ một cái đầu, rồi nhanh chóng chạy về phía Mục Tuyết

Phốc!

Rút kiếm, vung chém.

Cở thi lập tức ngã xuống.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã chém ngược hai con cở thi xuống đất, rồi kéo tay Mục Tuyết xoay người bỏ chạy.

Mục Tuyết có chút giật mình, không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm: “Cậu không phải cực hạn?”

“Tôi đúng là cực hạn mà.” Hứa Thâm nghi hoặc.

“Ý tôi muốn nói là cậu nắm giữ tới hạn rồi?” Ngực Mục Tuyết phập phồng, vừa chạy trốn vừa thở hồng hộc.

“Ừm.” Hứa Thâm không ngừng kéo cô rất nhanh chạy về phía trước.

Mục Tuyết mượn lực từ bàn tay Hứa Thâm, liên tục chạy đi cũng không quá cố sức như lúc trước, chờ đến lúc hai người đã cắt đuôi được đám cổ thi, bàn tay lập tức rời ra, thoát khỏi bàn tay Hứa Thâm.

“Đa tạ.” Chạy thêm chừng mười phút, tốc độ của Mục Tuyết thoáng chậm lại, cô thở hào hển nói tạ ơn, chột nhìn về phía Hứa Thâm: “Xem ra cậu cũng gặp phải nguy hiểm sinh tử rồi, có thể tiếp tục sống thật không dễ dàng.”

Cô cho rằng khi Hứa Thâm kích phát trạng thái tới hạn, cũng là lúc hắn gặp phải nguy hiểm sinh tử.

Hứa Thâm nghe ra ý tứ của đôi phương, nhưng không cãi lại.

Trên thực tế, đúng là hắn từng gặp phải nguy hiểm sinh tử, nhưng không phải ở ngoài tường, mà là nguy hiểm sinh tử khi đối mặt với tiêu đội hình thái thứ hai kia.

“Cô bị thương.”

“Cậu cũng vậy.”

Hai người đều nhìn nhau mà không nói gì, sau đó, mạnh ai người nấy tự băng bó miệng vết thương cho mình.

Lúc trước, bả vai Hứa Thâm bị súng Khư Thần bắn trúng, trang phục tác chiến bị đánh xuyên qua, viên đạn khảm vào cơ bắp trên vai. Tuy hắn đã dùng khư lực ổn định thương tích và cầm máu, rồi sau khi rời khỏi ngọn hải đăng kia, lúc đi trên đường, hắn đã xử lý viên đạn, nhưng vừa nãy phát lực lại có máu tươi chảy ra.

“Cậu biết đường không?” Mục Tuyết băng bó đơn giản xong, lại nhìn tầng sương mù dày đặc xung quanh, mở miệng hỏi.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Tôi biết phương hướng đại khái.”

“Được, vậy cậu dẫn đường đi.” Mục Tuyết nói, vẫn nhanh nhẹn quyết đoán và quả cảm như lúc bình thường.

Hiển nhiên, trong lúc cô chạy trốn đã bị mất phương hướng.

Hứa Thâm cũng không khách khí, hắn lập tức phụ trách chỉ đường.

Rất nhanh hai người lại gặp được cổ thi, Hứa Thâm lao tới chém lật ngược, rồi gỡ cái đầu xuống.

Chờ sau khi hai người bọn họ gia tốc tiến lên bỏ lại đồng thân thể cổ thi đang trong quá trình tụ tập lại, Mục Tuyết nhìn cái đầu cổ thi trong tay Hứa Thâm, nghi hoặc nói: “Cậu cầm thứ này làm gì?”

“Để xua tan sương mù.” Hứa Thâm nói.

Ngay tiếp theo, hắn lập tức dùng hành động thay cho lời giải thích có hiệu quả nhất, đó là giơ cái đầu cổ thi trong tay lên, sương mù dày đặc chung quanh tụ tập cực nhanh, chúng đổ dồn vào miệng vết thương trên cái đầu kia, tựa như muốn giúp nó chữa trị.

Nhưng cũng vì chuyện này lại khiến cho sương mù chung quanh loãng dần, tầm nhìn có thể tăng thêm vài mét.

Nếu bọn họ cứ một mực dừng lại, mặc cho sương mù tụ tập, thậm chí còn có thể tụ tập toàn bộ sương mù dày đặc trong phạm vi gần xung quanh, để lộ ra một khu vực không có sương mù.

Mục Tuyết trông thấy chuyện này, lại có chút á khẩu không trả lời được, qua hồi lâu sau, cô mới nói: “Thật may vì cậu có thể nghĩ ra loại biện pháp này.”

Hứa Thâm lộ ra nụ cười hàm hậu thành thật: “Cũng là linh cơ vừa động (chợt nghĩ ra) thôi.”

Nếu trong tay hắn không mang theo một cái đầu y chang đồ tể, đúng là Mục Tuyết sẽ bị nụ cười trên mặt hắn mê hoặc...

Hai người kết bạn, không bao lâu sau đã tìm được đường ray rồi. Bọn họ lập tức đi men theo đường ray, một đường quay về.

Ở trên đường, hai người đã gặp được Mỹ Nhã bị thương ngất đi, ngã vào bên cạnh đường ray, trên người cô có vài chỗ bị thương, là lúc trước đã thay cục trưởng cản đạn, cũng có vết thương do bản thân mình bất cẩn gây nên, ngoài ra còn có hai vết bị cản găm nơi cánh tay.

Hiển nhiên cô cũng từng giao chiến với cổ thi.

Mục Tuyết lay người Mỹ Nhã, nhìn thấy ý thức của cô chỉ có thể miễn cưỡng thức tỉnh, không thể tỉnh táo lại bình thường, lập tức công cô lên lưng.

Hứa Thâm mang theo cái đầu cổ thi đi phía trước mở đường. Ngay khi sương mù dày đặc sắp chữa trị cho miệng vết thương trên đầu khép lại, hắn sẽ đâm ra mấy kiếm, khiến cho khuôn mặt trên cái đầu xuất hiện càng nhiều miệng vết thương hơn, khiến cho tốc độ hấp thu tụ tập sương mù dày đặc trở nên nhanh hơn.

Thoáng nhìn một cái, còn có thể nghĩ rằng trong tay hắn đang cầm theo một cái bếp bốc hơi nghi ngút.

Trên đường, ba người bọn họ vừa đi vừa ngừng, mỗi khi gặp được cổ thi đang lang thang bên cạnh đường ray, Hứa Thâm sẽ hỏi ý kiến Mục Tuyết rồi mới xử lý, kì thực hắn làm như vậy để cô phán đoán xem cổ thi này nằm ở tầng sâu hay là tầng nông trong Khư giới.

Nếu là tầng nông trong Khư giới, nhiều nhất chúng nó chỉ sở hữu lực lượng tại điểm cực hạn của giai đoạn đầu mà thôi, Hứa Thâm có thể dễ dàng giải quyết.

Chừng hai giờ sau, ba người đã về tới tường cao, lập tức nhìn thấy ba bóng dáng đang đứng dưới bức tường.

Tựa như đối phương cũng chú ý tới bọn họ, một người trong đó lập tức đi lên nghênh đón, đúng là Sở Bạch.

“Không làm sao chứ?” Sở Bạch liếc mắt nhìn ba người một cái, có chút ngoài ý muốn khi thấy Hứa Thâm cũng sống sót.

“May mắn.” Mục Tuyết công Mỹ Nhã đi tới bên cạnh tường.

Đương nhiên, hai người khác đang chờ ở nơi này chính là Liễu Tích Xuyên và Vương Đại Gia.

Chương 243. Trở Về!

Bọn họ nhìn thấy Mỹ Nhã bị thương, lập tức tiến lên. Liễu Tích Xuyên ôm lấy Mỹ Nhã, lại nhanh chóng lấy ra thuốc tỳ thân cầm máu băng bó cho cô, cũng thuận tiện khoét đi phần máu thịt bị cổ thi gặm cắn bị thương, tránh cho vi khuẩn khuếch tán, lây nhiễm.

Trong cơ thể những con cổ thi này đều có vi khuẩn từ xa xưa, chúng sẽ phá hư hệ thống miễn dịch, tuy không khiến người bị lây nhiễm biến thành đồng loại của chúng, nhưng sẽ làm các mô trong cơ thể hoại tử.

Trong khi Liễu Tích Xuyên xử lý miệng vết thương, Mỹ Nhã cũng thức tỉnh, cô có chút sốt cao, ánh mắt mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn Liễu Tích Xuyên một cái, sau đó nhanh chóng khép lại.

“Chịu khó nghỉ ngơi đi.” Trong ánh mắt Liễu Tích Xuyên xuất hiện chút dịu dàng hiếm thấy.

Chờ cho Mỹ Nhã mơ màng ngủ, Liễu Tích Xuyên lại nhìn về phía Mục Tuyết và Hứa Thâm, thấy thương tích trên người bọn họ khá nhẹ, mới nói: “Lần này vất vả cho mọi người rồi, suýt chút nữa đã gặp chuyện không may.”

Mục Tuyết liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nếu không phải Hứa Thâm xuất hiện đúng lúc cứu giúp, hẳn là cô đã xảy ra chuyện, thậm chí kết cục còn thảm hơn Mỹ Nhã, sẽ bị những cổ thi kia ăn sống tại chỗ.

“Mấy người lúc trước tập kích chúng ta, hẳn là thành viên của hội Hỗ Trợ Vụ Công.” Vương Đại Gia nhìn về phía Liễu Tích Xuyên nói.

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, ông ấy đã nhìn ra điểm này từ lúc tồn tại hình thái thứ hai phía Ngụy Công hiện thân kiểm chế lão Vương, đối phương chính là phó hội trưởng của hội Hỗ Trợ Vụ Công.

Hội Hỗ Trợ Vụ Công cũng giống cục Khư Bí bọn họ, được coi như một thế lực chính quy, tuy không phải chính thống được nội thành chỉ định, nhưng cũng đạt được thành Bạch Nghĩ cho phép hoạt động hợp pháp.

“Bọn người kia, trăm khư không có phần của bọn họ, lại muốn làm người đầu tiên đứng ra.” Vương Đại Gia nhả một ngụm nước miếng, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

“Bọn họ sẽ trả giá thật đắt.” Ánh mắt Liễu Tích Xuyên vẫn bình tĩnh, nhưng ngấm ngầm lóe lên một chút sát ý sắc nhọn.

Hội Hỗ Trợ Vụ Công... Hứa Thâm nhủ thầm trong lòng.

Trước kia hẳn vốn là vụ dân, xem như có chút quen thuộc với tổ chức này.

Hắn còn nhớ trước kia lúc ma ma bị khát nợ tiền công, người đã từng đi tìm hội Hỗ Trợ Vụ Công hỗ trợ, ai biết đâu lại bị người ta đuổi về.

Nguyên nhân là phí dụng cho công việc quá ít.

Hội Hỗ Trợ Vụ Công là tổ chức được thành lập sớm nhất, với mục đích bảo vệ loại quần thể yếu thế như vụ dân, nhưng sau này khi bọn họ lớn mạnh, tính chất lại dần dần thay đổi, trở thành tổ chức mà vụ dân nào cũng e ngại.

“Tiểu Dã còn chưa trở về.” Sở Bạch nhìn về phía đường ray xa xa.

Ánh mắt Liễu Tích Xuyên trở nên âm trầm nhưng không nói gì.

Mọi người không rời khỏi, vẫn đứng ở trong này tiếp tục chờ đợi.

Lại qua một canh giờ, vẫn không đợi được bóng dáng của Tiểu Dã.

Liễu Tích Xuyên hít sâu một hơi, nói: “Đi về trước đã, nếu Tiểu Dã có thể trở về, tự bản thân cậu ấy sẽ biết được lối vào bên trong tường, lúc trở về tôi cũng phái người đi tới tiếp ứng cậu ấy. Chúng ta quay về chữa thương cho Mỹ Nhã trước.”

Tất cả mọi người đều không có ý kiến, kỳ thực từ tận đáy lòng ai ai cũng hiểu được, khả năng cao là đối phương lạnh ít dữ nhiều rồi.

Đoàn người trở lại bên trong tường, mấy chiếc xe bọn họ dùng để đi đến đây đã hỏng rồi, Liễu Tích Xuyên lập tức liên lạc với người trong cục, để bọn họ qua bên này tiếp ứng.

Ban đầu ông ấy không dùng tới xe vũ trang trong cục, chỉ vì tránh gây chú ý, đánh rắn động cỏ, nhưng hiện giờ đã quay về rồi, cũng không cần phải quan tâm đến chuyện đó nữa.

Huống chi giao dịch đã thất bại, có gì phải che giấu đâu?

“Lần này tôi định mua một nhóm súng ống đạn dược, đợi cho đến lúc động khur mở ra, sẽ đưa cho mọi người vài món vũ khí

phòng thân.” Liễu Tích Xuyên thở dài: “Ngoại trừ súng ống đạn dược, còn có một thứ đặc biệt khác, có thể chiếu sáng khung cảnh tại tầng sâu trong Khư giới, hỗ trợ mọi người tránh khỏi đám khư thú tầng sâu, tìm được càng nhiều khư binh rơi rụng hơn. Đáng tiếc. Hiện giờ chỉ có thể dựa vào bản thân mọi người mà thôi.”

Hứa Thâm ngẩn ra, không khỏi nhìn về phía Liễu Tích Xuyên: “Động khư sao?”

“Đúng vậy, chờ ba tháng nữa khi động khư mở ra, mọi người đều phải bước vào.” Liễu Tích Xuyên nói: “Đây là cơ hội khó được, nếu có thể từ cướp được thật nhiều khư binh từ trong đó, dù là khư binh cấp thấp vô dụng, hiệu quả bình thường, cũng rất tốt. Trong trường hợp tập tính của những khư binh nào đó phù hợp với nhau, chúng nó cũng có thể dung hợp lại, phát triển thành không tòi khư binh, thậm chí là khư binh đỉnh cấp.”

Liễu Tích Xuyên thoáng ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Một món khư binh tốt có thể làm chiến lực của người ta tăng cao thêm gấp bội, lực lượng lẫn át tồn tại đồng cảnh giới. Đây cũng là nguyên nhân khiến chúng nó trở thành thứ tài nguyên chiến lược, cực kỳ quan trọng được tất cả các thế lực tích trữ, tìm tòi.”

Hứa Thâm ánh mắt chớp động, trong đầu hần nghĩ đến hội Truy Quang, không nghĩ tới cục Khư Bí cũng muốn đi động khư.

Và như vậy, nghĩa là hần sẽ đại biểu cho hai phương tiến vào?

Nhưng đến lúc đó, khi hần tìm được khư binh chẳng lẽ cần phải... chia đều cho hai bên sao?

Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Đừng lo lắng, cậu còn nhiều chuyện khác cần phải suy nghĩ lắm.”

Dường như lời này có chút ám chỉ mơ hồ.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Vừa vặn lúc ấy, xe trong cục đã đến, mọi người nhanh chóng lên xe quay về.

...

...

Khi tới cục Khư Bí, ai nấy đều tự tán đi.

Mục Tuyết và Sở Bạch đều phải đi trị liệu, Hứa Thâm cũng thế.

Hắn đi vào sở nghiên cứu khư thú, và ở nơi này, ngoại trừ nghiên cứu khư thú, bọn họ còn phụ trách vấn đề chữa thương cho nhân viên trăm khư, thậm chí là chế tạo chân tay giả... vân vân.

Vết thương trên người Hứa Thâm không nặng, bả vai chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng tới xương cốt. Một thanh niên mặc áo khoác màu trắng giúp Hứa Thâm rửa sạch miệng vết thương, sau đó băng bó đơn giản một chút, đã cho hắn trở về.

Hứa Thâm muốn nhân tiện đi cảm tạ Ly tử chuyện lần trước cô ấy nhờ Mục Tuyết cảnh báo cho hắn, nhưng khi hắn hỏi thăm lại nghe người ta nói Ly tử đã rời khỏi sở nghiên cứu, mang đội đến nội thành chấp hành một nhiệm vụ nào đó rồi.

Hứa Thâm chỉ có thể từ bỏ.

Chương 244. Đòn Phản Công!

Chờ đến lúc hắn rời khỏi sở nghiên cứu, lại nhìn thấy Vương Đại Gia quay về vị trí quen thuộc ngoài cửa từ bao giờ rồi, ông ấy đã thay áo lót, dáng vẻ rất buồn ngủ, nhìn qua có chút phờ phạc.

Vương Đại Gia liếc Hứa Thâm một cái, lười biếng nói: “Nhóc con, nhớ bảo quản cái mặt nạ kia của cậu cho tốt.”

Hứa Thâm nghĩ đến chiếc mặt nạ Ly tử đã đưa tặng, khẽ gật đầu nói: “Đương nhiên rồi.”

“Đáng tiếc, mặt nạ còn đây nhưng Giang gia lại không còn...” Vương Đại Gia nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, ánh mắt đầy thối thức cô đơn: “Con bé hắc ti kia, khuyên như thế nào cũng không chịu nghe. Thực sự là không nên đi mà, ngay cả thứ quan trọng như mặt nạ cũng tùy tiện tặng cho người ta

rồi, Giang gia còn có thứ gì đó trân quý hơn sinh mạng của cô nữa sao...”

...

...

Hứa Thâm nhanh chóng trở lại khu phố Nham La.

Hành trình ra ngoài tường lần này cực kỳ nguy hiểm, sau khi hấn trở về nơi ở, phải liên tục nghỉ ngơi hồi phục tới ba ngày, vết thương trên bả vai mới khép lại, nhưng khi phát lực vẫn mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Trong vòng ba ngày này, Hứa Thâm vẫn liên tục hấp thu Tịnh Khư Tề, đồng thời cũng bắt đầu tinh lọc khư lực. Nói chính xác hơn, hấn vừa hấp thu vừa loại trừ tạp chất, khiến cho lượng khư lực trong cơ thể luôn duy trì ở trạng thái bão hòa.

Sau khi khư lực bị tinh lọc, Hứa Thâm lại phát hiện khả năng điều khiển của hấn đã trở nên thuần thực hơn, tương đương với xác suất thành công khi đột phá hình thái thứ hai rất cao.

Buổi sáng hôm ấy, Hứa Thâm ra ngoài đặt máy tờ báo chí, hấn đã quen với chuyện hàng ngày đều hiểu biết một chút tin tức đơn giản thông qua báo chí.

“Phân hội của hội Hỗ Trợ Vụ Công tại đường Giản Việt thuộc khu Hắc Quang vừa bị phanh phui bê bối ra ngoài ánh sáng, thành viên trong hội đùa bỡn nữ công nhân vụ dân trẻ tuổi đến nơi này xin giúp đỡ...”

“Hội Hỗ Trợ lọt vào chỉ trích của toàn xã hội.”

“Nữ thần Hắc Dạ từng nói, chúng ta cần phải đồng tình với kẻ yếu, yêu thương kẻ yếu, mà không phải ức hiếp kẻ yếu, đùa bỡn kẻ yếu!” Đây là lời nói của một cô gái nhà giàu đến nội thành đào tạo chuyên sâu về văn học.

“Hội Hỗ Trợ Vụ Công thu phí hội viên, nhưng không trợ giúp vụ dân mở rộng chính nghĩa, thậm chí còn cấu kết với lãnh đạo công ty, cắt xén tiền lương của vụ dân, hai bên thông đồng làm bậy...”

“Chấp sự của hội Hỗ Trợ Vụ Công vừa bị bắt vì tội giết người...”

Từng mẩu tin tức nho nhỏ có liên quan tới hội Hồ Trợ Vụ Công đều được tập trung vào cùng một chỗ trên các trang báo, hiển nhiên bọn họ có thể đăng tải những tin tức này lên, cũng không hề dễ dàng.

Tuy hội Hồ Trợ Vụ Công được thành lập nên với mục đích chủ yếu là phục vụ vụ dân, nhưng tôn chỉ này đã sớm biến chất, trở nên càng giống quản lý hơn.

Mà vụ dân, tuy tiền lương của bọn họ không nhiều lắm, lại là quần thể yếu thế, nhưng số lượng cực kỳ đông đảo.

Bởi vậy, đám người trong hội kia cướp đoạt tiền của vụ dân, mỗi người một ít, tích tiểu thành đại, cũng gom thành số lượng tương đối lớn, khiến cho một tổ chức trăm khur giàu có như cục Khur Bí, cũng chỉ cân sức ngang tài cùng hội Hồ Trợ Vụ Công kia thôi.

Thậm chí trên một loại trình độ nào đó, bên này còn không theo kịp người ta.

“Hành động phản công của cục trưởng tới nhanh thật...” Hứa Thâm đang chăm chú lật xem báo, cũng không khỏi than thở.

Nếu là trước kia, hắn sẽ cảm thấy khiếp sợ, hành động này đã phá vỡ nhận thức vốn có trong hắn, nhưng hiện giờ, hắn chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra điểm mờ ám đằng sau.

Huống chi hắn từng là vụ dân, đã được trải nghiệm cái gọi là tệ hại của hội Hồ Trợ Vụ Công, cho nên chẳng cảm thấy ngoài ý muốn khi đọc những điều này.

“Hội Truy Quang có 7 vị thủ lĩnh tọa trấn hàng năm. Bọn họ đều là hình thái thứ hai, cục Khur Bí lại chỉ có cục trưởng và Vương Đại Gia... Nhưng thế lực của hội Truy Quang trải rộng cả thành Bạch Nghĩ, bao gồm cả sáu khur. Nếu từng khur đều có một tồn tại hình thái thứ hai tọa trấn, tính ra chiến lực đỉnh cao của mỗi một thế lực cũng hơn kém nhau không nhiều lắm, thậm chí cục Khur Bí còn cao hơn một chút.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hội Hồ Trợ Vụ Công này có thể phái ra một vị hình thái thứ hai ẩn núp ở ngoài tường tập giết bọn hắn, phỏng chừng trong hội cũng có không ít tồn tại hình thái thứ hai tọa trấn.

Hứa Thâm lại lật sang một trang báo khác.

Trên này đều là những tin tức nho nhỏ bên lề.

Hắn tùy ý đọc lướt qua những mẩu tin này, bỗng nhiên lại phát hiện thời cơ cho mình đã gần tới rồi.

Đêm đó.

Hứa Thâm mặc bộ trang phục tác chiến mới tinh vừa lĩnh hồi hôm qua, ở bên ngoài còn phủ thêm một chiếc áo khoác màu nâu, sau đó rời khỏi nhà, hòa mình vào bóng đêm.

...

Tại một căn nhà một tầng có mái nhọn, bên trong một tiểu khu danh tiếng nào đó thuộc khu phố Nham La.

Hoàng Hạo đang ngồi trong phòng khách, đã say khướt nhưng vẫn liên tiếp uống rượu, trong lòng thường xuyên mắng vài câu kỹ nữ thôi... vân vân.

“Không phải chỉ là chị tìm được một người chồng tốt thôi sao? Vậy mà ngày thường đều ép tôi phải cúi đầu khom lưng. Ừ thì vậy cũng được đi, nhưng kết quả thì sao hả? Là tự chị ngã chết. A, ngã chết...”

“Hiện giờ thì hay rồi. Ông chồng của chị không thêm nề mặt thẳng em này một chút nào. Tại vì sao? Vì người ta trách chị vô dụng đó.”

“Nếu chị có thể càng thêm hấp dẫn hơn một chút, hầu hạ anh ấy càng thoải mái hơn một chút, thì dù chị chết đi rồi, anh ấy đâu có đối xử với tôi như vậy?”

Gã lăm nhảm một hồi lập tức ném văng chai rượu đi, bàn tay cầm lấy miếng thịt trên bàn hưng hăng gặm cắn.

“Bữa ăn khá ngon nha, vừa lúc tôi cũng chưa kịp ăn khuya.” Bỗng nhiên một tiếng cười khẽ vang lên.

“Cút, đừng làm phiền tao!” Hoàng Hạo rống giận.

Nhưng gã vừa dứt lời, bỗng nhiên nhìn lại, không biết từ khi nào, đã có một thiếu niên đang ngồi ngay ngay trên chiếc sofa bên cạnh mình.

“Là cậu? !” Hoàng Hạo nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh sợ nói: “Cậu vào đây bằng cách nào?”

“Anh không biết chút nào về nhân viên trăm khur sao?” Hứa Thâm kinh ngạc hỏi lại.

Đương nhiên là Hoàng Hạo biết chứ, gã hỏi như vậy hoàn toàn là phản ứng theo bản năng mà thôi.

Đúng là cánh cửa nhà gã có trang bị khóa chống trộm, nhưng ba cái thứ này chỉ có thể phòng trộm cắp, làm sao mà phòng được đám quái vật này?

Chương 245. Anh Có Quen Biết Tử Thần Không?

“Cậu tới nơi này làm gì?” Sắc mặt Hoàng Hạo trở nên khó coi, hiển nhiên Hứa Thâm tới đây không có ý tốt.

“Giải quyết anh.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Hoàng Hạo ngần ra. Hứa Thâm nói quá mức thẳng thắn, khiến cho ngay lúc này, gã có chút sững sốt, có vẻ sợ mình vừa nghe nhầm.

Nhưng chờ đến khi Hoàng Hạo nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thâm, rốt cuộc gã cũng phản ứng lại. Trái tim hung hăng co rúm một cái, gần như cơn say đã bay đâu mất hơn phân nửa rồi. Gã cả giận nói: “Cậu muốn giết tôi? Cậu có biết tôi là ai không, anh rể tôi là viện trưởng bệnh viện Thái Khang. Tôi còn quen biết Trần khoa trưởng trong cục của cậu. Tôi còn quen biết...”

“Anh có quen biết Tử Thần không?” Hứa Thâm cắt ngang lời gã.

Hoàng Hạo giật mình.

“Nếu quen biết, anh có thể cầu xin đối phương đừng mang anh đi.” Hứa Thâm nói.

Toàn thân Hoàng Hạo run rẩy không ngừng.

Vào giờ khắc này, rốt cuộc gã cũng hiểu được, thiếu niên trước mắt này thực sự đến để giết gã rồi.

Tuy bình thường gã cũng hiểu, những nhân viên trăm khur này tuyệt đối có lực lượng giết chết bọn họ, nhưng bọn họ lại biết,

chỉ cần đối phương không muốn chết, sẽ không bị kích động quá mức mà gây nên loại chuyện này.

Suy cho cùng, bảo tiêu cũng có thể giết người, nhưng ai sẽ sợ bảo tiêu của chính mình?

Và đương nhiên khi xung quanh chỉ vven vẹn có hai người, vị bảo tiêu kia cầm súng kíp trong tay nói một câu, tao muốn giải quyết mày... Ai có thể không hoảng hốt?

“Nếu cậu giết tôi, cả cậu cũng sẽ bị chế tài (trừng phạt theo luật pháp)!” Sắc mặt Hoàng Hạo cực kỳ khó coi, gã cắn răng nói: “Chẳng lẽ cậu muốn đồng quy vu tận (cả hai cùng chết) với tôi? Tôi đâu có đắc tội với cậu!”

Hứa Thâm cười cười, cũng không vạch trần lời nói của đối phương, chỉ nhẹ giọng trả lời: “Ai nha, anh đánh giá bản thân mình quá cao rồi đó. Sẽ không ai biết là tôi giết anh đâu. Bởi vì cái chết của anh chính là một chuyện ngoài ý muốn. Anh đã say rượu cộng thêm ăn uống quá độ làm cho cơ tim tắc nghẽn mà chết.”

“Mày!” Hoàng Hạo sợ tới mức mồ hôi lạnh tuôn như mưa khắp người, sắc mặt trắng bệch, nhưng đột nhiên, gã đổi giọng nói: “Hứa lão đệ, không, Hứa ca, Hứa gia! Buông tha cho tôi đi mà. Tôi van xin cậu, cậu bảo tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó. Bất cứ chuyện gì tôi cũng nghe theo cậu. Có phải cậu đến đây vì chuyện phí bảo hộ hay không? Tôi cam đoan, tôi chắc chắn sẽ giao, hơn nữa còn là gấp đôi! À không, là gấp ba!”

“Còn chuyện phía lão Trần nữa, cũng là tôi làm. Tôi rất xin lỗi cậu. Cậu cứ đánh, cứ mắng tôi đều được, nhưng tuyệt đối đừng giết tôi. Tôi xin cam đoan sẽ không tiếp tục làm phiền cậu nữa đâu!”

Nói xong, gã lập tức rời khỏi chiếc sofa, trực tiếp quỳ xuống đất, còn liên tục đập đầu với Hứa Thâm.

Gã hoàn toàn không có ý định hò hét gọi người.

Hàng năm Hoàng Hạo đều giao tiếp cùng nhân viên trạm khur, đương nhiên biết rất rõ về thân thủ của bọn họ. Nếu gã hô to một tiếng, chưa chắc đã gây nên hiệu quả gì nhưng chắc chắn sẽ đẩy nhanh tốc độ chết của bản thân.

Và đối mặt với tình huống này, chỉ có thể cầu xin, giải thích, biểu hiện thành khẩn mới có cơ hội sống sót.

Hoàng Hạo lộ ra vẻ mặt hèn mọn, mong muốn dựa vào bản lĩnh nhập vai của mình để vượt qua tai nạn lần này.

Mặt Hứa Thâm đầy tươi cười, hẩn yên tĩnh quan sát hết thấy những biến hóa trên sắc mặt của kẻ đối diện, nếu là trước kia, hẩn sẽ nhẹ dạ mềm lòng, nhưng hiện giờ thì không.

Dù sao, hẩn cũng cho đối phương hai lần cơ hội rồi.

Tựa như đêm hôm đó, khi tên trộm nọ muốn vào nhà hẩn trộm đồ, hẩn đã khuyên bảo đối phương tới ba lượt, nhưng kẻ đó lại muốn dùng lưỡi dao tập kích hẩn...

Và kết quả của đối phương, hẩn là mọi người đều hiểu.

Có những người lạ vậy đó, bình thường có vẻ thông minh nhưng lúc cần thông minh để giữ mạng, lại kiên quyết ôm lấy sự ngu ngốc mù quáng của mình.

“Anh cảm thấy cái mạng của anh trị giá bao nhiêu tiền?” Hứa Thâm hỏi.

Hoàng Hạo ngẩn ra, nhưng gần như ngay lập tức, gã đã hiểu được suy nghĩ của Hứa Thâm, trong lòng ngấm ngấm buông lỏng một hơi, vội vàng nói: “Một trăm vạn, không, hai trăm vạn! Đó gần như là toàn bộ của cải của tôi rồi!”

“Xem ra anh không mua được mạng mình rồi.” Hứa Thâm lắc đầu.

Hoàng Hạo cầu xin tha thứ nói: “Hứa gia, tuy ngày thường cậu nhìn thấy tôi kiếm được rất nhiều, nhưng tôi cũng chi rất lắm, chơi gái này, mời khách này. Lúc bình thường, muốn duy trì những mối quan hệ bạn bè, tôi cũng cần tiêu phí không ít tiền, giống như lão Trần trong cục các cậu đó, hàng năm tôi đều mất vào tay anh ta cả trăm vạn!”

Hứa Thâm nhướn mày: “Khoản tiền ấy, nếu anh thành thành thật thật giao phí bảo hộ, chẳng phải đơn giản hơn sao?”

Hoàng Hạo cười khổ, nói: “Đây là hai việc khác nhau...”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ vươn tay, tựa như muốn nâng gã dậy.

Hoàng Hạo cho rằng Hứa Thâm muốn nâng mình lên, nghĩa là hấn đồng ý với điều kiện kia rồi, trong lòng lại ngậm thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó, bàn tay đang được nâng lên kia chợt truyền đến một tiếng “tạp sát”, ngón giữa gập về phía sau.

Gã không nhìn được phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Hiện giờ thì giá trị bao nhiêu tiền?” Hứa Thâm nhẹ giọng hỏi.

Mồ hôi lạnh túa đầy trán Hoàng Hạo, sắc mặt gã càng thêm tái nhợt, hai mắt đầy kinh hoàng nhìn thiếu niên trước mắt,

Lần đầu gặp mặt, hấn giống hết một chú cừu non, tùy ý để gã bắt nạt, nhưng hiện giờ, chỉ qua một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, hấn lại trở thành một kẻ hung tàn tựa ác ma.

“Ba, ba trăm vạn!” Hoàng Hạo run rẩy nói: “Đây là toàn bộ tài sản của tôi rồi.”

Lại “Tạp sát” một tiếng.

Ngón trỏ cũng gập về phía sau.

“Hiện giờ thì sao?”

“Bốn, bốn trăm vạn, Hứa gia, đây thực sự là toàn bộ rồi, ô ô!” Hoàng Hạo đau đến mức nước mắt nước mũi đều tràn ra, trong miệng lắp bắp cầu xin.

“Tạp sát.”

Ngón áp út cũng gập về phía sau.

“Không còn nữa sao?” Hứa Thâm nhẹ giọng hỏi.

“Không, thực sự không còn.” Hoàng Hạo liên tục cầu xin tha thứ.

“Tạp sát.”

Ngón út cũng gập lại.

Dường như cả bốn ngón tay đã nắm chặt lấy mu bàn tay.

“A...” Hoàng Hạo kêu thảm thiết, không ngừng cầu xin tha thứ: “Năm, năm trăm, thật sự không có, đánh chết tôi cũng không có!”

“Vậy thì chuyển qua tay bên này.” Hứa Thâm mỉm cười, lại cầm lấy bàn tay kia của gã.

Chương 246. Tiền Tôi Nhận, Mạng Của Anh, Tôi Cũng Muốn!

Ủng Hộ Dịch Giả Chính Chủ Z A L O : 0704 730 588
(Phước Mạnh)

Ánh mắt Hoàng Hạo lộ ra vẻ hoảng sợ, gã nhìn Hứa Thâm mà cứ như trông thấy quỷ, kinh hoàng không sao kiềm chế nổi.

“Tạp sát”...

“Tạp sát”...

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, ngay khi âm vực trở nên quá cao, gã sẽ bị Hứa Thâm tát cho một cái đánh trở về, chỉ có thể phát ra tiếng gầm nhẹ đầy thống khổ.

Giá cả cuối cùng đã trở thành 620 vạn.

“Tiền nằm trong sổ tiết kiệm, được gửi tại ngân hàng Mặc thị nội thành, đây là ngân hàng lớn đó.” Hai cánh tay của Hoàng Hạo đang không ngừng run rẩy, ngón tay cuộn lên giống hệt chân bạch tuộc, trên mặt không chút huyết sắc, đau đớn đến mức trên lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Mặc thị...” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, hắn vừa nhớ tới Mặc Tiểu Tiểu. Cô ấy từng để lộ thân phận uy hiếp đôi vợ chồng phú hào lúc trước, dường như cũng là người có lai lịch lớn, phải chăng Mặc Tiểu Tiểu và Mặc thị này có quan hệ với nhau?

Dưới sự uy hiếp của Hứa Thâm, Hoàng Hạo khó nhọc lấy ra cuốn sổ tiết kiệm từ phòng quỹ bảo hiểm, giao cho hắn.

“Khoản tiền này được tôi tự mình đi gửi, cần phải có vân tay của tôi nghiệm chứng.” Hoàng Hạo run rẩy nói, rất sợ Hứa Thâm sẽ giết người diệt khẩu.

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm gật gật đầu, đột nhiên Hoàng Hạo có cảm giác hai hai cánh tay vốn đang đau đớn chột nhẹ bỗng đi, cảm giác thống khổ biến mất, ngược lại bỗng xuất hiện một chút lành lạnh mơ hồ.

Rất nhanh, loại cảm giác này dần dần trở nên mãnh liệt, lạnh như băng. Ngay lúc cái lạnh như băng ấy đi đến mức tận cùng,

gã lại có cảm giác nóng cháy, mà ngay lúc cảm giác nóng cháy này bắt đầu trở nên mãnh liệt, nó lại mang đến thống khổ không nguôi.

Hoàng Hạo cúi đầu nhìn lại, hai bàn tay gã đã biến mất rồi, đã gãy lìa từ phần cổ tay.

“Cậu...” Hoàng Hạo giật mình.

“Thật có lỗi, tiền tôi nhận, nhưng mạng của anh, tôi cũng muốn.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Hoàng Hạo hoảng sợ trừng lớn con mắt, nói: “Cậu... cậu nói không giữ lời. Nhưng... nếu cậu vừa muốn có tiền vừa muốn giết tôi, kiểu gì cũng để lại manh mối, cuối cùng cũng bị bắt mà thôi!”

“Sẽ không. Lúc tôi tới đây đã tránh được camera giám sát, vốn muốn cho anh chết vì cơ tim tắc nghẽn, nhưng hiện giờ lại thôi... Chết vì bị người ta mò vào trong phòng cướp bóc, cũng không vấn đề gì. Hơn nữa, nếu tôi thật sự bị điều tra ra, cũng có thể nói là anh xúc phạm tôi, còn chủ động tập kích, và trong lúc tôi tự vệ đã không cẩn thận giết chết anh rồi.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Hoàng Hạo nghe đến đây, con mắt lập tức trừng đến tròn xoe, lý do nhằm nhí như vậy, sẽ có người tin sao?

Tập kích? Tôi bị giết ở trong nhà của mình đó? Rút cuộc là tôi tập kích cậu hay cậu tập kích tôi?

Yết hầu gã khô như muốn nứt ra, nhưng cả nửa ngày vẫn nói không ra một chữ.

...

...

Hứa Thâm cân nhắc tới độ mạo hiểm khi tự bản thân đi rút tiền, vì vậy hắn đi tới vùng ngoại thành, tìm được một vụ dân, tỏ vẻ mình sẽ giúp đối phương mở mắt, khiến cho gã nhìn thấy thế giới chân thật này, nhưng gã phải giúp mình hoàn thành một chuyện.

Vụ dân nọ biết mình đã gặp may mắn, cầu còn không được, lập tức nhận lời.

Hứa Thâm thông qua Đại Ly Ly, bỏ ra mười vạn mua được Khur Nguyên Dịch giúp mở mắt ở chợ đêm, giúp vụ dân này mở mắt, sau đó giao cho đối phương một đôi bao tay, để cho người này tới ngân hàng được chỉ định nào đó của Mặc thị đặt tại khu thành thị lấy tiền.

Vụ dân kia vừa nhìn thấy đôi bao tay, đã có cảm giác thứ này được chế tạo từ da người, nhưng gã không dám hỏi nhiều.

Bởi vì đây là lần đầu mở mắt, cho nên trên bất cứ phương diện nào, vụ dân nọ đều tỏ ra cực kỳ cẩn thận.

Hứa Thâm đưa đối phương đến cửa ngân hàng, và yên tĩnh chờ đợi.

Không bao lâu sau, vụ dân với vẻ mặt ngơ ngác rời khỏi nơi ấy, lập tức nói cho Hứa Thâm biết, muốn lấy tiền vượt qua trăm vạn cần phải hẹn trước một tuần.

Hứa Thâm để cho gã bước vào bên trong hẹn trước, khi hết một tuần cũng trong khoảng thời gian này, bọn họ sẽ đến lấy.

Sau đó, hắn lại dẫn vụ dân trở về, cho gã một khoản tiền, bảo gã không cần đi làm, cứ tìm một khách sạn nhỏ nào đó ở đúng một tuần, đợi cho khi đến lúc đi lấy tiền là được.

Vụ dân nọ cũng ý thức được loại hành vi này có chút quái dị, rất giống đang phạm tội, nhất là từ đầu đến cuối Hứa Thâm đều đeo mặt nạ, không lộ ra hình dáng, càng khiến gã thêm chắc chắn với loại suy đoán này.

Nhưng so sánh với chỗ tốt mình sẽ nhận được, tới cuối cùng, gã vẫn lựa chọn nghe theo.

Dù sao đây cũng là cơ hội sẽ thay đổi vận mệnh cả đời gã.

Bảy ngày sau, dưới sự hướng dẫn của Hứa Thâm, vụ dân nọ đã thuận lợi lấy được tiền vào tay rồi mang theo rương tiền bước lên xe taxi.

Hứa Thâm tiếp nhận rồi mở ra nhìn sơ sơ một lượt, trong rương toàn tiền là tiền, hắn lập tức yêu cầu lái xe đi tới vùng ngoại thành.

Tại nơi này, Hứa Thâm thả vụ dân kia xuống, rồi lấy ra mười vạn từ trong rương, giao cho gã, xem như phí làm việc vất vả.

Với loại chuyện này, Hứa Thâm không hề keo kiệt, sau đó, hắn lại yêu cầu lái xe quay về khu thành thị.

Nhưng ngay khi chiếc xe thông thả đi chậm đến một nơi càng thêm hẻo lánh tại vùng ngoại ô, đôi mắt Hứa Thâm thoáng nheo lại.

Chờ đến lúc chiếc xe này ngừng lại ở một chốn không người, Hứa Thâm ung dung thản nhiên nói: “Hình như nơi này không phải khu thành thị.”

“Nhóc con, mau giao tiền ra đây!” Lái xe không thèm che giấu ý đồ, lập tức quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Sau đó, gã lấy ra một thanh khảm đao từ hòm giữ đồ trong xe, tuy chất liệu của thứ này khá bình thường, nhưng rõ ràng là đủ để đối phó với người thường.

Hứa Thâm nhướn mày, coi dáng vẻ kẻ này mang theo đao bên người, xem ra cũng từng phạm tội nhiều lần.

“May mắn mà gặp được tôi.” Hứa Thâm chỉ có thể xuống xe.

“Để tiền ở lại.” Lái xe cả giận nói.

“Có phải anh từng làm hại người khác hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Lái xe cười lạnh nói: “Nhóc con, cha mẹ mày không nói cho mày biết, khi ra bên ngoài đừng lộ tài sắc hay sao?”

“Anh còn cướp sắc?” Hứa Thâm khẽ vuốt cằm, chợt nói: “Xem ra lần này tôi nhất định phải biểu dương chính nghĩa rồi. Mặc dù chính nghĩa đến muộn nhưng nó vẫn sẽ đến. Anh có hiểu hay không?”

Chương 247. Lại Một Vụ Án Không Tìm Được Hung Thủ...

“Mày nói lắm nhằm gì đó? Mau đưa tiền cho tao!” Lái xe cả giận nói.

Hứa Thâm cười cười đi qua.

Lái xe vươn tay tới.

Hai người lướt sát qua nhau.

Khảm dao trong tay lái xe, lại cắm trên cổ chính mình.

Bóng dáng Hứa Thâm chỉ như đang thông thả bước đi, rồi thân nhiên đi xa dần, chỉ để lại một bộ thi thể ngã xuống chỗ đuôi xe tại một nơi vắng vẻ không người.

...

...

Mấy ngày sau, có một chiếc xe của sở Tuần Tra tập trung bên ngoài một tiểu khu nào đó.

Chuyện là vệ binh của sở Tuần Tra vừa nhận được tin báo án, người nọ nói dường như ở nơi này có người nào đó đã gặp chuyện không may.

Nhóm vệ binh sở Tuần Tra lập tức cứng rắn phá vỡ cửa phòng trộm, tiến vào trong nhà. Thứ đập vào mắt bọn họ đầu tiên chính là nơi này cực kỳ bừa bộn, có một đồng thịt nướng trên bàn, và bình rượu dưới mặt đất.

Nhưng mặt đất ở bên cạnh sofa, lại hiện lên từng vết máu màu nâu khô cạn.

Ngoài ra, từng đợt mùi hôi đậm đặc đang bay ra từ trong phòng ngủ.

Lúc này, cửa phòng ngủ đang bị đóng chặt.

Nhóm vệ binh sở Tuần Tra đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, tất cả thật cẩn thận dùng tay mở cửa phòng ngủ ra. Chỉ trong phút chốc, một loại mùi hư thối tanh hôi nhúc mũi từ bên trong ừn ừn kéo tới, xộc thẳng vào xoang mũi của bọn họ, thậm chí còn chà qua sát lại, liên tục giày vò trên niêm mạc, khiến cho mùi vị gay mũi nọ lập tức tràn ngập lá phổi và trong lồng ngực hai người.

Hai vệ binh có cảm giác bản thân mình đang bị ngâm trong nước thối, và ngay sau đó, hai người này không kiềm chế nổi, lập tức nôn mửa tại chỗ.

Chờ sau khi bọn họ lần mò được công tắc bật đèn trong phòng ngủ, cả hai chợt nhìn thấy một đồng gì đó gồ lên trên giường như một tòa núi nhỏ.

Hai vệ binh nhanh chóng đi qua, xốc chần lên, bên trong là mấy cái túi nhựa màu đen, là loại túi gia dụng dùng để chứa rác rưởi.

Bọn họ không dám mở ra, lập tức bấm máy, gọi thêm càng nhiều tiếp viện đến.

Chờ đến lúc có nhiều vệ binh sở Tuần Tra tập trung tới nơi này hơn, cả nhóm mới mở túi rác rưởi kia ra, và nhìn thấy bên trong là một bộ thi thể bị chém thành vài đoạn, đã trở nên hư thối, rữa nát.

Ở bên cạnh còn có một con dao phay.

Rất nhanh, đám nhân viên chuyên nghiệp thuộc các ngành trong sở Tuần Tra đã đến, bắt đầu công tác kiểm tra hiện trường, dọn dẹp, kiểm tra đo lường, và phát hiện hung khí chính là con dao phay kia.

Người nạn bị hung thủ tươi sống dùng dao phay chém chết, bấm nhử.

“Đây là hận ý tới mức nào? ! Nhất định là báo thù rồi!” Có vệ binh sở Tuần Tra bịt kín mũi nói.

“Chưa chắc đã là hận, cũng khả năng đối phương làm như vậy để tiện xử lý, hoặc là đang muốn che giấu điều gì đó.” Có vệ binh kinh nghiệm lão luyện nói.

Rất nhanh, khi bên pháp y khâu thi thể, bọn họ đã phát hiện ra trên xác người này thiếu mất đôi tay.

Có người lập tức ý thức được điều gì, rồi nhanh chóng mở tủ sắt trong nhà ra. Ai ngờ đâu khi bọn họ đụng tới tủ sắt lại phát hiện cánh cửa bên ngoài đóng, bên trong còn có dấu vết sục sạo, tìm tòi.

“Thi thể đã chết ít nhất là mười ngày trở lên, nếu không phải bạn bè tìm đến nhà anh ta, ngủ được mùi thối bên trong, phỏng chừng tới hiện giờ còn không ai hay biết. Đối phương dùng túi nhựa phong tỏa mùi, lại giấu dưới chần, cộng thêm phòng ngủ và căn nhà đều bị khóa cửa, mấy tầng phong tỏa, che giấu mùi như vậy, mới khiến thứ mùi này thẩm thấu cực lâu mới ra bên ngoài.”

Có vệ binh của sở Tuần Tra tiếc nuối nói: “Hắn là hung thủ đã sớm chạy mất rồi, nhưng chúng ta không tìm thấy sổ tiết kiệm trong nhà, hắn là người nợ đã từng rút tiền rồi, lúc trở về chỉ cần chúng ta tới các ngân hàng lớn điều tra là biết.”

“Tôi có cảm giác, chúng ta lại có thêm một vụ án mạng không bắt được hung thủ, ai.” Có vệ binh thâm niên lắc đầu.

Tuy bọn họ còn chưa bắt đầu điều tra, nhưng chỉ dựa vào kinh nghiệm đã đánh hơi được, khả năng cao là vụ án này sẽ không giải quyết được chuyện gì.

...

...

“Hứa đại nhân, đây là bữa sáng tôi mua cho ngài.” Buổi sáng, Trương Lệ Dao mang theo mấy túi bao gồm đủ loại bữa sáng, tới bên ngoài phòng của Hứa Thâm, mềm nhẹ kêu gọi.

Mấy ngày nay đều là như thế, cô tỏ ra vô cùng ân cần.

Hứa Thâm mở cửa, đã không còn cảm thấy ngạc nhiên về sự nhiệt tình của cô nữa. Hắn tiếp nhận bữa sáng trong tay Trương Lệ Dao, nhân tiện nhờ cô đi xuống dưới lầu giúp mình lấy báo trong hòm thư.

Trương Lệ Dao không một câu oán hận, lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

Chờ cô mang báo lên, Hứa Thâm ngồi ở trong phòng vừa ăn vừa xem.

Trương Lệ Dao ngồi ở một bên, Hứa Thâm tùy ý lật xem báo, nhìn thấy tin tức được đăng ngay trang nhất, lập tức biết thì thể Hoàng Hạo đã bị người ta tìm được rồi.

Nhưng kéo dài đến hiện giờ đã là ngày thứ mười hai.

Hứa Thâm lắc lắc đầu, hắn chẳng lo lắng đám người kia sẽ tìm được mình.

Lại nói, sự kiện lần này cũng khiến cho hắn có chút cảm khái.

Bởi vì giết người còn kiếm được nhiều hơn trăm khur, là hơn gấp mấy chục lần!

Nhưng rõ ràng là cả quá trình dễ dàng hơn nhiều lắm, hơn nữa còn không có nguy hiểm gì.

Trăm khư sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn bất cứ lúc nào, một khi tình báo sai lầm, chính là đi đưa món ăn cho khư!

Nếu mang ra so sánh, coi như cách Tô tử kiếm tiền vẫn quá mức ôn hòa... Hứa Thâm vừa nghĩ đến Tô Sương, trong đầu lập tức hiện lên thứ hình ảnh hôm đó, lại không khỏi thở dài trong lòng.

“Cô đã đọc báo hôm nay chưa?” Hứa Thâm hỏi Trương Lệ Dao đang ngồi bên cạnh.

“A? Tôi ăn xong rồi.” Trương Lệ Dao vội vàng trả lời.

“?”

“Ách, không, tôi còn chưa kịp đọc.” Trương Lệ Dao đỏ mặt, lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng, chột ghé sát người vào Hứa Thâm, cùng đọc tin tức trên báo.

Tùng đột mùi hương nước hoa bay tới.

Trương Lệ Dao mị nhãn như tơ, đôi mắt nhẹ nhàng chạm vào ánh mắt Hứa Thâm, lại nhanh chóng lùi về.

Nhưng ngay khi cô đọc được tin tức trên báo, gần như cả người đều ngây dại, thậm chí còn bất chấp vai diễn của mình.

“Hoàng Hạo đã chết?”

Trương Lệ Dao có chút khiếp sợ, người kia lại chết?

Chương 248. Cô Yên Tâm, Tôi Chỉ Muốn Tiền...

Cô bắt đầu đọc nội dung bài viết...

Hung thủ cực kỳ tàn nhẫn...

Thi thể bị chặt thành từng đoạn...

Vụ án đột nhập vào nhà cướp tiền...

Chỉ mới vài dòng đầu đề (title) cực kỳ ngắn gọn xúc tích, cũng đủ khiến trước mặt Trương Lệ Dao hiện lên khung cảnh tàn nhẫn kia, sắc mặt cô chợt có chút khó coi.

Không hề giống lúc cô đọc tin tức có liên quan tới người khác.

Bởi vì khi người được nói tới trên bài báo này chính là người quen thuộc bên cạnh mình, bản thân sẽ có cảm nhận càng thêm sâu sắc, và đương nhiên, cũng càng thêm phức tạp.

“Anh ta lại bị người cướp bóc...” Trương Lệ Dao cảm thấy loại chuyện này quá đổi hoang đường và buồn cười, song song với đó, trong lòng cô cũng xuất hiện một chút cảm giác châm chọc.

Hoàng Hạo kia, ngày thường đều kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, kết quả lại chết trên tay một tên cướp nhỏ.

Đúng là chuyện buồn cười.

“Bởi vậy, cần phải quý trọng sinh mệnh của mình.” Hứa Thâm nói: “Con người ta muốn sống thật không dễ dàng, cho nên tuyệt đối đừng dễ dàng phạm sai lầm, đừng tùy tiện đi trêu chọc người khác. Con người ta nên giữ bốn phận của mình.”

Trương Lệ Dao thu hồi suy nghĩ, bỗng cảm thấy cực kỳ đồng ý với lời nói này, cô lập tức gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, nhưng anh ta chết đi cũng tốt, ai bảo lúc trước anh ta là người đầu tiên hủy phí bảo hộ, khiến cho chúng ta tổn thất một khoản tiền lớn.”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Dường như cô và anh ta khá thân thiết?”

“Bình thường mà thôi, chúng tôi chỉ gặp nhau vài lần.” Tim Trương Lệ Dao đập thình thịch, cô vội vàng nói.

“Gặp vài lần đã lấy thân báo đáp?” Đôi mắt Hứa Thâm đầy lạnh nhạt.

Trương Lệ Dao ngây người, không khỏi kinh ngạc nói: “Hứa, Hứa đại nhân, ngài nói cái gì vậy?”

“Thật đáng tiếc, khứu giác của tôi có chút nhạy bén, cho nên bất cứ mùi vị gì vương vấn trên người cô đều bị tôi phát hiện ra cả.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Lần trước Trần khoa trưởng trong cục tìm tôi, nói cục Thuế Kim bên kia có chứng cứ tôi tham ô thuế kim...”

Con người Trương Lệ Dao co rút lại, vội vàng nói: “Chuyện này không liên quan gì tới tôi, thật sự. Hứa đại nhân, tôi vô cùng trung thành và tận tâm với ngài...”

“Trừ cô ra, không một ai có thể giả tạo chứng cứ.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Cô không cần phải bao biện nữa. Tôi đã biết tất cả những hành động và tâm tư của cô rồi, từ hôm nay trở đi, cô tự nghĩ cách hoàn trả lại. Về sau phí bảo hộ mà tôi thu, có bao nhiêu thì giao lên bấy nhiêu, không được giao sai dù chỉ một phân tiền, bao gồm cả tiền lương của cô nữa.”

Trương Lệ Dao ngơ ngác nhìn hắn, bỗng nhiên lại có cảm giác thiếu niên này thật xa lạ.

“Hứa đại nhân, tôi thực sự không có...” Sau khi Trương Lệ Dao phục hồi lại tinh thần, gương mặt lập tức lộ vẻ cầu xin: “Tôi thực sự không phản bội ngài.”

Hứa Thâm chỉ yên tĩnh nhìn cô.

Dần dần tự bản thân Trương Lệ Dao cũng không cách nào tiếp tục nói được nữa, vẻ khổ sở cầu xin trên mặt cũng trở thành miễn cưỡng.

“Đúng rồi, lần trước tôi có nghe cô nói, lúc bình thường cha mẹ cô rất thích tới Cửu Long uống trà? Có thời gian rảnh hãy thay tôi mời họ uống hai chén nhé, dù sao bọn họ cũng có tuổi rồi, chẳng biết còn uống được mấy năm nữa đâu.” Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Trương Lệ Dao lập tức thay đổi. Cô còn nhớ có lần Hứa Thâm từng tìm cô tới tán gẫu. Lần ấy, cô nói chuyện có chút hứng khởi, đã đàm luận đến đủ các loại phương diện khác nhau, bao gồm cả gia đình và cha mẹ.

Không nghĩ tới, ngay từ khi đó đối phương đã nghĩ xong cách để đối phó với cô rồi.

“Hứa đại nhân, ngài không thể làm như vậy được. Tôi cũng chỉ bị ép buộc mà thôi, vốn không phải chủ ý của tôi, tôi...”
Trương Lệ Dao lập tức cầu xin.

Hứa Thâm nâng tay cắt ngang lời của cô, nói: “Tôi không cần nghe nguyên nhân và giải thích. Tôi chỉ cần cô nghe hiểu những lời tôi nói, rồi làm theo những gì tôi bảo là được. Cô yên tâm, tôi sẽ chẳng làm gì cô hết, tôi chỉ muốn tiền, và chỉ cần từ nay về sau, cô đừng làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến lợi ích của tôi. Đến lúc ấy, cô sẽ biết con người của tôi rất dễ ở chung.”

Hắn lại nhìn cô một cái, nói: “Cô phải biết rằng, những khoản tiền mà cô kiếm được dựa vào động tay động chân kia, đều là tiền mà tôi đánh cược bằng cái mạng của mình, đi trăm khu đổi lấy đó. Cô cảm thấy bản thân mình xứng đáng có được nó sao?”

Trương Lệ Dao há miệng nhưng không biết nói gì, hoàn toàn im lặng xuống.

“Chỉ là một thành viên nho nhỏ của bộ Văn Chức, lại mặc toàn trang phục quý báu trên người. y cha, những gì cô làm nó chói mắt lắm.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Những gì cần nói tôi đã nói hết, cô có thể đi rồi.”

Trương Lệ Dao nghe được lệnh đuổi khách, chỉ có thể đứng dậy.

“Đúng rồi, về sau đừng quên mang ba bữa cơm mỗi ngày tới.”
Trước khi cô ấy rời đi, lại nghe được lời nói của Hứa Thâm truyền từ bên trong ra.

Trương Lệ Dao cắn môi, đưa tay vịn vào tường chậm rãi bước xuống dưới lầu.

“Khoản tiền này đã đủ để ta xin về hưu.”

Hứa Thâm thu suy nghĩ lại, trong đầu lập tức nhớ tới khoản tiền hơn 600 vạn đã được hấn chia ra rồi lần lượt gửi vào nhiều ngân hàng khác nhau kia.

Trên thực tế, trăm khur giả muốn về hưu chỉ cần năm trăm vạn là mua được một vị trí danh sách.

Nhưng hiển nhiên, nếu lúc này hấn dùng tiền ra mua vị trí về hưu, khẳng định trong cục sẽ không đáp ứng.

Dù sao bọn họ còn chờ hấn đến động khur làm việc mà.

“Chờ sau khi ta làm thỏa đáng chuyện này, lại đi xin, đến lúc đó, chắc chắn cần phải giải thích về nguồn gốc của khoản tiền 500 vạn này, ta sẽ tìm nguyên nhân khác, chính là...”

...

...

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Đảo mất một cái đã hết một tháng.

Trong khoảng thời gian này Hứa Thâm không có nhiệm vụ, dù sao tỷ lệ đi chấp hành nhiệm vụ của thê đội thứ nhất vốn không cao, bình thường chỉ khi bùng nổ sự kiện cấp C, bọn họ mới phải ra tay, bình quân cứ hai, ba tháng một lần.

Ngẫu nhiên mới có tình huống đột phát.

Và trong tháng này, ngoại trừ bốn lần trước Hứa Thâm lượn qua lượn lại trong cục, về cơ bản, hấn chẳng chạy loạn đi đâu. Ngay cả hội Truy Quang bên kia, cũng giảm bớt nhiệm vụ cho Hứa Thâm, tạm thời không có tới tìm hấn.

Hơn nữa, hiện giờ Hứa Thâm chính là người được đề cử làm thủ lĩnh, hấn đã có quyền lợi lựa chọn và từ chối nhiệm vụ.

Chương 249. Đột Phá! Về Nhà???

Số Tịnh Khur Tề hấn nhờ Đại Ly Ly mua giùm lần trước đã hết từ lâu, Hứa Thâm lại lần lượt mua thêm cả trăm ống nữa.

Với loại chi tiêu kinh khủng này, nếu chỉ dựa vào khen thưởng mà hấn nhận được từ nhiệm vụ săn bắn, chắc chắn không đủ

chi tiêu, cũng may khoản tiền hẩn cướp được từ trong tay Hoàng Hạo đã phát huy công dụng của nó.

Hiện giờ, Hứa Thâm đang duy trì tần suất mỗi ngày tiêu hao ba ống Tịnh Khư Tề, khiến cho quá trình hấp thu và tinh lọc đều được duy trì ở mức ngang hàng, cũng khiến trong cơ thể luôn duy trì ở trạng thái bão hòa.

Tính từ lúc bắt đầu đến nay, Hứa Thâm đã hấp thu tổng cộng 280 bình, nghĩa là ít nhất lượng khư lực bị tinh lọc bài trừ trong cơ thể hẩn cũng đạt tới 180 bình, và khư lực đã được tinh luyện trở nên vô cùng thuần túy, điều khiển cực kỳ nhẹ nhàng.

Hứa Thâm tập trung vào lĩnh vực sợi khư đầu tiên. Và trong quá trình hẩn không ngừng ném thử, rốt cuộc cũng nắm được manh mối.

Cũng là khư lực sau khi được tinh lọc càng dễ dàng cô đọng thành sợi hơn, và kể cả cô đọng thành sợi cực kỳ nhỏ bé, cũng có thể duy trì điều khiển.

Hứa Thâm trực tiếp kéo dài những sợi khư này ra bên ngoài cơ thể, coi như có thể miễn cưỡng duy trì chúng nó chui ra bên ngoài cơ thể chừng 30 cm, và không thể đi xa hơn.

Thành công trong quá trình điều khiển sợi khư tinh tế, đã làm Hứa Thâm gia tăng thêm không ít tin tưởng sẽ đột phá hình thái thứ hai.

Hẩn không tiếp tục do dự nữa, dù sao cũng cần phải đối mặt với cửa ải sinh tử.

“Nên đột phá thử xem.”

Hôm ấy, Hứa Thâm vẫn ngồi trong phòng mình như thường ngày. Hẩn ăn xong bữa sáng do Trương Lệ Dao đưa tới, thoáng nghỉ ngơi một lát, mới bắt đầu điều khiển sợi khư, từ từ thâm thấu vào trái tim.

Theo khư lực dũng mãnh tràn tới, thân thể hẩn cũng tiến vào trạng thái tới hạn.

Hẩn sớm quen thuộc với loại cảm giác này, nhưng trong đầu lại không hề nghe thấy những hỗn độn, rối loạn âm thanh kia.

Nói cách khác, mặc dù hấn đã tiến vào trạng thái tới hạn nhưng vẫn có thể duy trì ý nghĩ tỉnh táo và nội tâm an bình.

Hứa Thâm đã sớm chú ý tới điểm này từ lâu rồi, bởi vì mỗi lần huấn luyện, hấn đều duy trì trạng thái tới hạn, và càng về sau này, những loại âm thanh trở nên càng ngày càng ít hơn, càng ngày càng xa xôi hơn, giống như đã bị một thứ gì đó ngăn cách lại rồi.

Tuy Hứa Thâm cũng không biết tình huống này là tốt hay xấu, nhưng dựa vào cảm giác của bản thân, hấn cảm thấy đây hấn là chuyện tốt.

Lúc này đây, Hứa Thâm đang liên tục điều khiển sợi khur, không hề thu liễm, không ngừng thẩm thấu vào, rất nhanh, âm thanh bùm bùm của trái tim đã vang lên, Hứa Thâm vừa cảm giác được một chút xé rách và một loại sung sướng là lạ.

“Cậu bé, rốt cuộc con cũng đến đây rồi sao?” Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên.

Hứa Thâm giật mình.

Ở trong đầu hấn, lập tức hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

“Ma ma” .

Có lẽ nên gọi là “Dục Ma Cơ”...

Một con khur cấp C đã làm bạn bên cạnh hấn chừng ba tháng, khiến hấn mang theo sợ hãi và tanh máu hôn mê đi, rồi cảm nhận được dịu dàng và thân tình bên cạnh khi tỉnh lại

Mâu thuẫn đạt tới cực hạn, tựa như đang xé rách và vụn vẹo một thứ gì đó.

Nhưng Hứa Thâm biết, ma ma đã chân chính yên giấc ngàn thu từ lâu rồi.

Và hiện giờ hết thấy những gì hấn đang nhìn thấy trong đầu, đều là tàn niệm của chính mình.

“Đến đây là tốt rồi. Con còn đứng ở cửa làm gì? Mau về nhà đi.”

Tại thế giới hắc ám khôn cùng, ở chỗ sâu trong đầu hấn, chỉ tồn tại duy nhất một căn nhà nhỏ cũ nát, tựa như một hòn đảo đơn độc đứng sừng sững ở nơi này.

Mà “Ma ma” đang đứng ở cửa, trên người vẫn mang theo điệu dàng và quen thuộc như cũ, nếu không quá chú ý tới dáng vẻ dữ tợn từ phần eo trở xuống, Hứa Thâm thật sự sẽ bước vào cửa nhà, không hề chùn bước.

Nhưng...

Sự tồn tại của đối phương, lại đang nhắc nhở hần, “Nhà” là nơi như thế nào.

Và trong ấn tượng của hần, căn “Nhà” kia là nơi chồng chất đầy những khối thi thể, những mảnh thịt thối đã rửa nát, khắp nơi đều có máu đen, đều tản ra mùi tanh hôi y như nội tạng cá...

Về nhà...

Nghĩa là hần phải quay lại nơi mình từng bị nhốt ba tháng kia?

Nơi đó từng là nhà của hần...

Nhưng... Suy cho cùng, nó cũng không phải là nhà của hần.

“Vì sao... Mẹ vẫn còn ở nơi này?” Hứa Thâm đứng trước cửa hồi lâu, rốt cuộc cũng không nhìn được, ngập ngừng mở miệng hỏi. Giọng nói của hần khàn khàn, như âm thanh rom củi khô nứt bị đốt cháy sau khi gặp sét đánh.

“Đứa nhỏ ngốc, ma ma vẫn một mực ở lại nơi này mà.” ‘Ma ma’ nhẹ giọng cười nói: “Ma ma còn muốn chứng kiến ngày con trưởng thành mà...”

“Nhưng con đã trưởng thành rồi.” Hứa Thâm nói.

“Không, con còn chưa đủ hiểu chuyện, ngay cả nhà mình cũng không biết đường trở về. Con chưa trưởng thành, chỉ dài ra, lớn lên mà thôi.”

“Con thật sự đã trưởng thành rồi!” Hứa Thâm dùng sức nói: “Hơn nữa, hiện giờ con có thể lo liệu cho bản thân đủ một ngày ba bữa cơm, con có cơm ăn rất ngon, tuy ngẫu nhiên sẽ ăn đồ ăn khá bình thường một chút, nhưng con đã biết cách chăm sóc chu đáo cho chính mình rồi!”

“Đứa nhỏ ngốc, chờ đến khi con có nhà của mình, đó mới gọi là trưởng thành nha...” Ánh mắt ‘Ma ma’ đầy điệu dàng, mang theo yêu thương tràn ngập: “Tới khi đó ma ma sẽ buông tay,

nhưng hiện tại, nơi này chính là nhà của con. Con không trở về nhà, còn có thể đi đâu?”

Hốc mắt Hứa Thâm hơi hơi phiếm hồng.

“Bên ngoài nguy hiểm như vậy, hãy về nhà đợi đi, ma ma sẽ chăm sóc chu đáo cho con, sẽ nấu cơm cho con, sẽ giúp con xử lý hết thầy mọi phiền toái. Về nhà đi, trở về sẽ không có việc gì nữa.”

Giọng nói mềm nhẹ, tựa như đã được lắng nghe biết bao năm tháng qua.

Hứa Thâm nắm chặt hai tay, hần vẫn đứng ở cửa giống như một tảng đá, một mực không hề nhúc nhích.

“Chẳng lẽ con... Sợ ma ma?” Ánh mắt của bóng dáng mảnh mai đang đứng ở cửa bỗng trở nên nhu hòa, cánh cửa đằng sau chậm rãi mở ra, để lộ một khe hở lớn hơn.

Mà tới lúc này, Hứa Thâm cũng thấy được hình ảnh sau lưng bà ấy.

Chương 250. Bọn Họ Đều Ở Trong Nhà...

Có rất nhiều những bóng dáng vụn vặt dũ tợn, đang nằm sấp dưới chân, hoặc bò lồm ngồm phía sau lưng “Ma ma”, không ngừng gặm ăn, cắn xé thân thể của bà ấy, nhìn qua giống hết những con côn trùng sống ký sinh trên cơ thể người vậy.

Và rõ ràng bà ấy đã bị chúng nó gặm cắn khiến cả người đầy những vết thương, nhưng vẻ mặt lại luôn luôn dịu dàng đến vậy: “Phải nhớ kỹ, ma ma vĩnh viễn sẽ không thương tổn đến con.”

“Đến đây nào, mau tới đây.”

“Tiếp tục đến ăn tôi đi, khiến cho chúng ta dung hợp đi...”

“Nếu cậu không ăn tôi, tôi sẽ ăn cậu đó...”

Những bóng dáng dũ tợn đang gặm cắn phía sau ma ma kia, lập tức phát ra các loại âm thanh chói tai bén nhọn, hoặc mang theo nụ cười quỷ dị, ong ong tựa như tiếng côn trùng vỗ cánh,

khiến trong lòng người ta dâng lên một loại cảm giác muốn nôn mửa.

Tới tận bây giờ, rốt cuộc Hứa Thâm cũng hiểu được, vì sao khi hắn tu luyện trong trạng thái tới hạn, nhưng những âm thanh hỗn loạn vẫn thường xuyên vang lên bên tai, lại càng ngày càng ít đi.

Hóa ra, hết thảy những âm thanh ấy đều bị “Ma ma” chặn lại rồi.

“Đừng để ánh mắt của con mê hoặc, những thứ con đang nhìn thấy chính là những gì chân thực phản ánh tại nội tâm con. Và nếu con thực sự muốn, thì nơi này chính là nhà của con... Vĩnh viễn đều là như vậy.”

Cả người “Ma ma” đều bị cắn xé, nhưng vẻ mặt bà ấy lại rất hiền hòa.

Và ngay trong khi bà ấy nói chuyện, mùi hương hư thối vẫn đang phủ kín căn phòng hắc ám tanh hôi kia, lại dần dần tan biến đi.

Có ngọn đèn mờ nhạt dần dần xuất hiện, chiếu sáng cả căn phòng.

Mà ở trong mắt Hứa Thâm, thân hình Dục Ma Cơ cực kỳ dữ tợn ban đầu kia lại dần dần thay đổi, hoặc là nói, từ đầu đến chân, bà ấy đều trở thành hình dáng của ma ma rồi.

Và những bóng dáng đang đứng phía sau lưng bà ấy nữa...

“Những người bạn của con đều đang ở trong này đó, còn có rất nhiều đồng bọn mới mà mẹ vẫn chưa kịp giới thiệu cho con...” Ma ma nói.

Trong số những bóng dáng kia, có bạn bè từng chơi cùng Hứa Thâm thời thơ ấu, có lãnh đạo của hắn khi còn công tác, cũng có những cô dì chú bác hàng xóm...

Và trong khoảng thời gian ba tháng khi Hứa Thâm bị nhốt kia, bọn họ từng đến tận cửa tìm hắn.

Dù Hứa Thâm cố hết sức kháng cự, muốn bọn họ nhanh chóng rời đi, nhưng bọn họ vẫn cố gắng đi vào...

Và bọn họ đều ở trong nhà...

Ngoại trừ những gương mặt quen thuộc kia, còn có rất nhiều bóng dáng xa lạ, và lúc này, tất cả đều lộ vẻ mặt nhả nhin hần.

“Vị này chính là Triệu thúc thúc, chú ấy quá bất hạnh, đã bị người cắt ngang hai chân, nhưng sau này được chữa trị rồi...”

“Vị này chính là Trình tiểu tử, lúc cô ấy mang thai đã bị người khác đá hỏng bụng, ma ma có chăm sóc cô ấy một đoạn thời gian, con còn được ăn sủi cảo mà cô ấy làm đó...”

“Còn em bé này, không biết mẹ của nó đã đi đâu mất rồi, để lại một mình nó lẻ loi hiu quạnh, cho nên rất hi vọng có thể gặp được bạn bè. Nó đã cho con phần dâu tây duy nhất của mình...”

Ma ma giới thiệu từng người bạn mới khá xa lạ cho Hứa Thâm.

Dần dần, giữa hốc mắt Hứa Thâm bắt đầu tuôn lệ.

“Vào đi, nếu có điều gì ủy khuất tất cả mọi người sẽ giải quyết giúp con ...” Ma ma dịu dàng nói.

Thân thể Hứa Thâm run nhẹ, rớt cuộc dưới những ánh mắt ám áp đằng xa, hần đã đứng lên, rồi run rẩy bước tới, tựa như một loại lực lượng nào đó vừa xuất hiện, rồi nhẹ nhàng thúc đẩy sau lưng hần.

“Vào đi thôi, đây chính là nhà của con đây.” Có âm thanh vang lên sau lưng hần.

Hứa Thâm quay đầu lại, hần lập tức trông thấy một bóng dáng cả người tản ra ánh sáng nhạt nhòa, đang lặng lẽ đứng trong bóng đêm sau lưng. Đúng là ma ma của hần.

Ánh mắt bà ấy đầy vẻ tha thiết mang theo khích lệ, còn có nồng đậm quyền uy không nỡ rời xa: “Bọn họ sẽ chăm sóc chu đáo cho con...”

Nhưng chờ đến khi Hứa Thâm nhìn lại lần nữa, sau lưng hần chỉ còn hắc ám.

Và trên bờ vai hần, dường như vừa có một đôi tay, đang nhẹ nhàng thúc đẩy thân thể hần, bước vào cửa nhà.

Trong phút chốc, giống như có thứ gì đó vừa phát tiết ra ngoài.

“Rút cuộc con cũng về nhà rồi...” Trên mặt ‘Ma ma’ ở cửa lộ ra nụ cười tươi.

Những gương mặt trong đám đông đằng sau lưng bà ấy cũng nở nụ cười.

“Đại ca ca, ăn dâu tây có ngon không?”

“Cháu có biết con của cô đã đi đâu không?”

“Đến đây nào, nơi này là bánh ngọt mà cháu thích ăn nhất đó...”

Thật nhiều bóng dáng trong nhà đều đi tới vây quanh hấn, mọi người đều có vẻ vô cùng nhiệt tình.

Bọn họ người đẩy kẻ lùi, đã nhanh chóng kéo Hứa Thâm đến phía trước chiếc bàn ăn quen thuộc trong nhà, lại ấn thân thể hấn ngồi xuống, trước mắt là một chiếc bánh ngọt, còn có ngọn nến đang tỏa sáng.

Hứa Thâm được mọi người vờn quanh dưới ngọn đèn mờ nhạt trong phòng, tựa như hấn đang ngồi ở giữa, còn mọi người là những vì sao vây quanh ánh trăng vậy...

Từng ánh mắt đông đầy tươi cười vui vẻ, tất cả đều nhìn chăm chú vào Hứa Thâm.

Khung cảnh này vừa ấm áp lại có chút quý dị.

Tựa như Hứa Thâm đã thật sự trở về nhà rồi.

Nơi ấm áp và quen thuộc ấy...

Trên gương mặt hấn dần dần xuất hiện biểu cảm, nhưng nói không rõ là vui sướng hay bi thương, chỉ thấy hấn chậm rãi nhếch môi, lộ ra một nụ cười.

Cảnh tượng ấm áp trong phòng từ từ dao động, chập chờn, bắt ổn theo ánh sáng dần dần lụi tàn của ngọn nến mờ nhạt kia.

Ngay khi ngọn nến nọ hoàn toàn tắt lịm, hắc ám bao phủ trong phòng, những bóng dáng đang vây quanh Hứa Thâm kia, đều biến hóa thành những tư thế khác nhau.

Từng khối thi thể ngổn ngang lộn xộn, với tứ chi vắn vẹo, cái đầu gãy lìa, mùi hư thối tanh hôi nồng đậm gần như ngưng tụ

thành thực chất, gần như dùng mắt thường cũng có thể thấy được...

Khắp nơi trên vách tường vắng đầy những dấu vết màu đen tựa như máu tươi đã khô cạn.

Khung cảnh này hệt như nhân gian luyện ngục.

Trên bàn cơm cũ nát lạnh như băng, là hàng đống những vết máu dơ bẩn cùng với nội tạng và chân tay cụt, chỉ có một thiếu niên đang nhếch miệng, mang theo nụ cười, một mình ngồi ngay ngắn trước cái bàn ăn, giữa khung cảnh đáng sợ tựa như địa ngục tu la này.

Nhưng ngay khi ngọn đèn mờ nhạt nọ lại sáng lên, có thể nhìn ra chung quanh vẫn là những ánh mắt hòa ái thiện lương, cùng với khung cảnh ấm áp sạch sẽ vừa nãy...

“Ăn đi...”

“Ma ma” đứng ở trước bàn khẽ cười nói: “Lâu như vậy con không ăn cơm tử tế, chắc là đang đói bụng lắm rồi...”

Hứa Thâm gạt đầu, hẩn vươn tay lau đi nước mắt lăn dài trên má, bụng lấy phần bánh ngọt mà mọi người vừa chuẩn bị cho hẩn, liều mạng há mồm to ăn vào.

Chương 251. Nhanh Như Suy Nghĩ Của Bản Thân?

Thân thể xuất hiện lỗ hồng là loại cảm giác như thế nào?

Và ở bên trong lỗ hồng ấy có lực hút, khiến cho bất cứ lúc nào, máu tươi toàn thân cũng bị hút vào phun ra sẽ là loại cảm giác như thế nào?

Ngay lúc này, Hứa Thâm đã cảm nhận được, trái tim hẩn vừa vỡ toang ra, xuất hiện một lỗ hồng cực lớn

Tựa như trái tim bỗng nhiên biến mất và vị trí vốn có của nó đã biến thành một lỗ thủng vậy.

Lỗ thủng này giống như một cái động không đáy, nó ảnh hưởng tới khu vực toàn thân, khiến cho nó chảy tới, không ngừng phun trào theo.

Tất cả đều rơi vào trong cái động không đáy nọ.

Cái loại cảm giác này rất giống thân thể đã bị hút cạn.

Nhưng không đợi cảm giác suy yếu vì bị hút cạn truyền đến, Hứa Thâm lại cảm nhận được khur lực vừa dừng mãnh tràn vào lỗ thủng kia, lại đột ngột phun ra với tốc độ gấp mấy lần ban đầu, và chỉ trong phút chốc chúng lại lan tràn khắp toàn thân tựa như tơ nhện.

Dường như trong khoảnh khắc này, vô số mạch máu đều bị kích hoạt.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một loại thể nghiệm chưa từng có từ trước đến nay.

Tựa như bản thân đều có thể điều khiển được mỗi một sợi lông tơ trên cơ thể, hơn nữa còn có thể cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ ở bên ngoài.

Hắn cúi đầu nhìn xuống ngực nhưng cách trang phục tác chiến, hiển nhiên không thể trực tiếp nhìn thấy thân thể của mình. Chỉ là loại cảm giác kỳ dị này, vẫn khiến cho hắn không nhịn được lại đưa tay sờ sờ lên vị trí trái tim, để cảm nhận rõ ràng hơn một chút về loại run rẩy rất nhỏ bên trong, cùng với khur lực mãnh liệt phun trào kia.

Khur lực giống như tơ nhện nhẹ nhàng di chuyển bên ngoài trái tim, mỗi một lần trái tim nhảy lên, đều sẽ thúc đẩy lượng lớn khur lực lan tràn khắp toàn thân.

Không cần Hứa Thâm chủ động điều động khur lực, nó cũng tự nhiên trải rộng toàn thân hắn, đó chính là loại cảm giác kỳ diệu mà hắn vừa phát hiện ra kia.

Nếu nói ở trạng thái tới hạn, hắn cần phải thời thời khắc khắc không chế khur lực đến kích thích trái tim, duy trì loại “Trình độ” này, thì hiện tại, hắn bước vào trình độ ấy lại đơn giản tựa như thả con cá vào nước, nó hòa nhập, thích nghi cực kỳ tự nhiên, thậm chí còn vượt qua loại trạng thái như vậy.

Hứa Thâm không biết nên hình dung như thế nào, nhưng hắn nghĩ đến một từ, đó là siêu phẩm.

Suu!

Bỗng nhiên Hứa Thâm rút kiếm.

Trong phút chốc, ngay khi suy nghĩ trong đầu hấn xoay chuyển, kiếm quang đã lóe sáng, mũi kiếm cũng xuất hiện ngay tại vị trí hấn vừa nghĩ tới.

Nhanh như suy nghĩ của bản thân?

Đây là loại khái niệm gì?

Hứa Thâm có chút rung động.

Ngay khi hấn đột phá, cả lực lượng, tốc độ, phản ứng, cảm giác... hay gọi chung là tổ chất toàn thân, đều vượt xa điểm cực hạn của giai đoạn đầu, thậm chí còn vượt qua ít nhất là gấp đôi trạng thái tới hạn!

Bỗng nhiên trong lòng Hứa Thâm vừa động, cả người hấn tiến lên, khur lực trải rộng toàn thân, khiến cho căn phòng trước mặt hấn trở nên hư ảo, bàn chân hấn đã đặt lên đất đai trong Khur giới.

Xuyên qua Khur giới!

Ban đầu, hấn cần dùng tới trang bị phá khur mới có thể làm được chuyện này nhưng hiện giờ chỉ cần dựa vào bản thân cũng có thể dễ dàng bước vào Khur giới.

Rời khỏi... Hứa Thâm thu liễm khur lực, rất nhanh, hấn lại quay về hiện thực.

Lại tiến vào... Rời đi... Lại tiến vào...

Hứa Thâm lặp đi lặp lại động tác này, không ngừng xuyên qua xuyên lại.

Mãi cho đến khi hấn đã hoàn toàn thuần thục, chỉ động một ý niệm cũng có thể hoàn toàn điều khiển được năng lực này, hấn mới ngừng lại, trong lòng không khỏi cảm thấy phấn khởi.

Hấn đã đột phá cửa ải sinh tử bước vào hình thái thứ hai!

Hơn nữa, Hứa Thâm không hề cảm nhận được chút khó khăn nào, hết thủy đều như nước chảy thành sông.

Có lẽ nguyên nhân của tình huống này chính là hấn chịu bỏ thời gian ra tinh lọc khur lực?

Hay là... Hứa Thâm hơi hơi im lặng, bỗng nhiên hấn lắc lắc đầu, thu hồi suy nghĩ vừa xẹt qua.

Hắn lại bước vào Khư giới, lại điều động khư lực, tận tình khuếch trương, thi triển trong Khư giới. Hiện giờ, vách tường xung quanh cũng không thể ngăn cản được hắn nữa, không gian này hoàn toàn đủ cho hắn tận tình phóng thích bản thân.

Chạy băng băng tới, nhảy lên thật cao, Hứa Thâm có thể cảm nhận được sự chênh lệch cực lớn so với chính hắn của lúc trước.

Nếu lúc này hắn lại gặp được khư cấp C, thì trong mắt hắn chúng chỉ như những con búp bê bé nhỏ, vô hại mà thôi.

Thậm chí hắn còn có một chút nôn nóng muốn được trăm khư, thí nghiệm một chút xem lực lượng của bản thân đã biến hóa như thế nào rồi, cũng thuận tiện, thí nghiệm một chút xem năng lực mà hắn đạt được là gì.

Chính là đôi mắt của hắn, cùng với năng lực được “Ma ma” ban tặng...

...

...

Nhưng hắn đột phá ngay trong một ngày bình thường không có gì kỳ lạ thế này, cho nên nhiệm vụ trăm khư chẳng buồn đáp ứng tình hình mà xuất hiện đúng lúc, mang đến cơ hội thí nghiệm cho hắn.

Bởi vậy, Hứa Thâm chỉ có thể tự tìm cơ hội cho chính mình.

Hắn nhờ Đại Ly Ly tìm kiếm nhiệm vụ chém giết cấp C cho hắn.

Hắn muốn luyện tập.

Tuy bản thân hắn cũng có thể tự ra ngoài tìm kiếm... nhưng vấn đề ở đây là, hắn sợ thứ mà mình tìm được không phải cấp C.

Lại nói, trên phương diện tình báo, Hứa Thâm cảm thấy hội Truy Quang càng đáng tin cậy hơn cục Khư Bí, tình báo của bọn họ có cực ít sai lầm.

Có lẽ, đây là sự khác biệt giữa tổ chức tư nhân và tổ chức chính thống?

Dù sao khoản tiền mà những tổ chức tư nhân bỏ ra để bồi dưỡng người, đều được lấy từ trong túi của chính bọn họ, cho nên chỉ cần chết một người thôi cũng là tổn thất thật lớn...

Đại Ly Ly có chút ngoài ý muốn khi thấy Hứa Thâm chủ động xin đi giết giặc, nhưng tình huống này cũng không vượt quá dự đoán của cô.

Cô biết Hứa Thâm sắp tới động khư chấp hành nhiệm vụ, đó là khu vực hung hiểm vô cùng.

Và vào quãng thời gian này, mỗi khi hãn tăng cường thêm một chút lực lượng, chúng đều là vốn liếng giúp hãn có thể sống sót sau này. Hơn nữa mượn áp lực sinh ra lúc chiến đấu sinh tử để đột phá, cũng là một lựa chọn không tồi, có thể phát huy ra trình độ tiềm lực lớn nhất của bản thân.

Chương 252. Lại Trắc Nghiệm Tinh Thần!

“Trước mắt tạm thời không có nhiệm vụ chém giết khư cấp C, ngày hôm qua có một, nhưng bị Viên Viên tỷ nhận mất rồi, hiện tại chỉ có nhiệm vụ bắt cấp C, cậu có muốn làm hay không?”

“Bắt?”

“Đúng vậy, chính là làm nó bị thương nhưng không giết, giữ lại thương tích càng nhẹ, khen thưởng tương ứng cũng sẽ cao hơn một chút.” Đại Ly Ly cười cười: “Đương nhiên, lấy loại năng lực trong tương lai sẽ trở thành thủ lĩnh của lãnh sự đại nhân, hãn là chướng mắt với chút tiền trình ấy.”

Hứa Thâm không có phản ứng với lời khen tặng như vậy. Phỏng chừng nếu hãn không trở thành thủ lĩnh mà chết đi, khả năng cao là đối phương sẽ nhân nhật tiếc hận một câu, nhưng vừa đảo mắt qua một cái sẽ quên hãn đi ngay...

Đầu năm nay tuyệt đối đừng coi những gì người ta nói đều là sự thật.

“Tôi có thể thử xem.”

“Nếu bắt thất bại, khiến cho khư chạy thoát, hoặc là bắt đắc dĩ chỉ có thể chém giết nó, sẽ bị tính là nhiệm vụ thất bại, khen thưởng sẽ rất bình thường...” Đại Ly Ly nhắc nhở một câu.

Trên thực tế, dù đối phương đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, cũng rất khó hoàn thành nhiệm vụ bắt cấp C, trừ phi là tồn tại đã kích hoạt trạng thái tới hạn, bước nửa chân vào hình thái thứ hai.

Hứa Thâm gật đầu.

Hắn biết bắt còn khó hơn chém giết.

“Nếu lãnh sự đại nhân đồng ý, vậy chờ chút để tôi xin cho cậu.” Đại Ly Ly cười nói.

Hai bên chầm dứt liên lạc.

Có một chút bất ngờ xảy ra, bởi vì Đại Ly Ly bên này đi xin nhiệm vụ còn chưa có tin tức, Hứa Thâm đã nhận được tin tức từ Liễu cực bên kia, đối phương nhận thấy quãng thời gian gần đây hắn chiến đấu quá mức thường xuyên, nên muốn làm một chút trắc nghiệm tinh thần cho hắn.

Hứa Thâm đành phải vào trong cục phối hợp.

“Xin chào, cậu còn nhớ tôi không? Tôi tên là Triệu âm Nguyệt.” Vị mỹ nữ vừa nói chuyện đang ngồi trước mặt Hứa Thâm, phần thân trên đặt lên bàn, bộ phận trĩu nặng trước ngực được phác họa cực kỳ sinh động, trùng trùng điệp điệp xuất hiện trọn vẹn trên đó, thậm chí còn khiến người ta không nhin được sinh ra một chút cảm giác hâm mộ cái bàn này.

Ánh mắt Hứa Thâm rất bình tĩnh, nói: “Còn nhớ.”

Vẫn là cô nhân viên trắc nghiệm lần trước sao... Không biết biểu hiện và thành tích của hắn lần trước như thế nào, hắn là vô cùng đủ tư cách?

“Lần này chính là đợt trắc nghiệm theo lệ thường, cho nên có khá nhiều người, cậu đừng để ý.” Triệu âm Nguyệt vén lọn tóc ra sau vành tai, mỉm cười nói.

Và ngay lúc này, ở trong phòng trắc nghiệm, ngoại trừ Hứa Thâm, còn có hai nhân viên trầm khư khác. Hứa Thâm chưa từng gặp mặt đối phương, đương nhiên đối phương cũng chưa từng gặp mặt Hứa Thâm.

Nhưng khác với vẻ bình tĩnh trên mặt hắn, biểu cảm của bọn họ có chút tối tăm, có người hiện rõ cảm giác không kiên nhẫn lên mặt, hai tay không ngừng xoa xoa vào đùi, tựa như đang vô cùng nôn nóng, hấp tấp.

Bên cạnh hai nhân viên trăm khur, là hai nhân viên phụ trách đánh giá tinh thần cho bọn họ, hai nhân viên nọ là một nam một nữ.

Rõ ràng là hai người ấy đang làm nhiệm vụ nhưng ánh mắt bọn họ lại thường xuyên nhìn về phía Triệu âm Nguyệt, dù sao đường cong cực lớn kia cũng quá bắt mắt, rất khó khiến người ta chuyển dời con người.

“Không có việc gì.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

“Chúng ra tâm sự trước một chút về cảm nhận của cậu trong khoảng thời gian này đi.” Triệu âm Nguyệt cười khẽ, nói:

“Nghe nói cậu đã thăng chức đến thê đội thứ nhất, biểu hiện vô cùng không tồi, còn nhiều lần cứu vớt đồng bạn, nghĩa là trạng thái tinh thần cậu được bảo trì cũng không tệ lắm.”

Nếu mấy người đã biết như vậy, thì gọi tôi đến nơi này để làm gì... ánh mắt Hứa Thâm chớp động một chút, hắn bình tĩnh nói: “Cũng được.”

“Hiện giờ cậu cảm thấy chúng ta nên đối xử với khur như thế nào?” Triệu âm Nguyệt mỉm cười nói, vẻ mặt nhu hòa, tựa như một chị gái tri kỉ, thực dễ dàng khiến người ta thả lỏng xuống.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng ngưng đọng lại, nhưng rất nhanh vẻ mặt đã trở về trạng thái bình thường, hắn tự nhiên nói:

“Không thấy thế nào cả, khur chính là thứ sinh vật cần phải bị giết chết và xử lý.”

“Đừng nhìn về phía những người khác, chúng ta quay trở lại vấn đề của anh nhé, anh cảm thấy chúng ta nên đối xử với khur như thế nào?”

Cùng lúc Hứa Thâm trả lời, một thanh niên khác bên cạnh cũng đang hỏi trung niên ngồi phía bên phải Hứa Thâm.

Ánh mắt của vị trung niên này vẫn dừng lại trên người Triệu âm Nguyệt, nhất là bộ phận đang tiếp xúc với mặt bàn kia, gã gần như vô ý thức trả lời: “Cái gì là khur? Tôi chưa từng gặp mặt chúng nó, những thứ tôi giết đều là người!”

Bệnh cũng không nhẹ... Hứa Thâm hơi hơi ghé mắt nhìn qua.

Hiển nhiên, vị trung niên này không muốn thừa nhận sự tàn khốc của nhiệm vụ trăm khur, bởi vậy đã coi những con khur dữ tợn đáng sợ kia chính là “Nhân loại” để xử lý.

Dù sao theo quan niệm của bọn họ, khur khủng bố hơn nhân loại nhiều lắm.

“Có bao giờ cậu sinh ra ý niệm coi thường mạng sống của chính mình, muốn tự sát hoặc trực tiếp ném chính mình cho khur ăn ... hay chưa?” Triệu âm Nguyệt tiếp tục dịu dàng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mặt, dường như biểu hiện của hắn ở vấn đề đầu tiên không quá thích hợp...

“Không có, chưa từng có!” Hứa Thâm không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu: “Sinh mệnh quý giá như thế, làm sao có thể tự sát?”

Nuôi nấng cho khur... Vì sao không phải dùng khur đến nuôi nấng hắn?

“Có, đương nhiên là có!”

Vị trung niên bên cạnh cũng nghe được vấn đề tương tự từ trong miệng thanh niên ngồi đối diện với gã, toàn thân gã không khỏi run rẩy, bàn tay liên tục giật tóc mình, nói: “Tôi đã giết nhiều người như vậy, phạm tội nghiệt nặng như vậy, thần cũng không tha thứ nổi cho tôi, tôi nhất định sẽ xuống địa ngục. Tôi cũng muốn chuộc tội, nhưng, nhưng tôi lại sợ, sợ lắm...”

Còn ở phía bên phải hắn, là cậu thanh niên đang dùng hai tay không ngừng xoa xoa ống quần, biểu hiện vô cùng nóng nảy. Đối phương cũng nghe được loại vấn đề tương tự như vậy từ trong miệng thiếu nữ tóc ngắn khác. Gã cắn chặt hàm răng, giống như đang kiềm chế chuyện gì đó: “Tôi đã thử cắt cổ tay tự sát, nhưng chưa thành công, cứ chết được một nửa tôi lại sống. Trong khoảnh khắc chết khiếp ấy, tôi đã trông thấy khur, tôi cũng không muốn bản thân mình lại được nhìn thấy khur. Tôi muốn chết, nhưng tôi lại muốn sống, tôi thật sự rất muốn phiền!”

Chương 253. Chẳng Lễ Trảm Khư Là Không Đúng Dẫn Sao?

Hai người này ở chung phòng bệnh ha... Hứa Thâm thoáng ghé mắt nhìn qua, từ đáy lòng không khỏi âm thầm thở nhẹ một hơi, thậm chí còn có chút tự đắc nho nhỏ.

Xem ra hắn vẫn còn bình thường.

Tuy hắn đã trải qua không ít lần nhiệm vụ trảm khư, nhưng so sánh với hai người bạn chung phòng bệnh đang ngồi bên cạnh, hiển nhiên hắn vẫn bình thường hơn bọn họ rất nhiều.

Tự sát, tự mình hại mình, đây đều là biểu hiện của tình huống tinh thần đang tiếp cận biên giới sụp đổ?

Dù đúng dù sai cũng chẳng quan trọng, ít nhất là mấy người đó không giống hắn, trong lòng hắn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm, bản thân cần phải sống sót...

Ba nhân viên trách nhiệm tinh thần đưa mắt nhìn nhau, sau đó bọn họ đều liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Hứa Thâm nhìn thấy ánh mắt bọn họ, lập tức hiểu được, hắn đã biểu hiện quá mức bình thường rồi.

Có lẽ... hắn nên biểu hiện thích hợp hơn một chút?

Theo như những gì bọn họ đang kỳ vọng?

“Cậu có từng suy nghĩ muốn thương tổn người khác hay không? Nhất là khi nhìn thấy một đối tượng nào đó rất yếu ớt, trong lòng cậu sẽ muốn chà đạp, ức hiếp bọn họ?” Triệu âm Nguyệt nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, vẻ mặt đã trở nên nghiêm túc hơn.

Hứa Thâm gật đầu nói: “Có, nhưng chỉ là suy nghĩ mà thôi, tôi chưa bao giờ làm ra hành động.”

“Có!” Gần như cùng lúc ấy, vị trung niên bên cạnh cũng trả lời, ánh mắt gã vẫn nhìn về phía Triệu âm Nguyệt, từ trong đáy mắt lộ ra quang mang kỳ dị, giống như đang nhìn chăm chăm vào con mồi: “Mỗi khi tôi nhìn thấy những cô gái ngực lớn xinh đẹp đến vậy, trong lòng đã muốn ném lên giường, hung hăng chà đạp một phen, chà đạp xong sẽ giết chết!”

Hứa Thâm không khỏi ghé mắt nhìn qua.

Vị đại ca này, à không, vị dũng sĩ này, anh nghĩ thì nghĩ, chứ nói thẳng toẹt vào mặt người ta như vậy, có phải không tốt lắm hay không?

“Có!” Thanh niên gấp gáp nóng nảy bên kia cũng cắn răng nói: “Mỗi khi tôi nhìn thấy một cô bé nào đó, tôi rất muốn giết chết cô ấy, nhìn thấy vẻ mặt bất lực kia, trong lòng vui sướng không tả nổi, ha ha. Vẻ mặt đó cũng giống như khi tôi trảm khur, tôi cũng tuyệt vọng như vậy...”

Đều có bệnh... Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng.

Triệu âm Nguyệt nghe được câu trả lời của Hứa Thâm, lại giống như khê thở phào một hơi, vẻ mặt dịu dàng đi rất nhiều. Cô liếc liếc mắt nhìn vị trung niên bên cạnh một cái, nhưng không đến nỗi quá mức để ý tới người ta rồi quay sang Hứa Thâm, tiếp tục nói: “Có bao giờ cậu hoài nghi những chuyện mình đã và đang làm, là đúng đắn hay sai lầm không?”

Hứa Thâm nghĩ một lát, vừa rồi hắn đã biểu hiện có bệnh, hiện tại có lẽ nên bình thường một chút đi.

Dù sao hắn có một chút bệnh nho nhỏ như vậy là đủ rồi, nếu biểu hiện nghiêm trọng quá, lỡ như bị bọn họ tổng giam... đến lúc ấy lại phiền toái lắm.

Tuy hiện giờ hắn đã đột phá hình thái thứ hai, chưa chắc đám người trong cục đã giam giữ hắn, nhưng nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, cái gì tránh được nên tránh là hơn.

“Không, những chuyện tôi làm đều đúng đắn.” Hứa Thâm vô cùng chắc chắn nói.

Vẻ mặt Triệu âm Nguyệt thoáng ngưng lại, lập tức bật ra câu hỏi: “Đều là?”

“Đương nhiên.” Hứa Thâm nói: “Chẳng lẽ trảm khur là không đúng đắn sao?”

“Đương nhiên không phải!”

Người vừa nói chuyện chính là vị trung niên bên cạnh, gã đang trả lời thanh niên trước mặt: “Vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi đã phạm phải tội nghiệt nặng như vậy, chắc chắn tôi sẽ phải xuống địa ngục. Cho nên những chuyện tôi làm, sao có thể

đúng đắn được? Điều là sai lầm, tất cả đều là sai lầm. Nhưng tôi lại không thể không làm như vậy. Tôi cũng bị ép buộc mà thôi...”

“Tôi lại không biết là đúng hay sai.” Thanh niên gấp gáp nóng nảy kia cắn răng nói: “Tôi chỉ nghe theo nhiệm vụ làm việc. Người ta bảo tôi trăm khur, tôi cũng chỉ có thể trăm khur. Tôi không nghĩ suy nghĩ tới nhiều chuyện như vậy. Càng nghĩ đầu tôi sẽ càng nhanh chóng nổ tung!”

Hứa Thâm không khỏi liếc mắt nhìn hai người này một cái, cả hai người này đã trả lời không đúng câu hỏi vừa rồi, có lẽ chút nữa bọn họ sẽ bị tổng giam rồi?

Triệu âm Nguyệt liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, sau đó rút ra một phần bảng kê từ trong lòng, đưa cho hắn và nói: “Bây giờ cậu đã biết chữ chưa? Nếu còn không biết, để tôi đọc giùm cậu.”

“Tôi có biết một chút.”

“Được, vậy cậu đọc đi, chỗ nào không biết cứ hỏi tôi. Nếu được rồi, cậu điền câu trả lời vào bảng kê này trước đi.”

Hứa Thâm gật gật đầu. Hắn đưa mắt nhìn bảng kê, bên trên này có rất nhiều đủ loại vấn đề.

【 Cậu thích ăn dưa hấu hay quả vải? 】

Hứa Thâm chọn dưa hấu.

【 Cậu thích uống nước lạnh hay nước ấm? 】

Hứa Thâm chọn nước ấm. Ấm áp là tốt nhất.

【 Cậu thích màu xanh lá hay là màu đỏ? 】

Tuyệt đối không thể là màu xanh lá. Tuy Hứa Thâm cũng không quá thích màu đỏ, nhưng chỉ có thể lựa chọn màu đỏ.

Nói nữa, vì sao trên này người ta không để màu đen cho hắn lựa chọn chứ?

【 Cậu có thường xuyên nằm mơ thấy ác mộng hay không? 】

Hứa Thâm chọn cực ít.

【 Có bao giờ cậu từng hoài nghi hết thấy những chuyện này đều là cảnh trong mơ không? 】

Hứa Thâm lựa chọn không.

...

Trên bảng kê có hơn mười câu hỏi, Hứa Thâm nhanh chóng làm xong, sau đó đưa lại cái bảng nợ cho Triệu âm Nguyệt, trong lòng tràn đầy tin tưởng.

Căn cứ theo mấy vấn đề trước mặt này, Hứa Thâm cũng có thể phán định bản thân hẳn hoàn toàn bình thường. Và một khi đã như vậy, hẳn cứ lựa chọn tuân theo bản tâm của mình, cũng sẽ là bình thường.

Hứa Thâm bớt chút thời gian để liếc liếc mắt hai người bên cạnh một cái, lại thấy vị trung niên bên cạnh cũng đang trả lời câu hỏi như hẳn vừa nãy, nhưng dường như gã đang phải vắt hết đầu óc tự hỏi...

y chà, rõ ràng chỉ là một câu hỏi có hoặc không, có duy nhất hai sự lựa chọn, nhưng đối phương lại gặp phải khó khăn chẳng khác gì đang giải đề toán học.

Màu xanh lá hay màu đỏ?

Trung niên kia đã chọn màu xanh lá.

Hứa Thâm không khỏi khẽ lắc đầu, sau đó, hẳn lại liếc mắt nhìn những lựa chọn khác của đối phương... Rất nhiều câu hỏi đều có lựa chọn khác hoàn toàn so với hẳn, chỉ có hai, ba điều là giống hẳn thôi.

“Bây giờ tôi có thể đi được chưa?” Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, không tiếp tục xem hai người bệnh chung phòng này nữa.

Chương 254. Điều Khiển Tinh Tế!

Triệu âm Nguyệt thu tám bảng kê của Hứa Thâm về, nhìn lướt qua một lượt, vẻ mặt thoáng nhưng đọng lại, tựa như bàn tay đang cầm bảng kê của cô vừa thoáng run rẩy một chút rất khẽ, nhưng thật nhanh cô đã khôi phục lại như thường, mỉm cười nói: “Có thể, cậu đi thông thả.”

“Được.” Hứa Thâm buông lỏng hơi thở, nhanh chóng xoay người rời đi.

Rất nhanh, vị trung niên và thanh niên gấp gáp nóng nảy bên cạnh cũng điền xong câu trả lời, nhất là thanh niên gấp gáp nóng nảy kia, gần như sau khi Hứa Thâm viết xong, gã cũng lập tức viết xong, sau đó vứt bảng, ném bút, lập tức nói: “Không có chuyện gì thì tôi đi trước nhé.”

“Được.” Cô gái tóc ngắn mỉm cười trả lời.

Thanh niên gấp gáp nóng nảy đi theo đằng sau Hứa Thâm, rồi chen chúc cùng hắn đi ra ngoài và nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chờ sau khi ba vị nhân viên trăm khur đều đi cả rồi, trong phòng điều tra chỉ còn lại ba nhân viên trầm ngâm tinh thần.

Thanh niên và cô gái tóc ngắn cầm lấy bảng kê lên đọc một hồi, cả hai đều thoáng buông lỏng một hơi, nói: “Tinh thần vẫn coi như bình thường, dù có chút không ổn định, nhưng vẫn còn kém cấp bậc nguy hiểm một chút.”

“Anh ấy đáp sai bốn vấn đề, nhưng vẫn coi như đạt tiêu chuẩn.” Cô gái tóc ngắn cười cười.

“Triệu tỷ, người bên cô thì sao? Nghe nói cậu ấy là đối tượng đang được trong cục ưu ái trọng điểm. Hình như biểu hiện trong lúc cậu ấy trả lời câu hỏi lúc trước, không quá bình thường...” Thanh niên này nhìn về phía Triệu âm Nguyệt bên người.

Triệu âm Nguyệt không nói gì, chỉ chăm chú nhìn bảng kê trong tay, rồi rơi vào im lặng.

...

...

Hứa Thâm rời khỏi cục Khur Bí, nhanh chóng trở lại khu phố Nham La.

Hắn có chút đau lòng nhìn khoản tiền taxi vừa phải chi ra, trong lòng thầm quyết định ngay khi có thời gian rảnh, nhất định vào trong cục học lái xe.

Nghe nói trong cục có người chuyên môn dạy kỹ năng này, thái độ của bọn họ vô cùng tốt, chỉ cần chăm chỉ chuyên cần một chút, trong vòng một tuần có thể học được.

Trong đầu Hứa Thâm vừa nảy lên suy nghĩ này, hắn lập tức liên lạc với nhân viên hậu cần của biên đội số hai, xin đi học lái xe, chờ đến lúc hắn có thời gian rảnh, có thể đi qua luyện tập.

Ngày kế, Hứa Thâm nhận được hai tin tức.

Một tin chính là kết quả trắc nghiệm tinh thần đến từ cục Khư Bí. Người ta nói rằng hắn còn phải trắc nghiệm thêm, hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Tin thứ hai đến từ Đại Ly Ly, cô ấy nói rằng đã xác định được nhiệm vụ bắt khư cấp C, ngay trong đêm nay, bọn họ sẽ hành động.

Vậy là ngày hôm đó, Hứa Thâm chỉ luyện kiếm chừng năm giờ, giữ lại một chút thể lực cho mình, chờ tới buổi tối, lập tức lên chiếc xe được Đại Ly Ly phái tới, trở lại tổng bộ của hội Truy Quang, mặc vào trang phục tác chiến của tổng bộ, sau đó mới đến địa điểm có khư cấp C lai vãng tới.

Đại Ly Ly đã sớm chờ ở nơi này, bên cạnh cô còn có không ít nhân viên công tác của hội Truy Quang, lòng bắt khư cũng được bọn họ chuẩn bị xong xuôi rồi.

“Con khư cấp C này vừa xuất hiện, tạm thời không có tình báo quá mức kỹ càng tỉ mỉ. Cậu làm việc phải cẩn thận, nếu thật sự không được, đánh chết nó cũng không sao, tánh mạng của cậu quan trọng hơn.” Đại Ly Ly tiến lên dặn dò Hứa Thâm.

Hứa Thâm gật đầu.

Nơi này nằm trong một khu chung cư tại vùng ngoại thành, dường như đại đa số con khư mà hắn gặp phải đều xuất hiện tại vùng ngoại thành.

Có lẽ khu thành thị quá mức ồn ào náo nhiệt, và bình thường, mỗi khi có khư xuất hiện, đều sẽ bị thiết bị cảnh báo khư thú phát hiện, từ đó nhanh chóng bị cục Khư Bí xử lý hết rồi. Cũng bởi vậy mà giá phòng ở trong khu thành thị cực kỳ đắt đỏ, nhưng coi như vẫn tương xứng với giá trị này.

Bọn họ nhanh chóng khởi động trang bị phá hư.

Hứa Thâm nương theo đó, tiến vào đến Khư giới. Hắn không để lộ ra bản thân đã bước vào hình thái thứ hai, cũng không phải cố ý ngụy trang, chỉ là hắn không muốn cố ý để lộ ra mà thôi.

Hứa Thâm đi vào khu chung cư này thông qua Khư giới.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, lập tức phát hiện một đồng đất chất nhầy bên trong khu chung cư, và ở bên cạnh nơi ấy, có một bóng dáng thật lớn. Nó nhúc nhích tựa như giò bọ, dài chừng bảy tám mét, toàn thân mọc ra những cánh tay thật nhỏ cực kỳ non nớt, y hệt những chồi non.

Ở cả hai đầu của con giò này đều mọc ra cái miệng kỳ quái đầy dữ tợn, trên đỉnh đầu xuất hiện con mắt cực lớn.

Ngay trong lúc Hứa Thâm nhìn thấy con khư này, nó cũng nhìn thấy Hứa Thâm, và lập tức phát ra một tiếng kêu kỳ quái, toàn thân vọt tới, cái miệng hung hăng phun chất nhầy.

Đồng đất nhầy nọ bay vọt tới, mang theo mùi tanh hôi đậm đặc, làm trong đầu Hứa Thâm xuất hiện một thoáng mê muội mờ mịt.

Coi như khả năng chống cự với loại mùi vị tanh tươi này của hắn cực kỳ mạnh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi thứ này, dường như trong loại mùi tanh hôi ấy có lẫn một loại độc tố nào đó.

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, hắn vừa tránh thoát bãi chất nhầy kia vừa nhanh chóng chạy tới dãy lầu nhỏ gần đó.

Bàn chân hắn nhanh chóng đập lên tường, giống như trên ấy vừa xuất hiện một loại lực hút nào đó. Nhưng trên thực tế, ngay lúc hắn đập lên tường, dưới lòng bàn chân đã lộ ra khư lực có dạng sợi rất dính, chính chúng nó đã gắn thân thể hắn lên tường, cực kỳ vững chắc.

Đây là năng lực do “Ma ma” mang đến, hắn gọi nó là điều khiển tinh tế!

Hứa Thâm nhún người vài cái, trực tiếp leo lên tầng năm của lầu nhỏ. Dây hành lang gấp khúc ở nơi này đều bị dịch thể

dính nhầy chảy ra từ thịt thối, cùng với mùi nội tạng heo đậm đặc bao trùm.

Hứa Thâm nhẹ nhàng dừng lại trước mặt con khur này.

Ngay khi Hứa Thâm mở Khur Nhãn, hắn lập tức nhìn thấy, trên người con khur này có mấy vòng xoáy giống như lỗ nhỏ màu đen.

Đây là thứ mà trước kia hắn không thể nhìn thấy.

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, hắn cũng không biết vòng xoáy nhỏ màu đen này đại biểu cho cái gì.

Nhưng không quan sát được bao lâu, hắn lại phải né tránh chất nhầy do con khur kia phun tới. Thứ chất nhầy này bị bắn ra với tốc độ cực nhanh y như viên đạn bay ra từ nòng súng. Hơn nữa, khoảng cách giữa hai bên lại khá gần, chỉ có hơn mười mét, khiến cho tốc độ của nó không hề thua kém viên đạn bay ra từ súng Khur Thần, thậm chí còn hơn.

Chương 255. Vòng Xoáy Màu Đen!

Bóng dáng Hứa Thâm liên tục dao động, hắn lại nhẹ nhàng né tránh, sau đó phun sợi khur ra bên ngoài thân thể, kéo dài trên bức tường chung quanh, tựa như muốn mắc thành một cái mạng nhện.

Mà lúc này, Hứa Thâm đang di chuyển tự nhiên trên cái mạng nhện nọ, điều khiển cực kỳ tinh tế.

“Mày đáng chết, mày đáng chết...” Con khur nọ công kích tới nhưng liên tiếp bị hắn tránh thoát, rõ ràng đã trở nên bực bội. Nó lập tức phát ra âm thanh trẻ nhỏ non nớt mà đầy phần nộ, sau đó thân thể nó phồng ra, chuẩn bị tiếp tục phun dịch nhầy, và lần này rõ ràng là lượng dịch nhầy lớn hơn vừa nãy rất nhiều.

Và tương ứng với đó, Hứa Thâm cũng quan sát được, số lượng vòng xoáy màu đen rải rác trên người nó vừa nhiều thêm vài cái, và toàn bộ đã được mở rộng ra.

Trong lòng hắn khẽ động, nhanh chóng lướt sát qua bên người nó, lần này hắn không rút kiếm, chỉ xuất ra một quyền đánh thẳng lên một vòng xoáy màu đen trên cơ thể con khur kia.

Hắn dùng mảnh da màu đen bao trùm bàn tay, tránh cho mặt ngoài thân thể con khur nọ cũng có dịch ăn mòn, mà kể cả không có, hắn cũng cực kỳ không nguyên ý đụng vào mớ chất nhầy bao trùm toàn thân con quái kia.

Một màn kỳ dị xuất hiện.

Ngay khi nắm tay Hứa Thâm đánh trúng mục tiêu, con khur nọ lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết. Dường như thân thể vừa phồng to lúc trước, mới bị đánh trúng một điểm then chốt, cứng rắn làm cả người con khur này khô quắt lại, nó lập tức ngã sấp xuống.

Hứa Thâm sửng sốt, nhưng rất nhanh, hắn lại tiếp tục đánh tới những vòng xoáy màu đen khác.

Vòng xoáy vừa bị đánh trúng, dường như sinh ra một loại cảm giác xé rách lan rộng.

Trong quá trình hắn liên tục đánh ra mấy quyền trúng mục tiêu, trạng thái của con khur đang nằm dưới mặt đất kia cũng liên tục biến đổi, từ bắt đầu là phản ứng kịch liệt, hung hăng muốn đứng dậy, về sau gần như toàn thân nó không còn chút khí lực nào có thể sử dụng được nữa, chỉ biết nằm im một chỗ, phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

Hứa Thâm lui lại phía sau, yên tĩnh quan sát một hồi.

Hắn phát hiện, mấy động tác giãy dụa của con khur dưới đất kia càng ngày càng trở nên chậm chạp, tương ứng với đó là quy mô của những vòng xoáy màu đen trên người nó cũng từ từ thu nhỏ lại.

“Sắp chết rồi ư?”

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ suy yếu của con khur kia, ánh mắt vẫn cực kỳ cảnh giác. Hắn quyết định thử thăm dò một phen, sau đó từ từ lại gần, định tiếp tục đánh về phía một vòng xoáy màu đen trên cơ thể nó.

Nhưng ngay lúc hắn từ từ tiếp cận, con khur kia bất ngờ lật người, phun ra một ngụm chất nhầy tanh hôi.

Một màn này cực kỳ đột ngột.

Cũng may, Hứa Thâm vẫn ôm tâm lý cảnh giác từ trước, chỉ thấy thân thể hắn linh hoạt tựa như ảo ảnh, rất nhanh đã tránh

thoát, sau đó quay người lại đánh ra một quyền.

Lần này hấn dùng lực hơi mạnh, trực tiếp đánh lên một vòng xoáy màu đen.

Tựa như vòng xoáy kia vừa bị xé rách, đã trở nên lớn hơn. Ngay sau đó, thân thể con khur nọ bị một quyền này đánh bay, chặt vật bắn vào vách tường trên dãy hành lang dài đầy dịch máu thịt bên cạnh đó.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể con khur lập tức co rút lại. Gương mặt giống hệt một đĩa bé lộ ra trên đầu cũng phát ra một tiếng khóc chói tai.

Hứa Thâm nhìn thấy toàn thân nó lại xuất hiện thêm một vài vòng xoáy màu đen khác, và những vòng xoáy màu đen vốn có trên người đều xoay tròn với quy mô lớn hơn lúc trước.

Hứa Thâm lại liên tiếp thử công kích vài lần nữa, con khur này đã bị đánh cho không ngừng lùi bước. Nó muốn chạy trốn, lại bị Hứa Thâm ngăn cản.

Đây vốn là sào huyệt của nó, nhưng lúc này chính chủ lại bị Hứa Thâm vây khốn ở bên trong, không thể thoát thân.

Qua một chút thử nghiệm này, Hứa Thâm đã có thể cảm nhận được rõ ràng hơn một chút về sự mạnh mẽ của hình thái thứ hai. Chỉ tính riêng phương diện thể chất, hấn đã hoàn toàn nghiền áp con khur cấp C này.

Lại cộng thêm năng lực do “Ma ma” mang đến, kể cả khi đối phương đánh lén, vẫn không thể chạm vào hấn.

Cũng trải qua một phen thử nghiệm này, Hứa Thâm đã dần dần mò ra ý nghĩa của vòng xoáy màu đen.

Dường như chúng nó là nhược điểm trên người khur.

Vòng xoáy càng lớn nghĩa là diện tích nhược điểm càng lớn, đồng thời nó sẽ phải thừa nhận công kích càng nặng!

Lúc trước khi con khur này bị công kích, nó đã lén lút khôi phục, cho nên vòng xoáy kia mới thu nhỏ lại. Và hành động này cũng đại biểu cho nó đang ủ mưu đánh lén.

Nói cách khác, thông qua vòng xoáy, hấn cũng có thể phán đoán ra tình trạng của khur.

Đến đây, Hứa Thâm chợt nghĩ đến tiểu đội hình thái thứ hai kia. Bọn họ đều có năng lực đặc thù, ngoại trừ năng lực của thiếu nữ ôm kiếm kia, dường như loại năng lực đó bị huyết mạch (hoặc là máu, chưa rõ lắm) của hắn khắc chế, năng lực của cô bé chân dài biến thái cũng thuộc hệ cảm giác. Và theo như lời cô ấy nói, thông qua con mắt của mình, cô ấy có thể nhìn thấy thực lực mạnh yếu của khur...

Haizz... Đây cũng là năng lực mà Hứa Thâm vô cùng hâm mộ.

Và ngoại trừ khả năng có thể nhìn thấy thực lực mạnh yếu của khur, cô ấy có thể đảm nhiệm vai trò đội trưởng, khả năng cao là loại năng lực này cũng mang tới hiệu quả khắc chế năng lực của thiếu nữ ôm kiếm thuộc hệ ảnh tử kia.

Dựa trên phán đoán này, hẳn là năng lực trên con mắt của hắn cũng thuộc hệ cảm giác, nhưng năng lực do “Ma ma” mang đến, lại chẳng biết thuộc hệ nào...

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Con khur kia không ngừng chịu từng quyền của hắn, khiến cho động tác giãy giụa đã trở nên càng ngày càng suy yếu, vòng xoáy màu đen cũng bị đánh cho to lên, gần như đã trải rộng khắp toàn thân.

Hứa Thâm không dám đánh thêm nữa, sợ sẽ đánh chết nó.

So sánh với những con khur cấp C hắn từng gặp từ trước đến nay, con khur này cũng được coi là tồn tại khá mạnh mẽ, cũng chỉ có vị “Ma ma” trong đám người một nhà lúc trước, có thể dẫn người ta bước vào ảo cảnh kia, là có thể vượt qua nó.

Hứa Thâm ấn vào tai nghe, thông báo cho Đại Ly Ly biết nhiệm vụ của hắn đã kết thúc, để cô ấy phái người tiến vào bắt khur.

Chương 256. Biến Hóa Của Sợi Khur!

Ngay lúc này, ánh mắt hắn chợt xẹt qua bốn phía, trọng điểm là nhìn về phía Mai Phù bên người.

Tuy ánh mắt hắn chỉ xẹt qua cực kỳ nhanh chóng, nhưng ngay lúc Hứa Thâm xoay người rời đi, hắn lại cố ý di chuyển cực kỳ

chậm chạp, để ánh mắt mình quét qua toàn bộ thân thể Mai Phù một lần.

Và chuyện khiến cho hắn vô cùng ngạc nhiên chính là, dường như đến lúc này, năng lực của hắn đã mất đi hiệu lực rồi.

Bởi vì ở trên người Mai Phù, hắn chẳng thấy một vòng xoáy màu đen nào cả.

Là cô ấy không có nhược điểm?

Hay là hắn còn chưa thể nhìn ra nhược điểm của cô ấy?

Trong lòng Hứa Thâm sửng sốt vô cùng.

Tựa như Mai Phù đã phát hiện ra điều gì, cô lập tức quay đầu lại, có chút nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Thâm.

Còn Hứa Thâm đã vội vàng lia ánh mắt đi nơi khác. Hắn nhìn sang bên cạnh, tựa như đang đánh giá hành lang dài đầy tương thối, xem ở nơi này còn ẩn chứa nguy hiểm gì khác hay không.

Rất nhanh, Đại Ly Ly đã dẫn theo vài nhân viên công tác tiến vào.

Bọn họ đã nhìn thấy con khur cấp C với dáng vẻ hấp hối nằm bên kia, nhưng không một ai dám sơ suất. Tất cả nhanh chóng ném ra xiềng xích chuyên môn dùng để bắt khur. Đoạn xiềng xích này được gắn liền với những cái móc câu bén nhọn, có thể đâm sâu vào trong cơ thể khur, gài chặt vào máu thịt của chúng.

Con khur kia bị xiềng xích trói lại, ăn đau lập tức kêu lên thảm thiết, ý đồ giãy giụa, nhưng không còn chút khí lực nào.

Tới lúc này, Đại Ly Ly mới chú ý đến, toàn thân con khur kia vẫn hoàn hảo, gần như không tổn hao chút gì.

Không có vết thương do kiếm chém, càng không đổ máu!

Và chút ngoại thương duy nhất trên người nó, chính là vết thương do đoạn xiềng xích bắt khur trên tay đâm nhân viên tạo thành.

“Chuyện này...” Đại Ly Ly lộ ra dáng vẻ vừa gặp quỷ, cô hướng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm:

“Lãnh sự đại nhân, cậu đã làm như thế nào vậy?”

Hứa Thâm nghi hoặc: “Gì cơ?”

“Tôi muốn nói... Ách, không có gì.”

Đại Ly Ly có chút không biết nên nói gì.

Nhưng mà Hứa Thâm đã không muốn nói, cô cũng không dám hỏi nhiều, dù sao ai cũng có bí mật nhỏ của mình, và hỏi thăm bí mật của trăm khur giả cũng y như đào bới mệnh căn (từ này có nhiều nghĩa nhưng ở đây nó là gốc rễ) của người ta vậy.

Rất nhanh, mấy nhân viên khác đã vắt vả kéo được con khur kia rời đi, rồi nhốt nó vào trong một chiếc xe ở hiện thực.

Chất liệu cấu tạo nên phần bên trong chiếc xe cũng giống như tử sắt, kể cả khi nhìn từ Khur giới cũng không thể xuyên thấu qua, và đương nhiên thứ này cũng có thể giam cầm được khur trong Khur giới.

“Nhiệm vụ bắt khur chấm dứt, lãnh sự đại nhân, đại khái là ngày mai trong hội sẽ kết toán khen thưởng cho cậu, nếu cậu cần dùng gấp, đêm nay cũng được.” Chờ sau khi công tác kết thúc chấm dứt, Đại Ly Ly nhìn về phía Hứa Thâm, trong đáy mắt đã có thêm vài phần kính sợ.

Có thể nói, cô chính là người dõi theo từng bước trưởng thành của Hứa Thâm, và không khỏi than thở rằng, tốc độ phát triển của hắn quá nhanh.

“Không vội.” Hứa Thâm xua tay: “Nếu không còn việc gì, tôi phải trở về đi ngủ.”

“Được, lãnh sự đại nhân đi thông thả.”

“Cái kia... có thể cho tôi tiền xe không?”

“... Được.”

...

...

Hứa Thâm trở lại khu phố Nham La, nhân lúc cơ thể còn có không ít khí lực, hắn lại tiếp tục huấn luyện trong phòng.

Ngoại trừ rút kiếm, Hứa Thâm cũng đang luyện tập điều khiển sợi khur.

Dưới điều kiện khur lực trong cơ thể không ngừng được tinh lọc, cộng thêm năng lực đã được kích hoạt, hiện giờ phạm vi sợi khur có thể kéo dài ra bên ngoài cơ thể, đã từ 30 cm gia tăng đến trên dưới một mét rồi.

Và với khoảng cách này, chỉ cần hấn kéo dài sợi khur ra, một khi có khur tập kích, hấn cũng đủ thời gian để làm ra phản ứng.

Đương nhiên nếu khur tăng sâu giả vờ tập kích, nó sẽ không tác động vào sợi khur.

Chỉ trong trường hợp hai bên cùng thuộc một tầng Khur giới hoặc cùng ở trong hiện thực, mới có thể va chạm vào nhau.

Đây là loại thủ đoạn phòng ngự hấn chuyên môn nghĩ ra để đối phó với khur, nhưng về sau này, khi Hứa Thâm tiếp tục đào sâu nghiên cứu thêm, hấn lại phát hiện, thủ đoạn này cũng có hiệu quả khi đối mặt với người.

Nếu có người tập kích từ sau lưng, đối phương cũng sẽ chạm vào sợi khur của hấn trước tiên.

Nhưng suy cho cùng, loại phạm vi một mét này vẫn có chút ít ỏi, vẫn cần dựa vào tốc độ phản ứng.

Nếu có thể kéo dài đến ba mét, thậm chí là xa hơn nữa, đến khi đó mới thực lực là lĩnh vực sợi khur.

Hứa Thâm chế tạo ra hai loại sợi khur.

Một loại là mảnh khảnh, không ẩn chứa bao nhiêu lực lượng, chỉ nhẹ nhàng khuếch tán ra bên ngoài cơ thể, có tác dụng thay cho cảm giác.

Một loại sợi khur khác tương đối thô to chắc chắn, tính dai mạnh hơn, cần càng nhiều khur lực áp súc ngưng kết hơn, mang theo lực lượng nhất định, có thể tạo thành thương tổn trong chiến đấu, thậm chí là trói buộc địch nhân, cũng có thể lôi kéo thân thể hấn, chuyển hướng giữa hư không vân vân... Hấn coi nó trở thành cánh tay thứ ba bên ngoài thân thể mình.

Mà hai loại sợi khur này, đều cần lượng lớn khur lực.

Ban đầu Hứa Thâm vẫn duy trì trạng thái khur lực bão hòa trong cơ thể, nhưng sau khi hấn đột phá hình thái thứ hai, bỗng nhiên hết thấy đều trống rỗng, tựa như không gian dung nạp khur lực trong cơ thể hấn đã tăng lên rất nhiều.

Và phần không gian tăng nhiều này nằm trong mạch máu, kinh mạch có mặt khắp mọi nơi trong cơ thể.

Ban đầu, hần chỉ có thể cất giữ khư lực ở bên trong nội tạng, coi nó như một món ăn.

Mà kể cả khi phóng nó ra ngoài, khư lực cũng chỉ xuất hiện dưới dạng ngọn lửa bao trùm lên lớp da, thoát nhìn giống một cục hình tròn và chủ yếu tập trung ở nửa người trên.

Nhưng hiện giờ, theo quá trình co bóp của trái tim, khư lực đã trải rộng khắp toàn thân, bao trùm lên mỗi một động tác, cử chỉ của hần, không còn lay động bất ổn như ngọn lửa nữa, mà giống như một màn nước, lặng lẽ chảy xuôi, bao trùm cơ thể.

Và để phóng sợi khư ra lay động bên ngoài cơ thể, lượng khư lực Hứa Thâm cần bổ sung trở nên cực kỳ nhiều, khiến cho toàn thân hần phát ra một loại cảm giác ‘Đói khát’ cực độ.

Hần cần càng nhiều, càng nhiều khư lực hơn...

Chương 257. Bạn Bè Cũ...

Từ sau khi Hứa Thâm đột phá đến hình thái thứ hai, lượng Tinh Khư Tề mà hần có thể tiêm vào mỗi ngày đã tăng lên bốn ống, nếu để thân thể thừa nhận một chút phụ tải, hần hoàn toàn có thể tiêm vào năm ống, nhưng nếu liên tục tiêm vào năm ống, mạch máu trong thân thể sẽ nổi gồ lên, biến thành màu đen đậm, nhìn qua tương đối dữ tợn.

Bởi vậy Hứa Thâm vẫn lựa chọn biện pháp ôn hòa là bốn ống, chờ sau này khi cơ thể dần dần thích ứng và tăng cường thêm, hần sẽ chậm rãi tăng lên số lượng cực hạn.

Đoạn cuộc sống hằng ngày trôi qua bình thường không có gì kỳ lạ này vụt qua cực kỳ nhanh chóng.

Hứa Thâm đã từng bước thích ứng với đủ loại lực lượng của hình thái thứ hai, mỗi ngày hần đều cô đọng sợi khư và luyện kiếm.

Nhưng trừ mấy chuyện này ra, hần còn bớt chút thời gian vào trong cục học lái xe.

Vễn vẹn chỉ mất một tuần, dưới sự hướng dẫn ân cần của huấn luyện viên, rất nhanh hấn đã học thành nghề, có thể thuần thục tự mình lái xe.

Vào ngày thứ ba, huấn luyện viên đưa Hứa Thâm ra khỏi cục Khư Bí, hai người chạy như bay tới vùng ngoại thành. Tối đây, dựa theo lời huấn luyện viên nói, chỉ cần hấn làm quen với cách nhấn ga và phanh lại là được, nếu thực sự không dừng lại nổi, có thể húc chết một vụ dân cũng không sao, bọn họ hoàn toàn có thể bồi thường được.

Đương nhiên Hứa Thâm chỉ coi đây là lời nói hài hước của huấn luyện viên thôi.

Sau khi Hứa Thâm học được cách lái xe, hấn lại xin xe vũ trang trong cục, không bao lâu sau đã nhận được phê chuẩn.

Từ đó, Hứa Thâm đã tạm biết kiếp sống phải gọi taxi mỗi lúc đi xa của mình, cũng không cần tiêu tiền cho những vị tài xế taxi kia nữa, hiện giờ hấn chỉ mất tiền cho đồng xăng dầu hao tổn mà thôi.

Trong quãng thời gian này, ngoại trừ rèn luyện, ngẫu nhiên Hứa Thâm cũng trở lại biên đội số 17, thăm Mặc Tiểu Tiêu và Tô Sương.

Mặc Tiểu Tiêu đã trở thành đội trưởng biên đội số 17, và ngoại trừ hai người cũ ấy, biên đội bọn họ còn có thêm ba thành viên mới, Hứa Thâm tương đối quen thuộc với một người trong đó, đối phương lại là Kỳ Thiên Minh từng chung một khóa huấn luyện doanh với hấn.

Lúc ấy, Kỳ Thiên Minh này từng đảm nhiệm vai trò đội trưởng của một tiểu đội trong huấn luyện doanh giống Hạ Tĩnh Tương, cũng có biểu hiện tương đối xuất sắc.

Ấn tượng của Hứa Thâm đối với người này chính là, tương đối điệu thấp khiêm tốn, biết cách che giấu, không lộ tài năng.

Không nghĩ tới chỉ nửa năm đi qua, đối phương đã được điều tới thê đội thứ hai rồi.

Trong hoàn cảnh bạn bè cũ mới thay đổi thường xuyên này, còn có thể nhìn thấy một gương mặt cũ, hoặc ít hoặc nhiều cũng khiến người ta thôn thức và hoài niệm.

Kỳ Thiên Minh cũng có ấn tượng rất sâu với Hứa Thâm, dù sao hắn cũng là tồn tại đặc thù trong huấn luyện doanh, sau khi hai người gặp mặt, gã cũng không khỏi có chút hàn huyên và thỏn thức. Kỳ thực trước kia, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng không quá thân thiết, nhưng hiện giờ, lại một lần nữa gặp mặt, bỗng nhiên trong lòng thoáng xuất hiện một chút cảm giác bạn bè cũ tình tình tương tích (cảnh ngộ giống nhau, thường thức đồng cảm với nhau).

“Lần trước khi trở về, chị nhìn thấy trên cổ con bé có dấu ngón tay màu xanh đen, sau này, chị cố ý ở lại trong Khu giới quan sát, mới phát hiện là bảo mẫu kia làm.”

Ở trong phòng của Tô Sương trên tầng ba thuộc tòa lầu số 17, nơi này được bố trí vô cùng âm áp, giống hệt phòng Công chúa, bức tường có màu hồng nhạt, còn có một cô bé đang lăn lộn trong đồng búp bê, đúng là con gái của Chu đội.

Theo lời Tô Sương vừa nói, Hứa Thâm lập tức nhìn sang phần cổ cô bé kia, quả nhiên trên đó vẫn còn dấu tay mờ nhạt.

“Bảo mẫu kia đã được Chu đội thuê nhiều năm, trước kia đều cần cù, chăm chỉ, chị cứ cho rằng bà ta có chút cảm tình với con bé, không nghĩ tới Chu đội vừa đi...” Tô Sương khẽ lắc đầu, từ trong đáy mắt lộ ra vài phần lãnh ý.

Hứa Thâm có chút im lặng, hỏi: “Sau đó chị xử lý như thế nào?”

“Đuổi việc, cho bà ta cút đi. Những bảo mẫu này không đáng tin cậy, mà hiện tại chị đều ở trong cục, cho nên cũng dần xếp để con bé ở lại trong này, do chị tự mình chăm sóc. Vừa lúc, chị có thể cho thuê căn nhà trong khu thành thị kia, hàng tháng còn có thể nhận được một phần tiền thuê, cũng nhanh chóng kiếm đủ tiền về hưu.” Tô Sương nói, ngay lúc nhắc tới hai chữ “Về hưu” này, từ trong đáy mắt cô lộ ra một chút mong đợi.

“Quá dễ dàng cho bà ta rồi, loại bảo mẫu này nên trực tiếp đánh chết.” Mặc Tiểu Tiểu hàm hừ nói.

Haizzz... đáng người thì nhỏ nhỏ mà tính tình lại to to.

Tô Sương khẽ lắc đầu: “Cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi.”

Một câu ” Cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi” đầy bất đắc dĩ.

Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu liếc nhau, đều không nói gì nữa

Hứa Thâm chơi đùa với cô bé một lát, trước khi rời đi, hắn đã để lại mười vạn Lô Tật tệ, khoản tiền này cũng đủ để nuôi nấng con gái của Chu đội đến năm cô bé mười mấy tuổi rồi.

Tô Sương nhìn thấy khoản tiền này, lập tức giật mình một cái, cô vội vàng từ chối, nhưng cuối cùng vẫn bị Hứa Thâm cứng nhét vào trong tay.

Mặc Tiểu Tiểu có cách nhìn thoáng nhất, lập tức mở miệng khuyên: “Chẳng ai đoán được tương lai, nói không chừng một ngày nào đó cả ba chúng ta đều ngã xuống thì sao? Cho nên tạm thời cứ cất giữ khoản tiền này trong tài khoản của cô bé đi, làm như vậy, cũng tiện cho những người còn sống có thể tiếp tục chăm sóc cô bé.”

Cô ấy muốn nhắc tới con gái của Chu đội.

Tô Sương nghe Mặc Tiểu Tiểu nói như vậy, cũng không tiếp tục từ chối nữa.

Nghe nói một nhóm nhân viên trăm khur độc thân trong cục, cũng thành lập một hội Cộng Tế nhỏ nhỏ. Bọn họ cùng bỏ tiền vào một tài khoản chung, để nếu ngày nào đó có người trong hội chết đi, khoản tiền mà bọn họ vất vả kiếm được cũng không đến mức bị ngân hàng tịch thu, không ai nhận lấy.

Nhưng Tô Sương không gia nhập hội Cộng Tế như vậy.

Chủ yếu là vì cô ấy nghe nói, tỷ lệ thương vong của loại hội Cộng Tế này, còn cao hơn những tiểu đội bình thường rất nhiều...

Chương 258. Vận Mệnh???

“Những con khur trên người cậu đã ít đi rất nhiều rồi.” Tô Sương ở lại trong phòng, chỉ có Mặc Tiểu Tiểu tiễn Hứa Thâm rời đi. Ngay lúc hai người bước ra bên ngoài tòa lầu, bỗng nhiên cô nói với Hứa Thâm một câu như vậy.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng run rẩy, nếu là người khác trong biên đội số 17 nghe được câu như thế, hơn phân nửa, bọn họ sẽ cảm thấy bất đắc dĩ và phiền toái, nhưng hắn lại biết, khả năng cao là Mặc Tiểu Tiểu thật sự có thể nhìn thấy thứ gì đó.

“Hắn là bọn họ đều trở về nhà rồi...” Hứa Thâm im lặng nói. Bất chợt hắn nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu: “Có phải cô đã sớm đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu rồi? Vậy có thử chuyển sang trạng thái tới hạn không?”

“Không.” Mặc Tiểu Tiểu khẽ lắc đầu.

“Nếu rảnh hãy thử xem một chút. Có lẽ sau khi cô đạt tới hình thái thứ hai, sẽ phát hiện ra biến hóa khác lạ đó.” Hứa Thâm nói.

Hắn cực kỳ tò mò với năng lực của Mặc Tiểu Tiểu, nếu loại năng lực này có thể hoàn toàn hiển lộ ra ngoài, không biết cô ấy sẽ nhìn thấy cái gì.

Hai người nói lời từ biệt, Mặc Tiểu Tiểu đứng nhìn chăm chú theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, nhẹ giọng tự nói: “Tôi không muốn đạt tới hình thái thứ hai, nếu làm như vậy, chị gái sẽ tới oán trách tôi...”

...

...

Không bao lâu sau, Hứa Thâm nhận được mật lệnh trong cục.

Là Lý Mỹ Na tự mình đưa tin thông báo.

Chờ sau khi hắn đi vào trong cục, lại nhìn thấy Mục Tuyết và Sở Bạch cũng có mặt ở đây. Nhưng cô gái tên Mỹ Nhã lần trước lại không thấy.

“Nơi này là ba khẩu súng Khư Thần, đều là phiên bản đặc biệt cải tiến, uy lực gấp rưỡi súng Khư Thần bình thường.”

Trong lúc Liễu Tích Xuyên nói chuyện, Lý Mỹ Na đã phát ba khẩu súng Khư Thần cho ba người Hứa Thâm, Mục Tuyết và Sở Bạch.

“Còn không đến hai tháng nữa động khư sẽ mở ra, mọi người cầm về trước, làm quen với cây súng này một chút, và tốt nhất là mỗi ngày hãy vào trong cục huấn luyện hai giờ.” Liễu Tích Xuyên nói: “Chờ đến lúc động khư mở ra, phải dựa vào mấy cô cậu giành vinh quang cho cục chúng ta rồi.”

Hứa Thâm cầm súng Khư Thần trong tay, thứ này nặng trĩu.

“Trước mắt bên trong còn chưa lấp đạn.” Lý Mỹ Na nhìn thấy Mục Tuyết kiểm tra băng đạn, lập tức mỉm cười nói: “Sợ mọi người sẽ ngộ thương chính mình.”

Sở Bạch hỏi: “Đã tìm được Tiểu Dã chưa?”

Liễu Tích Xuyên khẽ lắc đầu, thở ra một hơi nói: “Tôi đã phái người thủ tại nơi đó ba ngày, vẫn không đợi được cậu ấy, hẳn là cậu ấy đã xảy ra chuyện. Tiểu Dã hi sinh vì nhiệm vụ trong cục, người nhà của cậu ấy sẽ nhận được bồi thường.”

“Vị tiểu tử Mỹ Nhã kia không đến tham gia sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Liễu Tích Xuyên khẽ lắc đầu: “Cô đã sớm được đặc huấn, đã thuần thục, không cần huấn luyện thêm.”

Hứa Thâm giật mình, tò mò hỏi: “Hình như bọn họ không phải đội trưởng trong cục, nhưng xem thân thủ đều rất mạnh, không biết ngày thường bọn họ thuộc bộ môn nào?”

Liễu Tích Xuyên có chút nhúc nhích đầu, bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng quan tâm tới mấy chuyện này, chờ về sau, khi cậu tọa trấn trong cục, chuyện gì cần biết đều sẽ biết.”

Rồi tựa như ông ấy sợ Hứa Thâm tiếp tục hỏi thêm, lại vội vàng nói: “Trong khoảng thời gian này, mấy người khôi phục thế nào rồi? Có thử đột phá hình thái thứ hai hay không? Hứa Thâm, tôi nghe nói cậu cũng kích hoạt trạng thái tới hạn rồi, có thử trùng kích đột phá hay không?”

À... Ít nhiều Hứa Thâm cũng cảm nhận được một chút khó xử khi bị người ta hỏi tới bí mật của mình rồi, đúng là... trả lời cũng không phải, mà không trả lời cũng không phải.

“Tôi cũng đang cố gắng, nhưng nếu đột phá rồi, sẽ như thế nào?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Vậy cậu cố gắng thêm chút nữa đi, à nếu đột phá rồi, tự nhiên sẽ nhận được nhiều ưu đãi hơn.” Liễu Tích Xuyên lại hỏi:

“Vậy cậu nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Khó nói lắm. Nhưng cụ thể là bao nhiêu chỗ tốt?”

“Khó nói lắm là bao nhiêu?”

Mục Tuyết và Sở Bạch nhìn qua hai người này, sắc mặt lộ vẻ kỳ quái, đây là cực hạn lôi kéo ư?

Liễu Tích Xuyên thấy Hứa Thâm không trả lời được câu hỏi của mình, trong lòng thầm hừ nhẹ một tiếng, có cảm giác bản thân vừa thắng một hồi nho nhỏ, chợt nói: “Đi động khư rất hung hiểm, mọi người nên cố gắng hết mức thử đột phá hình thái thứ hai xem sao, làm như vậy chỉ có chỗ tốt với mọi người thôi, tuy đây là cửa ải sinh tử khó khăn, nhưng suy cho cùng, chúng ta vẫn phải bước qua nó thôi. Và nếu đột phá rồi, cũng đừng giấu giếm gì. Tôi vẫn đang kỳ vọng mọi người bước lên tiếp nhận vị trí của lão Vương, tọa trấn trong cực. Người khác có thể về hưu, chứ mấy người các cô các cậu đừng có nghĩ đến chuyện đó. Hiện tại khư thú đang tàn sát bừa bãi bên ngoài, tất cả dân chúng còn đang trông chờ mọi người đi cứu vớt thế giới đó.”

Sở Bạch và Mục Tuyết đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thực bọn họ đã sớm biết, khi đạt đến vị trí này, bọn họ có muốn về hưu cũng không thể.

Trên thực tế, khi bản thân leo đến vị trí cao, tuy sẽ nhận được một chút quyền thế, nhưng song song với đó, cũng phát sinh rất nhiều chuyện không phải do chính mình quyết định nữa...

“Được rồi, tất cả qua luyện súng đi, Mỹ Na, cô dẫn bọn họ qua bên đó.” Liễu Tích Xuyên phát tay nói.

Ba người chỉ có thể rời đi.

Cả nhóm theo Lý Mỹ Na đi vào một lầu nhỏ khá hẻo lánh trong cực, nơi này là khu vực chuyên môn tập bắn súng, xung quanh đã bị xếp vào vùng cấm, không ai được tới gần.

Trong phòng có mấy cái bia tập bắn súng, Mỹ Nhã đã chờ sẵn ở nơi đây.

“Giao bọn họ cho em đó.” Lý Mỹ Na nói với Mỹ Nhã, ánh mắt mang theo vài phần dục dằn.

Mỹ Nhã khẽ gật đầu, chờ Lý Mỹ Na đi rồi, cô bắt đầu dạy mấy người Hứa Thâm tập bắn súng, từ phần cơ sở nhất chính là lắp đạn.

Hứa Thâm vừa học vừa hỏi Mục Tuyết: “Mục đội, nếu cục trưởng không cho chúng ta về hưu, chẳng phải cả đời chúng ta sẽ phải săn bắn khur thú, mãi cho đến lúc chết trận hay sao?”

Tốc độ tay Mục Tuyết cực kỳ nhanh, cô mau chóng hoàn thành bài tập lắp đạn, sau đó tùy ý nói: “Không phải số mệnh của nhân viên trảm khur chúng ta chính là như thế sao?”

“...”

Nói là nói như vậy, nhưng Hứa Thâm cảm thấy hẫng là bọn họ sẽ không cam tâm thừa nhận vận mệnh như vậy.

Chương 259. Ngẫu Nhiên Thôi!

“Hoặc là đột phá đến hình thái thứ hai, tọa trấn trong cục, đúng như lời cục trưởng vừa nói đó, sẽ nhận được nhiều ưu đãi hơn, đầu tiên là tiền lương khủng bố, gần như cao hơn gấp đôi, rồi có địa vị gần với ông ấy, cũng không cần phải làm nhiệm vụ trảm khur nữa, chỉ ngẫu nhiên đi xử lý một chút sự kiện khó giải quyết là được...”

Mục Tuyết hoàn tất quy trình lắp đạn, lập tức nâng súng lên, tự tin bắn tới. Oa... thật chính xác, trúng cả ba vòng luôn... Nhưng mà là bia ngắm của Sở Bạch.

Coi như là nhầm đi, không sao cả, động tác của cô vẫn thần nhiên dứt khoát, tiếp tục nổ súng, nói: “Hoặc là làm như chúng tôi, một mục duy trì ở trạng thái tới hạn, đảm nhiệm đại đội trưởng, tuy cần phải xử lý một chút sự kiện cấp C, nhưng với trạng thái tới hạn, hệ số an toàn vẫn khá cao. Trừ tình huống này, nếu cậu thật sự muốn về hưu, vẫn còn một biện pháp khác, chính là bồi dưỡng người nối nghiệp thay trong cục. Nhưng đáng tiếc, chúng tôi chẳng có đủ tinh lực làm như vậy.”

Hứa Thâm ngẩn người.

Nói như vậy, khác nào bảo về hưu là chuyện không có khả năng rồi?

Chẳng lẽ hẫng thật sự phải tiếp tục công tác trong cục, sau đó lộ ra lực lượng hình thái thứ hai, và tiếp nhận công tác của lão Vương?

Nói như vậy, hình như cũng được... Hứa Thâm nghĩ đến dáng vẻ thanh thoi, say sưa ngủ ở cửa sổ nghiên cứu của Vương Đại Gia, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy loại công tác này cũng có thể chấp nhận được.

Ai nói tọa trấn cục Khư Bí thì không thể trở thành thủ lĩnh hội Truy Quang?

Dù sao trong cục không cho hắn về hưu, đó là trong cục không muốn rời hắn, chứ đâu phải hắn không muốn rời khỏi cục?

Một khi đã như vậy, hắn vẫn còn vốn liếng và điều kiện để lựa chọn, cũng có lợi thế để đàm phán.

“Dường như hai bên cùng ăn là một lựa chọn rất tốt, dù sao kể cả tọa trấn trong cục hay đảm nhiệm thủ lĩnh, đều không cần tiến hành nhiệm vụ trăm khur hằng ngày...” Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng, bỗng nhiên hắn cảm thấy những rối rắm trong lòng đã được tháo gỡ.

Dù sao hắn cũng không có quá nhiều sự lựa chọn, kết quả như vậy cũng không phải không thể thừa nhận nổi.

Ngay lập tức, Hứa Thâm cũng bắt đầu tập bắn súng, nhanh chóng lắp đạn, nâng súng tự tin bắn.

Phanh.

Bắn trúng vách tường.

“Cậu bắn lệch quá đó.” Mục Tuyệt liếc mắt nhìn một cái.

Cô còn nói tôi ư... Hứa Thâm liếc liếc mắt nhìn một cái bia ngắm của Sở Bạch đã sắp bị bắn nát kia.

Một cái bia ngắm lại phải thừa nhận hai người cùng bắn, thật là thâm hiểm.

Ba con gà mờ... Mỹ Nhã yên lặng đưa mắt nhìn, sau đó không tiếng động lui trở lại bên cạnh.

Và trong không gian ồn ào đầy những tiếng đạn bắn đó, ba người Hứa Thâm đang dần dần trở nên thuần thục.

Tập bắn súng chấm dứt, ba người ai về nhà nấy.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến, dường như vị số bảy ở trong không gian Linh Quang kia là kẻ chuyên môn bán loại súng

ổng dặn được cầm ky này.

Và ngay khi Hứa Thâm quay về tới nhà, hắn lập tức yên lặng cảm ứng và kêu gọi không gian Linh Quang trong đầu.

Từ lần trước, sau khi hắn ngoài ý muốn đạt được vật ấy, ngoại trừ lần đầu hắn tiến vào, về sau vẫn chưa từng đặt chân đến nơi này một lần nào nữa.

Hiện giờ, hắn đang dựa theo biện pháp của cô gái có danh hiệu “Nhà trinh thám” kia hướng dẫn, và rất nhanh đã cảm nhận được thế giới trước mắt mình dần dần bị sương mù trắng xóa thay thế, ngay sau đó, dường như tư duy đã bị kéo lên, rời khỏi thân thể.

Chờ đến lúc hắn lại lần nữa trông thấy mọi thứ, sương mù chung quanh đã tiêu tán, thay vào đó là quang mang lấp lánh.

Đây là không gian Linh Quang

Ở trên đỉnh đầu hắn là từng ngôi sao có dạng hình cầu.

Sương mù dày đặc bao phủ chung quanh, ánh sao lấp lánh ngay giữa trung ương mây mù, thần bí mà mỹ lệ.

Hứa Thâm nhìn qua những không gian Linh Quang khác, cũng thấy được quả cầu ánh sáng màu da cam thuộc về cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia.,

Ngay trong lúc hắn quan sát, bên trong quả cầu ánh sáng màu da cam truyền đến giọng nói của cô gái có biệt danh nhà trinh thám: “Số mười đến đây rồi. Tôi còn cho rằng số mười lại bị người ta thay thế chứ?”

“Làm sao mà cô biết tôi lại đến đây?” Hứa Thâm có chút nghi hoặc hỏi.

“Cậu nhìn những không gian Linh Quang khác đi, chỉ cần không gian có thay đổi một cái, là chúng tôi biết ngay.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám khẽ cười nói.

Hứa Thâm nhìn một vòng chung quanh, và lập tức biết được nguyên nhân.

Chỉ thấy ngoại trừ quả cầu ánh sáng màu da cam, còn có hai quả cầu ánh sáng khác hơi hơi tản ra ánh sáng nhạt, mà những

quả cầu ánh sáng còn lại, tuy chúng cũng tỏa ánh sáng màu khác biệt, nhưng khá mờ nhạt mờ lung.

Và bọn họ có thể thông qua hào quang để phán đoán xem người ở bên trong có online (từ của nó là tại tuyến, t để online cho dễ hiểu) hay không.

“Lúc bình thường cô đều ở trong này sao?” Hứa Thâm có chút tò mò hỏi.

“Không, ngẫu nhiên sẽ tiến vào thôi.” Cô gái biệt danh nhà trinh thám nói: “Buổi sáng ngẫu nhiên tiến vào, giữa trưa ngẫu nhiên tiến vào, buổi tối ngẫu nhiên tiến vào, trước khi ngủ cũng ngẫu nhiên tiến vào.”

“... Đúng là ‘Ngẫu nhiên’ thật.” Hứa Thâm cảm thấy không biết nên nói gì.

“Xem ra không có thay đổi người, Đầu Sói, tôi lại thắng rồi.” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám nghe được giọng nói của Hứa Thâm, lập tức nói với một quả cầu ánh sáng khác ở bên cạnh.

Hứa Thâm còn nhớ người ở bên trong quả cầu ánh sáng này, chính là vị trung niên số bảy kia. Lúc trước người này từng chào hàng pháo Khư Thần với gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề, và hiển nhiên đối phương cũng là người hắn muốn tìm hôm nay.

Hóa ra danh hiệu của đối phương là Đầu Sói.

“Chả có gì thú vị.” Đầu Sói hừ lạnh.

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám hì hì cười nói: “Tôi đã nói mà, số mười mới này cẩn thận như vậy, không có khả năng bị thay thế quá nhanh đâu, hẳn là cậu ấy có cơ hội trở thành bạn bè cũ cùng với chúng ta đó.”

“Ai biết được? Mấy nhóc con này non và xanh lắm.” Đầu Sói giễu cợt một tiếng, hiển nhiên gã không cho rằng Hứa Thâm sẽ nắm giữ được Linh Bí quá lâu, có khi ngay lần sau Linh Bí đã đổi chủ rồi.

Hứa Thâm cảm thấy không biết nên nói gì với hai người kia. Bọn họ muốn nói chuyện cũng chẳng sao, nhưng tốt xấu gì đương sự còn có mặt ở nơi này, thế mà bọn họ lại lấy mạng

nhỏ của hắn ra cá cược, có phải rất không lễ phép hay không...

Chương 260. Phiền Nã Của Tôi Không Đắt Tiền Đến Thế!!!

“Cái kia, anh bán súng Khư Thần sao?” Hứa Thâm nói với Đầu Sói.

“Ừm?” Đầu Sói nhìn về phía Hứa Thâm, trong giọng nói lộ ra một chút hứng thú: “Làm sao, cậu muốn mua ư? y chà nhưng mà súng nhiều cũng không có ý nghĩa, cậu muốn mua một khẩu pháo Khư Thần hay không? Tôi giảm giá cho cậu, chỉ cần 2000 vạn, một pháo có thể giải quyết hết thảy mọi phiền nã cho cậu!”

“Tôi lấy đâu ra loại phiền nã nào lớn đến vậy...” Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng, cũng không nhiều tiền đến thế.

Huống chi, nếu trong tay tôi có nhiều tiền như vậy, phỏng chừng tôi cũng chẳng có chút phiền nã nào đâu.

“Ở chỗ của anh có mấy loại súng Khư Thần?” Hứa Thâm vẫn duy trì tiếng nói trầm thấp, lên tiếng dò hỏi.

Tuy hắn đã bị cô gái có biệt danh nhà trinh thám kia vạch trần bản thân là thiếu niên non nớt, nhưng chỉ vạch trần mà thôi, không có triệt để đập cho một Thạch Chùy, phá tan tầng nguy trang ấy, và một khi đã như vậy, hắn còn có thể tiếp tục sắm vai này.

Nói nữa, có thể kiên trì diễn xuất như vậy, cũng tương đương với để lộ ra một loại tín hiệu “Lão luyện”, có đúng không nào?

“Ừm?” Đầu Sói có chút ngoài ý muốn với câu hỏi của Hứa Thâm.

Đúng là có rất nhiều người biết đến sự tồn tại của súng Khư Thần, nhưng khá là ít người biết được súng Khư Thần không chỉ có một loại.

Ngay lập tức, trong lòng gã sinh ra một chút hứng thú với số mười này. Ừm, hắn có thể đánh chết số mười lúc trước, hắn phải là tồn tại khá mạnh trong đám người hình thái thứ hai...

“Bạn muốn loại hình nào? Về cơ bản, ở chỗ tôi đều có đủ, còn có thể cho bạn loại đặc biệt cải tiến nữa!” Đầu Sói dò hỏi.

Sở dĩ Hứa Thâm biết được chuyện này, là vì lúc trước khi hắn theo cục trưởng ra ngoài tường giao dịch, đã trông thấy súng Khư Thần khác biệt trong tay lão Ngụy ở ngoại thành kia, từ đó mới đưa ra phán đoán này.

Hắn cân nhắc một chút, mới nói: “Tôi không quá quen thuộc với kiểu dáng mỗi loại, anh không ngại giới thiệu cho tôi một chút đi, còn có giá cả nữa.”

Đầu Sói nở nụ cười. Gã cảm thấy Hứa Thâm đang nguy trang, bởi vì nếu không quen thuộc, làm sao có thể hỏi ra vấn đề lão luyện như vậy? Nhưng gã cũng không vạch trần điểm này, chỉ chậm rãi nói: “Về súng Khư Thần, trước mắt những loại đang lưu thông trên thị trường đều là phiên bản cơ sở, tuy phiên bản cơ sở cũng có vài chủng loại, nhưng khác biệt giữa chúng không lớn, nhiều nhất chỉ là tầm bắn và cảm giác tiện tay khác biệt một chút mà thôi, không có gì hay để nói. Nếu phân chia chúng theo uy lực, đại khái có thể chia làm bốn loại, loại cơ sở, loại tốc xạ, loại bắn tia, và loại cuối cùng là thí thần (diệt thần)! ”

“Về loại cơ sở, có thể dễ dàng bắn chết giai đoạn đầu, đương nhiên, khi bọn họ kích hoạt trạng thái tới hạn, sẽ sinh ra một chút khó khăn, nhất là một vài người sở hữu năng lực đặc thù. Khi bị năng lực quấy nhiễu, tác dụng của loại cơ sở không lớn. Tốc độ bắn phổ biến là 280 đến 300, tầm bắn hữu hiệu trong vòng 40 mét.”

“Loại tốc xạ, có thể liên tục tốc xạ 30 phát, tầm bắn là 30 mét, tốc độ bắn là 360 đến 380, uy lực cực lớn, trong phạm vi 10 mét, có thể uy hiếp đến hình thái thứ hai.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, dường như khẩu súng Khư Thần mà lão Ngụy kia lấy ra, chính là loại tốc xạ này.

Đầu Sói tiếp tục nói: “Về loại bắn tia, tác dụng của nó là chuyên môn đánh lén, sát hại người khác, tầm bắn xa, tầm sát thương là 150 mét, uy lực lớn, tốc độ bắn 600, có thể tạo thành thương tổn nhất định cho khu cấp B. Nếu một vài tồn tại hình thái thứ hai bình thường, trong tình huống không hề cảnh giác, cũng sẽ bị một súng miểu sát. Đương nhiên, khi hình thái thứ

hai bị ngắm bắn, bị Khur Nhãn tập trung vào, bình thường bọn họ sẽ có cảm ứng, nhất là hệ cảm giác ...”

Ánh mắt Hứa Thâm ngẫm run sợ, hình thái thứ hai cũng bị bắn chết?

Một khẩu súng lại có thể uy hiếp đến hình thái thứ hai, loại tồn tại rất khó tu luyện đạt tới?

Bọn họ chính là nhân vật tọa trấn một phương nha!

“Thế còn loại cuối cùng thì sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Thí thần...” Đầu Sói vừa nhắc tới tên này, giọng nói cũng trở nên ngưng trọng, thậm chí còn mang theo vài phần si mê: “Đó là súng Khur Thần đỉnh cao nhất, nó được mang theo danh hào thí thần là đủ biết rồi. Nghe nói, loại súng này có thể bắn ra một kích tất sát khur cấp B, và ở trước mặt nó, hình thái thứ hai cũng chẳng khác gì đồng bia ngắm di động. Nếu để nó bắn trúng, cả khur cấp A cũng bị thương! Nhưng nghe nói, do tài liệu và kỹ thuật hữu hạn, chỉ có thể chế tạo ra tổng cộng sáu khẩu này...”

Nói đến đây, trong âm điệu của gã có mang theo một chút thôn thức.

Lúc ấy, bỗng dung cô gái có biệt danh nhà trinh thám xen mồm vào, cười nói: “Nghe nói sáu khẩu này đều nằm trong tay cao tộc, là bảo vật trấn tộc của họ đó.”

Trong lòng Hứa Thâm chấn động, một súng bắn chết cấp B?

Nếu được cầm khẩu súng thần như vậy trong tay, chẳng phải hẳn có thể tùy ý tung hoành rồi?

Là tồn tại vô địch dưới cấp A đó!

Nhưng khiến cho Hứa Thâm nghi hoặc chính là, nếu trong tay nhóm cao tộc ở nội thành có thần khí như vậy, bọn họ còn cần nhân viên trấn khur làm gì nữa? Cứ cầm súng thần trong tay là có thể tung hoành muôn nơi, quét sạch khắp chốn rồi?

Dù sao ngoại trừ khur cấp A, tất cả đám khur thú khác đều có thể một súng diệt sạch.

Là cần nhắc tới chuyện hao tổn sao?

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, đây cũng là vấn đề Mỹ Nhã từng đề cập tới khi hắn tập bắn súng, nếu liên tục bắn, sẽ hao tổn tuổi thọ của súng.

Nói cách khác, súng hao tổn khó có thể chữa trị, nhưng người hao tổn rồi vẫn có thể sinh thêm...

“Ngoại trừ ‘Thí thân’, ở chỗ tôi, loại nào cũng có.” Đầu Sói thu hồi cảm khái, sau đó nói với Hứa Thâm: “Giá loại cơ sở 100 ngàn một khẩu, giá loại tốc xạ 200 vạn, loại bắn tia 500 vạn! Cậu muốn mua loại nào? Nếu muốn loại đặc biệt cải tiến, lại cần phải tăng giá, dù sao sản xuất ra loại đặc biệt cải tiến cũng có mạo hiểm, trừ phi là người có kinh nghiệm lão luyện nhúng tay vào, nếu không chắc chắn sẽ phá hư cấu tạo nào đó trong súng.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, giá cả này rẻ hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

Tuy vẫn vô cùng đắt đỏ, nhưng so sánh với lực phá hoại do nó tạo thành, lại rõ ràng là rẻ hơn rất nhiều.

Chương 261. Điểm Đặt Neo!

Chỉ cần chi ra 100 ngàn sẽ mua được một khẩu súng Khur Thần, có thể bắn chết giai đoạn đầu, trong khi khoản tiền bỏ ra để bồi dưỡng một tồn tại giai đoạn đầu, không chỉ dừng lại ở con số 100 ngàn kia đâu.

Loại bắn tia có thể miêu sát hình thái thứ hai, có giá 500 vạn.

Tuy Hứa Thâm không biết năng lực kiếm tiền của đám người hình thái thứ hai khác như thế nào, nhưng dựa trên khoản tiền 600 vạn hắn mới kiếm được gần đây, phỏng chừng tốc độ kiếm tiền của người khác, sẽ không kém hắn bao nhiêu.

Mà nói đâu xa, cứ lấy ví dụ về gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề lúc trước là biết, đối phương cũng có thể tích góp được hơn hai ngàn vạn để mua pháo Khur Thần cơ mà?

“Đúng rồi, đao có thể chém chết người, nhưng chưa chắc nó đã quý giá hơn người. Suy cho cùng, binh khí vẫn chỉ là binh khí, vẫn cần người đến sử dụng mới được...” Hứa Thâm nghĩ miên man một hồi, mới phản ứng lại.

Súng Khur Thần giá 100 ngàn, có thể thay thế vị trí của nhân viên trăm khur giai đoạn đầu, nhưng nói cho cùng, nó cũng là binh khí cấm kỵ, không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

“Nếu tôi muốn mua thì giao dịch như thế nào?” Hứa Thâm nghi hoặc hỏi.

Nhà Trinh Thám từng nói, đừng bại lộ tin tức của chính mình cho các thành viên Linh Bí khác, tránh gặp phải mai phục và ám sát, dù sao Linh Bí cũng rất đáng giá, nó trị giá một trăm triệu cơ mà! Đó là chưa kể tới ở nơi này còn rất nhiều những chỗ tốt khác... Tuy mấy chỗ tốt này có khả năng sẽ gây chết người.

Đầu Sói cười cười, đây là vấn đề mà bất cứ thành viên mới nào đều hỏi, lúc trước gã cũng từng nghi hoặc như vậy, và lúc này là người từng trải, gã tỏ ra khá kiên nhẫn: “Đơn giản lắm, không cần gặp mặt, cũng không làm bại lộ thân phận của cậu. Cậu có nhìn thấy sương mù chung quanh không? Chỉ cần cậu vạch ra một điểm đặt neo cố định ở bên trong, sau đó đưa vào thứ mà cậu muốn giao dịch, tiếp đến là kêu gọi điểm đặt neo của chính cậu ở trong hiện thực. Làm như vậy, cậu có thể tìm được đồ của mình từ bên trong sương mù dày đặc, sau đó lấy chúng ra ngoài!”

(Điểm đặt neo: tiếng anh Anchor Point, là điểm sống lại, là vị trí đánh dấu trong game)

Hứa Thâm sửng sốt.

Hắn nhìn vào đám sương mù dày đặc bốn phía, hiện giờ hắn cần phải vạch ra điểm đặt neo cố định?

Sau đó lấy ra đồ ở bên trong từ tầng sương mù dày đặc trong hiện thực?

Hắn nghe mà có cảm giác sương mù đầy đầu, lại có chút không sao tin nổi. Chuyện này hoàn toàn trái ngược với nhận thức vốn có của hắn rồi.

Nhưng... dường như tự bản thân không gian Linh Quang đang tồn tại trước mắt hắn này, đã là thứ cực kỳ thần dị, vượt ngoài phạm vi nhận thức của hắn rồi. Có vẻ nó thuộc về một loại lực lượng siêu phàm nào đó.

“Chờ sau khi cậu vạch ra điểm đặt neo cố định, điểm đặt neo này sẽ kết nối với ý thức của cậu. Chỉ cần cậu lên tiếng kêu gọi điểm đặt neo ở trong hiện thực, bỏ vật phẩm vào, sau đó đi đến nơi này, lại kêu gọi điểm đặt neo hiện ra, thứ bên trong sẽ xuất hiện bên trong thế giới Linh Quang. Đến lúc ấy, chúng ta có thể hoàn thành giao dịch rồi.” Đầu Sói mỉm cười nói.

Hứa Thâm mờ mịt nói: “Nhưng tôi vạch ra điểm đặt neo cố định như thế nào?”

“Cứ tập trung tinh thần vào trong sương mù, chỉ cần để lại ấn ký tinh thần của cậu ở trong đó là được.” Đầu Sói nói: “Rất khó miêu tả cụ thể hơn, cậu cứ thử xem sẽ biết.”

Hứa Thâm không lập tức ném thử, mà quay sang hỏi nhà trinh thám: “Là như thế này sao?”

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám nở nụ cười: “Đúng vậy.”

Đầu Sói có chút không biết nên nói gì: “Cậu không tin tôi?”

“Tin chứ.” Hứa Thâm yên lặng nói trong lòng, nhưng không hoàn toàn tin tưởng.

“Có thể cho tôi xem điểm đặt neo trong không gian của mọi người không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Đầu Sói có chút ghen lời, vị số mười mới này có chút thận trọng quá đáng.

“Đây là của tôi.” Cô gái biệt danh nhà trinh thám nói.

Chỉ thấy sương mù lập tức tụ tập lại ngay bên cạnh quả cầu ánh sáng màu cam của cô ấy, rồi từ từ để lộ ra một cái ao sương mù, bên trong có đặt một đồng sách.

“Đây là của tôi.” Đầu Sói cũng để lộ ra điểm đặt neo của mình, nó cũng là một cái ao sương mù, bên trong có mấy khẩu súng Khư Thần, còn có súng Khư Thần loại tốc xạ mà lão Ngụy từng nắm giữ.

Hứa Thâm bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy rất tò mò với thế giới Linh Quang này: “Nơi này không phải là không gian ý thức sao, vì sao vật thể trong hiện thực lại có thể đi vào nơi này?”

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười nói: “Tôi cũng không rõ ràng lắm. Đúng là thủy tinh Linh Bí ở chỗ chúng ta, là không gian ý thức, nhưng tựa như bên ngoài này lại không phải. Và đến tốt cùng nơi này là địa phương nào, nó ở trong hiện thực, ở trong Khư giới, hay ở trên bầu trời, đến nay vẫn chưa một người nào biết được. Mà đây cũng là điểm khiến những người khác vô cùng mê muội và hưng phấn, thật sự rất thú vị. Hi vọng lúc tôi còn sống, có thể phá giải sự huyền bí ở nơi này...”

Hứa Thâm nghe ra đáng vẻ si mê của cô ấy, trong lòng hẳn cũng không khỏi sinh ra càng nhiều tò mò với thế giới Linh Quang này.

Nhưng những gì hắn có chỉ vền vẹn là tò mò mà thôi, khác với cô ấy, hắn không có nhiều tinh lực như vậy để đi thăm dò và phá giải mấy điều huyền bí kia, cũng tự nhận là bản thân mình không đủ thông minh để làm chuyện ấy.

Suy cho cùng, theo những gì đối phương nói, thế giới Linh Quang này đã tồn tại thật lâu rồi, có nhiều người từng đến đây như vậy, mà cho đến nay, nó vẫn thần bí như cũ... Chỉ dựa vào điểm đó thôi cũng đủ hiểu, loại người như hắn muốn đào sâu vào tìm tòi nghiên cứu, cũng chẳng dễ dàng gì.

Hứa Thâm đã nhìn thấy điểm đặt neo của hai người kia, cũng lập tức dựa theo biện pháp mà bọn họ dạy, thử tập trung tinh thần ở trong sương mù, lạc ấn điểm đặt neo của chính mình.

Rất chậm rãi, Hứa Thâm cảm nhận được tinh thần lực của bản thân xuyên qua quả cầu ánh sáng, bắt đầu kéo dài ra ngoài, nó có hình dạng như sợi tơ phiêu lãng, mỏng manh. Sau đó, tầng sương mù vốn rời rạc bên ngoài lại dần dần hình thành một không gian nho nhỏ.

Rõ ràng có quả cầu ánh sáng ngăn cách nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được mảnh không gian này.

Chương 262. Cách Giao Dịch Bằng Điểm Đặt Neo!

Khi hấn thu hồi ý thức, mảnh không gian ấy đã biến mất trong sương mù dày đặc, không thể thấy rõ nữa, nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được vị trí của nó.

Khi hấn kéo dài tinh thần lực ra bên ngoài, mảnh không gian kia lại hiển lộ ra, ngay bên cạnh quả cầu ánh sáng, nó như một cái ao sương mù nho nhỏ, nhưng bên trong rỗng tuếch.

“Nhanh như vậy đã vạch ra được điểm đặt neo cố định rồi, quả nhiên là tồn tại vô cùng xuất sắc trong nhóm hình thái thứ hai...” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười khanh khách nói.

Đầu Sói nhìn về phía Hứa Thâm, trong ánh mắt cũng nhiều thêm vài phần ngưng trọng. Hình thái thứ hai cũng không nhiều, và tồn tại vô cùng xuất sắc trong đó, lại là người tiếp cận cấp quân vương nhất ...

Và đương nhiên, đám người như vậy đều là nhân vật có địa vị hiển hách!

“...”

Hứa Thâm nghe được lời cô gái có biệt danh nhà trinh thám nói, lập tức cũng nhận ra bản thân mình vừa không cẩn thận lại để lộ ra một chút tin tức rồi, cô gái có biệt danh nhà trinh thám này rất kê tặc (đặc biệt gian xảo, thích đùa bỡn, hay giở mấy trò khôn vặt), phỏng chừng bọn họ nói cho hấn biết kỹ xảo kia cũng ôm tâm lý dò xét.

Xem ra lần sau khi làm bất cứ việc gì, hấn cần tự hỏi thật nhiều lần trước khi hành động... Hứa Thâm cảm thấy, khi đối diện với đám người này, hấn vẫn chưa đủ thận trọng, cần phải thận trọng hơn nữa mới được.

“Nhưng chúng ta sẽ giao dịch vật phẩm ở trong điểm đặt neo như thế nào?” Hứa Thâm lại hỏi.

Trên thực tế, bọn họ đang bị trói buộc ở trong không gian Linh Bí này, không thể vươn tay ra ngoài. Kể cả khi có điểm đặt neo, nhưng vật phẩm vẫn nằm trong hai giỏ đồ ăn khác nhau, làm sao để bỏ vật phẩm của mình vào trong giỏ đồ ăn của người khác? Cũng như làm điều ngược lại?

“Rất đơn giản, điểm đặt neo có thể tự cũng có thể tán, chỉ cần không chệch điểm đặt neo chồng chéo lên nhau, một trên một

dưới, sau đó tản ra, sẽ khiến cho thứ ở bên trong rơi xuống điểm đặt neo của người khác.” Cô gái biệt danh nhà trinh thám nói.

Hứa Thâm có chút không dám tin lời cô ấy nói, nhưng ngẫm lại, trên phương diện này, đối phương cũng chẳng cần thiết phải lừa gạt hắn. Hắn lập tức thử khống chế một chút trước, lại phát hiện mọi chuyện đúng là như thế.

“Cậu dự định mua loại nào?” Đầu Sói thấy Hứa Thâm đã nắm giữ cách giao dịch, lập tức tò mò hỏi.

Hứa Thâm nghĩ một hồi, hắn mua súng ống chủ yếu là để ứng phó với hành trình trong động khur, cục trưởng muốn mua súng cho bọn họ cũng vì lý do này, nhưng thứ ông ấy đặt mua chỉ là loại cơ sở, còn không bằng hắn tự mình rút kiếm chém giết.

Nhưng cục trưởng làm như vậy, khẳng định là vì hoàn cảnh đặc thù trong động khur hạn chế... Có nghĩa là, không thể mang vào súng Khur Thần có mức sát thương khủng bố hơn???

“Để tôi cân nhắc thêm một chút nữa.” Hứa Thâm không vội trả lời.

“Được, nếu cậu cân nhắc xong, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nơi này kêu gọi tôi.” Đầu Sói nói, sau đó gã lại dạy Hứa Thâm cách để kêu gọi mình.

Sau khi Hứa Thâm nắm giữ biện pháp này, hắn cũng không tiếp tục ở đây thêm nữa, lập tức nói lời từ biệt với hai người bọn họ, sau đó tập trung suy nghĩ, tưởng tượng ra thân thể mình trầm xuống. Rất nhanh, hắn đã có cảm giác bản thân mình đang rơi khỏi đám mây, sương mù lao vút qua bên người, trong lúc mơ hồ, hắn có thể nhìn thấy một hình người thật nguy nga, to lớn ở phía dưới...

Ánh sáng hiện lên, Hứa Thâm đã quay về thân thể của mình.

Ở nơi đây, Hứa Thâm cũng cảm ứng được điểm đặt neo đã vạch ra lúc trước. Thậm chí hắn còn kinh dị phát hiện, bản thân có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí của nó. Nó đang ở ngay tại một nơi nào đó trong khoảng không trên đỉnh đầu hắn.

Hắn lập tức dùng suy nghĩ kêu gọi, cảm nhận về điểm đặt neo càng ngày càng rõ ràng, dường như nó đang nhanh chóng tiếp

cận hấn.

Nhưng rất nhanh, điểm đặt neo đã dừng lại ở vị trí cách đỉnh đầu hấn chừng bốn, năm mét, và mặc cho Hứa Thâm kêu gọi như thế nào, nó cũng không thể tiếp cận gần hơn được nữa.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, sau đó hấn xoay người đi lên nóc nhà. Vừa bước đến nơi đây, hấn lập tức hiểu ra mọi chuyện. Điểm đặt neo đang dừng lại trong tầng sương mù dày đặc trên nóc nhà, bởi vì trong phòng của hấn đã dọn sạch sương mù, cho nên nó không thể tiếp cận được.

“Sương mù này...” Hứa Thâm đưa tay chạm vào tầng sương mù dày đặc trước mắt. mơ hồ có thể cảm nhận được sự tồn tại của điểm đặt neo.

Hấn có chút kinh ngạc, bởi vì qua tình huống lần này, hấn càng cảm nhận được, tầng sương mù dày đặc vốn đã tràn ngập khắp các nơi trong toàn thành như ký ức từ khi còn nhỏ của hấn, lại lộ ra thật nhiều điểm không tầm thường.

Rút cuộc, tầng sương mù này từ đâu mà đến?

Và hình thành từ cái gì?

Lại vì sao mà tràn ngập?

Còn điểm đặt neo có thể xuyên qua sương mù dày đặc nữa...

Hết thấy đều rất thần bí.

Hứa Thâm ngưng mắt trầm tư thật lâu, bỗng nhiên hấn nghĩ đến cái gì, lập tức lấy ra mười đồng Lô Táp tệ vẫn mang theo bên mình, để vào điểm đặt neo trong sương mù, khi hấn buông tay ra, mấy đồng tiền nọ không hề rơi xuống dưới.

Điểm đặt neo bị sương mù che giấu, nhưng khi Hứa Thâm tiến vào trong sương mù dò xét, hấn lại có thể nhìn thấy 10 đồng Lô Táp tệ đang bay lơ lửng tại nơi này.

Hứa Thâm hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy chuyện này thật thần kỳ. Sau đó, hấn thử buông lỏng suy nghĩ cảm nhận, để cho điểm đặt neo bay lơ lửng theo sự điều khiển của mình, tựa như đang thả diều, điểm đặt neo dần dần bay lên trời cao.

Hứa Thâm không khỏi ngẩn đầu nhìn lại.

Bên trên vẫn là tầng sương mù dày đặc bao phủ, không nhìn thấy tinh không.

Nghe nói ở thời kỳ cổ xưa, mỗi khi con người ngẩng đầu lên, đều có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Những ngôi sao... trông như thế nào?

Ý thức của Hứa Thâm trầm xuống, hắn lại tiến vào không gian Linh Bí, sau đó khi vừa mở to mắt, hắn đã quay về thế giới Linh Quang lúc trước.

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám vẫn online còn Đầu Sói lại offline (tương tự như online, nguyên văn là hạ tuyến, mình để offline cho dễ hiểu) mất rồi.

Chương 263. Lần Sau Nhớ Đưa Tôi Theo...

“Tôi biết là cậu sẽ còn quay lại mà...” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười nói.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ với cô gái có thể nhìn thấu phần lớn tâm tư của hắn này, thậm chí còn sinh ra một chút sát ý.

Và theo hắn suy đoán, phỏng chừng không chỉ một mình hắn có loại suy nghĩ này.

Nhưng cô ấy lại có thể thoải mái sống sót đến tận ngày hôm nay, cũng đủ để nói lên rất nhiều điều.

Hứa Thâm nghĩ đến vài lần gặp gỡ trước, cô ấy đã giải đáp cho hắn rất nhiều vấn đề, cuối cùng mới thu liễm thứ sát ý kia lại. Hắn không để ý tới đối phương nữa, chỉ yên lặng cảm nhận điểm đặt neo. Và rất nhanh, hắn đã nhìn thấy điểm đặt neo xuất hiện bên người mình, cũng như nhìn thấy 10 đồng Lô Táp tệ lúc trước vẫn đang lặng lẽ nằm bên trong.

“Quả nhiên...” Trong lòng Hứa Thâm chấn động.

Hắn vừa tận mắt trong thấy một màn kỳ dị, khiến cho cả người sinh ra cảm giác nổi da gà.

Không gian Linh Bí này, rất quỷ dị.

“Bạn phải cẩn thận, có người sẽ bố trí một chút thủ đoạn truy tung bí mật trên vật phẩm giao dịch nha...” Cô gái có biệt danh nhà trinh thám nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm ngẩn ra, sau đó không khỏi nhìn về phía quả cầu ánh sáng màu da cam, dường như hắn có thể nhìn thấy ở bên trong xuất hiện một bóng dáng thon thả, thướt tha, nhưng tương đối mơ hồ, dựa theo thân hình này, chỉ có thể phán đoán ra đối phương là nam hay nữ, béo hay gầy mà thôi.

“Đa tạ...” Hứa Thâm im lặng một chút, sau đó nói.

Tuy bất cứ lúc nào cũng bị đối phương đọc ra tâm tư sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng Hứa Thâm có thể cảm nhận được cô ấy không có ác ý.

Cô gái có biệt danh nhà trinh thám cười cười, bất ngờ cũng offline luôn.

Hứa Thâm chờ sau khi cô ấy rời khỏi, ánh mắt mới nhìn quanh bốn phía, ngay khi chạm phải quả cầu ánh sáng màu đỏ sậm bên kia, hắn lập tức nghĩ đến nhiệm vụ của số một.

Hắn ngưng mắt nhìn thoáng qua, lại phát hiện bên trong vẫn còn ba nhiệm vụ lúc trước.

Tiểu đội lần trước đã đoàn diệt, bởi vậy nhiệm vụ bị coi là thất bại rồi sao?

Nói như vậy, có khả năng số một này chính là đầu lĩnh phái tiểu đội kia đến? Và lần theo manh mối có liên quan tới tiểu đội kia, có lẽ sẽ biết được thân phận của số một...

Hứa Thâm nghĩ một hồi, lại cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Sau đó, hắn lắc lắc đầu, nhanh chóng rời khỏi không gian Linh Bí, trở lại trong hiện thực, hắn xoay người xuống khỏi nóc nhà, sau đó theo đường cửa sổ, quay về căn phòng của mình.

Hứa Thâm không thu hồi 10 đồng Lô Tạp tệ đang ở bên trong điểm đặt neo kia, hắn muốn nhìn một chút xem, vật phẩm cất chứa trong điểm đặt neo có biến mất hay không.

Mặt khác, Hứa Thâm phát hiện, tựa như điểm đặt neo này... có thể dùng làm một mảnh không gian cực kỳ bí mật, trợ giúp

hắn mang theo bên người một chút vật phẩm không tiện lộ ra ngoài.

“Không gian cất giữ ẩn giấu trong sương mù dày đặc...” Hứa Thâm xuyên thấu qua cửa sổ nhìn trời cao bên ngoài, có cảm giác thế giới này rất thần bí, dù hắn đã đạt tới hình thái thứ hai, nhưng vẫn có thật nhiều chuyện, hắn hoàn toàn không hay biết.

Hóa ra ngoại trừ con mắt, những thứ che khuất tầm nhìn của hắn còn có đủ loại công cụ xiềng xích, trói buộc bên ngoài.

“Cậu vừa đi đâu vậy?” Bóng dáng Mai Phù lao tới từ bên cạnh, cô tỏ vẻ cực kỳ hứng thú đi vòng quanh Hứa Thâm: “Giống như cậu vừa đi đến một nơi cực kỳ xa xôi, cảm giác như là... Thân thể của cậu vừa trống rỗng ấy.”

“Trống rỗng sao?” Hứa Thâm hơi ngơ ngác, cô ấy đang muốn ý thức của hắn xuất thần sao?

Hay là... ‘Trống rỗng’ theo nghĩa đen của nó?

Và trên thực tế, hắn cũng không biết khi bản thân ngừng lại trong thế giới Linh Quang, thì ở trong hiện thực sẽ có dáng vẻ gì.

Có lẽ hắn cần tìm một cái máy quay phim, quay lại hình ảnh đó xem sao.

“Xem ra cậu vừa tìm được một nơi rất thú vị đó...” Trong ánh mắt Mai Phù lộ ra hứng thú nồng đậm.

Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, hình như Mai Phù có thể cảm nhận được hắn đã bước vào không gian Linh Bí?

Mai Phù thấy Hứa Thâm không trả lời, cũng chẳng phiền lòng, trên môi vẫn cười cười, còn không ngừng lượn vòng xung quanh hắn, tựa như đang muốn tìm manh mối gì đó, nhưng không bao lâu sau, cô lại ngồi xuống bên cạnh Hứa Thâm, mở miệng nói: “Chờ lần sau cậu vào trong đó, phải nhớ mang cả tôi theo nha.”

Hứa Thâm không thể phản bác được, chỉ có thể nằm xuống nghỉ ngơi.

“Lại nói, hiện giờ ta đã đạt tới hình thái thứ hai, có lẽ đã đủ khả năng đi nhìn xem bia Trần Khư kia rồi...” Hứa Thâm nghĩ

đến nhiệm vụ của số một, lại nghĩ tới tấm bản đồ hắc tìm được từ bên trong nhuyển giáp của cô gái ôm kiếm kia, lập tức xoay người đặt móng ngồi dậy.

Hắn lấy ra tấm bản đồ từ trong ngăn tủ, quan sát thật kỹ.

Bia Trần Khư ở trên tường cao của thành Đê.

Hứa Thâm nghĩ đến đám cỏ thi vẫn lang thang bên ngoài tường cao, chân mày hơi hơi cau lại, nhưng sau khi hắn ngẫm lại mới thấy, bản thân chỉ lại gần nơi đó quan sát một chút mà thôi, hắn là không có đáng ngại.

Nếu thực sự gặp được khư đáng sợ, hắn sẽ giả bộ không nhìn thấy, và trực tiếp quay về.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm quyết định nên làm chuẩn bị trước, qua vài ngày nữa hắn sẽ đi xem.

Hai ngày tiếp theo, lúc ban ngày Hứa Thâm tiếp tục vào trong cục tập bắn súng.

Trải qua thật nhiều viên đạn xây đắp nên, kỹ thuật bắn của hắn và Mục Tuyết đều tiến bộ rất nhanh, ít nhất là vách tường sẽ không dính đạn nữa, bia ngắm của Sở Bạch cũng không phải thừa nhận gấp đôi bạo kích nữa.

Ở ngày thứ ba, một khu nhà xưởng nào đó thuộc khu phố Nham La dưới quyền quản lý của Hứa Thâm, phát sinh sự kiện khư thú.

Hứa Thâm không thể không tiến đến xử lý.

Địa điểm này vừa vặn nằm trong danh sách bảo vệ, là nhà xưởng của Tiết Thục Lan kia.

Chờ sau khi Hứa Thâm đuổi tới, lại phát hiện bên trong chỉ có một con khư cấp E, nó tương đối nhỏ yếu, chỉ lang thang ở biên giới tầng nông của Khư giới, và như ẩn như hiện giữa hiện thực, kể cả người thường cũng có thể nhìn thấy nó.

Tuy con khư này rất nhỏ yếu, nhưng với người bình thường, mức độ phá hư và nguy hiểm của nó cũng chẳng thua kém những con khư mạnh mẽ khác.

Nói chính xác hơn, người bình thường gặp được khư chỉ có một con đường để đi, chính là chết.

Chương 264. Câu Nói Của Huấn Luyện Viên!

Trong nhà xưởng liên tiếp xuất hiện vài công nhân treo cổ ở nhà xưởng lúc nửa đêm.

Còn có người chết đuối ở trong két nước.

Trong quãng thời gian gần đây, không ngừng xảy ra những vụ công nhân tử vong quý giá, khiến cho lòng người trong nhà xưởng hoảng sợ, sản lượng sụt giảm nghiêm trọng.

“Ngày 9 tháng 11, tôi đến thăm Tiểu Lan.”

“Cô ấy sinh bệnh. Tôi nghe nói cô ấy thích ăn dâu tây. Tuy biết rõ thứ hoa quả kia rất quý, nhưng chỉ cần Tiểu Lan thích, tôi sẽ liều mạng mang tới cho cô. Sau đó, tôi cắt xén nửa tháng tiền lương từ trong tay một tên cấp dưới mình không vừa mắt, rồi mua một hộp dâu tây tươi đưa đến cho cô ấy...”

“Nhưng khi tôi gặp lại cô ấy, bỗng nhiên lại ý thức được, Tiểu Lan mắc bệnh ho, giọng nói khàn đặc, nói không nên lời...”

Hứa Thâm tiện tay lật xem nhật ký của một người chết để lại.

Hiển nhiên, người chết này đã bị khư quán thân, và tất cả những gì gã nghe được đều không phải những lời Tiểu Lan kia nói...

Dâu tây...

Bỗng nhiên Hứa Thâm cảm thấy yết hầu có chút ngứa ngáy, nước miếng ào ạt tiết ra.

Hắn cũng lâu rồi không được ăn dâu tây...

Tuy dâu tây lần này rất nhỏ, nhưng ăn một miếng cũng đỡ thèm...

“Hứa đại nhân, thứ kia... đã giải quyết rồi sao?” Chờ sau khi Hứa Thâm rời khỏi phòng ngủ nơi có vài công nhân chết đi, Tiết Thục Lan đang đợi dưới lầu với vẻ mặt khấn trương, lập tức đi lên hỏi.

Trong quãng thời gian này, tòa lầu dành cho công nhân ngủ trước mặt đã trở thành vùng cấm, những công nhân khác đều

tránh không kịp.

“Ừm, mặc dù có chút khó giải quyết, vì thế tôi còn bị chút vết thương nhỏ, nhưng đã không còn việc gì nữa rồi.” Hứa Thâm bình thản nói.

Tiết Thục Lan thở phào nhẹ nhõm một hơi, liên tục nói lời cảm ơn Hứa Thâm.

Gần đây trong xưởng của cô có đơn hàng quan trọng, nếu sản lượng vẫn liên tục giảm bớt, bọn họ sẽ phải bồi thường tổn thất bằng một khoản tiền lớn.

Cô thậm chí cảm thấy may mắn, may mắn vì lúc trước mình không tiếp tục phản đối cùng ba người Hoàng Hạo kia. Lại nói phí bảo hộ cho ai mà không phải là cho? Trong khi tốc độ xử lý khur thú của người quản lý mới này còn nhanh hơn Từ Phong bên kia!

“Vất vả cho Hứa đại nhân rồi.” Tiết Thục Lan nói lời cảm tạ từ đáy lòng.

Hứa Thâm khoát tay áo, rồi cùng Trương Lệ Dao rời đi.

Trên đường trở về, Trương Lệ Dao có chút oán giận nói: “Thoạt nhìn Tiết Thục Lan này làm việc lão luyện, nhưng chuyện xong rồi lại chẳng tỏ vẻ gì cả, đúng là chẳng biết điều.”

Hứa Thâm chẳng có ý kiến gì về chuyện này, dù sao phí bảo hộ cũng thu rồi.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Trương Lệ Dao lại mừng rỡ chạy đến ngoài cửa phòng Hứa Thâm, tay chân nhẹ nhàng gõ cửa.

Hứa Thâm mở cửa, nhìn thấy Trương Lệ Dao với sắc mặt vui mừng nói: “Hứa đại nhân, Tiết Thục Lan kia phái người tặng cho ngài một chiếc xe!”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn đi theo Trương Lệ Dao xuống lầu, nhìn thấy một chiếc xe mới tinh đang đỗ dưới lầu. Bên cạnh xe có một vị trung niên mặc tây trang đi giày da. Người này vừa trông thấy Hứa Thâm đã nhận ra, hắn chính là vị khách quý ngày hôm qua vừa tới nhà xưởng của bọn họ.

“Đại nhân, đây là một chút tâm ý của bà chủ chúng tôi, không được coi là kính ý, mong ngài nhận lấy.” Trung niên nọ chân

thành đưa chìa khóa xe cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm không vươn tay nhận, Trương Lệ Dao bên cạnh vô cùng tinh ý, rất nhanh đã tiếp nhận giùm.

“Lễ vật này quá quý trọng.” Hứa Thâm lắc đầu.

Trung niên vội vàng nói: “Chỉ là một chút tâm ý của bà chủ mà thôi.”

“Nếu là tâm ý, coi như tôi miễn cưỡng nhận lấy vậy.” Hứa Thâm nói.

“Đa tạ đại nhân.” Trung niên vội vàng nói tạ ơn và cáo từ.

“Tôi đã xem qua chiếc xe này rồi, ít nhất cũng trị giá 100 ngàn đó!” Trương Lệ Dao hưng phấn nói.

Phải biết rằng, con xe trị giá trăm ngàn đã được coi là xe đắt tiền rồi, dù sao một căn nhà trong khu thành thị cũng chỉ có giá khởi điểm là 300 ngàn.

Hứa Thâm gật gật đầu, tiến lên gõ gõ hai cái, cảm giác cũng không tệ lắm, sau đó hắn nhận lấy chìa khóa xe từ trong tay Trương Lệ Dao, và xoay người lên lầu.

Xem ra Tiết Thục Lan này cũng khá tinh tế, lại có nội tình. Chuyện vừa xong, cô ta đã tặng một chiếc xe đắt tiền tới đây, khả năng cao là nghe ngóng được chuyện hắn vừa học xong lái xe rồi.

Nhưng với Hứa Thâm ở hiện giờ, hắn đã không còn quá để ý tới những người thường này nữa. Từ sau lần nói chuyện với cục trưởng, ông ấy đã giúp hắn mở mang đầu óc rất nhiều, cũng giúp hắn cảm nhận được địa vị siêu phàm và lực lượng của trăm khư giả.

Có lẽ người thường có quyền thế sẽ coi khinh nhân viên trăm khư, nhưng xuất phát điểm của loại định kiến này chính là lòng tự đại và sự vô tri của bọn họ, mà hai loại tật xấu ấy, đều sẽ đưa tới tai họa.

Một đêm nào đó, ở mấy ngày sau.

Hứa Thâm lái xe tới vùng ngoại thành của thành Để.

Hiện giờ hắn đã có xe của mình không cần tiếp tục gọi xe nữa.

Hắn chạy thẳng một đường, xuyên qua tiểu trấn ngay rìa vùng ngoại thành, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, ven đường dần trở nên hoang vắng.

Nơi này ít dấu chân người, ngẫu nhiên mới xuất hiện một thôn nhỏ hẻo lánh, nhưng bên trong chỉ còn lại mấy người già cả.

Nơi càng xa xôi hơn những thôn nhỏ này, chính là khu hoang dã tiếp cận tường cao.

Trong bóng đêm, đèn xe chiếu rọi trên con đường lầy lội chẳng khác gì bùn đất.

Bỗng nhiên, phía trước đèn xe chiếu rọi một bóng dáng áo trắng, lẻ loi lơ lửng, đứng ở đầu xe.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ biến, hắn đang muốn phanh xe lại bản năng nhưng trong đầu lại vội vàng vang lên một hồi chuông cảnh báo... Nơi này vốn là khu vực hoang tàn vắng vẻ, sao có thể xuất hiện con người?

Là khư?

Nhưng là khư cấp thấp, hay khư cấp cao? !

Tốc độ xe không mau, nhưng vẫn không có quá nhiều thời giờ để Hứa Thâm tự hỏi, nếu ngay lúc này hắn phanh lại, sẽ bị con khư kia phát hiện ra hắn có thể nhìn thấy nó... Nhưng nếu đối phương là người...

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến một câu huấn luyện viên từng nói khi dạy lái xe cho hắn, và ở trong giây phút nguy cấp như thế này, câu nói ấy lại rực sáng như một ngọn đèn chiếu rọi tâm trí hắn.

Lúc trước hắn cảm thấy đó chính là một câu châm chọc, nhưng hiện giờ chính nó lại mang tới cho hắn một loại cảm giác bản thân vừa được cấp cứu.

Và chiếc xe không hề giảm tốc độ, lập tức chạy xuyên qua.

(Cho bạn nào không nhớ, câu nói của huấn luyện viên là : Nếu thực sự không dừng lại nổi, có thể húc chết một vụ dân cũng không sao, bọn họ hoàn toàn có thể bồi thường được)

Chương 265. Móng Vuốt Màu Đen Và Cô Gái Áo Đỏ!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Mà cô gái áo trắng phía trước, cũng không bị chiếc xe đụng vào. Thân hình cô lập tức bị chiếc xe xuyên thấu, dọc theo động cơ ở đầu xe, lại xẹt qua tay lái trước mặt Hứa Thâm và thân thể hắn, chiếc ghế đằng sau lưng hắn... Chiếc xe nhanh chóng xẹt qua.

Hứa Thâm có một loại cảm giác cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Đúng là khur rồi, nhưng không biết, là cấp bậc gì.

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy tới, còn bóng dáng áo trắng lại yên lặng đứng trên con đường bùn đất lầy lội đằng sau, nhìn theo phương hướng chiếc xe đi xa, trên gương mặt trắng bệch lộ ra một nụ cười...

Đường càng ngày càng xóc nảy, Hứa Thâm đành phải dừng chiếc xe tại một rừng cây phía trước.

Bóng cây lay động tựa như vô số bóng người xuất hiện trong rừng cây đen tối này.

Giữa đêm khuya, một mình Hứa Thâm đi đến mảnh đất hoang tàn vắng vẻ này, trong lòng hắn chợt xuất hiện một chút lạnh lẽo, hắn nhìn khắp nơi xung quanh, chỉ sợ bỗng nhiên bản thân lại chạm phải một con khur nào đó.

Hắn cố nén cảm giác rờn rợn trong lòng, lấy tấm bản đồ ra, bật chiếc đèn pin gắn trên cánh tay lên, sau đó căn cứ theo con đường được vạch sẵn trên bản đồ, chậm rãi tiến về phía trước, dần dần xuyên qua rừng cây.

Hắn không đi được bao lâu, đã nhìn thấy một bóng dáng đứng phía trước một thân cây ngay giữa cánh rừng tối om u ám này. Bóng dáng nọ không hề nhúc nhích, mái tóc thật dài, thân thể

cũng thật dài, gần như đã đạt tới chiều cao hai mét, hết thấy đều cực kỳ quý dị.

Nếu nhìn thoáng qua, sẽ cho rằng nó chính là một cái cây.

Và Hứa Thâm cực kỳ sáng suốt, giữ vững vẻ trấn tĩnh, rồi lựa chọn đi vòng qua bên cạnh nó.

Nhưng... có vẻ như bóng dáng này đã cảm nhận được cái gì, nó chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Hứa Thâm.

Ngay sau đó, thân thể dài thườn thượt nọ bỗng nhiên bạo động, rồi giống như một con dã thú, đôi tay dài, cẳng chân dài dùng một tư thế cực kỳ quái dị, bổ nhào tới Hứa Thâm.

Dưới mái tóc tán loạn kia, cũng lộ ra một gương mặt dữ tợn.

Hứa Thâm vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, tiến về phía trước, chỉ là trong lúc này, hắc trực tiếp phóng sợi khur ra, lan tràn đến sau lưng.

Một mét...

Chạm vào rồi!

Tăng!

Hứa Thâm không chút do dự, chỉ trong nháy mắt, đã xoay người rút kiếm, “Phốc” một tiếng, bóng dáng ấy lập tức bị chặt đứt.

Hứa Thâm lại nhanh chóng bổ thêm vài kiếm nữa, chém rơi cái đầu.

“Trình độ cấp D sao...” Từ xúc cảm truyền lại, Hứa Thâm có thể đại khái phân biệt được đẳng cấp của khur, hắc thoáng thở nhẹ một hơi.

Ánh mắt nhìn bốn bề vắng lặng xung quanh, hắc cũng không khách khí, lập tức ngồi xổm bên cạnh thi thể, đào móc vài thứ.

Một lát sau, Hứa Thâm đứng dậy lau miệng, lại tiến về phía trước.

...

Hắc đi xuyên qua rừng rậm, lại di chuyển thêm chừng nửa giờ nữa trên con đường có đầy cỏ dại mọc thành bụi, rốt cuộc hắc cũng trông thấy hình dáng của tường cao.

Ở ven đường, Hứa Thâm nhìn thấy dấu vết để lại do kiếm phong bổ chém, còn có vài nhánh cây bị chặt đứt. Tuy dấu vết đã khá lâu rồi, nhưng vẫn nhìn ra được, nó mới xuất hiện chỉ trong vòng một, hai tháng gần đây thôi, và khả năng cao, đây chính là dấu vết do tiểu đội lúc trước đến nơi đây thăm dò, gây nên.

Ở phía dưới tường cao, Hứa Thâm bắt gặp một khối đá lớn màu đen cao chừng mấy chục mét.

Phần đầu bén nhọn, thân bia dạng hộp dài, giống hệt một tòa mộ bia.

Nhưng kỳ dị chính là, sương mù dày đặc đều tản ra chung quanh, tựa như chúng nó không dám tới gần mộ bia màu đen này.

“Đây là bia Trần Khư?” Hứa Thâm đứng từ xa xa đánh giá. Lần này, hắn tập trung lực lên đôi mắt, và mở Khư Nhãn, làm như vậy có thể đề cao khoảng cách thị lực của hắn.

Đồng thời, mặt nạ ác quỷ hiện lên, thị cự lại được tăng cường, hai mắt quan sát càng rõ ràng hơn.

Mà một cái liếc mắt này, cũng khiến trái tim Hứa Thâm đập nhanh hơn mấy nhịp.

Chỉ thấy phía trên tấm bia màu đen kia có thật nhiều xiềng xích quấn quanh, nhìn qua nó cực kỳ âm trầm cổ xưa. Ở dưới tấm bia đã xuất hiện thật nhiều đường nứt, bên trong đường nứt là một khe hở, bên trong khe hở lại có một bộ móng vuốt đầy lông xù màu đen vươn ra, rũ xuống bên ngoài bia.

“Bên dưới này, thật sự đang trấn áp một con khư?” Hứa Thâm có chút khiếp sợ nghĩ thầm.

Và một tấm bia cổ lớn đến thế, sẽ được dùng để trấn áp con khư có cấp bậc gì?

“Nhiệm vụ của số một là tìm kiếm dị động dưới tấm bia cổ. Nhà Trinh Thám từng nói, không đạt đến hình thái thứ ba thì không thể hoàn thành. Nói như vậy, con khư này là khư sinh sống tại tầng thứ ba trong Khư giới?” Hứa Thâm cảm thấy lạnh sống lưng, thứ này tuyệt đối là một con khư cấp A.

Hơn nữa, xem tình huống trước mắt, hình như đối phương đã giãy thoát được một bộ phận phong tỏa.

“Không biết tiểu đội đi tới thăm dò lần trước kia, có phát hiện được tình huống này không...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, nếu chỉ dựa vào Khư Nhân ở hình thái thứ hai, không biết bọn họ có trông thấy dị trạng ở bên dưới tấm bia này không.

Trong lúc Hứa Thâm đang mãi suy tư, bỗng nhiên có một cơn gió đêm bay tới, từng đợt cảm giác mát lạnh đánh úp lại.

Ngay sau đó, Hứa Thâm chợt thấy chuỗi xiềng xích bên dưới “Hoa lạp lạp” rung động.

Rồi không một dấu hiệu, bỗng nhiên có một bóng dáng từ trên trời buông xuống, xuất hiện ở phía trên tấm bia kia. Đó là hình bóng vô cùng duyên dáng, mặc một bộ quần áo đỏ như máu, để lộ một nửa đôi chân dài trắng như tuyết, gợi cảm vô cùng.

Cô lay lay xiềng xích, khẽ cười nói: “Đang ngủ sao?”

Móng vuốt màu đen dưới bia lập tức vỗ vỗ vài cái.

“Vậy đến tâm sự chút đi.” Bóng người duyên dáng kia nói.

Bỗng nhiên, dường như cô ấy đã chú ý tới cái gì, lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm bên này.

“Lại có một nhóc con đến nhìn mày, xem ra những người đó thực sự không yên tâm về mày...” Cô gái cười khẽ nói.

Móng vuốt bên dưới tấm bia màu đen kịch liệt vỗ vài cái, kéo theo chuỗi xiềng xích, làm nó kịch liệt lay động, phát ra âm thanh “Đình đình đình” cực lớn.

Có lẽ dị động mà những người khác nói tới chính là tiếng vang này.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, ánh mắt vẫn duy trì vẻ trống rỗng, không có nhìn chăm chú vào bất cứ đâu, nhưng trong lòng hắn đang vô cùng khẩn trương, nếu nói thứ bị tấm bia đá bên dưới trấn áp, là một con khư, thì cô gái bên trên bia đá là cái gì?

Là người hay khư?

Chương 266. Mai Phù Rời Đi!

Nếu là khur... Chẳng lẽ tấm bia đá nọ chỉ trấn áp được một con thoi, vẫn còn một con ở bên ngoài?

Hắn không biết nơi này đến tột cùng là tình huống gì đây, nhưng không cần phải nghi ngờ, tình huống này cực kỳ nguy hiểm.

Hứa Thâm lập tức lựa chọn lui lại.

Dù sao hắn cũng thấy rõ tình huống nơi này rồi, có tiếp cận thêm nữa cũng không cần thiết.

Ngay tại thời điểm hắn xoay người rời đi, lại nhìn thấy Mai Phù bên người đang cười hì hì đi về phía trước.

Hứa Thâm có chút ngạc nhiên, nhưng không dám quay đầu lại, hắn đi về phía trước mười mấy mét, lúc này mới quay đầu lại nhìn thoáng qua, và những gì hắn trông thấy chính là, Mai Phù đang ngồi trên tấm bia kia... là ngồi bên cạnh cô gái tóc đỏ nọ.

Nhưng mà... dường như cô gái kia không chú ý tới Mai Phù, lúc này cô ấy đã thu hồi ánh mắt, còn vừa nói xong chuyện gì đó với cái móng vuốt màu đen dưới bia.

Còn Mai Phù, cô ấy đang bày ra vẻ mặt đầy hứng thú nhìn cô gái kia, và tựa như vừa cảm nhận được điều gì, lập tức nhìn thoáng qua Hứa Thâm bên này.

Hứa Thâm chậm rãi quay đầu, tiếp tục nhanh chóng đi về phía trước.

Hắn không biết Mai Phù muốn làm gì, nhưng lại biết chính mình không thể tiếp tục ở lại chỗ này.

Hứa Thâm nhanh chóng chạy về theo con đường lúc trước tìm đến.

Rất nhanh hắn đã trở về trong xe, và quay đầu đưa mắt nhìn lại, Mai Phù vẫn chưa trở về.

Cô ấy có thể lạc đường hay không... trong lòng Hứa Thâm xuất hiện một tia lo lắng như vậy, nhưng chỉ trong giây lát khi loại ý tưởng này hiện ra, hắn lại có suy nghĩ khác. Dường như đây chính là chuyện tốt đó, suy cho cùng cô ấy cũng là khur...

Hứa Thâm dùng sức gãi gãi đầu, hắn liên tục quay đầu nhìn về phía chùng hai lần, tựa như hành động này có chút phiền toái, cuối cùng hắn đạp chân ga, quyết định lái xe quay về.

Không bao lâu sau khi Hứa Thâm chạy trên con đường xóc nảy lầy lội ấy, hắn bắt gặp một bóng dáng màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trên đường, và gần như một loại phản ứng theo bản năng, hắn đạp chân ga, phanh lại, nhưng vừa đạp được một nửa, toàn thân hắn đã cứng đờ, nhanh chóng thu hồi lại.

Thoạt nhìn chiếc xe chỉ thoáng giảm tốc độ một chút, vẫn xuyên qua bóng dáng màu trắng kia.

Nhưng lần này, chỉ mỗi cái đầu xe xuyên qua thôi.

Và ngay khi bóng dáng màu trắng nọ lướt qua trên ghế phụ lái của chiếc xe, bóng dáng ấy chợt ngừng lại, không hề xuyên qua nữa... Nghĩa là chiếc xe vẫn đang lao đi, còn bóng dáng màu trắng lẽ ra phải xuyên qua thì dừng lại trong xe rồi.

Và nó lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Buông xuống ...

Hứa Thâm cảm nhận được những sợi khur do hắn phóng ra, chạm vào con khur bên cạnh.

Sắc mặt hắn trở nên khó coi, nhanh chóng dừng xe, sau đó bước xuống.

“Quả nhiên cậu... nhìn thấy tôi.”

Bóng dáng áo trắng đứng lên từ trong xe, cái đầu xuyên qua nóc xe, hiển nhiên nó lại trón vào Khur giới rồi, và không hề bị những chương ngại vật trong hiện thực ngăn cản nữa, nó lập tức đi về phía Hứa Thâm.

Chờ sau khi con khur này rời khỏi chiếc xe, nó lại va chạm vào sợi khur, lại buông xuống hiện thực.

Sắc mặt Hứa Thâm chuyển thành âm trầm, bóng dáng áo trắng này có dáng vẻ của một cô gái, sắc mặt trắng bệch cực độ, khóe miệng hơi nứt ra, ngoại trừ quỷ dị, còn mang theo một loại ác ý dày đặc.

Tầng!

Trong nháy mắt, Hứa Thâm rút kiếm, ngay tại khoảnh khắc thanh kiếm rời khỏi vỏ, nó trực tiếp xé rách chiếc áo khoác bên ngoài, trực tiếp hạ xuống.

Con khur áo trắng không ngờ con mũi trước mắt lại ra tay quyết đoán như thế, nó thoáng sững sốt một chút, ngay lập tức muốn trốn vào Khur giới, nhưng bỗng nhiên nó lại phát hiện, thân thể của mình đã bị những vật chất gì đó níu kéo lại.

Là những sợi tơ kia.

“Phốc” một tiếng, kiếm quang xẹt qua, thân thể con khur áo trắng vỡ ra, từ bả vai chém nghiêng xuống, nửa người đều bị xé rách.

Cơ quan nội tạng bên trong cùng với máu tươi điên cuồng rơi xuống, bắn tung toé lên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhanh chóng vung kiếm liên tục chém.

Hắn đã ra tay, tuyệt đối là toàn lực bùng nổ, không lưu tình chút nào.

“Đau, tôi đau quá...” Kịch liệt đau đớn khiến gương mặt trắng bệch của con khur áo trắng đều co dúm lại cùng một chỗ, nó phát ra tiếng kêu rên thảm thiết: “Cậu... vì sao cậu lại nhẫn tâm như vậy, lúc trước đã chôn sống tôi dưới đất, hiện giờ lại quay về giết tôi...”

“Là cô chọc vào tôi trước.” Hứa Thâm lạnh như băng trả lời.

Và khiến cho Hứa Thâm kinh hãi chính là, rõ ràng con khur áo trắng này đã bị thương rất nặng, nhưng nó còn chưa lập tức chết đi.

Hơn nữa, miệng vết thương kia còn đang nhúc nhích liên tục, có dấu hiệu khép lại.

Hứa Thâm không dám dừng lại, vẫn không ngừng vung kiếm.

Máu tươi điên cuồng phun ra, con khur áo trắng đã mất tiên cơ, liên tiếp chịu mấy kiếm, thân thể lập tức bị chém đứt, tán loạn khắp nơi.

Nhưng kể cả khi cái đầu của nó đã bị chém xuống, cái miệng vẫn đang phát ra tiếng rít gào đầy thống khổ.

Hứa Thâm cảm nhận được một chút hàn ý, sinh mệnh lực của con khur áo trắng này ương ngạnh đến khoa trương.

Hắn chỉ có thể chặt ngang đầu của nó, cũng bổ chém khắp các nơi trên thân thể, rất nhanh, con khur áo trắng đã không còn động tĩnh.

“Không phải cấp B... Hắn là cấp C đỉnh cao.” Hứa Thâm nhìn con khur áo trắng đã triệt để chết đi, không tiếp tục nhúc nhích nữa, có một loại cảm giác toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Vừa nãy, về cơ bản mỗi một kiếm hắn đều dùng toàn lực, tuy làm như vậy, công kích sẽ mang theo lực lượng rất lớn, nhưng cũng khiến bản thân tiêu hao không nhỏ.

Từng khối thi thể rơi rụng khắp nơi, làm cho mùi máu tươi đậm đặc lan tỏa khắp chốn.

Hứa Thâm nuốt vài ngụm nước miếng, hắn ném bỏ cái đầu của khur áo trắng đi, chột ngời xỏm xuống mặt đất lật tới lật lui.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đứng dậy trở về trong xe, trước khi đi, hắn lại quay đầu đưa mắt nhìn về phía sau, bóng dáng Mai Phù vẫn chưa xuất hiện. Hắn hung hăng vỗ lên tay lái, đạp mạnh chân ga rời đi.

Hứa Thâm chạy hồi lâu trên đoạn đường xóc nảy ấy, rốt cuộc cũng trở lại vùng ngoại thành, chiếc xe lập tức chạy tới một thôn xóm nhỏ, lại lướt qua một tiểu trấn ven đường, có lẽ do đêm quá khuya, Hứa Thâm chỉ nhìn thấy vài bóng dáng xuất hiện ở ven đường, có đi lại, có bò sát đất...

Trong lòng Hứa Thâm vô vàn run sợ, nhưng vẫn làm như không nhìn thấy điều gì, lập tức đi nhanh qua, chỉ là trước khi rời đi, hắn đã ghi nhớ vị trí của tòa tiểu trấn này rồi.

Chương 267. Đừng Bảo Là Cậu... Giận Tôi Nha?

Rất nhanh, Hứa Thâm đã về tới khu phố Nham La, hắn lập tức cởi bỏ chiếc áo khoác đã bị xé rách đi, sau đó rửa sạch vết máu đã dính vào trước ngực cùng với phần cổ và cằm, tất cả đều lau đi sạch sẽ.

Hứa Thâm làm xong xuôi mọi thứ, lại đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh, trên con đường vẫn còn khá nhiều bóng dáng đang bồi hồi đi lại, hắn trực tiếp trốn vào Khu giới, rồi từ Khu giới quay về trong phòng.

Khi bóng đêm phủ xuống, mảnh đất phồn hoa này hoàn toàn khác biệt với vùng ngoại thành, một bên náo nhiệt một bên yên tĩnh.

Hứa Thâm trở lại trong phòng, lập tức trải tấm bản đồ ra, nhìn thấy tên của tiểu trấn lúc trước hắn vừa đi qua, lập tức dùng dụng cụ truyền tin của hội Truy Quang bấm số điện thoại của sở Tuần Tra phụ cận tiểu trấn nọ.

Sau đó, hắn đề thấp giọng nói, kể cho người ở đầu dây bên kia chuyện hắn nhìn thấy trong tiểu trấn có người giết người.

Vệ binh tuần tra nghe điện thoại, lập tức cảnh cáo Hứa Thâm, đừng có bày mấy trò đùa quái đản như thế, còn bắt Hứa Thâm báo ra họ tên địa chỉ của bản thân, Hứa Thâm lập tức báo ra một địa chỉ nào đó trên tiểu trấn nọ.

Hắn cũng chỉ tùy tiện nói ra mà thôi, còn có thể tìm được hay không, cần phải xem năng lực của vệ binh sở Tuần Tra nọ.

Nếu bọn họ có thể sớm nhận thấy dị trạng của tiểu trấn này, những người vô tội trong tiểu trấn cũng đỡ mất mạng oan uổng.

Hứa Thâm làm xong chuyện này, lập tức đi tới phía trước cửa sổ, sương mù tràn ngập trong bóng đêm, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng tỏa ra từ đèn đường. Và bóng dáng Mai Phù vẫn chậm chạp không xuất hiện.

Hứa Thâm nhìn thêm một lát, cuối cùng đành phải thu hồi ánh mắt. Hắn vào trong phòng rửa mặt chải đầu, gội sạch những vết máu đen còn sót lại trên người, chờ đến khi tất cả đều sạch sẽ tinh tươm, hắn đổi một bộ quần áo, sau đó lại mặc vào bộ trang phục tác chiến đã được lau khô, cuối cùng mới nằm lên giường, ngơ ngác nhìn chằm chằm lên trần nhà, suy nghĩ đã có chút hỗn loạn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong lúc không chú ý tới, mặt trời đã lặng yên lặn ra ở phía chân trời, một đêm lại đi qua.

“Còn chưa ngủ sao?” Bỗng nhiên, một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Hứa Thâm nhìn thấy một bóng dáng bước ra từ vách tường bên cạnh, mềm mại lả lướt, xinh đẹp giống như tiên tử tinh linh.

Ánh mắt vẫn đang nhìn trần nhà tới gần người của hắn, vừa thoáng run rẩy một hồi, theo bản năng, hắn rất muốn hướng ánh mắt nhìn sang, nhưng ngay trong nháy mắt, lý trí đã ra quyết định, hắn cực lực kiềm chế loại ham muốn này, bởi vậy mí mắt có vẻ đang run rẩy.

Hắn lập tức xoa xoa con mắt, giả vờ ngáp một cái, sau đó nhắm mắt lại, nhưng loại ánh mắt đặc thù vẫn có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài. (Hứa Thâm không cần mở mắt vẫn có thể nhìn thấy – nếu mọi người đã quên)

Hắn nhìn thấy Mai Phù vừa cười hì hì vừa lẳng không đi tới, sau đó đứng trên giường, ngay bên cạnh người hắn, bỗng nhiên cô ngồi xuống, hì hì cười nói: “Chẳng lẽ cậu lo lắng cho tôi sao? Hay là cậu cho rằng tôi sẽ không trở về nữa?”

Hứa Thâm nhắm mắt lại, tựa như đã ngủ.

Tuy không nhận được đáp án, nhưng Mai Phù lại hì hì cười một tiếng, cô cũng nằm xuống, tựa đầu vào bên gối của Hứa Thâm, nói: “Đừng bảo là cậu... giận tôi nha?”

Hứa Thâm xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô.

Bóng dáng Mai Phù nhoáng lên một cái, đã chuyển tới trước mặt Hứa Thâm, tuy cô không ở trên giường, nhưng lại lơ lửng trên khoảng không trong giường.

Hứa Thâm lười biếng duỗi eo một cái, lại xoay người sang chỗ khác.

Nhưng dường như Mai Phù đang có hứng thú chơi trốn tìm, cô lại chuyển tới trước mặt Hứa Thâm.

Khóe miệng Hứa Thâm hơi giật giật một cái, lần này hắn không tiếp tục xoay người nữa, dù đã nhắm mắt lại, nhưng tâm mắt của hắn vẫn không dám nhìn chăm chú vào cô ấy, vẫn giữ nguyên trạng thái thất thần. Ngay khi ánh mắt thoáng đảo qua khuôn mặt xinh đẹp đang cười hì hì của đối phương, bỗng

nhiên hấn lại có cảm giác mọi phiền toái và tức giận không hiểu vì sao lại xuất hiện trong lòng kia, đang dần dần tan biến.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, hấn lặng lẽ thở ra một hơi, ngay lúc ấy, cơn buồn ngủ đánh úp lại, lần này hấn ngủ thật rồi.

Ngày kế, Hứa Thâm vào trong cục tập bắn súng, chờ luyện xong, hấn cũng nhân tiện dùng danh nghĩa của mình mượn đi một chiếc máy quay phim trong cục.

Hứa Thâm trở lại phòng, mở máy quay phim ra, chợt yên lặng kêu gọi, vào tiến vào thế giới Linh Quang.

Ý thức của hấn không ngừng kéo dài, bay lên cao, tựa như đã bay khỏi đỉnh đầu, rồi ngay sau đó, ý thức xuyên qua sương mù dày đặc, tựa như đã đi vào phía trên tầng mây, chung quanh là những quả cầu mỹ lệ khác đang lơ lửng.

Hứa Thâm quét ánh mắt tới, đã nhìn thấy quả cầu màu da cam của Nhà Trinh Thám tản ra ánh sáng mờ lung, hiển nhiên cô đang online.

Mà vị trí quả cầu của cô... Là số ba!

Vị Đầu Sói số bảy kia cũng có mặt, ngoài ra còn có số năm và số tám.

“Số mười cũng đến đây rồi.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám chú ý tới Hứa Thâm vừa online.

“Chào mọi người.” Hứa Thâm hạ giọng chào hỏi bọn họ.

“Gần đây động khư sắp mở ra, có không ít người đều chờ đến lúc đi động khư để kiếm một vỏ lớn đó.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cười nói: “Chúng tôi đang nói chuyện về động khư, số mười, cậu cũng phải đi động khư sao?”

Hứa Thâm thầm giật mình, không nghĩ tới bọn họ cũng biết về động khư, nhưng ngẫm lại cũng thấy điều này thực bình thường, rất có khả năng đám người kia đều ở trong nội thành, bọn họ biết về động khư cũng chẳng có gì kỳ lạ.

“Không đi.” Hứa Thâm trả lời.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nở nụ cười: “Số mười, cậu lại nói dối rồi. Lúc trước, cậu hỏi Đầu Sói muốn mua súng ống, không phải là chuẩn bị đi động khư sao?”

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, cũng có chút tức giận, vì sao cái gì cô gái này cũng biết vậy?

“Chẳng lẽ ngoại trừ đi động khur, ở những nơi khác đều không có thể sử dụng đúng sao?” Hứa Thâm cất giọng bình thản, không hề tức giận, chẳng qua âm điệu vẫn giữ nguyên cảm giác trầm thấp, khàn khàn.

Chương 268. Hắc Là Quân Vương?

“Đương nhiên là có thể, chỉ là theo tôi nhận thấy, dạo gần đây có rất nhiều người đặt mua súng ống, mà đại đa số những người này đều làm chuẩn bị để đi động khur.” Đầu Sói cũng nói chen vào, cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì, ngoại trừ cậu, phỏng chừng trong số chúng tôi cũng có người khác chuẩn bị tiến vào, dù sao nếu vào động khur mà có vận khí tốt một chút, sẽ thu hoạch được không ít khur binh.”

“Nhưng xác suất tử vong cũng rất cao đó.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nói.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, hắc không còn tiếp tục chen vào nói nữa, chỉ yên lặng lắng nghe bọn họ tiếp tục nói chuyện phiếm.

Trong quá trình bọn họ nói chuyện với nhau, hắc lại biết được một vài chi tiết. Dường như lần này mấy đại ca tộc trong nội thành cũng sẽ nhúng tay vào động khur. Động khur mở ra là một cơ hội hiếm có để tích lũy tài nguyên, các thế lực lớn đều sẽ nhìn chằm chằm vào.

“Đáng tiếc Giang gia đã ngã xuống, thế hệ sau lại rơi vào thời kỳ giáp hạt, không có nhân tài kế tục. Hồi ác chiến bằng hỏa lực ba mươi năm trước đã khiến cho Giang gia nguyên khí đại thương. Dẫu hai năm này, bọn họ đều một mực đau khổ vận hành lại nhân mạch thế lực, nhưng đáng tiếc, vẫn bị cao tộc khác từng bước xâm chiếm, tới hiện giờ, đã sắp rời khỏi hội nghị cao tộc rồi.” Nhà Trinh Thám khê thở dài, tựa như cảm thấy tiếc hận và thốn thức, thay cho một thế lực cự đầu ngày xưa từng vinh quang vô hạn đang dần dần suy sụp.

“Thật ư? Vì sao tôi lại nghe nói, vị tiểu tử của Giang gia kia đã trở về, đang đứng lên chủ trì đại cục, muốn đánh cược một lần

cuối cùng.” Số năm nói, giọng nói khá thô lỗ, và chỉ cần nghe giọng nói này thôi, trong đầu mọi người đã tự động hiện ra hình tượng một tráng hán râu quai nón thô kệch.

“Quân vương của Giang gia đã bước vào độ tuổi xế chiều, muốn lật bàn quá khó khăn.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lắc đầu, hiển nhiên không xem trọng nỗ lực cuối cùng của Giang gia này.

“Đừng coi thường hình thái thứ ba, dù đối phương đã bước vào độ tuổi xế chiều, vẫn có thể đánh cược một phen.” Số năm nói, bỗng nhiên giọng điệu của người này lại chuyển thành dịu dàng tinh tế, mang tới cho người ta một loại cảm giác mỹ nữ tao nhã.

“Mọi người cũng ở trong nội thành?” Hứa Thâm hỏi.

“Cũng?” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lập tức nắm được điểm mấu chốt, khẽ cười nói: “Số mười, cậu muốn hẹn gặp tôi sao? Có muốn hay không, chúng ta tổ chức một cuộc hẹn offline nhé?”

“Không có hứng thú.” Hứa Thâm trả lời.

“Số mười muốn tới mua súng hả?” Đầu Sói hỏi.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tạm thời không cần, lần này tôi tới tìm số một.”

“Tìm số một?” Lời nói của Hứa Thâm khiến mấy người đang có mặt đều sững sốt, âm thanh nghị luận náo nhiệt cũng ngừng lại.

“Cậu biết số một?” Giọng nói của số năm trở nên lạnh lạnh, khiến kẻ khác không thể biết được, rút cuộc đối phương là nam hay nữ.

“Không biết, nhưng tôi có thể cung cấp một chút tin tức về nhiệm vụ của số một.” Hứa Thâm nói

“Cậu hoàn thành nhiệm vụ của số một?” Trong tiếng nói của cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám mang theo chút sững sốt không kiềm chế nổi.

Rõ ràng nhiệm vụ của số một đòi hỏi người thực hiện phải có thực lực cấp quân vương, nếu không tuyệt đối không hoàn

thành được, thậm chí muốn đụng tới cũng không thể đụng tới được.

Lúc trước, cô đã phán đoán Hứa Thâm là tồn tại trẻ tuổi vô cùng có tiềm lực ở hình thái thứ hai, có lẽ hẳn là nhân tài ưu tú được một cao tộc nào đó bồi dưỡng, nhưng không nghĩ tới, Hứa Thâm lại là quân vương?

Quân vương hơn 20 tuổi... Cô lập tức lục lợi ký ức trong đầu, mơ hồ có một bóng dáng hiện lên, nhưng nhanh chóng bị cô phủ định, hẳn không thể là người nọ được.

Chẳng lẽ... ngay từ lần đầu tiên Hứa Thâm đi vào nơi này, hẳn đã bắt đầu ẩn giấu thân phận rồi, và hết thấy những gì cô phán đoán ra đều là tầng nguy trang của hắn?

Và trên thực tế, những manh mối mà cô phân tích được, đều là tin tức do đối phương cố ý để lộ ra để đánh lạc hướng?

Ngay trong lúc suy nghĩ đang rối loạn lung tung trong đầu Nhà Trinh Thám, Đầu Sói và hai người khác cũng khiếp sợ không thôi.

Bởi vì tồn tại từng được công nhận là hình thái thứ ba thế giới Linh Quang, chỉ có bốn vị: số một, số hai, số bốn và số mười một, chẳng lẽ hiện giờ, lại có thêm vị thứ năm là số mười? !

Trong lòng Đầu Sói dần trở nên nghiêm túc. Lúc trước gã đang có dự tính mượn lần giao dịch này để thăm dò thân phận của Hứa Thâm, nhưng hiện tại... bỗng nhiên trong đầu gã lại có chút hoài nghi, có phải Hứa Thâm muốn giao dịch cùng gã, chính vì muốn thăm dò tin tức về gã hay không?

“Thiệt hay giả?” Số tám dò hỏi, âm điệu của người này là giọng nam nho nhã, ôn hòa.

Hứa Thâm không trả lời, chỉ tập trung tinh lực chăm chú nhìn quả cầu thủy tinh màu đỏ thẫm của số một, nhẹ giọng kêu gọi.

Những người khác nhìn thấy hành động của Hứa Thâm, đều trở nên im lặng, trong lòng ôm những tâm tư khác nhau. Bọn họ thật sự không ngờ Hứa Thâm lại có gan kêu gọi số một.

Không bao lâu sau, quả cầu thủy tinh màu đỏ thẫm của số một thoáng hiện lên một chút hào quang mờ nhạt.

Hiển nhiên, vị số một kia đã nghe được lời kêu gọi của Hứa Thâm, và online rồi.

“Ai tìm tôi?” Số một truyền đến giọng nói bình tĩnh, mơ hồ lộ ra vài phần uy nghiêm và nhuệ khí.

Hứa Thâm nói: “Số một, tôi đã giúp anh nhìn qua vị trí có trên thỉnh cầu nhiệm vụ số ba của anh rồi.”

“Nhiệm vụ số ba?” Số một hướng ánh mắt nhìn chăm chú vào quả cầu thủy tinh Linh Quang số mười, trong giọng nói lập tức lộ ra vài phần hứng thú, nói: “Chúng ta nói chuyện riêng đi.”

“Nói chuyện riêng?”

“Dường như khi đạt tới hình thái thứ ba, sẽ có thêm một chút quyền hạn có thể vận dụng được trong thế giới Linh Quang, có thể một mình nói chuyện riêng.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nói, dường như cái gì cô ấy cũng có hiểu biết một chút.

Trong lòng Hứa Thâm thoáng ngưng trọng.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên hắn cảm nhận được một luồng ý niệm mãnh liệt vừa bám lên quả cầu thủy tinh của mình, sương mù chung quanh cuộn cuộn trào dâng, lập tức ngăn cách quả cầu của hắn với quả cầu của đám người Nhà Trinh Thám, Đầu Sói.

Trong khoảnh khắc này, cả thế giới sương mù chỉ còn lại quả cầu màu đỏ sậm và quả cầu màu máu tươi thắm của Hứa Thâm.

Hai người đều là màu máu, nhưng một bên thâm trầm, một bên tươi thắm.

Chương 269. Tiền Tài Không Phải Tục Vật Dâu...

“Cậu vừa nói tới bia Trấn Khư?” Giọng nói của số một truyền đến, âm điệu tự mang uy áp, cũng rất bình thản: “Con khư bên dưới đã rời đi rồi sao?”

Hứa Thâm nhìn nhìn chung quanh, trong tầm mắt không trông thấy mấy người Nhà Trinh Thám, mới quay sang suy nghĩ vấn đề của số một rồi nói: “Tầng xiềng xích quần quanh bia Trấn

Khư có chút buông lỏng, ở dưới bia xuất hiện một lỗ hồng, không biết bên trong đang trấn áp con khư gì, tôi chỉ nhìn thấy một cái móng vuốt lông xù màu đen.”

“Quả nhiên...” Ánh mắt số một khế biến, chợt hỏi: “Còn có tình huống gì khác không?”

Hứa Thâm nghĩ đến cô gái mặc áo đỏ kia, do dự một chút mới nói: “Tôi còn nhìn thấy một con khư áo đỏ đang ngồi trên bia nói chuyện phiếm cùng con khư phía dưới, dường như hai kẻ đó rất quen thân.”

“Khư áo đỏ...” Số một giật mình, lập tức nói: “Dáng vẻ con khư đó như thế nào?”

Hứa Thâm trực tiếp miêu tả thật cẩn thận dáng vẻ của con khư áo đỏ kia, số một nghe xong, gương mặt càng biến sắc, cũng may có màn thủy tinh che giấu, không bị người khác nhìn thấy.

Trong lòng gã âm thầm khiếp sợ, hiện tại đã tin tưởng hơn với lời nói của Hứa Thâm, đồng thời, cũng có thêm vài phần nghiêm túc và kiêng kỵ với vị số mười này.

“Cậu vừa nói, cậu tận mắt nhìn thấy?”

“Bằng không thì sao?” Hứa Thâm nghi hoặc, nói chuyện cũng không quá khách khí như trước.

Tuy Nhà Trinh Thám nói số một này là tồn tại hình thái thứ ba, nhưng nếu hắn không bại lộ thân phận của mình, đối phương cũng chẳng làm gì được hắn, và ở trong này tất cả mọi người đều bằng vai phải lứa.

Số một có chút im lặng.

Đúng là như vậy, ngoại trừ sử dụng Khư Nhãn của bản thân, trước mắt cũng chưa có một loại dụng cụ nào có thể trinh sát được khư vượt cấp A...

Gã hít sâu một hơi, trực tiếp nói Hứa Thâm: “Chuyện này tôi đã biết, số mười, đa tạ cậu. Cậu cần tôi báo đáp như thế nào, cứ nói. Hắn là cậu cũng không thêm đề ý tới mấy thứ tục vật như tiền tài này, còn về quyền thế địa vị...”

Gã ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nhiên cảm thấy trong tay mình chẳng có mấy thứ đủ tư cách làm số mười trước mắt này vừa

lòng.

Mà những bảo bối kia, đều là thứ mà chính gã cũng phải cẩn thận nâng niu.

Ngay tức khắc, trong lòng gã cảm thấy có chút khó xử.

Và cùng lúc ấy, Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng ... tiền tài cũng không phải tục vật mà...

Hắn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng khó xử của đối phương, trong lòng rất muốn nói mấy thứ mà anh vừa nêu ra đó, cái gì tôi cũng muốn... nhưng tới cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Hắn đã ý thức được, dường như... tất cả bọn họ, bao gồm Nhà Trinh Thám và những người khác, kể cả vị số một trước mắt này, đều cho rằng hắn là tồn tại hình thái thứ ba.

Và nếu hắn nhắc tới nhu cầu về tiền tài và địa vị, khó tránh khỏi sẽ có chút quái dị.

Huống chi hắn vốn không có ý định đòi hỏi mấy thứ này.

Dù sao mấy thứ này cũng liên quan tới hiện thực, kể cả khi đối phương thật sự cho, hắn cũng không dám lấy, sợ sẽ bại lộ thân phận.

“Về thù lao, tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra thứ mà mình cần, chờ tới lúc tôi cần, anh lại đưa cũng được, có lẽ tôi sẽ cần anh cung cấp một chút trợ giúp.” Hứa Thâm trầm ngâm nói.

Số một thở phào một hơi, khẽ gật đầu: “Không thành vấn đề, chỉ cần không chạm đến thân phận của tôi, tôi sẽ toàn lực trợ giúp.”

Yêu cầu của Hứa Thâm lại phù hợp với những gì gã đang suy nghĩ.

Với những quân vương như bọn họ, quyền thế địa vị và tiền tài đều là thứ quá mức bình thường, tự mình cũng có thể đạt được, và nếu tới tận lúc này vẫn còn theo đuổi, chắc chắn phải là mức giá cực kỳ khủng bố, không phải người bình thường có thể đưa ra.

“Đúng rồi, cậu nói về bia Trần Khư... Là bia Trần Khư của tòa thành Đê nào?” Số một đột nhiên đặt câu hỏi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngẩn ra, trong lòng lập tức trở nên ngưng trọng, chẳng lẽ trong nhiệm vụ này cũng có bẫy rập che giấu?

Và mỗi một tòa thành Đê đều có một tấm bia Trấn Khư khác nhau? !

Hay chỉ thành Bạch Nghĩ mới có?

Và đối phương hỏi như vậy, vì cố ý muốn thử mình?

Hứa Thâm tạm thời im lặng một chút, mới nói: “Thành Bạch Nghĩ.”

Chỉ vền vền là ba chữ đó, không lộ ra bất cứ tin tức nào khác, cũng nghe không ra sự biến hóa trong giọng nói của Hứa Thâm.

Số một chăm chú nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu: “Tôi đã biết, đa tạ số mười.”

“Ừm.”

Lúc này, tầng sương mù dày đặc vẫn đang cuộn cuộn chung quanh, lại dần dần tản ra, quả cầu Linh Quang của đám người Nhà Trinh Thám và Đầu Sói dần dần xuất hiện.

“Số một, số mười thật sự hoàn thành nhiệm vụ?” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lập tức hỏi, tựa như không kiềm chế được tò mò.

Số một liếc mắt nhìn số mười một cái, thấy Hứa Thâm không nói gì, gã cũng không nói gì thêm, chỉ lạnh nhạt nói: “Mọi người cứ tán gẫu, tôi còn có việc đi trước.”

Nói xong gã đã biến mất.

“Thật sự hoàn thành rồi...” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám giật mình nói.

Tuy số một không trả lời, có vẻ như không muốn làm bại lộ tin tức của Hứa Thâm, nhưng thái độ của gã lại “Trả lời” rồi.

Loại thái độ và giọng điệu bình thản như thế, đủ để đưa ra đáp án rồi.

Nếu Hứa Thâm không có câu trả lời khiến số một vừa lòng, gã sẽ không thay Hứa Thâm giấu giếm. Và ngược lại, một khi gã quyết định giấu giếm chuyện này, nghĩa là Hứa Thâm đã hoàn

thành nhiệm vụ thỉnh cầu nọ, còn chiếm được sự tán thành và lòng tôn trọng của số một.

“Hóa ra cậu thực sự là quân vương...” Nhà Trinh Thám nhìn về phía số mười, sắc mặt thoáng biến hóa, cô hơi hơi cắn môi, cực kỳ không cam lòng.

Cô được xưng là Nhà Trinh Thám, và chuyện thích làm nhất chính là phân tích người khác, không nghĩ tới lại bị số mười này lừa gạt từ đầu đến đuôi.

Số mười chết tiệt này, tâm cơ quá sâu, hấn lại giả vờ non nớt ngay từ lần đầu tiên gặp mặt!

Đầu Sói nhìn về phía Hứa Thâm, sắc mặt cũng biến hóa. Lần này, gã không còn dám thúc giục chuyện mua súng ống nữa, thậm chí còn muốn hủy giao ước ban đầu. Gã cảm thấy đến tám chín phần mười là số mười này muốn mượn chuyện mua súng ống để thăm dò tin tức của gã.

Suy cho cùng, nếu đối phương đã là quân vương còn cần súng ống phòng thân ư?

Trừ phi muốn mua cho thuộc hạ của mình.

Nhưng trong trường hợp kiểu như vậy, thường là nhập lượng hàng lớn nha...

Chương 270. Là Mai Phù???

Ánh mắt gã chớp động, trong đầu lại điên cuồng vận chuyển, muốn phán đoán xem có phải số mười làm như vậy vì dò xét tin tức của gã hay không? Và đến lúc đó, khi số mười đưa ra nhu cầu thu mua, có phải là đặt hàng số lượng lớn hay không...

Số năm và số tám cũng rơi vào im lặng, không tiếp tục hé răng nói thêm nữa. Tại thế giới này vừa có thêm một vị quân vương, làm cho bọn họ sinh ra một chút áp lực.

Tuy đôi bên không biết thân phận trong hiện thực của đối phương, nhưng trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy khản trương.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đang chuẩn bị logout lủi mất, bỗng nhiên hấn nhìn thấy, tầng sương mù phía xa xa

bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Một màn kỳ dị này cũng khiến những người khác chú ý.

Sương mù sôi trào càng ngày càng kịch liệt.

Lúc này, trên quả cầu thủy tinh của số một, người vừa logout hồi nãy, lại xuất hiện hào quang.

Ngay sau đó, quả cầu tượng trưng cho số hai, số bốn, số mười một, đều lần lượt hiện ra ánh sáng nhàn nhạt mờ lung.

Và ngoại trừ bọn họ, tất cả những quả cầu thủy tinh có chủ sở hữu còn lại, đều sáng lên.

Trong một khắc này, toàn bộ nhân viên của hội Hỗ Trợ Linh Bí đều online tập thể!

“Chuyện gì vậy? !”

Tất cả nhìn chăm chăm vào vị trí sương mù đang cuộn cuộn đằng kia, có người khiếp sợ thốt lên.

Từ trước đến nay, bọn họ chưa từng thấy loại hiện tượng kỳ dị như vậy.

Cũng vì bọn họ có cảm nhận được loại chấn động sôi sục sinh ra bên trong Linh Bí, mới ồ ạt online, tới nơi này tìm tòi nguyên nhân.

“Ừm?” Đám người Nhà Trinh Thám và Đầu Sói đều kinh hãi nhìn tầng sương mù cuộn cuộn sôi trào bên kia. Bọn họ đã ở trong này thật lâu rồi nhưng chưa từng trông thấy loại dị trạng mãnh liệt như vậy.

Hứa Thâm cũng ngưng mắt quan sát.

Và đúng lúc này, bỗng nhiên hắn nghe được một giọng nói cực kỳ quen thuộc truyền ra từ bên trong sương mù: “Hóa ra, cậu đến nơi này nha...”

Sương mù bị xé toạc ra, ngay sau đó, một bóng dáng cực kỳ tinh tế, xinh xắn lung linh, bước ra từ bên trong sương mù.

Người nọ đúng là Mai Phù!

Con người Hứa Thâm hơi hơi co rút lại, hắn vội vàng không chế đôi mắt của mình, dịch chuyển sự chú ý, không dám nhìn chăm chú vào đối phương.

Mai Phù!

Là Mai Phù!

Trong lòng Hứa Thâm đang điên cuồng gào thét, làm sao cô ấy có thể đi đến nơi này?

“Đường như thế giới Linh Quang đã xảy ra một loại biến hóa nào đó mà tôi không thể đoán trước.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nhìn chăm chú vào tầng sương mù cuộn cuộn, thì thào tự nói.

Hứa Thâm hơi hơi ngậy người, hẩn nhìn về phía quả cầu ánh sáng màu da cam, chẳng lẽ Nhà Trinh Thám đang ở bên trong kia, không nhìn thấy Mai Phù?

Nhưng... lúc này, Mai Phù đang đứng thẳng trong sương mù, ở ngay trước mặt mọi người, cực kỳ rõ ràng, vô cùng chân thật mà???

“Nơi này thú vị thật...” Mai Phù phát ra tiếng cười hì hì.

Lúc này, trông cô ấy tựa như tinh linh tiên tử trong sương mù, bay lượn lơ đãng, thì thoảng sẽ dừng lại trước mặt những quả cầu thủy tinh nọ, thậm chí còn dùng tay nhẹ nhàng gõ gõ vài cái.

Quả cầu thủy tinh bị gõ, sinh ra rung động khe khẽ.

“Đường như trong sương mù có thứ gì đó, nhưng chúng ta không nhìn thấy.” Số bốn nói, giọng nói trầm thấp lạnh như băng, mang theo ngưng trọng và kiên kị.

“Từ trước tới nay, nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì quý dị như vậy...”

Mọi người nhìn tầng sương mù không ngừng cuộn cuộn, sôi trào, tất cả đều ớn lạnh, trong lòng sinh ra một loại ảo giác thế giới Linh Quang sẽ sụp đổ.

Nghe nói nơi này đã xuất hiện được hơn một ngàn năm, chẳng lẽ thời gian đã quá lâu, không duy trì được nữa?

Hứa Thâm nghe được lời nói của người khác, sắc mặt biến hóa một hồi.

Hắn vẫn không dám nhìn chăm chú vào Mai Phù, nhưng có một điều khiến trong lòng hắn cực kỳ khiếp sợ chính là, số

một và số bốn, hai tồn tại hình thái thứ ba này, cũng không nhìn thấy Mai Phù?

Phải biết rằng tồn tại hình thái thứ ba, có thể nhìn thấy khứ cấp A, thậm chí còn đủ năng lực giao thủ cùng cấp A đó!

Và phía trên khứ cấp A...

Hứa Thâm hoài nghi năm đại cấp bậc về khứ thú mà hắn được nghe, chỉ vền vẹn là cấp bậc trên báo cáo đại chúng mà thôi, và có lẽ phía trên năm đại cấp bậc này, còn có khứ càng đáng sợ hơn. Chẳng qua tin tức về chúng không thể đơn giản công khai để người khác biết được, tránh gây nên khủng hoảng.

Có lẽ, con khứ đang ở dưới bia Trần Khư kia chính là tồn tại siêu việt cấp A.

Nếu không đâu cần phải trấn áp nó, cứ để một tồn tại hình thái thứ ba nào đó xuất hiện cũng dễ dàng chém giết nó rồi?

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại có nhận thức một cách rõ ràng hơn về cấp bậc của Mai Phù. Và nhận thức này khiến hắn cảm thấy vô cùng rung động... có lẽ, Mai Phù chẳng những là khứ siêu cấp A, còn là tồn tại phía trên siêu cấp A!

Lúc này, Mai Phù vừa bay vút qua phía trước quả cầu thủy tinh đỏ tươi của Hứa Thâm, đi tới những quả cầu thủy tinh vô chủ trôi lơ lửng trên tầng sương mù trắng kia.

Cô vươn bàn tay tinh tế trắng như tuyết nhẹ nhàng đụng vào chúng, tựa như đang cảm nhận điều gì.

Sau một hồi, cô mở mắt, hi hi cười nói: “Thì ra là thế, nếu tôi tiến vào bên trong, mọi người cũng có thể nghe được tôi nói chuyện sao?”

Cô quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, cười hi hi nói: “Đến lúc đó, cậu không thể giả vờ không nhìn thấy tôi nữa rồi!”

Trong lòng Hứa Thâm thoáng run rẩy một cái.

Ngay sau đó, hắn đã nhìn thấy Mai Phù đặt bàn tay lên kia quả cầu thủy tinh ánh sáng kia, làm ra tư thế xé rách đã man.

Thật khó mà tưởng tượng nổi một bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp như thế, lại có thói quen bạo lực như này...

Theo bàn tay cô hung hăng xé rách, quả cầu ánh sáng kia chợt sinh ra một loại biến hóa không biết nào đó, nhưng ngay tiếp theo, tầng sương mù chung quanh lại kịch liệt sôi trào, cả thế giới Linh Quang đều rung động, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại cảm giác đè ép và sợ hãi.

Tựa như phương thế giới này sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào!

Mai Phù cũng nhận thấy điều này, và vội vàng ngừng lại. Sau đó, cô nghiêng đầu nhìn nhìn đồng thủy tinh kia, cuối cùng có chút bất đắc dĩ, đành phải bỏ qua loại hành động dùng sức mạnh cưỡng ép phá vỡ quả cầu ánh sáng này.

Chương 271. Thời Gian Là Chất Xúc Tác Mạnh Nhất...

“Xem ra, tôi cần phải đi tìm một loại môi giới nào đó để ngưng kết nó lại mới được...” Gương mặt Mai Phù có chút ử rữ, lại bay trở về trước mặt Hứa Thâm, hờn nhẹ nói: “Chờ đến khi tôi tìm được môi giới, sẽ trở lại nơi này, cậu cũng không thể cố ý bỏ qua tôi nữa đâu!”

Hứa Thâm ngấm ngấm thở phào một hơi, trong lòng lại cười khỏ.

Hắn cũng không muốn bỏ qua cô ấy mà, nhưng người và khu khác biệt...

Lại nói, nếu Mai Phù thật sự tiến vào nơi này, còn ẩn giấu ở bên trong thế giới Linh Quang, đây có tính là bị khu xâm lấn hay không?

Hơn nữa, nếu cô ấy đã vào được, thì những con khu khác có thể thông qua Linh Bí tiến vào nơi đây hay không?

Rất nhiều suy nghĩ đang sôi sục trong đầu Hứa Thâm, hắn không biết sự thật sẽ diễn biến như thế nào...

Và nếu những người khác biết được bên trong những viên thủy tinh Linh Bí khác, là một đồng khu, bọn họ còn dám đi tìm kiếm nữa không?

“Hừ!”

Mai Phù nhìn thấy vẻ mặt đại ra, có vẻ thất thần của Hứa Thâm, lại hừ nhẹ một tiếng, sau đó bay đi, biến mất trong màn sương mù.

Lúc này, rung động bên trong thế giới Linh Quang cũng dần dần ngừng lại.

Hết thấy đều khôi phục lại vẻ bình thường, sương mù lại thông thả trôi đi.

Cả đám người tụ tập lại, tất cả đều đảo mắt nhìn ngó khắp nơi, trong lòng cảm thấy kinh dị vô cùng. Loại rung chuyển đầy bất an hồi nãy tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong giây lát đã biến mất rồi khiến bọn họ không tìm ra manh mối.

“Thời gian là chất xúc tác mạnh nhất, bất cứ thứ gì cũng không ngăn được thời gian trôi qua, không nghĩ tới, ngay cả nơi này cũng vậy.” Có người cảm thán, phát ra câu nói đầy chất thơ.

“Chúng ta hoàn toàn không biết gì về nơi này, có lẽ cần phải tập hợp đầy đủ Linh Bí, mới có thể thăm dò hết thấy mọi bí mật về nơi này. Và đến lúc ấy, có lẽ cách thức sử dụng chân chính của nó sẽ được kích hoạt.” Có người phỏng đoán.

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng trong khoảnh khắc này, cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lúc bình thường luôn là người nói nhiều nhất, lại im lặng. Cô hướng ánh mắt đánh giá quả cầu thủy tinh số mười, từ đáy lòng mơ hồ có một loại trực giác mách bảo, dường như hết thấy những chuyện này đều có liên quan tới số mười.

Cũng có lẽ, khi số lượng quân vương tham gia Linh Bí tăng thêm, nơi này sẽ phát sinh một chút biến hóa... ? Cô thầm suy đoán như thế.

Nhưng khó mà nghiệm chứng được loại suy đoán này.

Đầu tiên, trên thế giới này vốn chẳng có bao nhiêu quân vương, càng đừng nói đến chuyện làm cho những quân vương ấy đi tìm kiếm những viên Linh Bí đang thất lạc ngoài kia.

“Có lẽ, lần sau khi nơi này tiếp tục gia tăng thêm một vị quân vương, lại nhìn xem có thể biết được biến hoá gì đó hay không...” Nhà Trinh Thám thầm nghĩ trong lòng.

Thế giới Linh Quang dần ổn định lại, mọi người nghị luận thêm một đợt, cuối cùng đều dần dần tản đi.

Hứa Thâm cũng lập tức offline.

Chờ sau khi hắn trở về thân thể của mình, lập tức nhìn khắp căn phòng, lại phát hiện Mai Phù không có mặt, chẳng lẽ cô ấy còn chưa trở về?

Hứa Thâm nhìn chiếc máy quay phim bên cạnh, vội vàng mở nó ra, muốn xem hình ảnh trong phòng khi hắn tiến vào thế giới Linh Quang.

Chỉ thấy trong máy quay phim, hắn vẫn đang ngồi ngay ngắn trong phòng, thân thể không hề nhúc nhích.

Loại hình ảnh được ghi lại theo phương thức bình thường này không xuất hiện điểm gì kỳ lạ, mãi cho đến lúc cuộn phim kết thúc, hắn trở về thân thể, mở mắt ra, tựa như bản thân vừa giật mình tỉnh lại từ trong mộng, sau đó nhìn khắp nơi, cuối cùng mới đi về phía máy quay phim...

Hứa Thâm chú ý tới thời gian ghi hình. Quãng thời gian này cũng tương đương với thời gian hắn ở bên trong không gian Linh Quang, nghĩa là dòng thời gian của hai bên tương đương với tỷ lệ 1:1.

Ngay khi Hứa Thâm xem xong đoạn video được ghi lại, hắn mới phát hiện ra Mai Phù đã trở lại. Cô đang ngồi bên giường, vung vẩy đôi chân nhỏ, ngay khi cô nhận thấy ánh mắt Hứa Thâm vừa đảo qua mình, lập tức hừ nhẹ nói: “Tôi đã tìm thấy cách làm cho cậu nhìn thấy tôi rồi. Cậu cứ chờ tôi tìm được môi giới đi, hừ hừ!”

Khóe miệng Hứa Thâm hơi giật giật.

Nói thật, hắn hoàn toàn không đoán được chuyện Mai Phù sẽ tìm thấy thế giới Linh Quang, nhưng biết làm thế nào được? Đi đến đâu hay đến đó vậy.

Hứa Thâm lập tức xóa sạch đoạn video trong máy quay phim, chờ ngày mai khi vào trong cục tập bắn súng, hắn sẽ trả lại thứ này.

Sau đó, Hứa Thâm tiếp tục luyện kiếm. Hiện giờ hắn đã chuyển qua rèn luyện trong Khư giới tại phòng, dù sao nếu sân

huấn luyện chỉ gói gọn trong căn phòng này, có chút không phát huy được.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Có lẽ do động khư sắp mở, nên trong cục không còn tiếp tục an bài nhiệm vụ cho biên đội số hai nữa.

Mỗi ngày Hứa Thâm và đám người Sở Bạch, Mục Tuyết đều dành thời gian vào trong cục tập bắn súng, ngẫu nhiên khi có việc, cần phải vắng mặt, chỉ cần báo cáo một câu là được.

Trải qua quá trình liên tục luyện bắn súng rỗng rã suốt một tháng trời, hiện giờ đám người bọn họ đã tương đối thuần thục, tỷ lệ bắn trúng hồng tâm trên bia ngắm di chuyển ở tốc độ cao cũng đạt mức 80% trở lên.

Trong một tháng này, mỗi ngày Hứa Thâm đều tiêm vào 4 ống Tĩnh Khư Tê, hẳn đã thông qua Đại Lý Ly mua hơn 120 ống ở chợ đêm, tiêu hao gần 50 vạn.

Bởi vì thân phận của hắn đã khác, coi như được hưởng giá ưu đãi, bình quân không đến 4000 một ống.

Nếu không phải lúc trước Hứa Thâm đã cướp được 600 vạn, thì hiện tại có lẽ hắn đã phá sản mất rồi, thậm chí còn rơi vào trạng thái “Đói kém” nữa.

Haizz... Nói vậy, hai phần tiền lương tới từ trong cục lẫn từ hội Truy Quang, đều không đủ cho hắn chi tiêu, dù có thêm chút phí bảo hộ, vẫn còn kém xa lắm.

Sau khi tiêm vào 120 ống Tĩnh Khư Tê, hiện giờ lĩnh vực sợi khư của Hứa Thâm đã từ một mét kéo dài đến 1.5 mét.

Từ sau khi hắn đạt tới hình thái thứ hai, lượng khư lực dự trữ đã được mở rộng hơn nhiều, rõ ràng đã rót vào 120 ống nhưng Hứa Thâm vẫn có cảm giác trong cơ thể mình trống rỗng, chẳng khác lúc trước là bao.

Còn hơn một tháng nữa, bọn họ sẽ tới động khư.

Chương 272. Cậu Sẽ Lựa Chọn Như Thế Nào???

Liễu Tích Xuyên biết được đám người Hứa Thâm đã huấn luyện gần đạt tiêu chuẩn rồi, bởi vậy cũng đưa phần tư liệu kỹ càng tỉ mỉ về động khư cho ba người nghiên cứu, coi như giúp bọn họ có chuẩn bị tâm lý từ trước.

Hứa Thâm cũng nhận được một phần tư liệu kỹ càng tỉ mỉ từ hội Truy Quang bên kia.

Hắn so sánh hai phần tư liệu với nhau, nội dung cũng không sai biệt lắm.

Đến lúc này, Hứa Thâm đã hiểu được vì sao bọn họ lại được sử dụng súng ống trong động khư.

Tuy lực lượng của bản thân nhân viên trăm khư vẫn quan trọng như cũ, nhưng ở trong loại hoàn cảnh như vậy, ngoại lực càng quan trọng hơn.

“Động khư sắp mở rồi, bốn người có trùng kích vào hình thái thứ hai không?”

Trong phòng họp thuộc tổng bộ Hội Truy Quang, bảy vị thủ lĩnh ngồi trên chiếc bàn tròn, Hứa Thâm, Chu Viên Viên cùng hai người được đề cử khác ngồi phía dưới.

Mục đích mở ra hội nghị lần này, ngoại trừ dẫn dò bọn họ vài chuyện về động khư, còn có phân chia súng ống và hiểu biết một chút tình huống hiện giờ của bọn họ.

Bốn người Hứa Thâm, Chu Viên Viên, mỗi người được phân một khẩu súng Khư Thần loại tốc xạ.

Dựa theo cách nói trong hội, dưới tình huống đủ đạn dược, một tháng tiếp theo là đủ để huấn luyện bọn họ rồi.

“Tôi may mắn vượt qua.” Chu Viên Viên cười nói.

Mọi người vừa nghe được lời nói của cô, ánh mắt thoáng ngưng đọng lại, Hứa Thâm cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh, đã cảm thấy vui mừng cho cô ấy.

“Tôi vẫn đang trong giai đoạn điều chỉnh độ thuần thục ở trạng thái tới hạn.” Một thanh niên khác nói. Về chuyện Chu Viên Viên đột phá, trong lòng gã cảm thấy hâm mộ vô cùng, còn có một tia ghen tỵ mờ mịt.

“Tôi vẫn đang chuẩn bị.” Người còn lại tương đối cẩn thận, cũng có chút không tin tưởng.

Bảy vị thủ lĩnh khẽ gật đầu, biết được một người đột phá đã khiến bọn họ có chút vừa lòng.

Trên thực tế, kể cả khi tất cả bốn người này đều không đột phá, bọn họ cũng chẳng quá để tâm.

“Cậu thì sao?” Có người nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nghĩ nghĩ, chuyện tới hiện giờ, hắn cũng không cần giấu giếm thêm nữa, lập tức bình tĩnh nói: “Tôi cũng vừa vượt qua.”

“Hả?” Mọi người nghe được lời Hứa Thâm nói, ánh mắt đều chuyển qua người hắn.

Chu Viên Viên ngồi bên cạnh Hứa Thâm cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh trên mặt đã xuất hiện nụ cười.

Người mới này thật thú vị...

Theo những gì cô nắm được về tư liệu của Hứa Thâm, từ lúc hắn bị cuốn vào sự kiện khur thú cho tới bây giờ, mới được chừng nửa năm, vậy mà hắn đã đuổi theo bước chân của cô rồi.

Sắc mặt hai người được đề cử làm thủ lĩnh khác khẽ biến. Nếu chỉ một mình Chu Viên Viên đột phá, bọn họ còn có thể hiểu được, dù sao danh tiếng của cô ấy cũng lan rộng từ sớm, còn thành tích từng tham dự sự kiện cấp B khủng bố...

Nhưng Hứa Thâm chỉ là một người mới, lại có tiến bộ vừa nhanh vừa mạnh như thế... Sự tồn tại của hắn khiến bọn họ cảm nhận được nguy cơ.

“Rất thú vị, nghe nói gần đây cậu mua không ít Tịnh Khư Tề, tôi đã đoán cậu cũng đạt đến một bước này rồi.” Một lão nhân thủ lĩnh trong đó cười dài nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, tuy lúc hắn thông qua Đại Ly Ly mua Tịnh Khư Tề, đã đoán được tin tức này sẽ lọt vào trong tay nhóm cao tầng trong hội, và đây cũng là nguyên nhân hắn không có giấu giếm bọn họ, nhưng...

“Mấy người điều tra tôi?” Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, hần cổ ý ra vẻ không vui.

“Không phải điều tra, chỉ là lưu ý một chút thôi, dù sao cậu cũng là người được đề cử. Huống chi cậu mua lượng Tịnh Khư Tề rất nhiều, có chút vượt chỉ tiêu, khó tránh khỏi sẽ làm chúng ta chú ý tới.” Lão nhân thủ lĩnh mỉm cười trấn an cảm xúc của Hứa Thâm, dù sao hần cũng là nhóc con tuổi trẻ, lúc cần xoa dịu thì nên xoa dịu.

“Hừ.” Hứa Thâm hừ lạnh, xụ mặt không nói.

“Đừng bực bội như vậy, chờ sau khi mọi người trở về từ động khư, tất cả chúng ta sẽ ngang vai ngang vế. Đến lúc đó, tư liệu về mọi người trong hội cũng được mã hóa, kể cả chúng tôi cũng không dễ tra xét.” Cô gái quyền rũ khác khẽ cười nói.

“Chỉ mong là vậy.” Hứa Thâm vẫn đeo lên vẻ mặt lạnh lùng.

Lão nhân thủ lĩnh cười cười, không để ý tới thái độ của Hứa Thâm.

Lại nói, Hứa Thâm đã đạt tới hình thái thứ hai, cũng là tồn tại ngang hàng với bọn họ, chỉ thiếu một bước thông qua khảo nghiệm động khư nữa thôi.

“Nghe nói cục Khư Bí bên kia cũng định cho cậu đi động khư, cậu chuẩn bị ứng phó như thế nào?” Bỗng nhiên một thanh niên thủ lĩnh trong đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm nói.

Hứa Thâm nhận ra đối phương chính là vị thanh niên từng xuyên tường đi qua khu “Chợ” lúc trước, hần bình tĩnh nói:

“Anh cảm thấy tôi nên ứng phó như thế nào?”

“Hả?” Ánh mắt thanh niên càng trở nên lạnh như băng, thậm chí còn mơ hồ mang theo một tia sát ý điên cuồng: “Cậu còn chưa trở thành thủ lĩnh, đã bày ra tư thế thủ lĩnh rồi? Đừng quên thân phận hiện tại của cậu, cũng đừng tưởng rằng đã đạt tới hình thái thứ hai, thì có thể muốn làm gì thì làm. So sánh với chúng tôi, cậu còn kém xa lắm!”

“Lý Phi, cậu đừng nổi điên.” Cô gái quyền rũ liếc thanh niên nọ một cái, chợt quay sang Hứa Thâm, che miệng cười khẽ, rõ ràng là từ nương bán lão (phụ nữ trung niên vẫn còn phong vận tuổi trẻ) nhưng vẫn bày ra tư thế thiếu nữ non tơ: “Cậu

không cần để ý tới cậu ta, lúc đột phá hình thái thứ hai, cậu ta đã bị ảnh hưởng, tinh thần có chút không bình thường, thái độ với ai cũng như vậy.”

“Cô thì tốt đẹp đến đâu?” Lý Phi nổi giận trừng mắt nhìn cô ấy.

Cô gái quyến rũ đang cười khúc khích, chợt đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Kiểu gì cũng tốt hơn cậu.”

“Thôi, tất cả dừng ồn ào nữa.” Lão nhân thủ lĩnh hơi hơi xua tay, cắt ngang hai người thường xuyên nhìn nhau không vừa mắt này, sau đó nói với Hứa Thâm: “Tôi cũng muốn biết, cậu định xử lý chuyện này như thế nào, nếu cậu nguyện ý từ chức về hưu ở cục Khư Bí bên kia, chúng tôi có thể giúp cậu, dự chi một khoản nợ trước, mua cho cậu một vị trí trong danh sách về hưu.”

“Tình hình hiện tại kể cả có tiền, phỏng chừng con cáo già trong cục Khư Bí kia cũng không dễ dàng nhả cậu ấy ra đâu.” Một trung niên khác lại trầm giọng nói: “Trong cục đang bồi dưỡng cậu ấy trở thành đại đội trưởng, không phải biên đội số ba lúc trước đã đoàn diệt sao? Đến nay vị trí ấy vẫn còn trống chỗ, có lẽ trong tương lai, bọn họ sẽ điều cậu ấy qua đảm nhiệm chức đội trưởng biên đội số ba.”

Chương 273. Không Chiếm Được Thì Hủy Diệt!!!

Một thanh niên khác nheo mắt nói: “Nếu hiện giờ bọn họ biết cậu ta đã đột phá, lại càng không chịu cho cậu ta rời đi đâu.”

“Cậu cần phải nghĩ cho kỹ. Cậu sẽ lựa chọn chúng tôi, hay tiếp tục làm việc cho cục Khư Bí?” Lý Phi hung tợn nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm: “Đừng mơ chân đạp hai thuyền, ăn hết chỗ tốt cả hai bên. Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Vì sao lại không được?” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn về phía thanh niên này, nói: “Nếu tôi có thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí cao trong cục Khư Bí, chẳng phải về sau, trong hội chúng ta cũng có thể điều động một bộ phận tài nguyên của cục Khư Bí hay sao? Đây chính là chuyện rất tốt với hội chúng ta.”

“Cậu coi lão cáo già kia là thằng ngốc hả?!” Lý Phi vỗ bàn nói: “Cậu thật sự cho rằng thân phận thứ hai của cậu vẫn có thể tiếp tục giấu giếm sao? Nếu không phải trong hội điều chỉnh thân phận thứ hai của cậu lên tới nhất đẳng lãnh sự, hiện giờ cậu đã sớm lộ tẩy!”

“Nếu trong cục muốn cậu lựa chọn, cậu sẽ chọn như thế nào?” Lão nhân thủ lĩnh cười tủm tỉm nhìn Hứa Thâm.

“Và làm cách nào để chúng tôi biết, cậu sẽ không phản bội chúng tôi? Sẽ không thông báo hành động trong hội chúng ta cho cục Khư Bí?” Một thanh niên thủ lĩnh khác tỏ vẻ nghi ngờ.

Hứa Thâm nhú mày, loại tình huống này là bọn họ muốn ép hắn phải làm ra quyết định?

Hai chọn một.

Tuy bọn họ còn chưa thẳng thừng nói ra lời uy hiếp, nhưng hiển nhiên, nếu hắn lựa chọn cục Khư Bí, hội Truy Quang nhất định sẽ toàn lực đối phó hắn.

Không chiếm được thì hủy diệt, đạo lý rất đơn giản.

“Các vị, ngay lúc này mọi người đã muốn biết đáp án, có phải quá mức nóng vội hay không?”

Ngay tại lúc Hứa Thâm im lặng không nói, Chu Viên Viên bên cạnh lại cười khẽ, nói: “Bây giờ người ta còn không phải thủ lĩnh, mà mọi người lại bắt nạt người ta như vậy, có chút không nói võ đức nha. Thế này nhé, cứ chờ sau khi chúng tôi trở về từ động khư lại đưa ra lựa chọn cũng không muộn, không phải thế sao?”

Mấy vị thủ lĩnh liếc nhau, lại nhìn nhìn Hứa Thâm, sau đó không nói gì nữa.

Đúng là như vậy, không cần biết hiện giờ Hứa Thâm lựa chọn như thế nào, bọn họ vẫn cần hắn tới động khư, nếu không khoản đầu tư trong khoảng thời gian này đều uổng phí.

Nếu chỉ vền vẹn là trăm khư... Bọn họ cũng không thiếu một nhân viên trăm khư mạnh mẽ, nhưng vấn đề là bọn họ thiếu người đi thăm dò động khư...

“Đúng vậy, chờ sau khi động khư chấm dứt lại nói.” Cô gái quynn rũ khẽ cười nói, tỏ vẻ rất tán thành cách nói của Chu Viên Viên.

Những thủ lĩnh khác thấy vậy, cũng không tiếp tục nói thêm điều gì.

Trên thực tế, bọn họ đều hiểu hiện giờ Hứa Thâm không thể đưa ra lựa chọn tại chỗ được, và bọn họ nói như vậy chỉ là cố ý thử hấn một phen thôi.

Hội nghị chấm dứt, trước khi Hứa Thâm rời đi, hấn nói một tiếng cảm ơn với Chu Viên Viên, tạ ơn vì vừa nầy cô đã giải vây thay mình.

“Không có gì. Lại nói, tự bản thân cậu cũng nên suy nghĩ cho kỹ, trong tương lai, cậu sẽ lựa chọn như thế nào.” Chu Viên Viên lộ ra vẻ mặt thoải mái, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa thâm ý khác.

Hứa Thâm khẽ gật đầu. Hấn cũng biết mục đích của những câu hỏi hôm nay, vốn không phải hội Truy Quang cần một đáp án chính xác từ hấn, bọn họ chỉ muốn cho hấn thấy thái độ của mình mà thôi.

Và đây tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khó lựa chọn.

Hứa Thâm lắc lắc đầu, chỉ có thể chờ sau khi trở về từ động khư, lại tiếp tục cân nhắc.

Hấn rời khỏi hội Truy Quang, cầm theo thanh súng Khư Thần loại tốc xạ đã được đóng gói kỹ càng, trở lại chỗ ở của mình.

Còn một tháng nữa động khư sẽ mở ra, Hứa Thâm cũng phải chuẩn bị cẩn thận một chút mới được. Hấn lại vào thế giới Linh Quang, lúc này ngoại trừ Nhà Trinh Thám số ba, Đầu Sói số bảy cũng không online.

“Cậu đã đến rồi.” Nhà Trinh Thám nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức cười hì hì nói: “Cậu cảm thấy loại rung chuyển lần trước do nguyên nhân gì tạo thành?”

Hứa Thâm nhìn thấy ngoại trừ cô, số hai cũng hiện thân, hấn là trước khi hấn đến, hai người bọn họ đang thảo luận về nguyên nhân của loại rung chuyển lần trước.

Hứa Thâm nghĩ đến Mai Phù, cũng không biết cô ấy lần theo manh mối nào mà truy tung tới tận chốn này, ánh mắt hẩn khê động, chợt nói với Nhà Trinh Thám: “Cô cảm thấy nguyên nhân là gì?”

“Theo chúng tôi suy đoán, có khả năng là nơi này sắp sinh ra Linh Bí mới.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cười nói: “Ngay từ đầu, tôi còn cho rằng nguyên nhân nằm trên người cậu, hay nói chính xác hơn, loại rung chuyển và biến hóa không biết kia có liên quan tới chuyện nơi này vừa tăng thêm vị quân vương thứ năm, nhưng sau khi ngẫm lại, tôi cảm thấy chuyện này không quá có khả năng. Nếu thực sự là như vậy, thì loại rung chuyển ấy phải xảy ra ngay ngày đầu tiên cậu đến nơi này mới đúng. Hơn nữa nghe số hai nói, trong lịch sử, ở nơi này từng tụ tập mười mấy vị quân vương, thậm chí còn có...”

Đến đây, cô tạm dừng một chút, hiển nhiên có điều cấm kỵ nào đó, hoặc là một tồn tại nào đó không thể gọi tên ra. Tiếp theo, cô nói thẳng: “Tóm lại, những suy đoán lúc trước đều bị phủ định, và hiện giờ chúng tôi cảm thấy nơi này sẽ sinh ra Linh Bí mới, bởi vì ban đầu số lượng thủy tinh Linh Bí không phải là 27 viên, mà từng viên dần dần được sinh ra mới đạt đến con số này.”

“...” Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, xem ra bọn họ không thể đoán được nguyên nhân chính xác rồi.

“Mọi người không cho rằng, loại rung chuyển ấy phát sinh là do một tồn tại mạnh mẽ nào đó phát hiện ra nơi này sao?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Nhà Trinh Thám sững sốt, chợt bật cười nói: “Không có khả năng, nơi này đã sinh ra hơn một ngàn năm rồi, là địa phương bí ẩn nhất trên đời, không có khả năng sẽ xuất hiện tồn tại có thể rung chuyển nơi này.”

Nói thật, nếu Hứa Thâm không tận mắt nhìn thấy Mai Phù dùng tay xé viên thủy tinh kia, có lẽ hẳn thật sự sẽ tin những lời Nhà Trinh Thám nói, nhưng hiện giờ hẳn lại lắc đầu. Suy cho cùng, kể cả khi Nhà Trinh Thám có trí tuệ hơn nữa, cũng bị nhận thức của bản thân giới hạn.

“Những lời cậu ấy nói cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.” Số hai mở miệng, tựa như lời nói của Hứa Thâm vừa khiến gã phải tự hỏi một chút.

Nhà Trinh Thám kinh ngạc.

Hứa Thâm không để ý tới quá trình tìm tòi nghiên cứu của bọn họ, hần lập tức kêu gọi Đầu Sói số bảy.

Chương 274. Cô Đừng Tự Tìm Đường Chết!!!

Không bao lâu sau, quả cầu ánh sáng của Đầu Sói dần dần sáng lên.

“Cậu gọi tôi?” Đầu Sói nhìn về phía số mười, ánh mắt không còn tùy ý giống lúc trước, thay vào đó, bên trong xuất hiện một chút cảnh giác.

“Tôi muốn một khẩu súng ngắm.” Hứa Thâm trả lời gọn gàng dứt khoát.

Sắc mặt Đầu Sói khẽ biến, súng ngắm?

Tuy uy lực của món đồ chơi này rất dũng mãnh, nhưng nhiều nhất chỉ có thể uy hiếp đến hình thái thứ hai, còn với quân vương, uy lực của nó làm sao bằng tự mình ra mặt đánh một kích được?

“Chỉ một khẩu thôi sao?” Đầu Sói hỏi.

Từ sau khi gã biết được thân phận quân vương của Hứa Thâm, trong lòng lập tức tràn ngập cảnh giác với hắn...

Một vị quân vương sẽ mua súng ống sao?

Đừng nói đùa, những quân vương kia đều có nhà xưởng của bản thân, tự bọn họ cũng có thể chế tạo súng mà?

“Ừm.” Hứa Thâm trả lời.

Sắc mặt Đầu Sói có chút khó coi, gã dứt khoát nói: “Thật có lỗi, tạm thời thiếu hàng.”

Đây vốn không phải mua súng, rõ ràng là tới vì gã mà.

“Thiếu hàng?” Hứa Thâm thoáng giật mình, đôi mắt chớp động vài cái, chợt nói: “Anh không muốn giao dịch với tôi?”

Đầu Sói cười khỏ, cậu biết vậy là được rồi.

Nhà Trinh Thám cười khúc khích, nói: “Từ sau khi biết cậu là quân vương, Đầu Sói đã bị dọa thành con cún hèn nhát rồi, ha ha.”

Đầu Sói ném cho cô một cái nhìn đầy khinh thường, nói: “Không phải cô cũng có súng ngắm sao? Lúc trước tôi từng bán cho cô một khẩu. Hiện giờ trong tay tôi thiếu hàng, cô có thể cho số mười mượn dùng trước không?”

“Tôi cũng muốn, nhưng khẩu súng ấy đã bị tôi chơi hỏng rồi.” Nhà Trinh Thám cất giọng trêu chọc, tuy không nhìn thấy người, nhưng qua giọng điệu này vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nhún vai đầy ung dung của cô lúc nói ra những lời này.

“À ha...!” Đầu Sói cười lạnh.

“Nếu là súng ngắm thì ở chỗ tôi có.” Số hai mở miệng, hiển nhiên gã có chút hứng thú với số mười: “Nghe nói cậu đã hoàn thành nhiệm vụ của số một, tôi rất muốn biết, cậu là ai.”

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, không nghĩ tới chuyện hắn hoàn thành nhiệm vụ của số một, lại khiến Đầu Sói nao núng, sợ hãi tới mức không dám giao dịch cùng hắn nữa.

Về phần giao dịch cùng số hai này... Thành thật mà nói, hắn lại có chút nao núng.

Dù sao đối phương cũng là hình thái thứ ba hàng thật giá thật, cũng chính là quân vương chân chính trong miệng bọn họ... .

Lỡ như trong lúc giao dịch, đối phương động chút chân tay, đúng là hắn không thể phát hiện ra.

“Vậy anh là ai?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Cậu muốn gặp tôi sao?” Số hai cười cười: “Cũng không phải là không được.”

Gã có vẻ cực kỳ tự tin.

Hứa Thâm im lặng một chút, mới nói: “Chờ có cơ hội lại nói sau.”

“Vậy cậu có muốn khẩu súng ngắm kia nữa không?” Số hai cũng đoán được câu trả lời của Hứa Thâm.

Suy cho cùng, dù bọn họ là quân vương, cũng không thể dễ dàng bại lộ thân phận của chính mình ở một nơi như thế này.

“Muốn.” Hứa Thâm nói: “Vẫn là 500 vạn sao?”

“Có thể cho cậu một chút ưu đãi, 400 vạn đi.” Số hai cực kỳ hào phóng nói.

Loại thái độ hào phóng này lại khiến Hứa Thâm nghĩ đến giải thưởng trị giá một trăm triệu mà đối phương đưa ra để mua một viên Linh Bí. Và trên thực tế, cũng bởi giải thưởng mà số hai đưa ra, mới khiến đám thành viên của hội Hỗ Trợ Linh Bí luôn cảnh giác lẫn nhau, đương nhiên, xảy ra loại tình huống này cũng không thể không đề cập tới thứ lực lượng tối cao trong truyền thuyết kia.

Tất cả đều muốn đạt được 27 viên Linh Bí, để nhìn xem lời đồn kia có phải sự thật hay không, chẳng qua độ khó của nhiệm vụ này lại đạt đến cấp bậc “Không có khả năng hoàn thành”.

Dẫu vậy, trên đời này cũng không thiếu kẻ điên...

Mua một khẩu súng, tiết kiệm được một trăm vạn... trong lòng Hứa Thâm âm thầm cảm thán, đối với đám người như hắn, một trăm vạn là khoản tiền phải dùng mạng mới kiếm được, nhưng với đối phương, đó chỉ là một chút ưu đãi thuận miệng nói ra thôi.

“Được.” Hứa Thâm đáp lại, giọng nói rất bình thản, tựa như không để ý đến một chút ưu đãi đó.

“Cậu chờ một chút, để tôi đi kiểm cho cậu.” Số hai nói xong lập tức offline.

Hứa Thâm nhìn về phía Đầu Sói.

Dường như Đầu Sói cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn, gã cười khò nói: “Số mười à, tôi thật sự không có, thật sự thiếu hàng mà. Gần đây động khur sắp mở ra, nguồn cung cấp khan hiếm, không ít người đều muốn nhập hàng từ chỗ tôi đó.”

Hứa Thâm thoáng đảo cặp mắt trắng dã, vốn tưởng rằng số bảy này là kẻ ương ngạnh, ai biết đầu lại là thứ hèn nhát, sợ

phiền phức.

“Số mười, cậu mua súng làm gì?” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám hơi chút tò mò hỏi, có cảm giác bản thân vừa nghĩ được mùi vị của bí mật.

“Chơi.” Hứa Thâm trả lời vô cùng đơn giản.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám bĩu môi. Số mười này học khôn rồi, à không, phải nói là không còn che giấu bản chất gian xảo của mình nữa. Rõ ràng tên nhóc này là quân vương, thế mà lúc trước lại nguy trang thành một cậu bé bình thường thành thật, quả thực đáng giận mà.

“Khăng định là cho thuộc hạ rồi, cũng khăng định là thủ hạ của số mười muốn tiến vào động khư, nhưng mua ở ngay thời điểm mấu chốt này, cậu ấy sợ khiến cho người khác hiềm nghi mới mua một khẩu súng...”

Tuy cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám đã biết Hứa Thâm là quân vương, nhưng thái độ cũng không kính sợ khản trương như Đầu Sói số bảy, dù sao cô ấy cũng chẳng cần làm giao dịch gì với Hứa Thâm, trong tình huống không lo bại lộ, sẽ không cần để ý quá mức.

“Vị quân vương mà bản thân không có nhà xưởng súng ống...” Đôi mắt Nhà Trinh Thám xoay chuyển một hồi, sau đó cười dài nói: “Hình như có rất ít vị sở hữu loại đặc điểm này, như vậy xem ra, tôi có thể khoanh vùng thân phận của số mười trong phạm vi nhỏ hơn một chút rồi.”

“Cô đừng tự tìm đường chết.” Hứa Thâm cất giọng âm trầm cảnh cáo.

Hắn nói như vậy, ngoại trừ thể hiện thái độ bản thân không thích bị đối phương dò xét, hắn cũng muốn cảnh cáo cô ấy một chút, đừng tự tiện đi thăm dò mấy vị quân vương mà cô vừa phỏng đoán ra thân phận kia, tránh bị đối phương xóa sổ.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nghe được lời nói của Hứa Thâm, không khỏi nở nụ cười, cảm thấy những gì mình phân tích đã đi đúng hướng rồi.

Lúc này, quả cầu ánh sáng của số hai lại sáng lên.

Chương 275. Súng Bắn Tia Phiên Bản Đặc Biệt Cải Tiến!!!

“Tôi tìm được súng rồi.” Giọng nói của số hai truyền đến:
“Bên cạnh tôi có một khẩu, là loại súng bắn tia đặc biệt cải tiến, quên đi, cứ thu của cậu 400 vạn cũng được.”

Theo lời nói của gã rơi xuống, sương mù tràn ra, điểm đặt neo xuất hiện ngay bên cạnh quả cầu ánh sáng, bên trong có một khẩu súng bắn tia màu đen.

Thoạt nhìn sẽ cho rằng bên ngoài khẩu súng này đầy những vết rạn chằng chịt, nhưng nhìn kỹ mới thấy, những vết rạn tựa như tơ nhện này rất giống kinh mạch, hoặc mạch máu, và ở nơi kính ngắm của súng, lại là một con mắt cực lớn đang không ngừng xoay tròn! ...

Kim loại kết hợp cùng máu thịt, đây là loại súng ông chuyên môn dùng để đối phó khur!

“Vậy mà tôi không nhìn thấy Khur Nhân dùng để ngắm bắn, chẳng lẽ anh dùng bộ phận trên người khur cấp B sao?” Nhà Trinh Thám kinh ngạc nói.

Giọng nói của Đầu Sói đầy vẻ rung động, nói: “Là súng bắn tia phiên bản đặc biệt cải tiến sao? Xác suất thành công thấp đến mức dọa người, giá của nó sánh bằng một khẩu pháo Khur Thần, vậy mà anh chỉ bán với giá 400 vạn?”

“Coi như kết giao một người bạn đi.” Số hai cười nói.

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, bình thản nói: “Dường như khẩu súng của anh có chút không quá sạch sẽ.”

“Không sạch sẽ?”

Đầu Sói và Nhà Trinh Thám đều kinh ngạc thốt lên, số hai thoáng sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Ít nhất cũng phải lau đi vết máu bên dưới nòng súng chứ?” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

“Vết máu?” Đầu Sói và Nhà Trinh Thám chăm chú nhìn về phía nòng súng, trong lòng Đầu Sói lập tức ngưng trọng, bởi vì

gã không nhìn thấy bất cứ vết máu nào bên dưới nòng súng, nhưng số mười lại nói như vậy...

Nghĩa là vết máu thừa thãi này...

“Là tôi sơ sót rồi.” Số hai cười cười, nói: “Cậu chờ tôi một chút.”

Nói xong lại offline.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cũng ý thức được điều gì, ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái, nhẹ giọng nói:

“Xem ra thứ rẻ như vậy, thực sự không dễ lấy đâu.”

Trong lòng Đầu Sói cũng kinh sợ, quả nhiên giao dịch cùng những quân vương này đã cẩn thận lại càng phải cẩn thận hơn.

Rất nhanh, số hai lại xuất hiện, lần này vết máu trên thân súng đã bị lau sạch.

Hứa Thâm cẩn thận nhìn hai lần, xác nhận trên khẩu súng không còn nơi nào kỳ quái nữa, lúc này mới gật đầu, nói: “Về tiền, chờ tôi chừng hai tiếng, tôi đi lấy.”

“Không vội, cậu cứ cầm súng trước đi, lúc nào trở lại trả tiền cho tôi cũng được.” Số hai cười khẽ, tựa như cũng không lo lắng Hứa Thâm sẽ quỵt nợ không trả tiền.

Hứa Thâm nghe vậy cũng không khách khí, lập tức không chế điểm đặt neo của mình tới gần đối phương, dùng biện pháp cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám từng hướng dẫn, rất nhanh, điểm đặt neo của đối phương tản ra, khẩu súng rơi xuống điểm đặt neo của hắn.

Hứa Thâm tiếp tục quan sát cẩn thận một lát, lại thấy dường như trên thân súng không có chỗ dư thừa nào, mới hỏi: “Về phần viên đạn...”

“100 viên.” Số hai nói: “Tuổi thọ của cây súng này, nhiều nhất chỉ có thể thừa nhận chừng một trăm viên đạn, dù sao nó cũng là phiên bản đặc biệt cải tiến, uy lực tăng mạnh, nhưng tuổi thọ cũng sẽ ngắn lại.”

“Hiện tại tốc độ bắn của nó là 800, tầm bắn 200. Một khi hình thái thứ hai không am hiểu phòng ngự, bị nó bắn trúng đều có thể chết đi. Hơn nữa một khi bị Khư Nhân cấp B tập trung vào, trừ phi là hình thái thứ hai hệ cảm giác, nếu không rất khó

mà nhận ra. Kể cả khi bản thân tôi sử dụng, khẩu súng này cũng vô cùng thuận tay đó...”

“Quá mạnh!” Đôi mắt Đầu Sói tỏa sáng, thứ này đúng là thần khí của hình thái thứ hai.

Khư Nhãn là bộ phận trên thân thể tồn tại cấp B, đã xóa bỏ nhược điểm lớn nhất của súng ngắm, chính là dễ dàng bị hình thái thứ hai cảm nhận được.

“Số hai thật xa hoa.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cũng có chút hâm mộ, đừng nói là bốn trăm vạn, dù đối phương báo giá hai ngàn vạn, cô cũng muốn mua vào tay.

“Tạ ơn anh.” Hứa Thâm nói.

Giao dịch chấm dứt, Hứa Thâm không ở lâu hơn, lập tức rời khỏi thế giới Linh Quang.

Đầu Sói thấy vậy cũng lựa chọn offline.

...

...

Trong một nhà xưởng Chung Khí nào đó truyền đến tiếng vang ken két.

Một trung niên dáng người khô ngô, cả người đầy những vết sẹo đao, bưng bình rượu mạnh trước mặt lên, hung hăng làm một ngụm lớn, chợt “Đông” một tiếng nện bình rượu xuống bàn.

“Lão đại, anh làm sao vậy?” Thanh niên bên cạnh kinh ngạc hỏi.

“(丿 `□') 丿 ㄣ 𠂇 ” (Đây là hành động lật bàn, nếu bạn không nhìn rõ)

Trung niên cắn răng nói: “Vừa rồi suýt chút nữa đã xảy ra chuyện, nếu không lão tử thông minh, cả lũ chúng ta đều xong rồi!” ...

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Thanh niên kinh ngạc. Nãy giờ gã chỉ nhìn thấy lão đại ngẩn người trong chốc lát thôi mà???

“Suýt chút nữa tao đã đồng ý một vụ giao dịch mang tính tai họa!” Trung niên lộ ra sắc mặt âm trầm: “Đám người mua này

càng ngày càng giả dối!”

Thanh niên giật mình, vẻ mặt đầy kính sợ và sùng bái: “Không hổ là lão đại, anh ngồi ở trong nhà cũng có người tìm tới tận cửa mua hàng.”

...

...

Sau khi Hứa Thâm rời khỏi thế giới Linh Quang, hắn không lập tức đi nghiệm thu khẩu súng ngắm kia.

Tuy vết máu lúc ấy có thể là một thủ đoạn truy tung nào đó do đối phương cố ý để lại, nhưng ngoại trừ vết máu, cũng không loại trừ khả năng vẫn còn thủ đoạn khác, dù sao thiện ý của đối phương hơi bị lớn quá mức.

Có lẽ số hai này thực sự là người tài đại khí thô (cực kỳ giàu có) không thèm để ý tới chút tiền này, nhưng suy cho cùng, cẩn thận hơn một chút luôn đúng đắn.

Những ngày sau đó, ngoại trừ tập bắn súng ở cục Khư Bí, lúc buổi tối, ngẫu nhiên Hứa Thâm cũng sẽ tới hội Truy Quang dưỡng súng.

Xúc cảm khi cầm loại tốc xạ và loại cơ sở hoàn toàn là hai dạng khác nhau, cũng may có nền tảng khi sử dụng loại súng ống cơ sở, khiến tốc độ hắn làm quen với loại tốc xạ này rất nhanh, tỷ lệ bắn trúng cũng mau chóng được cải thiện.

“Không biết trong động khư có sương mù hay không, nếu thực sự không có, đúng là mua súng ngắm uổng phí rồi.” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn đã nhấn tâm nhin đau mua súng ngắm, chính vì ứng phó với hành trình đi động khư sắp tới.

Chương 276. Cậu Ấy Chính Là Loại Thứ Hai!

Tiếp đó, Hứa Thâm lấy 500 trăm vạn, trở lại không gian Linh Quang, kêu gọi số hai đã offline, giao dịch 400 vạn đi qua.

Mấy ngày sau, Hứa Thâm toàn thân đã được võ trang hạng nặng đi tới vùng ngoại thành, kêu gọi điem đặt neo ở trong

sương mù dày đặc, lập tức nhìn thấy khẩu súng bắn tia màu đen lộ ra bên trong.

Hắn thật cẩn thận quan sát một hồi, không định dùng tay mình lấy đi, mà tìm một vụ dân qua hỗ trợ.

Hắn lo lắng sau khi bản thân đụng vào thân súng sẽ bị một thứ gì đó lây dính, thật ra hắn không hề lo lắng về nguy hiểm và độc tố. Dưới tình huống số hai kia hiểu lầm hắn là quân vương, hơn phân nửa đối phương sẽ không khờ dại đến mức muốn đánh chết một vị quân vương từ khoảng cách xa đến vậy.

Nhiều nhất chỉ lưu lại một ít thủ đoạn, nhằm truy tung và tìm hiểu tin tức cũng như vị trí hiện tại của hắn mà thôi.

Chờ sau khi vụ dân nọ gỡ xuống súng ống, Hứa Thâm lập tức ném qua một miếng vải, để cho đối phương tỉ mỉ chà lau một hồi.

Toàn thân khẩu súng này có màu tối đen. Vụ dân nọ lau chùi tỉ mỉ xong, vẫn không lau ra bất cứ vật phẩm gì quái lạ, chỉ là bộ phận Khư Nhãn cực lớn trên súng, vẫn không ngừng chớp chớp ngay cả khi lau chùi, chẳng qua vụ dân nọ không thể trông thấy cảnh tượng quỷ dị này.

Chờ người nọ lau sạch thân súng, Hứa Thâm tự mình đeo vào một đôi bao tay, cẩn thận cầm lấy khẩu súng nọ, sau đó đưa cho vụ dân kia một vạn Lô Tạp tệ.

“Quả nhiên... giao dịch cùng bọn người kia, hết như đi trên miếng băng mỏng.” Hứa Thâm cầm khẩu súng nọ đi vào trong Khư giới vùng ngoại thành, bàn tay hắn cầm thân súng, phóng thích khư lực. Trong phút chốc, hắn có cảm giác khư lực và khẩu súng này đã liên kết cùng một chỗ, và dường như bản thân hắn vừa có thêm một con mắt thứ ba.

Đây là một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Con mắt thứ ba này nhìn cực kỳ rõ ràng, và có cự ly thị lực rất xa.

Hứa Thâm biết, đây là tác dụng của bộ phận Khư Nhãn trên súng ngắm.

Trên thực tế, người thường có thể dùng súng Khư Thần loại cơ sở, nhưng loại súng ngắm và loại tốc xạ, lại cần nhân viên trăm khur mới có thể phát động được, chỉ tính riêng sức giật sinh ra khi liên xạ, đã không nằm trong khả năng mà người thường có thể thừa nhận được rồi.

Phanh!

Một súng bắn ra, viên đạn lập tức lao tới, gốc Khư Thụ ở cách nơi này hơn trăm mét lập tức nổ tung ra.

Hứa Thâm âm thầm sợ hãi than, quả nhiên lực phá hoại của khẩu súng ngắm này quá mạnh.

Hắn lại liên tiếp thử thêm vài phát nữa, chờ tới khi đã nắm giữ được đặc tính của khẩu súng ngắm này, mới thu hồi và cất nó vào điểm đặt neo bên trong sương mù dày đặc rồi quay về chỗ ở.

Thời gian cực nhanh trôi qua, ngày động khur mở ra đã đến.

Hứa Thâm báo trước cho hội Truy Quang kia một câu, hắn sẽ không dùng danh nghĩa thành viên hội Truy Quang tập kết cùng xuất phát với bọn họ, mà tập hợp ở chỗ cục Khư Bí, đi theo đám người Mục Tuyết và Sở Bạch cùng xuất phát.

Nhưng khiến cho Hứa Thâm cảm thấy ngoài ý muốn chính là, ngoại trừ hắn và Mục Tuyết, cả biên đội số một cùng với biên đội số hai, đều phải xuất phát tới động khur.

Ngoài ra, Mỹ Nhã cũng ở trong hàng ngũ này.

“Chúng ta sẽ tới động khur số 6, và ngoại trừ chúng ta, hội Truy Quang, hội Hỗ Trợ Vụ Công và giáo hội Hắc Quang, đều sẽ phái người tới đó.”

Tới lúc gần xuất phát, Liễu Tích Xuyên nhìn một vòng cả biên đội số một, biên đội số hai, đám người Hứa Thâm, vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Mọi người phải cẩn thận bọn họ phục kích, nếu gặp được bọn họ cũng không cần nường tay! Về phần người nội thành... Mọi người hãy cố gắng nhường nhịn hết mức, đừng trêu chọc và đắc tội bọn họ.”

“Sở Bạch, lần này giao cho cậu dẫn đội.”

Liễu Tích Xuyên chọn người nhiều kinh nghiệm nhất là Sở Bạch làm đội trưởng, lại yêu cầu Mỹ Nhã phối hợp với Sở

Bạch.

Ngoại trừ Hứa Thâm và Mục Tuyết, đám người Sở Bạch đều được phân phối loại súng Phá Khư đã được đặc biệt đổi mới, còn những thành viên khác trong đội, đều là súng Phá Khư bình thường, rõ ràng là tài nguyên của cục Khư Bí không tốt bằng hiệp hội Truy Quang.

Có lẽ do lần trước giao dịch thất bại, khiến cho trang bị hỏa lực không theo kịp.

“Rõ!” Sở Bạch nghiêm túc nói.

Sau đó, dưới ánh mắt dõi theo của Liễu Tích Xuyên và các quan chức cao cấp khác trong cục, mọi người lên xe, lái xe vào nội thành tập hợp.

Sau khi mọi người rời khỏi, hầu hết đám quan chức cấp cao tới đây đưa tiễn, cũng lần lượt giải tán.

Liễu Tích Xuyên và Lý Mỹ Na trở lại văn phòng, xuyên qua cửa sổ, vẫn có thể nhìn thấy làn khói bụi mà bọn họ lưu lại khi rời đi.

“Cục trưởng, anh có thấy chiếc túi dài mà Hứa Thâm cõng trên lưng không?”

Lý Mỹ Na nhìn Liễu Tích Xuyên đang im lặng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Nếu tôi đoán không sai, đó hẳn là khẩu súng Phá Khư bắn nhanh mà hiệp hội Truy Quang đưa cho hắn!”

Ánh mắt Liễu Tích Xuyên sâu thẳm, tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng, nói: “Có sự giúp đỡ của hội Truy Quang, tôi có thể yên tâm hơn không ít.”

Lý Mỹ Na do dự, nói: “Cục trưởng, anh không lo lắng cậu ấy sẽ phản bội chúng ta sao? Suy cho cùng, điều kiện phúc lợi của hiệp hội Truy Quang bên kia đưa ra cũng vượt quá con số mà tổ chức chính thống như chúng ta có thể đưa ra.”

“Lo chứ...” Liễu Tích Xuyên chăm chú nhìn hồi lâu, sau đó quay đầu lại mỉm cười: “Nhưng cô không thấy sao? Là nhóc con này cố ý mang thứ đó đến, không phải là muốn cho tôi xem sao? Đây là đang âm thầm gọi giá với tôi đó!”

Lý Mỹ Na sừng sốt, nghi hoặc nói: “Có phải anh đã suy nghĩ quá nhiều hay không? Cậu ấy mới trở thành nhân viên trăm phá khur được bao lâu chứ? Rõ ràng trước kia, người ta chỉ là một vụ dân đơn thuần, nào có tâm tư thâm trầm như vậy?”

“Vụ dân đơn thuần sẽ không ở chung cùng với khur cấp C ba tháng, mà không để lộ bất kì sơ hở nào...” Trong mắt Liễu Tích Xuyên ẩn chứa hào quang, nói: “Có người trời sinh thành thật, mang trên mình vận mệnh như gạch ngói, mặc kệ người khác giẫm đạp cũng không hé răng kêu gào, nhưng có người trời sinh đã nhiều tâm nhãn, chỉ cần đạt được cơ hội, sẽ lên như điều gặp gió, đuổi kịp rồi vượt qua người đi trước. Và cậu ấy chính là loại thứ hai.”

Chương 277. Vào Nội Thành!

Lý Mỹ Na không ngờ Liễu cục lại đánh giá Hứa Thâm cao như vậy.

Cô cho rằng đôi phương chỉ coi trọng tốc độ phát triển của Hứa Thâm mà thôi, lại không nhìn được hỏi: ” Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Cái gì có thể cho chúng ta đều đã cho cả rồi, điều kiện trong cục chỉ có như vậy, nếu như cậu ấy phản bội chạy đến hội Truy Quang, chẳng phải tâm huyết của anh đều uổng phí hết sao?”

“Sẽ không ...” Đôi mắt Liễu Tích Xuyên khẽ động, nhìn về phương xa, nhẹ giọng nói: “Sẽ không uổng phí ...”

...

...

Trên xe của biên đội trên hai.

Hứa Thâm nhìn khẩu súng Phá Khur trong túi của đám người Cố Thu Phong, có chút tò mò, nói: “Mấy người biết dùng súng không?”

Lúc trước khi huấn luyện, hắn vẫn chưa từng trông thấy thứ này.

“Đương nhiên.” Cố Thu Phong lộ ra vẻ mặt đắc ý, nói:

“Chúng tôi đã sớm được huấn luyện bí mật trong cục, chỉ là cậu không biết thôi, dù sao đây cũng là vũ khí cấm kỵ, nếu

không phải ở thời kì đặc thù như động khư, chúng tôi cũng không có cơ hội tiếp xúc, mà bình thường cũng không dám lấy ra dùng.”

“Lão Hứa, trong ba lô của anh là cái gì?” Ba Diệp dò hỏi, từ sau nhiệm vụ quét sạch trấn Thiên Ngâm lần trước, cách xưng hô của gã với Hứa Thâm đã đổi từ “Tiểu Hứa” biến thành “Lão Hứa” .

“Coi là vũ khí bí mật đi.” Hứa Thâm cười cười.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn qua, hừ lạnh một tiếng.

“Mấy người đã đến nội thành bao giờ chưa?” Cố Thu Phong lộ vẻ mặt tò mò hỏi.

Mấy người đều không khỏi nhìn về phía Mục Tuyết.

“Mục đội, hình như ở đây chỉ có cô từng đi qua nơi đó?” Ba Diệp cười nói: “Có thể nói cho chúng tôi nghe một chút, nội thành là cái dạng gì hay không? Nghe nói lần này còn có đại gia tộc nào đó của nội thành cùng chúng ta đi động khư.”

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, vẻ mặt Mục Tuyết vẫn lạnh nhạt như cũ, nói: “Tò mò cũng vô ích, chờ mấy người đi qua sẽ biết, lần này người của Mặc gia, một trong bảy đại cao tộc của nội thành, sẽ cùng chúng ta tiến vào động khư. Đến lúc đó, mặc kệ người ta nói cái gì, mọi người cứ nghe là được, không muốn chết thì đừng hé răng.”

Mặc gia... Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, không nghĩ tới Mặc Tiểu Tiểu lại có lai lịch hoành tráng như vậy.

“Theo cách nói của Mục tử và Liễu cục, dường như người trong nội thành không dễ chọc nha...” Cố Thu Phong gãi đầu nói.

La Hoa ngồi trước lái xe, cười nói: “Sớm đã nghe nói tới, người trong nội thành coi thành Đê chúng ta là chuồng heo. Mọi người nói xem, sinh sống ở chuồng heo là như thế nào? Nhìn thái độ của những kẻ có tiền ở khu thành thị từng đi qua nội thành mà chúng ta đã gặp đi là hiểu, dù sao tôi cũng quen rồi.”

Cố Thu Phong và Ba Diệp liếc nhau, lập tức im lặng không nói.

Bọn họ cũng từng tiếp xúc với một vài nhân vật quyền quý, nên hiểu được thế nào là ngạo mạn.

Không lâu sau, mọi người lái xe đi tới phía Bắc thành Để, nơi này có bức tường cao sừng sững, cửa hàng xung quanh thưa dần, lộ ra con đường trống trải, dân cư cũng dần dần trở nên ít ỏi.

Phía dưới bức tường cao là một thông đạo khổng lồ, hai bên sườn đều có thủ vệ canh gác.

Xe của biên đội số một dừng ở phía trước, phó đội trưởng Triệu Thanh Miên bên cạnh Sở Bạch xuống xe, giao giấy phép thông quan ra, sau khi tra hỏi và kiểm tra kỹ càng, bọn họ mới được đưa vào nội thành.

Trước khi vào thành, hai chiếc xe vũ trang đều trải qua quá trình tìm tòi nghiêm mật, ngay cả bọn họ, cũng cần kiểm tra đối chiếu nhân số mới được cho đi.

Hứa Thâm chú ý tới vách tường trong nội thành cực kỳ giống với vách tường bên ngoài thành Để, thậm chí còn có thể nói là hai thứ này giống nhau như đúc.

Tường cao vách sâu, xuyên qua rồi, vẫn là một con đường lớn trống trải.

Dưới sự hướng dẫn của Mỹ Nhã, chiếc xe chạy đến điểm tập trung trước khi vào động khư.

Sau khi đám người bọn họ tiến vào khu thành thị trong nội thành, tất cả đều cảm thấy nội thành này không giống bình thường, đường cái rất sạch sẽ, gần như không nhìn thấy chút rác rưởi nào, thậm chí còn sạch sẽ hơn phòng khách nhà một số người nào đó.

Kiến trúc hai bên, cũng không xuất hiện vụ dân men theo Đạo Mạnh tác lần mò đi về phía trước.

Những chiếc xe chạy bằng hơi nước chạy dọc theo đường ray, trên đường phố là những quý ông trong bộ tây trang và giày da bóng loáng, cùng những quý cô xinh đẹp đội mũ lụa trong trang phục sắc sảo.

Trong không khí thoang thoảng mùi nước hoa, còn có nào mùi thơm ngọt ngào của loại trái cây nào đó.

Không ít người bên trong xe, đều duỗi cổ nhìn ra xung quanh, về mặt đầy kinh ngạc.

Hiển nhiên, đây là lần đầu bọn họ tiến vào nội thành, ai nấy đều cảm nhận được sự khác biệt so với thành Để, dù là khu thành thị phồn hoa nhất thành Để, cũng thua xa nơi này.

Có người đang vẽ và sơn trên đường phố.

Lại có người đang đuổi nhau, vui đùa âm ỉ trên đường.

Tự do như thơ hoạ, trong trẻo như gió xuân.

Hứa Thâm nhìn hai bên đường, có chút ngoài ý muốn, bởi vì một đường chạy thẳng đến nơi này, hắn lại chẳng trông thấy nửa bóng con khư nào.

Ngược lại, dọc theo đường đi, hắn đã nhìn thấy không ít thủ vệ mặc khôi giáp, đội mũ giáp cao có gắn lông vũ, tuần tra qua lại.

“Mọi người đều nói nội thành rất đẹp, giống như thiên đường, hoá ra đều là thật...” Cố Thu Phong nhìn phong cảnh hai bên đường, thì thào tự nói.

Nơi này không có mùi khai của nước tiểu hay mùi hôi thối, không có vụ dân rã rời qua lại, không có rác rưởi dơ bẩn chồng chất ở góc tường. Tất cả đều là người bình thường ăn mặc thời thượng, trên mặt mang theo nụ cười tự tin mà nhiệt tình.

Ở khu thành thị trong thành Để, trên mặt người bình thường như vậy đều sẽ lộ ra chút ngạo mạn, nhưng bọn họ lại không trông thấy điều đó tại nơi này.

“Khó trách nhiều người đều hi vọng có thể chuyển đến nội thành sống như vậy...” Ba Diệp cũng cảm khái, thậm chí cả gã cũng có ý tưởng và xúc động muốn định cư ở nơi này.

Hứa Thâm cũng có chút tâm tư, dù sao, lái xe hồi lâu, hắn cũng không thấy nửa con khư nào. Ngoại trừ Mai Phù đang đi theo bên người hắn.

Chương 278. Đó Chính Là Đám Heo Thành Để???

Không bao lâu sau, chiếc xe đã chạy đến một khu phố yên lặng nào đó.

Kiến trúc nơi này đều mang một màu trắng, xe dừng lại ở phía trước một khu kiến trúc giống như giáo đường, xung quanh không có cửa hàng, cũng hiếm thấy người đi đường, phía trước chỉ có mấy chiếc xe vũ trang màu xám và màu trắng.

“Là hội Truy Quang và hội Hỗ Trợ Vụ Công!” Cô Thu Phong nhận ra thể lực tương ứng với những chiếc xe này, ý cười trên mặt dần thu liễm lại: “Phải cẩn thận đám người kia.”

Mọi người lục tục xuống xe, rồi dưới sự dẫn dắt của Sở Bạch và Mỹ Nhã, tiến vào khu vực giống như giáo đường này.

Trước cửa có thủ vệ, sau khi bọn họ kiểm tra giấy thông hành trên tay Sở Bạch mới cho tất cả tiến vào.

Mọi người vừa bước vào đại sảnh giáo đường, đã gặp được không ít người, Hứa Thâm nhìn thấy Chu Viên Viên ở trong đó, còn có hai người được đề cử làm thủ lĩnh khác.

Nghe nói ngay tuần trước, một trong số bọn họ đã đột phá.

Về phần người còn lại, là đột phá thất bại hay nguy trang, lại không ai biết được.

Ngoại trừ ba người bọn họ, còn có mười mấy trăm khư giả mặc trang phục tác chiến của hiệp hội Truy Quang, nhưng Hứa Thâm đều không biết họ.

Khi Hứa Thâm đang âm thầm đánh giá bọn họ, đám người Chu Viên Viên cũng nhìn thấy mấy người Hứa Thâm, ánh mắt chạm phải cái nhìn của Hứa Thâm một chút liền rời đi, không có bất kì trao đổi nào.

Ngoài hội Truy Quang, bên cạnh còn có thành viên của hội Hỗ Trợ Vụ Công, khoảng hơn ba mươi người, đang tụ tập cùng một chỗ, nhìn về phía đám người Hứa Thâm với ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

Ngoại trừ những người này, nhóm gây chú ý nhất chính là đám người mặc khôi giáp màu tím phía trên giáo đường.

Bọn họ được trang bị các loại vũ khí khác nhau, đao kiếm, trường thương, loan đao... vân vân, đều có đủ.

Bình thường chỉ tồn tại ở hình thái thứ hai, mới có thể dễ dàng tìm được vũ khí thích hợp với mình, thậm chí còn có người trực tiếp dùng khur binh làm vũ khí tác chiến, bởi vậy những người này mang theo các loại vũ khí khác nhau nhưng cùng mặc chiến giáp thống nhất, tụ tập cùng một chỗ, mới đặc biệt bắt mắt như vậy.

“Đó chính là đám heo thành Đê?” Bóng người mặc khôi giáp màu tím nghiêm mặt, hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn qua đám người Hứa Thâm.

“Lần nào bên trên cũng để cho mấy người thành Đê này tham dự, không biết bọn họ thì mang lại giá trị quái gì? Đúng là lãng phí thời gian!”

“Không hề gì, dù sao bọn họ cũng là đá lót chân, dò đường thay chúng ta, cũng có thể giúp chúng ta giảm bớt thương vong.”

Những người này nói chuyện với nhau, âm thanh không lớn, không nhỏ, không cố ý đè nén, cũng không phải cố ý nói cho người khác nghe, chỉ đơn thuần là không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau thôi.

Sắc mặt đám người Hứa Thâm khế đôi, bọn họ lập tức hiểu được lời dặn dò của Liễu cục trước khi đi, cùng với ý tứ trong những lời Mục Tuyết vừa nói trên xe lúc nãy.

Sở Bạch đang đi ở phía trước đội ngũ, sắc mặt vẫn như thường, không một chút biến hóa, tiến lên nói: “Toàn bộ thành viên của phân cục Hắc Quang thành Bạch Nghĩ đều đến đủ.”

“Ừm.” Một bóng người mặc khôi giáp màu tím trong đó lạnh nhạt lên tiếng, nói: “Qua bên cạnh chờ đi.”

“Được.” Sở Bạch gật đầu, sau đó dẫn mọi người qua một bên tìm chỗ ngồi xuống.

Không lâu sau, bên ngoài lục tục có người đến.

“Toàn bộ thành viên phân cục Vô Miên thành Bạch Nghĩ đến đủ.”

“Toàn bộ thành viên phân cục Vụ Đô thành Bạch Nghĩ đến đủ.”

“Toàn bộ thành viên khu Mậu Hoàng thành Bạch Nghĩ đến đủ.”

Những người lục tục đi đến đều là trăm khư giả cục Khư Bí, nhưng đến từ các phân cục khác nhau của thành Bạch Nghĩ.

Hứa Thâm nhìn về phía phân cục Vô Miên, lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc, đúng là cô gái tên Nguyệt Linh kia.

Khi Nguyệt Linh nhìn thấy Hứa Thâm, cô cũng thoáng sửng sốt một chút, sau đó khẽ gật đầu, rồi đưa mắt nhìn đi qua chỗ khác, nhanh chóng dẫn đội viên đi báo cáo với người mặc khôi giáp màu tím phía trên, sau đó, cũng đứng sang một bên.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, hẳn còn nhớ Nguyệt Linh là tồn tại hình thái thứ hai phụ trách khu Vô Miên, thân phận như vậy cũng bị phái tới động khư?

Hắn lại nhìn nhân số đội ngũ khu Vô Miên... Chỉ có 6 người.

Đúng là khu này quá thiếu người... Hứa Thâm thầm than trong lòng.

Ngoại trừ khu Vô Miên, điều khiến Hứa Thâm để ý chính là thành viên phân cục khu Mậu Hoàng.

Nhóm kia có hơn 30 người, số lượng gấp ba lần bọn họ, vài người trong đó khiến Hứa Thâm cảm nhận được một luồng khí tức khác thường, giống như là hình thái thứ hai.

“Tôi là đội trưởng Ôn Thành thuộc đội thân vệ thứ sáu của Nghĩ Hậu, lần trước từng uống rượu từ biệt với quý tộc Mặc Viễn, không biết hiện giờ anh ấy thế nào rồi?” Một người đàn ông trung niên ở khu Mậu Hoàng cười nói.

Người đàn ông trung niên mặc khôi giáp màu tím này thoáng liếc mắt nhìn đối phương một cái, trong mắt lộ vẻ khinh thường, nhưng không cố ý biểu lộ ra ngoài, chỉ lạnh nhạt nói: “Mặc Viễn là ai? Tôi không quen, Mặc gia có quá nhiều long phượng, không nhớ hết.”

Sắc mặt Ôn Thành hơi cứng lại, ngượng ngùng cười nói: “Dĩ nhiên rồi, quý tộc nhân tài thịnh vượng, tôi đoán là ngày thường ngài không trông thấy người anh em Mặc Viễn.”

Người đàn ông trung niên mặc khôi giáp màu tím thu hồi ánh mắt, không nói gì nữa.

Uông Thành thấy vậy cũng không tự tìm mất mặt thêm, chỉ phần nộ rồi trở lại đội ngũ, sau đó sắp xếp cho người trong đội ngồi xuống bên cạnh.

Thân vệ của Nghĩ Hậu...

Ánh mắt Hứa Thâm vừa động, hần nhìn về phía Uông Thành kia, trong lòng lại nghĩ đến lão nhân kì lạ hần từng gặp được trong ngọn hải đăng bên ngoài tường kia, đối phương từng nhờ hần mang một tin nhắn cho Nghĩ Hậu. Hóa ra Nghĩ Hậu ở khu Mậu Hoàng sao? Chẳng lẽ người nọ là lãnh đạo của thành Bạch Nghĩ?

Hứa Thâm nghĩ đến lão nhân kì lạ đáng sợ kia, trong lòng có cảm giác người mà đối phương quen biết. hần phải là hình thái thứ ba, và những gì hần suy đoán cũng phải đúng chừng tám chín phần mười.

Không bao lâu sau, giáo hội Hắc Quang cũng đến.

Ngoại trừ giáo hội Hắc Quang, còn có những thế lực khác lần lượt xuất hiện, như bang Bạch Trú, hội Vụ Ân... vân vân. Bọn họ đều là những thế lực vừa và nhỏ, tuy không bằng hội Truy Quang và hội Hỗ Trợ Vụ Công nhưng phân bộ cũng trải rộng toàn thành, có thể coi là địa đầu xà một phương.

Bọn họ đều đạt được tư cách bước vào động khư, đến nơi này chia một chén canh.

Chương 279. Tôi Để Cậu Sống Sót...

Theo sự xuất hiện của các thế lực, toàn bộ giáo đường dần trở nên đông đúc, dù mọi người đều kiềm chế, chỉ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nhưng tụ tập cùng một chỗ, khó tránh khỏi ồn ào.

“Im lặng hết đi.” Một thanh niên mặc khôi giáp màu tím có chút không kiên nhẫn, ngoáy ngoáy lỗ tai, rồi đứng dậy quát lớn.

Đại sảnh lập tức trở nên yên ắng hơn rất nhiều.

“Mặc Thất Gia đến rồi.”

Bỗng nhiên, Hứa Thâm nghe thấy một tiếng hô nhỏ.

Cũng không biết là ai nói, nhưng rất nhanh, hắn đã trông thấy một đám người bước vào giáo đường. Đội ngũ này có mười bốn, mười lăm người, tất cả đều vây quanh một thanh niên mặc khôi giáp màu tím, trên đầu đội mũ giáp cắm lông chim màu xanh, nhìn qua lạnh lùng phi phàm.

Mười mấy bóng người mặc khôi giáp màu tím đã chờ sẵn trong đại sảnh, tất cả đều nhanh chóng đứng dậy, chạy tới trước mặt thanh niên hành lễ.

Lúc này mọi người mới biết, thanh niên kia chính là chủ nhân hợp pháp của Mặc gia.

Thanh niên đi tới trung tâm, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn qua đám người đang im lặng trong đại sảnh, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, chợt nói: “Có thể người của Phân cục Hắc Quang tới đây không?”

Đám người Hứa Thâm hơi sững sờ, sắc mặt Sở Bạch khẽ biến, vội vàng tiến lên một bước nói: “Toàn bộ thành viên phân cục Hắc Quang đều đến đủ.”

Thanh niên nhìn về phía Sở Bạch, ánh mắt hơi loé lên, nói: “Trong mấy người, ai biết Mặc Tiểu Tiêu?”

Hứa Thâm sững sờ, đối phương tìm Tiểu Tiêu?

Sở Bạch mờ mịt, lắc đầu nói: “Không biết.”

Thanh niên nhướng mày, nói: “Lúc trước trong nhà đưa con bé tới phân cục Hắc Quang rèn luyện, sao mấy người có thể không biết được?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Thất gia hỏi mấy người kia!” Một người đàn ông trung niên mặc khôi giáp màu tím bước ra quát.

Hứa Thâm do dự, nói: “Tôi biết.”

Mặc Thất gia nhìn về phía Hứa Thâm, sắc mặt không nhìn ra vui giận, nói: “Cậu gặp nó như thế nào? Hiện giờ nó làm sao rồi?”

Hứa Thâm cảm thấy vẻ mặt của đối phương có chút không đúng, hơi dè dặt nói: “Tôi có gặp cô ấy lúc thi hành nhiệm vụ trong cục, trông cô ấy rất tốt...”

“Rất tốt?” Mặc Thất gia hơi nheo mắt lại, nói: “Quái chủng như nó, lại có đội hữu tiếp nhận sao? Mấy người thật không kén chọn...”

Quái chủng... Hứa Thâm cảm thấy quan hệ giữa thanh niên trước mặt này với Mặc Tiểu Tiểu có vẻ không được hòa thuận cho lắm, thậm chí còn có thể là đối địch, hắn cẩn thận nói: “Hai người là?”

“Câm miệng! Thất gia hỏi mày cái gì thì mày trả lời cái đó, không tới phiên mày đặt câu hỏi!” Người trung niên mặc khôi giáp màu tím đứng bên cạnh quát.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi thay đổi.

Mặc Thất gia lại vẫy tay với hắn.

Hứa Thâm nhận ra Sở Bạch và Mục Tuyết đều đang nhìn mình, hắn cẩn thận ném cho bọn họ một ánh mắt, trong lòng lập tức nhận ra... có lẽ câu trả lời vừa rồi của mình là một lựa chọn sai lầm, nhưng may là hắn có phòng bị (nguyên văn có để lại tâm nhãn), không để lộ chuyện bản thân với Mặc Tiểu Tiểu ở cùng một đội, thậm chí còn là bạn bè thân thiết.

Chuyện đã tới nước này, hắn chỉ có thể bất chấp khó khăn tiến lên.

“Cậu tên là gì?” Mặc Thất gia lạnh lùng hỏi.

“Hứa Thâm.”

Mặc Thất gia bình tĩnh nói: “Tôi sẽ để cậu sống sót trong chuyến này, đợi sau khi trở về, tôi hi vọng cậu có thể thay tôi làm một chuyện.”

“... Vâng?”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi, lại khiến Hứa Thâm cảm thấy kỳ quái. Đối phương để cho hắn sống sót? Điều này có nghĩa là, đối phương cảm thấy bản thân gã có thể không chế sinh tử của hắn, thậm chí là sinh tử của bọn họ chỉ bằng một ý niệm?

Đến lúc này, bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến những gì bản thân đã thấy lúc trước, cộng với lời nhắc nhở của cục trưởng, cuối cùng hắn cũng không hoài nghi lời nói của đối phương.

Đây là quyền thế sao...

“Trong nhà đưa Tiểu Tiểu ra ngoài là để rèn luyện, không phải là bỏ nó vào trong nôi đặt vào phòng ấm, cho nên, tôi cần cậu cho nó một chút ma luyện...” Mặc Thất gia chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói: “Nếu có thời gian tôi sẽ tự mình đi một chuyến, hi vọng đến lúc đó kết quả mà tôi nhìn thấy, sẽ không phải là ‘Rất tốt’. Cậu hiểu chứ?”

Hứa Thâm hơi sửng sốt, nhưng gần như ngay lập tức, hắn bắt gặp một tia nguy hiểm lộ ra trong mắt đối phương, vội vàng gật đầu nói: “Tôi hiểu.”

Mặc Thất gia nhìn hắn một lúc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Rất tốt, trở về đi.”

Hứa Thâm chậm rãi quay trở về đội ngũ.

Mặc Thất gia đưa mắt nhìn mọi người trong đại sảnh xung quanh, rồi nói với người trung niên bên cạnh: “Phân phát trang phục phòng hộ, chuẩn bị xuất phát.”

“Vâng, Thất gia.”

Người trung niên cung kính trả lời, chỉ thấy gã hơi phát tay, người bên cạnh đã nhanh chóng khiêng ra từng cái rương to lớn.

Từng chiếc rương được mở ra, bên trong là thật nhiều những bộ trang phục phòng hộ đồng nhất giống như trang phục tác chiến, nhưng có điểm khác với trang phục tác chiến, loại trang phục này còn có mũ sắt, mặt nạ, phần cổ đều có khóa kéo khép kín, liên kết với nhau.

Người trung niên đọc danh hiệu của từng thể lực, để bọn họ tiến lên nhận trang phục phòng hộ.

Trước kia Hứa Thâm từng nghe nói, muốn tiến vào Khư giới cần mặc trang phục cách ly được chế tạo đặc biệt, như vậy mới có thể tránh khỏi khư tầng sâu trong Khư giới phát hiện ra.

Loại trang phục cách ly này có thể che giấu khí tức của bản thân.

Sau một vòng, tất cả mọi người đều nhận được trang phục phòng hộ, mỗi người một bộ.

Nhưng có vẻ chuẩn bị hơi ít, đến cuối cùng, khi hội Hỗ Trợ Vụ Công tiến lên nhận thì thiếu mất hai bộ.

“Này, tôi không có.”

“Không còn nữa? Vậy của tôi thì sao?”

Hai trăm khur giả của hội Hồ Trợ Vụ Công xếp hàng tiến lên, lại nhìn thấy cái rương đã trống không.

Người đàn ông trung niên nhú mày, nói: “Không có thì coi như mấy người xui xẻo, hai người không cần đi.”

“Nói đùa gì vậy? Chúng tôi phải tốn không ít sức lực mới đạt được tư cách này.” Hai người này nghe vậy, lập tức có chút tức giận, vì cái danh ngạch này, bọn họ đã phải hi sinh, trả giá không ít đó.

“Đây là do các người thất trách, còn nói cái gì mà coi như chúng tôi xui xẻo?”

“Không liên quan gì đến chúng tôi, chúng tôi đã chi tiền rồi.”

“Ồn ào cái gì hả?” Mặc Thất gia nhìn sang bên này.

“Chúng tôi không có trang phục phòng hộ.” Một người trong đó cố nén tức giận, Mặc Thất gia trước mặt có thực lực rất mạnh mẽ, gã kiềm chế lại giọng điệu, muốn giải thích cho bản thân.

Chương 280. Mặc Thất Gia Bá Đạo!

Mặc Thất gia liếc nhìn cái rương trống không, thản nhiên nói: “Không phải là trang phục phòng hộ ít, là người trong đội các anh quá nhiều, mấy anh xem xem có ai đồng ý đưa trang phục phòng hộ cho các anh mượn hay không, nếu không thì các anh cứ đợi ở chỗ này đi.”

Hai người nghe vậy có chút tức giận, một người trong đó nói: “Rõ ràng là mấy người chuẩn bị ít, nhân số chúng tôi báo lên không hề vượt chỉ tiêu!”

Mặc Thất gia khẽ lắc đầu, bỗng nhiên rút đao ra chém, bỏ thân thể người này ra làm đôi, nhanh như một cơn gió.

Từ lúc xuất đao đến thu đao chỉ dùng không đến một giây.

“Tôi nói nhiều, chính là nhiều.” Mặc Thất gia liếc mắt nhìn thanh niên bị máu bắn lên khắp người bên cạnh.

Vẻ mặt hơi tức giận của thanh niên kia lập tức cứng đờ, sững người đứng yên tại chỗ, sắc mặt tái nhợt khó coi.

Rất nhanh người dẫn đội của hội Hỗ Trợ Vụ Công đã tiến lên, vội vàng xin lỗi Mặc Thất gia, đồng thời kéo thanh niên kia trở về.

Một màn này khiến cho không ít người khẽ thay đổi sắc mặt, có chút kinh ngạc và tức giận, dù bọn họ đã biết Mặc gia thế lớn, nhưng không nghĩ tới Mặc Thất Gia này lại xem mạng người như cỏ rác thế.

Lại nói, xem mạng người như cỏ rác không đáng sợ, đáng sợ chính là xem mạng của bọn họ như cỏ rác.

“Thật bá đạo.” Cổ Thu Phong nhỏ giọng lầm bầm.

Mục Tuyết trừng mắt liếc gã một cái.

Cổ Thu Phong lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn mặc trang phục phòng hộ vào người.

Hứa Thâm nhìn thi thể ngã trên mặt đất, đã mất đi hơi thở, lúc này hắn mới hiểu được, vì sao vừa rồi đối phương lại nói sẽ “để” hắn sống, hoá ra đối phương thật sự có thể nắm giữ sinh tử của bọn họ.

Người dẫn đội của Hỗ Trợ Vụ Công tiến lên nói lời xin lỗi, chẳng những đối phương không hề có ý đòi công bằng cho đội viên của mình, ngược lại còn mở miệng liên tục xin lỗi. Rất nhanh đối phương đã bị người đàn ông trung niên bên cạnh Mặc Thất gia phát tay đuổi về.

Khi mọi người đều mặc xong trang phục phòng hộ, rất nhanh lại có một cái rương được mang ra, bên trong cũng là trang phục phòng hộ, nhưng kiểu dáng khác hẳn với bộ mà mọi người đang mặc.

Mặc Thất gia cùng những thành viên quan trọng khác của Mặc gia, đều mặc lên người loại trang phục phòng hộ màu tím đen này.

Hứa Thâm nhìn một lượt, sau đó thành thành thật thật mặc trang phục phòng hộ lên người.

Thông qua tin tức mà Liễu cục cung cấp trước đó, Hứa Thâm biết loại trang phục phòng hộ mà người Mặc gia dùng có chút

khác biệt với loại của bọn họ.

Nói chi tiết hơn, trang phục phòng hộ của bọn họ chỉ có thể che giấu khí tức, và có một chút tác dụng rất nhỏ của trang phục tác chiến.

Mà trang phục phòng hộ do mấy đại nhân vật trong nội thành dùng, chẳng những có thể che giấu khí tức, còn có thể ngăn được đạn của súng Phá Khư.

Lúc này, bọn họ đã đội mũ sắt và đeo mặt nạ lên. Mặt nạ giống như thủy tinh, cách ly với thế giới bên ngoài, phía dưới mặt nạ có một cái nút bịt miệng, có thể loại bỏ và chuyển hoá khí tức mọi người thành trùng khớp với tầng sâu trong Khư giới.

Không thể không nói, kỹ thuật này thật tinh vi.

Hứa Thâm cảm thấy cái nút bịt miệng này giống như một loại bộ phận nào đó trong cơ thể sống, dù đã qua xử lý, nhưng vẫn có thể ngửi được một chút mùi vị quen thuộc.

Nhưng hương vị quá nhạt, hẳn không thể nhận ra đó là loại nguyên liệu nấu ăn gì.

“Khởi động phá Khư, tất cả chuẩn bị tiến vào động khư!” Mặc Thất gia lạnh lùng ra lệnh.

Ngay lập tức một thành viên của Mặc gia lấy ra trang bị phá khư, hơi khác so với thiết bị của cục Khư Bí, nhưng hiệu quả giống nhau.

Phá khư thành công, toàn bộ mọi người đều kích phát khư lực, đi theo Mặc gia tiến vào Khư giới.

Khi bước vào Khư giới, dáng vẻ chân thực bên trong của giáo đường cũng lộ ra, trên bức tường cũ kỹ bám đầy dây leo, mặt đất sạch sẽ thẳng tắp ban đầu, giờ đây tro bụi giăng kín, dây leo và lá cây hư thối rơi rụng khắp nơi.

Phía trước pho tượng Thần Thánh trong giáo đường, có một đoạn cầu thang uốn lượn, dẫn lên ngọn đèn lớn treo ngược trên mái vòm giáo đường.

động khư lại nằm ngay tại vị trí của ngọn đèn lớn treo trên mái vòm của giáo đường.

Giờ phút này, ở bên trong Khư giới, nơi ấy đang bị một tấm vải dài màu đen bao lấy, xung quanh tạo thành một khối hình nón cụt, ngăn cách động khư.

Mấy người Mặc gia tiến lên, vén tấm vải ra, để lộ một lỗ thủng hơi vắn vẹo.

Sở dĩ nhìn lỗ thủng này hơi vắn vẹo, là bởi vì ánh sáng xuyên tới nơi này đều bị nuốt chửng, rơi vào trong đó.

Mặc Thất gia phát tay, lập tức có một nhóm đệ tử Mặc gia tiến lên, bước vào bên trong động khư.

Sau đó người đàn ông trung niên bên cạnh gã nói với tất cả các thế lực thành Đê: “Tất cả đều vào đi, nắm chặt thời gian.”

Thế lực đi đầu chính là phân cục Khư Bí của khu thành thị Mẫu Hoàng, Uông Thành hơi do dự một chút, cũng nhanh chóng dẫn đội bước vào.

Những người khác thấy vậy, đều lần lượt vào theo.

Rất nhanh đã đến lượt mấy người Hứa Thâm, và dưới sự dẫn dắt của Sở Bạch, cả đoàn người bọn họ đều thận trọng bước vào động khư này.

Cảm giác khi tiến vào động khư rất kỳ dị, tựa như một giây trước, bọn họ vừa đi xuyên qua một hang động với tầng ánh sáng bỗng nhiên bị thứ gì đó nuốt chửng hết, nhưng một giây sau trước mặt lại xuất hiện một tia sáng mờ nhạt.

Nhưng... ở trước mắt Hứa Thâm, ngoại trừ ánh sáng mờ mờ, hắn còn nhìn thấy một khuôn mặt hư thối dữ tợn, đang treo ngược đằng trước.

Gần như trái tim hắn đã ngừng đập, ánh mắt chuyển qua bóng lưng mảnh khảnh của Mục Tuyết ở phía trước, lại thấy cô thân nhiên đi xuyên qua gương mặt hư thối ấy, ngay lập tức, hắn cũng nhanh chóng xuyên qua.

Trong khoảnh khắc giao nhau, gần như nhãn cầu của hai bên đã dính vào cùng một chỗ.

Nhưng Hứa Thâm cố gắng hết sức để không chế mí mắt mình, không cho nó run rẩy một chút nào, thoát nhìn gương mặt hắn không hề thay đổi.

Ngay tức theo, trước mắt hắn hiện ra một vùng đất rộng lớn tối tăm, với tầng sương mù cực kỳ mỏng, thậm chí còn có thể nhìn thấy dải ngân hà sáng lấp lánh trên bầu trời, với đầy những những vì sao và một vầng trăng bạc to đến lạ thường ở chính giữa.

Ánh trăng sáng tỏ, nhưng không biết vì sao, khi Hứa Thâm nhìn thấy vầng trăng kia, trong lòng hắn lại xuất hiện một cơn ớn lạnh, hắn không dám nhìn chăm chăm vào nó, vội vàng dời tầm mắt qua nơi khác.

Chương 281. Tiến Vào Động Khư!

Tất cả các thế lực thành Để bao gồm hơn trăm người đến từ các phân cục thuộc sáu đại khu, cộng thêm các thành viên đến từ những tổ chức khác như hội Truy Quang, hội Hỗ Trợ Vụ Công, khiến cho nơi này có gần hai trăm người tụ tập.

Trên bình nguyên mênh mông này, mọi người đều đứng tại chỗ, hướng ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không bao lâu sau, Mặc Thất gia đã dẫn những người còn lại từ phía sau bước vào.

Hứa Thâm quay đầu nhìn sang, ở ngay lối vào động khư, có một bóng dáng to lớn với chiều cao hơn mười mét, đang ngồi giống như một quả cầu thịt, toàn thân nó mọc đầy những xúc tu như giá đỗ, phần trước của mỗi xúc tu là một cái đầu.

Và cái đầu treo ngược trước mắt hắn vừa nãy, chính là một trong số đó.

Nhưng vào lúc này, không một ai trong số những người đang có mặt tại nơi đây chú ý tới con khư này.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng hiện chút trống rỗng, hắn quay đầu lại nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Tuy tầng sương mù nơi này khá mỏng manh, nhưng vẫn có sương mù, Hứa Thâm cũng không biết điểm đặt neo của hắn có thể xuất hiện ở nơi này hay không.

“Chia nhau ra thăm dò, ai tìm được lối vào phế tích Hắc Ám, thì phát tín hiệu, tôi sẽ thưởng hậu hĩnh.” Mặc Thất gia

ngiêng đầu ra hiệu, người đàn ông trung niên bên cạnh lập tức tiến lên, gọi đầu lĩnh của các thế lực tới, phân phát cho mọi người một bó đạn tín hiệu.

Lại nói, mục đích chủ yếu của chuyến thăm dò động khư này, chính là đi tìm phế tích Hắc Ám, đó là khu vực đám “Xác” du đăng, cũng là nơi thu thập khư binh.

Về phần tầng sâu trong Khư giới trước mắt, nó chỉ vền vền là nơi chuyển tiếp mà thôi, mặc dù cũng có thể nhặt được một ít xác do khư thú vút bỏ ở nơi này, nhưng toàn bộ đều phải dựa vào vận may.

Sở Bạch nhận pháo tín hiệu, sau đó quay về đội ngũ.

Dưới hiệu lệnh của đám người Mặc gia, các thế lực dần dần phân tán, giống như một bầy kiến chia thành từng tiểu đội, tự mình tản ra bên ngoài thăm dò.

Sở Bạch tìm được một phương hướng rồi dẫn dắt mọi người tiến lên.

Chờ sau khi đoàn người bọn họ rời xa đội ngũ của Mặc gia, mọi người mới cảm thấy tầng sương mù nơi đỉnh đầu tan ra, có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

“Nơi này chính là tầng sâu trong Khư giới? Là tầng thứ hai hay tầng thứ ba?” Ba Diệp quan sát xung quanh, trên mặt mang theo chút kinh dị không nói nên lời, nếu không phải dựa vào trang phục phòng hộ, bọn họ sẽ bại lộ tựa như bữa tối ở trước mặt khư cấp cao.

“Thông thường là tầng thứ ba.” Mục Tuyết nói: “Có rất ít động khư đi thẳng tới tầng thứ tư... Cũng là tầng sâu nhất trong Khư giới.”

Trong quãng thời gian này, Hứa Thâm đã nhanh chóng hấp thu thêm nhiều kiến thức về các chủng loại khư, cũng biết Khư giới được chia làm bốn tầng.

Tương ứng với bốn cảnh giới của nhân viên trăm khư, và phía trên hẳn còn có hình thái thứ ba cùng với trăm khư giả hình thái thứ tư, tồn tại đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất.

Mỗi hình thái một tầng.

“Tầng thứ tư...” Mọi người âm thầm líu lưỡi.

“Nhưng nghe nói trang phục phòng hộ để tiến vào động khur tầng thứ tư, cực kỳ hiếm, vì vậy loại động khur đó đều được kiểm soát bởi những thế lực lớn ở nội thành, sẽ không mở cho những người thành Đê như chúng ta.” Mỹ Nhã đi theo phía sau đội, tùy ý nói.

“Loại trang phục phòng hộ này được chế tạo như thế nào?”

“Ai mà biết được.”

“Tồn tại sinh hoạt bên trong tầng thứ ba của Khur giới, hẳn là khur cấp B, vậy tầng thứ tư chính là khur cấp A rồi?” La Hoa có chút tò mò.

Mục Tuyết khẽ lắc đầu: “Chúng đều sinh hoạt ở tầng thứ ba Khur giới, chỉ là cấp độ nông sâu khác nhau một chút thôi, còn về tầng thứ tư của Khur giới, tôi nghe nói đó là nơi cấm kỵ. Được rồi, những thứ này không có liên quan gì tới chúng ta, cách xa đến mười vạn dặm, cứ làm tốt việc trước mắt đi.”

Hứa Thâm liếc nhìn Mai Phù với vẻ mặt ung dung thoải mái, đang đi theo đội ngũ, tựa như dạo chơi vùng ngoại thành, phỏng chừng cô ấy chính là tồn tại ở tầng thứ tư của Khur giới...

Là tồn tại cấm kỵ, siêu việt cấp A.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên động khur này được mở ra, hẳn là bọn họ đã biết rõ toạ độ thông đạo của phế tích Hắc Âm?” Hứa Thâm hiếu kỳ hỏi.

Mỹ Nhã liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Thoạt nhìn khur giới và thế giới hiện thực chồng chéo lên nhau, nhưng thật ra cả hai bên đều không ngừng di động, giống như hai thế giới đang quay với tốc độ khác nhau vậy. Ví dụ nhé, hôm nay trong Khur giới có một cái cây ở trước nhà cậu, nhưng ngày mai gốc cây kia đã chuyển đến sát vách, thậm chí còn đi xa hơn rồi. Và khu vực giao thoa với hiện thực càng thuộc tầng sâu trong Khur giới, thì biến hóa của nó càng lớn hơn, rất khó xác định vị trí. Ít nhất là với những thủ đoạn trước mắt của cao tộc, bọn họ còn chưa nắm giữ được kỹ thuật định vị.”

Hứa Thâm giật mình, chẳng trách họ lại để cho những người như bọn hắn chia nhau ra tìm kiếm.

Theo quá trình mọi người đi về phía trước, bọn họ cũng dần cách xa những đội ngũ khác, trước mắt lập tức xuất hiện một ngọn núi cao, Sở Bạch nói: “Chúng ta đi xem một chút đi.”

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Nhưng không ai phát hiện ra sắc mặt hắn vừa biến hoá.

Sở Bạch nói xong, thành viên biên đội số một lập tức đi theo sau lưng gã. Từ trước đến nay, bọn họ chưa từng nghi ngờ lời nói của đội trưởng.

Cố Thu Phong vỗ vào bả vai Hứa Thâm một cái, nói: “Hứa ca, đừng đứng ngây ra đó nữa.”

Từ sau khi Cố Thu Phong biết được Hứa Thâm đã đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, hơn nữa còn kích hoạt được trạng thái giới hạn rồi, gã lập tức tỏ ra vô cùng chân chó (đàn em muốn lấy lòng lãnh đạo), thậm chí còn thay đổi xưng hô với Hứa Thâm, mỗi lần bị lắc tiền đều tỏ ra sẵn sàng cam tâm tình nguyện, thua một cách quyết đoán, nhiệt tình.

Mà điều này cũng giảm bớt nguy cơ bị trục đầu của gã.

Lại nói, gã vốn là đội viên của đội ngũ trường thọ, ít nhiều cũng có một ít kinh nghiệm “Trường thọ”.

Hứa Thâm lấy lại tinh thần, hắn liếc nhìn Mục Tuyết bên cạnh, suy nghĩ trong lòng nhanh chóng xoay chuyển.

Chương 282. Sống Sót Mới Là Quan Trọng Nhất!!!

Có một con khur khổng lồ trông khá giống con cóc đang nằm rập trên ngọn núi kia, nếu nó chỉ là khur thú cấp B, loại tồn tại cùng chung sống với bọn họ ở khu vực nông trong tầng thứ ba Khur giới... có nghĩa là, bọn họ sẽ chạm mặt nhau!

Trên thực tế, mặc dù có trang phục phòng hộ cách ly, khiến cho khur thú không nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn họ cũng không thể nhìn thấy khur thú...

Và khi chạm mặt... Nếu con khur kia không ngốc, chắc chắn nó sẽ nhận ra điều gì đó.

Theo như kinh nghiệm mà Hứa Thâm có được khi tiếp xúc với khur thú, dù là khur cấp C thì cũng có chỉ số IQ không hề thấp, thậm chí chúng nó còn biết lừa gạt đối thủ.

“Hẳn là thông đạo không ở trên núi đâu?” Hứa Thâm ngáp ngừng một chút rồi nói: “Mặc dù khur thú không nhìn thấy chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể nhìn thấy nó, nên cố gắng hết mức để giảm bớt hành động, tránh chạm phải khur thú.”

Mục Tuyết liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khẽ gật đầu nói: “Không sai, chờ những người khác tìm được thông đạo, chúng ta lại cùng nhau đi qua, dù sao nơi này cũng là tầng thứ ba, nên giảm bớt hành động sẽ tốt hơn.”

Sở Bạch dừng lại, nhìn hai người bọn họ: “Nhưng nếu tìm được thông đạo, chúng ta có thể chiếm trước tiên cơ.”

“Sống sót mới là quan trọng nhất.” Mục Tuyết nói.

Tất nhiên, với tư cách là đội trưởng đội ngũ trường thọ, dù ngày thường cô đều làm việc nghiêm túc chân thành, nhưng hết thảy đều căn cứ vào điều kiện tiên quyết là có thể bảo toàn tính mạng, khiến cho tính cách khá thiên hướng bảo thủ và trầm ổn.

Đây cũng không phải lần đầu Sở Bạch và Mục Tuyết chạm mặt nhau, đương nhiên gã hiểu khá rõ tính cách của cô, bởi

vậy lập tức nhìn sang Mỹ Nhã đang đứng bên cạnh, nói: “Cô thấy thế nào?”

Tôi không muốn thấy... Mỹ Nhã có chút bất đắc dĩ, vì sao lại lôi cô vào chứ?

Cô nhìn về Hứa Thâm và Mục Tuyết một chút, trầm ngâm nói: “Bọn họ nói cũng có lý, hướng hồ chúng ta tìm được thông đạo còn phải báo tin cho người của Mặc gia, bọn họ ngồi không ăn sẵn, để chúng ta làm pháo hôi dò đường, chúng ta không nhất thiết phải bán mạng như thế.”

Sở Bạch hơi cau mày, dù gã dẫn đội, nhưng cũng không thể độc đoán, nghe ý kiến của mọi người cũng chỉ có thể nói: “Được, vậy chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ, mọi người tản ra một chút, tránh cho có khur đi qua chạm phải.”

Hứa Thâm lén thở phào một hơi, sau đó cùng những người khác tách nhau ra ngồi.

Lúc này, hắn mới cảm nhận được chỗ tốt của thị giác kì dị này, dù ngày thường, tại vì loại khả năng này mà hắn có thể nhìn thấy khur mạnh hơn mình rất nhiều lần, nhưng ở chỗ này, nó lại trở thành bí kỹ bảo vệ tính mạng, có thể giúp hắn tránh đi những con khur nguy hiểm.

Hứa Thâm nghĩ đến con khur hắn từng xuyên qua khi bước vào động khur lúc trước, nó có thể là cấp A, cũng có thể là siêu cấp A.

Phải biết rằng, khu vực sâu và khu vực nông sẽ không cùng xuất hiện trong cùng một tầng Khur giới, nhưng khur tầng sâu lại có thể từ khu vực sâu lang thang đến khu vực nông.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm không khỏi quay đầu nhìn về phía sau một chút, nhưng lúc này, bọn họ đã đi rất xa, không còn nhìn thấy mấy người Mặc gia kia nữa.

Nếu bọn họ vẫn còn đóng tại lối vào động khur, mà con khur kia lại trùng hợp du đăng đến khu vực nông...

Hình ảnh kia có chút khiến người ta tò mò...

Nhân tiện cũng nói một chút, loại hoạt động “Du đăng” của khur thú cũng không phải là loại trôi dạt theo địa bàn, mà

nguyên lý của loại hoạt động này dựa trên nồng độ khứ lực trong cơ thể khứ, từ sâu chuyên nông.

Nói cách khác, ở cùng một vị trí, khi khứ thú không chế áp súc khứ lực trong cơ thể, nó sẽ tiến vào tầng sâu, và khi nó phóng thích khứ lực đạt tới một trình độ nhất định, sẽ tiến vào tầng cạn, nguyên lý giống hệt như lúc đám người Hứa Thâm xuyên qua giữa hiện thực và Khư giới vậy.

“A!” Ngay lúc mọi người đang ngồi chờ đợi, thì ở cách đó không xa truyền tới một tiếng kêu thảm.

Mọi người theo phản xạ quay đầu nhìn sang, chỉ thấy mấy bóng người đang hồi hả chạy ra từ trong sương mù. Đợi cho đến khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn mấy chục mét, mọi người mới miễn cưỡng nhìn rõ, đám người kia là đội ngũ thuộc một phân cục Khư Bí khác.

Lúc này, tất cả bọn họ đều kinh hoàng thất thố, đang liều mạng chạy trốn chết.

“Có khứ?” Mọi người biến sắc, vội vàng đứng dậy.

“Chạy mau!” Người dẫn đầu đội ngũ bên kia nhìn thấy mấy người Sở Bạch là đồng sự của cục Khư Bí, vội vàng phát tay la lên.

Mọi người đều hoảng sợ.

Hứa Thâm nhìn sâu vào trong sương mù, lập tức trông thấy một con khứ dạng côn trùng rất lớn, nó đang bò sát dưới đất. Nửa thân dưới của con khứ này có tứ chi như côn trùng, rất giống châu chấu, nhưng từ phần eo trở lên lại là thân người với làn da mềm mại, bên ngoài tứ chi có một tầng giáp xác bao phủ, phần đầu là khuôn mặt một người đàn ông tuấn mỹ không gì sánh được, đang thè lưỡi rắn đung đưa qua lại.

“Ai nha, có vẻ mấy vật nhỏ đáng yêu này đang muốn cùng tôi chơi bịt mắt bắt dê đây...”

Móng vuốt sắc bén của Côn Khư cực lớn kia đang nắm chặt một nửa thân người, là một nhân viên trăm khứ xui xẻo nào đó đã chết, phần thân dưới từ đoạn eo đã bị vụn đứt.

Hứa Thâm nhìn thấy nó mà da đầu tê dại, dường như con khứ này cũng cảm nhận được ở xung quanh có một ít tồn tại mà nó

không nhìn thấy.

Quả nhiên chỉ số thông minh của khur vượt qua cấp C, không hề tầm thường.

“Đừng chạy qua bên này!” Hứa Thâm nhìn thấy đám người trăm khur giả của cục Khur Bí bên kia đang chạy sang bên này, lập tức giận dữ hét lên.

Mục Tuyết và mấy người Sở Bạch thấy Hứa Thâm đột nhiên phần nộ hét lên như vậy, đều có chút kinh ngạc. Bọn họ đã quen với một Hứa Thâm thường ngày hiền hoà thành thật, và đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy hấn phản ứng mạnh như thế.

Rõ ràng đối phương đã nghe thấy Hứa Thâm hét lên, nhưng không hề có ý dừng lại, vẫn lao nhanh tới bên này.

Hứa Thâm nhanh chóng lấy ra súng Phá Khur, lại ngó qua thấy mấy người Sở Bạch còn đang sững sờ, vội vàng nói: “Mau ngăn bọn họ chạy qua bên này, khur thú đang đuổi theo phía sau bọn họ, nếu dấu chân bọn họ chạy tới bị khur phát hiện, chúng ta bị liên lụy!”

Dấu chân!

Sở Bạch và Mục Tuyết nghe xong, từ đáy lòng lập tức ớn lạnh.

Chương 283. Ai Tụt Lại Phía Sau Sẽ Chết!

Đúng là như vậy, tuy trang phục phòng hộ có thể ngăn cách khí tức của bọn họ, tương đương với biến bọn họ trở thành người trong suốt ở trước mặt khur.

Nhưng dấu chân lại không thể nào ẩn giấu được.

Không gặp phải khur thì thôi, nhưng nếu gặp phải, một ít khur nhạy bén sẽ thông qua dấu chân để phán đoán ra, sau đó đuổi bắt bọn họ.

Đây cũng là chỗ nguy hiểm nhất khi tiến vào động khur!

“Đừng tới đây, mấy người đừng tới đây! !” Sở Bạch nhanh chóng rút súng ra, hét lên.

Những người khác cũng bị lời nói của Hứa Thâm làm bưng bĩnh, ai nấy đều giờ súng lên uy hiếp.

Vào giờ khắc này, súng ống đã phát huy được tác dụng, nếu bọn họ cũng lựa chọn chạy trốn, trên mặt đất sẽ xuất hiện thật nhiều dấu chân giẫm đạp lên nhau, càng hấp dẫn khur chú ý.

Huống chi, khur ở tầng thứ ba trong Khur giới, thấp nhất cũng là cấp B, dù bọn họ có chạy... Cũng chưa chắc đã chạy thoát, bị đuổi kịp chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Và cơ hội sống sót duy nhất, chính là không để bị khur chú ý tới!

Tương đương với đứng nguyên bất động tại chỗ, cầu nguyện cho bản thân không bị khur đụng phải, là biện pháp duy nhất để sống sót, cũng là đường sống duy nhất!

“Đứng lại! !”

“Nếu còn chạy chúng tôi sẽ nổ súng! !”

Ba Diệp và mấy người Cố Thu Phong đều hét lớn.

Sắc mặt đám người phân cục Vụ Đô phía đối diện khê biến, trước mắt bọn họ là một hàng người đều đồng loạt giờ súng, và kể cả lúc này bọn họ giờ súng xạ kích, người trúng đạn trước vẫn là bọn họ.

Nhưng một khi trang phục phòng hộ bị đánh vỡ, toàn thân sẽ hiện hình, càng chết nhanh hơn.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể chuyển hướng, chạy về phía khác.

Hứa Thâm chăm chú nhìn qua. May mắn, con khur không chú ý tới bọn họ, nó vẫn đang đuổi theo đám người kia. Cái đầu tuần mỷ chỉ cách mặt đất nửa mét, toàn thân nhanh chóng lao đi, hiển nhiên nó đang theo dõi đám người kia thông qua dấu chân trên mặt đất.

Nếu đám người này không phân tán ra, tất cả sẽ xong đời... Trong lòng Hứa Thâm cảm thấy ớn lạnh.

Mấy người Sở Bạch trông thấy đám người kia đã chạy xa, vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Không bao lâu sau, tất cả

đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền tới từ bên kia, hiển nhiên lại có người bị khur đuổi theo, bắt được và giết chết rồi.

“Nguy hiểm thật...” Mỹ Nhã nhẹ nhàng thở ra, cảm giác trên trán đã đổ mồ hôi lạnh. Cô không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm, may mà vừa rồi Hứa Thâm phản ứng nhanh. Tình huống vừa rồi, tưởng như đôi phương có ý tốt nhắc nhở bọn họ chạy trốn, thật ra lại là hại bọn họ.

Nếu bọn họ cũng chạy trốn, tình huống sẽ chuyển màn so đấu tốc độ và sức chịu đựng giữa hai đội.

Ai tụt lại phía sau sẽ chết!

“Con khur kia, sẽ không quay lại chứ?” Hai chân Cố Thu Phong có chút run rẩy, dù gã là tay già đời có thâm niên giết khur, nhưng nơi này chính là tầng thứ ba trong Khur giới đó.

Ở nơi này, kể cả hình thái thứ hai, cũng không có chút sức chống cự nào... trừ phi bọn họ tìm được phế tích Hắc Ám.

“Đừng cử động, nếu ai chạm phải khur, những người khác cũng không nên chạy loạn.” Sắc mặt Sở Bạch lộ vẻ âm trầm, có đội ngũ vừa rồi làm gương, gã cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại nói, dù từ đầu đến giờ, bọn họ vẫn luôn nói chuyện với nhau, nhưng có mặt nạ phòng hộ, kể cả âm thanh truyền ra ngoài cũng không bị khur nghe thấy.

“Quá nguy hiểm, loại hành vi dò đường này, đúng là dùng mạng lấp đầy!” La Hoa ngồi phịch xuống đất, cố gắng co người lại thành một cục, sắc mặt vô cùng khó coi. Giờ phút này, trong lòng gã chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là nguy hiểm không nhìn thấy đang ẩn núp khắp nơi xung quanh, khiến bắt thịt cả người gã luôn trong trạng thái cứng đờ, căng thẳng

“Bằng không, bọn họ đâu có cho đám người thành Đẻ chúng ta tới tham gia.” Mỹ Nhã nhỏ giọng nói.

Hiển nhiên cô đã sớm nhìn ra nguyên nhân chủ yếu khiến bọn họ có thể tham gia vào ván cờ này, chính là làm pháo hôi và đá dò đường.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên mọi người nghe được một loạt tiếng súng ống truyền tới từ nơi xa trong sương mù.

Tất cả hơi biến sắc, nhưng có tầng sương mù che chắn tầm nhìn, không thể nhìn thấy tình huống bên kia. Thêm nữa, bọn họ cũng không dám nhích người tới gần, không biết là đội ngũ nào đang nổ súng với nhau, hay là gặp phải thế lực khác rồi...

Đúng là nhân tâm hiểm ác, khó mà đoán được.

...

...

“Một đám vô dụng.”

Lúc này ở trước động khư, Mặc Thanh Hạo đang mặc trang phục phòng hộ màu tím, lộ ra sắc mặt âm trầm.

Gã là con trai thứ bảy thuộc dòng chính của Mặc gia, người hầu trong gia tộc đều gọi gã là Thất Gia, tuổi còn trẻ đã xông qua cửa ải sinh tử, bước vào hình thái thứ hai, được những đại nhân vật nắm thực quyền trong tộc coi trọng.

Đối với gã, chuyển thâm nhập động khư lần này chỉ là một lần rèn luyện đơn giản, nếu biểu hiện tốt, khi trở về trong tộc có thể nắm giữ một ít quyền hành, chân chính trở thành trụ cột đời thứ hai.

Cách đó mấy trăm mét, có bảy tám bóng người ngã xuống, có kẻ bị trảm khư giả trong tộc đứng ở phía trước bắn chết, cũng có kẻ do gã tự tay giết chết.

Đám người này chết cũng không đáng tiếc, mấu chốt là hấp dẫn khư tới đây.

“Tất cả dừng cử động, Mặc Kiếm, thả sương mù Hoàng Kim ra!” Mặc Thanh Hạo lạnh lùng phân phó.

Người đàn ông trung niên đứng cách đó hơn mười mét gật đầu. Gã không phải người Mặc gia, nhưng sau khi nguyện trung thành, đã được Mặc gia ban họ. Tuy chỉ có họ mà không được xếp vào bối phận, nhưng địa vị cũng cao hơn đám trảm khư giả khác trong Mặc gia nhiều, coi như một thành viên quan trọng.

Mặc Kiếm lấy ra một cái bình màu đen, vặn nắp, lập tức có một làn sương mù màu vàng kim thoát ra, mỏng mảnh như mây mù. Tầng sương mù này nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, xung quanh mờ hồ tràn ngập một màu vàng kim nhàn nhạt.

Ở trong tầng sương mù màu vàng cực kì nhạt này, có thể thấp thoáng trông thấy hư ảnh một con khur dạng côn trùng to lớn.

Nếu Hứa Thâm ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, nó chính là con Côn Khur to lớn vừa truy sát mấy người phân cục Vụ Đô kia.

Thông qua màu vàng kim nhàn nhạt, mọi người có thể nhìn thấy vị trí của con khur kia, sắc mặt tất cả đều biến hóa, trở nên khẩn trương vô cùng. Cả đám người đều đứng nguyên tại chỗ, không dám làm ra bất cứ cử động khác thường nào.

Chương 284. Mò Cá!

Theo làn sương mù Hoàng Kim tràn ngập, bỗng nhiên Mặc Thanh Hạo có phát hiện khác. Chỉ thấy trong động khur ở cách gã không xa, vừa xuất hiện một khe hở mờ nhạt. Và khi sương mù vàng kim lan đến đây, dường như nó gặp phải một thứ trở ngại gì đó, hết thấy đều lượn vòng qua. Căn cứ theo động thái khác thường của sương mù Hoàng Kim, có thể mơ hồ trông thấy một bóng dáng to lớn...

“Còn có một con khác? !”

Con người Mặc Thanh Hạo co lại, lông tơ toàn thân dựng thẳng lên. Nó lại ở ngay bên cạnh, cách gã không đến mười mét, khoảng cách gần như thế!

Nếu lúc này gã tùy tiện đi qua, nhất định sẽ đụng phải... Và hậu quả kia tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi!

Sắc mặt gã tái nhợt, lập tức nghiêng răng, nói với Mặc Kiếm: “Ném mồi!”

Mặc Kiếm nhanh chóng đánh ra thủ thế chỉ đạo, hai trảm khur giả khác của Mặc gia thấy vậy, trực tiếp mở cái rương bên người ra, mùi hôi thối nồng đậm bốc lên từ mấy cái túi vải màu đen bên trong.

Bọn họ lấy một cái, lập tức vứt ra ngoài.

Con khur to lớn kia vội vàng từ bỏ hành động tìm tòi lần theo dấu vết trên mặt đất để đuổi theo những người sắp hiện hình kia.

Và thay vào đó, nó nhanh chóng đi theo mùi hương, bò về phía túi vải màu đen, nhưng bò được một đoạn, nó liền dừng lại, chậm rãi lùi bước, thậm chí ngay sau đó còn xoay người bỏ chạy.

“Lẽ ra không nên thả loại mối sống kia ra.” Sắc mặt Mặc Thanh Hạo trở nên âm trầm.

Gã nhìn con Khur ở gần mình đang di chuyển qua bên đó, con mối kia bỗng trở nên lơ lửng trôi qua, rồi lập tức biến mất. Gã nhận ra bản thân đã phạm sai lầm, phải lập tức bù đắp ngay.

“Chúng ta vẫn phải chờ đợi như vậy sao?”

Cùng lúc ấy, đám người Hứa Thâm vẫn đang ngồi tại mảnh đất trống phía trên bình nguyên, tựa như một đám bù nhìn không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai cũng không biết bên cạnh mình có vừa vụt xuất hiện một con khur đi ngang qua hoặc dừng lại hay không.

Chỉ có Hứa Thâm, tâm trạng hẩn tượng đối bình tĩnh hơn một chút. Cũng phải thôi, thứ thị giác quý dị từng quấy nhiễu hẩn trước kia, thì hiện giờ lại trở thành thuốc an thần của hẩn.

“Chờ sau khi người khác tìm được phế tích Hắc Ám, khẳng định bọn họ sẽ thông báo cho chúng ta.” Mục Tuyết nói: “Tôi từng nghe cục trưởng nói, trong thông đạo kia còn cần người tới mở đường, cũng không dễ tiến vào như vậy.”

“Lỡ như người khác cũng bải lạn giống chúng ta thì phải làm sao bây giờ?” Cố Thu Phong buồn rầu nói.

(Bải lạn: nôn na là thấy không ổn nên buông xuôi, mặc kệ mọi chuyện)

“Có mười mấy đội ngũ, kiểu gì cũng có người tham lam.” Ba Diệp nói: “Nhất là những tổ chức tư nhân kia, chúng ta bải lạn không thành vấn đề, dù sao chỉ tiêu cũng không cố định, nhưng những tổ chức lợi kỷ (hoặc vị kỷ, chỉ quan tâm tới lợi ích) giống hội Truy Quang và hội Hỗ Trợ Vụ Công sẽ không như vậy, nếu không đạt được chỉ tiêu, lúc trở về khẳng định không có trái cây ngon mà ăn.”

Hứa Thâm không khỏi nhìn Ba Diệp một cái, chẳng lẽ đối phương cũng có thân phận khác?

Đúng là Hội Truy Quang có đưa ra chỉ tiêu cho bọn họ, ít nhất mỗi người cũng phải cướp đoạt được năm món, mới tính là đủ tư cách!

Nếu không lúc trở về vẫn cần trải qua một bài khảo nghiệm khác, mới có tư cách trở thành thủ lĩnh.

Không như cục Khur Bí bên này, trong cục ngầm ưu ái với hắc và đám người Mục Tuyết một chút, chỉ cần bọn họ cố gắng hết mức cướp đoạt được ba kiện trở lên là đủ điều kiện, đương nhiên đoạt được càng nhiều càng tốt, sẽ có khen thưởng đặc biệt.

Không có chỉ tiêu cố định, nhưng chọn dùng hình thức khen thưởng khích lệ.

“Hành động nguy hiểm nhất chính là dừng lại ở tầng sâu trong Khur giới, đợi đến lúc bước vào phế tích Hắc Ám, dù quần áo phòng hộ có rách cũng chẳng sao, bởi vì đến lúc đó chính là đao thật thương thật chém giết rồi.” Phó đội trưởng biên đội số một Triệu Thanh Miên lắc đầu nói.

Trong suốt hành trình tiến vào động khur, giai đoạn thăm dò ở tầng sâu trong Khur giới, là giai đoạn có tỷ lệ thương vong cao nhất.

“Kỳ thật, chúng ta cũng không cần quá mức lo lắng, chỉ cần cẩn thận một chút, cũng có thể quan sát được chung quanh có dấu chân khur hay không, rồi căn cứ vào đó để phán đoán nơi này từng có khur đi ngang qua hay không.” Sở Bạch vốn là đội trưởng, cho nên đứng trước vấn đề này vẫn tỏ ra tương đối ung dung trấn định.

Người khác nghe gã nói như vậy, ánh mắt đều chuyển dời ra chung quanh, cẩn thận đánh giá dấu vết trên mặt đất.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, nhưng vẫn yên tĩnh ngồi một chỗ, hắc quan sát thấy chung quanh không có con khur nào khác, ngoại trừ Mai Phù.

Cô ấy đang ngồi bên cạnh hắc, dường như đang đùa nghịch một thứ gì đó trong tay, nhưng Hứa Thâm không nhìn thấy nó,

hơn phân nửa nó là một loại bùn đất hoặc vật chất khác thuộc tầng thứ tư Khư giới.

Trên thực tế, Hứa Thâm có thể nhìn thấy khư ở tầng sâu, nhưng lại không thể nhìn thấy các loại vật chất trong tầng sâu tựa như bùn đất cây cối...vân vân.

Và bởi vậy, trong khi những người khác tương đối căng thẳng thần kinh, thì tâm trạng của Hứa Thâm lại tương đối thả lỏng.

Cũng không hiểu tại sao, trong lòng hắn lại dâng lên một loại cảm giác thư giãn hiếm hoi, nhất là khi có Mai Phù ngồi bên cạnh... Loại cảm giác này còn mang theo một chút hương vị tựa như hai người đang đi cắm trại dã ngoại hoặc dạo chơi ngoại thành.

Hơn mười phút đi qua, trong khi mọi người đang ngồi chờ đợi, bỗng nhiên lại nhìn thấy tầng sương mù phía xa xa vừa bị nhuộm vàng, rồi dần dần nó biến thành màu vàng nhạt, hơn nữa còn đang chậm rãi khuếch tán đến đây.

Là khư sao?

Mọi người phát hiện ra dị trạng này, trong lòng thầm căng thẳng, thân thể cũng trở nên cứng ngắc lên.

Không bao lâu sau, tầng sương mù nọ đã trôi tới, đám người Hứa Thâm phát hiện ra bên trong tầng sương mù màu vàng óng ánh nọ, là mười mấy bóng người. Những người kia càng tiếp cận, bóng dáng bọn họ càng trở nên rõ ràng hơn.

“Hà?”

Tới khi song phương đều thấy rõ lẫn nhau, Sở Bạch và đám người Hứa Thâm đều kinh ngạc, lại có chút khó xử, bởi vì phía đối diện chính là người của Mặc gia.

“Mấy người...” Mặc Thất Gia nhìn đám người đã co rút lại thành một đồng trên mặt đất, thoáng giật mình một chút, nhưng ngay sau đó sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

Khó trách lâu như vậy, cũng chưa thấy có tín hiệu truyền lại, hóa ra đám người kia đang mò cá (chênh mảng công việc, lén lút lười biếng)!

Chương 285. Các Người Cũng Xứng Sao???

“Thật to gan, cho mấy người đi tìm thông đạo, vậy mà mấy người dám trốn ở chỗ này lười biếng!” Mặc Kiếm phẫn nộ quát.

Những thành viên Mặc gia đều lộ ra sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn đám người Hứa Thâm cũng trở nên lạnh như băng.

“Là hiểu lầm rồi!” Sở Bạch phản ứng cực nhanh, vội vàng nói: “Vừa rồi có khư đi qua, chúng tôi không biết con khư kia đã đi hay chưa nên ở trong này trốn khư.”

Sắc mặt đám người Mặc gia lập tức chuyển thành ngưng trọng, tất cả đều hướng ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh sương mù Hoàng Kim, chờ đến lúc không nhìn thấy bóng dáng khư đâu, mới thở nhẹ một hơi.

“Bớt nhiều lời vô nghĩa, đều đứng lên cả đi!” Mặc Kiếm quát mắng: “Thất gia tâm địa thiện lương, không có nô dịch mấy người nhưng đám điều dân mấy người lại không biết cảm kích, ngược lại còn lừa gạt, trốn việc. Tất cả đều đứng lên cho tôi!”

Một lời không hợp lập tức xuất đao chém người mà gọi là 《tâm địa thiện lương》 sao... Hứa Thâm oán thầm trong lòng.

Đám người Sở Bạch đưa mắt nhìn nhau, đành phải đứng dậy.

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo cực kỳ âm trầm, đến lúc này gã mới hiểu vì sao gia tộc lại phải cho gã ra ngoài lịch luyện (rèn luyện tăng thêm kinh nghiệm).

Tuy gã làm việc cũng đủ quyết đoán, nhưng chung quay lại tâm vẫn chưa đủ hung ác! Nhất là gã còn chưa đủ hiểu biết về tâm tính cầu sinh của những con kiến hèn mọn nhỏ yếu này, chính điều này đã khiến gã phạm sai lầm.

Nhưng hiện tại, gã đã trưởng thành rồi.

“Cậu, tiến lên dò đường!”

Mặc Kiếm tùy tiện vươn ra một ngón tay, chỉ vào trong đám người, vừa vặn người bị chỉ tới lại là Cố Thu Phong.

Sắc mặt Cố Thu Phong lập tức trắng bệch: “Tôi...tôi đi dò, dò đường?”

“Đúng vậy, là dò đường!” Mặc Kiếm lạnh lùng thốt: “Thông minh chút đi, không gặp được khur coi như mạng cậu lớn, nếu gặp được khur, có thể chết vì Mặc gia cũng coi như cái mạng ti tiện của cậu chết có giá trị!”

La Hoa nghe đến đoạn này, không thể nghe tiếp được nữa, lập tức nói: “Vì sao các người lại có thể nghĩ như vậy? Tất cả chúng ta đều là con người. Chúng tôi cũng nhận được danh sách tiến vào nơi đây, có khác gì mấy người? Mà chưa hết, ở bên ngoài chúng tôi chính là thành viên của đội trăm khur trong cục Khur Bí, không phải con mèo con chó...”

Mặc Kiếm thoáng ngẩn ra một hồi, sau đó không nhịn được nở nụ cười, “Là con mèo con chó? Mấy người cũng xứng sao? Còn cục Khur Bí gì đó hả? Nói dễ nghe một chút, đám các người chính là phu quét đường trong thành Để, nói khó nghe một chút, các người chỉ là con mèo trong đồng chuột mà thôi, nhưng mèo cũng chia chủng loại nhé. Loại mèo nổi tiếng, đắt tiền sẽ có quý tộc nuôi dưỡng, được ăn thức ăn gia súc ngon lành, còn loại mèo hoang như các người sao? Bảo chết thì phải chết!”

Lời này vừa nói ra, đám người Sở Bạch đều kinh hãi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Có nói cũng không thể nói như vậy được. Chúng tôi chỉ sinh hoạt tại thành Để mà thôi, chứ không phải vạ dân, dựa vào năng lực của chúng tôi, cũng không phải không có cơ hội bước vào nội thành.” Sở Bạch lên tiếng nói.

Trên thực tế, dựa vào năng lực và mạng lưới nhân mạch của gã, đúng là đã có đủ tư cách bước vào nội thành sinh sống.

“Các người nghĩ rằng bước vào nội thành thì trở thành người trên người hả?” Mặc Kiếm cười nhạo: “Ai nha nha, đám điều dân thành Để mấy người ấy mà, dù có hao hết tâm huyết tài lực cả đời này, cũng chỉ có thể miễn cưỡng vào ở bên trong nội thành mà thôi, còn là ngoại khu nữa chứ! Nhưng ở trong mắt chúng ta, đám người sống ở ngoại khu của nội thành, vẫn là đám chuột, chỉ được phủ thêm một lớp quần áo nực cười mà thôi!”

“Còn muốn chân chính rửa sạch thứ dơ bẩn tận sâu trong xương tủy ư? Ít nhất mấy người đó cũng cần sinh sôi nảy nở đến ba đời. Hơn nữa người ở ngoại khu chỉ có thể tìm ngoại khu kết hợp sinh sản, chẳng có ai sống trong nội khu mà gả con cái nhà mình trong đám người ngoại khu đâu. Hoặc là cưới tiện dân ở ngoại khu? Không được đâu, làm vậy sẽ bị người ta cười chết mất!”

Sở Bạch giật mình, sắc mặt gã càng thêm khó coi.

Kỳ thực, trong tay gã có không ít mối quan hệ, cũng từng có ý niệm chuyển vào nội thành sinh sống, chỉ vì thân phận tại cục Khư Bí, nên đến tận bây giờ vẫn bị ràng buộc chưa thực hiện được suy nghĩ kia thôi.

Vào thời điểm ấy, Sở Bạch từng nghe người muốn giúp đỡ gã nói, kể cả khi gã chuyển vào nội thành, cũng chỉ có thể sinh hoạt tại ngoại khu. Và thân phận bị giới hạn bởi khu vực sinh sống, cho nên ngày thường không thể bước vào nội khu, chỉ cần tới trạm kiểm soát sẽ bị ngăn lại.

Lúc ấy, gã còn cảm khái hâm mộ, cảm thấy được nội khu quản lý sâm nghiêm, không giống người trong thành Để có thể thoải mái đi khắp mọi nơi, mang tới cho người ta một loại cảm giác hỗn loạn không có trật tự.

Nhưng không nghĩ tới, loại quy tắc quản lý sâm nghiêm này, cũng là một loại kỳ thị khác!

Nói như vậy, dẫu bọn họ có dùng hết cả đời, vào sinh ra tử trăm khur, vẫn không thể lấy được sự tôn trọng của người khác!

Lời nói của Mặc Kiếm, mỗi một chữ tựa như kim châm, cứng rắn đâm vào trong lòng mọi người. Tuy những người khác chưa từng có cơ hội bước vào nội thành sinh sống như Sở Bạch, cảm nhận trong lòng không sâu sắc đến vậy, nhưng trong lòng vẫn trào dâng cảm giác phần nộ mãnh liệt.

Vì sao con người lại có thể ngạo mạn đến thế?

Vì sao giữa con người với nhau lại tồn tại thứ thành kiến đến trình độ bậc này?

“Đi, nhanh dò đường đi, đừng chậm trễ thời gian!” Mặc Kiếm chỉ vào Cố Thu Phong, sắc giọng quát mắng.

Sắc mặt Cổ Thu Phong vô cùng khó coi.

Bảo gã đi dò đường sao?

Có khác nào bảo người mù qua sông hay không?

Ai biết sẽ đập phải cái hồ nào?

Mà một khi đụng vào khur, thì gã chết chắc rồi!

Sở Bạch nắm chặt hai tay, không tiếp tục hé răng nửa lời, chỉ nhìn về phía Mục Tuyết.

“Mục tử...”

Cổ Thu Phong cũng nhìn về phía đội trưởng, ánh mắt đầy phức tạp, nhưng chờ đến khi gã nhìn thấy vẻ mặt đầy âm u của Mục Tuyết, gã chợt cắn chặt răng, đột nhiên rút súng ra nói: “Mấy người đừng có ép tôi. Nơi này chính là Khur giới, nếu như các người còn ép tôi... Chờ đến lúc tôi nóng nảy, chuyện gì cũng có thể làm được đó!”

Chương 286. Cậu Không Sợ Chết Sao?

Mặc Kiếm nhìn khẩu súng trong tay gã, không khỏi cười nhạt, nói: “Mày đang uy hiếp tao? Tao nghe nói đám trảm khur giả trong thành Đế chúng mày đều là cô nhi? Đều là kẻ xui xẻo sống sót từ trong tay khur? Ai nha, mày thực sự nên cảm thấy may mắn về chuyện này, nếu không chỉ dựa vào những lời mày nói vừa nãy thôi, thì bất kể hôm nay mày có chết ở nơi này hay không, chờ đến lúc tao quay về, cả nhà mày đều phải chôn cùng!”

“Các người đừng ép tôi!” Cổ Thu Phong cắn răng, hộc mắt chột đỏ.

“Các người đừng quá đáng!” Mục Tuyết lộ ra ánh mắt trầm thấp nói.

Mặc Kiếm nâng khẩu súng trong tay lên, là súng Phá Khur loại tốc xạ, lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, cô cũng đi dò đường, hai người cùng nhau đi!”

“Ừ ừ.” Ánh mắt Hứa Thâm chuyển dời từ trên tay Mục Tuyết sang, hắt hít sâu một hơi, tiến lên một bước nói: “Để tôi đến dò đường đi.”

“Hứa Thâm...” Cố Thu Phong giật mình.

Bàn tay nhỏ nhắn vốn đang chuẩn bị bóp súng Phá Khư của Mục Tuyết chợt ngừng lại, cô không khỏi ngoái đầu nhìn về phía Hứa Thâm, trong ánh mắt lạnh lùng mang theo một tia nghi hoặc và vài phần biểu cảm không nói nên lời.

Sở Bạch với Mỹ Nhã bên cạnh cùng thành viên của biên đội số một, đều có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Hứa Thâm. Hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới hẳn sẽ đứng cảm đứng ra, vì đội viên trong đội của mình.

Chuyện này cần dừng khí lớn tới mức nào chứ?

“Cậu?” Mặc Kiếm vẫn có chút ấn tượng với Hứa Thâm, lập tức hừ lạnh nói: “Cậu thì không được, Thất gia đã nói sẽ giữ lại cho cậu một mạng, đừng quên chờ tới lúc cậu trở về, Thất gia còn muốn cậu đi ‘Chiếu cố’ vị tiểu thư của Mặc gia chúng ta đó.”

Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Người khác cũng có thể chiếu cố, chỉ cần mấy người nói một câu thôi mà.”

Mặc Kiếm khẽ nhướn mày, hướng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Mặc Thanh Hạo.

Mặc Thanh Hạo cẩn thận liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một cái, nói: “Cậu không sợ chết sao?”

“Sợ muốn chết.” Hứa Thâm nói.

“Cậu ta là thân nhân của cậu?”

“Không phải.”

“Là đồng đội?”

“Ừm.”

Đôi mắt Mặc Thanh Hạo hơi hơi chớp động: “Hình như loại người như cậu ở thành Để cũng không nhiều lắm?”

“Cũng không thiếu.” Hứa Thâm trầm giọng nói.

Mặc Thanh Hạo khẽ gật đầu, phát tay nói: “Nhanh đi dò đường đi, tôi không có thời gian tiếp tục đứng đây nghe mấy người nhiều lời vô nghĩa đâu. Nếu gặp được khư, đừng gọi bậy

chạy loạn, chỉ cần cậu dám lui về phía sau, tôi sẽ trực tiếp bắn chết!”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn khẩu súng bắn tĩa trong tay gã, ánh mắt thoáng trở nên ngưng trọng, hắn cũng không tiếp tục nhiều lời nữa, lập tức xoay người rời đi.

“Hứa Thâm!” Sắc mặt Cố Thu Phong trở nên phức tạp, trong hốc mắt đã trào lệ.

Gã thật sự không hiểu, vì sao, vì sao Hứa Thâm lại đứng ra giúp hắn?

Tuy trải qua vài lần ở chung, quan hệ giữa bọn họ đã trở nên quen thuộc, nhưng... Vén vén chỉ là quen thuộc thôi!

Còn chưa được tính là bạn tốt mà!

Hứa Thâm vỗ vỗ bờ vai gã, nói: “Không có việc gì.”

“Cậu thật sự nghĩ kỹ rồi sao?” Ánh mắt Mục Tuyết lóe sáng, hình như đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn chăm chú vào thiếu niên bên người này.

Hứa Thâm nhìn cô một cái, nở nụ cười: “Kiểu gì cũng không thể sống mái với nhau được.”

Ánh mắt Mục Tuyết hơi hơi biến hóa, cuối cùng im lặng không nói.

Hứa Thâm khoát tay, bình tĩnh đi về phía trước.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, ai nấy đều im lặng. Ngay sau đó, Mặc Kiếm thúc giục cả đám bọn họ cùng đi theo, duy trì khoảng cách với Hứa Thâm chừng trăm mét.

Mà bọn họ lại đi theo phía sau đám người Sở Bạch chừng bốn, năm mươi mét, luôn giữ cho Hứa Thâm nằm trong tầm bắn của súng ngắm.

“Ngược lại là một khúc xương cứng.” Mặc Kiếm lắc đầu.

“Đáng tiếc, nếu không phải sinh ra thành ĐỂ, chúng ta cũng có thể cho cậu ta một cơ hội, đến Mặc gia làm việc.” Mặc Thanh Hạo tùy ý nói.

“Đúng là Thất gia mền tài.” Mặc Kiếm khen tặng.

...

...

Khur...

Hứa Thâm đi được chừng bảy, tám phút, mới nhìn thấy một con khur. Nó đang ngồi xổm phía trước bình nguyên, không biết đang làm cái gì, chỉ thấy thân thể hơi hơi chuyển động, tựa như đang đào đất?

Nhưng hắn không có hứng thú tới gần quan sát, mà trực tiếp thay đổi phương hướng, chậm rãi đi qua một nơi khác.

Tuy Hứa Thâm có thể nhìn thấy khur, nhưng mỗi một bước di chuyển, hắn đều thật cẩn thận, dù sao có vài con khur sở hữu khả năng cảm nhận cực kỳ nhạy bén, ở thời điểm người có thể nhìn thấy nó, thì người cũng tiến vào phạm vi cảm nhận của nó rồi.

Hứa Thâm nhẹ chân nhẹ tay, cố gắng hết mức không tạo ra động tĩnh quá lớn.

Không bao lâu sau, hắn đã gặp được một đội ngũ khác.

Những người này cũng rúc vào cùng một chỗ, không dám hành động. Ở bên người bọn họ có hai bộ thi thể đã gãy lìa tứ chi, hiển nhiên đây là đồng đội của bọn họ, đã va chạm vào khur rồi bị giết.

Mùi máu tươi tràn ngập, nhưng những người này vẫn đứng tại chỗ không dám di động.

Hứa Thâm không thấy khur ở chung quanh, nghĩa là con khur họ đã sớm rời đi rồi.

Những người này vừa nhìn thấy Hứa Thâm bình tĩnh đi tới, trên mặt có chút sửng sốt rõ ràng, hiển nhiên bọn họ thực sự không ngờ, ở loại địa phương này lại có một người lớn mật đến thế, dám đi khắp nơi du lịch mà không kiêng nể chút gì.

Hứa Thâm nhận ra những người này, là người của giáo hội Hắc Quang, bọn họ cũng là một thế lực tương đối hùng hậu của khu Hắc Quang.

Bởi vì bên ngoài trang phục tác chiến của bọn họ, đều có một bộ áo bào giáo phục màu đen, tựa như trong lúc trăm khur, bọn

họ cũng phải tuân theo giáo lý, và cam đoan trái tim thành kính ở bất cứ thời khắc nào, cũng như bất cứ địa điểm nào.

Mặc Thanh Hạo lại nhìn thấy một đám người mò cá, sắc mặt càng trở nên âm trầm, gãi lập tức nhét bọn họ vào trong đội ngũ, chuẩn bị chờ Hứa Thâm chết đi, sẽ chọn một người từ bên trong này, tiếp tục đi thăm dò.

Mà tới lúc này đám người của giáo hội Hắc Quang mới biết, hóa ra Hứa Thâm là kẻ xui xẻo bị cưỡng ép, chọn ra dò đường.

Bọn họ đều hy vọng Hứa Thâm có thể sống lâu hơn một chút, tránh cho kẻ xui xẻo tiếp theo sẽ rơi xuống đầu họ.

Và dường như những gì bọn họ cầu nguyện đều được Chúa lắng nghe, bởi vì cả đoàn người đi phía sau kẻ thăm dò trước mặt đã được nửa giờ rồi, nhưng dọc theo đường đi này hết thấy đều hữu kinh vô hiểm, không gặp được bất cứ con khur nào.

Chương 287. Cả Đồi Cũng Không Thể Báo Thù...

Sắc mặt đám người Sở Bạch trở nên quái dị, tuy bọn họ cũng mong đợi Hứa Thâm có thể sống sót, nhưng... dường như vận khí của hắn hơi bị tốt quá mức rồi?

“Nhóc con này lại có thể kiên trì đến tận bây giờ...” Mặc Thanh Hạo và một đám thành viên Mặc gia, cũng lộ ra vẻ mặt quái dị, chẳng lẽ chung quanh đây thật sự không có khur?

Sáu con... Hứa Thâm lại nhìn thấy một bóng dáng dữ tợn phía trước, và mặt hắn không chút thay đổi, lại yên lặng lựa chọn đi vòng, là nhẹ chân nhẹ tay đi vòng qua từ bên cạnh.

Đây đã là con khur thứ sáu mà hắn gặp được ven đường.

Tựa như mật độ khur ở tầng sâu trong Khur giới hơi bị dày đặc một chút, không phải người ta đã nói mấy con đại khur này sẽ cắn nuốt lẫn nhau sao?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, chẳng lẽ chỉ số thông minh của những con khur này cao đến mức chỉ giao lưu với nhau đến điểm là dừng, sau đó bình an vô sự, cùng nhau phát triển?

Và ngoại trừ khur, Hứa Thâm còn nhặt được một kiện khur binh.

Là một ngón tay màu đen.

Ban đầu Hứa Thâm chỉ nghĩ rằng nó chính là một ngón tay cụt do khur để lại, không nghĩ tới khi hắn dùng khur lực đụng vào, lại phát hiện bản thân có thể hấp thu nó vào trong cơ thể.

Trên thực tế, ngoại trừ phế tích Hắc Ám, địa điểm thu hoạch khur binh ở trong động khur, chính là tầng thứ ba trong Khur giới này, bởi vì trên mặt đất sẽ rơi xuống một chút.

Có người phân tích rằng, những khur binh này chính là xác do khur vứt bỏ.

Phải biết rằng, khur cũng có thể nắm giữ khur binh, nhưng với những loại khur binh này, mấy con khur sẽ tỏ ra khá kén chọn, chứ không giống nhân loại, chỉ hận không thể giăng kín toàn thân.

Khur chỉ lựa chọn loại mà chúng nó yêu thích, hoặc là loại mang theo đặc tính phù hợp.

Còn với những loại khác, dường như tự bản thân chúng nó sẽ sinh ra một loại bài xích và chán ghét bản năng, sau đó vứt bỏ khur binh đi.

Hứa Thâm phỏng đoán trong một chuyến đi này, hắn chính là người đầu tiên đạt được khur binh, và có lẽ thứ này chính là phần thưởng khao quân dành cho kẻ thăm dò là hắn.

Lại nói, đạt được thứ này, trong lòng hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút mừng rỡ nho nhỏ.

Mà sau khi Hứa Thâm dung nhập ngón tay màu đen, không ngờ thứ này lại sinh ra một chút phản ứng qua lại với mảnh da màu đen trong cơ thể hắn, và chúng nó đang từ từ dung hợp với nhau.

Lại nói, khur binh có đặc tính tương tự sẽ dung hợp với nhau, biến dị thành khur binh mới.

Và chứng kiến một màn này, Hứa Thâm cũng không khỏi có chút chờ mong.

Lúc này, hắn vừa tiến vào một nơi nào đó trong rừng khư, không bao lâu sau, hắn đã nhìn thấy một khe hở trong rừng, ngay sau đó là một dãy hành lang màu đen bất quy tắc xuất hiện. Và dựa theo cục trưởng miêu tả, đây đúng là thông đạo đi thông phế tích Hắc Ám.

Nhưng ở chung quanh phía trước thông đạo, lại có từng bóng dáng đang bồi hồi di chuyển, nhìn qua chúng nó giống đám cỏ thi ngoài tường như đúc.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hắn lập tức ngừng lại, xoay người, vẫy vẫy tay về phía sau.

“Hả?”

Đám người Mặc gia đang đi ở phía sau, trông thấy biểu hiện của Hứa Thâm, trong lòng có chút nghi hoặc, Mặc Kiếm nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ cậu ta tìm được thông đạo rồi?”

“Rất có thể là như vậy, gọi người đến hỏi xem sao.” Mặc Thanh Hạo nói.

Mặc Kiếm lập tức chọn ra một người ở phía trước, người nọ bị điểm danh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nhưng cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn, chậm rãi đi về phía Hứa Thâm, trong lòng thầm nghĩ: Tốt nhất là cậu nên có chuyện để nói.

“Tìm được thông đạo rồi.” Hứa Thâm đợi cho đến khi người nọ tới gần, mới thấp giọng nói.

Người nọ cũng nhìn thấy thông đạo màu đen bất quy tắc ở phía trước Hứa Thâm, sắc mặt khê biến, lập tức gật gật đầu, nhưng không hé răng nửa lời, sợ làm kinh động tới đám cỏ thi đang lảng vảng ở bên ngoài thông đạo, sau đó, chậm rãi xoay người đi vòng về.

Theo tin tức được thông báo lại, đôi mắt Mặc Thanh Hạo lập tức tỏa sáng, gã nhanh chóng dẫn theo mọi người tới gần chỗ Hứa Thâm.

“Phóng thích sương mù Hoàng Kim.” Mặc Thanh Hạo phân phó, đến thời điểm này, gã không còn tiếp tục tiết kiệm nữa.

Chỉ một thoáng sau, mảng lớn sương mù dày đặc màu vàng đã tỏa ra khắp chốn, mọi người vẫn có chút không rõ nguyên

nhân, nhưng người Mặc gia lại chẳng có ý định nhiều lời vô nghĩa đi giải thích cho bọn họ nghe.

Chờ sau khi sương mù dày đặc đạt tới phạm vi cực hạn, lấp đầy tầm mắt, bọn họ nhìn thấy chung quanh không có khứ thú, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Trong nhóm mấy người có hình thái thứ hai không?” Mặc Thanh Hạo dùng Khư Nhãn nhìn thoáng qua đám cổ thi đang lượn lờ bên ngoài thông đạo, chợt quay sang đám người Sở Bạch dò hỏi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không một ai hé răng.

Mặc Thanh Hạo hừ lạnh một tiếng, nói: “Đám các người đã muốn che giấu, cũng được thôi, vậy người dẫn đầu của mỗi nhóm hãy bước ra khỏi hàng, đi giải quyết mấy con cổ thi kia đi.”

Sắc mặt mấy người dẫn đầu như Sở Bạch đều có chút thay đổi, trong lòng âm thầm kêu khổ. Đúng là Mặc gia này làm việc không chừa đường sống cho người ta mà, đám người ấy thực sự coi bọn họ là pháo hôi mà sử dụng.

Nhưng việc đã xong lại đi trả thù?

Vừa nghĩ tới điểm này, rất nhanh trong lòng bọn họ lại nhụt chí.

Ngoại trừ ngày động khư mở ra, trên cơ bản, bọn họ đều không có khả năng tìm được cơ hội nào khác để tiến vào nội thành.

Huống chi Mặc gia vốn ở trong khu quý tộc tại nội thành, dù bọn họ có thể đi vào nội thành, cũng rất khó tiến vào khu quý tộc.

Nói như vậy cũng đủ hiểu, dẫu bọn họ có dùng hết toàn lực cũng không thể đến được trước mặt người ta, thì làm sao người ta có thể lo lắng bọn họ sẽ cừu hận và trả thù?

Huống chi, trăm khư giả vốn là chức nghiệp có hệ số nguy hiểm cực cao, có lẽ chỉ ba, năm năm sau thôi, bọn họ sẽ chết trong sự kiện khư thú khác, còn nói gì tới chuyện báo thù? Tới cuối cùng, chuyện này chính là một cục lửa giận mà trong cả đời bọn họ chỉ có thể nuốt xuống thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng không ít người đều cảm thấy bi thương và khổ sở.

Chương 288. Cướp Xác!

Người Dịch Phước Mạnh

Mua Truyện liên hệ ZALO: 0704 730 588

Mua Truyện liên hệ facebook.com/Damphuocmanh

“Anh ta cũng có thể nhìn thấy cổ thi kia?” Hứa Thâm có chút kinh hãi nhìn thanh niên Mặc gia kia.

Bởi vì nơi này chính là tầng thứ ba trong Khư giới, và đám cổ thi lớn vón ở nơi này, ít nhất cũng đạt tới cấp B,

Trừ phi là tồn tại hình thái thứ hai thuộc loại cảm giác nào đó, nếu không rất khó mà cảm nhận được đám cổ thi kia.

Vẫn còn một loại tình huống khác chính là, đám khư cấp B này du đãng đến tầng thứ hai trong Khư giới, lúc ấy, hình thái thứ hai mới có thể nhìn thấy được.

Chẳng lẽ đầu lĩnh Mặc gia này thuộc hệ cảm giác, hoặc là hình thái thứ ba?

Ừm? Lời này có ý gì?

Mục Tuyết nghe được lời nói của Hứa Thâm, cũng có chút kỳ quái liếc nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: “Cổ thi này không giống khư. Theo tôi cảm giác, hắn là đám cổ thi kia chỉ có cấp C thôi, vì tôi cũng có thể nhìn thấy chúng. Và hắn là chúng nó đã lần mò rời khỏi thông đạo, dựa vào thông đạo đến tầng này trong Khư giới, cuối cùng mới lang thang ở nơi đây. Và chúng nó vẫn ở lại tầng Khư giới này, không có rơi xuống dưới, nghĩa là trong cơ thể chúng nó có ngưng kết xác!”

Ngưng kết xác, đó là khư binh!

Thì ra là thế... Hứa Thâm nghe được lời Mục Tuyết giải thích, lập tức gật mình hiểu ra.

“Bằng không, cậu cho là cái gì?” Mục Tuyết nhìn thấy Hứa Thâm, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái, lời nói vừa rồi của cậu nghe cứ

quái dị sao sao ấy.

Ách ách... Hứa Thâm thăm toát mồ hôi (xấu hổ vô cùng), suy nghĩ cấp tốc xoay chuyển, nói: “Cái kia, tôi cho rằng ở khoảng cách xa như vậy, chắc anh ta không nhìn thấy nó đâu...”

“Anh ta cũng chỉ xa hơn cậu chừng mười mét thôi.” Mục Tuyết ngó bộ dáng của Hứa Thâm, trong lòng càng cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ Hứa Thâm cho rằng mấy con cổ thi đó là cấp B hoặc cấp A, và chỉ mình hắn mới có thể nhìn thấy?

Mục Tuyết lập tức liên tưởng đến cả đoạn đường vừa rồi hẳn đều bình an vô sự, đôi mắt hơi hơi chớp động.

Hứa Thâm có chút im lặng nhìn dáng vẻ suy tư của Mục Tuyết, trong lòng lại thầm kêu may mắn, may mắn mà cô ấy không phải khur... Xem ra tâm tính của hắn còn chưa đủ trầm ổn, bình tĩnh.

“Còn không đi?” Đôi mắt Mặc Kiếm xẹt qua như điện, đồng thời lại nắm thật chặt khẩu Phá Khur tốc xạ trong tay.

Mấy người dẫn đội như Sở Bạch đều lộ ra sắc mặt khế biến, tới cuối cùng bọn họ chỉ có thể bất chấp khó khăn tiến lên.

Ở nơi này có tổng cộng ba người dẫn đầu, mấy người bọn họ đều trao đổi ánh mắt với nhau. Sau đó, tựa như cả đám đã phân phối mục tiêu xong xuôi rồi, tất cả đều vác súng Phá Khur lên nhắm thẳng về phía trước, chờ đến lúc đám cổ thi kia chậm rãi tiếp cận tầm bắn, liền trực tiếp nổ súng.

Mấy con cổ thi bị trúng đạn, tựa như vừa giật mình tỉnh giấc, chúng nó lập tức xoay người lao vọt về phía bọn họ bên này, tốc độ nhanh như gió.

Mấy người Sở Bạch vội vàng bắn, bắn xuyên qua đầu và hai chân cổ thi.

Cổ thi vừa té ngã lại bò lên rất nhanh, coi như không có chuyện gì lại găm nhẹ rồi vọt tới.

Một người dẫn đầu trong đó bị cổ thi tiếp cận, không thể không rút kiếm chém tới. Người này thi triển ra thân pháp cực nhanh, hiển nhiên đã là tồn tại hình thái thứ hai.

Con cổ thi kia còn chưa chạm vào bộ quần áo phòng hộ trên người gã, đã bị chặt đứt cánh tay, chặt đứt đầu, sau đó, rất

nhANH bị chém thành tám khối, giảm tốc độ liên lại, tái sinh.

Mấy cỗ thi khác cũng vọt tới. Người trung niên dẫn đầu giáo hội Hắc Quang này không chút khách khí, nếu lúc này đã bại lộ, gã cũng chẳng cố kỵ gì nữa, trực tiếp vung kiếm chém lên.

Trong vòng mười mét, kiếm nhanh khôn tả!

Với thân pháp của hình thái thứ hai, chỉ vền vẹn một cái chớp mắt, người nọ đã vượt qua khoảng cách mười mét, mấy con cỗ thi liên tiếp ngã xuống.

Sở Bạch và một người dẫn đầu khu Dạ Oanh cũng đang chém giết cùng một chỗ với cỗ thi. Chiến đấu vô cùng kịch liệt, trong khoảnh khắc sinh tử, hai người để lộ ra tốc độ phi phàm. Tới lúc này mới biết, hóa ra mấy người bọn họ đều là tồn tại hình thái thứ hai,

“Đã thỏa thuận với nhau sẽ cùng nằm thẳng (dù xảy ra bất cứ chuyện gì trong lòng cũng không gợn sóng, không hề phản ứng, hay phản kháng, tỏ vẻ tâm lý phục tùng), vậy mà anh ta lại lạng lế đột phá một mình...” Mục Tuyết nhìn thân thủ của Sở Bạch, thì thào tự nói.

Hứa Thâm cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới trước khi tiến vào động khư Sở Bạch cũng hoàn thành đột phá.

Bên kia, vì tránh làm quần áo phòng hộ bị phá hư, ba người Sở Bạch đều thi triển ra thủ đoạn lôi đình, nhanh chóng giải quyết cỗ thi.

Mặc Thanh Hạo thoáng cười lạnh, không hề cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao mấy người kia cũng được chọn để đảm đương vai trò dẫn đội, nếu bọn họ không có chiến lực hình thái thứ hai, chỉ có thể nói rằng thể lực sau lưng đối phương quá kém cỏi.

“Đi xem mấy cái xác.” Gã lập tức phân phó.

Mặc Kiếm bên cạnh gật đầu, nhanh chóng phát tay tiến lên, cùng mấy đệ tử Mặc gia khác tỉ mỉ tìm kiếm trên người mấy con cỗ thi bị giết hại, rất nhanh đã lấy ra một vài bộ phận kỳ dị từ bên trong.

Có mảnh xương màu trắng, cũng có khối thịt màu máu.

Nhưng mấy thứ bọn họ tìm được chủ yếu là mảnh xương màu trắng, tổng cộng có bốn khối.

“Cốt xác.” (loại Xác xương)

Mặc Thanh Hạo bắt lấy bốn mảnh xương trắng, khẽ lắc đầu một cái, hiển nhiên gã có chút thất vọng.

Loại cốt xác này là xác không có năng lực đặc thù, không có đặc tính, bởi vậy chúng nó sẽ bị bất cứ loại xác nào hấp thu, trở thành chất dinh dưỡng cho chúng.

Ngược lại khi đến lượt khối thịt màu máu kia, gã trực tiếp nắm nó trong tay rồi hấp thu, nhưng rất nhanh đã thu khư lực lại, tiện tay ném nó cho Mặc Kiếm, nói: “Anh cứ thu lại trước đi, chờ đến lúc trở về lại nhìn xem nó có thể bổ sung cho loại xác nào không.”

Mặc Kiếm nghe được lời này, cũng hiểu khối thịt màu máu nó không khiến thiếu gia vừa lòng, gã không nói năng gì, nhanh chóng thu nó vào trong cơ thể.

“Bọn họ cũng muốn cướp cả thứ này sao?” Sắc mặt thanh niên dẫn đầu khu Dạ Oanh lập tức trở nên khó coi.

Đám người kia coi bọn họ làm công cụ mở đường, coi như xong, nhưng hiện giờ còn muốn cướp xác mà bọn họ vất vả săn giết được... Hành động này hơi bị quá đáng rồi.

Chương 289. Cơ Hội Làm Chó Săn...

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo trở nên lạnh nhạt, nói: “Chờ sau khi vào phế tích Hắc Ám, mấy người có thể rút đi, chỉ cần đừng làm tôi chướng mắt, tôi cũng lười chú ý đến. Nhưng trước đó, mấy người ngoan ngoãn dò đường cho tôi, đừng có mơ tưởng đến mấy cái xác này. Bằng không mấy người cho rằng, vì sao mấy người lại có tư cách bước vào động khư này? Mấy người tưởng rằng mình đạt được tư cách này nhờ khoản tiền và chút lễ vật nho nhỏ ấy ư?”

Mọi người nghe được lời này, sắc mặt ai nấy đều có chút khó coi.

Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được, hóa ra trong trò chơi săn giết này, vai trò của bọn họ chỉ là những con chó săn do các đại

nhân vật trong nội thành dắt tới.

Nhưng... tổ chức sau lưng bọn họ lại phải cúi đầu khom lưng, chủ động nịnh bợ nhét tiền, còn trả giá không ít, mới tranh thủ được cơ hội này... Cơ hội làm chó dò đường.

Sắc mặt Sở Bạch trở nên âm trầm, gã nghĩ lại những lời Liễu cục từng dặn dò riêng với mình trước khi tiến vào nơi đây... Tới cuối cùng, gã đành phải nhin xuống nỗi phần nộ trong lòng.

Gã biết, một đoạn đường này tương đối gian nan nhưng đợi cho đến lúc bước vào phế tích Hắc Ám, bọn họ sẽ đạt được cơ hội tự do sẵn sẵn.

Ánh mắt Hứa Thâm dừng lại trên bốn mảnh xương vừa được Mặc Thanh Hạo thu về, lúc trước hắn cũng đạt được một mảnh xương như vậy. Chỉ là lúc ấy hắn không kịp cảm nhận xem nó có đặc tính gì, đã tiện tay dung hợp rồi, không nghĩ tới trước mắt lập tức nhìn thấy tận bốn cái.

Đây mới là điểm đặc biệt của động khư sao? Chỉ vền vẹn sẵn giết một lát, lại đạt được nhiều khư binh đến vậy... Hứa Thâm nhìn về phía hang động hắc ám kia, hào quang không ngừng lóe sáng trong mắt.

“Đi thôi.” Mặc Thanh Hạo phát tay.

Mặc Kiếm lập tức hét lên một tiếng, ra lệnh cho ba người dẫn đầu nhóm Sở Bạch tiến lên phía trước mở đường, những người khác nhanh chóng đi theo, mà đám người Mặc gia bọn họ lại đi ở cuối cùng, bảo tồn thực lực.

Hứa Thâm chú ý tới mấy con cô thi đã bị chém rời từng mảnh, đang từ từ khép lại thân thể trong sương mù đằng sau, bỗng nhiên lại phát hiện thân thể bọn chúng đang dần dần trở nên hư ảo, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên. Hắn lập tức thấp giọng nói với Mặc Tuyết bên người: “Cô xem, mấy con cô thi kia...”

Sắc mặt Mặc Tuyết lộ vẻ âm trầm, dường như đang bận suy nghĩ chuyện gì. Cô vừa nghe được lời nói của Hứa Thâm, có quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng vẻ mặt vẫn không chút biến hóa, nói: “Chúng nó đã mất đi xác ngưng kết trong cơ thể, lực lượng sụt giảm, rất khó tiếp tục ở lại tầng này trong

Khư giới, sẽ dần dần rơi xuống, rơi xuống, mãi cho đến khi trở lại trong hiện thực... Cũng chính là ngoài tường.”

Hứa Thâm sửng sốt, cổ thi không có xác trong cơ thể, sẽ rơi xuống hiện thực?

“Nhưng vì sao lại là ngoài tường? Chẳng lẽ có người chuyên môn vận chuyển chúng nó ra ngoài sao?” Hứa Thâm không khỏi thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên là không.” Mục Tuyết nhìn về phía Sở Bạch đang đi mở đường đằng trước, trong lòng thoáng bị ai thay gã nhưng ngoài miệng lại tùy ý nói: “Vị trí chúng nó rơi xuống, chính là ở ngoài tường. Lại nói, tuy chúng ta thông qua nội thành tiến vào động khư, nhưng vì xâm nhập quá sâu, rất khó để phán đoán chính xác vị trí bên ngoài Khư giới, là nơi nào trong hiện thực. Nhưng bình thường, đám cổ thi ngã xuống này, đều xuất hiện ở ngoài tường. Và cụ thể là vì sao lại như thế thì tôi cũng không biết.”

Hứa Thâm giật mình, hắn cảm thấy tình huống này thật khó hiểu, nhưng Mục Tuyết đã nói bản thân không biết, hắn cũng chỉ có thể đề sự nghi hoặc này trở lại đáy lòng.

Càng tiến vào bên trong, mảnh hắc ám trong thông đạo càng trở nên thâm thúy, tựa như nơi này vốn không phải hang động, và khu vực bọn họ đang tiến vào chính là một thế giới hắc ám.

Đám người Sở Bạch mở đèn điện cao xạ mang theo bên mình lên, ánh sáng tràn ra. Có thể rõ ràng nhận thấy, khi đặt vào hoàn cảnh này, thứ ánh sáng cực kỳ chói mắt ở bên ngoài, chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách hơn mười mét mà thôi.

Không bao lâu sau, bọn họ lại gặp được cổ thi.

Lần này, đám người Sở Bạch không đợi Mặc Kiếm thúc giục, đã trực tiếp tiến lên giải quyết chúng, coi như bọn họ đều đã chấp nhận vận mệnh của kẻ mở đường rồi.

Đoàn người tiến lên hơn mười phút, đã liên tiếp chém rời mười mấy con cổ thi, cũng lấy ra 6 cái xác từ trong thân thể chúng nó, và hiển nhiên tất cả đều rơi vào trong tay Mặc Thanh Hạo.

Nhưng Hứa Thâm phát hiện, tần suất xuất hiện loại cốt xác màu trắng kia là cao nhất, dường như chúng nó là loại khư

binh thông thường nhất.

Đột nhiên, ngay lúc đèn pin của người dẫn đầu giáo hội Hắc Quang chiếu rọi một khu vực nào đó trong bóng đêm, nơi đó lập tức xuất hiện một bóng dáng màu xám.

Bóng dáng kia bị ánh sáng từ đèn pin làm kinh động, lập tức ngẩng cái đầu đang cúi sát mặt đất lên, rõ ràng là một con cở thi cực kỳ to lớn.

Nó đang nằm sấp trên mặt đất. Lúc này, cái đầu vẫn một mực vùi vào lồng ngực kia, nhanh chóng vươn lên, để lộ ra bộ mặt vô cùng dữ tợn, từ phía dưới hai bên mí mắt, xuất hiện từng đường nứt màu máu, giống như những cái miệng bén nhọn.

Và chỉ tính riêng cái đầu của nó thôi cũng lớn gần một mét.

Sắc mặt ba người Sở Bạch đại biến, không cần phải nghi ngờ, con cở thi tuyệt đối không phải trình độ cấp C.

Chạy!

Trung niên dẫn đầu giáo hội Hắc Quang lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng ngay sau đó, một tiếng súng vang lên.

Mặc Kiếm cầm súng Phá Khư loại tốc xạ trong tay, viên đạn vừa bắn thẳng tới phía sau gã, lạnh lùng thốt lên: “Chạy cái gì? Chẳng lẽ anh muốn chúng tôi ra tay? Tất cả đều xông lên cho tôi!”

Trung niên nọ kinh sợ, gương mặt đỏ lên, nói: “Các người đừng khinh người quá đáng!”

“Mày không phục?” Mặc Kiếm lắc lư khẩu súng trong tay, ánh mắt lạnh lùng.

Rống!

Phía sau lưng bọn họ, con cở thi kia đã bò lên, tựa như một cử động của nó cũng khiến mặt đất rung chuyển.

Sở Bạch và thanh niên dẫn đầu khu Dạ Oanh đều lộ ra sắc mặt khó coi, cả hai chậm rãi lui về phía sau.

“Móa nó, mọi người cùng nhau liều mạng với bọn họ. Ở trong này, dù giết sạch bọn họ cũng không ai biết, cứ nói chết ở trong tay khư là được!” Trung niên kia hung hăng rống giận,

trực tiếp cầm súng vọt tới, trên tay gã là khẩu súng Phá Khur loại đặc biệt cải tiến.

Chương 290. Phản Kháng Là Ngu Xuẩn!

Dưới sự dẫn dắt của gã, những thành viên khác của giáo hội Hắc Quang, đều phản chiến, tất cả dứt khoát chỉ súng về phía Mặc gia, dù sao cũng là chết, một khi bị ép đến tuyệt cảnh, lúc nóng nảy ngay cả chó cũng biết nhảy tường! (câu này đồng nghĩa với chó cũng rút giậu)

Sắc mặt Mục Tuyết khẽ biến, cô vội vàng kéo Cố Thu Phong lùi sang bên cạnh, mở miệng nói: “Mau né tránh.”

Đám người Hứa Thâm và Ba Diệp nghe vậy, cũng nhanh chóng làm theo lời cô ấy tránh, rời xa khu vực trung tâm, tránh trở thành nơi tập trung hỏa lực của hai bên.

“Không biết sống chết!” Sắc mặt Mặc Thanh Hạo lạnh lùng, gã lập tức nâng khẩu súng bắn tia trong tay lên, bất ngờ bắn ra một phát.

“Phanh” một tiếng, tiếng súng vang lên sau lưng trung niên kia. Một phát này bắn trúng đầu con cò thi vừa nâng mình đứng dậy, trên mặt nó xuất hiện một lỗ thủng sâu hoắm.

Máu thịt trong lỗ thủng nọ liên tục mấp máy, sương mù xung quanh khẩn cấp tụ tập tới, vết thương kia khép lại cực nhanh.

Trong khi ấy, đám người trung niên dẫn đầu cùng những thành viên giáo hội Hắc Quang khác cũng liên tiếp bắn tới, nhưng khác với một súng bắn thủng đầu con khur của Mặc Thanh Hạo kia, bọn họ lại kinh ngạc phát hiện, tất cả những viên đạn rời tay bọn họ, bắn lên tầng quần áo phòng hộ bên ngoài đám người Mặc gia, đều bị đánh văng ra.

Cũng chỉ có khẩu súng Phá Khur loại đặc biệt cải tiến trong tay trung niên dẫn đầu, khi bắn vào mặt nạ bảo hộ của Mặc Kiếm mới lưu lại một dấu vết mờ mờ thôi!

Và dấu vết này đã khiến sắc mặt Mặc Kiếm trở nên cực kỳ âm trầm, gã dứt khoát nâng khẩu súng Phá Khur loại tốc xạ lên, trực tiếp bắn ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, lớp quần áo phòng hộ trên người bảy, tám thành viên của giáo hội Hắc Quang đều bị xé toang, thân thể cả đám đầy rẫy thương tổn.

Mà bản thân trung niên kia vốn là hình thái thứ hai, khả năng né tránh cực kỳ nhạy bén, gã chỉ nhẹ nhàng lướt qua, cũng tránh được hết công kích, chỉ là lớp quần áo phòng hộ trên người đã ảnh hưởng tới khả năng phát huy thực lực của gã. Dưới chuỗi công kích càn quét tập trung, cuối cùng gã vẫn bị bắn trúng hai phát, tầng quần áo phòng hộ trên người bị phá vỡ.

Trung niên dẫn đầu nhìn thấy cảnh này, trong lòng tức giận đến mức cả người run rẩy, gã hoàn toàn không nghĩ tới những lời Giáo hoàng nói lại chính là sự thật.

Đám cao tộc nội thành chết tiệt này! !

“Ngu xuẩn.”

Mặc Thanh Hạo nâng súng ngắm lên, lại bắn một phát trúng đầu cổ thi kia, làm chậm lại thể công của nó, rồi nương theo chút thời gian này, lập tức mở miệng quát Sở Bạch và thanh niên dẫn đầu khu Dạ Oanh: “Hai người còn thất thần làm gì? Nếu không muốn chết, lên!

Sắc mặt Sở Bạch và thanh niên dẫn đầu khu Dạ Oanh trở nên tái nhợt.

Roi vào loại tình huống tiến thoái lưỡng nan này, bọn họ nhất định phải chọn cho mình một phương án bớt nguy hại nhất. Và so sánh với con cổ thi kia, tựa như đám người Mặc gia này càng hung tàn hơn...

Tới cuối cùng, bọn họ chỉ có thể bất chấp khó khăn, vọt lên.

“Biên đội số một theo tôi!” Trong lúc Sở Bạch xông lên đi, gã cũng kêu gọi đám người Triệu Thanh Miên tới hiệp trợ.

“Lũ ngu xuẩn. Nếu không có quần áo phòng hộ đặc chế, chúng tao sẽ tùy ý sử dụng chúng mày như vậy sao? Chẳng lẽ chúng tao lại không biết đạo lý chó cùng rút giậu?” Sắc mặt Mặc Kiếm âm lãnh, nói: “Đã nói rồi, bảo chúng mày làm cái gì thì chúng mày làm cái đó, không nên cản trở chủ nhân. Hiện giờ, tất cả đều lên cho tao, ai lùi bước, chết!”

Ánh mắt đám người Giáo hội Hắc Quang lộ ra vẻ tuyệt vọng. Dưới áp lực từ phía Mặc Kiếm, bọn họ chỉ có thể xoay người, giết về phía cổ thi.

“Tôi lại cho anh thêm một lần cơ hội nữa.” Mặc Thanh Hạo nâng súng ngắm lên, nhìn về phía trung niên nọ.

Sắc mặt trung niên dẫn đầu cực kỳ khó coi. Gã hiểu rất rõ, đối phương cho bản thân thêm một cơ hội vốn chẳng phải rộng lượng gì, chỉ là đối phương không hy vọng một công cụ nhân (-là người giúp đỡ người khác mà không cần gì hết, cho nên thường bị người ta sử dụng như một thứ công cụ hình người) như gã bị lãng phí đi thôi, nhưng đây cũng là cơ hội cầu sống duy nhất của gã.

Nghĩ đến đây, trung niên nọ cắn răng, chỉ có thể quay đầu phóng về phía cổ thi.

“Chúng ta cũng lên.” Mục Tuyết nói, đồng thời liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Hứa Thâm cảm thấy ánh mắt của cô có chút kỳ quái, giống như đang nói, cậu đừng có ngụy trang nữa ...

Sắc mặt ba người Cổ Thu Phong khế biến. Bọn họ còn có chút do dự, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo, ác liệt của đám người Mặc gia vừa quét tới, trong lòng lập tức hiểu, bản thân không đi cũng không được, còn không bằng tự giác một chút thì hơn.

Ngay lập tức, toàn đội xuất động, đi qua vây quanh cổ thi.

Hứa Thâm lấy ra súng Phá Khư loại tốc xạ, đứng từ phía xa nhắm bắn cổ thi, viên đạn không ngừng văng ra như thác nước.

Đám người Mục Tuyết nhìn thấy Hứa Thâm lấy ra súng Phá Khư loại tốc xạ từ trong ba lô, sắc mặt tất cả khế biến.

Trước khi xuất phát, bọn họ có hỏi Hứa Thâm về thứ này, nhưng Hứa Thâm chỉ nói nó là vũ khí bí mật, không nghĩ tới, loại vũ khí bí mật này lại khủng bố đến vậy!

Bởi vì ở khoảng cách gần, nó chính là vũ khí có thể uy hiếp đến hình thái thứ hai!

Hứa Thâm không ra tay, chỉ đứng bên ngoài dùng súng Phá Khur bắn kiềm chế, Mục Tuyết lại mang theo đám người Cố Thu Phong lao lên nghênh chiến, dung nhập vào tiểu đội tác chiến của Sở Bạch.

Mỹ Nhã cũng không nhàn rồi, cô cũng đi theo bên người Sở Bạch, không ngừng xẹt qua xẹt lại chung quanh cổ thi, thường xuyên tìm cơ hội thích hợp để ra tay.

Phanh!

Từ phía xa xa, Mặc Thanh Hạo dùng súng ngắm bắn tới, gần như mỗi súng đều trúng vào điểm yếu hại trên người cổ thi, cắt ngang thể công của nó.

Đám người Mặc Kiêm cũng bắn phối hợp với gã, lại cộng thêm những người khác vây công, có thể nhận thấy cổ thi đang rơi vào hoàn cảnh xấu.

Rống!

Cổ thi rít gào, hung hăng vung cánh tay, cánh tay dài như liềm đao quét ngang tới, lập tức đập bay Cố Thu Phong và một vài thành viên giáo hội Hắc Quang tới khá gần nó. Dưới loại lực lượng cuồng bạo này, không ít người miệng phun máu tươi, vừa ngã xuống đất đã không dậy nổi.

Hứa Thâm vừa bắn, vừa chạy về phía Cố Thu Phong, nhìn thấy trước ngực gã đều là máu tươi, hấn vội vàng nâng đôi phương dầy, lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Đừng đỡ tôi...” Cố Thu Phong mở một con mắt, vội vàng ném cho Hứa Thâm một ánh mắt đầy ẩn ý.

Thật vất vả mới mượn được cơ hội bị thương, gã không hề muốn tái chiến.

Chương 291. Vẫn Là Cậu Giảo Hoạt!

Hứa Thâm sửng sốt, lập tức có chút không biết nên nói gì, ánh mắt hắn lại nhìn qua đám thành viên giáo hội Hắc Quang khác, không ít người đang băng bó vết thương, đáng vẻ sắp chết đến nơi...

Về mặt này, rất khó để phân biệt rút cuộc là bao nhiêu người bị thương thật và bao nhiêu người giả vờ.

Chỉ có thể nói rằng, đám tiểu nhân vật cũng có bí quyết cầu sinh của tiểu nhân vật.

Hứa Thâm âm thầm cười khỏ, đành bất đắc dĩ phối hợp với hành động của Cố Thu Phong, lập tức lớn tiếng nói: “Cố chịu đựng, đợi lát nữa tôi sẽ chữa thương cho cậu, nhất định phải cố chịu đựng đó!”

Nói xong, hắn trưng ra vẻ mặt bi tráng buông Cố Thu Phong xuống, tay cầm lấy súng Phá Khư tiếp tục xung phong về phía trước, không ngừng bắn phá.

Cố Thu Phong té trên mặt đất, ánh mắt nhìn bóng dáng bi tráng của Hứa Thâm, trong lòng có chút ngạc nhiên, nếu không phải gã nhất thiết phải tiếp tục nằm giả chết, có lẽ gã đã nhảy dựng lên nhiệt liệt vỗ tay cho Hứa Thâm rồi.

Vẫn là cậu biết cách diễn nha!

Cùng lúc ấy, do Sở Bạch và ba vị hình thái thứ hai dẫn đầu, mười mấy người bên kia đang hợp lực bao vây tiêu diệt cổ thi, cộng thêm hỏa lực viễn trình tới từ súng bắn tỉa và súng Phá Khư loại tốc xạ trong tay thành viên Mặc gia, rất nhanh thân thể con cổ thi kia đã bị bắn nát.

Sau khi từng bộ phận trên cơ thể như tay, chân... đều bị dỡ xuống, cái đầu con quái vật này cũng bị chặt đứt.

Cái đầu cực lớn lăn lộn tới trước mặt Hứa Thâm, tầng sương mù chung quanh đang thông thả tụ tập tới, toàn bộ đều chui vào khe hở bên dưới cái đầu.

Nơi ấy không có một chút máu tươi nào chảy ra, còn máu thịt đang không ngừng nhúc nhích.

Một phần dịch thể màu đỏ sậm đã vón cục, bị phun ra từ đường nứt bên dưới mí mắt cổ thi. Thoạt nhìn thứ này có cảm giác cực kỳ dập dính, giống như một cục kẹo dẻo có tính dính rất mạnh, lăn đến bên chân Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, cũng xoay người nhặt nó lên, cảm giác trên tay cực kỳ mềm mại, ấm áp.

Thứ này giống như một cục máu dẻo dai.

Hứa Thâm vừa cầm nó trong tay, bỗng nhiên lại có cảm giác tấm mặt nạ ác quỷ đang ẩn giấu dưới lớp da mặt mình, truyền đến từng luồng nhiệt ý, tựa như nó đang kêu gọi.

Hắn thầm giật mình, ánh mắt nhìn về phía cục máu mềm dẻo trong tay, chẳng lẽ thứ này cũng là khư binh?

Nhưng nhìn về ngoài, nó cực kỳ giống một cục máu tươi dính nhầy mà...

Đến lúc này, bỗng dưng hắn phát hiện ra, dù cục máu này dính nhầy mềm mại, nhưng lại có tính dai cực tốt, không thể kéo đứt, và đương nhiên, đó không phải đặc tính vốn có của máu tươi.

Huống chi lúc trước, đầu cổ thi này đã bị thương nghiêm trọng, nhưng không hề thấy nó đổ máu, tựa như trong cơ thể nó đều là những bộ phận khô ráo giống như cây khô vậy, không có máu tươi.

“Cậu kia, đừng có lộn xộn, mau đưa thứ trong tay cậu tới đây.” Đúng lúc ấy, từ sau lưng hắn truyền đến giọng nói của Mặc Kiếm, ngọn đèn trong tay đối phương chiếu thẳng vào mặt Hứa Thâm, còn bản thân đang đi nhanh tới.

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, hắn nắm chặt cục máu trong tay, chiếc mặt nạ bên dưới lớp da mặt đang nhúc nhích, tựa như muốn trồi lên.

Hứa Thâm có một loại cảm giác, cục máu trong tay hắn là phần còn thiếu cực kỳ quan trọng với chiếc mặt nạ này.

Ngay lúc ấy, góc áo hắn bị người ta lôi kéo, Hứa Thâm quay sang, là Mặc Tuyết, cô đang khế lắc đầu với hắn.

Hứa Thâm hiểu được ý tứ của cô, ánh mắt biến ảo một hồi.

Lúc này, Mặc Kiếm đã đi tới trước mặt hắn, bàn tay vươn ra, cầm lấy cục khư binh máu tươi kỳ dị từ trong tay Hứa Thâm, đồng thời lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, mới xoay người rời đi.

Trong tay Hứa Thâm đã trống rỗng, chiếc mặt nạ bên dưới lớp da mặt cũng bình tĩnh trở lại, lạnh như băng.

Hắn nhìn thấy kiện khư binh nọ được đưa vào trong tay Mặc Thanh Hạo.

Rất nhanh, Mặc Thanh Hạo đã hấp thu nó vào trong cơ thể. Gã im lặng một hồi tựa như đang, một lúc lâu sau, trên mặt lộ ra nụ cười vừa lòng, nói: “Không tệ, rốt cuộc cũng có thứ coi được.”

Trên mặt Mặc Kiếm cũng xuất hiện nụ cười, nói: “Cổ thi này tương đương với cấp B, khẳng định là xác ngưng kết trong cơ thể nó không tầm thường.”

Hứa Thâm chậm rãi buông tay xuống, cũng thu hồi ánh mắt.

...

...

Không ít người đều có chút thêm thuồng khư binh trên người con cổ thi thật lớn này, nhưng bọn họ đều biết, chỉ cần Mặc gia có mặt ở đây, sẽ không có phần cho bọn họ.

Tới cuối cùng, tất cả đều mong đợi đoàn người có thể tới phế tích Hắc Ám sớm một chút, như vậy bọn họ có thể tự săn bắn xác của chính mình.

“Vẫn là cậu giao hoạt.”

Trong lúc mọi người lướt qua cổ thi, tiếp tục đi về phía trước, Mục Tuyết liếc mắt nhìn khẩu súng Phá Khư loại tốc xạ trong tay Hứa Thâm, lúc này hắn cũng không tiếp tục giấu nó vào ba lô nữa, ngược lại, tỏ ra khá là hào phóng thoải mái ôm vào trong ngực.

“...”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt Mục Tuyết, lập tức hiểu được, là vừa nãy hắn buột miệng nói vài câu đã khiến cô nhận thấy điều gì rồi.

“Đội trưởng, muốn nói cũng không thể nói như vậy được, lão Hứa có súng là bản lĩnh của cậu ấy, chúng ta có hăm mộ cũng không được.” La Hoa nói.

Cổ Thu Phong tỏ ra vô cùng đồng tình, liên tục gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Mục Tuyết hừ nhẹ một tiếng, nhưng không giải thích thêm.

Suốt cả đoạn đường này, cô vẫn một mực suy tư cân nhắc, tới cuối cùng cũng coi như hiểu thấu nội tình của Hứa Thâm rồi.

Đến lúc này, coi như cô đã có thể khẳng định, câu nói lúc trước của hắn tuyệt đối không phải lừa dối, và như vậy chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là Hứa Thâm cũng đột phá hình thái thứ hai rồi, nhưng hắn thức tỉnh năng lực loại cảm giác, bởi vậy mới có thể cảm nhận được khu vực cấp B ở nơi này.

Đương nhiên, đó cũng là nguyên nhân khiến Hứa Thâm quyết định đi lên đường và không gặp bất cứ chuyện không may nào.

Lại nói, nếu hắn thức tỉnh năng lực loại cảm giác đỉnh cao đặc biệt đáng sợ nào đó, thậm chí hắn còn có khả năng dự đoán trước nguy hiểm...

Thậm chí còn có thể cảm giác được khu vực cấp A.

Dù sao loại năng lực cảm giác này, cũng không nhìn cấp bậc, trừ phi năng lực giả (người có năng lực) gặp phải con khu vực nào đó cực kỳ mạnh mẽ, không cần bất cứ một loại động tác lạ thường nào, chỉ vền vền là một ý niệm cũng có khả năng tiêu diệt đối phương... Đến lúc ấy, năng lực giả mới không thể “Dự đoán” được.

Bởi vì vừa bắt đầu đã chấm dứt, cho nên toàn bộ quá trình kia không tồn tại cái gọi là “Nguy hiểm”.

Chương 292. Tách Ra!

Đoàn người lại tiến lên hơn mười phút, chém giết bốn, năm con cỏ thi, rốt cuộc cũng đi tới phế tích Hắc Ám.

Phế tích Hắc Ám này giống như một hang động cực lớn đã bị phong bế (đóng kín lại).

Nhưng một khi hang động lớn đến trình độ nhất định, bên trong nó chính là thế giới.

Trên đỉnh là màn trời tối đen, không nhìn thấy bất cứ một tia sáng nào, ở chung quanh, có thể mơ hồ nhìn thấy một vài khối đá lớn quái dị, nơi này không có thực vật, bầu không khí có chút âm u, giá lạnh.

Mặc Thanh Hạo liếc mắt nhìn xung quanh một cái, đôi mắt lập tức dừng lại trên người ba tiểu đội khác, nói: “Mấy người đi

bên trái, bên phải thuộc về chúng tôi, hi vọng mấy người đừng đụng phải chúng tôi, nếu không đừng nói tôi không cho mấy người cơ hội.”

Dù sao những thế lực sau lưng đám người này cũng trả giá không ít, lại có nhân mạch trong nội thành, tuy gã không thêm đề ý tới mấy mối quan hệ đó, nhưng nói gì thì nói, làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, nếu không khó tránh khỏi sẽ có người cáo trạng về trong gia tộc. Đến lúc đó, ngay cả gã cũng không tránh được, sẽ bị trách móc nặng nề vài câu.

Hơn nữa, loại chuyện này dễ lọt vào trong tai thế lực khác, cũng không dễ nghe.

Đánh chết nhưng không hoàn toàn đánh chết, giữ lại cho bọn họ một tia hi vọng, mới là đạo lý lâu dài.

Cũng có thể làm gia tộc nhìn thấy gã có tâm thế và lòng dạ của người cầm quyền.

Mọi người nghe được lời Mặc Thanh Hạo nói, trong lòng như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tuy lời nói này hơi khó nghe, nhưng rốt cuộc, bọn họ cũng được giải thoát rồi.

“Đa tạ Mặc Thất Gia.” Thanh niên dẫn đầu khu Dạ Oanh vội vàng nói tạ ơn.

Sở Bạch cũng theo đó, giả vờ giả vịt nói lời cảm tạ, vẻ mặt đầy cảm kích.

Trung niên giáo hội Hắc Quang kia lại không nói thêm điều gì, chỉ lên tiếng kêu gọi thuộc hạ, sau đó cả đội nhanh chóng đi sang bên trái trong bóng đêm.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Sở Bạch quay sang kêu gọi Mục Tuyết.

Mọi người cùng tiến về trước, trước khi đi, Hứa Thâm quay đầu lại đưa mắt nhìn Mặc gia, lúc này bọn họ cũng trực tiếp xoay người đi qua bên phải rồi.

“Rốt cuộc cũng thoát khỏi đám người này.” Cố Thu Phong không nhìn được, nhỏ giọng nói.

Hai bên đã không nhìn thấy bóng dáng của nhau, những người khác đều cảm thấy thoải mái bội phần, nhưng không bao lâu

sau, bọn họ lại gặp được vị trung niên cầm đầu giáo hội Hắc Quang, nhóm người này đang vây giết một con cở thi.

Trung niên dẫn đầu nọ vừa thấy Sở Bạch tới gần, sắc mặt khẽ biến, nói: “Đây là của chúng tôi.”

“Tôi biết.” Sở Bạch nhìn thoáng qua, cũng không có tâm tư tranh đoạt, nói: “Tốt xấu gì chúng ta cũng cùng trải qua hoạn nạn, chúng tôi sẽ không cướp của các anh.”

Trung niên nọ thầm cười lạnh trong lòng, nhưng về ngoài lại lộ ra dáng vẻ cảm động, thở dài: “Đúng vậy, chúng ta cũng không cần phải mưu toan hãm hại lẫn nhau, dẫu sao cả về số lượng lẫn chất lượng đều kém đến mức không cần đề cập tới.”

“Chúng tôi qua bên này, chúng ta hãy chia đường đi, tránh cho một hồi nữa lại chạm phải nhau.” Sở Bạch nói.

Trung niên dẫn đầu gật đầu nói: “Mấy người cứ yên tâm, Giáo hoàng chúng tôi với cục trưởng của mấy người từng ăn cơm chung vài lần, quan hệ không tồi. Giáo hoàng chúng tôi còn từng dặn dò, không được công kích mấy người.”

“Đa tạ.” Sở Bạch vẫy tay chào bọn họ, sau đó mang theo đám người phía sau đi theo một hướng khác.

Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy một con cở thi du đăng.

Sở Bạch không khách khí, lập tức dẫn đội viên tiến lên, trực tiếp tổ chức săn giết. Đối phương chỉ là một con cở thi trình độ cấp C, với thân thủ mà Sở Bạch đã để lộ, rất nhanh có thể giải quyết xong xuôi.

Từ trong cơ thể cở thi, bọn họ tìm được một khối xương cốt màu trắng, Sở Bạch thở phào một hơi, chợt nhìn về phía đám người Mục Tuyết đang đi tới, nói: “Chúng ta cùng nhau vây săn, hay tách ra?”

Mục Tuyết nghe hiểu ý tứ trong lời nói của gã, cũng bình tĩnh trả lời: “Hay là tách ra đi, làm như vậy hiệu suất mau hơn.”

“Được.” Sở Bạch gật đầu.

Sau đó, hai đội chọn lựa phương hướng, đều tự phân công nhau hành động.

“Đội trưởng, nơi này hung hiểm như vậy, chúng ta còn tách ra hành động, chẳng phải sẽ càng thêm nguy hiểm sao?” Cố Thu Phong không nhịn được nói.

“Đúng vậy, chúng ta sẵn giết được xác, có thể chia đều hai đội mà.” La Hoa cũng nói.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: “Người ta tới nơi này để tìm xác, không phải để ôm đoàn sưởi ấm. Ở nơi này, gặp được khur dưới cấp B, tiểu đội bọn họ có thể giải quyết, người cùng đội chia nhau còn có thể hiểu được, tại sao phải chia cho chúng ta? Lại nói, nếu gặp được cấp B, chúng ta cũng đánh không lại, vậy bọn họ cho chúng ta kết bạn, sẽ được lợi ích gì?”

Sắc mặt hai người La Hoa khẽ biến, đúng là như thế.

“Nhưng nếu gặp được thế lực khác, chúng ta cũng có thể hỗ trợ mà.” Cố Thu Phong chưa từ bỏ ý định, cố gắng nói.

Mục Tuyết lạnh nhạt nói: “Cậu cho là những thế lực khác sẽ đi cùng nhau sao? Thực tế là bất cứ ai cũng muốn đạt được xác, và mỗi một người trong đám bọn họ đều bất chấp nguy hiểm về sinh mệnh, cũng muốn tới nơi này thử vận khí, cũng muốn một mình sẵn giết cỗ thi. Nếu may mắn, đạt được một món khur bình tốt từ trên người cỗ thi, sẽ là một bước lên trời, ai không có chút tâm tư nhỏ? Nhưng kết bạn cùng đi, sẽ phải chờ người khác phân phối, đến lúc ấy, người ta còn có thể đạt được cái gì tốt đây?”

Cố Thu Phong lập tức không nói gì nữa.

Đúng vậy, ngay cả gã cũng muốn thử vận khí như vậy, nhưng... lại không có dũng khí kia!

Ba Diệp không nói chuyện, tựa như đã bị những lời của Mục Tuyết nói đúng tâm tư.

“Cậu muốn tách ra khỏi chúng tôi không?” Mục Tuyết nhìn về phía Hứa Thâm, chột mồm miệng hỏi.

Đám người Cố Thu Phong hơi ngơ ngác, cũng nhìn về phía Hứa Thâm.

“Chuyện này...”

Mục Tuyết đã nói đến nước này rồi, hắn cũng hiểu được tâm tư của cô ấy. Cô ấy làm như vậy để sáng tạo cơ hội rời đi cho hắn. Hơn nữa, nếu hắn còn ở lại, chờ đến lúc sẵn giết được xác, đúng là bọn họ không dễ phân chia.

Hiển nhiên Mục Tuyết muốn quyền ưu tiên lựa chọn.

Chương 293. Hắc Âm Đồng Hành! Truy Tung!

“Vậy chúng ta cũng tách ra đi, tôi muốn thử một mình săn bắn xem sao.” Hứa Thâm lập tức nói.

“Cậu có làm được không? Rất nguy hiểm đó.” Cố Thu Phong không khỏi mở miệng nói. Gã vẫn còn ghi nhớ ân tình Hứa Thâm từng nhận việc ra ngoài dò đường thay gã, lúc này vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Cậu ấy là tồn tại hình thái thứ hai, còn là loại cảm giác, chỉ cần vận khí đừng quá kém, về cơ bản sẽ không chết.” Mục Tuyết nhàn nhạt mà nói, đồng thời liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, ánh mắt kia tựa như muốn nói, tôi đã hoàn toàn nhìn thấu cậu rồi.

Ba người Cố Thu Phong vừa nghe xong câu này, lập tức hướng ánh mắt đầy kinh ngạc lẫn khiếp sợ nhìn Hứa Thâm.

Hình thái thứ hai?

Đây chính là cấp bậc ngang hàng với lão Vương mà? !

Nhưng Hứa Thâm không hề phủ nhận, chuyện này khiến đôi mắt ba người tròng còn lớn hơn. Một lát sau, La Hoa không nhịn được nói: “Thật ư? Chuyện này... Sao lại nhanh như vậy? !”

“Tôi chỉ may mắn mà thôi.” Hứa Thâm thấy bí mật đã bị vạch trần, cũng không tiếp tục ngụy trang nữa.

“Lão Hứa, cậu giỏi lắm nha!” Cố Thu Phong lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, mở miệng khen một câu, nhưng nói xong, gã chợt nghĩ đến cái gì, vội vàng hỏi: “Cậu đột phá lúc nào vậy? Chẳng lẽ cậu đột phá từ trước lần luận bàn...”

Nói đến đây, vẻ mặt gã đầy hoài nghi.

“Không có, tôi vừa đột phá gần đây thôi, còn lúc thắng cậu vẫn còn ở giai đoạn đầu.” Hứa Thâm bày ra vẻ mặt “Cậu đừng có nghĩ nhiều”.

Cố Thu Phong cúi gương mặt cam chịu, đầy u oán xuống... Vì sao chứ? Vì sao không thể chữa cho gã một chút mặt mũi chứ?

“Cái kia... đội trưởng, tôi cũng muốn thử một mình săn giết xem sao.” Bỗng nhiên Ba Diệp mở miệng nói.

Mục Tuyết hơi nhướn mày, nhìn về phía gã.

“Tôi vừa may mắn kích hoạt được trạng thái tới hạn, nếu gặp phải khur cấp C bình thường, vẫn đủ năng lực dễ dàng giết chết nó, nên muốn thử vận khí xem sao.” Ba Diệp nở nụ cười một chút, hiển nhiên khi được tới nơi này, gã cũng có dã tâm.

“Anh được lắm nha!” Cố Thu Phong và La Hoa đều lao qua đâm gã một cú, trong lòng cảm khái, hóa ra trong đám người ở đây, chỉ hai bọn họ là yếu nhất?

“Đi thôi.” Mục Tuyết không từ chối.

Ở thời đại mà mạng người cũng rẻ rúng như cỏ rác này, nếu không đánh cược một chút sẽ rất khó ngóc đầu lên, cũng rất khó chân chính lật mình, chỉ có thể chậm rãi tiêu tan trong vô tận cho đến lúc chết.

Cứ như vậy, sau khi dặn dò nhau vài câu, mọi người đều tự chia ra.

Mục Tuyết mang theo Cố Thu Phong và La Hoa, còn Ba Diệp cùng với Hứa Thâm đi một mình.

Ba Diệp chào tạm biệt đoàn người một câu, sau đó một mình đi vào đêm tối.

Hứa Thâm cũng đi về phía ngược lại.

Chờ sau khi không còn nhìn thấy bóng dáng người khác, hắn trực tiếp kích hoạt mặt nạ ác quỷ, khiến cho thị giác, khứu giác lập tức nhận được tăng phúc, lúc trước không nhìn thấy mọi người, nhưng lúc này, bóng dáng bọn họ lại mơ hồ hiện ra.

Hứa Thâm tiếp tục bước đi, chờ đến lúc thị giác của hắn, trong trạng thái kích hoạt mặt nạ ác quỷ cũng không nhìn thấy bóng

dáng đám người Mục Tuyết nữa, hắn mới ngừng chân lại một chút, sau đó xoay người, vòng ngược lại.

Trong bóng đêm, Mai Phù đặt bàn tay nhỏ bé ra sau lưng, một mực đi theo bên người Hứa Thâm, trong miệng vui vẻ ngân nga một giai điệu không rõ.

Có hắc ám đồng hành, trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại cảm giác an bình.

Không bao lâu sau, hắn đã chiếu vào một con cở thi, tựa như quần áo phòng hộ trên người hắn chỉ có thể che giấu khí tức trong Khư giới, và một khi bước vào phế tích Hắc Ám này, gần như hiệu quả của quần áo phòng hộ đã trở nên vô dụng... Bởi vì ngay lúc Hứa Thâm chiếu vào con cở thi kia, nó cũng nhìn thấy hắn, rồi lập tức vận vẹo thân thể, nhanh chóng lao về phía hắn.

Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, tiếp tục đi về phía trước.

Ngay trong khoảnh khắc đôi bên gần tiếp cận nhau, chỉ nghe “Tăng” một tiếng, kiếm quang xẹt qua.

Cái đầu của con cở thi nọ bị chặt đứt.

Sau đó, kiếm quang liên trầm, tứ chi, hai chân của nó liên tiếp bị chặt đứt, lòng ngực cũng bị xé rách.

Hứa Thâm dùng kiếm hung hăng vung vẩy một hồi, chờ sau khi thân thể cở thi bị tách rời, hắn lập tức tìm kiếm khư binh, nhưng không tìm được, xem ra vận khí của hắn khá tồi.

Hứa Thâm cũng không nổi giận, lúc trước hắn từng chú ý tới tỷ lệ rớt đồ của đám cở thi này, trung bình cứ hai con sẽ có một con chứa khư binh trong cơ thể.

Nếu thực lực cho phép hắn quét sạch toàn bộ cở thi trong này, tuyệt đối có thể nhận được một đồng lớn khư binh, cũng khó trách ở một nơi hung hiểm như thế, vẫn sẽ có thật nhiều thế lực đổ xô vào.

Hứa Thâm dừng lại, phán đoán mùi hương trong không khí, rồi rất nhanh, hắn đã đi tới lối vào lúc trước.

Bên phải...

Hứa Thâm nhìn thẳng vào vùng hắc ám trước mặt, sau đó đưa tay chậm rãi tắt đèn pin.

Tuy không có ánh sáng chiếu rọi, nhưng với thị giác hiện tại, hắn cũng có thể nhìn được mọi thứ trong phạm vi mấy chục mét.

Lại nói, từ sau khi Hứa Thâm đột phá hình thái thứ hai, không biết là tự con mắt bình thường của hắn thức tỉnh rồi có thêm loại năng lực này, hay là loại thị giác đặc thù, ngay cả bản thân hắn cũng không nói rõ được kia, đã tiến thêm một bước mở rộng hiệu quả... chỉ biết rằng, bắt đầu từ đó, hắn sở hữu loại năng lực này.

Điểm đặt neo... Hứa Thâm yên lặng kêu gọi trong lòng.

Tựa như sương mù chung quanh đang sôi trào rồi tụ tập lại, vờn quanh bên người Hứa Thâm.

Hắn thoáng có cảm ứng, sau đó đưa tay chạm vào khu vực sương mù dày đặc vừa tụ tập lại bên người, rồi lập tức lấy ra một khẩu súng ngấm từ bên trong!

Nó chính là khẩu súng ngấm loại đặc biệt cải tiến mà số hai đã bán cho hắn!

Hứa Thâm thầm thở nhẹ một hơi, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng, hắn chậm rãi đi về phía bên phải.

Mai Phù ở bên người hắn, chợt bật cười một tiếng, tựa như cô vừa cảm nhận được sắp có chuyện thú vị xảy ra, bước chân cũng trở nên hào hứng hơn, lập tức chạy tới phía trước Hứa Thâm, giống như đang dẫn đường cho hắn.

Mùi hương để lại ven đường rất nhạt, dường như đã bị người xử lý, nhưng dưới khứu giác được mặt nạ ác quỷ tăng phúc, Hứa Thâm vẫn có thể miễn cưỡng ngửi được một chút.

Chương 294. Một Màn Đáng Sợ!

Hứa Thâm quyết định dùng Khư Nhân của súng ngấm, khiến cho thị giác bản thân tăng thêm một bước.

Và khiến cho hắn mừng rỡ cùng ngoài ý muốn chính là, sau khi hắn tập trung nhìn thông qua Khư Nhân trên súng ngấm

này, hết thấy mọi thứ xung quanh đều không còn hắc ám nữa. Mặc dù đang ở trong bóng đêm, nhưng hết thấy đều rõ như ban ngày, hơn nữa tầm nhìn còn vượt qua ba trăm mét!

Hắn lập tức dùng Khư Nhãn tập trung nhìn những dấu chân còn để lại trên mặt đất, chúng tương đối dày đặc, rất nhanh sau đó, hắn bắt đầu ẩn thân, cực kỳ nhẹ nhàng lần theo.

Hơn mười phút sau, Hứa Thâm đã thấy được thật nhiều điểm sáng ở ngay trước mắt, hắn là thứ ánh sáng nhạt phát ra từ đèn pin do đám thành viên Mặc gia mang theo bên mình.

Hắn lại thông qua Khư Nhãn tập trung nhìn lại, chỉ thấy đám thành viên Mặc gia bên kia đều đã cởi bỏ lớp quần áo phòng hộ, chỉ mặc trang phục tác chiến màu tím của mình, hơn nữa trên đầu mỗi người đều đeo một chiếc kính bảo hộ lọc ánh sáng, khá kỳ dị.

Đây là loại trang bị lúc trước không hề lộ diện, dường như bọn họ đặc biệt chuẩn bị thứ này để sẵn bắn trong phé tích Hắc Ám.

Quả nhiên trang bị của đại tộc rất khác biệt...

Hứa Thâm không rõ lắm, rút cuộc thứ kia có tác dụng gì, bởi vậy hắn không dám tiếp cận quá gần, nhưng căn cứ theo mật độ phân phối, mỗi thành viên đều được trang bị một cái, có lẽ thứ này cũng không quá cao cấp.

Và kể cả khi nó là trang bị loại trinh sát, khẳng định sẽ kém xa Khư Nhãn trên súng ngắm của hắn.

Hứa Thâm giữ vững khoảng cách chừng 250 mét, chậm rãi quan sát. Một lát sau, hắn phát hiện đám người bên kia không cảm nhận được sự tồn tại của mình, lúc này mới hơi lớn gan hơn một chút.

Lúc này, nhóm thành viên Mặc gia đang được Mặc Thanh Hạo chỉ huy, sẵn bắn một con cở thi.

Cở thi này hình dáng cực lớn, có hai cái đầu, tay dài chân dài, tựa như một con cự thú loài bò sát, nhìn qua dữ tợn vô cùng.

Mặc Thanh Hạo dùng súng ngắm phụ trách công kích tầm xa, còn Mặc Kiếm và những thành viên khác nắm binh khí tiến lên bao vây giết chóc.

Hứa Thâm vừa nhìn đã phát hiện, thân thủ của Mặc Kiếm kia cũng đạt tới hình thái thứ hai, và ngoại trừ gã, trong nhóm người này còn ba thành viên khác có cùng cấp bậc.

Tổng cộng là bốn tồn tại hình thái thứ hai!

Đó là chưa kể tới Mặc Thanh Hạo, lúc trước khi gã dùng đao chém người, cũng để lộ ra tốc độ thuộc về hình thái thứ hai.

“Năm tồn tại hình thái thứ hai, bằng một nửa đoàn thủ lĩnh của hội Truy Quang...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động.

Đây là nội tình của đại tộc sao?

Hơn nữa căn cứ theo trang bị trên người bọn họ, dù đoàn thủ lĩnh của hội Truy Quang đi tới, cũng không nhất định có thể chiếm được ưu thế, dù sao giữa đám hình thái thứ hai cũng tồn tại chênh lệch không nhỏ.

Nhưng... hẳn đều nhìn rõ hết thấy.

Dưới hiệu quả tăng phúc của mặt nạ ác quỷ, Hứa Thâm có thể thấy rõ động tác của bọn họ, trong lòng không sinh ra bất cứ ý niệm lùi bước nào, ngược lại ánh mắt càng phát ra quang mang nguy hiểm, tựa như độc xà ẩn mình trong bóng đêm.

Cuộc săn bên kia dần đi tới hồi kết.

Rất nhanh con cô thi nọ đã bị chặt đứt cánh tay, sức chiến đấu suy yếu, liên tiếp bị đánh cho tan tác, bị chặt lìa thân thể.

Một khối xác ngưng kết trong cơ thể nó đã bị người ta tìm được, và đưa vào trong tay Mặc Thanh Hạo.

Ngay tại thời điểm Mặc Thanh Hạo ôm đầy chờ mong tiếp nhận kiện khư binh này, rất đột ngột, từ đáy lòng gã bốc lên một luồng hàn ý.

Có nguy hiểm!

Phanh! !

Viên đạn cực kỳ bất ngờ, lao như bay đến, mang theo lực xuyên thấu cuồng bạo, trong nháy mắt đã bắn trúng đầu Mặc Thanh Hạo. Cái đầu gã tựa như một quả bóng cao su, trực tiếp nổ tung tại chỗ.

Biến cố xuất hiện bất thành linh, khiến cho Mặc Kiếm, người đang trao tận tay khư binh cho đối phương, lập tức ngây người.

Dịch óc nóng bỏng bắn lên mặt gã.

Mặc Kiếm có chút ngơ ngác, trong đầu trống rỗng, nhưng bản thân gã vốn là hình thái thứ hai thân kinh bách chiến (kinh nghiệm lão luyện), rất nhanh đã giật mình tỉnh lại rồi giận dữ hét lên: “Có dịch tập, mau, bảo vệ Thất gia!”

Đám thành viên Mặc gia khác cũng phản ứng lại, vội vàng lao đến vây quanh Mặc Thanh Hạo.

Hứa Thâm đang ẩn mình ở phía xa xa, nghe được tiếng rống giận của Mặc Kiếm, trong lòng không khỏi sửng sốt.

Đầu đã nổ tung rồi, còn bảo vệ?

Nhưng rất nhanh, hắn đã nhận ra điểm không thích hợp.

Bởi vì tuy cái đầu của Mặc Thất Gia kia đã vỡ tung, nhưng thân thể gã... Vẫn đứng sừng sững như cũ, không hề ngã xuống!

Theo lý thuyết, với lực trùng kích sinh ra từ viên đạn của súng ngắm, cộng thêm lực quán tính, hoàn toàn đủ để đẩy cho thân thể gã ngã ngổ xuống đất, nếu không muốn nói là nằm ngửa ra đất.

Và ngay trong lúc Hứa Thâm đang nghi hoặc không hiểu, trước mắt hắn lại xuất hiện một màn quỷ dị, bởi vì chỗ máu tươi vừa chảy ra từ đầu Mặc Thất Gia kia không chỉ ngừng lại, nó còn bắt đầu chảy ngược trở về!

Và theo máu tươi chảy trở về, các phần máu thịt đang nhúc nhích trên trên cổ đối phương, đang sinh trưởng cực nhanh, chúng đan vào nhau tạo thành kinh mạch, máu thịt, đầu lâu và óc.

Chỉ trong giây lát, một cái đầu không có da, cực kỳ dữ tợn đã được tái sinh!

Một gương mặt đầy máu, và cả nhãn cầu cũng được tái tạo rồi. Và hình ảnh này đủ ghê rợn khiến bất cứ người nào trông thấy nó, đều phải hoảng sợ.

Hứa Thâm cũng vậy. Hắn đang cực kỳ kinh hãi chứng kiến một màn này.

Tái sinh...

Đối phương còn nằm trong phạm trù nhân loại nữa sao?

Cái đầu đã bị bắn nát vẫn không chết? !

Quả thực, kẻ này... còn đáng sợ hơn khur!

Chẳng lẽ Mặc Thất Gia đã đột phá tới hình thái thứ ba? !

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm có chút hỗn loạn, chúng nó tựa như những con côn trùng không đầu đang chạy loạn. Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm hé miệng cắn mạnh đầu lưỡi, dưới đau đớn kích thích, hắn dần dần bình tĩnh trở lại, suy nghĩ hỗn loạn trong đầu đã được sắp xếp vào cùng một chỗ, cũng nhanh chóng trở nên rõ ràng hơn.

Lại nói, tuy Hứa Thâm chưa từng tiếp xúc với hình thái thứ ba, nhưng theo như hắn suy đoán, nếu đối phương thật sự là tồn tại hình thái thứ ba, thì làm sao có thể bị súng ngắm làm thương tổn?

Chương 295. Điểm Đáng Sợ Của Hệ Trọng Cầu!

Số hai từng nói, súng bắn tia loại đặc biệt cải tiến này chỉ có thể bắn chết hình thái thứ hai trong tình huống đối phương không phòng bị mà thôi.

Phải biết rằng, bản thân số hai chính là tồn tại hình thái thứ ba, nếu khẩu súng này có thể uy hiếp đến hình thái thứ ba, đối phương tuyệt đối không dễ dàng đưa ra ngoài, còn dùng cái giá cực kỳ ưu đãi bán cho hắn như vậy.

Nói cách khác, Mặc Thất Gia trước mắt vẫn là hình thái thứ hai.

Nhưng mà...

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến sáu đại hệ năng lực từng được nghe nói tới.

Trong sáu loại này có một loại tên là hệ trọng cầu!

Với đặc tính chữa trị, tái sinh... Hiển nhiên Mặc Thất Gia này thuộc hệ trọng cầu!

Chỉ trong nháy mắt Hứa Thâm đã hiểu được hết thấy.

Diễn giải cả quá trình suy luận của hắn, nhìn thì cảm thấy rất lâu, kì thực hết thấy đều gói gọn trong vòng không đến hai giây, mà lúc này, cái đầu của Mặc Thanh Hạo kia đã tái sinh gần như đầy đủ rồi. Trên đỉnh đầu là bộ não được tái tạo từ các mô đã khép kín, nhãn cầu cực lớn màu trắng lồi ra ngoài hốc mắt, đang chuyển động. Đến lúc này, da mặt của gã còn chưa thể tái sinh, khi nói chuyện vẫn để lộ hai hàm răng màu trắng ra bên ngoài: “Mặc Kiếm, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thất gia...” Mặc Kiếm là tâm phúc của Mặc Thanh Hạo, đã sớm biết năng lực của gã thuộc hệ trọng cầu.

Trên thực tế, từ sau khi Mặc Thanh Hạo đột phá hình thái thứ hai, người này đã sớm di chuyển bộ phận trí mạng của mình đến các vị trí khác trong cơ thể, kể cả trái tim, cũng không còn nằm tại vị trí vốn có nữa.

Nhưng suy cho cùng đại não cũng có cấu tạo quá phức tạp, dù gã đã chuẩn bị sẵn một vị trí trong cơ thể mình cho đại não, nhưng một khi cái đầu vốn có bị chặt đứt, một phần những ý nghĩ, ký ức chưa được sao lưu, còn giữ lại bên trong này cũng sẽ mất đi.

Bởi vậy ngay sau khi cái đầu mọc ra, Mặc Thanh Hạo sẽ lập tức mở miệng hỏi tình huống. Và gã cũng ý thức được bản thân vừa bị tập kích.

Phanh!

Ngay tại thời điểm Mặc Kiếm mở miệng, muốn trả lời, cực kỳ đột ngột, viên đạn thứ hai bị bắn ra, chỉ trong nháy mắt, nó đã phá không tập kích tới.

Sau khi loại súng bắn tia này được đặc biệt cải tiến, tốc độ bắn của nó đã đạt tới 800, vượt qua chừng 200 đơn vị so với tốc độ bắn của súng ngắm bình thường là 600!

Tương đương với gấp gần 2,5 lần vận tốc của âm thanh! (Vận tốc của âm thanh là 343.2 m/s)

Dù Mặc Kiếm có phòng bị, nhưng thân thể lại theo không kịp.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, gã chỉ nghe được một tiếng xé gió, và cái đầu vừa mới được ngưng tụ lại của Mặc Thanh Hạo, lại một lần nữa bị viên đạn xỏ xuyên qua, bạo liệt!

“Khốn nạn!”

Dịch óc lại bắn tung toé. Mặc Kiếm nổi giận, hốc mắt cũng đỏ lên, gã quay đầu nhìn lại, viên đạn kia bắn tới từ phía sau lưng gã, nghĩa là kẻ bắn tĩa nọ vừa bắn tới từ phương hướng kia.

“Mặc Hải Minh, cậu còn ngẩn người ra đó hả? !” Mặc Kiếm điên tiết quát một tên thủ vệ Mặc gia đang đứng bên cạnh mình.

Người sau là một trong ba tồn tại hình thái thứ hai có mặt trong đội ngũ, cũng là thành viên thuộc hệ cảm giác duy nhất trong mấy người bọn họ, vậy mà gã để kẻ địch tập kích tới hai lần vẫn chưa thể phát hiện được đối phương.

“Năng lực của tôi không thể cảm nhận được tốc độ bắn của viên đạn.” Mặc Hải Minh là người chừng ba mươi tuổi, lộ ra sắc mặt khó coi.

Lại nói, năng lực thuộc hệ cảm giác được chia ra làm rất nhiều loại, có thể là loại tăng cường thị giác, khiến cho năng lực giả có thể nhìn thấy những thứ bình thường không nhìn thấy được, có thể là loại siêu viễn thị (nhìn cực xa), nhưng cũng có thể là loại dự cảm được nguy hiểm.

Còn gã thì khác, năng lực của gã chính là nắm bắt tâm linh!

Trong hệ cảm giác, năng lực của gã được xếp vào loại có tính công kích rất mạnh, có thể sẵn giết tinh thần!

Lúc này, gã đang thông qua năng lực nắm bắt tâm linh, cảm nhận được dao động tâm linh cực mỏng manh ở ngoài hai trăm mét. Loại dao động này tựa như tiếng vang giữa bóng đêm, không ngừng nổi lên gợn sóng.

“Dường như chúng ta chỉ có một kẻ địch, tôi đã tập trung được đối phương.” Trong ánh mắt Mặc Hải Minh lộ ra vài phần kinh ngạc.

Căn cứ theo dao động tâm linh không quá mãnh liệt kia, kẻ địch này nhiều nhất chỉ có trình độ hình thái thứ nhất, nhưng

đối phương lại có thể ngắm bắn từ khoảng cách hơn hai trăm mét? !

Theo như gã biết, tầm bắn của súng ngắm bình thường không thể đạt tới trình độ này. Nói như vậy, trong tay kẻ địch hình thái thứ nhất kia lại có một khẩu siêu cấp súng ngắm loại đặc biệt cải tiến? !

“Mau tới đây, xếp thành tường người bảo vệ Thất gia!” Mặc Kiếm lập tức phân phó, chợt nói với Mặc Hải Minh: “Mau, cậu và Tô Vọng đi qua giết người nọ, đừng để đối phương chạy, cố gắng hết mức giữ lại người sống!”

Gã vừa nói xong, Mặc Hải Minh và một người khác tên là Lý Tô Vọng đã nhanh chóng lao ra.

Lý Tô Vọng này vẫn là thuộc hạ, còn chưa được ban thưởng họ, hiển nhiên có địa vị thấp hơn Mặc Kiếm rất nhiều.

Cùng lúc ấy, những thành viên Mặc gia khác đã đi tới, tụ tập quanh người Mặc Thanh Hạo, kết thành một bức tường người, bao vây đối phương vào giữa, Mặc Kiếm cũng trốn vào trong tường người, lo lắng bị địch nhân bắn chết.

Gã cũng không giống Mặc Thanh Hạo, có năng lực bảo mệnh mạnh như vậy. Gã thuộc hệ ảnh tử, giỏi về ám sát và nguy trang, nhưng cũng là điển hình da mỏng (hoặc là da giòn, dùng để chỉ hệ phái có lực phòng ngự kém, sức chống chịu yếu).

“Đáng chết, chẳng lẽ là ám sát giả do mấy chi phái khác trong gia tộc phái đến?” Sắc mặt Mặc Kiếm trở nên khó coi, bởi vì kẻ chịu thiết kế mai phục tập kích ở một nơi như thế này, chắc chắn phải có thù oán!

Và trong tiềm thức, gần như gã hoàn toàn không nghĩ tới những trăm khur giả tại thành Đề vừa bị đám bọn họ đuổi đi kia.

Tuy gã cũng biết trong lòng nhóm người bị dùng làm pháo hôi kia tràn ngập cừu hận, nhưng bọn họ chỉ là một đám tiểu nhân vật mà thôi, dẫu hận thêm nữa, cũng có thể làm được gì chứ?

Nếu sợ chọc giận người khác thì đừng có leo lên cao nữa, nếu không dù bản thân đứng ở vị trí cao làm từ thiện, vẫn khiến người ta oán giận như thường.

Nhưng suy đoán là một chuyện, còn sự thật như thế nào...
Mặc Kiếm chỉ có thể chờ tin tức từ phía Mặc Hải Minh.

Chương 296. Chuyện Khó Chịu Hơn Đáp Chết Một Con Chuột...

Ngay lúc này, dù bản thân đang ở trong bóng đêm nhưng thông qua kính bảo hộ, gã vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Mặc Hải Minh và Lý Tổ Vọng.

Trong hai hình thái thứ hai này, Lý Tổ Vọng thuộc hệ cường công, sức chiến đấu chính diện rất mạnh, Mặc Hải Minh cũng vô cùng khó giải quyết. Khi hai người phối hợp với nhau, hình thái thứ hai bình thường rất khó chống đỡ được.

Bên kia, chỉ trong hai, ba giây ngắn ngủi, hai người Mặc Hải Dân và Lý Tổ Vọng đã chạy được hơn trăm mét.

“Đối phương nhìn thấy chúng ta, đang chạy trốn!” Mặc Hải Minh cảm ứng được dao động tâm linh kia đang rút lui rất nhanh khỏi địa điểm ngắm bắn.

Đối phương có Khư Nhãn tập trung trên súng ngắm, có thể nhìn thấy bọn họ tiếp cận, chạy trốn cũng là chuyện rất bình thường.

“Đuổi!” Ánh mắt Lý Tổ Vọng đầy lạnh lùng.

Đây là cơ hội lập công khó được.

Hai chân gã lập tức phát lực, tốc độ chọt bạo tăng. Lại nói, Lý Tổ Vọng thuộc hệ cường công, tuy không có một mớ những năng lực quỷ dị hay hoa mỹ như mấy hệ khác, nhưng trên phương diện tốc độ và lực lượng, hệ cường công bọn họ tuyệt đối là vương giả trong đám cùng hình thái.

Rất nhanh, gã đã lướt qua Mặc Hải Minh, trong kính bảo hộ xuất hiện một bóng dáng đang chạy trốn rất nhanh.

“Trang phục tác chiến kia... Là tiện dân thành Đê!” Lý Tổ Vọng trừng lớn con mắt, trong lòng xuất hiện cảm giác không sao tin nổi, nhưng ngay sau đó lại là phần nô mãnh liệt.

Tiện dân thành Đê, cũng dám đánh lén Thất gia? !

Ai cho kẻ đó lá gan này?

Và một điều khiến gã cực kỳ căm tức chính là, dù có giết chết đối phương, thì công lao của gã cũng bị suy giảm...

Nói cho cùng, đập chết một con con chuột và giết người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu kẻ địch là nhân viên ám sát do đối thủ cạnh tranh khác trong tộc phái tới, lúc ấy, bọn họ mới được tính là lập công lớn.

“Thật nhanh!” Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, lập tức phát hiện ra bóng dáng đang cấp tốc tiếp cận, là một trong mấy hình thái thứ hai kia.

Gần như cùng lúc ấy, bóng dáng đang cấp tốc chạy trốn của hắn bỗng xoay người, bắn ra một phát súng!

“Phanh” một tiếng.

Viên đạn lao đi trong chớp mắt!

Con người Lý Tổ Vọng thoáng co rút lại, thân thể vội vàng bỏ nhào về phía trước, gần như cùng thời điểm, trong tai gã nghe được tiếng nổ tung phát ra từ vị trí cách bản thân hơn mười mét, bùn đất vấy ra, uy lực kinh người.

Nhưng... lệch gì mà lệch ghê thế!

Lý Tổ Vọng phần nộ, gã vội vàng bò lên, lại đuổi theo rất nhanh.

Và chỉ một lần trì hoãn này, chỉ vùn vùn có hai giây thôi, vậy mà bóng dáng người nọ đã biến mất trong tầm mắt gã.

Chuyện khó chịu hơn đập chết con chuột chính là để cho con chuột chạy thoát.

Gã cắn răng, tiếp tục lao nhanh về phía trước. Dựa theo quá trình thu hẹp khoảng cách lúc trước, chỉ cần cho gã thêm vài giây nữa thôi, tuyệt đối có thể một lần nữa nắm bắt được bóng dáng của đối phương.

Cùng lúc ấy, bàn chân Lý Tổ Vọng sinh ra biến đổi, giống như nó đã bành trướng lên, khiến tốc độ của gã lại bạo tăng, mà hai chân của gã cũng gấp khúc lại, biến thành dạng chân hươu, thân thể hơi hơi cất cao, hai chân kéo dài gần 50 cm!

Suu!

Bóng dáng Lý Tổ Vọng nhanh đến mức gần như đã trở thành ảo ảnh, trong không khí truyền đến tiếng âm bạo rõ ràng.

Mặc Hải Minh đang chạy ở phía sau, trong lòng kinh hãi. Gã biết Lý Tổ Vọng đã nổi khùng lên rồi. Ngay lập tức, Mặc Hải Minh cũng dùng tốc độ cao nhất của bản thân, nhanh chóng lao theo phương hướng phát sinh âm bạo, đồng thời, gã cũng thông qua năng lực nắm bắt tâm linh, phát hiện ra luồng dao động tâm linh mỏng manh kia đang ở ngay phía trước Lý Tổ Vọng, nghĩa là Lý Tổ Vọng đã kẹp chết đối phương rồi, kẻ địch bị đuổi theo chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Thật nhanh!” Lần này Hứa Thâm thật sự kinh ngạc rồi.

Lúc trước, hắn còn có bình tĩnh thừa nhận tốc độ của đối phương, nhưng lần này, rõ ràng hắn đã dùng tới toàn lực, lại nghe thấy tiếng âm bạo từ đằng sau không ngừng tiếp cận bản thân, giống như đối phương chính là phiên bản tăng tốc của đoàn tàu hỏa đồng xanh!

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy khoảng cách giữa mình và đối phương đã bị thu hẹp chỉ còn bảy, tám mươi mét .

Nhưng kẻ đằng sau vẫn đang dùng tốc độ kinh người không ngừng thu hẹp lại!

70 mét, 60 mét...

Hứa Thâm không thể không xoay người, vừa chạy vừa ngắm bắn.

Phanh!

Viên đạn bắn ra.

Lý Tổ Vọng cười lạnh, lần này gã không hề chật vật trốn tránh như lần trước, chỉ thấy bóng dáng biến hóa rất nhanh, hai cẳng chân gấp khúc của gã có thể dùng một loại tư thế quái dị không ngừng nhảy nhót khắp nơi, tựa như nai con lúc đối mặt với đòn tấn công của sư tử...

Tình thế đảo ngược trong nháy mắt.

“Phanh” một tiếng, viên đạn vừa găm xuống mặt đất, ngay bên cạnh vị trí cách nơi Lý Tổ Vọng vừa nhảy ra chừng nửa mét.

Nụ cười lạnh trên mặt gã lập tức trở nên cứng ngắc, mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng... Nguy hiểm thật!

Vì sao đối phương không bắn lệch như lần trước? Lần này, suýt chút nữa gã đã bị bắn trúng rồi!

Là vận khí ư?

Hay là... Lúc trước đối phương cố ý bắn lệch? !

Trong lòng Lý Tổ Vọng đầy kinh sợ, gã lập tức rống giận một tiếng, lại điên cuồng giết qua.

Không trúng...

Hứa Thâm trông thấy một màn này, trong lòng lập tức trầm xuống. Đúng là lần này hắn đã nghiêm túc ngắm chuẩn, ai biết đâu lại bị đối phương tránh được. Kẻ này nhảy nhót quá nhanh, thật khó mà bắt được quỹ tích hành động của gã.

Quả nhiên phương thức chiến đấu của tồn tại ở hình thái thứ hai khác xa giai đoạn đầu, hơn nữa vị trước mắt này rõ ràng là kẻ lão luyện.

Hiện giờ, tiếp tục chạy trốn cũng vô dụng, nhưng không chạy trốn cũng không đồng nghĩa với chuyện dừng lại, Hứa Thâm không chút do dự, tiếp tục ngắm bắn.

Hắn đơn giản ngồi xổm xuống, nghiêm túc ngắm chuẩn.

Tần suất xả đạn của súng ngắm là một giây một phát, nhưng một giây đồng hồ đủ để một tồn tại hình thái thứ hai xông lên với tốc độ cao, vượt qua khoảng cách 30 mét!

Còn với Lý Tổ Vọng, một giây đồng hồ đủ để gã vượt qua khoảng cách 50 mét!

Dù sao lúc này, gã cũng đang chạy nước rút với tốc độ nhanh nhất, hoàn toàn không phải tốc độ khi mới bắt đầu!

Phanh!

Viên đạn xẹt qua người Lý Tổ Vọng, gần như lướt sát qua thân thể.

Trên mặt Lý Tổ Vọng xuất hiện nụ cười gằn độc ác, gã biết Hứa Thâm đã không còn cơ hội tiếp tục bắn phát thứ hai!

Chết đi!

Chương 297. Chỉ Có Tốc Độ, Mới Là Vương Giả Tuyệt Đối!

Ngay tại khoảnh khắc gã rút đao ra ngoài, Hứa Thâm lại kéo cò súng, ném khẩu súng ngấm ra phía sau, ôm lấy một khẩu Phá Khur loại tốc xạ khác, tựa như chẳng hề quan tâm phát súng vừa rồi có bắn trúng hay không.

Nhưng trên thực tế, Hứa Thâm vừa nhìn thấy viên đạn bắn hụt, tận đáy lòng hắn cũng trầm xuống.

Chẳng qua ngay trong lúc này, hắn hoàn toàn không có thời gian để khó chịu.

Hai người bọn họ chỉ cách nhau hơn mười mét, mà tầm bắn của súng Phá Khur loại tốc xạ là 30 mét. Trong tình huống bình thường, tầm bắn có thể tạo thành uy lực chí tử cho hình thái thứ hai là 10 mét, và khoảng cách 30 mét thế này, trừ phi là một loạt súng Phá Khur loại tốc xạ cùng tập trung hỏa lực vào, nếu chỉ có một khẩu, rất khó tạo thành ảnh hưởng với hình thái thứ hai.

Hiển nhiên Hứa Thâm chỉ có thể dùng nó để kéo dài thời gian.

Những viên đạn liên tiếp bị bắn ra ngoài, bóng dáng Lý Tổ Vọng lượn vòng, né tránh rất nhanh, vẻ dữ tợn trong đáy mắt càng ngày càng dày đặc.

Trên thực tế, đúng là súng Phá Khur loại tốc xạ có thể gây nên uy hiếp cho hình thái thứ hai, nhưng với gã lại vô dụng.

Với loại tốc độ bắn chỉ lớn gấp đôi vận tốc âm thanh thế này, gã hoàn toàn có thể dựa vào khả năng cảm ứng của thân thể để tránh thoát!

“Chỉ có tốc độ, mới là vương giả tuyệt đối!”

Trong màn mưa đạn rửa tội, bóng dáng Lý Tổ Vọng tựa như cá sấu giữa hồ sâu, bỗng nhiên lao ra, lập tức trước mặt Hứa Thâm.

“Giang gia?” Ngay lúc ấy, Lý Tổ Vọng đã trông thấy mặt nạ Quỷ Nguyệt trên mặt Hứa Thâm, trong đôi mắt dữ tợn lập tức xuất hiện vài phần mừng rỡ: “Là ám sát giả của Giang gia nguy trang tiến dân thành thành Đê? Bản thân Giang gia còn khó bảo toàn, lại dám tới trêu chọc Mặc gia chúng ta? Đúng là muốn chết mà!”

Ngay lập tức, gã vung đao lên, hung hăng chém xuống.

Khoảng cách năm mét, ánh đao như điện!

Con người Hứa Thâm cấp tốc co rút lại, khư lực tụ tập ở hai mắt, giúp hắn trông thấy một chút tàn ảnh đao phong mơ hồ!

Dưới hiệu quả tăng phúc của mặt nạ ác quỷ, thị giác của Hứa Thâm tăng lên khá nhiều, nhưng vẫn chưa đủ, tốc độ của đối phương vẫn quá nhanh!

Nếu... Nếu có thể làm gã chậm lại thì tốt biết bao... ánh mắt Hứa Thâm trở nên thâm thúy như vực sâu, khư lực toàn thân tựa như mặt hồ bình tĩnh chợt cuộn cuộn nổi lên lốc xoáy...

Chỉ trong phút chốc, toàn bộ bắt đầu sôi trào, vô số sợi khư từ trong cơ thể, thẩm thấu ra ngoài.

Lĩnh vực sợi khư, hai mét!

Ngay trong khoảnh khắc đao phong xẹt qua, nó va chạm vào lĩnh vực sợi khư, đã khiến Hứa Thâm cảm ứng được... cực kỳ rõ ràng!

Đương nhiên sợi khư đã bị chặt đứt trong nháy mắt, mà cũng trong nháy mắt này, Hứa Thâm trực tiếp nghiêng người, bước ra, rút kiếm.

“Phốc” một tiếng, trên cánh tay vừa vung ra của Lý Tổ Vọng xuất hiện một vết máu, sâu có thể nhìn thấy tận xương.

Ngay ranh giới nghìn cân treo sợi tóc ấy, Lý Tổ Vọng vừa thoáng cảm nhận được hàn ý truyền tới từ cánh tay, đã nghiêng người mạo hiểm né tránh, mới thoát được kết quả cụt tay.

Gã không giống Mặc Thanh Hạo, nếu cánh tay bị chém đứt, chỉ có thể trở về trị liệu, hoặc tìm Mặc Thanh Hạo hỗ trợ, bản thân không thể khép lại, sức chiến đấu sẽ lập tức giảm đi.

“Tốc độ xuất kiếm thật nhanh!” Lý Tổ Vọng khiếp sợ nhìn Hứa Thâm.

Chẳng lẽ đối phương cũng là hệ cường công? Còn là hệ cường công sở hữu năng lực tăng thêm tốc độ giống gã?

Sắc mặt Hứa Thâm trầm xuống, một đòn này vẫn bị đối phương né tránh.

Nhưng hắn không hề dừng lại, lập tức tiếp cận thật nhanh, sau đó chủ động xuất kích.

Lý Tổ Vọng chứng kiến chuỗi liên trảm nhất quyết không cho mình một chút thời gian thở dốc nào của Hứa Thâm, đang âm thầm phủ xuống, trong lòng tức giận. Qua loại công kích điên cuồng này, gã đã hiểu đối phương muốn giải quyết mình trước khi Mặc Hải Minh kia đuổi tới, nhưng... Gã là quả hồng mềm dễ nắn thế sao! ?

“Chết đi cho ta!” Lý Tổ Vọng gầm nhẹ.

Từ trong đáy mắt gã chợt xuất hiện một thứ chất lỏng màu đen, nhuộm con người trở thành một mảnh hắc ám. Cùng lúc đó, trên hai chân gã lộ ra một tầng vảy chi chít dày đặc, lực lượng hai chân bạo tăng, bàn chân đập mạnh một cái, tốc độ vùn vụt tăng lên.

Trong lòng Hứa Thâm kinh hãi, Lý Tổ Vọng này mang tới cho hắn một loại cảm giác hung tàn bạo ngược tựa như một con sư tử điên cuồng.

Nhưng điểm mấu chốt ở đây không phải khí thế, mà là tốc độ của gã.

Tốc độ hiện tại của Lý Tổ Vọng lại nhanh hơn lúc trước rất nhiều. Đối phương tuyệt đối là người lợi hại nhất mà hắn gặp được từ trước tới nay.

Cẳng chân như roi mây quét đến.

Ngay khi một đòn này xẹt qua lĩnh vực sợi khur, Hứa Thâm đã hoán đổi toàn bộ sợi khur thiên về cảm nhận để, đổi thành sợi khur dùng khi chiến đấu.

Hai loại hình thái này hoàn toàn không giống nhau. sợi khur cảm nhận tinh tế mỏng manh như sợi tóc, rất dễ bị kéo đứt, nhưng sợi khur chiến đấu lại khác, sau khi chúng được cô đọng

từ khur lực, sẽ mang theo tính dai dôi dào, tuy vẫn bị chặt đứt, nhưng dưới trạng thái tầng tầng lớp lớp đan xen vào nhau, chúng sẽ khiến tốc độ của đối phương chậm lại trên một trình độ nhất định nào đó.

Hứa Thâm hướng ánh mắt chăm chú nhìn sang, chỉ thấy ngay vị trí hơi chệch bên cạnh đầu gối của đối phương, hiện ra một vòng lõc xoáy màu đen. Và trong nháy mắt, hắn rút kiếm chém tới,

Phanh!

Lý Tổ Vọng có cảm giác hàn ý đang bủa vây khu vực đầu gối của mình, cảm nhận nhạy bén từ thân thể mang tới cho gã kinh hãi cực độ. Gã vội vàng thu chân lại, tránh được một kiếm của Hứa Thâm.

“Sưu” một tiếng, bóng dáng Lý Tổ Vọng lui thật nhanh về phía sau, gã dứt khoát lựa chọn lui lại.

Hứa Thâm giật mình, đối phương lại rút lui ngay trong lúc này?

Nhưng Lý Tổ Vọng bên kia chỉ lui về phía sau hơn mười mét, đã dừng lại, sau đó hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hứa Thâm: “Nói đi, vì sao mày dám tới tập kích Thất gia chúng ta? Tao còn nhớ Mặc gia chúng tao với Giang gia chúng mày không có oán hận gì quá lớn.”

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hiển nhiên đối phương đang muốn kéo dài thời gian, chờ đợi một đồng bạn khác đi tới.

“Mày chỉ có loại trình độ này thôi sao?” Hứa Thâm âm trầm nói.

“Hừ, bớ khích tướng tao đi. Tuy một mình tao cũng có thể giải quyết mày, nhưng làm vậy vẫn có một chút mạo hiểm. Và tao cảm thấy bản thân không cần gánh vác mạo hiểm như vậy.” Lý Tổ Vọng cười lạnh, lộ ra một mặt giả hoạt của bản thân.

Chương 298. Thế Giới Tâm Linh!

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm.

Trên đời này, tuyệt đối không chỉ có một mình hắc là người thận trọng, ném ra bất cứ một người nào cũng có một mặt xảo trá và tinh táo của riêng mình.

Nếu kẻ trước mặt tham công liệu lĩnh, hắc còn có hi vọng chém giết đối phương rồi thoát thân, nhưng chờ đến lúc đồng bạn của đối phương đuổi đến, hai đối một, hắc sẽ rơi xuống hạ phong tuyệt đối.

Hứa Thâm vừa nghĩ đến đây, đã lập tức xoay người bỏ chạy.

“Mày trốn không thoát!” Lý Tổ Vọng cười lạnh, lập tức đuổi theo.

Bỗng nhiên Hứa Thâm quay người rút kiếm chém tới.

“Tao đã đoán được chiêu này rồi!” Lý Tổ Vọng cười to, thân thể cấp tốc lui về phía sau, tựa như một con linh dương uốn sừng, biến hóa trôi chảy ...

Hiển nhiên kẻ này chỉ giả vờ truy kích mà thôi.

“Mày thông minh như vậy, không có lý nào lại làm thuộc hạ cho người ta.” Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm.

“Trên đời này, địa vị cao hay thấp, cũng không phải dựa vào tài trí để quyết định.” Lý Tổ Vọng cười lạnh nói.

Hứa Thâm không nhiều lời nữa, lại xoay người chạy đi.

Lý Tổ Vọng lập tức đuổi theo, đồng thời lấy ra súng Phá Khur loại tốc xạ vẫn mang theo bên mình, trong lúc đuổi theo cũng không ngừng bắn phá, quấy nhiễu Hứa Thâm.

Đây là lần đầu tiên sau khi Hứa Thâm đột phá đến hình thái thứ hai, hắc lại bị súng Phá Khur loại tốc xạ bắn tới. Và cũng tới lúc này, hắc mới hiểu được vì sao hồi nãy hắc không thể bắn trúng đối phương.

Dường như ngay trước khi viên đạn bay tới, thân thể hắc đã có thể cảm ứng rồi đưa ra phán đoán rồi. Và mỗi lúc như vậy, một vị trí nào đó trên thân thể sẽ xuất hiện cảm giác lạnh lẽo, tựa như đang nhắc nhở đại não “Mau né tránh đi” vậy.

Sau khi trái tim hoàn toàn bị kích hoạt, khur lực sẽ lưu thông khắp toàn thân, và ẩn chứa trong toàn bộ những mạch máu ở ngay bên dưới làn da.

Và chỉ cần khur lực bị nguy hiểm ở bên ngoài kích thích, nó sẽ tự sinh ra cảm nhận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hình thái thứ hai không sợ sủng Phá Khur, trừ phi địch nhân tập trung hỏa lực áp chế. Trong tình huống ấy, dù bọn họ có thể cảm nhận được nguy hiểm, cũng không có khe hở để né tránh.

Còn lúc này, tuy Hứa Thâm đã tránh được công kích của đối phương, nhưng tốc độ cũng bị ảnh hưởng, và rất nhanh, hắn đã bị tên còn lại đuổi kịp.

Hứa Thâm trông thấy cửa vào thông đạo phía trước, chẳng những hắn không dừng lại, mà còn tiếp tục dùng tốc độ cao nhất phóng đi.

Nơi đó là đường lui của hắn.

Chờ đến lúc bọn họ trở lại tầng thứ ba Khur giới bên ngoài, hắn không tin đối phương dám tiếp tục đuổi giết. Mà nếu hai người kia còn muốn đuổi theo, hắn sẽ dẫn bọn họ tới bên cạnh khur...

“Tôi đến đây.” Giọng nói của Mặc Hải Minh vang lên phía sau Lý Tổ Vọng. Dưới quá trình kiểm chế của Lý Tổ Vọng, rốt cuộc gã cũng đuổi kịp rồi.

Dù sao Mặc Hải Minh cũng là tồn tại hình thái thứ hai, nếu Lý Tổ Vọng đã ra sức kiểm chế như thế, mà gã còn không thể đuổi theo, có lẽ cái tên của gã đã bị xóa khỏi danh sách đội thân vệ của Mặc Thanh Hạo từ lâu rồi.

“Giao cho tôi đi, kẻ kia xong rồi.”

Mặc Hải Minh nhìn về phía Hứa Thâm đang chạy trốn đằng trước, trong ánh mắt mang theo thương hại.

Ca ca à, anh cần phải điềm đạm một chút nha...

Ngay lập tức, luồng năng lượng kết thành một bóng người, sáng lên trong mắt Mặc Hải Minh. Bóng dáng này vốn ở trong thân thể gã lại nhanh chóng lao ra ngoài, sau đó dùng một loại tốc độ vượt xa vận tốc âm thanh, lướt qua người Lý Tổ Vọng, đuổi tới phía sau bóng người đang chạy kia.

Và khoảng cách 50 mét này cũng là khoảng cách công kích cực hạn của gã.

Bởi vì “Ca ca” chỉ có thể cách xa gã nhiều nhất là 50 mét...

Trong khoảng cách này, bóng người ấy có thể vồ lấy kẻ địch, tựa như mùa hè đi bắt ve sầu...

Sau khi bóng người tạo nên từ năng lượng nọ, dừng mãi xông vào cơ thể Hứa Thâm, trên mặt Mặc Hải Minh lộ ra nụ cười. Gã biết... rất nhanh thôi, đối phương sẽ ngã xuống, tâm linh đã bị tóm gọn.

Tuy gã sở hữu năng lực nắm bắt được tâm linh thuộc hệ cảm giác, nhưng loại năng lực này lại có kỹ xảo săn giết rất mạnh, cực kỳ khó phòng bị, thậm chí còn nhanh chóng và tiện dụng hơn năng lực đánh lén của hệ ảnh tử.

Ở trong mắt gã, Hứa Thâm đã là người chết.

Phải biết rằng, sau khi địch nhân bị nắm lấy tâm linh, thứ còn lại chỉ là thể xác, cũng chính là người thực vật.

“Ca ca” của gã rất am hiểu cách bắt ve sầu đó...

Đáng tiếc, đối phương lại quá bất cẩn, đã bị rơi xuống từ trên cao rồi ngã chết...

Từ đó, ma ma chỉ có thể yêu gã mà thôi!

Nhưng gã sẽ không quên ca ca ...

Con người của Mặc Hải Minh thoáng trở nên trắng dã, gã và “Ca ca” có chung tầm nhìn, và ngay lúc này, sau khi “Ca ca” tiến vào bên trong tâm linh của người nọ, gã cũng có thể thấy được tâm linh của đối phương.

Mà theo loại dao động tâm linh mỏng manh tản ra từ trên người đối phương, gã dám chắc rằng kẻ này chỉ là một tồn tại hình thái thứ hai có tâm linh cực kỳ yếu ớt...

Bỗng nhiên, Mặc Hải Minh nhìn thấy một mảnh tối đen hiện ra bên trong thế giới tâm linh của đối phương.

Mà ở trong thế giới tựa như một mảnh hải dương tràn đầy hắc ám này, lại có một căn nhà nhỏ lẻ loi, sừng sững.

Căn nhà nhỏ ấy tỏa ra một chút ánh sáng, dường như ở ngay cửa sổ có một ngọn đèn mờ nhạt chiếu sáng ra ngoài.

Ngay cả tâm linh của mình cũng không có sao? Quả nhiên mỏng manh thật...

Phải chăng đối phương là ám sát giả nên bị huấn luyện đến mức không có một chút bản thân nào (nguyên văn: Tự ngã 自我 : nghĩa là bản thân, tự mình, chính mình)?

Nụ cười trên mặt Mặc Hải Minh càng thêm tươi tắn, gã đã nhìn thấy “Ca ca” bước tới căn phòng nhỏ kia, có lẽ thứ này là điều đối phương trân quý nhất... Nhưng ngay cả bản thân cũng không có, lại có thứ mà mình trân quý nhất? Khẳng định thứ này rất thú vị đây.

Gã nhìn thấy “Ca ca” đi tới trước cửa, đã bắt được tay nắm.

Cửa lại khóa rồi.

Nhưng khí lực của “Ca ca” gã rất lớn, dù sao đối phương cũng từng trải qua huấn luyện, cũng là kẻ săn mồi trong thế giới tâm linh.

Vậy mà... rõ ràng “Ca ca” đã dùng sức vặn tay nắm rồi, nhưng cánh cửa kia không hề mở ra.

Và động tĩnh lại kinh động tới người ở trong phòng rồi, chỉ nghe bên trong truyền đến một giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Ai vậy? Là bạn mới của Tiểu Thâm sao?”

Ngay sau đó, cánh cửa bị mở ra từ bên trong.

Và cũng chính tại khoảnh khắc này, nụ cười mỉm vẫn thường trực trên môi Mặc Hải Minh... chợt đông cứng lại.

Chương 299. “Ca ca” Chạy Mau!

Xuyên thấu qua cánh cửa phòng hơi rộng mở, gã vừa thấy được một hình ảnh mà suốt cuộc đời này gã cũng khó quên đi.

Đó là ... máu tươi, thi thể, thịt nát, đầu lâu...

Đó là vách tường và sàn nhà... khắp nơi đều bị máu tươi bôi trét.

Đó là mùi huyết tinh đậm đặc đến gay mũi...

Đó là mùi nội tạng hôi thối rữa nát, rõ ràng đã lan tỏa ra ngoài nhưng vẫn có thể chen lấn, xô đẩy nhau, cùng chui vào khoang mũi của gã...

Đó là cảnh tượng những bóng dáng quái dị len lỏi vào nhau tới chật ních, xuất hiện giữa gian phòng khách với diện tích không lớn kia, thậm chí trên trần nhà cùng với vách tường còn xuất hiện một đồng những con quái vật đang bò lổm ngổm...

Và bên trong một không gian hết như luyện ngục này, phía trước từng đồng hài cốt, từng khối thịt nát ghê rợn kia, lại có một thiếu niên cả người sạch sẽ đang lặng lẽ ngồi nơi đó, vẻ mặt đầy đơn thuần, trên mặt mang theo nụ cười mỉm, tựa như đang hoan nghênh gã đến.

“Là bạn mới sao...” Giọng nói dịu dàng ngoài cửa lại vang lên.

Tới lúc này, Mặc Hải Minh cũng thấy rõ gương mặt đối phương, bà ấy thực dịu dàng, cũng rất đẹp, nhưng... Nửa người dưới lại là một con nhện cực kỳ khủng bố.

“Ca ca” chạy mau!

Mặc Hải Minh điên cuồng gào thét trong lòng.

“Ca ca” đang cầm tay nắm cửa của gã lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng đối phương vừa chuyển người đã bị bóng dáng dịu dàng đứng phía sau cửa giữ chặt lại, từng cái chân nhện xỏ xuyên qua lồng ngực và tay chân đối phương, đóng đinh bóng người ấy ngay tại bậc thang trước cửa.

“Đã đến đây rồi, thì đừng đi nữa...”

Cánh cửa bên ngoài căn nhà nhỏ bé kia dần dần khép lại, mang theo cả vị “Ca ca” nọ đi vào...

...

...

Thân thể Mặc Hải Minh tạm ngừng lại.

Hứa Thâm đang chạy ngay phía trước, cũng ngừng lại ngay thời khắc đó.

“Quả nhiên là năng lực rất mạnh...” Lý Tổ Vọng nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm chợt dừng lại, không khỏi âm thầm cảm thán.

Kể cả gã cũng cực kỳ kiêng kỵ năng lực nắm bắt tâm linh của Mặc Hải Minh, dù tốc độ của gã có nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng lực lượng tinh thần.

Mà loại năng lực nắm bắt tâm linh biến thái của đối phương, tuyệt đối đủ để đánh chết tồn tại hình thái thứ hai khác một cách vô cùng dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân đối phương được đề bạt làm thân vệ.

Khác với tên Mặc Kiếm chân chó nguyện trung thành kia, Mặc Hải Minh tuyệt đối dựa vào năng lực của bản thân để được trọng dụng...

Sru!

Lý Tổ Vọng chạy như bay đến, dừng ngay bên cạnh Hứa Thâm.

“Khẳng định là Thất gia muốn người sống, cho nên cứ dứt khoát chặt hết tứ chi của kẻ này đi.” Lý Tổ Vọng không trực tiếp chém đầu kẻ địch, dù sao phế bỏ và giết chết cũng chẳng khác nhau là mấy, tới cuối cùng, hắn cũng phải chết mà thôi.

Bởi vậy, gã lập tức vung đao, chém về phía bả vai của Hứa Thâm.

Phốc!

Rất đột ngột, một luồng kiếm quang như điện, xẹt qua trong nháy mắt.

Con người Lý Tổ Vọng co rụt lại, tóc gáy dựng thẳng lên. Gã hoảng hồn, đang muốn trốn tránh, nhưng lúc này tốc độ ra tay của Hứa Thâm đã nhanh hơn, mạnh hơn lúc trước!

Ngay trong khoảnh khắc ấy, phần cổ của Lý Tổ Vọng xuất hiện một tầng vảy, nhưng thủ đoạn phòng ngự vừa hiện ra, kiếm quang đã chém tới.

Thế giới trước mắt Lý Tổ Vọng lập tức xoay tròn, gã mở to hai mắt nhìn qua, trên mặt hiện rõ sắc thái không sao tin nổi, bởi vì ngay sau một chớp mắt vừa rồi, cái đầu gã đã rơi xuống mặt đất, vừa vắn có thể trông thấy phần lưng của mình.

Cũng trong thời khắc này, gã đã trông thấy Mặc Hải Minh, đồng bạn vẫn đứng sau mình mấy chục mét, chỉ là... không biết bắt đầu từ lúc nào, rõ ràng thân thể đối phương vẫn đứng ngay nơi đó, nhưng tư thế đứng lại cứng đờ như một bức tượng, trên mặt còn mang theo vẻ hoảng sợ tới cực độ, tựa như vừa trông thấy một cái gì đó vô cùng khủng bố!

Máu tươi từ hốc mắt, lỗ mũi, khoe miệng... không ngừng tràn ra, vẻ mặt đã đọng lại thành vĩnh hằng, nhìn qua cực kỳ âm trầm quỷ dị.

Mặc Hải Minh... Cũng chết rồi sao...

Trong đầu Lý Tổ Vọng xẹt qua một ý niệm như vậy, có chút mê man...

Sau đó, ý niệm của gã rơi vào trong bóng đêm vô tận, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

“Phốc” một tiếng, Hứa Thâm xoay người, tiếp tục bỏ ra kiếm thứ hai, ngay sau đó là kiếm thứ ba, liên tục chém thân thể Lý Tổ Vọng thành vài đoạn, tháo rời tứ chi, mới yên tâm được.

Tới lúc này, chiếc bao tay màu huyết hồng trên tay hắn, cũng dần dần chìm xuống, nhìn qua, bàn tay trở nên tái nhợt hơn một chút.

Dưới hiệu ứng tăng phúc của bao tay màu huyết hồng, lực lượng của hắn tăng lên thật lớn, lúc trước vẫn không tìm thấy cơ hội giết chết đối phương, may mắn vừa rồi đã bắt được.

“Có chút mạo hiểm...” Hứa Thâm nhìn thi thể bị băm nát dưới đất, trong lòng có chút nghĩ mà sợ.

Hắn đưa mắt nhìn tên còn lại đang đứng bất động, cứng đờ phía xa xa, có vẻ như đối phương chính là chủ nhân của loại lực lượng vừa thâm thấu vào não hắn.

Hương vị... rất không tồi.

“Sau khi bàn chân của người này biến hóa, tốc độ tăng thêm chóng mặt, có lẽ đối phương thuộc hệ cường công trong sáu hệ...” Hứa Thâm nghĩ đến một chút tư liệu về tồn tại hình thái thứ hai, bản thân từng đạt được từ hội Truy Quang.

Nếu bàn về chiến đấu chính diện, không cần phải nghi ngờ, hệ cường công sẽ được xếp thứ nhất trong sáu hệ.

Bởi vì loại năng lực giả hệ này, sở hữu khả năng biến hóa làm thể chất cơ sở tăng lên tới trình độ cực kỳ khoa trương, từ đó đạt được lực lượng và tốc độ phi phàm, trừ phi gặp phải một vài tồn tại khác có năng lực đặc thù, biến hóa đa đoan, có khả năng đánh bất ngờ giành được chiến thắng, trên cơ bản, nếu hệ cảm giác, đặc biệt là mấy loại hệ cảm giác sở hữu năng lực tăng phúc thị giác... vân vân, khi đối diện với hệ cường công, cũng tương đương với gặp được khắc tinh.

Dù sao cảm nhận có nhạy bén đến mấy, một khi thân thể theo không kịp cũng uổng công.

“Với lực lượng của ta, nếu chiến đấu chính diện với kẻ này còn có chút miễn cưỡng. Tuy tốc độ rút kiếm của ta rất nhanh, nhưng suy cho cùng, cũng chỉ ngang hàng với đối phương thôi...” Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có cảm giác bản thân cần phải luyện rút kiếm nhanh hơn nữa mới được.

Chương 300. Còn Lại Ba Kẻ Hình Thái Thứ Hai!!!

Nếu Lý Tô Vọng biết được suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, hơn phân nửa gã sẽ điên tiết lên mà sống lại.

Bởi vì vừa nãy, gã còn cho rằng Hứa Thâm cũng thuộc hệ cường công, mới có thể đánh ngang tay với gã...

“Còn lại ba kẻ hình thái thứ hai...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Hắn không nắm chắc sẽ đánh bại bọn họ nếu chiến đấu chính diện, bởi vậy, chỉ có thể dựa vào đánh lén.

Mặc Thất Gia kia không e ngại súng ngắm, nhưng người khác thì chưa chắc.

Hứa Thâm nghĩ đến đây, cũng không để ý tới chuyện nghỉ ngơi, đã lập tức ngồi xổm tìm kiếm trên thi thể trước mặt.

Rất nhanh, hắn tìm được hai kiện khur binh.

Số lượng không nhiều lắm, nhưng Hứa Thâm vừa cảm chúng nó vào tay, đã cảm nhận được dao động khur lực mãnh liệt truyền đến từ bên trong hai kiện khur binh này. Hiển nhiên, đây là hai kiện khur binh cực kỳ mạnh mẽ.

Kỳ thực, Hứa Thâm cũng không biết nên phán đoán khur binh tốt xấu như thế nào, cũng như phân chia chúng nó như thế nào, nhưng trước mắt, hắn cũng không cần quan tâm mấy chuyện đó, cứ lấy trước lại nói sau.

Một kiện khur binh có dạng vảy, lớn bằng bàn tay.

Hứa Thâm vừa thu nó vào trong cơ thể, bỗng phát hiện cái vảy này sinh ra một chút xao động cùng mảnh da màu đen, giữa hai thứ này có xu thế dung hợp.

Hắn lập tức kéo chúng nó vào cùng một chỗ, chờ đợi cả hai dung hợp lột xác.

【 Phòng ngự... Tăng phúc... 】

Đây là tin tức mơ hồ do cái vảy kia truyền đến, nghĩa là nó mang đến lực phòng ngự, đồng thời cũng có thể tăng phúc một chút lực lượng.

Lúc trước, đối phương đã dùng thứ này trên bàn chân, để đề cao tốc độ.

Một kiện khur binh khác có dạng nhãn cầu màu đen.

Hứa Thâm hấp thu nó, tin tức mơ hồ truyền đến là thấu thị, nhìn đêm.

Nhãn cầu màu đen không sinh ra một chút thân thiết nào với khu binh khác. Hứa Thâm trực tiếp kích hoạt nó, nhãn cầu màu đen này được cố định tại con mắt, nghĩa là chỉ có thể sử dụng tại vị trí này, không giống khu binh khác có thể vận dụng toàn thân.

Ngay khi kích hoạt, một bên nhãn cầu của Hứa Thâm biến thành màu đen. Hắn phát hiện tầm nhìn của bản thân lại tăng lên, lúc trước nếu chỉ dựa vào Khu Nhãn của bản thân, tầm nhìn của hắn sẽ nằm trong khoảng cách 50 mét nhưng hiện giờ con số này đã tăng lên gấp đôi.

Và ngoại trừ tác dụng tăng cường tầm nhìn, Hứa Thâm còn có thể nhìn thấy xương cốt bên trong phần thịt nát trên tay chân thi thể kia.

Loại khu binh này mang tới hiệu quả không lớn, nhưng có bao giờ cũng tốt hơn không.

Hứa Thâm kiểm tra xong xuôi, lập tức mang đến một khối đá lớn, đập sơ sơ vài cái, đè lên thi thể, tựa như đánh dấu địa điểm, sau đó chạy về phía tên còn lại.

Ngay khi hắn tiếp cận, mới phát hiện người này còn sống, trái tim còn đập, nhưng tựa như đã chết mất rồi, vì địch nhân tới gần mà đối phương không có bất cứ phản ứng gì cả.

Hứa Thâm cũng không khách khí, trực tiếp chém đầu gã xuống, để cho gã hoàn toàn ngủ yên, sau đó mò mẫm ra ba kiện khu binh từ trên thân thể này.

Nhưng tiếc nuối chính là, cả ba kiện khu binh ấy đều không sinh ra cảm giác thân cận với bất cứ kiện khu binh nào trong cơ thể hắn, nghĩa là chúng nó hoàn toàn không thể dung hợp được với nhau.

Một kiện là khu binh loại phòng ngự, có hình dạng như một sợi lông màu đen.

Một kiện có dạng như máu tươi, có thể ảnh hưởng tới trọng lực trong phạm vi mười mét chung quanh thân thể, càng tới gần người, hiệu quả càng rõ ràng, nhưng tiêu hao khu lực cũng cực kỳ nhanh chóng.

Còn một kiện tương đối kỳ lạ, có thể giúp bản thân duy trì trạng thái hưng phấn, xóa tan mệt mỏi.

Và đương nhiên là Hứa Thâm ai đến cũng không từ chối, hắn hấp thu toàn bộ ba kiện khư binh, sau đó cũng mang đến một tảng đá lớn, đề lên thi thể.

Sau khi hắn đơn giản xử lý xong mọi chuyện, mới ôm theo súng ngắm, nạp đầy đạn dược, rồi thật cẩn thận tìm đường quay về.

...

...

Không bao lâu sau khi Mặc Hải Minh và Lý Tổ Vọng rời đi, cái đầu của Mặc Thanh Hạo lại mọc ra, nhưng có thể nhận thấy rõ ràng, tốc độ sinh trưởng lần này chậm hơn lần đầu tiên rất nhiều.

“Mặc Kiếm, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mặc Thanh Hạo vừa mọc ra cái đầu máu thịt mơ hồ, lập tức dò hỏi.

Hiển nhiên, gã cũng mất đi ký ức về lần thứ hai bị nổ tung đầu.

“Thất gia...” Mặc Kiếm lập tức kể nhanh tình huống cho gã, rồi nói: “Tôi đã dặn bọn họ cố gắng hết mức giữ lại người sống. Hai người bọn họ phối hợp với nhau, trừ phi năng lực chạy trốn của đối phương rất mạnh, nếu không, trên cơ bản không có khả năng đào thoát.”

“Nhiều lời vô nghĩa.” Lúc này, lớp da trên gương mặt Mặc Thanh Hạo đã mọc lại, gã cũng từ ngoại hình dữ tợn, máu thịt mơ hồ biến thành tuấn lãng, sắc mặt trở nên âm trầm, quát một tiếng.

Bị bạo đầu trước mặt mọi người, đây là tuyệt đối sỉ nhục.

“Bọn họ đã đuổi theo bao lâu?”

“4 phút.” Mặc Kiếm nhanh chóng đưa mắt nhìn đồng hồ. Lúc trước khi hai người ấy rời khỏi, gã đã nhớ kỹ thời gian, cho nên lúc này mới nói ra chính xác như vậy.

Chỉ hành động này cũng đủ nói lên gã là người cực kỳ cẩn thận.

“Biết địch nhân có bao nhiêu người không?”

“Một người.” Mặc Kiếm thật cẩn thận nói: “Hắn là ám sát giả do đối thủ cạnh tranh khác phái tới, số lượng không nhiều lắm, cho nên chúng ta không nhận thấy được.”

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo càng thêm âm trầm, nói: “Nếu địch nhân chỉ có một người, hẳn là hai người Mặc Hải Minh sẽ sớm trở về thôi. Tôi thật sự muốn nhìn xem, đến tột cùng là kẻ nào phái đối phương tới, là lão tam hay là tiện nhân (có thể hiểu là con đàn bà đề tiện) cứu tử kia!”

Mặc Kiếm cúi đầu, không dám nói tiếp.

“Anh lập tức nói lại cho tôi nghe những chuyện đã xảy ra sau khi chúng ta tiến vào thông đạo.” Mặc Thanh Hạo đưa mắt nhìn bức tường người chung quanh, trong lòng cảm thất yên ổn hơn không ít.

Gã hỏi như vậy là bởi vì sau khi tiến vào thông đạo, gã chỉ sao lưu trí nhớ một lần, hiển nhiên những gì xảy ra sau đó hoàn toàn không biết.

Chờ sau khi Mặc Thanh Hạo biết được mọi tình huống từ trong miệng Mặc Kiếm, gã nhìn nhìn phía trước, mơ hồ cảm thấy một tia không thích hợp, chợt hỏi: “Hiện tại đã qua bao lâu?”

“13 phút.” Mặc Kiếm đưa mắt nhìn thời gian, sắc mặt thâm run sợ, đã quá lâu rồi.

Chương 301. Ám Sát Giả Quay Lại!

Nếu ám sát giả chạy thoát, hẳn là bọn họ phải quay về từ lâu rồi mới đúng.

Nếu bọn họ đuổi theo, hẳn là đôi bên sẽ phân ra thắng bại thật nhanh.

Trên thực tế, một trận ác chiến kéo dài tới 13 phút là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì đây vốn là chiến đấu sinh tử, chỉ cần chạm mặt sẽ dốc toàn lực, thường thường chỉ trong một vài phút cũng có thể phân ra thắng bại rồi.

“Lâu như vậy, với năng lực của Lý Tổ Vọng, cũng đủ để chạy suốt quãng đường hai, ba mươi km đi tập kích đối phương rồi, kể cả khi cậu ta đi vòng vèo trở về cũng nên đến đây rồi...”

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo trở nên âm trầm, lại nói: “Anh khẳng định là đối phương chỉ có một người?”

Sắc mặt Mặc Kiếm chuyển thành khó coi, hiển nhiên gã không thể khẳng định được.

Mặc dù Mặc Hải Minh chỉ cảm ứng được một người, nhưng hiện tại xem ra, gã cũng không thể cam đoan ám sát giả kia có phải môi nhử hay không.

“Chúng ta vừa tìm được động khư này, ám sát giả kia lại có thể tìm được vị trí của chúng ta chính xác như thế, hẳn là bên trong có nội gian...” Ánh mắt Mặc Thanh Hạo đảo qua, Mặc Kiếm và những thành viên Mặc gia đứng xung quanh đều biến sắc, ai nấy cùng nhìn nhau, từ trong đáy mắt lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo cực kỳ lạnh lùng, gã biết nơi đây không nên ở lại lâu, bởi vậy lập tức chọn ra hai thân vệ, cho bọn họ đóng tại nơi này, nói: “Hai người ở lại chỗ này chờ. Nếu hai người kia quay về, hãy đưa bọn họ đuổi theo, chúng ta đi trước.”

Cứ như vậy, trong ánh mắt hoài nghi của người khác, hai thân vệ nọ nơm nớp lo sợ, đành phải bước ra khỏi hàng, về mặt đây đau khổ, tựa như muốn nói “Tôi oan uổng mà”... nhưng lại không thể lên tiếng biện minh.

Mặc Thanh Hạo đơn giản nói cho bọn họ biết một chút tin tức về tuyến đường và vị trí, sau đó kêu gọi đám người Mặc Kiếm cùng rời khỏi nơi đây.

Theo hành động của bọn họ, bức tường người đang bảo vệ Mặc Thanh Hạo cũng tạo thành trận hình tiến lên, đám thành viên Mặc gia không còn xoay chung quanh Mặc Thanh Hạo nữa, mà dùng dạng thế trận tam giác bảo vệ gã ở bên trong.

“Thiếu gia...” Bỗng nhiên Mặc Kiếm nghĩ đến một chuyện, vừa muốn mở miệng nói, nhưng cái miệng khê hé ra của gã lập tức khựng lại, mở to ra, tựa như vừa bị một thứ gì đó đè nén xuống, rồi trong nháy mắt toàn bộ nổ tung ra!

Dịch óc, hàm răng, máu tươi... văng khắp chốn!

Tiếng nổ ấy đã kinh động đám thành viên Mặc gia chung quanh, tất cả đều cực kỳ sợ hãi, vội vàng gắt gao vây quanh Mặc Thanh Hạo, dùng thân thể của bản thân ngăn cản công kích.

Máu tươi nóng bỏng văng lên mặt Mặc Thanh Hạo. Ở phần góc nhọn bả vai trên trang phục tác chiến của gã, còn treo nửa cái đầu lưỡi vừa bị đứt ra, đang rũ xuống.

Gã thoáng ngây người, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên nhìn theo phương hướng viên đạn vừa bắn tới.

Ám sát giả không chết!

Có nghĩa là Lý Tô Vọng và Mặc Hải Minh đuổi theo bên đó, đã lành ít dữ nhiều!

Mà trước mắt, Mặc Kiếm cũng bị bắn chết rồi.

Cũng có nghĩa là chỉ trong nháy mắt, tứ đại thân vệ đặc lực bên người gã, đã thiếu ba, từ đáy lòng gã nổi lên hàn ý và phẫn nộ.

Gã lập tức giơ súng ngắm lên, xuyên thấu qua tường người và Khư Nhãn, nhằm thẳng về phía đối phương.

Đáng tiếc, ở vị trí cuối tầm nhìn của Khư Nhãn trên súng ngắm, chỉ là một mảnh tối đen... Và thứ mà gã có thể nhìn thấy, chính là một đồng núi đá hỗn độn, không bắt được bất cứ bóng dáng nào.

Đối phương vừa bắn ra một phát là lập tức thay đổi vị trí, hay đã ẩn giấu từ trước rồi?

Lại nói, ngắm bắn ám sát đều là năng lực của hệ ảnh tử, và có một vài năng lực giả hệ ảnh tử có thể nguy hại thân thể trở nên giống hết cảnh vật chung quanh... Nói cách khác, một tảng đá, một cái cây, đều có thể là ám sát giả!

“Đáng chết!” Mặc Thanh Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đảo qua thi thể đã ngã xuống của Mặc Kiếm.

Đối phương không giống gã, mắt đầu vẫn có thể tái sinh.

Trên thực tế, nếu Mặc Kiếm bị bắn trúng bộ phận khác, dù là trái tim, thì với sinh mệnh lực của hình thái thứ hai, đối

phương vẫn có thể duy trì sự sống trong một thoáng, và chỉ cần một thoáng đó thôi, gã cũng có thể giúp đối phương trọng cấu tái sinh.

Nhưng... đây lại là đầu.

Chỉ trong nháy mắt, Mặc Kiếm đã chết bất đắc kỳ tử rồi!

Không có bất cứ cơ hội tái sinh nào nữa, sinh cơ nhanh chóng trôi qua trong nháy mắt ấy rồi.

Một phát súng cực độ hung ác, ngắm bắn vô cùng chuẩn xác!

Hàn ý lóe lên trong mắt Mặc Thanh Hạo. Đối phương lại lặng lẽ lần mò đến đây, một mực chờ đợi bọn họ lộ ra sơ hở.

Và chỉ vùn vụt trong khoảnh khắc trận hình biến hóa, đã làm Mặc Kiếm bại lộ ra ngoài, lập tức bị đối phương ngắm bắn. Hiển nhiên kẻ địch kia đã ý thức được, dẫu hãn có bắn bao nhiêu phát cũng không giết được gã, cuối cùng dứt khoát xử lý toàn bộ hình thái thứ hai bên người gã trước đây.

Mặc Thanh Hạo đảo qua Vệ Thừa Phong, tồn tại hình thái thứ hai duy nhất còn sót lại, lập tức phân phó những người khác vây kín lại, cùng bảo vệ đối phương.

Vệ Thừa Phong là thân vệ còn lại cuối cùng của Mặc Thanh Hạo. Lúc này, khi gã vừa nhìn thấy Mặc Kiếm chết thảm, sắc mặt cũng có chút trắng bệch. Nếu vừa rồi, mục tiêu mà kẻ địch nhắm tới chính là gã, chưa chắc bản thân đã có thể phản ứng được.

Dù sao hệ ảnh tử cũng có tính miễn cảm mạnh hơn trong đám năng lực giả.

“Thất gia, hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ?” Vệ Thừa Phong lui vào trong vòng vây, nhìn khắp nơi xung quanh.

Cùng lúc ấy, gã cũng lặng yên phát động năng lực, tiến hành phòng ngự bên người mình.

Dưới tình huống có chuẩn bị, gã hoàn toàn không sợ ngắm bắn.

“Đương nhiên là tìm cơ hội giết hãn!” Trong ánh mắt Mặc Thanh Hạo lộ ra sát ý lạnh lạnh, liên tiếp tổn thất ba thân vệ,

đương nhiên phải trả thù. Từ trước đến nay, gã chưa từng ăn một vố nào đau đến thế.

“Trước tiên phải tìm vị trí ẩn giấu đã.” Gã lập tức phân phó.

Đoàn người đưa Mặc Thanh Hạo tới đằng sau một tảng đá lớn, đám thành viên vẫn vây xung quanh.

Hai thành viên Mặc gia bị phân phó ở lại vị trí cũ cũng quay về hàng ngũ rồi. Hiện giờ ám sát giả đã trở lại, khả năng cao là Lý Tổ Vọng và Mặc Hải Minh sẽ không bao giờ trở lại được nữa.

Chương 302. Con Mắt Của Thần Ceres!

Mặc Thanh Hạo thu hồi ba lô của mình từ trong tay một người bên cạnh, sau đó lấy ra hai món đồ vật.

Vệ Thừa Phong nhận được một món trong đó, là Nhang Khư.

Thứ này không phải là khư bình, nhưng lại có hiệu quả đặc thù nhằm vào khư và cổ thi. Nó thuộc loại vật phẩm có liên quan tới khư, một khi châm lên, theo mùi hương lan tỏa, có thể hấp dẫn khư và cổ thi ở gần đây, đi tới.

Thứ này chỉ có thể hấp dẫn khư cùng một tầng trong Khư giới, bởi vì mùi hương và ánh sáng khác nhau, nó không thể xuyên thấu các tầng trong Khư giới được.

Vệ Thừa Phong có chút khó hiểu, thứ này chính là thủ đoạn mà bọn họ đã chuẩn bị để săn giết cổ thi, hiện tại có ám sát giả ẩn núp một bên, Mặc Thanh Hạo còn muốn tiếp tục săn bắt cổ thi sao?

Mặc Thanh Hạo lại cầm một món đồ khác trong tay, giống viên nhãn cầu, hắn đứng vệ Thừa Phong nói: “Đây là con mắt của Thần Ceres (Nguyên văn: khắc thụỵ tư 克瑞斯, Thần Ceres là nữ thần nông nghiệp và mùa màng trong thần thoại La Mã, là một trong mười hai chủ thần của người La Mã, tương ứng với nữ thần Demeter thần thoại Hy Lạp), là vật phẩm chỉ lưu hành nội bộ trong hiệp hội Chứng Khí. Nó có thể cảm ứng được ác niệm trong phạm vi 800 mét xung quanh, còn có thể phụ thuộc vào người tùy tùng, hiệu quả liên tục trong vòng 12 giờ!”

Vệ Thừa Phong ngẩn ra, gã có chút ngạc nhiên. Đúng là gã từng nghe nói tới vật phẩm cực kỳ nổi tiếng, con mắt của Thần Ceres này. Nó cũng được gọi là khắc tinh của kẻ phản loạn.

Trên thực tế, cao tộc hoặc những thế lực lớn khác, đều sẽ dùng thứ này để kiểm nghiệm thân phận của những thành viên hạch tâm, nếu trong nội bộ có phản đồ, khả năng cao sẽ bị tìm ra.

Và lý do bọn họ không dám khẳng định xác suất trăm phần trăm chính là, chỉ khi phóng thích thứ này ra, lại đúng lúc đối phương phát sinh ác niệm, mới có thể cảm nhận được.

Nghĩa là, vật phẩm này không thể phát hiện ra ác niệm của một tên phản đồ nào đó, nếu đối phương ẩn giấu thật sâu trong nội tâm, không dễ dàng hiển lộ ra ngoài.

“Thiếu gia, hiện tại chúng ta dùng thứ này, có thể tìm được vị trí của ám sát giả kia!” Vệ Thừa Phong lộ vẻ mặt vui mừng nói.

Mặc Thanh Hạo ném cho gã một cái nhìn đầy giận dữ, nói: “Người được phái tới ám sát tôi, còn suýt chút nữa đã thành công, khẳng định là ám sát giả đỉnh cao. Và loại tồn tại ấy, ngoại trừ trong nháy mắt khi ám sát, sẽ để lộ ra sát ý, toàn bộ thời gian còn lại, đối phương đều có thể hoàn mỹ ẩn giấu vào trong, bởi vì có vài người sở hữu năng lực đặc thù, cũng sẽ cảm nhận được ác niệm, thậm chí còn có một loại năng lực, gọi là đọc tâm nữa. Cho nên, thứ này là vô dụng!”

Nói đến đây, Vệ Thừa Phong đã hiểu. Do Mặc Kiếm kia chết quá nhanh, Thất gia không kịp lấy ra, sử dụng vật ấy, và chờ đến lúc có cơ hội, gã lại lo lắng đối phương đã thu liễm sát ý, bắt đầu ẩn núp rồi.

“Vậy thiếu gia muốn làm gì?” Vệ Thừa Phong nghi hoặc hỏi.

Mặc Thanh Hạo cất giọng lạnh lùng nói: “Thứ này tôi chỉ mang theo một cái, rất quý giá. Và cơ hội chỉ có một lần, cho nên cần phải tuyệt đối nắm chắc mới được! Thừa Phong, ta cần cậu làm môi!”

Sắc mặt Vệ Thừa Phong khẽ biến, gã lập tức nói: “Vì Thất gia, thuộc hạ muôn chết không từ!”

“Bớt nói mấy lời đó đi, tôi có bảo cậu đi chịu chết đâu? Với năng lực của cậu, kể cả khi đối mặt với viên đạn bắn tia cũng

sẽ không chết, chỉ cần liên tục dùng khur lực đừng tiếc tiêu hao là được.” Mặc Thanh Hạo hừ lạnh nói.

Vệ Thừa Phong nhìn về phía Nhang Khur trong tay đối phương, gã cũng không ngốc, lập tức hiểu được tâm tư của thiếu gia nhà mình: “Thiếu gia đang muốn đốt Nhang Khur, hấp dẫn cô thi đến, sau đó chúng ta mượn dùng quãng thời gian chiến đấu với cô thi, để tôi có ý lộ ra sơ hở, khiến cho đối phương ngấm bấn?”

“Đúng vậy.” Mặc Thanh Hạo gật đầu.

Nếu hiện tại để cho Vệ Thừa Phong rời khỏi tường người vây quanh, hoặc cố ý hiển lộ ra ngoài, chắc chắn đối phương sẽ phát hiện kế hoạch của bọn họ.

Dù sao Mặc Kiếm đã bị bắn chết, lúc này bên người Mặc Thanh Hạo chỉ còn lại duy nhất một thân vệ là Vệ Thừa Phong, làm sao có thể dễ dàng cho đối phương bại lộ ra ngoài?

Mà kể cả khi Vệ Thừa Phong thực sự bại lộ ra ngoài, khả năng cao là đối phương sẽ có phòng bị, chưa chắc đã có thể hấp dẫn được ám sát giả kia ngấm bấn.

Bởi vậy, cần phải đặt Vệ Thừa Phong vào một tình huống cực kỳ bối rối, cực kỳ vô ý, tựa như gã “Bị bắt” phải bại lộ, đến lúc ấy, mới có thể câu được con cá này!

“Thừa Phong, thời khắc khảo nghiệm kỹ thuật biểu diễn của cậu tới rồi, đừng để tôi thất vọng!” Mặc Thanh Hạo hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

Tim Vệ Thừa Phong đập thành thịch, gã vội vàng nói: “Thiếu gia yên tâm, tôi nhất định sẽ hấp dẫn được đối phương!”

Rõ ràng bọn họ chỉ đi săn bắn trong động khur mà thôi, vì sao thiếu gia lại mang con mắt của Thần Ceres... Đây là món đồ chuyên môn dùng để kiểm tra trắc nghiệm phản đồ. Chẳng lẽ thiếu gia hoài nghi trong đội ...

Nghĩ tới đây, Vệ Thừa Phong thu lại ánh mắt, ý niệm trong đầu không ngừng xoay chuyển. Cũng trong lúc ấy, ánh mắt gã lơ đãng quét qua thân thể Mặc Thanh Hạo.

Ám sát giả kia muốn giết chết thiếu gia, phải đồng thời bắn nổ cả cái đầu trên cổ thiếu gia cũng như bộ não đang được ẩn

giấu trong cơ thể.

Nhưng trong cái đầu kia vốn không có xương sọ, và bộ phận quan trọng nhất bên trong chính là bộ não, rút cuộc Mặc Thanh Hạo kia đã giấu nó đi đâu rồi?

“Bạn đang suy nghĩ cái gì?” Mặc Thanh Hạo đã châm Nhang Khur, lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía Vệ Thừa Phong.

Vệ Thừa Phong vừa ngẩng ra, lập tức phục hồi lại tinh thần nói: “Tôi đang suy nghĩ, đợi lát nữa nên khống chế vẻ mặt của mình như thế nào. Đối phương đã có thể ngắm bắn chuẩn xác như vậy, hẳn là cũng có thể thấy rõ mỗi một tia biểu cảm biến hóa trên gương mặt tôi.”

“Ừm.” Mặc Thanh Hạo khẽ gật đầu: “Hiện giờ cậu có thể tập luyện trước xem sao, hoặc là mừng tượng một chút trong đầu cũng được. Nên nhớ cơ hội chỉ có một lần, nếu thất bại, kết cục của chúng ta chính là chạy trốn không còn đường phản kháng nữa. Cậu có hiểu không?”

Vệ Thừa Phong hít sâu một hơi, nói: “Thuộc hạ đã hiểu được.”

Chương 303. Vì Sao Còn Chưa Bắt?

Ngay lập tức, gã bắt đầu thử khống chế vẻ mặt của bản thân. Mặc Thanh Hạo cũng không nói thêm điều gì, chỉ lặng lẽ đưa Nhang Khur đã được châm cho thuộc hạ bên người, sau đó lập tức cầm lấy súng ngắm, tiếp tục nhìn quanh bốn phía, muốn tìm bóng dáng của ám sát giả kia.

Mặc Thanh Hạo xuyên thấu qua khe hở giữa bức tường người, nhìn một vòng, vẫn không trông thấy ám sát giả.

Kẻ này thật kiên nhẫn...

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo càng ngày càng lạnh.

Khi Nhang Khur cháy, nó sẽ tản ra mùi hương khá đặc thù, đây cũng là thứ mà hiệp hội Chung Khí đã chế tác.

So sánh với công việc chế tạo những loại hàng hóa thông dụng như ô tô, đoàn tàu... vân vân, con bài chưa lật ở sau lưng hiệp hội Chung Khí mới chân chính là thứ giúp bọn họ vẫn đứng vững vững bên trong những thế lực lớn tại nội thành. Chúng

chính là các loại vật phẩm có liên quan tới khứ, vẫn không ngừng được bọn họ phát triển, mở rộng.

Đây là cấp bậc mà người thường không thể tiếp xúc tới, cũng là mối làm ăn giữ nhà chân chính của hiệp hội Chung Khí.

Theo mùi hương phiêu tán, mọi người đều im lặng chờ đợi. Chừng mười phút qua đi, đột nhiên một thứ âm thanh tích tích tác tác từ trong bóng đêm, truyền đến.

Mặc Thanh Hạo dùng Khư Nhân trên súng ngắm nhìn lại, lập tức trông thấy một con cở thi đang chậm rãi đi qua bên này.

“Quá yếu.” Mặc Thanh Hạo nhú mày.

Nó chỉ là cở thi cấp C, tay dài chân dài, hình thể cao chừng hai mét. Loại trình độ này, còn không thể ép bọn họ phân tán trận hình.

Phải chờ cho đến khi số lượng cở thi nhiều hơn, hoặc xuất hiện một con cở thi mạnh hơn mới được.

Sắc mặt gã trở nên âm trầm. Nếu đám người Lý Tổ Vọng còn sống, bọn họ làm loại chuyện này sẽ không gây nên chút áp lực tâm lý nào trong lòng gã, nhưng hiện tại, trong đội ngũ chỉ còn hai tồn tại hình thái thứ hai là gã và Vệ Thừa Phong, nếu bọn họ thực sự hấp dẫn cở thi cấp B đến, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút nguy hiểm.

Phanh!

Mặc Thanh Hạo không để Vệ Thừa Phong ra tay, mà trực tiếp bắn ra một súng, tiêu diệt con cở thi kia.

Theo mùi vị mỡ khư tản ra xung quanh, động tĩnh truyền đến từ bóng đêm càng ngày càng nhiều. Sau khi Mặc Thanh Hạo ngắm bắn hai con cở thi, lúc này gã mới cho đám thủ hạ bên cạnh tiến lên chém giết, mà bản thân gã cùng với Vệ Thừa Phong vẫn ẩn trong bức tường người.

Đám thủ hạ xung quanh chỉ có trình độ đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, cũng có một vài người trong đó đã kích hoạt được trạng thái tới hạn, nhưng theo số lượng cở thi càng ngày càng nhiều, rất nhanh trong đội ngũ đã xuất hiện thương vong.

Bọn họ dùng súng Phá Khư loại tốc xạ bắn phá, cũng chỉ có thể bắn xuyên người cổ thi, nhưng dưới tác dụng chữa trị của sương mù xung quanh, đám cổ thi nọ lại nhanh chóng đứng dậy.

“Loại trình độ này, hẳn là đủ giống như thật rồi.” Mặc Thanh Hạo nhìn thấy hai tên thuộc hạ đã chết đi, trong lòng thầm cân nhắc có nên cho Vệ Thừa Phong biểu hiện hay không.

Rống!

Đúng lúc này, đột nhiên trong bóng đêm truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo khẽ biến, gã vội vàng nhìn chăm chăm qua bên kia, lập tức trông thấy một con cổ thi tựa như dã thú cực lớn, đang bò lổm ngổm xông đến,, tay chân bò sát đất, sau lưng có cánh thịt, nhưng chỉ có một chiếc, mọc ngay bên cạnh xương sống, tựa như một vị thiên sứ đã bị biến đổi, không được trọn vẹn, đủ đầy.

Mặc Thanh Hạo vội vàng dùng súng ngắm bắn, rất nhanh đã đánh thủng mấy lỗ trên người cổ thi.

“Tất nhang, đã đến lúc cậu biểu hiện rồi.” Mặc Thanh Hạo nhìn về phía Vệ Thừa Phong, chợt gầm nhẹ nói: “Chạy mau!”

Nói xong, gã thu hồi súng ngắm, yểm hộ cho đám thuộc hạ lui lại.

Mọi người lập tức chạy về phía tên ám sát giả đã ngắm bắn lúc trước, trong lúc lui lại, trên mặt hiện lên vẻ bối rối. Vệ Thừa Phong vừa chạy trốn vừa dùng người bên cạnh làm vật che chắn, chỉ ngẫu nhiên mới lộ ra một chút sơ hở.

Thế này đã đủ chân thật rồi chứ... Vệ Thừa Phong chạy trốn thật nhanh nhưng trong lòng lại cảnh giác chú ý động tĩnh bốn phía.

Rống!

Tốc độ bò của con cổ thi nọ cực nhanh, không bao lâu sau đã đuổi kịp bọn họ, Mặc Thanh Hạo chỉ có thể cắn răng xoay người lại chống đỡ. Tránh tổn thất quá nhiều thuộc hạ, gã chỉ có thể rút đao giết về phía cổ thi, đồng thời hướng ánh mắt cảnh giác nhìn ngó chung quanh.

Tuy lúc trước chính gã đã bị đối phương bắn nổ đầu, nhưng đó là dưới tình huống gã không hề phòng bị, hiện giờ thì khác, dưới tình huống có chuẩn bị, gã tuyệt đối không có khả năng bị đối phương bắn nổ đầu thêm lần nữa.

Thân pháp của Mặc Thanh Hạo cực nhanh, có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của cổ thi, tuy nhìn gã có chút chật vật, nhưng dưới sự phối hợp kiềm chế của những người khác, bọn họ vẫn có thể miễn cưỡng ứng phó được tình hình.

Vệ Thừa Phong thấy Mặc Thanh Hạo suýt chút nữa đã bị cổ thi đánh trúng, gã cũng bất chấp che giấu bản thân, lập tức tiến lên tương trợ.

Dưới sự phối hợp của hai người bọn họ, cộng thêm đám thủ hạ khác ở một bên kiềm chế, cả nhóm cũng miễn cưỡng ngăn chặn được công kích đến từ phía cổ thi.

Trong lòng Mặc Thanh Hạo thầm kêu lên một tiếng may mắn, vận khí của bọn họ thực sự không tồi, cổ thi này chỉ có trình độ tương đối bình thường trong đám cấp B, nếu xuất hiện một con mạnh hơn, khả năng rất lớn là gã sẽ phải dốc toàn lực...

Mà như vậy, chẳng phải bọn họ chơi lửa hấp dẫn cổ thi tới sẽ thực sự biến thành dẫn lửa thiêu thân hay sao? (nguyên văn ‘chơi lửa’ và ‘dẫn lửa thiêu thân’ đều là ngoạn hỏa 玩火, từ này có hai nghĩa, một là mạo hiểm, hai là hại người. Tác giả chơi chữ ^^!)

Dù sao ứng phó với cấp B đã quá sức bọn họ, còn phải cảnh giác kẻ địch âm thầm bắn lén.

Không bao lâu sau, con cổ thi bò sát đất nọ đã bị bọn họ hợp lực chém giết. Trên người Mặc Thanh Hạo và Vệ Thừa Phong đều có chút thương tích, đám thuộc hạ bên dưới lại tổn thất thêm bảy, tám người, hiện giờ chỉ còn lại không đến 15 người.

“Kẻ ngắm bắn kia đâu rồi? Vì sao chưa công kích?” Vệ Thừa Phong nhìn con cổ thi ngã xuống đằng kia, ánh mắt đã trở nên khá khó coi. Gã đã dốc sức để lộ ra nhiều sơ hở như vậy, vì sao ám sát giả kia còn chưa nổ súng?

Chương 304. Bài Học Kiên Nhẫn!

Mặc Thanh Hạo cũng có chút ngoài ý muốn. Lúc trước, trong hành động của bọn họ còn có chút ý tứ diễn kịch, nhưng từ sau khi con cờ thi cấp B lộ xuất hiện, bọn họ đã không thể không bại lộ sơ hở. Loại chật vật kia là thực sự chật vật nha.

Nhưng vẫn không thấy kẻ địch kia bắn lên?

Ám sát giả kia đã rời đi rồi sao?

Không có khả năng, đối phương không giết chết được gã, làm sao có thể rời đi được?

Chẳng lẽ mục tiêu của hắn chính là Mặc Kiếm?

Đừng có đùa vậy chứ!

“Thất gia, tôi...” Sắc mặt Vệ Thừa Phong cực kỳ khó coi, gã đã cố gắng lắm rồi mà...

Mặc Thanh Hạo lạnh lùng nhìn gã một cái, nói: “Cơ hội như vậy, không có lần thứ hai.”

Vệ Thừa Phong nhìn ánh mắt của đối phương, trong lòng trào dâng một luồng hàn ý. Rút cuộc đối phương nói tới cơ hội hấp dẫn kẻ địch, hay là... cơ hội của gã?

“Nếu ám sát giả đã rời đi, chúng ta cứ sẵn bắn như bình thường đi.” Mặc Thanh Hạo lạnh lùng nói.

Đương nhiên là Vệ Thừa Phong không tin lời đối phương nói, làm sao ám sát giả có thể rời đi được?

Nhưng đến tột cùng là chỗ nào lộ ra sơ hở, khiến ám sát giả kia ý thức được bọn họ đang diễn trò?

Vệ Thừa Phong có chút đau đầu, nghĩ mãi vẫn không ra. Chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện chỉ vì gã diễn quá kém cỏi? Nhưng không có khả năng nha...

Sau khi Mặc Thanh Hạo hét lên một tiếng ra lệnh, những người khác đều bắt đầu dựa theo trận hình sẵn bắn những cỗ thi còn sót lại chung quanh. Chỉ có bốn người vẫn quay chung quanh, bảo vệ bên người Mặc Thanh Hạo, tất cả những người còn lại đều chuyển thành chiến lực sẵn bắn.

Đương nhiên Vệ Thừa Phong cũng không thể tiếp tục hưởng thụ sự che chở tới từ bức tường người.

Lại nói, bản thân Mặc Thanh Hạo không hề sợ bắn tĩa, lúc trước chỉ vì gã lo lắng Vệ Thừa Phong chết đi, mới cho bức tường người bảo vệ đối phương, cũng thuận tiện dẫn dụ ám sát giả, nhưng biểu hiện của Vệ Thừa Phong không làm gã vừa lòng, vậy không cần thiết phải lo lắng tới tính mạng của đối phương nữa.

Vệ Thừa Phong cũng ý thức được điều này, bản thân gã chỉ có thể tự cầu nhiều phúc (đồng nghĩa với câu ‘tự túc là hạnh phúc’) mà thôi.

Nhưng với gã, loại chuyện này lại có chút miễn cưỡng, tuy gã có thể sử dụng năng lực của bản thân để bảo vệ chính mình, nhưng thời thời khắc khắc điều động năng lực, sẽ tiêu hao thật nhiều khư lực, và một khi hao hết khư lực, chính là bước đường cùng.

“Đáng chết, vì sao còn không ngắm bắn?” Sắc mặt Vệ Thừa Phong cực kỳ khó coi, trong lòng không khỏi oán hận ám sát giả kia.

...

...

Cùng lúc ấy, bên cạnh một đồng đá lổm chổm ở ngay phía sau đám người Mặc Thanh Hạo chừng 300 mét, Hứa Thâm đang nghiêng người, tựa vào phần bên trong một tảng đá, dùng Khư Nhân trên súng ngắm quan sát động tĩnh phía trước, trong lòng có chút hoang mang.

Đến tốt cùng là bọn người kia đang có dự tính gì?

Lại cố ý hấp dẫn hấn công kích?

Mục đích là gì đây?

Hứa Thâm không lựa chọn nổ súng, chủ yếu là vì hấn đã nhìn ra bố cục của đối phương.

Theo loại mùi hương quen thuộc kia lan tỏa ra ngoài, Hứa Thâm đã trông thấy cổ thi tiếp cận đám người Mặc Thanh Hạo, một con rồi hai con...

Và cũng trong quá trình này, sau khi có càng ngày càng nhiều cổ thi xuất hiện rồi tới gần bọn họ, rút cuộc Hứa Thâm cũng hiểu, rút cuộc thứ mùi kia được phát ra từ đâu.

Loại mùi hương xuất hiện quá đột ngột lại cộng thêm đám cỏ thì chen chúc nhau cùng tìm đến, đều khiến cho Hứa Thâm cảm thấy khó hiểu.

Suy cho cùng, hắn vừa ám sát thành công một người trong đám bọn họ, vậy mà bọn họ lập tức vội vàng dụ cỏ thì tới để tiếp tục săn bắn?

Hiển nhiên, thứ mà loại mùi hương kia muốn dẫn dụ tới, không phải là cỏ thì, mà là hắn.

Nhưng chiến đấu kịch liệt sau đó, lại khiến Hứa Thâm cảm thấy hoang mang.

Hắn có cảm giác tựa như đối phương đã quên mất hắn rồi, và toàn tâm toàn ý chiến đấu cùng con cỏ thì bò sát đất nọ.

Trong lúc ấy, bọn họ cũng lộ ra một vài sơ hở, và nói thật, chỉ suýt chút nữa thôi, hắn đã không nhìn được... Nếu không phải hắn vẫn ý thức được đối phương đang cố ý dùng thứ mùi hương làm người ta thêm thuồng kia để hấp dẫn cỏ thì tìm tới là có mục đích riêng, hắn đã sớm ngấm bắn rồi.

“Chỉ còn lại hai tên hình thái thứ hai, còn có ám sát giả rình rập bên cạnh, lại dám quang minh chính đại săn bắn cỏ thì, tựa như muốn cho ta cơ hội, dẫn dụ ta ra tay...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Nhưng hắn không hề vội vàng hấp tấp, hắn đã học xong bài kiên nhẫn rồi.

Thời gian trôi qua, Hứa Thâm vẫn đi theo ở phía sau đám người Mặc Thanh Hạo.

Trong lúc ấy, bọn họ lại gặp được vài lần cỏ thì, có khi không phải do mùi hương nọ, vẫn gặp được cỏ thì, nhưng hết thấy hành trình ấy, Hứa Thâm đều nhẫn nại, không có ra tay.

Hắn vẫn không nghĩ ra mục đích ban đầu của bọn họ.

Trong nháy mắt, mười mấy giờ đã đi qua.

Phé tích Hắc Ám cực kỳ rộng rãi, cỏ thì đi lang thang khắp nơi, đám người Mặc Thanh Hạo cũng lần lượt gặp được hai, ba mươi con cỏ thì, trong đó có 3 con cỏ thì cỡ lớn, chúng đều bị Mặc Thanh Hạo và Vệ Thừa Phong phối hợp với nhau chém giết.

Đám thuộc hạ bên cạnh cũng từ 15 người giảm quân số xuống còn 8 người.

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo cực kỳ âm trầm, đang há miệng nhai lương khô đã chuẩn bị sẵn từ trước, không hề nói lấy một lời.

Đám thành viên Mặc gia còn lại cũng đang ăn uống nghỉ ngơi, khôi phục thể lực, quân số nhân viên giảm khiến cho không khí trong đội ngũ tương đối trầm thấp.

Đôi mắt Vệ Thừa Phong giăng đầy tơ máu, gần như tình thần của gã đã tiếp cận ranh giới điên cuồng. Trong suốt mười mấy giờ vừa qua, ngoại trừ chém giết cùng cỗ thi, gã còn phải thời thời khắc khắc cảnh giác địch nhân âm thầm bắn lén.

Gã không giống Mặc Thanh Hạo, đôi phương không sợ ngấm bẩn, nhưng gã thì sợ. Bởi vậy gã phải thường xuyên dùng năng lực đến phòng hộ, cũng bởi vậy khứ lực trong cơ thể đã gần cạn.

“Vì sao, vì sao còn chưa ngấm bẩn?” Ánh mắt Vệ Thừa Phong tựa như con dã thú hung tàn đã gần đi đến giới hạn cuối cùng của cơn đói khát, thoạt nhìn cũng thấy trạng thái tinh thần cực kém, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đám người nghỉ ngơi xong, đang chuẩn bị xuất phát, nhưng ngay trong lúc bọn họ dọn dẹp tro tàn còn sót lại của đồng lửa dưới đất, rất đột ngột, một tiếng rít chột đánh úp lại.

Ngay thời khắc ấy, Vệ Thừa Phong đang lấy ba lô, không hề phòng bị.

Chương 305. Khí Thể Màu Xám!

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, trên trán gã đã trúng đạn, nhưng cái đầu không hề nổ tung, chỉ thân thể bị lực lượng mạnh mẽ nọ, đẩy ngược lại rồi ngã xuống đất, viên đạn găm thẳng vào đầu lâu.

Mặc Thanh Hạo ngẩn ra, phát súng này quá mức đột ngột, nhưng gã vẫn phản ứng cực nhanh, đã mau chóng lấy ra con mắt của Thần Ceres từ trong ba lô, sau đó rút khứ lực vào, kích hoạt nó.

Chỉ thấy nhãn cầu màu đen nọ bỗng nhiên xoay tròn, tựa như vừa được sống lại, và sau khi nó “tích lũy lũy” (âm thanh êm ái phát ra khi một vật nào đó xoay tròn rất nhanh) xoay tròn một vòng, đột nhiên từ trong nhãn cầu bay ra ba đạo khí thể màu xám.

Một luồng bay về phía vệ Thừa Phong, một luồng bay sang một tên thuộc hạ khác trong đội, còn một luồng bay về phía xa xa.

Chỉ người cầm con mắt của Thần Ceres trong tay mới có thể nhìn thấy loại khí thể màu xám này. Ánh mắt Mặc Thanh Hạo xẹt qua luồng khí thể màu xám vừa chui vào trong óc Vệ Thừa Phong, rồi nhìn về phía xa xa.

“Đi theo tôi!” Mặc Thanh Hạo khẽ quát một tiếng, trong mắt hiển lộ sát ý.

Gã không vội đi truy cứu vấn đề của Vệ Thừa Phong, nhưng ám sát giả kia phải chết!

Về phần luồng khí thể màu xám bay về phía đám người xung quanh, gã cũng nhớ kỹ dáng vẻ của đối phương rồi.

“Thất, Thất gia...” Vệ Thừa Phong té trên mặt đất, lập tức che đầu, trong miệng phát ra âm thanh hàm hồ, tràn ngập thống khổ: “Thất gia cẩn thận đó!”

Câu nói này đọng đầy tình cảm, dưới tình huống bản thân vừa bị bắn trúng, suýt chút nữa đã nổ tung đầu vậy mà phản ứng đầu tiên của gã lại là lo cho an nguy của thiếu gia... Người trung thành như thế, khiến cho đám thành viên khác của Mặc gia không khỏi xúc động trong lòng.

Có người nâng Vệ Thừa Phong dậy, nhìn thấy viên đạn còn găm trên trán gã, trong lòng có chút kinh hãi, không nghĩ tới sau khi gã bị bắn trúng lại không chết, chẳng lẽ sọ não của người này là da đồng xương sắt sao?

“Tôi cảm ơn cậu!” Vệ Thừa Phong nhìn thấy bản thân vừa được người ta nâng lên, khoe miệng thoáng run rẩy, thân thể chột lảo đảo, nhưng ngay sau đó, gã vừa ôm trán vừa đuổi theo, trong miệng giậm dữ hét: “Mau, tất cả đều đi theo thiếu gia, đừng để một mình Thất gia mạo hiểm!”

“Vệ ca, anh chậm một chút, trán anh vẫn đang chảy máu kia...” Người vừa nâng Vệ Thừa Phong dậy, lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Haizz... người này, trong lòng chỉ có Thất gia, ngay cả thân thể của chính mình cũng hoàn toàn không thêm để ý đến ư?

“Cút!” Vệ Thừa Phong một cước đá văng đối phương, một cước này có phần tàn nhẫn, sau đó gã giận dữ hét lên: “Không cần lo cho tôi, mau đi đi nếu Thất gia thiếu một sợi tóc, mấy người đều phải chết!”

Những người khác nhìn thấy gã trung thành và tận tâm như thế, đều có chút cảm động, không dám dừng lại thêm nữa, tất cả đều nhanh chóng đuổi theo.

Vậy là Mặc Thanh Hạo chạy ở đằng trước làm đầu tàu gương mẫu, còn đám người Mặc gia khác đang theo sát phía sau.

“Hả?”

Ở phía xa xa, Hứa Thâm vừa ngắm bắn xong đã phát hiện ra tình huống dị thường bên đó. Phản ứng đầu tiên của Mặc Thất Gia sau khi trông thấy thân vệ của mình bị bắn vào đầu, lại không phải nhanh chóng phân phó đám thuộc hạ dưới tay che chở cho bản thân, cũng không phải xem xét thương tích của đối phương, thay vào đó, gã lấy ra một thứ cực lớn có hình dạng như nhãn cầu.

Sau đó, Hứa Thâm nhìn thấy ba luồng khí thể màu xám, bị chèn ép, bay ra từ bên trong nhãn cầu nọ, và lần lượt bay về ba phía khác nhau.

“Đây là một thủ đoạn trị liệu ư? Nhưng... Vì sao lại có một luồng bay về phía ta?” Hứa Thâm ngạc nhiên vô cùng.

Vừa nãy, khi bắn lên không có thể làm nổ tung đầu người nọ, đã khiến hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng hành động sau đó của Mặc Thất Gia lại càng khiến hắn cảm thấy kỳ quái hơn.

Chẳng lẽ đối phương trị liệu cho người bọ, còn nhân tiện trị liệu luôn cho hắn?

Hiển nhiên cách giải thích này quá mức hoang đường.

Nhưng... nếu bảo cái thứ đang bay về phía hắn kia không phải điều tốt lành, thì vì sao lại có hai luồng khí thể bay về phía

thuộc hạ của đối phương?

Hứa Thâm không nghĩ ra, nhưng ngay khi hắn nhìn thấy bóng dáng Mặc Thanh Hạo đột nhiên phát lực đuổi theo tới đây, trong lòng cũng hiểu đối phương đang dựa theo khí thể màu xám nọ để chạy về phía hắn.

Chẳng lẽ vật ấy có thể định vị được hành tung của hắn?

“Nhưng nếu tác dụng của nó chính là định vị? Thì vì sao đối phương lại muốn định vị cả thuộc hạ của mình?” Hứa Thâm nghĩ tới nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân trong này nhưng nhìn thấy đối phương đã chạy tới, hắn cũng không tiếp tục dừng lại nữa, đã nhanh chóng quay đầu lại rồi xoay người bỏ chạy.

Tin tức không chính xác, hơn nữa phần dữ liệu quan trọng nhất đã bị giấu kín đi, Hứa Thâm chỉ có thể dựa vào phán đoán của chính mình để ứng phó với tình huống trước mắt.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy khí tức màu xám đang nhanh chóng bay tới.

Hắn không dám tùy ý để nó đụng vào, bởi vậy dứt khoát rút kiếm chém tới.

Khí tức màu xám bị kiếm phong chém vào, nhưng... không hề đứt đoạn, dường như nó đã xẹt qua kiếm phong rồi nhanh chóng bay về phía hắn.

Hứa Thâm vội vàng kích hoạt lĩnh vực sợi khur và lập tức cảm nhận được sợi khur va chạm vào khí tức màu xám. Loại cảm giác này... tựa như vừa va chạm vào một luồng khí lạnh râm mát, nhưng thứ này lại cô đọng, ngưng tụ hơn khí lạnh bình thường, và những sợi khur vừa được phóng ra ngoài của hắn cũng chỉ có thể ngăn cản nó ở bên ngoài cơ thể mà thôi.

“Tựa như thứ này tự có ý thức của bản thân, và nó đang bị một thứ gì đó hấp dẫn...” Hứa Thâm vừa chạy vừa quan sát khí thể nọ, trong lòng có chút kinh hãi. May mà khur lực có thể ảnh hưởng đến thứ này, dưới tình huống bị tầng tầng lớp lớp sợi khur ngăn cản, nó chỉ có thể dùng một loại tốc độ cực kỳ thông thả tiếp cận hắn, thoát nhìn, thứ không biết kia rất giống một lớp khí mỏng, bị đánh vào không khí, cách thân thể hắn chừng 1.5 mét.

Tuy Hứa Thâm không biết hậu quả sẽ phát sinh sau khi hắn bị thứ khí thể kia đánh vào người nhưng hiển nhiên, hắn không thể mạo hiểm được.

“Vì sao thứ này lại tập trung vào ta?”

“Và đám người kia bỗng nhiên đuổi giết tới, bởi vì đã có loại thủ đoạn định vị này sao... Nhưng trong tay bọn họ đã có thứ này, vì sao không dùng ra từ sớm?”

“Lại phải chờ ta nổ súng bắn qua rồi mới dùng...”

Chương 306. Năng Lực Động Thái Thị Giác!

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm cấp tốc xoay chuyển, đủ loại manh mối đang nhanh chóng đan xen vào nhau. Rồi ... bỗng nhiên hắn hiểu được, thứ này có liên quan tới phát súng vừa nãy của hắn.

Nhưng là loại liên quan nào?

Là âm thanh viên đạn lên nòng?

Hay là nhiệt lượng khi nó phóng ra?

Hoặc là một thứ gì đó siêu thoát hiện thực?

Suu!

Tạm thời Hứa Thâm vẫn đang nghĩ mãi mà không rõ, chỉ có thể toàn lực chạy đi.

Nhưng tốc độ đuổi theo của đối phương cực nhanh. Chỉ thấy thân thể Mặc Thanh Hạo kia nghiêng về phía trước, dùng một loại tư thế cực kỳ quái dị lao về phía trước.

Tuy động tác ấy thật kỳ lạ, nhưng tốc độ của gã còn nhanh hơn Lý Tổ Vọng.

Khoảng cách hai bên đang nhanh chóng bị thu hẹp lại.

Hứa Thâm có chút giật mình, hắn nhận ra tốc độ của đối phương không hề có liên quan tới năng lực của gã, chủ yếu là do tư thế quái dị kia. Rất có thể loại tư thế này là một bí thuật chiến đấu nào đó của Mặc gia.

Lại nói, tuy mấy người bọn họ đều là tồn tại hình thái thứ hai, nhưng trong phân cấp này cũng chia ra cao thấp. Và không cần phải nghi ngờ, Mặc Thanh Hạo trước mắt chính là nhân tài kiệt xuất bên trong hàng ngũ ấy.

Phanh!

Bỗng nhiên Hứa Thâm xoay người tùy tiện bắn ra một phát.

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo khẽ biến, gã vội vàng khom lưng, uốn cong thân thể, hai tay ôm đầu, trốn tránh.

Tuy gã không sợ bị bắn trúng, nhưng sau khi cái đầu bị bắn nổ, muốn một lần nữa tái sinh, lại cần phải có thời gian.

Ai biết đâu, viên đạn kia lại bắn lệch tới mấy chục mét.

Da mặt Mặc Thanh Hạo thoáng run rẩy một hồi, gã vừa trốn tránh cái quái gì vậy?

Và chỉ trong một thoáng trì hoãn đó, bóng dáng Hứa Thâm trong tầm mắt gã lại bị kéo giãn ra một đoạn.

Tới tận lúc này, khi Mặc Thanh Hạo hồi tưởng lại một màn vừa nãy, gã mới nhận ra rằng, một phát súng thoát nhìn cực kỳ tiêu sái lúc trước, vốn là tùy tiện, là cực kỳ tùy tiện. Bởi vì Hứa Thâm kia còn chẳng buồn ngắm bắn cho chuẩn, tựa như hắn chỉ lơ đãng xoay người một cái, rồi trong nháy mắt đã khóa xong mục tiêu, tiêu sái lưu loát...

Mày... cmn, mày thực sự cho rằng bản thân mày là tay súng thiện xạ hả?

“Mặt nạ kia... Là Giang gia!” Mặc Thanh Hạo lại tăng tốc liều mạng đuổi theo.

Lúc này gã cũng trông thấy trang phục trên người đối phương. Đúng là kẻ này có dáng vẻ của tiện dân thành Để, và vô cùng có khả năng lúc trước đối phương đã trộn lẫn bên trong đám người mới bị gã xua đuổi lúc trước.

“Ta và Giang gia vốn không oán không cừ, vì sao lại muốn tới ám sát ta? Khốn nạn!” Trong lòng Mặc Thanh Hạo vô cùng phẫn nộ.

Gã vốn tưởng người đứng đằng sau ám sát giả kia là đường thân nhà mình (đường thân: chỉ anh em trai họ bên đường nội),

không nghĩ tới đối phương lại là Giang gia, loại gia tộc ngay cả bản thân mình cũng khó giữ nổi kia.

Ở loại thời điểm này mà bọn họ còn ám sát gã, hiển nhiên phải có thiên đại cừu hận, nhưng chính bản thân gã lại không thể nào nhớ nổi, rút cuộc mình đã đắc tội người nào của Giang gia.

Mặc Thanh Hạo kiên trì đuổi theo, khoảng cách hai bên lại bị thu hẹp.

Hứa Thâm lại bắn ra một phát súng.

Mặc Thanh Hạo vội vàng ôm đầu. Tuy phát súng lần trước lệch tới quá đáng, nhưng chính vì nó lệch tới quá đáng như vậy, hoàn toàn trái ngược với những phát súng cực kỳ chuẩn xác lúc trước, lại làm gã hoài nghi rằng đối phương cố ý.

Bởi vậy phát súng thứ hai này, làm gã né tránh càng thêm cẩn thận hơn.

“Phanh.”

Viên đạn bắn ra ngoài ba mươi mét.

“...” Mặc Thanh Hạo hít sâu một hơi, lại tăng tốc truy kích.

Không bao lâu, gã lại một lần nữa đuổi kịp bóng dáng Hứa Thâm.

Hứa Thâm lại xoay người ngắm bắn kiểm chế. Ánh mắt Mặc Thanh Hạo lạnh như băng, lần này gã không hề giảm tốc độ, chỉ dùng hai tay che trước đầu, tuy làm như vậy sẽ ảnh hưởng một chút tới tốc độ, nhưng ảnh hưởng này cũng cực kỳ bé nhỏ.

“Phanh!”

Viên đạn bay sát bên người.

Toàn thân Mặc Thanh Hạo kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt gã nhìn theo bóng dáng đang chạy trốn của Hứa Thâm, sắc mặt cực kỳ khó coi, rống giận một tiếng, lập tức điên cuồng đuổi theo.

Mất thấy Mặc Thanh Hạo lại tiếp cận mình chừng 100 mét, Hứa Thâm dứt khoát xoay người dừng lại, nâng súng ngắm lên, nhắm bắn.

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo đột biến, gã không thể không giảm tốc độ xuống, hai tay bảo vệ đầu, bên trên cánh tay hiện ra mạch máu màu tím đen giống như nhục mô (là phần cơ dưới da trên động vật có xương sống, tên tiếng Anh panniculus carnosus, hoặc là màng gân mỏng bên dưới bao tinh hoàn), giống hệt hai chiếc bao cổ tay.

Cùng lúc đó, nhãn cầu của gã biến thành màu tím sẫm, đang nhìn chăm chú vào ngón tay Hứa Thâm.

Đây là khứu bình, có năng lực động thái thị giác (hoặc động thái thị lực: đây là loại năng lực cho phép con mắt bắt được hình ảnh, phân giải và cảm nhận được bóng dáng của mục tiêu đang di động. Nói cách khác, đây là loại năng lực có thể cảm giác được và nắm rõ từng chi tiết nhỏ nhất của vật thể di động).

Tuy Mặc Thanh Hạo vẫn không thể thấy rõ viên đạn bắn ra từ súng ngắm, nhưng lại có thể thấy rõ biến hóa rất nhỏ trên ngón tay kéo cò súng của Hứa Thâm.

Kết hợp với kinh nghiệm chơi súng nhiều năm của gã, chỉ cần phán đoán được khoảng khắc Hứa Thâm bắn ra, chắc chắn gã sẽ phán đoán được vị trí của đầu súng, từ đó cũng biết được mục tiêu của viên đạn.

Phanh!

Viên đạn lao như bay tới.

Là đầu... Ở chóp mũi!

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo khê biến, quả nhiên kẻ địch nhắm thẳng vào đầu gã, nhưng gần như trong khoảnh khắc Hứa Thâm kéo cò súng, thân thể gã lại nhanh chóng xoay người.

“Sưu” một tiếng, viên đạn xẹt qua đỉnh đầu gã, bắn vào không khí.

Hứa Thâm thầm giật mình, đối phương có thể dự đoán trước?

Tại sao hắn lại nghĩ như vậy... Là bởi vì, tuy rằng Mặc Thanh Hạo kia xoay người, nhưng gương mặt gã vẫn luôn đối diện với Hứa Thâm, còn dùng một góc độ cực kỳ quý dị ngẩng đầu lên, và ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm bắn hụt ấy, gã lập

tức cười lạnh một tiếng, rồi không chút do dự, bùng nổ lực lượng trên hai chân, tiếp tục lao tới cực nhanh.

Sau một phát bắn trượt, Hứa Thâm đã mất đi cơ hội kéo giãn khoảng cách, chỉ có thể tiếp tục bắn, ký thác hi vọng vào phát súng thứ hai và phát súng thứ ba!

Chương 307. Bí Thuật Điều Khiển Khur Lực!

Phanh!

Bóng dáng Mặc Thanh Hạo lại nhoáng lên một cái, tránh thoát viên đạn tiếp theo.

Lòng bàn tay Hứa Thâm tràn ra mồ hôi lạnh, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu tím của đối phương, bỗng nhiên hắn hiểu được cái gì.

Sau đó, ngón tay khẽ động.

Sru!

Bóng dáng Mặc Thanh Hạo chợt nhoáng lên một cái, nhưng không... Nụ cười lạnh trên mặt gã vừa cứng đờ.

Là động tác giả?

Phanh!

Đúng lúc này, phát súng thứ ba chân chính mới muộn màng lao tới.

Khoảng cách đôi bên chỉ còn không đầy 30 mét!

Trong phạm vi 30 mét, tốc độ bắn của súng ngắm cực nhanh!

Bởi vì phát súng ấy được bắn ra ngay trong nháy mắt thân hình Mặc Thanh Hạo vừa dao động, khiến cho mục tiêu ngắm bắn của Hứa Thâm được xây dựng dựa trên dự đoán về biên độ dao động của đối phương, và đương nhiên mục tiêu này không đủ chuẩn xác, dẫn tới kết quả không bắn trúng đầu, chỉ bắn trúng một bên hàm dưới.

Nửa bên cằm của Mặc Thanh Hạo lập tức vỡ ra, nửa gương mặt đều máu thịt mơ hồ, lỗ tai cũng tan nát.

Chỉ trong nháy mắt, đau đớn dữ dội đã ập tới, con ngươi Mặc Thanh Hạo co rút lại, lộ ra vẻ thống khổ mãnh liệt, nhưng ngay sau đó, bên trong ánh mắt thống khổ lại chuyển biến thành tươi cười hưng phấn đầy quý dị.

“Đau, đau, rất đau đó nha!”

Nửa đầu lưỡi còn sót lại của Mặc Thanh Hạo khẽ mấp máy, rõ ràng là thống khổ đến tru lên, lại để lộ ra một loại hưng phấn không thể nói rõ.

Suy cho cùng, đầu lưỡi đã bị gọt mất một nửa, nói chuyện đã cực kỳ khó khăn, ngoại trừ đơn thuần tru lên để phát tiết, gã lại cố hết sức nói chuyện, muốn biểu đạt một thứ cảm xúc khác thường nào đó.

“Mày làm tao rất đau đấy!”

Phần máu thịt trên nửa gương mặt đã mất của Mặc Thanh Hạo đang không ngừng nhúc nhích, đầu lưỡi và hàm răng cũng nhanh chóng mọc ra, chỉ cần não bộ của gã không bị phá hư, thì một bên mặt có bị gọt đi cũng chỉ là... vết thương ngoài da thôi.

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống, ngắm bắn đã thất bại.

Lúc này, hắn cũng không kịp bắn ra phát súng thứ tư, chỉ có thể buông súng ngắm xuống, giảm bớt sức nặng, rồi ngay trong khoảnh khắc ấy, lao nhanh về phía Mặc Thanh Hạo.

“Mày rất thông minh, nhưng... Còn chưa đủ thông minh!”

Ánh mắt Mặc Thanh Hạo phát ra sát ý nồng đậm, còn mang theo một loại cảm giác cuồng nhiệt, hưng phấn nào đó, tựa như một loại hứng thú nào đó ẩn sâu trong đáy lòng gã vừa thức tỉnh...

Gã vừa tái sinh gương mặt vừa cấp tốc vung đao chém về phía Hứa Thâm.

“Là địch nhân của tao, chính là chuyện ngu xuẩn nhất mà mày từng làm!” Lúc này, gã đã khôi phục lại đầu lưỡi, tuy nửa bên miệng vẫn hở, nhưng đã không ảnh hưởng tới khả năng nói chuyện nữa.

So sánh với vẻ bình tĩnh lúc ban đầu, thì hiện giờ biểu cảm trên mặt gã có chút kích động dị thường, nói năng cũng nhiều

hơn.

Chỉ trong nửa giây ngắn ngủi, hai người bọn họ đã xẹt qua khoảng cách 30 mét, tiếp cận lẫn nhau.

“Mày quên rút kiếm!” Mặc Thanh Hạo cười gần độc ác, lại phối hợp với một nửa bên gò má máu thịt đầm đìa, đang không ngừng nhúc nhích, nhìn qua càng thêm dữ tợn.

Đao phong trên tay gã tựa như hàn quang hung hăng, điên cuồng chém xuống bả vai Hứa Thâm.

Tăng!

Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang sáng ngời đã xẹt qua đôi mắt gã, khiến đôi con ngươi kia cấp tốc co rút lại. May mắn, gã có năng lực động thái thị giác, có thể bắt giữ tàn ảnh của kiếm quang này.

Đao phong vội vàng xoay chuyển...

Chớp mắt sau, đao quang kiếm ảnh giao phong.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, Hứa Thâm cảm nhận được một luồng lực lượng cực lớn ập đến, làm cổ tay hắn hơi chấn động.

Dưới tình huống vội vàng chống đỡ, thân thể Mặc Thanh Hạo bên kia đã bị bức lui, sắc mặt thoáng biến đổi, có chút khiếp sợ nhìn Hứa Thâm.

Ám sát giả này thuộc hệ cường công? !

Làm gì có ám sát giả nào lại thuộc hệ cường công?

Nhưng loại lực lượng và kiếm tốc này?

Vừa nãy gã có nhìn rõ ràng, trên cánh tay Hứa Thâm không hề xuất hiện khư binh, nghĩa là hắn chỉ dựa vào lực lượng và kiếm tốc của bản thân, lại có thể đạt tới loại trình độ này?

Hơn nữa gã còn nhớ, bí thuật của Giang gia vốn không phải là kiếm thuật.

“Suýt chút nữa đã mắc lừa mày rồi!” Ánh mắt Mặc Thanh Hạo trở nên dữ tợn.

Liên tiếp vài lần đánh cò tâm lý (chơi trò cân não), Mặc Thanh Hạo đều rơi xuống thế hạ phong, điều này khiến gã cảm thấy vô cùng phần nộ.

Gã chính là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi của Mặc gia, tồn tại đang cạnh tranh làm người kế tục, lại bị một tên ám sát giả bốn cột trong ván cờ tâm lý này?

Chết!

Mặc Thanh Hạo rống giận một tiếng, lập tức vung đao chém thẳng tới, bàn chân tiến lên theo một loại tiết tấu kỳ dị, khur lực toàn thân bị thiêu đốt, xương cốt toàn thân “Tạp tạp” rung động, dường như cơ thể gã vừa sinh ra chút biến hóa nào đó, khiến cho tốc độ trở nên nhanh hơn, nhạy bén hơn.

Tuy Mặc Thanh Hạo không phải năng lực giả hệ cường công, nhưng Mặc gia bọn họ lại sở hữu bí thuật điều khiển khur lực của riêng mình. Tác dụng của bí thuật này chính là tăng cường tốc độ và năng lực chiến đấu, tương đương với có thêm năng lực của hệ cường công!

Đây là nội tình của một trong những cao tộc!

Nếu bản thân thuộc hệ cường công, lại phối hợp với bí thuật điều khiển khur lực của Mặc gia, sẽ sinh ra chiến lực tương đương với phiên bản tăng cường, có được lực sát thương càng thêm đáng sợ.

Có thể gọi là trạng thái giống như Chiến Thần!

Trảm!

Hai mắt Hứa Thâm lóe lên một tia ác độc.

Hắn hiểu, một trận chiến này là bắt buộc. Hắn không có bất cứ đường lui nào. Và nếu bản thân đã không thể thoát khỏi đối phương, chỉ có thể ngạnh kháng!

Lại nói, trong chiến đấu vốn không có mạnh yếu tuyệt đối, thắng bại sẽ phân ngay trong những va chạm cực kỳ nhỏ lúc giao phong.

Đao quang kiếm ảnh, tuyệt đối là hình ảnh giàu tính biểu tượng nhất trong thời khắc này.

Hai người bọn họ vừa duy trì quá trình tiến công hung hãn vừa tinh tế trốn tránh lẫn nhau. Tất cả công kích đều thất bại.

Mặc Thanh Hạo sở hữu khur binh nắm giữ khả năng động thái thị giác, cộng thêm Khur Nhãn của bản thân, cho phép gã có

thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng kiếm của Hứa Thâm.

Còn Hứa Thâm có mặt nạ tăng phúc thị giác, cũng có thể bắt giữ được đao mang của đối phương.

Tình huống trước mắt, chiến lược đôi bên khá tương đồng với nhau, cực kỳ khó so sánh.

Chương 308. Nhà Dột Lại Mưa Suốt Đêm...

Phải tốc chiến tốc thắng... Hứa Thâm nhìn thấy đám thuộc hạ khác đang từ phía sau dần dần đuổi theo, sắc mặt trở nên âm trầm.

Bỗng nhiên hần cấp tốc phóng đi, không hề trốn tránh khi đối mặt với đao phong của Mặc Thanh Hạo, chỉ hơi hơi nghiêng người, dùng bả vai đón nhận, rồi lật tay, chém ra một kiếm.

“Muốn chết!” Mặc Thanh Hạo cười lạnh, không chút do dự lập tức tăng thêm lực đao trên đao phong, chỉ trong nháy mắt đã chém rách trang phục tác chiến của Hứa Thâm, nhưng bên dưới lớp trang phục tác chiến, lại nhanh chóng xuất hiện một tầng vảy màu đen.

Sau khi mảnh da màu đen dung hợp cùng khư binh của Lý Tổ Vọng đã biến dạng trở thành khư binh mới có lực phòng ngự càng mạnh hơn. Đao phong chém thẳng lên trên chỉ sinh ra dấu vết tổn hại cực nhỏ!

Mà cùng lúc đó, gần như trong nháy mắt, kiếm quang của Hứa Thâm lại chém về phía đầu Mặc Thanh Hạo, máu thịt ùn ùn nổi lên trên bàn tay, tựa như một tầng bọt khí bao trùm, dữ tợn vô cùng.

Cũng trong nháy mắt này, kiếm tốc bạo tăng.

Mặc Thanh Hạo hất đầu né tránh, nhưng vẫn chậm một chút, phần mũi đã bị cắt ngang, tạo thành một vết thương cực sâu. Thân thể gã cấp tốc lui về phía sau, máu thịt trên gương mặt nhanh chóng nhúc nhích, còn ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào khư binh trong tay Hứa Thâm.

Lúc trước hắn vẫn một mực giấu kín đi, chỉ vì chuẩn bị cho lần tập kích này sao?

Hứa Thâm chém ra một kiếm không thành công, nhưng thân thể không dừng lại, liên tiếp chém tới!

Chém chém chém!

Dưới hiệu quả tăng phúc của bao tay màu máu, lực lượng trên tay Hứa Thâm trở nên rất mạnh, đồng thời hắn cũng kích hoạt khư binh lực lượng đã đạt được từ trước. Loại khư binh này có thể gia tăng lực hấp dẫn (hoặc là trọng lực) chung quanh, càng tới gần hắn, lực hấp dẫn càng mạnh.

Kiếm quang như điện lao tới.

Mặc Thanh Hạo nâng đao phong lên chống đỡ, dưới ảnh hưởng của lực hấp dẫn, đao phong không khỏi trầm xuống. Nhưng có vẻ như gã đã sớm dự đoán được tình huống này, chỉ thấy cánh tay khê nhấc lên, đã thoát khỏi khư lực dẫn dắt.

Hiển nhiên biến hóa bất thành linh, vẫn chưa đủ làm ảnh hưởng tới gã.

Trên thực tế, Mặc Thanh Hạo đã dự đoán được tình huống Hứa Thâm chém giết hai người Lý Tổ Vọng rồi đạt được khư binh của bọn họ, cho nên đã cảnh giác từ sớm.

Binh khí liên tục giao phong vài lần, đột nhiên “Tranh” một tiếng, có thứ gì đó vừa bay ra.

Hứa Thâm cảm giác thân kiếm trên tay mình chợt nhẹ bẫng, rồi không khỏi ngẩn ra, kiếm đã bị chặt đứt rồi!

Mặc Thanh Hạo cười lạnh một tiếng: “Giang gia thật sự đã xuống dốc rồi. Ngoại trừ đưa cho mày một khẩu súng bắn tã tạm tạm, bọn họ không chuẩn bị được một kiện binh khí tốt hay sao?”

Sắc mặt Hứa Thâm lập tức trở nên khó coi.

Đúng là nhà đột lại mưa suốt đêm (chuyện xấu liên tiếp ập tới), chẳng lẽ vận khí cũng đứng về phía đối phương sao?

Ngay lúc này, đám thành viên Mặc gia khác đã đuổi kịp, và lập tức đi lên vây quanh Hứa Thâm.

Mặc Thanh Hạo cười khê: “Đã xong.”

Vẻ mặt Hứa Thâm chuyển thành âm trầm.

“Đúng vậy, đã xong.”

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên phía sau Mặc Thanh Hạo. Rồi ngay sau đó, tiếng gió xung quanh đột nhiên trở thành bén nhọn!

Là Vệ Thừa Phong!

Năng lực của gã thuộc hệ thao túng, có thể thông qua khứ lực ngưng tụ thành dòng khí tản ra chung quanh.

Lúc trước gã có thể ngăn cản một súng của Hứa Thâm, chủ yếu là vì ngay từ ban đầu, Vệ Thừa Phong đã ngưng tụ dòng khí hình thành tấm chắn bảo vệ đầu và trái tim của mình.

Tấm chắn nọ vô hình, không nhìn thấy, lại chồng chất tầng tầng lớp lớp, đã thay gã làm chậm lại thể công của viên đạn.

Mà lúc này, dòng khí vô hình lại xuất hiện. Tuy Vệ Thừa Phong thuộc hệ thao túng, nhưng năng lực của gã lại giống Mặc Hải Minh, đều có kỹ năng ám sát rất mạnh!

Cũng bởi vậy, gã mới được phái tới ẩn núp, nằm gai nếm mật trong đội ngũ này, mục đích chính là cung cấp tình báo hữu dụng và tìm được vị trí thứ hai của trái tim Mặc Thanh Hạo.

Nhưng hiện tại, gã cảm giác được bản thân đã bị đối phương hoài nghi rồi.

Có lẽ tiếp theo, gã sẽ không còn quá nhiều cơ hội để tiếp cận Mặc Thanh Hạo.

Mà trước mắt lại là cơ hội khó được, nếu có thể trực tiếp đánh chết Mặc Thanh Hạo, chẳng phải gã sẽ đạt được công lao còn lớn hơn cung cấp tình báo ư?!

Ngay trong khoảnh khắc Vệ Thừa Phong nói chuyện, dòng khí bén nhọn đã ngưng tụ thành đao gió, xẹt qua cực nhanh, chém thẳng về phía đầu Mặc Thanh Hạo.

Dù không tìm thấy vị trí thứ hai của cái đầu, nhưng chỉ cần chém đứt cái đầu này, Mặc Thanh Hạo sẽ tiến vào trạng thái tái sinh, toàn thân cứng đờ, không có một chút phòng bị nào.

Và gã có thể nhân cơ hội ấy, nhanh chóng chén nát thân thể đối phương.

Lúc này, đám chân chó Mặc Kiếm kia đều đã chết...

Đây là cơ hội tuyệt hảo, có một không hai!

Nhưng máu tươi không hề phun ra như Vệ Thừa Phong tưởng tượng.

Chính xác hơn... dường như đao gió bén nhọn kia đã biến mất, nó bị thứ gì đó ngăn cản lại rồi.

Ngay tiếp theo, thân thể Vệ Thừa Phong run lên, gã cúi đầu nhìn xuống phần eo của mình. Lúc này, phần eo của gã đã bị một thanh trường đao xỏ xuyên qua.

Đúng là thanh đao trong tay Mặc Thanh Hạo.

Đối phương vừa lật tay đâm ra một đao, chọc thủng bụng gã.

Mặc Thanh Hạo xoay người lại, đao phong cũng thuận thế lướt đi thật nhanh, trực tiếp chém ngang eo Vệ Thừa Phong, nội tạng rơi rụng khắp nơi trên đất.

“Vừa rồi tao nói thiếu mất một chữ.” Mặc Thanh Hạo hờ hững nhìn Vệ Thừa Phong với sắc mặt trắng bệch, vừa té trên mặt đất: “Đều đã xong.”

Thiếu một chữ “Đều” .

Vệ Thừa Phong trừng lớn con mắt, gã không tin nổi, chuyện này không thể xảy ra!

Mặc Thanh Hạo kia đang đối đầu với kẻ địch mạnh như vậy, vẫn còn tâm tư để lưu ý tới gã sao?

Chẳng lẽ... gã đã sớm bại lộ từ lúc trước rồi?

Chỉ bởi vì hồi nãy, gã không hấp dẫn được đối phương nổ súng sao?

Chẳng lẽ đến lúc chết gã cũng nghĩ không ra nguyên nhân dẫn tới hết thảy những chuyện này sao?

Nhưng bỗng nhiên, gã chú ý tới con mắt của Thần Ceres trong tay Mặc Thanh Hạo.

Chỉ trong nháy mắt này, Vệ Thừa Phong đã hiểu ra tất cả. Ngay tại khoảnh khắc trúng đạn ấy, gã đã không khống chế được ác niệm.

Thì ra là thế...

Nhưng gã không cam tâm!

Vệ Thừa Phong giận dữ hét lên: “Tôi...”

Đáng tiếc, gã vừa há miệng, đao phong đã chọc thẳng vào miệng gã, đóng đinh cái đầu xuống mặt đất.

Chương 309. Rời Khỏi Nhà!

Mặc Thanh Hạo có vẻ cực kỳ lãnh khốc và dứt khoát, không hề cho Vệ Thừa Phong bất cứ cơ hội nhiều lời vô nghĩa nào.

Bản thân gã có thể nhiều lời vô nghĩa, nhưng lại không thích nghe người khác nhiều lời vô nghĩa.

Đám thành viên Mặc gia khác đều sợ tới ngậy người, có chút ngơ ngác, không sao hiểu nổi.

Bởi vì một Vệ Thừa Phong trung thành tận tâm trong mắt bọn họ, vừa bị Thất gia trở tay giết chết? !

Tình huống gì đây?

Trên thực tế, ngoại trừ một, hai người trong đám bọn họ còn có chút phát hiện, những người khác đều không nhìn thấy đao gió vô hình được tạo nên từ dòng khí kia.

Sắc mặt Hứa Thâm càng thêm âm trầm .

Lúc này, rút cuộc hắn cũng mơ hồ hiểu được vì sao khí thể màu xám trắng kia lại tập trung vào mình.

Bởi vì trên người thân vệ hình thái thứ hai vừa chết kia cũng có, nhưng dường như gã không nhìn thấy...

Và khí thể màu xám kia tượng trưng cho những kẻ ôm sát ý trong lòng sao?

Hứa Thâm nhìn thanh kiếm đã gãy trong tay, chợt rơi vào im lặng.

“Tới lượt mày.” Mặc Thanh Hạo dứt khoát chặt đầu Vệ Thừa Phong, sau khi xác nhận đối phương đã chết thật rồi, mới xoay người nhìn về phía Hứa Thâm, đặt toàn bộ tâm tư vào bóng dáng trước mắt: “Là người nào của Giang gia phái mày tới?”

“Vì sao bọn mày đều nhắc tới Giang gia với tao?” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn gã: “Là bởi vì cái mặt nạ trên mặt tao sao? Đường như có mấy người khi nhìn thấy mặt nạ, đều nhắc tới Giang gia.”

“Hả?” Mặc Thanh Hạo nghe hắn nói như thế, lại cảm thấy một chút quái dị. Gã khẽ nheo mắt nói: “Nói vậy, mày không phải người của Giang gia?”

Người của Giang gia tuyệt đối không nói những lời như vậy.

Bởi vì trong lòng đám người Giang gia kia, chiếc mặt nạ này là bảo vật ngưng tụ tín ngưỡng của bọn họ. Bọn họ tuyệt đối không nhắc về nó với loại giọng điệu lạnh nhạt như thế.

“Nếu không phải Giang gia, vậy rút cuộc mày là ai?” Mặc Thanh Hạo hỏi.

Nói như vậy, quanh co lòng vòng một hồi toàn bộ những suy đoán của gã đều sai cả, chẳng lẽ người làm chuyện này chính là mấy kẻ đường thân kia?

Hứa Thâm chợt im lặng, dường như hắn đang bận suy tư điều gì đó.

Mặc Thanh Hạo thấy cả nửa ngày đối phương cũng không nói tiếng nào, cũng mất kiên nhẫn, không muốn chờ đợi câu trả lời nữa, lập tức hừ lạnh nói: “Đợi lát nữa mày sẽ phải ngoan ngoãn mở miệng thôi.”

Chờ đến lúc tứ chi bị chặt đứt, chỉ còn lại thân thể, đám người này sẽ trở nên khôn ngoan hơn.

Sưu!

Gã trực tiếp vung đao hung hăng chém về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm khua thanh kiếm gãy, vừa chống đỡ vừa mượn lực lui lại phía sau.

Hiện giờ binh khí đã gãy, ngay cả vận khí cũng rời bỏ hắn mà đi.

Hắn còn thứ gì có thể dựa vào đây?

Hứa Thâm nhìn ánh mắt dày đặc sát ý kia, suy nghĩ trong lòng liên tục xoay chuyển...

Từ sau khi mở mắt, hắn bỗng phát hiện bản thân đã thấy được rất nhiều, rất nhiều thứ, và có một vài thứ, đầu đó là lần đầu tiên trông thấy nhưng hắn vẫn có thể hiểu được nó là cái gì.

Hiện giờ, bảo hắn phải cúi đầu trước vận mệnh ư?

Không.

Vất vả lắm hắn mới sống được đến hiện tại.

“Ma ma... Xem ra con phải tạm thời đi ra khỏi nhà một lần...”
Hứa Thâm thì thào tự nói.

“Chúng ta đều sẽ giúp con.”

Trong phòng, ngọn đèn mờ nhạt chiếu rọi chung quanh, phản chiếu một gương mặt hiền lành mà tha thiết.

Bên trong căn phòng nọ có khá nhiều bạn bè của Hứa Thâm, và người quen do “Ma ma” giới thiệu tới.

“Ừm, tất cả mọi người đều sẽ giúp con.” “Ma ma” ngồi phía đối diện bên bàn ăn, cũng nở nụ cười.

Sưu!

Ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm lui về phía sau, Mặc Thanh Hạo cũng chuyển người ra ngoài. Rất nhanh, thanh đao trong tay gã lại chém tới.

Hiện giờ trong tay Hứa Thâm không có binh khí, hắn chỉ có thể dùng cánh tay của mình để chống đỡ, hoặc là kích hoạt khư binh loại phòng ngự trên người cản lại.

Nhưng không cần biết hắn dùng loại thủ đoạn nào, cũng là vô dụng.

Bởi vì không biết từ khi nào trên thân đao trong tay Mặc Thanh Hạo đã quấn quanh đầy những sợi tơ màu đen rậm rạp. Đây chính là loại năng lực đặc thù của gã, nó có thể chặt đứt tuyệt đại bộ phận khư binh.

Lúc trước, cũng nhờ loại năng lực đặc thù này, rõ ràng Vệ Thừa Phong đã ngưng tụ dòng khí tạo nên một tầng lá chắn bên ngoài cơ thể nhưng vẫn bị gã chém một đao thoải mái phá đi.

Mắt thấy Hứa Thâm đối diện vừa phản ứng chậm nửa nhịp, trong lòng Mặc Thanh Hạo chắc chắn, một đao này tất trúng.

Nhưng ngay một khắc khi lưỡi đao chém xuống, thân thể Hứa Thâm lại linh hoạt như cá chạch. Hắn trực tiếp dùng một loại tư thế quỷ dị cấp tốc lui về phía sau, tựa như vừa có một thứ gì đó không nhìn thấy được đã nhắc thân thể hắn lên và kéo đi vậy.

Đảo mắt một cái, Hứa Thâm đã rơi xuống ngoài bốn năm mét.

Mặc Thanh Hạo ngăn ra. Đây là loại thân pháp chiến đấu gì?

Nhưng loại suy tư này chỉ diễn ra trong một chớp mắt ngắn ngủi, gã lại vác đao xông lên, hung hăng chém tới, không một chút chần chừ.

Sưu!

Thân thể Hứa Thâm chợt lướt ngang, mạo hiểm tránh thoát một đao này, đồng thời cả người tựa như quỷ my, chỉ trong nháy mắt đã tới gần Mặc Thanh Hạo, thanh kiếm gãy trong tay gọt xuống gáy đối phương.

Sắc mặt Mặc Thanh Hạo đại biến.

Tốc độ của đối phương nhanh, quá nhanh.

Gã vội vàng hẩy người về phía sau, nhưng vẫn bị phong nhận từ thanh kiếm gãy kia chém trúng, chỉ không chảy máu mà thôi.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên tối đen sâu thẳm, hắn đang nhìn về phía Mặc Thanh Hạo tựa như quan sát một vật chết.

Ngay trong lúc này, hắn cảm giác được thật nhiều loại lực lượng đang dũng mãnh tràn vào trong cơ thể mình, khiến cho lĩnh vực sợi khur cảm ứng vẫn bao phủ quanh thân, vừa được tăng cường thêm một bước!

Cả lĩnh vực sợi khur đã lan tràn đến năm mét.

Và trong vòng năm mét này, khả năng chịu lực của sợi khur tăng lên đã khiến lực chiến đấu của hắn sinh ra chất biến.

Thanh kiếm trong tay hắn đã bị chặt đứt nhưng vẫn dư lại một nửa, có thể dùng làm đoản kiếm.

Giao thủ một hồi, Hứa Thâm cũng chú ý tới, dường như ở phần cổ của Mặc Thanh Hạo có một loại vật chất màu đen bao trùm, hiển nhiên nó là khư binh bảo vệ, và lúc trước thuộc hạ của gã đánh lén thất bại cũng vì nguyên nhân này.

Chương 310. Hình Thái Thứ Hai Của Hứa Thâm!

“Rút cuộc mày là năng lực giả hệ gì? !”

Mặc Thanh Hạo vừa được chứng kiến thân pháp quỷ dị của Hứa Thâm, tựa như đó là một loại năng lực nào đó thuộc hệ cường công. Nhưng nếu đối phương thực sự là hệ cường công thì vì sao lại có thể ngăn cản được đòn công kích tâm linh của Mặc Hải Minh?

Hứa Thâm không đáp, rất nhanh lại lao người về phía trước.

“Cùng nhau bắn chết hắn, ngộ thương đến tôi cũng không sao!” Mặc Thanh Hạo đã ý thức được nguy hiểm.

Tuy gã vẫn có phần thắng, nhưng không cần thiết phải liều mạng cùng người như thế, chung quanh có thuộc hạ mà không dùng, chẳng phải rất ngu ngốc sao?

Đám người khác thấy vậy lập tức ngấm bắn, trên tay cả nhóm bọn họ đều cầm súng Phá Khư loại tốc xạ. Lúc này, Hứa Thâm đã bị bọn họ vây quanh, khoảng cách đôi bên chỉ vền vền là hơn mười mét, thực dễ dàng bắn trúng, hướng chỉ còn dưới tình huống hỏa lực bao trùm thế này.

Đát đát đát!

Họng súng liên tục khai hỏa, viên đạn như hạt mưa ào ào bay vụt tới.

Nhưng ... dường như Hứa Thâm không hề nhìn thấy màn mưa đạn đang nhanh chóng tiếp cận mình, hắn vẫn giết thẳng về phía Mặc Thanh Hạo.

“Chết!” Mặc Thanh Hạo rống giận một tiếng rồi dồn sức vung đao phong lên chém, vài luồng tàn ảnh cùng lúc xẹt qua, mục tiêu là cổ tay cầm kiếm của Hứa Thâm.

Bỗng “Phanh” một tiếng, trước ngực gã vừa dính một đòn trọng kích, bị đánh bay ngược ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Mặc Thanh Hạo đã bò dậy từ dưới mặt đất, ánh mắt đầy vẻ khó có thể tin nổi nhìn về phía Hứa Thâm, vừa rồi gã đã quan sát rất rõ, Hứa Thâm kia không hề đụng tới người gã...

Nói vậy, rút cuộc là gã vừa bị cái gì công kích?

Ngay lúc này, Mặc Thanh Hạo cũng nhìn thấy Hứa Thâm đang ung dung lướt đi trong màn mưa đạn rửa tội, tựa như đang dạo chơi trong sân vắng, đáy lòng gã không khỏi run rẩy một hồi.

Đương nhiên, không phải chỉ duy nhất một mình Hứa Thâm có khả năng tránh né màn mưa đạn dày đặc như thế, điều khiến gã kinh hãi chính là... Vì sao tốc độ của những viên đạn kia lại chậm như vậy? !

Bởi vì hiện giờ, ngay cả gã cũng có thể dễ dàng nhìn thấy quỹ tích viên đạn bắn ra trong không trung, nghĩa là dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Và với loại tốc độ bắn này, phỏng chừng cả tồn tại ở điểm cực hạn của giai đoạn đầu cũng có thể thoải mái tránh thoát mưa đạn.

“Vì sao?” Mặc Thanh Hạo có chút nghi hoặc, không sao hiểu nổi.

Tuy Hứa Thâm kia đã cướp được khư binh thay đổi trọng lực, nhưng tác dụng của khư binh nọ không mạnh đến mức có thể gây ảnh hưởng lớn như vậy tới súng Phá Khư.

“Nhìn kia, đó là cái gì?” Cùng lúc này, một tên thuộc hạ ở chung quanh hoảng sợ hét lên.

Một hình ảnh quỷ dị vừa xuất hiện dưới màn mưa đạn rửa tội.

Chỉ thấy ở chung quanh thân thể Hứa Thâm, lại loáng thoáng mơ hồ lộ ra từng bóng dáng mờ ảo.

Dường như những bóng người này đều được hình thành từ khư lực, và tuy mỗi một cái bóng hoàn toàn khác nhau, nhưng nhìn một cách tổng thể, tất cả bọn họ đều dữ tợn vô cùng...

Bọn họ giống như một đội quân, lại giống như một nhóm người nhà thân thiết, toàn bộ đều vây quanh thiếu niên trước mắt, cùng tiến lên với hắn, chặt chẽ sát sao, bảo vệ bên người.

Mà những viên đạn kia đã xuyên qua thân thể bọn họ, mới hiện ra quỹ tích rõ ràng như vậy. Những bóng dáng ấy tựa như một bức tường người, bọn họ dùng chính thân thể của mình cứng rắn làm cho những viên đạn phải giảm tốc độ, giảm bớt lực lượng...

Con người Mặc Thanh Hạo co rút lại.

Đối phương là năng lực giả hệ thao túng?

Nhưng một lần thao túng được nhiều thực thể như vậy... Hơn nữa, đến tận cùng mấy thực thể này là cái gì?

Gã dám khẳng định bọn họ không thuần túy chỉ là hư lực, loại cảm giác bọn họ mang tới cho gã rất giống vị “Ca ca” mà Mặc Hải Minh thường xuyên miêu tả với gã.

Gã biết, kỳ thật vị “Ca ca” mà Mặc Hải Minh thường xuyên nhắc tới kia không có thật, đối phương chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng do tâm lý của Mặc Hải Minh biến dạng mà thành thôi.

Trên thực tế, đó chính là năng lực của bản thân Mặc Hải Minh, và thông qua trí tưởng tượng của gã, nó đã ngưng tụ thành vị ca ca mà đối phương luôn nghĩ tới.

Chẳng lẽ... Hứa Thâm trước mắt chính là năng lực giả hệ cảm giác, và cũng sở hữu năng lực loại tâm linh?

Trong đầu Mặc Thanh Hạo có chút mê loạn, nhưng nhìn thấy Hứa Thâm đang vừa né tránh màn mưa đạn vừa bình tĩnh đi tới, trong lòng gã lại trào dâng hàn ý.

Đến tận cùng là tiện dân này từ đâu mà đến?

Vì sao đối phương lại có mặt nạ của Giang gia, nhưng vốn không phải người của Giang gia?

Và vì sao đối phương lại muốn tới ám sát gã?

“Rút cuộc mục đích của mày là gì?”

“Giết mày.” Hứa Thâm trả lời.

Ngay khi lời nói rơi xuống, bóng dáng hắn nhanh chóng di chuyển, là dùng một tư thế cực kỳ quỷ dị, nhanh chóng di chuyển.

Lúc này, Mặc Thanh Hạo đã thấy rõ.

Sở dĩ Hứa Thâm di chuyển theo loại tư thế quỷ dị, trái với vật lý này, chính vì ở phía sau hắn, có một con quái vật dạng nhện cực lớn, vô cùng khủng bố, đang nâng thân thể hắn lên...

Sưu!

Trong chớp mắt, Hứa Thâm đã đánh tới. Thanh kiếm gãy trong tay hắn hung hăng chém xuống.

Mặc Thanh Hạo vội vàng trốn tránh, nhưng không khí xung quanh bỗng trở nên đặc sệt, cực kỳ dính tay, tựa như thân thể gã vừa va chạm mà tầng tầng tơ mảnh nào đó, không thể nhìn thấy, và nhất thời đã bị cản lại.

“Phốc” một tiếng, thanh kiếm gãy đã chém thẳng vào cổ Mặc Thanh Hạo, rồi kẹt lại ngay sát viền yết hầu.

Ngay lúc này, cánh tay Hứa Thâm đã bị một tầng bọt khí màu huyết hồng dữ tợn bao trùm, mang đến hiệu quả tăng phúc lực lượng thật lớn, đủ sức phá tan tầng khư binh phòng bộ ngay cổ gã.

“Đau!”

Mặc Thanh Hạo vừa cảm nhận được đau đớn như xé rách kịch liệt tại phần cổ, thống khổ dữ dội ấy đủ để khiến một người trực tiếp ngất đi, nhưng gã lại khác.

Ngay sau khi Mặc Thanh Hạo kêu lên một tiếng, trên mặt gã lại lộ ra nụ cười hưng phấn, cực kỳ quái dị, tựa như đang hưởng thụ nỗi thống khổ kia.

“Cút!”

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt hưng phấn này lại đột ngột biến đổi, chuyển thành phần nộ. Gã điên cuồng vùng dao chém xuống.

Chương 311. Cô Ấy Là Bạn Của Tao!!!

Nhưng lúc Mặc Thanh Hạo vừa nâng cánh tay lên, lại va phải sợi tơ cản trở, ngay sau đó, một cái chân nhện hung hăng đánh xuống, cắm phập vào bả vai gã.

Dù thứ hung khí nọ bị trang phục tác chiến ngăn cản, không có thể trực tiếp xỏ xuyên qua, nhưng lực lượng khủng bố kia vẫn ép thân thể gã phải quỳ xuống dưới!

“Thất gia!”

Đám thuộc hạ khác thấy một màn như vậy, trong lòng kinh hãi muốn chết, lập tức có người điên cuồng ngấm bản Hứa Thâm.

Đáng tiếc, toàn bộ những viên đạn bay tới đều bị thân thể hần thoắt lắt lư một hồi, dễ dàng tránh thoát.

Hứa Thâm đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống Mặc Thanh Hạo đang quỳ gối trước mắt, một tay hần đè đầu đối phương, một tay dùng sức cầm chuôi đao, qua lại vài lần, rõ ràng muốn mạnh mẽ cưa cái đầu kia xuống!

“Đau quá!” Mặc Thanh Hạo phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng ngay sau đó, từ trong miệng gã lại phát ra tiếng cười hi hi, thoát nghe cực kỳ quỷ dị, tựa như ở trong cơ thể này còn ẩn chứa một nhân cách yêu thích đau đớn.

Hứa Thâm cũng cảm nhận được độ bền tới đáng sợ của khur binh loại phòng ngự đang bảo vệ cái cổ kia.

Phải biết rằng hần đã dùng tới cái bao tay cùng với sức lực toàn thân, nhưng chỉ có thể chậm rãi cưa nó ra từng chút một.

Cánh tay cầm đao của Mặc Thanh Hạo vung lên, lại bị một bóng dáng không nhìn thấy từ sau lưng tóm được. Bóng người nọ trực tiếp xoay ngược cánh tay gã lại, rồi bẻ gãy.

“Lũ phế vật kia, mau tới cứu tao!” Mặc Thanh Hạo phát ra một tiếng rống giận, ánh mắt đã lộ ra sợ hãi thật sâu.

Từ trước đến giờ, gã gặp được rất ít đối thủ trong nhóm hình thái thứ hai, vậy mà lúc này, lại gặp được một kẻ đủ khả năng trói buộc bản thân, khiến gã không thể phản kháng được.

Sắc mặt đám thuộc hạ chung quanh trở nên tái nhợt, cả đám vội vàng xông lên. Nếu viên đạn đã vô dụng, bọn họ chỉ có thể dùng đao chém tới.

Phanh!

Trong đám bọn họ có một người xông lên nhanh nhất. Kẻ này vừa tới sau lưng Hứa Thâm, đột nhiên nổ tung đầu, tựa như vừa bị một thứ gì đó xỏ xuyên qua.

Mặc Thanh Hạo có thể trông thấy rõ ràng, thứ kia chính là cái chân nhện sau lưng Hứa Thâm.

Và dường như những người khác đều không nhìn thấy mấy cái chân nhện này, chỉ một, hai người trong đó có chút cảm nhận được.

Mặc Thanh Hạo nhanh chóng hiểu ra, nếu đôi phương sử dụng năng lực loại tâm linh, thì tinh thần lực của bản thân phải đủ dũng mãnh mới có thể nhìn thấy.

“Hắc hắc, đau quá!” Vẻ mặt Mặc Thanh Hạo trở nên vặn vẹo, khi cười khi giận, nhưng ánh mắt vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nói: “Dù phải chết... Hì hì, ít nhất cũng nên cho tao nhìn xem mày là ai chứ?”

Hứa Thâm đang miệt mài cưa cở gã, lúc này phần cổ đã bị tách rời đến đoạn yết hầu. Hắn thoáng tự hỏi một chút, rồi ngay sau đó, cái mặt nạ biến mất. Hắn mở miệng nói: “Vừa lúc tao cũng có lời muốn nói với mày.”

“Là ... mày? !” Mặc Thanh Hạo vừa nhìn thấy gương mặt Hứa Thâm, hai mắt lập tức nở to ra, đầy vẻ không sao tin nổi. Bởi vì, gã vẫn còn ấn tượng về Hứa Thâm.

“Lúc trước là tao nói dối mày.” Hứa Thâm thấp giọng nói: “Kỳ thật lúc trước, Mặc Tiểu Tiểu ở cùng một tiểu đội trăm khur với tao.”

Mặc Thanh Hạo lộ ra ánh mắt phần nộ.

“Cô ấy là bạn của tao.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

“Mày... Đáng chết!” Mặc Thanh Hạo nghiêng chặt răng như muốn vỡ ra.

Máu tươi ở cổ phun ra càng nhiều. Tựa như đau đớn kịch liệt lại làm gã không nhìn được muốn bật cười, nhưng hắn là phần nộ quá mức dữ dội, khiến cho nụ cười còn chưa nở trọn vẹn đã bị phần nộ lấn át, làm biểu cảm trên gương mặt gã trở nên cực kỳ vặn vẹo, dị dạng, khó có thể hình dung được.

Phốc!

Hứa Thâm hung hăng phát lực, trực tiếp vặn cái đầu đã bị cưa gần đứt kia đi, máu tươi điên cuồng phun ra.

Thân thể Mặc Thanh Hạo cũng lập tức cứng đờ ra đó.

Đám thành viên Mặc gia khác nhìn thấy Thất gia bị chém đầu, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Có người thất thanh kêu to, vội vàng vọt tới, nhưng ngay sau đó, đã bị Hứa Thâm lật tay, ném ra thanh kiếm gãy, đánh trúng mặt. Người nọ chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

“Có chút ồn ào đó...” Hứa Thâm xoay người, đôi mắt vẫn bình tĩnh, phẳng lặng, nhưng bóng dáng chợt động.

Hắn dùng một loại thân pháp như quỷ my, dễ dàng tránh thoát công kích của những người này, ngược lại còn thuận tay cướp lấy thanh đao từ trong tay một người trong đám bọn họ, để rồi lật tay một cái đã chặt đứt cổ đối phương.

Nhưng màn giết chóc còn chưa dừng lại.

Bóng dáng hắn nhanh chóng lướt qua, đi tới bên cạnh một người khác, đâm thủng ngực người này.

Chỉ một thoáng ngắn ngủi, đám người xung quanh đều lần lượt ngã xuống.

Chỉ còn một người đứng ở khá xa, toàn thân đang run lẩy bẩy, sắc mặt chuyển thành trắng bệch.

Người này nhìn thấy Hứa Thâm quay đầu đi tới, vội vàng ném khẩu súng Phá Khư đi, rồi không chút do dự quỳ sụp xuống đất, run rẩy nói: “Dừng, đừng giết tôi, tôi không phải loại người như hắn. Mặc Thanh Hạo đáng chết, ngài giết rất đúng. Tôi... tôi không nhìn thấy gì hết. Nếu ngài không tin, có thể cắt đứt đầu lưỡi của tôi, chọc mù con mắt của tôi, chỉ cầu xin ngài bỏ qua cho tôi...”

Tới lúc này Hứa Thâm mới biết tên của Mặc Thất Gia.

Hắn nhìn dục vọng cầu sinh dày đặc trong mắt đối phương, đồng thời cũng chú ý tới khí tức màu xám trên người kẻ nọ.

“Mày hận hắn?” Hứa Thâm dò hỏi

“Đúng vậy.” Người này liên tục gật đầu, ánh mắt lộ ra sát ý mãnh liệt: “Hắn nên chết. Hắn là kẻ không biết trời cao đất rộng, chỉ biết nhục nhã người khác. Ngài giết hắn là thay trời hành đạo!”

“Vì sao mày lại hận hắn?” Hứa Thâm hỏi.

Sắc mặt người này khẽ biến, tựa như có chút khó trả lời, nhưng cuối cùng, gã vẫn cắn răng nói: “Hắn nói tôi lớn lên giống chó Nhật.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn vết bớt màu đen trên mặt gã, lập tức hiểu được nguyên nhân, lại nói: “Đúng là giống thật.

“...”

Từ đáy mắt người kia trào dâng một luồng lửa giận mãnh liệt, nhưng chỉ trong giây lát đã thu liễm lại. Sau đó, gã ngẩng đầu cười lấy lòng nói: “Ngài nói như vậy thì chính là như vậy. Tôi chính là một con chó Nhật, gâu gâu!”

“Nhưng mày không phải chó.” Hứa Thâm bổ sung nói.

Người nọ lập tức sừng sốt, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ kích động.

“Ít nhất là chó Nhật mạnh hơn mày, cũng trung thành hơn mày.” Hứa Thâm nói.

Chương 312. Tình Báo Là Nhân Tố Đệ Nhất

Người này ngẩn ra.

Và ngay trong khoảnh khắc ấy, ác niệm, sát ý từ đáy lòng sôi trào như thủy triều cuồng bạo, nhưng lại bị chính bản thân gã dồn nén xuống.

Gã đang muốn cười lấy lòng, đột nhiên hàn quang xẹt qua.

Trường đao xỏ xuyên qua trang phục tác chiến, đâm thủng ngực gã.

Gã trừng lớn con mắt, trên mặt hiện lên kinh ngạc cực độ, không sao tin nổi mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Nhưng cùng lúc ấy, ánh mắt gã chạm phải sự hờ hững đến lạnh lẽo trong mắt Hứa Thâm, từ đáy lòng lập tức hiểu được.

Là ngay từ đầu Hứa Thâm đã không có ý định bỏ qua cho gã, mặc dù dựa trên một phương diện nào đó, bọn họ đều muốn giết Mặc Thanh Hạo, xem như ở cùng một trận doanh.

“Mày... Mày khôn nạn!” Rốt cuộc gã cũng không thể nhẫn nại được nữa, lập tức bộc lộ ra dáng vẻ oán hận điên cuồng và dữ tợn.

Hứa Thâm rút thanh đao ra, “Phốc” một tiếng, chém đầu gã xuống, sau đó liếc liếc mắt một cái rồi xoay người rời đi.

Hắn chậm rãi trở về bên cạnh Mặc Thanh Hạo, thoát nhìn về mặt đầy mệt mỏi.

Cùng lúc ấy, bên ngoài cửa của gian phòng nhỏ kia. Hứa Thâm với vẻ mặt mệt mỏi, vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa.

Cửa mở, khuôn mặt quen thuộc ánh vào tầm mắt hắn.

“Ma ma, con đã trở về.”

“Ừm, trở về là tốt rồi.” mua truyện liên hệ dịch giả ở AL0: 0704 730 588

Phòng nhỏ lại đóng cửa.

Lúc này, Hứa Thâm cũng về tới bên người Mặc Thanh Hạo, ánh mắt hắn đầy vẻ suy yếu, nhưng vừa có thêm vài phần trong suốt, nhìn chăm chú xuống đồng máu thịt, các mô trên cái đầu vẫn đang thông thả mấp máy dưới mặt đất kia, rồi không chút do dự, hắn cầm lấy chiến đao của Mặc Thanh Hạo chém tới.

Đầu tiên là chặt đứt phần cổ, sau đó là cánh tay, hai chân.

Chờ sau khi toàn bộ tứ chi và thân thể của đối phương đã bị tách rời, Hứa Thâm lại đâm thủng trái tim gã, xé toàn bộ thân thể kia ra.

Nội tạng và khí quan rơi rụng đầy đất, ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động một hồi. Nhưng hắn không dừng lại, vẫn tiếp tục tháo dỡ.

Chờ đến lúc hắn mở toàn bộ phần xương sườn trên thân thể kia ra, lại cắt nhỏ từng thứ thành những mảnh thịt rộng cỡ hai

ngón tay, hắn mới bắt đầu phân giải phần thân dưới, từ hông đến đùi.

Hứa Thâm nhìn thi thể đã bị băm nhỏ, vương vãi khắp nơi trên đất, và không còn mấp máy nữa, trong lòng thầm nhủ chắc hẳn đối phương đã chết thật rồi.

Nếu hắn đã làm tới như vậy mà đối phương còn không chết, thì Mặc Thanh Hạo kia đúng là quái vật trong quái vật mà.

Hình như cả khu cũng không có sinh mệnh lực mạnh mẽ đến vậy?

Tuy Hứa Thâm còn chưa tiếp xúc với bao nhiêu con khư cấp B nhưng dựa trên một loại trình độ nào đó, thì hình thái thứ hai cũng là một dạng tồn tại xem như tiếp cận ngang hàng với khư cấp B, chẳng qua trên phương diện kinh nghiệm chiến đấu, thì nhân loại hiển nhiên không thể sánh bằng những kẻ đi săn tự nhiên ấy.

Bọn họ có thể sống sót từ trong tay khư cấp B đã tốt lắm rồi, về phần săn bắn nó, ít nhất phải dùng nhân số cỡ một tiểu đội mới có thể thực hiện được mục tiêu này.

Trừ phi là một tồn tại hình thái thứ hai nào đó rất mạnh, mới có thể một mình đấu với một vài loại khư cấp B bình thường.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, khắp nơi chỉ còn lại thi thể và mùi máu tươi đậm đặc, khiến cho hắn có chút hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ tới chuyện chính.

Hắn trực tiếp sờ soạng trên thi thể Mặc Thanh Hạo, và mau chóng tìm ra không ít khư binh.

Theo khư lực tiêu tán, khư binh sẽ hiển lộ.

Nhưng Hứa Thâm không tìm thấy khư binh dạng dịch thể màu máu mà Mặc Thanh Hạo từng cướp đi từ trong tay mình. Hắn suy đoán hắn là khư binh kia đã dung nhập vào trong một kiện khư binh khác rồi.

Chờ sau khi Hứa Thâm cướp đoạt toàn bộ khư binh trên người đối phương, hắn cũng không quên khư binh trong cơ thể những thành viên khác Mặc gia.

Trong cơ thể phần lớn những tổn tại ở điểm cực hạn của giai đoạn đầu này, đều có chừng hai kiện khur binh, tương đối giàu có.

Hứa Thâm thu hết về, đạt được thu hoạch cực kỳ dày.

Chuyện này cũng khiến hắn không khỏi cảm khái. Loại biện pháp này giúp người ta đạt được khur binh còn nhanh hơn săn giết cỏ thi rất nhiều.

Chẳng qua trong lần săn giết này, hắn đã phán đoán sai lầm ngay từ đầu, mới khiến quá trình có chút mạo hiểm.

Hắn vốn tưởng rằng bản thân có thể bắn một súng nổ đầu Mặc Thanh Hạo, để đám người kia trở thành quần long vô thủ (rắn mất đầu), tiếp đó sẽ chậm rãi săn giết từng tên một

Nhưng ai ngờ được... Mặc Thanh Hạo kia bị bắn vỡ đầu lại không chết, khiến cho hắn chỉ có thể thắng mặt chiến đấu giao phong với bọn họ, còn suýt chút nữa bị thua rồi.

“Quả nhiên tình báo là nhân tố đệ nhất (nhân tố quan trọng nhất) ảnh hưởng đến thắng bại.” Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đã cướp sạch khur binh của đám người kia, ánh mắt lại nhìn xuống đồng xác dưới chân. Hắn biết mình phải hoàn toàn hủy diệt toàn bộ, tránh để lại dấu vết.

Tuy sau lúc bọn họ rời khỏi nơi này, tới ba năm sau động khur mới được mở lại, nhưng ai biết người trong nội thành có thủ đoạn tiến vào nơi này trước thời hạn hay không.

Dù sao ba năm một lần, cũng chỉ là tin tức mà bọn họ tuyên truyền tới thành Đê mà thôi.

Địa vị không ngang hàng, tin tức nhận được chưa chắc đã giống nhau.

Nhưng hiện giờ muốn hủy diệt tất cả thi thể, hủy diệt tất cả dấu vết chiến đấu, cần dùng khá nhiều sức lực, thậm chí còn không kém một lần chiến đấu kịch liệt.

Hứa Thâm nghĩ tới chuyện thiêu cháy, nhưng chung quanh chẳng thấy thứ gì có thể đốt được cả. Thứ xuất hiện nhiều nhất trong phế tích Hắc Ám này, chính là tảng đá, và chỉ tính tới đồng quần áo trên thi thể thôi cũng khó mà thiêu hủy được.

Biện pháp tốt nhất vẫn là tiêu hóa đi...

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn cảm thấy lợi dụng đám cổ thi quanh đây cũng là lựa chọn không tồi.

Và ngay lập tức, hắn đi chung quanh tìm kiếm tung tích cổ thi.

Mà không lâu sau khi Hứa Thâm rời khỏi, trong đồng thi thể đã bị băm nát của Mặc Thanh Hạo, cục máu thịt ở ngay phần mắt cá chân nối liền với một mảnh xương đùi đã bị chặt đứt lúc trước, đang từ từ nhúc nhích.

Cẳng chân đã bị chặt đứt, chỉ còn lại bàn chân, nhưng không một ai hay biết, Mặc Thanh Hạo lại giấu bộ não, phần quan trọng nhất trong đầu mình ở ngay bên trong bàn chân.

Chương 313. Chết Thật Rồi!

Bàn chân chỉ dùng để đi lại, là một nơi không thu hút nhất nhưng đồng thời nó cũng là vị trí giấu cất giấu bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể mình.

Kỳ thực lúc đầu, Mặc Thanh Hạo giấu đại não của mình ở trong quả thận, nhưng sau đó, gã phát hiện mục tiêu ổ bụng này quá lớn, nó lại là mục tiêu công kích đầu tiên mà không ít người nhắm đến.

Vì thế, gã chuyển dời đến cái mông, rồi lại phát hiện, có vài người cũng ưa thích kiểu công kích hạ lưu (đê tiện) này, nếu gặp phải đối thủ chuyên chọn nơi đó mà xuống tay, sẽ khó lòng phòng bị.

Cuối cùng, gã lựa chọn bàn chân.

Và kể cả người thân cận nhất bên người gã, biết được năng lực của gã, cũng tuyệt đối không nghĩ đến gã sẽ giấu bộ não của mình xuống bàn chân.

Huống chi bên trong bàn chân, ngoại trừ khung xương, chính là da thịt, chẳng có bao nhiêu không gian.

Bởi vậy, gã làm ngược lại thường thức này, đó là đào rỗng toàn bộ phần bên trong khung xương bàn chân, rồi lần lượt chứa đựng bộ não vào hai bàn chân, ẩn giấu chúng bên trong khung xương đã trống rỗng đó.

Và lúc này, bên trong bàn chân của gã đều là những tế bào chứa đựng một bộ phận trí nhớ.

Máu thịt đang từ từ nhúc nhích, chúng nhúc nhích cực kỳ chậm rãi, tựa như mấy con giun nửa chết nửa sống, đang giãy giụa vằn vẹo vậy, thường xuyên còn có thể ngừng lại một chút, nằm im bất động.

Không bao lâu, một cái miệng không trọn vẹn đã được ngưng tụ thành hình, ngay cả cái răng bên trong miệng cũng không trọn vẹn, nhìn qua vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Và bộ phận nằm trên miệng lại không phải cái mũi, mà là nhãn cầu.

Lại nói, tuy giấu dưới bàn chân rất bí mật, nhưng nơi này lại ẩn chứa quá ít khur lực.

Hơn nữa gã bị Hứa Thâm phân thân quá mức triệt để, khur lực cũng bị hấn đánh tan đi rồi.

Và lượng khur lực ít ỏi bên trong bàn chân này chỉ miễn cưỡng giúp gã có thể ngưng tụ ra nửa cái miệng, một viên nhãn cầu, đã đột nhiên ngừng lại rồi.

“Mặc... Kiếm, đã xảy ra... chuyện gì?”

“Tôi... Lại chết rồi sao?”

“Dì, dì ba... Đừng đánh con, ô ô, đừng đánh con... Con sẽ không cướp kẹo của Thanh Sương để ăn nữa...”

“Đau quá... Ô ô... Không, con vừa nói không đau, thật sự, thật sự không đau một chút nào... Dì xem, con đang cười mà...”

Tựa như trí nhớ của Mặc Thanh Hạo có chút hỗn loạn, câu trước chẳng ăn khớp gì với câu sau cả. Đột nhiên khóe miệng chậm rãi kéo lên, lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Con sẽ không nói ra ngoài ... Con thật sự...Không... Đau...một chút nào.”

Âm thanh dần trở nên mỏng manh, khóe miệng vẫn duy trì độ cong vừa nãy, hình ảnh hoàn toàn dừng lại.

...

...

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã quay về.

Vừa trở về, hắn lập tức nhìn sang vị trí Mặc Thanh Hạo bị bầm thây kia, lúc quan sát thấy những vụn thi thể vẫn giữ nguyên hiện trạng, hắn mới thở nhẹ một hơi, xem ra đối phương đã thật sự chết đi rồi.

Dù sao gã đã bị phân thây đến trình độ nhỏ bé, nát như như thế, nếu còn có thể tái sinh, không khỏi quá mức khủng bố rồi.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm đã chú ý đến một bàn chân bên trong đồng vụn thi thể nọ. Bàn chân này lại mọc ra một cục máu thịt.

Cục máu thịt này rất giống đầu một đứa trẻ, với máu tươi chảy đầm đìa, nhưng chuẩn xác hơn, nó phải là cái bươu thịt mới đúng.

Chỉ là trên bươu thịt nọ có một cái miệng méo mó, dị dạng tựa như tượng sáp bị tan chảy, còn có một viên nhãn cầu.

Lúc này khoe miệng vẫn đang duy trì nụ cười, nhìn qua có chút đáng sợ.

Hứa Thâm giật mình, từ đáy lòng hắn nổi lên hàn ý.

Đối phương đã nát bét đến mức này rồi, còn có thể tái sinh?

Năng lực này mạnh mẽ đến biến thái thật!

Nếu chỉ vụn vụn là chém eo, có lẽ đối phương vẫn đủ khả năng tái sinh trở lại!

Rống!

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng gầm nhẹ, Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, phát hiện ra một con cô thi bị hấp dẫn tới. Nó chỉ là một con cấp C.

Hứa Thâm lập tức nhặt bàn chân nọ lên, mới biết thứ này đã không còn độ ẩm. Ngay lập tức, hắn ném nó cho con cô thi kia.

Cô thi nọ bắt lấy bàn chân, lập tức đưa lên miệng gặm ăn.

Hứa Thâm nhanh chóng xách chiếc ba lô trên mặt đất lên, sau đó kích hoạt cục máu đen “Khư Nhiễm” được Liễu cục đưa cho, dùng nó bao trùm toàn bộ thân thể, thu liễm khí tức.

Thứ này có thể làm sự tồn tại của hắn mờ nhạt đi thật nhiều.

Hứa Thâm tăng tốc, lao đi rất nhanh, sau đó ẩn nấp ở phía xa xa quan sát.

Cổ thi kia vừa mất đi mục tiêu là hắn, lập tức gầm nhẹ hai tiếng. Nhưng rất nhanh, nó đã bị bữa tiệc trên mặt đất hấp dẫn, sau đó trực tiếp quỳ rạp xuống, há miệng nhai nuốt khắp nơi.

Hứa Thâm khẽ thở phào một tiếng, tựa lưng vào tảng đá to sau lưng, rồi cầm lấy ba lô, kiểm tra những thứ bên trong.

Thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là viên nhãn cầu cực lớn kia.

Khí tức màu xám lúc trước đã bay ra từ nơi này. Nó vốn nằm trong tay Mặc Thanh Hạo, nhưng khi chiến đấu đã bị gã ném qua một bên, rồi trong lúc hắn đi nhặt thì thể đã tiện tay ném nó vào trong ba lô.

“Khí tức màu xám do thứ này phóng ra có thể truy tung người khác, không biết sử dụng nó như thế nào. Hắn là Nhà Trinh Thám biết...” Hứa Thâm khẽ nhăn mày, hắn nghĩ đến cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Cô gái kia chuyên làm đủ mọi cách để phỏng đoán thân phận người khác, chẳng khác nào đi tìm đường chết, nhưng hết lần này tới lần khác, cô ấy lại sống thật khỏe mạnh, dẻo dai...

Hiển nhiên, ở trong hiện thực, cô gái này cũng cũng không phải nhân vật đơn giản.

Hắn cũng muốn hỏi cô ấy thử xem nhưng lại sợ vật này là thứ đặc biệt chỉ Mặc gia mới có, đến lúc ấy, rất dễ bị người ta truy xét ra chuyện hắn giết Mặc Thanh Hạo.

“Nhưng... kể cả khi cô ấy biết số mười đã giết Mặc Thanh Hạo, cũng không biết thân phận của số mười. Huống chi tin tức Mặc Thanh Hạo đã chết chắc chắn sẽ truyền quay lại Mặc gia. Và tất cả đám người tham gia động khur lần này đều là đối tượng hoài nghi.” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, tuy hắn không biết tình huống trong Mặc gia, nhưng từ hành vi của Mặc Thanh Hạo có thể nhìn ra, đám người trong cao tộc này cực kỳ bá đạo.

Có lẽ... từng người trong bọn họ sẽ phải tiếp nhận điều tra.

Chương 314. Ý Tưởng Không Tội!

“Nếu thực sự có người đi vào không gian Linh Quang điều tra, thì dùng số mười làm đối tượng đòi đi sự chú ý của bọn họ, có lẽ là lựa chọn không tồi. Ít nhất thì hiện giờ, ở trong mắt bọn họ, số mười chính là tồn tại hình thái thứ ba...” Bỗng nhiên Hứa Thâm cảm thấy biện pháp này khá khả thi.

Dùng thân phận phụ che giấu thân phận chính.

Nếu có người trong không gian Linh Quang mượn chuyện này để điều tra hẳn, bọn họ sẽ biết là số mười chém giết Mặc Thanh Hạo, mà không hề hoài nghi đến đám người tham gia động khư.

Nếu không ai biết hoặc đi điều tra... Như vậy hẳn hỏi chuyện kia cũng có thể đạt được mục đích.

Nói chung là rơi vào trường hợp nào, hẳn cũng không thiệt!

Hứa Thâm lập tức kêu gọi điểm đặt neo, ném viên nhãn cầu nọ vào điểm đặt neo bên trong sương mù, sau đó cắt đứt liên hệ với điểm đặt neo.

Sương mù lập tức tiêu tán, chẳng còn sót lại thứ gì trong không trung nữa, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể cảm ứng được, điểm đặt neo của hắn đang dần dần bay lên, trở lại vị trí cực kỳ xa xôi trên bầu trời.

Mỗi lần như vậy Hứa Thâm đều cảm nhận được sâu sắc tính quý dị của tầng sương mù này.

Và ngoại trừ nhãn cầu, trong ba lô vẫn còn những món đồ khác. Hứa Thâm cẩn thận kiểm tra một hồi, xác nhận bên trên không có dấu hiệu hay vật gì có thể theo dõi, mới thu hồi chúng lại. Những thứ hắn không biết là gì đều bị ném vào trong điểm đặt neo.

Hứa Thâm làm xong hết thấy những chuyện này, lập tức đưa mắt nhìn con cỗ thi đang sung sướng ăn cơm ở phía xa xa. Hắn có cảm giác tốc độ ăn cơm của thứ này quá chậm. Nếu chỉ có một con, kế hoạch của hắn khó mà triển khai được hiệu quả.

“To xác thể kia mà ăn uống còn không bằng ta...” Hứa Thâm không khỏi lắc đầu nói.

Hắn lại ném một số đồ linh tinh từ trong ba lô ra ngoài, sau đó đựng toàn bộ những khur binh đã cướp đoạt được vào bên trong, sau đó ném nào vào trong điểm đặt neo trước.

Hứa Thâm xử lý xong xuôi, mới qua nhật súng ngắm trở về, tiếp tục đi tìm cổ thi xung quanh.

Không bao lâu sau, hắn đã tìm được vài con cổ thi, và lần lượt hấp dẫn chúng nó đi tới.

Rất nhanh, không ít cổ thi lang thang xung quanh đều tụ tập lại ở nơi này, hăm hở gặm đồ ăn trên mặt đất.

Hứa Thâm có cảm giác hắn giống một người dân du mục đang chăn thả vật nuôi. Khi đưa mắt nhìn đám cổ thi đang lang thang gặm ăn bên đó, hắn ôm súng ngắm, dùng Khur Nhãn bên trên làm kính viễn vọng, tìm những viên đạn đã bị bắn lệch khỏi quỹ đạo lúc trước.

Tuy những viên đạn kia chưa chắc đã bị người khác phát hiện ra, nhưng lỡ như có năng lực giả đặc biệt, có lẽ chính chúng sẽ trở thành sơ hở, làm bại lộ bản thân hắn.

Vì vậy, trước khi rời đi, Hứa Thâm sẽ cố gắng hết sức thu thập thật nhanh tất cả những thứ còn sót lại mà hắn có thể nghĩ ra.

Mất chừng mấy giờ, rốt cuộc Hứa Thâm cũng tìm được những viên đạn đã bắn ra ngoài. Trong quá trình này, hắn cũng gặp được ba con cổ thi, chúng đều bị hắn chém giết, cướp đoạt được một kiện khur binh.

Chờ sau khi Hứa Thâm lại một lần nữa quay về vị trí thi thể của đám người Mặc Thanh Hạo, hắn nhìn thấy đám thi thể trên mặt đất đã bị gặm ăn hầu như không còn, cùng với một vài con cổ thi đã lang thang đến vị trí khá xa, cuối cùng hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Lúc này, Hứa Thâm lại tựa vào tảng đá lớn, bắt đầu kiểm kê khur binh.

Trong những món khur binh này có khur binh do đám người Mặc Thanh Hạo săn giết được lúc trước, cộng thêm trang bị của riêng Mặc Thanh Hạo.

Hứa Thâm hấp thu một đồng khư binh nọ vào trong cơ thể, xem xét hiệu quả của từng món trong số chúng.

Có thứ thuộc loại phòng ngự, sẽ khiến thân thể trở nên vô cùng cứng cõi, tính dai vượt qua trang phục tác chiến. Đây là khư binh phòng hộ mà Mặc Thanh Hạo từng dùng ở phần cổ lúc trước.

Có thứ thuộc loại cảm giác, có thể nhìn thấy khoảng cách cực xa.

Có thứ giống răng nanh, sau khi dung nhập vào trong cơ thể sẽ gia tăng lực lượng toàn thân lên trăm cân. Đây là khư binh cướp đoạt từ trên tay một thành viên Mặc gia, xem như là loại tương đối yếu ớt.

Hứa Thâm tìm kiếm bên trong, nhưng không thấy khư binh dạng cục máu đã bị lấy đi lúc trước, chỉ tìm được một quả cầu nhỏ màu máu.

Ngay khi hắn cầm lấy lực này, loại cảm giác xao động quen thuộc lập tức xuất hiện, tựa như chiếc mặt nạ bên trong đang muốn trồi lên từ dưới lớp da mặt.

Hứa Thâm lập tức hiểu, quả cầu nhỏ màu máu này chính là cục máu lúc trước, và sự khác biệt về hình thái này... có vẻ như nó đã dung hợp cùng khư binh khác rồi.

Hắn vừa hấp thu nó vào trong cơ thể, tin tức mơ hồ nhanh chóng hiện lên.

【 Xâm nhập... Ý thức... 】

Cùng với suy nghĩ mơ hồ, Hứa Thâm còn lơ mơ nghe được, dường như bên tai có tiếng thì thầm nho nhỏ, nhưng rất nhanh đã biến mất, y hết ảo giác.

Hiệu quả của khư binh này lại là xâm nhập vào trong sinh mệnh ý thức của người khác.

Điều này khiến Hứa Thâm nghĩ đến vị “Ma ma” từng gặp được trong gia đình sinh sống tại rừng khư lúc trước.

Năng lực của con khư cấp C kia cũng thuộc loại này.

“Khó trách đối phương lại nói đây là thứ tốt...” Hứa Thâm cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của khư binh này.

Khư binh có thể xâm nhập vào ý thức, được xem như một loại lực lượng siêu thoát hiện thực rồi.

Hứa Thâm cảm nhận được mặt nạ đang xoay động, ánh mắt hắn khẽ chớp chớp, chỉ một mình khư binh này đã mang tới hiệu quả không tồi, nếu cho hai loại khư binh dung hợp vào nhau, không biết sẽ tạo nên một thứ như thế nào?

Hắn không hề ngăn cản, trong lòng còn mơ hồ dâng lên chờ mong chan chứa, tùy ý để hai kiện khư binh dung hợp cùng nhau.

Trong quá trình dung hợp, Hứa Thâm cảm nhận được chiếc mặt nạ kia cực kỳ xoay động, tựa như nó đang rất hưng phấn vậy.

Hắn cũng không biết quá trình dung hợp này sẽ xảy ra trong bao lâu, bởi vậy hắn tiếp tục tìm kiếm khư binh khác. Rất nhanh, lại có khư binh sinh ra liên hệ cùng bao tay huyết hồng của hắn, Hứa Thâm cũng lựa chọn dung hợp.

Có hai kiện khư binh đều có thể dung hợp với chiếc bao tay, còn một kiện khư binh khác có thể dung hợp cùng máu đen.

Chương 315. Kiểm Kế Thu Hoạch! Khư Binh Dung Hợp!

Hứa Thâm cứ yên lặng vào lưng vào tảng đá, chờ đợi biến hóa sau dung hợp của chúng nó.

Hắn vốn định hút tất cả khư binh còn thừa lại vào trong cơ thể, càng nhiều càng tốt, nhưng ngay khi hắn đồng thời nhét vào bảy kiện khư binh, lại muốn nhét thêm một kiện khư binh khác nữa, trong cơ thể lại sinh ra một loại cảm giác ăn no tới căng bụng rồi.

Và khi dung nhập một kiện khư binh khác, nó sẽ cứng rắn ép cho một kiện khư binh trong cơ thể phải rơi ra ngoài.

Điều này khiến Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ lượng khư binh có thể dung nhập vào trong cơ thể mỗi người lại có cực hạn?

Nhưng khi hắn cẩn thận ngẫm lại, cũng cảm thấy đúng là như thế.

Nếu dung nhập khư binh mà không có cực hạn, hoặc có thể vô hạn hấp thu, chẳng biết thân thể hắn sẽ căng thành cái dạng gì nữa. Bởi vì những món khư binh này sẽ không biến mất, chúng đều tồn tại bên trong cơ thể.

Huống chi, lúc số lượng khư binh vượt qua những bộ phận thân thể của mình... Sẽ không thể nói rõ là bản thân dung hợp khư binh, hay là bị khư binh dung hợp nữa.

Loại vấn đề này, chờ đến lúc Hứa Thâm trở về, hắn có thể tới hội Truy Quang, dùng quyền hạn thủ lĩnh lật xem những tư liệu điều tra có liên quan tới khư binh, không cần thiết phải dùng thân phận số mười đi hỏi, bởi vì rất có thể, đây chính là vấn đề quá mức cơ sở.

Rất nhanh, đã có kết quả dung hợp khư binh.

Quá trình dung hợp của cục máu đen hoàn thành sớm nhất

Nhưng sau khi dung hợp, Hứa Thâm có cảm giác lượng máu đen đã trở nên nhiều hơn, và trừ chuyện này ra, bản chất của nó cũng chẳng có gì khác trước.

Hiệu quả của máu đen lại có chút biến hóa, ngoại trừ che giấu khí tức, có còn thêm tác dụng hút máu.

Từ khư binh loại ngụy trang ban đầu, đã chuyển thành loại tiềm sát (giết chóc trong âm thầm).

“Tựa như quá trình khư binh dung hợp, chính là tiến hóa trưởng thành... Hơn nữa chúng nó rất kén ăn, còn biết được bản thân cần phải tiến hóa theo phương hướng nào...” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Lúc này, Mai Phù đang ngồi trên đỉnh tảng đá phía sau lưng Hứa Thâm, bàn chân nhỏ khẽ dưng đưa, lập tức cười hì hì nói: “Chúng nó đều đang theo đuổi thứ mà bản thân cho là hoàn mỹ đó...”

Hoàn mỹ... trong lòng Hứa Thâm thầm giật mình.

Rất nhanh, kiện khư binh thứ hai cũng hoàn thành dung hợp, là bao tay huyết nhục.

Bao tay này từ hình dạng ban đầu là bột khí huyết nhục, đã biến thành hình dạng lớp da màu đỏ sậm, có một tầng lông tơ mịn bao trùm bên trên lớp da màu đỏ sậm ấy, nhìn qua rất giống một bàn tay chân chính—— đương nhiên là bàn tay quái vật.

Mà hiệu quả của nó cũng biến hóa, ngoại trừ gia tăng lực lượng, còn mang theo lực phòng ngự và cảm nhận rất mạnh, có thể cảm ứng được đòn tập kích sắc bén trong vòng ba mét.

Hứa Thâm còn nhớ, hiệu quả này thuộc về một kiện khư binh loại phòng ngự khác.

Và tựa như quá trình dung hợp của khư binh chẳng có quy luật gì đáng nói, loại khư binh có hiệu quả phòng ngự cũng có thể dung hợp với loại khư binh có tác dụng công kích.

Và loại cảm giác cũng có thể dung hợp với loại phòng ngự.

Lúc này theo quá trình lột xác của bao tay, Hứa Thâm có thể cảm nhận được rõ ràng, lực lượng do bao tay nọ mang đến đã mạnh hơn lúc trước nhiều lắm.

Và nếu lúc này, hắn lại đối chiến cùng Mặc Thanh Hạo, chỉ dựa vào tăng phúc lực lượng và cảm nhận nhạy bén của chiếc bao tay thôi, hắn cũng có thể ngăn cản được tất cả công kích của Mặc Thanh Hạo, còn làm đối phương bị thương nặng!

Nhưng đương nhiên, điều kiện tiên quyết là binh khí không bị chém đứt.

Hứa Thâm không biết khư binh có phân chia cấp bậc hay không. Nếu có, hắn cho rằng hiện tại bao tay huyết nhục đã được coi là một loại khư binh cực kỳ cường đại rồi.

Khó trách cục Khư Bí và hội Truy Quang lại coi trọng khư binh như thế.

Đúng là một kiện khư binh dũng mãnh, hoàn toàn có thể nghịch chuyển thế cục, xưng vương trong hàng ngũ đồng hình thái.

Không lâu sau khi bao tay huyết hồng dung hợp xong, quá trình dung hợp của mặt nạ cũng hoàn thành.

Dung hợp chấm dứt, bỗng nhiên trong đầu Hứa Thâm nghe được một tiếng than nhẹ. Cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như có một

cô gái nào đó cực kỳ dịu dàng, vừa khe khẽ hát bên tai hắn.

Kỳ ảo, linh hoạt mà quyến rũ, rồi lại mang theo một loại quý dị mà yêu tà.

Hứa Thâm kích hoạt mặt nạ, sau đó dùng chiếc gương luôn mang theo bên mình, soi một chút, lại phát hiện vẻ ngoài của chiếc mặt nạ này đã xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Tuy nhìn qua sẽ thấy chĩnh thể vẫn tương tự như lúc ban đầu, nhưng ngay phần mi tâm giữa trán mặt nạ, lại mọc ra một thứ gì đó cong cong tựa như đao gió.

Cùng lúc đó, tin tức mơ hồ từ mặt nạ truyền đến.

【 Tăng phúc cảm nhận, thị giác, thính giác, khứu giác... Khư Nhân trí huyễn... 】

Trừ hiệu quả tăng phúc cảm nhận ban đầu, chiếc mặt nạ này còn dung nhập hiệu quả mới, cho phép hắn có thể thông qua Khư Nhân xâm nhập vào ý thức của địch nhân.

Nếu ý thức của địch nhân yếu ớt, đối phương sẽ rơi sâu vào bên trong ảo cảnh do Hứa Thâm sáng tạo nên.

Nếu ý thức của địch nhân khá mạnh, tinh thần cũng sẽ rơi vào trạng thái hoảng hốt, bị quấy nhiễu.

Không cần phải nghi ngờ, loại hiệu quả cường đại bậc này đã mang tới cho Hứa Thâm một loại trợ giúp về mặt tâm linh cực kỳ to lớn.

“Lúc trước Mặc Thanh Hạo kia không dùng quả cầu màu máu có năng lực xâm nhập này, là cần nhắc đến chuyện ta chém giết Mặc Hải Minh, có lực lượng nhằm vào năng lực tâm linh, mới lựa chọn giữ lại sao...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Đổi lại là người khác, nếu lúc trước Mặc Thanh Hạo sử dụng khư binh quả cầu màu máu này, gã sẽ có phần thắng thật lớn.

Và trừ năng lực mới được tăng thêm này, tăng phúc cảm nhận ban đầu cũng được ưu hóa hơn lúc trước.

Nếu nói lúc trước là tăng phúc gần gấp đôi, thì hiện tại chính là gấp 2,5 lần.

Đừng coi thường 0,5 lần tăng trưởng ít ỏi này.

Trên thực tế, chỉ số nhỏ nhỏ đó lại mang tới hiệu quả chất biến về cường độ.

Tựa như súng ngắm và súng ngắm loại đặc biệt cải tiến vậy, uy lực tăng lên còn không đến 0,5 lần, chỉ vền vện là trên dưới một phần ba thôi, nhưng hiệu quả lại cực kỳ khác biệt, có tính nghiền áp mạnh mẽ!

Chương 316. Nhiệm Vụ Chưa Chấm Dứt...

“Mặt nạ của Ly tử đã cứu ta hai lần...” Hứa Thâm chạm vào chiếc mặt nạ, trong đầu chợt nghĩ đến Ly tử, cô gái với tư thế hiên ngang hần từng gặp tại sở nghiên cứu.

Lần trước khi hần gặp được tiểu đội đến từ nội thành kia, cũng dựa vào chiếc mặt nạ này, hần mới có thể cầm cự được đến lúc đặt chân vào địa điểm nọ, tìm được con khur cấp B kia, nếu không ngay nửa đường đã bị chém chết rồi.

Ban đầu, hần không biết quý trọng, nhưng hiện giờ đã biết chiếc mặt nạ này là khur bình trân quý tới nhường nào... Có thể nói trước mắt, nó chính là một trong những con bài chưa lật quan trọng nhất trên người hần.

“Bọn họ nhìn thấy mặt nạ này đều nhắc tới Giang gia. Một gia tộc có thể khiến đám người trong nội thành đều biết, chẳng lẽ Giang gia này cũng là một trong những cao tộc? Ly tử cũng xuất thân từ nội thành... Và chị ấy rời khỏi sở nghiên cứu, là trở lại Giang gia kia sao...” Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, trong lòng thầm than, không biết hần còn cơ hội gặp lại Ly tử, để báo đáp ân tình của cô ấy hay không.

Hần bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, sau đó lại tựa vào tảng đá lớn sau lưng, nghỉ ngơi.

Lúc trước, thời khắc chiến đấu kịch liệt nhất chính là trận chiến cuối cùng.

Hần vừa phải ứng phó với đám người khác bắn phá vừa phải tìm cơ hội chém giết Mặc Thanh Hạo, cũng trong tình huống ấy, toàn bộ khur lực trong cơ thể hần đều được phóng thích ra rồi, hiện giờ đã tiếp cận trạng thái khô kiệt.

Theo đám cỏ thi lang thang rời khỏi nơi này, trên mặt đất chỉ còn lại mảng lớn vết máu và một chút xương cốt, chân tay gãy.

Hứa Thâm dùng máu đen đã tiến hóa che giấu khí tức, rồi men theo con đường lúc đầu quay về, tìm thi thể Mặc Kiếm và những người đã bị bắn chết lúc trước.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm tìm được địa điểm Mặc Kiếm bị bắn chết.

Nơi này có một con cổ thi vẫn lảng vảng xung quanh. Hiện giờ nó đang gặm ăn thi thể Mặc Kiếm, bởi vậy Hứa Thâm chỉ có thể ở bên cạnh quan sát.

Lại nói, tuy con cổ thi này chỉ là cấp C, nhưng với trạng thái hiện giờ của hắn, săn giết nó cũng tương đối miễn cưỡng.

Chờ sau khi Hứa Thâm khôi phục lại một chút khư lực, hắn mới ra tay giải quyết cổ thi kia, rồi tìm được một khối xương cốt màu trắng từ trong cơ thể nó, cộng thêm ba kiện khư bình từ trong cơ thể Mặc Kiếm.

Hứa Thâm dung nhập chúng vào trong cơ thể, xương cốt màu trắng đều có dấu hiệu dung hợp với tất cả các kiện khư bình khác, và hắn lựa chọn dung hợp nó vào mặt nạ.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được tăng phúc tới từ mặt nạ, dường như hiệu quả này vừa được tăng cường thêm một tia, cảm giác xa hơn chừng bốn, năm mét, coi như tăng phúc thêm 0.05 lần.

“Có vẻ như khư bình xương cốt là loại khư bình tầng dưới chót nhất. Nó không có bất cứ hiệu quả gì, nhưng lại có thể dung nhập đến bất cứ loại khư bình nào, chỉ vẻn vẻn là chất dinh dưỡng cho khư bình khác. Hoặc là sản phẩm sinh ra do ngưng kết khư bình thất bại?”

Hứa Thâm lại dung nhập khư bình của Mặc Kiếm vào trong cơ thể, hơi bất ngờ vì một kiện khư bình lại sinh ra phản ứng với máu đen. Hắn lập tức cho chúng nó dung hợp với nhau.

Máu đen trải qua lần dung hợp thứ hai, ngoại trừ hiệu quả che giấu khí tức và hút máu tươi, nó còn gia tăng thêm hiệu quả biến dạng.

Dưới quá trình máu đen ngưng tụ, nó có thể làm một bộ phận tứ chi nào đó phát sinh biến dị, tăng lớn lên hoặc thay đổi hình dạng.

Với Hứa Thâm, loại hiệu quả này tương đối gân gà (không mang lại lợi ích gì). Hắn không nghĩ ra mình sẽ dùng nó trong trường hợp nào.

Nhưng khur binh dung hợp, khiến cho hiệu quả ban đầu có một chút tăng lên, nghĩa là khả năng che giấu khí tức của máu đen càng thêm bí mật.

Hứa Thâm xử lý xong thi thể Mặc Kiếm, lại tiếp tục quay về, tìm được ký hiệu địa điểm chôn vùi hai thi thể ban đầu, sau đó lại hấp dẫn cỗ thi chung quanh đến, gặm ăn tiêu hóa thi thể của bọn họ, nguy trang thành cái chết do cỗ thi làm.

Kể cả có bị người khác nhìn ra đám người này vốn không hề chết dưới tay cỗ thi, hắn cũng có thể che giấu hiện trường thực sự, làm người ta không thể suy đoán ra nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Chờ sau khi hắn xử lý xong xuôi toàn bộ những thi thể kia, Hứa Thâm kiểm kê lại tất cả khur binh vừa đạt được. Đến lúc này, hắn mới phát hiện ra, tổng cộng số lượng khur binh đã đạt tới một con số kinh người: 34 kiện!

Chỉ riêng Mặc Thanh Hạo đã cung cấp 5 kiện, bốn vị hình thái thứ hai kia cũng hiến được 11 kiện!

18 kiện khur binh khác nằm trên người đám thuộc hạ còn lại, cùng với khur binh do bọn họ săn bắt được ở ven đường.

Hứa Thâm có chút cảm thán. Kể cả săn giết một con khur cấp A, cũng tuyệt đối không có thu hoạch dày tới mức này, huống chi săn giết khur cấp A quá mức khó khăn, với điều kiện hiện giờ của hắn, chẳng khác gì đi chịu chết.

Lại nói nhiệm vụ 5 kiện khur binh của Hội Truy Quang, chỉ cần chém giết một mình Mặc Thanh Hạo đã đạt tiêu chuẩn rồi.

Nhưng hiển nhiên, Hứa Thâm không thể mang nộp những kiện khur binh này lên, lỡ như Mặc gia tới kiểm tra, mà khur binh của bọn họ đều có tư liệu ghi chép lại, rất có thể những thứ này sẽ trở thành sơ hở chí mạng.

Hứa Thâm chỉ có thể tiếp tục săn giết cỗ thi rồi kiểm khur binh từ trên người chúng nó thôi.

Trong số những kiện khur binh do đám người Mặc Thanh Hạo săn giết được lúc trước, ngoại trừ quả cầu màu máu đã bị Hứa Thâm hấp thu, số còn lại đã trộn lẫn với nhau, không thể phân biệt được.

“Hội Truy Quang cần 5 kiện, còn trong cục... Tuy cục trưởng không yêu cầu, nhưng ít nhất cũng phải nộp lên 3 kiện, dù sao cục trưởng cũng đối xử với ta không tồi...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Nói cách khác, hắn còn phải săn giết, kiếm được ít nhất 8 kiện khư binh. Và lỡ như săn giết được đúng kiện khư binh mà mình cần, lại phải tiếp tục săn giết.

Nhưng chẳng mấy khi được tới động khư, đương nhiên phải kiếm được càng nhiều khư binh càng tốt, 8 kiện chỉ là số lượng cơ sở thôi.

Hứa Thâm lập tức dọn dẹp tất cả khư binh còn lại, sau đó kêu gọi điểm đặt neo, cất những khư binh này vào điểm đặt neo trong sương mù.

Xử lý xong tang vật, hắn lại dùng máu đen che giấu khí tức, bắt đầu di chuyển bên trong phế tích Hắc Ám.

Hết thấy chung quanh đều là núi đá lởm chởm, không có bất cứ loài thực vật nào.

Chương 317. Kinh Lạc Vạn Vật Sinh...

Tại nơi đám người Mặc Thanh Hạo táng thân, đây rẫy những vết máu loang lổ trên đá vụn.

“Mùi máu tươi truyền đến ngay từ bên kia.”

Một đám người đang lần mò theo mùi máu tươi, chậm rãi đi đến nơi đây. Cả nhóm thật cẩn thận tới gần. Rất nhanh, ngay khi mùi máu tươi dần dần trở nên đậm đặc, bọn họ cũng thấy được thảm trạng dưới mặt đất.

Khắp nơi đều là máu tươi, hiển nhiên loại diện tích bao phủ rộng như thế, không phải máu của một, hai người có thể tạo thành.

“Chuyện này...” Nhóm người vừa đi tới, lập tức nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút khiếp sợ.

Bọn họ cứ ngỡ, nhóm mình lần theo mùi máu tươi tìm đến, là có thể đến nhặt được cửa hời, hoặc là nắm bắt thời cơ đánh

lên. Ai biết đâu, ngọn nguồn của thứ mùi kia đều mất mạng cả rồi.

“Mau nhìn, bộ khôì giáp kia...” Có người thấp giọng kinh hô.

Mọi người nhìn lại, lập tức phát hiện được một mảnh khôì giáp màu tím kệt trong khe đá.

Và bọn họ có ấn tượng cực kỳ sâu đậm với mảnh khôì giáp màu tím tôn quý này... Đường như nó thuộc về Mặc gia mà?

Chẳng lẽ... đám người gặp phải tập kích này chính là thành viên Mặc gia? !

Nhóm người kia lập tức đưa mắt nhìn nhau. Người dẫn đầu tỏ ra thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn cẩn thận tiếp cận, nhìn xem tình huống lại nói sau.

Khi bọn họ đi tới bên cạnh tảng đá đầy máu nọ, cũng bất gặp không ít chân tay gãy tràn lan bên dưới chỗ đá vụn, có một vài bộ phận như đầu ngón tay, tóc, cơ quan nội tạng ... đã nát nhừ, bị gặm ăn còn sót lại.

Hiển nhiên, nơi này từng trải qua một hồi địa ngục rửa tội.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, Mặc gia mạnh mẽ như thế... lại rơi vào tình trạng này. Rút cuộc bọn họ đã gặp phải thứ quái vật như thế nào chứ?

“Mau nhìn, nơi đó có súng ngắmm!”

“Nơi này còn có súng Phá Khur loại tốc xạ!”

Rất nhanh, có người mắt tinh đã chú ý tới, ngoại trừ trang phục tác chiến và khôì giáp, ở nơi này còn có binh khí lưu lại.

Cả đám nhìn thấy súng ngắmm cùng với súng Phá Khur loại tốc xạ rải rác khắp nơi trên đất, đôi mắt lập tức toả sáng hào quang, hiển nhiên, đám quái vật giết chết những thành viên Mặc gia kia chỉ gặm ăn thân thể bọn họ, không hề hay biết súng ống mới là thứ quý giá nhất.

“Nếu có súng, nghĩa là cũng có... Khur binh!” Ánh mắt người dẫn đầu lộ ra hào quang, gã thấp giọng nói: “Mau, thu toàn bộ súng đi.”

Ánh mắt mọi người đều trở nên nóng bỏng, đột nhiên một thanh niên thấp lùn trong đội, hạ giọng nói: “Nhiếp ca, tôi còn

nhớ chỉ trong tay Mặc Thất Gia kia mới có súng ngắm, chẳng lẽ cả hãn cũng xảy ra chuyện rồi?”

“Mặc kệ nó, đây chính là súng ngắm nha!” Có người tính tình hấp tấp nóng nảy nói.

Nhưng sắc mặt trung niên dẫn đội khê biến, gã vội vàng đi tới vị trí súng ngắm xem xét. Và rất nhanh, gã chú ý tới một thanh trường đao bị kẹt trong khe đá lởm chởm kia, giữa một đồng thịt nát lả tả dưới mặt đất.

Gã có ấn tượng rất sâu về trường đao ấy.

Lúc trước Mặc Thất Gia kia đã dùng chính thanh đao này để chém lên người bọn họ.

Tuy đám thành viên khác của Mặc gia cũng có chiến đao, nhưng thanh đao của Mặc Thất Gia lại không giống người thường, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể phân biệt được.

Súng ngắm mất rồi, binh khí cũng mất rồi... Nói như vậy đồng vụn thịt trên mặt đất kia...

Trong lòng Nhiếp Du đầy kinh hãi, gã có chút run rẩy.

Phải chăng Mặc Thất Gia kiêu ngạo hung tàn kia đã chết?

Và đồng thịt nát trên mặt đất này chính là thi thể của hãn? !

“Không, không thể đụng vào!” Nhiếp Du vội vàng ngăn cản đám người đang muốn nhặt súng.

“Nhiếp ca sao vậy?”

“Mặc Thất Gia đã chết, khẳng định là Mặc gia sẽ điều tra chuyện này. Nếu chúng ta lấy súng, tới lúc đi ra ngoài sẽ không thể giải thích được. Mau, tất cả hãy bỏ lại súng đi!” Khi Nhiếp Du nói chuyện, lại nhìn thấy có người đã nhặt khẩu súng Phá Khư loại tốc xạ từ dưới mặt đất lên, gã vội vàng hét ra một tiếng, ra lệnh.

Người nọ sững sốt, nhưng vẫn cầm khẩu súng ở trong tay, vẻ mặt đầy do dự, tựa như đang đấu tranh tinh thần ghê lắm:

“Nhiếp ca, nhưng đám người bọn họ đều đã chết, không lấy thứ này quá lãng phí nha!”

“Chúng ta có thể giấu trong quần áo, rồi lén lút mang ra ngoài.”

“Đúng vậy, nói gì thì nói, bọn họ cũng không thể soát người tất cả chúng ta được?”

“Súng này có thể tháo ra, chúng ta cứ dỡ nó thành linh kiện mang ra ngoài lại lắp ráp.”

Hiển nhiên là có vài mọi người không nỡ bỏ lại. Hiếm khi mới đến được nơi này, hiện giờ có thứ miễn phí đưa đến tận tay còn không lấy, chẳng phải quá ngu hay sao?

“Câm miệng!” Nhiếp Du cả giận nói: “Đây là khoai lang nóng phỏng tay, nếu để đám người Mặc gia kia điều tra ra chuyện này có liên quan tới chúng ta, bọn họ sẽ không nghe giải thích đâu!”

“Nhiếp ca, anh quá cẩn thận rồi.”

“Câm miệng!” Nhiếp Du hung hăng nói: “Tất cả đều bỏ lại rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này. Tuy vết máu này khô, nhưng bọn họ vừa chết nhiều nhất là hai, ba tiếng đồng hồ. Có lẽ cỗ thi giết chết bọn họ vẫn còn ở gần đây. Tất cả đều cẩn thận một chút cho tôi!”

Mọi người thấy gã đã tức giận, tuy vẫn còn không nỡ, nhưng cuối cùng chỉ có thể bỏ mặc đồng súng ống kia.

Chẳng qua bọn họ khá đông người, có tới hai, ba mươi thành viên, và ở thời điểm Nhiếp Du không chú ý tới, có mấy người ở vị trí bên ngoài cùng nhất, lén lút trao đổi ánh mắt rồi dùng thân thể của nhau che chắn, ngằm nhặt mấy thứ dưới mặt đất lên giấu giếm đi...

...

...

Chừng vài giờ sau khi đám người này rời đi, lại có mấy người theo mùi máu tươi, lần mò đi tới.

Ngay khi bọn họ nhìn thấy thảm trạng và súng ống rơi đầy trên đất, đôi mắt tất cả đều tỏa sáng, lập tức lấy đi khẩu súng ngắm từ trong đồng này.

Kinh lạc vạn vật sinh. (đây là một hiện tượng tự nhiên, khi con cá voi chết đi, xác của nó chìm xuống đáy biển sẽ sản sinh, nuôi dưỡng thật nhiều những quần thể sinh vật khác, quá trình này được những nhà sinh vật học gọi là “Kinh lạc”)

Cách mỗi một đoạn thời gian, đều có người tới nơi này, có người cầm đi một vài thứ từ bên trong, cũng có người ý thức được điều gì, và vội vàng rời khỏi.

Ở một nơi khác, Hứa Thâm đang sẵn bắn trong phế tích Hắc Âm.

Theo quá trình khử lực dần dần khôi phục lại trong khí quan nội tạng, tốc độ tiến lên của hắn cũng đang không ngừng tăng mạnh.

Chương 318. Gặp Lại Nguyệt Linh!

“4 kiện...” Hứa Thâm đã sẵn giết bảy, tám con cỏ thi và thu hoạch được 4 kiện khư binh.

Có một điều tiếc nuối, cả bốn kiện khư binh này đều không sinh ra phản ứng với mặt nạ và bao tay trong cơ thể hắn.

Đang lúc Hứa Thâm sờ soạng đi về trước, bỗng nhiên, trong bóng đêm vang lên một đợt tiếng bước chân, dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận.

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng run sợ, hắn lập tức kêu gọi điểm đặt neo, bỏ súng ngắm vào trong đó.

Chiếc mặt nạ lập tức hiện lên trên mặt, Hứa Thâm chăm chú nhìn qua phương hướng truyền tới tiếng bước chân. Rất nhanh, trước mắt hắn đã hiện ra ba, năm bóng dáng đang vội vàng chạy trốn.

“Ừm?”

Hứa Thâm nhìn bóng dáng cầm đầu trong đó, có chút quen thuộc. Người nọ đúng là Nguyệt Linh, tồn tại hình thái thứ hai quản lý khu Vô Miên, hắn từng gặp được khi đi chôn xác.

Bởi vì bóng dáng Hứa Thâm nấp ngay bên cạnh tảng đá lớn, cho nên Nguyệt Linh vẫn chưa nhìn thấy hắn. Bên người cô có bốn nhân viên trăm khư, trên thân thể bốn người này đều có vết thương nhẹ. Bọn họ đều đang chạy trốn chết ngay đằng sau Nguyệt Linh.

“Đừng mơ trốn được!” Đột nhiên, một tiếng súng vang lên.

Bả vai một thanh niên chạy đằng sau Nguyệt Linh trúng đạn, lực trùng kích làm thân thể gã mất thăng bằng, té ngã trên mặt đất.

Hai người bên cạnh vội vàng nâng gã dậy, người còn lại vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Nguyệt Linh dừng chân, người vừa tiếp tục chạy trốn kia cũng không khỏi dừng lại, vẻ mặt đầy lo lắng, muốn thúc giục cô lại không dám.

“Mau!” Nguyệt Linh vội vàng nói.

Thoạt nhìn bộ nhụyễn giáp màu bạch kim trên người cô thật tinh xảo xinh đẹp, nhưng lúc này nó cũng lây dính không ít vết máu rồi.

Hứa Thâm còn nhớ lúc cổ thi bị tiêu diệt, không có máu tươi văng tung toé kiểu này.

Chỉ trong một thoáng trì hoãn ấy, lại có một tràng tiếng súng nổ bắn tới, Nguyệt Linh vội vàng kéo mấy người đằng sau lên, trốn ra phía sau một tảng đá lớn khác.

Ánh mắt cô nhìn chung quanh, lập tức trông thấy Hứa Thâm cũng đang trốn phía sau một tảng đá lớn ở cách đó không xa.

Nguyệt Linh: “...”

Hứa Thâm: “...”

Hai người nhìn nhau, Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói gì.

“Trùng hợp thật.” Hắn ho nhẹ một tiếng, mở miệng chào hỏi, chợt muốn xoay người rời đi.

“Hãy giúp tôi!” Nguyệt Linh vừa thấy hành động của hắn, đã phản ứng lại, rồi vội vàng nói: “Là đám người phân cục khu Tự Do, trong tay bọn họ có hai khẩu Phá Khư loại tốc xạ!”

Hứa Thâm bất đắc dĩ dừng lại, nói: “Loại súng này, tôi cũng không ngăn được.”

“Tôi biết.” Nguyệt Linh vội vàng nói: “Tôi có thể yểm trợ cho cậu, chờ đến khi tới gần người, cậu hãy giúp tôi kiềm chế bọn họ, việc đã xong tôi nhất định hậu tạ!”

“Nguyệt đại nhân, hấn là?” Trảm khư giả vừa nóng lòng trốn chạy kia không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm. Thoạt nhìn hấn thật trẻ tuổi, có cảm giác hấn còn nhỏ hơn Nguyệt Linh vài tuổi, trảm khư giả như vậy hữu dụng ư?

Và theo gã biết, Nguyệt Linh là tọa trấn giả (người tọa trấn) trẻ tuổi nhất trong sáu khư.

“Rất nguy hiểm.” Hứa Thâm lắc đầu.

Nguyệt Linh không để ý tới đội trưởng đội trảm khư khu Vô Miên bên cạnh, lập tức cắn răng nói: “Hoặc là cậu hơi lộ diện một chút, phối hợp với tôi làm bọn họ kinh sợ, để bọn họ mất đi ý niệm tiếp tục truy kích cũng được.”

“Làm bọn họ kinh sợ như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

“Lộ ra lực lượng hình thái thứ hai của cậu, làm cho bọn họ ý thức được, chúng ta bên này cũng có hai vị hình thái thứ hai, bọn họ sẽ không dám bức chết nữa!” Nguyệt Linh nói.

“Hấn là hình thái thứ hai?” Người vừa nóng lòng trốn chạy kia lập tức sững sốt, hướng ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Hứa Thâm.

Ba người khác cũng khiếp sợ nhìn hấn. Căn cứ theo trang phục tác chiến của Hứa Thâm, hiển nhiên hấn cũng là người của cục Khư Bí, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nghe qua vị hình thái thứ hai nào trong cục mà trẻ tuổi như vậy!

“Một kiện khư binh!” Nguyệt Linh thấy Hứa Thâm vẫn còn do dự, lại cắn răng nói: “Tôi cho cậu một kiện khư binh làm thù lao!”

Hứa Thâm do dự một chút mới nói: “Được rồi, nhưng nếu chúng ta dọa bọn họ không chạy thì làm sao bây giờ?”

“Khẳng định sẽ làm bọn họ biết khó mà lui, dù sao bọn họ cũng không muốn bức bách tôi quá mức.” Nguyệt Linh cắn răng nói.

Hứa Thâm không khỏi nhìn cô ấy một cái, không muốn bức bách cô quá mức mà mọi người lại ra nông nổi này?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Hứa Thâm cũng không nói ra ngoài, hướng chỉ với hấn, chuyện mà Nguyệt Linh nhờ vốn

chẳng khó khăn gì, còn có thể miễn phí đạt được một kiện khur binh.

Tuy hẳn có nắm chắc sẽ giải quyết xong xuôi toàn bộ đám người đang đuổi theo bọn họ, thậm chí là giải quyết cả cô nàng Nguyệt Linh trước mắt luôn, nhưng không cần thiết phải làm như vậy.

Thứ nhất, hẳn và Nguyệt Linh vốn chẳng có xung đột gì.

Thứ hai, nếu chém giết truy binh, sẽ làm bại lộ không ít con bài chưa lật của hẳn.

Hiện giờ Mặc gia đã chết, nếu hẳn để lộ ra lực lượng quá mức kinh người, khó tránh khỏi sẽ hấp dẫn không ít lực chú ý của người khác.

“Đừng đi tới nữa!” Nguyệt Linh vừa thấy Hứa Thâm đồng ý, cũng lập tức tránh ở phía sau tảng đá, vừa dùng súng Phá Khur loại tốc xạ bắn, vừa cắn răng nói: “Là chúng tôi đạt được thứ kia trước, mấy người thực sự muốn cá chết lưới rách cùng chúng tôi sao, Đường Duệ?”

“Hết thảy mọi thứ trong thiên địa này đều là vật vô chủ, tất cả mọi người chỉ là chủ nhân tạm thời của nó mà thôi. Tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn giao ra đây đi!” Từ đằng sau truyền đến giọng nói của một trung niên, mang theo lãnh ý.

“VẬY ĐẾN THỬ XEM!” Nguyệt Linh cả giận nói.

Cô đưa khẩu súng trên tay cho người bên cạnh, chứ không cho vị đội trưởng nóng lòng muốn chạy trốn kia, hiển nhiên cô đã để ý tới tình tiết lúc trước rồi, mới lo lắng đối phương vừa cầm súng sẽ lập tức bỏ chạy.

“Yểm trợ cho tôi.” Nguyệt Linh phân phó người bên cạnh, rồi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, mới nhanh chóng giết ra từ đằng sau tảng đá.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Phanh!

Nguyệt Linh vừa lộ diện, những viên đạn lập tức bắn xối xả tới.

Chỉ thấy bóng dáng cô cực kỳ linh hoạt, nhanh nhẹn như Nguyệt Hồ (Tâm Nguyệt Hồ: một trong hai mươi tám vị tinh tú trong thần thoại Trung Quốc, là ngũ tú trong thất tú phương Đông), tránh thoát mưa đạn rồi cả giận nói: “Có bản lĩnh đi lên chiến một trận chính diện coi!”

Chương 319. Tôi Cũng Không Ngờ Hấn Yếu Như Vậy...

“A, một đôi hai, cô thực sự nắm chắc sao?” Có hai người bước ra khỏi bóng râm, một trung niên và một thanh niên chừng ba mươi tuổi.

“Hiện tại là hai đôi hai.” Hứa Thâm đi ra.

“Ừm?”

Hai người bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm đang trốn đằng sau một khối nham thạch khác, đều tỏ ra thoáng kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ đến nơi này còn có người.

Nếu Hứa Thâm đánh lén, khả năng cao là bọn họ sẽ trúng chiêu.

“Hình thái thứ hai?” Đường Duệ nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, trông thấy kiểu dáng trang phục tác chiến trên người hắn, hơi nghi hoặc hỏi: “Là phân cục Hắc Quang?”

Hứa Thâm gật gật đầu: “Hai đôi hai, mấy người không có phần thắng đâu, vẫn nên rời khỏi đi.”

“Mày nói chúng tao đi là chúng tao phải đi sao?” Thanh niên chừng ba mươi tuổi bên cạnh trung niên kia cười lạnh một tiếng, nói: “Trong phân cục Hắc Quang ngoại trừ Vương lão đầu kia, tao còn không có nghe nói tới hình thái thứ hai khác. Mày cũng không phải Sở Bạch. Còn những đội trưởng khác, nghe nói tuổi tác của bọn họ cũng không trẻ như mày. Mày là giai đoạn đầu cũng dám giả mạo hình thái thứ hai, muốn chết hả!”

“Cậu giải quyết hắn, để tôi kiểm chế cô ta trước.” Đường Duệ bên cạnh trực tiếp phân phó. Nói xong, gã liếc mắt chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái, mơ hồ cảm thấy trong chuyện này có

chút không đúng, lại dặn dò thêm: “Nhớ cẩn thận một chút, đừng sơ suất, có lẽ đối phương thật sự là hình thái thứ hai.”

“Tôi biết.” Khi thanh niên kia nói chuyện, gã đã vọt ra, cấp tốc tới gần Hứa Thâm.

“Cẩn thận!” Nguyệt Linh vội vàng nói.

Phốc!

Trước tình huống này, Hứa Thâm chỉ có thể rút kiếm, dù kiếm của hắn đã gãy, nhưng vẫn sắc bén như cũ, chỉ là chiều dài không đủ làm hắn phải đạp về phía trước nửa bước, mới có thể cam đoan kiếm gãy vẫn có thể gây thương tổn cho đối phương.

phần cổ của thanh niên nọ trực tiếp bị kiếm phong xẹt qua.

Gã có chút kinh ngạc, nhưng không còn kịp nữa rồi, trước mắt là một hồi trời đen đất đảo.

Hứa Thâm thoáng ngoài ý muốn, nhìn cái đầu vừa rơi xuống... Đối phương đã chết rồi?

Rõ ràng hắn không hề dùng tới mặt nạ và khur binh bao tay, chỉ vền vện dựa vào lực lượng của bản thân thôi, không nghĩ tới lại trực tiếp chém chết đối phương rồi?

Và không chỉ mình hắn k kinh ngạc, cả hai người Đường Duệ lẫn Nguyệt Linh vốn đang chuẩn bị ra tay cũng sững sờ đứng yên tại chỗ.

Bọn họ vừa muốn thu hồi ánh mắt, lại nhìn thấy một màn gây cho người ta sợ hãi không thôi.

Không khí vốn đang giương cung bạt kiếm, đều vì thế lập tức ngưng trệ lại, những người khác cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hứa Thâm phản ứng lại, sau đó vội vàng vươn tay bầu lấy vách đá, sắc mặt tái nhợt, có vẻ cực kỳ suy yếu, nhưng rất nhanh hắn lại đứng vững, thở hào hển vài hơi, tựa như đang cố gắng chịu đựng để duy trì vẻ trấn định.

Nguyệt Linh phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lộ ra chút vui mừng, vội vàng giết về phía Đường Duệ.

Sắc mặt Đường Duệ đại biến, gã vội vàng xoay người lui lại, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, hiển

nhiên muốn nhớ kỹ gương mặt thiếu niên này.

Nguyệt Linh cũng không đuổi theo quá lâu, cô đã nhìn thấy trạng thái của Hứa Thâm không tốt, tựa như công kích lúc trước đã làm hao hết lực lượng của hắn rồi.

Chờ sau khi Nguyệt Linh cưỡng chế đám người Đường Duệ phải rời đi, cô lại quay về trước mặt Hứa Thâm, nhìn thấy sắc mặt của hắn vẫn có chút tái nhợt, cô thân thiết nói: “Cậu không sao chứ?”

“Chuyện nhỏ.” Hứa Thâm lộ ra dáng vẻ thoải mái, vô tình nói.

Hứa Thâm càng biểu hiện như thế, Nguyệt Linh càng cảm thấy hắn đang cố gắng chịu đựng, cô tò mò nói: “Cậu vừa làm thế nào vậy? Đối phương chính là hình thái thứ hai, tuy chỉ vừa đột phá không lâu, nhưng lại bị cậu thuận sát (đánh một chiêu trực tiếp giết chết)... Chuyện này có chút khoa trương quá mức ấy.”

“Tôi cũng không ngờ hắn yếu như vậy...” Về mặt Hứa Thâm vẫn đứng dưng trả lời.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng đang oán thầm, bởi vì lời nói ấy vốn là sự thật, hắn hoàn toàn không ngờ nổi thanh niên vừa rồi còn chẳng tránh nổi một đòn.

Dù sao cũng là hình thái thứ hai, dưới tình huống Hứa Thâm không hề dùng khư binh, đương nhiên hắn phải toàn lực ra tay, không dám giữ lại một chút nào.

Nếu không... đó chẳng phải là nguy trang, mà là quá mức khinh địch.

Và kết cục của chuyện khinh địch kia, chính hắn đã chứng kiến mấy lần rồi.

“...” Nguyệt Linh có chút không biết nên nói gì.

Yếu ư? Còn có hình thái thứ hai nào yếu sao?

Nhưng hiển nhiên là thanh niên kia đã sơ suất. Lúc trước, cô cũng từng giao thủ cùng đối phương, đối phương thuộc hệ thao túng, có thể khống chế nham thạch và cát bụi, có thể đi xuyên tường, xem như một năng lực giả hệ thao túng có chút khó giải quyết, nhưng vừa rồi, gã lại không hề bảo vệ cái đầu của mình.

Đây là khinh địch.

Nhưng... phỏng chừng ngay cả gã cũng không dự đoán được, kiếm tốc của Hứa Thâm lại nhanh đến vậy.

Có vẻ như Hứa Thâm sở hữu loại năng lực nào đó thuộc hệ cường công.

Hoặc là loại năng lực nào đó thuộc hệ đặc chất...

Trong trường hợp này, có rất nhiều hướng phỏng đoán, hoặc là hắn sở hữu năng lực nào đó có tốc độ siêu phàm, hoặc là khả năng bùng nổ khủng bố, cũng có thể là một loại năng lực tâm linh quỷ nhiễu khó mà nói rõ được kia.

Nhưng mặc kệ như thế nào, biểu hiện của Hứa Thâm đủ đạt được sự coi trọng của Nguyệt Linh. Dù thoát nhìn, sau khi hắn ra tay, tựa như sẽ tạo thành phụ tải thật lớn cho bản thân, nhưng có thể toàn lực miêu sát một vị hình thái thứ hai, cũng đáng sợ lắm rồi.

“Lần này thật sự đa tạ cậu. Cậu lại giúp tôi một đại ân rồi.”
Nguyệt Linh chân thành nói lời cảm tạ Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm dần dần khôi phục lại vẻ hồng hào, hắn nói: “Cũng chỉ là việc rất nhỏ thôi.”

Nguyệt Linh cười cười, nhưng không vạch trần tầng nguy trang của hắn, bàn tay cô lật lên, một viên bấu thịt màu đen lập tức xuất hiện trên bàn tay: “Cái này cho cậu.”

Hứa Thâm không khách khí, lập tức tiếp nhận nó, hút vào lòng bàn tay. Rất nhanh hắn đã cảm nhận được tin tức của loại khư binh này.

Tiếc nuối chính là nó không có xu thế dung hợp cùng khư binh trong cơ thể hắn.

Mà hiệu quả của khư binh này là loại phòng ngự, có thể tăng cường lực phòng ngự cục bộ tại một vị trí nào đó, hiệu quả chỉ có một.

Trong tay Hứa Thâm có rất nhiều khư binh loại phòng ngự cơ sở như thế này.

Hiển nhiên, khư binh này thuộc chủng loại tương đối bình thường.

Nhưng cầm đi kiểu gì cũng có thể góp đủ số lượng nộp lên trên.

Chương 320. Đường Trở Về...

“Lúc trước chúng ta săn giết một con cỏ thi, lại vừa vắn bị bọn họ trông thấy. Bọn họ muốn cướp khư binh của chúng ta.”
Nguyệt Linh chủ động giải thích nguyên nhân Đường Duệ đuổi giết bọn họ cho Hứa Thâm nghe.

Hứa Thâm nhìn thấy thân thể của cô mơ hồ giữ vững khoảng cách với mình, tựa như e sợ hẳn sẽ đánh lén bất cứ lúc nào.

Cũng đúng thôi, tại phế tích Hắc Ám này, không một ai có thể tin được.

Hứa Thâm không để ý tới chuyện này, chỉ gật gật đầu nói:
“Vậy khi nào có thời gian, chúng ta sẽ gặp lại sau.”

Nguyệt Linh do dự một chút, cuối cùng cũng không giữ hẳn lại.

Đôi lại là trước kia, có lẽ cô sẽ ôm tâm tư muốn cùng Hứa Thâm kết bạn sẵn sẵn, nhưng vừa được chứng kiến biểu hiện của hắn, trong lòng cô lại lo lắng, lỡ như nhóm bọn họ chiếm được khư binh quý giá nào đó... Bản thân cô sẽ không tranh đoạt được Hứa Thâm.

Lại nói, dù sao hai người bọn họ cũng gặp nhau có hai lần, nếu ở bên ngoài, có lẽ còn giữ được mối quan hệ thân thiện, nhưng ở trong này, chết không đối chứng, kể cả bạn bè thân thiết nhất cũng có thể trở mặt không nhận người...

Khi hành vi phạm tội sẽ bị chôn vùi, ác ý cũng theo đó mà phóng đại.

Hứa Thâm nói lời từ biệt cùng Nguyệt Linh, sau đó tiếp tục quá trình thăm dò của mình.

Theo thời gian trôi qua, có lẽ những người ở nơi khác trong Khư giới cũng tìm được thông đạo rồi, bởi vì thi thoảng Hứa Thâm lại gặp được một vài tiểu đội khác, hoặc là hình thái thứ hai lạc đàn.

Hắn không có tiền lên, lộ diện hay gặp mặt bọn họ, chỉ là yên lặng tránh đi, tiếp tục phần săn bắn của mình.

Một con cở thi đang thông thả di chuyển trong bóng đêm. Chiều cao của nó đạt tới bảy tám mét, cả người trắng như tuyết hết một bức tượng sáp, khắp thân thể bị quần quanh bởi một đám râu màu trắng, trước ngực và phía sau lưng đều xuất hiện cánh tay, nhìn qua tạo hình cực kỳ quái dị.

Cái đầu không có tóc, y như một con giun đất, chỉ khác là trên đỉnh đầu có một cái miệng quái dị, cực kỳ dữ tợn.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng run rẩy một hồi.

Với tạo hình kiểu này, rất có thể con cở thi trước mắt có chiến lực cấp B.

Mà bình thường, trong cơ thể cở thi cấp B đều ngưng kết xác.

Hứa Thâm thoáng do dự một chút, nhưng sau đó, hắn vẫn lựa chọn săn bắn thử xem.

Hắn lấy ra súng ngắm từ trong điếm đặt neo, nhắm về phía xa xa.

Ngay khi cở thi kia bị Khư Nhãn trên súng ngắm tập trung vào, bỗng nhiên nó xoay người lại. Tuy trên cái đầu kia không có con mắt, nhưng trong lòng Hứa Thâm lại xuất hiện một loại cảm giác kinh hãi vô cùng, tựa như cở thi kia cũng có thể nhìn xuyên qua Khư Nhãn, và chăm chú quan sát hắn vậy.

“Thứ này không phải cấp B...” Con người Hứa Thâm co rụt lại, hắn vội vàng thu hồi súng ngắm, và xoay người bỏ chạy.

Phanh phanh phanh!

Bỗng nhiên mặt đất hung hăng run rẩy, bóng dáng con cở thi kia đang đuổi theo rất nhanh.

Hứa Thâm vội vàng dùng máu đen che giấu khí tức.

Và cũng đột ngột không kém, bước chân vừa cấp tốc tiếp cận kia lại thoáng tạm dừng, ngay sau đó, nó lại cấp tốc chạy về một hướng khác, tựa như đã bị thứ gì đó hấp dẫn rồi.

Hứa Thâm không dám dừng lại, hắn tiếp tục chạy hồi lâu, mới chậm rãi dừng chân, sắc mặt có chút khó coi. Con cở thi vừa rồi mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm cực độ.

Nếu không thể cắt đuôi... Nghĩ thôi cũng biết hậu quả không thể nào chịu nổi.

“Không thể tiếp tục xâm nhập sâu hơn nữa ...” Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm.

Trong những ngày này, quá trình liên tiếp chém giết và tăng lên chiến lược, đã biến hắn trở nên tham lam hơn, cũng làm hắn quên đi mất, nơi này là phế tích Hắc Ám. Và ở nơi này, vẫn có khả năng gặp phải tồn tại cấp A, hơn nữa những tồn tại cấp A này còn nằm trong cùng một tầng với hắn, một khi bị đối phương nhìn chằm chằm tới, có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Hứa Thâm lập tức lựa chọn quay về, hắn quyết định sẽ sẵn sàng ngay gần thông đạo.

Xác suất gặp phải cỗ thi cấp A ở khu vực bên ngoài này, khá thấp, hơn nữa một khi xảy ra chuyện, hắn cũng có thể theo thông đạo chạy về Khư giới.

Tuy Khư giới cũng nguy hiểm, nhưng có trang phục phòng hộ ở đây, ít nhất hắn vẫn có thể ẩn giấu bản thân mình.

Theo thời gian trôi qua, đột nhiên ở chỗ sâu trong phế tích Hắc Ám, truyền đến từng đợt chấn động. Chấn động này bắt đầu lan tràn từ ở chỗ sâu, ra tới gần bên ngoài. Sau đó là từng cơn gió hệt như tiếng gào thét truyền ra, thổi quét khắp cả phế tích Hắc Ám.

Tất cả mọi người ở bên trong phế tích Hắc Ám đều nghe được âm thanh này, đồng thời ai nấy đều hiểu, đến thời gian quay về rồi.

Cách mỗi một đoạn thời gian, phế tích Hắc Ám sẽ xuất hiện rung chuyển, mỗi lần rung chuyển sẽ có vết rách xuất hiện, và những vết rách này chính là con đường để bọn họ quay về.

Hứa Thâm vừa lướt qua mấy bộ thi thể dưới chân, lại trùng hợp nghe được tiếng rít truyền đến, trong đầu hắn không khỏi nghĩ đến những lời cục trưởng đã dặn dò. Hắn lập tức nhìn quanh bốn phía, sau đó thu liễm khí tức, bắt đầu chờ đợi vết rách xuất hiện.

Những vết rách này xuất hiện trong những khoảng thời gian dài ngắn khác nhau, nhưng nhiều nhất chỉ duy trì một giờ đồng

hồ, nếu không nhanh chóng rời đi, sẽ bị bỏ lại bên trong phế tích Hắc Ám.

Và chỉ còn cách trở về duy nhất là rời khỏi thông đạo trong phế tích, men theo con đường ban đầu tại Khư giới, quay về đến động khư.

Nhưng ai cũng không dám cam đoan, trên hành trình trở về này, bản thân có đụng vào khư tầng sâu hay không.

Bởi vậy, rời khỏi từ vết rách trong phế tích Hắc Ám, là biện pháp duy nhất.

Tuy Hứa Thâm có thể quay về từ Khư giới, nhưng hiển nhiên hắn không hề muốn làm chuyện khác người như vậy.

Nếu bỏ qua lần rung chuyển và vết rách này, muốn đợi đợt tiếp theo, cần ít nhất là mấy tháng, thậm chí là vài năm sau, mà trong khoảng thời gian này, đương nhiên trăm khư giả sẽ phải ở lại bên trong phế tích Hắc Ám. Về cơ bản, chẳng có ai đủ khả năng sống sót đến tận thời điểm đó.

Hứa Thâm nhặt khư bình trong thi thể dưới chân lên, không có đi xử lý. Mấy bộ thi thể này đều là tồn tại ở giai đoạn đầu, bọn họ thấy hắn đi một mình, mới mưu toan tập kích giết chết hắn, hiển nhiên đã bị hắn tiện tay giải quyết cả rồi.

Từ ban đầu đến giờ, Hứa Thâm vẫn không gặp được người của hội Truy Quang, không biết tình huống của bọn họ như thế nào.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ lần này của hắn đã viên mãn.

Chương 321. Thiên Sứ???

Cùng lúc ấy, ở chỗ sâu trong phế tích Hắc Ám.

Nơi ngọn nguồn của chấn động nọ là một mảnh màu vàng. Nhìn kỹ hơn sẽ thấy, phía trước rõ ràng là một cái ao nham thạch nóng chảy thật lớn tựa như bồn tắm, nhưng bên trong lại chứa một loại chất lỏng màu vàng hoàng kim.

Lúc này, chất lỏng chợt biến đổi. Sau đó, từng con từng con cỏ thi chậm rãi từ bên trong đi ra ngoài.

Những con cỏ thi này nổi lên mặt nước tựa như cá, rồi ngay khi chúng rời khỏi chất lỏng bên dưới, thứ chất lỏng màu vàng phủ kín toàn thân kia, cũng dần dần biến mất vào trong cơ thể chúng, màu vàng óng ánh trên làn da nhanh chóng ám đậm, biến thành máu thịt bình thường, thậm chí còn trở nên xám trắng.

Tương ứng với đó, động tác của chúng nó cũng từ trúc trắc ban đầu dần dần trở nên nhanh nhẹn, rồi bắt đầu di chuyển, tựa như vô ý thức, nhưng rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm bên ngoài, không còn nhìn thấy nữa.

Mà ở bên cạnh ao, lại có một bóng dáng, đang yên tĩnh ngồi nơi đó, hai chân nổi bông bênh trên thứ chất lỏng màu vàng kia.

Bỗng nhiên bóng dáng ấy cảm ứng được điều gì, nó lập tức quay đầu nhìn về phía hắc ám sau lưng.

Hồi lâu sau, nó chậm rãi thu hồi ánh mắt, bên trong lộ ra vài phần nghi hoặc.

...

...

Sau khi tiếng gió thét gào dần dần biến mất, Hứa Thâm nhìn thấy chung quanh xuất hiện hai đường vết rách.

Tựa như những vết rách này còn có thể nuốt trọn cả hắc ám.

Hứa Thâm cảm thấy thứ này có chút thần kỳ, nhưng có quá nhiều thứ mà hắn không thể hiểu được, cứ lần lượt xuất hiện trước mắt. Bởi vậy hắn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi về phía vết rách kia.

Hứa Thâm đi được một nửa, chợt quay đầu lại nhìn lướt qua, chỉ thấy Mai Phù vẫn ngồi ở một chỗ trên tảng đá, nhìn về phía xa xa, tựa như không có ý tứ muốn đi theo.

Hứa Thâm nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, trong lòng có chút do dự, nhưng hắn nghĩ một hồi, cảm thấy Mai Phù đã có thể dựa vào khả năng của bản thân xâm nhập đến một nơi quý dị như thế giới Linh Quang, có lẽ cô không cần thông qua vết rách, cũng có thể theo hắn quay về hiện thực.

Gần như ngay lập tức, hắn không còn lo lắng nữa, trực tiếp bước vào vết rách kia.

Rất nhanh, trong lòng Hứa Thâm xuất hiện một loại cảm giác bản thân vừa rơi xuống vực sâu.

Chờ thân thể mất đi cảm giác không trọng lực mãnh liệt vừa rồi, bên tai hắn lập tức truyền đến từng chuỗi âm thanh ồn ào, trước mắt cũng xuất hiện chút ánh sáng mỏng manh.

Hứa Thâm nhìn xung quanh, và phát hiện ra rằng, hắn vừa thành công đứng giữa một hố sâu cực lớn.

Khu vực bên trong hố sâu đã được người ta xây dựng một quảng trường, và hắn đang đứng trên quảng trường nọ, chung quanh là chỉ chút những bóng người.

Hố sâu này thật lớn... Nói chính xác hơn, nó là một vùng thung lũng cực kỳ rộng rãi.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, nhưng ở nơi này, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của tòa giáo đường, vị trí mà bọn họ từng tiến vào động khư trước kia. Nói cách khác, nơi này là một khu vực nào đó, cực kỳ xa lạ.

Ngoài ra, phân đông những bóng người bên cạnh hắn, đều là trăm khư giả.

Có người đã bị chặt đứt cánh tay, rõ ràng vừa được băng bó lại.

Hứa Thâm nhìn lướt qua bốn phía, trong lòng có chút giật mình, dường như tất cả bóng dáng ở nơi này đều là... người vừa rời khỏi động khư?

Lại nói, nội thành mở ra động khư, cũng không phải chỉ công khai cho một mình thành Bạch Nghĩ, bảy tòa thành Để khác cũng được tham gia.

Theo thời gian tích lũy lâu dài, trong nội thành đã phát hiện được khá nhiều động khư. Tất cả đều nằm dưới sự phân phối của giới quyền quý trong nội thành, và đám người Hứa Thâm được phân phối đến động khư do Mặc Thanh Hạo tranh giành được.

Theo tình huống trước mắt, rõ ràng có rất nhiều động khư để tiến vào, nhưng khu vực rời khỏi lại chỉ có một chỗ.

“Lối ra của tất cả phế tích Hắc Ám đều là nơi này sao...” Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Hắn cảm thấy chuyện này thực quỷ dị.

Phải biết rằng, nếu con người rời khỏi từ Khư giới, trở về hiện thực, thì khi những người ở khu vực khác nhau trong Khư giới trở lại hiện thực, cũng xuất hiện ở những nơi khác nhau trong hiện thực.

Nhưng rõ ràng là phế tích Hắc Ám trải rộng khắp nơi trong nội thành, lại có thể thần kỳ mà cùng hội tụ tại một đầu ra giống nhau.

“Là loại lực lượng gì dẫn dắt, hay là tất cả các con đường thông qua vết rách đều chảy về nơi này?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn khắp nơi xung quanh.

Bỗng nhiên, con người hắn hơi hơi co rút lại, bởi vì hắn vừa thấy được một bóng dáng khổng lồ ở ngay biên giới quảng trường.

Bóng dáng ấy có hình thể cực lớn, cao hơn mấy trăm mét, và chung quanh không có sương mù, bởi vậy Hứa Thâm có thể nhìn thấy bóng dáng ấy cực kỳ rõ ràng.

Cả người nó trắng như tuyết, sau lưng cũng mọc ra bốn chiếc cánh giống như thiên sứ, nhưng điểm đáng sợ chính là, bóng dáng này lại có hai cái đầu, mỗi cái đầu đều có bốn viên nhãn cầu màu huyết hồng, đầu lưỡi thật dài, nơi ngực còn có một cái miệng quái dị cực lớn.

Nửa người dưới của tồn tại này đang bị chôn vùi trong hố sâu, chỉ nửa người trên để lộ ra ngoài đã lớn đến khủng bố.

Lúc này, thoát nhìn quái vật tựa như một bức tượng điêu khắc, lộ ra dáng vẻ hung tàn vô cùng ấy, lại mang tới cho người khác một loại cảm giác trang nghiêm.

Hứa Thâm nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, trong khi trái tim điên cuồng đập bùm bùm những nhịp kinh hoàng.

Quái vật này là khư sao?

Hắn chưa bao giờ trông thấy con khư nào có hình thể lớn như thế

Hơn nữa, gương mặt của quái vật này đang quay về phía quảng trường. Tuy nó vẫn lặng im bất động tựa như một bức tượng điêu khắc, nhưng Hứa Thâm lại có một loại cảm giác... nó đang cầu nguyện trước khi bước vào bữa ăn.

Và quảng trường trước mắt quái vật ấy... Lại giống như một chiếc bàn ăn đặt chi chít những món ngon mỹ vị!

“Nhóc con này, đã rời khỏi động khur còn sợ hãi như vậy? Nhìn trang phục tác chiến này hình như là chế phục của cục Khur Bí thành Bạch Nghĩ? Chẳng lẽ nhân viên trăm khur bên kia đều phé như vậy sao?” Bên cạnh truyền đến vài tiếng cười chế giễu.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy mấy người mặc trang phục tác chiến của trăm khur giả vờ kiêu dáng khá tương tự bản thân, chỉ khác là trên mặt bọn họ hiện lên vẻ châm chọc và ánh mắt nhìn hẩn mang theo đầy giễu cợt.

Chương 322. Người Của Mặc Gia!

“Anh có thể nhìn thấy tôi sợ hãi?” Hứa Thâm nhướn mày, hẩn tự nhận lúc trước vẻ mặt của mình không xuất hiện chút vấn đề gì.

“Tôi có thể cảm nhận được nội tâm cậu đang sợ hãi!” Trên mặt một thanh niên có mái tóc lãng tử trong mấy người đó, mang theo nụ cười kiêu căng, nói: “Hương vị của loại sợ hãi này thật mãnh liệt, hẩn là cậu vừa chạy trốn chết trở về từ trong tay cỗ thi mạnh mẽ nào đó hả?”

“Còn có năng lực như vậy sao...” Hứa Thâm nhìn gã một cái, vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Vậy bây giờ anh còn có thể cảm nhận được nữa không?”

“Hiện tại ư...” Thanh niên kia khẽ cười một tiếng, hơi chút thăm dò, rồi đột nhiên sắc mặt lập tức thay đổi.

Hương vị sợ hãi không còn nữa, ngược lại... trong lòng đối phương vừa hiện lên một loại ác niệm khủng bố khiến cho gã chỉ thoáng cảm nhận đã sợ đến run người.

“Mày muốn làm cái gì?” Thanh niên không nhin được nuốt một ngụm nước miếng.

Ngay lúc này, ở trong mắt gã, cả người Hứa Thâm đều tản ra ác niệm màu đen sẫm, tựa như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

Và có thể phóng ra ác niệm cường đại như thế, nghĩa là tinh thần lực của Hứa Thâm đã mạnh mẽ vượt quá những gì gã có thể tưởng tượng được.

Hắn tuyệt đối không phải trăm khur giả bình thường.

“Xem ra anh thật sự có thể cảm nhận được...” Hứa Thâm nhìn đối phương một cái, từ từ thu liễm sát ý trong nội tâm.

Sắc mặt thanh niên nọ thoáng biến đổi một hồi, cuối cùng cũng không tiếp tục nhiều lời với Hứa Thâm nữa, thay vào đó, là vội vàng lôi kéo đồng đội mình rời đi.

Hứa Thâm không tiếp tục để ý tới bọn họ, hắn lại quay đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng của những người khác.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của đám người Mục Tuyết trong biển người này.

Mục Tuyết cũng lưu ý đến Hứa Thâm, lập tức vẫy vẫy hắn đi qua.

Hứa Thâm nhìn thấy Cố Thu Phong và La Hoa ở bên người cô ấy, nhưng không thấy Ba Diệp. Lúc trước, Ba Diệp từng nói, gã dự định một mình đi săn bắn.

“Hứa Thâm, cậu không sao chứ?” Cố Thu Phong nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức tỏ ra cực kỳ thân thiết.

Lúc trước, Hứa Thâm lựa chọn đứng ra vì gã, đã khiến trong lòng Cố Thu Phong cảm động không thôi.

La Hoa liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một cái, rồi cười nói:

“Lão Hứa, xem ra hành trình của cậu cực kỳ tốt đẹp nha, chẳng có một chút thương tích nào, hẳn là thu hoạch không tồi chứ?”

Hứa Thâm gật gật đầu, sau đó, hắn đưa mắt nhìn Mục Tuyết: “Đội trưởng thu hoạch thế nào?”

“Cũng tạm tạm.” Mục Tuyết vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh. Tính tình của cô vốn là như thế, luôn có thể kiểm soát tốt cảm xúc của bản thân, sẽ không thể hiện quá khích.

“Toàn bộ đều dựa vào Mục tử, chúng tôi mới có thể bình an trở về.” Cố Thu Phong lập tức nói. Hiển nhiên trong hành trình này, bọn họ cũng gặp phải tình huống cực kỳ hung hiểm.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Mục Tuyết, thử dò hỏi: “Cô cũng đạt tới hình thái thứ hai?”

“Chẳng phải lúc đó cậu cũng vậy hay sao?” Mục Tuyết liếc Hứa Thâm một cái, cũng không giấu giếm, dù sao cô cũng từng để lộ thực lực của bản thân ở trước mặt đám người Cố Thu Phong rồi, và lúc trở về, hơn phân nửa là lão cáo già kia cũng sẽ biết.

“Là lâm trận đột phá sao?” Hứa Thâm kinh ngạc.

“Cậu cho rằng tôi là nhân vật chính trong chuyện cổ tích ư?” Mục Tuyết tức giận nói.

“Mục tử đã sớm đột phá từ lâu, chỉ là lén lút giấu giếm đi thôi.” Cố Thu Phong cười nói, vẻ mặt đầy tự hào.

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Xem ra cả hai người Sở Bạch và Mục Tuyết này đều đột phá trước khi bước vào động khư giống như hấn, chỉ là bọn họ đều giả vờ làm đà điều (cho ai không biết, khi con đà điều gặp phải nguy hiểm, nếu không chạy được, nó sẽ vùi đầu vào trong cát) che giấu đi thôi.

Ồ hay, chẳng phải bọn họ đã ước hẹn cùng nhau nằm thẳng mà?

“Không biết Ba ca làm sao rồi? Chúng tôi vẫn không tìm được anh ấy.” La Hoa nhìn quanh bốn phía, trong ánh mắt toát ra vài phần lo lắng.

Hứa Thâm và Mục Tuyết cũng không tiếp tục nhiều lời, nhanh chóng chuyển sang tìm kiếm trong đám đông.

Bọn họ tìm một vòng, Hứa Thâm đã trông thấy nhóm người Chu Viên Viên, đám thành viên hội Truy Quang, dường như nhân số đã ít đi một chút, nhưng cụ thể là thiếu ai, Hứa Thâm lại không có ấn tượng.

Rất nhanh, bọn họ đã thấy được Sở Bạch và Mỹ Nhã, nhưng ngoại trừ bọn họ, trong biên đội số một chỉ còn lại Triệu Thanh Miên và một thanh niên khác.

Ở trong đám đông này, bọn họ còn nhìn thấy người của phân cục khác, cũng có thành viên của hội Hỗ Trợ Vụ Công.

“Mấy người đều đi tới đây tập hợp!” Khi mấy người Hứa Thâm đang mãi tìm kiếm trong quảng trường, người dẫn đầu của khu Mẫu Hoàng đã trông thấy bọn họ. Đối phương lập tức vẫy vẫy tay với, kêu gọi đám người Hứa Thâm mau tới tập trung.

Lúc này, bên cạnh đội ngũ của khu Mẫu Hoàng, cũng có nhân viên của phân cục khác.

“Đội lát nữa, chúng ta cùng nhau trở về, Nghĩ Hậu điện hạ đã phái đội thân vệ đi tới nghênh đón chúng ta.” Uông Thành, người dẫn đầu Khu Mẫu Hoàng nói.

Hứa Thâm có chút ấn tượng với người này, lúc trước, đối phương từng muốn bắt chuyện, nói liên quan hệ với người của Mặc gia lại vấp phải trắc trở.

Và đối phương rõ ràng là hình thái thứ hai.

Ngoại trừ Uông Thành, trong đội ngũ của khu Mẫu Hoàng còn có ba vị hình thái thứ hai khác, thoạt nhìn đội hình này tương đối mạnh mẽ, rõ ràng đã lấn át những khu khác.

Theo đám nhân viên dần dần tập trung lại, Hứa Thâm nghe thấy có người đang nghị luận. Toàn là những câu hỏi như “Mặc gia đâu?” hoặc “Vì sao không trông thấy người của Mặc gia?”

Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong khi những người khác, có người lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, cũng có người hơi hơi biến sắc, tựa như đang nghĩ tới chuyện gì.

Hứa Thâm nhìn về phía những người có phản ứng dị thường kia, trong lòng khẽ động, chẳng lẽ bọn họ từng trông thấy vị trí đám người Mặc gia kia bỏ mình?

“Đừng xen vào việc của người khác.” Uông Thành khẽ quát một tiếng, ngăn lại tiếng nghị luận trong đám người.

“Mau nhìn, hình như bên kia là người Mặc gia.” Có người bỗng nhiên nói.

Tim Hứa Thâm đập thành thịch, hấn chậm rãi nhìn lại, lập tức trông thấy một đám người mặc khôi giáp màu tím đang đứng thẳng ở phía xa xa. Đám người này đang vây quanh một cô gái trẻ tuổi có dáng người thon dài, thân thể quyến rũ.

Chương 323. Tao Chính Là Quy Củ!

Hứa Thâm nhìn gương mặt của những người Mặc gia kia, lại phát hiện tất cả bọn họ đều không phải là tùy tùng bên người Mặc Thanh Hạo, hiển nhiên, đây là một vị khác của Mặc gia, tựa như đội ngũ của bọn họ đã tiến vào một động khu khác.

Trên quảng trường càng ngày càng nhiều người, và ngoại trừ Mặc gia, đám người Hứa Thâm còn nhìn thấy các thế lực khác lần lượt xuất hiện ở nơi đây.

Những thế lực này, mỗi một nhà đều cắt cứ một phương quảng trường, khiến cho đám người sống ở chung quanh không dám lại gần.

Hứa Thâm quét ánh mắt tới, đều lạnh yên ghi nhớ những thế lực lớn trong nội thành này, tránh cho sau này trêu chọc đến rồi... Không xử lý sạch sẽ.

Rất nhanh, các tổ chức của thành Bạch Nghĩ đều tụ tập tới bên người khu Mẫu Hoàng, lấy Uông Thành cầm đầu, bọn họ đã tìm được một vị trí ở biên giới quảng trường, và yên tĩnh chờ đợi thời khắc quảng trường mở ra.

Ở bên ngoài quảng trường, có rất nhiều bóng dáng ăn mặc trang phục đẹp để quý giá, đã chờ sẵn từ lâu.

Rất nhanh sau đó, những bóng dáng thế lực lớn khác kia, đều lần lượt rời khỏi quảng trường, rồi được đám người tới tiếp đón ở bên ngoài hộ tống rời đi.

Uông Thành cũng thấy được đội thân vệ khu Mẫu Hoàng tiến đến nghênh đón bọn họ, đang ở bên ngoài, chỉ là đội ngũ này chẳng bắt mắt chút nào so với những đội ngũ tiếp đón của những thế lực khác xung quanh. Bọn họ lập tức vẫy vẫy tay rồi men theo lối ra chỉ định dành cho thành Bạch Nghĩ, đi ra bên ngoài.

Ở ngay lối ra, có một vài bóng người của Mặc gia cũng đang chờ đợi.

Những bóng người của Mặc gia kia vừa nhìn thấy đám người Hứa Thâm rời đi, đều lộ ra vẻ nghi hoặc, quét mắt chăm chú nhìn vào trong đám người bọn họ.

Một chiếc xe đất tiền đột nhiên quay cửa kính xe xuống, thành viên Mặc gia mặc khôi giáp màu tím đứng bên cạnh xe, lập tức xoay người lắng nghe, sau đó đi thật nhanh tới trước mặt đám người Hứa Thâm, nói: “Đứng lại, mấy người đều là cư dân của thành Bạch Nghĩ sao?”

“Đúng vậy. Tôi là thành viên đội thân vệ thứ sáu bên người Nghĩ Hậu, thuộc khu Mẫu Hoàng, thành Bạch Nghĩ...”

Uông Thành vội vàng tiến lên tự giới thiệu, nhưng dường như danh hiệu của gã quá dài, khiến cho người nọ không kiên nhẫn, lập tức xua tay nói: “Đừng dông dài, nếu là thành Bạch Nghĩ, thì Thất gia của Mặc gia chúng tôi đâu?”

Sắc mặt Uông Thành khẽ biến, gã lắc đầu nói: “Chúng tôi cũng không biết.”

“Không biết?” Người nọ lập tức có chút nổi giận, nói: “Có phải Mặc Thất Gia dẫn dắt mấy người tiến vào động khư hay không?”

“Đúng là Mặc Thất Gia.” Uông Thành lập tức nói: “Nhưng sau đó, chúng tôi đều tự phân tán đi tìm thông đạo tiến vào phế tích Hắc Ám, và suốt hành trình không gặp lại Mặc Thất Gia.”

“Không còn gặp lại nữa?” Sắc mặt người nọ trở nên âm trầm, ánh mắt gã nhìn lướt qua tất cả mọi người, lúc này thời gian quá ít, hẳn là vết rách di thông phế tích Hắc Ám đã đóng lại rồi, nếu bây giờ còn không xuất hiện...

“Mấy người cứ chờ đó.” Người này bỏ lại một câu rồi vội vàng quay về bên cạnh chiếc xe vừa nãy.

Không bao lâu, cánh cửa trên chiếc xe đất tiền kia bị đẩy ra, sau đó, một phụ nữ trung niên ăn mặc theo kiểu phu nhân và một cô bé chừng bảy, tám tuổi đang ôm búp bê từ bên trong đi xuống.

“Chúng mày không nhìn thấy Thanh Hạo nhà tao? !” Phu nhân đi tới trước mặt mọi người, sắc mặt xanh mét, mang theo tức giận, nói: “Vì sao đám phế vật chúng mày không xảy ra chuyện, mà Thanh Hạo nhà tao lại xảy ra chuyện? !”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người âm thầm bĩu môi, đúng thì đã làm sao?

“Thanh Hạo không trở về, thì bất cứ đứa nào trong đám chúng mày cũng đừng hòng chạy thoát!” Sắc mặt phu nhân cực kỳ khó coi, bà ta lập tức quay đầu nhìn về phía quảng trường.

Và lúc này, đừng nói là Mặc Thanh Hạo, ngay cả người của những thế lực khác, cũng chỉ còn lác đác vài bóng dáng tiếp tục xuất hiện bên trên quảng trường, hiển nhiên, phế tích Hắc Âm kia đã đến thời gian đóng cửa.

Sắc mặt của bà càng ngày càng khó coi, màu da hồng nhuận cũng chuyển thành tái nhợt, đã ngẩng đầu trông ngóng tới ba, năm phút, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng Mặc Thanh Hạo.

“Khốn nạn!” Phu nhân nộ căn răng, rớt cuộc trong lòng cũng tắt hẳn hy vọng.

“Thanh Hạo con tao sẽ không chết, thằng bé không nên chết, vì sao kẻ vĩnh viễn nằm lại bên trong không phải đám phế vật chúng mày? !” Bà ta cực kỳ phẫn nộ nhìn đám người trước mắt.

Con trai bảo bối của mình không trở về, trong khi đó, đám rác rưởi này lại trở về, thử hỏi làm sao bà có thể không giận dữ đây?

Trong lòng Uông Thành âm thầm kêu khổ, gã đành phải lên tiếng nói: “Phu nhân, Mặc Thất Gia thực lực dũng mãnh, bên người lại có thành viên khác của Mặc gia bảo vệ, khẳng định sẽ bình an vô sự. Hiện giờ... có thể là anh ta đi săn giết một con cổ thi nào đó còn chưa chấm dứt, bị chậm trễ rồi ...”

“Câm miệng!” Phu nhân nổi giận nói.

Giọng nói của bà tay đã kinh động tới những bóng người khác đứng ngay cạnh lối ra, vừa vặn lúc này, lại có một đội Mặc gia khác rời khỏi quảng trường, bọn họ đang vây quanh cô gái có dáng người quyến rũ kia.

Cô gái nghe vậy, lập tức nghiêng đầu nhìn thoáng qua, rồi hỏi thuộc hạ bên người: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như Mặc Thất Gia không trở về.” Thuộc hạ vội vàng đáp lại.

Cô gái nhướn mày, chợt nở nụ cười lạnh: “Phỏng chừng nhóc con kia quá tham rồi, đến tận bây giờ còn chưa trở về, nên không về được nữa. Đúng là ngu xuẩn...”

Cô để lộ ra ánh mắt khinh miệt, cười khẽ hai tiếng, sau đó xoay người rời đi.

“Các người một cái đều đừng hòng chạy!”

Phu nhân phần nộ nhìn đám người thành Bạch Nghĩ xung quanh, nói: “Ai trong đám chúng mày là kẻ cuối cùng nhìn thấy Thanh Hạo nhà tao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Có phải Thanh Hạo nhà tao đã bị bọn người chúng mày hại chết hay không?” Phu nhân nhìn vẻ mặt mờ mịt của đám người kia, lại nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Ai nói rõ ràng tình huống cho tao biết, tao cho một ngàn vạn! Hơn nữa, còn cho chúng mày tư cách ở lại trong nội thành, đến Mặc gia làm việc!”

Một ngàn vạn... Không ít người đều âm thầm nuốt nước miếng, có chút động tâm.

Mọi người nhìn quanh lẫn nhau, sắc mặt Uông Thành khẽ biến, nói: “Phu nhân, thời gian không còn sớm, chúng tôi đều phải trở về, người ngăn chúng tôi lại không khỏi có chút không hợp quy củ...”

“Quy củ hả? Tao chính là quy củ!” Ánh mắt phu nhân trở nên sắc nhọn, bà ta nói: “Có phải chuyện con tao không trở về, có liên quan tới mày hay không?”

Chương 324. Mặc Gia Bá Đạo!

Uông Thành vội vàng nói: “Phu nhân oan uổng rồi. Từ sau khi chúng tôi tiến vào Khư giới, đã phân tán, căn bản không một ai trông thấy Thất gia.”

“Vậy câm miệng lại cho tao!” Phu nhân cả giận nói.

Im lặng trong chốc lát, chợt có người nhắc tay nói: “Phu nhân, tôi... tôi. Hình như tôi từng trông thấy hành tung của Mặc Thất Gia.”

Phu nhân lập tức nhìn qua, vội vàng nói: “Nói mau!”

“Khi tôi săn bắn trong phế tích Hắc Âm, có đi qua một vùng núi đá lởm chởm, thấy được không ít vết máu, còn có khôi giáp của thủ hạ bên người Mặc Thất Gia...” Sắc mặt người này trở nên do dự, khẩn trương nói: “Có thể Mặc Thất Gia đã gặp phải cổ thi vô cùng lợi hại, xảy ra chút vấn đề rồi...”

Gã trình bày vấn đề vô cùng uyển chuyển.

Sắc mặt phu nhân lại trở nên trắng bệch, cả giận nói: “Không có khả năng, tính cách của con tao vô cùng cẩn thận, nếu gặp được cổ thi hung hãn, nó tuyệt đối là người đầu tiên chạy trốn chết, làm sao có thể gặp chuyện không may?!”

Mọi người đều tức cười, là người đầu tiên chạy trốn chết... Đây là chuyện rất vinh quang sao?

“Mày đang nói dối!” Phu nhân căm tức nhìn người vừa nói chuyện: “Tao muốn giết mày!”

Sắc mặt người nọ thay đổi, gã vội vàng nói: “Phu nhân, những lời tôi nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám lừa gạt phu nhân.”

“Ma ma, nếu không cứ bắt bọn họ lại, một mình thẩm vấn, làm như vậy khẳng định là bọn họ sẽ khai hết thôi.” Cô bé đang ôm búp bê bên cạnh bà ta, lập tức mở miệng nói.

Nhìn gương mặt với hai má bầu bĩnh của tiểu thư này, cực kỳ giống con búp bê cô bé đang ôm trên tay, thậm chí càng xinh đẹp đáng yêu hơn, nhưng lúc này, vẻ mặt cô bé lại cực kỳ bình tĩnh, trở thành hình ảnh tương phản mãnh liệt với vị phu nhân bên người.

Cô bé nói xong, lại nhẹ nhàng kéo ống tay áo ma ma. Phu nhân nghe được giọng nói non nớt, mát lạnh của con gái, giống như bị hắt cho một chậu nước lạnh, lập tức bình tĩnh trở lại.

“Đúng vậy, thẩm vấn, tra khảo từng người một!” Ánh mắt phu nhân trở nên lạnh như băng nhìn đám người xung quanh:
“Chúng mày đều thoát không được liên quan, khẳng định là có người đã hãm hại con tao!”

Uông Thành biến sắc, nói: “Phu nhân, tôi là thân vệ bên người Nghĩ Hậu điện hạ, còn chờ trở về phục mệnh...”

“Nơi này là nội thành, Nghĩ Hậu không quản lý được!” Phu nhân hừ lạnh một tiếng, phát tay nói: “Đưa toàn bộ bọn họ quay về!”

Đám thành viên Mặc gia bên cạnh lập tức xông tới.

Sắc mặt Uông Thành trở nên khó coi, tuy số lượng thành viên Mặc gia bên người phu nhân này không nhiều lắm, nếu muốn liều mạng, bọn họ hoàn toàn có thể giết ra ngoài, nhưng giao chiến cùng Mặc gia, đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

“Phu nhân, bà quá khinh thường người khác.” Uông Thành cắn răng nói.

“Chúng mày cũng được gọi là người sao?” Phu nhân ném qua ánh mắt khinh miệt, sau đó, trên mặt bà ta chỉ còn lại phần nộ, lập tức xoay người, phát tay nói: “Ai dám phản kháng, chém chết tại chỗ!”

Hơn hai trăm người đang tụ tập phía sau Uông Thành, nghe được lời này, chỉ biết giận dữ mà không dám nói gì, không một ai hé răng.

“Ngoan ngoãn một chút, theo chúng tôi đi đi.” Một người dẫn đầu của Mặc gia tiến lên lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, vị phu nhân nọ và cô bé kia lên xe, chiếc xe đất tiền đi ở phía trước dẫn đường, mà đám người Uông Thành bị ép đi theo đằng sau chiếc xe của thành viên Mặc gia.

Mấy người trong đội thân vệ của Nghĩ Hậu đi đến nơi này tiếp đón bọn họ, chỉ có thể đứng sang một bên, trơ mắt chứng kiến một màn bá đạo này. Trong lòng bọn họ có chút bất đắc dĩ, một người tiến lên thấp giọng nói chuyện với Uông Thành vài câu, rồi nhanh chóng xoay người trở về phục mệnh.

Hứa Thâm không nghĩ tới Mặc gia lại hung hãn như vậy, trực tiếp bắt hơn hai trăm người mang đi. Phải biết rằng, đám người ở nơi này chính là toàn bộ tinh anh được các thế lực thành Bạch Nghĩ phái ra đó.

Mặc gia của đối phương chỉ là một trong những cao tộc thuộc nội thành, còn đối phương chỉ là một phần tử trong cái cao tộc ấy, lại có quyền thế lớn đến mức này sao?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng về mặt Hứa Thâm vẫn bình thản như cũ, hần cũng yên lặng đi theo trong đội ngũ, tiến về phía trước.

“Thật xui xẻo.” Cổ Thu Phong thấp giọng oán giận.

“Mặc Thất Gia kia lại thật sự không trở về...” La Hoa vẫn đang không ngừng quay đầu nhìn lại phía sau. Lúc này đã không còn một ai xuất hiện trên quảng trường, nghĩa là... rất có khả năng Mặc Thất Gia nọ không thể trở về được rồi.

“Bỗng nhiên hần chết đi, lại khiến chúng ta gặp xui xẻo, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Cổ Thu Phong nhỏ giọng tức giận.

Mục Tuyết trừng mắt nhìn gã một cái: “Câm miệng.”

Cổ Thu Phong không dám tiếp tục hé răng, tránh dẫn lửa thiêu thân (tự chuốc lấy tai họa).

Mọi người trùng trùng điệp điệp đi theo phía sau đoàn xe của Mặc gia, từ hố sâu trong thung lũng, dần dần đi ra bên ngoài.

Hứa Thâm quay đầu lại, vẫn nhìn thấy bóng dáng thật lớn ở ngay biên giới quảng trường kia. Nó vẫn duy trì tư thế như bức tượng điêu khắc, không có bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng ngay lúc Hứa Thâm quay đầu lại quan sát, tựa như con quái vật nọ đã cảm nhận được cái gì, chỉ thấy một trong bốn con mắt màu huyết hồng gắn trên một cái đầu lâu của bóng dáng thật lớn kia, khe khẽ xoay chuyển, tựa như bức tượng điêu khắc đã sống lại, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Hứa Thâm vội vàng quay đầu, không dám tiếp tục nhìn thêm nữa.

“Nếu con quái vật nọ là khur... Ít nhất cũng phải đạt tới cấp A rồi...” Trong lòng Hứa Thâm thầm trở nên căng thẳng.

Nếu nơi này có hình thái thứ ba, hơn phân nửa là bọn họ sẽ cảm nhận được nó.

Ừm... cũng có lẽ người ta cảm nhận được nó, nhưng không có lựa chọn ra tay?

Hoặc là... kể cả hình thái thứ ba cũng không thể cảm nhận được?

Hứa Thâm suy nghĩ một hồi, nhưng không tìm được đáp án, chỉ có thể đi theo đội ngũ, yên lặng tiến về phía trước.

Đường rất xa, những chiếc xe kia đi thật thông thả.

Mọi người như một đám tù phạm, bị thành viên Mặc gia giám thị, kéo một đội ngũ không ngừng đi theo phía sau chiếc xe đằng trước.

“Tốt nhất là mấy người đừng để mình tụt lại phía sau!” Có thành viên Mặc gia nhìn thấy đám người ở phía sau đi quá chậm chạp, lập tức cười lạnh nói: “Mấy người không có thân phận nội thành, nếu để tụt lại phía sau, rồi bị vệ binh tuần tra nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị nhận định là người nhập cư trái phép. Mà kết cục của những kẻ nhập cư trái phép chính là trực tiếp chém giết, hoặc là bắt lại, đưa tới những địa điểm mà mấy người không dám tưởng tượng, làm cu li tại đó. Đến lúc ấy, chẳng ai cứu được mấy người đâu.”

Chương 325. Nghĩ Hậu!

Nghe nói như thế, không ít người đều lộ ra sắc mặt khó coi, lập tức vội vàng đi theo.

Ở bên ngoài đường hầm thung lũng là con đường quốc lộ yên lặng, chung quanh chỉ có núi sông, không có kiến trúc, đi được hơn trăm dặm, mới đến khu thành thị náo nhiệt.

Mọi người trùng trùng điệp điệp đi theo, ngay khi ngang qua khu thành thị, lập tức bị người hai bên đường chỉ trở, bàn tán. Qua thêm một đoạn đường nữa, bọn họ đi tới phía trước một tòa trang viên cao tầng thật lớn.

Đến lúc này, chiếc xe dẫn đầu phía trước mới dừng lại, vị phu nhân vừa rời khỏi chiếc xe, đang muốn nói điều gì, bỗng nhiên một giọng nói lạnh nhạt, dừng dừng vang lên: “Khí thể của

Mặc gia thật lớn nha, chỉ chết một vị thiếu gia, lại bắt toàn bộ nhân viên chính phủ của thành Bạch Nghĩ chúng tôi về đây. Uy phong thật lớn mà!”

Sắc mặt phu nhân biến đổi, bà ta lập tức nhìn về phía rừng cây ngay trước cửa trang viên, một bóng dáng vừa lộ diện tại nơi đó.

Người cầm đầu nọ cưỡi một con ngựa trắng, mặc khôi giáp màu bạc, dáng người thon thả cao gầy, đeo mặt nạ bảo hộ nên không thể thấy rõ khuôn mặt bên trong, nhưng từ giọng nói lạnh nhạt mà quyền rũ, cộng thêm khí thế mạnh mẽ từ trên người đối phương toát ra, lại khiến người khác không thể phớt lờ.

“Nghĩ Hậu?” Phu nhân thoáng thay đổi sắc mặt, bà ta lập tức nhìn về phía đội thân vệ đang đi theo bên người cô gái nọ.

Hiển nhiên đối phương vừa từ tầng thứ ba Khư giới, lộ diện tại nơi này.

“Bà chỉ là một con đàn bà dê tiện của Mặc gia, cũng dám không coi ai ra gì như thế sao?” Nghĩ Hậu hờ hững nói.

Sắc mặt phu nhân lập tức trở nên khó coi, nói: “Mày dám sỉ nhục tao?”

“Sỉ nhục bà thì đã làm sao?” Nghĩ Hậu bình tĩnh nhìn vị phu nhân trước mặt, xuyên thấu qua tầng khôi giáp có thể trông thấy đôi mắt lạnh lùng như nước hồ thu, lại nguy hiểm tựa lưỡi đao bén nhọn, khiến cho sắc mặt phu nhân kia lập tức trở nên tái nhợt.

“Sỉ nhục tao chính là sỉ nhục Mặc gia!” Phu nhân cắn răng nói.

“Vậy phải xem Mặc gia có thể ra mặt vì ba hay không.” Nghĩ Hậu lạnh nhạt nói: “Muốn đụng đến người của tôi, hãy để quân vương của Mặc gia mấy người tới đây, tâm sự thẳng mặt với tôi. Nếu không, rút đi thật xa cho tôi, đừng cản trở tầm mắt.”

“Cô không được nói ma ma của tôi như thế.” Cô bé đang ngồi trên chiếc xe đất tiền kai cũng đi xuống dưới, trong ánh mắt bình tĩnh, non nớt còn mang theo một tia tức giận.

“Ai nha? Mặc gia vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Còn chưa chịu dừng loại thực nghiệm kia lại...” Nghĩ Hậu liếc mắt nhìn cô bé một cái, lạnh nhạt nói: “Vô lễ với bản vương, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

Ngay khi cô nói xong, bỗng nhiên thân thể cô bé nổ vang lên hai tiếng “Tạp tạp” trầm muộn, hai chân trực tiếp gấp khúc gãy lìa.

Cô bé cắn răng, trên mặt rịn đầy mồ hôi lạnh, nhưng không hề lên tiếng kêu đau.

“Đi thôi.” Nghĩ Hậu nhìn về phía Uông Thành.

Uông Thành như được đại xá, vội vàng gật đầu, chột quét mắt nhìn vị phu nhân và cô bé kia, sau đó nhanh chóng kêu gọi đám thân vệ còn lại và người của phân cục khu Mậu Hoàng, đi tới bên người Nghĩ Hậu.

Những người khác thấy có đuôi dê ôm, cũng vội vàng đi theo.

Đây là Nghĩ Hậu?

Hứa Thâm đánh giá cô gái mặc khôi giáp màu bạc trước mắt, có cảm giác giọng nói của đối phương cực kỳ trẻ tuổi, không hề mang tới loại cảm nhận già nua, khoan thai của người ngồi trên địa vị cao.

Chẳng lẽ Nghĩ Hậu này còn rất ít tuổi?

Cùng lúc ấy, Nghĩ Hậu đã cười lên con ngựa trắng, và xoay người điều khiển nó nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

Mà đám thân vệ khác của cô vẫn ở lại, từ rừng cây bên kia, đi đến hội họp cùng đám người Uông Thành.

Hứa Thâm nhìn đội thân vệ của Nghĩ Hậu đi ở phía trước dẫn đường, vó ngựa dẫm xuống mặt đường vang lên thanh thúy.

Hắn yên lặng đi ngay giữa đội ngũ, trong lòng có chút rung động với một màn vừa xảy ra hôm nay. Quyền thế của Mặc gia có thể trấn áp nửa thành Đê, nhưng chỉ một mình Nghĩ Hậu ra mặt cũng có thể tiện tay kéo nghiêng trời.

Thực lực mới là cơ sở để tùy tiện!

“Nghĩ Hậu, cô vi phạm .”

Bỗng nhiên, có một bóng dáng từ bên trong trang viên vọt ra. Đối phương là một vị trung niên mặc giáp trụ màu đen kín người.

Nghĩ Hậu đang cười trên con ngựa trắng, thoáng dừng lại một chút rồi lạnh nhạt nói: “Là mấy người vi phạm. Không giáo dục tốt đám con cháu nhà mình, đừng trút giận lên người kẻ khác. Tuy thành Đê đã bị vứt bỏ, nhưng cũng không phải nơi để cho mấy người tùy ý làm xằng làm bậy.”

Trong lúc Nghĩ Hậu dừng lại, đám thân vệ phía sau vẫn tiếp tục tiến về phía trước, xuyên qua thân thể Nghĩ Hậu.

Hiển nhiên, lúc này Nghĩ Hậu đã tiến vào tầng sâu trong Khư giới.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn không dám chăm chú nhìn, lập tức cúi đầu đi theo đội ngũ, rất nhanh đã xuyên qua bên người bọn họ.

“Là người mẹ mất con, rơi vào tình thế cấp bách, cô ấy xử sự như vậy cũng là bình thường.” Trung niên bình tĩnh nói.

“Còn tôi là người đứng đầu thành Đê, thay thuộc hạ giáo dục bà ta cũng thực bình thường.”

“Cô...”

Âm thanh dần dần đi xa, Hứa Thâm không còn nghe rõ nữa.

...

...

Bọn họ đi theo đội thân vệ hồi lâu,, rốt cuộc cũng đi tới lối ra dưới chân tường cao.

Lúc này, Hứa Thâm nghe được tiếng vó ngựa đạp đến, bóng dáng Nghĩ Hậu cười ngựa đang nhanh chóng tới gần, lướt qua bên người hắn.

Con ngựa trắng kia cũng được đeo mũ giáp, nhưng đôi mắt bên dưới mũ giáp lại có màu đỏ sậm, thoáng xoay chuyển, nhìn chăm chăm vào thiếu niên vừa lướt qua bên người.

Sắc mặt thiếu niên lộ ra vẻ dờ dẩn, hắn đang cúi đầu đi về phía trước.

“Con ngựa kia cũng không phải loại thường...” Trong lòng Hứa Thâm thầm trở nên căng thẳng.

Không phải những người khác từng nói, con người bọn họ không có kỹ thuật huấn dưỡng (huấn luyện, nuôi dưỡng) khur cấp cao sao?

Con ngựa kia có thể đi vào tầng sâu trong Khur giới, khẳng định nó cũng là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Chờ sau khi đám người bọn họ trở lại thành Đê, bóng dáng Nghĩ Hậu mới lộ ra ngoài. Cô nhìn thấy đám người trước mặt, lạnh nhạt nói: “Mặc gia đã chết một đứa con, bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ. Rất có khả năng sau này, bọn họ sẽ điều tra từng cá nhân trong số các người. Tôi nói trước để mọi người biết mà cẩn thận một chút. Nếu bản thân không liên quan tới chuyện này, cũng không cần sợ hãi, bọn họ còn không dám tùy ý giết người ở thành Đê.”

Chương 326. Rốt Cuộc Cũng Được Về Nhà ...

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt căng thẳng, vội vàng nói tạ ơn.

Nghĩ Hậu không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, cô lập tức cưỡi ngựa bước vào Khur giới và càng chạy thân hình càng bay cao, rời khỏi mặt đất bên dưới, tựa như đang ngồi trên thiên mã, và dần dần biến mất trong tầm mắt của Hứa Thâm.

Uông Thành cùng đám thân vệ khác đã sớm ngồi trong những chiếc xe được chuẩn bị sẵn, cũng lên đường quay về khu Mẫu Hoàng.

Hứa Thâm nhìn thấy bên cạnh còn có những chiếc xe thuộc phân cục Hắc Quang, hẳn cũng nhìn thấy Liễu cục cầm trong tay một điều thuốc lá, vừa kéo cửa kính của một chiếc xe trong đó xuống, rồi đưa tay ra ngoài cửa sổ xe, vẫy vẫy tay với mọi người.

Rốt cuộc cũng được về nhà ... Trong lòng mọi người dâng lên một loại cảm giác cực kỳ lâu ngày không gặp, cuối cùng, trạng thái căng như dây đàn cũng được thả lỏng.

Một chuyến này, bọn họ được đi qua khu nội thành mà từ đáy lòng mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, nhưng khi trở về, chẳng hiểu sao lại có cảm giác không khí của thành Đễ mang theo hương vị ngọt ngào hơn... Nói chính xác hơn, trở về nơi này, toàn thân bọn họ được một loại cảm giác ấm áp vây quanh.

Và có lẽ chỉ khi sống ở trong này, bọn họ mới có được cuộc sống của một con người có tôn nghiêm.

Các thế lực khắp nơi đều tiến vào những chiếc xe đến tiếp đón, rồi lại quay về khắp mọi nơi trong thành Đễ.

Trước khi Hứa Thâm rời đi, hẩn lặng lẽ liếc mắt nhìn Chu Viên Viên một cái, từ trong ánh mắt của cô, hẩn đã hiểu được điều mà cô ấy muốn nói, cũng biết chờ sau khi mình trở lại trong cục, phải nhanh một chút đi tới hội Truy Quang.

“Vừa rồi Nghĩ Hậu hiện thân, nghe nói trong lần săn giết này đã xảy ra chuyện?”

Sở Bạch và mấy người Mục Tuyết, Hứa Thâm, Mỹ Nhã đang ngồi trên xe của Liễu Tích Xuyên, những người còn lại tự động lên xe khác.

“Ừm, nghe nói là thiếu gia Mặc gia dẫn dắt chúng ta tiến vào động khư, đã chết ở bên trong.” Sở Bạch trả lời.

“Xui xẻo như vậy?” Liễu Tích Xuyên nhướn mày, nói: “Mọi người đều vất vả rồi. Chờ sau này, hẩn là Mặc gia sẽ kiểm tra việc này. Nhưng đương nhiên, phế tích Hắc Ám đã đóng cửa, trừ phi bọn họ để cho quân vương lên vào trong đó, nếu không chắc chắn chẳng điều tra được cái gì, nhiều nhất chỉ là tới tìm mọi người hỏi một chút khẩu cung thôi.”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, quân vương có thể dễ dàng lên vào động khư bất cứ lúc nào sao?

Theo hẩn được biết, quân vương chính là cách gọi tôn tại hình thái thứ ba.

Lại nói, trăm khư giả muốn đột phá hình thái thứ hai, cần vượt qua cửa ải sinh tử, cho nên số lượng người đạt tới trình độ này cực ít. Mỗi một tôn tại như vậy chính là nhân vật có thể tọa chấn một phương. Nhìn khắp thành Đễ, cả trong tới lẫn ngoài sáng, phỏng chừng cũng chỉ có mười mấy người như vậy.

Mà quân vương, hình như chỉ có duy nhất một mình Nghĩ Hậu.

Lại nói, trong không gian Linh Quang còn có tới bốn vị quân vương... Không biết bên trong thành Để còn có vị quân vương nào khác hay không? .

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động vài cái.

“Mọi người đều vất vả cả rồi.” Liễu Tích Xuyên nói với đám người bọn họ: “Ở nơi này đều là người một nhà, tôi cũng không khách khí với mấy cô cậu, hỏi thẳng luôn, lần này thu hoạch thế nào?”

“Tôi cũng tạm tạm, được 4 kiện khư binh.” Sở Bạch bình tĩnh nói.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn đối phương rồi lạnh nhạt nói: “Tôi được 3 kiện.”

“Tôi cũng 3 kiện.” Hứa Thâm nói.

“Tôi chỉ có hai kiện.” Mỹ Nhã cười khỏ nói: “Còn phải nhờ Sở đội trưởng hỗ trợ, nếu không... chỉ sợ cả tôi cũng không thể quay về.”

Lý Mỹ Na đang ngồi trên vị trí phụ lái, sắc mặt khẽ biến.

Liễu Tích Xuyên quay đầu nhìn lướt qua hàng ghế dưới, ánh mắt ông ấy thoáng dừng lại trên người Hứa Thâm, rồi cười nói: “Xem ra mấy cô cậu đều đột phá hình thái thứ hai cả rồi?”

“Vừa đột phá.” Mục Tuyết bình tĩnh nói: “Ở trong chiến đấu, bị bức đến tuyệt cảnh, coi như may mắn đột phá, nếu không tôi cũng không trở về được.”

Sở Bạch không nói gì, hiển nhiên Liễu cục đã sớm biết tình huống của gã.

“Tôi cũng vậy.” Hứa Thâm trong lòng có quỷ nói.

Mục Tuyết liếc mắt nhìn hắn.

‘Bớt giả vờ đi, ngay khi Hứa Thâm thay Cố Thu Phong dò đường, lại chưa từng gặp phải bất cứ tình huống nguy hiểm nào, cộng thêm lời nói buột miệng của hắn, cô đã biết tổng cả rồi. Rõ ràng hắn đã đột phá từ trước, còn thức tỉnh năng lực

loại cảm giác mới may mắn không gặp chuyện gì lúc dò đường.’

Hứa Thâm cũng nhìn về phía Mục Tuyết.

‘Cô cũng vậy mà, là ai đã nói bản thân đột phá từ trước rồi?’

Hai người lập tức thu hồi ánh mắt, trong lòng đều hiểu tình huống của nhau, chỉ không nói ra bên ngoài mà thôi.

Liễu Tích Xuyên nở nụ cười, nói: “Tốt tốt tốt, một lần có thêm tới ba vị hình thái thứ hai. Nếu lão Vương biết chuyện này, phỏng chừng ông ấy sẽ hưng phấn đến nhảy dựng lên mất. Rốt cuộc ông ấy cũng được về hưu rồi.”

Nghe xong lời của Liễu Tích Xuyên, mỗi người lại có phản ứng khác nhau.

Sở Bạch cười nhẹ nói: “Đúng là mấy năm nay, lão Vương đã vất vả rồi.”

Mục Tuyết và Hứa Thâm đều không nói gì, tựa như đang nghĩ đến chuyện khác.

Chiếc xe một đường chạy như bay, quay về cục Khư Bí trong khu Hắc Quang.

Mọi người xuống xe, Liễu Tích Xuyên nhìn mấy người Cố Thu Phong, Triệu Thanh Miên trên chiếc xe khác, nét mặt của ông ấy khôi phục lại sự nghiêm túc, hơi rũ mắt, trầm giọng nói: “Mọi người đã vất vả rồi! Lần này vì hoàn thành nhiệm vụ quan trọng của cục, mà rất nhiều thành viên cốt cán đã hi sinh. Bọn họ đều xuất sắc, chúng ta phải vĩnh viễn khắc ghi tên của bọn họ!”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Ánh mắt Cố Thu Phong và La Hoa thoáng ảm đạm, trong lòng có chút thương cảm. Đến cuối cùng, bọn họ cũng không tìm được hình bóng của Ba Diệp.

Điều này có nghĩa là, Ba Diệp không thể nào trở về được nữa.

Gã đã vĩnh viễn lưu lại phế tích Hắc Ám.

Dù cho danh xưng của đội ngũ bọn họ là Trường thọ, nhưng một vị đội viên đã vĩnh viễn nằm lại phế tích Hắc Ám.

Ngay cả đội của Sở Bạch cũng hi sinh mất hai người.

Nhưng so với thế lực khác, coi như bọn họ đã có cực kỳ ít thương vong rồi.

Ví như cục Khư Bí khu Vụ Đô, những người đó gặp phải con đại khư kia truy sát, chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít. Và khi bọn họ trở về, cũng không thấy một người nào của khu Vụ Đô, dường như là... Toàn quân đều bị diệt!

Chương 327. Tôi Muốn Xin Về Hưu...

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ cử hành đại hội truy điệu, kỷ niệm những đồng đội trong cục đã hi sinh.” Liễu Tích Xuyên trầm giọng nói.

Tất cả mọi người đều trầm mặc nhận lời.

Ba ca... Hứa Thâm thở dài trong lòng, nếu Ba Diệp không lựa chọn rời đội, có lẽ gã sẽ không chết.

Nhưng rõ ràng là... Ba Diệp mong muốn có một tương lai tốt đẹp hơn, gã hoàn toàn không hi vọng những ngày tháng sau này sẽ chết dần chết mòn vì nhiệm vụ.

Chỉ tiếc rằng gã thất bại rồi.

Kết quả như vậy, có lẽ Ba Diệp cũng từng nghĩ đến rồi, chẳng qua... gã vẫn lựa chọn mạo hiểm.

Sau khi màn thăm hỏi kết thúc, bắt đầu tới quy trình kiểm kê số khư binh mà mọi người thu hoạch được.

Mỗi một kiện khư binh đều có thể nhận được khen thưởng trong cục, toàn đội được miễn chấp hành một lần nhiệm vụ, thêm một triệu tiền thưởng, và số công huân kếp xù!

Nghĩa là người nào đủ khả năng giao lên ba kiện khư binh, cũng có thể trực tiếp đổi lấy công lao về hưu.

Trừ mấy người Hứa Thâm, mấy người Cố Thu Phong cộng lại, cũng chỉ nộp lên được một kiện, vẫn là phó đội trưởng Triệu Thanh Miên của đội Sở Bạch cầm ra.

Gã cũng thuận lợi đạt được một lần toàn đội được miễn chấp hành nhiệm vụ, cộng thêm công lao trước kia góp nhặt được,

đã đủ để xin về hưu rồi.

Chờ đến khi kiểm kê xong, Liễu Tích Xuyên liền cho mọi người tự về nghỉ ngơi, chỉ gọi mấy người Sở Bạch, Hứa Thâm vào phòng làm việc.

“Chuyện lần này, mấy người lập công lớn nhất. Hãy nói xem, mấy người muốn cái gì?” Liễu Tích Xuyên ngồi phía sau bàn làm việc, nhìn mấy người trước mặt.

Vẻ mặt Sở Bạch bình tĩnh, nói: “Vì cục làm việc là trách nhiệm của chúng tôi.”

“Không cần khách sáo với tôi.” Liễu Tích Xuyên cười mắng.

Mục Tuyết liếc nhìn Sở Bạch một cái, chợt nói với Liễu Tích Xuyên: “Cục trưởng, tôi muốn xin về hưu.”

Hứa Thâm có chút bất ngờ, hần lập tức quay sang nhìn cô một cái.

“Về hưu?” Liễu Tích Xuyên cũng có chút đau đầu, ông ấy thở dài nói: “Mọi người đều bước vào hình thái thứ hai... Dù công lao của mọi người đã đủ để xin về hưu, nhưng các cô, các cậu cũng biết, từ trước tới nay, sứ mệnh và nhiệm vụ của cục Khư Bí chúng ta là gì. Về tình hình thực tế, chắc ai cũng hiểu rồi, trong thành Đế chúng ta liên tiếp không ngừng xuất hiện khư, gây nguy hại đến mỗi gia đình, mà trăm khư giả trong cục lại thiếu thôn đến khổ sở, luôn trong tình trạng giạt gấu vá vai.”

“Tôi khẳng định luôn, giá trị của một người trong nhóm mấy cô, mấy cậu tuyệt đối ngang bằng mười đội trăm khư bình thường!”

“Nếu như mấy người về hưu, không biết khu Hắc Quang chúng ta sẽ loạn thành cái dạng gì.”

Dường như Mục Tuyết đã dự đoán được những lời ông ấy muốn nói, chỉ thấy cô bình tĩnh đáp: “Cục trưởng, khư đã tồn tại hơn ngàn năm lịch sử, chém mãi cũng không hết. Tôi không có tín niệm vĩ đại kiểu như muốn cứu vớt tất cả mọi người gì gì đó kia. Tôi chỉ muốn bảo vệ tốt bản thân, để chính mình sống lâu hơn một chút. Hi vọng cục trưởng có thể thành toàn!”

Hứa Thâm rất đồng cảm, hần ở bên cạnh, liên tục gật đầu.

Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, mí mắt khẽ giật giật, chợt quay sang Mục Tuyết tận tình khuyên bảo: “Tôi biết, suy nghĩ của cô cũng rất bình thường, nhưng cô hẳn tâm nhìn khur cấp C hoạ loạn (gieo rắc tai họa và hỗn loạn) bốn phía sao? Cô hẳn tâm nhìn những trăm khur giả mới còn chưa trưởng thành kia phải lên tiền tuyết sao? Bọn họ còn chưa thích ứng với sợ hãi sẽ gặp phải khi chiến đấu cùng khur cấp D, đã phải cầm binh khí lên đi nghênh chiến khur cấp C, thậm chí còn bị cuốn vào sự kiện cấp B trở thành pháo hôi sao?”

“Cô hẳn tâm nhìn những gia đình kia bị khur phá hoại, trở thành cửa nát nhà tan sao?”

“Số lượng cô nhi viện ở khắp nơi đã quá nhiều rồi. Và ngoại trừ chúng ta, biết bao cô nhi trôi dạt khắp nơi kia, còn có thể dựa dẫm vào ai nữa? Nói gì thì nói, chúng ta cũng không thể im lặng ngồi một chỗ, trông mong những thế lực khác đi diệt khur?”

“Cô thật sự hẳn tâm sao?”

Mục Tuyết bình tĩnh nói: “Hẳn tâm.”

Liễu Tích Xuyên: “...”

“Thế đạo này quá đen tối, khur lại không thể chém hết. Năm đó, khi tôi ở trong sự kiện khur thú kia, muốn cầu xin giúp đỡ, cũng chẳng có ai duỗi tay tới. Nếu không phải cục trưởng đi ngang qua, có lẽ tôi đã chết rồi.” Mục Tuyết chăm chú nhìn Liễu Tích Xuyên, nói: “Qua nhiều năm như vậy, tôi đã nhận ra, bản thân mình không thể cứu vớt được nhiều người như vậy. Cái mạng này quá yếu ớt. Và hiện giờ, tôi chỉ muốn làm chuyện mà bản thân muốn làm thôi.”

Liễu Tích Xuyên cũng chăm chú nhìn cô, nói: “Là tôi tự mình cứu mạng của cô, cũng là tôi mang cô về trong cục, bây giờ cô đã bước vào hình thái thứ hai, chẳng lẽ cô không nguyện ý ở lại giúp tôi sao? Cô cũng biết sự kiện cấp B cực kỳ hiếm phát sinh, lúc bình thường, tôi chỉ cần cô giải quyết một ít sự kiện khur cấp C nan giải... sẽ không uy hiếp đến tính mạng của cô.”

“Tôi hiểu, nhưng tôi đã báo đáp ân tình của cục trưởng rồi.”

Mục Tuyết nói: “Tính theo công lao, từ một năm trước, tôi đã có thể về hưu, nhưng vẫn một mực không xin. Bởi vì tôi biết

một năm sau cục trưởng cần nhân thủ tiến vào động khư, cho nên tôi đã lựa chọn hoãn lại. Lần này có ba kiện khư binh, cùng một năm trăm khư này, tôi đã báo được ân rồi.”

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên thay đổi, ông ấy lập tức rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Liễu cục mới nhẹ giọng nói: “Vậy sau khi cô về hưu, cô dự định làm gì? Trở lại sinh hoạt bình thường ư? Nhưng theo tôi được biết, nhân viên trăm khư như chúng ta rất khó quay lại cuộc sống bình thường. Cô có thể nhìn thấy khư, kiểu gì cũng sẽ trông thấy một ít khư nhỏ yếu, tự do đi lại trong hiện thực. Đến lúc ấy, cô có thể phớt lờ chúng nó sao? Thêm nữa, cô có thể quên những kí ức thống khổ khi bản thân đã từng là nhân viên trăm khư sao?”

Mục Tuyết khẽ lắc đầu: “Không giống. Nằm trong nhà nhớ lại nỗi khổ cực lúc đi làm, và thực sự đi làm để chịu khổ cực, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Liễu Tích Xuyên yên lặng.

“Chờ sau khi về hưu, tôi muốn đi nội thành.” Mục Tuyết nói: “Cho nên tôi nhất định phải về hưu, miễn cho liên lụy đến trong cục.”

“Cô muốn đi nội thành?” Hứa Thâm có ngạc nhiên.

Sở Bạch cũng nhìn Mục Tuyết. Gã biết Mục Tuyết có tâm tư về hưu, nhưng không ngờ sau khi về hưu, cô lại muốn đến nội thành.

Nhưng suy cho cùng, nội thành cũng là nơi mà tất cả mọi người đều hướng tới. Nó giống như vườn Địa Đàng vậy.

Mục Tuyết muốn đến đó cũng rất bình thường.

Chương 328. Phần Nộ Vĩnh Viễn Không Giải Quyết Được Vấn Đề...

“Cô muốn đi nội thành làm gì?” Liễu Tích Xuyên nhú mày, ông ấy rất hiểu Mục Tuyết, cô không phải loại người truy cầu thứ hòa bình và phồn vinh giả dối của nội thành.

“Tiểu Ly đang gặp chút phiền phức, hiện tại cô ấy cần người hỗ trợ.” Mục Tuyết nhìn ông ấy chăm chú, rồi nói.

Liễu Tích Xuyên giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng tới cuối cùng, ông ấy cũng không nói gì.

‘Cô bé kia gặp phải phiền phức rất lớn...’ Ông ấy than thầm một tiếng rồi nói: “Đó là chuyện của Giang gia, cả cô hay tôi đều không thể can thiệp vào được.”

“Tôi biết, nhưng tôi cũng biết hiện tại cô ấy đang cần có người bên cạnh.” Mục Tuyết nói.

Liễu Tích Xuyên cau mày nói: “Nhưng cô lại không biết, tòa lâu đang nghiêng, bất cứ ai cũng không đủ sức xoay chuyển đất trời. Cô đi, cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể chôn cùng một chỗ mà thôi.”

“Có lẽ vậy.” Mục Tuyết nói khẽ: “Nhưng tôi chỉ muốn làm chút chuyện mà bản thân muốn làm, muốn gặp người mà bản thân muốn gặp, muốn báo ân tình mà bản thân nên báo, không hơn.”

“Con bé kia đã ngốc, cô còn ngốc hơn...” Liễu Tích Xuyên hơi hơi nhếch miệng, cảm thấy nhức răng vô cùng.

Cả hai cô bé này đều là thứ nhóc con bốc đồng, mà hết lần này tới lần khác, tính tình còn bướng bỉnh như vậy.

Ông ấy biết Mục Tuyết không có người thân, lại coi cô bé kia là bạn bè tốt nhất của mình, mới tùy tiện làm vậy như thế.

“Cô đã nghĩ kỹ chưa? Phải biết rằng, sau khi đi một chuyến này, chưa chắc cô còn có thể trở về.” Liễu Tích Xuyên chăm chú nhìn cô ấy.

Mục Tuyết không trả lời, nhưng ánh mắt vẫn kiên định không chút thay đổi, đã nói lên quyết tâm của cô.

Liễu Tích Xuyên thấy bản thân không thể khuyên được nữa, chỉ có thể lắc đầu, khoát tay nói: “Vậy cô đi đi, hi vọng cô sẽ không hối hận.”

“Đa tạ.” Mục Tuyết khẽ gật đầu, cảm ơn xong đã muốn rời đi.

Hứa Thâm vội vàng giữ cô lại, hỏi: “Đội trưởng, cô vừa nói Tiểu Ly, là Ly tỷ sao?”

Mục Tuyết nhìn Hứa Thâm, đôi mắt hơi hơi chớp động, nói: “Không sai.”

“Ly tử đã xảy ra chuyện gì sao?” Hứa Thâm trầm giọng nói.

“Khục!” Dường như Liễu Tích Xuyên đột ngột nhiễm bệnh, chỉ thấy ông ấy liên tiếp ho khan kịch liệt, còn dùng tay nắm vào lồng ngực.

Mục Tuyết đang muốn ứng phó hai câu, lại thấy Liễu Tích Xuyên phát bệnh, khiến cho lời nói đã tới bên miệng lại ngừng, chỉ lạnh nhạt đáp: “Cậu chớ học tôi, trong cục còn cần cậu chiếu cố, một mình Sở Bạch chưa chắc đã có thể trấn áp được. Cục trưởng ký thác kỳ vọng rất cao vào cậu, mà cậu còn chưa báo đáp đâu.”

‘Làm sao cô biết tôi không trấn áp được?’ Sở Bạch đứng bên cạnh, khẽ đưa tay vuốt vuốt mũi, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

Mục Tuyết nói xong, liền tránh khỏi tay Hứa Thâm, cứ thế rời khỏi phòng làm việc.

Hứa Thâm nhíu mày, hắn quay đầu nhìn cục trưởng vẫn đang nắm ngực ho khan, nói: “Cục trưởng, Ly tử là người của Giang gia. Có phải Giang gia kia là cao tộc trong nội thành, và bọn họ đang gặp nạn hay không?”

“Làm sao cậu biết được những chuyện này?” Liễu Tích Xuyên nhíu mày, bỗng nhiên ông ấy lại hết phát bệnh, không còn nắm ngực nữa.

“Là thật sao?” Hứa Thâm hỏi.

Liễu Tích Xuyên nhìn ánh mắt của Hứa Thâm, có chút đau đầu.

Ông ấy biết trước mặt mình lại là một nhóc con tính tình bướng bỉnh nữa, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Không sai, Giang Nguyệt Ly là người của Giang gia trong nội thành. Giang gia bọn họ là một trong những cao tộc của nội thành, nhưng hiện giờ bọn họ đang trên đà suy sụp. Vốn dĩ Giang gia kia ném con bé ngốc nọ tới thành Để chúng ta, coi như để nó rời xa chốn thị phi ấy. Ai biết đâu con bé nọ vẫn muốn chạy về, ai cũng không ngăn được.”

Sắc mặt Hứa Thâm thay đổi, dù trong lòng hắn cũng có suy đoán, nhưng không nghĩ tới sự thật lại chính là như vậy.

“Vậy Giang gia gặp phải khó khăn gì?” Hứa Thâm không nhìn được, lập tức mở miệng hỏi.

Liễu Tích Xuyên tức giận lườm hắn một cái, nói: “Cậu đừng làm chuyện đại dốt giống con bé kia. Đúng là Giang gia gặp phải phiền phức, nhưng các cậu cũng không ngẫm lại mà xem, cao tộc người ta có địa vị hiển hách cỡ nào, nội tình thế lực ra sao, mà người ta còn không thể ứng phó nổi phiền phức, thì cậu cho rằng bản thân mới đạt đến hình thái thứ hai, có thể nhúng tay vào sao?”

“Ở trước mặt Cao tộc, hình thái thứ hai nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đội trưởng đội hộ vệ mà thôi, nếu biểu hiện tốt, có lẽ bọn họ sẽ ban thưởng dòng họ đó cho cậu, còn biểu hiện không tốt, cũng chỉ như thế mà thôi.”

Qua chuyện của Mặc gia, Hứa Thâm cũng hiểu được điểm này rồi. Nhưng hắn vẫn chưa nhận được đáp án cho câu hỏi của mình: “Vậy đến tốt cùng là bọn họ gặp phải phiền phức gì?”

Liễu Tích Xuyên có chút bất đắc dĩ, đành thở dài nói: “Tôi cũng không biết nhiều, nghe nói, một phần phiền phức là do quân vương của Giang gia gặp phải một ít vấn đề, phần khác có liên quan tới thù oán năm xưa giữa Giang gia và những cao tộc khác. Tóm lại, tình cảnh hiện giờ của Giang gia cực kỳ tồi tệ, có lẽ chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ bị huyết tẩy (tắm máu, tàn sát...). Và ở thời điểm này, rời xa Giang gia mới là lựa chọn tốt nhất. Ngay cả những thế lực ngày thường có quan hệ tốt với Giang gia, đều mong mỗi có thể thoát ly mối quan hệ này... Cũng chỉ có con bé ngốc nghếch kia, đã biết còn chủ động quay lại.”

Ông ấy nói xong, lại liên tục lắc đầu.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên khó coi, Ly tử sẽ bị huyết tẩy sao?

Nếu chuyện này thực sự xảy ra, chẳng phải ân tình tặng mặt nạ cũng như hai lần chiếc mặt nạ ấy cứu tánh mạng của hắn, hắn không còn cơ hội báo đáp nữa sao?

“Tốt nhất là cậu đừng nên làm chuyện đại dốt.” Liễu Tích Xuyên lo lắng Hứa Thâm sẽ kích động, lại tức giận nói: “Dù

cậu có cũng học theo con bé kia, nhiều nhất cũng chỉ cùng nó đi chịu chết mà thôi, không có ý nghĩa gì hết.”

Hứa Thâm im lặng.

“Ở lại trong cục, cậu còn có tiền đồ tốt. Với thực lực hiện giờ của cậu, chỉ cần ngày sau khi chấp hành nhiệm vụ cẩn thận hơn một chút, muốn sống đến độ tuổi như lão Vương kia cũng không thành vấn đề.” Liễu Tích Xuyên chân thành nói với Hứa Thâm: “Tôi biết trong lòng cậu rất khó chịu, nhưng trên đời này, luôn luôn sẽ phát sinh những chuyện mà chúng ta không thể thay đổi được. Và điều cậu cần làm chính là thừa nhận nó. Đó gọi là trưởng thành. Nên nhớ, không phải tất cả mọi chuyện, đều có thể nghịch chuyển được dưới cơn tức giận. Phần nộ vĩnh viễn không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể bị người khác nắm lấy cơ hội giải quyết cậu thôi.”

Chương 329. Nhưng Có Một Vài Thứ, Khi Đã Bỏ Lỡ Rồi, Sẽ Vĩnh Viễn Mất Đi...

Hứa Thâm nhìn về phía Liễu cục, nói: “Cục trưởng, ngài cũng không giúp được Ly tỷ sao?”

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên khẽ biến, ông ấy im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi bất lực, tuy cục Khư Bí chúng ta là thế lực chính thống, cũng có chỗ dựa tại nội thành, nhưng... chuyện này có liên quan đến tranh đấu giữa cao tộc, và một khi bọn họ chưa đạt tới trình độ thỏa mãn lợi ích, không một ai dám tùy tiện nhúng tay vào cuộc chiến này, trừ phi là kẻ mãng phu ngốc nghếch nào đó.”

Lợi ích...

Hứa Thâm nắm chặt hai tay, nhưng rất nhanh lại buông ra. Hắn hiểu những lời Liễu cục nói chính là sự thật.

Hay nói cách khác, hiện thực lạnh như băng chính là như vậy.

Và kể cả khi hắn tiến vào nội thành cũng không thể hỗ trợ được Ly tỷ, dù sao với tình huống trước mắt của hắn, với một người hoàn toàn không biết gì về nội thành như hắn, nhiều

nhất chỉ có thể làm một tay đấm, nhưng hấn có thể giải quyết được mấy người?

Nếu hấn bước vào hình thái thứ ba...

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động.

Lại nói, đúng là từ sau khi hấn bước vào hình thái thứ hai, vẫn chưa từng nghe ai nói, cần phải làm thế nào mới có thể tiến vào hình thái thứ ba.

Mà vấn đề này, lại không thích hợp để hỏi ở thế giới Linh Quang, chỉ có thể hỏi cục trưởng hoặc hội Truy Quang mà thôi.

“Tuy lần này cậu lập được công lao to lớn, nhưng nếu cậu muốn xin về hưu, tôi sẽ không phê chuẩn.” Liễu Tích Xuyên đứng dậy, đi đến trước mặt Hứa Thâm, khẽ đặt tay lên bờ vai hấn, sau đó cất lời thâm thía nói: “Hứa Thâm à, cậu còn trẻ, cần phải nắm giữ tương lai của bản thân, đừng cố chấp liều mạng, muốn bảo hộ hết thầy trong khi bản thân mình còn chưa đủ sức lực. Làm như vậy cũng tương đương với tự mình hủy diệt bản thân.”

‘Nhưng có một vài thứ, khi đã bỏ lỡ rồi, sẽ vĩnh viễn mất đi’...

Hứa Thâm im lặng một chút rồi nói: “Tôi đã hiểu, cục trưởng.”

Liễu Tích Xuyên thấy Hứa Thâm chịu nghe lời khuyên bảo, thoáng thở phào một hơi, nói: “Hiểu được là tốt rồi. Đừng học theo tính cách cứng đầu của con bé ấy. Được rồi, từ hôm nay trở đi, Sở Bạch sẽ tọa trấn trong cục, tiếp nhận vị trí của lão Vương, còn cậu tiếp nhận chức vị đội trưởng của biên đội số một của cậu ấy. Lúc trở về, tôi sẽ điều một vài người hữu dụng vào biên đội số một, cũng như sẽ cố gắng hết mức tránh để cậu phải tự mình ra tay xử lý một vài nhiệm vụ nhỏ.”

“Trên phương diện phúc lợi đãi ngộ, cậu và Sở Bạch ngang nhau. Về sau, trong cục phải dựa vào hai người các cậu trấn thủ, sinh tử của trăm vạn con dân khu Hắc Quang, đều giao vào trong tay hai người!”

Sở Bạch khẽ gật đầu. Trước khi xuất phát đi động khur, gã đã biết được kết quả này rồi.

Hứa Thâm nói: “Cục trưởng, tôi muốn điều những thành viên ban đầu của biên đội số hai đến biên đội số một. Bọn họ đều là đội viên lão luyện, và tôi cũng quen thuộc với họ.”

“Được.” Liễu Tích Xuyên không hề suy nghĩ đã mở miệng đồng ý rồi.

“Nếu không có chuyện gì, vậy tôi cáo từ trước đây.” Sở Bạch nói với Liễu Tích Xuyên.

Hứa Thâm nói: “Tôi cũng vậy.”

“Được, các cậu cũng mệt mỏi rồi, nhanh trở về nghỉ ngơi đi.” Liễu Tích Xuyên cũng không tiếp tục giữ bọn họ ở lại thêm nữa.

Chờ sau khi hai người rời khỏi, cánh cửa phòng làm việc đóng lại, Liễu Tích Xuyên quay về chiếc ghế của mình.

Mỹ Nhã, người còn ở lại, do dự một chút mới nói: “Cục trưởng, chuyện của tôi...”

“Lần này cô biểu hiện không tồi, nhưng tôi vẫn cần cân nhắc thêm về chuyện của cô.” Sắc mặt Liễu Tích Xuyên đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Mỹ Nhã cắn môi, tựa như muốn nói điều gì nhưng trong lòng có chút kiêng kị, cuối cùng, cô ấy chỉ nhìn thoáng qua Lý Mỹ Na bên cạnh. Ánh mắt hai người giao nhau, Lý Mỹ Na lắc đầu một cái cực kỳ nhẹ, dường như cái lắc đầu này đã làm Mỹ Nhã tiêu tan hết ý chí, cô ấy lập tức cúi đầu nói: “Vậy tôi cũng đi về trước.”

“Ừm, đi thôi.” Liễu Tích Xuyên bình tĩnh đáp.

Chờ sau khi Mỹ Nhã rời đi, Lý Mỹ Na nhẹ giọng nói: “Lần này có không ít người đi, nhưng số lượng khư binh do bọn họ nộp lên hơi ít.”

“Khẳng định có người nuốt riêng, nhưng cũng chẳng sao. Hẳn là bọn họ sẽ không ngốc đến mức mang bán những món khư binh ấy, khẳng định sẽ giữ lại cho bản thân dùng.” Liễu Tích Xuyên nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, đôi mắt trở nên thâm thúy, nói: “Chỉ cần bọn họ còn giữ lại cho chính mình dùng, cũng tương đương với làm việc cho cục chúng ta, có giao lên hay không cũng không khác gì nhau.”

Lý Mỹ Na gật đầu, nói: “Còn chuyện Hứa Thâm ở hội Truy Quang bên kia, chúng ta không để cậu ấy lựa chọn sao?”

“Không vội.” Mặt Liễu Tích Xuyên không chút thay đổi, nói.

...

...

“Chúc mừng.” Hứa Thâm và Sở Bạch, một trước một sau, cùng rời khỏi văn phòng cục trưởng, rồi theo bậc thang bước ra bên ngoài cục Khư Bí, tới khi cả hai sắp đi theo những hướng khác nhau, đột nhiên Sở Bạch nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm nói: “Anh cũng vậy, chúc mừng.”

Sở Bạch liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Tôi biết được một chút chuyện của Giang gia, nhưng tôi đề nghị cậu đừng đi nhúng tay vào vũng nước đục này.”

“Hả?” Hứa Thâm nghi hoặc nói: “Dường như anh và Mục Tuyết đều biết được không ít điều.”

“Dù sao thời gian chúng tôi đảm nhiệm chức vị đội trưởng của thế đội thứ nhất cũng lâu hơn cậu, chờ sau khi cậu nhậm chức, có thể vào kho tư liệu trong cục tùy tiện lật xem. Có vài loại tư liệu chỉ đội trưởng mới được quyền tra xét.” Sở Bạch nở nụ cười rồi nói: “Tuy chúng ta ở thành Đễ, nhưng suy cho cùng, cục Khư Bí cũng là thế lực chính thống, trong tư liệu có khá nhiều đoạn giới thiệu về nội thành, tuy chỉ là một vài dòng tóm lược khá sơ sài, nhưng vẫn đủ để chúng ta lý giải.”

Hứa Thâm hiểu ý của gã, lập tức nói: “Đa tạ.”

“Cục trưởng nói đúng đó.” Sở Bạch vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, nói: “Sống sót không dễ dàng, đừng tùy tiện đi chịu chết.”

Nói xong, gã trực tiếp xoay người rời đi.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng gã, bỗng rơi vào trầm tư. Một lúc lâu sau, hắn cũng xoay người rời đi.

Hứa Thâm trở lại trang viên đại bản doanh của biên đội số hai, gặp được Mục Tuyết và hai người Cố Thu Phong, La Hoa.

Tiểu đội bọn họ từng có năm người, nhưng hiện giờ chỉ còn lại bốn.

Trước đó không lâu, Hứa Thâm vừa mất đi đội trưởng Chu Dã, không nghĩ tới hiện giờ, gần như hấn chỉ đảo mất một cái, lại mất đi một vị đội viên mạnh mẽ...

Vận mệnh của trăm khư giả bọn họ lại dễ dàng bị hao tổn như thế, khiến cho một ý niệm nào đó trong đầu hấn, đang không ngừng được khuyến khích, tựa như sắp có xu hướng lan tràn ra.

Chương 330. Kẻ Không Có Trái Tim...

“Hứa Thâm, Mục tử nói cô ấy muốn về hưu, muốn rời đi đó. Cậu đã biết chuyện này chưa?” Cố Thu Phong và La Hoa vừa nhìn thấy Hứa Thâm trở về, đã vội vàng đi lên hỏi.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Mục Tuyết, rồi khẽ gật đầu.

Mục Tuyết nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thâm, lập tức hiểu hấn đã có lựa chọn của bản thân mình rồi, từ đáy mắt cô xẹt qua một mảnh giễu cợt, chợt trở nên hồ hững nói: “Lựa chọn của cậu là chính xác, sống sót mới là quan trọng nhất.”

“Hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại nhau.” Hứa Thâm nhìn cô.

“Tại nội thành hay tại thành Đê?” Mục Tuyết hỏi lại một câu, chợt cười cười rồi xoay người lên lầu.

Hiển nhiên, trong suy nghĩ của cô, những lời Hứa Thâm vừa nói chỉ là một câu khách sáo mà thôi.

Điều này khiến trong lòng cô khó tránh khỏi dâng lên một chút thất vọng.

Tiểu Ly ngốc kia quá mức hoa si, tuy tiềm lực của Hứa Thâm không tồi, trưởng thành cũng rất nhanh, nhưng hấn lại là người không có trái tim, dù có điều kiện tốt hơn nữa cũng vô dụng.

Chung quy lại, chiếc mặt nạ kia đã trao nhầm người rồi.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng Mục Tuyết lên lầu, bỗng trở nên yên lặng không nói gì, cũng có thể là ngay trong lúc này, hấn chẳng biết bản thân nên nói điều gì mới đúng.

“Cái gì mà thành Đê hay nội thành?” Cố Thu Phong sững sờ nói.

La Hoa nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ Mục đội muốn về hưu để tới nội thành?”

“Mục tử muốn dời đi sao?” Cố Thu Phong có chút mừng rỡ.

Gã thật tâm cảm thấy vui vẻ thay Mục Tuyết, nhưng rất nhanh, gã lại nhớ tới cảm thụ lúc bọn họ trở về, sắc mặt nhanh chóng ủ rũ xuống, hỏi: “Có phải sau khi chuyển dời thân phận hộ tịch đến nội thành, Mặc gia kia sẽ không khinh thường chúng ta như vậy nữa không?”

“Có lẽ là thế.”

...

...

Hứa Thâm rời khỏi trang viên nợ, quay về khu phố Nham La.

Hắn vừa quay về, Trương Lệ Dao đã tìm tới tận cửa, vui vẻ chúc mừng hắn.

Ngoài ra, cô ấy còn đưa tới không ít lễ vật mà đám phú hào khắp nơi biếu tặng.

Trong danh sách này, có không ít người là những phú hào có tên trong danh sách bảo vệ, có một vài người nằm ngoài danh sách bảo vệ, thậm chí còn có một vài quà tặng tới từ những xí nghiệp cỡ lớn, tầm cỡ vượt khu.

“Biết được đại nhân bình an trở về, Dao Dao mừng muốn chết.” Giọng nói của Trương Lệ Dao trở nên cực kỳ nũng nịu: “Dao Dao đã tự chủ trương, truyền tin tức đại nhân được thăng chức ra ngoài, bọn họ đều phát thư chúc mừng đến.”

Hứa Thâm giật mình, khó trách trước sau chỉ qua có nửa ngày, vậy mà những người này lại biết được chuyện của hắn rồi.

“Về sau bớt tự chủ trương đi.” Hứa Thâm bình tĩnh nói, đồng thời cũng vươn tay nhận hết đồng lễ vật.

Trương Lệ Dao thấy Hứa Thâm không thật sự tức giận, cũng cười hì hì liên tục gật đầu.

Đô đô.

Đột nhiên dụng cụ truyền tin của Hứa Thâm reo vang. Hắn cầm lên, quan sát một hồi. Thứ vừa reo vang không phải dụng

cụ truyền tin của cục Khư Bí, mà là của Đại Ly Ly. Hấn lập tức phát tay để Trương Lệ Dao rời đi.

Chờ cô ấy đi xa, Hứa Thâm mới nhận cuộc gọi: “Gấp như vậy sao?”

Giọng nói của Đại Ly Ly truyền đến, cô ấy cười nói: “Đám người Viên Viên tỷ đã sớm trở lại, hiện giờ chỉ thiếu một mình lãnh sự đại nhân thôi.”

“Đã biết, tôi đi ngay đây.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

“Ừm ừm.”

Hứa Thâm lại xuống lầu, tự mình lái xe tới hội Truy Quang.

Hấn đã tới đây mấy lần, đã sớm ngửa quen đường cũ, lập tức đi thẳng lên thang máy, vào tầng làm việc của thủ lĩnh.

Ngay khi cửa thang máy mở ra, Hứa Thâm đã trông thấy Đại Ly Ly đang chờ tại đoạn hành lang gấp khúc.

Cô ấy vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã vội vàng đi lên nghênh đón: “Tất cả mọi người đang ở trong phòng họp chờ ngài đó. “

“Ừm.” Hứa Thâm đi theo Đại Ly Ly bước vào phòng họp.

Ánh mắt Hứa Thâm đảo qua, lần này hấn nhìn thấy trên số ghế thủ lĩnh đã có thêm hai bóng người.

Tổng cộng có chín vị thủ lĩnh.

Ngoài những người cũ, còn có thêm Chu Viên Viên và một người được lựa chọn khác đang ngồi trên hai chiếc ghế thủ lĩnh cuối cùng.

“Yêu, người bạn rợn của chúng ta đến rồi.” Một giọng nói âm dương quái khí vang lên, đúng là vị thanh niên từng đi qua “Chợ rau” kia.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn đối phương một cái, đúng là lúc trước địa vị của bọn họ khác biệt, nhưng hiện giờ đã ngang hàng. Hơn nữa từ sau khi Hứa Thâm săn giết đoàn người Mặc gia động khư, lại chứng kiến cảnh tượng nội thành, coi như những chuyện khiến hấn luôn cân nhắc, tự hỏi bản thân cũng sâu sắc hơn bao giờ hết.

Luôn giữ thái độ cẩn thận và cảnh giác khi đối mặt với những điều không biết.

Đồ đồ.

Bỗng nhiên, dụng cụ liên lạc trong tay hấn vang lên.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn thoáng qua, là tin tức từ cục Khư Bí, người gọi tới là Mặc Tiểu Tiểu.

Hấn lập tức rời khỏi phòng họp, ra bên ngoài, nhận cuộc gọi: “Tiểu Tiểu?”

“Nghe nói khi mấy người từ động khư trở về, đã bị Mặc gia gây khó dễ?” Mặc Tiểu Tiểu vội vàng hỏi, trong giọng nói lộ ra chút quan tâm, lo lắng.

Hứa Thâm cảm thấy vô cùng ảm áp, nhanh chóng đáp lời: “Không có việc gì, chờ lúc nào trở về tôi sẽ kể cho cô nghe sau, vừa lúc tôi cũng muốn đi tìm cô. Nhưng hiện giờ tôi đang có chút việc.”

“Được rồi, tôi sẽ chờ cậu.” Mặc Tiểu Tiểu nói xong, vội vàng cúp máy.

Hứa Thâm nhìn giao diện di động lấp lánh sáng, trên môi khẽ nở nụ cười, sau đó thu lại dụng cụ truyền tin. Trong quá trình ngắn ngủi này, vẻ mặt hấn cũng nhanh chóng trở nên lạnh lùng xuống, hấn lại lần nữa đẩy cửa đi vào phòng họp.

“Đúng là người bận rộn nha.” Thanh niên kia cười khẩy nói: “Là điện thoại của cục Khư Bí hay là của một đại mỹ nhân nào đó?”

Hứa Thâm nhìn về phía đối phương, nói: “Đây là lần thứ hai, nếu anh còn nói chuyện với tôi theo kiểu đó, thì đừng trách tại sao tôi lại đánh anh.”

Thanh niên sừng sốt, lập tức vỗ bàn đứng lên, cả giận nói: “Mày nói lại lần nữa xem? Vừa trở thành hình thái thứ hai được vài ngày, cánh đã cứng cáp rồi?”

“Suu” một tiếng, Hứa Thâm ném đi một khúc xương, rồi hung hăng lao tới.

Bóng dáng thanh niên kia chợt nhoáng lên một cái, vội vàng tránh đi.

Khúc xương nọ khảm thẳng vào vách tường sau lưng gã, có thể thấy được lực đạo lớn tới mức nào.

“Mày muốn chết!” Thanh niên nọ nhìn thấy Hứa Thâm thực sự dám động thủ, lập tức nổi giận đùng đùng, không nhịn được cũng lao về phía hắn.

Chương 331. Hoan Nghênh Thống Lĩnh Mới!!!

Trung niên thủ lĩnh bên cạnh cũng vội vàng đạp ra, chặn lại đòn tập kích của thanh niên nọ. Hai người đều đứng tại bàn hội nghị... Đúng rồi, là thân hình ở ngay giữa cái bàn đó. Hiển nhiên lúc này, bọn họ đều tiến vào trong Khư giới rồi.

“Im lặng một chút!” Trung niên thủ lĩnh ngồi bên trên, trầm giọng nói: “Nơi này là phòng họp, không phải sân chiến đấu, muốn đánh đừng có đánh ở chỗ này!”

“Khanh khách...” Cô gái quỳn rũ thành thực kia lập tức ném ánh mắt chằm chọc nhìn thanh niên: “Nếu cậu thích đánh nhau như vậy, vì sao không đi tìm khư đánh nhau chứ?”

“Anh đừng ngăn cản tôi, hôm nay tôi nhất định phải dạy cho cậu ta một bài học!” Thanh niên cả giận nói với vị trung niên kia.

Trung niên mang theo vẻ mặt cực kỳ ưu thương, nói: “Đều là người một nhà, đừng làm như vậy, cậu ấy cũng là người một nhà....”

“Đại thủ lĩnh vẫn còn ngồi đây đó, tất cả bình tĩnh một chút đi.” Một vị thủ lĩnh bên cạnh mở lời khuyên can.

Thanh niên kia đưa mắt nhìn vị trung niên thủ lĩnh bên trên, từ trong đáy mắt hiện ra một mảnh kiên kị. Sau đó, gã mang theo vẻ mặt âm trầm, trở về chỗ ngồi. Suốt đoạn đường này, ánh mắt gã vẫn nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm: “Tao thật muốn nhìn xem, mày kiêu ngạo như vậy, thì lần này mang về được bao nhiêu khư binh.”

“Không cần mày quan tâm.” Hứa Thâm hừ lạnh, đã chuẩn bị xong tâm lý, vậy mà không thể công kích đối phương, hắn cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Hai người yên lặng một chút. Hứa Thâm, trong hội cho cậu đi theo cục Khư Bí hành động, vậy mà cậu lại trở về cục Khư Bí trước, không lẽ đã nộp khư binh cho bên kia rồi?” Lão giả khác nói.

Hứa Thâm trông thấy các vị thủ lĩnh khác đều nhìn qua bên này, trong lòng cũng biết, hẳn là tất cả bọn họ đều có chung một mối lo. Hắn cũng không nhiều lời vô nghĩa, chỉ thấy bàn tay vung lên, bốn kiện khư binh đã rơi xuống bàn.

“Tổng cộng có năm kiện, chuyện gì nên làm, tôi đã làm hết sức.”

Có người nhìn về phía khúc xương vẫn còn khảm trên tường, mới phát hiện ra, nó cũng là một kiện khư binh.

Vị thủ lĩnh bên cạnh cầm bốn kiện khư binh trên bàn lên, một đám bắt đầu kiểm tra đo lường, rất nhanh đã xác nhận chúng đều là hàng thật.

Tuy hiệu quả không giống nhau, cũng tương đối bình thường, không phải khư binh đặc thù gì đó, nhưng tổng cộng năm kiện cũng coi như thành quả tương đối phong phú.

Vài khư binh có hiệu quả bình thường, nhưng có thể dung hợp cùng khư binh mạnh mẽ, bởi vậy bất cứ một kiện khư binh nào cũng có giá trị, vấn đề là bọn họ có thể tìm được một kiện khư binh khác phù hợp với nó hay không.

“Miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ thôi.” Thanh niên cười lạnh: “Tao còn tưởng mày sẽ mang về tám kiện, mười kiện chứ!”

“Dù thực sự mang về nhiều như vậy, chưa chắc người ta đã bỏ được mà lấy ra toàn bộ đâu. Và kiêu gì ở cục Khư Bí bên kia cũng phải nộp lên ít nhất là một hai kiện rồi?” Có thủ lĩnh khác khẽ cười nói, nhưng vẻ mặt người này lại rất lạnh nhạt.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, hắn không nói gì.

Tuy người khác cũng biết kiêu gì Hứa Thâm cũng giấu riêng một ít, nhưng đây vốn là chuyện không thể làm khác được. Ai đi động khư mà không giấu riêng một ít khư binh? Lúc trước, bọn họ cũng vậy cả thôi.

Cho nên trong hội mới có chỉ tiêu nhiệm vụ tương ứng.

Nếu có thể vừa giấu riêng thật nhiều vừa hoàn thành nhiệm vụ, đó gọi là bản lĩnh cá nhân.

“Không tồi.” Trung niên thủ lĩnh đã xác nhận xong năm kiện khur binh, lập tức xếp đồng chúng nó trên cái bàn trước mặt. Gã nở nụ cười, nói với Hứa Thâm: “Vất vả rồi. Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Tôi là đại thủ lĩnh trong hội, cậu cứ gọi tôi là Mộc Vương. Từ hôm nay trở đi, cậu chính là thống lĩnh mới trong hội, cũng giống như bọn họ, tài nguyên trong hội đều sẽ mở ra cho cậu!”

“Bất cứ ai khiêu khích cậu, cũng là khiêu khích hội Truy Quang, chắc chắn sẽ lọt vào đả kích lôi đình!”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Tôi hiểu.”

Nhưng thủ lĩnh khác thấy vậy, đều đứng dậy, thanh niên kia để lộ ra vẻ mặt khinh thường, nhưng vẫn đứng lên theo.

“Hoan nghênh thống lĩnh mới!” Theo lời nói của Mộc Vương vang lên, những người khác đều cao giọng nói.

“Từ nay về sau, mọi người vinh nhục nhất thể (cùng vinh cùng nhục)!” Mộc Vương nhìn về phía thanh niên, nói: “Có mâu thuẫn gì, hai người có thể lên giải quyết, nhưng không được làm loạn.” Nói xong, gã quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm: “Cũng không thể làm ảnh hưởng tới lợi ích trong hội, không thể mượn tay người ngoài công kích người trong hội, lại càng không thể bán đứng thủ lĩnh khác trong hội. Hai người có hiểu hay không?”

Lời này của gã là cả hai bên cùng gõ, nhưng ngay khi gã nói xong một câu cuối cùng, lại quét mắt nhìn về phía những thủ lĩnh khác, hiển nhiên, đây cũng là lời nhắc nhở cho chung tất cả mọi người.

Và khẳng định rằng những người khác đều hiểu được điểm ấy, chẳng qua vẻ mặt bọn họ vẫn thật dửng dưng, tựa như muốn dùng sự im lặng thay cho câu trả lời.

“Nếu để tôi biết có ai trong số mấy người, đã bán đứng thành viên trong hội, thì không cần biết người đó chạy trốn tới nơi nào, trước mặt bọn họ chắc chắn sẽ là một con đường chết!”

Ánh mắt Mộc Vương lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, nói:

“Nhớ kỹ, bất cứ nơi nào có ánh sáng, tất có bóng dáng Truy

Quang chúng ta. Và không cần biết là thành Đế hay nội thành, hết thầy đều không có chỗ ẩn giấu!”

“Nơi nào có ánh sáng, tất có bóng dáng Truy Quang chúng ta!” Có thủ lĩnh nói nhỏ.

Đây là giáo điều và tín ngưỡng của hội Truy Quang.

Cái tên hội Truy Quang, cũng xuất hiện vì lý do này, đám người bọn họ cư trú trong hắc ám, nhưng luôn truy tìm quang minh.

“Ngồi xuống cả đi.” Mộc Vương ngồi xuống, rồi nhẹ giọng nói với Hứa Thâm: “Cậu cũng ngồi xuống đi.”

Hứa Thâm nhìn thoáng qua mọi người, rồi đi tới bên cạnh Chu Viên Viên, ngồi xuống.

Tới nơi, hắn bỗng nhìn thấy Chu Viên Viên lén lút giơ ngón tay cái với mình ở dưới gầm bàn, trong đôi mắt sáng của cô lộ ra ý cười.

Hứa Thâm thoáng kinh ngạc một chút, chợt đưa mắt nhìn thanh niên kia, rồi khước miệng hắn cũng không khỏi mỉm cười, xem ra gã không mấy được lòng người khác.

Thanh niên nọ nhìn thấy Hứa Thâm cười với mình, trong lòng không sao hiểu nổi, lập tức ném qua một cái nhìn đầy khinh thường. Hiện giờ mới muốn lấy lòng hả? Đáng tiếc, không còn kịp nữa rồi!

Chương 332. Cậu Có Nguyên Ý Buông Bỏ Thân Phận...

“Dường như ở nơi này còn thiếu một người nữa.” Hứa Thâm nhìn về phía thanh niên đang ngồi bên cạnh Chu Viên Viên. Hắn nhớ, lúc trước vẫn còn một người được đề cử nữa.

“Không về được.” Chu Viên Viên cười khẽ.

Thanh niên bên cạnh khẽ gật đầu với Hứa Thâm, xem như chào hỏi, vẻ mặt người nọ tương đối dửng dưng, cũng chẳng có chút thương cảm nào vì trong hội vừa hao tổn một người.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng chỉ gật gật đầu, xem tình huống của hai người Chu Viên Viên, hiển nhiên cả hai đều hoàn thành nhiệm vụ, chỉ không biết số lượng khur binh hai người này giấu riêng là bao nhiêu thôi.

“Mộc Vương, có một số người đã là thống lĩnh trong hội chúng ta, còn kiêm thêm vài chức vị khác. Phải chăng làm như vậy quá mức phân tâm rồi hay không?” Một thanh niên khác mở miệng nói.

Hứa Thâm nhìn về phía người nọ, lại phát hiện ánh mắt đôi phương đang nhìn chính mình, hiển nhiên lời này trực tiếp ám chỉ hắn.

“Tôi cũng không muốn một ngày nào đó, mình bị bán đứng, thậm chí còn bị người của cục Khur Bí cầm lệnh truy nã tới tận cửa, nói tôi thả khur thú đi, muốn bắt tôi. Viễn cảnh này thật là đáng sợ!” Thanh niên nóng nảy kia còn khoa trương tới mức đưa hai tay ôm vai, lộ ra dáng vẻ run run sợ hãi, ngay sau đó lại nở nụ cười lạnh.

Mộc Vương nhìn về phía Hứa Thâm, lộ ra vẻ mặt nhã nhặn, nói: “Hứa Thâm, cậu có dự tính gì, hãy nói cho mọi người cùng nghe. Cổ nhân có câu, cá và tay giấu không thể cùng ăn, kiểu gì cậu cũng phải lựa chọn một bên. Liễu Tích Xuyên kia là một con cáo già. Lại nói, trong hội cũng có không ít lãnh sự nằm vùng tại cục Khur Bí, thêm một người như cậu cũng chẳng nhiều, ít đi một người như cậu cũng không thiếu. Hơn nữa, hiện giờ cậu đã là hình thái thứ hai, khẳng định là ông ta có thể đoán được cậu đã có một thân phận khác rồi, thậm chí còn trở thành thống lĩnh nữa. Cho nên chưa chắc, ông ta đã yên tâm về cậu, trừ phi cậu là người chủ động vạch trần thân phận này với ông ta, nhưng nói như vậy....”

Vẻ nhã nhặn trên mặt gã thoáng thu liễm lại, chỉ vẽn vẽn là nụ cười biến mất, thế nhưng cả gương mặt bỗng trở nên uy nghiêm và lạnh khốc, cực kỳ có khí thế.

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ mặt của gã, bỗng nhiên lại hiểu được vì sao sau khi hắn trở về, Liễu Tích Xuyên không hề yêu cầu hắn đưa ra lựa chọn.

Quả nhiên con cáo già này thật khôn khéo....

Hứa Thâm thâm than, ít nhất là trên phương diện này, rõ ràng là Liễu Tích Xuyên càng giáo hoạt hơn Mộc Vương trước mắt. Ông ấy biết hội Truy Quang sẽ buộc hẳn phải làm ra lựa chọn, nên bản thân không hề đề cập tới chuyện này.

Và trên thực tế, tuy Mộc Vương không phải là người chủ động nhắc tới, nhưng dưới tình huống những người khác cùng nhau bức bách, cuối cùng gã cũng chỉ có thể ngửa bài mà thôi.

“Suy cho cùng, cục Khư Bí vẫn là nơi nghe lệnh làm việc, còn ở đây là bản thân được đứng lên làm chủ, khẳng định là tôi sẽ chọn nơi này.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Mộc Vương khẽ gật đầu, gã tin tưởng chỉ cần Hứa Thâm không ngu, kiêu gì hẳn cũng biết bản thân nên lựa chọn như thế nào.

Và cũng đúng như những gì Hứa Thâm vừa nói, có lẽ ở cục Khư Bí sẽ an ổn hơn, nhưng an ổn lại đồng nghĩa với không có thu nhập cao, lấy đâu ra những khoản thu béo bở như thống lĩnh trong hội bọn họ?

“Một khi đã như vậy, cậu tính toán khi nào sẽ xin về hưu?” Mộc Vương dò hỏi.

Hứa Thâm nói: “Hiện giờ tôi đã muốn xin rồi, nhưng cục trưởng không nỡ thả người.”

Mộc Vương khẽ gật đầu: “Cũng đúng, khó khăn lắm cục Khư Bí mới có một hạt mầm tốt, khẳng định là ông ta không nỡ rồi, nhưng chẳng sao cả, cậu có thể đi theo trình tự chính quy, cứ đưa giấy xin nghỉ hưu tới tận tay bọn họ, nếu bọn họ không phê chuẩn, cậu sẽ không chấp hành nhiệm vụ. Cứ như vậy, nhiều nhất, bọn họ cũng chỉ có thể bỏ tù cậu mà thôi. Tôi khá hiểu những thủ đoạn thường dùng của cục Khư Bí bên kia. Bọn họ không chiếm được, sẽ không để chúng ta có lời.”

“Nhưng mà, trong hội sẽ nghĩ biện pháp cứu cậu rời đi. Nhà tù của thành Để, còn không giam được hình thái thứ hai.” Nói tới đây, gã nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, nói: “Chờ sau lúc rời đi, trong hội có thể giúp cậu xin một thân phận mới. Coi như từ đó về sau, cậu đã thay tên đổi họ, có thân phận của mình, có thể danh chính ngôn thuận đi lại trên đường cái. Kể cả khi gặp

lại lão Liễu, còn bị ông ta phát hiện, ông ta cũng không có quyền bắt giữ cậu.”

Hứa Thâm nhú mày. Hắn nghĩ đến thủ đoạn thả khur đi của hội Truy Quang, hiển nhiên với bọn họ, làm một cái hộ tịch chỉ là trò trẻ con.

“Cậu có nguyện buông tha cho thân phận hiện tại, để chân chính gia nhập vào hội Truy Quang hay không?” Mộc Vương vẫn nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, chột hỏi.

Những người khác cũng nhìn vào hắn, ánh mắt đầy nghiến ngấm.

Riêng ánh mắt của thanh niên gấp gáp nóng nảy kia đầy vẻ châm chọc, tựa như gã đang đợi được nghe câu từ chối của Hứa Thâm.

“Có thể xảy ra một loại khả năng khác hay không? Là tôi dùng thân phận hiện tại nằm vùng ở cục Khur Bí?” Hứa Thâm cân nhắc một hồi lâu, mới nói.

“A.” Thanh niên lúc trước, vừa làm khó dễ hắn lập tức cười lạnh: “Cậu coi chúng tôi đều là kẻ ngốc sao?”

Nếu mấy người thực sự là như vậy thì tốt rồi.... Hứa Thâm thầm than trong lòng.

Ngay lúc ấy, ánh mắt gã chạm phải cái nhìn đầy nghiêm túc của Mộc Vương, hắn biết bản thân phải làm ra quyết định.

Đúng vậy, không phải lựa chọn, là quyết định.

Bởi vì không cần phải lựa chọn.

Dù Hứa Thâm không có năng lực đặc thù của người trên quảng trường lúc trước, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được, nếu hắn lựa chọn cục Khur Bí, hoặc là từ chối, thì chính như những gì Mộc Vương vừa nói.

Hắn lựa chọn hội Truy Quang, cục Khur Bí sẽ không bỏ qua cho hắn, và ngược lại, hắn lựa chọn cục Khur Bí, hội Truy Quang cũng sẽ không để hắn nguyên lành rời đi.

Hơn nữa thủ đoạn của bọn họ sẽ càng thêm hung ác.

“Tôi nguyện ý.” Hứa Thâm chăm chú nhìn Mộc Vương, rồi nói: “Tôi có thể ném bỏ thân phận ở cục Khur Bí, nhưng tôi hi

vọng, trong hội có thể cho tôi thêm một chút thời gian. Nửa năm sau, tôi sẽ đưa đề xuất chuyện về hưu.”

“Hả?” Mộc Vương nhăn mày.

“Là cục Khư Bí giải cứu tôi, Liễu cục cũng đối xử với tôi không tệ. Coi như nửa năm này chính là lúc tôi báo ân.” Hứa Thâm nói.

Chương 333. Truy Tìm Quang Minh, Trần Áp Hắc Ám!

Mộc Vương nói: “Cục Khư Bí giải cứu cậu, chỉ vì bọn họ làm việc công theo thông lệ. Bởi vì bất cứ một người nào đó bị cuốn vào sự kiện khư thú, bọn họ đều sẽ cứu. Về phần lão hồ ly kia, nếu không phải cậu là khư lực giả trời sinh, ông ta cũng sẽ không đối xử ưu ái với cậu như thế.”

Nói ra những lời này, gã chỉ muốn biểu đạt một ý tứ, sau lưng ôn hòa chính là lợi ích.

Hứa Thâm hiểu, nhưng đâu chỉ riêng cục Khư Bí, cả hội Truy Quang cũng là như thế thôi.

Hắn chỉ nhìn chăm chú vào Mộc Vương, bình tĩnh nói: “Đây là yêu cầu duy nhất của tôi.”

Mộc Vương nhìn ra điều gì đó từ trong ánh mắt Hứa Thâm, gã thoáng im lặng một lát, mới nói: “Nửa năm quá lâu. Ba tháng, trong hội sẽ cho cậu thời gian là ba tháng, để tự cậu đi xử lý chuyện này. Chỉ hi vọng cậu không quên, không chỉ riêng cục Khư Bí ưu ái cậu, trong hội chúng ta cũng cho rất nhiều sự ưu ái và tài nguyên. Tuy những lợi ích này được thiết lập dựa trên điều kiện cậu là khư lực giả trời sinh, nhưng nếu cậu đã nhớ ân tình của cục Khư Bí, cũng nên nhớ phần tình nghĩa này.”

“Tôi biết.”

“Hừ, theo tôi, rõ ràng là cậu ta không muốn xé rách da mặt với cục Khư Bí. Muốn thuận cả đôi đảng hả? Nào có chuyện tốt như vậy.” Thanh niên gấp gáp nóng nảy kia châm chọc nói.

“Việc này cứ quyết định như vậy, không cần nói thêm nữa.”

Mộc Vương nâng tay, không chỉ ngăn lại lời nói của thanh niên gấp gáp nóng nảy kia, còn chặn luôn họng những người khác.

Gã hiểu, bản thân đưa ra loại quyết định như vậy, sẽ khiến người ta bất mãn, nhưng gã rất xem trọng Hứa Thâm, cũng nguyện ý cho hắn càng nhiều bao dung hơn.

Người khác nhìn ra Mộc Vương rất lưu tâm tới Hứa Thâm, lập tức lạnh lùng nhìn về phía hắn. Và mặc dù đáy lòng bất mãn, nhưng cuối cùng, bọn họ cũng không còn gì để nói thêm.

“Câu đúng là người nhớ tình bạn cũ.” Chu Viên Viên nhìn về phía Hứa Thâm, thoáng nở nụ cười yếu ớt rồi thấp giọng nói.

“Có lẽ nhớ ân tình mới là con người.” Hứa Thâm nói.

Chu Viên Viên mỉm cười gật gật đầu, cũng không nói điều gì nữa.

Kế tiếp chỉ là hội nghị bình thường.

Đây cũng là lần đầu Hứa Thâm tham dự một buổi hội nghị của hội Truy Quang.

Trong hội nghị, bọn họ cùng nói chuyện về tư liệu của các hào phú khắp nơi trong khu Hắc Quang, cùng với một vài người có xung đột với hội, sau đó là tính toán nên xử lý như thế nào... vân vân.

“Phú hào ấy à? Nếu có mắt mà không thấy rõ tình thế, cũng chỉ là con heo đọi người làm thịt thôi.”

“Đúng vậy, chúng ta giết bọn họ cũng đơn giản y như cách bọn họ làm thịt những người bình thường khác, để vơ vét tiền vào túi bọn họ vậy.”

“Dám kêu gào với chúng ta, đêm nay phải đi ám sát!”

Hứa Thâm nghe các thủ lĩnh đàm luận, cũng ý thức được cách làm việc tàn nhẫn và càn rỡ của hội Truy Quang.

Nhưng khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, hội Truy Quang còn có mối quan hệ với sở Thủ Vệ Thành Bang. Và kể cả khi bọn họ thật sự ám sát một vị phú hào nào đó, còn bị bắt đến sở Thủ Vệ Thành Bang, thì rất nhanh cũng có thể dựa vào mối quan hệ để tìm được người ở bên trong đút lót, đưa đẩy.

Chỉ cần ảnh hưởng không quá ác liệt, cứ đơn giản là nộp tiền bảo lãnh và rời đi thôi.

Có thể nói, ở trước mặt người thường, gần như hội Truy Quang muốn làm cái gì thì làm cái ấy.

Trừ phi là một vị hào phú nào đó có khá nhiều nhân mạch.

“Mấy người không cảm thấy, thủ đoạn của chúng ta quá mức tàn nhẫn sao?” Hội nghị kết thúc, Mộc Vương nhìn về phía ba vị thống lĩnh mới là đám người Hứa Thâm và Chu Viên Viên.

Những thủ lĩnh khác cũng nhìn qua bên này.

Chu Viên Viên lắc đầu, nói: “Rất bình thường, lòng chúng ta hướng về phía quang minh, mà biện pháp trực tiếp nhất để thấp sáng quang minh, chính là dùng lửa lớn đốt cháy!”

“Đúng vậy, càng làm cho người ta cảm nhận được đau đớn khi bị thiêu cháy, mọi người sẽ càng thêm thấu hiểu, quang minh là vẻ đẹp lấp lánh cỡ nào, cũng như muốn có được quang minh sẽ khó khăn đến đâu!” Một thanh niên khác nói.

Hứa Thâm dùng sức gật đầu: “Ừm!”

Mộc Vương mỉm cười, nói: “Cách làm việc của chúng ta cũng tương tự như cách xử lý vụ án của sở Thủ Vệ Thành Bang, và cách chấp hành luật pháp của sở Tuần Tra. Tạm giam, giam cầm, bắn chết, lăng trì... Khi đối mặt với tội phạm hung ác, cần phải dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp, mới có thể gọi lên uy hiếp! Có lẽ ban đầu, mấy người sẽ không thích ứng với chuyện này, sẽ cảm thấy cách làm đó quá mức tàn khốc, nhưng chỉ khi làm như vậy, mới có thể giảm bớt những tồn tại ngu xuẩn!”

“Ừm.” Chu Viên Viên gật đầu, vẻ mặt rất đồng quan điểm.

“Lấy lực lượng lôi đình, trấn áp hắc ám, truy tìm quang minh, nguyện chờ đến một ngày kia, thành Đế cũng có thể hài hòa giống hư nội thành, thậm chí còn vượt qua nội thành. Đây chính là chức trách của chúng ta!” Mộc Vương nói.

“Truy tìm quang minh, trấn áp hắc ám!” Có thủ lĩnh lập tức đọc lớn tôn chỉ điều lệ trong hội.

Nhưng chúng ta chính là người định đoạt ai là hắc ám sao....

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động,

Có lẽ đây chính là đặc quyền dành riêng cho tồn tại nắm giữ lực lượng.

Hội nghị chấm dứt, Mộc Vương thu hồi khư binh, và trong số những khư binh này, ngoại trừ Hứa Thâm, còn có khư binh do mấy người Chu Viên Viên nộp lên nữa.

“Tự bản thân mấy người cũng có khư binh, cho nên mọi người cũng có thể đổi, hoặc là xin khư binh trong hội. Có lẽ làm như vậy, sẽ giúp mọi người tìm được khư binh xứng đôi với chính mình.” Mộc Vương đúng mọi người nói.

Như một chút quyền lợi nho nhỏ, bọn họ sẽ là người đầu tiên được xem xét những khư binh vừa được thu thập trở về, nếu có thể từ tìm được loại khư binh thích hợp với bản thân, có thể xin trao đổi.

Đây cũng là loại ưu đãi lớn nhất, báo đáp về chuyện bọn họ lựa chọn ôm đoàn sưởi ấm với trong hội.

Mỗi khi thống lĩnh mới xuất hiện, mỗi người trong bọn họ đều mang đến năm kiện khư binh, kiểu gì cũng sẽ có người tìm được thứ thích hợp với mình.

Hứa Thâm luân phiên xem một vòng những kiện khư binh trước mặt. Hắn đã dốc sức tìm kiếm trong đám khư binh do hai người Chu Viên Viên mang về, nhưng đáng tiếc, hắn vẫn không tìm được khư binh có thể dung hợp cùng mình.

Chương 334. Quyền Trọng!

Mà số lượng khư binh do bọn họ nộp lên cũng là năm kiện, hiển nhiên không có chuyện nhiều hơn, và hiệu quả cũng đều tương đối bình thường, không có gì đặc biệt.

Hứa Thâm hỏi thăm Chu Viên Viên một chút, sau đó rời khỏi phòng họp, đi tới kho tư liệu tuyệt mật của hội Truy Quang.

Kho tư liệu này được đặt ở tầng cao nhất.

Hứa Thâm thông qua Khư Nhân quan sát, lập tức phát hiện ra, ở chung quanh kho tư liệu này đều là những loại nguyên liệu đặc thù được xếp xen kẽ trên bức tường, cùng loại nguyên liệu với kết bảo hiểm ở nhà phú hào.

Kể cả khi đã bước vào Khư giới, cũng không thể xuyên thấu vách tường tiến vào bên trong. Bởi vì những loại nguyên liệu kia cũng sẽ hiện ra ở tầng thứ hai Khư giới.

Hứa Thâm tìm kiếm ở bên trong, đã phát hiện ra không ít tin tức tuyệt mật bị dán niêm phong.

Trong những loại tin tức này, có cả phần ghi chép lại lịch sử đen tối, bí ẩn của vị phú hào nào đó, kèm theo cả chứng cứ phạm tội.

Chỉ cần cho những thứ này ra ngoài ánh sáng, có thể dễ dàng bắt vị phú hào kia bỏ tù.

Hiển nhiên, những phú hào có tên trong này đều đã bị hội Truy Quang điều khiển.

Hứa Thâm còn tìm được tư liệu có liên quan tới khư binh.

Thời gian tồn tại của khư binh cũng giống khư, đã có hơn một ngàn năm lịch sử. Đến thời điểm này, truy tìm ngọn nguồn của chúng đã không còn ý nghĩa nữa, bởi vì kể cả hội Truy Quang cũng không có bao nhiêu ghi chép về tin tức ở thời kỳ xa xưa nhất ấy.

Trong này có ghi lại: khư binh tương hấp tương xích (nghĩa là có hấp dẫn lẫn nhau cũng có bài xích lẫn nhau).

Trải qua ngàn năm nghiên cứu, cộng thêm kết quả dung hợp thành công khư binh cấp bậc cực cao, tới cuối cùng, mọi người cũng phá giải được điểm mấu chốt về hình thái chung cực (hay còn gọi là hình thái cuối cùng) của khư binh.

Nói cách khác, tới cuối cùng mọi khư binh đều sẽ tiến hóa thành ‘xác’ hoàn chỉnh.

Và kì thực quá trình khư binh dung hợp với nhau, chính là bổ khuyết, lấp đầy chỗ thiếu hụt của chính mình.

Điểm này khiến Hứa Thâm liên tưởng tới lời nói của Mai Phù. Trên cơ bản, nội dung này hoàn toàn ăn khớp với lời cô ấy nói.

Và hơn năm trăm năm trước, con người mới nghiên cứu ra điều này, nhưng Mai Phù chỉ nói ra đúng một câu đã chọn đúng điểm mấu chốt nhất....

Hứa Thâm càng đọc tư liệu, càng khắc sâu hiểu biết về sự lợi hại của Mai Phù.

Lúc này, Mai Phù đang ngồi trên chiếc tủ tư liệu đặt trước mặt hắn.

Tuy nhìn vào sẽ có cảm giác cô ấy đang ngồi trên chiếc tủ tư liệu ấy, nhưng Hứa Thâm đã sớm phát hiện ra điều này, dường

như cô ấy và những vật thể trong hiện thực có tồn tại một tầng ngăn cách rất nhỏ. Và hiển nhiên, cô ấy đang ngồi tại một nơi nào đó trong Khư giới, chứ không phải trong hiện thực, và khá trùng hợp là nó lại có độ cao tương đồng với cái tủ tư liệu ở hiện thực.

Hứa Thâm tương đối tò mò, không biết vì sao mỗi lần như vậy, cô ấy đều có thể tìm được thứ gì đó có độ cao tương đồng với vật thể trong hiện thực, cho nên thoát nhìn vào, sẽ có cảm giác cô ấy đang chân chính sinh hoạt bên cạnh hắn tại hiện thực.

Thật sự không biết cô ấy đã làm như thế nào?

Cũng không biết, đến tột cùng hoàn cảnh Khư giới nơi Mai Phù đang sinh sống là như thế nào?

Phải chăng nơi đó là một “Hiện thực” khác?

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm chẳng suy nghĩ thêm nữa, bởi vì có nghĩ cũng không ra, nên hắn lại tiếp tục lật xem.

Có thể nói, quá trình khư binh dung hợp là quá trình giúp bản thân nó không ngừng trở nên lớn hơn, mãi cho đến khi hoàn toàn thành hình.

Hứa Thâm đã nhìn thấy vài tờ giấy minh họa hình vẽ tinh xảo bị kẹt trong đồng tư liệu, bên trên có vẽ lại cấu tạo của từng kiện khư binh một.

Có khư binh tựa như một loại thể xác quái dị, nó có cánh tay, có đôi chân dài, còn có con mắt hơi kỳ cục nữa, nhìn qua cực kỳ giống cỗ thi, nhưng căn cứ theo bức tranh tinh xảo, với độ rõ nét có thể so sánh với hình ảnh trên camera đen trắng, có thể rõ ràng nhìn thấy, dường như loại khư binh này chỉ có lớp vỏ ngoài, còn bên trong trống rỗng.

Còn một kiện khư binh có dạng mũ giáp, nhưng mũ giáp nọ lại giống như cái đầu cá có một nhánh xúc tu, khá dữ tợn quỷ dị.

Góc dưới bên phải của bức tranh này, có viết thêm một số chín màu đen rất lớn!

Mà phía dưới loại khư binh thể xác quái dị kia, cũng có số 16!

Những thứ này đều là hình vẽ về những loại khư binh đỉnh cấp từng xuất hiện, được hội Truy Quang mang về từ nội thành.

Mà hiện giờ, có lẽ những khư binh kia đã lại một lần nữa dung hợp, biến hóa, thay đổi hình dáng bên ngoài rồi.

Thông qua tư liệu, Hứa Thâm mới hiểu được, con số này đại biểu cho cái gọi là quyền trọng (chỉ trình độ trọng yếu của một sự vật nào đó đối với một nhân tố hoặc chỉ tiêu tương đối nào đó. Nó không nêu rõ tỷ lệ phần trăm như tỷ trọng, thứ mà quyền trọng nhấn mạnh chính là trình độ quan trọng, có khuynh hướng nghiêng về độ cống hiến hoặc tính trọng yếu)

Quyền trọng của khư binh là 32 phần.

Nói cách khác, mỗi người chỉ có thể hấp thu được 32 phần khư binh cơ sở nhất.

Ngay khi khư binh dung hợp với khư binh khác, tỉ lệ quyền trọng của nó sẽ gia tăng, quyền trọng chính là tiêu chí phản ánh cấp bậc của khư binh.

Mà chỉ quân vương hình thái thứ ba, mới đủ năng lực để hoàn toàn hiểu rõ quyền trọng của khư binh.

Trên tư liệu có ghi, trăm khư giả giai đoạn đầu, chỉ có thể nắm giữ một bộ phận nhỏ của quyền trọng. Căn cứ theo số liệu điều tra và tổng kết trong ngàn năm qua, giá trị quyền trọng cực hạn mà trăm khư giả giai đoạn đầu có thể thừa nhận là 5!

Mà trăm khư giả hình thái thứ hai, giá trị cực hạn có thể thừa nhận là 12!

Nói như vậy, Hứa Thâm chỉ có thể hấp thu nhiều nhất là 12 kiện khư binh, đương nhiên là 12 kiện cơ sở nhất Nhưng hẳn chỉ hấp thu được 7 kiện đã bão hòa, hiển nhiên trong cơ thể hẳn có khư binh mang theo giá trị quyền trọng khá cao.

Hứa Thâm cảm thụ tình huống bản thân, nhưng không thể phán đoán được chuẩn xác, bởi vì muốn biết giá trị quyền trọng của khư binh chỉ có thể mang ra thí nghiệm.

Mà sau khi khư binh dung hợp tới cực hạn, giá trị quyền trọng của nó chính là 32!

Khi quyền trọng của khư binh không ngừng tăng trưởng, sẽ phát sinh chất biến, phổ biến là đạt tới 6 điểm sẽ biến hóa, đạt tới 16 sẽ biến hóa thêm một lần nữa....

Chương 335. Biện Pháp Đột Phá Hình Thái Thứ Ba!

Hứa Thâm đọc tư liệu xong, lập tức rơi vào trầm tư.

Hắn cũng không biết quyền trọng của mặt nạ là bao nhiêu, của bao tay là bao nhiêu....

Bỗng nhiên Hứa Thâm rất muốn mang chúng ra thí nghiệm một chút, nhưng hắn cũng không biết ở nơi này có trang bị camera giám sát hay không, chỉ có thể chờ tới lúc trở về lại xem xét.

Trên tư liệu có ghi lại, những kiện khur binh xuất hiện trên bản vẽ kia đều đã là thần khí hình người, nghĩa là bất cứ ai không chế nó đều có thể phát huy ra lực lượng siêu phàm.

Hứa Thâm xem xong các loại tư liệu về khur binh, lại tiếp tục lật xem hồ sơ trong ngăn tủ khác. Không bao lâu sau, hắn tìm được một phần tư liệu tuyệt mật có ghi chép về phương pháp thăng chức hình thái thứ ba.

Trên bề mặt trang bìa có phong cách cổ xưa của cuốn sách hiện lên vài chữ viết ngoáy, nội dung bên trong cũng ít ỏi, chẳng được mấy dòng:

“Hình thái thứ ba, cũng được gọi hình thái quân vương. Có thể bước vào chỗ sâu trong Khur giới, tự do đi lại giữa tầng thứ ba, còn gọi là tầng biển sâu. Phàm là quân vương giả, cần chặt đứt khur niệm, phá tan trạng thái khur lực cực hạn (nguyên văn là cực khur thái 极墟态), triệt để hoàn thành vũ hóa thuế biến (mọc cánh thành tiên, phá kén hóa bướm...), có thể niết bàn trọng sinh, quân lâm trở về.”

Vũ hóa thuế biến là có ý gì?

Hứa Thâm tỉ mỉ đọc đoạn miêu tả huyền ảo trên sách, trong đầu có chút khó mà hiểu được nội dung này nói gì. Nhưng bên trong có nhắc tới trạng thái khur lực cực hạn, khái niệm này hắn đã bắt gặp trong phần tư liệu nói về khur binh rồi. Nó chính là trạng thái cực hạn của hình thái thứ hai, ý nghĩa cũng tương đương như trạng thái cực hạn của giai đoạn đầu.

Đạt tới loại trạng thái này, cũng là đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai.

Phá vỡ loại trạng thái này chính là đột phá, nhưng bên trong lại không nhắc tới cách phá vỡ nó.

Hứa Thâm tiếp tục lật xem nhưng không tìm được lời giải thích.

Hắn lập tức tìm kiếm phần tư liệu trong một tủ hồ sơ khác.

Sau một hồi, gần như Hứa Thâm đã đọc hết một lượt toàn bộ những tư liệu có trong này rồi, và hắn chợt phát hiện ra một điều, nội dung ghi chép về phương pháp đột phá hình thái thứ ba cực kỳ ít ỏi.

“Những thủ lĩnh trong Hội Truy Quang đều là tồn tại hình thái thứ hai, bước tiếp theo mà bọn họ theo đuổi chính là quân vương. Theo lý thuyết, bọn họ phải lưu trữ rất nhiều tư liệu trên phương diện này mới đúng, vì sao chỉ thu thập được một chút thế này?”

Sau khi Hứa Thâm cân nhắc một hồi lâu vẫn không tìm được lời giải thích hợp lý, hắn cảm thấy, có lẽ mình nên trực tiếp đi tìm Mộc Vương hỏi, sẽ tốt hơn.

Tại lúc hội nghị lần trước chấm dứt, trước khi rời đi, đám thủ lĩnh bọn họ đều đã thêm số liên lạc của nhau, tiện cho việc kết nối khi cần.

Hứa Thâm lập tức đi vào một góc nào đó trong phòng tư liệu, và liên hệ với Mộc Vương.

Chuông reo không bao lâu, Mộc Vương đã bắt máy: “Hứa Thâm?”

“Đại thủ lĩnh, trong phòng hồ sơ của hội chúng ta không có bản ghi chép về biện pháp tấn chức hình thái thứ ba sao?” Hứa Thâm đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi.

“Cậu cũng quá nóng vội rồi....” Mộc Vương giật mình rồi cười cười nói: “Nếu muốn trở thành quân vương, cần phải xem mệnh, không phải bất cứ người nào cũng có mệnh trở thành quân vương!”

“Xem mệnh?” Hứa Thâm nhướn mày.

“Cậu nên tin vào số mệnh.” Mộc Vương cất giọng nhã nhặn, nói: “Nếu nói quá trình tấn chức từ giai đoạn đầu lên hình thái thứ hai, chính là bổ sung năng lượng cho trái tim, đánh vỡ cực hạn sinh tử, thì quá trình tấn chức từ hình thái thứ hai lên quân vương, chính là siêu việt trạng thái sinh tử. Loại chênh lệch này cũng giống như anh hùng và lãnh tụ vậy. Lãnh tụ chỉ có một, mà anh hùng lại có thể dựa vào nhân lực đắp nặn nên rất nhiều người.” Mộc Vương nói: “Trai qua công tác thống kê số liệu nào đó, xác suất thành công để một tồn tại giai đoạn đầu phá tan cửa ải sinh tử, là một phần mấy chục, nhưng xác suất để một tồn tại hình thái thứ hai phá vỡ trạng thái khư lực cực hạn, vũ hóa thuật biến trọng sinh, lại chỉ có một phần trăm thôi!”

“Nói như vậy, cho nên tôi cũng không đề nghị những thủ lĩnh trong hội chúng ta, đi đánh sâu vào hình thái thứ ba, bởi vì đây là mệnh, xác suất quá nhỏ, chẳng khác gì đi chịu chết cả.”

“Lại nói với lực lượng và địa vị hiện giờ của cậu, đã đủ để hưởng thụ được một cuộc sống cực kỳ tốt đẹp, tiền bạc, quyền lực, gái xinh, cần cái gì có cái đó! Chỉ cần không đi nội thành, cậu cứ ở lại thành Để kết giao nhiều bạn bè một chút, cũng đủ để hô phong hoán vũ!”

Hứa Thâm nhướn mày, gã nói nhiều như vậy, nhưng có thể tóm gọn lại bằng một câu: ‘Đột phá lên hình thái thứ ba gian nan lắm’, và chưa hề nói tới, rút cuộc cần phải làm như thế nào mới có thể đột phá hình thái thứ ba.

“Vì sao xác suất lại thấp như vậy? Và cụ thể là cần đột phá như thế nào?” Hứa Thâm dò hỏi.

Mộc Vương thở dài: “Tôi cũng không rõ lắm về quá trình cụ thể, chỉ nhớ rằng, dường như phải triệt để chết đi, và sau khi triệt để chết đi, nếu còn có thể sống lại, cũng tương đương với đột phá.”

“Triệt để chết đi?” Hứa Thâm sững sốt.

Đã triệt để chết đi rồi, còn có thể sống lại? Lời nói này có chút vấn đề.

“Thôi được rồi, chờ tới lúc cậu đạt tới trạng thái khư lực cực hạn lại nói sau. Đến lúc ấy, nếu có cơ hội, tôi có thể đưa cậu đi

gặp Nghĩ Hậu điện hạ. Cô ấy là quân vương của thành Đê chúng ta, hẳn là người ta sẽ cho cậu đáp án mà cậu muốn, nhưng hiện giờ thì quên đi. Cậu còn chưa đạt đến trạng thái khư lực cực hạn, tốt hơn hết là chúng ta không nên tới đó, tránh bị người ta cảm thấy chúng ta mơ tưởng xa vời...” Mộc Vương nói.

“Được rồi, cảm ơn đại thủ lĩnh.” Hứa Thâm chỉ có thể nói lời cảm tạ một tiếng, rồi gác máy.

Đúng là... ngay hiện giờ hẳn muốn tìm hiểu về hình thái thứ ba, còn có chút nóng vội.

Trạng thái khư lực cực hạn... Đây là khư lực toàn thân đã dư thừa, đã đạt tới trạng thái có thể thừa nhận cực hạn.

Lại nói, từ sau khi Hứa Thâm từ bước vào hình thái thứ hai, mỗi ngày hẳn vẫn duy trì tiêm vào Tịnh Khư Tề đều đặn, nhưng thân thể hấp thu cứ như cái động không đáy, còn cách bão hòa rất xa.

Xem ra độ khó khi bước vào hình thái quân vương còn lớn hơn vượt qua cửa ải sinh tử.... Khó trách, dường như cả thành Đê, chỉ có một vị quân vương là Nghĩ Hậu.

Chương 336. Ly Trà Táo Đỏ!

Nhưng trong không gian Linh Quang, lại có tới bốn vị quân vương đã biết....

Bỗng nhiên Hứa Thâm có cảm giác, không gian Linh Quang kia chính là địa điểm mà các đại lão đều tụ tập. Xem ra về sau, hẳn cần phải sủi bong bóng (thảo luận, nói chuyện...) ở bên trong đó nhiều hơn một chút, tìm cơ hội để hiểu biết một chút tin tức của tầng lớp trên.

Hứa Thâm rời khỏi kho tư liệu, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Hắn nghĩ đến cuộc gọi lúc trước của Mặc Tiểu Tiểu, rồi lập tức bước ra bên ngoài hội Truy Quang, trực tiếp lên xe gọi lại cho Mặc Tiểu Tiểu. Vừa nắm được tin tức cô đang ở ngay tại tòa lầu số 17 của cục Khư Bí, hẳn nhanh chóng lái xe quay về.

Rất nhanh, chiếc xe đã dừng lại ngay phía trước tòa lầu số 17.

Hứa Thâm xuống xe đi vào, lập tức nhìn thấy cô gái tóc ngắn Tiểu Mẫn phụ trách chiêu đãi trong phòng.

“Hứa đội?” Tiểu Mẫn vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đôi mắt đã sáng ngời, có chút mừng rỡ, kêu lên một tiếng.

Từ một nữ đồng sự khuê mật (bạn gái thân thiết), cô biết được, sau khi Hứa Thâm rời khỏi biên đội số 17, hấn lập tức được bên trên thăng chức nhanh chóng. Chưa nói tới chuyện hấn được điều đến biên đội số hai, lần này hấn vừa hoàn thành một chuyện lớn của trong cục, nghe nói sẽ lập tức nhậm chức đội trưởng biên đội số một.

Có thể nói là một bước lên trời rồi.

“Còn chưa tan tâm sao?” Hứa Thâm cười cười chào hỏi.

Tiểu Mẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Mặc đội vẫn còn ở đây mà, ngài tới tìm Mặc đội ư?”

“Ừm.”

Tiểu Mẫn lập tức chạy khỏi đằng sau quầy, giúp Hứa Thâm ấn thang máy xuống, nhiệt tình nói: “Mặc đội đang ở ngay trên lầu hai, Hứa đội, ngài có khát nước không? Đây là trà táo đỏ.”

“À, cảm ơn.” Hứa Thâm tiếp nhận.

Thang máy vừa xuống dưới, Hứa Thâm vẫy vẫy tay tạm biệt cô ấy để lên lầu.

Hấn vừa bước vào lầu hai, đã nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu đang chờ đợi ở khu nghỉ ngơi trên lầu hai, và ngoại trừ cô ấy, còn có Tô Sương và bóng dáng của hai thanh niên khác.

“Hứa Thâm!” Mặc Tiểu Tiểu nghe được động tĩnh từ thang máy, đã biết hấn là Hứa Thâm đến đây rồi. Cô mừng rỡ đứng dậy, chạy chậm đi tới.

Hứa Thâm cười nói: “Cô đã là đội trưởng, còn không ôn trọng (thận trọng, vững vàng, nghiêm túc...) như vậy?”

“Bớt nói mấy lời đó đi nha, cậu vừa rời đi được vài ngày, còn dám ra vẻ ông cụ non với tôi!” Mặc Tiểu Tiểu tức giận, ném cho hấn một ánh mắt xem thường.

Hứa Thâm vươn tay, chuyển ly trà táo đỏ trên tay qua: “Tiểu Mẫn biết là cô thích uống, nên đã chuẩn bị cho cô một ly.”

“Cô bé Tiểu Mẫn kia thật hiểu chuyện.” Mặc Tiểu Tiểu cũng không khách khí, bàn tay đưa qua đón lấy cái ly, chợt nhìn Hứa Thâm từ trên xuống dưới một vòng, mới nói: “Thế nào, đi động khư có kích thích hay không?”

Hiển nhiên, cô nhìn thấy Hứa Thâm đã bình an trở về, không còn chuyện gì để lo lắng nữa, ngược lại còn có tâm tình trêu ghẹo.

“Rất kích thích đó.” Hứa Thâm cười cười.

À, với đám người Mặc Thanh Hạo kia, hẳn là tương đối kích thích ha....

“Câu không việc gì là tốt rồi.” Tô Sương đã đi tới, trên mặt mang theo mỉm cười. Tính cách của cô gái này hoàn toàn khác biệt với Mặc Tiểu Tiểu, trong khi cô bé kia động một cái là há to miệng, ồn ào, thì Tô Sương lại là người tương đối dịu dàng thực nữ.

“Đã làm hai người lo lắng rồi, tôi không sao.” Hứa Thâm cười.

Mặc Tiểu Tiểu uống một ngụm trà táo đỏ, chợt bày ra vẻ mặt đứng đắn, nói: “Nghe nói lần này người dẫn đầu Mặc gia toàn quân bị diệt, nên khi mấy người các cậu rời đi, chỉ thiếu chút nữa đã bị Mặc gia khó xử, còn khiến Nghĩ Hậu phải ra mặt, có đúng hay không?”

Hứa Thâm không khỏi nhìn cô ấy một cái, không phải cô là người Mặc gia sao?

Vì sao khi cô nhắc tới Mặc gia, lại có vẻ xa lạ như vậy?

“Tin tức của cô rất nhanh nhạy đó.” Hứa Thâm khẽ cười nói.

Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ nói: “Thì tôi đi tìm Liễu lão đầu kia ép ông ta phải nói ra đó. Đã thế, ông ta còn muốn giấu giếm tôi.”

“Liễu cục nào có già đến vậy?” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, cục trưởng Liễu Tích Xuyên nhìn qua chỉ chừng bốn, năm mươi thôi, sao lại thành lão đầu rồi?

“Không nhắc tới ông ta nữa.” Mặc Tiểu Tiểu lôi kéo Hứa Thâm đi vào khu nghỉ ngơi ngồi xuống, lại nhìn qua hai thanh niên đang tỏ ra khá căng thẳng, rút rờ bên cạnh, nói: “Còn thất thần gì chứ? Hai người đi rót nước coi, còn có đồ ăn vặt, đúng,

mang tới đây những thứ mà tôi vừa mua mấy ngày hôm trước nữa.”

“Tôi không ăn đồ ăn vặt.” Hứa Thâm cười khỏ, vội vàng xua tay với hai người kia.

“Ăn ngon lắm mà.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, nói: “Tôi đến đây chỉ muốn báo cho các cô biết một tiếng, là tôi không sao, coi như thuận tiện nhìn xem tình huống hiện giờ của hai người. Thấy hai người không việc gì, tôi cũng an tâm.”

“Chúng tôi có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nhiều nhất là trong cục bố trí cho thế đội thứ hai chúng tôi đi giải quyết sự kiện cấp C. Mà loại sự kiện này ấy à? Không cần bọn họ ra trận, chỉ một con tiểu khư cấp C thôi, tự tôi có thể đơn sát.” Mặc Tiểu Tiểu kiêu ngạo nói.

“Đừng sơ suất, lỡ như tình báo sai lầm thì sao?” Hứa Thâm biết cô ấy cố ý nói mấy câu tràn đầy tự tin như vậy, là không muốn làm hấn lo lắng, chứ không phải do tính cách tự cao tự đại, bởi vậy hấn cũng chân thành nói một câu.

“Tôi sẽ có chừng mực.” Về mặt Mặc Tiểu Tiểu cũng thoáng hiện chân thành đáp lại, chợt cười hì hì nói: “Còn chưa hỏi cậu chuyện này đâu, cậu có biết tên của kẻ xui xẻo của Mặc gia bị chết ở động khư kia là gì không? Hoặc là có nghe thấy những người Mặc gia khác xưng hô với hấn như thế nào không?”

“Bọn họ gọi hấn là Mặc Thất Gia.”

Trên thực tế, ngoại trừ hai lý do Hứa Thâm vừa nêu ra vừa này, hấn tới nơi này còn có một việc khác muốn tìm Mặc Tiểu Tiểu. Chính là muốn hiểu rõ tình huống bên trong Mặc gia, dù sao hiện giờ hấn cũng coi như đắc tội với bọn họ rồi.

Tuy Mặc gia còn không biết là ai đã chém giết Mặc Thanh Hạo, nhưng loại địch nhân dạng tiềm tàng như vậy, có thể hiểu biết thêm về bọn họ một chút vẫn tốt hơn không.

“Hoá ra là tên kia.” Mặc Tiểu Tiểu thầm giật mình, chợt vỗ nhẹ đôi tay nhỏ bé, cười nói: “Chết thật là tốt!”

Hứa Thâm biết rõ còn cố hỏi, nói: “Cô rất quen thuộc với hấn sao?”

Chương 337. Hấn Đã Có Tư Cách Nói, Bản Thân Có Thể Che Chở Cho Người Khác Rồi...

“Đồ ăn vặt của anh đây.” Đúng lúc ấy, thanh niên bên cạnh chuyển tới một gói bánh bích quy.

“Cám ơn.” Hứa Thâm bị ngắt lời, hấn tiếp nhận bánh bích quy, chợt tiếp tục nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu.

“Cũng được.” Mặc Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn thanh niên, trong lòng cũng ý thức được nơi này không thích hợp để đàm luận sâu về chuyện của Mặc gia, chỉ đơn giản nói: “Chờ lát nữa tôi lại nói với cậu về chuyện này, cậu có biết hấn chết như thế nào không? Có phải chết thực thảm hay không?”

Tôi biết nhưng tôi không thể nói.... Hứa Thâm nghĩ đến thi thể bị chặt nát thành từng khối của Mặc Thanh Hạo, tựa như... hấn là... cách chết này khá là thê thảm.

“Không biết, hấn là hấn bị cổ thi quán chân nên không trở về được.” Hứa Thâm nói.

“Hừ, dù sao hấn cũng không trở về, khẳng định sẽ phải chết ở bên trong, Thái Nguyên gia gia sẽ không đi cứu hấn....” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ

“Ừm?”

“Không có gì, dù sao tên đó cũng là ác nhân. Nào nói tôi nghe đi, lần này cậu đã được gặp Nghĩ Hậu hả? Nghe nói Nghĩ Hậu là một vị quân vương phi thường xinh đẹp. Lúc trước cô ấy còn được quân vương khác theo đuổi nữa đó.” Mặc Tiểu Tiểu hưng trí bưng bưng nói.

Cô thật nhiều chuyện.... Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì: “Có gặp nhưng chưa trông thấy mặt, cô ấy đeo mặt nạ.”

“Èo... thật là đáng tiếc.” Mặc Tiểu Tiểu lộ vẻ mặt tiếc hận.

Hứa Thâm lờm cô ấy một cái. Tôi là con trai còn không cảm thấy đáng tiếc, cô là con gái mà ở đó than vãn cái gì?

“Nghe nói cậu sẽ lập tức được điều đến biên đội số một đảm nhiệm chức vị đội trưởng. Thế nào, chắc đội của cậu đang

thiếu đội viên ha? Nhanh đi nói với Liễu cục bảo cậu cần tôi đi, cho tôi đi làm phó thủ của cậu, thế nào?” Mặc Tiểu Tiểu vừa chuyển đề tài, hai mắt đã tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Hai thanh niên cầm đồ ăn vặt bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ lập tức nhìn qua thiếu niên trước mắt, thoát nhìn đối phương còn nhỏ hơn hai người bọn họ vài tuổi mà ...

Tuy bọn họ cũng biết đối phương từng là đội viên của biên đội số 17, nhưng không nghĩ tới, hiện giờ người ta lại sắp nhậm chức đội trưởng biên đội số một rồi.

Đây chính là vị trí đệ nhất nhân không cần phải bàn cãi trong cục đó!

Tô Sương cũng mang theo vẻ mặt hâm mộ nhìn Hứa Thâm, nói: “Tôi cũng nghe Tiểu Tiểu nói như vậy, đáng tiếc thực lực của tôi quá yếu, không thể giúp cậu được.”

“Cô ở lại biên đội số 17 này không tốt hơn sao?” Hứa Thâm nói: “Cũng an toàn hơn nữa.”

“Nhưng chả có gì thú vị cả.” Vẻ mặt Mặc Tiểu Tiểu đầy bất đắc dĩ, buồn rầu nói: “Rõ ràng là tôi đã nói cho bọn họ nghe, ở quanh đây có rất nhiều khư. Cậu xem kìa, hiện giờ trên vai bọn họ còn có khư đang nằm úp sấp đó. Vậy mà bọn họ nghe không hiểu. Cả lúc chiến đấu cũng thế, tôi đã nhắc nhở bọn họ rồi, nhưng bọn họ cứ không nghe. Haizzz... tôi làm đội trưởng cũng chả có gì thú vị, chỉ có thể tự mình ra tay làm việc mà thôi.”

Đây là vấn đề ở cô mà, đâu phải tại người ta.... Hứa Thâm có chút đồng tình nhìn hai thanh niên với vẻ mặt ủy khuất đang đứng bên cạnh.

Bọn họ gặp phải một vị đội trưởng chuyên phản ứng thái quá như vậy, thật sự là một loại tra tấn tinh thần.

Nhưng... chuyện này cũng không trách Mặc Tiểu Tiểu được.

Đó chính là năng lực của Mặc Tiểu Tiểu hiển lộ ra ngoài, mới khiến thế giới trong mắt cô khác với người bình thường như vậy.

Hứa Thâm khá hiểu loại cảm giác này.

“Được rồi, chuyện này để nói sau đi.” Hứa Thâm cũng không từ chối.

Trên thực tế, điều Mặc Tiểu Tiểu tới biên đội số một, cũng tốt cho cô ấy hơn, vì có hấn ở bên cạnh chăm sóc.

Với thực lực ở hình thái thứ hai như hiện giờ, hấn đã có tư cách nói, bản thân có thể che chở cho người khác rồi.

“Cậu nhất định phải nói với Liễu lão đầu nhé.” Mặc Tiểu Tiểu bấu môi nói.

Hứa Thâm nhìn về phía Tô Sương, nói: “Nhưng cô đi rồi, ai sẽ chiếu cố Tô tỷ?”

“Tôi sắp về hưu rồi.” Ánh mắt Tô Sương hiện lên nụ cười, dường như còn ẩn chứa một chút dịu dàng nào đó ở bên trong, nhưng ánh mắt dịu dàng của cô ấy chỉ xuất hiện trong lúc nhìn chăm chú vào thời gian (nguyên văn là thời quang 时光, từ này chỉ khoảng cách thời gian???), tựa như cô ấy vừa trông thấy một thứ gì đó làm bản thân mềm lòng ở bên trong.

“Về hưu?” Hứa Thâm ngẩn ra.

“Đúng vậy, tôi sắp gom góp đủ tiền rồi.” Tô Sương nhẹ giọng nói.

Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn cô ấy một cái, hừ nhẹ nói: “Nhưng trả giá quá lớn.”

Sắc mặt Tô Sương khế biến, nụ cười trên mặt hơi lộ ra vài phần miễn cưỡng. Cô hít sâu một hơi, nói: “Nhưng với tiềm lực của tôi, có thể tiếp tục sống sót đã không dễ dàng. Rất nhiều đội viên thê đội thứ hai còn chưa thể chịu đựng được tới lúc về hưu.”

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến một vài hình ảnh nào đó, trong lòng hấn thâm than...

Nhưng hấn cũng biết mỗi người có con đường riêng của mình. Lúc trước khi bọn họ cần hấn, hấn bắt lực, nhưng tới hiện giờ, khi hấn có đủ năng lực để vươn tay trợ giúp rồi, đối phương đã lên bờ (có thể hiểu là tìm được nơi chốn ổn định).

“Sau khi về hưu, cô dự định làm gì?” Hứa Thâm hỏi.

Trong ánh mắt Tô Sương mang theo một chút hào quang nào đó, nói: “Tôi định tới nội thành. Đến lúc đó, có khả năng sẽ phải ủy thác cho hai người chăm sóc con gái Chu đội, tôi không thể đưa cô bé cùng đi.”

“Đi nội thành?” Hứa Thâm khẽ nhú mày.

“Tôi hi vọng có thể rời xa nơi này, rời xa khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống.” Tô Sương nhẹ nhàng cười nói, trong đôi mắt ẩn chứa một tầng quang mang khát vọng, thực mỏng manh, nhưng cũng thực lóng lánh.

“Nhưng nội thành chưa chắc đã là nơi tốt lành.” Mặc Tiểu Tiểu nhú mày nói.

Hứa Thâm nghĩ đến đủ loại chuyện từng xảy ra trong khoảng thời gian này, hần khẽ gật đầu nói: “Có một vài thứ chỉ hào nhoáng bên ngoài, nhưng chân chính đào sâu vào bên trong lại chẳng khác nhau là mấy.”

Tô Sương thấy Hứa Thâm cũng nói như vậy, vẻ mặt có chút do dự, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn lắc đầu, nói: “Nghe nói bên kia trật tự rất tốt, luật pháp vẹn toàn. Tôi lại chỉ muốn an phận thủ thường, có lẽ không sao đâu.”

“Biết là như thế, nhưng muốn an phận thủ thường, cũng rất khó.” Mặc Tiểu Tiểu lắc đầu.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Mặc Tiểu Tiểu một cái, cô ấy bị Mặc gia ném đến nơi này, hiển nhiên cũng có nguyên nhân sâu xa.

Chương 338. Thượng Vị Giả!

“Cô thật sự quyết định rồi sao?”

“Ừm.” Tô Sương dùng sức gật đầu.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không tiếp tục khuyên nhiều hơn nữa, Lại nói, có thể an phận thủ thường sống hết một đời, cũng là tâm nguyện của rất nhiều người khác.

Bọn họ tiếp tục hàn huyên thêm một lát về chuyện trong cục, Hứa Thâm nhận ra thời cơ hôm nay không tốt, cũng không tìm Mặc Tiểu Tiểu hỏi chuyện của Mặc gia nữa, chờ sau có cơ hội lại nói cũng được.

....

....

Mấy ngày sau, trong cục cử hành nghi thức truy điệu.

Phân đông nhân viên trăm khư, trừ những người đang chấp hành nhiệm vụ, đều có mặt tại nghĩa trang trăm khư.

Nơi này chôn vùi từng dãy mộ bia kéo dài tới vô tận, mọi người đứng đằng trước tấm bia của Ba Diệp và hai vị đội viên của biên đội số một, lòng đầy thương tiếc.

Trừ Liễu Tích Xuyên, các trưởng phòng, khoa trưởng của văn khoa khác trong cục cũng có mặt đầy đủ.

Hứa Thâm cũng gặp được vị Trần khoa trưởng lúc trước từng có xích mích với hắn, nhưng ánh mắt hắn không có dừng lại trên người đối phương quá nhiều, tựa như ân oán lúc trước đều đã qua đi.

Ngược lại, khi Trần Dung nhìn thấy Hứa Thâm, trong lòng gã thâm hừ lạnh một tiếng. Gã biết chuyện Hứa Thâm sắp thăng chức, cũng biết Hứa Thâm đã đột phá hình thái thứ nhất, sẽ trở thành trăm khư giả tọa trấn cục Khư Bí trong tương lai.

Gã cũng không xác định được, rút cuộc Hứa Thâm có ghi hận chuyện lúc trước hay không, nhưng vẫn không có ấn tượng gì tốt với hắn, thậm chí còn âm thầm tiếc nuối, vì sao trong danh sách những người không trở về lần này, lại không có Hứa Thâm.

Chờ lễ tưởng niệm chấm dứt, trừ những nhân viên trăm khư bình thường, mấy quan chức có địa vị quan trọng và đám đội trưởng, cùng với những người sắp được đề bạt lên làm đội trưởng như Hứa Thâm, lại ngồi chung một bàn tiệc.

Trong bữa tiệc, Liễu Tích Xuyên có nhắc nhở một vài hạng mục công việc quan trọng trong cục, cùng với đó là phương hướng phát triển trong tương lai, và tư tưởng trung tâm của cục Khư Bí.

Những nhân viên có chức vụ trong người khác, cũng quây quần chén tạc chén thù, hàn huyên ôn chuyện với nhau.

Ngoại trừ lời đạo đầu còn nhắc tới những nhân viên trăm khư đã hy sinh, phần sau của bữa tiệc đã hoàn toàn trở thành một

bức tiệc rượu, và phần lớn những câu chuyện của mọi người đều xoay quanh vài chủ đề khác.

“Hứa đội, lâu lắm không gặp, chuyện hiểu lầm lúc trước, Hứa đội đừng để ở trong lòng.” Trần khoa trưởng chủ động tới tìm Hứa Thâm, mang theo vẻ mặt tươi cười kính rượu.

Hứa Thâm mỉm cười, cũng đáp lễ nâng ly uống một ngụm: “Trần khoa trưởng khách khí rồi. Về sau này, chúng ta đều làm việc trong cục, các ông phụ trách công việc bên trong, chúng tôi phụ trách chiến đấu bên ngoài, mỗi ngành đều tự quản lý phần mà mình phụ trách thôi.”

“Hứa đội tửu lượng tốt, trí tuệ cũng thông minh, coi như chuyện mạo phạm lúc trước, hãy xí xóa toàn bộ đi.” Trần khoa trưởng cười cười cũng uống một ngụm.

Kỳ thực do người khác khuyến khích, cuối cùng gã mới lựa chọn hạ mình một chút, đến chủ động giải hòa, cũng thuận tiện thử ý tứ của Hứa Thâm một chút.

Nếu Hứa Thâm biểu hiện lạnh nhạt, nghĩa là trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc, đến lúc đó, gã chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.

Tuy gã chỉ là văn chức, nhưng cũng là trăm khur giả giai đoạn đầu, không phải người bình thường khác. Tuy với thực lực của gã, tuyệt đối không thể đánh bại được Hứa Thâm, nhưng trên đời này có rất nhiều biện pháp không cần dựa vào vũ lực, cũng có thể giết người.

“Để bàn, mọi chuyện đã qua rồi.” Hứa Thâm cười đáp lại.

Trần khoa trưởng thấy Hứa Thâm đã lựa chọn giải hòa, trong lòng thầm cười cười. Gã cho rằng Hứa Thâm này coi như thức thời, đồng thời cũng yên tâm xuống.

Lại nói, tuy gã vẫn có biện pháp của mình, nhưng trong trường hợp Hứa Thâm thật sự ghi hận, chuyện này cũng gây nên một chút phiền toái cho gã, dù sao đối phương cũng là hình thái thứ hai.

Nếu người ta thực sự muốn đối địch với gã, kết quả tồi tệ nhất chính là lưỡng bại câu thương, mà kể cả khi thắng, gã cũng chẳng đạt được một chút lợi ích nào.

Tiệc rượu chấm dứt.

Mọi người đều tự rời đi.

Ngày kế, Hứa Thâm bị Liễu Tích Xuyên gọi vào trong cục, ông ấy đưa cho hắn văn kiện chính thức nhậm chức.

Và ngoại trừ chức vụ đội trưởng biên đội số một, Hứa Thâm còn được thêm một chiếc huân chương vinh dự nhất tinh (một sao) của thành Bạch Nghĩ.

Dựa theo cách nói của Liễu Tích Xuyên, là ông ấy tới trước mặt Nghĩ Hậu xin thứ này cho hắn, coi như một chút bồi thường.

Mặc dù Cục Khư Bí ngầm ngầm có liên quan tới nội thành, nhưng bọn họ lại đặt trụ sở tại thành Để, bởi vậy vẫn thuộc về thể lực chính thống nằm dưới quyền quản lý của Nghĩ Hậu.

Cục Khư Bí trăm khư, coi như là trừ hại cho thành Để, lập được công lớn, cho nên khi bọn họ chém giết khư cấp B, đều sẽ đạt được huân chương vinh dự nhất tinh.

Nói về huân chương vinh dự, có lẽ người thường không biết khư là như thế nào, nhưng ai nấy đều biết hiệu tằm quan trọng của loại huân chương này.

Hứa Thâm nhận lấy huân chương vinh dự, chợt cảm giác có chút phồng tay. Hiện giờ khi hắn đối mặt với nụ cười hiền lành của Liễu Tích Xuyên, càng cảm thấy khó có thể mở miệng nói lời từ biệt...

“Những người có thể nhận được chiếc huân chương vinh dự này đều là anh hùng của thành Để, hi vọng trong tương lai, cậu cũng có thể trở thành tấm gương sáng cho vô số con dân thành Bạch Nghĩ noi theo, và một lòng bảo vệ dân chúng thành Để.”

Liễu Tích Xuyên cười nói với Hứa Thâm: “Quá đoạn thời gian nữa, phủ Quân Vương Bạch Nghĩ sẽ phái người tới đo kích cỡ, rồi dựng một bức tượng điêu khắc cho cậu. Về sau này, cậu sẽ chân chính bước vào giai cấp thượng lưu của thành Để.”

Hứa Thâm cảm nhận được tầm quan trọng của tấm huân chương này, hắn hơi hơi gật đầu đáp lại.

n tình quá nặng, ngược lại đã khiến hắn không thể nói nổi hai tiếng cảm ơn.

“Phần lớn những trăm khur giả của cục Khur Bí chúng ta, đều là người cơ khổ (hoặc là người mệnh khổ).” Liễu Tích Xuyên than nhẹ, nói: “Bọn họ ngoài ý muốn bị cuốn vào sự kiện khur thú, lại không thể không trở thành nhân viên trăm khur, nếu vận khí quá kém, rất có khả năng sẽ là người đầu tiên ngã xuống, rất khó chịu đựng được tới lúc về hưu.”

“So sánh với bọn họ, cậu khá may mắn. Đương nhiên may mắn chỉ là một phần, chắc chắn phải kể tới quá trình cố gắng của bản thân cậu nữa.”

“Nhưng hiện giờ cậu đã lên bờ. Tôi chỉ muốn cậu hiểu rằng, về hưu không phải là con đường duy nhất có thể thoát ly. Và hiện giờ, trăm khur cũng không còn là toàn bộ cuộc sống của cậu nữa. Cậu có thể đi kết giao bạn bè, sinh hoạt tại khu thành thị, biết được một vài nơi tốt đẹp của thành Đế.”

“Nơi này không chỉ có bầu không khí u ám và khur, cùng với đám người ăn xin, qua loa tạm bợ, nơi này cũng có hoa tươi và đàn bà, cùng với rượu ngon để thưởng thức!”

Hứa Thâm hiểu, từ sau khi đạt tới hình thái thứ hai, hắn đã nắm trong tay một tấm vé bước vào vòng tròn thượng vị giả.

Sau này, hắn không còn là công cụ giết chóc trăm khur đơn thuần nữa, thay vào đó, hắn có thể trở thành một “Con người”, có quyền lựa chọn của riêng mình.

“Tôi hiểu.”

“Ừm.” Liễu Tích Xuyên khẽ gật đầu, nói: “Tôi giao biên đội số một cho cậu, trải qua kết quả thương nghị trong cục, chúng tôi đã quyết định tăng thêm một vị trí trong biên chế của biên đội số một, từ tổ 5 người biến thành tổ 6 người. Cậu là đội trưởng biên đội số một, cũng là người có địa vị cao hơn những thành viên khác trong đội. Nếu ngày thường chỉ xuất hiện một vài nhiệm vụ nhỏ, cậu cũng có thể lựa chọn không ra mặt.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Chương 339. Người Quen Tê Tụ...

“Tôi đã điều vài vị đội viên đi qua, cậu có thể đi làm quen với bọn họ trước, có gì cần cứ nói lại với tôi. À, thanh bình khí của

cậu đã bị phá hủy, thanh kiếm mới đang được rèn, bởi vì lần này cần chế tạo binh khí hình thái thứ hai, trên công nghệ có chút phức tạp, cần thời gian lâu hơn lần trước rất nhiều. Cậu có yêu cầu gì cũng có thể đề xuất, nếu là không thích hình thức kiếm, muốn đổi thành đao cũng được.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Vẫn là kiếm đi, tôi quen rồi.”

“Được.”

“Tôi có thể tự mình tuyển đội viên của biên đội số một không?” Hứa Thâm hỏi.

Liễu Tích Xuyên cười cười: “Cậu muốn mang hai người của biên đội số hai kia đi qua sao? Được, tự cậu qua bên đó xem xét rồi hẵng nói.”

“Được.”

Hứa Thâm thấy không còn việc gì khác nữa, lập tức cáo từ ông ấy rời đi.

Chờ sau khi hấn từ văn phòng cục trưởng xuống lầu, men theo dãy hành lang dài với sàn nhà được làm bằng gỗ, đột nhiên hấn nghe được trong phòng bên cạnh truyền đến âm thanh trách mắng.

Giọng nói này tương đối quen thuộc, đúng là vị Trần khoa trưởng đã cùng hấn xóa bỏ hiềm khích lúc trước.

Hứa Thâm trông thấy cánh cửa phòng làm việc không đóng, rồi xuyên thấu qua kẽ hở ở cửa, nhìn thoáng qua bên trong, người sau đang gọi điện, tựa như còn tức giận mắng chửi người ở đầu bên kia, nói cái gì mà đừng mơ tăng giá hàng... vân vân.

Hứa Thâm nghĩ đến phần mà đối phương phụ trách chính là bộ Hậu Cần, binh khí và Tịnh Khư Tề đều phải đi qua bàn tay đối phương mới đến được nơi này, xem như một người có quyền thế cực lớn trong cục.

Vừa vặn lúc ấy có người đi qua, Hứa Thâm lập tức thu hồi ánh mắt, thân nhiên đi về phía trước.

“Dường như bên trong đang cãi nhau?” Hứa Thâm giả vờ nghi hoặc, hỏi một cô gái của bộ Văn Chúc vừa đi tới trước mặt

mình.

Cô gái ấy nhận ra Hứa Thâm.

Lại nói, đúng là gần đây, hắn thường xuyên lộ diện trong cục, thêm chuyện bọn họ trở về từ mấy ngày hôm trước, được cấp trên khen ngợi ngay trước mắt tất cả mọi người, rồi tới lễ truy điệu ngày hôm qua. Hắn lại đứng chung một chỗ cùng cục trưởng... Có thể nói hiện giờ, trên cơ bản, toàn thể nhân viên từ trên xuống dưới của bộ Văn Chức, đều nhận ra vị đội trưởng mới nhậm chức này.

“Chào Hứa đội.” Cô gái vội vàng gật đầu.

Hứa Thâm nhậm chức đội trưởng biên đội số một, về cấp bậc cũng xem như gần với cục trưởng, bằng vai phải lứa với loại viên chức như Trần khoa trưởng này.

Nhưng bàn về nhân mạch uy tín, hiển nhiên Trần khoa trưởng bên này sẽ cao hơn.

Suy cho cùng, trăm khur giả cũng cùng loại với tiêu hao phẩm, không có quá nhiều người nguyện ý tiêu hao tinh lực và tâm huyết đi đầu tư vào bọn họ.

“Dường như gần đây, chuyện thu mua từ nội thành bên kia xảy ra chút vấn đề. Trần khoa trưởng phụ trách việc này, áp lực khá lớn, mỗi ngày chúng tôi đều được nghe anh ấy mắng người, đã quen rồi.” Cô gái hơi nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, sau đó nhỏ giọng cười nói.

Lúc này, âm thanh cãi nhau ở bên trong cùn gdùng lại, tựa như người kia đã gác máy rồi.

Cô gái hơi hơi rút cổ, khẽ gật gật đầu với Hứa Thâm rồi nhanh chóng đi qua, không dám dừng lại ở nơi này.

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua cửa phòng, nhưng cũng không dừng lại, lập tức rời đi.

...

...

Hứa Thâm rời khỏi cục Khur Bí, đi vào trang viên của biên đội số một thuộc bộ Tác Chiến.

Thoạt nhìn nơi này cũng tương tự như trang viên của biên đội số hai, chỉ là những loại hoa ở bên trong trang viên có chút khác biệt. Mục Tuyết thích hoa màu tím, bởi vậy bên trong trang viên của biên đội số hai là một mảnh màu tím xinh đẹp, mà bên trong biên đội số một chỉ có các loại hoa cỏ tương đối bình thường, hiển nhiên không ai cố ý đi chăm chút cho chúng nó.

Cần nhắc đến đội trưởng Sở Bạch trước đây của biên đội số một là đàn ông, phó đội trưởng cũng vậy, hiển nhiên hai người bọn họ không có hứng thú gì với hoa hoa cỏ cỏ.

Hứa Thâm đẩy cửa, tiến vào bên trong trang viên.

Có một thanh niên khuôn mặt trắng nõn, đang ngồi đọc sách trong gian phòng dưới lầu một, nghe được động tĩnh, nhanh chóng nhìn qua, chờ đến lúc người này nhìn thấy gương mặt Hứa Thâm, gã vội vàng đứng lên, lập tức nói: “Ra, ra mặt Hứa đội trưởng, tôi là quản gia hậu cần của biên đội số một. Tôi tên là Tiểu Trang.”

“Chào anh.” Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Đội viên mới vừa được trong cục điều tới đâu?”

“Bọn họ đang nghỉ ngơi trên lầu, để tôi đi thông báo cho bọn họ.” Thanh niên vội vàng nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đi qua ngồi xuống bộ sô pha bên cạnh.

Cấu tạo trong trang viên này cũng tương tự như nơi ở của biên đội số hai, chỉ khác ở cách trang trí, Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến Mục Tuyết. Ngày hôm qua, hắn còn nhìn thấy cô trong lễ truy điệu, nhưng hắn là hôm nay cô ấy đã rời khỏi nơi này rồi.

Không bao lâu sau, một đợt tiếng bước chân truyền đến.

“Lão Hứa!”

“Hứa ca!”

Hứa Thâm còn chưa quay đầu lại, đã nghe đến hai giọng nói quen thuộc truyền đến, nhìn lại, đúng là Cố Thu Phong và La Hoa.

Hắn hơi ngơ ngác một chút, trong đầu lại nghĩ đến lời nói của Liễu cục lúc trước, rồi không khỏi lắc đầu cười, hóa ra ông ấy

đã điều bọn họ đến nơi này từ trước rồi.

Và ngoại trừ Cố Thu Phong cùng La Hoa, Hứa Thâm còn nhìn thấy một gương mặt xem như người quen cũ ở phía sau bọn họ. Và người nọ lại chính là Hạ Tĩnh Tương.

Ánh mắt hai người giao nhau, Hạ Tĩnh Tương nhoẻn miệng cười với Hứa Thâm, rồi gật gật đầu.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, Hạ Tĩnh Tương tốt nghiệp cùng thời điểm với hắn, chỉ học trước hắn hai tháng mà thôi, vậy mà hiện tại, cô ấy cũng được đề bạt đến biên đội số một rồi?

Hắn còn nhớ tốc độ thăng chức bình thường của đội viên trăm khur cũng không nhanh như vậy...

“Hứa đội, cậu đã đến rồi.” Ở phía sau bọn họ là nguyên phó đội trưởng của biên đội số một, Triệu Thanh Miên, còn có một thanh niên khác nữa.

Hứa Thâm cũng có ấn tượng với người này, gã chính là Diệp Thủ, người từng đưa hắn đến cục Khư Bí đưa tin lúc trước.

Và trừ Sở Bạch, hiện giờ biên đội số một chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

Triệu Thanh Miên đeo kính mắt, mỉm cười, đi tới trước mặt Hứa Thâm: “Tôi là phó đội trưởng Triệu Thanh Miên của biên đội số một, chúc mừng Hứa đội đến nhậm chức.”

“Chào anh.” Hứa Thâm bắt tay đối phương.

“Hình như trước kia chúng ta từng gặp mặt nhau rồi.” Diệp Thủ cười nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Chương 340. Người Đến Kể Đi...

“Bọn họ là thành viên mới của biên đội số một vừa được Liễu cục điều tới. Tôi sẽ không giới thiệu nhiều về hai vị này nữa. Vị này chính là Hạ Tĩnh Tương, kinh nghiệm chiến đấu của cô không quá phong phú, vừa tốt nghiệp huấn luyện doanh không lâu, chỉ chừng nửa năm thôi, nhưng lúc trước, trong một lần làm nhiệm vụ sự kiện cấp C, có lẽ cô ấy đã gặp được nguy cơ sinh tử, rồi ngoài ý muốn kích phát được trạng thái cực hạn.”

Triệu Thanh Miên giới thiệu: “Trong cục tương đối xem trọng những trường hợp này. Trước mắt, cô ấy là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, và bên trên điều cô ấy đến biên đội số một của chúng ta, cũng hi vọng Hứa Thâm có thể chăm sóc một hai.”

Hạ Tĩnh Tương nhìn về phía Hứa Thâm, tựa như trong đôi mắt có hào quang lóe sáng, nói: “Chào Hứa đội.”

Trạng thái cực hạn? Hứa Thâm khá kinh ngạc, chợt nghĩ đến sự kiện khur thú cấp C mà hắn nghe lời Mục Tuyết ‘thể hiện thành ý’. Cũng may mà lần ấy hắn tới kịp, suýt chút nữa Hạ Tĩnh Tương đã bị khur chém giết rồi.

Chẳng lẽ cô ấy đột phá ngay chính lúc đó?

Nhưng hắn còn nhớ lúc ấy Hạ Tĩnh Tương vẫn chưa đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu...

Phải chăng cũng chính vì nguyên nhân này mà lúc ấy cô chỉ vền vẹn kích hoạt được trạng thái cực hạn, chứ không đột phá?

Hứa Thâm nghĩ đến nguyên lý kích hoạt trạng thái cực hạn, trong lòng cũng hiểu được lý do rồi, chỉ cần có khur lực là kích phát được trạng thái cực hạn thôi, và điểm mấu chốt khi hoàn thành kích phát là bổ sung năng lượng cho trái tim mà không chết.

Nếu đã đạt tới cực hạn, chẳng những có thể đi vào trạng thái cực hạn, còn có hi vọng làm một lần hành động đột phá gong cùm xiềng xích cuối cùng, trở thành hình thái thứ hai, khiến cho trái tim thời thời khắc khắc bảo trì đủ số năng lượng bổ sung, hoàn toàn biến đổi.

“Vị này chính là Diệp Thủ, nguyên đội viên của biên đội số một.” Triệu Thanh Miên tiếp tục giới thiệu: “Tình huống của cậu ấy cũng tương tự như Hạ Tĩnh Tương, cũng mới chuyển chính thức nửa năm đã được điều đến biên đội số một, hiện giờ coi như có thể một mình đảm đương một phía rồi. Cậu ấy có trạng thái cực hạn, bản thân cũng đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu từ lâu, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm phản ứng và kinh nghiệm chiến đấu, nhưng một mình đã có đủ năng lực và chiến tích chém giết khur cấp C.”

Hứa Thâm nhìn về phía Diệp Thủ.

Hắn còn nhớ lúc trước khi đội của bọn họ giải cứu hắn, dường như anh chàng này là người có biểu hiện non nớt nhất, hoá ra gã thuộc loại tình huống này.

Nói thật, mãi sau khi được cứu rồi, hắn vẫn có chút nghi hoặc, bọn họ là biên đội số một, là đội ngũ vương bài thân kinh bách chiến, làm sao có thể xuất hiện một người mới non nớt như vậy trong đội? Hiện tại coi như hắn đã biết được đáp án rồi.

“Chào Hứa đội, về sau tôi sẽ đi theo Hứa đội lẫn lộn.” Diệp Thủ cười nói.

Hứa Thâm cũng cười cười: “Anh quá khách khí rồi.”

“Về phần tôi.” Triệu Thanh Miên đặt phần giới thiệu bản thân ở phía cuối cùng, vẻ mặt gã bình tĩnh, nói: “Ta đã đệ trình đơn xin về hưu vào trong cục, hắn là rất nhanh sẽ được phê chuẩn, cho nên chức vụ phó đội trưởng này, đành phải giao cho Hứa đội xem xét chọn người.”

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, nói: “Anh muốn về hưu?”

“Ừm.”

Hứa Thâm cũng thoáng cảm nhận được một chút nguyên nhân vì sao Liễu cục lại luyện tiết khi người khác về hưu đến vậy.

Triệu Thanh Miên này có thể trở về từ động khư, khẳng định phải là người tâm tư kín đáo, nếu đối phương có thể tiếp tục ở lại trong đội, sau này hắn cũng có thể bớt lo đi rất nhiều, thậm chí còn có thể bổ nhiệm đối phương trở thành đội trưởng đại diện cũng được, coi như sự kiện cấp C bình thường hắn cũng không cần ra mặt.

“Anh còn trẻ, về hưu rồi dự tính làm gì?” Hứa Thâm hỏi.

Triệu Thanh Miên cười cười.

Bản thân bị một thiếu niên nhỏ hơn mình mười mấy tuổi nói mình còn trẻ, trong lòng gã dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, có chút không thể nói rõ ra, nhưng gã cũng biết với địa vị hiện giờ, Hứa Thâm tuyệt đối đủ tư cách nói lên những lời này. Gã chỉ mỉm cười nói: “Trăm khư quá nhiều năm, tôi đã sớm chán ghét loại công việc này rồi, muốn đi trồng hoa, trồng cỏ, tùy tiện làm bất cứ công việc gì cũng được, tóm lại là có thể yên ổn sinh sống nốt phần còn lại của cuộc đời.”

“Triệu ca, anh nhớ phải quay lại thăm tôi đó.” Tựa như Diệp Thủ đã biết trước chuyện Triệu Thanh Miên sẽ về hưu, gã không có bất ngờ, chỉ lộ ra một chút không nữ, nói.

“Cậu cần phải ngoan ngoãn nghe lời Hứa đội nói. Cậu ấy là tồn tại hình thái thứ hai, đi theo cậu ấy còn an toàn hơn lúc trước Sở đội dẫn dắt chúng ta.” Triệu Thanh Miên vỗ vỗ bờ vai của gã, nói: “Cũng phải học được cách kiên cường hơn một chút, đừng dễ dàng khóc nhè nữa.”

Diệp Thủ nghĩ đến những gì bản thân đã trải qua tại động khư, gã hơi hơi cắn răng, cố ép bản thân phải kiềm chế lại. Nếu là trước kia, có lẽ vào những lúc như thế này, hốc mắt gã sẽ đỏ lên nhanh chóng, nhưng hiện tại sẽ không.

“Vây, chúc anh hạnh phúc.” Hứa Thâm cũng không giữ lại thêm, dù sao lực chọn này cũng từng là lý tưởng của hắn.

Triệu Thanh Miên cười cười, nói: “Vị trí bỏ trống của tôi, chỉ cần trong cục lại phái người tới là được.

Hứa Thâm gật đầu, không cần chờ trong cục phái người, hắn cũng có thể tự mình đi xin, vừa lúc điều Mặc Tiểu Tiểu đến đây, nhưng phải chờ tới lúc Tô Sương về hưu lại nói.

Nếu không có Mặc Tiểu Tiểu chăm sóc, Hứa Thâm lo lắng lúc Tô Sương chấp hành nhiệm vụ, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao vất vả lắm cô ấy mới cố gắng được đến lúc về hưu, nếu ngay trong giai đoạn này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không khỏi quá mức bi thương.

Triệu Thanh Miên dặn dò vài chuyện, rồi cáo từ cùng Hứa Thâm và rời đi.

Triệu Thanh Miên rời khỏi trang viên số một, đi vào một gian lầu nhỏ nào đó.

“Có cậu ấy ở nơi đó, nếu cậu tiếp tục ở lại biên đội số một, gần như sẽ không xuất hiện bất cứ nguy hiểm gì, trừ phi gặp phải sự kiện cấp B.” Một bóng dáng đang đứng phía trước cửa sổ, nói với Triệu Thanh Miên vừa bước đến đằng sau.

Qua lớp thủy tinh, ánh sáng phản xạ khuôn mặt của người ấy, đúng là Sở Bạch.

Chương 341. Chức Danh Mới, Trải Nghiệm Mới, Nhu Cầu Mới...

“Tôi biết.” Triệu Thanh Miên đẩy đẩy kính mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Nhưng hiện giờ, tôi có ở lại trong cục cũng không còn ý nghĩa gì nữa, bản thân mình làm chủ mới là con đường đòi hỏi.”

Sở Bạch xoay người lại, nhìn vị người trợ thủ cũ này, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Hiện giờ tôi đã là tồn tại hình thái thứ hai, chúng ta bắt tay vào thực hiện thôi. Sớm muộn gì trong tương lai, chúng ta sẽ phát triển trở thành thế lực lớn ngang ngửa với hội Truy Quang, dù không thể sánh vai cùng bọn họ, ít nhất cũng tốt hơn làm việc thay người khác nhiều.”

“Đúng vậy, nhân mạch mà chúng ta tích lũy từ lúc trước, tới hiện tại có thể phát huy công dụng rồi.” Triệu Thanh Miên mỉm cười.

Sở Bạch cũng mỉm cười, ánh mắt gã xuyên qua lớp thủy tinh trên cửa sổ, nhìn về phương xa, trong đôi mắt thâm thúy chợt lóe ánh hào quang: “Trong tương lai, ở thành Đế này tất có một chỗ dành cho chúng ta!”

...

...

Ngày kế.

Hứa Thâm nhận được thông báo Triệu Thanh Miên về hưu, Liễu Tích Xuyên tự mình gọi cho Hứa Thâm, giải thích ngọn nguồn câu chuyện, ông ấy cũng tỏ vẻ Triệu Thanh Miên đã lập công lớn ở động khư, bởi vậy gã xin về hưu, ông ấy không thể khéo léo từ chối được, hơn nữa cũng phải cho Sở Bạch vài phần tình mọn.

Hứa Thâm tỏ vẻ hiểu được.

Liễu Tích Xuyên đề nghị sắp xếp một đội viên khác, nhưng bị Hứa Thâm khéo léo từ chối.

“Tôi đang dự định tự mình tuyển người bổ sung cho chỗ trống trong đội. Và trong khoảng thời gian thiếu người này, khi có

nhệm vụ, tôi sẽ tự mình lên.” Hứa Thâm nói với Liễu Tích Xuyên.

“Được, dù sao cũng là cậu chọn, cứ chọn ai mà mình muốn là được.” Liễu Tích Xuyên rất thoải mái đồng ý, coi như đã hoàn toàn trao quyền quyết định vào tay Hứa Thâm rồi.

Hứa Thâm hỏi: “Vậy biên đội số hai hiện tại...”

“Biên đội số hai sẽ được xây dựng lại.” Liễu Tích Xuyên nói: “Cậu có người nào muốn đề cử không?”

Hứa Thâm lắc đầu, xem ra biên đội số hai cần phải đổi mới hoàn toàn rồi.

Suy cho cùng, đội trưởng Mục Tuyết đã rời đi, những người còn lại cũng đi hết, biên đội số hai ngày xưa chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Lại nói, từ sau khi Hứa Thâm trở thành đội trưởng biên đội số một, hắn lập tức cảm nhận được địa vị của bản thân biến hóa. Hắn có thể lựa chọn tiếp nhận khu phố mà Sở Bạch từng quản lý lúc trước, cũng có thể lựa chọn khu phố mà bản thân vừa ý để trấn thủ.

Và trong lúc Hứa Thâm còn chưa có thời gian đưa ra lựa chọn, đã có rất nhiều thư từ và kiện hàng được ký gửi tới trang viên số một, chỉ đích danh muốn giao cho hắn rồi.

Tất cả những kiện hàng đều do nhóm hào phú trên khắp các khu phố thuộc khu Hắc Quang gửi tới để chúc mừng và mời mọc.

Những phú hào này có con đường thông tin cực kỳ nhanh nhạy.

Lại nói, ngày thường, bọn họ đều làm ít chuyện gần như không thể đưa ra ngoài ánh sáng, nhất là có chút tiếp xúc với khu. Bởi vậy ngay khi biết được tin tức cục Khư Bí có đội trưởng mới nhậm chức, hầu hết đều dự định tìm tới hắn nhờ che chở.

Hứa Thâm kiểm kê một phen, chỉ vền vẹn là số lễ vật đưa tặng, đã có trên trăm vạn.

Hơn nữa, đãi ngộ cấp đội trưởng cũng vượt qua đội viên nhiều lắm, xem như đã chân chính bước vào cấp bậc người nổi tiếng

rồi, lời nói cũng trở nên có trọng lượng nhất định tại cục Khư Bí, đương nhiên cũng sẽ được người bên ngoài coi trọng.

Hứa Thâm nhìn thấy lời mời tham dự các loại bữa tiệc trên giấy viết thư, trong lòng có chút khó xử, tuy ăn cơm không vấn đề gì, nhưng với hắn, loại hoạt động này thuần túy là lãng phí thời gian.

Hơn nữa tử sắc sẽ làm kẻ khác trầm mê, ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm.

“Bên cạnh thiếu người, thiếu kẻ thân tín lo toan những chuyện kiểu này, khó trách bên cạnh những đại nhân vật kia đều có thuộc hạ, không chỉ giúp bọn họ tăng thêm uy phong, còn có thể giúp bản thân thoát khỏi mối bận tâm về mấy chuyện vặt vãnh kiểu này.” Hứa Thâm không khỏi bắt đầu sinh ra ý tưởng bồi dưỡng một vài người làm việc cho mình.

Chỉ vẻn vẻn là kiếm kê lễ vật, đã ngốn mất của hắn mấy giờ đồng hồ, mấy chuyện này thật phiền toái.

Nhưng khi Hứa Thâm lục tìm trong đầu, muốn chọn lựa ra một vài đối tượng đáng giá tin cậy, hắn lại phát hiện ra rằng, mình chẳng tìm được ai.

Nếu Tô Sương không đi nội thành, có lẽ sau khi cô ấy về hưu, hắn có thể yêu cầu cô ấy làm việc cho mình, nhưng mỗi người đều có chí hướng khác nhau, người ta đã không muốn tiếp tục ở lại thành Đê, hắn cũng không tiện giữ thêm.

“Đặng Phong? Không được, cậu ấy quá nóng nảy, hấp tấp, không thích hợp làm loại chuyện này. Đại Lý Ly rất am hiểu phương diện này, cô ấy có thể ứng phó đủ loại trường hợp, thậm chí còn thuận buồm xuôi gió hơn ta nhiều, nhưng... Cô ấy là người trong hội, nhân tài như vậy, phỏng chừng đã sớm nguyện trung thành với thủ lĩnh rồi, không tin được...”

Hứa Thâm nhíu mày suy tư.

Mặc Tiểu Tiêu? Cũng không tin được, nếu bảo cô ấy thay hắn đi dự bữa tiệc, phỏng chừng muốn lật cái bàn luôn.

Còn ai có thể đây?

Bỗng nhiên Hứa Thâm phát hiện, tại vì hắn quá mức bận việc... tu luyện, nên những người quen biết bên cạnh mình

quá ít.

Tùng tùng!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Hứa Thâm nhanh chóng thu hồi tất cả những món lễ vật đang chất đầy trên giường, ném hết chúng nó vào trong tủ quần áo.

Trong tủ quần áo của hắn chẳng có mấy bộ trang phục, ngược lại đã bị đông lễ vật nhồi đầy rồi.

“Ai đó?”

“Là tôi.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của một cô gái: “Hứa đội, trong cục truyền tin tức đến, có nhiệm vụ muốn chúng ta xuất hành, anh có muốn tham gia không?”

“Tiến vào đi.” Cửa bị mở ra, Hứa Thâm nhìn thấy người ngoài cửa chính là Hạ Tĩnh Tương, lập tức hỏi: “Là sự kiện cấp gì?”

“Sự kiện cấp C, căn cứ theo tình báo, là sự kiện đơn thể (nghĩa là chỉ một con cấp C thôi).” Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương không nhìn loạn khắp nơi trong phòng, chỉ hơi hơi cúi đầu bình tĩnh báo cáo.

So sánh với một người luôn tỏ ra tràn ngập tinh thần và phấn đấu hết mình lúc trước, hiện giờ tính tình cô đã chuyển biến, trở nên càng thêm nội liễm trầm tĩnh, dường như đã bớt đi vài phần đường hoàng, và thêm vào một chút vững vàng giống hệt đàn ông.

Chương 342. Nhiệm Vụ Mới!

“Vây cùng nhau đi.” Hứa Thâm đứng dậy.

Hạ Tĩnh Tương nhìn thấy trang phục tác chiến trên người Hứa Thâm, hơi ngạc nhiên hỏi: “Hứa đội đã sớm biết chúng ta sắp nhận nhiệm vụ sao?”

“Không, loại nhiệm vụ nhỏ này trong cục sẽ không cố ý cho tôi biết đâu.”

Nhiệm vụ nhỏ... Khóe miệng Hạ Tĩnh Tương thoáng giật giật đôi chút.

Nhưng đúng là với Hứa Thâm hiện giờ, nhiệm vụ cấp C chỉ được coi như một nhiệm vụ nhỏ, chẳng qua với những đội viên như bọn họ, nhiệm vụ loại này vẫn có rất nhiều khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Có vẻ như bình thường Hứa đội đều mặc trang phục tác chiến?” Hạ Tĩnh Tương nghiêng người tránh một lối đi ở cửa, chờ Hứa Thâm đi trước, mới bước theo đằng sau.

“Ừm, bởi vì khi ra bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được khur, không mặc trang phục tác chiến sẽ rất nguy hiểm.” Hứa Thâm nói.

Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương khẽ động.

Kỳ thực cô cũng biết điều này, chỉ là rất khó để cảm thấy thoải mái trong khi luôn mặc trang phục tác chiến trên người như vậy, dù sao trang phục tác chiến cũng quá ngột ngạt, cực kỳ không dễ chịu nếu dùng nó làm trang phục thường ngày.

Hai người xuống lầu, Hứa Thâm nhìn thấy đám người Cố Thu Phong đã chờ sẵn dưới lầu một, biểu hiện có chút tích cực.

“Hứa đội!” Máy người bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm, đều gọi to một tiếng, có vẻ cực kỳ tôn kính, không một ai bày ra cái giá đội viên lão luyện của mình nữa.

Cố Thu Phong vốn từng được Hứa Thâm cứu, gã cảm kích hẳn từ tận đáy lòng mình.

La Hoa thuộc loại người có chỉ số EQ cao (khôn khéo, quảng giao, biết làm vừa lòng người khác...), tuy Hứa Thâm nhập đội khá muộn, nhưng hiện giờ hắn đã đột phá, không còn đứng chung một bậc thang với bọn họ nữa, bởi vậy gã cũng không tiếp tục gọi thẳng cái tên Hứa Thâm kia.

Suy cho cùng cũng là địa vị làm nên con người, dù trong thời gian ngắn, Hứa Thâm không cảm thấy cách gọi thẳng tên kia có điểm gì quái dị, nhưng trong lúc tất cả mọi người chung quanh đều cung kính với hắn, lại có người gọi thẳng tên ra... Có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy chói tai.

La Hoa am hiểu rất sâu sắc loại đạo lý này, và đó cũng là nguyên nhân khiến cho cuộc sống tại nơi này của gã luôn diễn ra thuận lợi.

Gã luôn tỉnh tể nhận ra bản thân mình đang đứng ở điểm nào, có địa vị như thế nào, rồi căn cứ vào đó để biết bản thân nên mở bản nhạc nào để nhảy cho đúng điệu, tuyệt đối không cao điệu (nghĩa bóng của từ này là phách lối, lên giọng nha), cũng tuyệt đối không tùy ý bắt chuyện lôi kéo, thông đồng.

“Hứa đội, anh cũng phải đi sao?” Diệp Thủ nhìn thấy Hứa Thâm xuống lầu, có chút ngoài ý muốn, nói: “Nhiệm vụ lần này chỉ cần mấy người chúng tôi là đủ rồi, nếu cả anh cũng đi, dường như có chút dùng dao mổ trâu giết gà đó.”

Hứa Thâm cười cười, nói: “Vừa lúc tôi đang muốn bàn bạc với mọi người một chút, tôi đang định xin với cục trưởng, để trong cục cắt cử nhiều sự kiện cho chúng ta hơn, trừ phi là sự kiện cấp D, tất cả các sự kiện còn lại, tôi đều sẽ tham dự. Không biết ý mọi người như thế nào?”

Mấy người đều nghi hoặc nhìn Hứa Thâm, bởi vì với địa vị của hắn, đâu cần phải thường xuyên hoàn thành nhiệm vụ để tranh công?

Dù sao địa vị của Hứa Thâm đã sắp đi tới đỉnh điểm rồi, lại lên trên chút nữa chính là ngồi ở trên đùi cục trưởng đó.

“Anh muốn giúp chúng tôi tích góp công lao nhanh hơn sao?” Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương chớp động, cô ấy hơi hiếu kỳ dò hỏi.

Mấy người đều tỏ ra sững sốt, nhưng rất nhanh, một luồng lửa nóng không khỏi bùng lên trong lòng, chỉ duy nhất một nguyên nhân này mới đủ để giải thích được hành động kia.

“Đúng là tôi có một chút ý tứ trên phương diện này, nhưng cũng có nguyên nhân xuất phát từ chính tôi nữa.” Hứa Thâm cười cười, nói: “Tôi chỉ muốn bỏ thêm nhiều công sức hơn để hoàn thành nhiệm vụ trong cục, nếu mọi người đều không có ý kiến, vậy cứ quyết định thế đi. Nhưng có điều tôi phải nhắc trước, trong vòng mấy tháng sau này, có khả năng công tác sẽ vất vả hơn một chút, chúng ta sẽ không có ngày nghỉ ngơi đâu.”

“Không thành vấn đề, có Hứa đội dẫn dắt, đi làm nhiệm vụ có khác gì đi nhặt công lao đâu, chúng tôi cầu còn không được.” Diệp Thủ cười nói.

Cố Thu Phong cũng cười nói: “Anh nói như thế nào thì chúng tôi làm như thế ấy, tôi không có ý kiến.”

“Vậy đa tạ Hứa đội.” La Hoa tỏ vẻ cảm tạ.

Hứa Thâm thấy bọn họ không có ý kiến gì, cũng cười nói: “Vậy quyết định như thế nhé.”

Sau đó, mọi người bắt tay vào chuẩn bị dụng cụ trước khi xuất phát, cũng như ăn mặc trang phục chỉnh tề, cả đội đồng loạt lên đường, La Hoa là người tỉ mỉ tinh tế, gã lập tức cầm bản đồ phụ trách chỉ dẫn, Diệp Thủ và Cố Thu Phong trước kia đều là đối tượng được cả đội chiếu cố, bởi vậy cũng không có biểu hiện gì, chỉ ngoan ngoãn nghe theo chỉ huy thôi.

Về phần Hạ Tĩnh Tương, địa vị của cô ấy cũng tương đương với Hứa Thâm trước kia, là người có tiềm lực, cần được đào tạo sâu thêm, cũng nằm trong số những đối tượng được chiếu cố trọng điểm.

Bỗng nhiên lúc này, Hứa Thâm lại phát hiện trong khi không chú ý, hắn đã trở thành một góc đại thụ, không còn phải dựa vào người khác nữa, ngược lại còn có người cần hắn đến che chở...

Chỉ tiếc, hắn không thể đến giúp Ly tỷ... trong ánh mắt Hứa Thâm xẹt qua một mảnh thâm trầm.

Rất nhanh, chiếc xe đã đến địa điểm khu tác loạn.

Ở bên trong một cô nhi viện, nằm trên đoạn đường xa xôi.

...

...

Mỗi ngày cô nhi viện đều ăn cơm rất đúng giờ.

Nhưng hôm nay, đã 8 giờ tối rồi, vậy mà tiếng chuông báo giờ cơm chiều lại chậm chạp không thấy vang lên.

Đợi cho đến 10 giờ, khi ta đói khát khó nhịn, đành phải từ trong phòng đi ra ngoài, thứ mà ta nhìn thấy chính là một dãy hành lang lạnh lẽo, không một bóng người...

...

Đêm nay lại ăn cơm trước giờ quy định.

Lúc năm giờ đã phải đến căn tin, dưới mệnh lệnh của mẹ, rất nhanh chúng ta đã bắt đầu được ăn.

Bỗng nhiên ta phát hiện ra, Tiểu Nguyên và Tiểu Bình cùng phòng vẫn chưa tới.

Ta hỏi mẹ.

Mẹ nói bọn họ sinh bệnh, phải đi bác sĩ khám rồi.

Chờ chúng ta ăn xong, mẹ đưa chúng ta đến một gian phòng hắc ám.

Nơi này rất xa lạ, ta thực sự sợ hãi, bên trong là một mảnh tối đen.

Bỗng nhiên ta nghĩ đến, trước khi Tiểu Nguyên và Tiểu Bình sinh bệnh, bọn họ rất thích rúc vào trong phòng, từng bị mẹ nghiêm khắc răn dạy một hồi...

Chương 343. Cô Nhi Viện

Chiếc xe dừng lại bên ngoài cô nhi viện.

Thoạt nhìn khu vực chung quanh nơi này tương đối hoang vắng.

Không cần Hứa Thâm phân phó, Cố Thu Phong đã lấy trang bị phá khur từ trong cốp xe ra, bắt đầu bố trí xung quanh.

“Tiến vào.” Chờ trang bị phá khur khởi động, Hứa Thâm phân phó một tiếng, rồi dẫn đầu bước vào Khur giới.

Đám người Cố Thu Phong lần lượt theo vào.

“Còn người may mắn sống sót không?”

“Có, dường như con khur này hơi kém ăn, có khá nhiều người sống sót đã được giải cứu ra ngoài.” La Hoa nói.

Bóng dáng Hứa Thâm xuyên qua bức tường trong hiện thực, tiến vào cô nhi viện.

Chỉ thấy bên trong yên tĩnh không tiếng động, bên trong những gian phòng dành cho đám trẻ nhỏ ở lại, đều không một bóng người, dường như cái cô nhi viện này đã bị ai đó dọn sạch cả rồi.

Hứa Thâm tìm thấy một chút vết máu còn lưu lại dưới mặt đất, bên trong một gian phòng ngủ nào đó.

Cả một nhúm tóc còn chưa bị ăn luôn.

Vách tường xung quanh màu xám trắng cực kỳ đơn điệu, chỉ ở cửa ra vào, có dán một ít chữ nổi dành cho người mù, đó là tấm bảng ghi lại giờ giấc sinh hoạt và nghỉ ngơi hàng ngày trong cô nhi viện.

Giờ nào phải rời giường, giờ nào phải ăn cơm, giờ nào phải đi ngủ, đều phải nghiêm khắc chấp hành.

“Vẫn là vụ dân tốt hơn, 8 giờ đã có thể đi ngủ rồi. Còn với chúng ta, 8 giờ mới là thời khắc cuộc sống về đêm chuẩn bị bắt đầu...” Cố Thu Phong nhìn tấm thời gian biểu trên tường, cười khẽ nói.

“Đường như ngoài cửa có kỳ hiệu của hội Hỗ Trợ Vụ Công, có lẽ nơi này chính là cô nhi viện do hội Hỗ Trợ Vụ Công đầu tư giúp đỡ.” Hạ Tĩnh Tương nói.

“Phát sinh chuyện lớn như vậy, bọn họ không phải trăm khur giả đến giải quyết sao?” Diệp Thủ nghi hoặc nói: “Nơi này cũng được xem như sản nghiệp của bọn họ mà?”

“Có khả năng là người của bọn họ cần phải giữ lại dùng cho việc khác, bọn họ chẳng ham hố gì phần công tác có lợi ích nhỏ tí teo thế này đâu.” Cố Thu Phong bữu môi nói.

“Hắn là sau chuyến đi tới động khur, đã khiến bọn họ thiệt hại nặng nề. Ở thời điểm trở về, tôi có để ý thấy đội ngũ của hội Hỗ Trợ Vụ Công chỉ có một nửa người sống sót.” La Hoa tâm tư tinh tế, lúc tập kết chuẩn bị vào động khur, gã đã dành thời gian chú ý tới các thế lực khắp nơi.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hắn cũng chú ý tới điểm này.

Lại nói, đúng là tham gia động khur, có người kiếm bộn, nhưng cũng có người thiệt hại lớn lao.

“Con khur này trốn đi đâu vậy, chẳng lẽ cần phải gọi nó mới chịu xuất hiện sao?” Cố Thu Phong nhìn Đông ngó Tây một hồi, có vẻ hơi mất kiên nhẫn nói.

Hiện giờ có Hứa Thâm ở bên cạnh, khiến cho lá gan của gã lớn hơn rất nhiều, lại còn nghĩ tới chuyện trực tiếp tạo ra tiếng

động, dẫn con khur kia đến.

La Hoa nhìn về phía Hứa Thâm, nếu Hứa Thâm không ở đây, gã sẽ không đề nghị làm như vậy, nhưng có Hứa Thâm tọa trấn, hết thảy đều tiện lợi hơn rất nhiều.

“Tôi đã thấy nó.” Ánh mắt Hứa Thâm đang chăm chú nhìn về phía một gian phòng ngủ nào đó.

Bên ấy, có một con khur thú cực lớn hình dáng giống hệt con cóc đang nằm úp xuống mặt đất, thể trạng chừng hai, ba mét, dáng người mập mạp, nhìn xa tưởng là cóc, nhìn gần mới phát hiện, hoá ra con khur này lại có dáng vẻ của một gã đàn ông cực kỳ mập mạp.

Ngay lúc Hứa Thâm nhìn thấy đối phương, con khur này cũng chú ý tới bọn họ, nó lập tức lộ ra vẻ mặt hung ác.

“Mọi người qua rèn luyện đi.” Hứa Thâm không tự mình ra tay, mà muốn để những người khác có cơ hội chiến đấu, nhằm tôi luyện kinh nghiệm bản thân đã tích góp được.

“Ách, nó ở đâu?” Mấy người khác nghe được lời nói của Hứa Thâm, cũng vội vàng nhìn theo tầm mắt hắn, nhưng rất nhanh vẻ mặt lại lộ ra nét nghi hoặc.

Hứa Thâm thoáng giật mình, sắc mặt hơi biến hóa một chút. Sau đó, hắn trầm thấp nói: “Lui ra phía sau!”

Mấy người đều nghĩ đến một tình huống cực kỳ đáng sợ, rồi sắc mặt tất cả đột nhiên biến sắc, ai nấy đều vội vàng lui ra ngoài mười mét.

Chợt “Suu” một tiếng, gã đàn ông giống như con cóc kia nhảy vọt tới.

Hứa Thâm nhú mày, vẫn giữ nguyên tư thế bất động.

“Đi vào trong lòng ba ba đi...” Trên mặt gã đàn ông có hình dạng giống con cóc xuất hiện nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại càng khiến gã trở nên vô cùng dữ tợn.

Ngay trong khoảnh khắc gã tới gần, đột nhiên Hứa Thâm bùng nổ.

Tăng!

Một kiếm chém ra.

“Ông” một tiếng, kiếm phong chém ra âm bạo!

“Phanh” một tiếng, thân thể gã đàn ông có hình dạng giống con cóc lập tức nổ tung, bị chém thành hai nửa tại chỗ!

Máu tươi và nội tạng rơi rụng khắp nơi trên đất. Ngay lúc thân thể này bị chém đứt, mặt đất phía sau cũng bị khur lực đánh sâu vào, chặt thành một đường rãnh thật sâu, giống như một chiêu này có thể xuất ra kiếm khí, ngang dọc vầy vùng.

Uy thế khủng khiếp này, khiến cho mấy người ở phía sau đều kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Đây là hình thái thứ hai sao?

Hứa Thâm nhìn bộ thi thể đã bị chém thành hai, còn đang không ngừng run rẩy trên mặt đất, sắc mặt hơi biến hóa một chút. Đúng là nó không phải cấp B...

Lúc trước, khi con cóc này tấn công tới, tốc độ và khí thế của nó đã làm hắn cảm nhận được tình huống có chút không đúng rồi. Nó không giống khur cấp B, đám tồn tại kia sẽ làm tóc gáy hắn dựng thẳng lên.

Nhưng dựa trên nguyên tắc cẩn thận làm trọng, hắn vẫn lựa chọn toàn lực ra tay.

Nói đến cùng, lỡ như con cóc trước mặt là một con khur giao hoạt, biết che giấu thực lực, khả năng cao là hắn sẽ lật thuyền.

Kết quả, thực lực của đối phương là thật, không phải giả vờ...

“Vừa rồi mọi người không nhìn thấy con khur này sao?” Hứa Thâm vung kiếm, chém lên thi thể đã vỡ thành hai nửa của con khur dưới kia, cũng chém xuống nửa bên đầu của nó, lúc này mới thu kiếm lại, lui về phía sau, nghi hoặc hỏi mấy người La Hoa.

“Không.” Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Trên thực tế là trước khi Hứa Thâm chém chết con khur nọ, làm cho nó hiện thân, bọn họ vẫn chưa từng trông thấy bóng dáng của nó.

Hứa Thâm hơi hơi nhướng mày, xem ra con khur này cũng có chút năng lực ngoại tiết nào đó, hẳn là năng lực loại nguy trang.

“Quên đi, nhật xác thôi, Thu Phong, cậu đi tìm xem còn người sống sót gần đây hay không? Nhìn xem có bỏ sót thứ gì hay không.” Hứa Thâm lắc đầu nói.

“Được.”

Mấy người phân công nhau, nhanh chóng xử lý hiện trường.

Chương 344. Hứa Đội, Bên Ngoài Lạnh Lắm...

Không bao lâu sau, Cố Thu Phong tìm được một vài cô nhi đang trốn bên trong một gian phòng nhỏ nào đó ở bên ngoài cô nhi viện.

La Hoa lập tức liên lạc với bộ Hậu Cần trong cục, báo cáo tình huống bên này.

Rất nhanh, xe của sở Tuần Tra đã đến, đón toàn bộ những cô nhi này rời đi.

Những cô nhi này đều là vụ dân, còn chưa được mở mắt, hoàn toàn không nhìn thấy hình dáng của khur, bởi vậy tuy bọn họ cũng bị cuốn vào sự kiện khur thú, nhưng không được tính là ảnh hưởng quá sâu, chờ sau khi sở Tuần Tra cẩn thận kiểm tra đánh giá, nếu có người ý thức được hiện tượng siêu phạm nào đó tồn tại, sẽ được mở mắt, bắt đầu đào tạo để làm việc tại cục Khur Bí. Nếu bọn họ chỉ nghĩ rằng ở nơi này vừa xảy ra loại tai nạn nào đó, sẽ được chuyển giao đến cô nhi viện khác, trở về với cuộc sống ban đầu.

Đương nhiên, kể cả khi bọn họ đã được đưa về với cuộc sống bình thường, những người này vẫn nằm trong diện giám sát thêm mấy tháng nữa.

Đội trưởng vệ binh Sở Tuần Tra chạy chậm đến bên cạnh đám người Hứa Thâm, rồi rất tinh ý lấy ra túi thuốc lá quý báu mà bình thường mình cũng luyện tiếc mang ra dùng, sau đó cẩn thận đưa cho mỗi người một cây, còn hỏi bọn họ còn điều gì cần phân phó hay không.

Hứa Thâm không nhận thuốc lá, chỉ đơn giản dặn dò vài câu, khur sẽ hấp dẫn khur, nơi này vẫn còn lưu lại mùi, khả năng cao là sẽ hấp dẫn khur cấp D hoặc cấp E lang thang tới.

Suy cho cùng, hương vị nội tạng của con khỉ đã chết đi này, còn khiến cả Hứa Thâm cũng phải thêm thuồng.

Mà mùi hương ấy thường sẽ lưu lại khá lâu trong không khí.

“Phong tỏa nơi này lại, trong thời gian ngắn đừng cho người khác tới gần.”

“Vâng vâng.” Đội trưởng vệ binh vội vàng gật đầu.

Sau đó, mấy người Hứa Thâm lên xe, và quay trở về trong cục dưới ánh mắt nhìn theo của mọi người.

Công tác báo cáo sau đó được giao cho mấy người Hạ Tĩnh Tương.

Hứa Thâm quay trở lại trang viên, nhân lúc mấy người còn lại đều không có mặt, hắn lập tức chuyển đồng lễ vật trong tủ quần áo của mình ra ngoài.

Nói thật, từ đáy lòng hắn cứ có cảm giác mấy thứ này có chút mờ ám, chẳng vẻ vang gì, không thể đưa ra ngoài ánh sáng được.

Sau đó, Hứa Thâm liên lạc với Liễu cục, nói một chút về nguyên nhân đội bọn họ cần nhận nhiều nhiệm vụ, đương nhiên, lý do vẫn là muốn luyện tập thêm.

Liễu cục nghe vậy cũng không khách khí, tỏ vẻ bản thân sẽ sắp xếp.

Khi Hứa Thâm trở lại khu phố Nham La, đã là buổi tối, Trương Lệ Dao vẫn như thường lệ, gõ cửa đưa bữa ăn khuya đến, nhưng hôm nay cách ăn mặc của cô thoáng hiện chút mỏng manh, để lộ phần xương quai xanh khêu gợi và cặp đùi thon dài như có như không.

Hứa Thâm tiếp nhận bữa ăn khuya, rồi trực tiếp đóng cửa lại, thưởng thức đồ ăn ngon.

Hiện giờ hắn vẫn không tìm được trợ thủ có thể sử dụng, đành phải miễn cưỡng sai sử Trương Lệ Dao này.

“Tùng tùng.” Trương Lệ Dao đứng bên ngoài gõ cửa, giọng nói mang theo ủy khuất vô ngần: “Hứa đội, bên ngoài lạnh lắm đó.”

“Lạnh thì cô mau về đi.”

“Nhưng trên đường về nhà cũng rất lạnh...”

Hứa Thâm thở ra một hơi, sau đó mở cửa ra.

Ánh mắt ai oán của Trương Lệ Dao lập tức trở nên mừng rỡ, đang lúc cô ấy muốn giậm chân bước vào gian phòng nghỉ, đột nhiên cả người bị một bàn tay đẩy trở về.

Hứa Thâm dúm chiếc áo khoác trên tay vào trong lòng cô ấy: “Khoác tạm áo của tôi mà về, cho cô mượn dùng đó. À đúng rồi, thuận tiện giúp tôi giặt sạch phơi nắng xong hãy mang đến đây, đã lâu không giặt giũ rồi.”

Trương Lệ Dao: “...”

Cửa phòng đóng lại, bỏ gương mặt xinh đẹp đang nghiêng răng nghiêng lợi ở ngoài cửa.

Hứa Thâm trở lại phòng. Một lát sau, hần mới nghe được âm thanh “Đát đát đát” của giày cao gót vang lên ngoài cửa, âm thanh nọ xuống lầu, đi xa dần, và dường như, lúc rời đi, tiếng động này nặng nề hơn vài phần so với lúc nó xuất hiện.

Áo khoác quá nặng hả... Hứa Thâm lắc lắc đầu.

Kỳ thực ngay lúc này, trong đầu hần cũng không khỏi hiện ra một chút hình ảnh trắng như tuyết, nhưng rất nhanh, những hình ảnh ấy đã bị cái lắc đầu kia ném văng đi.

Là người từng chứng kiến khung cảnh máu thịt luyên ngục, hần có sức chống cự khá cao trên phương diện sắc đẹp.

Khi lật lên lớp da tinh xảo bên ngoài, để lộ phần huyết nhục bên trong, thì ai mà chẳng giống ai???

Hứa Thâm cũng không biết có phải tâm tính bản thân đã trở nên vụn vụn hay không?

Hoặc là hần đã nhiễm một loại bệnh tật nào đó rồi?

Nhưng hần cảm thấy cuộc sống của bản thân chẳng bị ảnh hưởng một chút nào cả.

“Quyền trọng của mặt nạ là 4, quyền trọng của bao tay là 3, quyền trọng của mảnh da màu đen là 2, quyền trọng của cục máu đen cũng là 2. Lúc trước, ta chỉ hấp thu 7 kiện đã đến cực hạn, nhưng hiện giờ vẫn có thể hấp thu thêm một kiện nữa.”

(4+3+2+2 = 11, max là 12)

Hứa Thâm thúc giục khư lực trong cơ thể, mấy món khư binh đều hiện lên trên người. Kể cả hắn cũng không biết lúc bản thân điều động toàn bộ những khư binh trong cơ thể, thì sức chiến đấu sẽ tăng lên tới trình độ nào.

Mấy ngày nay, thông qua thí nghiệm, hắn đã thăm dò được quyền trọng của mấy món khư binh trong cơ thể rồi.

May mắn số lượng khư binh trong tay hắn đủ nhiều, mới có thể kiểm tra đo lường ra quyền trọng của khư binh.

Cách thức cũng khá đơn giản, căn cứ theo trị số cực hạn là 12, rồi dựa vào những khư binh bình thường kia bổ khuyết, nhưng hắn cũng phải thí nghiệm thật nhiều lần mới cho ra kết quả.

Tuy số lượng khư binh có thể hấp thu được là hữu hạn, nhưng rõ ràng là hiệu quả của khư binh quyền trọng cao, sẽ mạnh hơn. Chỉ một kiện cấp cao, cũng đủ để mạnh hơn bốn năm kiện bình thường.

“Nếu ta có thể sẽ tìm được khư binh khác thích hợp để dung hòa với mặt nạ, gia tăng quyền trọng đến 6, thứ này sẽ phát sinh chất biến, cũng không biết nó sẽ cho ra loại hiệu quả kinh người gì. Nhưng dựa theo thuyết pháp của hội Truy Quang, khi quyền trọng của khư binh đạt tới 6, chúng nó được coi là khư binh giai đoạn thứ hai. Số lượng những loại khư binh này cực nhỏ, ngay cả trên người Mặc Thanh Hạo lúc trước, cũng không có một kiện nào như vậy.”

“Kể cả trên người một nhân tài được Mặc gia bá đạo bồi dưỡng cũng không có một kiện giai đoạn hai, khó trách thứ này lại hiếm lạ như thế.”

Chương 345. Số Mười Thật Hào Phóng!

(Lời dg: Mình sẽ chuyển cách xưng hô của những người khác với main thành ‘anh’ – trừ những người lớn tuổi, địa vị thay đổi, xưng hô cũng khác ^^!)

Hứa Thâm có chút chờ mong, khó trách kể cả cục Khư Bí lẫn thủ lĩnh hội Truy Quang, đều khao khát khư binh, đều mong trong tay mình có càng nhiều khư binh càng tốt, dù là khư binh

vô dụng, nhưng lẽ như có thể gom góp đủ những loại có đặc tính gần nhau, sau đó phát sinh dung hợp, quyền trọng thay đổi, hiệu quả sẽ tăng thêm thật lớn.

Lại nói, từ sau khi mặt nạ của Hứa Thâm dung hợp, hắn vẫn chưa chân chính thi triển khư binh này lần nào, nhưng hắn lại biết, hiệu quả của nó cực kỳ bá đạo.

“Đã đến thời điểm nên đi hỏi thăm, cũng thuận tiện tiết lộ chuyện này một chút, nếu có người mật báo, sẽ khiến cho Mặc gia bên kia thoáng thu liễm lại, không còn nhằm vào thành Đề nữa...”

Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn dựa vào ý niệm kêu gọi, rất nhanh, suy nghĩ đã bị dẫn dắt đến thế giới Linh Quang.

Dù bên ngoài là đêm tối, nhưng ở trong thế giới Linh Quang, với 27 ngôi sao vờn quanh, vẫn lấp lánh như cũ.

Hứa Thâm liếc mắt đánh giá xung quanh một cái, ngoại trừ những Linh Bí vô chủ hàng năm đều ám đạm kia, lúc này trong số 12 quả cầu ánh sáng còn lại, có bốn quả hơi lộ ra một chút ánh sáng.

Trong đó có quả cầu ánh sáng màu da cam số ba của Nhà Trinh Thám kia.

Cô gái này thật là nhân nhã... Hứa Thâm có chút cảm khái nghĩ.

Nhưng lần này, hắn lại hi vọng đối phương có mặt ở đây, giúp bản thân giải đáp vấn đề, dù sao những người khác đều nói rất ít, tựa như bọn họ đều sợ nói nhiều sẽ làm bại lộ tin tức của bản thân.

“Số mười đến rồi.” Nhà Trinh Thám vừa phát hiện ra quả cầu của Hứa Thâm sáng lên, đã cười chào hỏi: “Số mười, anh còn chưa nghĩ xong danh hiệu của mình ư?”

“Chưa.” Hứa Thâm vẫn thấp giọng duy trì âm thanh khàn khàn như cũ, nói: “Danh hiệu rất quan trọng sao? Chỉ là một cách xưng hô thôi mà.”

“Số mười là quân vương, tự nhiên sẽ không thêm đề ý tới loại biểu tượng này, giống hết mấy người số một kia.” Số năm nói.

Giọng của đối phương đã biến thành giọng của một thiếu nữ ngọt ngào, ngọt ngào, chừng mười lăm tuổi.

“Số năm là nam hay nữ?” Hứa Thâm nhìn về phía số năm, dò hỏi.

“Anh đoán thử xem.” Giọng nói của số năm mang theo vài phần cười đùa.

Nhà Trinh Thám cười khanh khách nói: “Căn cứ theo quan sát của tôi, khẳng định số năm là nam.”

“Cô trả lời đúng rồi đó.” Giọng nói của số năm chợt trở thành thô lỗ, còn ẩn chứa vài phần bất đắc dĩ.

Nhà Trinh Thám cười hì hì nói: “Anh giả vờ thừa nhận cũng vô dụng, anh chính là nam nha.”

“Người ta không có giả vờ đâu, người ta nói thật đó.” Số năm bắt đầu chuyện qua làm nũng.

Mí mắt Hứa Thâm thoáng giật giật.

Số năm này mang tới cho hắn một loại cảm giác muốn nổi da gà, nếu đối phương thực sự là một người đàn ông, lại phát ra giọng nói như vậy... Thật khó để tưởng tượng trạng thái tinh thần hiện tại của đối phương.

“Ở đây tôi có vài thứ, mọi người xem có cần hay không.” Hứa Thâm không nói chuyện phiếm quá nhiều, tránh để cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám kia lại suy luận ra điểm gì.

Hắn đi thẳng vào chủ đề, sau đó kêu gọi điểm đặt neo trong không gian của mình đến bên người, để lộ ra những thứ bên trong.

Trong những thứ được bày trong điểm đặt neo, món đặt trên cùng chính là con mắt mà Mặc Thanh Hạo kia nắm giữ.

Vật ấy không phải là khư binh nhưng có hiệu quả siêu phàm.

“Con mắt của thần Ceres?” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám vốn có kiến thức rộng rãi, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nhãn cầu bên trên, nhưng trong lời nói chỉ mang theo một chút kinh ngạc, hiển nhiên vật ấy cũng chẳng quá hiếm thấy, hoặc là không đáng làm cô ấy ngạc nhiên.

Hứa Thâm thấy thứ này đã bị nhận ra, trong lòng thầm vui vẻ.

Sau khi cân nhắc kỹ, hắn quyết định không trực tiếp hỏi, mà cố ý dùng phương thức giao dịch dò la tin tức, tránh để bản thân biểu lộ ra chuyện gì đó không hợp với thân phận “Quân vương” của mình.

“Cô cần nó ư?” Hứa Thâm hỏi.

“Tôi đã sớm nghe nói tới danh tiếng của con mắt của thần Ceres, dường như thứ này chuyên môn dùng để kiểm tra đo lường kẻ phản loạn. Chỉ cần trong lòng có ác niệm, con mắt nọ đều có thể cảm nhận được, đáng tiếc, thứ này đã bị dùng rồi.” Giọng nói của số năm biến thành thực nữ quyến rũ, mang theo đầy tiếc nuối: “Còn những khur binh này, số mười có nguyện ý để tôi chọn lựa rồi mới quyết định có cần hay không không?”

Kiểm tra đo lường ác niệm? Hứa Thâm nghĩ đến khí thể màu xám trắng bay ra từ bên trong nhãn cầu nọ, trong lòng lập tức giật mình.

Khó trách hắn lại bị người ta truy tung tới, không ngờ bên trong nội thành còn có vật phẩm thần kỳ như vậy. Xem ra về sau khi ám sát, hắn cần phải khống chế ác niệm của bản thân mới được.

“Số mười không hồ là quân vương, tiện tay cũng có thể lấy ra nhiều khur binh như vậy, sách sách...” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám tán thưởng, nói: “Tôi cũng muốn lựa một chút, có lẽ tôi cũng tìm được một kiện khur binh phù hợp với bản thân mình từ bên trong đó.”

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm tương đối hào phóng nói.

Hắn đã không dùng được những kiện khur binh này, chi bằng cứ mang ra đổi lấy tiền hoặc giao dịch vật phẩm quý trọng khác cho xong.

Huống chi, đây đều là tang vật của Mặc gia, cầm ở trong tay còn làm bại lộ bản thân hắn nữa.

“Trong này còn có Nhang Khur, thứ chuyên môn hấp dẫn cỗ thi. Đáng tiếc tôi không ra ngoài tường, lấy nó cũng không có tác dụng gì.” Số năm nhìn thấy thứ gì đó ở bên trong, rồi nói.

Hứa Thâm nhìn thấy ở bên trong có một khối vật thể màu đen. Lúc trước, hắn từng thử nghiệm thứ này, nhưng nó không phải là khur binh, cũng không biết cách sử dụng, lúc này, kết hợp

với lời nói của số năm, hắn lập tức hiểu được vì sao đám người Mặc Thanh Hạo lại đột nhiên bị thật nhiều cổ thi tập kích như vậy.

Hóa ra hương vị quen thuộc mà hắn ngửi được kia, cũng đến từ chính thứ này.

Đúng là ở nội thành cái gì đều có...

Hứa Thâm bỗng có chút hâm mộ những thiếu gia đại gia tộc như Mặc Thanh Hạo.

Khăng định là bọn họ chưa bao giờ phải chịu đói...

Chương 346. Giang Gia – Hàn Gia

“Số mười hào phóng thật. Tôi nói này, lỡ như tôi chọn được kiện khur binh mà mình cần, anh muốn dùng cái gì để trao đổi?” Số năm dò hỏi, âm thanh đã biến thành giọng thanh niên.

“Khăng định là số mười không cần tiền, còn những thứ khác, tôi cũng nghĩ không ra có thứ gì mà một vị quân vương cần.” Nhà Trinh Thám cũng có vẻ khó xử nói.

Ai nói tôi không cần tiền... Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ không biết nên nói gì.

Đúng là trước mắt hắn không quá mức thiếu tiền, nhưng có ai ngại ít tiền đâu? Đương nhiên là có càng nhiều càng tốt rồi.

Nếu có nhiều tiền, thậm chí hắn còn có thể mua một khẩu pháo Khur Thần trong tay Đầu Sói.

Hứa Thâm từng nghe nói về uy lực của khẩu pháo Khur Thần kia, trong lòng cũng rất chờ mong vào nó, một đại sát khí như vậy chưa chắc đã có cơ hội sử dụng, nhưng nắm giữ nó trong tay, tuyệt đối là một phần lực lượng mạnh mẽ.

“Mọi người có biết tình huống của Giang gia không?” Sau khi Hứa Thâm cân nhắc hồi lâu, cuối cùng mới cất giọng trầm thấp hỏi.

Hắn không thể nghĩ ra vô phản cổ (vì việc nghĩ quên mình), gấp rút đi tới tiếp viện Giang gia như Mục Tuyết, nhưng chỉ

cần có một chút cơ hội, hẳn nhất định sẽ vươn tay trợ giúp bọn họ.

“Giang gia? Là một trong bảy đại cao tộc nội thành sao?” Số năm kinh ngạc nói.

“Ngoại trừ Giang gia kia, hẳn là không còn người nào dám lấy họ Giang nữa đâu.” Hiên nhiên cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám biết được càng nhiều tin tức hơn số năm. Cô lập tức nói: “Anh muốn biết tình báo về Giang gia trên phương diện nào? Số mười, anh và Giang gia có cừu oán hay có ân tình?”

“Cô có tin tức về Giang gia?” Hứa Thâm nghe ra một chút ẩn ý trong lời nói của Nhà Trinh Thám, nhưng không hề bài xích phép thử của cô, chỉ bình tĩnh nói: “Đương nhiên là có ân tình. Tôi nghe nói Giang gia gặp rủi ro, nếu thuận tiện, tôi cũng muốn giúp bọn họ một phen, coi như báo đáp ân tình lúc trước.”

“Giang gia vẫn còn minh hữu quân vương như số mười...” Trong lời nói của cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lộ ra chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, lại cười nói: “Nếu Hàn gia biết được chuyện này, có lẽ bọn họ sẽ thận trọng hơn một chút. Đáng tiếc, hiện giờ Giang gia đã bị cô lập, gần như đã bị người ta lật đổ tới nơi rồi, cũng không chỉ một mình Hàn gia để mắt tới bọn họ...”

Ánh mắt Hàn gia? Hứa Thâm khẽ động, Hàn gia kia cũng là một trong bảy đại cao tộc sao?

“Tình huống rất nguy ngập sao?” Hứa Thâm nhíu mày hỏi.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nhìn về phía Hứa Thâm, bỗng nhiên khẽ cười nói: “Có vẻ như số mười ở trong thành Đê, anh là một trong tám đại quân vương của thành Đê sao?”

Về mặt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh.

Trên thực tế, trước khi hỏi chuyện này, hẳn đã lường trước bản thân sẽ bị cô ấy đề ra nghi vấn như vậy. Suy cho cùng, nếu hẳn là quân vương trong nội thành, hẳn là bản thân phải nắm được tin tức về Giang gia rồi, đâu cần tới nơi này hỏi thăm nữa?

Quân vương sẽ tự có con đường tình báo của riêng mình.

“Hừ!” Hứa Thâm chính hừ lạnh một tiếng.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám thấy Hứa Thâm không phủ nhận, chỉ biểu lộ ra một chút bất mãn, trên môi khẽ cười cười, lại quay về với chủ đề chính: “Đúng là tôi nắm được một chút tin tức của Giang gia. Nghe nói lão quân vương của Giang gia mới bị thương, hiện giờ mỗi một khu vực thuộc địa bàn của Giang gia tại nội thành, đều bị các thế lực khác phân chia, toàn bộ thế lực của Giang gia đều co rút lại, ngay cả những mảnh địa bàn do Giang gia kéo dài tới mỗi thành Đê bên ngoài, cũng bị từng bước xâm chiếm. Với tình huống trước mắt của Giang gia, phỏng chừng không chống đỡ được bao lâu nữa, nhiều nhất là một, hai năm sẽ sụp đổ.”

“Chưa chắc bọn họ đã vượt qua được hai năm.” Vừa vặn lúc này, số 4 online nói: “Gần đây, Hàn gia thường xuyên tới thăm hội giáo hội Nguyệt Thần, muốn chặt đứt chỗ dựa cuối cùng của Giang gia. Chỉ sợ nhanh thì nửa năm, chậm thì một năm, bọn họ sẽ ra tay.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm nghe được giọng nói của số 4. Lúc trước, hắn từng nghe Nhà Trinh Thám nói, số 1, 2, 4 và số mười một đều là quân vương.

“Nếu Giang gia không có giáo hội Nguyệt Thần, vậy bọn họ thật sự xong rồi.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám lắc đầu cảm thán nói.

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống, không nghĩ tới Giang gia đã cận kề nguy cơ như vậy.

“Nhưng... nếu giao tình giữa số mười và Giang gia rất sâu, tới mức anh ấy nguyện ý toàn lực ra tay, có lẽ Giang gia kia còn kéo dài được vài năm tuổi thọ.” Số 4 nói với Hứa Thâm, chất giọng rất bình tĩnh.

Thông qua âm thanh này, Hứa Thâm tự động tưởng tượng ra hình tượng một vị trung niên uy nghiêm.

Hắn là ngày thường, vị quân vương số 4 này cũng là nhân vật nắm đại quyền trong tay... Còn là quân vương ở nội thành.

Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, hắn trầm giọng nói:

“Không ngờ chỉ một đoạn thời gian không gặp, tình cảnh của Giang gia lại trở nên hung hiểm như thế. Đương nhiên tôi sẽ toàn lực ra tay. Lại nói, lần trước số một còn thiếu tôi một

nhân tình, không biết anh ấy có nguyện ý thay tôi xuất thủ một lần hay không.”

Nhà Trinh Thám biết lần trước Hứa Thâm đã hoàn thành nhiệm vụ của số một, lập tức thốt lên, trong giọng nói chứa đầy kinh ngạc và hưng phấn: “Lần trước số một chưa cho anh thù lao hả? Cũng đúng, anh là quân vương, khẳng định là không đặc biệt cần thứ gì, so sánh với vật ngoài thân, hiển nhiên nhân tình quan trọng hơn. Nếu lần này, số một nguyện ý ra tay, câu chuyện sẽ càng thêm thú vị... Nói không chừng, Giang gia còn có thể khởi tử hồi sinh?”

“Nếu có hai vị quân vương cùng ra mặt thay Giang gia, đúng là có thể khiến tình huống của Giang gia ổn định lại...” Số 4 cân nhắc một chút, cuối cùng mới bình tĩnh nói: “Nhưng mệnh số của Giang gia đã đến cuối. Cứ cho là số một nguyện ý ra mặt đi, Giang gia kia cũng chỉ có một lần cơ hội. Suy cho cùng, không phải đám sài lang hồ báo có thể chèn ép làm con hùng sư năm đó ngã xuống, thứ làm nó ngã xuống chính là sự thối nát và suy yếu của chính bản thân nó.”

“Đúng vậy.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám gật đầu.

Hứa Thâm nhíu mày, nói như vậy tình huống bên trong Giang gia cũng gay go không kém bên ngoài?

Hắn thầm than một tiếng, loại chuyện này rất khó giải quyết.

Nhưng hắn nghĩ thầm, mình chỉ muốn bảo vệ Ly tỷ mà thôi, còn những người khác của Giang gia, chẳng là cái thá gì.

Chương 347. Nhân Tình!

Đáng tiếc, năng lực bản thân hắn quá yếu, ở trước mặt những thế lực lớn nhường này, hình thái thứ hai như hắn chỉ là lực lượng trung kiên thôi...

Nghĩa là có thêm một người như hắn nhúng tay vào, cũng chẳng gây nên một chút uy hiếp nào cho đối phương.

Thế cục vốn suy bại vẫn sẽ suy bại, kết quả cuối cùng không hề bị ảnh hưởng.

Còn hình thái thứ ba, kể cả người như Mộc Vương cũng biết rất ít thông tin về phương diện này, nhưng chỉ vờn vờ dựa vào

những gì đối phương miêu tả, hắn cũng biết quá trình ấy khó như lên trời, chẳng dễ đạt tới.

“Không cần biết về sau ra sao, hiện giờ nếu mấy người có tin tức của Giang gia, cứ nói lại cho tôi, bất cứ lúc nào.” Hứa Thâm nói với số năm và cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám.

“Dễ bàn.” Số năm cười đáp ứng.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục nói thêm, tránh cho đối phương sinh ra nghi ngờ.

Hắn bảo số năm chờ một lát, sau đó rời khỏi không gian Linh Bí, lại tiếp tục rời khỏi phòng, ra bên ngoài kêu gọi điếm đặt neo, nhanh chóng từ lấy ra Nhạng Khư và viên nhãn cầu ở bên trong, chỉ để lại khư bình.

Tiếp đó, hắn lại đi vào không gian Linh Bí, giao dịch toàn bộ 10 kiện khư bình cho số năm.

“Không hổ là quân vương, rất hào sảng!” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám tán thưởng nói.

“Chờ tôi đi kiểm nghiệm một chút, lập tức xong ngay thôi.” Số năm nói, sau đó vội vàng rời đi, quả cầu ánh sáng của đối phương cũng trở nên ảm đạm.

“Đổi lại là tôi á? Khẳng định là phải lần lượt giao dịch từng kiện một, lỡ như số năm chạy trốn hoặc quyt nợ thì anh lỗ lớn rồi.” Nhà Trinh Thám nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng có chút băn khoăn dạng này, kể cả sau khi online, số năm trực tiếp ăn quyt, hắn cũng vô kế khả thi (không còn cách nào khác), dù sao hắn vốn không biết thân phận trong hiện thực của số năm, không thể uy hiếp đến đối phương được.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ có thể trao đổi ngang hàng với quân vương.

“Không sao cả.” Hứa Thâm thản nhiên nói, để lộ ra vẻ bất cần và tùy ý, tựa như 10 kiện khư bình chỉ là chuyện nhỏ, ném đi cũng chẳng vấn đề gì.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám thấy thái độ của Hứa Thâm như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng thầm

phỏng đoán, có vẻ như Hứa Thâm chính là một vị quân vương nào đó cực kỳ nhiều của cải.

Nếu một quân vương như vậy, sẵn sàng ra tay tương trợ Giang gia, hẳn là Hàn gia sẽ ném mùi đau khổ.

Nghĩ như vậy, cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám không khỏi lén cười trộm một cái trong lòng, không biết khi mình truyền tin tức này cho Hàn gia, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Không bao lâu, quả cầu số năm lại sáng lên.

“Để anh đợi lâu rồi, đáng tiếc chúng đều không thích hợp, cảm ơn số mười.” Số năm cất giọng nũng nịu, cực kỳ ngọt ngào đáng yêu, mang theo một chút tiếc nuối.

“Không sao, tôi vẫn còn một ít nữa.” Hứa Thâm nói, chợt quay sang hỏi cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám: “Cô có muốn thử mấy kiện khư binh này trước không?”

“Được.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nhận lời, sau đó nhanh chóng điều khiển điểm đặt neo của mình giao thoa với điểm đặt neo của Hứa Thâm, Hứa Thâm lập tức giao dịch khư binh cho đối phương.

Rất nhanh, cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cũng rời đi.

Chờ hơn mười phút sau, cô mới online, rồi lập tức cười hì hì nói: “Đúng là tôi đã lựa được một kiện thật, ha ha, thật sự rất ngoài ý muốn.”

Giọng nói của cô tràn ngập mừng rỡ và vui sướng, hiển nhiên cô cũng không ngờ bản thân chỉ tùy tiện tham gia một lần giao dịch, lại may mắn tới nhường này.

“Số mười, tôi thiếu anh một đại nhân tình!” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cười nói, trong giọng nói lộ ra vài phần chân thành, không có chút đùa giỡn nào.

“Thật sao? Quyền trọng tăng lên tới bao nhiêu rồi?” Hứa Thâm tùy ý hỏi han.

“Tôi không nói đâu...” Nhà Trinh Thám nở nụ cười, chỉ bản thân cô ấy mới biết, sau khoảng nửa khắc dung hợp vừa rồi, chiến lực của cô ấy đã tăng lên rõ ràng tới mức nào.

“Nếu gặp được số mười sớm hơn một chút, sẽ tốt biết bao.”
Nhà Trinh Thám cười nói.

“Vì sao?” Hứa Thâm nghi hoặc.

“Số mười, tôi sẽ giúp anh lưu ý chuyện Giang gia, có tin tức nhất định sẽ thông báo cho anh.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám không trả lời, chỉ cười nói: “Ngoại trừ chuyện này, tôi đã nhớ kỹ nhân tình này, ngoại trừ không thể giúp anh nhúng tay vào chuyện của Giang gia, chuyện khác đều dễ bàn.”

Xem ra nhân tình này còn chưa tới trình độ bán mạng...

Hứa Thâm bắt đầu dĩ cười cười, nhưng kết quả như vậy cũng khiến hắn rất vừa lòng rồi. Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám này rất có khả năng là hình thái thứ hai cực hạn, cũng là tồn tại đã đạt tới trạng thái khu vực cực hạn kia. Nếu không, làm sao đối phương có thể tùy tiện đi tìm đường chết như vậy?

Nhân tình của người như vậy rất có phân lượng nha.

“Tôi đi lấy một phần khác.”

Hứa Thâm nói xong, đã nhận lấy 9 kiện khu vực binh do cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám trao trả, và rời khỏi thế giới Linh Bí.

Sau khi hắn trở lại phòng, đã nhanh chóng đặt một phần khu vực binh khác vào trong điểm đặt neo, rồi tiếp tục tiến vào.

Hắn lại giao dịch cùng số năm trước, lần này số năm vẫn không có thu hoạch, cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cũng vậy.

Xem ra chuyện dung hợp khu vực binh không hề dễ như tưởng tượng. Rõ ràng có mấy chục kiện bày ra trước mắt, cũng chưa chắc đã tìm được một kiện thích hợp.

“Tuy không tìm được thứ thích hợp, nhưng vẫn cảm ơn số mười đã tín nhiệm.” Tuy số năm khá tiếc nuối, nhưng đối phương vẫn nói lời cảm ơn Hứa Thâm: “Tôi sẽ cố hết sức giúp anh tìm hiểu chuyện Giang gia.”

“Đa tạ.” Hứa Thâm cảm tạ.

Bọn họ lại hàn huyên thêm vài câu, Hứa Thâm nhanh chóng không gian Linh Bí.

Mà sau khi hấn rời khỏi không lâu, một luồng tin tức nhanh chóng chảy vào nội thành, khiến cho mạch nước ngầm mãnh liệt giữa những thế lực, đều rơi vào chấn động.

Ở chỗ sâu trong một trang viên nào đó thuộc nội thành.

Mấy nhân vật nắm thực quyền đang tụ tập tại nơi này. Bọn họ vừa nhận được thông báo mật đàm trong gia tộc, ai đó mới đề lộ tin tức, Giang gia có viện trợ từ bên ngoài, nghi ngờ là quân vương của một tòa thành Đề nào đó.

“Tin tức phát ra từ nơi nào?” Một bóng dáng trầm thấp hỏi.

Loại tin tức không tốt này khiến tâm trạng bọn họ không sao vui vẻ nổi, chẳng lẽ Giang gia đang giãy chết vẫn còn con bài chưa lật khác?

Chương 348. Hoang Mang...

“Tin tức đến từ hai nơi.” Một bóng dáng khác trầm giọng nói: “Một do tồn tại siêu phạm nào đó truyền ra tin tức trong câu lạc bộ Trinh Thám. Tôi đã phái người hỏi thăm, nghe nói là có người ủy thác bọn họ hỗ trợ tuyên truyền. Bọn họ chưa từng nhìn thấy dung mạo của người nọ, cũng không biết lai lịch, chỉ nhận tiền làm việc thôi.”

“Là Giang gia sao?” Người còn lại nhíu mày, nếp nhăn trên chân mày thoáng buông lỏng vài phần. Hiển nhiên người này đang hoài nghi đây là tin tức giả do Giang gia cố ý thả ra, tỏ vẻ thần thần bí bí mà lừa bịp mọi người.

“Nhưng vẫn còn một nguồn phát ra tin tức khác nữa, và nó đến từ chính lão đại của bang Bạch Kinh, Kinh Vương.” Người nọ trầm giọng nói: “Trước kia, Hàn gia ta từng trợ giúp Kinh Vương, tuy mấy năm nay, quan hệ giữa Kinh Vương và gia tộc chúng ta khá nhạt nhòa, nhưng tin tức truyền ra từ trong miệng hấn, hấn là thật. Hấn sẽ không bị Giang gia kia mua chuộc.”

“Kinh Vương...” mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt ai nấy đều có chút khó coi.

Đúng là Kinh Vương không cần phải báo ra tin tức giả, dù sao, đối phương cũng là tồn tại cấp quân vương.

Nếu người như vậy cũng bị Giang gia mua chuộc, thì so sánh với truyền ra một tin tức không rõ thực hư thế nào, đối phương trực tiếp đứng lên ủng hộ Giang gia, chẳng phải sẽ hiệu quả hơn nhiều sao?

“Nói như vậy, tin tức này là cực kỳ chính xác ...” Một người lầm bầm nói, sắc mặt lộ ra vẻ âm trầm: “Thật không ngờ Giang gia kia còn có ngoại duyên (vẫn còn người bên ngoài) như vậy. Theo tôi được biết, những vị quân vương có lui tới cùng Giang gia bọn họ, đều đã cắt đứt quan hệ, người nào chưa hết nhân tình, chắc hẳn cũng trả xong từ lâu, vậy mà vẫn còn bỏ sót?”

“Ồ Giang gia bên kia có tin tức truyền lại, biết được người này là vị quân vương nào không?”

“Không biết, dường như ở Giang gia bên kia cũng rất hoang mang...” Người nọ trầm thấp nói: “Giang gia ẩn giấu rất sâu, phỏng chừng ngoại trừ lão quân vương, không mấy người biết được việc này.”

“Thật đáng chết!”

...

Trong một trang viên khác, cũng đang có rất nhiều người tụ tập, bọn họ đều là người quản lý cao tầng của Giang gia, cũng trụ cột vững vàng của gia tộc.

“Mọi người đã nghe nói tới tin tức bên ngoài chưa? Là ai lan truyền?” Người cầm lái đương nhiệm của Giang gia, Giang Minh Dương hướng ánh mắt sắc bén nhìn mọi người trong phòng một lượt.

Không xin chỉ thị đã tự chủ trương, tuy hành động này xuất phát từ ý tốt, muốn tốt cho gia tộc, nhưng nó cũng phá hư kế hoạch ban đầu của gia tộc.

Là người cầm lái, ông ấy tuyệt đối không thích bất cứ chuyện này vượt ngoài tầm kiểm soát, nhất là ngay bên dưới mí mắt của mình.

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tất cả đều mờ mịt.

“Gia chủ, chuyện này không phải sự thật sao?” Sau một lúc lâu, có người thở lên tiếng, nghi hoặc hỏi.

Trong lòng Giang Minh Dương thoáng lộ ra một chút khinh thường, nếu Giang gia có quân vương viện trợ từ bên ngoài như vậy, chúng ta còn phải đợi tới tận lúc này mới để đối phương lộ diện sao?

“Có lẽ một đứa nhỏ nào đó đã làm ra chuyện này, chung quy lại, đối phương cũng chỉ muốn tốt cho gia tộc, hi vọng có thể uy hiếp đến Hàn gia.” Một lão giả khác thở dài nói.

Giang Minh Dương hừ lạnh nói: “Nói thế cũng không sai, nhưng ở ngay thời kỳ mấu chốt, trong giai đoạn căng thẳng thế này, lại tự tung tự tác như vậy, ngược lại đã tự bộc lộ khuyết điểm của mình, khiến cho Hàn gia xem mà chê cười!”

“Đúng vậy, giả bộ như vậy, lại càng thể hiện rằng chúng ta đang e ngại bọn họ, đang thiếu tự tin!” Hiển nhiên người còn lại là Lang phái trong tộc, giọng nói chuyện vang dội, biểu hiện ra dáng vẻ thiết cốt boong boong (chỉ người có cốt khí, cương trực công chính, bất khuất kiên cường).

“Nhưng chuyện đã tới nước này, đúng là chúng ta đã vô lực chống đỡ.” Có người thấp giọng nói.

“Giang gia ta đứng sừng sững ở nội thành đã hơn ba trăm năm, muốn nhỏ tận rãnh chúng ta? Đừng có mơ!” Người còn lại cắn răng nói.

“Đáng tiếc, bên trong đội Quỷ Nguyệt đã không còn tiếp tục sản sinh ra quân vương nữa. Nếu thực sự đến tuyệt cảnh, Ly Nhi, mọi người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, có khả năng mọi người sẽ phải liều chết làm một lần, siêu việt cực hạn sinh tử.” Một lão giả thở dài nói với cô gái cao ráo thon thả đang đứng bên người: “Nếu không thể vượt qua, dẫu có nhiều hình thái thứ hai hơn cũng vô dụng, đều sẽ chết vô ích mà thôi.”

“Chúng ta sẽ điều chỉnh tốt trạng thái, cố gắng hết sức thử một lần.” Cô gái có dáng người duyên dáng để lộ ra đôi mắt thâm trầm.

“Hừ, ngay cả mặt nạ Quỷ Nguyệt của mình cũng bị mất, người như vậy sao xứng làm đội trưởng đội Quỷ Nguyệt?” Có người hừ lạnh, châm chọc nói.

“Mặt nạ mất rồi, chỉ cần tạo lại một chiếc là được. Ly Nhi có thể trở về ngay lúc nguy nan như vậy, đã đủ thấy lòng trung thành rồi.” Có người nói chuyện giúp cô gái kia, rõ ràng là đứng về phía cô ấy.

“Mấy người nói kiểu gì vậy, mặt nạ Quỷ Nguyệt chính là vinh quang của Giang gia ta!” Có người cả giận nói: “Đội Quỷ Nguyệt đã từng tung hoành suốt trăm năm. Ở thời kỳ đỉnh phong, trong đội có tới ba vị quân vương tọa trấn! Lúc đó, ai nghe tới cái tên đội Quỷ Nguyệt của Giang gia chúng ta mà không run sợ? Hiện giờ thì hay quá rồi, chín người trong đội, không có nổi một vị quân vương, thậm chí còn đánh mất mặt nạ. Chính vì mấy người không hề coi trọng vinh quang này, nên mới khó vượt qua như vậy.”

“Chiếc mặt nạ kia... là bởi vì Ảnh Cửu tử vong ngoài ý muốn, khiến cho nó không thể không giải thể theo anh ấy, ở thời điểm truyền thừa, quyền trọng của nó đã đạt đến mức 12, là dừng mãi tới cỡ nào chứ? Dù đưa nó cho bất cứ một thành viên hình thái thứ hai nào, cũng giúp đối phương biểu hiện ra lực lượng lấy một địch mười! Lúc trước, cũng vì chúng tôi xem trọng thiên phú của cô, mới giao chiếc mặt nạ mạnh mẽ như vậy vào tay cô, kết quả thì sao? Cô vừa làm mất nó, vừa không phải chịu trừng phạt? Hừ... nếu không phải cân nhắc đến thời kỳ đặc thù, làm sao chúng tôi có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy? !”

Cô gái ấy chỉ lặng im nghe mấy người bọn họ chỉ trích, không hề nói một câu nào.

“Phải tìm trở về, dù lật ngược cả cái thành Bạch Nghĩ lên, không bỏ sót một xó xỉnh nào, cũng phải tìm trở về!” Có người cả giận nói.

Chương 349. Là Thật Thì Sao? Là Giả Thì Sao...

“Được rồi, một chiếc mặt nạ cũng không thay đổi được thế cục, ngược lại là tình huống hiện giờ đây này, có người nào tìm ra đối sách hay không? Đừng cả ngày hướng ánh mắt sầm soi Nguyệt Ly nữa. Việc đã đến nước này, có tranh cãi nữa cũng không có ý nghĩa gì.” Có người khuyên.

“Gia chủ...” Bỗng nhiên có người mở miệng, rồi do do dự dự nói: “Tôi vừa nhận được tin tức, đám người Hàn gia đóng quân ở bên kia sông Nguyệt, đã rút đi rồi.”

Giang Minh Dương vốn đang phiền lòng nghe những người khác tranh luận, lập tức sững sốt, không khỏi nhìn về phía người nói chuyện, hỏi: “Khi nào?”

“Vừa mới thôi.”

“Vừa mới?” Giang Minh Dương sững sốt.

“Từ từ đã, dường như tôi cũng nhận được tin tức... Ừm? Đúng là mấy tên kia đã rút khỏi trấn Ngao Xỉ rồi?”

Theo âm thanh dụng cụ truyền tin vang lên, không ít người đều nhận được tin tức, rồi theo một nhóm tin tức truyền ra, tất cả mọi người trong phòng đều có chút kinh ngạc đến ngây người, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau.

Đây là tình huống gì?

Bỗng nhiên Hàn gia chịu thu tay lại?

Khoan đã.

Rất nhanh, mọi người đều nhìn về phía Giang Minh Dương.

“Gia chủ, có thể hay không, Hàn gia thực sự tin tưởng lời đồn đại đó rồi?” Có người không xác định nói.

Giang Minh Dương giật mình.

Hàn gia lại khờ dại như thế?

Giang Minh Dương vốn là đối thủ cũ của Hàn gia kia, ông ấy hiểu rất rõ đám thành viên giao hoạt như hồ ly của bọn họ.

Nếu bọn họ không nắm trong tay phần tình báo có thể tin tưởng mười phần, làm sao đám người ấy có thể nhổ ra miếng thịt đã ngậm trong miệng?

Nhưng mà... rõ ràng tin đồn ấy quá mức hoang đường, ngay cả bọn họ cũng không tin, làm sao Hàn gia có thể tin được?

Chẳng lẽ... tin tức ấy là thật?

Và người lan truyền tin tức ấy ... có phải là lão quân vương hay không?

Giang Minh Dương nghĩ đến đây, bỗng nhiên trái tim đập dồn dập, trong cơ thể sinh ra một loại cảm giác huyết dịch sôi trào. Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải Giang gia bọn họ thật sự được cứu rồi?

Quân vương viện trợ từ bên ngoài...

Hóa ra Giang gia chúng ta còn cất giấu một vị quân vương viện trợ từ bên ngoài mà ngay cả gia chủ như ông ấy cũng không biết được, khẳng định là bạn thân mà gia gia kết giao, người ta mới có thể đứng ra ngay trong thời khắc nguy nan này!

Giang Minh Dương càng nghĩ càng kích động, chờ đến lúc ông ấy phục hồi lại tinh thần, nghe được những âm thanh lộn xộn trong phòng, mới vội vàng kiềm chế sự kích động trong lòng lại, vẫn duy trì vẻ mặt trầm ổn, hừ lạnh nói: “Nếu Hàn gia đã thức thời rút lui, coi như chúng ta cũng có thời gian chuẩn bị nhiều hơn. Nhưng mọi người cũng không được lơ là, thiếu cảnh giác, cẩn thận Hàn gia lại phản công trở về.”

“Gia chủ, tin tức là thật?” Có người không nhịn được nói.

Giang Minh Dương liếc mắt nhìn người nọ một cái, lạnh lùng thốt lên: “Là thật thì sao? Là giả thì sao? Nên nhớ rằng, kể cả khi có bạn thân của lão quân vương tương trợ, thì tới cuối cùng, mọi chuyện vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta, nếu không, người ta giúp được một lần, còn có thể giúp lần thứ hai hả?”

Sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc, bọn họ biết gia chủ nói rất đúng.

Tới cuối cùng, hết thảy mọi chuyện vẫn phải dựa vào chính bản thân Giang gia bọn họ.

Nhưng mà... Gia chủ à, lúc trước ông đâu có nói như vậy?

Không phải ông đang chất vấn xem kẻ nào dám lan truyền tin tức ra sao?

Vì sao bỗng nhiên ông lại trở mặt rồi?

Chẳng lẽ ông cảm thấy không cách nào giấu giếm được nữa, cho nên cũng dứt khoát không thêm kiềm nén nữa ư?

“Gia chủ, không biết vị quân vương này là vị nào?” Một lão giả dò hỏi.

Trên thực tế, lão biết hết những người bạn cũ của lão quân vương, nhưng trước tình hình thực tế này, giao tình năm xưa không đủ để kéo bọn họ xuống nước.

Có thể nói, trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng trước mắt, người nào chịu đứng ra nói chuyện thay bọn họ, nhất định phải là bạn bè có giao tình vô cùng sâu sắc... Nhưng lão lại chưa từng nghe nói tới người nào như vậy.

Trong lòng Giang Minh Dương thầm nói ‘Ta cũng muốn biết...’ nhưng ngoài mặt ông ấy lại hừ lạnh một tiếng, nói: “Chờ đến lúc người nọ hiện thân, tự nhiên mọi người sẽ biết được thôi.”

Mọi người cũng biết trong gia tộc mình có vài phần không sạch sẽ, và hiển nhiên gia chủ không muốn lộ ra những chuyện này. Phỏng chừng, ông ấy cũng lo lắng nếu tin tức nọ bị rò rỉ, trước tiên sẽ mang đến phiền toái cho vị quân vương kia.

Lỡ như Hàn gia vòng qua bọn họ tạo áp lực cho vị quân vương kia trước? Đến lúc ấy, viện trợ từ bên ngoài này lại bị Hàn gia kia bức lui, có phải tình huống sẽ càng thêm hỏng bét hay không?

Bởi vậy, không còn người nào tiếp tục truy vấn nữa.

“Đây là thượng thiên cho Giang gia ta tiếp tục mệnh số sao...” Trong đám người, đôi mắt Giang Nguyệt Ly thoáng dao động, không nghĩ tới đúng là Giang gia đã chờ được một đường sinh cơ.

Nhưng nhờ chuyện này, thời gian mà cô dự tính cũng sung túc hơn ban đầu rất nhiều.

‘Đánh sâu vào quân vương, vượt qua sinh tử...’ Bàn tay nhỏ nhắn của Giang Nguyệt Ly khẽ nắm chặt lại.

...

...

Trong một gian phòng nào đó thuộc khu phố Nham La.

Hứa Thâm vừa trở về từ không gian Linh Bí. Hắn cũng không biết lần này sau khi bản thân bại lộ một vài thứ, chúng có thể giúp được Ly tử hay không?

Nhưng cũng qua lần này, đã mang tới cho hắn cảm nhận thật sâu sắc về sự chênh lệch giữa quân vương và hình thái thứ hai.

Nếu là hình thái thứ hai, dựa vào quyền thế của bản thân, Mặc gia có thể tùy tiện bắt bọ họ mang đi.

Nhưng là quân vương, lại đủ năng lực làm cho cao tộc trong nội thành coi trọng.

Siêu việt sinh tử, chỉ nghĩ thôi cũng thấy gian nan, nhưng đương nhiên, vượt qua cửa ải này, cũng nhận được đột phá thật lớn.

“Đáng tiếc, bây giờ ta vẫn cần lắng đọng lại, cần càng nhiều, càng nhiều Tịnh Khư Tề hơn nữa.” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn lập tức mở dụng cụ truyền tin lên, dặn dò Đại Ly Ly đi chuẩn bị cho hắn một nhóm Tịnh Khư Tề.

Tuy hắn đã trở thành thủ lĩnh, hạn mức tài nguyên có thể điều động tăng lên, nhưng vẫn không phải là sử dụng miễn phí.

Tịnh Khư Tề chỉ giảm từ 5000 xuống 1000, và không có hạn mức cao nhất mà thôi.

Nếu muốn bán trao tay, ăn chênh lệch, chắc chắn có thể phát tài, nhưng thanh danh truyền ra ngoài sẽ cực kỳ khó nghe, hơn nữa yêu cầu khi trở thành thủ lĩnh chính là phải trung thành với hội Truy Quang, và hiển nhiên loại chuyện bán trao tay, ăn chênh lệch này, chính là nhét tài sản của hội vào túi riêng của mình.

Chương 350. Đưa Tiền Tô Sương...

“Thủ lĩnh cần bao nhiêu?” Đại Ly Ly cười dài nói, trong chất giọng thoáng hiện một chút cung kính.

“Cứ mang tới 200 ống trước đi.” Hứa Thâm nói, dù sao hiện giờ, một ngày hắc cũng có thể tùy tiện tiêm vào năm ống, 200 ống chỉ dùng hơn một tháng là hết rồi.

“Được.” Đại Ly Ly đồng ý.

Hứa Thâm ngừng liên lạc, tiếp tục rèn luyện thêm chốc lát mới nghỉ ngơi.

Thời gian rời đi cực nhanh, chỉ chớp mắt đã qua nửa tháng.

Hứa Thâm cũng mang đội chấp hành nhiệm vụ thứ sáu rồi, bình quân cứ hai ngày một lần, tần suất này xem như tương đối dày đặc, chỉ nửa tháng, bọn họ đã hoàn tất công việc của nửa năm.

Cũng trong vòng nửa tháng này, khu Hắc Quang đã nghênh đón giai đoạn an bình hiếm thấy. Con số thương vong ở các khu phố và trấn nhỏ đều nhanh chóng giảm xuống. Có vài sự kiện khur thú vẫn tồn đọng lâu ngày đều được xử lý trọn vẹn.

Trên thực tế, có một vài trấn nhỏ đã sớm kiểm tra đo lường được tung tích của khur, nhưng trong cục không chia nổi nhân thủ, chỉ có thể kéo dài chưa xử lý tới.

Kỳ thực nếu bỏ qua tính nguy hại của những sự kiện bị kéo dài này, thì thời gian lâu cũng tiện cho công tác dò xét, điều tra tình báo, tin tức lấy được càng thêm chính xác, càng tránh cho thế đội thứ nhất gặp phải thương vong ngoài ý muốn.

Nhưng hiện giờ những sự kiện bị kéo dài ấy lại được xử lý rất nhanh.

Cũng may, trong quá trình này, biên đội của Hứa Thâm không gặp phải sự kiện cấp B ngoài ý muốn. Dù ngẫu nhiên tình báo cũng có sai lầm, nhưng đa phần sai lầm đều là số lượng.

Và đương nhiên số lượng không phải vấn đề với Hứa Thâm.

Thanh kiếm mới của Hứa Thâm cũng được chế tạo xong. Nó là binh khí hình thái thứ hai, cho nên bản thân đã có sự khác biệt rõ rệt với chế thức kiếm phong ở trong cục, tốc độ khur lực thâm thấu và lưu thông nhanh hơn, và rõ ràng là một thanh binh khí nhưng lại giống hệt một bộ phận huyết nhục tươi sống.

Dáng kiếm cũng có chút kỳ quái, thoát nhìn như một đoạn xương cột sống, phía trên mũi kiếm có một đường hoa văn màu trắng kéo dài xuống.

Hứa Thâm kiểm tra trong ngăn tủ hồ sơ bí mật của hội Truy Quang mới biết, phần lớn những tài liệu được dùng để chế tạo binh khí hình thái thứ hai, đều được gỡ xuống từ trên người khur thú, sau đó trải qua dung hợp cùng kim loại tinh luyện mới tạo nên hình dáng này.

Lấy từ khur, lại dùng để trăm khur.

Khi Hứa Thâm lái xe đến tòa lầu số 17, đã nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu và đội viên của biên đội số 17 đang đứng ngay ngoài cửa, trong đám người này còn có một người quen cũ của hắn từ hồi ở huấn luyện doanh, đó là Kỳ Thiên Minh.

“Chúc mừng.” Hứa Thâm xuống xe, nhìn thấy Tô Sương ở cửa, lập tức tiến lên chúc mừng.

Hôm nay hắn tới đây để đưa tiền Tô Sương, đơn xin về hưu của cô đã được thông qua thuận lợi.

“Cám ơn.” Tô Sương nhìn thấy Hứa Thâm đã đến, trên gương mặt có thêm vài phần biểu cảm. Cô bật cười khanh khách nói: “Cũng chúc mừng cậu đã thăng chức, trở thành đội trưởng của biên đội số một. Với điều kiện của cậu, hẳn là trong tương lai, sẽ dễ dàng tiến vào nội thành, không gian nan như tôi...”

“Kỳ thật thành Đê cũng không tệ.” Hứa Thâm uyển chuyển nói.

“Cũng đúng, nếu cậu còn ở nơi này, cũng có thể thường xuyên đến thăm chúng tôi.” Mặc Tiểu Tiểu nói: “Tôi chẳng lạ gì nội thành. Đám người kia chỉ biết đắc ý vênh váo, có cái gì hay ho đâu?”

Tô Sương trầm than. Cô cũng hiểu những điều Mặc Tiểu Tiểu nói chứ, đúng là ở nơi này, cô có quá nhiều người quen biết.

Nhưng cũng chính nơi này, đã để lại trong cô quá nhiều ký ức thống khổ không sao chịu nổi.

Huống chi, con người phải đi tới chỗ cao.

Và nội thành kia tựa như một thánh địa, cũng là nơi mà tất cả mọi người luôn khát khao từ thuở nhỏ.

“Vậy đành nhờ hai người chăm sóc Dung Dung.” Tô Sương chuyển chủ đề, mỉm cười nói.

“Ừm, tôi sẽ chăm sóc cô bé.” Hứa Thâm gật đầu.

Cô bé ấy chính là con gái của Chu đội, cũng là người duy nhất còn lại để bọn họ tưởng niệm anh ấy.

“Khi nào cô dự định tới nội thành?” Mặc Tiểu Tiểu thấy không thể khuyên bảo được Tô Sương, thoáng nhíu mày nói.

Nghe được hai chữ ‘nội thành’, trên mặt Tô Sương không nhìn được lập tức hiện ra nụ cười, nói: “Tôi đã xử lý xong thủ tục, qua hai ngày nữa sẽ đi.”

“Hành động nhanh quá. Cô vừa về hưu lại chuyển nhà tới nội thành, một lần lấy ra nhiều tiền như vậy, cô thật biết tích cóp nha.” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ nói.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Tô Sương một cái, nói: “Cô tới nội thành đã có nơi ở lại hay chưa? Tiền trong tay còn đủ dùng không? Ở nơi này, tôi vẫn còn một chút.”

“Đủ dùng rồi.” Bỗng nhiên, hốc mắt Tô Sương thoáng phiếm hồng, cô ấy nghẹn ngào nói với Hứa Thâm: “Cậu đã cứu tôi một lần, tôi còn chưa kịp báo đáp đâu, không thể tiếp tục làm phiền mọi người thêm nữa.”

“Đều là đồng đội mà, cô nói chuyện này để làm gì? Chúng ta hỗ trợ lẫn nhau là chuyện nên làm.” Hứa Thâm lập tức nói.

Tô Sương nghĩ tới Tào Phi, ánh mắt thoáng ám đạm một chút.

Có những người cũng là đồng đội nhưng lại sẵn sàng đâm một dao sau lưng người khác, đâu phải ai ai cũng đơn thuần như Hứa Thâm.

“Cậu còn trẻ, sau này khi làm bất cứ việc gì cũng nên chú ý một chút. Có vài người, bọn họ xấu xa tới mức cậu không thể nào tưởng tượng nổi đâu.” Tô Sương nhìn Hứa Thâm chăm

chú, sau đó mở miệng nhắc nhở vài câu, hi vọng Hứa Thâm sẽ không dễ dàng mắc mưu người khác.

“Ừm...” Hứa Thâm gật đầu.

Mấy người bọn họ lại hàn huyên nói chuyện vài câu, Tô Sương đã chuẩn bị rời đi rồi.

“Tô tỷ tỷ, chị muốn đi đâu?” Bỗng nhiên một bóng dáng từ trên lầu chạy tới.

Người nọ đúng là Chu Dung Dung.

Tô Sương quay đầu lại nhìn cô bé, ánh mắt trở nên dịu dàng. Cô vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé, rồi nói: “Dung Dung, về sau khi chị không ở đây, em phải nghe Hứa ca ca và Mặc tỷ tỷ, có biết không?”

“Vì sao chị lại không ở đây?” Dung Dung nghi hoặc nhìn cô ấy, lập tức ủy khuất nói: “Là Dung Dung làm sai chỗ nào ư?”

“Không liên quan tới Dung Dung, Dung Dung là bé ngoan, sao có thể làm sai chứ?” Tô Sương cố nén nỗi chua xót, vội vàng nói.

“Vậy Tô tỷ tỷ không đi có được không? Lúc trước, ba ba cũng muốn rời đi, kết quả là không trở về nữa.” Từ trong hốc mắt Dung Dung rơi xuống những giọt lệ tựa như bạch ngọc. Cô bé này thật mau nước mắt, nói khóc là khóc luôn rồi.

Chương 351. Chiếc Hộp Bí Ẩn Của Tô Sương!

Tô Sương hơi hơi há miệng, tựa như muốn nói một câu an ủi lại nói không nên lời.

Tuy tính huống của cô khác Chu Dã, nhưng với Dung Dung, hai người lại hoàn toàn giống nhau.

Cô hiểu, một khi mình đến nội thành, gần như sẽ không trở về nữa.

“Dung Dung cần phải ngoan ngoãn, nghe lời nha...” Tô Sương ôm cô bé, nhẹ giọng an ủi.

Tô Sương nhẹ nhàng an ủi, thậm chí còn nói dối Dung Dung một hồi, sau đó mới liếc mắt nhìn Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu, hết thấy mọi lời muốn nói đều ở trong ánh mắt.

Cuối cùng, cô ấy xoay người rời đi.

Hứa Thâm và Mặc Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Tô Sương đi xa, chợt có cảm giác, mình vừa mất đi một người thân quen trong cục.

Có lẽ cuộc đời cô đơn chính là cứ dối theo những người quen thuộc dần dần biến mất, và lúc nào bên người cũng chỉ còn lại những gương mặt xa lạ mà thôi.

“Dung Dung cứ ở lại biên đội số 17, để ngày thường Tiểu Mẫn chăm sóc cô bé một chút. Lúc trở về, tôi sẽ mời một bảo mẫu luôn theo sát bên người tới chiều cố cô bé. Đương nhiên phải trang bị camera giám sát trong phòng, tránh bảo mẫu kia lại lén lút bắt nạt Dung Dung.” Hứa Thâm nói với Mặc Tiểu Tiểu.

Mặc Tiểu Tiểu làm bầm nói: “Lúc trước cậu nói muốn điều tôi đến biên đội số một mà, vẫn chưa sắp đặt xong sao?”

“Tôi ở biên đội số một không lâu, rất có khả năng qua một thời gian nữa sẽ rời đi, đến lúc đó, lại không thể chăm sóc cho cô.” Hứa Thâm nói với Mặc Tiểu Tiểu.

Đây cũng là điều khiến hắn lo lắng.

Suy cho cùng, sớm hay muộn hắn cũng phải rời khỏi cục Khư Bí, đợi đến lúc hắn trả hết ân tình cho cục trưởng sẽ rời đi, và hiện giờ điều Mặc Tiểu Tiểu đến biên đội số một, ngược lại là hại cô.

Lấy bản lĩnh của cô ấy, ở thê đội thứ hai sẽ càng an toàn hơn.

“Cậu cũng muốn đi?” Mặc Tiểu Tiểu nhú mày: “Cũng muốn sau khi về hưu sẽ đến nội thành sao?”

Đôi mắt cô thoáng lay động, đang suy tư xem mình có nên nhân cơ hội này xin về nhà hay không?

“Chỉ là về hưu, không đi nội thành.” Hứa Thâm lắc đầu.

Tâm tư của Mặc Tiểu Tiểu lập tức vỡ tan, cô “Ồ” một tiếng, nói: “Vậy được thôi, đến lúc đó, nếu tôi rảnh sẽ đi tìm cậu.”

“Được.”

Hứa Thâm giao Dung Dung cho Mặc Tiểu Tiểu xong, liền lái xe rời đi.

...

...

Sau khi Tô Sương rời khỏi cục Khư Bí, bỗng nhiên trong lòng cô trào dâng một chút cảm giác cô đơn, nhưng đồng thời, cũng có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm thư sướng, hiện giờ loại áp lực vẫn đè nặng lên người cô tựa như một tảng kê đá, đã triệt để bị hất ra rồi.

Không cần phải tiếp tục trảm Khư nữa, không cần xung phong ở tiền tuyến nữa, sau này chỉ cần cô tiết kiệm tiền làm vài loại buôn bán nhỏ là xong, chỉ cầu bản thân có thể an ổn sống qua ngày.

Sau đó hàng ngày, cô sẽ uống chút cà phê, sẽ trồng mấy cây hoa cỏ, sẽ ra phơi nắng dưới ánh mặt trời. Nghe nói ánh sáng mặt trời ở nội thành đẹp hơn thành Đễ nhiều, bởi vì trong nội thành không có tầng sương mù dày đặc như ở đây.

Bàn chân Tô Sương đang đứng ở đầu đường, nhưng suy nghĩ đã phiêu đảng đến tận tương lai rồi.

Rất nhanh, xe taxi đã tới, Tô Sương ngồi trong xe, lại quay đầu liếc nhìn bảng hiệu cục Khư Bí ở phía sau, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một chút cảm giác khổ sở.

Hứa Thâm, Mặc Tiểu Tiểu, Dung Dung, Chu đội... Hẹn gặp lại.

Nếu Hứa Thâm và Tiểu Tiểu cũng có ngày tới nội thành thì tốt rồi, có lẽ mấy người bọn họ sẽ gặp lại nhau...

Trong lòng cô thầm nghĩ như vậy, rồi không khỏi dấy lên một chút chờ mong.

Cô đã đoán ra Mặc Tiểu Tiểu có bối cảnh không tầm thường, còn Hứa Thâm, hiện giờ cậu ấy là hồng nhân trong cục, còn đột phá hình thái thứ hai rồi, địa vị siêu phàm. Sau này, cậu ấy muốn vào nội thành chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Và sớm muộn gì, bọn họ cũng sẽ chán cái thành Đễ này, muốn đi vào nội thành mà thôi...

Suy cho cùng, con người thường hướng tới chỗ cao mà.

Tô Sương suy nghĩ một hồi, phong cảnh ngoài cửa sổ xe đang từ từ lùi về phía sau.

Hẹn gặp lại... cô lặng lẽ nói lời tạm biệt trong lòng.

Tới nội thành, Tô Sương trở về phòng của mình. Cô nhìn thời gian một chút, lập tức liên lạc với người môi giới phòng ốc cùng với người thu mua đồ dùng second-hand trong nhà đã liên hệ trước kia.

Rất nhanh, người của hai bên đều lục tục đi tới.

“Ừm, là tất cả chỗ này. Tôi đã thương lượng giá cả với quản lý của các anh rồi. Đúng vậy, bộ dương cầm này cũng thế. Pho tượng này, nhớ bê cẩn thận một chút, nó được La đại sư chế tạo đó, những cái này nữa, máy pha cà phê này...” Tô Sương trang điểm tinh xảo, đứng ở bên cạnh chỉ huy.

Sau khi cô gửi đơn xin về hưu, đã trả lại kiếm Trảm Khư, và trang phục tác chiến rồi. Những thứ ấy đều thuộc về tài sản trong cục.

Rất nhanh, toàn bộ đồ trong nhà đều được chuyển đi hết.

“Cái hộp này không phải...” Tô Sương vội vàng cầm lấy một cái hộp gỗ màu nâu từ trong tay một công nhân. Tủ quần áo bị chuyển đi làm lộ ra cái hộp này. Nó nằm trong đó quá lâu, gần như cô đã quên mất nó rồi.

Tô Sương nhìn thoáng qua khe hở vừa được mở ra của cái hộp, xác nhận đồ vật bên trong đều còn, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp. Cô cầm mấy bức ảnh cũ từ bên trong ra.

Trong bức ảnh là dáng vẻ hạnh phúc của một gia đình. Gia đình này có một bé gái tết tóc đuôi ngựa, dung mạo giống cô đến bảy tám phần.

Tô Sương cất bức ảnh đi, lại lần nữa đóng chiếc hộp ấy xuống, tiếp đó cô tìm một tờ giấy, tì nó lên bề cửa sổ, nhanh chóng viết vài dòng chữ, rồi nhét nó vào trong hộp.

Chờ sau khi tất cả công nhân đều rời khỏi, người môi giới bất động sản cũng tới.

Tô Sương cần bán biệt thự, cho nên có không ít người môi giới bất động sản đều tới đây. Cô đi ra tiếp đón bọn họ. Người môi giới biết cô đang cần bán gấp nên muốn bắt chẹt, ép giá,

nhưng bị Tô Sương lạnh lùng bác bỏ, hết thấy mọi chuyện đều đã bàn bạc xong xuôi từ trước rồi.

Lúc đầu khi Tô Sương mua căn phòng này, ngoại trừ dùng để ở, cô cũng có chút suy nghĩ đầu tư, bây giờ bán đi, còn kiếm được chút lời nhỏ. Số tiền kia cũng là tiền vốn để cô tới nội thành yên thân gọi phận.

Tất cả đã được xử lý thỏa đáng, Tô Sương đi tới đình viện bên ngoài căn nhà, ánh mắt trông về nơi xa, sau đó dứt khoát rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Chương 352. Hành Trình Của Tô Sương!

Cô đi tới một bưu cục nào đó gần đây, bọc cẩn thận cái hộp trong tay lại, rồi viết ra một dòng địa chỉ và họ tên Hứa Thâm.

“Hi vọng cậu sẽ không dùng đến những thứ này...” Ánh mắt Tô Sương hơi run nhẹ, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí, lựa chọn gửi món đồ này đi.

Trong này ẩn chứa kí ức bi thương của cô, có lẽ nó sẽ khiến Hứa Thâm ý thức được một vài thứ... Cô vẫn luôn muốn báo đáp lại hân những ân tình đã từng nhận được.

‘Hứa Thâm còn trẻ... dù bây giờ bản thân hân có địa vị cao, nhưng rất có thể trong tương lai, hân sẽ dùng tới thứ này. Nếu hân tiến vào cái vòng luẩn quẩn kia, kiểu gì cũng sẽ tiếp xúc đến nó...’ Tô Sương thầm nghĩ.

Cô làm xong những chuyện này, lại đưa mắt nhìn hai bên đường xung quanh. Nó vẫn là con đường quen thuộc trong quá khứ, nhưng cô đã khác rồi.

Tuy trong lòng cô vẫn còn một chút cảm giác trống rỗng... nhưng người chuẩn bị đi xa nào chẳng vậy?

Nên quên đi và chúc mừng tương lai sắp tới, bởi vì kể từ bây giờ, Tô Sương cô sẽ không còn một chút vương bận nào nữa.

Quá khứ ời... Tạm biệt!

Hai ngày sau, Tô Sương đúng hẹn đi tới trang viên nào đó trong nội thành.

Trang viên này cực kỳ to lớn, khí phái.

Trong trang viên có không ít người làm vườn đang cắt tỉa hoa cỏ, còn có cảnh tượng người hầu vội vàng đi qua đi lại như con thoi.

Dù ở bên trong thành Để, nhưng biệt thự này cũng là một đại viện hào trạch (nôm na khu biệt thự cao cấp riêng biệt cực kỳ rộng lớn). Chỉ nhìn một nơi như thế này cũng đủ hiểu, cuộc sống của người có quyền thế trong thành Để, cũng không thua kém nội thành.

Tô Sương đưa thư mời tới, sau đó được một người hầu dẫn đường, đi xuyên qua vườn hoa tới một gian phòng tiếp khách trong trang viên.

“Ông chủ sẽ tới ngay, xin cô chờ cho một lát, cô có muốn uống cà phê không?” Người hầu vô cùng cung kính nói.

“Không cần.” Tô Sương đáp.

Hiện giờ, cô chỉ mang theo duy nhất một chiếc ba lô của mình, và dung mạo được trang điểm thật tinh xảo.

Quần áo cũ và đồ dùng hàng ngày đều đã được xử lý, bây giờ cô chỉ có một thân một mình, mang theo tâm nguyện đến nội thành mà thôi.

Người hầu nghe vậy liền cung kính lui ra.

Tô Sương chờ đợi hơn một canh giờ, đứng ngồi qua lại thật lâu.

Trong phòng tiếp khách này được trang trí cực kỳ nguy nga lộng lẫy. Qua ánh mắt tinh tế của Tô Sương, cô có thể nhận ra rất nhiều thứ cực kỳ quý báu.

Hào phú như vậy, hẳn là sẽ không nuốt lời?

Cuối cùng, Tô Sương cũng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài.

Cô lập tức an tĩnh đứng phía trước một bức tượng điêu khắc, duy trì tư thái thưởng thức, lộ ra dáng vẻ cực kỳ an bình, không có một chút nóng nảy và xao động vội vàng nào.

“Để cô đợi lâu rồi.” Một tiếng cười truyền tới.

Tô Sương nhìn thấy một người trung niên vóc dáng chắc nịch, dáng người mập mạp, đi vào. Đối phương mặc quần áo ở nhà

bằng tơ lụa, mang dép lê, cách ăn mặc khá tùy ý, nhưng toàn thân lại lộ ra hương vị tiền tài.

“Hàn tổng.” Tô Sương nhìn thấy đối phương, vội vàng cúi đầu chào hỏi.

“Ha ha, con ngựa kia trông có đẹp không?” Người trung niên cười nói.

Trước mặt Tô Sương là bức tượng một con ngựa Pegasus (nguyên văn là phi mã 飞马 - ngựa bay) đã được sơn màu, rất có tính nghệ thuật. Cô nhìn thoáng qua một cái rồi thu hồi tầm mắt, nói: “Hàn tổng rất có phẩm vị.”

“Hôm nay cô tới tìm tôi là có chuyện gì?” Người trung niên cười nhẹ nhàng nhìn cô, quan sát từ trên xuống dưới.

Sắc mặt Tô Sương biến hóa, vội vàng nói: “Hàn tổng, lần trước tôi có nói với ngài về chuyện đi nội thành...”

“Ai nha.” Người trung niên lập tức nghĩ ra, rồi vỗ đầu một cái nói: “Tôi nhớ là đã cho cô giấy thông hành rồi mà?”

“Vâng.” Tô Sương vội vàng gật đầu: “Nhưng còn chưa đóng dấu.”

Trên mặt người trung niên lộ ra nụ cười, nói: “Cô vội vàng muốn vào nội thành như vậy sao? Nếu cô đi rồi, sau này tôi biết đi tìm ai đây?”

Sắc mặt Tô Sương trầm xuống, cô gượng cười nói: “Bên cạnh Hàn tổng luôn có mỹ nữ vờn quanh, thiếu một mình tôi cũng không hề gì.”

“Nhưng cô rất đặc biệt.” Người trung niên cười một tiếng: “Vừa lúc, thời gian hôm nay còn sớm, tôi chưa ăn cơm, cô cũng tới ăn chút đi?”

Tô Sương uyển chuyển đáp: “Đa tạ Hàn tổng, tôi đã ăn rồi.”

“Ăn rồi?” Người trung niên ngồi trên ghế sô pha, hai chân mở ra, cười nói: “Nơi này cũng ăn rồi?”

“Hàn tổng...”

“Đến đây đi, cô sắp phải đi rồi, coi như làm tôi thỏa mãn một lần cuối cùng, sau đó tôi lập tức đóng dấu cho cô. Chờ đến lúc, cô tới nội thành rồi, cũng không còn gặp lại tôi nữa.”

Sắc mặt Tô Sương trở nên khó coi, cả người vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Làm sao?” Người trung niên thu lại nụ cười trên mặt, lập tức tản ra một loại hương vị lạnh lùng nghiêm nghị.

Tô Sương do dự nói: “Hàn tổng, lần trước tôi đã giao tiền, hết thấy những điều kiện ngài nói, tôi đều đáp ứng cả, ngài cũng đã nhận lời với tôi...”

“Đã làm nhiều lần như vậy, còn để ý một lần này sao?” Ánh mắt người trung niên chuyển thành lạnh lùng, nói: “Tôi đếm ba tiếng, cô tự mình chọn đi.”

“Ba.”

“Hai.”

Ánh mắt Tô Sương giãy dụa một hồi, cuối cùng vẫn bỏ ba lô xuống, chậm rãi đi tới.

10 phút sau, Tô Sương sửa sang lại quần áo, chăm chú nhìn người đàn ông trung niên và nói: “Hàn tổng, nên đóng dấu rồi.”

“Dễ nói chuyện thôi.” Người đàn ông trung niên cười cười, thu thập sơ qua một chút rồi đứng dậy nói: “Đi theo tôi. ”

Tô Sương lén lút thở phào nhẹ nhõm một hơi, hai người rời khỏi phòng khách, đi đến phía trước một căn nhà nhỏ yên tĩnh trong trang viên.

Trước căn nhà nhỏ này có mấy bóng người mặc trang phục tác chiến màu xám trắng, đeo bình khí, cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh, như thể bọn họ đang nghiêm ngặt trông coi một thứ gì đó vậy.

Tô Sương liếc nhìn hai cái, cảm thấy có chút khó hiểu. Cô mơ hồ có cảm giác những người này không phải bảo tiêu bình thường, mà là trảm khư giả.

Người đàn ông trung niên đi ở phía trước, gã đẩy cửa ra. Trong căn nhà nhỏ chỉ có ánh sáng mờ mờ, truyền tới một loại cảm giác ẩm ướt và lạnh lẽo.

“Vào đi.” Người đàn ông trung niên nghiêng người nói.

Sắc mặt Tô Sương hơi thay đổi, nói: “Hàn tổng, đây là nơi nào?”

“Không phải cô muốn đóng dấu sao?” Người đàn ông trung niên tức giận nói.

Tô Sương do dự một chút, cuối cùng cũng chậm rãi đi theo phía sau gã, bước vào.

Chương 353. Là Ảo Giác Sao?

Cách bày trí trong căn nhà nhỏ này rất rục rờ vui vẻ, tựa như phòng của cô dâu vậy.

Nhưng cho dù như thế, Tô Sương vẫn cảm thấy một luồng hàn ý lạnh sống lưng, không ngừng tỏa ra bên ngoài.

“Con dâu ở trên tầng hai, cô tự đi lên lấy đi.” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói.

Tô Sương cảm thấy có chút lo lắng, nói: “Hàn tổng, tôi không nhận ra nó.”

“Cô vào cửa sẽ nhìn thấy.” Người đàn ông trung niên có chút mất kiên nhẫn nói: “Còn muốn đóng dấu nữa không?”

Sắc mặt Tô Sương thay đổi, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hàn tổng, ông đã đồng ý với tôi.”

“Tất nhiên, tôi đã nói thì sẽ giữ lời, không phải tôi đang dẫn cô đến đây lấy con dâu hay sao?” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn cô.

Tô Sương nhìn về phía tầng hai, với sắc mặt cực độ khó coi, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Từ trước đến nay, cô chỉ gặp phải loại cảm giác này trong nhiệm vụ trấn khư mà thôi. Cô nhìn về phía người đàn ông trung niên nói: “Hàn tổng, tôi là người của cục Khư Bí. Tôi đã làm tất cả những chuyện đã đáp ứng với ông. Ông đừng có lừa tôi.”

“Tôi đã bao giờ lừa gạt người khác chưa?” Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, sau đó đi lên cầu thang, tới trước cửa tầng hai, nói: “Đừng nói nhiều vô nghĩa, rốt cuộc cô có tới hay không?”

Tô Sương liếc gã một cái, ánh mắt lóe sáng, cuối cùng vẫn cắn răng đi lên tầng hai.

“Hàn tổng...”

“Đi vào đi.” Người đàn ông trung niên vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, không cho Tô Sương có bất cứ cơ hội nào để mở miệng lần nữa, bởi vì đột nhiên gã dùng sức đẩy mạnh cô về phía cánh cửa.

Tô Sương cảm nhận được một luồng lực lượng khổng lồ truyền đến từ phía sau lưng. Nó vượt quá sức tưởng tượng của cô. Đây tuyệt đối không phải lực lượng mà một người bình thường có thể sở hữu.

Cô thoáng sửng sò, chờ đến lúc phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt cô đã xuất hiện một màn khung bố.

Đó là bóng người tóc tai bù xù, khung bố dữ tợn bị trói lại bằng một loạt dây xích sắt.

“Bà xã, lại có người dụ dỗ tôi, em nói xem tôi nên làm cái gì bây giờ?” Người đàn ông trung niên nhìn chăm chú vào bóng người bên trong cánh cửa, trong mắt lộ ra vẻ dục dằn và yêu say đắm, nhẹ giọng nói.

Bóng người kia khẽ nhếch miệng, để lộ ra hàng trăm chiếc răng nanh mọc dày đặc.

“Khư...” Tô Sương hoảng sợ.

Cô thực sự không nghĩ đến ở nơi này lại thật sự có khư, còn là một con khư bị giam cầm!

Tô Sương vội vàng xoay người định bỏ chạy, nhưng đột nhiên đầu óc trở nên nặng nề, tựa như cô vừa bị một thứ sắc nhọn nào đó, đâm vào.

Ngay tiếp theo, cô chóng mặt tựa như say rượu, suy nghĩ trở nên hỗn loạn.

Cảnh tượng trước mặt Tô Sương bắt đầu thay đổi, đột nhiên một cơn gió lạnh ập đến.

Cô thấy bản thân mình đang sửng sò đứng trên đường, phải một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, rồi không khỏi nhìn ngó xung quanh.

Hình như vừa nãy đã xảy ra chuyện gì đó?

Là ảo giác sao?

Tô Sương đưa tay nâng trán, cảm thấy trong đầu xuất hiện một chút không thoải mái, rất nhỏ thôi, nhưng một cơn gió lạnh ập đến đã làm cô tỉnh táo hơn rất nhiều. Cô nhìn đoàn người và xe cộ qua lại trên đường, ngây người một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra mình đang định làm cái gì.

Nên đi vào nội thành... Và trước đó là tìm Hàn tổng đóng dấu.

Tô Sương nhẹ nhàng thở ra một hơi, vừa nghĩ tới nội thành, trên mặt cô không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

Cô vẫy tay bắt taxi đến trang viên của Hàn tổng.

Người hầu ở cửa đối xử với cô rất nho nhã lễ độ.

Sau khi Tô Sương đi vào trang viên, tất cả nhóm người hầu trong này đều nhìn về phía cô, Cô có thể nhận ra sự hâm mộ đang tràn ngập trong ánh mắt bọn họ.

Niềm vui vẫn bị Tô Sương kiềm nén từ nãy, lại không khỏi lộ ra một lần nữa, lập tức biến thành một nụ cười.

Sau đó, cô được một người hầu dẫn đường, đi đến phòng khách xa hoa sang trọng.

Rất nhiều tác phẩm nghệ thuật được chất đống ở đây. Hương vị của tiền tài cùng với nghệ thuật được trộn lẫn vào nhau, và đương nhiên, nó cực kỳ dễ chịu.

Không bao lâu sau, gần như Tô Sương chỉ chờ đợi vài phút, người hầu đã mời được Hàn tổng đi đến.

“Muốn đi vào nội thành sao? Chúc mừng cô, cuối cùng cô cũng thoát khỏi bể khổ.” Hàn tổng cười chúc mừng cô.

“Cảm ơn Hàn tổng.” Tô Sương tương đối kiềm chế kích động trong lòng, rất thanh nhã cúi đầu nói lời cảm ơn đối phương, nhưng khóe miệng lại không nhịn được khẽ nhếch lên nở một nụ cười.

Đúng vậy, cuối cùng thì tôi cũng được đi vào nội thành.....

“Nếu cần tôi giúp đỡ điều gì cứ việc nói. Hẳn là cô đã mang giấy thông hành đến rồi? Hiện tại chỉ cần chờ tôi đóng dấu cho

cô nữa thôi.” Hàn tổng cười nói.

Tô Sương lấy giấy thông hành từ trong ba lô ra, đưa cho Hàn tổng.

Nói thật, đúng là vì một số giao dịch nào đó, cô mới bước lên được con đường này, nhưng bây giờ đã chuẩn bị chia tay, hết thấy những gì bản thân phải chịu đựng cũng tan biến hết.

Hàn tổng sáng khoái đóng dấu, sau đó đích thân tiễn Tô Sương ra khỏi trang viên, còn sai bảo tài xế riêng của mình chở cô đến cổng nội thành.

“Khi bước vào nội thành, nếu cô có việc gì, chỉ cần nhắc tới tên của tôi, tuyệt đối dùng được.” Hàn tổng cười vẫy tay từ biệt ở cửa trang viên.

“Cảm ơn Hàn tổng.” Tô Sương lên xe, ngồi trong chiếc xe sang trọng đắt tiền, ánh mắt chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu.

Theo khoảng cách dần dần tăng lên, dường như bóng người ở phía sau cũng bị kéo giãn ra tới biến dạng một chút, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Khi Tô Sương tỏ ra có chút khó hiểu, giọng nói của người tài xế lại truyền đến, lời nói mang theo sự cung kính: “Chúc mừng Tô tiểu thư, tôi thực sự không biết nội thành là như thế nào? Nó có sạch sẽ và ngăn nắp như lời cha mẹ tôi vẫn kể lúc tôi còn nhỏ hay không? Có phải mọi người đều tuân thủ pháp luật, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tranh chấp ở trên đường phố hay không? Bản thân tôi cũng rất khát khao được tới một nơi như vậy...”

Tô Sương lấy lại tinh thần, cười khẽ nói: “Cố lên, sau này anh cũng sẽ có cơ hội.”

“Ừm, tôi đi theo bên người Hàn tổng chính vì dành dụm đủ tiền để sau này cũng chuyển vào nội thành đó.” Người tài xế rất quyết tâm nói, trong giọng nói mang theo đầy nhiệt huyết và khao khát.

“Anh có thể làm được.” Tô Sương cười nói.

Chiếc xe chạy như bay ở trên đường.

Cảnh tượng phố xá nhanh chóng lùi về phía sau, nhanh đến mức mơ hồ nhìn không rõ.

Chương 354. Tờ Giấy Không Bao Giờ Được Đóng Dấu...

Nghĩ đến việc phải rời khỏi Thành Đê, trong lòng Tô Sương vừa có chút không nỡ vừa có chút tiếc nuối. Cô nghĩ đến Hứa Thâm, nghĩ đến Mặc Tiểu Tiểu, nghĩ đến Dung Dung, nghĩ đến cha mẹ, và căn nhà của mình...

Cô sắp phải từ biệt với tất cả rồi.

Không lâu sau, chiếc xe đã đi đến phía trước nội thành.

Nơi có bức tường đứng sừng sững, nguy nga, hùng vĩ.

Tô Sương đã từng bắt taxi đến đây. Mỗi lần cô đứng bên này, hướng ánh mắt đầy trông mong nhìn bức tường cao trước mắt, trong lòng đều tự hỏi khi nào bản thân mới có thể bước vào bên trong, nhìn xem thế giới ở phía sau bức tường này.

Và bây giờ, rốt cuộc cô cũng đủ tư cách lấy được giấy thông hành.

Tài xế cung kính mời cô xuống xe, sau đó đứng nhìn cô từ từ bước đến lối đi bên dưới bức tường cao ấy.

Nhóm vệ binh tuần tra đang đứng gác ngay phía trước thông đạo này. Khi Tô Sương đến gần, bọn họ lập tức yêu cầu cô cho xem giấy thông hành.

Cô lấy giấy thông hành đã được đóng dấu đưa cho vệ binh tuần tra.

Vệ binh nọ nhìn một chút, sau đó lại đánh giá Tô Sương một lần từ trên xuống dưới, vẻ khinh thường trong mắt lập tức biến thành ôn hòa nhã nhặn, gã cười nói: “Chúc mừng cô, có tư cách thông qua, vào đi thôi.”

“Thật không dễ dàng. Cô ấy là một người đến từ thành Đê, lại có thể đạt được tư cách tiến vào nội thành. Đây là chuyện mà bao nhiêu người mơ ước đó.” Một vệ binh khác cảm thán, biểu đạt sự khâm phục từ tận đáy lòng với Tô Sương.

“Đúng vậy, ngàn dặm mới tìm được một đấng. Cô ấy chỉ là một cô gái lẻ loi, trợ trợ một mình, lại có thể đạt được tư cách đi vào nội thành. Rất lợi hại.”

“Có lẽ cô ấy đã dùng thủ đoạn gì đó chăng?” Một thủ vệ khác biểu hiện ra một tia ác ý.

“Chẳng cần biết là thủ đoạn gì, người ta sẽ không đến mức giết người, cũng không trộm không cướp, kiếm tiền bằng bản lĩnh của chính mình.” Có vệ binh đỡ lời cho Tô Sương.

“Đúng vậy.” Những vệ binh khác đều gật đầu.

Tô Sương khẽ mỉm cười. Cô biết cách kiếm tiền của mình chẳng tốt đẹp gì, nhưng mặc kệ ra sao, hết thảy đều đã qua đi.

Chỉ cần cô đi vào nội thành, cũng tương đương với nói lời tạm biệt với quá khứ.

Trong sự chúc mừng của mấy vệ binh, cô cất giấy thông hành đi, nắm chặt trong tay mình, sau đó đi về phía thông đạo tối đen và thâm thúy kia.

Đằng sau thông đạo này, chính là quang minh rực rỡ...

Cùng lúc ấy, ở cửa phòng tầng hai.

Trên môi người đàn ông trung niên nở một nụ cười, gã nhìn bóng hình xinh đẹp trước mặt đang chậm rãi đi về phía cái miệng to gớm ghiếc kia.

Rất nhanh, bóng hình này đã bị cái miệng lớn đó, hoàn toàn bao phủ.

Không lâu sau, một chiếc ba lô bị nhai nát được nhổ ra cùng với một tờ giấy.

Tờ giấy đúng là giấy thông hành. Hiện giờ nó đã bị nhuộm đỏ, nhưng vị trí chờ đóng dấu vẫn còn trống không.

...

...

Đô đô.

Hôm qua Hứa Thâm vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ trọng trách cấp C, hắn đang luyện kiếm trong phòng, đột nhiên nghe thấy âm thanh phát ra từ dụng cụ truyền tin.

Lại là nhiệm vụ? Hứa Thâm cầm nó lên xem, nhưng thứ phát ra âm thanh không phải là dụng cụ truyền tin của cục Khư Bí, mà là tin tức tới từ hội Truy Quang.

Người gọi là Đại Ly Ly.

Hứa Thâm cầm lên nghe: “Làm sao vậy?”

“Đại nhân, trong hội tìm ngài có việc, hi vọng ngài có thể đến đây một chuyến.” Đại Ly Ly nói.

Hứa Thâm nhú mày nói: “Được, một lát nữa tôi sẽ đến.”

Hắn nhanh chóng cúp máy, dừng hoạt động luyện kiếm lại, thu dọn một chút, lau mồ hôi. Ngay lúc Hứa Thâm đang định ra ngoài, đột nhiên dụng cụ truyền tin lại vang lên, là Mặc Tiểu Tiểu gọi.

“Đã tìm được bảo mẫu rồi, cậu cứ yên tâm đi.”

“Làm phiền cô rồi, tôi đã nói là tự tôi sẽ đi tìm, nhưng mấy ngày nay bận quá.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Trước đây, hắn đã hứa sẽ chăm sóc Dung Dung, còn thuê bảo mẫu riêng cho cô bé, vậy mà dạo gần đây thường xuyên có nhiệm vụ, cuối cùng chỉ có thể giao việc này lại cho Mặc Tiểu Tiểu.

“Chuyện nhỏ thôi mà. Chỉ cần cậu bỏ tiền ra là được.” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ một tiếng.

“Dễ bàn.” Hứa Thâm nở nụ cười, chột hỏi: “Ôi tỷ đã tới nội thành rồi sao?”

“Ừm, tối hôm qua cô ấy có liên lạc với tôi, nói rằng hôm nay cô ấy sẽ đi. Phỏng chừng lúc này cô ấy đã đi rồi, để chốc lát nữa tôi gọi điện hỏi xem sao.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

“Ừm.” Hứa Thâm cúp máy, sau đó nhanh chóng xuống lầu, lái xe đến hội Truy Quang.

Không lâu sau, hắn đi vào tổng bộ của hội Truy Quang, rồi ngựa quen đường cũ đi đến tầng dành cho lãnh đạo. Hắn vừa mở cửa đã nhìn thấy Đại Ly Ly đang đợi ở nơi này, hơi tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đại thủ lĩnh tìm ngài.” Đại Ly Ly vội vàng nói: “Tôi cũng không biết cụ thể là chuyện gì.”

Hứa Thâm nhướng mày, hắt đi theo Đại Ly Ly đến văn phòng của đại thủ lĩnh.

Đại Ly Ly gõ gõ cửa, nghe thấy giọng nói của Mộc Vương truyền ra từ bên trong, cô lập tức đẩy cửa rồi đứng bên ngoài làm ra động tác mời với Hứa Thâm. Chờ sau khi Hứa Thâm bước vào, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại thay hắt.

“Mộc Vương.” Hứa Thâm nhìn thấy bên trong văn phòng chỉ có một mình Mộc Vương. Gã đang ngồi hút thuốc trên sô pha, nhưng thứ mà gã hút lại là hàng cao cấp mà Hứa Thâm chưa từng trông thấy.

Màn sương khói lượn lờ, hương thơm này khá giống mùi rượu.

“Cậu đã đến rồi.” Mộc Vương buông một chân đang bắt chéo xuống, ngồi thẳng dậy, cười nói: “Muốn thử một điều hay không?”

“Không.” Hứa Thâm lắc đầu. Ma ma từng nói, không nên tùy tiện nhận đồ vật của người lạ rồi bỏ vào trong miệng mình.

“Cậu sống quá cẩn trọng rồi. Cuộc sống ấy à, cần phải biết hưởng thụ. Đừng lúc nào cũng quá mức căng thẳng như thế, nếu không cuộc sống này làm gì còn ý nghĩa nữa?” Mộc Vương cười nói.

Gã đã nhìn ra cuộc sống hàng ngày của Hứa Thâm khá là nhàm chán và cứng nhắc.

Hứa Thâm mỉm cười, hắt không giải thích gì cả.

Mỗi người đều có quan điểm riêng của mình.

Nhưng mà... phải sống được lâu mới có nhân sinh.

“Tôi tìm cậu đến đây là muốn giao cho cậu một việc. Loại chuyện này chỉ phù hợp để thống lĩnh trong hội làm thôi, nhưng những người khác đều có chút nóng nảy bộp chộp, sát khí trên người quá nặng. Sau khi tôi nhìn một vòng, mới phát hiện ra, chỉ có cậu là phù hợp nhất.” Mộc Vương gõ gõ tàn thuốc, nói vào chuyện chính.

Hứa Thâm có chút giật mình, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Sát khí của hắt... không nặng sao?

Phải chăng hẳn nên biểu lộ ra thích hợp hơn một chút?

Chương 355. Nhiệm Vụ Bảo Tiêu!

“Có chuyện gì vậy?” Hứa Thâm dò hỏi.

Mộc Vương mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, không phải là trăm khur, chỉ đi bảo vệ một người thôi.”

“Bảo vệ một người?” Hứa Thâm kinh ngạc.

“Đúng vậy, người này đến từ trong nội thành, có bối cảnh rất lớn, cũng có chút liên quan với hội của chúng ta.” Mộc Vương lấy một túi hồ sơ từ trên đệm sofa tới, nói: “Đây là tư liệu của đối phương, có cả ảnh chụp, cậu nhìn một cái trước đi.”

Hứa Thâm nhận lấy, bên trong túi hồ sơ chỉ có duy nhất một tập văn kiện, trên đó là ảnh chụp của một cô gái rất xinh đẹp, vô cùng động lòng người.

Thoạt nhìn tuổi của cô ấy cũng tương đương với hẳn, chừng hai mươi tuổi, trong sáng tươi đẹp, ánh mắt mang theo vẻ dịu dàng và tinh thần phấn chấn.

“Đối phương đến thành Đê làm việc, nhậm chức ở sở Thủ Vệ Thành Bang, có khả năng sẽ dính vào không ít chuyện nhỏ, cần cậu đi theo bên cạnh chăm sóc một chút.” Mộc Vương thờ nhẹ, phun ra một làn khói thuốc dày đặc, sau đó mở miệng trêu ghẹo: “Không nên thấy người ta xinh đẹp mà thích người ta nha.”

“Ngô...”

Ánh mắt Hứa Thâm xẹt qua bóng dáng nhỏ nhắn phía sau Mộc Vương, nhìn thấy người đằng sau hơi bĩu môi, đôi tay trắng như phấn nắm chặt thành quyền vung tới, tầm mắt của hắn nhanh chóng xẹt qua, nói: “Chiếc bình hoa này cũng không tệ.”

Mộc Vương quay đầu lại đưa mắt nhìn bình hoa trên bàn gỗ phía sau sofa, nhướn mày nói: “Nếu cậu thích thì tặng cậu, dù sao cũng chỉ có mười vạn, là đồ sứ cổ được đào lên.”

“Quá quý giá rồi.” Hứa Thâm lại nhìn “bình hoa” thêm lần nữa, lắc đầu thu hồi ánh mắt, nói: “Cần bảo vệ trong bao lâu?”

“Một tháng.” Mộc Vương mỉm cười nói: “Cô ấy cũng chỉ đến Thành Đê một tháng, tiểu thư nhà quyền quý mà, có lẽ nửa tháng, thậm chí là hai, ba ngày đã trở về rồi, chưa chắc người ta có thể chịu được khổ cực của thành Đê.”

“Nơi này rất khổ sao?” Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến Tô Sương, cô ấy cũng muốn thoát khỏi thành Đê.

Ở thời điểm Hứa Thâm còn là vụ dân, đúng là bản thân hắn đã cảm nhận được cuộc sống gian khổ, nhưng hiện tại sau khi trở thành trăm khur giả, còn dứt bỏ được nhiệm vụ trăm khur cần phải đổi mặt với sinh tử, cuộc sống sau khi kiếm được tiền vẫn rất vui vẻ, hạnh phúc.

Ăn mặc không lo, có thể dùng được rất nhiều đồ dùng tiện dụng, ví dụ như tắm rửa có bình nóng lạnh, lại có thể ăn rất nhiều món ngon...

Đây đều là những điều kiện xa xỉ mà trước đây hắn tuyệt đối không dám mơ tưởng.

“Chúng ta đã quen rồi, nhưng đối với người khác, đương nhiên là rất khổ, phỏng chừng chỉ vèn vèn là hít thở trong bầu không khí ở nơi này thôi, cũng khiến người ta khó có thể chịu đựng được.”

Mộc Vương khẽ lắc đầu, rồi búng toàn bộ tàn thuốc đã cháy hết vào trong chếc gạt tàn màu xám.

“Nói về tôi đi, cũng coi như bản thân tôi đã quen sống ở nội thành, nếu để tôi tới vùng ngoại thành, chỉ đề cập tới mùi nước tiểu và phân của những tiện dân kia thôi... Nói thật, những thứ ấy thực sự làm cho người ta có một loại kích động muốn làm thối tất cả bọn họ.”

“Không đến mức ấy chứ...” Hứa Thâm không khỏi nhìn gã một cái.

Cái này có được coi là dị trạng của hình thái thứ hai hay không?

“Thân phận của chúng ta là gì? Vì sao lại phải đi ngửi mùi phân và nước tiểu rác rưởi này? Chẳng lẽ cậu không bức mình sao?” Mộc Vương nhìn về phía Hứa Thâm.

“...” Hứa Thâm không biết nên trả lời như thế nào.

Đến tột cùng là người có quyền lực đối xử với sinh mệnh theo cách nào vậy? Bọn họ có biết mình đang đối xử với sinh mệnh hay không? Và rút cuộc là bọn họ nghĩ mình đang đối xử với cái gì vậy?

“Tóm lại, cậu cứ bảo vệ tốt vị tiểu thư nhà quyền quý này là được, không để cô ấy xảy ra chuyện. Đối với cậu, hẳn là một chuyện rất nhẹ nhàng. Nếu người ta có chút tính tình tiểu thư gì đó, cậu cứ cố gắng hết mức, nhường nhịn được thì cứ nhường nhịn. Theo tôi, tuy cậu là hình thái thứ hai, nhưng không có trạng thái cảm xúc dị thường gì quá đặc biệt, gặp gỡ qua lại hẳn là ổn định.”

Mộc Vương cười nói, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà gã lựa chọn Hứa Thâm.

Lại nói, sau khi trăm khur giả đạt tới hình thái thứ hai, trải qua trạng thái cực hạn ăn mòn, hầu hết mọi người đều sẽ xuất hiện một chút tình huống khác thường.

Có người sẽ sinh ra nhân cách thứ hai, có người sẽ vui giận thất thường.

Một số người vội vàng nóng nảy, một số người dễ bị thương u sầu, mà một khi u sầu sẽ muốn giết người.

Còn có người thích lắm bám một mình, nhưng lại cho rằng người thân đã chết vẫn còn ở bên cạnh mình.

Mộc Vương đều đã gặp qua đủ loại tình huống như vậy, và Hứa Thâm là tồn tại hình thái thứ hai coi như bình thường nhất mà gã từng gặp được.

“Hiểu rồi.” Hứa Thâm gật đầu, chợt nói: “Nếu là như vậy, thì tình huống của tôi ở cục Khur Bí bên kia, hy vọng có thể trì hoãn thêm mấy tháng.”

Mộc Vương hơi nhướng mày, nói: “Cậu thật sự luyện tiếc cục Khur Bí đến vậy sao?”

“Không phải luyện tiếc, mà là nhân tình.” Hứa Thâm nhìn thẳng vào Mộc Vương.

Lại nói, tuy những vị thủ lĩnh khác ở nơi này được mang danh thống lĩnh, nhưng kì thực thống lĩnh chân chính của hội Truy Quang vẫn là Mộc Vương trước mắt. Những người khác đều

có quyền điều động tài nguyên trong hội, nhưng Mộc Vương lại có quyền lập nên các quy tắc trong hội.

Gã mới là thủ lĩnh chân chính.

Và Hứa Thâm tin rằng, khi ở trước mặt đối phương, có rất nhiều chuyện bản thân sẽ không giấu giếm được, ví dụ như gần đây, hắn thường xuyên thay cục Khư Bí làm nhiệm vụ chẳng hạn.

“Con cáo già lão Liễu kia, chỉ biết dùng nhân tình để ràng buộc cậu thôi.” Mộc Vương bình tĩnh nói.

“Có lẽ là vậy, nhưng có một số việc dù vạch trần, nhìn thấu, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, huống chi quả thật là tôi rất cảm kích Liễu cục.” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương nhìn cậu một cái thật sâu, nói: “Cậu còn trẻ, trong lòng còn cảm thấy không đành lòng đối với việc giết hại những người đã giúp đỡ mình. Nhưng tôi là người từng trải, coi như chia sẻ chút kinh nghiệm của bản thân đi. Có lẽ trong tương lai cậu sẽ hiểu, chỉ có bản thân tốt, mới thực sự là tốt.”

“...” Hứa Thâm cố hết sức kiềm chế để không dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn đối phương.

Quả nhiên, vị Mộc Vương này cũng không được bình thường.

Chương 356. Nam Ngưng!

“Thuốc lá đã tàn hết rồi, cậu cũng nên đi, đi thôi.” Mộc Vương dụi nát phần đầu mút của điếu thuốc lá trong chiếc gạt tàn.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua gã rồi cầm lấy túi văn kiện trên bàn, đứng dậy và từ biệt rời đi.

Đại Ly Ly đang cung kính chờ đợi ngoài cửa, lập tức đưa Hứa Thâm rời khỏi tổng bộ.

Hứa Thâm lái xe trở về, sau khi quay lại khu phố Nham La, hắn liên lạc một chút với Liễu cục, thông báo gần đây mình có chút việc, tạm thời hủy bỏ nhiệm vụ tăng quân số lúc trước, quay về trạng thái bình thường.

“Cậu có chuyện gì, cần hỗ trợ không?” Liễu Tích Xuyên ân cần hỏi.

“Không có chuyện gì lớn, sẽ không làm phiền tới cục trưởng.”
Hứa Thâm uyển chuyển từ chối.

Trong phòng làm việc của cục Khư Bí, Liễu Tích Xuyên cúp điện thoại, rồi không khỏi lắc đầu cười cười.

Nhóc con này, xem ra hội Truy Quang bên kia gây không ít áp lực cho hắn.

Hy vọng, hắn đừng khiến ông thất vọng...

.....

Ngày hôm sau, Hứa Thâm lái xe đến phía trước đại tửu điểm Mạc Na ở khu thành thị.

Lúc trước, lần đầu tiên hắn đến khách sạn này, là ngồi xe của Chu đội tới đây, khi đó, hắn còn ngây ngô, chưa hiểu biết chuyện gì.

Lần này, khi Hứa Thâm lại một lần nữa đứng nhìn tòa nhà cao tầng quen thuộc mà nguy nga này, sương mù vẫn vờn quanh bốn phía, nhưng hiện giờ, tầm nhìn của hắn đã tăng lên rất nhiều rồi, khiến cho mọi thứ trở nên rõ ràng hơn trước, thậm chí khi tụ tập khư lực vào hai mắt, hắn còn có thể nhìn xuyên qua đám sương mù nọ trông thấy mọi thứ ở cách đó hơn trăm mét.

“Người cần phải đón đang ở đây.” Hứa Thâm ngồi trên xe, lẳng lặng chờ đợi. Hắn hạ cửa kính xe xuống, ánh mắt thường xuyên nhìn về phía cửa khách sạn.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên dụng cụ truyền tin của hắn vang lên, là một dãy số xa lạ.

“Hứa tiên sinh, cậu sắp tới chưa?” Bên trong truyền đến một giọng nói thanh thuần đáng yêu.

Tối hôm qua, Hứa Thâm đã liên lạc với đối phương, cô ấy cũng biết hắn là bảo tiêu do hội Truy Quang phái tới. Vừa nghe vậy, hắn lập tức nói: “Tôi đã đến rồi, Nam tiểu thư, cô đang ở đâu?”

“Ah, cậu đã tới rồi? Chờ một chút, tôi sẽ xuống ngay. Tôi đang ở trong thang máy rồi.” Giọng nói kia thoáng hiện chút bối rối, cô ấy vội vàng nói.

“Không vội không vội, cô cứ từ từ đi xuống cũng được.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Chờ đầu dây bên kia cúp máy, Hứa Thâm lại nhìn về phía khách sạn. Không bao lâu sau, một bóng dáng kéo theo rương hành lý từ bên trong đi ra, chiếc rương hành lý nọ còn lớn hơn thân thể cô, hai tay kéo theo cũng có chút cố hết sức.

Hứa Thâm xuống xe, vừa vặn bắt gặp lúc cô ấy ngẩng đầu, hần lập tức nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo, thuần khiết của đối phương. Gương mặt này có mang theo một loại cảm giác tinh thần phần chân của thiếu nữ, và dưới tầng ánh sáng nhạt, lớp da thịt trắng như tuyết ấy lại lộ ra một chút trong suốt, long lanh.

Hứa Thâm hơi lui về phía sau nửa bước theo bản năng.

Thiếu nữ bên kia đang nhìn khắp nơi chung quanh. Rất nhanh, cô ấy đã trông thấy Hứa Thâm đang đứng cạnh xe, gương mặt thoáng lộ ra một chút nghi hoặc, sau đó vẫy vẫy tay với hần.

Hứa Thâm phản ứng lại, lập tức căng thẳng đi tới.

“Xin chào, Nam Ngưng tiểu thư.” Hứa Thâm biết được tên của đối phương từ trong tư liệu, rồi nhanh chóng tiến lên nhận lấy rương hành lý cực lớn, cồng kềnh kia.

Lúc này, Hứa Thâm cũng nhìn thấy một lão giả dáng người thẳng tắp đi ra, mặc áo bành tô (hoặc áo đuôi tôm), đang đứng trong cánh cửa xoay tròn của khách sạn, ở ngay sau lưng cô gái ấy, người này có vẻ là quản gia đi theo đằng sau đối phương.

Hứa Thâm đang cảm thấy kinh ngạc, bỗng nhiên hần lại nhìn thấy thân thể lão giả này đi xuyên qua cánh cửa xoay tròn...

Hần lập tức làm ra vẻ tự nhiên, dời ánh mắt đi, sau đó cúi đầu dừng lại trên rương hành lý bên dưới, hỏi: “Tiểu thư, rương hành lý của cô có chút nặng.”

Nam Ngưng cũng đang đánh giá vị bảo tiêu trước mắt, rồi có chút kinh ngạc, nghĩ thầm người ở thành Đê này cũng trắng nõn, đẹp mắt lắm nha, đâu có giống những gì cha từng nói, cái gì mà mặt mũi đáng ghét, cả người lồi thối?

“Vẫn nên để tôi tự mình xách đi.” Nam Ngung vội vàng nhận lấy tay cầm của chiếc rương.

“Không không, tôi chỉ tùy tiện nói một chút vậy thôi.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Hai người lôi kéo, bàn tay liên chạm vào nhau, Nam Ngung có chút đỏ mặt, rút tay về, nói: “Vậy làm phiền cậu rồi.”

Khóe mắt Hứa Thâm liền chú ý tới, ngay lúc này, đôi mắt của lão giả mặc áo bành tô đang đi theo sau lưng cô gái, đang nhìn chăm chăm vào hắn, vẻ mặt đầy phần nộ.

Rút cuộc ông là người hay khư?

Hứa Thâm không dám nhìn thẳng vào đối phương, khóe mắt từ trên người lão giả nộ lập tức dời qua nơi khác, lại thấy Mai Phù đang đứng bên cạnh lão giả ấy, vẻ mặt cô bé cũng đầy tức giận.

Ánh mắt Hứa Thâm dời đi rất nhanh, hắn vội vàng chỉ về phía xe của mình, nói: “Lên xe của tôi trước đi? Tiểu thư, cô vừa tới thành Đê sao? Chỉ có một mình cô thôi hả?”

“Đúng vậy, vốn dĩ Hồng quân gia cũng muốn đi theo, nhưng bị tôi cự tuyệt. Tôi tới nơi này để làm việc đứng đắn, nếu Hồng quân gia cũng theo tới, nhất định ông ấy sẽ khoa tay múa chân, để cho mọi người đều biết thân phận của tôi, sẽ không thành thật ở chung với tôi đâu.”

Nam Ngung nói tới đây, bỗng nhiên nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Hứa tiên sinh, cậu tuyệt đối đừng tiết lộ thân phận của tôi nha, bằng không chuyện tôi tới nơi này sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ đó.”

Thực ra tôi cũng không biết quá nhiều về thân phận của cô đâu... Hứa Thâm cười khỏ, trên tư liệu cũng không viết những thứ này, mà Mộc Vương cũng chỉ nói lai lịch đối phương tương đối lớn, chứ không nói rõ lai lịch cụ thể của cô ấy là gì.

“Tôi sẽ giữ miệng kín như bưng.” Hứa Thâm nói.

“Được.” Nam Ngung mỉm cười, sau đó đi theo Hứa Thâm tới trước xe.

Rương hành lý được nhét vào cốp xe, Nam Ngung đứng bên ngoài xe, nghiêng đầu quan sát.

Hứa Thâm đã ngồi lên vị trí người lái, không khỏi kinh ngạc nói: “Nam tiểu thư, sao cô không lên xe?”

“Cái này... Làm thế nào để mở cửa?” Vẻ mặt Nam Ngung mang đầy dấu chấm hỏi.

“?” Hứa Thâm cũng hơi nghi hoặc, hẩn dịch người tới gần, mở cửa từ bên trong ra, nói: “Nam tiểu thư chưa từng ngồi xe sao?”

Nam Ngung vội vàng nhắc chân chui vào, tuy thân thể cao chừng một mét bảy, nhưng thuộc dạng mảnh mai, thon dài. Cô ấy đã yên ổn ngồi ở ghế phụ lái, nghe vậy có chút đỏ mặt, nói: “Tôi đã ngồi, chỉ là chưa từng phải mở cửa.”

“...” Hứa Thâm hơi trố mắt nhìn qua, nhất thời chuyển thành trầm mặc.

Chương 357. Đây Là Lý Tưởng Của Cô?

“Nam tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu?” Hứa Thâm dò hỏi: “Đi tìm chỗ ở cho cô, hay là?”

“Có thể đến sở Thủ Vệ Thành Bang báo cáo trước được không?” Nam Ngung vội vàng nói: “Tôi tới có chút muộn, có lẽ bây giờ đã lỡ thời gian báo cáo rồi...”

Nói xong, trên mặt cô lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Dù đến muộn cũng không ai làm khó cô đâu... Hứa Thâm nghĩ vậy nhưng vẫn gật đầu nói: “Vậy tới sở Thủ Vệ Thành Bang trước, là đi tới khu nào?”

“Tổng bộ.” Nam Ngung nói.

“Ừm...” Hứa Thâm lập tức dò xét bản đồ thành Bạch Nghĩ trong đầu đầu, và nhanh chóng tìm thấy vị trí của sở Thủ Vệ Thành Bang, rồi lái xe đến đó.

Lúc này, hẩn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của vị quản gia mặc áo đuôi tôm vẫn đi theo thiếu nữ bên cạnh mình, từ trong kính chiếu hậu, cùng với Mai Phù chỉ cao tới bả vai lão đang đứng bên cạnh đối phương.

Bắt đầu từ lúc chiếc xe nổ máy, một già một trẻ này cũng vội vã chạy theo chiếc xe đang lăn bánh thật nhanh kia.

Có chút khác biệt chính là, cơ thể của Mai Phù đang bay bổng giữa không trung, và dường như giữa những chiếc xe có tồn tại một lực kéo nào đó, khiến cho chiếc xe này kéo thân thể tiến về phía trước, còn bản thân cô ấy lại đang tao nhã ngồi trên chiếc xe đằng sau.

Mà ông lão mặc áo đuôi tôm kia lại tỏ vẻ giận dữ, chỉ có thể vội vàng nhấc chân lên chạy theo.

... Chẳng lẽ người này chính là vị Hồng quân gia mà cô gái này vừa nhắc tới?

Hứa Thâm liếc nhìn cô gái bên cạnh, người sau không hề có chút cảm giác nào, chỉ lộ ra khuôn mặt đầy tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ xe, quan sát cảnh tượng phố xá hai bên đường.

“Thoạt nhìn ở nơi này của mọi người cũng rất sạch sẽ!” Giọng nói của cô gái lộ ra một tia kích động, giống như một chú chim vừa mới ra khỏi lồng, phát ra âm thanh vui vẻ ríu rít.

“Cũng tạm tạm.” Đây đều là công trình để giữ sĩ diện, ai bảo nơi này chính là chốn tiếp đón các nhân vật trong nội thành như cô chứ... Hứa Thâm vẫn duy trì nụ cười không nói.

“Thương hội Hồng Phong? Đây không phải là thương hội trong nội thành chúng tôi sao? Ở đây cũng có hả?”

“Tiệm châu báu La thị, tôi từng đi qua chỗ này rồi.”

Nam Ngung mãi mê quan sát những cửa hàng hai bên đường, cũng trông thấy rất nhiều cái tên quen thuộc, vẻ mặt hiện lên chút phấn khích.

Đều là từ nội thành mở rộng tới đây sao... Ánh mắt Hứa Thâm có chút dao động, xem ra rất nhiều ngành nghề ở thành Đê, đều có bóng dáng của nội thành, khó trách một vài phú hào kia luôn dùng ánh mắt miệt thị đối xử với nhân viên trăm khur bọn họ. Có lẽ những phú hào đó đều ở trong nội thành, hoặc là thành viên tinh anh được những xí nghiệp trong nội thành phái tới nơi đây.

Người như vậy tới thành Đê, chắc chắn sẽ có một loại cảm giác ưu việt thiên nhiên.

Khi chiếc xe chạy ra khỏi khu vực cách đại tửu điểm Mạc Na vài km, Nam Ngung nhìn thấy những nhãn hiệu quen thuộc nọ

càng ngày càng ít đi, mà con đường xung quanh cũng dần dần xuất hiện những chỗ hư hỏng, ổ gà, còn có rác rưởi không biết bị người nào vứt bên đường, vẫn chưa kịp dọn sạch.

Chiếc xe tiếp tục chạy, rõ ràng là đoạn đường xung quanh nơi này kém hơn đoạn đường gần đại tử điểm Mạc Na rất nhiều, có thể nhìn thấy một số toà nhà cũ kỹ thoáng hiện nét tang thương qua năm tháng ở xung quanh.

Giọng nói của Nam Ngưng cũng dần dần nhỏ lại, nhưng hai mắt cô vẫn mở to, vẫn đang cẩn thận quan sát xung quanh.

Không lâu sau, chiếc xe đã tới sở Thủ Vệ Thành Bang.

Rõ ràng là đoạn đường phụ cận nơi này nhìn sạch sẽ hơn rất nhiều, kiến trúc tổng bộ của sở Thủ Vệ trông tráng lệ vô cùng, giống như một toà lâu đài cổ kính vậy.

Có những cột đá màu trắng to lớn được dựng lên ngay gần lối vào, bên cạnh đó là tầng tầng lớp lớp bậc thang, dường như đang cố gắng để lộ ra cảm giác uy nghiêm.

Hai bên là đội thủ vệ đang đứng thẳng người, ánh mắt tựa như bàn thạch (chỉ cảm giác vững vàng, không dao động), mang tới cho người ta một loại cảm giác luật pháp nghiêm minh.

Chiếc xe dừng lại, Hứa Thâm dạy Nam Ngưng cách mở cửa.

Nam Ngưng cũng không khách sáo, vừa học được là rất hưng phấn mở ra đóng vào tới hai lần, biểu hiện y như một đứa trẻ.

Đợi cho đến khi Nam Ngưng chịu dừng trò chơi này lại, để đóng cửa xe vào, cô ấy mới ngẩng đầu nhìn sở Thủ Vệ Thành Bang trước mắt, trong đôi mắt hiện lên khát vọng và hào quang: “Tất cả mọi người đều nói thành Đế vô cùng hỗn loạn, nhưng thầy của tôi từng nói, luật pháp nhất định phải phổ biến đến mọi người và mang lại lợi ích cho mọi người. Luật pháp vốn không phải vũ khí của người giàu, cũng không phải công xiềng của người nghèo.”

Hứa Thâm hơi giật mình, rồi gật đầu nói: “Thầy của cô nói rất đúng.”

Nam Ngưng nghe thấy thầy của mình được người khác khen, trên mặt cô lộ rõ vẻ tươi cười, nói: “Thầy của tôi là nhân vật số

một trong giới luật pháp nội thành. Ông từng tham gia biên soạn Pháp Điển Nội Thành phiên bản thứ 82 đấy.”

“Lợi hại!” Hứa Thâm tán thưởng từ tận đáy lòng, mỗi lần biết thêm một chút, lại là mỗi lần hắn cảm nhận được bối cảnh của Nam tiểu thư này mạnh mẽ tới mức nào.

“Nam tiểu thư tới đây thực tập sao? Chắc hẳn trong nội thành cũng có sở Thủ Vệ Thành Bang chứ?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Mục tiêu của tôi là khiến cho luật pháp mang đến lợi ích cho mọi người.” Đôi mắt Nam Ngưng loé sáng, lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, ngón tay cũng hơi nắm chặt: “Ngay cả ở thành Đế, con người cũng nên được hưởng phần quyền lợi này!”

Cô nói mọi người nên được hưởng quyền lợi thì đúng rồi, nhưng vì sao lại dùng tới hai từ ‘Ngay cả’ kia... Hứa Thâm cũng không chán ghét cô gái trước mặt, bởi vì từ trên người cô ấy, hắn không phát hiện ra một chút tâm cơ nào, ngược lại là loại cảm giác sạch sẽ này mới khiến hắn sợ hãi.

Có lẽ chính vì điểm này, mới khiến hắn sâu sắc hiểu được, cách người nội thành đối xử với thành Đế là như thế nào.

“Đây là lý tưởng của cô?” Hứa Thâm nói.

“Ừm.” Ánh mắt Nam Ngưng rời khỏi cuốn pháp điển đang nằm trong tay bức tượng điêu khắc ngay phía trước sở Thủ Vệ Thành Bang, rồi rơi xuống người Hứa Thâm, vẻ mặt hơi đỏ, nói: “Có lẽ mục tiêu này rất khó thực hiện nhưng tôi sẽ cố gắng!”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hóa ra cô còn biết nó rất khó khăn sao? Điều này chứng tỏ rằng cô còn chưa khờ khạo đến mức ngớ ngẩn.

Chương 358. Đúng Là Luật Pháp Không Nên Có Nhiều Bạc Thang Như Vậy...

“Đi thôi.”

Nam Ngưng cười nói, đi đến đây, tựa như cô đang bước vào nhà của mình, lập tức dẫn đầu đi ở phía trước, bàn chân đặt lên

tầng tầng lớp lớp bậc thang kia, vừa đi vừa nói: “Anh có biết pho tượng này là ai không?”

“Không biết.” Hứa Thâm theo ở phía sau, cúi đầu trả lời.

Khi bước lên tầng tầng lớp lớp bậc thang này, sống lưng của con người ta sẽ bị uốn cong mà bản thân cũng không thể tự kiềm chế được.

“Ngài ấy là thần tượng của tôi, cũng là Nhân Hoàng đời thứ nhất!” Ánh mắt Nam Ngung toả sáng, nói: “Nghìn năm trước, ngài là người biên soạn Sơ Đại Pháp Điển, là một trong những vị lãnh tụ vĩ đại nhất!”

“Nhân Hoàng đời thứ nhất ...” Hứa Thâm liếc mắt nhìn pho tượng kia một cái, trong tay đối phương đang cầm một cuốn pháp điển, mặt mũi hiền lành, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một chút uy nghiêm.

Nam Ngung cười cười, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, lại vừa đi vừa hỏi: “Đúng rồi, anh rất quen thuộc với thành Đê, vậy có biết chuyện khó khăn nhất của những người đến xin luật pháp giúp đỡ là cái gì không?”

Cô tỏ vẻ tò mò, rất muốn biết được điều này.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn cô, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ là đoạn bậc thang này.”

Nam Ngung hơi sững sờ, nhìn xuống dưới chân mình.

Bỗng nhiên cô khựng lại tại chỗ.

Bậc thang này rất cao, có tới hơn trăm bậc.

Tuy người bước lên không phải đi liền một lèo, bởi vì ở giữa bậc thang còn có ba, bốn đoạn tương đối rộng rãi, cứ đi chừng mười mấy bậc lại có thể chậm rãi nghỉ ngơi một chút, nhưng đúng là đoạn bậc thang này kéo dài tới sát mép đường, và điểm cuối cùng ở phía trước là kiến trúc sở Thủ Vệ Thành Bang uy nghiêm, cao vút thẳng đứng, khiến mọi người đều phải ngược nhìn, có cảm giác nơi này uy nghiêm như một tòa thần điện vậy.

Nam Ngung hơi ngẩng đầu, nhìn lên bức tượng điêu khắc Nhân Hoàng cao ngất phía trên bậc thang, thì thảo luận bầm: “Đúng là luật pháp không nên có nhiều bậc thang như vậy.”

“Không sao, thân thể cường tráng khoẻ mạnh, bò lên vẫn rất dễ dàng.” Hứa Thâm cười cười.

Dưới ánh mặt trời, Nam Ngưng cảm giác nụ cười của Hứa Thâm có chút chói mắt. Cô trầm mặc một hồi, sau đó quay đầu tiếp tục đi lên, nhưng khuôn mặt lại không còn tươi cười nhiều như trước nữa.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã lên tới bậc thềm, rồi cùng nhau quay đầu nhìn lại.

Nam Ngưng nhìn những bậc thang phía dưới, Hứa Thâm lại nhìn hai cái bóng một già một trẻ trên bậc thềm kia.

Rất nhanh, Nam Ngưng đã thu hồi ánh mắt, rồi lấy ra văn kiện từ trong ba lô cá nhân, nhìn bao quát cả đại sảnh khí phái uy nghiêm kia, rồi lập tức đi vào.

Hứa Thâm nhanh chóng đi theo phía sau.

Bên trong đại sảnh là một gian phòng lớn nguy nga lộng lẫy, vô cùng sáng sủa, trang nghiêm mà không xa hoa. Trên bức tường cao khổng lồ có điêu khắc một bức mô hình pháp điển tỉ mỉ, tinh xảo, trông như một quyển sách được mở ra, cao chừng bảy tám mét, các trang sách dài tới 12 mét, vô cùng đồ sộ.

Dưới pháp điển là quầy lễ tân trong phòng, nhân viên công tác đang ngồi bên trong đang chờ thụ lý sự kiện.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua một vòng, nơi này khá yên tĩnh, cũng tương đối vắng vẻ, chỉ vven vẹn có ba người đang hỏi chuyện ở các cửa sổ khác nhau. Tất cả đều ăn mặc sạch sẽ, sang trọng, dù là tây trang nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là loại hàng xa xỉ có chất liệu cao cấp, rất vừa người.

Hứa Thâm ra vào khu thành thị đã lâu, ánh mắt cũng dần dần tinh tế lên, dù hấn không nhìn ra đây là loại nhãn hiệu gì nhưng vẫn có thể phân biệt tốt xấu.

Nam Ngưng nhìn quanh một vòng, sau đó tìm nhân viên công tác nói: “Xin chào, tôi là luật sư đến nhậm chức. Đây là văn kiện của tôi.”

Cô mở ba lô ra, bên trong là một tập văn kiện, nhưng cô lại lấy một văn kiện khác từ ngăn bên trong ra.

Hứa Thâm đứng bên cạnh trông thấy một màn này, cũng có chút khó hiểu, thoạt nhìn hai bản đầu có gì khác nhau?

“Luật sư mới à?” Nhân viên công tác kia nghe Nam Ngung nói vậy, thái độ lạnh nhạt trên mặt lập tức thay đổi, cô ta vội vàng dùng hai tay nhận lấy, nhìn tấm bìa bên ngoài vẫn kiên liên biết là đúng, vội vàng nói: “Cô đợi một chút, à không, cô hãy đi theo tôi.”

Nam Ngung lập tức đi theo.

Hứa Thâm cũng tự nhiên đi theo.

Nhân viên công tác kia nhìn Hứa Thâm một cái, hoài nghi hỏi: “Vị này là?”

“Bảo tiêu của tôi.” Nam Ngung mỉm cười.

Hứa Thâm gật đầu.

Ánh mắt của nhân viên công tác kia khẽ thay đổi, càng lộ ra vẻ kính trọng hơn. Luật sư còn có thể mang theo bảo tiêu bên người, còn trẻ tuổi như vậy, hiển nhiên trong nhà có lai lịch không nhỏ.

Rất nhanh, bọn họ đã được đưa đến một gian phòng chờ.

“Đúng rồi.” Thừa dịp xung quanh không có người, đột nhiên Nam Ngung đến gần Hứa Thâm, thấp giọng nói: “Hứa tiên sinh, lát nữa đừng gọi tôi là Nam tiểu thư nữa, từ bây giờ tôi sẽ đổi tên, cứ gọi tôi là Bạch Nguyệt.”

Bạch Nguyệt? Hứa Thâm sững sốt, nghi hoặc nói: “Đây là...”

Nam Ngung lại nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói như kẻ trộm: “Tôi phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, để cảm nhận được bộ mặt chân thực nhất của Thành Đế, làm như vậy mới có thể biết được bệnh tật tồn tại ở nơi đâu! Tôi không muốn để người trong nhà thu xếp trước, vì vậy tự mình đã bí mật làm một phần hộ tịch thân phận của người khác, bây giờ bọn họ chỉ biết tôi là người bình thường thôi.”

Người thường đến từ nội thành sao... Khoé miệng Hứa Thâm khẽ nhếch lên, khoé mắt lại liếc ngang một cái, liền nhìn thấy ông lão mặc áo đuôi tôm đang đứng sau lưng thiếu nữ kia. Ngay lúc lão nghe thấy lời nói thâm đầy đắc ý của cô, khoé miệng cũng nhanh chóng nhếch lên...

Chà... xem ra tâm nguyện của cô gái này đã thất bại rồi.

Hứa Thâm thầm lắc đầu trong lòng, nhưng đồng thời hắn cũng có chút hâm mộ cô ấy... Chẳng lẽ đây chính là tình huống muốn điếu thấp cũng không được trong truyền thuyết ư?

“Được Bạch tiểu thư.” Về mặt Hứa Thâm đầy bình tĩnh, đáng lẽ ra ngay lúc này hắn đã phải phối hợp diễn xuất với người ta rồi, nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Cám ơn Hứa tiên sinh.” Nam Ngung lập tức nở nụ cười.

“Cô cũng đừng gọi tôi là Hứa tiên sinh nữa, gọi là Hứa Thâm đi.” Hứa Thâm nói.

“Được, Hứa Thâm tiên sinh.” Nam Ngung cười cười.

Hứa Thâm cũng không khỏi mỉm cười.

Chương 359. Ông Chuyển Nhâm Mị Nhãn Rồi...

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên đã đi tới, người này mặc một chiếc trường bào mềm mại, đầu đội một chiếc mũ rất giống thần quan (người được đội thần quan phải có tư cách là quan lại của quốc gia, cũng là người phụng sự cho vị Thần nào đó, hay người phụng chức ở các nơi tế tự Thần), nhìn qua cực kì uy nghiêm.

Khi người này nhìn thấy Nam Ngung, ánh mắt ông ta lập tức thay đổi, nhưng vẫn duy trì bộ dạng nghiêm túc như cũ: “Cô là Bạch... Bạch Nguyệt đến nhậm chức?”

“Ừm.” Nam Ngung vội vàng đứng lên, dáng vẻ cúi đầu nhận lỗi, nói: “Ừm, trên đường đến đây, tôi có chút chậm trễ, thời gian báo cáo hơi muộn...”

“Muộn? Không muộn, bình thường chúng tôi đều tới vào lúc này. Cô tới sớm hơn cũng phải đợi uống công thôi.” Trung niên nọ phản ứng lại, lập tức cười nói.

Hứa Thâm nhìn thấy ông lão mặc áo đuôi tôm bên cạnh lộ ra nụ cười hài lòng.

Vẫn chưa muộn sao?

Nam Ngung nghi ngờ nhìn đối phương, sau đó nâng tay lên nhìn đồng hồ, bánh răng trong chiếc đồng hồ cơ tinh xảo vẫn đang chuyển động, kim đồng hồ đã chỉ 11 giờ trưa.

Gần đến giữa trưa rồi... Ánh mắt Nam Ngung trở nên nghiêm túc, cô nói với người đàn ông trung niên: “Các ông thường đến vào giờ này sao? Muộn như vậy thì mấy giờ mới tan tầm?”

“Cô muốn mấy giờ thì... Tùy tình huống đi, có đôi khi sẽ trễ hơn một chút, nhưng thường thì 5 giờ là lúc tan làm muộn nhất rồi.” Người đàn ông trung niên lập tức cười nói.

Nam Ngung không khỏi nhú mày, nói: “Nói như vậy, một ngày thời gian làm việc của các ông không quá 8 tiếng. Tôi nhớ là thời gian làm việc quy định của sở Thủ Vệ Thành Bang là 8 giờ sáng đến 6 giờ chiều. Các ông quá lười biếng rồi!”

“Ách, đúng...” Người đàn ông trung niên vừa định gật đầu, đột nhiên phản ứng lại, sắc mặt khẽ biến, trực tiếp hừ lạnh nói: “Cô là người mới đến, đây là muốn giáo huấn tôi sao?”

“...A” Nam Ngung cũng đột nhiên phản ứng lại, nhưng rất nhanh lại hậm hực nói: “A không có không có, tôi chỉ thuận miệng nói đến thôi, đây là quy định ở đây sao?”

“Hừ, người mới như các cô đương nhiên phải đi làm đúng giờ, nhưng chúng tôi bận rộn xử lý nhiều việc, có những vụ án không cần phải ở trong sở mới có thể giải quyết được, còn phải đi hỏi thăm. Quên đi, nói những thứ này với cô cũng vô dụng, từ hôm nay trở đi... Cô vẫn phải đến báo cáo lúc 8 giờ sáng, biết chưa?”

Người trung niên nọ sầm mặt nói, dáng vẻ cực kỳ uy nghiêm.

“Ừm ừm.” Nam Ngung gật đầu lia lịa, như gà con mổ thóc.

Ông lão mặc áo đuôi tôm phía sau cô vuột râu mỉm cười gật đầu, hiển nhiên lão cảm thấy biểu hiện của người đàn ông trung niên này rất không tồi. Nhưng ngay lúc lão bắt gặp dáng vẻ sầm mặt của đối phương khi đối diện với tiểu thư, trên gương mặt lại có chút căm tức, lão hơi trừng mắt nhìn đối phương một cái.

Loại thông đồng này... Hứa Thân nhìn xung quanh, có chút trầm mặc không nói gì.

“Cái kia, đại nhân, hôm nay tôi nhậm chức, chẳng lẽ ông không bố trí cho tôi làm việc gì sao?” Nam Ngung thấy người đàn ông trung niên kia đang chuẩn bị rời đi, lại vội vàng hỏi. Cô luôn có cảm giác, dường như quy trình này có chỗ nào đó sai sai...

Người đàn ông trung niên sực tỉnh, suýt chút nữa đã quên mất chuyện này. Ông ta quay đầu nhìn thiếu nữ phía sau một cái, lại nhìn Hứa Thâm bên cạnh cô ấy một cái. Ông ta chưa từng gặp Hứa Thâm, nhưng hẳn đi cùng với vị đại tiểu thư này tới đây... Hẳn là bảo tiêu phụ trách giám sát rồi.

Ông ta thân thiện gật đầu với Hứa Thâm, rồi lập tức sầm mặt nhìn thiếu nữ: “Hôm nay cô vừa nhậm chức, đã muốn tham gia công tác sao?”

“Đương nhiên, nhậm chức không phải để công tác sao?” Nam Ngung lộ ra vẻ mặt kỳ quái nhìn ông ta.

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Hứa Thâm một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, cậu xem, không phải là tôi cứng rắn yêu cầu đâu nhé, là cô ấy tự tìm đến đó, đừng có trách tôi.

Ông chuyển nhăm mị nhãn rồi... Hứa Thâm vẫn duy trì nụ cười, khóe mắt thoáng liếc qua vẻ mặt bất đắc dĩ của ông lão mặc áo đuôi tôm bên cạnh, rõ ràng là lão cũng hết cách với vị tiểu thư nhiệt tâm nhà mình rồi.

Người khác đều muốn đi làm nhàn hạ, cô lại chủ động tìm việc để làm.

“Cô ít kinh nghiệm, trước tiên cứ làm văn thư trong sở đi, phụ trách ghi chép lại các vụ án.” Người đàn ông trung niên trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt nói, cố ý bày ra tư thế lãnh đạo.

Chỉ ghi chép vụ án... Không cần làm chân chạy, xem như một công việc rất nhẹ nhàng.

“A không không.” Nam Ngung vội vàng lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ nôn nóng: “Đại nhân, tuy đây là lần đầu tôi nhậm chức, nhưng thành tích của tôi tốt lắm, chắc chắn có thể đảm nhiệm rất nhiều công việc. Tôi hi vọng có thể đi đến tiền tuyến, điều tra những vụ án hung ác nhất, những vấn đề khó giải quyết nhất, còn đi ra bên ngoài quan sát khắp nơi nữa...”

Cô có chắc là mình đang nói tiếng người không?

Người đàn ông trung niên lộ ra vẻ mặt không nói nên lời nhìn cô, trông kiêu gì cũng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng này, hoàn toàn không giống loại người có thể nói ra những lời biến thái như thế.

‘Cô gái ơi, những vụ án hung ác nhất, cả tôi cũng không dám động vào đâu...’

Người đàn ông trung niên cau mày nói: “Cô đang nghi ngờ quyết định của tôi?”

“Không, không, tôi chỉ hy vọng lãnh đạo có thể trọng dụng tôi.” Nam Ngưng vội vàng nói.

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Hứa Thâm một cái, thấy Hứa Thâm không có phản ứng gì, lập tức nghĩ ngợi một hồi.

Vị tiểu thư này tới đây để du ngoạn mạo hiểm, nếu thật sự cho người ta nhận chức văn thư, khẳng định lúc cô ấy quay trở về sẽ kiếm chuyện với mình, vậy cứ đơn giản để cô ấy đi ra ngoài tự do một chút, đợi cho đến khi cô ấy chạy đến những nơi bản thủ, hỗn loại ở vùng ngoại thành kia, thử không nổi, sẽ biết khó mà lui.

Mà như vậy cũng đúng, cô ấy có thể nhanh chóng cuốn gói rút đi, trở về nội thành của mình.

“Được, vậy tôi cho cô ra tiền tuyến, làm điều tra viên?” Khi người đàn ông trung niên nói điều này, ánh mắt ông ta lại nhìn về phía Hứa Thâm, nhưng gương mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, không có bất cứ phản ứng gì.

Có nghĩa là đồng ý... Người đàn ông trung niên thầm thở ra một hơi.

Ông lão mặc áo đuôi tôm sau lưng thiếu nữ lại lộ ra vẻ mặt phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên kia.

Tiền dân thành Đê này đúng là buồn cười, lại dám để tiểu thư đi làm loại công việc bản thủ vất vả nhất ấy?

Có phải mày bắt nạt vì bên cạnh tiểu thư không có người đứng không?

Chương 360. Im Lặng Là Vàng...

“Thật tốt quá!” Nam Ngung thấy đôi phương đồng ý, không khỏi mừng rỡ reo lên.

Ai bảo người ở thành Đế đô bao không nói lý chứ? Thoạt nhìn bọn họ cũng dễ ở chung lắm mà!

“Cô, nói cho cô ấy biết một chút về việc mà điều tra viên phải làm, ngày mai đi làm đúng giờ, không được... muộn!” Người đàn ông trung niên dặn dò cô gái giống như trợ lý bên cạnh, rồi xoay người rời đi.

Hứa Thâm thấy ông lão mặc áo đuôi tôm đi theo ông ta, nhưng đi được nửa đường thì quay lại, hiển nhiên lão vẫn không yên lòng về tiểu thư nhà mình.

Hắn hướng ánh mắt nhìn sang bên kia, Mai Phù đang ngồi trên ghế, bàn tay nhỏ nâng má, vẻ mặt rất đáng yêu.

Dường như Mai Phù vừa cảm nhận được ánh mắt của hắn, chỉ thấy vẻ mặt cô lập tức biến đổi, hai má phồng lên.

Rất nhanh, ánh mắt Hứa Thâm đã rời đi.

“Bây giờ tôi có thể đi làm...” Nam Ngung nhìn theo phương hướng người đàn ông trung niên rời đi, còn định cố gắng thuyết phục thêm điều gì, nhưng đã bị nữ trợ lý ngăn lại.

Vẻ mặt cô gái ấy đầy lạnh lùng, nói: “Cô vừa tới báo cáo, thẩm phán đại nhân phân phó cô làm gì thì cô làm cái đó, đừng có làm những việc không nên làm. Đúng 8 giờ sáng mai nhớ đến báo cáo, hôm nay thì trở về đi.”

Nam Ngung có chút bất đắc dĩ, khẽ “Ừm” một tiếng.

“Cô có chỗ ở chưa?” Cô gái kia lại hỏi.

Nam Ngung liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nghĩ một chút rồi nói: “Có rồi.”

“Được.” Cô gái nói: “Đi theo tôi, lấy đồng phục luật sư và huân chương, ngày thường đi làm nhớ đeo.”

“Được.” Nam Ngung lập tức đi theo đôi phương, nhanh chóng tiến hành xong quy trình nhậm chức.

Hứa Thâm đi hết một vòng trong sở Thủ Vệ Thành Bang, cũng coi như đã chứng kiến tận mắt dáng vẻ của nơi có luật

pháp nghiêm minh nhất thành Đê, đồng thời cũng có chút hiểu biết về chức vị trong sở Thủ Vệ Thành Bang.

Như Nam Ngung chẳng hạn, cô ấy thuộc loại luật sư sơ cấp.

Lại hướng lên trên, sau khi những luật sư sơ cấp kia tích lũy đủ những vụ án và có thâm niên sâu hơn, bọn họ sẽ được đề bạt lên trung cấp, cao cấp.

Sau đó là luật sư thẩm phán, có thể gõ đình và phán quyết một số vụ án lớn.

Phía trên luật sư thẩm phán chính là chánh án, cũng là người có chức vị cao nhất trong sở Thủ Vệ.

Ngoại trừ bọn họ, còn có vệ binh bảo vệ cho bọn họ tùy ý điều khiển. Đám vệ binh này đều là nhân viên trăm khur.

Trên thực tế, chuyện người có vũ lực bị người thường điều khiển như vậy cũng không quá bất hợp lý, có rất nhiều nơi khác cũng vậy. Vệ binh bảo vệ không dám tùy ý bắt nạt luật sư, nếu không sẽ bị trừng phạt bằng vũ lực cấp cao hơn và tuyên án.

Có lẽ luật pháp ở những nơi khác chưa chắc đã thâm thấu triệt đến mức như vậy, nhưng giai cấp trong sở Thủ Vệ Thành Bang, tuyệt đối có thứ tự rõ ràng và được luật pháp bảo hộ nghiêm minh nhất.

Sau khi hoàn thành xong các thủ tục, Hứa Thâm và Nam Ngung ra khỏi sở Thủ Vệ Thành Bang.

“Anh có biết chỗ ở nào gần đây không?” Nam Ngung hỏi Hứa Thâm.

“Sao cô không để bọn họ sắp xếp cho?” Hứa Thâm hỏi.

“Tôi cứ cảm thấy bọn họ có chút là lạ, không biết thân phận của tôi có bị bại lộ hay không?” Nam Ngung thấp giọng nói.

Rất nhạy bén... Nhưng vấn đề này vốn không cần phải nghi ngờ, tôi dám khẳng định là vị quản gia phía sau cô đã sắp xếp từ trước rồi.

Ông lão mặc áo đuôi tôm đang đi sau lưng thiếu nữ, nghe thấy lời nói của thiếu nữ, vẻ mặt đột nhiên trở nên căng thẳng. Lão

nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, chỉ sợ Hứa Thâm sẽ giúp cô phân tích ra điều gì đó.

“Cô quá nhạy cảm rồi.” Hứa Thâm cười: “Để tôi thuê khách sạn cho cô nhé?”

Ông lão mặc áo đuôi tôn lập tức thở nhẹ ra, rồi nở một nụ cười hài lòng. Xem ra, thằng nhóc hồ đồ này thực sự chết lặng (kiểu như tự kỷ ý, gương mặt lúc nào cũng đờ đẫn) rồi, quả nhiên không thể so với tiểu thư nhà mình.

“Được.” Nam Ngung đồng ý, bỗng nhiên lại tìm kiếm thứ gì đó trong ba lô; “Tôi cho anh tiền. Có một số việc tôi không hiểu, cho nên ở những nơi cần chi tiền, đành phải làm phiền anh vậy.”

Hứa Thâm vốn định từ chối, nhưng lời nói chưa kịp đến miệng, hắn đã nhìn thấy tờ giấy vàng vừa được cô gái trước mặt moi ra, trong lòng hắn lập tức xuất hiện suy nghĩ, con người nên học ít nói lại một chút. Bởi vì... 《Im lặng là vàng》

“Như này đã đủ dùng chưa? Tôi không biết ở đây có thương hội ngân hàng không, cũng không biết có thể rút tiền ra hay không, cho nên cầm theo chút tiền mặt.” Nam Ngung lấy ra 20 tờ giấy vàng đưa cho Hứa Thâm: “Cái này có thể sử dụng trong bao lâu?”

Hứa Thâm vui vẻ nhận lấy, hắn lập tức đếm rồi xác nhận số lượng: “Tùy vào cách cô sử dụng, nếu không mua một số đồ xa xỉ, thì với mức phí tiêu dùng bình thường ở đây, khoản tiền này đủ cho cô dùng trong một thời gian dài.”

“Vậy thì tốt rồi, khi nào không đủ thì nói cho tôi biết nhé.” Nam Ngung thở phào nói.

“Để bàn.” Hứa Thâm cười tủm tỉm nhận lấy giấy vàng.

Ông lão mặc áo đuôi tôm bên cạnh lập tức thò đầu đến trước mặt Hứa Thâm, hai mắt trợn trừng, vẻ mặt đầy phẫn nộ. ‘Thằng nhóc chết tiệt này, ngay cả tiền của tiểu thư, mày cũng dám lấy?!’

Rõ ràng mày là bảo tiêu được phái tới, chúng tao đã sớm cho mày chỗ tốt rồi, thế mà mày còn dám đòi tiền?!

Lão nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể dán mặt mình vào mặt Hứa Thâm. Nếu không phải bản thân không tiện đứng ra, lão cũng muốn trực tiếp ra tay xử lý thằng oắt con tham lam này rồi.

Lão già này, sao cảm xúc lại dao động lớn như vậy... Hứa Thâm bỗng hắt hơi một cái. Dù ông lão nọ đã biết hắn không thể chạm vào mình, nhưng vẫn vô thức ngửa ra đằng sau, rồi tức giận trừng mắt nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm xoa mũi nói: “Bụi hơi to, hình như có thứ gì đó lơ bần vừa bay đến gần mũi tôi.”

“Đúng là không khí ở đây không tốt lắm.” Nam Ngưng gật đầu.

Ngay lúc Hứa Thâm nghĩ cô sẽ nhớ không khí sạch sẽ của nội thành, hắn lại nhìn thấy trên hai gò má cô lộ ra một chút ưu thương, nói: “Vất vả cho các anh rồi. Hy vọng một ngày nào đó, nơi này cũng có thể xuất hiện ánh nắng tươi đẹp.”

Hứa Thâm giật mình.

Dù lúc này, ánh sáng rất yếu, nhưng khi nó chiếu vào gương mặt thiếu nữ kia, Hứa Thâm lại cảm nhận được hào quang lấp lánh tới khác thường.

Ông lão mặc áo đuôi tôm nghe thấy lời nói của thiếu nữ, chợt phát ra một tiếng thở dài sâu kín.

Chương 361. Suy Cho Cùng, Thành Đế Vẫn Là Thành Đế...

Hứa Thâm tìm cho Nam Ngưng một gian khách sạn gần sở Thủ Vệ Thành Bang.

Những khách sạn gần đó tương đối xa hoa, đương nhiên giá cả cũng cao, nhưng nói gì thì nói, Hứa Thâm cũng thu của người ta nhiều giấy vàng như vậy, một tờ giấy vàng tương đương với một vạn Lô Táp tệ, và một xấp này cũng được chừng 20 vạn, trong khi tiền ở khách sạn trong một tháng chỉ mất có hai vạn mà thôi.

Khoản tiền cô ấy chi ra để ở lại nơi này một tháng, cũng tương đương với khoản tiền vụ dân không ăn không uống tiết kiệm được trong năm năm... Hứa Thâm có chút cảm khái, rõ ràng hai bên cùng sinh hoạt tại tòa thành này, nhưng hoàn cảnh sống lại cách xa như hai thế giới.

Loại khách sạn này, là vùng cấm trong lòng họ, là nơi không thể chạm vào hoặc đến gần.

“Hứa tiên sinh, anh không ở khách sạn sao?” Nam Ngưng thấy Hứa Thâm đang muốn rời đi, trong lòng có chút khẩn trương hỏi.

Mặc dù cô muốn độc lập làm việc, nhưng trong tình huống cái gì cũng không hiểu, nếu bên người không có ai bảo vệ, cô cũng có chút thiếu tự tin, dù sao nơi này cũng là một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Ông lão mặc áo đuôi tôm đứng một bên, nhìn Hứa Thâm với ánh mắt không mấy thiện cảm. Thằng nhóc này sẽ không lấy tiền rồi bỏ chạy chứ? Chẳng phải làm bảo tiêu chính là thực hiện những công việc như vậy sao?

Mày có thể học tập tao một chút hay không? Lúc tiểu thư ngủ, tao sẽ gác cửa đó.

“Ách...” Hứa Thâm suy nghĩ một chút. Đúng là Mộc Vương từng dặn dò hắn, phải bảo vệ bên cạnh vị tiểu thư này. Hắn đành phải nói: “Khách sạn này rất đắt, tôi ở một khách sạn nhỏ bên ngoài, nếu có chuyện gì, cô cứ liên hệ với tôi. Khẳng định là một phút sau tôi sẽ có mặt.”

“Giá phòng đắt lắm sao?” Nam Ngưng nhìn thoáng qua hắn, rồi do dự nói: “Nếu không, tôi cùng đến khách sạn nhỏ với Hứa tiên sinh nhé?”

Con mắt của lão giả mặc áo đuôi tôm đã trợn trừng trừng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, tựa như chỉ cần Hứa Thâm mở miệng đồng ý, lão sẽ lập tức vặn đầu hắn xuống.

“Ách...” Hứa Thâm do dự một chút, cuối cùng hắn cũng không đến mức mất trí, hiện giờ đã lời được một khoản tiền không nhỏ, không cần phải quá mức hung hăng tàn nhẫn. Hắn nói: “Cũng không quá đắt, tiểu thư, cô cứ yên tâm ở lại đây đi,

tôi ở ngay bên ngoài khách sạn. Nếu cô vẫn không yên tâm, tôi sẽ ngủ trong xe dưới lầu, bất cứ lúc nào cũng có thể đi lên.”

Nam Ngưng nghe vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Nếu Hứa Thâm sinh cảm thấy không đủ tiền, tôi có thể đưa thêm cho anh, anh cứ ở ngay phòng bên cạnh đi, có chuyện gì tôi cũng có thể đúng lúc tìm được anh.”

Hứa Thâm nghe cô nói như vậy, trong lòng ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lời.

Hắn lập tức chi ra hai vạn đồng, thuê một gian phòng bên cạnh, thực sự không thể mặt dày để đối phương bỏ tiền được nữa.

Lão giả mặc áo đuôi tôm hừ lạnh một tiếng, thấy Hứa Thâm coi như thức thời, cũng không nói thêm điều gì nữa, chờ sau khi Nam Ngưng tiến vào phòng, lão lập tức khoanh hai tay ngang bụng, duy trì tư thế đứng khoanh tay lặng im như một bức tượng điêu khắc, canh giữ bên ngoài cửa phòng.

Đúng là trung thành thật...

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, không biết lão nhân này là hình thái thứ hai hay hình thái thứ ba, nhưng lão có thể từ nội thành cùng Nam Ngưng đi tới nơi này, lại thêm cả chặng đường, cảm xúc đều phập phồng, thấp thỏm, luôn lo lắng cho cô ấy, hiển nhiên ngoại trừ lòng kính trọng vì thân phận tội tở, cảm tình của lão với Nam Ngưng còn xuất phát từ tình cảm triu mến của bản thân nữa.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà người sau lưng Nam Ngưng yên lòng để lão đi theo chăm sóc cô ấy.

Hứa Thâm lắc đầu, hắn cũng không nhìn nhiều thêm, đã xoay người tiến vào gian phòng của mình.

Lão giả mặc áo đuôi tôm nhìn thấy Hứa Thâm tiến vào phòng, lập tức đi theo, lão thật sự muốn nhìn xem thằng nhóc này đang muốn làm cái gì.

Hứa Thâm: “...”

Hắn vừa muốn cởi quần áo, lại nhìn thấy lão giả mặc áo đuôi tôm đi xuyên cửa bước vào, trong lòng có chút bất đắc dĩ không biết nên nói gì, khéo miệng lại không nhin được khế

giật giật vài cái, nhưng rất nhanh sau đó, hấn lại tự cố tự (tự mình lo việc của mình), cởi lớp quần áo bên ngoài, để lộ ra trang phục tác chiến bên trong.

Sau đó, Hứa Thâm ngồi xổm trong phòng, tiếp tục huấn luyện rút kiếm như bình thường, nhưng cố ý kiềm chế làm cho kiếm tốc chậm hơn bình thường, chỉ thoáng để lộ ra kiếm tốc ở trạng thái cực hạn mà thôi.

Loại sức bật này nằm ở khoảng giữa của giai đoạn đầu và hình thái thứ hai.

Lão giả nhìn lướt qua, rồi có chút ngoài ý muốn.

Thằng nhóc này lại chăm chỉ như vậy?

Trên thực tế, lão đã chứng kiến rất nhiều trăm khư giả khác nhau, nhưng hầu hết bọn họ đều có biểu hiện giống nhau, nghĩa là ngoại trừ lúc trăm khư, khoảng thời gian còn lại đều lo phóng túng bản thân, dù cũng có người sẽ huấn luyện, nhưng chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Vậy mà thằng nhóc này, rõ ràng đang làm nhiệm vụ bảo tiêu, còn có thể bỏ ra một chút thời gian để rèn luyện, cũng coi như nghị lực bất phàm.

“Xem ra phân bộ nơi này làm việc coi như thỏa đáng, biết điều tới một thành viên hình thái thứ hai.” Lão giả nhìn vài lần, sau đó khẽ gật đầu.

Sức bật khi Hứa Thâm vung kiếm, đã tiếp cận hình thái thứ hai, nhưng xem về mặt và tình trạng cơ bắp toàn thân Hứa Thâm, hiển nhiên hấn không dùng toàn lực.

Chuyện này đã đủ để nói lên lực lượng bùng nổ chân chính của hấn, tuyệt đối là hình thái thứ hai.

Thoạt nhìn, dường như hấn vừa bước vào hình thái thứ hai không lâu, lực lượng bùng nổ không quá nổi bật trong hàng ngũ hình thái thứ hai, nhưng ở thành Đễ, thực lực này cũng coi như không tồi.

Lão giả mặc áo đuôi tôm nhìn thêm vài lần, thấy Hứa Thâm cứ lặp đi lặp lại rèn luyện rút kiếm, khóe miệng không khỏi “Đi” một tiếng.

Thằng nhóc này đang luyện cái gì vậy? Là rút kiếm ư?

Lão giả có chút kinh ngạc, đúng là tư thế rút kiếm của hắn rất nhanh, cực kỳ trôi chảy linh hoạt, nhưng luyện như vậy có tác dụng nâng cao chiến lực của bản thân hử? Chẳng lẽ chuẩn bị để đánh lên? Nhưng địch nhân sẽ không đợi cho người tới gần mới ra tay đâu.

Rất nhanh, lão giả đã nghĩ đến cái gì, ánh mắt lộ ra chút giật mình, hắn là ở thành Đê này quá mức cần cỗi, không có bí kỹ trăm khur trên phương diện cách đấu (chiến đấu, vật lộn, xáp lá cà).

Trên thực tế, chỉ cao tộc và thể lực lớn trong nội thành mới có được loại bí kỹ này, suy cho cùng thành Đê cũng là thành Đê...

Lão giả lắc lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ thương hại. Bọn họ cùng là hình thái thứ hai, nhưng chênh lệch giữa thành Đê và nội thành quá lớn.

Lão lại nhìn thêm chốc lát nữa, cảm giác có chút đơn điệu nhàm chán, cuối cùng mới lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Lão gia hỏa này lắc đầu gì vậy?

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương đã rời đi, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng hắn lại có chút nghi hoặc, chẳng biết đối phương lắc đầu vì chuyện gì, chẳng lẽ tư thế luyện kiếm của hắn không đúng ư?

Nhưng hắn đã rút kiếm vô số lần, tuyệt đối là chuyên gia trên phương diện này, hắn dám khẳng định rằng tư thế ra tay và điểm phát lực của bản thân không có vấn đề.

Nghĩ nữa cũng chẳng ra, đầu sao đó cũng là suy nghĩ trong đầu người khác...

Và rất nhanh, Hứa Thâm đã ném chuyện về lão giả ấy ra sau đầu, để chuyên tâm luyện kiếm.

Đương nhiên, lần này hắn không còn kiếm chế bản thân nữa, tốc độ rút kiếm lập tức tăng lên gấp đôi, kiếm phong chém ra âm bạo.

Theo thời gian trôi qua, dưới ảnh hưởng của kiếm phong, bức tường khách sạn phía trước, thoáng nứt ra tạo thành từng khe hở, là bị sức gió thuần túy tạo nên từ kiếm lực cắt ra.

...

...

Ngày kế.

Hứa Thâm rời giường, ăn xong bữa sáng đặt trước vừa được khách sạn đưa vào trong phòng, rồi rửa mặt đi ra bên ngoài, tới gian cách vách, gõ gõ cửa phòng, bên trong truyền ra giọng nói của Nam Ngung.

Chỉ chốc lát sau, Nam Ngung đã mở cửa, thò nửa cái đầu ra.

“Chờ tôi một lát, tôi sắp xong rồi.” Nam Ngung thoáng đỏ mặt, lúc này trên miệng cô vẫn còn dính bột kem đánh răng.

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Tiểu thư đừng nóng vội, thời gian còn sớm mà.”

“Không còn sớm đâu, hôm nay tuyệt đối không để muộn nữa.” Nam Ngung nói xong, lại rút về rất nhanh.

Chương 362. Vụ Án Đầu Tiên!

5 phút sau, cô đã ăn mặc chỉnh tề, bước ra bên ngoài.

“Tối hôm qua tiểu thư ngủ không ngon sao?” Hứa Thâm quan sát trạng thái tinh thần của Nam Ngung, rõ ràng không tốt như ngày hôm qua.

“Ngủ cũng được...” Nam Ngung có chút đỏ mặt.

Kỳ thực cô ngủ không ngon chút nào.

Thứ nhất là mùi của khách sạn khiến cô có chút không quen, rõ ràng là nơi này không được vệ sinh sạch sẽ, còn mang theo mùi của chất tẩy rửa kém chất lượng, nhưng cô chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Thứ hai là cô không thích ứng được với độ mềm mại của cái giường trong khách sạn này. Nó chênh lệch quá lớn so với chiếc giường bình thường của cô, ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ, làm cô mê man suốt cả đêm.

Quan trọng nhất là, trong lòng cô quá mức phấn khởi, hôm nay có thể đảm nhiệm công tác rồi, bởi vậy một mực thức tới nửa đêm mới mơ màng đi vào giấc ngủ...

Hứa Thâm thấy Nam Ngung không hề chú ý tới bữa sáng, bởi vậy ngay khi hai người xuống đại sảnh ở lầu dưới khách sạn, hắn đi tới quầy lễ tân, báo một phần bữa sáng khác, rồi bung vào trong xe, nói: “Còn 20 phút mới đến giờ làm, tiểu thư cứ từ từ ăn đi.”

“Um...” Lúc này trong bụng Nam Ngung đã trống rỗng, cô cũng không nhịn được nữa, nhanh chóng bung bữa sáng lên ăn. Mới đầu, động tác còn có chút thực nữ, nhưng rất nhanh đã trở nên hung hăng, không còn chút văn minh nào.

Hứa Thâm trông vậy nhưng chỉ cười mà không nói.

Lão giả mặc áo đuôi tôm quan sát hành động coi như tri kỷ của Hứa Thâm, cũng vừa lòng gật đầu, đến lúc nhìn sang, trông thấy tiểu thư nhà mình phải ăn bữa sáng bần cùng như thế, lại không khỏi lắc đầu, thầm thở dài trong lòng.

Lão quá mức đau lòng vì tiểu thư phải chịu khổ.

Chờ cho đến khi Nam Ngung ăn xong bữa sáng, Hứa Thâm lập tức đưa cô đi làm.

“Có vụ án gì không?” Nam Ngung vô cùng kích động bước đến nơi công tác, đi vào văn phòng mới của mình. Nơi này rất nhiều đồng sự, nhưng chỉ có Hứa Thâm, người đảm nhiệm vai trò bảo tiêu và một ông lão không nhìn thấy được đi theo bên cạnh cô.

“Cô mới tới hả?” Có người nhìn thấy Nam Ngung, lập tức nói: “Phương thẩm phán đã dặn dò. Cô nhanh kiểm tra tình hình bên dưới, rồi xử lý vụ án này đi.”

Một thanh niên cũng mặc trang phục luật sư đưa cho Nam Ngung một phần văn kiện, ánh mắt gã không khỏi ngấm cô vài lần, hiển nhiên đã bị giá trị nhan sắc của cô gái này hấp dẫn.

Lão giả mặc áo đuôi tôm tròn tròn mắt, hai tay lập tức che ở trước mặt thanh niên. Nhưng hiển nhiên, bàn tay của lão chẳng che được cái gì cả.

Hứa Thâm nhìn mà buồn cười.

Lão giả mặc áo đuôi tôm lại quay sang trừng mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

‘Thằng nhóc con này, mày còn đứng đó cười cười nữa? Tiểu thư đã bị kẻ háo sắc kia nhìn chăm chăm rồi, mày còn không nhanh tay ra giáo huấn tên chết tiệt kia đi!’

Hứa Thâm bị trừng, trong lòng có chút oan uổng, nhưng gương mặt không hề biểu lộ ra.

“Vậy ư?” Nam Ngưng lập tức mở hồ sơ vụ án ra, đôi mắt hơi lóe sáng. Rất nhanh, cô đã đọc lướt xong, lập tức nói: “Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

“Nhớ đưa vệ binh bảo hộ đi theo.” Thanh niên nọ vội vàng nhắc nhở.

“Được.” Nam Ngưng đáp lại một tiếng, sau đó bước đến một phòng ban khác, xin một đội vệ binh thủ hộ đi cùng.

Chờ lệnh điều động được thông qua, ngay khi Nam Ngưng và Hứa Thâm đi tới cửa, cả hai nhìn thấy một đội vệ binh bảo hộ tinh nhuệ đã đứng chờ bên ngoài từ sớm.

Hứa Thâm quan sát mấy thành viên của đội vệ binh bảo hộ này. Bọn họ tổng cộng có năm người, đều lớn hơn 25 tuổi, dựa theo ánh mắt sắc bén kia, hiển nhiên cả năm người này đều có kinh nghiệm tra án khá lão luyện.

Xem ra tính an toàn tương đối đầy đủ đây... Hứa Thâm âm thầm cảm khái.

“Bạch luật sư, xin mời.” Vị đội trưởng trung niên của đội vệ binh bảo hộ tiến lên nói.

Nam Ngưng lắc đầu nói: “Không cần, tôi ngồi xe của bảo tiêu là được.”

Người vệ binh bảo hộ này liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lại nhìn nhìn chiếc xe vũ trang màu đen bên cạnh. Hiển nhiên gã đã quá quen thuộc với biểu tượng này rồi, chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra đây là xe của cục Khư Bí.

Gã khẽ nhú mày.

Trên thực tế, đối tượng làm nhóm vệ binh sở Thủ Vệ Thành Bang bọn họ đau đầu và chán ghét nhất, vốn chẳng phải là khư, cũng không phải là đám tội phạm trong những vụ án bình thường, mà là đội ngũ trăm khư giả của cục Khư Bí và những thế lực ở nơi này.

Bọn người kia mới là ung nhọt của thành Để...

Trung niên có chút không thoải mái, gã nói với Nam Ngung: “Bách luật sư, tòa án chúng ta có xe chuyên chúc. Làm như vậy, những người không phận sự khác mới biết người của sở Thủ Vệ chúng ta tới tra án, rồi nhanh chóng lui ra.”

Nam Ngung phản ứng lại, nói: “Vậy nghe lời anh đi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Không có việc gì, tôi cứ đậu xe ở đây cũng được.”

Người trung niên nọ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, ánh mắt khá lạnh nhạt, sau đó cả đoàn người chia nhau ra ngồi trên hai chiếc xe và xuất phát.

Hứa Thâm ngồi hàng ghế sau với Nam Ngung, nhìn thấy cô đang lật xem hồ sơ vụ án, hắn cũng thoáng nghiêng người, muốn đọc ké một chút, bất ngờ lại nghe được âm thanh nghiêng rãng nghiêng lợi của lão giả mặc áo đuôi tôm vang lên bên tai: “Nhãi con thôi tha, đừng có xán đến gần như vậy!”

Hứa Thâm coi như mắt diếc tai ngơ, lại vươn cổ sang, ngó nghiêng một cái.

Đây là vụ án diệt môn xảy ra tại nơi nào đó ở vùng ngoại thành.

Trong hồ sơ có kèm theo vài bức ảnh đen trắng chụp hiện trường vụ án, nhìn qua có chút thâm trầm.

Nội dung trên văn kiện đi kèm có mơ hồ ám chỉ đây là hành vi của khur.

Đó cũng là nguyên nhân khiến vụ án nọ được giao đến tay sở Thủ Vệ Thành Bang. Bởi vì nếu trong quá trình khám nghiệm hiện trường, cho ra kết luận hành vi này có khả năng cao là con người gây ra, thì đương nhiên vụ án này sẽ được giao cho sở Tuần Tra phụ trách.

Một khi vụ án có liên quan tới khur, nó sẽ lập tức được chuyển giao cho cục Khur Bí và sở Thủ Vệ Thành Bang phụ trách.

Vì sao lại dính líu tới hai cơ cấu này?

Đương nhiên là vì chức trách của bọn họ.

Một bên phụ trách định vị địa điểm có khu, rồi tiến đến trạm khu.

Còn một bên phụ trách điều tra xem vụ án này có phải do khu tác loạn hay không, hoặc có người đứng đằng sau lợi dụng khu tác loạn hay không.

Chương 363. Hiện Trường Vụ Án!

“Có chút máu tanh.” Hứa Thâm đưa mắt nhìn thiếu nữ bên người, thấp giọng nói.

Theo những gì hắn suy nghĩ, một thiếu nữ sạch sẽ như vậy, bị buộc phải nhìn thấy hiện trường khủng bố như thế này, hắn là sẽ nôn mửa đến ngất đi.

Nhưng hắn lại ngoài ý muốn phát hiện, sắc mặt Nam Ngung chỉ thoáng ngưng trọng hơn một chút, rồi nhanh chóng nhìn chăm chăm vào ảnh chụp. Trên mặt cô không biểu lộ ra một chút khó chịu nào, ngón tay hơi cử động, tựa như đang cân nhắc đang gì.

Không bao lâu sau, chiếc xe đến hiện trường.

Nam Ngung nhìn hai bên đường dần trở nên rách nát, cùng với những ngôi nhà thấp bé xung quanh, khẽ nhíu mày nói: “Nơi này là vùng ngoại ô của thành Đê?”

“Ừm.”

Vừa đẩy cửa ra, mùi mục nát nhàn nhạt trộn lẫn với mùi hôi thối của nước thải đã lắng đọng từ lâu vốn đang tràn ngập trong không khí, lập tức bay tới.

Hứa Thâm đã sớm quen với chuyện này, ngược lại hắn còn cảm thấy thứ mùi nọ rất thân thiết.

Còn Nam Ngung lại thẳng nhíu mày, đưa tay lên che miệng.

Nhưng không bao lâu sau, cô lại chậm rãi buông ra, run run hít sâu một hơi, nói: “Thứ mùi này tới từ đâu vậy? Từ hiện trường vụ án hay từ chung quanh?”

“Từ cống thoát nước kia.” Hứa Thâm chỉ tay tới.

Nam Ngung nhìn thoáng qua, lúc này cô mới phát hiện trong cống thoát nước nọ chứa không ít rác rưởi, khiến cho nước thải bên trong ứ đọng, không chảy đi được, lâu dần đã biến thành màu đen.

Ánh mắt cô thoáng biến hóa một chút, cũng không nói gì thêm, nhưng Hứa Thâm lại nhìn thấy, trong ánh mắt của cô không có một chút nản lòng chùn chân nào, trái lại... dường như còn có thêm vài phần kiên nghị.

Vừa có hai chiếc xe tuần tra mới dừng lại phía trước.

Bọn họ đi tới gần, lập tức có vệ binh sở Tuần Tra tiến lên.

Ngay khi những vệ binh này nhìn thấy thiếu nữ mặc trang phục luật sư kia, bọn họ lập tức sững sờ một chút, hiển nhiên đã bị khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, vượt ngoài lẽ thường của đối phương làm kinh sợ rồi không nhin được nhìn nhiều hơn vài lần, sau đó mới nói: “Luật sư đại nhân, phía trước chính là hiện trường khu tác loạn. Cô... Cô thực sự muốn đi qua sao?”

“Đương nhiên.” Nam Ngung gật đầu, lập tức đi đến, rồi nhìn thấy một gian phòng ốc bị tổn hại trơ trọi giữa hiện trường, bên trong có mấy bộ thi thể lộn ngược, và vết máu.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua khung cảnh trước mặt, lại nhìn quanh bốn phía, nhưng không nhìn thấy tung tích của khu.

Nhưng dựa theo độ hư hại của bức tường này, đúng là hiện trường do khu gây nên.

Chẳng lẽ là thả ra?

Nam Ngung đánh giá hiện trường, rồi khẽ chau mày, mùi máu tươi đậm đặc tới gay mũi cùng mùi nội tạng hư thối nhàn nhạt, làm cơ thể cô dâng lên từng cơn khó chịu, sắc mặt càng trở nên trắng như tuyết. Nhưng vẻ mặt Nam Ngung rất trấn định, không một chút bối rối, chỉ nheo mắt, nghiêm túc quan sát chung quanh.

“Đây không phải lần đầu tiên cô tới hiện trường điều tra vụ án sao?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn nhìn về phía cô.

Nam Ngung không hề ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nói: “Là lần đầu tiên, nhưng tôi sẽ giải quyết được!” Lời nói của cô ảm chứa

đầy tự tin và chắc chắn, còn một chút kiên định nào đó, tựa như không giải quyết được tuyệt không bỏ qua.

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ hết sức chuyên chú của cô, cũng không tiếp tục quấy rầy nữa, nhưng ánh mắt của hắn lại liếc nhìn về phía đội vệ binh bảo hộ đằng kia.

Những người này cũng đang tìm kiếm, đánh giá, kiểm tra đo lường mọi thứ chung quanh. Hiển nhiên ngoại trừ bảo vệ luật sư, điều tra viên tự mình tới hiện trường, bọn họ cũng kiêm thêm nhiệm vụ thu thập thông tin tại hiện trường.

Bức tường đã bị phá hỏng, thi thể của chịu một kích trí mạng, có người bị văng đầu xuống, loại lực lượng này tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Hứa Thâm đánh giá một chút, chợt cảm thấy có điểm kỳ quái, rõ ràng mọi người đều bị giết, có người còn bị mổ toang bụng, nhưng nội tạng lại được duy trì hoàn hảo, không hề bị găm ăn.

Chẳng lẽ hung thủ là một con khur rất kén ăn?

Nhưng hiển nhiên điều này là không thể.

Bởi vì từ trước đến nay Hứa Thâm còn chưa từng gặp được một con khur nào kén ăn, trừ phi, khur không đói bụng.

“Hộ gia đình này rất có tiền sao?” Có thủ vệ vừa lên tiếng hỏi vệ binh tuần tra bên cạnh.

“Không, bọn họ không có tiền. Bốn người trong nhà này vừa được mở mắt trước đó không lâu, mới thoát khỏi thân phận hộ tịch vụ dân. Nghe nói trong khoảng thời gian này, gia đình bọn họ đang muốn dời đến một nơi phụ cận khu thành thị Hắc Quang, làm vụ công ở đó, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện thê thảm này...” Vệ binh tuần tra thở dài nói.

“Bọn họ mở mắt như thế nào, ở đâu?” Thủ vệ dò hỏi.

“Ở hội Hổ Trợ Vụ Công bên kia, hình như là vậy.” Vệ binh tuần tra cũng không quá xác định nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, thấy thủ vệ kia không tiếp tục hỏi thêm nữa, hắn lập tức đi qua hỏi: “Cụ thể là chuyện này xảy ra bao lâu trước khi thảm án diễn ra?”

Vệ binh tuần tra liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, không xác định được thân phận của hắn, nhưng đối phương có thể đi theo bên người luật sư, hiển nhiên không phải là nhân vật mà gã có thể đắc tội được, vì vậy gã nhanh chóng trả lời: “Là một tuần trước.”

Thủ vệ kia liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, Hứa Thâm chợt nhìn thấy một tia cảnh cáo mờ hồ ẩn chứa trong ánh mắt của gã. Hắn thoáng nhướng mày, là cảnh cáo hắn không nên hỏi nhiều ư?

Hay là ý gì khác?

“Không có dấu hiệu phá cửa vào phòng, là vụ án giết người trong mật thất, lực lượng của hung thủ rất mạnh, nghi ngờ là sinh mệnh siêu phàm...” Một vệ binh khác của sở Tuần Tra báo cáo tình huống bọn họ đã điều tra được cho Nam Ngung.

Nam Ngung đang đi vòng vòng, dò xét chung quanh, cô vừa cẩn thận hỏi một chút tình huống, xem như đã nắm được sơ bộ tình hình ở đây rồi, lập tức phân phó: “Cứ mang thi thể về giải phẫu trước đã, nhìn xem có manh mối gì khác bị bỏ sót hay không. Còn mọi người theo tôi tới hội Hỗ Trợ Vụ Công một chuyến. Nơi đó là địa điểm bọn họ mở mắt, chúng ta cũng nên tới hỏi thăm xem sao.”

Đội trưởng thủ vệ nói: “Bạch luật sư, vụ án này đã cơ bản xác định được nguyên nhân rồi, thậm chí còn không cần giải phẫu, chỉ nhìn thoáng một cái đã hiểu đây là khư gây ra. Có vẻ như sau khi bọn họ mở mắt đã trông thấy khư, cũng có khả năng, đã có một con khư vẫn ở nơi này từ trước, vẫn sinh hoạt cùng gia đình bọn họ, nhưng lúc trước bọn họ là vụ dân, không hề cảm nhận được nó, đến hiện giờ sau khi mở mắt, bỗng nhìn thấy trong nhà mình có thêm ‘Một người’ .”

Chương 364. Chứng Cứ Đâu?

Nam Ngung nhìn về phía gã, bình tĩnh hỏi: “Chứng cứ đâu?”

“Chứng... Chứng cứ?” Đội trưởng đội bảo hộ hơi giật mình.

“Khi chúng ta điều tra vụ án cần phải đưa ra được chứng cứ. Tuy những phỏng đoán của anh rất có lý, nhưng chúng chỉ là

phỏng đoán mà thôi. Vừa nãy tôi đã hỏi qua rồi, những vụ dân ở bên này muốn mở mắt, cần tiêu một khoản tiền rất lớn, mà ban đầu hộ gia đình này là vụ dân, cũng chỉ làm những công tác cơ sở, thu nhập cực thấp, có thể nhận ra điều này thông qua cách bày trí trong nhà bọn họ.”

Nam Ngung quan sát rất cẩn thận, đồ trang trí trong gia đình này cực kỳ ít ỏi, lại cộng thêm một chút manh mối cô vừa tìm hiểu được từ vệ binh tuần tra bên kia... Cô thăm tính toán một chút, với khoản thu nhập cực thấp của bọn họ, gần như không có khả năng gom tiền mở mắt.

Trong chuyện này khẳng định có nguyên nhân ẩn giấu.

Có lẽ nguyên nhân này có liên quan tới cái chết của bọn họ.

Sắc mặt đội trưởng thủ vệ khẽ biến, gã lập tức nói: “Ý của Bạch luật sư là?”

“Cứ kiểm tra xem vì sao bọn họ có tiền mở mắt trước đã. Rút cuộc khoản tiền ấy đến từ đâu? Có lẽ do bọn họ nhặt được, có lẽ do bọn họ ăn cắp của một phú hào nào đó, và rất có thể nguyên nhân này có liên quan tới người đã chết kia, dạng như... sau khi sự việc vỡ lở, bọn họ bị người khác trả thù.” Nam Ngung nói.

Đội trưởng thủ vệ nói: “Nhưng căn cứ theo tình huống của thi thể và mức độ tổn hại của hiện trường, vừa nhìn cũng biết chuyện này tuyệt đối là khur gây nên.”

“Chưa chắc.” Nam Ngung không chút khách khí, lên tiếng phủ nhận: “Có khả năng, một người nào đó đã mượn danh nghĩa của khur để che giấu hành vi phạm tội của mình, ném tội danh lên đầu khur, để bản thân có thể nhón nợ ngoài vòng pháp luật.”

Hứa Thâm tỏ ra khá ngoài ý muốn nhìn cô.

Hắn cũng không ngờ khi làm việc, Nam Ngung lại có tác phong hoàn toàn trái ngược với tính cách ngại ngùng bình thường, đột nhiên cô trở nên vô cùng dứt khoát, quyết đoán, thậm chí trong lời nói còn mơ hồ lộ ra một chút uy nghiêm!

Đội trưởng thủ vệ nhú mày, nói: “Bạch luật sư, như vậy là chuyện bé xé ra to rồi.”

“Hả?” Sắc mặt Nam Ngung khê biến, cô nhìn chăm chú vào đối phương, nhấn mạnh từng chữ một: “Đây là mạng người! Còn là mạng của cả một gia đình! Chẳng lẽ chúng ta không nên điều tra cẩn thận, không nên tìm ra hung thủ, cho bọn họ một chút công bằng hay sao?”

‘Chỉ là một đám vụ dân vừa mở mắt mà thôi, được coi là con người sao...’

Khóe miệng đội trưởng thủ vệ khê nhếch lên, nhưng nụ cười khẩy nọ bị che phủ bởi lớp mặt nạ bảo hộ màu bạc, khiến người bên ngoài không thể nhìn thấy được, gã nói: “Nhưng nhờ đâu không có hung thủ, hung thủ chính là khur thì sao?”

“Vậy cũng phải thông qua chúng có để xác định mới được!” Nam Ngung nghiêm túc đáp lại.

Đội trưởng thủ vệ cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: “Được rồi.”

“Đi thôi!” Nam Ngung lập tức xoay người rời đi.

Suốt cả quá trình Hứa Thâm vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, chỉ có đôi mắt hấn khê nheo lại, chăm chú quan sát phản ứng của đội trưởng thủ vệ kia thôi.

Ngay sau khi lên xe, bỗng nhiên hấn quay đầu lại nhìn về phía vệ binh tuần tra bên người, nói: “Sau khi thi thể bọn họ bị giải phẫu, chúng sẽ được xử lý như thế nào?”

Vệ binh tuần tra nọ hơi sững sốt một chút, nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh: “Đương nhiên là hoả táng, tránh tạo thành ô nhiễm.”

“Sau khi hoả táng thì sao?”

“Sau khi hoả táng... thì?” Vệ binh tuần tra lại sững sốt, lần này, gã chột do dự một lát, cuối cùng mới nói: “Nếu bọn họ vẫn còn họ hàng thân thuộc, chúng tôi sẽ liên hệ cho họ hàng thân thuộc của bọn họ tới lấy tro cốt đi, nhưng loại tình huống như gia đình này, già trẻ cả nhà đều chết cả rồi, hấn là tro cốt của họ sẽ được... chôn trong nghĩa trang công cộng.”

“Vậy xin anh hãy quan tâm tới chuyện này một chút, làm ơn hãy mai táng bọn họ đến nghĩa trang công cộng nhé.” Hứa Thâm chân thành nói.

Vệ binh tuần tra hơi ngơ ngác, nhưng cũng vội vàng lên tiếng nhận lời.

Chờ sau khi Hứa Thâm lên xe, chiếc xe đi xa rồi, vệ binh mới nhỏ giọng nói thầm: “Thật là... toàn tìm thêm phiền toái cho ta.”

Bên trong xe, Nam Ngung nghe được đoạn hội thoại giữa Hứa Thâm và vệ binh tuần tra, ánh mắt cô hơi chớp động, trong ánh mắt nhìn về phía hắc mã đã có thêm vài phần nhu hòa, dù lúc trước cũng là như thế, nhưng Hứa Thâm có cảm giác, ánh mắt bây giờ có chút khác lạ so với trước kia.

Hắc mã trả bằng một nụ cười, từ khước mắt lại nhìn thấy lão giả mặc áo bành tô đang vội vàng chạy theo bên cạnh, lão đang hàm hồ trừng mắt lườm hắc mã.

“Làm phiền anh cho xe chạy nhanh lên.” Hứa Thâm nói với thủ vệ đang khởi động xe.

Thủ vệ nọ có chút bất mãn, nhưng vẫn đạp chân ga mạnh hơn một chút, tăng tốc lên.

“Anh còn nóng vội hơn tôi.” Nam Ngung cảm nhận được tâm trạng không vui của thủ vệ, lại quay sang mỉm cười với Hứa Thâm.

“Giải quyết sớm cũng có thể nghỉ ngơi sớm.” Hứa Thâm cười cười.

Nam Ngung nhợt nhạt cười, sau đó lại duy trì trạng thái lặng im suy tư, trong ánh mắt còn mang theo một chút lạnh nhạt, rõ ràng không còn cảm giác hào hứng vui vẻ như trước khi bắt tay vào điều tra vụ án.

Không bao lâu sau, chiếc xe đã tới gần vị trí của hội Hỗ Trợ Vụ Công.

Hội Hỗ Trợ này trải rộng khắp các khu vực trong thành Bạch Nghĩ, nơi này chỉ là một phân bộ của bọn họ thôi.

Dù là phân bộ, nhưng lúc Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lên, hắc mã vẫn trông thấy kiến trúc trước mắt cực kỳ khí phái. Nó tựa như một bóng ma cực lớn che đầy ánh sáng, bao phủ ở trước mắt mọi người, đứng sừng sững ngay kia với những bậc thang cao ngất, uy nghiêm như cung điện.

Nam Ngung nhìn thoáng qua, sau đó khẽ nhăn mày.

Dù đây là lần đầu tiên cô đi vào thành Để, nhưng bản thân vốn là người rất thông minh, nếu không, Nam Ngung cũng chẳng thể trở thành học trò đặc ý nhất của vị đệ nhất luật gia tại nội thành đâu, và chỉ vờ vện dựa vào vài ba lời dò hỏi về tình huống của vụ án lúc trước, cô đã biết được hội Hồ Trợ Vụ Công trước mắt là tổ chức như thế nào.

Về phần vụ dân, ở ven đường, cô đã xuyên thấu qua cửa kính xe trông thấy bọn họ rồi.

Chương 365. Khi Bị Đồn Tới Bước Đường Cùng, Bọn Họ Vẫn Sẽ Đến Thôi...

Trước kia cô đã từng trông thấy những con người phải lần theo Đạo Manh tác mới có thể đi về trước ấy, trên sách giáo khoa tại nội thành, cũng đọc được phần giới thiệu có liên quan tới vụ dân như sau: “Đây là một loại sinh mệnh chỉ có thể lần theo Đạo Manh tác để đi về phía trước, bọn họ không có linh trí cũng như năng lực tự chủ tự hỏi. Chỉ sau khi mở ra tuệ nhãn (con mắt trí tuệ), bọn họ mới có thể lột xác thành người. Loại quá trình này được gọi là tiến hóa” —— trích đoạn trên sách giáo khoa.

Sau này, do một bộ phận người đề nghị, đoạn miêu tả này đã bị cắt bỏ khỏi sách giáo khoa.

Trên thực tế, có một nhóm người trong nội thành, đã đứng ra tố về phản đối loại thuyết pháp này. Bọn họ cho rằng vụ dân cũng là nhân loại, nhiều nhất bọn họ chỉ thuộc về người tàn tật bẩm sinh thôi.

Và một trong những người đứng ra phản đối ấy, chính là thầy giáo của cô.

Lại nói, trước khi Nam Ngung đi vào thành Để, cô đã làm không ít công tác, nhưng những phần công tác ấy đều không phải làm chơi chơi cho vui đâu.

Mục đích chính của cô chính là đến thành Để, mà ở nơi này, vụ dân là thành phần chiếm cứ số lượng nhiều nhất, đương nhiên phải cô phải tìm hiểu thật kỹ càng tỉ mỉ về bọn họ rồi.

Mà hội Hỗ Trợ trước mắt chính là nơi sưởi ấm cho vụ dân.

Phải biết rằng, những vụ dân kia vốn không có đôi mắt, chuyện này khiến cuộc sống hàng ngày của bọn họ cực kỳ bất tiện, thường xuyên chịu ức hiếp, thậm chí đã chịu ức hiếp còn không tìm thấy kẻ tập kích mình.

Và tòa kiến trúc trước mắt cô chính là nơi để vụ dân tổ tụng.

Nam Ngưng đi theo bậc thang tiến về phía trước, càng đi, sắc mặt càng trầm xuống, cô không nhìn được, lập tức mở miệng hỏi Hứa Thâm bên người: “Hứa tiên sinh, có vụ dân đến nơi này xin giúp đỡ hay không?”

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, nhẹ giọng nói: “Sẽ có.”

“Nhưng nơi này bậc thang nhiều như vậy, chẳng tiện lợi chút nào.” Nam Ngưng nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Đúng là như vậy nhưng dù có khó khăn hơn nữa, một khi bị dồn tới bước đường cùng, bọn họ vẫn sẽ đến thôi.”

Nam Ngưng liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, không nói thêm điều gì nữa, chỉ cúi đầu yên lặng đi về phía trước.

Đội trưởng thủ vệ đi theo ở phía sau, mở miệng nói: “Bên cạnh có Đạo Mạnh tác, nếu vụ dân thông minh một chút, bọn họ nên lần theo Đạo Mạnh tác hướng về phía trước.”

Nam Ngưng nhìn thoáng qua, đúng là ở hai bên đều có dây xích sắt Đạo Mạnh tác, nhưng sợi xiềng xích ở nơi này, trải qua mưa to gió lớn lâu ngày, đã có chút rỉ sét.

Rất nhanh, bọn họ đã lên hết bậc thang. Nam Ngưng thoáng hít sâu hai hơi, điều hoà hô hấp một chút, mới tiếp tục tiến về phía trước.

Trong văn phòng của hội Hỗ Trợ.

Ở nơi này tương đối trống trải, mấy người Hứa Thâm vừa tiến vào, đã nhìn thấy một nhân viên công tác đang xua đuổi một phụ nữ vụ dân.

“Đi đi, tình huống của cô thuộc loại cố tình gây sự, cô không đi làm, người ta trừ tiền lương của cô là chuyện rất bình

thường.” Nhân viên công tác không kiên nhẫn phẩy tay nói.

Thoạt nhìn phụ nữ vụ dân kia cực kỳ suy yếu, cô ấy bị người nọ đẩy một cái đã loạng choạng ngã nghiêng, bản thân vốn không nhìn thấy, trong phòng lại không có Đạo Mạnh tác, khiến cho vẻ mặt cô ấy càng thêm khản trương, cực kỳ sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ chung quanh.

Dù không có con mắt, nhưng người khác vẫn có thể nhìn ra sự hoảng loạn của cô.

Dường như chỉ người có mắt mới có thể nhìn thẳng vào nỗi sợ hãi của bản thân.

“Tôi... tôi đến lúc sinh sản, chỉ xin có ba ngày nghỉ phép. Nhưng rõ ràng, tôi đã thông báo với chủ quản rồi mà.” Hai tay người phụ nữ vụ dân nọ quơ quơ xung quanh, muốn bắt lấy cánh tay nhân viên công tác kia, muốn tìm được mục tiêu và một chút cảm giác an toàn, nhưng đối phương lại lui về phía sau vài bước, hiển nhiên không muốn bị chạm vào.

“Hơn nữa, hể trừ... trừ hết một tháng tiền lương của tôi. Nhà tôi vừa sinh em bé, hiện tại vô cùng khó khăn, tôi không thể không có khoản tiền này...” Người phụ nữ nọ không tìm thấy nhân viên công tác, đành phải ngồi dưới đất, khóc lóc nói.

“Mỗi đơn vị đều có quy định chế độ của riêng mình, người ta chỉ làm việc theo quy định mà thôi. Bỏ bê công việc phải trừ một tháng lương. Cô nói, cô đã thông báo chuyện này cho chủ quản nhưng chủ quản nói không có, cô lại không lấy ra được chứng cứ và giấy xin nghỉ phép, làm sao tôi có thể phán đoán là cô có nói dối hay không?” Nhân viên công tác tỏ ra không kiên nhẫn nói.

“Tôi, tôi trở dạ quá nhanh, lập tức sẽ sinh rồi, căn bản không rảnh để viết giấy xin phép.” Phụ nữ vụ dân nọ gấp đến độ cái miệng bẹp xuống, tuy cô ấy không có con mắt, nhưng thân thể nghẹn ngào, nước mũi cũng chui ra theo.

“Con tôi vừa được sinh ra, cô có thể theo tôi đi xem. Tôi vừa sinh con thật mà.” Người phụ nữ nọ gấp giọng nói.

“Dù cô có thể chứng minh cô đã sinh con, nhưng cô lại không thể chứng minh mình có xin phép. Mà nếu không xin phép đã tự tiện rời khỏi cương vị công tác, cũng bị quy kết vào hành vi

bỏ bê công việc. Hội Hỗ Trợ cũng không giúp được cô đâu. Nếu lần sau còn gặp phải chuyện như vậy, tự cô lo liệu cho mình trước đi.” Nhân viên làm công phát tay, nhưng ý thức được đối phương không nhìn thấy, chỉ có thể tiến lên bắt lấy cánh tay cô ấy, đẩy người phụ nữ nọ đi ra ngoài.

“Tôi đã thông báo từ trước rồi mà. Máy người có thể đi hỏi chủ quản, tôi thực sự đã nói với hấn trước rồi.” Phụ nữ vội vàng nói.

“Mau đi đi. Tôi đã hỏi chủ quản của cô rồi, hấn nói cô chưa từng xin phép. Cô mau đi đi, đừng ở chỗ này làm chậm trễ công việc của người khác, chúng tôi bận lắm.” Nhân viên làm công tiếp tục xô đẩy.

Bóng hình xinh đẹp chợt nhoáng lên một cái trước mắt Hứa Thâm, đã thấy Nam Ngung đang sải bước, nhanh chóng chạy tới rồi.

“Mau buông cô ấy ra!” Nam Ngung nổi giận nói.

Nhân viên làm công nhìn theo hướng âm thanh truyền tới, rồi thoáng ngừng lại một chút khi phát hiện Nam Ngung là người đã mở mắt, còn mặc một bộ trang phục tinh xảo trên người.

Trang phục này quen quá...

Chương 366. Chính Nghĩa Tới Muộn, Còn Có Thể Là Chính Nghĩa Hay Không?

Rất nhanh, cô gái này đã nhận ra bộ quần áo đó là trang phục luật sư, sắc mặt khế biến, cô ta cố nặn ra một nụ cười nói:

“Ngài là luật sư của sở Thủ Vệ Thành Bang?”

“Luật sư?” Phụ nữ vụ dân nghe được lời nói của đối phương, cô ấy vội vàng quơ bàn tay muốn chụp vào tay Nam Ngung. Cuối cùng, bàn tay nọ bắt được chân của đối phương, nhưng ngay lúc ấy, dường như người phụ nữ này còn đang e ngại điều gì đó, cô lại vội vàng buông lỏng tay ra, hai tay nhẹ nhàng tìm tòi trên mặt đất, chờ đến khi đụng đến đôi giày của Nam Ngung, cô ấy mới cúi đầu chạm nhẹ vào mũi giày, nức

nở khóc: “Luật sư đại nhân, xin ngài hãy làm chủ cho tôi, tôi thật sự có xin phép mà.”

Nam Ngung vội vàng nâng đôi phương đứng lên, nói: “Tôi sẽ làm chủ giúp cô, cô đừng nóng vội.”

Sắc mặt nhân viên làm công khế biến, cô ta vội vàng nói: “Luật sư đại nhân, ngài đừng nghe cô ta nói bậy, chúng tôi đã kiểm tra rồi. Đúng là cô ta vô cớ bỏ bê công việc.”

Nam Ngung giận dữ, nói: “Rõ ràng là cô ấy vừa sinh sản xong, chẳng lẽ cô còn không nhìn ra hay sao? Trên người cô ấy còn mùi máu tươi nặng như vậy, miệng vết thương vẫn chưa có khép lại đâu!”

Có thể nhìn thấy trên ống quần người phụ nữ vụ dân nọ, vẫn còn dính không ít vết máu, hiển nhiên đôi phương không có quan tâm tới chuyện xử lý sạch sẽ những thứ này, mà với vụ dân, những vết bẩn như vậy vốn là chuyện rất bình thường.

“Cô cũng là phụ nữ, vì sao lại làm khó cô ấy như vậy? !” Nam Ngung cả giận nói.

Sắc mặt nhân viên làm công thoáng thay đổi một chút, nói: “Luật sư đại nhân, tôi cũng là phụ nữ, nhưng ngài đừng đánh đồng tôi và cô ta, tôi không phải vụ dân, đã sớm chuyển tịch rồi!”

Nam Ngung tức đến nghẹn ngào, rõ ràng đã há miệng, nhưng không nói nên lời.

Cô nhìn thoáng qua đôi phương với ánh mắt vô cùng căm ghét, cắn răng nói: “Cô ấy là vụ dân, mà cô lại bắt cô ấy phải viết giấy phép xin nghỉ, không phải đã làm khó người ta rồi sao?”

Nhân viên làm công thoáng sửng sốt một chút, chột vội vàng nói: “Là vụ dân cũng phải viết chứ, đây vốn là quy định mà.”

Hứa Thâm đã đi tới, thấp giọng nói với Nam Ngung: “Vụ dân có cách viết giấy phép xin nghỉ của vụ dân, đây không phải trọng điểm.”

Nam Ngung thoáng giật mình, sau đó giận dữ nói với nhân viên làm công: “Cứ cho là như thế đi. Cho là người ta không viết, nhưng chuyện sinh nở khẩn cấp như vậy, theo lý thuyết

cần phải nghỉ ngơi dưỡng thai mấy tháng, vậy mà người ta chỉ xin có ba ngày, còn là sắp sanh, chẳng lẽ như vậy, cũng tính là người ta bỏ bê công việc hay sao?”

“Đây là quy định.” Nhân viên làm công nhìn thoáng qua Nam Ngung, thấy khuôn mặt trắng nõn chỉ chừng 20 của đôi phương, ở chỗ sâu trong đáy mắt lập tức lộ ra một tia khinh thị, nói: “Đây là pháp luật thừa luật sư đại nhân!”

“Bách luật sư, đây thực sự là quy định của các đơn vị, có vài đơn vị sẽ phạt cực kỳ nặng với những trường hợp bỏ bê công việc như vậy. Đây cũng là biện pháp phòng ngừa những người nào đó cố ý bỏ bê công việc mà thôi.” Đội trưởng thủ vệ nói với lên từ phía sau.

Sắc mặt Nam Ngung trở nên khó coi, nói: “Nào có luật pháp nào như vậy? Đây mà được gọi là luật pháp sao?”

Sắc mặt đội trưởng thủ vệ khế biến, thấp giọng nói: “Bách luật sư nói cẩn thận. Lời nói của cô là khinh nhờn luật pháp đó!”

Nam Ngung cắn răng, hai tay nắm thật chặt, tuy lúc trước cô đã trông thấy không ít loại bệnh tật ngoan cố, cứng đầu, nhưng đến lúc này khi chính diện nhìn thẳng đến, mới biết được vấn đề lớn đến mức nào.

Khó trách cha lại hết lần này tới lần khác, một mực khuyên cô đừng đi tới đây, tới hiện giờ dường như những lời ấy đều có đạo lý cả.

Chỉ là...

Nam Ngung hít một hơi thật sâu, nếu đây là khó khăn, chẳng lẽ cô lại bị nó đánh đổ đơn giản thế nào?

Ánh mắt Nam Ngung bỗng trở nên kiên định, cô nói với nhân viên làm công: “Tôi muốn gặp chủ quản kia. Chuyện này nên đưa ra đối chất. Cô ấy vừa sinh sản xong, theo lý, không cần xin phép cũng có thể nhận được phê chuẩn, chỉ cần có giấy chứng nhận sinh sản là được!”

“Nhưng cô ta không có giấy chứng nhận sinh sản.” Tựa như nhân viên làm công vừa bắt được nhược điểm của cô, trong đôi mắt lộ ra một chút đắc ý: “Cô ta tự mình sinh nở, muốn có giấy chứng nhận sinh sản cần tới tới bệnh viện xin, cô ta

không lấy ra được. Huống chi dù có giấy chứng nhận sinh sản, cũng phải xin phép mới được nghỉ làm.”

“Đó chính là điểm không hoàn thiện của luật pháp!” Nam Ngưng nổi giận nói.

Nhân viên làm công nhìn cô một cái, vẻ mặt mang theo chút dị dạng, hiển nhiên cô ta đang nói: ‘Cô là luật sư, luật pháp có hoàn thiện hay không là chuyện của cô, có liên quan gì tới tôi chứ? Tôi chỉ làm việc theo luật pháp mà thôi.’

“Luật sư đại nhân, cô nhất định phải giúp tôi.” Người phụ nữ vụ dân lại dập đầu, thậm chí còn dùng miệng hôn đôi giày của Nam Ngưng.

Nam Ngưng thấy vậy, vội vàng lui chân lại, muốn nâng đôi phương đứng lên, nhưng khí lực của người phụ nữ này rất lớn, dù cô làm như thế nào, cô ấy cũng không chịu đứng dậy.

Sắc mặt Nam Ngưng trở nên vô cùng khó coi.

Đội trưởng thủ vệ nói: “Bạch luật sư, tốt nhất là chúng ta đừng nên quan tâm tới mấy việc không quan trọng này. Tình huống lần này không xảy ra mạng người, dù cô có muốn xen vào, chúng ta cũng không giúp được. Đây sẽ là vấn đề của chính cô.”

“Không xảy ra mạng người, thì không quan tâm sao?” Nam Ngưng quay đầu lại chất vấn đối phương.

Đội trưởng thủ vệ thoáng sửng sốt một chút, sau đó lại hướng ánh mắt bắt đầu nhìn cô.

Nam Ngưng cắn răng, cô rất muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng lại phát hiện bản thân không biết phải nhúng tay vào chỗ nào.

Tuy trước mắt chỉ là một vấn đề nhỏ, một vụ việc nhỏ, nhưng nó lại liên quan tới lỗ hổng trong luật pháp của thành Để, trừ phi hoàn thiện luật pháp trước...

Nhưng biết bao giờ luật pháp mới được hoàn thiện, và người đang cần trợ giúp trước mặt cô đây, còn có thể đợi đến lúc đó hay không?

Chính nghĩa tới muộn, còn có thể là chính nghĩa hay không?

“Tôi cảm thấy, hẳn là mấy người nên đi kiểm tra vị chủ quản kia một chút thì hơn.” Bỗng nhiên Hứa Thâm mở miệng nói.

Chương 367. Mấy Người Dám Khăng Định?

Sau đó, hắn nhìn nhân viên làm công kia, tiếp tục nói: “Mấy người khăng định, cô ấy chưa viết giấy xin nghỉ phép hả?”

Nhân viên làm công sừng sốt, nói: “Đương nhiên, chúng tôi đã hỏi vị chủ quản kia rồi.”

“Mấy người khăng định hắn không hề nói dối?” Hứa Thâm hỏi.

“Chuyện này...” Nhân viên làm công sừng sốt, chột nhú mày nói: “Đối phương là chủ quản, thân phận như vậy, hắn là sẽ không nói dối đâu?”

“Hắn là?” Hứa Thâm nhìn cô ta chăm chú rồi nói: “Nói cách khác, cô cũng không xác định được? Cô cũng không có chứng cứ chứng minh rằng người phụ nữ này không hề viết giấy xin nghỉ phép, đúng không? Vị chủ quản kia cũng không có chứng cứ. Một khi đã như vậy, cô ấy có viết, cho nên vấn đề nằm trên người chủ quản.”

“Nhưng cô ta cũng không có chứng cứ nói lên chuyện cô ta từng viết, huống chi chính mồm cô ta cũng nói mình không viết...” Nhân viên làm công vội vàng nói.

“Cô ấy hồ đồ một chút thôi, kỳ thật cô ấy có viết.” Hứa Thâm nói.

Nhân viên làm công há hốc mồm ngạc nhiên, rồi ném ánh mắt giống như đang nhìn thẳng ngốc, quan sát Hứa Thâm. ‘Chính anh mới là kẻ hồ đồ đó, đây rõ ràng là nói xằng nói bậy mà?’

Nam Ngưng quay đầu lại, thoáng nghi hoặc nhìn Hứa Thâm, trong đôi mắt lộ ra quang mang kỳ quái.

“Người ta vừa sinh con xong, cảm xúc kích động, đâu còn nhớ được nhiều như vậy?” Hứa Thâm nói.

“Chỉ cần cô ta có thể cung cấp chứng cứ, chúng tôi sẽ giúp cô ta.” Nhân viên làm công lập tức lật lại vấn đề ban đầu, không có ý định dây dưa không ngớt cùng Hứa Thâm.

“Tìm kiếm chứng cứ là chức trách của hội Hỗ Trợ mấy người. Nhưng tôi đưa ra một trường hợp, có khả năng là chủ quản của cô ấy đã làm mất tờ giấy xin nghỉ phép ấy rồi.” Hứa Thâm hỏi.

Nhân viên làm công: “...”

“Không nên ép buộc người bị hại phải cung cấp chứng cứ. Nếu để người bị hại cung cấp chứng cứ, chính là làm hại bọn họ lần thứ hai.” Hứa Thâm nhìn nhân viên làm công nói: “Nếu mọi người không lấy ra chứng cứ, không chứng minh được là cô ấy không có xin phép, thì cứ bắt chủ quản kia phải bồi thường cho cô ấy đi.”

“Làm như anh là không hợp pháp.” Nhân viên làm công nhún mày, không biết nên biện giải như thế nào.

“Vị này chính là luật sư, cô đang nghi ngờ tính chuyên nghiệp của chúng tôi sao?” Hứa Thâm nói: “Hoặc là, cô có thể lấy ra chứng cứ, chứng minh chủ quản kia không làm mất giấy xin nghỉ phép của người phụ nữ này?”

Nhân viên làm công hơi hơi há miệng, cô ta ý thức được vấn đề này rất khó giải quyết, đành phải nói: “Để tôi đi liên hệ với chủ quản, để cho hắn tự mình đi nói chuyện với mấy người.”

“Được.”

Nhân viên làm công rời đi, rất nhanh, một người trung niên vóc dáng mập mạp, với vẻ mặt không kiên nhẫn, đã bước tới. Gã nhìn thấy Hứa Thâm và mấy nhân viên chấp pháp bên này, vẻ mặt mới thoáng thu liễm lại một chút.

“Chuyện gì vậy? Vương Quyên, cô lại ở trong này làm loạn cái gì hả? Còn muốn đi làm hay không? !” Trung niên vừa nhìn thấy phụ nữ vụ dân kia, lập tức lớn tiếng trách mắng.

Thân thể người phụ nữ nọ thoáng run run, cô ấy lập tức trốn ra sau lưng Hứa Thâm.

Nhân viên làm công tiến lên, thấp giọng kể lại tình huống cho người trung niên kia.

Trung niên nọ có chút kinh ngạc, tức giận tiến lên, nói: “Cô không xin phép đã tự tiện bỏ bê công việc tới ba ngày, bị trừ một tháng tiền lương là chuyện rất bình thường. Có vấn đề gì hả? Chúng tôi đều làm việc theo quy định của công ty!”

“Quy định không có vấn đề, nhưng anh có vấn đề.” Hứa Thâm nhìn gã, lập tức lên tiếng: “Ai nói cô ấy không xin phép? Rõ ràng cô ấy có xin, vì sao anh lại nói cô ấy không xin?”

“Rõ ràng là cô ta không xin.”

“Anh chứng minh như thế nào?”

“Tôi nói không xin là không xin.”

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa nữa, hần trực tiếp tiến lên đưa tay sờ vài túi tiền của đối phương, lấy ra một tờ giấy xin nghỉ phép, nói: “Chẳng lẽ đây không phải là giấy xin nghỉ phép của cô ấy?”

Người trung niên nọ cực kỳ kinh ngạc, gã vội vàng nhìn thật kỹ, rồi không nhịn được thốt lên: “Không thể, không thể như vậy được!”

“Hãm hại đồng sự, tạo thành tổn hại về kinh tế, đây là tội gì?”
Hứa Thâm nhìn về phía Nam Ngưng.

Nam Ngưng sửng sốt một thoáng rồi lập tức nói: “Tạm giam, sau đó căn cứ vào tình huống tổn hại kinh tế để xử phạt, nhiều nhất là bỏ tù ba năm, thấp nhất là nửa tháng.”

“Đây là mày vừa nhét vào. Nó không phải là túi tiền của tao.”
Trung niên phản ứng lại, cả giận nói.

Hứa Thâm lạnh lùng nhìn gã: “Anh có chứng cứ gì để chứng minh không?”

Trung niên tức giận đến mức nâng tay chỉ thẳng vào hần, nói: “Mày... chúng mày nghĩ rằng bản thân là người của sở Thủ Vệ Thành Bang, là muốn làm gì thì làm sao?”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã, coi như không để ý tới, chỉ hướng ánh mắt nhìn về phía đội trưởng thủ vệ bên người.

Đội trưởng thủ vệ thấy vậy, trực tiếp tiến lên một bước, ra hiệu cho hai đội viên bên cạnh, rồi rất nhanh, bọn họ đã túm chặt lấy hai tay người trung niên nọ, đè gã xuống mặt đất, hùng hồn nói: “Chỉ cần anh phạm pháp, đúng là chúng tôi muốn làm gì thì làm.”

“Chúng mày không nói đạo lý!”

Đội trưởng thủ vệ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phân phó đội viên, mang gã rời đi.

Nam Ngung nhẹ thở một hơi, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Tuy biện pháp của anh không hợp pháp, nhưng rất hiệu quả.”

“Đối phó với loại bệnh tật ngoan cố này, xẻo nó đi là biện pháp xử lý nhanh nhất.” Hứa Thâm nói, chợt nhìn về phía phụ nữ bên cạnh, nói: “Cho tôi địa chỉ của cô đi, lúc trở về, tôi sẽ an bài người đi đón mọi người, đổi một nơi công tác cho cô.”

Người phụ nữ vụ dân có chút ngơ ngác, cô ấy cứ lúng ta lúng túng mà không biết mình nên nói lời cảm tạ hay không.

Hứa Thâm nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Nam Ngung, lập tức giải thích: “Tôi sợ sau khi tên chủ quản kia ra ngoài, hẳn lại tiếp tục kiểm chuyện với cô ấy, nếu chúng ta không ra mặt hỗ trợ, sẽ là hại cô ấy.”

Nam Ngung khẽ gật đầu, chợt chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Dường như anh rất hiểu biết mấy chuyện kiểu này?”

Hứa Thâm cười cười: “Trước kia tôi từng chứng kiến chuyện cùng loại, à không, là nghe qua.”

Sau đó, Hứa Thâm dùng dụng cụ thông tin liên lạc với Đại Lý Ly, nói đơn giản một hồi, sau đó để cô ấy phái người đến chỗ ở của người phụ nữ vụ dân nọ, đón bọn họ rời đi, và an bài cho những người ấy một công việc mới.

Chương 368. Nhật Ký???

Bởi vì ngoại trừ trăm khur, dưới trướng Hội Truy Quang còn rất nhiều sản nghiệp.

Nhà xưởng, công ty, cửa hàng... vân vân.

Và với Hứa Thâm, tùy tiện an bài mấy công việc cho bọn họ chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Nam Ngung nghe được cách bố trí của Hứa Thâm, cũng biết người bảo tiêu mà gia tộc cố ý phái tới cho cô vốn không phải nhân vật bình thường, hẳn cũng có thân phận địa vị ở thành Đê này. Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Tôi học nhiều luật

pháp như vậy, nhưng suýt chút nữa lại không xử lý được một chuyện nhỏ như vậy, vẫn phải dựa vào biện pháp kỳ kỳ quái quái của anh mới giải quyết được.”

Hứa Thâm cười cười, nói: “Những lời kiêu như vậy, nhóm vụ dân khác cũng biết nói, thậm chí còn có người bẻm mép lắm, chẳng qua lời người ta nói lại không có tác dụng gì cả. Và phỏng chừng bọn họ còn chưa nói xong đã bị đuổi ra ngoài mất rồi. Tới cuối cùng, vẫn phải dựa vào thân phận của chúng ta, mới có tư cách tranh luận ở đây.”

Nam Ngưng thoáng giật mình, sau đó lại im lặng.

Đương nhiên cô hiểu chuyện này, cũng có thể nói là từ nhỏ, cô đã khắc sâu cảm nhận về quyền thế do thân phận mang đến rồi.

Nhưng mà, luật pháp vốn không phải binh khí nằm trong tay những người có quyền. Cô hi vọng luật pháp có thể hoàn thiện hơn, để người bình thường cũng có thể cầm lấy thứ vũ khí này, đứng lên bảo vệ chính mình.

Vấn đề xuất hiện trong đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, cũng khiến Nam Ngưng ý thức được tầm quan trọng của quá trình hoàn thiện luật pháp.

Đây cũng chính là vấn đề mà thầy giáo của cô thường xuyên nhắc tới, và mỗi khi người nhắc tới chuyện này, đều sẽ thở dài.

Và dường như hiện giờ, cô cũng có thể hiểu được một phần những cảm nhận đằng sau tiếng thở dài ấy.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ ấy qua đi, bọn họ tiếp tục đến thăm hội Hỗ Trợ Vụ Công.

Nhân viên công tác của hội Hỗ Trợ vừa thấy bọn họ là người của sở Thủ Vệ Thành Bang, lập tức tỏ ra cực kỳ phối hợp. Rất nhanh, những người này đã căn cứ theo tin tức về họ tên và địa chỉ của người một nhà bị diệt môn kia, để tìm được người phụ trách chuyện này.

Không bao lâu sau, bọn họ đi vào một gian phòng khách riêng tư của hội Hỗ Trợ, và chờ được một thanh niên bước vào.

“Vị này chính là Trịnh chấp sự.” Nhân viên công tác giới thiệu.

Nam Ngung đứng dậy, chăm chú nhìn vào đối phương nói:
“Trình chấp sự, nghe nói tuần trước người một nhà Triệu
Khánh đã tới nơi này tìm anh để mở mắt?”

“Mọi người muốn tìm Triệu Khánh? Là Triệu Khánh nào cơ?”
Thanh niên nghi hoặc hỏi.

Nam Ngung đã sớm có chuẩn bị, cô lập tức lấy ra một bức ảnh
đen trắng, đưa tới cho đối phương.

Thanh niên thoáng nhìn đã nhận ra, rồi giật mình nói: “Hoá ra
là bọn họ. Bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nam Ngung không trả lời, lại tiếp tục hỏi: “Bọn họ đã thanh
toán tiền mở mắt rồi sao?”

“Đã thanh toán rồi, làm sao vậy?” Thanh niên nọ nghi hoặc
hỏi.

Nam Ngung nhìn thẳng vào gã: “Nhiều tiền như vậy, làm sao
bọn họ có thể gom đủ được?”

Thanh niên nọ hơi chút sững sốt, rồi bất đắc dĩ nói: “Chuyện
này tôi cũng không biết, tôi chỉ lấy tiền làm việc thôi.”

Nam Ngung nhíu mày.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn thanh niên nọ một cái, trực tiếp nói:
“Chúng tôi đã phát hiện ra một kiện đồ tại hiện trường, bên
trong còn có một quyển nhật kí, nội dung trên quyển nhật ký
này có nhắc tới Trình chấp sự. Anh khẳng định là mình không
biết gì sao?”

Sắc mặt thanh niên nọ khê biến, lập tức nói: “Anh đừng nói
bậy, lấy đâu ra nhật kí... Ách, nội dung trong nhật ký nhắc tới
tôi làm gì?”

Kỳ thực Hứa Thâm cũng chỉ tùy tiện dò xét một câu thôi,
nhưng bất gặp phản ứng của thanh niên này, đôi mắt hắn lập
tức nhìn thẳng vào gã, lạnh nhạt hỏi: “Vì sao anh biết là không
có nhật ký? Anh đã tới nhà bọn họ rồi sao?”

Thanh niên nọ cũng ý thức được phản ứng của bản thân có
chút nóng nảy, gã lập tức chống chế: “Trước khi bọn họ ủy
thác cho tôi mở mắt, tôi từng đi qua bên đó, còn ngồi xuống
uống chén trà trong nhà bọn họ.”

“Chỉ uống chén trà lại biết trong ngăn tủ nhà người ta không có nhật kí sao?” Hứa Thâm thoáng cười lạnh.

Cùng lúc ấy, suy nghĩ trong đầu Nam Ngung cũng quay trở lại bên này.

Hiển nhiên tại hiện trường vụ án vốn không có thứ gì gọi là nhật ký cả. Huống chi người gặp nạn chính là vụ dân, làm sao có thể sở hữu nhật kí được? Trừ phi là đồ vật sử dụng phương thức ghi chép chuyên dành cho vụ dân.

Nhưng rõ ràng là phản ứng của Trịnh chấp sự này không bình thường. Cô lập tức nghiêm túc nói: “Trịnh chấp sự, xin anh hãy nghiêm túc phối hợp với quá trình điều tra của chúng tôi. Vừa nãy anh có nói mình từng đến nhà bọn họ làm khách, vậy thời gian cụ thể là khi nào?”

“Chuyện này, tôi không nhớ rõ nữa. Dường như là mười ngày trước? Hoặc hai tuần trước gì đó?” Trịnh chấp sự lắc đầu nói: “Haizz công việc của tôi rất bận rộn, đâu còn nhớ nổi những chuyện nhỏ này.”

“Đây là chuyện lớn có liên quan tới mạng người. Mời anh nghiêm túc phối hợp với quá trình điều tra của chúng tôi.” Nam Ngung nhú mày nói.

Trịnh chấp sự bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư luật sư à, tôi đã rất phối hợp rồi. Cô nghĩ mà xem, rõ ràng tôi đang bận trăm công nghìn việc vẫn cố gắng bớt thời giờ ra gặp các cô đó thôi. Vậy còn chưa đủ phối hợp sao? Nói nữa, người không phải do tôi giết, vì sao các cô lại điều tra tới chỗ tôi rồi?”

Nam Ngung ghen lời.

“Ai nói người không phải do anh giết?” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Anh còn chưa giải thích rõ ràng đâu. Vì sao anh biết trong nhà bọn họ không có nhật kí? Chỉ có người từng đến hiện trường, còn tự mình tìm kiếm trong căn nhà đó, mới biết được nhà bọn họ có nhật kí hay không thôi.”

Trịnh chấp sự đã ý thức được câu nói lúc trước của Hứa Thâm chính là cái lưới đã giăng sẵn chỉ chờ mình chui đầu vào, nhưng gã vẫn tỉnh bơ, cười lạnh nói: “Luật sư tiên sinh ơi, mấy người đi điều tra vụ án nên chú trọng hơn tới chứng cứ. Anh không thể bắt tôi chỉ vì một câu thuận miệng được. Còn nếu

anh cứ một mực muốn bới bèo ra bọt rồi coi mấy lời nói ấy cũng là chứng cứ, thì tôi cũng có thể làm luật sư được rồi.”

“Xin lỗi, vậy anh có chút nhầm lẫn gì đó ở đây rồi. Bởi vì mỗi câu nói của anh đều là bằng chứng, và tuyệt đối không phải một câu nói thuận miệng như anh vừa ngụ ý biện đâu.” Hứa Thâm nhìn thẳng vào gã: “Huống chi làm sao mà anh biết chúng tôi không có chứng cứ? Anh thực sự cho rằng bản thân hành động cực kỳ sạch sẽ sao? Không hề lưu lại một chút dấu vết nào?”

Chương 369. Không Phải Tiền, Đương Nhiên Chính Là Sắc!!!

Sắc mặt Trịnh chấp sự khế biến, nói: “Anh đừng nói bậy. Vì sao tôi lại muốn giết cả nhà bọn họ chứ? Bọn họ chỉ là mấy vụ dân thôi mà, kể cả khi bọn họ vừa mở mắt, trong xương tủy vẫn là vụ dân, tôi có thể thêm muốn cái gì từ bọn họ đây? Tiền hả? Tiền trong tay tôi ít hơn bọn họ chắc?”

“Không phải tiền, đương nhiên chính là sắc.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Trịnh chấp sự cả giận nói: “Anh dám bịa đặt như vậy! Tôi muốn khởi tố anh. Đừng cho là tôi không hiểu luật pháp!”

“Anh muốn khởi tố sao? Được. Tiện luôn ở đây có vị Bạch luật sư này, anh có thể thuê cô ấy ra biện hộ cho anh, tiền khiếu nại cũng miễn cho anh luôn.” Hứa Thâm không chút sợ hãi, tiếp tục nói: “Được rồi, mời anh theo chúng tôi đi một chuyến, anh là kẻ khả nghi giết người, chúng tôi có quyền lợi để mời anh về sở phối hợp điều tra.”

“Mấy người không có lệnh điều tra, dựa vào cái gì đòi điều tra tôi? !” Trịnh chấp sự giận dữ, trong hốc mắt thoáng hiện một chút sát ý, nhưng rất nhanh đã thu liễm lại.

Hứa Thâm hơi nhú mày.

Nhưng Nam Ngưng đã phản ứng lại rất nhanh, cô lập tức nói: “Không phải anh vừa nói mình hiểu luật pháp sao? Vậy thì anh nên biết, lệnh điều tra chỉ cần thiết trong trường hợp chúng tôi muốn soát người, hoặc khám xét gia sản của anh

thôi. Nhưng hiện tại chúng tôi chỉ mời anh về sở phối hợp điều tra, đương nhiên không cần tới lệnh điều tra. Chúng tôi sẽ không đụng chạm tới thân thể anh, nhưng nếu anh một mực không chịu phối hợp, thì dựa theo điều 92 trong quy định của luật pháp về chuyện này, chúng tôi có thể cưỡng chế bắt tạm giam anh!”

“Đây là thứ luật pháp gì vậy? Quá mức dã man!” Trịnh chấp sự cả giận nói.

“Đối xử với người dã man, tự nhiên phải dùng luật pháp dã man.” Hứa Thâm cười khê.

Trịnh chấp sự hung hăng trừng mắt nhìn hấn, nhưng đối diện với đôi nam nữ kẻ xướng người hoạ này, gã cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải cắn răng nói: “Được, tôi đi một chuyến với các người. Thanh giả tự thanh (người trong sạch vẫn cứ là trong sạch), tôi thật muốn nhìn xem mấy người có thể làm gì được tôi!”

Nam Ngưng nhìn về phía Hứa Thâm. Tuy cô đã phối hợp với hấn ép đôi phương phải đi theo, nhưng cô cũng ý thức được một chuyện. Dù bọn họ đã phát hiện ra người trước mắt này không thích hợp, nhưng một khi đôi phương cứ kiên quyết cắn chặt không nhả, bọn họ cũng chẳng làm được gì khác...

Vốn dĩ trong tay hai người không hề có chứng cứ.

Đến lúc ấy, hết thảy những chuyện này cũng chỉ là uống công vô ích mà thôi.

Sau đó, Trịnh chấp sự bị đám người đội trưởng thủ vệ áp giải, đưa đi.

Hứa Thâm kéo Nam Ngưng đi chậm lại đằng sau một chút, thấp giọng nói: “Nếu không dùng nghiêm hình bức cung, rất khó ép được hấn nói ra sự thật.”

Nam Ngưng thoáng giật mình, sau đó nhú mào nói: “Nhưng chúng ta chỉ hoài nghi hấn có vấn đề, vẫn chưa có chứng cứ vô cùng xác thực để khẳng định hấn chính là hung thủ, nếu tùy tiện dùng khổ hình, chẳng phải là vu oan giá hoạ rồi?”

Hứa Thâm khê gật đầu: “Tôi cũng rõ điểm này, cho nên chúng ta cần phải dùng thủ đoạn đặc biệt một chút, nếu dùng thủ

đoạn tầm thường để đối phó với loại nhân viên trăm khur này, rất khó đạt được hiệu quả.”

“Ý anh là?” Nam Ngung nghi hoặc nhìn Hứa Thâm.

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động một chút, hắn nói: “Nếu cô tin được tôi, hãy giao cho tôi xử lý chuyện này đi, không cần trở về sở Thủ Vệ Thành Bang, ở ngay trên đường này, tôi cũng có thể làm cho hấn khai rõ mọi chuyện.”

“Anh định làm như thế nào?” Nam Ngung kinh ngạc nhìn Hứa Thâm.

Rõ ràng tuổi tác của đôi phương cũng chỉ sần sần như cô thôi, nhưng cô lại có cảm giác tác phong làm việc của hấn, rõ ràng lão luyện hơn cô rất nhiều.

Tựa như những lão bánh quây (người lão luyện) thân kinh bách chiến (dày dặn kinh nghiệm), hơn 30 tuổi kia.

“Đối đãi với trăm khur giả, tự nhiên phải dùng thủ đoạn của trăm khur giả.” Hứa Thâm mỉm cười.

Nam Ngung hơi giật mình, rồi chợt do dự nói: “Nhưng không thể làm bị thương người ta được. Hiện tại hấn chỉ là kẻ tình nghi, chúng ta không thể tùy ý xâm hại.”

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Hấn còn chưa thử hiệu quả của mặt nạ sau khi dung hợp đầu, vừa lúc lấy nó ra kiểm nghiệm một chút.

Rất nhanh, hai người đã rời khỏi hội Hồ Trợ Vụ Công, lại men theo bậc thang, đến phía trước chiếc xe.

Đội trưởng thủ vệ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái. Bọn họ đã đi theo tra án không biết bao nhiêu lần rồi, cũng biết loại chuyện này tuyệt đối chính là uống công vô ích. Một khi người ta cứ cắn chết không chịu nói, bọn họ cũng chẳng làm được cái gì, tới cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn, nhận lỗi sau đó thả người ta ra thôi.

Hai đứa nhóc con chỉ biết dầy vò người khác này... Trong lòng đội trưởng thủ vệ thầm khinh thường.

Hứa Thâm dẫn Nam Ngung ngồi vào chiếc xe áp giải Trịnh chấp sự. Gã tỏ ra tương đối phối hợp, những thủ vệ chung

quanh cũng không hề động thủ, chỉ ngồi hai bên thân thể đối phương, duy trì tính cảnh giác và phòng bị cơ bản.

“Hừ, đi chuyển với mấy người, sẽ làm chậm trễ bao nhiêu chuyện của tôi. Đến lúc ấy, mấy người nhắm mình sẽ bồi thường cho tôi như thế nào?” Trịnh chấp sự hừ lạnh.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Yên tâm đi, sẽ bồi thường cho anh.”

Bỗng nhiên một thứ chất lỏng màu đen dần dần thẩm thấu ra bên ngoài da mặt hắn, rồi từ từ hiện lên hình thái rõ ràng. Là một chiếc mặt nạ ác quỷ vừa thẩm thấu qua da thịt trên mặt hắn.

Trịnh chấp sự nhìn thấy một màn dữ tợn như thế, gương mặt lập tức biến sắc. Gã nhận ra thứ này chính là khư binh, món đồ cực kỳ khan hiếm trong hội Hồ Trợ. Và những người sở hữu khư binh này đều là đại nhân vật trong hội.

“Anh muốn làm gì?” Gã khản trương nói.

Không sợ hai người làm theo chính quy, chỉ sợ bọn họ áp dụng thủ đoạn bản thủ.

“Nói cho tôi biết, bọn họ đã đưa cho anh bao nhiêu tiền mở mắt?” Hứa Thâm nhìn chăm chú vào Trịnh chấp sự, ngay phần trán trên lớp mặt nạ của hắn, mơ hồ có một lỗ hồng hình thoi nhỏ bé. Lúc này, dường như ở bên trong lỗ hồng kia. có thứ gì đó vừa thẩm thấu ra ngoài, rất giống một bàn tay không thể nhìn thấy, nhẹ nhàng đi tới, vỗ lên đầu Trịnh chấp sự.

“Tôi đã nói...” Trịnh chấp sự vừa muốn mở miệng giải thích, bỗng nhiên sắc mặt run rẩy, ánh mắt trở nên trống rỗng.

“Mặt nạ của Giang gia!” Sắc mặt Nam Ngưng khế biến, cô gắt gao nhìn chăm chăm lên mặt Hứa Thâm.

Chương 370. Ma Quỷ, Mà Là Ma Quỷ!!!

Ngay bên cạnh, trên mặt lão giả mặc áo đuôi tôm đang chạy theo chiếc xe cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Làm sao mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia có thể chạy đến nơi này? Giang gia đã

thành ra như vậy, mà đội Quỷ Nguyệt còn có người lưu lạc ở bên ngoài sao? Nhưng người của bọn họ lại nằm trong hội Truy Quang?”

Lão càng nghĩ càng có chút khó hiểu.

“Tôi đã nói rồi... Bọn họ... chẳng đưa được bao nhiêu tiền.”
Bỗng nhiên lời nói của Trịnh chấp sự trở nên đứt quãng, chuyển thành mơ hồ và hoang mang. Trên mặt gã cũng chậm rãi lộ ra nụ cười ngơ ngẩn ha ha hi hi: “Ta giúp mấy tiện dân mở mắt, về sau sẽ chuyển bọn họ thành công bộc trong hội... Ai chà, cô bé kia thật là đẹp mắt, không nghĩ tới sau khi cô nàng này mở mắt lại trở nên xinh đẹp như vậy.”

Nói đến đây, trên mặt gã lại lộ ra vẻ tiếc hận: “Đáng tiếc, lại là thứ không biết nghe lời, không nên ép ta phải hung hăng tát cô như vậy. Hừ, không ngờ tiện dân chết tiệt này lại yếu ớt đến vậy, bị tát hai cái đã không chịu đựng nổi rồi...”

“Ai, nếu đã không biết nghe lời như vậy, cũng chỉ có thể xử lý bọn họ thôi. May cho mấy người là ta có lòng tốt, cho mấy người chết dễ dàng như vậy, còn chưa thèm so đo về khoản tiền mở mắt bị lãng phí kia đâu...”

Dường như gã đang tự lẩm bẩm một mình, vẻ mặt đầy cảm thán.

Nhưng gương mặt nhóm thủ vệ và Nam Ngưng đang ngồi bên trong xe, lại nghe mà biến sắc.

Tuy Trịnh chấp sự chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng đã trực tiếp thành thật khai hết mọi chuyện rồi.

Và gã, thực sự là hung thủ!

Nghĩa là người một nhà kia vốn không chết vào tay khur, mà chết trên tay gã?

Hơn nữa, lý do để gã giết chết bọn họ lại đơn giản như thế? Chỉ vẹn vẹn là ham mê nữ sắc mà thôi.

Kẻ này đúng là hung thủ...

Kỳ thực, ban đầu Hứa Thâm chỉ muốn hiểu biết một chút tình huống cụ thể mà thôi, không ngờ hắn còn chưa hỏi gì, đối phương đã trực tiếp tự mình bại lộ cả rồi.

Đáng tiếc bên cạnh có quá nhiều người... Bằng không, hẳn có thể hỏi đến thẻ ngân hàng và mật mã kết sắt của đôi phương rồi ...

Lại nói, đây là lần đầu tiên Hứa Thâm sử dụng năng lực trí huyển (bố trí ảo cảnh) của mặt nạ Khư Nhãn, nhưng hiệu quả lại tốt ngoài ý muốn.

Hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực của bản thân đang tràn ra bên ngoài mặt nạ, và qua đó, hẳn có thể cảm nhận được tinh thần lực của đối phương.

Một màn vừa rồi chỉ là kỹ xảo thôi miên đơn giản nhất mà thôi, khiến cho đối phương tưởng lầm rằng, bản thân đang ở bên trong thế giới nội tâm của chính mình, bởi vậy rất nhiều âm thanh và bí mật vẫn luôn được ẩn giấu trong đáy lòng đều bị bại lộ cả.

“Không biết đây là hiệu quả đạt được khi chỉ số quyền trọng ở mức 4 điểm, hay là năng lực vừa được dung hợp của mặt nạ quá mức dũng mãnh...” Hứa Thâm âm thầm cảm thán trong lòng, bỗng nhiên hắn nghĩ đến rất nhiều biện pháp kỳ diệu để kiếm tiền.

Ngay sau đó, chiếc mặt nạ rút khỏi gương mặt hắn tựa như sóng thủy triều, còn đôi mắt hắn lại nhìn thoáng qua Nam Ngung bên cạnh.

Nam Ngung vừa chăm chú liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, đã nhanh chóng nhìn về phía Trịnh chấp sự mới giật mình tỉnh ngộ bên kia. Cô nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Vớ tội danh giết hại người vô tội, anh đã bị bắt!”

Trịnh chấp sự thoáng ngây người, con mắt gã trừng lớn nhìn Hứa Thâm trước mắt, rồi giận dữ nói: “Ma quỷ, mày là ma quỷ!”

Bỗng nhiên gã ra tay, chụp về phía Hứa Thâm.

Nhưng phản ứng của hai thủ vệ bên cạnh lại nhanh hơn, bọn họ lao lên, trực tiếp đè gã xuống.

Trong cổ họng Trịnh chấp sự phát ra tiếng rống giận điên cuồng, gã muốn giãy giụa, nhưng với thực lực giai đoạn đầu ngang ngửa với hai thủ vệ bên cạnh của gã, à không, hình như gã còn yếu hơn hai thủ vệ bên cạnh vài phần, đương nhiên

Trịnh chấp sự nọ đã bị hai người ấy đè chặt xuống, không thể nhúc nhích mảy may.

“Chúng chỉ là một đám tiện dân. Tao đã nói sau khi tao giúp chúng nó mở mắt, phải vô điều kiện phục tòng hết thảy mọi chuyện trong hội, vậy mà chúng nó dám phản kháng, là chính chúng nó muốn chết!” Trịnh chấp sự giận dữ hét lên.

Nam Ngưng lạnh lùng nói: “Dù bọn họ là vụ dân nhưng trong mình cũng mang theo trái tim biết liêm sỉ, còn anh không có.”

Hứa Thâm sửa lại cho đúng nói: “Không cần thêm chữ ‘dù’ kia sẽ tốt hơn.”

Nam Ngưng ngẩn ra, rồi không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái. Một lúc lâu sau, cô khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Là tôi sai rồi, tôi cũng phạm vào tội ngạo mạn.”

“Đừng, đừng, đừng quá mức trang nghiêm như vậy mà.” Hứa Thâm vội vàng nói.

Nam Ngưng khẽ lắc đầu, cô nhìn Trịnh chấp sự đang cực kỳ phần nộ trước mắt, rồi không khỏi thở ra một hơi thật dài, nói: “Khó trách thầy giáo tôi từng nói, địch nhân lớn nhất của luật pháp không phải là tội phạm, cũng không phải người thất học, mà là những kẻ ngạo mạn và thành kiến.”

“Tao không phục!” Trịnh chấp sự cả giận nói: “Chúng mày không có chứng cứ, chỉ biết dùng thủ đoạn dơ bẩn ấy điều khiển khiến tao nói lung tung. Tao không phục!”

Hứa Thâm móm móm lỗ tai, dường như cảm thấy không chịu nổi nữa, hần trực tiếp cởi dây giày, tháo tất ra, cuộn tròn lại, rồi dưới ánh mắt trừng lớn của đối phương, hần dứt khoát nhét thẳng chiếc tất kia vào trong miệng gã.

“Xem ra là phục rồi.” Hứa Thâm cười cười.

Trong cổ họng Trịnh chấp sự phát ra tiếng rống giận, hai tay muốn giãy giụa, lại bị hai thủ vệ gắt gao đè xuống.

Sắc mặt Nam Ngưng lộ ra vẻ kỳ quái, có chút muốn nói lại thôi, nhưng tới cuối cùng vẫn không nói điều gì.

Cô cũng không phải loại người tuân theo luật pháp một cách máy móc, không biết vận dụng linh hoạt... Đúng là cô cảm

thấy hành động này có chút làm trái với luật pháp, tự mình dùng hình, nhưng... Rất thích nha!

Thậm chí nhìn thấy dáng vẻ thống khổ ghen khuất của đối phương, cô còn muốn bật cười, nhưng nghĩ đến hình ảnh gia đình nạn nhân chết thảm, ý cười trong lòng lại rất nhanh chuyển thành nghiêm túc.

Không bao lâu sau, đoàn người bọn họ trở lại sở Thủ Vệ Thành Bang, Trịnh chấp sự được giao cho đội trưởng thủ vệ áp giải, đưa vào sở Thủ Vệ Thành Bang, định tội.

Sau khi thẩm phán biết về vụ án này, đối phương cũng tán thưởng Nam Ngung một phen, còn cho cô hai ngày phép để nghỉ ngơi.

Nhưng đương nhiên Nam Ngung không chịu, cô vẫn kiên trì tiếp tục đi làm vào ngày hôm sau.

Chương 371. Ông Xem Tôi, Tôi Sẽ Qua Xem Tiểu Thư Nhà Ông...

Buổi chiều hôm ấy, Nam Ngung trở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Cô đã bận ba suốt cả một ngày, rõ ràng cũng có chút mệt mỏi, nhưng vừa trở lại căn phòng của mình, cô vẫn nói cần phải ghi chép lại một chút.

Hứa Thâm cũng trở lại gian phòng khách sạn cách vách, tiếp tục luyện kiếm.

Hắn luyện không được bao lâu, bỗng nhìn thấy lão giả mặc áo đuôi tôm kia xuyên cửa đi vào, sau đó ngồi bên cạnh giường. Mai Phù cũng ngồi gần đó, tỏ vẻ rất hứng thú quan sát lão ta.

Nhưng lão giả này quan sát chẳng được bao lâu, đã cảm thấy không có gì thú vị mà rời đi luôn rồi.

Ông xem tôi, tôi sẽ qua xem tiểu thư nhà ông... Mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, ánh mắt vẫn duy trì nhìn thẳng về phía trước nhưng khóe mắt vừa nhìn thấy bóng dáng đối phương rời đi, hắn lập tức thu kiếm, bóng người nhoáng lên một cái, điều chỉnh lực tràn ngập toàn thân, đã nhanh

chống trốn vào Khư giới, rồi xuyên tường tiến vào gian phòng cách vách.

Hiển nhiên lão giả mặc áo đuôi tôm kia lại quay về, ngồi canh giữ tại vị trí quen thuộc ngoài cửa, dù tiểu thư không nhìn thấy lão, lão cũng không tiến vào rình mò không gian riêng tư của tiểu thư, trừ phi là mệnh lệnh của một vị lão gia nào đó, cần phải làm như vậy.

Ánh mắt Hứa Thâm tương đối thu liễm, hấn hơi lo lắng mình sẽ nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn thấy.

Lại nói, hấn cũng tương đối tán thưởng vị Nam Ngưng tiểu thư này, tuy cô ấy là đại tiểu thư quý tộc, nhưng chẳng bày ra tư thế hơn người nào, cũng không quá mức yếu đuối như trong tưởng tượng của hấn.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy đối phương thay chiếc áo khoác bên ngoài ra, mặc vào một bộ áo ngủ hình gấu xám đơn giản, thoải mái, sau đó ngồi phía trước bàn công tác trong khách sạn, cúi mình xuống ghi chép.

Hứa Thâm chậm rãi đến gần, nhìn thấy thời gian trên cuốn sổ, đúng là ngày hôm nay.

Ngay khi hấn còn muốn nhìn rõ hơn một chút, mới tiến lại gần cô ấy thêm hai bước, đột nhiên soi dây xích trên cổ tay Nam Ngưng thoáng nổi lên một chút hồng quang, tựa như đã làm bỏng cô ấy, làm Nam Ngưng chột bưng tỉnh từ trong suy tư, bỗng nhiên cô ấy ngẩng đầu, hỏi: “Ai? !”

Tim Hứa Thâm đập thình thịch, hấn đưa mắt nhìn cửa, rồi vội vàng lui về phía sau, xuyên tường trở lại căn phòng của chính mình.

“Tiểu thư!”

Ngoài cửa, lão giả mặc áo đuôi tôm nghe được tiếng quát kinh hãi truyền đến từ bên trong, gương mặt biến sắc, lão vội vàng xoay người, xuyên vào phòng, nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang ngẩng đầu cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Lão giả mặc áo đuôi tôm thoáng giật mình, lão khẩn cấp đánh giá chung quanh, lại phát hiện trong phòng cũng không có tồn tại nào khác.

Tiểu thư sẽ không vô cớ lên tiếng, khẳng định là dây xích trên tay nhắc nhở có khư tiếp cận...

Lão giả mặc áo đuôi tôm rất hiểu tính cách của tiểu thư nhà mình, cô tuyệt không biểu hiện thái quá về bất cứ việc gì hết.

Lão lập tức cẩn thận dò xét, tìm kiếm chung quanh, nhưng không tìm được tung tích của khư.

Chẳng lẽ là... Lão giả mặc áo đuôi tôm lại xuyên tường, đi vào phòng Hứa Thâm nhưng thiếu niên này vẫn đang vùng kiếm luyện tập, tư thế đứng thẳng không có biến hóa, thậm chí cả vị trí đứng cũng không thay đổi.

Lão giả mặc áo đuôi tôm hơi nhướn mày, trong ánh mắt lộ ra một chút nghiền ngẫm và thâm ý, sau đó lão hừ lạnh một tiếng và xoay người rời đi.

“Món đồ kia là trang bị cảnh báo sao...”

Chờ sau khi lão giả mặc áo đuôi tôm rời khỏi, đôi mắt Hứa Thâm hơi lóe sáng, nhưng rõ ràng là hắn từng nhìn thấy lão nhân này cũng tới rất gần bên người Nam Ngung mà, vì sao thứ kia không bị phát động?

Chẳng lẽ đối phương là quân vương?

Nhưng... Quân vương là tồn tại thế nào chứ? Bọn họ lại chịu làm quản gia của Nam Ngung, còn vì cô mà một mực ẩn giấu trong bóng tối bảo vệ bên người ư?

Nói vậy, thân phận của Nam Ngung sẽ thế nào đây?

Rất nhiều suy nghĩ đều đang chuyển động, ánh mắt Hứa Thâm chợt lóe lên, bỗng nhiên hắn nghĩ đến chuyện khác, nếu Nam Ngung đã có lai lịch lớn như vậy, khẳng định là cô sẽ biết được thông tin về quân vương, cùng với một vài bí ẩn trong nội thành.

Sao hắn không tìm cơ hội hỏi cô ấy một chút?

Lúc trước, từ trong miệng Mộc Vương và tin tức ở hội Truy Quang, Hứa Thâm chỉ biết một vài thông tin ít ỏi về chuyện đột phá quân vương, ngay cả tử hồ sơ tuyệt mật trong cục Khư Bí cũng không có quá nhiều tin tức.

Hiển nhiên, ngay cả những thế lực lớn cũng có cực ít bản ghi chép về phương pháp đạt đến cấp độ quân vương, có lẽ chỉ những thế lực lớn chân chính ở nội thành, giống như bảy đại cao tộc kia, mới có bản ghi chép càng thêm kỹ càng tỉ mỉ?

Trong suy tư, Hứa Thâm lại nhìn thấy gương mặt lão giả mặc áo đuôi tôm hiện ra trên vách tường.

Đôi phương vừa giết cái hồi mã thương.

“...”

Hứa Thâm tiếp tục duy trì quá trình luyện kiếm.

Lão giả mặc áo đuôi tôm nhìn vài cái, sau đó lại biến mất trong tường.

Buổi tối, Hứa Thâm nhận được điện thoại của Mặc Tiểu Tiểu, cô ấy nói mình không liên lạc được với Tô Sương, phỏng chừng cô ấy đã đến nội thành rồi, bảo Hứa Thâm không cần lo lắng.

Hứa Thâm nghe cô ấy nói như vậy, cũng yên tâm hơn.

Ngày kế, Hứa Thâm ăn xong bữa sáng, rồi ra khỏi phòng.

Và rõ ràng là hôm nay Nam Ngưng dậy sớm hơn. Hấn vừa bước ra bên ngoài, đã thấy cô ăn mặc chỉnh tề, dùng xong bữa sáng của khách sạn, rồi đi theo Hứa Thâm lên xe tới chỗ làm.

Hai người đi vào sở Thủ Vệ Thành Bang.

Dưới cổ găng của Nam Ngưng, hôm nay cô lại được phân công tới điều tra một vụ án mạng.

Và vẫn giống ngày hôm qua, hai người cùng với đội thủ vệ tiến đến hiện trường tra xét.

Lúc trước, Nam Ngưng còn có chút không quen thuộc với điều kiện ở nơi này, thì hiện giờ, sau khi tích lũy kinh nghiệm của ngày hôm qua, lại được Hứa Thâm làm mẫu, rất nhanh cô đã nắm giữ được một chút kỹ xảo điều tra, cũng như mau chóng dung nhập vào bầu không khí của thành Đê.

Vu tội, đe dọa, xử oan, lừa gạt ... vân vân, Nam Ngưng đều dần dần học được.

“Hứa đại ca, tôi thấy tuổi tác của anh cũng sần sần như tôi, anh lại không học chuyên ngành luật pháp, làm sao anh có thể hiểu những chuyện này được?” Hai người ở chung lâu ngày, Nam Ngung đã trở nên thân cận với Hứa Thâm hơn rất nhiều.

Chương 372. Thứ Cảm Xúc Ấy Có Tên Là Hạnh Phúc...

Cách xưng hô chuyên biến, khiến cho lão giả mặc áo đuôi tôm bên cạnh lại phát ra một đợt nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu thư nhà lão có thân phận ra sao chứ? Thằng nhóc kia, mày cũng xứng được nhận một tiếng “Đại ca” kia?

Tới khi lão nhìn thấy gương mặt vui vẻ thừa nhận của Hứa Thâm, suýt chút nữa đã tức đến lệch cả râu.

“Tôi từng trải qua rồi.” Hứa Thâm cười cười.

Nam Ngung lập tức ngậm miệng không nói, rồi hướng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hấn.

Hứa Thâm nghĩ một lát mới nói: “Bởi vì lúc trước, tôi cũng là vụ dân, vốn không phải trời sinh đã được mở mắt.”

Trên thực tế, có một nhóm vụ dân, sau khi được mở mắt, nếu vợ chồng cả hai đều là người mở mắt, thì sinh ra huyết thống đời sau cũng sẽ là người thường đã mở mắt, chỉ có xác suất khá thấp sẽ xuất hiện vụ dân.

Cũng tương tự như vậy có một nhóm vụ dân, vợ chồng cả hai đều là vụ dân, thì sinh ra đời sau, cũng có xác suất cực nhỏ sẽ là người mở mắt bình thường.

Nhưng hiển nhiên loại xác suất này là cực nhỏ... cực kỳ nhỏ.

Theo một vị đại nhân vật quyền uy nào đó nói, đại khái là tổ tiên của những vụ dân này từng có người mở mắt, bởi vậy mà gen của bọn họ phản tổ.

Nam Ngung thoáng giật mình, lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, thấp giọng nói: “Vậy khẳng định là anh đi một đường đến địa vị hiện giờ, cũng không hề đơn giản?”

“May mắn thôi mà.” Hứa Thâm cười cười.

Hắn có “Ma ma” làm bạn bên người, cả quá trình đều được người chăm sóc, còn có các loại mỹ thực, cuộc sống coi như khá êm đềm.

Nam Ngung bị nụ cười trên mặt Hứa Thâm làm hơi chói mắt.

Lúc trước, cô cảm thấy bản thân đã khá lạc quan rồi, nhưng đi đến nơi này mới biết, hóa ra còn có rất nhiều... rất nhiều người khác, mới là người lạc quan chân chính.

Dù cuộc sống của bọn họ vô cùng cực khổ nhưng nụ cười vẫn nở trên môi... Đó mới gọi là lạc quan.

Và lạc quan vốn không phải tính từ dùng để miêu tả một người sống ở trong hũ mật, luôn nở nụ cười ngây ngô... Thứ cảm xúc ấy có tên là hạnh phúc.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt một cái đã qua nửa tháng.

Mỗi ngày Hứa Thâm đều ở bên người Nam Ngung, đảm nhiệm vai trò bảo tiêu, còn Nam Ngung vẫn đang không ngừng cố gắng, tính tới hiện giờ, cô đã tiếp nhận 13 vụ án từ sở Thủ Vệ Thành Bang.

Nghĩa là ngoại trừ có hai ngày thân thể không thoải mái, còn đâu mỗi ngày cô đều xử lý một vụ.

Nhưng trong 13 vụ án này, không phải tất cả đều được giải quyết, vẫn còn một vài vụ cần tiếp tục điều tra thêm, vài vụ đã bước đầu đột phá, nhưng vẫn cần nhiều người theo sát phía sau, vài vụ đang trong quá trình thẩm vấn, cũng có vụ không thể tìm được hung phạm dù Hứa Thâm đã dùng tới mặt nạ ra tay. Nó thuộc về vụ án không manh mối chân chính, chỉ có thể suy đoán là khur gây nên.

Trong khi, Nam Ngung bên này luôn chăm chỉ điều tra vụ án, thì bên kia, vị thẩm phán phụ trách chiêu đãi cô, lại bận rộn bốn ba chung quanh, lo ‘chùi dít’ cho cô. (nghĩa là xử lý những phần công việc do người khác làm không xong, còn sót lại)

“Tiểu Ngung, vì sao cô không phải trăm khur giả?” Sau khi vụ án chấm dứt, trên đường hai người quay về khách sạn, Hứa Thâm tò mò hỏi.

Hiện giờ quan hệ giữa hai người đã vô cùng quen thuộc, Hứa Thâm cũng có thể lớn mật hỏi một chút.

“Tôi học luật pháp, không còn tinh lực học thêm trăm khur.”
Nam Ngung không cảm thấy khó xử, rất tự nhiên trả lời: “Học luật pháp cần hao phí nhiều tinh lực lắm, huống chi thông dụng luật pháp, lại chẳng liên quan gì tới trăm khur cả, Tuy tôi cũng biết, nếu luật pháp không có vũ lực giữ gìn, bản thân luật pháp rất khó được người khác tôn sùng, nhưng tinh lực của con người hữu hạn, hơn nữa, trong nhà tôi đã có người giỏi về vũ lực rồi, bọn họ có đủ năng lực bảo vệ tôi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, sau khi tiếp xúc sâu với Nam Ngung, hẳn đã sớm phát hiện ra điều này. Vị tiểu thư quý tộc trước mắt hẳn vốn không phải là con chim nhỏ luôn sống giữa lồng son, không rành thế sự, dù ngẫu nhiên cũng có một vài việc cô xử lý không đủ khôn khéo, nhưng hơi chỉ điểm một chút, cô sẽ lĩnh hội được ngay, cực kỳ trí tuệ.

“Đúng vậy, nếu cho những người thô lỗ như tôi đi học mỗi một điều lệ của luật pháp, đúng là một chuyện cực kỳ hao phí thời gian.”

Hứa Thâm nhìn thấy lão giả mặc áo đuôi tôm bên cạnh mới gật đầu thật mạnh, nhất là lúc gã nói đến cái từ “Người thô lỗ” kia, tựa như lão vô cùng đồng ý với chuyện này vậy, trong lòng hẳn không khỏi ném qua cho lão một cái nhìn khinh thường.

“Hứa đại ca không phải là người thô lỗ, tuy trình độ văn hóa của anh không cao, nhưng tâm tư tinh tế, làm việc thông minh, suy nghĩ lại linh hoạt, còn ưu tú hơn rất nhiều, rất nhiều người mà tôi từng gặp.” Nam Ngung lập tức lắc đầu nói.

Lão giả mặc áo đuôi tôm trực tiếp cười lạnh, nói: “Hắn á? Hừ!”

Lão già kia, tôi có thể nghe được những lời ông nói đó, đừng quá kiêu ngạo ... Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp chớp, hẳn lập tức mỉm cười nói: “Từ lúc nhỏ đến khi lớn bằng từng này, cũng chỉ có một mình cô khen ngợi tôi.”

Nam Ngung mở to đôi mắt, nói: “Đó là vì Hứa đại ca gặp được quá ít người.”

Hứa Thâm mỉm cười, hỏi: “Tiểu Ngung, cô có biết trăm khu giả hình thái thứ ba không?”

Nam Ngung gật đầu nói: “Tôi biết, Hứa đại ca, anh là hình thái thứ hai hả, có thể bước vào Khu giới bất cứ lúc nào.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hỏi lại: “Cô thực sự hiểu biết về chuyện này?”

“Từ khi tôi còn nhỏ, quần gia và ba ba của tôi thường xuyên tán gẫu với nhau về loại chuyện này bên tai tôi, dù tôi không muốn nghe cũng phải nghe được một chút.” Nam Ngung cười nói.

“Vậy cô có biết phải như thế nào mới có thể đột phá hình thái thứ ba không?” Hứa Thâm có chút hâm mộ nhìn cô ấy. Bởi vì những thứ này đều là tin tức mà hắn muốn nhưng lại không chiếm được.

“Hừ! Dựa vào thằng nhóc như mày cũng muốn đột phá sao? Nằm mơ đi!” Lão giả mặc áo đuôi tôm đứng một bên, khề hừ lạnh, vẻ mặt đầy cao ngạo.

Nam Ngung kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, nói: “Hứa đại ca không biết hả?”

“Ừm, ở thành Để rất ít tin tức cao cấp dạng này.” Hứa Thâm nói.

“Nhưng anh không phải là người Giang gia... Sao?” Nam Ngung buột miệng nói ra.

Khi cô ý thức được bản thân vừa lỡ lời, thì đã quá muộn để thu hồi câu vừa nói.

Chương 373. Không Hồ Là Tiểu Thư...

Kỳ thực, từ khi cô nhìn thấy chiếc mặt nạ của Hứa Thâm, trong lòng đã biết hắn là người của Giang gia. Và sở dĩ hắn nói mình tên Hứa Thâm, hiển nhiên là muốn ngụy trang thân phận với cô, không muốn để người khác biết được lai lịch thực sự của hắn.

Nhưng... chỉ vì giúp cô điều tra vụ án, Hứa Thâm lại lựa chọn bại lộ bản thân. Điểm ấy làm cô cực kỳ cảm động.

“A...” Hứa Thâm lập tức biết Nam Ngung đã hiểu lầm rồi, hần uyển chuyển nói: “Là người khác tặng chiếc mặt nạ kia cho tôi, tôi vốn không phải người của Giang gia. Ừm, chỉ người tặng mặt nạ cho tôi là người của Giang gia thôi.”

Hứa đại ca thật sự rất kiên cường... Nam Ngung có chút cảm thán. Mọi chuyện đã bại lộ thành cái sàng rồi, vậy mà hần còn có thể trấn định rồi lựa chọn tiếp tục chối bay chối biến, thậm chí còn nguy tạo ra một nhân vật không hề có thật nữa.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, cô cũng không có ý định vạch trần thêm, cô lựa chọn chừa chút khoảng sống cho hần.

Và đương nhiên, làm sao mà cô tin được những lời hần vừa mới nói?

Không chỉ một mình cô đâu nha, tất cả mọi người biết tới Giang gia kia đều hiểu, tầm quan trọng của chiếc mặt nạ Quỷ Nguyệt ấy với thành viên của Giang gia, nó cũng tương tự như sinh mệnh của bọn họ vậy, và một người nào được vinh dự sở hữu Quỷ Nguyệt trong tay sẽ đưa tặng nó cho người ngoài?

Không cần hỏi cũng biết câu trả lời rồi.

Trừ phi người nọ làm phản Giang gia, hoặc là hoàn toàn hết hy vọng với Giang gia.

“Tôi cũng không hiểu biết quá nhiều về hình thái thứ ba, nhưng có thể nói rằng quá trình này vốn không có biện pháp đột phá cụ thể. Ngay khi đạt đến trạng thái khur lực cực hạn, trăm khur giả cần phải rèn luyện tinh thần lực, bởi vì muốn đột phá bình cảnh, bước vào hình thái thứ ba, thân thể phải hoàn toàn hủy diệt, sau đó dựa vào Niết Bàn, một lần nữa đắp nặn nên. Khi thân thể bị hủy diệt rồi, người ta cũng triệt để chết đi, nếu không có tinh thần lực cực mạnh chống đỡ, rất khó có thể Niết Bàn tái sinh.” Nam Ngung nói: “Nghe cha tôi nói, quá trình này cần phải dựa vào vận mệnh. Ở nhà chúng tôi, cũng có một vài người anh em họ, cũng lựa chọn đi trên con đường này, nhưng bọn họ đều thất bại khi tiến về phía trước rồi.”

Nói tới đây, cô không khỏi thở dài một hơi.

Hứa Thâm thoáng giật mình. Hần không nghĩ tới, những thông tin mà một người có bối cảnh như Nam Ngung biết, cũng tương tự như những gì Mộc Vương từng nói lúc trước.

Xem ra kể cả những thành viên trong thế lực lớn muốn tấn chức quân vương, cũng không có biện pháp ổn thỏa.

Nhưng mà... suy cho cùng, hắn cũng đạt được một chút tin tức hữu dụng rồi.

Hoá ra ý nghĩa của cụm từ ‘siêu việt tử vong’ chính là ám chỉ thân thể bị hủy diệt ư?

“Vậy muốn tu luyện tinh thần lực thì nên tu luyện như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

“Tiểu tử thôi, mày cũng dám mở miệng hỏi câu đó ư?” Lão giả mặc áo đuôi tôm ở bên cạnh hằm hừ nói, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt lão trở nên cực kỳ tự tin, hướng ánh mắt nhìn tiểu thư nhà mình, thậm chí nói: “Tiểu thư làm sao có thể nói cho mày nghe thứ bí thuật vạn kim khó cầu...”

“Nói cho anh biết cũng không sao.” Nam Ngưng mỉm cười, nói: “Đúng là có loại biện pháp này. Nó là một loại bí thuật cổ xưa, cha tôi từng nói về nó với tôi, chẳng qua tôi cũng không biết cụ thể là tu luyện như thế nào. Nhưng tôi có thể viết thư trở về, để người trong nhà gửi một phần đến.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới đối phương lại thật sự biết được. Dù cô vốn không phải trăm khur giả, nhưng những gì cô biết được còn nhiều hơn đám nhân viên trăm khur như hắn.

Đây là ưu thế trời sinh do hoàn cảnh gia đình mang đến sao?

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Lão giả mặc áo đuôi tôm nghẹn họng nhìn tiểu thư nhà mình, sau khi lão lúng ta lúng túng một hồi lâu, mới khẽ khàng lắm bẫm: “Hắn là tiểu thư phải có mục đích gì khác. Có lẽ tiểu thư muốn dùng bí thuật để lung lạc người này, dù sao bí thuật ấy cũng rất khó tu luyện, chờ sau khi thăng nhóc ấy luyện được một nửa, nếu muốn phân sau, nó nhất định phải tới cầu xin tiểu thư. Nói như vậy, đương nhiên tiểu quý này phải nguyện trung thành với tiểu thư, và trở thành thân tín mà tiểu thư bồi dưỡng tại thành Đế rồi...”

“Không hổ là tiểu thư, mưu tính sâu xa, dù chỉ có một phần trăm đầu óc của gia chủ thôi, cũng đủ để đùa giỡn khiến tiểu quý kia xoay vòng vòng.” Lão vừa nói vừa gật đầu.

“Cái kia... thứ này quá mức trân quý. Tôi cần phải làm gì để báo đáp cô đây?” Hứa Thâm nghe được lời nói của lão giả, không nhìn được hơi mở miệng dò hỏi Nam Ngung.

Nam Ngung thoáng sửng sốt, sau đó lại lắc đầu nói: “Không cần anh phải báo đáp, trong khoảng thời gian này, anh đã chiếu cố tôi rất nhiều, huống chi bí thuật đó chỉ là bản viết tay mà thôi, chúng tôi cũng chẳng có tổn thất gì, chỉ cần anh đừng đi khắp nơi tuyên dương là được.”

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Lão giả mặc áo đuôi tôm lại sửng sốt một hồi lâu, rồi bỗng nhiên vỗ tay một cái nói: “Cao nha! Không hổ là tiểu thư, mấy lời này, kể cả lão già ta đây nghe xong cũng sẽ cảm động, khẳng định là tiểu quý kia nghe vào sẽ khẳng khẳng một mực trung thành với tiểu thư rồi. Ai chà chà, không cần hỏi báo cho, loại thủ đoạn mua chuộc lòng người này quá cao siêu, quả nhiên có phong phạm của lão gia!”

Hình như tiểu thư nhà lão không ý tứ này đâu...

Hứa Thâm nghĩ như vậy nhưng tầm mắt không hề thay đổi, lập tức nói với Nam Ngung: “Chiếu cố cô là chuyện một người bảo tiêu phải làm mà ... Tôi muốn hỏi thêm một câu nữa. Ngoại trừ loại bí thuật tu luyện tinh thần này, còn có thứ gì khác sao? Ví dụ như loại luyện kiếm hoặc loại chiến đấu gì đó?”

Lão giả mặc áo đuôi tôm lập tức nổi giận đến dậm chân nhìn Hứa Thâm, thậm chí lão còn kích động đến độ chọc ngón tay vào mắt hấn, đương nhiên, thân thể hai người bọn họ chỉ chòng chéo lên nhau thôi: “Tiểu tử thôi, mày đừng có được một tác lại muốn tiến một thước. Thấy tiểu thư là người tâm địa thiện lương, mày thực sự muốn hung hăng bắt nạt hả? !”

“Luyện kiếm sao?” Nam Ngung hơi ngơ ngác, cô nghĩ nghĩ một hồi mới nói: “Hình như là có, chờ lát nữa để tôi hỏi một chút xem sao, đáng tiếc Hồng quân gia không ở bên cạnh, bằng không chỉ cần hỏi ông ấy sẽ biết.”

Lão giả mặc áo đuôi tôm nghe thấy tên mình, lập tức kích động nói: “Tiểu thư, rốt cuộc tiểu thư cũng nhớ tới tôi, tôi ở đây, tôi vẫn luôn ở đây đó!”

Chương 374. Ô Nhiễm???

“Vậy làm phiền cô rồi, về sau nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ báo đáp.” Hứa Thâm nghiêm túc nói.

Sắc mặt lão giả mặc áo đuôi tôm lập tức sầm xuống, lão quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm: “Báo đáp hả? Mà chỉ là một thằng nhóc hình thái thứ hai ở thành Để, lấy cái gì ra để báo đáp đây? Nếu không phải lần này tiểu thư ra khỏi nhà đi rèn luyện, thì thứ tiện dân như mày, có sống cả đời cũng chưa chắc đã có cơ hội được nhìn thấy dung nhan của tiểu thư đâu. Nếu nói đến báo đáp, cho mày trông thấy dung nhan tiểu thư đã là ban ân với toàn thành này rồi, thì mày nghĩ xem, mày phải báo đáp bao nhiêu mới là đủ?”

“Việc nhỏ thôi mà, không cần để ý.” Nam Ngung cười cười.

“Tiểu thư, đây vốn không phải việc nhỏ...” Lão giả mặc áo đuôi tôm vừa lạnh lùng gất lên đã chuyển thành bộ mặt khóc không ra nước mắt.

Tiểu thư vốn ưa thích luật pháp, nên không mền chuộng mấy thứ bí thuật này, nhưng những bí thuật này tuyệt đối không phải việc nhỏ đâu?

Chỉ tính riêng bí thuật tu luyện tinh thần kia thôi, cũng đủ làm cho quân vương cũng phải đổ mắt. Tuy những quân vương khác đã siêu việt cửa ải sinh tử, cũng ma luyện ra phương pháp tu luyện của bản thân, nhưng những loại phương pháp này vốn không ra thể thống gì cả.

Định nghĩa thể thống ở chỗ này, để chỉ một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, và có đủ tác dụng truyền thừa.

Lấy ví dụ như phương pháp tu luyện của những quân vương tại thành Để đi. Phần lớn trong số chúng đều là dã pháp (phương pháp tự do, thiên về cảm hứng, không theo hệ thống), chỉ thích hợp cho bản thân bọn họ tu luyện thôi, nếu đưa cho một người khác, chắc chắn không thể luyện được.

Đây cũng là nguyên nhân khiến những loại phương pháp tu luyện kiểu như vậy rất khó phát triển thành quy mô đời đời truyền thừa.

Hứa Thâm mỉm cười, hắn không hề khách khí với đối phương, nhưng trong lòng hắn lại hiểu, ân huệ này quá lớn, và không lời cảm tạ nào có thể nói hết được.

Kỳ thực, những người mở miệng ngậm miệng tuân toàn những lời cảm tạ mùi mẫn ngoài kia, lại chưa chắc đã thật sự đặt ân tình vào trong lòng. Chẳng qua ở trong hiện thực, đúng là loại người này sẽ được những người khác hoan nghênh hơn một chút.

Sau khi bước vào cửa, hai người đều tự trở lại căn phòng của chính mình.

Hứa Thâm tiêm xong một ống Tịnh Khư Tề, lại tiếp tục tu luyện rút kiếm.

Trong lúc tu luyện, hắn cũng đang không ngừng xoay tròn khư lực trong cơ thể, dùng phương thức này để tinh lọc nó.

Trải qua nửa tháng không ngừng hấp thu và tinh lọc, khư lực trong cơ thể Hứa Thâm chẳng những không hề tăng trưởng, ngược lại còn ít đi.

Đúng là lượng khư lực giảm bớt thật, nhưng Hứa Thâm lại cảm nhận được rõ ràng, tốc độ rút kiếm, hay các phương diện chiến đấu khác của hắn, lại trở nên nhạy bén hơn trước.

Tốc độ lưu thông khư lực tăng lên, tỷ lệ thuận với sức chiến đấu của hắn tăng lên, và trong trường hợp này, ảnh hưởng của nó trở nên cực kỳ rõ ràng.

Hứa Thâm đánh giá lượng khư lực trong cơ thể mình hiện giờ, đang giữ ở mức trên dưới 280 ống, và đương nhiên, cơ thể hắn vẫn như một cái động không đáy, không có chút cảm giác no đủ nào.

Trong nháy mắt, lại qua một tuần.

Mỗi ngày, Hứa Thâm đều đi theo bên người Nam Ngung, và được tận mắt chứng kiến sự biến hóa cực kỳ rõ ràng của cô trong khoảng thời gian này. So sánh với tư thể thanh xuân hoạt bát khi Nam Ngung vừa bước chân tới thành Đê, thì hiện giờ, rõ ràng là cô đã có thêm vài phần nội liễm và thành thực.

Ví dụ như ngày hôm nay đi, sau khi Nam Ngung bước vào sở Thủ Vệ Thành Bang, cô sẽ không vội vã đi tìm kiếm vụ án,

ngược lại sẽ dùng nhiều thời gian hơn để đi lật xem hồ sơ, kiểm tra lại những vụ án trước kia.

Ngoài ra, ngẫu nhiên cô cũng sẽ ngồi ở một nơi nào đó, hoặc là nhìn về nơi nào đó, rồi ngân người.

Hứa Thâm đi theo bên người cô điều tra vụ án lâu như vậy, đương nhiên hẳn cũng có thể cảm nhận được tâm tình của cô.

Kỳ thực, không chỉ riêng Nam Ngung đâu, bất cứ người nào cũng vậy, nếu được chứng kiến quá nhiều các loại khung cảnh máu tanh, những ngôn từ đáng ghê tởm, cùng với thái độ rẻ rúng không thềm che giấu khác, con người ta đều sẽ cảm thấy trái tim mình nguội lạnh.

“Cô dự định khi nào trở về?” Trong phòng đựng hồ sơ, Hứa Thâm tựa người vào giá sách, cũng đang tiện tay lật xem một bộ hồ sơ.

Trên thực tế, với thân phận của hắn và Nam Ngung, lúc bình thường, bọn họ chỉ có thể lấy ra một bộ nào đó từ bên trong này thôi, còn phải nhận được bên trên phê chuẩn, mới có thể lấy tới tay, nhưng đến hiện giờ, hai người lại có thể tùy ý ra vào nơi này.

Và hiển nhiên, một người trí tuệ như Nam Ngung, cũng ý thức được thân phận Bạch Nguyệt của cô đã bại lộ rồi, nhưng tới hiện tại cô đã không thềm để ý tới chuyện nhỏ nhặt đó nữa.

Cô tin tưởng bản thân đã được chứng kiến bộ mặt chân thực của thành Đế, một bộ mặt chân thực tới không thể chân thực hơn được nữa.

Lão giả vẫn đi theo sau lưng thiếu nữ kia như cái đuôi cũng nghe được câu hỏi của Hứa Thâm, rồi không khỏi ngoảnh đầu nhìn về phía tiểu thư nhà mình.

Nam Ngung đang cúi đầu lật xem hồ sơ, thuận miệng nói: “Chờ chuyện ở nơi này được xử lý gần như xong rồi, tôi sẽ trở về.”

Đây rõ ràng là một câu trả lời cực kỳ qua loa, chiếu lệ.

“Chuyện ở nơi này có xử lý cũng không bao giờ xong được, nó cũng giống như khur thôi, có chém cũng không hết.” Hứa Thâm lộ ra ánh mắt u buồn, hiện tại hẳn cũng dần dần hiểu

được tâm trạng của lão giả mặc áo đuôi tôm vẫn đi theo bên người thiếu nữ ấy rồi. Bởi vì ngay cả hắn cũng không nguyên ý để cô gái này ở lại trong thành Đê lâu hơn nữa.

Nếu nói ngay từ đầu, hắn chỉ chấp hành nhiệm vụ bảo tiêu, thì trong đoạn thời gian hai người liên tục ở chung với nhau này, hắn đã thực sự coi thiếu nữ ấy trở thành bạn tốt của mình.

Đối phương đến từ nội thành, là người coi trọng sinh mệnh, lại không hề bày ra tư thế người thượng đẳng gì gì đó, cũng không có tính cách điệu ngoa tùy hứng như những tiểu thư quý tộc khác, ngược lại, tính cách vô cùng hoạt bát cởi mở, dễ dàng khiến người ta yêu thích.

Nhưng cũng vì vậy, Hứa Thâm không hề muốn cô tiếp tục ở lại chỗ này, tiếp tục bị nó ô nhiễm thêm nữa.

Chương 375. Nơi Mà Ánh Sáng Chiếu Vào...

“Chỉ cần miệt mài xử lý, một ngày nào đó, cũng có thể xử lý xong.” Nam Ngưng ngẩng đầu, hướng đôi mắt đầy kiên định nhìn Hứa Thâm, nói: “Đúng là luật pháp ở nơi này có rất nhiều lỗ hổng, rất không hoàn thiện, rối rắm, hỗn loạn như một mớ bòng bong, nhưng nguyên nhân chính khiến nó trở thành dạng này, chính là tất cả mọi người đều không muốn đi xử lý. Và một khi không xử lý, thì nơi này vĩnh viễn sẽ không tốt đẹp lên. Tựa như một gian phòng cực kỳ bẩn thỉu, chúng ta không biết nên bắt đầu thu dọn từ chỗ nào, cho nên đã lựa chọn không thu dọn nó nữa, nhưng... Chỉ cần nghiêm túc thu dọn, nhất định có thể quét sạch gọn gàng.”

“Nhưng nó sẽ tiếp tục bẩn.”

“Vậy chúng ta tiếp tục quét dọn.” Thiếu nữ nói: “Tương tự như người làm vườn nhà tôi vậy, cách mỗi một đoạn thời gian, bọn họ đều sẽ sửa sang lại những cành cây mọc loạn. Có một vài thứ cần được giữ gìn, bảo vệ, nhưng không phải chỉ làm một lần là vĩnh viễn hoàn thành.”

Hứa Thâm thoáng giật mình, chăm chú nhìn cô ấy.

“Nếu cả người làm vườn cũng buông tay mặc kệ, thì còn ai có thể giữ gìn trang viên kia nữa?” Ánh mắt Nam Ngung chuyển đến từng bộ hồ sơ được chất chồng trên giá: “Anh đang sống ở thành Đê, anh càng hiểu nỗi khổ của mọi người ở nơi này hơn tôi, nếu ngay cả những người có năng lực, có điều kiện giúp đỡ bọn họ như chúng ta, cũng buông tay mặc kệ, thì ai sẽ là người đứng ra bảo vệ bọn họ đây?”

Hứa Thâm im lặng, hắn không tìm được câu trả lời nào để đáp lại cô ấy.

Không bao lâu trước kia, hắn cũng từng hy vọng sẽ có một người như vậy xuất hiện, như một người anh hùng, cứu vớt vạn dân.

Nhưng hiện giờ, khi người như vậy thực sự xuất hiện, hắn lại khuyên bảo đối phương đừng nhúng tay vào vũng nước đục này.

“Tiểu thư...” Ánh mắt lão giả mặc áo đuôi tôm trở nên cực kỳ phức tạp, lão cũng rơi vào im lặng không nói.

“Nếu vĩnh viễn cũng không giải quyết được thì sao?” Hứa Thâm nhìn Nam Ngung: “Cô còn trẻ, nhưng rất có khả năng, dù cô có dốc cả đời mình để hết lòng hết sức giải quyết chuyện này, vẫn không thể giải quyết được nó thì sao?”

“Thì ít nhất là cả đời này tôi đã từng cố gắng phấn đấu cho lý tưởng ấy.” Nam Ngung nghiêm túc nói: “Trong cuộc đời một con người, nếu họ có thể tìm được một chuyện mà mình muốn làm, còn kiên quyết sẽ phấn đấu vì chuyện đó đến tận khi sinh mệnh của mình chấm dứt, đó cũng là một điều may mắn.”

Hứa Thâm không quá hiểu được loại lý tưởng vượt trên chuyện ăn uống này, hắn lại hỏi: “Làm như vậy có ý nghĩa ư?”

“Theo anh thì nó không có ý nghĩa sao?” Thiếu nữ hỏi lại.

Hứa Thâm không trả lời.

“Vạn vật có vết rách, nhưng đó lại chính là nơi mà ánh sáng chiếu vào!” Nam Ngung nhìn Hứa Thâm, khóe miệng khẽ cười: “Tôi hi vọng bản thân sẽ trở thành một tia sáng rơi vào trong đó. Cả đời này, thầy giáo của tôi đã trở thành một luồng hào quang chiếu rọi nội thành, còn tôi, tôi lại hi vọng bản thân có thể chiếu rọi thành Đê. Tôi tin tưởng ở nơi này còn có rất

hiều người cũng mang theo tín niệm như vậy, chẳng qua bọn họ không có cơ hội và năng lực như vậy, cho nên cần phải có người đi đầu.”

Nơi mà ánh sáng chiếu vào... Hứa Thâm có chút hoảng hốt khi nghe được mấy chữ này.

Hắn hướng ánh mắt đầy trông mong nhìn thiếu nữ trước mắt, nhưng trong thời khắc này, đôi mắt rạng rỡ của cô ấy chói sáng không khác gì những vì sao trên trời, khiến hắn không thể nào nhìn thẳng vào được.

Đôi mắt ấy giống như một tia sáng chiếu thẳng xuống vực sâu u ám.

Chỉ là...

Nếu chỉ vì lấp đầy vết rách, thì ánh sáng chiếu rọi vào đó, có giống một bộ móng vuốt hơn không?

...

...

Ngày kế.

Hứa Thâm nhận được tin tức vui rạo rức từ Nam Ngung, lá thư cô gửi về trong nhà đã nhận được hồi âm, theo thư tín đang đưa tới còn có hai phần bí thuật bản viết tay.

Hứa Thâm nhìn thấy người đưa thư đến là một thanh niên, đôi phương vừa rời khỏi Khư giới, nhưng làm như không thấy lão giả mặc áo đuôi tôm ở bên người thiếu nữ, chỉ nói một câu hãy chăm sóc Nam Ngung một chút, về mặt rất thân cận.

Nghe Nam Ngung xưng hô, thanh niên này chính là anh họ của cô ấy.

“Nghe nói em họ tôi đòi bí thuật này để cho cậu?” Thanh niên này vừa nhìn thấy Hứa Thâm bước ra từ phòng khách sạn cách vách, ý cười trên mặt lập tức thu lại, liếc hắn bằng nửa con mắt, hỏi.

“Không phải đâu, anh nghe ai nói vậy?” Nam Ngung vội vàng giấu giếm.

Thanh niên nọ thoáng lờm cô một cái, rồi nói: “Em cũng không phải trăm khur giả, muốn thứ này làm gì? Hừ, về bē

ngoài của thằng nhóc này chỉ có vậy, còn không đẹp trai bằng anh. Em họ à, em nhìn người cũng không thể nhìn vẻ bề ngoài được, làm sao có thể đòi bí thuật cho thằng nhóc này chứ? Em cũng biết bí thuật này quan trọng tới mức nào mà, một khi nó bị tiết lộ ra ngoài, hậu quả không phải người bình thường có thể thừa nhận được đâu!”

Nam Ngung bị vạch trần, chỉ bĩu môi nói: “Dù sao mọi người cũng không cho nguyên bộ đâu, đưa cho người ta luyện một chút thì có sao?”

“Em ấy mà, quá tùy hứng!” Thanh niên nọ lắc đầu, mở miệng toàn nói những lời phê bình nhưng trong ánh mắt lại ánh lên vẻ bất đắc dĩ và cung chiều.

“Được rồi, trong khoảng thời gian em ở lại nơi này, ít nhiều cũng nhờ Hứa đại ca, người ta giúp em rất nhiều việc, còn dạy em rất nhiều điều. Em cảm tạ người ta một chút cũng là chuyện nên làm mà.” Nam Ngung lập tức giữ chặt tay thanh niên, thi triển đại pháp làm nũng.

“Đừng có mè nheo với anh.” Thanh niên rút bàn tay về, vẻ mặt rất không kiên nhẫn, nhưng Hứa Thâm nhìn thế nào cũng cảm thấy ánh mắt gã đông đầy ý cười, sắp sửa không chống đỡ nổi nữa rồi.

Và y như rằng, đối phương lập tức đưa tay ném cái bao tới.

Hứa Thâm vội vàng tiếp lấy.

“Một người ở thành Đê có thể dạy cho em điều gì chứ? Em đó, đi ra bên ngoài phải hết sức cẩn thận, đừng để mình bị người khác lừa. Lần này coi như xong, lần sau không thể làm như thế nữa.” Thanh niên tức giận nói.

“Em biết rồi.” Nam Ngung khôn khéo gật đầu.

Thanh niên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Xem xong phải trực tiếp tiêu hủy, nếu tiết lộ ra ngoài, cậu có mấy cái mạng cũng không đủ để chém đâu, hơn nữa tôi tuyệt đối có biện pháp làm cho cậu muốn chết cũng không được. Có hiểu không?”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Đạt được bảo bối của nhà người ta, chỉ cần chịu vài câu mạt sát, hẳn hoàn toàn có thể thừa nhận được.

Chương 376. Vụ Cảnh Hành Giả Và Khư Lãng!

Qua chuyện này cũng có thể nhìn ra người nhà của Nam Ngung thực sự cưng chiều cô ấy. Một thứ quý giá đến vậy, dù đã biết cô sẽ đưa cho người ngoài, theo lý cần phải ngăn cản nhưng bọn họ vẫn quyết định đưa đến đây.

Là bọn họ thực sự không lo lắng hẳn sẽ tiết lộ nó ra ngoài, hay là bọn họ cảm thấy bên cạnh có vị Hồng quân gia này trông giữ, hẳn có muốn lật mặt cũng chẳng tạo nên sóng gió gì?

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm cũng biết thứ hẳn đang cầm trong tay chính là phần nhân tình rất nặng của Nam Ngung.

“Thôi anh đi đây, đi đây!” Thanh niên nọ xua tay, trực tiếp xoay người muốn rời đi.

“Nếu anh đã đến đây rồi, thì cùng nhau ăn bữa cơm trưa đi.” Nam Ngung vội vàng giữ lại.

Thanh niên ngừng chân, rồi không kiên nhẫn nói: “Ăn cái gì mà cơm trưa chứ? Loại đồ ăn ở thành Để này, anh sợ ăn sẽ trúng độc.”

“Từ nhỏ anh đã da đồng xương sắt rồi, còn sợ trúng độc sao? Chúng ta cùng nhau ăn thôi.” Nam Ngung cười nói.

“Được rồi, cùng em ăn một lần.” Thanh niên hừ lạnh.

“Hứa đại ca, anh cũng đến đây đi.” Nam Ngung cười, sau đó tóm lấy cánh tay Hứa Thâm, kéo hẳn cũng đi tới.

Trông mắt thanh niên lập tức trợn trừng trừng, gã cả giận nói: “Em họ, nam nữ thụ thụ bất thân. Có phải em và thằng nhóc này hơi bị thân mật quá mức rồi không?”

“Thiếu gia còn chưa nhìn thấy bọn họ thân thiết hơn đâu, còn tôi đã quen rồi.” Lão giả mặc áo đuôi tôm ở một bên nói thầm, đồng thời cũng hướng gương mặt cực kỳ khó coi nhìn lom lom vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm có chút đau đầu, hấn lên lút nhìn lướt qua Mai Phù bên cạnh, lại bắt gặp cô ấy cũng đang lộ ra dáng vẻ tức giận.

Đây là khung cảnh gì chứ...

Sao tất cả đều chĩa mũi dùi vào hấn rồi???

“Được rồi được rồi.” Nam Ngưng buông tay Hứa Thâm ra, nhanh nhẹn kéo cánh tay thanh niên nọ, thân thiết hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

Tới lúc này, vẻ mặt thanh niên ấy mới hòa hoãn xuống. Gã vừa nghe Nam Ngưng hỏi vậy, lập tức hừ nhẹ một tiếng nói: “Thứ mà anh muốn, ở nơi này làm sao có được? Cứ tùy tiện đi, dù sao cũng là ăn một bữa với em, ăn xong anh sẽ rời đi.”

“Vậy cứ để em làm chủ đi.” Nam Ngưng cười cười.

Và như thế, đoàn người bọn họ, thoát nhìn cứ ngỡ ba người, kì thực lại là năm người bước vào thang máy, đi xuống lầu một vào nhà ăn trong khách sạn.

Nam Ngưng đặt đồ ăn thay thanh niên nọ, Hứa Thâm đặt đồ ăn cho chính mình.

Chờ đồ ăn được mang lên, ba người ngồi chung một bàn, bắt đầu thưởng thức.

“Anh mau ăn đi, ăn cái này ngon lắm .” Nam Ngưng lập tức lên tiếng chào hàng, đẩy mạnh tiêu thụ.

Thanh niên hừ lạnh nói: “Ồ Thành Đế này thì có cái gì hay ho mà ăn ngon với cả không ngon chứ... Woa.”

“Thế nào?”

“Coi như là miễn cưỡng ăn được.” Thanh niên kia sầm mặt nói.

Nam Ngưng hì hì cười.

Chờ mấy người ăn xong, thanh niên kia lập tức đứng dậy nói: “Công việc của anh bận rộn, phải đi về trước, tự em chú ý an toàn.”

Nam Ngưng lại mời mọc: “Anh có muốn theo em tới sở Thủ Vệ Thành Bang đi dạo không?”

“Anh... Thôi cũng được, đi thôi.” Bước chân đang muốn rời đi của thanh niên nọ lập tức chậm lại, gã hừ lạnh nói: “Nếu đã đến đây, coi như anh nhân tiện đi qua nhìn xem hoàn cảnh công tác của em thế nào, thuận tiện cũng nhìn xem có người nào dám bắt nạt em hay không.”

“Ai dám bắt nạt em chứ?” Nam Ngung che miệng cười trộm.

“Hừ!” Thanh niên kia hừ lạnh, sau đó mở miệng phân phó Hứa Thâm: “Cậu lái xe dẫn đường.”

Hứa Thâm cũng không nhiều lời, lập tức thành thành thật thật đi ở phía trước dẫn đường.

Hắn cũng nhìn ra người anh họ của Nam Ngung này cực kỳ cứng chiều cô ấy, hơn nữa gã còn là mẫu người ngoài lạnh trong nóng điển hình.

Chờ sau khi thanh niên nọ đi một vòng quanh sở Thủ Vệ Thành Bang cùng Nam Ngung, gã nhìn nhìn thời gian rồi nói: “Thời gian đã tới rồi, anh phải về phục mệnh.”

“Qua hai tiếng nữa là trời tối rồi, đến lúc đó, chúng ta lại ăn bữa cơm chiều rồi anh đi, có được không vậy?” Nam Ngung dò hỏi.

Thanh niên thoáng sửng sốt, gã nghĩ ngợi một hồi mới nói: “Như vậy có quá muộn hay không?”

“Nếu không được thì anh họ cứ về trước đi?” Nam Ngung do dự nói.

Thanh niên ho nhẹ nói: “Kỳ thật hai giờ cũng qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái đã qua rồi.”

“Vậy chúng ta cùng ăn cơm chiều đi.” Nam Ngung trêu chọc nói.

Thanh niên tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, vậy anh chỉ có thể ăn cơm một lần nữa với em thôi.”

Đợi cho đến khi bữa cơm chiều chấm dứt, Nam Ngung không tiếp tục giữ đối phương ở lại nữa, thanh niên nọ cũng chỉ có thể sầm mặt, cất bước lên hành trình quay về.

Nam Ngung nói lời từ biệt anh họ mình, sau đó cô và Hứa Thâm đều tự trở về phòng của mình.

Hứa Thâm vội vàng mở chiếc túi đã nhận được hồi sáng ra, chiếc túi này không lớn, bên trong có hai cuốn sổ viết tay.

Trên bìa sổ không có chữ. Hắn mở ra trang thứ nhất, mới nhìn đến tên của bí thuật này.

Một quyển tên là 《Vụ Cảnh Hành Giả》.

Một quyển khác tên là 《Khư Lãng》

Ngay khi Hứa Thâm đang lật xem bí thuật, hắn lại nhìn thấy lão giả mặc áo đuôi tôm đi xuyên qua vách tường, đứng bên cạnh hắn, chăm chú quan sát.

Hứa Thâm nhanh chóng lật xem nội dung sơ lược trong hai bản bí thuật kia trước.

Bí thuật Vụ Cảnh Hành Giả là bí thuật tu hành giúp rèn luyện tinh thần lực.

Còn Khư Lãng là bí thuật điều khiển khư lực.

Nhưng khi Hứa Thâm lật đến trang cuối cùng của cuốn sổ, hắn mới phát hiện, quả nhiên những lời Nam Ngung nói là đúng, cả hai bản bí thuật này đều không trọn vẹn, chúng đều không phải phiên bản hoàn chỉnh.

Biết được chuyện này, Hứa Thâm có chút tiếc nuối trộn lẫn với nhẹ nhõm.

Dù sao bí thuật cũng là thứ quý giá như thế, ngay cả hội Truy Quang và cục Khư Bí đều không có, người ta có thể đưa tặng, cho hắn mượn đọc một chút đã là đại ân rồi.

“Hừ, dù có bí thuật rồi, nhưng có thể học được hay không, còn phải dựa vào bản thân của thằng nhóc này nữa.” Lão giả mặc áo đuôi tôm hừ nhẹ, sau đó trực tiếp ngồi bên giường, dùng tư thế cực kỳ thoải mái, tao nhã, nhìn chăm chăm vào hắn.

Bản bí tịch mà Hứa Thâm xem đầu tiên chính là 《Vụ Cảnh Hành Giả》, bí tịch tu luyện tinh thần lực.

Chương 377. Vụ Giả!

Dựa theo những gì miêu tả bên trong, phương pháp tu luyện này chính là kéo dài tinh thần lực ra bên ngoài thân thể, sau đó

để nó tiến vào bên trong tầng sương mù dày đặc, bắt đầu tiến hành rèn luyện trong sương mù dày đặc.

Trong sương mù dày đặc lại có thể rèn luyện tinh thần lực...

Hứa Thâm thật sự không ngờ tầng sương mù thường ngày vẫn lượn vòng quanh các con đường, còn có tác dụng như vậy.

Dựa theo miêu tả của Vụ Cảnh Hành Giả, toàn bộ bí thuật được chia làm năm giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất tên là vụ giả. Chỉ cần kéo được tinh thần lực từ trong thân thể ra ngoài, chạm vào sương mù dày đặc, coi như đạt yêu cầu.

Nghe thì dễ dàng, thật ra đây lại là giai đoạn gian nan nhất.

Đầu tiên, “Tinh thần lực” là một thứ được miêu tả rất huyền ảo, và lúc bình thường, nên làm thế nào để khống chế tinh thần lực của bản thân?

Có vẻ như rất nhiều người đều không biết làm thế nào để khống chế tinh thần lực của bản thân, càng đừng nói tới chuyện kéo tinh thần lực ra bên ngoài thân thể.

Nếu là năng lực giả loại tâm linh, giống như Mặc Hải Minh lúc trước, những người như vậy có thể dễ dàng bước vào giai đoạn thứ nhất. Suy cho cùng, đây cũng là năng lực mang lại ưu thế. Nếu bảo năng lực giả loại này khống chế tinh thần lực, chắc chắn bọn họ sẽ làm đơn giản giống như vung vẩy cánh tay.

Nhưng đối với năng lực giả loại khác, bọn họ chỉ có thể dựa vào ngộ tính và quá trình tự mình nghiên cứu khắc khổ tu luyện, mới có thể gian nan hoàn thành một bước này.

Và đương nhiên, cũng có người sẽ kẹt lại, không một chút tiến triển. Điều này tương đương với vĩnh viễn không thể nào học được.

Tinh thần lực...

Hứa Thâm chú ý tới Mai Phù đang đến gần mình. Cô ấy thoải mái ngồi lên chiếc bàn bên cạnh. Hấn ngẩng đầu bày ra bộ dáng suy tư, nhưng ánh mắt lại lơ đãng, nhìn thoáng qua gương mặt Mai Phù.

“Không phải cậu cũng biết làm cái này sao?” Mai Phù đọc lướt qua bí thuật, sau đó mỉm cười nhìn Hứa Thâm.

Mai Phù cũng nhìn hiểu bí thuật này ư... Hứa Thâm có chút bất ngờ, nhưng vẫn giữ nguyên biểu cảm. Và cô vừa nói gì nhỉ, hắn cũng biết sao?

Hứa Thâm rơi vào suy tư, bỗng nhiên, hắn nghĩ tới bản thân có thể không chế sọi khur.

Khi không chế sọi khur, hắn phải thông qua ý chí để không chế nó.

Sọi khur được cấu tạo từ khur lực, mà loại cảm giác không chế sọi khur kia, chính là tinh thần lực?

Nếu trong lúc hắn tạo thành sọi khur, lại rút khur lực ra, phải chăng thứ còn lại kia chính là tinh thần lực thuần túy?

“Hừ, nhóc con, không biết nên làm như thế nào chứ gì? Không có người dạy bảo lại muốn dựa vào bản thân mình tu luyện « Vụ Cảnh Hành Giả », mày cho rằng mày là năng lực giả loại tinh thần à?” Lão giả áo đuôi tôm nhìn bộ dáng nhú mày sa vào trầm tư của Hứa Thâm, không khỏi cười nhạo một tiếng, trên mặt lộ ra mấy phần đắc ý.

Hứa Thâm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Dù lão giả còn đứng bên cạnh, nhưng hắn cũng lười để ý tới đối phương.

Nói nữa, nếu lão cứ một mực ở trong này, hắn cũng phải mặc kệ lão mà làm việc của mình thôi, hắn đâu thể ngồi yên, không làm gì hết?

khur lực phun ra, rất nhanh, từng sọi khur từ trong cơ thể Hứa Thâm đã thẩm thấu ra ngoài, rồi bay lơ lửng tựa như một tầng sóng khí màu đen. Chúng kéo dài ra xung quanh thân thể hắn, vẫn không ngừng khuếch tán ra ngoài.

“Ừm?” Lão giả áo đuôi tôm nhìn thấy khur lực, nụ cười trên mặt lập tức thu liễm lại, thay vào đó là mấy phần ngưng trọng: “Cô đọng khur lực thành sọi? Nhóc con này lại có thể không chế khur lực tinh tế như vậy...”

Bỗng nhiên lão có cảm giác bản thân đã nói hơi sớm.

Chẳng lẽ thằng nhóc này chính là năng lực giả tinh thần?

Rất nhanh, lão giả áo đuôi tôm đã nhìn thấy màu sắc trên những sợi khur màu đen kia, đang nhạt dần, tựa như băng tuyết tan chảy khi gặp ánh mặt trời, sau đó chúng nhanh chóng biến mất.

Nhưng không, trong mắt lão giả mặc áo đuôi tôm kia lập tức phát ra lực quang quỷ dị. Lão đã trông thấy tình huống chân thật bên kia, mặc dù những sợi khur màu đen vừa nãy đã biến mất, nhưng đằng kia vẫn còn những sợi nhỏ trong suốt, đang bay lơ lửng quanh người Hứa Thâm.

Hình dáng của chúng cũng tương tự như sợi khur trước đó, nhưng ngắn nhỏ hơn một ít.

Nếu không phải bản thân có tinh thần lực mạnh mẽ, ngay cả lão cũng rất khó phát hiện ra tinh thần lực của người khác.

Thứ này thuộc về lực lượng siêu phạm, siêu thoát trong hiện thực, dùng mắt thường khó mà trông thấy được...

Đúng lúc này, Hứa Thâm mở mắt.

Hắn có thể nhìn thấy từng sợi tinh thần lực đang phiêu đảng quanh thân thể mình, hiện giờ không có khur lực chống đỡ, muốn duy trì loại tinh thần lực khuếch tán tràn ra bên ngoài thể này, tương đối phí sức.

Nhưng đồng thời, cảm nhận của hắn ở bên trong khu vực có tinh thần lực phiêu đảng kia, cũng trở nên nhạy bén dị thường, vượt quá tưởng tượng.

Thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ, độ ẩm, bụi, sinh vật du đảng cực nhỏ trong không khí.

Giờ phút này, hắn đang ở trong phòng khách sạn, với bầu không khí đã trải qua xử lý, loại bỏ hoàn toàn sương mù.

Bởi vậy, nếu Hứa Thâm muốn tu luyện trong sương mù dày đặc, hắn chỉ có thể đi tới bên cửa sổ, mở nó ra, để cho sương mù dày đặc màu xám từ bên ngoài nhanh chóng tràn vào.

Khi tinh thần lực chạm vào làn sương mù dày đặc ấy, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một dòng điện lướt qua đại não, khiến toàn thân hắn thoáng co giật run rẩy một hồi.

Cũng trong khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác tinh thần lực của mình tựa như những sợi xúc tu nhanh chóng co lại, là một loại lùi bước theo bản năng.

Dường như ở bên trong sương mù dày đặc có một loại lực từ nào đó, muốn cắn nuốt thâm thấu vào tinh thần lực của hắn.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên tái nhợt, tinh thần lực quanh thân nhanh chóng lui về bên trong cơ thể.

Sương mù dày đặc tràn tới, lại bị thân thể ngăn cản, sau đó chúng nhanh chóng lướt qua xung quanh người hắn, chạm rãi tràn vào khắp trong phòng.

Hứa Thâm lập tức đóng cửa sổ lại.

Trong phòng vẫn còn một ít sương mù phiêu đảng. Tuy tầng sương mù này cực kỳ mỏng manh, nhưng chúng không hề tiêu tán như sương khói, tựa như giữa chúng có tồn tại một loại lực hút nào đó, khó mà tách nhau ra được.

Chương 378. Người Dế Dàng Lạc Mắt Phương Hướng Nhất...

Hứa Thâm duỗi tay vẫy vẫy một hồi, khiến sương mù tản ra, trở nên càng ngày càng mỏng manh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy từng màn sương mù mỏng manh bao phủ khắp phòng. Hiển nhiên, chúng vẫn không hề tiêu tán.

“Thằng nhóc này...” Lão giả mặc áo đuôi tôm chứng kiến hết một màn này, sau đó nhẹ nhàng thở ra: “Mặc dù đã có tinh thần lực, nhưng không nhiều. Theo ta nhận thấy, kể cả khi cậu là năng lực giả hệ tinh thần, thì năng lực của cậu cũng tương đối bình thường. Cũng có thể cậu sở hữu một loại năng lực nào đó, có chút đặc tính của tinh thần lực, hoặc là có thể tự mình dẫn dắt một ít tinh thần lực ra ngoài...”

Nói đến đây, lão lại khẽ cười một tiếng, rồi mới tiếp tục: “Tiểu tử thú vị, con đường cậu phải đi còn rất dài, hiện giờ còn chưa thể ngăn cản sương mù ăn mòn, thì đừng nói tới chuyện chạm tới cổ ngữ thì thâm trong sương mù...”

Hứa Thâm hơi nhú mày, hắn lại quay về ngồi xuống bên cạnh bàn, lật mở bí thuật.

Căn cứ theo biểu hiện vừa rồi của Hứa Thâm, hẳn là hắn đã bước vào giai đoạn thứ nhất “Vụ giả”.

Giai đoạn thứ hai tên là “Mạo hiểm gia”. Có thể không chế tinh thần lực thâm nhập vào tìm kiếm bên trong sương mù dày đặc.

Phải biết rằng, ở bên trong sương mù dày đặc có một thứ vật thể kỳ dị siêu phàm, gọi là quả táo Hoàng Kim. Nó cũng không phải táo thật, chỉ vì nó có hình dáng tương tự quả táo, mới có cái tên như vậy.

Nếu ăn nó, tinh thần lực của bản thân có thể tăng trưởng trên biên độ cực kỳ lớn.

Giai đoạn thứ ba, tên là “Mê vụ giả”. Đây cũng là giai đoạn nguy hiểm nhất.

Khi tinh thần lực đạt tới một loại tần suất nào đó, gần như nó sẽ có xu hướng dung hợp với sương mù dày đặc, và rất có khả năng bị sương mù hòa tan. Đến lúc ấy, bản thân sẽ không thể phân biệt rõ đâu là tinh thần lực của bản thân và đâu là sương mù dày đặc, cũng vì thế mà tinh thần lực sẽ triệt để trầm luân trong đó, còn thân thể bên ngoài trực tiếp rơi vào hôn mê, nếu không có người chăm sóc, sẽ tươi sống đói chết.

Cứ như vậy, chỉ đến khi hư thối.

Trong bản chép tay này chỉ có ba giai đoạn bí thuật, còn hai giai đoạn phía sau, chỉ có một đoạn miêu tả đơn giản.

Giai đoạn thứ tư, tên là “Hải đăng”.

Giai đoạn thứ năm, tên là “Vực sâu”.

Trong ba giai đoạn đầu, phần khó nhất là giai đoạn thứ nhất, còn phần nguy hiểm nhất lại là giai đoạn thứ ba.

“Đối với năng lực giả loại tinh thần, hai giai đoạn đầu đều không khó, khó khăn thực sự nằm ở giai đoạn thứ ba...” Hứa Thâm tự lẩm bẩm.

“Đúng rồi.” Lão giả mặc áo đuôi tôm khẽ vuốt râu gật đầu: “Đây chính là ưu thế tiền kỳ của năng lực giả loại tinh thần. Trên thực tế, chỉ cần có thể sống sót qua giai đoạn mê vụ, đạt được cơ hội bước vào giai đoạn hải đăng, thì về cơ bản thân

thể đều có khả năng Niết Bàn, có tư cách chuyển hóa thành quân vương.”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hần lộ ra dáng vẻ suy tư lắm bầm nói: “Nếu nói như vậy, thì ưu thế của những năng lực giả loại tinh thần là rất lớn. Chẳng lẽ những quân vương kia đều là năng lực giả loại tinh thần? Hoặc là, chỉ cần người nào đó sở hữu loại năng lực có liên quan tới tinh thần, lại đạt được cơ hội tu luyện bí thuật này, còn sống sót vượt qua giai đoạn thứ ba nguy hiểm nhất, tới cuối cùng đều có thể trở thành quân vương?”

“A!” Lão giả mặc áo đuôi tôm lập tức cười nhạt, nói: “Nói thì dễ lắm. Cậu thật sự cho rằng quá trình này đơn giản như vậy ư? Tôi nói cho cậu biết, đại đa số đám năng lực giả loại tinh thần kia đều là người điên, dù ban đầu bọn họ có ưu thế, có thể dễ dàng bước vào giai đoạn vụ giả, thậm chí còn có thể trực tiếp trở thành mạo hiểm gia, tinh thần lực cường hãn, có thể dễ dàng tiến nhập vào sương mù dày đặc thăm dò tìm kiếm. Nhưng đối với năng lực giả loại tinh thần, giai đoạn thứ ba tuyệt đối là giai đoạn nguy hiểm nhất.”

“Ở giai đoạn mê vụ, năng lực giả hệ tinh thần là người dễ dàng mất phương hướng nhất. Ngược lại những năng lực giả hệ khác, dựa vào quá trình rèn luyện khống chế tinh thần lực của bản thân, kiên trì mỗi bước một dấu chân, khiến cho tỷ lệ sống sót vượt qua giai đoạn thứ ba của bọn họ lớn hơn rất nhiều, Cái này gọi là công bằng!”

Năng lực giả hệ tinh thần là người dễ dàng mất phương hướng nhất?

Hứa Thâm có chút kinh hãi, khó trách dù trong tay những cao tộc kia có bí thuật tu luyện như vậy, thì số lượng quân vương vẫn cực kỳ thưa thớt, hoá ra mỗi một bước đi đều đầy rẫy khó khăn.

Nói tóm lại, với năng lực giả thông thường, độ khó khi nhập môn rất cao nhưng độ khó của giai đoạn thứ ba chỉ ở mức trung đẳng. Với năng lực giả hệ tinh thần, nhập môn cực dễ, nhưng độ khó ở cửa ải thứ ba là vô cùng nguy cấp.

“Giai đoạn thứ tư và giai đoạn thứ năm, chẳng lẽ chỉ quân vương mới có thể tu hành...” Hứa Thâm tự lẩm bầm.

“Đương nhiên, nếu không, cậu cho rằng chỉ dựa vào mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của tiêu quỷ cậu là có thể đạt được loại bí thuật này sao?” Lão giả mặc áo đuôi tôm hừ nhẹ nói: “Dù tiêu thư rất lương thiện, nhưng chúng ta sẽ thay tiêu thư kiểm định chặt chẽ.”

Quả nhiên là thế... Hứa Thâm thầm than một tiếng, nhưng cũng may, ba giai đoạn bí thuật trước mắt này, đã đủ để hắn tu hành rồi.

Mục tiêu của hắn vốn không quá xa vời. Hắn chỉ hi vọng bản thân trở thành quân vương thôi.

Từ sau khi Hứa Thâm được trông thấy khí phách của Nghĩ Hậu, lại thêm rất nhiều tin tức nghe được bên trong không gian Linh Bí, hắn đã trở nên cực kỳ khao khát với thân phận quân vương kia.

Bởi vì, bất kể tại nơi đâu, kể cả một nơi như nội thành, quân vương cũng là tồn tại mạnh mẽ, cao không thể chạm tới.

Và có lẽ chỉ khi trở thành quân vương, hắn mới đủ năng lực để đạt được cuộc sống tự do chân chính.

Cũng có thể giúp đỡ Ly tỷ.

Hứa Thâm nghĩ đến Giang gia, lại không khỏi thở dài. Hắn cũng không biết tin tức mình cố ý phát ra trong không gian Linh Bí, có truyền đến nội thành hay không, cũng không biết tin tức này có thể hoá giải một chút cục diện khó khăn cho Giang gia hay không?

Hắn không thể tìm tòi nghiên cứu thêm.

Và điều duy nhất hắn có thể làm chính là không ngừng rèn luyện, làm lớn mạnh bản thân.

Lại nói, dù tin tức từ trong không gian Linh Bí được truyền đến nội thành, giúp Giang gia hòa hoãn được một chút, cũng chỉ là nhất thời. Suy cho cùng, thân phận số mười kia cũng không thể ra mặt.

Đó chỉ là thứ uy hiếp tới từ một vị quân vương giả mà thôi.

Chương 379. Triều Lãng!

Hứa Thâm lại quan sát bí thuật Vụ Cảnh Hành Giả thêm một chút, sau đó lập tức cất đi, chuyển sang xem bản bí thuật Khư Lãng khác.

Bản bí thuật này thuộc loại chiến đấu, nhưng nội dung không hề miêu tả những chiêu thức cứng nhắc, ngược lại, nó giảng giải về cách khống chế và rèn luyện khư lực.

Bí thuật này chỉ có ba giai đoạn, và trong tay hắn là bản hoàn chỉnh.

Tất nhiên, bí thuật Khư Lãng này có giá trị thấp hơn Vụ Cảnh Hành Giả rất nhiều.

Giai đoạn thứ nhất của Khư Lãng tên là “Triều lãng”. Nói đơn giản là thông qua khư lực, mô phỏng triều lãng ở trong cơ thể.

Làm như vậy có thể tinh lọc khư lực, cũng có thể tăng mạnh khả năng điều khiển khư lực, khiến cho lúc phóng thích, tốc độ bộc phát và tốc độ truyền dẫn của khư lực sẽ mau chóng hơn, giúp trăm khư giả bộc phát công kích nhanh hơn, mạnh mẽ hơn.

Bí thuật này...

Hứa Thâm đọc xong nội dung bí tịch, trong lòng lập tức cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, chính hắn linh tư xảo động (tâm tư linh hoạt, tự mình lĩnh ngộ được) mới tìm tòi được phương pháp tinh lọc khư lực, ai biết đâu ở trong bí thuật này, nó lại là nội dung được đề cập tới ở giai đoạn thứ nhất của bí thuật.

Hiển nhiên, đối với thể lực lớn như gia tộc của Nam Ngung, tinh lọc khư lực cũng không phải chuyện bí mật gì.

Suy cho cùng, trong cả ngàn năm lịch sử trăm khư, trên thế giới này cũng tồn tại vô số người tài ba dị sĩ, và đương nhiên Hứa Thâm không tự cho rằng mình là người thông minh nhất.

Giai đoạn thứ hai là “Điệp lãng”, kéo dài khư lực tựa như từng con sóng thủy triều, dựa vào đó, để kéo dài thời gian bộc phát lực.

Giai đoạn thứ ba là “Nộ đào” (sóng dữ), bùng nổ toàn bộ lực lượng, chuyển hóa thành thể công hung mãnh nhất.

Khi chiến đấu giả đạt tới giai đoạn thứ ba này, bọn họ có thể tiến vào trạng thái nộ đao. Ở trạng thái nộ đao, lực lượng của chiến đấu giả sẽ vượt xa tồn tại cùng cấp.

“Bí thuật này... Quá mạnh.”

Hứa Thâm chăm chú đọc, càng đọc càng thấy trong lòng rung động: “Mỗi một thành viên của gia tộc nhà Nam Ngưng đều tu hành bí thuật như vậy sao? Đây chính là tự tin khiến cho những thế lực lớn kia có thể dễ dàng sừng sững từ trên cao nhìn xuống toàn bộ cư dân thành Đê?”

“Không thể thì sao?” Lão giả mặc áo đuôi tôm nghe vậy, trên mặt lập tức hiện ra vẻ ngạo nghễ. Sau đó, lão thản nhiên mở miệng nói: “Cũng là nhóc con cậu tốt số, có thể nịnh bợ được tiểu thư. Trên thực tế, không phải người nào trong gia tộc chúng ta cũng được tu luyện bí thuật này đâu, chỉ thành viên nòng cốt mới được.”

Hứa Thâm nghiêm túc đọc, từng chữ trên bản bí tịch này hẳn đều biết, nhưng khi tổ hợp chúng cùng một chỗ, lại có chút khó hiểu.

Có vài câu chữ tương đối tối nghĩa, hẳn cũng chỉ có thể tự mình phỏng đoán, hoặc là “Lâm thâm lâu bầu”, khiến cho lão giả mặc áo đuôi tôm bên người giải đáp thay.

Hứa Thâm nhìn ra, dường như lão nhân này có chút thuộc tính thoai lao (chỉ người nói không ngừng tựa như quá trình ho khan của người mắc lao phổi).

Chỉ cần hẳn “Lâm thâm lâu bầu” đặt câu hỏi, gần như đều có thể nhận được đáp án, nhất là khi hẳn lộ ra vẻ mặt hoang mang, lão nhân kia sẽ không nhịn được trưng ra biểu cảm ưu việt, sau đó trào phúng vài câu. Và đương nhiên trong lúc thuận miệng, lão sẽ lộ ra một chút ý kiến, cũng thay hẳn giải đáp vấn đề.

Khó trách bí thuật này lại cần có người dạy... Nếu để một mình hẳn tự đi mày mò, sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Sau khi Hứa Thâm biết được phương pháp tu luyện “Triều lãng”, hẳn lập tức khổng chế khư lực trong cơ thể tiến hành thử nghiệm. Lúc trước, khư lực của hẳn từng trải qua cô đọng

và tinh lọc, loại bỏ những sơ hở, khiến cho lúc này, tu luyện triều lãng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Nhất là sau khi khư lực trong cơ thể hắn được tinh lọc, quá trình điều khiển chúng trở nên cực kỳ trôi chảy, khiến cho tốc độ tu hành của hắn gia tăng thật lớn.

Hứa Thâm đứng lên, đi tới khoảng trống giữa phòng, bắt đầu rút kiếm.

Tầng!

Khư lực phối hợp, quá trình rút kiếm bùng nổ trong khoảnh khắc.

Phải biết rằng, tu hành triều lãng chủ yếu là tinh lọc khư lực, cùng với thay đổi phương thức truyền dẫn khư lực, từ đó đẩy nhanh tốc độ bạo phát.

Hiện giờ, khư lực trong cơ thể Hứa Thâm đã được tinh lọc, cũng tương đương với hắn đã đặt nửa chân vào bậc cửa, chỉ cần thay đổi phương thức truyền dẫn khư lực, có thể trực tiếp nắm giữ giai đoạn này rồi.

Kiểm quang bùng nổ.

Dưới sự không chế của Hứa Thâm, hắn trực tiếp áp dụng phương thức bùng nổ của triều lãng vào kiếm tốc cơ sở đã bị làm chậm lại so với mức ban đầu.

“Hô” một tiếng, Hứa Thâm cảm nhận được lực đạo chuyển tới cánh tay, giống như có người nào đó đang ở sau lưng hắn thúc đẩy, kiếm tốc tăng lên rõ ràng, còn chém ra một tiếng âm bạo mỏng manh.

“Ừm?” Lão giả mặc áo đuôi tôm sừng sốt, không khỏi đứng bật dậy, đi tới bên người Hứa Thâm, cẩn thận đánh giá.

“Nhóc con, lại vung vài cái cho ta xem đi?” Lão giả gấp gáp nói.

Tuy lão biết Hứa Thâm sẽ không nghe thấy những lời mình nói, nhưng lão vẫn muốn nói.

Hứa Thâm bên cạnh dừng lại, làm ra vẻ tự hỏi, qua bảy tám giây sau, hắn mới một lần nữa rút kiếm vung chém.

Quả nhiên kiếm tốc đã tăng lên...

Hứa Thâm liên tiếp vung chém thêm vài kiếm, cảm nhận càng thêm rõ ràng. Sau khi vận dụng phương thức phát lực của triều lãng, lực lượng của hắn đã nhận được khư lực trùng kích thúc đẩy, trở nên nhanh hơn một phần ba so với lúc trước!

Nếu toàn lực vung chém...

Hứa Thâm có chút nóng lòng muốn thử, nhưng lão nhân vẫn đang ở bên cạnh, hắn không thể lộ ra. Nếu kiếm tốc hiện giờ của hắn chênh lệch quá lớn so với kiếm tốc lúc trước, chẳng phải tâng ngụy trang trước kia sẽ trở nên vô giá trị rồi?

Theo quá trình lần lượt vung chém của Hứa Thâm, lão giả mặc áo đuôi tôm càng nhìn, càng thêm trầm mặc.

“Nhóc con này...” Lão nghiêm mặt nhìn thiếu niên trước mắt, hắn chỉ vờn vờn đọc qua bí tịch có một lần, không được người dạy bảo, lại có thể nắm giữ bí quyết của triều lãng rồi?

Thiên phú trên phương diện điều khiển khư lực và chiến đấu này, dù đặt trong gia tộc, cũng thuộc loại thiên tài hiếm có.

Nhưng thiếu niên trước mắt chỉ là tiện dân thành Đề thôi.

Hứa Thâm bên kia vẫn không ngừng vung kiếm, nhưng lão giả bên này lại không hề mở miệng, cứ một mực đứng chờ ra đó, im lặng không nói, tựa như lão đã bị biểu hiện của hắn đá kích sâu sắc rồi.

Chương 380. Uy Lực Của Bí Thuật!

Chỉ một thoáng, lão giả đứng quan sát Hứa Thâm lặp đi lặp lại quá trình rèn luyện, đã thấy động tác của hắn trở nên càng ngày càng thuần thực, trong lòng cũng hiểu hắn đã hoàn toàn nắm giữ phương thức này rồi.

Có lẽ không bao lâu sau, Hứa Thâm còn có thể luyện đến giai đoạn thứ hai là điệp lãng.

Về phần giai đoạn thứ ba, nó tượng trưng cho trạng thái chiến lực rất mạnh, dù ở trong gia tộc, cũng chẳng mấy người có thể nắm giữ được.

Người anh họ vừa rời đi của tiểu thư, cũng là thiên tài được người khác ngưỡng mộ trong thế hệ trẻ tuổi của gia tộc, nhưng

còn kém một bước mới đặt được chân qua ngưỡng cửa này.

“Hừ!” Đột nhiên lão giả mặc áo đuôi tôm hừ lạnh một tiếng.

Hứa Thâm đang mài mê luyện kiếm, trong lòng cũng nghi hoặc không thôi, là tư thế luyện của hắc không đúng sao?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt hắc vẫn không thay đổi, vẫn tiếp tục vung kiếm.

“Tiểu tử thôi, nếu cậu thật sự có thể trở thành quân vương, có lẽ trong tương lai, cậu sẽ có thêm một cơ hội để thề nguyện trung thành với tiểu thư.” Lão giả hừ lạnh nói.

Hứa Thâm: “...”

Hoá ra lão đang nghĩ tới việc này?

Nhưng tôi không phải là ông... Hứa Thâm âm thầm lắc đầu, hắc không thể nào biết được, đến tột cùng vị lão nhân trước mắt này có phải quân vương hay không, hay đối phương cũng là hình thái thứ hai...

Nhưng nói sao thì nói, bảo một vị quân vương đi làm cận vệ, chuyện này quá mức khoa trương rồi.

Nếu là hình thái thứ hai thì khác.

Lại nói, hắc không biết rút cuộc bối cảnh sau lưng Nam Ngưng là gì, nhưng nếu thế lực sau lưng cô ra tay, bọn họ có thể giúp đỡ được Giang gia hay không?

Chỉ là rất nhanh sau đó, Hứa Thâm đã trực tiếp xóa bỏ ý niệm vừa nảy sinh trong đầu mình.

Bảo hắc đi xin Nam Ngưng hỗ trợ, chưa nói tới chuyện người ta có nhận lời hay không, kể cả khi người ta nhận lời rồi, thì gia tộc sau lưng cô ấy cũng không ngốc.

Bởi vì muốn giải quyết tình huống của Giang gia bên kia, cần phải có quân vương ra mặt, và mối quan hệ giữa hắc với Nam Ngưng còn chưa đủ sâu sắc để bọn họ làm như vậy.

Huống chi trong khoảng thời gian ở chung cùng Nam Ngưng này, hắc đã coi cô là một người bạn của mình, lại thêm chuyện đưa tặng bí thuật hôm nay, ân tình như thế, hắc cũng không nguyện ý cuốn Nam Ngưng vào vòng xoáy thị phi như vậy.

Lão giả mặc áo đuôi tôm nhìn thêm một lát, bỗng lắc lắc đầu, rồi xoay người rời đi.

Hứa Thâm đã đạt tới giai đoạn triều lãng, vấn đề kế tiếp chỉ là lặp đi lặp lại luyện tập cho thuần thục mà thôi, thêm nữa là tiếp tục tinh lọc khư lực, quá trình này cần một chút thời gian, không có gì hay để xem cả.

Hứa Thâm chờ cho đôi phương xuyên qua tường rời đi, lại chờ thêm mấy phút nữa, mới quyết định bộc lộ toàn bộ thực lực của mình.

Kiểm tốc trong tay hắn chợt bạo tăng.

“Ồ” Tiếng địa chấn vang lên, tựa như không khí đang rên rỉ, kiếm quang như điện, chém xuống trong nháy mắt.

Hứa Thâm có chút vui sướng, ít nhất kiếm tốc cũng tăng lên một phần ba, đây là biên độ gia tăng cực kỳ khoa trương.

Phải biết rằng, lúc trước hắn lần lượt vùng kiếm, đã tích lũy số lần luyện tập nhiều không đếm được, mà kiếm tốc cũng gần như tăng lên tới bình cảnh rồi, dù tới hiện tại mỗi ngày, hắn vẫn luyện kiếm bốn, năm giờ đồng hồ, cũng chỉ có thể tăng lên một tia. Biên độ này cực kỳ mỏng manh, cần ngày qua ngày tích lũy. Rèn luyện nửa tháng, cũng chỉ miễn cưỡng tăng lên không đến một phần mười thôi.

Mà hiện giờ, dưới ảnh hưởng của phương thức truyền dẫn khư lực được ghi lại trong bí thuật, hắn chỉ vờn vện rèn luyện có một lát, kiếm tốc lại trực tiếp tăng lên một phần ba!

Đây là uy lực của bí thuật, mang tới hiệu quả vượt xa mấy tháng khổ luyện.

“Giai đoạn thứ hai là điệp lãng, vừa gia tăng lực bộc phát, vừa kéo dài thời gian bộc phát lực...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn đang tự hỏi nội dung được ghi lại trong bí thuật, sau đó tiếp tục luyện tập.

Hắn dần dần không chế khư lực chuyển từ trạng thái bạo phát của triều lãng sang trạng thái vừa gia tăng vừa kéo dài.

Quá trình điều khiển này có chút gian nan, Hứa Thâm chỉ có thể lần lượt ném thử.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Ban ngày, Hứa Thâm cùng Nam Ngưng đến sở Thủ Vệ Thành Bang, có khi hai người sẽ lật xem hồ sơ, cũng có khi sẽ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ điều tra.

Buổi tối, hắn sẽ trở lại khách sạn, tu luyện bí thuật.

So sánh với bí thuật Vụ Ân Hành Giả, trước mắt Hứa Thâm đang luyện Khư Lăng là chủ yếu. Bí thuật này có thể chuyển hóa thành sức chiến đấu nhanh nhất.

Còn Vụ Ân Hành Giả, Hứa Thâm đã tìm ra biện pháp dựa vào sợi khư để rút ra tinh thần lực thuần túy, nhưng cho tới hôm nay, hắn vẫn chỉ có thể thăm dò ở khu vực biên giới sương mù dày đặc.

Có điều, trải qua nửa tháng rèn luyện, tinh thần lực bên trong sợi khư của Hứa Thâm đã trở nên to hơn, khác với lúc ban đầu khá yếu ớt, vừa luyện tập đã trở nên bất ổn, rất dễ dàng sụp đổ, thì ở hiện tại, nó cũng miễn cưỡng có thể chịu đựng được quá trình đẩy nhẹ vào trong.

Nhưng chỉ có thể kiên trì chừng bốn, năm phút đồng hồ.

Đương nhiên, theo quá trình rèn luyện liên tục không ngừng, thời gian đang từng bước được kéo dài.

Đảo mắt một cái lại qua thêm nửa tháng.

Nhiệm vụ làm bảo tiêu kéo dài một tháng của Hứa Thâm đã đi hết hành trình.

Ban đầu, Mộc Vương cho rằng Hứa Thâm có thể chấm dứt nhiệm vụ, nghỉ ngơi trước thời hạn, dù sao một vị tiểu thư quý tộc đi vào thành Đễ, khả năng cao là không thể thích ứng được, sẽ rất nhanh quay về nội thành thôi.

Tới hiện giờ một tháng đã hết, nhưng theo những biểu hiện của Nam Ngưng, Hứa Thâm nhận ra rằng cô ấy chẳng hề có ý định quay về nội thành, ngược lại còn trở nên càng ngày càng hăng say với công tác tại sở Thủ Vệ Thành Bang.

Hứa Thâm cũng không đưa ra yêu cầu chấm dứt nhiệm vụ, mỗi ngày hắn đều đi theo bên người Nam Ngưng. Và trong khoảng thời gian này, ngoại trừ làm bảo tiêu, hắn cũng mua dăm thám đất học được một chút tri thức liên quan tới luật

pháp. Hấn cảm thấy những thứ này rất thú vị, có lẽ về sau, hấn sẽ dùng tới chúng.

Hơn nữa, hiện giờ Hứa Thâm đã ném bỏ yêu cầu nhiệm vụ từ lâu rồi, thân phận mà hấn sử dụng để đi theo bên người cô ấy thuần túy là dạo chơi cùng một người bạn mà thôi.

Nghĩa là lúc nào Nam Ngung quay về nội thành, thì lúc đó Hứa Thâm sẽ chấm dứt chuyến đi này.

Chương 381. Phiền Toái!

Hôm nay, bên trong nội thành gửi thư tới.

Người chuyển thư vẫn là người anh họ lúc trước của Nam Ngung.

“Em họ à, bác trai bác gái để cho anh tới gọi em trở về đây. Ban đầu ước hẹn một tháng, hiện giờ đã quá hai ngày rồi.” Thanh niên nọ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Nam Ngung đang mãi mê lật xem hồ sơ.

Nam Ngung ngẩng đầu, cười nói: “Tối nay anh muốn ăn cái gì? Anh còn thích món lần trước không?”

“Ách, cũng được, ăn món kia cũng được.” Thanh niên đang trả lời, chợt đổi giọng, nói tiếp: “Em họ ời, một nơi rách nát thế này thì có chỗ nào hay ho chứ? Đành rằng em nghĩ cho bọn họ nhưng có một số người vốn đã bần nhão (câu đầy đủ là ‘bần nhão không trát nổi lên tường, chỉ năng lực, trình độ quá kém, không làm nên thành tựu gì) như thế, có giúp kiểu gì cũng vô ích thôi. Hơn nữa, người ức hiếp đám cư dân thành Để này, không phải là chính bọn họ sao? Còn cần người nội thành chúng ta đến hỗ trợ hả?”

“Đúng vậy, chúng ta tha không đến bắt nạt bọn họ đã là tốt lắm rồi.” Lão giả mặc áo đuôi tôm ở bên cạnh hát đệm, nhưng hiển nhiên không ai để ý tới lão, lão chỉ có thể một mình độc thoại mà thôi.

Vẻ tươi cười trên mặt Nam Ngung thoáng nhạt đi một chút, cô nói: “Đây là hai việc khác nhau.”

Thanh niên nhìn thấy sắc mặt của cô, chỉ có thể nói: “Được được, chúng ta không nói tới chuyện này nữa. Dù sao

hôm nay anh cũng tới gọi em trở về, vậy chừng nào thì em trở về? Hay bây giờ đi thu dọn hành lý cùng anh nhé?”

“Anh đợi thêm hai ngày nữa đi mà.” Vẻ mặt Nam Ngung lập tức biến đổi, trở nên vô cùng đáng thương nhìn thanh niên ấy.

“Em đừng nhìn anh như vậy, anh phụng mệnh tới đây làm việc nha, nếu em không trở về, anh sẽ cực kỳ thảm đó.”

“Không sao hết. Đến lúc đó, em với anh cùng nhau chống đỡ, ai dám bắt nạt anh, em sẽ nổi giận với bọn họ.” Nam Ngung lập tức nói.

Thanh niên có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói gì: “Em nổi giận thì có tác dụng gì? Hơn nữa, trừ em ra, còn ai có thể bắt nạt anh được nữa?”

“Em bắt nạt anh lúc nào chứ?”

“Em... Thôi quên đi quên đi, nói gì thì nói, ngày mai chúng ta vẫn phải trở về.” Thanh niên nọ lập tức nghiêm mặt nói.

Nam Ngung nhìn nhìn Hứa Thâm, lộ ra ánh mắt cầu xin giúp đỡ, Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, đúng là hắn không thể nhúng tay vào chuyện này được.

Thanh niên kia cũng liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Đừng nhìn nữa, nếu thằng nhóc này dám nói một câu cản trở, thì chờ đến lúc cha mẹ em biết, bọn họ sẽ lột da hắn!”

Nam Ngung tức giận nói: “Ba mẹ em không có hung dữ vậy đâu, anh đừng hù dọa Hứa đại ca.”

Thanh niên kia hừ lạnh nói: “Anh mặc kệ, ngày mai em nhất định phải đi.”

“Vậy chờ tới ngày mai lại nói sau.” Nam Ngung có chút ưu thương, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy gương mặt cô vừa suy sụp xuống.

Thanh niên nọ vội vàng quay đầu, không dám nhìn cảnh này, rồi hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Ba ngày sau.

“Tiểu muội, hôm nay thực sự là ngày cuối cùng rồi, nếu em vẫn không trở về, cả anh cũng bị đánh chết đó.” Thanh niên bất đắc dĩ khuyên nhủ.

Nam Ngưng nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không thì thế này, anh cứ em nói em bị bệnh rồi, phải yên tĩnh dưỡng bệnh, không thể di chuyển được.”

“... Như vậy, cha mẹ em sẽ sợ đến mức chạy tới đây mất.”
Thanh niên tức giận nói.

“Đúng đây. Lại nói, có lão Hồng ở đây, làm sao ta để cho tiểu thư sinh bệnh được, hơn nữa lão Hồng cũng sẽ thông báo tình hình thực tế về cho lão gia...” Lão giả mặc áo đuôi tôm buông hai tay xuống, gương mặt lại hơi hất lên.

Hóa ra ông chính là nội gian... Hứa Thâm đứng sau lưng lão ấy, đôi mắt liếc nhìn một chút, lập tức thu hồi.

Nam Ngưng không biết nên nói gì nữa, lập tức lộ ra dáng vẻ buồn rầu.

Buổi chiều, bỗng nhiên Hứa Thâm nhận được cuộc gọi.

“Mộc Vương tìm tôi?” Hần nghe được giọng nói của Đại Ly Ly truyền đến từ đầu dây bên kia, có chút kinh ngạc dò hỏi: “Cô có biết là chuyện gì không?”

Đại Ly Ly do dự nói: “Hình, hình như đã xảy ra chuyện gì đó, có khả năng sẽ phiền toái một chút, tốt hơn hết là thủ lĩnh ngài nên chuẩn bị tâm lý trước là hơn.”

“Phiền toái?” Hứa Thâm thầm giật mình.

Hiện giờ hắn đã là thủ lĩnh rồi, còn có thể gặp phiền toái sao?

Hứa Thâm lại hỏi thêm vài câu, nhưng không đạt được thêm tin tức hữu dụng gì từ phía Đại Ly Ly, hắn trực tiếp liên lạc với Mộc Vương.

“Giáp mặt nói sau, hiện giờ không tiện.” Đầu dây vừa kết nối, giọng nói cực kỳ trầm thấp của Mộc Vương đã vang lên, khiến cho Hứa Thâm ý thức được thực sự đã xảy ra vấn đề rồi.

Chẳng lẽ là chuyện của Mặc gia?

Nhưng hắn là hắn không để lại bất cứ manh mối gì mới đúng, chẳng lẽ bên kia lại có một thứ vật phẩm đặc thù nào đó cùng loại với con mắt của Thần Ceres, từ đó tra ra hắn là hung thủ rồi?

Hoặc là một loại năng lực đặc thù nào đó mà hấn chưa bao giờ nghe qua?

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, ý niệm trong đầu xoay chuyển, nếu thật sự là như thế... bỗng nhiên hấn phát hiện, nếu Mặc gia thật sự tra ra hung thủ là hấn, rồi tiến đến bắt đi, hấn lại không có bất cứ biện pháp nào để ứng phó.

Trốn đi ư?

Nhưng phải chạy trốn đến nơi nào?

Mà không trốn... Thì chính là ngồi chờ chết.

Sắc mặt Hứa Thâm càng thêm khó coi.

Hấn cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định cứ đến đó xem xét tình huống lại nói sau.

Ngay lập tức, Hứa Thâm nói lời từ biệt với Nam Ngung bên này.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Nam Ngung cũng có chút ngoài ý muốn. Sau khi cô biết Hứa Thâm có chuyện quan trọng hơn, cũng tỏ vẻ thấu hiểu, rồi nhân tiện nói: “Nếu xảy ra chuyện gì phiền toái, mà anh cần hỗ trợ, cứ tới tìm tôi, bất cứ lúc nào cũng được.”

Hứa Thâm nghe Nam Ngung nói như vậy, trong lòng bỗng trở nên âm áp hơn nhiều, nếu hấn thực sự đi tới tuyệt cảnh, có lẽ đây chính là một lối để thoát ra.

Tuy hấn cũng biết, mặc dù Nam Ngung nguyện ý hỗ trợ mình, nhưng người nhà sau lưng cô ấy chưa chắc đã đồng ý để cô bị cuốn vào vòng xoáy thị phi giữa những cao tộc kia.

Suy cho cùng, vẫn là giá trị bản thân hấn quá thấp!

Thanh niên và lão giả mặc áo đuôi tôm đều liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, không có bất cứ phản ứng gì. Hiển nhiên, bọn họ vốn không có cảm tình gì với Hứa Thâm cũng không để ý tới nhiệm vụ bảo tiêu của hấn.

Bởi vì nếu xảy ra bất cứ chuyện gì, bọn họ sẽ tự ra tay.

Chương 382. Không Phải Chuyện Này Đã Qua Rồi Sao???

Hứa Thâm nói lời từ biệt với Nam Ngung, rồi vội vàng lái xe chạy tới hội Truy Quang.

“Nếu người Mặc gia muốn bắt ta đi, hẳn là trong cục cũng phải có tin tức mới đúng...” Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, trong lòng hiện lên rất nhiều suy nghĩ, hẳn muốn dựa vào chuyện này để tìm kiếm một tia cảm giác an toàn.

Hắn cực kỳ chán ghét loại cảm giác phải đặt cược tánh mạng mình vào một tình huống không biết kiểu này.

Trong quá trình thang máy không ngừng đi lên, hai nắm tay hắn không tự chủ được, lập tức siết chặt.

“Đừng sợ, tôi vẫn luôn ở đây mà.” Giọng nói của Mai Phù truyền đến từ bên cạnh, cô đang nghiêng đầu lén lút nhìn Hứa Thâm, miệng cười hì hì, dáng vẻ vô cùng thoải mái.

Trong lòng Hứa Thâm bỗng dâng lên một chút âm áp.

Nếu cô biết tôi có thể nhìn thấy cô, sau đó thực sự nguyện ý trợ giúp tôi thì tốt rồi...

Chợt “Đình” một tiếng.

Thang máy mở ra, Hứa Thâm bước đến tầng thống lĩnh.

Đại Ly Ly đang đứng chờ ngay cửa thang máy, vừa nhìn thấy Hứa Thâm đi ra, ánh mắt cô thoáng hiện lên một chút phức tạp, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu, tỏ vẻ trong lúc này, cô không tiện nói bất cứ điều gì với hắn.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn không nói gì, chỉ đi theo cô ấy hướng về phía văn phòng của Mộc Vương.

Bọn họ vừa đi tới, Hứa Thâm đã nhìn thấy một người trung niên mặc áo bào kỳ dị đang đứng ngay ngoài cửa, trên ngực bộ áo bào kia có thêu nhiều đường hoa văn đan xen với nhau tạo thành hình trắng non, tựa như một loại giáo phục (trang phục giáo phái) nào đó.

Đại Ly Ly làm như không thấy người trung niên kia, lập tức đi xuyên qua đối phương.

Trung niên nọ quay đầu, liếc mắt nhìn hai người một cái, ánh mắt gã thoáng dừng lại trên người Hứa Thâm.

“Tùng tùng.” Đại Ly Ly gõ cửa.

“Tiến vào đi.” Bên trong truyền đến giọng nói của Mộc Vương.

Đại Ly Ly đẩy cửa, vươn tay ra hiệu mời Hứa Thâm đi vào.

Hứa Thâm lập tức bước vào, đồng thời hắn nhìn thấy người trung niên mặc nguyệt bào (áo bào thêu hình mặt trăng) đang đứng ngoài cửa, cũng đi theo mình, cùng bước vào.

Hứa Thâm nhìn thấy bốn bóng người ở trong văn phòng của Mộc Vương, ngoại trừ trung niên mặc nguyệt bào và Mộc Vương, còn có ba người khác cũng mặc nguyệt bào.

Hai nam một nữ, người trẻ tuổi nhất cũng chừng hai bảy, hai tám, thoát nhìn ai nấy đều tương đối thành thục.

Sau khi Hứa Thâm tiến vào, ánh mắt mấy người bọn họ đều chuyển sang hắn.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được, ngoại trừ Mộc Vương, ánh mắt của mấy người này đều không chứa chút thiện cảm nào.

“Cậu đến rồi.” Đôi mắt Mộc Vương hơi chớp nhẹ, gã thấp giọng nói: “Mấy vị này là các vị đại nhân chuyên xử lý chuyện của Nguyệt Thần Giáo trong nội thành. Bọn họ tới đây tìm cậu có chút việc.”

Nguyệt Thần Giáo... Sắc mặt Hứa Thâm khẽ đổi, hắn nhìn về phía mấy người kia, dường như hắn chưa từng có chút vướng mắc nào với thế lực dạng này.

“Cậu chính là Hứa Thâm?”

Một người trung niên trong đó ngồi trên ghế, trực tiếp xoay ghế dựa về hướng này. Tuy đối phương đang ngồi, nhưng thần thái và ánh mắt lại toát ra vẻ trịch thượng tựa như đang từ trên cao nhìn xuống: “Sự kiện tiêu diệt khư cấp B bùng nổ tại khu Hắc Quang, dẫn đến một phân đội trăm khư bị giết, chính là kiệt tác của cậu?”

Hứa Thâm giật mình.

Tiểu đội Trảm Khư... Là tiểu đội của gã đàn ông đeo mặt nạ chú hề kia ư?!

Trong lòng hắn chấn động, vụ việc này đã qua rồi mà? Lúc ấy, chẳng những cục trưởng giúp hắn chùi mông, hội Truy Quang bên này còn nhúng tay vào xóa sạch dấu vết, tới cuối cùng sở Thủ Vệ Thành Bang bên đó cũng phải ngừng điều tra rồi...

Vậy mà... Vẫn chưa qua sao?

Trên mặt hắn không lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ tỏ vẻ cực độ hoang mang, nói: “Tiểu đội Trảm Khư nào?”

“Đừng giả vờ nữa!” Người trung niên kia hừ lạnh nói: “Chúng tôi có chứng cứ rõ ràng rồi, mới đến đây tìm cậu. Hiện giờ, cậu thành thật khai ra hay là theo chúng tôi một chuyến, để chúng tôi áp dụng biện pháp cạy miệng cậu?”

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, nói: “Tôi không hiểu anh đang nói chuyện gì. Đúng là tôi có nghe một chút tin tức về sự kiện tiêu diệt khư cấp B tại khu Hắc Quang từ phía cục Khư Bí bên kia, nhưng chuyện này không liên quan gì tới tôi cả. Huống chi đó đã là chuyện từ khá lâu trước kia rồi, lúc đó tôi vẫn còn ở giai đoạn đầu mà?”

Khi hắn nói những lời này, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Mộc Vương.

Mộc Vương khê gật đầu, nói: “Các vị đại nhân, điểm này tôi có thể khẳng định, trước khi thống lĩnh Hứa Thâm bước vào động khư, cậu ấy mới thăng chức thành hình thái thứ hai. Mặc dù chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng tôi tin là cậu ấy bị hiểu lầm rồi.”

“Có phải hiểu lầm hay không, chúng tôi sẽ điều tra.” Người trung niên kia hừ lạnh một tiếng, không cho Mộc Vương một chút thể diện nào, nói: “Cho cậu thêm một cơ hội, cậu khai ở đây, hay đi theo chúng tôi một chuyến?”

Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, nhìn thấy đối phương không hề trốn tránh ánh mắt của mình, lòng hắn hơi trầm xuống.

Trực giác nói cho hắn biết, có vẻ như đối phương thật sự nắm giữ loại chứng cứ nào đó rồi.

Nếu không, những người này không thể lặn lội từ nội thành đến đây, còn trực tiếp chỉ đích danh nói muốn tìm hấn được.

Nhưng... không phải mọi dấu vết đều bị che giấu rồi sao?

Hấn làm việc đã đủ cẩn thận rồi, việc đã xong còn toàn lực nguy trang nữa... Chưa hết, ngay cả cục trưởng và hội Truy Quang cũng nhúng tay vào rồi, vậy mà vẫn còn sơ sót ư?

Hoặc là... có ai đó đã để lộ bí mật, là cố ý lộ ra sao?

“Cậu có nói hay không?” Người trung niên nọ hờ hững nhìn Hứa Thâm, ánh mắt sắc lạnh, tựa như một thẩm phán đang đang đứng từ trên cao, nhìn xuống một tên tội phạm tử hình.

Hứa Thâm nhìn về phía Mộc Vương.

Trong ánh mắt Mộc Vương ngấm ngấm mang theo than thở và bất đắc dĩ, gã nhẹ lắc đầu với Hứa Thâm.

Hiển nhiên, gã đang ra hiệu cho hấn đừng có nhiều lời.

Hứa Thâm cũng biết, một khi hấn thừa nhận, cũng tương đương với bản thân hoàn toàn mất hết hi vọng rồi.

Người khác sẽ không khoan hồng chỉ vì hấn nói thật, ngược lại, một khi hấn nói thật, sẽ giúp người ta bớt được thật nhiều thủ tục phức tạp, và đương nhiên bọn họ cũng dễ đưa thẳng hấn ra ngoài xử quyết hơn!

Cho đến tận hôm nay, Hứa Thâm vẫn cảm thấy bản thân mình chỉ như một tấm bèo không rễ... Đối mặt với quyền thế chân chính, hấn vẫn là một chú cừ non yếu ớt, bất kể lúc nào cũng có thể bị làm thịt.

Chương 383. Hấn Bị Người Ta Chơi Rồi!!!

Bỗng nhiên hấn nghĩ đến Tô Sương.

An nhàn về hưu, vui thú điền viên... không phải hấn đã từng hướng tới loại cuộc sống đơn giản này sao?

Nhưng một khi bị cuốn vào thị phi, ai có thể dứt khoát rời đi được?

Nếu hiện tại hắn là quân vương... Bọn họ còn có thể dùng loại ánh mắt này để đối xử với hắn sao?

Nếu hiện tại hắn là quân vương... Bọn họ còn dám nói với hắn như thế sao?

Nếu hiện tại hắn là quân vương... Dù hắn thừa nhận thì có làm sao? Thậm chí, dù hắn chém chết toàn bộ bọn họ, thì cũng làm sao? !

Hứa Thâm nắm chặt tay.

“Tôi thật sự không biết là chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ các vị đại nhân đã bị người nào đó lừa gạt, nên hiểu lầm tôi rồi, khi đó tôi chỉ là giai đoạn đầu, sao có thể bị cuốn vào sự kiện cấp B?”
Hứa Thâm nhìn thẳng vào đối phương, cố gắng dùng thái độ chân thành nhất để giải thích.

Nhưng ngay lúc này, hắn lại phát hiện trước khi không có lực lượng tuyệt đối, hắn chỉ có thể toàn lực xây đắp tình cảm, dùng “Chân thành” để đa động đối phương mà thôi.

Nhưng... tình cảm không có lực lượng chống đỡ, là thứ tình cảm buồn cười tới cỡ nào?

Người trung niên nọ cười nhạt một tiếng, rồi đứng dậy nói: “Nếu cậu còn chưa chết tâm, vậy theo chúng tôi một chuyến đi, tránh làm Mộc Vương thấy khó chịu, dù sao hiện giờ cậu cũng là chó ngoan của hội Truy Quang, đánh chó phải ngó mặt chủ, chỉ tiếc chó không nghe lời, đã phạm sai lầm, chủ nhân cũng hết cách.”

“Lục huynh.” Mộc Vương cất giọng trầm thấp, nói: “Tôi tin tưởng Hứa Thâm thống lĩnh vô tội, hi vọng mọi người đừng dùng thủ đoạn quá đáng, hay mạnh mẽ bức cung, làm như vậy chính là tìm kẻ chết thay, là vu oan giá họa, không có chút ý nghĩa nào cả. Huống chi nói gì thì nói, cậu ấy cũng là thống lĩnh hội Truy Quang chúng tôi, đã làm ra công hiến thật lớn cho hội.”

“Có vô tội hay không, anh nói không tính. Thêm nữa, chúng tôi có biện pháp để cạy cái miệng của hắn ra.” Người trung niên nhìn Hứa Thâm với đôi mắt lạnh lùng, nói: “Chỉ là một tên tiện dân thành Đê, lại bởi vì hắn mà thành viên trăm khur

tin anh do giáo hội Nguyệt Thần chúng tôi bồi dưỡng bị hao tổn, dù giết hán cũng không đủ bồi thường.”

“Lục huynh!” Sắc mặt Mộc Vương trầm xuống.

Người trung niên nhìn gã, rồi hừ lạnh một tiếng nói: “Anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, tuyệt không oan uổng người tốt.” Nói xong, lập tức phát tay: “Đưa đi.”

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, hiện giờ hán nên làm gì? Là phản kháng? Hay là chém giết?

Nhưng... chém giết xong, hán phải làm gì tiếp theo?

Hứa Thâm nhìn ánh mắt Mộc Vương vừa lia tới, gã khế lắc đầu với hán, nói: “Hứa Thâm thống lĩnh, tôi sẽ phản ánh lại chuyện này cùng đại nhân vật trong hội ở nội thành. Cậu hãy tích cực phối hợp điều tra với bọn họ, đừng lo lắng chuyện gì khác.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, gã thực sự sẽ ra mặt ra mặt bảo vệ hán sao?

Nói thật, đến tận bây giờ, Hứa Thâm còn không biết vị đại nhân vật trong nội thành, người đứng đằng sau hội Truy Quang kia là ai, nhưng lại từng nghe nói, hội Truy Quang còn được tổ kiến tại tám tòa thành Để, nơi nào bọn họ cũng có phân bộ... Và hiển nhiên sau lưng một thế lực khổng lồ như vậy, tuyệt đối là tồn tại cấp quân vương.

Trông thấy hai người đàn ông mặc nguyệt bào với ánh mắt lạnh lùng đang từ hai bên tiến lại gần mình, suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm xoay chuyển, nếu muốn ra tay, chỉ trong nháy mắt, hán có thể rút kiếm giết ngược lại bọn họ. Và dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, hán tuyệt đối có thể toàn lực chém chết bọn họ.

Chẳng qua... sau khi việc này xong rồi, điều mà hán cần phải đối mặt, chính là thế công như lời đình vạn quân của giáo hội Nguyệt Thần.

Tới cuối cùng, Hứa Thâm vẫn phải lựa chọn chấp nhận chuyện này.

Hán không còn lựa chọn nào khác.

Hai người kia nhìn thấy Hứa Thâm không hề động đậy, ánh mắt trở nên lạnh lùng, tựa như đã đoán được tiện dân của thành Đê này không có gan phản kháng. Sau đó, hai người mỗi người một tay, kẹp chặt hai tay Hứa Thâm lại.

“Lục huynh, xin hãy phán xử công bằng với thống lĩnh Hứa Thâm.” Mộc Vương thành khẩn nói.

Người trung niên hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi tự có chừng có mực.”

Sau đó, Hứa Thâm bị mấy người bọn họ áp giải xuống, rời khỏi văn phòng.

Đại Ly Ly đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, vội vàng che miệng lùi sang một bên, không dám chặn đường.

Sắc mặt Hứa Thâm cực kỳ âm trầm, nhưng vẫn yên lặng đi theo.

Ai mà ngờ được, buổi sáng hắn còn vui vui vẻ vẻ đi theo bên cạnh Nam Ngung, chỉ đảo mắt một cái, tới buổi chiều lại biến thành tù nhân, sinh tử khó liệu.

“Đại thủ lĩnh, Hứa... Vĩnh Dạ thống lĩnh đã phạm tội gì vậy?” Đợi đám người kia đi rồi, Đại Ly Ly nhìn về phía Mộc Vương đang từ từ đi tới, không nhin được, mở miệng dò hỏi.

Mộc Vương nhìn chằm chằm vào thang máy đang đi xuống, sắc mặt âm trầm: “Hắn không có bối cảnh, bị người ta chơi rồi.”

Đại Ly Ly giật mình.

...

...

Hứa Thâm đi theo vài vị của giáo hội Nguyệt Thần ra khỏi hội Truy Quang, lên một chiếc xe đắt tiền.

Một đường rong ruổi, bọn họ đi thẳng về phía nội thành.

“Đeo lên.” Bên trong xe, một người thanh niên của giáo hội Nguyệt Thần đưa cho Hứa Thâm một chiếc vòng tay màu đen, mở miệng ra lệnh.

Hứa Thâm tiếp nhận, nhìn thoáng qua rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bảo mày đeo thì mau đeo đi” Thanh niên kia hừ lạnh nói:

“Thứ này có thể giam cầm sức lực của mày, tốt nhất là mày nên tự giác một chút, đừng để chúng tao phải ra tay.”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn cả đám bọn họ một cái, không nói gì, rồi yên lặng đưa tay đeo lên.

Một tiếng cạch vang lên, vòng tay khóa lại.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được, khur lực cơ thể của mình đột nhiên biến mất, tựa như đã bị ngăn cách, không thể cảm nhận được.

Mấy người kia nhìn thấy biểu hiện thuận theo của Hứa Thâm, cũng không tiếp tục để ý đến hắn nữa. Đối với bọn họ, đây chỉ là một lần chấp hành nhiệm vụ mà thôi.

“Thành Để này quá mức rách nát, không biết bên trên còn giữ lại nơi này để làm gì?” Có người nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đầy khinh miệt, nói xong, chột lắc lắc đầu, rồi thu hồi ánh mắt.

“Chó có ỏ chó, nếu không có thành Để này, lũ tội phạm trong nội thành chúng ta, sẽ không sợ hình phạt lưu đày. Nói gì thì nói, cũng phải có một nơi để so sánh, phải không nào?” Có người khẽ cười nói.

“Cũng phải.”

Chương 384. Càng Bẩn Tỷ Tỷ Càng Thích!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

“Nghe nói trong hội còn có giáo chủ đề nghị xây dựng giáo đường ở thành Đề, truyền bá tín ngưỡng vĩ đại của Nguyệt Thần, thật không hiểu đối phương nghĩ như thế nào. Loại tiện dân này cũng xứng nghe Nguyệt Thần vĩ đại dạy bảo ư?” Có người cười nhạo, ngầm nói xấu sau lưng thượng cấp.

“Anh nói ít thôi, biết giữ mồm giữ miệng một chút.” Có người tức giận nhắc nhở.

“Lúc trở về, buổi tối nay có đi viện Thánh Nữ nghỉ ngơi một chút hay không?” Có người cười nói: “Có đi cùng nhau không?”

“Anh đúng là tinh lực tràn đầy, hôm qua đã đi rồi nay còn muốn đi, cẩn thận ngày mai hai chân mềm nhũn.”

“Mấy người các anh có thể đứng đắn một chút được không?” Cô gái duy nhất bên trong xe nhíu mày gắt lên, hiển nhiên cô ta cực kỳ không thích loại đề tài này.

“Thế nào là không đứng đắn? Cô đi còn nhiều hơn chúng tôi ý.” Có người cười nói: “Vẫn là làm đàn bà sượng, không có thời kỳ tạm hoãn (hoặc là thời gian làm lạnh).”

“Đừng nói bậy.” Cô gái kia có chút nổi giận.

Người nọ thấy vậy cũng không trêu đùa thêm nữa, tiếp tục nói sang chuyện khác, như chuyện xấu hổ của cô con gái trong nhà một vị đại nhân vật nào đó ở nội thành, hay vụ bê bối của một cao tộc nào đó bị lan truyền ra ngoài.

Bọn họ cũng nhắc tới Giang gia, nhưng chỉ ít ỏi vài câu thôi.

Ngẫu nhiên, cả đám sẽ đề cập tới chuyện nên đi ăn cơm ở đâu sau khi trở về.

Hứa Thâm mang theo vẻ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào mấy người đang nói chuyện phiếm đằng kia. Những lời bọn họ tán gẫu trên xe, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ đứng đắn mà bọn họ biểu hiện ra lúc trước, cũng như với bộ trang phục nghiêm túc bọn họ đang mặc trên người.

Có lẽ đây chính là mặt trái ẩn sâu bên trong mỗi con người.

Chiếc xe vẫn đang chạy, cô gái duy nhất trong xe chợt thay đổi chỗ ngồi với một thanh niên khác đang hưng phấn trò chuyện, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hứa Thâm.

“Có mệt hay không?” Cô ta nhẹ giọng nói, âm điệu ngấm ngấm mang theo một chút quan tâm.

Hứa Thâm cảm thấy kinh ngạc, hần quay sang nhìn cô ta một cái.

Cô gái nọ hé miệng cười, nụ cười đầy quyến rũ, rồi thấp giọng nói: “Tỷ tỷ tin tưởng cậu vô tội.”

“?” Hứa Thâm nghi hoặc.

Ngay sau đó, Hứa Thâm liền thấy cô gái này đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào lưng hắn.

Hai ngón tay như hai cẳng chân người, chậm rãi chạy từ lưng lên tay hắn, lại một đường chậm rãi leo lên ngực.

“Chu Oanh, cô gấp gấp đến vậy sao?” Một thanh niên ngồi phía đối diện chú ý tới tình huống bên này, không khỏi cười trêu nói.

Ngoại trừ người lái xe phía trước ra, hai trung niên khác cũng quay lại nhìn.

Cô gái bị bọn họ nhìn chằm chằm có chút đỏ mặt, nhẹ nhàng xì một tiếng khinh miệt, nói: “Bớt nhiều lời vô nghĩa đi, tôi tin tưởng vị tiểu ca này bị oan, đợi lát nữa còn không biết cậu ấy sẽ bị mấy người tra tấn thành cái dạng gì đâu. y da, bộ túi da đẹp thế này, thật là đáng tiếc.”

Nói xong, cô ta đưa tay nâng mặt Hứa Thâm lên, nhưng lại vươn đầu lưỡi liếm tới.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, như vậy cũng quá táo bạo rồi.

Hứa Thâm trực tiếp quay mặt đi, đẩy cô gái kia ra.

“Tôi là thống lĩnh hội Truy Quang, cũng là đại đội trưởng của Cục Khư Bí, các người làm như vậy, có phải có chút quá đáng rồi không?” Hứa Thâm nói.

Tuy hắn biết, bản thân nói ra những chức vụ này, chưa chắc sẽ mang tới chút hiệu quả gì, nhưng đây là thứ duy nhất có trọng lượng mà hắn có thể nói ra ở thời điểm hiện tại.

“Câu lại ghét bỏ tôi?” Cô gái kia nhìn thấy Hứa Thâm phản kháng, trong lòng có chút không vui, lớp vỏ nguy trang then thùng hàm súc ban đầu cũng bị lật xuống, bàn tay trực tiếp nâng mặt Hứa Thâm lên, thậm chí còn dùng tới một chút khư lực.

“Những lời cậu vừa nói, chỉ có tác dụng ở thành Đễ, nhưng ở trước mặt chúng tôi, nó chẳng là cái gì cả.” Nói xong, cô ta đè thân thể mình lên người Hứa Thâm, lại muốn cưỡng hôn hắn.

Con người Hứa Thâm mở to, hắn muốn tránh thoát, nhưng khư lực bị phong tỏa, căn bản không ngăn cản được lực lượng to lớn của đối phương.

“Tôi còn chưa súc miệng!” Hứa Thâm vội vàng nói.

“Tôi không chê.” Cô gái cười nói.

“Cả năm trời tôi đều không đánh răng!”

“Không sao hết.” Cô gái cười khanh khách nói: “Thứ bản thủ hơn tôi đều hôn rồi, càng bản tỷ tỷ càng thích.”

Cô ta trực tiếp vén áo phục trên người lên, tuy không gian trong xe cũng không hẹp, nhưng đương nhiên cũng không quá rộng rãi, dường như cô ta đang có ý định trực tiếp xâm phạm Hứa Thâm ngay ở chỗ này.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn mấy người bên cạnh, nhưng tất cả đều lộ ra vẻ mặt cười vui vẻ giống như đang xem xiếc khỉ, hiển nhiên đây vốn không phải lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến loại chuyện kiểu như thế này.

“Đừng làm bản thức ăn của tôi đó...” Đột nhiên, một giọng nói mềm nhẹ vang lên.

Hứa Thâm bắt gặp bóng dáng Mai Phù đang đứng sau lưng cô gái này, vẻ mặt cô ấy đang mỉm cười, nhưng nụ cười này rất

khác lạ, trong mắt còn mang theo một chút quang mang nguy hiểm.

Hứa Thâm nhìn thấy Mai Phù vươn ngón tay tới, nhẹ nhàng chạm một chút vào đầu cô gái kia.

“Á...” Bỗng nhiên cô gái nọ che đầu, cau mày, vẻ mặt đầy thống khổ đau đớn.

“Làm sao vậy?” Thanh niên bên cạnh cười nói: “Có phải gần đây chơi nhiều quá nên yếu đi rồi hay không?”

Cô gái trượt khỏi người Hứa Thâm, hai tay ôm đầu, vịn vào thành ghế, đau đến mức không còn sức lực trả lời thanh niên kia.

Hồi lâu sau, cô ta mới miễn cưỡng ổn định lại, nhưng trong ánh mắt có chút hoang mang. Cô ta vội vàng nhìn xung quanh, đau đớn vừa nãy phát sinh quá mức đột ngột, khiến cô ta cho rằng mình vừa bị công kích.

Nhưng trên đầu không có vết thương, hiển nhiên nguyên nhân nằm ngay trên người cô ta.

‘Chẳng lẽ ta đi vào thành Để, đã bị lây nhiễm một loại bệnh hiểm nghèo nào đó rồi?’

Cô ta đã sớm nghe nói thành Để bản loạn, thậm chí còn từng xuất hiện ôn dịch quét sạch khắp nơi.

“Đáng chết!” Cô gái bò dậy từ dưới mặt đất, ngồi trở lại trên ghế, nhưng bàn tay vẫn không ngừng xoa đầu. Ngay sau đó, cô ta không nhịn được, trực tiếp tức giận lườm Hứa Thâm một cái: “Người thành Để chúng mày thật là bản!”

Chỉ bản đối với các người thôi... Hứa Thâm lạnh nhạt nhìn cô ta, khóe mắt lại lướt qua Mai Phù vừa ngồi trở lại một vị trí còn trống khác. Lúc này cô ấy đang mỉm cười, còn vui vẻ nháy mắt với Hứa Thâm.

Rút cuộc cô ấy đã làm cái gì?

Chương 385. Giáo Chủ Đại Nhân!

Trong lòng Hứa Thâm đầy nghi hoặc, hần dấm chắc chắn vừa nãy Mai Phù đã động tay động chân rồi, nhưng nhìn bộ dáng

của cô gái này, hình như ngoại trừ đau đầu ra, cũng không có vấn đề gì nữa.

Hơn nữa, rõ ràng vừa nãy Mai Phù đã ra tay, nhưng đám người bên cạnh lại chẳng có một chút phản ứng nào? Theo lý thuyết, Mai Phù muốn ra tay với cô gái kia thì ít nhất là thứ dùng để gây ra công kích cũng phải buông xuống hiện thực mới đúng? Chẳng lẽ tình huống vừa nãy vốn không phải là buông xuống? Hoặc chỉ có một ngón tay buông xuống?

Và thể tích của thứ buông xuống này quá nhỏ nên không gây ra bất cứ tình huống dị thường nào?

“Đã sớm bảo cô đừng chơi đùa quá mức buông thả như vậy. Cái gì cũng chơi, khẳng định là chơi riết đến mức xảy ra chuyện rồi. Tốt nhất là cô nên đến bệnh viện làm một lần kiểm tra toàn thân đi.” Một người trung niên khác lắc đầu khuyên nhủ.

Cô gái nọ vẫn xoa đầu như cũ, xoa đến nóng bỏng lên, dần dần cảm giác đau đớn cũng biến mất. Lúc này, cô ra mới trừng mắt nhìn đối phương một cái, nói: “Bớt nhiều chuyện, thân thể tôi chỉ nhất thời không thoải mái thôi.”

Mấy người bọn họ nhìn nhau cười cười, cũng không thêm đề ý đến nữa.

Sau khi cô gái nọ bị đau đầu, cô ta cũng không còn tâm tư tiếp tục đùa bỡn Hứa Thâm nữa, trực tiếp dựa người qua một bên nghỉ ngơi.

Những người khác lại tiếp tục trò chuyện, nhưng không lâu sau đó, cả đám cũng hết chuyện để nói rồi, mỗi người đều im lặng, nghỉ ngơi dưỡng thần.

Hứa Thâm yên lặng dựa vào lưng ghế, ánh mắt đầy vẻ âm trầm.

Hắn cảm giác chuyển đi này lạnh ít dữ nhiều, kể cả khi hắn có thể trở về, hơn phân nửa cũng bị lột một tầng da.

Làm thế nào để tự cứu mình đây?

Mộc vương đã nói sẽ nhờ một vị đại nhân vật của nội thành ra mặt bảo vệ hắn. Trước mắt, hắn chỉ có thể chờ đợi cơ hội này

thôi.

Nếu thật sự không được thì...

.....

.....

Trong nháy mắt, chiếc xe đã đi vào nội thành. Khi xuyên qua thông đạo, thủ vệ đứng gác vừa nhìn thấy nguyệt bào phục của mấy người trong xe, cũng không cần kiểm tra giấy chứng nhận, đã trực tiếp cho phép bọn họ đi qua rồi.

Thông đạo đen kịt tựa cái miệng lớn như chậu máu của một con ác thú.

Chiếc xe xuyên qua thông đạo, một đường chạy như bay, Hứa Thâm nhìn phong cảnh ven đường, trên gương mặt của những người đi ngang qua bên ngoài luôn tràn ngập tươi cười, so với sự chết lặng, đờ đẫn thường thấy trên đường phố thành Đê, rõ ràng người ở nơi này càng có tinh thần và sức sống hơn.

Có lẽ đây là mị lực của nội thành.

Nhưng... Bộ mặt của mấy người trong xe lại không ngừng nhắc nhở Hứa Thâm, thứ mà hắn vừa được chứng kiến ngày hôm qua mới là diện mạo chân chính của nội thành.

Đến đêm khuya, vạn nhà sáng đèn.

Đèn đường trên phố chiếu xuống màn ánh sáng rực rỡ lấp lánh, trông khu phố càng thêm thịnh vượng và xinh đẹp.

Chiếc xe dừng lại phía trước một tòa giáo đường, xung quanh khá là yên tĩnh.

Bên ngoài giáo đường có một pho tượng điêu khắc nguy nga sừng sững. Bức tượng nọ là người trung niên với vóc dáng to lớn hùng vĩ, khuôn mặt tuấn lãng, diện mạo như đao khắc mang theo từ bi và thương xót, nhưng vẫn hiện lên vẻ uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mấy người bên trong mở cửa xe ra, gương mặt lại khôi phục vẻ trang trọng và nghiêm túc.

Bọn họ áp giải Hứa Thâm xuống xe, tiến vào bên trong giáo đường.

Giữa đêm khuya, bên trong giáo đường cũng không có tín đồ, chỉ có những thầy tu ở lại nơi này mà thôi.

Bọn họ đi xuyên qua lễ đường, tiến đến một khu nhà cao tầng độc lập được xây dựng ở phía sau giáo đường.

Nơi này cực kỳ yên tĩnh, khe hở phía trên cánh cửa sổ bằng thủy tinh nhìn giống hệt những bông hoa vỡ, để ánh trăng từ bên ngoài tiến vào, chiếu sáng bên trong giáo đường.

Một vị giáo sĩ mặc trường bào trắng như tuyết, đang cầm một cuốn sách lẳng lặng xem. Sau khi mấy người khác tiến vào phục mệnh, đôi phương cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt tràn ngập sự thiện lương và ôn hòa.

(phục mệnh: báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.)

“Giáo chủ đại nhân, kẻ này chính là đầu sỏ gây nên sự cô tiếu đội của Hồ Tuyên bị đoàn diệt.” Người trung niên dẫn đầu đi tới trước mặt giáo chủ mặc trường bào trắng như tuyết, cúi đầu phục mệnh.

“Còn rất trẻ...” Giáo chủ mặc trường bào đưa mắt đánh giá Hứa Thâm, trên mặt mang theo nụ cười từ bi, mái tóc lão màu xám bạc, được chải chuốt tỉ mỉ, nhìn qua cực kỳ sạch sẽ gọn gàng.

Hứa Thâm đọc được mấy chữ trên bìa sách trong tay lão: Kinh thánh Nguyệt Quang.

Hắn nhìn ánh mắt ôn nhuận nhu hòa của đối phương, khẽ cắn răng, nói: “Giáo chủ đại nhân, tôi bị oan, bọn họ lạm dụng chức vụ, vừa rồi lúc ở trên xe, còn có ý đồ uy hiếp tôi.”

“Mày nói linh tinh cái gì đấy!” Sắc mặt người trung niên dẫn đội khế biến, bỗng nhiên gã quay đầu rống giận.

“Trên mặt tôi còn có mùi nước miếng của cô ta. Giáo chủ đại nhân, ngài mắt sáng như gương, (nhìn rõ mọi chuyện) chắc chắn có thể phân xử rõ ràng.” Hứa Thâm chỉ về phía cô gái trong đội, cao giọng tố cáo.

“Mày đừng có nói bậy!” Sắc mặt cô gái nọ thay đổi, có một chút tái nhợt.

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết liếc mắt nhìn cô gái kia một cái. Ánh mắt này làm cho thân thể cô gái nọ phát run,

lời mắng chửi phía sau cũng kẹt lại trong cổ họng. Cô ta cuống quýt cúi đầu, run lẩy bẩy như một chú chim cút yếu ớt, đáng thương.

Hứa Thâm thăm giật mình, hình như phản ứng kính sợ này... hơi quá mức rồi.

“Mấy người vẫn làm việc quá mức hấp tấp như vậy, không có một chút quy củ gì cả.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết buông cuốn sách trên tay xuống, chậm rãi đứng dậy, đi về phía Hứa Thâm.

Mấy người kia cuống quýt cúi đầu, người trung niên dẫn đội nói: “Giáo chủ đại nhân, ngài đừng nghe tên nhóc này nói bậy.”

“Không phải mấy người tùy tiện bắt một người tới đây chịu tội thay chứ?” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khẽ nheo mắt, sau đó dùng ánh nhìn cực kỳ nhu hòa quan sát Hứa Thâm: “Tôi thấy thằng bé là một đứa trẻ ngoan, ánh mắt vô cùng tinh khiết, hẳn là cậu ấy sẽ không làm hại đám người Hồ Tuyên đâu.”

“Giáo chủ đại nhân, ngài đừng để hấn mê hoặc, chúng tôi có bằng chứng.” Người trung niên dẫn đội vội vàng nói, đồng thời lấy một tập tư liệu từ trong túi xách ra: “Đây là tình huống chúng tôi điều tra được ở thành Đê.”

Chương 386. Ngu Xuân Chính Là Tội Nghiệt!!!

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nhận lấy rồi tiện tay lật xem.

Hứa Thâm có chút giật mình. Hấn nhìn tập tư liệu có bốn năm trang kia, đôi phương thật sự có bằng chứng?

“Đám người Hồ Tuyên bị cuốn vào sự kiện cấp B, bị khur chém giết đoàn diệt... Vừa vận camera an ninh ở trên những đoạn đường kia, đều bị phá hỏng. Sau khi chúng tôi bắt tay vào điều tra chuyện này mới phát hiện ra, video giám sát trên đoạn đường đó ở mấy tháng trước và mấy tháng sau, đều được khôi phục như bình thường, đây hiển nhiên là bị người ta cố ý

xóa bỏ!” Người trung niên dẫn đầu nói: “Nếu chỉ đơn giản là do khur, camera an ninh tuyệt đối sẽ không hỏng. Xảy ra tình huống này, hiển nhiên bọn họ đang che giấu một điều gì đó!”

“Nơi này có một ít tư liệu về người qua đường, có người từng nhìn thấy hắn chạy như bay trên con đường kia.”

“Hơn nữa chúng tôi còn điều tra được, lúc trước Lưu Thành trong đội Hồ Tuyên đã tự ý rời khỏi đơn vị. Sau đó, chúng tôi đi điều tra Lưu Thành, lại phát hiện thêm một manh mối. Trước khi bọn họ đi chấp hành nhiệm vụ, “túi tiền lớn” của hắn ở thành Đễ đã xảy ra chuyện...” Gã cất giọng đều đều, trình bày kết quả điều tra được.

Đối phương càng nói, sắc mặt Hứa Thâm càng thêm khó coi.

Đối phương thật sự có bằng chứng...

Còn điều tra rất kỹ càng, chi tiết.

Nhưng... đối phương vốn là người nội thành, làm sao có thể điều tra được những chuyện từng xảy ra ở thành Đễ vào mấy tháng trước, lại còn kỹ càng đến loại trình độ này?

Và bọn họ thực sự điều tra ra manh mối, sau đó tìm thấy hắn...

Nói cách khác, kết quả điều tra mới được xác thực trong khoảng thời gian gần đây thôi. Và hắn dám khẳng định rằng, nếu không có người trợ giúp, bọn họ tuyệt đối không thể điều tra được rõ ràng đến vậy...

Trong mắt Hứa Thâm lóe ra quang mang phần nộ.

Hắn không biết là ai đang phối hợp với bọn họ, nhưng ngoại trừ cục Khur Bí, người biết được chuyện này của hắn chỉ có hội Truy Quang thôi.

Chắc chắn có một bên trong đó đã tham dự vào cuộc điều tra này.

Thậm chí, đối phương còn chủ động cung cấp bằng chứng cho những người trước mắt hắn.

Và người này chắc chắn phải là kẻ biết được chân tướng sự việc.

Là Liễu cục sao... Khả năng này cực nhỏ, ông ấy còn đang hy vọng hấn sẽ ở lại tọa trấn cục Khư Bí mà.

Chẳng lẽ là Sở Bạch?

Trong đầu Hứa Thâm xẹt qua bóng dáng người kia. Lúc trước đối phương từng tiết lộ tin tức của Giang gia cho hấn, mục đích chính là hy vọng hấn trực tiếp đi thẳng vào nội thành.

Đến lúc đó, ngoại trừ lão Vương đã về hưu, trong cục chỉ còn một mình gã độc đại, quyền quý khắp nơi trong khu Hắc Quang đều phải nể mặt gã vài phần.

Cho nên đối phương mới tốt bụng đến mức nói cho hấn nghe một ít tình huống của nội thành.

Là gã bán đứng hấn sao?

Khả năng không lớn ... Có vẻ như đối phương cũng không biết rõ ràng về chuyện của hấn đến vậy.

Vậy chỉ còn lại hội Truy Quang thôi...

Trong đầu Hứa Thâm lập tức hiện ra mấy gương mặt.

Chẳng lẽ hấn thăng chức thủ lĩnh, khiến cho quyền hành bị chia cắt, nên có người nhìn hấn không vừa mắt sao?

“Xem ra là thật; Lúc ấy hấn chỉ vền vẹn đạt đến trạng thái tới hạn, đã hại được đám người Hồ Tuyên sao...” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lật xem xong tài liệu, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ, chỉ thoáng nhíu mày một chút.

Hứa Thâm vội vàng nói: “Giáo chủ đại nhân, bằng chứng này đều là bịa đặt, là có người cố ý hãm hại tôi. ”

“Ồ?” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết hỏi: “Là ai hãm hại cậu?”

“Tôi không biết.” Hứa Thâm cắn răng: “Nếu như ngài cho tôi thời gian, tôi chắc chắn có thể trở về điều tra rõ ràng.”

Trong mắt lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lộ ra vẻ thất vọng, lão thở dài, nói: “Xem ra, cậu cũng không phải một đứa trẻ ngoan, làm việc quá hấp tấp nóng nảy.”

Hứa Thâm ngẩn ra.

“Làm chuyện xấu không đáng sợ, đáng sợ chính là bị người phát hiện ra...” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khề lắc đầu, nói: “Nguyệt Thần giáng xuống hào quang trí tuệ, không tiếp thụ ân huệ của chủ, đó chính là tội lỗi...”

“Ý ngài là sao?” Sắc mặt Hứa Thâm hơi biến hóa, hần ý thức được lão giả trước mặt cũng có chút không thích hợp.

“Ý tứ chính là, ngu xuẩn chính là tội nghiệt!” Cô gái phía sau cười lạnh nói, hiển nhiên cô ta cực kỳ hiểu biết tính cách của vị giáo chủ đại nhân này.

Sắc mặt Hứa Thâm khề biến.

“Đúng vậy.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khề gật đầu: “Ngu xuẩn chính là tội nghiệt lớn nhất. Trên đời này không có thiện ác, chỉ chia ra làm hai loại người: thông minh và ngu xuẩn mà thôi.”

“Một kẻ ngu xuẩn thiện lương, sẽ nghĩ mọi cách để thể hiện sự thiện lương của mình, nhưng dùng nhầm chỗ, chính là tội ác! Và điều khiến những người như thế không đáng được tha thứ nhất chính là, bọn họ làm sai chuyện, bọn họ phạm phải tội nghiệt, đã nhận được khoan dung rồi, nhưng vẫn không tự hiểu lấy. Đây mới là tội ác đến mức tận cùng!” Lão giả chấp hai tay lại với nhau, giống như đang thành kính cầu nguyện: “Thiện ác... thiện ác ở đây chỉ dùng để phán xử những tên ác nhân thiện lương, mà không phải dùng để nói tới những tên ác nhân thông minh.”

Hứa Thâm cực kỳ ngạc nhiên với loại thuyết pháp này.

Mặc dù hần không đọc nhiều sách lắm, nhưng bản thân hần hoàn toàn không cho rằng “thiện ác” lại được hiểu theo cách như thế này.

Hiểu như thế, hóa ra hai từ ấy vốn không phải là từ trái nghĩa, ngược lại còn là từ đồng nghĩa sao?

Lão giả nhìn thấy phản ứng của Hứa Thâm, lại khề thở dài, nói: “Cậu phạm tội nghiệt như vậy, sau này hãy ở lại phía dưới giáo đường, nghe lời cầu nguyện và dạy bảo đi, hy vọng chúng có thể tẩy sạch sự ngu muội trên người cậu.”

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên khó coi, nhưng ít nhất trong những lời nói của đối phương, cũng có một câu không sai.

Hắn rơi xuống kết cục như vậy, đơn giản là vì không dọn dẹp hậu quả sạch sẽ.

Phạm tội, còn bị bắt được, chính là ngu xuẩn.

Ngu xuẩn chính là tội nghiệt.

“Giáo chủ đại nhân, đám người Hồ Tuyền đi kiểm tra bia Trần Khư ở thành Bạch Nghĩ, lại bị người hại chết. Chẳng lẽ chúng ta không cần bắt hắn phải đền mạng sao?” Cô gái kia cắn răng nói.

Hiển nhiên cô ta đã ghi hận vụ Hứa Thâm cáo trạng lúc trước.

Mặc dù không lâu trước đó, cô ta vẫn còn tham luyến sắc đẹp của đối phương.

Chương 387. Bí Mật Bên Dưới Giáo Đường!

*Lời tác giả:

Quyển thứ nhất khép lại ở đây. Trên đại cương, ta có đặt tên cho quyển thứ nhất này là Vụ Giả.

Trước mắt, quyển này có chừng 500 ngàn chữ, cũng xấp xỉ với mong muốn của ta rồi, bởi vì theo dự tính, mỗi quyển sẽ có từ 400 – 500 ngàn chữ.

Nói về cái tên Vụ Giả này đi, lúc trước ta cũng từng chia sẻ, bản thân ta thích loại phương thức biểu đạt hàm nghĩa tầng tầng lớp lớp điệp gia này.

Để giải đáp từng tầng cho mọi người biết nhé.

Tầng thứ nhất, mọi người có đọc được nội dung bí thuật mới đề lộ ra trong vài chương gần đây, giai đoạn thứ nhất chính là vụ giả cảnh.

Tầng thứ hai, là nhìn lầm người, là lý giải sai lầm, là hiểu biết sai lầm... Là thế giới lý giải sai lầm về nhân vật chính hay là nhân vật chính lý giải sai lầm về thế giới này?

Tầng thứ ba, vẫn là vụ giả.

Từ lúc ban đầu đến bây giờ, hết thấy mọi hành vi, suy nghĩ ... của nhân vật chính đều bị vây khốn trong trạng thái thăm dò, kể cả tiến vào cục Khư Bí, từng bước trăm khur, gia nhập hội Truy Quang, thăm dò thế giới ngoài tường... vân vân.

Với nhân vật chính, hết thấy mọi thứ đều là mơ mơ hồ hồ, u mê bối rối.

Cũng như con người đang bước trong sương mù vậy, hết thấy đều là mịt mù.

Nhân vật chính vẫn đang duy trì trạng thái thăm dò, hết thấy đều như đi trong sương mù, mọi thứ chung quanh đều bị sương mù bủa vây, bao phủ, không thể nhìn rõ được chân tướng.

Ngoại trừ ở cục Khư Bí, có chút mạn nhiệt (trải qua thời gian lâu dài, cảm tình tích lũy, sinh ra hảo cảm, chậm rãi đỡ xuống phòng bị... hoặc là khi làm việc cần có một quá trình mới hoàn toàn hòa nhập được), thì trước mắt, nội dung này vẫn khiến ta có chút vừa lòng.

(Đoạn dưới là tác giả kể lể về bộ này chưa được yêu thích lắm...)

Phía dưới chính là quyển thứ hai, tên của nó là Quang Minh Giáo.

Tình tiết, cũng như quá trình tu hành bí thuật, từ thăm dò đến mạo hiểm, hẳn là nội dung sẽ có khuynh hướng sáng văn hơn, có nhiều tình tiết tương đối vui vẻ hơn...

Quá trình trưởng thành của nhân vật chính đã đi đến hồi kết, tiếp theo, hẳn sẽ bắt đầu phát lực.

(Bên dưới bắt đầu kêu gọi nguyệt phiêu ^^!)*

“Người chết không thể sống lại, giết hấn chẳng có ý nghĩa gì cả, vật tận kỳ dụng (tận dụng hết mọi khả năng) mới là trí tuệ chi đạo.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, rồi lạnh nhạt nói.

Sắc mặt cô gái nọ khẽ biến, lại vội vàng cúi đầu.

Tuyệt đối không thể phạm tội ngu xuẩn khi ở trước mặt giáo chủ... Đây là vùng cấm mà tất cả bọn họ đều hiểu.

“Đi theo ta.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết xoay người, sau đó nhẹ nhàng xoay bộ phận nào đó bên dưới cái đế đèn, bỗng nhiên từ bên cạnh vang lên âm thanh những tảng đá ma sát với nhau, một cánh cửa tối đen như mực mở ra, bên trong có ánh đèn yếu ớt, chiếu rọi một đường thông đạo và bậc thang.

Sắc mặt Hứa Thâm cực độ khó coi, hắn cố gắng nói: “Giáo chủ đại nhân, tôi thật sự bị oan.”

“Suyt!” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết giơ một ngón tay lên, nhẹ giọng nói: “Sau khi phạm tội còn nói ra những lời này, là chuyện ngu xuẩn nhất. Đừng nói nữa.”

Gương mặt Hứa Thâm biến sắc, một đợt xanh một đợt trắng.

Đúng thật, thay vì kêu oan uổng, không bằng đi xử lý những người đã hãm hại mình...

Hoặc là xử lý người trước mặt.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, ánh mắt Hứa Thâm lập lòe lập lòe, sáng tối không ngừng.

Hắn đi theo mấy người bọn họ tiến vào trong thông đạo.

Theo các bậc thang uốn lượn, đi xuống lòng đất.

Khu vực bên dưới giáo đường lại quanh co uốn lượn giống hệt một tòa mê cung trong lòng đất.

Hứa Thâm càng đi càng kinh hãi...

Vào thời khắc này hết thảy mọi suy nghĩ khác trong đầu hắn đều bị ném bay đi, bởi vì hắn vừa ngửi thấy từng đợt hương vị quen thuộc truyền tới từ sâu trong thông đạo.

Đó là hương vị đồ ăn của “Ma ma”

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, quả nhiên phía dưới giáo đường này có chút khác thường.

Hai bên đều có đèn đồng chiếu rọi.

Mấy người bọn họ đi hết bậc thang, trước mắt là khu đại lao chìm trong một mảnh hắc ám.

Chỉ có trên tường xuất hiện một vài chiếc đèn đồng chiếu xuống tầng ánh sáng mỏng manh, bắc đèn bên trong thoáng

lay động, hiển nhiên đèn ở nơi này không hề giống những chiếc đèn điện bên ngoài.

Hứa Thâm biết, dưới từ trường của lực ăn mòn, đèn điện sẽ xuất hiện dấu hiệu không ổn định, bất cứ lúc nào, lực cũng có thể gây ảnh hưởng, làm nhiễu sóng, khiến đèn điện chập mạch, tắt ngúm.

Ngược lại, những ngọn đèn cổ xưa này sẽ không bị lực xâm nhiễm.

Từng luồng hương vị hư thối, tanh hôi, giống như mùi của nội tạng heo lan tràn ra ngoài.

Hứa Thâm nhìn sâu vào tầng hắc ám bao phủ bốn phía xung quanh khu đại lao, bên trong là từng bóng dáng dữ tợn, chúng đều bị nhốt trong này.

Hàng song sắt cấu tạo nên nhà tù này được làm toàn bộ bằng Thạch Khư, chuyên môn dùng để giam cầm thú, và đương nhiên, khu đại lao này cũng hiện ra ngay trong Thạch giới.

Nhưng bên dưới giáo đường này... lại nhốt nhiều thú như vậy?

Hứa Thâm càng xem càng kinh hãi.

Lại nói, từ sau khi hắn trở thành thống lĩnh hội Truy Quang, hắn cũng biết bí mật về khu tầng trệt nằm bên dưới tòa cao ốc tổng bộ của hội Truy Quang, cùng với số lượng thú bị nuôi nhốt ở đó, nhưng so sánh với khung cảnh trước mắt, rõ ràng là tiểu vũ kiến đại vũ rồi.

“Đến đây đến đây, mau đứng lên, tránh ra.”

“Hi hi, đừng để bọn họ thấy. Ai nha, bọn họ đã thấy rồi...”

“Ô ô ô, mau thả tôi ra ngoài đi. Tôi phải đi về xem con tôi thế nào rồi. Đã vài tháng con của tôi không được ăn cái gì...”

“Đầu tôi đau quá, đau quá, là ai đang thì thầm đằng sau gáy tôi? Phải... em gái không?”

Các loại âm thanh nỉ non, quái dị truyền ra.

Chúng nó ẩn giấu trong bóng đêm, Hứa Thâm không thể thấy rõ hình hài, nhưng có thể nghe được rõ ràng âm thanh của chúng nó.

“Bạn có biết những thứ bị giam giữ trong này là gì không?”
Cô gái đi đằng sau nhìn thấy biểu cảm không chút thay đổi và dáng vẻ bình tĩnh của Hứa Thâm, lập tức không nhìn được lên tiếng nói, trong mắt lộ ra ý cười đầy châm chọc.

Cô ta có chút tiếc nuối vì đã cho Hứa Thâm đeo vòng tay, giam cầm khur lực của hắn, nếu không khi hắn nhìn thấy cảnh tượng chung quanh nhà tù này, không biết phản ứng của hắn sẽ thú vị đến mức nào.

“Mấy người muốn làm gì?” Hứa Thâm không trả lời, lập tức hỏi lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn ý thức được, giáo hội Nguyệt Thần này tuyệt đối không phải tôn giáo chính thống.

Hay là... những tôn giáo này cũng cùng một giuộc với mấy thế lực khác, và bọn họ đều làm như vậy?

“Mày sẽ biết rất nhanh thôi.” Trung niên dẫn đầu lạnh lùng nói.

Cô gái kia liếc mắt nhìn khuôn mặt Hứa Thâm một cái, ánh mắt lại lộ ra vẻ tiếc hận.

Rất nhanh, mọi người theo lối đi nhỏ bước vào khu vực trung tâm của nhà tù, tới một khu vực có vẻ cùng loại với phòng hình phạt (hoặc phòng hành hình...).

Hứa Thâm nhìn thấy những bộ hình cụ bằng cẩm thạch còn dính vết máu màu đen được đầy treo trên bức tường trước mắt, sắc mặt lộ vẻ khó coi: “Mấy người muốn lạm dụng tư hình sao? Một khi làm bị thương tôi, mấy người có thể làm người chết rồi sống lại được hay không? Nếu mấy người nguyện ý, tôi có thể nguyện trung thành với giáo hội Nguyệt Thần của mấy người.”

Hắn chỉ hy vọng có thể kéo dài thời gian, chống đỡ được tới tiếp viện trong miệng Mộc Vương tìm đến.

Hoặc là có cơ hội vận dụng con bài chưa lật của mình.

“Đừng hiểu lầm.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đang đi ở phía trước, bỗng xoay người, lộ ra gương mặt từ bi: “Những thứ này vốn không phải là khổ hình. Hình phạt chỉ làm người phạm tội e ngại, nhưng không giúp bọn họ thiết tình

sám hối. Còn nơi này chính là phòng tinh lọc. Nó sẽ tinh lọc hết mọi tội nghiệt và ngu xuẩn từ trong đáy lòng cậu.”

“Có gì khác nhau sao?” Hứa Thâm cắn răng.

“Đương nhiên là có.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết chấp hai tay lại, thần thái thành kính, nói: “Với tội nghiệt mà cậu đã phạm phải, dựa theo luật pháp, chúng ta nên trực tiếp xử tử, nhưng ngô chủ Nguyệt Thần vốn thương hại thể nhân, kể cả một tên tội phạm trầm luân dưới vực sâu, người vẫn nguyện ý cứu giúp, cho bọn họ một cơ hội chuộc tội. Sau này, cậu hãy ở trong này nghe Nguyệt Thần dạy bảo, nhân tiện cũng trông coi mấy con khur, lấy đó để chuộc lại tội nghiệt đi.”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt hiền lành của lão, bỗng nhiên lại kinh hãi phát hiện, hắn không nhìn ra một chút ác ý nào trong ánh mắt của đối phương.

Nhưng... cái loại cảm giác này càng khiến hắn lạnh toát cả người.

Lão nhân này đã điên rồi!

Chương 388. Đó Chính Là Tuyệt Vọng!!!

“Thứ bị nhốt ở nơi này chính là khur sao, nếu muốn tôi trông coi chúng nó, cần phải cởi bỏ vòng tay cho tôi.” Hứa Thâm lập tức nói: “Tôi nguyện ý phối hợp.”

“Nguyện ý là tốt rồi.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó mang theo Hứa Thâm đi tới một chiếc ghế bên cạnh, hai tay đề lên bả vai hắn, thân nhiên nói: “Ngồi xuống đi.”

Hứa Thâm bị ấn ngồi vào ghế.

Phía trên chiếc ghế bằng kim loại màu đen này, bị phủ kín bởi vết máu, phần tay vịn của ghế dựa nổi lên những cái châm kim loại bén nhọn, vài đường nứt ở tít trong góc ghế vẫn còn sót lại thịt nát dính nhầy, cùng với mảnh vụn nội tạng tươi sống, ẩm ướt.

Hiển nhiên, phía trên chiếc ghế này từng xảy ra những chuyện gì đó cực kỳ tàn khốc.

Ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm ngồi xuống, thứ mùi hôi nồng nặc tản ra từ trên ghế đã xộc thẳng vào mũi hắn, hoàn toàn vây quanh hắn.

Giờ khắc này, tựa như hắn vừa trở về nhà.

“Ông muốn làm gì?” Hứa Thâm ý thức được chuyện không ổn.

Trong mắt hắn, lão giả có mặt mũi hiền lành này chính là một con ác ma đang mỉm cười.

“Cậu mang trên mình một thân thể tội nghiệt, lại là trăm khur giả. Bộ thể xác dơ bẩn như vậy đương nhiên phải trải qua lễ rửa tội. Sau khi ta ban cho cậu tân sinh, cậu mới có tư cách ở trong này nghe Nguyệt Thần dạy bảo, thay ngô chủ nuôi dưỡng những con khur thú tội nghiệt này.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết mỉm cười nói: “Nếu không, thánh âm của ngô chủ rơi vào trong tai bộ thân thể tội nghiệt, chính là khinh nhờn ngô chủ.”

Hứa Thâm có chút kinh sợ hỏi: “Lễ rửa tội là như thế nào? Đến tội cùng là ông muốn làm cái gì?”

“Nếu đã là thân thể tội nghiệt, tự nhiên phải tước đi tội nghiệt...” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nhẹ giọng nói.

Cùng lúc ấy, bàn tay lão kéo chuỗi xiềng xích trên ghế tới, quần quanh hai tay Hứa Thâm, khóa chặt cứng toàn thân hắn trên ghế.

Hứa Thâm muốn giãy giụa, nhưng vào lúc này, khur lực trong cơ thể hắn đã bị giam cầm, dưới lực lượng phát ra từ ngón tay khô héo của lão giả, mọi phản kháng của hắn đều dễ dàng bị đè xuống.

Hứa Thâm nhìn vẻ mặt của những con người trước mắt, con người ẩn sâu giận dữ, nhưng từ trong đáy lòng lại trào ra căm phẫn và cảm giác vô lực.

Hắn hối hận vì đã ngoan ngoãn đi theo bọn họ tiến vào nội thành, nhưng càng thêm thống khổ khi hiểu rằng... hắn không hề có bất cứ sự lựa chọn nào khác.

Bảo hắn chạy trốn chết ư? Nhưng hắn có thể chạy trốn tới nơi nào được?

Đã vô lực thay đổi, lại không còn lựa chọn nào khác... Đó chính là tuyệt vọng.

“Tôi bị người hãm hại.” Hứa Thâm cắn răng nói, hắn vẫn cố gắng thuyết phục đối phương: “Hơn nữa tôi còn là thống lĩnh hội Truy Quang, là thuộc hạ làm việc cho một vị đại nhân vật trong nội thành. Mời người hãy cho tôi một chút thời gian, tôi nhất định có thể giúp mấy người tìm ra hung thủ!”

“Bị người hãm hại, cũng là ngu xuẩn.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khẽ thở dài: “Đây là tội nghiệt đó, con trai ạ.”

Bàn tay lão nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hứa Thâm, mang đến sự ấm áp tựa như một vị gia gia hiền lành đang trìu mến răn dạy cháu trai của mình.

Nhưng Hứa Thâm đã nhìn thấu loại bệnh hoạn điên cuồng ẩn giấu bên dưới bộ mặt từ bi của lão rồi, hắn vội vàng nói: “Nhưng hung phạm vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Mời người định buông tay mặc kệ vậy sao?”

“Chuyện này không cần mảy lo lắng, chúng ta sẽ tiếp tục điều tra, tìm ra hung phạm thực sự.” Trung niên dẫn đầu cười lạnh nói: “Huống chi mày đã đi vào nơi này, mày cảm thấy bản thân còn có thể bình an vô sự đi ra ngoài sao?”

Trong lòng Hứa Thâm lạnh toát.

Đúng vậy, mọi chuyện đã đi đến nước này, đã không còn liên quan tới những người đã chết kia...

Hắn đã chứng kiến tận mắt bộ mặt thật bên dưới giáo đường này, hiển nhiên bọn họ sẽ không để hắn dễ dàng rời đi như vậy.

“Lau sạch đao đi.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nhẹ giọng nói.

Lập tức có người gỡ một thanh loan đao tinh xảo với đầy rẫy những vết máu màu đen loang lổ trên tường xuống, đưa vào tay lão.

“Ông muốn làm gì?” Hứa Thâm kinh sợ.

“Cậu đã bị tội nghiệt quán thân, tôi chỉ có thể lột sạch tội nghiệt, bao gồm cả bộ túi da trên người cậu xuống, nếu cậu có

thể sống sót, nghĩa là cậu đã nhận được phúc trách của ngô chủ phù hộ, cũng tương đương với, cậu có tư cách được cứu giúp, chuộc tội.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nhẹ giọng nói.

Con người Hứa Thâm co rút lại.

Lột da?

Hắn nhìn thấy đáp án cực kỳ đáng tin từ trong ánh mắt lão giả kia. Nghĩa là đối phương thực sự muốn ... lột sống da của hắn!

“Tôi là thống lĩnh của hội Truy Quang, tôi... Tôi biết Mặc gia, tôi cũng biết Giang gia!” Mắt thấy đao phong càng ngày càng gần, Hứa Thâm có thể ngửi được mùi máu đậm đặc bên trên, hắn vội vàng báo ra những thể lực mà bản thân biết, hy vọng có thể kéo dài thời gian.

“Cậu quen biết ai cũng vô dụng, ở trước mặt ngô chủ, hết thảy những người ấy đều là kẻ phạm tội.” Gương mặt của lão giả mặc trường bào trắng như tuyết kia vẫn đầy hiền lành, nói: “Cũng chính vì cậu là thống lĩnh của hội Truy Quang, cho nên cậu mới có cơ hội đạt được phúc trách của ngô chủ, nếu không chúng ta đã trực tiếp xử tử rồi. Cậu có hiểu hay không?”

Lão vừa dứt lời, đao phong cũng hạ xuống.

Một đao này đâm thẳng xuống lông mày của Hứa Thâm, hắn lập tức cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo nọ xé tạo vùng lông mày, đau đớn rát bỏng truyền ra.

Sau đó, đao phong bắt đầu theo da đầu, rạch xuống.

Đau đớn kịch liệt, khiến cho Hứa Thâm không nhìn được, trực tiếp bật ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Tôi... tôi còn là đại đội trưởng của cục Khư Bí!”

“Vô dụng, đó chẳng qua chỉ là thể lực ở thành Đễ thôi.” Lão giả mỉm cười, tựa như đang nói chuyện phiếm cùng một người rất thân thiết, nhưng đao phong trong tay lại cực kỳ sắc bén, bàn tay hành động cực kỳ vững vàng, ổn định, từ da đầu cắt thẳng một đường xuống.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm tới gần tử vong đến thế, hắn có thể cảm nhận được nỗi thống khổ khi thân thể mình bị người

ta từ từ cắt gọt.

Máu tươi chảy xuôi, nhuộm đỏ đôi con ngươi trong mắt hấn, nhưng hai tay đã bị trói buộc, hấn không thể giãy giụa.

Chương 389. Tới Cuối Cùng, Cậu Vẫn Luyện Tiệc Thế Giới Của Mình Sao???

Người Dịch Phước Mạnh

Mua Truyện liên hệ ZALO: 0704 730 588

Mua Truyện liên hệ facebook.com/Damphuocmanh

“Hãy niệm thánh kinh của ngô chủ đi, nó có thể giúp cậu giảm bớt thống khổ.” Trong giọng nói của lão giả đơng đây từ bị, lão nhẹ giọng nói: “Mấy người dạy cậu ấy đọc, đọc thiên thứ bảy, ngô chủ Nguyệt Thần cứu vớt nghiệt chủ giữa biển khơi, thiên người mang quang minh đến thế gian đó.”

Năm người bên cạnh khẽ gật đầu, cùng thấp giọng tụng niệm: “Ngô chủ Nguyệt Thần, cầu ngài che mặt mình để không thấy tội lỗi của con, cầu ngài bôi xóa hết tẩy những tội nghiệt con mắc phải; cầu ngài tái tạo cho con một trái tim thuần khiết, một lần nữa ban cho con linh hồn chính trực, thẳng ngay.”

“Chúng con muốn giống một đứa nhỏ mới sinh, để tiến vào thần quốc, muốn trở thành trẻ nhỏ trong Thần Quốc của ngài.”

“Ngô chủ hằng tôn kính của con, mong ngô chủ rủ lòng thương xót hấn... Chỉ cần trong lòng thiết tha tìm kiếm ngô chủ, ngô chủ sẽ hàng lâm.”

“Chỉ khi đánh mất bản thân, mới tìm lại được sinh mệnh chân thật...”

Giọng nói của mấy người không ngừng chồng chéo lên nhau, tựa như đang vịnh xướng một đoạn kinh văn xưa cổ... âm thanh ấy không ngừng vang vọng giữa gian phòng hình phạt tâm tột, không ngừng vờn quanh thân thể Hứa Thâm.

Đoạn kinh văn ấy hoàn toàn tách biệt với những tiếng kêu thảm thiết xung quanh...

” Chỉ khi đánh mất bản thân, mới tìm lại được sinh mệnh chân thật...”

Trong tiếng tụng niệm rì rào tha thiết, đao phong trong tay lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lưu loát chuyển động, cực kỳ thành thạo, dần sát theo da Hứa Thâm chậm rãi cắt xuống, rất nhanh cái đầu đã hoàn toàn bị xé mở, để lộ ra lớp da đầu cùng với gương mặt máu me đầm đìa bên trong, nhìn qua đầy dữ tợn và thống khổ.

Và lão... với vẻ mặt dịu dàng, động tác vững vàng, lại bắt đầu cắt xuống phần cổ.

“Đừng cử động, lưỡi đao lướt đến nơi này rất dễ xé tóa động mạch đó.” Lão nhẹ giọng nói.

Thống khổ thật lớn khiến Hứa Thâm không ngừng kêu lên thảm thiết, những lời nói chung quanh khi rõ ràng khi mơ hồ...

Máu thịt không có lớp da bảo vệ, trực tiếp bại lộ trong không khí...

Giờ khắc này, Hứa Thâm có cảm giác tựa như hàng tỷ mũi châm đang đâm lên mặt mình, đau đớn rát bỏng khiến cả gương mặt như muốn bốc cháy, chúng không ngừng bùng lên, khiến cho hắn không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì nữa.

Âm thanh tụng niệm mơ hồ kia, đang dần dần thấm thấu vào đầu óc hắn...

Chỉ khi đánh mất bản thân, mới tìm lại được sinh mệnh chân thật...

Sinh mệnh chân thật...

Hứa Thâm cắn chặt hàm răng, cảm nhận được đao phong vừa xẹt qua phần cổ, dù đau nhức, nhưng hắn không dám giãy giụa... cần phải cố hết sức kiềm chế chính mình.

“Cậu hãy tụng niệm theo đi, hãy sám hối đi, làm như vậy mới có thể nhận được phúc trách của ngô chủ phù hộ.” Lão giả nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm cắn răng, không rên một tiếng.

Lão giả không nói gì nữa, đao phong trên tay vẫn không ngừng cắt xuống, nhưng rõ ràng là tốc độ lột da đã trở nên nhanh hơn, đau nhức vì bị xé rách khiến toàn bộ phía sau lưng hắn đều ướt đầm, máu tươi tuôn xối xả trên phần trán và gương mặt, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Phân cổ, bả vai, cánh tay, trước ngực.

Đao phong cắt bỏ lớp da, lại chia lìa lớp gân màng dán sát lên máu thịt phía dưới lớp da.

Dưới đau đớn kịch liệt, Hứa Thâm ngất đi.

Nhưng rất nhanh, hắn lại bị đau đớn gọi tỉnh.

Hắn vừa gắng gượng mở mắt, trong bóng đêm màu huyết hồng mơ hồ, ngoại trừ lão giả trước mắt, hắn còn nhìn thấy một bóng dáng đang lơ lửng giữa không trung đằng sau lưng lão giả ấy.

Mai Phù...

Hứa Thâm khẽ há miệng, hắn nhìn thấy khuôn mặt tinh thuần của Mai Phù, muốn gọi tên cô.

Nhưng lời nói đã đến bên miệng, hắn lại nhịn xuống.

Nếu Mai Phù buông xuống, sau đó giết chết toàn bộ những người đang có mặt ở đây, cô ấy sẽ đối xử với hắn như thế nào?

Nếu cô ấy thật sự nguyện ý trợ giúp, khẳng định rằng, dưới sự trợ giúp của cô ấy, hắn có thể đào thoát khỏi nơi này, và trốn đi thật xa?

Nhưng một khi hắn thực sự làm như vậy, thì toàn bộ thế giới hiện thực này... còn có chỗ dung thân dành cho hắn hay không?

Huống chi, một khi hai người đánh vỡ giới hạn trước mắt, bọn họ còn có thể đơn thuần làm bạn, đơn thuần ở bên nhau ... giống hiện tại nữa không?

Mai Phù nhìn thấy ánh mắt đầy mơ mịt và thống khổ của Hứa Thâm, cô cũng đang lặng lẽ nhìn chăm chú vào hắn, vẻ tươi cười vẫn thấy trên mặt đã hoàn toàn biến mất, đôi mắt ấy chỉ yên tĩnh nhìn chăm chú vào Hứa Thâm thôi.

Tựa như cô đang chờ đợi, chờ đợi Hứa Thâm sẽ kêu gọi mình.

Nhưng đôi mắt Hứa Thâm đang dần dần khép lại... ngay trước mắt cô, từ trong đáy mắt Mai Phù không nhìn được, để lộ ra một tiếng thở than. Cô thấp giọng lầm bầm: “Tới cuối cùng, cậu vẫn luyện tiếc thế giới của mình sao?”

Hứa Thâm thống khổ nhắm lại mắt.

Hai tay nắm chặt, hàm răng nghiến chặt, hần cố ép bản thân mình không được tiếp tục hé răng.

Dưới từng đường đao cắt, làn da toàn thân hần từ từ bị cắt xuống, lão giả kia có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên cả người run rẩy, nhưng hàm răng vẫn nghiến thật chặt, từ trong đáy mắt còn lộ ra một mảnh sáng nhật trước mắt...

ngiht lực cứng cỏi như thế, đã vượt qua rất nhiều người mà lão từng trông thấy.

Theo đao phong không ngừng chuyển động, lớp da trên nửa thân thể Hứa Thâm đều bị tước bỏ.

Máu thịt trần trụi, lộ ra bên ngoài, Hứa Thâm không dám tiếp tục tựa lưng vào ghế ngồi nữa, phía trên những viên kim loại tròn tròn được gắn đầy lên phần lưng ghế dựa kia, vẫn còn lưu lại thật nhiều máu thịt hư thối, chúng làm cho phần máu thịt trên cơ thể hần đau đớn, nhiễm trùng và sưng lên.

Trong đôi mắt của năm vị chấp pháp giả mặt nguyệt bào, cũng lộ ra vài phần ngưng trọng. Sự kiên nhẫn của thiếu niên thành Đế này đã vượt qua những gì bọn họ tưởng tượng.

Theo da thịt bong ra từng mảng, rất nhanh, lớp da toàn thân Hứa Thâm đều bị cắt xuống.

Máu tươi đã men theo ghế dựa chảy xuôi xuống dưới, toàn bộ ghế dựa như vừa được lấy ra từ ao máu, máu rơi như mưa.

Nếu là người thường, dưới thống khổ vô ngần như thế, đã sớm đau chết đi.

Dù có thể chịu đựng vượt qua nỗi thống khổ này, thì dưới tình trạng xuất huyết mãnh liệt như thế, cũng rất có khả năng đã sớm tắt thở từ lâu.

Nhưng Hứa Thâm là trăm khur giả, trong cơ thể hần có khur lực bảo hộ, với hần quá trình lột da này còn chưa đủ trí mạng.

Mặc Thanh Hạo kia đã bị bắn vỡ đầu còn có thể tái sinh cơ mà?

Chương 390. Người Là Dao Thốt, Ta Là Thịt Cá...

Truyện được dịch bởi Phước Mạnh, ủng hộ ở Z A L O : 0704 730 588 (Phước Mạnh)

Tuy Hứa Thâm không phải năng lực giả hệ trọng cầu, nhưng suy cho cùng, hắn cũng bước vào hình thái thứ hai rồi, sinh mệnh đã trở nên siêu phàm rồi.

Sau khi toàn bộ túi da đều bị lột hoàn chỉnh, lão giả mặc trường bào trắng như tuyết kia ném bộ túi da ấy sang chiếc bàn bên cạnh, chợt hướng ánh mắt nhìn qua thiếu niên huyết nhục đầm đìa đang nửa nằm trên ghế, lúc này đã không còn trông thấy gương mặt vốn có của đối phương, toàn thân đều rơi vào tình trạng máu thịt mơ hồ.

Nhưng lão nhìn ra, thiếu niên này vẫn tỉnh táo, hắn chưa từng ngất đi.

“Đau ư?” Lão giả nhẹ giọng nói: “Ngô chủ phù hộ, cậu đã thành công thoát khỏi tội nghiệt, hiện giờ phải xem về sau, cậu có thể thay ngô chủ nuôi dưỡng những con khư tội nghiệt này, để cho chúng nó cũng thấm nhuần Thần ân hay không.”

Cả đôi mắt và hàm răng Hứa Thâm đều gắt gao đóng chặt, hắn không hé răng nửa lời.

“Cởi bỏ vòng cấm cho cậu ta, chỉ cần khóa hai chân lại là được.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nói.

Trung niên dẫn đầu khẽ gật gật, lập tức lấy ra một cái chìa khóa cởi bỏ vòng cấm trên tay Hứa Thâm, theo một tiếng “Crack”, vòng tay bật mở, gã liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cũng không lo lắng đối phương sẽ vùng lên đánh lén ngay trong lúc này.

Gã đã làm tốt phòng bị, hướng chi bên người Hứa Thâm không có binh khí, trang phục tác chiến cũng như làn da kia, bị lột bỏ đi rồi.

Ngay sau đó, gã trực tiếp khoá vòng cấm lên chân Hứa Thâm.

Thông qua quá trình này, Hứa Thâm cảm giác được khur lực đang thông thả khôi phục trở lại.

Ngay trong khoảnh khắc cái vòng trên tay được cởi bỏ, khur lực trong cơ thể thông thả dâng lên, tựa như một đóa hoa bông, từ từ xoã tung ra, khiến cho hắn có thể cảm nhận được nó, nhưng hết thấy đều cực độ mỏng manh.

Sau khi dưới chân bị cái vòng kia khóa lại, dường như loại cảm nhận mơ hồ này lại suy yếu thêm vài phần, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cảm nhận được.

Hứa Thâm lập tức điều động khur lực, chặn lại tình trạng xuất huyết.

Nhưng ngay khi bắt đầu hành động, hắn mới phát hiện, mình chỉ có thể điều động được khur lực từ khoảng giữa ngực trở lên, còn bên dưới từ khoang bụng đến phần eo, khur lực không thể trầm xuống được, tựa như đã gặp phải một thứ lực cản nào đó.

Và lực cản ấy đến từng cái vòng cấm dưới chân.

Đúng là chiếc vòng này có thể ép lui khur lực, nhưng có vẻ như nó không được cao cấp như Hứa Thâm đã tưởng tượng, nghĩa là khả năng phong tỏa của nó không thể bao phủ toàn thân.

Lúc này, khi nó được khóa trên chân hắn, phạm vi phong tỏa khur lực chỉ bao phủ được nửa người dưới, khó trách lúc trước khi chiếc vòng được đặt tại cổ tay, khur lực toàn thân trên dưới lại hoàn toàn bị phong tỏa.

“Hiện giờ đã đến lúc tước bỏ mọi tội nghiệt trong cơ thể cậu.”

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm lập tức mở mắt nhìn.

“Đừng lo lắng, con trai. Ta sẽ không làm cậu bị thương, chỉ lấy đi khur binh trên người cậu mà thôi. Mấy thứ này đã không còn thích hợp với cậu nữa.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết mang theo vẻ mặt hiền lành nói.

Đôi mắt Hứa Thâm chăm chú nhìn lão một cái thật sâu, tới cuối cùng, hắn vẫn cắn răng, không hề phản kháng.

Bởi vì lúc này, người là dao thót ta là thịt cá... Thứ đang ở trước mắt hẳn không phải lão giả này, mà là quyền thế sau lưng lão.

Cũng dựa vào thứ quyền thế này, mới ép cho hẳn không thể không cam tâm tình nguyện để mặc cho bọn họ tiến đến.

Chỉ cần sinh ở hiện thực là không thể tránh né.

Bỗng nhiên bàn tay của lão giả mặc trường bào trắng như tuyết kia nhẹ nhàng vỗ vào trong ngực Hứa Thâm, trong cơ thể hẳn lập tức sinh ra một loại cảm giác tựa như trái tim vừa nổ tan tành, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Ngay sau đó, từ bên trong thân thể máu huyết đầm đìa của hẳn rơi xuống từng kiện khur binh.

Nếu như loại đả kích tạm thời lúc trước khiến cho khur lực trong Hứa Thâm đứt đoạn, bị phong tỏa toàn thân, thì loại phong tỏa này càng thêm triệt để hơn cái vòng cấm trên chân, nó khiến cho khur binh trong cơ thể hẳn hoàn toàn không cảm nhận được khur lực.

Từng món khur binh, bao tay, máu đen, mặt nạ... lần lượt rơi xuống, bàn tay lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lập tức vươn ra, tiếp được tất cả.

Chờ đến lúc lão giả mặc trường bào trắng như tuyết bắt được chiếc mặt nạ kia, trong miệng lão nhẹ nhàng “Di” một tiếng, sắc mặt khẽ biến.

“Là mặt nạ của Giang gia?”

Đến tận lúc này, lão giả mặc trường bào trắng như tuyết mới nghĩ đến lời nói lúc trước của Hứa Thâm, ánh mắt lão không khỏi nhìn về phía hẳn, không nghĩ tới thiếu niên thành Đế này lại thật sự biết Giang gia, hơn nữa còn là một chiến tướng Quỷ Nguyệt của Giang gia!

“Vì sao trên tư liệu lại nói cậu ta họ Hứa?” Sắc mặt lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nộ lập tức trở nên âm trầm, nhìn về phía năm vị chấp pháp nguyệt bào bên cạnh.

Năm người bọn họ cũng thấy được mặt nạ, tất cả đều kinh hãi, không nghĩ tới Hứa Thâm lại là người của Giang gia.

Chẳng lẽ đối phương là quân cờ bí mật mà Giang gia chôn giấu tại thành Đê?

Nhưng dòng họ của Hứa Thâm...

“Giáo... giáo chủ đại nhân. Về chuyện này... chúng ta cũng không nắm rõ tình hình.” Trung niên dẫn đầu vội vàng nói, mồ hôi lạnh đã chảy ra trên trán gã.

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết cầm chiếc mặt nạ lên, khẽ chau mày. Một lúc lâu sau, lão mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Trước kia, Giang gia từng có chút thân cận với Giáo hoàng của chúng ta, cũng từng nhận được Thần ân. Đáng tiếc, mấy năm nay, Giang gia đã dần dần rời bỏ ý chỉ của ngô chủ, cô phụ Thần ân. Thôi được, nếu sớm biết cậu là người của Giang gia, coi như niệm tình cũ, ta cũng có thể trục xuất cậu trở về Giang gia. Nhưng việc đã đến nước này, cậu đã được tước bỏ tội nghiệt, hãy ở lại chỗ này đi.”

Lão khẽ lắc đầu, bàn tay vẫn cầm chiếc mặt nạ, ánh mắt lại nhìn về phía năm người bên cạnh: “Kẻ mà mấy người bắt về chính là tội phạm ở thành Đê, có hiểu được không?”

Sắc mặt năm người chuyển thành tái nhợt, tất cả đều cuống quýt cúi đầu: “Hiểu được!”

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khẽ gật đầu. Chuyện này không thể thoát khỏi liên quan tới năm người kia, lão tin tưởng đám người này sẽ không nói bậy.

Chương 391. Bệnh Hiểm Nghèo...

“Mấy người...” Trong mắt Hứa Thâm lập tức lộ ra phần nộ, hấn cứ cho rằng bản thân đã nhìn thấy hy vọng, không ngờ bọn họ lại tính toán che giấu chuyện này.

“Cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi hồi phục lại đi, chờ sau khi miệng vết thương khép lại, ngày mai hãy đứng lên đúng giờ, nghe cầu nguyện.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết nói, đồng thời cũng thu hồi tất cả khư binh lại, còn phân phó người bên cạnh cầm bộ túi da kia rời đi.

Cô gái bên kia nghe vậy, lập tức tiến lên, cầm lấy bộ túi da vừa bị lột ra, vẫn còn máu me đầm đìa.

Nhưng ngay khi ngón tay cô ta vừa đụng vào nó, đột nhiên con người cấp tốc co rút lại, một thứ gì đó ở trong đầu vừa bị phát động. Cô ta chỉ kịp hét lên một tiếng “Á” vô cùng thảm thiết, hai mắt trực tiếp chuyển thành trắng dã, từ giữa hốc mắt tuôn trào huyết lệ, cả người lập tức ngã xuống.

Một màn quá mức đột ngột này khiến cho mấy người đang chuẩn bị rời đi đều kinh hãi. Cả đám biến sắc, vội vàng làm ra tư thế phòng ngự, nhìn về phía Hứa Thâm.

Từ trong tư liệu của hội Truy Quang, bọn họ đã biết Hứa Thâm là tồn tại hình thái thứ hai, cũng giống như bọn họ.

Nhưng hội Truy Quang bên kia lại không rõ năng lực của Hứa Thâm là gì.

“Chuyện gì vậy?” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết khẽ nhăn mày, vẻ mặt lão tương đối trấn định, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, con mắt chợt biến thành màu xám đậm, trực tiếp khởi động Khư Nhãn, nhìn về phía cô gái nọ.

Nói thật, lão hoài nghi là khư tầng sâu tập kích hơn.

Nhưng lão dùng Khư Nhãn dò xét xung quanh, lại không nhìn thấy bất cứ bóng dáng con khư nào.

Lão khẽ nhíu mày, tiến đến bên người cô gái nọ, ôm lấy thân thể cô ta, mới phát hiện cô gái này đã tắt thở, không còn hô hấp nữa.

Hình thái thứ hai... Lại dễ dàng chết đi như vậy?

Tuy cô gái này không phải năng lực giả hệ trọng cấu, nhưng sinh mệnh lực tuyệt không yếu ớt đến thế.

Chẳng lẽ bị lây nhiễm bệnh hiểm nghèo?

Lão giả liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lúc này khư lực trong cơ thể Hứa Thâm vẫn bị phong tỏa, khả năng hấn ra tay gần như bằng không.

Nói nữa, lão tin tưởng rằng, không một tồn tại hình thái thứ hai nào có thể giết người ngay dưới mí mắt của lão.

Lão lại nhìn về phía bộ da vừa bị lột bỏ của Hứa Thâm, đưa tay sờ soạng một chút, cũng không phát hiện ra chuyện gì kỳ lạ.

Hơn nữa, trong quá trình lột da lúc trước, lão từng chạm vào mỗi một tác da thịt trên người Hứa Thâm, nhưng có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu?

Ánh mắt lão đảo qua thi thể cô gái đang nằm dưới đất, ngay cả khi người đã chết rồi, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ lỗ tai, hốc mắt.

Ánh mắt lão khẽ động, lập tức cầm lấy thanh đao sạch bên cạnh, bỏ đầu cô gái kia ra... Ngay lập tức, trước mắt xuất hiện một màn quái dị.

Tất cả những bộ phận trong đầu cô gái ấy, đều biến thành giò.

Chúng không ngừng nhúc nhích bên trong, hơn nữa ở trong này còn xuất hiện một lỗ thủng, giống như là... Bị ai đó chọc một ngón tay vào!

Con người trong mắt lão giả thoáng co lại, hình ảnh quỷ dị như thế khiến cho cả lão cũng cảm thấy không sao hiểu được.

Chẳng lẽ cô gái này đã sớm chết từ lâu rồi?

“Chuyện này...”

Bốn người khác cũng nhìn thấy hình ảnh hoảng sợ trước mắt, nhìn thấy trong đầu cô gái kia đầy giò bộ, những con giò ấy cực kỳ cực lớn, không ngừng lăn lộn, chui rúc khắp nơi.

Rất khó mà tưởng tượng nổi, trong đầu phát sinh tình huống như thế, mà lúc trước, cô gái này vẫn còn có thể nói chuyện với bọn họ như không có bất cứ chuyện gì xảy ra???

“Có lẽ đây là một thứ bệnh hiểm nghèo mà chúng ta chưa từng biết tới.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết hơi che miệng mũi, thậm chí còn bị cả cái đầu lại, rồi trầm thấp nói:

“Khinh nhờn nơi thần thánh này là tội nghiệt của cô ta, đưa thi thể này đến hiệp hội Chung Khí, để bọn họ nhìn xem, rút cuộc cô ta chết vì nguyên nhân gì.”

Bốn người khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, bọn họ chỉ có thể bất chấp khó khăn ôm lấy thi thể cô gái nọ.

“Trên đường mấy người đi thành Để, không phát sinh chuyện gì chứ?” Lão giả nhíu mày hỏi.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên có người nghĩ đến thời điểm cô gái nọ muốn xâm phạm Hứa Thâm ở trong xe, bỗng nhiên cô ta kêu lên thảm thiết, vội vàng ôm đầu, tựa như lúc ấy còn có chút không thoải mái.

Người này lập tức kể ra tình huống lúc đó.

Mấy người bọn họ cùng nhìn về phía Hứa Thâm, lão giả hỏi: “Lúc ấy mấy người có đeo vòng cấm cho cậu ta không?”

“Có đeo.” Thanh niên kia vò đầu, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, nói như vậy không phải là Hứa Thâm làm?

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết trầm ngâm một chút mới nói: “Cứ mang thi thể kia ra ngoài trước đi, để hiệp hội Chung Khí bên kia nhìn kỹ lại nói.”

Mấy người kia thấy vậy cũng chỉ có thể đồng ý, trong lòng lập tức có thêm vài phần kiêng kỵ với thành Đê. Đã sớm nghe nói ở nơi ấy cực kỳ hỗn loạn, từng nhiều lần phát sinh ôn dịch, không nghĩ tới bọn họ vừa đi một chuyến đến thành Đê đã phát sinh chuyện lớn như vậy.

Mấy người lập tức mang theo thi thể cô gái, lần lượt rời khỏi nơi này.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, cũng trông thấy trên người không có xiềng xích trói buộc, hấn thử giấy giụa, nhưng hết thấy đều là phí công vô dụng.

Tuy bọn họ không biết cô gái kia chết vì điều gì nhưng hấn lại biết rất rõ điều này, khẳng định là Mai Phù gây nên.

Nhưng cô ấy đã làm như thế nào, thì hấn lại không biết.

Cùng lúc ấy, đau đớn và lạnh lẽo cùng nhau ập tới.

Hiện giờ đùi và hông Hứa Thâm đang dán lên ghế dựa, dường như lớp máu tươi dính nhầy đã gắn thân thể hấn lên ghế, gắn thật chặt...

Đau đớn rất bỏng làm lý trí trong đầu hấn cũng muốn đốt cháy theo, cháy rụi đến không còn sót lại một chút cặn bã nào.

“Hi hi, lại có mỹ thực đến đây rồi.”

“Lần trước bọn họ đưa món kia tới, đều bị mấy người ăn hết luôn, tôi còn chưa kịp hưởng thụ đâu, lần này phải đến lượt

tôi.”

“Mấy tháng rồi, con của tôi cũng chưa được ăn, nên dành cho tôi mới đúng.”

Sau khi lão giả mặc trường bào trắng như tuyết rời đi, những âm thanh phát ra từ bên trong lồng giam hắc ám bỗng trở nên thật rõ ràng, các loại ngữ điệu quái dị cùng những câu nói kỳ lạ truyền tới.

Chương 392. Hủy Diệt Là Tốt...

Hứa Thâm ngồi trên chiếc ghế huyết nhục đầm đìa, chung quanh chỉ còn hắc ám và khur làm bạn.

Giờ khắc này, hắn có cảm giác bản thân về quay về chiếc bàn ăn trong căn nhà lúc trước.

Chỉ là lúc này đây, bên cạnh hắn không có bàn ăn.

Hơn nữa, thể xác và tinh thần hắn lại càng thêm thống khổ hơn khi ở trong căn nhà lúc trước.

“Ma ma” nói bên ngoài rất nguy hiểm... Hoá ra đều là sự thật.

Nhưng... Hắn đã bước ra bên ngoài rồi.

Và... Phải làm như thế nào mới có thể tránh khỏi những nguy hiểm này?

Nếu... làm như thế nào cũng không thể tránh khỏi, hắn nên làm như thế nào mới đúng đây?

Có phải... hắn cần hủy diệt nguy hiểm, là toàn bộ những nguy hiểm, hay không?

Hủy diệt...

Tất cả đều hủy diệt...

Trong bóng đêm, ánh mắt Hứa Thâm càng ngày càng trở nên thâm thúy, tựa như đã hoàn toàn dung hợp cùng hắc ám.

Dường như những tiếng vui cười quái dị chung quanh, đã tác động đến cảm xúc của hắn, khiến cho khóe miệng kia cũng dần dần nhếch lên rồi.

Hủy diệt là tốt...

Trong bóng đêm, không thể cảm nhận được thời gian trôi qua, hay quá trình ngày đêm thay đổi.

Tình trạng mất máu quá nhiều mang đến suy yếu, khiến cho suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm dần trở nên mờ mịt, hẫng rơi vào hôn mê.

Phần máu thịt trên lưng hắn đã khô cạn, tầng vảy máu đầy những vết nhăn tựa như lớp vỏ lụa bọc bên ngoài hạt lạc, nhưng có thêm một tầng vảy cứng.

Tầng vảy cứng này phủ kín bên ngoài huyết nhục, tựa như một lớp da, giúp Hứa Thâm có thể miễn cưỡng tựa vào lưng ghế.

Hắn chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Hồi lâu.

Hồi lâu.

Trong bóng đêm, Hứa Thâm nghe được tiếng kinh văn tụng niệm truyền đến từ trên đỉnh đầu.

“Ngô chủ trên cao chính là nguyên nhân chúng con tồn tại...”

“... Cầu ngài che mắt không nhìn thấy tội lỗi của con...”

“Chỉ khi đánh mất bản thân, mới tìm lại được sinh mệnh chân thật...”

Hứa Thâm chậm rãi mở mắt.

Nhưng thứ mà hắn nhìn thấy vẫn là phòng hình phạt với hắc ám chung quanh, cùng với những bóng dáng dữ tợn như ẩn như hiện bên trong lồng giam.

Một thoáng sau, tiếng kinh văn biến mất, rất nhanh tiếp theo, Hứa Thâm đã nghe được tiếng bước chân, còn nhìn thấy lão giả mặc trường bào trắng như tuyết từ trong bóng đêm đi tới.

Lão giả liếc mắt đánh giá Hứa Thâm đang ngồi trên ghế một cái, lúc này toàn thân hắn đều là máu thịt, tuy đã cầm được máu, miệng vết thương cũng khô cạn, nhưng thoát nhìn vẫn cực kỳ dữ tợn.

Trong mắt lão lại lộ ra vẻ vừa lòng, mỉm cười nói: “Chúc mừng cậu, đã hoàn thành tân sinh.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn lão.

“Đừng cảm hận ta, chờ sau khi cậu cảm nhận được ân trách của ngô chủ, cậu sẽ cảm tạ ta thôi.” Lão giả mỉm cười, cởi bỏ tầng xiềng xích đang trói buộc Hứa Thâm trên ghế, lại tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, cậu cần phải bắt đầu công tác.”

Hứa Thâm không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn lão.

Lão giả vẫn duy trì nụ cười hiền lành, không để ý đến ánh mắt của Hứa Thâm, tiếp tục nói: “Mỗi buổi sáng, hãy nhớ cùng nhau đọc thánh kinh đi theo các tín đồ ở trên, thành kính cầu nguyện, chờ đến khi lời cầu nguyện kết thúc, cậu cần phải bỏ thức ăn vào các lồng giam, và đọc kinh văn cầu nguyện cho bọn chúng, mãi cho đến khi chúng nó hoàn thành lễ rửa tội.”

Thấy Hứa Thâm không đưa ra bất cứ câu trả lời thuyết phục nào, lão giả lại nói: “Chỉ cần hoàn thành công việc, qua vài ngày đầu tiên, cậu sẽ chậm rãi thích ứng với công việc này, huống chi thương tích trên người cậu còn chưa lành, cần điều dưỡng, cho nên ta sẽ không yêu cầu quá khắt khe với cậu. Nhưng một tuần sau, nếu cậu vẫn không thể đọc được kinh thánh cầu nguyện, làm chậm trễ công việc, có khả năng chúng ta sẽ tiến hành lễ rửa tội thứ hai cho cậu. Hy vọng cậu đừng tiếp tục lạc lối, trầm luân vào vực sâu của tội lỗi.”

Ánh mắt Hứa Thâm lại trở nên thâm thúy hơn vài phần, sau đó từ từ rời khỏi người lão.

“Bây giờ, đứng dậy đi, hoạt động nào.” Lão giả mỉm cười, nhưng trong miệng lại bật ra một câu mệnh lệnh.

Hứa Thâm trầm mặc một chút, bàn tay chống lên tay vịn, chậm rãi đứng dậy.

Trong phút chốc, nơi mông và đùi tiếp xúc với ghế, lập tức truyền đến một cơn đau đớn như bị xé rách.

Hiển nhiên tầng máu đã khô lúc trước, vừa bị xé rách lần thứ hai, lớp vỏ máu gắn liền với da liên tiếp vỡ ra, máu tươi lại ồ ạt phun trào.

Trong khi đó, khứu lực trong cơ thể hắn lại không thể truyền xuống nửa người dưới, cũng có nghĩa là hắn không thể dùng khứu lực cảm máu được.

Theo động tác đứng lên, máu tươi trong cơ thể hắn không ngừng chảy xuôi, dọc theo đùi, nhanh chóng rơi xuống dưới,

nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

Nhưng lúc này Hứa Thâm không kêu thảm thiết, thậm chí vẻ mặt còn không có biến hóa quá lớn, chỉ một mực cúi đầu duy trì dáng vẻ nhẫn nại.

Lão giả lộ ra vẻ hài lòng, nói: “Khi cảm thấy thống khổ, hãy nhớ tụng niệm lời ngỏ chủ Nguyệt Thần dạy bảo, những lời ấy sẽ giúp cho cậu được giải thoát từ trong thống khổ.”

Hứa Thâm từ từ nhắm hai mắt, không nói gì, bình tĩnh khắc chế đau đớn trên người.

Lão giả kiên nhẫn chờ đợi hai phút, mới nói: “Đi theo ta, ta sẽ giới thiệu cho cậu tình huống của những con khư này, thức ăn của chúng ta có hạn, không thể cho bọn chúng ăn quá no, vì vậy hãy cố gắng hết sức để đảm bảo rằng tất cả chúng đều rơi vào trình độ đói khát giống nhau.” Lão ngừng lại một chút, chợt mỉm cười nói: “Đây cũng là thuật ngự dân.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, bàn chân bước đi, tầng máu thịt trên lòng bàn chân không có da, trực tiếp giẫm lên sàn nhà ẩm ướt âm u, mỗi bước đi đều khiến rất nhiều máu tươi từ bên trong thấm thấu ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất, lưu lại từng dấu chân máu trên đường.

Lão giả chậm rãi đi tới phía trước dãy lồng giam, nói: “Cậu có thể sử dụng Khư Nhãn, phạm vi phong tỏa của vòng cấm khá hữu hạn, vừa lúc cũng tiện cho cậu có thể chăm sóc chúng nó. Đây là phòng số tám, con bị giam giữ bên trong là khư cấp B...”

Hứa Thâm yên lặng tụ tập khư lực lên đôi mắt, dù không cần Khư Nhãn, hắn cũng có thể nhìn thấy, nhưng hiển nhiên hắn lựa chọn làm như vậy để che giấu chuyện này.

Hắn như một bức tượng điêu khắc bằng gỗ biết nghe lời, một mực đi theo phía sau lão giả, nghe lão ta giảng giải tình huống bên trong mỗi một lồng giam ở nơi này.

Chương 393. Thuật Ngự Dân!

Tổng cộng có 18 cái lồng giam, bên trong chỉ có 7 con khư cấp B, còn lại đều là khư cấp C.

Nếu đồng thời phóng thích nhiều khu như vậy ra ngoài, nhất định sẽ tạo thành tai họa thật lớn.

Nhưng lão giả trước mắt, khiến cho Hứa Thâm ý thức được, loại ngoài ý muốn này tuyệt đối không có khả năng xảy ra.

Năm vị chấp pháp giả nguyệt bào đến truy nã hãn, đều là hình thái thứ hai, còn vị lão giả giáo chủ trước mắt này, tựa hồ là cực hạn của hình thái thứ hai, hoặc là quân vương.

Hứa Thâm nghĩ đến ba nhiệm vụ của số một, một trong số đó chính là lấy được đầu của Giáo hoàng giáo hội Nguyệt Quang.

Và dường như giáo hội Nguyệt Quang chính là giáo hội Nguyệt Thần, cũng có thể nói rằng, tên đầy đủ của nó chính là thân giáo Nguyệt Quang.

Nhà Trinh Thám từng nói nhiệm vụ của số một không có khả năng hoàn thành, và trong đó, nhiệm vụ kiểm tra tình huống của bia Trấn Khư gần như là nhiệm vụ đơn giản nhất rồi, nhưng cũng cần năng lực của hình thái thứ ba mới có thể nhìn thấy.

Trên thực tế, Hứa Thâm vẫn luôn hoài nghi rằng, nhất định phải là năng lực giả cảm giác đã đạt tới hình thái thứ ba, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy tình huống bên dưới bia Trấn Khư, nếu không bản thân số một cũng có thể tra xét rồi, và các vị quân vương khác cũng có thể thoải mái hoàn thành nhiệm vụ này.

Đồng thời điều này cũng có nghĩa là, rất có khả năng con khư bị trấn áp ở nơi đó vốn không phải là cấp A...

“Thả tôi ra, con của tôi đã vài tháng không được ăn gì rồi, sao các người có thể hiểu được nỗi thống khổ của một người làm mẹ chứ?” Trong lồng giam truyền đến tiếng cầu xin của khư.

Một người phụ nữ da thịt trắng như tuyết, sau lưng chỉ có nửa bên cánh thịt, trước ngực lại mọc ra bảy tám cái đầu trẻ con quái dị, vẻ mặt đầy bi thương đứng ngay trước lan can.

Con khư này có chiều cao chừng sáu, bảy mét, đang đứng sừng sững bên trong lồng giam hắc ám.

“Không phải con của cô đang ở trong bụng cô sao?” Lão giả bày ra sắc mặt từ bi, dịu dàng nói: “Cô vốn là một người mẹ,

thì nên mở phanh bụng của mình ra, rồi dùng nội tạng của bản thân cho con mình ăn chứ.”

Người phụ nữ quái dị kia nghe được lời này, chột chậm rãi cúi đầu, nghi hoặc nói: “Ổ trong bụng tôi sao?”

Ngón tay cô ta nhẹ nhàng sờ lên cái bụng trắng như tuyết, rồi đột nhiên dùng sức, xé rách nó ra, nội tạng từ bên trong chảy xuống. Cô ra cẩn thận tìm kiếm một hồi, nhưng không tìm được.

“Ông gạt người!” Cái bụng của người phụ nữ nọ mau chóng khép lại, phần nội tạng lòi ra bên ngoài cũng bị một lực lượng nào đó lôi kéo, cực nhanh trở lại trong bụng. Cô ta tức giận nắm lấy lan can: “Ông lại gạt tôi!”

Lão giả thờ dài nói: “Con của cô đã trốn đi, không muốn nhìn thấy cô, cô lại tự mình tìm xem.”

“Tôi sẽ không tin ông nữa!” Người phụ nữ phẫn nộ đánh đấm vào lan can.

Lão giả khẽ lắc đầu, mang theo Hứa Thâm trở lại phòng hình phạt, sau đó đi tới phía trước một ngọn đèn đồng hơi vắn vẹo bên trong.

Bỗng nhiên vách tường đằng sau phòng hình phạt lại nứt ra, không ngờ trong này còn có mật đạo.

Nhưng mật đạo này không sâu, lối vào vừa mở ra Hứa Thâm đã ngửi thấy mùi nước tiểu và phân nồng nặc.

Lão giả đi vào, không bao lâu sau, một đợt âm thanh xiềng xích đùng đưa vang lên.

Hứa Thâm nhìn thấy lão giả nọ cầm lấy một đoạn xiềng xích, còn phía sau xiềng xích là một đám nam nữ già trẻ với sắc mặt khô vàng, biểu cảm đầy sợ hãi.

Tổng cộng có tám người.

“Thánh kinh có nói, khi ngô chủ Nguyệt Thần nuôi dê, ngài vì thương tiếc cỏ non, đã lấy thân thể của chính mình nuôi chúng. Hiện giờ, nhìn ta có giống người nuôi dê hay không?” Lão giả nhìn Hứa Thâm, cười hỏi một câu, trong ánh mắt mang theo vẻ điên cuồng và một chút mê say nào đó.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, đến lúc ấy, Hứa Thâm mới chú ý tới một bức vẽ được gắn trên vách tường phòng hình phạt, bên cạnh đồng hình cụ đáng sợ kia.

Đó là một bóng dáng vĩ đại với khuôn mặt tuần lẳng đầy từ bi, đang dắt đàn dê ra ngoài chăn thả, nhưng ngoại trừ đàn dê trong tay người nọ, còn có đàn cừu khác đang gặm nhấm máu thịt từ trong lồng ngực đối phương.

Có khá nhiều đèn đồng được gắn bên dưới bức bích họa, không hiểu sao dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, hình ảnh đầm máu trong kia lại mang theo một loại cảm giác thần thánh nào đó.

Nhưng loại cảm giác thần thánh này lại xuất hiện trong một gian phòng hình phạt âm trầm, bỗng trở nên cực kỳ quý dị.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng hiện một chút âm u, hần trầm giọng nói: “Ông cũng chuẩn bị dùng máu thịt của mình để chăn nuôi bọn họ sao?”

“Không không.” Dường như lão giả vừa bị câu nói này dọa sợ, lão vội vàng phủ nhận, liên tục lắc đầu nói: “Đương nhiên là không phải, làm sao chúng ta có thể giả mạo khinh nhờn hành động thần thánh của ngô chủ Nguyệt Thần được? Chúng ta chỉ có thể noi theo một hai, nhưng tuyệt đối không thể noi theo tất cả.”

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, nhất thời hần cũng không phân biệt được đến tột cùng là lão thật sự điên cuồng, hay là tuyệt đối thanh tỉnh.

“Đây chính là thức ăn để cho cậu đi nuôi dưỡng.” Lão giả đưa sợi xích trong tay cho Hứa Thâm, trong mắt lại hiện lên vẻ từ bi, nói: “Cậu đã rất may mắn khi có thể vượt qua lễ rửa tội, trở thành người chăn nuôi, nhưng càng gần ơn trạch của ngô chủ, càng phải đặc biệt quý trọng cơ hội này.”

Bàn tay cầm xích sắt của Hứa Thâm thoáng ngừng lại, hần ngẩng đầu nhìn về phía tám người đang bị xâu chuỗi ở phía sau sợi xích kia. Tất cả bọn họ đều mang theo vẻ mặt khủng hoảng, bất lực, và cầu xin tha thứ.

“Cần nuôi như thế nào, tôi đã nói với cậu rồi, không nên phạm sai lầm.” Lão giả nhẹ giọng nói: “Cậu đừng cảm thấy không

nữ. Bọn họ đã phạm tội nghiệt, cần phải tước đoạt thân thể tội nghiệt. Đây chính là lễ rửa tội và nghi thức tinh lọc được ban ân cho bọn họ. Nó có thể giúp bọn họ được tiến vào thần quốc ở kiếp sau.”

Ánh mắt Hứa Thâm đầy lạnh lùng nhìn lão.

Ông nói như vậy, ông có tin được không?

Nhưng những gì Hứa Thâm nhìn thấy chỉ là ánh mắt thành kính đầy chân thành của lão giả nọ, và hắn cảm thấy rằng, đôi phương thực sự tin tưởng vào loại thuyết pháp rồ dại này.

Chương 394. Hắn Có Cảm Giác, Bản Thân Tự Như Một Cái Xác Không Hồn...

***Ủng Hộ Dịch Giả Chính Chủ Z A L O: 0704 730 588
(Phước Mạnh)***

Chờ lão giả chuẩn bị rời đi, Hứa Thâm mới hỏi: “Lấy người nuôi khư, các người làm như vậy sẽ được lợi ích gì?”

“Chỉ cần cậu làm tốt bổn phận của mình là được.” Lão giả không xoay người lại, chỉ nói: “Đừng quên tụng niệm kinh thánh.”

Ngay sau khi bóng dáng lão giả biến mất trong lối đi tối tăm bên ngoài lồng sắt, Hứa Thâm cũng chậm rãi thu hồi ánh mắt, tiếp đó, hắn quay đầu lại đưa mắt nhìn tám người phía sau, bọn họ cũng đang sợ hãi nhìn hắn.

Giờ phút này cả người hắn máu thịt mơ hồ, dáng vẻ bên ngoài cũng khiến người ta sợ hãi không khác gì quái vật.

“Đừng giết chúng tôi, cầu xin cậu, tôi chỉ bị ma quỷ sai khiến, mới đến giáo đường muốn xin một mẫu bánh mì mà thôi.” Một người trung niên mặc quần áo rách nát cầu xin nói.

“Tôi chỉ trộm một bộ trang sức. Nhưng ... tôi đã sớm nhận tội, tôi cũng đã trả lại, van cầu cậu hãy buông tha cho tôi.” Một người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc tương đối xinh đẹp, nhưng giờ phút này, cả người đầy vết bầm còn dính mùi phân hôi thối, cất giọng đầy sợ hãi nói.

“Tôi cũng vậy, tôi là tín đồ của Nguyệt Thần, tôi chỉ có chút ngốc, niệm giáo điều có chút chậm, còn quên mất một điều... Nhưng tôi đã học thuộc lòng rồi, tôi thật sự đã thuộc lòng tất cả rồi!” Một người phụ nữ trẻ khác cầu xin nói.

Hứa Thâm chỉ im lặng không nói gì.

Hiện giờ ngay cả bản thân hắn cũng khó bảo toàn, tự nhiên không có quyền quyết định sinh tử của những người này.

Huống chi, trước khi hắn chưa tới đây, nơi này vốn là như vậy, rất khó để tưởng tượng rút cuộc đã có bao nhiêu người chết thảm ở trong này.

Và đây tuyệt đối không phải là điều mà hắn có thể thay đổi được.

Hơn nữa, đây chỉ là một trong số những tòa giáo đường của bọn họ mà thôi.

Hứa Thâm vẫn im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ kéo xiềng xích, dẫn tất cả bọn họ, những người bị trói buộc vào sợi xích ấy, đi tới phía trước lồng giam cần cho ăn.

“Đừng van xin cậu ta nữa, cậu ta cũng là quái vật. Chúng ta... chúng ta nhiều người, chúng ta liều mạng với cậu ta!”

“Đúng vậy, chân hắn đang chảy máu. Con quái vật này cũng bị nhốt ở đây, còn bị trọng thương nữa. Chúng ta liều mạng với hắn!”

Trong số những người bị trói vào xiềng xích có một thanh niên và trung niên, hai người bọn họ thấy những người khác cầu xin không có kết quả, trong mắt lập tức lộ ra quang mang tàn nhẫn, trực tiếp mở miệng cổ vũ mọi người cùng liều mạng với Hứa Thâm.

Theo tiếng quát giận dữ của bọn họ, có người vẫn mang theo vẻ mặt sợ hãi, không dám đắc tội với Hứa Thâm, nhưng cũng có người đã trở nên hung ác.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của hai người kia, cả đám người bị khơi dậy ác niệm đều vọt về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm xoay người, bỗng nhiên đánh ra một quyền, đập thẳng vào mặt một người trong đó.

Mao mạch trên nắm tay vốn đã đóng vảy, khô cạn, theo động tác vung quyền, lại lần nữa phun trào máu tươi, trộn lẫn cùng máu tươi bắn ra từ bên trong khoang mũi của đối phương.

Bên kia có người đánh tới, Hứa Thâm phản ứng cực nhanh, trực tiếp xoay người, đá ra một cước.

“Ai nha ai nha, đừng làm hỏng thức ăn của chúng tôi.”

“Đúng vậy, đừng đánh, đừng đánh nữa mà, hi hi.”

Đám khur trong lồng giam ngửi thấy mùi máu tươi, lập tức bị kích thích. Chúng nó nhanh chóng tụ tập phía trước lan can, có con vỗ tay cười quỷ dị, có con phát ra tiếng khuyên bảo chân thành, nhưng nói xong lại không nhin được, khẽ bật cười.

Hứa Thâm đã sớm nhìn ra, những người bị trói này đều là người bình thường, mặc dù hiện giờ, hấn chỉ có thể dùng khur lực ở nửa người trên để công kích, nhưng đối phó với mấy người bình thường, vẫn rất đơn giản.

Mặc dù không có khur lực, chỉ cần dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của bản thân hấn thôi, cũng có thể dễ dàng giải quyết bọn họ.

Theo ba, năm người cùng nhau ngã xuống, những người khác đều dừng bước, kinh hãi nhìn Hứa Thâm, không dám tiến lên nữa.

Hứa Thâm không nói một lời, chỉ yên lặng nhặt chuỗi xiềng xích kia lên, tiếp tục lôi kéo bọn họ đi về phía trước.

Những người ngã xuống cũng bị kéo, dầu không muốn, tất cả vẫn phải đứng lên, chỉ là vẻ hung ác trên mặt đã biến thành tuyệt vọng.

Hứa Thâm cởi bỏ xiềng xích đang trói buộc trên người một trong số bọn họ, để đối phương đứng trước lồng giam.

Người đàn ông này có vẻ sợ hãi, đôi mắt đảo dác nhìn về phía trước, nhưng những gì gã nhìn thấy... chỉ là bóng tối, u ám và đáng sợ.

Mà trong tầm mắt của Hứa Thâm, con khur trong lồng giam bóng tối đã đến gần lan can, đang từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trước mắt.

Sau đó, bàn tay quái dị như lưỡi liềm của nó vươn ra khỏi lan can, ôm lấy người đàn ông kia.

“Phốc xuy” một tiếng, ngay trước khoảnh khắc cái chết hàng lâm, người đàn ông nọ cũng được nhìn thấy dáng vẻ của khur.

Nhưng cơ thể của gã đã nổ tung, huyết tương phun ra, sau đó bị cắt nhỏ, đè ép, bị trực tiếp kéo vào giữa lan can.

Cũng vào thời khắc đó, bảy người phía sau đều nhìn thấy khuôn mặt của khur, sắc mặt tất cả chuyển thành trắng bệch, có vài người bị dọa sợ, trực tiếp tiểu tại chỗ, thậm chí có người còn ngất đi.

Hứa Thâm hoàn tất công việc, lại lặng lẽ mang theo những người còn lại, từ từ đi tới. Hắn có cảm giác bản thân như một cái xác không hồn.

Sau khi bảy người đều được đưa đến các lồng giam khác nhau, Hứa Thâm cũng hoàn thành nhiệm vụ chăn nuôi của ngày hôm nay.

Trong bóng đêm, ngoại trừ tiếng cười quỷ dị và lời nói lảm nhảm điên khùng của đám khur, chỉ còn lại âm thanh nhai nuốt.

Hứa Thâm đứng ở lối đi nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy chính cái bụng của hắn cũng đang lặng lẽ kêu gào.

Con đói khát như một ngọn lửa, đốt cháy tràng vị (hệ tiêu hóa bao gồm dạ dày, ruột non và đại tràng).

“Đại ca ca, em bị thương.” Bỗng nhiên từ một cái lồng nằm trong góc, truyền đến âm thanh non nớt của một cô bé.

Hứa Thâm chậm rãi quay đầu, sau đó bình tĩnh đi qua.

Trong lồng giam có một bé gái với dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt diêm dā đáng thương, nói: “Tay em bị trầy xước. Em lạnh quá, đói quá, anh có thể giúp em băng bó một chút được không?”

Hứa Thâm yên lặng nhìn cổ tay cô bé vươn ra, đúng là phía trên có một vết thương.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới thấp giọng nói: “Được.”

Đôi mắt cô bé sáng lên, nó vội vàng đi đến chỗ lan can, chìa bàn tay nhỏ bé bị thương ra, nhỏ nhẹ: “Đại ca ca, anh giúp em nhìn kỹ xem...”

Hứa Thâm hướng ánh mắt chăm chú nhìn huyết dịch trên cổ tay, sau đó chậm rãi đến gần lan can, vươn tay ra.

Chương 395. Đồ Ăn Và Thực Khách!

Trong quá trình thông thả này, vẻ mặt của cô bé trước mắt đột nhiên thay đổi, cái miệng nứt ra, gần như đã xé rách cả nửa khuôn mặt, trên đó lộ ra một nụ cười đầy hưng phấn và dữ tợn.

Đôi mắt cô bé tỏa sáng mang theo cơn đói khát mãnh liệt, trong cổ họng bật ra tiếng cười quái dị bén nhọn, tựa như trong âm điệu có hai giọng nói chồng chất vào nhau, đồng thời nói: “Bị lừa, anh bị lừa rồi!”

Cánh tay cô gái chợt xé toang ra, nhưng ở bên trong không có lớp biểu bì trắng nõn, chỉ lộ ra phần quái chi dữ tợn.

Ngay khi cô bé nọ định lao tới bắt Hứa Thâm đi, bỗng nhiên Hứa Thâm lại chính là người đầu tiên hành động, hắn bắt lấy phần quái chi của cô, sau đó, hung hăng cắn xuống một ngụm.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong lồng giam tăm tối vang lên.

Bóng dáng vắn vẹo phía sau lan can hoảng sợ, nó liều mạng giãy giụa, muốn rút thân thể đang lộ ra bên ngoài lan can quay về...

“Phốc” một tiếng, bỗng nhiên Hứa Thâm thả tay ra.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc thả tay ra ấy, trên tay hắn đã có một thanh loan đao, trực tiếp đâm xuyên qua bụng con khur nọ.

Tuy trên bề mặt cái bụng nhìn như bụng cóc kia đầy rẫy những bướu thịt nhưng vẫn bị một đao này rạch ra, để lộ cơ quan nội tạng bên trong.

Hứa Thâm lập tức đưa tay bắt lấy chúng, hung hăng lôi ra ngoài.

Con khur kia lại kêu thảm một tiếng, hốt hoảng lùi bước vào giữa nhà tù, trốn thẳng vào bóng tối u ám bên trong, sau đó

hướng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn thiếu niên bên ngoài nhà tù.

Ngoài kia, thiếu niên nọ lập tức nâng phần cơ quan nội tạng bị cắt đứt của nó lên, há miệng gặm ăn ngấu nghiến.

Dáng vẻ đói khát như thế, khiến cho nó nhất thời không phân biệt ra, đến tột cùng ai mới là kẻ đang ở bên trong nhà tù.

Dị biến phát sinh ở nơi này khiến cho những con khur không được cho ăn ở bên trong nhà tù, đều nhìn qua. Và ở ngay trong khoảnh khắc này, những tiếng nói kỳ quái, những âm thanh vui cười bỗng dừng lại ngưng bật đi một lát.

Chừng ba tới năm giây thời gian lắng đọng như vậy, chỉ có thể nghe được âm thanh nhai ngấu nghiến và nuốt thức ăn.

“Hắn đang ăn chúng ta?” Có con khur nhỏ giọng nói, âm điệu mang theo nghi hoặc nồng đậm.

Phải biết rằng, tuy lão giả mặc trường bào trắng như tuyết kia ngược đãi chúng nó, lột da chúng nó, lấy đi cốt tủy của chúng nó, nhưng chúng nó đều không cảm thấy sợ hãi, trong lòng chỉ dâng lên phần nộ và thống khổ mà thôi...

Nhưng một màn trước mắt này, lại khiến trong lòng chúng nó dâng trào một nỗi sợ hãi tựa như con mồi vừa trông thấy kẻ đi săn.

Là đồ ăn và thực khách.

Trước kia chúng nó chính là thực khách, mà hiện giờ, lại trở thành đồ ăn trong miệng thiếu niên kia sao?

Dưới cái nhìn chăm chú của đám khur, Hứa Thâm đã ngấu nghiến sạch sẽ đồng nội tạng trên mặt đất, sau đó, thiếu niên này nhất thanh loan đao kia lên, nó chính là tịnh đao (mấy chương trước mình để là thanh đao sạch sẽ nhưng nghe về như nó giống đao dùng để tịnh thân hơn) từng được dùng để lột da hắn, nhưng lúc này, nó lại trở thành binh khí trong tay hắn.

Trang phục tác chiến và kiếm của hắn, tất cả đều bị mang đi cùng túi da rồi, và thứ duy nhất hắn có thể nắm được trong tay chính là hình cụ ở nơi này.

Con đói cháy bỏng như lửa thiêu đã giảm bớt, Hứa Thâm lau khô miệng, quét sạch chỗ máu đen còn dính lại, rồi liếm hết.

Hắn nhìn thoáng qua bóng dáng lúc trước đã biến hóa thành cô bé, đang vặn vẹo trong nhà giam. Đối phương đã rúc vào chỗ sâu nhất bên trong, hai tay bung kín cái bụng, hướng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn hắn.

Con khur này là khur cấp C. Và dù Hứa Thâm đang bị vòng cấm hạn chế, nhưng chỉ cần dựa vào khur lực ở nửa người trên, hắn vẫn có thể tạm thời bộc phát ra một chút lực lượng, có thể kiềm chế con khur kia.

Nếu đối thủ là những khur cấp B kia, Hứa Thâm sẽ không mạo hiểm làm như thế.

“Chúng mày muốn ăn cơm, tao cũng muốn ăn cơm... Nhưng lão già kia không mang cơm cho tao, đừng trách tao ăn chúng mày.” Hứa Thâm thì thảo tự nói, ánh mắt hắn đầy vẻ quạnh hiu, hai tay khép lại, bắt chước lão già mặc trường bào trắng như tuyết kia, bắt đầu nhẹ giọng cầu nguyện: “Đau khổ đến từ chính thân thể, chỉ có tâm linh sạch sẽ, mới không cảm thấy đau khổ...”

Tụng niệm chấm dứt, Hứa Thâm kéo thân thể đầm đìa máu tươi của mình, chậm rãi quay về phòng hình phạt, lại một lần nữa ngồi trên chiếc ghế loang lổ vết máu.

Theo bóng dáng hắn rời đi, âm thanh nhai nuốt thức ăn vang vọng bên trong gian nhà tù hắc ám ấy cũng chấm dứt, tất cả từ từ trở về với bóng đêm tĩnh mịch.

Ngày kế.

Hứa Thâm vừa tỉnh lại từ trong hôn mê, đã nghe được âm thanh cầu nguyện truyền đến từ trên đỉnh đầu, từ xa về gần, từ mơ hồ đến rõ ràng, hắn cũng chậm rãi mở mắt, trong lòng thầm hiểu một ngày mới đến rồi.

Ngày thứ hai... Hứa Thâm yên lặng ghi nhớ.

Tiếng tụng niệm thánh kinh bay vào trong tai, bị kẹt giữa thông khô và dần vật, Hứa Thâm chỉ có thể để suy nghĩ trong đầu trở nên trống rỗng, giảm bớt đau đớn trên thân thể, dần dần hắn bắt đầu nghe tiếng kinh văn đến nhập thần.

Chờ tiếng kinh văn biến mất, Hứa Thâm mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt lập tức nhìn về đoạn cuối của nhà giam hắc ám, đợi lão già kia đi đến.

Hồi lâu sau, chừng một canh giờ, hấn mới nghe được tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đi một mình, men theo bậc thang bước tới, trong tay mang theo hộp cơm.

Lão đi xuyên qua nhà giam hắc ám, nhìn trái nhìn phải, không thấy bất cứ hình ảnh hỗn loạn nào, chỉ thấy ở phía trước những nhà giam cần nuôi nấng đã được lão chỉ định, đều có vết máu mới mẻ lưu lại, nghĩa là Hứa Thâm đều làm việc đúng như những gì lão đã dặn dò.

Lão khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười vừa lòng, chậm rãi đi vào phòng hình phạt, trông thấy thiếu niên đang ngồi trên chiếc ghế nhuộm máu.

Đối phương tựa như một mô hình người màu máu quý dị, đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lồi lõm kia, nhìn qua có vẻ rất hài hòa, bình tĩnh.

Lão mỉm cười, nói: “Ngày hôm qua ta quên không đưa cơm tới. Chắc cậu đã đói bụng lắm rồi? Đây là đồ ăn hôm nay của cậu, cứ từ từ ăn đi.”

Chương 396. Ngày Thứ Năm...

Hứa Thâm lẳng lẳng nhìn lão, cũng nhìn thấy hộp cơm được đặt trên cái bàn bên cạnh. Hộp cơm vừa mở ra, Hứa Thâm đã chậm chậm đứng lên, tầng vảy máu dính trên mông cùng đùi lại xuất hiện một chút vết rách rất nhỏ, có máu loãng chảy ra ngoài.

Nhưng trải qua quá trình xé rách lặp đi lặp lại suốt ngày hôm qua, dường như phần biểu bì bên dưới lớp của hấn cũng đông lại tạo thành một tầng vảy, và máu thịt cũng trở nên cứng cỏi hơn trước.

Hứa Thâm mở hộp cơm ra, nhìn thấy bên trong là mấy món ăn và cơm đơn giản, còn có một miếng thịt kho tàu thật lớn.

Hấn cũng không thể phân biệt rõ thứ này là loại thịt gì, nhưng lúc này cũng không chú ý được nhiều như vậy, hấn trực tiếp cầm chúng lên ăn.

Tuy ngày hôm qua hắn đã tìm được đồ ăn, nhưng một ngày vốn phải ăn ba bữa cơm, hắn chỉ được ăn có vẹn vẹn một bữa, còn chưa được ăn no, lại thêm thân thể tiêu hao do xuất huyết quá nhiều, làm sao không cảm thấy đói khát cho được?

Lão giả nọ nhìn thấy dáng vẻ ăn ngấu ăn nghiền của Hứa Thâm, khẽ mỉm cười, lại tỏ vẻ cực kỳ thân thiết nói: “Lần sau ta sẽ mang cho cậu chút nước, tránh bị nghẹn.”

Hứa Thâm không nói gì, vẫn tiếp tục há mồm to nhai nuốt.

Hắn ăn được một nửa, chợt hướng ánh mắt nhìn sang lão giả đang lẳng lẳng đứng một bên, hỏi: “Hôm nay tôi còn phải cho ăn không?”

“Không, ‘Nguyên liệu nấu ăn’ chưa thu thập xong rồi, chờ hai ngày nữa đi.” Lão giả mỉm cười nói.

Hứa Thâm im lặng một chút, sau đó khẽ gật đầu, lại tiếp tục cúi xuống ăn.

“Cậu đã nghe hết thánh kinh buổi sáng rồi?” Lão giả nọ tựa như một vị học giả nhã nhặn, luôn giữ vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với Hứa Thâm.

“Nghe rồi.” Hứa Thâm gật đầu: “Rất có đạo lý.”

Đôi mắt lão giả tỏa sáng, khoe miệng tươi cười, nói: “Xem ra cậu rất có ngộ tính, không hổ là chiến tướng Quỷ Nguyệt của Giang gia, đáng tiếc, Giang gia đã xuống dốc, bằng không cậu cũng không có cơ hội nhận được ân trạch của ngô chủ.”

Hứa Thâm im lặng.

Lão giả hàn huyên thêm vài câu về chuyện kinh văn buổi sáng, lại phát hiện Hứa Thâm có thể trả lời được tất cả những câu hỏi của mình, trong lòng đã biết hắn không hề nói dối, là thật sự nghe dạy bảo. Lão lập tức cảm thấy vừa lòng, xoay người rời đi.

Sau khi lão giả rời đi, Hứa Thâm ăn xong cũng quay về chiếc ghế.

Khuôn mặt hắn biến mất trong bóng đêm.

Dưới ánh lửa mỏng manh từ ngọn đèn đồng trên tường, trong khu nhà giam ngập chìm trong hắc ám bên dưới giáo đường

kia, chỉ còn lại có tiếng khư khe khẽ nói nhỏ, cùng với một vài âm thanh quái dị ngẫu nhiên truyền ra.

Thời gian dần dần trôi đi trong chờ đợi.

Hứa Thâm không thể phân biệt rõ thời gian, hắn chỉ có thể thông qua tiếng cầu nguyện đều đặn vang lên mỗi ngày từ trên đỉnh đầu để phán đoán ra, lại một ngày mới đến.

Một ngày, lại một ngày.

Ngày thứ năm...

Hứa Thâm yên lặng lắng nghe cầu nguyện, ngày hôm qua hắn vừa chăn nuôi khư một lần, nhưng những con khư khác đã có cảnh giác, chúng sẽ không dễ dàng tới gần hắn nữa.

Vẫn có khư muốn dụ dỗ Hứa Thâm, nhưng chúng nó là khư cấp B, đương nhiên hắn không dám mạo hiểm.

Mỗi ngày lão giả chỉ đến một chuyến, đưa một bữa cơm.

Liên tục vài ngày như vậy, Hứa Thâm thường xuyên rơi vào trạng thái đói khát, hơn nữa là càng ngày càng đói.

Trong cơn đói khát và sự lạnh lẽo bua vây, bỗng nhiên Hứa Thâm phát hiện, nghe kinh văn đã trở thành thói quen mà cơ thể hắn được thả lỏng nhất, cũng là thói quen mà hắn chờ mong nhất trong ngày.

Bởi vì sau khi cầu nguyện chấm dứt, lão giả sẽ mang đồ ăn đến cho hắn.

Và hôm nay sau khi quãng thời gian cầu nguyện chấm dứt, Hứa Thâm lại nhìn về phía cuối nhà giam.

Không bao lâu sau, lão giả lại mang theo hộp cơm xuất hiện, nhìn thấy máu thịt trên người Hứa Thâm đã khô lại, không còn xuất huyết nữa, lớp biểu bì bên ngoài đã dần dần khép lại, kết vảy, hình thành nên một tầng màng thịt màu máu, lão giả mỉm cười, nói: “Qua thêm một đoạn thời gian nữa, trên người cậu có thể sinh ra một lớp da mới rồi. Tuy cậu không phải năng lực giả hệ trọng cầu, nhưng tốc độ tái sinh do khư lực mang đến, cũng vượt xa người bình thường.”

Hứa Thâm nghe được âm điệu trong lời nói của lão, tựa như đang chân thành cảm thấy vui vẻ vì mình. Hắn cũng lộ ra một

nụ cười mỉm, nhưng ý nghĩa của nụ cười này ra sao, lại chỉ mình hắn mới biết được.

“Có người tới tìm tôi không?” Lần này, Hứa Thâm không nóng lòng ăn cơm nữa, ngược lại, bắt đầu hướng ánh mắt trông mong nhìn lão giả.

Nụ cười trên mặt lão giả lập tức phai nhạt đi, lão mở miệng nói: “Cậu còn muốn rời khỏi nơi này sao? Ừm, là lúc trước ta không nói cho cậu biết, kỳ thật... thế lực ở sau lưng hội Truy Quang tại nội thành, chính là giáo hội Nguyệt Quang chúng ta.”

Hứa Thâm ngẩn ra. Tại thời khắc ấy, ánh sáng nhạt đang lóe lên trong đôi mắt hắn chợt động lại.

“Thứ ánh sáng mà hội Truy Quang... truy tìm chính là giáo hội Nguyệt Quang chúng ta.” Lão giả lạnh nhạt nói: “Nếu không, làm sao chúng ta có thể dễ dàng điều tra ra tư liệu của cậu như vậy? Nếu chỗ dựa của hội thực sự là đại nhân vật khác trong nội thành, bọn họ đã sớm tới đón cậu đi rồi.”

“À, đúng rồi.” Bỗng nhiên lão nghĩ đến điều gì đó, lại mỉm cười nhìn Hứa Thâm: “Cậu là người thành Đê, không biết bố cục trong nội thành. Thật ra rất nhiều đại nhân vật trong mắt các cậu, chỉ là con mèo con chó ở nội thành này mà thôi. Và ở bên trong nội thành này, giáo hội Nguyệt Quang chúng ta mới là đại nhân vật chân chính.”

Trong đôi mắt Hứa Thâm lóe lên quang mang thâm trầm. Hắn nghĩ đến ánh mắt và cái lắc đầu của Mộc Vương trước khi bọn họ bắt hắn đi. Hắn vốn cho rằng đối phương đang âm thầm truyền tin, muốn hắn cố gắng chờ đợi, đối phương chắc chắn sẽ cứu hắn, nhưng đến lúc này hắn mới hiểu, phải chăng đối phương làm như vậy chỉ vì muốn ổn định hắn, tránh cho hắn phản kháng gây chuyện, từ đó làm liên lụy đến đối phương?

Đáy lòng hắn đang không ngừng trầm xuống, tựa như chìm thẳng xuống chỗ sâu dưới đáy biển, nơi băng hàn, lạnh lẽo thấu xương.

“Nếu cậu sớm đưa ra mặt nạ chứng minh thân phận của mình, chưa chắc ta đã đưa cậu đến nơi này, nhưng đáng tiếc, hết thấy đều muộn rồi.” Lão giả khẽ lắc đầu, chợt nói: “Hy vọng ta

không còn phải nghe cậu nhắc tới loại chuyện này nữa, đây là kinh nhờn với ngô chủ Nguyệt Thần. Cậu đã nghe năm ngày lời ngài dạy bảo, lại còn muốn ruồng bỏ ngô chủ mà đi, đúng là ngu muội...”

Nói xong, lão lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi.

Chương 397. Tự Cứu!

Bóng dáng lão già hoàn toàn biến mất, Hứa Thâm vẫn đứng thẳng trong bóng đêm. Tựa như trong một khoảnh khắc này, màn ánh sáng nhạt tỏa ra từ những chiếc đèn đồng chung quanh bỗng trở nên âm đạm, hắc ám khôn cùng âm âm lao đến...

Tựa như hắc đang đứng sừng sững ngay trung tâm hồ nước giữa bóng đêm, bên chân đều là vực sâu vạn trượng.

Chung quanh chỉ còn tiếng bàn luận khe khẽ của đám khư thú.

Hồi lâu...

Hồi lâu...

Ánh mắt Hứa Thâm dần khôi phục từ trong trạng thái thờ ơ, hắc cầm lấy hộp cơm ăn gần đó.

Đồ ăn đã nguội, nhưng hắc vẫn ăn hết thật nhanh.

Chờ ăn xong, hắc quay trở lại chiếc ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu kêu gọi thế giới Linh Bí.

Rất nhanh, tựa như linh hồn hắc vừa bay khỏi thân thể, lướt qua tầng hầm hắc ám bên dưới giáo đường, lướt qua tầng mây, đi tới thế giới Linh Bí lấp lánh mỹ lệ.

27 quả cầu ánh sáng long lanh lơ lửng trên bầu trời như những vì tinh tú.

Ánh mắt Hứa Thâm đảo qua, hắc nhìn thấy Nhà Trinh Thám online, số bảy Đầu Sói cũng online.

“Số mười.” Nhà Trinh Thám vừa nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức cười cười chào hỏi: “Sao lâu như vậy anh không tới? Lần trước anh nhờ tôi chú ý tin tức của Giang gia, tôi đã nghe ngóng được một chút rồi.”

Giang gia... Ly tử... Hứa Thâm thoáng im lặng một lát, bỗng nhiên mở miệng nói: “Cứ để lần sau lại nói, lần này tôi có việc cần tìm số một.”

“Tìm số một sao?” Nhà Trinh Thám có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ Hứa Thâm đã biết những chuyện cô đang định nói? Và hẳn chuẩn bị tìm số một để xử lý những chuyện này?

“Vậy anh cứ trực tiếp nhìn chăm chú vào Linh Bí của anh ta rồi kêu gọi là được. Nếu anh ta rảnh sẽ cảm nhận được.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, sau đó nhìn chăm chú vào Linh Bí màu đỏ sậm của số một.

Hắn nhẹ giọng kêu gọi, có cảm giác tựa như suy nghĩ của mình đang chậm rãi chạm đến Linh Bí của đối phương.

Không bao lâu sau, Linh Bí màu đỏ sậm xuất hiện ánh sáng.

Số một online.

Hứa Thâm dùng phương thức của số một, nhìn chăm chú vào Linh Bí của đối phương, ngay sau đó, quả cầu ánh sáng Linh Bí của hai người lập tức xuất hiện biến hóa, rời khỏi khu vực có 27 viên Linh Bí vờn quanh, tụ cùng một chỗ, hình thành vòng ngăn cách bí ẩn, có thể đi vào nói chuyện riêng.

“Số mười, tìm tôi có việc?” Giọng nói của số một vẫn mang theo uy nghiêm và trầm ổn như cũ, còn mang theo một chút ngoài ý muốn vì số mười lại chủ động tìm mình.

“Tôi cần anh giúp một chuyện.” Hứa Thâm trầm thấp nói.

Số một thoáng nhướng mày, chẳng lẽ là chuyện của Giang gia?

Gã đã nghe cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nói qua mối quan hệ giữa số mười cùng với Giang gia, chẳng lẽ đối phương chuẩn bị ra tay ngay vào lúc này?

Nhưng theo phán đoán của gã về tình thế hiện giờ của Giang gia, hiển nhiên lúc này còn chưa phải thời cơ tốt nhất để bọn họ nhúng tay vào.

Chẳng qua... nếu số mười kiên quyết muốn gã ra tay, gã cũng chỉ có thể ra tay một lần.

Chỉ cần ra tay lần này, gã và số mười sẽ không ai nợ ai nữa.

“Anh có thể cứu giùm tôi một người tù trong tay giáo hội Nguyệt Quang hay không?” Hứa Thâm trầm thấp nói.

“Giáo hội Nguyệt Quang?” Số một thoáng kinh ngạc, vì sao lại kéo tới tôn giáo luôn rồi, gã trực tiếp hỏi: “Là cứu ai? Cứu như thế nào?”

Hứa Thâm im lặng một chút mới nói: “Xem như một tên thuộc hạ mà tôi bồi dưỡng đi. Nếu có thể, tôi hy vọng anh có thể giúp hấn quang minh chính đại rời khỏi giáo hội Nguyệt Quang. Hiện giờ hấn đang dùng thân phận tội phạm, bị nhốt lại rồi.”

Số một nhướn mày, chỉ là một tên thuộc hạ thôi sao? Chẳng lẽ là thân tín cực kỳ quan trọng?

Nhưng ... đây là cơ hội hiếm có, khả năng cao là gã có thể lần theo thân phận người được cứu vớt nợ, để điều tra ra một chút tin tức về thân phận của số mười này.

Nếu biết được thân phận của đôi phương... Đôi mắt số một khẽ nheo lại.

Gã lập tức nói: “Không thành vấn đề, chỉ là giữa tôi và giáo hội Nguyệt Quang có chút xung đột, anh cũng nhìn thấy nhiệm vụ của tôi rồi đó, nếu có thể chặt bỏ đầu của Giáo hoàng giáo hội Nguyệt Quang, sẽ là một chuyện thú vị biết bao nhiêu! Hiện giờ giáo hội Nguyệt Quang này nhốt thủ hạ của anh, cũng coi như chúng ta có chung địch nhân, nếu chỉ đơn giản là cướp người rời khỏi nơi đó thôi thì cực kỳ đơn giản, nhưng muốn cho hấn quang minh chính đại đi ra ngoài, tôi lại cần vận dụng không ít quan hệ...”

“Có thể làm được không?” Hứa Thâm chăm chú nhìn gã: “Nếu có thể giải quyết, thù lao nhiệm vụ lần trước, xóa bỏ.”

Số một đang một mực chờ đợi những lời này, lập tức cười nói: “Có thể!”

n tình của Quân vương cũng không dễ trả, nếu số mười muốn gã ra mặt nhúng tay vào chuyện của Giang gia, đó mới là điều làm người ta đau đầu.

Về phần giải cứu một tên thuộc hạ, chỉ cần vận dụng một chút mạng lưới quan hệ là được nhưng cũng không cần vận dụng nhân mạch quá cao cấp.

Gã cũng đoán được, chưa chắc số mười đã tìm tới hắn chỉ vì muốn cướp người đơn giản như vậy, dù sao nếu là trực tiếp cướp người, đối phương cũng có thể làm được.

Còn quang minh chính đại rời đi, nghĩa là xóa sạch mọi tội danh, có kim bài hộ thân.

Số mười không thể làm được chuyện này, mới đến xin gã giúp đỡ. Có phải chuyện này cũng có nghĩa rằng, số mười kia chính là một vị quân vương thành Đế?

Dù lúc trước Nhà Trinh Thám từng căn cứ vào những dấu vết tin tức do số mười để lại, để suy đoán ra đối phương là quân vương thành Đế, nhưng ai cũng không biết, đó có phải biểu hiện giả dối mà đối phương cố ý biểu lộ ra hay không.

Cũng giống tầng nguy trang vốn có của gã vậy...

Nhưng hiện giờ đối phương có thể dùng phân nhân tình quan trọng như thế để giải quyết chuyện này, cũng đã đủ để chứng minh, bàn tay đối phương rất khó vươn tới đến nội thành.

Chẳng lẽ số mười này thật sự là Nghĩ Hậu... ? Số một thoáng neoh mắt nghiền ngẫm.

Dù Nghĩ Hậu là phụ nữ, còn số mười biểu lộ ra giọng nói đàn ông, nhưng giọng nói có thể giả bộ được.

“Bao lâu?” Hứa Thâm hỏi.

Số một phục hồi lại tinh thần, cân nhắc một lát mới nói: “Tôi muốn hiểu rõ tình hình trước đã. Hắn bị giam giữ ở giáo đường nào? Đáng vẻ ra sao? Tên là gì?”

Chương 398. Cách Lợi Dụng “Hy Vọng”

“Tôi cũng không rõ cụ thể là tòa giáo đường nào.” Hứa Thâm nói: “Chỉ có thể nói thân phận của hắn là thống lĩnh hội Truy Quang tại thành Bạch Nghĩ, tên là Hứa Thâm, vừa bị bắt sáu ngày trước. Anh có thể lần theo cơ sở này điều tra được không?”

Lại là thành Bạch Nghĩ... Ánh mắt số một chớp động, trong lòng càng thêm tin tưởng với phán đoán của bản thân về thân phận của số mười, đồng thời gã cũng không khỏi có chút tò mò, rút cuộc kẻ kia là người như thế nào lại khiến cho số mười không tiếc mạo hiểm bại lộ thân phận của chính mình, cũng muốn nhờ gã ra tay cứu giúp?

“Có những manh mối này cũng tạm ổn rồi. Tôi lập tức phái người đi điều tra.” Số một nói.

“Hy vọng anh làm nhanh chóng.” Hứa Thâm trầm thấp nói: “Hắn là anh cũng hiểu rõ thủ đoạn của giáo hội Nguyệt Quang, bọn họ chuyên môn dùng người nuôi khư. Tôi lo lắng nếu hành động muộn màng, sẽ xảy ra chuyện.”

Ánh mắt số một thoáng run rẩy.

Phải biết rằng, trong các thế lực đỉnh tầng tại nội thành, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút nghe thấy loại chuyện này, nhưng chưa chắc quân vương thành Đế có thể biết được rõ ràng như vậy.

Dù sao nó cũng là bí mật của giáo hội Nguyệt Quang.

Lại nói, bình thường, loại “Trại khư” như vậy đều có ít nhất một vị giáo chủ tọa trấn, và giáo chủ của giáo hội Nguyệt Quang này chính là quân vương. Trong trường hợp có quân vương trông coi, những quân vương khác rất khó mò vào tra xét.

Số mười này...

Ánh mắt số một hơi rung động, nhưng mặc kệ như thế nào, cứ đi điều tra người cần được cứu giúp kia trước đã, có lẽ gã sẽ tìm được một chút nguyên do và đầu mối từ trên người đối phương.

Hai người không tiếp tục tán gẫu nữa, chỉ nói một câu tạm biệt đơn giản, sau đó ánh sáng phía trên quả cầu màu đỏ sậm của số một lập tức trở nên âm đạm.

Hiển nhiên đối phương đã offline đi xử lý công việc rồi.

Hứa Thâm cũng không muốn nán lại quá lâu, hắn lập tức nói lời từ biệt cùng cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám.

Về chuyện của Giang gia, tạm thời hẳn không có tư cách xen vào nữa, nếu số một không thể giải cứu hẳn ra ngoài, hẳn có thể mắc kẹt trong này mãi mãi.

Mãi cho đến khi tử vong.

Roi vào tình trạng này, bỗng nhiên Hứa Thâm lại phát hiện ra rằng, khi hẳn chuẩn bị đi đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời, đối tượng duy nhất mà hẳn có thể thỉnh cầu, lại là một người xa lạ.

“Chỉ cần cậu mở miệng nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu.” Giọng ôn nhu truyền đến bên cạnh, Mai Phù dựa vào tay vịn trên chiếc ghế bành rộng, nhìn chăm chú vào Hứa Thâm.

Mai Phù... Ánh mắt Hứa Thâm không một gợn sóng, hẳn tin tưởng Mai Phù sẽ ra tay.

Ở khoảnh khắc bị lột da kia, thống khổ kịch liệt đã làm hẳn muốn mở miệng thỉnh cầu, và bất chấp tình huống xấu nhất sẽ phát sinh, đơn giản chỉ là bị Mai Phù ăn mất mà thôi.

Nhưng nói như vậy, cả cô cũng sẽ buông xuống hiện thực, bại lộ ở trước mắt người khác, rồi cả đám sẽ cùng bị cô ăn mất.

Và đến cuối cùng, hẳn cũng không làm như vậy, chỉ vì hẳn không muốn sẽ chết cùng một chỗ với những người này.

Hẳn thật không dễ dàng mới có thể sống đến hiện tại, cho nên ... hẳn chỉ hi vọng mình có thể sống sót mà thôi.

Thống khổ, đả kích, đều không thể thay đổi phần tín niệm này.

Kể cả khi Mai Phù không làm hại hẳn, chỉ giải quyết người khác, nhưng làm như vậy cũng có nghĩa rằng, về sau này hẳn phải một đường chạy trốn chết, từ nội thành trốn tới thành Đê, lại trốn ra ngoài tường, vứt bỏ thế giới nhân loại này.

Nhưng hẳn thực sự muốn vứt bỏ nó sao?

Nếu số một giải cứu thất bại, Hứa Thâm chỉ có thể đi lên con đường không có lựa chọn ấy...

Có lẽ ở một thời điểm nào đó, thứ khiến con người ta trở nên tầm thường, tiện lợi lại không phải là đau khổ, ngược lại, nó chính là hi vọng lấp lánh sáng như kim cương.

Hi vọng có thể làm người ta chịu được những nỗi thống khổ mà bình thường không một ai có thể chịu được.

Nhưng tới cuối cùng... khi “Hi vọng” hát lên một khúc ca, rồi cười hì hì bỏ trốn mất dạng...

Hứa Thâm nghĩ đến quy tắc nuôi khur được lão già trường bào trắng như tuyết dần dò.

Vĩnh viễn đừng để khur ăn quá no.

Chẳng phải đây chính là một cách lợi dụng “hy vọng” đó sao?

Và khi loại tín niệm tinh thần nào đó, thứ cảm xúc nhiệt huyết nhất, khát khao nhất trong mắt người bình thường, đều trở thành công cụ bị bóc lột và lợi dụng, thì loại khổng chế cao độ như vậy, sẽ khủng bố đến mức nào?

Nhưng...

Nếu hấn có thể học được, rồi trở thành người điều khiển, sẽ tiện lợi đến mức nào?

Đôi mắt Hứa Thâm hơi lóe lên ánh hào quang, hiện giờ, điều duy nhất mà hấn có thể làm, chính là chờ đợi.

Thời gian trôi qua thật chậm.

Những lời cầu nguyện hàng ngày luôn truyền tới từ trên đỉnh đầu.

Và trong khoảng thời gian này, dường như một chút hào quang cũng có thể thẩm thấu đến bên trong khu nhà tù đã triệt để hắc ám này.

Ngày thứ hai, lão già không tới đưa cơm.

Hứa Thâm cho rằng, rất có thể vì lời nói ngày hôm qua của hấn, khiến cho lão già cảm thấy tức giận, bởi vậy đối phương muốn trừng phạt hấn một chút.

Hoặc là số một đã hành động rồi.

Nhưng cơn đói khát tựa như một ngọn lửa, khiến cho Hứa Thâm phải đứng thẳng thân thể.

Hấn chậm rãi đi đến phía trước nhà tù.

Lúc ngang qua những phòng giam đang nhốt khur cấp B, hấn không dừng lại, cũng không tới gần chúng.

Những con khur ở nơi này đều rơi vào trạng thái đói khát, và ở bất cứ một thời điểm nào, chắc chắn chúng nó sẽ tìm cơ hội công kích hấn.

Hứa Thâm bước tới nhà tù giam giữ những con khur cấp C.

Có một vài con khur cấp C vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã vội vàng lùi bước, không dám tới gần lan can.

Tình huống một khur cấp C bị ăn mất nội tạng lúc trước, hãy còn mới mẻ trong ký ức của chúng nó.

Đương nhiên vẫn có những khur cấp C đang đứng trước lan can, chúng luôn duy trì khoảng cách nửa mét với hấn, chỉ hướng ánh mắt vừa tham lam vừa kiêng kỵ nhìn về phía Hứa Thâm, tựa như đang cân nhắc, mình phải làm như thế nào mới có thể ăn được món ăn mỹ vị này.

Đáng tiếc mặt nạ đã bị cầm đi rồi, nếu không hấn có thể dùng thôi miên hấp dẫn chúng nó đi tới...

Chương 399. Là Nguyên Liệu Nấu Ăn...

Lúc trước, khi Hứa Thâm còn ở trong phòng hình phạt, hấn đã tìm kiếm rồi, nhưng không tìm được chìa khóa của mấy nhà tù này, nếu không hấn cũng có thể trực tiếp mở cửa đi vào.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi tới trước mặt con khur lúc trước vừa bị ăn nội tạng.

Con khur này đang rúc vào một nơi thật sâu trong nhà tù, hướng ánh mắt oán độc nhìn Hứa Thâm, nhưng đương nhiên là không dám tới gần hấn.

Hứa Thâm thấy bản thân không có cơ hội, chỉ có thể tiếp tục đi tìm mục tiêu kế tiếp.

“Anh đến đưa đồ ăn cho tôi phải không?” Một âm thanh phát ra từ phòng giam bên cạnh. truyện được dịch bởi Phước Mạnh
:zAL0: □□□□ **730 588**

Bên trong rất tối, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, tựa như một bóng dáng với đường cong nóng bỏng, mê người của một cô gái.

Theo âm thanh, bóng dáng ấy chậm rãi đi đến chỗ lan can. Tới lúc này, khi mọi thứ rõ ràng hơn một chút, người ta mới nhận thấy rằng, kỳ thực những đường cong nóng bỏng hấp dẫn kia, lại là một tầng giáp xác bóng loáng, và đôi chân mảnh khảnh vừa này, lại chính là quái chi như vó ngựa.

Con khur nọ có bốn con mắt đỏ tươi trên đầu, tất cả đều đang nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, giọng nói vẫn ngọt ngào trầm ấm như cũ: “Tôi thật sự đã đói bụng lắm rồi.”

Tầng lan can trước mắt Hứa Thâm dần dần rút đi, tựa như hắc ám trước mắt đã bị xua đuổi, hắn thấy bản thân đang ở một căn phòng sạch sẽ, thoải mái, tựa như một gian khách sạn nào đó.

Mà ở bên trong phòng tắm trước mắt, một cô gái với dáng người trần trụi khiêu gợi đang từ từ bước ra, đôi mắt đầy dụ dằng quyến rũ.

Cô ấy đi thẳng tới, tựa như vừa bước ra khỏi bồn tắm, những giọt nước theo bàn chân nhỏ xuống, dính trên tấm thảm lông bên dưới.

Người con gái nọ đi tới trước mặt Hứa Thâm, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt cằm hắn.

“Chúng ta làm chút việc vui vẻ đi...” Cô gái ấy nhẹ giọng nói.

“Dùng cơm sao?” Hứa Thâm nỉ non.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt bị tan ra, giống như một miếng thủy tinh vỡ, hết thảy mọi thứ lại bị hắc ám xâm chiếm.

Con khur phía sau lan can nhà tù, vừa kéo dài ra một nhánh xúc tu, nó giống hệt quái chi, bắt đầu trườn lên người, lên cổ Hứa Thâm, phần đầu xúc tu nhọn hoắt, tựa như một con độc xà ngẩng cao đầu, đang muốn hung hăng đâm xuống.

Rất đột ngột, ánh đao xẹt qua, quái chi bị đều chặt đứt.

Ánh đao tinh khiết rất nhanh xẹt qua lan can, cắt đứt bụng khur, thủ pháp của Hứa Thâm rất nhanh, một đồng cơ quan nội tạng bị lấy ra.

Con khur nọ kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể rút lui, muốn lấy lại cơ quan nội tạng, nhưng đã bị Hứa Thâm trực tiếp chặt đứt.

Nghe được âm thanh nhấm nuốt vang lên cực kỳ chói tai ở lối đi nhỏ bước vào nhà tù, không ít khu đều âm thầm nuốt nước miếng.

Tiếng kêu thảm thiết và âm thanh nhấm nuốt kéo dài một lúc, thì dần dần ngừng lại.

Hứa Thâm chùi vết máu trên khóe miệng, quay về trên chiếc ghế huyết tinh.

“Mày dám làm hại chúng tao, mày cũng sẽ chết.” Một con khur cấp C ở trong nhà giam, gầm nhẹ đầy phần nộ.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua nó, rồi yên lặng nhắm mắt lại.

Hắn biết lão giả kia nuôi dưỡng lũ khur này, nhất định là có công dụng khác. Rất có thể mục đích của lão cũng giống như hội Truy Quang trước kia, là đưa lên nội thành, kiểm lấy tài sản, nhưng cũng có thể là mục đích khác.

Nhưng việc đã đến nước này, kiêu gì thì kiêu, hắn vẫn phải ăn cơm.

Lão giả kia sẽ không vì chuyện này mà giết hắn, nhiều nhất chỉ là trừng phạt mà thôi.

Ngày kế là ngày thứ bảy.

Lão giả mang theo hộp cơm đi tới. Lão vừa đến giữa lối đi, lập tức chú ý thấy một vết máu màu đen còn dính lại dưới sàn nhà, ngay phía trước một phòng giam nào đó, toàn thân không khỏi ngơ ngác.

“Hi hi, lão giả kia, nếu lão còn không đến đưa cơm, con tiểu quái vật này sẽ ăn hết tất cả đám đồ ăn của lão.” Một khur cấp B trong nhà tù cười hi hi nói.

Lão giả đưa mắt nhìn vết máu kia, thoáng nhướng mày, sau đó nhanh chóng đi vào phòng hình phạt, nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi trên chiếc ghế huyết tinh, nói: “Cậu ăn khur?”

Hứa Thâm cũng biết chuyện này không giấu giếm được, đám khur cấp C này vốn có linh trí không kém, càng đừng nói tới mấy con khur cấp B khác.

“Tôi đói bụng.” Hứa Thâm bình tĩnh nói, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nhận hình phạt rồi.

Lão giả liếc mắt đánh giá Hứa Thâm từ trên xuống dưới một hồi, bỗng nhiên tươi cười, nói: “Hương vị như thế nào?”

Hứa Thâm chăm chú nhìn lão một cái, nói: “Cũng được.”

Không ngon bằng “Ma ma” chế biến.

“Xem ra khẩu vị của cậu cũng không tồi.” Lão giả cười cười, nhanh chóng mở hộp cơm ra, nói: “Nhưng về sau, đừng không nên ăn đám khur này nữa, bọn chúng đều là nguyên liệu nấu ăn của một vài đại nhân vật. Nếu bị phá hỏng rồi, sẽ ảnh hưởng đến hương vị.”

Hứa Thâm khẽ giật mình.

... Là nguyên liệu nấu ăn sao?

Có đại nhân vật sẽ ăn lũ khur này?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ thay đổi, càng trở nên trầm mặc.

Hắn ăn khur vì sinh tồn, thế những đại nhân vật kia ăn khur, là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ vền vẹn là... Hưởng thụ thôi sao?

Hứa Thâm không nói gì, hắn đứng dậy, đi đến chỗ hộp cơm, bắt đầu ăn.

Mỗi ngày chỉ được ăn một chút, hắn đã đói đến mức da bụng dính thẳng vào da lưng rồi.

Lão giả lẳng lặng đứng nhìn hắn ăn xong, lại đợi cho đến khi hắn ăn sạch sẽ, mới thu hộp cơm lại, rồi xoay người rời đi.

Hứa Thâm chờ lão giả đi rồi, lại ngồi xuống chiếc ghế huyết tinh, nghỉ ngơi một lát, liền tiến nhập vào thế giới Linh Bí.

Số một không online, Hứa Thâm dứt khoát kêu gọi.

Rất nhanh, quả cầu đỏ của số một bỗng phát sáng.

Hứa Thâm lập tức hỏi tình hình.

“Đã tra ra vị trí chính xác, ở giáo đường Nguyệt Quang Mạc Lợi Á, hắn là đang bị giam giữ bên dưới, trở thành người nuôi khur.” Số một nói: “Tình huống có chút khó giải quyết, hình như đối phương là quân cờ bí mật được Giang gia chôn giấu ở thành Đễ, cũng may hiện giờ Giang gia đang ở thế bấp bênh, nếu là ngày xưa, đúng là không dễ giải cứu.”

Hứa Thâm hiểu ý của gã, nếu Giang gia ở thời kỳ toàn thịnh, mà giáo hội Nguyệt Quang dám tra tấn người của Giang gia đến trình độ này, tự nhiên chỉ có đánh chết không thừa nhận mà thôi, một khi thả cho hắn tự do, chính là đắc tội với Giang gia bên kia.

Chương 400. Chữa Trị!

“Còn cần bao lâu?” Hứa Thâm duy trì giọng trầm thấp hỏi.

Số một trăm ngăm nói: “Hai ngày đi, nhiều nhất là ba ngày.”

“Được.” Hứa Thâm đồng ý.

Ba ngày, hắn vẫn có thể chống đỡ được.

Số một liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khi điều tra đến tư liệu người được giải cứu, gã mới biết, đến cuối cùng, số mười này vẫn đang trợ giúp Giang gia.

Xem ra giao tình giữa số mười và Giang gia rất sâu đậm.

Chẳng qua, đối phương dùng phần nhân tình này của gã, để cứu lấy một tên chiến tướng Quý Nguyệt của, thật không đáng.

Đối phương chỉ vẹn vẹn là hình thái thứ hai mà thôi.

Dùng một lần ra tay của gã đổi lấy tính mạng một tồn tại hình thái thứ hai, đúng là thiệt thòi tới nhà ngoại (cực kỳ thiệt thòi).

Ừm... tuy số mười không nên làm như vậy nhưng với gã, đối phương nhờ chuyện con con này cũng chẳng sao, ngược lại còn bớt việc.

Hai người đơn giản nói lời từ biệt, sau đó đều tự offline.

Hứa Thâm cũng lại trở về gian phòng hình phạt hắc ám.

Sau khi ăn được một chút thịt khur bổ dưỡng, Hứa Thâm đã có thể điều động khur lực nhiều hơn một chút, hiện giờ tầng bên ngoài làn da máu thịt của hắn đã hoàn toàn kết vảy, sẽ không liên tục bị xé toạc như trước.

Phía trên lớp mao mạch bị lộ ra bên ngoài máu thịt, đã được bao trùm bởi một tầng vảy máu cứng, thật dày, tựa như làn da cứng đờ, thô ráp.

Chẳng qua nhìn toàn thân hắn, vẫn có chút dữ tợn.

Ngày kế.

Quá trình cầu nguyện chấm dứt, lão giả lại đưa đồ ăn tới.

“Liên tục vài ngày đều chỉ có một chút, có phải đã chịu không nổi rồi? Chờ đến buổi tối, ta lại mang tới cho cậu một chút nhé, cậu đừng ăn khur nữa.” Lão giả cười hì hì nói, thoát nhìn cách đối xử với Hứa Thâm vô cùng nhã nhặn.

Nhưng Hứa Thâm sẽ không bị những biểu hiện bên ngoài của lão mê hoặc.

Sau khi hắn ăn sạch hộp cơm, lại trở về trên ghế nghỉ ngơi.

Vài giờ sau, quả nhiên lão giả lại đến.

Trong lúc ăn cơm, lão giả cũng nói chuyện phiếm với hắn một chút, có nói đến một vài ngày hội và những hoạt động thú vị trong nội thành.

Hứa Thâm chỉ yên lặng lắng nghe.

Ngày kế.

Quá trình cầu nguyện chấm dứt, lão giả lại mang theo hộp cơm đến, nhưng lần này sắc mặt lão thoáng hiện một chút kỳ quái, lập tức đưa mắt nhìn Hứa Thâm rồi nói: “Hình như có người đang muốn giải cứu cậu ra ngoài.”

Lão vừa đặt hộp cơm xuống, Hứa Thâm đang chuẩn bị đứng dậy, nghe nói như thế, thoáng ngừng lại một chút nhưng rất nhanh, hắn vẫn bước tới chỗ hộp cơm như không có chuyện gì xảy ra.

“Xem ra cậu rất quan trọng với Giang gia.” Lão giả hướng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Hứa Thâm.

Giang gia ư? Phỏng chừng bọn họ còn chẳng biết loại chuyện này... Hứa Thâm trầm nghĩ trong lòng, hiển nhiên đây là tín hiệu cho thấy số một đang phát lực rồi.

“Giang gia sắp diệt vong, vậy mà vẫn còn một vị quân vương khác nguyện ý nhúng tay vào vũng nước đục này. Suy cho cùng, lão hồ mắc bệnh nguy kịch, vẫn còn ba phần mãnh lực.” Lão giả khẽ lắc đầu.

Hứa Thâm không nói gì.

Lão giả lại tùy tiện nói thêm vài câu, chờ Hứa Thâm ăn xong mới rời đi .

Cơm chiều lùi lại hơn 1 tiếng mới đưa tới.

Lần này lão không nói thêm gì, chỉ biểu lộ ra vài phần tiếc nuối.

Hứa Thâm nhìn thấy phản ứng của lão, trong lòng chợt mừng thầm, hẳn đã thấy được hi vọng.

Ngày kế.

Cũng chính là ngày thứ ba mà số một nói.

Không còn nghe thấy lời cầu nguyện trên giáo đường nữa.

Hứa Thâm chờ đợi hồi lâu, vẫn không nghe được.

Mãi cho đến khi một đợt tiếng bước chân đi tới, lần này không phải của một người.

Hứa Thâm nhìn thấy lão giả mang theo một cô gái mặc áo choàng trắng, cùng đi đến, trong tay còn mang theo một vài thứ khác.

“Cậu có thể đi rồi.” Lão giả nọ đưa mắt nhìn Hứa Thâm, trên mặt không còn ảm áp và lương thiện như trước, ngược lại còn lộ ra một chút hờ hững, lạnh như băng: “Cậu đã không còn tư cách tiếp tục nghe ngô chủ dạy bảo nữa rồi.”

Ánh mắt Hứa Thâm lóe lên hào quang, nói: “Là ai ra mặt giúp tôi?”

“Có quá nhiều người ra mặt giúp cậu. Không nghĩ tới Giang gia hiện giờ còn có thể điều động nhiều mối quan hệ đến vậy, hơn nữa sau lưng còn có bóng dáng của một vị quân vương nào đó...” Lão giả lộ ra sắc mặt lạnh nhạt, không muốn nhiều lời, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho cô gái kế bên.

Cô gái mặc áo choàng trắng kia lập tức hiểu ý, rồi nhanh chóng đi đến trước mặt Hứa Thâm, nói : “Tôi sẽ giúp anh chữa lành, đợt lát nữa sẽ có chút đau đớn, anh cố chịu đựng một chút.”

“Chữa trị như thế nào?” Hứa Thâm nghĩ đến Mặc Thanh Hạo, cô gái này là năng lực hệ trọng câu sao?

Đầu tiên, cô gái ấy dùng chìa khóa mở vòng cấm trên chân cho Hứa Thâm. Trong phút chốc, khur lực phun ra, lưu thông khắp toàn thân, loại cảm giác đau đớn mỏng manh vẫn thường trực trên khắp cơ thể, lập tức bị khur lực áp chế.

Mà cảm giác của Hứa Thâm cũng khôi phục nhanh chóng. Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể cô gái trước mắt có dao động khur lực cực kỳ hùng hậu. Hiển nhiên, đối phương cũng là hình thái thứ hai.

Về phần lão giả bên cạnh, ngược lại trong cơ thể lão không có một chút dao động nào, một mực thâm trầm như bóng tối, lại mang tới cho hắn một loại hàn ý lạnh thấu xương.

“Xin hãy nhẫn nại một chút.” Cô gái cất giọng nói một lần nữa, giọng điệu pha chút lịch sự.

Sau đó, hai tay cô dán lên vai Hứa Thâm, hắn lập tức cảm nhận được từng đợt khur lực xâm nhập vào. Dưới quá trình kích động của khur lực, máu thịt bên ngoài thân thể hắn đang chậm rãi nhúc nhích.

Ngay tiếp theo, Hứa Thâm lại nhìn thấy máu tươi thẩm ra bên ngoài da thịt, các đường mạch máu quần quít, đan xen vào nhau.

Trong quá trình máu tươi thẩm thấu ra bên ngoài, Hứa Thâm không cảm nhận được quá nhiều đau đớn, ngược lại cơ thể hắn truyền tới một loại cảm giác tê dại, giống như mọi xúc cảm đau đớn đều bị ức chế cả rồi.

Theo khur lực không ngừng đan bện, tổ hợp, sắp xếp, máu tươi dần dần ngừng lại, bên ngoài tầng huyết nhục, dần dần tái sinh làn da mịn màng, trắng trẻo.

Quá trình này tương đối chậm, giằng co chừng nửa giờ mới kết thúc.

Hứa Thâm có cảm giác tựa như bản thân vừa được mặc vào một lớp quần áo thật dày, thứ xúc cảm lạnh lẽo khi tiếp xúc gần gũi với không khí đều bị ngăn cách toàn bộ.

Hắn nhìn tay chân mình, làn da mới tái sinh có màu trắng như tuyết.

Chương 401. Hiểu Lâm Và Tỉnh Mộng!

“Đây là xác của cậu.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đưa cho Hứa Thâm một cái rương nhỏ, bên trong chính là những món khư binh đã bị tước đoạt từ trong cơ thể hắn.

Mặt nạ, găng tay, máu đen...

Tất cả đều có ở đây.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, hắn đưa tay lấy lại tất cả, rồi hấp thu vào trong cơ thể.

“Chuyện lúc trước, coi như là một hồi hiểu lầm, cậu có thể đi rồi.” Lão giả mang theo sắc mặt lạnh lùng, nói: “Cậu không có duyên hưởng thụ phúc trạch của ngô chủ, sau này tự giải quyết cho tốt đi!”

Hiểu lầm sao...

Đôi mắt Hứa Thâm hơi chớp động, đúng là hiểu lầm.

Và hiểu lầm ở đây là... do hắn hiểu lầm thế giới này...

Cũng hiểu lầm hội Truy Quang.

Cũng hiểu lầm sự nghiêm túc và trang trọng luôn hiện ra trước mắt...

Đôi mắt của Hứa Thâm có thể nhìn thấy vòng xoáy màu đen trên người các sinh mệnh khác, nhưng hắn lại quên nhìn kỹ chính bản thân mình. (có thể hiểu là nhìn sâu vào điểm yếu của bản thân mình)

Lão giả mặc bộ trường bào trắng như tuyết và cô gái nọ rời đi. Hứa Thâm mặc vào người một bộ giáo bào (áo bào dành cho tín đồ) mềm mại, thoải mái, sau đó cũng theo họ xuyên qua lối đi nhỏ, rời khỏi phòng giam tối tăm này.

Những con khư ở dọc hai bên lối đi nhỏ, đều nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hứa Thâm, có khư lưu luyến không rời, nói: “Con tôi lại muốn rời đi.”

Một số khư khác phát ra một nụ cười kỳ lạ: “Bên ngoài có thật nhiều mỹ thực đó.”

“Cậu ấy có quay trở lại đây không?” Có khư hỏi lão giả, giọng điệu tràn ngập nhu tình nói: “Tôi thực sự rất muốn ăn cậu ấy.”

Lão giả có vẻ thờ ơ, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Mấy người bọn họ men theo các bậc thang, bước ra mặt đất bên ngoài, xuyên qua căn phòng này, Hứa Thâm có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt ở bên ngoài cửa sổ.

Tuy có cửa sổ ngăn cản, nhưng đôi mắt hắn vẫn phải hơi nheo lại mới có thể thích ứng được.

“Cô ấy sẽ đưa cậu ra ngoài.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết hờ hững nhìn Hứa Thâm, ánh mắt không còn một chút từ bi nào: “Sau khi rời khỏi nơi này, nhớ ăn nói cho cẩn thận. Có một số việc dù cậu có nói ra cũng không ai tin đâu. Thêm nữa, nói ra cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho cậu cả. Chưa chắc Giang gia các cậu đã sạch sẽ. Tóm lại, hãy giữ cái miệng của mình cho chặt, không nên nói lung tung, đã nhớ kỹ chưa?”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn lão một cái, khẽ gật đầu.

“Đi thôi.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết xoay người.

Cô gái bên cạnh làm ra động tác “Xin mời.”

Hứa Thâm trầm mặc một chút, cũng đi theo cô gái rời khỏi nơi này.

Ánh mặt trời chiếu xuống, cả người ấm áp.

Bọn họ men theo con đường phía trước, đi thẳng ra bên ngoài giáo đường, một chiếc xe sang trọng đã đậu sẵn ngay cửa.

Cô gái đưa Hứa Thâm lên xe, khởi động động cơ, hai người không có bất kỳ trao đổi nào.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, Hứa Thâm nhìn chăm chăm vào cánh cổng bên ngoài giáo đường đang dần bị bỏ lại phía sau kia. Khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng xa, nhưng tòa giáo đường khổng lồ nọ vẫn đứng sừng sững ngay nơi đó, in dấu cực kỳ rõ ràng, thậm chí là càng ngày càng rõ ràng trong mắt hắn.

Tám ngày bị giam cầm như một cơn ác mộng.

Hiện tại hắn đã tỉnh mộng, giống như được giải thoát.

Nhưng vẫn còn một thứ gì đó đã ở lại, tựa như nó đã cắm rễ vào tận sâu trong linh hồn hẳn, không thể xóa nhòa.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn con quái vật khổng lồ đang dần dần xa cách một lần cuối cùng rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt.

...

...

Bên trong giáo đường.

Sau khi lão giả mặc trường bào trắng như tuyết tiễn Hứa Thâm rời đi, lão lập tức xoay người đi tới một tòa nhà cao tầng, có dáng vẻ tựa như một lâu đài cổ ở phía sau giáo đường.

Có một bóng dáng đang đứng tại một tầng nào đó phía trên tòa cao ốc này.

Bóng dáng ấy lộ rõ vẻ ung dung, trên người khoác một bộ trường bào đẹp đẽ quý giá được dệt từ những đường nét màu vàng và từng sợi tơ màu bạc sáng lấp lánh, trường bào buông xuống, lộ rõ sự tôn quý và quyền thế không gì sánh kịp.

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đi tới trước mặt người này, hơi cúi đầu xuống, cung kính nói: “Giáo hoàng đại nhân.”

Người đàn ông trước mặt, đúng là Giáo hoàng của giáo hội Nguyệt Quang.

Chỉ lão giả mới hiểu được, thân phận của vị tồn tại này lấy lòng đến mức nào trong nội thành.

“Đã thả người đi chưa?” Giáo hoàng với dáng người vĩ ngạn nhẹ giọng nói.

“Vừa đi rồi.” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết ngẩng đầu nhìn Giáo hoàng, trong ánh mắt toát ra một chút nghi hoặc: “Giáo hoàng đại nhân, hiện giờ Giang gia đang xuống dốc, là ai có thể ra sức vì Giang gia như vậy? Năng lực của đôi phương lại mạnh đến mức khiến cho Giáo hoàng đại nhân ngài phải tự mình ra mặt, chỉ vì bảo vệ một nhân vật nhỏ bé đến vậy ư?”

“Ta cũng được người nhờ vả, chỉ là chút ân tình năm xưa thôi. Chuyện này đã qua rồi, nên dừng lại.” Giáo hoàng nhẹ giọng nói.

Đương nhiên lão giả hiểu được, một khi Giáo hoàng đã đích thân ra mặt, cũng coi như đã đặt dấu chấm hết cho chuyện này rồi.

Nhưng trong lòng lão vẫn tràn đầy nghi hoặc... rốt cuộc người có thể mời được Giáo hoàng ra mặt, sẽ là đại nhân vật nào trong nội thành đây?

...

...

Chiếc xe chạy khỏi nội thành, đi qua thông đạo tối tăm.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua khung cảnh hai bên, đôi mắt khẽ chớp động, trong lòng hiện lên một loại ý niệm.

Một ngày nào đó, hắn sẽ lại bước vào nội thành này.

Nhưng sẽ không giống như lần này, không lấy thân phận là tù nhân nữa.

“Đến rồi.”

Cô gái ngồi ở ghế lái ngừng chiếc xe ở bên ngoài thông đạo, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng, không còn đối xử nhã nhặn với Hứa Thâm như khi ở trước mặt giáo chủ nữa, giữa hai hàng lông mày mang theo sự ghét bỏ và không kiên nhẫn.

Dường như loại tư thế cẩn thận và kiên nhẫn mới được cô ta thể hiện khi ra tay giúp Hứa Thâm trị liệu, chỉ vờn vện là nề mặt giáo chủ mà thôi.

Trên thực tế, vì cô ta vốn không biết Hứa Thâm có thân phận gì, mới đối xử nhã nhặn với hắn như vậy, nhưng đến khi hiểu rõ đối phương chỉ là một tiện dân của Thành Đế, thái độ lập tức quay ngược 180 độ.

Cũng chẳng trách cô ta được, riêng thứ thân phận kia cũng đủ khiến người khác chướng mắt rồi.

Chương 402. Ân Tàng Thân Phận!

Hứa Thâm nhìn cô ta một cái, sau đó đứng dậy xuống xe.

Chờ hắn vừa bước xuống xe, cô gái kia lập tức khởi động xe quay trở về nội thành.

Hứa Thâm dừng lại tại chỗ một chút, tiếp đó, hắn từ từ đi dọc theo con đường, không bao lâu sau, đã thấy ven đường có chiếc taxi đang chờ, hắn liền gọi một chiếc, báo địa chỉ.

Vừa lên xe không lâu, bỗng nhiên trong đầu Hứa Thâm nghe được giọng nói của số 1, đối phương đang kêu gọi hắn.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn nhìn quanh bốn phía chiếc xe, và ngoại trừ Mai Phù ra, xung quanh đều là người qua đường của thành Đễ, không có đối tượng kỳ quái nào theo dõi hắn.

Hắn lập tức động ý niệm, bước vào thế giới Linh Bí.

Số 1 nhìn thấy hắn online, lập tức tiến hành nói chuyện riêng với hắn.

“Thế nào, thủ hạ của anh đã trở về rồi sao?” Số 1 hỏi.

“Đã trở về.” Hứa Thâm nói: “Vất vả cho anh rồi.”

“Dễ bàn.” Số 1 cười cười: “Hiện giờ thế cục nội thành phức tạp, nghe nói anh muốn giúp Giang gia, tôi khuyên anh một câu, tốt nhất đừng động, chỉ dựa vào một mình anh, rất khó giúp được.”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ trong lời nói của gã. Đối phương muốn ám chỉ nhân tình đã trả lại, số 1 sẽ không nhúng tay vào chuyện của Giang gia nữa.

“Không sao, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Hứa Thâm nói.

Mặc dù hắn biết mình không giúp được gì, nhưng trước mắt, hắn vẫn không thể xác định được thân phận số 1 ở nội thành. Dù có nắm được một chút manh mối nào đó thì với năng lực hiện tại của hắn, cũng không thể lần theo đầu dây mối rợ để tiến hành điều tra sâu hơn, tới cuối cùng, hắn chỉ có thể nói chung chung một câu như vậy. Nếu đối phương đang xuất một phần lực lượng muốn đè chết Giang gia, coi như lời nói của hắn sẽ mang theo một chút tác dụng uy hiếp nhất định.

Đây là chuyện lớn nhất mà hiện tại hắn có thể làm cho Giang gia.

“Được rồi.” Số 1 nhận thấy tâm ý của Hứa Thâm vô cùng kiên định, cũng không khuyên nhiều.

Nói nữa, đúng là tồn tại leo lên đến thân phận như bọn họ, ý niệm trong đầu sẽ không dễ dao động.

Hai người không nói nhiều thêm, chỉ đơn giản tạm biệt một câu, sau đó, ai nấy đều tự offline.

Ý thức của Hứa Thâm cũng trở lại trên chiếc xe taxi. Nếu thân thể ở ngoài hiện thực gặp phải tập kích, kể cả khi ý thức của hắn đang ở trong không gian Linh Bí, hắn vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm, chẳng qua cảm nhận không được nhạy bén như thời điểm ý thức còn ở trong thân thể mà thôi.

May mắn thay, trên taxi vẫn an toàn. Dù người lái xe có ý nghĩ xấu, thì đối phương cũng chỉ là một người bình thường, hắn tuyệt đối có thể phản ứng lại.

Không bao lâu sau, taxi dừng lại ở vùng ngoại thành.

Hứa Thâm xuống xe, nhìn thấy ánh mắt của tài xế, hắn lập tức sờ sờ túi, nhưng không có đồng nào.

“Anh đợi tôi, tôi sẽ đi rút tiền trả anh.” Hứa Thâm nói.

Người lái xe nhìn xung quanh, hiện giờ hai người đang đứng trên đoạn đường rách nát ở vùng ngoại thành, sắc mặt gã lập tức trở nên âm trầm, vẻ mặt vô cùng khó coi, nói: “Cậu nghĩ tôi là thằng ngu sao? Bảo tôi đứng đợi thêm lát nữa, tiếp theo từ trong bụi cây nào đó sẽ nhảy ra ba tới năm gã đàn ông đến vây xung quanh tôi hả? Đến lúc đó, chẳng những cậu không trả tiền cho tôi, tôi còn phải đưa tiền lại cho cậu?”

Hứa Thâm hướng ánh mắt kỳ quái nhìn gã, chợt nói: “Vì vậy, ý của anh là, nếu có chừng ba hoặc năm người đi tới vây quanh anh, anh có thể thừa nhận rằng chuyến này, anh không thể lấy được tiền?”

“Nhảm nhí, đừng nói với tôi mấy chuyện lung tung, vớ vẩn đó, nhìn cậu ăn mặc kỳ kỳ quái quái, cũng coi như sạch sẽ, thế mà trong túi không có tiền, ai sẽ tin chứ?” Tài xế vừa nói vừa dứt khoát đẩy cửa xuống xe, lấy ra một con dao găm trong túi, vẻ mặt âm thầm nói: “Đừng có giờ trò với tôi!”

Hiển nhiên ở thành Đê này, có rất nhiều người không hề tuân theo quy củ, và từ lâu rồi, người lái xe ấy đã cực kỳ thuần thục với những phương pháp xử lý mấy kẻ cứng đầu thích làm trái luật này, đó là tự mình thực thi pháp luật.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua đối phương, hẩn nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy con dao, sau đó trực tiếp dùng hai ngón tay bóp gãy nó ngay trước mắt người tài xế nọ. Tiếp theo, hẩn thả nhiên đặt hai đoạn dao trở lại trong tay tài xế, tự nhiên như đã trả tiền, rồi xoay người rời đi.

Sau lưng không có một tiếng động nào vang lên.

Bóng dáng Hứa Thâm rời khỏi con đường, khi đi ngang qua một con hẻm nào đó, hẩn lập tức trốn vào trong giới khur.

Một lát sau, hẩn đã có mặt bên trong một khách sạn nhỏ, tầm mắt đánh giá mặt đất bẩn thỉu và hỗn loạn bên trong gian nhà bếp ở phía sau khách sạn ấy. Bên trong này còn có những con chuột đang ở dưới bàn, vừa lén lút nhảy lên trộm đi một thứ gì đó, trong lúc người đầu bếp có vẻ ngoài mập mạp đang móc móc cứt mũi, bắn vào trong nồi, sau đó lại thả nhiên múc lên một muống, nếm thử hương vị súp.

Hứa Thâm đi xuyên qua sau bếp, lấy đi một xấp phiếu nhỏ đang đặt bên dưới cái bàn ở ngay phía trước khách sạn,.

Sau đó, hẩn bước đến một góc khuất người trong khách sạn, trực tiếp buông xuống hiện thực, rồi thả nhiên từ bên cạnh đi vào khách sạn.

Nơi này là vùng ngoại thành, Hứa Thâm đã dò xét kỹ càng, ở xung quanh không có camera giám sát.

Ngay cả khi có, thì thứ camera giám sát ấy chỉ là một món đồ trang trí bị hỏng mà thôi.

“Hoanh nghênh quý khách.” Chủ khách sạn nhìn thấy khách hàng, lập tức mỉm cười chào đón.

Hứa Thâm đưa tám phiếu nhỏ vừa lấy được ra, sau đó thuê một gian phòng.

Hẩn không nóng lòng quay trở lại hội Truy Quang và cục Khur Bí, hiện giờ hẩn bắt đầu chuyển bào trạng thái ẩn tàng thân phận.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã bước vào phòng vừa đặt, trong đầu thoáng suy tư một chút, trực tiếp gọi điếm đặt neo tới, rồi lấy ra dụng cụ truyền tin của cục Khur Bí vẫn còn nguyên vẹn bên trong.

Lúc trước, hắn có để dụng cụ truyền tin của hội Truy Quang vào bên trong bộ trang phục tác chiến, nhưng nó đã bị lấy đi rồi.

Mặc dù bọn họ đã trả lại khur binh, nhưng hơn phân nửa là trang phục tác chiến của hắn đã bị đám người ấy vứt đi rồi, bởi vì bọn họ không hề trả lại.

Hứa Thâm cầm dụng cụ truyền tin lên, lập tức rơi vào cân nhắc.

Một lát sau, hắn dứt khoát bấm một dãy số.

“Uy.”

“Hả? Là cậu sao?”

Từ bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của con gái, âm điệu còn có chút kinh ngạc, tựa như cô ấy không ngờ Hứa Thâm lại chủ động liên lạc với mình.

Chương 403. Hãy Giúp Tôi Một Chuyện!

“Ừm.” Hứa Thâm thấp giọng nói: “Gần đây có rảnh không, giúp tôi làm một việc.”

“Là chuyện rất quan trọng sao? Cậu cứ nói thẳng đi.” Nguyệt Linh ở đầu kia của dụng cụ truyền tin mở miệng nói.

Cô cũng đoán được dãy số vốn đã lưu trong dụng cụ truyền tin đã lâu nhưng bình thường vẫn không hề xuất hiện này, lại đột nhiên kết nối, hơn phân nửa là có việc muốn nhờ rồi.

Nếu là người khác, khẳng định là cô lười phản ứng lại, nhưng Hứa Thâm thì khác. Hắn đã hai lần tương trợ cô, và chỉ cần không phải là chuyện quá khó xử, cô đều sẽ cố gắng tương trợ.

“Cô có biết hội Truy Quang không?”

“Đương nhiên là biết rồi.” Đôi mắt Nguyệt Linh khẽ động, nói: “Nghe nói có không ít trăm khur giả trong phân cục, đều từng nhậm chức làm việc ở hội này. Sao vậy, gần đây cậu có xung đột với hội Truy Quang sao?”

“Không có xung đột.” Hứa Thâm nói: “Tôi muốn cô giúp tôi điều tra tình huống của mấy vị thủ lĩnh hội Truy Quang.”

Như vậy còn nói không có xung đột... Nguyệt Linh thầm phun nước bọt trong lòng, chợt nói: “Nghe nói thủ lĩnh của hội Truy Quang đều là hình thái thứ hai, muốn theo dõi tin tức của bọn họ có chút khó khăn, nếu đụng phải hệ cảm giác, có lẽ hành động của tôi sẽ rút dây động rừng. Tuy tôi không lo lắng cho chính mình, nhưng bị lộ có làm hỏng chuyện của cậu không?”

“Sẽ không.” Hứa Thâm nói: “Hơn nữa tôi cũng không bảo cô điều tra trực tiếp những vị thủ lĩnh này, chỉ muốn điều tra một chút tình huống giao tiếp bên người bọn họ, ví dụ như người thân thuộc này kia.”

“Cậu muốn điều tra vị thủ lĩnh nào?” Nguyệt Linh hỏi.

“Toàn bộ.”

“Toàn bộ?” Giọng nói của Nguyệt Linh lập tức đề cao thêm mấy độ.

Chờ một hồi, không thấy âm thanh phản hồi truyền tới từ đầu dây bên Hứa Thâm, Nguyệt Linh nhanh chóng lấy lại tinh thần, sắc mặt cô khẽ biến đổi, ý thức được chuyện này cực kỳ nghiêm trọng rồi. Cô thấp giọng nói: “Cậu có xung đột rất lớn với hội Truy Quang sao? Có thể dùng phương thức khác để hòa hoãn không? Nếu cậu muốn, có lẽ tôi sẽ giúp được cậu.”

“Không cần, chỉ cần cô giúp tôi điều tra được những thứ này là được.” Hứa Thâm nói.

Nguyệt Linh nghĩ đến thứ sức mạnh Hứa Thâm từng thể hiện trong động khư, ánh mắt hơi chớp động, nói: “Được, tôi sẽ giúp cậu chuyện này, mặt khác nếu ở thời điểm mấu chốt, cậu cần tôi giúp đỡ, có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Trong mắt Hứa Thâm hơi lóe lên, đôi phương ý thức được việc hẳn muốn làm, nhưng vẫn có thể nói ra những lời như vậy, thật khiến người ta bất ngờ.

Hứa Thâm nghe được lời nói của cô ấy hoàn toàn không phải khách sáo, mà là thật sự sẽ ra tay tương trợ.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Nguyệt Linh nói.

Hai người lại nói thêm vài câu, Hứa Thâm đơn giản thuật lại tình huống của mấy vị thủ lĩnh cho cô, trong lòng Nguyệt Linh

đã rõ, trực tiếp kết thúc liên lạc.

Chờ đầu dây bên kia ngắt liên lạc, Hứa Thâm đi tới, ngồi trên chiếc giường duy nhất trong phòng khách sạn nhỏ.

Điều kiện của khách sạn nhỏ này rất bình thường, dưới mặt đất còn tỏa ra một thứ mùi kỳ lạ.

Hắn ngồi ở nơi này, lại có thể nghe được âm thanh vang lên từ phòng cách vách bên cạnh, tiếng thở gấp của người phụ nữ, cùng với tiếng va chạm vào vách tường.

Không có trang phục tác chiến, cũng không có kiếm Trảm Khư, Hứa Thâm không thể luyện kiếm.

Hắn im lặng ngồi một lát, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tu luyện bí thuật Nam Ngưng đưa cho.

...

Trong căn phòng nhỏ tối tăm.

Cánh cửa đang đóng chặt, chợt hơi mở ra, thiếu niên vẫn ngồi trước bàn ăn trong căn phòng nhỏ ấy, lại từ từ đứng dậy.

Xung quanh hắn, có rất nhiều ánh mắt tha thiết.

Chỉ là... thân hình bên dưới những ánh mắt ấy, đều là quái vật dữ tợn, có con đang dán sát tứ chi, nằm sấp trên tường, có con đang nằm ngửa trên trần nhà, cái đuôi nhẹ nhàng lắc lư... Tất cả chúng đều đi theo phía sau Hứa Thâm.

Trong số những quái vật này, có bóng dáng của một thanh niên, trông không khác gì con người, cũng đi theo bên người thiếu niên nọ.

“Con muốn đi ra ngoài sao?” “Ma ma” với vóc dáng to lớn và đôi mắt hiền lành, khẽ cất giọng dịu dàng hỏi.

Thiếu niên khẽ gật đầu: “Con cần đi ra ngoài một lát.”

“Hãy để cậu ấy ở bên cạnh con.” “Ma ma” không hề ngăn cản, chỉ dịu dàng nói.

Thiếu niên nọ gật đầu, hắn từ từ đi về phía cửa, bước ra khỏi căn phòng nhỏ kia.

Bóng dáng thanh niên kia, cũng đi theo phía sau hắn, cùng bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

...

Đột nhiên trong phòng khách sạn, xuất hiện một làn gió nhẹ nhàng thổi tới.

Sương mù bên trong khách sạn không hoàn toàn biến mất, cộng với việc bản thân khách sạn này vốn đã cũ nát từ lâu, có chút trống không, khiến cho sương mù thâm thấu tiến vào.

Mà lúc này, cánh cửa sổ không đóng chặt kia, đột nhiên “Ba” một tiếng mở ra.

Sương mù dày đặc tràn vào, nhưng một màn kỳ lạ bỗng xuất hiện.

Theo lý thuyết, lẽ ra khi sương mù dày đặc tràn vào trong phòng, chúng sẽ xâm nhập tới mỗi một góc ngách bên trong, không chừa lại một tấc không gian nào, nhưng lạ thay, màn sương mù ấy lại đi vòng qua một tồn tại nào đó không thể nhìn thấy. Rồi theo quá trình màn sương mù dày đặc dần dần né tránh, tản ra, ở khoảng giữa không gian chợt xuất hiện một bóng người.

Rõ ràng là một bóng dáng cao ngất.

Bóng dáng cao lớn nọ nắm lấy cửa sổ, rồi thả người nhảy vào màn sương mù dày đặc bên ngoài.

Sương mù dày đặc bao quanh, bóng dáng ấy đặt mình trong màn sương mù dày đặc, trôi nổi giữa không trung, tựa như không có trọng lượng.

Bóng dáng ấy nhẹ nhàng điểm chân một cái, lập tức có thể nhảy ra ngoài bốn năm mét từ bên trong sương mù dày đặc, hành động cực kỳ nhẹ nhàng, lưu loát.

Sương mù dày đặc như bông tuyết dính bên ngoài bóng người, một khi tầng sương mù bị tích lũy nhiều hơn, đối phương sẽ nhẹ nhàng phẩy đi một cái, tất cả đều bay mất...

Giữa màn sương mù dày đặc, bóng dáng ấy đi dạo một vòng bên ngoài khách sạn nhỏ, sau đó trở về trong gian phòng trên tầng hai, đến bên cạnh thiếu niên đang ngồi trên giường, rồi dần dần biến mất.

Hứa Thâm mở mắt ra.

Đáy mắt lộ ra một chút sắc bén, đặc biệt có tinh thần.

“Xa nhất là 15 mét...” Hứa Thâm lẩm bẩm.

Nếu lão giả mặc áo đuôi tôm bên cạnh Nam Ngung vẫn còn ở đây, lại nhìn thấy một màn này, hơn phân nửa sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Mới gần mười ngày trước, khi song phương còn ở cạnh bên nhau, Hứa Thâm đã vượt qua giai đoạn “Vụ giả” thứ nhất, mà giờ phút này, rõ ràng là tinh thần lực của hắn đã đạt tới trình độ “Mạo hiểm gia” ở giai đoạn thứ hai rồi.

Tuy nhiên, nếu vị lão giả mặc áo đuôi tôm kia có mặt ở đây, Hứa Thâm sẽ không kêu gọi nó ra.

Chương 404. Trở Lại!

“Dường như ngâm mình trong sương mù dày đặc, cũng là một loại tu hành.” Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động.

Tuy nhiên, so với chuyện tu hành tinh thần lực, thứ mà hắn cần phải làm trước, chính là tăng lên chiến lực thực tế của mình.

Lúc này, khur lực trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động, tu luyện giai đoạn thứ nhất triều lãng của Bí Thuật Khur Lãng.

Dao động khur lực không ngừng kéo dài trong cơ thể. Trên phương diện tinh lọc khur lực, hiệu quả hơn của bí thuật này mạnh hơn rất nhiều so với phương pháp tinh lọc khur lực dựa trên cách khuấy động để rò rỉ (lậu động tinh lọc pháp) mà Hứa Thâm tự nghiên cứu ra.

Thời gian trôi qua, Hứa Thâm đã đợi trong khách sạn nhỏ được mười ngày.

Vào ngày thứ ba, Mặc Tiểu Tiểu thông qua dụng cụ truyền tin gọi tới, Hứa Thâm cân nhắc một chút, lần này hắn không từ chối tiếp nhận.

Chờ thông tin vừa kết nối, Hứa Thâm chợt nghe thấy giọng nói mừng rỡ của Mặc Tiểu Tiểu truyền tới từ đầu dây bên kia, thì ra cô ấy tìm hiểu được đã rất lâu rồi Hứa Thâm không trở về cục Khur Bí. Lúc trước, cô ấy từng gọi điện cho hắn rất

nhều lần nhưng không có người nhận, trong lòng cực kỳ lo lắng, sợ hấn gặp chuyện không may, bởi vậy trong khoảng thời gian này, cô ấy vẫn thường xuyên gọi điện cho hấn.

Hiện giờ biết được Hứa Thâm không sao, Mặc Tiểu Tiểu đã yên tâm hơn rồi.

Hứa Thâm bảo cô giữ bí mật, đừng cho người khác biết cô có thể liên lạc với hấn.

Mặc Tiểu Tiểu thấy Hứa Thâm thần thần bí bí như vậy, cũng không hỏi han quá nhiều, chỉ nói một câu đồng ý, sau đó dặn dò hấn nếu rảnh rồi, nhất định phải tới tìm cô nói chuyện phiếm.

Mười ngày ... đảo mắt một cái là qua.

Trong quãng thời gian này, ngoại trừ Mặc Tiểu Tiểu, cũng chỉ có Nguyệt Linh liên lạc với hấn, truyền tình báo đến.

Hứa Thâm thu dọn một chút, lại một lần nữa thuận tay cầm đi mấy tấm phiếu nhỏ từ trong ngăn kéo của khách sạn, sau đó rời khỏi nơi này, ra bên ngoài, hấn tìm được một chiếc taxi, trực tiếp lên xe, báo tên địa điểm.

Không lâu sau, chiếc xe đi vào đoạn đường phồn hoa thuộc khu thành thị, rồi dừng lại phía trước một tòa cao ốc.

Hứa Thâm nhìn tòa cao ốc sừng sững trong màn sương mù dày đặc trước mắt, đôi mắt hơi chớp động, sau đó chậm rãi đi vào.

Bảo vệ gác cổng nhận ra Hứa Thâm, vội vàng cung kính hành lễ.

Hết tầng đều không có gì khác thường.

Hiện nhiên những tiểu nhân vật cấp dưới này, hoàn toàn không nắm rõ những chuyện xảy ra của tầng lớp thống lĩnh phía trên.

Hứa Thâm tiến vào phòng, bảo lễ tân gọi Đại Ly Ly.

Rất nhanh, thông tin liên lạc được kết nối, Hứa Thâm nhận dụng cụ truyền tin từ quầy lễ tân đưa tới, nhẹ giọng nói: “Là tôi.”

Đầy đây bên kia dụng cụ truyền tin lập tức im lặng vài giây, sau đó mới truyền đến giọng nói mừng rỡ của Đại Ly Ly: “Ngài đã trở lại?”

“Ừm.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Mộc Vương đâu?”

“Lúc bình thường, đại thủ lĩnh không có mặt tại tổng bộ.” Đại Ly Ly lập tức nói, chột nghi hoặc hỏi: “Hắn là ngài có cách liên lạc với đại thủ lĩnh...”

“Dụng cụ truyền tin của tôi bị mất.”

“Ách...” Đại Ly Ly phản ứng lại, khó trách đối phương lại để cho lễ tân liên lạc với cô, cô nói ngay: “Hiện giờ để tôi liên lạc với Chu thủ lĩnh, nhờ cô ấy hỏi một chút, thuận tiện cũng báo tin vui thủ lĩnh ngài đã trở về cho mọi người biết.”

“Được.” Hứa Thâm kết thúc liên lạc.

Sau đó hắn bước vào thang máy, đến tầng thống lĩnh.

Thang máy bên cạnh phòng họp thống lĩnh cực kỳ im lặng, yên tĩnh không một bóng người, gian cuối cùng là văn phòng của Mộc Vương, giờ phút này, cũng không có ai ở trong.

Hứa Thâm bước vào Khư giới, đi xuyên qua cửa lớn, tiến vào trong văn phòng, ngồi xuống một chiếc sô pha, lặng lẽ chờ đợi.

Mười phút sau, Hứa Thâm nhìn thấy một bóng dáng nhanh chóng chạy tới, người nọ chính là Chu Viên Viên.

Cô nhìn khắp nơi xung quanh, rồi nhanh chóng nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi trong văn phòng của Vương Mộc, trên mặt lập tức hiện lên vẻ sững sốt, sau đó cũng thông qua Khư giới thâm nhập vào trong này.

“Cậu không sao chứ?” Chu Viên Viên đánh giá Hứa Thâm từ trên xuống dưới một lượt, ngay khi ánh mắt cô chạm phải bộ giáo bào màu trắng đang được Hứa Thâm mặc trên người, sắc mặt thoáng biến hóa, có chút nghi hoặc.

“Tôi không sao.” Hứa Thâm lộ ra một nụ cười.

“Tóc trên đầu cậu...” Chu Viên Viên nhìn Hứa Thâm, từ lúc nhìn thấy hắn đến giờ, cô luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, dường như hắn đã có chút khác biệt với trước kia.

Hứa Thâm sờ sờ đỉnh đầu sáng bóng, mặc dù làn da đã được trọng cấu tái sinh, nhưng tạm thời mái tóc vẫn chưa mọc ra,

phối hợp với giáo bào tín đồ trên người, nhìn hắn rất giống như một vị tăng giáo nào đó.

Hứa Thâm chỉ cười cười, không giải thích.

Chu Viên Viên thấy Hứa Thâm không nói, cũng không tiếp tục hỏi thêm, chỉ lặng lẽ ngồi sang một bên, nói: “Tôi đã thông báo với Mộc Vương, anh ta đang chạy tới, hắn là các thủ lĩnh khác cũng sẽ có mặt ngay thôi, ăn mừng cậu trở về.”

Ăn mừng... Đôi mắt Hứa Thâm hơi chớp động, khóe miệng lộ ra một nụ cười như có như không.

“Bọn họ có dày vò cậu không?” Chu Viên Viên chăm chú nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Chỉ bị đói bụng mấy ngày thôi.”

Chu Viên Viên nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy còn tốt.”

“Tôi cũng nghe nói về chuyện của cậu, có vẻ như Mộc vương đã ra mặt, nếu không bọn họ đã dám đến tận đây để bắt cậu, hơn phân nửa sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy đâu.” Chu Viên Viên thở dài.

Có một số chuyện cô không tiện nói nhiều.

Về loại chuyện này, cô đã đoán ra trong hội có người bán đứng Hứa Thâm, nhưng không có chứng cứ, có nói ra cũng không ý nghĩa, ngược lại sẽ gây rắc rối cho chính mình.

“Ừm.” Hứa Thâm bình tĩnh gật đầu.

Không lâu sau, bóng dáng Mộc Vương chạy đến, gã hơi sửng sốt một chút khi nhìn thấy hai người trong văn phòng của mình, thậm chí còn thoáng cau mày, nhưng rất nhanh hàng chân mày đã giãn ra, gã bình tĩnh mở cửa văn phòng, đi vào, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Thâm.

“Cậu đã trở lại.” Chẳng bao lâu sau, khuôn mặt Mộc Vương đã giãn ra, nở một nụ cười nhẹ nhàng, nói: “Bọn họ có làm gì cậu không?”

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Vương, vẻ mặt bình tĩnh, trong lời nói lại mang theo một loại cảm giác tỉnh mịch, âm u khác thường: “Đại thủ lĩnh, sao lúc trước anh không nói

cho tôi biết, giáo hội Nguyệt Quang chính là thế lực của chúng ta ở trong nội thành?”

Chương 405. Có Thể Trở Về Là Tốt Rồi...

Mộc Vương hơi sững sờ, nhưng Hứa Thâm đã biết, gã chỉ có thể thở dài, nói: “Dù sao loại chuyện này cũng là bí mật, hội Truy Quang chúng ta trải rộng khắp tám đại thành Đế, cũng coi như có quy mô không nhỏ, nếu để người ta biết chúng ta chính là cấp dưới của giáo hội Nguyệt Quang, khó tránh khỏi sẽ có chút phiền toái.”

Chu Viên Viên ngồi bên cạnh, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu liễm lại, chỉ im lặng không nói gì.

“Mặc kệ như thế nào, cậu quay trở về là tốt rồi...” Mộc Vương nhìn cách ăn mặc của Hứa Thâm, có chút không xác định nói: “Chẳng lẽ hiện giờ cậu đã gia nhập giáo hội Nguyệt Quang rồi?”

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Tôi còn chưa đủ thành kính, không có tư cách gia nhập, nếu không tôi cũng không trở lại nơi này.”

Tựa như Mộc Vương vừa thổi phào nhẹ nhõm một hơi: “Có thể trở về cũng tốt, trong hội còn cần cậu hỗ trợ.”

Hứa Thâm không nói gì, thoát nhìn về mặt hắc tương đối lạnh nhạt.

Mộc Vương nhìn thoáng qua, gã mơ hồ nhìn ra manh mối, nói: “Tóc trên đầu cậu... Có phải cậu đã chịu ủy khuất gì đó không? Có khả năng cậu sẽ bị bọn họ hành hạ đôi chút, nhưng đừng nên để chuyện đó vào trong lòng. Giáo hội Nguyệt Quang là thế lực siêu phàm xuất chúng tại nội thành, cũng là chỗ dựa vững chắc của chúng ta, sau này đôi bên còn có thể giao thiệp qua lại. Đều là người trong nhà.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, nói: “May mắn Mộc vương đã nhờ người tương trợ, tôi mới có thể thoát thân, không biết người mà đại thủ lĩnh nhờ là vị đại nhân vật nào? Tôi muốn ghi nhớ phần ân tình này vào trong lòng.”

Mộc Vương cười cười, nói: “Cái này không cần đâu, nếu cậu muốn cảm ơn, cứ cảm ơn tôi là được.”

Hứa Thâm liếc mắt chăm chú nhìn gã một cái, khẽ gật đầu.

“Cậu trở về từ lúc nào? Sao không để tôi phái người ra ngoài thông đạo đón cậu?” Mộc Vương hỏi.

Hứa Thâm nói: “Trang phục tác chiến và dụng cụ truyền tin của tôi bị mất, không có cách nào liên lạc với hội.”

Mộc Vương sững sốt một chút, gã lại nhìn nhìn cái đầu trọc của Hứa Thâm, trong mơ hồ nghĩ đến một điều gì đó. Theo gã suy đoán, khả năng cao là trong những ngày này, Hứa Thâm đã phải hứng chịu khổ hình không nhỏ. Cũng may, mọi chuyện đã qua rồi, gã lập tức nói: “Không có việc gì, hiện tại tôi cho người đi chuẩn bị cho cậu một bộ, vừa vặn trong kho có một bộ năm xưa tôi từng dùng, vẫn được bảo dưỡng rất tốt, cậu cứ cầm dùng trước đi. Bộ trang phục tác chiến đáng giá ít nhất là tám trăm vạn, nhưng chiết khấu cho cậu, bốn trăm vạn là được rồi.”

Hứa Thâm không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Mộc Vương lập tức dùng thông tin gọi người, phân phó chuyện này xuống dưới.

Không lâu sau, các thủ lĩnh khác lần lượt tiến đến.

“Thủ lĩnh Vĩnh Dạ đã trở lại, thật đáng mừng nha.” Có người vừa đi vào cửa, đã nhìn thấy Hứa Thâm ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Ha ha, vẫn còn có thể trở về, đúng là mạng lớn mà, còn không mau cảm tạ Mộc Vương thật tốt đi?” Một âm thanh quái dị khác vang lên, chính là thanh niên nóng nảy trong phòng họp từng cãi nhau với Hứa Thâm lúc trước.

“Nói chuyện dễ nghe chút đi. Thủ lĩnh Vĩnh Dạ chính là thủ lĩnh mới trong hội chúng ta, cũng không thể để người ta vừa nhậm chức còn chưa ngồi nóng mông đã xảy ra chuyện được.” Một lão giả hừ nhẹ nói.

“Cậu không sao chứ?” Một người phụ nữ quyền rũ dịu dàng nói, có vẻ cực kỳ thân thiết.

“Cậu mặc thứ giáo bào này lên người nhìn thật kỳ quái. Đây là giáo bào gì vậy chứ? Chẳng lẽ đi ra ngoài một chuyến còn tự tìm cho mình tín ngưỡng rồi sao?” Có người ngạc nhiên nói.

“Các người đã không biết thì nói ít đi vài câu.” Chu Viên Viên liếc mắt nhìn những người này một cái, tức giận nói.

“Là do cậu ta không biết lau móng của mình cho lau sạch sẽ, có thể đổ lỗi cho ai được?” Có người khó chịu nói: “Còn thiếu chút nữa đã làm liên lụy đến chúng ta.”

“Được rồi.” Mộc Vương cau mày, nói: “Đều là những trụ cột trong hội, các người phải đoàn kết với nhau mới đúng.”

“Chúng tôi chỉ thuận miệng nói vài câu, nếu thực sự xảy ra chuyện, chắc chắn người trong hội sẽ giúp cậu ấy.” Một số người nhả nhận nói.

“Thủ lĩnh Vĩnh Dạ đã bình an trở về, cũng coi như một chuyện may mắn. Tối nay, chúng ta tổ chức yến hội, đón gió tẩy trần cho thủ lĩnh Vĩnh Dạ.” Mộc Vương vỗ vỗ bàn tay nói.

“Tốt, nhân tiện tôi còn muốn hỏi thủ lĩnh Vĩnh Dạ một câu, rút cuộc trong nội thành có phong cách như thế nào vậy?” Có người cười hì hì, nhưng lời nói ra rõ ràng là vui sướng khi người khác gặp họa.

Ngay lúc này, bên ngoài văn phòng có người gõ cửa.

“Vào đi.” Mộc Vương nói.

Đại Ly Ly ôm một bộ trang phục tác chiến, cùng một thanh trường kiếm đi vào, nhìn thấy nhóm thủ lĩnh ngồi đầy phòng, vẻ mặt cô có chút khẩn trương, nơm nớp lo sợ nói: “Đại thủ lĩnh, đây... đây là những trang bị mà ngài đã dặn dò.”

“Tốt, đưa cho thủ lĩnh Vĩnh Dạ.” Mộc Vương cười nói.

Mọi người cùng quan sát bộ trang phục tác chiến kia, có người nhận ra nó, lập tức hâm mộ nói: “Đại thủ lĩnh, anh thật là thiên vị, lần trước tôi có hỏi anh về bộ chiến giáp này, anh cũng không nhớ cho tôi.”

“Bớt nói mấy lời vô nghĩa đi. Chiến giáp của tôi là một bộ hoàn chỉnh, cậu muốn lấy đi tháo gỡ, sao tôi có thể bỏ được? Dẫu sao nó cũng là người bạn già từng cùng tôi vào sinh ra tử.” Mộc Vương tức giận nói.

“Người ta là khur lực giả trời sinh, được đại thủ lĩnh rất coi trọng. Huống chi người ta còn chân đạp hai thuyền, bây giờ đại thủ lĩnh đang muốn mượn sức người ta, thật sự là không còn cách nào khác.” Có người âm dương quái khí nói.

Mộc Vương liếc mắt nhìn người vừa nói chuyện một cái, hỏi: “Chiến giáp này đã phủ một đồng bụi trong kho hàng, cũng không thấy mấy người đi đổi, hiện giờ vừa lấy ra, tất cả lại luyến tiếc rồi sao?”

Mộc Vương nhìn qua Hứa Thâm vừa tiếp nhận chiến giáp, tiếp tục nói: “Cậu mặc trước đi, xem có vừa người hay không.”

Dù chiến giáp này được làm từ chất liệu đặc biệt, nhưng không phải là khur binh, bởi vậy nó không thể dung nhập vào trong cơ thể, cũng không thể thay đổi hình thái.

Hứa Thâm cũng không từ chối, lập tức mặc chiến giáp lên, cảm giác có chút rộng rãi, hiển nhiên không quá vừa người, chỉ miễn cưỡng có thể dùng được mà thôi.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến nó vẫn một mực phủ bụi trong kho hàng.

Chương 406. Giết Bọn Họ Chưởng Liên Quan Gì Tới Chân Tướng Cả!

Hứa Thâm mặc xong chiến giáp, lập tức nhận lấy trường kiếm do Đại Ly Ly đưa tới.

“Cô thật tinh mắt.” Mộc Vương cười khen ngợi Đại Ly Ly một câu, nói: “Thanh kiếm này không tồi, nguyên liệu tạo nên nó là cái sừng nhọn của một con khur cấp B, cực kỳ sắc bén, chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là kiếm quá cứng, dễ gãy.”

“Rất sắc bén sao?” Hứa Thâm nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, cảm thụ trọng lượng của nó, thân nhiên hỏi một câu.

“Có cơ hội cậu thử một chút là biết.” Mộc vương khẽ cười nói.

“Vậy thử luôn bây giờ đi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Thanh kiếm trong tay hắn chợt động, trực tiếp chém thẳng về phía vị thanh niên gấp gáp nóng nảy đang đứng gần hắn nhất.

“Phốc” một tiếng, kiếm quang lướt qua, vị thanh niên kia bất ngờ không kịp đề phòng, hiển nhiên gã tuyệt đối không ngờ Hứa Thâm lại phát động tập kích đột ngột đến vậy. Về mặt gã đầy kinh ngạc, kiếm phong chém vào đốt sống cổ lại bị kẹt lại, bị một thứ giống như chất nhầy màu đen ngăn cản.

Thứ này nằm trong cổ gã, có màu đen như nhựa cao su, cực kỳ dính nhầy.

Hứa Thâm nhanh chóng rút kiếm trở lại, máu tươi phun theo, vật chất màu đen nọ nhanh chóng nhúc nhích, muốn chữa lành vết thương.

Đến lúc này, thanh niên nọ cũng phản ứng lại, gã vội vàng bịt kín cổ họng, liên tiếp lui về phía sau, kinh hãi nhìn Hứa Thâm: “Mày... mày đang làm cái gì vậy?”

“Đang thử kiếm, anh không nhìn ra sao?” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, bóng dáng hắn đã nhanh chóng bước ra, chém xuống phát kiếm thứ hai.

Thanh niên phía đối diện kinh hãi tột cùng, gã dùng một tay che cổ, còn một tay khác nhanh chóng rút kiếm, chém về phía Hứa Thâm.

Ánh bạc lóe lên, đao phong thét gào.

Ngay lập tức, kiếm quang trên tay Hứa Thâm đi vòng qua thanh kiếm của thanh niên nọ, như một luồng sấm sét giữa trời quang, trực tiếp chém ngang trên cổ gã.

Thứ vật chất màu đen dính dính, đang không ngừng nhúc nhích kia, trực tiếp bị đao phong chém đứt. Tuy thứ vật chất nọ cực kỳ dẻo dai, tựa như nhựa cao su thuần chất, nhưng vẫn không thể cản nổi loại lực lượng cực kỳ lớn này, trực tiếp bị xé toang ra.

“Phốc” một tiếng, con ngươi trong hốc mắt thanh niên ấy trợn lên tròn xoe, tựa như tuyệt đối không dám tin vào những gì vừa nhìn thấy. Rồi rất nhanh, cái đầu gã đứt lìa, bay thẳng ra ngoài.

Thanh kiếm vốn đang vung chém giữa không trung, cũng trở nên yếu đuối vô lực, trực tiếp rơi xuống dưới.

Một cái đầu rơi xuống ngay trên mặt đất dưới văn phòng, mang theo vết máu, lăn lộn và văng tung tóe trên đường đi.

Từ lúc Hứa Thâm ra tay đến khi kết thúc, chỉ vón vện không đến ba giây.

Tất cả mọi người đều có chút ngây ngời, nhìn thân thể không đầu cứng đờ của tại chỗ của thanh niên ấy, sau đó lại có chút khiếp sợ nhìn về phía Hứa Thâm.

Trên thực tế, ngay khi Hứa Thâm vung kiếm đánh ra công kích đầu tiên, bọn họ đã phản ứng lại, nhưng chẳng một ai ngờ được Hứa Thâm lại không hề nói đùa, sát ý trong lòng hắn lại kiên quyết đến thế...

Hắn lại thật sự chém chết đôi phương rồi!

Còn là ngay trước mặt mọi người nữa???

“Hứa Thâm!”

Thanh niên nọ vừa mất mạng, Mộc Vương cũng hoàn hồn trở lại, vẻ mặt đầy mỉm cười lúc trước bỗng chốc trở thành tái mét. Gã gằn giọng, gầm lên cái tên Hứa Thâm kia.

Hứa Thâm cầm thanh kiếm dính máu trong tay, chỉ lẳng lẳng nhìn gã một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “Giáo hội Nguyệt Quang có tư liệu tỉ mỉ kỹ càng về quá trình phạm tội lúc trước của tôi, chắc chắn không phải cục Khư Bí bên kia cung cấp, chỉ có thể là người của chúng ta bên này thôi.”

Mộc Vương cắn răng nói: “Coi như trong chuyện này có điểm khuất tất, cũng phải cẩn thận kiểm tra rõ ràng mới có thể phán định được. Cậu đã khẳng định được hắn chính là kẻ bán đứng cậu hay chưa?”

Hứa Thâm nở nụ cười.

Hắn không tiếp tục nói chuyện nữa, trên mặt chậm rãi hiện ra màu đen, thứ màu đen này trực tiếp thẩm thấu từ bên trong làn da trắng nõn, ra bên ngoài, từ từ rõ nét, hình thành nên một tấm mặt nạ tựa như ác quỷ.

Vù!

Bỗng nhiên Hứa Thâm vung kiếm, không một chút dấu hiệu, hắn đã ra tay với lão giả khác, đang ngồi gần đó.

Lão giả nộ thoáng sừng sốt, trong lòng lập tức trở nên vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới Hứa Thâm đã chém giết thanh niên kia còn không đủ, vẫn muốn động thủ với lão ta!

Sự cố Hứa Thâm gặp chuyện không may, đã sớm bị các thủ lĩnh khác biết được từ hơn mười ngày trước rồi. Những thủ lĩnh này vốn không phải đèn cạn dầu, hơi chút hiểu biết một hai, đã đoán ra có người ở bên trong gây khó dễ, cố ý hãm hại Hứa Thâm rồi.

Vốn tưởng rằng Hứa Thâm ra tay với thanh niên kia, là bởi vì hắn nắm trong tay chứng cứ, chứng minh được thanh niên nọ chính là kẻ đã làm chuyện này...

Nhưng... là hắn giết lung tung sao? !

Bất thành lĩnh bị chém tới, khiến cho lão giả không kịp phòng bị, lại thêm kiếm quang cực nhanh đánh xuống, gần như không cho lão có quá nhiều thời gian làm ra phản ứng.

Năng lực của lão giả này thuộc hệ thao túng, có thể điều khiển ánh sáng.

Lão vội vàng phóng thích năng lực, ánh sáng cực mạnh chợt bùng nổ, muốn ảnh hưởng tới tầm nhìn của Hứa Thâm.

Nhưng tốc độ phát động năng lực của lão lại không theo kịp tốc độ vung chém của Hứa Thâm.

“Phốc” một tiếng.

Cái đầu lão giả cũng rớt xuống.

Lão ta không giống thanh niên vừa nãy, khư binh loại phòng thủ không được mạnh mẽ như vậy, không thể ngăn cản đòn tập kích bất ngờ kia.

Cái đầu thứ hai rơi xuống, đám thủ lĩnh khác trong văn phòng đều kinh hãi. Tất cả vội vàng rút binh khí ra, đi tới vây quanh Hứa Thâm.

“Hứa Thâm! !” Mộc Vương phản nộ rồi.

Ngay trước mặt vị đại thủ lĩnh này mà Hứa Thâm lại dám liên tiếp giết người?!

Mà càng khiến gã kinh hãi chính là, người trẻ tuổi vừa trở thành hình thái thứ hai này, lại có lực lượng đáng sợ đến vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hấn bạo phát ra tay, lại khiến cho hai vị thống lĩnh không chút phản kháng bị chém chết rồi?

“Nếu cậu còn động đây, tôi sẽ coi như cậu không kiềm chế được bản thân, trực tiếp giết ngay tại chỗ!” Mộc Vương giận dữ nói.

Bóng dáng Hứa Thâm ngừng lại một chút, đôi mắt sau lớp mặt nạ cực kỳ bình tĩnh, nói: “Tôi vẫn đang không chế được bản thân, tôi hiểu rất rõ mình đang làm chuyện gì.”

“Cậu vừa trở về, không lẽ cậu đã điều tra ra bọn họ chính là người đã hại cậu? Tuyệt đối không có khả năng!” Mộc Vương giận dữ nói.

Hứa Thâm lại nở nụ cười.

“Giết bọn họ chẳng liên quan gì tới chân tướng cả.” Hấn nhẹ giọng nói.

Chương 407. Hội Truy Quang Không Cần Nhiều... Cá Táp Như Vậy!!!

“Tôi không có tâm trạng và nhiều tinh lực đến vậy để từ từ điều tra. Bọn họ lại không ngu, tự nhiên sẽ lựa chọn nguy trang và lau dấu vết.”

“Vậy là cậu đang cố tình tàn sát kẻ vô tội sao?” Sắc mặt Mộc Vương xanh mét, tràn đầy tức giận.

“Vô tội...” Hứa Thâm cười khẽ một cái, lại nhẹ giọng nói: “Trong số những người đang ngồi ở đây, có ai dám nói bản thân chết là vô tội? Tôi không tìm thấy người hãm hại tôi, cho nên... tôi chỉ có thể giải quyết hết thảy các mối nguy hiểm tiềm tàng. Chỉ cần hủy diệt tất cả là được.”

“Hội Truy Quang không cần nhiều... cá tạp như vậy.”

Nghe giọng ngạo mạn mà lạnh lùng như thế, vẻ mặt các thủ lĩnh khác lập tức biến sắc, ai nấy đều kinh sợ nhìn về phía Hứa Thâm.

Thiếu niên này lại muốn giải quyết tất cả bọn họ?

Đây tuyệt đối là nổi điên rồi!

“Cá tạp? Mày còn nói chúng tao là cá tạp?” Có thanh niên vừa nghe nói thế, lại không khỏi bật cười, trong đôi mắt lóe hàn quang: “Bọn họ không hề phòng bị, mới trúng đòn đánh lén của mày. Theo tao, mày đi nội thành một chuyến, chẳng những bị người ta cạo sạch tóc trên đầu, còn làm hỏng cả não luôn rồi.”

“Xem ra cậu ta đã không thể khống chế được nữa, cũng không tự hiểu được bản thân muốn làm gì. Theo tôi, hay là xử quyết đi.” Một lão già khác thở dài nói, với khuôn mặt đầy bất đắc dĩ và bi thương

“Viên Viên tử, cô có thể lui ra trước.” Hứa Thâm nhìn Chu Viên Viên.

Cô ấy chính là người hấn tin tưởng sẽ không hãm hại mình. Đôi bên không có ý lợi xung đột với nhau, hơn nữa coi như lúc trước, cô ấy cũng có chút chiều cố hấn.

Chu Viên Viên khẽ giật mình, ánh mắt hơi lóe sáng. Cô là người duy nhất không rút vũ khí sau khi Hứa Thâm bạo phát giết người, chỉ lui ra một bên, tránh xa chiến trường bên ấy, lúc này, nghe được lời nói của Hứa Thâm, cô chỉ im lặng, không nói gì.

Hứa Thâm cũng không nói thêm. Hấn biết, trong loại tình huống này, cô ấy không thể tỏ thái độ được, ánh mắt hấn lập tức chuyển về phía Mộc Vương, nói: “Hy vọng anh đừng nhúng tay vào chuyện này. Anh đã không thể làm chủ thay tôi, vậy để tôi tự làm chủ.”

Sắc mặt Mộc Vương cực kỳ khó coi, lại gằn giọng nói: “Tốt nhất là cậu hãy dừng tay lại. Tôi không muốn giết cậu, cậu cũng đừng làm chuyện đại dột nữa!”

Hứa Thâm chăm chú nhìn gã một cái, chợt nở nụ cười.

Vèo!

Bóng dáng hấn lao ra, giết về phía một trung niên ở gần đó nhất.

Đôi phương đã sớm có phòng bị.

Dù Hứa Thâm đánh lén cực kỳ đột ngột, nhưng gã đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, chỉ thoáng cười lạnh một tiếng, xương cốt toàn thân đột nhiên to ra, thân hình bành trướng.

Thể trạng từ khoảng 1.8 mét tăng đến 2.5 mét, thân hình như người khổng lồ, đầy những vân thịt kì lạ, trông cực kỳ thô ráp, nặng nề.

“Muốn chết! !” Bỗng nhiên gã vung kiếm. Người trung niên này thuộc hệ cường công, một khi chém giết chính diện, gã không sợ bất cứ ai!

Mang theo tiếng âm bạo, đao phong trong tay gã chém xuống.

Nhưng bóng dáng Hứa Thâm lại như cá mực, cực kỳ trơn nhẵn, trực tiếp tránh thoát đi, tốc độ nhanh như ảo ảnh, khiến cho gương mặt người trung niên nọ biến sắc.

Gã vội vàng muốn biến ảo đao phong, nhưng ngay vào lúc ấy, đột nhiên đôi mắt gã bắt gặp ánh nhìn của Hứa Thâm từ đằng sau lớp mặt nạ kia.

Ánh mắt lạnh như băng như nhìn một vật chết.

Ánh mắt tựa như đã biến thành thực chất, ghim thẳng vào trong đầu gã, bộ não thoáng run rẩy không ngừng, trước mắt gã chợt hiện ra hình ảnh người vợ đã chết.

Cô ấy với toàn thân đầy máu, đẹp đẽ mà bi thương, đang nhìn chăm chú vào gã.

Hốc mắt trung niên nọ lập tức đỏ lên, trong cổ họng thô to bằng bắp đùi người bình thường, chợt phát ra một tiếng gầm như dã thú.

“Phốc” một tiếng.

Đao phong xẹt qua, tiếng gầm đột nhiên ngưng bật.

Trong mắt người khác, người trung niên nọ vừa công kích được một nửa bỗng nhiên toàn thân cứng đờ tại chỗ, tựa như vừa mới xuất thần. Và chỉ trong một khoảnh khắc xuất thần ấy, đao phong của Hứa Thâm lại trực tiếp chém đứt đầu gã.

Cái đầu rời khỏi cổ, đau đớn kịch liệt ập tới. Ngay lúc này, cô vợ với toàn thân đầy máu đang hiện ra trước mắt người trung niên, lại biến thành dáng vẻ của thiếu niên kia .

Cũng tại thời khắc này, phần nộ và thống khổ vốn ngập tràn trong mắt lão, bỗng trở thành mờ mịt.

Vì sao...

Ta đã...chết rồi sao?

Là em đang giúp hấn, phải không?

Có phải em vẫn trách anh... Ngày đó không nên nổi giận?

Ý niệm đứt quãng, xẹt qua trong đầu gã, cuối cùng đôi mắt nhắm lại.

Vị thủ lĩnh thứ ba ngã xuống!

Mọi người đều kinh hãi.

Phải biết rằng, trong số các thủ lĩnh đang có mặt ở đây, vị thủ lĩnh trung niên này cũng là một người quyền thế. Ngày thường, lời nói của gã rất có trọng lượng và trang nghiêm, không nghĩ tới hôm nay, ngay khi hai người vừa đối mặt, gã lại bị Hứa Thâm trực tiếp xóa sổ rồi.

Nếu nói lúc trước Hứa Thâm đánh lén, mới giết được hai vị thủ lĩnh không hề phòng bị kia, thì vị thủ lĩnh vừa nãy chính là công kích chính diện!

Vào giây phút này, bỗng nhiên mọi người vừa chợt nhớ ra, không một người nào trong số bọn họ, hay biết năng lực của Hứa Thâm là gì?

Vèo!

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, hấn đã giết về phía vị thủ lĩnh thứ tư.

Đây là người phụ nữ quyền rũ, ám áp đã biểu lộ ra vẻ thân thiện lúc trước.

Nhưng Hứa Thâm có thể nhìn ra, tình cảm trong mắt đối phương chỉ toàn là giễu cợt.

Vừa nãy, sau khi hấn bùng nổ, giết chết hai người khác, thì ngoại trừ kinh ngạc, thứ cảm xúc đọng đầy trong mắt đối phương chính là một loại bệnh trạng cuồng nhiệt nào đó.

“Cậu sẽ ra tay với tỷ tỷ sao?” Người phụ nữ quyền rũ nhìn thấy Hứa Thâm đánh tới, đôi mắt thoáng hiện chút thâm thúy,

mềm nhẹ nói: “VẬY CẬU SẼ CHẾT RẤT THẨM ĐẦY.”

Bỗng nhiên thân thể cô ta cấp tốc lui về phía sau, biểu cảm trên mặt lạnh nhạt mà tao nhã, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía trước: “NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÁNG YÊU, PHẢI GIAO CHO CÁC ANH RỒI.”

Bỗng nhiên trong văn phòng vang lên một đợt cuồng phong gào thét.

Ở trong mắt Hứa Thâm, vừa xuất hiện ra từng bóng người trong suốt. Tất cả đều là bóng dáng đàn ông, có người mập mạp, cũng có người gầy, phần lớn trong đám người này đều dưới 40 tuổi, nhưng cũng có thiếu niên mười mấy tuổi.

Lúc này, tất cả bọn họ đều đang phẫn nộ, vọt thẳng về phía Hứa Thâm.

Chương 408. Chiến Đấu Kịch Liệt!

Truyện được dịch bởi Phước Mạnh, ủng hộ ở Z A L O : 0704 730 588 (Phước Mạnh)

Hứa Thâm không khỏi nghĩ tới Mặc Hải Minh, người hầu hết lòng của Mặc gia, kẻ đã bị hấn chém giết trong động khư.

Chỉ là... Những người này mỏng manh hơn vị “Ca ca” bên người Mặc Hải Minh kia... nhiều lắm.

“Cô trốn không thoát đâu...” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Bỗng nhiên một bóng người khá giống một thanh niên nào đó, vừa thoát khỏi cơ thể hắn. Đối phương trực tiếp lao về phía nhóm đàn ông trước mặt. Thoạt nhìn đôi bên không có khác biệt gì quá lớn, nhưng vừa đụng vào nhau, đã lộ ra chênh lệch.

Thanh niên nọ như sói nhập đàn dê, cánh tay điên cuồng múa may, xé xác đám đàn ông kia.

Ở trước mặt thanh niên nọ, đám đàn ông kia chỉ như những tờ giấy yếu ớt.

“A...” Người phụ nữ quyền rũ chột ôm đầu, hốc mắt trào ra máu loãng, ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn Hứa Thâm: “Làm sao cậu lại có nhiều tinh thần lực đến vậy?!”

“Đó không phải tinh thần lực của tôi...” Hứa Thâm mỉm cười tiếp cận: “Đó là ‘Ca ca’ của người khác .”

“Phốc” một tiếng, kiếm phong trong tay hắn lập tức xẹt qua, chặt đứt cái đầu của người phụ nữ quyến rũ nọ, vàng trán xinh đẹp bay ra.

Hứa Thâm không dừng lại, hắn trực tiếp chuyển hướng giết về phía một thanh niên khác.

Thanh niên kia lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Gã vội vàng ra tay, chỉ thấy hai tay gã hung hăng vung chém, đao phong sắc bén vô hình lập tức xuất hiện trong không khí xung quanh, nhanh chóng tụ tập lại, dồn dập chém về phía Hứa Thâm.

Gã thuộc hệ thao túng, có thể điều khiển lực lượng của gió.

Lúc này, làn gió tụ tập ở hai bên, hóa thành vô số đao phong sắc bén và gai nhọn, cùng lúc đâm về phía Hứa Thâm.

Đây được coi là một loại năng lực cực mạnh, suy cho cùng đao phong cũng vô hình, không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nếu đối mặt với giai đoạn đầu, chỉ vờn vờn là một ý niệm, gã cũng có thể tàn sát mấy chục tới hàng trăm người... có lực lượng tuyệt đối nghiền áp.

Nhưng Hứa Thâm lại có thể nhìn thấy.

Từ sau khi quyền trọng của mặt nạ tăng đến 4, Hứa Thâm phát hiện, ngoại trừ tăng phúc cảm nhận, chiếc mặt nạ này còn mang theo một loại năng lực thăm dò đặc biệt nào đó.

Như bán thấu thị (nhả nhìn xuyên), nhìn đêm... chúng đều là năng lực mới được gia tăng của mặt nạ.

Và những luồng đao gió này, dù trong suốt vẫn có thể bắt giữ được một chút dấu vết mỏng manh.

Sau khi khur binh mảnh da màu đen biến dị, nó trực tiếp được Hứa Thâm sử dụng để che đi phần cổ, bao trùm những nơi mà chiến giáp không thể che phủ được, tiếp theo Hứa Thâm lập tức giết tới.

Bóng dáng hắn lao tới cực nhanh, không chút thua kém năng lực giả hệ cường công loại tốc độ.

Đây là biểu hiện của khur lực sau khi được tinh lọc, đồng thời cũng là điểm mạnh mẽ của bí thuật. Nó giúp hấn đạt được tăng phúc thật lớn, và trên một trình độ nào đó, đã thu hẹp lại chênh lệch giữa hấn và những năng lực giả hệ khác.

Đao gió hỗn loạn, chém lên chiến giáp bên ngoài thân thể Hứa Thâm, không gây ra thương tổn quá lớn, chỉ có lực trùng kích vẫn kéo dài liên miên không dứt, là thứ không thể nào ngăn cản nổi.

Tuy công kích của hệ thao túng cực kỳ quý dị, qua lại vô tung, như ánh sáng, gió, ngọn lửa... thậm chí có người còn có thể thao túng ý thức của người khác, nhưng tất cả bọn họ đều có chung một đặc điểm, cũng có thể gọi là nhược điểm, chính là phạm vi càng lớn, lực sát thương càng yếu, điển hình là loại đao gió này, trừ phi là công kích theo dạng tương đối đặc thù nào đó, hoặc là công kích tập trung.

Bên trong màn phong nhận hỗn loạn nọ, có ẩn giấu ba mũi nhọn được thanh niên kia dốc toàn lực ngưng tụ lại, chúng liên tiếp vọt về phía Hứa Thâm, nhưng đáng tiếc, đều bị hấn tránh được.

Công kích thất bại, sắc mặt thanh niên chợt biến đổi, gã vội vàng lui về phía sau.

Phốc!

Ngay khi Hứa Thâm sắp tới gần người thanh niên trước mắt, bỗng nhiên một người thanh niên khác ở bên cạnh trực tiếp ra tay, đao phong gào thét, lập tức bức lui hấn.

Thanh niên ấy lộ ra sắc mặt âm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm. Chỉ một chớp mắt, đôi con ngươi đã biến thành màu xanh thẫm, cả người xuất hiện bộ lông rậm rĩ màu đen, như một con dã thú đứng thẳng.

Hứa Thâm lập tức thay đổi mục tiêu, chém thẳng về phía gã.

Rất đột ngột, thanh niên này nhắm mắt, lỗ tai thật dài khẽ rung rung, tựa như người này muốn dùng thính giác để nắm bắt hành động của Hứa Thâm, sau đó nhanh chóng vung kiếm.

Trong khoảnh khắc này, Hứa Thâm bỗng phát hiện, hấn không thể khởi động năng lực Khur Nhãn trí huyễn của mặt nạ, tựa như năng lực của đối phương có chút đặc thù, nhưng công

kích trên tay hắn vẫn không chút do dự đánh tới. Và trong khoảnh khắc sinh tử ấy, trên bàn tay hắn xuất hiện bao tay huyết sắc.

Kiểm phong đang lao về phía trước, bỗng nhiên lại dùng một loại tốc độ càng nhanh hơn chém tới, phá tan không khí, vang lên tiếng âm bạo.

Lỗ tai thanh niên kia thoáng rung động, gã muốn vùng kiếm, nhưng đao phong trên tay gã chỉ đi được nửa đường, còn đao phong trên tay Hứa Thâm đã chém đứt đầu gã, trực tiếp bổ thẳng vào trong ngực.

Thanh niên nọ giật mình mở mắt, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

Hứa Thâm rút kiếm rất nhanh, xoay người lại chém ra một kiếm, đứt eo.

Làm xong hết thấy những việc này, bóng dáng hắn vẫn không dừng lại.

Hắn mau chóng lướt qua thân thể chưa kịp ngã xuống của thanh niên kia, đi tới trước mặt thanh niên điều khiển gió đang trồn sau lưng gã, một kiếm đâm thủng ngực.

Sắc mặt thanh niên nọ chuyển thành trắng bệch, gã gất gao nắm lấy kiếm phong của Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Cuồng phong vẫn đang gào thét chung quanh, phong lực uốn lượn cô đọng tựa như nanh vuốt, trực tiếp đi tới vây quanh Hứa Thâm từ phía sau lưng, hết như một cái miệng kỳ quái dữ tợn, muốn một ngụm nuốt sạch hắn.

Ánh sáng lạnh thoáng chớp động trong đôi mắt Hứa Thâm, mở ra Khư Nhân Trí Huyền.

Ở trong mắt thanh niên nọ, Hứa Thâm phía đối diện bỗng biến hóa thành một dáng vẻ khác, đó là một cô gái dung mạo bình thường, trên mặt có tàn nhang.

Lúc này, trước ngực cô gái kia vừa bị kiếm phong xỏ xuyên qua, vẻ mặt đầy đau thương mà bình tĩnh đến lạ thường, chăm chú nhìn vào gã.

Bỗng nhiên trong hốc mắt thanh niên nọ phun ra hai hàng lệ nóng, gã thoáng run rẩy, chậm rãi thu hồi thanh kiếm trong tay.

‘Anh không cố ý ... Anh thực sự không...’

Chương 409. Cứng Quá Dễ Gãy...

Con lóc xoáy dữ tợn đang uốn lượn sau lưng Hứa Thâm cũng dần dần lui trở về, mà cùng lúc đó, Hứa Thâm lại trực tiếp rút thanh kiếm đang cắm trên ngực gã ra.

Thanh niên nọ bị đau đớn kịch liệt kích thích, cuối cùng cũng thoát khỏi ảo cảnh mê hoặc.

Con người gã lập tức co rút lại, vội vàng rống giận giết về phía Hứa Thâm.

Nhưng con gió lóc ở sau lưng gã còn chưa kịp gào thét, Hứa Thâm đã vung kiếm lên, chặt đứt cái đầu kia.

Biểu cảm không cam lòng, hai hàng lệ nóng, vẻ mặt đầy thống khổ... đã vĩnh viễn đọng lại trên gương mặt ấy, cái đầu lăn lộn vài vòng, cuối cùng dừng lại ngay bên cạnh chân ghế sofa.

“Dừng tay! !” Một đợt âm thanh trầm thấp như dã thú, truyền đến từ sau lưng Hứa Thâm, đó là giọng nói của Mộc Vương, nhưng khác với chất giọng nhã nhặn bình thường, lúc này, giọng nói của gã có thêm vài phần khàn khàn, ẩn chứa phần nộ đã lên tới cực hạn.

Hứa Thâm quay đầu lại, lập tức thấy được vẻ mặt dữ tợn và phần nộ của Mộc Vương, gã đang đi từng bước một về phía hắn.

Khư lực mạnh mẽ trực tiếp xé toang lớp áo khoác trên người Mộc Vương, để lộ ra bộ nhụy giáp màu xanh tinh nhuệ bên trong. Hiển nhiên gã cũng giống Hứa Thâm, là loại người quanh năm suốt tháng luôn mặc trang phục tác chiến.

Hứa Thâm cầm kiếm phong trong tay, bình tĩnh nhìn Mộc Vương, nói: “Anh định báo thù cho đám cá tạp ấy sao? Nhưng bọn họ đều đã chết, không còn chút giá trị nào nữa rồi.”

“Có giá trị hay không, phải do tôi nói mới tính, nơi này... Là địa bàn của tôi! !” Mộc Vương nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên xông tới công kích Hứa Thâm.

Bóng dáng gã tựa như một cơn gió xoáy màu xanh, một cước đạp ra, lập tức trồn vào Khư giới, trên bàn tay xuất hiện khư binh quyền kiếm (Quyền kiếm : 拳 劍] là một loại vũ khí đặc thù của Ấn Độ, rất ít gặp ở bên ngoài, cấu tạo của nó bao gồm một khung vuông làm phần bao tay, bàn tay người dùng sẽ cầm lấy thanh ngang gắn trên khung vuông ấy, phía trên khung vuông đương nhiên là một thanh kiếm, có rất nhiều loại quyền kiếm được làm cực kỳ hoa lệ như đồ trang sức), hung hăng đâm về phía Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm ngưng lại, khư lực tụ tập trong đôi mắt, hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của Mộc Vương lướt tới cực nhanh, nhìn qua hoàn toàn khác biệt với hành động chậm chạp của những người khác.

Hắn lựa chọn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, rồi ngay trong khoảnh khắc Mộc Vương tới gần, mới đột ngột phát động Khư Nhãn Trí Huyền.

Nhưng ... phát động thất bại rồi.

Hứa Thâm không cảm giác được tinh thần lực của mình xuyên thấu vào trong đại não của đối phương, ngược lại, nó đã bị một thứ gì đó ngăn cách.

Hắn không sững sờ, bởi vì ngay trong giây phút phát động thất bại, hắn đã thông qua bao tay tăng phúc, ngang nhiên xuất kiếm chém tới rồi.

“Tranh” một tiếng, kiếm phong giao qua, va chạm phát ra âm thanh chói tai, sắc nhọn

Thân thể Mộc Vương lui ra phía sau một bước, chột như tên ròi cung phóng tới, thế công như mãnh hổ, kéo dài không dứt.

Hứa Thâm cũng không thở dốc, lại vung kiếm hung hăng chém qua.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chỉ ba giây ngắn ngủi, hai người đã giao phong tới bảy, tám lần.

Va chạm mãnh liệt, nếu cuộc chiến diễn ra tại văn phòng trong hiện thực, loại công kích này đủ để xé nát toàn bộ mọi thứ.

Nhưng lúc này hai người đang ở trong Khư giới, và những vật phẩm tại hiện thực như sofa, bàn ghế... trong văn phòng, không thể làm phiền tới bọn họ được.

Theo quá trình giao phong kịch liệt, vẻ phẫn nộ trong mắt Mộc Vương dần chuyển thành kinh hãi.

Trên thực tế, ngay từ khi Hứa Thâm chém giết sáu vị thủ lĩnh kia, gã đã nhìn ra một chút năng lực của hắn rồi, lực bộc phát rất mạnh, còn kèm theo loại năng lực có thể ảnh hưởng tới tinh thần.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt khiến hắn có thể chém giết người phụ nữ quyền rũ kia, đồng thời cũng là nguyên nhân làm cho những vị thủ lĩnh khác thất thần trong lúc giao chiến.

Chỉ là... gã không nghĩ tới sức bền của Hứa Thâm cũng dừng mãnh như thế.

Hắn liên tục bùng nổ toàn lực vẫn không có dấu hiệu xuống sức, mỗi một. Đối lại là người bình thường khác, khư lực trong cơ thể đã sớm tiếp cận trạng thái khô kiệt từ lâu, nhưng Hứa Thâm lại có thể kéo dài vừa nhanh vừa mạnh, hơn nữa mỗi lần lực lượng đều liên tiếp cực nhanh, chẳng lẽ hắn là cấp hai cực hạn?

“Phanh” một tiếng, kiếm phong va chạm, thân thể Mộc Vương lại bị bức lui.

Gã thoáng cảm thụ cánh tay hơi run lên của mình, ánh mắt lập tức thâm trầm nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mắt, lửa giận trong lòng đã hoàn toàn bị dập tắt.

“Cậu là người của Giang gia, tôi không muốn giết cậu nhưng cậu đừng có quá đáng!” Mặt Mộc Vương trở nên âm trầm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến gã không có tiếp tục, dù gã nhìn ra chiến lực của Hứa Thâm rất mạnh, vượt xa thống lĩnh khác, nhưng... Gã tin tưởng nếu bản thân toàn lực bùng nổ, vẫn có thể chém chết Hứa Thâm.

Nhưng chính vì tám mặt nạ kia mới khiến gã không lựa chọn cách liều mạng như vậy.

Hứa Thâm nhìn lỗ hồng trên kiếm phong.

Hiện nhiên trong quá trình giao phong liên tiếp, thanh kiếm cứng rắn sắc bén này đã hư hỏng, đúng như lời Mộc Vương từng nói: cứng quá dễ gãy.

Bên trên đã xuất hiện khiếm khuyết.

Ngược lại, thanh quyền kiếm trong tay Mộc Vương, vẫn hoàn hảo không tổn hao gì như cũ, chênh lệch giữa hai món binh khí vừa nhìn là hiểu.

“Tôi vốn không phải người của Giang gia, chiếc mặt nạ này được người khác tặng cho.” Ánh mắt Hứa Thâm vẫn duy trì bình tĩnh, không hề có ý định kéo tấm da hổ Giang gia, thêm nữa, đối mặt với Mộc Vương trước mắt, hắn cảm thấy bản thân còn không cần Giang gia làm chỗ dựa.

Huống chi có một số việc, mình càng thẳng thắn, người khác lại càng không tin.

Mộc Vương nghe xong những lời Hứa Thâm nói, ánh mắt lộ ra hàn ý, hiện nhiên gã hoàn toàn không tin tưởng lời nói này.

Theo những gì gã nghĩ, Hứa Thâm chính là quân cờ bí mật được Giang gia chôn giấu tại thành Để này.

Trên thực tế, nếu Hứa Thâm nói hắn nhận được chiếc mặt nạ này, có lẽ gã sẽ tin tưởng một chút, nhưng hắn lại nói được người tặng cho... Người nào trong Giang gia lại đưa phần vinh dự tối cao này tặng cho người khác?

“Theo tôi được biết, hiện giờ tình thế của Giang gia các người cũng không lạc quan. Vậy mà hiện giờ cậu vẫn dám đi đắc tội với chúng tôi, chẳng lẽ cậu còn muốn bước vào nội thành một lần nữa?” Mộc Vương hướng ánh mắt âm trầm nhìn Hứa Thâm.

Chương 410. Thỏa Hiệp!

“Vì sao lại là đắc tội, mà không phải trợ giúp?” Ánh mắt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh, hắn thông thả mở miệng nói: “Chẳng lẽ việc tôi vừa làm không phải thay người trong hội quét dọn cá tạp, giảm bớt rác rưởi hay sao? Có vẻ như anh nên cảm tạ tôi mới đúng. Sau này, chuyện bọn họ có thể làm, tôi đều xử lý tất cả, địa bàn của bọn họ sẽ thuộc về tôi, tiền lời của hội Truy

Quang sẽ không thay đổi, thứ cống hiến cho nội thành, cũng không giảm bớt, một khi đã như vậy, chúng ta cần nhiều người rảnh rỗi như vậy để làm gì? Mỗi lần họp hành, anh nghe mấy con cá tạp này nhiều lời vô nghĩa như vậy, không chán tai sao?”

“Về phần nội thành...” Nói đến đây, ánh mắt Hứa Thâm lập tức trở nên lạnh lùng, hẩn nhìn chăm chú vào đối phương: “Lúc trước tôi bị mang đi điều tra, bởi vì từng hãm hại giết chết người của giáo hội Nguyệt Quang. Đó là người nội thành, bọn họ mới ra mặt tính sổ, nhưng những kẻ này... Cũng xứng để giáo hội Nguyệt Quang ra mặt xử lý sao?”

Mộc Vương nghe được những lời nói của Hứa Thâm, sắc mặt khê biến, nhưng gã biết, đúng là người nội thành bên kia sẽ hoàn toàn không thêm đề ý tới những chuyện Hứa Thâm đã làm.

Thống lĩnh trong hội ở thành Đê chết thì cứ chết, bọn họ đều là người được mời chào từ thành Đê, có chết cũng chẳng có gì quan trọng, nếu gã báo cáo lên trên, ngược lại sẽ bị đại nhân vật nội thành truy cứu trách nhiệm là gã không biết cách quản lý.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng, chỉ một chút chuyện như vậy gã cũng báo cáo lên trên, là bản thân gã vô dụng, không có tài cán gì.

Không một ai hiểu rõ thái độ và sự ngạo mạn của những người đó hơn Mộc Vương, nhưng gã không ngờ Hứa Thâm cũng có thể nhìn ra điểm ấy, rồi cũng vì vậy mà hẩn có gan can rõ hành hung tới mức này.

Hứa Thâm trực tiếp giết đi sáu vị thống lĩnh ngay tại văn phòng, trong khi ban đầu hội Truy Quang cũng chỉ có chín vị thủ lĩnh.

Trừ Mộc Vương, chính là 8 vị.

Hiện giờ cùng một lúc có sáu vị chết đi, nghĩa là trong văn phòng chỉ còn lại ba vị, lần lượt là Chu Viên Viên, cùng với vị thanh niên đầu lĩnh được đề bạt lên làm thủ lĩnh cùng đợt với Hứa Thâm, sau khi động khư chấm dứt kia.

Còn một lão giả khác.

Lúc này, sau khi ba người bọn họ nghe được đoạn đối thoại giữa Hứa Thâm và Mộc Vương, sắc mặt tất cả đều biến hóa.

Trên thực tế, hoặc nhiều hoặc ít bọn họ đều có chút hiểu biết về chuyện Hứa Thâm đã làm, lúc trước Hứa Thâm muốn che giấu đi, nhưng không hiểu vì sao lần này, hắn lại trực tiếp thẳng thắn nói ra như vậy.

Và chuyện hắn hãm hại giết chết mấy người của giáo hội Nguyệt Quang là chuyện từ khá lâu trước kia rồi

Khi đó Hứa Thâm vẫn là trăm khur giả giai đoạn đầu?

Mà đám người bị hãm hại giết chết kia chính là một tiêu đội hình thái thứ hai của nội thành đó!

Ba người càng nghĩ càng kinh hãi, thiếu niên trước mắt đúng là kẻ to gan lớn mật. Ngay cả chuyện đó hắn cũng làm thì còn chuyện gì hắn không dám làm nữa?

“Nghĩa là trước khi cậu ra tay, trong đầu đã nghĩ xong xuôi mọi chuyện rồi?” Mộc Vương lạnh lùng nhìn Hứa Thâm, nói: “Nhưng cậu có biết mỗi một vị thống lĩnh phụ trách khu vực lớn đến mức nào hay không? Chỉ dựa vào một mình cậu... đúng là chiến lực của cậu mạnh hơn bọn họ, nhưng cậu chỉ có một mình sẽ làm được bao nhiêu chuyện đây? Một người không thể phân thân được, chẳng lẽ cậu muốn bất cứ chuyện gì cũng cần cậu trực tiếp ra mặt?”

“Không thử làm sao biết không được?” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Mộc Vương bị lời nói này chọc tức đến nở nụ cười, nhưng gã không tranh cãi. Chuyện đến nước này rồi, người đã bị Hứa Thâm giết hết, dù Hứa Thâm không làm được, gã cũng phải cử Hứa Thâm đi làm.

Trước mắt, gã không tìm được người khác có thể thay thế.

Nói nữa, bên trên chỉ nhìn công trạng, cũng mặc kệ nguyên nhân quá trình.

Sáu vị thống lĩnh tử vong, có thể cục diện do hội Truy Quang nắm trong tay sẽ sụp đổ, nhưng gã phải ổn định.

Và hiện giờ, có giết Hứa Thâm cũng không làm nên chuyện gì.

“Được, vậy cậu cứ đi thử xem, nếu không được, đừng trách tôi không nể mặt Giang gia!” Mộc Vương cười lạnh nói.

“Giang gia cũng chẳng cần anh nể mặt.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Đại thủ lĩnh, anh cứ làm tốt công việc người đại diện của anh là được, sau này hội Truy Quang chỉ cần một thống lĩnh như tôi là đủ, có chuyện gì, tôi sẽ trực tiếp phản hồi lại cho anh, anh cũng chỉ cần giao tiếp với một mình tôi là được.”

Sắc mặt ba người bên cạnh khẽ biến, ý tứ của Hứa Thâm là muốn cướp đoạt thân phận thống lĩnh của bọn họ ư?

“Cậu có ý gì?” Mộc Vương lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm: “Cậu muốn một mình nắm toàn quyền điều khiển mọi chuyện trong hội?”

“Không, là chúng ta chia nhau.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Mộc Vương nhìn chăm chú Hứa Thâm một lát, lại nói: “Cậu có biết mình đang nói cái gì hay không?”

“Tôi rất rõ ràng.” Hứa Thâm cũng nhìn chăm chú vào Mộc Vương, nói: “Anh cảm thấy thế nào?”

Mộc Vương nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Hứa Thâm, một lúc lâu sau, gã chậm rãi thu hồi ánh mắt, nói: “Cứ để xem trước đi. Cậu tự đại như thế, tôi muốn nhìn xem cậu có thể chống đỡ toàn bộ cục diện hay không, nếu không làm được, kết cục của cậu cũng giống sáu người kia thôi. Nếu không tin, cậu có thể thử xem.”

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Vậy đến lúc đó, chúng ta lại nói sau.”

Mộc Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó gã liếc mắt nhìn ba người bên cạnh một cái, nói: “Đừng thất thần nữa, mau lấy khư binh trên người bọn họ ra, cầm đi đăng ký một chút. Nếu có thể sử dụng, mấy người cứ trao đổi mà dùng, coi như có thể gia tăng một chút lực lượng. Về phần thi thể, gọi người vào xử lý nhanh đi.”

Ba người bọn họ nhìn thấy Mộc Vương đã thỏa hiệp, tất cả đều giữ im lặng.

Không một ai trong đám bọn họ biết được thực lực chân chính của vị đại thủ lĩnh này, nhưng tất cả đều biết, đối phương rất

mạnh, và bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của người này.

Bởi vì gã, rất có thể là hình thái thứ hai cực hạn, nắm giữ trạng thái khur lực cực hạn.

Nhưng thật không ngờ, dưới quá trình Hứa Thâm bức bách, đối phương lại cam tâm tình nguyện phá vỡ bố cục của hội Truy Quang.

Chương 411. Biểu Tượng Giả Dối!

Gã đang lo lắng sau khi mình giết chết Hứa Thâm, cục diện sẽ sụp đổ?

Hay chỉ đơn giản là không muốn bại lộ năng lực và con bài chưa lật của mình?

Hoặc thật sự kiêng kỵ thân phận Giang gia của Hứa Thâm?

Nguyên nhân là gì... có lẽ chỉ một mình Mộc Vương mới biết được.

Bọn họ không dám hé răng nói nửa lời.

Tục ngữ nói “thỏ chết cáo hầm”. Ngày hôm qua, bọn họ vẫn có thể ngồi cùng một chỗ trên bàn họp thống lĩnh với Mộc Vương, thậm chí có người còn thái độ không tốt, sẽ mở miệng phản kích Mộc Vương vài câu, cũng không bị trách cứ, bởi vì lúc ấy, địa vị của bọn họ vẫn là thủ lĩnh như nhau.

Nhưng tới hiện giờ, bọn họ mới biết... Hóa ra hết thảy những chuyện đó đều là biểu tượng giả dối.

Ở trong mắt Mộc Vương, bọn họ chỉ là đám công cụ nhân (là người giúp đỡ người khác mà không cần gì hết, cho nên thường bị người ta sử dụng như một thứ công cụ hình người) miệt mài làm việc cho đối phương thôi.

Những lời nói trước kia, cái gì mà tuyên dương đoàn kết, hỗ trợ, tuyệt đối không phản bội lẫn nhau... mang ra đặt ở thời điểm hiện giờ, thật đúng là trò cười.

Ngay khi biểu tượng kia bị xé rách, Mộc Vương cũng không tiếp tục đóng vai nữa... Nói chính xác hơn, ngay tại thời khắc thỏa hiệp kia, gã đã không thể tiếp tục đóng vai được nữa.

“Về sau, ba người chính là trợ thủ của thống lĩnh, chỉ cần biểu hiện tốt, đãi ngộ sẽ không kém đâu, nhưng tốt hơn hết là ngoan ngoãn, đừng có giở trò với tôi.” Hứa Thâm nhìn về phía lão giả và thanh niên kia, gương mặt đầy mỉm cười nói.

Hai người thâm rùng mình sợ hãi, dù sắc mặt Hứa Thâm đầy vẻ hòa ái, nhưng lời nói thản nhiên này phối hợp với sáu bộ thi thể không đầu bên cạnh, lại có vẻ cực kỳ khủng bố.

Bọn họ nhìn về phía Mộc Vương, thấy Mộc Vương trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, không nói gì, trong lòng lập tức hiểu được, kể từ lúc này, thế cục đã biến thiên rồi.

Và sau này, rất có khả năng, mọi chuyện lớn chuyện nhỏ trong hội, bọn họ đều phải nghe từ vị thống lĩnh Vĩnh Dạ trước mắt này, sắp đặt.

Cả đám người bỗng nghĩ đến danh hiệu của đôi phương trong hội, trong lòng ai cũng có một loại cảm xúc phức tạp.

Bởi vì kể từ bây giờ, có lẽ cuộc sống của đám người bọn họ sẽ là “Vĩnh Dạ” (vĩnh viễn tối tăm).

Hai người cúi đầu, khẽ mở miệng nói một tiếng đồng ý, sau đó bắt đầu thu dọn khư binh trên mặt đất.

Chờ sau khi toàn bộ khư binh đã được thu đi, đã đến phần xử lý thi thể.

“Một lần lại chết nhiều người như vậy, chắc hẳn sở Thủ Vệ Thành Bang sẽ đến kiểm tra.” Lão giả kia do dự một chút rồi nói.

Tuy những người này đều là người trong hội, nhưng bọn họ cũng là cao tầng trong thành Đế, bỗng nhiên cả đám chết bất đắc kỳ tử kiểu này, khẳng định sẽ kéo sở Thủ Vệ Thành Bang nhúng tay vào.

Mộc Vương đã ngồi trở lại chiếc ghế trong văn phòng của mình, vẻ mặt lạnh lùng, gần như không định mở miệng.

Hứa Thâm lại mỉm cười nói: “Không sao cả, cứ nói giữa bọn họ đã xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ, sau đó cả đám chém giết lẫn nhau, tất cả đều đồng quy vu tận cả rồi.”

“...”

Lão giả hơi há miệng, nhưng tới cuối cùng lại tức cười mà im lặng.

Khóe miệng thanh niên được đề bạt làm thống lĩnh cùng lúc với Hứa Thâm, cũng giật giật hai cái, gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, từ trong đáy mắt lóe ra tia sáng nào đó, nhưng rất nhanh, bọn họ đã yên lặng dọn sạch những bộ thi thể dưới mặt đất.

Máu tươi, đầu lâu, thân thể, tất cả đều được khuân ra ngoài.

Chu Viên Viên cũng liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, tâm trạng đầy phức tạp, sau đó cô cũng xoay người rời khỏi văn phòng.

Cô thật sự không ngờ nổi, thiếu niên từng được mình tiếp đãi lúc trước, hiện giờ lại lật mình trở thành nhân vật một tay che trời trong hội.

Sau khi cả đám người rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại có mặt đất đầy vết máu, Hứa Thâm kéo chiếc ghế dựa tới, ngồi đằng trước bàn công tác của Mộc Vương, cũng tiện tay cầm thanh kiếm đang cầm xuống sàn nhà bên cạnh chiếc ghế.

“Hiện tại, chúng ta bàn chuyện chính sự đi.”

Ánh mắt Mộc Vương bình tĩnh, nói: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Tâm sự xem ai là người phản bội tôi, loại chuyện này anh sẽ không cho là trùng hợp đi, lâu như vậy, anh có điều tra ra manh mối gì không?” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Khóe mắt Mộc Vương hơi giật giật. Hắn tự mình động thủ giết lung tung một trận, tới lúc này lại đến hỏi gã ai là chủ mưu?

Mọi người đều bị giết cả rồi, ai phản bội cậu thì có gì khác nhau sao?

“Làm sao, chẳng lẽ cậu hoài nghi tôi?” Mộc Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm lắc đầu: “Đương nhiên là không, anh không có động cơ, cũng chẳng có lợi ích để làm như vậy. Tôi chỉ muốn nhìn xem anh có muốn đòi lại công bằng cho tôi hay không thôi.”

Mộc Vương hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ cậu có thể sống sót trở về, không phải vì tôi ra tay hỗ trợ sao?”

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn gã: “Đến bây giờ anh vẫn còn cho rằng tôi có thể trở về là nhờ vào người mà anh nhờ vả sao?”

Mộc Vương khề nhiu mày: “Chẳng lẽ không phải?”

Hứa Thâm cười, cười đến rung cả người, thậm chí còn khoa trương đến mức đưa tay vỗ vỗ bàn.

“Anh thực sự... Rất hài hước.” Hứa Thâm chậm rãi thu lại nụ cười, nói: “Chuyện cho tới bây giờ còn cần phải ngại trang sao? Nếu anh thật sự giúp đỡ, tôi còn phải chờ đến tận ngày hôm nay mới có thể trở về sao?”

“Đương nhiên là nhờ tôi giúp đỡ rồi. Tôi có cần thiết phải lừa cậu không? Chẳng lẽ tôi còn để ý tới lời cảm ơn của cậu hay sao?” Mộc Vương hừ lạnh nói: “Về phần có phải đến hôm nay cậu mới trở về hay không? Ai mà biết được? Rất có thể cậu đã sớm trở về, chỉ không muốn thông báo cho chúng ta biết mà thôi?”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt lạnh lùng của gã, bỗng nhiên lại có cảm giác... dường như đối phương không hề nói dối.

Khóe miệng hắn chậm rãi lộ ra một nụ cười, nói: “Có lẽ anh thật sự mời người giúp tôi, nhưng đáng tiếc, anh có chắc là người anh mời thật sự muốn giúp đỡ hay không?”

Mộc Vương hơi giật mình, trong đầu không khỏi hiện ra một hình ảnh nào đó, ánh mắt gã lập tức trầm xuống, nói: “Cậu có ý gì?”

“Có vẻ như... Vị đại nhân vật mà anh cầu xin, cũng không quan tâm đến thỉnh cầu của anh đâu.” Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Đương nhiên, cũng có thể là đối phương không thèm để ý đến cái mạng nhỏ của tôi.”

Mộc Vương vỗ mạnh xuống bàn, giận dữ nói: “Cậu đừng có nói vậy!”

Chương 412. Mục Đích Tồn Tại!

Hứa Thâm quan sát khuôn mặt với cảm xúc đột nhiên trở nên mãnh liệt của gã, nụ cười trên mặt thoáng thu lại, hắn chỉ mỉm cười nói: “Đừng nóng giận, có một số việc cứ quen dần là được. Tôi tin anh muốn giúp đỡ tôi, nhưng tôi sẽ không nhớ phần ân tình này, cho nên, thời gian lâu như vậy, anh vốn là đại thủ lĩnh, có thay tôi tra ra ai là kẻ phản bội tôi hay không?”

“Tôi cũng không cần cậu phải ghi nhớ phần ân tình này. Nếu cậu đã nói tôi không giúp được cậu, vậy cậu trở về như thế nào, dựa vào ba tác lữ không nát (chỉ người giỏi ăn nói) của cậu sao?” Mộc Vương cười lạnh nói.

“Tự nhiên là có đường ra khác...” Hứa Thâm thấp giọng cười cười, nói: “Nếu anh muốn đi kiểm chứng, chỉ cần đến hỏi người anh thỉnh cầu, xem đối phương có hỗ trợ hay không là biết.”

Đường ra khác? Đôi mắt Mộc Vương khẽ nheo lại một chút. Gã cảm nhận được Hứa Thâm hoàn toàn không nói dối, đồng thời trong lòng cũng mơ hồ đoán ra, có lẽ vị đại nhân mà mình nhờ kia, thật sự không coi lời nói của gã ra gì.

Dù sao người bị bắt đi cũng chỉ là một thống lĩnh nhỏ của thành Để mà thôi.

Có lẽ đối phương cảm thấy, mạng của loại người này, không đáng để mình ra mặt chạy một chuyến đi.

“Người phản bội cậu đã bị giết, cậu còn muốn đi quất roi vào thi thể (nguyên văn: tiên thi 鞭尸 : hành hạ xác chết, sỉ nhục người đã khuất) sao?” Mộc Vương lạnh lùng nói.

Hứa Thâm hơi quay đầu nhìn một chút, thi thể trên mặt đất đã sớm được chuyển đi, chỉ còn lại vết máu, đương nhiên, thứ hắn nhìn chính là những vết máu kia, lại mở miệng hỏi: “Là ai?”

“Vệ Nguyên.” Mộc Vương lạnh lùng nói: “Đối phương là thành viên lâu năm trong hội, động cơ cụ thể hắn là không muốn quyền hành thống lĩnh bị phân chia quá nhiều, cũng có thể là đơn thuần nhìn không thuận mắt cậu, hoặc chỉ là... một trò đùa dai thôi.”

Trò đùa dai sao... Hứa Thâm hơi nhướng mày, trong mắt không khỏi hiện ra ý cười.

Hắn không hề có ấn tượng về người mà Mộc Vương vừa nhắc đến, hình như đối phương là một vị lão đầu nào đó.

Hắn vốn cho rằng người kia chính là thanh niên gấp gáp nóng nảy, kẻ đã bị hắn giết chết đầu tiên kia. Cũng bởi trong mấy lần hội nghị trước đây, gã đều tranh cãi với hắn. Gã cũng là người có động cơ nhất để làm loại chuyện này.

Hóa ra là giết nhầm rồi...

Nhưng chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Hứa Thâm cười cười, nói: “Đúng là lão già không đứng đắn, đã sắp xuống mồ rồi, còn để ý tới chút quyền hành này. Đáng tiếc trong ba vị thống lĩnh được đề bạt lần trước, chỉ mình tôi có nhược điểm rõ ràng. Lại nói, đúng là tôi vẫn nên tự trách mình trước, vì đã... Không sớm xử lý cả đám bọn họ.”

Mộc Vương khẽ nhíu mày nhìn dáng vẻ của Hứa Thâm, sau đó lạnh lùng nói: “Hiện giờ cậu đã báo được thù rồi, còn làm liên lụy khiến những người khác chết oan. Cậu chuẩn bị ngẫm lại xem nên giải quyết cục diện rối rắm này như thế nào đi.”

Hứa Thâm cười cười, bỗng nhiên nói: “Lúc trước ngoại trừ anh ra, còn có tám vị thủ lĩnh, nghe nói một vị luôn là thần long khác thấy đầu không thấy đuôi, quanh năm không có mặt ở đây, không biết vị thủ lĩnh kia đang ở đâu?”

“Người đó cũng giống như cậu, có hai tầng thân phận.” Mộc Vương lạnh lùng nói: “Một thân phận khác của hắn cũng là cao tằng, hơn nữa người ta còn một mục dùng tầng thân phận kia để làm việc cho hội Truy Quang. Những người khác bị cậu giết coi như xong, nhưng tốt nhất là cậu đừng nên đụng vào người kia. Hắn cũng không liên quan gì đến chuyện của cậu. Nếu cậu còn tiếp tục làm vậy, tôi nhất định sẽ xử tử cậu!”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt nghiêm túc của gã, mỉm cười, nói: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ hỏi một chút mà thôi. Dù sao về sau này, tầng thống lĩnh sẽ do tôi khống chế, anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ người đại diện nội thành của anh là được, công việc bản thủ vật vờ này cứ giao cho tôi đi.”

Mộc Vương cười lạnh nói: “Còn phải xem cậu có thể xử lý được hay không đã. Tôi cũng nói cho cậu biết luôn. Bởi vì lúc trước cậu còn tầng thân phận ở cục Khư Bí, tôi hy vọng cậu có

thể vứt bỏ thân phận bên kia, mới không dùng phương thức cứng rắn bức ép cậu, cũng không cho cậu quá nhiều nhiệm vụ. Nhưng các thống lĩnh khác lại không nhẹ nhàng như cậu đâu. Bọn họ đều có khu vực mà bản thân phải chịu trách nhiệm, một khi để khu vực mình quản lý xảy ra nhiều loạn, tôi sẽ không khách khí đâu!”

“Không sao, tôi sẽ xử lý.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút, đến tận cùng mục đích tồn tại thực sự của hội Truy Quang là gì? Vì sao cần phải mở rộng thế lực ra khắp tám đại thành Đê? Hẳn là anh cũng biết, giáo hội Nguyệt Quang bồi dưỡng một tổ chức như chúng ta chắc chắn không nhằm mục đích dựa vào chúng ta để không chế thành Đê, mà theo tôi được biết, bọn họ cũng không lợi dụng chúng ta để truyền bá tín ngưỡng. Cho nên, mục đích thực sự chỉ là vơ vét của cải thôi sao?”

Mộc Vương lạnh lùng nói: “Cậu không cần phải biết những chuyện này. Tôi khuyên cậu, có vài thứ biết càng ít càng tốt.”

“Nhưng lúc trước tôi đã nói rồi, tôi cần phải biết chúng ta nên làm tới mức độ nào, mới tính là hoàn thành nhiệm vụ được giáo hội Nguyệt Quang giao phó.” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương hừ lạnh một tiếng, nói: “Cứ nửa năm nộp lên hai trăm triệu, thêm nữa là vơ vét khư binh, ưu tiên cho đại nhân vật nội thành chọn lựa, kể cả những khư binh mà các cậu mang về từ động khư kia, cũng được đưa đến trong tay đại nhân vật nội thành trước tiên, chờ bọn họ chọn xong mới đến lượt chúng ta.”

Hứa Thâm hơi nhướn mày, sau đó hướng ánh mắt có chút thú vị nhìn gã một cái. Hắn vẫn còn nhớ trước khi những món khư binh kia được cất đi, bọn họ đều lựa chọn xong xuôi cả rồi. Xem ra... cũng không nhất thiết phải tuân theo loại trình tự nào đó kia quá mức kỹ càng.

Mộc Vương nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thâm từ trong ánh mắt đầy ẩn ý ấy, gã lập tức hừ lạnh nói: “Con người phải học cách thay đổi, các cậu lớn mạnh, mới có thể làm việc tốt hơn cho hội.”

“Có đạo lý.” Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Nhưng cứ nửa năm nộp lên hai trăm triệu, chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền

như vậy sao?”

Mộc Vương lạnh lùng nói: “Đây là nhiệm vụ của các thống lĩnh khác. Cậu cho là chuyện này rất nhẹ nhàng sao?”

Chương 413. Nên Dựa Vào Luật Pháp Hay Bạo Lực?

“Vậy bọn họ làm thế nào để kiếm tiền?” Hứa Thâm hỏi.

“Thả khur đi chỉ là một trong những con đường kiếm tiền của hội, ngoại trừ những phi vụ này, mỗi nửa năm chúng ta đều có thể thu nhập ít nhất là một trăm triệu từ các loại sản nghiệp cố định trong hội, một trăm triệu còn lại phải cần một số thủ đoạn đặc thù khác.”

Hứa Thâm hơi nhướn mày, chỉ những sản nghiệp khác trong hội lại có thể thu vào nhiều đến vậy sao?

Xem ra bàn tay của hội Truy Quang đã duỗi đến không ít sản nghiệp.

Đối với vụ dân sinh sống tại tầng dưới cùng, khoản tài phú kinh khủng bậc này tuyệt đối là con số không tưởng, nhưng đối với những đại nhân vật chân chính, nó chỉ là một khoản thu nhập thêm không tòi mà thôi.

“Ngoài những điều này, chúng ta còn có nhiệm vụ tìm những vật phẩm tương tự thế này nữa.” Mộc Vương trực tiếp vươn tay mở tầng ngăn kéo dưới bàn làm việc của mình, sau đó lấy một bức tranh cuộn tròn từ bên trong ra.

Bên trên có vẽ một viên pha lê kỳ lạ.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, đôi mắt hơi chớp động nhưng vẻ mặt vẫn như thường.

“Đây là một loại chất liệu thủy tinh cực hiếm, nhưng chính chúng tôi cũng không biết tác dụng cụ thể của nó, có lẽ những đại nhân vật kia chỉ muốn lấy về xem xét một phen. Suy cho cùng, vì sở thích của mình, bọn họ đã tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và tinh lực rồi, chúng tuyệt đối là con số mà chúng ta không thể tưởng tượng được.” Mộc Vương lạnh nhạt nói:

“Trong hội chiêu mộ nhiều thống lĩnh như vậy, cũng chỉ hy vọng có càng nhiều người, sẽ càng dễ dàng tìm được thứ này.”

Hứa Thâm nói: “Nếu tìm được vật này có thể nhận được mức thù lao như thế nào?”

“Một vị trí trong danh sách cư trú vĩnh cửu ở nội thành, còn không phải là vòng ngoài của nội thành, đạt được nó sẽ trở thành một thành viên trong giới quý tộc nội thành chân chính, còn có thể lấy được hộ tịch danh tộc trong nội thành. Đây là thân phận chỉ đứng sau hộ tịch cao tộc.” Mộc Vương nói: “Ngoài những thứ này ra, còn có tiền tài, mỹ nhân, cùng với bí thuật trăm khur giả, cũng có bí mật đột phá quân vương... vân vân. Nói tóm lại, chỉ cần tìm được vật này, cũng tương đương với có thể một bước lên trời!”

Cái giá này... còn hào phóng hơn số hai nha... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

Viên thủy tinh ấy đúng là Linh Bí.

Không nghĩ tới hội Truy Quang cũng đang âm thầm tìm kiếm nó, chẳng lẽ tồn tại đằng sau giáo hội Nguyệt Quang chính là số hai?”

Và chẳng lẽ, đây chính là mục đích chân chính của việc thành lập hội Truy Quang?

“Đây chỉ là một viên thủy tinh mà thôi, hẳn là tìm được nó cũng chẳng khó khăn gì.” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương cười nhạo, nói: “Phải có dáng vẻ hoàn toàn nhất quán mới được. Đây là bức vẽ được khắc họa dựa theo tỷ lệ 1:1 với viên thủy tinh thật sự. Cậu đã nhìn thấy viên thủy tinh nào lớn bằng nắm tay người chưa?”

Hứa Thâm hơi nhướn mày, không nói gì nữa.

“Nhưng chúng ta cũng không vội tìm kiếm vật này. Nói tóm lại, tôi giao cho cậu tới xử lý cục diện rối rắm của bọn họ hiện giờ.” Mộc Vương thu hồi bức họa cuộn tròn, lập tức nói một câu.

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến: “Không thành vấn đề.”

Hai người lại nói chuyện trong chốc lát, Hứa Thâm nhận được tin tức của vị thống lĩnh thần bí kia, mới cáo từ rời khỏi.

Một thân phận khác của vị thống lĩnh bí ẩn kia, chính là lãnh đạo của hội Hỗ Trợ Vụ Công. Người này che giấu cực sâu, coi như một cái đinh được hội Truy Quang cắm vào hội Hỗ Trợ Vụ Công.

Hứa Thâm cũng không có ý định tiếp xúc với đối phương ngay lúc này. Lại nói, hiện giờ hắn đã nắm vai trò điều khiển toàn bộ thống lĩnh, sớm muộn gì cũng có dịp dùng tới người này.

Hứa Thâm đi xuống lầu, lập tức bắt gặp xe của sở Thủ Vệ Thành Bang đã đuổi tới bên ngoài. Hắn không khỏi nghĩ đến Nam Ngung, không biết hiện giờ cô ấy có còn chăm chú đọc hồ sơ mỗi ngày hay không?

Trong đầu hắn hiện ra đôi mắt tinh khiết của đối phương, tâm trạng thoáng rơi vào trầm mặc.

Rút cuộc, để cứu vớt thành Đẻ, bọn họ nên dựa vào luật pháp hay là dựa vào bạo lực?

Hoặc... phối hợp với nhau?

“Bọn họ đồng quy vu tận?”

Hứa Thâm đi ngang qua một tầng nào đó, chợt nghe thấy một giọng nói kinh ngạc truyền ra từ bên trong.

Hắn hơi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang. Là lão giả thống lĩnh may mắn còn sống sót kia, đối phương đang nói rõ tình huống với vài vị thủ vệ của sở Thủ Vệ Thành Bang, trong đó có một người trung niên mặc trang phục thẩm phán.

Hiển nhiên, một tổ chức như hội Truy Quang lại xảy ra chuyện lớn như vậy, bên phía sở Thủ Vệ Thành Bang không cho rằng một luật sư nhỏ có thể giải quyết được.

“Thật hay giả, vẫn cần chúng tôi đi điều tra mới biết được. Ở nơi này có camera giám sát không? Vì sao chúng tôi nghe nói có người đã giết bọn họ?”

“Camera giám sát bị phá hỏng rồi.” Lão giả khẽ cười nói: “Hội Truy Quang chúng tôi đều là nhân sĩ hòa bình, làm sao giết người được? Bọn họ chỉ có chút cãi vã, sau đó không nhịn được mới động thủ thôi. Tất cả đều là hiểu lầm... Lần này, các vị lên lầu điều tra đã vất vả rồi, chúng ta đi uống chén trà trước đã, tôi sẽ nói chi tiết cụ thể cho các vị, có được hay không?”

Mấy người kia liếc nhau, sau đó đều cùng lão giả rời khỏi.

Lão giả dẫn theo bọn họ đi dọc hàng lang, nhìn thấy Hứa Thâm đang đứng bên ngoài, sắc mặt lão giả khẽ biến, nhưng rất nhanh, lão đã nở nụ cười với Hứa Thâm một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục đi tới.

Mấy vị thủ vệ kia cũng nhìn thấy Hứa Thâm, trong lòng mơ hồ đoán ra thân phận của thiếu niên này ở hội Truy Quang khá cao, bởi vậy cả đám cũng khẽ gật đầu với hắn một cái, rồi nhanh chóng đi lướt qua bên người.

Hứa Thâm cũng không ở lại lâu. Hắn biết lão giả kia đang ứng phó với mấy vị thủ vệ, đương nhiên cũng không có ý định tự mình chuốc lấy cực khổ, nhanh chóng rời khỏi nơi này là hơn.

Hắn tiếp tục đi xuống lầu, tìm được Đại Ly Ly, bảo cô xuất ra một chút tư liệu và địa chỉ của sáu vị thống lĩnh đã chết kia.

Dù hắn đã biết hết mấy thông tin này rồi, nhưng vẫn nên đi theo trình tự sẽ tốt hơn.

Đại Ly Ly đã thông qua các đồng nghiệp khác nghe nói về tình huống của tầng thống lĩnh. Trong hội nghị xảy ra chuyện lớn như vậy, khẳng định mọi người sẽ đi nghe ngóng một chút.

Bởi vậy, lần này khi cô nhìn Hứa Thâm, ánh mắt lập tức trở nên kính sợ, hiển nhiên, cô đã biết hết nội tình.

Chương 414. Vơ Vét!

Rất nhanh, tư liệu địa chỉ của sáu vị thống lĩnh đã rơi vào tay Hứa Thâm.

Nếu bọn họ còn sống, những tài liệu này sẽ thuộc về loại bí mật được niêm phong, chỉ Mộc Vương mới có quyền được xem.

“Cô đi cùng tôi một chuyến.” Hứa Thâm phân phó Đại Ly Ly.

Đại Ly Ly vội vàng đồng ý, có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời, rất ân cần đảm nhiệm vai trò tài xế cho Hứa Thâm.

Căn cứ theo danh sách địa chỉ trên tài liệu, Đại Ly Ly nhanh chóng lên kế hoạch cho tuyến đường cần phải đi, tránh chuyện

chạy bên Đông một chốc, lại chạy bên Tây một hồi, phản ứng làm việc thuần thục này, là nhờ có một thời gian dài rèn luyện.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đến địa chỉ nhà đầu tiên.

Đây là nhà của vị thanh niên gấp gáp nóng nảy kia. Nó nằm trong một tiểu khu danh tiếng ở thành thị, phần lớn những vị hàng xóm nằm trong cùng tiểu khu này với gã đều là các tổng giám đốc của một công ty nào đó, hoặc ca sĩ nổi danh.

“Xin lỗi, nếu không được mời, hai người không thể vào đây.” Người gác cổng trực tiếp chặn xe của bọn họ lại, nhưng thái độ tương đối khách khí. Hiển nhiên gã có con mắt khá tinh tường, đã nhìn ra Đại Ly Ly đang lái một chiếc xe đắt tiền.

Đại Ly Ly quay đầu lại nói với Hứa Thâm đang ngồi sau: “Xin ngài chờ một chút.”

Nói xong, cô lập tức lấy ra dụng cụ truyền tin, nhanh chóng liên lạc với một người, nói đơn giản vài câu. Chờ sau khi cô cúp máy, người bảo vệ trước mắt cũng nhận được tin tức, thái độ của đối phương lập tức thay đổi, chuyển thành cung kính cúi đầu khom lưng, để chiếc xe của bọn họ tiến vào.

“Công ty bảo an của tiểu khu này, là công ty con mà hội chúng ta điều hành.” Đại Ly Ly vừa chậm rãi lái xe tiến vào tiểu khu, vừa nhẹ nhàng nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi gật đầu. Lúc trước hắn từng nghe Mộc Vương nói, thu nhập nửa năm của các sản nghiệp khác trong hội đều đạt đến con số một trăm triệu, hiển nhiên công ty bảo an sau lưng tiểu khu này chỉ là một trong số đó.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã tìm thấy ngôi nhà của vị thanh niên gấp gáp nóng nảy kia.

Người nọ sống độc thân, không vợ con.

Đại Ly Ly lấy ra chiếc chìa khóa được tìm thấy từ bên trong túi tiền trên thi thể của thanh niên gấp gáp nóng nảy kia, trong khi xử lý thi thể của bọn họ, những vật có giá trị tự nhiên cũng được gỡ xuống.

Đại Ly Ly thử một hồi, rất nhanh đã tìm thấy chiếc chìa khóa có thể mở cửa.

Căn phòng này cực kỳ lộn xộn, quần áo và giày dép bị ném loạn khắp nơi, còn có mùi hormone nồng nặc.

“Két bảo hiểm ở đây.” Đại Ly Ly dùng Khư Nhãn nhìn trộm, rất nhanh đã tìm được két bảo hiểm nằm trong một góc vắng vẻ trong phòng. Hiển nhiên cô đã đoán được mục đích tìm đến tận nơi này của Hứa Thâm, chắc chắn là đối phương muốn vơ vét gia sản của các thống lĩnh khác.

“Mở ra.” Hứa Thâm nói.

Đại Ly Ly nhìn thoáng qua, là tủ mật mã. Cô hơi khó xử nói: “Chỉ có thể dùng bạo lực phá vỡ.”

“Không sao cả.”

“Phanh” một tiếng, Đại Ly Ly trực tiếp dùng phá hủy két bảo hiểm, bên trong chất đồng không ít giấy vàng, vài cuốn sổ tiết kiệm thương hội, một số hình ảnh và một đoạn xương cánh tay khô héo.

“Thứ này hẳn là hài cốt của mẹ anh ta...” Đại Ly Ly nhìn vào đoạn xương cánh tay khô héo, ánh mắt mang theo chút thôn thức: “Trước kia tôi từng nghe nói, mẹ của anh ta bị tai nạn ngoài ý muốn, chết không toàn thân, chỉ còn lại một cánh tay...”

Hứa Thâm cầm lấy ảnh chụp, nhìn hai cái. Chúng là một vài bức ảnh chụp chung của cả gia đình, còn có ảnh chụp chung của thanh niên nọ với một người phụ nữ ngọt ngào nào đó, trong ảnh gã rất trẻ, khuôn mặt non nớt, nụ cười tỏa nắng chói chang, hoàn toàn khác với biểu cảm vội vàng xao động kiêu ngạo mà Hứa Thâm thường thấy.

Hứa Thâm tiện tay vứt bỏ xấp ảnh chụp đi, đoạn xương cánh tay khô héo cũng bị gạt sang một bên, hắn lập tức cầm giấy vàng và sổ tiết kiệm, kiểm kê một chút, ước chừng khoảng hơn chín triệu.

Đã trừ bỏ chi tiêu, vẫn còn lại rất nhiều, khoản tiền này cũng được coi là một mớ tài sản hùng hậu.

Hứa Thâm phân phó Đại Ly Ly đóng gói lại, rồi mang hết những thứ cần thiết rời đi.

Trước khi đi, Hứa Thâm lại dùng Khư Nhãn quét qua khắp nơi bên trong một lần, và ngoại trừ một cái đầu phụ nữ bị giấu trong tầng dưới của chiếc tủ lạnh trong phòng khách, tất cả đều bình thường.

Đương nhiên Hứa Thâm sẽ không đi tìm hiểu kỹ xem nạn nhân là con gái nhà ai. Hai người bước ra bên ngoài, Đại Ly Ly khóa kỹ cửa phòng, sau đó bọn họ cùng rời đi, tiếp tục đi tới căn nhà thứ hai.

Hứa Thâm trở lại xe, lập tức cầm lấy tấm bản đồ, ghi rõ đường đi trên kế hoạch, quan sát một chút. Rất nhanh, hắn đã loại bỏ đi ba nhà.

Đại Ly Ly nhìn thoáng qua, chợt có chút nghi hoặc nói: “Thủ lĩnh đại nhân, đây là?”

“Tạm thời không cần đến ba nhà này, trong nhà bọn họ còn có vợ con.” Hứa Thâm tựa lưng vào ghế, bình tĩnh nói.

Đại Ly Ly hơi giật mình, không khỏi đưa mắt nhìn Hứa Thâm qua gương chiếu hậu một cái, trong lòng nghĩ thầm không ngờ Hứa Thâm còn có nhu tình và điểm mấu chốt như vậy.

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, bên tai cô đã nghe Hứa Thâm nói câu kế tiếp: “Lúc trở về sắp đặt cho bọn họ phạm phải chuyện gì đó, không cần giải quyết, cứ để gia tài của bọn họ tan nát còn người bị tổng vào tù là được, hoặc là điều mấy người đó đến các sản nghiệp khác trong hội, làm công nhân bình thường.”

Sắc mặt Đại Ly Ly thoáng biến hóa, cô nghi hoặc nói: “Ý của ngài là?”

“Trước kia cô đã từng làm loại chuyện này chưa?” Hứa Thâm hỏi.

Đại Ly Ly do dự một chút mới nói: “Chưa làm, nhưng từng nghe nói tới. Chúng ta có người chuyên môn phụ trách những việc này.”

“Còn có bộ phận chuyên môn sao...” Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Vậy thì đơn giản rồi, cứ giao việc kia cho người chuyên nghiệp làm.”

Đại Ly Ly không nhịn được khẽ đưa ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, qua gương, cô chỉ nhìn thấy vị trí từ mũi đến cằm của thiếu niên nọ. Rất nhanh, ánh mắt cô đã chuyển sang nơi khác, không dám nhìn nhiều, hai tay siết chặt vô lăng, lái xe vô cùng nghiêm túc.

Không bao lâu sau, kết bảo hiểm của hai vị thủ lĩnh còn lại cũng được mở ra trước mặt Hứa Thâm.

Chương 415. Bang Bạch Trú!

Trong hai người này có một vị thủ lĩnh sở hữu tới ba địa chỉ. Mỗi một ngôi nhà của gã đều có kết bảo hiểm, bên trong cất chứa các loại tiền lớn nhỏ khác nhau, còn có một khoản tiền được gửi trong quỹ hội nào đó, nhưng cần bản thân người chủ đến nhận mới được lãnh, hắn chỉ có thể từ bỏ số tiền một triệu này.

Chờ đến lúc Hứa Thâm quay lại hội Truy Quang, Mộc Vương đã gọi cho hắn, có việc cần gặp mặt.

“Nghe nói cậu đi cướp đoạt gia sản của bọn họ?” Mộc Vương nhìn Hứa Thâm đi vào văn phòng, lông mày hơi nhíu lại.

Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Đương nhiên. Là tôi tới gánh vác trách nhiệm của bọn họ, dĩ nhiên đồ đạc của bọn họ cũng thuộc về tôi, nếu không, chẳng phải đã lãng phí những thứ vô chủ này rồi sao?”

Mộc Vương nhìn hắn một cái nhưng không nói thêm gì nữa. Gã biết chuyện đã đến nước này, dẫu mình có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, vì vậy trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tôi gọi cậu tới đây cũng không phải vì chuyện này. Hiện tại chúng ta có chút phiền toái, cần cậu đi giải quyết. Ngay khi cậu cầm tiền của bọn họ, thì cục diện rối rắm này cũng xuất hiện luôn.”

“Chuyện gì vậy?”

Mộc Vương lấy ra một tập văn kiện, nói: “Tôi vừa cho người sửa sang lại, cũng tiện để cậu hiểu rõ chuyện này. Đây là khu vực mà Hà Biên Phong phụ trách, bang Bạch Trú thuộc khu Vô Miên. Lúc trước nơi này vẫn được giao cho hắn phụ trách trông nom và giao thiệp. Hiện tại hắn đã chết, không biết bang

Bạch Trú lấy được tin tức này từ đâu, nhưng bọn họ đang định nhân cơ hội này để hủy bỏ hợp tác với chúng ta.”

“Ồ?” Hứa Thâm nhanh chóng cầm lấy tập tài liệu, cẩn thận lật xem.

Băng Bạch Trú này có thể lực không nhỏ, các thành viên trong bang đều là ông chủ đứng sau các ngành nghề khác nhau, có thể nói là địa đầu xà hùng cứ một phương trong khu Vô Miên.

Mà sản nghiệp trung tâm của bang Bạch Trú, là thịt đặc chế.

Loại thịt này không có nguồn gốc rõ ràng, nhưng hiệu quả của nó lại khiến người ta gây nghiện, trở thành món ăn trên bàn của rất nhiều người giàu có, cũng là một công cụ chuyên gạt hái tiền tài trong tay bọn họ.

Đương nhiên chỉ là người giàu có mà thôi, bởi vì người nghèo không đủ khả năng mua.

Nhưng về sau này, bởi vì bên trên không thể kiểm tra đo lường ra thành phần và nguồn gốc của thịt, lại thêm kết quả thử nghiệm cho thấy, sau khi sử dụng loại thịt này lâu dài, nó sẽ gây ảnh hưởng xấu tới lá gan trong cơ thể con người, thậm chí còn xuất hiện một số khối u, biến dạng nào đó, vì vậy cục Thành Vệ bên kia đã liệt loại mặt hàng này vào danh mục các sản phẩm vi phạm quy định. bị cấm lưu thông.

Đúng là sản phẩm này đã vi phạm quy định, nhưng vấn đề là ăn nó rất ngon, bởi vậy vẫn có không ít người sẵn sàng chi tiền nếm thử.

Đặc biệt là sau khi nếm thử loại thịt này một lần, lại cho bọn họ ăn những loại thịt khác, trong miệng sẽ có cảm giác như đang nhai sáp, chẳng có một chút mùi vị nào.

Lại nói, mối quan hệ hợp tác giữa bang Bạch Trú và hội Truy Quang khá đơn giản, hội Truy Quang sẽ giới thiệu người giàu có cho bang Bạch Trú, cũng như lợi dụng các sản nghiệp của bản thân, để âm thầm đẩy mạnh tiêu thụ và lưu thông loại thịt lạ vi phạm lệnh cấm này, còn bang Bạch Trú có trách nhiệm chi tiền theo hợp đồng...

Nhưng hiện giờ bang Bạch Trú lại có ý định hủy bỏ hợp đồng, hoặc tìm đối tượng hợp tác khác, hoặc dự định làm việc một mình.

“Hợp tác cùng bang Bạch Trú xem như một nguồn thu nhập chủ yếu của chúng ta. Mỗi năm ít nhất cũng thu vào ba mươi triệu, nửa năm chính là 15 triệu. Cho nên chuyện hợp tác này không thể hủy bỏ được.” Mộc Vương lạnh lùng nói: “Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, đều phải ổn định bọn họ lại cho tôi.”

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm gật đầu.

Mộc Vương nhìn bộ dáng thoải mái của Hứa Thâm, khẽ nhíu mày nói: “Cậu không nên có ý định dùng bạo lực giải quyết. Bang Bạch Trú cũng có chỗ dựa vững chắc ở nội thành, nếu không làm sao bọn họ dám làm loại chuyện này, càng không phát triển nên quy mô to lớn như vậy? Tốt nhất là cậu nên học được cách dùng phương thức hòa bình để giải quyết chuyện này.”

Lại có chỗ dựa vững chắc ở nội thành... Hứa Thâm khẽ nhíu mày, dường như mỗi thế lực có thể muốn làm gì thì làm ở thành Đế này đều có hậu trường.

Hắn khẽ gật đầu: “Tôi sẽ thử xem sao.”

Mộc Vương hừ lạnh nói: “Không phải cậu đã nói bản thân đều có thể giải quyết mọi chuyện hay sao? Đừng có nói với tôi mấy câu thử xem sao như vậy, phải là nhất định làm được!”

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Tôi chỉ muốn nói bản thân sẽ thử xem có thể giải quyết hòa bình được hay không thôi!”

Sắc mặt Mộc Vương khẽ biến, gã vội vàng nói: “Cậu đừng mang thêm phiền phức về cho hội. Tuy chúng ta dựa vào giáo hội Nguyệt Quang, nhưng một khi đắc tội với quá nhiều đại nhân vật trong nội thành, bên trên cũng không vui vẻ gì với chúng ta đâu.”

“Hiểu rồi.” Hứa Thâm đứng dậy, nhanh chóng cầm lấy tài liệu rời đi.

Mộc Vương khẽ cau mày nhìn theo bóng lưng Hứa Thâm rời đi, dù lúc trước gã từng nhìn thấy Hứa Thâm thể hiện ra chiến lực dũng mãnh kinh người, đại sát tứ phương trong văn phòng của mình, nhưng về năng lực làm việc đứng đắn của Hứa Thâm, gã vẫn vô cùng lo lắng.

Lại nói, có một số việc không thể giải quyết bằng vũ lực, huống chi người có vũ lực, người ta cũng có chỗ dựa vững

chắc, đôi bên ai kém hơn ai nào?

“Đừng làm hỏng việc...” Sắc mặt Mộc Vương trở nên âm trầm.

...

...

Hứa Thâm rời khỏi văn phòng của Mộc Vương, lại gọi Đại Ly Ly đi tới, để cô làm tài xế cho mình.

“Thủ lĩnh, chúng ta đi đâu đây?” Đại Ly Ly có vẻ nghi hoặc. Hai người bọn họ vừa đi thu di sản xong, Hứa Thâm lại muốn làm cái gì nữa đây?

“Cô có nghe nói đến bang Bạch Trú chưa? Chúng ta cần đến trụ sở của bọn họ.” Hứa Thâm nói.

Đại Ly Ly sửng sốt một chút, lập tức nói: “Tôi từng nghe nói tới, trước kia khi Hà thủ lĩnh còn làm việc, ngài ấy từng đưa tôi đi một lần, lúc đó tôi chỉ là chân chạy đi theo làm việc vặt thôi...”

Cô nói đến đây, chợt ngấp ngừng đưa mắt nhìn Hứa Thâm, sợ hấn hiều lắm bản thân từng nguyện trung thành với người nọ.

“Vậy vừa đúng lúc, cô lên lái xe đi.” Hứa Thâm chỉ cười cười nói.

Chương 416. Người Cũ Đi Rồi, Người Mới Có Thể Thượng Vị Hay Không?

Chờ sau khi Hứa Thâm và Đại Ly Ly đã lái xe rời đi rồi, bỗng nhiên Mộc Vương nghĩ đến một chuyện, gã đã quên nhắc nhở Hứa Thâm rồi, sau đó vội vàng gọi người kêu Hứa Thâm đi tới.

Chẳng bao lâu sau, người được cử đi lại đến thông báo rằng Hứa Thâm và Đại Ly Ly đã rời đi từ nãy.

“Anh có biết bọn họ đi đâu không?” Mộc Vương sửng sốt hỏi.

“Tôi nghe nói bọn họ đến bang Bạch Trú rồi.” Người đi chuyển lời cẩn thận đáp.

“Chết tiệt...” Mộc Vương lập tức hung hăng đập bàn một cái. Gã vừa dẫn dò chuyện kia xong, Hứa Thâm đã trực tiếp lên đường rồi?

Đi nhanh như vậy? Còn chưa xem xong nội dung trên văn kiện đã đi luôn rồi?

Bên trong tập văn kiện nọ có ghi chép chi tiết về các thành viên nòng cốt của bang Bạch Trú, bao gồm cả sở thích. Gã cho người chuẩn bị tỉ mỉ như vậy cũng vì hy vọng Hứa Thâm có thể thông qua chuyện này, mượn sức lôi kéo vài vị thành viên nòng cốt trong bang, từ từ đàm phán.

Kết quả đối phương trực tiếp lái xe đi rồi?

“Cậu ta có mang theo cái gì không?” Đột nhiên Mộc Vương nghĩ đến cái gì đó, gã lập tức hỏi.

“Hình như là đi tay không.”

“Không mang theo binh khí sao?”

“Không...”

Mộc Vương thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng được bao lâu lại nhíu mày. Hắn không mang theo binh khí, nghĩa là không phải đi đánh nhau, nhưng lỡ như hai bên lời qua tiếng lại bất hòa xảy ra xung đột thì biết làm sao bây giờ?

“Thực sự không để cho người khác bớt lo lắng mà...” Sắc mặt Mộc Vương trở nên khó coi, trong lòng có chút phiền não, ngay cả cái ghế vốn êm ái dưới móng cũng khiến gã cảm thấy gai gai cả người!

“Thủ lĩnh, chúng ta tới bang Bạch Trú làm gì?” Bên trong xe, Đại Ly Ly tò mò hỏi.

Tin tức sáu vị thống lĩnh trong hội gặp chuyện không may, đã truyền khắp tổng bộ, ngoại trừ phân bộ cơ sở, cả đám nhân viên từ trên xuống dưới, đều nhận được tin tức rồi.

Suy cho cùng, trong hội bọn họ xảy ra chuyện lớn như vậy, muốn giấu cũng không giấu được.

Lại nói, phản ứng của mọi người sau khi biết truyện này khá là đa dạng, có người khiếp sợ, nhưng cũng có người trông mong.

Người cũ đã đi rồi, người mới có thể thượng vị (lên thay, thăng chức...) hay không?

Bởi vậy, tại thời điểm này, có lẽ bọn họ nên duy trì biểu hiện tích cực mọi lúc mọi nơi.

Kẻ ngốc chờ đợi cơ hội, trí giả nắm bắt cơ hội, người có mưu đồ tự sáng tạo cơ hội... Mà người nắm quyền lực sẽ cho cơ hội.

Ở trong mắt Đại Ly Ly, Hứa Thâm chính là người nắm quyền, hần nắm quyền thế, cũng nắm giữ vô số cơ hội trong tay.

“Đàm phán hợp tác.” Hứa Thâm tựa vào lưng ghế sau, khuôn mặt bình thản, không có một chút lệ khí giết chóc, cũng không kiêng dè, chỉ tùy ý đáp lại một câu tựa như đang tán gẫu mấy chuyện vô thưởng vô phạt, không có gì quan trọng khác.

Đàm phán... Trong lòng Đại Ly Ly thâm run rẩy.

Phải biết rằng, tất cả những vụ đàm phán hợp tác trong hội Truy Quang cần phải có thống lĩnh ra mặt, đều tượng trưng cho quá trình cực kỳ gian nan, thường thường phải đi kèm với giết chóc, thậm chí là vận dụng một số thủ đoạn đặc biệt nào đó.

Tiền rất khó kiếm.

Đối với những kẻ có tiền, tiền trình dễ kiếm, nhưng tiền lớn cũng đồng nghĩa với chuyện khó kiếm, thậm chí kẻ có tiền còn khó kiếm tiền hơn những người bình thường khác, bởi vì đối thủ cạnh tranh với bọn họ đều là những con sói thức tỉnh từ trong bầy cừu.

“Chỉ có... hai người chúng ta thôi sao?” Đại Ly Ly có chút khẩn trương, bỗng nhiên cô chú ý thấy Hứa Thâm không mang theo binh khí. Chẳng lẽ lần này bọn họ chỉ tới một lần nói chuyện hòa bình với nhau thôi?

Dù sao bang Bạch Trú cũng biết thực lực của hội Truy Quang, có vẻ như đôi bên sẽ không đến mức bùng nổ xung đột đâu... Đại Ly Ly nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Hai giờ sau, chiếc xe chạy vào khu Vô Miên, đi trên một đoạn đường phố nhộn nhịp nào đó.

Nơi này chính là tổng bộ của bang Bạch Trú.

Hơn tám mươi phần trăm toàn bộ khu phố buôn bán ở nơi này, đều nằm dưới tay thành viên của bang Bạch Trú, mà những thành viên ấy đều là tinh anh đại diện cho tất cả các ngành nghề trong xã hội, đương nhiên cũng có một số thành viên không quá thích động não, bọn họ chính là chiến lực trong bang hội, chuyên phụ trách một số công việc hoạt động ngầm dơ bẩn và hỗn loạn.

Hứa Thâm cảm nhận được, từ khi chiếc xe của bọn họ đi vào con đường có tên gọi là “Nhật Miện” này, lập tức có rất nhiều ánh mắt từ chỗ sáng tới chỗ tối, nhanh chóng tập trung vào.

Khi xe của hai người dừng lại, Đại Ly Ly cởi dây an toàn, vừa muốn bước xuống xe, chợt nghe thấy âm thanh cửa kính xe bị gõ từ bên ngoài.

Cô hạ cửa kính xe xuống, bên ngoài là một thanh niên mặc tây trang màu trắng.

Tây trang như vậy là đồng phục của bang Bạch Trú. Tây trang màu trắng đại diện cho thành viên tầng dưới chót, tiếp theo là tây trang màu lam, nhóm cao tầng sẽ mặc tây trang màu xám chỉ vàng.

Khắp con đường này đều là thành viên mặc tây trang đi giày da của bang Bạch Trú, thoát nhìn cứ ngỡ đây là vùng đất văn minh, nhưng chính tại nơi văn minh này lại sinh ra thứ trật tự dã man, nguyên thủy nhất.

Khi Đại Ly Ly hạ cửa kính xe xuống, thanh niên bên ngoài lập tức nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo, cùng với vóc người đầy đặn sau dây an toàn của cô, đôi mắt gã không khỏi sáng lên, lập tức cười hì hì nói: “Tiểu thư, đến chơi sao? Cô muốn đến đâu, tôi mời cô đi uống một ly nhé?”

“Đi chà đôi mắt của anh cho sáng lên trước đã, đừng trêu chọc vào những người không nên trêu chọc.” Đại Ly Ly lộ ra sắc mặt lạnh lùng nói.

Thanh niên kia vẫn cọt nhả, nói: “Vậy tiểu thư là người ở đâu?”

Đại Ly Ly lười để ý đến đối phương, cửa kính xe lập tức được kéo lên, nhưng thanh niên nọ lại kiên trì gõ cửa kính xe thêm

một lần nữa.

“Tiểu thư, mặc kệ cô là ai, mau di chuyển lên vị trí trước giùm. Đây là chỗ đậu xe dành riêng cho tam phu nhân của chúng tôi, tam phu nhân có sở thích sạch sẽ, không vui khi bị người khác đụng tới thứ cô ấy đã dùng.” Thanh niên cười nói.

Đại Ly Ly cười nhạo, nói: “Thích sạch sẽ như vậy? Thế cô ta có ghen thở mà chết hay không? Không khí người khác từng hít thở, vì sao cô ta cũng muốn hít vào?”

“Tiểu thư, cô nói chuyện nên chú ý một chút.” Thanh niên kia hơi sừng sốt, nhưng ngay sau đó đã giận đến tái mặt, gắt lên.

Chương 417. Trần Thanh Vân!

Đại Ly Ly không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa với đối phương nữa, cô nhanh chóng đẩy cửa xuống xe, rồi xoay người mở cửa xe phía sau, khom lưng mời Hứa Thâm ra ngoài.

Thanh niên nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung của Hứa Thâm, lại có chút kinh ngạc, cau mày nói: “Tốt nhất là các người nên đổi chỗ đậu xe.”

“Tôi là lãnh sự của hội Truy Quang, vị này là thủ lĩnh của chúng tôi, tốt nhất là anh không nên cản đường.” Đại Ly Ly liếc mắt nhìn gã một cái, chỉ dùng hai ngón tay đã nhẹ nhàng đẩy đối phương ra, ngón tay không dùng sức, lực lượng tại lời nói.

Sắc mặt người thanh niên nọ biến ảo không ngừng, trắng xanh một hồi, cuối cùng cũng không dám tiến lên nữa.

Thoạt nhìn tổng bộ bang Bạch Trú vàng son lộng lẫy, cực kỳ phong cách, bên trong có rất nhiều bóng dáng tây trang màu trắng và màu lam đi đi lại lại.

Tây trang màu lam là nòng cốt tinh anh, nắm giữ một số tài nguyên nhất định trong bang.

Khi hai người bước vào sảnh tổng bộ, không ít ánh mắt bên trong đều lia tới.

“Hai vị là?” Có người đi thẳng đến chào hỏi, gương mặt mang theo nụ cười máy móc.

“Người của hội Truy Quang, đến thăm Trần đồng.” Đại Ly Ly nói.

Tuy bang Bạch Trú là bang phái, nhưng lão đại của bang phái này là Trần Thanh Vân lại không thích lấy cho mình cái danh hiệu bang chủ đó.

Gã thích người khác gọi mình là Trần đồng, nghe có vẻ nho nhã văn minh.

Đối phương nghe câu trả lời của Đại Ly Ly, rõ ràng có chút ngoài ý muốn, nói: “Cô có hẹn trước không?”

Đại Ly Ly liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lập tức hiểu ý, nói: “Không có hẹn trước, nhưng vị này là thủ lĩnh của chúng tôi, anh đi thông báo một tiếng là được.”

Người nọ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, có chút kinh ngạc vì Hứa Thâm còn trẻ như vậy. Gã thoáng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy hai người ở chỗ này chờ một chút.”

Đối phương ngoắc tay, gọi một cô gái đến tiếp đãi hai người, sau đó rời đi.

Hai người theo người tiếp đãi đi lên tầng hai, hoàn cảnh nơi này tương đối trong lành, yên tĩnh hơn.

Không lâu sau, người nọ trở về, nói: “Trần đồng còn có việc, mời hai vị chờ nửa giờ.”

Đại Ly Ly khẽ nhú mào, cô liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, thấy hắn không có ý kiến gì, mới gật gật đầu: “Cũng được.”

Bọn họ chờ nửa giờ trong phòng tiếp khách, thời gian vừa đến, liền có người đến đón hai người, đi tới tầng cao hơn trong tổng bộ, gặp được người đầu lĩnh bang Bạch Trú.

Đối phương là Trần Thanh Vân, 48 tuổi, đã thành lập bang Bạch Trú được 16 năm.

Khoảng 16 năm trước, Trần Thanh Vân ngang trời xuất thế tại khu Vô Miên, nhanh chóng chiếm đoạt một số thế lực vừa và nhỏ ở nơi này. Ban đầu, bang Bạch Trú bọn họ nổi tiếng với thủ đoạn hung ác, về sau khi quy mô dần trở nên rộng lớn hơn, bang quy cũng ngày càng thêm nghiêm ngặt, để lộ ra khả năng quản lý cực kỳ gọn gàng, ngăn nắp của Trần Thanh Vân này.

Trong văn phòng có phong cách khá đơn giản, Trần Thanh Vân đang ngồi trên ghế. Ngay khi hai người Đại Ly Ly và Hứa Thâm cùng bước vào cửa, ánh mắt gã đã rơi trên người Hứa Thâm, trong lòng thoáng hiện ra một chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến quy tắc lựa chọn thống lĩnh của hội Truy Quang, gã lại chẳng cảm thấy lạ lùng nữa.

Quy tắc của bọn họ vốn là người có năng lực lên ngôi.

Nói trắng ra, tiêu chuẩn để lựa chọn thống lĩnh của hội Truy Quang không có liên quan tới tuổi tác, bọn họ đều là trăm khur giả hình thái thứ hai.

Đó là nguyên nhân vì sao gã vẫn luôn chú ý mắt hội Truy Quang này.

Thế lực do một đám người điên thống lĩnh, chắc chắn sẽ sụp đổ. Bởi vì những người thực sự thông minh đều là những người bình thường kia. Tuy bọn họ không phải trăm khur giả, nhưng cũng chính vì như vậy nên bọn họ không hề bị ảnh hưởng bởi tạp niệm, làm việc càng thêm chuyên tâm.

Đây là sự khác nhau trong kết cấu cao tầng của bang Bạch Trú và hội Truy Quang. Điều duy nhất giống nhau là các vị thủ lĩnh đều có quyền ra quyết sách tuyệt đối.

“Ly Ly đã lâu không gặp, cô càng ngày càng trưởng thành nha.” Trần Thanh Vân cười tủm tỉm nói, nhưng không đứng dậy nghênh đón.

Đại Ly Ly mỉm cười nói: “Trần đồng thật biết nói đùa, tôi đã sớm ngừng trưởng thành từ lâu rồi.”

Trần Thanh Vân cười cười, nói: “Vị thống lĩnh này xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Hứa.” Hứa Thâm không chút kiêng dè, trực tiếp bại lộ thân phận của mình.

Hắn là phía Liễu cục bên kia đã biết rõ tầng thân phận này của hắn rồi, chẳng cần thiết phải che giấu nữa.

“Hứa thống lĩnh, mau đến đây ngồi đi.” Trần Thanh Vân có vẻ nhiệt tình, trực tiếp đưa tay chỉ vào chiếc ghế dựa trước mắt.

Hứa Thâm tiện tay kéo nó ra, hai người ngồi đối diện ở hai bên bàn làm việc, Hứa Thâm mỉm cười nói: “Lần đầu tiên gặp

mặt, nhưng bỏ qua mấy chuyện khách sáo đi, tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề vậy. Nghe nói Trần đồng muốn hủy hợp đồng với chúng tôi, đây là sự thật sao?”

Trần Thanh Vân hơi sững sờ, sau đó không khỏi nở nụ cười, trong lòng nghĩ thầm quả nhiên là người trẻ tuổi lỗ mãng, nào có ai đi đàm phán như vậy?

Gã lập tức cười nói: “Xem ra Hứa thống lĩnh là một người thẳng thắn nha. Về việc này, tôi cũng đang muốn tới thăm mọi người, không nghĩ tới Hứa thống lĩnh lại đến đây trước.”

Loại tình huống này đừng nói là... Hứa Thâm mỉm cười nói: “Có thể nói nguyên nhân chấm dứt hợp đồng hay không?”

Trần Thanh Vân nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt u buồn, than thở nói: “Hứa thống lĩnh, hủy hợp đồng cũng không phải là ý của tôi, thật sự là giá thị trường gần đây quá kém, lợi nhuận quá thấp, tiền chúng tôi kiếm được thực sự là nhập không đủ xuất, không gánh nổi phí dụng đất đỏ của quý hội. Lại nói, vừa lúc tôi đang định tới tìm mọi người thương lượng đây, không biết quý hội có thể giảm bớt một chút phí dụng hay không? Nếu mọi người nguyện ý, có lẽ chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác, dù sao đôi bên cũng coi như người quen cũ.”

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Giảm bớt bao nhiêu?”

Trần Thanh Vân cân nhắc một chút, sau đó chậm rãi dựng lên một ngón trỏ.

“Giảm bớt mười triệu sao?” Hứa Thâm nở nụ cười.

Trần Thanh Vân khẽ lắc đầu, thở dài nói: “Là giao nộp mười triệu, ban đầu mỗi năm là ba mươi triệu, thật sự là quá cao.”

Hứa Thâm không khỏi nở nụ cười: “Trần đồng thật hài hước, đây là kết quả suy nghĩ kỹ lưỡng của anh sao?”

Chương 418. Nói Vài Câu Đã Đuổi Đi Được Rồi!

Trần Thanh Vân nhướn mày, mỉm cười nói: “Tôi cũng muốn nộp nhiều hơn một chút, nhưng chuyện này vốn không phải do tôi quyết định, mà là giá thị trường và thị trường đưa ra quyết định, thực sự không thể chi ra thêm nữa. Suy cho cùng, chúng tôi cũng không thể làm ăn lỗ vốn được.”

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Nhưng theo những gì tôi nhớ, thì số lượng đơn đặt hàng gần đây của bang Bạch Trú tăng vọt, hẳn là việc kinh doanh phải tốt hơn thường ngày mới đúng?”

“Hứa thống lĩnh còn quá trẻ, cậu không biết nỗi khổ của tôi đâu.” Về mặt Trần Thanh Vân lập tức chuyển thành buồn khổ, mở miệng phun nước đắng nói: “Cậu đừng nhìn thấy đơn hàng tăng vọt, mà tưởng chúng tôi kiếm được nhiều. Đều do chúng tôi áp dụng giá thấp, ít lãi mới tiêu thụ mạnh thôi, cũng bởi giá thị trường không tốt, chỉ có thể giảm giá. Hứa thống lĩnh, cậu không phải lo chuyện gia đình, không biết củi gạo dầu muối đắt tiền.”

Hứa Thâm không tiếp tục nói đến chuyện này nữa, lập tức chuyển đề tài: “Hội Truy Quang chúng tôi đã giúp quý bang đây giết dây bắc cầu (làm trung gian môi giới), hiện tại các vị muốn hủy bỏ hiệp ước, phải chăng có chút qua cầu rút ván rồi?”

“Hứa thống lĩnh nói lời này là có ý gì? Chúng ta vẫn luôn giữ quan điểm hợp tác hai bên cùng có lợi, làm sao có thể tính là qua cầu rút ván được?” Trần Thanh Vân hơi thu lại nụ cười, nói: “Mấy người không muốn giảm giá, chúng tôi lại không bỏ ra nổi, chẳng lẽ các vị muốn chúng tôi phải bỏ tiền túi ra làm việc sao?”

Hứa Thâm nhìn gã, bình thản nói: “Trần đồng thật sự không có ý định tiếp tục hợp tác sao? Lúc ban đầu số tiền thương lượng là 30 triệu, đã 5 năm chúng tôi không hề tăng giá, chẳng lẽ đây không phải là thành ý của chúng tôi hay sao?”

Trần Thanh Vân nở nụ cười, nói: “30 triệu là con số báo về trong hội các người thôi, ai nói năm năm nay không tăng giá? Mỗi năm vị Hà thống lĩnh kia đều lấy không ít lợi ích từ nơi này của tôi, siêu xe, rượu ngon, mỹ nữ, chỉ riêng số tiền hưởng thụ hàng năm của anh ta ít nhất cũng đạt đến con số 3 triệu rồi?”

“Đó là hành vi cá nhân, là chuyện Trần đồng tôi tình anh nguyện với đối phương, hưởng chi hiện tại anh ta đã chết, các người cũng tiết kiệm được khoản chi phí này rồi, không phải vậy sao?” Hứa Thâm mỉm cười nói.

“Cho là vậy đi. Có vẻ chúng ta nên nói tiếp về chuyện anh ta đã chết như thế nào.” Trần Thanh Vân lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú.

Hứa Thâm cười nói: “Có thể là chỗ đứng không tốt, bị người ta ngộ sát rồi.”

“Ngộ sát?” Trần Thanh Vân hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng hiểu, bản thân sẽ không moi được tin tức gì từ trong miệng vị thiếu niên trước mắt này, vẻ mặt có chút tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, nhưng đúng là anh ấy già rồi, mắt mờ lão hóa, không biết bản thân nên đứng chỗ nào cũng là chuyện rất bình thường.”

Hiện nhiên gã hiểu được ý nghĩa của hai từ “Chỗ đứng” này là gì.

Có vẻ như hội Truy Quang đang có một cuộc đấu tranh phe phái...

Trần Thanh Vân cười thầm trong lòng, loại vấn đề này sẽ không tồn tại ở bang Bạch Trú, bởi vì ở đây chỉ có một người nắm quyền tuyệt đối mà thôi.

Và đó chính là gã.

Mộc Vương chiêu mộ nhiều thống lĩnh như vậy, đúng là tự trói tay chân mình... Trần Thanh Vân cười thầm trong lòng.

Đại Ly Ly đứng ở phía sau, nhìn hai người mang vẻ mặt tươi cười trò chuyện trước mắt, nếu ai không biết sẽ cho rằng mối quan hệ giữa bọn họ rất tốt, nhưng cô lại có thể cảm nhận được mùi thuốc súng bên trong đang dần dần nóng lên.

Cười càng tàn nhẫn, lưỡi dao càng lạnh.

“Trần đồng vẫn nên suy nghĩ lại một chút, bằng không tôi cũng rất khó làm.” Hứa Thâm cười nói.

Cậu là cái thá gì? Cậu khó thì có liên quan gì đến tôi?

Trần Thanh Vân thầm cười lạnh trong lòng, nhưng mặt ngoài lại thờ dài nói: “Hứa thống lĩnh à, cậu cũng đừng làm tôi khó xử. Khoản tiền này, chúng tôi thực sự không lấy ra nổi.”

“Trần đồng làm ăn lớn như vậy, nếu không có hội Truy Quang chúng tôi âm thầm kết nối, dọn đường, chỉ sợ trong tương lai sẽ xảy ra đại loạn. Trần đồng à, tiền nên tiêu vẫn phải tốn nha!” Hứa Thâm nói.

Trần Thanh Vân hí mắt nói: “Hứa thống lĩnh, câu này nghĩa là cậu đang uy hiếp tôi sao?”

Hứa Thâm lắc đầu cười nói: “Đâu có, Trần đồng hiểu lầm rồi.”

“Tôi biết hội Truy Quang các cậu có người ở nội thành, nhưng có thể lẫn lộn ở thành Đề, ai mà không có bối cảnh? Chúng ta vẫn nên chia tay trong hòa bình thì hơn, đừng ồn ào âm ỉ quá, đến lúc lại khó coi. Nếu trong tương lai gặp mặt, sẽ rất ngượng ngùng.” Trần Thanh Vân lấy ra một hộp thuốc lá lớn, đưa cho Hứa Thâm một điếu.

“Không phải tất cả người ở nội thành đều là đại nhân vật.” Về mặt Hứa Thâm lập tức chuyển thành lạnh nhạt, hất lắc đầu nhìn điếu thuốc vừa được đưa tới: “Tôi không quen hút thuốc.”

“Vậy thì học trước đi. Cậu còn trẻ, còn rất nhiều thứ phải thử, bằng không kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì chứ?” Trần Thanh Vân cười cười, trực tiếp để điếu thuốc xuống trước mặt Hứa Thâm: “Tôi khuyên cậu suy nghĩ cho kỹ một chút, xem bản thân có phải đại nhân vật hay không? Chỉ sợ chờ đến khi tự mình nhận thức được, sẽ không còn đường lui nữa.”

“Cũng chưa chắc.” Hứa Thâm nhìn điếu thuốc trên bàn, nói: “Có một số thứ chưa chắc phải tự mình thử mới biết, có lẽ chỉ cần liếc mắt một cái, đã biết mình có thích hay không rồi. Huống chi trong cuộc sống này, đâu phải cái gì cũng cần tự mình chạm vào? Lại nói, nếu bản thân đã không thấy hứng

thú, vì sao phải miễn cưỡng chính mình đi bồi dưỡng hứng thú? Không phải vậy sao?”

Trần Thanh Vân khẽ cười nói: “Cũng đúng, tự tại mới là niềm vui duy nhất của thành công.”

“Trần đồng lại cân nhắc thêm lần nữa đi. Qua đoạn thời gian nữa, tôi lại ghé thăm.” Hứa Thâm nói.

Tùy cậu... Trần Thanh Vân cười nói: “Được rồi, vậy tôi cũng không làm khó thống lĩnh thêm nữa. Cậu cứ trở về thương lượng với Mộc Vương, xem có thể giảm chút phí dụng hay không?”

“Dễ bàn.” Hứa Thâm cười cười, rồi dứt khoát đứng dậy cáo từ.

Trần Thanh Vân thở ra một ngụm khí, khách khí giữ lại hai câu, mới đưa Hứa Thâm đến cửa.

Nhìn Theo Hứa Thâm rời đi, nụ cười trên mặt Trần Thanh Vân mới dần dần thu lại.

Xem ra sau khi hội Truy Quang có sáu vị thống lĩnh chết đi, bọn họ đã thật sự không có người để dùng rồi? Bởi vậy Mộc Vương kia mới phái một thanh niên lỗ mãng như vậy tới đây, chỉ nói mấy câu đã đuổi được đi rồi.

Chương 419. Hoặc Là Mất Xe, Hoặc Là Mất Mạng, Cô Chọn Một Cái Đi!

Đột nhiên trong đầu Trần Thanh Vân hiện lên một chút ấn ý đầy tính uy hiếp trong lời nói của Hứa Thâm, gã khẽ nhíu mày, mặc dù chuyện ở Thành Đế chưa nghiêm trọng đến mức có thể làm kinh động thế lực nội thành, nhưng nghe nói, thế lực đằng sau hội Truy Quang ở nội thành cũng có chút hùng hậu...

Có lẽ chuyện còn chưa nghiêm trọng tới mức ấy đâu, suy cho cùng loại hợp tác làm ăn này vẫn nên chú trọng tới việc người tình ta nguyện, không thể ép mua ép bán được...

Gã cân nhắc một chút, rất nhanh lại lắc đầu. Hiện giờ hội Truy Quang đã mất đi sáu vị thống lĩnh, ộc còn không mang nổi mình ộc, không đến mức vì một thương vụ hợp tác với bọn họ, mà làm kinh động tới thế lực nội thành đến đả kích đâu.

Nhưng nếu thật sự ảm ỉ đến mức đó, gã cũng có thể xin người trong nội thành ra tay.

Huống chi, ngay trước mắt gã còn có thể tới cầu xin Nghĩ Hậu, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Nghĩ Hậu, còn không tới lượt người nội thành quá mức hung hăng ngang ngược.

Trần Thanh Vân nghĩ đến điều này, lại rít một hơi thuốc thật sâu rồi đóng cửa lại.

Nhưng không đợi Trần Thanh Vân hút hết điều thuốc, cửa phòng làm việc đã bị dòn dập gõ vang. Gã vừa lên tiếng, thư ký đã vọt vào, vội vàng nói: “Trần đồng, không hay rồi, dưới lầu xảy ra chuyện.”

Trần Thanh Vân sững sốt, vừa nghĩ đến Hứa Thâm mới rời đi không lâu, sắc mặt khế biến.

...

...

Dưới lầu.

Hứa Thâm cùng Đại Ly Ly đi ra.

Đại Ly Ly lén lút đánh giá sắc mặt Hứa Thâm.

Hiển nhiên lần đàm phán này đã thất bại, dù phần lớn thời gian bọn họ đều bình tĩnh nói chuyện, nhưng có thể khẳng định rằng vị Trần đồng kia không hề có ý định tiếp tục hợp tác.

Đối phương đòi cắt giảm quá nhiều, hội Truy Quang bên này tuyệt đối không chấp nhận được. Bởi vậy cô sợ Hứa Thâm sẽ trực tiếp trở mặt động thủ.

Đừng coi thường bang Bạch Trú, nếu bên này thực sự trở mặt, bọn họ cũng dám động thủ, thậm chí còn giết người chứ chẳng chơi.

Lại nói cả con phố này đều là địa bàn của bang Bạch Trú, nếu Hứa Thâm thực sự giải quyết được bọn họ, cũng phải tìm lý do gì đó để đối phó qua loa với sở Thủ Vệ Thành Bang bên kia.

Nghĩ tới đây, Đại Ly Ly lại lén lút nhìn sang, đến lúc trông thấy vẻ mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, không có dấu hiệu tức giận, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người bọn họ xuống lầu, vừa ra khỏi tổng bộ, đã nghe thấy tiếng la hét giận dữ của một người phụ nữ ở bên ngoài: “Đập, đập cho tôi, ai cho phép bọn họ dừng ở đây?”

Sắc mặt Đại Ly Ly lập tức thay đổi, cô vừa nhìn thấy chiếc xe đất tiền do mình tự bỏ tiền ra mua kia, đã bị đập đến biến dạng, đầu xe đều lõm xuống.

“Dừng tay!” Đại Ly Ly vội vàng tiến lên, giận dữ nói.

Có hai người mặc tây trang màu xanh lam đang đứng trước chiếc xe của cô. Một trong số họ là người trung niên với dáng người khôi ngô. Và gã hoàn toàn không hề có ý định dừng lại dù đã nghe thấy lời Đại Ly Ly nói.

Ngược lại, một người phụ nữ xinh đẹp có dáng người tinh tế, ăn mặc thanh lịch mát mẻ, cũng đứng phía trước xe chột lạnh lòng nhìn qua. Chờ đến khi cô ta nhìn thấy Đại Ly Ly bước ra khỏi tổng bộ, sắc mặt lập tức trầm xuống, nói: “Con điểm non lãng loạn, đây là xe của mày sao? Ai cho phép mày đậu xe ở chỗ của tao, còn chưa thượng vị đã dám không coi ai ra gì rồi?”

Đại Ly Ly giận dữ nói: “Cô nói bậy cái gì đó? Tôi là người của hội Truy Quang, các người dám đập xe của tôi?”

“Hội Truy Quang thì làm sao? Người ta không nói cho mày biết quy củ của nơi này sao? Nơi này là bang Bạch Trú, là khu Vô Miên!” Hiển nhiên người phụ nữ này không bị ba chữ hội Truy Quang dọa sợ.

Lại nói, bang Bạch Trú bọn họ vốn là địa đầu xà ở khu Vô Miên. Cô ta đang đứng trong địa bàn của mình, còn có thể nhìn sắc mặt người khác sao?

Bên cạnh người phụ nữ ấy là thanh niên mặc âu phục màu trắng lúc trước, lúc này mặt mũi gã bầm dập, trên mặt còn có dấu tay rõ ràng, vẻ mặt đầy ủy khuất.

Dưới mặt đất vẫn còn một chiếc bao tay bị ném bỏ, rõ ràng là người phụ nữ xinh đẹp này đánh người xong còn ngại bẩn, liền vứt bao tay đi.

“Cô, cô... đúng là ngang ngược không nói lý!” Đại Ly Ly phần nộ đến toàn thân run rẩy.

Từ trước đến nay, chỉ có hội Truy Quang bọn họ không nói lý lẽ, đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp được loại người còn ngang ngược hơn cả bọn họ.

“Đây là chỗ đậu xe của tao. Tao muốn cho tất cả mọi người đều biết, không một đứa nào có thể phá vỡ quy tắc của tao.” Người phụ nữ xinh đẹp nọ dùng nửa con mắt liếc nhìn một vòng xung quanh. Đám bang chúng mặc tây trang tụ tập đến đây xem diễn, đều cúi đầu, không dám hứng lấy ánh mắt sắc lẹm này.

Sắc mặt Đại Ly Ly chuyển thành tái mét, nói: “Tôi muốn thông báo cho sở Tuần Tra đến xử lý.”

“Em trai tao là trưởng phòng của sở Tuần Tra, có cần tao gọi nó đến giúp mày không?” Người phụ nữ xinh đẹp kia lập tức châm chọc nói.

Đại Ly Ly tức đến nỗi không nói nên lời. Cô nhìn nhìn xung quanh, loại cảm giác bị bao vây cô lập này nói cho cô biết, chỉ sợ lần này bọn họ phải nhận thua rồi.

“Không cần phiền toái như vậy.” Hứa Thâm nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, lạnh nhạt nói: “Hoặc là mất xe, hoặc là mất mạng, cô chọn một cái đi.”

“Mày là ai, dám nói chuyện với tao như vậy?” Người phụ nữ xinh đẹp nhìn thấy bộ dạng trẻ trung của Hứa Thâm, ánh mắt toát lên vẻ khinh thường, không coi trọng.

“Vậy là chọn mất mạng rồi.” Hứa Thâm nói.

“Chờ đã.” Hứa Thâm vừa dứt lời, bóng dáng Trần Thanh Vân đã vọt tới.

Đám người xung quanh thấy bang chủ đến, đều giật nảy mình, vội vàng thu hồi khuôn mặt cười cợt xem kịch, chuyển sang vẻ mặt ngưng trọng, có người đã cúi đầu hành lễ.

“Hứa thống lĩnh, đều là hiểu lầm, đừng coi là thật.” Trần Thanh Vân bước nhanh tới, không để ý đến người phụ nữ xinh đẹp bên kia, lập tức cười nói: “Chỉ là một chiếc xe thôi mà, tôi sẽ bồi thường.”

“Tôi đã ngồi trên chiếc xe này, nó không phải là một chiếc xe đơn giản đâu.” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn gã.

Trần Thanh Vân thoáng thu lại vẻ tươi cười, nói: “Sau này, tôi sẽ bồi thường cho cậu một chiếc xe tốt hơn.”

Ánh mắt của gã đang muốn nói cho Hứa Thâm biết, đừng quá đáng, chuyện này cứ xí xóa như vậy đi.

Chương 420. Cứ Nuôi Thêm Một Đoạn Thời Gian Nữa Đã!

Hứa Thâm hiểu ánh mắt của gã. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, suy nghĩ một lát rồi nói: “Được.”

Trần Thanh Vân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đạt được kết quả này là tốt nhất. Gã vốn là bang chủ, đã nhường nhịn đến mức độ này, sao có thể lui bước thêm nữa? Nói gì thì nói, gã cũng không thể đánh mất khí thế của bản thân ở trước mặt mọi người được, làm vậy ti tiện quá.

Nhưng nếu tiếp tục tranh cãi với Hứa Thâm, lại không phải kết quả mà gã mong muốn, trừ phi bất đắc dĩ...

Và hiển nhiên tình huống hiện tại còn chưa hỏng hết đến mức độ đó, vẫn còn có thể cứu vãn được.

“Còn muốn bồi thường xe cho hắn sao? Hắn đậu xe ở chỗ của em, là hắn phá vỡ quy tắc của em trước.” Người phụ nữ xinh đẹp có phần không hài lòng.

Trần Thanh Vân hơi trừng mắt nhìn cô ta một cái, sau đó gọi thư ký của mình tới, mở miệng phân phó: “Cô đi an bài một chiếc xe khác tiễn hai người Hứa thống lĩnh trở về.”

“Vâng.” Thư ký nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt Đại Ly Ly vẫn còn âm trầm, nhưng không còn gì để nói nữa. Cô biết bản thân chỉ có thể âm thầm chịu thiệt mà thôi.

Rất nhanh, chiếc xe khác đã đến, và dưới sự chú ý của mọi người, Hứa Thâm cùng Đại Ly Ly lên xe rời đi.

“Hừ!” Người phụ nữ xinh đẹp có chút khó chịu, những người xung quanh cũng tản ra, không dám xem nào nhiệt nữa.

“Chỉ là hội Truy Quang mà thôi, sao phải sợ?” Người phụ nữ xinh đẹp có chút không tình nguyện. Cô ta muốn lập uy, nhưng cách Trần Thanh Vân xử lý lại khiến cô ta có cảm giác uy nghiêm của mình bị cưỡng ép đè xuống.

Trần Thanh Vân hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiện giờ không cần phải xung đột với hội Truy Quang, Mục đích của chúng ta là kiếm tiền, nên chú trọng dĩ hòa vi quý. Thêm nữa, tình huống hiện tại không như ban đầu, giai đoạn đầu là thời kỳ khai hoang, nhất định phải dĩ sát chỉ sát (dùng biện pháp ác liệt đối phó với mọi phản ứng bên ngoài), nhưng tới hiện tại là cầu ổn, em hiểu chưa?”

Là lá gan của anh đã nhỏ đi thì có... Người phụ nữ xinh đẹp nọ vẫn không hài lòng, nhưng không dám nói ra.

...

...

Hai người Hứa Thâm quay trở lại hội Truy Quang.

Mộc Vương tìm được hắc, vội vàng hỏi: “Thế nào, tình huống thế nào?”

“Không đồng ý.” Hứa Thâm lắc đầu.

Mộc Vương cũng đoán được đáp án, chỉ khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, hỏi tiếp: “Không phát sinh xung đột chứ?”

“Không, tôi dùng phương thức hòa bình mà anh nói.” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương thở dài: “Đây là tầm quan trọng của các thống lĩnh khác đó. Bây giờ chúng ta mất đi sáu người, bọn họ nghĩ rằng chúng ta không có người để sử dụng, muốn nhân cơ hội này đòi hỏi điều kiện.”

“Cũng chưa chắc.” Hứa Thâm nói: “Có lẽ bọn họ đã tìm được đường ra khác rồi.”

Mộc Vương nhìn Hứa Thâm: “Cậu chuẩn bị xử lý cục diện rối rắm hiện tại này như thế nào?”

“Không vội.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Cứ nuôi thêm một đoạn thời gian nữa đã?”

“Nuôi thêm?” Mộc Vương hơi giật mình, sắc mặt khẽ biến đổi: “Cậu đừng có làm vậy. Tôi đã nói với cậu rồi, bọn họ có người trong nội thành.”

“Tôi hiểu.” Hứa Thâm không muốn nói nhiều, lập tức đứng dậy: “Tóm lại anh không cần quan tâm những chuyện này, tôi sẽ giải quyết.”

Hứa Thâm rời khỏi văn phòng của Mộc Vương, thoáng suy nghĩ một chút, lại gọi cho Chu Viên Viên và hai vị thống lĩnh khác.

Một lần nữa gặp mặt Hứa Thâm, ngoại trừ Chu Viên Viên, rõ ràng là hai người khác có thêm một chút sợ sệt. Dù sao ấn tượng về một màn hấn liên tiếp chém chết sáu vị thống lĩnh ở ngay trước mặt bọn họ kia, thật sự quá sâu sắc.

“Trong các người, năng lực của ai thuộc hệ ảnh tử?” Hứa Thâm hỏi.

Ba người liếc nhau, Chu Viên Viên nói: “Xem như là tôi đi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Vậy tôi muốn nhờ cô đi làm một việc, cần đến nội thành một chuyến.”

“Đến nội thành?” Chu Viên Viên hơi giật mình. Phản ứng rõ ràng có chút mâu thuẫn với nội thành: “Làm chuyện gì?”

“Mấy ngày nữa, bang Bạch Trú bên kia muốn tới nội thành lấy hàng, tôi cần cô trà trộn vào, sau đó đi xem đại nhân vật đứng đằng sau bang Bạch Trú ở nội thành kia là ai, tìm hiểu tình huống của bọn họ một chút.”

Ánh mắt Chu Viên Viên chớp động, nói: “Cậu muốn động thủ với bang Bạch Trú?”

Đúng là cô có chút hiểu biết về nhiều hạng mục trong hội, rất nhanh chóng đã đoán được suy nghĩ của Hứa Thâm.

“Xem tình huống trước đã.” Hứa Thâm mỉm cười, chợt nói: “Cô có khứu giác cảm giác không? Nếu không thì vào trong hội chọn một món đi, hẳn là trong di sản của những người khác, có loại này. Cô cứ cầm dùng trước.”

Chu Viên Viên khẽ gật đầu: “Được.”

Hứa Thâm dặn dò xong, liền cho ba người tản đi.

Hai ngày sau.

Bang Bạch Trú đưa tới một chiếc xe sang trọng, nói là bồi thường.

Chiếc xe bị đập phá của Đại Ly Ly trị giá 30 vạn, trong khi chiếc xe sang trọng được bồi thường kia là 40 vạn, thực sự cao hơn một bậc.

Với mức lương tối thiểu của người dân Thành Để, 40 vạn là một con số cực lớn, đến mức chỉ hơi chút va chạm, làm tổn hại chiếc xe này, khoản chi phí bồi thường cũng đủ khiến một vụ dân làm vất vả cả đời cũng không đền nổi.

Bên kia, bang Bạch Trú cũng nhận được phản hồi từ Hứa Thâm.

Sau khi Trần Thanh Vân biết Hứa Thâm tỏ vẻ vừa lòng nhận lễ vật, gã mới có chút yên tâm.

Mấy ngày sau.

Một đám thành viên nòng cốt của Bang Bạch Trú mặc đồng nhất một loại tây trang màu lam, được Càn Tướng, thủ hạ tâm phúc đắc lực của Trần Thanh Vân suất lĩnh, đến nội thành lấy hàng.

Bọn họ có giấy thông hành nội thành, còn cho thủ vệ nội thành không ít lợi lộc, nên dễ dàng có thể thông quan.

Rất nhiều xe vận chuyển đều tiến vào nội thành, tất cả mọi chiếc đều phải kiểm tra, không cho phép buôn lậu hay lén lút đưa người vào.

Tuy đây là quy củ, nhưng hàng năm bên trong nội thành vẫn xuất hiện một vài nhân viên lưu lạc không có hộ tịch. Lúc ban ngày, những nhân viên lưu lạc này không dám xuất hiện ở trên đường, ai nấy đều trốn Đông trốn Tây chỉ sợ bị bắt gặp. Bởi vì bất cứ người nào để sở Tuần Tra nội thành bắt gặp, đều trực tiếp bị tóm lại, hoặc đánh chết ngay bên đường.

Không bao lâu sau, những xe vận chuyển này lại từ nội thành quay về.

Một bóng dáng trong đó cũng quay về tổng bộ hội Truy Quang.

Chương 421. Đảng Cà Phê!

“Vất vả rồi .”

Nhìn thấy Chu Viên Viên trở về, Hứa Thâm lộ ra vẻ quan tâm.

Chu Viên Viên mang theo vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu nhỏ giọng nói ra tình hình thăm dò được qua chuyến đi này.

Xe vận chuyển chờ ở nội thành một ngày, chỉ dùng để bốc dỡ hàng hóa. Còn cô tận dụng khoảng thời gian ấy đi điều tra nhà xưởng vận chuyển, nơi này có bốn vị trăm khur giả hình thái thứ hai tọa trấn.

Trước đó, Chu Viên Viên bắt được một tên hình thái ban đầu ở nhà xưởng rồi thông qua ép hỏi đối phương về tình hình và thủ lĩnh, mà biết được sau lưng bọn họ có một tổ chức tên là: “Đảng Cà Phê”.

Bởi vì thời gian có hạn, thực lực có hạn, Chu Viên Viên không thể xâm nhập tiếp xúc đến tổ chức này, đương nhiên cô cũng không thể biết được bên trong tổ chức này có quân vương mạnh mẽ tọa trấn hay không.

Đảng Cà Phê... Hứa Thâm cảm giác tên này có chút quái dị với bình thường.

Lần này, hắn tỏ ra khá hài lòng với năng lực làm việc của Chu Viên Viên. Cô có thể thăm dò được những chuyện này đã không dễ dàng, nếu thâm nhập điều tra sâu hơn, khả năng cao là Chu Viên Viên sẽ bại lộ và gặp nguy hiểm.

“Thành Để chúng ta quá bế tắc với tin tức bên trong nội thành, nếu biết đảng Cà Phê này là tổ chức có cấp bậc gì thì tốt rồi.” Chu Viên Viên cũng tỏ vẻ tiếc hận, lần này đã đụng được tới thể lực sào huyết của bang Bạch Trú, nếu cô có thể điều tra tư liệu một cách kỹ càng tỉ mỉ hơn, khẳng định rằng bọn họ sẽ biết nên đàm phán như thế nào với bang Bạch Trú kia.

“Vậy là đủ rồi.” Hứa Thâm nói.

Bốn hình thái thứ hai, cộng thêm bang Bạch Trú cũng có ba vị hình thái thứ hai, cộng lại là bảy người.

Coi như đã biết được lực lượng của đối phương.

Hắn nghĩ tới Mặc Tiểu Tiểu và thế giới Linh Bí, có lẽ từ hai nơi này, hắn sẽ biết được đảng Cà Phê nọ có lai lịch gì.

Dù sao thông tin về hắn ở thế giới Linh Bí đã để lộ ra số mười là quân vương thành Đế, và một người như vậy không am hiểu về tin tức nội thành, sẽ không khiến kẻ khác hoài nghi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm cho Chu Viên Viên đi xuống nghỉ ngơi trước, sau đó liên lạc với Mặc Tiểu Tiểu.

“Cậu về rồi à?” Giọng nói của Mặc Tiểu Tiểu mang theo chút mừng rỡ.

Lời nói đã tới bên miệng, tới cuối cùng Hứa Thâm đành phải tạm dừng lại một chút, chợt nói: “Chưa, tôi còn làm việc ở bên ngoài, qua một đoạn thời gian nữa mới có thể về cục.”

“Chuyện gì mà lâu vậy? Làm đại đội trưởng trong cục bận rộn đến vậy sao?” Mặc Tiểu Tiểu lập tức lộ vẻ bất mãn, thậm chí trong đầu Hứa Thâm còn hiện ra dáng vẻ bĩu môi của cô.

Hứa Thâm bất đắc dĩ cười cười, nói: “Hỏi cô cái này, cô có biết đảng Cà Phê không?”

“Đảng Cà Phê?” Mặc Tiểu Tiểu nghi hoặc, nói: “Chưa từng nghe qua, là một đám người chuyên môn yêu thích uống cà phê à?”

“Là một tổ chức trong nội thành.” Hứa Thâm nói.

Mặc Tiểu Tiểu giật mình, tức giận nói: “Hoá ra là có việc mới nhớ đến tôi... Thế nào? Chuyện này rất quan trọng sao? Tôi có thể viết thư về hỏi trong nhà một chút, để cho người trong nội thành hỗ trợ kiểm tra.”

“Vậy quên đi.” Hứa Thâm không muốn làm Mặc Tiểu Tiểu khó xử. Lại nói, bản thân cô đã bị Mặc gia trục xuất, phải lưu lạc đến thành Đế, tình huống này cũng đủ để chứng minh người Mặc gia ở sau lưng Tiểu Tiểu có địa vị rất thấp. Tuy cô nói có vẻ thoải mái, nhưng nếu thật sự để cô hỗ trợ, đoán chừng cô gái này cũng phải tốn không ít sức lực.

Bản thân đang đứng trước rìa vách núi đen tràn ngập nguy cơ, còn muốn giúp đỡ người khác?

Trong lòng Hứa Thâm thầm than một tiếng đứ ả ngốc.

“Cái gì gọi là vậy quên đi chứ? Cậu tự nói ra cơ mà?” Mặc Tiểu Tiểu thâm nói.

Hứa Thâm cười cười, lại nói chuyện phiếm với cô vài câu, hỏi thăm tình hình trong cục, sau khi biết tình hình vẫn như thường ngày, hắn mới dừng liên lạc.

Tiếp đó, Hứa Thâm tiến vào trong thế giới Linh Bí.

Điều khiến Hứa Thâm ngạc nhiên chính là cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám online quanh năm, thế mà lần này lại off.

Hứa Thâm thấy Đầu Sói còn online, kinh ngạc hỏi: “Nhà Trinh Thám đâu?”

“Không biết, từ mấy ngày hôm trước cô ấy đã không online rồi.” Đầu Sói lắc đầu nói.

Hứa Thâm có chút bất ngờ, nói: “Không phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tôi cũng hoài nghi như vậy. Có phải cô gái này đã bị người khác tìm ra thân phận thật hay không ...” Đầu Sói nói thâm, dù sao cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám kia vẫn luôn có biểu hiện muốn tìm đường chết, bị người ta đánh chết cũng không kỳ quái.

“Nếu không thử gọi xem sao?” Hứa Thâm thử nói.

“Tôi không có ý kiến.” Đầu Sói tỏ vẻ không hề gì.

Ngay lập tức, Hứa Thâm chăm chú nhìn quả cầu ánh sáng màu cam số ba của Nhà Trinh Thám, tập trung tinh thần lực kêu gọi.

Không bao lâu sau, quả cầu màu da cam số ba sáng lên.

Tiếng cười của Nhà Trinh Thám truyền ra: “Sao vậy? Sao đột nhiên số mười lại chủ động tìm tôi rồi?”

“Tôi còn tưởng cô đã xảy ra chuyện gì rồi.” Hứa Thâm đáp, hắn nghe thấy giọng nói của cô rất thoải mái, có vẻ không giống như gặp phải chuyện gì đó.

“Xảy ra chút chuyện thôi.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nghe vậy cảm xúc lập tức trầm xuống, ưu thương nói: “Con mèo nhà tôi đã chết, gần đây đang làm tang lễ cho nó.”

“...”

Mèo còn cần làm tang lễ à... Hứa Thâm có chút cạn lời, nói: “Không xảy ra việc gì là tốt rồi, tôi còn cho rằng cô bị người ta làm thịt, muốn đổi người mới rồi.”

“Tôi cũng chờ mong có ai đó có thể tìm ra tôi, nhưng đáng tiếc, chưa ai nhận ra.” Nhà Trinh Thám bắt đầu nói.

“Cô cũng thích nuôi thú cưng sao?” Đầu Sói cười nói.

Nhà Trinh Thám nói: “Một người tịch mịch, đương nhiên muốn tìm một nhóc con làm bạn.”

“Tôi cũng thích nuôi, nhưng mà tôi thích nuôi chó, nuôi chó có thể giúp tôi trông cửa.” Đầu Sói cười nói.

“Anh là lợi dụng, tôi là yêu thương, chúng ta không giống nhau.” Nhà Trinh Thám tức giận nói.

Hứa Thâm nghe thấy bọn họ bắt đầu tán gẫu chuyện hằng ngày, đành phải ngắt lời nói: “Hai người từng nghe qua đảng Cà Phê chưa?”

“Đảng Cà Phê?”

Hứa Thâm nói chen vào, nhưng cả hai người đều để ý. Bọn họ nhìn ra Hứa Thâm online là có chuyện mà đến, Đầu Sói nói: “Chưa từng nghe qua, là đám người thích uống cà phê à?”

“Anh nói đảng Cà Phê trong nội thành à?” Nhà Trinh Thám nghi ngờ nói.

Chương 422. Cái Gì Gọi Là Chọc Thủng Trời?

Đôi mắt Hứa Thâm sáng lên, đáp: “Đúng vậy, cô biết rõ bọn họ sao?”

“Không tính là biết rõ, đó là một đám trộm đạo lưu manh.” Nhà Trinh Thám nói.

Lưu manh... Hứa Thâm sửng sốt, đôi mắt sáng thêm vài phần, nói: “Tổ chức của bọn họ không có có quân vương à?”

“Theo tin vịt thì nói có, nhưng theo tôi suy đoán, hơn phân nửa là không, quân vương đơn giản chỉ một tấm da hổ khoác bên ngoài mà thôi, cũng may đám người này đã có chỗ đặt chân tại nội thành.” Nhà Trinh Thám khẽ cười nói: “Mà trên thực tế, loại chuyện này rất bình thường, có vài tổ chức nói bản thân có quân vương, nhưng căn bản là không có, có vài tổ chức khác nói không có, nhưng thật ra lại giấu giếm mảnh hổ, nếu chọc vào chính là tìm đường chết.”

“Đúng vậy, đầu năm nay nhiều người thích dối lòng lắm, không có thích nói có, có lại thích nói thành không có.” Đầu Sói cười nói.

Hứa Thâm lộ ra vẻ hứng thú cất giọng nói: “Có thể nói kỹ càng tỉ mỉ hơn không?”

“Sao vậy, bọn họ chọc đến anh à?” Nhà Trinh Thám dò hỏi.

“Không, chủ yếu là cảm thấy hứng thú đối với thứ bọn họ sản xuất mà thôi.” Hứa Thâm nói.

“Thứ bọn họ sản xuất? Nghe nói là bán thịt.” Giọng điệu của Nhà Trinh Thám mang theo chút khinh thường: “Rõ ràng là thấp kém hạ lưu, nhưng hết lần này tới lần khác lại tự xưng là đảng Cà Phê, ai không biết còn cho rằng đây là vốn liếng của tổ chức nào đó.”

“Chẳng lẽ bán thịt không tính là vốn liếng sao?” Đầu Sói hỏi.

“Vậy loại đầu cơ trục lợi súng ống đạn dược như anh thì tính là gì?” Nhà Trinh Thám hỏi lại.

“Phần tử khủng bố?” Đầu Sói thử đáp một câu.

Nhà Trinh Thám bị chọc cười, Đầu Sói cũng cười ha hả.

Hứa Thâm không tiếp tục hỏi nhiều, trong lòng đã hiểu được phần nào rồi, sau đó hẳn lại hỏi thêm một chút chuyện về Giang gia.

Ngay lập tức, Nhà Trinh Thám nói ra phần tình báo lần trước đã bị Hứa Thâm cắt ngang.

Hóa ra gần đây Giang gia có cướp lại một chút sản nghiệp, nhưng trong quá trình tranh giành, đã xảy ra một ít xung đột, có một vị chiến tướng Quỷ Nguyệt bỏ mình.

Theo như Nhà Trinh Thám phân tích, rất có thể đây là bố cục do các thế lực khác sắp đặt để thăm dò Giang gia.

Hứa Thâm nghe xong, chỉ biết cảm thán trong lòng. Tình thế hiện giờ, những gì hắn có thể làm cũng chỉ là quan tâm một chút tin tức như vậy, với thực lực trước mắt của hắn, căn bản không có khả năng nhúng tay vào.

Hứa Thâm rời khỏi thế giới Linh Bí, quay trở lại văn phòng.

Thanh kiếm phong hắn lấy từ kho hàng lần trước, đã xuất hiện lỗ hồng khi giao thủ với Mộc Vương, giờ còn đang chữa trị bên trong.

Hứa Thâm chỉ có thể phân phó Đại Ly Ly tới kho hàng chọn một kiện binh khí khác cho mình.

“Cậu lại tính toán làm cái gì nữa vậy?” Mộc Vương biết được tin tức, vội vàng chạy tới đầu tiên, sợ Hứa Thâm lại làm loạn.

Gã vô cùng bất đắc dĩ với thiếu niên tên Hứa Thâm này, rõ ràng hắn là phần tử bất ổn luôn khiến gã nhức cả đầu nhưng lại vô cùng khó giải quyết, tạm thời không thể xử lý được.

“Lấy binh khí mà thôi, anh không cần để ý đến tôi kỹ càng như vậy đâu.” Hứa Thâm nói.

“Cậu đừng làm bừa.” Mộc Vương nói: “Tuy chúng ta đã làm rất nhiều chuyện không nói quy củ, nhưng chúng ta chỉ không nhắc tới một vài quy tắc cứng nhắc mà thôi, chứ bản thân chúng ta cũng có quy tắc của riêng mình. Nghĩa là có vài thứ tuyệt đối không thể đụng vào, cũng không thể chọc thủng trời.”

“Cái gì gọi là chọc thủng trời?” Hứa Thâm hỏi.

“Tại thành Đế này, Nghĩ Hậu chính là trời.” Mộc Vương nói: “Mặc kệ thế lực sau lưng chúng ta là thế lực phương nào, một khi đặt vào trong này đều phải xem sắc mặt Nghĩ Hậu mà làm việc. Nói đơn giản, chúng ta có thể tùy ý làm chuyện gì đó, nhưng không thể làm tổn hại đến lợi ích của Nghĩ Hậu, cậu hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Hứa Thâm gật đầu.

“Vậy cậu muốn kiếm làm cái gì?”

“Kiếm của tôi hỏng rồi, kiểu gì cũng phải có một kiện binh khí tiện tay chứ?” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Nếu cậu thật sự gặp chuyện, tôi sẽ không bảo vệ cậu đâu.”

“Yên tâm.” Hứa Thâm mỉm cười: “Tôi sẽ không kéo anh xuống nước.”

Mộc Vương hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hứa Thâm nhìn bóng dáng rời đi của gã, đôi mắt hơi nheo lại một chút.

Với Mộc Vương, trong lòng Hứa Thâm vẫn có chút không nắm chắc. Lần trước khi hai người giao thủ, coi như lực lượng của cả hai ngang nhau, nhưng Hứa Thâm lại nhìn ra, Mộc Vương không thi triển năng lực của gã.

Nghĩa là đối phương chỉ dựa vào chiến lực cơ bản cùng với khư binh, lại có thể bắt phân thắng bại với hắn.

Tuy lúc ấy hắn còn giữ lại một vài con bài chưa lật, nhưng không khó để nhìn ra, rất có khả năng Mộc Vương này đã đạt đến điểm cực hạn của hình thái thứ hai, hơn nữa còn nắm giữ trạng thái khư lực cực hạn.

Chính là tồn tại chỉ còn một bước lớn nữa sẽ trở thành quân vương...

Nhưng một bước này lại khiến quân vương khác biệt hẳn với phàm trần.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã tìm được binh khí, cũng là một thanh kiếm phong được chế tạo từ một bộ phận nào đó của khư cấp B, tính dẻo dai tốt hơn, nhưng độ sắc bén không bằng được thanh trước kia.

Mặc kệ ra sao, tạm thời miễn cưỡng cũng đủ dùng.

Hứa Thâm lấy ra dụng cụ truyền tin, liên lạc cho một người.

“Ừm? Tìm tôi có việc gì sao?” Nguyệt Linh bên kia thoáng kinh ngạc, chợt bình tĩnh hỏi.

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Nghe nói khu Vô Miên rất hỗn loạn, khư thú chém không hết, muốn hỏi xem cô có cần hỗ trợ hay không?”

“Ồ?” Nguyệt Linh có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ Hứa Thâm muốn tỏ vẻ cảm ơn vì chuyện cô từng giúp hắn lần trước? Nhưng lần đó, cô giúp Hứa Thâm để bù lại hai lần hắn từng trợ giúp cô mà? Ngay cả nhân tình cô cũng chưa trả hết đâu.

“Câu tự mình đến hỗ trợ sao? Rảnh như vậy à?” Nguyệt Linh tò mò hỏi.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Chúng ta đều là người của cục Khư Bí, tôn chỉ của cục Khư Bí chúng ta chính là có khư nhất định phải trả. Và giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm.”

“Bớt nói mấy câu vô nghĩa, hãy nói chuyện đúng đắn đi.” Nguyệt Linh tức giận nói.

Hứa Thâm dò hỏi: “Cô có biết bang Bạch Trú không?”

“Biết. Làm sao vậy?” Nguyệt Linh nói: “Đây chính là khối u ác tính của khu Vô Miên bọn tôi, thuộc loại địa đầu xà.”

Ở khu Vô Miên, người biết đến bang Bạch Trú còn nhiều hơn người biết đến cục Khư Bí.

“Nếu là khối u ác tính, vì sao không chữa trị?” Hứa Thâm hỏi.

Chương 423. Ý Tưởng Của Cậu Đột Phá, Mới Lạ Nhỉ?

Nguyệt Linh cười khổ nói: “Cậu nói nghe thật dễ dàng. Nhưng trên thực tế, cả cục trưởng của bọn tôi cũng bó tay với bang Bạch Trú, hàng năm ông ấy còn phải mời lão đồng nhà người ta tới uống trà kia kìa. Khu Vô Miên có an ninh hay không, chúng tôi nói không tính, là người ta nói mới tính.”

Thật đúng là một tay che trời... Hứa Thâm âm thầm cảm thán, lại nói: “Nghe nói bang Bạch Trú có vài vị hình thái thứ hai, vì sao không nhờ bọn họ qua hỗ trợ trăm khư?”

“Muốn nhờ cũng phải xem bọn họ có chịu hay không nha.”

Nguyệt Linh bất đắc dĩ nói: “Dù dùng tiền mời bọn họ cũng không được. Đám người này kiếm tiền dễ lắm, không giống chúng ta, công việc mệt nhọc bản thủ gì cũng phải làm.”

“Tôi cho cô hai câu nói này, người ta không chịu chỉ vì xấu hổ, cô lén lút đưa khư qua đó cho người ta, không phải là người ta

tiếp nhận rồi sao?” Hứa Thâm nói.

“Cậu tưởng nhét khur cũng như nhét tiền vào hủ...” Nguyệt Linh có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói gì.

Đây chính là khur đó, nếu lén lút hấp dẫn khur đến địa bàn bang Bạch Trú, chẳng phải sẽ khiến bang Bạch Trú bên kia điên cuồng như chảo dầu sôi hay sao?

Một khi để lộ dấu vết, phỏng chừng bọn họ sẽ tìm đến trong cục tính sổ đầu tiên.

Khu Vô Miên vốn đã hỗn loạn, nếu còn chọc giận bọn người kia, sẽ chỉ khiến những người giữ gìn trật tự như bọn họ càng thêm khó làm mà thôi.

“Không có gì khác cả.” Hứa Thâm cười cười, nói: “Khu Vô Miên có bóng dáng khur cấp B không? Nếu có hãy giúp tôi tặng hai con cho bang Bạch Trú.”

Nguyệt Linh nghe được trong miệng Hứa Thâm nói một câu tặng lễ vật, chợt có chút ghen lời, hỏi: “Sao cậu lại có xung đột với bang Bạch Trú?”

Hứa Thâm ở khu Hắc Quang, cách xa khu Vô Miên, có quãng tám cái sào cũng không tới mà.

“Đều ở chung trong một tòa thành, khó tránh khỏi sẽ chạm trán, cũng không tính là xung đột, chẳng qua tôi chỉ muốn báo đáp khách hàng cũ một lần thôi.” Hứa Thâm nói.

Nguyệt Linh tức cười, lấy khur ra báo đáp khách hàng cũ?

Ý tưởng của cậu đột phá, mới lạ nhỉ?

“Đúng là trong khu chúng tôi có ba nơi có xuất hiện khur cấp B, mà gần đây tôi quá bận rộn cũng không rảnh để xử lý, đều tạm thời khoanh tròn nó thành vùng cấm rồi, những người tin tức nhạy bén kia, sẽ không tự tìm mất mặt mà bước đến khu vực ấy đâu.” Nguyệt Linh nói.

Lại nói, đúng là ngẫu nhiên cũng có khur cấp B xuất hiện ở thành Để, nhưng có vài loại khur cấp B, tần suất hoạt động thấp, hoặc là ăn uống ít, có thể mặc kệ chúng một đoạn thời gian, chưa chắc đã cần xử lý ngay lập tức.

Mà có vài loại khur cấp B, vừa xuất hiện đã tạo thành thương vong trên phạm vi cực lớn, chúng đi khắp nơi tìm kiếm đồ ăn, đương nhiên cũng có vài loại sau khi trực tiếp buông xuống hiện thực, sẽ tập kích tất cả những tồn tại mà chúng nó nhìn thấy, chẳng phân biệt ai với ai cả.

Loại này cần lập tức xử lý, mức độ ưu tiên tăng lên tới cấp cao nhất.

Nếu nhân thủ không đủ, còn có thể xin cục Khur Bí thuộc khu Mẫu Hoàng điều động nhân thủ đến giúp đỡ.

Bên kia tương đương với tổng cục Khur Bí.

“Vậy vừa vặn, đề tôi thay cô đi giải quyết. Cô cứ giúp tôi đưa chúng nó cho người bạn bang Bạch Trú bên kia, ý cô sao nào?” Đôi mắt Hứa Thâm lập tức tỏa sáng, nếu trong tay Nguyệt Linh không có mục tiêu, hẳn còn đang dự định sẽ tự mình đi tìm hai con tặc qua bên đó, nhưng may mắn, gặp đúng dịp rồi, hẳn cũng bớt một phen tay chân.

Lần trước vì ứng phó với tiểu đội trăm khur nội thành kia, hẳn đã tìm được vài con, chỉ là hẳn cũng không thể xác định bên trong có tồn tại cấp A hay không...

Đây cũng là nguyên nhân khiến hẳn phải vội vàng liên lạc với Nguyệt Linh, những con mà cô kiểm tra được kia chắc chắn là cấp B.

“...” Nguyệt Linh có chút im lặng.

Tuy Hứa Thâm nói rất đơn giản, nhưng yêu cầu này còn khó hơn việc hẳn nhờ lúc trước.

Lại nói, trong thiên hạ nào có bức tường nào không lọt gió?

Chuyện bại lộ chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Nếu việc đã xong, lại để cho bang Bạch Trú đi điều tra biết chân tướng chuyện khur gây hại này, phỏng chừng cục Khur Bí khu Vô Miên cũng bị người ta lật ngược lên mặt.

Đừng tưởng bang Bạch Trú bên kia không dám, trình độ hỗn loạn thối nát của khu Vô Miên, chân chính vượt qua sức tưởng tượng của những khu khác rồi.

“Được.” Sau một lúc lâu, cuối cùng Nguyệt Linh cũng chịu nhận lời.

Nhưng một chữ này lại khiến cô dùng không ít khí lực mới có thể nói ra.

Hứa Thâm nghe xong, lập tức mỉm cười. Cô đã lựa chọn đồng ý, lúc này hẳn mới nói: “Đừng lo lắng, dù bị bang Bạch Trú phát hiện là cô làm, bọn họ cũng không gợn lên được một chút bột nước nào đâu. Có lẽ sau này bang Bạch Trú có còn tồn tại hay không, cũng là một chuyện cần phải đưa ra bàn bạc đó.”

Nguyệt Linh lập tức sửng sốt, kinh ngạc nói: “Cậu muốn xử lý bang Bạch Trú?”

“Chưa chắc đã là xử lý, chủ yếu vẫn là xem tình huống lại nói sau.” Hứa Thâm không đưa ra câu trả lời khẳng định.

Sắc mặt Nguyệt Linh lập tức trở nên phức tạp.

Hiển nhiên hành động lần này của Hứa Thâm tuyệt đối không xuất phát từ thân phận của hắn tại cục Khư Bí, dù sao đó cũng là thân phận đứng đắn, sao có thể làm loại chuyện này?

Tình huống này nói lên Hứa Thâm còn có thân phận khác.

Nhưng đó cũng là chuyện rất bình thường.

Địa vị càng cao, càng có nhiều người muốn mượn sức, mời mọc, hấp dẫn, tự nhiên cũng sinh ra những tầng thân phận khác nhau.

Kể cả bản thân cô, ngoại trừ tọa trấn cục Khư Bí, cũng có vài thân phận khác, chẳng qua những thân phận bí mật ấy chỉ sinh ra với mục đích thuần túy là thỏa mãn hứng thú của cô, hoặc cung cấp một chút tiện lợi nào đó.

“Tôi đã biết, cậu cần hành động khi nào?” Nguyệt Linh dò hỏi.

Lúc trước Hứa Thâm không biểu lộ ra ý tứ, mà chờ sau khi cô trả lời mới để lộ ra. Căn cứ vào chi tiết này, Nguyệt Linh cũng đoán được rằng Hứa Thâm muốn thăm dò xem cô có đáng giá để tin nhiệm hay không.

Mà hiển nhiên, câu trả lời của cô đã thông qua khảo nghiệm nhỏ của hắn.

“Đêm nay đi.” Hứa Thâm nói: “Tôi sẽ đi cùng mọi người.”

“Nhanh như vậy...” Nguyệt Linh có chút ngoài ý muốn, chột nói: “Vậy tôi chờ cậu, chúng ta gặp mặt ở chỗ cũ?”

“Chỗ cũ sao... Được.” Hứa Thâm nghĩ đến mảnh rừng khư chôn xác trước kia.

Chương 424. Ý Thế Làm Càn, Ngang Ngược Bá Đạo!

Tuy Khư giới sẽ di chuyển, nhưng mảnh rừng khư này nằm ở tầng nông trong Khư giới, tần suất di chuyển khỏi hiện thực tương đối chậm chạp. Tuy trải qua thời gian lâu như vậy, nhưng nhiều nhất nó cũng chỉ rời xa mấy khu nhà dân cạnh đó một đoạn ngắn ngắn thôi, vẫn rất dễ phân biệt.

Hứa Thâm cắt liên lạc, lập tức đi thu dọn đồ đạc, rồi lái xe đến khu Vô Miên trước.

Vào lúc hoàng hôn, hắn tìm được rừng khư chôn xác.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì, bóng dáng lập tức trôn vào tầng thứ hai trong Khư giới, khư cấp B mới có thể tiến vào nơi này, còn khư cấp C chỉ có thể bồi hồi ở khoảng giữa tầng thứ hai và tầng nông trong Khư giới, và chúng sống chủ yếu ở chỗ sâu tại tầng thứ nhất trong Khư giới.

Lúc này, bên trong tầng thứ hai Khư giới, Hứa Thâm đã nhìn thấy dáng vẻ hư ảo của tầng thứ nhất Khư giới để lộ ra ngoài.

Giống như khung cảnh hiện thực lúc nhìn từ tầng thứ nhất trong Khư giới.

Mà quan sát từ tầng thứ hai Khư giới, hiện thực trở nên vô cùng hư ảo, gần như đã chuyển thành trong suốt.

Hứa Thâm nghĩ đến cảnh tượng hắn từng trông thấy ở động khư, nơi đó là tầng thứ ba Khư giới. Khi đặt mình vào tầng thứ ba Khư giới, sẽ không thể nhìn thấy cảnh tượng trong hiện thực, chỉ có thể nhìn thấy một chút đường nét hư ảo của tầng nông Khư giới.

Nghĩa là càng tiến vào tầng sâu trong Khư giới, càng không thể nhìn thấy hiện thực.

Ngắm lại cũng thấy đúng thôi, dù sao nhiều tầng chồng chất lên nhau, tầng bên dưới dần bị lấp kín vốn là chuyện rất bình thường... Và có vẻ đây cũng là nguyên nhân khiến con người có thể sống sót được trong hiện thực.

Nhưng... khéo mắt Hứa Thâm khẽ liếc nhìn Mai Phù với vẻ mặt chán muốn chết đang đi theo bên cạnh mình.

Cô ấy nhìn thấy hắn như thế nào chứ?

Hiển nhiên hắn vẫn chưa tìm ra đáp án để giải thích cho tình huống này, nhưng thông qua tầng thứ hai Khư giới, Hứa Thâm đã tìm được bộ xương khô vẫn bị chôn vùi dưới gốc Khư Thụ.

Thi thể sớm hư thối, trên xương khô chỉ còn lại một lớp giáp da.

Và bộ thi thể bị hắn chôn ở tầng nông, đã lộ ra rõ mồn một khi quan sát từ tầng càng sâu hơn trong Khư giới

Nói như vậy, vô cùng có khả năng, lúc trước Nguyệt Linh đã sớm phát hiện ra mục đích mà hắn tới đây rồi ... Chỉ cần cô ấy trón vào tầng thứ hai trong Khư giới ở ngay chỗ này, chắc chắn có thể phát hiện ra tất cả.

Về mặt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh.

Dù hiện giờ bí mật của hắn đã bại lộ, nhưng hắn chợt phát hiện ra rằng bản thân đã không còn đề ý và sợ hãi nữa.

Có thể nói, dưới bàn tay của số một, chuyện này đã ẩn xuống một dấu chấm tròn. Và kể cả khi có người báo chân tướng cho giáo hội Nguyệt Quang, câu chuyện này cũng không có thêm chương mới!

Nếu không, người giáo hội Nguyệt Quang lại đến đây bắt hắn thêm một lần nữa, chẳng phải lần phóng thích trước kia đã biến thành một trò hề hay sao?

Suy cho cùng, số một cũng là quân vương, nếu đối phương đã nhận lời xử lý chuyện này, đương nhiên cũng sẽ xử lý hoàn toàn triệt để.

Hiện giờ Hứa Thâm mới phát hiện ra, đúng là làm chuyện xấu không đáng sợ, mà bị phát hiện cũng không đáng sợ, chỉ cần trong tay có đủ lực lượng, kể cả chuyện xấu có bị người phát hiện cũng chẳng vấn đề gì.

Mà loại hành vi này gọi là ỷ thế làm càn, ngang ngược bá đạo.

Không lâu sau đó, Hứa Thâm đã đợi được Nguyệt Linh.

Nguyệt Linh vẫn mặc trang phục tác chiến màu bạc, dáng người tinh tế giống như tinh linh dưới ánh trăng, đang nhanh chóng vươn người nhảy tới.

Chờ sau khi cô nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi trên một thân cây, mới cười nói: “Để cậu đợi lâu rồi.”

Hứa Thâm đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Khư Thụ biết hút máu, vậy mà nhánh cây bị hấn ngồi lên, lại chảy máu tươi ra ngoài.

Nguyệt Linh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bên dưới tàng cây một cái, nhưng chỉ cười cười không hề nói điều gì, sau đó dẫn Hứa Thâm rời khỏi nơi này.

Mỗi người đều có bí mật nhỏ của mình, đương nhiên Nguyệt Linh sẽ không đi vạch trần. Lại nói, ở một vài thời điểm, biết nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Bang Bạch Trú có chỗ dựa vững chắc tại nội thành, cậu vẫn nên cẩn thận là hơn.” Trên đường, Nguyệt Linh không nhận được, khẽ lên tiếng nhắc nhở Hứa Thâm.

Hứa Thâm tỏ vẻ không quan tâm: “Không phải tất cả những người ở trong nội thành, đều là đại nhân vật. Chúng ta cũng có thể vào đó sống, chẳng qua không thích mà thôi.”

Hiển nhiên những lời này tuyệt đối là nói thật.

Tuy điều kiện để vào ở nội thành rất cao, với người thường, thậm chí là trăm khư giả giai đoạn đầu, nếu bọn họ muốn tiến vào nội thành cũng cần phải phấn đấu cả đời, rồi chen lấn đến vỡ cả đầu mới được, nhưng với hình thái thứ hai, lại chỉ là chuyện nhỏ.

Đầu tiên, thủ đoạn vơ vét của cải của hình thái thứ hai hơn xa giai đoạn đầu, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể trốn vào Khư giới, không cần mượn trang bị phá khư, cũng không để lại dấu vết rõ ràng.

Trừ phi phải đối mặt với lực lượng ở cấp bậc càng cao hơn, nếu không, dưới tuyệt đại đa số tình huống, chỉ cần hình thái

thứ hai xuất hiện, cũng tương đương với muốn làm gì thì làm.

Chỉ tính riêng thủ lĩnh Hội Truy Quang thôi, khoản chi tiêu hàng năm của bọn họ cũng không thấp hơn trăm vạn.

Trong khi với giai đoạn đầu, một năm có thể thu vào hơn trăm vạn chính là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa, hình thái thứ hai cũng thuộc loại lực lượng nòng cốt tại nội thành, là tồn tại có không ít thế lực đều nguyện ý tiếp nhận.

“Chúng ta cũng không biết tình huống trong nội thành, nhưng thế lực có thể vươn bàn tay đến tận nơi này, khẳng định không đơn giản, vẫn nên cẩn thận sẽ thỏa đáng hơn.” Nguyệt Linh lại nhắc nhở.

Lại nói, ở nơi này của bọn họ, tin tức về nội thành bên kia cực kỳ bế tắc, lỗ như sau lưng đối phương là thế lực đầu sỏ nào đó, có thể điều động nhân mạch kinh người, thì bọn họ đụng chạm với đối phương có khác nào lấy trứng chọi với đá?

Đây cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều người khi đối diện với hai từ ‘nội thành’ này, đều rơi vào tâm lý ngưỡng mộ.

Là kính sợ từ trong xương tủy.

“Cô cứ yên tâm đi.” Hứa Thâm mỉm cười.

Nguyệt Linh nhận thấy trong lòng Hứa Thâm đã quyết, cô cũng không khuyên nhủ thêm nữa. Rất nhanh, bọn họ đã đi tới địa điểm có xuất hiện khu cấp B đầu tiên.

Chương 425. Phép Thử!

Nơi này là một dãy nhà cao tầng cũ, tất cả đèn đuốc trên ba khu phố chung quanh đều ảm đạm, không có người ở lại.

Từ sau khi nơi này bị liệt vào vùng cấm, nó đã chân chính trở thành tử địa (vùng đất chết), kể cả con khur trong này đã bị giải quyết, thì trong thời gian ngắn kinh tế cũng sẽ sụt giảm.

Tình huống này cũng giống như nhà ma từng có người chết vậy, luôn bị người ra kiêng kị, lánh xa.

Hứa Thâm đã nhìn thấy con khur cấp B kia. Nó có hình dáng của một con rùa lớn với đường kính mai lên tới bảy, tám mét, nhưng điều làm người ta kinh hãi chính là, cái “Mai rùa” được đan từ thân thể con người, toàn bộ bên trên đều là tay chân đang không ngừng khua khoắng, và những mảnh da thịt trắng như tuyết.

Con khur này đang nằm sấp phía trên mái nhà.

Tới khi nó phát hiện ra Hứa Thâm và Nguyệt Linh đang đến gần, mới từ từ quay đầu nhìn tới, những cánh tay phủ kín toàn thân đang không ngừng khua khoắng cũng ngừng lại, tất cả những cái đầu bên trong đều hướng ánh mắt nhìn qua đây.

“Cẩn thận một chút.” Về mặt Nguyệt Linh đầy ngưng trọng.

Tuy cô biết con quái vật trước mặt là khur cấp B, nhưng giữa những con khur cấp B cũng có chênh lệch cực lớn. Những con khur cấp B đỉnh cao, có thể dễ dàng thuận sát hình thái thứ hai, hiển nhiên chiến lực của chúng nó đã tiếp cận cấp A rồi.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, chờ sau khi hấp dẫn được lực chú ý của con khur kia, hai người lập tức xoay người bước đi, chạy về phía bang Bạch Trú.

Hai người luôn phải chú ý duy trì khoảng cách, con khur kia cũng gầm nhẹ một tiếng rồi chậm rãi đuổi theo phía sau.

Bọn họ chạy băng băng trong Khur giới, ven đường có đi lướt qua những đoạn phố xá sầm uất phồn vinh, từng quảng trường rộng lớn, thậm chí còn xuyên qua mấy đoạn giao lộ thênh thanh với xe cộ đi lại như mắc cửi.

Con khur vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, nhưng động tác cũng không nhanh.

Không lâu sau đó, bọn họ đã đi vào bang Bạch Trú, hai người lập tức tăng tốc, rồi nhanh chóng biến mất trong một ngõ hẻm nào đó gần khu vực bang Bạch Trú.

Con khur đằng sau đã mất dấu hai người, lập tức trở nên nóng nảy táo bạo.

Dụng cụ cảm ứng khur thú được đặt trên con đường gần bang Bạch Trú lập tức vang lên, truyền đến âm thanh chói tai.

Nguyệt Linh liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, có chút lo lắng.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Tôi phải ở lại chỗ này nhìn xem, con khur khác giao cho cô.”

“Cậu muốn nhân cơ hội đánh lén sao?” Nguyệt Linh nói.

“Phải nhìn xem trước đã.” Hứa Thâm cười nói.

Nguyệt Linh không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, cô lập tức xoay người biến mất trong bóng đêm.

Ngay sau khi âm thanh từ dụng cụ cảm ứng khur thú vang lên, trên con đường lập tức xuất hiện một đồng bóng người, bọn họ thuần thục mở ra trang bị phá khur, nhưng nhìn khắp nơi xung quanh, lại không thấy được con khur cấp B này.

Rất nhanh, lại có một người xuất hiện trên con đường, đôi phương mặc tây trang màu xám, thoát nhìn dáng người khôi ngô. Người này vừa bước ra, sắc mặt đã nhanh chóng biến đổi, hiển nhiên đôi phương nhìn thấy con rùa lớn được đan lại bằng hàng đồng thân thể con người kia.

“Khur cấp B...” Sắc mặt người này khẽ biến, gã lập tức lấy ra dụng cụ truyền tin, liên lạc với cục Khur Bí.

Hứa Thâm nhìn thấy hành động của gã, không khỏi nở nụ cười.

“Đáng chết.” Tuy đã báo cho cục Khur Bí rồi nhưng trung niên này cũng biết, bọn họ không chờ được cho đến khi cô Nguyệt Linh của cục Khur Bí kia có mặt. Gã lập tức sơ tán đám người, nếu còn để cả đồng người tụ tập ở nơi này, chẳng khác nào mang thức ăn đến cho con khur kia.

Nhưng động tác chỉ huy của gã vẫn còn quá chậm. Con khur kia vừa nhìn thấy những nhân viên trăm khur giai đoạn đầu của bọn họ, đã lập tức buông xuống tầng nông trong Khur giới.

Rất nhanh, tất cả trăm khur giả trên đường, đều có thể nhìn thấy con quái vật khủng bố này.

Âm thanh kinh hoàng vang lên. Trung niên kia rống giận một tiếng, rồi dứt khoát kéo bộ tây trang trên người xuống, để lộ ra trang phục tác chiến bên trong, sau đó rất nhanh quay về tổng bộ được đặt ngay trên con đường này.

Không lâu sau đó, gã đã vòng quay lại, lần này còn có một cô gái đi theo.

Cô gái này có dung mạo khá bình thường, nhưng dáng người cực kỳ nóng bỏng, mặc trên người một bộ trang phục tác chiến rất giống da rắn, trong tay cầm loan đao.

Khi bọn họ đến gần, con khur kia đã bắt đầu tập kích đám nhân viên trăm khur khác.

Hứa Thâm lén vào trong đám người đang đứng tại một khu kiến trúc gần đó. Vào thời khắc này, không một ai còn tâm tư để chú ý đến một người vừa xuất hiện bên cạnh mình, hơn nữa Hứa Thâm không mở Khur Nhãn, không để làm người ta chú ý tới.

Hắn lặng lẽ quan sát.

Sở dĩ hắn lợi dụng khur đến đây, vốn không phải hắn muốn giấu giếm điều gì. Hắn chỉ đơn thuần muốn dùng khur thú để kiểm tra chiến lực của ba vị hình thái thứ hai trực thuộc bang Bạch Trú mà thôi.

Dù Hứa Thâm đã có kinh nghiệm chém giết hình thái thứ hai, thậm chí từng tiêu diệt cả sáu vị thống lĩnh của hội Truy Quang trong khoảng thời gian cực kỳ nhanh chóng, nhưng hắn sẽ không vì vậy mà tự đại, coi rẻ toàn bộ hình thái thứ hai của thành Đế.

Loại tâm lý ấy là thứ dễ dàng khiến con người ta lật thuyền trong cồng ngầm nhất.

Dù sao, mỗi một tồn tại hình thái thứ hai đều sở hữu năng lực đặc thù, lỡ như bọn họ nắm trong tay một loại năng lực kỳ quái nào đó thuộc hệ đặc chất... Loại năng lực ấy đủ để bù lại chênh lệch khur binh và khur lực, thậm chí còn cho phép bọn họ có thể trực tiếp dựa vào năng lực của mình, diệt gọn đối phương.

Ví dụ như năng lực loại tâm linh. Dưới tình huống không phòng bị, năng lực giả loại tâm linh rất có thể sẽ thành công đánh lén trăm khur giả hình thái thứ hai đỉnh cao, chỉ cần đối phương không có bất cứ tầng phòng bị nào có liên quan tới loại năng lực này.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy người trung niên kia và cô gái mặc trang phục tác chiến da rắn cùng lao vào chiến đấu với khur thú.

Trung niên nọ là năng lực giả hệ cường công, cả người mọc lên bộ lông quái dị.

Trên thực tế, một vài trăm khur giả sở hữu năng lực hung mãnh của hệ cường công, sẽ biến thành trạng thái nửa thân thể thú hoá, sau đó bọn họ sẽ sở hữu một chút năng lực của dã thú.

Như bò trên vách tường dựng đứng, lướt nhanh trên mặt nước, vân vân...

Chương 426. Đã Xem Đủ Rồi!

Lúc này, toàn thân trung niên nọ mọc đầy lông cứng màu đen, trong tay cầm đại đao, bộc phát ra lực lượng dũng mãnh, sức phá hoại kinh người, hiển nhiên người này thuộc hệ cường công loại lực lượng.

Trên cánh tay cô gái đi theo phía sau trung niên nọ lập tức phóng ra một loại xiềng xích màu đen nào đó, quấn quanh con khur.

Mà ngay khi con khur kia bị xiềng xích siết chặt lại, bỗng nhiên nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết giống như đang gào khóc, cả người còn bốc lên khói trắng.

Hứa Thâm chưa từng trông thấy loại năng lực này. Rất có khả năng cô gái kia là năng lực giả hệ đặc chất, sở hữu loại năng lực độc đáo kỳ quái, không giống những hệ khác.

Hắn muốn cẩn thận quan sát thêm.

Chỉ mười phút sau, dưới quá trình phối hợp của hai người bên kia, con khur đã bị chém giết.

Hứa Thâm cũng nhìn ra một chút manh mối, dường như loại năng lực kỳ quái của cô gái xiềng xích kia, có thể áp chế và phân giải lực lượng của khur.

Đáng tiếc không thấy được vị Trần Thanh Vân kia, trong lòng Hứa Thâm có chút tiếc nuối, nhưng kết quả như này cũng đủ rồi.

“Không cần hấp dẫn con khur thứ hai.” Hứa Thâm trốn vào Khur giới, lập tức liên lạc với Nguyệt Linh.

Giọng nói của Nguyệt Linh có chút hỗn hển rõ ràng, cô vừa nghe vậy, lập tức sững sờ hỏi: “Cậu bỏ qua ư?”

“Không.” Hứa Thâm trực tiếp ngừng liên lạc, sau đó trốn vào Khư giới, lao thật nhanh về phía hai người bên kia.

“Hả?” Hai người trung niên nọ đang muốn kiểm tra xem con khư đã triệt để chết đi hay chưa, bỗng nhiên lại nhìn thấy Hứa Thâm đang ẩn nấp từ tầng thứ hai trong Khư giới, nhanh chóng hiện thân rồi lao về phía mình. Cả hai không khỏi sững sờ, sắc mặt biến đổi, nhưng rất nhanh, bọn họ đã ý thức được con khư này vốn không phải tự nhiên xuất hiện, nó chính là tác phẩm phá rối của Hứa Thâm.

“Là mày!” Trung niên kia phần nộ quát lớn: “Mày tới đây làm gì?”

“Nói chuyện hợp tác.” Hứa Thâm nói.

Khoảng cách hai bên ngày càng gần, bỗng nhiên Hứa Thâm rút kiếm chém thẳng về phía cô gái kia.

“Mày muốn chết!” Sắc mặt cô gái khê biến, trong ánh mắt lộ ra sát khí lạnh lạnh, nhưng giây tiếp theo, từ trong miệng cô ta bỗng phát ra tiếng cười lác lác như gà con. Chỉ thấy bàn tay cô gái vung tới, từng sợi xiềng xích màu đen như độc xà nhảy lên giữa không trung, nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm đã sớm có phòng bị, mặt nạ lập tức xuất hiện trên mặt, tốc độ bay tới của chuỗi xiềng xích trước mắt chợt trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, hắn có thể nhìn thấy quỹ tích vận vẹo của chúng nó cực kỳ rõ ràng.

Sưu!

Bóng dáng hắn chợt lóe, xuyên qua khoảng cách giữa mấy sợi xiềng xích, kiếm phong trong tay hắn chém ra.

Cô gái nọ vội vàng lui về phía sau, điều khiển mấy sợi xiềng xích đan xen vào nhau, cùng trườn tới.

Bóng dáng Hứa Thâm lại ẩn hiện như quỷ my, rất nhanh hắn đã tiến đến sát bên người đối phương.

“Đừng bỏ qua tao chứ...” Bên cạnh truyền đến tiếng cười âm trầm của vị trung niên kia, thanh khảm đao trong tay gã chợt

chém xuống, vừa vặn đúng vào lộ tuyến phải tiến lên của Hứa Thâm, công kích cực kỳ đột ngột.

Nhưng bóng dáng vốn đang cấp tốc tiến về phía trước của Hứa Thâm, chợt lấy một loại trạng thái quỷ dị mà ngừng lại, cứ như đột nhiên hấn bị một thứ gì đó từ đằng sau kéo lại, hoặc như thân thể hấn vốn được ngoại lực dẫn dắt chứ không phải tự mình hành động vậy.

Sau đó, tứ chi của Hứa Thâm vặn vẹo thật nhanh giữa hư không, kiếm quang lật tay lao đi, bao tay huyết sắc cũng xuất hiện phía trên bàn tay.

Phanh!

Kiểm như lôi đình.

Âm thanh xương cốt và kiếm phong va chạm vang lên, một kiếm này vừa chém thẳng lên cổ vị trung niên nọ, nhưng bị kẹt ở bên trong.

Chỉ thấy bên trong cán cổ của đối phương có đầy những mô thịt huyết sắc quấn quanh chằng chịt, khiến cho một kiếm này, rõ ràng đã trúng mục tiêu nhưng lại không thể thực hiện đúng mục đích của nó là chém đứt đầu gã.

Trung niên trừng lớn con mắt, không nghĩ tới Hứa Thâm lại có thể tránh thoát đòn đánh lén của mình, càng không nghĩ tới kiếm tốc của Hứa Thâm lại đột nhiên nhanh đến mức vượt qua khả năng phán đoán của thị giác gã.

Rồi không đợi gã chú ý tới chỗ đau đón trên cổ, Hứa Thâm trước mắt chợt xoay tròn tựa như con quay, trong lúc toàn thân xoay tròn, thanh kiếm trên tay hấn cũng rời khỏi cổ vị trung niên nọ, nhưng rất nhanh, vòng xoay đã kết thúc, lưỡi kiếm lại mạnh mẽ chém lên phần cổ của đối phương.

Và lần này, không có bất ngờ gì xảy ra, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, máu tươi văng tung toé.

Dưới ảnh hưởng của xung lực từ kiếm thế, cái đầu bị chém bay đi.

Hết thảy những chuyện này đều phát sinh chỉ trong nháy mắt, nhẹ nhàng, lưu loát, Hứa Thâm cũng lộ ra năng lực chiến đấu rất mạnh của mình.

Cô gái nọ giật mình, chỉ trong một khoảnh khắc sững sờ, người bạn vẫn luôn gắn bó bên cạnh cô đã chết rồi?

Sau khi Hứa Thâm chém bêu đầu đối phương, hắn vẫn không có ý định dừng lại, toàn thân rất nhanh lao đến như một tên thích khách lạnh lùng, trực tiếp tới gần cô gái kia.

Cô gái ấy lập tức kinh sợ, vội vàng co rút lại tầng xiềng xích bên ngoài, bện thành một tấm lưới che trước người.

Và bất kể Hứa Thâm lao đến với tiết tấu như thế nào, thân pháp mượt mà nhanh nhẹn ra sao, cũng không tránh khỏi tấm lưới lớn ấy.

Nhưng ngay sau đó, một luồng hàn quang bay ra.

Cô gái mở to hai mắt sững sờ nhìn tới, cổ họng đã bị kiếm phong đâm thủng.

Hóa ra Hứa Thâm vốn không chọn dùng thân thể mình đột phá tấm lưới lớn, ngược lại, hắn ném mạnh thanh kiếm ra ngoài. Thanh kiếm xuyên thấu qua khe hở giữa những sợi xiềng xích kia, chuẩn xác bắn thẳng vào mục tiêu.

Không đợi cô gái nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết, Hứa Thâm đã bắt lấy thanh khảm đao của vị trung niên kia, thân hình hung hăng lao tới, điên cuồng chém xuống, dùng lực lượng cực mạnh, chèn ép tầng xiềng xích đã bện thành vồng bên ngoài phải nén xuống, tới gần bản thân cô gái đang ở bên trong cái lồng kia.

Ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm tới gần, hắn lại tóm được chuôi kiếm, sau đó trực tiếp xoay tròn rồi rút nó ra. Thanh kiếm rời cổ kéo theo một đồng lớn máu tươi.

Cổ họng của cô gái kia bị khoét ra một lỗ thủng to chừng ba ly, máu tươi phun trào.

Dù vậy, cô ta vẫn chưa triệt để chết đi.

Chương 427. Hắn Là Người Hay Khư?

Hay nói chính xác hơn, với trăm khư giả hình thái thứ hai, chỉ cần trị liệu đúng lúc, dù bản thân trúng phải loại trọng thương

trí mạng như vậy, vẫn có thể cứu được, suy cho cùng, cái đầu còn chưa bị chặt đứt.

Hoa lạp lạp!

Cô gái xiềng xích chợt bạo động, mấy sợi xiềng xích vừa nảy đã biến thành những sợi tóc trên đầu, chúng trở nên càng mảnh mai hơn, cũng càng nhiều hơn, sau đó hung bạo đi tới vây quanh Hứa Thâm.

Trong đôi mắt Hứa Thâm hiện lên khur lực màu xám, bỗng nhiên hăn vung kiếm chém ra.

“Phanh” một tiếng, đồng xiềng xích nọ gãy lìa.

Kiếm phong chém thẳng vào một điểm vòng xoáy màu đen, đúng là chỗ yếu ớt nhất của đám xiềng xích nọ, sau đó Hứa Thâm không thèm để ý đám xiềng xích còn lại, tựa như những lưỡi dao sắc bén đang vây xung quanh, hăn lao thẳng về phía cô gái bên cạnh.

Lại “Phanh” một tiếng.

Kiếm phong điên cuồng chém xuống, chém bay đầu cô gái kia.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, từng mảng xiềng xích giống như trăm ngàn lưỡi đao gió ập tới, lại như một cái miệng rộng quái dị, chuẩn bị cắn lên người Hứa Thâm, chợt ngừng lại, sau đó chậm rãi mềm nhũn rơi xuống, màu sắc nhạt dần đi, tựa như muốn khur hoá rồi biến mất.

Cuộc chiến này chỉ vên vẹn phát sinh trong vòng 30 giây, dù thời gian rất ngắn, nhưng đầy rẫy những pha giao phong sinh tử, song phương đều lộ ra bản năng chiến đấu tới cực hạn của mình.

Hứa Thâm vẩy kiếm phong, ném văng những vết máu bên trên ra ngoài, sau đó xoay người đưa mắt nhìn con phố dài đằng sau.

Nơi này là tầng thứ hai trong Khur giới, trăm khur giả giai đoạn đầu không thể nhìn thấy hăn, trừ phi đối phương sở hữu một loại năng lực đặc thù nào đó thuộc hệ cảm giác.

Hứa Thâm đã tổn khá nhiều khur lực mới có thể giải quyết được hai tồn tại hình thái thứ hai này. Cuộc chiến này không hề đơn giản như lúc hăn chém giết đám thống lĩnh của hội Truy

Quang, chủ yếu là vì hai người cực kỳ đoàn kết, luôn biết cách phối hợp hỗ trợ lẫn nhau.

Trong khi lúc Hứa Thâm chém giết 6 vị thống lĩnh kia, gần như đều là xử lý từng người một, chờ sau khi hắn chém chết người thứ ba, thứ tư, những người khác mới biết đường ra tay giúp đỡ.

Thông qua chi tiết nhỏ này cũng có thể nhìn ra, thái độ đối xử với nhau của đám thống lĩnh hội Truy Quang hời hợt đến mức nào.

Mộc Vương yêu cầu bọn họ đoàn kết hỗ trợ, chỉ là mong muốn đơn phương, và bầu không khí trong hội cũng do cả đám người phối hợp với gã để dựng nên biểu tượng mặt ngoài thôi.

Hứa Thâm đang ở trong Khư giới, chỉ có thể nhìn thấy hiện thực mơ hồ bên ngoài, có không ít nhân viên đã tụ tập tới, tựa như bọn họ đang chờ đợi hiệu lệnh để tiến thêm một bước.

Khóe miệng Hứa Thâm xuất hiện nụ cười, hắn đưa mắt nhìn ba bộ thi thể trên mặt đất, thân thể con khur cấp B kia đã bị xé toang, để lộ hương vị cực kỳ ngọt ngào, thơm y như thịt.

Hứa Thâm liếm liếm môi, nhưng tới cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.

Hiện tại là thời điểm làm chính sự, chờ chốc lát nữa lại hưởng dụng cũng không muộn.

Hắn nhặt cái đầu của vị trung niên nọ lên, lại dùng mái tóc của cô gái kia, quấn quanh, cố định lại cái đầu đã bị bỏ thành hai nửa của cô ta, sau đó cắt bỏ từ phần cổ.

Hứa Thâm mang theo hai cái đầu, ung dung rời khỏi Khư giới.

Đám bang chúng của bang Bạch Trú, đang tụ tập trên con đường, cùng đợi hai vị đồng sự kêu gọi, bỗng nhìn thấy một bóng dáng trống rỗng xuất hiện trên trời cao. Đối phương chậm rãi đi xuống phía dưới như bước trên bậc thang, mãi cho đến khi thực sự đứng trên đường cái trong hiện thực.

Cả đám người đều nhìn thấy hai cái đầu đang được Hứa Thâm mang theo trong tay. Cái đầu của cô gái kia vô cùng thê thảm, tạm thời bọn họ còn không thể phân biệt rõ ràng, nhưng cái đầu của trung niên kia vẫn còn giữ nguyên hiện trạng, trên mặt

không hề dính máu, người khác chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Suy nghĩ trong đầu cả đám người tựa như ném thẳng một quả bom xuống nước, chờ đến khi nó nổ, lập tức nhấc lên cơn sóng nước ngập trời.

Cả đám đều vô cùng kinh hãi nhìn thiếu niên nọ, giống như đang nhìn chăm chú một con khỉ thú khổng lồ.

Hai vị đồng sự đều chết cả rồi? !

Trong khoảnh khắc này, bọn họ lại không sao phân biệt được, rút cuộc thiếu niên trước mắt này là người hay khỉ.

Chẳng lẽ hắn chính là một dạng ngoại hình do con đại khỉ hồi nãy biến ảo ra?

“Trần đồng có đây không?” Hứa Thâm nhẹ giọng hỏi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc quá mức kinh hồn táng đảm không một ai lên tiếng trả lời.

Hứa Thâm nở nụ cười, lại mang theo hai cái đầu, nhanh chóng đi lên con đường trước mặt.

Máu tươi nhỏ giọt từ hai cái đầu nọ, vẽ thành hai đường máu một trái một phải bên cạnh hắn, cùng đi trên con đường.

Hứa Thâm đi một bước, đám người đang vây quanh kia lại lui một bước.

Uy thế của một người, lại khiến cho đám bang chúng bang Bạch Trú đang đứng đầy đường kia, tuyệt đối không dám tiến lên.

Một bước, một lui.

Hứa Thâm trực tiếp đi hơn mười mét, đám người đang tụ tập ở phía sau liên tục lùi lại, suýt chút nữa đã xuất hiện té ngã dẫm đạp lên nhau, nhưng một chút rối loạn vừa xuất hiện này, cũng khiến không ít người thoát khỏi loại uy thế quỷ dị của hắn.

Có người vừa tỉnh táo lại, đã giận dữ hét lên: “Ngăn cản hắn, báo thù cho đồng sự!!”

Lời này đã kích thích không ít người bên cạnh, lập tức có người giơ binh khí trong tay lên, đánh tới Hứa Thâm.

Mặc kệ Hứa Thâm là người hay khur, thì nơi này cũng là địa bàn của bang Bạch Trú, là con đường Nhật Miện, biểu tượng kiêu hãnh trong lòng bọn họ, bất cứ tồn tại nào dám xâm phạm đến nơi đây, đều phải giết chết bất luận tội!

Trong nháy mắt, bảy, tám bóng dáng mặc tây trang màu lam lao ra.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc cả đám bọn họ đánh về phía Hứa Thâm, bóng dáng Hứa Thâm chợt biến mất, mà bọn họ lại không thu tay kịp, trực tiếp ngộ thương lẫn nhau.

Chờ đến khi Hứa Thâm lại một lần nữa xuất hiện, hắn đã đi xa được mấy mét.

Sắc mặt ai nấy đều trở nên khó coi, bọn họ đã ý thức được, không cần biết vị trước mặt là khur hay người, đối phương đều là tồn tại hình thái thứ hai, có thể tiến vào tầng thứ hai trong Khur giới, và tuyệt đối không phải mấy trăm khur giả giai đoạn đầu như bọn họ có thể giải quyết được.

Chương 428. Anh Đạp Xe Của Tôi, Tôi Đạp Người Của Anh...

Kể cả khi Hứa Thâm nguyện ý buông xuống trong hiện thực chém giết cùng bọn họ, bọn họ cũng không thể làm hắn bị thương.

Mà nếu Hứa Thâm bước vào tầng sâu trong Khur giới, công kích của bọn họ càng không có khả năng đánh trúng.

Đây là trạng thái tuyệt đối nghiền áp và thống trị của hình thái thứ hai với giai đoạn đầu!

“Đứng lại!” Một vị trung niên mặc tây trang màu lam đang đứng phía trước Hứa Thâm, rõ ràng vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, nhưng vẫn cắn răng giận dữ hét lớn: “Nơi này là bang Bạch Trú, mày không thể bước tới thêm nữa. Rút cuộc, mày là ai?”

Lúc trước, Hứa Thâm đã tới nơi này, nhưng hiển nhiên những người này lại hoàn toàn quên mất hắn rồi, mà trên thực tế, chỉ rất ít người trong đám bọn họ từng được trông thấy khuôn mặt của Hứa Thâm. Có vẻ như vị trung niên này không nằm trong

đám người ấy, và gã không biết hấn là ai cũng là chuyện rất bình thường.

Hứa Thâm không nói gì, lập tức đi đến.

Vị trung niên mặc tây trang màu lam kia rống giận một tiếng rồi vung đao vọt tới, nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên toàn thân người này đứng sững tại chỗ, rồi cười lớn một tiếng, chọt lật tay chém thẳng thanh đao trong tay vào cổ mình.

Đao phong cực sắc bén, cái đầu lập tức rơi xuống, vị trung niên kia cũng quỷ dị ngã xuống rồi.

Cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi như thể trực tiếp diễn ra ngay trước mắt, khiến cho đám người khác vẫn có chút do dự, lập tức không còn do dự nữa, ai nấy đều kinh hãi không ngừng lui về phía sau.

Hứa Thâm đi thẳng một đường, vòng vây chung quanh cũng theo nhịp bước của hấn mà từ từ di chuyển đến phía trước tổng bộ bang Bạch Trú.

Dưới ánh đèn đuốc sáng choang, trên con đường phồn hoa hàng đêm sinh ca, vốn dĩ tòa cao ốc tổng bộ kia luôn được giữ cho sạch sẽ, nguy nga tráng lệ, thì bỗng nhiên vào khoảnh khắc này, dường như bầu không khí xa hoa truy lạc chung quanh, lại bị một tầng khí sắc nào đó che đậy đi, trong mơ màng lộ ra một màu máu đỏ.

Chợt “Suru” một tiếng, một bóng dáng nhảy xuống từ trên tòa cao ốc nọ, hai chân rơi xuống đất, vững vàng đứng yên tại chỗ.

Người nọ đúng là Trần Thanh Vân.

Hấn đã nhận được tin tức, lúc này vừa vặn trông thấy Hứa Thâm, sắc mặt đang âm trầm cũng không khỏi thoáng biến hóa một chút.

“Mày là người của Giang gia? !” Trong mắt gã xẹt qua một tia sợ hãi, làm sao bọn họ lại trêu chọc đến con quái vật lớn trong nội thành này?

Lớp mặt nạ trên mặt Hứa Thâm trực tiếp biến đi, để lộ ra khuôn mặt của hấn. Hứa Thâm mỉm cười nói: “Trần đồng, chào buổi tối.”

Nụ cười thân thiết, y như đang tán gẫu mấy chuyện sinh hoạt thường ngày.

Con người trong hốc mắt Trần Thanh Vân hơi co lại, sắc mặt gã trở nên vô cùng khó coi, nói: “Là cậu! Cậu lại là người của Giang gia? Còn là chiến tướng Quỷ Nguyệt của Giang gia?”

Trong lòng gã cực kỳ kinh sợ. Rõ ràng không một ai nói cho gã biết, chỗ dựa sau lưng hội Truy Quang chính là Giang gia!

Nhưng dù đối phương là thế lực dưới tay Giang gia, cũng chẳng có đạo lý gì mà cao tộc kia lại phái một vị chiến tướng Quỷ Nguyệt đến thành Đê tọa trấn cả?

Phải biết rằng, phần lớn những người bị phái đến thành Đê, đều là nhân vật sống ở biên giới nội thành, thân phận như vậy mới bị điều đến một nơi như thế này.

Hứa Thâm không khỏi có chút bất đắc dĩ, xem ra chiếc mặt nạ này quá mức bắt mắt. Đó vốn không phải là điều hắn mong muốn, nhưng mà... người ta đã hiểu lầm rồi, hắn cũng chẳng còn điều gì để nói nữa, chỉ nhàn nhạt cất lời: “Trần đồng, lần trước tôi tìm anh bàn chuyện hợp tác, anh đã cân nhắc thế nào rồi?”

Trần Thanh Vân nhìn hai cái đầu đang được mang theo trong tay Hứa Thâm, hiển nhiên gã chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nạn nhân chính là hai phụ tá đặc lực dưới tay mình.

Nhất là cô gái kia, năng lực của đối phương cực kỳ đặc thù, thuộc về hệ đặc chất. Loại năng lực hiếm thấy như vậy, kể cả đưa vào trong nội thành, cũng có thể lẫn lộn kiếm ra một địa vị không tồi, đạt được thế lực lớn bồi dưỡng.

Nhưng gã lại không tiến cử cô gái này tới nội thành.

Nói gì thì nói, gã cũng không muốn địa vị của mình bị người khác thay thế, lại càng không muốn trong tương lai phải nhìn thấy cấp dưới bên cạnh, trở thành lãnh đạo của mình.

“Tôi với cậu vốn không oán không cừ, cậu làm vậy là muốn thực sự khai chiến với bang Bạch Trú chúng tôi?!” Sắc mặt Trần Thanh Vân chuyển thành âm trầm, gã vừa nói vừa gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm.

“Hội Truy Quang chúng tôi luôn hướng tới hòa bình, sao có thể tìm anh khai chiến được?” Hứa Thâm cười cười, nói: “Hôm nay tôi chỉ đến để nói chuyện hợp tác mà thôi. Là lần trước anh đập xe của tôi, thì đêm nay tôi không cần thận đập người của anh thôi mà. Không sao cả, lúc trở về, tôi sẽ bồi thường cho anh.”

Sắc mặt Trần Thanh Vân trở nên xanh mét. Gã biết, Hứa Thâm đang cố ý bới móc mấy chuyện vụn vặt rồi lấy đó để phê bình, đả kích bản thân, trong lòng cũng không nhịn nổi nữa, lập tức quát lên: “Một cái xe sao có thể so sánh với con người được? Huống chi bọn họ đều là hình thái thứ hai, cậu lấy cái gì ra để bồi thường? !”

“Thì anh cứ dứt khoát thừa nhận tôi làm đại ca đi, không phải như vậy cũng tương đương với chuyện bang Bạch Trú có thêm một vị hình thái thứ hai rồi sao? Hơn nữa tôi còn có thể phân phó người trong hội chăm sóc mọi người bên này một chút, coi như là vượt mức bồi thường rồi.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Trần Thanh Vân nghe xong, suýt nữa thì hộc máu, cái này gọi là bồi thường hả?

Không phải thôn tính sao???

“Hội Truy Quang các người đừng khinh người quá đáng. Tuy nơi này là thành Đê, nhưng lại không phải một nơi hoàn toàn không giảng luật pháp. Chúng tôi chỉ từ chối hợp tác cùng các người mà thôi, đây là chuyện cực kỳ hợp tình hợp lý, chẳng lẽ các người còn định ép mua ép bán? !” Trần Thanh Vân cắn răng nói.

“Nghe loại lời nói này phát ra từ trong miệng Trần đồng sao mà lạ tai quá.” Hứa Thâm cười cười: “Lúc bang Bạch Trú mấy người quét ngang địa bàn và công ty của người khác, người ta có nói những lời cùng loại như thế hay không? Và kết quả như thế nào? y cha, đánh không lại người ta, bắt đầu chuyển sang giảng luật pháp, nào có chuyện tốt như vậy?”

Chương 429. Cảm Giác Phân Liệt!

“Tuy bang Bạch Trú chúng tôi đã làm không ít chuyện xấu, nhưng ít ra ở mặt ngoài chúng tôi vẫn là công ty chính quy

tuân theo pháp luật!” Trần Thanh Vân cả giận nói: “Dù hiện giờ có bẩm báo lên sở Thủ Vệ Thành Bang bên kia, cũng là chúng tôi chiếm lý. Nếu thật sự không được, tôi nhất định phải đến khu Mẫu Hoàng, tìm Nghĩ Hậu quân vương nhờ cô ấy phân xử!”

“Vậy anh cần phải đi tìm nha.” Hứa Thâm nói: “Mà tôi tò mò hỏi một chút, anh chuẩn bị tố cáo tôi như thế nào? Tôi chỉ đến nơi này đàm phán cực kỳ hợp pháp mà thôi, sau đó thuận tay thu thi thể người của anh về đây giùm. Bọn họ bị khư giết chết, chết thật là thảm đó, chẳng lẽ anh không nên cảm tạ tôi hay sao?”

“Cậu!” Sắc mặt Trần Thanh Vân cực độ khó coi.

Lúc trước khi Hứa Thâm đến nơi này, gã còn cảm thấy đối phương cực kỳ non nớt, nhưng tới lần này gặp lại, thiếu niên non nớt ấy bỗng biến thành một con độc xà giả dối, miệng lưỡi trơn tru, mở miệng một cái là lập tức đánh tráo khái niệm, khiến người ta không biết nên bắt bẻ như thế nào.

“Tôi chỉ tới tìm anh để nói chuyện hợp tác thôi mà, anh đừng quá kích động.” Hứa Thâm nói.

Ánh mắt Trần Thanh Vân trở nên âm trầm, gã cố giữ một chút bình tĩnh, nói: “Cậu thực sự cho rằng bản thân đã ăn chắc chúng tôi rồi? Tôi mặc kệ cậu là người của Giang gia hay Mặc gia, chuyện thành Đế phải giao cho thành Đế giải quyết. Cậu cảm thấy Nghĩ Hậu sẽ dung túng cho Giang gia sau lưng cậu tùy ý đến thành Đế làm xằng làm bậy hay sao?”

“Nơi này là địa bàn của Nghĩ Hậu!”

Hứa Thâm hướng ánh mắt có hứng thú nhìn gã, thản nhiên nói: “Là ai lúc trước dẫn mặt tôi rằng bản thân cũng có người ở nội thành? Nếu tất cả mọi người đều không có chỗ dựa sau lưng, anh cảm thấy tôi không thể nói chuyện hợp tác với anh sao? Hay là anh cảm thấy cả hai người, tôi và Mộc Vương, không đủ tư cách bàn loại chuyện này?”

Sắc mặt Trần Thanh Vân khề biến, ánh mắt gã vội vàng đảo qua chung quanh, chẳng lẽ cả Mộc Vương cũng đến đây?

Trên thực tế, từ đáy lòng gã vẫn có chút kiêng kỵ với vị Mộc Vương kia.

Suy cho cùng, bọn họ cũng tìm được quá ít tình báo về Mộc Vương. Nhưng người này có thể ngồi trên cao điều khiển đám thống lĩnh của hội Truy Quang kia, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản. Theo gã suy đoán, rất có thể vị Mộc Vương kia đã đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai.

“Cậu muốn đàm phán như thế nào?” Trần Thanh Vân trầm giọng nói.

Hứa Thâm nghĩ một hồi, sau đó nhẹ nhàng nâng một bàn tay lên.

“Có ý gì? Cậu muốn nhiều hơn 500 vạn?” Trần Thanh Vân nhíu mày hỏi.

Hứa Thâm nở nụ cười: “5000 vạn.”

“Cậu quá đáng lắm rồi!” Trần Thanh Vân giận dữ, nói: “3000 vạn đã là con số cực hạn của chúng tôi, nếu không chúng tôi sẽ không giải trừ hiệp ước. Thế mà bây giờ cậu còn muốn tăng giá?”

“Một cái đầu cũng phải trị giá 1000 vạn chứ?” Hứa Thâm nói.

Trần Thanh Vân cắn răng, nếu thực sự muốn quy ra giá trị, thì 1000 vạn làm sao có thể mua được mạng của tồn tại hình thái thứ hai?

Huống chi nếu thực sự muốn bồi thường, cũng là cậu bồi thường cho tôi chứ??

Thường ngày, ý thế át người vốn là thủ đoạn mà bang Bạch Trú bọn họ quen dùng, tới hiện giờ, loại thủ đoạn này lại rơi thẳng xuống đầu bọn họ rồi.

Trần Thanh Vân gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nói: “Sáu vị thống lĩnh của hội Truy Quang các người đột nhiên chết thảm. Chuyện này cũng có liên quan với cậu hả?”

“Đúng vậy, đều do tôi giải quyết.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Sắc mặt Trần Thanh Vân khẽ biến, rốt cuộc gã cũng ý thức được thiếu niên trước mắt là kẻ hung ác tới cỡ nào.

Gã vốn cho rằng nhiều nhất Hứa Thâm chỉ nói bản thân mang đến tác dụng trợ giúp trong vụ thẩm sát này thôi, không nghĩ tới đối phương lại gọn gàng dứt khoát thừa nhận như vậy.

Hơn nữa, Hứa Thâm đã ra tay giải quyết 6 vị thống lĩnh, nhưng vẫn có thể tiếp tục làm việc ở hội Truy Quang, chẳng lẽ Mộc Vương kia mù rồi?

Hay là... Mộc Vương cũng không thể làm gì được hắn?

Suy nghĩ không ngừng chuyển động trong đầu Trần Thanh Vân, gã vẫn nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, nói: “Được, tôi sẽ cân nhắc chuyện này.”

“Không phải cân nhắc, là trực tiếp nói thẳng luôn đi.” Hứa Thâm nói: “Hiện giờ trước mặt anh chỉ có hai phương án, hoặc là có, hoặc là không, ngay lập tức lựa chọn cho tôi, đừng có lấp liếm lung tung.”

Trần Thanh Vân lạnh lùng nhìn thấy hắn, nói: “Không thành vấn đề, 5000 vạn thì 5000 vạn, tôi đưa!”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, lập tức cười nói: “Trần đồng đúng là người sáng khoái.”

Trần Thanh Vân hừ lạnh nói: “Đưa đầu của bọn họ cho tôi.”

Hứa Thâm bày ra vẻ mặt không sao cả, nhanh chóng chuyển hai cái đầu qua.

Trần Thanh Vân ra hiệu cho thủ hạ bên người tiến lên tiếp nhận.

“Đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện.” Hứa Thâm cười nói, có vẻ cực kỳ quen thuộc, tựa như nơi này là tổng bộ của hội Truy Quang, và Trần Thanh Vân đến đây theo lời mời của hắn vậy.

Sắc mặt Trần Thanh Vân lạnh như băng, gã không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo Hứa Thâm lên lầu.

Tuy hai người bọn họ đi gần nhau, nhưng ai nấy đều có thể cảm nhận đối phương đang âm thầm phòng bị mình.

Chờ sau khi cả hai đi vào trong văn phòng của Trần Thanh Vân, tự mình tìm ghế ngồi xuống, trong gian phòng này cũng chỉ còn lại duy nhất hai người bọn họ, những người khác đều không dám tới gần.

“Trần đồng, chắc anh là người được sinh ra trong nội thành bên kia?” Hứa Thâm tựa lưng vào ghế ngồi, tùy ý nói.

Trần Thanh Vân nghiêm mặt hỏi: “Sao cậu biết?”

“30 tuổi mới đi vào thành Đê, lại dùng hai bàn tay trắng đánh ra bang Bạch Trú... Loại tình huống thế này, tôi tuyệt đối không tin sau lưng anh không hề có chút căn cơ nội tình nào, huống chi nội thành bên kia phái anh tới làm đầu lĩnh ở nơi này, kiểu gì bọn họ cũng phải chọn một đối tượng có thể khiến bản thân yên lòng. Làm như vậy, người bên trên mới an tâm giao tiếp được.” Hứa Thâm khẽ cười nói.

Trần Thanh Vân nheo mắt nhìn thiếu niên đối diện, trong lòng có cảm giác đối phương chính là một con hồ ly giả dối.

Nhưng điều này lại khiến gã có chút cảm giác phân liệt. Rõ ràng ngày hôm trước, cũng tại vị trí này, thiếu niên trước mắt vừa mang tới cho gã một loại cảm giác non nớt, lỗ mãng, thì hiện giờ chỉ cách có vài ngày ngắn ngủi, khi đối phương một lần nữa xuất hiện trước mặt gã, lại như hai người hoàn toàn khác nhau.

Chương 430. Làm Việc Cho Tôi!

“Thì đã làm sao? Chẳng phải Mộc Vương trong hội các người cũng đến từ nội thành đó sao?” Trần Thanh Vân hừ lạnh nói.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Đúng vậy, cho nên tôi muốn nói, Trần đồng cam tâm tình nguyện đến thành Đê quản lý công việc, hẳn là anh cũng chẳng mấy nhớ thương gì người trong nhà đâu, vậy anh có hứng thú theo tôi cùng làm hay không?”

Trần Thanh Vân nhướn mày, lập tức khinh miệt nói: “Cậu muốn mua chuộc tôi để làm việc cho hội Truy Quang mấy người sao?”

“Nói mua chuộc lại quá xa cách rồi.” Hứa Thâm nói: “Hơn nữa tôi cũng không nói anh sẽ làm việc cho hội Truy Quang, mà là làm việc... cho tôi.”

Trần Thanh Vân giật mình, gã vội vàng nhìn ngó chung quanh, sau đó lập tức hiểu được, hẳn là Mộc Vương không hề tới đây, nếu không Hứa Thâm đâu dám làm càn như vậy.

Bớt đi tầng băn khoăn này, Trần Thanh Vân lập tức cảm thấy cả người thoải mái hơn vài phần, gã cười lạnh nói: “Không

nghĩ tới cậu còn mọc ra khối xương ngược (chỉ người có ý đồ tạo phản), lại muốn tự mình bắt đầu từ số không. Cậu không sợ Mộc Vương biết được việc này sao? Cậu giết 6 vị thống lĩnh của hắn, còn muốn tự mình làm riêng, nếu Mộc Vương biết phỏng chừng hắn sẽ một đao chém chết cậu.”

“Đừng cho hắn biết không phải là được rồi sao?” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Nếu có người còn sống lại thích nói nhiều, thì khiến cho hắn chết đi là xong.”

Trần Thanh Vân cười lạnh nói: “Cậu tự tin có thể một mình đánh thắng tôi sao?”

“Chưa thử qua, không xác định được.” Hứa Thâm lắc đầu, nói: “Cho nên tôi mới mời anh.”

Mời tôi trở thành thủ hạ của cậu sao... Trần Thanh Vân lập tức Hứa Thâm chọc cho tức cười, nói: “Cậu càng hài hước hơn tôi đó.”

“Đàn ông mà, ai cũng thích khôì hài dí dỏm một chút.” Hứa Thâm nói: “Anh cứ cân nhắc một chút đi, theo tôi làm, chúng ta cùng nhau giải quyết đảng Cà Phê, sau đó chính mình làm người đứng đầu, không phải tốt hơn sao?”

Nụ cười trên mặt Trần Thanh Vân lập tức đọng lại, gã hướng ánh mắt âm trầm nhìn Hứa Thâm: “Cậu biết đảng Cà Phê?”

Không cần phải nghi ngờ, Hứa Thâm đã điều tra kỹ càng tình huống sau lưng gã, và chuyện tập kích đêm nay cũng xuất phát từ nguyên nhân như vậy?

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió.”

Trần Thanh Vân nhìn Hứa Thâm chăm chú một hồi, mới nói: “Cậu có biết bản thân đang nói cái gì hay không? Chỉ dựa vào hai người chúng ta mà cậu cũng dám vọng tưởng? Hay là cậu đang dự định cho Giang gia nhúng tay vào?”

“Chuyện này cần phải xem tình huống ra sao đã.” Hứa Thâm vốn không muốn kéo tầm da hổ Giang gia, nhưng nếu đối phương kiên kị điểm ấy, hắn cũng lười giải thích, lại nói: “Nếu không anh nói cho tôi nghe tình huống của đảng Cà Phê đi? Bọn họ có bao nhiêu hình thái thứ hai, có phải thủ lĩnh cũng là hình thái thứ hai cực hạn hay không?”

Trần Thanh Vân cười nhạo nói: “Hình thái thứ hai cực hạn sao? Cậu nghĩ quá đơn giản rồi đó, lãnh tụ đảng chúng tôi chính là quân vương!”

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Bớt nói mấy lời vô nghĩa đi, quân vương đâu có rẻ mạt như vậy? Quân vương sẽ lên lút bán thịt ở thành Để ư? Anh đừng kéo tấm da hổ quân vương này trước mặt tôi, mà kể cả đảng Cà Phê có quân vương, đối phương muốn đến thành Để này cũng phải suy tính kỹ càng một phen.”

“Hừ, nếu quân vương lên vào nơi này, người ta thừa sức giết được cậu.” Trần Thanh Vân cười lạnh nói: “Cậu cho rằng Nghị Hậu có thể quản lý mọi ngóc ngách trong thành Để sao?”

Hứa Thâm cười nói: “Cứ cho là có quân vương đi, nhưng đối phương chưa từng gặp mặt tôi, vì sao lại muốn chém giết tôi chứ? Bang Bạch Trú các người xảy ra chuyện, ai biết là người nào làm?”

Sắc mặt Trần Thanh Vân khẽ biến: “Cậu có ý gì?”

“Không có ý gì cả, tôi muốn anh theo tôi làm, nếu anh nhất quyết không chịu, tôi chỉ có thể làm một mình mà thôi.” Hứa Thâm nói: “Chỉ là đêm nay, có lẽ bang Bạch Trú phải đổi một người khác làm chủ rồi.”

Sắc mặt Trần Thanh Vân cực kỳ âm trầm, nói: “Cậu muốn ra tay với tôi?”

“Tiên lễ hậu binh, tôi chỉ hy vọng anh có thể giúp tôi giảm bớt vài chuyện lằng nhằng thôi.” Hứa Thâm nói.

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Hứa Thâm thở dài: “Thì tôi cáo từ trước vậy.”

“...”

Trần Thanh Vân bị lời nói của Hứa Thâm làm đầu óc quay cuồng, không tìm được manh mối, lại nói: “Rốt cuộc cậu có ý gì?”

Tuy hình thái thứ hai nào cũng có chút điên điên khùng khùng, thậm chí có vài người còn rơi vào tình trạng tư tưởng hỗn loạn, câu trước câu sau không liên kết với nhau, nhưng theo gã suy nghĩ, Hứa Thâm trước mắt vẫn là một tồn tại hình thái thứ hai tương đối bình thường.

“Không có ý gì, anh đã không đồng ý, thì tôi trở về ngủ một giấc trước, chờ sau này lại đi giải quyết chuyện của đảng Cà Phê.” Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Trần Thanh Vân lộ ra chút âm trầm: “Cậu muốn khơi lên chiến tranh nội thành?”

“Đối phó với đảng Cà Phê còn không xứng được gọi là chiến tranh.” Hứa Thâm cười nói.

Ánh mắt Trần Thanh Vân lấp lóe không ngừng, chợt hừ lạnh nói: “Nếu đã nói đến nước này, tôi cũng chẳng còn lời gì để bàn nữa, cậu mau đi đi!”

Hứa Thâm chém giết phụ tá đắc lực của gã, nhưng gã lại không rõ chiến lược của Hứa Thâm, không dám mạo muội ra tay giữ đối phương ở lại.

Tuy nơi này là tổng bộ bang Bạch Trú, rất nhiều thành viên nòng cốt của bang phái đều có mặt ại đây, nhưng bọn họ đều là trăm khur giả giai đoạn đầu, có mạnh hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng đến tồn tại hình thái thứ hai. Chênh lệch này cũng tương tự như chênh lệch giai cấp giữa vụ dân và phú hào, tuyệt đối không thể vượt qua.

“Trần đồng là người thông minh, đáng tiếc...” Hứa Thâm đứng dậy, nhìn đối phương một cái, trong mắt có chút thương hại.

Trần Thanh Vân hừ lạnh nói: “Đảng Cà Phê chúng tôi mạnh hơn cậu tưởng tượng nhiều lắm, nếu không tin cậu cứ thử xem.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, sau đó xoay người rời đi.

Trần Thanh Vân trông theo bóng dáng Hứa Thâm đi xa, lập tức dùng Khư Nhãn nhìn trộm, tới khi gã phát hiện ra Hứa Thâm kia thực sự rời khỏi rồi, trong lòng mới thoáng buông lỏng một hơi.

Gần như ngay lập tức, gã vội vàng gọi thư ký, rồi múa bút viết nhanh một bức thư, chuẩn bị thông báo tin tức cho nội thành, để đảng Cà Phê trong nội thành phòng bị Giang gia ra tay.

Hàng năm gã đều ở trong thành Đễ, cho nên ấn tượng về Giang gia vẫn dừng lại ở thời điểm mười mấy năm về trước,

khi Giang gia bên kia còn hùng mạnh.

Thư ký nhận được thư, lập tức dựa theo phân phó đi tìm người truyền tin.

Chương 431. Quả Nhiên Là Hắc!

Ngay trong bóng đêm, bức thư nọ được chuyển giao vào trong tay một người nào đó. Người nọ rời khỏi con phố kia, một mình lái chiếc xe màu đen bình thường lặng yên rời đi trong đêm. Ngay khi người này ra khỏi khu Vô Miên, đột nhiên tại một đoạn đường hẻo lánh nào đó, sấm chớp trôn trợt, chiếc xe mất lái, đâm thẳng vào kiến trúc ven đường.

Mà người bên trong xe cũng gục trên tay lái, dây an toàn ép chặt phần ngực, cái đầu biến mất, máu thịt ở phần cổ lẫn lộn mơ hồ.

Bỗng nhiên bên trong xe xuất hiện một bàn tay. Bàn tay nọ nhẹ nhàng thò vào chiếc túi da của người xấu số kia, tìm được lá thư nọ, mang nó đi, tiếp đó, từ hàng ghế phía sau chọt bắn ra từng viên, từng viên đạn.

Bàn tay nọ tiện tay xé nát hàng ghế sau, che đi dấu vết đường nét của viên đạn, sau đó biến mất đâu không thấy.

Không lâu sau đó, do có người thông báo, khiến cho vụ tai nạn xe cộ ở nơi này đã làm kinh động tới sở Tuần Tra, mấy chiếc xe của sở Tuần Tra nhanh chóng đi tới hiện trường. Bọn họ lập tức điều tra tin tức về thân phận của người chết.

Mà ở bên kia, trên đỉnh một tòa cao ốc nào đó tại nhánh đường thứ ba liền kề bên ngoài đường Nhật Miện, có một bóng người đứng giữa đêm đen, thân hình quý dị như bóng ma.

Chếch phía đối diện với bóng dáng này, cách xa chừng ba nhánh đường, chính là văn phòng của Trần Thanh Vân.

Cùng lúc ấy, Trần Thanh Vân đang đi qua đi lại, hàng chân mày nhíu chặt.

Tình huống Hứa Thâm hung hãn tập kích ban đêm, khiến cho gã ý thức được lần này bang Bạch Trú gặp phải phiền toái lớn rồi. Ngay cả chỗ dựa là đảng Cà Phê cũng bị Hứa Thâm điều

tra được, hơn nữa, đã nắm rõ chi tiết mà đối phương vẫn dám ra tay, khả năng cao là hắn vẫn còn chuẩn bị đằng sau.

Nhưng hiện tại, gã cũng chỉ có thể xin chỉ thị từ phía đầu lĩnh, xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Trên thực tế, dù gã chính là bang chủ của bang Bạch Trú, nhưng ở trong đảng Cà Phê, gã chỉ là tam bả thủ (người ngồi ở vị trí số ba, ở Trung Quốc, vị trí ngồi tượng trưng cho thân phận địa vị và quyền thế) mà thôi.

Mà đạt được địa vị này cũng chẳng dễ dàng gì.

Suốt mấy năm nay, gã một mực thông qua bang Bạch Trú, vơ vét của cải và thu thập khư binh, gia tăng chiến lực bản thân, mới chiếm được một vị trí như vậy.

“Giang gia... chẳng lẽ chỗ dựa sau lưng hội Truy Quang là Giang gia? Vì sao trước kia ta từng hỏi thăm, lại nhận được tin tức hội Truy Quang kia có quan hệ với giáo hội Nguyệt Quang? Đáng chết, đến tột cùng tình báo nào là thật, tình báo nào là giả đây?” Trần Thanh Vân cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nhưng không cần biết chỗ dựa sau lưng bọn họ là thế lực nào, cũng là tồn tại cực kỳ khó giải quyết.

Và nếu để so sánh, gã cảm thấy giáo hội Nguyệt Quang tốt hơn.

Dù sao bọn họ cũng là tôn giáo thờ phụng Nguyệt Thần, giáo quy có chút nhu hòa.

Mà Giang gia bên kia lại khác. Loại cao tộc này đều là thế lực ăn tươi nuốt sống, đều hung hãn, tàn nhẫn, đều dùng thủ đoạn máu tanh quật khởi tại nội thành, và đều ăn cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Ngay trong khi Trần Thanh Vân đang mãi cân nhắc mọi chuyện, bỗng nhiên, gã mơ hồ cảm nhận được điều gì, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hả?

Trần Thanh Vân thoáng giật mình, thân thể bất ngờ phản ứng lại.

Phanh!

Gần như trong nháy mắt, lỗ tai gã nghe được tiếng nổ tung, đôi mắt gã thấy được tấm thủy tinh phía trước vỡ tan rồi, vô số mảnh nhỏ bắn ra.

Nhưng âm thanh bên tai gã nghe được, lại không phải tiếng vỡ tan của mảnh thủy tinh kia, mà là âm thanh nổ tung của khung xương cốt, truyền đến khi cái đầu của chính gã bạo liệt.

Cũng trong nháy mắt ấy, lỗ tai của gã cũng tan tác theo.

Hết thấy mọi cảm nhận đều biến mất.

Hứa Thâm xuyên qua Khư Nhân của súng ngắm, nhìn thấy Trần Thanh Vân bị bạo đầu trong văn phòng.

Cái đầu vỡ tung ra, phần bên trong văng cả ra ngoài tựa như một mảnh thuốc màu đỏ tươi. Thân thể bị lực lượng quán tính kéo xuống, đập thẳng xuống phần phía sau cái bàn công tác.

Hứa Thâm dùng Khư Nhân tiếp tục ngưng mắt quan sát, nhìn thấy hồi lâu sau thì thể không đầu nọ vẫn nằm im không chút động tĩnh, mới xác nhận hẳn là đối phương bị bắn chết rồi.

Hắn lập tức kêu gọi điểm đặt neo từ trong sương mù dày đặc đến, cất khẩu súng ngắm trên tay đi, sau đó trôn vào Khư giới, xuyên qua dãy kiến trúc trên khu phố, đi ngang qua vài con phố sầm uất như trên đường Nhật Miện, xuyên qua hết thấy những người đi đường qua lại nơi đây, nhưng thân thể hai bên không hề va chạm vào nhau.

Ngay khi hắn đi vào tổng bộ bang Bạch Trú, lập tức có âm thanh chói tai vang lên từ thiết bị cảnh báo khư thú.

Hứa Thâm cũng không để ý.

Phải biết rằng, thiết bị cảnh báo khư thú cũng có thể phát động khi nó phát hiện ra trăm khư giả, chỉ cần ở trong phạm vi cảm nhận của trang bị cảnh báo, để nó phát hiện ra trong Khư giới có năng lượng hoạt động, chắc chắn sẽ phát ra âm thanh nhắc nhở.

Trong tình huống rối loạn do trang bị cảnh báo đã kích hoạt, Hứa Thâm lập tức đi vào văn phòng của Trần Thanh Vân, sau đó từ Khư giới trở về hiện thực.

Cùng lúc ấy, tiếng thét chói tai phát ra từ trang bị cảnh báo cũng lập tức ngưng bật.

“Ừm?”

Hứa Thâm vừa bước vào văn phòng đã nhìn thấy bóng dáng của Trần Thanh Vân, đối phương đang phủ phục trong một góc văn phòng, thân thể cong lại, có vẻ như đang mai phục, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động.

Chẳng qua ngay lúc này, thân thể Trần Thanh Vân đang ở trạng thái, cực kỳ hư ảo.

Mà thi thể không đầu của gã vẫn nằm ở phía trước chiếc bàn công tác kia, máu tươi văng tung tóe khắp nơi trên mặt đất, trên bức tường.

Trần Thanh Vân đang đứng trong góc tường, nhìn thấy Hứa Thâm hiện ra từ Khư giới, trong mắt lập tức trào ra tức giận, hóa ra kẻ bắn chết gã lại chính là thiếu niên chết tiệt này!

Vậy ngươi đến đền mạng đi!

Đôi mắt Trần Thanh Vân lóe ra một tia âm độc, đột nhiên ra tay, muốn chop thẳng vào đầu Hứa Thâm.

Nhưng bóng dáng Hứa Thâm lại nghiêng mình, cực nhanh thoát khỏi đòn tấn công của gã.

Con ngươi trong hốc mắt Trần Thanh Vân co rút lại, gã cất giọng kinh hãi nói: “Bạn có thể nhìn thấy tôi? !”

Chương 432. Gã Biết Bản Thân Không Có Quyền Lựa Chọn...

Hứa Thâm không nói chuyện, nhưng ở phía sau hắn, bỗng xuất hiện bóng dáng một thanh niên cũng có tình trạng gần như trong suốt. Người này vừa lộ diện, đã vung quyền giết về phía Trần Thanh Vân.

Sắc mặt Trần Thanh Vân đại biến, trong lòng đầy khiếp sợ, khó trách Hứa Thâm có thể nhìn thấy gã, hóa ra đối phương cũng là năng lực giả loại tinh thần.

Gã cũng vung quyền ẩu đả cùng thanh niên kia, hai người kịch liệt triển đấu cùng một chỗ.

Cả hai đều ở trong trạng thái tinh thần thể, không có binh khí, chỉ có thể dựa vào tay chân đánh đấm.

Hứa Thâm đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt!

Trần Thanh Vân càng đánh càng kinh hãi, Hứa Thâm cô động ra tinh thần thể rất mạnh, khiến gã tạm thời không chiếm được một chút lợi thế nào.

“Chết cho ta!” Trần Thanh Vân cắn răng, nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó trực tiếp bộc phát ra thân pháp càng nhanh hơn, lập tức áp chế được thanh niên kia.

Hứa Thâm thấy vậy, hàng chân mày khẽ nhíu lại.

Ở sau lưng hắn truyền đến giọng nói của “Ma ma”, bà đang dịu dàng hỏi: “Con có cần ta hỗ trợ hay không?”

Dường như Trần Thanh Vân đang chiến đấu phía đối diện, cũng nghe được giọng nói dịu dàng này, gã không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa trông thấy tình cảnh bên kia, trong lòng lập tức kinh hãi, hai chân run nhè nhẹ, lộ ra sơ hở, bị thanh niên kia đánh trúng một quyền, thân thể cũng bị đánh xuyên qua, trở nên hư ảo hơn rất nhiều.

Gã lại lộ ra ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Hứa Thâm, hoặc là... nhìn bóng dáng cực lớn, đầy dữ tợn đang đứng sau lưng Hứa Thâm!

Đến tột cùng thiếu niên này... là thứ quái vật gì? !

“Dừng... dừng tay!” Trần Thanh Vân phục hồi lại tinh thần, vội vàng hoảng sợ kêu lên.

Thanh niên đứng trước mặt hắn lại đánh thêm một quyền, sau đó mới dừng lại, gương mặt đối phương không chút cảm xúc nhìn chằm chằm vào gã.

Hứa Thâm đánh giá Trần Thanh Vân, cảm thấy rất có hứng thú hỏi: “Năng lực của anh là gì vậy?”

Tôi cũng đang muốn hỏi cậu câu này đó... Trần Thanh Vân lộ ra sắc mặt phức tạp, năng lực của gã là hệ đặc chất hiếm thấy, cũng hiếm tương tự như năng lực xiềng xích của cô gái trước kia, thậm chí còn hiếm hơn, ít nhất là trên phương diện bảo mệnh, năng lực của gã không hề thua kém năng lực giả hệ trọng cầu.

Bởi vì bản thể của gã, chính là trạng thái tinh thần thể hiện tại. Chỉ cần tinh thần thể bất diệt, gã cũng có thể tìm được thể xác mới để tái sinh sống lại.

Bởi vậy, dù kẻ địch có chém thân thể gã vỡ thành cặn bã, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vốn dĩ lúc này, gã đã ẩn núp cẩn thận, mang theo ý định sẽ xâm nhập vào trong thân thể kẻ đánh lén mình, đoạt lấy thân thể của đối phương, không nghĩ tới Hứa Thâm cũng có tinh thần lực dũng mãnh, có thể trực tiếp nhìn thấy bản thể của gã.

“Cậu thật sự muốn là địch của đảng Cà Phê chúng tôi sao?” Trần Thanh Vân nhìn Hứa Thâm, hiện giờ trong lòng gã đang tràn ngập kiêng kị với thiếu niên này, khó trách lúc trước Hứa Thâm lại nói chuyện khó hiểu đến vậy, câu trước câu sau không hề liên kết với nhau...

Hoá ra hẳn nói mình phải về ngủ chỉ để gã thả lỏng cảnh giác mà thôi.

Và thái độ vừa lòng sau khi nhận được chiếc xe biếu tặng lúc trước, cũng là như thế.

“Là tôi, cũng có thể là chúng ta.” Hứa Thâm bình tĩnh nhìn đối phương, nói: “Anh đã không chết, vậy tôi sẽ cho anh thêm một cơ hội.”

Sắc mặt Trần Thanh Vân trở nên cực kỳ khó coi, gã đã tung hoành khu Vô Miên này tới mười mấy năm, vậy mà hôm nay lại rơi vào trong tay một kẻ vẫn bói tuổi còn trẻ.

Bảo gã phải lựa chọn ư?

Trần Thanh Vân đã nhìn thấy bóng dáng cực lớn, đầy dữ tợn lúc trước dần dần biến mất sau lưng Hứa Thâm, nhưng trong lòng gã vẫn tràn ngập một loại cảm giác hết hồn...

Gã biết bản thân không có quyền lựa chọn.

Chỉ có chết hoặc phản bội mà thôi.

Và không cần phải nghi ngờ, hiển nhiên là gã muốn sống sót.

“Chuyện đã tới nước này, tôi còn có thể lựa chọn gì ngoài làm cùng cậu?” Sau khi ánh mắt Trần Thanh Vân lóe sáng một hồi

lâu, cuối cùng gã khẽ thở dài một tiếng, nói: “Nhưng... cậu có thể tin được tôi sao?”

“Không tin được.” Hứa Thâm nói: “Cho nên tôi cần xem cách anh biểu hiện làm cho tôi vừa lòng.”

Trần Thanh Vân cười khỏ nói: “Vậy cậu muốn tôi làm như thế nào?”

“Trước tiên hãy nói tình huống của đảng Cà Phê cho tôi.”

“Được.” Trần Thanh Vân thở dài một tiếng trong lòng, sau đó thành thật nói với Hứa Thâm: “Đúng là đảng Cà Phê chúng tôi không có quân vương, đã được thành lập hơn 30 năm rồi. Tôi là thành viên được chiêu mộ vào sau khi đảng được thành lập chừng mười mấy năm, bởi vì năng lực đặc thù, biểu hiện không tồi, mới được bên trên đề bạt. Lão đại chúng tôi có chút thần bí, nghe nói hẳn là đứa con bị ruồng bỏ của một cao tộc nào đó, nhưng tôi cũng không rõ cụ thể là cao tộc nào, bởi vì tên mà lão đại dùng chính là tên giả.”

Hứa Thâm cười nói: “Nói như vậy, mấy người là tiểu thế lực sinh tồn trong kẽ hở tại nội thành, không phát triển nổi tại nơi đó, mới đến thành Đế phát triển?”

Khóe miệng Trần Thanh Vân khẽ giật giật, sau đó lại nói: “Cũng không coi là thế lực quá nhỏ, dù sao khi tôi còn dừng lại ở giai đoạn đầu, lão đại của chúng tôi đã là hình thái thứ hai cực hạn, chỉ tiếc, hình thái thứ hai và quân vương chênh lệch quá lớn, độ khó khi trở thành quân vương quá cao, cũng quá gian nan. Chỉ kém một bước này nhưng lại là thua kém gấp trăm lần.”

Hứa Thâm nói: “Vậy làm thế nào anh có thể xác định được, hiện giờ lão đại của đảng Cà Phê còn không phải là quân vương?”

Trần Thanh Vân bắt đắ dĩ nói: “Nếu lão đại là quân vương, khi chúng tôi phát triển ở thành Đế, còn phải xem sắc mặt hội Truy Quang mấy người sao? Nên ngược lại, là các người xem sắc mặt chúng tôi mà làm việc mới đúng, thậm chí chúng tôi đã sớm mở rộng sản nghiệp đến các khu khác, hoặc thành Đế khác rồi, sẽ không co cụm ở thành Bạch Nghĩ này như hiện tại.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nếu đảng Cà Phê kia có quân vương, phỏng chừng cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cũng không dùng hai từ “Lưu manh” để hình dung bọn họ.

Nhưng có vẻ như Trần Thanh Vân này không quá hiểu rõ bối cảnh của hội Truy Quang.

Lấy thực lực của giáo hội Nguyệt Quang, chỉ một quân vương, làm sao có thể trấn áp được?

Chương 433. Người Không Vì Mình, Còn Là Con Người Sao???

“Nếu giải quyết đảng Cà Phê, sẽ không bị cao tộc sau lưng lão đại mây người tới tìm phiền toái chứ?” Hứa Thâm hỏi, hắn cũng không muốn đánh tiểu nhân, lão nhân đến.

Trần Thanh Vân lắc đầu nói: “Đương nhiên sẽ không, lão đại chúng tôi đã sớm cắt đứt quan hệ với cao tộc nọ, trừ phi hắn có thể trở thành quân vương, mới có khả năng một lần nữa quay trở về, nhưng rất có khả năng, kể cả khi hắn đủ tư cách quay về cao tộc, cũng gọi lên một hồi gió tanh mưa máu, dù sao lúc trước hắn cũng bị đuổi đi, làm sao có thể tâm bình khí hòa (bình tĩnh nhã nhặn) trở về?”

“Huống chi sau lưng phần lớn những thế lực lớn nhỏ nhỏ tại nội thành, đều có bóng dáng của cao tộc, cũng có khá nhiều trong số đó nằm trong tay những đứa con bị cao tộc ruồng bỏ, nếu xử lý bọn họ đều chuốc lấy cao tộc để ý, thì chẳng biết những cao tộc kia đã có thêm bao nhiêu kẻ thù rồi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Đảng Cà Phê có bao nhiêu hình thái thứ hai?”

“Nếu không tính bang Bạch Trú chúng tôi...” Trần Thanh Vân nói đến đây, khóe miệng thoáng co rúm lại, bởi vì hiện tại bang Bạch Trú chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi, hai tồn tại hình thái thứ hai đã bị chém chết, ngay cả gã cũng sinh tử khó liệu, có tính vào cũng chẳng khác biệt là bao.

“Có bảy vị, đều ở tại nội thành.”

“Trừ lão đại chúng tôi, còn có một vị cũng đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai, đã nắm giữ trạng thái khư lực cực

hạn.” Trần Thanh Vân nói.

“Hai vị hình thái thứ hai cực hạn sao...” Ánh mắt Hứa Thâm khê động, tuy bọn họ không quân vương, nhưng cũng có chút khó giải quyết.

Kỳ thật tôi cũng vậy... Trần Thanh Vân yên lặng rơi lệ trong lòng.

Đúng là gã cũng đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai rồi, chỉ tiếc mới bước vào không lâu, còn chưa nắm giữ được trạng thái khur lực cực hạn.

Hơn nữa năng lực của gã rất đặc thù, bình thường tính cảnh giác không quá cao, hơn nữa, rõ ràng lúc trước Hứa Thâm đã nói hắn phải đi về ngủ, khiến cho gã có chút thả lỏng, mới dẫn tới kết quả bị Hứa Thâm bắn chết.

Đương nhiên, tình huống này cũng có chút liên quan tới cây súng ngắm kia, nó là loại đặc biệt cải tiến, uy lực lớn hơn súng ngắm bình thường rất nhiều.

“Nếu phối hợp với tôi, anh có nắm chắc giải quyết được vị hình thái thứ hai cực hạn kia không?” Hứa Thâm hỏi.

Trần Thanh Vân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái. Căn cứ theo chiến lược mà Hứa Thâm lộ ra, lại phối hợp với súng ngắm, nếu đánh lén đối phương, khẳng định là có nắm chắc cực lớn.

“Có thể thử xem.” Trần Thanh Vân không dám quá mức cam đoan, chỉ đơn giản nói: “Bởi vì năng lực của vị kia là hệ ảnh tử, tên là Kính Hoa, bản thân có thể biến mất trong sương mù dày đặc. Bởi vậy, một khi chúng ta không thể một kích tât sát hắn, rất có khả năng sẽ để hắn chạy thoát, rất khó để bắt lại, hơn nữa quyền công kích sẽ rơi vào trong tay hắn, chúng ta sẽ bị hắn giết ngược lại.”

“Vậy cần phải xem anh biểu hiện ra sao.” Hứa Thâm nói: “Với trạng thái hiện giờ, anh có nắm chắc sẽ thành công phục kích hắn không?”

“Không dám khẳng định...” Trần Thanh Vân cười khổ nói: “Tôi chưa thử qua. Lại nói, thực lực của mọi người đều sần sần như nhau, sẽ không đơn giản thử qua như vậy, chỉ khi chiến đấu sinh tử, mới biết được đến tột cùng là ai mạnh ai yếu thôi.”

Nói cũng đúng... Hứa Thâm không phủ nhận điểm này.

“Không tốt.” Bỗng nhiên, Trần Thanh Vân nghĩ đến cái gì, lập tức nói: “Lúc trước tôi có phái người đưa tin tới nội thành, nếu bọn họ biết được tình huống ở nơi này, khẳng định sẽ có chuẩn bị mà đến.”

Nói đến đây, gã lập tức nhìn về phía Hứa Thâm: “Nếu không, tôi sẽ che giấu cục diện tại nơi này trước?”

“Không sao cả.” Hứa Thâm tìm ra lá thư nọ từ trong túi tiền của mình, thản nhiên nói: “Ban đầu, tôi đang có ý định giải quyết anh trước, sau đó giả mạo bút tích của anh, lại viết cho bọn họ một phong thư khác, nhưng hiện giờ thì hay rồi, không cần tôi ra tay giả mạo nữa.”

Trần Thanh Vân nhìn thấy bức thư trong tay Hứa Thâm, thoáng giật mình một cái, nụ cười khổ trên mặt càng thêm đậm.

“Mấy năm nay, anh ở trong này làm địa đầu xà, hẳn là cũng gặt đảng Cà Phê kiếm lời cho bản thân rất nhiều rồi?” Hứa Thâm như cười như không nhìn chằm chằm vào Trần Thanh Vân.

Trần Thanh Vân bất đắc dĩ nói: “Người không vì mình, còn là con người sao?”

Hứa Thâm cười cười, nói: “Vậy dễ làm rồi, có mấy thứ này, chúng ta chính là người ngồi chung một con thuyền. Chưa vội giải quyết chuyện của đảng Cà Phê, anh cứ tiếp tục ổn định cục diện nơi này là được, bang Bạch Trú vẫn làm việc như cũ, về phần cái chết của hai người kia, tạm thời cứ che giấu trước đã. Trừ anh ra, đảng Cà Phê còn xếp cơ sở ngầm nào khác vào trong này không?”

Trần Thanh Vân lắc đầu nói: “Chỉ có tôi phụ trách chuyện giao tiếp với bọn họ thôi. Tôi đã đến nơi đây, đảm nhiệm loại công việc vừa vất vả vừa dơ bẩn này, nếu bọn họ còn phái người đến nhìn chằm chằm tôi, chẳng phải quá không nể mặt tôi rồi?”

Trên thực tế, mọi chuyện cũng không như những gì gã nói, đúng là lúc trước phía nội thành từng phái cơ sở ngầm đi tới, nhưng đối phương đã bị gã điều khiển, hiện giờ hết thảy mọi

tình báo truyền cho đảng Cà Phê bên kia, chỉ là tình báo mà gã muốn cho bọn họ biết mà thôi.

Nếu không muốn cho, đương nhiên là đừng mơ biết được.

Suy cho cùng, tốt xấu gì gã cũng khổ tâm kinh doanh ở chỗ này tới mười mấy năm, trên địa bàn của mình còn bị người khác giám sát, theo dõi, chẳng hóa ra gã đã sống uổng phí mười mấy năm ở đây mất rồi?

“Vậy được.” Hứa Thâm nói: “Cứ thống nhất thế này, nếu tin người chết bị bại lộ, để bọn họ đến điều tra, cứ nói là hai người kia ngoài ý muốn chết vào tay khur thú, còn nếu không bại lộ, cứ chờ về sau chúng ta sẽ tìm cơ hội, dùng tin người chết, để dụ đảng Cà Phê phái người đến kiểm tra, còn chúng ta chủ động phục kích.”

Trần Thanh Vân không ngờ Hứa Thâm còn dự định lợi dụng hai người chết này để âm đảng Cà Phê một phen, trong lòng thoáng run rẩy. Thiếu niên này tàn nhẫn không thua kém gì gã.

“Không thành vấn đề.” Trần Thanh Vân nói: “Vậy tạm thời câu không định hành động sao?”

“Anh cứ ổn định cục diện bên này đã, tạm thời chúng ta cứ kéo dài thêm một chút, chờ đến thời điểm nắm chắc hơn lại nói sau.” Hứa Thâm nói.

Chương 434. Bí Mật Của Trần Thanh Vân!

Hắn không vội nhất thời, cứ chờ cho đến khi hắn cũng đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, phần thắng sẽ càng nhiều hơn.

Dù sao các loại năng lực cũng đầy ngạc nhiên kỳ quái, lỡ như rút dây động rừng sẽ không có lợi.

Lại nói, có lẽ đảng Cà Phê chỉ có bảy vị hình thái thứ hai, nhưng lỡ như người ta có nhân mạch khác thì sao? Bọn họ cũng có thể mời người khác mà?

Hết thấy những tình huống ngoài ý muốn này đều phải cân nhắc.

Trần Thanh Vân nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong lòng lại thầm cười khở, xem ra gã không chết, ngược lại là chuyện tốt với Hứa Thâm.

“Hiện tại chúng ta tạm sự chuyện bang Bạch Trú đi...” Hứa Thâm ngồi xuống phía trước bàn công tác, nhưng lúc này, hắn đang ngồi tại vị trí mà Trần Thanh Vân vẫn ngồi lúc trước.

Còn thi thể của Trần Thanh Vân, lại nằm ngay rìa chiếc ghế dựa mà Hứa Thâm từng ngồi lúc trước, và gã đang trong trạng thái tinh thần thể, lại đứng ở phía đối diện với bàn công tác.

Tình huống chủ khách đổi vị trí, lại diễn ra quá nhanh, chỉ trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Thông qua những câu hỏi, Hứa Thâm cũng hiểu biết một chút về những phân tinh báo của bang Bạch Trú mà hội Truy Quang không thu thập được.

Ngoài ra, khiến cho Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn chính là, vị tam phu nhân lúc trước kia... lại là bản thân của Trần Thanh Vân.

Nói rõ ràng hơn, năng lực của gã có thể phân liệt tinh thần thể, sau đó ký sinh tại một bộ thể xác khác biệt, sau đó sống lại.

Chẳng qua phân liệt càng nhiều, tinh thần lực đơn thể sẽ càng suy yếu.

Dựa theo cách nói của Trần Thanh Vân, gã chỉ phân liệt một cái, chính là tam phu nhân.

Hứa Thâm nhìn thấy Trần Thanh Vân chủ động lộ ra bí mật như vậy, trong lòng cũng biết gã đang tỏ thái độ trung tâm, nhưng hắn cũng không cho rằng, Trần Thanh Vân chỉ phân liệt duy nhất một cái.

Có điều hắn đã cảm thấy đủ không cần phải tiếp tục miệt mài theo đuổi vấn đề này.

Lại nói, không cần biết đối phương phân liệt ra mấy cái, chỉ cần một cái tinh thần thể bị hủy diệt, cũng là một lần đả kích nặng nề.

Dù một bộ phân thân khác còn sống, cũng rơi xuống tình trạng lực lượng mỏng manh, không làm nên thành tựu gì.

Hơn nữa dựa theo cách nói của Trần Thanh Vân, kì thực tinh thần thể mà gã phân liệt ra ngoài, chính là “Người nhà” của gã.

Là cô em gái mà gã từng gặm ăn luôn từ trong bụng mẹ.

Tới sau khi gã đạt tới trạng thái cực hạn, rồi thức tỉnh đến hình thái thứ hai, bản thân mới tìm được tinh thần của “Em gái” ở chỗ sâu trong trí nhớ của mình, hóa ra nhiều năm như vậy, cô em gái kia vẫn một mực gắn bó làm bạn đi theo bên cạnh gã...

Lúc ấy tam phu nhân cho người ta đập xe, kì thực là Trần Thanh Vân muốn mượn chuyện này nhìn xem phản ứng của Hứa Thâm, cũng coi như cho Hứa Thâm một đòn hạ mã uy (ra oai phủ đầu).

Lại nói, trí nhớ của gã và cô em gái kia là phân biệt độc lập.

Nhưng gã vẫn có thể hơi chút can thiệp và ảnh hưởng đến phán đoán của em gái, hoặc là nói, giữa hai người bọn họ, có một loại phương thức kết nối bí mật mà người bên ngoài không thể phát hiện được.

Loại năng lực kỳ lạ như thế, cũng khiến cho Hứa Thâm càng thêm tò mò và thận trọng hơn với năng lực của hệ đặc chất.

Quả nhiên, đám tồn tại hình thái thứ hai đều có chút không quá bình thường.

May mắn hẳn được “Ma ma” bảo vệ tốt lắm, không có điên cuồng như bọn họ...

Từ cuộc trò chuyện với Trần Thanh Vân, Hứa Thâm đã nắm được không ít chuyện gã từng gánh vác, làm thay đảng Cà Phê.

Những chuyện này đều do Trần Thanh Vân tự hiểu bản thân gã không thể không nói ra, bởi vì gã phải giao một chút “Nhược điểm” của mình cho Hứa Thâm, mới có thể đổi lấy chút tín nhiệm tạm thời của hắn.

Nếu không, chờ đến lúc Hứa Thâm tự mình biết được, mấy chuyện bí mật này sẽ càng nhiều hơn.

“Hiện tại thân thể anh đã bị tôi giết chết, anh sẽ phải tìm một thể xác mới, một khuôn mặt hoàn toàn khác, vậy làm thế nào

khiến cho người trong bang tin phục?” Cuộc trò chuyện kết thúc, Hứa Thâm hỏi.

“Tôi đã để cho phân thân tới rồi.” Trong lòng Trần Thanh Vân đầy chua xót, nhưng biểu cảm trên mặt lại có vẻ tương đối bình tĩnh, coi như gã đã chấp nhận thực tế này rồi: “Tạm thời để tam phu nhân của tôi thay thế quản lý, chờ sau khi tôi tìm được thể xác mới, tôi sẽ sửa khuôn mặt của thân thể mới thành hình dáng ban đầu. Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều năm qua như vậy nhưng năng lực của tôi vẫn không bị lộ.”

Lại nói, đây vốn không phải lần đầu tiên bản thể chính của gã bị giết.

Trần Thanh Vân đã tung hoành 16 năm ở khu Vô Miên, đương nhiên sẽ không có chuyện gã chưa từng chết lần nào.

Ám sát, đánh lén, những người phụ nữ quyến rũ ẩn nấp xung quanh... Tất cả đều là thủ đoạn mà các tổ chức ám sát khác thường dùng. Gã cũng trúng chiêu hai lần, nhưng vẫn không để bại lộ năng lực của mình.

Bởi vì những người biết chuyện đều bị xóa sổ hết, và sau đó gã vẫn duy trì khuôn mặt vốn có của mình, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Năng lực thật thần kỳ...” Hứa Thâm không khỏi cảm thán một câu, sau đó lại mở miệng hỏi tiếp: “Vậy anh có thể xác mới dự phòng chưa?”

Trần Thanh Vân thầm cười khở trong lòng, Hứa Thâm đã hỏi như vậy, dù gã nói không có, phỏng chừng hắn cũng không tin.

Quá dễ đoán được còn gì? Gã có năng lực cho phép bản thân hoán đổi thể xác, mà không chuẩn bị cho bản thân một phần thể xác dự phòng? Nghe thế nào cũng cảm thấy chuyện này không phù hợp với nhân tính (tính cách của con người).

“Có, đợi lát nữa cậu sẽ thấy.” Trần Thanh Vân nói.

Hứa Thâm cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, hắn lập tức yên lặng chờ đợi.

Lúc này, bên ngoài văn phòng truyền đến tiếng gõ cửa, một giọng nói ngọt ngào mang theo cung kính và cẩn thận truyền

đến, là thư ký của Trần Thanh Vân.

“Không cần lo lắng, nếu không có sự phân phó của tôi, cô ấy sẽ không dám vào.” Trần Thanh Vân bắt gặp ánh mắt của Hứa Thâm, lập tức bình tĩnh nói.

Nếu thư ký bước vào đúng lúc này, chắc chắn cô ta sẽ thấy thi thể của gã, sau đó, gã lại giải quyết cô thư ký nhỏ nhắn ngoan ngoãn yêu thích của mình.

“Ừm.” Hứa Thâm cũng không lo lắng. Hắn có thể trốn vào Khu giới bất cứ lúc nào, hơn nữa hiện tại trong bang Bạch Trú đã không còn một người nào đủ sức ngăn cản hắn.

Thư ký kia không thấy người bên trong trả lời, cũng không dám đẩy cửa tiến vào. Cô biết Trần Thanh Vân đang ở trong văn phòng, dù sao trước đó cô cũng thấy gã đi vào nhưng chưa bước ra.

Thư ký báo cáo tình huống thiết bị cảnh báo khu thú vừa vang lên bên ngoài, sau đó lặng lẽ rời đi.

Chương 435. Họ Hồi Lộ Chính Bản Thân Anh Đến Ám Sát Anh Sao???

Không lâu sau đó, vị tam phu nhân có tính ưa sạch sẽ kia đã đến.

Sắc mặt Hứa Thâm lộ ra một chút cổ quái, khi lại lần nữa nhìn thấy vị phu nhân ăn mặc xinh đẹp này, ai có thể ngờ được, đối phương lại là phân thân của Trần Thanh Vân?

“Đôi khi những người khác tiếp cận tôi bằng cách hồi lộ những người xung quanh tôi...” Trần Thanh Vân nhìn thấy tam phu nhân đã đến, trên mặt lộ ra nụ cười, tựa như bản thân đã tìm được một chút cảm giác an toàn: “Nhưng lại không hề biết cô ấy cũng chính là tôi...”

Họ hồi lộ chính bản thân anh đến ám sát anh sao... Hứa Thâm nghĩ đến một màn như vậy liền cảm thấy vô cùng buồn cười và thú vị.

Hiển nhiên Trần Thanh Vân này có thể tung hoành ở khu Vô Miên tới 16 năm mà không chết, đúng là có chút thủ đoạn.

Tam phu nhân nhìn thấy Hứa Thâm ngồi trong văn phòng, lông mày khẽ nhíu lại, nhưng không nói gì.

Lại nói, lúc trước cô ta vẫn luôn một mực tuyên bố rằng bản thân thích sạch sẽ, vậy mà giờ phút này, lại đi đến nắm lấy thi thể ở dưới mặt đất, lục lọi lấy ra vài món khư binh ở bên trong.

Sau đó, cô rút khư lục vào trong thi thể, chôn vùi nó vào trong Khư giới. Cái xác lập tức biến mất khỏi văn phòng.

Làm xong những việc này, tam phu nhân mới nhìn về phía Trần Thanh Vân trong suốt, trong ánh mắt lộ ra một tia bi thương và yêu thích nồng nàn: “Ca ca, anh có đau không?”

“Anh không đau.” Trần Thanh Vân dịu dàng nói.

Tam phu nhân nâng tay lên, cố gắng vuốt ve Trần Thanh Vân, nhưng lòng bàn tay không thể chạm vào, chỉ có thể duy trì tư thế chạm vào hư không.

Hứa Thâm nhìn thấy bộ dáng thân mật của hai người bọn họ, trong lòng hẳn có chút kinh ngạc, không phải đã nói đối phương là phân thân của gã sao?

“Em có mang đến không?” Trần Thanh Vân dịu dàng hỏi.

Tam phu nhân khẽ gật đầu, chột nhẹ nhàng vỗ tay, nói: “Vào đi.”

Văn phòng bị đẩy ra, một bóng dáng trung niên bước vào.

Người này nhìn thấy Hứa Thâm ngồi ở vị trí của Trần đồng, trong lòng không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh sắc mặt đã âm trầm xuống, nói: “Cậu là ai?”

Hứa Thâm cũng đang đánh giá người này, thoạt nhìn tuổi tác của đối phương cũng xấp xỉ Trần Thanh Vân, thậm chí cả dáng người, giọng nói, cũng có chút tương tự.

Chỉ khuôn mặt hơi khác biệt một chút, nhưng đều là loại khuôn mặt gầy gò mảnh khảnh.

“Mau xuống dưới! Đó là vị trí của Trần đồng chúng tôi...”

Người đàn ông trung niên hét lên đầy giận dữ.

Nhưng không đợi gã nói xong, Trần Thanh Vân đang đứng bên cạnh gã đột nhiên ra tay, hai tay đâm vào trong đầu gã.

Thân thể người trung niên đột nhiên run lên, ngay sau đó thân thể gã co rút lại, tròng mắt trắng dã.

Tiếp theo, một bóng dáng gầy như trong suốt, được kéo ra khỏi cơ thể của người đàn ông trung niên.

Bóng dáng bị kéo ra này, chính là dáng vẻ của người đàn ông trung niên, gã sửng sốt một chút, chột thấy được Trần Thanh Vân trước mắt, vội vàng nói: “Trần đồng...”

Rõ ràng là gã không ý thức được những gì vừa xảy ra.

Trần đồng mỉm cười, đột nhiên thân thể biến hóa, chuyển thành hình dạng giống như một miệng lớn dữ tợn, một ngum cắn nuốt toàn bộ thân thể người đàn ông trung niên kia.

Sau khi nuốt xong, lại nhai kỹ hai lần, cơ thể của gã khôi phục lại vẻ nho nhã ban đầu, lúc này mới chậm rãi đi vào bên trong cơ thể thân thể người đàn ông trung niên kia.

“Ca ca tôi cần phải thích ứng một lát, không thể làm phiền.” Tam phu nhân nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên đang đứng bất động đằng kia, sau đó, cô ta thành thạo đi tới một chỗ nào đó trong văn phòng, ấn mở cơ quan, để lộ một gian phòng tối bên trong.

Tiếp theo, cô ta di chuyển cơ thể cứng nhắc của người đàn ông trung niên kia vào, cuối cùng mới đóng phòng tối lại.

Hứa Thâm lẳng lặng quan sát một màn này, chờ cô ta đi ra mới hỏi: “Quá trình dung hợp này mất bao lâu?”

“Ngắn thì nửa ngày, dài thì vài ngày.” Tam phu nhân đưa mắt nhìn Hứa Thâm, lông mày khẽ nhíu lại nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, sau đó hướng ánh mắt đầy hứng thú nhìn cô ta: “Cô không phải là phân thân sao? Nhưng nhìn thế nào vẫn thấy giữa hai người có chút khác biệt?”

“Chúng tôi không phải là phân thân, chúng tôi là người một nhà.” Tam phu nhân hừ lạnh nói.

Phân thân lại thêm nhân cách phân liệt, tất cả đều có nhân cách và cảm xúc độc lập...

Hứa Thâm cảm giác loại năng lực này có chút biến thái. Sau đó, hắn không nhịn được lại mở miệng hỏi: “Vậy có phải đại phu nhân và nhị phu nhân ở phía trên cô, cũng giống cô hay không?”

“Đương nhiên là không phải.” Tam phu nhân hừ nhẹ nói: “Anh trai tôi chỉ có một cô em gái.”

Hứa Thâm cười cười, cũng không nghiên cứu sâu thêm.

“Mặc kệ như thế nào, hợp đồng lúc trước với hội Truy Quang vẫn phải giữ nguyên như cũ, mỗi năm 30 triệu. Chờ thêm đoạn thời gian nữa, cô hãy cho người đến hội Truy Quang một chuyến, hoàn thành bản hợp đồng này đi.” Hứa Thâm nói.

Tam phu nhân có chút miễn cưỡng, nhưng từ “Anh trai” cô ta đã biết được rất nhiều chuyện, bởi vậy cũng không nói thêm điều gì.

“Hiện tại trong bang nguyên khí đại thương, cô muốn khôi phục lại, cũng phải mất một đoạn thời gian. Trong lúc này, nếu

gặp được vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi, tôi sẽ giải quyết.” Hứa Thâm đứng dậy nói.

“Tôi và anh trai cũng đủ ứng phó rồi.” Tam phu nhân khẽ hừ một tiếng, dáng vẻ hoàn toàn bất đồng với loại tư thế uy nghiêm trầm ổn của Trần Thanh Vân.

“Vậy thì tốt.” Hứa Thâm không ở lại lâu hơn nữa, đã trực tiếp đứng dậy rời đi.

Lần này hắn không rời đi từ trong Khu giới, tránh quấy nhiễu đám cao tầng tổng bộ thêm một lần nữa.

Hắn được tam phu nhân đưa tiễn, hai người đi thẳng một đường tới khu vực bên ngoài tòa nhà tổng bộ.

Trên đường có không ít người nhìn sang với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Bọn họ không biết Hứa Thâm đến từ lúc nào, lại có thể làm cho vị tam phu nhân ngày thường luôn tâm cao khí ngạo, ương ngạnh bá đạo này tự mình đưa tiễn.

“Sau này, ở đây chính là chỗ đậu xe của tôi, cô tìm một chỗ khác đi.” Hứa Thâm chỉ một vị trí đậu xe ở ngay trước cửa, trực tiếp mở miệng nói.

“Cậu đâu có thường xuyên đến đây.” Tam phu nhân mang theo sắc mặt không vui nói.

“Kể cả khi không đến, nơi này vẫn là của tôi.” Hứa Thâm cười nói.

Tam phu nhân hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa, xem như đã cam chịu thừa nhận rồi.

Hứa Thâm bảo cô ta phái người lái xe, đưa hắn trở về hội Truy Quang.

Ban đêm đèn đuốc sáng trưng, ngay trong thời khắc này, vị lãnh tụ của bang Bạch Trú đã thay đổi, nhưng phần lớn đám bang chúng đang đứng đầy trên đường phố, lại không hề hay biết chuyện này.

Đây là bí mật giữa Hứa Thâm và Trần Thanh Vân.

Chương 436. Lũng Đoạn!

Hứa Thâm nghỉ ngơi trong hội Truy Quang một đêm, cũng nhân tiện tiêm vào Tịnh Khư Tề. Đoạn thời gian này, hắc vẫn tiêm năm ống mỗi ngày như trước, khư lực trong cơ thể đang nhanh chóng phát triển.

Hứa Thâm đã hỏi Mộc Vương, giá trị của khư lực cực hạn ở hình thái thứ hai, phổ biến là khoảng 1000 ống.

Đây là lượng khư lực gấp mười lần giai đoạn ban đầu.

Có một số người chỉ tích trữ hơn chín trăm ống cũng có thể đạt đến cực hạn. Bởi vậy, cảm nhận về trạng thái khư lực cực hạn của mỗi người khác nhau, nhưng thông thường, lượng khư lực sẽ là 1000 ống với sai số dao động trong khoảng một trăm ống, tùy thuộc vào sự khác biệt về thể chất của mỗi người.

Dù sao sinh vật cũng không phải là máy móc, không có giá trị tuyệt đối để ước lượng.

Hứa Thâm thầm ước tính giá trị khư lực trong cơ thể hắc hiện tại, nó rơi vào khoảng trên dưới 340 ống.

Vậy là còn bảy trăm nữa.

Dựa theo tần suất mỗi ngày năm ống, hắc còn cần thêm bốn hoặc năm tháng nữa mới đạt đến trạng thái khư lực cực hạn.

Lại nói, bây giờ hắc đã trở thành thống lĩnh duy nhất trong hội, bởi vậy, trên phương diện điều động tài nguyên Tịnh Khư Tề, tuyệt đối có thể cung cấp với số lượng vô hạn.

Có điều, tài nguyên trong hội không bị giới hạn, nhưng số lượng Tịnh Khư Tề lại xảy ra vấn đề.

Hiện giờ, sau khi Hứa Thâm lên nắm quyền, rất nhiều tin tức và tình báo trước kia còn là bí mật thì hiện giờ, hắc đều có thể lật xem. Cũng nhờ vậy, hắc mới biết, Tịnh Khư Tề của hội Truy Quang đều được thu mua từ bên ngoài vào.

Mà bên bán ra lại là cục Khư Bí.

Đúng vậy, toàn bộ Tịnh Khư Tề lưu thông trong thành Để, đều được bí mật thu mua từ cục Khư Bí các khu.

Nói cách khác, Tịnh Khư Tề chảy ra từ cục Khư Bí, sau đó được đưa đến những thế lực tổ chức như hội Truy Quang, bang Bạch Trú, mới khiến bọn họ dần trở nên lớn mạnh.

Hứa Thâm nghĩ đến thời điểm hắn còn đang thực tập tại cục Khur Bí, từng có người oán giận những tổ chức bên ngoài như hội Truy Quang, nói rằng đám người ấy chỉ biết quấy nhiễu bọn họ, khiến cho không ít nhân viên trăm khur đều thống hận.

Nhưng tới tận bây giờ hắn mới hiểu được, những tồn tại mà bọn họ thống hận, lại là thế lực được nhóm cao tầng mà bọn họ nguyện trung thành, bồi dưỡng ra.

Và Tịnh Khur Tê trong tay cục Khur Bí, cũng không phải do tự bọn họ sản xuất, mà được chọn mua từ nội thành.

Nói cách khác, thành Đề không đủ năng lực và tư cách để chế tạo và sản xuất Tịnh Khur Tê.

Địa vị của Hứa Thâm trong cục Khur Bí cũng coi như tồn tại đứng sau cục trưởng.

Nhưng từ trước đến nay, hắn chưa từng động chạm tới chuyện lén lút buôn bán Tịnh Khur Tê.

Theo hắn suy đoán, có lẽ đây chính là phần việc của những ngành khác hoặc do chính cục trưởng tự mình xử lý.

Suy cho cùng, lén lút buôn bán cũng là bí mật, hơn nữa còn làm trái quy tắc.

Về phần vì sao cục Khur Bí lại làm như vậy?

Hắn là trong này có rất nhiều loại nguyên nhân, nhưng Hứa Thâm cũng không thể tìm tòi nghiên cứu sâu hơn nữa.

Chỉ là, thành Đề bọn họ bắt buộc phải nhập Tịnh Khur Tê từ nội thành.

Có lẽ theo một ý nghĩa nào đó, loại sản phẩm này chính là kỹ thuật độc quyền hoặc là quyền thế lũng đoạn của tầng lớp trên, nhằm bóp chết lộ tuyến tấn chức của đám trăm khur giả tầng dưới chót, từ đó đạt được ưu thế tuyệt đối về địa vị.

Ngày hôm sau, bang Bạch Trú phái người đến trao đổi về chuyện gia hạn hợp đồng.

Mộc Vương đích thân ra mặt.

Bây giờ tầng thống lĩnh đã bị xóa sổ, Chu Viên Viên và hai vị thống lĩnh khác cũng bị giáng chức, tuy phúc lợi và đãi ngộ

ban đầu không thay đổi nhiều lắm nhưng quyền lợi trên một số phương diện nào đó đã bị giảm bớt rồi.

Thế nên, đối với loại hợp tác lớn này, một là Mộc Vương tự mình ra mặt, hai là Hứa Thâm ra mặt hoặc là bọn họ chỉ định người đến tiến hành thương lượng.

Đàm phán chỉ làm cho có, kết thúc cũng rất nhanh, chờ đến khi ký kết hợp đồng xong, Mộc Vương giao tài liệu cho thư ký niêm phong lại rồi cất vào kho, sau đó, gã đi tìm Hứa Thâm.

“Cậu tài thật đó, thật sự làm cho bang Bạch Trú phải cúi đầu rồi?” Mộc Vương vừa cười vừa nhìn Hứa Thâm, lúc này hắn đang lật xem sách mật trong văn phòng.

Có thể làm bang Bạch Trú chịu cúi đầu nhanh như vậy, chỉ có thể nói rằng Hứa Thâm thật sự có chút thủ đoạn.

Gã cũng không hẳn là ông sếp chỉ biết ngồi chỉ tay năm ngón (nguyên văn chương quây phỉ tay) mà không quan tâm đến việc gì cả, thật ra gã cũng âm thầm điều tra, sau đó nắm được tin tức rằng, bang Bạch Trú bên kia có ý định chấm dứt hợp đồng bởi vì bọn họ đã tìm được đối tượng khác, cũng đang trong quá trình chuẩn bị hợp tác rồi.

Giá cả đối phương đưa ra vừa thấp hơn lại phù hợp với tình hình trước mắt của bang Bạch Trú hơn.

Không ngờ Hứa Thâm lại có thể cứng rắn kéo bản hợp đồng qua bên này.

“Chúng ta là khách hàng cũ của bọn họ, chỉ là nhất thời bọn họ chưa nghĩ thoáng ra thôi, chờ sau khi bọn họ thông suốt rồi, tự nhiên sẽ trở về trong vòng tay chúng ta.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Mộc Vương cười nói: “Được, vậy cậu cứ làm việc của mình trước đi, nếu chuyện của bang Bạch Trú giải quyết xong rồi, những chuyện khác cũng đừng lo là.”

“Đi thông thả” Hứa Thâm tiếp tục đọc sách mật, bên trong là một số tình báo bí mật được hội Truy Quang ghi chép lại, nó có liên quan đến các khu vực trong thành Đế. Những thông tin trong đó giúp Hứa Thâm có một cái nhìn kỹ càng tỉ mỉ hơn về hoàn cảnh ở nơi này.

Ngoại trừ bang Bạch Trú do Hà Biên Phong phụ trách, hắn cũng cần phải phụ trách địa bàn của những thống lĩnh khác, hiện giờ trong hội đã mất đi sáu thống lĩnh, bởi vậy những chuyện này đều đổ cả lên đầu Hứa Thâm.

Nhưng hắn không để ý nhiều lắm, bang Bạch Trú cũng được coi là một thế lực tương đối khó đối phó nhưng đã bị hắn giải quyết xong rồi, chỉ còn lại mấy thế lực nhỏ, nếu dám lấy trứng chọi đá thì cứ trực tiếp dùng biện pháp mạnh tới trấn áp là được thôi.

Không lâu sau đó, Đại Ly Ly đi vào văn phòng.

Hiện giờ địa vị của cô đã được tăng lên, trở thành thư ký kiêm trợ lý của Hứa Thâm.

Chương 437. Cuốn Nhật Ký Của Vệ Nguyên!

Hứa Thâm cũng lười đi tìm người khác, hắn đã hợp tác và tiếp xúc với Đại Ly Ly khá lâu, đôi bên cũng coi như người quen rồi.

Về phần ban đầu Đại Ly Ly trung thành với thủ lĩnh nào, Hứa Thâm cũng không hỏi kỹ càng. Hắn tin tưởng Đại Ly Ly là người thông minh, cô sẽ biết hiện tại bản thân nên lựa chọn như thế nào.

“Thủ lĩnh, người nhà của Vệ Nguyên thống lĩnh muốn tôi đưa thứ này cho các thủ lĩnh khác trong hội, tôi đã cầm đến đây rồi.” Đại Ly Ly bước vào cửa, sau đó cung kính nói.

Hứa Thâm nhìn cô hơi cúi đầu, lộ ra đường cong trắng như tuyết, lập tức bình tĩnh nói: “Cái gì vậy?”

Đại Ly Ly lấy ra một cuốn sách có bìa da màu xanh lá cây, nhẹ nhàng nói: “Hình như là một cuốn sổ viết tay. Tôi không xem.”

Cô cung kính đưa đến trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm cầm lấy, nhìn thoáng qua một chút. Hắn còn nhớ Vệ Nguyên thống lĩnh kia chính là kẻ đã hãm hại hắn bị Mộc Vương điều tra ra. Đối phương là một trong sáu vị thống lĩnh

bị hấn chém chết, và ở bên ngoài, người này đã có gia đình, vợ con, cháu chắt.

Người một nhà bọn họ sống khá xa hoa trong tiểu khu giàu có ở khu thành thị, chỉ dựa vào quyền thế của một mình Vệ Nguyên cũng đủ khiến cho cả nhà bọn họ hưởng thụ mãi mãi.

Hứa Thâm lật sách ra, trang bìa có chút cũ kỹ, giống như thường xuyên được mở ra xem.

Hắn nhìn lướt qua một chút, hình như thứ này là một cuốn nhật ký.

Ngày 13 tháng 7, sương mù nhẹ.

Hôm nay tâm trạng ta thật khó chịu, bức bối. Lúc về đến nhà, quả nhiên Hiểu Quyên có thể nhìn ngay ra tâm trạng phiền muộn ấy, nàng lập tức cởi áo giải toả giúp ta. Bọn ta vui đùa thoải mái rất lâu cho đến khi đứa con trai vô dụng ngu ngốc kia của ta về.

Sống cùng con trai thật bất tiện, phải tách ra ở riêng thôi.

Ngày 15 tháng 7, sương mù nhẹ.

Hôm nay, ta nhìn thấy một cô bé lãnh sự vừa được tuyển vào trong hội, dáng dấp rất đẹp, nhất là đôi mắt kia như thể biết nói vậy... đầu lưỡi của cô ấy cũng rất linh hoạt.

Ngày 21 tháng 7, sương mù dày đặc.

Bên chỗ La Lợi lại có náo loạn, hôm nay phải đi giải quyết một chút, giết hai người, thật là phiền phức.

Ngày 22 tháng 7, sương mù dày đặc.

Hiểu Quyên vẫn tri kỉ như vậy, nàng luôn luôn có thể nhận ngay ra cảm xúc của ta. Bọn ta lại chơi đùa rất lâu, ta vẫn không thừa nhận mình già.

Ngày 25 tháng 7, sương mù dày đặc.

Hôm nay ta lại mua thêm một căn nhà, dùng trộm một ít tiền trong hội, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, ai bảo cô bé phòng tài vụ kia lại đáng yêu như vậy, lần này Hiểu Quyên đến đây sẽ thuận tiện hơn rồi.

...

...

Hứa Thâm từ từ lật xuống dưới, đều là những đoạn nhật ký rất bình thường, thỉnh thoảng có nhắc tới một vài việc đã làm trong hội, nhưng hầu hết đều là chuyện nhà.

Ngày 12 tháng 9, sương mù nhẹ.

Hiệu Quyên cảm thấy gần đây cơ thể không thoải mái, giống như đã mang thai rồi.

Thật tốt quá, ta lại có cháu trai rồi.

Cũng không đúng, là cháu trai hay là con trai nhỉ?

Đừng bảo lại sinh ra một đứa con ngu ngốc nữa nhé.

...

Ngày 12 tháng 11, sương mù dày đặc.

Động khư sắp mở, gần đây ta lại bận rộn với chuyện trong hội, đã lâu không đi thăm cháu dâu bảo bối của ta, không biết thằng cháu kia có đối xử tốt với nàng hay không.

Ngày 18 tháng 11, sương mù nhẹ.

Trong hội lại có thêm ba thống lĩnh nữa. Cuối cùng Viên Viên đáng yêu cũng trở thành thủ lĩnh rồi, đáng tiếc, như vậy về sau ta sẽ không còn cơ hội tìm cô ấy nói chuyện phiếm nữa rồi, liệu thái độ của cô ấy đối với ta có lạnh nhạt hơn trước không? Không được, ta không thể để cô ấy nhìn thấu suy nghĩ của mình, nếu không cô ấy sẽ ghét bỏ ta. Ta phải giữ hình tượng là một lão nhân đức cao vọng trọng.

Nhưng không cần thận sờ sờ tay một chút, hử là không vấn đề gì chứ?

Ngày 23 tháng 11, sương mù dày đặc.

Đám thanh niên đáng ghét, cậy mình còn trẻ mà kiêu ngạo hống hách. Sao các người không chết đi? Vì sao các người không chết đi? !

Ngày 25 tháng 11, sương mù nhẹ.

Hắc hắc, ta tìm được một món đồ chơi rất thú vị.

Ngày 13 tháng 12, sương mù dày đặc.

Hôm nay có chút ngoài ý muốn, vậy mà hắn lại tìm được ta...
Quá kỳ diệu ...

...

...

Hứa Thâm càng đọc càng có thể cảm nhận được bộ dạng của một lão già đáng khinh đang hiện ra trước mắt mình.

Trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt của lão già Vệ Nguyên. Đúng là thoát nhìn sẽ cảm thấy đối phương có chút nhân từ, uy nghiêm, không nghĩ tới suy nghĩ ẩn sâu trong nội tâm, được lão ghi chép vào những trang nhật ký này lại đen tối và hèn hạ như vậy.

Hơn nữa, hình như kẻ này còn chuyên ăn cỏ gần hang.

Hắn là Viên Viên tử sẽ không bị lão ta làm nhục... Có vẻ như không đâu.

Ngày 15 tháng 12, sương mù dày đặc.

Nếu ta chết, xin hãy giao cuốn nhật ký này cho cao tăng của hội Truy Quang, giao cho Mộc Vương hoặc là các thống lĩnh khác...

Hứa Thâm lật đến tờ cuối cùng, lập tức nhìn thấy một đoạn văn như vậy, hàng chân mày không khỏi nhíu chặt lại. Hắn tập trung đọc nó thật kỹ.

Chờ sau khi đọc xong, hấp trực tiếp sững sờ.

Đôi mắt một mực nhìn chăm chăm vào nội dung bên trên, sắc mặt biến ảo không ngừng, tới cuối cùng ánh mắt từ từ trầm xuống.

Hứa Thâm im lặng một lúc lâu rồi từ từ khép cuốn nhật ký lại.

Hắn tựa lưng vào ghế, rất lâu không nói điều gì.

“Thì ra là thế...” Hắn lẩm bẩm một mình.

Mai Phù ngồi trên chiếc bàn bên cạnh cũng thấy được nội dung bên trên cuốn nhật ký. Lúc này, cô đang cầm trong tay một ‘quả táo’ đỏ mọng không biết lấy từ đâu ra, rồi thản nhiên ngồi ở đó gặm cắn, vừa ăn vừa dùng đưa đôi chân nhỏ, đáng vẻ say mê.

Cô nhìn thấy vẻ mặt thoáng hiện chút cô đơn ảm đạm của Hứa Thâm, lập tức tiến lên, xoa nhẹ đầu hắn rồi nói: “Không phải còn có tôi ở bên cạnh cậu sao?”

Ánh mắt Hứa Thâm vẫn trống rỗng như trước, nghe mà làm như không nghe.

Mai Phù cũng không để ý, cô mỉm cười một chút, lại ngồi trên bàn tiếp tục gặm ‘táo’.

Đại Ly Ly đứng gần đó, nhìn thấy Hứa Thâm im lặng thật lâu không nói gì, trong lòng không khỏi có chút bất ngờ, dường như sắc mặt Hứa Thâm có chút thương cảm, chẳng lẽ nội dung trong cuốn sổ kia không phải là chuyện tốt sao?

Chương 438. Món Quà Quý Giá!

Theo cô thấy, người nhà đối phương đã giao nộp vật này lên, hẳn là bên trong phải ghi chép lại một chuyện bí mật nào đó, thậm chí còn rất có thể sẽ ảnh hưởng đến các vị thống lĩnh khác trong hội, thế nhưng vật này đã rơi vào tay Hứa Thâm, coi như tính toán của Vệ Nguyên thống lĩnh kia đã trở thành công cốc rồi.

Nhưng lúc này, cô nhìn vẻ mặt của Hứa Thâm, hình như có chút không vui.

Một lúc lâu sau, Hứa Thâm từ từ thu suy nghĩ lại, rồi nói với Đại Ly Ly: “Bây giờ nhà bọn họ thế nào rồi?”

“Dựa theo ngài phân phó, tôi đã cho người tịch thu tài sản của nhà bọn họ vì tội tham ô, sau đó kiện bọn họ lên sở Thủ Vệ Thành Bang, trước mắt đang trong thời gian xét xử. Bọn họ đưa thứ này ra nhằm hy vọng chúng ta có thể mở ra một mặt lưới, tha cho bọn họ một con đường sống.” Đại Ly Ly nói.

Hứa Thâm tỏ vẻ đã hiểu, lại nói: “Tham ô nhiều tài sản như vậy, nên bị xử bắn.”

Đại Ly Ly thoáng giật mình, nhưng rất nhanh đã gạt đầu nói: “Tôi biết rồi.”

...

...

Hai ngày sau, Hứa Thâm lại đi một chuyến đến bang Bạch Trú, cũng gặp được Trần Thanh Vân đã khôi phục lại.

Gương mặt trên thân thể người trung niên bị Trần Thanh Vân chiếm giữ kia đã được gã cải tạo thành hình dạng ban đầu của gã, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra sự khác biệt.

Dưới sự quản lý của Trần Thanh Vân, bang Bạch Trú lại tiếp tục hoạt động đều vào đây.

Dù bang bọn họ đã mất đi hai người có năng lực nhưng Trần Thanh Vân vẫn vững vàng kiểm soát được mọi việc như cũ. Một số đối tượng hợp tác cùng bang Bạch Trú cũng có vài dấu hiệu phản kháng hoặc tăng giá nhưng đều bị trấn áp kịp thời.

Hứa Thâm phân phó Trần Thanh Vân lấy tất cả khư binh d bang Bạch Trú lấy được ra, sau đó thử từng thứ một, hắn muốn tìm một kiện khư binh có thể phù hợp với mặt nạ hoặc những kiện khư binh khác trên người mình.

Nhưng đáng tiếc, hắn không chọn được một kiện nào trong số mười món khư binh kia.

Qua đó cũng hiểu được, chuyện đi tìm một kiện khư Binh có đặc tính thích hợp để dung nhập vào khư binh của bản thân, nó khó khăn đến cỡ nào.

Bởi vậy, càng là khư binh có quyền trọng cao lại càng đặc biệt quý giá.

Hứa Thâm không tìm được khư binh phù hợp, cũng không tiếp tục ở lại bang Bạch Trú nữa. Mà tạm thời ở hội Truy Quang bên kia cũng không có chuyện gì lớn, tới cuối cùng Hứa Thâm lựa chọn quay về cục Khư Bí.

Xa cách nửa tháng, khi một lần nữa trở lại cục Khư Bí, Hứa Thâm lại có loại cảm giác xa lạ đã lâu không gặp.

Hắn nhìn cục Khư Bí thâm nghiêm trước mắt, trong lòng lại nghĩ đến dụng cụ truyền tin của mình. Suốt nửa tháng qua, chỉ có một mình Mặc Tiểu Tiểu liên lạc với hắn.

Bỗng nhiên hắn lại phát hiện ra rằng, bản thân vốn không có quá nhiều người quen ở đây.

Mặc dù người đang ở trong này, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác bị ngăn cách bên ngoài.

Hứa Thâm đi đến tòa nhà số 17, bóng dáng hắt tạm thời xuyên qua Khư giới, tầng 17 trước mắt thoáng hiện chút mơ hồ, tầm mắt lập tức xuyên thấu qua vách tường, nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Tòa nhà cực kỳ vắng vẻ, chỉ có Tiểu Mẫn phụ trách đón tiếp ở tầng một.

Mấy người bọn họ đi chấp hành nhiệm vụ rồi sao...

Hứa Thâm dừng bước, sau đó xoay người đi đến trang viên số một.

La Hoa và Cố Thu Phong đều có phòng ở bên ngoài, bởi vậy trang viên số 1 cũng trống không, chỉ có vị thanh niên quản gia kia vẫn canh giữ ở đây, phụ trách quét dọn và trông coi.

Thanh niên quản gia kia trông thấy Hứa Thâm đến, trên mặt có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh, gã đã vội vàng chạy ra nghênh đón.

“Chào đội trưởng.”

Hứa Thâm khẽ “Ừ” một tiếng, hỏi: “Gần đây cục trưởng có qua tìm biên đội số một không?”

“Không có.” Thanh niên quản gia lắc đầu: “Lúc trước ngài có nói để nhiệm vụ của biên đội số một dừng lại một khoảng thời gian, cho nên trong cục không phải nhiệm vụ tới nữa, hướng chỉ số lần chúng ta chấp hành nhiệm vụ trước đó đã đủ thường xuyên rồi, có nghỉ ngơi nửa tháng cũng là chuyện nên làm.”

Đôi mắt Hứa Thâm hơi chớp động, sau đó không nói thêm gì nữa.

“Đúng rồi, đội trưởng, đây là một số bưu kiện của ngài.” Thanh niên quản gia nghĩ đến điều gì đó, lập tức nói.

“Cầm lại đây đi.” Phản ứng của Hứa Thâm khá bình thản.

Đây cũng không phải là lần đầu hắt nhận được bưu kiện, hiện giờ bản thân đang ngồi ở vị trí cao, khó tránh khỏi sẽ có người gửi đồ tới.

Chẳng bao lâu sau, thanh niên quản gia đã ôm một đồng bưu kiện bước tới.

Hứa Thâm ôm chúng trở lại tầng ba, ném vào phòng mình, sau đó lần lượt mở ra.

Quả nhiên bên trong đều là một ít thư mời và lễ vật nhỏ, nhưng hiện giờ Hứa Thâm đã chú ý mắt với mấy vạn đồng này.

Lấy quyền lợi của hắn ở hội Truy Quang, chỉ cần tiện tay cũng có thể lấy được hàng trăm ngàn.

Suy cho cùng, tiền bạc là chủ nô của người bình thường, chúng có thể giương nanh múa vuốt trước mặt người bình thường, nhưng chỉ biết nín thở khi đứng trước mặt quyền thế.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Hứa Thâm nhìn thấy một bưu kiện khá đặc biệt trong đó, bởi vì người gửi tới lại là Tô Sương?

Trong đầu hắn lập tức hiện ra bóng dáng của cô ấy, đã lâu như vậy, cũng không biết cô ấy đi vào nội thành thế nào rồi?

Mỗi người đều có chí hướng nguyện vọng của riêng mình...

Hứa Thâm thầm thở dài một tiếng, nếu Tô Sương còn ở lại Thành Đê, với quyền thế hiện tại của hắn, hắn tuyệt đối có thể cho cô ấy một chỗ ở thật tốt để an hưởng tuổi già.

Phải biết rằng, những lão gia hỏa thống lĩnh trong hội Truy Quang, có người đã già rồi mới bị cuốn vào sự kiện khur thú, cũng có người từ thời trung niên đã là thống lĩnh, và vẫn một mực ở trong hội Truy Quang dưỡng lão đến tận bây giờ.

Hứa Thâm mở bưu kiện ra, lập tức nhìn thấy một quyển sách dày nặng và một lá thư ở bên trong.

Hắn nhanh chóng mở bao thư ra, là lời nói tạm biệt của Tô Sương.

Bên trong có cảm ơn Hứa Thâm, cũng có dặn dò.

Hứa Thâm lặng lẽ đọc kỹ từng chữ, giống như hắn vừa được nhìn thấy hình ảnh một người chị gái chuẩn bị đi xa, đang dịu dàng nhắc nhở em trai mình.

Tô Sương không còn người thân, hắn cũng không còn người thân, có lẽ Tô Sương đã coi hắn như một người em trai của cô ấy.

Chẳng bao lâu sau, Hứa Thâm đã đọc xong lá thư nọ.

Sau đó, hắn lại lặng lẽ đọc thêm một lần nữa, mới thận trọng cất nó lại theo đúng nếp gấp ban đầu, rồi thu hồi vào trong bì thư.

Đến lúc này, Hứa Thâm mới mở quyển sách kia ra.

Ngoài bìa không có tên, Hứa Thâm nhanh chóng lật ra, quan sát trang đầu tiên bên trong. Đây chính là cuốn sổ ghi chép của Tô Sương.

Hứa Thâm chậm rãi đọc vài dòng, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng.

Những gì được ghi lại bên trên là bí mật của một vị phú hào nào đó.

Hứa Thâm yên lặng đọc xong, sau đó lập tức mở ra trang thứ hai.

Bản ghi chép này lại là tin tức về một vị nhân vật cao tầng của một tổ chức nào đó.

Trang thứ ba, trang thứ tư...

Mỗi một trang đều ghi lại tư liệu về một hoặc hai người giàu có hoặc quyền quý nào đó.

Có khi là bí mật nhỏ, cũng có khi là những bí mật bất hợp pháp rõ ràng.

Hứa Thâm có chút trầm mặc.

Dù bên trong bức thư và cuốn sách đều không đề cập đến, rút cuộc cô ấy đã làm thế nào mới đạt được tin tức trong này, nhưng Hứa Thâm lại có thể đoán được.

Hắn nghĩ đến hoàn cảnh xảy ra vào cái đêm hắn nhìn thấy Tô Sương.

Cô ấy đều thu thập những thứ này thông qua phương thức đó sao?

Về phần vì sao cô ấy lại ghi chép và cất giữ những tình báo bí ẩn này, Hứa Thâm cũng có thể đoán được một hai. Tô Sương là người thông minh, cô ấy hiểu những bí mật này trân quý đến cỡ nào.

Chỉ là... nếu vật này rơi vào tay một tiểu nhân vật, nó sẽ không đáng giá một đồng.

Nhưng rơi vào tay hần, hoặc một người quyền quý nào khác, chúng lại có giá trị hơn một triệu, thậm chí là hàng chục triệu!

Hứa Thâm trân trọng cất cuốn sách ấy đi, trong lòng thoáng thở dài một tiếng, chờ khi có cơ hội duỗi tay đến nội thành, lại đến thăm cô ấy một chút, đại lễ như vậy phải trực tiếp cảm tạ mới được.

Hần thu dọn đồ đạc xong xuôi lại rời khỏi trang viên số một, đi tới văn phòng cục trưởng.

Khi đi ngang qua một văn phòng nào đó, Hứa Thâm lại nghe thấy tiếng mắng chửi giận dữ được truyền đến từ cửa, hần liếc mắt nhìn một cái, trong ánh mắt hơi xẹt qua một tia lãnh ý.

“Sao lại rảnh rỗi đến tìm tôi thế này? Gần đây cậu nghỉ ngơi có khỏe không?” Trong văn phòng cục trưởng, Liễu Tích Xuyên đang hút thuốc phiện, thoáng thấy Hứa Thâm đến, ông ấy lập tức mở miệng thân thiết hỏi.

Vừa vặn lúc này, một thủ vệ của Thủ Vệ Thành Bang mới rời khỏi văn phòng, Hứa Thâm hơi nghi hoặc hỏi: “Người vừa nãy là ai vậy?”

Chương 439. Suy Cho Cùng, Chẳng Ai Thích Mình Thua!!!

“Trong cục có người phạm tội, bọn họ đến để điều tra một chút.” Liễu Tích Xuyên tùy ý nói: “Dù có vài người trong đám nhân viên trăm khur của cục chúng ta, khá dễ xúc động, nhưng nói gì thì nói, bọn họ cũng cống hiến rất nhiều cho khu Hắc Quang, làm sao có thể nói truy nã liền truy nã được?”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn ông ấy, trực tiếp nói thẳng vào chủ đề: “Hôm nay tôi tới tìm cục trưởng là muốn nói, hiện tại nhiệm vụ của biên đội số một có thể trở lại quỹ đạo bình thường rồi.”

“Cậu nghỉ ngơi đủ rồi?” Liễu Tích Xuyên khẽ cười nói: “Loại chuyện nhỏ này cứ gọi điện thoại một chút là được, cần gì phải tự mình chạy đến đây một chuyến chứ?”

“Vừa lúc tôi đang nhàn rỗi.” Hứa Thâm nở nụ cười.

“Nếu rảnh rỗi, vậy đến chơi cờ với tôi, cậu có biết chơi cờ không?” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Hứa Thâm lắc đầu: “Không biết.”

“Không sao, để tôi dạy cậu.” Liễu Tích Xuyên vẫy tay, bảo Lý Mỹ Na bung lên một bàn cờ, nói: “Đây là cờ tướng, ngồi xuống đi tôi sẽ dạy cậu chơi.”

Ông ấy lần lượt nói rõ các quy tắc, mỗi quân cờ hạ xuống đều cần phải tuân theo trật tự nhất định.

“Thế này chính là chiếu tướng, cậu hiểu chưa?” Liễu Tích Xuyên “ba” một tiếng, đã đặt một quân cờ tướng xuống trước mặt Hứa Thâm, rồi cười nói.

Hứa Thâm yên lặng nhìn thoáng qua quân cờ kia, khẽ gật đầu: “Trong quy tắc, đúng là chiếu tướng.”

“Nghe cậu nói kia, đương nhiên là phải làm theo quy tắc, nếu quy tắc bị xáo trộn, còn chơi cờ thế nào đây?” Liễu Tích Xuyên nở nụ cười.

Sau đó, ông ấy bảo Hứa Thâm bắt đầu hạ cờ.

Hứa Thâm cũng theo quy tắc cùng hạ cờ với ông ấy, nhưng rõ ràng là tân thủ và lão thủ (người mới và người cũ, cũng có thể hiểu là tay mơ và kẻ lỏi đời) khác nhau, dù Liễu Tích Xuyên đã cố ý không dùng hết sức, hắn vẫn thua liền ba ván.

“Tôi không chơi nữa đâu. Cáo từ trước đây, chào Liễu cục.” Hứa Thâm đứng dậy, trực tiếp nói lời tạm biệt với Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên nở nụ cười, nhìn theo bóng lưng Hứa Thâm rời đi, sau đó quay đầu lại nói với Lý Mỹ Na bên cạnh: “Nhìn đứa nhỏ này xem, chơi cờ còn bực bội.”

“Suy cho cùng, chẳng ai thích mình thua.” Lý Mỹ Na nói.

Hứa Thâm ra khỏi văn phòng, vẻ không vui trên gương mặt dần dần tan biến, trở nên lạnh lùng.

...

...

Vào ban đêm, sau khi Trần Dung tan ca từ cục, gã lập tức lái xe đến một phòng ca múa nào đó.

Thật hiển nhiên, gã chính là người quen ở đây, vừa vào đã đặt một phòng bao, lại gọi hai người đẹp đến, trái ôm phải ấp, muốn phát tiết cơn giận ban ngày.

Gần đây việc chọn mua trong nội thành luôn gặp trở ngại, làm cho tình hình cung ứng Tịnh Khư Tề trong cục đã trở nên căng thẳng, càng đừng nói đến một bộ phận cần dùng cho nghiệp vụ bán hàng, tạm thời tất cả đều phải dừng lại.

“Mặc gia chết tiệt!” Trần Dung xoa xoa người phụ nữ bên cạnh, nghĩ đến chuyện phiền lòng, bàn tay không nhịn được hung hăng dùng sức.

Người phụ nữ nọ hét lên, phát ra âm thanh thống khổ.

Suy nghĩ của Trần Dung bị cắt ngang, gã lập tức tát một cái vào mặt người phụ nữ bên cạnh, nói: “Con mẹ nhà mày, còn giả bộ non nớt với lão tử!”

Người phụ nữ kia vội vàng ôm mặt, dùng ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn gã, vội vàng cúi đầu xin lỗi.

“Cút!” Người phụ nữ nọ nhanh chóng mang theo cái đuôi chó, chạy trốn ra ngoài, ngoan ngoãn rời khỏi phòng bao.

Từ bên ngoài lại có mấy mỹ nữ khác tiến vào, mở miệng toàn hững hờ ngon tiếng ngọt, rút cuộc mới xoa dịu được lửa giận của Trần Dung.

Đến khi vui chơi chán chê, Trần Dung mới lái xe rời đi, quay trở về chỗ ở của mình.

“Con điểm nhỏ kia, để cho cô ta đi cầu xin gia tộc của mình cũng không chịu, chẳng muốn bỏ sức lực ra cống hiến vì trong cục, khó trách lại bị gia tộc đá ra ngoài!” Trần Dung đang lái xe, trong đầu lại nghĩ tới chuyện phiền lòng, không khỏi hung hăng bấm còi hai cái.

Chiếc xe phía trước vội vàng giảm tốc độ tránh sang bên sườn, người trong xe lập tức hạ cửa kính xuống, giơ ngón giữa lên với Trần Dung.

Trần Dung nhìn thấy cảnh này, cũng hung hăng hạ cửa xe xuống, chửi bới: “Mày có tin tao giết mày ngay không!”

“Lão già, lái nhanh như vậy để đi đâu thai à?” Đối phương cũng mỉa mai trả lời.

“Tao nhớ kỹ biển số xe của mày rồi. Mày chết chắc rồi!” Trần Dung hung tợn nhìn chằm chằm vào gã.

Người đàn ông bên kia cũng cười lạnh, lại một lần nữa giơ ngón giữa lên, rồi lái xe rời đi.

Trần Dung tức giận vô cùng, gã lập tức lấy dụng cụ truyền tin ra muốn liên lạc với bộ phận tình báo trong cục. Đối với người có thân phận như gã, muốn thông qua biển số xe điều tra thông tin về một người, là chuyện cực kỳ đơn giản.

Đối phương có xe, hẳn là một phú hào nào đó, nhưng phú hào trong mắt gã còn chẳng bằng một cái rắm.

“Lái xe cho tốt đi.” Bỗng nhiên một tiếng thở dài vang lên từ hàng ghế sau của xe.

Thiếu chút nữa bàn tay đang cầm điện thoại của Trần Dung đã run rẩy, làm rơi điện thoại xuống, gã lập tức quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ bao giờ, trên hàng ghế sau của xe đã xuất hiện một bóng người.

Gã liếc một cái liền nhận ra, người này chính là đại đội trưởng mới nhận chức trong cục.

“Là cậu? Cậu muốn làm cái gì?!” Trần Dung cũng là trăm khur giả, tuy chỉ dừng ở mức giai đoạn đầu, nhưng điều này cũng không cản trở sự hiểu biết của gã về thực lực của hình thái thứ hai.

Ngay vào đêm khuya như thế này, Hứa Thâm lên vào xe của gã, hiển nhiên là không có ý tốt.

“Anh là người nội thành?” Hứa Thâm mở miệng, nhưng hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Trần Dung lập tức lái xe chậm lại, sắc mặt âm trầm nói: “Đương nhiên.”

Bây giờ gã đã tỉnh táo hơn nhiều.

“Gần đây chuyện chọn mua trong nội thành gặp phải khó khăn ư?” Hứa Thâm tùy ý nói.

“Đây là chuyện của tôi, cậu không cần phải biết.” Ánh mắt Trần Dung trở nên âm trầm, gã nói chuyện rất thận trọng, không có tùy ý như ở trong cục.

Lại nói, đám tồn tại hình thái thứ hai đều có chút không bình thường, gã cũng không biết rốt cuộc bộ phận nào trên người Hứa Thâm thuộc loại không bình thường.

Lúc trước, rõ ràng gã từng uống rượu cùng Hứa Thâm, quan hệ giữa hai người đã được xoa dịu, vậy mà hiện giờ Hứa Thâm lại tìm đến, điều này khiến trong lòng gã có chút tức giận.

Chương 440. Càng Có Nhiều Người, Càng Dễ Bị Chia Rẽ...

“Đều làm việc vì cục Khư Bí, sao tôi có thể không quan tâm được?” Hứa Thâm nói: “Anh nói nghe xem, có lẽ tôi có thể giúp được một chút?”

Hắn dùng giọng điệu người trên phân phó kẻ dưới để nói ra những lời này.

Sắc mặt Trần Dung khẽ biến, nói: “Hứa đội, rốt cuộc cậu có ý gì?”

“Tôi muốn biết, làm sao để mua được Tịnh Khư Tề.” Hứa Thâm nói.

“Cậu muốn làm gì?” Trần Dung nhìn chằm chằm vào gương mặt của Hứa Thâm trên kính chiếu hậu: “Tôi dựa vào thân phận ở cục Khư Bí, lại dựa vào phương pháp đặc thù của một nhân viên vật tư mới đạt được tư cách vào nội thành mua sắm, Hứa đội không phải người phụ trách việc này, tốt nhất là cậu đừng dính vào, đây là phạm pháp!”

“Anh nói hơi nhiều đấy.” Hứa Thâm ngồi dậy từ lưng ghế sau, bàn tay chạm vào phần gáy của Trần Dung, nói: “Tôi hỏi cái gì thì anh trả lời cái đó, đừng nói nhảm với tôi.”

Trần Dung kinh sợ nói: “Hứa đội, tuy hiện tại cậu là hình thái thứ hai, nhưng vẫn phải tuân thủ pháp luật, bằng không có rất nhiều người tại thành Để có thể trừng trị cậu.”

“Nhưng những người này không phải anh.” Hứa Thâm thở dài.

Sắc mặt Trần Dung trở nên khó coi.

“Nếu như tôi gặp chuyện không may, khẳng định cục trưởng sẽ ra mặt cho tôi, hơn nữa ngoài tôi, không một ai trong cục có thể phụ trách chuyện mua sắm này, nếu không có tôi, chuyện mua sắm Tĩnh Khư Tề cho cục sẽ phải ngưng lại, chưa chắc lão Liễu đã có thể tìm được người thay thế!” Trần Dung cắn răng nói.

“Chuyện đó thì liên quan gì tới tôi?” Hứa Thâm hỏi.

“...” Trần Dung hơi há miệng nhưng không biết nên nói gì tiếp theo. Gã nhìn thấy gương mặt đang mỉm cười của Hứa Thâm qua kính chiếu hậu, trong lòng lập tức rét run một hồi.

Đúng vậy, chuyện này thì liên quan gì tới Hứa Thâm?

Hắn là hình thái thứ hai, không có cục Khư Bí vẫn có thể lăn lộn bên ngoài thuận buồm xuôi gió như thường.

“Lại nói, trước khi cục trưởng ra mặt vì anh, thì ông ấy cũng cần phải đưa tang cho anh. Anh cứ cân nhắc đi.” Hứa Thâm nói.

Khoé miệng Trần Dung co rúm lại.

Tới nước này còn cần cân nhắc?

Gã lập tức hít sâu một hơi, nói: “Để mua sắm Tĩnh Khư Tề nhất định phải liên lạc với nhà xưởng trong nội thành bên kia. Đương nhiên, nhà xưởng trong nội thành bên kia có đại nhân vật ở sau lưng quản lý, Tĩnh Khư Tề là sản nghiệp trung tâm của nội thành, cũng là thủ đoạn để bọn họ khống chế tám thành Để chúng ta, nếu thành Để chúng ta có thể chế tạo Tĩnh Khư Tề, quân vương cũng không có cách nào giám sát được.”

Hứa Thâm dùng ánh mắt ra hiệu cho gã đừng ngưng lại.

Trần Dung nói tiếp: “Tôi biết vài vị xưởng trưởng, mọi khi đều nhập hàng từ chỗ bọn họ bằng cục thân phận mua sắm đặc biệt của cục Khư Bí, nhưng hiện tại bọn họ bị cao tộc chèn ép, không cho chúng ta lấy hàng nữa.”

“Là Mặc gia?”

“Đúng vậy, sau chuyện động khư chấm dứt lần trước, thiếu gia của Mặc gia đã chết, thế là bọn họ trút lửa giận lên thành Bạch

Nghĩ chúng ta, ngoại trừ cục Khư Bí chúng ta, các cục khác cũng chịu tình trạng tương tự.”

Nhắc tới việc này, Trần Dung cũng có chút căm tức, nói: “Ngoại trừ tổng cục Khư Bí khu Mậu Hoàng, gần đây những phân cục khác đều phải buộc chặt lưng quần (chỉ tình huống khó khăn, thời điểm nghèo khó, nguy nan, cần phải tiết kiệm mới có thể vượt qua được), lão Liễu để tôi nghĩ biện pháp, nhưng nào có cách gì, trừ phi nâng cao giá, tìm nhà máy khác và cửa hàng tư nhân đàm phán, nhưng như vậy thì lợi nhuận sẽ thấp...”

“Những nhà xưởng này không liên kết với nhau sao?” Hứa Thâm có chút ngạc nhiên hỏi.

“Chế tạo Tịnh Khư Tề là mỗi làm ăn lớn, vượt quá khái niệm mỗi làm ăn lớn mà cậu có thể tưởng tượng được, thậm chí nó còn lớn đến mức vượt ra ngoài khả năng của một thế lực, khiến cho không một thế lực nào có thể lũng đoạn được. Lại nói, trong nội thành có nhiều đại nhân vật như vậy, đương nhiên ai cũng muốn chia một chén canh, nên cả đám đều liên hợp bỏ vốn tạo xưởng.” Trần Dung giải thích.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hần khê gật đầu.

Đúng là như vậy, càng có nhiều người, càng dễ bị chia rẽ.

“Nói như vậy, chỉ cần có giấy tờ chứng thực thân phận mua sắm đặc biệt của cục, là có thể liên hệ với những nhà xưởng này mua hàng?” Hứa Thâm hỏi.

Trần Dung đã nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thâm, gã lập tức nói: “Nào có đơn giản như vậy? Tôi biết vài vị chủ xưởng, còn thường xuyên nhét tiền cho bọn họ, thì thoảng còn tặng vài món lễ vật nhỏ, mới có thể dễ dàng móc nối quan hệ, nếu không dù cậu có tiền, có tư cách mua cũng vô dụng, người ta sẽ mặc xác cậu. Suy cho cùng, Tịnh Khư Tề cũng là tiêu hao phẩm, để lâu cũng chẳng sao, người ta không bán cho cậu, cậu cũng không có cách nào.”

“Dù bẩm báo lên Nghĩ Hậu, nhà xưởng người ta chỉ cần nói một câu, tạm thời hết hàng, hoặc là nguồn cung khan hiếm, Nghĩ Hậu cũng hết cách, huống chi loại chuyện này Nghĩ Hậu sẽ không ra mặt, dù sao, người nội thành cũng không gây khó

dễ cho nhân viên vật tư của tổng cục, bọn họ đều có xưởng chuyên môn mua sắm của mình, sẽ không thiếu nguồn cung...” Trần Dung nói ra điểm chưa xót áp lực của mình.

Hứa Thâm gật đầu, hẳn hiểu được loại chuyện liên lạc này, chỉ dựa vào vũ lực chưa chắc mọi chuyện đã trôi chảy, sau lưng những xưởng lớn này đều là thế lực cấp quân vương, thậm chí còn là nhiều thế lực cấp quân vương. Căn bản là người ta không ăn cứng, chỉ có thể dùng thủ đoạn mềm mỏng đánh thông.

“Trần khoa trưởng làm ở cục Khư Bí bao lâu rồi?” Hứa Thâm đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Trần Dung khẽ thay đổi, nói: “18 năm rồi, làm sao vậy?”

“18 năm à...” Hứa Thâm nói: “Hẳn là phần nhiều trong số lợi nhuận do cục Khư Bí chúng ta kiếm được từ hành vi tuần bán Tịnh Khư Tề ra ngoài, đều chảy vào túi của Trần khoa trưởng?”

“Đâu có? Chúng đều vào túi của lão Liễu mới đúng. Nếu không có ông ấy cho phép, làm sao tôi dám làm loại chuyện này? Cậu đừng nhìn lão Liễu thân cận với cậu, mà tưởng rằng người ta hiền lành, lão cáo già này khôn ranh hơn bất cứ ai.” Trần Dung lập tức nói.

Hứa Thâm không phủ nhận, chỉ nói: “Trần khoa trưởng cũng không còn trẻ nữa, đã đến lúc nên về hưu rồi.”

Vẻ mặt Trần Dung lập tức trở nên căng thẳng, nói: “Cậu đừng làm xằng bậy. Hứa đội, tôi thừa nhận lúc trước bản thân có chút mạo phạm với cậu, nhưng tôi đã uống rượu bồi tội rồi. Cậu đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi.”

Chương 441. Nhưng Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Anh Nữa...

“Vấn đề là đêm nay tôi lại đắc tội với anh, anh có thể tha thứ cho tôi sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Đương nhiên, chuyện này đâu có tính là đắc tội, là Hứa đội tới tìm tôi ôn chuyện mà thôi. Tôi có thể hiểu được, có thể

hiểu được...” Trần Dung nói.

Hứa Thâm cười cười, quả nhiên kẻ yếu mới cần tìm lý do giải thích, mà cường giả chỉ cần đứng ở nơi đó, kể cả bản thân làm sai, cũng có người thay hắn giải thích, đi tìm lý do.

“Nhưng tôi không thể hiểu được...” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

“Vậy không tốt lắm đâu...”

Trần Dung biến sắc, nhất thời gã cũng không biết những lời Hứa Thâm nói có nghĩa là gì, và đến tột cùng là hắn không hiểu cái gì.

Ngay sau đó, bỗng nhiên gã cảm thấy cổ họng mình có chút lạnh lẽo, gã vội vàng liếc nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, rồi hoảng sợ nhìn thấy một đầu ngón tay vừa vươn ra từ yết hầu của mình.

Bàn tay của Hứa Thâm đã đâm vào giữa cổ gã!

“Hứa đội!” Trần Dung vội vàng nói: “Tôi với cậu chỉ có chút tranh cãi, cậu không cần phải ra tay...”

“Nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh nữa ...” Hứa Thâm nói.

Ngón tay hắn lập tức hướng lên trên, đâm vào giữa đầu Trần Dung.

Lúc này Hứa Thâm mới chợt nghĩ đến, ngày đó ở trên xe, Mai Phù cũng đưa ngón tay làm gì đó trong đầu nữ chấp pháp của giáo hội Nguyệt Quang kia, nhưng rõ ràng là thủ pháp của Mai Phù thuần thực và tinh tế hơn hắn nhiều.

Bỗng nhiên Trần Dung kêu to một tiếng, hai tay rời khỏi vô-lăng, ôm lấy đầu.

Chiếc xe lập tức mất phương hướng, vừa vặn phía trước là một cây cầu dài, chiếc xe đâm vào thân cầu, lật ngược rồi rơi xuống sông.

Cùng lúc ấy, Hứa Thâm đang đứng tại khoảng giữa mặt cầu và thân cầu, bóng dáng mơ hồ, thật ra hắn vẫn còn ở trong Khư giới.

Hắn nhìn thoáng qua chiếc xe đang chìm dần xuống sông, tận mắt trông thấy Trần Dung ngạt thở trong nước rồi ngất đi, mới xoay người rời khỏi.

Ngày hôm sau, Hứa Thâm đi vào trong cục, lập tức nghe được tin tức, tối hôm qua Trần Dung say rượu lái xe rơi xuống sông chết đuối, thi thể đã được vớt lên, bị ngâm trong nước sông đến trắng bệch.

Không ít người trong cục đều khe khẽ bàn luận, nói về trạng thái thê thảm khi chết của gã.

Có người thường ngày bị lão Trần mắng, lúc này không khỏi vui sướng khi người gặp họa, có người lại lo lắng về chuyện Tịnh Khư Tề, lão Trần vừa chết, việc chọn mua Tịnh Khư Tề sẽ trở thành vấn đề lớn rồi.

Cũng có người nhắm vào chức vị đang để trống của gã, đang âm thầm dùng sức.

Văn phòng cục trưởng.

Liễu Tích Xuyên quăng báo cáo kiểm tra thi thể lên bàn công tác, sắc mặt cực khó coi, nói: “Tên khốn nạn này, sớm không chết, muộn không chết, gần đây nguồn cung trong cục đang cần gấp còn ra ngoài uống rượu phóng túng, hơn nữa tốt xấu gì hẩn cũng là trăm khur giả, vậy mà lại chết đuối, đúng là không ra thể thống gì!”

Lý Mỹ Na ngoan ngoãn đứng một bên, trầm ngâm nói: “Tôi có xem qua báo cáo của sở Tuần Tra bên kia, còn có camera giám sát đoạn đường tối hôm qua hẩn đi, hình như là say rượu lỡ nhân vào chân ga, sau đó tốc độ xe đột nhiên tăng nhanh, đâm vào thành cầu, phỏng chừng đã bị đụng ngất đi rồi.”

“Có khả năng bị người nào đó tập kích hay không?” Liễu Tích Xuyên hỏi: “Đã kiểm tra toàn bộ hành trình trên camera giám sát rồi sao? Có kiểm tra nơi hẩn uống rượu chưa? Trước khi lên xe, hẩn có điểm gì dị thường không?”

“Tôi đã hỏi rồi, phòng ca múa kia nói hôm qua hẩn muốn vài em gái...” Lý Mỹ Na nhìn Liễu Tích Xuyên một cái, nói: “Hình như tâm trạng có chút muộn phiền.”

“Cũng tìm được chiếc xe xảy ra tranh chấp với hẩn khi lái xe trên đường rồi, là một phú nhị đại của nhà nào đó. Người ta bất mãn vì hẩn bám còi inh ỏi mới cãi nhau với hẩn vài câu, nhưng sau đó đôi phương không tiếp tục để ý đến hẩn nữa.”

Ánh mắt Liễu Tích Xuyên trở nên âm trầm. Ông ấy có cảm giác mọi chuyện không được bình thường cho lắm, nhưng căn cứ theo manh mối thu được, đúng là lão Trần chết do bản thân quá ngu xuẩn.

Đương nhiên cũng có khả năng đối phương đã bị tổn tại hình thái thứ hai nào đó giết chết, chỉ những người như vậy mới năng lực làm mà không để lại dấu vết.

Đây là điểm đáng sợ của hình thái thứ hai.

Về cơ bản, luật pháp thành Đê không thể ràng buộc đám người này. Nếu chỉ là giết một người, quá trình phạm tội và trốn thoát của bọn họ đã đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Đương nhiên, cũng không phải đạt tới hình thái thứ hai thì thật sự vô pháp vô thiên.

Trên một trình độ nào đó, thiết bị cảnh báo khur thú cũng có thể phòng bị hình thái thứ hai lên vào đánh lén.

Bởi vậy trong tiểu khu với trong nhà của một vài phú hào, đều được lắp đặt thiết bị cảnh báo khur thú.

Liễu Tích Xuyên nghĩ tới những hình thái thứ hai có xích mích với lão Trần, lại phát hiện chẳng có mấy đối tượng tình nghi, thậm chí là hoàn toàn không có.

Lại nói, lão Trần cũng là hồ ly, biết người nào nên đắc tội, người nào không nên đắc tội, tuy ở trong cục, gã rất kiêu ngạo, ngẫu nhiên còn có thể mở miệng chống đối ông ấy, nhưng không bao giờ quá mức gay gắt.

Và nếu thật sự gặp được hình thái thứ hai, lão Trần sẽ tỏ ra rất khách khí.

Huống chi trừ lão ra, trong cục cũng chỉ có hai tồn tại hình thái thứ hai.

Về phần đối phương có tiếp xúc đến hình thái thứ hai ở nơi khác hay không... Vậy thì khó nói, cũng cực kỳ khó kiểm tra.

Ông ấy lại nghĩ đến Sở Bạch và Hứa Thâm, hai người này cũng không giao tiếp có gì nhiều với lão Trần, tuy lúc trước Hứa Thâm với lão Trần từng có chút khắc khẩu, nhưng sau khi từ động khur trở về, lão Trần đã chủ động bồi rượu giải thích,

và rõ ràng là biểu hiện lúc đó của Hứa Thâm cũng tương đương với chịu tiếp nhận rồi.

Chuyện ấy đã qua đi.

Hơn nữa qua lâu như vậy, lão Trần mới gặp chuyện không may, có vẻ không phải do Hứa Thâm làm.

Lại nói, chỉ vền vẹn là vài câu tranh cãi, cũng muốn giết người sao?

Liễu Tích Xuyên cảm thấy, theo những gì lão hiểu biết về tính tình của Hứa Thâm, tình huống này khó có thể xảy ra, mặc dù đứa nhỏ này có chút cổ quái, nhưng bản tính vẫn thuần túy thiện lương.

Có thể nhìn ra điểm này qua mấy lần Hứa Thâm chấp hành nhiệm vụ, suy cho cùng, hẳn cũng nhiều lần cứu vớt đồng bạn của mình.

Về phần Sở Bạch, lại càng không có khả năng, tên nhóc này cũng là hồ ly, làm việc kín kẽ như nước nhỏ giọt, sẽ không xảy ra chuyện cãi vã với người khác.

Nếu là hình thái thứ hai ngoài cục... Chẳng lẽ người cục khác giải quyết lão Trần, vì ngăn cản bọn họ mua sắm Tịnh Khư Tề?

Chương 442. Đến Nội Thành!

Liễu Tích Xuyên khẽ nhăn mặt, nếu thật sự chuyện này đại diện cho tình huống chuyện xấu liên tiếp ập tới, xem ra ông ấy chỉ có thể đỡ người khác lên thương vị thôi.

“Phải phải người qau nội thành bên kia đàm phán lần nữa.” Ngón tay Liễu Tích Xuyên gõ xuống trên mặt bàn, nói: “Cần có người hộ tống một chút, cô nói xem, giữa Sở Bạch và Hứa Thâm, tôi nên đề ai đi?”

Lý Mỹ Na hơi ngơ ngác một chút, sau đó ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Sở Bạch đi, dù sao cậu ta cũng là đội trưởng cũ, kinh nghiệm phong phú, làm việc lại khôn khéo, trong khi Hứa Thâm còn trẻ, khí thịnh, dễ dàng đắc tội với người khác.”

“Nhưng người trẻ tuổi cũng cần rèn luyện, mới có thể trở nên khôn khéo.” Liễu Tích Xuyên nói như vậy, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng ông ấy cũng quyết định: “Vậy Sở Bạch đi, cô mau thông báo cho cậu ấy, để cậu ấy đi một chuyến.”

Lý Mỹ Na khẽ gật đầu.

Ngày tiếp theo, Hứa Thâm nhận được tin tức, trong cục muốn hấn đi cùng đội chọn mua, tới nội thành.

Tuy Hứa Thâm đã đoán được trong cục sẽ có bố trí mới và hành động tiếp theo, nhưng không ngờ chuyện này lại tới nhanh đến vậy, hơn nữa không phải để Sở Bạch đi giải quyết loại chuyện này sẽ thích hợp hơn sao?

“Vốn dĩ trong cục cũng muốn để Sở Bạch đi, nhưng cậu ấy có việc, cuối cùng đành phải thay đổi, nhờ cậu đi một chuyến.” Lý Mỹ Na bất đắc dĩ nói với Hứa Thâm, trong lòng thầm nghĩ Sở Bạch kia thật giao hoạt.

Thật hiển nhiên, đi nội thành nhìn vẻ mặt ngạo mạn của những đại nhân vật kia, không phải chuyện gì tốt, đã vậy mình chỉ được phép nhìn nhin, không được quyền đắc tội, tất nhiên là Sở Bạch sẽ cố ý không nhận loại chuyện khổ sai này rồi.

Dù sao Sở Bạch cũng là nhân vật toạ trấn trong cục, địa vị thân phận đều đạt tới đỉnh phong, thêm nhiều công lao cũng không còn ý nghĩa. Những ngày tháng này, gã nên thanh thoi nghỉ ngơi như Vương Đại Gia trước kia mới là hưởng thụ.

“Được rồi.” Nghe Lý Mỹ Na nói như vậy, Hứa Thâm chỉ có thể làm bộ bất đắc dĩ đáp ứng.

Tĩnh Khu Tề là mạch máu của trăm khu giả trong thành Đê, nếu có thể tiếp xúc hoặc là kiểm soát nó, mới có thể thực sự nhảy vọt lên trở thành cự đầu (trùm sỏ) ở thành Đê, không bị bất cứ điều gì ràng buộc.

Nhân viên vật tư mới nhậm chức được trong cục điều đi là một gã trung niên mập mạp hòa ái, tên là Đào Hải. Người này là trợ thủ của Trần Dung trước kia, trên gương mặt của gã có mang theo một chút bi thương, tựa như đang tưởng nhớ sự ra đi của Trần khoa trưởng.

Ngoại trừ Đào Hải, còn có hai phụ tá vật tư đi cùng. Hai người này đều đã trải qua huấn luyện, lần này được cử đi theo để giúp bọn họ ghi chép và chạy việc vặt.

“Liều cục lại để cho Hứa đại đội trưởng tự mình đến đây bảo vệ, đúng là khiến chúng ta thụ sủng nhược kinh nha!” Sau khi Đào Hải biết chuyện Hứa Thâm sẽ đi cùng đoàn người mình, vẻ mặt lập tức hiện ra biểu cảm vừa kinh ngạc vừa vinh hạnh. Gã đi ra tận nơi, tươi cười nghênh đón Hứa Thâm, tỏ vẻ cực kỳ khách khí.

Hứa Thâm nhìn ra người này xử sự rất khéo léo. Đúng là người có thể lẫn lộn dưới tay Trần Dung nóng nảy kia, hiển nhiên không phải hạng người tầm thường, hơn nữa người này sinh ra ở thành Đễ, không có bối cảnh ở nội thành, lại có thể leo lên được vị trí này, đủ để thấy hết thảy đều dựa vào năng lực của bản thân.

“Khách khí rồi, tôi cũng nhân tiện đi trải nghiệm sự đời một phen thôi.” Hứa Thâm hàn huyên vài câu, nói: “Đào khoa trưởng có nắm chắc sẽ nhận được đơn đặt hàng hay không?”

Đào Hải cười khỏ nói: “Chỉ có thể tận lực thử xem thôi.”

Gã không có nắm chắc, nhưng gã biết, loại nhiệm vụ đang lúc nguy hiểm thế này, chính là cơ hội của mình, nếu có thể nắm bắt được, gã mới có thể ngồi yên vị trên cái ghế ấy, còn không nắm bắt được, đương nhiên chỉ có thể rời đi.

Mấy người ngồi cùng một chiếc xe vật tư do trong cục đặc biệt phái tới, trên thân xe có ký hiệu của cục Khư Bí Hắc Quang. Trên tay đám người có sẵn giấy thông hành chọn mua được khu Mẫu Hoàng ban xuống, cho phép bọn họ sau khi tiến vào nội thành, ngoại trừ khu quý tộc, các khu vực còn lại đều có thể đi qua.

Mà những nhà xưởng kia đều được xây dựng ở vùng ngoại thành.

Bên trong xe, chất đóng các loại hộp quà tặng.

Hiển nhiên Đào Hải có chuẩn bị mà đi.

Hứa Thâm ngồi ở hàng ghế sau, tùy ý tán gẫu với Đào Hải, hỏi thăm kinh nghiệm của gã từ những lần đi vào nội thành trước đó.

Đào Hải đã đi cùng Trần Dung vài lần, qua những lần như vậy, gã đều lén lút ghi chép lại một vài sở thích của xưởng trưởng tại nơi này. Bởi vậy, những lễ vật này đều được lựa chọn tỉ mỉ.

Giờ phút này, Đào Hải đang nói chuyện cùng Hứa Thâm, và ngoại trừ nụ cười cao hứng, trên khuôn mặt gã còn mang theo khăn trương cùng với một chút lo lắng không rõ về cuộc đàm phán ngày hôm nay.

Phải biết rằng, người ngồi trên vị trí cao, chỉ cần rơi xuống một cái, chính là sa vào vực thẳm, bởi vậy lo lắng áp lực đè lên bọn họ cũng nặng nề hơn người bình thường rất nhiều.

Đoàn người bọn họ đi ngang qua trạm kiểm soát ở nội thành, sau khi xuất trình giấy thông hành chọn mua, đã được thuận lợi thông quan.

Theo sự chỉ huy của Đào Hải, chiếc xe xuyên qua các khu phố thuộc vùng ngoại ô của nội thành. Ở nơi này đã lộ ra vẻ phồn vinh rõ ràng, làm cho cả đám người đều tò mò, kèm theo khao khát, không biết khu quý tộc ở trung tâm nội thành sẽ có cảnh tượng như thế nào.

“Lần chọn mua này có thời gian là ba ngày, Hứa đội trưởng có muốn đi du ngoạn trong nội thành không?” Đào Hải thấy Hứa Thâm cứ nhìn chằm chằm vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe, trong lòng thoáng lo lắng, nhưng vẻ mặt lại tươi cười dò hỏi.

Hứa Thâm không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Không cần, chúng ta tới đây là chấp hành nhiệm vụ, nên lấy nhiệm vụ làm chủ.”

Đào Hải thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Đúng là gã rất sợ Hứa Thâm muốn đi dạo nhàn nhã trong nội thành, sau đó kéo dài thời gian. Suy cho cùng, kể cả khi nhiệm vụ lần này thất bại, Hứa Thâm cũng chẳng chịu chút ảnh hưởng nào, nhưng với gã, đây lại là một lần đặt cược vào vận mệnh.

“Vậy chúng ta trực tiếp đi làm chính sự thôi.” Đào Hải cười nói.

Hứa Thâm gật đầu.

Không lâu sau, bọn họ đã đến phía trước một nhà xưởng ở vùng ngoại thành.

Xung quanh nơi này đều được cảnh giới nghiêm ngặt.

Chương 443. Lũng Đoạn Lại Đến Từ Quyền Thế!

Con gió ven đường lùa qua khe hở bên dưới cửa sổ xe, Hứa Thâm ngửi thấy hương vị quen thuộc nhàn nhạt, xen lẫn với mùi nội tạng hư hỏng.

Ánh mắt hắn nhìn quanh khắp nơi, lập tức trông thấy một dòng suối tối tăm gần đó, có một thứ chất lỏng màu đỏ sẫm đang chảy xuôi giữa dòng, bên trên đầy những mảng bọt biển màu trắng trôi lơ lửng, giống như thịt mỡ béo thối rữa.

Mà dòng suối ngầm này lại liên thông với đường nước thải của nhà xưởng.

Bên trong xe, những người khác vội vàng đưa tay bịt mũi miệng, còn trực tiếp đóng cửa sổ lại, hiển nhiên không một ai có thể chịu đựng được thứ mùi hôi thối nhàn nhạt này.

May mắn thay, xung quanh nơi này là cánh đồng bát ngát, không có thứ gì ngăn cản, mùi hương nọ khuếch tán ra ngoài mới trở nên nhạt hơn.

Những người khác ngoái qua, thấy Hứa Thâm vẫn mở cửa sổ quan sát bên ngoài, nhưng không ai dám nói gì, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Đào Hải đã tới đây vài lần, coi như có chút thích ứng, gã lập tức nói chuyện với Hứa Thâm: “Hứa đại đội, nghe nói Tịnh Khư Tề này được chế tạo từ thi thể của khur. Sau khi thi thể khur thú được thu về trong cục chúng ta, chúng sẽ được phân phối đến vài nơi khác nhau, hoặc là đưa tới sở nghiên cứu khur thú, hoặc là vận chuyển vào nội thành. Nhưng thi thể chúng ta thu về đều được tính theo quy củ cố định, không kiếm được bao nhiêu tiền, ngược lại sau khi chúng được bọn họ chế biến thành Tịnh Khư Tề, quay đầu lại liền bán cho chúng ta với giá cao. Kiếm tiền trên đầu chúng ta, vậy mà ai nấy đều bày ra tư thái cao quý...”

Nói đến điều này, gã không khỏi lắc đầu.

Lại nói, đúng là Đào Hải đã đến nơi đây vài lần nhưng lần nào cũng phải chịu không ít tức giận, và giờ phút này, lời nói của gã cũng lộ đẳng biểu lộ sự bất mãn trong lòng.

Khuôn mặt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh, hắn từ chối cho ý kiến, bởi vì theo những gì hắn hiểu biết, đây là sự ưu việt đến từ kỹ thuật lũng đoạn.

Mà lũng đoạn lại đến từ quyền thế.

“Nghe nói bên trong những người chế tạo Tịnh Khư Tề, cũng có nhân viên nghiên cứu được chọn lựa từ thành Đế của chúng ta. Nghĩa là Tịnh Khư Tề được sản xuất sớm nhất từ thành Đế, chỉ là chúng ta bị người nội thành lấy đi kỹ thuật này mà thôi.” Người nhân viên vật tư trẻ tuổi đang lái xe phía trước nói.

Sắc mặt Đào Hải khẽ biến, gã lập tức trừng mắt nhìn đối phương một cái nói: “Đừng có nói lung tung.”

Thanh niên kia ngẩn ra, vẻ mặt có chút khản trương, liền nói: “Tôi sai rồi.”

“Đó đều là chuyện cũ năm xưa, và họa luôn từ miệng mà ra, cậu biết có biết hay không?” Đào Hải thấp giọng khiển trách.

Thanh niên nọ liên tục gật đầu, nhưng trong mắt không có chút bất mãn nào. Gã hiểu Đào Hải đang muốn bồi dưỡng gã, mới có thể nói với gã những điều này.

Chẳng bao lâu sau, chiếc xe đã đến trước nhà xưởng, đoàn người lập tức bị chặn lại bởi cảnh vệ bên ngoài. Nếu không phải trước đó, những người này đã nhìn thấy ký hiệu trên xe chứng tỏ nó là xe chuyên dụng của cục Khư Bí Hắc Quang, chỉ sợ đoàn người vừa đến gần nhà xưởng chừng 5 km, đã bị một loạt súng bắn tĩa chặn lại rồi.

Đào Hải xuất trình giấy thông hành chọn mua, cùng với thẻ thân phận của chính mình ở cục Khư Bí, sau khi đối phương kiểm tra, bọn họ đã được thông qua đội cảnh vệ ở cửa.

“Lại đến chọn mua? Không phải tôi mới nói với các người rồi? Gần đây nguồn nguồn cung hàng trong xưởng khan hiếm, đều phải ưu tiên cung cấp cho những quý tộc cao sang kia, người

thành Để các người là nghe không hiểu hay muốn như thế nào đây?”

Người đến tiếp ứng chính là một thanh niên trong xưởng, vừa gặp mặt bọn họ, đã tỏ ra không kiên nhẫn, giọng điệu cũng chẳng có một chút khách khí và tôn trọng nào. Đào Hải cười làm lành, đưa qua một điều thuốc phiện, đối phương liếc xéo xung quanh một cái, nói: “Tại sao lần này lại là anh, lão Trần kia đâu?”

“Trần khoa trưởng xảy ra chút chuyện, tạm thời để tôi thay thế, nhưng tâm ý của Trần khoa trưởng đều đến cả rồi.” Đào Hải cười làm lành, sau đó lập tức xoay người ra hiệu.

Nhân viên vật tư trẻ tuổi bên cạnh nhanh chóng đưa lễ vật tới.

“Đừng đưa cho tôi những thứ này, có đưa cũng vô dụng thôi. Bốn chữ nguồn cung khan hiếm, nhóm các người có nghe hiểu không vậy?” Thanh niên đẩy tay ra, không muốn nhận đóng lễ vật nhỏ kia.

Đào Hải cười nói: “Thôi ca, hãy nhìn một chút đi mà. Những gì anh nói chúng ta đều hiểu cả, chỉ là nguồn hàng khan hiếm thôi mà. Lần này chúng tôi tới để hỏi thăm Thôi ca, cũng tiện thể nhặt chút đầu thừa đuôi thẹo gì đó, anh cho bao nhiêu cũng được.”

Nói xong, gã lại khéo léo đẩy đóng lễ vật nhỏ kia qua.

Thanh niên được gọi là Thôi ca chậm rãi đưa mắt nhìn qua khe hở, hơi nhướn mày một chút, sau đó cũng cất lễ vật đi:

“Anh... cái tên mập mạp này còn hào phóng hơn lão Trần kia.”

“Đâu có đâu có, Thôi ca tiếp đón chúng tôi đã vất vả rồi, đây là điều nên làm mà.” Đào Hải cười nói.

“Được rồi, mấy người cứ vào trước lại nói sau.” Thôi ca dẫn mấy người bọn họ đi tới phòng làm việc của mình, cũng tiện tay cất đóng lễ vật nhỏ kia vào trong tủ, sau đó ngồi trên ghế sa lon, ngậm điều thuốc phiện nói: “Nhưng đừng tưởng rằng mấy người cho tôi chút phí vất vả, thì tôi có thể cho các người đặt hàng. Ai bảo thành Bạch Nghĩ các người đắc tội với Mặc gia chứ? Bên kia lên tiếng, trong thành Bạch Nghĩ các người, ngoại trừ đơn đặt hàng của khu Mẫu Hoàng, còn lại tất cả đều

cắt giảm nửa số lượng, chúng tôi cũng không thể không nể mặt Mặc gia, đúng không?”

Đào Hải cười làm lành nói: “Đúng là như vậy, sao có thể làm Thôi ca khó xử được?”

Thôi ca liếc mắt nhìn gã một cái: “Vẫn là anh hiểu chuyện.”

“Thôi ca, đơn đặt hàng này, anh tùy tiện cho một chút cũng được, coi như khoản này là dự chi quý sau, anh xem có được hay không?” Trước khi đến nơi này, Đào Hải đã nghĩ sẵn chủ ý, giờ phút này, gã lập tức cẩn thận hỏi ra.

Thôi ca nhướn mày: “Quý sau? Vậy quý sau các anh lại đến chọn mua thì sao?”

Đào Hải chợt dạ cười cười: “Vậy đến lúc đó lại tính sau. Cũng chẳng giấu gì anh, hiện giờ tình hình trong cục chúng tôi đang cực kỳ khẩn trương, nguồn cung sắp đứt đoạn. Anh cũng biết đấy, mỗi ngày trăm khur giả tại thành Đễ chúng tôi đều phải chém khur, bảo vệ an nguy của thành Đễ, nếu như cắt lương của bọn họ, khác nào muốn nghe bọn họ chửi bóng chửi gió?”

Chương 444. Ai Muốn Ở Cái Nơi Chim Không Thèm Ị Đây...

“Đó là việc của anh, liên quan gì đến tôi?” Thôi ca nói: “Anh cũng biết tôi có chỗ khó xử của tôi, anh làm như vậy càng khiến tôi thêm khó xử.”

Đào Hải cười làm lành nói: “Thôi ca, lần này chúng tôi cực kỳ thành tâm đến đây, mỗi ống Tịnh Khur Tề thêm 500, anh thấy thế nào?”

Thôi ca liếc mắt nhìn gã một cái, nói: “Không phải chuyện tiền bạc, trừ phi các người có thể làm cho Mặc gia bên kia nhả ra. Chúng tôi cũng muốn kiếm tiền, nhưng không còn cách nào khác.”

Đào Hải lộ ra vẻ mặt đau khổ, nói: “Thôi ca thật thích nói đùa, Mặc gia chỉ nhất thời tức giận mà thôi, rất nhanh sẽ trôi qua, nhưng anh bảo chúng tôi đi tìm bọn họ, chúng tôi nào có năng lực này chứ? Mong anh dàn xếp một chút...”

“Đúng vậy, anh có thể giúp đỡ...” Nhân viên vật tư trẻ tuổi bên cạnh cũng cầu xin nói.

Thôi ca ném qua cái nhìn đầy khinh thường: “Nơi này làm gì có phần anh nói chuyện? Mau rút ra ngoài.”

Gương mặt nhân viên vật tư trẻ tuổi lập tức biến sắc, gã hướng ánh mắt căng thẳng nhìn về phía Đào Hải, lại thấy Đào Hải ném qua ánh mắt đầy ẩn ý, cuối cùng, gã chỉ có thể đứng dậy nhận lỗi, rồi xám xịt rời khỏi văn phòng.

Ánh mắt của Thôi ca rơi xuống một nữ nhân viên vật tư khác đang đứng bên cạnh thanh niên kia, đôi mắt lập tức sáng ngời, hứng thú nói: “Thành Đế các người còn có một tiểu mỹ nhân như vậy, thật là bất ngờ.”

Sắc mặt nữ nhân viên vật tư khẽ biến, nụ cười lập tức chuyển thành cứng đờ.

Trong lòng Đào Hải vui vẻ không thôi, gã vội vàng nói: “Chỉ cần Thôi ca thích là được.”

“Anh rất hiểu chuyện.” Thôi ca cười khẽ một tiếng, nói: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Trong lòng Đào Hải hiểu ý, gã lập tức ném cho nữ nhân viên vật tư kia ánh mắt ra hiệu cô ấy cố nhịn một chút, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Hứa Thâm nhìn nữ nhân viên vật tư kia, thấy đối phương khăn trương nắm chặt đôi tay, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt, ngoại trừ khăn trương, còn có một tia chờ mong.

Hắn không khỏi nhú mày, nhưng cũng nhân dịp này, lập tức đứng dậy rời đi.

Ba người đứng ở cửa, nhân viên thu mua trẻ tuổi là người đầu tiên bị đuổi ra ngoài, hướng mắt nhìn vào trong nhìn rồi hỏi: “Tiểu Mai đâu rồi?”

“Đang ở bên trong ‘làm việc’ đó.” Đào Hải cười nhẹ một tiếng, chợt có chút lo nghĩ, lại nói: “Hy vọng tên kia ăn no uống đủ, có thể sáng khoái mà ‘làm việc’.”

“Làm việc...”

Sắc mặt nhân viên thu mua trẻ tuổi kia khẽ thay đổi một chút, bàn tay gã trực tiếp nắm chặt lại nhưng rất nhanh đã buông lỏng ra, âm thầm cắn răng chịu đựng, không nói năng gì.

Đào Hải liếc mắt nhìn gã một cái, nói: “Sao thế, cậu có ý với Tiểu Mai ư?”

“Không hứng thú.” Nhân viên thu mua trẻ tuổi lập tức lắc đầu.

“Không hứng thú là ý gì?” Đào Hải vỗ vỗ vai gã rồi nói: “Hay là đổi người khác đi, với sắc đẹp của Tiểu Mai, cậu giữ không nổi.”

Nhân viên thu mua trẻ tuổi không lên tiếng, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi.

Rất nhanh, từ bên trong truyền đến từng đợt rên rỉ trầm thấp và tiếng giã giũa nhưng sau đó một tiếng ‘Ba’ có vẻ như một cái tát vang lên, chẳng mấy chốc bên trong chỉ còn lại tiếng khóc thút thít.

Đào Hải nhìn thấy bàn tay nắm chặt của nhân viên thu mua trẻ tuổi kia, khẽ lắc đầu rồi nói: “Chúng ta qua bên cạnh ngồi đi.”

Hứa Thâm hỏi: “Thanh niên này là xưởng trưởng sao?”

Đào Hải lắc đầu nói: “Không phải, gã ta chỉ là một lãnh đạo cấp cao trong xưởng nhưng vẫn có thể nói mấy câu cùng xưởng trưởng, còn chúng ta muốn gặp trực tiếp xưởng trưởng, lại hơi khó. Hơn nữa, kể cả khi có thể gặp xưởng trưởng, cũng chẳng tìm được đối phương. Đám xưởng trưởng này đâu có thường xuyên ở nơi này, bọn họ đều ở bên ngoài hưởng thụ hết rồi, ai mà muốn ở lại cái nơi chim không thềm ị...”

Nói xong, gã nhìn nhìn xung quanh, thấy không ai nghe thấy lời nói của mình, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hứa Thâm gật đầu.

Chính xác, có ai rảnh rỗi lại thích đến chỗ này làm việc?

“Một vị lãnh đạo cấp cao lại dám trắng trợn, không kiêng nể gì vậy sao?” Nhân viên vật tư trẻ tuổi lộ ra sắc mặt khó coi nói.

Đào Hải thở ra một hơi, lập tức đáp lại: “Đừng nói là quý tộc, dù chỉ là một tên canh cửa thôi, nếu người ta thật sự muốn làm khó dễ cậu, cậu cũng phải chấp nhận.”

Nhân viên vật tư trẻ tuổi có chút không phục, nhưng lại không dám nhiều lời.

Hứa Thâm nói với hai người bọn họ: “hai người chờ ở đây, tôi đi loanh quanh một lát.”

Đào Hải hơi giật mình, vội vàng nói: “Hứa đại đội, nơi này đều có camera giám sát và dụng cụ cảm ứng khứu thú...”

“Không sao, tôi sẽ chú ý.” Hứa Thâm xua tay nói.

Đào Hải nhìn theo bóng lưng Hứa Thâm rời đi, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Suốt đoạn đường đến nơi này, Hứa Thâm tỏ ra tương đối an phận và bình thường, không nghĩ đến khi tới đây rồi, hắn lại không nghe lời nữa, nhưng gã cũng không quản được Hứa Thâm, bất kể là cấp bậc hay là thực lực bản thân, Hứa Thâm đều cao hơn gã...

Hơn nữa, hình thái thứ hai đều có tiếng về trạng thái dị thường, chả ai biết đến tột cùng là mấy tồn tại hình thái thứ hai này sẽ không bình thường ở chỗ nào.

Hứa Thâm tách khỏi hai người, bình thản đi dạo xung quanh.

Khu xưởng này giống như một chiếc bông cải xanh lớn cắm trên mặt đất, có hình bầu dục mềm mại, phân xưởng làm việc chính nằm ở dưới đất, bên ngoài là phòng lắp ráp, xếp đặt.

Dọc đường Hứa Thâm gặp được một vài công nhân vận chuyển hàng hóa. Những người này nhìn thấy Hứa Thâm cũng chẳng có phản ứng gì, bọn họ chỉ nghĩ là người của ngành nào mới tới hoặc là người nhà của ai đó trong phân xưởng đến thăm thôi.

Hứa Thâm tìm thấy một công nhân khuôn vác hàng hóa, lập tức đưa qua mấy phiến vàng lá, nói: “Sur phụ, có thời gian nói chuyện không?”

Người trung niên nọ có chút bất ngờ, gã nhìn phiến vàng được đưa qua, do dự một chút rồi đưa mắt nhìn trần nhà, trùng hợp nơi này chính là góc chết của camera giám sát. Gã lập tức đưa tay ra nhét nhanh tiền vào túi rồi hỏi: “Chàng trai, cậu không phải người nơi này hả?”

“Ừm, tôi đến mua hàng.” Hứa Thâm tùy ý nói.

Người trung niên cũng đoán ra được, lập tức cười cười nói: “Vậy có khả năng là cậu tìm lầm người rồi, tôi chỉ là một công nhân bình thường, không giúp được cậu chuyện gì cả.”

“Không, tôi chỉ tìm sự phụ tùy tiện nói chuyện phiếm thôi.”

Hứa Thâm cười cười nói: “Anh có biết văn phòng xưởng trưởng ở đâu không?”

Chương 445. Cô Bé Lạ Lùng!

“Cậu muốn tìm xưởng trưởng à? Ông ấy ở trong phòng sản xuất dưới mặt đất bên kia.” Người trung niên cười ha hả nói.

“Mỗi ngày nơi này của các người có thể xuất được khoảng bao nhiêu hàng?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Trung niên cười nói: “Vậy thì khó nói rồi, hơn nữa chúng tôi cũng không tính lượng hàng theo ngày mà tính theo tuần. Về số lượng cụ thể, tôi cũng không rõ nữa.”

“Nhà vị Thôi chủ quản kia làm nghề gì thế?” Hứa Thâm lại hỏi.

“Nghe nói là kinh doanh, trong nhà có người làm việc ở cao tộc, cũng tính là gia thế hiển hách.” Trung niên nọ tỏ vẻ kiêng kị nói, đồng thời trong mắt cũng ánh lên một chút hâm mộ.

“Có biết là cao tộc nào không?”

“Cái này thì không rõ lắm, tôi nào dám hỏi thăm chuyện của Thôi chủ quản.” Người trung niên lắc đầu, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Chàng trai, cậu mua giúp ai vậy?”

“Cục Khư Bí.” Hứa Thâm nói.

“Cục Khư Bí?” Trung niên nghi hoặc nói: “Hình như cục Khư Bí đến mua hàng rất dễ dàng mà, cậu là người cục nào?”

“Cục Hắc Quang thành Bạch Nghĩ.”

“Bạch Nghĩ...” Người trung niên sửng sốt một chút, nét tươi cười trên mặt lập tức nhạt xuống, trong ánh mắt lộ ra vài phần lạnh nhạt và tức giận, nói: “Hóa ra cậu đến từ Thành Đê?”

“Ừm?”

“Bỏ đi, cậu đi đi, đừng làm phiền tôi, tôi còn muốn làm việc, thật là...” Người trung niên lắc đầu, có vẻ đối phương cảm thấy mình vừa gặp phải xui xẻo, trực tiếp nhổ ra một ngụm đờm rồi xoay người rời đi.

Hứa Thâm khẽ nhú mào, nhìn thoáng qua, rồi xoay người đi đến văn phòng xưởng trưởng theo hướng đối phương vừa chỉ.

Xuống dưới lòng đất cần ngồi thang máy.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn thang máy, bỗng phát hiện cần phải có thể phân biệt thân phận mới có thể bước lên, cuối cùng, hắn đành phải bỏ qua.

Ngay lúc hắn xoay người, bỗng nhiên bên cạnh vang đến một giọng nói non nớt: “Đại ca ca, anh cũng chỉ có một mình sao?”

Hứa Thâm không lập tức nhìn lại, là dùng khóe mắt nhìn lướt qua, chợt trông thấy một cô bé đáng người nhỏ nhắn, từ bên cạnh đi tới, vẻ mặt đầy tò mò, hỏi: “Hình như anh là người từ bên ngoài đến nhỉ, không giống với mùi của nơi này.”

Hứa Thâm nhìn thấy trên ngực cô bé lộ ra một tấm thẻ thân phận mới thở phào nhẹ nhõm.

Không phải khur...

“Em gái nhỏ, em cũng làm việc ở đây à?” Hứa Thâm hỏi.

Cô bé bĩu môi nói: “Không được sao? Em đã 18 rồi.”

“18...”

Hứa Thâm nhìn thấy đầu cô bé chỉ cao tới eo mình, có chút cạn lời. Ừm... hắn từng nghe nói có vài người bị hội chứng Chu Nho (hội chứng người lùn), chẳng lẽ cô bé trước mắt này là một trường hợp như vậy?

“Anh muốn xuống dưới không? Em có thể mang anh đi.”

Bỗng nhiên cô bé mỉm cười nói.

Hứa Thâm nhướn mào, nói: “Sao lại muốn dẫn tôi đi?”

“Không phải anh muốn đi sao?” Cô bé nghi hoặc nói.

“Bây giờ không muốn nữa.” Hứa Thâm lắc đầu, nói xong, hắn lập tức xoay người bỏ đi.

Cô bé thấy vậy, lại bước theo, nói: “Anh tới nơi này không phải để tìm thức ăn sao?”

“Đúng vậy, em có cách gì đặt hàng cho tôi không?” Hứa Thâm không ngừng bước chân, chỉ hướng ánh mắt nhìn qua cô bé đang đi bên cạnh mình.

Cô bé lắc đầu: “Em chỉ có thể đưa anh đi ăn một chút, nhưng không thể để anh mang ra ngoài.”

“Bỏ đi.” Hứa Thâm lắc đầu.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã quay lại bên cạnh Đào Hải.

Lần đầu đến đây, tuy hắn cũng tham khảo bản đồ, để nhìn xem tình hình công xưởng ở nơi này thế nào, nhưng không dám liều lĩnh chạy loạn xung quanh, càng không nghĩ tới việc thay người trong cục lấy được đơn đặt hàng.

Đây là chuyện Đào Hải phụ trách, chẳng liên quan gì đến hắn.

“Vậy anh không đói bụng sao? Em nghe được trong bụng anh có tiếng kêu nhỏ đó.” Cô bé đi theo bên người Hứa Thâm nói.

Hứa Thâm theo bản năng sờ sờ bụng, quả thật có chút đói, nhưng vẫn trong phạm vi có thể nhịn được.

“Tôi tự mang đồ ăn rồi.” Hứa Thâm nói.

Đào Hải nghi hoặc nói: “Hứa đại đội, cậu nói chuyện với ai thế?”

Hứa Thâm sửng sốt, hắn đưa mắt nhìn cô bé, lại nhìn thấy cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào, chỉ là nụ cười lúc này, hơi có chút biến hóa kỳ lạ .

“Đại ca ca, chỉ có anh với ma ma có thể nhìn thấy em thôi ...” Cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào đẹp đẽ.

Lông tơ cả người Hứa Thâm dựng thẳng lên.

Cô bé này là khur sao?

Nhưng... rõ ràng trên người cô ấy có có thể thân phận mà!

“Hứa đại đội?” Đào Hải nhìn thấy khuôn mặt Hứa Thâm thoáng trở nên cứng đờ, có chút nghi hoặc hỏi.

Hứa Thâm không để ý tới Đào Hải, ánh mắt hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào cô bé. Hai người nói chuyện cho tới bây

giờ, đã quá muộn để giả vờ không nhìn thấy cô bé, đến hiện giờ, hẳn chỉ có thể cảnh giác cô bé sẽ khởi xướng đánh lén bất cứ lúc nào thôi.

Dù Đào Hải chỉ mới là giai đoạn đầu, không thể nhìn thấy cô bé, nhưng cô bé này có thể hoạt động tự nhiên trong phân xưởng, đủ để chứng minh hình thái thứ hai ở đây cũng chưa chắc đã nhìn thấy cô.

Hình thái thứ hai bình thường có năng lực hợp tác sẵn bản cấp B, khu cấp B cũng lang thang chủ yếu ở tầng thứ hai trong Khu giới.

Còn khu cấp A lại ở tầng càng sâu hơn.

Cô bé nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Hứa Thâm, lập tức cười hì hì nói: “Đại ca ca đừng khẩn trương, em sẽ không làm tổn thương anh, mẹ đã nói, em không nên tùy ý đi vào thế giới của con người, rất dễ xảy ra chuyện không may, trừ phi là thời điểm ăn cơm...”

“Gặp chuyện không may?” Hứa Thâm hơi giật mình.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới chuyện này.

Đại khu xuyên đến thế giới thực, sẽ xảy ra chuyện gì? Và bọn chúng có thể xảy ra chuyện gì được đây?

“Không xảy ra chuyện gì chứ?” Đào Hải nhìn dáng vẻ của Hứa Thâm, cho rằng hắn đang nói chuyện với mình, trong lòng gã có chút sững sốt, cảm giác Hứa Thâm bỗng trở nên kỳ kỳ quái quái.

“Các anh cứ ở đây chờ trước, tôi lại đi dạo một vòng.” Hứa Thâm nói với Đào Hải.

Đào Hải vội vàng kêu lên, nhưng Hứa Thâm đã nhanh chóng rời đi, gã chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại.

Hứa Thâm đi tới một góc không người.

Cô gái nhỏ vẫn đi theo phía sau Hứa Thâm như lúc trước, còn mở miệng nói với hắn: “Đại ca ca yên tâm đi, em không có hứng thú với hai người kia, hương vị của bọn họ không dễ ngửi.”

Thân thể Hứa Thâm căng thẳng, sắc mặt có chút khó coi, hắn đã đủ cẩn thận rồi, kết quả vẫn tiếp xúc cùng khur thâm tầng sâu.

Cô gái nhỏ trước mắt, nhìn như cả người lẫn vật đều vô hại, nhưng trên thực tế, cô ấy rất có khả năng là khur cấp A.

Chương 446. Kéo Vào Khur Giới Tầng Sâu!

Đây là tồn tại mà hình thái thứ hai tuyệt đối không thể địch nổi.

Theo nội dung trong đồng hồ sơ hấn từng lật xem ở cục Khur Bí, nếu một nhóm hình thái thứ hai bình thường hợp tác với nhau, có thể miễn cưỡng giao chiến cùng khur cấp B.

Chỉ một số ít hình thái thứ hai có năng lực mạnh mẽ, mới có thể một mình giải quyết khur cấp B.

Mà khur cấp A... ở trước mặt chúng nó, hình thái thứ hai cũng tương tự như một món đồ chơi vậy, chỉ có thể mặc đối phương tùy ý vuốt ve, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

“Em vẫn luôn ở chỗ này sao?” Hứa Thâm chăm chú nhìn cô bé: “Em nói mẹ của em... Cũng ở trong này sao?”

“Ừm, vừa rồi em vốn định dẫn anh đi gặp mẹ em, thuận tiện cho anh ăn no một bữa.” Cô gái nhỏ mỉm cười nói.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Hứa Thâm, anh thật sự cảm ơn lòng tốt của em.

Nhưng gặp cha mẹ thì không cần...

“Đại ca ca đừng sợ, em sẽ không làm thương tổn anh.” Cô bé lại an ủi một lần nữa, nhưng nghe kiêu gì cũng thấy những lời như vậy, rất giống một con sư tử đực nhẹ nhàng vuốt ve đầu linh dương, rồi nói: hương vị của bạn rất thơm, nhưng tôi tạm thời sẽ không làm tổn thương bạn...

“Những người khác ở nơi này đều không nhìn thấy em, hiếm lắm mới gặp được người như đại ca ca. Em nghe mẹ nói, người có thể nhìn thấy chúng em, cũng phi thường mạnh mẽ.”

Cô gái nhỏ hướng ánh mắt đầy vẻ hứng thú quan sát Hứa Thâm.

Hứa Thâm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Hình như con khur này rất non nớt, tựa như một chú sư tử còn non, làm tưởng hắn là quân vương?

Nhưng nếu để hắn nhìn thấy “Mẹ” của cô, có lẽ hắn sẽ bị vạch trần trong nháy mắt.

“Em với “Mẹ của em” ở đây bao lâu rồi?” Hứa Thâm không biết nên biểu đạt như thế nào, hắn phát hiện bản thân lại đang hàn huyên cùng một con khur thú.

“Đã rất lâu rồi.” Cô bé nâng cằm suy nghĩ, nói: “Khoảng bảy, tám năm đi.”

Trong lòng Hứa Thâm hơi run, người trong phân xưởng này đã chung sống cùng hai con đại khur tới bảy, tám năm?

“Sao mấy người lại ở lại đây?” Hứa Thâm hỏi.

Cô gái nhỏ cười nói: “Tất nhiên là vì ở đây có thức ăn rồi.”

“Ở trong này không lo ăn uống, chỉ cần không tùy tiện bước vào thế giới của các anh, chúng em có thể thoải mái sinh sống ở nơi đây.” Cô gái nhỏ mỉm cười nói.

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến mùi thối rửa thối rửa quen thuộc tràn ngập bên ngoài, cùng với máu tươi và bọt thịt chảy ra từ con suối đen ngòm, những thứ kia đều là máu thịt của khur thú.

Khur sẽ ăn khur.

Nếu như nói Tịnh Khur Tề chỉ dùng thi thể khur thú để chế tạo, thì nơi này chính là xưởng gia công khur thú cỡ lớn.

Đối với khur sống ở đây, nơi này thực sự là bàn ăn tốt nhất.

Chỉ là, khur thú ăn vụng tới bảy, tám năm, mà không người nào trong phân xưởng phát hiện ra sao?

Hứa Thâm nhìn cô bé, hai người nhìn nhau, hắn có chút không biết nói gì, cũng không biết nên tiếp tục đề tài này như thế nào.

Dù sao trước mắt hắn cũng là một con khur nha.

Hai người bọn họ có thể tán gẫu về cái gì đây?

“Đại ca ca, có phải anh đang lo lắng em sẽ ăn thịt anh không?”
Dường như cô bé có thể nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thâm.

Hứa Thâm thầm cười khở trong lòng, quá rõ ràng rồi, còn phải nói ra sao?

Suy cho cùng, sự an ủi của sư tử không có chút tác dụng nào với linh dương.

“Sẽ không, em và mẹ đều có thức ăn, sẽ không tùy tiện ăn đồ khác, tuy nhìn đại ca ca rất thơm.” Cô gái nhỏ mỉm cười nói.

Nếu em không nói nửa câu sau, có vẻ như anh sẽ an tâm hơn một chút... Hứa Thâm thầm cười khở trong lòng.

“Đi theo em.” Cô gái nhỏ xoay người bước đi.

Hứa Thâm vội vàng nói: “Đi đâu vậy?”

“Đi xuống phía dưới.” Cô gái nhỏ chỉ chỉ xuống dưới chân.

Hứa Thâm cười khở nói: “Có thể không đi được không? Anh chỉ muốn lặng lẽ ở đây thôi.”

Cô gái nhỏ mỉm nụ cười: “Anh đã nhìn thấy em, em phải dẫn anh tới thăm mẹ, nếu không, anh sẽ không thể rời khỏi nơi này được...”

Lời nói vừa rơi xuống, bỗng nhiên Hứa Thâm cảm thấy dưới chân mình nhẹ bẫng, thân thể đột nhiên chìm xuống.

Mặt đất dưới chân lại giống như một vòng xoáy màu đen, thân thể hắn rơi thẳng đứng xuống.

Sau khi liên tục rơi xuống, trước mắt Hứa Thâm chợt xuất hiện một nơi rất giống như một gian phòng thí nghiệm cực lớn, chung quanh là từng cái bình thủy tinh màu xanh lá cây khổng lồ, bên trong có ngâm từng con khỉ thú với những hình thái khác nhau.

Bóng dáng cô gái nhỏ nhẹ nhàng từ trên không trung rơi xuống dưới, dừng ở trước mặt Hứa Thâm, lại nhẹ nhàng nói: “Đi theo em.”

Sắc mặt Hứa Thâm cực kỳ khó coi, hắn chỉ có thể chậm rãi đi theo phía sau cô bé, hỏi: “Nơi này là nơi nào?”

“Nơi họ chế biến thức ăn.” Cô gái nhỏ nói: “Nhưng đây không phải nơi thú vị nhất, là bên kia cơ.”

Hai người đi xuyên qua một cánh cửa thép chặt chẽ, được bảo vệ nghiêm ngặt, cô gái nhỏ xoay người kéo bàn tay Hứa Thâm, và khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ sợ hãi chính là, bàn tay cô bé không hề mềm mại ấm áp như vẻ bề ngoài, ngược lại nó mang theo một thứ cảm giác ẩm ướt trắng mịn trơn nhẵn, giống như là một loại mô thịt được bao trùm bởi chất lỏng dính nhầy.

Dưới sự lôi kéo của cô bé, hai người bọn họ xuyên qua cánh cửa thép.

Hứa Thâm nhìn thấy bên trong cánh cửa thép có kết cấu Khur Thạch màu đen, nó có thể hiện ra ở Khur giới. Người ta làm như vậy để phòng ngừa khur thú, nhưng giờ phút này, cánh cửa ở trước mặt bọn họ, lại dễ dàng bị lướt qua, Khur Thạch cũng không thể ngăn cản được.

Bỗng nhiên Hứa Thâm giật mình hiểu ra.

Cô gái nhỏ này có thể chạm vào hắn, không phải bởi vì cô ấy buông xuống hiện thực. Mà là... Hắn bị kéo đến tầng sâu trong Khur giới!

Giờ phút này, hắn đã đặt mình vào... Tầng thứ ba Khur giới!

Nơi khur cấp A mới có thể ở lại.

Ở chỗ này, không cần biết là Hứa Thâm giả vờ không nhìn thấy, hay là thật sự không nhìn thấy, hết thảy đều không có ý nghĩa gì, bởi vì khi ở cùng một tầng với khur, khur có thể nhìn thấy hắn, và sẽ công kích bất cứ lúc nào chúng nó muốn.

Cũng giống như vụ dân sẽ bị khur cấp E tập kích trong hiện thực vậy.

Đây là năng lực của cô gái nhỏ, hay là năng lực của khur cấp A?

Chương 447. Sự Tôn Trọng Của Mai Phù!

Khóe mắt Hứa Thâm không khỏi nhìn lướt qua Mai Phù đang đi bên cạnh, hiển nhiên cô bé kia không chú ý tới Mai Phù, chẳng lẽ Mai Phù là cư ở tầng càng sâu hơn?

Hay... Mai Phù vốn chỉ là tồn tại hư vô do chính hấn tưởng tượng ra?

Nhưng nếu cô ấy là hư vô, thì mảnh da màu đen lúc trước sẽ giải thích như thế nào? Rồi không gian Linh Bí bị rung chuyển sẽ giải thích như thế nào?

Nếu Mai Phù cao cấp hơn... Nhưng theo hấn được biết, cấp A đã là cấp cư cao nhất rồi.

Chẳng lẽ, ở phía trên còn có cư càng bí ẩn càng khủng bố hơn?

Nếu Mai Phù là thật... Vậy thì tại sao cô ấy... không đưa hấn vào tầng sâu trong Cư giới?

Trong mắt Hứa Thâm xẹt qua vài phần nghi hoặc.

Tựa như Mai Phù cũng chú ý tới ánh mắt Hứa Thâm, cô ấy lập tức nghiêng đầu nhìn lại, nở nụ cười, nhẹ nhàng vén lọn tóc qua hai bên tai, sau đó dịu dàng nói: “Tôi cũng có thể làm được nha, nếu cậu nguyện ý vứt bỏ thế giới của cậu, tôi có thể đưa cậu đến trước mặt tôi...”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ run lên.

Quả nhiên Mai Phù cũng có thể làm được.

Và có phải cô ấy không làm như thế... là vì cô ấy biết rằng hấn không muốn hay không?

Cho nên... đây được xem như... một sự tôn trọng sao?

Trong lòng Hứa Thâm bỗng dâng lên một loại cảm giác phức tạp khó có thể hình dung được. Hấn vẫn luôn cho rằng, trước khi mình có được quyền thế, thì bản thân sẽ không bao giờ nhận được sự tôn trọng, nhưng không nghĩ tới, hấn lại luôn được Mai Phù bên cạnh đối xử cực kỳ tôn trọng...

Thậm chí tại thời điểm này, hấn còn có một loại xúc động, muốn gọi tên cô.

“Đại ca ca, nơi này chính là nhà ăn.” Giọng nói của cô bé kia vang lên, cắt đứt cảm xúc trong lòng Hứa Thâm.

Một loại hương vị nồng nặc đến gay mũi đập thẳng vào mặt, sau đó chúng tranh nhau chen vào trong mũi miệng. Trước mắt Hứa Thâm bị một mảnh màu đen xâm nhiễm, hết thấy mọi nơi trong tầm mắt hẳn đều là một cái ao thịt thật lớn!

Trong ao thịt có ngấm một loại huyết dịch màu đen nào đó, và chúng đang không ngừng sôi trào, cũng có rất nhiều phần còn lại của chân tay cụt trên người khur thú, đang trôi bồng bềnh bên trong.

Nơi này như một cái hang động, vách tường chung quanh đều là máu thịt nhúc nhích.

Có phải nơi đây là chỗ sâu nhất trong phân xưởng hay không?

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hẳn có cảm giác dạ dày đang cuộn cuộn sôi sục, đó là cảm giác thèm ăn vừa bị đánh thức.

“Quả nhiên đại ca ca đã đói rồi.” Cô bé kia nghe được tiếng cái bụng của Hứa Thâm kêu lên, lập tức cười hì hì nói: “Đại ca ca cứ việc ăn hết mình đi, chúng ta hiện thân ở chỗ này bọn họ sẽ không thể thấy được, chỉ cần đừng ăn quá nhiều thôi, bọn họ sẽ không cảm giác được sự khác biệt đâu, những người kia đều đã chết lặng cả rồi...”

Hứa Thâm nhìn bể thịt trước mắt, yết hầu liên tục lặn lội, sắc mặt cứng đờ, tựa như đang cố hết sức nhẫn nại.

Bỗng nhiên, bể thịt lật tung lên, từ bên trong một bóng dáng cả người ngấm mình trong huyết dịch màu đen, mái tóc rối tung như rong biển, đang chậm rãi đứng lên, theo quá trình đó, từng phần thi thể khur thú từ trên người đối phương, từ từ rơi xuống.

Thân trên trần trụi, trần như nhộng, máu đen chảy xuôi theo vóc người, một bóng dáng tái nhợt mà đầy đặn hiện ra.

“Lại mang đồ ăn vặt mới đến sao?”

“Mẹ, không phải đâu.” Cô bé bên cạnh lắc đầu nói: “Vị đại ca ca này khác đồ ăn vặt, con dẫn anh ấy đến để cùng chúng ta ăn cơm.”

Người phụ nữ trong bể chậm rãi mở mắt ra, hốc mắt không có đồng tử, tất cả đều là màu trắng ngà, nhìn qua có chút quỷ dị dọa người. Dường như bà đang đánh giá Hứa Thâm, một lúc

lâu sau, bỗng nhiên thân thể hơi hơi rung động, nhưng người phụ nữ nọ vẫn không nói năng câu gì.

Cả người Hứa Thâm trở nên căng thẳng, ngay lúc hấn đang cảm thấy kinh ngạc về phản ứng của đối phương, bỗng nhiên bên tai nghe được tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến từ Mai Phù bên cạnh: “Đôi mắt thật đẹp, lại có thể miễn cưỡng bắt được dấu chân của tôi...”

Hứa Thâm giật mình.

“Mẹ?” Cô bé kia cũng nhận thấy sự khác thường của mẹ mình, lập tức nghi hoặc hô lớn.

Thân thể khẽ rung động của người phụ nữ kia đã chậm rãi khôi phục bình tĩnh, nhưng giọng điệu lại có chút biến đổi, trở thành nhẹ nhàng nói: “Hoan nghênh các người đến đây, nếu tôi chiêu đãi không chu đáo, mong được lượng thứ.”

Nói xong, bà hơi cúi đầu, tư thái dịu dàng hiền thực, hệt như một vị phu nhân quyền quý.

Sau đó, bề thịt trước mặt bà cuộn cuộn sôi lên, từ bên trong xuất hiện từng bộ thi thể. Những thi thể này đều bị một lực lượng nào đó nâng lên, đưa tới trước mặt Hứa Thâm.

“Các người cứ việc chọn lựa.”

Cô bé ngạc nhiên nói: “Mẹ, mẹ thực sự nở sao? Lại lấy cả “Ba bà” ra nữa.”

Hứa Thâm nhìn chăm chú vào một bộ thi thể cả người khô ngô, nhưng đầu khư thi này lại dữ tợn như đầu một con trâu ở trước mắt. Mặc dù khư thi này đã bị mổ rách bụng, nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được khí tức nồng đậm tản ra trên người nó, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả cô bé và người phụ nữ trước mắt.

Có lẽ người đã chết, nên không thể kiềm chế khư lực, khiến cho bề ngoài càng thêm đáng sợ.

Trên mặt Mai Phù lộ ra một nụ cười, hời hợt nói: “Quá khách khí, tôi ném thử một chút là được rồi.”

Sau đó, Hứa Thâm liền nhìn thấy, nội tạng trong lồng ngực của khư thi đầu trâu khổng lồ kia, chợt vặn vẹo, rồi nhanh chóng biến mất một khối.

Còn Mai Phù, với vẻ mặt ưu nhã, đang nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng, đầu lưỡi phẩn nộn hơi liếm ngón tay một chút, sau đó nhẹ nhàng nắm tà váy, đáp lễ: “Cám ơn đã khoản đãi.”

Trong lòng Hứa Thâm thoáng chấn động, hình như người phụ nữ khư thú trước mắt có thể cảm nhận được Mai Phù... Và những gì bà ta đang làm chính là chiêu đãi Mai Phù sao?

Cô bé thấy Hứa Thâm cứ đứng sững sờ, lập tức thúc giục nói: “Đại ca ca, mau ăn đi, nội tạng của “Ba ba” là ngon nhất, mỹ vị nhất, bình thường mẹ đều không nỡ lấy ra cho em ăn đâu.”

Nói xong, trong ánh mắt của cô bé phát ra một tia sáng tham lam, tràn ngập thềm thường.

Hứa Thâm giật mình, hẩn nhìn qua người phụ nữ kia, lại nhìn thấy vẻ mặt người phụ nữ ấy lộ rõ vẻ dịu dàng, y như một người mẹ hiền lành, cũng đang nhìn về phía hẩn.

“Ăn đi.” Người phụ nữ nhẹ nhàng nói.

Chương 448. Đây Là Tôn Trọng Với Thức Ăn!!!

Hứa Thâm do dự một chút, nhưng cuối cùng, hẩn vẫn chậm rãi đưa tay xé một miếng, mùi hương nồng đậm vờn quanh. Hẩn nhìn vẻ mặt khát vọng của cô bé bên cạnh, muốn hỏi vì sao ba ba em lại biến thành bộ dáng này, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn không nên hỏi nhiều là hơn.

Hứa Thâm tiếp xúc với khư đã lâu, coi như cũng hiểu rất rõ loại quy tắc sinh tồn khi ở bên cạnh chúng, đó là không nên hỏi nhiều, xem nhiều.

Lời nói vô ý có thể kích thích đến khư, khiến chúng trở nên tàn bạo ngoài tầm kiểm soát.

Hứa Thâm ăn một miếng thịt, bỗng nhiên từ trong cơ thể truyền tới một loại cảm giác khí quan toàn thân thư giãn. Vào giờ khắc này, dường như cơn thèm ăn vẫn bị đè nén lúc trước, đều được kích hoạt, khiến cho toàn bộ tế bào cả người hẩn đều biểu lộ ra khát vọng và đói khát.

Bên trong cánh cửa đóng chặt của căn phòng nhỏ thuộc thế giới hắc ám, “Ma ma” ôn nhu nhìn thiếu niên chủ động cầm dao ăn trước bàn ăn, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Ăn đi, ăn đi. Thật lâu từ sau khi rời khỏi nhà, con vẫn chưa được ăn một ngày ba bữa no, không làm được chuyện đã hứa với mẹ, không phải biểu hiện của bé ngoan...”

Bé ngoan...

Hãy là một đứa bé ngoan...

Tựa như Hứa Thâm càng ăn càng nghiện, cả người nằm sấp trên thi thể con khỉ đầu trâu kia gặm ăn.

Mai Phù mang theo vẻ mặt đầy hứng thú ngồi xuống bên cạnh bể thịt, đánh giá chung quanh một vòng, rồi nhẹ giọng nói: “Đúng là một cái bàn ăn không tồi, loại điểm tâm gì cũng có.”

Thân thể người phụ nữ trong bể thịt hơi rung động, sắc mặt càng thêm dịu dàng, thậm chí còn có thể nhìn ra một tia cung kính mơ hồ tản ra từ bên trong: “Đúng vậy, hương vị thật không tệ.”

“Đúng vậy, hương vị của ba ba thật không tệ.” Cô bé phụ họa nói.

Nhưng hiển nhiên đối tượng trong cuộc trò chuyện của hai mẹ con nhà họ vốn không phải cùng một người.

Hứa Thâm ăn cực kỳ nhanh, không bao lâu sau đã no căng bụng, cuối cùng thì con thèm ăn điên cuồng và đói khát đang chi phối đầu óc hắn cũng rút đi, Hứa Thâm tỉnh táo lại.

Hắn nhìn thấy hai tay và phần cằm, cổ của mình dính đầy máu tươi, vội vàng lau nó đi.

“Thật xin lỗi, tôi đã thất thố rồi.” Hứa Thâm lập tức nói.

Vẻ mặt người phụ nữ kia đầy dịu dàng, nói: “Dáng vẻ khi ăn của cậu rất đẹp, ăn cơm chính là như vậy, nên để cho mọi người thấy được sự thèm ăn của mình.”

“Đúng vậy, mẹ em từng nói, đây là tôn trọng với thức ăn.” Cô bé cười phụ họa: “Ăn gì cũng vậy, phải thật phải nhiệt tình mới được.”

Hứa Thâm miễn cưỡng cười cười, có lẽ ở trong mắt “Đồ ăn”, nhiệt tình như vậy lại là hình ảnh cực kỳ khủng bố.

Chờ Hứa Thâm ăn xong, người phụ nữ lại dim thi thể con khur đầu trâu vào trong bẻ thịt, cô bé lẩm bẩm nói: “Mẹ ơi, con cũng muốn ăn.”

“Con ăn cái khác là được.” Rõ ràng là người phụ nữ này không quá hào phóng với con gái của mình, rượu ngon đồ ăn ngon đều dùng để chiêu đãi khách khứa, còn con nhà mình tiết kiệm một chút cũng không sao.

Cô bé có chút không tình nguyện, nhưng vẫn chấp nhận, cô lập tức nhảy vào trong bẻ thịt, rất nhanh đã vớt lên một bộ thi thể khác cần ăn.

Hứa Thâm nhìn thấy bốn phía không có đường lui, trừ phi lại để cho cô bé dẫn hấn ra ngoài, nếu không hấn tuyệt đối không có biện pháp thoát ra ngoài, nếu cứng rắn, nhất định sẽ tạo thành phá hư, cũng sẽ kinh động tới phân xưởng.

Chuyện đã đến nước này, ở trước mặt hai khur cấp A, thậm chí còn là khur khủng bố hơn cấp A, Hứa Thâm cũng không có ý định chạy trốn...

Khi cố gắng trở nên vô vọng, người sẽ lựa chọn nằm thẳng (dù xảy ra bất cứ chuyện gì trong lòng cũng không gợn sóng, không hề phản ứng, hay phản kháng, tỏ vẻ tâm lý phục tùng).

Hứa Thâm ngồi bên cạnh bẻ thịt, Mai Phù cũng ngồi xuống, hai người ngồi cạnh nhau, bàn chân lắc lư trên bẻ thịt.

“Các người ở chỗ này, những người đó không biết sao?” Hứa Thâm nói chuyện phiếm như đang bàn việc nhà.

Khuôn mặt người phụ nữ dịu dàng, nói: “Bọn họ không nhìn thấy chúng ta, ngoại trừ ngẫu nhiên phải né tránh một ít quân vương đến đây, những người khác đều không cần phải để ý.”

“Bà cũng biết quân vương?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, nhưng trong đầu hấn nghĩ đến tình huống cô bé lúc trước cũng biết rõ về “Khur”.

Khóe miệng người phụ nữ nọ mỉm cười, mặc dù bà đang ngậm mình trong bẻ thịt như luyện ngực này, nhưng dáng vẻ vẫn tao nhã như một vị phu nhân: “Chúng ta giao tiếp cùng nhân loại

lâu như vậy, bọn họ hiểu chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng hiểu bọn họ.”

Hứa Thâm nghĩ thầm, cũng đúng, không có chuyện chỉ một mình nhân loại định nghĩa về khư, còn khư lại hoàn toàn không biết gì về nhân loại được.

Trên thực tế, khư càng cường đại, càng có trí tuệ.

Hứa Thâm sớm đã hiểu được điểm này, mà hiển nhiên hai con khư trước mắt là tồn tại vượt qua cấp B, trí tuệ của bọn họ không thua kém nhân loại, cũng là chuyện rất bình thường.

“Chúng ta né tránh quân vương, nhưng không phải vì e ngại bọn họ nha.” Cô bé đang gặm nhấm miếng thịt trong bẻ thịt, chột ngẩng đầu lên, cười nói: “Chỉ là mẹ nói, không muốn rời khỏi nơi ăn uống tốt như vậy mà thôi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đúng là môi trường ở phân xưởng này cực kỳ thích hợp với hai người bọn họ.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ một điều rằng, quân vương có thể nhìn thấy hai người bọn họ, nếu không bọn họ đâu cần phải né tránh?

Mà quân vương có thể nhìn thấy, vậy chính là khư cấp A.

“Các người ăn uống ở chỗ này tới bảy, tám năm, bọn họ không hề biết chút gì sao?” Hứa Thâm hỏi.

Hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút khó tin, dù sao lượng thức ăn của hai con khư cấp A cũng không đến mức kém hơn cả hắn chứ?

Người phụ nữ mỉm cười nói: “Chỉ cần bóp méo nhận thức của bọn họ một chút, là có thể che giấu.”

Bóp méo nhận thức? Ánh mắt Hứa Thâm khẽ nhúc nhích, đây là làm xáo trộn trí nhớ sao?

“Đại ca ca, anh xem.” Đột nhiên cô bé ở trong bẻ thịt giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng chất lỏng màu lam.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, nghi hoặc nói: “Đây là?”

“Đây chính là Tịnh Khư Tê mà bọn họ chế tạo ra đó.” Cô bé mỉm cười nói: “Chỉ là còn chưa có lắp ráp, hơn nữa Tịnh Khư

Tề do em chế tạo ra là hàng cao cấp nha, cũng tương tự như trực tiếp ăn luôn đó.”

Tịnh Khư Tề còn phân ra cấp cao cấp thấp sao?

Chương 449. Bột Xương! Tịnh Khư Tề Cao Cấp!

Hứa Thâm chưa bao giờ nghe qua, nhưng rõ ràng là cô bé trước mắt này hiểu rất rõ phân xưởng này. Hắn nghĩ đến cảm giác no nê truyền tới từ thân thể sau bữa cơm đầy đủ vừa rồi, loại cảm giác này chẳng những thoải mái hơn, còn căng đầy hơn lúc tiêm Tịnh Khư Tề

Khư lực được luyện chế từ trong máu thịt, sẽ càng thêm thuần túy, cũng mang tới một loại cảm giác thân thể thông suốt hơn Tịnh Khư Tề.

“Thi thoảng những quân vương kia cũng tới đây, và đều tới lấy loại Tịnh Khư Tề này.” Cô bé nói: “Bên trong loại này không có thêm vào bột xương thối rửa, hương vị rất ngon.”

“Bột xương thối rửa?” Hứa Thâm nghi hoặc.

Cô bé gật đầu nói: “Đúng vậy, ở nơi này, có hai loại Tịnh Khư Tề được luyện chế từ khư, một loại là thứ trong tay em, còn một loại là Tịnh Khư Tề bình thường. Ở bên trong Tịnh Khư Tề bình thường sẽ cho thêm một chút bột xương thối rửa. Nếu ăn nhiều, đương nhiên cũng ăn loại bột xương thối rửa này vào, nhưng rất khó bài trừ thứ vật phẩm kia ra ngoài.”

Hứa Thâm ngẩn ra, hắn chưa bao giờ nghe qua loại chuyện này.

Cấp cao, cấp thấp.

Loại cấp thấp có bột xương... Nhưng tại sao lại có bột xương?

Trong đầu Hứa Thâm hiện lên rất nhiều ý niệm, rất nhanh hắn đã khôi phục lại tinh thần, lập tức hỏi cô bé nọ: “Em chế tạo được Tịnh Khư Tề?”

“Đúng vậy, làm thứ này đâu có khó, lúc trước khi bọn họ chế tạo, em đã lém xem qua.” Cô bé cười hì hì nói: “Em có thể chế tạo mà không cần sử dụng máy móc.”

Đôi mắt trắng như tuyết của người phụ nữ nọ xẹt qua một tia u sầu, bà nhẹ giọng nói: “Đứa nhỏ không hiểu chuyện, các người thông cảm, nó chỉ ham chơi thôi.”

“Các người?” Cô bé nghi hoặc nhìn mẹ mình.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, ánh mắt Hứa Thâm chớp động, trong đầu hần hiện lên một ý niệm, lại hỏi cô bé kia:

“Em có thể chế tạo giúp anh một ít Tịnh Khư Tề không?”

Hiển nhiên sự nghi hoặc lúc trước của cô bé đã bị lời nói của Hứa Thâm hấp dẫn, cô lập tức gật đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Ý anh là số lượng lớn cơ.”

“Lượng lớn?” Cô bé nghi hoặc: “Anh muốn bao nhiêu?”

“Càng nhiều càng tốt.” Hứa Thâm hỏi: “Em có thể làm được bao nhiêu?”

“Miễn là có đủ đồ ăn, em có thể chế tạo được rất nhiều, rất nhiều...” Cô bé mỉm cười nói.

Đôi mắt Hứa Thâm lập tức sáng lên, hần chợt cảm thấy mình có chút điên rồi, hần lại muốn giao dịch với một con khư cấp A?

Nhưng hần cũng hiểu, sở dĩ hai con khư này, nhất là người phụ nữ trong bể thịt kia, không có tập kích hần, hơn phân nửa là vì Mai Phù đang ở bên cạnh.

Dường như hần có thể lợi dụng điểm này, để đàm phán thành công?

Haizz... giao tiếp với người khó, chỉ có thể tìm tới khư.

“Đứa nhỏ ham chơi, cậu đừng coi những lời nó nói là thật. Tuy chúng ta có thể bóp méo nhận thức của bọn họ, nhưng cùng một lúc, mất đi lượng lớn thức ăn, sẽ mang đến một chút phiền toái...” Người phụ nữ dùng bàn tay trong bể thịt ôm lấy cô bé, sau đó lễ phép mà uyển chuyển nói với Hứa Thâm.

Hiển nhiên, bà đã ý thức được điều gì đó.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hần cũng có thể nghĩ đến điểm ấy, liền nói: “Nếu tôi cung cấp thức ăn cho các người, để cho hai

người dời tới nơi khác sinh hoạt, các người có nguyện ý không?”

Hứa Thâm không phát hiện, trong lúc không quá chú ý, suy nghĩ trong đầu hẳn đã chệch hướng chuyển sang... Lĩnh vực chăn nuôi khur rồi.

“Chỉ cần có thức ăn là được.” Cô bé mỉm cười.

Người phụ nữ kia lại có chút do dự, không biết nên trả lời như thế nào. Nếu thuận theo ý muốn của mình, đương nhiên bà không muốn mạo hiểm. Dựa theo lượng kinh nghiệm được gom góp qua vô số năm tháng, bà hiểu rất rõ những nhân loại này nguy hiểm tới mức nào.

Nhân loại sợ khur.

Nhưng làm sao khur lại không hiểu được sự hiểm ác của nhân loại?

Chỉ là... bà không biết mình có nên từ chối Hứa Thâm hay không.

Nếu là mạo muội từ chối... Người bên cạnh hẳn có thể tức giận hay không?

“Việc này, tôi cần phải suy nghĩ đã...” Người phụ nữ ấy cẩn thận trả lời, rất khéo léo.

Hứa Thâm gật đầu nói: “Được, không cần trả lời tôi ngay đâu, hiện tại tôi cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Lần này hẳn tới nội thành, chỉ muốn tìm hiểu tình huống, nếu có cơ hội lôi kéo cho mình một tuyến mua bán, đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng không thể, vẫn còn cơ hội tiếp theo.

Lĩnh vực này quá mức xa lạ, không thể làm một lần đã thành công ngay được.

Nhưng hai con khur trước mắt, đã cho hẳn một chút ý tưởng, tuy trong thành Để cấm chế tạo Tịnh Khur Tề, nhưng chỉ cần làm đủ kín đáo, ai có thể biết được đây?

Trên thực tế, hẳn cũng không muốn sinh ra nhiều chuyện như vậy, nhưng chuyện nên phát sinh đều đã xảy ra rồi, còn e ngại gì nữa?

Hơn nữa, nếu thuê nhân loại tinh anh chế tạo Tịnh Khư Tề, chưa chắc có thể kiểm soát được, ngược lại hai con khư trước mắt sẽ không để lộ bí mật.

Chỉ là... chung quy lại, làm bạn với khư vẫn vô cùng nguy hiểm.

Nếu một ngày nào đó, Mai Phù rời xa hấn, phỏng chừng hai người này... Nhất là mẹ của cô bé kia, sẽ không chút lưu tình mà cắn trả, trực tiếp ném món đồ ăn vặt nhỏ là hấn này, vào trong miệng.

Người phụ nữ kia thấy Hứa Thâm không tức giận, thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hứa Thâm nói với cô bé: “Có thể đưa anh xem Tịnh Khư Tề cao cấp trong tay em không?”

Cô bé cười nói: “Không thành vấn đề.”

Người phụ nữ thấy vậy, cũng không ôm lấy con gái nữa, tùy ý để con gái đi tới trước mặt Hứa Thâm, chẳng qua trong ánh mắt của bà vẫn mang theo một tia u buồn không dứt.

Hứa Thâm nhận lấy Tịnh Khư Tề màu xanh lam trong tay cô bé, lại hỏi: “Cách sử dụng thứ này vẫn là tiêm để hấp thụ, đúng không?”

“Đúng.” Cô bé gật đầu: “Nếu ăn trực tiếp, hiệu quả sẽ suy giảm rất nhiều.”

Hứa Thâm thầm nghĩ đáng tiếc, nơi này không có sương mù dày đặc, bằng không hấn có thể gọi điểm đặt neo, lấy ống tiêm Tịnh Khư Tề ở bên trong ra, sau đó thử xem hiệu quả.

Hấn nhanh chóng trả lại Tịnh Khư Tề cho cô bé, trong lòng thầm nghĩ, trước khi bản thân rời đi, sẽ nhờ cô chế tạo một phần, đến lúc ra khỏi nơi này lại tiêm xem sao.

“Lúc trước em có nói, đi ra bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm, là gặp phải quân vương sao?” Hứa Thâm hỏi.

Người phụ nữ nọ hơi sững sờ, sau đó hướng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn con gái của mình, sao cái gì con cũng nói với người ngoài vậy?

Chỉ trách ba ba con bé mất sớm, bà lại không dạy dỗ con bé cho tốt...

Người phụ nữ âm thầm thở dài.

Chương 450. Thích Một Người Là Muốn Ăn Luôn...

“Không phải đâu.” Cô bé lắc đầu nói: “Khi chúng em đến thế giới của các anh, bản thân sẽ có tổn thương nhất định, cũng tạo thành lực xung kích rất lớn đối với thế giới của các anh. Em nghe mẹ nói, có người đến hiện thực sẽ mắc kẹt, không thể trở về...”

“Mắc kẹt?” Hứa Thâm hơi giật mình, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên: “Em nói, hai người không thể tự tiện xuyên qua hiện thực?”

Cô bé sửa lại: “Có thể tự do đi lại, chỉ là sẽ có tổn thương.”

Hứa Thâm không khỏi nhìn lướt qua Mai Phù bên cạnh, đương nhiên ánh mắt của hắn trực tiếp lướt qua cô ấy, không có dừng lại, nhưng cũng trọn vẹn nhìn thấy Mai Phù đang cười khanh khách, đưa hai tay nâng má nhìn chăm chú vào mình.

“Cô bé nói không sai nha.” Mai Phù nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi thì khác...”

Hứa Thâm có chút im lặng, đúng là Mai Phù khác thường nhất trong những con khur mà hắn từng nhìn thấy.

“Tôi chỉ... Không muốn hủy diệt thế giới của cậu mà thôi.” Mai Phù nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm nghe vậy, lập tức chấn động cả thể xác lẫn tinh thần, cả người chột rơi vào trầm mặc.

Đại khur đi vào hiện thực sẽ có tổn thương...

Hứa Thâm chưa bao giờ nghe được loại bí mật như vậy.

Hiển nhiên chuyện này với tin tức có liên quan tới cấp độ tin tức mà hắn tiếp xúc đến trước kia.

Dù sao ở hình thái ban đầu, bọn họ chỉ có thể tiếp xúc với khur cấp E và D, một khi tiếp xúc đến cấp C là cự độ nguy hiểm.

Mà khu cấp E và cấp D đều lang thang giữa hiện thực và tầng cận trong Khu giới, cũng chính là tầng thứ nhất trong Khu giới.

Khu cấp C sinh hoạt ở chỗ sâu trong tầng thứ nhất của Khu giới, trở ngại duy nhất ngăn cản chúng nó đến hiện thực, chỉ vên vên là xuyên qua một tầng Khu giới, bởi vậy gần như khi buông xuống, chúng không chịu chút hao tổn nào.

Mà khu cấp B, thậm chí là khu cấp A, đều sinh hoạt ở tầng thứ hai và tầng thứ ba trong Khu giới, tin tức liên quan tới hai loại này càng thêm bí ẩn.

So sánh với người mẹ, hiển nhiên bé gái kia đơn thuần non nớt hơn rất nhiều.

Nói chuyện đến lúc này, Hứa Thâm cũng biết tên của hai mẹ con nhà họ, bé gái tên Linh Lục, còn người mẹ tên Hải Tước.

Hứa Thâm đều chưa từng nghe qua hai dòng họ này.

Nhưng có Mai Phù làm ví dụ, Hứa Thâm cũng không xếp họ tên khu vào chung một chỗ với nhân loại để tham khảo, dù sao hắn cũng chưa bao giờ nghe thấy họ Mai.

Chờ Linh Lục ăn no rồi, Hứa Thâm lại tìm một lý do để rời khỏi nơi này. Linh Lục có chút không nỡ, cô bé hy vọng Hứa Thâm ở lại với mình.

Ở trong này, ngoại trừ mẹ, không ai có thể nhìn thấy cô bé nữa, trừ phi cô bé chủ động đi tìm những đồ ăn vặt kia chơi đùa, nhưng sau khi những người này biết được thân phận của cô bé, tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Rất không thú vị.

Người bình thường giống như Hứa Thâm, thật sự rất ít gặp, cô bé cực kỳ không nỡ rời xa hắn.

Có vẻ như cảm xúc lưu luyến không rời đã khiến thân thể Linh Lục dần hiện ra trạng thái dị thường, cũng may, tình huống ấy đã bị mẹ cô bé là Hải Tước áp chế. Chỉ nghe bà dịu dàng khuyên bảo, chúng ta phải có đạo đãi khách chứ.

Vì thế, dưới sự khuyên bảo của Hải Tước, Linh Lục chỉ có thể không tình nguyện đưa Hứa Thâm ra khỏi ao thịt.

Từ dưới mặt đất xuyên đến trên mặt đất, Linh Lục đưa Hứa Thâm ra ngoài.

Cô bé không hiểu vì sao mẹ mình lại để người bằng hữu của mình rời đi, để hấn ở lại ngâm mình trong ao thịt giống ba ba không được hay sao?

Linh Lục có chút lưu luyến nhìn Hứa Thâm, lại nói: “Vậy anh phải giữ lời nhé, lần sau lại đến nha.”

“Nhất định, anh muốn em chuẩn bị nhiều Tịnh Khư Tề một chút, lần sau anh sẽ đến lấy.” Hứa Thâm cười nói.

Linh Lục hừ nhẹ nói: “Nếu anh không đến như đã hứa, em sẽ đi tìm anh. Em đã nhớ kỹ mùi của anh rồi.”

Hứa Thâm cười cười, cũng không sợ hãi, hấn biết Hải Tước sẽ không dung túng cho con mình chạy loạn.

Sau khi Hứa Thâm tạm biệt Linh Lục, hấn lập tức trở lại chỗ hai người Đào Hải.

Linh Lục bên này cảm thấy có chút chán chường và không cam lòng, thân thể lại chìm xuống mặt đất, về tới ao thịt.

“Mẹ, vì sao mẹ không cho đại ca ca ở lại với con, con chả có người bạn nào cả.” Linh Lục thấy trong ao thịt chỉ hiện ra một cái đầu của mẹ, không nhận được oán giận nói.

Ánh mắt Hải Tước rất tĩnh lặng, bà nhẹ giọng nói: “Cậu ta đã có người làm bạn, không cần chúng ta.”

“A? Là ai vậy?” Linh Lục nghi hoặc.

Hải Tước nghĩ đến dấu vết mình nhìn thấy lúc trước, trong đôi mắt tĩnh lặng chợt hiện lên gợn sóng mờ mịt: “Mẹ không thấy rõ hình dáng của người đó, nhưng mẹ biết, cô ấy vẫn một mực chăm chú nhìn chúng ta...”

“Mẹ... mẹ nói là ở bên cạnh đại ca ca còn có người khác nữa?” Linh Lục nghi ngờ nói.

Hải Tước không nói gì, nhưng sự lặng im đã thay thế cho câu trả lời rồi.

“Vì sao con không nhìn thấy?” Bỗng nhiên trong đầu Linh Lục nảy lên suy nghĩ muốn quay lại bên cạnh người Hứa Thâm, cẩn thận nhìn xem.

Hải Tước liếc nhìn con gái của mình một cái: “Bởi vì con không có đôi mắt như mẹ...”

“Hóa ra ở bên cạnh đại ca ca có người khác rồi.” Linh Lục mang theo vẻ mặt buồn bực, có chút ghen ghét mở miệng nói: “Có phải người nọ là bạn gái của đại ca ca không? Phải chăng cô ta cũng sẽ... ăn đại ca ca luôn không?”

Đôi mắt Hải Tước lộ ra vẻ dịu dàng, nói: “Có lẽ vậy, thích một người là muốn mang người ta ra... Ăn luôn...”

“Con cũng khá thích đại ca ca...” Đôi mắt Linh Lục tỏa sáng, cô bé hơi liếm khoé môi, thì thầm

...

...

“Đã xong chưa?”

Hứa Thâm đi tới trước mặt hai người Đào Hải, đưa mắt nhìn vào văn phòng.

Đào Hải thấy cuối cùng Hứa Thâm cũng chịu trở về rồi, gã lập tức thở phào một hơi, chỉ sợ Hứa Thâm đi ra ngoài, lỡ như đắc tội với người ta, tới cuối cùng bọn họ đành phải ném hấn ở lại.

“Sắp rồi.” Đào Hải nói.

“Làm sao anh biết?” Hứa Thâm kinh ngạc hỏi.

“Bên trong không có động tĩnh gì nữa.” Đào Hải cười cười: “Phỏng chừng bọn họ đang sửa sang lại.”

Sắc mặt cậu nhân viên trẻ tuổi bên cạnh thoát xanh thoát trắng liên hồi.

Quả nhiên không lâu sau đó, cánh cửa phòng làm việc mở ra, Hứa Thâm không khỏi đưa mắt nhìn Đào Hải, đúng là gã này rất có kinh nghiệm.

Phỏng chừng gã cũng gặp loại chuyện này nhiều lần rồi?

Chương 451. Để Ta Lên, Ta Cũng Làm Được...

Nhân viên nữ vật tư đỏ mặt đi ra từ bên trong, khoe mắt còn có vết sưng đỏ. Cô ta cúi đầu, lén lút đưa mắt nhìn thanh niên vật tư kia, thấy ánh mắt đối phương sắc nhọn như kim châm, lại nhanh chóng dời mắt, nói với Đào Hải: “Đào khoa trưởng, anh ấy mời chúng ta đi vào.”

“Ừm.” Đào Hải vỗ vỗ bả vai cô ta: “Cô vất vả rồi.”

Nói xong, gã nhanh chóng lướt qua cô ta, cùng Hứa Thâm đi vào văn phòng.

Trong văn phòng, Thôi ca kiêu ngạo gác chân lên bàn làm việc, một bộ dáng thanh thoi thoải mái, thấy họ đi vào cũng không ý bỏ chân xuống, khẽ cười nói: “Mấy người nói muốn đặt hàng, tôi cân nhắc rồi, thêm 300, là có thể đi được, không được thì mấy người về đi.”

Sắc mặt Đào Hải khẽ biến, cười làm lành nói: “Thôi ca, trước sau tăng lên 800 một ống rồi, phí tổn cao như vậy ...”

Vốn dĩ mỗi ống chỉ có giá 2000, giờ tăng thêm 800, gần một nửa.

“Giá cho thị trường đặc thù, chờ Mặc gia chấm dứt phong toả với thành Bạch Nghĩ mấy người, tự nhiên sẽ khôi phục giá gốc, có ý kiến gì thì đi tìm quân vương của mấy người đi.”

Thôi ca cười nhạo nói: “Hôm nay tôi còn có thể cho anh giá này, lần sau đến, chưa chắc đã được giá như vậy, anh cứ suy nghĩ đi.”

Sắc mặt Đào Hải trở nên khó coi.

Nếu mua với giá như vậy, thì kể cả mua được đồ trở về, công lao của gã cũng bị giảm đi. Suy cho cùng, cái giá này cũng khó tránh khỏi sẽ bị người ta nói này nọ sau lưng.

Đám người trong cục kia cũng không biết chuyện mua hàng rất gian khổ, thậm chí có người còn cảm thấy, với giá cả này, để ta lên ta cũng làm được...

Đào Hải nhìn về phía nhân viên nữ đứng gần đó, rồi đưa mắt ra hiệu.

Nữ nhân viên vật tư kia thoáng đỏ mặt một chút, sau đó bất chấp khó khăn nói: “Thôi ca, có thể bớt một chút được không? Kinh tế trong cục chúng tôi khó khăn, ngài...”

“Kinh tế khó khăn thì đừng đến mua, lại không ai cầu mấy người.” Thôi ca liếc cô gái một cái, lạnh nhạt nói: “Nếu không phải thấy biểu hiện vừa rồi của cô cũng không tệ, thì dù thêm 300 tôi cũng không giải quyết đâu. Cho mấy người đặt hàng, đã đủ nhân từ rồi, một từ thôi, muốn hay là không?”

Nữ nhân viên vật tư giật mình, hốc mắt lập tức phiếm hồng, cô ta cúi đầu nhìn về phía Đào Hải.

Đào Hải trầm than một tiếng, chỉ có thể bất chấp khó khăn đáp ứng.

Có bao giờ cũng tốt hơn không, cùng lắm thì lúc trở về lại vơ vét từ chỗ khác bù vào.

Ngoại trừ khu Mẫu Hoàng, toàn bộ thành Bạch Nghĩ đều cần gấp Tịnh Khư Tề, gã cũng không tin không tăng được giá hàng.

Thôi ca thấy Đào Hải đã đồng ý, lại hừ lạnh một tiếng, tiện tay viết xuống một tờ đơn hàng, nói: “Một vạn đơn, trả tiền đi, 2800 vạn.”

Đào Hải vội vàng nói tạ ơn, sau đó tiếp nhận đơn đặt hàng, đóng dấu ký tên.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, 2800 một ống, nói như vậy, cái gọi là giá ưu đãi 4000 một ống Tịnh Khư Tề do hội Truy Quang đưa ra, cũng là kiếm bộn.

Khó trách người nội thành lại có một loại tư thái cao cao tại thượng.

Chờ Đào Hải đàm phán xử lý xong đơn hàng với việc vận chuyển, mấy người bọn họ nhân tiện đi tới phân xưởng khác tiếp tục bàn bạc, chưa thể lái xe quay về.

Liên tiếp hỏi qua bốn nơi, đều gặp phải cảnh đóng cửa không bán.

Nữ nhân viên vật tư lại ủy thân hy sinh một lần, nhưng chỉ có thể đổi lấy cái giá 3200 một ống, báo giá rất cao.

Ở mấy phân xưởng này, Hứa Thâm không nhìn thấy bóng dáng một con khur nào, có lẽ bọn chúng đang trốn bên trong ao thịt phía dưới phân xưởng rồi, mà hẳn lại không có chứng

minh thân phận không thể đi vào, chỉ có thể hoạt động ở khu vực vận chuyển của phân xưởng, không thể gặp được.

Nhưng cũng có thể nơi này không có đại khư ẩn giấu, dù sao khư cấp A cũng cực kỳ hiếm thấy.

Sau vài lần vấp phải trắc trở, Đào Hải mới cảm thấy có chút may mắn vì lúc này đã nhận lời Thôi ca, nếu gã còn tiếp tục chần chừ, thương lượng thêm một chút, chờ hỏi xong bốn xưởng này mới quay đầu lại tìm vị Thôi ca kia, chưa chắc người ta đã đồng ý bán.

Dù sao người ta cũng không ngốc, lúc đầu giáp mặt không đồng ý, sau lại quay đầu cầu xin, thân phận càng hèn mọn.

“Lần này cô đã vất vả rồi.” Trên chiếc xe quay về nội thành, Đào Hải an ủi nữ nhân viên vật tư nọ, cười nói: “Cô góp một phần công lao không nhỏ cho số đơn đặt hàng lần này, sau khi trở về, chờ đến khi phát thưởng cuối năm, tôi sẽ đặc biệt cho cô bầu cho cô hạng ưu, vị trí chủ nhiệm mua đồ năm sau, chắc chắn là cô rồi.”

Nữ nhân viên vật tư ngẩn ra, trong đôi mắt xuất hiện cả sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng nói tạ ơn.

Sắc mặt thanh niên vật tư bên cạnh lại càng khó coi.

Đoàn người về đến cục, Liễu Tích Xuyên lập tức đi lên tiếp đón Đào Hải, hỏi thăm tình huống. Ngay khi ông ấy biết lần này đã đặt được mười nghìn đơn hàng, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng có chút vui vẻ, có lượng hàng này đã đủ giúp trong cục chống đỡ thêm một thời gian nữa, nếu không, để xảy ra tình trạng trăm khư giả không được phát Tịnh Khư Tề, chỉ phát tiền, kéo dài lâu hơn, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Về phần giá chọn mua, có Hứa Thâm ở bên cạnh, Đào Hải không báo cáo nhiều, chỉ lập tức giao tận tay cục trưởng tờ đơn chọn mua 2800 vạn còn nguyên xi.

Mặc dù giá cả khá cao, nhưng vẫn nằm trong phạm vi dự kiến mà Liễu Tích Xuyên chấp nhận.

“Mọi người đều vất vả rồi.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Nữ nhân viên vật tư đi cùng nam nhân viên vật tư lập tức cảm thấy thụ sủng nhược kinh (Được sủng ái mà kinh sợ), vội vàng nói không vất vả.

Hứa Thâm với Đào Hải cũng hàn huyên khách khí hai câu. Chờ đám người Đào Hải rời đi, Liễu Tích Xuyên gọi Hứa Thâm lại, rồi hỏi: “Chạy một chuyến này, không bị khinh thường chứ?”

“Không, chủ yếu là Đào Hải bọn họ phụ trách thôi.” Hứa Thâm nói.

“Cứ giao tiếp cùng người nội thành nhiều một chút, về sau này cậu sẽ chậm rãi quen thôi.” Liễu Tích Xuyên cười cười, chợt nói: “Hai ngày nay, cậu cứ nghỉ ngơi trước đi, qua hai ngày nữa, tôi cần cậu chạy một chuyến tới khu Mẫu Hoàng, có khả năng, cậu lại vất vả rồi.”

“Khu Mẫu Hoàng?” Hứa Thâm nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Liễu Tích Xuyên nói: “Sắp cuối năm rồi, Nghĩ Hậu muốn kiểm tra tình huống của các phân cục, cũng có thể bên đó cần các cậu thể hiện chút năng lực, coi như là hiểu rõ tình hình chiến lược của các phân cục đi.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, nhiệm vụ của cục Khư Bí là trăm khư giữ gìn trật tự, vẫn cần diễn luyện sao?

Chương 452. Là Bởi Vì... Không Đủ Tư Cách Sao???

Liễu Tích Xuyên nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thâm thông qua sắc mặt đầy nghi hoặc của hắn, ông ấy lập tức cười nói: “Chuyện này rất bình thường, hàng năm sở Tuần Tra bên kia cũng cần diễn luyện một chút trước mặt lãnh đạo, cần kiểm tra định kỳ, coi như tránh sinh ra sâu mọt, chỉ lấy tiền lương không làm việc. Đây là một hoạt động khá thú vị, bởi vì ánh mắt của Nghĩ Hậu rất độc, ngài chỉ liếc mắt một cái, liền biết tình huống của các phân cục.”

Hứa Thâm nghĩ đến động khư, lúc ấy, Nghĩ Hậu cười một con ngựa trắng, xuất hiện như một kỵ sĩ thần thánh, dù hắn không nhìn thấy khuôn mặt của cô, nhưng có thể cảm nhận được quý khí tinh nhuệ.

“Để cho Sở Bạch đi làm loại chuyện này không phải sẽ thích hợp hơn sao?” Hứa Thâm hỏi.

Liễu Tích Xuyên lắc đầu nói: “Cậu ấy là chiến lược tọa trấn trong cục. Thêm nữa, chúng ta chỉ cần thể hiện một chút là được, không cần quá phô trương.”

Hứa Thâm hiểu được ý của ông ấy. Liễu cục không muốn để lộ tình huống trong cục ra bên ngoài, nhất định phải giữ lại mới ổn thỏa, cũng coi như để lại đường lui cho chính mình, tránh trường hợp bị tổng cục phân công nhiệm vụ, tới cuối cùng bên mình phải dùng hết tài nguyên mới có thể hoàn thành, bức bản thân đến cực hạn.

“Được rồi.” Hứa Thâm chỉ có thể đáp ứng.

Trên mặt Liễu Tích Xuyên lộ ra nụ cười, ông ấy đứng dậy vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, lại khách khí hai câu, Hứa Thâm liền cáo từ lui ra.

Hắn trở lại trang viên số một, sau đó lái xe rời đi đến tòa nhà số mười bảy, liền nhìn thấy Mặc Tiểu Tiểu.

“Mấy ngày trước, cô đi chấp hành nhiệm vụ sao?” Hứa Thâm thuận miệng hỏi.

Mặc Tiểu Tiểu kinh ngạc: “Cậu tới tìm tôi?”

“Đi ngang qua nhìn thoáng một lát là thấy.” Hứa Thâm nói: “Trong đội không có ai bị thương chứ?”

“Chỉ là một nhóc con cấp D thôi, có tôi dẫn đầu, hết thấy đều thành chuyện nhỏ.” Mặc Tiểu Tiểu bày ra bộ dáng thoải mái, ngoại trừ ngẫu nhiên cô ấy sẽ nói ra những lời khiến các đội viên lo lắng sợ hãi, còn lại năng lực của cô ấy tuyệt đối là cấp bậc đội trưởng của thê đội thứ nhất.

“Vậy thì tốt rồi.” Hứa Thâm yên tâm, hỏi: “Cô có mấy món khư binh, có đủ dùng không? Lần sau tôi sẽ đưa cô một ít nữa. Cô muốn loại tấn công hay phòng ngự?”

“Yo, hiện giờ cậu thực xa hoa.” Mặc Tiểu Tiểu cảm thấy hứng thú nói: “Làm đại đội trưởng trong cục có khác, khư binh đều có thể tùy tiện chọn sao? Nhưng tôi lại không thiếu những thứ này. Tôi chỉ có một kiện nhưng như vậy là đủ rồi, không cần quá nhiều khư binh, hiện tại tôi chỉ là giai đoạn đầu, quyền trọng khư binh có thể chịu được nhiều nhất cũng chỉ có năm, tôi đã sử dụng mất ba rồi.”

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, chỉ có một kiện khư binh, nhưng quyền trọng lại là ba?

Phải biết rằng quyền trọng của mặt nạ khư binh trên người hắn, chỉ đạt đến bốn mà thôi.

Trên thực tế, quyền trọng của khư binh càng cao, chúng càng kén chọn khi dung hợp, rất khó để tìm được khư binh thích ứng.

“Ừm...” Mặc Tiểu Tiểu nghĩ đến món khư binh mà chị gái cho cô, ánh mắt bỗng trầm xuống.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hắn lập tức hỏi: “Giang gia có mặt nạ Quỷ Nguyệt, còn Mặc gia của các cô? Hắn là cũng có khư binh chuyên chúc rất mạnh chứ?”

Cảm xúc Mặc Tiểu Tiểu nhanh chóng bị lời nói của Hứa Thâm dời đi, rất nhanh thu liễm lại. Cô ấy gật đầu nói: “Đương nhiên, bảy đại cao tộc đều có khư binh chuyên chúc, Giang gia là mặt nạ Quỷ Nguyệt, Mặc gia chúng ta là kiếm Hàm Long.”

“Kiếm Hàm Long?” Hứa Thâm hơi giật mình, hấn lập tức nghĩ đến tên Mặc Thanh Hạo đã bị hấn chém giết kia, trên người đối phương không có khur binh như vậy.

Là bởi vì... Không đủ tư cách sao?”

“Nhưng muốn lấy được khur binh chuyên chúc, cần có thiên phú cực cao. Những người đó đều là thành viên hạch tâm được trong tộc bồi dưỡng, đại đa số đều là năng lực giả hệ đặc chất. Mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia, tạo thành chiến đội Quỷ Nguyệt, mà kiếm Hàm Long của Mặc gia chúng tôi tạo thành đội Long Vệ.” Mặc Tiểu Tiểu nói: “Chỉ riêng loại năng lực này, cũng đủ để làm khó hơn phân nửa tộc nhân rồi, năng lực giả hệ đặc chất là ngàn dặm chọn một, cực kỳ hiếm thấy, ai nấy đều vô cùng khó chơi.”

“Vậy sao?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, trước mắt hấn còn chưa tiếp xúc với năng lực của hệ đặc chất. Và duy nhất một loại năng lực làm cho hấn ấn tượng cũng chính là xiềng xích của người phụ nữ trong bang Bạch Trú kia.

Xiềng xích của đối phương có thể ức chế và phân giải khur lực cùng với năng lực của người khác.

Nhưng cũng may phản ứng của đối phương quá kém, đã bị hấn trực tiếp lần áp giết chết rồi.

“Sau này cậu tiếp xúc sẽ biết.” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ một tiếng, lại lắc đầu nói: “Quên đi, cậu đừng nên tiếp xúc với họ thì hơn, loại năng lực này quá nguy hiểm.”

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Cô cũng sớm trở thành hình thái thứ hai, có lẽ năng lực của cô chính là hệ đặc chất đó.”

Mặc Tiểu Tiểu lắc đầu nói: “Tôi không cần, hình thái thứ hai đều là kẻ điên, có cái gì hay ho chứ?”

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ nói: “Cũng chưa chắc tất cả đều như thế, cô xem tôi này, không phải tôi rất bình thường sao?”

Mặc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Vậy sao? Nhưng tôi cũng không tiếp xúc với cậu nhiều, có lẽ cậu cũng có chút điên, chỉ là tôi không nhìn thấy mà thôi.”

“Được rồi...” Hứa Thâm không khuyên nhủ thêm nữa.

Lại nói, có đôi khi trở nên mạnh mẽ hơn, cũng chưa chắc đã đại biểu cho hạnh phúc, thậm chí thực lực mạnh mẽ còn có thể khiến cuộc sống của bản thân trở nên càng thêm tồi tệ.

Mọi người luôn khao khát được trở nên mạnh mẽ hơn, giàu có hơn, quyền lực hơn, mong muốn có thể cải thiện và hoàn thành tham vọng cũng như giấc mộng của bản thân, nhưng đến một lúc nào đó, bỗng nhiên họ lại phát hiện ra, bản thân mình đang không ngừng lệch hướng, và đi càng ngày càng xa.

“Mặc gia các cô có rất nhiều thành viên sao? Mặc gia chủ yếu làm gì?” Hứa Thâm mượn cơ hội này lập tức hỏi thăm, lúc trước hắn vẫn luôn không tìm được cơ hội.

“Sao cậu lại quan tâm đến nhà tôi?” Ánh mắt Mặc Tiểu Tiểu lộ ra vẻ kỳ quái nhìn Hứa Thâm, trên gương mặt hơi có chút ửng hồng.

“Lần này tôi đi nội thành công tác, là cùng người trong cục tới chọn mua Tịnh Khư Tề, đã nghe người trong xưởng kia nói, là Mặc gia đang nhắm vào thành Bạch Nghĩ, cho nên tôi muốn tìm hiểu một chút.” Hứa Thâm nói.

Chương 453. Chênh Lếch Về Địa Vị Dẫn Đến Chênh Lếch Về Tin Tức!

“Ồ...” Mặc Tiểu Tiểu giật mình, trong ánh mắt có chút mất mát, sau đó cô lắc đầu nói: “Sản nghiệp của Mặc gia không giống các cao tộc khác, nó trải rộng khắp các lĩnh vực, có lớn có nhỏ, lớn có súng ống đạn dược, nhỏ có loại xà phòng mà thành Để chúng ta vẫn dùng, có một số thương hiệu đều do Mặc gia chúng tôi kinh doanh hoặc khống chế. Bên trong gia tộc cũng có rất nhiều thành viên, có người là người bình thường, có người là trăm khur giả. Nhưng thành viên hạch tâm của cao tộc, đều là trăm khur giả. Dù sao thực lực mới là gốc rễ để dựa vào, khác với kinh tế, quyền vị, nếu không có thực lực bảo vệ, đều là xây lâu các giữa không trung.”

Nói đến những khía cạnh này, Mặc Tiểu Tiểu thể hiện ra tư thái cực kỳ lão luyện trưởng thành.

Hiển nhiên, người ở đại gia tộc mưa dầm thấm đất, ngay cả khi cô vốn không quan tâm nhiều đến những chuyện kia, nhưng đã được giáo dục hun đúc, cho nên về tầm nhìn tư tưởng, cô đều có chênh lệch rất lớn với những người bình thường.

Hứa Thâm say sưa nghe Mặc Tiểu Tiểu giảng giải.

Vốn dĩ Mặc Tiểu Tiểu chỉ định tùy tiện nói vài câu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy hứng thú của Hứa Thâm, cô chỉ còn cách tiếp tục nói cho hắn nghe thôi.

Từ trong miệng Mặc Tiểu Tiểu, Hứa Thâm còn biết được năm nhà khác của bảy đại cao tộc.

Lần lượt là Lâm, Tần, Hàn, Ngụ, Kiều.

Mỗi nhà đều có khư binh chuyên chúc của mình, và danh sách thành viên hạch tâm cùng loại với chiến đội Quỷ Nguyệt trong Mặc gia.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, vì sao trong số bọn họ lại không có Nam gia?

Lúc trước, Nam Ngưng từ nội thành đến đây, Hứa Thâm vẫn cho rằng cô ấy là thành viên của một trong bảy đại cao tộc.

“Nội thành có đại gia tộc nào họ Nam không?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Họ Nam?” Mặc Tiểu Tiểu nghi hoặc, sau đó lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, hẳn là họ nhỏ, hoặc là họ của một danh tộc nào đó.”

Hứa Thâm hơi sửng sốt, bỗng nhiên hắn nghĩ đến thân phận nguy trang Bạch Nguyệt của Nam Ngưng, chẳng lẽ thân phận Nam Ngưng của cô ấy, cũng là nguy trang, tránh để người ta nhận ra gia tộc của mình sao?

Nhưng nghĩ đến đôi mắt chân thành và sạch sẽ của Nam Ngưng, Hứa Thâm lại hiểu rằng, cô ấy không hề cố ý giấu giếm.

Thời gian qua lâu như vậy, cũng không biết cô ấy còn ở lại sở Thủ Vệ Thành Bang hay không?

Hay đã trở lại nội thành rồi?

Hứa Thâm cảm thấy, khi có thời gian rảnh, hẳn nhất định phải đi xem sao.

“Nếu cậu trông thấy người mang họ của cao tộc ở Thành Đễ, cũng không cần phải sợ hãi, chưa chắc bọn họ đã là người của cao tộc, rất có khả năng những người này chỉ là nhân vật ngoài rìa bị trục xuất ra ngoài cao tộc mà thôi.” Mặc Tiểu Tiểu lại nói với Hứa Thâm: “Trong bảy đại cao tộc, Ngu tộc là lâu đời nhất. Bọn họ đã có lịch sử hơn bốn trăm năm. Lại nói, địa vị cao tộc cũng sẽ luân phiên thay đổi, cứ khoảng trăm năm, hoặc hai trăm năm, sẽ có danh tộc mới quật khởi, trở thành cao tộc, mà cao tộc cũ lại ảm đạm đi xuống, biến thành danh tộc, thậm chí cũng không bằng cả danh tộc, bị trục tiếp xua đuổi đến thành Đễ, đời sau sa sút.”

“Cao tộc nội tình thâm sâu, nhân mạch sinh sôi nảy nở nhiều, sẽ có một nhóm người mang theo thể chất không thể chịu đựng được khur lực, chỉ có thể trở thành nhân vật ngoài rìa, còn có những người phạm sai lầm, sẽ bị xua đuổi, nhưng họ của bọn họ không bị tước đoạt, có thể giữ lại, nhưng đời sau sẽ không được coi là người của cao tộc nữa, cũng sẽ không được chấp nhận.”

Hứa Thâm âm thầm lú lười, có gia tộc đã tồn tại tới bốn trăm năm? Quá lâu dài rồi.

Thật khó để tưởng tượng một gia tộc tích góp bốn trăm năm bất diệt, sẽ gom nhặt được tài phú ngập trời đến mức nào.

“Vì sao cao tộc đều có khur binh chuyên chúc?” Hứa Thâm có chút tò mò.

Khur binh đến từ cổ thi, cũng chính là “Xác” lang thang du dương bên ngoài.

Hình dạng của chúng sẽ không ngừng biến hóa dung hợp, và các đặc tính cũng sẽ từng bước thay đổi.

“Đương nhiên là bởi vì khur binh của cao tộc, đều thuộc loại khur binh bán nhân tạo, được trải qua quá trình rèn luyện đặc thù.”

Mặc Tiểu Tiểu nói: “Sự khác biệt duy nhất giữa loại khur binh này với khur binh tự nhiên chính là, không cần biết chúng nó biến hóa như thế nào, đặc tính đều sẽ cố định, còn những khur

binh khác, sau khi dung hợp với chúng nó, sẽ trở thành vật trang trí, không thể thay đổi diện mạo cốt lõi bên ngoài.”

“Hơn nữa khư binh như vậy có thể hóa giải, trả chúng nó trở về trạng thái nguyên thủy. Nói đơn giản hơn, cũng giống như kiếm Hàm Long của Mặc gia chúng tôi, nếu cảm thấy đặc tính dung hợp mới không được thuận tay, ví dụ như khư binh đang đi theo lộ tuyến dung hợp là sắc bén, tăng tốc chẳng hạn, cũng có thể hóa giải, tìm một món khư binh khác, dung hợp thành đặc tính khác, như kiểu có khả năng thao túng ngoại lực vân vân...”

“Phải biết rằng, khư binh có rất nhiều lộ tuyến dung hợp, tất cả chúng đều không cố định, nhưng lựa chọn một loại lộ tuyến rồi, sẽ rất khó đi theo lộ tuyến khác.”

Mặc Tiểu Tiểu cẩn thận nói ra bí ẩn của khư binh dung hợp.

Hứa Thâm càng nghe càng giật mình, không nghĩ tới biến hóa của khư binh lại có nhiều môn đạo (nguyên lý, quy tắc...) đến vậy.

Mặc dù Mặc Tiểu Tiểu chỉ là giai đoạn đầu, nhưng tin tức bí mật mà cô ấy biết được, còn nhiều hơn Hứa Thâm là hình thái thứ hai.

Đây chính là chênh lệch về địa vị dẫn đến chênh lệch về tin tức.

Sau khi Hứa Thâm hỏi thăm một hồi, rút cuộc hẳn cũng biết được tình huống của Mặc gia. Những người có thể tiến vào động khư đều là nhân tài được gia tộc chuẩn bị bồi dưỡng, nhưng bọn họ vốn không phải người trong danh sách hạch tâm.

Các thành viên đội Long Vệ sẽ không tiến vào động khư.

Dù sao động khư cũng rất nguy hiểm, không thể kiểm soát được. Mặt khác, gia tộc bọn họ đã có nơi chuyên môn để bồi dưỡng đội Long Vệ rồi.

Ngoài ra, Mặc gia còn có ba vị quân vương. Hiên nhiên địa vị của bọn họ trong bảy đại cao tộc, tuyệt đối không thể xem thường.

Sau khi Hứa Thâm rời khỏi nơi ở của Mặc Tiểu Tiểu, gần như hẳn đã có nhận thức tương đối rõ ràng về các cao tộc trong nội thành cùng với Mặc gia. Những cao tộc này đều nắm giữ mạch máu kinh tế trong nội thành, tựa như bá chủ chiếm cứ nội thành, thế lực ngấp trời.

Bảy đại cao tộc cạnh tranh lẫn nhau nhưng cũng liên kết với nhau thành một khối.

Chương 454. Ba Chiếc Xe Ngựa!

Trong chuyện kinh doanh Tịnh Khư Tề, bảy đại cao tộc đều có phần, mấu chốt chỉ là định mức bao nhiêu thôi.

Và ngoại trừ bảy đại cao tộc, cũng có những thế lực lớn khác nhúng tay vào trong này, không để cho bảy đại gia tộc hoàn toàn lũng đoạn được.

Hứa Thâm trở lại khu phố Nham La.

Trương Lệ Dao biết được tin hắn trở về, lập tức ân cần tìm đến nịnh nọt, lần này Hứa Thâm lại không ngăn cản, hắn trực tiếp dẫn cô ấy cùng trở về phòng.

Trương Lệ Dao nhìn thấy rốt cục Hứa Thâm cũng bị mị hoặc của mình đánh động rồi, trong lòng vui sướng không thôi, nếu cô có thể dựa vào cây đại thụ như Hứa Thâm, khẳng định là sau này địa vị trong cục của cô sẽ tăng lên chóng mặt.

Mà hết thảy mọi viễn cảnh tươi sáng trong tương lai kia, chỉ bắt nguồn từ một câu nói của Hứa Thâm thôi.

“Ngồi đi.” Hứa Thâm nói.

“Làm ư?” Trương Lệ Dao có chút đỏ mặt, trực tiếp như vậy sao?

“Có thể... Nhưng hiện tại liền làm luôn sao?” Trương Lệ Dao xấu hổ nói.

“Tôi vừa vặn có chút việc muốn hỏi cô.” Hứa Thâm bày ra vẻ mặt ừ ừ cạc cạc, hắn nghe không hiểu cô ấy đang nói cái gì, nhưng lại lười tự đi hỏi, chỉ trực tiếp bắt đầu vào chủ đề:

“Trong cục cử cô đến phụ trách quản lý sổ sách, hắn là trước kia cô đã học qua trường lớp không thấp rồi?”

Phải biết rằng, ở thành Đê cũng có trường học, và hệ thống giáo dục ở đây được chia thành hai loại.

Một là trường học của những người bình thường. Những người bình thường này đều được trong nhà mở mắt cho. Gia đình bọn họ kiếm được tiền, lại có tiết kiệm, nên muốn cho thế hệ tương lai đi học, mong mỗi về sau bọn họ có thể làm gia đình nở mày nở mặt.

Hai là trường học của vụ dân.

Mà loại trường học này cũng tương tự như sở huấn luyện, chuyên đào tạo tất cả các loại kỹ năng sinh tồn cho vụ dân.

“Ừm?” Trương Lệ Dao có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu nói: “Tôi học quản lý tài chính. Trên phương diện làm sổ sách tuyệt đối không thành vấn đề, sẽ không phạm sai lầm...”

Trừ khi tôi muốn... Trong lòng cô thầm lặng nói.

“Vậy cô cho rằng tài nguyên quan trọng nhất của thành Đê là cái gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Tài nguyên?” Trương Lệ Dao nghi hoặc: “Ý của ngài là sao?”

“Chính là tài nguyên trung tâm.” Hứa Thâm nói: “Nói một cách đơn giản, là một thứ gì đó không thể thiếu được.”

Trương Lệ Dao nửa hiểu nửa không, có vẻ không quá xác định nói: “Ngài muốn hỏi về ba chiếc xe ngựa ở thành Đê sao? Trước đây giáo viên của tôi đã nói rằng, ở bất cứ địa phương nào, dù là thành Đê hay nội thành, vấn đề về kinh tế luôn là vấn đề quan trọng nhất. Và kinh tế, tiêu dùng, khoáng sản, chính là ba chiếc xe ngựa của thành Bạch Nghĩ chúng ta.”

“Ba chiếc xe ngựa?” Hứa Thâm có hứng thú, nói: “Cô nói tỉ mỉ hơn chút đi.”

Tuy hắn đã học được chữ ở cục Khư Bí, nhưng suy cho cùng, hắn cũng rất ít khi đọc tin tức, bên người đang khuyết thiếu nhân tài loại trí tuệ như thế này.

“Ở thành Đê, gần như kinh tế và tiêu dùng đều không thay đổi, nhưng thành Đê có số lượng vụ dân đông đảo, lao động dư thừa, bởi vậy ba chiếc xe ngựa của bọn họ chính là kinh tế, tiêu dùng và xuất khẩu. Nói cách khác, bọn họ thông qua lao động dư thừa chuyển đổi thành nền kinh tế xuất khẩu...”

“Mà thành Bạch Nghĩ có rất nhiều khoáng sản. Đây cũng là một trong những ngành công nghiệp cốt lõi của chúng ta...”

Sau khi Hứa Thâm hỏi, Trương Lệ Dao bắt đầu thì thầm nói ra.

Trong lúc không quá chú ý, hai người bọn họ đã trò chuyện đến tận đêm khuya.

Hứa Thâm lắng nghe Trương Lệ Dao nói có sách mách có chứng, còn chỉ ra rất nhiều trường hợp, ví dụ điển hình, trong lòng cảm thấy bản thân được lợi không nhỏ, giống như vừa lên lớp học một bài vậy.

“m mưa của La thị chính là loại này...” Trương Lệ Dao nói xong liền ngáp một cái, bỗng nhiên cô hướng ánh mắt, nhìn chăm chú về phía Hứa Thâm, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn đồng hồ, quả thật cũng không còn sớm nữa. Lúc này hắn mới đứng dậy nói: “Cô về trước đi, lần sau nếu có rảnh, tôi đến hỏi thăm giáo viên của cô một chút.”

Trương Lệ Dao sửng sốt, lập tức lộ ra dáng vẻ nhu nhược, nói: “Đã muộn như vậy, một mình tôi trở về có chút sợ hãi.”

“Không có việc gì đâu, buổi tối ở nơi này có đèn đường.” Hứa Thâm nói.

“Đây không phải là vấn đề đèn đường...” Về mặt Trương Lệ Dao đầy đáng thương: “Tôi có thể ngủ ở đây một đêm không?”

“Không thể.”

“...” Thấy Hứa Thâm quyết đoán từ chối, Trương Lệ Dao ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn ngủ.”

“...”

Và như thế, dưới sự xô đẩy của Hứa Thâm, Trương Lệ Dao bị đuổi ra khỏi phòng, cô há miệng thở dốc, có chút bối rối.

Đêm khuya cô nam quả nữ lại trò chuyện về kinh tế trong vài giờ???

Nói chuyện này ra ngoài ai dám tin đây?

“Ba chiếc xe ngựa...” Sau khi Trương Lệ Dao rời đi, Hứa Thâm vẫn còn hồi tưởng lại lời nói của cô. Nếu nói kinh tế, tiêu dùng, khoáng sản là ba chiếc xe ngựa của thành Bạch Nghĩ, thì người ngồi những chiếc xe ngựa này chính là giới quyền quý thành Bạch Nghĩ và Nghĩ Hậu.

Nhưng... Ba xe ngựa hoàng kim chân chính phải là quyền lực, giàu có và sức mạnh.

Ba thứ này, mới là ba chiếc xe ngựa mà Hứa Thâm cần, bởi vì thứ mà bọn chúng chở theo chính là hắc, và chính chúng sẽ dẫn hắc đi tới đỉnh cao chân chính.

“Quyền thế của ta ở hội Truy Quang và cục Khư Bí... chỉ thuộc tầng trung thượng ở thành Đễ, vẫn chưa tiến vào tầng tập quyền của khu Mẫu Hoàng... Và ở trong mắt người nội thành, lại không đáng một xu!”

“Có quyền... Nhưng quyền lực không đủ.”

“Bởi vì lợi ích trong tay quá ít khiến cho quyền lực không cao. Quyền thế và lợi ích luôn đi kèm với nhau, bổ sung cho nhau.”

“Ngược lại, nếu có thể lũng đoạn Tịnh Khư Tề ở thành Đễ, nó sẽ mang lại cho ta rất nhiều lợi nhuận, và lợi nhuận như vậy sẽ mang lại quyền thế vô song.”

“Trần Dung kia chỉ có thể đặt đơn hàng từ nội thành, nhưng chỉ cần dựa vào phần lợi nhuận này, hắc lại có được quyền thế tiếp cận cục trưởng trong cục...”

“Chỉ có quyền mà không mang đến lợi nhuận, sẽ bị mất đi quyền lực, tương đương với không có thực quyền...”

“Cần phải tìm kiếm lợi ích mà bản thân có thể triệt để kiểm soát, từ đó cũng có thể đạt được quyền thế tuyệt đối...”

Hứa Thâm lâm bầm.

Hiển nhiên, hắc đã nhận được dẫn dắt rất lớn từ hình tượng ba chiếc xe ngựa của Trương Lệ Dao.

Chương 455. Nhận Thức Tiến Hóa!

Đêm khuya.

Hứa Thâm liên lạc với Đại Ly Ly, cẩn thận hỏi thăm tình hình hội Truy Quang từ chỗ cô.

Sau khi nắm được tình hình, coi như Hứa Thâm đã có nhận thức rõ ràng về những sản nghiệp đang được hội Truy Quang nắm trong tay.

Hội Truy Quang đã thâm nhập vào tất cả các ngành các nghề, nhưng chỉ vẻn vẻn là tham gia trà trộn vào trong đó, kiếm lợi nhuận cùng những người khác.

Hiển nhiên phương thức này có thể kiếm được tiền, nhưng không thể lũng đoạn, càng không có lợi nhuận tuyệt đối, không thể hình thành nên quyền lực.

Cũng tương tự như cá ở trong ao, nhiều thêm một con cũng không quá nhiều, mà bớt đi một con cũng không quá ít, đương nhiên với địa vị của một con cá, người sẽ không có quyền nói chuyện, bởi vì người cũng chỉ là một phần từ hưởng thụ lợi ích trong đó mà thôi.

Nhưng trong trường hợp người là người trông giữ ao cá này, thì những kẻ tiến vào, hay những kẻ đi ra, đều phải nhìn sắc mặt của người.

Ngược lại, trên phương diện này, bang Bạch Trú làm tốt hơn hội Truy Quang rất nhiều.

Bọn họ có thể xưng bá trong khu Vô Miên, trở thành địa đầu xà, đều bắt nguồn từ sản nghiệp lũng đoạn.

Dù bang Bạch Trú dựa vào bán thịt để kiếm lợi nhuận, nhưng bán thịt chỉ có thể giúp bang Bạch Trú mở rộng nhân mạch, lung lạc đám phú hào. Và sản nghiệp cốt lõi thực sự của bang Bạch Trú, lại là chế định và trùm sò hết thảy những khu chợ bán rau và đồ ăn sẵn trong khu Vô Miên.

Đúng vậy, chợ rau, nghe vị trí có vẻ rất thấp, nhưng chính điểm này, lại khiến cho bang Bạch Trú có thể bóp nghẹt cổ họng của toàn bộ khu Vô Miên.

Sự khác biệt giữa hội Truy Quang và bang Bạch Trú chính là, một bên muốn là làm lớn, một bên lại muốn làm tinh.

Đương nhiên cả hai cách làm này đều có lợi.

Hội Truy Quang sẽ thâm thấu vào bên trong tất cả các ngành nghề, nếu có chuyện gì xảy ra, bản thân bọn họ chỉ chịu ảnh hưởng rất nhỏ, tổn thất cũng ít.

Mà bang Bạch Trú lại muốn tự mình làm lão đại. Nếu muốn chặt đầu, thì người đầu tiên bị chặt chính là bang Bạch Trú.

Bởi vậy, rõ ràng có thể làm lão đại, nhưng chỉ làm lão nhị, đó chính là trí tuệ. Và rõ ràng chỉ có thể làm lão nhị, lại muốn làm lão đại, đây chính là tai họa.

Hứa Thâm cảm thấy nhận thức của chính mình đang dần phát triển lột xác, khi thân thể tiến hóa, phạm nhân cũng trở thành siêu phạm.

Vì vậy, làm nhận thức tiến hóa thôi?

...

...

Hứa Thâm lại đến bang Bạch Trú, lần này hấn lái xe dừng ngay tại chỗ đậu xe của tam phu nhân trước kia.

Hiện giờ nơi này đã bỏ trống rồi.

Đã nói rõ từ trước, kể cả khi hấn không có mặt ở đây, bọn họ vẫn phải giữ lại cho hấn chỗ trống ở vị trí đậu xe này.

Chỉ vèn vèn dựa vào một điểm này thôi, cũng đủ khiến đám bang chúng bình thường của bang Bạch Trú ý thức được, một vị đại nhân vật đã xuất hiện trong bang Bạch Trú.

Lại nói, chuyện mà đám bang chúng tầng dưới chót quan tâm nhất, không phải là động thái của cao tầng, ngược lại, chính là một số những vụ bê bối hoặc tin đồn giải trí của vị cao tầng nào đó.

Loại chuyện như vậy rất đáng để bàn tán, lan truyền.

Hứa Thâm xuống xe, đi vào trong tổng bộ.

Trần Thanh Vân đã sớm nhận được tin tức, gã biết hôm nay Hứa Thâm muốn đến, nên từ sớm đã phái thư ký của mình xuống lầu chờ đợi.

“Hứa tiên sinh, xin mời.” Hứa Thâm theo cô thư ký kia, bước đến văn phòng của Trần Thanh Vân.

Trần Thanh Vân có chút chú ý tới lần viếng thăm này của Hứa Thâm. Suy cho cùng, hẳn cũng không có khả năng đi tới chỉ vì một vài chuyện vớ vẩn.

“Thân thể khôi phục thế nào rồi?” Hứa Thâm tùy ý ngồi xuống, sau đó hướng ánh mắt đánh giá Trần Thanh Vân.

Trần Thanh Vân cười cười: “Đã bình phục rồi. Sao vậy? Cậu đã sẵn sàng ra tay với đảng Cà Phê rồi sao?”

“Không gấp như vậy.” Hứa Thâm lắc đầu: “Tạm thời có bọn họ che chở, chúng ta cũng dễ làm việc ở thành Đễ, nếu xảy ra chuyện còn có thể tìm bọn họ tới giải quyết giúp chúng ta, chỗ dựa vững chắc như vậy, chạy đi đâu để tìm đây? Không vội, không vội.”

Người này đúng là kê tặc (đặc biệt biết ẩn giấu tâm tư, giao hoạt, đùa giỡn tiểu thông minh, còn có chút đáng khinh)... Trần Thanh Vân thầm than trong lòng, nhưng bên ngoài chỉ nói đơn giản: “Vậy cậu đến đây là?”

“Anh đã khôi phục lại trạng thái thứ hai rồi? Thông qua thân thể này?” Hứa Thâm không trả lời, mà hỏi ngược lại. Chỉ dựa vào hành động nho nhỏ này, lại khiến quyền đưa ra chủ đề nói chuyện, hoàn toàn nằm trong tay của hắn.

Trần Thanh Vân biết không giấu giếm được hắn, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, quá trình đi từ giai đoạn đầu đến trạng thái thứ hai, ngoại trừ tích lũy khư lực, chủ yếu là lột xác về tinh thần. Tôi có kinh nghiệm một lần rồi, lần thứ hai chỉ là quen tay hay việc mà thôi, chỉ cần tích lũy đủ Tịnh Khư Tề, là có thể đạt tới hình thái thứ hai ...”

Chưa chắc đã là lần thứ hai nha...

Hứa Thâm gật gật đầu, nói: “Nói như vậy, hẳn là phân thân tam phu nhân kia của anh, cũng có thể thăng cấp thành hình thái thứ hai đi?”

Trần Thanh Vân lắc đầu: “Nếu có thể thì tốt rồi, như vậy một mình tôi cũng tương đương với hai tồn tại hình thái thứ hai. Chỉ đáng tiếc, tuy năng lực của tôi đặc thù, nhưng lại chia thành chủ yếu và thứ yếu, nếu lực lượng của em gái vượt qua tôi, đạt tới tình huống ngang hàng, có khả năng sẽ phát sinh một vấn đề nào đó ngoài ý muốn.”

Nói đến điều này, đôi mắt của gã hiện lên một chút sợ hãi mơ hồ.

Hứa Thâm rất hứng thú hỏi: “Chuyện gì ngoài ý muốn?”

Trần Thanh Vân khẽ lắc đầu: “Rất khó nói rõ.”

Hứa Thâm thấy vậy cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, lập tức trở lại vấn đề chính, nói: “Các anh mua Tịnh Khư Tề từ cục Khư Bí trong khu Vô Miên hay từ nội thành?”

“Mua từ cả hai.” Trần Thanh Vân thở dài: “Gần đây, Tịnh Khư Tề trong phân cục khu Vô Miên, đang cháy hàng, số lượng bọn họ có thể cung cấp cho chúng tôi không nhiều lắm, chỉ có thể xin từ nội thành bên kia. Cũng may bên kia có nghe được một chút tin tức, dường như Mặc gia đã phong tỏa Tịnh Khư Tề của thành Bạch Nghĩ chúng ta, nhằm gây áp lực cho tầng dưới cùng, bởi vậy xin bên kia chuyển chuyển tới vẫn tương đối thuận lợi.”

Hứa Thâm gật gật đầu, Mặc gia đã chết một tên Mặc Thanh Hạo, chỉ là thành viên đang được bồi dưỡng, còn chưa phải thành viên danh sách hạch tâm trong đội Long Vệ, vậy mà bọn họ lại dám phong tỏa cả một thành.

Qua chuyện này, có thể thấy được quyền thế và sự ngạo mạn của cao tộc trong nội thành.

Chương 456. Nâng Cấp Sản Nghiệp!

“Nhưng loại phong tỏa này kéo dài không được bao lâu, dù sao Mặc gia làm chuyện như vậy, cũng phải chịu một chút áp lực, lâu dài, ai chịu nổi?” Trần Thanh Vân tỏ vẻ không quan tâm, chuyện này không ảnh hưởng quá lớn đến bang Bạch Trú, bọn họ còn có con đường nội thành.

“Anh có nghĩ tới chuyện phát triển sản nghiệp trong bang chúng ta ra ngoài, hoặc là nâng cấp sản nghiệp hay không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Đôi mắt Trần Thanh Vân khẽ động. Gã lập tức hiểu được đây mới là mục đích chân chính để Hứa Thâm đến nơi này tìm gã: “Đương nhiên là tôi đã nghĩ tới chuyện phát triển ra ngoài, nhưng khu Vô Miên là nền tảng của chúng ta, các khu khác

đều có thể lực khác chiếm cứ cả rồi, rắc rối phức tạp, muốn thông đường có chút gian nan, cần phải chậm rãi mở.”

“Chỉ có nâng cấp sản nghiệp còn khá khả thi. Tôi cũng nghĩ tới chuyện này rồi. Ví dụ như lũng đoạn ngành giáo dục, thu tóm các trường học vào tay, bắt đầu từ mua trại trẻ mồ côi, hoặc xây dựng riêng, sau đó móc nối với hội Hỗ Trợ Công Vụ bên trên, chúng ta huấn luyện vụ dân, giới thiệu công việc cho họ, chia sẻ tiền lương, vụ dân lấy ba, chúng ta lấy bốn, hội Hỗ Trợ Công Vụ lấy ba...”

Trần Thanh Vân có chút hưng phấn khi nhắc đến kế hoạch chi tiết của mình. Gã cũng không ngại nói chuyện này với Hứa Thâm. Suy cho cùng, ý tưởng cũng chỉ là ý tưởng, thực sự muốn triển khai những ý tưởng này ra lại có chút gian nan.

“Bằng cách này, mỗi vụ dân kiếm được một trăm Lô Tạp tệ, chúng ta lấy được bốn mươi. Đừng nhìn vào con số ít, nhưng tích tiểu thành đại, sẽ là một khoản to lớn vô cùng. Quan trọng nhất chính là, chúng ta có thể dựa vào đó để nắm quyền kiểm soát quần thể vụ dân này!”

“Nếu lại nâng cấp thêm một lần nữa, có thể xây dựng trường học cho người bình thường.”

“Hơn nữa, chúng ta đều có thể đẩy mạnh tiêu thụ tất cả những thứ cần dùng khi vụ dân đi học. Nếu một gia đình vụ dân sinh con, từ khi đứa nhóc ấy còn nhỏ, chúng sẽ được đưa đến trường học của chúng ta, ăn mặc ngủ nghỉ, trước tiên kiểm soát tiền này đã, chờ quá trình đào tạo kết thúc, cho đám trẻ nhỏ tham gia vào công tác, chúng ta lại tiếp tục chia nhau, chờ đợi đến khi trong tay vụ dân tích lũy được chừng ba phần tiền, bọn họ lại đầu tư vào thể hệ tiếp theo để nuôi dưỡng...”

Trần Thanh Vân cười nói: “Cứ như vậy, trải qua nhiều thế hệ, cho nên trên thực tế, chúng ta có thể kiếm được chừng bảy phần tiền trong tay bọn họ!”

Nói đến đây, bỗng nhiên gã thở dài: “Đáng tiếc, bởi vì thể lực của hội Hỗ Trợ Công Vụ quá lớn, không thể lay chuyển được. Nếu không chúng ta cũng có thể tự mình xây dựng một tổ chức tương tự như hội Hỗ Trợ Công Vụ, thì khoản tiền chúng ta kiếm được sẽ là mười phần mười rồi. Nói cách khác, toàn

bộ tiền mà nhiều thế hệ vụ dân ở tầng dưới chót trong khu vực Vô Miên kiếm được, sẽ rơi vào túi của chúng ta.”

“Hiệu suất kiếm tiền như vậy mới nhanh.”

“Nếu không chỉ dựa vào một người làm việc, dù có liều mạng làm, dù công tác tới chết, thì cả đời có thể kiếm được bao nhiêu?”

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ hai mắt tỏa sáng của Trần Thanh Vân, có vẻ khi đưa cho gã cơ hội mặc sức tưởng tượng những chuyện mình mong muốn đã khiến gã cảm thấy cực kỳ hưng phấn và kích động. Hắn lập tức hỏi: “Loại chuyện này nói thì dễ, nhưng thật sự bắt tay vào làm lại rất khó, vụ dân kiếm được một trăm, làm sao có thể giao bốn phần cho chúng ta đây?”

“Khó khăn không phải ở chỗ này.” Trần Thanh Vân lắc đầu, bày ra dáng vẻ cậu chưa hiểu rồi, sau đó lập tức giải thích: “Khiến cho vụ dân bỏ tiền ra là dễ nhất, dù sao bọn họ cũng chẳng hiểu cái gì. Cậu cho bọn họ một trăm, đương nhiên bọn họ sẽ luyến tiếc lấy ra bốn mươi cho cậu, đừng nói là bốn mươi, dù là bốn đồng cũng luyến tiếc.”

“Nhưng nếu cậu nói với bọn họ rằng, bọn họ sẽ lời được ba mươi thì sao?”

“Ban đầu là một trăm, nhưng phần công tác này lại giá trị tới ba mươi, đương nhiên bọn họ sẽ vui vẻ chấp nhận.”

“Vụ dân chỉ biết nhìn thấy những gì bọn họ đang cầm trong tay, mà không thể nhìn thấy những gì đã bị người khác lấy đi.”

“Cậu chỉ cần lấy đi trước là được.”

Hứa Thâm nhú mày nói: “Nhưng lãi có ba mươi, ai nguyện ý làm chứ?”

“Ba mươi, nếu có thể ăn cơm no, tự nhiên sẽ có người làm.”

Trần thanh Vân nói: “Cậu xem những vụ dân bên ngoài kia xem, không phải bọn họ vẫn đang làm việc say sưa, còn nói nói cười cười đó sao? Bởi vì chẳng những bọn họ có thể ăn cơm no, còn có thể tiết kiệm được một khoản nhỏ, nhưng trên thực tế, tiền của bọn họ đã bị hội Hỗ Trợ Công Vụ bóc lột một bộ phận rồi.”

“Nếu toàn bộ ngành sản xuất đều như thế, tất cả mọi người là ba mươi, sẽ có người phàn nàn.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, không lo ít chỉ sợ không công bằng, điểm này hẳn hiểu được.

“Nếu cậu muốn bắt tay vào thực hiện, thì điểm thực sự khó khăn chính là xây dựng trường học, làm thế nào để dẫn thông các mối quan hệ? Suy cho cùng, khi chúng ta dùng loại phương thức này để mưu cầu lợi nhuận, tự nhiên sẽ có người làm theo, nhưng làm thế nào để nhanh chóng chiếm trước thị trường, làm thế nào để độc quyền, mới là vấn đề khó...” Trần Thanh Vân lắc đầu nói.

Bản thân là một con sói đói, đối phó với cừu non không khó, khó là việc đối phó với các con sói đói đối thủ cạnh tranh.

“Có lẽ cứ thử xem.” Hứa Thâm cân nhắc một lát nói.

“Cậu cảm thấy khả thi sao?” Đôi mắt của Trần Thanh Vân tỏa sáng, gã có cảm giác bản thân vừa tìm được tri kỷ.

Hứa Thâm gật đầu nói: “Chẳng những là trường học, các phương diện khác cũng có thể dùng hình thức này làm theo, ví dụ như y tế, như vậy, tiền khám bệnh của mọi người cũng sẽ vào túi của chúng ta, một phần cũng không lãng phí.”

Trần Thanh Vân ngẩn ra, không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Không tồi!”

“Nhưng thật đáng tiếc...” Gã lại lắc đầu: “Miếng bánh y tế này quá lớn, chúng ta rất khó động vào, đã có người chiếm nó trước rồi.”

Hứa Thâm hơi nhướn mày.

“Nhưng không có y tế cũng không quan trọng, chỉ cần làm được mảng trường học này thôi, lợi nhuận vẫn là rất lớn.” Trần Thanh Vân nói.

Hứa Thâm gật đầu: “Có thể xin thành lập một cơ quan, gọi là phòng Giáo Dục, phụ trách giáo dục và công tác làm việc, lại liên lạc với tất cả các trường học ở khu Vô Miên, đưa toàn bộ chúng vào mạng lưới quản lý của phòng Giáo Dục chúng ta.”

Trần Thanh Vân thở dài: “Đăng sau những trường học đó đều có chỗ dựa vững chắc, tôi chỉ sợ bọn họ không chịu, có thể lôi

kéo một phần cũng được, còn toàn bộ... Có chút khó khăn.”

Chương 457. Cần Dũng Khí Thật Lớn!

Hứa Thâm nói: “Chỉ cần chúng ta cho đủ lợi nhuận, tự nhiên sẽ có người nguyện ý. Giai đoạn đầu là đầu tư, giai đoạn sau mới là thu hoạch, cho nên giai đoạn đầu thua lỗ một chút cũng không sao, mấu chốt là gom toàn bộ vào chung một mối, chiếm ưu thế độc quyền, mới là chủ yếu nhất.”

Trần Thanh Vân kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, nói: “Cậu học được điều này từ đâu?”

Gã hiểu biết khá rõ những nhân viên trăm khur như Hứa Thâm, cực ít người trong nhóm bọn họ thông thạo những tri thức có chút chuyên nghiệp thế này, hầu hết đều đắm mình trong trăm khur, phóng túng và hưởng lạc.

“Cũng coi như được dẫn dắt một chút.” Hứa Thâm nói.

Hắn hiểu, đạt được lợi nhuận căn bản chỉ là bước đầu, muốn tối đa hóa lợi nhuận, nhất định phải chiếm được độc quyền. Độc quyền cũng là lũng đoạn, vừa lũng đoạn, mới có quyền.

Trần Thanh Vân không khỏi trầm than, gã có cảm giác mình vẫn luôn coi thường cậu thiếu niên này.

Ngoài trừ thân thủ nhanh nhẹn, trái tim đen tối, hắn còn có một tâm trí đáng sợ.

Dường như gã đang nhìn thấy viễn cảnh mưa gió bão bùng, phong vân biến động của thành Đế trong tương lai, mà cậu thiếu niên này chính là người đứng đằng sau khuấy động tất cả.

“Nhưng nói như vậy, cần dũng khí cực lớn, bởi vì lỡ như xảy ra vấn đề, ngay cả tiền vốn cũng không thu hồi được.” Trần Thanh Vân nói.

Có rất nhiều chuyện, ai cũng biết nên làm như thế nào nhưng chẳng ai dám làm, bởi vì cái khó ở đây, chính là dám mạo hiểm, dám bỏ ra.

Người nghèo cũng biết làm việc chăm chỉ, cũng biết tiến lên, nhưng không dám.

Tại sao?

Bởi vì một khi thất bại, bọn họ sẽ không còn vốn liếng để Đông Sơn tái khởi, thậm chí còn rơi xuống vực sâu đáng sợ.

Chỉ số ít người dám dũng cảm đã thành công, trở mình thoát khỏi đói nghèo, nhưng phần nhiều hơn đã hy sinh, ngay cả bụi bặm cũng không nhắc lên nổi.

Lại nói, đại nhân vật cũng sẽ sợ hãi, khi đầu tư vượt quá tài sản cá nhân, ngay cả bọn họ cũng sợ thất bại.

“Cứ chuẩn bị trước đi, chúng ta không vội.” Hứa Thâm cũng hiểu.

Có rất nhiều chuyện không phải cứ nghĩ đến là có thể làm được ngay, và vượt qua thật nhiều giai đoạn gập ghềnh ở giữa, mới là điểm mấu chốt để thành công.

Ai mà không có ý tưởng? Nhưng chi tiết mới là thứ quyết định ý tưởng thành công hay thất bại.

Hai ngày tiếp theo, Hứa Thâm đều ở trong bang Bạch Trú. Hắn theo Trần Thanh Vân tiến vào tầng dưới cùng của bang Bạch Trú, thâm nhập vào trong, hiểu thấu bang Bạch Trú, mới biết nên làm thế nào để điều khiển bàn ăn khu Vô Miên.

Trên thực tế, chín mươi phần trăm thực phẩm trong khu Vô Miên, đều phải thông qua quá trình kiểm nghiệm của bang Bạch Trú, giá cả thực phẩm cũng do bang Bạch Trú định đoạt.

Bên ngoài giá rẻ hơn ư? Không thành vấn đề, người có thể qua các khu khác mua, nhưng không thể mang về đây ăn được.

Mang về chính là vi phạm pháp luật, là buôn lậu, là phản bội.

Đối với hầu hết những cá nhân đơn lẻ, luật pháp giống như một thanh đại khảm đao, và bọn họ không thể phản kháng được.

Muốn kinh doanh ở trong này, sẽ gặp phải rào cản vô cùng khắc nghiệt, chẳng những yêu cầu chứng từ văn kiên liên quan, còn phải nộp thuế.

Mà người buôn lậu sẽ phải chịu khung hình phạt nặng nhất, thậm chí là xử bắn.

Hiển nhiên, bang Bạch Trú có thể trở thành địa đầu xà trong khu Vô Miên, cũng không thể tách rời chuyện bọn họ biết cách phối hợp với sở Thủ Vệ Thành Bang và sở Tuần Tra địa phương, mà nguyên nhân chính khiến bọn họ có thể kết nối được với hai tổ chức lớn kia, lại không thể tách rời mặt hàng thịt thương phẩm được bang Bạch Trú tiến hành mua sắm từ nội thành.

Bởi vậy, dù mang một mảnh lá rau từ khu vực bên ngoài về đây, chỉ cần bị đám bang chúng canh gác cửa khẩu của bang Bạch Trú bắt được, người nọ có thể bị kéo đi chịu hình phạt.

Vì một lá rau mà bị bắn chết, nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng chuyện này đã thực sự xảy ra ở khu Vô Miên rồi, và không chỉ xảy ra một lần.

Bởi vậy, hoặc là ăn no bên ngoài, hoặc là về đây và chấp nhận giá cả thực phẩm của bang Bạch Trú, hoặc là ... nhịn đói!

Hứa Thâm đi theo Trần Thanh Vân lang thang khắp nơi trong khu Vô Miên, đặt mình vào các vị trí khác nhau quan sát, coi như hắn đã thấy được sự hỗn loạn trong khu Vô Miên rồi, khó trách nơi này lại thường xuyên có khur thú.

Có vụ dân chết đói, xác chết bốc mùi, không người nào để ý, nhưng khur lại để ý và bị hấp dẫn tới đây.

Như vậy, không phải số lượng khur sẽ nhiều lên sao?

Tình hình thì nguy cấp, bởi vậy, chỉ tính riêng chuyện cử người đi xử lý các vấn đề của khur đã khiến cục Khur Bí sút đầu mẻ trán rồi, thế nhưng bọn họ vẫn lén giao dịch với bang Bạch Trú, còn cam đoan sẽ cung cấp Tịnh Khur Tề cho đối phương.

Có thể nhận ra rằng, sự hủ bại của nơi này, không phải biểu hiện nhất thời, mà là thói nát từ gốc đến ngọn.

Bên đường, rác thải đầy khắp mọi nơi nhưng không có người dọn dẹp.

Hứa Thâm thấy ở nơi này càng thêm hoang vắng, căn cối, thối rữa hơn khu Hắc Quang.

Dường như ánh sáng đều bị hút sạch về phía bang Bạch Trú, chỉ để lại bóng tối xung quanh.

So với đèn đuốc sáng trưng trên dãy phố Nhật Miện của bang Bạch Trú, thì rất nhiều những khu vực khác, đều rách nát không chịu nổi.

Trần Thanh Vân đã mất 16 năm để biến bang Bạch Trú trở thành địa đầu xà ở đây, và bọn họ cũng là sâu mọt hút máu lớn nhất tại nơi này.

“Khu Mẫu Hoàng không hề quan tâm tới chuyện ở đây sao?” Ban đầu Hứa Thâm cho rằng, chỉ cần nộp thuế đúng thời điểm, thì khu Mẫu Hoàng sẽ không để ý tới những thứ này, nhưng đến khi hắn được tận mắt nhìn thấy tình trạng hỗn độn khắp nơi ở khu này, hắn lại có suy nghĩ khác.

Nếu tình trạng đã tồi tệ tới mức này mà khu Mẫu Hoàng bên kia vẫn không phát hiện ra, đúng là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ bọn họ thực sự chỉ nhìn vào giấy tờ thôi sao?

“Có quan tâm chứ, nhưng bên kia chúng ta có người.” Trần Thanh Vân cười cười: “Hơn nữa, tình huống này cũng không phải do bang Bạch Trú gây ra, ngoại trừ chúng tôi, còn có các thế lực khác cũng áp bức ở nơi này, như y tế, bất động sản, vân vân...”

Hứa Thâm nghĩ đến hai ngày sau, hắn cần phải tới khu Mẫu Hoàng một chuyến, tuy nói là đi trao đổi luận bàn, nhưng có vẻ như hắn có thể nhân cơ hội xem xét tình huống của khu Mẫu Hoàng bên kia, tiện thể lấy thêm một chút kinh nghiệm.

Chương 458. Cấp Độ Tin Tức Phản Ảnh Trình Độ Con Người!

“Ở đây không có giáo đường sao?” Dọc theo những đoạn đường này, phần lớn những kiến trúc mà Hứa Thâm nhìn thấy đều là nhà dân rách nát, rất ít quảng trường và nhà thờ xuất hiện, khác hẳn với khu Hắc Quang.

Khu Hắc Quang có giáo hội Hắc Quang, đi trên đường có thể tùy ý nhìn thấy không ít người mặc giáo phục tín đồ hội Hắc Quang.

“Trước đây có một giáo hội Trường Dạ, nhưng sau này bọn họ trở nên quá mức sa đọa, giáo lý sinh ra rối loạn, dẫn đến sụp đổ. Tiếp đó, tôi cũng có nghe những người ấy nói rằng bọn họ đã cố gắng truyền bá giáo đường ở đây, nhưng người dân ở đây quá nghèo, không có tiền dư thừa để tin giáo.” Trần Thanh Vân lắc đầu nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, đúng là tín giáo cần nộp tiền lương, suy cho cùng, hành động này cũng đại biểu cho sự thành kính với Chúa.

Hứa Thâm rời khỏi bang Bạch Trú, cũng nhân tiện cầm đi một trăm ống Tịnh Khư Tề ở đây. Số lượng này đủ cho hắn dùng trong 20 ngày.

Tịnh Khư Tề ở hội Truy Quang bên kia, đang rơi vào tình trạng giạt gấu vá vai, số lượng Tịnh Khư Tề thu mua từ phân cục Hắc Quang đã giảm đi rất nhiều, cuối cùng bọn họ chỉ có thể tới các phân cục khác thu mua.

Xảy ra tình trạng như vậy, là bởi vì Tịnh Khư Tề có thời hạn sử dụng rất nghiêm ngặt, không thể tích trữ hàng hóa lâu dài, một khi nguồn cung xảy ra vấn đề, hết thấy chuỗi cung cấp đều có chuyện.

Hứa Thâm nghĩ đến khái niệm bột xương từng được Linh Lục nhắc đến, sau đó dứt khoát lấy Tịnh Khư Tề ra cẩn thận quan sát, nhưng dường như loại bột xương này không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Bởi vì hắn đã quan sát rất cẩn thận vẫn thấy ống thuốc trong tay mình trong suốt vô cùng.

Đám người kia cố ý trà trộn loại bột xương này vào, hiển nhiên không phải chuyện tốt.

Có lẽ nguồn gốc của những tạp chất bên trong Tịnh Khư Tề chính là từ bột xương mà ra?

Nhưng khi Hứa Thâm trực tiếp hưởng dụng mỹ thực, hắn cũng có thể cảm nhận được trong khư lực có tạp chất, chỉ là không nhiều như vậy mà thôi.

Hứa Thâm cân nhắc trong chốc lát, sau đó trở lại chỗ ở của mình ở khu phố Nham La. Vừa bước vào trong phòng, hắn đã dẫn dắt ý thức của mình tiến vào trong không gian Linh Bí.

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, trước mắt có vài quả cầu ánh sáng đang lập lờ, hắn cũng nghe được giọng nói của cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám, bọn họ đang tán gẫu chuyện gì đó.

Bọn họ vừa thấy Hứa Thâm online, Đầu Sói số bảy đã chủ động lên tiếng chào hỏi, lời nói cực kỳ khách khí, dù sao số mười cũng là quân vương, Đầu Sói còn muốn làm tốt quan hệ cùng Hứa Thâm, chuẩn bị cho tương lai của chính mình.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Hứa Thâm mỉm cười hỏi.

“Chuyện trong phòng hòa nhạc Uy Nhĩ Mạn.” Cô gái có biệt danh là Nhà Trinh Thám cười nói: “Nghe nói tháng sau bọn họ muốn tổ chức hội diễn tấu. Tới lúc đó, dàn nhạc La Uy Liêm sẽ đến, thế nào, số mười có hứng thú đi nghe một chút hay không?”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi không có hứng thú với âm nhạc.”

“Thật đáng tiếc.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Nếu cậu đi nghe qua một lần, chắc chắn sẽ thích.”

“Có lẽ vậy.” Hứa Thâm từ chối cho ý kiến. Hắn cân nhắc một lát, đột nhiên nói: “Trong mấy người có ai sở hữu Tịnh Khư Tề cao cấp muốn bán không?”

Lời này vừa nói ra, mấy người bọn họ đều an tĩnh lại.

“Tịnh Khư Tề cao cấp?” Qua hai giây sau, Đầu Sói số bảy là người đầu tiên nhỏ giọng hỏi: “Tịnh Khư Tề còn phân chia cấp bậc sao?”

Trong giọng nói của gã tiết lộ một chút hoài nghi kèm theo kinh ngạc không sao tin nổi.

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe đến cái tên này.” Giọng nói của số năm đã biến hóa thành trẻ nhỏ, cũng lộ ra chút ngạc nhiên nói.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám liếc mắt nhìn Hứa Thâm, trực tiếp nói: “Tôi có nghe nói qua một chút. Dường như Tịnh Khư Tề cao cấp là hàng đặc biệt cung cấp cho cao tộc. Bình

thường chỉ quân vương hoặc là người trong cao tộc mới có thể biết được bí mật này.”

“Vậy làm sao cô biết được?” Số năm dò hỏi, giọng nói lại trở nên thô lỗ trầm thấp.

“Đương nhiên là tôi có phương pháp của mình rồi.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám cười tủm tỉm nói: “Nhưng tôi cũng không phải người cao tộc nha.”

“Câu muốn sao?” Số bốn mở miệng, giọng nói của gã trầm ổn ngắn gọn, rõ ràng ở bên ngoài đối phương là người rất ít nói, cũng là một trong những quân vương của hội Hỗ Trợ Linh Bí.

“Ừm.” Hứa Thâm nói: “Cần một chút, anh có sao? Bao nhiêu tiền mới nguyện ý bán?”

“Tiền là việc nhỏ, nếu như chỉ có một ít, tôi có thể tặng cậu mười phần.” Số bốn bình tĩnh nói.

“Vậy nếu tôi cần một trăm phần, hoặc là nhiều hơn nữa, anh hy vọng tôi có thể dùng cái gì để trao đổi?” Hứa Thâm hỏi.

“Giá phổ biến của Tịnh Khư Tề cao cấp là một vạn một ống, giá xuất xưởng là bảy ngàn, nhưng thường không bán ra ngoài.” Số bốn nói: “Tôi không thiếu tiền, nếu cậu cần số lượng lớn, tôi hy vọng có thể lấy vật đổi vật, dùng quả táo Hoàng Kim, hoặc thi thể khư cấp A đến trao đổi. Cậu thấy sao?”

Hứa Thâm nhướng mày. Kỳ thực hắn cũng đoán được, tiền không có ý nghĩa quá lớn với những quân vương, trừ phi là khoản tài phú cực khổng lồ, ví dụ như mấy tỷ, hơn mấy chục tỷ đại loại vậy.

“Quả táo Hoàng Kim là cái gì?” Đầu Sói số bảy tò mò hỏi. Gã có cảm giác mình có lắng nghe mà hoàn toàn không hiểu những quân vương này đang nói chuyện gì.

“Nghe nói quả táo Hoàng Kim là chìa khóa mấu chốt để đi đến cấp bậc quân vương.” Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám thần bí nói.

“Nói đơn giản thế này, sau khi tinh thần lực đạt tới trình độ nhất định, dựa vào nó, chúng ta có thể tìm được thứ này ở trong sương mù dày đặc.” Hứa Thâm ra vẻ tùy ý nói, nhưng

trong lòng lại không khỏi âm thầm cảm tạ Nam Ngung đã tương trợ.

Nếu không có bí thuật cô ấy tặng, phỏng chừng khi hắn nghe được khái niệm này, cũng sẽ ngơ ngác.

“Đúng vậy.” Số bốn gật đầu, lúc trước gã từng nghe nói chuyện số mười đã hoàn thành nhiệm vụ của số một, vốn dĩ trong lòng còn có chút không tin, nhưng hiện tại căn cứ theo lời Hứa Thâm nói, lại cộng thêm tin tức hắn biểu lộ ra ngoài, coi như gã đã xác định được, đối phương đúng là quân vương rồi.

Phải biết rằng, cấp độ tin tức mà một người có thể biểu lộ ra ngoài, cũng quyết định trình độ của bản thân bọn họ.

Chương 459. Tịnh Nguyên Dịch! Thủ Đoạn Kiểm Hãm!

“Trong sương mù dày đặc có thứ gì hả?” Đầu Sói số bảy càng nghe càng giật mình, gã có cảm giác bản thân vừa mở ra cánh cửa của thế giới mới.

“Tôi đã sớm nhận ra tầng sương mù dày đặc này không đơn giản, nhưng trong sương mù dày đặc này cũng tồn tại thứ gì đó sao?” Số năm cũng tỏ vẻ nghi hoặc, lúc này âm điệu của đối phương đã biến thành giọng nữ dịu dàng.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hắn quay sang hỏi số bốn: “Anh có biết tầng sương mù dày đặc này được hình thành như thế nào không?”

Số bốn bình tĩnh nói: “Vấn đề này đã lâu lắm rồi, không ít người đều muốn biết, nhưng chưa từng có ai nghiên cứu ra. Có vẻ như từ hơn hai ngàn năm trước, ngay thời khắc khur được sinh ra, thế giới này đã bị sương mù dày đặc bao quanh. Có người nói khur xuất hiện từ trong sương mù dày đặc, nhưng sau đó nghiên cứu mới phát hiện, tình huống thực tế không phải là vậy, khur và sương mù dày đặc không có bất cứ liên hệ gì với nhau, chỉ là chúng cùng xuất hiện tại một thời khắc mà thôi.”

Hứa Thâm có chút tiếc nuối, xem ra quân vương chân chính cũng không biết bí ẩn này.

“Tĩnh Khư Tề cao cấp có gì khác Tĩnh Khư Tề bình thường?”
Đầu Sói hỏi: “Một ống có hiệu quả bằng ba ống ư?”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, nói: “Nó càng thêm tinh thuần, hơn nữa không có bột xương.”

“Bột xương?” Đầu Sói nghi hoặc nói: “Nó lại là cái gì vậy?”

Hứa Thâm không tiếp tục nói chuyện nữa, chỉ lẳng lặng nhìn về phía số bốn.

“Chẳng lẽ bọn họ đã đụng tay đụng chân làm gì đó trong Tĩnh Khư Tề bình thường?” Số năm vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nói.

Cũng không phải đối phương lại vô cớ sinh ra liên tưởng như vậy, chỉ vì chính bọn họ đã nhìn thấy những tình huống tương tự, thậm chí còn tự tay mình làm ra loại chuyện này rồi.

Trong ánh mắt số bốn hiện ra một chút cảm thông, gãi lạnh nhạt nói: “Chỉ là một loại thủ đoạn không chế rất thường dùng mà thôi. Bột xương là một loại tạp chất, nó sẽ lắng đọng trong cơ thể con người, hấp thu càng nhiều, tạp chất cũng càng nhiều. Làm như vậy, số lượng Tĩnh Khư Tề mà mọi người có thể tiêm vào cùng với lượng hấp thu mỗi ngày, đều sẽ bị giới hạn, dù có tiền cũng không thể hấp thu không hạn chế.”

“Hơn nữa, chờ sau khi đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, muốn tiến vào trạng thái khư lực cực hạn, nhất định phải loại bỏ tất cả tạp chất bột xương trong thân thể, như vậy mới có thể tiến vào được.”

“Mà tiến vào trạng thái khư lực cực hạn, lại muốn trở thành quân vương, nhất định phải vượt qua cửa ải này.”

Nói đến đây, gã không tiếp tục nói thêm nữa.

Nói trắng ra, Tác dụng của bột xương chính là trì hoãn tốc độ phát triển của các thể lực bình thường.

Hứa Thâm nghe được đáp án của số bốn, trong lòng hắn cũng giống những người khác, đều nổi lên từng cơn buốt lạnh.

Chuyện này cũng tương đương với dùng thức ăn đầu độc trăm khư giả.

Hơn nữa còn là chất độc mãn tính, thời gian lâu dài sẽ càng ngày càng suy bại.

“Thủ đoạn này quá dơ bẩn!” Đầu Sói nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ nói: “Bọn họ lại thông qua Tịnh Khư Tề để khống chế chúng ta, khó trách những người đó lại không cho phép thành Đế chế tạo Tịnh Khư Tề, rõ ràng là lo lắng những sản phẩm chúng ta tự mình chế tạo ra, không có tội tệ như vậy, đúng là quá mức ti tiện mà!”

“Kẻ thông trị quỷ quyết!” Trong lời nói của số năm cũng ngầm ngầm mang theo phần nộ.

Hứa Thâm duy trì im lặng, khiến người ta có cảm giác hắn đã sớm biết được chuyện này rồi.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám trầm mặc một lúc lâu, sau đó khẽ thở dài, nói: “Tuy tôi cũng biết bảy đại cao tộc có thể đứng sừng sững trong nội thành lâu như vậy, hiển nhiên bên trong phải có chút thủ đoạn, nhưng không nghĩ tới, ngoại trừ những thủ đoạn nhìn thấy được, thứ chân chính để bọn họ dựa vào lại chính là những thủ đoạn không nhìn thấy được này.”

“Vậy sau khi chúng ta hấp thu Tịnh Khư Tề bình thường, lại muốn loại bỏ bột xương, thì phải loại bỏ như thế nào? Chỉ có thể dựa vào thời gian bài trừ từng chút một sao?” Số năm nhìn về phía số bốn bên cạnh, không nhịn được dò hỏi.

Số bốn nghe được âm thanh phần nộ của mấy người khác, nhưng gương mặt không chút thay đổi, nói: “Cũng không khó như vậy, trong nội thành có một loại vật phẩm, tên là Tịnh Nguyên Dịch, chỉ cần tiêm cái này vào, là có thể nhanh chóng bức ra một bộ phận bột xương, tương đương với tinh lọc bột xương.”

“Tịnh Nguyên Dịch?” Đầu Sói lập tức hỏi: “Thứ này có tốt không? Bao nhiêu tiền?”

“Bình thường một trăm nghìn một ống, không cần thân phận hay con đường gì quá đặc biệt cũng có thể mua được tới tay.” Số bốn nói.

Một trăm nghìn...

Mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, Đầu Sói nói: “Xem ra cũng không đắt. Vậy ngoại trừ có thể loại bỏ bột xương, Tinh Nguyên Dịch kia còn có tác dụng gì khác không?”

“Về cơ bản thì không có tác dụng gì khác.” Số bốn nghe được lời của Đầu Sói, tựa như cười khẽ một tiếng, nhưng cực kỳ mờ mịt, chỉ có thể nhìn ra giọng điệu của gã đã trở nên ngả ngớn hơn nhiều: “Đúng là mua một ống không đắt, nhưng một ống Tinh Nguyên Dịch, chỉ có thể loại bỏ bộ xương ẩn chứa trong một ống Tinh Khư Tề mà thôi, cho nên...”

Mấy người đều tròn tròn mắt, ghen hòng nhìn trần trời.

Bọn họ cứ cho rằng một ống Tinh Nguyên Dịch có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.

Kết quả là, một ống chỉ giải quyết được một ống mà thôi?

Phải biết rằng, một trăm khư giả đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, cần phải hấp thu chừng một ngàn ống Tinh Khư Tề, điều này có nghĩa là... bọn họ phải cần chừng một ngàn ống Tinh Nguyên Dịch mới có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề kia?

Như vậy là cần tới... Một trăm triệu?!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Chuyện này quá mức khủng bố rồi.

Một trăm triệu cũng không phải con số mà hình thái thứ hai bình thường có thể lấy ra được, không có mười mấy năm tích góp, căn bản không có hy vọng.

Nói cách khác, với hình thái thứ hai, số lượng một trăm triệu kia cũng là con số rất lớn, gần như là lượng tài sản cực hạn mà cả đời bọn họ có thể kiếm được.

Mà muốn tiếp tục đột phá, muốn bước lên trên, lại nhất định phải mua.

Chẳng qua, chỉ vì một tia hy vọng có thể đột phá mà đào rỗng tiền tiết kiệm cả đời... Hành động ấy cũng tương đương với rút củi dưới đáy nồi!

Chương 460. Nên Dừng Tiếp Hay Không?

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến câu chuyện giữa hắn và Trần Thanh Vân lúc trước, bọn họ còn đang nghĩ đến việc cướp đoạt tài sản của vụ dân, mà nội thành đã trực tiếp phóng đại chiêu, thẳng tay thu lấy tài sản của hình thái thứ hai rồi.

Phải biết rằng, hình thái thứ hai đã là hào phú một phương, là nhân vật tinh nhuệ, danh xứng với thực.

Kể cả khi ném bọn họ vào các thế lực trong nội thành, cũng là trụ cột vững vàng.

Nhưng vẫn không tránh khỏi số phận bị tăng trên thu gặt.

Lời nói của số bốn khiến mấy người còn lại đều rơi vào trầm mặc. Bọn họ miệt mài cố gắng phấn đấu, nhưng chờ đến khi đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, đảo mắt một cái mới ngỡ ngàng phát hiện, từ lâu cổ họng của mình đã bị nội thành bóp nghẹt, chỉ có thể khom lưng cúi đầu.

“Nếu không có Tịnh Nguyên Dịch, chỉ dựa vào bản thân, phải mất bao lâu mới có thể bài trừ toàn bộ bột xương ra khỏi thân thể?” Số năm không nhịn được mở miệng hỏi.

Số bốn suy nghĩ một chút, mới trả lời: “Có lẽ phải mất năm mươi năm.”

“...”

Tất cả mọi người lại rơi vào im lặng.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám nói: “Tôi thấy có một số thế lực trong nội thành, cũng đang dùng Tịnh Khư Tề bình thường, chẳng lẽ bọn họ không biết chuyện này?”

“Đương nhiên.” Số bốn nói: “Không phải cứ là người cắm rễ ở nội thành, thì có tư cách hiểu rõ những tin tức cao tầng. Suy cho cùng, bọn họ cũng chỉ là đá kê chân cho cao tầng nội thành mà thôi. Chỉ có bảy đại cao tộc, giáo hội Nguyệt Quang, cùng với các thế lực lớn khác, mới biết được bí mật như vậy, nhưng bọn họ có minh ước với nhau, sẽ không tiết lộ bí mật.”

“Hơn nữa bọn họ cũng được đặc quyền cung cấp Tịnh Khư Tề cao cấp.”

“Đám chết tiệt này!” Đầu Sói nghiêng răng nghiêng lợi, từ giọng nói cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng phần nộ muốn đâm xuống mặt đất của gã ngay trong lúc này.

“Đừng nhìn đám cao tộc luôn nhắm vào lẫn nhau, kỳ thực giữa bọn họ cũng có hiệp định mà hai bên phải tuân thủ, một khi vi phạm, sẽ đắc tội với toàn bộ vòng tròn cao tầng nội thành.” Số bốn lạnh nhạt nói.

Cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám liếc mắt nhìn số bốn:

“Anh ở đây nói cho chúng tôi biết, không lo lắng chúng tôi sẽ tiết lộ ra ngoài sao?”

“Chúng ta không phải là hội Hồ Trợ sao?” Số bốn mỉm cười:

“Nói với mấy người cũng không quan trọng, nhưng mấy người không nên tiết lộ ra ngoài, sẽ không có lợi cho chính bản thân mấy người đâu.”

Ánh mắt cả đám người chớp động, tất cả đều chậm rãi tỉnh táo lại.

Bọn họ biết, một khi thứ này bại lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ là tiếng sấm động trời,. Đến lúc đó cao tầng nội thành nhất định sẽ dùng thủ đoạn lôi đình bóp chết bọn họ.

“Khi bạn trở thành người quản lý, hãy học cách gây khó khăn cho người trên bậc thang, nếu không, cứ mặc cho những người khác leo lên quá nhanh, vị trí của bạn sẽ không được đảm bảo.” Số bốn mỉm cười nói.

Mấy người đều trầm mặc, tuy lời nói này rất chói tai, nhưng hiện thực lại đúng là như thế.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, nói: “Thực không biết, bên trong Tịnh Nguyên Dịch kia có cất giấu mối nguy hại nào khác hay không.”

Trong lòng cả đám người lại phát lạnh, thậm chí còn sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng lan tràn.

Loại tuyệt vọng này cùng tình cảnh hiện tại của bọn họ không quan hệ, chỉ là đối với cái loại không biết này, cùng với cao tầng khủng bố không chế cảm thấy tuyệt vọng.

Người không có tư cách lên bàn, vĩnh viễn không thể nào biết được, người trên bàn đang đàm luận cái gì.

“Thật ra là không có.” Số bốn nói.

Tới thời điểm hiện tại, khi mọi người nghe được những lời này, tất cả đều cảm thấy nó không hề có sức thuyết phục.

Hứa Thâm đã hiểu được công dụng của bột xương, cũng không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, hần trực tiếp nói với số bốn: “Ngoại trừ hai thứ này, anh còn cần vật phẩm gì khác không, thi thể khur cấp A, không phải tùy thời có thể gặp được, quả táo Hoàng Kim, bản thân tôi cũng cần.”

“Cái khác, tạm thời tôi không thiếu.” Số bốn khẽ lắc đầu, khẽ cười nói: “Nghe nói hình như cậu là năng lực giả hệ cảm giác, lại có thể nhìn thấy tình huống phía dưới bìa Trần Khur, có lẽ trong tương lai chúng ta sẽ gặp nhau trong sương mù, rồi cùng đi tìm lỗ hổng của thế giới. Tôi có thể cho cậu một trăm ống trước, coi như là lời mời đi.”

Lỗ hổng thế giới?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nhưng không mạo muội hỏi, có lẽ đây là bí mật mà tất cả các quân vương đều biết.

Những người khác nghe được lời nói của số bốn, lại bày tỏ sự nghi hoặc cùng ngạc nhiên nhưng lần này, số bốn chỉ mỉm cười, không có giải thích, có vẻ như đây là thông tin mà những tồn tại dưới cấp quân vương không cần biết đến.

“Một trăm ống, quá ít, có thể tạm ứng trước năm trăm ống không?” Hứa Thâm hỏi.

Số bốn khẽ nhú mày, thoáng suy nghĩ một chút mới nói: “Cũng được, nhưng nếu cậu có thi thể khur cấp A, nhớ phải để cho tôi.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Đương nhiên, hần cũng không biết thời điểm bản thân có thi thể khur cấp A là năm nào.

Suy cho cùng muốn đủ tư cách giao phong cùng cấp A, ít nhất chiến lực cũng phải đạt tới cấp quân vương mới được.

Còn hình thái thứ hai bình thường, không cần biết là năng lực gia trì lợi hại tới cỡ nào, ở trước mặt cấp A, cũng chẳng khác gì trẻ nhỏ, đây là nghiền ép về bản chất.

Số năm và số bảy bên cạnh đều bày ra vẻ mặt hăm dọa, quân vương có thể giúp đỡ lẫn nhau, nhưng bọn họ thì không thể, nếu bọn họ mở miệng hỏi số bốn, chưa chắc người ta sẽ phản ứng lại.

Mặc dù đôi phương nói, giá bán ra của Tịnh Khư Tề cao cấp là mười nghìn một ống, nhưng với những người không có tư cách mua, có trả mười vạn cũng khó mà mua được!

Sau khi hai người ước định sẽ giao dịch và đêm nay, số bốn lập tức offline, đi chuẩn bị Tịnh Khư Tề cao cấp.

Hứa Thâm cũng không ở lại lâu, tránh những người còn lại hỏi ra vấn đề mà hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Đến buổi tối, Hứa Thâm đúng hẹn đi vào không gian Linh Bí, nhìn thấy nơi này có chút náo nhiệt, ngoại trừ số năm, số bảy, số tám và số chín đều online, bọn họ còn đang kịch liệt nghị luận về chuyện Tịnh Khư Tề.

Chuyện này đã cho bọn họ một cú sốc không nhỏ, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng, dù sao bọn họ cũng là hình thái thứ hai, còn cần tiếp tục sử dụng.

Nhưng bây giờ, trong cổ họng như bị thứ gì đó bóp nghẹt rồi.

Nên dùng tiếp hay không đây?

Mấy người bên này đang thương nghị biện pháp, phải làm sao mới lấy được Tịnh Khư Tề cao cấp. Còn bên kia, Hứa Thâm đang tiến hành giao dịch với số bốn.

Chương 461. Rủi Ro Cao Cũng Đồng Nghĩa Với Lợi Nhuận Cao!!!

Điểm đặt neo của số bốn chồng lên điểm đặt neo của Hứa Thâm, sau đó tản ra trên không trung, năm trăm ống Tịnh Khư Tề cao cấp được đóng gói trong mười cái rương màu bạc, rơi xuống điểm đặt neo của Hứa Thâm.

Những người khác nhìn thấy đều vô cùng thèm muốn, nhưng chỉ có thể tiếc nuối thở dài.

Hứa Thâm nghe được tiếng nghị luận và hâm mộ của những người khác, trong lòng không khỏi khẽ động, một ý niệm nào đó vừa nảy sinh trong đầu.

Nếu hắn... Có thể chế tạo ra thật nhiều Tịnh Khư Tề cao cấp, chẳng phải cũng có thể thu nạp một bộ phận thật lớn hình thái thứ hai có bối cảnh như vậy, dốc sức làm việc cho mình?

Tuy nhiên, loại chuyện này rất nguy hiểm.

Nhưng rủi ro cao cũng đồng nghĩa với lợi nhuận cao.

Cũng giống như mưu tướng soán vị, nguy hiểm có lớn không? Đương nhiên, là lớn đến mức xé trời!

Nhưng một khi thành công, lại là thay trời đổi đất!

Đó là lý tưởng, còn trên thực tế, dù Hứa Thâm có suy nghĩ này, nhưng hiển nhiên hắn sẽ không ngu xuẩn đến mức lập tức bắt tay vào thực hiện.

Nếu mạo hiểm rất lớn, vậy thì càng phải cẩn thận, càng phải bí mật, càng phải lo chu toàn!

Thành công vốn không phải nằm tại một điểm mấu chốt nào đó, mà nằm ở phương pháp, làm thế nào để thực hiện nó một cách hoàn mỹ.

Hứa Thâm nói lời cảm tạ số bốn, sau đó rời khỏi không gian Linh Bí.

Hắn trở lại trong phòng, lập tức nhảy lên nóc nhà bên ngoài, gọi điểm đặt neo trong sương mù dày đặc, tiếp theo có chút cẩn thận lấy một cái rương từ bên trong ra, dù sao nó cũng là đồ vật đến từ trong tay quân vương, ai cũng không biết đôi phương có thể bí mật động tay động chân hay không.

Cái rương mở ra, bên trong là thật nhiều Tịnh Khư Tề màu lam được xếp chỉnh tề.

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ bề ngoài của chất lỏng bên trong, nó gần giống với thứ mà Linh Lục chế tạo, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đôi phương không có động tay động chân trên phương diện này.

Hứa Thâm không lấy hết, chỉ mang ra ngoài một rương thôi.

Ở bên người hắn, điểm đặt neo là nơi bí mật nhất, cũng là chỗ thích hợp nhất để cất giữ đồ đặc.

Một rương này chứa năm mươi ống. Hứa Thâm trở lại phòng, lấy ra một ống đưa tới trước mắt, quan sát cẩn thận một hồi mới tiêm vào trong cơ thể.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được sự khác biệt.

Tĩnh Khư Tề mát lạnh nhanh chóng chuyển hóa thành khư lực, và loại khư lực này cực kỳ nhẹ nhàng chảy xuôi trong cơ thể, không gặp phải một chút trở ngại nào.

Hứa Thâm cẩn thận cảm thụ, mới phát hiện trong loại khư lực này, chỉ có một lượng tạp chất rất nhỏ.

Dùng phương pháp đãi cát loại trừ của bí thuật Điệp Lăng, rất nhanh đã có thể loại bỏ hoàn toàn rồi.

“Quả nhiên, chất lượng cao cấp rất tốt, khư lực càng thêm tinh thuần.” Đôi mắt Hứa Thâm tỏa sáng.

Nếu là Tĩnh Khư Tề bình thường, bài trừ tạp chất sẽ cần hao phí không ít thời gian của hắn, nhưng Tĩnh Khư Tề cao cấp, có thể rút ngắn quá trình này đi rất nhiều. Và quãng thời gian còn lại này, hắn có thể dùng để tu luyện bí thuật Điệp Lăng.

Đêm dài.

Hứa Thâm liên tiếp tiêm vào, muốn thử xem cực hạn của chính mình.

Ban ngày hắn đã tiêm ba lần, và khiến bản thân hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, tới buổi tối sau khi hắn liên tục tiêm vào thêm ba ống nữa, mới cảm nhận được một chút khó chịu, báo hiệu thân thể đã đạt tới cực hạn.

“Nếu toàn bộ tiêm vào Tĩnh Khư Tề cao cấp, mỗi ngày ta có thể thừa nhận ít nhất là sáu ống!” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, đây chính là nguyên nhân khiến cho cao tộc có thể duy trì chiến lực, cắt giảm của người khác, tăng cường cho bản thân.

Kể cả khi trong gia tộc bọn họ xuất hiện thành viên tài trí bình thường, chiến lực vẫn có thể duy trì, sẽ không vì một thể hệ người suy sụp, liền triệt để bị tròn vùi.

Bởi vì kết cấu tổng thể được xây dựng quá tốt, trừ phi hai thể hệ liên tiếp sụp đổ, mới có thể suy bại đi xuống.

“Tựa như những phú hào có tiền kia, bọn họ có quản gia trông coi cùng quản lý, dù con cái nhà mình có ngu ngốc đến mấy, cũng có thể kế thừa tài phú, hưởng lạc cả đời.”

“Trừ phi con cái của bọn họ lại tiếp tục sinh ra đời tiếp theo ngu ngốc, hai thế hệ chỉ biết phá hoại, mới có thể hoàn toàn xuống dốc.”

“Nếu không, dựa vào mớ tiền tiết kiệm khổng lồ của bậc cha chú, thường thường có thể che bóng cho thế hệ tiếp theo.”

Hứa Thâm thâm cảm thán trong lòng.

Sau khi hần liên tiếp tiêm vào ba ống Tĩnh Khư Tê cao cấp, lấy tình huống trong thân thể hần làm so sánh, mới phát hiện bên trong khư lực đang chảy xuôi khắp cơ thể, có thêm một ít tạp chất màu trắng. Những tạp chất này rất khó thông qua phương pháp phễu thức tinh lọc ra ngoài, tất cả chúng đều bám vào máu thịt, hoặc dính lên xương cốt trong cơ thể.

Tựa như tảo biển, rêu xanh.

Phải dùng lực tẩy rửa.

Đây là dấu hiệu điển hình của tình trạng bị đầu độc trong món ăn, ngăn chặn sự phát triển từ gốc rễ.

Nhưng điều khiến Hứa Thâm mừng rỡ chính là, khi hần tu luyện bí thuật Điệp Lăng, mới nhận thấy rằng, phương pháp đãi cát loại trừ thông qua kích động khư lực của Điệp Lăng, lại có thể chậm rãi dần dần cạo xuống những tạp chất màu trắng dạng viên tròn đang bám vào cơ thể, sau đó bài tiết ra ngoài.

Mặc dù tổng thể rất chậm chạp, nhưng so với tốc độ tự rơi ra của những dạng viên tròn này, tuyệt đối là dùng mắt thường cũng có thể thấy được hiệu quả tăng lên.

“Bí thuật này...” Hứa Thâm có chút rung động.

Ngoại trừ mang đến chiến lực, bí thuật này còn có loại hiệu quả như vậy, đúng là ngoài dự liệu.

Cũng coi như Hứa Thâm lại lần nữa được chứng kiến nội tình của đại gia tộc.

Bí thuật mạnh mẽ, không sợ loại thủ đoạn ti tiện kia.

“Dựa theo hiệu suất này, gần như chỉ cần một tháng là có thể loại bỏ hoàn toàn.” Hứa Thâm cẩn thận quan sát, sau đó trong lòng âm thầm mừng rỡ, đồng thời cảm kích với Nam Ngung cũng càng sâu.

Hiện giờ khur lực trong cơ thể hắn đã tiếp cận con số bốn trăm ổng, cộng thêm năm trăm ổng này, chờ sau khi dùng hết, hắn lại tới tìm Linh Lục bên kia. Thời gian lâu như vậy, chắc cô có thể chế tạo ra ít nhất là một trăm ổng, số lượng này đủ để hắn đạt tới hình thái thứ hai cực hạn.

Xem như đã được hoàn mỹ giải quyết được nhu cầu Tịnh Khur Tề của bản thân.

Chương 462. Khởi Hành Tới Khu Mẫu Hoàng!

Hứa Thâm tu luyện một đêm, đến khi trời vừa sáng, hắn mới nằm ngủ ba tiếng, sau đó rời giường, lái xe đến tổng bộ của sở Thủ Vệ Thành Bang.

Hắn tới nơi này để tìm kiếm Nam Ngung.

Lúc trước, Hứa Thâm vẫn một mực đi theo bên cạnh Nam Ngung, bởi vậy khi hắn đến nơi này cũng coi như ngựa quen đường cũ, thậm chí cô lễ tân trước sảnh đường, vẫn còn nhận ra hắn.

Hứa Thâm lập tức hỏi thăm, lại biết được, Nam Ngung đã rời đi từ mấy ngày trước.

Hắn nghĩ đến câu chuyện đám người Nam Ngung từng nói với nhau trước khi hắn rời đi, ông anh họ bên người cô liên tục nhắc tới chuyện về nhà. Hắn cũng hiểu được, suy cho cùng, thành Đế này vốn không phải nơi Nam Ngung nên ở lâu như vậy.

Hứa Thâm rời khỏi sở Thủ Vệ Thành Bang, đứng trước bậc thang cao chót vót, trong lòng có chút buồn bã.

Vậy là ngay tại nơi này, hắn lại mất đi một người quen mà mình chân thành quan tâm.

Nghĩ đến đôi mắt trong suốt, cùng với lý tưởng của Nam Ngung, trong lòng Hứa Thâm bỗng sinh ra một chút ý niệm và kích động.

Có lẽ chờ lần sau cô trở lại, tôi sẽ cho cô thấy một thành Bạch Nghĩ khác.

Một thành Bạch Nghĩ xứng đáng với thành Bạch Nghĩ trong lý tưởng của cô.

Trong mắt Hứa Thâm lộ ra một tia hàn quang nào đó.

Hắn bước xuống bậc thang, đi vào trong khách sạn đã thuê lúc trước, hỏi số phòng, biết được phòng đã trả, trong lòng lại thăm thở dài.

“À đúng rồi, vị tiểu thư kia có để lại một phong thư, nói là muốn giao cho một vị tiên sinh tên Hứa Thâm.”

Hứa Thâm hơi sững sờ, nhưng rất nhanh, hắn đã bình tĩnh lại, lập tức đưa ra chứng minh nhân dân, nhận lấy thư trong tay quây lể tân.

Hắn mở phong thư ra đọc, đột nhiên có chút trầm mặc.

Bức thư ghi lại quãng thời gian Nam Ngung ở nơi này, cùng với lời cảm ơn dành cho hắn.

Nhìn ra được, Nam Ngung cực kỳ hoài niệm những ngày tháng ở đây.

Mặc dù ở nơi này, cô đã phải chứng kiến biết bao nhiêu những vụ án bất công, hắc ám, nhưng cô gái này vẫn rất lạc quan, thậm chí còn kiên trì cho rằng, mình có thể thay đổi được nơi đây.

Dường như trước mắt Hứa Thâm vừa hiện ra giọng nói và gương mặt của cô gái ấy, nụ cười hồn nhiên lại tràn ngập nghị lực kia, rất có sức hấp dẫn, tựa như sẽ không bất cứ thứ gì vấy bẩn đi.

Hứa Thâm khẽ thở dài, hắn chậm rãi thu hồi bức thư, vô cùng trân quý, sau đó rời khỏi khách sạn, lái xe đi dạo chung quanh, cuối cùng hắn quay trở về cục Khư Bí.

Hứa Thâm vừa đến, Lý Mỹ Na đã tới gặp, cô ấy nói: “Cậu tới vừa đúng lúc, ngày mai ngoại trừ cậu là người dẫn đầu ra, còn bốn người khác cũng theo cậu cùng đi khu Mẫu Hoàng. Tôi sẽ nói trước cho cậu những công việc cụ thể.”

“Được.” Vừa hay, Hứa Thâm cũng đang muốn hiểu rõ một chút.

Từ trong miệng Lý Mỹ Na, hẳn biết được một số quy tắc khi đi đến khu Mậu Hoàng, ví dụ như những cách xưng hô nào đó, không thể để mất lịch sự, có khi một câu nói cũng dễ dàng đắc tội với người khác, tự làm mình mất mạng.

Họa là từ miệng mà ra.

“Nếu có người khiêu chiến, hãy luận bàn một chút, nhưng đến điểm dừng là phải dừng ngay lập tức, nhất định không được giương oai.” Lý Mỹ Na nhắc nhở.

Nếu đổi lại là tổ chức khác, khẳng định bọn họ sẽ hy vọng người do mình phái ra phải phát huy thật tốt, phải thể hiện oai phong, nhưng cách nghĩ của Liễu Tích Xuyên lại khác, ông ấy hy vọng Hứa Thâm hãy điệu thấp, tránh thu hút quá nhiều sự chú ý từ khu Mậu Hoàng, nếu không đến khi gặp sự kiện cấp B, tự nhiên đối phương sẽ chọn những người có ấn tượng trong tâm trí họ để phân công đi xử lý.

Người ta không nhớ người, đương nhiên sẽ không chọn người.

Hứa Thâm tỏ vẻ bản thân đã hiểu.

Lại nói, sự kiện cấp B thuộc loại sự kiện quy mô lớn, một khi loại sự kiện này bùng nổ tại khu vực mình phụ trách, bọn họ có thể xin tiếp viện từ khu Mậu Hoàng, và dù không xử lý được, cũng không lo bên trên sẽ trách tội, dù sao trong phân cục nào cũng chỉ có một vài tồn tại hình thái thứ hai như vậy, rất khó một mình xử lý sự kiện cấp B.

Lý Mỹ Na dặn dò xong xuôi, Hứa Thâm mới hướng ánh mắt nhìn qua bốn người được chọn đồng hành cùng mình. Bọn họ đều là đội viên trong cục.

Lần lượt là La Hoa của biên đội số một, đội trưởng mới nhậm chức của biên đội số hai, còn lại là đội trưởng và đội phó của biên đội số ba.

Hứa Thâm cũng có chút bất ngờ khi biết La Hoa muốn đi, sau khi hắn nhìn thấy La Hoa, La Hoa cũng cười chào hỏi với hắn, sau đó còn kéo Hứa Thâm qua một bên, nhỏ giọng giải thích nguyên do.

Hứa Thâm nghe xong cũng hiểu được, hoá ra La Hoa vốn là người xử sự khôn khéo, lại có quan hệ tương đối tốt với không ít người trong cục nên được người ta đề nghị, hy vọng chuyển

đi lần này có thể giúp gã lên làm phó đội trưởng biên đội số một.

Phó đội trưởng tạm thời bây giờ là Diệp Thủ, nhưng La Hoa lại muốn tranh vị trí này. Bởi vậy, nhân cơ hội này, gã muốn đi lên lập công, đợi cho đến khi chuyển đi kết thúc, coi như bản thân gã cũng tích lũy được chút tiếng tăm trong cục rồi, từ đó dễ dàng được bổ nhiệm chính thức.

Hứa Thâm cũng tỏ vẻ hiểu được chuyện này, mỗi người đều có con đường của mình, La Hoa muốn trèo lên trên cũng là chuyện bình thường.

Tuy nói đội trăm khur bọn họ là kiểu công việc luôn rơi vào tình hình hết sức nguy ngập, nhưng tầm quan trọng của chức vụ cũng khá lớn, nếu như có thể tiếp tục sống sót, chức vụ này sẽ thể hiện ra giá trị của nó.

Chỉ cần được bổ nhiệm chức đội phó, cũng coi như La Hoa đã đặt nửa bước chân vào vòng tròn thượng lưu của thành Để rồi.

Giống như Hứa Thâm, sau khi hắn trở thành đội trưởng, đã nhận được không ít lời mời từ các phú hào, cũng xem như bộc lộ tài năng trong vòng phú hào.

Trừ La Hoa, phó đội trưởng biên đội số hai được chọn từ thế đội số hai đi lên, sau khi nhận bồi dưỡng trong cục, đối phương cũng miễn cưỡng đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ nhất.

Đội trưởng biên đội số ba cũng mới nhậm chức không lâu.

Mấy người bọn họ gặp mặt Hứa Thâm đều tỏ ra cực kỳ khách sáo. Bởi vì ngoại trừ chức vụ, trăm khur giả bọn họ vẫn coi trọng lực lượng hơn, mà Hứa Thâm lại là tồn tại hình thái thứ hai, đối với tất cả những trăm khur giả hình thái đầu tiên, đều là tồn tại được ngưỡng vọng.

Sáng sớm hôm sau, bốn người tập kết lại, đi theo Hứa Thâm cùng xuất phát.

Một chiếc xe khác đi theo là nhân viên của bộ Văn Chức trong cục, bọn họ phụ trách bố trí quy trình xuất hành và bàn bạc với khu Mẫu Hoàng.

Giữa trưa, mọi người đến khu Mẫu Hoàng.

Chương 463. Trong Sảnh Chiêu Đãi...

Khu Mẫu Hoàng cũng là khu thành thị trung tâm của thành Để, đại tửu điểm Mạc Na cũng được xây dựng ở nơi này, đường xá xung quanh sạch sẽ, có rất ít bóng dáng vụ dân qua lại, cũng thấy rất ít xiềng xích Đạo Manh xen kẽ trong những dãy kiến trúc.

Giá phòng của khu Mẫu Hoàng quyết định cấp bậc của dân cư sinh sống tại đây, mà tình hình trị an của nơi này cũng tương đối an toàn, không ít khu vực đều có sở Tuần Tra, hơn nữa bọn họ đều chịu làm việc, nếu bị cư dân khiếu nại, ngay cả sở Tuần Tra cũng sẽ bị thẩm tra.

Nơi này là địa phương nằm ngay dưới mí mắt của Nghĩ Hậu, mấy dấu hiệu dơ bẩn cũng bị hạn chế rất nhiều.

Ở đây, luật pháp thật sự có thể dùng làm vũ khí, bảo vệ cho dân thường.

Trừ phi là đắc tội với một số rất ít những nhân vật có quyền thế ngập trời.

Chiếc xe của bọn họ chạy thẳng vào sảnh Thống Trị của khu Mẫu Hoàng. Đây là một toà cung điện trắng như tuyết, được xây dựng nguy nga tráng lệ, khí thế uy nghiêm, tên là cung Tuyết, hay còn được người ta gọi là tổ ong.

Sau khi xuống xe, đám người Hứa Thâm trông thấy xe của các phân khu khác cũng lần lượt đến rồi.

Khu Vô Miên, khu Vụ Đô, khu Tự Do, khu Dạ Oanh, cộng thêm khu Mẫu Hoàng và khu Hắc Quang, chính là sáu khu lớn của thành Để.

Trong đó khu Vô Miên thuộc khu có nền kinh tế lót đáy cũng là khu hỗn loạn nhất, tiếp theo là khu Tự Do và khu Hắc Quang, mà khu Vụ Đô và khu Dạ Oanh lại tương đối thịnh vượng.

Trong đó khu Dạ Oanh thuộc loại đặc khu kinh tế, là khu lớn thứ hai được Mẫu Hoàng hỗ trợ, có luật pháp và chính sách độc lập.

Mọi người được dẫn đến sảnh chiêu đãi nằm bên trong cung Tuyết.

Hội trường này rộng rãi sang trọng, có những chiếc bàn dài khổng lồ, chất đầy hoa tươi và trái cây để tiếp đãi mọi người.

Các phân khu khác lần lượt đi vào, Hứa Thâm nhìn thấy Nguyệt Linh và bốn người đi theo cô, khiến cho Hứa Thâm có chút bất ngờ chính là, trong số những người này lại có một thanh niên đang đứng sừng sững bên cạnh Nguyệt Linh.

“Khu Vô Miên thật sự có hai tồn tại hình thái thứ hai sao?” La Hoa quan sát bọn họ một chút rồi nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói mang theo một tia kinh ngạc.

Hai tồn tại hình thái thứ hai, chẳng lẽ khu Vô Miên này là muốn vờn mình rồi?

Khư Nhãn của Hứa Thâm cũng không thể nhìn ra dao động khư lực của người khác, nhưng về cơ bản, khư lực của tồn tại hình thái thứ hai thường được thu liễm vào trong cơ thể, không có cách nào nhìn thấy được.

Và ở trong mắt những trăm khư giả hình giai đoạn đầu, loại tình huống không thể nhìn thấy này đã trở thành đặc điểm để phân biệt tồn tại hình thái thứ hai.

Suy cho cùng, nếu đôi bên cùng một hình thái, kiểu gì bọn họ cũng có thể cảm nhận được ít nhiều, chỉ khi đối mặt với hình thái thứ hai, bọn họ mới cảm nhận được đối phương giống như một cái vực sâu hắc ám, khư lực hoàn toàn bị thu lại trong cơ thể.

Hứa Thâm và Nguyệt Linh nhìn nhau, coi như chào hỏi qua ánh mắt.

“Vị kia là Sở Bạch?” Sau khi ngồi xuống, hình như thanh niên bên cạnh Nguyệt Linh phát hiện ra điều gì, gã lập tức quay sang hỏi cô.

Nguyệt Linh lắc đầu: “Là người khác.”

“Hứa Thâm sao?” Hiển nhiên người thanh niên này cũng có một chút hiểu biết về tình hình của các khu khác. Gã lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi hơi nhướn mày: “Nghe nói hắn là tân binh cường hãn, có tốc độ thăng cấp cực nhanh, chỉ

ngắn ngủi một năm đã trở thành hình thái thứ hai, đủ khả năng phụ trách khu Hắc Quang. Chỉ tiếc là người phụ trách khu Hắc Quang vẫn là Sở Bạch, một núi không thể có hai hổ, không biết giữa bọn họ có xảy ra xích mích gì không?”

Nguyệt Linh lạnh nhạt nói: “Khu Hắc Quang không chỉ có hai hình thái thứ hai, trước kia còn có một ông lão hình thái thứ hai nữa, chỉ là hiện giờ đối phương đã về hưu rồi. Cậu đừng xem thường khu Hắc Quang.”

Thanh niên nọ hơi híp mắt lại, gật đầu nói: “Thế cũng không tệ, đáng tiếc, khu Hắc Quang bọn họ không có khối u ác tính như bang Bạch Trú, nếu không, phỏng chừng tình huống của bọn họ cũng không khá hơn chúng ta bao nhiêu. Nhìn bên kia chỉ có một hình thái thứ hai, vậy là Sở Bạch kia không tới, xem ra đúng là hai người đó đang cạnh tranh với nhau.”

Nguyệt Linh liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, ánh mắt hơi dao động, trong lòng có chút lo lắng cho hắn.

Cô có biết một chút về người tên Sở Bạch kia, mặc dù cô trở thành hình thái thứ hai sớm hơn Sở Bạch, nhưng ngay từ khi Sở Bạch còn là hình thái đầu tiên, tới làm nhiệm vụ viện trợ khu Vô Miên, cô đã gặp đối phương một lần. Gã là một người tâm tư thâm trầm, lòng dạ thâm sâu, nếu một người như vậy trở thành hình thái thứ hai, trong tình huống sức chiến đấu ngang nhau, khẳng định sẽ là một đối thủ cạnh tranh tương đối khó chơi.

Nhưng... Nguyệt Linh nghĩ đến mảnh rừng Khư kia, cùng với chuyện lúc trước Hứa Thâm từng nhờ cô giúp đỡ... lo lắng trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Hai người này đều không phải kẻ dễ đối phó... Nguyệt Linh nhủ thầm trong lòng.

Nghĩ đến chuyện của bang Bạch Trú, trong lòng cô rất tò mò, không biết chuyện sau này được xử lý như thế nào.

Trên thực tế, cô từng đi hỏi thăm về chuyện này, nghe nói đúng là bang Bạch Trú có chút lung lay, nhưng bọn họ đã khôi phục lại, cục diện hiện giờ cũng không khác gì bình thường, hơn nữa có vẻ như gần đây bang Bạch Trú đang muốn triển khai hành động gì đó, bắt đầu động tay động chân nhiều hơn.

“Khu Dạ Oanh cũng có hai vị hình thái thứ hai, không hồ là đặc khu. Nhưng phỏng chừng con số này chỉ đến để ứng phó một chút thôi, nghe nói trong khu Dạ Oanh có khoảng năm hình thái thứ hai!” Đội trưởng Lý Tiềm mới nhậm chức của biên đội số hai nói.

Ban đầu gã đảm nhiệm chức đội trưởng thê đội thứ hai, về cấp độ chiến lực, rất khó đảm nhiệm đội trưởng thê đội thứ nhất, nhưng gã lại có nhân mạch rộng, cộng thêm tình trạng thiếu người trong cục, nên mới được nâng đỡ lên.

Mà đặc điểm của gã chính là tin tức nhạy bén, chẳng những quen thuộc khu Hắc Quang mà còn có hiểu biết về các khu khác.

“Hai vị hình thái thứ hai của khu Dạ Oanh có chút điệu thấp đến đây, còn hai vị hình thái thứ hai của khu Vô Miên kia lại khá phô trương đến đây. Nói không chừng, bọn họ đang muốn thoát khỏi cái tên đại khu yếu nhất, nên có vốn liếng gì cũng lấy hết ra đây rồi” La Hoa nhỏ giọng nhận xét, trong giọng nói còn mang theo chút giễu cợt.

Chương 464. Tuyển Chọn Thân Vệ!

“Khu Tự Do và khu Vụ Đô giống chúng ta, đều do một vị hình thái thứ hai dẫn đầu. Nghe nói lúc trước, bọn họ đã hao tổn trăm khur giả hình thái thứ hai trong động Khư, hiện giờ còn có thể phái hình thái thứ hai ra dẫn đầu cũng coi như giữ được thể diện.” Lý Tiềm nói.

Trong khi bọn họ đang nhỏ giọng đánh giá nghị luận thì người của các khu khác cũng đánh giá lẫn nhau, các ánh mắt đều đổ dồn về phía hình thái thứ hai dẫn đầu của mỗi khu.

Không lâu sau khi mọi người ngồi xuống, người của tổng cục khu Mẫu Hoàng cũng đến.

Mọi người liếc mắt nhìn qua, ánh mắt tất cả đều trở nên nghiêm nghị.

Tất cả năm người đại diện của tổng cục đến đây đều là hình thái thứ hai. Bọn họ được một cô gái trẻ tuổi dáng người cao gầy cầm đầu, bên cạnh lần lượt là hai người trung niên và một

già một trẻ, xếp thành đội hình như chim nhận bay về phía nam, khí thế có thừa.

Mọi người đang ngồi, nhưng ngay khi trăm khur giả hình thái thứ hai của khu Tự Do đứng dậy, tất cả đều không tự chủ được, cũng đứng lên theo.

“Đều ngồi đi, các vị chiến hữu không cần khách khí.” Cô gái dẫn đầu kia ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết, tựa như không giỏi ăn nói, lão giả ở bên cạnh lại cười ha hả, phát tay nói.

Lúc này, mọi người mới ổn định chỗ ngồi, ánh mắt đều đổ dồn về phía cô gái ngồi ở chính giữa.

Một số người tin tức nhạy bén đều cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì ngày trước, lão giả kia mới là nhất bả thủ (người đứng đầu) của tổng cục, vậy mà bây giờ đối phương lại lui xuống vị trí thứ hai rồi?

“Các vị vất vả rồi” Lão giả nọ cười ha hả rồi vui vẻ nói: “Mọi người đừng quá giữ kẽ, muốn ăn gì cứ ăn, sau khi ăn xong Nghĩ Hậu sẽ gặp chúng ta ở cung Tuyết.”

Hóa ra Nghĩ Hậu không tới đây...

Chút khấn trương trong lòng mọi người đã được thả lỏng, tất cả lập tức khách khí đứng lên bắt chuyện chào hỏi.

Nhưng tất cả đều là trăm khur giả, đa số đều không giỏi ăn nói, hoặc là dễ nói ra những câu làm mất lòng người khác, vì vậy những cuộc trò chuyện trong bữa tiệc cũng càng ngày càng ít đi.

“Nghe nói năm nay Nghĩ Hậu muốn mở rộng tuyển chọn thân vệ, có khả năng những người này sẽ được chọn từ trong các phân cục chúng ta. Các vị cần phải biểu hiện thật tốt trước mặt Nghĩ Hậu nhé, đây là cơ hội hiếm có đó.” Lão nhân cười nói.

“Mở rộng tuyển thân vệ?” Mọi người đều giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ chưa từng nghe qua tin tức này.

“Triệu lão tiên sinh, sao chúng tôi không biết chuyện này?” Người trung niên dẫn đầu khu Dạ Oanh nghi hoặc hỏi.

Lão giả khẽ cười nói: “Tôi cũng vậy thôi, cũng vừa mới được biết. Phòng chừng Nghĩ Hậu cũng vừa nghĩ đến chuyện này, hoặc ngài muốn làm như vậy, tránh cho mọi người cạnh tranh không thỏa đáng.”

Cạnh tranh không thỏa đáng... Trong lòng mọi người có chút run sợ, lập tức nghĩ đến rất nhiều khả năng, có lẽ không phải là Nghĩ Hậu vừa nghĩ đến đâu, mà ngài cố ý công bố vào lúc này mới đúng.

Nếu sớm biết được, tất nhiên các cục sẽ không an bình.

Dù sao, có thể chen thân vào đội thân vệ của Nghĩ Hậu, ngoại trừ vinh dự, càng nhiều chính là tiện lợi và quyền thế!

Đừng coi thường chức vị đội thân vệ này, có thể làm thân vệ ở bên người quân vương, cũng gần như có thể hoành hành không cần cố kỵ ở bên ngoài.

Đánh chó phải ngó mặt chủ, toàn bộ thành Bạch Nghĩ đều là của Nghĩ Hậu, có chủ nhân như vậy, ai dám đắc tội với đội thân vệ của Nghĩ Hậu?

Cơ hội!

Mọi người đứng đối diện nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương chứa đầy lửa nóng thiêu đốt và hưng phấn.

Có thể nói đây chính là niềm vui từ trên trời rơi xuống, và hiển nhiên các cục trưởng sau lưng bọn họ đều không được biết tin tức này.

Nếu không, bọn họ đã sớm có các loại chuẩn bị từ trước rồi.

Ví dụ như, hấp dẫn khư cấp B đến khu khác, nhằm ràng buộc hình thái thứ hai của khu đối phương ở lại địa bàn mình.

Trên thực tế, thủ đoạn máu chốt quyết định thắng bại, thường nằm bên ngoài bàn cờ.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn cũng không ngờ mình còn gặp được chuyện tốt như vậy, nếu có thể trở thành một thành viên của đội thân vệ, ít nhất thế lực nội thành cũng không thể tiếp tục tùy ý phái người đến bắt hấn nữa.

Tầng thân phận này còn lớn hơn thống lĩnh, thậm chí là thủ lĩnh hội Truy Quang!

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm không khỏi nhớ tới Sở Bạch. Đôi phương ngàn tính vạn tính, lại tính sai lần này, vận mệnh đúng là thần kỳ.

“Triệu lão tiên sinh, Nghĩ Hậu chiêu mộ thân vệ, có yêu cầu và hạn chế gì không? Hay là phải hình thái thứ hai mới được tham gia?” Thanh niên bên người Nguyệt Linh cũng không nhin được mở miệng dò hỏi, trên mặt không giấu được vui mừng.

Gã vừa bước vào hình thái thứ hai, lại đột nhiên đụng phải chuyện tốt như vậy. Trong lòng gã cảm thấy hẳn là bản thân mình đã may mắn được nữ thần Hắc Dạ ưu ái quan tâm rồi.

“Hình thái thứ nhất hay hình thái thứ hai đều được, chỉ cần biểu hiện ưu tú thôi, ngoại trừ chiến lực, hẳn là cũng cân nhắc trên những phương diện khác, cho nên chờ khi các vị gặp Nghĩ Hậu, nên thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Lão giả mỉm cười nói.

Nghe nói như thế, đám nhân viên đi theo các phân cục cũng lộ vẻ mặt mừng rỡ.

Đôi mắt La Hoa tỏa sáng, gã có cảm giác bản thân mình thật sự bắt được cơ hội rồi, may mà gã tranh thủ được một vị trí từ trong cục đến đây, nếu có thể gia nhập vào đội thân vệ, cũng tương đương với một bước lên trời.

“Đừng vui vẻ quá sớm, Nghĩ Hậu chọn lựa đội thân vệ có yêu cầu rất khắc nghiệt, không có bản lĩnh đặc thù rất khó đi vào.” Một cô gái ngồi ở giữa phòng lạnh lùng nói.

Mọi người nghe vậy, giống như bị dội cho một xô nước lạnh, thoáng cái lửa nóng đã nguội đi rất nhiều, đồng thời cả đám cũng có chút ngửa mặt với cô gái này, dù đối phương cực kỳ xinh đẹp, lại có thân phận không thể đắc tội, nhưng trong lòng vẫn không khỏi oán thán vài câu.

Mà hiển nhiên cô gái kia cũng không thèm để ý xem thái độ của đám người bên dưới ra sao, trên mặt lộ ra vẻ tự tin, nhìn đời bằng nửa con mắt, nói xong liền cúi đầu dùng bữa.

“Biết tin quá muộn, bằng không ta cũng có thể luyện tập trước một chút. Thật là đáng tiếc.” La Hoa nhỏ giọng nói, trong mắt

tràn đầy tiếc hận. Hiện giờ trong lòng gã chỉ còn lại chờ đợi, hy vọng vận khí của bản thân thật sự không tồi.

Những người khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Chương 465. Trục Tiếp Gặp Mặt Nghĩ Hậu!

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, lần này là Nghĩ Hậu tự mình chọn lựa, không biết tiêu chuẩn là gì.

Nhưng khẳng định rằng chiến lược sẽ là một trong những tiêu chuẩn quan trọng để khảo sát.

Rất nhanh, mọi người đã ăn xong. Và dưới sự dẫn dắt của năm vị hình thái thứ hai ở tổng cục, cả đám bọn họ khởi hành chiêu đãi xa hoa, đi vào sảnh giữa của cung Tuyết.

Ở trong này, mọi người cũng thấy được đội thân vệ đứng ở hai bên, trên người bọn họ mặc khôi giáp màu bạc, bên trên khắc họa đồ án con kiến có long lân, mang theo sát khí tinh nhuệ.

Trong mắt mọi người đều lộ vẻ ao ước, dù đôi phương chỉ có mặt ở đây để trông coi cửa lớn, nhưng địa vị lại cao hơn cả đám người bọn họ.

Ngay sau đó, cuối cùng mọi người cũng thấy được Nghĩ Hậu.

Cô ngồi ngay ngắn trên tháp bạc rộng lớn xa hoa trong cung Tuyết, trên người mặc khôi giáp màu bạc có áo choàng, ăn mặc tinh xảo giống như kỵ sĩ. Không ít người từng gặp qua Nghĩ Hậu ở trang viên của Mặc gia lúc trước, nhưng lúc này tất cả đều trở nên lạ lẫm, tựa như mới được gặp gỡ lần đầu, bởi vì cô không mang mũ giáp, để lộ ra hình dáng chân thật của mình.

Nghĩ Hậu là một cô gái có mái tóc dài màu vàng bồng bềnh như sóng biển, khuôn mặt trái xoan tinh xảo tựa thiên sứ hạ phàm, tướng mạo khác biệt với đại đa số người ở đây, dường như huyết thống trong người khác với bọn họ.

Khuyên tai tinh mỹ rủ xuống, khí chất cao quý mà tao nhã, ánh mắt lạnh nhạt, tự mang trên mình khí tức của một vị quân vương quen ngồi ở địa vị cao.

Trong khoảnh khắc cả đám người đối diện với ánh mắt này, toàn thân giống như điện giật, lỗ chân lông cả người không nhin được lập tức co lại, tất cả vội vàng cúi đầu.

“Tổng bộ cục Khư Bí, cùng với năm đại phân cục, ra mắt Nghĩ Hậu điện hạ.” Lão giả họ Triệu đứng phía trước cung kính nói.

Giờ phút này, cô gái lãnh ngạo như băng tuyết kia, cũng cúi đầu xuống, quỳ một gối hành lễ.

Những người khác thấy vậy, cũng vội vàng tuân theo lễ nghi, tất cả đều quỳ một gối hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi.” Giọng nói của Nghĩ Hậu lạnh lùng mà tao nhã, trong trẻo như từng bông tuyết đọng lại rồi rơi xuống đất, khiến trong lòng con người ta sinh ra kính sợ và ngưỡng mộ.

Mọi người lục tục đứng dậy.

“Đồ ăn có ngon không?” Nghĩ Hậu lạnh nhạt mỉm cười nói.

Lão giả họ Triệu vội vàng đáp: “Cực kỳ mỹ vị, cảm tạ điện hạ đã thịnh tình khoản đãi.”

“Mấy ngày gần đây khư thú trong thành Bạch Nghĩ tàn sát bừa bãi, không ít cư dân bị khư thú giết hại, cũng nhờ các cục không ngừng chém giết trấn áp, mới khiến dân chúng được an ổn sống qua ngày.” Nghĩ Hậu nhẹ giọng nói: “Căn cứ vào công trạng trăm khư của các cục, ta muốn ban thưởng một chút cho các người.”

Nói xong, thị nữ bên người cô tiến lên, lần lượt đọc công trạng của các phân cục.

Tổng bộ Cục Khư Bí, tổng cộng cả năm trăm 328 con khư.

Khư cấp B 8 con.

Khư cấp C 125 con...

Phân cục Dạ Oanh, tổng cộng cả năm trăm 218 con khư.

Cấp B 5 con.

Cấp C 89 con...

Lần lượt đọc từng mục cực kỳ rõ ràng.

Phân cục Hắc Quang, tổng cộng cả năm trăm 168 con khư.

Cấp B 2 con.

Khư cấp C 32 con...

Căn cứ theo công trạng được ban thưởng, có Tịnh Khư Tề, tổng cục là 5000 phần, phân cục Dạ Oanh là 4000 phần, phân cục còn lại đều là 2000 phần.

Ngoài ra còn có tiền, khư binh, tổng cục là 200 vạn, phân cục Dạ Oanh 150 vạn, những phân cục còn lại 100 vạn Lô Tập tề.

Về số khư binh, tổng cục ba kiện, phân cục Dạ Oanh hai kiện, các phân cục khác một kiện.

Tuy tất cả đều là khư binh bình thường nhất, nhưng có còn hơn không.

Dù sao khư binh cũng cực kỳ trân quý, trước mắt Hứa Thâm chỉ biết duy nhất một biện pháp có thể cướp đoạt khư binh, đó chính là động khư.

Hứa Thâm yên lặng lắng nghe người bên trên đọc tin tức, trong lòng âm thầm tính toán. Và điều khiến hắn cảm thấy kinh dị chính là, cả sáu cục cộng lại, sẽ cho ra số lượng khư bị người thành Đê tiêu diệt được trong vòng một năm, và con số này là hơn 1100 con.

Có nghĩa là ít nhất đã có mấy ngàn gia đình thương vong.

Thậm chí càng nhiều hơn.

Giả sử là mỗi gia đình có ba nhân khẩu, thì mấy ngàn gia đình bị sát hại cũng tương đương với một, hai vạn người thương vong.

Mà đây chỉ là giả thiết tích cực nhất của Hứa Thâm thôi. Có khả năng con số thực tế còn lớn hơn rất nhiều, nhất là khư cấp B, bình thường một con khư cấp B có thể hủy diệt toàn bộ mấy tiểu khu, một con khư cấp cao có sức phá hoại tương đương với một trăm con cấp thấp khác.

Các cục dẫn đầu tiến lên, nhận ban thưởng xong, trực tiếp giao cho nhân viên đi theo.

Hứa Thâm đến gần, nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Nghĩ Hậu, trong lòng dâng lên một loại cảm giác rung động lòng người, nhưng so sánh với Mái Phù đang ngồi trên tay vịn bên

người cô ấy, vẻ mặt của Nghĩ Hậu bỗng âm đạm phai mờ đi không ít.

Hứa Thâm cảm nhận được sự tức giận trong mắt Mai Phù, cũng không dám nhìn nhiều, chỉ cúi đầu nhận ban thưởng liền xoay người quay về vị trí.

Hắn nghĩ đến lớp sương mù ngoài tường, lão nhân quý dị trong ngọn hải đăng kia đã giao cho hắn một cái đồng hồ quá quýt, cùng với lời nói nhờ hắn truyền tin.

Nhưng tất nhiên, một khi hắn chưa thăm dò được tính cách của Nghĩ Hậu, cộng thêm năng lực của bản thân chưa đạt tới trình độ thỏa mãn, loại truyền lời này quá mức hung hiểm .

Không ai biết được kia lão nhân kia có quan hệ gì với Nghĩ Hậu.

Dù có thể mối quan hệ giữa hai người bọn họ rất thân mật, nhưng truyền lời trực tiếp sẽ làm bại lộ rất nhiều tin tức, mà bản thân Hứa Thâm lại không thể giải thích rõ vì sao hắn lại xuất hiện ở nơi đó, được người ta nhờ chuyển lời mà vẫn có thể sống sót trở về.

Trên đường quay về, Hứa Thâm cảm giác có một ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mình từ sau lưng, giống như mang theo đao kiếm vô hình, khiến hắn có chút sờn tóc gáy.

Đến khi hắn trở lại vị trí, thứ cảm giác kia vẫn không hề biến mất.

Hứa Thâm quay đầu nhìn về phía Nghĩ Hậu, chỉ thấy ánh mắt cô ấy rất bình tĩnh, dường như từ đầu đến giờ, đối phương chỉ lặng lẽ nhìn xuống bọn họ như vậy, không hề dừng tầm mắt quan sát bất cứ một người nào cả.

Tựa như ánh mắt chăm chú nhìn sau lưng hắn vừa rồi, chỉ là ảo giác mà thôi.

Chương 466. Năng Lực Tia Sáng!

Hứa Thâm không biết quân vương có năng lực gì, cũng không dám nghĩ ngợi lung tung.

Chờ các phân cục lĩnh xong phần thưởng, Nghĩ Hậu lại hỏi một chút tình huống của mỗi phân cục.

Xét theo góc độ nào đó, loại hỏi đáp này cũng tương tự như xác minh tin tức lẫn nhau, và tất cả mọi người đều thành thành thật thật trả lời.

Xong việc, thân thể Nghĩ Hậu hơi ngả ra, tựa vào tháp bạc, khoan thai nói: “Khá lâu rồi ta chưa được thấy trăm khư giả của các cục biểu hiện, không biết các người có hứng thú triển lộ trước mặt bốn vương hay không?”

Trong lòng mọi người đều vui vẻ, ai nấy đều biết Nghĩ Hậu đang muốn chọn lựa thân vệ rồi.

Lão giả họ Triệu cung kính cười nói: “Điện hạ, ngài đã nhìn thấy thân thủ của lão đầu tử tôi rồi, xin nhường vị trí cho những người trẻ tuổi này để ngài kiểm duyệt trước, nếu được điện hạ chỉ điểm, thì không còn gì tốt hơn rồi.”

Nghĩ Hậu lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt, lười biếng, không tỏ vẻ gì nhưng lại là ngầm đồng ý.

Cô gái lạnh lùng như băng tuyết kia xoay người, đối mặt với cả đám trăm khư giả đằng sau, nói: “Có ai trong số trăm khư giả hình thái thứ hai của các phân cục, dám lên khiêu chiến với tôi không?”

Sắc mặt mọi người khẽ biến, đúng là trong lòng họ rất không vui với thái độ kiêu căng của cô gái nọ, nhưng ai cũng biết, đối phương có thể làm cho Triệu lão thoái lui xuống vị trí thứ hai, hiển nhiên chiến lực bản thân tuyệt đối không thể khinh thường.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tạm thời không có ai lên tiếng.

“Thế nào? Chỉ là luận bàn thôi mà, cũng không ai dám sao?”
Cô gái nọ nhú mày, lạnh lùng nói.

Lão giả họ Triệu nhìn thấy cảnh này, chỉ cười dài, cũng không nói gì.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, đột nhiên người trung niên dẫn đầu khu Dạ Oanh đi ra, vẻ mặt đầy khiêm tốn, nhìn rất tao nhã lịch sự, nói: “Tiết tiểu thư, để tôi lĩnh giáo cao chiêu của cô một chút đi.”

Ánh mắt cô gái họ Tiết cực kỳ lạnh nhạt, nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện người có chút can đảm, vậy thì mời, tôi sẽ kiểm chế lực đạo.”

Gương mặt những người khác không chút cảm xúc nhưng ánh mắt lại trở nên âm trầm, hiển nhiên bọn họ nghe thấy lời này có chút khó chịu trong lòng.

“Nghe nói Triệu Duệ của khu Dạ Oanh, đã đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, là trăm khur giả có tiếng lâu năm, phụ trách khu Dạ Oanh được 8 năm rồi...” Ánh mắt Nguyệt Linh chớp loé, cô đang chăm chú nhìn người trung niên nho nhã kia.

Lúc trước, khi cô vừa bộc lộ tài năng ở khu Vô Miên, đôi phương đã là cường giả hình thái thứ hai của khu Dạ Oanh rồi, tác phong hành sự cực kỳ cường thế. Trước đó, người này từng dẫn đội đi càn quét, còn gấp rút tiếp viện cho khu Vô Miên, giảo sát một con khur cấp B, gây cho cô ấn tượng rất sâu.

“Hình thái thứ hai cực hạn...” Sắc mặt thanh niên bên cạnh khẽ thay đổi, lúc bước vào hình thái thứ hai, gã cũng nắm được các loại thông tin của hình thái thứ hai rồi.

Chiến lược của hình thái thứ hai chủ yếu bắt nguồn từ ba điểm.

Năng lực.

Trình độ khur lực.

Khur binh.

Khur binh với năng lực đều thuộc loại chưa biết, năng lực là cố định, khur binh thuộc loại nội tình, nếu đôi bên chênh lệch không nhiều, thì trình độ khur lực, và kinh nghiệm chiến đấu sẽ quyết định thắng thua.

Nếu phía đối diện nắm giữ trạng thái khur lực cực hạn, vậy càng thêm khó giải quyết rồi, trừ khi năng lực của bản thân cực kỳ biến thái, có thể dựa vào năng lực áp chế, nếu không thì gần như không thể chiến thắng được.

Nếu chưa chân chính giao phong, sẽ có rất ít hình thái thứ hai dám tự tin khẳng định rằng bản thân có thể thắng tay chém giết đối thủ.

Trừ khi bọn họ đã điều tra được năng lực của đối phương trước, khẳng định năng lực của mình có thể áp chế đối

phương.

Dưới cái nhìn bình tĩnh của Nghĩ Hậu, hai người đi vào giữa hội trường, để tránh phá hoại hội trường, hai người đều điều động khư lực, trốn vào Khư giới.

Nhưng việc này không ảnh hưởng đến quá trình quan sát của người khác, dù trăm khư giả hình thái đầu không thể bước vào Khư giới, nhưng bọn họ dùng Khư Nhãn cũng có thể theo dõi được trận chiến ở trong tầng thứ nhất trong Khư giới,.

Cô gái họ Tiết không nhiều lời, không nói thêm bất cứ câu nào, chỉ đơn giản bật ra một tiếng ‘mời’ rồi trực tiếp rút kiếm.

Triệu Duệ cũng không khách khí, gã rút kiếm trước, ngay sau đó chém thẳng về phía cô gái họ Tiết kia.

Vèo!

Thân ảnh gã lao nhanh như gió, khoảng cách hơn mười mét chỉ giây lát đã qua, lưỡi kiếm đột nhiên chém xuống.

Nhưng Hứa Thâm nhìn ra được, một kiếm này chỉ mang tính chất thăm dò.

Ánh mắt cô gái họ Tiết biến thành màu xám, đã rơi vào trạng thái mở Khư Nhãn. Ngay trong khoảnh khắc lưỡi kiếm gần chém tới, đột nhiên cô gái này bước ra, thân ảnh như linh thổ (thỏ linh) mạnh mẽ, bỏ một kiếm về phía cánh tay Triệu Duệ, nhanh, chuẩn, độc.

Triệu Duệ lại mỉm cười, trực tiếp thu kiếm về cực nhanh.

Phù!

Phần cánh tay trên trang phục tác chiến của cô gái họ Tiết xuất hiện một vết xước, dù không thể phá rách nó ra nhưng hiển nhiên cô đã trúng chiêu rồi.

Mọi người đều kinh sợ, bọn họ nhìn thấy rõ ràng Triệu Duệ kia đã thu kiếm, vốn dĩ không chạm tới đối phương... Nhưng cánh tay cô gái họ Tiết vẫn bị đánh trúng???

Hứa Thâm hít một hơi, tập trung tinh thần chăm chú nhìn hai người trước mắt.

Rất nhanh, đôi mắt hắn chớp lóe một chút, nhìn thấy một cái bóng cực mờ nhạt.

Cô gái họ Tiết lui về phía sau mấy bước, nhìn thấy vết xước trên cánh tay, sự thờ ơ trong mắt đã lắng xuống, đây chẳng qua chỉ là luận bàn, nếu là chiến đấu chân chính, khả năng cao đối phương sẽ không nhắm vào cánh tay, mà là phần cổ.

Đây cũng có nghĩa là, cô vừa gặp nguy hiểm.

Cô gái họ Tiết nhìn chằm chằm Triệu Duệ, nói nhẹ: “Năng lực thật sự không tồi.”

Triệu Duệ mỉm cười nói: “Hắn là Tiết tiểu thư cũng biết, năng lực của tôi là ‘Tia sáng’, hệ không chế.”

“Lần đầu chạm trán, quả nhiên không tồi...” Hiển nhiên, từ trong tư liệu của tổng cục, cô gái họ Tiết đã sớm biết được tình huống của toàn bộ hình thái thứ hai thuộc các phân cục khác, trừ khi là một vài hình thái thứ hai mới tấn chức, vẫn chưa bộc lộ ra năng lực, nhưng loại hình thái thứ hai lâu năm giống Triệu Duệ, đã trải qua rất nhiều nhiệm vụ, năng lực đã sớm bộc lộ từ lâu.

“Tiết tiểu thư không định cho tôi chứng kiến năng lực của cô để mở mang tầm mắt sao?” Triệu Duệ mỉm cười nói.

Cô gái họ Tiết nói nhẹ: “Tôi sợ anh gặp chuyện không may.” Nói xong, lại cầm kiếm chém đến.

Chương 467. Phòng Hòa Tấu Màu Vàng!

Triệu Duệ cũng vung kiếm. Rõ ràng đao phong của gã đã chém ra trước khi lưỡi kiếm của cô gái họ Tiết chém xuống nhưng người bị chém trúng trước lại là gã?

Nói chính xác hơn, ngay trong khoảng khắc bầu không khí vang lên âm thanh leng keng, đột nhiên cánh tay Triệu Duệ trở nên run rẩy, giống như vừa bị lưỡi kiếm đánh trúng.

Trong mắt Triệu Duệ hiện ra một tia kinh ngạc, chỉ vèn vèn trong một lần giao chiến, lại có thể đoán ra vị trí lưỡi kiếm thật sự của gã?

Thực tế gã có hai thanh kiếm, một thanh khác ẩn mình trong khe hở của tia khúc xạ.

Triệu Duệ không dừng lại, gương mặt trầm xuống, lại ra tay một lần nữa, trong khoảnh khắc giao chiến, đột nhiên tia sáng lóe ra, mặc dù cô gái họ Tiết đã sớm có phòng bị, kịp thời nhắm mắt lại, nhưng vẫn có chút sai lầm, đầu vai lại xuất hiện một vết xước.

Hai lần giao chiến, cũng là hai lần cô bị thương.

Cô gái họ Tiết mở mắt, nhìn chăm chăm vào Triệu Duệ phía đối diện, đầu tay đôi với đối phương cũng đồng nghĩa với việc cô phải từ bỏ thị giác của chính mình, nếu không bất cứ lúc nào từ phía đối diện cũng có khả năng xuất hiện ánh sáng cực mạnh hoặc là tia sáng biến hóa, sẽ đẩy cô rơi vào nguy hiểm.

Nhưng trong tình huống tự phế thị giác để chiến đấu, thì không cần biết cô có khả năng thích ứng nhanh đến mức nào, cũng rất khó nhắm mắt mà giải quyết được một vị hình thái thứ hai thành thực lão luyện.

“Quả nhiên không thể xem thường...” Cô gái họ Tiết khẽ thở dài.

Triệu Duệ mỉm cười: “Tiết tiểu thư mới là đối thủ khiến người ta khâm phục.”

Lời gã nói tuyệt đối là thật lòng.

Ngay khi vừa ra tay lần thứ hai, gã đã nhắm thẳng đến cổ họng nhưng bị đối phương tránh được, chỉ chịu một vết thương trên bả vai. Nếu đối lại là người khác, đoán không chừng trận đấu đã kết thúc rồi.

Khứu giác chiến đấu của cô gái trước mắt nhạy bén tới mức làm người ta kinh sợ.

“Anh phải chuẩn bị cho tốt nhé...” Cô gái họ Tiết nhìn chăm chăm vào gã: “Tôi sẽ dùng tới năng lực của mình, nhưng bản thân tôi cũng không dám chắc mình có thể hoàn toàn không chế được năng lực hay không, có thể bất cẩn một chút rồi... Lỡ tay giết chết anh hay không.”

Khi cô nói chuyện, dường như trong bầu không khí xung quanh có tiếng hát vang lên.

Là một bản nhạc.

Cùng lúc đó, mọi người đều nhận thấy, dường như toàn bộ những tia sáng khắp nơi có mặt ở khắp nơi trong hội trường, đều trở nên sáng rực hơn, và trong ánh sáng rực rỡ nọ còn có thêm một mảnh màu vàng.

Tiếp theo, một màn làm người ta ngạc nhiên xuất hiện, chỉ thấy những hạt vàng mỏng lung kia cấu tạo thành thân ảnh mơ hồ, giống như một dàn nhạc thanh nhã, bao vây quanh người cô gái họ Tiết kia.

Có người đàn violon, người đàn cello, người contrabass.

Ba vị nhạc công ấy, phân biệt là một người phụ nữ duyên dáng, một người trung niên và một lão giả.

Theo dây đàn không ngừng rung động, khúc nhạc bay bổng, phiêu đảng ra ngoài.

Một màn tráng lệ này, làm người ta chấn động.

Nhạc khúc lan tỏa khắp nơi, và rất nhanh, Triệu Duệ bỗng có cảm giác trên mặt mình vừa xuất hiện một chút tê dại, gã không nhìn được, duỗi tay sờ lên, lập tức phát hiện vết máu trên mặt.

Và tất cả những nơi tê dại đều bị nứt ra.

Máu tươi giàn giụa!

Trong chốc lát, mặt gã đã đầy máu tươi, nhìn qua cực kỳ thâm.

Mặc dù miệng vết thương không sâu nhưng tình huống này đã khiến Triệu Duệ cảm thấy sợ hãi. Bỗng nhiên gã phóng thích năng lực, bao phủ phạm vi mười mét xung quanh, tạo ra một cái lồng giam hắc ám.

Quang Tuyền Cách Tuyệt! (Ngăn cách tuyệt đối với tia sáng bên ngoài)

Ở trong bóng đêm này, chỉ một mình Triệu Duệ mới có thể nhìn thấy vị trí của đối phương, bỗng nhiên gã cấp tốc lao đi.

Nhưng vừa vặn vào lúc này, ngay khi khúc diễn tấu màu vàng bị hắc ám bao phủ, âm thanh vốn du dương trong đại sảnh bỗng xuất hiện một tiếng vang nặng nề.... Như tiếng trống chiều chuông sớm, làm chấn động lòng người.

Doong! Doong!

Cùng với nhịp trống trầm muộn, là từng âm thanh trầm thấp vang lên, phong tỏa khu vực có đường kính mười mét xung quanh, vòng hắc ám chọt dao động như sóng biển, dường như chúng đang run rẩy, muốn tán loạn đến nơi.

Theo tiếng trống thứ năm vang lên, tầng hắc ám đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, khu vực bên trong sụp đổ, có thể trông thấy cảnh tượng vốn bị giam cầm lúc trước.

Ngay lúc này, ở bên cạnh ba nhạc công lúc ban đầu, có một tay trống lưng còng, mặc trên mình một bộ quần áo kỳ dị.

Tay trống này đang gõ chiếc trống màu vàng trước mặt mình, mà ở bên kia, cơ thể Triệu Duệ chọt căng cứng tại chỗ, hai tay ôm đầu, quỳ rạp xuống đất.

Máu tươi từ trong miệng, trong mũi, trong tai trào ra, gương mặt đầm máu, khác biệt hoàn toàn với dáng vẻ ôn nhu nho nhã trước đó, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

Ánh sáng màu vàng trong mắt cô gái họ Tiết dần dần lắng xuống, dần nhạc diễn tấu màu vàng xung quanh hội trường cũng dần tan đi.

Dường như trong mắt mấy nhạc công đang diễn tấu bên kia vừa lóe ra một tia sáng quý dị, như có như không mà nhìn chằm chằm vào Triệu Duệ đang ngã xuống đất một cái, rồi tan biến như một cơn gió vàng, mãi cho đến khi hoàn toàn tan vào hư vô.

Trận đấu kết thúc rồi.

Mọi người nhìn bên trong chỉ còn lại Triệu Duệ vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt đầy thống khổ. Cả đám người xung quanh đều chấn động.

Năng lực của cô gái họ Tiết này là cái gì?

Chẳng lẽ âm thanh quý dị kia, chính là thủ đoạn công kích?

“Có vẻ như đây là năng lực của hệ đặc chất. . Loại năng lực quý dị nhất.”

Không ít hình thái thứ hai đều hướng ánh mắt ngưng trọng pha lẫn một chút kiêng kỵ, nhìn về phía cô gái lạnh lùng kiêu ngạo

kia.

Bởi vì dù cô đã bộc lộ ra năng lực của mình nhưng bọn họ vẫn không hiểu nổi, rốt cuộc năng lực này là gì?

Theo những biến hóa vừa xảy ra trên sân đấu, bọn họ chỉ có thể phát hiện được, dường như phương thức công kích của cô chính là bản nhạc vừa được diễn tấu kia?

“Đây là năng lực của tôi, phòng hòa tấu màu vàng...” Ánh mắt cô gái họ Tiết mang theo vài phần mê ly, giống như vừa trở về từ trong khúc nhạc tình mỹ nọ, rồi khẽ thở dài: “Đáng tiếc, tôi vẫn chưa thể diễn tấu ra bản nhạc hoàn mỹ như thầy của mình...”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động. Ngay nửa đoạn nhạc lúc trước, hắn đã thử bịt lỗ tai mình lại, nhưng hơi ngạc nhiên phát hiện thứ âm nhạc kia vẫn có thể vào trong đầu.

Không thể ngăn cách được.

Đây giống như là một loại lực lượng xâm nhập vào tinh thần.

Chương 468. Kẻ Khiêu Chiến Hứa Thâm!

Hắn nghĩ đến lời Mặc Tiểu Tiểu nói, danh sách thành viên hạch tâm của cao tộc trong nội thành, đều là năng lực giả hệ đặc chất.

Lúc ấy, Hứa Thâm vẫn không quá để ý, nhưng hiện giờ hắn lại rõ ràng cảm nhận được, năng lực của hệ đặc chất này đáng sợ vượt qua những năng lực của hệ khác.

Dù vừa nãy Hứa Thâm ra trận, hắn cũng không dám chắc bản thân sẽ chiến thắng. Suy cho cùng, vừa nãy bọn họ cũng chỉ là những người đứng ngoài quan sát, không có tự mình thử qua năng lực tập kích của đối phương.

“Giúp hắn trị liệu đi.” Giọng nói hờ hững tao nhã của Nghĩ Hậu truyền đến.

Một thân vệ mặc giáp bạc đi ra từ phía sau đại điện, đến trước mặt Triệu Duệ, đỡ gã dậy, rồi kinh dị phát hiện con người của đối phương đã thối rữa .

Gã nắm lấy bàn tay của Triệu Duệ, rồi thông qua năng lực, giúp trọng cấu, tái sinh lại máu thịt của đối phương. Rất nhanh, màng tai, con ngươi, đầu lưỡi trong khoang miệng đang thối rữa của Triệu Duệ... tất cả đều dần dần được tái sinh trở lại.

Đau đớn cũng theo đó mà dịu đi.

Triệu Duệ mở mắt, tri giác được khôi phục khiến cho gã có cảm giác sống lại.

Tuy chiến đấu vừa rồi chỉ là luận bàn nhưng gã lại có cảm giác như bản thân vừa chết đi một lần, ánh mắt nhìn cô gái hai mươi năm tuổi lạnh lùng cao ngạo trước mắt, một tia coi thường trong đáy lòng trước đó đã biến thành kiêng kỵ sâu sắc.

Người ta có thể ngạo mạn như thế, đúng là có phần năng lực này.

Khó trách lại đẩy được lão Triệu đi xuống.

“Còn ai nữa không?” Cô gái họ Tiết hướng ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía những người khác.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng, dù năng lực của đối phương đã lộ ra nhưng bọn họ vẫn không chút nắm chắc có thể áp chế được.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Nghĩ Hậu, thấy đối phương không ngăn cản.

Với thân phận của Nghĩ Hậu khẳng định là cô đã biết năng lực của cô gái họ Tiết kia nhưng lại cho phép cô ấy kiêu ngạo như thế, là muốn để cô ấy đến kiểm nghiệm thành tích của mọi người sao?

Nếu là như vậy, có lẽ đánh không lại cô ấy cũng là chuyện bình thường.

Xem ra ngoại trừ chiến lực, hiển nhiên quá trình lựa chọn thành viên cho đội thân vệ, còn coi trọng các phương diện khác nữa, nếu không cứ chọn luôn cô gái này là được rồi.

Trong lúc Hứa Thâm vẫn đang suy nghĩ xem mình có nên đi lên thử hay không, thì bên kia, dường như Nghĩ Hậu đã nhìn ra mọi người hoàn toàn không có dự vọng muốn khiêu chiến, vì vậy lập tức phân phó cô gái họ Tiết lui xuống trước.

Hiện giờ không còn hòn núi lớn như cô gái họ Tiết ấy nữa, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm. Kế tiếp là một người trung niên khác của khu Dạ Oanh dẫn đầu bước ra khỏi hàng, khiêu chiến mọi người.

Lần này, những người khác không lùi bước nữa, cả đám lục tục ra trận.

Chẳng bao lâu, vòng chiến đấu thứ hai đã bắt đầu diễn ra trong sảnh.

Hình thái thứ hai của khu Dạ Oanh quyết đấu cùng khu Vụ Đô.

Hứa Thâm ở bên cạnh lẳng lẳng quan sát, không nóng lòng ra tay, xem năng lực của người khác nhiều thêm một chút, ra tay càng nắm chắc hơn.

Đúng là sau khi Hứa Thâm bước vào trạng thái thứ hai, hắn cũng chém giết vài vị hình thái thứ hai rồi, nhưng cũng không vì vậy mà hắn khinh thường những tồn tại hình thái thứ hai khác, giống như năng lực của cô gái họ Tiết lúc trước, nếu mạo muội gặp phải, ngay cả phương thức công kích của đối phương cũng không rõ ràng, chứ đừng nói đến chuyện ngăn cản.

Thậm chí loại năng lực này, còn có thể hủy diệt khur lực ở mức độ khác nhau.

Chẳng bao lâu sau, khu Dạ Oanh liền dẫn đầu thắng lợi, hai người đến điểm là dừng, nhưng xét về khả năng đối đầu, khu Vụ Đô có chút kém hơn rõ ràng, bị đánh bật khỏi thể trận.

Những người ở các khu vực khác thấy vậy, cũng tự mình ra trận.

Lần này đến khu Vô Miên xuất chiến, người mà Nguyệt Linh lựa chọn khiêu chiến chính là đầu lĩnh của khu Tự Do. Cô là năng lực giả hệ cường công, thân pháp nhẹ nhàng linh động, nhanh nhẹn như nguyệt hồ. Chỉ thấy cô mau chóng xuyên qua thể công tạo nên từ khả năng thao túng hỏa diễm của đối phương, sau đó trực tiếp đánh bại gã, cho thấy kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ lão luyện.

Phải biết rằng, các loại năng lực cực kỳ đa dạng phong phú, bởi vậy rất khó để nói rõ rút cuộc loại năng lực nào mạnh, loại

năng lực nào yếu hay loại nào chiếm ưu thế hơn, và điểm mấu chốt để quyết định thắng bại, nằm ở chỗ bản thân có hiểu được cách vận dụng và điều khiển năng lực của mình hay không.

Ngoại trừ năng lực của hệ đặc chất.

Đại đa số năng lực thuộc hệ đặc chất, đều có ưu thế hơn so với các loại năng lực khác.

“Vị Hứa tiên sinh kia, chúng ta cũng tới so chiêu nhé, ý anh thế nào?” Sau khi Nguyệt Linh giành thắng lợi liền lui về sau, người thanh niên đứng bên cạnh cô cũng chuẩn bị ra tay. Và hơi bất ngờ vì đối thủ mà gã chọn lựa lại chính là Hứa Thâm.

Nguyệt Linh nghe được lời người thanh niên nọ nói, sắc mặt khẽ biến đổi, cô không khỏi liếc mắt nhìn gã một cái, cao giọng hỏi: “Cậu điên rồi sao?”

Người thanh niên đưa mắt nhìn về phía Hứa Thâm, biểu cảm rất tự nhiên, trong ánh mắt tràn ngập tự tin, nói với Nguyệt Linh đang đứng bên cạnh mình: “Cô đừng giật mình như vậy chứ? Tôi sẽ hạ thủ lưu tình. Dù cô nói lúc trước khu Hắc Quang từng viện trợ cho khu chúng ta, nhưng trước kia khu chúng ta cũng viện trợ cho khu Hắc Quang mà, loại nhiệm vụ viện trợ này không là gì cả.”

Sắc mặt Nguyệt Linh trầm xuống, nói: “Anh không phải là đối thủ của cậu ta, anh đang tự hủy đi tiền đồ tương lai của chính mình đấy!”

Nếu có thể hiển lộ năng lực của bản thân và chiến thắng trước mặt Nghĩ Hậu, tự nhiên sẽ càng được chú ý nhiều hơn, nhưng theo quan điểm của cô, đối phương đi khiêu chiến Hứa Thâm, tám chín phần mười là thất bại.

Ngay cả bản thân cô cũng không nắm chắc có thể đánh bại được Hứa Thâm mà.

Nhất là lúc trước, cô từng chứng kiến Hứa Thâm ra tay một lần ở trong động khư. Hắn chỉ xuất ra một kiếm, một kiếm này lại chém giết tồn tại hình thái thứ hai phe đối diện.

Lực lượng khủng bố kia... chính cô cũng không dám giao phong.

“Cô đừng nói đùa.” Thanh niên nọ kinh ngạc nhìn cô, chợt nở nụ cười: “Dù cậu ta có thiên phú dị bẩm, thì suy cho cùng vẫn chỉ là người mới bước vào cái vòng luân quần của chúng ta chừng một năm nay thôi, mà tôi đã ở đây tới năm năm rồi!”

Chương 469. Quả Hồng Mềm Dễ Nắn Nhất Tại Hiện Trường...

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

“Nói về kinh nghiệm chiến đấu, kinh nghiệm của tôi càng phong phú hơn cậu ta, nói về sức mạnh, hai người chúng tôi lại sèn sèn như nhau. Và cái tôi muốn so tài ở đây chính là năng lực. Cậu ta là người mà tôi nắm chắc có thể chiến thắng nhất, tôi còn đang sợ người khác cướp mất cậu ta của tôi đấy.”

Trong mắt người thanh niên này, Hứa Thâm chính là quả hồng mềm dễ nắn nhất tại hiện trường.

Nếu như vị Sở Bạch của phân cục Hắc Quang kia đến đây, gã còn không dám nắm chắc, dù sao Sở Bạch kia cũng là tồn tại nổi tiếng đã lâu, đối phương chính là đại đội trưởng của biên đội số một tại khu Hắc Quang nhiều năm, dù mới đột phá vào hình thái thứ hai, nhưng vẫn khiến người ta không thể khinh thường.

Nhưng Hứa Thâm... chỉ là một người mới non nớt mà thôi.

Theo gã suy nghĩ, rất có khả năng bản thân chỉ cần dựa vào năng lực biến hóa và biến chiêu công kích, cũng có thể làm hấn luống cuống tay chân rồi.

“Cậu quá coi thường người ta rồi. Cả tôi cũng không nắm chắc có thể đánh thắng được cậu ta.” Sắc mặt Nguyệt Linh chuyển thành âm trầm, cố gắng khuyên can người thanh niên nọ.

“Không phải chứ?” Thanh niên nọ kinh ngạc nhìn cô, sao Nguyệt Linh có thể nói ra những lời này chứ?

Quá khoa trương rồi.

“Thừa dịp người ta còn chưa đáp ứng, cậu mau đối đối thủ đi.” Nguyệt Linh nhanh chóng nói.

Thanh niên nọ hơi nhướng mày, lời mời đã được đưa ra, ngay bây giờ lại đối đối thủ, sẽ lúng túng ngượng ngùng đến mức

nào chứ?

Trong khi gã đang cân nhắc độ thật giả trong lời nói của Nguyệt Linh, Hứa Thâm bên kia trông thấy ánh mắt của những người khác đang nhìn về phía mình, cũng bình tĩnh mở miệng đáp ứng lời mời khiêu chiến.

Nguyệt Linh nghe thấy hấn lên tiếng, lập tức nhìn qua, ánh mắt cô đầy phức tạp, chỉ khẽ lắc đầu ra hiệu với hấn.

Hứa Thâm nhìn ra ý tứ của Nguyệt Linh, cô muốn hấn hạ thủ lưu tình.

Cố gắng hết mức đi... Hứa Thâm cũng không dám khinh thường và tùy tiện cố ý giúp người để được mang ơn. Bởi vì bất cứ tồn tại hình thái thứ hai nào cũng không thể khinh thường, sơ suất là không có trách nhiệm với chính bản thân mình.

Thanh niên nọ thấy Hứa Thâm đã nhận lời, cũng không nghĩ nhiều nữa, liền tiến lên giữa sân, điều chỉnh lại thân thể, sau đó nhanh chóng trốn vào trong Khu giới.

“Đến đây đi, nghe Nguyệt Linh nói cậu rất mạnh, hãy để tôi được mở rộng tầm mắt nào.” Thanh niên nọ mỉm cười nói.

Hứa Thâm không nói gì, hấn cũng trực tiếp trốn vào trong Khu giới.

Hai người đứng đối diện nhau, thanh niên nọ thấy Hứa Thâm vẫn đứng yên không nhúc nhích, hai mắt nheo lại, có vẻ nghiến ngậm nói: “Không rút kiếm ra sao? Nếu tôi ra tay, có thể cậu sẽ không kịp rút nữa đâu.”

“Đến đây đi.” Hứa Thâm cảm thấy gã này nói chuyện hơi nhiều. Nghĩ Hậu sẽ chọn một người thích ồn ào như vậy làm thân vệ sao?

Trong mắt thanh niên nọ lộ ra hàn ý, gã có cảm giác bản thân bị coi thường, nhưng cùng lúc đó lại thầm cười lạnh trong lòng. Hứa Thâm trở thành hình thái thứ hai chỉ sớm hơn gã có mấy tháng mà thôi, gần như là tồn tại thuộc cùng một thời kỳ, hấn có cái gì mà kiêu ngạo chứ?

Tăng!

Đột nhiên gã rút kiếm, vọt về phía Hứa Thâm.

Phải nhất kích tất sát... Ánh mắt người thanh niên nọ lộ ra hào quang, gã đã chuẩn bị sẵn sàng để dùng tư thế cường thế nhất giành thắng lợi trong hồi chiến đấu này, làm vậy mới có thể khắc sâu ấn tượng vào trong lòng Nghĩ Hậu.

Suru!

Bóng dáng gã đột nhiên biến mất, như thể đã hóa thành trong suốt.

Là biến mất vì tốc độ quá nhanh ư? Không phải là nhanh đến biến mất, mà là năng lực.

Hệ ảnh tử!

Tất cả mọi người đều mở Khư Nhãn, ngưng mắt dò xét chung quanh.

Phải biết rằng, năng lực giả hệ ảnh tử không dễ bị phát hiện ra, rất thích hợp cho nhiệm vụ ám sát, nhưng lại dễ dàng bị khắc chế bởi hệ cảm giác, trừ khi phải có năng lực hệ ảnh tử cực kỳ đặc thù nào đó.

Trong nháy mắt, thanh niên nọ đã vòng ra sau lưng Hứa Thâm.

Kiểm quang trong tay gã nhanh chóng chém tới.

Nhưng đây chỉ là một đòn công kích giả vờ, vì gã cũng không xác định được năng lực của Hứa Thâm. Nếu đối phương thuộc hệ cảm giác, rất có khả năng sẽ phát hiện được chuyển động của gã, bởi vậy gã mạo muội tập kích chẳng phải đã trúng ý muốn của đối thủ rồi?

Mũi kiếm xẹt qua, trong khoảnh khắc khi mũi kiếm sắp chạm vào Hứa Thâm, thanh niên nọ mới nhìn thấy hấn rút kiếm ra.

Quả nhiên hấn có thể phát hiện được, Hứa Thâm này là năng lực giả hệ cảm giác sao?

Ánh mắt thanh niên ngưng tụ lại, năng lực bị khắc chế, làm gã có chút ngoài ý muốn và tiếc nuối.

Nói như vậy, dưới tình huống hoàn toàn không có một chút ưu thế nào, gã cũng không nắm chắc sẽ chiến thắng được Hứa Thâm, nhưng ... nhìn theo hướng trái ngược, nếu dưới tình huống năng lực bị khắc chế mà gã còn có thể chiến thắng được

Hứa Thâm, chẳng phải biểu hiện của gã sẽ càng thêm chói mắt hay sao?

Cũng may một kiếm này, gã không toàn lực ra tay, bởi vậy có thể nhanh chóng thu lực biến hướng.

Trong khi người thanh niên nọ đang âm thầm cảm thấy may mắn vì kinh nghiệm chiến đấu phong phú của mình, thì đột nhiên gã lại phát hiện, một luồng ánh sáng màu trắng bạc vừa nhanh chóng lướt qua trước mắt mình.

Nhanh quá!

Đồng tử trong hốc mắt thanh niên nọ lập tức co rút lại. Gã vội vàng vứt bỏ thanh kiếm, muốn xoay người né tránh.

Nhưng không biết từ khi nào, chuyển động của cơ thể lại trở nên cực kỳ chậm chạp, dường như có vô số cánh tay đang lôi kéo lấy gã, không cho cơ thể làm ra phản ứng.

Đúng vậy, bởi vì không biết từ khi nào xung quanh cơ thể hắn, lại có thêm một số sợi tơ, chúng cực kỳ cứng rắn, bủa vây tới y như mạng nhện, rồi trực tiếp dính lên thân thể gã, cố định lại.

“Tăng” một tiếng, tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, hoa lửa bắn ra, thanh niên nọ cảm thấy bả vai đau đớn, luồng lực lượng mạnh mẽ chấn cho thân thể gã bay ngược ra ngoài.

Ngược lại, Hứa Thâm đang bình tĩnh đứng ở bên kia, trong tay cầm kiếm, ánh mắt bình thản nhìn vào gã.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt thanh niên nọ biến thành màu gan lợn, trông cực kỳ khó coi. Gã vội vàng đứng dậy từ dưới mặt đất, há miệng gầm nhẹ một tiếng, lại xông về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm cau mày, hắn lại vung kiếm lên, mũi kiếm xẹt qua tóc thanh niên nọ, tạo thành một vết tích.

Năng lực của người thanh niên kia bị khắc chế, lúc này gã hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của bản thân để ứng phó, nhưng tất cả mọi cố gắng của gã đều bị Hứa Thâm nghiền nát.

Trong lòng dâng lên xấu hổ và tức giận, từ hốc mắt thanh niên nọ không khỏi lộ ra sát ý hung tàn.

Chương 470. Cuộc Chiến Thứ Hai!

“Dừng tay đi.” Nguyệt Linh thấp giọng nói.

Cô có thể nhìn ra Hứa Thâm đã hạ thủ lưu tình, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới thể diện của khu Vô Miên.

Những trăm khur giả hình thái thứ hai đang đứng ngoài sân, cũng nhìn ra thắng bại đã phân, nếu lúc này kẻ thua còn tiếp tục cật lực, chỉ để lại ấn tượng xấu mà thôi.

Người thanh niên nọ cắn răng, nhịn xuống cảm xúc đang mất kiểm soát trong lòng, nói với Hứa Thâm: “Năng lực của anh là hệ cảm giác?”

Đúng là đã biết rõ còn cố hỏi, trong lời nói còn nồng nặc mùi vị không cam lòng, thậm chí còn có một chút ý niệm muốn cứ vẫn thể diện cho chính mình.

Suy cho cùng, năng lực của gã bị năng lực của đối phương khắc chế, bị người ta đánh bại cũng là chuyện bình thường... Cỗ lễ Nghĩ Hậu sẽ cho rằng như vậy.

Hứa Thâm hơi nhướn mày, nhưng không nói gì, cậu cảm nhận được cái gì thì nó chính là cái đó, ai sẽ ngóc đến độ công khai nói rõ năng lực của chính mình cho người khác đây?

Thấy Hứa Thâm không nói gì, thanh niên nọ càng thêm phần nộ, nhưng vẫn giữ được lễ tiết, cúi đầu trước Nghĩ Hậu, sau đó lui ra, chỉ là ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, trong mắt lóe lên phần nộ và oán độc.

Hứa Thâm chú ý tới ánh mắt của thanh niên nọ, đôi mắt thoáng chớp động, sau đó hắn cũng cúi đầu với Nghĩ Hậu, rồi yên lặng lui trở lại vị trí của khu Hắc Quang.

“Tốt nhất là cậu đừng đi trêu chọc cậu ta. Tôi vừa nói rồi đó, cậu không phải là đối thủ của cậu ta đâu.” Nguyệt Linh nhìn ra sát ý của người thanh niên nọ, lập tức cau mày thấp giọng cảnh cáo. Cô không hy vọng một hạt giống của khu Vô Miên thật vất vả mới quật khởi được, lại xảy ra chuyện, đến lúc đó một mình cô sẽ phải chống đỡ khu Vô Miên, tình cảnh khó chịu cực kỳ.

“Cậu ta quá ngông cuồng!” Người thanh niên nọ cắn răng, cố tìm cho mình một lý do.

“Là cậu đi khiêu chiến người ta trước.” Nguyệt Linh cảm thấy gã có chút buồn cười.

Thanh niên kia nghe vậy, chẳng những đôi mắt không thư thái hơn, ngược lại phần nộ và hận ý ngày càng mãnh liệt.

“Đường như Hứa tiên sinh ở khu Hắc Quang, còn chưa xuất ra toàn lực. Còn ai muốn khiêu chiến với cậu ấy không nào?”

Lúc này, lão giả họ Triệu lúc trước, đột nhiên mỉm cười nói, đồng thời hướng ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Hứa Thâm, có vẻ hơi lấy lòng hắn một chút.

Hứa Thâm thoáng nghi hoặc, không biết đối phương đang muốn làm khó hắn, hay là đang giúp hắn đây?

“Vậy để tôi tới thử xem, có vẻ như năng lực vừa rồi của Hứa tiên sinh là hệ cảm giác? Lại có thể nhạy bén cảm nhận được công kích của vị Lý tiên sinh kia, vừa vặn tôi là hệ thao túng, xét về năng lực của chúng ta, hắn là không chiếm ưu thế.” Một vị trung niên của tổng cục đi ra cười nói.

Hứa Thâm nhìn thấy lão giả họ Triệu khẽ gật đầu với người trung niên kia, trong lòng lập tức hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Thì ra lão làm như vậy hoàn toàn không phải đang giúp hắn, chỉ muốn dùng hắn làm phong bật mà thôi. Nói cách khác, đối phương nhìn hắn biểu hiện quá mạnh mẽ, cho nên để cho hình thái thứ hai của tổng cục lên đánh bại hắn, làm nổi bật người một nhà?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, không biết suy đoán này của hắn là đúng hay sai, và có oan uổng cho đối phương hay không, nhưng mặc kệ như thế nào, đã tới rồi, thì nhất định phải thắng!

“Mời.” Hứa Thâm lại bước ra.

“Hứa đội cẩn thận.” Đám người La Hoa lộ vẻ mặt lo lắng, dù sao Hứa Thâm cũng vừa trải qua một hồi chiến đấu.

Thoạt nhìn trận chiến vừa rồi, hắn chỉ đánh ra một chiêu liền phân thắng bại, nhẹ nhàng hời hợt, nhưng ai cũng không biết

một chiêu vừa rồi đã khiến Hứa Thâm tiêu hao như thế nào.

Chẳng bao lâu sau, hai người Hứa Thâm đã trốn vào trong Khư giới.

Người trung niên nở nụ cười, nhìn thấy Hứa Thâm vẫn bày ra tư thế công kiếm trên lưng như vừa nãy, gã cũng không tự làm mất mặt mình bằng việc mời Hứa Thâm rút kiếm nữa, hướng chi vừa rồi, gã cũng được nhìn thấy Hứa Thâm rút kiếm rồi, phải nói là nhanh như kinh hồng, đúng là người ta có tư cách để ngạo mạn.

Chỉ là... Sĩ diện trước mặt gã, vậy thì xui xẻo rồi.

Người trung niên nọ nhanh chóng rút đao rồi ra tay, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống. Ngay sau đó, những chiếc gai nhỏ tựa thủy tinh trong suốt nhỏ bé, không ngừng ngưng tụ trong không khí, rồi tựa như hàng đồng mũi tên độc của ong, chúng chỉ chít bắn nhanh về phía Hứa Thâm.

Nhãn cầu, miệng và mũi, là những khoảng trống mà trang phục tác chiến không thể bảo vệ được.

Thao túng băng tuyết, đây chính là năng lực của gã!

So với việc tạo ra các tảng băng lớn, gai nhọn, gã càng thích chế tạo những bông tuyết nhỏ bé hơn. Nếu để ám sát người bình thường, chúng sẽ lặng im không một tiếng động tiêu diệt sinh cơ, thậm chí ngay cả bằng chứng cũng không để lại, bởi vì băng tuyết sẽ tan chảy ngay sau đó.

Mà khi đối mặt với trăm khur giả, những bông tuyết nhỏ bé này cũng có thể mang đến tác dụng kỳ diệu, như công kích vô hình nhưng trí mạng chẳng hạn!

“Ủm?” Quả thật Hứa Thâm cũng không nhìn thấy quá nhiều bông tuyết, nhưng thông qua lưới sợi khur, hắn lại cảm nhận được chúng.

Hơn nửa phần thân thể của Hứa Thâm đang được sợi khur bao phủ, khi những viên bông tuyết bén nhọn chỉ chít kia va chạm vào sợi khur, Hứa Thâm lập tức biết được, đây chính là công kích của đối thủ.

Cộng thêm tình huống nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm.

Hứa Thâm đã mơ hồ đoán được một chút.

Nếu người đối diện với vị trung niên này là năng lực giả hệ thao túng giống gã, ví dụ như vị tiên sinh hình thái thứ hai có khả năng thao túng tia sáng trước đó chẳng hạn, muốn đối phó với chiêu này, người ta hoàn toàn có thể dùng tia sáng phản xạ, làm những bông tuyết này hiển hiện ra.

Ví dụ như tạo ra một vòng cầu vòng, rồi thông qua nơi cầu vòng xuất hiện, xác định được vị trí của bông tuyết.

Nhưng Hứa Thâm lại không có năng lực như vậy.

Cũng may hắn có sợi khur, có thể bắt giữ được bông tuyết

Trong phút chốc, khur lực trong cơ thể Hứa Thâm đã ào ạt phóng thích ra ngoài, ngưng tụ kết xuất ra càng nhiều sợi khur hơn, từng tầng đan xen vào nhau.

Một màn kỳ dị xuất hiện, không gian trong phạm vi nửa trượng trước mặt Hứa Thâm, dần dần để lộ ra bông tuyết khô, chúng chồng chất với nhau tạo thành một quả cầu bao trùm lấy hắn.

Chương 471. Nó Chính Là Bí Thuật!

Tại thời điểm này, những người khác bên ngoài sân, cũng thấy được đòn công kích này của người đàn ông trung niên nọ, ai nấy đều có chút kinh hãi.

Một sát chiêu quỷ dị như vậy, thật khó lòng phòng bị chu toàn.

“Quả nhiên năng lực giả hệ thao túng đều âm hiểm ti tiện!” Những năng lực giả hệ cường công thâm mãnh trong lòng, bọn họ thích quang minh chính đại vật lộn, nhưng hệ thao túng lại thích chơi chiêu ngầm.

“Đây mới là năng lực thực sự của cậu?” Người trung niên nhìn thấy công kích của mình bị chặn lại, sắc mặt khẽ biến đổi. Nhưng thế công chưa dừng lại, hàn khí lập tức tụ tập tới, nhanh chóng lan tràn sát đất, chỉ cần chạm vào thân thể Hứa Thâm, gã liền có thể thông qua năng lực, làm đông lại máu tươi trong người Hứa Thâm, biến hắn thành một bức tượng băng cứng ngắt.

Hứa Thâm nghe được âm thanh “Ca ca” phát ra do băng tuyết ngưng kết trên mặt đất, sắc mặt khẽ đổi.

Quả nhiên nói năng lực giả hệ thao túng mạnh mẽ không phải giỡn chơi.

Hắn có cảm giác những sợi khur của bản thân đều đang đông đặc lại, khur lực cũng trở nên cứng đờ, không linh hoạt, nếu cứ tiếp tục như vậy, băng tuyết sẽ lan tràn khắp nơi, biến khu vực này trở thành sân nhà của đối phương.

“Con trai, có cần ma ma giúp con không?” âm thanh dịu dàng vang lên từ sau lưng Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ đổi, hắn lập tức từ chối viện trợ của “Ma ma”.

Hắn đã trưởng thành, đã đến lúc nên dựa vào chính bản thân mình.

Hơn nữa, bên cạnh còn có Nghĩ Hậu nhìn chăm chăm, không thể để cô ấy nhìn thấy “Ma ma”, nếu không bọn họ sẽ cho rằng “Ma ma” là khur thú liền chém giết...

Phải dựa vào chính mình...

Phanh!

Hứa Thâm đạp ra một cước, trong nháy mắt đã phá tan tầng băng tuyết đang đóng băng vòng sợi khur, sau đó, khur lực từ trong cơ thể hắn bắt đầu phun ra ngưng kết lại thành sương mù khur mờ lung, còn thân hình hắn toàn lực bùng nổ, đã nhanh chóng đi tới trước mặt người trung niên kia.

Nhanh quá!

Người trung niên thoáng kinh hãi, nhưng cơ thể lại cấp tốc lui về phía sau, băng tuyết trên mặt đất giúp hành động của gã trở nên mau lẹ hơn rất nhiều, tựa như trượt băng vậy.

Sợi khur!

Hứa Thâm trực tiếp bắn ra một luồng sợi khur, dính lấy thân thể đối phương, đồng thời nhanh chóng áp sát.

Đột nhiên xung quanh xuất hiện một đợt gió lốc băng tuyết, che khuất tầm mắt của hắn.

Nhưng Hứa Thâm vốn không dựa vào tầm nhìn, thứ mà hắn dựa vào để cảm ứng vị trí chính là sợi khur, hắn dứt khoát vùng kiếm lên.

Phanh!

Gió lốc băng tuyết bị phá vỡ, vô số bông tuyết rơi xuống.

Kiểm phong nặng nề chém lên thân hình đối phương, một bóng người bay ngược ra ngoài, chính là người trung niên kia.

Năng lực của gã bị gián đoạn, toàn thân vừa rơi xuống đã rất nhanh bò lên khỏi mặt đất. Mặc dù kiếm phong không thể phá hỏng trang phục tác chiến trên người gã, nhưng lực chấn động lại khiến cơ quan nội tạng trong cơ thể xuất hiện trạng thái quay cuồng, buồn nôn.

Trong lúc gã bò lên, năng lực lại được phát động một lần nữa, nhưng Hứa Thâm cũng một lần nữa áp sát, lần thứ hai vung kiếm lên.

Một tiếng thét vang lên, kiếm phong đột nhiên bị chém nghiêng đi, bị một luồng lực lượng đánh lệch.

“Luận bàn mà thôi, đến điểm dừng là được.” Lão giả họ Triệu mỉm cười nói, nhưng ánh mắt lại có chút thâm trầm.

Ánh mắt Hứa Thâm ngưng lại, hần liếc mắt nhìn lão giả một cái.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Hứa Thâm lập tức hiểu được tâm tư của lão giả, sau đó chậm rãi thu hồi kiếm, nói: “Triệu lão nói có lý.”

Lão giả họ Triệu thấy Hứa Thâm nguyện ý bán cho mình một phần tình mọn, trên mặt thoáng mỉm cười, gật đầu ra hiệu với Hứa Thâm, nhưng trong lòng lại cảm thấy tiếc nuối.

Vốn dĩ lão muốn cho người của mình đánh bại Hứa Thâm, người vừa có biểu hiện xuất sắc trong trận chiến trước, lấy cơ hội này để biểu hiện thật tốt trước mặt Nghĩ Hậu, nhưng ai có thể ngờ được, tính toán của lão lại trở thành đá kê chân cho Hứa Thâm, ngược lại còn khiến cho tài năng của hắn càng bộc lộ rõ hơn.

Ngoại trừ Vương lão đã về hưu, trong phân cục Hắc Quang hiện giờ có hai vị hình thái thứ hai, Sở Bạch kia đã tiếp nhận vị trí của Vương lão, mà Hứa đại đội này đành phải khuất phục làm đại đội trưởng.

Dựa theo chức vị, rõ ràng hẳn hơi kém hơn vị Sở Bạch kia, dựa theo lý lịch, cũng không khá hơn là mấy, nhưng biểu hiện của Hứa Thâm này lại không giống như một trăm khur giả mới thăng cấp thành hình thái thứ hai, tác phong ra tay cường thế và tàn nhẫn như vậy, hơn hẳn đại đa số hình thái thứ hai khác.

Chẳng lẽ đây là nguy trang?

Và vị Liễu cực kia, đã sớm biết được ý tưởng muốn tuyển thân vệ của Nghĩ Hậu?

Nghĩ đến đây, lão giả họ Triệu khẽ nhíu mày. Tuy trình độ hiểu biết của lão về Liễu Tích Xuyên kia không sâu cho lắm, chỉ gặp qua vài lần, nhưng người sau lại khắc sâu ấn tượng trong lòng lão. Bởi vì kẻ kia chính là một tồn tại khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Hai chiến thắng liên tiếp!

Nương theo hành động của lão giả họ Triệu, Hứa Thâm cũng lễ phép rời khỏi sân khấu, nhưng ánh mắt của toàn bộ đám người xung quanh đã rơi thẳng xuống người thiếu niên này rồi.

Lúc trước, khi hắn đánh bại thanh niên khu Vô Miên kia, bọn họ còn có thể nói rằng năng lực của hắn khắc chế đối phương, nhưng đến lượt vị trung niên hệ thao túng vừa bị đánh bại hồi nãy, tình huống lại hoàn toàn khác rồi. Bởi vì đối thủ của hắn đã triển lộ ra năng lực chiến đấu và thủ đoạn điều khiển khur lực cực kỳ vững chắc, nhưng kết cục của cả hai vẫn như nhau, đều nhanh chóng bị đánh bại.

“Năng lực của hắn không phải là hệ cảm giác sao? Cái loại khur lực giống như sợi tơ này là cái gì?” Thanh niên đứng bên cạnh Nguyệt Linh, lộ ra sắc mặt âm trầm, cau mày tự hỏi.

Thành thật mà nói, thất bại của vị trung niên, làm cho đáy lòng gã có chút vui vẻ, có loại cảm giác như bản thân vừa cứu lại được một ít thể diện.

Nhưng thủ đoạn quỷ dị của Hứa Thâm lại khiến gã nhìn không thấu.

Hình như lúc trước gã thất bại không phải bởi vì những sợi khur này, chẳng lẽ đối phương không sử dụng năng lực đã đánh bại được gã rồi? !

“Đó thuần túy là điều khiển khứ lực.” Nguyệt Linh thấp giọng nói.

Tuy cô cực kỳ trẻ tuổi, nhưng đã là một hình thái thứ hai có chút lão luyện thành thực, bởi vậy chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra những sợi khứ được Hứa Thâm sử dụng kia vốn không phải một loại năng lực, mà là kỹ xảo do bản thân hắn đào sâu nghiên cứu khứ lực, tạo thành.

Dùng lời của đại nhân vật trong nội thành để nói, thì nó chính là bí thuật!

Chương 472. Tiết Hải Ninh!

“Thú vị.” Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng thanh nhã vang lên.

Ánh mắt mọi người trong phòng đều run rẩy một cái, cả đám đồng loạt nhìn về phía bóng dáng tôn quý đang tựa người trên nhuyễn tháp màu bạc kia.

(Nhuyễn tháp: là cái giường mà người xưa thường ngồi để uống trà đàm đạo. nó bằng gỗ, dài, hình chữ nhật đủ cho một người nằm.)

Tỷ thí đến hiện tại, đây là lần đầu tiên Nghĩ Hậu mở miệng sau khi chiến đấu kết thúc.

“Sợi khứ này là do ngươi tự mình nghĩ ra sao?” Ánh mắt trong suốt, lạnh nhạt của Nghĩ Hậu thoáng nhìn về phía Hứa Thâm, nhưng lại mang đến cho hắn một loại cảm giác giống như bản thân đang bị nhìn chăm chú, thậm chí còn giống như cả thế giới chung quanh và căn phòng đều biến mất, trước mắt hắn chỉ còn lại duy nhất một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đang nhìn từ trên cao xuống mà thôi.

Hắn vội vàng cúi đầu, nói: “Vâng!”

“Làm sao ngươi lại nghĩ ra được?” Nghĩ Hậu nhẹ giọng nói.

“Ma ma” dạy thế nào thì tôi làm thế đấy ... Hứa Thâm nói thầm trong lòng, nhưng bên ngoài, hắn lại thấp giọng nói: “Là lúc trăm khứ bỗng dưng tôi có suy nghĩ như vậy, sau đó chính mình suy nghĩ lung tung mà làm ra rồi.”

Nghĩ Hậu lẳng lẳng liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trong lòng Hứa Thâm lại xuất hiện cảm giác suy nghĩ trong nội tâm đều bị đối phương nhìn trộm, toàn thân không khỏi dâng lên hàn ý, chẳng lẽ đối phương có năng lực đọc được suy nghĩ của người khác?

Hắn lập tức duy trì im lặng, không dám có một chút suy nghĩ lung tung nào.

Một lát sau, Nghĩ Hậu hơi gật đầu, nói: “Không tồi, có thể nghĩ đến diệu dụng như vậy của khư lực, hơn nữa còn thử nghiệm thành công, ngược lại là một nhân tài hiếm có...”

Nghe được lời khen ngợi của Nghĩ Hậu, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm của những người khác đều có chút phức tạp.

“Tạ ơn Nghĩ Hậu điện hạ đã khích lệ.” Hứa Thâm đỏ mặt, biểu hiện ra chút ngại ngùng và thận trọng, nhìn qua khá là non nớt nhưng lại cực kỳ phù hợp với tuổi của hắn.

Nghĩ Hậu không tiếp tục nói thêm, trong phòng im lặng mất mấy giây. Lão giả họ Triệu nhìn về phía Nghĩ Hậu, thấy cô không có ý định tiếp tục mở miệng nữa, mới ra hiệu cho mọi người tiếp tục luận bàn, đồng thời cũng ném một nụ cười đầy thiện ý về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn ra ý nghĩa ẩn chứa trong nụ cười của lão giả họ Triệu, vừa muốn xin lỗi vì chuyện lúc trước, vừa có suy nghĩ hy vọng được kết giao với hắn.

Hiển nhiên, những lời nói của Nghĩ Hậu, đã làm không ít người cho rằng, Hứa Thâm có hy vọng được chọn làm thân vệ của Nghĩ Hậu, bởi vậy thái độ của bọn họ với hắn đã thay đổi rất nhiều.

Hứa Thâm mỉm cười đáp lại, bày tỏ nguyện ý thừa nhận phân thiện chí này.

Hiện giờ hắn vừa mới quật khởi, cũng chính là thời khắc cần đi tích góp nhân mạch, dù không chủ động đi kết giao, cũng phải cố gắng hết sức tránh gây thù chuốc oán.

Quá trình luận bàn tiếp tục, nhưng những trăm khư giả hình thái thứ hai của tổng cục, không còn khiêu chiến Hứa Thâm nữa.

Hiện giờ Hứa Thâm đang được Nghĩ Hậu ưu ái, dù bọn họ có đánh bại hắn, phỏng chừng cũng rất khó thay đổi được điều gì, ngược lại tiếp tục khiêu chiến vào giờ phút này, còn cực kỳ dễ dàng đắc tội đối phương.

Lỡ như ngày sau đối phương quạt gió thêm củi bên người Nghĩ Hậu, vậy thì xui xẻo rồi.

“Có thể nói cho tôi biết bí quyết điều khiển khur lực của cậu không?” Ngay khi Hứa Thâm đang hướng ánh mắt quan sát luận bàn, bỗng nhiên một bóng người đi tới bên cạnh, vóc dáng cao gầy, sắc mặt lạnh lùng như băng tuyết, chính là vị cô gái họ Tiết kia.

Hứa Thâm cũng biết được tên của đối phương, là Tiết Hải Ninh.

“Ừm?” Chẳng những Hứa Thâm kinh ngạc, đám người La Hoa bên cạnh cũng giật mình nhìn cô gái này. Cô ấy vốn là người đứng đầu tổng cục, vậy mà giờ phút này lại đến hỏi Hứa Thâm chuyện chiến đấu?

Ánh mắt đám người La Hoa rơi xuống trên người Hứa Thâm, có chút hâm mộ.

Hứa Thâm nhìn ánh mắt bình tĩnh của đối phương, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chỉ là phóng thích khur lực ra ngoài, sau đó ngưng kết thành sợi tơ thôi.”

Ánh mắt Tiết Hải Ninh không chút gợn sóng, hình như không có trách tội vì Hứa Thâm nói quá đơn giản, chỉ lập tức nhắm mắt lại.

Rất nhanh, đám người La Hoa, kể cả những người khác đang chú ý đến nơi này, đều nhìn thấy trên người cô hiện ra một khur lực nồng đậm.

Luồng khur lực này nhanh chóng biến hóa, giống như đang có một bàn tay lớn không ngừng xoay chuyển, xoa bóp, nhanh chóng phân chia luồng khur lực nọ ra, rồi biến chúng thành từng dải năng lượng mảnh khảnh.

Nhưng sau khi khur lực bị thu nhỏ đến kích cỡ bằng ngón tay, rõ ràng là tốc độ biến hóa của chúng đã chậm lại, chờ đến lúc khur lực bị thu nhỏ thêm một lần nữa, bỗng nhiên chúng nó trở nên mềm nhũn, chảy xuống, rồi dần dần sụp đổ tiêu tan, tựa

như cái đầu của con rắn vừa bị đánh trúng vị trí bảy thốn trên cổ vậy.

Hiển nhiên sau khi khur lực co rút đến một trình độ nhất định, chúng trở nên khó có thể duy trì điều khiển được.

Tiết Hải Ninh mở mắt ra, hàng chân mày trên khuôn mặt bình tĩnh nọ khẽ nhú lại, cô nhìn Hứa Thâm một cái, Hứa Thâm có thể thấy được rõ ràng một tia ý chí kiên quyết không chịu thua, ánh lên từ trong đáy mắt bình tĩnh của cô.

Rất nhanh, Tiết Hải Ninh lại nhắm mắt lần thứ hai, lần này cô đã học khôn rồi, chỉ phóng thích ra một luồng khur lực nhỏ bé mỏng mảnh, không nồng đậm như lúc trước từ trên bả vai, rồi nhanh chóng tác động, biến hóa nó từ hình dạng giống như pháo hoa, đến lúc chia thành các sợi giống như một ngón tay.

Sau đó, các sợi khur lực không ngừng vặn vẹo, xoay tròn giống như vặn bánh quai chèo, liên tục, không ngừng xoắn chặt.

Dưới quá trình điều khiển của cô, khur lực lại thật sự trở nên nhỏ hơn rất nhiều, từ kích cỡ một ngón tay cái, bị vặn nhỏ lại thành ngón tay út. Nhưng ngay khi cô tiếp tục xoắn thêm, bỗng nhiên sợi khur nọ đứt gãy, trực tiếp mất điều khiển, rồi tiêu tán giữa không trung.

Lần thử nghiệm thứ hai đã kết thúc thất bại.

Quá trình Tiết Hải Ninh thử nghiệm khur lực đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người, thậm chí bọn họ còn không quan tâm tới tình hình luận bàn trên sân, để đổ dồn ánh mắt qua bên này.

Khi cả đám nhìn thấy khur lực của cô nhanh chóng biến hóa, bọn họ lập tức hiểu được, cô đang muốn học theo Hứa Thâm, thử điều khiển khur lực thành sợi tơ.

Chương 473. Hai Chuyện Kỳ Lạ Nhất Mà Nghĩ Hậu Từng Làm!

“Học nhanh thật.” Không ít người nhìn thấy sự tiến bộ của Tiết Hải Ninh và sự biến hóa của khur lực, đều lộ ra ánh mắt ngưng trọng, trong lòng âm thầm suy tư chờ đến lúc quay về, bản thân cũng phải thử nghiệm một phen.

Đúng là trước kia bọn họ chưa từng nghĩ tới loại phương pháp chiến đấu này, nhưng hiện giờ sau khi được nhìn thấy ví dụ thực tế từ trên người Hứa Thâm, ai cũng muốn đi thử nghiệm. Suy cho cùng, thứ này mang tới hiệu quả chiến đấu quá mạnh, có thể so sánh với một dạng năng lực cực kỳ đáng sợ.

Tại thời điểm này, sau khi Tiết Hải Ninh lại thất bại ở lần thử nghiệm thứ hai, cô lập tức mở to mắt, sắc mặt có chút âm trầm xuống, không còn bình tĩnh giống như lúc trước nữa.

Phóng thích khư lực, ngưng kết thành tơ?

Nói thì đơn giản, nhưng thao tác lại cực kỳ khó khăn.

Khư lực càng tinh tế, cảm nhận lực thẩm thấu càng yếu ớt, khư lực cũng giống như dây thần kinh vậy, càng về cuối càng khó điều khiển.

Tiết Hải Ninh nhìn thiếu niên trước mặt, thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, trong lòng dần trào ra một chút tức giận. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, sau đó bình tĩnh nói: “Có bí quyết gì không?”

Hứa Thâm suy nghĩ một chút, nói: “Không có bí quyết gì, chỉ là lặp đi lặp lại luyện tập, đề cao khả năng điều khiển của chính mình thôi.”

Ý của cậu là lực điều khiển của tôi còn chưa đủ sao... Tiết Hải Ninh thầm hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Nơi này nhiều người, cậu không tiện nói cũng đúng, lát nữa cậu đừng vội rời đi, tôi sẽ tới tìm cậu.”

“?” Hứa Thâm có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh, hắn lại nhìn thấy cô gái này lập tức xoay người rời đi, hàng chân mày khẽ nhíu.

Hắn đã đủ khách khí rồi, gần như toàn bộ những lời hắn nói đều là sự thật, nhưng hình như đối phương không biết cảm kích, là tính cách của cô vốn như thế, hay đây là ngạo mạn phát ra từ nội tâm?

Hắn khẽ nhíu mày, không nghĩ nhiều nữa, dù sao khi đối phương lại lần nữa đến tìm hắn, hắn vẫn sẽ nói như vậy.

Trên thực tế, sở dĩ hắn lựa chọn nói thật, chủ yếu là vì chính hắn cảm thấy, loại thao tác điều khiển khư lực này chỉ là một

tuyệt chiêu nho nhỏ, hiện tại đã bại lộ rồi, thì đương nhiên người khác chỉ cần chịu tốn chút tâm tư, bản thân họ cũng có thể luyện ra được.

Cho nên hẳn có nói ra hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Giống như chiêu rút kiếm của hắn vậy.

Chỉ cần người khác cũng kiên trì luyện tập lặp đi lặp lại 8 tiếng mỗi ngày, bọn họ cũng có thể đạt tới kiếm tốc cùng với uy lực như hắn.

Không có kỹ xảo, tất cả đều là độ thuần thực.

Chờ sau khi Tiết Hải Ninh rời đi, luận bàn trong sân cũng sắp chấm dứt.

Mọi người nghe được cuộc đối thoại giữa Tiết Hải Ninh và Hứa Thâm, tâm tư thoáng chuyển động, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hứa Thâm lại có thêm vài phần suy tư, hiển nhiên cả đám đang suy nghĩ, một lát nữa mình có nên đi tới tiếp xúc, chào hỏi với Hứa Thâm một chút hay không.

Suy cho cùng, loại kỹ xảo chiến đấu mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối đáng để học hỏi.

Không bao lâu sau, tất cả những trăm khư giả hình thái thứ hai đang có mặt ở đây đã kết thúc quá trình luận bàn.

Sau đó, có người đưa trang bị phá khư tới, phá khư khu vực trong phòng.

Kế tiếp là màn so đấu luận bàn dành cho trăm khư giả giai đoạn đầu của các khư.

So với chiến đấu giữa tồn tại hình thái thứ hai, về cơ bản, chiến đấu của trăm khư giả giai đoạn đầu đều không so đấu năng lực, thay vào đó, bọn họ thi triển ra các loại chiêu thức chém giết lẫn nhau.

Có thể hiểu như thế này, gần như tất cả bọn họ đều đứng chung bên trong một lần ranh giới hạn, bởi vậy toàn bộ quá trình độ sức đều là so sánh về kinh nghiệm, cùng với biến hóa và tâm tư khi chiến đấu.

Nhưng trong đám người này cũng có mấy trăm khư giả hình thái thứ nhất, đã bắt đầu xuất hiện năng lực, tuy loại năng lực

này vẫn còn không quá rõ ràng, nhưng về chiến lược lại chiếm được không ít ưu thế, từ đó thành công thắng lợi.

Đám người La Hoa đi theo bên người Hứa Thâm cũng tiến lên thi triển tài năng, lựa chọn đối thủ cho mình. La Hoa thuận lợi thủ thắng, vẻ mặt đầy mừng rỡ và kích động quay trở về, ba người còn lại thì một thắng hai bại, tổng thể là hai thắng hai thua.

Kẻ thất bại thì vẻ mặt cô đơn, người thắng lợi thì tâm tình kích động, còn thỉnh thoảng nhìn về phía Nghĩ Hậu, hy vọng có thể được ánh mắt của đối phương đảo qua một chút.

Nhưng Nghĩ Hậu vẫn tựa vào trên giường bạc, như một vị quân vương đang ngồi trên đám mây nhìn xuống, ánh mắt bao trùm chúng sinh, sẽ không dao động vì bất cứ một người nào khác.

Tới buổi tối, quá trình luận bàn trong phòng cũng đi đến hồi kết.

Sau khi cuộc đọ sức giữa các khu đều chấm dứt, Nghĩ Hậu mở miệng khen ngợi vài câu, rồi để cho mọi người đi hưởng dụng bữa tối.

Về chuyện tuyển chọn thân vệ, cô lại ngậm miệng không nhắc đến, làm cho không ít người đều ôm nghi hoặc trong lòng, ánh mắt mang đầy khó hiểu nhìn về phía lão giả họ Triệu, chẳng lẽ chuyện này đều do lão đoán mò?

Nhưng hẳn là lão không có can đảm giả truyền tin tức của Nghĩ Hậu đâu.

Trong lòng lão giả họ Triệu cũng có chút bồn chồn. Lão biết tính tình của Nghĩ Hậu, chuyện cô muốn làm là lập tức sẽ làm ngay, nhưng một khi chuyện bị trì hoãn lại, chưa chắc nó sẽ được thực hiện, nghĩa là rất có khả năng vừa sáng sớm, cô còn muốn tuyển chọn thân vệ, nhưng tới buổi tối lại không muốn nữa.

Hai chuyện kỳ lạ nhất mà Nghĩ Hậu từng làm.

Một là muốn kiến tạo tòa cung Tuyết thứ hai, nhưng chờ đến khi mệnh lệnh được truyền xuống dưới, các khu đều khẩn cấp chuẩn bị các loại vật tư, kết quả là Nghĩ Hậu nghĩ lại rồi nói không làm nữa.

Hai là, có lần Nghĩ Hậu chuẩn bị xuất chinh ra ngoài tường, quân đội đã tập kết đầy đủ nhưng đột nhiên cô lại lên tiếng hủy bỏ hành trình. Về sau, có người hỏi thăm mới biết được, thì ra lúc ấy, cô muốn trở về tiếp tục giấc ngủ của mình.

Không ít người đã sớm thành thói quen với tính cách bốc đồng tùy hứng của vị quân vương này.

Dù vậy, cũng không một ai dám coi lời nói của Nghĩ Hậu là gió thoảng bên tai.

Lại nói, từ sau khi phát hiện ra loại chuyện thay đổi thất thường này, từng có người chậm trễ mệnh lệnh của Nghĩ Hậu, không thể hoàn thành chuyện Nghĩ Hậu đã ra lệnh xuống, kết quả là đối phương bị trực tiếp xử cực hình tại chỗ, trạng thái khi chết vô cùng thê thảm.

Chương 474. Vòng Luân Quẩn...

Vậy đó, một vị quân vương bình thường đã là tồn tại khó có thể phỏng đoán được, nhưng với Nghĩ Hậu, người không cần phải đi phỏng đoán suy nghĩ của cô ấy, bởi vì căn bản là người không thể biết khi nào cô ấy sẽ thay đổi chủ ý của mình đâu.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Nghĩ Hậu đã dặn dò cái gì thì chính là cái đó, nhất định phải làm đúng lúc.

Rất nhanh, mọi người đã đi đến phòng ăn tối.

Đầy bàn tiệc tối phong phú, làm cho người ta hoa cả mắt, trong lòng cảm thán về sự xa hoa của bữa tiệc tối này.

Tất cả mọi người đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Sau đó, nhờ thân vệ thị nữ của Nghĩ Hậu lên tiếng thông báo, mọi người mới biết Nghĩ Hậu đã dùng cơm rồi, cô sẽ không ăn tối cùng mọi người, tránh cho bầu không khí trở nên căng thẳng, ngột ngạt.

Cả đám người bên dưới, vừa đầy tiếc nuối vừa có chút thả lỏng. Nói thật, nếu cho bọn họ cùng dùng cơm với Nghĩ Hậu, phỏng chừng chẳng một ai dám ăn no.

Sau khi cả đám người đều tìm đúng vị trí của mình và ngồi xuống, lão giả họ Triệu mới thuận thực dẫn dắt đề tài trên bàn

ăn, mọi người dần dần vừa ăn uống vừa tán gẫu.

Trong lúc đó, những người lúc trước đã luận bàn với nhau, đều cùng ly kết giao, hàn huyên vui vẻ.

Rượu quá nửa tuần.

Trong lúc những người khác đang tán gẫu nói chuyện phiếm, lão giả họ Triệu lại đi tới bên người Hứa Thâm, nói: “Hứa đại đội, uống cùng lão già tôi một chén, thế nào? “

“Triệu lão khách khí rồi.” Hứa Thâm vội vàng cầm lấy cái chén.

“Đừng để ý chuyện lúc trước nữa, Hứa đại đội là người thông minh, lão già tôi cũng không nói nhiều, về sau Hứa đại đội có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ việc tìm tới lão già tôi.” Lão giả họ Triệu mỉm cười nói.

Hứa Thâm hiểu được chuyện trong lời nói của lão là gì. Nó vốn không phải hành động lão thay người trung niên kia đỡ truy kích của hắn, mà là chuyện lão để cho người trung niên kia khiêu chiến với hắn, muốn biến hắn thành đá kê chân cho đối phương.

Hứa Thâm cũng hiểu, đây là chuyện thường tình của con người, có thực lực mới có thể đạt được sự tôn trọng của người khác.

“Triệu lão tiên sinh khách khí rồi, sau này nếu tôi có chỗ cần làm phiền lão tiên sinh, còn mong ngài hỗ trợ.” Hứa Thâm cười nói.

“Được thôi.” Lão giả họ Triệu cười nói: “Lão đầu tử tôi đảm nhiệm chức đại đội trưởng ở tổng cục được kha khá thời gian rồi, cái khác không dám nói, nhưng nhân mạch vẫn phải có, Hứa đại đội đây là người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có lẽ trong tương lai, lão già tôi cũng phải đến nhờ cậy cậu đó.”

Hứa Thâm khách sáo nói thêm hai câu, sau đó, hai người bọn họ chạm cốc, coi như xóa bỏ mâu thuẫn nhỏ lúc trước.

Chờ lão giả họ Triệu rời đi, người dẫn đầu khu Dạ Oanh và người dẫn đầu khu Tự Do, đều mượn chút men say, đến chạm cốc với Hứa Thâm, lại hàn huyên vài câu, xem như lưu lại một

chút ấn tượng cho hẳn, đôi bên cũng cho nhau phương thức liên lạc.

Hứa Thâm hiểu được, đây chính là một vòng luẩn quẩn, thậm chí nếu bản thân hẳn chủ động thêm một chút, rất có thể sẽ biến vòng luẩn quẩn ấy thành nhân mạch của mình.

Ngoài ra, Nguyệt Linh cũng thừa dịp không có người, đến chạm chén nói chuyện vài câu với Hứa Thâm. Hai người bọn họ coi như là người quen cũ, nhưng có rất ít người biết đến mối quan hệ này. Hai người cũng không nói nhiều, chỉ hơi khách khí vài câu đã trở về vị trí cũ.

“Cô rất quen thuộc với cậu ta sao?” Chờ Nguyệt Linh trở lại vị trí, thanh niên đi cùng cô đến đây lập tức nhíu mày hỏi. Gã mơ hồ ngửi được một tia hương vị đặc thù.

Nguyệt Linh khẽ lắc đầu: “Xem như từng có duyên gặp mặt mấy lần, tôi từng chạm mặt cậu ấy ở động khư, cậu ấy còn giúp khu Vô Miên của chúng ta một phen.”

Trong lòng thanh niên nọ có chút ghen tỵ, tuy gã vừa trở thành hình thái thứ hai không lâu, nhưng lại yêu mến cô Nguyệt Linh luôn được mọi người trong cục chú ý này từ rất lâu rồi.

Lúc này trong lòng gã có chút khó chịu, nhưng không nói gì, chỉ ngồi cúi đầu, không ngừng uống rượu.

“Cậu có rảnh không, đi theo tôi một lát.” Chờ Hứa Thâm trở lại bàn ăn, bỗng nhiên Tiết Hải Ninh đi tới bên cạnh chỗ ngồi của hẳn. Cô cũng uống hai chén rượu, trên gương mặt trắng như tuyết có thêm vài phần hồng nhuận, tựa như một quả táo chín, vô cùng hấp dẫn.

Nhưng biểu cảm của cô vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là đôi mắt có nhuốm một chút men say.

Hứa Thâm nghĩ đến chuyện bí quyết mà cô nói lúc trước, trong lòng có chút suy tư, nhưng cũng đứng dậy đi theo cô qua một góc vắng vẻ.

Mỹ nhân băng tuyết trước mắt có tính cách khá quái gở và ngạo mạn, rất dễ đắc tội với người khác, một người như vậy thường rất khó để kết giao, nhưng đương nhiên trở mặt với đối phương lại càng phiền toái hơn nhiều.

“Có thể nói một chút về bí quyết không chế sợi khur của cậu được không?” Tiết Hải Ninh dẫn Hứa Thâm đến phía trước một cánh cửa sổ bằng đá cũ kỹ ở trong góc của sảnh tổ chức tiệc tối.

Những cánh cửa sổ trong trang viên được kiến tạo giống như một tòa lâu đài cổ kính này cực kỳ rộng lớn, bọn họ đứng tại nơi này, có thể nhìn thấy tầng sương mù dày đặc đang phiêu đảng ở bên ngoài, cùng với bãi cỏ và những khóm hoa, cây cối được cắt tỉa cẩn thận.

Gió mát từ ngoài cửa sổ thổi tới, làm cảm giác say rượu của Hứa Thâm tan đi, tinh thần tỉnh táo hơn một chút, hắn nhìn cô gái trước mắt, đôi mắt đối phương sâu thẳm như đầm nước, đứng ở góc độ này, hắn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình từ trong mắt đối phương.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ bé từ bên cạnh duỗi tới, lắc qua hai cái.

Hứa Thâm lập tức phục hồi lại tinh thần, hắn cân nhắc một lát rồi nói: “Thật không dám giấu giếm, những gì tôi đã nói lúc trước chính là bí quyết. Điều cô cần phải làm chính là luyện tập qua nhiều lần, chờ đến khi thực sự thành thạo phương pháp điều khiển khur lực, mới có thể từng bước không chế chúng nó, từ ban đầu là một sợi rồi đến hai sợi, sau đó mới là ngàn vạn sợi.”

Ánh mắt Tiết Hải Ninh vẫn bình tĩnh như thường, cô lên tiếng nói: “Vậy sao? Vậy lúc trước cậu luyện tập trong bao lâu?”

“Khoảng ba tháng.” Hứa Thâm nói.

Ánh mắt Tiết Hải Ninh trở nên vô cùng cổ quái: “Ba tháng mà gọi là luyện tập lặp đi lặp lại? Tôi còn tưởng rằng cậu phải khổ luyện tới vài năm chứ? Hừ, cậu không muốn nói thì tôi cũng có thể hiểu được. Suy cho cùng, loại phương thức chiến đấu lợi dụng khur lực đặc thù này, đã tiếp cận đến bí thuật rồi...”

Chương 475. Lời Đề Nghị Của Tiết Hải Ninh!

Cô tạm dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Nhưng không sao, tôi là người không thích chiếm lợi của người khác. Nếu cậu thành tâm nói cho tôi biết, tôi rất sẵn sàng lấy vật phẩm ra trao đổi với cậu, ví dụ như khur binh, hay chiến giáp khur thú...”

Ánh mắt cô lại chuyển qua đánh giá Hứa Thâm từ trên xuống dưới: “Nhìn trang phục tác chiến trên người cậu là hiểu, hàng rẻ tiền này không ngăn được một kiếm của tôi đâu. Nếu cậu nguyện ý, tôi có thể cho cậu một bộ chiến giáp đặc biệt tốt, chiến giáp này được chế tạo từ thân xương của khur thú cấp B đỉnh cao, kể cả viên đạn từ súng bắn tia cũng không thể phá thủng được nó. Cậu không phải hệ trọng cầu, có chiến giáp như vậy, tuyệt đối là chuyện tốt.”

Hứa Thâm cúi đầu nhìn thoáng qua chiến giáp của bản thân, đúng là có chút đơn sơ và rẻ tiền, bộ này do hắn chọn ra từ kho hàng của hội Truy Quang.

Nhưng chiến giáp bị bỏ lại bên trong kho hàng, có thể tốt đến đâu được?

Về phần chiến giáp của các thống lĩnh bị Hứa Thâm chém giết, có kiện đã hư hại khi chiến đấu, có kiện lại được chế tạo vừa người, Hứa Thâm cũng tìm tòi cả rồi, nhưng không chọn được bộ nào thích hợp.

“Chiến giáp như vậy, bản thân cô không cần sao?” Hứa Thâm hỏi.

Trong mắt Tiết Hải Ninh lộ ra một tia kiêu ngạo, nói: “Nếu tôi có thể mang ra trao đổi với cậu, thì hiển nhiên bản thân tôi sẽ có thứ càng tốt hơn.”

Hứa Thâm nhìn thoáng qua chiến giáp trên người cô. Đó là một bộ nhuyễn giáp bó sát người, tựa như vảy cá, cực kỳ mềm mại, bề ngoài của nó cũng tương tự như một bộ quần áo bình thường, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, và khẳng định rằng trên phương diện phòng ngự cũng tương đối lợi hại.

“Chuyện này...” Hứa Thâm có chút động tâm.

Loại trao đổi này có khác nào của từ trên trời rơi xuống đâu?

Hắn tự nhận thấy rằng bản thân đã nghiêm túc giảng dạy, nhưng đối phương vẫn muốn biết được bí quyết... Chẳng lẽ quét độ thuần thực cũng được tính là bí quyết sao?

Hứa Thâm phát hiện làm thầy giáo tuyệt đối không phải một nhiệm vụ dễ dàng.

“Nếu không, tôi trực tiếp làm cho cô xem, cô học theo tôi, chỗ nào không hiểu có thể tùy thời hỏi lại tôi. Ý cô thế nào?” Hứa Thâm nói.

Tiết Hải Ninh nhướn mày, nhưng trước mắt cô là dáng vẻ bảo thủ, cực kỳ thận trọng của Hứa Thâm, có vẻ như đây là cách duy nhất hẳn có thể nghĩ ra rồi. Sau khi cô cân nhắc một hồi, lại nói: “Cũng được, nhưng bình thường tôi rất bận, nghe nói cậu ở khu Hắc Quang, mà ngồi xe từ khu thành thị đến khu Hắc Quang nhanh nhất cũng phải mất ba tiếng đồng hồ. Khoảng thời gian này tương đương với lãng phí vô ích.”

Hứa Thâm lập tức có chút lúng túng khó xử. Đúng là nếu cô ấy muốn được cầm tay chỉ dạy, học hành đến nơi đến chốn, khẳng định sẽ phải mất rất nhiều thời gian đi đường.

Mà hẳn lại có chuyện của chính mình, không dư thời gian để chủ động đi tìm cô ấy.

“Như vậy đi, tôi sẽ dạy thử trước đã, nếu cô nhập môn nhanh, tôi sẽ không cần phải chạy đi chạy lại nhiều.” Hứa Thâm trầm ngâm một hồi mới đưa ra giải pháp.

Đây là nghi ngờ khả năng học tập của tôi sao? Tiết Hải Ninh nhướn mày, cô thích khiêu chiến những việc khó khăn, và đương nhiên lời nói của Hứa Thâm đã mang đến cho cô một loại cảm giác khó chịu, nhưng càng nhiều hơn lại là nóng lòng muốn thử.

“Được, nếu không, cậu cứ dạy tôi bảy ngày trước, có lẽ trong bảy ngày này tôi đã có thể học được rồi.” Tiết Hải Ninh nói.

Nếu Hứa Thâm phải mất tới vài tháng mới nắm được loại kỹ xảo này, thì với bản thân Tiết Hải Ninh, cô cảm thấy chỉ cần bảy ngày, cô cũng có thể nắm vững được phần cơ bản.

Đến lúc đó lại tự mình chậm rãi tu luyện là xong.

“Bảy ngày này là cô tới tìm tôi sao?” Hứa Thâm hỏi.

Tiết Hải Ninh gật đầu: “Bảy ngày không thành vấn đề, tôi có thể gác những chuyện khác sang một bên trước.”

“Được.” Hứa Thâm cũng không tiếp tục khách khí thêm nữa, hần trực tiếp nhận lời luôn.

Hai người đã đàm phán xong xuôi, cũng chẳng còn gì để tán gẫu thêm, Tiết Hải Ninh lập tức xoay người rời đi. Một cơn gió nhẹ mơ màng sinh ra từ cái xoay người ấy, mang theo từng đợt mùi hương thơm ngát, không phân son, chập chờn bay tới chóp mũi Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm nhìn về phía hoa viên bên ngoài ngoài cửa sổ, nhưng trên thực tế, hần lại đang cẩn thận quan sát gương mặt Mai Phù, từ này giờ cô vẫn ngồi bên cửa sổ, khẽ đung đưa hai chân.

Mai Phù khẽ hừ một tiếng, hơi ngẩng đầu lên.

“Thời tiết hơi lạnh rồi.” Hứa Thâm nhẹ giọng lẩm bẩm.

Mai Phù nghe Hứa Thâm nói, cơn thịnh nộ trong mắt thoáng nhạt đi một chút, lại hừ nhẹ nói: “Tôi không có lạnh.”

Hứa Thâm xoay người, trở lại bàn ăn.

Mai Phù cũng nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi theo hần.

Hứa Thâm tiếp tục ăn uống không được bao lâu, bỗng nhiên người hầu thiếp thân bên cạnh Nghĩ Hậu kia đi đến, vồ vồ bả vai một thanh niên hình thái thứ hai ở tổng bộ, rồi thấp giọng nói nhỏ vài câu với đối phương.

Thanh niên này hơi sững sờ, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng, rồi vội vàng gật gật đầu, nhanh chóng theo người hầu thiếp thân nọ rời đi.

Mặc dù hành động của hai người này rất bí ẩn, cũng không phát ra bất cứ động tĩnh gì, nhưng một màn này lại rơi vào ánh mắt của tất cả những người đang có mặt trong đại sảnh, không bỏ sót một tình tiết nào.

Hành động này đã khiến không ít người trong lòng khẽ động, và ngay sau đó, cả đám lại hơi hơi ghé mắt, nhìn về phía Hứa Thâm.

Lại nói, trong cuộc chiến luận bàn trước đó, người thanh niên kia có biểu hiện không tồi, làm cho không ít người có ấn tượng về gã, mà ngoại trừ vị thanh niên ấy, vẫn còn một người khác

nữa, cũng gây ấn tượng sâu sắc hơn tất cả bọn họ, người đó chính là Hứa Thâm.

Hiện tại người hầu thiếp thân bên cạnh Nghĩ Hậu đến gọi thanh niên kia đi... Khả năng cao là chuyện tốt.

“Hứa đội trưởng, cậu nói xem, có phải người nọ được dẫn đi vì đối phương đã vượt qua khảo nghiệm, được đề bạt lên làm thân vệ của Nghĩ Hậu hay không?” Trong đáy mắt đám người La Hoa đang ngồi bên cạnh Hứa Thâm, không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ, lập tức thấp giọng nói với Hứa Thâm.

“Không biết.” Tâm niệm Hứa Thâm cũng có chút dao động, nhưng bề ngoài lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Nếu người nọ được đề bạt, khẳng định là Hứa đội trưởng anh cũng có thể.” Đội trưởng mới của biên đội số hai nói.

Ánh mắt gã nhìn về phía Hứa Thâm lại có thêm vài phần hâm mộ và lấy lòng.

Chương 476. Tam Quan Vặn Vẹo!

Mặc dù nhìn qua tuổi của Hứa Thâm nhỏ hơn gã rất nhiều, thậm chí khi gã đang làm đội trưởng thê đội số hai, thì Hứa Thâm vẫn còn trong doanh trại huấn luyện.

Nhưng hiện giờ địa vị thay đổi, gã cũng không có gì ghen tị cả, dù sao hai bên cũng không quen biết.

Người ta thường có xu hướng ghen tị với những người quen biết xung quanh họ mà thôi.

“Đừng nói như vậy...” Hứa Thâm có chút im lặng.

Từ xưa đến nay, vận mệnh luôn đi ngược lại với lời nói, trong lịch sử đã có quá nhiều chuyện vốn dĩ có thể thành lại vì một câu nói mà bại.

Chỉ mong chuyện lần này không vì mấy lời của đối phương mà biến thành không có hy vọng thành công.

Không lâu sau, người hầu thiếp thân kia lại tới thêm một lần nữa, nhưng thanh niên kia không trở lại cùng đối phương.

Ánh mắt mọi người lập tức rơi trên dáng người thướt tha của người hầu thiếp thân nọ, bóng dáng kia chuyển động, ánh mắt đám đông cũng chuyển động, rồi ngay sau đó, tất cả nhìn thấy cô đi tới trước mặt Hứa Thâm.

“Hứa tiên sinh, Nghĩ Hậu điện hạ cho mời cậu.” Người hầu thiếp thân nhẹ nhàng thấp giọng nói.

Trái tim đang căng thẳng của Hứa Thâm lập tức có cảm giác thả lỏng, hần khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi gật gật đầu, liền đứng dậy theo cô ấy rời đi.

“Đội trưởng giỏi lắm!” La Hoa nắm chặt nắm đấm, biểu hiện có chút kích động.

Ánh mắt của đám người thuộc mấy phân cục khác thoáng biến đổi. Tuy bọn họ đã đoán trước, kiêu gì Hứa Thâm cũng được Nghĩ Hậu nhìn trúng, nhưng tới khi một màn này chân thật diễn ra, nó vẫn để lại trong họ một chút ngũ vị tạp trần, tâm trạng phức tạp.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ...” Ánh mắt của thanh niên bên cạnh Nguyệt Linh trở nên âm trầm. Gã dùng đĩa bằm vằm miếng thịt trước mặt, như thể muốn phát tiết cơn giận trong lòng.

“Cậu ăn nói cho cẩn thận.” Nguyệt Linh nhú mày, cô có cảm giác thanh niên này đang lung lay bất ổn.

Nói chính xác hơn là từ sau khi đối phương trở thành hình thái thứ hai, cách nói chuyện càng ngày càng càn rỡ, ở trong cục thì cũng thôi, nhưng nơi này chính là khu Mẫu Hoàng đó.

Đột phá lên hình thái thứ hai thì sao chứ?

Một khi bước vào nơi này vẫn phải thành thành thật thật tuân thủ các quy tắc.

Dù sao nơi này cũng là khu vực nằm dưới mí mắt Nghĩ Hậu, hình thái thứ hai nào dám lỗ mãng đây?

Thanh niên nọ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nguyệt Linh, trong lòng càng thêm không thoải mái, nhưng gã vẫn hiểu được nơi này không phải chỗ bản thân có thể tùy ý phát tiết, chỉ là lửa giận trong lòng càng cháy càng to.

Một đám khốn nạn... Một ngày nào đó, ta sẽ giết sạch đám người chỉ biết ăn phân lợn như các người, ngay cả con đàn bà đê tiện Nghĩ Hậu kia nữa, ta cũng khiến cô ta phải quỳ gối dưới thân ta... Cho cô ta thấy ta mới là người mạnh nhất.

Đúng vậy. Ba ba, ma ma, hai người cũng biết, con là người ưu tú nhất mà?

Chẳng phải hai người đều thừa nhận con là người ưu tú nhất sao?

Đúng không nào, mau nói đi?

Gã cúi đầu dùng sức ăn uống, không một ai trong bữa tiệc đến cạ ly với gã, hiển nhiên đại đa số mọi người đều nhìn ra được, thanh niên này không có khả năng được chọn lựa làm thân vệ.

Suy cho cùng, đối phương vừa lên đài đã bị một kiếm của Hứa Thâm đánh tan, biểu hiện thực sự quá kém cỏi.

...

...

Hứa Thâm đi theo người hầu thiếp thân rời khỏi sảnh tổ chức tiệc tối, đi dọc theo hành lang dài bên ngoài. Trong luồng gió đêm mát mẻ, hai người bọn họ đi tới hoa viên phía sau cung Tuyết của Nghĩ Hậu.

Đây là nơi sinh sống của cô.

Tại một tòa lầu các riêng biệt vàng son lộng lẫy, ngay phía ngoài cửa có một người thân vệ mặc ngân giáp của Nghĩ Hậu, ánh mắt như điện, thân thể lãnh khốc đứng nhìn bóng đêm như một bức tượng đá được điêu khắc hình người.

Hứa Thâm đi theo người hầu thiếp thân tiến vào tòa lầu các riêng biệt nọ, nơi này có rất nhiều người hầu, nhưng tất cả bọn họ đều đứng yên tại vị trí vốn có của mình.

Ngay cả khi Hứa Thâm tiến vào, những người hầu này cũng không liếc nhìn lung tung, mà mỗi người vẫn luôn duy trì tư thế của mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, im lặng không nói câu nào.

Vòng qua chỗ màn che màu vàng, Hứa Thâm liền nhìn thấy Nghĩ Hậu đang ngồi trên một chiếc sô pha mềm mại.

Hiện tại Nghĩ Hậu vẫn mặc ngân giáp, chỉ khác là không đội mũ giáp, cách ăn mặc giống hết hồi chiều, khi cô ngồi trong sảnh đường, quan sát mọi người luận bàn, chỉ là mái tóc được chải vuốt kỹ càng hơn một chút, như cuộn sóng lơ lửng trên vai cô.

Hứa Thâm nhìn gương mặt như tinh linh mang theo huyết thống phong vận hiếm có, khác biệt cực kỳ rõ ràng với người bình thường của Nghĩ Hậu.

Nhưng khi ánh mắt đôi phương chuyển đến, Hứa Thâm lập tức cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn nhiều.

“Hứa Thâm, trở thành trăm khur giả được 13 tháng 18 ngày.” Sau khi Hứa Thâm thành thành thật thật đứng trước mặt Nghĩ Hậu, giọng nói lạnh nhạt của cô cũng truyền đến: “Bị cuốn vào sự kiện cấp C, khi được tìm thấy, đã chung sống với khur được ba tháng, bị khur chặn nuôi. Trong khoảng thời gian đó, đã ăn không ít máu thịt khur thú, thể chất phát sinh dị biến, trở thành khur lực giả trời sinh.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ biến, quả nhiên, trong thời gian diễn ra bữa tiệc tối, Nghĩ Hậu đã đi điều tra tư liệu của mình rồi.

Mà những tư liệu này đều được ghi chép trong cục Khur Bí, thật sự không thể che giấu được.

“Biểu hiện nổi bật trong trại huấn luyện, khi chấp hành nhiệm vụ, đã nhiều lần cứu bạn đồng hành, nhưng tất cả kết quả trắc nghiệm tinh thần đều không đạt tiêu chuẩn ...” Giọng nói của Nghĩ Hậu rất bình thản, nhưng tựa như lại lộ ra một chút ý vị sâu xa: “Cứu bạn đồng hành, nhưng tinh thần lại hỗn loạn, thật thú vị, hẳn là cậu có một loại đam mê và bí mật gì đó mà không ai hay biết?”

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến.

Kết quả trắc nghiệm tinh thần của hắn không đạt tiêu chuẩn?

Không thể nào!

Hắn luôn lựa chọn đáp án chính xác nhất để làm mà!

Chẳng lẽ... những lựa chọn chính xác kia, ngược lại đều là sai sao?

Mà những lựa chọn sai ngược lại mới là lựa chọn chính xác?

Không thể nào... Trong lòng Hứa Thâm lập tức phủ định, nếu thật sự là như vậy, hẳn cảm thấy có lẽ đại não của mình thật sự xuất hiện chút vấn đề rồi.

Tam quan vặn vẹo.

Chương 477. Chỉ Là Chính Hắn Không Tự Biết Mà Thôi!

Nhưng... Không có đạo lý, hẳn cảm thấy nhận thức của mình, không có gì khác biệt so với trước khi trở thành trăm khur giả.

Tuy nhiên, nếu Nghĩ Hậu đã nói như vậy, thì có nghĩa rằng kết quả trải nghiệm tinh thần của hắn thực sự có vấn đề. Nhưng nguyên nhân cụ thể là gì, chính hắn cũng không biết.

Chẳng qua lúc này hắn cũng không thể nghĩ nhiều.

Hứa Thâm hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt như đao gió mát lạnh của Nghĩ Hậu, đang lặng lẽ nhìn hắn, tựa như muốn xuyên thấu qua hai mắt hắn, trực tiếp nhìn thấu nội tâm bên trong, thậm chí còn nhìn thấu rất nhiều ý niệm vừa xoay chuyển trong đầu hắn nữa.

Sau lưng Hứa Thâm có chút mồ hôi lạnh chảy ra, nhưng cũng may hắn đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng còn khủng bố hơn, coi như đã sớm luyện ra tâm thái bình tĩnh, lúc nào cũng có thể thản nhiên ngay cả khi đứng trước mặt đại khur.

Vào giờ phút này vẻ mặt hắn vẫn trầm tĩnh, chỉ hơi nghi hoặc nói: “Bẩm Nghĩ Hậu, tôi tự cảm thấy bản thân rất bình thường, không có gì khác với những người bình thường xung quanh, nếu muốn nói có bí mật gì đó... Thì lúc người khác đang nghỉ ngơi tôi sẽ vụng trộm đi luyện kiếm, đây cũng được xem như bí mật sao?”

“...” Nghĩ Hậu bình tĩnh nhìn Hứa Thâm.

Nếu thiếu niên này không để lộ ra vẻ mặt thành khẩn và cẩn thận của mình, cô còn cho rằng đối phương đang đùa giỡn.

“Một trăm khư giả lại tự cảm thấy bản thân mình bình thường, đây mới là chỗ không bình thường.” Từ trong lời nói của Hứa Thâm, Nghĩ Hậu đã đoán được đại khái vì sao kết quả trắc nghiệm tinh thần của Hứa Thâm lại không đạt tiêu chuẩn rồi.

Có lẽ từ lâu trước kia, hắn đã sớm trở nên vụn vẹo, chỉ là chính hắn cũng không biết mà thôi.

Nghĩ Hậu đã đọc qua lý lịch của Hứa Thâm, hắn có thể chung sống cùng khư thú tới ba tháng, ít nhiều cô cũng có thể hiểu được tình huống này.

Nếu hắn vẫn còn bình thường, thì làm sao có thể sống sót đi ra được đây?

“Cậu có biết tôi tìm cậu đến vì chuyện gì hay không?”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt trong suốt như xuyên thấu vào lòng người của Nghĩ Hậu, vốn định làm bộ không biết, nhưng lời nói đến bên miệng, rất nhanh liền biến hóa, thấp giọng nói: “Thuộc hạ không dám tự phỏng đoán.”

“Triệu Tâm An không nói với mọi người chuyện tôi muốn chọn thân vệ sao?” Ánh mắt Nghĩ Hậu lộ ra nụ cười nhẹ, tựa như toàn bộ lâu nhỏ đều trở nên chói mắt hơn rất nhiều.

Trong lòng Hứa Thâm thoáng mừng thầm, nhưng hắn chỉ cúi đầu nói: “Có nói qua.”

“Có vẻ cậu hiểu được cách ăn nói cần trọng đó...” Ý cười trong đôi mắt Nghĩ Hậu thoáng thu liễm lại, cô tìm Hứa Thâm tới đây, thật sự để đề bạt thân vệ, mà thân vệ, ngoại trừ có cảm nhận nhạy bén và tinh thần tỉnh táo, càng phải hiểu được cách ăn nói cần trọng, điệu thấp, không thể tự cho là thông minh.

“Cậu đã biết được chuyện này, vậy ý của cậu là sao?” Nghĩ Hậu nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm có chút thụ sủng nhược kinh: “Nếu có thể trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, là vinh hạnh lớn lao của thuộc hạ!”

“Đi theo bốn vương, không cần tăng bốc.” Trong giọng điệu của Nghĩ Hậu thoáng hiện một chút lạnh nhạt, khiến Hứa Thâm cũng phải hoài nghi, chẳng lẽ hắn đã nói sai ở chỗ nào rồi. Nhưng ngay sau đó, Nghĩ Hậu lại nói tiếp: “Cậu đã nguyện ý, thì sau này hãy đến nhậm chức bên người bốn

vương đi. Tuy là thân vệ, nhưng bốn vương cũng không hạn chế tự do của cậu, không cần phải thời thời khắc khắc đều ở bên người bốn vương.”

“Tuân mệnh.”

“Năng lực của cậu là gì?” Nghĩ Hậu chăm chú nhìn Hứa Thâm.

“Hệ cảm giác, có thể thấy rõ nhược điểm của địch nhân.” Hứa Thâm trả lời. Một khi trở thành thân vệ của đối phương, đây là chuyện không thể giấu giếm.

“Vậy hiện tại cậu hãy nhìn nhược điểm của tôi xem.” Nghĩ Hậu bình tĩnh nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm thoáng giật mình, nhưng lập tức hiểu được, Nghĩ Hậu đang muốn khảo nghiệm năng lực của mình. Hắn trực tiếp mở ra Khư Nhân, nhìn qua.

Nghĩ Hậu trước mắt không xuất hiện bất cứ biến hóa gì, nhưng ở vị trí cổ tay, lại dần dần hiện ra một vòng xoáy màu đen.

“Tìm được nhược điểm không?” Nghĩ Hậu hỏi.

Hứa Thâm cúi đầu nói: “Thấy được, ở cổ tay trái của điện hạ.”

“Vậy lúc này thì sao?” Nghĩ Hậu hỏi lại.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, bởi vì hắn vừa nhìn thấy vòng xoáy màu đen lúc trước vốn ở trên tay trái của Nghĩ Hậu, lúc này lại chuyển dời đến tay phải rồi.

Hắn lập tức hiểu được, đây là Nghĩ Hậu cố ý bại lộ nhược điểm, nếu không với năng lực của hắn, căn bản không thể nhìn thấy sơ hở của đối phương, dù sao cô cũng chính là quân vương.

“Đã chuyển dời đến tay phải của ngài.” Hứa Thâm chi tiết nói.

Hứa Thâm nói xong, hắn lại nhìn thấy vòng xoáy màu đen trên tay phải Nghĩ Hậu đang dần dần co rút lại rồi biến mất.

Lúc này, toàn thân cô, từ trên xuống dưới, không có bất cứ vòng xoáy nào.

Quả nhiên... ở trong mắt hắn, quân vương là tồn tại không có nhược điểm, dù có, trình độ như hắn ở hiện tại cũng không thể

nhìn thấu được.

Về mặt Nghĩ Hậu vẫn bình tĩnh, chỉ khẽ gật đầu, nói: “Cũng được, tuy năng lực rất bình thường, nhưng đầu óc của cậu khá trí tuệ, kỹ xảo điều khiển sợi khur kia đã tiếp cận lĩnh vực rồi, nếu cậu có thể tiếp tục đào sâu xuống, điều khiển chún trở nên tinh tế thành thạo hơn, coi như đã có một kỹ xảo thuộc loại ‘Ngụy lĩnh vực’.”

“Ngụy lĩnh vực?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn Nghĩ Hậu.

“Đúng vậy.” Nghĩ Hậu cũng không keo kiệt vài lời chỉ dạy: “Một trong số những điểm khác biệt giữa hình thái thứ hai và quân vương chính là lĩnh vực. Sau khi năng lực được khai phá đạt tới trình độ cực đại, chúng sẽ tự hình thành nên lĩnh vực của mình, mà kỹ xảo điều khiển sợi khur của cậu... thuộc loại ngụy lĩnh vực. Tuy không thể so sánh với lĩnh vực chân chính, nhưng vẫn đủ giúp cậu đạt được ưu thế thật lớn trong khi đối chiến với hình thái thứ hai.”

Lĩnh vực... Hứa Thâm âm thầm ghi nhớ trong lòng, đây là năng lực đặc thù thuộc về quân vương.

“Cậu còn trẻ, cứ cẩn thận nghiên cứu đi.” Nghĩ Hậu mỉm cười nói.

Dù khóe miệng kia chỉ nhếch lên cực mỏng, tạo thành một đường cong lơ đãng, nhưng Hứa Thâm lại có cảm giác bản thân vừa được quan tâm bữa vậy lấy, thậm chí còn không tự chủ được, lập tức dâng lên ý niệm tôn trọng và kính yêu từ tận đáy lòng.

“Vâng, điện hạ.” Hứa Thâm biểu hiện ra dáng vẻ cảm kích, vội vàng đồng ý.

Chương 478. Quy Củ Của Thân Vệ!

“Đi xuống đi, sẽ có người nói rõ quy củ của thân vệ cho cậu, về phần phân cục Hắc Quang bên kia, cậu không cần để ý tới, chờ đến khi rảnh rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về kiêm chức, đương nhiên cũng có thể lựa chọn nghỉ ngơi, đi hưởng thụ cuộc sống.” Nghĩ Hậu nói.

Hứa Thâm lại gật đầu, nhìn qua có chút hưng phấn và kích động. Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Nghĩ Hậu, hắn hành lễ rồi rời đi.

Chờ đến lúc Hứa Thâm rời khỏi tòa lầu các độc lập nọ, hắn lại nhìn thấy người hầu thiếp thân kia đã sớm chờ ở bên ngoài từ lâu. Vừa thấy hắn tiến đến, đối phương lập tức nhẹ nhàng vươn tay ra hiệu, Hứa Thâm nhanh chóng theo cô ấy, xuyên qua bồn hoa, đi vào bên trong một khu kiến trúc khác.

“Nơi này là khu vực mà đội thân vệ lục phiên thường ở lại khi tới ca trực ban.” Người hầu thiếp thân xoay người, mỉm cười nói: “Đội trưởng của lục phiên đã ở bên trong chờ cậu rồi.”

Hứa Thâm gật gật đầu, rồi trực tiếp tiến vào bên trong, nhìn thấy một vị trung niên dáng người cao ngất đang ngồi trên sofa, chà lau mũ giáp của mình.

Người trung niên nọ nghe được tiếng bước chân, lập tức ngừng đầu.

Hứa Thâm thoáng giật mình, hắn phát hiện khuôn mặt của người trung niên này có chút quen mắt, trong lúc vội vàng hồi tưởng lại, bỗng nhiên hắn nghĩ đến quãng thời gian trước đây, khi bọn họ tiến đến động khư, bên khu Mẫu Hoàng có phái ra đội thân vệ thứ sáu dẫn đầu, và đội trưởng trong đó chính là người trước mắt này.

Hình như tên đối phương là... Uông Thành?

Hứa Thâm trực tiếp lật lại trí nhớ ngày hôm đó trong đầu, trung niên trước mắt muốn tiếp cận với Mặc gia, nhưng bị đối phương dằn cho gương mặt lạnh.

“Cậu chính là thân vệ mới tới vừa được Nghĩ Hậu chọn lựa?” Uông Thành đánh giá Hứa Thâm, hiển nhiên gã không còn nhớ Hứa Thâm nữa, dù sao lúc ấy, khi bọn họ tụ tập ở động khư, Hứa Thâm chỉ là một trăm khư giả bình thường của phân cục, đối phương không cần phải lưu tâm để ý.

“Ừm, chào đội trưởng.” Hứa Thâm gật đầu.

Uông Thành lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, vẫn duy trì uy nghiêm, nói: “Năng lực của cậu là gì?”

“Hệ cảm giác.”

Uông Thành khẽ gật đầu: “Để tôi nói rõ quy củ của đội thân vệ cho cậu biết trước. Ở trong này, hết thấy đều lấy an nguy của Nghĩ Hậu điện hạ làm trọng, không thể tiết lộ bất cứ chuyện gì xảy ra bên trong cung Tuyết. Không cần biết cậu nghe được cái gì, đều phải cho rằng bản thân không hề nghe thấy. Nói đơn giản thế này, cậu phải học được cách giả câm vờ điếc, chỉ cần nghiêm túc làm tốt chuyện nằm trong chức trách của mình là được. Cậu đã hiểu chưa?”

“Hiểu được.” Hứa Thâm gật đầu.

“Đội thân vệ chúng ta có tổng cộng sáu đội ngũ.” Uông Thành nói: “Phân biệt là ba phiên trong, ba phiên ngoài! Ba phiên đội bên trong phụ trách trực ban canh giữ ở bên người Nghĩ Hậu, cùng với trọng địa trung tâm bên trong cung Tuyết, bọn họ được gọi thân vệ thiếp thân! Mà ba phiên đội bên ngoài, sẽ trông coi những khu vực bên ngoài cung Tuyết. Trong phạm vi năm km lấy cung Tuyết làm trung tâm, đều là khu vực mà chúng ta cần phải tuần tra. Về lộ tuyến chi tiết, một lát nữa, tôi sẽ đưa bản đồ cho cậu.”

Thân vệ cũng chia trong ngoài sao...

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động. Như vậy xem ra, hắn vừa gia nhập sẽ trở thành thân vệ thuộc ba phiên đội bên ngoài, phỏng chừng cần phải tích lũy đầy đủ tư lịch kinh nghiệm và độ tín nhiệm, mới có cơ hội được điều tới ba phiên đội bên trong, trở thành thân vệ thiếp thân của Nghĩ Hậu.

Đúng như những gì Hứa Thâm suy nghĩ, để khích lệ Hứa Thâm, Uông Thành đã nói điều kiện để tấn chức ba phiên đội bên trong cho hắn biết, và nội dung cũng không khác là mấy so với những gì hắn vừa suy đoán.

Nếu thân vệ bên ngoài có biểu hiện tốt, trong vòng ba năm có thể tấn chức thành thân vệ thiếp thân.

Nếu có biểu hiện đặc biệt xuất sắc, cũng có khả năng lập tức được nâng lên, ví dụ như phát hiện được tình báo quan trọng của quân địch.

“Về thời gian trực ban, lấy 12 ngày làm một chu kỳ, ba phiên đội bên ngoài, chia làm ba ca trực, nghỉ ngơi luân phiên, mỗi đội chấp hành bốn ngày, thời gian còn lại là nghỉ ngơi, hồi

phục dưỡng sức, nhưng cậu chớ đi lung tung hưởng lạc trong quãng thời gian nghỉ ngơi. Với đám thân vệ chúng ta, đi vào những nơi ca múa, sông bạc, đều là vi phạm quy tắc, lần đầu tiên bị phát hiện, sẽ bị ghi chép là sai lầm nghiêm trọng, lần thứ hai bị phát hiện sẽ trực tiếp tước đi chức vụ. Cậu đã hiểu chưa?” Uông Thành nghiêm khắc nói.

Vốn dĩ Hứa Thâm không có hứng thú với những nơi như ca múa sông bạc kia, nếu có thời gian, hắn cũng sẽ dành để luyện kiếm, huống chi hắn còn phải xử lý chuyện của hội Truy Quang.

Lại nói, loại trực ban thay phiên nghỉ ngơi này, khiến cho Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn. Lúc ban đầu, hắn cứ ngỡ trở thành thân vệ sẽ bề bộn nhiều việc, kết quả lại là vô cùng nhàn rỗi.

Nói cách khác, mỗi 24 ngày, chỉ cần trực ban tám ngày là đủ.

Về phần vì sao lệnh cấm đi ca múa sông bạc lại nghiêm khắc như vậy, Hứa Thâm cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong này.

Suy cho cùng, bọn họ cũng là thân vệ của Nghĩ Hậu, nếu có loại đam mê như vậy bị người khác nắm bắt được, cũng rất dễ dàng bị người ta lợi dụng làm tay trong.

“Nếu cậu phát hiện ra bất cứ thân vệ nào bước vào những nơi như thế, hoặc làm chuyện vi phạm quy định, có thể đi tố giác, sẽ được ghi chép lại công lao cùng cấp với phát hiện ra khu cấp C xâm nhập.” Uông Thành nói.

Khen thưởng cho công lao tố giác chỉ đạt mức quy củ trong quy củ, không coi là đặc biệt dày, cũng không quá thấp.

Có lẽ không chỉ mức khen thưởng quá dày để tránh cho có người lập mưu chuyên môn đi tố giác, thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống ác ý hãm hại... vân vân.

Trường hợp này cũng giống như luật pháp khoan dung với tội phạm, kì thực làm như vậy cũng không phải là dễ dàng tha thứ cho người phạm tội, mà là bảo vệ người bị hại, tránh trường hợp xử lý quá nghiêm khắc, ví dụ tội phạm chỉ phạm phải một tội nhỏ cũng áp dụng tử hình, sẽ khiến đối phương dứt khoát chọn hướng đi cực đoan, trực tiếp bóp chết người bị hại.

Uông Thành dặn dò xong một vài điểm cần chú ý trong các hạng mục công việc, rồi nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Cậu có điều gì không hiểu cần hỏi lại tôi hay không?”

Nên làm như thế nào mới có thể trở thành đội trưởng...

Chương 479. Kiêm Chức!

Hứa Thâm nghĩ thầm như vậy, nhưng hấn cảm thấy, bản thân vẫn nên giữ lại vấn đề này thêm một đoạn thời gian nữa, chờ về sau lần lộn quen thuộc, lại hỏi những thân vệ khác trong đội sẽ tốt hơn.

“Không.”

“Được một lát nữa hãy đi lĩnh khôi giáp đội thân vệ của cậu đi, lúc trực ban cần phải mặc thống nhất. Lúc nghỉ ngơi, tự bản thân cậu cũng nên rèn luyện nhiều một chút, sở dĩ điện hạ cho chúng ta thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức dư dả như vậy là để chúng ta có thể duy trì trạng thái tốt nhất khi trực ban, cậu đã hiểu chưa?” Uông Thành nghiêm túc nói.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Uông Thành gọi một thanh niên thân vệ khác bên cạnh tới, phân phó đối phương đưa Hứa Thâm đi quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Đối phương đưa Hứa Thâm tới gian phòng được phân phối cho hấn trước, sau đó lại giao cho hấn một phần bản đồ, nói trước cho hấn biết bọn họ sẽ đi đâu để quen thuộc đường xá trong này.

Được thanh niên nọ dẫn dắt, Hứa Thâm đi tới khu vực mua sắm hậu cần, đo lường kích thước thân thể, sau đó được người của phòng hậu cần báo cho biết ba ngày sau có thể tới lĩnh khôi giáp thân vệ.

Về thời gian trực ban lần đầu tiên của Hứa Thâm, hấn bắt đầu nhận nhiệm vụ vào 6 ngày sau.

Đợi cho đến đêm khuya, Hứa Thâm mới trở lại sảnh tổ chức tiệc tối, nơi này chỉ còn ít ỏi mấy người vẫn đang trò chuyện, còn hầu hết những người khác đều rời đi cả rồi.

Đám người La Hoa nhìn thấy Hứa Thâm trở về, vội vàng đi lên nghênh đón, vẻ mặt ai nấy đều chờ mong nói: “Hứa đội, thế nào rồi? Anh được chọn lựa làm thân vệ sao?”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, dù hẳn có suy đoán từ trước, nhưng cũng may chuyện này không xuất hiện tình huống đảo ngược.

“Cũng là anh lợi hại!” La Hoa lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Có thể nói, gã chính là người đã tận mắt chứng kiến quá trình Hứa Thâm đi từng bước một lên tới vị trí này, từ sau khi hẳn được đề bạt đến biên đội số hai, lại một đường tích góp công lao, trở thành hình thái thứ hai, tiến vào động khư, hiện giờ chưa nói đến chuyện được bổ nhiệm làm đại đội trưởng, hẳn còn tiến một bước dài trở thành thân vệ cho Nghĩ Hậu, quả thực là từng bước thăng chức, hơn nữa còn tăng lên với tốc độ kinh người.

Ba người khác cũng hâm mộ vô cùng, ánh mắt càng nhiều hơn vài phần lấy lòng, trong miệng càng nhiều hơn những lời khách khí. Bọn họ thậm chí quyết tâm phải làm sâu sắc mối quan hệ với Hứa Thâm, để về sau dù bản thân gặp được khó khăn, cũng có thể đồng dạng nói một câu bạn bè của ta là thân vệ dưới trướng Nghĩ Hậu... hoặc ít hoặc nhiều cũng có vài phần uy hiếp.

Hứa Thâm cười cười, hỏi: “Những người khác đâu?”

“À, người hầu thiếp thân kia lại tới, còn thông báo rằng Nghĩ Hậu để cho mọi người trở về sớm nghỉ ngơi, tới ngày mai hãy mau chóng trở về, đừng để chậm trễ công tác.” La Hoa nói, trong ánh mắt lại mang theo một chút tiếc nuối.

Lời này cũng tương đương với trực khách rồi.

“Sau khi tôi rời đi, còn người nào được mời đi nữa không?” Hứa Thâm hỏi.

“Còn có hai người, nhưng đều là giai đoạn đầu...” La Hoa nói tới đây, vẻ mặt bốn người đều hiện lên một chút uể oải.

Nghĩ Hậu chọn lựa hai trăm khư giả giai đoạn đầu, nhưng không có phần của bọn họ.

Hứa Thâm ngẫm lại một chút, đúng là trong bữa tiệc lúc trước có hai trăm khư giả giai đoạn đầu biểu hiện không tồi, năng

lực biểu hiện sớm, dễ dàng nhìn ra vài loại năng lực khác thường, phỏng chừng hai người ấy đã được chọn lựa đi bồi dưỡng rồi.

“Hứa đội, hiện giờ anh đã trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, còn muốn trở về trong cục nữa không?” La Hoa thu hồi vẻ uể oải, lại chuyển thành tò mò hỏi Hứa Thâm.

[Chế độ phiên đội thân vệ có tham khảo một chút thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của ngự tiền thị vệ và cấm vệ quân trong các triều đại trước kia.]

“Đương nhiên.” Vốn dĩ giữa hai thân phận này, Hứa Thâm nghiêng về hướng chọn lựa thân vệ hơn, dù sao thân vệ cũng mang đến tiện lợi và thân phận rất cao, lại càng thêm an toàn, nhưng hiện giờ, hắn lại biết được thời gian biểu của công tác thân vệ và trực ban không hề xung đột với chức vụ đội trưởng trong cục.

Một khi đã như vậy, không bằng kiêm chức cả hai bên luôn.

Lại nói, thân phận thân vệ của Nghĩ Hậu rất tiện lợi ở khu thành thị, nhưng chuyển qua làm việc tại khu Hắc Quang, vẫn là thân phận đội trưởng cục Khư Bí dùng tốt hơn.

Huống chi có một số việc lợi dụng thân phận thân vệ của Nghĩ Hậu đi chấp hành lại có chút không tiện, bởi vì nhất cử nhất động của thân vệ đều rơi vào trong mí mắt của Nghĩ Hậu.

“Thật tốt quá, tôi còn lo lắng sau khi anh đi rồi, đội chúng ta lại không có đội trưởng.” La Hoa cười nói.

Có Hứa Thâm mang đội, tuyệt đối là chuyện tốt với bọn họ. Nếu Hứa Thâm lựa chọn rời đi, đương nhiên bên trên chỉ có thể chọn lựa đội trưởng mới từ những trăm khư giả giai đoạn đầu khác, nhưng giai đoạn đầu sao có thể so sánh cùng hình thái thứ hai, chênh lệch giữa hai bên như trời với đất vậy.

“Có Hứa đại đội tọa trấn cục chúng ta, là chuyện may mắn của tất cả mọi người.” Ba người khác cũng mở miệng khen tặng.

“Mấy người đứng là đám mã thí tinh (chuyên môn vượt môn ngựa, nịnh nọt).” Hứa Thâm cười cười, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ ngơi trước, chờ đến ngày mai mọi người cứ quay về trong cục, tôi còn có chút việc, sẽ trở lại sau.”

“Chúng tôi không vượt mông ngựa mà.” Mấy người kia cười nói, rồi đi theo Hứa Thâm trở lại khu vực người ta đã bố trí nơi ở cho mình.

Hứa Thâm nằm trên chiếc giường trong gian phòng dành riêng, ánh mắt nhìn thoáng qua chung quanh, bỗng phát hiện Mai Phù đã biến mất từ lúc nào rồi.

Phòng chừng cô bé lại chạy đi đâu chơi rồi... Ánh mắt Hứa Thâm hơi hơi chớp động, hắn không dám quá mức chú ý tới Mai Phù mọi thời mọi khắc, tránh bị cô ấy phát hiện ra. Bởi vậy ngẫu nhiên hắn sẽ phát hiện Mai Phù đã biến mất, nhưng không lâu sau đó, cô lại trở về.

Tính ra, hắn đã thành thói quen với loại tình huống này rồi.

Quả nhiên, không để Hứa Thâm đợi quá lâu, hắn đã nhìn thấy Mai Phù đi xuyên qua bức tường, dừng lại ngay bên cạnh giường của hắn.

Mà vị trí hắn ngủ, lại nằm ở mép giường bên ngoài, còn bên trong vừa vặn có đủ chỗ cho một người, giống như hắn cố ý chừa lại khoảng trống này dành cho ai đó vậy.

Chương 480. Đội Quân Mũi Nhọn!

“Cậu đang đợi tôi sao?” Mai Phù ngồi lên vị trí còn trống ở phần giường bên trong, khẽ nở nụ cười, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi chậm rãi nằm xuống, hai bàn tay nâng má, đầy hứng thú nhìn sang người bên cạnh.

Hứa Thâm vẫn duy trì tư thế nhìn trần nhà đến xuất thần, dù đã nghe được lời nói của Mai Phù vẫn không thể hiện ra bất cứ phản ứng nào.

Một lát sau, hắn mới ngáp một cái rồi nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Bữa sáng kết thúc, đám người các phân cục đều nói lời từ biệt cùng Nghĩ Hậu, rồi lên đường quay về các khu.

Tin tức Hứa Thâm và một thanh niên khác được chọn lựa làm thân vệ, đã lan truyền nhanh chóng, khiến cho đám người các

khu không khỏi cẩn thận lưu tâm tới hai người bọn họ hơn vài phần.

Trước khi chia tay, Tiết Hải Ninh tới tìm Hứa Thâm, ước hẹn địa chỉ và thời gian gặp mặt với hắn.

Vốn dĩ Tiết Hải Ninh đã dự định ngay ngày hôm nay, cô sẽ theo Hứa Thâm đi tới khu Hắc Quang, phong cách làm việc của cô cũng nôm nống như tính tình, đã nói là nhất định phải làm, mà đã làm, đương nhiên phải làm ngay cho nóng, nhưng sau khi biết được ngày hôm nay Hứa Thâm muốn đi một vòng quanh nơi này, nhằm quen thuộc với lộ tuyến trực ban và công tác của thân vệ, cô chỉ có thể chuyển dời kế hoạch của mình đến ngày mai.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng Tiết Hải Ninh rời đi, trong lòng có chút nghi hoặc, với năng lực và biểu hiện của cô ấy, vì sao không được Nghĩ Hậu chọn làm thân vệ?

Tình huống này thực sự có chút kỳ quái.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều đến chuyện này, sau khi bố trí cho đám người La Hoa lên xe rời đi, hắn lập tức đi tới khu vực dành riêng cho đội thân vệ lục phiên ở lại.

Đã sớm có người đang chờ ở nơi này.

Người nọ đúng là thanh niên tối hôm qua đã đưa Hứa Thâm đi đo kích cỡ, đặt mua khôi giáp.

Sau khi đôi bên giới thiệu về nhau, Hứa Thâm biết được, người này tên là Hàn Bằng Phi, và từ trong miệng Mặc Tiểu Tiểu, hắn biết họ Hàn này cũng được liệt vào danh sách bảy cao tộc trong nội thành.

“Anh là người của cao tộc trong nội thành?”

Hàn Bằng Phi có chút ngoài ý muốn khi nghe được câu hỏi của Hứa Thâm.

Bởi vì không có nhiều người ở thành Để biết tới lai lịch sau lưng những dòng họ này. Và hiển nhiên chỉ qua một câu hỏi đơn giản như thế, trong lòng gã lại không khỏi coi trọng hơn Hứa Thâm vài phần, lập tức cười cười giải thích: “Tổ tiên của tôi từng xuất thân ở nội thành.”

Hứa Thâm thâm giật mình, tổ tiên trong miệng đối phương hẳn là thái gia gia (ông cố), hoặc là thế hệ trước nữa, và phỏng chừng người nọ chính là thành viên bị trục xuất khỏi Hàn gia nội thành, rồi lưu lạc tới thành Đễ, sinh ra con nối dòng đời sau.

Dưới tình huống bình thường, cao tộc bên kia vĩnh viễn không tiếp nhận loại huyết mạch như vậy.

Dù sao ai cũng không biết, đối phương có nhớ mãi không quên câu chuyện cũ năm xưa rồi ghi hận trong lòng hay không.

Mà kể cả khi được cao tộc bên kia chấp nhận, trong lòng những người này cũng chẳng có bao nhiêu lòng trung thành với gia tộc, ngược lại còn rất dễ bồi dưỡng ra bạch nhãn lang (kẻ phản bội).

Hàn Bằng Phi đưa Hứa Thâm đi một vòng để quen thuộc với lộ tuyến trực ban, vừa đi vừa giới thiệu, hai người cũng dần dần trở nên quen thuộc, Hứa Thâm cũng biết được một chút tình huống đơn giản về đội lục phiên và những đội thân vệ khác.

Mỗi phiên đội đều có biên chế 7 người một tổ.

Về cơ bản, tất cả đội viên đều là hình thái thứ hai.

Ngoài ra còn có hộ vệ tuần tra, những người này đều là giai đoạn đầu. Người thuộc đội hộ vệ tuần tra, khi có biểu hiện tốt, còn trở thành hình thái thứ hai, sẽ được ưu tiên đề bạt tiến vào đội thân vệ.

$6 \times 7 = 42$.

Hứa Thâm hơi chút tính nhẩm trong lòng, rồi thâm giật mình. Nghĩa là đội thân vệ có tới 42 trăm khư giả hình thái thứ hai?

Phải biết rằng, trong các phân cục chỉ có chừng một, hai tồn tại hình thái thứ hai mà thôi, và sáu khu cộng vào mới được mười mấy người, con số này đã bao gồm cả tổng cục vào trong đó.

Vậy mà đội thân vệ của Nghĩ Hậu lại có tới 42 người???

Nhưng khi ngẫm lại, hẳn cũng thấy tình huống này không có gì quá mức khó hiểu.

Bởi vì đội thân vệ này cũng tương đương với đội quân mũi nhọn của thành Bạch Nghĩ, được tập hợp toàn bộ những thành viên tinh anh nhất toàn thành, bởi vậy đội hình hào hoa một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm đã cảm thấy thoải mái hơn rồi.

Trên thực tế, vẫn còn một lý do khác để giải thích cho loại tình huống này.

Bởi vì mật độ tập trung quyền thế và lực lượng tại khu Mậu Hoàng, tuyệt đối vượt xa những vùng ngoại thành khác.

Cho nên, nếu đội thân vệ không có lực lượng khổng lồ như thế, bọn họ cũng không thể làm kinh sợ các thế lực trong khu như là hội Truy Quang, bang Bạch Trú... vân vân, càng không thể làm người ta sinh lòng kính sợ được.

Chờ sau khi Hứa Thâm đã quen thuộc với lộ tuyến trực ban, hắn lại nói lời từ biệt với Hàn Bằng Phi, hai người bọn họ thêm số liên lạc, coi như nếu có chuyện gì cũng tiện thông báo cho nhau hơn.

Tới gần giữa trưa, Hứa Thâm đã lái xe về tới cục Khư Bí khu Hắc Quang.

Hắn vừa trở về, Lý Mỹ Na đã tìm đến, là cục trưởng muốn tìm hắn.

Hứa Thâm cũng đoán được phần nào nguyên nhân.

Khi hắn đi tới trước mặt Liễu Tích Xuyên, đã nhìn thấy ông nở nụ cười thật tươi, luôn miệng chúc mừng.

Lại nói, dọc theo đoạn đường Hứa Thâm đi từ bên ngoài cục tới văn phòng của cục trưởng, hắn liên tiếp bắt gặp những ánh mắt đầy ẩn ý của đám người bên đường, hiển nhiên, tin tức hắn trở thành thân vệ đã lan truyền về tận đây rồi.

Tuy hắn không biết là ai trong đám người La Hoa tiết lộ, nhưng loại chuyện này có muốn cũng không giấu giếm được, lại càng không cần thiết phải giấu giếm.

Hứa Thâm chăm chú nhìn vẻ mặt tươi cười của Liễu Tích Xuyên, phản ứng của hắn tương đối bình tĩnh, chỉ khiêm tốn đáp lại vài câu.

Liễu Tích Xuyên lại hỏi suy nghĩ của hắn về chuyện nhậm chức trong cục, Hứa Thâm tỏ vẻ, bản thân sẽ tiếp tục đảm nhiệm chức vị đại đội trưởng.

Điều này khiến Liễu Tích Xuyên lộ rõ vẻ mặt yên tâm.

Bên kia, trong một căn lầu nhỏ thuộc khu phố phồn hoa nào đó của khu Hắc Quang.

Sở Bạch ngắt thông tin, vẻ mặt có chút âm trầm. Người trong cục vừa truyền tin tức lại cho gã, báo rằng khi Hứa Thâm tới kiểm duyệt trước mặt Nghĩ Hậu, bởi vì biểu hiện xuất sắc, đã được điện hạ chọn lựa trở thành thân vệ của mình...

Chương 481. Biến Hóa!

Thân vệ...

Sở Bạch hiểu được hai từ này tượng trưng cho một thân phận nam vàng, chỉ cần không phạm phải sai lầm gì quá đáng, về cơ bản, sẽ không ai trong toàn bộ cái thành Đê này dám động vào đối phương.

“Vì sao trong cục không bố trí cho anh tham gia loại chuyện này?” Sắc mặt Triệu Thanh Miên bên cạnh gã cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nếu Sở Bạch trở thành thân vệ, thì quá trình tổ kiến thế lực của bọn họ ở khu Hắc Quang sẽ có được ô dù (chỗ dựa) rất lớn, phát triển càng thêm nhanh chóng, càng thêm không kiêng nể gì!

“Phỏng chừng là bọn họ cho rằng tôi sẽ từ chối đi.” Sở Bạch lộ ra sắc mặt âm trầm.

Lần trước, bọn họ để cho gã tới nội thành hộ tống nhân viên vật tư, gã đã từ chối, khiến nhiệm vụ nọ chuyển dời đến trên đầu Hứa Thâm.

Tới lần này, lão Liễu đã báo cho gã từ trước, nói là ông ấy hy vọng Hứa Thâm ra mặt, mà gã là chiến lực đệ nhất trong cục, cần giữ lại trong âm thầm, tránh trở nên quá mức bắt mắt.

Gã có thể hiểu được loại suy nghĩ này.

Đổi lại là gã, gã cũng làm như vậy, dù sao nếu bọn họ biểu hiện quá mức chói mắt, thì chờ đến khi những khu khác xảy ra sự kiện cấp B, khẳng định tổng bộ sẽ nghĩ đến chuyện điều bọn họ đi qua hỗ trợ.

Bởi vậy, hành động nho nhỏ này của Liễu cục chỉ nhằm mục đích bảo tồn thực lực, không muốn làm lực lượng của bên mình hao tổn mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới, lần xét duyệt cuối năm này, lại cất giấu trúng màu lớn như vậy!

“Chẳng lẽ lão Liễu cố ý làm như vậy, chỉ vì muốn nâng đỡ Hứa Thâm lên, tránh cho một mình anh tọa trấn, sẽ nắm trong tay quyền lợi quá lớn?” Triệu Thanh Miên suy đoán.

“Ý của cậu là ông ta muốn hai chúng ta kiềm chế lẫn nhau, còn ông ta đứng giữa cân bằng không chế sao?” Sở Bạch hừ lạnh nói.

Triệu Thanh Miên không trả lời, nhưng vẻ mặt đã chứng minh những gì Sở Bạch vừa nói chính là những điều gã đang suy nghĩ.

“Nhưng như hiện tại cũng tốt. Cậu ta làm thân vệ, trong tương lai, sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi này, huống chi cậu ta còn vướng mắc chuyện trong nội thành, nếu lòng dạ đối phương tàn nhẫn một chút, không thềm chú ý tới, coi như xong, nhưng nếu cậu ta thực sự muốn tham gia vào, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt. Chúng ta không cần quá để ý đến.” Sở Bạch nói.

Triệu Thanh Miên khẽ gật đầu, nói: “Còn một chuyện nữa, gần đây, mối quan hệ hợp tác giữa chúng ta và bang Bạch Trú gần như đã xác định được rồi. Bọn họ nguyện ý cung cấp nguyên liệu thịt cho chúng ta, nhưng định mức không nhiều lắm. Chẳng qua bọn họ cũng nhận lời, chờ về sau khi chúng ta hợp tác lâu dài, định mức có thể tăng lên.”

Sở Bạch nhẹ thở một hơi, nói: “Vất vả cho cậu rồi. Ừm, ít một chút cũng không sao, hiện tại chúng ta vừa phát triển, chưa chắc đã dùng được nhiều như vậy. Trước mắt, cậu cứ dùng nhóm nguyên liệu thịt đầu tiên để triển khai kế hoạch tại giáo hội Hắc Quang đi, cố gắng hết mức kết giao với cao tầng của bọn họ, nếu có thể mượn lực lượng được của giáo hội Hắc

Quang, kế hoạch phát triển chúng ta sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.”

Triệu Thanh Miên gật đầu, giáo hội Hắc Quang là thế lực lớn tại khu Hắc Quang, tuy không đạt tới mức có thể hung hăng càn quấy, không kiêng nể gì như bang Bạch Trú ở khu Vô Miên, nhưng tại khu Hắc Quang, bọn họ tuyệt đối là độc xà điệu thấp.

Hai người tiếp tục thương nghị vài chi tiết về chuyện hợp tác.

Bên kia, Hứa Thâm cũng rời khỏi văn phòng của Liễu cục, trở lại chỗ ở của mình tại khu phố Nham La nơi.

Hắn vừa đến nơi đã nhìn thấy vài chiếc xe đắt tiền đang đỗ ven con đường dưới lầu nhà mình. Chờ đến lúc Hứa Thâm cho xe dừng lại, những chiếc xe đắt tiền nọ lập tức mở cửa, từng bóng người nhanh chóng từ bên trong đi ra, ủa tới nghênh đón hắn.

“Có phải ngài chính là Hứa đội trưởng không? Chúng tôi đợi ngài đã lâu rồi.”

Trước mắt hắn là một người trung niên mặc bộ tây trang chỉnh chu, thẳng thớm, lộ ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Chúng tôi là Tân gia thuộc khu Mẫu Hoàng, nghe nói Hứa đội trưởng vừa nhận được Nghĩ Hậu ưu ái, vinh thăng làm thân vệ của Nghĩ Hậu, mới có ý tới đây, đưa lên một chút lễ vật nhỏ, hy vọng Hứa đội trưởng có thể nhận lấy. Tiện đây, chúng tôi cũng gửi lời mời chân thành tới Hứa đội trưởng, chờ khi nào ngài rảnh rồi, mời đến Tân gia chúng tôi uống chén trà.”

“Tân gia?” Hứa Thâm lật tìm thông tin về gia tộc này trong đầu, nhưng đáng tiếc là hắn chưa từng nghe nói tới.

Nhưng cũng không thể trách hắn được, dù sao đại đa số thời gian hắn đều ở khu Hắc Quang, vốn không quen thuộc với tình hình ở những khu khác, càng đừng nói tới khu Mẫu Hoàng.

Tuy các khu bọn họ đều ở cùng một tòa thành, nhưng tin tức về các khu cũng không thông suốt.

Hứa Thâm nhìn nụ cười khách khí kèm theo một chút thận trọng trên mặt người trung niên kia, trong lòng có cảm giác mình vừa trông thấy một chút bóng dáng của cao tộc trong nội thành. Hắn khẽ gật đầu, nhưng không tiếp nhận chiếc rương

nhỏ được tên thuộc hạ bên cạnh đối phương đi cho, chỉ bình tĩnh nói: “Nếu có cơ hội tôi sẽ đi bái phỏng.”

Người bên cạnh thấy Hứa Thâm không tiếp cái rương kia, trên mặt thoáng hiện một chút khó xử. Trong khi đó, vị trung niên kia lại ý thức được điều gì, gã lập tức phân phó người bên cạnh, một lát nữa hãy tự mình giúp Hứa Thâm đưa lễ vật đi lên.

Thuộc hạ chuyển vật phẩm, tự nhiên nên có thuộc hạ tới đón, hiện giờ bên người Hứa Thâm không có thuộc hạ, người của gã nên biết phục vụ đúng lúc.

Tuy từ trong xương cốt, người trung niên này rất chướng mắt với người ở các phân khu khác, bản thân luôn mang trong mình một chút ưu việt vì là người đến từ khu Mẫu Hoàng, nhưng Hứa Thâm này chính là thân vệ của Nghĩ Hậu, vậy chẳng còn gì để bàn nữa rồi, dù hắn có là một kẻ nhà quê, chân đất mắt toét, đi chẳng nữa, nhưng kẻ nhà quê này đã lên bờ, đương nhiên gã phải khách khí một chút.

Chờ trung niên nọ nói chuyện xong với Hứa Thâm, một đội người khác đang đứng bên cạnh, nhanh chóng tiến lên.

“Chào Hứa đội, chúng tôi là hội Hải Đường Huynh Đệ thuộc khu Dạ Oanh, nghe nói Hứa đội thăng chức, nên đặc biệt đến đây chúc mừng. Nơi này có một chút lễ vật nhỏ, mong Hứa đội nhận lấy, coi như kết giao thêm một người bạn. Mời khi nào Hứa đội rảnh rồi hay đến khu Dạ Oanh chúng tôi du ngoạn một phen.” Một người trung niên râu cá trê cười tủm tỉm nói.

Chương 482. Lễ Vật Nhỏ Nhưng Thứ Bên Trong Không Hề Nhỏ...

So sánh với người của Tân gia, rõ ràng là thái độ của đối phương càng thêm khiêm tốn, cũng nhiều hơn vài phần cung kính.

Chưa từng nghe qua... Về mặt Hứa Thâm vẫn thản nhiên không lộ cảm xúc, chỉ khẽ gật đầu một cái thay cho lời đáp lại.

Hiện giờ, hắn đã trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, cấp độ thân phận nhảy vọt lập tức mang đến biến hóa to lớn.

Lại nói, những thế lực này có thể biết được tin tức nhanh chóng như vậy, cũng đủ thấy năng lượng sau lưng bọn họ không giống bình thường.

Tuy đối phương chỉ là thế lực thành Đê, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Hứa Thâm hàn huyên thêm vài câu ứng phó rồi trực tiếp lên lầu.

Những người bên dưới đều lễ vật đưa đến tận cửa cho Hứa Thâm, chờ hắn thu hồi vào trong phòng.

Bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm sống trong một nơi nhỏ hẹp như vậy, có người lập tức tỏ vẻ bản thân có thể đưa tặng một tòa trang viên ở khu thành thị cho Hứa Thâm, nhưng bị hắn khéo léo từ chối.

Với địa vị và tài lực hiện giờ của hắn, chính hắn cũng có thể mua được mấy thứ kiến trúc này.

Rõ ràng là lực hấp dẫn của tiền tài với hắn đã giảm xuống rất nhiều, nhưng ngược lại, quyền thế và lực lượng mới là thứ hiện tại hắn đang miệt mài theo đuổi.

Ở trong mắt người nắm quyền, phú hào thuần túy chỉ là con sơn dương được bản thân vắt và nuôi béo đang đợi làm thịt mà thôi.

Chờ những người này cất bước, Hứa Thâm lần lượt mở những món “Lễ vật nhỏ” mà bọn họ tặng ra, nhìn thoáng qua.

Ừm... lễ vật nhỏ nhưng thứ bên trong không hề nhỏ.

Ở trong rương của Tân gia, còn có Tịnh Khư Tề cao cấp.

Tuy chỉ có 10 bình, nhưng sự xuất hiện của nó vẫn khiến Hứa Thâm cảm thấy giật mình.

Phải biết rằng, hội Truy Quang còn không có món hàng cao cấp này.

Đương nhiên, có lẽ bọn họ cũng có, chỉ là Mộc Vương không lấy ra, để dành cho một mình gã lén dùng thôi.

Mộc Vương vốn xuất thân từ nội thành, Hứa Thâm tin rằng gã có biết chuyện Tịnh Khư Tề chia làm hai loại cao cấp và bình thường.

Tuy chỉ có 10 bình Tịnh Khư Tề cao cấp, số lượng không nhiều lắm, nhưng qua đó vẫn đủ để nhìn ra nội tình của Tân gia.

Và hiển nhiên đối phương đưa tới tặng hấn cũng với mục đích phô bày nội tình của bản thân.

Ngoại trừ mấy bình này, bên trong còn một tấm chi phiếu không cần mật khẩu, được đặt trong phong thư, kèm theo một tờ giấy nhỏ. Nội dung tờ giấy này chỉ là vài câu khách khí, cùng với con số bên trong tấm chi phiếu kia.

Khoảng chừng 300 vạn.

Hứa Thâm không khỏi cảm thán, rõ ràng hấn còn chưa làm gì hết, lại có thể nhận được số tiền khổng lồ mà trước kia, có nghĩ của cũng không dám nghĩ tới.

Mà bên trong lễ vật nhỏ do vị trung niên của hội Hải Đường Huỳnh Độ kia đưa tặng, cũng có một tấm chi phiếu không cần mật khẩu trị giá 200 vạn, và một tấm phiếu khác, hình như là giấy thông hành để bước vào vòng cao tầng nào đó.

Hứa Thâm âm thầm cảm thán, lúc trước sau khi hấn tăng lên chức đại đội trưởng trong cục, cũng có không ít hào phú khu Hắc Quang đưa tới lễ vật, nhưng so sánh với những món “lễ vật nhỏ” này, đúng là tiểu vu kiến đại vu.

Qua đó cũng đủ thấy sự khác biệt giữa hai tầng thân phận này.

Sau khi Hứa Thâm kiểm kê xong đóng lễ vật nọ, rất nhanh lại có người tới cửa bãi phóng.

Hứa Thâm tiếp đãi lần lượt từng người, trong số bọn họ còn có người đến từ tổng cục, là thuộc hạ của vị lão giả họ Triệu, Triệu Tâm An kia phái tới tặng lễ vật nhỏ.

So sánh với người khác, phần lễ vật nhỏ này đúng là nhỏ thật, có 20 bình Tịnh Khư Tề cao cấp, và một phần giấy mời tham gia hội đấu giá.

Nhưng đối phương không có ý định mượn sức Hứa Thâm làm việc cho mình, bởi vậy mục đích của lễ vật nhỏ này chỉ thuần túy là kết giao bạn bè mà thôi.

Hứa Thâm cũng vui vẻ nhận lấy, còn nhờ người tặng lễ chuyển lời giùm, biểu đạt vài câu ân cần thăm hỏi.

Đợi cho đến lúc nhàn rồi, Hứa Thâm mới liên lạc với Đại Ly Ly, nhờ cô hỗ trợ đi thăm dò vài thế lực như Tân gia thuộc khu Mậu Hoàng, cùng với tổ chức hội Hải Đường Huynh Đệ, chỉ khi hẳn biết được tình huống của những thế lực này, mới dễ dàng cân nhắc nặng nhẹ.

Đại Ly Ly lập tức đồng ý chuyện Hứa Thâm dẫn dò.

Hiện giờ Hứa Thâm là thống lĩnh duy nhất trong hội, địa vị gần với Mộc Vương, cô vẫn luôn muốn tìm cơ hội biểu hiện tích cực ở trước mặt hắn, nhưng lại không dám chủ động quấy rầy.

Đợi cho màn đêm buông xuống, cửa phòng Hứa Thâm lại bị gõ vang.

Hứa Thâm suy đoán, khả năng cao lại là người tới tặng lễ, nhưng chờ tới khi hẳn mở cửa, lại không thấy ai bên ngoài.

Hắn đưa mắt nhìn hành lang gấp khúc trước mặt, lại nhìn thấy một bóng người mặc hắc bào, đeo khẩu trang màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt, đang đứng ngay cạnh cửa.

Đôi phương lặng lẽ đứng cách bức tường bên ngoài chừng mấy mét.

Hứa Thâm sửng sốt một chút, chợt hỏi: “Anh là?”

“...”

Người áo đen trông thấy ánh mắt Hứa Thâm chuẩn xác rơi trên người mình, đã biết khả năng nguy trang của bản thân thất bại rồi, hoặc là nói năng lực của gã đã mất hiệu lực trước mặt Hứa Thâm.

Quả nhiên... vị Hứa đội trưởng này là năng lực giả hệ cảm giác, hơn nữa còn là loại hình vô cùng đáng gờm.

Phải biết rằng, năng lực ẩn nấp của gã rất mạnh, cho đến nay đã có hai năng lực giả hệ cảm giác chết trong tay gã.

Sau một thoáng trầm mặc, người áo đen thấp giọng nói: “Đây là chút lễ vật nho nhỏ của tổ chức chúng tôi, hi vọng anh nhận lấy.”

Lễ vật... Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn lập tức nhìn xuống cái rương trên mặt đất, bên trên cái rương nọ có một

phong thư.

Tặng lễ thì tặng lễ, gã đứng xa như vậy để làm gì... Tầm mắt Hứa Thâm chuyển động, lại nhìn sang người áo đen, chỉ thấy thân thể gã trực tiếp lóe lên, sau đó dùng một tư thế như con cóc, nhảy qua vách tường, muốn rời khỏi nơi đây...

Định thừa dịp tầm mắt của tôi nhìn qua chỗ khác, để biến mất một cách thần bí à?

Nhưng động tác của anh hơi chậm rồi...

Người áo đen vừa chạy đến góc tối nơi cuối hành lang gấp khúc, thân hình mới dán lên bức tường bên ngoài, đang định quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, muốn trông thấy bộ dáng hết nhìn Đông lại nhìn Tây của hắn, ai dè vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải gương mặt của Hứa Thâm, bốn mắt nhìn nhau.

“ ... ”

“ ... ”

Người áo đen nọ không nhin được, lập tức cài bàn chân lên trên tường rồi lặng lẽ cúi đầu, biến mất ở ngoài tường.

Hứa Thâm lại lần nữa quay về quan sát phong thư trên rương lễ vật. Hắn cầm phong thư lên, xách cái rương vào nhà.

Trước tiên là mở rương ra xem.

Chương 483. Liên Minh Phản Nội Quân!

Thứ đầu tiên đập vào tầm mắt hắn chính là hai mươi bình Tịnh Khư Tề cao cấp, bên trong còn có một tờ giấy nhỏ, ghi rõ tính đặc thù của Tịnh Khư Tề cao cấp, và một chút giảng giải về sự nguy hại của Tịnh Khư Tề bình thường.

Thứ hai là một hộp nhỏ chứa quả táo màu vàng.

Ngay khi nhìn thấy quả táo này, Hứa Thâm liền nghĩ tới quả táo Hoàng Kim trong sương mù dày đặc.

Nhưng lúc hắn nhìn kĩ lại, dường như vật này chỉ có vẻ bề ngoài hơi giống quả táo một chút mà thôi, bên cạnh đó, thứ này còn mang theo một loại cảm giác hư ảo, tựa hồ bên trong

được tạo thành hoặc chứa đựng một loại tia sáng nào đó và hạt cơ bản.

Bên ngoài hộp có một tờ giấy nhỏ.

Và đúng như suy nghĩ của Hứa Thâm, thứ này chính là quả táo Hoàng Kim.

Là bảo vật có thể nâng cao tinh thần lực.

Hứa Thâm có chút ngạc nhiên, tổ chức này lại có thể lấy được quả táo Hoàng Kim từ bên trong sương mù dày đặc. Chỉ một tình tiết này thôi cũng đủ để thấy nội tình không phải bình thường.

Hắn có chút hiếu kỳ mở thư ra xem. Và ngoại trừ phần thăm hỏi, hắn cũng thông qua nội dung trong này mà biết được tên của tổ chức ấy, Phản Nội Quân!

Chuẩn xác mà nói, tên đầy đủ của nó là liên minh Phản Nội Quân!

Đây cũng là một phong thư mời, bọn họ hi vọng Hứa Thâm có thể gia nhập vào tổ chức của bọn họ.

Nội dung bức thư hơi dài, chủ yếu nói về tôn chỉ và mục đích của tổ chức bọn họ.

Vì tạo phúc cho dân thường, vì mưu lợi cho người cùng khổ, vì mở rộng chính nghĩa cho những kẻ oan khuất... lật đổ chính sách tàn bạo ở nội thành!

Đồng tử Hứa Thâm hơi co rút lại, thật không ngờ mục đích của tổ chức này, lại là muốn lật đổ nội thành?

Quá nguy hiểm... Hứa Thâm nghĩ thầm trong đầu.

Hiển nhiên hắn cực kỳ kinh hãi về mục đích của tổ chức này, cũng lập tức cảm thấy phong thư kia có chút nóng phỏng tay.

Ở thành Đế lại có một tổ chức như vậy ẩn núp, khó trách nó lại được đặt tên là Phản Nội Quân.

Và không còn nghi ngờ gì nữa, mục đích tồn tại chủ yếu của loại tổ chức này chính là lật đổ nội thành.

“Quá điên cuồng. Tình hình trước mắt, muốn lật đổ ách thống trị của thành Đế còn khó đừng nói là lật đổ nội thành...” Hứa

Thâm chớp mắt, chẳng lẽ sau lưng tổ chức này cũng có quân vương?

Vì sao hắn lại có suy đoán như vậy?

Bởi vì rất đơn giản, nếu không có quân vương, thì loại ý tưởng của tổ chức này có khác gì muốn tự sát đâu?

Nhưng nếu có quân vương, hắn là bọn họ càng phải hiểu rõ nội thành đáng sợ thế nào chứ?

Riêng bảy đại cao tộc, đã là lực lượng không thể chống đối rồi.

Đó là chưa kể tới giáo hội Nguyệt Quang, cùng với mấy thế lực khác mà tạm thời Hứa Thâm còn chưa biết.

Nước trong nội thành quá sâu.

Hứa Thâm nhíu mày, lại lật phong thư lại xem một lượt. Ba ngày sau đối phương sẽ đến gặp hắn, chờ nghe câu trả lời.

Mà ba ngày này...

Hứa Thâm suy đoán, khẳng định là tổ chức kia sẽ cho người giám sát hắn trong khoảng thời gian chờ đợi này.

Suy cho cùng, một tổ chức như vậy sẽ luôn tồn tại trong trạng thái cực kỳ hung hiểm, không thể bại lộ dưới ánh mặt trời.

Chỉ nghe đến đây thôi, hắn cũng có đầy đủ lý do để từ chối bọn họ rồi.

Nhưng nếu từ chối... Chẳng phải sẽ mang lại phiền phức cho bản thân sao?

Hiện giờ hắn đã biết tới bọn họ, hơn phân nửa là bọn họ cũng sẽ lo lắng hắn lên mặt báo tin tức này cho Nghĩ Hậu, hoặc báo cáo lên cấp trên.

Hứa Thâm càng nghĩ càng cảm thấy tình huống này cực khó để giải quyết ổn thỏa, cũng tựa như một thanh lợi kiếm vậy, hai mặt đều có thể gây thương tổn.

Nhưng nếu hắn nhận lời, có khác gì tự đào hố chôn mình đâu?

Nói thật, bản thân Hứa Thâm cũng muốn làm chuyện như vậy, nhưng hắn cũng đủ sáng suốt để biết đây tuyệt đối là hành vi không lý trí.

Thế lực nội ngoại thành chênh lệch quá lớn, tin tức nắm giữ không như nhau, lại thêm số lượng quân vương khác biệt... Gần như bọn họ không có một chút phần thắng nào.

Chỉ có kẻ điên cùng đường mạt lộ, mới gia nhập vào tổ chức như vậy.

Hoặc là người có huyết hải thâm thù với nội thành.

“Ta vừa trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, đã hấp dẫn sự chú ý của những kẻ này, không biết đám thân vệ khác có nhận được loại thư mời này hay không? Hoặc là nói, trong số những thân vệ khác ... Có ai đồng ý lời mời này hay không?”

Trong lòng Hứa Thâm thầm run lên.

Hơn bốn mươi vị thân vệ, một khi có người chấp nhận, đôi phương sẽ trở thành tay sai của tổ chức này.

Thật hiển nhiên, tổ chức Phản Nội Quân này tìm đến hắn, tất nhiên là muốn lợi dụng thân phận thân vệ của hắn, từ đó nắm được tình báo và hành tung của Nghĩ Hậu.

Nói như vậy, chính trong nội bộ thân vệ quân cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được, rất có khả năng sẽ tồn tại nằm vùng ẩn nấp bên trong.

Nếu quá thân cận với người khác, có lẽ sẽ bị nằm vùng lợi dụng, xem như đá dò đường...

Hứa Thâm nghĩ đến đủ loại khả năng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tính từ đầu đến giờ, kể cả hội Truy Quang hay bang Bạch Trú, hoặc là đội thân vệ hiện tại, tuy hắn trà trộn vào rất nhiều thế lực, nhưng trong lòng vẫn luôn chú ý đề phòng khắp nơi... Suy cho cùng, hắn cũng rời khỏi nhà của mình rồi, khẳng định rằng nguy hiểm ở bên ngoài sẽ tầng tầng bại lộ ngay trước mắt.

Chỉ có ở trong nhà, mới có thể bỏ đi lớp nguy trang.

“Đám người này đưa tặng quả táo Hoàng Kim, ngoại trừ dụ hoặc, còn muốn mượn cơ hội này để bày ra thế lực của bọn họ...” Hứa Thâm có thể đoán được một vài suy nghĩ của Phản Nội Quân.

Hắn thâm than trong lòng, mạo hiểm thì mạo hiểm nhưng chắc chắn là phải từ chối rồi, tham gia một tổ chức có ý đồ nguy hiểm như vậy, sẽ chẳng nhận được một chút ưu đãi nào đâu.

Và không cần tiếp xúc cũng biết, bên trong này tụ tập không ít kẻ điên rồ, hung ác.

Thêm nữa, muốn thực hiện nguyện vọng đẹp đẽ nhất, lại cần phải sử dụng thủ đoạn tàn bạo nhất... không phải chuyện này quá đổi châm chọc hay sao?

Nhưng hắn từ chối, cũng đồng nghĩa với chuyện sẽ lập tức gặp phải đòn phản công của bọn họ, bởi vì tới hiện giờ, hắn đã là “Người biết chuyện” rồi.

Hứa Thâm thở dài.

Tới lúc này, hắn đã cảm nhận được tình thế khó xử của người nắm quyền thế trong tay.

Suy cho cùng, bản thân ngồi trên địa vị cao, sẽ có thật nhiều lựa chọn, nhưng có đôi khi, nhiều lựa chọn quá lại khiến bản thân rất khó để lựa chọn.

Chương 484. Có Người Đang Nhìn Trộm Cậu Kia???

Mùa đông, năm 2049.

Bên trong một tòa kiến trúc tương tự như pháo đài cổ kính tại khu Tự Do phương Bắc của thành Bạch Nghĩ.

Tầng sương mù dày đặc lộ ra một chút hàn khí, khiến những hạt nước đọng bên ngoài cổ bảo ngưng kết thành băng.

Lớp sương mù trắng như tuyết, giống như bên trong đã ngưng kết thành vô số những bông tuyết trắng xoá, càng khiến không khí trở nên ẩm ướt, đập dính như keo.

Tại pháo đài, bên cạnh chiếc lò sưởi trong tường đang bùng cháy lách tách, có một người trung niên mặc giáo bào thần phụ (cha xứ), trong tay cầm một quyển sách, bên người đối phương là một bé trai và một bé gái đang ngồi yên lặng nghe...

“... Adam ăn vụng quả táo, thế là bị đuổi khỏi Vườn Eden...” Dưới tầng ánh sáng mờ nhạt tỏa ra từ lò sưởi, người đàn ông trung niên đang nhẹ giọng kể câu chuyện cổ tích cho hai đứa trẻ bên cạnh.

“A, thật đáng tiếc, Adam không nên ăn quả táo đó, cứ ở trong Vườn Eden không phải vui sướng biết bao...” Bé trai bên cạnh tiếc rẻ nói.

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói: “Nhưng đây là con đường trở thành đàn ông mà Adam cần phải bước qua, về sau hạt táo sẽ kẹt lại trong cổ họng của Adam, tạo thành hầu kết, cho nên chúng ta mới là đàn ông.”

Bé trai nói: “Nhưng như vậy, anh ấy không thể tiếp tục ở lại Vườn Eden được nữa.”

“Thật ra quả táo đã được Thượng Đế bố trí từ trước, Ngài cố ý để anh ta ăn vụng...” Người đàn ông trung niên mỉm cười nói: “Bởi vì sau khi những đứa trẻ lớn lên, bọn chúng nhất định phải rời xa nhà, ở bên ngoài xông xáo một lần. Trong tương lai, các con cũng vậy.”

“Con không muốn rời xa cha...” Bé gái bên cạnh vội vàng nói.

Người đàn ông nở nụ cười, từ ái xoa đầu bé gái: “Chờ đến lúc các con lớn lên, tự bản thân các con sẽ muốn rời đi.”

“Vậy con sẽ không lớn lên.” Bé gái nhỏ ngây thơ nói.

Người đàn ông mỉm cười, chỉ là trong ánh mắt lại lộ ra mấy phần đau thương.

Ngay lúc này, dường như có một tia sáng vừa loé lên bên ngoài cửa sổ.

Người đàn ông chậm rãi thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt hơn: “Đã kết thúc quá trình quan sát rồi sao?”

Có một người mặc áo bào đen từ từ hiện ra trong bóng tối sau lưng người đàn ông nọ, rồi dần dần thành hình dưới tầng ánh sáng nhạt trong phòng, nói: “Đối phương rất nhạy bén, lực cảm giác rất mạnh, năng lực của tôi bị nhìn thấu, không thể tiếp tục ẩn núp quan sát thêm nữa.”

“Cậu bị phát hiện?” Người đàn ông trung niên nọ giật mình, trong mắt lộ ra mấy phần ngạc nhiên.

Ông rất rõ năng lực của đối phương.

Tuyệt đại đa số những năng lực giả hệ cảm giác, đều không thể phát hiện ra sự tồn tại của người này, kể cả một số ít đối tượng sở hữu năng lực loại tinh thần cũng thế. Nhưng lần này... Lại bị người khác phát hiện ra rồi?

“Căn cứ vào tình báo điều tra được, năng lực của hắn là nhìn rõ nhược điểm. Năng lực này không tính là đặc thù, vậy mà lại có thể phát hiện ra cậu? Chẳng lẽ hắn đang giấu giếm năng lực thật sự của bản thân?” Người đàn ông trung niên khẽ nhíu mày suy tư.

Người áo đen cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Tôi cũng không rõ, nhưng nếu muốn tiếp tục nhiệm vụ giám sát, chỉ có một mình tôi thì không ổn, đề nghị phái thêm Kiều Nguyệt đi cùng.”

Người trung niên trầm mặc một lát, mới nói: “Tôi biết rồi, anh đi trước đi.”

“Vâng.” Người áo đen không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, lập tức kéo vành mũ trùm đầu xuống xuống, rồi nhanh chóng hòa làm một thể với bóng đêm, chỉ trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

...

...

Suu!

Suu!

Ban ngày, Hứa Thâm ở trong phòng luyện kiếm, hắn không dùng toàn lực, chỉ đang duy trì xúc cảm rút kiếm mà thôi, đồng thời nói là luyện tập, nhưng trên thực tế, tâm tư của hắn lại đặt cả vào bí thuật Điệp Lăng trong cơ thể. Hay nói cách khác là toàn bộ tâm trí của hắn đều đang tập trung vào sự biến hoá của khư lực bên trong cơ thể, giống như như tầng tầng sóng biển đang từ từ điệp gia (xếp chồng lên nhau).

Khư lực như sóng, một con sóng lướt qua một con sóng...

Hắn đang thử thích ứng và làm quen với loại quy luật hoạt động này.

Đây là bí thuật Điệp Lăng tầng thứ hai. Hứa Thâm vừa bước vào tầng này, vẫn chưa đủ thuần thục.

Tầng thứ nhất là đãi cát, chủ yếu là loại bỏ tạp chất.

Hiện giờ, lớp bột xương màu trắng bám vào trong cơ thể Hứa Thâm, đã bị loại bỏ không ít, cộng thêm khur lực của hắn vốn đã tinh khiết hơn hẳn người bình thường... Loại điều kiện thuận lợi này đã trợ giúp hắn vượt qua tầng thứ nhất cực nhanh.

“Có người đang nhìn trộm cậu kìa.” Mai Phù ngồi trên khung cửa sổ bên cạnh, cười hì hì nói.

Tôi biết... Về mặt Hứa Thâm không thay đổi, nhưng khi luyện kiếm, ngẫu nhiên hắn sẽ xoay người, liếc nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng thực tế lại là ngó sang toà nhà cao tầng đối diện phía xa xa.

Ở nơi ấy, có hai bóng người đang lẳng lặng đứng trên mái nhà, và luôn dõi ánh mắt nhìn sang bên này.

Cả hai đều quang minh chính đại đứng đấy, có vẻ như không sợ bị hấn phát hiện.

Hứa Thâm chỉ có thể phỏng đoán, dường như cả hai người bọn họ đều sở hữu năng lực nguy trang, vì vậy người ta tưởng lầm rằng hắn không thể nhìn thấy mình.

Một người trong đó, chính là người áo đen vừa đưa cái rương tới hôm qua.

Người khác lại là một cô gái mặc áo bào màu bạc trắng, dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng căn cứ theo vóc người tinh tế, có thể phân biệt rõ đối phương là nữ giới.

Quả nhiên, trong ba ngày này, hắn đều sẽ bị đối phương giám thị, đề phòng hắn đi đưa tin...

Hứa Thâm âm thầm lắc đầu, chỉ có thể tiếp tục bày ra dáng vẻ luyện tập.

Cùng lúc ấy, trên tòa nhà cao tầng phía đối diện, người áo đen và Kiều Nguyệt đang đứng sừng sững cạnh nhau, cùng nhìn

xuyên qua khung cửa sổ nhỏ đằng kia, rồi lộ ra sắc mặt đầy cổ quái khi trông thấy Hứa Thâm đang không ngừng vun kiếm luyện tập trong phòng.

“Đã hai giờ rồi, cậu ta còn chưa chịu ngừng?” Vào giờ khắc này, người áo đen có chút không biết nên hình dung tâm tình của mình ra sao.

Mục tiêu lần này của bọn họ là người có mấy tầng thân phận chồng chéo lên nhau, vừa là đại đội trưởng cục Khư Bí, vừa là thống lĩnh hội Truy Quang, hiện giờ còn được lựa chọn làm thân vệ của Nghĩ Hậu...

Có thể nói, thiếu niên trước mắt này đã đứng trên đỉnh nhân sinh mà phần lớn mọi người chỉ biết ngưỡng vọng...

Và theo lẽ bình thường, chẳng phải lúc này cậu ta nên đi hưởng lạc sao?

Chương 485. Tư Duy Tay Đấm! Loại Hình Khiết Phích!

Kiểu Nguyệt bên cạnh chỉ hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mục tiêu, không hề nói chuyện.

Hai người nhẫn nại tiếp tục chờ đợi.

Tới gần trưa, cuối cùng Hứa Thâm cũng chịu dừng lại.

Hai người đều nhẹ nhàng thở ra... Bọn họ đã đứng nhìn động tác đơn giản kia từ sáng sớm đến quá trưa rồi, dù người có tâm trí kiên định cỡ nào cũng cảm thấy bản thân bắt lực.

Rất nhanh, bọn họ đã trông thấy Hứa Thâm đi ra ngoài ăn cơm.

Nhưng chỉ tốn chừng mười mấy phút, hắn đã ăn xong, và rất nhanh quay trở về căn phòng đó... để tiếp tục luyện kiếm.

Hai người nhìn nhau một cái, có chút cạn lời.

“Có phải cậu ta đã phát hiện ra chúng ta rồi cố ý luyện tập cho chúng ta xem không?” Người áo đen không nhịn được nói.

Kiểu Nguyệt lạnh lùng đáp: “Không có khả năng. Chúng ta đứng xa như vậy, dù đôi phương sở hữu năng lực loại tâm linh,

cũng không thể cảm nhận được chúng ta.”

Người áo đen suy nghĩ một chút cũng thấy câu này rất có lý.

Có vẻ như lần trước gã bị phát hiện, do khoảng cách quá gần, nhưng lần này hai bên đã cách xa nhau như vậy, không lý nào vẫn bị người ta phát hiện.

Chẳng lẽ năng lực hệ cảm giác của đối phương chính là quan sát bằng mắt thường? Không, loại trường hợp này càng không có khả năng...

“Chẳng lẽ cậu ta còn muốn tiếp tục luyện tập đến tối?” Người áo đen nói.

Dường như lời nói của gã đã ứng nghiệm, bởi vì Hứa Thâm thật sự luyện tập đến tối.

Hai người từ đứng nhìn chuyển sang dựa tường, sau đó là ngồi xuống, tiếp theo trong lúc không chú ý, hai người lại khoa tay múa chân theo từng động tác luyện kiếm của Hứa Thâm, tới cuối cùng cả hai ngồi phịch một chỗ, cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ.

“Cuộc sống về đêm phần kích sắp bắt đầu rồi.” Màn đêm buông xuống, hai người vẫn một mực đứng đến nhàm chán trên toà nhà cao tầng bên kia, đang cố vực dậy tinh thần của mình.

Đối với con mồi, màn đêm là thời khắc nguy hiểm, là quãng thời gian nghỉ ngơi, là một giấc ngủ đông dài đằng đẳng...

Nhưng đối với thợ săn, màn đêm lại chính là thời khắc săn bắn, là cơ hội tìm kiếm một bữa ăn ngon, là quãng thời gian đầy kích thích, đa dạng phong phú...

Và thật rõ ràng, thiếu niên ở gian phòng đối diện kia, chính là một tay thợ săn xuất sắc.

“Ra rồi, ra rồi.”

“Cuối cùng cậu ta cũng chịu ra khỏi phòng rồi.”

Ánh mắt người mặc hắc bào đầy vẻ trông mong, còn ánh lên một chút kích động.

Khi màn đêm buông xuống, luôn có thể nhìn thấy một bộ mặt khác của con người.

Và những tay thợ săn luôn thích dạo chơi trong thời khắc nguy hiểm.

Hai mươi phút sau, ngọn lửa trong đáy mắt hai người đã bị dập tắt.

Bởi vì sau khi bọn họ chứng kiến Hứa Thâm ra ngoài thưởng thức xong một bữa tối thịnh soạn, hắn lại quay về trong phòng và... tiếp tục cầm kiếm lên.

Sự chết lặng xuất hiện trên mặt hai người.

Mãi cho đến đêm khuya, bọn họ mới nhìn thấy Hứa Thâm kết thúc quá trình luyện kiếm, và nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Một ngày luyện kiếm bình thường không có gì kỳ lạ đã kết thúc như vậy.

Cậu ta thật sự... Không có một chút hoạt động giải trí nào sao?

Hai người ngồi trên nóc nhà, cảm nhận làn gió lạnh đìu hiu khẽ lướt qua, trong lòng trào dâng cảm giác bản thân chính là oan chủng (loại người bị oan khuất mà rầu rĩ không vui), và mục đích bọn họ xuất hiện ở chỗ này chính là đi ... chịu tội.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Hứa Thâm vừa tỉnh đã nghe thấy âm thanh của dụng cụ truyền tin. Hắn nhanh chóng cầm nó lên, là Tiết Hải Ninh, cô gái vừa quen biết cách đây không lâu kia.

“Hôm nay tôi có thời gian rảnh, khi nào chúng ta gặp mặt?”
Tiết Hải Ninh nói thẳng vào vấn đề.

Hứa Thâm nghĩ đến chuyện bản thân đã nhận lời với đối phương, cũng tiện đà nhìn xuống bộ trang phục tác chiến trên người mình. Hắn vẫn chưa lấy bộ trang phục tác chiến của thân vệ, nhưng theo hắn đoán chừng, dù có lấy được nó rồi, đôi khi cũng không tiện mặc nó ra ngoài làm việc.

“Chờ thêm hai ngày nữa đi, hai ngày này tôi có việc.” Hứa Thâm nói.

Hắn không muốn bị tổ chức Phản Nội Quân nắm giữ quá nhiều thông tin của mình, bao gồm các mối quan hệ tiếp xúc, sở thích hay các khu vực hoạt động...

“Hừ, sau khi được chọn làm thân vệ đã có người tới mượn sức cậu phải không?” Đường như Tiết Hải Ninh đã đoán được tình cảnh của Hứa Thâm, cô chỉ lạnh nhạt nói: “Chỉ có lực lượng mới là cơ bản, đừng lãng phí thời gian vào mấy việc vặt vãnh này.”

Đương nhiên Hứa Thâm cũng hiểu được đạo lý ấy, nhưng nếm phải thiệt thòi mới hiểu được, loại suy nghĩ trên thuộc về “Tư duy năm đấm” điển hình.

Cũng giống như rất nhiều người khi ngồi trên cương vị công tác, cứ cho rằng chỉ cần bản thân nghiêm túc làm tốt công việc của mình, sẽ được cấp trên đánh giá cao, sẽ được thăng tiến, nhưng hiện thực lại không phải là như vậy.

Kể cả khi người có năng lực xuất chúng, tài hoa hơn người, nhưng chỉ cần cấp trên nói một câu thôi, hoặc là người không thể phát huy được năng lực, hoặc là có phát huy được thì công lao cũng sẽ bị cướp đi.

Năng lực của bản thân giống như một con dao nhọn, còn các mối quan hệ lại như tầng tầng mạng nhện.

Lưỡi dao cực kỳ sắc bén, tất nhiên có thể cắt đứt mạng nhện, có thể bất chấp tất cả để phá tan chướng ngại vật, nhưng tình huống này thuộc loại ngàn cân bặt bốn lạng.

Mà mạng nhện lại chính là bốn lạng bặt ngàn cân.

Nói là nói như vậy nhưng trong hiện thực, người ta sẽ không đề xướng chuyện kết mạng nhện kiểu này. Suy cho cùng, trong hết thảy mọi tình huống, đều phải có người làm bánh xe bên rộn, nếu không, sẽ như xây lầu các giữa không trung, tất phải sụp đổ.

“Năng lực của cô mạnh như vậy, vì sao cô không được chọn làm thân vệ?” Hứa Thâm không tranh luận với Tiết Hải Ninh về vấn đề này nữa, mà thay vào đó, hẩn chuyển qua tò mò tìm hiểu đối phương.

“Nhãn lực của cậu không tồi. Đúng là với năng lực của tôi, nếu làm thân vệ, tất sẽ được đảm nhiệm chức vị đội trưởng của đội bên trong.” Tiết Hải Ninh đáp lại, rất tự nhiên để lộ tự tin nồng đậm trong lời nói: “Nhưng mục tiêu của tôi là trở thành quân vương. Nếu trong tương lai, trên lý lịch có ghi lại, trước

kia tôi từng đảm nhiệm chức vị thân vệ của Nghĩ Hậu, thì đối với tôi, đó là vết nhơ không thể xóa nhòa.”

Gánh nặng của cô quá nhiều... Hứa Thâm khẽ lắc đầu, đôi phương quá mức khiết phích (bệnh ưa sạch sẽ), thậm chí còn là nhân cách khiết phích loại hình cầu toàn.

Nhưng trên thực tế, chờ đến ngày cô thật sự thành công, kể cả khi trong lý lịch của cô có vết nhơ cũng sẽ được người ta che giấu, bôi xóa đi...

Nói cách khác, toàn bộ góc tối đều được màn hào quang bên ngoài lấp kín cả rồi.

Chương 486. Nhiệm Vụ Quá Mức Nhàm Chán!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Hơn nữa, sau khi cô thành công, thời kỳ thung lũng (đại biểu cho thời kỳ làm cho người ta dễ chán nản, thất vọng nhất, dễ suy sụp nhất) kia lại chính là một tấm huân chương vinh dự, càng khiến bản thân cô trở nên phi thường, sẽ là đề tài câu chuyện để lấy ra bàn tán say sưa, hay khoe khoang dưới ánh mắt mọi người.

“Cô nói như vậy, có phải là quá bất kính với Nghĩ Hậu hay không?” Hứa Thâm nói.

Tiết Hải Ninh hừ lạnh nói: “Làm sao? Cậu muốn đi mật báo hả?”

“Đương nhiên là không.”

“Không phải thì được rồi.” Tiết Hải Ninh nói: “Mà dù cậu có thực sự đi mật báo cũng chẳng sao, Nghĩ Hậu biết tính tình của tôi, sẽ không trách cứ tôi đâu.”

Đúng là được ưu ái thì không có gì phải sợ... Hứa Thâm lắc đầu cười, không nhiều lời với cô ấy nữa, chỉ hẹn thời gian gặp gỡ lần sau, rồi kết thúc liên lạc.

Sau đó, hấn xuống lầu ăn bữa sáng, vẫn nhìn thấy hai người giám sát mình còn đứng trên tòa cao ốc đối diện, nhưng không quan tâm tới bọn họ, chỉ đơn giản là quay trở lại phòng của mình tiếp tục luyện kiếm thôi.

Tuy hiện giờ hấn luyện kiếm chỉ với mục đích duy nhất là giữ vững xúc cảm, rất khó có thể thăng cấp cao thêm, hay nói cách khác, hấn đã đạt tới bình cảnh rồi, nhưng Hứa Thâm lại phát hiện, dường như khi hấn luyện tập bí thuật Điệp Lãng, loại trạng thái khu vực điệp lãng do giai đoạn thứ hai của khổng chế, cũng có thể dùng trên kiếm thương.

Phải biết rằng, điều huyền bí của điệp lãng nằm trong chữ ‘điệp’ này.

Kéo dài, trọng điệp (chồng chất lên nhau), khiến cho lực lượng liên tục được duy trì, không bị gián đoạn.

Hứa Thâm bắt đầu thử nghiệm, trong lúc hấn vung kiếm, chợt tăng tốc, để hai thanh kiếm rơi vào trạng thái trọng điệp.

Lúc bắt đầu luyện tập, thoát nhìn mấy động tác của hấn có chút kỳ quái, nhưng theo quá trình Hứa Thâm dần dần nắm được bí quyết còn thuần thục điều khiển, kiếm lực vung chém dần dần kéo tới gần nhau, tựa như điệp lãng trải dài.

Một khi trải dài đến tận cùng, đó là trọng điệp.

Bên ngoài cao ốc, Kiều Nguyệt vừa thả người trở lại bên cạnh người mặc hắc bào. Trước đó khi Hứa Thâm đang truyền tin, cô đã lặng lẽ tới bên ngoài tường căn phòng của hấn, muốn nghe lén nội dung cuộc nói chuyện nọ, nhưng nghĩ đến cảm nhận nhạy bén của Hứa Thâm, cô cũng không đến quá gần.

Tuy khoảng cách giữa hai bên đủ xa để đối phương không phát hiện ra mình, nhưng với thính giác xuất sắc của Kiều Nguyệt, cô vẫn có thể dễ dàng nghe được cuộc nói chuyện của đối phương.

Sau khi Kiều Nguyệt biết được họ chỉ nói chuyện phiếm về mấy chuyện không liên quan, không đề cập đến tổ chức Phản Nội Quân của bọn họ, cô mới lặng lẽ quay về.

Cô xác nhận không có tiếng lóng nào trong cuộc trò chuyện đó, chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường thôi.

“Không bị lộ chứ?” Người mặc hắc bào hỏi.

Kiều Nguyệt lắc đầu, ánh mắt nhìn qua bóng người lại đang luyện kiếm trong phòng kia, không khỏi có chút đau đầu.

Bọn họ đã quá chán xem tư thế luyện kiếm của Hứa Thâm rồi, tối ngày cứ lặp lại đi lặp lại một cách đơn điệu, không có gì thú vị để nhìn cả.

“Xem ra cậu ta tương đối thức thời, không định đi mật báo.” Người mặc hắc bào khẽ gật đầu.

“Khó mà nói được. Đừng sơ suất.” Kiều Nguyệt nói: “Rất có thể hành động đó của cậu ta chỉ là đòn tung hỏa mù, khiến chúng ta lơ là. Bởi vì khả năng cao là cậu ta đã phát hiện được tung tích

của chúng ta, cũng biết mục đích mà chúng ta đến đây chính là giám sát.”

Người mặc hắc bào muốn nói không thể nào, nhưng lời đến bên miệng, gã lại không nói nữa, trong đầu nghĩ đến lý lịch của người trước mắt, chỉ vờ vện một năm ngắn ngủi, cô ấy đã đi đến độ cao ở hiện tại, nếu nói đối phương không có tâm kế, ai có thể tin đây?

Ba ngày trôi qua rất nhanh.

Về mặt người mặc hắc bào và Kiều Nguyệt đều có chút uể oải, đồng thời cả hai cũng cảm thấy không sao tin nổi, kèm theo quá mức cạn lời, thậm chí còn có một chút khâm phục.

Bởi vì chừng ba ngày qua, ngày nào Hứa Thâm cũng ở trong phòng luyện kiếm, không giải trí, cũng không nghỉ ngơi thư giãn.

Hiện giờ ít nhiều bọn họ cũng có thể hiểu được, vì sao chiến lược của Hứa Thâm lại có thể tăng lên nhanh như vậy.

“Đi thôi, đi hỏi xem, chờ đến khi nhận được câu trả lời thuyết phục, chúng ta cũng có thể giải thoát rồi.” Người mặc hắc bào hoạt động gân cốt.

So với nhiệm vụ ẩn núp bên người mấy hình thái thứ hai khác hoặc điều tra tin tức của các đại nhân vật... gộp chung là những nhiệm vụ thời thời khắc khắc đều đặt mình vào nguy hiểm kia, gã lại có cảm giác, loại nhiệm vụ giám sát lần này, còn tốn sức hơn một chút, mặc dù toàn bộ quá trình đều không nguy hiểm, nhưng... cực kỳ buồn tẻ.

“Đội đã.” Kiều Nguyệt kéo gã lại, nói: “Đừng đi tới đó như vậy, để tôi kiểm tra thử năng lực của cậu ta, xem rốt cuộc cậu ta có nhạy bén như vậy hay không.”

Người mặc hắc bào thấp giọng nói: “Việc này không tốt lắm đâu, lỡ như cậu ta đồng ý rồi, sẽ là thành viên của tổ chức chúng ta đó.”

“Thì đã sao? Nếu cậu ta là người của tổ chức chúng ta, càng chẳng có gì phải giấu giếm cả.” Kiều Nguyệt nói.

Người mặc hắc bào suy nghĩ một chút, cũng không nhiều lời.

Hai người lập tức tiến vào Khư giới, nhìn từ hiện thực, có vẻ như địa hình ở nơi này là một con đường kéo dài qua đi tới lưng

chừng trời, kỳ thực nơi này lại là một mảnh đất đai trong Khu giới.

Rất nhanh, hai người đã đi đến phía trước tòa nhà nhỏ của Hứa Thâm.

Lần trước, người mặc hắc bào ẩn núp thất bại, bởi vậy lần này gã không tới gần nữa.

Kiều Nguyệt lại thi triển năng lực, đi đến ngay sát cửa sổ của Hứa Thâm.

“Hửm?” Hứa Thâm đang luyện kiếm trong phòng, chợt chú ý tới bóng người ngoài cửa sổ, trong lòng thâm kinh ngạc...

Cô gái này muốn làm gì đây? Là đánh lén ư?

Theo lý, hôm nay là ngày thứ ba, cũng là ngày bọn họ sẽ tới nghe hắc đưa ra câu trả lời... Nhưng nếu muốn hỏi, không phải nên vào từ cửa chính sao?

Trong lòng Hứa Thâm đầy nghi hoặc, nhưng hắc không nghĩ quá nhiều, cũng mặc kệ đối phương, cứ giả vờ đang đắm chìm trong luyện kiếm.

Cũng không hơn gì thế này... Kiêu Nguyệt nhìn thấy Hứa Thâm hoàn toàn không cảm nhận được mình, trong đôi mắt sáng không khỏi lộ ra một tia khinh thường. Nếu sớm biết như thế, lúc trước cô đã không đứng xa như vậy.

Có lẽ năng lực của đối phương, chỉ vừa hay khắc chế được người mặc hắc bào, nhưng không có tác dụng với cô.

Chương 487. Năng Lực Của Tôi Có Hạn!

Cô đi vào từ cửa sổ, liếc mắt nhìn qua căn phòng của Hứa Thâm. Nơi này cực kỳ đơn giản, không có đồ trang trí gì xa hoa, hết thảy đều toát lên vẻ giản dị tự nhiên.

Ở trên mặt đất cạnh giường còn chất đống các loại rương, trong cái đống này còn có lễ vật do Phản Nội Quân bọn họ tặng.

Cô đi quanh một vòng trong phòng, sau đó cua đến trước mặt Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra vài phần suy tư.

Rồi đột nhiên, không một dấu hiệu, Kiêu Nguyệt ra tay, vỗ thẳng vào đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm vẫn không hề phản ứng.

Bàn tay cô cũng dừng lại ngay lập tức.

Thật sự không phải là giả vờ ... Kiều Nguyệt hơi nhướn mày, không tiếp tục thử thêm, đã xoay người xuyên qua cửa chính rồi đi rồi.

Cô hồn nhiên không chú ý tới, ngay lúc cô quay lưng về phía Hứa Thâm, ánh mắt thâm trầm còn lộ ra một tia nghi hoặc của hần cũng lập tức nhìn chằm chằm phía sau lưng cô.

Cô... hành động vừa nãy là muốn chết sao?

Người mặc hắc bào đứng bên ngoài đoạn hành lang gấp khúc của toà nhà nhỏ, nhưng đang ở trong Khu giới, nên trước mắt gã, những vách tường của hiện thực đều lộ ra trạng thái hư ảo, không thể cản trở tầm nhìn.

Sau khi Kiều Nguyệt biến mất khỏi tầm mắt, gã biết đối phương đã ẩn núp bên cạnh Hứa Thâm rồi. Cô ấy chỉ muốn thử xem Hứa Thâm có phản ứng gì hay không, và hiển nhiên câu trả lời là không rồi.

Không lâu sau, Kiều Nguyệt lại xuất hiện trước mặt người mặc hắc bào.

“Vẫn là cô lợi hại.” Người mặc hắc bào thở dài.

Tuy hai người bọn họ đều có năng lực hệ ảnh tử, nhưng năng lực của gã không giống với Kiều Nguyệt, và địa vị của cô ấy ở trong tổ chức cũng cao hơn hần một chút.

Ban đầu gã còn có chút không phục, nhưng hiện tại đúng là, không phục không được.

Quả thật người ta có năng lực này.

Kiều Nguyệt từ chối cho ý kiến, nói: “Tôi đi một vòng quanh phòng cậu ta, nhưng căn bản là cậu ta không phát hiện ra. Theo tôi suy đoán, có lẽ là năng lực của đối phương chỉ nhằm vào anh thôi. Được rồi, chúng ta đi hỏi suy nghĩ của cậu ta một chút rồi trở về.”

Người mặc hắc bào nghe Kiều Nguyệt an ủi, chỉ cười khỏ một tiếng, sau đó gã hiện thân, cùng cô đi lên tòa lầu trước mắt.

“Thùng thùng.”

Tiếng đập cửa vang lên.

Hứa Thâm đã sớm có chuẩn bị, vừa nghe tiếng động, hắn đã thu kiếm ra mở cửa. Sau khi hắn nhìn thấy hai người vẫn ngồi chồm hổm cạnh chường bàn thân bên tòa cao ốc đối diện suốt ba ngày nay, lập tức kinh ngạc hỏi: “Hai người là?”

“Cậu còn nhớ tôi không?” Người mặc hắc bào nói: “Lúc trước, tôi từng đến truyền tin cho cậu đó, có tiện vào nói chuyện hay không?”

Hứa Thâm suy nghĩ một chút, cũng để cho bọn họ vào phòng.

“Cậu đã biết về tổ chức của chúng tôi rồi?” Kiều Nguyệt cất lên giọng nữ trong trẻo, mở miệng trực tiếp hỏi.

Hứa Thâm quan sát khuôn mặt bị mũ trùm đầu che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy phần cằm của hai người bọn họ, bình tĩnh trả lời: “Biết, ý tưởng của tổ chức các vị rất hay.”

Người mặc hắc bào đề thấp tiếng nói, cố ý giấu giếm chất giọng vốn có: “Cho nên ý của Hứa tiên sinh là?”

“Rất xin lỗi, năng lực của tôi có hạn, không thể cùng các vị hoàn thành trọng trách lớn lao như vậy.” Hứa Thâm khéo léo từ chối.

Hai người liếc nhìn nhau, sắc mặt có chút trầm xuống.

“Hắn là Hứa tiên sinh đã biết được nội tình của tổ chức chúng tôi, nhưng vẫn dứt khoát từ chối như thế, nghĩa là cậu sợ nội thành sao?” Kiều Nguyệt nói.

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Trong mắt Kiều Nguyệt hiện lên vài phần lạnh lùng, nói: “Hứa tiên sinh vốn là đại đội trưởng cục Khư Bí, lại là thân vệ của Nghĩ Hậu, chẳng lẽ không có một chút dũng khí vậy sao, phải chăng cậu không muốn thay đổi thành Đê?”

“Không muốn.”

Nghe được câu trả lời dứt khoát, lưu loát của Hứa Thâm, sắc mặt Kiều Nguyệt có chút cứng lại, trong lòng dâng trào cơn tức giận, lập tức trầm thấp nói: “Tôi biết bây giờ Hứa tiên sinh đang ngồi trên địa vị cao, có phú quý và chỗ tốt hưởng mãi không hết, nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì Hứa tiên sinh cũng từng là vụ

dân, hẳn là cậu biết rõ hơn ai hết, tình cảnh của vụ dân gian nan tới cỡ nào!”

“Đám phú hào xem mạng người như cỏ rác, người có trí óc thì lừa gạt vụ dân, tùy ý gian dân, sỉ nhục, người có quyền thế thì bóc lột sức lao động... Những điều này chắc hẳn cậu đã nhìn thấy cả rồi, cũng không cần tôi nói nhiều thêm nữa.”

“Chẳng lẽ Hứa tiên sinh không thấy rung động một chút nào sao? !”

Lời nói của Kiều Nguyệt chui qua hàm răng đang khép chặt bay ra ngoài, có cảm giác như cô phải nghiền răng nghiền lợi mới có thể nói ra được những lời này, hiển nhiên trong lòng đang cực kỳ tức giận. Cùng lúc ấy, ánh mắt cô vẫn một mực nhìn thẳng vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến, chỉ nghiêm túc nói: “Rung động! Tôi vô cùng đồng tình với bọn họ, cũng cực độ khinh thường đám phú hào, nhóm người có quyền thế này. Tôi mạnh mẽ lên án hành động của bọn họ!”

“Vậy vì sao Hứa tiên sinh không muốn gia nhập với chúng tôi?” Giọng nói của Kiều Nguyệt hơi dịu xuống.

Hứa Thâm thở dài: “Không phải cô cũng nói rồi sao? Hiện tại tôi đã nắm trong tay phú quý và chỗ tốt hưởng mãi không hết, mà làm loại chuyện này lại quá mức nguy hiểm, tôi nên lựa chọn gì mới gọi là khôn ngoan đây? Lại nói, cô cũng biết tôi xuất thân nghèo khổ, tôi còn chưa có hưởng đủ phúc đâu.”

Kiều Nguyệt lập tức hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, tức giận nói: “Hứa tiên sinh, chính vì xuất thân của cậu là vụ dân nghèo khổ, cho nên cậu càng có thể cảm nhận được cuộc sống của vụ dân không dễ dàng, càng có thể cảm nhận được sinh hoạt tại tầng dưới chót không dễ dàng. Tới hiện giờ, trong tay cậu có năng lực, không phải nên đứng lên trợ giúp bọn họ sao? Nếu mọi người đều lùi bước như vậy, thì ai sẽ là người có thể cứu vớt bọn họ đây?”

“Là các người.” Hứa Thâm nói: “Tôi vô cùng khâm phục lý tưởng của tổ chức các cô. Trọng trách vĩ đại như vậy, giao cho các người đây. “

“Cậu...” Kiều Nguyệt tức giận đến mức không nói nên lời.

Người mặc áo bào màu đen thở dài nói: “Hứa tiên sinh, tôi biết loại chuyện này làm cậu cảm thấy khó xử, nhưng hẳn là cậu có thể hiểu được chúng tôi. Tình thế vốn là nội thành chiếm cứ hầu hết tài nguyên, kể cả Tịnh Khư Tề cũng bị đối phương cố ý làm ra khác biệt. Bọn họ bỏ thêm một ít thứ xấu xa vào Tịnh Khư Tề, rồi cung cấp cho chúng ta, nhằm kiềm hãm tốc độ tu luyện... Không chỉ như vậy, đám người kia còn có rất nhiều thủ đoạn ti tiện khác nữa, nhiều đến không đếm xuể. Cậu thật sự cam tâm chịu đựng loại cảm giác khuất nhục vì bị ức hiếp này sao?”

Chương 488. Cho Tôi Một Tháng!

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể nhịn, nhất định phải lên án loại chuyện này!”

“...”

Người mặc áo bào màu đen nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa. Gã đã hiểu được suy nghĩ của Hứa Thâm.

Về phần những chuyện khác, cứ giao cho tổ chức đến lựa chọn đi.

Bọn họ chỉ tới nơi này giám sát, thêm nữa, chức trách của bọn họ trong tổ chức là ám sát, không phải khuyên bảo.

“Hứa tiên sinh, cậu thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?” Người mặc áo bào màu đen lại trịnh trọng nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Tôi vô cùng tôn trọng lý tưởng của tổ chức các anh, nhưng hy vọng các anh cũng có thể hiểu cho tôi, cuộc sống của tôi thật không dễ dàng mới có được.”

Kiều Nguyệt đã nhìn ra ý tưởng của Hứa Thâm, lúc này cũng không che giấu gì nữa, lập tức cười lạnh nói: “Đồ nhát gan! Tự tư tự lợi (ích kỷ)!”

Hứa Thâm hơi nhướng mày, hẩn thoáng nhìn cô ấy một cái, rồi bình tĩnh nói: “Tôi cũng có một ý tưởng, vừa lúc thiếu người thực hiện, không biết cô có thể giúp tôi hay không?”

“Cái gì?” Kiều Nguyệt nhú mày.

“Ám sát Giáo hoàng Nguyệt Quang.” Hứa Thâm suy tư nói:
“Hắn là các cô có biết giáo hội Nguyệt Quang? Nghe nói bên trong giáo hội này có vài vị quân vương, tôi dự định giết hết toàn bộ. Cô có thể giúp tôi sao?”

Kiều Nguyệt không nhịn được trợn trắng mắt gắt lên: “Cậu có ý gì? Loại chuyện này chỉ dựa vào hai người cậu và tôi làm sao có thể thực hiện được?”

Hứa Thâm cười lạnh: “Đồ nhát gan!”

”” Kiêu Nguyệt nghẹn họng, lập tức hiểu được Hứa Thâm đang cố ý châm chọc mình, sắc mặt có chút âm trầm, nói: “Hy vọng cậu đừng hối hận.”

Hứa Thâm nhìn ra cô gái này có chút hồ giáo man triền (không nói đạo lý, dây dưa không ngớt), bởi vậy cũng không tiếp tục đề ý tới đối phương nữa, chỉ nói với người mặc áo bào màu đen bên kia: “Hy vọng các anh hiểu cho.”

Người mặc áo bào màu đen khẽ gật đầu, gã cảm thấy ý đối phương đã quyết, có nói nhiều cũng vô dụng. Gã trực tiếp nói lời tạm biệt với Hứa Thâm rồi lôi kéo Kiêu Nguyệt rời đi.

“Vốn tưởng hắn là một nhân vật có thủ đoạn lợi hại, kết quả cũng chỉ là kẻ yếu đuối hèn nhát mà thôi.” Hai người rời khỏi lâu nhỏ, Kiêu Nguyệt hừ lạnh nói.

Người mặc áo bào màu đen thở dài: “Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể miễn cưỡng được. Lại nói, khó khăn lắm hắn mới được hưởng thụ hương vị của cuộc sống, không muốn vứt bỏ cũng là chuyện rất bình thường. Suy cho cùng, sự nghiệp to lớn của chúng ta cũng rất nguy hiểm.”

“Sao anh lại nói chuyện giúp hắn?” Kiêu Nguyệt hơi trợn trắng mắt, lộ ra một tia khinh thường: “Cũng may người như vậy chưa tiến vào tổ chức, nếu không, chỉ sợ một chút quyền sắc cũng có thể hấp dẫn hắn từ bỏ lý tưởng, trở thành phản đồ.”

Người mặc áo bào màu đen cười khổ.

Kiều Nguyệt không hiểu nhưng gã là đàn ông, người hiểu đàn ông nhất chính là đàn ông. Bởi vậy, gã cũng không quá bất ngờ về ý tưởng của Hứa Thâm.

“Chờ sau khi hắn cảm nhận được tầng áp bức ngột thở của nội thành, tự nhiên sẽ muốn gia nhập vào chúng ta thôi.” Người mặc

áo bào màu đen nói: “Loại chuyện này vẫn nên giao cho tổ chức đến làm đi. “

“Hừ, có lẽ tổ chức sẽ giao cho tôi nhiệm vụ giải quyết hẳn.”
Kiều Nguyệt cười lạnh.

Hứa Thâm đã biết được sự tồn tại của tổ chức bọn họ, làm sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy?

Người mặc áo bào màu đen không nói gì, chỉ lặng lẽ theo cô ấy cùng rời đi.

...

...

Một trang viên nào đó ở phương bắc khu Tự Do.

Một bóng dáng mặc chiếc áo khoác màu đen thật dày, che kín mặt, đang chậm rãi đi vào bên trong tòa trang viên này, giống như dạ ung về tổ.

Sau khi những ánh mắt đang ẩn giấu trong bóng tối chú ý tới ký hiệu trên cổ tay áo của đối phương, bọn họ lập tức yên lặng dờn đi.

Rất nhanh, người này đã đi vào chỗ sâu trong trang viên.

“Anh đã đến rồi.” Thần phụ ngồi trước lò sưởi, khép cuốn sách trong tay lại, sắc mặt ôn hòa nói.

“Nghe nói các anh đã đến mời cậu ấy gia nhập, nhưng bị người ta từ chối.” Người này thấp giọng nói.

Ánh lửa trong lò sưởi đang đưa chiếu rọi trên cằm gã, sáng tới không chừng.

Thần phụ khẽ gật đầu: “Đúng vậy, tuy tôi nghe Kiều Nguyệt nói, thái độ của cậu ta cũng coi như không tồi, nhưng lại từ chối vô cùng kiên quyết.”

“Anh định xử lý chuyện này như thế nào?” Người nọ nói thẳng.

Thần phụ liếc nhìn đối phương một cái, rồi bình tĩnh trả lời bằng một câu hỏi: “Đây là người của anh, anh định sẽ xử lý như thế nào?”

“Bây giờ thì anh mới biết cậu ta là người của tôi sao?” Trong giọng nói của người này lộ ra vài phần bất mãn và hàn ý: “Lúc trước tôi đã từng nói với các người rồi, hãy giao cậu ta cho tôi

phụ trách, kết quả các người lại tự tiện ra tay tiếp xúc? Cậu ta còn chưa thành thực, đưa lời mời vào giai đoạn này đương nhiên là thất bại. Thế mà hết lần này tới lần khác, các người vẫn lựa chọn liều lĩnh!”

“Cậu ta vừa trở thành thân vệ, đây là thời cơ thích hợp nhất để tiếp xúc, nếu chờ trong tương lai khi địa vị đã vững chắc, muốn mượn sức cậu ta sẽ rất khó khăn.” Thần phụ nói ra lý do của mình, sau đó lại hỏi: “Đường như ý nghĩa của cậu ta trong lòng anh có chút không tầm thường?”

“Đây là một nhân tài khó có được.” Người nọ trầm thấp nói: “Tôi không muốn dùng thủ đoạn bình thường đi giải quyết.”

“Anh coi trọng cậu ta đến vậy sao?” Thần phụ rất hứng thú nói thêm: “Tôi đã xem năng lực và tư liệu của cậu ta, cũng không quá đặc thù, là khư lực giả trời sinh, có thể trưởng thành đến hình thái thứ hai trong vòng một năm, cũng chẳng phải chuyện gì quá mức kinh ngạc, nhiều nhất chỉ có thể xem như không tệ thôi.”

“Năng lực không đại biểu cho tất cả giá trị của mộ người.” Người này trầm thấp nói: “Tâm tính, khả năng trưởng thành, biến hóa... những thứ này mới là điều đáng trân quý... Tóm lại, hiện giờ các người định xử lý việc này như thế nào?”

“Khuyến bảo, nếu còn không đồng ý thì cũng không ngại làm cho cuộc sống của cậu ta trở nên gian nan hơn một chút.” Thần phụ lạnh nhạt nói.

Người đối diện thoáng im lặng một chút, tựa như gã cũng dự đoán được câu trả lời này, một lúc lâu sau, gã mới lên tiếng: “Cứ giao cho tôi, cho tôi thời gian một tháng, tôi sẽ cố sức thuyết phục cậu ta gia nhập.”

Chương 489. Người Không Gây Chuyện, Chuyện Lại Chọc Người!!!

Thần phụ nhìn đối phương một cái, hiển nhiên không nghĩ tới người này lại coi trọng đối phương như vậy, ông thoáng trầm ngâm một lát mới nói: “Được, nếu anh đã mở miệng, tôi sẽ cho anh thời gian một tháng.”

Người đối diện khẽ gật đầu, không nói gì thêm nữa, sống mũi vừa lộ ra trong ánh lửa lại lần thứ hai bị bao phủ trong bóng đêm, sau đó là cằm, tới cuối cùng cả người đều dung nhập vào hắc ám, xoay người rời đi.

...

...

Đã thoát khỏi sự giám thị của hai người kia, Hứa Thâm cũng có thể tận tình luyện kiếm rồi.

Lúc này, hắn đang từng bước dung nhập lực điệp lãng vừa mới nắm giữ, vào trong quá trình vận kiếm, cũng đang chậm rãi tìm kiếm một tia linh quang mỏng manh kia.

Hắn có cảm giác nếu hai thứ này hoàn toàn dung hợp với nhau, kiếm chiêu trong tay hắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

“Người không gây chuyện, chuyện lại chọc người.” Hứa Thâm vừa huấn luyện, vừa thầm cân nhắc trong lòng, không biết sau ngày hôm nay, loại chuyện kia có được tính là đã chấm dứt hay không?

Và tiếp sau đối phương sẽ lựa chọn đối đãi với hắn như thế nào?

Có lẽ những người ấy sẽ cho hắn biết mặt một phen?

Cũng có thể cứ bỏ qua như vậy?

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm cảm thấy rằng, hắn có nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ bằng lấy tĩnh chế động, tăng cường lực lượng của bản thân mới là bảo đảm lớn nhất.

Về phần đi mật báo với Nghĩ Hậu, kỳ thực Hứa Thâm cũng từng nghĩ đến phương án này, nhưng trong lòng hắn luôn cảm thấy loại tổ chức như vậy quá mức điên cuồng, và trước hết cứ cố gắng hết sức đừng đắc tội với bọn họ sẽ tốt hơn.

Mà rất có khả năng Nghĩ Hậu đã sớm biết đến sự tồn tại của tổ chức ấy rồi, nhưng đối phương vẫn có thể tồn tại bình yên như cũ...

Khẳng định là nguyên nhân trong này cực kỳ phức tạp.

Thêm nữa, nếu hắn đi mật báo, chắc chắn sẽ bị tổ chức kia biết được, cũng tương đương với càng chọc giận đối phương thêm.

Khi không có cách nào phán đoán thực lực của địch nhân và diễn biến tiếp theo thì lấy bất biến ứng vạn biến là phương thức an toàn nhất.

Trong ba ngày nay, Hứa Thâm đã tiêm vào 18 ống trong số Tịnh Khư Tề cao cấp được đưa tới lúc trước.

Khư lực đang chậm rãi tăng cường, nhưng muốn chiến lược nhanh chóng tăng lên trong thời gian ngắn lại có chút khó khăn.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể tìm kiếm cơ hội đột phá từ phương diện bí thuật.

Sau khi kết thúc luyện tập, Hứa Thâm xuống lầu ăn bữa tối. Tiếp đó, hắn cẩn thận kiểm tra xung quanh một hồi, tới khi xác nhận xung quanh tuyệt đối không có người giám thị, hắn mới trốn vào trong Khư giới, rồi rời khỏi lầu nhỏ.

Suy cho cùng, nơi này đã được xác định là chỗ ở của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người theo dõi.

Bên trong Khư giới, Hứa Thâm đi qua khu thành thị náo nhiệt, rồi lặng lẽ tiến vào một gian nhà dân không có người ở ngoại thành.

Nơi này có không ít nhà dân bị bỏ hoang, hoặc bị khư phá hỏng, sau khi chủ nhân của nó thương vong, nhà cửa liền biến thành tử trạch (chỉ nhà bị bỏ hoang hoặc nhà ma).

Nhà cửa vùng ngoại thành cũng không đáng giá, ngẫu nhiên sẽ có người lang thang dừng chân ở lại, hoặc là rắn trùng xây tổ.

Hứa Thâm ngồi trong một tòa tử trạch từng xảy ra sự kiện khư thú, vết máu bên trong đều đã khô cạn, khắp nơi giăng đầy mạng nhện và sương mù dày đặc, cửa sổ phòng ốc đã vỡ tan, gần như không còn một nơi nào nguyên vẹn.

Hắn cẩn thận kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, sau khi xác nhận hết thấy đều an toàn, trong lòng cũng yên tâm đôi chút.

“Con muốn đi sâu vào trong sương mù dày đặc ư?” Giọng nói của “Ma ma” vừa nhẹ nhàng truyền đến sau lưng hắn.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vâng, nhưng con sẽ đề vị ca ca kia đi thăm dò một chút trước đã.”

“Thông minh.” “Ma ma” khen ngợi.

Hứa Thâm mỉm cười, rất nhanh, ở bên cạnh hắn đã chậm rãi xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, chính là vị “ca ca” của Mặc Hải Minh kia, bóng dáng của đôi phương như một người trong suốt, một mực đứng lặng bên cạnh Hứa Thâm.

Sau đó, theo ý của hắn, vị “ca ca” nọ chậm rãi tiến vào trong sương mù dày đặc.

Lúc trước dưới mí mắt của lão giả mặc áo đuôi tôm, Hứa Thâm không để cho vị “ca ca” này ra mặt, tránh bị lão giả nọ nhìn thấy, sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Nhưng bây giờ hắn đã không còn mối băn khoăn này nữa.

Hứa Thâm để cho tinh thần lực của mình, khẽ chạm vào sương mù dày đặc, một loại cảm giác hàn ý lạnh thấu xương truyền trở lại, giống như bất cứ lúc nào tinh thần lực của hắn cũng có thể mất đi, là bị sương mù dày đặc cắn nuốt.

Nhưng cùng lúc ấy, Hứa Thâm lại bắt gặp bóng dáng của vị “ca ca” nọ nhẹ nhàng xuyên qua sương mù dày đặc, không hề có một chút ngừng trệ, hay khó khăn nào.

Tầng sương mù dày đặc bị thân thể đối phương ngăn cản ở bên ngoài, giống như có một tầng thân xác bảo vệ nhục thể bên trong, khiến cho lực lượng ăn mòn trong sương mù dày đặc không thể thâm thấu vào được.

Hứa Thâm nhắm mắt lại, dường như “tâm mắt” của hắn đã chuyển dời lên thân thể của vị “ca ca” ấy, và dường như ý chí của hắn cũng tiến vào trong thân thể đối phương rồi.

Vì thế, Hứa Thâm liền nhìn thấy, chính mình đang ở trong sương mù mê mông dày đặc, giờ tay không thấy năm ngón, và hàn ý không ngừng gõ vào thân thể, giống như trần truồng đứng giữa trời tuyết rơi.

Và ngay sau đó, theo bản năng, thân thể “hắn” bắt đầu trở nên căng thẳng, co rút lại, muốn ngăn cách loại hàn ý này.

Giờ phút này, Hứa Thâm đã không còn nhìn thấy hình dáng của căn phòng lúc trước nữa, hắn đang đắm mình trong màn sương mù dày đặc, như thể vừa tiến vào một thế giới khác vậy.

Chung quanh đặc biệt yên tĩnh.

Hắn cảm nhận được ở chỗ sâu trong màn sương mù bên kia, truyền đến một thứ âm thanh cực thấp, tựa như một giọng nói

cực kỳ quen thuộc nào đó đang nỉ non, khẽ thì thầm, có vẻ như tiếng của “Ma ma”, hoặc giọng nói của Mai Phù.

Hứa Thâm nghĩ đến lời lão giả mặc áo đuôi tôm từng nói, ngoại trừ quả táo Hoàng Kim, trong sương mù dày đặc còn có rất nhiều thứ hấp dẫn và nguy hiểm.

Và tuy ở giai đoạn trước, năng lực giả loại tinh thần có thể nhanh chóng tiến vào giai đoạn thứ hai là “Mạo hiểm gia” hơn những năng lực giả hệ khác, nhưng tương ứng với đó, bọn họ cũng chịu một chút hạn chế, đó là bị khựng lại, cũng như khó có thể đột phá ở giai đoạn thứ ba “Mê vụ giả”.

Chương 490. Vụ Trùng!

Chắc hẳn những thứ hấp dẫn và âm thanh nỉ non này, là một trong những nguyên nhân chính gây nên hiện tượng nọ.

Chỉ là...

Hứa Thâm cảm thấy, nguyên nhân khiến hắn không phải năng lực giả loại tinh thần, là bởi vì hắn có thể biết rõ những lời kêu gọi này đều là giả dối, “Ma ma” vẫn luôn ở bên cạnh hắn, chứ không phải ở đâu xa cả.

Về phần Mai Phù... Dù hắn có nghe được giọng nói thì thầm của cô, hắn cũng chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Mai Phù rất hiểu lòng người, cô ấy sẽ không tức giận vì bị phớt lờ đâu...

Hứa Thâm cảm giác “Chính mình” đang đi lại trong sương mù dày đặc. Và tầng sương mù dày đặc lạnh lẽo kia đang dần dần làm cho thân thể hắn đông cứng lại.

Có một điều khá kỳ lạ, tuy hành động của hắn đã trở nên chậm chạp hơn, nhưng cảm giác lạnh lẽo bỗng giảm bớt đi, không còn quá mãnh liệt như trước nữa.

Hứa Thâm dò dẫm bước đi trong màn sương mù trắng xóa, hết như biển rộng mênh mông, nhìn không thấy điểm cuối, cũng nhìn không thấy phương hướng, chung quanh chỉ còn lại các đường nét kiến trúc cực kỳ mơ hồ, giúp hắn có thể phân biệt được vị trí hiện tại của bản thân.

Hứa Thâm nhìn thấy thân thể của chính mình, đang đứng yên tại chỗ trong phòng, một mực không nhúc nhích.

Mà bên ngoài phòng, sương mù ngày càng dày.

Hứa Thâm nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng như một quả bóng bay, phiêu đảng trong sương mù dày đặc. Lực lượng ăn mòn của sương mù tựa như một loại điện lưu nào đó, xẹt qua xẹt lại, khiến cho cả người hắn cảm thấy rùng mình.

“Quả táo Hoàng Kim...”

Hứa Thâm quét mắt nhìn khắp nơi trong sương mù dày đặc, nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Hiển nhiên muốn tìm được quả táo Hoàng Kim là chuyện cực kỳ khó khăn, có lẽ toàn bộ khu vực này, đã sớm bị người khác thăm dò kỹ càng rồi.

Hắn lại không ngừng thử đi về phía trước, chậm rãi đi.

Bước chân càng tiến lên, hắn càng có cảm giác thứ lực lượng trong sương mù dày đặc đang muốn xâm nhập vào cơ thể mình kia, đang dần dần lớn mạnh, hàn ý càng sâu.

Ngay khi hắn dừng lại ở vị trí biên giới của khu nhà nhỏ này, bỗng nhiên, trong sương mù truyền đến một tiếng rít gào trầm thấp.

Trong lòng Hứa Thâm thầm run rẩy.

Loại thanh âm này hoàn toàn khác những lời thì thầm như ẩn như hiện kia, từ nhẹ đến nặng, cực kỳ rõ ràng, giống như... Có một loại côn trùng nhiều chân nào đó đang bò sát đến đây.

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến nguy hiểm mà lão giả mặc áo đuôi tôm từng nói đến, sắc mặt hắn khẽ biến, chậm rãi lui về phía sau, chăm chú nhìn vào nơi thanh âm kia truyền đến.

Rất nhanh, một quái trùng màu đen có hình dạng như con rết, bò ra từ trong sương mù dày đặc.

Con quái trùng nọ có hàm răng nanh bén nhọn, trên người có đường hoa văn màu tím, tựa như một loại ký hiệu điện lưu nào đó, đóng dấu lên trên.

Khi Hứa Thâm nhìn thấy con quái trùng nọ, con quái trùng nọ cũng thấy được Hứa Thâm, và ngay lập tức, nó gào thét nhảy tới.

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, vội vàng xoay người bỏ chạy, trở về phương hướng căn phòng của mình.

Nhưng tốc độ của con quái trùng nọ cực nhanh, nó mau chóng đuổi tới trước mặt hắn.

Hứa Thâm muốn rút kiếm, nhưng bàn tay sờ tới sau lưng, mới ý thức được giờ phút này, hắn đang ở trong thân thể của vị “Ca ca” kia.

Mà vị “Ca ca” kia vốn tay không tác sát, chỉ có hai bàn tay trần.

Hứa Thâm vội vàng lăn lộn né tránh, rồi xoay người, đánh một quyền về phía quái trùng kia. Công kích đập thẳng lên tầng giáp xác trên bụng quái trùng.

Tầng giáp xác nặng nề lại trì độn này gây cho hắn một loại cảm giác bản thân vừa đâm thẳng vào tường, nhưng ngoài ý muốn chính là, dường như lực đạo của một quyền này khá lớn, khiến thân thể quái trùng bị lật đổ.

Hứa Thâm thấy vậy, vội vàng nhào tới trên người nó, theo bản năng ngưng tụ khí lực lên hai mắt, nhưng hắn vừa làm như vậy, liền phát hiện giờ phút này, bản thân đang là tinh thần thể, căn bản không có khí lực cung cấp.

Nhưng... chuyện ngoài ý muốn lại một lần nữa xảy ra, trong mắt Hứa Thâm, con quái trùng nọ lập tức xuất hiện biến hóa, trên khe hở lộ ra khỏi tầng giáp xác phủ kín người kia, vừa hiện lên một xoáy nước màu đen.

Đây chính là nhược điểm của nó!

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ thêm, đã vội vàng dùng dao đâm về phía một xoáy nước màu đen trước mắt.

“Phốc” một tiếng, bàn tay của hắn đâm xuyên qua vòng xoáy, xúc cảm mềm mại mà dính sệt lan tràn trên lòng bàn tay.

Hắn dùng lực xé rách, sau đó lại liên tiếp dùng tay xé tan các vòng xoáy khác.

Quái trùng gào thét thảm thiết, rất nhanh thân thể của nó đã bị Hứa Thâm chém cho tứ phân ngũ liệt.

Trong thân thể quái trùng không có máu tươi phun ra, chỉ xuất hiện một cụm sương mù dày đặc màu trắng mềm mại.

Cụm sương mù dày đặc này có khuynh hướng mang đến xúc cảm chân thật, tựa như thực thể mềm mại như bông, có thể dùng lực nhào nặn vuốt ve thành một khối nhỏ.

Hứa Thâm nhìn cụm sương mù dày đặc trong tay, bỗng nhiên trong đầu dâng lên một ý niệm.

Thứ này... Có giống với khur không?

Nếu giống... Có lẽ nó cũng rất ngon?

Chờ đến khi con quái trùng nọ ngừng giãy dụa, Hứa Thâm trực tiếp xé mở thân thể của nó, trầm ngâm một lúc, lại xé ra một luồng sương trắng nhét vào trong miệng, chậm rãi ăn.

Hắn không cần nhai, bởi vì sương mù dày đặc nọ vừa tiến vào miệng đã như hoa bông gặp nước, nhanh chóng hòa tan ra, rồi giống như một dòng nước suối mát lạnh chảy xuôi trong cơ thể hắn.

Hứa Thâm lập tức cảm giác được, trong cơ thể cũng xuất hiện một chút hàn ý.

Nhưng rất nhanh, luồng hàn ý này đã bị chuyển hóa thành nhiệt lượng, và dường như thân thể hắn đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Dường như cả hàn khí do sương mù dày đặc bên ngoài xâm nhập tới, cũng yếu ớt đi.

Hứa Thâm vội vàng lại đào thêm một ít sương mù dày đặc, ăn vào.

Và ngoại trừ một cụm sương mù dày đặc trong bụng, con quái trùng nọ chẳng có tứ chi hay khung xương, trong cơ thể nó chỉ có một lượng nhỏ sợi sương mù mà thôi.

Khi những sợi sương mù này được tách ra khỏi cơ thể của nó, chúng dần dần tiêu tán đi.

Hứa Thâm cảm thấy cả người ấm áp dào dạt, trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên khi con người được ăn nọ, toàn thân sẽ ấm.

Chương 491. Tương Lai!

Lúc này, bỗng nhiên hắn lại nhìn thấy đám sương mù dày đặc xung quanh đang nhanh chóng lao tới, quần quanh cái xác rỗng của con quái trùng kia.

Lớp vỏ giáp xác rỗng không của quái trùng chìm vào trong đó, rồi rất nhanh dưới ảnh hưởng của tầng sương mù dày đặc vờn quanh, nó dần dần bị giòn hóa, rồi vỡ vụn chia lìa.

Sương mù giống như một cái miệng vô hình kỳ quái, hoàn toàn lộ ra răng nanh, dần dần phân giải thi thể quái trùng, vào nuốt gọn vào trong bụng.

Rất nhanh, thi thể quái trùng liền biến mất sạch sẽ.

Một màn này cũng khiến trái tim Hứa Thâm có chút lạnh lẽo.

Quái trùng này không biết là cái gì, khur cũng không phải, sinh hoạt trong sương mù dày đặc, lại bị sương mù dày đặc cắn nuốt.

Hứa Thâm dừng lại một lát, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn, Hứa Thâm liền có cảm giác tựa như bản thân vừa bị xé rách.

Thứ cảm giác nọ bắt nguồn từ trong đầu, tựa như có một loại thực thể vô hình nào đó vẫn một mực buộc lại những mối dây thần kinh ở chỗ sâu trong xương sọ của hắn, mà giờ phút này, sợi dây thừng vô hình kia đang bị kéo đến căng cứng lên.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, chợt phát hiện vị trí hiện giờ của hắn đã cách thân thể rất xa, xa đến mức không thể nhìn thấy được nữa.

Hắn không dám tiếp tục tiến về phía trước, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Trong quá trình trở về, Hứa Thâm đo đạc từng bước, cố gắng tính toán xem khoảng cách này là bao nhiêu.

Chờ đến khi hắn một lần nữa trở về khu vực phía trước căn phòng chứa thân thể của mình, hắn đo đạc được khoảng cách chừng 328 mét.

Nghĩa là hắn không thể rời khỏi bản thân vượt quá đường kính có chiều dài như vậy.

Đã trở về, nhưng Hứa Thâm không quay lại thân thể, hắn bắt đầu lang thang bên ngoài phòng.

Dù chuyến hành trình lần này không giúp hắn tìm được quả táo Hoàng Kim, nhưng đặt mình trong sương mù dày đặc, cũng có thể chậm rãi tăng cường tinh thần lực.

Sương mù dày đặc luôn luôn xâm nhập, không ngừng tìm cách xâm nhập... Chuyện này cũng tương đương với tinh thần lực không ngừng được rèn luyện.

Hứa Thâm nhìn về phía thân thể, ngay khi tư tưởng của hắn đang nhìn chăm chăm vào thân thể, bỗng nhiên hắn cảm thấy hàn ý xung quanh chợt biến mất, hoặc là nói, nó đã trở nên mơ hồ hơn rất nhiều.

Hứa Thâm đang kia mở mắt ra, lập tức nhìn thấy căn phòng lúc trước đã trở nên rõ ràng, cùng với vị “Ca ca” mơ hồ kia.

Lúc trước, sau khi đối phương đặt mình trong sương mù dày đặc, trên người đã bị sương mù vờn quanh bao trùm, mà giờ phút này, trên thân thể lại xuất hiện từng lỗ thủng nho nhỏ, tựa như từng bị vô số loài côn trùng giống như con ngài, vây quanh trên người gặm cắn.

“Nếu anh cảm thấy mệt, thì về đi.” Hứa Thâm nói với vị “Ca ca” kia. Dù sao bọn họ cũng ở cùng một chỗ rồi, bởi vậy hắn đã coi người kia như bạn bè của mình.

Vị “Ca ca” kia nghe được lời Hứa Thâm nói, khẽ gật đầu, tựa như còn nhếch miệng nở nụ cười với hắn nữa.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không tiếp tục nhiều lời thêm, lập tức rút kiếm, đứng lên bắt đầu tu luyện.

“Kiếm tốc kéo dài, nếu cũng có thể điệp gia...” Hứa Thâm lần lượt rút kiếm vùng chém.

Ban đầu, mỗi lần vùng chém như vậy, hắn đều cần một lần nữa tiếp lực, nhưng tới hiện giờ, hắn đang luyện tập liên tục rút kiếm vùng chém đến cực hạn.

Lần lượt toàn lực huy động, kiếm quang nhanh như tàn ảnh.

Hứa Thâm không ngừng thử dùng một kiếm sau đuổi kịp kiếm trước, rút ngắn khoảng cách kéo dài.

Nhưng khoảng cách này lại giống như chim và cá, cá cần ra sức vật lộn, mới có thể miễn cưỡng chạm được vào đầu móng vuốt của chim.

Đêm khuya, trong căn nhà không người này, Hứa Thâm một mình khổ luyện.

Hai giờ sau, có vẻ vị “Ca ca” kia đã cảm thấy mệt mỏi, toàn thân gã bị sương mù dày đặc bao trùm, như một tầng tuyết trắng đọng lại thật dày, không cách nào làm chúng nó tan đi được, bởi vậy, đối phương đành phải lui về trong thân thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng có thể hiểu được, hẳn biết đối phương đã cố hết sức.

Suy cho cùng, bản thân hắn liên tục vùng kiếm rèn luyện, cũng cảm thấy thoát lực rồi, trong quá trình rèn luyện cũng phải dừng lại nghỉ ngơi vài lần.

Hứa Thâm không tiếp tục ở lại căn nhà này nữa, hắn nhanh chóng đi vòng vèo, trở về khu thành thị Hắc Quang, nghỉ ngơi tới sáng sớm, bỗng nhiên hắn bị âm thanh của dụng cụ truyền tin đánh thức, mở ra xem xét, là Lý Mỹ Na gọi đến, Liễu cục có việc tìm hắn.

Hứa Thâm thử dò xét từ chỗ Lý Mỹ Na một chút, nhưng không hỏi được chuyện cụ thể, chỉ có thể mặc quần áo đi vào trong cục.

“Liễu cục.” Trong văn phòng có Liễu Tích Xuyên, cùng với Lý Mỹ Na đang mặc váy công sở màu đen đứng bên cạnh ông ấy.

Liễu Tích Xuyên cười cười nhìn Hứa Thâm, rồi bảo Lý Mỹ Na đi chuẩn bị cho hắn một ly cà phê: “Ngồi đi.”

“Cục trưởng tìm tôi là?” Hứa Thâm ngồi xuống, nhận lấy ly cà phê từ trên tay Lý Mỹ Na rồi thấp giọng nói cảm ơn. Lý Mỹ Na mỉm cười đáp lại, sau đó im lặng lui sang một bên.

“Hiện tại cậu đã là đại đội trưởng trong cục, lại là thân vệ bên cạnh Nghĩ Hậu, muốn tiền tài có tiền tài, muốn quyền thế có quyền thế. Vậy cậu có suy nghĩ gì về tương lai sắp tới không?” Liễu Tích Xuyên rút ra một điều thuốc phiện, Lý Mỹ Na khom lưng giúp ông ấy châm lửa.

Khói từ miệng Liễu cục chậm rãi bay ra, che khuất cả khuôn mặt, khiến cho ánh mắt của đối phương mang theo một chút thần bí.

“Tương lai?”

Đây là một từ rất xa xỉ, đại đa số mọi người đều không dám thoả mái mà hưởng thụ hai từ này.

Nhưng đúng là Hứa Thâm của hiện tại đã có tư cách để suy nghĩ về hai chữ này rồi.

“Tu luyện, hưởng thụ cuộc sống, nếu có cơ hội, có thể trở thành quân vương là tốt nhất.” Hứa Thâm thân nhiên nói.

Loại ý tưởng này cũng rất bình thường.

Liễu Tích Xuyên hơi gật đầu, phần lớn những suy nghĩ của bất cứ một tồn tại hình thái thứ hai nào, đều là như vậy.

Suy cho cùng, con người cũng hướng lên chỗ cao, và trở thành quân vương là mục tiêu cuối cùng của tất cả những trăm khur giả hình thái thứ hai.

Liễu cực nhẹ giọng nói: “Địa vị của quân vương rất cao, nên muốn trở thành quân vương cũng cực kỳ gian nan, cần tìm đường sống từ trong chỗ chết. Đối với con người, cửa ải Niết Bàn tái tạo thân thể này quá mức gian nan, hơn nữa chúng ta còn tiêm vào loại Tịnh Khur Tề kém chất lượng, khó khăn lại càng thêm khó khăn.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hần hiểu được điểm này.

“Tịnh Khur Tề kém chất lượng?” Lý Mỹ Na bên cạnh lên tiếng, nghi hoặc hỏi.

Chương 492. Người Bạn Cũ Của Liễu Cực!

Liễu Tích Xuyên tiếp lời giải thích: “Đúng vậy, Tịnh Khur Tề có hai loại, một loại là cao cấp, phiên bản tinh khiết, một loại là kém chất lượng, chính là loại mà chúng ta đang dùng. Trong nội thành thường sử dụng loại Tịnh Khur Tề cao cấp, mà vận chuyển đến tay chúng ta, lại là Tịnh Khur Tề bên trong có chứa tạp chất, sau khi đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, cần phải loại bỏ sạch sẽ những tạp chất này, mới có tư cách gõ cửa quân vương.”

Lý Mỹ Na kinh ngạc nói: “Chuyện này... chẳng phải nghĩa là, chúng ta vô duyên vô cớ bị chậm trễ thời gian sao? Vì sao lại như vậy?”

“Khi cô đã leo lên đỉnh núi vàng, lại trông thấy những người khác ở phía sau cũng đang leo lên, đương nhiên cô sẽ muốn ném chút đá xuống dưới, gây trở ngại cho những người phía sau kia.” Liễu Tích Xuyên nhẹ nhàng nói.

“Thực là xấu xa...” Lý Mỹ Na thấp giọng nói.

Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhận thấy vẻ mặt của Hứa Thâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, tựa như hắn đã sớm biết được chuyện này. Ông ấy lại nhẹ giọng nói: “Hình như cậu đã biết loại chuyện này rồi.”

Hứa Thâm gật đầu: “Có nghe nói qua.”

Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, nhưng không hỏi Hứa Thâm nghe nói từ đâu. Loại bí mật này, người bình thường sẽ không dễ dàng tiết lộ, chẳng lẽ khi Hứa Thâm trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, đã từ trong miệng của Nghĩ Hậu biết được rồi?

Mặc kệ như thế nào, nếu Hứa Thâm đã biết, vậy ông ấy cũng không cần phải giải thích nhiều thêm.

“Trong cục phân phát cho các cậu Tịnh Khư Tề kém chất lượng, cũng là bất đắc dĩ.” Liễu Tích Xuyên thở dài: “Chỉ có thể từ nội thành chọn mua đến đây, toàn thành đều dùng, những thành Đê khác cũng vậy. Đây là loại chuyện bất khả kháng.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Liễu Tích Xuyên nhìn Hứa Thâm một cái, tựa như đang cân nhắc. Rồi rất nhanh, ông ấy lại hít một ngậm khói lớn, nhẹ nhàng gõ tàn thuốc bên trên xuống, tiếp tục cười nói: “Cậu có rảnh không, cùng tôi đi ra ngoài dạo một vòng nhé?”

“Được.” Hứa Thâm chỉ có thể nhận lời.

Liễu Tích Xuyên đứng dậy.

Lý Mỹ Na giúp ông ấy mặc thêm một chiếc áo khoác khoác, rồi dẫn đầu ra khỏi văn phòng, đi bố trí một chiếc xe cho hai người bọn họ.

Hứa Thâm và Liễu Tích Xuyên sóng vai cùng rời khỏi văn phòng.

Hiện giờ, Hứa Thâm đã có kim yêu đại trong người, hắn là thân vệ của Nghĩ Hậu, địa vị không hề thua kém Liễu cục, mà trên

thực tế, hai người bọn họ cũng không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này.

Trên đường đi, những người khác trong cục nhìn thấy hai người đều vội vàng cúi đầu chào hỏi.

Bọn họ ra khỏi cục Khư Bí, Lý Mỹ Na đã lái xe chờ sẵn ở phía trước, Hứa Thâm ngồi phía sau xe cùng Liễu Tích Xuyên.

“Bạn thấy hoàn cảnh ở thành Đê của chúng ta thế nào?” Liễu Tích Xuyên hạ cửa kính xe xuống, trên mặt vẫn duy trì nụ cười khó nắm bắt.

“Hoàn cảnh?” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẩn hởi ngược lại: “Cục trưởng muốn nói tới phương diện nào?”

“Bạn đã chứng kiến phương diện nào rồi?” Liễu Tích Xuyên hỏi ngược lại.

Hứa Thâm cân nhắc một chút mới trả lời: “Nếu nói về hoàn cảnh đường xá, thì khu Mậu Hoàng tương đối sạch sẽ gọn gàng, khu Hắc Quang chúng ta nằm bên ngoài khu thành thị, cũng coi như tương đối phồn vinh, chỉ là vùng ngoại thành có chút lạc hậu.”

Liễu Tích Xuyên lắng lắng nghe, rồi mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, đây là tài lực không đủ để rót xuống bên dưới. Kỳ thực, với tài chính của khu Hắc Quang chúng ta, dù không đến mức có thể cải thiện được tất cả hoàn cảnh sinh hoạt ở vùng ngoại thành, nhưng ít ra sẽ tốt hơn một chút.”

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến, tiền dùng để xây dựng đều bị cắt xén, tự nhiên sẽ không có hoàn cảnh tốt.

Thấy Hứa Thâm không tiếp lời, Liễu Tích Xuyên lại tiếp tục nói: “Nhưng kể cả khi hoàn cảnh tồi tệ như vậy, đại đa số mọi người vẫn có thể thích ứng được, dù sao những người sống ở vùng ngoại thành đều là vụ dân, bọn họ cũng không nhìn thấy, đường xá bẩn thỉu, lộn xộn, nhiều nhất chỉ há miệng oán giận vài câu, bực bội mắng hai câu, rồi cũng cho qua đi, dù có người thực sự khiếu nại lên trên, cũng là số ít.”

Hứa Thâm gật đầu: “Đối với những vụ dân, yêu cầu của bọn họ không cao, có thể sinh sống, lấy vợ sinh con, sau đó có một công việc ổn định làm đến già, vậy chính là hạnh phúc.”

“Đúng vậy...” Khi cười, những nếp nhăn trên mặt Liễu Tích Xuyên đều biến mất, nhưng cười xong, ông ấy lại khẽ thở dài: “Chính vì yêu cầu quá hèn mọn, ngược lại khiến con người ta chỉ biết sống càng thêm hèn mọn.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hần nhẹ gật đầu, hiển nhiên đã hiểu được ý của đối phương.

Càng giảm nhu cầu của chính mình xuống, càng tạo tiền đề cho người khác có cơ hội từng tắc từng tắc chèn ép lên, không ngừng ăn mòn quyền lợi của mình.

Nhưng, nếu không bị ép buộc đến bất đắc dĩ, thì ai sẽ sẵn sàng từ bỏ lợi ích của chính mình đây?

Chiếc xe vào đến khu thành thị rồi dừng lại phía trước một khu trang viên.

Trang viên này khá sạch sẽ. Liễu Tích Xuyên nói: “Lần này chúng ta đến thăm một người bạn cũ của tôi. Người bạn cũ này từng là viên chức của cục Thuế Kim, phần lớn tiền trong tay tôi, đều do anh ấy giúp tôi quản lý, đối phương còn giúp tôi quản lý tài sản nữa.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, nhưng không hỏi nhiều.

Mấy người bọn họ xuống xe, đến phía trước trang viên, liền thấy một con chó vàng to lớn đang ngồi chồm hổm canh trước cửa.

Con chó vàng to lớn vừa nhìn thấy bọn họ, đã nhanh chóng bỏ dậy, trầm thấp sủa một tiếng.

Đột nhiên có một thiếu nữ mặc một chiếc váy trắng, từ phía sau trang viên chạy tới. Cô gái này vừa nhìn thấy mấy người ở cửa, lập tức ngạc nhiên nói: “Liễu thúc thúc, Mỹ Na tỷ tỷ.”

“Ngả Lâm Na, lần này tôi mang tới tặng cô một món quà nhỏ.”
Lý Mỹ Na lấy món quà đã sớm được chuẩn bị từ trong xe ra.

Hứa Thâm chú ý thấy cô bé trước mắt có mái tóc màu vàng, con ngươi màu nâu, khuôn mặt khá tinh xảo, thoát nhìn có chút khác biệt với mọi người xung quanh, nhưng... lại có vài phần tương tự với Nghĩ Hậu, tựa hồ hai người ấy thuộc cùng một chủng tộc.

Liễu Tích Xuyên cười cười, nói: “Chú đến tìm ba ba cháu nói chuyện.”

“Vâng ạ, Liễu thúc thúc.” Ngả Lâm Na khôn khéo gật đầu.

Chương 493. Tâm Hồn Tinh Khiết Như Trẻ Nhỏ!

(Quên không nói, Ngả Lâm Na tiếng Anh là Elena nhé. Nhưng mình vẫn giữ Ngả Lâm Na cho dễ)

Liễu Tích Xuyên chú ý đến vẻ mặt nghi hoặc của Hứa Thâm, lại thấp giọng nói: “Nhà Ngả Lâm Na có huyết thống Tây Mông cổ xưa. Ở thời kỳ thật lâu về trước, trong cộng đồng, có rất nhiều chủng loại huyết thống khác nhau, nhưng về sau này, các loại chủng tộc đều bị tiêu vong trong chiến tranh, đến ngày nay là thời đại đại thống nhất, huyết thống như bọn họ chỉ còn lại một số rất ít, chủ yếu tập trung ở nội thành.”

Hứa Thâm giật mình. Hắn chưa từng đọc được phần ghi chép về đoạn lịch sử kia, có lẽ nó quá mức âm u, nên bị che giấu đi rồi.

Thiếu nữ nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức nở nụ cười, thoạt nhìn cực kỳ ngọt ngào đáng yêu.

Mấy người bọn họ bước vào nhà, ba ba của Ngả Lâm Na có mái tóc màu nâu đỏ, hốc mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, nhìn qua thân thể rất cường tráng và anh tuấn, cũng có huyết thống Tây Mông.

Người kia tỏ vẻ cực kỳ nhiệt tình chiêu đãi ba người bọn họ, còn lập tức phân phó bảo mẫu trong nhà đi chuẩn bị cà phê và điểm tâm mang đến.

Hứa Thâm quan sát cách trang trí trong nhà bọn họ có vẻ rất đặc sắc, Liễu Tích Xuyên cùng ba ba của Ngả Lâm Na trò chuyện về chủ đề quản lý tài sản, ví dụ như lãi suất ngân hàng, hạng mục đầu tư gần đây...

Cả hai đều cố ý vô tình hướng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm và Ngả Lâm Na.

“Tiểu Hứa, có phải cậu thấy nhàm chán không? Cùng Ngả Lâm Na lên lầu trước đi, chờ tôi đàm phán xong chúng ta liền cùng nhau rời đi.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Hứa Thâm vốn định nói không nhàm chán, tuy hắn nghe không hiểu, nhưng cũng nghe rất say sưa, bởi vì hắn cảm thấy đây là

loại kiến thức mà mình còn thiếu.

Lại nói, hẳn có loại thuộc tính như một miếng bọt biển, muốn hấp thụ hết thảy những tri thức mà bản thân chưa biết.

Nhưng... hẳn cũng nhìn ra một chút tin tức khác trong ánh mắt Liễu Tích Xuyên, đó vốn không phải lời nói khách khí.

Có lẽ đối phương muốn đề cập tới một số nội dung không tiện cho người khác lắng nghe... Và đương nhiên là hẳn lập tức tỏ ra hiểu chuyện, gật gật đầu.

Trên mặt Ngả Lâm Na trở nên đỏ ửng, ba ba của cô ấy cũng lên tiếng, bởi vậy hai người cô cùng với Hứa Thâm nhanh chóng đi lên lầu.

“Tôi cũng đi.” Lý Mỹ Na nói.

Liễu Tích Xuyên lườm cô ấy một cái: “Chuyện của người trẻ tuổi, cô đừng xen vào.”

Lý Mỹ Na ngạc nhiên nhìn qua, chẳng lẽ cô không còn trẻ nữa sao?

Vậy là theo một lẽ hiển nhiên, cô muốn đi tìm một chiếc gương để soi lại...

Trên lầu có chút rộng rãi, Ngả Lâm Na với hai gò má vẫn còn đỏ ửng như thoa phấn hồng, nói với Hứa Thâm: “Hứa ca ca, anh là thủ hạ bên cạnh Liễu thúc thúc sao?”

“Thủ hạ? Có thể coi là như vậy cũng được?” Hứa Thâm gật đầu, ánh mắt hẳn đang mài đánh giá những món đồ trang trí xung quanh.

“Nghe nói công tác của Liễu thúc thúc vô cùng nguy hiểm, thường xuyên phải đối phó với mấy thứ vô hình, Hứa ca ca cũng vậy sao?” Ngả Lâm Na tò mò hỏi.

Hứa Thâm gật đầu: “Có vẻ như cô cũng biết một chút về chuyện này?”

“Tôi từng nghe ba ba nhắc tới.” Ngả Lâm Na cười cười, sau đó cô dẫn Hứa Thâm đến một căn phòng chứa đàn dương cầm: “Hứa ca ca, anh có thích chơi xích đu không?”

Trong góc phòng dương cầm, có một chiếc xích đu đang đung đưa.

Nhưng mà... ngay lúc này đang có một người ngồi trên đó, là Mai Phù.

Bao giờ cô ấy cũng hành động nhanh hơn mình... Hứa Thâm nhanh chóng dời ánh mắt đi, trả lời: “Cũng thích.”

Ngả Lâm Na mỉm cười, cô nhẹ nhàng đi tới ngồi phía trước cây đàn dương cầm, nói: “Bình thường Hứa ca ca có hay nghe nhạc không?”

“m nhạc ư?” Hứa Thâm nghĩ đến định nghĩa của âm nhạc trong sách, là loại giai điệu có tiết tấu ...

Tiếng khur thú gào thét khi đau đớn có tính là âm nhạc hay không?

“Thỉnh thoảng có nghe.” Hứa Thâm nói.

“Thỉnh thoảng?”

“Tôi thường nghe được khi chấp hành nhiệm vụ.”

Ngả Lâm Na kinh ngạc, cười nói: “Vậy để em đàn một bài cho Hứa ca ca nghe nha.”

“Được.” Hứa Thâm thuận theo tự nhiên mà ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh, còn nhẹ nhàng nắm dây xích đu, khẽ đung đưa một hồi.

Mai Phù đang đứng cả hai chân trên bàn xích đu, thoát nhìn, tựa như bắp chân của cô đang được Hứa Thâm ôm chặt trong cánh tay mình. Cùng với nhịp đung đưa của xích đu, cơ thể của cô cũng đung đưa theo.

“Sao cậu biết tôi thích chơi trò này?” Mai Phù nở một nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng cúi đầu xuống hỏi.

Cô đã ngồi lên đây rồi, sao tôi có thể không biết chứ?

Hứa Thâm nói thầm trong lòng, bên ngoài lại lộ ra một nụ cười, tựa như đang nghiêng đầu nghe Ngả Lâm Na đánh đàn ở phía trước.

Mặc dù không được đáp lại, nhưng theo quá trình đung đưa của Hứa Thâm, Mai Phù vẫn phát ra tiếng cười hạnh phúc.

Nụ cười trên khuôn mặt của Hứa Thâm cũng trở nên nồng đậm hơn.

Ngả Lâm Na nhìn thấy Hứa Thâm mỉm cười say sưa, cũng đàn càng lúc càng hứng khởi.

Nốt nhạc êm ái như nước suối chảy róc rách, chờ đến khi một khúc nhạc nổi tiếng kết thúc, Ngả Lâm Na lập tức đứng dậy, tao nhã kéo tà váy lên, sau đó chạy chậm đến trước mặt Hứa Thâm, đầy chờ mong nói: “Hứa ca ca, em đàn thế nào?”

Hứa Thâm chậm rãi dừng lại xích đu, gật đầu nói: “Thật không tệ.”

Ngả Lâm Na cười càng thêm vui vẻ, cô lại đưa Hứa Thâm vào thư phòng của mình. Nơi này có tất cả các loại sách, nhạc phổ (sách nhạc), còn có một ít truyện cổ tích và búp bê.

Coi như Ngả Lâm Na đã làm tròn chức trách của một vị chủ nhân hiếu khách, trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã đưa Hứa Thâm đi thăm thú khắp nơi trong nhà mình.

Suốt chặng đường, Hứa Thâm tùy ý nói chuyện phiếm với đôi phương, nhìn thấy nụ cười trên mặt Ngả Lâm Na, trong lòng hẳn lại có chút cảm khái, cô ấy đã 17 tuổi, nhưng tâm hồn vẫn tinh khiết như một đứa nhỏ.

“Mỗi đêm ở chỗ này đều truyền đến âm thanh rất nhỏ, Hứa ca ca, anh nói xem, có phải ở nơi này ẩn chứa một thứ gì đó bản thủ hay không?” Ngả Lâm Na dẫn Hứa Thâm đến phía trước một chiếc đồng hồ được treo trên tường phòng khách.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng chỉ nhìn thấy hang của mấy con chuột trong góc tường, hẳn không khỏi mỉm cười nói: “Không có, hẳn là do mấy con chuột nhỏ thôi.”

Ngả Lâm Na thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lại trò chuyện rất nhiều, Hứa Thâm cũng mượn cơ hội này, hỏi một ít chuyện của ba ba Ngả Lâm Na từ trong miệng cô ấy.

Ngả Lâm Na không có chút tâm cơ nào, chỉ cần Hứa Thâm bóng gió hỏi một hồi, gần như cô ấy biết gì sẽ nói nấy.

Chương 494. Cõi Mắt Bí Mật???

Mẹ Ngả Lâm Na đã mất khi sinh đứa con thứ hai, cô ấy còn một cậu em trai nữa, ba ba cô ấy là một vị lãnh đạo nhỏ của cục

Thuế Kim, dù mấy năm nay chức vụ tăng lên rất chậm, nhưng vẫn có chút an ổn.

Cô ấy còn có bà ngoại, nhưng nghe nói nhà ngoại của cô ấy ở nội thành, và bọn họ rất ít khi gặp mặt bà.

Chỉ nói dăm ba câu, Hứa Thâm đã nắm được tình huống đại khái của gia đình bọn họ.

Sau đó, gần như đã tới lúc nên trở về rồi, hắn liền theo Ngã Lâm Na đi xuống dưới lầu.

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy hai người bọn họ đã quen thuộc hơn rất nhiều, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, nói: “Xem ra hai người nói chuyện khá hòa hợp.”

Hai má Ngã Lâm Na ửng đỏ, cô ấy ngại ngùng đến bên cạnh ba ba.

Ba ba cô ấy cũng mỉm cười quan sát Hứa Thâm.

Vốn dĩ bọn họ còn muốn giữ hai người Hứa Thâm ở lại ăn cơm trưa, nhưng Liễu Tích Xuyên từ chối, sau đó, ông và Hứa Thâm trở lại trong xe.

“Tiểu Hứa, xem ra cậu rất được các cô gái hoan nghênh nha.” Sau khi lên xe, Liễu Tích Xuyên lập tức mở miệng trêu ghẹo.

Hứa Thâm nhìn thấy ánh mắt quái dị của đối phương, hơi nghi hoặc hỏi: “Không phải Liễu cục cố ý dẫn tôi tới đây chứ?”

Liễu Tích Xuyên bật cười, nói: “Sao có thể gọi là cố ý được? Kỳ thật cậu nghĩ như vậy cũng chẳng sao, suy cho cùng tuổi tác của cậu cũng không còn nhỏ nữa, dù muốn hưởng lạc, tới cuối cùng vẫn phải lấy vợ thôi.”

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, khó trách.... Hắn cứ có cảm giác ánh mắt ba ba Ngã Lâm Na nhìn mình hơi quái dị, hóa ra hai người bọn họ đã lên kế hoạch cho một buổi coi mắt bí mật rồi?

“Tôi vẫn còn trẻ...” Hứa Thâm nói.

“Theo lẽ thường, khi người ta trưởng thành đến năm 18, đã nên đón dâu rồi.” Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái nói: “Cậu không còn trẻ nữa đâu.”

Hứa Thâm không còn lời nào để nói.

Lý Mỹ Na che miệng cười khẽ, nói: “Ngả Lâm Na là một cô gái tốt, nếu cậu thật sự thích cô ấy, đừng phụ lòng người ta. Cậu có ra ngoài tìm phụ nữ cũng không sao, nhưng đừng để người ta biết là được.”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói cái gì, tốt xấu gì cô cũng là phụ nữ, sao không giúp đồng loại của mình nói chuyện chứ?

Trên đường trở về, ba người bọn họ đi qua một con hẻm nào đó, bên trong truyền ra tiếng quát mắng.

Mấy người Hứa Thâm nhìn qua, lập tức phát hiện có hai tên côn đồ đang ức hiếp một thiếu nữ vụ dân.

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên hơi trầm xuống, ông ấy phát tay bảo Lý Mỹ Na đi xử lý.

Chuyện bên dưới được giải quyết rất nhanh, hai tên côn đồ đã bị đánh đến bầm tím mặt mũi, rồi bị Lý Mỹ Na cưỡng chế đuổi đi.

Liễu Tích Xuyên khẽ lắc đầu, nhưng không nói gì, hiển nhiên ông đã sớm không còn thấy ngạc nhiên khi trông thấy loại chuyện này rồi.

Ba người trở lại trong cục, Liễu Tích Xuyên cũng không còn chuyện gì khác nữa, Hứa Thâm liền nói lời tạm biệt với đối phương.

Trên đường trở về chỗ ở của mình, trong đầu Hứa Thâm nghĩ đến cái gì đó, hắn liền lái xe đến một cửa tiệm tạp hóa.

Chờ sau khi Hứa Thâm về đến căn phòng nhỏ của mình, hắn lập tức lấy chiếc xích đu ra, dùng khur lực rút vào sợi dây, buộc nó lên trần nhà, sau đó rút khur lực bên trong ra ngoài...

Rất nhanh, một chiếc xích đu đã được cố định trong phòng.

Hứa Thâm giữ chặt sợi dây thừng trên bàn đu dây, hơi hơi lay động một chút.

Mai Phù cười hì hì ngồi xuống xích đu, bàn đu dây nọ lập tức chuyển động không ngừng theo động tác lắc lư của Hứa Thâm.

“Đã vững chắc rồi...” Hứa Thâm lẩm bẩm.

Hắn lại tiếp tục lắc lư thêm vài cái, dường như đang thử thăm dò độ vững chắc của chiếc xích đu kia, sau đó mới buông nó ra, trở về bên giường.

Hắn lấy một ống Tinh Khư Tề cao cấp, tiêm vào cơ thể, sau đó kiểm tra chung quanh phòng một chút, xác nhận không có người nào đang âm thầm theo dõi mình, mới bắt đầu luyện kiếm trong phòng.

Kiểm tốc “tăng tăng” tăng lên, bóng kiếm hồi hải đuổi theo nhau...

Hứa Thâm vẫn đang cố gắng làm cho bóng kiếm trọng điệp, nhưng giữa chúng vẫn có độ chênh lệch không nhỏ.

Ngày hôm sau, hắn lại nhận được tin tức của Tiết Hải Ninh, cô ấy hỏi về chuyện tu luyện.

Hứa Thâm thoáng cân nhắc một chút, hôm nay hắn cũng không có chuyện gì cần phải làm, lập tức ước hẹn địa điểm sẽ gặp mặt đối phương.

Không lâu sau đó, một chiếc xe đất tiền chạy đến dưới lầu nhà Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhận được tin nhắn, nhanh chóng xuống lầu đón tiếp, lập tức nhìn thấy Tiết Hải Ninh bước xuống từ chiếc xe đất tiền nọ.

“Vị này là?”

Trương Lệ Dao luôn chờ ở dưới lầu, cũng nhìn thấy vị mỹ nữ được Hứa Thâm bước xuống nghênh đón kia, toàn thân có chút ngơ ngẩn.

Cô gái trước mắt lạnh như băng sương, mang theo một loại khí tức trong trẻo lạnh lùng, từ chối người ở ngoài ngàn dặm, khẳng định phải có địa vị phi phàm.

Trong lòng Trương Lệ Dao có một chút ghen tỵ, đồng thời cũng sinh ra một loại cảm giác nguy cơ.

Tuy Hứa Thâm đã từ chối cô ấy rất nhiều lần, nhưng ít nhất là bên cạnh hắn vẫn chưa từng xuất hiện bất cứ một người phụ nữ nào khác, khiến trong lòng cô luôn ôm hy vọng, bản thân vẫn còn cơ hội thượng vị...

Nhưng tới hiện tại, ngay khi một mỹ nữ khác xuất hiện, bỗng nhiên cô ý thức được, khoảng cách giữa mình và Hứa Thâm, quá mức xa xôi.

Một khi đối phương bước vào cái vòng luẩn quẩn phù hợp với địa vị của mình, sẽ có cơ hội tiếp xúc với rất nhiều những cô gái xuất sắc khác...

“Là bạn của tôi.” Hứa Thâm nói đơn giản một câu, rồi mời Tiết Hải Ninh lên lầu.

Trương Lệ Dao cắn môi, đứng lặng nhìn theo bóng lưng hai người ấy rời đi, sau đó chỉ có thể âm thầm dậm chân bực bội.

Chờ sau khi cả hai tiến vào phòng, Tiết Hải Ninh liếc mắt đánh giá xung quanh một cái, chợt nói: “Đây là chỗ ở của cậu sao?”

“Ừm.” Hứa Thâm tùy ý nói: “Chúng ta vào trong Khư giới tu luyện đi, đừng phá hủy phòng của tôi.”

Vẻ mặt Tiết Hải Ninh vẫn lạnh nhạt như cũ, hiển nhiên cô ấy vốn không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này, đã theo Hứa Thâm cùng nhau bước vào trong Khư giới rồi.

“Bắt đầu đi.” Tiết Hải Ninh nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không nói nhiều.

Thực ra hai người bọn họ đều là người ít nói, cứ đi thẳng vào vấn đề sẽ tốt hơn.

Chương 495. Tiết Hải Ninh Học Tập...

Khư lực phun ra, Hứa Thâm trực tiếp phóng thích khư lực, cô đọng thành sợi khư ngay trước mặt cô ấy.

Theo khư lực không ngừng đan xen, áp súc, chúng nhanh chóng biến thành trạng thái sợi khư mảnh khảnh. Con người Tiết Hải Ninh đã sớm trở thành màu xám, cô cũng nhanh chóng mở ra Khư Nhân, nghiêm túc quan sát toàn bộ quá trình, từ lúc ban đầu, cho đến khi những sợi khư lan tràn xung quanh Hứa Thâm, phiêu đảng giống như rong biển, ánh mắt của cô bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Đột nhiên cô chú ý tới, bí quyết thành công của Hứa Thâm nằm ở chỗ nào...

Chính là ... Tinh thần lực!

Trong sợi khư kia, ẩn chứa tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ!

“Thì ra là như thế, khả năng điều khiển tinh thần lực phi phạm, mới là nguyên nhân khiến cho cậu có thể thao túng những sợi khur lực mỏng manh này...” Ánh mắt Tiết Hải Ninh chớp động, trong lòng không khỏi dâng lên tin tưởng.

Nói về phương diện tinh thần lực này, cô tự nhận mình sẽ không thua kém Hứa Thâm.

Dù sao... Năng lực “Phòng hòa tấu màu vàng” của cô, cũng cần có tinh thần lực mạnh mẽ đến chống đỡ đó!

Tiết Hải Ninh nhắm mắt lại, bắt đầu điều khiển khur lực.

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương nhắm mắt lại, cũng lập tức ngừng diễn luyện, không đi quấy nhiễu, chỉ lặng lẽ đứng chờ một bên.

Khur lực chậm rãi chảy ra, Tiết Hải Ninh đang cố gắng hết sức điều khiển chúng nó, cô nhanh chóng lợi dụng tinh thần lực, tập trung toàn bộ lên khur lực, thử tách chúng nó ra, rồi cô động, kết nối chúng nó vào cùng một chỗ.

Nhưng nói thì đơn giản, khi bắt tay vào thao tác thực tế, cô lập tức cảm nhận được trở ngại và gian nan.

Cô động sợi khur đầu tiên rất thuận lợi.

Sợi khur thứ hai cũng rất thuận lợi.

Sợi thứ ba...

Sợi thứ tư...

Khi cô động đến hơn ba mươi sợi, Tiết Hải Ninh nhanh chóng phát hiện những sợi khur vừa được bản thân thành công cô động lúc trước, đang chậm rãi sụp đổ, tiêu tán.

Trong thời khắc này, cô có cảm giác tinh thần lực của mình giống như hai bàn tay của trẻ nhỏ, dù đã huy động cả mười ngón tay, nhưng những sợi khur trong bàn tay nhỏ bé kia đã căng đầy, muốn tiếp tục nắm thêm một sợi khur nữa, nhất thiết phải vứt bỏ một sợi trong tay ra.

Tiết Hải Ninh mở mắt, nhìn thấy mấy chục sợi khur như dây thừng đang lơ lửng bên người, chúng nhẹ nhàng di động trong bán kính một mét, nhưng có chút uể oải.

Độ dày và số lượng của sợi khur tuyệt đối không đạt được hiệu quả mà cô mong muốn, thậm chí còn không thể so sánh được

với Hứa Thâm.

Nghĩa là chỉ dựa vào tinh thần lực còn không đủ sao?

Tiết Hải Ninh nhú mày. Theo những gì cô hiểu biết, tinh thần lực của cô đã cực kỳ mạnh mẽ rồi, nếu ngay cả cô cũng không được, thì rút cuộc Hứa Thâm kia đã làm như thế nào?

“Bí quyết ở đâu vậy?” Tiết Hải Ninh dò hỏi.

“Chậm rãi luyện nhiều thì thuần thục thôi.” Hứa Thâm bắt đầu nói: “Tôi lại diễn luyện một lần nữa cho cô xem nhé.”

Tiết Hải Ninh nghe vậy, cũng chỉ có thể đồng ý.

Lần này, cô quan sát quá trình Hứa Thâm xây dựng sợi khur cần thận hơn, không hề nóng vội, cứ một mực chăm chú nhìn từ lúc hắn tạo ra sợi khur lực đầu tiên, cho đến lúc toàn bộ lĩnh vực sợi khur đã thành hình, mới bắt đầu hành động.

Tiết Hải Ninh nhìn hết toàn bộ quá trình, cũng coi như phát hiện ra một chút manh mối.

Sợi khur của Hứa Thâm ràng buộc lẫn nhau, mượn lực lẫn nhau, đan xen lẫn nhau như mạng nhện, có lẽ làm như vậy mới cho phép hắn dùng ít sức hơn một chút?

Tiết Hải Ninh lập tức nhắm mắt lại thử nghiệm.

Lần này cô không hề nóng vội, thử chậm rãi xoa vắn sợi khur, cô động chúng đến trình độ nhỏ hơn nữa, sau đó bắt đầu không chế những sợi khur bện lại với nhau, đan xen, quấn quanh lẫn nhau, vào cùng một chỗ, giống như dệt vải vậy.

Rất nhanh, lần kết hợp đầu tiên đã thất bại, sợi khur bị bó lại thành cụm, cuối cùng mới dung hợp vào nhau.

Tiết Hải Ninh tiếp tục thử lần thứ hai.

Thất bại.

Thất bại.

Thời gian đang chậm rãi trôi qua trong quá trình tu luyện...

Chờ sau khi Tiết Hải Ninh chậm rãi xây dựng nên một mảnh sợi khur nhỏ, cô có cảm giác khur lực trong cơ thể đã tiêu hao gần như cạn sạch rồi.

Nhưng kể cả vậy, tâm trạng của Tiết Hải Ninh cũng có chút không tồi.,

Có thể nói, cô vừa trông thấy ánh rạng đông rực rỡ rồi, chỉ cần cứ tiếp tục luyện tập như vậy, khẳng định là bản thân có thể thành công... Rất nhanh thôi!

“Thế nào rồi?” Hứa Thâm dò hỏi.

Sắc mặt Tiết Hải Ninh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, cô thần nhiên nói: “Cũng không tệ lắm, quả thật lỗi suy nghĩ này có chút tinh tế, nhưng qua vài ngày nữa, tôi có thể luyện thành.”

“Lợi hại.” Hứa Thâm không khỏi cảm thán, quả nhiên có rất nhiều người sở hữu thiên phú mạnh hơn hẳn.

Lại nói, hẳn không thể nhìn thấy khur lực, cũng không thể biết được tiến độ của Tiết Hải Ninh, bởi vậy vừa nghe đối phương khẳng định vững chắc như vậy, liền tin là thật.

Mất thấy sắc trời không còn sớm nữa, Tiết Hải Ninh cũng hao tổn quá nhiều khur lực, nên không tiếp tục ở lại thêm. Sau khi cô ấy nói lời tạm biệt với Hứa Thâm, đã xuống lầu quay trở về.

Hứa Thâm chờ Tiết Hải Ninh rời đi, cũng quay về trong hiện thực. Việc đầu tiên hẳn là tìm Tịch Khư Tề cao cấp cho mình, sau đó tiếp tục luyện kiếm.

Về phần đồng quà tặng do các thế lực khắp nơi đưa đến, tạm thời Hứa Thâm nhận lấy, nhưng không sử dụng.

Bao gồm cả quả táo Hoàng Kim kia.

Chuyến du ngoạn lần trước, hẳn không tìm được quả táo Hoàng Kim trong sương mù dày đặc, không có thứ gì để đối chiếu so sánh, bởi vậy cũng không dám mạo hiểm ăn nó vào.

Phía bên kia, Tiết Hải Ninh vừa trở về nhà, cũng nhanh chóng tìm cho mình một ống Tịch Khư Tề cao cấp. Sau đó, chờ cho đến khi khur lực trong cơ thể dần khôi phục lại, cô cũng đóng cửa tu luyện.

Ban đầu, cô dự tính bản thân cần tới bảy ngày mới có thể luyện thành loại kỹ xảo ấy, nhưng đến hiện tại, cô lại có cảm giác, chỉ cần chính mình tăng thêm một chút sức lực, hẳn là ba ngày sẽ thành công.

Dân bản xứ vùng ngoại thành như Hứa Thâm phải mất tới mấy tháng mới có thể luyện ra, nhưng với cô, ba ngày là đủ rồi.

Cô rất chờ mong, nếu bản thân có thể luyện thành trong vòng ba ngày này, thì chờ đến lần hẹn gặp tiếp theo, vẻ mặt của Hứa Thâm sẽ biến hóa như thế nào?

Chương 496. Tiệc Rượu Xã Giao!

Sợi khur bắt đầu cô đọng lại, chúng dần dần dựng nên một mảnh mạng nhện có bán kính nửa mét bên cạnh người Tiết Hải Ninh. Sợi khur rất nhỏ, giống như sợi tóc vậy. Để duy trì trạng thái này, tinh thần lực của cô đang tiêu hao rất nhanh, khur lực cũng tiêu hao rất nhiều, bởi vậy, cứ cách một đoạn thời gian, cô lại phải bổ sung một lần.

Chớp mắt đã qua một đêm.

Vẻ mặt Tiết Hải Ninh lộ rõ trạng thái mệt mỏi.

Hôm nay cô không tiếp tục đi tìm Hứa Thâm, trong lòng cảm thấy, những gì nên nắm giữ, bản thân đã nắm giữ cả rồi, chỉ còn lại vấn đề thuần thực nữa thôi.

Và muốn thuần thực, chỉ có cách đóng cửa miệt mài tu luyện.

...

...

“Bẩm đại thống lĩnh, trong tổ chức hội Hải Đường Huynh Đệ thuộc khu Dạ Oanh, có sáu vị hình thái thứ hai. Bọn họ chính là thể lực hạng nhất ở khu Dạ Oanh, hình như sau lưng cũng có người trong nội thành làm chỗ dựa vững chắc.” Bên trong dụng cụ truyền tin, Đại Ly Ly báo cáo tình hình đã điều tra được lúc trước cho Hứa Thâm.

“Hội Hải Đường Huynh Đệ kinh doanh nhiều thứ, nhưng phần lớn đều là vật phẩm trái với quy định, như độc dược tê liệt, bột đen vân vân... Bọn họ chuyên môn thu hoạch túi tiền của những phú nhị đại kia.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đây là một tổ chức có khuynh hướng về hoạt động ngầm.

Cái loại thể lực như hội Truy Quang và bang Bạch Trú, đều thuộc về thể lực hắc bạch đều ăn, vừa có tư cách kinh doanh,

buôn bán chính quy, lại bí mật mang theo hàng lậu.

Mà hội Hải Đường Huỳnh Đệ bên kia, thuần túy là hoạt động ngầm, nhưng mặt ngoài cũng có đại nhân vật yểm hộ.

Và sở dĩ bọn họ đến tìm tới hần, khả năng cao cũng là muốn mượn thân phận thân vệ Nghĩ Hậu của hần làm yểm hộ.

Hứa Thâm nghe xong toàn bộ tình báo về các thế lực lúc trước đến tặng quà cho mình, trong lòng cũng có tính toán.

Trong những thế lực này, đều không có bên nào đáng giá để hần đặc biệt để ý tới, tuy địa vị của bọn họ đều rất mạnh, thậm chí có một vài thế lực còn không thua kém hội Truy Quang, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Kể cả khi nhận được lời từ chối, bọn họ cũng sẽ không dám gây xích mích gì với hần. Suy cho cùng, những thế lực này cũng không phải dạng tồn tại còn trái pháp luật hơn và bí mật hơn thế giới ngầm như Phản Nội Quân.

Hứa Thâm kết thúc liên lạc, lại vui đầu tiếp tục luyện kiếm.

Không lâu sau đó, dụng cụ thông tin lại vang lên, hần cầm lên quan sát, là Lý Mỹ Na gọi đến.

Hứa Thâm tiếp nhận, biết được là cục trưởng có việc. Hần hơi thăm dò hướng gió một chút, dường như chuyện lần này cũng có liên quan đến cuộc hẹn lần trước.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể mặc quần áo đi qua.

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy Hứa Thâm, lập tức tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, mở miệng cười hỏi hần vài câu về chuyện lần trước, chủ yếu là hỏi ấn tượng của Hứa Thâm đối với Ngã Lâm Na thế nào.

Hứa Thâm cũng không có ấn tượng gì xấu về cô bé kia, ngược lại ấn tượng cũng không tệ lắm.

Chỉ là... hần hiểu con đường mà mình phải bước, nhất định sẽ đi ngược lại với cuộc sống của một cô gái đơn thuần như vậy.

Hần không muốn dính bùn nhơ trên người mình tới quá nhiều người khác xung quanh.

Liễu Tích Xuyên nghe được ấn tượng của Hứa Thâm đối với Ngã Lâm Na cũng không tệ lắm, lập tức cười mời hần ra ngoài

thêm một lần nữa. Theo lời ông ấy nói, lần này ông muốn hẳn cùng mình đi tham gia một bữa tiệc rượu.

Trong tiệc rượu sẽ có không ít đại nhân vật... Hứa Thâm vốn định từ chối, nhưng nghe nói là mở rộng nhân mạch, cuối cùng cũng nhận lời.

“Mang đến đây nào.” Liễu Tích Xuyên ra hiệu cho Lý Mỹ Na.

Lý Mỹ Na lấy một bộ lễ phục tây trang từ trong ngăn tủ bên cạnh ra, đưa cho Hứa Thâm.

“Cậu mặc vào đi. Chúng ta tham gia tiệc rượu, cũng không thể cứ mặc một chiếc áo khoác rách rưới như vậy được.” Liễu Tích Xuyên cười nói, y như một người cha hiền lành.

Hứa Thâm thầm than trong lòng, bắt đắ dĩ phải đưa tay nhận lấy bộ tây trang kia, mặc vào, nhưng bên trong vẫn có trang phục tác chiến, khiến cho hình ảnh hẳn mặc bộ tây trang này vẫn có chút kỳ quái, không quá vừa người, chỉ có thể cởi cúc áo khoác.

“Chúng ta đi tham gia tiệc rượu, không phải đi đánh nhau, cậu có thể cởi trang phục tác chiến ra được rồi.” Liễu Tích Xuyên cười nói.

Hứa Thâm vẫn kiên quyết giữ lại điểm mấu chốt, dứt khoát lắc đầu từ chối.

Liễu Tích Xuyên thấy vậy, cũng chỉ có thể mặc kệ hẳn mà thôi.

Ba người đi vào tiệc rượu, bên trong có rất nhiều hào phú và một vài lãnh đạo của các tổ chức khác nhau.

Những người này vừa nhìn thấy Liễu Tích Xuyên, đã cười cười tiến lên chạm cốc đón ý nói hòa, Liễu Tích Xuyên cũng kéo Hứa Thâm ra ngoài, giới thiệu hẳn với đám người bọn họ.

Những người kia vừa biết được Hứa Thâm chính là đại đội trưởng của cục Khư Bí Hắc Quang, lại mới vinh dự thăng chức thành thân vệ của Nghĩ Hậu, ánh mắt nhìn Hứa Thâm lập tức trở nên nóng bỏng, thậm chí còn nóng bỏng hơn khi nhìn về phía Liễu Tích Xuyên.

Hứa Thâm cũng được mở mang kiến thức, ít nhất là hẳn hiểu khi bước vào một buổi tiệc xã giao chân chính, không cần phải cúi đầu khom lưng với bất cứ người nào, ngược lại, chỉ cần

đứng ở nơi đó, sẽ có hành động danh thiếp và khuôn mặt tươi cười tiến lại gần, tiếp mãi không hết.

Trong bữa tiệc rượu, Hứa Thâm lại gặp được Ngả Lâm Na.

Lần này cô mặc một bộ lễ phục váy dài màu tím nhạt, nhìn qua như con bướm trong bụi hoa, sạch sẽ mà xinh đẹp. Ba ba của cô cũng được mời đến, lúc này ông ấy đang hàn huyên nói chuyện với Liễu Tích Xuyên. Liễu Tích Xuyên dặn dò Ngả Lâm Na dẫn Hứa Thâm đi làm quen với mọi người trong tiệc rượu, coi như sáng tạo cơ hội cho hai người bọn họ.

Hứa Thâm cũng có chút bất đắc dĩ khi chứng kiến Liễu Tích Xuyên ra sức vun vào cho hai người bọn họ như thế, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đơn thuần của Ngả Lâm Na, hấn lại không đành lòng từ chối, chỉ có thể cùng cô đi dạo khắp nơi trong tiệc rượu.

“Ngả Lâm Na, đây là bạn bè của cô sao, sao ăn mặc kỳ quái như vậy?”

Trong tiệc rượu, đại nhân vật có vòng tròn của đại nhân vật, tiểu bối có khu hoạt động của tiểu bối, Ngả Lâm Na mang theo Hứa Thâm đi tới bên cạnh bạn bè của mình, cách ăn mặc của Hứa Thâm lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người này.

Chương 497. Non Nót Và Ngây Thơ!!!

“Hứa ca ca là chiến sĩ cục Khư Bí, bất cứ lúc nào cũng phải sẵn sàng giết địch, nên mới ăn mặc như vậy.” Ngả Lâm Na lập tức giải thích cho bạn bè của mình hiểu.

Mọi người đều có chút tò mò nhìn chuôi kiếm lộ ra sau lưng Hứa Thâm.

Dường như trong số bọn họ có một thiếu niên thầm mến Ngả Lâm Na, gã nhìn thấy cô thân mật với Hứa Thâm như thế, trong lòng có chút ghen tỵ, muốn mượn kiếm của Hứa Thâm tới đùa nghịch một chút.

Hứa Thâm mỉm cười từ chối.

Tuy tuổi của hấn cũng tương tự với mấy người Ngả Lâm Na, chỉ lớn hơn những người này chỉ một, hai tuổi là cùng, nhưng cách hấn đối xử với những người này lại mang theo một loại cảm giác tựa như người lớn đang nhìn đám trẻ nhỏ chơi đùa.

Non nót và ngây thơ.

“Tôi từng học kiếm thuật bác kích, đã nhận được chứng chỉ 8 đẳng, đáng tiếc, tôi là con trai độc nhất trong nhà, không có cơ hội gia nhập quân đội, bằng không chúng ta cũng có thể độ sức một hồi.” Về mặt thiếu niên nọ đầy kiêu căng, trong lúc nói chuyện, ánh mắt luôn liếc về phía Ngả Lâm Na.

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Nếu đã là con trai độc nhất, thì lời nói và việc làm cần phải cẩn thận một chút.”

“Hừ, anh đang dạy tôi làm việc sao?” Thiếu niên nghe được giọng điệu như bề trên của Hứa Thâm, trong lòng có chút khó chịu, tuổi tác của anh có hơn tôi là mấy đâu, lên mặt cái gì chứ?

Ngả Lâm Na lập tức nói: “Hứa ca ca nói vậy, cũng vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu đừng dễ dàng tức giận như vậy.”

Thiếu niên phẫn nộ đến đỏ cả hai má: “Tôi không phải loại người dễ tức giận như vậy.”

“Mọi người nói xem, kiếm thuật bác kích 8 đẳng, so với người đã gia nhập quân đội, ai sẽ mạnh hơn?” Những người khác có chút tò mò.

Suy cho cùng, bọn họ vẫn mang đậm tâm tính thiếu niên, thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Bọn họ không biết rõ thân phận của Hứa Thâm, cũng biết rất ít về cục Khư Bí, chỉ coi loại người như Hứa Thâm đều là binh lính tông quân, quân nhân gì đó mà thôi.

Bọn họ hiểu lầm như vậy cũng chẳng có gì là lạ, suy cho cùng, đại đa số mọi người đều được giáo dục rằng, các bức tường nơi biên giới bên ngoài vùng ngoại ô đều được bảo vệ bởi các chiến sĩ, bọn họ luôn ngày đêm chống lại dị tộc ở ngoài tường.

“So đấu một chút là biết.” Có người ồn ào nói.

Thiếu niên kia ngạo nghễ nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt như đang nói, anh dám không?

“Nơi này là tiệc rượu, đừng đánh đồ đồ đạc.” Ngả Lâm Na vội vàng nói.

“Không có việc gì, chúng ta ra hoa viên bên ngoài cũng có thể độ sức.” Thiếu niên nhìn về phía Hứa Thâm: “Tôi sẽ khiêm tốn nhường một chút.”

Hứa Thâm nhìn một vòng về mặt của đám người xung quanh, cũng biết bọn họ đã bị gọi lên hứng thú, rất khó bỏ qua chuyện này chỉ vì vài lời thuận miệng, nhẹ nhàng. Hắn suy nghĩ một chút, rồi cầm lấy một con dao ăn và đôi đũa sắt ở bên cạnh.

Hiển nhiên chủ nhân của bữa tiệc này chẳng những chuẩn bị đũa còn có dao ăn cho thực khách, bởi vì một số người của tộc Tây Môn đều ăn bằng dao từ khi còn nhỏ.

Hứa Thâm cầm lấy đũa sắt và dao ăn lên, tiếp đó nhẹ nhàng bẻ cong chúng rồi đưa cho thiếu niên kia.

Thiếu niên thoáng sửng sốt, mấy người đang ồn ào bên cạnh cũng há to miệng, về mặt quá đổi kinh ngạc, không sao tin tưởng nổi.

Rất nhanh, thiếu niên muốn khiêu chiến hắn đã phục hồi lại tinh thần, sắc mặt biến hóa liên tục, cuối cùng mới cắn răng nói: “Cái này có gì khó khăn đâu? Tôi cũng làm được.”

Nói xong, gã lập tức đi cầm lấy một phần đũa sắt và dao ăn khác, vận khí lực, hơi hơi cắn răng, mới dùng sức bẻ cong được chúng, mặc dù không nhẹ nhàng bằng quơ như Hứa Thâm, nhưng cũng làm xung quanh rộ lên một tràng hoan hô vang dội.

“Lợi hại”! Có người vỗ tay nói.

Hứa Thâm cười nhẹ, sau đó dùng hai bàn tay ép dao ăn và đũa sắt lại, nhào nặn vài cái, đã biến chúng thành một quả cầu sắt.

Thiếu niên phía đối diện lập tức ngây người, nhưng gã vẫn không chịu thua, lại tiếp tục cắn răng, cũng dùng sức nhào nặn hai thứ kia, nhưng bỗng nhiên gã hô nhẹ một tiếng, vội vàng buông tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay đã bị rách ra một vết máu, thì ra trong quá trình nén ép, gã đã bị dao ăn cắt vào tay.

Những người khác thấy chảy máu, vội vàng bảo gã mau đi băng bó.

Thiếu niên nọ không còn cách nào khác, đành phải tức giận rời đi.

Chờ sau khi người nọ rời đi, ánh mắt những người khác nhìn về phía Hứa có thêm vài phần sùng kính Thâm rõ ràng.

Hắn có thể nhào nặn đũa sắt và dao ăn thành quả cầu sắt, đây đã là lực lượng phi nhân loại rồi.

Hứa Thâm cười cười, hắn chỉ coi chuyện vừa rồi là một khúc nhạc đệm nho nhỏ thôi.

Lúc này bỗng nhiên bên cạnh bọn họ có nhân viên phục vụ bưng một chõng ly rượu đi tới. Bất ngờ, chõng ly rượu cao ngất nọ nghiêng ngả, mất cân bằng, sắp đổ lên người Ngả Lâm Na.

“A!” Mọi người kinh hô, ai nấy đều biến sắc, hoảng hốt.

Hứa Thâm nhanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo Ngả Lâm Na ra.

“Rầm” một tiếng, tất cả chén rượu đều rơi xuống đất, thủy tinh văng khắp nơi trên mặt đất, rượu cũng văng lên lễ phục của mấy người xung quanh.

Sắc mặt nhân viên phục vụ nọ chuyển thành trắng bệch, đôi phương vội vàng cúi đầu xin lỗi.

Tiếng động lớn ở nơi này lập tức làm một số người ghé mắt nhìn tới, lập tức có một vị chủ quản chạy đến. Đôi phương vội vàng khiển trách nhân viên phục vụ nọ, sau đó xin lỗi mấy người Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua bóng lưng người phục vụ đang ỉn rừ rời đi kia, đôi mắt thoáng chớp động.

Lúc này, bên tai hắn vang lên một tiếng “hừ” lạnh của Mai Phù.

Hứa Thâm lập tức phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Ngả Lâm Na với gương mặt đỏ bừng đang nằm gọn trong ngực mình, hô hấp dồn dập.

Hắn vội vàng buông tay, chỉ là vẻ mặt có chút trầm lắng, không nhìn ra đang suy nghĩ điều gì.

“Ngả Lâm Na, cô không sao chứ?” Mấy người bạn bên cạnh vội vàng xông tới, đến khi cả đám nhìn thấy Ngả Lâm Na không bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, tất cả bọn họ cùng lên tiếng chỉ trích vị chủ quản có vẻ như người phụ trách bên kia.

Người này cúi đầu khom lưng, vội vàng cười làm lành, mặc dù trước mắt toàn là một đám trẻ người non dạ, nhưng gã cũng không dám xem thường.

“Tôi không sao.” Lúc này, Ngả Lâm Na cũng phục hồi lại tinh thần, nhưng trái tim trong ngực vẫn còn đập loạn xạ, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hầm hập. Cô lén lút liếc mắt nhìn Hứa Thâm một

cái, thấy Hứa Thâm không chú ý tới trạng thái lúng túng của mình, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 498. Thành Công!

“Các anh là nhân viên phục vụ kiểu gì vậy? Quá bất cần rồi, xếp chồng nhiều ly rượu cùng một chỗ như thế, nếu đổ lên người, khẳng định sẽ bị thương!” Có người cả giận nói.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Người phụ trách liên tục xin lỗi.

Hứa Thâm xua tay, nói: “Thôi dọn dẹp sạch sẽ đi, anh đi xuống được rồi.”

Người nọ như trút được gánh nặng, lập tức mỉm cười rồi lui xuống, nhưng trong lòng lại âm thầm tức giận, một đám ranh con, không phải là chưa đập trúng người sao?

“Sao anh có thể để đối phương đi như vậy? Suýt chút nữa Ngã Lâm Na đã bị thương rồi!” Có người nhìn thấy người nọ rời khỏi, vẫn có chút không cam lòng nói.

“Không bảo người ta đi thì sao? Còn muốn đối phương quỳ xuống dập đầu xin lỗi? Hay là tước bỏ chức vụ của người ta?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Cô gái vừa lên tiếng chắt vắn bị Hứa Thâm phản bác lại, lập tức kinh ngạc, nhất thời nghẹn họng không biết nên nói gì nữa.

Hứa Thâm không tiếp tục tranh cãi với bọn họ, chỉ bình tĩnh nói với Ngã Lâm Na: “Tôi đi toilet một chút.”

“Được” Ngã Lâm Na vội vàng đáp lại.

Hứa Thâm xoay người rời đi, từ từ bước về phía toilet, nhưng ngay khi đến chỗ rẽ, bỗng nhiên bóng dáng hắn biến mất, đã bước vào trong Khu giới.

Sau đó, Hứa Thâm xuyên thẳng qua vách tường trước mặt, đi theo hướng nhân viên phục vụ nọ vừa rời đi.

Rất nhanh, hắn đã trông thấy nhân viên phục vụ kia, còn có người phụ trách vừa nãy mới vội vàng xin lỗi bọn họ, cả hai gặp mặt nhau ngay trên lối đi nhỏ dẫn vào sau bếp.

“Cậu làm không tồi, đúng là chỉ hữu kinh vô hiểm, không làm vị tiểu thư kia bị thương. Đây là phần của cậu, cầm rồi nhớ quản lý

cái miệng mình cho chặt, đừng lảm lời, nói lung tung.” Lúc này người phụ trách không phải còn dáng vẻ cúi đầu khom lưng hèn mọn như vừa nãy, ngược lại, gã lập tức chuyển thành vẻ mặt đắc ý vênh váo, đứng trước mặt nhân viên phục vụ kia, bàn tay lấy ra một xấp Lô Táp tề từ trong ngực, tất cả đều có mệnh giá nghìn đồng.

Nhân viên phục vụ thu súng nhược kinh, lập tức nhận lấy, rồi không ngừng nói cảm ơn, trong miệng cũng cam đoan tuyệt đối sẽ không lảm lời.

“Đi đi, nhớ thông minh một chút.” Người phụ trách phất tay nói.

Nhân viên phục vụ lập tức cất tiền đi, rồi vội vàng quay người đến phía sau bếp.

Người phụ trách hừ nhẹ một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Trong hành lang gấp khúc, chỉ còn lại một mình Hứa Thâm đang đứng cạnh tường, lạnh lùng nhìn hết thấy một màn này.

Đôi mắt hắc chớp loé vài lần, cũng không nhiều lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

...

...

Đợi cho đến khi Hứa Thâm quay lại bên cạnh Ngả Lâm Na, cô đã phục hồi lại bình tĩnh, tiếp tục vui vẻ dẫn hắn đi vòng quanh tiệc rượu.

Hứa Thâm cùng cô đi dạo một vòng sau đó tìm cơ rời đi.

Không lâu sau, Liễu Tích Xuyên tìm được hắn, lại kéo hắn qua, giới thiệu một vài phú hào cho hắn làm quen.

Hứa Thâm lặng lẽ ghi nhớ dáng vẻ và tên của những người này, trong đó có tên của vài người mang tới cho hắn cảm giác quen thuộc. Hắn cẩn thận suy nghĩ lại mới nhớ ra, tên của bọn họ cũng được ghi lại trong bản bút ký mà Tô Sương đưa cho hắn.

Hiển nhiên, mấy vị phú hào này cũng từng qua lại với Tô Sương.

Mà một số điểm yếu và bí mật của bọn họ cũng bị Tô Sương nhìn thấy rõ rồi chép hết vào trong cuốn sổ nợ.

Biết là biết như vậy nhưng Hứa Thâm cũng không biểu hiện ra bất cứ trạng thái khác thường nào, chỉ đơn giản trao đổi số liên lạc cùng những người ấy, có lẽ mấy thứ này sẽ hữu dụng trong tương lai.

Tiệc rượu đã kết thúc, Hứa Thâm rời đi cùng Liễu Tích Xuyên.

Thấy không còn việc gì khác, hắn trực tiếp xuống xe giữa đường rồi quay trở lại khu phố Nham La.

Tiết Hải Ninh không đến tìm hắn, Hứa Thâm suy đoán, hắn là cô đang tự mình mò mẫm rèn luyện rồi.

Kỳ thực, những gì hắn dạy cô lúc trước, cũng chính là toàn bộ những gì hắn biết, nếu cô lại muốn đến thỉnh giáo cái gọi là “Bí quyết”, hắn cũng chỉ có thể diễn tập lại, cùng lắm là tiếp tục giảm tốc độ xuống thôi.

Hứa Thâm tiêm Tịnh Khư Tê cao cấp xong, lại bắt đầu luyện tập.

Lúc này, hắn đã nắm được điểm mấu chốt trong giai đoạn thứ hai của bí thuật Điệp Lăng, chỉ cần không ngừng luyện tập để thuần thục sử dụng hơn thôi. Độ trễ giữa những bóng kiếm của Hứa Thâm càng ngày càng gần lại, chém ra từng tiếng xé gió trong không khí.

“Nếu như ta có thể đề cao thêm kiếm tốc, để nó trở nên nhanh hơn...”

Hứa Thâm dốc hết sức vùng chém, bóng kiếm trước mắt đã hóa thành hư ảnh. Hư ảnh thứ hai không ngừng tiếp cận hư ảnh đầu tiên, nhưng hắn đã chém ra mấy chục kiếm liên tục, vẫn không đuổi theo kịp.

Hắn cảm giác cánh tay căng như dây, đành phải dừng lại nghỉ ngơi.

Sau khi cánh tay hồi phục, Hứa Thâm chợt nghĩ đến khư binh bao tay huyết sắc của mình, trong lòng không khỏi khẽ động.

Nếu chỉ dựa vào kiếm tốc của bản thân, dù đạt tới cực hạn trước mắt, cũng rất khó khiến những đường bóng kiếm kia trọng điệp lại, nhưng nhờ vào khư binh thì sao?

Nghĩ là làm, bao tay huyết sắc lập tức xuất hiện trên tay Hứa Thâm, kiếm phong trong bàn tay lập tức trở nên nhẹ nhàng, giống như một bông lúa mạch hay cọng cỏ ven đường. Rồi đột nhiên, hắn dùng hết sức chém tới.

Vút! Vút!

Hắn không ngừng chém ra những bóng kiếm kéo dài, chỉ trong phút chốc, hư ảnh bóng kiếm dần dần giao nhau.

Đôi mắt Hứa Thâm tỏa sáng, hắn lại cắn răng, gia tăng kiếm tốc thêm một lần nữa.

Rất nhanh, hai bóng kiếm trọng điệp.

Phù!

Tiếng gió xé từ nhát chém nọ lập tức trở lên bén nhọn.

Hứa Thâm dừng lại, chợt có cảm giác máu tươi toàn thân đang dồn về phía cánh tay, bị bao tay hấp thu tiêu hóa. Hắn lập tức tách rời bao tay, để nó biến mất vào trong cơ thể.

Thành công rồi!

Kể cả khi phải lợi dụng khư binh, nhưng thử nghiệm vừa này đã mang lại hy vọng cho Hứa Thâm.

Chỉ cần kiếm tốc vượt quá cực hạn là có thể làm được!

Dù lúc này bên cạnh không có khư làm đối thủ, không thể so sánh đối chiếu, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được, uy lực của một kiếm kia đã lớn hơn lúc trước rất nhiều.

“Nếu binh khí đủ sắc bén, kể cả khư cấp B cũng không chống đỡ được một kiếm này...” Hứa Thâm thầm đánh giá trong lòng.

Đột nhiên hắn muốn tìm khư cấp B thử sức...

Chương 499. Vậy Ý Cậ Là Tư Chất Của Tôi Quá Ngu Dốt?

Nhưng tự mình săn khư cấp B lại không có công lao, chờ đến lúc nào có nhiệm vụ rồi thử cũng được...

Ừm, hắn cũng có thể hấp dẫn một con khư cấp B ra, để nó phá hoại trước, chờ bên trên chú ý tới, truyền nhiệm vụ xuống, lại đi giải quyết... Vừa có thể luyện thử, còn có nhiệm vụ kiếm công huân.

Nhưng nếu làm như vậy, không tránh khỏi sẽ có không ít người vô tội hy sinh.

Ừm, nếu hấp dẫn đến mấy nơi không có người vô tội ở...

Mấy ngày tiếp theo, Hứa Thâm đều ở trong phòng khổ luyện kiếm thuật.

Trong khoảng thời gian này, hội Truy Quang cũng thông qua Đại Ly Ly để truyền cho hắn mấy chuyện rườm rà cần đi giải quyết, nhưng đương nhiên, hắn đều tạm thời gác chúng lại, chờ thêm đoạn thời gian nữa đi xử lý cũng không quá muộn.

Bốn ngày sau, thông qua dụng cụ truyền tin, Tiết Hải Ninh liên lạc với Hứa Thâm.

“Được.” Hứa Thâm gác máy, chờ Tiết Hải Ninh đến.

Hình như quá trình tu luyện của cô đã gặp trở ngại rồi, muốn đến thỉnh giáo hắn đây.

Không lâu sau, hai người chạm mặt.

Tiết Hải Ninh vừa nhìn thấy Hứa Thâm đã hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi đã dựa theo cách tu luyện của cậu, về cơ bản cũng luyện thành rồi, nhưng lại xuất hiện một vấn đề.”

“Đã luyện thành rồi còn có thể xảy ra vấn đề gì chứ?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, mới năm ngày cô ấy đã nói bản thân cơ bản luyện thành rồi?

Dù có hắn cầm tay chỉ bảo, nhưng trên thực tế, ngay từ khi bắt đầu, quá trình học tập này vẫn luôn do bản thân Tiết Hải Ninh không chế.

“Đương nhiên là có.” Tiết Hải Ninh hừ lạnh một tiếng, sau đó tự phóng lĩnh vực sợi khur đã được chính mình cô đọng ra ngoài.

Chỉ thấy những sợi khur bông bênh uốn lượn như tảo biển, phủ kín trong bán kính một thước xung quanh cô.

Sợi khur đan chéo lẫn nhau, như ẩn như hiện, che phủ bên trong mạng nhện hình cầu.

“Tự cậu nhìn xem.” Tiết Hải Ninh nói: “Dựa vào tinh thần lực của tôi, đã cô đọng đến phạm vi cực hạn rồi, nhưng chỉ có một chút như vậy, còn không bằng một nửa của cậu nữa!”

Cô nói xong, lại có chút tức giận.

Cô không cho rằng tinh thần lực của mình yếu hơn Hứa Thâm, khẳng định là Hứa Thâm có bí quyết cốt lõi nào đó không nói

cho cô biết rồi.

Tôi không nhìn thấy mà... Hứa Thâm có chút tức cười, hắc hắc suy đoán rằng hẳn là đối phương đã phóng thích lĩnh vực sợi khur rồi, vì vậy, hắc nói: “Cô vừa học được, đương nhiên phạm vi sẽ nhỏ, chờ sau khi cô thuần thực hơn, chắc chắn có thể mở rộng phạm vi. Loại chuyện này không nóng vội được.”

“Đây không là vấn đề thuần thực, mà là hạn mức cao nhất!” Tiết Hải Ninh tức giận nói: “Tôi nói thẳng, biện pháp mà cậu dạy căn bản là không đúng. Nếu dựa vào tinh thần lực cưỡng ép không chế khur lực thành sợi, thì muốn duy trì lĩnh vực sợi khur này sẽ hao phí rất nhiều tinh thần lực và khur lực, hơn nữa kể cả khi không tiêu hao, phạm vi đó cũng đạt tới cực hạn, không thể kéo dài thêm nữa.”

“...” Hứa Thâm có chút ghen lời, không biết nên nói như thế nào nữa.

Tôi đã bảo cô luyện nhiều lên rồi mà?

Chuyện này không học cấp tốc được, chỉ cần cô đầu tư thời gian lâu dài, không phải phạm vi lĩnh vực sẽ càng ngày càng lớn sao?

Cô còn muốn tôi trả lời như thế nào nữa đây???

“Hơn nữa, hiệu quả phòng hộ của lĩnh vực sợi khur do tôi cô đọng ra quá kém, chỉ cần tác dụng ngoại lực hơi mạnh một chút, cũng có thể đánh xuyên lĩnh vực. Mấy sợi khur này y như bông, quá mỏng manh, căn bản không có tác dụng phòng hộ gì hết.” Tiết Hải Ninh tiếp tục oán giận nói.

Hứa Thâm cười khỏ, nói: “Đó là do lực lượng mà cô dùng để không chế sợi khur không đủ, mới khiến nó trở nên mỏng manh yếu ớt, không có độ bền, tính dẻo dai.”

“Vậy sao cậu làm được như thế?”

“Là quen tay hay việc thôi.” Hứa Thâm nói: “Cứ luyện tập đi luyện tập lại, cảm giác thao túng sẽ tự nhiên đến, bởi vậy nếu cô bảo tôi miêu tả kỹ càng, thì dựa vào cái miệng này, tôi cũng không thể nói rõ ràng ra được.”

Tiết Hải Ninh yên lặng nhìn Hứa Thâm, nói: “Nếu ngay từ đầu, cậu không muốn dạy, tôi cũng không trách cậu, nhưng trong trường hợp cậu đã muốn dạy, thì hy vọng cậu thành tâm hơn một chút.”

“... Tôi thật sự đã nghiêm túc dạy rồi.” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ.

“Vậy ý cậu là tư chất của tôi quá ngu dốt?” Trong lòng Tiết Hải Ninh trào dâng tức giận, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng hơn.

Có lẽ là thật... Ánh mắt Hứa Thâm hiện lên một tia hoài nghi.

Dù Tiết Hải Ninh có thể nắm giữ được loại trình độ này chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi, đã là vô cùng lợi hại, nhưng hình như cô ấy chỉ thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt khác mà không chịu kiên nhẫn luyện tập...

Tiết Hải Ninh nhìn thấy sắc mặt Hứa Thâm, lại càng giận đến run người, lập tức nói: “Cậu mau làm mẫu cho tôi xem một lần nữa.”

Hứa Thâm cũng lười nhiều lời thêm, trực tiếp diễn tập lại cho cô ấy xem.

Từng sợi khur đan xen vào nhau, hình thành một mảnh lĩnh vực sợi khur hoàn chỉnh, với bán kính đạt tới ba mét.

Lần này, Tiết Hải Ninh chăm chú quan sát từ đầu đến cuối, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Cô nhìn thấy Hứa Thâm kết nối từng sợi khur một, cuối cùng mới hình thành nên một lĩnh vực có đường kính tới ba mét.

Cô có chút giật mình, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia hoài nghi bản thân.

Chẳng lẽ thực sự là năng lực của cô không được?

Không có khả năng!

Năng lực của cô chính là phòng hòa tấu màu vàng đỏ.

Ngay cả Nghĩ Hậu cũng từng nói, đây là năng lực cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa cô còn có tinh thần lực vượt qua người bình thường...

Nghĩa là tư chất mạnh hơn hình thái thứ hai khác nhiều lắm!

Mà theo cô được biết, Hứa Thâm trước mắt chỉ là một năng lực giả hệ cảm giác mà thôi, chẳng lẽ tinh thần lực của hắn còn mạnh hơn cô?

“Nếu đến mức này mà cô còn không học được, nói thật, tôi cũng không còn cách nào khác, coi như tôi không cần bộ khôi giáp

kia cũng được.” Hứa Thâm chấm dứt diễn luyện, tỏ vẻ bải lạn nói.

(Bải lạn: nôm na là đã cố gắng lắm rồi nhưng mọi chuyện vẫn không ổn nên quyết định buông tay mặc kệ)

Hắn cảm giác mình đã dạy đủ dụng tâm, nhưng đối phương cứ nhất quyết đòi hỏi bí quyết mà không chịu kiên nhẫn rèn luyện, hắn cũng đành bó tay.

Chương 500. Phiên Trục Ban Đầu Tiên!

Tiết Hải Ninh nhú mày, trong đầu một lần nữa hồi tưởng lại quá trình Hứa Thâm tu luyện, sau đó cũng tự mình đứng dậy diễn tập.

Rất nhanh, cô đã xây dựng được lĩnh vực sợi khur có bán kính một mét, nhưng đến giới hạn này lại không thể kéo dài thêm nữa.

“Đáng ghét, rốt cuộc là vấn đề ở đâu chứ? Vì sao cậu cô đọng dễ dàng như vậy, nhưng đến lượt tôi lại khó đến mức này?” Tiết Hải Ninh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Quen tay hay việc, chỉ vì cô chưa nắm được cảm giác thôi.”
Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Tiết Hải Ninh thay đổi, bỗng nhiên xoay người rời đi:
“Bộ khôì giáp đã đáp ứng với cậu, tôi sẽ đưa, mặc kệ cậu dạy thế nào, ít nhất cũng coi như nghiêm túc, tôi sẽ không chiếm lợi của cậu đâu.”

Cái gì gọi là cũng coi như chứ? Tôi đã vô cùng nghiêm túc rồi đó, cô có hiểu hay không...

Hứa Thâm có chút cạì lời, nhưng thấy đôi phương vẫn nguyên ý thực hiện lời hứa, trong lòng hẳn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Hải Ninh lái xe rời đi, về chỗ ở của mình.

“Kỳ quái, đến tột cùng là xảy ra vấn đề ở chỗ nào?” Tiết Hải Ninh không ngừng đi qua đi lại trong phòng, sau đó lại thử thêm lần nữa, nhưng vẫn như cũ, chỉ có thể duy trì lĩnh vực có bán kính một mét.

Hơn nữa sợi khur quá mức mềm mại, tác dụng rất bình thường.

“Chẳng lẽ loại bí thuật này không thích hợp với mình?” Tiết Hải Ninh nhíu mày.

Cô không tin Hứa Thâm nói cái gì mà quen tay hay việc, tự cô luyện tập nên bản thân cũng là người rõ ràng nhất, căn bản là cô đã dốc hết toàn lực rồi.

Có tiếp tục luyện thêm một nghìn lần nữa, trình độ của cô cũng không đạt tới biến hóa và tiến bộ lớn hơn nữa.

“Sợi khur... Nếu có thể biến hoá sợi khur thành dây đàn...” Bỗng nhiên đôi mắt Tiết Hải Ninh sáng lên.

Sợi khur là sản phẩm do Hứa Thâm tự mình nghiên cứu ra, như vậy cô cũng có thể nghiên cứu một loại bí thuật thuộc về chính mình.

Nếu không luyện được lĩnh vực sợi khur, sao cô không mượn ý tưởng này rồi cải biến nó thành phương thức chiến đấu thích hợp với mình?

Nói là làm, Tiết Hải Ninh lập tức phóng xuất năng lực của mình, phòng hòa tấu màu vàng.

Ngay lập tức, không khí trong căn phòng nhỏ bỗng trở nên lấp lánh, nó được phủ kín bởi một mảnh ngọc lưu ly màu vàng.

Nhạc công cello, nhạc công violin lần lượt xuất hiện tại bên cạnh cô, nhưng lần này những sợi dây đàn violin đang được bọn họ cầm trong tay, lại được cấu tạo từ sợi khur cô đọng.

Sợi khur, dây đàn... Cô không ngừng dung hợp hai thứ này lại với nhau.

Sợi khur biến thành dây đàn... theo nốt nhạc vang lên, hiệu lực quỷ dị do sóng âm phát ra từ dây đàn đã vượt trội hơn lúc ban đầu một cách cực kỳ rõ ràng.

Tiết Hải Ninh có chút kinh ngạc, năng lực của cô lại được cải tiến?

Năng lực kết hợp cùng bí thuật, lại vô cùng hoàn mỹ như vậy???

Quả nhiên cô đúng là thiên tài...

Trong lòng Tiết Hải Ninh vô cùng kích động, tuy cô không học được lĩnh vực sợi khur của Hứa Thâm, nhưng những sợi dây đàn cô đọng này, lại khiến cho năng lực của cô được tăng lên không ít, chiến lực cũng cao hơn một bậc so với lúc trước.

Phải biết rằng, trước đó cô đã là hình thái thứ hai cực hạn.

Bây giờ lại tiến lên thêm một bậc...

Tiết Hải Ninh tin rằng, kể cả khi chạm trán với những người thuộc danh sách thành viên hạch tâm của những cao tộc kia trong nội thành, cô cũng có tự tin sẽ chiến thắng bọn họ.

“Đây mới là cách dùng sợi khur chính xác, chờ thêm vài hôm nữa sẽ cho đối phương xem...” Tiết Hải Ninh nghĩ đến Hứa Thâm, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt và giễu cợt.

Cô dám chắc rằng Hứa Thâm vẫn còn bí quyết mà không nói cho mình, nhưng cũng không sao, cô đã nghĩ ra bí thuật thích hợp với chính mình.

Ùm theo một cách nào đó... Cô có thể nghĩ ra chuyện này cũng nhờ Hứa Thâm cung cấp ý tưởng.

Vì báo đáp cậu ta, nhất định phải hung hăng đánh cho đối phương một trận.

...

...

Hứa Thâm vừa tiễn Tiết Hải Ninh rời đi, thì ngay đêm hôm đó, hắn nhận được thông tin từ đội trưởng lục phiên Ưng Thành. Đối phương thông báo để sáng mai hắn đến nơi tập hợp, đội bọn họ đã tới lượt trực ban canh gác rồi.

Buổi tối hôm đó, Hứa Thâm không luyện kiếm quá muộn, nghĩ đến ngày mai là ngày đầu tiên hắn tham gia trực ban với tư cách thân vệ, trong lòng không khỏi có chút xôn xao.

Nhưng nghĩ đến đây, hắn bỗng nhận ra rằng, bản thân vốn không phải thân vệ thuộc phiên đội bên trong, bởi vậy, có đến nơi trực ban canh gác cũng không nhất định có thể nhìn thấy Nghĩ Hậu... tâm trạng chợt bình tĩnh trở lại.

Nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thâm rời giường lúc tờ mờ sáng, rồi lái xe hai tiếng đi vào khu Mẫu Hoàng.

Hắn đưa ra kim bài thân vệ đã nhận được lúc trước, sau đó lập tức tiến vào khu vực bên trong cung Tuyết, nơi Nghĩ Hậu ở lại.

Cung Tuyết là một mảnh khu kiến trúc nằm ở trung tâm khu Mẫu Hoàng, bên trong có tới mười mấy toà kiến trúc to to nhỏ nhỏ.

Hứa Thâm đi vào khu vực dành cho đội lục phiên, nhìn thấy Hàn Bằng Phi đã đến, đối phương chính là người đưa gã đi quen thuộc với hoàn cảnh trong này, hai người đã quen nhau từ đó, và ngoại trừ đối phương, ở nơi này còn ba người, hai nam một nữ, đều là thân vệ của đội lục phiên.

“Cậu đến rồi, mau đổi quần áo đi.” Hàn Bằng Phi nhìn thấy Hứa Thâm đến, lập tức cười nói: “Đây là của cậu, tôi đã giúp cậu lấy rồi.”

Hứa Thâm nhìn thấy bộ giáp thân vệ màu bạc được xếp gọn gàng bên cạnh, nhanh chóng nói một tiếng cảm ơn, rồi tiến lên

cầm lấy, tìm một gian phòng thay đồ.

Chờ đến lúc Hứa Thâm ra khỏi phòng, hắn đã nhìn thấy bên ngoài vừa có thêm một người cô gái khác đến.

Nghĩa là toàn bộ những người đã có mặt ở đây, bao gồm cả hắn là sáu người, nếu tính cả đội trưởng Uông Thành chưa đến, là vừa đủ bảy người trong biên chế.

“Bằng Phi, cậu ấy chính là thân vệ mới tới?” Mấy người khác đang chờ đợi trong sảnh dưới lầu một, vừa thấy Hứa Thâm bước tới, đều quay lại nhìn chằm chằm vào hắn.

Bọn họ đã nhận được tin tức, có một thân vệ mới tới vừa gia nhập đội lục phiên của bọn họ, nhưng không ngờ hắn lại trẻ tuổi đến vậy.

Hàn Bằng Phi gật đầu, gã mở miệng giới thiệu sơ qua về tình huống của Hứa Thâm, rồi giới thiệu Hứa Thâm với bốn người khác. Chỉ vài phút sau, tất cả mọi người đều quen thuộc với tên gọi của nhau.

“Có rảnh thì luận bàn một chút nhé.” Một thanh niên tên Lâm Hiểu cười nói.

Chương 501. Thư Phòng!

Hứa Thâm quan sát thấy trong mắt gã không hề có sự khiêu khích, chỉ có hứng thú nồng nhiệt...

Hàn Bằng Phi bắt đầu nói: “Hứa Thâm đừng hiểu lầm, cậu ta vốn là loại người vậy đó, khi không có việc gì liền thích tìm người giao lưu, nếu không có người nói chuyện với mình, sẽ chạy đi tìm khư chơi. Không có ác ý gì đâu.”

Hứa Thâm gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, rồi quay sang khách khí nói với Lâm Hiểu: “Nếu có cơ hội, cũng có thể thử một phen.”

“Vậy coi như cậu đồng ý rồi đây.” Đôi mắt Lâm Hiểu phát sáng.

Hứa Thâm nhìn bộ dáng tràn đầy phấn khởi của thanh niên nọ, đột nhiên lại có cảm giác... có vẻ như bản thân nên dứt khoát từ chối sẽ tốt hơn.

“Đội trưởng tới.” Một cô gái có dung mạo tú lệ bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Cô ấy tên là Lâu Hải âm, là một năng lực giả hệ cảm giác khác trong đội.

Mà Lâm Hiểu trước đó, là hệ cường hóa, nhưng lại sở hữu năng lực biến thân thuộc về loại tương đối hiếm thấy trong hệ cường hóa.

Hơn nữa, Hứa Thâm còn phát hiện, họ Lâm cũng là một dòng họ thuộc thất đại cao tộc trong nội thành, và khả năng cao Lâm Hiểu trước mắt cũng giống Hàn Bằng Phi kia, tổ tiên mấy đời trước của bọn họ từng bị cao tộc trục xuất.

Tiếng bước chân vang lên, Uông Thành từ bên ngoài đi vào, thấy tất cả mọi người đã tập trung lại, gã chỉ khẽ gật đầu một cái, ánh mắt lập tức quét qua Hứa Thâm, nói: “Khôi giáp có vừa người không?”

“Có vừa người.” Hứa Thâm giơ tay lên một cái, tỏ vẻ không có trở ngại.

Uông Thành khẽ gật đầu, nói: “Cũng sắp đến giờ, địa điểm tuần tra hôm nay là thư phòng của điện hạ và sông U. Hứa Thâm, hôm nay cậu mới vừa đưa tin, hãy cùng Thẩm Văn Tình tới thư phòng tuần tra đi, những người còn lại đi sông U, lúc trước Nghĩ Hậu quả bên kia thường đèn, khả năng sẽ có chút nguy hiểm, mọi người phải thông minh một chút.”

“Vâng.” Mọi người gật đầu.

Hứa Thâm nhìn về một cô gái khác cùng đội ngũ. Thẩm Văn Tình này có tướng mạo khá phổ thông, không phải là loại người có ngoại hình kinh diễm, nhưng nhìn kĩ lại phát hiện ra một chút mỹ cảm yên tĩnh từ trên người cô ấy.

Phân đội xong, Hàn Bằng Phi vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, nói: “Có chuyện gì thì truyền tin, Văn Tình là đội viên cũ, cậu có cái gì không hiểu, cứ hỏi cô ấy.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu: “Mọi người cũng phải cẩn thận một chút.”

“Được.” Hàn Bằng Phi tiêu sái khoát tay, sau đó cùng mấy người khác rời đi.

Thẩm Văn Tình cũng xoay người, bước vào một con đường khác.

Hứa Thâm thấy vậy, lập tức đuổi theo bước chân cô.

Hai người bọn họ xuyên qua con đường đi men theo hoa viên, trước kia Hứa Thâm từng theo Hàn Bằng Phi đi qua nơi này một lần, vẫn còn khá quen thuộc lộ tuyến, coi như không quá lạ lẫm với khu vực này.

Rất nhanh, bọn họ đã tới phía trước phòng đọc sách của Nghĩ Hậu.

Nói là thư phòng, thực ra nơi này lại là một tòa kiến trúc đơn độc, giống như Đồ Thư quán khổng lồ vậy.

Thủ vệ gác cửa trông thấy hai người đến, lập tức gật đầu hành lễ, Thẩm Văn Tình không nói gì, trực tiếp tiến lên đẩy cửa ra, bước vào trong phòng, bắt đầu tuần tra xung quanh.

Hứa Thâm vừa tiến vào thư phòng này, lập tức trông thấy từng hàng giá sách to lớn. Lộ tuyến quen thuộc trong đầu hần đến đây đứt đoạn, bởi vì trước kia, lúc hần theo Hàn Bằng Phi tới đây, hai người chỉ đứng nhìn từ bên ngoài, không tiến vào bên trong.

Và ngay giờ phút này, Hứa Thâm có cảm giác bản thân vừa bước vào một biển sách khổng lồ. Phóng tầm mắt nhìn qua, trên mọi giá sách đều chứa đầy sách.

Bên trong này cực kỳ yên tĩnh, những thủ vệ đều canh gác ở bên ngoài. Hứa Thâm nhìn xung quanh, không nhịn được khẽ mở miệng hỏi: “Đây đều là sách điện hạ đã xem qua sao? Cô ấy... Có thể xem hết được ư?”

Thẩm Văn Tình không quay đầu lại, cô ấy vẫn đang tự mình tiến về phía trước, nói: “Điện hạ rất thích đọc sách, cũng rất thích sưu tập sách, nhưng cô ấy có thể đọc hết hay không lại không phải việc chúng ta nên quan tâm.”

Hứa Thâm cũng ý thức được vấn đề mà mình vừa hỏi có chút thất lễ, hần lại nói: “Đội trưởng nói điện hạ đi sông U hà ngắm đèn, nhưng vì sao ở nơi đó lại tương đối nguy hiểm? Có người mai phục chuẩn bị tùy thời ám sát Nghĩ Hậu sao?”

Giọng nói của Thẩm Văn Tình rất trầm tĩnh, không hề lạnh lùng, nhưng mang tới một loại cảm giác xa cách nhàn nhạt, tựa như cô ấy đã hoàn toàn cách ly khỏi đám người bên ngoài bọn họ, ánh mắt vô hi vô bi, đáp: “Nguy hiểm đó không phải nói về con người, mà là khư, sẽ không một ai ngu ngốc đến mức ám sát Nghĩ Hậu ngay tại thành Bạch Nghĩ này đâu. Đương nhiên cũng

không phải chưa từng có người ám sát, chỉ là ... toàn bộ đều thất bại hết rồi.”

“Khư?” Hứa Thâm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Văn Tình quay đầu nhìn hẩn một cái, thấy Hứa Thâm có vẻ không hiểu thật, mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục vừa đi vừa nói: “Nghĩ Hậu là hình thái thứ ba quân vương, bình thường khi cô ấy hành động, bản thân sẽ tự phóng ra một loại mùi hương, lưu lại dấu vết trong khư giới. Mà một ít khư sẽ lần theo dấu vết truy tìm theo mùi hương này... Cậu có biết chuyện khư sẽ lần theo mỹ thực hay không?”

Hứa Thâm giật mình: “Ý cô là, điện hạ lưu lại mùi hương sẽ hấp dẫn một ít khư, chúng muốn ăn Nghĩ Hậu?”

Thẩm Văn Tình vẫn giữ nguyên thần thái, nói: “Không sai, tuy khư tầng sâu có chỉ số thông minh không khác loài người là mấy, nhưng chúng sẽ bị hấp dẫn bởi mỹ thực, khiến cho lý trí lu mờ, trở nên manh động, kém tự chủ hơn nhiều so với nhân loại. Vì vậy dù là một ít khư cấp B, một khi chúng nó ngửi thấy mùi hương do Nghĩ Hậu lưu lại, đều sẽ không nhịn được cơn thèm ăn đánh sâu vào, mà lần mò tìm tới.”

“Vì sao Nghĩ Hậu không che giấu mùi của bản thân?” Hứa Thâm thắc mắc.

Thẩm Văn Tình liếc Hứa Thâm một cái: “Mỗi khi cậu đi bộ đều giành thời gian đi lau sạch dấu chân mình lưu lại à?”

“Ách...” Đương nhiên là không rồi, hẩn có thể làm được chuyện này, nhưng không làm như vậy, bởi vì rất phiền phức, trừ phi dấu chân sẽ mang đến cho hẩn nỗi nguy hiểm cực lớn.

“Những con khư bị hấp dẫn mà đến kia, chả là gì với Nghĩ Hậu, nhưng đối với chúng ta, chúng lại rất khó giải quyết. Chúng nó cũng sẽ phá hư cung Tuyết. Bởi vậy, có thể nói đơn giản thể này, chức trách của đám thân vệ chúng ta, chính là khiến cho điện hạ tiết kiệm.” Thẩm Văn Tình nói.

Hứa Thâm đã hiểu.

Nhưng vấn đề hẩn nghĩ tới lại là một chuyện khác.

Chương 502. Rắc Rối Mang Tới Do Mùi...

“Mùi hương do điện hạ lưu lại, có thể hấp dẫn tới khứ càng mạnh hơn hay không?” Hứa Thâm hiểu kì dò hỏi.

Thẩm Văn Tình bình tĩnh nói: “Đương nhiên sẽ có, nhưng khứ cấp A và điện hạ là tồn tại có cấp độ như nhau, đôi bên sẽ cảm ứng được lực lượng của đối phương, cũng sẽ cảm ứng được nơi này thuộc về lãnh địa của điện hạ. Khứ cấp cao cũng không khác lắm so với mảnh hổ độc hành, chúng nó rất coi trọng chuyện bảo vệ lãnh địa của mình, cũng hiểu rõ một khi xâm nhập vào lãnh địa của người khác, sẽ phải gánh chịu tập kích như thế nào.”

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên cổ quái, thực ra câu mà hắn muốn hỏi là... Liệu những con khứ siêu việt cấp A thì sao?

Chúng có thể bị mùi của Nghĩ Hậu hấp dẫn, mà lần mò ra kiếm ăn hay không?

“Nếu như quá đói khát, cũng sẽ có đại khứ đến tầng nông kiếm ăn nha.” Tựa như Mai Phù có thể thông qua biểu cảm trên mặt Hứa Thâm mà nhìn ra suy nghĩ của hắn, cô ấy lập tức ghé vào tai hắn, thì thầm.

Hứa Thâm cảm giác lỗ tai có chút ngứa, rõ ràng hai người bọn họ không thể chạm tới nhau... Hắn biết rõ đây là tác dụng tâm lý của bản thân.

“Hương vị của Nghĩ Hậu kia... còn ở trong giai đoạn này mầm.” Mai Phù khẽ cười nói, trong đôi mắt lại toát ra vài phần thèm thuồng.

Trong lòng Hứa Thâm lập tức trở nên căng thẳng.

Nói như vậy, trăm khứ giả tu luyện làm thực lực càng mạnh, thì khí tức bản thân bọn họ lộ ra ngoài, lại càng dễ bị khứ tầng sâu dễ bắt tới?

Càng mạnh... Cũng càng mỹ vị?

“Bình thường điện hạ đều đến đây đọc sách, vì vậy bên trong thư phòng này có lưu lại mùi, sẽ hấp dẫn khứ tới đây, cậu đừng sơ suất.” Thẩm Văn Tình nhắc nhở Hứa Thâm một câu.

Thoạt nhìn thư phòng này vô cùng yên tĩnh, căn bản không giống một nơi sẽ có nguy hiểm, nhưng Thẩm Văn Tình đã trải qua hai lần chiến đấu ở đây rồi, cô ấy hiểu tình trạng của nơi này hơn ai hết.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, ánh mắt trở nên ngưng trọng, nghiêm túc tuần tra bốn phía.

Thư phòng này có ba tầng, diện tích của mỗi một tầng đều rất lớn, bên trong chứa đầy những giá sách dày nặng.

Và điều khiến Hứa Thâm ngạc nhiên là, trên những giá sách này không có lấy một hạt bụi nào??? Tựa như chúng nó không tích bụi vậy.

Chỉ có trên một vài giá sách cá biệt mới có một chút bụi bặm thôi.

Ánh mắt Hứa Thâm quét qua tên của những quyển sách này, rồi nhanh chóng phát hiện mỗi giá sách đều được phân loại rõ ràng, chủng loại sách nhiều nhất trong này chính là truyện trinh thám.

《 người thứ ba biến mất trong phòng 》

《 món đồ chơi ái luân 》

《 đừng điền vào chỗ trống trong đề 》

《 bức tường kia 》

...

Hứa Thâm nhìn qua tên từng quyển sách. Tất cả chúng đều là tiểu thuyết trinh thám.

Rất nhanh, bọn họ đã kiểm tra xong lầu một, không có gì bất thường.

Hứa Thâm đi theo Thẩm Văn Tình lên tới lầu hai.

“Chúng ta không cần tuần tra lầu ba, đó là nơi Nghĩ Hậu cất giữ rất nhiều vật phẩm tuyệt mật, cấm người ngoài tiến vào.” Thẩm Văn Tình nói.

Hứa Thâm gật đầu, thoạt nhìn lầu hai cũng có diện tích vô cùng lớn, nơi này cũng chứa rất nhiều giá sách. Ánh đèn trong phòng đều bị giá sách che lấp, khiến khoảng trống ở giữa các giá sách có chút âm u.

Hứa Thâm trông thấy Thẩm Văn Tình vẫn luôn duy trì trạng thái đóng mở Khư Nhân, chuyện này sẽ làm cô tiêu hao khá nhiều khư lực, nhưng đối với hình thái thứ hai, bọn họ hoàn toàn có thể duy trì tình trạng này suốt cả một ngày.

Vì vậy, thân vệ tuần tra cũng coi như một việc tốn thể lực.

“!”

Hứa Thâm đi theo phía sau Thẩm Văn Tình, ngay khi hai người vòng qua một giá sách, đột nhiên hần hơi ngừng lại bước chân.

Hiển nhiên Thẩm Văn Tình đang đi ở phía trước, không hề chú ý tới quãng thời gian dừng lại ngăn ngủ của Hứa Thâm, cô vẫn tự mình đi về phía trước.

Cô ấy... Không nhìn thấy sao?

Trong lòng Hứa Thâm hơi căng thẳng.

Bởi vì ở trên giá sách phía trước, có một đôi chân thon dài trắng như tuyết vừa buông xuống, đường cong bắp chân cực đẹp.

Và giờ phút này, chủ nhân của đôi chân ấy đang ngồi trên một cái giá sách, trong tay cầm một quyển sách, chăm chú lật xem.

Tựa như hành động dừng lại của Hứa Thâm, đã hấp dẫn sự chú ý của cô gái này, cô ấy hơi ghé mắt liếc nhìn hần một cái.

Con người màu đỏ sậm, bên trong có hiện lên đường hoa văn hình xoắn ốc, hiển nhiên, đây không phải đôi mắt của một con người bình thường.

Hơn nữa, ở phần cổ của cô gái này, lại nứt ra một cái miệng quái dị, bên trong là hàm răng chi chít bén nhọn.

Khư...

Con khư nọ đang ngồi trên giá sách ở cách đó năm mét.

Thẩm Văn Tình vẫn thản nhiên đi ở phía trước... Đã tới trước mặt con khư kia rồi, độ cao nửa mét từ trên đỉnh đầu cô xuống, chính là đôi chân của con khư kia.

Về mặt Hứa Thâm không lộ ra một chút khác thường nào, tựa như từ lúc nãy đến giờ, biểu cảm trên mặt hần vẫn không thay đổi. Hần thấy được tầm mắt của con khư kia, không dừng lại trên người Thẩm Văn Tình dưới chân mình, mà đang liếc nhìn hần.

Đôi mắt Hứa Thâm chuyển động sang một bên, hần `làm ra vẻ bản thân vừa bị thứ xuất hiện trong khóe mắt hấp dẫn, sau đó nhìn về phía giá sách bên cạnh, tiện tay rút ra một quyển sách từ bên trong ra, nhẹ nhàng lật xem.

Trầm Văn Tình nghe được âm thanh, quay đầu lại nhìn thoáng qua hắn, mà điều này lại khiến cho phần phía sau lưng cô hoàn toàn bại lộ trước mặt khur.

Trong lòng Hứa Thâm cực kỳ căng thẳng.

Nếu con khur này chỉ là khur cấp B, thì đây sẽ là cơ hội tập kích tốt nhất.

Cho nên... nếu hắn không lên tiếng nhắc nhở, sẽ làm hại tới Trầm Văn Tình.

Nhưng... Nếu con khur này không phải là khur cấp B, mà là cấp A, thậm chí là... siêu việt cấp A, thì hắn lên tiếng nhắc nhở, cũng tương đương với làm hại cả hai người bọn họ.

“Chờ sau khi tuần tra xong rồi hãy xem đi, lần đầu tiên cậu nên nghiêm túc một chút. Với lại khi đọc xong sách phải nhớ đặt nó trở về vị trí cũ, nếu không điện hạ tìm không thấy sẽ tức giận.” Trầm Văn Tình nói.

Hứa Thâm “À” một tiếng, lại nhanh chóng đặt cuốn sách trên tay trở về vị trí cũ của nó. Hắn trông thấy tầm mắt của cô gái trên giá sách kia đã rời khỏi cuốn sách trên tay, mà dừng trên người bọn họ rồi.

Phải biết rằng, từ tầng sâu trong Khur giới, vẫn có thể nhìn xuống bên ngoài, và tựa như bên người vừa còn có thêm hai “Vật còn sống”, làm cho con khur này không nhận được muốn dùng hai mắt quan sát thêm.

Cũng giống như bản thân đang ngồi trong bóng râm, khi nhìn thấy mấy con kiến bên chân, bạn sẽ muốn đếm một chút.

Chương 503. Con Khur Trên Giá Sách...

“Bình thường cô cũng hay đọc sách sao?” Hứa Thâm chậm rãi cất bước, đi theo đằng sau Thẩm Văn Tình.

Thân thể hắn vẫn như cũ duy trì trạng thái bình thường, cả người mềm mại, cơ bắp không có dấu hiệu căng thẳng. Hắn cũng khắc chế luôn cả nhịp đập của trái tim, nếu không một khi máu tươi gia tốc lưu động, vẫn lộ ra điểm dị thường.

Loại phản ứng này rất dễ bị phát hiện.

Nếu là khur bình thường, chưa chắc chúng nó đã có thể nhạy bén phát hiện được điểm này, nhưng là khur cấp A thì khác.

“Đúng vậy, không có việc gì thì đọc sách, cũng coi như làm cho kiến thức của bản thân phong phú thêm một chút.” Trầm Văn Tình thuận miệng nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đỉnh đầu lướt qua đôi chân đẹp kia.

Hứa Thâm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, xem ra cô ấy thật sự không nhận ra. Và dưới tình huống Thẩm Văn Tình đã mở Khur Nhân, vẫn không thể nhìn thấy, có nghĩa là con khur trên giá sách này... rất có khả năng là khur cấp A, hoặc càng cao hơn nữa.

Chỉ là không biết, khi Nghĩ Hậu khi tới nơi này đọc sách, cô ấy có chú ý tới con khur này hay không?

Dần dần, Hứa Thâm cũng đi tới bên cạnh đôi chân đẹp đẽ của con khur này.

Tầm mắt của hắn không thể bao quát hết được bóng dáng của con khur kia, có nghĩa là giờ khắc này, đối phương đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn rồi.

Nhưng nó có đột nhiên tấn công từ trên đỉnh đầu không?

Trong đầu có ý niệm như vậy, khiến Hứa Thâm không kìm lòng được, lập tức sinh ra một chút cảm giác khẩn trương, nhưng rất nhanh hắn đã ép thứ ý niệm này xuống dưới, vứt bỏ nó khỏi đầu, sau đó dùng khur lực duy trì trạng thái hoạt động bình thường trong cơ thể.

Một bước, hai bước, tần suất bước chân của Hứa Thâm không có biến hóa, không nhanh cũng chẳng chậm.

Chờ sau khi hắn hoàn toàn bước khỏi giá sách, loại tập kích như bản thân đã lo lắng không hề xảy ra.

Trong lòng Hứa Thâm có cảm giác như bản thân vừa trút được gánh nặng, nhưng trên thực tế, vừa rồi hắn đã khống chế thân thể, bởi vậy cảm giác căng thẳng vốn không hề sinh ra, bởi vậy loại thả lỏng này chỉ là hư thoát trên mặt tinh thần mà thôi...

Ừm... trên tinh thần vừa xuất hiện cảm giác bản thân mới vượt qua được Quỷ Môn Quan.

Ngay khi Hứa Thâm xoay người từ giá sách bên này, đi qua giá sách tiếp theo, hắn làm ra vẻ tùy ý nhìn trái nhìn phải, nhưng tầm mắt lại quét tới bóng dáng của con khur kia.

Chỉ thấy lúc này thiếu nữ khur nọ đã cúi đầu, tiếp tục lật xem sách rồi.

Và thoát nhìn cuốn sách đó... vẫn ở trên kệ sách.

Nhưng hiển nhiên, nó đã bị cô ấy dùng khur lực thẩm thấu vào, và đưa tới tầng sâu trong Khur giới rồi.

Có vẻ như hành động vừa nãy của hắn không hấp dẫn sự chú ý của cô gái kia... Hứa Thâm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng thêm một cái nữa, rồi yên tâm đi theo phía sau Trầm Văn Tình, tiếp tục tiến về phía trước.

“Cậu không mở Khur Nhãn sao?” Trầm Văn Tình quay đầu lại nhìn Hứa Thâm một cái, hơi nhú mày hỏi.

Hiển nhiên, Hứa Thâm chỉ đơn thuần đi theo phía sau cô, làm một cái đuôi nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy loại hành vi này giống như đục nước béo cò vậy.

Quên mất...

Hứa Thâm ngượng ngùng cười, lập tức mở Khur Nhãn ra.

Trầm Văn Tình thấy vậy cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa, lại nhanh chóng xoay người tiếp tục tuần tra ở phía trước.

Chờ sau khi hai người đi cách cái giá sách có con khur ngồi trên kia một khoảng thật xa, Hứa Thâm mới hỏi: “Năng lực

của cô là hệ gì vậy?”

“Hệ thao túng.” Trầm Văn Tình trả lời.

Vậy nên mới không giỏi cảm nhận... Hứa Thâm không khỏi có chút hoài nghi, nếu là hệ cảm giác hình thái thứ hai khác đi tới nơi này, bọn họ có cảm nhận được cô gái kia không?

Suy cho cùng, có một số khu cấp B rất giỏi ẩn nấp, và hình thái thứ hai bình thường cực khó phát hiện ra chúng.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lập tức lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều thêm nữa.

Cứ coi như hắn không phát hiện ra đi, dù cô gái kia chỉ là một con khu cấp B giỏi ẩn nấp...

“Cậu là hệ cảm giác, chắc chắn cảm nhận sẽ nhạy bén hơn tôi, nếu tôi không nhận ra, cậu phải kịp thời nhắc nhở tôi đó.”

Trầm Văn Tình đi ở phía trước, chợt nhẹ giọng nói.

“Được.”

Hai người tiếp tục tuần tra. Rất nhanh, bọn họ đều đã kiểm tra xong tất cả những khu vực trên lầu hai, và ngoại trừ cô gái đang ngồi trên giá sách kia ra, thì không có con khu thứ hai.

À... còn ngoại trừ Mai Phù nữa.

“Kế tiếp chúng ta sẽ trấn thủ ở chỗ này, có thể ba ngày tiếp theo, vẫn giữ nguyên hiện trạng như vậy. Nếu cậu cảm thấy nhàm chán, cũng có thể đọc sách, nhưng đừng làm bản sách, cũng đừng quá đắm chìm trong sách, lỡ như có khu tiếp cận lại không phát hiện ra được.” Trầm Văn Tình nói: “Lúc trước có một thân vệ trông coi thư phòng, cũng bởi vì xem một quyển sách quá nhập thần, khiến cho khu du đảng bên người cũng không phát hiện ra. Kết quả là nó trực tiếp cắn đầu hắn xuống.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

“Cậu xuống lầu một, tôi ở lầu hai, mỗi người trông coi một tầng, không thành vấn đề chứ?” Trầm Văn Tình phân phối tốt.

Xem ra cô ấy thật sự không phát hiện ra rồi ... Hứa Thâm suy nghĩ một chút, nói: “Hay là cô xuống lầu một, tôi ở lầu hai đi?”

“Ừm?” Trầm Văn Tình liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Nơi này có sách cậu muốn đọc sao?”

Cô nghĩ đến quyển sách Hứa Thâm vừa rút từ trong giá sách ra lúc trước.

Hứa Thâm cười cười, cũng không giải thích: “Ừm.”

“Vậy cậu đừng xem quá nhập thần nha.” Trầm Văn Tình chăm chú liếc Hứa Thâm một cái, chợt nói: “Nếu có tình huống gì lập tức truyền tin cho tôi.”

“Được.” Hứa Thâm lại gật đầu.

Trầm Văn Tình cũng không nói nhiều nữa, đã nhanh chóng xoay người đi xuống lầu.

Hứa Thâm chờ cô ấy rời đi, liền đi tới bên cạnh một cái giá sách khác, vị trí của nó cách con khư kia khá xa, rồi bình tĩnh ngồi xuống.

Hắn thật sự lo lắng cô gái nọ là khư cấp B. Nói như vậy, khi đối phương đối mặt với trăm khư giả hình thái thứ hai là bọn họ, sẽ có xúc động muốn tập kích, đến lúc đó, nếu Trầm Văn Tình không chú ý tới, lại vừa vặn ngăn người ở bên cạnh nó, bị khư tập kích một cái là xong đời.

Ngược lại, hắn có thể nhìn thấy con khư kia, cũng có thể phòng bị một chút. Nếu con khư ấy thật sự phát động tập kích, hắn cũng có thể chạy trốn xuống lầu một, truyền tin cho đội trưởng của bọn họ.

Chương 504. Truyền Thuyết Sông U!

“Cậu có sợ cô ta không?” Mai Phù cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Hứa Thâm, hỏi: “Có muốn tôi ra dọa cô ta chạy mất không?”

Cô có thể dọa cô ta chạy sao... Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nhưng hiển nhiên hắn rất khó đáp lại vấn đề này.

Trong lòng Hứa Thâm đầy tiếc nuối, hắn chẳng còn cách nào khác, chỉ đành mặc kệ mọi chuyện, sau đó nhẹ nhàng tựa người vào giá sách, tiện tay cầm lấy quyển sách bên cạnh.

Nhưng trong lúc hấn động tay lật xem cuốn sách kia, ánh mắt vẫn thường xuyên nhìn quanh bốn phía, thậm chí là trên đỉnh đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua... trong sự dầy vò.

Trên lầu hai yên tĩnh này, chỉ còn lại âm thanh lật xem trang sách của Hứa Thâm, trong không khí lạnh lùng lại lộ ra một chút âm trầm.

Đột nhiên, có tiếng bước chân truyền đến.

Hứa Thâm thầm rung mình, nhưng hấn không ngẩng đầu lên, mà giơ quyển sách trong tay cao lên một chút, làm như vậy, tầm mắt cũng thuận theo mà tự nhiên nâng lên một chút, khóe mắt liền nhìn thấy một đôi chân đẹp đẽ đang đi tới bên cạnh.

Chính là cô gái trên giá sách lúc trước.

Cô ấy đang chậm rì rì đi tới, tới giữa hai bên giá sách liền dừng lại, có vẻ như đang chọn sách.

Rất nhanh, cô ấy đã dừng lại trước mặt Hứa Thâm.

“Cuốn này có vẻ không tồi, nhưng lấy nó đi có bị phát hiện hay không?” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng quyển sách trong tay hấn vừa khép lại. Sau đó, hấn há miệng, tự nhiên ngáp một cái, chợt đứng dậy, thân thể hai bên nhanh chóng trùng lặp vào nhau.

Gương mặt của cả hai cách nhau không quá một bàn tay.

Vẻ mặt Hứa Thâm vẫn như thường, hấn nhanh chóng đặt cuốn sách trên tay trở lại giá, lại nhìn những quyển sách liền kề khác, dường như không có hứng thú, liền xoay người đi đến những giá sách khác, vừa đi vừa nhìn tên sách, như đang tìm kiếm quyển sách mà mình muốn đọc.

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Hứa Thâm, trong đôi mắt màu đỏ sậm chậm rãi lộ ra ý cười: “Vận khí của cậu cũng không tệ nha, nếu đã đi rồi... Thì tôi cũng không cần phải ăn thịt cậu nữa.”

Cô gái điên, cô định ăn thịt tôi chỉ vì muốn đọc một quyển sách thôi sao?

Trong lòng Hứa Thâm đầy kinh hãi, nhưng mặt ngoài lại không có chút phản ứng gì.

Haizz... đúng là người thường không thể lý giải được suy nghĩ của khư, chỉ có khư mới hiểu được suy nghĩ của đồng loại thôi.

Ánh mắt cô gái nọ nhanh chóng rời khỏi bóng dáng Hứa Thâm, bàn tay nhẹ nhàng rút ra một quyển sách trên giá, ngay khi ngón tay cô chạm vào đầu quyển sách, quyển sách nọ lập tức bị kéo vào tầng sâu trong khư giới.

Trên giá để sách bị thiếu một quyển sách.

Nhưng Hứa Thâm không có ý trở về tuần tra, chỉ bình tĩnh tiếp tục tiến về phía trước, ngay khi hần bước ra khỏi giá sách, bỗng nhiên, nhận được thông tin.

“Mau, hai người các cậu mau đến sông U!” Giọng nói của Ưng Thành truyền đến từ trong dụng cụ thông tin.

Hứa Thâm ngẩn ra, bọn họ đang trong phiên trực bỗng nhiên bị triệu tập, khẳng định là bên kia gặp phải phiền toái gì rồi.

Tâm trạng hần trở nên cực kỳ phức tạp, không biết nên vui vẻ hay cười khổ đây, chỉ đành đáp lại một tiếng, rồi nhanh chóng xuống dưới lầu.

Dưới lầu, Trầm Văn Tình đã đứng chờ ở cửa, vừa nhìn thấy Hứa Thâm lao xuống, lập tức nói: “Khẳng định là bọn họ gặp khư ở sông U rồi, chúng ta mau qua đó.”

“Được.”

Sông U ở ngay bên cạnh đoạn đường phồn hoa ở khu Mậu Hoàng, cũng chính là con sông uốn lượn vòng quanh khu vực này.

Bởi vì nước sông đen như mực, nên được gọi là sông U.

Nghe đồn sông U rất sâu, thậm chí còn đi thông tới Minh Phủ, đó là nơi con người trở về sau khi chết đi.

Chưa từng có người nào xuống được tới đáy sông U, mà còn có thể trở về.

Con sông này rất thần bí, nguy hiểm, nhưng nó lại cực kỳ hấp dẫn người khác, loại cảnh tượng thê lương mà náo nhiệt này, làm cho người ta vô cùng khao khát, muốn chiêm ngưỡng phong thái của nó, ít nhất là một lần trong đời.

Trên thực tế, kể cả người có kỹ năng bơi tốt, cũng không dám tùy tiện lội xuống sông U, vì vậy ở ngay bên cạnh sông U có đặt một tấm biển báo cấm xuống.

Mỗi khi có lễ hội, nơi đây sẽ tụ tập không ít người. Bọn họ mang theo nỗi tưởng niệm thân nhân đã quá cố của mình, gói gém toàn bộ lại rồi gửi vào trong hạc giấy, thả xuống sông U, mượn dòng sông U này để truyền đạt nỗi nhớ.

Tới hiện giờ, loại tập tục này còn chưa bao giờ lỗi thời, bởi vì thần kỳ ở chỗ, tất cả những con hạc giấy được thả xuống sông U kia, sau khi chúng chìm xuống giữa sông, đều chưa bao giờ xuất hiện trở lại.

Tựa như, những con hạc nọ đã thật sự được gửi đến giữa Minh Phủ, đưa tới tay thân nhân đã mất của mọi người rồi.

Trên sông U không có thuyền trực vớt những vật trôi nổi hay rác thải, nhưng nước sông quanh năm vẫn một màu, không hề bị ô nhiễm.

Chuyện này cũng góp phần làm cho con người ta càng thêm kính sợ với sông U.

Giờ phút này, Hứa Thâm và Trầm Văn Tình vừa nhận được tin tức, đã nhanh chóng từ thư phòng chạy tới nơi đây.

Sông U cực dài, dưới sự dẫn dắt của Trầm Văn Tình, hai người bọn họ đi tới một đoạn đường sông đã được chỉ định.

Hai người vừa đến, liền nhìn thấy đám người đội trưởng Uông Thành đang đứng giữa không trung, phía trên một tòa kiến trúc, ánh mắt gắt gao đánh giá chung quanh.

Hứa Thâm và Trầm Văn Tình lập tức phóng thích khư lực, dung nhập vào Khư giới, kiến trúc chung quanh lập tức trở nên hư ảo. Bọn họ liếc mắt nhìn qua, lúc này mới biết đám người đội trưởng đang đứng phía trên một mảnh Khư Thụ.

Chính xác hơn là cả đám đang đứng trên ngọn cây, lợi dụng độ cao để quan sát xung quanh.

“Suyt!” Trầm Văn Tình vừa định mở miệng, Uông Thành lập tức giơ tay ra hiệu, sau đó chột thả người nhảy xuống từ trên ngọn cây, lập tức nói: “Nơi này có tung tích của đại khur, nên cẩn thận một chút. Nãy chúng tôi còn bắt được bóng dáng của nó, vậy mà chớp mắt một cái, không biết con kia chạy đi đâu rồi. Trên đường tới đây, hai người không gặp phải nó chứ?”

“Không.” Trầm Văn Tình lập tức lắc đầu, ánh mắt cũng nhanh chóng trở nên ngưng trọng, vội vàng dò xét chung quanh.

“Thư phòng bên kia không xảy ra tình huống gì chứ?” Uông Thành nhìn về phía Hứa Thâm bên cạnh.

Hứa Thâm nghĩ đến cô gái quý dị trong thư phòng, nhanh chóng lắc đầu nói: “Không có, hết thấy mọi thứ trong thư phòng đều bình thường.”

Chương 505. Đại Khur Nghi Ngờ Là Cấp A...

Uông Thành gật gật đầu, chột nói: “Con khur này có chút thông minh, Hải âm nói rất có thể đại khur này là cấp A!”

Cấp A!

Sắc mặt Hứa Thâm và Trầm Văn Tình đều khẽ biến đổi, nếu hình thái thứ hai phối hợp, có thể săn giết gần như tất cả các loại khur cấp B, nhưng nếu gặp phải khur cấp A... dù là một tiểu đội hình thái thứ hai cũng có khả năng đoàn diệt!

Khur cấp A đã đạt tới trình độ của quân vương, nếu là một con khur cấp A khá mạnh trong phân cấp, nó hoàn toàn có thể đánh ngang tay với quân vương.

“Cậu là hệ cảm giác, có nhận thấy được tung tích của khur không?” Uông Thành nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, có thể trông thấy đám người Lâu Hải âm, Hàn Bằng Phi đang trốn trên ngọn cây, ở cách bọn họ không quá xa, làm như vậy có thể tránh bị khur đánh lén.

“Không...” Hứa Thâm vừa mở miệng nói, đột nhiên, hần nhìn thấy một bóng người đang quán quanh trên một ngọn Khur Thụ

ở ngay gần đó, thân hình người nọ thon dài như măng xà, toàn thân có tới bảy tám cánh tay, phía trên là khuôn mặt một phụ nữ cực lớn, hình hạt dưa, cằm nhọn như mũi dùi, màu da trắng bệch.

Giờ phút này, nó đang thân hình xoay chuyển, giống như một cô gái then thùng ẩn núp sau ngọn cây.

Chỉ là ... bên trong đôi mắt hẹp dài lại sắc bén kia, có mang theo một chút tham lam và tươi cười dữ tợn.

Trong lòng Hứa Thâm phát lạnh, ánh mắt hấn nhanh chóng chuyển hướng, lại nói với Ông Thành: “Đội trưởng, con khur kia có đáng về như thế nào? Mọi người có nhìn thấy rõ không?”

Ông Thành cảm thấy câu hỏi của Hứa Thâm rất kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Lâu Hải âm không thấy rõ, động tác của con khur kia quá nhanh, nhưng cô ấy nói nhìn nó giống như con rắn vậy.”

Rắn... Vậy chẳng phải...

Hứa Thâm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hấn lại nhìn về phía con khur đang quán quanh thân cây, không ngừng hướng ánh mắt dò xét đám người bọn họ kia. Khi hấn nhìn lại, vừa lúc con khur ấy đang có hành động khác thường, thân thể khur vặn vẹo bắt đầu trườn trên cành cây, nhanh chóng trườn tới một nhánh cây liền kề khác, chỉ là... cành cây nọ chính là chỗ Lâm Hiểu đang lẫn trốn.

Trong lúc này, ánh mắt của Lâm Hiểu cũng đang nghiêm túc quan sát chung quanh, Hứa Thâm phát hiện, rõ ràng là ánh mắt đối phương đang nhìn về phía có con khur kia, khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ cách nhau chừng bảy, tám mét mà thôi nhưng có vẻ như Lâm Hiểu hoàn toàn không nhìn thấy nó, cũng không hề biết nguy hiểm đang nhanh chóng tới gần mình.

Còn con khur kia, dường như nó đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thấy thân rắn bên dưới hơi cong lên, như một con độc xà ngẩng đầu uy hiếp.

“Lâm Hiểu cẩn thận!” Hứa Thâm vội vàng nói.

Lâm Hiểu đang đứng trên Khư Thụ, bị một tiếng hô to của Hứa Thâm dọa cho sợ tới mức nhảy dựng lên.

Sắc mặt gã khẽ biến, trong phút chốc liền cảm giác được một luồng nguy cơ nhanh chóng đánh úp tới, lông tơ cả người dựng đứng lên, gã vội vàng nhảy ra ngoài.

Phốc!

Vị trí vừa nãy của Lâm Hiểu trên cành Khư Thụ nọ lập tức bị con khur kia đè gãy.

Mà giờ phút này, con khur tập kích từ phía sau kia, cũng hiện thân ở trước mắt mọi người.

“Mau, vây quanh nó!” Uông Thành nhìn thấy khur, vội vàng chỉ huy.

Mọi người nhanh chóng nhảy xuống khỏi Khư Thụ, lao tới vây quanh con khur này.

Lâm Hiểu vừa tìm được đường sống từ trong chỗ chết, cả người ngã trên mặt đất, lập tức nhìn về phía Hứa Thâm.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong mắt Lâm Hiểu lộ ra một tia cảm kích.

Giờ phút này, đang trong chiến đấu, hai người cũng không tiện nhiều lời, chỉ gật gật đầu, một người biểu lộ cảm tạ, một người tiếp nhận cảm tạ.

“Văn Tình, phong tỏa hành động của nó!” Uông Thành lập tức chỉ huy.

Trầm Văn Tình là năng lực giả hệ thao túng, vừa nghe đội trưởng phân phó, cô không nói một lời liền nâng hai tay lên. Trong phút chốc, đám Khư Thụ chung quanh không ngừng lay động, tựa như chúng đã bị điều khiển, cả đám đều nhao nhao lay động, cành cây vắn vẹo, như những sợi dây leo, trực tiếp lao tới quần quanh con khur kia.

Con khur nọ nhìn xuống đám người đang đứng bên dưới, phát ra tiếng cười “Khanh khách”, nói: “Những món điểm tâm nhỏ các người, nhìn thật mỹ vị nha...”

Những nhánh Khư thụ đang quần quanh nó đột nhiên vỡ vụn, giống như vừa bị thứ vô hình gì đó cắt đứt.

“Hàn Bằng Phi!” Ôn Thành lập tức quát.

Hàn Bằng Phi nhanh chóng hiểu được ý tưởng của đối phương. Gã trực tiếp phóng thích năng lực của bản thân, hệ thao túng, khống chế liệt diễm.

Trong phút chốc, những cành nhánh thực vật vừa vỡ vụn kia lập tức bốc cháy, hóa thành một ngọn lửa, dưới sự điều khiển của Hàn Bằng Phi, luồng liệt diễm nọ hóa thành biển lửa lao tới vây quanh con khur kia.

Dù cả đám Hứa Thâm đứng cách hiện trường tới mấy chục mét, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sóng nhiệt nóng bỏng ập tới.

Sưu!

Bên kia, Lâu Hải âm cũng là năng lực giả hệ cảm giác trong đội, trực tiếp nhảy đến bên cạnh Hứa Thâm. Hai người bọn họ đang đứng yên lặng bên cạnh Ôn Thành.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Lâu Hải âm một cái, Lâu Hải âm cũng nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Sao cậu lại phát hiện ra được?”

“Tôi nhìn thấy.” Hứa Thâm hỏi: “Cô không nhìn thấy sao?”

Lâu Hải âm lắc đầu: “Những người bạn nhỏ của tôi không nói cho tôi biết.”

“Người bạn nhỏ?” Hứa Thâm nhướn mày, người bạn nhỏ này cùng loại với “Ca ca” hay “Muội muội” sao?

Lâu Hải âm nhìn ra nghi hoặc của Hứa Thâm, lập tức thấp giọng nói: “Năng lực của tôi gọi là “Tiếng gió”. Đây là cái tên tôi tự đặt cho chính mình. Tôi có thể nhìn thấy “Tinh linh” sinh ra trong thiên địa tự nhiên, cũng có thể liên hệ với bọn họ, bọn họ sẽ nói cho tôi biết rất nhiều chuyện thú vị, cho nên tôi rất vui vẻ, chưa bao giờ cảm thấy cô đơn tịch mịch cả...’

Nói xong, cô nhe răng cười hì hì.

Nhưng dường như hiện tại không phải lúc để cười đâu...

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động. Đối phương hơi kỳ lạ một chút nhưng hẳn cũng quen với phản ứng của những hình thái thứ hai khác rồi.

Ừm ... phần lớn bọn họ đều khác với bình thường.

Về phần thứ tồn tại mang tên tinh linh mà cô gái Lâu Hải âm này vừa nhắc tới... Hứa Thâm chỉ có thể nói rằng, có khả năng cô ấy bị bệnh quá nặng rồi.

Chương 506. Vai Trò Của Hệ Cảm Giác Trong Đoàn Đội!

Gào!

Bên cạnh truyền đến tiếng gầm rú, thân thể Lâm Hiểu lập tức bành trướng, sinh ra một bộ lông dày đặc, sống mũi của gã nhô lên, hàm răng bén nhọn lòi ra từ trong miệng, nhìn bên ngoài gã cực kỳ giống một con nhím khổng lồ.

Đây là năng lực của gã, hệ biến thân trong hệ cường công.

Giờ phút này, năng lực được phóng thích, mang đến cho gã tốc độ công kích mạnh mẽ, bao gồm cả lực phòng ngự của bản thân cũng tăng lên với biên độ cực đại.

Đột nhiên Lâm Hiểu đạp mạnh chân xuống đất, cả người xông về phía con khur kia.

Con khur kia đang ở trong biển lửa, trực tiếp vung vẩy cánh tay trên người, bỗng nhiên toàn bộ biển lửa đều bị nó xua đi, tuy đang rơi vào một hồi chém giết, nhưng trên khuôn mặt trắng bệch của nó lại cười híp mắt, hưng phấn nhào về phía Lâm Hiểu.

Phốc!

Một luồng lực lượng vô hình đột nhiên xuất hiện, cắt đứt khô giáp thân vệ trên người Lâm Hiểu, nhưng ngay khi móng vuốt sắc bén của khur sắp chạm vào gã, thì bỗng nhiên một bóng dáng màu vàng từ bên cạnh bay vút tới.

Bóng dáng này bị móng vuốt sắc bén của khur đánh tới, bay ngược ra ngoài, nhưng sau khi rơi xuống đất lại nhanh chóng bò dậy, tiếp tục xông về phía khur.

Hứa Thâm nhìn rất rõ, đây là một con rối hình người màu vàng.

Giống như được chế tạo từ vàng.

Mà ở phía bên kia, người thao túng con rối hình người nọ chính là Trần Lỗi một năng lực giả hệ thao túng khác trong đội.

“Hứa Thâm, hình như năng lực của cậu là nhìn rõ được nhược điểm đúng không?” Lúc này, Uông Thành nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm gật đầu, trong mắt vẫn duy trì trạng thái Khư Nhãn, nói: “Nhưng nhược điểm của con khư này... Chỉ có một chỗ, chính là vùng thất lưng.”

Uông Thành gật gù: “Vậy là đủ rồi, các cậu đứng ở chỗ này đừng chạy loạn, chờ tới lượt các cậu gia nhập, tôi sẽ thông báo cho các cậu.”

Nói xong liền hướng gần tới chỗ Trần Lỗi đi qua.

“Chú ý, nhược điểm của khư nằm ở thất lưng.” Uông Thành nhanh chóng truyền tin tức này tới những người khác.

Ngoại trừ Trầm Văn Tình không cần nghe ra, những người khác đều hơi giật mình, lập tức tập trung tấn công về phía thất lưng của khư.

“Không phải năng lực của cậu là nhìn thấy khư sao?” Sau khi Uông Thành chạy đi, Lâu Hải âm hướng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Hứa Thâm: “Nhìn thấy nhược điểm và nhìn rõ khư, hình như là hai loại năng lực mà? Nhưng theo như tôi biết, không một ai có thể cùng lúc sở hữu hai loại năng lực, trừ khi là một loại năng lực, nhưng có hai đặc tính?”

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy tựa như một người không có việc gì khác để làm, cũng như không hề có chút cảm giác khẩn trương khi đang đặt mình trên chiến trường, trong lòng hắn không khỏi có chút ghen ghét...

Nếu trước mắt là khư cấp A, phỏng chừng cả đám bọn họ đều gặp phải nguy hiểm.

Tính ra thì... Hứa Thâm cũng có thể hiểu được những lời Lâu Hải âm vừa nói.

Căn cứ theo tin tình báo mà hắn biết được, đúng là mỗi người chỉ có một loại năng lực, nhưng có những loại năng lực lại có thể biểu hiện ra đặc tính khác nhau.

Ví dụ như phòng hòa tấu màu vàng của Tiết Hải Ninh.

Đây cũng là một loại năng lực, nhưng loại năng lực này lại bao hàm toàn bộ phòng biểu diễn. Nói tỉ mỉ hơn một chút, trong phòng hòa tấu của Tiết Hải Ninh có nhạc công violin, khúc nhạc mà những nhạc công này hòa tấu nên có thể cắt xé đồ vật, trong khi tiếng trống lại có thể lay động tâm linh, hoặc tạo thành tinh thần bạo kích.

Lại ví dụ như năng lực là nhiệt độ. Năng lực giả có thể vận dụng loại năng lực này để hâm nóng nhiệt độ, cũng có thể giảm xuống nhiệt độ, vừa có thể chế tạo hỏa diễm, vừa có thể ngưng kết thành hàn băng.

“Hình như cô chẳng khăn trương chút nào nhỉ?” Hứa Thâm không trả lời câu hỏi của Lâu Hải âm.

Tuy cả hai đều là đội viên của cùng một đội ngũ, nhưng bọn họ chỉ cần biết được thuộc tính và năng lực đại khái của nhau là đủ rồi, không cần phải tiết lộ quá chi tiết.

Không chỉ hấn, khi những người khác biểu lộ năng lực của mình, bọn họ cũng sẽ không nói rõ ràng.

“Tôi nói rồi, tôi có rất nhiều những người bạn nhỏ luôn đi cùng với tôi. Bởi vậy, tôi sẽ không sợ hãi, cũng không khăn trương và tịch mịch.” Lâu Hải âm cười nói, thoạt nhìn khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo nọ cực kỳ thoải mái: “Huống chi khăn trương cũng vô dụng, đáng chết vẫn sẽ chết thôi.”

Hứa Thâm nhìn cô một cái, nói: “Người bạn nhỏ của cô chỉ nói cho cô biết khư có tồn tại hay không thôi, mà không tiết lộ các tin tức khác nữa sao?”

“Nếu như bọn họ nhìn thấy nhược điểm của con khư này, hoặc là nó bị thương ở đâu, bọn họ sẽ nói cho tôi biết.” Gương mặt của Lâu Hải âm hiện lên một chút tiếc nuối, nói: “Đáng tiếc tôi không thể làm giống như cậu, trực tiếp nhìn được nhược điểm của khư. Điểm này quá lợi hại rồi.”

Hứa Thâm hỏi: “Vậy người bạn nhỏ của cô không thể giúp cô chiến đấu sao?”

Lâu Hải âm lắc đầu nói: “Bọn họ đều là tinh linh sinh ra trong thiên địa, phiền chán nhất chính là đánh nhau, huống chi bọn

họ đáng yêu như vậy, làm sao tôi nỡ để cho bọn họ tham gia chiến đấu chứ?”

Khó trách cô có thể an tâm thoải mái đứng ở chỗ này xem kịch...

Hứa Thâm có chút không biết nói gì, nhưng sau đó, hắn bỗng phát hiện ra, hình như bản thân mình cũng giống như vậy.

Xem ra... đúng là hệ cảm giác ở trong đoàn đội, có ưu thế rất lớn.

Hứa Thâm lập tức vứt bỏ tạp niệm, thản nhiên nhìn những đội viên khác chém giết.

Bên cạnh hắn, Trần Văn Tình vẫn đang điều khiển Khư Thụ, cành cây từ trên đám Khư Thụ gần đó không ngừng bắn ra, như gai gỗ phóng ra, giết về phía khư.

Bên kia, Uông Thành khoác bàn tay lên vai Trần Lỗi, phóng thích ra năng lực của gã.

Cường hóa.

Trong phút chốc, năng lực thao túng con rối hình người màu vàng của Trần Lỗi đột nhiên tăng mạnh, đoản đao sắc bén trong tay chúng nó bắn ra, lại trực tiếp đâm xuyên qua tầng vảy trên người con khư kia, từ bên trong văng ra một chút máu tươi màu đen.

Bên kia, Lâm Hiểu hóa thân thành nhím, dứt khoát bổ nhào lên người khư, cả người hắn bị lưỡi dao sắc bén vô hình cào xước, ngay cả khôi giáp cũng không thể ngăn cản, nứt ra từng khe hở.

Máu tươi bên trong giàn giụa phun ra ngoài, nhưng ngay khi miệng vết thương xuất hiện, nó cũng đang nhanh chóng khép lại.

Hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú, càng không ngừng đánh đập vào thân thể của con khư kia, tựa như một con dã thú đã mất đi lý trí.

Chương 507. Người Anh Em, Cảm Ơn Cậu!

Dưới quá trình công kích liên tục của mấy người bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, con khur kia không chiếm được ưu thế, nó chỉ có thể liên tục bảo vệ phần thắt lưng của mình.

Mấy người phía đối diện đều chăm chăm công kích vào nhược điểm của nó, ép cho con khur này không thể không phòng bị.

Lúc này, đột nhiên Hứa Thâm nhìn thấy vòng xoáy màu đen trong thắt lưng con khur kia biến mất, ngay sau đó nó lại xuất hiện bên dưới.

“Nhược điểm ở thắt lưng đã dời đi, xuống phía dưới cái đuôi rồi.” Hứa Thâm lập tức cao giọng nhắc nhở.

Sắc mặt con khur bên kia khẽ biến, nó lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

Đôi mắt hẹp dài như chủy thủ, mang theo hàn quang lạnh lẽo, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, sau đó, nó thay đổi mục tiêu, cứng rắn xông về phía hắn.

Những người khác nghe được lời nhắc nhở của Hứa Thâm, lập tức làm ra phản ứng, tất cả đều công kích xuống dưới cái đuôi của khur.

Lâm Hiểu hóa thân thành con nhím cũng trực tiếp buông tay ra, gầm nhẹ một tiếng rồi hung hăng đánh về phía đuôi con khur.

Công kích của mọi người ép cho con khur kia phải vội vàng quay trở về phòng ngự, đột nhiên từ trong miệng nó phát ra một tiếng gầm bén nhọn.

Mọi người lập tức cảm thấy trong đầu như bị một cây kim nhọn đâm vào, đau đớn kịch liệt.

Cùng lúc ấy, ở trong căn phòng nhỏ tối tăm, “Ma ma” cùng với rất nhiều bóng người khác đang ngồi bên cạnh bàn ăn nói chuyện phiếm cùng Hứa Thâm, tựa như bọn họ nghe được âm thanh gì đó, tất cả đều ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ.

“Bên ngoài có chút ồn ào nha...” “Ma ma” thấp giọng nói một câu, có chút không vui.

Hứa Thâm đưa tay đỡ trán, cảm giác đau đớn nộ biến mất rất nhanh, chờ đến khi hắn một lần nữa ngẩng đầu lên, lại bắt gặp

sắc mặt Trầm Văn Tình và đám người Lâu Hải âm bên cạnh, đều lộ ra vẻ thông khổ.

Tình huống của mấy người khác không quá lạc quan, chỉ có Lâm Hiểu hóa thân thành con nhím vẫn đang gằm nhẹ công kích, tựa hồ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Con khur kia ném bỏ Lâm Hiểu, lập tức hướng ánh mắt dày đặc sát ý lạnh lẽo, vọt về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng nhìn về phía nó, ánh mắt trầm tĩnh, cơ thể lại chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên bóng dáng con khur thoáng dừng lại, tựa như nó vừa nhìn thấy cái gì đó, khiến cho đôi mắt đang cười híp lại bỗng xuất hiện một khe hở lớn hơn. Nó chăm chú liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chợt cười quái dị hai tiếng, rồi không một dấu hiệu, đột nhiên cắn lên người Lâm Hiểu, người vẫn đang dây dưa không ngớt bên cạnh nó, rồi cuốn cả người đối phương mang đi.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã phục hồi lại tinh thần.

“Văn Tình!” Không biết từ khi nào Uông Thành đã vọt trở về, bàn tay nhanh chóng đặt lên vai Trầm Văn Tình.

Đồng tử Trầm Văn Tình chợt biến thành màu xanh đậm, trong phút chốc, cả rừng Khur Thụ lay động, như vừa xuất hiện một cơn địa chấn.

Đám Khur Thụ chung quanh vặn vẹo điên cuồng, nhanh chóng phóng tới quần quanh con khur kia, nhưng chúng vừa tiếp cận được khur, liền bị một loại lực lượng vô hình chặt đứt.

“Cuớp lại Lâm Hiểu.” Uông Thành vội vàng nói.

Khur Thụ chung quanh nhanh chóng quần lấy thân thể Lâm Hiểu, rồi liên tiếp không ngừng hóa thành dây leo, lại không ngừng vỡ nát rồi tái sinh trên không trung, mãi cho đến khi, chúng nó cuốn được bàn chân Lâm Hiểu.

Trong mắt con khur kia lộ ra hận ý, nó đành phải buông Lâm Hiểu ra, rồi xoay người nhanh chóng vọt đi, trốn thoát khỏi nơi này.

“Khur chạy thoát rồi.” Lâu Hải âm nói.

Uông Thành nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Lúc này, Uông Thành mới yên tâm, so với Lâu Hải âm, biểu hiện của Hứa Thâm trong một trận chiến này càng khiến Uông Thành tin nhiệm năng lực cảm giác của hắn hơn vài phần.

“Mọi người không có việc gì là tốt rồi.” Uông Thành nhìn mọi người, xác nhận không có ai bị thương quá lớn, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Về phần bọn họ không thể chém chết con khur kia, gã cũng không để ý.

Chém giết là chức trách, mà không chém giết, xua đuổi chạy trốn cũng là hoàn thành công việc.

Nói gì thì nói, có chém cũng chẳng hết được khur.

Đây là nhận thức chung của những trăm khur giả thâm niên.

Phải biết rằng, khur đã xuất hiện tại thế giới này hơn 2000 năm lịch sử, và cho đến bây giờ, dù con người không ngừng chém giết chúng, nhưng khur vẫn tồn tại nhiều như cũ, tựa như số lượng chúng là vô cùng vô tận, nếu mong muốn diệt sạch được chúng, phỏng chừng chính mình sẽ mệt mà chết trước, có mười cái mạng cũng không đủ bốn ba.

Bởi vậy, có thể ổn định hiện trạng, đã đủ rồi.

Trên mặt đất, Lâm Hiểu đã khôi phục lại hình dạng ban đầu từ trạng thái con nhím. Gã lập tức nhe răng trợn mắt, nhanh chóng cởi bỏ khôi giáp. Cả người Lâm Hiểu đều là những vết sẹo chi chít rậm rạp, không đếm được hết, tựa như gã từng bị vô số sợi roi mây đan xen chằng chịt, liên tục quất lên người lên.

Nhưng giờ phút này, những vết thương lúc trước, đều đã kết vảy.

“Người anh em, cảm ơn cậu.” Lâm Hiểu nhếch miệng cười nói với Hứa Thâm.

Mấy người khác cũng nhìn về phía Hứa Thâm, ai nấy đều khẽ gật đầu, trong ánh mắt có thêm vài phần tán thành rõ ràng.

Bao gồm cả hành động hấn giải cứu Lâm Hiểu, hay chuyện cung cấp ký hiệu nhược điểm, hấn đều có công hiến rất lớn cho trận chiến này, nếu không con khur kia cũng không kiêng kỵ đến vậy mà lựa chọn chạy trốn.

Tình huống này cũng giống như đang đánh nhau mà mấy người phía đối diện cứ nhìn chăm chăm vào phần thân dưới của bạn vậy, rơi vào tình trạng như thế thì ai còn nguyện ý đánh nhau nữa?

Hứa Thâm cũng phát hiện ra, tuy năng lực nhìn thấu sơ hở của hấn không được tính là hiếm lạ trong khi đơn đả độc đấu, nhưng lúc phối hợp với đoàn đội, lại rất có hiệu quả.

Suy cho cùng, nếu hấn gặp phải địch nhân quá mạnh trong chiến đấu 1 VS 1, dù bản thân biết được nhược điểm của đối phương cũng chưa chắc đã có thể chạm vào.

Nhưng chiến tranh quần thể lại khác, chẳng khác nào hấn dán một ký hiệu lên người địch nhân, sau đó để cả đám người xung quanh cùng xúm vào công kích.

Lực sát thương và tính nguy hiểm vượt xa một mình tới đâu nhiều.

Mấy người bọn họ cùng thu lại trạng thái, sau đó theo Uông Thành tiếp tục tiến lên điều tra quăng đường mà con khur nọ vừa chạy trốn.

Bọn họ muốn xác nhận xem con khur kia có thật sự rút lui hay không.

Chương 508. Trong Phòng Cậ Có Khur!

Dọc đường Hứa Thâm cùng Lâu Hải âm thầm mở Khur Nhãn, tuần tra bốn phía.

Không bao lâu sau đó, bọn họ đã đi tới cuối rừng Khur Thụ, nơi này là một khe rãnh, nói chính xác hơn, nó là một con sông.

Con sông tối đen, thâm trầm như mực.

Căn cứ theo cảnh tượng hư ảo trong hiện thực, nơi này là khu vực ven sông U, nhưng ở bên ngoài có xây dựng vòng bảo hộ,

mà ở trong Khư giới, nơi này lại là một vách núi đen.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, sông U cũng xuất hiện ở trong khư giới?

“Mùi của con khư kia, chạy dọc theo bờ sông này.” Lâu Hải âm làm ra vẻ lắng nghe, rồi ngay sau đó, cô chợt chỉ về một phương hướng, hiển nhiên đây là tin tức mà những “Tiểu tinh linh” của cô vừa nói cho cô biết.

Uông Thành nhìn hai cái, lập tức gật đầu nói: “Nếu nó đã chạy ra khỏi phạm vi tuần tra của chúng ta thì thôi vậy. Mấy người cũng thu thập đi. Lâm Hiểu, cậu đi chữa thương trước, những người khác tiếp tục trực ban, chờ kết thúc hăng đi trị liệu.”

Mọi người đều gật đầu.

Hứa Thâm nhìn về phía sông U phía trước, có cảm giác tựa như tầm mắt của hắn đã bị khung cảnh nơi đó hút sâu vào.

“Đừng tới gần sông U nha, một khi chạm vào nước sông, kể cả người biết bơi vẫn sẽ chìm xuống đó. Nghe đồn sông U này còn xuất hiện ở tầng thứ ba trong Khư giới ...” Lâu Hải âm chú ý tới ánh mắt của Hứa Thâm, khẽ nở nụ cười yếu ớt nói.

Hứa Thâm thoáng giật mình, trong mắt lộ ra vài phần ngưng trọng và kiên kỵ, nói: “Vậy chẳng phải quân vương cũng không thể tới gần nó sao?”

“Gần như vậy đó, dù sao tôi cũng chưa từng nghe nói có vị quân vương nào tới quá gần nơi này, dù Nghĩ Hậu đến sông U, điện hạ cũng chỉ là đi bên rìa sông, quan sát và cầu nguyện thôi.” Lâu Hải âm nói.

“Đi thôi.” Uông Thành lên tiếng gọi mọi người.

Lâm Hiểu nhếch miệng cười cười, gã phát tay với cả đám rồi trở về cung Tuyết trị liệu trước.

Hứa Thâm cùng với Trầm Văn Tĩnh lại một lần nữa quay trở về thư phòng, tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Hứa Thâm đi lên lầu hai, dạo một vòng quanh thư phòng, rất nhanh hắn đã nghe thấy một khúc ca rất nhỏ từ từ trên giá sách nào đó truyền đến. Là cô gái có đôi chân dài trắng như tuyết đang ngồi trên giá sách kia, hiện giờ cô ấy đã lật xem một quyển sách khác rồi.

Hứa Thâm ngẩng đầu, giả vờ mỗi cổ, rồi nhân lúc hấn vịn vẹo đôi chút, ánh mắt đã quét thấy tên sách.

《 Khư và nhân tính 》

Khư lại có thể đọc một quyển sách thâm ảo như vậy sao?

Hứa Thâm có chút ghen lời, nhưng hấn cũng âm thầm ghi nhớ tên sách, chờ tới lúc rảnh rỗi chính mình cũng nên xem một chút.

Hấn lại đi tới một khu giá sách khác, nhanh chóng ngồi xuống, tiện tay chọn một cuốn sách có nội dung điều tra vụ án, bắt đầu lật xem.

Thời gian trôi qua, dường như chỉ trong chớp mắt, một ngày làm nhiệm vụ đã kết thúc.

Hứa Thâm và Trầm Văn Tình rời khỏi thư phòng, dùng bữa tối trong điện thân vệ của cung Tuyết, rồi tự chia nhau đi nghỉ ngơi trong phòng.

Buổi tối, Đại Ly Ly liên lạc với Hứa Thâm, ở khu vực do một vị thống lĩnh khác quản lý, đã xảy ra chút chuyện, Mộc Vương bảo hấn đi giải quyết.

Hứa Thâm tỏ vẻ trong tay hấn đang có việc bận rộn, đợi vài ngày nữa mới đi xử lý được.

“Mộc vương có vẻ rất gấp.” Đại Ly Ly nói.

“Vậy cứ để cho anh ta gấp đi.” Hứa Thâm nói.

“...”

Tin tức truyền lại đến tai Mộc Vương. Gã nghe được nguyên văn câu nói của Hứa Thâm theo lời Đại Ly Ly thuật lại, lập tức giận đến điên lên, thiếu chút nữa đã đập tan cái bàn.

Ba ngày kế tiếp, mỗi ngày Hứa Thâm vẫn cùng Trầm Văn Tình tới thư phòng trực ban.

Điều khiến hấn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ chính là, cô gái có đôi chân đẹp kia, vẫn luôn ở trong thư phòng. Cô ấy đã đọc không biết bao nhiêu loại sách rồi và dường như đã coi nơi này trở thành sào huyệt của chính mình.

Cũng may, con khur này không hề để ý tới Hứa Thâm và Trầm Văn Tĩnh, cũng không có ý đồ công kích bọn họ.

Hứa Thâm đã tìm được những quyển sách từng bị con khur nọ đọc qua, hần phát hiện, tất cả chúng đều thuộc thể loại văn học khá tối nghĩa, làm cho người khác đọc đến buồn ngủ.

Ba ngày trôi qua, Hứa Thâm và con khur này vẫn một mực chung sống trong một tầng thư phòng, và may mắn thay, hết thấy đều bình an vô sự.

Cuối cùng cũng đợi đến ngày thứ tư tan tâm, trong lòng Hứa Thâm trào dâng một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Tuy con khur này vẫn không làm ra hành động gì dị thường, nhưng suy cho cùng, hần cũng đang chung sống với khur.

Và mọi người biết cảm giác chung sống với khur nó như thế nào không?

Có thể hiểu đơn giản thế này, giống như một người bình thường bị nhốt chung một lồng cùng mãnh hổ vậy, ai cũng không biết một khắc tiếp theo, bên trong sẽ xảy ra chuyện gì.

Ca trực bốn ngày đã kết thúc, kế tiếp là thời gian tám ngày nghỉ ngơi.

Mọi người đều cười cười nói lời tạm biệt, rồi tự mình rời đi.

Hứa Thâm cũng lái xe trở lại khu Hắc Quang.

Hần vừa trở về, đã nhận được vài tin tức.

Cục trưởng Liễu Tích Xuyên có việc tìm hần.

Mộc Vương của hội Truy Quang bên kia lại bảo Đại Ly Ly tới thúc giục hần.

Tiết Hải Ninh phát tin tức khiêu chiến cho hần, muốn hần nghiệm thu thành quả.

Mặc Tiểu Tiểu gửi tin tức đến, nói muốn gặp mặt hần một chút, dạo này cô cảm thấy quá mức nhàm chán, cần nói chuyện phiếm giải tỏa.

Hứa Thâm lần lượt trả lời từng người.

Với Mặc Tiểu Tiểu, hần bảo cô cứ trực tiếp đến chỗ ở tìm hần là được.

Về chuyện Tiết Hải Ninh khiêu chiến, Hứa Thâm bảo cô ấy hãy luyện tập thêm, vài ngày nữa sẽ nghiệm thu.

Còn cục trưởng bên kia, Hứa Thâm có thể đoán được phần nào chuyện ông ấy muốn nói, và hấn lập tức tỏ vẻ mình vừa kết thúc ca trực, muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Rất nhanh hấn đã đạt được mong muốn, Liễu cục đồng ý cho hấn nghỉ ngơi vài ngày.

Rất nhanh, Mặc Tiểu Tiểu đã đi tới chỗ ở của Hứa Thâm.

“Cậu ở một nơi nhỏ như vậy sao?” Mặc Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy phòng của Hứa Thâm, lập tức tỏ ra kinh ngạc vô cùng.

Phải biết rằng với thân phận hiện tại của Hứa Thâm, dù hấn ở một trang viên độc lập, cũng không có gì phải ngạc nhiên hết.

“Có thể ở là được, nơi ở có lớn đến mấy, cũng chỉ cần một cái giường để ngủ mà thôi.” Hứa Thâm nói.

Mặc Tiểu Tiểu nhìn hai phía chung quanh, lại nói: “Trong phòng cậu có khư.”

Chương 509. Mọi Quân Vương Đều Không Có Tình Cảm...

Mai Phù đang ngồi trên xích đu, lập tức hướng ánh mắt nhìn cô ấy, trong mắt lộ ra ý cười.

“Đúng vậy.” Hứa Thâm gật đầu.

Hấn cũng không lo lắng Mai Phù sẽ lầm tưởng rằng Mặc Tiểu Tiểu có thể nhìn thấy cô, dù sao Mặc Tiểu Tiểu cũng từng nói những lời này ở trước mặt Mai Phù không chỉ một lần.

“Không chỉ là một vài con đầu.” Mặc Tiểu Tiểu khẽ nhú mày, nói: “Bình thường cậu vẫn chung sống cùng một chỗ với bọn họ như vậy sao?”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu: “Dù sao bọn học cũng không làm thương tổn tôi.”

Sắc mặt Mặc Tiểu Tiểu trở nên cổ quái, cô khẽ gật đầu nói: “Điều này cũng đúng, khư còn an toàn hơn người nhiều.”

Hứa Thâm lại hỏi tình hình của cô ở trong cục, biết được cô vẫn đang lẫn lộn ở biên đội số 17, cuộc sống tương đối ổn định, hẳn cũng yên tâm hơn.

“Tôi đã đưa Vinh Vinh đến trường học, để con bé đọc sách, làm như vậy trong tương lai nó cũng có thể tự lực cánh sinh. Suy cho cùng, chúng ta không thể nuôi con bé cả đời được.” Mặc Tiểu Tiểu nhắc tới con gái của Chu đội.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Ý tưởng không tồi, nhưng hình như con bé mắc chứng hay quên, có thể học hành được không?”

“Loại triệu chứng này đang chậm rãi thuyên giảm. Tôi cũng đã tìm bác sĩ tới khám rồi. Người ta nói rằng trong đầu con bé từng bị thương, nhưng theo quá trình dậy thì, đến hiện tại vết thương đã chậm rãi khép lại rồi, về sau Vinh Vinh sẽ khôi phục thành một người bình thường.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

Hứa Thâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Xin lỗi đã để cho cô chăm sóc con bé một mình, tôi lại không thể giúp được gì, nên tôi sẽ bỏ tiền ra.”

“Về vấn đề tiền bạc, đương nhiên tôi sẽ không khách khí với cậu, dù sao bây giờ cậu cũng là người có tiền rồi.” Mặc Tiểu Tiểu hừ nhẹ.

Hứa Thâm cười cười, trong đầu hẳn chợt nghĩ đến Tô Sương, không biết hiện tại cuộc sống của cô ấy ở nội thành như thế nào rồi.

“Nghe nói hiện tại cậu là thân vệ của Nghĩ Hậu. Cậu phải thật cẩn thận, quân vương vốn không dễ ở chung như vậy đâu.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

“Ồ?”

“Nếu là hình thái thứ hai, gần như người nào cũng có tố chất thần kinh, tâm tính hoặc có chút bệnh trạng hoặc khá vụn vặt, nhưng quân vương lại khác.” Mặc Tiểu Tiểu nói.

“Càng vụn vặt hơn sao?” Hứa Thâm hỏi.

Mặc Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Tâm tình quân vương rất ổn định.” Mặc Tiểu Tiểu nói:

“Nhưng về cơ bản, mọi quân vương đều không có tình cảm.”

“Không có... Tình cảm?” Hứa Thâm giật mình.

Mặc Tiểu Tiểu nói: “Kể cả quân vương trong cao tộc, khi đối xử với tộc nhân của mình, cũng không chút lưu tình, vì vậy, tôi khuyên cậu không nên có ý đồ lấy lòng quân vương, hoặc là cảm thấy quân vương nở nụ cười với cậu, thì cho rằng đối phương sung hạnh cậu. Tuyệt đối không phải như vậy. Bởi vì một khi cậu xúc phạm đến lợi ích của quân vương, quân vương sẽ không chút lưu tình mà gạt bỏ cậu.”

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, bỗng nhiên hấn ý thức được, có lẽ mục đích mà cô ấy tới đây, chính là để dẫn dò hấn.

Đó là sự quan tâm của bạn bè.

“Tôi biết rồi.” Hứa Thâm nói.

Hấn hồi tưởng lại quá trình tiếp xúc cùng số một, số hai, còn có số bốn nữa, ở không gian Linh Bí, nếu so sánh với những vị quân vương hấn từng nhìn thấy thì Nghĩ Hậu có vẻ không khác gì người bình thường, nhiều nhất là có thêm vài phần uy nghiêm thôi.

Nhưng Hứa Thâm sẽ không hoài nghi lời nói của Mặc Tiểu Tiểu.

“Không có tình cảm, chỉ có lợi ích thôi sao...” Hứa Thâm thì thào tự nói.

Hấn lại tán gẫu cùng Mặc Tiểu Tiểu thêm một lát nữa, sau đó, cô ấy đứng dậy nói lời tạm biệt.

Tới chạng vạng, Hứa Thâm lái xe đi vào hội Truy Quang.

“Cậu còn biết xuất hiện sao?” Mộc Vương vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã tức giận quát.

Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, bây giờ hấn đã là thân vệ của Nghĩ Hậu, nên lúc đối diện với Mộc Vương cũng không cần phải quá mức cẩn thận nữa. Suy cho cùng, nơi này vẫn là thành Bạch Nghĩ, mà không phải nội thành.

“Tư liệu đâu?” Hứa Thâm kéo ghế ra, ngồi xuống trước mặt Mộc Vương.

Mộc Vương lấy ra một phần văn kiện từ trong ngăn kéo, ném tới trước mặt Hứa Thâm: “Đây là một tập đoàn phú hào ở khu Dạ Oanh bên kia. Lúc trước bọn họ từng có quan hệ hợp tác cùng một tập đoàn cấp dưới của hội chúng ta, nhưng bỗng nhiên lại giở quẻ, tựa như đã tìm được một chỗ dựa vững chắc khác rồi. Tôi có sai người đi điều tra qua, nhận được tin tức bọn họ có chút quan hệ với hội Hải Đường Huỳnh Đề bên khu Dạ Oanh kia.

“Hội Hải Đường Huỳnh Đề?” Hứa Thâm nhướn mày, cái tên này nghe thực quen tai, dường như lúc trước đối phương từng đưa thiệp mời tới cho hắn.

“Đúng vậy, hội Hải Đường Huỳnh Đề ở khu Dạ Oanh bên kia là thế lực rất lớn, cũng không kém hơn bang Bạch Trú lúc trước là bao, thậm chí còn mạnh hơn, trong hội có ít nhất năm hình thái thứ hai, còn có che giấu hay không thì chưa biết.”

Mộc Vương nhìn về phía Hứa Thâm: “Nhưng để xử lý loại chuyện này, không cần mâu thuẫn gay gắt cùng hội Hải Đường Huỳnh Đề. Đối với hội Hải Đường Huỳnh Đề, tập đoàn phú hào kia cũng chỉ là một cái túi tiền lớn, một con chó biết nghe lời mà thôi. Đánh chó thì đánh chó, đừng tranh đấu kịch liệt cùng chủ nhân người ta làm gì. Tóm lại, giải quyết như thế nào, tự cậu xem mà xử lý đi.”

Hứa Thâm cầm lấy tư liệu lật xem.

Một lát sau, hắn thu hồi tư liệu lại, nhìn Mộc Vương trước mặt, bỗng nhiên nói: “Hắn là anh có không ít Tịnh Khư Tề cao cấp? Tôi nói rồi, chuyện trong hội tôi sẽ giải quyết, muốn hội phát triển tốt, phải cần hai chúng ta hợp tác với nhau, cho nên có thứ gì tốt, cũng nên cùng nhau chia sẻ mới đúng.”

Mộc vương ngẩn ra, lại tức giận nói: “Cậu có ý gì? Đang nói điều kiện với tôi sao? Cậu chỉ một lần đã giết nhiều thống lĩnh như vậy? Loại cục diện rối rắm này, vốn nên là cậu đi thu thập, không, là cậu phải thu thập, nếu cậu không thu thập được, tôi sẽ thu thập cậu. Bây giờ cậu còn đàm phán điều kiện với tôi sao?”

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, tiếp tục nói: “Anh nhầm rồi, chúng ta không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác. Anh phụ trách ứng phó nội thành, tôi phụ

trách quản lý công tác trong hội, đây mới là cục diện đôi bên cùng có lợi. Nếu như anh tự cho mình là lão đại, tôi chỉ là thủ hạ, rất có khả năng kết quả sẽ không phải là thứ mà anh muốn nhìn thấy đâu, có lẽ là cùng thua, hoặc có lẽ là anh thua, tôi thắng!”

Chương 510. Nếu Không, Anh Cứ Thử Xem?

Mộc Vương nheo mắt lại, lập tức hướng ánh mắt âm trầm qua đánh giá Hứa Thâm: “Cậu đừng được một tác lại muốn tiến lên một thước. Cậu nên hiểu rằng, tôi để cậu ở lại trong hội là vì chuộc tội, chẳng lẽ cậu còn muốn tiến vào nội thành một lần nữa sao?”

“Phanh” một tiếng, cái bàn làm việc dưới tay Hứa Thâm đột nhiên nứt ra.

Hứa Thâm vẫn giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại sắc bén như đao: “Vào thêm một lần nữa thì thế nào? Anh sẽ đi cáo trạng sao? Lần này giáo hội Nguyệt Quang sẽ lấy tội danh gì để giam giữ tôi đây? Lần trước tôi có thể rời khỏi, thì lần này, tuyệt đối sẽ không tiếp tục đi vào, anh có thể thử xem!”

Mộc Vương nhìn thấy ánh mắt đầy áp lực của Hứa Thâm phóng thẳng tới mình, trong lòng thầm trở nên nghiêm nghị.

Lại nói, sau khi sự việc trước kia kết thúc, gã từng đi điều tra nội thành bên kia, thông qua các mối quan hệ hỏi thăm, cuối cùng gã cũng nắm được một chút tin tức. Nghe nói ngày đó, Hứa Thâm được một vị cao tăng trong giáo thả ra.

Chuyện này khiến hình ảnh của Hứa Thâm lập tức trở nên khó mà nắm bắt trong mắt gã.

Nhưng từ tư liệu trong hội thu thập được, rõ ràng thân phận của Hứa Thâm cực kỳ đơn giản, hẳn chỉ xuất thân từ một tiểu vụ dân bình thường mà thôi...

Nhưng tới hiện giờ, tựa như tầng thân phận này lại bị bao phủ bởi một mảnh sương mù mờ mịt.

“Dù không có nội thành, tôi vẫn có thể thu thập cậu!” Mộc Vương lạnh lùng nói.

“Nếu không, anh cứ thử xem?” Hứa Thâm nheo mắt, nói:

“Anh cứ suy nghĩ kỹ lưỡng đi, trong hội không có người làm việc, anh cũng không thể báo cáo kết quả công tác lên trên.”

“Cậu cảm thấy có thể dùng chuyện này uy hiếp tôi sao?” Mộc Vương cười lạnh hỏi.

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến.

Hai người bọn họ chăm chú nhìn nhau, cuối cùng, biểu cảm căng thẳng trên mặt cả hai đều dần dần bình thản xuống.

Trong cuộc chiến bằng ánh mắt, hai người đều lựa chọn lui về phía sau một bước.

“Chỉ cần cậu có thể thu thập tốt những chuyện này, tôi sẽ để tùy cậu xử lý những chuyện khác, nhưng cậu đừng tưởng rằng, trong hội không có cậu, tôi sẽ không có biện pháp báo cáo kết quả công tác với nội thành. Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy, thì quá mức buồn cười rồi.” Mộc Vương hừ lạnh nói.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Vẫn là câu nói kia. Anh phụ trách ứng phó nội thành, tôi sẽ giải quyết mọi chuyện trong hội, nhưng anh phải nhớ kỹ, giữa chúng ta là quan hệ hợp tác.”

Mộc Vương hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì thêm.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa nữa, hắn nhanh chóng cầm lấy tư liệu rồi xoay người rời đi.

Mộc Vương nhìn chiếc bàn làm việc đã vỡ vụn trước mắt, trong lòng có chút tức giận.

Gã cảm thấy đôi cánh của Hứa Thâm càng ngày càng cứng rồi, xem ra về sau gã phải tìm biện pháp ổn định lại, cũng nhân tiện tìm cơ hội thu thập đối phương một chút, để cho cậu ta biết, dù không có nội thành, bản thân gã cũng có thể trấn áp cậu ta, nhất định phải làm cho cậu ta phục tùng!

Sau khi Hứa Thâm rời khỏi văn phòng, hắn lập tức lái xe đến khu Dạ Oanh.

Giờ phút này, gương mặt hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Qua cuộc nói chuyện với Mộc Vương vừa nãy, Hứa Thâm phát hiện ra Mộc Vương vẫn chưa nắm được tin tức hiện tại hẳn đã là thân vệ của Nghĩ Hậu.

Dù sao thân phận trong hội của hắn hiện giờ chỉ đứng sau Mộc Vương, có vẻ như Mộc Vương có chút cố kỵ mà không dám công khai dùng tài nguyên trong hội tới điều tra tình hình của hắn.

“Xem ra, vẫn phải bồi dưỡng một ít tâm phúc trong hội...”
Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, nếu hiện giờ giao thủ cùng Mộc Vương, hắn cũng không dám nắm chắc phần thắng, xem ra vẫn cần phải tranh thủ thời gian tu luyện thêm.

Không lâu sau đó, chiếc xe đi vào khu Dạ Oanh, rồi dừng lại bên ngoài một tập đoàn phú hào.

Đây là tòa kiến trúc cao nhất trong khu, trên tấm bia bên cạnh nơi này có khắc mấy chữ tập đoàn Minh Đăng.

“Cậu tìm ai?” Người bảo vệ ở cửa ngăn Hứa Thâm lại.

Nhưng bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, đã bước vào trong Khư giới, rồi thân nhiên tiếp tục đi tới, bỏ lại người bảo vệ kia vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ không ngừng dụi mắt.

Lúc này, bởi vì Hứa Thâm tới gần, khiến cho thiết bị cảnh báo khư thú ở bên trong tòa nhà vang lên, hiển nhiên nó kiểm tra đo lường phát hiện có khư lực xâm nhập.

Hứa Thâm tiến vào bên trong tòa nhà, nhìn từ phía Khư giới, tòa kiến trúc trước mắt lập tức trở nên hư ảo. Hắn trông thấy tình huống của các nhân viên ở những tầng trên dưới, nơi này còn có khá nhiều bảo vệ là trăm khư giả giai đoạn đầu.

Bọn họ đang đứng bên cạnh các thiết bị phá khư được lắp đặt ngay tại tầng trệt, tiến hành cảnh giới.

Bóng dáng Hứa Thâm di động rất nhanh, rồi đột nhiên hắn nhảy dựng lên.

Thân ảnh của hắn trực tiếp xuyên qua từng tầng của tòa nhà cao ốc nọ, trực tiếp nhảy tới độ cao của tầm bốn, năm tầng.

Rồi trong nháy mắt khi hắn rơi xuống đất, đã hoán đổi sang hiện thực, cuối cùng mới đặt chân bên trong hàng hiên của tòa nhà cao ốc nọ.

Trong hàng hiên tầng này không có người, đây cũng là tầng mà Hứa Thâm lựa chọn nó làm nơi đặt chân để khống chế lực đạo.

Trong nháy mắt khi rơi xuống đất, hắn lại nhảy lên, rồi ngay khoảnh khắc bàn chân rời khỏi mặt đất, thân thể hắn lại nhanh chóng trôn vào trong Khư giới.

Cứ nhảy bốn lần liên tục như vậy, Hứa Thâm đã đi tới tầng cao nhất của tòa nhà.

Lúc này, mặt hắn không đỏ, mũi không thở gấp, biểu cảm vẫn rất tự nhiên, đi vào trong một văn phòng trên tầng cao nhất.

Khi nhìn kiến trúc tầng lầu này thông qua Khư giới, mọi thứ đều trở nên hư ảo, toàn bộ diễn biến của các nhân viên từ tầng cao xuống tầng dưới đều lộ ra hoàn toàn rõ ràng.

Hứa Thâm tự nhiên như ở nhà của mình, kéo một chiếc ghế dựa tới, và ngồi bên cạnh chiếc bàn lớn trong văn phòng.

Hiện giờ hắn đã trở về trong hiện thực, và thiết bị cảnh báo động khư thú ở bên ngoài cũng chỉ tiếp tục kéo dài thêm chừng mấy phút nữa, rồi yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn những người bảo vệ vẫn đang bận rộn chạy chung quanh tòa nhà. Lúc này bọn họ cũng thông qua thiết bị phá khư, tiến vào trong Khư giới rồi, cả đám đang dò xét khắp xung quanh, muốn tìm kiếm tung tích của khư thú vừa lần mò tới phụ cận... Nhưng không có gì cả.

Chương 511. Đồng Sự Mới???

Lại nói, đối với hình thái thứ hai, chuyển lên vào một tòa kiến trúc nào đó vốn là hành vi cực kỳ đơn giản, nhưng muốn làm đến mức chuyển đổi trơn tru và thành thạo giống Hứa Thâm, lại cần khả năng khống chế khư lực cực mạnh.

Bình thường, một trăm khư giả hình thái thứ hai chuyển đổi giữa Khư giới và hiện thực, sẽ mất thời gian từ 0,3 giây đến 0,5 giây, cũng bởi vậy mà thân thể có vẻ đình trệ cứng đờ lại, nhưng trình độ khống chế của Hứa Thâm chỉ dừng ở mức 0,1 giây, khiến cho hắn có thể làm ra phản ứng càng linh mẫn hơn khi chiến đấu.

Lúc này, trong mắt Hứa Thâm, vách tường trước mắt như hư ảo, hắn nhìn thấy mấy vị nhân viên trăm khur dưới lầu đang nhìn ngó khắp nơi xung quanh, cũng có người nhìn lên tầng trên cùng, trông thấy Hứa Thâm đang ngồi trong phòng làm việc.

Trong mắt những trăm khur giả giai đoạn đầu đã tiến vào trong Khur giới này, vách tường cũng trở nên hư ảo, khiến cho bọn họ có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu mọi thứ trên dưới xung quanh.

Nhưng ngay khi mấy vị nhân viên trăm khur nhìn thấy Hứa Thâm đang thản nhiên ngồi dựa vào ghế trong văn phòng, ánh mắt bọn họ lại trực tiếp dời đi.

Hiển nhiên, người họ không phải là khur thú mà bọn họ muốn tìm.

Và khả năng cao, đối phương chính là một vị lãnh đạo nào đó của cao tầng tập đoàn.

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn, sau đó hắn ngừng đầu liếc mắt nhìn một nơi nào đó trên vách tường trong phòng họp, khur lực trong lòng bàn tay bắt đầu phun ra, hắn tiện tay rút ra một thanh gỗ từ mặt bàn bên dưới, lại dùng một đầu ngón tay, búng nó ra ngoài

Thanh gỗ này giống như một cây tăm, lập tức tách ra khỏi bàn và bắn vào cái nút trên tường.

Mặt bàn không hề bị ảnh hưởng, không nhìn ra được chút tổn hại nào.

Tiếng chuông lập tức vang lên.

Không lâu sau đó, có một bóng dáng với hình thể thon thả, thân trên đầy đặn, vội vã chạy tới bên ngoài. Cô gái đeo kính mắt này vừa nhìn thấy Hứa Thâm ở trong phòng họp, lập tức kinh ngạc nói: “Ngài... Ngài là?”

“Thông báo cho các đồng sự khác, có một cuộc họp khẩn cấp.” Hứa Thâm thản nhiên phân phó.

“A vâng.” Cô gái vội vàng đáp lời, nhưng trong lòng chợt cảm thấy có chút nghi hoặc, cô ấy đẩy đẩy kính mắt, dè dặt hỏi:

“Hình như tôi chưa từng gặp ngài, ngài là...?”

“Thứ cô chưa từng thấy qua còn nhiều lắm.” Hứa Thâm lạnh lùng liếc qua, nói: “Trong vòng nửa giờ, tôi muốn thấy tất cả các đồng sự đều tới đây, nếu không ... cô tự viết đơn xin từ chức đi!”

Cô gái có chút mơ hồ, cô cảm thấy Hứa Thâm rất xa lạ, nhưng tư thế của Hứa Thâm lại khiến cô không dám hỏi nhiều, thêm nữa, người có thể đi tới tầng cao nhất này, tất nhiên phải có thể ra vào chuyên chúc, nếu không kể cả những nhân viên khác trong tập đoàn, có đi thang máy lên tới đây cũng không thể đến được tầng quản lý.

Cô gái lại nhìn lần nữa, thần thái tự nhiên và một tia uy nghiêm nhàn nhạt tản ra trên người Hứa Thâm, làm cô cảm thấy bồn chồn trong lòng, chẳng lẽ đối phương là một vị đồng sự mới tới nào đó của tập đoàn?

“Tôi lập tức đi ngay.” Cô gái nọ không dám chậm trễ, vội vàng lui ra, rồi nhanh chóng xoay người chạy đi liên lạc với các vị đồng sự khác.

Không lâu sau đó, chưa đến bảy tám phút, cửa phòng họp đã bị đẩy ra.

Thông qua tần suất đóng mở Khư Nhãn nhịp nhàng, Hứa Thâm vẫn luôn thời thời khắc khắc không chế được diễn biến ở bên ngoài. Nghĩa là trước khi đối phương tiến vào phòng họp, hắn đã trông thấy bộ dáng của người đó, gã là một người đàn ông trung niên có kiểu tóc Địa Trung Hải (nghĩa là hói đầu đó).

Người này vừa đi vào phòng họp, đã nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi chờ một mình bên trong.

Ông ta nghi ngờ: “Anh là ai?”

Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Ngồi đi.”

“Tiểu Tĩnh nói là đồng sự mới đến? Có đồng sự mới gia nhập hội đồng quản trị, tại sao tôi lại không biết, anh là ai?” Hiển nhiên người đàn ông có mái tóc Địa Trung Hải này không dễ bị lừa gạt như cô thư ký bên ngoài, ông ta lập tức nghi ngờ hỏi.

“Chờ mọi người đến đủ lại nói sau.” Hứa Thâm hờ hững nói, ra vẻ tôi lường nhiều lời vô nghĩa với ông.

Người đàn ông có mái tóc Địa Trung Hải khá tức giận, dù đôi phương là đồng sự mới đến, thì loại tư thế này cũng quá lớn lối không coi ai ra gì rồi?

Ông ấy thâm hừ lạnh một tiếng trong lòng, sau đó kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh.

Không lâu sau đó, lục tục có người bước đến.

“Vị này chính là?”

Vừa mới tiến vào, ánh mắt những người này đều rơi vào trên người Hứa Thâm.

“Hình như là đồng sự mới đến.” Người đàn ông có mái tóc Địa Trung Hải hừ lạnh một tiếng, trả lời thay Hứa Thâm.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau.

“Có đồng sự mới đến ư? Tại sao chúng tôi lại không biết gì về loại chuyện lớn như này?”

“Chẳng lẽ là vừa mới gia nhập, hiện tại đến thông báo?”

“Nhưng loại chuyện này... hẳn là phải có tin tức trước mới đúng chứ? Kỳ quái.”

“Đội lát nữa hỏi Minh tiên sinh một chút đi.”

Những vị đồng sự này lần lượt kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Hầu hết bọn họ đều là trung niên, cũng có phụ nữ ăn mặc theo phong cách quý bà, tuổi tác phổ biến là từ 35 trở lên.

Hứa Thâm nhìn ra, những người này chỉ là người bình thường đã mở mắt mà thôi, hoàn toàn không phải trăm khur giả.

Trong quá trình này, cũng có người hỏi hắn, muốn thăm dò hướng gió, nhưng Hứa Thâm chỉ khoanh hai tay trước ngực, bày ra bộ dáng xa cách, hoàn toàn không phản ứng.

Thái độ ngạo mạn như thế, cũng làm cho không ít người bàn tán xôn xao.

Không lâu sau đó, “Minh ca” đang được mọi người chờ đợi cũng đến.

Đây là một vị trung niên, thoát nhìn khí chất thành thực, ánh mắt trầm ổn nội liễm, mái tóc được chải vuốt chỉnh tề, tây trang thẳng tắp, gọn gàng.

Sự xuất hiện của ông làm cho không ít người trong phòng họp đều đứng dậy theo bản năng, tất cả đều cúi đầu nghênh đón.

“Minh ca, vị này là ai vậy?” Sau khi màn chào hỏi đã xong, có người không kiềm chế được, lập tức dò hỏi, trong lời nói có mang theo vài phần bất mãn không hài lòng.

Bọn họ đang suy đoán, Hứa Thâm ngạo mạn như thế, lại xuất hiện mà không có một chút tin tức gì, chẳng lẽ đối phương là người được Minh ca kéo vào?

Ngụy Thế Minh đánh giá Hứa Thâm, sắc mặt cũng có chút kinh nghi. Ông ta nhìn ánh mắt của những người khác, lập tức nói: “Đây là người được mọi người giới thiệu vào hả?”

Chương 512. Đừng Làm Tôi Khó Xử!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó ánh mắt cả đám nhanh chóng dừng lại trên người Hứa Thâm.

Vào giờ khắc này, những ánh mắt kinh nghi lúc trước, đều trở nên có chút không tốt.

Nếu không phải người của Minh ca, vậy ai sẽ dễ yên cho loại tư thái ngạo mạn này của hắn?

“Nhóc con kia, đến tột cùng thì cậu là ai?” Có người đã phát hiện ra vấn đề, dường như không một ai ở nơi này biết đến người trẻ tuổi trước mắt.

Hứa Thâm bắt gặp từng đôi mắt ép chặt về phía mình, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, thậm chí còn thản nhiên nhìn quanh một vòng, mở miệng đếm số: “1, 2, 3, 4... 8, 9... vẫn còn 3 người chưa đến đây.”

Trong hồ sơ có chỉ rõ, hội đồng quản trị của tập đoàn Minh Đăng có 16 thành viên. Bọn họ đều là những phú hào các địa khu, trong tay đều có ngành nghề và sản nghiệp của riêng mình.

Mà trước mặt chỉ có 13 người.

“Người trẻ tuổi, đến tột cùng thì cậu là ai? !” Ngụy Thế Minh cũng nhìn ra tình huống không đúng, sắc mặt ông ta khê biến, lập tức chậm rãi đặt bàn tay ra sau lưng, nhẹ nhàng vung lên.

Động tác này rất bí ẩn, nhưng người phía sau vẫn chú ý tới, trong lòng đối phương thầm rùng mình, sau đó lặng lẽ truyền tin tức cho đám người đang chờ ở bên ngoài.

Thông điệp rất đơn giản.

Mau báo cho bảo vệ!

“Ông chính là Ngụy Thế Minh?” Hứa Thâm tựa người vào ghế, ánh mắt bình tĩnh đánh giá người trung niên đang đứng trước bàn hội nghị, dù độ cao khác nhau, nhưng ngay khi Ngụy Thế Minh nhìn vào ánh mắt của thanh niên đang ngồi dưới kia, bỗng dưng ông ấy lại cảm nhận được một loại tư thế của người ở trên cao nhìn xuống.

Điều này làm cho trong lòng ông ấy mơ hồ giận dữ và không vui.

“Lại dám gọi thẳng tên của Ngụy đồng, đúng là không biết lớn nhỏ!” Có người quát mắng.

“Phải đi hỏi xem nhóm bảo vệ bên ngoài một chút, xem là ai dám để cho cậu ta tiến vào?” Có người đã trút lửa giận lên người đám nhân viên trông coi bên ngoài.

Ngụy Thế Minh chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói: “Cậu không phải người bình thường, đúng không?”

Kết hợp với tiếng cảnh báo tổng bộ có khur thú mà Ngụy Thế Minh nghe được khi trên đường đến đây, ông ấy đã đoán ra, rất có khả năng người trước mặt mình là một vị trăm khur giả, hơn nữa còn rất có khả năng đối phương chính là loại “kẻ điên” kia.

“Tất cả đều ngồi xuống đi.” Hứa Thâm hơi giơ tay lên rồi hạ xuống ra hiệu: “Chúng ta ngồi tán gẫu nói chuyện một chút trước, đừng căng thẳng. Để tôi tự giới thiệu, tôi tên là Hứa Thâm, đến từ người bạn cũ của các anh, hội Truy Quang.”

Tất cả mọi người đều nghe được ba chữ “Hội Truy Quang”, thân thể của những người đang định ngồi xuống, không khỏi trở nên cứng đờ, sắc mặt đại biến.

Ngay lúc này, khi cả đám nhìn về phía Hứa Thâm trước mặt, bỗng nhiên trong lòng tất cả đều ý thức được, rút cuộc là người trước mặt xuất hiện ở nơi này như thế nào.

Đối phương chính là thống lĩnh của hội Truy Quang?

Lại nói, những người đang có mặt ở nơi này chính là phú hào có cấp bậc tương đối cao, bởi vậy những tin tức mà bọn họ nắm giữ sẽ vượt xa đám người bình thường khác. Đương nhiên, bọn họ không có khả năng hiểu biết quá nhiều về trăm khu giả, nhưng cũng không ít.

Và tôi thiếu là trong nhận thức của bọn họ, đám thống lĩnh của hội Truy Quang bên kia đều là những kẻ điên, cũng chính là hình thái thứ hai trong miệng bảo vệ của bọn họ.

Loại nhân vật như vậy đều là tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Ngay lúc này, trong ánh mắt của vị đồng sự vừa giận dữ nhìn Hứa Thâm lúc trước, lập tức toát lên nỗi sợ hãi sâu sắc. Nếu như lúc trước người này hãnh diện bày ra tư thế bức bách và chất vấn, thì giờ phút này, hết thảy những gì đối phương biểu hiện, lập tức biến thành chùn chân và yếu đuối.

Ngụy Thế Minh đã nghe thấy lời nói của Hứa Thâm, nhưng tư thế bên ngoài vẫn tương đối trấn định, chỉ là vẻ mặt càng thêm âm trầm. Ông ta nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nói: “Cậu là thống lĩnh hội Truy Quang?”

“Đúng vậy.” Hai tay Hứa Thâm đang khoanh trước ngực, nhanh chóng buông ra, rồi tự nhiên đặt lên trên bàn, chỉ một động tác đơn giản, lại khiến cho tư thế của hắn càng thêm áp bách: “Nghe nói phía chúng tôi có chút hiểu lầm trong chuyện hợp tác với quý tập đoàn, nên tôi cố ý tự mình tới đây một chuyến, muốn hiểu biết cho rõ ràng.”

Sắc mặt mọi người biến ảo không ngừng, tất cả lập tức nhìn về phía Ngụy Thế Minh.

Lúc này, trong lòng bọn họ dâng trào một loại cảm giác giống như bản thân đang bị nhốt chung trong một cái lồng cùng với mãnh hổ, không một ai dám thở mạnh.

“Chúng ta đã hợp tác rất lâu rồi, chỉ là bây giờ tập đoàn chúng tôi vừa cải cách, phương thức lợi nhuận trước kia không còn thích hợp với chúng tôi nữa.” Ngụy Thế Minh nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, nói: “Tuy đã giải trừ hiệp ước, nhưng chúng tôi chưa từng thiếu nợ quý tập đoàn, các người làm như vậy, có phải hơi quá không phúc hậu hay không?”

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Nếu phương thức lợi nhuận trước kia không thích hợp với các người ở hiện giờ, vậy các người liền thay đổi trở về trước kia đi, như vậy không phải là được rồi sao? Con người không nên luôn luôn nghĩ đến thời thượng, có vài thứ vẫn là nguyên bản càng tốt hơn, có khi không thay đổi lại chính là đổi mới, còn đổi mới, tất nhiên sẽ sáng tạo ra cơ hội đạt tới những bước phát triển mới, nhưng cũng có thể là đi vào đường chết. Các người có hiểu không?”

Nghe nói như vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Bọn họ đều cảm nhận được loại tư thái ngang ngược từ trong lời nói của người trẻ tuổi trước mắt.

Một câu nói, liền muốn bọn họ thay đổi trở về?

“Chúng ta đã giải trừ hợp tác một cách bình thường, chẳng lẽ một khi hợp tác với quý công ty, thì vĩnh viễn không thể giải trừ sao? Hảo tụ hảo tán (hợp tác vui vẻ thì tan rã cũng êm xuôi), trong tương lai còn dễ gặp mặt nhau.” Ngụy Thế Minh trầm giọng nói.

“Có thể giải trừ, nhưng khi nào giải trừ, phải do chúng tôi định đoạt.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Bây giờ tôi đến gặp mọi người, chính là để thương lượng lại cho thật tốt, hy vọng các anh... Đừng khiến tôi khó xử nha.”

Ánh mắt mọi người lập tức trở nên phần nộ. Hấn quá mức ngang ngược, phải biết rằng trước kia hội Truy Quang này cũng chưa từng ý thể làm càn, ngang ngược bá đạo như thế.

Lúc này, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân.

Những trăm khur giả giai đoạn đầu trong tổng bộ đều tụ tập lại đây.

Chương 513. Các Người Muốn Công Bằng, Hay Muốn Mạng?

Ngụy Thế Minh nghe được động tĩnh bên ngoài, thân thể đang căng thẳng của ông cũng thoáng thả lỏng ra một chút, lập tức nói: “Cậu không cảm thấy các người hơi quá đáng hay sao?”

“Không cảm thấy.” Hứa Thâm lắc đầu.

Ngụy Thế Minh ghen hờn, đối phương trả lời chân thành như vậy, làm trong nhất thời, đúng là ông ấy cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

“Chúng tôi đã đàm phán hợp tác với hội Hải Đường Huỳnh Đệ, lúc trước giải trừ hợp tác với mọi người, cũng là bất đắc dĩ, đãi ngộ bên phía hội Hải Đường Huỳnh Đệ càng tốt hơn. Chim khôn chọn cành mà đậu, hẳn là Hứa tiên sinh có thể hiểu được điều này.” Ngụy Thế Minh nhẹ giọng nói nhỏ, nhưng lại mang theo một loại khí thế uy nghiêm.

“Ý anh là điều kiện của chúng tôi không đủ tốt?” Sắc mặt Hứa Thâm trầm xuống.

Hỉ nộ thay đổi bất thường. Sắc mặt Hứa Thâm vừa trầm xuống, không khí trong phòng họp lập tức trở nên căng thẳng.

Ngụy Thế Minh nhìn người trẻ tuổi trước mắt, trong lòng thầm căng thẳng, ông ấy biết đối phương còn rất trẻ tuổi, nhưng ánh mắt biến hóa, lại mang tới cho ông ấy một loại cảm giác kiêng kỵ rõ rệt.

“Hứa tiên sinh, cậu hiểu lầm rồi, thế đạo hiện giờ kiếm tiền gian nan, chúng tôi cũng không có biện pháp nào khác...” Ngụy Thế Minh lập tức nhẹ giọng, muốn hòa hoãn không khí, ổn định Hứa Thâm trước lại nói sau.

Hứa Thâm chăm chú nhìn ông ấy một cái, lại chậm rãi nói: “Hy vọng anh là người thông minh. Mà người thông minh sẽ làm những việc thông minh, anh cảm thấy những người bên ngoài này có thể bảo vệ được các người sao?”

Nghe Hứa Thâm nói vậy, sắc mặt đám người Ngụy Thế Minh đều biến đổi.

Người đàn ông có mái tóc Địa Trung Hải, cũng là người tiến vào phòng họp đầu tiên, lập tức run rẩy nói: “Cậu muốn cưỡng đoạt sao? Nơi này là khu Dạ Oanh, tuy luật pháp không thể che chở cho mỗi người, nhưng chính nghĩa nhất định sẽ chiếu cố người có tiền, chúng tôi có người ở trong sở Thủ Vệ Thành Bang đó!”

Những người khác vừa nghe đối phương nhắc tới sở Thủ Vệ Thành Bang, trong mắt lập tức lộ ra vài phần hy vọng, bọn họ

cảm nhận được một chút lực lượng vừa bùng lên chống đỡ cơ thể mình, không cho nó gục ngã quá nhanh.

Nhưng rất nhanh, lời nói của Hứa Thâm lại làm cho bọn họ cảm thấy cả người lạnh toát.

“Luật pháp có thể đòi lại công bằng cho các người, nhưng không đòi lại được mạng của các người.” Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn, ung dung nói tiếp: “Các người muốn công bằng, hay muốn mạng?”

Một vấn đề đơn giản, lại giống như dao nhọn đâm vào trong lòng mọi người.

Đáp án thì không cần phải nghi ngờ.

Mạng cũng không còn, còn muốn cái gì công bằng nữa? !

Loại công bằng kia bày ra cho ai xem?

Sắc mặt Ngụy Thế Minh trở nên vô cùng khó coi.

Tình thế hiện giờ, tập đoàn Minh Đăng bọn họ đang bị kẹt ở giữa hội Truy Quang và hội Hải Đường Huynh Đề, giống như hai con cá lớn cùng truy đuổi một con tôm nhỏ.

Tới lúc này ông ta mới hiểu, ở trước mặt loại thế lực lớn có kẻ diên tọa trấn này, bọn họ căn bản không có vốn liếng cò kè mặc cả, ngược lại chỉ là thịt cá trong mắt người ta mà thôi.

Mặc cho người ta mổ xẻ.

Trong phòng họp, chỉ còn lại tiếng ngón tay Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, tần suất không đổi, giống như đang gõ vào trái tim mọi người.

Lặng ngắt như tờ, không một ai hé răng.

Ngụy Thế Minh cũng lâm vào trầm mặc.

“Không lựa chọn sao?” Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú: “Hay là các người muốn kéo dài thời gian chờ người của hội Hải Đường Huynh Đề đến, để bọn họ làm chỗ dựa cho các người?”

Sắc mặt Ngụy Thế Minh thay đổi, ánh mắt ông ta nhìn về phía Hứa Thâm đã có chút khiếp sợ.

Lại nói, đây vốn không phải lần đầu tiên ông ấy gặp loại “kẻ điên” này, nhưng bình thường những kẻ điên này chỉ có lực lượng đáng sợ, đầu óc chưa chắc đã tốt, mà người trẻ tuổi trước mặt này thì khác, giống như hẳn có thể nhìn thấu tất cả mọi tâm tư và nhược điểm của bọn họ, để rồi vạch trần nó ra không thương tiếc vậy.

Lúc trước, ông ấy vụng trộm truyền tin tức đi, ngoại trừ để bảo vệ bên ngoài đi tới nơi này, càng chủ yếu là truyền tin tức cho hội Hải Đường Huỳnh Độ.

“Không sao, vậy chờ thêm một chút đi.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Coi như chờ bọn họ đến rồi, tôi lại cho các người lựa chọn, mà không phải ép các người lựa chọn ngay lúc này. Tôi đã rất nhân nhượng rồi đó, các người có hiểu không?”

Ngụy Thế Minh nhìn thấy Hứa Thâm tự phụ như thế, sắc mặt lại biến ảo một trận.

Ông ấy cũng không biết Hứa Thâm dựa vào đâu mà tự tin đến vậy.

Lại nói, trước khi bọn họ lựa chọn giải trừ hợp tác cũng từng điều tra kỹ càng rồi.

Là hội Truy Quang bên kia gặp phải tình huống ngoài ý muốn, cùng lúc tổn thất tới sáu vị thống lĩnh, thực lực giảm mạnh, và với lực lượng của hội Hải Đường Huỳnh Độ, tuyệt đối không sợ hội Truy Quang hiện giờ.

Cũng chính miệng hội Hải Đường Huỳnh Độ đã cam đoan chuyện này...

Cùng lúc đó, tại khu phố Hải Đường, khu Dạ Oanh.

Chỉ có một số người cao tuổi sống tại nơi đây mới biết khu phố này từng được gọi là gì, còn những người trẻ tuổi đều không biết cũng chẳng quá quan tâm, dù sao nó cũng chỉ là một cái tên mà thôi.

Nhưng nơi này lại là đại bản doanh của hội Hải Đường Huỳnh Độ.

Và chuyện sửa đổi tên của khu phố, chỉ là một loại thủ đoạn nhỏ để thể hiện thế lực bang hội mà thôi.

Nhưng đúng là chuyện này mang đến hiệu quả không tồi.

Nó khiến cho nhân viên tầng dưới cùng của bang hội, có được một loại tâm lý tự tin và lực lượng ngưng tụ mạnh mẽ với bang hội.

Lúc này đây, ở xung quanh một đồng kiến trúc cao chót vót nằm ngay trung tâm khu phố, có từng bóng người nhanh chóng xuyên qua dòng người đi lại đông đúc trên đường, rồi vội vàng đi tới, ẩn nấp trong bóng tối ngay sát bên tòa cao ốc phụ cận...

Hết thảy đều được bảo vệ nghiêm ngặt.

Rất nhanh sau đó, trong một gian phòng hội nghị nằm phía trên mảnh sương mù một mực bao trùm phần bên dưới của tòa nhà cao tầng kia, dần dần có người xuyên qua từ vách tường, bước ra bên ngoài, lần lượt tìm chỗ ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn được đặt ở trung tâm.

Bọn họ chính là người quản lý của hội Hải Đường Huỳnh Độ.

Sáu chỗ ngồi nhanh chóng đầy đủ.

“Nghe nói tập đoàn Minh Đăng đã xảy ra chuyện?”

“Khẩn cấp như vậy? Hẳn không phải chuyện nhỏ. Tôi nhớ lúc trước tập đoàn Minh Đăng có hợp tác với hội Truy Quang, hiện tại bọn họ xảy ra chuyện không may, chẳng lẽ do hội Truy Quang bên kia tới gây phiền toái?”

Sáu người ngồi trên sáu chiếc ghế, có già có trẻ, khí chất đều có chút thần bí và tà mị.

Chương 514. Thật Là Đáng Thương...

“Đúng vậy, tập đoàn Minh Đăng bên kia truyền đến tin tức, nói có người lên vào tổng bộ của bọn họ, tất cả lãnh đạo cao tầng của bọn họ đều bị nhốt trong phòng hội nghị. Không cần phải nghĩ nhiều, chỉ trăm khư giả hình thái thứ hai, mới có thể làm được loại chuyện này. Và nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là hội Truy Quang bên kia tự mình tới cửa tìm bọn họ tính sổ rồi.” Thủ lĩnh hội Hải Đường Huỳnh Độ ngồi ở phía trên, lạnh nhạt nói.

Tuy khuôn mặt lãnh khốc của gã vẫn mang theo dáng vẻ của một chàng thanh niên, nhưng đôi mắt rất sắc, có một loại sát

khí trầm ổn.

“Thật đáng thương. Không biết những con cừu béo kia đã chết chưa? Thật khiến người ta ưu thương mà.” Một lão giả khác với đôi mắt buồn bã, vẻ mặt u sầu, tựa như vô cùng thương cảm vì tình cảnh mà đám cao tăng của tập đoàn Minh Đăng đang gặp phải.

Thủ lĩnh lạnh lùng nói: “Còn chưa chết, chỉ là rất nhanh sẽ chết thôi.”

“Ồ, vậy thật sự là đáng thương, chưa chết nhưng lại phải chịu đựng nỗi sợ hãi của cái chết, thực sự là làm người ta ưu thương mà...” Lão giả thở dài, mang vẻ mặt từ bi và thương cảm.

“Hiện tại tập đoàn Minh Đăng là chó của chúng ta, đánh chó phải ngó mặt chủ, hội Truy Quang dám trực tiếp tìm tới tận cửa, có phải là quá kiêu ngạo rồi không? Chẳng lẽ bọn họ cố ý làm vậy cho chúng ta xem sao?” Một thanh niên khác dò hỏi.

“Đương nhiên là vậy rồi.” Một người trung niên râu ria xồm xoàm, với vẻ mặt ngại ngùng xấu hổ, cử chỉ như con gái, lập tức che miệng cười khẽ, nói: “Ba ba nói, nếu chúng ta cứ mặc kệ, là đang cố vũ cho uy thế của hội Truy Quang đó, trong khi tình cảnh hiện tại của bọn họ cũng không tốt lắm đâu.”

“Hội Truy Quang đã tổn thất 6 vị thống lĩnh. Tin tức này vốn không thể che giấu được, nhân chứng quá nhiều, nghe nói là cao tăng loạn chiến, hiện tại chỉ còn lại 3 vị thống lĩnh, cộng thêm Mộc Vương kia, là 4 người.”

Một thanh niên khác, thoát nhìn tương đối bình thường, lặng lẽ nói: “Mộc Vương kia rất có khả năng là hình thái thứ hai đỉnh phong, nắm giữ trạng thái khư lực cực hạn, không dễ đối phó, cũng may tính cách của người này khá trầm ổn, không dễ ra tay và lộ diện, dù lần này bên kia muốn hành động mang đến tác dụng uy hiếp, cũng chỉ có thể điều động ba vị thống lĩnh còn lại, nhưng chỉ dựa vào đó mà muốn giật đồ ăn từ miệng chúng ta, đã hỏi qua chúng ta chưa?”

“Tình huống hiện tại bên Minh Đăng không rõ ràng, nhưng mặc kệ như thế nào, tập đoàn Minh Đăng vừa hợp tác cùng

chúng ta, cao tăng của bọn họ liền bị người ta tiêu diệt, sau này mặt mũi của chúng ta biết để vào đâu?”

Thanh niên mới đặt câu hỏi lúc trước, nhanh chóng đứng dậy nói: “Để tôi đi giải quyết chuyện này đi.”

“Một mình anh không đủ.” Thủ lĩnh Hải Đường lạnh lùng nói: “Năm người các anh cùng đi đi, nếu thấy Mộc Vương, lập tức thông báo cho tôi biết, còn nếu Mộc vương không có mặt... Vậy hãy để hội Truy Quang bên kia hiểu rõ hơn một chút, đến tốt cùng khu Dạ Oanh là địa bàn của ai.”

“Thật đáng thương, hẳn là lần này hội Truy Quang lại tổn thất thống lĩnh rồi, Mộc Vương sẽ khổ sở lắm đây...” Lão giả có vẻ mặt từ bi kia thở dài, rồi từ tốn đứng dậy.

Người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm cười hì hì, vỗ tay nói: “Thật thú vị, lại có chuyện vui rồi.”

...

...

Trong phòng hội nghị của tập đoàn Minh Đăng.

Đám người Ngụy Thế Minh đứng dựa vào tường, như một đám đà điểu chen chúc vào nhau, không một ai dám thở mạnh, sắc mặt cả đám đều khẩn trương nhìn thanh niên đang thân nhiên ngồi phía trước.

Trong giây phút này, sự sống chết của họ đều nằm gọn trong một ý niệm của đối phương.

Bọn họ chỉ cầu nguyện, đám tiếp viện của hội Hải Đường Huynh Đệ có thể mau chóng đến đây càng sớm càng tốt, bọn họ không muốn những người kia đến đây chỉ để nhặt xác mình đâu.

“Vẫn chưa suy nghĩ kỹ sao?” Hứa Thâm nhìn Ngụy Thế Minh, thở dài: “Xem ra anh vẫn chưa đủ thông minh. Ừm nếu chưa từ bỏ ý định, vậy cứ từ từ mà chờ đi.”

Sắc mặt Ngụy Thế Minh trở nên cực kỳ khó coi, suy nghĩ trong đầu điên cuồng chuyển động, ông ấy không thể đáp ứng Hứa Thâm, nếu không chờ hội Hải Đường Huynh Đệ tới, lại đuổi Hứa Thâm đi... ông ấy nên đối mặt với hội Hải Đường Huynh Đệ như thế nào đây?

Ở bất cứ chỗ nào, cở đầu tường cũng không được người ta yêu mến.

Phòng hội nghị vô cùng yên tĩnh, nhóm trăm khur giả ở ngoài cửa đã xuyên qua thiết bị phá khur, tiến vào trong phòng hội nghị, sau đó lặng lẽ canh giữ trước mặt Ngụy Thế Minh và các vị cao tầng khác, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng khẩn trương, không một ai dám hành động lỗ mãng.

Bọn họ đều hiểu dù nhóm người bên mình đã tản ra bao vây người trẻ tuổi trước mắt, nhưng đối phương lại là tồn tại hình thái thứ hai.

Chỉ những trăm khur giả mới hiểu, tồn tại hình thái thứ hai đáng sợ đến mức nào.

Và khẳng định một điều rằng, người này không phải đối tượng mà trăm khur giả giai đoạn đầu như bọn họ có thể đối phó được.

Hứa Thâm cũng không sốt ruột, hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“Có thứ gì đó đang tới nha.” Bỗng nhiên, Mai Phù đang ngồi bên cạnh Hứa Thâm, chợt quay đầu nhìn thoáng qua đằng sau, tiếp đó lại quay đầu, khe khẽ nói với Hứa Thâm.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, là hội Hải Đường Huynh Đệ sao?

Nhưng trước khi tới đây, hắn đã xem qua vị trí của tổng bộ của tập đoàn Minh Đăng và hội Hải Đường Huynh Đệ, hai bên cách nhau một đoạn đường khá xa, dù đám người đối phương chạy đến nơi này với tốc độ cao nhất cũng không nhanh được như vậy chứ?

Bởi vì lúc này đã sớm hơn dự đoán của hắn ít nhất là ba hoặc năm phút rồi.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, đồng thời mở ra Khur Nhãn, nhìn xuyên thấu vách tường, rồi ngay sau đó, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Mà lúc này ở trong phòng hội nghị, ánh mắt của đám cao tầng tập đoàn Minh Đăng vốn đang thời thời khắc khắc đều rơi trên người Hứa Thâm, cũng nhìn thấy sắc mặt của hắn nhanh chóng biến đổi.

Đầu tiên, tất cả bọn họ đều ngẩn ra, nhưng ngay tiếp theo trong lòng trào dâng sung sướng, thậm chí trong mắt cũng không nhìn nổi lập tức ánh lên vui mừng.

Là đội tiếp viện của hội Hải Đường Huỳnh Đệ tới rồi sao?

Lúc trước, bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm tự phụ như vậy, cả đám còn tưởng rằng hắn có thủ đoạn nào khác, hoặc còn một vài vị thống lĩnh nào khác của hội Truy Quang cũng có mặt ở nơi này, không nghĩ tới hết thảy đều là giả vờ. Hội Hải Đường Huỳnh Đệ bên kia vừa tới, hắn đã chốt dạ rồi.

Đáng đời!

Chương 515. Vào Bụng Tôi Sẽ Biết!

Trong lúc mọi người còn đang vui mừng cười nhạo trong lòng, đột nhiên Hứa Thâm đứng dậy, kéo áo khoác bên ngoài xuống, để lộ ra trang phục tác chiến bên trong.

Sắc mặt hắn rất khó coi, ánh mắt chăm chăm nhìn vào không gian phía trước.

Lúc này, ngay khoảng trống trước mặt bọn họ, đang nhanh chóng hiện lên một bóng dáng. Bóng dáng chạy băng băng tới kia không phải là con người, mà là một con đại khur!

Hơn nữa, nó chính là con khur hắn vừa gặp được cách đây không lâu.

Cũng là con khur hắn đã phát hiện ra trong ca trực ban canh gác đầu tiên với thân phận thân vệ của mình.

Lúc ấy, nó bị bọn họ hợp lực đánh chạy mất, không nghĩ tới lại xuất hiện ở nơi này!

“Ở nơi này vẫn có thể nhìn thấy tôi, quả nhiên cậu có vấn đề...”

Con khur có thân hình giống như con rắn kia, đang nhanh chóng vặn vẹo trườn đến, bảy tám cánh tay tinh tế trắng nõn phụ trợ cho quá trình bò sát trên mặt đất, khiến tốc độ của nó càng nhanh hơn bình thường. Đôi mắt hẹp dài trên khuôn mặt hình trái xoan kia, khẽ nheo lại, khiến cho mắt đã nhỏ, lại càng nhỏ hơn, đồng thời cũng lộ ra một tia quang mang nguy hiểm.

Nó cố ý tìm tới hần?

Chẳng lẽ... ngay từ lúc ấy, hần đã bị nó theo dõi rồi sao?

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên vô cùng khó coi.

Lúc trước, sau khi đội ngũ bọn họ đánh cho con khur này phải bỏ chạy, nó đã nhìn thoáng qua hần một cái, ánh mắt đầy phần hận, không nghĩ tới hận ý kia còn kéo dài đến tận bây giờ.

Nhưng hiện tại không giống như lúc trước. Lúc trước, hần còn có các đồng đội thân vệ ở bên cạnh, mọi người cùng hợp lực mới có thể đánh đuổi nó đi, nhưng hiện tại, ở nơi này chỉ có duy nhất một mình hần thôi.

Ngay cả khur cũng biết bắt kẻ lạc đàn sao?

“Hôm nay không có ai tới giúp cậu đâu nha.” Bóng dáng của con đại khur kia đã đi tới phía trước tòa cao ốc. Các vách tường phía đối diện tựa như ảo ảnh, không thể gây ra một chút trở ngại nào cho nó, con đại khur nọ lập tức uốn éo thân hình bò sát đến, rồi nâng cao nửa phần trên của cơ thể lên.

Ngay trong khoảnh khắc đối diện với ánh mắt của Hứa Thâm, nó đã biết Hứa Thâm có thể nhìn thấy mình, bởi vậy cũng không tiếp tục nguy trang thêm nữa.

Mà ngay khi cơ thể cô ta xuất hiện tại phòng hội nghị, trong phút chốc, những trăm khur giả giai đoạn đầu liền trở nên cảnh giác. Rất nhanh, sắc mặt tất cả bọn họ đều thay đổi, và gần như ngay lập tức, tóc gáy cả đám dựng đứng lên, trong mắt bọn họ vừa xuất hiện một màn khiến toàn thân rơi vào hoảng sợ.

Khur, còn là một con khur mà trước đây bọn họ chưa từng được nhìn thấy, đại khur!

Hai chân của một số trăm khur giả giai đoạn đầu nhanh chóng trở nên run rẩy.

Mà Ngụy Thế Minh và đám cao tầng phú hào khác vừa nhìn thấy con khur thú đột nhiên xuất hiện, niềm vui mới nhen nhóm trong lòng cũng lập tức biến mất.

Cả đám như thể mấy con vịt bị bóp chặt cổ họng, trực tiếp rơi vào trạng thái hít thở không thông, ngơ ngác ngác nhìn con ác thú trước mắt.

Thân hình con khur kia khẽ nhúc nhích, được bảy, tám cánh tay trắng nõn tinh tế trên người nâng lên. Loại hình dáng khủng bố này, đã vượt ra ngoài trí tưởng tượng của bọn họ.

Đại não của một số người nhanh chóng bị xáo trộn, rơi vào trống rỗng.

Còn những người khác, đều mở to hai mắt nhìn tới, là sợ quá không nhắm nổi hai mắt, rồi rất nhanh giữa hai cẳng chân run rẩy, đã chảy xuống một dòng nước tiểu.

Quái vật!

Trên thực tế, bọn họ có nghe nói tới sự tồn tại của “Kur”, cũng từng nhìn thấy một vài con khur cấp thấp. Chúng có dáng vẻ như ma quỷ, thoáng mang theo một chút dữ tợn và âm u, nhưng so với quái vật khổng lồ trước mắt, tuyệt đối là tiểu vu kiến đại vu.

Chẳng lẽ là thủ đoạn của hội Hải Đường Huỳnh Đệ sao?

Thậm chí một số người còn hoài nghi như vậy, có vẻ như nỗi hoảng sợ trong tim đã đạt tới đỉnh điểm khiến cho con người ta cố gắng nặn ra một tia hy vọng, để chống đỡ cho bản thân không sụp đổ...

Coi như chỗ bám víu cuối cùng đi!

Lúc này, nhóm trăm khur giả giai đoạn đầu đã trốn vào tầng nông trong Kur giới từ trước, cũng run run chậm rãi lùi về phía sau, tại khoảnh khắc nước sôi lửa bỏng này, bọn họ cũng không còn tâm trí nào mà quan tâm tới Ngụy Thế Minh và nhóm cao tầng khác nữa.

Tiền tài có quan trọng đến đâu, cũng không quan trọng bằng sinh mệnh.

Người ở phía xa thì lặng lẽ rút lui, còn người ở gần, muốn trốn lại không dám trốn, sợ bàn chân của mình vừa khẽ lay động, sẽ làm kinh động đến con đại khur trước mắt.

Loại cảm giác sợ hãi khi gần gũi cùng mãnh hổ này, làm cho cả người bọn họ cứng nhắc.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, nói: “Cô theo dõi tôi?”

Đại khư híp mắt cười hì hì nói: “Đúng vậy, lần trước cậu làm hỏng chuyện tốt của tôi, làm tôi đói bụng mất vài ngày, nên hôm nay cậu phải ngoan ngoãn lấp đầy cái bụng trống của tôi đi.”

“Cô theo dõi tôi bằng cách nào? Là mùi sao?”

“Chờ cậu chui vào trong bụng tôi, sẽ biết.” Hiền nhiên con khư này không có thói quen nhiều lời vô nghĩa như nhân loại, nó đột nhiên bật cười rồi nhảy lên, xông về phía Hứa Thâm.

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, liền trồn vào trong Khư giới.

Mà cùng thời khắc đó, con khư nọ cũng hoán đổi thân thể, nhanh chóng trồn vào trong Khư giới.

Ngay tức khắc, cả hai người bọn họ cùng biến mất ngay dưới mí mắt của tất cả mọi người trong phòng họp.

Quá trình hoán đổi vào Khư giới không hề làm ảnh hưởng đến hành động của con khư kia, thậm chí thân thể nó còn chẳng ngưng trệ lại một chút nào.

Ngay lúc này, tầng vẩy trên cằm con khư ấy chợt nứt ra, để lộ một cái miệng quái dị dựng thẳng đứng, dài một mét, mang theo những chiếc răng nanh sắc nhọn, từ bên trong ra ngoài.

Cùng với động tác há miệng, thứ mùi tanh hôi nhanh chóng ập đến.

Đáp lại hành động của con khư kia, toàn thân Hứa Thâm lập tức phun ra khư lực.

Vào giờ khắc này, chạy trồn hoàn toàn không có ý nghĩa.

Phải biết rằng, thân pháp vốn không phải là thứ Hứa Thâm am hiểu, kể cả hắn muốn chạy, cũng không thể thoát nổi tốc độ của con khư kia.

Chỉ có thể lấy công làm thủ.

Tăng!

Trong nháy mắt, hắn liền rút kiếm ra. Ngay tại khoảnh khắc thanh kiếm rời khỏi vỏ, khư lực toàn thân Hứa Thâm sôi trào, ngưng kết vào một điểm.

Trảm!

Trảm!

Hắn chém ra hai lần liên tiếp. Ngày thường, kiếm ảnh vẫn được thiên chuy bách luyện, lập tức phát huy tác dụng tại thời khắc sinh tử.

Chỉ trong phút chốc, bóng kiếm chập vào làm một.

Kiểm trảm, trọng ảnh!

Chương 516. Lực Lượng Của Đại Khư!

“Phanh” một tiếng, ngay khoảnh khắc mũi kiếm vung ra, dường như trong không khí xuất hiện lưỡi dao sắc bén cùng các vật thể vô hình, chúng trực tiếp bị kiếm phong chặt đứt, nhưng cũng trên một mức độ nhất định nào đó, những vật cản trở kia đã làm suy yếu uy lực của một kiếm này.

Tới cuối cùng, khi kiếm phong chém vào cái miệng kỳ quái của con khư kia, chỉ gây ra một vết thương sâu tầm hai ngón tay, máu tươi văng ra tung tóe.

Mà so với thể tích của con khư kia, độ sâu của miệng vết thương ấy chỉ như một vết trầy xước trên cơ thể con voi thôi.

Ngay sau đó, thân thể Hứa Thâm đã bị con khư nọ thừa cơ nhào tới áp chế.

Sưu!

Đột nhiên, thân thể Hứa Thâm dịch chuyển sang ngang, hắn dùng một tư thế quỷ dị tránh thoát, hết như một con rôi gỗ.

Đòn đánh sâu của khư thất bại, nó lập tức xoay người nhìn về phía Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên cực kỳ khó coi.

Tình thế hiện giờ, chẳng những trăm kích trọng ảnh đã được hắn dày công mài giũa rèn luyện kia, không mang đến hiệu quả như kỳ vọng trong lần giao phong đầu tiên, mà đòn công kích vừa nãy của con khư nọ còn quá mức hung hiểm, nếu không phải hắn dùng lĩnh vực sợi khư kéo thân thể của chính

mình ra, một khi thật sự bị đối phương áp chế, chắc chắn tiếp theo bản thân sẽ bị găm nhăm cắn nuốt sạch sành sanh.

Đây là lực lượng của đại khư.

Chỉ cần đối mặt, liền có thể giết chết đại bộ phận trăm khư giả hình thái thứ hai!

Ngay cả khi con khư này không phải cấp A, cũng vô hạn tiếp cận cấp A rồi.

“Cậu vẫn còn giữ sức sao?” Con khư kia khẽ nheo mắt lại, dường như trên gương mặt xinh đẹp nọ vừa lộ ra ý cười, nhưng cái miệng kỳ lạ nứt ra trên cằm lại mang tới cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

Hứa Thâm không nói gì, chỉ liên tiếp thúc giục khư lực, điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị một lần nữa đối phó với đợt công kích tiếp theo của cô ta.

Dưới ảnh hưởng của năng lực vừa được phát động, Hứa Thâm nhìn thấy bên dưới cái miệng kỳ lạ của con khư này, có một vòng xoáy màu đen.

Nơi đó chính là nhược điểm.

Chẳng qua lúc trước khi bọn họ đánh đuổi con khư này đi, lại không thể phát hiện ra năng lực của nó là gì.

Dường như nó có thể điều động một loại lực lượng nào đó mà mắt thường không thể nhìn thấy. Hắn dám khẳng định không phải là gió, vì đúng là gió không thể nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Hứa Thâm chậm rãi hít sâu một hơi, theo quá trình khư lực phun ra, khư binh cũng nhanh chóng xuất hiện trên người hắn.

Mặt nạ Quỷ Nguyệt, găng tay huyết sắc.

Khi mặt nạ Quỷ Nguyệt xuất hiện, Hứa Thâm lập tức nhìn thấy, trong không khí có thêm một chút dấu vết mờ hồ.

Có vẻ giống một chuỗi xiềng xích trong suốt.

Lực lượng vô hình kia là xiềng xích sao?

Con khư nọ cười khẽ một tiếng, rồi không một tiếng động đã nhào về phía Hứa Thâm.

Lần này, Hứa Thâm đã nhìn thấy rõ ràng, trong không khí xung quanh có rất nhiều xiềng xích trong suốt, theo động tác của con khur, chúng nó cũng nhanh chóng tụ tập lại bên người hắn.

Và gần như ngay lập tức, lĩnh vực sợi khur vẫn được hắn phóng thích ra xung quanh, đã va chạm vào những chuỗi xiềng xích kia, đôi bên công kích lẫn nhau, nhưng rất nhanh sau đó, lĩnh vực sợi khur của Hứa Thâm đã rơi xuống thế hạ phong.

Xét về cường độ khur lực, hắn còn không bằng con khur này.

Chẳng bao lâu sau, từng chuỗi xiềng xích đã phá tan lĩnh vực sợi khur ngăn cản để lao tới quần quanh trên cánh tay hắn. Chúng nó uốn lượn như những con rắn độc, dùng vũ lực cường ép cánh tay Hứa Thâm.

Cái miệng kỳ quái bên kia cũng chớp lấy thời cơ, để cấp tốc lại gần, đồng tử trong hốc mắt Hứa Thâm co rút lại, không chút do dự, phát động Khur Nhãn Trí Huyền trên mặt nạ.

Thân thể đại khur bỗng dừng lại, tựa như vừa trúng phải một đòn công kích bất ngờ, nhưng không đến một giây sau, nó đã thoát ra.

Và có vẻ như lúc này, nó đã bị chọc giận, vừa thoát ra đã gầm nhẹ vọt về phía Hứa Thâm, cái đuôi quăng xuống mặt đất, quật ra một rãnh sâu.

Hứa Thâm muốn vung kiếm, nhưng cánh tay đang bị cường chế, tựa như đang trong tư thế kéo co, căn bản không thể chém ra được.

“Mau dứt cho ta!” Hắn điên tiết rống giận, trên chiếc găng tay huyết sắc sinh ra từng xúc tu thật nhỏ, cắm rễ trong cánh tay hắn, máu tươi toàn thân nhanh chóng bị rút ra, mà cùng lúc đó, lực lượng mạnh mẽ do bao tay truyền lại đã giúp Hứa Thâm giãy thoát khỏi xiềng xích.

Hắn hung hăng chém một kiếm tới.

“Phanh”.

Hứa Thâm bị lực trùng kích đánh bay ra ngoài.

Mà thân thể con khur kia cũng bị kiếm phong chém trúng, lập tức khựng lại, trên cái miệng kỳ quái nọ xuất hiện một đường

máu.

Đại khur bị thương kéo theo cơn điên, hung mãnh như dã thú, không ngừng xông về phía Hứa Thâm, mắt thấy cái miệng đầm máu kia đã vọt tới gần hăn, đôi bên chỉ cách nhau trong gang tấc.

Đột nhiên, thân thể Hứa Thâm lập tức nhảy lên, tránh được đợt tấn công này.

Và tư thế nhảy lên của hăn cũng thực kỳ lạ, không có bất cứ bước chạy đà nào, cơ thể bị đẩy ngang về phía trước, giống như... Được cái gì đó xách lên vậy.

Thân thể đại khur gấp gáp phanh lại, nó xoay người nhìn tới, đôi mắt hẹp dài cong lên, cười hì hì nói: “Đây chính là điểm kỳ quái trên người cậu sao? Quả nhiên rất thú vị.”

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên non nớt và trong suốt, trên mặt hăn có chút ngượng ngùng, giống như một đứa trẻ vừa thất bại trong kỳ thi, áy náy cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, lại để cho ma ma phải ra ngoài giúp đỡ.”

“Đứa nhỏ này, đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy.” Giọng nói dịu dàng từ vang lên sau lưng Hứa Thâm, người phụ nữ nọ nhẹ giọng nói: “Con có thể, hãy tin tưởng vào chính mình, ma ma đến bắt cô ta giúp con.”

Nhận được lời nói khích lệ, biểu cảm ngượng ngùng trên mặt Hứa Thâm thoáng thu liễm lại. Hăn khẽ gật đầu rồi một lần nữa nắm chặt kiếm phong.

Dù lúc này nhìn qua gương mặt hăn vẫn có chút non nớt, nhưng tia kiên định trong mắt lại không hề dao động.

“Nhìn cho kỹ, nên dùng sợi khur như thế này...” Giọng nói của “Ma ma” truyền đến.

Trong phút chốc, Hứa Thâm đã nhìn thấy vô số sợi khur bắn ra, tơ nhiệm trắng như tuyết, đan kết vào nhau tựa một chiếc võng, nhanh chóng bao phủ xung quanh con đại khur kia.

Chương 517. Một Mình Chém Giết Đại Khur!

Xiềng xích bên ngoài thân thể đại khư lập tức cong lên, muốn ngăn cản tơ nhện, nhưng tơ nhện lại đột nhiên phân chia, hóa thành mỏng manh như sợi tóc, cắm rễ xuống lớp bùn đất dưới chân cô ta, sau đó chúng tiếp tục phân chia, rất nhanh lại không ngừng quấn quanh sinh trưởng.

Sợi khư như dây leo!

Cảnh tượng này, giống hệt với hoàn cảnh Trầm Văn Tình phóng thích năng lực, khống chế Khư Thụ quấn quanh đại khư vừa diễn ra chừng vài ngày trước.

Mà lúc này, trong sợi khư của Hứa Thâm, lại có nhiều hơn một chút bóng người.

Thân thể đại khư bị trói buộc, sắc mặt nó biến thành phần nộ, hiển nhiên bản thân đã sơ suất, không nghĩ tới Hứa Thâm lại thật sự có thể vây khốn mình!

“Khốn nạn, nếu còn tiếp tục như vậy cậu sẽ tiêu hao hết lực lượng mà chết!” Cô ta phần nộ thét chói tai.

“Đi thôi con trai.” Giọng nói của “Ma ma” vẫn cực kỳ dịu dàng như cũ, nhưng có thể nhận thấy một tia mệt mỏi khó nén trong ngữ điệu của bà.

Hứa Thâm hít một hơi thật sâu, hấn tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi mà “Ma ma” đã tranh thủ cho mình.

Đột nhiên hấn lao ra. truyện được dịch bởi Phước Mạnh
:zAL0: □□□□ **730 588**

Hết thấy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Một giây trước, Hứa Thâm bạo phát lao tới, một giây sau, kiếm phong trên tay hấn lại một lần nữa chém ra.

Chém xuống, trọng ảnh!

Xiềng xích ào ào thổi quét tới, muốn ngăn cản công kích này, nhưng bị sợi khư lôi kéo, không thể thoát ra.

Ngay trong nháy mắt ngắn ngủi này, kiếm phong đột ngột hạ xuống.

“Phốc” một tiếng, máu tươi bắn tung tóe, tãng vấy trên người đại khư bị xé rách, vòng xoáy màu đen dưới cái miệng kỳ quái nộ bị phá tan, để lộ ra cơ quan nội tạng và máu thịt bên trong.

Máu đen phun tung tóe lên người Hứa Thâm, xối hấn trở thành huyết nhân màu đen.

Thân thể đại khư giãy giụa kịch liệt, chuỗi sợi khư đang trói buộc bên ngoài không chịu nổi áp lực, run rẩy vài cái lập tức nứt ra, văng tung tóe khắp nơi.

Mà Hứa Thâm lại bắt được miệng vết thương, ánh mắt chuyển thành điên cuồng.

Chém! Chém! Chém!

Từng đạo kiếm quang chém xuống, liên tiếp không ngừng chém thẳng vào miệng vết thương.

Thanh kiếm trong tay hấn như con dao mổ sắc nhọn trong tay một tên đồ tể, miệng vết thương bị xé rách càng lúc càng lớn, máu đen văng lên găng tay, liền bị găng tay huyết sắc hấp thu, mang đến lực lượng tăng phúc càng mạnh.

“Phốc” một tiếng, kiếm phong theo phần cổ, đâm xuyên qua hộp sọ của đại khư, rách một đường từ vầng trán đến đôi mắt hẹp dài kia.

Hai mắt con khư nộ đột ngột tròn to, để lộ ra con ngươi trong suốt, từ đáy mắt nó tràn ngập kinh ngạc, tựa như đến tận lúc chết vẫn không thể tin được...

Nhưng rất nhanh, ánh mắt nó đã trở nên mờ mịt, cái miệng thì thảo lảm bảm: “Nơi này là... đâu?”

Nói xong, ánh mắt liền ảm đạm xuống.

Hứa Thâm rút kiếm trở về, ánh mắt lại trở nên thâm trầm, sắc bén, chút non nớt và trong suốt vẫn tồn tại trong đáy mắt đều biến mất, toàn bộ lại biến thành một mảnh u tối không thể phản quang.

Hấn nắm chặt thân thể đại khư, trong mũi ngửi thấy hương vị quen thuộc, lập tức quay đầu lại nói: “Ma ma, ma ma cũng đến ăn...”

Nhưng khi hấn nhìn sang, nào còn thấy “Ma ma” đâu nữa.

Hấn có chút giật mình, cả người lập tức rơi vào trong im lặng, không còn lên tiếng nữa.

Đôi mắt hắn nhìn qua thanh kiếm Trảm Khư đã không còn nguyên vẹn trong tay, ngập ngừng một hồi, cuối cùng dứt khoát xé rách thân hình đại khư, bắt đầu gặm ăn.

Hứa Thâm nhìn thấy có một chuỗi xiềng xích cắm rễ ở bên trong nội tạng khư thú, có vẻ như nơi này chính là đầu nguồn của những chuỗi xiềng xích trong suốt kia.

Theo quá trình gặm nuốt, bên ngoài chuỗi xiềng xích giống như xúc tu kia thoáng trở nên run rẩy.

Nó không còn sắc bén như trước nữa, mà thay vào đó, bỗng trở nên cực kỳ mềm mại, giống như sợi mì, còn mang tới cảm giác vô cùng tươi ngon.

Hứa Thâm cảm thấy kỳ quái, đầu lưỡi khê vươn ra, dễ dàng cuốn chuỗi xiềng xích nọ vào trong miệng.

Theo quá trình nội tạng bên trong cơ thể đại khư bị xé rách, thì thoảng thân thể nó lại run lên hai cái, giống như vẫn còn sống, kỳ thực đây chỉ là một chút lắc lư do thân thể nó bị lay động mà thôi.

Ở cách đó không xa, đám người đi theo đã có mặt bên trong Khư giới, song phương chỉ cách nhau chừng trăm mét.

Mười con mắt đều nhìn chăm chăm vào cảnh này, trên mặt khó nén được rung động.

Bọn họ vốn là hình thái thứ hai của hội Hải Đường Huỳnh Đệ, vừa đuổi tới nơi này, vốn định lặng lẽ tiếp cận, xử lý, hoặc bắt giữ người của hội Truy Quang, sau đó tìm tới hội bọn họ, bàn điều kiện, ai ngờ lại được chứng kiến một hoàn cảnh khủng bố kinh người.

Một mình chém giết đại khư!

Con khư này cả người tràn đầy khư lực, dù không phải cấp A, ít nhất cũng là cấp B đỉnh cao!

Nếu không phải bọn họ đã từng gặp Mộc Vương, khẳng định là lúc này cả đám đã cho rằng, người trước mắt chính là trảm khư giả hình thái thứ hai cực hạn Mộc Vương kia.

“Hắn đang ăn khư...” Năm người đều cảm thấy trong cơ thể dâng lên một đợt hàn ý.

Không phải bọn họ chưa từng gặp được kẻ hung tàn, nhưng hung tàn đến trình độ trước mắt lại cực kỳ hiếm thấy, ngay cả đại khur cũng xem như đồ ăn mà gặm?

“Ai?” Bỗng nhiên, Hứa Thâm đang mải mê gặm nuốt dưới kia, phát hiện ra điều gì, hần lập tức ngừng đầu lên.

Khuôn mặt của hần dính đầy máu tươi màu đen, trông cực kỳ dữ tợn.

Tuy lúc này, mặt nạ Quỷ Nguyệt đã biến mất, nhưng máu tươi dính đầy trên mặt, lại tương tự như một lớp mặt nạ thứ hai.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã phát hiện ra năm người đang ẩn nấp cách nơi này chừng trăm mét.

Năm người bên kia vừa thấy Hứa Thâm đưa mắt nhìn sang, trong lòng thoáng run rẩy một hồi.

Đôi bên im lặng giằng co chừng vài giây, rốt cục bọn họ vẫn chậm rãi đi ra.

“Hội Hải Đường Huynh Đệ?” Hứa Thâm lau vết máu trên mặt, không tiếp tục ăn nữa, mà vỗ vỗ tay, ung dung xoay người ngồi lên thi thể con đại khur kia.

“Hội Truy Quang?” Có vẻ như vị thủ lĩnh nắm giữ quyền lãnh đạo trong năm người kia là một thanh niên. Đối phương vẫn giữ nguyên khuôn mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại cực kỳ ngưng trọng.

Trước khi tới đây, trong lòng bọn họ tràn đầy tự tin, nhưng tới hiện giờ khi chân chính chạm mặt với đối phương, cả đám mới vỡ lẽ ra rằng, những gì bọn họ phán đoán về hội Truy Quang, đã xuất hiện sai lầm nghiêm trọng.

“Năm người?” Hứa Thâm nhìn lướt qua nhân số của bọn họ, vẻ mặt khá thản nhiên.

Tuy năm người đang lơ đãng mà đứng phân tán ra, bao vây xung quanh hần, nhưng trên mặt hần không lộ ra một chút khẩn trương nào.

Chương 518. Vận Khí Của Tôi Rất Tốt!

“Chỉ có mình anh?” Thanh niên kia chăm chú nhìn Hứa Thâm.

“Đến xử lý chút việc nhỏ mà thôi, một mình tôi là đủ rồi.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Giọng điệu thật ngông cuồng!

Nếu là lúc trước, có thể đám người bọn họ sẽ cảm thấy tức cười, nhưng hiện giờ không một ai cảm thấy Hứa Thâm tự đại, ngược có trong lòng còn dâng lên một loại áp lực nặng nề.

“Vận khí của anh không tốt lắm.” Thanh niên nhẹ giọng nói: “Biết chúng tôi tới đây, còn gặp phải đại khur tập kích, tuy anh đã giải quyết nó rồi, nhưng hẳn là bản thân cũng tiêu hao không ít khí lực nhỉ?”

“Không, vận khí của tôi rất tốt.” Hứa Thâm nói: “Đúng lúc đói bụng, liền có bữa tiệc lớn đưa đến trước mặt, về phần tiêu hao... Cơm nước xong hẳn là nên hoạt động một chút, mới là tiêu hao.”

“Hội Truy Quang các người đã tổn thất 6 vị thống lĩnh, anh còn có dũng khí đến tranh giành với chúng tôi sao?” Thanh niên chậm rãi nói: “Đừng quên nơi này là khu Dạ Oanh, là địa bàn của chúng tôi.”

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn gã: “Vậy cậu có biết 6 vị thống lĩnh kia bị tổn thất kia như thế nào không?”

Mấy người phía đối diện giật mình, cao tăng tranh đấu, tranh chấp nội bộ, là kết quả mà bọn họ điều tra được, nhưng nhìn ánh mắt của Hứa Thâm, trong nháy mắt bọn họ liền hiểu ra, rồi cùng lúc đó, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không rét mà run.

“Giống như khung cảnh từng thấy này, chỉ là lúc đó nhân số nhiều hơn một chút.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Lời này giống búa tạ gõ mạnh vào trong lòng của năm người phía đối diện.

Hóa ra ... một mình Hứa Thâm đã giải quyết toàn bộ những người kia?

Nếu không phải bọn họ đã tận mắt nhìn thấy thì thể đại khur dưới móng Hứa Thâm, cả đám người kia còn có thể cho rằng đối phương đang khoác lác cậy mạnh, nhưng lúc này, mùi máu tươi gay mũi vẫn còn quanh quẩn tràn ngập ngay chớp mũi

mọi người, gần như đã vô tình gia tăng tính thuyết phục cho câu nói này.

“Chờ chút đã, cậu là... Vị thân vệ mới tuyển của Nghĩ Hậu?”
Bỗng nhiên, một người đàn ông râu ria xồm xoàm trong đám người nhận ra dáng vẻ của Hứa Thâm.

Vừa vắn bóng đêm tối tăm, lại thêm khuôn mặt Hứa Thâm dính đầy máu tươi, mới khiến gã không nhận ra, nhưng sau khi cẩn thận quan sát, đúng là người nọ đã dần dần nhìn ra diện mạo chân thật của hắn rồi.

“Ừm? Anh nhận ra tôi?” Hứa Thâm nhìn về phía gã.

Những người khác nghe thấy câu nói của người đàn ông râu ria nọ, đều ngẩn ra, sau đó sắc mặt đồng loạt biến đổi.

“Tôi từng thấy ảnh chụp của cậu, lúc trước bang hội chúng tôi còn phái người mời cậu tới uống trà, có lẽ do người phía dưới làm việc không chu toàn, cho nên cậu không nhận được lời mời?” Người đàn ông râu rậm hỏi, âm thanh trầm thấp, không có một chút tư thái nữ nhi lúc trước.

“Cậu ta chính là vị thân vệ kia của Nghĩ Hậu?” Lão giả bên cạnh cả kinh nói.

Vốn dĩ chuyện này đã giao cho người đàn ông nọ phụ trách, bởi vậy bọn họ không quá để ý tới, nhưng ai cũng nghe qua chuyện Nghĩ Hậu tuyển chọn thân vệ.

“Không ngờ cậu còn là thống lĩnh của hội Truy Quang?” Sau khi người đàn ông râu rậm nọ nhận ra Hứa Thâm, ngay bản thân gã cũng có chút giật mình.

Xem ra vị thân vệ của Nghĩ Hậu này không chỉ là đại đội trưởng cục Khư Bí, còn có quan hệ với hội Truy Quang...

Cũng đúng thôi, thân vệ cũng là người, cũng phải ăn cơm tiêu tiền hưởng thụ, chỉ dựa vào chút lợi nhuận ở cục Khư Bí sao mà đủ được?

Nghĩ đến đây, trong lòng người đàn ông râu rậm đã cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Điều nhận được, có điều lời mời hơi nhiều, tôi không rảnh xử lý.” Hứa Thâm nói.

Tầm mắt mấy người đối diện chạm vào nhau, cả đám lập tức nhìn ra ý tưởng của đối phương, thanh niên có vẻ là người dẫn đầu lúc trước, lập tức nở nụ cười: “Hoá ra là hiểu lầm, không biết người anh em xưng hô thế nào?”

“Hứa Thâm.”

“Hứa tiên sinh, đều là hiểu lầm, anh bận rộn nhiều việc, sao có thời gian rảnh tự mình tới nơi này được? Ừm, hiện giờ nếu anh đã đến đây, chi bằng quá bộ một chút tới bang hội chúng tôi ngồi chơi đi, để chúng tôi làm địa chủ được tận tình chiêu đãi anh?” Thanh niên lập tức nhiệt tình nói.

“Vậy chuyện này?” Hứa Thâm tràn đầy hứng thú nhìn đối phương.

“Ai, đều là chuyện nhỏ, anh đừng để ý. Nếu chúng tôi mà biết tập đoàn Minh Đăng này ngu xuẩn như thế, lại đắc tội với Hứa tiên sinh, thì không cần anh phải ra tay, chúng tôi cũng sẽ thay anh dạy dỗ bọn họ.” Thanh niên cười nói.

“Mọi người quá khách khí rồi.” Hứa Thâm nhàn nhạt mỉm cười: “Mấy người cũng biết tôi sự vụ bận rộn, nếu đã nhận lời tới bang hội các người, mà các người chiêu đãi không chu toàn, đừng trách tôi trở mặt.”

Sắc mặt mấy người đối diện khẽ biến. Dù Hứa Thâm có một tầng thân phận là thân vệ của Nghĩ Hậu, nhưng nói gì thì nói, ngay lúc này hắn cũng rơi vào giữa vòng vây của bọn họ rồi... nếu hắn vẫn còn can đảm như thế, đủ để thấy trong tay hắn có con bài chưa lật và chiến lược đủ để gánh vác hoàn cảnh này.

“Để bàn dễ bàn, lão đại của chúng tôi cũng muốn gặp anh.” Thanh niên cười nói.

“Ồ?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn: “Lão đại mấy người có tới không?”

“Chút chuyện nhỏ này, đâu cần lão đại của chúng tôi ra tay? Anh ấy chỉ phái mấy người chúng tôi tới đã đủ thành ý rồi.” Thanh niên nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, xem ra cũng không thể khinh thường hội Hải Đường Huỳnh Độ này được.

“Vậy cứ giải quyết chuyện ở đây trước đã.” Hứa Thâm đứng dậy nói: “Bọn họ vẫn đang chờ gặp gỡ mấy người đó. Mấy người đã đi một chuyến xa như vậy rồi, đừng để người ta sốt ruột chờ đợi.”

“Dễ bàn.” Mấy người kia có vẻ khách khí nói.

Sau đó, mấy người bọn họ đi theo Hứa Thâm trở lại phòng họp trên lầu.

Hoán đổi khỏi Khư giới, thu liễm khư lực, sáu người cũng dần dần hiện ra trong phòng họp.

“Bạch Nha tiên sinh, ngài đã tới!”

“Từ Bi lão gia!”

“Công Chúa tiên sinh!”

Đám người Ngụy Thế Minh vốn đang co người trong góc tường phòng họp, xung quanh là mấy nhân viên trăm khư giai đoạn đầu không có bỏ trốn khác. Những người này vẫn một mực canh giữ bên cạnh bọn họ, còn có tuần canh bảo vệ phổ thông, trong tay cầm súng kíp.

Tầm bắn và uy lực của những khẩu súng kíp này tương đối bình thường, chỉ có thể uy hiếp trăm khư giả giai đoạn đầu thôi.

Chương 519. Nên Cho Người Trẻ Tuổi Có Nhiều Cơ Hội Một Chút!

Ngụy Thế Minh vừa trông thấy, lập tức gọi ra tên của năm người bên phía hội Hải Đường Huỳnh Đệ, coi như ông ta cũng là người quen của nhóm cao tầng hội này.

Tuy trước mắt có phát hiện ra hai người bản thân chưa bao giờ gặp qua, nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sự kích động trong lòng ông ấy.

Nói thật, lúc trước, ông ấy còn không dám xác định, rút cuộc hội Hải Đường Huỳnh Đệ có phái viện trợ tới hay không, không ngờ đến lúc này, người ta chẳng những đến đây, còn một lần tới tận năm người!

Ngay cả vị đại nhân vật trong mắt ông ấy như Bạch Nha tiên sinh kia, cũng tự mình lộ diện, mà hai người còn lại trong nhóm bọn họ kia, rất có khả năng là tồn tại cùng cấp.

Đến đây, Ngụy Thế Minh lập tức nhìn sang Hứa Thâm.

Cả người hắn đầm máu, có vẻ như thân thể đã trọng thương, rõ ràng vừa bị người ta giáo huấn xong.

“Bạch Nha tiên sinh, ngài phải làm chủ cho chúng tôi!” Một vị cao tăng bên cạnh Ngụy Thế Minh vội vàng đứng lên, khóc lóc kể lể, nói: “Người này tuyên bố nếu các ngài không đến, sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng tôi. Đúng là vô pháp vô thiên mà!”

Vẻ mặt bình tĩnh của thanh niên dần dần lập tức chuyển thành lạnh lùng, nói: “Câm miệng.”

Ngụy Thế Minh nơm nớp lo sợ tiến lên, trên mặt đầy vẻ tươi cười, nói: “Bạch Nha tiên sinh, làm phiền ngài phải tự mình chạy tới một chuyến. Đúng rồi, ngài có nhìn thấy con quái vật nào ở bên ngoài không? Lúc trước có con quái vật xâm nhập...”

Khoé miệng Bạch Nha thoáng co rúm lại, con quái vật mà đối phương nói, đã bị Hứa Thâm giải quyết, còn ăn luôn nội tạng rồi.

“Người này nói năng có chút bậy bạ, khiến người khác thấy phiền.” Hứa Thâm kéo ghế dựa ra ngồi xuống, cười cười nói.

Tất nhiên người mà hắn vừa nói chính là vị cao tăng vừa xông lên khóc lóc kể lể trước đó.

Đám người Ngụy Thế Minh vừa trông thấy dáng vẻ thản nhiên của Hứa Thâm, trong lòng đều sửng sốt, sắc mặt tất cả khế biến, bọn họ vừa ý thức được tình huống có chút khác biệt so với tưởng tượng của mình.

“Nếu Hứa tiên sinh cảm thấy ông nói năng bậy bạ, làm người khác phiền hà, vậy ông im lặng một chút đi.” Lão giả có vẻ mặt u sầu ở bên cạnh, lập tức thở dài nói: “Đã học được cách nói chuyện, lại không học được cách câm miệng, thật là đáng thương.”

Lão nói xong, lại từ từ đi tới trước mặt người đàn ông trung niên kia, rồi trước vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn kinh hoàng của

gã, lão tóm lấy phần quần áo phía sau lưng gã.

Ừm... chất lượng của bộ quần áo này rất tốt, không bị rách toạc ra.

Sau đó, lão nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm vừa chống khuỷu tay lên bàn, ngón tay khẽ lau qua chóp mũi một cái, tựa như muốn ngửi hương vị của ngón trở, nhưng hành động rất nhỏ này, lại khiến lão giả bên kia hiểu được ý của hắn.

Lão lập tức vung tay, âm thanh cửa sổ pha lê vỡ vụn vang lên.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ bên ngoài, vị cao tầng kia vừa bị ném thẳng ra bên ngoài tòa cao ốc.

Nơi này là tầng cao nhất.

Tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết nhanh chóng đi xa, sau đó đột nhiên ngưng bật, còn mơ hồ có thể nghe được một tiếng trầm đục nặng nề.

Trong phòng họp lập tức lặng ngắt như tờ.

Đám người Ngụy Thế Minh kinh ngạc nhìn một cảnh này, con người co rút lại, trên mặt không nhìn được lộ ra vẻ kinh hãi.

Không phải đám người kia đến giúp bọn họ sao?

Vì sao... Lại biến thành giúp Hứa Thâm rồi? !

Mấy vị cao tầng khác còn muốn tiến lên khóc lóc kể lể, trong nháy mắt, sắc mặt tất cả đều trắng bệch, run rẩy không dám hé răng nửa lời.

“Ông... các người!” Bỗng nhiên, giọng nói của thanh niên trẻ tuổi vang lên, tràn ngập kinh phần.

Chỉ thấy một người thanh niên mặc trang phục tuần cảnh, đang đứng trong đám bảo vệ, trực tiếp rút súng kíp bên hông ra, cầm tức nhìn vị lão giả từ bi kia: “Ông... ông xem mạng người như cỏ rác. Tôi mặc kệ các người là ai, nhưng làm như vậy là phạm pháp!”

“Khốn nạn!” Một người trung niên bên cạnh vội giằng lấy súng kíp trên tay thanh niên kia, nhanh chóng áp chế đối

phương rồi hốt hoảng xoay người cúi đầu nhận lỗi với năm người của hội Hải Đường và Hứa Thâm.

Người này gấp đến độ trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Su phụ, bọn họ...”

“Câm miệng!”

“Nhưng bọn họ phạm pháp!”

“Tôi nói cậu câm miệng! !” Người trung niên hung hăng vung tay tát cho thanh niên nọ một bạt tai.

Người đồ đệ bị đánh kia, lập tức lộ ra vẻ mặt không sao tin nổi, nhưng vị trung niên này cũng không để ý tới gã, lại nhanh chóng quay đầu cười lạnh nói: “Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, khiến cho các vị chê cười, nhất định tôi sẽ quản giáo thằng nhóc này thật tốt, hy vọng các ngài đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với nó.”

“Cũng mặc trang phục tuần tra vào rồi, không được tính là trẻ nhỏ nữa nhỉ?” Lão giả từ bi thở dài nói: “Chẳng lẽ là tâm trí không phát triển?”

“Ai ai.” Người trung niên vội vàng gật đầu: “Đúng là đầu óc nó có vấn đề, trí lực không cao.”

“Nếu trí lực có vấn đề, thì không được mặc trang phục tuần tra lên người đâu.” Lão giả thở dài nói: “Mấy người cho kẻ trí lực có vấn đề vào làm việc, không phải là... Bắt nạt người thành thật sao?”

Sắc mặt người trung niên trở nên trắng bệch, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười trông khó coi vô cùng, nói: “Theo ý ngài nói, lát nữa trở về tôi sẽ cho nó nghỉ việc, đúng là nó không thích hợp với công việc này.”

Lão giả kia khẽ thở dài một cái, lại muốn tiến lên.

“Quên đi.” Đúng lúc này, Hứa Thâm mở miệng, lắc đầu nói: “Nên cho người trẻ tuổi có nhiều cơ hội một chút, chúng ta nói chuyện chính sự đi.”

Lão giả nọ nghe vậy, lại dừng bước, khẽ thở dài: “Hứa tiên sinh cũng là người trẻ tuổi đó thôi.”

Thanh niên có cái tên ‘Bạch Nha’ bên kia, bình tĩnh nhìn Ngụy Thế Minh trước mặt, nói: “Mấy người đắc tội với Hứa tiên sinh, đắc tội với hội Truy Quang, chính là đắc tội với chúng tôi. Ai cho các người tự ý đơn phương giải trừ hiệp ước với hội Truy Quang? Các người cũng không phải vụ dân đui mù, không hiểu chuyện, vì sao dám chiếm lợi của Hứa tiên sinh?”

Ngụy Thế Minh ngây ngốc sững sờ nhìn đối phương, vẻ kinh ngạc trên mặt chậm rãi biến mất, bàn tay đang đặt trong túi quần thoáng run rẩy một hồi.

Loại thế cục này đã biến hóa vượt xa tưởng tượng của bọn họ, nhưng không thể nghi ngờ, chỉ một hành động này cũng đủ khiến cho ông ấy hiểu ra nhiều chuyện lắm.

Đơn giản chính là ... bọn họ không thể trêu vào người trẻ tuổi đang ngồi kia.

Cũng không thể trêu vào hội Hải Đường Huỳnh Đệ!

Chỉ cần biết kết quả này là đủ rồi, cũng tương đương với tất cả lời nói của Bạch Nha đều thuận lý thành chương (hợp logic).

Chương 520. Biết Sai Thì Phải Sửa!

Tuy Ngụy Thế Minh không phải trăm khur giả, nhưng ông ấy cũng là người ngồi trên địa vị cao tới mười mấy năm, cũng coi như gặp qua không ít hoàn cảnh rồi. Rất nhanh, ông ấy đã thay đổi sắc mặt, vội vàng xoay người cười làm lành: “Vâng, ngài nói phải, chúng tôi cũng đang định họp, tìm ra ai là người đưa ra phương châm sai lầm này. Chuyện này nhất định phải truy cứu trách nhiệm. Lần này khiến cho Hứa tiên sinh phải tự mình đi một chuyến, là lỗi của chúng tôi.”

“Biết sai thì phải sửa.” Bạch Nha lạnh nhạt nói: “Biết sửa như thế nào chưa?”

“Biết, biết.”

Bạch Nha khẽ gật đầu, chợt liếc mắt nhìn một vị cao tăng còn lại, lạnh lùng nói: “Nếu thuộc hạ vụng về, thì đổi một tên thông minh chút, đừng sử dụng mấy kẻ ngu dốt, toàn làm hỏng chuyện lớn.”

“Vâng, đều nghe Bạch Nha tiên sinh dạy bảo.” Ngụy Thế Minh vội vàng cúi đầu khom lưng, hồn nhiên không nhìn ra chút uy nghiêm nào của một người ngày thường đều sống an nhàn sung sướng trong nhung lụa.

Rõ ràng tuổi đời thanh niên trước mắt kém hơn ông ấy rất nhiều, nhưng hiện tại chênh lệch giữa hai người bọn họ bỗng trở thành kém tới hai bối phận, còn phát triển theo hướng ngược lại.

“Được, vậy một lát nữa mấy người tự thương lượng xem, bên mình nên sửa sai thế nào đi.” Bạch Nha dặn dò đám người Ngụy Thế Minh xong, lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Hứa tiên sinh, nếu bọn họ phạm sai lầm, thì cứ để chính bọn họ tự nghĩ biện pháp giải quyết bù đắp lại, còn chúng ta qua bên kia ngồi trước, anh thấy thế nào?”

“Được.” Hứa Thâm nở nụ cười, cũng nể mặt đối phương, đứng dậy.

“Nhớ sửa chữa cho tốt.” Bạch Nha thản nhiên vỗ vỗ bả vai Ngụy Thế Minh, vỗ đến mức khiến cho ông ấy phải cong thắt

lung, sau đó mới cùng những người khác xoay người rời đi.

Bóng dáng bọn họ biến mất vào trong Khư giới, nhưng ở trong mắt đám người Ngụy Thế Minh, lại giống như hoàn toàn tan biến vào hư không.

Hứa Thâm nhìn lướt qua đám người như đà điểu kia, hắn cũng không nhiều lời, đã đi theo mấy người Bạch Nha tiến vào trong Khư giới, rời khỏi nơi này.

Sau khi bóng dáng của đám người Hứa Thâm biến mất, mấy người trong phòng họp im lặng thêm một lát, một mảnh mây đen vốn đang bao phủ trên đỉnh đầu cả đám, cũng chậm rãi tản ra.

Mấy người Ngụy Thế Minh như người đang chìm dưới đáy biển sâu, vốn hít thở không thông, lại được người ta vớt lên bờ, sống sót qua tai nạn.

Từng tiếng thở dốc phập phồng vang lên, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn ra nỗi kinh hoàng từ trong mắt người đối diện.

Hội Truy Quang bên kia lại có thể khiến hội Hải Đường Huỳnh Đề kiêng kỵ đến mức này sao?

Hay là... người thanh niên trước mặt kia, mới là tồn tại khiến cho hội Hải Đường Huỳnh Đề phải kiêng kỵ đến vậy?

Nhưng mặc kệ đáp án là gì, tất cả bọn họ đều hiểu được, tập đoàn Minh Đăng chỉ là một món đồ chơi trong lòng bàn tay những đại nhân vật kia thôi.

Người ta có thể tiện tay lật đổ bất cứ lúc nào.

“Sư phụ!” Vị tuấn cảnh trẻ tuổi vừa bị bạt tai trước đó, lập tức cắn răng, nhìn người sư phụ bên cạnh: “Người đã dạy chúng con, khi đối mặt với bọn tội phạm, tuyệt đối không thể dễ dàng khoan nhượng, cũng tuyệt đối không tha thứ. Tình cảnh vừa nãy, rõ ràng bọn họ không có lý do gì đã giết người ngay trước mặt chúng ta, chẳng lẽ đây không phải là phạm tội sao?”

Thanh âm chính nghĩa lẫm liệt của gã vang lên trong phòng hội nghị im ắng, lại có chút vang dội, khiến cho Ngụy Thế Minh và các vị cao tầng khác không khỏi nhìn qua.

Lão tuần cảnh bắt gặp ánh mắt mĩa mai của những người xung quanh, lại có chút đỏ mặt, vội vàng lôi kéo tên đồ đệ quật cường của mình rời khỏi phòng hội nghị, trong miệng nói: “Chuyện này không giống vậy.”

“Không giống ở chỗ nào chứ?”

...

...

Khi đám người Hứa Thâm đi xuống dưới lầu, bên ngoài tòa cao ốc đã có không ít người tụ tập. Bọn họ tới vây xem vị cao tầng vừa ngã chết ngay phía trước tòa cao ốc kia, âm thanh bàn tán xôn xao.

Vẻ mặt đám người Hứa Thâm vẫn như thường, nhanh chóng xuyên qua đám đông. Không bao lâu sau, một nhóm bảo vệ từ bên trong tòa cao ốc phía sau nhanh chóng xuất hiện, dọn dẹp hiện trường xung quanh.

Lại thêm một lát nữa, có bảy, tám chiếc xe tuần tra đi đến, điều tra tình huống.

“Anh ta không cẩn thận trượt chân ngã chết.” Và khẩu cung mà bọn họ nhận được từ miệng các vị cao tầng trong phòng hội nghị kia, đều là một câu thống nhất.

Ngoài ra, tuần cảnh bảo an được điều động đến hiện trường cũng cho biết, lời khai trên là đúng sự thật.

Rất nhanh, vụ án này đã dùng lý do là đột tử ngoài ý muốn mà khép lại ngay ngày hôm đó.

Ở phía bên kia, Hứa Thâm cùng năm người của hội Hải Đường Huỳnh Đế đang lặng lẽ đứng chờ bên đường. Không bao lâu sau, một chiếc xe vận tải đã nhanh chóng chạy đến.

Mấy người bọn họ rời khỏi Khư giới.

Hứa Thâm kéo theo thi thể con khỉ bị hấn chém giết trước đó, cũng cùng mấy người kia rời khỏi Khư giới, rồi nhanh chóng khiêng cái xác nọ ném vào bên trong xe vận tải.

Hắn báo địa chỉ cho tài xế, sau đó không quan tâm tới cái xác kia nữa, mà đi theo năm người của Hải Đường Huỳnh Đế, cùng lên một chiếc xe đất tiền khác, trở về tổng bộ của bọn họ.

Về phần thi thể, nó sẽ lập tức được vận chuyển về tổng bộ của hội Truy Quang.

Hứa Thâm cần lợi dụng kỹ thuật cắt khur thú ở hội Truy Quang, để lấy ra những thứ có thể dùng được từ trong người con khur này.

Phải biết rằng, muốn tạo ra khôi giáp và những kiện binh khí mạnh mẽ, đều phải dùng thi thể của khur làm nguyên liệu rèn.

“Đến rồi.” Chiếc xe ngừng lại trên khu phố Hải Đường.

Nơi này đầy rẫy những khung cảnh xa hoa trụy lạc, náo nhiệt vô cùng. Trên khắp các con phố đều là những tiệm vàng đất đỏ, những cửa hàng sang trọng, cùng một số địa điểm giải trí yêu thích chuyên dành cho các phú hào.

Ở ven đường, có thể tùy ý trông thấy các cô gái với những đôi chân dài gợi cảm lộ ra bên ngoài. Bọn họ được đám người giàu có mặc tây trang giày da nâng đỡ, rồi cả hai cùng ngồi trên chiếc xe mui trần sang trọng, rời đi.

Chiếc xe chở đám người Hứa Thâm đi tới, các phương tiện bên đường khác vừa thoáng nhìn thấy biển số xe, toàn bộ đều nhanh chóng né tránh, bao gồm cả những người đi bộ hai bên đường...

Ai nấy đều hướng ánh mắt kính sợ về phía chiếc xe kia.

Chiếc xe ấy dừng lại phía trước tổng bộ của hội Hải Đường Huỳnh Đệ.

“Hứa tiên sinh, xin mời.” Bạch Nha đi ở phía trước, khẽ mỉm cười nói.

Chương 521. Ưu Đãi!

Vẻ mặt Hứa Thâm vẫn như thường, hắn được mấy người khác bao quanh, rồi cùng bọn họ tiến vào bên trong tòa cao ốc.

Mấy người ở ven đường nhìn thấy năm vị quản lý, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu hành lễ.

Đoàn người Hứa Thâm tiến vào trong thang máy, rất nhanh đã lên tới tầng trên cùng.

Có rất nhiều người tụ tập trong phòng hội nghị, cuối cùng Hứa Thâm cũng được gặp mặt vị thủ lĩnh của hội Hải Đường Huynh Đệ.

“Vị này là?” Người thanh niên nọ khẽ nhú mày.

“Hải Đường, vị này chính là Hứa tiên sinh, là đại thống lĩnh của hội Truy Quang, vừa đi từ tập đoàn Minh Đăng tới đây cùng chúng tôi.” Bạch Nha lập tức giới thiệu với người thanh niên nọ: “Chúng tôi cũng vừa biết được, Hứa tiên sinh đây chính là vị thân vệ của Nghĩ Hậu lúc trước chúng ta từng mời tới gặp gỡ.”

Ánh mắt của thanh niên có danh hiệu là “Hải Đường” kia vốn đang lạnh như băng, nhưng nghe xong lời Bạch Nha nói, trong lòng gã không khỏi giật mình, cũng lập tức hiểu được tình huống trước mắt là gì.

Gã liếc mắt đánh giá Hứa Thâm một chút, rồi đứng dậy nói: “Thật không nghĩ tới Hứa tiên sinh còn trẻ như vậy. Khó trách lúc trước anh lại không để ý tới lời mời của chúng tôi, thì ra đã ngồi trên vị trí cao ở hội Truy Quang rồi.”

“Hội Hải Đường Huynh Đệ đã thành lập mười mấy năm, nghe nói là anh thành lập từ lúc còn trẻ?” Hứa Thâm cũng đang đánh giá thanh niên trước mắt.

Đối phương cực kỳ không đơn giản, từ thời niên thiếu đã biết mượn sức các thế lực, sáng lập nên hội Hải Đường Huynh Đệ, sau này còn không ngừng chiếm đoạt các thế lực khác, dần dần lớn mạnh.

Quá trình này nói thì đơn giản, nhưng đối phương có thể sáng lập nên một thế lực vẫn hùng mạnh, mười mấy năm đều sừng sững không ngã, hiển nhiên bên trong có rất nhiều gian khổ mà người ngoài không thể biết được.

“Mời anh ngồi đi.” Hải Đường đưa tay ra hiệu, sau đó tự mình dẫn đầu ngồi xuống trước. Đến đây, gã lại quay sang nói với Bạch Nha: “Chuyện của tập đoàn Minh Đăng bên kia là thế nào?”

“À, tất cả đều là hiểu lầm. Tập đoàn Minh Đăng bên kia sẽ phải bồi tội cho Hứa tiên sinh.” Bạch Nha nhìn về phía Hải

Đường, ánh mắt mang theo ý dò hỏi, bản thân xử lý như vậy có được không?

Hải Đường hơi nhướng mày, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên ngừng lại, dường như bên tai gã vừa nghe được điều gì đó, chỉ thấy ánh mắt có chút biến hóa lạ thường.

Hứa Thâm này có thể một mình chém chết đại khur?

Trong mắt gã lộ ra một tia dao động, nhất thời liền hiểu được vì sao rõ ràng cả năm người bọn họ đều xuất động, nhưng không thể xử lý được người thanh niên trước mắt này, ngược lại còn nhiệt tình dẫn đối phương trở về đây.

Xem ra điểm mấu chốt bên trong loại quyết định kỳ lạ này không chỉ có tính uy hiếp đến từ thân phận thân vệ của Nghĩ Hậu.

“Nếu đã là hiểu lầm, vậy không còn gì để nói nữa.” Hải Đường không tiếp tục quan tâm một chút chuyện vật vãnh này nữa.

Đối với hội Hải Đường Huynh Đệ bọn họ, tập đoàn Minh Đăng kia chỉ là một cái túi tiền lớn mà thôi.

Trong khi bọn họ còn có rất nhiều túi tiền lớn như vậy, thiếu đi một cái cũng không quan trọng.

“Hứa tiên sinh tuổi trẻ tài cao, có thể trở hết tài năng từ trong rất nhiều hình thái thứ hai của phần đông cục Khur Bí, trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu, chắc hẳn phải có chỗ hơn người.” Hải Đường cố gắng nặn ra biểu tình nhã nhặn trên khuôn mặt, sau đó nói: “Nếu anh đã đến đây một chuyến, tôi cũng mạo muội hỏi thẳng luôn, không biết Hứa tiên sinh có ấn tượng như thế nào với hội Hải Đường Huynh Đệ chúng tôi, có hứng thú muốn... gia nhập hay không?”

“Thủ lĩnh thực thẳng thắn.” Hứa Thâm cười nói.

Hải Đường vẫn đang cố gắng duy trì nụ cười: “Tôi vẫn luôn như vậy.”

“Vậy thì nói đến điều kiện đi.” Hứa Thâm tựa vào ghế, nói: “Các anh cần tôi làm gì cho các anh, và các anh có thể cho tôi những gì?”

Hải Đường thấy Hứa Thâm lưu loát nói ra như vậy, trong lòng cũng có chút thoải mái. Gã có cảm giác bản thân đã gặp được đồng loại với mình, lập tức nói: “Vây đơn giản thôi, nếu Hứa tiên sinh nguyện ý gia nhập vào bang hội của chúng tôi, trở thành một trong những vị quản lý cao tầng, về sau này, khi chúng tôi muốn phát triển một ít nghiệp vụ ở khu Mậu Hoàng, khó tránh khỏi sẽ cần dùng đến thân phận thân vệ của anh che chở một chút.”

“Về phần lợi ích cho anh, tôi cam đoan sẽ cung cấp mỗi tháng 50 ồng Tịnh Khư Tề cao cấp, tiền lương hàng tháng là 2 triệu, tài nguyên liên quan đến khư thú trong bang hội, cùng khư binh, anh đều có quyền ưu tiên lựa chọn. Ý anh thế nào?”

Hứa Thâm nhìn về phía những người khác, hứng thú nói: “Các người cũng có những đãi ngộ như vậy sao?”

Bạch Nha và năm người khác đồng loạt liếc mắt nhìn nhau, sau đó gã mỉm cười nói: “Hứa tiên sinh khách khí rồi, điều kiện đãi ngộ của chúng tôi làm sao có thể so sánh với anh được? Anh là hậu vệ của Nghĩ Hậu, đãi ngộ của chúng tôi chỉ bằng một nửa của anh thôi.”

“Một nửa sao...” Hứa Thâm gõ ngón tay xuống mặt bàn, nói: “Nói cách khác, mỗi tháng các anh chỉ được nhận 25 ồng Tịnh Khư Tề cao cấp, 1 triệu tiền lương thôi sao? Lại nói, mấu chốt ở đây chính là Tịnh Khư Tề, một năm chỉ được 300 ồng, ba năm mới có thể tích góp được 900, tiến tới cực hạn...”

“Chúng tôi gia nhập muộn, lúc vừa bắt đầu chỉ có 10 ồng.” Người đàn ông trung niên râu rậm nói, lúc này vẻ mặt gã lại chuyển thành xấu hổ, khi nói chuyện còn mang theo vài phần bướng bỉnh, tựa như một cô bé đang khoe khoang sự đáng yêu của mình.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn gã, sắc mặt không có nhiều thay đổi. Hắn thoáng cân nhắc một hồi, lại nói: “Ngoại trừ những thứ này ra, còn có đãi ngộ nào khác nữa không?”

Hải Đường khẽ nhú mày, nói: “Hứa tiên sinh đang có ý gì? Anh không hài lòng với loại đãi ngộ này sao? Chỗ nào không hài lòng có thể nói với tôi, tôi sẽ cho anh điều kiện tuyệt đối vượt qua bọn họ. Anh không cần phải lo lắng về việc này. Chỉ

cần Hứa tiên sinh nguyện ý gia nhập, chúng ta chính là huynh đệ, người một nhà, tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh.”

“Thống lĩnh rất giỏi nha, lại có thể lấy được Tịnh Khư Tề cao cấp.” Ngoài mặt Hứa Thâm cười cười, nhưng trong lòng lại đang âm thầm tính toán, cứ tính mỗi người một năm là 300, vậy sáu người là 1800.

Cộng với số dư, hẳn là 2000.

Số lượng lớn như vậy, lại có thể duy trì liên tục cung ứng cho thế lực cao tầng khá đông đúc của hội Hải Đường Huỳnh Đệ...

Chương 522. Tôi Muốn Một Nửa!

Về phần tiền bạc...

Kỳ thực tiền bạc chỉ là vấn đề nhỏ, trừ khi đòi hỏi số lượng lên tới hàng trăm triệu cùng một lúc.

Không biết hai mẹ con Linh Lục và Hải Tước bên kia, có thể chế tạo được bao nhiêu Tịnh Khư Tề cao cấp.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, trong lòng hắn bắt đầu nảy sinh ý tưởng, nên mua thế lực của hội Hải Đường Huỳnh Đệ, hay là tự mình thành lập và bồi dưỡng thế lực cho chính mình.

“Đối với tôi, sức hấp dẫn của Tịnh Khư Tề cao cấp không lớn.” Hứa Thâm thẳng thắn nói: “Anh cũng biết, tôi là hậu vệ của Nghĩ Hậu, tiền lương do Nghĩ Hậu bên kia trả cho chúng tôi, đều là Tịnh Khư Tề cao cấp, tuy chi phí có chút căng thẳng, nhưng một, hai năm vẫn tích lũy đủ lượng cần thiết để đạt tới hình thái thứ hai cực hạn.”

“Ồ?” Hải Đường hơi nheo mắt lại, gợn gàng dứt khoát dò hỏi: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Hợp tác.” Hứa Thâm liếc nhìn mấy người xung quanh một cái, nói: “Một nửa số định mức của hội Hải Đường Huỳnh Đệ, anh thấy thế nào?”

“Một nửa? !” Sắc mặt Hải Đường trở nên lạnh lùng, nói: “Khẩu vị thật lớn, anh muốn làm chủ nhân thứ hai của Hải Đường?”

Hứa Thâm lắc đầu, nói: “Tôi thật sự không có hứng thú làm gia chủ lo liệu việc nhà, tôi chỉ đề xuất ý kiến, nếu phía anh muốn hợp tác với hội Truy Quang chúng tôi, tôi có thể giúp các anh đả thông thị trường khu Hắc Quang, mặt khác ở khu Mậu Hoàng, cũng có thể chậm rãi xâm nhập. Bên cạnh đó, hội Truy Quang có thể cung cấp con đường để các anh tiến quân vào những khu khác. Đã làm phải làm lớn!”

“Tuy tôi muốn một nửa số định mức, nhưng tương ứng với đó, lợi ích mà các anh đạt được, sẽ nhiều hơn đáng kể so với lợi nhuận ban đầu.”

“Anh có tự tin như vậy sao?” Hải Đường cười lạnh: “Tôi muốn anh hiểu rằng, đối với chúng tôi, đả thông thị trường tại khu Hắc Quang chẳng khó như anh nghĩ đâu. Thêm nữa, tuy hội Truy Quang các người có vài con đường và nhân mạch ở các khu khác, nhưng đều là mặt hàng tam lưu. Tương tự như ở khu Dạ Oanh chúng tôi, tập đoàn Minh Đăng kia tính là cái gì chứ? Nhưng đối với hội Truy Quang các anh, bọn họ vẫn vô cùng đáng giá.”

“Con đường Hội Truy Quang đi là lộ tuyến ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, còn lộ tuyến mà các anh theo đuổi lại là chuyên tinh (tập trung vào sở trường).” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Hai bên kết hợp, mới là vương đạo, vừa có thể làm lớn, vừa có thể làm mạnh!”

Hải Đường hơi híp mắt lại: “Theo tôi được biết, hết thảy mọi quyết sách của hội Truy Quang bên kia đều do Mộc Vương quản lý, anh ta mới là người giao tiếp với nội thành. Cho nên những lời anh nói có thể đại diện cho ý kiến của Mộc Vương ư?”

“Tôi có thể thuyết phục anh ta.” Hứa Thâm nói.

Hải Đường liếc mắt đánh giá Hứa Thâm vài giây, lại nói: “Lúc trước không phải chúng tôi không đi tìm anh ta, nhưng điều kiện bên đó đưa ra hơi cao, hiện giờ cho dù điều kiện giảm xuống, có lẽ cũng chẳng thấp được bao nhiêu đâu, muốn thuyết phục anh ta cũng không dễ dàng.”

“Chuyện này anh không cần bận tâm.” Hứa Thâm nói.

Hải Đường nói tiếp: “Cứ cho là anh ta nguyện ý hợp tác đi, nhưng bản thân anh chỉ dựa vào một chút ưu đãi là đả thông thị trường khu Hắc Quang, đã muốn găm mất một nửa phân ngạch của hội Hải Đường Huynh Đệ chúng tôi rồi? Khẩu vị này cũng hơi lớn đấy. Anh mạnh miệng tuyên bố sẽ giúp chúng ta đạt được tổng lợi nhuận còn cao hơn trước kia, nhưng anh phải hiểu rằng, khu Hắc Quang bên kia vốn kém xa khu Dạ Oanh bên này, nơi đó là khu người nghèo, dù không có sự hỗ trợ từ phía anh, chúng tôi cũng có thể làm được chuyện này. Và chúng tôi tìm tới anh chủ yếu là vì khu Mẫu Hoàng.”

“Nhưng nói trắng ra, chúng tôi cũng chỉ muốn mở rộng thị trường ở khu Mẫu Hoàng mà thôi, chứ hoàn toàn không phải muốn xung bá tại khu Mẫu Hoàng. Nói gì thì nói, đó cũng là khu vực nằm ngay dưới mí mắt Nghĩ Hậu. Khu Mẫu Hoàng chỉ có một vương, đó chính là Nghĩ Hậu. Suy đi tính lại, lợi ích mà chúng tôi có thể nhận được cũng không cao đâu.”

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Anh nghĩ sai rồi. Ý của tôi đơn giản thế này thôi, tôi có thể giúp các anh đả thông thị trường khu Hắc Quang, thì cũng có thể làm các anh rút khỏi khu Hắc Quang.”

Ánh mắt Hải Đường khẽ thay đổi, gã trầm mặc nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm.

“Hứa tiên sinh, khẩu vị đừng quá lớn. Chúng tôi bên này đã có thành ý, hy vọng anh cũng bỏ ra thành ý, bằng không chỉ sợ hai bên chúng ta không thể thỏa thuận được đâu.” Bạch Nha ở bên cạnh nói.

Hứa Thâm nhìn gã một cái, chột hỏi: “Anh được cầm bao nhiêu đãi ngộ?”

Bạch Nha hơi giật mình.

“Tôi cho anh gấp đôi, anh đi theo tôi, ý anh thế nào?” Hứa Thâm nói.

Bạch Nha biến sắc, lập tức nhìn về phía Hải Đường.

“Hứa tiên sinh thật can đảm.” Hải Đường cười lạnh, nói: “Dám đơn độc đến hội Hải Đường Huynh Đệ chúng tôi, hay là Hứa tiên sinh cảm thấy bản thân mình là thân vệ của Nghĩ Hậu, nên chúng tôi không dám động vào anh?”

“Anh có muốn thử một chút không?” Hứa Thâm cười cười nhìn gã.

Sắc mặt Hải Đường chuyển thành lạnh như băng, gã gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Hải Đường chợt trở nên bình tĩnh: “Khẩu vị của Hứa tiên không tồi, vậy trước hết chúng ta cứ thử xem thế nào đã. Nếu chúng tôi có thể kiếm được nhiều hơn, sẽ chia cho Hứa tiên sinh một nửa, ý anh thế nào?”

“Sảng khoái.” Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Phía các anh đã có thành ý như vậy, tôi cũng nên bày tỏ thành ý của mình. Tặng cho các anh khu Vô Miên kia trước, thế nào?”

“Khu Vô Miên?” Hải Đường khẽ nhướn mày, nói: “Địa bàn nơi đó đã sớm bị phân chia ca rồi, hơn nữa ngư long hỗn tạp, muốn thâm nhập vào cũng không dễ dàng.”

“Không thành vấn đề, các anh chỉ cần giao hàng, tự nhiên sẽ có người giúp các anh xử lý, sau đó các anh chỉ việc nhận tiền là được.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Hải Đường nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu: “Vậy cứ nhìn xem thế nào trước đã.”

Nửa giờ sau, Hứa Thâm và gã đàn ông râu rậm cùng nhau rời khỏi tổng bộ Hải Đường..

“Hứa huynh, hẹn gặp lại.” Gã đàn ông râu rậm đứng trước xe, nhẹ nhàng vẫy tay nói lời từ biệt.

Khoé miệng Hứa Thâm hơi co rúm lại, hấn vội vàng ngồi vào trong xe.

Là chiếc xe do phía Hải Đường bố trí.

Chương 523. Nếu Đã Là Chuyện Không Có Lợi, Vì Sao Phải Làm?

Cùng lúc này, ở trong phòng họp tổng bộ, đám người Bạch Nha đang đứng trước cửa sổ, trông thấy chiếc xe chở Hứa Thâm rời đi xa, mới xoay người trở về.

“Lão đại, thằng nhóc này quá phách lối, mở miệng liền đòi một nửa của chúng ta. Ý hần muốn làm nhị gia chủ hay gì?” Bạch Nha lập tức nói, trong giọng điệu mang theo nỗi oán hận sâu sắc với Hứa Thâm.

“Vì sao vừa rồi không giải quyết hần?” Một thanh niên khác trên cổ có băng vải quấn quanh, nhìn qua gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng giọng nói phát ra lại là nam giới. Gã chăm chú nhìn Hải Đường nói: “Hần là thân vệ của Nghĩ Hậu thì sao? Đâu phải cứ là thân vệ của Nghĩ Hậu thì không chết, một khi đắc tội người không nên đắc tội, chết như thế nào cũng không biết.”

“Vấn đề là không nắm chắc...” Lão giả có vẻ mặt ưu thương bên cạnh, cất tiếng thở dài nói: “Kể cả hội trưởng trực tiếp ra tay, lại thêm chúng ta nữa, nếu thật sự giết được hần, thì xử lý cũng rất phiền phức, hơn nữa khó đảm bảo sẽ không bị hần kéo xuống nước, đừng quên đối phương chính là thân vệ của Nghĩ Hậu, hơn nữa cả 6 thống lĩnh hội Truy Quang đã chết đều do một mình hần giải quyết ...”

“Ai biết hần giải quyết thế nào, đánh lén ám sát, xử lý từng người một, tôi cũng có thể làm được.” Thanh niên băng vải lạnh lùng nói.

“Nghe nói là chết ngay cùng lúc .” Lão giả nhìn gã một cái, lại nói: “Tôi có biết một chút.”

Sắc mặt thanh niên băng vải khế biến, gã lập tức ngậm miệng lại, không tiếp tục nói thêm điều gì nữa.

Hải Đường đan hai tay vào nhau, chống lên mặt bàn, ánh mắt lộ vẻ thâm trầm: “Giải quyết hần không có lợi cho chúng ta, trừ phi chúng ta có thể dựa vào đó để chiếm đoạt hội Truy Quang, nhưng sau lưng hội Truy Quang là người nội thành, còn là đại nhân vật, không thể động vào. Không chỉ chúng ta đâu, kể cả đám người bên khu Mẫu Hoàng bên kia, cũng chỉ có thể nhắm một mắt, mở một mắt với hội Truy Quang.”

“Nếu đã là chuyện không có lợi, vì sao phải làm?”

“Trước tiên cứ xem thành ý của hần đã, nếu hần có thể giúp chúng ta đả thông thị trường khu Vô Miên, sau này, khi lợi dụng thân phận thân vệ của hần thâm nhập vào khu Mẫu

Hoàng, chúng ta cũng có cơ hội tiếp xúc với đám người bên kia.”

Mọi người nhìn nhau, lão giả u buồn nói: “Hắn đã tự tin như vậy, chúng ta chỉ cần giao hàng liền có thể tiêu thụ được tại khu Vô Miên, chẳng lẽ quan hệ giữa hắn và bang Bạch Trú bên kia không tồi?”

“Bang Bạch Trú bên kia cũng không phải nhân vật đơn giản. Không cần suy đoán nữa, chờ vài ngày sau giao hàng sẽ biết, có lẽ hắn chỉ khoác lác mà thôi.” Thanh niên băng vải nói.

...

...

Trong đêm đen, Hứa Thâm ngồi xe quay về tổng bộ hội Truy Quang.

Khi hắn trở lại tòa cao ốc này, chợt thấy đám người Đại Ly Ly, Chu Viên Viên đều có mặt ở đây.

“Ngài về rồi.” Thấy Hứa Thâm xuất hiện, Đại Ly Ly vội vàng tiến lên nghênh đón: “Vừa rồi hội Hải Đường Huỳnh Đệ bên kia có đưa tới thi thể của một con đại khư, nghe nói là ngài bảo đưa tới.”

Hứa Thâm hỏi: “Thi thể đâu?”

“Đã niêm phong cất vào kho lạnh.” Đại Ly Ly liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lập tức hiểu chuyện này là thật.

Hơn nữa lúc trước, cô từng nghe nói chuyện hợp tác với tập đoàn Minh Đăng ở khu Dạ Oanh bên kia xảy ra chút vấn đề, khả năng cao là Hứa Thâm vừa qua bên đó xử lí. Nhưng thật không ngờ, hắn lại có quan hệ với Hải Đường Huỳnh Đệ rồi.

Bọn họ chính là đối thủ tranh giành tập đoàn Minh Đăng với hội Truy Quang bên này mà?

Hứa Thâm nhìn về phía Chu Viên Viên, nói: “Sao cô cũng ở đây?”

“Có đại khư xuất hiện, chuyện quan trọng như vậy nên tôi bị gọi qua đây.” Sắc mặt Chu Viên Viên thoáng hiện vẻ kỳ quái. Cô ấy nhìn Hứa Thâm nói: “Con đại khư kia là cậu lấy từ chỗ

hội Hải Đường Huỳnh Đề à? Là mọi người hợp lực cùng nhau chém giết sao? Tôi thấy thi thể còn rất mới.”

“Có thể phân rõ là cấp bậc nào không?” Hứa Thâm hỏi.

Chu Viên Viên gật đầu nói: “Đã kiểm tra đo lường rồi, là đại khư chuẩn cấp A!”

Hiện giờ tin tức mà Hứa Thâm nắm giữ được đã phong phú hơn trước rất nhiều, hẳn biết trong hội đang sở hữu một loại dụng cụ cỡ lớn, có thể kiểm tra đo lường cấp bậc đại khải của khư thú, thậm chí trong này còn có một bộ phận chuyên nghiệp, chuyên môn phân cấp, phán đoán giá trị của khư thú.

Có điều, dụng cụ này quá lớn, bình thường chỉ có thể dùng để kiểm tra đo lường đại khư đã chết thôi.

Dù sao lúc khư thú còn sống, chúng nó sẽ giãy giụa, khó mà không chế được, không dễ kiểm tra đo lường chuẩn xác.

Mà mấy thứ linh tinh như thuốc mê lại có hiệu quả rất nhỏ với khư thú, dù là khư cấp thấp cũng không bị tê liệt.

“Chuẩn cấp A...” Hứa Thâm biết, trình độ này đã tiếp cận cấp quân vương.

Tương đương với cấp A nhỏ yếu nhất.

“Trong lúc đánh nhau kiếm của tôi bị hỏng rồi, nguyên liệu lấy từ trên người con khư này, có thể rèn ra một thanh kiếm tốt không?” Hứa Thâm hỏi.

Trước mắt hẳn đang thiếu một món vũ khí tiện tay, nhất là khi đối mặt với đại khư, kiếm Trảm Khư bình thường căn bản không dùng được, phần lớn vũ khí đặc chế hình thái thứ hai chỉ miễn cưỡng đủ dùng thôi.

Giống như thanh kiếm Trảm Khư của hắn vậy, nó chính là vũ khí đặc chế, nhưng liên tục chém liên mấy kiếm, đã đầy sát mẻ.

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, phải đi rèn thử mới biết được.” Chu Viên Viên lắc đầu nói.

“Nghe nói phải đưa tới khu Mẫu Hoàng để rèn?”

“Ừm, chỉ có nội thành và khu Mẫu Hoàng mới có kĩ thuật rèn binh khí đại khư đặc chế.” Chu Viên Viên nói: “Nghe nói,

ngoại trừ rèn binh khí đặc chế, ở nội thành còn có tồn tại rèn được khur binh đặc chế, nhưng chỉ đại nhân vật mới có cơ hội dùng tới chúng mà thôi.”

Khur binh đặc chế, cái tên này làm Hứa Thâm nghĩ đến chiếc mặt nạ của mình.

Bởi vì tất cả những món khur binh chuyên chúc của bảy đại cao tộc, đều là khur binh đặc chế.

Mà những món khur binh khác đều thuộc về thiên nhiên, được bóc ra từ trên người cổ thi, sau đó dung hợp, trong quá trình dung hợp, chúng nó không ngừng biến hóa về ngoại hình và đặc tính, cuối cùng có được dáng vẻ hoàn toàn khác xa ban đầu.

“Được, giao cho cô làm chuyện này, mau chóng liên lạc với bên kia đi.” Hứa Thâm nói.

“Được rồi.” Chu Viên Viên có chút bất đắc dĩ.

Cô hoàn toàn không muốn tăng ca, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, Hứa Thâm đã chém chết 6 vị thống lĩnh rồi, hiện giờ trong hội không còn ai có thể làm việc nữa.

Mà loại chuyện này, giao cho bọn Lý Ly ra mặt lại không đủ tư cách.

Chương 524. Có Thể Do Người Anh Phái Đi, Không Đạp Nát Cửa Của Bọn Họ!!!

Đêm đó, Chu Viên Viên đi tới khu Mẫu Hoàng liên lạc để chế tạo binh khí.

Hứa Thâm lại lên tầng cao nhất của tổng bộ, nhìn thấy Mộc Vương đã sớm chờ gặp hắn từ lâu.

“Cậu biết hội Hải Đường Huỳnh Đệ?” Mộc Vương nhìn Hứa Thâm ngồi xuống, đôi mắt khẽ chớp động, bỗng nhiên gã lại có cảm giác bản thân cần phải chú ý tới Hứa Thâm nhiều hơn.

Cho đến nay gã vẫn hoàn toàn không biết, rút cuộc là lúc trước hắn đã dùng loại thủ đoạn gì để bình ổn bang Bạch Trú ở khu Vô Miên?

Tuy chuyện này không có quá nhiều liên quan tới bản thân gã, suy cho cùng, gã cũng chỉ muốn kết quả mà không cần biết quá trình ra sao.

Lại nói, nếu thủ hạ làm bất cứ chuyện gì, cũng cần gã đi quan tâm quá trình, vậy không bằng chính gã tự đi làm cho xong.

Có thuộc hạ chính là để bản thân bớt chuyện mà?

Không phải thế sao?

“Xem như không đánh thì không quen.” Hứa Thâm băng quơ nói: “Muốn giải quyết chuyện của tập đoàn Minh Đăng, khó tránh khỏi tình huống phải đối đầu với bọn họ.”

“Có một số việc không phải cứ dựa vào vũ lực là có thể giải quyết êm xuôi.” Mộc Vương khẽ gật đầu.

Gần như gã đã có thể tưởng tượng ra quá trình Hứa Thâm làm quen với thế lực này rồi, nhưng gã không còn trẻ nữa, cũng không đồng tình với chuyện sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Trong suy nghĩ của gã, có một số việc chỉ cần nói vài câu liền có thể ứng phó được, nhưng những người trẻ tuổi thường quá mức kích động, luôn muốn dùng vũ lực để giải quyết.

“Có lẽ vậy.” Hứa Thâm không nói nhiều về vấn đề này, hần lạnh nhạt hỏi: “Anh còn vấn đề gì nữa không?”

“Không nên mạo hiểm gây thù hằn cho hội của chúng ta, tuy chúng ta không e ngại, nhưng cũng không muốn có quá nhiều phiền toái.” Mộc Vương nói.

Thì ra là lo lắng... Hứa Thâm thoáng hiểu ra.

Nhưng hiểu được mục đích mà đối phương chờ gặp mình ở đây, lại khiến trong lòng hần có chút buồn cười và khinh rẻ.

Chẳng lẽ gã Mộc Vương trước mắt đã ngồi ở vị trí cao quá lâu, nên quên mất mùi máu tươi rồi sao?

“Tôi sẽ có chừng mực.” Hứa Thâm đứng dậy nói: “Nếu không còn chuyện gì khác, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, thấy Mộc Vương không nói gì nữa, hần liền xoay người rời đi.

“Hợp lực giải quyết đại khur cùng hội Hải Đường Huynh Đệ...” Đôi mắt Mộc Vương khẽ nheo lại, gã hy vọng Hứa Thâm chỉ dốc sức vì hội Truy Quang mà thôi.

Hắn có thêm một tầng thân phận ở cục Khur Bí, đã đủ khiến gã cảm thấy churóng mắt lắm rồi, nhưng Hứa Thâm của hiện giờ, lại giống như một con chim sổ lồng, mang tới cho gã cảm giác bản thân rất khó trôi buộc được đôi phương.

Hơn nữa bản thân Hứa Thâm chính là hình thái thứ hai, được các thể lực khác ưu ái là chuyện thường tình.

...

Chờ tới khi Hứa Thâm trở lại khu phố Nham La, hắn đã nhận được tin tức từ phía Chu Viên Viên.

Cô thông báo thi thể đại khur đã được kiểm tra đo lường qua, vảy và xương cột sống của nó có thể chế tạo thành khur binh, còn thịt của đại khur đã được thu về, số lượng này có thể đổi được 110 ồng Tịnh Khur Tề cao cấp.

Cô hỏi Hứa Thâm có đồng ý hay không.

Hứa Thâm cân nhắc một chút, sau khi hắn so sánh với tư liệu đã tìm được trong hội lúc trước, cảm giác số lượng này không sai biệt lắm, liền đồng ý.

Về phần Chu Viên Viên có ăn một chút chênh lệch giá hay không, Hứa Thâm lại chẳng cần quan tâm tới.

Suy cho cùng, người ta đi làm việc cũng phải kiếm được một chút lợi ích, hơn nữa có thể bán khur thú với giá cao hơn, cũng là bản lĩnh của Chu Viên Viên.

Chu Viên Viên nghe Hứa Thâm đồng ý, lại tiếp tục thông báo, hắn phải đợi một tuần mới có thể lấy được khur binh đặc chế.

Hứa Thâm cũng đoán trước được chuyện này, nên không quá bất ngờ.

Tịnh Khur Tề cao cấp lại khá nhanh, ba ngày sau đã có thể nhận được.

“Xem ra vẫn là người của khu Mẫu Hoàng bên kia có thủ đoạn, Nghĩ Hậu muốn bồi dưỡng người bên cạnh, dù nội thành có ngăn chặn như thế nào, cũng không dám ngăn chặn Nghĩ

Hậu. Nếu không cô ấy vốn là quân vương sao có thể nhịn được cơn tức giận này? Chịu đựng như vậy chẳng phải quá uất ức rồi sao?” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, quả nhiên đầu nhập vào bóng râm của một cây đại thụ lớn như quân vương, luôn là lựa chọn chính xác.

Hắn ngồi trong phòng của mình, cân nhắc một lát, lại liên lạc với bang chủ Trần Thanh Vân của bang Bạch Trú.

Chờ Trần Thanh Vân tìm được chỗ vắng vẻ, Hứa Thâm lập tức nói ngắn gọn về chuyện hợp tác với hội Hải Đường Huynh Đệ cho hắn nghe.

“Cậu lại có thể lôi kéo hợp tác với bọn họ?” Trần Thanh Vân có chút giật mình, gã biết Hứa Thâm là thống lĩnh của hội Truy Quang, nhưng cánh tay của hội Truy Quang đâu có dài đến vậy?

Tuy hội Hải Đường Huynh Đệ nằm ở khu Dạ Oanh, nhưng bọn họ chính là địa đầu xa khu này, ngay cả gã cũng từng nghe nói đến.

Lại nói lúc trước, bang Bạch Trú cũng từng có ý đồ vươn tay đến khu Dạ Oanh, nhưng kế hoạch chưa kịp triển khai đã gặp phải trở ngại. Và trở ngại này chính là hội Hải Đường Huynh Đệ.

Thứ mà hội Hải Đường Huynh Đệ bên kia buôn bán, có hiệu quả tương tự như hàng trong tay bang Bạch Trú bọn họ, chỉ là nguồn hàng của bọn họ đến từ nội thành, mà nguồn hàng của đối phương lại có thể sản xuất ở thành Đê.

“Rất kỳ lạ sao?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

“Đám người này chính là dầu muối đều không ăn, còn ỷ thế làm càn. Lúc trước tôi từng phái người đi đàm phán, nhưng cả cửa cũng không được bước vào.” Trần Thanh Vân nghĩ đến một chút chuyện cũ, trong lòng trào dâng tư vị khó hiểu.

Dù chuyện này đã sớm trôi qua, mỗi bên lại bá chủ một phương, không xâm phạm lẫn nhau, nhưng gã thực sự không ngờ, có một ngày cả hai lại tìm được cơ hội hợp tác.

“Có thể do người anh phái đi, không đập nát cửa của bọn họ.” Hứa Thâm nói.

Trần Thanh Vân hơi giật mình, nhưng gã cũng lập tức hiểu được ẩn ý bên trong câu nói của Hứa Thâm, đồng thời cũng càng thêm kiên ky hấn hơn vài phần.

Phải biết rằng trong hội Hải Đường Huynh Đệ có ước chừng sáu trăm khur giả hình thái thứ hai, nghe nói còn có tồn tại bí ẩn nào đó nữa, vậy mà Hứa Thâm vẫn có thể làm cho bọn họ cam tâm cúi đầu khuất phục.

Quá trình này ra sao, ngay cả gã cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Lại nói, lúc trước Trần Thanh Vân bị Hứa Thâm dùng súng ngắm hủy diệt thân thể, bởi vậy gã không thể không cúi đầu với Hứa Thâm, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn còn một chút không phục.

Nhưng càng ngày, chút không phục ấy càng có xu hướng co cụm lại, cũng tỷ lệ thuận với chuyện gã dần dần chấp nhận sự thật là mình đã bán bản thân cho giặc rồi!

Chương 525. Vậy Anh Dự Định Làm Công Việc Ấy Cả Đời Sao???

“Tóm lại, đừng để bọn họ biết được quan hệ giữa tôi với anh, nếu bọn họ muốn dò xét, cứ tiết lộ ra một chút, nhưng nên nhớ rằng, giữa chúng ta là mối quan hệ hợp tác bình thường, nhiều nhất là có chút thân mật thôi.” Hứa Thâm dặn dò.

Trần Thanh Vân gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Mượn cơ hội lần này, các anh cũng có thể mở rộng thị trường nguyên liệu thịt đến khu Dạ Oanh, làm lớn một phen.” Hứa Thâm nói.

Trần Thanh Vân nở nụ cười, chỉ cần có thể xé mở một khoảng trống ở khu Dạ Oanh là được. Gã rất có lòng tin đối với nguyên liệu thịt của mình, một khi thâm thấu được vào, chờ người bên kia không thể tách rời thịt bên bọn họ, đến lúc đó, hội Hải Đường Huynh Đệ muốn áp chế cũng khó.

Cuộc gọi chấm dứt.

Hứa Thâm ngồi lặng trong phòng, cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn thừa dịp còn chút tinh lực, tiếp tục tu luyện một lát.

Hắn gọi “Ca ca” của Mặc Hải Minh ra, để cho gã xuyên qua màn sương mù chung quanh, tiếp nhận lễ rửa tội của sương mù, cũng có thể đề cao lực phòng ngự của bản thân “Ca ca”.

Còn hắn ở bên kia lại lập tức rút kiếm tiếp tục luyện tập.

Hai ngày sau, Liễu cực lại tìm Hứa Thâm đến, ông ấy muốn hắn cùng mình tham gia một buổi tụ hội phú hào ở khu Hắc Quang.

Tại buổi tụ hội, Hứa Thâm gặp được cha con nhà Ngả Lâm Na.

“Hứa ca ca, em có viết cho anh mấy phong thư, anh đã nhận được chưa?” Vừa mới gặp mặt, Ngả Lâm Na đã cực kỳ vui mừng chạy tới hỏi thăm hắn.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, hỏi lại: “Thư sao?”

“Hứa đội trưởng người ta là người bận rộn, con đừng gây thêm rắc rối cho người ta nữa.” Ba ba cô ấy đứng bên cạnh, vội vàng nói.

Liễu cực cười cười: “Gần đây Tiểu Hứa khá nhàn, khẳng định là tự mình đi khắp nơi chơi bởi một phen rồi. Hiện tại trong cục cũng chẳng có nhiều nhiệm vụ cần Tiểu Hứa ra tay, chỉ còn lại vài nhiệm vụ nhỏ, những người khác đều có thể làm được.”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt chờ đợi của Ngả Lâm Na, suy nghĩ một chút mới nói: “Hắn là tôi đã quên xem hòm thư rồi, cô gửi đến địa chỉ trong cục của tôi sao?”

“Ừm.” Ngả Lâm Na liên tục gật đầu.

Hứa Thâm hỏi: “Hiện tại đã gặp mặt, có chuyện gì cô có thể trực tiếp nói với tôi cũng được.”

Liễu cực nghe vậy, không khỏi lườm Hứa Thâm một cái, nói: “Có một số lời sao người ta có thể nói trước mặt được? Cậu cứ nói trắng ra như vậy, trong tương lai không tìm được bạn gái đâu.”

Tựa như Ngả Lâm Na nghe ra một chút ẩn ý gì đó trong lời nói của Liễu cục, hai má liền phồng hồng. Cô bé thật cẩn thận liếc mắt đánh giá Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi ngạc nhiên, hấn lại bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Liễu cục một cái: “Cục trưởng hình như ngài rất hiểu tâm tư của con gái?”

“Đương nhiên...” Liễu cục hơi ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra một chút tự hào.

“Nhưng hình như cục trưởng cũng chưa lập gia đình?” Hứa Thâm hỏi.

“...”

Lý Mỹ Na đang đứng bên cạnh, lập tức che miệng.

“Cô hức hức cái gì mà hức hức?” Liễu Tích Xuyên tức giận trừng mắt liếc cô ấy một cái.

“Tôi bị cảm mạo.” Lý Mỹ Na vẫn che miệng, giọng nói đã có chút biến dạng.

Liễu Tích Xuyên lườm một cái, cũng chẳng buồn để ý tới cô ấy nữa, ông lại quay sang nói với Hứa Thâm: “Cậu không thể so sánh với tôi được. Là năm đó tôi quá bận rộn dốc sức vì Nghĩ Hậu, nhưng cậu không giống.”

“Chỗ nào không giống chứ? Tôi cũng phải dốc sức vì nhân dân.” Hứa Thâm nói.

Liễu Tích Xuyên tức giận nói: “Đừng có nói loại lời không có tiền đồ này nữa. Được rồi, đi ăn uống thôi, Ngả Lâm Na, cháu dẫn Tiểu Hứa đi dạo khắp nơi đi, cậu ta là cái hũ nút, cháu đừng để ý.”

(Hũ nút: Ở đây chỉ những người hay nói và hành động mấy điều kỳ quái làm người khác phát bực)

Ngả Lâm Na khẽ gật đầu, nhưng rõ ràng là cảm xúc đã không còn cao hứng như trước nữa, tựa như cô ấy đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Thâm rồi.

Chờ sau khi mấy người Liễu cục rời đi, Hứa Thâm cũng theo Ngả Lâm Na chậm rãi đi dạo trong trang viên bên ngoài khu tự hội. Hai người nhàn nhã tản bộ vòng quanh.

Ở chung quanh nơi này có khá nhiều đài phun nước, bên dưới tán cây râm mát lại là bãi cỏ xanh tươi mát mắt, bởi vậy ngoại trừ hai người bọn họ, những nơi khác còn có vài nhóm thiếu gia tiểu thư trẻ tuổi đang tụ tập cùng một chỗ, vụng trộm nói chuyện riêng.

Hứa Thâm còn nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang dính vào nhau tại một góc nào đó bên dưới bóng râm.

Thật rõ ràng, những phú hào tham dự buổi tụ hội này, đều có mục đích riêng của mình.

“Hứa ca ca, nghe nói chuyện mà các anh đang làm đều rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, đúng không?” Ngã Lâm Na cúi đầu đi lại trong chốc lát, tựa như không chịu nổi bầu không khí trầm mặc này, cô quyết tâm, cố lấy dũng khí nhìn về phía Hứa Thâm, dè dặt hỏi một câu.

Nhưng vừa chạm phải ánh mắt của hắn, cô lại lập tức cúi đầu.

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Hắn nghĩ đến những người đã chết trong tay mình... Ừm, đúng là rất dễ mất mạng.

“Vậy anh dự định làm công việc ấy cả đời sao?” Ngã Lâm Na hỏi.

Hứa Thâm hơi sững sờ, câu này hỏi thực chất phác, nhưng vừa nghe được điều này, bỗng nhiên hắn chợt nhận ra, đúng là bản thân mình chưa từng suy nghĩ về vấn đề đó.

Làm cả đời sao?

Cả đời trăm khur ư?

Hứa Thâm thoáng suy nghĩ một chút, có rất nhiều ý niệm dâng lên trong đầu. Sau đó, hắn khẽ lắc đầu, nói: “Chỉ là tạm thời thôi, trong tương lai, loại chuyện này sẽ được giao lại cho người khác tới xử lý.”

“Vậy anh đã nghĩ tới chuyện nghỉ hưu rồi hả?” Ngã Lâm Na dùng tư duy của mình để lý giải ý nghĩa trong câu nói của hắn, đôi mắt lập tức lộ ra một tia hy vọng.

“Có thể coi là vậy.” Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Nhưng nếu tôi về hưu sớm, sẽ có không ít người phải chịu tội.”

Ánh mắt Ngả Lâm Na thoáng trở nên ảm đạm: “Ba ba cũng thường nói như vậy, em biết cả hai người đều làm việc vì mọi người.”

Hứa Thâm nhìn thấy bộ dáng thương cảm của cô ấy, chợt hỏi: “Vậy còn cô thì sao? Cô chuẩn bị làm gì?”

“Em sắp tốt nghiệp rồi.” Ngả Lâm Na nói: “Sau khi tốt nghiệp, ba ba sẽ sắp xếp cho em vào cục Thuế Kim làm việc, nhưng em không thích loại hoàn cảnh làm việc đó. Em muốn vẽ tranh, muốn chế tác những hình ảnh tốt đẹp kia thành manh họa (tranh dành cho người mù), để cho những vụ dân kia có thể nhìn thấy thế giới mà chúng ta vẫn thường nhìn thấy...”

Nói đến đây, tựa như trong mắt cô có ánh sáng lấp lánh rực rỡ lên.

Hứa Thâm hơi giật mình, không nghĩ tới cô gái ngây thơ hồn nhiên bên cạnh, lại có một giấc mộng như vậy.

Chương 526. Cô Cũng Có Đồ Đồ???

“Dường như loại chuyện này sẽ không kiếm được tiền...” Hứa Thâm mở miệng hỏi theo bản năng.

Ngả Lâm Na gật gật đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười má lúm như quả lê nhỏ nhắn: “Nhưng không sao, nhà em không thiếu tiền, làm loại chuyện này khiến em cảm thấy rất có ý nghĩa.”

Hứa Thâm hơi trầm mặc, lại gật đầu nói: “Đúng vậy. Đến lúc đó nếu cô có gì cần giúp đỡ, cứ việc nói với tôi.”

Ngả Lâm Na kinh ngạc nói: “Hứa ca ca, anh tán thành ý nghĩ của em sao?”

“Đương nhiên, vì sao lại không tán thành chứ?”

“Em còn tưởng rằng anh sẽ giống với ba em, lập tức mở miệng khuyên bảo em, ông ấy nói con gái mà đi làm loại chuyện này, sẽ không dễ lập gia đình, người khác sẽ ghét bỏ, vì cả ngày đều tiếp xúc với vụ dân.” Ngả Lâm Na nói.

Hứa Thâm hỏi: “Vậy tại sao em lại muốn giúp vụ dân?”

“Bởi vì khi em còn nhỏ, em từng bị lạc mất ba, lúc đó em rất sợ hãi, nhưng em đã gặp được một cậu bé vụ dân, cậu ấy cho

em một viên kẹo.” Ngả Lâm Na nói: “Cậu ấy nghĩ em cũng là vụ dân, còn an ủi em đừng khóc...”

Nói đến đây, ánh mắt cô liền ảm đạm xuống.

“Sao vậy?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn cô.

“Sau đó bọn em trở thành bạn bè, em thường xuyên đến thăm cậu ấy, nhưng sau khi cậu ấy biết em là người bình thường, đã không đến tìm em nữa. Chờ về sau này, khi em lại đi tìm cậu ấy, cậu ấy đã chuyển nhà đi rồi.” Biểu cảm trên mặt Ngả Lâm Na có chút khổ sở, mang theo thương cảm nồng đậm.

Hứa Thâm ngẩn người, trong đầu hần nhanh chóng hiện lên hình ảnh mà cô ấy vừa miêu tả.

Hắn vốn là một vụ dân, đương nhiên có thể cảm nhận được tình huống lúc đó, bao gồm cả nội tâm của cậu bé kia.

Đối với người thường, vụ dân luôn duy trì cảm giác kính sợ, đây là tư duy mà cha mẹ đã quán triệt cho từ khi bọn họ nhỏ.

Có lẽ vào thời điểm đó, cậu bé ấy còn không thừa nhận được đả kích lớn đến vậy.

Về phần chuyển nhà... chỉ khi vụ dân gặp chuyện không may, bọn họ mới phải chuyển nhà, nếu không thường là những người này sẽ luôn ở lại một chỗ, cắm rễ tại đó suốt đời.

“Sau đó em đã nhờ ba ba đi hỏi thăm, nhưng ba ba nghe nói nhà bọn họ đã chuyển đi rất xa rồi, khó mà tìm được.” Ngả Lâm Na cúi đầu nói.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, nhưng hắn không nói gì.

“Nếu vụ dân có thể nhìn thấy thế giới của chúng ta, cậu ấy sẽ phát hiện ra nó rất tốt, rất đẹp, không đáng sợ như cậu ấy nghĩ đâu.”

Hứa Thâm trầm mặc, hắn vẫn không nói gì.

Hai người đi hồi lâu, Hứa Thâm nghe Ngả Lâm Na nói rất nhiều chuyện về thời thơ ấu, bao gồm cả một chút chuyện thú vị của nhà hàng xóm.

Chờ tới đêm khuya, Hứa Thâm mới trở lại khu tụ hội, biết được Liễu cục và ba ba của Ngả Lâm Na đều đã trở về.

Hiển nhiên, nhiệm vụ đưa Ngả Lâm Na về nhà, chỉ có thể giao cho hắn.

Hứa Thâm thầm than một tiếng, nhưng cũng không còn cách nào khác, hắn mang theo Ngả Lâm Na lên xe của mình, rồi lái xe đưa cô về nhà.

“Hứa ca ca, khi còn nhỏ anh là người như thế nào vậy?” Ngả Lâm Na ngồi trên xe, tò mò hỏi.

“Khi còn nhỏ tính tình của tôi rất hoang dã.” Hứa Thâm chăm chú nhìn bóng đêm bên ngoài kính chắn gió, nói: “Còn nhớ có một lần tôi đã thử thoát khỏi Đạo Mạnh tác, rồi chạy loạn khắp nơi, đến một gia đình xa lạ nọ, sau đó bị người ta đá ra bên ngoài. Chờ tới lúc ma ma tìm được tôi đã sắp bị dọa chết rồi. Khi đó, bà cứ liên tục đánh tôi, đánh lấy đánh để một hồi, tới cuối cùng bà ấy lại khóc nức lên.”

“Hứa ca ca không khóc sao?”

“Khi đó tính tình của tôi rất bướng bỉnh, không bao giờ khóc.”

Ngả Lâm Na che miệng cười khẽ: “Khó trách hiện tại Hứa ca ca lại có thể làm chuyện lớn như vậy, ba ba của em rất tán dương anh.”

Hứa Thâm mỉm cười, hắn bình tĩnh xoay tay lái, rẽ vào con đường đến nhà Ngả Lâm Na.

Không bao lâu sau, hắn đã đưa cô về nhà an toàn.

Ba ba Ngả Lâm Na đi ra đúng lúc, dẫn Ngả Lâm Na trở về, rồi liên tục cảm tạ Hứa Thâm.

Hứa Thâm vẫy vẫy tay chào bọn họ, liền xoay người rời đi.

Chỉ là lúc hắn xoay người, chợt nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang lặng lẽ ẩn núp trong bóng tối phía sau một tòa nhà sát cạnh nhà của Ngả Lâm Na.

Về mặt Hứa Thâm bất động, hắn vẫn giữ nguyên nụ cười, vẫy tay rồi lên xe.

Sáng sớm, Hứa Thâm còn đang ngủ say, lại bị tiếng reo của dụng cụ thông tin đánh thức.

Giọng nói của Tiết Hải Ninh truyền đến từ bên trong dụng cụ truyền tin. Cô ấy muốn thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, tặng

cho Hứa Thâm một bộ khôi giáp, thuận tiện tới tìm Hứa Thâm luận bàn, kiểm tra thành quả một phen.

Con buồn ngủ của Hứa Thâm lập tức tiêu tán, hẳn để cô trực tiếp đến chỗ ở của mình.

Lúc trước khi giao chiến cùng con đại khư kia, kiếm của Hứa Thâm đã bị hư hại, trang phục tác chiến cũng bị hao tổn, bởi vậy hẳn một mực nhớ mãi không quên khoản thù lao Tiết Hải Ninh đã hứa hẹn này.

Không bao lâu sau đó, bóng dáng Tiết Hải Ninh xuất hiện trước mặt Hứa Thâm.

Ngoài cô ra, còn có hai người một nam một nữ trẻ tuổi khác nữa.

“Bọn họ là?” Hứa Thâm có chút nghi hoặc nhìn hai người phía sau Tiết Hải Ninh, đây là người cô ấy tìm tới để giúp đỡ sao?

“Đồ đệ.” Tựa như Tiết Hải Ninh đã nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thâm, cô lập tức hừ lạnh nói: “Vừa lúc bọn họ rảnh rỗi, nên tôi để bọn họ đi theo tới xem một chút, cậu đừng lo lắng.”

“Cô còn có đồ đệ?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc.

Thoạt nhìn cô gái này vô cùng cao ngạo lạnh lùng, luôn mang theo tư thế người lạ chớ lại gần này, cũng có thể thu nhận đồ đệ? Hơn nữa một nam một nữ này cũng là hình thái thứ hai?

“Cậu có ý gì?” Tiết Hải Ninh nhướn mày: “Cậu cảm thấy tôi không đủ tư cách để thu nhận đồ đệ sao?”

“Tôi không nghĩ như vậy, chỉ không nghĩ tới lấy thân phận của cô, còn có thể thu nhận đồ đệ thôi.” Hứa Thâm giải thích.

“Chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên cả, bên cạnh tôi cũng cần có trợ thủ, nếu cậu có hứng thú, tôi cũng có thể thu nhận cậu làm đồ đệ.” Tiết Hải Ninh nói xong lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Nhưng lúc trước không phải tôi từng là một nửa sư phụ của cô sao... Hứa Thâm có chút nói không nên lời. Hắn lắc đầu:

“Vậy thì không cần.”

Chương 527. Ít Nói Những Lời Lừa Gạt Kẻ Ngốc Này Đi!!!

Tiết Hải Ninh hừ lạnh một tiếng, nói: “Không nhiều lời vô nghĩa nữa, mau đi chuẩn bị đi, Tiểu Cảnh, mang khô giáp cho cậu ấy.”

Thanh niên bên cạnh gật đầu, rồi nhanh chóng đưa chiếc rương trong tay cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiếp nhận chiếc rương, trực tiếp mở nó ra xem. Bên trong là một bộ khô giáp được gấp lại chỉnh tề.

Hắn cầm lấy, cẩn thận nhìn một chút, thậm chí còn ướm thử lên người một chút, mới nhìn về phía Tiết Hải Ninh, nói: “Cô đã học xong rồi sao?”

“Đương nhiên.” Tiết Hải Ninh lạnh lùng nói: “Chỉ là một thứ thủ đoạn đơn giản mà thôi, không cần quá hao tổn tâm tư. Tôi còn cải tiến nó nữa cơ, lần này đến đây chính là muốn cho cậu kiểm nghiệm.”

Sao hắn lại có cảm giác cô ấy muốn tới để khiêu khích ta...

Nhưng mặc kệ mục đích của Tiết Hải Ninh là gì, cô ấy đã mang khô giáp đến cho hắn rồi thì hết thảy mọi chuyện đều dễ làm thôi, Hứa Thâm nói: “Tôi có thể đi mặc thử một chút không?”

Tiết Hải Ninh không kiên nhẫn phát phát tay.

Phanh.

Hứa Thâm đóng cửa lại, nhanh chóng mặc thử trong phòng.

Mí mắt Tiết Hải Ninh khẽ giật giật, nhưng vẫn cố gắng kiềm nén cơn giận trong lòng.

Trong phòng, Hứa Thâm đang muốn mặc khô giáp, bỗng nhiên dụng cụ thông tin vang lên.

Hắn cầm lấy quan sát, là Liễu cực, Hứa Thâm không khỏi có chút bất đắc dĩ, nói: “Liễu cực.”

“Có nhiệm vụ!” Lần này giọng nói của Liễu cực có chút ngưng trọng: “Ở phố Lan Vệ bên kia xuất hiện đại khur, nghi

ngờ là cấp B, cũng có thể là cấp A. Nó đang phá hư nơi đó, cần phải xử lý ngay lập tức.”

Hứa Thâm ngần ra, thực sự không ngờ nhiệm vụ lại tới khẩn cấp như vậy, hắn vội vàng hỏi thêm: “Không thể xác định được cấp của khu sao? Nếu là cấp A, tôi không thể ứng phó được đâu.”

“Không thể xác định được, tôi đang điều động thiết bị trắc khu quân dụng, nhưng số liệu trắc lượng sẽ có chút sai lệch. Chính cậu nhất định phải cẩn thận, Sở Bạch đã chạy tới đó, tôi cũng khẩn cấp xin tổng cục tăng viện rồi. Cậu mau qua đó đi, hỗ trợ cho Sở Bạch thật tốt. Hai người chỉ cần cố gắng hạn chế phạm vi hoạt động của đại khu kia là được, tận lực kéo dài thời gian cho tới khi tiếp viện đến.” Liễu Tích Xuyên nhanh chóng nói.

Hứa Thâm cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự việc, hắn lên tiếng đáp ứng một tiếng liền cúp dụng cụ truyền tin.

Hắn đưa mắt nhìn khôi giáp trong tay, sau đó nhanh chóng mặc lên.

Khôi giáp này tựa như một bộ xương màu đen, trên vai và phần eo đều có gai xương bén nhọn nhô lên, lộ ra vẻ tương đối dữ tợn.

Tuy kích thước của nó hơi nhỏ, nhưng Hứa Thâm chỉ có thể chấp nhận.

Hắn gõ vài cái lên khôi giáp, có thể cảm nhận được phía trên được bao phủ bởi một tầng cốt chất, bên trong khôi giáp mơ hồ tản ra một loại mùi vị cực kỳ nhạt nhưng lại rất quen thuộc với Hứa Thâm, là mùi vị của khu.

Hứa Thâm đẩy cửa ra, nhìn Tiết Hải Ninh với vẻ mặt lạnh như băng đang đứng ngay cạnh cửa, lập tức nói: “Xin lỗi, tôi vừa nhận được tin tức, có nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Ừm?” Tiết Hải Ninh nhướn mày, nói: “Không phải cậu muốn lâm trận lùi bước chứ?”

“Thật sự là có nhiệm vụ.” Hứa Thâm cười khò: “Nếu cô không tin thì cùng tôi đi xem một chút, nghe nói là đại khu, cũng có thể là cấp A, đúng lúc các cô ở đây, nếu không cùng nhau tới diệt trừ một phen?”

“Cậu nghĩ hay thật đấy, để cho chúng tôi đi giúp cậu không công sao?” Tiết Hải Ninh tức giận nói.

Hứa Thâm bất đắc dĩ nói: “Không phải các cô đều là người của tổng cục Khư Bí cục sao? Trảm khư là thiên chức của chúng ta, làm sao có thể gọi là hỗ trợ không công?”

“Ít nói những lời lừa gạt kẻ ngốc này đi.” Tiết Hải Ninh tức giận nói: “Trước mắt, con đại khư nọ nghi ngờ là cấp A, chỉ cần có đầu óc nghĩ thoáng một chút là biết, với thứ quái vật cấp này, chỉ có mấy người chúng ta khẳng định là cực kỳ khó giải quyết. Tôi thì không sợ, trừ phi là khư thú chuẩn cấp A, nếu không, tôi thoát thân không có vấn đề gì. Nhưng cậu đi tới đó tuyệt đối là chịu chết vô ích. Hơn nữa, ở nơi này của các người không có biện pháp điều tra cho rõ ràng, đến tột cùng là khư cấp bậc gì sao?”

“Trong cục đang điều động thiết bị trảm khư quân dụng, nhưng cần phải có chút thời gian.” Hứa Thâm nói.

“Thứ này còn cần phải điều động sao? Trong cục các người không được trang bị đầy đủ hả?” Tiết Hải Ninh hỏi ngược lại.

“Tổng cục được trang bị sao?” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ: “Có khả năng tại chúng tôi là phân cục...”

“Vậy trước tiên cứ chờ tình báo điều tra rõ ràng lại nói sau.” Tiết Hải Ninh suy nghĩ một chút, chợt đưa mắt sang nhìn hai người bên cạnh, nói: “Nếu đã tới đây rồi, chúng ta cũng cùng nhau đi một chuyến xem.”

“Vâng.” Cả hai người đều gật đầu, không dám phản bác lời nói của cô ấy.

Hứa Thâm thở phào nhẹ nhõm một hơi lại cười nói: “Vậy đa tạ mọi người.”

“Đừng vui mừng quá sớm.” Tiết Hải Ninh lạnh lùng nói: “Nếu kiểm tra đo lường phát hiện ra khư thú chuẩn cấp A, thì ít nhất phải từ chỗ tổng bộ điều thêm mấy người nữa tới, bằng không, chỉ dựa vào mấy người chúng ta dù có thể giải quyết được nó, cũng chịu mức thương vong khá nghiêm trọng. Cục Khư Bí nội dưỡng hình thái thứ hai cũng không dễ như vậy đâu.”

Hứa Thâm gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Đi thôi, Tiểu Cảnh, lên lái xe.” Tiết Hải Ninh phân phó.

Thanh niên bên cạnh khẽ gật đầu, lập tức xoay người đi xuống dưới.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều lên xe.

Tiết Hải Ninh: “Địa chỉ.”

Hứa Thâm nói ra địa chỉ mà Liễu Tích Xuyên vừa thông báo cho hắn.

Thanh niên tên Tiểu Cảnh lập tức lái xe chạy qua.

Chiếc xe vẫn chạy bình thường trên đường, gấp đèn đỏ liền dừng lại, không quá mức nôn nóng.

“Câu hỏi tình huống trong cục bên kia đi, xem bọn họ đã điều thiết bị trắc khu qua được chưa?” Tiết Hải Ninh có vẻ cực kỳ bình tĩnh, không lộ ra một chút kích động hay sốt ruột nào.

Hứa Thâm chỉ có thể gửi tin nhắn cho Liễu Tích Xuyên bên kia hỏi thăm tình hình.

“Cần phải chờ thêm một lúc nữa, khoảng mười năm phút.”

“Qua ba con phố phía trước là tới rồi.” Tiểu Cảnh đưa mắt nhìn bản đồ hướng dẫn đường đi, nói.

Tiết Hải Ninh bình tĩnh đáp lại: “Không vội, cứ chạy chậm một chút, chúng ta tới hiện trường trước đã.”

Hứa Thâm hỏi: “Không ra tay luôn sao?”

“Thiết bị trắc khu còn chưa tới, tình báo không đủ rõ ràng, thì ra tay thế nào?” Tiết Hải Ninh tức giận liếc Hứa Thâm một cái nói: “Cách phân cục các cậu làm việc chính là như thế này sao?”

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, cũng không nói gì thêm nữa.

Chương 528. Chỉ Khi Tình Báo Kịp Thời Mới Có Nhân Viên Đúng Lúc!!!

Rất nhanh chiếc xe đã chạy đến con đường liền kề với nơi xảy ra tai nạn, đột nhiên mặt đất dưới chân truyền đến chấn động.

Mấy người bọn họ lập tức mở Khu Nhãn, liền nhìn thấy kiến trúc trước mắt chuyển thành hư ảo, cảnh tượng trên một con đường khác phía sau kiến trúc hiện ra.

Chỉ thấy ở nơi đó có một con khu siêu lớn, dạng như một con nai cao chừng sáu, bảy mét, đang đi lại giữa đường phố.

Ở hai bên sườn khu thú, có đôi mắt màu máu cực lớn, cùng với từng nhánh xúc tua mềm mại dài hơn mười thước đang múa may.

Từng nhánh xúc tua mềm mại nọ như bộ phận nội tạng trong cơ thể đang không ngừng co duỗi, trong lúc chúng nó vung vẩy, cũng nhận tiện cuốn những người đang đi trên đường tới, trực tiếp nhét vào trong cái miệng kỳ quái dưới thân.

Ngay lúc ấy, ở trên đường phố, không ít những phương tiện giao thông đã va chạm vào nhau, đầu xe bốc khói nghi ngút, hàng loạt người đi đường hoảng loạn bỏ chạy trời chết.

Chỉ còn lại một ít vụ dân, bọn họ vẫn đang sờ soạng đi dọc theo Đạo Mạnh tác, chậm chậm tiến về phía trước.

Tiếng thét chói tai đầy khủng hoảng, âm thanh vang dội kịch liệt chung quanh, làm cho toàn thân bọn họ không ngừng run rẩy, nhưng cả đám chỉ biết ngơ ngác đứng im tại chỗ, khi đối mặt với tai nạn, bọn họ vừa không dám chạy, lại không dám động dấy một chút gì.

Lúc này, trên kiến trúc ở hai bên đường, Hứa Thâm nhìn thấy mấy đội trăm khu đã vào vị trí từ lâu, trong đó cũng có người của biên đội số một.

Mấy người Hạ Tĩnh Tương, Diệp Thủ và La Hoa đều có mặt ở đây. Bọn họ đã thông qua thiết bị phá khu đi vào hai bên sườn của tòa kiến trúc nọ từ trên không trung, sau đó dùng pháo ống bắn ra thứ gì đó có dạng như một làn sương khói, quấy nhiễu hành động của khu thú.

Ở phía bên kia, các thành viên của biên đội số hai cũng tập trung ở tại một vị trí trên sườn đối diện, cùng phối hợp với bọn họ.

Ánh mắt Hứa Thâm đảo qua, hắn cũng nhìn thấy Sở Bạch đang đứng phía trên một tòa nhà gần đó, liên tục chỉ huy tác chiến.

“Khư lực thật đậm đặc!” Sắc mặt Vương Cảnh đang lái xe khẽ biến.

Khư lực đậm đặc như vậy, rất có thể là khư cấp B đỉnh cao, thậm chí còn là cấp A chân chính.

“Dừng lại ở đây.” Tiết Hải Ninh phân phó.

Chiếc xe gấp gấp dừng lại.

Trên con phố này cũng có không ít người đang hốt hoảng bỏ chạy, chiếc xe phanh gấp phát ra tiếng kêu chói tai bén nhọn.

Hứa Thâm đang muốn xuống xe, Tiết Hải Ninh liền hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“?” Hứa Thâm xoay người nhìn cô ấy.

“Thiết bị trắc khư còn chưa tới, tình báo cũng chưa điều tra ra, cậu vội vàng muốn đi ra ngoài như vậy, lỡ như con khư kia là cấp A thì biết làm sao bây giờ?” Tiết Hải Ninh hỏi.

Hứa Thâm không khỏi nói: “Cô không thấy nó đang tàn sát sao?”

“Thấy rồi.” Vẻ mặt Tiết Hải Ninh lạnh như băng, nói: “Cho nên cậu muốn gia nhập vào đám đông, trở thành một thành viên bị tàn sát như bọn họ sao?”

“Chẳng lẽ chúng ta lại ở chỗ này chờ?” Hứa Thâm không khỏi giận dữ nói.

“Không vậy thì sao?” Tiết Hải Ninh hừ lạnh nói: “Nếu muốn ít người chết, thì bảo bộ Tình Báo trong cục các cậu hành động nhanh lên!”

Hứa Thâm trầm mặt, không tiếp tục nói chuyện nữa, chỉ cầm lấy dụng cụ truyền tin tiếp tục hỏi thăm tình huống bên phía Liễu Tích Xuyên.

Vương Cảnh đưa mắt nhìn Hứa Thâm, khẽ lắc đầu.

Những người trong phân cục như bọn họ có trái tim quá nóng, khó trách phân cục luôn có hình thái thứ hai bỏ mạng.

Không giống như tổng cục, chỉ khi tình báo kịp thời mới có nhân viên đúng lúc, nếu không, đám người bên kia tuyệt đối không có mặt.

Tới cuối cùng, nếu tình huống này tạo thành hy sinh và thương vong, cấp trên đều sẽ ưu tiên ghi tội cho bộ Tình Báo, khiến cho những thành viên trong bộ Tình báo không bao giờ dám lười biếng, chậm trễ công việc.

“Nếu cậu muốn giúp người khác, thì trước tiên phải bảo đảm an toàn cho chính bản thân mình đã.” Tiết Hải Ninh nói.

Tuy vẻ mặt cô rất lạnh nhạt, nhưng đôi mắt nhìn về phía Hứa Thâm lại bình thản hơn rất nhiều.

Nếu lúc trước... Cũng có loại người như hấn ra mặt, liều lĩnh xông lên, có lẽ bọn họ sẽ không phải chết... Ngón tay nhỏ nhắn của Tiết Hải Ninh hơi siết chặt lại.

Tại hiện trường, trên tòa nhà cao tầng.

Sở Bạch đang lắng nghe lời nói của Liễu Tích Xuyên qua dụng cụ truyền tin bên kia, rồi bình tĩnh ngắt liên lạc.

Ánh mắt gã lập tức nhìn quét xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng của Hứa Thâm.

Khốn nạn!

Sở Bạch nắm chặt hai đấm, một chuyện nghiêm trọng như vậy, mà Hứa Thâm lại chậm chạp chưa chịu tới?

Hay là... hấn đã tới rồi, nhưng không chịu xuất hiện?

Trong lòng Sở Bạch đầy tức giận.

Kỳ thực, tối hôm nay, gã cũng muốn có mặt chậm một chút, nhưng gã lại là người tọa trấn trong cục, phải xuất phát từ trong cục, đã có thời gian lộ tuyến cố định, muốn chậm chạp cũng không thể được.

“Mau, xua sương mù áp chế, đừng để nó chạy loạn!” Sở Bạch cầm lấy dụng cụ thông tin, lớn tiếng chỉ huy: “Để cho sở Tuần Tra phong tỏa tất cả năm khu phố chung quanh, cấm tất cả mọi người đi lại!”

Đạn pháo sương mù dày đặc lại không ngừng bắn ra, phong tỏa hành động của con khu kia. Nhưng đạn pháo nện vào người nó, không những chẳng gây ra một chút thương tổn nào, ngược lại còn làm cho khu thú cảm thấy phần nộ và phiền chán.

“Thiết bị trắc khu đã tới chưa?” Sở Bạch giận dữ quát.

Không bao lâu sau, rốt cuộc người của bộ Tình Báo cũng khoan thai đi đến.

Trên chiếc xe quân dụng khổng lồ, mang theo một thiết bị có đường kính tới hai, ba mét, trên thiết bị có hai nhân viên của bộ Tình Báo đang nhanh chóng điều khiển, rất nhanh, ăng ten tiếp nhận phía trên thiết bị đã xuất hiện hồng quang.

“Thiết bị trắc khu tới rồi.” Tiết Hải Ninh nói.

Hứa Thâm lập tức chăm chú nhìn thiết bị cực lớn kia.

Đây là loại thiết bị chỉ có thể dùng tới khi đối mặt với đại khu.

Hội Truy Quang bên kia cũng có một cái, nghe nói bọn họ đã thông qua một con đường nào đó, lấy được thiết bị đào thải từ trong quân đội. Bởi là thiết bị đào thải cho nên phạm vi kiểm tra đo lường cực kỳ hạn hẹp, vì vậy phần lớn thời gian, thiết bị nọ chỉ được dùng để kiểm tra đo lường đại khu đã chết, đại khu còn sống rất khó, nắm bắt được.

Mà rõ ràng là dụng cụ đo đạc trước mắt được bảo trì rất tốt, theo đường hồng quang của ăng ten tiếp nhận kia sáng lên, rất nhanh đã có mấy đạo hồng quang bắn tới khắp nơi trên người con khu kia, trực tiếp thu thập số liệu.

Không lâu sau đó, dữ liệu đã trải qua phân tích, nhanh chóng xuất hiện trên thiết bị.

Hứa Thâm nhận được thông tin của Liễu cục, sau khi kiểm tra đo lường hoàn tất, bộ Tình Báo đã truyền lại tin tức, khu thú nọ là chuẩn cấp A.

Chương 529. Kiểm Đã Hồng Thành Như Vậy, Còn Tới Trảm Khu?

Hứa Thâm nói tình báo này cho ba người Tiết Hải Ninh bên cạnh. Tiết Hải Ninh khẽ gật đầu: “Đi, hiện tại chúng ta có thể ra tay rồi, nhưng đừng có sơ suất, loại thiết bị kiểm tra đo lường này chưa chắc đã cho ra kết quả chuẩn xác đâu, có một vài con khu sẽ dùng khu lực để che giấu dao động, có lẽ nó là

cấp A, nhưng chỉ có thể kiểm tra đo lường ra số liệu chuẩn cấp A. Chúng ta nhất định phải luôn luôn cẩn thận.”

Vương Cảnh đưa mắt nhìn sự phụ của mình.

SSùng thấy sắc mặt cô luôn lạnh nhạt, nhưng cô nói với Hứa Thâm nhiều như vậy, rõ ràng là ẩn tượng với người này không tệ.

“Đi!” Hứa Thâm khẩn cấp xuống xe, bóng dáng bốn người nhanh chóng tiến vào trong Khư giới.

Có người đi ngang qua đường nhìn thấy bốn người này đột nhiên biến mất trong không khí, lập tức phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai.

Bốn người bọn họ lướt qua xe cộ và người dân bên đường, dung nhập đến con đường bên cạnh.

Hứa Thâm mang theo ba người Tiết Hải Ninh đi tới trước mặt Sở Bạch.

“Lão Sở.”

Sở Bạch nghe được giọng nói của hắn lập tức quay đầu nhìn lại, vừa thấy là Hứa Thâm, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay lập tức, gã cũng không khỏi âm thầm tức giận.

Tình báo vừa có, hắn đã xuất hiện, xem ra đúng là Hứa Thâm đã đến từ sớm, chẳng qua hắn vẫn một mực ẩn nấp không lộ đầu ra thôi.

Thằng nhóc này, càng học càng狡 hoạt.

“Ba vị này là?” Sở Bạch nhìn về phía ba người đứng bên cạnh Hứa Thâm, phát hiện tất cả bọn họ đều là hình thái thứ hai.

“Bạn bè ở tổng cục bên kia.” Hứa Thâm giới thiệu đơn giản một câu, lại hỏi: “Tình huống hiện tại là gì?”

Chính cậu không nhìn thấy sao?

Con tức giận trong lòng Sở Bạch có chút khó mà kiềm chế được. Gã đã biết tin Hứa Thâm trở thành thân vệ, nhưng không ngờ, hắn còn ở cùng một chỗ với mấy hình thái thứ hai của tông bộ bên kia, nhìn qua quan hệ giữa hai bên cũng không tệ.

Nhân mạch như thế, làm cho gã có chút âm thầm đồ kỵ, nhưng ngoài mặt lại lộ ra vẻ gian nan khổ cực, ngưng trọng nói:

“Tình hình rất không lạc quan, Hứa huynh đệ, bên kia vừa truyền đến tình báo, đây là đại khu chuẩn cấp A, chúng ta không thể ứng phó được, nhưng nếu cứ để nó tiếp tục như vậy thì thương vong quá lớn. Đợi lát nữa tôi lên trước, các cậu phối hợp tác chiến với tôi, thế nào?”

“Để tôi xung phong đi, anh phải ở lại chỉ huy, , để cho mấy người tới tiếp ứng hiệp trợ tôi cũng được.” Hứa Thâm lập tức nói.

Sở Bạch hơi há miệng, còn muốn nói thêm, Tiết Hải Ninh lại phát tay nói: “Không cần phải phiền toái như vậy, chúng ta cùng nhau xông lên là được.”

Sở Bạch không khỏi nhìn về phía cô gái lạnh lùng này, liền thấy người kia kéo áo khoác xuống, lộ ra cơ thể với vòng eo lưng linh như rắn nước được bao phủ bởi một bộ khôi giáp cực kỳ vừa người, phối hợp với gương mặt lạnh như băng của cô, lập tức lộ ra vài phần khí khái hiên ngang.

“Được.” Hứa Thâm đồng ý, rồi nhanh chóng rút kiếm ra.

Trên kiếm phong của hắn đầy rẫy những lỗ hồng so le, hiển nhiên sau khi giao chiến cùng đại khu kia lúc trước, còn chưa kịp sửa chữa, kiếm Trảm Khu mới vẫn chưa rèn xong.

Mấy người khác nhìn thấy kiếm phong của Hứa Thâm, đều lộ ra vẻ sửng sốt, không khỏi đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Kiếm đã hỏng thành như vậy, còn tới trảm khu?

Tiết Hải Ninh tức giận nói: “Cậu định dùng cái thứ rách nát này tới luận bàn với tôi sao?”

“Cũng chỉ là luận bàn, chuyện này không ảnh hưởng.” Hứa Thâm cười cười.

“Đồ ngốc.” Tiết Hải Ninh hừ lạnh, chợt nói: “Hai người các cậu đi theo tôi, cậu ở bên cạnh phối hợp tác chiến, dùng sợi khur của cậu bảo vệ bọn họ, thuận tiện cho cậu chứng kiến thành quả của tôi.”

Tuy không có cơ hội luận bàn cùng Hứa Thâm, nhưng cô không ngại nhân cơ hội này triển lộ thành quả tu luyện của

mình.

Theo gợn sóng màu vàng mạnh mẽ xuất hiện, thân ảnh của cô nhanh chóng lao ra. Ngay khi người còn ở giữa không trung, phòng hòa tấu màu vàng đã được kích hoạt.

Khư lực màu vàng bện thành nhạc công violin, nhạc công cello ở giữa hư không, bọn họ nhanh chóng vờn quanh bên người Tiết Hải Ninh.

“Nếu thật sự là khư thú chuẩn cấp A, tôi sẽ cho cậu chứng kiến một màn đơn sát.” Trong giọng nói của Tiết Hải Ninh lộ ra sự tự tin mãnh liệt, khí thế trên người cô cao ngạo y như lúc tập luyện võ nghệ trước mặt Nghĩ Hậu.

Hứa Thâm nhìn thấy ngạo khí không chút che giấu trên mặt cô ấy, trong lòng đầy bất đắc dĩ, không nói nên lời, cô nhóc này thật là kiêu ngạo.

Cùng với tần suất rung động của dây đàn do nhạc công violin diễn tấu, bốn phía trong hư không chợt nổi lên sát khí, từng lưỡi dao sắc bén vô hình bắn ra bên ngoài.

Đao gió chém nát tầng sương mù xung quanh, rồi chạy theo từng quỹ tích khác nhau, nhưng trong nháy mắt, toàn bộ đều đậm tới khư thú.

Con đại khư đang mài phá hủy kiến trúc bốn phía, thôn phệ người đi đường, chợt quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc ấy, đao gió xẹt qua, cắt đứt một mảnh lông tơ trắng trên lưng nó.

Những sợi lông tơ này vốn không phải là lông thật, trên thực tế, chúng chính là những sợi xúc tu cực kì nhỏ bé, nhúc nhích như tảo biển.

“Khí tức thật ngon...” Trên đỉnh đầu của đại khư giống hệt con nai kia có một cái đầu người bình thường, một thanh niên rất tuấn tú, nhưng làn da của gã tái nhợt lại cộng với biểu hiện cuồng nhiệt đến cực hạn, nhìn qua có chút bệnh hoạn.

Gã đang tham lam nhìn chằm chằm vào Tiết Hải Ninh đang nhanh chóng lao tới từ trên không trung, ánh mắt đầy hưng phấn: “Cô thật đẹp nha...”

Từ phần bụng trên thân thể con nai phía dưới người gã thanh niên này, chột kéo dài ra từng nhánh xúc thể. Chúng bắn ra ngoài hết như những con măng xà, nhưng ngay khi tiến tới giữa không trung, lại đột nhiên kéo dài thẳng tắp, trở thành bện nhọn như trường thương, muôn đâm thủng cô gái trước mắt.

Vẻ mặt Tiết Hải Ninh vẫn rất ung dung, ngay khi thân thể đang lơ lửng giữa không trung, cô đột nhiên chuyển hướng, thì thầm nói: “Nhạc dạo!”

Nhạc công violin như hình với bóng ở phía sau lưng cô, đột nhiên thay đổi sắc mặt, trở nên nghiêm túc mà trang trọng, thủ pháp diễn tấu rất nhanh.

Ngay lập tức, khúc nhạc vừa nảy đã biến hóa.

Nhạc khúc lần này ẩn chứa sát khí mãnh liệt, chẳng những đánh ra từng lưỡi dao sắc bén vô hình, còn có thêm tác dụng đánh thẳng vào sâu trong linh hồn.

Chương 530. Công Kích Hệ Tinh Thần...

Thanh niên tuần tú đang ở trên đầu con nai đột nhiên giơ tay bụm trán, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ trầm thấp, dường như gã đang khấn cấp ngăn cản thứ gì đó.

Rồi rất đột ngột, gã mạnh mẽ rít gào một tiếng.

Tranh!

Dây đàn gãy lìa.

Thanh niên tuần tú ngẩng đầu lên, trên trán lộ ra một vết tích bị xé rách.

Vết thương này dựng đứng, gần như đã bị chém tới tận sống mũi. Bỗng nhiên, từ bên trong vết tích thẳng đứng đầm máu kia, có một con mắt màu đen xuất hiện, nó không ngừng chuyển động xoay tròn.

Đôi mắt của thanh niên tuần tú nọ lại lộ ra trạng thái tinh thần cuồng nhiệt và dữ tợn đến cực hạn.

Đột nhiên cái đầu con nai kia hạ xuống, há miệng, phát ra tiếng kêu âm u vang vọng không trung, trong đó chứa đầy bi

thương, chạm đến đáy lòng người khác.

Trên đường phố lúc này vẫn còn không ít người chưa kịp thời chạy trốn, bọn họ vừa nghe thấy tiếng kêu của con nai này, lại không cầm được nước mắt, giống như đã thất thần, lập tức đi về phía nó.

Một đồng xúc tua cực kỳ thuần thục cuốn bọn họ lên, rồi kéo vào cái miệng kỳ quái của con nai nọ.

Những người đi đường bị cuốn vào kia vẫn bày ra gương mặt đầm đìa nước mắt, trên mặt chỉ có bi thương, không có chút sợ hãi nào.

“Tôi đang làm gì vậy? Vì sao tôi lại muốn thương tổn anh ấy?”

“Tôi, tôi thực sự đáng chết!”

Tất cả những trăm khur giả đang đứng dọc theo dãy kiến trúc ở hai bên con đường, đều bị tiếng kêu của con nai kia thẩm thấu, khuôn mặt trở thành tái nhợt, như thể cả đám bọn họ đã phạm phải thứ tội nghiệt nào đó cực kỳ nặng nề, và ngoài nỗi bi thương, trong đôi mắt còn ẩn chứa thống khổ tột cùng.

Bọn họ cảm thấy thống khổ vì bản thân đã phạm phải tội nghiệt!

“Tại sao tôi lại ở đây? Tại sao tôi phải làm loại chuyện này?”

“Tôi... Lẽ ra tôi nên giết chính bản thân mình mới đúng!”

“Tất cả đều là lỗi của tôi!”

Một số trăm khur giả trực tiếp rơi vào trạng thái thất hồn lạc phách, rồi không chút do dự, nâng kiếm Trảm Khur lên, đặt ngay tại cổ của mình.

Cũng có trăm khur giả nhanh chóng cầm ngược kiếm lại, đâm thẳng thanh kiếm Trảm Khur vào ngực của mình.

Máu tươi tràn ra từ miệng, trong mắt trăm khur giả nọ lộ ra một tia hoài niệm tựa như bản thân đã được giải thoát, sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống.

“Dừng tay!”

“Nhanh lên, mau che lỗ tai lại!”

Diệp Thủ và đám người Hạ Tĩnh Tương cũng thoáng thất thần, nhưng rất nhanh bọn họ đã phản ứng lại.

Ánh mắt nhìn thấy những đồng bạn bên cạnh vừa đặt kiếm phong lên cổ, đã vội vàng lao tới ngăn cản.

“Tôi không thể chết, tôi tuyệt đối không thể chết, tôi không thể tiếp tục kéo chân sau...” Trên Hạ Tĩnh Tương chảy xuôi hai hàng nước mắt, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vài phần kiên nghị. Sau đó, cô thấp giọng tự nói: “Ba mẹ, em trai, mọi người hãy nhìn con đi, con tuyệt đối sẽ không vấp ngã thêm một lần nào nữa.”

“Tôi tuyệt đối không thể...”

Cô dùng ngón tay sượt qua mũi kiếm, lấy đau đớn kích thích, khiến cho nước mắt đang lăn chã tuôn rơi trên mặt, lập tức ngừng lại.

Ngay sau đó, cô quay đầu ngăn cản La Hoa với vẻ mặt bị thương đang muốn tự sát ở bên cạnh.

“Công kích hệ tinh thần...”

Trên lầu cao, sắc mặt đám người Sở Bạch và Hứa Thâm đều ngưng đọng lại.

Tiếng kêu của đại khư này lại đáng sợ như vậy?

Nó bao hàm một loại tập kích về tinh thần không phân biệt đối tượng là ai.

“Ngay cả chúng ta vẫn chịu một chút ảnh hưởng nhỏ, thì những người kia sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn.” Sắc mặt Vương Cảnh trở nên âm trầm, gã lập tức nói với Sở Bạch: “Đề nghị anh lập tức cho bọn họ giải tán, mau ra lệnh cho bọn họ rời khỏi vòng chiến đấu. Loại cấp bậc chiến đấu này không thích hợp với bọn họ, bọn họ có ở lại chỗ này cũng vô dụng.”

Suy cho cùng, ở trước mặt tồn tại khủng bố chân chính, chiến thuật biến người không mang lại một chút ý nghĩa nào.

Để cho đám trăm khư giả giai đoạn đầu kia tham gia vào vòng chiến chẳng khác nào biến bọn họ trở thành những bông lúa mạch cho con đại khư nọ thu gặt?

Thậm chí những người nọ còn không đủ tư cách làm pháo hôi.

Ánh mắt Sở Bạch trở nên trầm thấp, thoạt nhìn tâm tình có chút sa sút, gã khề gặt đầu, nói: “Không thể mặc cho nhiều người chết hơn nữa...”

Lời này lộ ra một chút tư tưởng mặt trái và âm u, cho thấy chính bản thân gã cũng đã bị tiếng kêu của con nai kia xâm nhiễm.

Gã lập tức truyền lệnh thông báo, để cho các thành viên của biên đội số một và số hai đều lui lại, chuyển sang phong tỏa các con đường, cảnh giới xung quanh.

“Chúng ta cần đi hỗ trợ không?” Hứa Thâm nhìn về phía hai người bên cạnh.

“Cứ quan sát tình hình của sư phụ trước đã, sư phụ đang thăm dò.” Vương Cảnh nói: “Nếu cần hỗ trợ, sư phụ sẽ phát tín hiệu cho chúng ta. Khi chưa nhận được tín hiệu mà mạo muội ra tay, sư phụ sẽ tức giận.”

“Được rồi...” Hứa Thâm nghĩ đến câu nói phải đơn sát của Tiết Hải Ninh, trong lòng âm thầm thở dài.

Cô gái này quá mức điên khùng...

Đúng là bất cứ tồn tại hình thái thứ hai nào cũng có chút điên, nhưng có vẻ như phương diện điên của cô gái này chính là kiêu ngạo cực độ.

Khi tiếng kêu của con nai vang lên, sắc mặt Tiết Hải Ninh cũng hơi chút biến hóa.

Trên thực tế, cô chính là người chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất của loại sóng âm quái dị này, và mục tiêu chủ yếu mà nó muốn nhắm đến chính là cô.

Trong nháy mắt này, tiếng kêu của con nai làm trong đầu Tiết Hải Ninh xẹt qua rất nhiều chuyện.

Nhớ đến ngày đó, khi bản thân lên sân khấu biểu diễn, ba mẹ ở dưới đài quan sát.

Nhớ tới vị thầy giáo kính yêu đang ngồi dưới đài, hướng ánh mắt đầy tin tưởng và tự hào nhìn về phía cô.

Nhớ tới ngày hôm đó, con quái vật khổng lồ kia xuất hiện, toàn bộ phòng biểu diễn đều sụp đổ...

Lẽ ra cô cũng nên chết đi rồi...

Nhưng... Tôi còn chưa báo được thù!

Trong mắt Tiết Hải Ninh chợt đặng đặng sát khí, cô trầm thấp nói: “Tay trống, vào vị trí.”

Bóng dáng màu vàng hiện lên giữa hư không, đồng thời cũng ngưng tụ ra một bộ nhạc khí, một cái giá trống.

“Diễn tấu, bắt đầu.”

Trong đôi mắt Tiết Hải Ninh lóe lên ánh sáng vàng lấp lánh, bóng dáng cô dừng lại trên đỉnh của một tòa kiến trúc. Dáng người tinh tế thon thả tuyệt mỹ như nữ thần, toàn thân đắm chìm trong ánh kim quang thánh khiết, với dàn nhạc giao hưởng lơ lửng xung quanh.

Chương 531. Cậu Cũng Nhìn Ra Rồi???

Cô giống như một vị nhạc trưởng đang đứng trước tiết mục hòa tấu của riêng mình.

Ngay khi ngón tay của nhạc trưởng hơi nâng lên, dường như chỉ trong phút chốc, toàn bộ ban nhạc đều được rót vào linh hồn.

Tất cả bắt đầu bằng một tiếng gõ mãnh liệt của tay trống.

Ngay lập tức, toàn bộ mọi người đang có mặt tại trên hiện trường đều cảm thấy màng nhĩ đã bị dư chấn đánh nổ tung.

Chính trong một khắc này, buổi hòa tấu của Tiết Hải Ninh bắt đầu!

Tay trống điên cuồng gõ phát ra nhịp trống mênh mông mà trào dâng cảm xúc, phối hợp với những khúc nhạc du dương liền mạch của nhạc công violin, một bản hành khúc hòa âm hùng hậu vang lên.

Phanh phanh phanh!

Mỗi một nhịp gõ của tay trống đều làm rung động cả tâm linh.

Thân thể con đại khư kia, liên tiếp nổ tung, văng máu tươi ra ngoài, tựa như vừa bị một thứ vô hình nào đó tập kích, thân thể nổ gồ lên từng khối u, sau đó vỡ tan.

Khuôn mặt hưng phấn tuần mỹ kia lập tức lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Gã lại một lần nữa ôm chặt đầu, phát ra tiếng thét chói tai.

Tiếng gầm của con nai kia cũng biến thành phần nộ, rồi dần dần lại chuyển thành khàn khàn.

Những người qua đường vẫn đang đi về phía nó, ánh mắt chất chứa bi thương ban đầu, dần dần trở lên kinh hãi, rồi đột nhiên cả đám bắt đầu công kích lẫn nhau.

Thân thể của tay trống màu vàng đang đứng bên cạnh bóng dáng Tiết Hải Ninh chợt xuất hiện dao động, tựa hồ đã bị thứ gì đó công kích, nhưng rất nhanh, một bóng dáng màu vàng khác lại ngưng tụ bên cạnh.

Là người thổi kèn của tổ Brass Instrument. (Tổ này gồm có kèn Trumpet, kèn Cornet, kèn Trombone, kèn French Horn, kèn Tuba)

Tiếng kèn Trumpet trầm thấp vang lên, phối hợp với giai điệu của nhạc công violin, đã giúp thân thể của tay trống kia ổn định trở lại.

“Lại khiến cho sự phụ phải sử dụng tới kèn...” Vương Cảnh và một nữ đồ đệ khác tên là Lục Sương Lan đang đứng bên cạnh gã, đều lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ đã được chứng kiến năng lực của Tiết Hải Ninh không biết bao nhiêu lần, và diễn tấu đến bước này, nghĩa là cô đã dùng gần như hết sức.

Phanh!

Đột nhiên con nai khổng lồ lao về phía Tiết Hải Ninh, mặt đất chấn động, trên người con nai không ngừng xuất hiện những khối u đang nứt ra, nhìn qua vô cùng thâm hiểm, toàn thân đều là những vết thương chồng chất.

Ánh mắt Tiết Hải Ninh khẽ biến, cô khẽ nâng tay lên.

“Mau, chúng ta mau qua đó hỗ trợ.” Vương Cảnh nhìn thấy cử chỉ này, lập tức nói.

Nói xong, đột nhiên bóng dáng gã biến hóa.

Chỉ thấy phía trên hai đường vết lõm dựng thẳng đứng sau lưng trang phục tác chiến của gã, vừa mọc dài ra một đôi cánh thịt.

Hiên nhiên Vương Cảnh có năng lực biến thân trong hệ cường công.

Sau khi đôi cánh thịt mọc dài ra, Vương Cảnh trực tiếp bay thẳng qua.

Cùng lúc đó, bóng dáng Lục Sương Lan nhoáng lên một cái, đã nhanh chóng đuổi theo tựa như một làn gió nhẹ.

Bóng dáng cô trở nên vụn vẹo mơ hồ, tựa như đã chuyển hóa thành sương mù.

Sở Bạch nhìn hai người bên cạnh, sắc mặt khẽ biến, từ trong đáy mắt lộ ra vài phần khiếp sợ và ngưng trọng.

Đây chính là đại khư chuẩn cấp A đó, vậy mà cô gái kia lại có thể đánh nó bị thương nghiêm trọng đến mức này?

Đây vốn đã là chuyện rất khó tin, nhưng ai biết đâu, hai người có dung mạo xấu xí đang đứng bên cạnh gã, cũng có năng lực bất phàm.

Sở Bạch đưa mắt nhìn Hứa Thâm vẫn đứng yên không nhúc nhích gần đó, trong mắt hiện lên một tia ghen tị. Nhân mạch mạnh mẽ như vậy lại rơi trên người thằng nhóc này, nếu lúc trước gã tới khu Mẫu Hoàng kiểm nghiệm, như vậy người trở thành thân vệ của Nghĩ Hậu sẽ là gã rồi...

Thật sự là đáng chết mà...

“Kiếm của cậu bị tổn hại, cứ ở chỗ này chờ đi, tôi đi là được.” Sở Bạch cất giọng hiên lành nói một câu, tựa như tha thiết quan tâm tới Hứa Thâm vậy.

Nói xong, bóng dáng gã trực tiếp xông ra ngoài.

Hứa Thâm nhìn theo bóng lưng Sở Bạch, khóe miệng hơi lộ ra ý cười. Hắn có thể đoán được suy nghĩ của đối phương. Kẻ này muốn để bọn Tiết Hải Ninh bên kia cảm thấy hắn đang sợ chết không dám đi lên ư?

Hứa Thâm cũng không thèm để ý, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Cậu cũng nhìn ra rồi?” Mai Phù đang ở bên người Hứa Thâm, chợt cất giọng đầy hứng thú nói.

Hứa Thâm thoáng giật mình, nhưng rất nhanh vẽ mặt hẩn lại bình tĩnh như thường, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, Mai Phù chưa bao giờ tùy tiện nói lời bừa bãi...

Như vậy, câu nói kia nghĩa là gì?

Lúc này, hai người Vương Cảnh và Lục Sương Lan đã vọt tới trước mặt con nai đại khư kia. Hai người nhanh chóng chia nhau ra, từ hai bên sườn, bọc đánh đối phương.

Trong tay Vương Cảnh có một thanh đao nhọn. Gã có thể sử dụng cánh thịt phi hành, giờ phút này đang tăng tốc lao xuống, đồng thời cũng linh hoạt tránh được từng nhánh xúc thủ bên người con nai. Rất nhanh, lưỡi đao trên tay đã đâm vào bụng nó, xé ra một lỗ hồng.

Ở phía bên kia, bóng dáng của Lục Sương Lan lại như sương khói, nhẹ nhàng đáp trên lưng con nai đại khư.

Mà dường như con nai kia không hề nhận ra vị trí cô đang đứng, bởi vậy nó không hề phát động công kích.

Lục Sương Lan không chút do dự, dứt khoát rút chủy thủ ra, trực tiếp đâm vào sau gáy đại khư.

Ở phía sau bọn họ, Sở Bạch cũng gia nhập vào chiến trường.

Tới tận lúc này, Hứa Thâm mới nhìn ra, năng lực của Sở Bạch đúng là hệ thao túng, trên kiếm Trảm Khư mang theo điện quang, lực sát thương kinh người.

Đối mặt với công kích của ba người, con nai đại khư chỉ có thể bị động phòng thủ, nhưng thân thể nó vẫn lao thẳng về phía Tiết Hải Ninh.

“Điều khiển lôi lực?” Vương Cảnh nhìn thấy năng lực của Sở Bạch, trong mắt hiện lên một mảnh dị sắc, không nghĩ hình thái thứ hai của khu Hắc Quang này, lại sở hữu loại năng lực hiếm thấy như vậy.

Phải biết rằng, trong hệ thao túng có rất nhiều loại năng lực khác nhau, nhưng điều khiển lôi lực lại là một loại tương đối hiếm thấy trong đó.

Loại năng lực này mạnh ở chỗ, nó có thể kéo dài và dạt mỏng, cũng có thể phát triển đến trình độ khá là khó giải quyết.

“Đừng lo lắng, nó sẽ không đòi mục tiêu công kích, dù bị chúng ta công kích.” Vương Cảnh ngay lập tức nói.

Sở Bạch hơi giật mình. Tuy trong lòng vẫn có chút do dự, nhưng tới cuối cùng gã vẫn lựa chọn hơi lộ ra một chút bản lĩnh thật sự, nếu không bị người ta nhìn ra mình giấu giếm, sẽ có chút khó coi.

Chương 532. Biến Cố Bất Ngờ!

Lôi quang phun ra, gã chém thẳng về phía thanh niên tuần tú trên đầu con nai.

Bỗng nhiên thanh niên tuần tú nọ quay đầu lại, đôi con ngươi bên trong vết rạch thẳng đứng trên mặt lộ vẻ hung tợn chăm chăm theo dõi gã.

Đao phong xẹt qua, Vương Cảnh đứng bên cạnh ngấm chuẩn cơ hội, trực tiếp chém một đao tới, nhanh chóng chém bay đầu thanh niên tuần mỹ kia.

Khuôn mặt của người thanh niên tuần tú mang theo vẻ không sao tin nổi, nhưng ngay lập tức, cái đầu lăn xuống mặt đất, tình cờ rơi xuống trên con đường trước mặt, bị chính gót chân con nai kia dẫm một cước lên, nát vụn.

Sở Bạch thở phào nhẹ nhõm, con khur này đã giải quyết rồi sao?

Cùng lúc ấy, thân thể con nai kia dần dần dừng lại, lắc lư lắc lư một hồi, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống.

Vương Cảnh đang bay giữa không trung, nhanh chóng nói với Sở Bạch: “Chuyện bỏ đao liền giao cho anh.”

Sở Bạch gạt đầu, vẻ mặt gã trở nên ngưng trọng. Chỉ thấy từ trong lòng bàn tay phóng ra lôi đình, bổ vào giữa thi thể con nai. Máu thịt bị điện giật tán ra một luồng khói đen dày đặc, những sợi xúc tu thịt màu trắng bên ngoài thân thể nó đều bị lôi đình nướng khét.

Trên đỉnh kiến trúc hình tháp phía trước, Tiết Hải Ninh cũng chậm chậm buông hai tay xuống.

Phải biết rằng, kể từ lúc năng lực phòng hòa tấu màu vàng của cô được phát động, một khi đối phương không nghe hết khúc nhạc, sẽ không dời đi mục tiêu công kích, chỉ có thể cưỡng chế công kích về phía cô.

Đây cũng là một đặc tính khác đi kèm với năng lực của cô, mang tới địa vị không thể thay thế trong quá trình phối hợp đoàn đội.

“Hả?” Đột nhiên, tay trống bên cạnh nói nhỏ. Tiết Hải Ninh thoáng giật mình, bỗng nhiên nhìn về phía thi thể con nai không lộ dưới mặt đất, vội vàng nói: “Mau tránh ra!”

Ba người Vương Cảnh đều nhìn về phía thi thể cháy khét nọ, đang chuẩn bị tiến lên kiểm tra, đột nhiên giọng nói của Tiết Hải Ninh truyền đến, khiến tất cả đều ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh, một luồng hàn ý đã tập kích kên người bọn họ, cả đám vội vàng muốn lui lại phía sau.

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên một lưỡi dao sắc bén bay vút tới.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, đôi cánh trên lưng Vương Cảnh bị chặt đứt một cái!

Thân thể gã nghiêng lệch, lập tức rơi xuống dưới.

Ở phía bên kia, hai tay của Sở Bạch cũng bị bóng đen xẹt qua, trực tiếp rơi xuống mặt đất, máu tươi từ miệng vết thương phun tung tóe ra ngoài.

Ngay lập tức, cảm giác đau đớn liên tục xông thẳng lên đầu.

Gã ngơ ngác nhìn hai tay của mình, chợt nhìn về con nai đã cháy đen trước mặt.

Chỉ thấy lúc này, cái bụng con nai nọ phồng lên, đột nhiên nứt ra, có một bàn tay mảnh khảnh vươn ra từ bên trong.

Bàn tay ấy trắng như tuyết, tựa như vừa kéo rèm rời giường, kéo cái bụng cháy đen kia ra, ngay sau đó một thiếu nữ toàn thân trần trụi với mái tóc màu đen như thác nước rối tung, lộ diện, bước ra từ bên trong.

Khuôn mặt thiếu nữ nọ vô cùng tinh xảo, đôi mắt màu nâu đỏ, như mắt hươu, tỉ lệ đồng tử hơi lớn, phần trắng trong mắt chiếm phần nhiều hơn. Biểu cảm trên mặt cô đầy vẻ lười biếng, thân hình chậm rãi xoay lại, nhìn về phía mấy người bên cạnh, chợt nhìn thoáng qua cái đầu con nai đã bị chém đứt, đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

“Ồ, ca ca của tôi đâu rồi?” Thiếu nữ có chút kinh ngạc và bất ngờ, ánh mắt lại đảo qua xung quanh, rất nhanh đã nhìn thấy một cái đầu bị chính gót chân con nai nọ đạp nát.

Thiếu nữ nọ chậm rãi nâng tay lên, cái đầu đã vỡ nát kia được một luồng lực lượng đưa đến bên tay cô.

“Ca ca đã chết rồi sao...” Thiếu nữ vuốt ve hộp sọ vỡ vụn mờ hồ không rõ trong tay, vẻ mặt đầy ưu thương, khẽ thở dài nói: “Anh vẫn vô dụng như vậy hả ca ca? Tại sao lúc nào cũng chết đi chứ?”

Hộp sọ vỡ vụn trong lòng bàn tay của cô chậm rãi tan rã, biến thành một hòn đá, sau đó bị nghiền thành bột phấn, chảy xuống từ trên đầu ngón tay.

Ngay sau đó, cô gái kia chậm rãi xoay người, nhìn mấy người bên cạnh, ánh mắt khẽ đảo qua trên người Vương Cảnh và Sở Bạch, nhẹ nhàng nói: “Trong các người... Có ai nguyện ý làm ca ca của tôi không?”

Đồng tử trong mắt Sở Bạch co rút lại, cả người trở nên cứng ngắc, suy nghĩ trong đầu đang liều mạng nói cho gã biết, phải cách xa thiếu nữ trước mắt, cách càng xa càng tốt, nhưng thân thể gã lại cứng đờ tại chỗ, không thể nhúc nhích, tựa như đã bị đóng đinh xuống mặt đất bên dưới rồi.

Vương Cảnh vừa ngã xuống vũng máu, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, ánh mắt lộ ra sợ hãi ngập tràn.

Thiếu nữ trước mắt, tuyệt đối không phải khur chuẩn cấp A, mà là đại khur cấp A hàng thật giá thật!

Khur cấp A có lực lượng tương đương với quân vương.

Trừ khi là đám đông hình thái thứ hai cực hạn, hoặc là một vài hình thái thứ hai sở hữu năng lực hệ đặc chất phi phạm nào đó, mới đủ để đối phó.

Mấy người Sở Bạch nhìn thiếu nữ trắng mịn không tì vết trước mắt, trong lòng lại dâng lên cảm giác giống như bản thân đang trần trụi đứng giữa trời đông giá rét quẩn thân, cả người đều lạnh thấu, đây mới là bộ mặt thật sự mà con khur kia đang che giấu sao?

“Là anh sao?” Thiếu nữ nhìn về phía Sở Bạch, sau đó chậm rãi tiến lại gần gã.

Bị khoảnh khắc sinh tử kích thích, trong lòng Sở Bạch không khỏi sợ hãi, gã chậm rãi lui về phía sau, sợ làm kinh động tới thiếu nữ này.

“Anh không muốn sao?” Thiếu nữ nhìn thấy gã lùi bước, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

Sở Bạch miễn cưỡng nói: “Tôi chưa từng làm anh trai, sợ không đảm đương nổi.”

“Không sao, rất đơn giản.” Ánh mắt thiếu nữ nhu hòa lại: “Anh lại đây, em dạy anh.”

Sở Bạch nào dám đi qua, lại gượng cười nói: “Tôi, tôi còn nhỏ, không làm anh trai được.”

Nhìn từ bên ngoài, số tuổi của gã đủ để làm chú của thiếu nữ nọ, nhưng trong lúc nguy cấp này, Sở Bạch cũng chỉ có thể nhắm mắt nói dối mà thôi.

Hơn nữa, thà nói dối mà thoát khỏi cục diện trước mắt còn hơn bị đối phương chọn trùng.

Suy cho cùng, kết cục của vị “Ca ca” đại khur hồi nãy là gì, ai chẳng biết rõ ràng rồi?

“Anh không muốn?” Sắc mặt thiếu nữ nọ lập tức tối sầm lại.

Sở Bạch lập tức cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt lao tới, da đầu gã trực tiếp run lên, trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể âm thầm tích tụ lực lượng, chuẩn bị phản kháng bất cứ lúc nào.

Chương 533. Vấn Đề Là Cậu Có Dám Thử Một Lần Hay Không?

Trên tòa kiến trúc hình tháp gần đó, Tiết Hải Ninh cũng nhìn ra biến hóa này, sắc mặt thoáng chút khó coi.

Nếu không phải hai đồ đệ của cô còn đang ở đây, ngay lúc này, cô đã dứt khoát xoay người rút lui khỏi nơi này, chờ báo cáo tình huống này cho Nghĩ Hậu lại nói tiếp rồi.

Tình thế trước mắt, nếu không có đội thân vệ ra mặt, chỉ dựa vào mấy nhân viên cục Khư Bí như bọn họ, quá khó để đối mặt với khư cấp A.

Dù trên hiện trường có bản thân cô là đệ nhất chiến lực của cục Khư Bí, kết cục cũng chẳng khác biệt là bao, suy cho cùng, bên cạnh cũng có quá ít nhân viên hiệp trợ.

Cô nhanh chóng thông báo tình huống cho lão Triệu thuộc tổng cục cục Khư Bí.

Thông báo xong, Tiết Hải Ninh chăm chú nhìn đại khư bên kia đang từng bước ép sát, thậm chí hít sâu một hơi, trong lòng biết rất rõ, đây sẽ là một trận chiến cực kỳ gian khổ.

Vèo!

Rất nhanh, bóng dáng cô đã lóe lên, nhưng vị trí mà Tiết Hải Ninh xuất hiện lại là bên cạnh Hứa Thâm, người từ đầu đến giờ vẫn đang xem cuộc chiến.

“Tôi cần cậu hiệp trợ, dời lực chú ý của cô ta đi.” Tiết Hải Ninh nhanh chóng nói: “Tôi biết binh khí của cậu hỏng rồi, nhưng khôi giáp này vẫn rất hữu dụng, chỉ cần không phải là công kích loại tinh thần thâm thấu, về cơ bản, nó đều có thể ngăn cản được, cũng có thể làm suy yếu công kích sóng âm. Vấn đề là cậu có dám thử một lần hay không?”

“Không dám.” Hứa Thâm thành thật trả lời.

“...”

Tiết Hải Ninh há miệng, vô cùng ngạc nhiên nhìn hấn.

Một câu nói đậm chất anh hùng giữa bầu không khí bi tráng kiểu này, thế mà Hứa Thâm có thể trực tiếp từ chối?

“Đây là khư cấp A, nếu chúng ta cùng lên, chỉ có một con đường chết, vẫn là chờ tiếp viện đến lại nói tiếp đi.”

Nói thật, ngay lúc Hứa Thâm nhìn thấy Tiết Hải Ninh đi tới, trong lòng hắn đã thầm kêu một tiếng hồng bét rồi.

Chuyện đã đi đến nước này, hắn cũng bất chấp giả vờ cái gì mà lòng nhiệt tình sôi sục nữa.

Đây chính là chiến đấu bằng đao thật thương thật đó!

Đây chính là tình huống có thể mất mạng bất cứ lúc nào đó.

Đứng trước loại hoàn cảnh này, cần gì phải quan tâm tới nhiều chuyện như vậy chứ?

“Nhưng nếu chúng ta làm như vậy, bọn họ đều sẽ chết.” Sắc mặt Tiết Hải Ninh trở nên âm trầm, cô vẫn một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nói: “Bên trong còn có chiến hữu cùng cục của cậu, cậu thực sự không thêm để ý sao?”

Hứa Thâm nhìn ánh mắt của cô, giống như đối phương đã hạ quyết tâm rồi, và dù bản thân hắn có từ chối cũng vô dụng.

Hắn thầm cười khở trong lòng, thực sự không nhìn ra, vào thời khắc mấu chốt, Tiết Hải Ninh lại trọng tình nghĩa đến thế, ngược lại, loại người lúc bình thường đều nhiệt tình như bọn họ, lại lựa chọn lùi bước vào đúng thời khắc mấu chốt này.

“Tôi sợ cô gặp chuyện không may.” Hứa Thâm chuyển đề tài, cũng hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô ấy: “Dù chúng ta ra tay, cũng chỉ có một con đường chết, cô thật sự muốn làm như vậy sao?”

Lo lắng cho mình?

Tiết Hải Ninh hơi ngơ ngác, nhưng nhìn thấy ánh mắt chân thành tha thiết, không chút tạp niệm của Hứa Thâm, sự khinh thường và cơn tức giận vừa dâng lên trong lòng cô cũng tan thành mây khói.

Tiết Hải Ninh trầm giọng: “Không cần lo lắng cho tôi, chỉ cần cậu thu hút lực chú ý của cô ta, tôi có thể cầm cự để cho bọn họ thoát thân. Hơn nữa, tôi đã thông báo cho tổng cục đến tiếp viện rồi.”

Thật sự không làm không được sao?

Hứa Thâm thầm than trong lòng, nhưng hắn biết, hiện giờ có khuyên bảo cũng vô tác dụng, chỉ có thể nói: “Được, vậy cô

hãy cẩn thận.”

“Cậu mới là người nên cẩn thận, dù có khôi giáp, nhưng đừng ỷ vào nó mà chủ quan, rất có khả năng, loại kỹ năng mà con khur này nắm giữ chính là lực lượng loại tinh thần.” Tiết Hải Ninh trầm giọng nói.

Cần cô phải nói nữa ư... Hứa Thâm cười khỏ.

Hắn đã sớm nhìn ra con khur này có tinh thần lực cực kỳ dũng mãnh, tiếng nai kêu trước đó chính là một loại năng lực hấp dẫn tinh thần.

Bộ khôi giáp này có thể bảo vệ hắn không bị thương bên ngoài, nhưng tinh thần xuyên thấu chỉ có thể dựa vào bản thân.

Không, hắn là nên dựa vào bọn họ...

“Tôi lên đây!” Bỗng nhiên Hứa Thâm thả người bay vút ra ngoài, trực tiếp nhảy vào trong trận.

Tiết Hải Ninh ngẩn ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Cô thực sự không nghĩ tới Hứa Thâm kia nói làm là làm, còn dứt khoát lưu loát hơn cô.

Tiết Hải Ninh lại hướng ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng thiếu nữ đang lao thẳng tới bên kia, cô hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy ra một viên thuốc từ trong khoảng trống giữa hai tầng bên trong trang phục tác chiến, rồi bỏ vào miệng.

Rất nhanh, viên thuốc đã bị nuốt xuống.

Hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, cả người Tiết Hải Ninh đều lờ mờ hiện ra một tầng năng lượng màu vàng.

Cô không chút do dự, lại một lần nữa phát động năng lực.

“Hả?” Tại trận, ba người Vương Cảnh và Sở Bạch nhìn thấy Hứa Thâm đang cấp tốc lao về phía này, ai nấy đều ngẩn ra, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ Hứa Thâm không nhìn ra đây là khur cấp A sao?

Vì sao lúc này hắn còn dám tới đây, mà không lo chạy đi? !

Thiếu nữ nọ nghe thấy tiếng gió, nhanh chóng xoay người lại, thoáng nhìn về phía Hứa Thâm.

Đúng lúc này, Sở Bạch bắt được cơ hội, nhanh chóng lui lại, rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy ra xa.

Gã mặc kệ có phải Hứa Thâm đến giúp mình hay không, nhưng đối phương chính là khur cấp A đó, có nhiều thêm một người là hẳn, bọn họ cũng không có khả năng chiến thắng đối phương.

Trong tình thế này, kẻ có thể sống sót mới được tính là bản lĩnh.

“Em không cho anh đi đâu.” Giọng nói của thiếu nữ nọ lại vang lên, mặt đất đột nhiên bị xé rách, một chuỗi những sợi dây leo màu đỏ tươi, giống như xúc tu thịt chui ra, trực tiếp chém đứt một chân của Sở Bạch, sắc bén như đao.

Thân thể Sở Bạch lảo lộn ra ngoài, hai tay đã đứt chổng trên mặt đất, ánh mắt gã đầy hoảng sợ nhìn về phía thiếu nữ nữa.

Cùng lúc đó, thiếu nữ khẽ xoay cánh tay lại, vén tóc về sau gáy, để lộ ra bên trong là một gương mặt trắng bệch tái nhợt.

Cô khẽ nở nụ cười với Sở Bạch một nụ cười tươi tắn đến dọa người.

Con người trong hốc mắt Sở Bạch lập tức co rút lại, gã hoảng hốt ngồi im dưới đất không còn dám nhúc nhích nữa

Chương 534. Ở Trước Mặt Đại Khur Bảo Ăn Nó?

Bên kia, Lục Sương Lan thừa dịp Sở Bạch bị thương, đã chậm rãi tới gần bên người Vương Cảnh. Hai người bọn họ vốn quen thuộc lẫn nhau, vừa nhìn đã hiểu ý.

Lục Sương Lan nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, chậm rãi chạm vào cánh của Vương Cảnh.

Rất nhanh, sương mù dày đặc đã kéo dài từ cánh tay cô ấy, bao trùm trên người Vương Cảnh.

“Này!” Hứa Thâm đang lao về phía thiếu nữ, cũng thấy được tình huống bên kia, từ chuyện Sở Bạch bị thương đến động tác mờ ám bên phía Lục Sương Lan.

Hắn lập tức hạ xuống đất, hét lớn một tiếng chào hỏi thiếu nữ nọ, muốn thu hút tất cả lực chú ý của cô ta.

Chỉ cần đám người Vương Cảnh thoát khỏi vòng vây, hắn là Tiết Hải Ninh sẽ không tiếp tục điên cuồng tham chiến nữa, và như vậy hắn cũng có thể tìm cơ hội thoát khỏi chiến trường tràn ngập nguy hiểm này.

“Hả?” Thiếu nữ nhìn dáng vẻ chững chạc của Hứa Thâm, trong mắt lộ ra vài phần hứng thú: “Anh không sợ em sao?”

Đương nhiên là sợ, tôi sợ muốn chết đây...

Hứa Thâm thầm cười khở trong lòng, nhưng ngoài mặt lại cười nói: “Vì sao phải sợ em chứ? Nhìn em rất đáng yêu.”

“Em... Đáng yêu sao?” Rõ ràng là thiếu nữ vừa bị câu nói này làm cho sững sốt, hai mắt đều tròn to lên.

Đã lâu rồi không còn ai nói với cô như vậy nữa.

Cô của hiện tại... Vẫn rất đáng yêu sao?

Thiếu nữ nọ không nhìn được, lập tức đưa tay sờ lên mặt. Và rất nhanh, trên gương mặt đã hiện lên một rặng mây hồng.

“Đương nhiên.” Hứa Thâm mỉm cười, bỗng nhiên hắn nghe được tiếng hừ lạnh đầy tức giận truyền đến bên tai.

Nụ cười của hắn trở nên cứng đờ trong giây lát, hắn vội vàng chuyển chủ đề, tránh đặt bản thân vào tình huống hiểm nghèo, chưa trấn an xong con khur này, tiểu lão hồ bên cạnh đã nổi điên.

“Vậy anh có nguyện ý làm ca ca của em không?” Thiếu nữ không khỏi hướng ánh mắt đầy chờ mong nhìn Hứa Thâm, dáng vẻ có chút đơn thuần đáng yêu.

Nhưng Hứa Thâm lại cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng, hắn miễn cưỡng cười nói: “Làm ca ca của em thì không thành vấn đề, nhưng tôi chưa làm ca ca người khác bao giờ, lỡ như không xứng chức thì biết làm sao bây giờ?”

“Không sao cả, rất đơn giản, để em dạy cho anh.” Thiếu nữ nói.

“Dạy như thế nào?” Hứa Thâm cười khở.

“Anh lại đây...” Thiếu nữ nhẹ giọng nói: “Chỉ cần anh bị em ăn, chúng ta hòa thành một thể, em sẽ cho anh làm ca ca của em, sau này xảy ra chuyện gì, để anh tới bảo vệ em, có được không?”

“...”

Hứa Thâm nhìn vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ khi nói ra những lời này của thiếu nữ nọ, chỉ cảm thấy da đầu phát lạnh run rẩy không ngừng, hần cười khổ nói: “Tôi rất yếu, chỉ sợ không bảo vệ được em.”

“Không sao cả, em sẽ cho anh lực lượng.” Thiếu nữ mỉm cười nói: “Em rất thích anh, chúng ta ở cùng một chỗ nhất định sẽ rất vui.”

Nhưng tôi không vui... Hứa Thâm cười khổ, khóe mắt thoáng trông thấy Mai Phù vừa vòng đến trước mặt, rồi nhìn hần bằng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, vẻ mặt kia như muốn nói, ai bảo vừa nãy cậu dám nói người ta đáng yêu, bây giờ bị cuốn lấy là đáng đời!

“Tôi không thích phương thức làm ca ca này lắm.” Hứa Thâm bất chấp khó khăn nói.

Nụ cười trên mặt thiếu nữ từ từ biến mất, sắc mặt dần trở thành âm trầm: “Anh cũng muốn từ chối em sao?”

Hứa Thâm vội vàng nói: “Không không, tôi muốn làm ca ca của em, chỉ là chúng ta không thể đổi một phương thức khác sao?”

“Đổi phương thức?”

“Ví dụ như hiện tại, em là em, tôi là tôi, tôi cũng có thể là ca ca em, nhưng chúng ta không cần hòa thành một thể...” Hứa Thâm điều chỉnh ngôn ngữ, cố tìm từ ngữ uyển chuyển nhất để nói.

Thiếu nữ hiểu ra, cô không có tức giận, chỉ khẽ lắc đầu:

“Nhưng như vậy không phải là ca ca, ca ca phải cùng muội muội vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn không chia cách mới đúng.”

“...”

Hứa Thâm có chút ghen lời.

Thiếu nữ nhìn thấy Hứa Thâm nói không nên lời, lại chậm rãi đến gần hắn, nói: “Anh không muốn sao?”

Hứa Thâm cảm nhận được hàn ý mờ mịt đang nhanh chóng bủa vây lấy mình, nhưng hắn vẫn ép bản thân phải đứng không nhúc nhích, chỉ khẽ lắc đầu nói: “Còn một biện pháp khác, cũng có thể làm chúng ta không chia cách được.”

“Biện pháp gì?” Thiếu nữ hỏi.

“Để cho tôi ăn em, em ở trong bụng ca ca, như vậy hai chúng ta cũng vĩnh viễn không chia cách.” Hứa Thâm nghiêm túc nói.

Ba người Sở Bạch, Vương Cảnh đang ở phía sau thiếu nữ, vừa nghe được lời này, đã ngạc nhiên đến độ suýt chút nữa cái cằm đã rơi xuống đất.

Đây là loại phát ngôn người sói gì đây?

Ở trước mặt đại khur bảo ăn nó?

Đây không phải là đập cửa Diêm Vương, ngại mệnh dài ư?

Nhưng thiếu nữ kia nghe được những lời này của Hứa Thâm, lại không có tức giận, chỉ nghiêng đầu, tựa như đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Cô ấy nghiêm túc tự hỏi là bởi vì cô cảm thấy Hứa Thâm cũng đang nghiêm túc, chứ không phải là nói đùa.

Trong lúc cô ấy đang tự hỏi, bỗng nhiên lại ngẩng đầu hướng ánh mắt nhìn về phía xa, chân mày khẽ nhăn lại: “Có người cản trở, để em đi giải quyết đám ruồi bọ này trước đã.”

Ánh mắt cô ấy vừa dừng lại vị trí của Tiết Hải Ninh trên tòa nhà đằng kia, nơi đó có ánh kim quang chói lòa, nhạc công violin, tay trống và người thổi kèn đều xuất hiện.

Lần này số lượng còn nhiều hơn lúc trước, có tới tám nhạc công violin, ba tay trống và hai người thổi kèn.

Trong khoảnh khắc, thiếu nữ nọ ngẩng đầu, khúc diễn tấu hùng hồn đã vang lên, một luồng lực lượng đáng sợ lập tức đánh nghiêng tới.

Nhạc công violin phụ trách tấn công giết chóc, tay trống chịu trách nhiệm đánh sâu vào tinh thần, người thổi kèn thúc đẩy

quần thể tăng phúc, làm cho lực lượng của nhạc công violin cùng tay trống tăng lên.

Rõ ràng chỉ là một loại năng lực, nhưng lại có nhiều đặc tính khác nhau, đây là điển hình của năng lực hệ đặc chất.

Những dây đàn hỗn loạn như lưỡi dao sắc bén hung hăng chém tới.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc chúng nó gần tiếp cận mục tiêu, lại bị một loại vật chất vô hình nào đó ngăn lại, gây nên từng gợn sóng hỗn loạn ngay trước mặt thiếu nữ, chỉ cách cô chừng bốn năm mét.

Tựa như trong hư không có một tấm chắn vô hình.

Tay trống nặng nề gõ mạnh vài nốt, làm cho trái tim người ta không tự chủ được, lập tức đập lên thành thịch, nhưng vẻ mặt thiếu nữ kia vẫn rất bình tĩnh.

Cô nhẹ nhàng nâng tay lên rồi nắm lại, đột nhiên, một tay trống bên cạnh Tiết Hải Ninh lỡ tay đập thùng trống.

Chương 535. Nơi Đây Là Địa Bàn Của Ta!

Tiết Hải Ninh đau đớn kêu lên một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Thiếu nữ lại nâng tay kia lên, cũng nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Tay trống thứ hai cũng đập gãy dùi trống trong tay.

Thân thể Tiết Hải Ninh lại run lên, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, thấp giọng nói: “Diễn tấu không ngừng lại, ai cũng không được phép bỏ dở! !”

Cô đang nói về buổi hòa tấu ngừng lại giữa chừng, cũng đang nói về những khán giả bên dưới bỏ dở lắng nghe.

Nghĩa là trước khi cô chưa dừng lại, thiếu nữ này sẽ không thể dồn tâm trí đi công kích người khác.

Nói cách khác, toàn bộ sát ý và lực chú ý của thiếu nữ này, đã tập trung hết lên người Tiết Hải Ninh, một khi buổi hòa tấu chưa kết thúc, đối phương cũng không thể ngừng lắng nghe.

Hứa Thâm nhìn khoảng trống sau lưng thiếu nữ, Sở Bạch đã nhân cơ hội ấy bò dậy chạy trốn rồi, mặc dù hai tay và một chân đã đứt đoạn, nhưng gã vẫn dùng phần còn lại của chân tay bị cụt, chống lên mặt đất bò đi thật nhanh.

Ý chí sinh tồn ngoan cường đến kinh ngạc.

Mà lúc này, bóng dáng Vương Cảnh và Lục Sương Lan cũng hóa thành sương mù, dần dần phiêu tán rồi biến mất, nhanh chóng rút khỏi vòng chiến.

Hứa Thâm nhìn ánh mắt của Lục Sương Lan đảo qua bên này, ý bảo hắn cũng nhanh chóng rời đi thôi.

Và đương nhiên Hứa Thâm sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, ánh mắt hắn lập tức nhìn qua đôi mắt của thiếu nữ, thấy ánh mắt cô ấy đều dừng ở trên người Tiết Hải Ninh, hắn cũng chậm rãi lui về phía sau, động tác cực nhẹ nhàng.

“Ca ca, anh đừng rời khỏi em.” Bỗng nhiên thiếu nữ nọ cúi đầu, nói với Hứa Thâm một câu.

Ánh mắt cô ấy mang theo vài phần yếu ớt, như thể đã coi Hứa Thâm chính là “Ca ca” của mình vậy.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hắn gượng cười nói: “Ca ca sẽ không rời khỏi em.”

“Anh đã đồng ý rồi, đừng có đổi ý nha.” Thiếu nữ nghiêm túc nói.

Hứa Thâm cười khỏ trong lòng, nhưng ngoài mặt lại liên tục gật đầu.

Thiếu nữ khẽ cười, bỗng dừng lại nói: “Ruồi bọ nhỏ này có chút đáng ghét, nhưng hình như hương vị không tồi, em đi bắt cô ta về. Ca ca, anh cũng ăn một chút nhé.”

“Ồ đây chờ em nha.” Cô lại nghiêm túc nhắc nhở.

Hứa Thâm chỉ có thể đứng yên tại chỗ gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức, bóng dáng của thiếu nữ kia nhoáng lên một cái, lập tức nhắc mình lên khỏi mặt đất, nhanh chóng lao về phía Tiết Hải Ninh trên kia.

Hứa Thâm thềm thở phào nhẹ nhõm một hơi, chờ đến khi hắn nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ nọ đã vọt tới trước mặt Tiết Hải

Ninh mới lập tức xoay người chạy về một hướng khác.

Lúc này, người thổi kèn bên cạnh Tiết Hải Ninh vừa thổi ra một tiếng chói tai, kim quang loé lên, Tiết Hải Ninh kêu thảm thiết một tiếng, đã bị bóng dáng của thiếu nữ kia đánh bay ra ngoài. Dàn nhạc quanh người cũng lập tức tan tành, tất cả đều bị lật đổ.

“Phần này là ngon nhất, phải giữ lại cho ca ca...” Thiếu nữ nhẹ nhàng đi lại giữa không trung, đến trước mặt Tiết Hải Ninh, rồi cúi đầu nhìn cô ấy, giống như đang nghiêm túc đánh giá một món ăn ngon.

Ánh mắt Tiết Hải Ninh trở nên lạnh lùng, cô không nói không rằng đã xoay người bỏ chạy.

Thiếu nữ lại bước tới, muốn đuổi theo, đột nhiên bóng dáng đột ngột dừng lại, một thanh trường thương sắc bén vừa đâm xuyên qua từ giữa hư không.

Nếu vừa nãy cô tiếp tục đuổi theo, khẳng định sẽ bị trường thương đâm xuyên qua người.

Giây tiếp theo, từ trong hư không, một con ngựa trắng như tuyết ung dung bước tới, có một bóng người mặc khôi giáp bạc đang vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Đó là Nghĩ Hậu.

Tiết Hải Ninh đang chạy trốn, vừa quay đầu lại trông thấy Nghĩ Hậu, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần thứ hai cô được Nghĩ Hậu cứu.

Thiếu nữ nhìn chằm chằm vào Nghĩ Hậu, bỗng nhiên mái tóc bắt đầu bay tán loạn ra ngoài, chúng trải dài ra, đạt tới chiều dài hơn mười mét.

Cô ấy lặng lẽ nói: “Cô muốn xen vào chuyện của tôi sao?”

Nghĩ Hậu lạnh nhạt nhìn xuống: “Nơi này là địa bàn của ta.”

“Giờ nó thuộc về tôi rồi.” Thiếu nữ nhẹ giọng nói, bỗng nhiên bóng dáng nhanh chóng lao vụt đi, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Giây tiếp theo, khoảng không trên đỉnh đầu Nghĩ Hậu chợt xuất hiện một cái bóng lớn màu đen kịt, tựa như một cây roi

màu đen được bện từ tơ mảnh, hung hăng quật xuống.

Nghĩ Hậu khẽ ngẩng đầu, đôi mắt bên dưới tầng mũ giáp màu bạc bắn ra một tia điện quang lạnh lẽo, bỗng nhiên xuất thương.

Rõ ràng một thương này lại đâm vào một nơi khác trong hư không, nhưng đột nhiên mũi thương xuất hiện gợn sóng, ngay tiếp theo, cây roi màu đen trên đỉnh đầu chợt tán loạn.

Bỗng nhiên trong hư không truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của thiếu nữ, nhưng rất nhanh, âm thanh nọ lại chuyển thành dữ tợn.

Một giây tiếp theo, từng bàn tay màu đen xuất hiện giữa hư không, chúng mau chóng vươn dài ra ngoài, hướng đến bao vây Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu giật nhẹ dây cương, con ngựa trắng dưới thân hí dài, móng sắt bước vào tầng sâu trong Khư giới, lập tức biến mất trước mắt mọi người.

Tiết Hải Ninh nhìn thấy Nghĩ Hậu và con đại khư kia đã tiến vào tầng sâu trong Khư giới đánh nhau, trong lòng lên thờ phào một hơi, cũng nhanh chóng xoay người chạy về phía Hứa Thâm và Vương Cảnh bên này.

“Mọi người không sao chứ?” Tiết Hải Ninh dừng lại trước mặt Hứa Thâm, lập tức hỏi.

Vương Cảnh và Lục Sương Lan cũng bước tới, Vương Cảnh lập tức lên tiếng cảm tạ Hứa Thâm, cũng lắc đầu nói: “Tôi không sao, quay về trị liệu một chút là được, không phải vết thương trí mạng.”

Dù đôi cánh đã bị chém đứt mất một nửa, nhưng chỉ cần gã không chết, thương thế này cũng không tính là nghiêm trọng.

Bên kia, không biết Sở Bạch đã ló đầu ra từ lúc nào, cũng đang chạy tới đây, hai tay gã đã cụt, chỉ còn một chân đi khập khiễng, nhìn qua chính là người bị thương nặng nhất. Gã lập tức nói với Tiết Hải Ninh: “Nghĩ Hậu điện hạ có thể một mình đối phó đại khư này không? Chúng ta có cần tới hỗ trợ không?”

Tựa như Tiết Hải Ninh nhìn ra được ý đồ của gã, cô lạnh nhạt lắc đầu nói: “Đây không phải chiến đấu mà chúng ta có thể nhúng tay vào được, chỉ gây cản trở chứ không giúp được gì đâu.”

Sở Bạch lộ vẻ mặt lo lắng: “Nghĩ Hậu điện hạ có thể giải quyết được nó sao?”

“Chẳng có con khur nào ở nơi này là Nghĩ Hậu điện hạ không thể giải quyết được cả, dù là cấp A cũng vậy.” Tiết Hải Ninh vô cùng tin tưởng vào Nghĩ Hậu.

Chương 536. Bị Giải Quyết Rồi???

Hứa Thâm lại chau mày. Ở trong mắt người khác, cuộc chiến kia đã biến mất, nhưng ở trước mắt hắn, nó lại hiện ra rõ ràng. Chỉ thấy Nghĩ Hậu cùng với thiếu nữ kia đang chém giết kịch liệt giữa hư không.

Lúc này, thiếu nữ kia đã biến thân thành một con cự thú dữ tợn, cả người lông tóc tán loạn, thân cao mấy chục mét, ngón tay kéo dài như cành khô, lồng ngực cũng trở nên thô ráp như vỏ cây.

Cô ấy chuyển hoá thành bản thể công kích, còn Nghĩ Hậu cười trên con ngựa trắng đang nhanh chóng dịch chuyển, mỗi một thương đều mang theo lực lượng hủy diệt kinh người.

Điều khiến Hứa Thâm cảm thấy nghi ngờ chính là, mọi công kích của Nghĩ Hậu đều hướng vào hư không, không phải hướng vào bản thể của thiếu nữ, nhưng lại có thể trực tiếp hoá giải công kích của thiếu nữ kia, giống như một thứ gì đó không nhìn thấy đã làm cô ấy bị thương vậy, rồi từ đó dẫn tới những phản ứng dây chuyền khác.

Đây là năng lực của Nghĩ Hậu sao?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, trên gương mặt hắn cũng lộ ra vẻ lo lắng, không dám nghiêm túc nhìn chăm chú hơn.

“Chúng ta cần rút lui trước đã, tránh cho con khur kia không biết từ nơi nào giết ra, biến chúng ta thành tróí buộc.” Tiết Hải Ninh nhìn nhìn xung quanh, không rõ lúc này Nghĩ Hậu với con khur kia đang ở nơi nào, có lẽ đang ở ngay bên cạnh bọn

họ cũng nên, chỉ là hai người kia đang bị vây tầng sâu trong Khư giới, bọn họ không thể nhìn thấy mà thôi.

“Được.” Ba người Vương Cảnh cùng Sở Bạch lập tức gật đầu, ai nấy đều muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không có ý kiến, chỉ lặng lẽ đi theo ba người bọn họ chạy tới một nơi xa.

Chạy được nửa đường, Hứa Thâm chợt quay đầu lại quan sát, lập tức thấy trên bốn vó của con ngựa trắng dưới thân Nghĩ Hậu bùng lên liệt điểm màu trắng, trong mắt ngựa ánh lên một ngọn lửa quý dị, dường như thân hình nó càng thêm to lớn, đường nét cơ bắp trên tứ chi nổi gồ lên, có vài phần tư thế dữ tợn.

Quả nhiên con ngựa này cũng không đơn giản.

Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng, không dám nhìn nhiều hơn nữa, rất nhanh đã quay đầu chạy về phía trước.

“Ca ca, giúp em...” Cùng lúc ấy, hần lại mơ hồ nghe được tiếng gọi thê lương, như ẩn như hiện của thiếu nữ kia truyền đến từ sau lưng mình.

Không bao lâu sau, mấy người đã chạy tới đường cảnh giới bên ngoài, vị trí này đã rời xa chiến trường lúc trước.

Tiết Hải Ninh ngừng lại, sắc mặt của cô cũng có chút tái nhợt, lúc trước bị con đại khư kia áp bức, cô đã chịu nội thương không nhẹ.

“Để tôi hỏi một chút xem, tổng cục bên kia đã đến tiếp viện hay chưa?” Tiết Hải Ninh nhìn quanh bốn phía, sắc mặt trở nên lạnh lùng, lập tức lấy dụng cụ truyền tin ra chất vấn. Chờ đến khi biết được đám người kia đang trên đường chạy tới, cô mới hừ lạnh một tiếng rồi cúp liên lạc.

Không lâu sau đó, nhóm hình thái thứ hai thuộc biên đội số một của tổng cục cũng chạy tới nơi. Đám người bọn họ nhìn thấy Vương Cảnh và Tiết Hải Ninh bị thương, đều vội vàng chạy tới chữa thương cho bọn họ.

“Sao lại chậm như vậy!” Tiết Hải Ninh trách cứ.

Đội trưởng kêu khổ nói: “Tiết lão đại, ngay khi nhận được tin tức, chúng tôi đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới rồi, bọn Tiểu

Lưu còn đang làm nhiệm vụ, cũng trực tiếp bỏ dở, bị điều đến bên này, chỉ lo lắng có thành viên bị thương thôi.”

Tiết Hải Ninh hừ lạnh một tiếng: “Có phải Triệu lão dây dưa lằng nhằng không chịu nhả các anh đi hay không? Không cần phải thanh minh, trong lòng tôi biết rõ lộ trình từ tổng cục đến đây rất xa!”

Người đàn ông trung niên đảm nhiệm chức đội trưởng sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Tiết lão đại, cô hiểu lầm rồi, sau khi Triệu lão biết tin, ông ấy đã nhanh chóng báo cho bọn tôi biết đầu tiên, chúng tôi còn có bản ghi chép thông tin đây này, cô có muốn xem không?”

Tiết Hải Ninh nhướn mày, xem ra là bản thân mình hiểu lầm rồi. Cô lại hừ lạnh nói: “Bớt nói sàm lại, nhanh chữa thương đi.”

“Tiết lão đại, tình huống bây giờ là sao vậy?” Người trung niên vội vàng hỏi.

“Nghĩ Hậu đã đến đây, ngài đang ở giải quyết con đại khur kia, chúng ta không thể nhúng tay vào.” Tiết Hải Ninh không kiên nhẫn nói.

“Là cấp A thật sao?” Người trung niên không khỏi rung động, có thể sống sót thoát khỏi khur cấp A, còn không có thương vong, đúng là hiếm có.

Tiết Hải Ninh liếc mắt nhìn đối phương một cái, nhưng không phản ứng lại.

Hứa Thâm chớp mắt, xem ra tình huống của Tiết Hải Ninh ở tổng cục cũng không quá êm xuôi, cũng đúng thôi, với tính tình và tính cách của cô, rất dễ đắc tội với người khác, dù bản thân có bản lĩnh, nhưng ở bất cứ nơi nào hay đối mặt với bất cứ cấp độ nào, cũng áp dụng cùng một cách đối nhân xử thế như vậy lại hoàn toàn không ổn, người ta cũng là người có thân phận địa vị cao, đương nhiên sẽ không nguyện ý nhìn sắc mặt người khác mà làm việc.

Hứa Thâm lại nhìn về phía chiến trường, lúc này khoảng cách giữa hấn và chiến trường bên kia khá xa, lại có sương mù ngăn cản tầm nhìn, khiến hấn không thể nhìn thấy quá trình Nghĩ Hậu giao chiến với đại khur kia nữa.

Chuyện này làm hắn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng dù có gần, hắn cũng không dám nhìn chăm chăm để ý bọn họ quá kỹ, lỡ như bị hai vị đang chiến đấu kia nhận ra, rất có khả năng sẽ phát sinh chuyện lớn.

Sưu!

Đột nhiên, từ trong làn sương mù dày đặc cuộn cuộn phía trước có một con ngựa trắng lao ra.

Bốn vó của con ngựa trắng lúc này vẫn còn liệt diễm, nhưng cơ bắp bành trướng cả người đã co rút lại, dấu vẩy vẩy bề ngoài của nó vẫn uy phong lẫm liệt như cũ.

Hứa Thâm thâm run rẩy trong lòng, hắn không dám nhìn chăm chăm vào bọn họ, chỉ dám dùng khước mắt nhanh chóng lướt qua mà thôi. Nhưng cùng lúc đó, hắn lại trông thấy đám người bên cạnh đều lộ ra vẻ ngây người, tới lúc ấy hắn mới hiểu được, Nghĩ Hậu đã trở lại tầng mà bọn họ có thể nhìn thấy rồi.

Và đương nhiên, hắn cũng lập tức làm ra phản ứng, trong ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ.

Phản khiếp sợ này thật giả đan xen, bởi vì Hứa Thâm thực sự khiếp sợ khi nhìn thấy cái đầu của thiếu nữ kia đang bị treo trên mũi thương của Nghĩ Hậu.

Bị giải quyết rồi?

Hứa Thâm có chút chấn động, thiếu nữ này là đại khư cấp A chân chính, nhưng nhanh như vậy đã bị Nghĩ Hậu giải quyết rồi? !

Chương 537. Truyền Thống Của Cục Khư Bí Sau Khi Nhiệm Vụ Kết Thúc!

Tuy quân vương có thể giải quyết khư cấp A, nhưng trên thực tế, hai người bọn họ cũng là tồn tại ngang hàng, thậm chí có vài đại khư cấp A quá mạnh mẽ, còn được thêm cho danh hiệu lãnh chúa, và những tồn tại dạng này, không phải một vị quân vương đơn độc có thể ứng phó được.

Ngay khi Hứa Thâm vừa lộ ra vẻ mặt chấn động, cái đầu của thiếu nữ trên mũi thương trong tay Nghĩ Hậu chợt nhúc nhích, con mắt cô ấy thoáng chuyển động vài vòng, chợt nhìn về phía Hứa Thâm.

Rất nhanh, ánh mắt thiếu nữ lập tức lộ vẻ đau thương, còn mang theo vài phần cầu xin: “Ca ca, giúp em...”

Nghĩ Hậu hừ lạnh một tiếng, ngón tay dùng sức, thân thương bị một luồng lực lượng chấn động, cái đầu lập tức run lên, ánh mắt dần dần tan rã, đã mất đi tiêu cự.

“Tất cả không sao chứ?” Nghĩ Hậu nhìn lướt qua đám người Tiết Hải Ninh, cuối cùng dừng ánh mắt ở trên người Hứa Thâm.

“Không có việc gì, đa tạ Nghĩ Hậu đã tới tiếp viện.” Tiết Hải Ninh lập tức nói.

Nghĩ Hậu nhẹ gật đầu, rồi ngay sau đó, cô ấy ghìim dây cương, xoay người cưỡi ngựa đạp không mà đi, nhoáng lên một cái đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Tiết Hải Ninh thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía nhóm hình thái thứ hai tiếp viện của tổng cục, nói: “Mấy người cũng trở về đi, mặt khác, chuyện bên này giao cho cậu xử lý.”

Câu sau là nói với Hứa Thâm.

Sở Bạch đứng bên cạnh Hứa Thâm, trên môi khẽ mỉm cười, nhưng bàn tay vừa được trị liệu, đã khôi phục lại của gã, lập tức siết chặt.

Người phụ trách toạ trấn khu Hắc Quang này là gã, không phải Hứa Thâm!

“Mọi người đã vất vả rồi.” Hứa Thâm gật gật đầu, nếu lần này Tiết Hải Ninh không ra mặt, nếu hắn chỉ dựa vào tin tức mà bản thân có được mà tham gia vào trận chiến này, thì kể cả khi hắn có thể kéo dài được thời gian tham dự vào, cũng sẽ gặp chuyện không may.

Suy cho cùng, lúc trước đại khư này chỉ vên vẹn dùng ngoại hình của vị “Ca ca” kia mà xuất hiện thôi.

Và ai có thể ngờ tới, dưới lớp vỏ khủng bố kia, còn tồn tại một con quái vật càng khủng bố hơn???

“Chờ binh khí của cậu sửa xong rồi, lần sau tôi lại đến tìm cậu.” Tiết Hải Ninh liếc mắt nhìn thanh kiếm sau lưng Hứa Thâm.

Từ lúc chiến đấu đến giờ, cô căn bản không trông thấy Hứa Thâm rút kiếm, nhưng trong lòng lại có thể hiểu được, thanh kiếm hồng thành như vậy, có rút ra cũng không mang tới ý nghĩa gì nhiều.

“Được.” Hứa Thâm sáng khoái gật đầu.

Nói gì thì nói, lần này Tiết Hải Ninh cũng giúp hắn một đại ân, hắn cũng nên báo đáp cho người ta một chút.

“Đi thôi.” Tiết Hải Ninh xoay người rời đi.

Vương Cảnh và Lục Sương Lan cũng mỉm cười gật đầu với Hứa Thâm, rồi nhanh chóng rời đi cùng Tiết Hải Ninh.

Mấy người bọn họ đi rồi, chờ tới lúc Hứa Thâm xoay người, đã thấy Sở Bạch đang chỉ huy những người khác thu dọn hiện trường.

“Anh không sao chứ?” Hứa Thâm hàn huyên một câu.

“Không sao, cậu cũng biết trình độ trị liệu của hình thái thứ hai ở tổng cục rồi đó. Đã khôi phục lại rồi.” Sở Bạch cười cười.

Hứa Thâm gật đầu. Ở nơi này không còn chuyện gì nữa, hắn nhanh chóng chạy đi tìm thành viên của biên đội số một.

Chờ khi Hứa Thâm xoay người, Sở Bạch lập tức thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt trầm xuống.

“Đội trưởng.” Khi Hứa Thâm tìm được đám người Hạ Tĩnh Tương, lại thấy bọn họ đang ở bên cạnh chiếc xe, thu thập đồ đạc và trang bị phá khur.

Mọi người vừa thấy Hứa Thâm đi tới, đều có chút vui mừng.

“Không ai bị thương chứ?” Hứa Thâm quét mắt nhìn qua một lượt.

Diệp Thủ cười nói: “Không có gì đáng lo, ngược lại là đội trưởng, vừa rồi anh thật là dũng mãnh phi thường. Con kia chính là đại khur đó, vậy mà anh cũng dám một mình xông lên.”

“Khó trách Hứa đội lại có thể tu luyện nhanh như vậy, phần gan dạ sáng suốt này, chúng ta đều kém anh nhiều lắm.” La Hoa cười nói.

Lời này là khen tặng Hứa Thâm, nhưng cũng là âm thầm cảnh cáo những kẻ đang ghen tỵ xung quanh.

Gã muốn nói cho đám người kia biết rằng, Hứa Thâm có được địa vị như ngày hôm nay, tuyệt đối không chỉ dựa vào quan hệ và thiên phú, mà còn có tấm lòng gan dạ sáng suốt đủ để làm người khác phải hổ thẹn.

“Không có việc gì là tốt, buổi tối tôi mời mọi người ăn khuya, đi thôi.” Hứa Thâm cười cười, hân vui vẻ vẫy tay với mọi người.

Lại nói, sau khi nhiệm vụ kết thúc, được đội trưởng mời đi ăn cơm vốn là truyền thống của các đội, Hứa Thâm đã học được điều này từ Chu Dã.

Huống chi bọn họ vừa hoàn thành một nhiệm vụ lớn như vậy, đương nhiên phải chúc mừng sống sót một phen!

“Tuyệt vời.” Cố Thu Phong nhếch miệng nở nụ cười.

Hạ Tĩnh Tương hơi có chút lặng lẽ, cô chỉ gật đầu với Hứa Thâm một cái, trong đôi mắt ẩn chứa một nụ cười dịu dàng.

Chờ mấy người Hạ Tĩnh Tương thu thập xong vật phẩm, Hứa Thâm nhanh chóng dẫn theo bọn họ đến một đoạn đường thuộc khu phố trung tâm của khu Hắc Quang.

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta không tới khu thành thị nữa, ăn tạm ở chỗ này vậy.” Hứa Thâm cười nói.

Tuy nơi này là khách sạn của phân khu, nhưng quy mô cũng không kém đại tửu điểm Mạc Na tại khu thành thị, cũng có danh khí cực cao ở khu Hắc Quang.

Mà điểm quan trọng nhất chính là những món ăn được đầu bếp tại nơi này chế biến, đều phù hợp với khẩu vị của người khu Hắc Quang.

“Nghe nói muốn đến ăn tại tửu điểm La Lợi này cần phải đặt trước.” La Hoa nghi hoặc nói.

Chẳng lẽ Hứa Thâm đã biết trước nhiệm vụ lần này?

Đối với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Hứa Thâm trực tiếp cho ra đáp án.

Hắn đi thẳng đến phía trước quầy lễ tân, muốn bao luôn một phòng ở tầng cao nhất cho bọn họ.

“Thật xin lỗi, ngài có đặt trước không?” Lễ tân tại quầy nhìn ra mấy người bọn họ có khí chất bất phàm, lập tức lễ phép hỏi.

“Phiền cô liên lạc với quản lý Hoàng của các cô rồi báo ra tên của tôi, Hứa Thâm.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Mấy nhân viên lễ tân đứng trước quầy khẽ liếc nhau, nhưng hiển nhiên bọn họ không hề nói ra bất cứ lời châm biếm hay khinh thường nào, chỉ hơi do dự một chút, nhưng rất nhanh, những người này đã dùng điện thoại cố định của khách sạn thông báo với quản lý của mình rồi.

Rất nhanh, từ dụng cụ truyền tin bên kia đã vang lên tiếng quá mắng nhân viên ở quầy lễ tân, có vẻ như đối phương vừa phân phó bọn họ nhanh chóng mời mấy người Hứa Thâm lên tầng.

Chương 538. Nơi Đây Chính Là Nhà Của Chúng Ta Sao?

Nhân viên lễ tân vội vàng ngừng điện thoại cố định, rồi cung kính mời đám người Hứa Thâm vào thang máy.

Chờ đến lúc thang máy mở ra, Hứa Thâm lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ mặc tây trang, đang nhiệt tình đứng chờ ngoài thang máy.

Người trung niên nọ vừa trông thấy Hứa Thâm, đã vội vàng tiến lên bắt tay hắn, dáng vẻ tương đối khúm núm. Tiếp theo, đối phương lại lần nữa cung kính mời đám người Hứa Thâm tới một gian phòng bao.

“Hứa tiên sinh, ngài xem gian phòng có được hay không? Gian phòng cách vách đang tiếp một vị khách khác, nếu ngài thấy không hài lòng, có thể nói với tôi, tôi lập tức mời bọn họ đi chỗ khác, chỉ là cần một chút thời gian ...” Người trung niên cung kính xin chỉ thị.

Hứa Thâm phát tay: “Bên này là được rồi.”

Người trung niên lên thở phào một hơi, tuy khách hàng đang ở phòng cách vách kia không tôn quý bằng Hứa Thâm, nhưng có thể không đắc tội thì cố gắng hết mức đừng đắc tội người ta sẽ tốt hơn...

“Hoan nghênh Hứa tiên sinh đại giá quang lâm, ngài muốn ăn món gì cứ việc gọi, một lát nữa, chi phí cứ vào sổ sách cho tôi là được.” Trung niên cười ha hả nói.

Hứa Thâm gật đầu, chợt nói: “Về sau, mỗi khi bọn họ tới đây ăn cơm, hy vọng anh có thể bố trí một chút.”

Người trung niên vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói, không chút thay đổi vì yêu cầu đột ngột này. Thay vào đó, gã nhanh chóng quét mắt nhìn đám người Hạ Tĩnh Tương, rồi lập tức cười lấy lòng nói: “Dễ bàn, bạn bè của Hứa tiên sinh cũng là bạn bè của tôi, sau này, nếu mọi người muốn tới đây ăn cơm, cứ tới trước quầy lễ tân thông báo một tiếng Tiểu Hoàng là được.”

Đám người Hạ Tĩnh Tương vô cùng kinh ngạc, tất cả đồng loạt nhìn về phía Hứa Thâm.

Chờ đến khi người trung niên nọ lui ra, La Hoa không khỏi thầm cảm thán trong lòng, ban đầu bọn họ còn cho rằng Hứa Thâm chỉ có thân phận ở trong đội, đi ra bên ngoài không mang tới một chút tác dụng gì, nhưng không nghĩ tới, chức vị

đại đội trưởng cục Khư Bí, đi ra bên ngoài cũng có mặt mũi như thế.

Nếu đổi lại là bọn họ, tự mình chạy đến nơi này, kể cả khi vạch trần thân phận, đoán chừng người ta cũng lười phản ứng.

“Vẫn là Hứa đội lợi hại.” Trong lòng Diệp Thủ cũng sinh ra cảm khái.

Trước kia Sở Bạch cũng từng uy phong như thế, dẫn bọn họ đi khắp nơi, không ngờ hiện giờ Hứa Thâm cũng có năng lực như vậy.

“Những người này đều biết thân phận của lão Hứa sao?” Cô Thu Phong kinh ngạc nói.

Hứa Thâm mỉm cười: “Chỉ biết sơ sơ chút thôi, nhưng không ảnh hưởng.”

Nói xong, hắn lập tức nhận lấy thực đơn từ trong tay nhân viên phục vụ, bắt đầu gọi món, nhân tiện chặn lại câu hỏi của đám người La Hoa bên kia.

Bởi vì hắn có được quyền thế như vậy, vốn không phải dựa vào thân phận đại đội trưởng cục Khư Bí, mà là thân phận của thống lĩnh hội Truy Quang.

Kỳ thực gian khách sạn này chính là sản nghiệp của tập đoàn bên dưới hội Truy Quang.

Ăn xong cơm chiều, mọi người nhanh chóng rời tiệc, quản lý Hoàng đã chờ sẵn dưới lầu. Trước khi cả đám rời đi, người ta cũng sẵn sóc vô cùng tỉ mỉ, khiến cho đám người Hạ Tĩnh Tương cảm nhận được rõ ràng thân phận của Hứa Thâm đã cách bọn họ quá xa.

Và chuyện này cũng khiến trong lòng bọn họ nảy sinh khát vọng càng lớn lao hơn, tất cả đều muốn tấn chức hình thái thứ hai.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Thâm lái xe trở lại khu phố Nham La.

Đang lúc hắn mở cửa, bỗng nhiên bên tai lại nghe thấy một tiếng thở dài sâu kín truyền đến từ hành lang sau lưng: “Ca ca, vì sao anh không đứng ở đó chờ em?”

“! !”

Trong nháy mắt lông tóc cả người Hứa Thâm đều dựng thẳng đứng lên.

Thân thể hắn lập tức trở nên cứng ngắc, rồi chậm rãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người trần trụi, là một thiếu nữ không đầu, đang đứng ngay trên hành lang sau lưng hắn.

Mà ngay trên cái bụng của cô ấy, đang từ từ mở ra một cái miệng nhỏ, âm thanh được phát ra từ nơi đó.

Đại khur!

Con người trong mắt Hứa Thâm chợt co rút lại, lòng đầy kinh hãi, cô ấy chưa chết sao?!

Rõ ràng lúc trước thiếu nữ này đã bị thanh trường thanh trong tay Nghĩ Hậu lấy đi cái đầu rồi mà... Chờ đã, đúng là đại khur trước mắt không có đầu...

Đầu óc Hứa Thâm có chút trống rỗng, chẳng lẽ... con đại khur này đã giả chết?

Còn giấu giếm được Nghĩ Hậu sao?

Nhưng rút cuộc nguyên nhân tạo nên chuyện này là gì?

Sơ sẩy của Nghĩ Hậu? Hay con đại khur này có kỹ xảo bảo mệnh đặc thù?

“Ca ca, tại sao anh không ở tại chỗ chờ em?” Cái miệng nhỏ nhún trên ổ bụng của thiếu nữ kia vừa lặp lại câu nói hồi nãy, chỉ là thanh âm lần này đã trở nên trầm thấp hơn vài phần, có chút khàn khàn, hơi hơi biến hóa, hơn nữa bước chân của cô ấy còn chậm rãi tiến lên hai bước, muốn lại gần hắn.

Trái tim Hứa Thâm lập tức đập thành thịch, một mình hắn đối mặt với một con khur cấp A ở cự ly gần như vậy... Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng những kinh nghiệm từng trải qua trong quá khứ, đã trợ giúp Hứa Thâm, khiến cho hắn không hoang mang bối rối quá mức như mọi người.

Rất nhanh nhịp tim vừa dồn dập đã từ từ thông thả trở lại.

Tư duy trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên trên mặt Hứa Thâm xuất hiện một tia mừng rỡ. Hắn không lựa chọn quay người chạy trốn, mà thay vào đó là vội vàng tiến lên hai bước, nói: “Thật tốt quá, em không sao chứ?”

“...”

Bước chân đang thông thả tiến về phía trước của thiếu nữ kia chợt dừng lại, có vẻ như cô ấy khá là chút nghi hoặc.

“Anh đã chờ em rất lâu rồi, bọn họ nói em đã chết rồi, nếu lúc ấy, anh không rời đi, cả anh cũng sẽ bị người ta giết chết... anh chỉ còn cách trở về trước mà thôi.” Hứa Thâm lập tức nói.

“Anh... Anh thực sự đã chờ em sao?” Rõ ràng là thiếu nữ nọ có chút chần chờ, cô ấy lại hỏi.

“Đương nhiên rồi, em chính là muối muối của anh, đương nhiên anh phải chờ em cùng nhau về nhà chứ?” Hứa Thâm lập tức nói.

“Về nhà...” Thiếu nữ thì thảo tự nói, tựa như cô ấy đang nghiêm ngẫm và tự hỏi ý nghĩa của hai chữ này.

Một lát sau, bỗng nhiên máu thịt ở phần cổ của thiếu nữ nọ khẽ nhúc nhích, rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy một cục máu thịt phun trào như kim loại tan chảy được bỏ vào khuôn, rồi chậm rãi ngưng tụ thành một cái đầu.

Máu loãng nhanh chóng rút hết vào lỗ chân lông, để lộ ra làn da trắng nõn, đôi mi thanh tú, gương mặt mắt ngọc mây ngai, trong trẻo, rõ nét.

Thiếu nữ đã trở lại bộ dáng lúc trước, cô ấy hơi nghiêng đầu đánh giá Hứa Thâm: “Nơi này chính là nhà của chúng ta sao?”

Chương 539. Vây Đặt Đồ Ăn Đi!

“Nơi này là nhà của ca ca.” Hứa Thâm nói.

“Anh có đồng ý làm ca ca của em không?” Thiếu nữ chậm rãi đi về phía Hứa Thâm, trong mắt lộ ra hào quang đầy khát vọng.

Cái miệng tại khoang bụng đã khép lại, nhưng cái miệng trên đầu lại chậm rãi mở lớn: “Vây anh hãy để em ăn anh đi, như

vậy chúng ta mới vĩnh viễn không rời xa nhau.”

“Chờ một chút, em đừng nóng vội.” Hứa Thâm lập tức ngăn cản.

Thiếu nữ lộ ra vẻ mặt nghi hoặc pha lẫn với một chút âm trầm: “Anh không muốn?”

“Đương nhiên là anh nguyện ý.” Hứa Thâm không chút do dự trả lời, rồi dường như hẫng chẳng nghĩ ngợi gì đã nói: “Nhưng chuyện này chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn. Mà hiện tại anh là ca ca của em, đúng không?”

“Ừm.” Thiếu nữ gật đầu, lộ ra dáng vẻ tương đối khôn khéo.

“Vậy có phải em làm mọi việc thì nên nghe theo lời của ca ca không?” Hứa Thâm chăm chú nhìn thiếu nữ đang ở ngay gần mình trong gang tấc, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi lạnh.

Thiếu nữ thoáng tự hỏi một chút, lại gật gật đầu.

“Vậy em hy vọng ca ca ở bên cạnh em, hay là ở trong bụng em?” Hứa Thâm lại hỏi.

Thiếu nữ nói: “Ở trong bụng, có như vậy chúng ta mới không thể chia lìa.”

“Nhưng nếu ở bên cạnh em, ca ca cũng sẽ không rời khỏi em.” Hứa Thâm thăm dò.

Thiếu nữ lắc đầu nói: “Sẽ rời đi, nếu không phải lần này em tìm được anh, anh sẽ rời đi rồi.”

Nói đến đây, sắc mặt cô lại trở nên âm trầm, đôi mắt đầy vẻ âm u nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Nhưng em vẫn tìm thấy ca ca mà, không phải sao?”

“Nếu như em ăn ca ca, em sẽ không phải đi tìm ca ca nữa.” Thiếu nữ cố chấp nói.

“...” Hứa Thâm nhìn chung quanh, suy nghĩ một chút, lại nói: “Như vậy đi, chúng ta vào nhà trước lại nói sau.”

“Được.”

Thiếu nữ đi theo Hứa Thâm tiến vào trong phòng.

Hứa Thâm đóng cửa lại, nhẹ nhàng hỏi: “Nơi này chính là nhà của ca ca, sau này nó cũng là nhà của em, em có thích không?”

Thiếu nữ nhìn thoáng qua căn phòng, lập tức lắc đầu nói: “Không thích.”

“...” Hứa Thâm cười khỏ, nói: “Vậy em thích nhà như thế nào?”

“Nơi này quá nhỏ, không có đồ ăn, chung quanh có quá ít ‘Mỹ thực’.” Thiếu nữ nói.

Hứa Thâm thăm dò: “Nhưng những nơi có mỹ thực kia, cũng sẽ có người xấu, có phải lúc trước người kia đã bắt nạt em hay không, lúc nghe nói cô ấy giết em rồi, anh còn nghĩ sẽ báo thù cho em đó.”

Rõ ràng là vừa nghe nhắc tới ‘người kia’, sắc mặt thiếu nữ hơi biến hóa một chút, trong ánh mắt lộ ra một tia dữ tợn, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, cô ấy lại đến gần Hứa Thâm, nói: “Tại lúc trước ca ca không cho em ăn thịt anh, làm thời gian chậm trễ, mới để cho cô gái kia tìm được. Nhưng chỉ cần em đi tới nơi khác nhanh chóng ăn xong là được rồi, cô ấy không tìm được đâu.”

Hứa Thâm nhìn khóe miệng thiếu nữ lại hơi nứt ra, hần lập tức đứng dậy, đề lên bả vai cô ấy, rồi nói: “Em ngồi đây trước đã, nghe ca ca nói này.”

“?” Thiếu nữ có vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Em là muội muội, anh là ca ca, có đúng không?” Hứa Thâm lại hỏi.

Thiếu nữ nhu thuận gật đầu.

“Ca ca chăm sóc muội muội, có phải chuyện thiên kinh địa nghĩa hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Thiếu nữ gật đầu: “Ca ca vẫn luôn chăm sóc em, dù bản thân mình đói bụng nhưng khi có đồ ăn, ca ca đều sẽ cho em ăn trước, thậm chí ca ca còn để em ăn luôn ca ca...”

Nói đến đây, cô lại nhìn về phía Hứa Thâm, trong mắt lộ ra một chút tham lam, dường như khóe miệng còn chảy ra nước

miếng: “Ca ca lại muốn em ăn anh sao? Hì hì, em biết ca ca là người tốt với em nhất mà.”

Hứa Thâm bày ra vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu nói: “Sẽ để cho em ăn thịt ca ca, nhưng không phải hiện tại.”

“Anh không chịu sao?” Hiên nhiên thiếu nữ nọ không dễ bị lừa gạt như vậy, cô lại chăm chú nhìn Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn nghiêm túc, nói: “Ca ca phải chăm sóc em, em vừa mới bị thương, mà người xấu kia còn chưa đi xa, nếu như em tự mình ra ngoài kiếm ăn, rất dễ bị người xấu phát hiện, nhưng có ca ca thì khác, ca ca sẽ chăm sóc tốt cho em, em muốn ăn cái gì, ca ca đều cho em, tuyệt đối không để em đói bụng.”

Thiếu nữ sững sốt, chợt nói: “Nhưng hiện giờ em muốn ăn ca ca.”

“Nếu em ăn thịt ca ca rồi, ca ca đâu thể chăm sóc em được nữa? Em là muội muội phải nghe lời, chờ tới khi ca ca không tìm được đồ ăn, em lại đến ăn ca ca, có được hay không?” Hứa Thâm chăm chú nhìn cô.

Dường như thiếu nữ nọ đã rơi vào suy tư, một lát sau cô mới ngoan ngoãn gật đầu, vết nứt trên khóe miệng cũng chậm rãi khép lại, khôi phục bộ dáng xinh đẹp trước kia: “Được, em nghe ca ca.”

Hứa Thâm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng hiện tại em rất đói bụng, ca ca có đồ ăn không?”
Thiếu nữ lại hỏi.

“Em muốn ăn cái gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Dâu tây, táo, chuối tiêu, còn có bánh ngọt.” Thiếu nữ liên tiếp nói ra mấy thứ, vẻ mặt đầy thèm thuồng nói: “Tất cả em đều muốn ăn, ca ca có thể tìm được không?”

Nghe như hết thấy những thứ cô bé vừa nói đều là món ăn bình thường, nhưng Hứa Thâm lại biết ý nghĩa thực sự của chúng.

Dâu tây là nhãn cầu, táo là trái tim, chuối tiêu là đại tràng, bánh ngọt là thận.

Đây đều là thức ăn trước đây “Ma ma” từng làm cho hấn ăn.

“Đơn giản, anh sẽ đi tìm cho em.” Hứa Thâm nói xong, lại muốn đi ra cửa.

“Không cần, em muốn ca ca ở bên cạnh em.” Thiếu nữ lập tức đứng lên, biểu cảm trên mặt lại trở nên khó nắm bắt: “Nếu ca ca chạy trốn thì biết làm sao bây giờ?”

Trong lòng Hứa Thâm đầy đắng chát.

Hấn thực sự không phân biệt được, rút cuộc con khur này là đơn thuần hay giả dối. Hấn cân nhắc một chút, lại nói: “Đương nhiên ca ca sẽ không bỏ chạy, ca ca chỉ muốn đi giúp em tìm đồ ăn thôi, sẽ trở về rất nhanh. Nếu không như vậy đi, ca ca sẽ bảo người đưa đồ ăn tới cho em, chúng ta đặt đồ ăn nhé?”

“Được, vậy thì đặt đồ ăn đi.” Thiếu nữ gật đầu.

Hứa Thâm lập tức dùng dụng cụ truyền tin liên lạc với Đại Ly Ly.

“Thống lĩnh?” Giọng nói của Đại Ly Ly lộ ra chút cung kính, cô lập tức hỏi: “Ngài có nhu cầu gì cần phân phó sao?”

“Mang tới cho tôi một con khur, địa chỉ chính là chỗ tôi ở, khu phố Nham La.” Hứa Thâm nói nhưng ánh mắt đảo qua vị “Muội muội” đang ngồi trước mặt mình, hấn do dự một chút lại nói: “Hai con đi, mang tới hai con.”

Chương 540. Một Khởi Đầu Tốt Đẹp...

Đại Ly Ly có chút kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Thống lĩnh muốn đưa đến đâu? Loại chuyện nhỏ này cứ giao cho chúng tôi làm là được.”

Thả khur đi thu vét tài sản của đám phú hào vốn là thủ đoạn mà hội Truy Quang bọn họ cực kỳ am hiểu, nhưng bình thường, loại chuyện nhỏ này đều không cần thống lĩnh phải ra mặt.

Hứa Thâm tỏ vẻ không kiên nhẫn nói: “Cô không cần quan tâm tới chuyện này đâu, lập tức đi bố trí cho tôi, trong vòng một giờ tôi muốn thấy khur đến.”

Đại Ly Ly không biết vì sao Hứa Thâm lại tức giận, trong lòng có chút hoảng hốt, vội vàng nhận lời.

Hứa Thâm cúp máy, lập tức nói: “Em cũng nghe thấy rồi đó, chúng ta phải đợi một lát, nếu để ca ca tự mình ra ngoài tìm, khẳng định em sẽ có đồ ăn nhanh hơn nhưng đặt đồ ăn lại phải để em chờ một chút.”

Thiếu nữ hơi bĩu môi, nói: “Em mặc kệ, dù sao em vẫn muốn ca ca ở bên cạnh em.”

Hứa Thâm cười khở, hắn cũng không thể một mực không rời khỏi phòng được, nhưng có vẻ như muốn tách khỏi con khur này, lại khá là khó khăn.

“Ca ca sẽ không rời khỏi em, nhưng ca ca muốn chăm sóc em, thì cần phải làm việc, em có hiểu không?” Hứa Thâm nói.

Nói xong, hắn lại cảm thấy đầu óc của mình có chút hổng ròi, tự nhiên lại đi cố gắng giảng đạo lý với một con khur?

“Em mặc kệ, em sẽ luôn ở cùng một chỗ với ca ca.” Rõ ràng là thiếu nữ kia không nghe lọt.

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể trấn an cô ấy trước, rồi chậm rãi nghĩ biện pháp tiếp theo.

Không bao lâu sau, số liên lạc của Đại Ly Ly gọi đến, xe vận tải chuyên chở khur thú đã chạy đến dưới lầu.

Hứa Thâm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói với thiếu nữ: “Em cứ ở trên nhà trước, chờ anh xuống dưới lầu lấy thức ăn.”

“Em cũng muốn đi.” Thiếu nữ lập tức đứng dậy, y hệt cao da chó.

Hứa Thâm đi tới bên cạnh cửa sổ, chỉ cô ấy khung cảnh bên ngoài nói: “Kia kia, anh chỉ xuống bên dưới kia thôi, sẽ lập tức quay về, nếu để cho người khác nhìn thấy em, những kẻ xấu kia sẽ đuổi tới đó.”

Thiếu nữ nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, do dự một chút, cuối cùng vẫn chậm rãi gật đầu.

Hứa Thâm mừng thầm trong lòng, đây là một khởi đầu tốt đẹp, chờ về sau hắn lại chậm rãi kéo dài khoảng cách với thiếu nữ này.

Hứa Thâm thay áo khoác xuống lầu, Đại Ly Ly đã tự mình đi cùng chuyên xe vận chuyển này. Có vẻ như lúc trước, khi cô

ấy nghe được giọng nói không kiên nhẫn của Hứa Thâm từ đầu dây thông tin bên kia, đã cho rằng bản thân phạm phải sai lầm gì đó rồi, nên muốn tự mình bù đắp.

Hứa Thâm vốn ôm theo tâm lý không yên tâm, bước xuống lầu, lại nhìn thấy vẻ mặt nơm nớp lo sợ của Đại Ly Ly, lúc này hắn mới ý thức được, hiện tại bản thân đang ngồi ở vị trí cao, cho nên mỗi một lời nói và hành động của mình đều khiến cho người ta lo lắng sợ hãi, không nhìn được suy nghĩ nhiều hơn.

Hứa Thâm cười cười với Đại Ly Ly, coi như giúp cô ấy thả lỏng hơn một chút, sau đó hắn nhanh chóng trốn vào trong Khư giới, mang theo hai con khur thú từ trong xe vận tải ra ngoài.

Hai con khur thú bị Hứa Thâm áp chế, kéo vào trong Khư giới, lập tức nhìn thấy thiếu nữ ở trên lầu. Hai con khur thú này là một người già và một cô gái, bọn họ đã sợ tới mức run lẩy bẩy, hai tay ôm chặt lấy nhau, co rút vào cùng một chỗ.

Thiếu nữ cũng gấp không nhìn được, đã nhanh chóng chạy tới, lướt ánh mắt đánh giá hai con khur thú kia, cái lưỡi nho nhỏ khẽ liếm liếm môi.

“Về nhà rồi ăn.” Hứa Thâm không để cho thiếu nữ ăn ngay tại chỗ, lập tức đi lên hơi ngăn cản lại một chút.

Hành động này cũng không phải là hắn mạo hiểm, chỉ là hắn đang cố gắng xây dựng uy nghiêm thuộc về nhân vật “Ca ca” của mình trong suy nghĩ của con đại khur ấy.

Từng chút từng chút một xây dựng nên, tích tiểu thành đại, có lẽ hành động này sẽ gây ảnh hưởng tới thiếu nữ nọ, góp phần giúp hắn thoát thân.

Tuy nước miếng đang chảy ròng ròng, nhưng thiếu nữ nghe được lời nói của Hứa Thâm, cuối cùng vẫn cố gắng nhìn lại một chút... Ừm, chỉ vèn vèn vài bước chân cũng không quá xa.

Chờ về đến nhà, Hứa Thâm nhanh chóng mở cửa sổ, vẩy vẩy tay với Đại Ly Ly, bảo bọn họ nhanh chóng rút lui.

Dưới lầu vang lên tiếng khởi động xe, Hứa Thâm nhìn theo bọn họ đi xa, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy thiếu nữ kia đang gặm cắn hai con khur nọ.

Lão nhân khư đã bị cào rách lồng ngực, còn cô gái khư đang ngồi run rẩy bên cạnh, không dám chạy trốn.

Thiếu nữ ăn mê say đến mức trên mặt dính đầy máu đen. Sau đó, cô quay đầu lại cười với Hứa Thâm một cái, còn vô cùng thân thiết nói: “Ca ca có muốn ăn không?”

“Ca ca không đói, em ăn trước đi.” Hứa Thâm cười cười.

Thiếu nữ hơi giật mình, đột nhiên trong hốc mắt tràn ra hai hàng lệ, cô rửa sạch sẽ những vết máu đen trên mặt.

Hứa Thâm kinh ngạc, hỏi: “Em làm sao vậy?”

Thiếu nữ phục hồi lại tinh thần, lặng lẽ đưa tay lau đi nước mắt, lại tiếp tục vùi đầu vào trong khoang bụng lão nhân khư. âm thanh nhai nuốt vang lên, nhưng nghe vào tai lại như một tiếng nghẹn ngào nức nở: “Không có việc gì, em không sao, em biết ca ca luôn tốt với em nhất...”

Lão nhân khư bị thiếu nữ nọ không ngừng gặm nhấm, vẻ mặt đầy thống khổ, nhưng không dám phát ra bất cứ tiếng rên rỉ nào. Rất nhanh, nó đã hoàn toàn mất đi khí tức sinh mệnh.

Dâu tây trên đầu lão cũng bị móc ra, sau đó bị thiếu nữ kia ném thẳng vào miệng ăn luôn.

Chờ ăn xong, thiếu nữ lại chuyển sự chú ý về phía cô gái khư bên cạnh.

Rất nhanh, cô gái khư kia cũng bị ăn sạch sẽ.

Hứa Thâm nhìn thiếu nữ đã dừng lại bữa ăn của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Em ăn no chưa?”

“No tám phần rồi.” Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, thái độ đã trở nên nhu hòa hơn lúc trước rất nhiều, nụ cười lấp lánh hiện lên trong mắt: “Nếu lại có thêm một chút đồ ăn vặt nữa thì quá tốt rồi.”

Hứa Thâm thầm cười khỏ trong lòng, cũng may vừa nãy hắn đã gọi thêm một con khư nữa, bằng không... nếu cái bụng kia còn chưa no, chỉ sợ nạn nhân tiếp theo sẽ là hắn.

“Lần này không đặt, chờ đến lần sau lại đặt thêm chút đồ ăn vặt cho em.” Hứa Thâm nói.

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, rồi nhanh chóng dùng sức gật gật đầu, không còn cố chấp tiếp tục yêu cầu thêm nữa.

Chương 541. Địa Bàn Của Mai Phù!

Hứa Thâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng ngồi sang một bên, duy trì một khoảng cách với thiếu nữ.

Nói gì thì nói, thiếu nữ này cũng là cư cấp A, ai mà biết khi nào cô ấy sẽ đột nhiên phát cuồng?

Người bình thường vốn không thể lý giải được tư duy của cư, có lẽ một giây trước, hai bên còn đang thân thiết nói chuyện, thì một giây sau, nó đã mở cái miệng to như chậu máu, muốn ăn sống nuốt tươi bạn rồi.

Hết thấy đều rất bình thường.

Ở góc độ này, Hứa Thâm lại vừa vặn nhìn thấy Mai Phù đang ngồi trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một chút không quá tình nguyện. Cô đang bấu môi, không ngừng lắc lư hai chân, tựa như có chút bất mãn với Hứa Thâm.

Hứa Thâm âm thầm cười khổ.

“Ca ca, em hơi mệt rồi, chúng ta cùng nhau đi ngủ nhé?”
Thiếu nữ nhìn thấy chiếc giường bên cạnh, lập tức đi tới, vồ vồ xuống giường, rồi nói với Hứa Thâm.

“Ách...” Hứa Thâm có chút cảm nín, ngủ chung giường cùng cư cấp A?

Chuyện này quá điên cuồng rồi.

Đang lúc sắc mặt Hứa Thâm lộ ra vẻ vô cùng khó xử, Mai Phù vốn đang ngồi bình thường trên giường bên kia, lại giống như bị xúc phạm đến nghịch lân, sắc mặt cô chuyển thành âm trầm triệt để.

Cô quay đầu lại, liếc nhìn thiếu nữ đang ngồi xuống bên cạnh mình, và đương nhiên, người kia vẫn hồn nhiên không hề chú ý tới dáng vẻ đầy nguy hiểm của Mai Phù.

Nhưng rất nhanh, dưới tầm mắt âm trầm của Mai Phù, thiếu nữ kia chợt có cảm giác, cô ấy quay đầu lại nhìn sang bên cạnh mình, vẻ mặt thoáng hiện một chút hoang mang, và gần

như ngay lập tức, nỗi hoang mang trên mặt thiếu nữ đã biến thành run rẩy, tựa như cô ấy đã bắt gặp một cái gì đó, con ngươi thoáng co rút lại.

Đúng vào lúc này, bàn tay Mai Phù lại đặt lên vai thiếu nữ, về mặt cô cực độ lạnh lùng.

Nói chính xác hơn, ngay ở thời điểm này, trên mặt cô không còn sót lại một chút dấu vết nào của cô gái nhỏ vẫn thường bầu bạn bên cạnh Hứa Thâm kia, mà thay vào đó, là một vị quân vương đang nhìn xuống vạn vật.

Cô nâng lên một ngón tay, dựng thẳng tới trước mặt thiếu nữ, làn môi hơi nhúc nhích.

Trên mặt thiếu nữ xuất hiện nỗi sợ hãi kinh hoàng, chỉ trong một tích tắc, toàn bộ dung nhan đã biến thành trắng bệch, sau đó thân thể cô ấy khẽ run lên nhẹ nhẹ, qua một hồi lâu, mới chậm rãi bình phục trở lại.

Sau đó, Mai Phù buông lỏng bàn tay xuống, cô lại khẽ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cái miệng nhỏ nhắn vang lên một tiếng hừ nhẹ.

Thiếu nữ bên kia như vừa được giải thoát, cô ấy chậm rãi chuyển dời ánh mắt về phía trước, dừng lại trên người Hứa Thâm, sắc mặt tái nhợt, nói: “Ca ca, anh ngủ trên giường đi, em ngủ ở nơi này.”

Nói xong, cô ấy nhanh nhẹn rời khỏi chiếc giường nọ, đi tới cái ghế bên kia.

Hứa Thâm có chút không nói nên lời, xem ra vẫn nên để Mai Phù ra tay, sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Căn cứ theo kết quả quan sát và một chút phán đoán của hắn, chắc hẳn Mai Phù phải là tồn tại cao hơn cấp A, ngay cả Nghĩ Hậu cũng không thể cảm nhận được cô mà!

Lại nhớ tới hai mẹ con Linh Lục và Hải Tước hắn từng gặp được trong nội thành, từ trước đến nay, tồn tại duy nhất mà hắn biết có thể mơ hồ cảm nhận được Mai Phù chính là mẹ con bọn họ, nhưng khả năng cao là Mai Phù cố ý để lộ ra dấu vết mới khiến đối phương nắm được một chút manh mối về sự tồn tại của cô.

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ bị chế tài lập tức trở nên dễ bảo của thiếu nữ, hiện giờ sắc mặt cô ấy đã trở nên trắng bệch, nhìn qua có chút đằm đằm động lòng người, thậm chí còn khiến người ta sinh lòng thương hại nữa.

Hứa Thâm cười thầm trong lòng, lúc trước chính cô bé này đã dọa cho hấn sợ chết khiếp đó, hiện giờ đã biết sợ rồi sao?

“Em không ngủ cùng anh sao?” Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hấn giả vờ hồ đồ hỏi.

“Không, không được.” Cơ thể thiếu nữ khẽ run rẩy, cô ấy lại không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Mai Phù, rồi lập tức lắc đầu.

Hứa Thâm hỏi: “Tại sao lại không muốn ngủ cùng anh nữa?”

Hấn khá là tò mò, không biết vừa nãy Mai Phù đã nói những gì với cô ấy, trong tình huống bình thường, những gì Mai Phù nói Hứa Thâm đều có thể nghe thấy được, ngoại trừ đôi mắt hấn có thể nhìn thấy khu tàng sâu, thì thánh giác cũng có thể nắm bắt được ngôn ngữ tàng sâu.

Nhưng có vẻ như cuộc trò chuyện vừa rồi đã bị ngăn cách bởi một lực lượng nào đó, khiến cho hấn hoàn toàn không nghe được một chút âm thanh nào cả.

Thiếu nữ lén lút đưa mắt nhìn về phía giường, nỗi sợ hãi trên khuôn mặt thoáng hòa hoãn lại một chút, nói: “Tỷ tỷ nói, nơi đó là chỗ ngủ của tỷ tỷ và ca ca.”

Tỷ tỷ?

Hứa Thâm ngạc nhiên, sau đó hướng sắc mặt cổ quái đánh giá chiếc giường.

Kỳ thực hấn cũng muốn mượn cơ hội này để quang minh chính đại đánh giá Mai Phù trước mắt, ngày thường chỉ có thể nhìn trộm, không dám ngưng tụ tầm mắt, mà giờ phút này, dù hấn vẫn không thể nhìn chăm chăm vào đôi mắt đối phương, nhưng lại có thể không kiêng nể gì mà tiến lại gần nhìn ngó xung quanh: “Tỷ tỷ gì? Không có mà?”

Thiếu nữ sững sờ nói: “Ca ca, anh không nhìn thấy tỷ tỷ sao?”

“Em nhìn thấy sao?” Hứa Thâm quay đầu hỏi ngược lại.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua chiếc giường, có chút sợ hãi nói:
“Em mới nhìn thấy vừa nãy, hiện tại... Hẳn là tử tử đã đi rồi.”

“Ồ...” Hứa Thâm nhìn cô bé Mai Phù với tạo hình vênh mặt lên trời, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiêu ngạo trước mắt, trong lòng hẳn có chút buồn cười.

Rõ ràng cô chẳng lớn hơn đôi phương bao nhiêu, lại muốn làm tử tử?

“Nhất định là em hoa mắt rồi.” Hứa Thâm ngồi lên giường, nhỏ giọng nói thầm: “Bên cạnh anh không thể có tới hai con khư đâu.”

Mai Phù cho hắn một cái nhìn đầy giận dữ.

Thiếu nữ nhìn thấy Hứa Thâm dám ngông nghênh ngồi lên giường, trong lòng có chút khản trương, cô ấy chân chừ một lát, rồi cẩn thận nói: “Ca ca, anh không sợ tử tử sao?”

“Tử tử của em rất đáng yêu, tại sao anh phải sợ chứ?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Đôi mắt Mai Phù sáng lên, cô lập tức tiến sát tới: “Cậu thực sự nghĩ rằng tôi rất dễ thương sao? Quả nhiên cậu có thể nhìn thấy tôi mà...”

“Ta phải giả vờ thừa nhận rằng thực sự có một tử tử ở trong này, hình như con bé kia đã bị mình dọa sợ rồi...” Hứa Thâm dùng âm thanh cực nhỏ nói.

Mai Phù lập tức cho hắn một cái nhìn đầy giận dữ: “Cứ như vậy không sợ tôi ăn thịt cậu luôn sao?”

Đương nhiên... là có rồi, nhưng không như vậy còn dễ bị ăn thịt hơn!

Chương 542. Hắc Tuyệt!

“Tử tử rất đáng yêu sao?” Thiếu nữ giật mình, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi và quái dị, hắn lại dám nói tử tử đáng yêu. Chẳng lẽ hắn không nhìn thấy dáng vẻ chân chính của tử tử?

“Em tên là gì?” Hứa Thâm hỏi thiếu nữ.

“Chẳng phải em là muội muội của anh sao?” Thiếu nữ lập tức hỏi ngược lại, trong mắt thoáng hiện một chút điềm đạm đáng yêu, hết như một chú mèo nhỏ cô đơn lưu lạc, không có nhà để về.

Nhưng Hứa Thâm không bị biểu hiện giả dối này mê hoặc, sắc mặt hắn vẫn ôn hòa như cũ, lại nói: “Ý anh là cái tên vốn có của em cơ.”

Linh Lục và Hải Tước đều có tên riêng của mình, hẳn là cô ấy cũng vậy.

“Cái tên vốn có ư...” Thiếu nữ hơi cúi đầu, chậm rãi nói: “Em tên là Hắc Tuyết.”

“Hắc Tuyết?”

Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, lại hỏi: “Muội muội, năng lực của em là gì?”

Thiếu nữ có chút nghi hoặc, lại hướng ánh mắt nhìn chiếc giường bên cạnh, trong lòng có chút do dự, nhưng vẫn thành thật nói: “Em có thể dung hợp với ca ca, và năng lực của em là lĩnh vực sợi tuyết, có thể làm tan rã vạn vật.”

Lĩnh vực sợi tuyết?

Hứa Thâm đã nghe nói về từ này, sau khi đạt tới quân vương năng lực sẽ được kéo dài ra, sau đó từ trong cơ thể phóng thích ra ngoài, hình thành nên lĩnh vực.

So sánh với năng lực giả bình thường, lĩnh vực mang tới ưu thế tuyệt đối và năng lực triệt để nghiền áp.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến cho quân vương có thể dễ dàng giết chết hình thái thứ hai.

“Em có thể làm thử cho anh xem không?” Hứa Thâm hỏi.

Đôi mắt Hắc Tuyết khẽ sáng lên: “Ca ca muốn dung hợp cùng em sao?”

“... Không phải loại năng lực này, mà là phương thức khác.” Hứa Thâm nói.

Hắc Tuyết thất vọng nói: “Ca ca không muốn sao?”

“Không phải là không muốn, là ca ca muốn chăm sóc cho em và tỷ tỷ, nếu dung hợp cùng em, làm sao ca ca có thể chăm sóc cho em và tỷ tỷ được?” Hứa Thâm nói với giọng điệu hơi trách cứ.

“Không phải tỷ tỷ cũng tách khỏi ca ca đó sao?” Hắc Tuyết cẩn thận thăm dò.

Hứa Thâm nhướng mày nói: “Tỷ tỷ mới không có dính người như em. Hơn nữa, dù ca ca không dung hợp cùng em, cũng sẽ không tách khỏi người em, chẳng lẽ em không tin tưởng ca ca sao?”

Hắc Tuyết lắc đầu: “Không tin.”

“...” Muội muội, nói chuyện đạo lý đôi nhân xử thế của em thực sự là không được mà... Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “Chờ khi em quen thuộc với ca ca, em sẽ hiểu những gì ca ca nói đều là sự thật, hôm nay cũng không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi trước đi.”

Hắc Tuyết hơi do dự một chút, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn ôm chỗ tựa lưng trên ghế dựa, làm thành cái gối đầu.

Hứa Thâm thấy cô ấy không dám tới gần chiếc giường, cũng thầm cảm thấy yên tâm. Hắn lập tức nằm xuống, liền nhìn thấy Mai Phù đang nằm bên cạnh mình, cô vừa xoay người nhìn hắn.

Hứa Thâm giả vờ ngáp một cái, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ, bên cạnh có Mai Phù thì cũng thôi đi, dầu sao hai người bọn họ ở chung vài năm rồi, hắn cũng quen thuộc, nhưng hiện giờ trong nhà lại có thêm một con khư cấp A nữa...

Dường như chỗ ở của hắn cũng sắp trở thành sào huyệt của khư rồi.

“Cái kia... muội muội, em nên tìm một bộ quần áo mà mặc, đừng để bị cảm lạnh.” Hứa Thâm nhìn Hắc Tuyết đang trần như nhộng ngồi trên ghế, liền nói.

“Quần áo? Là xác ngoài ư?” Hắc Tuyết có chút tự hỏi.

Rất nhanh sau đó, mái tóc đang buộc gọn gàng, chợt buông xuống như mưa. Tựa như những sợi tóc kia có mang theo sinh

mệnh, chúng lập tức dây dưa đan xen vào nhau, cùng bao phủ trên người cô ấy, và nhanh chóng ngưng kết thành một bộ váy đen, bao phủ thân hình, chỉ là dây váy có chút mỏng, để lộ ra bờ vai bóng loáng trắng như tuyết, càng thêm mê người.

“Như vậy có được không?” Hắc Tuyết hỏi.

Hứa Thâm nhìn hai cái, lại nói: “Còn có giày, và tất chân nữa.”

Hắc Tuyết nhìn đôi chân trần của mình, trong miệng khẽ “Ồ” lên một tiếng, chẳng bao lâu sau, các sợi tơ bên dưới tà váy nhanh chóng kéo dài, rồi ngưng kết thành một đôi giày tinh xảo cùng một đôi tất chân thon dài màu đen.

“Như vậy thì sao?”

“Được rồi.”

...

Sáng sớm, Hứa Thâm vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy Mai Phù đang nằm sấp trên người hắn, cô còn mở to đôi mắt nhìn hắn, rồi nở nụ cười cực kỳ xấu xa.

Con người trong mắt Hứa Thâm hơi co rút lại, nhưng rất nhanh hắn đã kịp thời phản ứng, lại chơi chiêu cũ, giả vờ xoa xoa mắt, tựa như vừa có hạt bụi rơi vào, rồi vừa xoa xoa vừa đứng lên, thân thể không chút trở ngại, lập tức xuyên qua thân thể Mai Phù, hiển nhiên cả hai không thuộc cùng một tầng thế giới.

Hứa Thâm ngáp một cái, lại trông thấy Hắc Tuyết cũng vội vàng ngồi dậy từ chiếc ghế bên kia. Hắn dịu giọng hỏi cô ấy: “Hôm qua em ngủ thế nào?”

“Tàm tạm.” Hắc Tuyết lại hướng ánh mắt thèm thuồng nhìn Hứa Thâm: “Em đói bụng.”

“... Nhanh như vậy sao?” Hứa Thâm có chút không nói lên lời, với loại tốc độ tiêu hóa thức ăn này, kể cả hội Truy Quang cũng không nuôi nổi cô ấy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, vẫn phải giải quyết vấn đề trước mắt trước đã lại nói sau.

Hắn biết rõ cơn đói khát nó đáng sợ tới mức nào.

Hắn lập tức liên lạc với Đại Ly Ly, lại yêu cầu cô bố trí thêm khu thú.

Đại Ly Ly nhận được tin tức, có chút ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi.

Chẳng bao lâu sau, khu thú đã được vận chuyển đến.

Hứa Thâm vẫn giống làm y như tối hôm qua, áp giải khu thú vào trong phòng, Hắc Tuyết không thể chờ đợi thêm nữa, vừa nhìn thấy hai con khu thú đang run rẩy là lập tức nhào tới.

Nước trái cây văng tung tóe, rác rưởi còn lại bay tán loạn.

Hứa Thâm nhìn Hứa Tuyết nhanh chóng ăn xong bữa sáng, trong bụng hắn cũng dâng lên một chút cảm giác đói khát và thèm ăn.

Nhưng hắn không mất kiểm soát bản thân như Hắc Tuyết, dù sao hắn cũng có thể ăn những thứ khác thay thế cho loại đồ ăn này.

Hắn nhanh chóng liên hệ với quầy lễ tân của một khách sạn gần đó, đặt một phần ăn sáng bình thường. Sau khi đồ ăn được đưa tới, hắn cũng ngồi xuống bàn chậm rãi thưởng thức bữa sáng của mình.

“Tỷ tỷ không ăn sao?” Hắc Tuyết ăn sáng xong, đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh đồng hồ cát, đột nhiên lại quay đầu nghi hoặc nhìn Hứa Thâm.

“Tỷ tỷ có đồ ăn của mình rồi.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Hắc Tuyết có chút nghi hoặc, khẽ “Ồ” lên một tiếng, rồi trở lại trên chiếc ghế của mình, không tiếp tục nói chuyện, cũng không làm ra bất cứ hành động nào khác, tựa như đang suy nghĩ gì đó đến xuất thần.

Chương 543. Không Phải Sợ, Tỷ Tỷ Sẽ Luôn Ở Bên Cạnh Em!

Hứa Thâm ăn xong, vừa quay sang đã nhìn thấy hai má bần vô cùng của Hắc Tuyết. Hắn lập tức đứng dậy, lấy ra một chiếc khăn mặt dự phòng từ trong tủ quần áo của mình đưa cho cô ấy: “Lau mặt đi.”

Hắc Tuyết nhìn xuống chiếc khăn mặt, có chút nghi hoặc, ngay sau đó, phần tóc mái ngay sát trán của cô ấy trực tiếp gấp khúc lại như một chiếc khăn tay nhỏ màu đen, rồi nhanh chóng xóa sạch những vết máu đen bôi xóa khắp nơi trên gương mặt, tiếp theo, đút toàn bộ vào trong miệng.

Chẳng bao lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã được rửa sạch sẽ.

“...”

Hứa Thâm chậm rãi lấy lại chiếc khăn mặt, nói: “Sau này ăn xong nhớ tự mình lau sạch.”

“Ừm.” Hắc Tuyết đáp ứng một tiếng, cũng không hỏi tại sao.

Đô đô.

Dụng cụ truyền tin của Hứa Thâm vang lên, hắn cầm lấy nó, nhìn dòng chữ trên màn hình, là Trần Thanh Vân gọi tới.

“Nói đi.” Hứa Thâm ấn kết nối, nhưng trong lòng đã đại khái đoán được vì sao đối phương lại tìm mình rồi.

“Hội Hải Đường Huỳnh Độ bên kia liên lạc, tối nay sẽ giao hàng tới, cậu xem...” Trần Thanh Vân hỏi.

Hứa Thâm nói: “Cứ kiểm tra hàng hóa trước, đừng để cho bọn họ giờ trò, nếu hàng là thật, cứ dùng con đường của chúng ta phát tán ra ngoài cũng không sao, nhân tiện cũng cố một chút những túi tiền lớn trong tay chúng ta.”

“Được.” Trần Thanh Vân gật đầu, lập tức nói: “Cậu có muốn tới đây một chuyến không?”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Hắc Tuyết, lắc đầu nói: “Tôi sẽ không đi, anh tự mình xử lý là được. Ngoài ra đừng để cho bọn họ biết được mối quan hệ giữa chúng ta, cứ nói hợp tác bình thường là được, đoán thế nào là tùy bọn họ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Thông tin liên lạc kết thúc.

Hứa Thâm ngồi xuống một chiếc ghế khác, nhìn Hắc Tuyết đang ngơ ngẩn đến xuất thần, hỏi: “Anh muốn ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoãn ở nhà được không?”

Hắc Tuyết lập tức quay đầu lại: “Anh muốn rời khỏi em sao?”

“Anh sẽ trở lại.” Hứa Thâm đứng dậy đi tới trước mặt cô ấy, trong lòng khá do dự, nhưng vẻ mặt không chút biến hóa, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô ấy, nói: “Đừng sợ, ca ca sẽ không bỏ em lại.”

Hắc Tuyết hơi nhắm mắt lại, dường như cực kỳ hưởng thụ loại vuốt ve này.

“Hừ!” Tiếng hừ lạnh từ bên cạnh truyền đến.

Hứa Thâm lập tức buông lòng bàn tay, Hắc Tuyết cũng mở mắt ra, cô chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói: “Vậy em cũng muốn đi cùng với anh, mặc kệ anh đi đâu, em đều phải ở bên cạnh anh.”

Hứa Thâm cảm lạnh, mấy ngày nữa hẳn còn phải đi tới chỗ Nghĩ Hậu bên kia làm nhiệm vụ, khẳng định không thể để cho cô ấy đi theo được, nếu không chưa chắc lần này, cô ấy đã có thể trốn thoát lần thứ hai.

Hay là... hấp dẫn cô ấy đi qua?

“Em phải nghe lời, ngoan ngoãn ở nhà, nếu không tỷ tỷ sẽ tức giận biết chưa?” Hứa Thâm chỉ có thể chuyển sang Mai Phù.

Nhắc đến “Tỷ tỷ”, sắc mặt Hắc Tuyết khẽ thay đổi, do dự một lúc lâu mới nói: “Nhưng ở một mình em sợ lắm.”

“Không phải sợ, tỷ tỷ sẽ luôn ở bên cạnh em.” Hứa Thâm an ủi nói.

“...”

Hắc Tuyết lập tức lộ ra sắc mặt hoảng sợ nhìn hắn.

Lúc này, Hứa Thâm mới ý thức được hắn vừa nói sai rồi, sau đó lập tức nói lại: “Tỷ tỷ cũng muốn đi theo bên cạnh anh, mà nhà chúng ta cần phải có người trông coi, vậy em ở lại trông nhà nhé?”

Hắc Tuyết có chút do dự, lại hướng ánh mắt điềm đậm đáng thương nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm dỗ dành: “Ng ngoan, phải nghe lời ca ca, nhớ trông nhà cẩn thận, không được chạy loạn đó biết không? Bên ngoài có rất nhiều kẻ xấu...”

Nói đến đây, Hứa Thâm bỗng có cảm giác những lời nói này cực kỳ quen tai.

Hắc Tuyết vẫn do dự, nhưng Hứa Thâm không cho cô ấy có thêm cơ hội suy nghĩ nữa, đã trực tiếp xoay người rời đi rồi.

Sau khi ra khỏi phòng, Hứa Thâm quay đầu lại nhìn vài lần, thấy Hắc Tuyết đi theo đến cửa, nhưng không có bước ra, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem như hắn đã thuận lợi thoát khỏi cô ấy rồi.

Nếu Hắc Tuyết vẫn kiên trì đi theo, vậy Hứa Thâm cũng chỉ có thể “đi làm trước” thôi.

Hứa Thâm xuống lầu, lái xe đến vùng ngoại thành.

Hiện tại mỗi ngày hắn đều ôn định tiêm Tịnh Khư Tề cao cấp vào cơ thể, thực lực tiến bộ nhanh chóng. Theo như Hứa Thâm mong muốn, trong vòng bốn tháng tới, hắn có thể đạt đến điểm cực hạn của hình thái thứ hai.

Còn trước đó, Hứa Thâm hy vọng bản thân có thể tu luyện tinh thần lực đến cực hạn.

Mà việc này lại cần phải có quả táo Hoàng Kim.

Nếu không có quả táo Hoàng Kim, hắn cũng chỉ có thể rèn luyện ở trong sương mù.

Trong quá trình rèn luyện này, Hứa Thâm phát hiện ra một điều, quả táo Hoàng Kim là thứ cực kỳ khó tìm được, nếu sương mù cũng được coi là một khu vực, thì có lẽ hắn phải đến một số khu vực xa lạ, cực ít người lui tới, mới có khả năng tìm được quả táo Hoàng Kim.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Hứa Thâm tu luyện một ngày ở vùng ngoại thành, sau đó để mặc cho ca ca của Mặc Hải Minh tự mình du đãng trong vùng sương mù, tìm kiếm chung quanh, đáng tiếc, vẫn không thu hoạch được gì, nhưng đi bộ trong sương mù, sẽ làm cho ca ca của Mặc Hải Minh có thêm sức đề kháng với sương mù, còn khiến thân hình của đối phương càng thêm cô đọng.

Đây cũng là một loại tích lũy tu luyện khá thông thả.

Buổi tối, Hứa Thâm do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định quay trở về khu phố Nham La.

Hắn vừa bước vào trong nhà, đã nhìn thấy Hắc Tuyết đang treo ngược mình, nằm sấp trên trần nhà. Hắn có chút giật mình, lại bắt gặp biểu cảm có thêm vài phần lạnh lùng của Hắc Tuyết, trong lòng hắn thoáng run rẩy một hồi, nhưng bên ngoài lại cười nói: “Mau xuống đây, làm sao em lại chạy lên đó?”

Hắc Tuyết như một đồng chất lỏng rơi xuống từ trên trần nhà, sau khi rơi xuống, thân hình cô ấy liền ngưng tụ lại, đứng thẳng người trước mặt Hứa Thâm, chất vấn: “Ca ca, anh đã đi đâu vậy? Sao đi lâu đến thế?”

Hứa Thâm phát hiện ra ánh mắt của cô ấy có chút không đúng, trong lòng bắt đầu hồi hận vì đã trở về, nhưng hắn không thể hiện ra một chút khẩn trương nào, thay vào đó là nghiêm mặt nói: “Ca ca và tỷ tỷ ra ngoài tìm đồ ăn cho em.”

“Ăn?” Hắc Tuyết nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy gì.

“Không tìm được.” Hứa Thâm lại bổ sung thêm: “Nhưng rất nhanh sẽ có người đưa đến, em cứ từ từ đã.”

Hắc Tuyết liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó, chậm rãi thu liễm tia lạnh lùng trong mắt, cả người đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Cô nhẹ nhàng ngồi trở lại ghế, sau đó mở miệng hỏi với giọng điệu đầy chờ mong: “Ca ca, lần sau anh cũng dẫn em cùng ra ngoài nhé, có được không?”

“Được, nhưng em phải nghe lời.” Hứa Thâm nói.

Hắc Tuyết liên tục gật đầu, thái độ rất ngoan ngoãn.

Chương 544. Muốn Thì Làm, Không Thì Cút!

Hứa Thâm thấy cô ấy đã chịu khôi phục lại nguyên trạng, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đúng là gần như như gần hồ, quả nhiên không thể lơ là được.

“Lúc trước em làm thế nào mà tìm được ca ca?” Hứa Thâm hỏi.

Hắc Tuyết nói: “Trên người ca ca có mùi vị của em.”

“Mùi vị?” Hứa Thâm tự ngửi ngửi cánh tay của mình: “Không có mà?”

Ngón tay Hắc Tuyết khẽ nâng lên, ngay lập tức một sợi tơ đen từ trên đỉnh đầu Hứa Thâm bay tới, nhanh chóng quay trở lại trên đầu ngón tay của Hắc Tuyết.

Hứa Thâm bừng tỉnh, thì ra cô ấy đã thừa dịp hắc không chú ý liền dính sợi tóc của mình lên người hắc.

“Còn nữa không?” Hứa Thâm hỏi.

Hắc Tuyết gật đầu.

“... Có thể giúp ca ca lấy ra hết không?”

Hắc Tuyết lắc đầu.

“...”

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, xem ra con bé là quyết tâm muốn quán lấy hắc rồi.

Đành vậy, cũng may tạm thời thiếu nữ này không có dục vọng công kích.

Dụng cụ truyền tin của Hứa Thâm chợt vang lên, giọng nói của Trần Thanh Vân truyền đến: “Vừa mới hoàn thành giao nhận, hàng hóa đã được nghiệm thu qua, tất cả đều là hàng thật, nhưng điều kiện bọn họ đưa ra quá mức hẹp hòi, lợi nhuận chín lấy một, điều này không khỏi...”

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, hắc nói: “Anh không cần băn khoăn, nên bàn như thế nào thì cứ bàn như thế ấy, lợi nhuận chia 5-5, bọn họ muốn làm thì làm, không muốn làm thì bảo bọn họ cút đi.”

Trần Thanh Vân khá sừng sốt, nhưng rất nhanh, gã đã thoải mái nói: “Được, có câu này của cậu, tôi đã biết nên làm như thế nào rồi.”

Lúc trước vì gã lo lắng quan hệ giữa Hứa Thâm với hội Hải Đường Huỳnh Đệ, nên biểu hiện có chút khiêm tốn quá mức, nơi chốn đều nhượng bộ.

Nhưng những lời của Hứa Thâm đã làm gã yên lòng rồi, bản thân không cần phải nhìn như vậy nữa.

Vừa kết thúc cuộc gọi, tiếng chuông của dụng cụ thông tin lại vang lên.

Hứa Thâm kiểm tra một chút, người gọi tới là Mộc Vương, hắn không khỏi nhướn mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nghe nói hai ngày này, cậu đã điều liên tiếp 6 con khur rồi?” Mộc Vương nói thẳng vào vấn đề, gã cũng hiểu tính tình của Hứa Thâm, đồng thời cũng lười chào hỏi hay khách sáo với hắn.

“Hửm?” Hứa Thâm hỏi: “Anh đang giám sát tôi?”

“Đừng hiểu lầm, loại chuyện này cần phải cho vào báo cáo dự kiến cũng như cân nhắc rủi ro thường nhật của hội. Nếu cậu điều động liên tục như thế, mà tôi còn không biết, thì cái chức hội trưởng này của tôi đúng là ăn không ngồi rồi.” Mộc Vương cất giọng lạnh nhạt, nói: “Thêm nữa, chẳng phải tự cậu cũng có thể xử lý mấy chuyện cần khur thú đi giải quyết kia sao? Trừ khi là cậu không tiện lộ diện. Nhưng cậu phải hiểu rằng, số lượng khur trong hội cũng không dư dả nhiều như vậy. Được rồi, tôi chỉ nói vậy thôi, chỉ muốn hỏi rằng, có tiện nói cho tôi nghe một chút, xem cậu đang làm cái gì hay không?”

“Không làm cái gì cả.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Bản thân tôi là thống lĩnh, chắc hắn điều 6 con khur đi vẫn chưa đến mức bị truy cứu trách nhiệm?”

Mộc Vương nói: “Sẽ không truy cứu. Tôi chỉ muốn báo cho cậu một tiếng. Suy cho cùng, thả khur cũng là chuyện bí mật, đừng gây ra động tĩnh quá lớn. Có một số việc, mọi người sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng một khi làm rầm rộ quá, hay kiêu ngạo quá, chắc chắn sẽ có người đến gõ cậu một cái.”

“Mặt khác, số lượng khur trong hội cũng không nhiều như vậy, cậu dùng tiết kiệm chút, trong hội nuôi được một con khur không dễ dàng gì, không có đơn giản như bồi dưỡng trăm khur giả đâu.”

“Biết rồi.” Hứa Thâm cúp máy.

Hắn là Mộc Vương sợ hắn làm chuyện gì quá lớn.

Kể cũng đúng, chỉ trong một vài ngày ngắn ngủi, hắn đã đòi thả tới 6 con khur ra ngoài, dù chúng chỉ có trình độ cấp D và cấp C, nhưng nhiều đó cũng đủ để gây ra nguy hại rất lớn rồi.

Haizzz ... dựa vào tốc độ ăn của Hắc Tuyết, đúng là cả hội Truy Quang cũng không nuôi nổi.

Lại nói, rút cuộc trong hội nuôi khur như thế nào, và chăm sóc ra sao, trước giờ Hứa Thâm chưa bao giờ quan tâm đến chuyện này, nhưng hiện giờ, hắn cảm thấy bản thân cực kỳ cần phải biết.

Hắn liếc mắt nhìn Hắc Tuyết một cái, trong lòng khẽ động, có lẽ bản thân nên nhanh chóng đi gặp mấy “Nhân viên chuyên nghiệp” trong hội kia để lấy kinh nghiệm?

Không lâu sau, chiếc xe vận chuyển đã đến dưới lầu.

Hứa Thâm dẫn dò Hắc Tuyết chờ ở trong phòng như thường lệ, sau đó tự mình áp tải hai con khur từ xe vận chuyển lên nhà.

Hai con khur mới đến đều là khur cấp D, là một đôi song bào thai nam, trên người bị trói buộc bởi xiềng xích rèn từ Khur Thạch, thoát nhìn rất điềm đạm đáng yêu.

Nhưng Hứa Thâm và cởi bỏ xiềng xích, hai cậu bé này lập tức lộ ra bộ mặt dữ tợn, chúng nhanh chóng đánh về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiện tay ném bỏ xiềng xích sang một bên, làm như không thấy tình cảnh trước mắt.

Ngay khoảnh khắc hai cậu bé nọ nhào tới, Hắc Tuyết lại hành động sau mà đến trước, cô ấy dùng hai tay đè bọn chúng xuống đất, mái tóc đen đang quấn quanh trên đầu lập tức xoắn bung ra tựa như những con măng xà, trực tiếp trói chặt một trong hai cậu bé lại.

Rất nhanh sau đó, cô ấy lại xé thân thể của một cậu bé khác ra.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, nước trái cây văng tung toé.

Hứa Thâm kiêu ngạo ngồi gác chân lên ghế, im lặng đợi Hắc Tuyết ăn xong.

Hắn vừa nghe tiếng nhai trầm thấp bên tai, vừa cảm quyền sách trên bàn lật xem, ý đồ muốn phân tán lực chú ý của chính mình.

Không lâu sau, Hắc Tuyết đã ăn xong.

Mái tóc đen trên trán cô ấy đã nhanh chóng lau đi vết bẩn còn sót lại ở khóe miệng, rồi ngoan ngoãn trở lại trước mặt Hứa Thâm.

“Ăn no chưa?”

“No bảy phần rồi, anh ơi, có còn nữa không?”

“Hết rồi, hiện tại anh cần phải ra ngoài một chuyến, xem có thể tìm được đồ ăn ngon hơn hay không” Hứa Thâm bỏ sách xuống, nhanh chóng đứng dậy nói.

Hắc Tuyết vội vàng nắm góc áo trang phục tác chiến của Hứa Thâm, điềm đậm đáng yêu nhìn hắn: “Anh trai, đưa em đi cùng đi.”

“Không được, em phải ở nhà ngoan ngoãn nghe lời.” Hứa Thâm nghiêm khắc nói.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, ánh mắt Hứa Thâm không lay động, nhưng lòng bàn tay lại toát ra mồ hôi lạnh.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy ánh mắt Hắc Tuyết bên kia dần dần trở nên nhu nhược hơn, mà không hề có dấu hiệu chuyển thành hung ác.

“Được rồi, vậy anh trai phải mau chóng trở về nhé.” Hắc Tuyết nhún nhường nói.

Bên ngoài Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại lén thở phào một hơi.

Chương 545. Nhà Xưởng Thuần Dưỡng Khư!

Tình huống trước mắt, dù thiếu nữ kia đã bị Mai Phù uy hiếp, nhưng hắn cũng không biết loại uy hiếp này có thể kéo dài được bao lâu, bởi vậy hắn cần phải từ từ xác lập uy nghiêm và

quyền lợi của anh trai ở trong lòng Hắc Tuyết, không phải chỉ có mỗi cái thân phận là ‘Anh trai’ mà thôi.

Hứa Thâm để Hắc Tuyết ở lại trong phòng, sau đó đi ra ngoài.

Mai Phù chấp tay sau lưng nhẹ nhàng theo sát bên cạnh hắn, cô nhanh nhẹn nhảy giữa những tòa nhà xung quanh, như con bướm bay qua lại giữa rừng cây, mang lại cảm giác ấm áp cho Hứa Thâm, hắn nhận ra rằng, dù bản thân phải đi trong đêm đen, cũng không cảm thấy cô đơn.

...

...

Trong một nhà xưởng hẻo lánh ở vùng ngoại thành.

Mười mấy dặm xung quanh nhà xưởng này đều không có người ở, gần đây nhất cũng chỉ có một vài thôn trấn nhỏ, có vài thôn trấn vì bị khư quấy phá, đã trở nên thưa thớt bóng người, chỉ những vụ dân không có chỗ để đi, mới ở lại trong những thôn trấn kiểu này.

Có điều, nói là ở tại nơi đây nhưng bọn họ lại vô cùng hạn chế đi ra bên ngoài, khiến cho bầu không khí trong thôn trấn có vẻ tương đối âm trầm, cực kì hiếm thấy tiếng gà kêu chó sủa.

Chỉ có một vài tiếng kêu của chim đỗ quyên, quanh quẩn giữa khoảng không u ám này.

Đêm tối, một chiếc xe vũ trang việt dã nghiêng ngả chạy nhanh đến, đèn xe không ngừng đung đưa hai bên trái phải, chiếu xuống mặt đường xi măng trắng như tuyết bên dưới.

Có hai chiếc xe đang đỗ ở đây, Đại Ly Ly đứng bên cạnh một chiếc xe, giữa gió lạnh thét gào. Cô lập tức nắm chặt áo khoác, cũng thường xuyên nhìn về phía đồng hồ, chờ cho đến khi nghe được âm thanh tiếng lốp xe nghiêng trên mặt đường, mới ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng chói mắt từ đèn xe truyền tới khiến cô khẽ nâng hai tay che mặt.

Chiếc xe dừng lại, Hứa Thâm xuống xe, nói: “Đã để cô đợi lâu rồi.”

“Không sao, chúng tôi cũng vừa đến.” Đại Ly Ly lập tức đi lên nghênh đón, nói: “Thông lĩnh, phía trước chính là nơi chăn nuôi khư thú.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn về phía trước, đêm đen quá sâu, tất cả những gì hắt chỉ có thể nhìn thấy chỉ là hai cái bóng đèn màu vàng chanh, có vẻ rất cũ kỹ, đang được treo phía trên khu nhà xưởng xa xa.

“Muộn như vậy, vất vả cho cô rồi.” Hứa Thâm nói.

“Không vất vả, bất cứ lúc nào thống lĩnh gọi đến, tôi đều sẵn sàng đợi mệnh.” Đại Ly Ly vội vàng nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đi cùng bên cạnh bọn họ chỉ có ba nhân viên công tác. Những người này nhanh chóng mở đèn pin ra, dẫn đường cho hai người.

Hứa Thâm vừa đi vừa hỏi: “Cô cũng đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu rồi?”

“Vâng.” Đại Ly Ly cúi đầu đáp lại.

“Lúc trước vẫn chưa cho cô chức vụ chính thức, sau này cô chính là lãnh sự trưởng, thống lĩnh tất cả các lãnh sự trong hội, địa vị gần bằng phó thống lĩnh.”

Hiện giờ các vị thống lĩnh lúc trước như Chu Viên Viên, đều bị giáng xuống thành phó thống lĩnh cả rồi.

Đại Ly Ly ngẩn ra, nhưng rất nhanh trong lòng dâng trào cảm xúc. Cô vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói: “Cảm ơn thống lĩnh!”

Ở trong hội, có không ít người đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, không được mười thì cũng có tám, và tất cả đều là cao đẳng lãnh sự, tư liệu được giữ bí mật.

Chức vị ban đầu của cô ấy cũng tương đương với cấp bậc này, nhưng hiện giờ lại được nâng cao thêm một bậc.

Phải biết rằng, trong hội vốn không có chức vụ lãnh sự trưởng này.

Nhưng Hứa Thâm chỉ nói một câu, chức vụ này lập tức tồn tại.

Cũng đơn giản thôi, cỡ dĩ có một số chức vụ tồn tại, là bởi vì có người phù hợp để tồn tại.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hắt cũng không khách khí, lập tức nhìn nhìn xung quanh, chỉ thấy ở ven đường có một đồng cỏ đại, rồi trên cột điện xung quanh đều có camera giấu kín.

Hiển nhiên, chúng chính là những chiếc camera phụ trách giám sát khu vực này.

Không bao lâu sau, mấy người đến phía trước nhà xưởng.

“Mời thống lĩnh.” Đại Ly Ly vội vàng tiến lên, mở cửa cho Hứa Thâm, đồng thời lấy dụng cụ thông tin ra, liên lạc với người phụ trách trong xưởng.

Ngay sau đó, một người trung niên chạy chậm bước ra.

Hứa Thâm nhìn ra đối phương cũng là trăm khur giả, bởi vì dáng người gã khá nhẹ nhàng, các hành động cử chỉ cũng có vài phần lưu loát dứt khoát.

“Vị này chính là thống lĩnh đại nhân?” Người trung niên vừa nhìn thấy Hứa Thâm, mí mắt đã giật giật không ngừng.

Gã vốn là thành viên cũ trong hội, bởi vậy cũng biết rất rõ về quá trình thay đổi thống lĩnh trong hội từng xảy ra cỡ vài tháng trước đó.

Nói chính xác hơn, từng có một cuộc chiến sinh tử bùng nổ giữa các thống lĩnh trong hội, mà vị thống lĩnh khơi mào cuộc chiến nọ, cũng là người hiện tại đã cách chức tất cả các thống lĩnh còn lại trong hội, để nâng bản thân trở thành thống lĩnh duy nhất, chính là người đang đứng trước mặt gã đây.

“Thống lĩnh đại nhân, tiểu nhân là Chu Giáp Chân...” Người trung niên vội vàng tự giới thiệu.

Hứa Thâm xua tay: “Nghe nói những con khur trong hội, đều được thuần dưỡng ở trong này. Và anh là người phụ trách thuần dưỡng chúng?”

Chu Giáp Chân liên tục gật đầu: “Lúc trước, chuyện này vốn do Trình thống lĩnh quản lý, tôi chỉ là người quản sự dưới quyền hãn ta. Mỗi khi gặp phải một vài con khur cấp C, đều do Trình thống lĩnh tự mình dạy dỗ.”

Trình thống lĩnh?

Hứa Thâm không có ấn tượng gì về người này, dù đối phương chính là một trong sáu vị thống lĩnh từng bị hãn chém giết, nhưng đương nhiên, hãn không thể nào nhớ hết được toàn bộ tên của mấy thống lĩnh kia.

Không biết Trình thống lĩnh này là người nào trong số bọn họ.

“Bây giờ thì sao?”

Tìm Chu Giáp Chân đập thành thịch, gã vội vàng nói: “Thống lĩnh, ngài muốn biết cái gì, tiểu nhân tuyệt đối sẽ trả lời tường tận, tuyệt đối biết gì nói nấy. Mặc dù, tôi từng đi theo Trình thống lĩnh nhiều năm, nhưng xưa nay Trình thống lĩnh luôn cắt xén lương bổng của cấp dưới, còn làm nhục đánh người, hiện giờ hấn mất rồi, là chuyện tốt với chúng tôi...”

“Không cần phải nói mấy cái này.” Hứa Thâm lại xua tay, cắt ngang lời gã: “Tôi đến đây không phải để giải quyết vây cánh của hấn. Tôi tin một người thông minh sẽ biết lựa chọn đội ngũ để gia nhập, còn người không thông minh, tự nhiên sẽ có người thông minh đến giải quyết. Đêm nay tôi tới đây, là muốn tìm hiểu một chút tình hình thuần dưỡng khư. Anh vừa nói vị Trình thống lĩnh kia vốn phụ trách thuần dưỡng khư cấp C, mà hiện giờ hấn không có mặt ở đây, thì ai đến phụ trách đảm khư cấp C kia?”

Chương 546. Nhân Thực!

Chu Giáp Chân hơi ngơ ngác, rồi lại có chút do dự.

Đại Ly Ly nhìn ra suy nghĩ của gã, lập tức thấp giọng khiển trách: “Thống lĩnh hỏi anh cái gì thì anh trả lời cái đó, do dự làm gì? Nếu thống lĩnh muốn giải quyết anh, có cần phải tìm tội danh cho anh hay không? !”

Sắc mặt Chu Giáp Chân khẽ biến, trong lòng phát lạnh. Đúng là như vậy, nếu loại đại nhân vật như Hứa Thâm muốn giải quyết bọn họ, chỉ cần nói ra tay thì ra tay, còn cần phải tìm mấy cái lý do kia sao?

Phải biết rằng, hiện giờ ngoại trừ Mộc Vương, vị thống lĩnh trước mắt chính là nhân vật một tay che trời trong hội, người ta căn bản không cần chơi mấy trò hăm hại vớ vẩn kiểu này.

“Xin thống lĩnh đại nhân thứ tội, là tiểu nhân đã nghĩ ngợi lung tung. Hiện giờ bởi vì Trình thống lĩnh gặp chuyện không may, nên chuyện bắt giữ khư cấp C đã phải báo dừng lại, không ai có thể đảm nhiệm được chức vị này, chúng tôi cũng

chỉ có thể thuần dưỡng khur cấp D hoặc khur cấp E mà thôi.”
Chu Giáp Chân vô cùng sợ hãi, vội vàng nói.

Hứa Thâm nhú mày: “Nói như vậy, hiện giờ trong hội không có khur cấp C? Vậy bên trên muốn thả khur cấp C thì sao?”

Vẻ mặt Chu Giáp Chân thoáng hiện chút khó xử, nói: “Nếu muốn thả, chỉ có thể điều động mấy con được Trình thống lĩnh thuần phục từ trước mà thôi, nhưng hiện giờ cũng dùng hết rồi, chỉ còn lại một con.”

Hứa Thâm nhìn về phía Đại Ly Ly, nói: “Nói như vậy, hiện tại không có ai phụ trách mấy việc Trình thống lĩnh từng phụ trách lúc trước?”

Không chỉ là Trình thống lĩnh, việc của thống lĩnh khác, cũng không có ai phụ trách... Đại Ly Ly trầm nghĩ trong lòng, nhưng ngoài mặt chỉ khẽ gật đầu: “Có một số việc gấp, tạm thời do Chu phó thống lĩnh bọn họ phụ trách.”

Hứa Thâm hỏi: “Vì sao không ai nói cho tôi biết mấy chuyện này? Chẳng lẽ loại chuyện này không gấp sao?”

Gấp, đương nhiên là gấp, nhưng lại có chuyện khác gấp hơn... Đại Ly Ly trầm cười khổ trong lòng, có điều ngoài mặt chỉ cẩn thận nói: “Loại chuyện này cũng rất gấp, nhưng thứ tự lại xếp ở đằng sau. Lúc trước, bên dưới cũng trình lên mấy chuyện này rồi... Nhưng có lẽ thống lĩnh ngài tương đối bận, không chú ý tới mà thôi.”

Hứa Thâm sừng sốt, lại lắc đầu nói: “Tôi không bao giờ xem văn kiện trong hội, Mộc Vương cũng không nói với tôi. Bỏ đi, sau này chuyện lớn như vậy, cô phân rõ chuyện không gấp và chuyện cấp bách, chuyện nào quan trọng cứ báo cho tôi trước.”

“... Vâng” Đại Ly Ly cúi đầu.

“Được rồi, dẫn tôi đi xem cách anh thuần dưỡng khur cấp D như thế nào đi.” Hứa Thâm nói.

Chu Giáp Chân thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng đi lên phía trước mở đường, mời Hứa Thâm bước vào.

Bên trong nhà xưởng cực kỳ rộng lớn, nhưng không có công nhân, chỉ có một số thiết bị và đồ ăn thức uống đơn giản,

nhưng tầng hai trong nhà xưởng, lại có hai đài trang bị phá khur.

Sau khi Chu Giáp Chân xin chỉ thị của Hứa Thâm, đã lập tức khởi động trang bị phá khur.

Khur giới kéo dài ra, bao phủ lên mấy người bọn họ, nhà xưởng trước mắt cũng bắt đầu trở nên hư ảo.

Trừ Chu Giáp Chân, nơi này còn có 6 người khác, một vị là phó chủ quản, còn lại năm người là công nhân.

Mà vị trí này trong Khur giới, là một cái lồng sắt màu đen được rèn từ Khur Thạch, bên trong có nhốt từng con khur thú.

Đều là cấp D cùng cấp E.

“Hử?” Hứa Thâm quét mắt nhìn qua.

Dù không cần tiến vào Khur giới, hắn cũng có thể nhìn thấy mấy con khur trong chiếc lồng sắt này, nhưng sau khi tiến vào Khur giới, hắn mới có thể nhìn thấy hình dáng chân thực của những loại vật chất khác tồn tại bên trong Khur giới.

Và tới lúc này, hắn cũng nhìn thấy lượng lớn hài cốt bị chất đống trên mặt đất bên ngoài lồng sắt.

Trong đó vẫn còn một vài hài cốt dính máu thịt, chưa bị gặm sạch sẽ.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ thay đổi, chuyển thành âm trầm nói: “Các anh dùng người để nuôi khur?”

“Vâng.” Chu Giáp Chân cười nói: “Mấy con khur khá kén ăn, trừ số ít loài động vật ra, chỉ có con người là phù hợp nhất với khẩu vị của bọn chúng, mà số lượng của con người cũng là nhiều nhất...” Gã nói cực kỳ hào hứng, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt tương đối âm trầm của Hứa Thâm, mới sừng sốt, thoáng khựng lại một chút, rồi thận trọng nói: “Thống lĩnh, nhân thực mà chúng tôi chọn lựa đều là loại đặc biệt được vận chuyển đến đây, không phải là loại người dân lương thiện bình thường, cũng sẽ không tùy tiện gặt bán một vài người qua đường không liên quan, đi đến đây, có thể yên tâm ăn được.”

Hứa Thâm trầm giọng nói: “Vẫn luôn như vậy sao?”

Chu Giáp Chân gật đầu: “Đều là như vậy.”

Đại Ly Ly liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Thế lực khác cũng làm như vậy để chăn nuôi khur. Hơn nữa, chúng ta có nguồn nhân thực đặc biệt. Phần lớn những nhân thực này đều là trẻ con dị dạng, hoặc là người tinh thần không bình thường, còn có một số là vụ dân lang thang. Bởi vì vụ dân thích giao phối và sinh sản, nhưng điều kiện của bọn họ hữu hạn, rất dễ sinh ra trẻ con dị dạng.”

“Sau khi những đứa trẻ dị dạng đó được sinh ra, chúng sẽ bị vụ dân vứt bỏ. Suy cho cùng, đối với vụ dân, nuôi một đứa trẻ dị dạng là gánh nặng quá lớn. Chúng tôi sẽ thu nhận bọn họ tới đây, thống nhất dưỡng dục lớn lên...”

“... Nói như vậy, đã có dây chuyền sản xuất công nghiệp hoàn chỉnh rồi sao?”

Đại Ly Ly khẽ gật đầu: “Kỳ thực, chuyện này cũng tốt cho bọn họ, nếu như không có chúng ta dưỡng dục, có khả năng bọn họ đã chết ngay từ lúc mới sinh ra rồi.”

Hứa Thâm im lặng.

Việc này là đúng hay sai, hắn không biết nên đánh giá như thế nào.

Dưỡng dục xong ăn luôn.

Giống như con người trồng trái cây hoa cỏ.

Và đối với khur, con người là trái cây.

Chỉ là... hắn thực sự không ngờ được, người trồng những trái cây đó cũng chính là loài người.

“Ngoại trừ nuôi dưỡng, các anh thuần hoá nó như thế nào?”

Hứa Thâm hỏi.

Chu Giáp Chân cẩn thận nhìn sắc mặt Hứa Thâm, lại phát hiện bản thân không thể phân biệt được rút cuộc là hắn đang vui hay giận, gã chỉ có thể thấp giọng nói: “Bình thường chúng tôi sẽ để cho khur chịu đói trước, sau đó thuần hoá bằng thức ăn, có khur có thể nghe hiểu được mệnh lệnh của chúng tôi thông qua nhu cầu thức ăn, nhưng có khur lại không được, vì vậy ngoại trừ để cho nó chịu đói ra, còn phải đánh nó thật mạnh!”

“Đánh cho đến khi thành thật.”

“Chỉ có như vậy thôi sao?” Hứa Thâm nhướn mày.

Chu Giáp Chân gãi gãi đầu: “Trước kia Trình thống lĩnh cũng làm như vậy, chỉ là khur cấp C, chúng tôi không dám ép quá nghiêm.”

Hứa Thâm đã hiểu, và trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng.

Loại thuần dưỡng này, không hề có kỹ thuật gì đáng nói.

Chương 547. Muốn Ăn, Thì Phải Nghe Lời!!!

Hiển nhiên không thể rập khuôn áp dụng loại biện pháp này trên người Hắc Tuyết được.

Điều kiện thiết lập phía trước quá gian nan —— Hứa Thâm không đánh lại Hắc Tuyết.

Hơn nữa, nếu để thiếu nữ này chịu đói... Thì rất có khả năng chính hấn sẽ trở thành đồ ăn cho cô ấy.

Keng keng keng!

Hứa Thâm thầm thở dài trong lòng, coi như một chuyến đi này là vô ích rồi. Vừa vặn lúc này, phía lồng giam chợt lắc lư mãnh liệt, Chu Giáp Chân lập tức sai vị phó chủ quản kia đi xử lý trước, có vẻ như con khur trong lồng đang vùng vẫy kịch liệt.

Đây là một con Khur có dáng vẻ như phụ nữ mang thai, cái bụng to béo, có rơm rạ phiền lá bao phủ toàn thân, vừa giống như những cánh tay bằng thịt, vừa giống như quần áo mặc trên người, vẻ mặt ả ta đầy dữ tợn, đang phát ra tiếng thét gào.

“Cho con của tao đồ ăn, cho con của tao đồ ăn...” Con khur gầm lên, rõ ràng là cầu xin, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác.

Thanh niên phó chủ quản đã sớm quen với một màn này, gã phát phát tay, lập tức có nhân viên rời đi.

Không bao lâu sau, nhân viên nọ trở về, trên tay còn dắt theo hai thanh niên chưa được mở mắt. Cả hai người đều có dáng

vẻ chừng mười tám, mười chín tuổi, thân thể đã phát dục đến thời điểm khỏe mạnh, thanh xuân nhất.

Phải biết rằng, sau hai mươi tuổi, thân thể con người sẽ phát triển chậm lại, dần dần có xu hướng muốn ngừng, cho đến khi ngừng hẳn.

Vì vậy, tuổi của nhân thực đều phổ biến từ mười tám đến hai mươi.

Hai tay bọn họ được buộc vào Đạo Manh tác, và dưới sự chỉ dẫn của Đạo Manh tác hai người từ từ đi đến phía trước lồng giam khư thú, vẻ mặt cả hai đều sợ hãi, dù bọn họ không nhìn thấy, nhưng lại cảm thấy bất an vô cùng.

Một bên khác, thanh niên phó chủ quản rút trường đao ra, dùng sống đao gõ lên lồng giam ba lần liên tiếp.

Con khư mang dáng vẻ phụ nữ mang thai cũng bị dọa sợ, nó kinh hoảng lui lại, nhưng trong mắt lại lộ ra cơn thèm thuồng tham lam đói khát.

Sau đó, thanh niên phó chủ quản phân phó nhân viên bên cạnh cởi xiềng xích ra, bản thân thì ngưng thần nhìn con khư, đề phòng khi lồng giam mở ra, nó đột nhiên tập kích trong nháy mắt.

Quá trình lần này cũng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, lồng giam được mở ra, thanh niên phó chủ quản liền đi tới bên cạnh xiềng xích, muốn nắm vai thanh niên sau lưng kia đẩy vào lồng giam.

Hứa Thâm thấy rõ, đây là đang nuôi nấng.

“Chờ một chút.” Hứa Thâm kịp thời mở miệng.

Thanh niên phó chủ quản lập tức dừng lại, đồng thời nhanh chóng kéo cửa lồng giam lên, lúc này mới quay đầu nhìn hướng Hứa Thâm: “Thống lĩnh đại nhân?”

“Phanh” một tiếng, ngay khi gã vừa quay đầu nhìn lại, con khư mang dáng dấp người phụ nữ mang thai bên trong đột nhiên va chạm vào lồng giam, phát ra tiếng gào thét, còn hung tợn nhìn gã, cố gắng vươn tay ra quơ lấy.

Hứa Thâm đi đến phía trước lồng giam, quan sát con khư. Trong đầu hắn chợt nảy ra suy nghĩ muốn dùng loại khư cấp

thấp này để thử nghiệm một vài phương pháp thuần dưỡng khác.

“Vừa nãy anh gõ ba lần, nó lại tự giác lui về phía sau. Đây là tín hiệu khi mọi người cho nó ăn cơm à?” Hứa Thâm hỏi.

Dù chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng thanh niên phó chủ quản vẫn biểu hiện kính sợ như cũ: “Đúng vậy thống lĩnh đại nhân, chúng tôi gõ để cho bọn chúng lui ra phía sau, như vậy mới thuận lợi đưa nhân thực vào, tránh cho bọn chúng lao tới bắt giữ chém giết, muốn trấn áp sẽ tương đối tốn sức.”

“Nhưng khur mới tới sẽ không nghe lời như vậy. Đây là khur đã được thuần dưỡng, hiện giờ chỉ cần nuôi dưỡng thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển.” Chu Giáp Chân từ bên cạnh đi tới, tất cung tất kính nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, coi như hắn đã nghe được đáp án này làm bản thân khá hài lòng, chuyện này cho thấy huấn luyện có hiệu quả, ít nhất là trải qua quá trình rèn luyện lâu dài, khur cũng có thể hiểu được tín hiệu “Ăn cơm”.

Cái này giống như một cái công tắc vậy.

Nếu trong đầu khur hình thành đủ nhiều công tắc, như vậy thông qua mở những công tắc này, bọn họ có thể huấn luyện khur, thậm chí là...Ra lệnh cho khur!

Nhưng ăn cơm chỉ là một tín hiệu công tắc đơn giản nhất, kể cả mèo chó cũng có thể huấn luyện được.

Bạn gõ gõ chậu sắt, bọn chúng sẽ hiểu đã tới giờ ăn cơm.

“Để cho tôi thử xem.” Hứa Thâm vẫy tay, để cho bọn họ tản ra một chút.

Những người khác thấy vậy, lập tức ngoan ngoãn lui ra một bên. Hứa Thâm là hình thái thứ hai, ở trước mặt hắn, con khur này căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp gì. Bởi vậy, để hắn qua bên đó, bọn họ cũng không lo lắng chút nào.

Hứa Thâm nhìn chăm chú vào bộ mặt dữ tợn của con khur phụ nữ có thai, rồi dứt khoát mở lồng giam ra.

Dường như con khur phụ nữ kia cũng cảm nhận được Hứa Thâm không thể trêu vào, bởi vậy, ngay khi nó lao khỏi lồng giam, liền nhào về phía thanh niên bên cạnh.

Hứa Thâm lập tức đá một cước. Đá vào bụng con khur.

Tổ chức máu thịt bao bọc bên ngoài cái bụng như lớp quần áo của nó rách ra, để lộ cái bụng nhô cao, quanh vùng bụng rủ xuống cái miệng kỳ quái có tạo hình rõ ràng giống hệt một dây khóa kéo.

Cái miệng kỳ quái nọ ăn đau, lập tức toác ra, để lộ một cục bấu thịt đỏ tươi chứa trong miệng.

Hiển nhiên đây chính là “Đứa bé” mà con khur phụ nữ này luôn miệng nhắc tới.

Con khur kia đã bị đá bay ngược về phía sau, vừa chịu một đá đau tới che bụng lại, nhưng rất nhanh đã bò dậy, lần thứ hai hung ác bỏ nhào tới.

Hứa Thâm lại đá ra.

Con khur bị đau đón kích thích càng trở nên hung ác hơn.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, gần như hần chỉ lặp đi lặp lại một động tác duy nhất, đó chính là mỗi khi con khur lao ra khỏi lồng giam, lại nhắc chân lên đá nó trở về.

Một lần hai lần... 16 lần liên tục.

Có vẻ như con khur đã hao hết thể lực, hoặc là biết sợ hãi rồi, bởi vì khi nó lại một lần nữa bò dậy, chỉ khúm núm rúc vào một góc, quan sát Hứa Thâm, chứ không dám tới gần hần nữa, trên mặt còn nặn ra vẻ điềm đạm đáng yêu, cầu xin nói: “Xin để cho con của tôi ăn gì đó đi, nó sắp chết đói rồi...”

“Đó là con của cô, không phải của tôi.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Muốn ăn, thì phải nghe lời.”

Chương 548. Sợ Hãi Tức Là Nhược Điểm!

“Để cho con của tôi ăn gì đó đi, nó sắp chết đói...” Con khur vẫn điềm đạm đáng yêu như cũ, lặp lại lời nói vừa nãy, rồi chậm chậm bước về phía lồng giam.

Hứa Thâm lặng lẽ quan sát.

Trong khoảnh khắc con khur rời khỏi lồng giam, bỗng nhiên nó lộ ra vẻ mặt hung ác, trực tiếp nhào về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm lại nhanh chóng đá ra một cước, đập nó trở về.

Con khur trúng một đòn cực nặng, nằm úp sấp trên mặt đất hồi lâu mới bò dậy được, vẻ mặt nó có chút điên cuồng nhìn Hứa Thâm, phát ra tiếng rít gào bén nhọn: “Để cho con của tao ăn gì đó đi! !”

Hứa Thâm kéo một thanh niên đang bị trói buộc bởi Đạo Manh tác đi đến bên cạnh.

Thanh niên nọ cũng thuận theo xiềng xích bước tới trước mặt hắn.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua gương mặt đối phương, chỉ thấy trên đầu thanh niên này có một khối u cực lớn, to cỡ nắm tay, màu xám tro, còn mọc ra tóc, khối u mọc ngay tại khu vực phía trên con mắt, trực tiếp chèn ép xuống làm, hốc mắt và sống mũi biến dạng, cái miệng của người này cũng méo xẹo, vừa nhìn đã biết là một người bị si ngốc, chậm phát triển trí tuệ.

Hứa Thâm nắm lấy xiềng xích kéo tới một bước, đối phương sẽ bước đi một bước, nếu không kéo xiềng xích, người này sẽ đứng im bất động.

“Muốn ăn không?” Hứa Thâm dờn ánh mắt từ thanh niên ngốc nghếch kia, nhìn sang con khur trong lồng giam.

Con khur nọ lập tức rít gào lao tới. Hứa Thâm lại đập nó trở về.

Cứ liên tục vài lần như vậy, rốt cuộc con khur cũng biết sợ hãi, nó co ro cuộn mình lại bên trong lồng giam, không còn tiếp tục lao tới nữa.

Hứa Thâm giơ ngón tay lên, chỉ chỉ biên giới lồng giam trước mắt.

Con khur này lại lắc lắc đầu, không chịu tiến về phía trước.

Hứa Thâm nghĩ một hồi, lại đưa Đạo Manh tác trong tay cho thanh niên phó chủ quản bên cạnh, sau đó lui về phía sau hai bước.

Con khur trong lồng kia vừa thấy Hứa Thâm lui về phía sau, lại trở nên nôn nóng, không kiên nhẫn được nữa, nhanh chóng vọt tới.

“Dừng lại.” Hứa Thâm nói.

Thanh niên phó chủ quản và con khur đồng thời dừng lại tại chỗ, cả hai đều khẩn trương nhìn Hứa Thâm đi tới.

“Kể cả khur cũng biết sợ hãi, và chỉ cần nó biết sợ hãi, cũng như bị tiêm nhiễm vào đầu đủ liều lượng sợ hãi... ta có thể lợi dụng nỗi sợ hãi ấy, để huấn luyện và điều khiển nó!” Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, bỗng nhiên hắn có cảm giác bản thân mình đã nắm giữ một dạng kỹ năng mới rồi.

Ừm... có lẽ trong mắt nhiều người, thứ này không thể gọi là kỹ năng được, hoặc là nên xếp nó vào phạm trù kỹ năng không thể dùng được khi chiến đấu, nhưng loại phát hiện mới này lại khiến hắn có thêm lí giải đối với “Lực lượng”.

Sợ hãi tức là nhược điểm.

Sợ hãi tức là cảm xúc.

Cảm xúc... Tức là nhược điểm.

Và chẳng lẽ ý nghĩa thực sự của lời nhận xét quân vương vô tình kia, chính là muốn nói, quân vương vốn không có nhược điểm trên phương diện này?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, nhưng hắn tin rằng, quân vương cũng có sợ hãi.

Và có lẽ, khi trở thành quân vương cũng tương đương với vứt bỏ đi một phần cảm xúc, hoặc là tình cảm của bản thân.

Nhưng vẫn giữ lại một phần, mà một phần này sẽ trở thành nhược điểm của bọn họ.

Suy rộng ra một chút, tạm thời Hắc Tuyết đang trở nên ngoan ngoãn, là bởi vì cô ấy đã bị Mai Phù uy hiếp. Cũng có nghĩa là sợ hãi đã làm Hắc Tuyết thần phục.

Hứa Thâm chấm dứt suy tư, lại nhìn về phía con khur đang chảy nước miếng, rúc vào trong góc lồng giam, cái miệng kỳ quái trên bụng nó hơi toác ra, diện cuồng nhỏ nước dãi, hiển nhiên đã nhẫn nại sắp đến cực hạn.

Mà thanh niên phó chủ quản bên kia, cũng toát mồ hôi lạnh đầy trán. Con khur trước mắt này đã bị Hứa Thâm đánh cho phát cuồng, lỗ như nó phát tiết cơn giận ấy lên người gã, chỉ cần nghĩ cũng biết, muốn chống đỡ đòn công kích của một con khur đã rơi vào trạng thái điên cuồng sẽ tốn sức đến cỡ nào rồi.

Hứa Thâm mỉm cười, hấn tiến lên chậm rãi vén cánh khô tán loạn như tóc trên trán con khur phụ nữ có thai, có vẻ như mái tóc này được bện lại bằng dây leo, cứng đờ và khô ráp.

Mái tóc nọ vừa bị Hứa Thâm gạt ra, đã để lộ khuôn mặt thanh tú lấm tấm tàn nhang bên dưới.

Toàn bộ quá trình, ngoại trừ có chút nhe răng đe dọa, con khur bộ dáng phụ nữ có thai kia không hề phản kháng lại.

Mấy người bên cạnh chứng kiến cảnh này, đều sợ hết hồn, trong lòng vô cùng lo lắng, lỗ như con khur kia đột nhiên phát động tập kích, rồi lỗ như Hứa Thâm không kịp xử lý, bọn họ sẽ ứng cứu ra sao...

Một loạt suy nghĩ vẩn vơ không ngừng xẹt qua đầu.

Cũng may, tới cuối cùng, tình huống ngoài kiểm soát đã không diễn ra.

“Về sau hãy nhớ kỹ, phải tặng thêm một vài quý củ cho bọn chúng.” Hứa Thâm quay đầu lại, nói với Chu Giáp Chân bên cạnh.

Con khur phụ nữ có thai nhìn thấy hấn quay đầu, có vẻ như bài học vừa rồi vẫn chưa đủ giúp nó kiềm chế dục vọng khát máu trong lòng, bởi vì con khur ấy lại nhào về phía Hứa Thâm muốn cắn.

Nhưng bàn tay Hứa Thâm lại giống như mọc mắt, hấn lập tức đè đầu nó lại, ngón tay như vòng sắt ấn vào huyết Thái Dương, khiến cho con khur phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nếu dùng thêm lực, sẽ bóp nát xương sọ ...

Đến đây, Hứa Thâm dừng lại, nhưng ánh mắt không nhìn con khur này, ngược lại, vẫn nhìn chăm chú vào Chu Giáp Chân bên cạnh, tựa như đang chờ câu trả lời của gã.

Chu Giáp Chân vẫn còn sững người quan sát một màn trước mắt, sau khi gã phục hồi lại tinh thần, lập tức gạt đầu nói:

“Vâng, vâng, mọi chuyện đều nghe theo thống lĩnh phân phó.”

“Vậy anh biết làm như thế nào chưa?” Hứa Thâm hỏi.

Hắn vẫn đứng im không nhúc nhích, miệng đang nói chuyện cùng Chu Giáp Chân, mắt không nhìn con khur mang dáng vẻ phụ nữ có thai kia, nhưng lần này con khur đã che đầu lại, không dám tiếp tục công kích Hứa Thâm nữa.

Mấy lần trước liên tiếp ăn đá bị thương đã gieo xuống trong nó cái mầm sợ hãi sâu sắc về tồn tại hùng mạnh trước mắt. mua truyện liên hệ dịch giả ở AL0: 0704 730 588

“Chuyện này...” Chu Giáp Chân bị Hứa Thâm hỏi đến, lập tức trở nên sững sốt, trên trán đổ mồ hôi: “Mời thống lĩnh ngài chỉ đạo.”

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, nói: “Về sau mỗi khi nghe được mệnh lệnh của tôi, đừng có trả lời mù quáng, mỗi một câu tôi nói, mỗi một việc tôi dặn dò, đều phải chứng thực và làm được, đừng vội vã nhận lời rồi thực hiện chỉ để đổi phó.”

Chương 549. Ví Dụ Nổi Danh Nhất!

Lưng Chu Giáp Chân tủa đầy mồ hôi, gã tuyệt đối không dám khinh thường vì Hứa Thâm trẻ tuổi, vội vàng đáp: “Thuộc hạ biết sai rồi, xin thống lĩnh trách phạt.”

Hứa Thâm không tiếp tục để ý đến gã nữa, mà nhìn quanh một vòng dãy lồng giam trước mắt, lại nói: “Về sau mỗi khi có khur được đưa đến nơi này, sẽ phân ra làm hai loại, loại thứ nhất là khur cần phải đưa ra ngoài. Với loại này, các anh có thể coi chúng như đối tượng thử nghiệm huấn luyện, nhằm nâng cao kỹ xảo thuần phục của mình, một khi xảy ra chiến đấu, có đánh cho nó tàn phế cũng không sao.”

“Nhưng loại khur thứ hai, tôi lại cần nguyên vẹn.” Hứa Thâm nhìn về phía Chu Giáp Chân, nói: “Loại khur thứ hai này, tôi cần bọn chúng hiểu được cái gì nên ăn, cái gì không nên ăn, tôi muốn bọn chúng nghe hiểu được lời tôi nói, có thể làm vài việc đơn giản. Anh đã hiểu chưa?”

Chu Giáp Chân sững sốt, lại kinh ngạc nói: “Thống... thống lĩnh, loại ... loại chuyện này, chỉ sợ rất khó làm được...”

“Hả?” Hứa Thâm nhìn về phía gã.

Chu Giáp Chân có cảm giác ánh mắt của hắn như kim chích trên lưng mình, nhưng gã tuyệt đối không dám nhận bừa loại chuyện này, chỉ có thể bất chấp khó khăn nói: “Trước kia Trình thống lĩnh cũng thử thuần phục những con khur này rồi, anh ta để bọn chúng làm vài việc đơn giản, nhưng những con khur đó đều mang trong mình bản chất khát máu điên cuồng từ trong xương cốt, cùng với tư tưởng logic hỗn loạn, rất dễ khiến cho người huấn luyện mệt mỏi tinh thần, hao hết khí lực.”

“Là không làm được, hay không thể làm?” Hứa Thâm chăm chú nhìn gã.

Chu Giáp Chân hơi há miệng, nhưng không nói lời nào, chỉ một mực cúi đầu, vừa không trả lời vừa không dám nói không.

Đại Ly Ly đứng dậy, lập tức khiển trách: “Thống lĩnh dặn dò nhiệm vụ, là để cho các anh đi hoàn thành, không phải để các anh đứng lên chất vấn này nọ. Điều duy nhất các anh cần tự hỏi chính là, nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này. Một khi gặp phải khó khăn thì động não mà nghĩ biện pháp giải quyết nó. Chu Giáp Chân, anh có thể làm được hay không? Làm không được thì nói, trong hội chúng ta còn rất nhiều người muốn lên làm chủ quản!”

Sắc mặt Chu Giáp Chân trở nên vô cùng khó coi, gã cắn răng một cái, lập tức nói: “Tôi... Tôi có thể.”

Hứa Thâm lạnh nhạt nhìn đôi phương, trong lòng thầm nghĩ, về sau nên giao loại chuyện này cho người mình yên tâm đến làm mới được.

Nhưng mà ngẫm lại, bên cạnh cũng chẳng có bao nhiêu người thực sự làm hắn yên tâm.

Tuy Đại Ly Ly không tồi, nhưng cô ấy lại không thích hợp ở nơi này làm loại chuyện ấy, bởi vì những chuyện thường ngày, hắn đều phải dựa vào liên lạc với cô ấy mới có thể hoàn thành được.

Đúng là không đủ tâm phúc...

Hứa Thâm thâm than trong lòng, bên cạnh vốn không có nhiều người đủ khả năng lấy được lòng tín nhiệm của hắn, lại có năng lực làm việc nhất định, thậm chí còn rất ít ỏi.

“Tạm thời cứ như vậy trước đi.” Hứa Thâm phất tay, hắn cảm thấy bản thân cần phải bố trí chuyện này tốt hơn một chút nữa.

Chu Giáp Chân vội vàng hỏi: “Thống lĩnh, vậy nên phân chia con khur có đặc điểm như thế nào vào loại thứ hai và loại thứ nhất?”

“Con nào anh cảm thấy thú vị thì chia làm loại thứ hai.” Hứa Thâm nói.

Chu Giáp Chân lại sửng sốt.

Hứa Thâm không tiếp tục ở lại nơi này thêm nữa, hắn lập tức rời đi cùng Đại Ly Ly .

Đám người Chu Giáp Chân vội vàng tiễn bọn họ ra tới tận cửa.

Chờ đến lúc lên xe, bỗng nhiên Hứa Thâm gọi Đại Ly Ly đi qua, mở miệng: “Trong hội chúng ta có mấy cái nhà xưởng tương tự như vậy?”

“Có bốn cái.” Đại Ly Ly xoay người cung kính đáp, đường cong lộ ra vài phần duyên dáng bên ngoài cửa sổ xe.

Hứa Thâm vẫn nhìn thẳng, không hề chớp mắt, bình tĩnh nói: “Tạm thời cứ để những nhà xưởng khác hoạt động như bình thường. Mặt khác, cô giúp tôi xem xét một chút, nhìn xem bên trong có nhân tài nào đó am hiểu huấn luyện khur hay không? Ừm, cô có thể áp dụng một loại hình thức dạng như hội giao lưu gì đó, để bọn họ tự tiến cử hoặc cạnh tranh với nhau một chút. Tóm lại, hãy mau chóng giúp tôi tìm ra một vài nhân tài, tôi có việc cần dùng tới họ.”

Đại Ly Ly sửng sốt một chút, nhưng cũng lập tức gật đầu: “Rõ.”

Hứa Thâm hạ cửa kính xe xuống, luồng khí làm làn váy của Đại Ly Ly bị xốc lên, sau đó, chiếc xe của hắn nghênh ngang rời đi.

Trong đêm tối, Đại Ly Ly vén lại mái tóc vừa bị thổi loạn, ra sau vành tai, đứng lặng tại chỗ, nhìn theo xe Hứa Thâm cho

đến khi nó mất hút, mới thu hồi ánh mắt, trong đôi mắt có chút buồn rầu, nhưng chỉ có thể xoay người trở về xe.

Cô mơ hồ đoán được, Hứa Thâm muốn bồi dưỡng khur dùng để chiến đấu.

Hắn vốn không phải người đầu tiên nghĩ tới loại chuyện này, các thế lực khác cũng có ý nghĩ tương tự như vậy, nhưng nghĩ là một chuyện, chân chính bắt tay vào làm lại cực kỳ khó khăn.

Cho đến ngày nay, cô còn chưa nhìn thấy bất cứ thế lực hay người nào có thể chung sống hoà bình với khur, mặc dù có, cũng vô cùng ít ỏi, và không thể thực hiện quy mô lớn.

Mà ví dụ nổi danh nhất của trường hợp này mà Ly Ly biết được, chính là Nghĩ Hậu.

Thú cưới của ngài, là một con khur.

Trên đường trở về từ nhà xưởng, Hứa Thâm cũng có một chút thu hoạch nhỏ, hắn thuận tay bắt lấy hai con khur làm đồ ăn vật.

Chuyện này làm hắn có chút hớn hờ, vẫn là dựa vào mối quan hệ, đoạt tới nhanh hơn. Suy cho cùng, kết cục của chúng nó cũng chỉ là đồ ăn vật cho Hắc Tuyết mà thôi, không cần phải chú trọng quá nhiều như vậy.

Đến khi hắn trở lại nơi ở, đã là đêm khuya.

Hứa Thâm nhìn thấy Hắc Tuyết đang chờ mình đằng sau cửa, cô ấy không ngừng đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn leo lên trần nhà, hiển nhiên vẫn đang cố gắng nhẫn nại.

Hứa Thâm dừng xe, nhanh chóng tóm lấy đồ ăn vật ở trong Khur giới, rồi mang lên lầu.

Hắc Tuyết vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã tỏ ra vô cùng vui vẻ, vội vàng từ trên trần nhà nhào xuống.

Hứa Thâm vội vàng lắc mình né tránh, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng để cho tỷ tỷ nhìn thấy.”

Hắc Tuyết vừa nghe nhắc tới “Tỷ tỷ”, lập tức trở nên nhu thuận hơn rất nhiều.

Cô ấy đứng lên từ dưới mặt đất, một tia oán khí trên mặt nhanh chóng biến mất, lại ngoan ngoãn đi tới trước mặt Hứa Thâm, hỏi: “Đây là đồ ăn cho tử tử sao?”

“Cái này là cho em, tử tử không ăn loại này.” Hứa Thâm nói: “Và đây là bữa sáng cho ngày mai, bây giờ chưa được ăn.”

Chương 550. Nhân Tài Chăn Nuôi Khư Thú!!!

Hắc Tuyết che miệng lại, nói: “Nhưng em muốn ăn ngay thì sao?”

“Vậy em cứ muốn đi thôi.” Hứa Thâm nghiêm túc nói: “Anh đã dặn rồi, phải để lại cho sáng mai, em đã biết chưa?”

Hắc Tuyết nhìn về phía hai con mèo, thèm vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn lưu luyến dời ánh mắt đi, gật gật đầu nói: “Vậy để em thu dọn chúng lại trước.”

Nói xong, mái tóc cô ấy lập tức kéo dài ra giống hệt một đồng xúc tu, cuốn chặt lấy hai con mèo, bọc chúng thành cái kén trùng, rồi treo lên trên trần nhà.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng mặc kệ cô ấy, nhanh chóng nằm lên giường nghỉ ngơi, bận rộn cả một đêm, hắc cũng cần bổ sung tinh thần.

Tuy với thể chất hiện giờ của hắc, có kéo dài ba ngày ba đêm không ngủ cũng không thành vấn đề, nhưng không biết khi nào sẽ có nhiệm vụ đột xuất hoặc là gặp phải khư thú tập kích, nên bất cứ lúc nào, hắc cũng phải duy trì trạng thái sung mãn nhất mới được.

Vài ngày trôi qua, quá trình ở chung của Hứa Thâm và Hắc Tuyết cũng coi như hòa bình.

Dù Mai Phù không tiếp tục hiện thân cảnh cáo nữa, nhưng Hứa Thâm cũng dần dần xây dựng được uy nghiêm của một vị “Ca ca” ở trong lòng Hắc Tuyết rồi, ngẫu nhiên hắc sẽ nói một vài mệnh lệnh trái ngược với ý muốn của Hắc Tuyết, nhưng đương nhiên, sẽ không đến mức quá đáng.

Hắn đang chậm rãi từng bước ăn mòn tập tính của Hắc Tuyết, đồng thời thành lập nên uy nghiêm của bản thân.

Hiển nhiên, Hứa Thâm biết quá trình này không thể nóng vội, cũng không thể bắt ép, phải để cô ấy cam tâm tình nguyện thừa nhận mới được, nếu không một khi đè nén cô ấy quá mức, đại khư này sẽ dễ dàng phản công.

Trong bữa cơm hàng ngày, ngoại trừ đề hội Truy Quang bên kia đưa cơm tối, vào buổi tối Hứa Thâm cũng sẽ tự mình ra ngoài săn bắt một lát.

Đôi Hứa Thâm, khư cấp thấp cũng chẳng khác gì một đứa nhỏ mới sinh, cộng thêm tình báo của cục Khư Bí, hắn có thể dễ dàng tìm kiếm một ít khư đang gây án, rồi xử lý chúng nó đi.

Còn có một vài khu vực “Nghỉ ngơi có khư hoạt động” nữa.

Loại địa phương này đã bị cục Khư Bí đánh dấu từ trước, nhưng trong sở không đủ nhân viên tình báo để thăm dò đúng lúc, và đương nhiên Hứa Thâm có thể tới đó, “Ngắt lấy” trước tiên.

Đương nhiên có một vài nơi, hắn đi tới nhưng lại tay không ra về, và cũng có vài nơi thu hoạch được khư hàng thật giá thật.

Vừa có thể vì dân trừ hại, vừa có thể nuôi dưỡng Hắc Tuyết, đây tuyệt đối là một phương phúc vẹn toàn đôi bên cho hắn.

“Thống lĩnh, ngài cần nhân tài chăn nuôi khư thú, tôi đã thay ngài tìm được một người rồi, ngài có muốn gặp đối phương hay không?” Đại Ly Ly truyền thông tin đến, báo cáo tình huống.

“Có.”

Chính là nơi này sao?

Chiếc xe dừng lại, Kiêu Đình đi theo lãnh sự Ly Ly xuống xe, nhìn tòa lầu nhỏ vô cùng bình thường trước mắt, trong lòng có chút kinh ngạc.

Vị đại nhân được lãnh sự Ly Ly gọi là thống lĩnh kia, lại sống ở một nơi như thế này sao?

Gã cúi đầu, nhanh chóng liếc mắt quan sát một vòng xung quanh, muốn thu thập tin tức. Động tác này vừa bí mật lại

nhanh chóng.

Sau đó, gã nhìn thấy lãnh sự Ly Ly đã bắt đầu nhấc đôi giày cao gót lên, và di chuyển về phía trước, lập tức đi về phía căn lầu nhỏ đằng kia.

Kiều Đình vội vàng đi theo, khi cả hai bước lên cầu thang, rút cuộc gã cũng không nhìn được, nhỏ giọng hỏi: “Lãnh sự Ly Ly, lỡ như thống lĩnh đại nhân chương mắt với tôi thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy phải xem bản lĩnh của anh rồi.” Ly Ly vẫn nhìn thẳng về phía trước, không hề chớp mắt, khóe miệng khẽ lạnh nhạt nói: “Đừng để thống lĩnh cảm thấy lãng phí thời gian là được.”

Trong lòng Kiêu Đình thoáng run rẩy một hồi.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đi đến tầng trên cùng của dãy hành lang gấp khúc.

Ly Ly dừng lại phía trước một cánh cửa đang đóng, rồi vươn tay, nhẹ nhàng gõ cửa.

Đình Kiêu cúi thấp đầu xuống, nhìn qua mép vai của lãnh sự Ly Ly, trông thấy cánh cửa mở ra, nhưng không hiểu vì sao, gã lại mơ hồ ngửi thấy một mùi hương quen thuộc... Hệt như mùi trong xưởng khur.

Đó là trợ thủ của thống lĩnh sao...

Kiều Đình nhìn người thanh niên ra mở cửa, gã đang lặng lẽ đánh giá đối phương. Người có thể làm trợ thủ bên cạnh thống lĩnh, khẳng định cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nhưng ngay sau đó, gã liền nhìn thấy lãnh sự Ly Ly trước mắt khom lưng, phát ra âm thanh cung kính: “Thống lĩnh đại nhân, vị này là người được chọn từ xưởng khur tới, đây chính là tư liệu của anh ta!”

“!”

“Vào đi.”

“Vâng.”

Lãnh sự Ly Ly bước vào phòng, Kiêu Đình cũng lập tức khôi phục lại tinh thần, trong lòng thâm kinh hãi, người thanh niên

này chính là thống lĩnh của hội sao? Là vị đại nhân vật chỉ đứng sau hội trưởng?

Kiều Đình cũng đi theo lãnh sự Ly Ly, cùng bước vào phòng, hương vị quen thuộc nọ càng thêm nồng đậm, tựa như nó đang bao vây xung quanh gã.

Kiều Đình không dám nhìn lung tung, chỉ một mực cúi đầu, nhìn xuống mũi chân.

“Thả lỏng đi, ngẩng đầu lên nào.”

Kiều Đình nghe được giọng nói nhã nhặn có chút từ tính của người thanh niên đối diện, cảm giác khẩn trương trong lòng cũng bớt đi một chút, gã ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy người thanh niên nọ đang ngồi trên ghế, gác chân lên, lật xem tài liệu mà lãnh sự Ly Ly đưa tới.

“Kiều Đình, 27 tuổi, đang là trăm khur giả giai đoạn đầu.”

“Trong nhà chỉ có một người mẹ.”

“Công tác ở xưởng khur 3 năm, qua tay 2 khur cấp C, 17 khur cấp D...”

Hứa Thâm chậm rãi lật xem tư liệu, nội dung trong này cũng không phức tạp, rất nhanh, hắn đã đọc xong. Theo phần tư liệu trong tay, kinh nghiệm công tác của người này cũng tương đối phong phú.

“Tại sao lại chọn anh ta?” Hứa Thâm hỏi.

Ly Ly cung kính thấp giọng nói: “Tôi đã tự mình khảo sát, sàng lọc từ danh sách dự tuyển, anh ta là người trước mắt mà tôi cảm thấy có hy vọng sẽ phù hợp với yêu cầu chọn người của ngài.”

“Ồ?” Hứa Thâm nhìn về phía Kiều Đình, đối phương lập tức cảm thấy trong lòng căng thẳng, cái đầu càng cúi thấp hơn vài phần.

“Danh sách dự tuyển, là chọn lựa từ nội bộ ra sao?”

“Không phải, chỉ có hai người được chọn từ nội bộ thôi. Nhưng sau khi quá trình khảo sát kết thúc, tôi nhận thấy rằng tất cả bọn họ đều không đủ điều kiện.” Ly Ly cung kính thấp giọng nói.

Chương 551. Trò Chơi Gia Đình!

Trên thực tế, cô đã tỉ mỉ điều tra hai nhân tài được lựa chọn từ đơn vị liên quan kia, và phát hiện ra rằng, sau khi bọn họ biết được bản thân sắp có cơ hội làm việc cho một vị đại nhân vật, lập tức triển khai cạnh tranh giành giật, thậm chí còn sử dụng không ít thủ đoạn sau lưng.

Chỉ thông qua một chút hành động như vậy thôi, Ly Ly đã hiểu, bọn họ tuyệt đối không phải nhân tài mà Hứa Thâm muốn.

Thậm chí còn có người đưa lễ vật tới trước mặt cô, nhưng đương nhiên, tất cả đều bị cô từ chối, khiển trách.

Cô biết tính cách của Hứa Thâm, nếu người được chọn làm việc không thỏa đáng, thì kẻ bị truy cứu trách nhiệm, cũng là kẻ phải chịu ảnh hưởng nặng nề nhất chính là cô. Chút lễ vật nhỏ nhoi kia không đủ để bù lại.

“Nói đi.” Hứa Thâm đặt tư liệu xuống.

Ly Ly cung kính thấp giọng nói: “Sau khi trải khảo sát, tôi nhận thấy rằng, ngày thường Kiều Đình đều ở chung với khư, cũng có một chút lý giải cá nhân khá sâu sắc về khư, hơn nữa anh ta còn tự mình nghiên cứu huấn luyện khư, thậm chí còn dạy chúng làm ra một số hành động kỳ quái. Cũng vì vậy mà thường xuyên bị đồng nghiệp chê cười, nói rằng anh ta có đam mê đặc biệt. Nhưng những hành vi kỳ quái này lại khiến thuộc hạ nhận thấy được hiệu quả của quá trình thuần dưỡng khư, từ đó cho ra kết luận rằng, anh ta có khả năng huấn luyện khư,”

“Ồ?” Hứa Thâm nhìn về phía Kiều Đình: “Anh có đam mê gì?”

Thân thể Kiều Đình run lên, gã vội vàng nói: “Thống lĩnh, thuộc hạ chỉ thích chơi trò chơi cùng khư mà thôi, không có đam mê gì cả.”

“Trò chơi gì?”

“Là... là trò chơi gia đình...” Kiều Đình có chút đỏ mặt, cúi đầu.

Hứa Thâm có chút hứng thú, nói: “Chơi trò gia đình như thế nào?”

Kiều Đình hơi ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Hứa Thâm không lộ ra một chút chán ghét hay khinh bỉ nào, trong lòng gã có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, vì loại đam mê này, gã đã sớm phải hứng chịu đủ mọi lời chỉ trích tới từ đồng nghiệp rồi. Nhưng không ngờ vị thống lĩnh đại nhân trước mắt lại không thêm để ý tới.

“Chính là... Để khư đóng vai người nhà của tôi, rồi thực hiện một vài hoạt động đơn giản.” Kiều Đình lúng túng nói.

“Thật thú vị, nói kĩ càng tỉ mỉ cho tôi nghe xem nào.” Hứa Thâm thả chân xuống, có chút háng hái hỏi.

Kiều Đình nhìn thấy bộ dạng hứng thú của Hứa Thâm, lá gan cũng dần dần lớn hơn một chút, lúc nói chuyện cũng không còn lắp bắp và ngập ngừng nữa: “Chính là để cho một vài con khư đóng vai các thành viên trong gia đình, ví dụ như ba ba, ca ca, muội muội, sau đó bọn chúng sẽ phải làm những việc tương ứng, ba ba cần làm việc kiếm tiền, làm việc ở đây chính là đi săn bắt đồ ăn... Ca ca chịu trách nhiệm ở lại bên cạnh muội muội, vì muội muội sẽ khóc, ồn ào đòi ăn...”

“Không có ma ma sao?”

“Cái này... Tạm thời còn không có.”

“Vậy anh thì sao? Anh đảm nhận nhân vật gì?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng gã sẽ đảm nhiệm vai trò ba ba trong trò chơi gia đình này, cũng là chủ nhân trong nhà, không nghĩ tới ba ba lại do khư đảm nhiệm.

“Tôi là anh hai.” Kiều Đình thật thà đáp.

Nói đến đây, trên mặt gã lại lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Hứa Thâm không biết loại cảm giác ngượng ngùng của gã đến từ đâu, nhưng cũng không quá tò mò.

Hắn đã tiếp xúc với trăm khư giả trong một khoảng thời gian khá dài, bởi vậy cũng hiểu, rất nhiều trăm khư giả đều có phản ứng và biểu cảm khó có thể suy đoán hay nắm bắt được, đối phương có biểu hiện như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Vậy bọn chúng có thực hiện nhiệm vụ của mình không? Anh có thể sai khiến khur đi cướp đoạt thức ăn ư?” Hứa Thâm trào dâng hứng thú.

Hắn bắt đầu cảm thấy người trước mắt mình thực sự là một nhân tài.

“Bẩm thống lĩnh đại nhân, thức ăn kia chỉ đơn giản là đồ gia công thôi, chúng tôi có nhân thực, tôi sẽ đưa nhân thực đến trước mặt nó, rồi nó phụ trách gia công...” Tại thời điểm Kiều Đình nói ra những lời này, đôi mắt gã lập tức lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Hứa Thâm nghe xong, cũng hiểu được ý tưởng của đôi phương, nhưng cũng vì vậy mà hắn kinh ngạc hỏi: “Để cho nó gia công mà nó không ăn luôn sao?”

“Ừm.”

“Lợi hại.” Hứa Thâm không khỏi tán thưởng một tiếng, có thể làm cho khur kiềm chế được cơn đói khát trong lòng mà không ăn nhân thực, ngược lại còn chia sẻ thức ăn cho “Con cái” của mình.

Đây tuyệt đối là huấn luyện tầng sâu.

“Phải mất bao lâu mới có thể huấn luyện được một vị ‘Ba ba’?”

“Phải xem tình huống.” Kiều Đình ngại ngùng nói: “Một số khur rất dễ huấn luyện, chỉ mất ba tháng là được, nhưng một số khur tính tình khá cứng đầu, phải mất bảy hoặc tám tháng, thậm chí còn không thể huấn luyện được.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Nếu để cho anh quản lý một xưởng khur, thì anh cần bao lâu?”

Kiều Đình ngần ra, nói: “Để... Để cho những đồng nghiệp của tôi đều làm những việc như vậy?”

“Đúng vậy, anh dạy đồng nghiệp của mình, để bọn họ giúp anh cùng nhau mở hội cha mẹ.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Kiều Đình im lặng một lúc, bỗng nhiên đôi mắt có chút phiếm hồng, gã kích động nói: “Nếu như vậy, trong ba tháng, tôi có thể xây dựng được một gia đình hoàn chỉnh.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu. Hắn biết gã không có nói ngoa, trên phương diện này, đối tượng khó huấn luyện nhất chính là ba ba, những thành viên còn lại huấn luyện như thế nào cũng được.

Ví dụ như muối muối thích khóc, ồn ào đòi ăn, chính việc này đã phù hợp với một số đặc điểm của khur rồi.

“Nhưng tôi cần anh huấn luyện sâu hơn, không chỉ mở hội cha mẹ.” Hứa Thâm nói.

Kiều Đình ngẩn ra, lập tức khẩn trương: “Xin đại nhân chỉ thị.”

“Ví dụ như khi anh bồi dưỡng “Ba ba”, hãy để nó thực hiện trách nhiệm chân chính thuộc về thân phận của chính mình, đó là kiếm tiền nuôi gia đình, cướp đoạt đồ ăn, còn “Ca ca” mà anh nói, nhiệm vụ của nó không chỉ là làm bạn, còn phải biết bảo vệ anh trong lúc anh gặp nguy hiểm.”

“Muối muối cũng vậy, không chỉ biết khóc, muối muối cũng là một thành viên trong gia đình, cũng phải trưởng thành lên. Lúc bình thường, muối muối có thể ngang bướng tùy hứng một chút, nhưng phải biết ngoan ngoãn và vâng lời, thỉnh thoảng còn biết lén lút nhét cho anh vài viên kẹo nhỏ... Anh có hiểu ý của tôi không?”

Hứa Thâm nói xong, lại lẳng lặng chăm chú nhìn gã.

Chương 552. Thất Bại Không Quan Trọng, Tôi Chỉ Cần Kết Quả!

Kiều Đình giật mình, gã hiểu muốn thực hiện những gì Hứa Thâm vừa nói, sẽ khó khăn đến mức nào. Kể cả một người đã từng đạt được thành công bước đầu như gã, cũng chỉ dám hy vọng xa vời.

Trên thực tế, gã đã từng ném thử và thất bại, hơn nữa loại thất bại này còn khiến bản thân phải gánh chịu mạo hiểm cực lớn.

Khi huấn luyện thất bại, khur sẽ rơi vào trạng thái mất khống chế mà bỏ chạy, và bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm.

“Đại, đại nhân, tôi không nắm chắc...” Kiều Đình cúi đầu, ánh mắt lại trở nên âm đạm và chán nản, gã cảm thấy cơ hội vừa trôi qua trước mắt.

“Không sao đâu, thất bại không quan trọng, tôi chỉ cần kết quả.” Hứa Thâm đứng dậy, thân thiết vỗ vỗ bả vai Kiều Đình, nói: “Tôi cho anh một năm thời gian, mặc kệ anh thất bại bao nhiêu lần, chỉ cần một năm sau, anh cho tôi được nhìn thấy một gia đình bình thường xuất hiện. Anh có làm được không?”

Ánh mắt Kiều Đình dao động không ngừng, tựa như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội. Một lát sau, gã cắn răng nói: “Thuộc hạ nguyện ý toàn lực thử nghiệm.”

“Được.” Hứa Thâm gật gật đầu: “Anh có bất cứ nhu cầu gì cũng có thể tới tìm Đại Ly Ly, nếu có thời gian rảnh, cũng có thể tới tìm tôi, chúng ta cùng nhau giao lưu trao đổi.”

Kiều Đình thụ sủng nhược kinh, lập tức nghẹn ngào, không thốt nên lời.

“Tôi không có hứng thú với xã giao khách khí, cho phép anh đến trao đổi, là thực sự muốn cùng nhau học tập tiến bộ.” Hứa Thâm bổ sung thêm.

Kiều Đình giật mình, không dám mở miệng từ chối thêm nữa, đồng thời ánh mắt lại lướt nhìn qua lãnh sự Ly Ly bên cạnh, không nghĩ tới Ly Ly đại nhân lại mang họ Đại? Đúng là một dòng họ hiếm hoi nha...

Hứa Thâm nhìn nhìn thời gian, nói: “Không sai biệt lắm, hai người bạn thì đi trước đi.”

Ly Ly đang im lặng đứng một bên, nghe vậy lập tức cung kính gật đầu, rồi nhanh chóng mang theo Kiều Đình rời đi.

Ngay khi Kiều Đình sắp bước ra khỏi cửa, đột nhiên chớp mũi của gã vừa thoáng ngửi được thứ mùi gì đó. Loại hương vị này càng ngày càng trở nên nồng đậm, tựa như nó đang mạnh mẽ muốn tràn vào trong xoang mũi của gã vậy.

Trong lòng gã vô cùng nghi hoặc, nhưng không dám dừng lại.

Ngay khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại, Ly Ly cùng Kiều Đình lại nghe thấy âm thanh khiển trách của Hứa Thâm truyền đến từ trong phòng: “Quay lại!”

Hai người ngẩn ra, bước chân vội vàng dừng lại, rồi đồng thời quay đầu nhìn về phía sau, lập tức trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Thâm.

Trong lòng hai người thoáng trở nên căng thẳng, không biết mình đã phạm phải sai lầm gì rồi?

“Không nói chuyện với hai người, hai người mau đi nhanh đi.”
Hứa Thâm phát tay nói.

Hai người đều ngẩn ngơ, rồi lúng ta lúng túng gật đầu rời khỏi.

Chờ sau khi cửa phòng bị đóng lại, hai người đang bước trên cầu thang, lại nghe được âm thanh của Hứa Thâm truyền đến từ căn phòng trên đỉnh đầu đằng sau: “Phải nghe lời.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, con người trong mắt Ly Ly hơi phóng đại một chút, trong lòng chấn động.

Bỗng nhiên cô lại hiểu được vì sao đột nhiên Hứa Thâm lại muốn tìm người bồi dưỡng khứu giác tới đây rồi.

Mà nghi hoặc trong lòng Kiều Đình cũng trở nên tươi sáng, trên mặt gã để lộ ra một loại vui sướng và kinh ngạc đan xen, tựa như một người vốn cô độc theo đuổi đam mê bao nhiêu năm tháng, lại đột nhiên tìm thấy người có cùng sở thích với bản thân vậy.

Khó trách hương vị ở nơi đó lại nồng đậm đến vậy...

Trong lòng Kiều Đình cực kỳ mừng rỡ, nhưng đồng thời, gã cũng không khỏi có chút tò mò, không biết con khứu giác ở bên cạnh vị thống lĩnh kia, có cấp bậc gì?

Cấp C? Hay là... Cấp B?

Nhưng là gì cũng không quan trọng, thống lĩnh chính là cấp trên của gã, vậy mà người ta lại có chung sở thích với gã.

Điều này... thực sự làm cho người ta cảm thấy phấn chấn và mừng thầm.

Trước kia, gã vẫn phải hứng chịu những ánh mắt khinh thường đến từ các đồng nghiệp của mình, ít nhiều tâm lý cũng có một chút tổn thương, tự ti và nhút nhát, nhưng tới hiện giờ, tựa như bản thân vừa được bơm thêm động lực và tự tin mạnh mẽ, chột

có cảm giác chính mình có thể buông tay buông chân mà thoải mái làm việc rồi...

...

...

Trong phòng, Hứa Thâm nhìn Hắc Tuyết vừa không kiềm chế được, lập tức lao xuống từ trên trần nhà, nói: “Đây không phải là đồ ăn cho em, hiện tại còn chưa đến giờ ăn cơm.”

Mái tóc đen trên người Hắc Tuyết khẽ cong lên, chúng nó không ngừng đong đưa trên không trung, hỗn loạn như một chuỗi tơ nhện, biểu cảm trên mặt cô ấy có chút vội vàng xao động: “Nhưng hương vị của họ rất thơm và ngọt.”

“Ăn vặt sẽ bị sâu răng.” Hứa Thâm nói: “Thân thể em đang trong giai đoạn trưởng thành, phải ăn đúng bữa chính.”

“Đúng vậy.” Mai Phù ở bên cạnh cười đồng ý.

Hắc Tuyết đùa nghịch mái tóc một lát, sau đó tức giận nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nhưng cuối cùng, mái tóc kia vẫn từ từ trở nên mềm mại rồi rủ xuống, vẻ mặt thiếu nữ vô cùng không tình nguyện nói: “Nhưng em có chút đói bụng rồi, muốn ăn một cái gì đó.”

“Đến giờ cơm lại nói sau.” Hứa Thâm nghiêm mặt nói.

...

...

Trong lúc Hứa Thâm xử lý chuyện của Hắc Tuyết và sắp xếp việc của xưởng khur, Liễu Tích Xuyên và Đại Ly Ly lại cùng lúc gọi tới dụng cụ thông tin của Hứa Thâm.

Hắn kết nối với Đại Ly Ly trước, sau đó mới tiếp tục nói chuyện riêng với Liễu cục.

“Lại là tụ hội?” Hứa Thâm nghe xong, có chút bất đắc dĩ: “Liều cục, tôi không phải là trẻ con, gần đây không có nhiều thời gian như vậy.”

Liều Tích Xuyên cười ha hả nói: “Cậu mới bao nhiêu tuổi chứ? Hơn nữa, nếu cậu không còn là trẻ con, sao vẫn chưa lập gia đình?”

“...”

‘Được rồi, đây chắc chắn là lần cuối cùng, cô bé nhà người ta rất dễ ý đến cậu, nếu cậu không có cảm giác gì với người ta, thì cứ thừa dịp lần này nói rõ cũng được, về sau tôi sẽ không tới làm phiền cậu nữa.’ Liễu Tích Xuyên dỗ dành.

Hứa Thâm nghĩ tới Ngả Lâm Na, không khỏi thầm than một tiếng, nói: “Được rồi, đây là lần cuối cùng, tôi sẽ nói rõ ràng với cô ấy.”

“Thằng nhóc này, cậu...” Liễu Tích Xuyên cười mắng một câu.

Thông tin liên lạc kết thúc.

Đôi mắt Hứa Thâm lóe lên, trong đầu lại nghĩ đến bóng dáng thon thả đứng trong bóng tối gần nhà Ngả Lâm Na lần trước, không khỏi nhú mày.

Hắn có chút suy tư, rồi dứt khoát cầm lấy dụng cụ thông tin, bấm một dãy rồi, hiển nhiên đang muốn liên lạc với một người.

Chương 553. Món Quà Của Ngả Lâm Na!

“Chu tỷ sao?”

“Hả? Hứa thống lĩnh? Chu tỷ thì không dám, cậu tìm tôi có chuyện gì?” Người ở đầu dây bên kia chính là một trong ba vị phó thống lĩnh trong hội, Chu Viên Viên.

Hứa Thâm bắt đầu nói: “Chu tỷ đừng khách khí với tôi nữa, lúc trước chính chị đã giúp tôi nhậm chức mà.”

Kết quả là cậu lại bãi miễn chức vụ thống lĩnh của tôi... Chu Viên Viên ở đầu dây bên kia, trong lòng oán thăm, trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

Ai mà ngờ được một tên nhóc mới được bản thân đăng ký cho nhậm chức trước kia, đảo mắt một cái đã bò lên đỉnh đầu mình rồi? Tới hiện tại, ngay cả Mộc Vương cũng không dám nói nhiều vài câu, sợ Hứa Thâm buông tay mặc kệ.

Suy cho cùng, hắn đã giải quyết cả sáu thống lĩnh, bây giờ trong cục vẫn còn một đồng tính hướng rồi rằm đang chờ hắn tới xử lý kia.

“Đó đều là chuyện cũ năm xưa, cũng chỉ có Hứa thống lĩnh vẫn nhớ tình bạn cũ năm đó mà thôi.” Chu Viên Viên nhẹ giọng nói.

Hứa Thâm nghe ra sự xa cách trong lời nói của Chu Viên Viên, cũng không tiếp tục khách sáo thêm nữa, trực tiếp nói: “Tôi có chuyện cần làm phiền Chu tỷ, giúp tôi chú ý tới một người.”

“Ồ?”

Thông tin liên lạc kết thúc.

Chu Viên Viên có chút bất đắc dĩ, lập tức phân phó trợ thủ bên cạnh, nói: “Được rồi, cô đi điều tra mục tiêu của chúng ta trước đã.”

Trợ thủ tò mò nói: “Chu tỷ, lúc trước, chị và Hứa thống lĩnh từng có quen biết, tới hiện tại địa vị của ngài ấy cao như vậy, sao chị không mời ngài ấy tới ăn một bữa cơm rồi cùng nhau tâm sự? Đây chính là cơ hội hiếm có để kéo gần quan hệ đó.”

Chu Viên Viên dùng văn kiện trong tay gõ lên đầu cô ấy một cái, tức giận nói: “Chuyện của tôi cô cũng dám quản sao? Muốn bị thu thập đúng không?”

Trợ thủ vội vàng ôm đầu cầu giải thích và cầu xin tha thứ.

Chu Viên Viên phát tay bảo cô ấy mau đi xử lý công việc.

Nói thật, cô thực sự không muốn thân cận quá mức cùng Hứa Thâm. Lúc trước khi tiến vào hội Truy Quang, cô chỉ có duy nhất một nguyện vọng nho nhỏ, đó chính là... hưởng thụ cuộc sống giàu có ổn định, an ổn đến già.

Nhưng Hứa Thâm lại không phải dạng người thích an hưởng thái bình như vậy.

Trước kia, hắn một hơi liền chém giết sáu vị thống lĩnh, thì trong tương lai, khó mà bảo đảm được hắn sẽ không làm ra loại chuyện còn kinh khủng hơn nữa.

Cô cũng không muốn bị cuốn vào những thị phi kia đâu.

Mùa xuân, năm 2050 Vụ lịch.

Bên trong một trang viên vốn là nơi tụ tập của giới nhà giàu khu Hắc Quang.

Những nhân vật nổi tiếng đang tụ hội ở trong trang viên này, cùng ăn uống liên hoan, nhưng liên hoan chỉ là một khúc dạo đầu, mục đích chính để giới phú hào tụ tập tại nơi đây chính là tham gia tiết mục tiếp theo: hội đấu giá, nói chính xác hơn là đấu giá đất hương trấn.

Phải biết rằng, có một số hương trấn bị khư xâm nhập, nhưng cục Khư Bí không thể xử lý kịp thời, làm cho hương trấn bị tổn thất nặng nề, cư dân thương vong thảm trọng, gần như đã bị bỏ hoang.

Chuyện này cũng dẫn đến một số lượng lớn đất đai mất chủ, hoang phế lâu ngày, không người cai quản, rồi lưu lại đến nơi này, trở thành vật phẩm bán đấu giá mới.

Giữa buổi tụ hội, không ít nhân vật nổi tiếng lập tức đi tới vây quanh bên người Liễu Tích Xuyên, bắt chuyện, kính rượu vị cục trưởng cục Khư Bí này.

“Liễu cục trưởng, lúc trước khi tiểu khu Tê Phở của chúng tôi bị khư xâm nhập vào, thật may có Liễu cục trưởng kịp thời phái người tới xử lý, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Khu Hắc Quang chúng ta có Liễu cục tọa trấn, là phúc khí của chúng ta.”

“Liễu cục, nghe nói anh thích thị trấn Tây Lam? Thật đáng tiếc cách đây không lâu bên đó vừa xảy ra chuyện không may, hiện giờ đã thành một mảnh hoang phế. Vừa vặn trong buổi đấu giá hôm nay cũng có thị trấn Tây Lam, lát nữa nếu tôi chụp được sẽ đến đưa cho Liễu cục, thể hiện một chút tâm ý nho nhỏ của mình.”

“Liễu cục...”

Đối mặt với lời nói nhiệt tình của mọi người, Liễu Tích Xuyên nở nụ cười vui vẻ, lần lượt đáp lại từng người, đối đãi vô cùng đúng mực, với vị hào phú muôn tặng mình món lễ vật nhỏ kia, ông ấy cũng khéo léo cự tuyệt.

Trong lúc bận bịu xã giao, ông ấy cũng dành ra một chút thời gian để ngửa đầu uống rượu, nhưng trên thực tế, đôi mắt lại thường xuyên lén lút nhìn về hướng sườn phía Tây.

Khác với bầu không khí ồn ào tại trung tâm buổi tụ hội, cũng là vị trí mà ông ấy đang đứng, thì tại một khu vực không bị ai chú ý bên kia, lại có hai bóng người lặng lẽ ở riêng một chỗ.

“Ngả Lâm Na.” Hứa Thâm nhìn sâu vào ánh mắt thuần khiết tràn đầy thanh xuân nhiệt tình của cô thiếu nữ trước mắt, chợt cảm thấy choáng ngợp, tựa như trong đôi mắt của cô ấy đang ẩn chứa một hồ nước long lanh, có thể phản chiếu những điều mà bản thân hắn không hề muốn thấy.

Một đôi mắt như vậy, làm Hứa Thâm nghĩ đến Nam Ngung.

Nhưng ánh mắt của Ngả Lâm Na khác với Nam Ngung, ngoại trừ hồn nhiên, ánh mắt Nam Ngung còn mang theo lòng kiên nghị, chấp nhất và tín niệm.

Ánh mắt của Nam Ngung vốn không phải trong veo, không nhiễm một hạt bụi, chỉ là những phản chấp nhất đều bị ẩn giấu đi thôi.

Mà Ngả Lâm Na trước mắt, lại là tiểu thư nhà giàu chân chính, xinh đẹp đơn thuần.

“Em nghe ba ba nói, hôm nay anh sẽ tới.” Hai má Ngả Lâm Na ửng đỏ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt váy dài xanh biếc đằng sau lưng.

Chiếc váy này được cô ấy tỉ mỉ lựa chọn trước khi ra khỏi nhà, nó chính là tác phẩm may thủ công thuần túy do một người thợ may nổi tiếng của khu Hắc Quang này tự tay làm ra, giá trị xa xỉ, cũng cực kỳ vừa người, tô điểm thêm cho dáng người tinh xảo như tơ lụa Lãng La của cô ấy càng thêm phiêu dật mỹ lệ.

“Em cố ý... Chuẩn bị một chút lễ vật nhỏ tặng Hứa ca ca.” Cô gái nhỏ kia có chút xấu hổ, lại có chút đỏ mặt, vừa nói xong đã cẩn thận lấy ra món lễ vật nhỏ vẫn được giấu sau lưng, đưa cho Hứa Thâm.

Cô ấy không dám hướng ánh mắt nhìn Hứa Thâm, nhưng hắn lại có thể từ trên mặt cô nhìn thấy tâm tình mong chờ và khẩn trương.

Hứa Thâm không nói gì.

“Cậu không mở ra xem một chút sao?” âm thanh của Mai Phù truyền đến từ bên cạnh, trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ hứng thú nồng đậm.

Ánh mắt của Hứa Thâm khôi phục lại tập trung, hắn nhận lấy món lễ vật nhỏ kia, cẩn thận mở nó ra xem. Bên trong là hai chiếc hộp nhỏ, một hộp đựng lọ nước hoa được đóng gói tinh xảo, hộp còn lại đựng một chiếc cúc áo.

Chương 554. Đây Là Lần Cuối Cùng Chúng Ta Gặp Mặt!

Hứa Thâm thoáng kinh ngạc nhìn chúng.

Hắn có thể hiểu vì sao cô ấy lại tặng mình nước hoa, nó vốn là lễ vật mà những nhân vật nổi tiếng thường dùng để xã giao, nhưng cúc áo... Đường như chiếc cúc áo kia vốn không phải vàng ròng nguyên chất, hơn nữa nhìn nó còn có chút quen mắt.

Ngả Lâm Na nhìn trộm quá trình Hứa Thâm mở lễ vật từ trong khóa mắt, vừa thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt Hứa Thâm, trong mắt cô lập tức có thêm vài phần vui mừng, có cảm giác bản thân đã làm hắn vui vẻ.

“Chiếc cúc áo này... Là lần trước khi anh giúp em ngăn cản những thứ kia, nó đã rơi xuống từ trên tay áo anh.” âm thanh của Ngả Lâm Na vang lên, nhỏ như muỗi kêu. Cô càng nói càng nhỏ, hai má cũng càng ngày càng đỏ.

Chiếc cúc áo rơi xuống ấy đã được cô nhặt lên, còn rất cẩn thận cất giữ đi như một món đồ vô cùng trân quý, rồi chờ đến hôm nay, lại trả nó cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm cảm nhận được tâm ý của cô gái ấy, lại càng thêm trầm mặc. Một lúc lâu sau, hắn mới thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Anh có thích lọ nước hoa này không?” Ngả Lâm Na nghe được lời cảm ơn của Hứa Thâm, tựa như tâm trạng đã trở nên thoải mái hơn nhiều, không còn khấn trương như lúc trước nữa. Cô ấy khẽ ngẩng đầu, tò mò hỏi.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua đối phương, rồi khẽ lắc đầu nói: “Trăm khur giả chúng tôi không thể dùng nước hoa, nếu không sẽ lưu lại hương vị đặc thù, một khi bị khur truy đuổi, sẽ bại lộ vị trí của mình.”

Ngả Lâm Na sững sốt, trên khuôn mặt nhỏ bé không che giấu được chút mất mát, pha lẫn một ít hổ thẹn: “Thật xin lỗi, em không biết các anh không thể dùng thứ này, em cứ nghĩ rằng...”

“Nhưng tôi rất thích.” Hứa Thâm nhìn bộ dáng tự trách của cô gái ấy, liền mỉm cười nói.

Ngả Lâm Na ngẩn ra, rồi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hứa Thâm.

“Tôi sẽ cắt đi, tuy không thể sử dụng nó. Nhưng lọ nước hoa này thực sự rất tinh xảo, và tôi thích những thứ tinh xảo.” Hứa Thâm nói.

Anh thích lễ vật này là bởi vì anh thích cái chai chứ không phải là nước hoa bên trong sao? Ngả Lâm Na ngẩn người, sau đó cô không khỏi che miệng nở nụ cười, quả nhiên là một người kỳ quái rất thú vị.

Nhưng đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hứa Thâm một mực hấp dẫn cô ấy.

“Anh thích là được rồi.”

“Ừm, cảm ơn em.”

Hứa Thâm cất lọ nước hoa và chiếc cúc áo đi, sau đó rơi vào trầm mặc thêm một chút nữa. Tới cuối cùng, nụ cười trên mặt hắt hắt thu liễm lại, hắt mất tới vài giây mới sắp xếp xong những lời muốn nói trong lòng, rồi bình tĩnh lên tiếng: “Ngả Lâm Na, có thể đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt.”

“Hả?” Ngả Lâm Na ngẩn ra, sắc mặt lập tức chuyển thành trắng bệch. Cô ấy khẩn trương nhìn Hứa Thâm, gấp gáp hỏi: “Anh phải đi chấp hành nhiệm vụ rất nguy hiểm sao?”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tôi biết tâm ý của em, nhưng tôi cảm thấy bản thân không thể làm chậm trễ em được. Em cũng biết, loại người như chúng tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi. Em nên tìm cho mình một người bình thường.”

Ngả Lâm Na ngây người, sắc mặt trở nên không chút huyết sắc, tựa như thân thể có chút run rẩy và suy sụp.

Lời nói gọn gàng dứt khoát như vậy, giống như một mũi tên nhọn đâm vào trong lòng cô.

Cô run rẩy hồi lâu, mới chậm rãi phản ứng lại, rồi miễn cưỡng cười nói: “Hứa ca ca, có phải anh hiểu lầm điều gì rồi không, em... kỳ thật, em thực sự không có ý tứ kia.”

“Không có là tốt rồi.” Hứa Thâm lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Là tôi đã hiểu lầm, xin lỗi em.”

Ngả Lâm Na nhìn thấy biểu hiện của Hứa Thâm, lại có cảm giác trong lòng vừa trúng thêm một lần thương tổn nữa, cô cắn môi nói: “Dù chỉ là bạn bè bình thường, cũng không được sao?”

Hứa Thâm lắc đầu, nói: “Nếu chúng ta còn gặp gỡ nhau, người tổn thương chỉ có em thôi, vì tôi có rất nhiều kẻ thù.”

Ngả Lâm Na khó hiểu, nói: “Hứa ca ca, anh đối xử với người khác rất khiêm tốn nhã nhặn, vì sao lại có kẻ thù? Không phải các anh chỉ đi giết quái vật thôi sao?”

“Có đôi khi không phải cứ đắc tội với người, mới có kẻ thù, chỉ đơn giản là bản thân đứng tại vị trí đó, tự nhiên sẽ có kẻ thù.” Hứa Thâm thờ dãi, nói.

Ngả Lâm Na hỏi: “Có phải là người ta ghen tị với anh không?”

“Cũng không hẳn là ghen tị, có thể người ta cảm thấy tôi đang gây trở ngại cho họ.” Hứa Thâm nói.

Ngả Lâm Na nửa hiểu nửa không. Một lát sau, đột nhiên cô nắm chặt hai tay, tựa như đã lấy hết dũng khí, nói: “Em không sợ, nếu có người làm thương tổn anh, em liền đi tìm Liễu bá bá, nhờ người làm chủ cho anh.”

Hứa Thâm cười khỏ, lắc đầu nói: “Xin lỗi, Ngả Lâm Na. Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, chính em cũng nên chú ý an toàn.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Ngả Lâm Na giật mình, trong phút chốc sắc mặt đã trở nên không chút huyết sắc, tái nhợt đến dọa người. Cô nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm bước vào giữa đám đông, rồi dần dần bị những người xung quanh che khuất...

Ngả Lâm Na hơi cắn môi, lập tức xoay người lại, tới tận lúc này nước mắt mới từ trong hốc mắt tràn ra. Những giọt lệ to như hạt đậu không ngừng thi nhau lăn xuống.

Bả vai cô không khống chế được mà run lên nhè nhẹ, nhưng rất nhanh, cô đã vươn hai tay đan chéo lên nhau, cố gắng giữ bả vai lại, không cho nó run rẩy thêm nữa, chỉ là... bả vai có

thể giữ lại, nhưng nỗi đau trong lòng vốn không cách nào giữ lại được...

Ngã Lâm Na không ngừng thút thít, khiến cho phần sau gáy hơi cong lên, căng thẳng.

“Cậu ta không đồng ý sao?” Bỗng nhiên một giọng nói dịu dàng truyền đến từ bên cạnh.

Thân thể Ngã Lâm Na lập tức run lên, nước mắt vội vàng dừng lại, nhưng khi cô nhìn thấy người đang đứng bên cạnh mình là ba ba, hai hàng nước mắt vừa dừng lại kia chợt phun trào, toàn thân yếu đuối gục vào trong lòng ba ba.

“Không đồng ý cũng tốt. Đúng là các con không phải người cùng một thế giới. Con ở bên cạnh cậu ta... Quá nguy hiểm...” Người cha dịu dàng vuốt ve mái tóc con gái mình, nhẹ giọng an ủi.

Đôi mắt ông ấy nhìn về phía sảnh tụ hội, chợt dừng lại ở nơi lấp lánh nhất.

Chương 555. Chỉ Là Một Viên Lãnh Đạo Nhỏ Của Cục Thuế Kim...

“Xin lỗi không tiếp chuyện được, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Cùng lúc ấy, ở giữa buổi tụ hội, ánh mắt Liễu Tích Xuyên thoáng chớp động.

Ông ấy vừa bắt gặp một bóng dáng mới rời đi từ trong đám người, ánh mắt lại quay sang nhìn một chỗ khác, rồi ý cười xã giao vốn nặn ra để đối phó với nhóm phú hào xung quanh đang lấp lánh trong đôi mắt, lập tức tối sầm đi vài phần.

Ông ấy nhanh chóng thoát khỏi đám phú hào bên cạnh, để Lý Mỹ Na ở lại tiếp khách, còn bản thân tiện tay đặt ly rượu lên chiếc khay của một nhân viên phục vụ vừa đi ngang qua, sau đó sửa sang lại quần áo một chút, và bước về hướng nhà vệ sinh.

Vừa vặn cũng có vài vị phú hào khác đang muốn tới nhà vệ sinh. Bọn họ vừa nhìn thấy Liễu Tích Xuyên, lập tức cười nói:

“Liều cục, chuyện lần trước tôi có nói với anh, đành phải trông cậy cả vào anh rồi, ngày mai tôi sẽ tự mình tới cửa thăm hỏi.”

Liều Tích Xuyên phát phát tay, tựa hồ có chút men say: “Đêm nay là tụ hội, không nói chuyện công việc, không nói chuyện công việc.”

Vị phú hào nọ hiểu ý của ông ấy, chỉ có thể cười ha ha nói: “Được, không nói đến công việc, hẳn là đêm nay Liều cục đã uống không ít rồi, những người kia thật không có chừng mực.”

Liều Tích Xuyên cười cười, còn trực tiếp cởi khóa quần ra, nói: “Đến phóng thích một chút, giải quyết cho xong đã!”

“Ách.” Phú hào đưa mắt nhìn Liều Tích Xuyên, rồi giơ ngón tay cái lên: “Lợi hại nha Liều cục.”

Liều Tích Xuyên cười cười. Sau khi quá trình xả nước chấm dứt, có vẻ như men rượu say trên mặt ông ấy đã tiêu tán đi không ít, ánh mắt bỗng trở nên trong suốt hơn rất nhiều. Liều cục lại cùng đám phú hào quay về buổi tụ hội.

Mà cùng lúc ấy, có một bóng người nhanh nhẹn xuyên qua vách tường từ trong nhà vệ sinh, mau chóng rời khỏi nơi đó, rồi nhẹ nhàng di chuyển giữa trang viên, giống như một chú mèo hoang linh hoạt trong đêm tối.

Dáng người cô thon thả, một mực ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi một chiếc xe.

Theo thời gian trôi qua, buổi tụ hội đã bước vào giai đoạn đấu giá.

Lúc này có không ít người nhà của các phú hào, đều được an bài trở về trước.

Rất nhiều nhân vật nổi tiếng lục tục đi ra, lên xe, mà trong đám người này, có một đôi cha con cũng từ bên trong bước tới.

“Ba ba, ba ba không cùng Liều bá bá tham gia phần tiết theo của tụ hội sao?” Ngã Lâm Na đi được vài bước, chợt nghi hoặc ngừng đầu hỏi.

Giờ phút này, hốc mắt cô ấy vẫn có chút sưng đỏ, nhưng đã không tiếp tục rơi nước mắt nữa rồi.

“Ba ba con không có tiền, có ở lại xem cũng vô dụng, chẳng bằng chúng ta về nghỉ ngơi sớm một chút.” Người cha nọ mỉm cười rồi nói.

Ngả Lâm Na thầm suy đoán, chắc là ba ba đang muốn ở bên cạnh mình, trong lòng càng thêm chua xót, khổ sở. Cô yên lặng gật đầu, rồi theo ba ba lên xe.

Chiếc xe khởi động, chạy về phương hướng nhà cô.

Ba ba lái xe, Ngả Lâm Na ngồi ở hàng ghế sau, nhẹ nhàng tựa đầu vào một bên cửa sổ xe, nhìn ánh đèn neon và khung cảnh đường phố không ngừng lui về phía sau, nước mắt lại chậm rãi tuôn trào.

Mà trên tấm thủy tinh cô đang tựa vào, lại phản chiếu chỗ ngồi bên cạnh cô.

Ở vị trí ấy vừa vặn có một bóng dáng duyên dáng, đang lười biếng ngồi bên cạnh cô, hứng thú đánh giá cô.

Chỉ là, giờ phút này, tâm tư của Ngả Lâm Na vẫn còn đắm chìm trong bi thương, không có nhìn thấy.

Mà ba ba cô, người đang ngồi phía trước, đâu có quan tâm tới con gái, lại chỉ có thể nhìn về phía con gái mình thông qua tấm gương chiếu hậu, tầm nhìn còn bị hàng ghế trước che khuất, cuối cùng không thấy được gì nhiều hơn ngoài một nửa người của cô.

Người cha nọ thầm than một tiếng, nhưng không nói gì thêm. Ông ấy biết loại chuyện này chỉ có thể mặc cho con gái tự mình thoát khỏi bi thương mà thôi, có khuyên nhủ nhiều hơn cũng vô dụng.

Chiếc xe di chuyển trên đường, chậm rãi tới gần trang viên của bọn họ.

Hai ba con xuống xe, lặng lẽ đi về nhà.

Cùng lúc đó, bóng dáng thon thả vẫn ngồi đằng sau xe cũng đứng lên.

Cái đầu của cô ấy vươn lên khỏi nóc xe, rồi lẳng lặng nhìn bóng lưng hai cha con đang được bảo mẫu nghênh đón ở cửa, nhìn tiến vào trang viên, khóe miệng lộ ra ý cười.

Sau đó, cô ấy tiếp tục đi đến, xuyên thẳng qua chiếc xe kia.

Bóng dáng cô gái hơi khựng lại khi trông thấy camera giám sát được lắp đặt ngay hai bên cửa của trang viên, nhưng không lựa chọn rời khỏi Khu giới, chỉ cúi người nhặt vài viên cát đá từ dưới mặt đất lên, nhẹ nhàng bắn chúng đi.

Khi mấy viên cát đá nọ chạm vào đầu ngón tay cô, chúng lập tức bị lực bao trùm, đồng thời ngay sau khi chúng rời khỏi ngón tay, lực cũng bị hút đi, từ hiện thực đến Khu giới, sau đó lại từ Khu giới đến hiện thực.

Chợt “Cạch” một tiếng, cát đá kia đã đập nát cameras.

Cô gái ấy nhoẻn miệng cười, sau đó tiếp tục đi về phía trang viên.

“Đứng lại.” Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Cô gái ấy hơi giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng người đang chậm rãi bước ra từ trong bóng tối bên ngoài trang viên, dáng người đối phương cũng thon thả như cô, nhưng khuôn ngực tròn trịa, khuôn mặt cũng có chút tròn trĩnh đáng yêu.

“Cô là?” Cô gái thon thả phía trước khẽ nhú mày.

“VẬY mà thực sự bắt được một con cá lớn.” Cô gái mặt tròn vừa bước ra từ trong bóng tối có chút bất đắc dĩ, nói: “Chỉ là một lãnh đạo nhỏ bình thường của cục Thuế Kim, đáng giá sao? Đáng giá để một tồn tại hình thái thứ hai phải tự thân hành động?”

Sắc mặt cô gái thon thả trở nên lạnh nhạt, nói: “Cô nói rất đúng, chỉ là một lãnh đạo nhỏ mà thôi, nhưng lại được đích thân hình thái thứ hai bảo vệ. Chuyện này cũng rất thú vị.”

“Nếu như không có cô, sẽ không có tôi, thế nên đây vẫn là vấn đề của cô.” Cô gái mặt tròn vừa tùy ý nói, vừa đánh giá cô gái thon thả trước mắt từ trên xuống dưới một hồi, bỗng nhiên, đôi mắt cô hơi mở to một chút, ngạc nhiên hỏi: “Cô là... Lý Mỹ Nhã?”

Cô gái thon thả thoáng ngơ ngác. Tới tận lúc này, thông qua ánh đèn đường mờ mờ, cô cũng thấy rõ khuôn mặt của cô gái

mặt tròn phía đối diện, cảm giác nhìn cô ấy có chút quen mắt, rất nhanh lại sững sốt: “Cô là Viên Viên?”

Hai người đều nhận ra nhau, lập tức mặt tròn mắt dẹt, chẳng mấy chốc bầu không khí vốn kỳ lạ lúc trước lại biến thành đôi bên nhìn nhau không nói nên lời.

Chương 556. Đắc Tội Hứa Thâm, Chắc Chắc Sẽ Mất Đầu!!!

“Cô vẫn làm ở cục Khư Bí?” Chu Viên Viên nhìn chằm chằm vào Lý Mỹ Nhã rồi nói.

“Nghe nói cô đã đến hội Truy Quang, hiện giờ còn trở thành hình thái thứ hai rồi, hẳn đã là bước lên ngôi vị thống lĩnh của hội Truy Quang...” Lý Mỹ Nhã lạnh nhạt nói: “Chúc mừng, chỉ là không biết từ lúc nào mà hội Truy Quang lại nhận đơn hàng như vậy, để đích thân thống soái tới bảo vệ một người bình thường. Rút cuộc đối phương đã cho các cô bao nhiêu tiền?”

Ánh mắt Chu Viên Viên có chút phức tạp, Lý Mỹ Nhã trước mắt cũng xem như một người quen cũ của cô.

Bọn họ là đội viên cùng đợt ở doanh trại huấn luyện, sau khi tốt nghiệp, lại được chuyển đến cùng một biên đội, hơn nữa cũng đồng thời từ thê đội thứ ba thăng chức đến thê đội thứ hai, cuối cùng còn cùng nhau nhậm chức ở thê đội thứ nhất.

Nhưng không lâu sau đó, Lý Mỹ Nhã đột nhiên dẫn đầu rời khỏi đội trăm khur, nghe nói cô ấy đã xin về hưu.

Sau này, cô muốn liên lạc với đối phương, nhưng không tìm được thông tin, từ đó cũng không còn tin tức gì nữa.

Một đoạn thời gian ngắn sau, cô cũng tích lũy đủ công huân, đã lựa chọn nghỉ hưu, đến hội Truy Quang dưỡng lão.

Không nghĩ tới ... bây giờ hai người lại gặp mặt, nhưng là gặp mặt trong cục diện đối đầu, binh đao tương kiến.

“Cô phải giết bọn họ sao?” Chu Viên Viên dò hỏi.

Lý Mỹ Nhã gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nể tình người quen cũ, bọn họ đã trả cho cô bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa cho cô từng ấy

tiền, tôi không muốn ra tay với cô.”

Chu Viên Viên thở dài: “Vậy cô nhận giao phó từ ai mà đến giết bọn họ? Chẳng lẽ bọn họ đắc tội với cô sao?”

Ánh mắt Lý Mỹ Nhã chớp loé không ngừng, cuối cùng cô ấy khẽ lắc đầu, nói: “Ra giá đi.”

Chu Viên Viên thấy đối phương đã không có ý muốn ôn lại chuyện cũ, cô cũng thầm than trong lòng, năm dài thảng rộng, đã là vật còn mà người mất.

“Xin lỗi, đây không phải vấn đề giá cả, nếu như tôi đã ở đây thì nhất định phải bảo vệ bọn họ, nếu không tôi cũng không thể quay về báo cáo kết quả công tác được.” Chu Viên Viên thở dài: “Tôi cũng không muốn ra tay với cô, hay là... cô lùi một bước?”

Lý Mỹ Nhã hơi nhướn mày: “Báo cáo kết quả công tác? Cô đã là thống lĩnh của hội Truy Quang, còn cần báo cáo kết quả công tác với ai? Hội trưởng sao? Nhưng nhà bọn họ lại quen biết với hội trưởng hội Truy Quang ư? Sao tôi chưa từng nghe nói tới chuyện này...”

Chu Viên Viên khẽ cười khỏ, cũng không giải thích, dù Hứa Thâm không phải hội trưởng, nhưng đối với cô, hẳn cũng không khác gì hội trưởng, thậm chí còn khó chơi hơn cả hội trưởng.

Chống đối hội trưởng, nhiều nhất chỉ bị răn dạy mấy câu.

Nhưng đắc tội Hứa Thâm, chắc chắn sẽ mất đầu.

“Thật có lỗi, tôi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.” Lý Mỹ Nhã thấy Chu Viên Viên không chịu nói rõ, cũng không cố ép hỏi thêm, nếu cô muốn biết, cứ xử lý xong chuyện hôm nay, sau đó quay về đi điều tra tiếp cũng được.

“... Vậy thật có lỗi.” Chu Viên Viên nhìn chằm chằm vào Lý Mỹ Nhã một cái, sau đó từ từ đi về phía đối phương.

Lý Mỹ Nhã hơi nheo mắt lại: “Lại nói, dường như lúc trước, khi chúng ta còn ở trong đội cũng từng luận bàn, nhưng chưa phân thắng bại.”

“Phải...” Ánh mắt Chu Viên Viên cũng bắt đầu trở nên nguy hiểm, khur lực toàn thân xao động.

“Vèo” một tiếng, hai người ra tay cùng một lúc.

...

...

Hứa Thâm rời khỏi buổi tụ hội, là lập tức lái xe về thẳng nhà.

“Muộn như vậy, không biết Hắc Tuyết có đói không?” Hứa Thâm nghĩ đến tình huống trong nhà mình, chỉ sợ với tính cách của cô “muội muội” khủng bố kia, hẳn còn chưa kịp về nhà, tất cả đã bị phá tan tành rồi.

Hứa Thâm vừa nghĩ đến dáng vẻ đói đến phát cuồng của Hắc Tuyết, sắc mặt khế biến, hắn quyết đoán xoay vô lăng, từ con đường với đèn đóm sáng ngời, phồn hoa đô hội này chạy vào một con hẻm nhỏ.

Hai bên con đường phía trước chỉ có bóng tối mờ mịt, không có đèn đường.

Trong tiểu khu cũ nát nào đó, Hứa Thâm đang bóp cổ một thanh niên khư vẫn đang vặn vẹo thân thể, tứ chi con khư này đều bị chặt đứt, cái miệng không ngừng kêu rên.

Sau đó, hắn xoay người xách con khư rời đi, và lái xe quay về.

Không lâu sau, Hứa Thâm đã về đến nhà.

Chiếc xe dừng ở dưới lầu, hắn bước xuống xe, hướng ánh mắt nhìn lên trên lầu, lập tức bắt gặp những sợi tơ màu đen bồng bênh trôi nổi bên ngoài cửa sổ của căn phòng trên tầng đỉnh.

Nhưng những sợi tơ đen này tuyệt đối không phải thứ mà hắn yêu thích.

Hắn cười khò một tiếng, lập tức xách con khư phía sau xe ra, mang vào trong nhà.

“Ăn cơm thôi.” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ nhìn một đồng sợi tơ đen xuyên từ bên trong khung cửa ra ngoài, nhưng vẫn lấy chìa khóa mở cửa ra.

Hắn vừa hướng ánh mắt nhìn vào bên trong, đã chạm phải Hắc Tuyết với vẻ mặt âm trầm, thân thể giống như đã hòa tan nhưng lại trở nên cực kỳ to lớn ở trong phòng.

Mái tóc của cô ấy dính vào khắp vách tường, có một ít xuyên ra ngoài, sắc mặt u ám đến đáng sợ.

Vèo!

Trong nháy mắt, vô số sợi tơ đen ngưng kết lại như một thanh trường mâu sắc bén. Nó lập tức áp sát đến trước mặt Hứa Thâm.

Từ bên trong đôi mắt Hứa Thâm chợt lóe một tia lạnh lẽo.

Vèo!

Ngay tại khoảnh khắc cánh tay hắn khẽ lắc lư, đột nhiên thanh trường mâu trước mắt chợt dừng lại.

Đường cong cơ bắp trên cánh tay Hứa Thâm cũng ngừng lại theo, hắn ngẩng đầu, sắc mặt vô cùng lạnh lùng nhìn Hắc Tuyết: “Xuống đây!”

Hắc Tuyết gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, rồi nhanh chóng thu liễm lại những sợi tóc đen đang giăng đầy khắp nơi. Chúng lập tức ngưng tụ thành một tầng váy lụa mỏng khoác lên trên người cô ấy.

Hắc Tuyết trực tiếp nhảy xuống dưới, dừng lại trước mặt Hứa Thâm.

“Anh đã đi rất lâu.” Hắc Tuyết nói với vẻ mặt vô tội, tựa như có chút ủy khuất.

“Anh biết.” Vẻ mặt Hứa Thâm vẫn lạnh lùng nghiêm túc: “Nhưng về sau không được đùa giỡn với anh như vậy.”

Hắc Tuyết hơi phồng hai má, rõ ràng có chút không tình nguyện.

Hứa Thâm giơ tay gõ vào đầu cô ấy một cái rồi nói: “Nghe rõ chưa?”

Hắc Tuyết thoáng ngơ ngác một lúc, chợt đưa tay lên sờ sờ đầu, cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được rút cuộc không đúng ở chỗ nào... Ngay lúc đang hoang mang, bỗng nhiên trước mắt cô ấy xuất hiện một đồng đồ ăn ngon, là Hứa Thâm vừa ném từ trong tay ra ngoài.

Chương 557. Xem Ra Cậu Ta Đã Đoán Được Rồi!

Hắc Tuyết lại suy nghĩ thêm một chút, rồi tặc lưỡi, ừm... nể mặt đồ ăn ngon, em sẽ không so đo với ca ca nữa.

Suy cho cùng, ca ca cũng sẽ phạm sai lầm, mình cũng phải học được cách tha thứ cho ca ca.

Cô ấy tự an ủi mình như vậy, chợt mở miệng hỏi: “Tất cả đều là của em sao?”

“Ừm, anh ăn rồi.” Hứa Thâm nói.

Hắc Tuyết vui mừng hơn hở, lập tức vui đầu vào thưởng thức món ăn ngon trước mắt.

Cùng lúc ấy, thanh niên khư kia đang trợn to hai mắt, trước đó thanh niên này còn gào thét suốt cả quãng đường, nhưng ngay khi bước vào nơi này, nó lại sợ tới mức cả nửa lời cũng không dám phát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân mình bị tồn tại khủng bố trước mắt mổ bụng.

Khi Hắc Tuyết đang bỏ nhào xuống mặt đất, không ngừng gặm đồ ăn, dụng cụ thông tin của Hứa Thâm chợt vang lên.

Hắn cầm lấy nhìn xem, là Chu Viên Viên gọi tới.

“Alo.”

Chu Viên Viên: “Cậu có tiện nói chuyện không?”

“Cô cứ nói đi.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn Hắc Tuyết đang chuyên tâm ăn cơm dưới đất, chuyện của con người, cô ấy có nghe được cũng sẽ không để ý đến.

Chu Viên Viên: “Đêm nay, khi tôi canh giữ ở phía trước căn nhà kia, bọn họ đã bị tập kích, là một hình thái thứ hai.”

Hứa Thâm hơi híp mắt: “Ồ? Có bảo vệ được mục tiêu không?”

“Bảo vệ được rồi.” Chu Viên Viên nói.

“Người tập kích đâu?”

“Chạy rồi.”

Hứa Thâm hỏi: “Không giết chết?”

“Không, đối phương cũng là hình thái thứ hai, một khi dùng toàn lực chạy trốn, tôi cũng không thể truy sát được. Hơn nữa tôi lo đối phương còn có đồng lõa, cho nên không dám rời đi quá xa.” Chu Viên Viên nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, dù sao Chu Viên Viên cũng giống như hần, vừa thăng chức hình thái thứ hai không lâu, năng lực có hạn.

“Biết thân phận của kẻ tập kích không?” Hứa Thâm hỏi.

“Đối phương che mặt, không nhận ra.” Chu Viên Viên nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

“Là thế lực đối địch sao?” Chu Viên Viên hỏi.

Đối địch... Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Chưa nói rõ được, tóm lại, đêm nay cảm ơn cô, tôi nợ cô một ân tình.”

“Cậu khách khí rồi.”

Kết thúc liên lạc, Hứa Thâm gieo mình xuống ghế, trong miệng khẽ thở dài.

“Ca ca, vì sao anh lại thở dài?” Hắc Tuyết ngẩng đầu lên, mái tóc lập tức lau sạch vết bẩn còn sót lại trên mặt, cô ấy nghi hoặc nói: “Có phải vì em ăn hết đồ rồi không?”

Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, khẽ lắc đầu: “Anh bắt nó để mang về cho em ăn mà, em cứ yên tâm ăn đi.”

“Ừm.”

...

...

Hội đấu giá kết thúc.

Liễu Tích Xuyên rời khỏi vòng vây của đám phú hào.

Vừa lên xe, ông ấy còn chưa kịp ra lệnh khởi động xe, đã có người vội vàng chạy đến, nhẹ nhàng gõ lên cửa kính xe.

Tài xế hạ kính xe xuống. Đối phương là một viên chức nhỏ, không quen biết. Người nọ cung cung kính kính lặng lẽ đưa tới một bức thư.

“Đây là một chút tâm ý của ông chủ tôi, xin Liễu cục hãy nhận lấy.”

Tài xế nhìn vào gương chiếu hậu.

Liễu Tích Xuyên đang ngồi ở ghế sau, thoáng cân nhắc một chút mới gật gật đầu.

Tài xế nhận được câu trả lời, lập tức đón lấy phong thư, sau đó quay cửa kính xe xuống.

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, Lý Mỹ Na ngồi dậy ghế trước nhận lấy bức thư, bên trên không có chữ ký.

Cô lại đưa về phía sau cho Liễu Tích Xuyên.

Liễu Tích Xuyên tiện tay mở ra, nhìn thấy là giấy tờ đất của hương trấn trên hội đấu giá.

Là vị phú hào từng nói nếu bản thân chụp được trấn Tây Lam, sẽ tặng nó cho ông ấy trong cuộc tụ hội lúc trước. Đúng là đối phương đã chụp được trấn Tây Lam, và hiện tại, nó đã nằm trong tay ông ấy.

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên vẫn bình thản như thường, ông ấy cất bức thư đi.

Chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước.

Không lâu sau, dụng cụ thông tin vang lên.

Liễu Tích Xuyên cầm lấy, quan sát dãy số, ánh mắt ông ấy nhìn thoáng qua người ngồi ở ghế phó lái phía trước mình, rồi hơi ngả người ra đằng sau, bắt máy: “Ừm, làm thế nào rồi?”

“Có người âm thầm bảo vệ, nhiệm vụ thất bại.”

“Thất bại?” Liễu Tích Xuyên khẽ giật mình, sắc mặt trầm xuống: “Là cậu ta sao?”

“Không phải, là một vị hình thái thứ hai khác của hội Truy Quang, nhưng trời quá tối, tôi không thấy rõ.”

“Đối phương có biết thân phận của cô không?”

“Hắn là không biết.”

Liễu Tích Xuyên im lặng một lúc rồi cúp máy.

Lý Mỹ Na ngồi ở ghế trước hơi nắm chặt bàn tay, cố gắng giữ cho vẻ mặt của bản thân trở nên bình tĩnh, nói: “Liều cực, là Mỹ Nhã sao? Cô ấy làm việc cầu thả, có cần tôi tự mình đi một chuyến không?”

Liều Tích Xuyên nhìn cô ấy một cái, rồi khẽ nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Xem ra cậu ta đã đoán được rồi.”

Lý Mỹ Na lấp bắp kinh hãi nói: “Cậu ta... Biết thân phận của anh rồi sao?”

Liều Tích Xuyên nói: “Có thể phái người nhìn chăm chăm vào mục tiêu trước khi chúng ta ra tay, chứng tỏ rằng, cậu ta chẳng những ý thức được thân phận, còn đoán ra được mục đích của tôi nữa... Chỉ là không biết, cậu ta biết những chuyện này từ lúc nào, và làm sao mà biết được? Chẳng lẽ... Có người mật báo?”

Lý Mỹ Na ngẩn ra, sắc mặt đột nhiên chuyển thành tái nhợt, vội vàng nói: “Liều cực, tuyệt đối không phải do tôi và Mỹ Nhã.”

Trên thực tế, có rất ít người biết thân phận của Liều cực, trong khi cô ấy và em gái lại là một trong những người nắm rõ tình hình nhất.

Liều Tích Xuyên liếc mắt nhìn cô ấy một cái, ngay sau đó, đôi mắt lại từ từ di chuyển ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt không lộ chút cảm xúc nào, khiến cho người ta không thể nắm bắt được: “Không cần phải khẩn trương như vậy, tôi cũng không nói là hai người làm, so với tình huống có người mật báo, tôi càng nghiêng về giả thuyết, do tự cậu ta suy đoán ra hơn...”

Trên mặt ông ấy khẽ nở nụ cười, lại nói: “Tốc độ trưởng thành của nhóc con này, đã vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta, không hổ là người được tôi nhìn trúng, nhưng thật đáng tiếc, hy vọng cậu ta có thể thật sự giác ngộ.”

Lý Mỹ Na quan sát vẻ mặt của đối phương thông qua gương chiếu hậu, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi cẩn thận nói: “Vậy anh dự định làm gì tiếp theo? Thời gian bên kia cho đã không còn nhiều nữa.”

Câu hỏi vang lên trong xe rồi nhanh chóng tiêu tán không một tiếng động.

Liễu Tích Xuyên không trả lời, cũng không có nghĩa vụ phải trả lời.

Chuyện này làm Lý Mỹ Na chỉ có thể phần nộ mà ngậm miệng lại.

Chương 558. Tôi Sẽ Dẫn Cậu Đi Gặp Một Tiểu Nhân Vật!

Trong vòng hai ngày Hứa Thâm ở nhà nghỉ ngơi, hẳn đều dành thời gian chăm sóc Hắc Tuyết, đồng thời vẫn tiếp tục rèn luyện.

Ngoài quá trình luyện kiếm, hẳn cũng để ca ca của Mặc Hải Minh tiến vào, đi lang thang trong sương mù.

Dù bọn họ đã thăm dò xong khu vực sương mù gần nhà, nhưng để bản thân ở trong sương mù cũng là một loại rèn luyện.

Đô đô.

Dụng cụ truyền tin vang lên.

Hứa Thâm cầm lấy, vừa nhìn thấy cái tên trên màn hình, trong lòng đã thâm than một tiếng.

Chuyện nên tới, cuối cùng vẫn phải tới.

Hai ngày... Quả nhiên đối phương rất kiên nhẫn.

“Ca ca, anh lại muốn ra ngoài sao?” Hắc Tuyết rất thông minh, mỗi lần cô nhìn thấy Hứa Thâm cầm dụng cụ truyền tin, liền biết hẳn muốn ra ngoài.

Hứa Thâm gật gật đầu, đi tới sờ sờ lên tóc cô ấy, dịu giọng nói: “Nghe lời, em cứ ngoan ngoãn ở nhà một lúc nhé.”

“Em có thể đi theo anh không?” Hắc Tuyết ủy khuất nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nói: “Nếu lại gặp phải cô gái nguy hiểm lúc trước, em có chắc sẽ không để cô ta phát hiện ra không?”

Hắc Tuyết có chút chần chờ, rồi cẩn thận nói: “Nếu như ca ca để em tiến vào trong thân thể anh, hẳn là cô ta sẽ không chú ý

tới.”

“Trốn trong cơ thể anh?” Hứa Thâm nhìn về phía cô ấy: “Hiện tại em đã nguyện ý để ca ca ăn rồi sao?”

Hắc Tuyết lắc đầu: “Không phải để cho ca ca ăn luôn, mà là em sẽ dùng một bộ phận trong thân thể mình, chui vào trong thân thể ca ca. Như vậy, dù ca ca ở đâu em cũng có thể cảm giác được, giống như trước kia vậy.”

Nói xong, cô ấy nhanh chóng dính lên vai Hứa Thâm một sợi tơ mảnh màu đen.

Hứa Thâm lập tức hiểu ra.

Giống hết thủ đoạn truy tung lần trước, chỉ khác ở chỗ, lần này “Thêm lượng”.

Thị trấn Tây Lam nằm ở vùng ngoại ô khu Hắc Quang, và chỉ có hai con đường để đi thẳng từ khu thành thị tới đây, ven đường cỏ dại mọc um tùm, điều kiện đường xá có chút cũ nát, lâu ngày không người sửa chữa.

Hứa Thâm lái xe đến trước trấn nhỏ, nhìn trong trấn nhỏ có vụ dân đang dất bò, theo Đạo Mạnh tác gian nan đi lại.

Hứa Thâm nhìn thấy hai vết lốp xe rõ ràng trên mặt đất. Căn cứ theo dấu vết để lại, có vẻ như từng có một chiếc xe đi ngang qua nơi này.

Hắn lập tức nghiêng lên dấu vết bánh xe để lại ấy, rồi chạy vào trong trấn nhỏ.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy một chiếc xe dừng ở trước cửa một quán rượu trong trấn nhỏ hỗn loạn này.

Hắn tắt máy xuống xe, vén rèm đi vào trong quán rượu, rồi nhanh chóng bắt gặp một bóng dáng đang ngồi trên quầy bar, còn có ông chủ đang pha rượu phía sau quầy bar.

Gọi là ông chủ mà không phải là nhân viên phục vụ, là bởi vì người kia đeo một chiếc đồng hồ màu vàng, bụng phệ, trong lúc pha rượu còn ngậm một điếu thuốc lá, ăn mặc có không chuẩn mực ngược lại còn làm việc tùy ý như vậy, không thể nào là nhân viên phục vụ được.

Nhưng khá đáng tiếc là, trên cổ tay đối phương lại có một vết dấu chữ thập màu đen.

Đôi mắt Hứa Thâm híp lại, hấn lập tức đi tới phía trước quầy bar, ngồi bên cạnh bóng người trung niên vừa trông thấy.

“Bạn muốn uống gì?” Giọng nói nhã nhặn truyền đến, Liễu cục hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, trên mặt mang theo nụ cười như nhìn người bạn cũ.

“Nước trắng.” Hứa Thâm nói với ông chủ phía sau quầy bar.

“Có muốn nếm thử Huyết Tinh Hải Đảm (cầu gai tanh máu) đặc trưng ở nơi này của chúng tôi không?” Ông chủ cười nói, lộ ra vẻ hào phóng.

“Nước trắng.”

“Được rồi.”

Một ly nước trắng đưa tới trước mặt Hứa Thâm, hấn không uống ngay, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên ly nước, tựa như đang thưởng thức, rồi tùy ý hỏi: “Liệu cục, chỗ này có khu sao?”

“Không có khu.” Liễu cục mỉm cười nói: “Chỉ có người thôi.”

“Vậy tại sao ngài lại tới đây?” Hứa Thâm nhìn ly nước thủy tinh bị hấn gõ nhẹ vào đã xuất hiện tầng tầng gợn sóng nhỏ, thấp giọng hỏi.

“Muốn đến gặp một người.” Liễu cục uống xong ly cocktail trong tay, liền đưa chiếc ly cho ông chủ, nhẹ giọng khen một câu: “Hương vị thật không tệ.”

“Cảm ơn.” Ông chủ mỉm cười, sau đó nhanh nhẹn, cầm lấy chiếc ly bên cạnh mang đi rửa.

“Đi thôi.” Liễu cục đưa mắt nhìn ly nước của Hứa Thâm. Ông ấy biết hấn sẽ không uống, cho nên cũng dứt khoát đứng dậy rời đi.

Nhưng Hứa Thâm lại cầm lấy ly nước, uống một ngụm, sau đó cũng đưa ly nước nọ cho ông chủ, rồi mới đứng dậy, nói:

“Hương vị không tồi, rất ngọt ngào.”

“Ha ha, nước trắng có thể sinh ra hương vị gì chứ?” Ông chủ nở nụ cười.

“Vậy phải xem cách ông thưởng thức ly nước.” Nói dứt lời, Hứa Thâm liền xoay người đi tới.

Liễu Tích Xuyên có chút thâm ý liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi khoát tay áo với ông chủ, cũng đi ra khỏi quán rượu.

“Chúng ta đi đâu đây?” Hứa Thâm đứng ở cửa, tùy ý nhìn hai bên, hỏi: “Nơi này có đại nhân vật sao?”

“Chỉ có tiểu nhân vật thôi.” Liễu Tích Xuyên đi ra, dường như nụ cười trên gương mặt có thêm vài phần an ủi: “Theo tôi tiến vào trong Khư giới, tôi dẫn cậu đi gặp một tiểu nhân vật.”

“Ồ?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi lại.

Có đôi khi thời gian sẽ tự cho bạn đáp án, mà không cần phải đặt quá nhiều câu hỏi.

Hai người bước vào trong Khư giới, Liễu Tích Xuyên lập tức đi thẳng về phía trước, xuyên qua một dãy thùng nước và đóng rác bẩn thỉu bên ngoài quán rượu, nhưng cả người không nhiễm một chút bụi trần.

Khi đặt mình vào trong Khư giới, hết thảy hiện thực đều thành hư ảo.

Hứa Thâm cũng theo sát phía sau.

Hai người xuyên qua dãy kiến trúc bên trong thị trấn, rồi đi bộ dọc theo con đường thẳng tắp hướng về phía trước.

“Trần nhỏ này thực hoang vắng.” Suốt cả đoạn đường, hết thảy những gì Hứa Thâm nhìn thấy chỉ là một vài vụ dân ít ỏi.

Hai người bọn họ đã đi xuyên qua không ít kiến trúc, nhưng bên trong đều trống không. Hơn nữa, ở trên vách tường và sàn nhà của một số kiến trúc bên đường, đều dính vết máu, nhưng không có bất cứ dấu hiệu được lau chùi nào cả.

Thật rõ ràng, đã rất lâu rồi ở nơi này vốn không có người sinh sống.

“Cách đây không lâu, nơi này vừa trải qua sự kiện khư thú, sau đó, nó dần dần trở nên hoang phế.” Liễu Tích Xuyên nói: “Chỉ còn lại một số ít người sống sót vẫn còn nán lại nơi đây.”

Hứa Thâm gật gật đầu, thông tin này cũng trùng khớp với những gì hắn cảm nhận được.

Với loại tình cảnh trước mắt, đúng là nơi này từng bị khur thú gây hại nặng nề.

Chương 559. Cuộc Đời Của A Môi!

Không lâu sau đó, hai người họ đến phía trước một ngôi phòng nhỏ.

Phòng nhỏ này tương đối cũ nát, bên trong có một đôi cha con đang đứng ở cửa.

Cô con gái rất nhỏ, dáng vẻ tầm bốn hoặc năm tuổi, nhưng nhìn qua rất hiểu chuyện.

Người ba cao trọc đầu, gã đang cúi xuống vỗ tro bụi trên chân cho cô bé, sau đó dắt cô bé đi về phía trước.

“Gã tên là A Môi.” Liễu Tích Xuyên nhìn đôi cha con đi ngang qua trước mắt, xuyên qua thân thể bọn họ, rồi nhẹ giọng nói: “Đi theo tôi, chúng ta quan sát bọn họ một lúc nhé.”

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi, chỉ gật gật đầu.

Hai người giống như u hồn phiêu đảng, đi theo phía sau hai cha con này.

.....

.....

A Môi, năm nay 28 tuổi.

Gã không có họ, cha mẹ mất sớm, trong trí nhớ của gã không có bóng dáng của cha mẹ, cũng bởi vậy, gã không giống như những vụ dân bình thường khác, được cha mẹ đưa đến trường học huấn luyện, dạy gã phân biệt chữ nổi, dạy gã quy củ của Đạo Mạnh tác.

Từ bé, gã đã ở trong trấn nhỏ này, ăn cơm trăm nhà mà lớn lên, nếu ngẫu nhiên gặp được vụ dân thiện lương, bọn họ sẽ cho gã một chút cơm thừa, nhưng có đôi khi thu hoạch không tốt, gã chỉ có thể tự mình bới thùng rác kiếm ăn.

Gã không có một sợi Đạo Mạnh tác nào cho riêng mình, bởi vậy tuy gã cũng là vụ dân, nhưng chỉ có thể lưu lạc tứ xứ.

Điều này cũng khiến gã thường xuyên tiến vào địa bàn không thuộc về mình, đôi khi còn mò mẫm tới nơi ở của người giàu có, rồi bị người ta đánh đập đuổi ra ngoài, có khi còn rơi xuống nương nước, làm cả người ướt đầm.

Bị đánh đập, lại chịu đựng đủ thứ cay đắng... nhưng cuộc sống của A Môi vẫn rất tệ.

Ngôi nhà cha mẹ để lại cho gã đã bị thu hồi, bởi vậy từ khi còn nhỏ, gã chỉ có thể sống ở trong rừng, hoặc ở ngoài hiên nhà người khác.

Về sau, gã dùng lá cây rách và cành khô, còn có một cái thùng nước rách nát nhặt được, xây dựng nên cho chính mình một cái ổ nhỏ.

Thỉnh thoảng khi trời mưa, ổ nhỏ sẽ bị ngập nước, gã chỉ có thể chạy đến chỗ nhà giàu khác, chui vào chuồng chó nhà bọn họ, chen chúc cho qua một đêm.

Lúc đầu, con chó bên trong sẽ sủa rất to, chủ nhà lập tức tới quát roi đuổi gã rời đi.

Sau đó, gã bắt đầu nghĩ cách lấy lòng con chó.

Gã mang một túi thức ăn mình nhặt được, tới chia sẻ với con chó kia, muốn dùng thức ăn để kết bạn với nó.

Nhưng con chó vẫn vô cùng hung dữ, không chịu ăn thứ mà gã cho.

Cho đến một ngày nọ, gã vừa ra ngoài liền bị một thứ gì đó dính nhằng nhằng lên người, đột nhiên bên tai nghe thấy âm thanh nhai nuốt, rồi... đột nhiên con chó kia lại không sủa nữa.

A Môi rất hạnh phúc, gã tìm được thứ để lấy lòng con chó ấy rồi.

Đêm đó, gã ôm con chó rồi thật thoải mái dễ chịu mà chìm vào giấc ngủ.

Vì thế mỗi khi trời mưa đến, gã đều sẽ đi tìm một thứ gì đó tương tự như đồ gã đã gặp được ngày hôm ấy, tới chuồng chó ở nhờ một đêm.

Nhưng điều làm cho gã cảm thấy kỳ quái chính là, mỗi khi nhìn thấy hắt, tiếng kêu của người bạn chó kia đều xảy ra biến hóa.

Không bao lâu sau, trong một lần trời mưa, gã lại mang theo thứ kia đến gần chuồng chó, không ngờ lần này, gã đã bị người chủ nhà đang canh giữ trước chuồng chó bắt được. Đôi phương hung hăng đánh cho gã một trận.

Lần ấy, hai tay gã bị gãy, chân cũng bị gãy một chiếc.

Chủ nhà vừa đánh vừa mắng gã: “Mày dám hại chó nhà tao này, dám hại chó nhà tao này!”

Khoảnh khắc đó, A Môi liền hiểu được, vì sao mỗi lần hắt đến, tiếng sủa của con chó kia lại xảy ra biến hóa như vậy rồi.

Đồng thời, A Môi cũng hiểu được, sự sống của người bạn chó ấy còn đáng giá hơn bản thân mình.

Sau trận đòn kinh khủng kia, A Môi bị người nọ ném ra ngoài. Gã lê lết trên đường cái giống như một con chó chết. Đau nhức khôn tả, gã chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể liếm liếm miệng vết thương cho đỡ khó chịu, rồi chậm chậm lết trở về cái ổ nhỏ của mình, nhưng không hiểu vì sao, có lẽ đầu óc quá choáng váng khiến gã đi tới một tòa trang viên khác.

Và ngay tại thời khắc này, số phận của gã đã thay đổi.

Gã được chủ nhân của trang viên nọ cho phép ở lại, được người ta bố trí cho sống ở một nơi thoải mái hơn nhiều so với cái chuồng chó lúc trước.

Vết thương của gã được điều trị, còn bản thân gã được bồi dưỡng. Tới khi vết thương đã lành, chủ trang viên ấy còn giúp gã mở mắt...

Đó chính là lần đầu tiên, gã được thấy rõ thế giới này.

Tên gọi lúc trước của gã là “A Không”.

Nhưng chủ trang viên nói chữ “Không” này quá đáng thương, gã vốn không có họ, nếu ngay cả cái tên cũng không có, thì cuộc sống này quá không có ý nghĩa rồi.

Vì vậy, chủ trang viên đã đặt tên cho gã là A Môi.

Chủ trang viên nói “Môi” (than đá) là một loại vật chất rất tốt, có thể đốt cháy, phát sáng và tỏa nhiệt, giúp chiếu sáng cho mọi người.

Vì vậy, để báo ơn, A Môi vẫn luôn cố gắng báo đáp cho chủ trang viên.

Giống với cái tên của mình, gã liên tục tỏa sáng, không ngừng chăm chỉ làm việc cho chủ nhân của trang viên ấy.

Mười mấy năm qua đi, vị chủ trang viên nhân hậu đã già, con cái của ông bắt đầu thay thế cha mình, đi lên quản lý.

Cũng bắt đầu từ thời điểm này, có rất nhiều chuyện cũng dần dần xảy ra biến hóa.

Những người trẻ tuổi luôn cấp tiến, dám nghĩ dám làm, bởi vậy trên người A Môi cũng từ từ xuất hiện nhiều nhiều vết thương hơn.

Gã bắt đầu hồi tưởng lại cái đêm đầu tiên khi mình sống trong chuồng chó kia, rồi an tâm mà đi vào giấc ngủ.

Bên ngoài trời mưa tí tách, nhưng gã lại ngủ thực yên lành.

Còn bây giờ, rõ ràng nơi ở rộng rãi hơn, nhưng A Môi lại dần dần khó có thể đi vào giấc ngủ.

Thỉnh thoảng khi gã nằm trên giường, phải trằn trọc hồi lâu, mới có thể ngủ được, nhưng rất nhiều khi lại đang ngủ mà đột nhiên giật mình bừng tỉnh.

Vô số đêm mưa sau đó, bỗng nhiên vào buổi tối của một ngày nọ, chủ nhân trang viên chợt phát bệnh hiểm nghèo, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ông ấy không kịp chờ được cấp cứu, đã từ giã cõi đời.

Vị chủ nhân ấy có sáu đứa con trai và bảy đứa con gái.

Trước khi người cha qua đời một năm, đứa con cả đã rời khỏi trang viên, đến khu thành thị phát triển, từ đó không còn trở về nữa.

Đứa con thứ hai ở lại trang viên, nhưng nhiễm phải quái bệnh gì đó, ốm đau quanh năm, luôn nằm trên giường, chỉ có thể dựa vào uống thuốc để duy trì sinh mệnh.

Vì thế mọi việc trong trang viên, chỉ có thể rơi xuống trên đầu người con thứ ba.

Còn đứa thứ tư, thứ năm tuổi còn nhỏ, vẫn đang đi học trong khu thành thị.

Chương 560. Cuộc Đời Của A Môi! (2)

Trong lễ tang của chủ nhân, A Môi nhìn thấy lão Hoàng cầu (con chó già màu vàng) được chủ nhân nuôi dưỡng nhiều năm bị người ta dắt đi, còn chỗ ở chó cũ kia bị nhường cho một con chó mới khoẻ mạnh cường tráng, là con đầu khuyển (bulldog) mà tam thiếu gia yêu thích.

Bỗng nhiên A Môi lại cảm thấy, bản thân mình cũng nên nghỉ ngơi.

Gã muốn trở lại đêm mưa kia, tiếp tục ngủ một giấc an ổn như thế.

Vì vậy, gã xin tam thiếu gia cho mình từ chức, nhưng tam thiếu gia lại ra sức giữ gã ở lại, còn lấy di thư của lão chủ nhân ra.

Hóa ra trước đó, lão chủ nhân đã viết sẵn một bức di thư, mong muốn gã ở lại chăm sóc tam thiếu gia.

Không còn cách nào khác, A Môi chỉ có thể đồng ý, tiếp tục làm thêm vài năm nữa.

Mấy năm này, A Môi cũng ít việc, gã bắt đầu hỗ trợ tam thiếu gia bồi dưỡng người mới.

Vì tiếp xúc với những người mới này, gã mới quen biết một cô gái, khuôn mặt nhỏ nhắn cô ấy nhỏ nhắn như một chú mèo hoa. Lúc cô bé này mới về đây, gương mặt vô cùng lấm lem bẩn thỉu, nhưng ánh mắt lại rất sáng.

Gã là người huấn luyện cho cô gái ấy, cô gái ấy cũng luôn bám dính lấy gã, dần dần, hai người kết giao, tam thiếu gia còn tự mình tổ chức hôn lễ cho bọn họ.

Hai người kết làm vợ chồng.

A Môi lại cảm nhận được hạnh phúc an ổn giống như lần đầu tiên gã được ngủ trong ổ chó trước kia.

Vài năm sau, cô gái ấy mang thai.

A Môi biết rằng, bản thân thực sự nên nghỉ ngơi thật rồi.

Gã lại xin từ chức, mà lần này, tam thiếu gia không còn từ chối nữa, nhưng đối phương muốn gã hỗ trợ mình thực hiện một nhiệm vụ cuối cùng, sau đó sẽ cho gã về hưu.

...

...

“Chẳng lẽ nhiệm vụ thất bại rồi?”

Bên trong Khư giới, Hứa Thâm và Liễu Tích Xuyên sóng vai bước cùng nhau, hai người đi theo A Môi đằng trước.

Liễu Tích Xuyên đang giảng giải cho Hứa Thâm nghe về chuyện xưa của A Môi, vừa nghe hắn đặt câu hỏi, ông ấy khẽ lắc đầu, nói: “Không, nhiệm vụ đã thành công.”

Đến đây, ông ấy chợt tạm dừng một lát, mới bình tĩnh kể: “Có điều, nhiệm vụ có chút miễn cưỡng, hắn đã để lại manh mối nhược điểm, bị người ta bắt được, rồi bị xử phạt bỏ tù 10 năm. Sau này, khi hắn ở trong ngục có biểu hiện tốt, nên được ra tù trước thời hạn ba năm.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

“Nhưng khi A Môi ra ngoài, cảnh còn người mất, hết thầy đều đã thay đổi.” Liễu Tích Xuyên than nhẹ, nói: “Trong một lần chấp hành nhiệm vụ, vợ hắn đã chết, còn trang viên kia, dưới sự quản lý của tam thiếu gia, hành động quá mức cấp tiến, đã đắc tội vài người không nên đắc tội, cuối cùng bị xóa sổ, đã hoàn toàn biến mất khỏi trần nhố kia xưa.”

Hứa Thâm có chút giật mình.

“Vì một vài nguyên nhân, con gái của hắn được đưa đến viện phúc lợi trong tiểu trấn. Lúc A Môi còn nhỏ, trong tiểu trấn không có nhiều viện phúc lợi, nhưng hiện giờ, cuộc sống càng ngày càng tốt, các loại công trình cơ sở trong tiểu trấn cũng càng ngày càng được hoàn thiện, dần dần theo kịp khu thành thị, bởi vậy con gái của hắn cũng không phải chịu khổ quá nhiều.”

Liều Tích Xuyên mỉm cười nói: “Sau khi A Môi ra tù, hấn đi đón con gái của mình về, hiện tại bọn họ đang sống ở nơi này.”

Nói tới đây, ông ấy dừng chân, quay đầu lại, đưa mắt nhìn căn phòng nhỏ mà lúc trước hai cha con nhà nọ vừa đi ra.

“Đó chính là cái ổ chó mà lần đầu tiên hấn cảm nhận được một chút an yên khi chen chúc cùng con chó kia, gia đình nhà nọ đã chuyển đi từ lâu rồi, mảnh đất ấy vừa được hấn mua lại, bây giờ nó đã trở thành phòng ở của hấn.”

“Nghe nói hấn ngủ ở trong đó, rất an tâm.”

Hứa Thâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, bề ngoài căn nhà gỗ nhỏ nọ rất cũ nát, nhưng trên ván cửa lại cài mấy bông hoa đại màu trắng, điểm thêm vài phần sức sống cho nơi này, còn mang tới một chút cảm giác ấm áp.

Hai người tiếp tục đuổi theo cha con A Môi.

Khi đi qua một đường rẽ ở đầu phố, A Môi đưa con gái đến ngôi trường dành cho người bình thường ở trong trấn nhỏ.

Đây là ngôi trường duy nhất dành cho người bình thường trong cả trấn nhỏ này.

Những người học ở đây đều là người bình thường đã được mở mắt, không phải vụ dân.

Hai cha con bọn họ đứng ở cổng, nói lời tạm biệt nhau, Hứa Thâm nhìn thấy những người khác lái xe đưa con đến trường, đều dừng lại chỉ trở vào hai người bọn họ, rồi nhỏ giọng xì xào bàn tán một vài điều gì đó.

“Sau khi A Môi ra tù, hấn đã lấy ra khoản tiền tích góp được lúc trước, đi tìm lại con gái mình, mở mắt cho con bé, số tiền còn lại, hấn đều cất đi để dành cho con mình đi học.” Liều Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, khó trách căn nhà gỗ nhỏ mà hai người bọn họ nhìn thấy trước đó lại cũ nát như thế, hóa ra hết thảy tiền trong tay đối phương đều được dùng cho việc khác rồi.

Lúc này, có vẻ như bảo vệ của trường đã nhận ra cha con A Môi, người nọ đi tới, giữ chặt lấy đứa trẻ, rồi kéo nó đi tới trước mặt A Môi.

“Môi tiên sinh, mời anh đi theo tôi một chuyến, lãnh đạo của chúng tôi muốn gặp anh.”

A Môi nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Gã nhìn nhìn thời gian, nói: “Có chuyện gì cũng nên nhanh một chút nếu không sẽ muộn học mất. Có lẽ anh nên để đứa trẻ đi học trước thì hơn.”

“Lãnh đạo nói muốn gặp cha con hai người.” Bảo vệ nhắc lại, ánh mắt người này rất lạnh nhạt.

Sắc mặt A Môi khê biến, hai cha con gã lập tức đi theo bảo vệ, bàn tay to của gã nắm chặt bàn tay nhỏ của con gái. Rất nhanh, bọn họ đã đi tới văn phòng của lãnh đạo trường học.

“Môi tiên sinh.” Lãnh đạo trường học là một gã trung niên bụng phệ, do ngồi lâu trên ghế, khiến cho những ngón thịt trên bụng dồn lại cùng một chỗ, nhìn qua toàn mỡ là mỡ.

Gã nhìn nhìn cha con A Môi, sau đó lấy ra một phần văn kiện từ bên trong ngăn kéo, ngón tay chỉ chỉ lên trên, lạnh lùng nói: “Môi tiên sinh, sau khi thông qua ý kiến từ thầy cô và những phụ huynh khác, chúng tôi quyết định con gái của anh không thích hợp để học ở trường chúng tôi. Đây là văn kiện buộc thôi học, hy vọng anh có thể ký tên.”

A Môi ngơ ngẩn, cô con gái sáu bảy tuổi đang đứng bên cạnh gã cũng lộ rõ vẻ mặt khản trương, dường như cô bé nghe hiểu hết những chuyện này.

Chương 561. Có Tội Hay Không?

“Chủ nhiệm, ngài... có phải ngài đã hiểu lầm chuyện gì rồi hay không? Khi ở trường học, con gái tôi vẫn luôn ngoan ngoãn, chưa bao giờ gây chuyện.” A Môi vội vàng nói.

Nói xong, gã lại vội vàng cúi đầu nhìn về phía con gái của mình: “Tiểu Cầu, có phải con đánh nhau với người ta ở trường học hay không? Có mắng chửi người hay không?”

Không biết tại sao ngay khi bé gái nhìn thấy ánh mắt cấp bách, vội vàng của cha mình, dường như nó bị tủi thân, lập tức khóc rờn nói: “Con không có, con không có mắng chửi người, con

không có đánh người, là bọn họ đánh con, mắng con, còn mắng cha, con đều không có cãi lại, ô ô...”

Nói sau, đứa bé ấy vừa meo máo vừa cố gắng lau nước mắt.

Về mặt A Môi cứng lại, sắc mặt có chút khó coi, nhưng gã vẫn cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhiệm, nói: “Con gái của tôi rất ngoan, nó tuyệt đối sẽ không đánh nhau với người ta, là người khác bắt nạt nó, chủ nhiệm, ngài phải làm chủ cho chúng tôi!”

Ánh mắt gã trung niên nọ cực kỳ lạnh nhạt: “Đúng là con gái của anh không đánh nhau với người ta, nhưng theo mong muốn của những phụ huynh khác, bọn họ không hy vọng con cái của mình học tập cùng với con gái của một tội phạm giết người. Đúng là những gì con gái anh nói đều là sự thật, bởi vì vấn đề hoàn toàn nằm trên người con gái anh, nếu con gái anh không ở đây, những đứa trẻ khác sẽ không cùng nhau nhục mạ nó, sẽ không đánh nó, ngược lại bởi vì con gái anh ở đây, mới kích phát khuynh hướng bạo lực của những đứa trẻ khác.”

“Cho nên, hy vọng anh có thể ký tên vào tờ giấy này. Con gái của anh không thích hợp để học ở trường chúng tôi, xin hãy lựa chọn trường học khác.”

A Môi trừng lớn con mắt, hai tay nắm chặt, nói: “Rõ ràng là bọn họ có lỗi, vì sao lại đuổi học con gái tôi?”

“Tôi đã nói nguyên nhân rồi, mời anh mau ký tên đi, đừng làm mất thì giờ của nhau.” Gã trung niên nọ đã có chút không kiên nhẫn. Gã vừa dứt lời lại nhìn nhìn đồng hồ, rồi nhắc nhở thêm một lần nữa: “Lát nữa tôi còn phải lên lớp, mời anh nhanh chóng phối hợp.”

A Môi tức giận vô cùng, hơi thở ồ ồ, gã cắn răng nói: “Tôi không giết người, tôi đã thừa nhận luật pháp thẩm phán, tôi đã triệt để thay đổi, ngay cả chánh án cũng cho tôi cơ hội, vì sao các người không thể? Con của tôi vốn không làm sai chuyện gì!”

“Lỗi của con gái anh chính là có một người cha như anh. Môi tiên sinh, xin anh mau ký tên đi có được không? Tôi không muốn nghe được người khác nghị luận ai ai ai là con của tội phạm giết người trong trường học, chắc anh cũng không muốn

con mình bị người chỉ trở chứ?” Gã trung niên bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Trên trán A Môi nổi đầy gân xanh, gã gắt gao nhìn chằm chằm và người trung niên trước mắt, nhưng một giọng nói non nớt lại truyền vào trong tai: “Cha, con không đi học nữa. Con không học, chúng ta về nhà được không?”

Gã trung niên không sợ ánh mắt của A Môi, chỉ lạnh lùng thốt lên: “Thế nào, anh còn muốn động thủ à? Còn muốn vào ngục giam nữa à? Hiện tại luật pháp càng thêm hoàn thiện rồi, người ta sẽ chuyên môn chế tài kẻ như anh. Nếu anh còn phải vào ngục giam thêm một lần nữa, thì cả đời này con gái của anh cũng không có tư cách bước vào trường học đâu!”

A Môi vừa nghe đã tỉnh táo trở lại, sắc mặt càng thêm khó coi, gã nhìn chằm chằm vào người trung niên kia một hồi, sao đó ôm lấy con gái xoay người lại, đóng sập cửa ra ngoài.

“Nhẹ chút, nếu cửa bị hỏng rồi, anh không bồi thường nổi đâu!” Sau cánh cửa phòng đóng chặt truyền đến âm thanh phần nộ của gã trung niên kia.

A Môi ôm con gái rời khỏi trường học.

“Cha, con không đọc sách, con không thích đọc sách, con ghét đọc sách...” Cô bé khóc trong lòng A Môi.

Đôi mắt A Môi rung rung, hốc mắt hơi phồng hòng, gã dịu giọng nói với con gái: “Tiểu Cầu ngoan, Tiểu Cầu nghe lời, cha sẽ tìm một trường học khác tốt hơn cho con, sẽ không có bạn học bắt nạt con nữa, con phải chăm chỉ đọc sách cho tốt, biết chưa?”

Cô bé ngẩng đầu nhìn A Môi: “Cha, vì sao chúng ta nhất định phải đọc sách?”

A Môi cố gắng che giấu nỗi thống khổ trên gương mặt, cố nặn ra nụ cười nói: “Bởi vì chỉ có đọc sách, chúng ta mới có thể ngồi ở vị trí cao hơn bọn họ, cũng có thể giúp đỡ được nhiều người giống chúng ta hơn.”

Cô bé khóc nói: “Con không muốn giúp đỡ bọn họ, con chỉ muốn ở cùng cha thôi.”

A Môi lau đi nước mắt trên gương mặt con gái mình, gãi cổ gượng cười nói: “Tiểu Cầu như vậy là không ngoan nha. Con còn nhớ thầy cô với trong sách đã dạy con như thế nào không? Đó là giúp người làm niềm vui, chúng ta cần phải học để giúp đỡ người khác, nếu mỗi người đều nguyện ý giúp đỡ người khác, sẽ không có ai bị bắt nạt nữa.”

...

...

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy A Môi ôm con gái về nhà, lập tức dừng chân lại.

Ông ấy một mực hướng ánh mắt nhìn theo bóng dáng hai cha con nhà bọn họ đi xa dần, trong miệng khẽ thở dài, nói: “Xem ra về sau bọn họ còn phải ăn không ít khổ sở.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhưng không nói gì.

“Cậu cảm thấy A Môi có tội sao?” Đột nhiên Liễu Tích Xuyên hỏi.

Ánh mắt Hứa Thâm hơi thay đổi, hắn không trả lời, thay vào đó là hỏi lại: “Vì sao ngài lại nói như vậy?”

“Nếu có tội, thì là tội gì? Còn nếu không có tội, vì sao cuộc sống của A Môi lại không mấy tốt đẹp như vậy?” Liễu Tích Xuyên nhẹ giọng nói: “Tuy mấy năm nay, luật pháp đang càng ngày càng hoàn thiện, nhưng chế độ hoàn thiện, lại đào thải đi một bộ phận người. Trước kia nhặt rác rưởi ăn, không bị tính là phạm pháp, nhưng hiện giờ nhặt rác rưởi ăn, lại bị quy kết là xâm phạm tài sản của người ta, nếu người ta muốn, có thể khởi tố. Nói như vậy, một bộ phận bần dân tầng chót chỉ có thể dựa vào nhặt rác rưởi ăn, nên sống như thế nào?”

“Rõ ràng bọn họ chẳng làm gì cả, lại bị đặt ra ngoài luật pháp? Rõ ràng bọn họ không hề gây nguy hại cho bất cứ một người nào, nhưng lại trở thành kẻ phạm tội chỉ vì một phương thức trợ giúp bản thân sinh tồn.”

Đột nhiên trong đầu Hứa Thâm hiện lên một bóng dáng, hắn trầm mặc nói: “Có lẽ do luật pháp còn chưa đủ hoàn thiện, một khi nó chân chính hoàn thiện, là có thể quan tâm đến mỗi người.”

Liễu Tích Xuyên nở nụ cười, ông ấy lại vỗ vai Hứa Thâm:
“Lời nói ngây thơ như vậy, không giống những điều mà cậu sẽ nói ra.”

Chương 562. Tôi Có Được Lựa Chọn Không???

“Vậy ngài cảm thấy tôi sẽ nói ra điều gì?” Hứa Thâm hỏi lại.

Liễu Tích Xuyên không trả lời, chỉ vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm thêm một lần nữa: “Thật ra cả cậu với tôi đều là A Môi.”

“Có A Môi bị đuổi ra khỏi trong ổ chó, nhưng không trèo vào trang viên, mà trèo vào phân mộ.”

“Có A Môi, còn chưa tìm thấy ổ chó, đã bị đông chết trong rừng.”

“Có A Môi, đã hy sinh trong quá trình thay chủ nhân trang viên hoàn thành nhiệm vụ.”

“Có A Môi vào ngục giam, rồi không đi ra nữa.”

Liễu Tích Xuyên thả tay xuống, nhẹ giọng nói: “A Môi không sai, cậu ấy vào ổ chó, chỉ vì muốn tránh mưa. Cậu ấy hại chết chó, cũng không phải cố ý, chỉ vì cậu ấy hy vọng con chó kia có thể cho cậu ấy vào ở cùng. Muốn sống mà thôi, có gì sai chứ? Nhưng A Môi gặp phải đủ loại chế độ, luật pháp bảo vệ kẻ mạnh, bảo vệ người giàu có. Quy củ vốn tồn tại là để bảo vệ người nghèo và kẻ yếu, lại trở thành công cụ để kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu, cậu cảm thấy có hợp lý hay không?”

Hứa Thâm nói: “Y mạnh hiếp yếu, chân lý vốn là như thế.”

“Không sai, nhỏ yếu chính là tội của A Môi.” Liễu Tích Xuyên nói: “Nhưng quy củ là do kẻ mạnh quy định. Bởi vậy, có một nhóm người đã trèo được lên vị trí cao, sau đó lập tức đặt ra quy củ, dùng những thứ quy củ này để ngăn cản bước chân của những người đằng sau. Thật không công bằng!”

Trong mắt Liễu Tích Xuyên hiện ra một tia sáng lạnh lùng sắc bén: “Có một vài cường giả dựa vào bản lĩnh để thượng vị, nhưng cũng có những cường giả không muốn dựa vào đôi chân, chỉ thích giở mấy thủ đoạn gian xảo thôi. Bọn họ có thể

phạm tội, nhưng lại yêu cầu chúng ta phải quy củ. Cậu cảm thấy hợp lý không?”

Hứa Thâm không nói gì.

Đương nhiên nó không hợp lý.... Nhưng nó lại là hiện thực.

Không một ai cam tâm, nhưng lại không một ai có năng lực phản kháng.

“Đi thôi, tôi đưa cậu đến một nơi.” Liễu Tích Xuyên nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, sau đó xoay người bước đi.

Hứa Thâm không hỏi bọn họ sẽ đi đâu, chỉ lẳng lặng đi theo.

Hai người trở lại phía trước quán rượu, rồi trở về hiện thực từ trong Khư giới. Vừa vặn lúc ấy, ông chủ quán rượu đi ra, nhìn thấy hai người, lập tức cười nói: “Hai người chuẩn bị về rồi sao?”

Liễu Tích Xuyên gật đầu: “Về sau có thời gian rảnh, tôi lại đến.”

“Không thành vấn đề, tôi luôn có sẵn rượu ngon chờ hai người.” Ông chủ quán rượu liếc mắt nhìn hai người một cái, chợt nói với Hứa Thâm: “Lúc quay lại, cậu phải tới uống một chén nhé.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Hai người bọn họ tự lên xe của mình, rồi lái xe đến cuối tiểu trấn.

Nơi này là một tòa giáo đường màu đen giống như tháp nhọn, trang nghiêm mà cổ kính. Bên ngoài giáo đường màu đen nọ là một mảnh rừng cây khô héo tràn lan, những con quạ đen đang đậu trên cành khô, vội vàng đập cánh bay đi, làm rớt lại xuống mấy cái lông chim.

Hai chiếc xe dừng lại phía trước giáo đường, Liễu Tích Xuyên xuống xe.

Hứa Thâm cũng xuống xe theo.

Liễu Tích Xuyên đẩy cánh cửa lớn của giáo đường ra, tro bụi bay mịt mờ khắp chốn, những chiếc ghế bên trong giáo đường đều trống không.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy mấy bóng người đang ngồi xổm ở những khu vực đặt cánh cửa hình công vòm của giáo đường.

“Tiểu Hứa, cậu là người thông minh, hẳn là cậu hiểu được lời tôi nói.” Liễu Tích Xuyên quay người lại, nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm: “Tôi hỏi cậu, cậu muốn làm A Môi, hay muốn làm chủ nhân của trang viên?”

Hứa Thâm rơi vào trầm mặc.

Sau một lúc, dưới cái nhìn chăm chú của Liễu Tích Xuyên, Hứa Thâm thấp giọng nói: “Tôi không muốn làm người nào cả.”

“Không muốn làm người nào cả?” Liễu Tích Xuyên hơi nheo mắt lại.

“Có lẽ làm kẻ có tiền cũng không tồi, xây thêm mấy cái ổ chó, cũng có thể thu dưỡng những người đáng thương như A Môi.” Hứa Thâm ngẩng đầu, mỉm cười một chút.

Liễu Tích Xuyên nhìn chăm chăm vào hắn hồi lâu: “Nhưng cậu có biết kết cục về sau của kẻ có tiền kia như thế nào không?”

“Hả?”

“Bị chủ nhân trang viên giết.” Liễu Tích Xuyên bình tĩnh nói: “Chủ nhân trang viên nợ muốn báo thù thay A Môi, đồng thời cũng vì sự tồn tại của kẻ có tiền ấy đã gây trở ngại đến chủ nhân trang viên.”

Hứa Thâm thở ra một hơi.

Liễu Tích Xuyên nói: “Sống ở tiểu trấn này, nhất định phải đưa ra sự lựa chọn.”

Hứa Thâm hiểu được ý của ông ấy, hắn ngẩng đầu nhìn nữ thần Hắc Dạ trước giáo đường, im lặng trong chốc lát mới nói: “Tôi có được lựa chọn không?”

Liễu Tích Xuyên vẫn một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nói: “Không có lựa chọn, nhưng con đường trước mặt cậu là con đường đi thông đến ánh sáng đó.”

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Nếu đã là con đường thông đến ánh sáng, còn ép buộc người khác phải đưa ra lựa chọn sao?”

“Bởi vì có nhiều người bị lạc trong bóng đêm, dù nhìn thấy ánh sáng cũng không thể phân biệt được, càng không biết phải đi nắm bắt lấy.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Vậy ngài có từng nghĩ, nhờ đâu người nọ thích ở lại trong bóng tối thì sao?”

Liễu Tích Xuyên giận đến tái mặt, nói: “Tiểu Hứa, cậu là một nhân tài, cậu thật sự nguyện ý ở lại trong bóng tối vĩnh viễn sao?”

Hứa Thâm thở dài: “Tôi chỉ muốn ở lại nơi làm bản thân thoải mái.”

Sắc mặt Liễu Tích Xuyên trở nên âm trầm, ông ấy chậm rãi nói: “Tiểu Hứa, gia nhập với chúng tôi đi. Tôi tin tưởng trong lòng cậu cũng chán ghét nội thành, cũng muốn lật đổ bọn họ. Thế lực của Phản Nội Quân lớn hơn những gì cậu có thể tưởng tượng. Quân vương trong tổ chức chúng tôi cũng không thua kém các thế lực lớn trong nội thành, đợi sau khi cải tổ lại, vị trí trong nội thành chính là của chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta sẽ có quyền thiết lập lại quy tắc, để mọi người không phải chịu ức hiếp nữa.”

Vẻ mặt Hứa Thâm vẫn vô cùng bình lặng, hiển nhiên chuyện Liễu Tích Xuyên ngả bài đã nằm trong dự kiến của hắn, không có gì đáng để kinh ngạc.

Cuộc đối thoại trước đó của hai người, cũng chỉ là một cách biểu đạt uyển chuyển thay cho tình huống trong lòng đã rõ nhưng không nói ra thôi.

“Một khi đã như vậy, tổ chức của các ngài cũng không thiếu một người như tôi.” Hứa Thâm nói.

“Nhưng chúng tôi vẫn cần phải tích góp nhiều lực lượng hơn, như vậy lúc phát động đảo chính mới có thể giảm bớt thương vong. Thứ mà chúng tôi hy vọng không phải lưỡng bại câu thương thắng thảm, mà là nghiền áp!” Liễu Tích Xuyên nói.

“Thật có lỗi.” Hứa Thâm lắc đầu: “Tôi thật sự không được.”

“Cậu thật sự cam nguyện làm A Mỗ sao?!” Liễu Tích Xuyên cả giận nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tôi không chọn làm người nào cả.”

Chương 563. Đây Đều Là Mưu Đồ Của Ngài!

Liễu Tích Xuyên nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, lập tức trông thấy vẻ mặt vô cùng kiên định của hắn.

Ông ấy biết, dù bản thân có nói nhiều hơn nữa cũng không thể khuyên nhủ được chàng trai trước mặt mình.

Về mặt ông ấy trầm lại, chậm rãi nói: “Cậu đoán được thân phận của tôi từ khi nào?”

“Từ lúc ngài mời tôi đến nhà Ngã Lâm Na.” Hứa Thâm cũng không tiếp tục che giấu thêm nữa.

“Lúc đó...” Liễu Tích Xuyên nhíu mày: “Tôi lộ ra sơ hở gì sao?”

Ông ấy vẫn nhớ, khi đó bản thân còn chưa để lộ bất cứ ý đồ gì mà?

Hứa Thâm lắc đầu: “Không có sơ hở, chỉ là khoảng thời gian đó, tôi vừa từ chối lời mời của Phản Nội Quân, nhưng ở giai đoạn nhạy cảm như vậy, lại không có người nào của phía họ liên lạc với tôi, mà ngài... lại liên hệ với tôi trước.”

“Cho nên?”

“Cho nên có khả năng ngài chính là người của bọn họ.” Hứa Thâm nói: “Tổ chức bí ẩn như Phản Nội Quân, tới mời tôi lại bị từ chối, bọn họ tuyệt đối không thể im hơi lặng tiếng mà không hành động gì như vậy được. Lỡ như tôi vạch trần tổ chức bọn họ với Nghĩ Hậu, chẳng phải bọn họ sẽ rất bị động hay sao?”

Liễu Tích Xuyên thoáng trầm mặc, chợt thở nhẹ ra một hơi: “Quả nhiên cậu rất thông minh, thật đáng tiếc.”

Trong mắt ông ấy lộ ra vẻ tiếc nuối và ân hận.

“Vì để mời tôi bước trên con đường quang minh này của các ngài, ngài lại muốn ám sát Ngã Lâm Na? Mục đích của hành động này là muốn đổ vạ cho nội thành, hay là muốn tăng thêm phần nợ cho tôi?” Hứa Thâm dò hỏi.

Liễu Tích Xuyên thở dài: “Cậu giống với A Môi, cô đơn lẻ loi, người thân và bạn bè đều đã chết, không tìm thấy bất cứ cách nào để uy hiếp được cậu, tôi chỉ có thể giúp cậu xây dựng thêm một mối quan hệ thân mật. Nhưng đáng tiếc, Tiểu Ngã Lâm Na không thể đả động cậu, nhưng không sao, hoặc ít hoặc nhiều, cái chết của cô ấy cũng có thể khiến cậu xúc động.”

Ánh mắt Hứa Thâm từ từ trở nên lạnh như băng: “Cho nên vì kích thích tôi, mà ngài muốn giết bọn họ? Trong khi ba ba của cô ấy chính là bạn thân của ngài?”

“Chỉ là bạn bè, không phải bạn thân.” Liễu Tích Xuyên phủ nhận nói: “Tôi có rất nhiều loại bạn bè giống như vậy. Đáng tiếc là lúc trước không có cơ hội giới thiệu cho cậu quen biết.”

Trong tương lai cũng không có cơ hội này... Ông ấy âm thầm bổ sung trong lòng.

“Từ khi nào ngài đã bắt đầu có tính toán lôi kéo tôi vào Phản Nội Quân?” Hứa Thâm hỏi.

Liễu Tích Xuyên bình thản nói: “Tôi đều xem toàn bộ tư liệu và lý lịch của trăm khư giả cục Khư Bí, những nhân tài xuất sắc trong đó, đều được tôi coi là hạt mầm được dự tính trước, tất nhiên cậu cũng không ngoại lệ.”

“Nói như vậy, trong cục còn có không ít người cũng gia nhập Phản Nội Quân?”

“Không nhiều lắm, dù sao chúng tôi cần chính là nhân tài.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm gật đầu, nói: “Cho nên ngài cố ý tiết lộ bí mật, rồi cấu kết với hội Truy Quang để hãm hại tôi, nhằm đưa tôi vào nội thành chịu tội, có phải không? Muốn thông qua tai họa lần đó khiến tôi oán hận nội thành? Ha ha, đúng là ngài đã tốn không ít công phu ở trên người tôi rồi.”

Liễu Tích Xuyên ngẩn ra, vẻ bình tĩnh trên mặt lập tức biến mất, ông ấy nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, đặt câu hỏi: “Sao

cậu biết?”

“Đáng tiếc ông bạn già mà ngài cầu kết kia, cũng biết tính cách của ngài, nên đã lưu lại một tay. Lão ấy viết chuyện này vào trong nhật kí, rồi vô tình bị tôi biết được.” Hứa Thâm khẽ cười lạnh: “Hẳn là ngài cũng rất hiểu biết về nội thành, biết chuyện của giáo hội Nguyệt Quang với Giang gia, còn cho rằng cùng lắm tôi chỉ chịu một chút đau khổ mà thôi. Ngài còn biết Ly tỷ đã tặng mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia cho tôi, cho nên sau khi tôi bị bắt, khẳng định là mặt nạ Quỷ Nguyệt sẽ bị người giáo hội Nguyệt Quang phát hiện ra.”

“Có chiếc mặt nạ này ở đây, nhiều nhất tôi chỉ chịu một chút khổ sở, coi như hữu kinh vô hiểm, còn có thể bình yên trở về, nhưng sẽ vì vậy mà oán hận hội Truy Quang, thậm chí là phản bội, hoặc thoát ly, từ đó quay về với vòng tay của cục Khư Bí, đồng thời từ tận đáy lòng sẽ ghi hận nội thành, coi như hạt giống cừu hận đã bị gieo xuống...”

Hứa Thâm nhìn thẳng vào Liễu Tích Xuyên, nói: “Đây đều là mưu đồ của ngài.”

Liễu Tích Xuyên im lặng.

Những gì Hứa Thâm nói... Gần như đều là chính xác.

Lại nói, sau khi ông ấy biết được Tiểu Ly tặng mặt nạ Quỷ Nguyệt cho Hứa Thâm, trong lòng đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ như vậy. Sau này, Hứa Thâm tự mình gặp phải rắc rối, làm ông ấy thấy được cơ hội, vì thế đã lập kế hoạch đằng sau.

Chỉ không ngờ được, Hứa Thâm đã biết tất cả.

Ông bạn già kia... Quả nhiên vẫn là ông ấy mềm lòng, không giải quyết kịp thời.

Ông ấy lại thầm than một tiếng trong lòng.

“Cậu nói rất đúng, nhưng tất cả những chuyện tôi làm, chỉ với một mục đích duy nhất, đó là hy vọng cậu có thể thấy rõ hiện thực, càng sớm càng tốt.” Liễu Tích Xuyên dùng ánh mắt thần nhiên, bình tĩnh nhìn Hứa Thâm: “Càng sớm thấy rõ, càng tốt cho cậu, có lẽ quá trình này tương đối thống khổ, nhưng thống khổ mới có thể làm cho người ta trưởng thành.”

Hứa Thâm bắt gặp ánh mắt không chút áy náy của đối phương, trong mắt lập tức hiện lên một tia sát ý: “Nhưng chuyện mà ngài không tính đến chính là, chiếc mặt nạ Quỷ Nguyệt nọ không thể bảo vệ được tôi, giao tình giữa giáo hội Nguyệt Quang và Giang gia ngày trước, cũng bởi vì tình hình hiện tại của Giang gia mà trở thành vô giá trị rồi!”

Liễu Tích Xuyên ngẩn ra.

“Cậu có ý gì?” Ánh mắt Liễu Tích Xuyên lộ vẻ khó hiểu: “Cậu đã bình yên trở về từ giáo hội Nguyệt Quang rồi? Và chẳng lẽ chuyện này không có liên quan tới giao tình giữa bọn họ với Giang gia? Vậy cậu...”

“Ngài đã quá tự tin rồi!” Hứa Thâm lặng lẽ nhìn ông ấy: “Nhưng không phải bất cứ chuyện gì cũng nằm trong tầm kiểm soát của ngài. Ngài biến tôi trở thành quân cờ, còn cho rằng mục đích của chính mình là bồi dưỡng tôi, nhưng ngài đâu có biết bản thân suýt chút nữa đã hại chết tôi rồi!”

Liễu Tích Xuyên kinh ngạc nhìn Hứa Thâm.

Căn cứ theo vẻ mặt hiện tại của Hứa Thâm, ông ấy biết hẳn hoàn toàn không nói dối, hơn nữa cũng không cần thiết phải nói dối.

Nhưng hẳn có thể trở về mà không dựa vào mặt nạ Quỷ Nguyệt, thì rút cuộc hẳn đã dựa vào cái gì đây?

Chương 564. Đó Là Cơ Hội Mà Tôi Cho Ngài...

Hơn nữa, dường như Hứa Thâm cũng biết được rất nhiều chuyện của Giang gia, là ai đã nói cho cậu ta biết?

Là Mục Tuyệt ư?

Liễu Tích Xuyên nhìn ra một tia trào phúng xuất hiện dưới đáy mắt u ám của Hứa Thâm, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, nói: “Bất cứ chuyện gì đều sẽ phát sinh ngoài ý muốn, nhưng tình huống này xảy ra lại không có nghĩa là tôi muốn nhìn thấy nó.”

Sắc mặt Hứa Thâm lộ vẻ hờ hững, chỉ là ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

“Nếu như cậu đã biết chuyện này, vì sao...” Bổng nhiên Liễu Tích Xuyên lại có cảm giác, có vẻ như những hiểu biết của ông ấy về Hứa Thâm vẫn còn chưa đủ sâu.

Và dường như thằng nhóc này vẫn còn đang che giấu không ít chuyện và tâm tư khác nữa.

“Vì sao không tìm ngài báo thù, có phải hay không?” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Bởi vì lúc trước ngài từng tặng tôi một kiện khur binh, tuy ngài làm như vậy cũng có mục đích, nhưng đúng là ngài đã thực sự cho tôi một chút tài nguyên.”

“Chỉ vì chuyện này thôi sao?” Liễu Tích Xuyên giật mình, ông ấy có chút khó tin.

“Đương nhiên, cũng bởi vì, ngay lúc đó vẫn chưa đến thời điểm để báo thù, tôi còn chưa nắm chắc có thể giải quyết được ngài.” Hứa Thâm nói.

Về mặt Liễu Tích Xuyên thoáng bình tĩnh trở lại: “Đây mới là nguyên nhân thực sự hả? Như vậy mới đúng, nếu như chỉ vì duy nhất một nguyên nhân đằng trước, vậy thì cậu quá ngây thơ rồi. Và tôi tuyệt đối không thích những kẻ khờ khạo.”

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến.

“Nếu như cái gì cậu cũng biết, thì hẳn là cậu cũng biết mục đích tôi đưa cậu đến đây hôm nay. Vậy mà cậu vẫn dám một mình đi tới? Không tìm Mộc Vương xin giúp đỡ sao? Không sắp xếp người của hội Truy Quang các cậu tới đây sao?” Liễu Tích Xuyên tỏ vẻ rất hứng thú nhìn Hứa Thâm: “Trước đó ở quán rượu, cậu còn dám uống nước, không sợ tôi hạ độc trong nước sao?”

Hứa Thâm lẳng lẳng nhìn ông ấy một cái, chỉ nhẹ thở ra một hơi.

“Đó là cơ hội mà tôi cho ngài...” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Cũng có thể thông qua một chút chi tiết đó làm cho ngài lơ là một chút.”

“Hửm?” Đôi mắt Liễu Tích Xuyên khẽ động, ông ấy cúi đầu nhìn xuống, nhưng không biết từ khi nào, những sợi tơ màu

đen đã phủ đầy ngay dưới chân mình.

Những sợi tơ đó đều được tạo thành khur lực, chúng kéo dài ra trên mặt đất, rồi nhanh chóng đi tới, bao bọc xung quanh thân thể ông ấy.

Lúc này, nhìn ông ấy giống hệt một con bướm vừa bị mắc vào mạng nhện.

Hóa ra ở thời điểm đôi bên nói chuyện lúc nãy, Hứa Thâm đã âm thầm bố trí những thứ này rồi.

Hóa ra... Không chỉ một mình ông ấy có chuẩn bị trước.

Liễu Tích Xuyên không lộ ra một chút kinh ngạc hay hoảng sợ nào cả, ngược lại ông ấy còn nở nụ cười.

Nhóc con thật đáng yêu.

Từ trong đáy mắt ông ấy lại lộ vẻ tiếc hận, cực kỳ nhiều sắc thái thương hại và không nỡ với Hứa Thâm.

“Quả nhiên tôi không nhìn lầm người...” Liễu Tích Xuyên khẽ cười nói: “Nhưng đáng tiếc, bây giờ cậu còn có chút non nớt.”

Ông ấy vừa dứt lời, đột nhiên những bóng người ẩn núp trên mái vòm hình bầu dục trong giáo đường, lập tức bay vút ra ngoài, giết về phía Hứa Thâm.

Thân thể của một bóng người trong đó dùng một loại thân pháp có hình chữ “Z” tương tự như chiết xạ giữa không trung, chỉ trong nháy mắt đã giết đến trước mặt Hứa Thâm.

Lưỡi kiếm đột ngột chém xuống.

Tốc độ tập kích nhanh đến kinh người như vậy, khiến cho sắc mặt Hứa Thâm, người đã sớm nhìn chằm chằm vào sự tồn tại của bọn họ, cũng không khỏi có chút thay đổi.

Xoạt!

Hắn lập tức rút kiếm.

Kiếm phong mới tinh. Đây là thanh kiếm được chế tạo từ tài liệu trên người con khur thú nghi ngờ là cấp A mà Chu Viên Viên từng giúp hắn xử lý lúc trước.

Lưỡi kiếm dẻo dai như xương rắn, trong tính dai lại chứa một chút sắc bén không ngờ.

Đao kiếm giao nhau, sắc mặt cô gái đột kích kia chợt thay đổi. Hiền nhiên cô gái này không ngờ Hứa Thâm có thể phản ứng lại nhanh đến vậy.

Rõ ràng bản thân đã vận dụng năng lực ám sát, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể kịp thời ngăn cản được, giống như hấn đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của cô ấy rồi, và không chỉ như thế, loại tốc độ rút kiếm này... Quá nhanh!

Đôi lại là người bình thường khác, kể cả khi đã phát hiện ra bọn họ từ sớm, cũng không kịp rút kiếm ứng phó.

Keng!

Tựa như xương cốt ma sát vào nhau, tia lửa bắn ra tung toé.

Ánh mắt Hứa Thâm chợt hiện một tia hàn ý lạnh lẽo như vực sâu.

Kiểm trầm, nhị trọng!

Điệp lãng! !

Trong nháy mắt, lư lực trên cánh tay hấn bùng nổ. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, kiếm phong đã điên cuồng chém ra từng vết tích.

Ngay giây tiếp theo, lực lượng hung mãnh phát sinh do đao kiếm va chạm vào nhau truyền đến, tựa như một con cự thú hung tàn trong biển cả, vừa bùng tỉnh rồi nhảy vọt lên khỏi mặt nước, lật tung toàn bộ khơi xa.

Bóng dáng nhẹ nhàng của cô gái đang ở giữa không trung, chợt cảm nhận được lực lượng khủng bố từ trên đoán đao truyền tới, trong lòng kinh hãi, muốn mượn lực để trực tiếp xoay người giữa hư không, hóa giải luồng lực lượng này, nhưng hết thảy mọi chuyện lại xảy ra quá nhanh.

Âm thanh “Răng rắc” vang lên, là tiếng xương cổ tay bị gãy.

Cô gái như tờ liễu trong gió, bị một kiếm chém gục, cả người bay ngược ra ngoài, ngã xuống ngay phía trước chiếc ghế dựa trong giáo đường, nhưng không va chạm vào nó.

Cùng lúc ấy, ba bóng dáng khác cũng vừa vọt tới gần.

“Ác mộng!”

Đột nhiên cái bóng sau lưng của một người trong số bọn họ, bắt đầu hành động. Nó hóa thành một vùng bóng tối thật lớn, nhanh chóng xông về phía Hứa Thâm, đảo mắt một cái đã đụng vào cái bóng vừa được ánh sáng tạo thành rồi kéo dài xuống ngay dưới gót chân hắn.

Trong phút chốc, trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại cảm giác kỳ dị.

Tựa như cơ thể hắn vừa bị một thứ gì đó bao trùm lấy, tựa như hắn đang mặc một bộ khôi giáp rất nặng vào người. Mà lúc này, bộ khôi giáp ấy lại tự có sinh mệnh của chính mình, nó có thể thao túng hắn.

Cùng thời khắc đó, đột nhiên khung cảnh bên trong giáo đường vẫn ở trước mắt Hứa Thâm kia, đã phát sinh biến hóa, lập tức vạn vật thay đổi.

Cảnh vật trước mắt như một tờ giấy bị vò nát.

Nhưng không chờ được đến lúc mọi thứ hoàn toàn trở nên vạn vật, cảnh tượng vừa bị vò nát ấy lại nhanh chóng được trải phẳng ra.

Tựa như có một luồng lực lượng vô hình nào đó, vừa kéo căng không gian trước mặt.

Chương 565. Liễu Tích Xuyên Ra Tay!

Giáo đường lại khôi phục trạng thái ban đầu, Hứa Thâm nhìn thấy Liễu Tích Xuyên đang đứng ở phía trước, vẻ mặt của đôi phương vẫn bình tĩnh như thường, có điều... trong ánh mắt lại mang theo vẻ tiếc nuối.

Dường như cảnh tượng vạn vật vừa rồi chỉ là ảo giác.

Ừ!

Bên tai hắn phát ra tiếng những con ong vỗ cánh dồn dập, khiến Hứa Thâm tỉnh táo lại.

“Lại văt vả cho anh rồi...” Hứa Thâm thấp giọng lầm bầm.

Sau lưng Hứa Thâm, con người trong hốc mắt của người thanh niên vừa phóng thích cái bóng có thể thao túng hắn, đã co rút đến cực hạn, cái miệng cũng nứt ra, mở to đến cực đại, tựa

như người nọ đã nhìn thấy một vật gì đó không nên nhìn thấy, cổ họng đau đớn như bị một thứ lực lượng vô hình nào đó bóp nghẹt lại, vẻ mặt kinh hãi muốn chết.

Nước bọt từ khoe miệng bị nứt của gã chảy ra, bàn tay gã gấp lại, nỗ lực muốn thoát khỏi trạng thái này, nhưng vẻ mặt gã lại cho thấy, cái chết vì nghẹt thở đang từ từ đến gần.

Mà ở phía bên kia, vô số tiếng ong vỗ cánh ập tới, nhưng đột nhiên thứ âm thanh này khựng lại giữa không trung, giống như vừa va chạm vào một thứ gì đó.

Xung quanh Hứa Thâm xuất hiện thật nhiều điểm đen dày đặc, những điểm đen này dần dần lộ ra diện mạo vốn có, rõ ràng là những con ong mật rất nhỏ.

Mỗi một con ong mật đều có kim độc bén nhọn, phía trên túi mật để lộ những đường gân đen vàng đan xen.

Mà giờ phút này, từ trên người những con ong độc đang đập cánh giũa giũa ở giữa không trung bốn phía xung quanh Hứa Thâm kia, lại dần dần kéo ra những sợi tơ mảnh trong suốt.

Căn cứ theo những sợi tơ này, có thể nhìn thấy phương hướng bay ra của những con ong độc nọ, chính là từ trên người một thiếu niên đội mũ trùm đầu. Lúc này, vẻ mặt gã đang vô cùng kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Gã vội vàng thông qua tín hiệu nhanh chóng kêu gọi đàn ong của mình, nhưng cả đàn ong đều bị mắc trong võng sợi, khó mà thoát ra.

Hứa Thâm vẫn lẳng lặng hướng ánh mắt nhìn về phía Liễu Tích Xuyên.

Mà ca ca của Mặc Hải Minh cũng bước ra đứng bên cạnh hắn, lẳng lẽ như một người thủ vệ, bàn chân gã dẫm nát cái bóng sau lưng.

Đột nhiên từ trong không khí bay tới một mùi hương kỳ lạ.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, sợi khur chuyên động rất nhanh, lượng lớn sợi khur thẩm thấu từ bên trong lỗ chân lông hắn ra ngoài, rồi nhanh chóng bao trùm lên người hắn như tuyết rơi.

Sợi khur dần dần tích tụ lại, tạo thành một cái kén thật lớn.

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy Hứa Thâm phòng hộ cẩn thận như vậy, rốt cục về tiệc nuôi trong mắt cũng bị thu liễm lại, gương mặt ông ấy trở nên ngưng trọng, thậm chí còn mang theo một tia tán thưởng.

“Không nghĩ tới, cậu đã phát triển đến loại trình độ này rồi...”

Liễu Tích Xuyên nhẹ giọng nói: “Khó trách khi còn ở giai đoạn đầu, cậu lại có thể hãm hại giết chết tiểu đội hình thái thứ hai ở nội thành, đến hiện tại tôi vẫn không hiểu, cậu làm thế nào mà biết được vị trí của con khur cấp B đỉnh cao kia, rồi dẫn dắt bọn họ đi qua? Là cố ý hay là không cẩn thận?”

Nói đến đây, ông ấy chợt tạm dừng một chút, rồi chậm rãi nói tiếp: “Tôi chỉ có thể suy đoán thế này, năng lực cảm giác của cậu vượt xa người bình thường. Tuy trong hồ sơ tư liệu của cậu có ghi chép là hệ cảm giác, có thể thấy rõ nhược điểm của đối phương, nhưng theo tôi phỏng đoán... Đây chỉ là một phần năng lực của cậu mà thôi, tựa như năng lực của một người là điều khiển tia sáng, nhưng đối phương lại nói dối, tự báo ra năng lực của mình là ẩn nấp nguy trang.”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ của ông ấy.

Bởi vì tia sáng có thể tạo thành khúc xạ, và chỉ cần năng lực giả điều khiển đúng lúc, bản thân đối phương sẽ rơi vào trạng thái ẩn hình.

Dù sao “Thấy” cũng là một loại phản ứng sinh ra do ánh sáng chiếu tới.

“Điều động tới bốn vị hình thái thứ hai, Liễu cục thật dễ mất đến tôi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Âm thanh của hắn xuyên qua lớp kén trùng truyền ra bên ngoài, không trực tiếp chạm vào với không khí.

Một lão giả đang đứng trong bóng tối trông thấy Hứa Thâm cẩn thận như vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Năng lực của lão là sương độc, thuộc hệ ảnh tử, có thể ám sát người khác lặng yên không một tiếng động.

Với loại sương độc không màu không mùi này, lão từng dễ dàng ám sát được khá nhiều những năng lực giả hình thái thứ

hai khác, nhưng không biết tại sao, ngay trong lần đầu tiên giao chiến, Hứa Thâm đã phát hiện ra chuyện này.

Phải biết rằng, năng lực của bản thân như một con bài chưa lật, không ai biết nó là gì, đương nhiên sẽ rất khó phá giải, nhưng một khi đã ngửa bài, hết thảy mọi năng lực đều có thể tìm được cách giải quyết.

Bởi vậy, lần giao chiến đầu tiên luôn là nguy hiểm nhất.

Nếu bản thân không biết năng lực của người khác, dù thứ năng lực kia tương đối bình thường, cũng rất có khả năng sẽ bị lật thuyền trong công ngầm.

“Đã làm việc, đương nhiên phải đảm bảo vạn vô nhất thất.”

Liễu Tích Xuyên thở dài: “Nhưng không nghĩ tới, cậu vẫn vượt quá dự liệu của tôi. Thật đáng tiếc, cậu thực sự không thể cân nhắc một chút sao?”

“Là nên cân nhắc làm thế nào để giải quyết mấy người, rồi nên làm sao để nhanh chóng thông báo chuyện này cho Nghĩ Hậu, khiến cho cô ấy tới dọn dẹp hang ổ của các người ư?” Hứa Thâm nói.

Thấy Hứa Thâm không biết quý trọng cơ hội, Liễu Tích Xuyên cũng không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, vẻ tiếc nuối trên mặt ông ấy đã thu liễm lại, trực tiếp chuyển thành lãnh khốc.

Chỉ thấy Liễu Tích Xuyên làm một động tác thoát nhìn khá đơn giản, đó là nâng tay lên, hơi buông lỏng phần cổ áo... Ừm động tác này thoáng hiện một chút soái khí, sau đó, ông ấy đi về phía Hứa Thâm.

Theo bước chân của ông ấy đến gần, sắc mặt Hứa Thâm nhanh chóng biến đổi.

Hắn nhìn thấy những sợi tơ của mình vốn đang lan tràn dưới chân Liễu Tích Xuyên, bỗng lại trở nên vô lực.

Nói chính xác hơn, giờ phút này, những sợi khur ban đầu đã được cô đọng đến cực hạn của hắn, bỗng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Tình huống này cũng tương đương với ý chí được hắn ngưng tụ để điều khiển bên trong sợi khur cũng bị nhược hóa đi,

không thể tiếp tục thao túng được nữa.

Chương 566. Đừng Đứng Xem Kịch Nữa!

Theo từng bước chân của Liễu Tích Xuyên không ngừng đi tới, hàng đồng sợi khur vốn đang lan tràn khắp nơi của Hứa Thâm lại nhanh chóng mất đi cảm giác, nhanh chóng bị tan chảy, tựa như tuyết đọng gặp phải lửa nóng, không thể ngăn cản được.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên ngưng trọng.

Từ trước đến nay, vẫn chưa một ai biết được năng lực của Liễu Tích Xuyên.

Thậm chí nếu không có cuộc hành trình ra bên ngoài bức tường lúc trước, còn không một ai hay biết, vị cục trưởng cục Khur Bí cả ngày đều ngồi trong văn phòng này, lại là một vị trăm khur giả hình thái thứ hai có chiến lực vô cùng dũng mãnh!

Theo bước đi của ông ấy, những sợi khur trước mắt Hứa Thâm nhanh chóng trở nên suy yếu, hẳn không thể ngăn cản được nữa, đành phải để cho ca ca của Mặc Hải Minh đang ở bên cạnh mình trực tiếp phát động công kích.

Sưu!

Bóng dáng ca ca của Mặc Hải Minh nhoáng lên một cái, tựa như mũi tên sắc nhọn bắn thật nhanh tới, cấp tốc vọt về phía Liễu Tích Xuyên.

Nhưng một màn không thể tin nổi lại xuất hiện.

Ngay khi ca ca của Mặc Hải Minh tiếp cận Liễu Tích Xuyên trong phạm vi 5 mét, đột nhiên thân thể gã co rút lại, bóng dáng vốn cao một mét tám, lại biến thành một mét bảy.

Sau đó là một mét sáu.

Một mét năm...

Một mét bốn...

Chờ tới lúc gã vọt tới trước mặt Liễu Tích Xuyên, chiều cao chỉ còn lại chưa tới một mét, tựa như một đứa trẻ con!

Cùng lúc ấy, có vẻ như Liễu Tích Xuyên đã nhận ra điều gì đó, ông nhanh chóng rút ra một cây kim từ trong túi áo.

Nhìn qua cây kim nọ rất bình thường, chỉ như một cây kim may vá quần áo!

Ông ấy lập tức cong tay bắn nó ra.

Cây kim lao về phía trước, xuyên thấu thân thể ca ca của Mặc Hải Minh. Cùng với quá trình bắn tới, đột nhiên cây kim nọ lại trở nên to lớn, tốc độ cũng nhanh chóng tăng vọt, chờ sau khi nó vượt qua khoảng cách năm mét, tầm mắt của Hứa Thâm đã không thể nắm bắt được hình dáng của nó nữa.

Nghĩa là tốc độ của nó đã vượt qua tốc độ bắn của viên đạn súng bắn tia!

Hứa Thâm kinh hãi, đây là loại năng lực gì?

Hắn vội vàng kích phát mặt nạ Quỷ Nguyệt, đồng thời kích hoạt tất cả khư binh trên người.

Tuy nhiên, ngay tại khoảnh khắc mặt nạ Quỷ Nguyệt xuất hiện, dựa vào nó, Hứa Thâm cũng chỉ có thể nắm bắt được một tia tàn ảnh cực mỏng manh thôi.

Sợi khư trên người hắn bị đâm thủng, cây kim ban đầu đã trở nên thô to như ngón tay. Nó bắn thẳng vào mặt nạ Quỷ Nguyệt, mặt nạ bị đánh trúng liền lồm vào.

Vị trí bị lồm của mặt nạ đâm vào trán Hứa Thâm.

Mũi nhọn của cây kim cộng thêm lực va chạm khủng bố, làm Hứa Thâm cảm thấy mi tâm đau nhức, đại não xuất hiện một chút mê muội choáng váng.

Nhưng để tạo nên một đòn công kích này, Liễu Tích Xuyên bên kia chỉ dùng vền vẹn một cái búng tay mà thôi!

Trong lòng Hứa Thâm thầm kinh hãi, tuy hắn đã có suy đoán Liễu Tích Xuyên rất mạnh, nhưng thực lực của ông ấy vẫn vượt xa dự liệu của hắn.

Năng lực của đối phương quá mức khủng bố và quý dị, trước nay chưa từng thấy!

Cùng lúc đó, ca ca của Mặc Hải Minh cũng nhảy lên, nâng tay đánh ra chương thứ hai về phía đầu của Liễu Tích Xuyên.

Gã là lực lượng tâm linh, trừ khi kẻ địch cũng có tinh thần lực mạnh mẽ, nếu không tuyệt không thể nhìn thấy được.

Và hiển nhiên, Liễu Tích Xuyên cũng không thể nhìn thấy ca ca của Mặc Hải Minh đang ở ngay trước mắt mình, nhưng đừng quên ca ca của Mặc Hải Minh vẫn đang chịu ảnh hưởng của quá trình thu nhỏ. Bởi vậy, chờ tới khi thân thể gã vượt qua khoảng cách còn lại giữa hai người, bàn tay chạm vào đầu ông ấy kia, chỉ còn lại kích cỡ bằng với bàn tay của đứa trẻ bốn, năm tuổi.

May mắn thay, dù là bàn tay của một đứa trẻ, nhưng đâm vào đại não con người, vẫn có thể gây ra một chút tổn thương.

Nhưng đôi bàn tay này vừa chạm tới mục tiêu, bỗng nhiên dừng lại, không thể đâm xuyên qua đầu Liễu Tích Xuyên, tựa như nó đã bị một thứ gì đó ngăn cản lại.

Khư binh!

Hơn nữa còn là loại khư binh phòng ngự tinh thần!

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến.

“Sưu” một tiếng.

Cô gái lúc trước lại lao đến tập kích.

Là thừa dịp lực chú ý của hắn bị phân tán, lại một lần nữa lao đến tập kích.

Thanh đoản đao lúc trước đã được chuyển qua một bàn tay khác, chỉ trong nháy mắt, công kích đã như điện quang bắn tới, tốc độ đột tiến vượt xa mức bình thường, cho phép cô thoải mái thu gặt đầu người trong quần chiến.

Nhưng đòn công kích nọ còn chưa chạm được vào Hứa Thâm, bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên: “Không được làm thương tổn con trai tao...”

Thân thể cô gái nọ còn đang lơ lửng giữa không trung đã bị một cái chân nhện khổng lồ quét bay.

Cô gái nọ sợ muốn chết, bởi vì rõ ràng thân thể trúng công kích như hai mắt lại không thể thấy rõ rút cuộc là thứ gì vừa đánh trúng mình.

Nhưng đau đớn kịch liệt và lực lượng đánh thẳng vào bụng, đã khiến tràng vị trong cơ thể cô gái kia sôi trào như sông cuộn biển gầm, cả người như bộ khung giá vừa bị tháo rời.

Không nhìn thấy nhưng cô có thể cảm nhận được thứ vừa tập kích mình kia chính là một cái gì đó rất thô ráp, hơn nữa khi bản thân va chạm vào vật kia, bên tai cô còn nghe thấy một thứ âm thanh trầm thấp nào đó.

Đó là ai vậy?

Là ai đang bảo vệ cậu ta?

Lông măng toàn thân cô gái dựng đứng lên, ánh mắt nhìn người thanh niên đang đứng giữa chiến trường kia với nỗi kinh hoàng không thể giấu giếm.

“Tôi sẽ thay Tiểu Ly thu hồi chiếc mặt nạ này, lấy thế cục ở nội thành hiện giờ, có chiếc mặt nạ này trong tay, nhất định có thể khuấy động lên không ít chuyện thú vị...” Liễu Tích Xuyên mỉm cười.

Ông ấy rút ngón tay từ trong túi tiền ra, mỗi đầu ngón tay đều có bảy tám cái kim nhọn, rồi tiện tay ném chúng đi.

Đồng kim nhọn nhanh chóng biến to, cũng liên tục tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua phạm vi năm mét, gia tốc đến mức tận cùng.

Vượt qua cả tốc độ của súng bắn tia!

Đồng tử Hứa Thâm co rút lại, hấn muốn né tránh, nhưng đàn ong độc đang bao vây bên người, nếu hấn chạm phải những con ong độc này, tình huống cũng cực kì tồi tệ.

“Đừng đứng xem kịch nữa!” Hứa Thâm cắn răng nói.

Liễu Tích Xuyên hơi giật mình.

Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện. Ông lập tức trông thấy đồng kim châm vừa được mình ném ra ngoài kia, lại đột ngột dừng giữa không khí.

Nói chính xác, chúng nó đã bị từng sợi tóc đen mảnh khảnh quấn quanh lấy, rồi cố định ở giữa không trung.

Chương 567. Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối...

Ngay sau đó, một đồng tóc đen xuất hiện trên người của Hứa Thâm, rồi nhanh chóng lan tràn. Lấy bả vai hắn là điểm bắt đầu, chúng nó dần dần kéo dài ra.

Tới cuối cùng, những sợi tóc đen này lập tức tụ tập ở trên đỉnh đầu hắn.

Giữa vòng xoáy giao hội của những sợi tóc đen kia, dần dần hiện lên một khuôn mặt người trắng bệch, chính là Hắc Tuyệt.

Cô khanh khách cười khẽ, nói: “Em còn nghĩ ca ca sẽ không gọi em ra chứ?”

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ châm chọc của Hắc Tuyệt, lập tức hiểu được suy nghĩ của cô ấy.

Con bé này đang oán giận hắn vì mấy lần trước vẫn một mực để mình ở nhà, trong lòng còn nguyên một đồng oán khí.

Quả nhiên, lệ khí của khu không dễ bị xóa nhòa như vậy.

Nếu không có sự uy hiếp của Mai Phù, chỉ sợ lúc này, hắn đã sớm xảy ra chuyện rồi.

Hứa Thâm Trầm trầm mặt xuống, lập tức hừ lạnh nói: “Nếu em không giúp đỡ, anh sẽ bảo tử tử đến phân xử.”

Nghe được hai chữ “Tử tử”, sắc mặt Hắc Tuyệt lập tức thay đổi, cái đầu to lớn với đường kính ước chừng một mét hạ xuống, kề sát tới trước mặt Hứa Thâm, lộ ra gương mặt đáng thương: “Em sai rồi, anh đừng nói với tử tử, có được không?”

Nhưng tử tử đã sớm biết rồi... Hứa Thâm nhìn thấy Mai Phù đang vắt chân ngồi trên bục giảng phía trước giáo đường, ở đằng sau lưng Liễu Tích Xuyên, cô bé còn đang cười tủm tỉm nữa.

“Đừng nói tới chuyện này vội, em có giải quyết được bọn họ không?” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Hắc Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liễu Tích Xuyên, trên mặt lộ ra một chút tham lam: “Thoạt nhìn ông ta là kẻ ngon mắt nhất, thật muốn cắn một miếng xem sao.”

Trên mặt Liễu Tích Xuyên lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhìn thấy một màn khủng bố trước mắt này, kể cả một người tâm cơ thâm trầm như ông ấy cũng không khỏi hoảng sợ.

Khư?

Làm bạn với khư sao?

Hơn nữa... Khư lực của con khư này...

Chính là khư cấp A đó!

Hứa Thâm không thể nhìn thấy khư lực, nhưng Liễu Tích Xuyên lại có thể nhìn thấy.

Giờ phút này, ông ấy đang được chứng kiến một mảnh khư lực màu đen tựa như đại dương mênh mông, muốn lấp đầy cả giáo đường, mà ngọn nguồn của mảnh khư lực nọ, lại bắt nguồn từ trên người con khư trước đó vốn là một lợn tóc màu đen ẩn giấu trên người Hứa Thâm đang đứng ngay bên cạnh kia!

Loại lực lượng khủng bố này, làm cho cả người ông ấy run rẩy.

Bốn người khác đang đứng bên cạnh Hứa Thâm, cũng kinh hãi muốn chết, cả người cứng đờ như bị đóng băng, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Phải biết rằng, khư cấp A có lực lượng đủ để địch lại quân vương.

Tuy phần lớn quân vương đều mạnh hơn khư cấp A, nhưng có một số khư cấp A khủng bố, vẫn có thể nuốt chửng quân vương.

“Nếu có thể giữ lại người sống là tốt nhất.” Hứa Thâm nói.

Hắn cũng không dám khẳng định, rút cuộc Hắc Tuyết có thể giải quyết được Liễu Tích Xuyên hay không, nên không dám bảo cô ấy giữ lại người sống, lỡ như sơ suất bị lật thuyền là hỏng hết.

“Không thành vấn đề.” Hắc Tuyết nở nụ cười yếu ớt, nhưng có vẻ cực kỳ tự tin. Mái tóc đen của cô ấy nhanh chóng tụ tập lại, rồi lập tức hóa thành một cây trường mâu dài bảy, tám mét.

Liễu Tích Xuyên nhìn thấy cảnh này, lập tức phản ứng lại, trong kinh hãi, ông ấy vội vàng xoay người bỏ chạy.

Tuy ông ấy không biết Hứa Thâm kia đã làm thế nào mới có thể kết bạn với khur cấp A, cũng như làm thế nào mới có thể thao túng được con khur cấp A ấy, nhưng giờ phút này, ông ấy lại biết bản thân mình phải chạy trốn, không còn một lựa chọn nào khác!

Trong khoảnh khắc Liễu Tích Xuyên xoay người chạy trốn, thanh trường mâu được ngưng kết từ mái tóc đen kia đã bắn ra ngoài.

Trường mâu gào thét lao đến. Chỉ vền vẹn là sức gió áp bức khủng bố kia đã đủ để lật đổ toàn bộ bàn ghế trong giáo đường, nhưng may mắn thay, trận chiến này chỉ phát sinh trong Khur giới, không gây ảnh hưởng tới hiện thực.

Hứa Thâm chăm chú nhìn một màn này, và một lần nữa hắn lại nhìn thấy hình ảnh kỳ dị trước đó.

Ngay khi thanh trường mâu dài bảy, tám mét kia tiến vào khu vực năm mét xung quanh thân thể Liễu Tích Xuyên, nó cũng nhanh chóng bị co rút lại.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại 6 mét, 5 mét, 4 mét...

Khi khoảng cách giữa thanh trường mâu nọ và Liễu Tích Xuyên chỉ còn lại nửa mét, chiều dài thanh trường mâu kia đã bị co rút chỉ còn hai mét!

Đương nhiên, tuy chỉ còn hai mét, nhưng lực sát thương của nó vẫn khủng bố như cũ.

Bóng dáng Liễu Tích Xuyên không ngừng lay động, cấp tốc né tránh.

Tình hình trước mắt, thanh trường mâu nọ không chỉ sụt giảm về thể tích, mà tốc độ của nó cũng chậm hẳn lại, nhưng tốc độ và thể tích ban đầu của nó quá lớn, bởi vậy, dù đã bị suy yếu, vẫn vô cùng khủng bố.

Trong lúc Liễu Tích Xuyên không ngừng lay động, di chuyển vị trí, thanh trường mâu được mái tóc phía sau dẫn dắt, vẫn một mực lao thẳng tới sau lưng ông.

“Phốc” một tiếng.

Trường mâu bắn trúng mục tiêu, xuyên qua lưng Liễu Tích Xuyên.

Khư binh ở trước ngực Liễu Tích Xuyên là một kiện nhuyễn giáp màu đen, cũng bị trường mâu đâm thủng!

Trường mâu phá tan hết thầy trở ngại, nhưng vẫn còn dư lực, trực tiếp đâm xuyên qua mặt đất, đóng đinh Liễu Tích Xuyên xuống dưới.

Hứa Thâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng có chút rung động.

Đúng là năng lực của Liễu Tích Xuyên rất quý dị, nhưng ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, năng lực có quý dị đến đâu, cũng là vô ích.

“Cứ phé đã, đừng giết vội.” Hứa Thâm lập tức nói.

Lúc trước, bởi vì hắn lo lắng Hắc Tuyết sẽ hành động lỗ mãng, mới không dám dẫn dò cô ấy quá nhiều. Nhưng giờ phút này, sau khi hắn được tận mắt chứng kiến cuộc chiến không cân sức nọ, trong lòng mới hiểu, đúng là lực lượng của khư cấp A vượt xa hình thái thứ hai.

Cũng đúng, còn nhớ ngày trước, vừa chạm mặt với con khư thú mới lột xác thành cấp A kia, gần như cả tiểu đội nội thành của cô gái chân dài biến thái nọ, đều bị thuấn sát!

Tuy Liễu Tích Xuyên trước mắt này còn khó giải quyết hơn cô gái chân dài biến thái lúc trước, nếu chính diện giao phong, Hứa Thâm cũng không nắm chắc có thể đánh bại được ông ấy, nhưng đối phương vẫn bị Hắc Tuyết nghiền ép.

Bởi vậy qua chuyện này có thể thấy được, con khư từng truy tung hắn thông qua mùi hương còn lưu lại khi làm thân vệ trực ban lúc trước, vốn không phải là khư cấp A.

Nó chỉ là tồn tại tương đối dũng mãnh trong nhóm cấp B mà thôi.

Nếu không, hắn tuyệt đối không có khả năng đơn sát được.

Chương 568. Nuông Chiều Quá Mức Cũng Là Một Loại Sai Lầm...

Hắc Tuyết nghe được lời Hứa Thâm nói, cũng ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ thấy thanh trường mâu đang xuyên qua sau lưng Liễu Tích Xuyên, trực tiếp bị phân hóa thành một đồng sợi tơ đen, rồi những sợi tơ đen ấy lại nhanh chóng ngưng kết thành những mũi nhọn hình xoắn ốc, cùng lúc đâm xuyên qua tứ chi của Liễu Tích Xuyên.

Sợi tơ đen không ngừng chui sâu vào máu thịt, cắt đứt toàn bộ gân bên trong tứ chi.

Thân thể Liễu Tích Xuyên có chút thống khổ, không ngừng co giật, nhưng ngoài miệng vẫn không rên một tiếng.

Sau khi tay chân ông ấy đều bị phế, thể tích của những sợi tơ đen đang thao túng thanh trường mâu từ từ trở nên lớn hơn, trong khi thể tích của thanh trường mâu đang xuyên qua trước ngực Liễu Tích Xuyên, đang từ từ nhỏ lại.

Hắc Tuyết đang điều khiển mái tóc của mình chảy ngược trở lại, tránh cho trường mâu tóc đen quá lớn sẽ khiến thân thể Liễu Tích Xuyên không thể chống đỡ nổi mà nứt ra.

“Ca ca, anh có muốn hưởng dụng trước không?” Hắc Tuyết cúi đầu nhìn Hứa Thâm, lộ ra dáng vẻ đáng thương, nói: “Trước kia anh đều để cho em ăn trước...”

“Ca ca sẽ cho em ăn, nhưng ca ca cũng phải lấp đầy bụng mình trước đã, nếu không làm sao có thể chăm sóc em được?” Hứa Thâm nhú mày nói, hắn cảm thấy vị “Ca ca” trong suy nghĩ của Hắc Tuyết, đã quá mức cưng chiều cô ấy rồi.

Dẫn đến hiện tại cô ấy cho rằng, mỗi khi bắt được bất cứ loại mỹ thực nào, cô ấy đều phải là người hưởng dụng đầu tiên.

Nuông chiều quá mức cũng là một loại sai lầm.

Hứa Thâm cảm thấy chính mình cần phải chậm rãi uốn nắn tư tưởng cho cô bé này.

“Vậy anh đừng ăn nhiều quá...” Hắc Tuyết ủy khuất nói.

Hứa Thâm không nói gì, nhưng ngay khi hắn đang định hành động.

Đột nhiên.

Sưu!

Bóng dáng cô gái bị thương bên cạnh chợt lóe lên, nhưng mục đích của cô ấy lại không phải tập kích Hứa Thâm, mà là chạy trốn theo hướng ngược lại.

Hiên nhiên, cô gái này nhìn thấy Hứa Thâm và con khur kia nói chuyện với nhau, đã cảm thấy trước mắt chính là thời điểm thoát hiểm tuyệt vời duy nhất, lại phối hợp với năng lực của bản thân...

Phốc phốc!

Mái tóc dài nhỏ mà bén nhọn, đột nhiên xỏ xuyên ra ngoài, đâm thủng bụng của cô gái nọ.

Mái tóc dài như gai nhọn từ dưới mặt đất bắn lên, bắt ngờ đánh về phía cô gái theo hình chữ “Z”.

“Tôi chưa nói cô có thể đi...” Lộn tóc bén nhọn nọ đã đưa cô gái kia tới trước mặt Hắc Tuyết, tựa như một con nhục trùng bị xâu vào một cây xiên nướng.

Ánh mắt Hắc Tuyết lộ ra vẻ tham lam và thèm thuồng, cô ấy lập tức nói với Hứa Thâm: “Ca ca, có thể cho em ăn cô gái này trước không?”

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, tuy hắn cũng muốn giữ cô gái này lại để thẩm vấn một chút, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thèm đến chảy nước miếng của Hắc Tuyết, cộng thêm vẻ tham lam quá nồng đậm dưới đáy mắt kia... hắn lo rằng nếu không chiều theo ý cô ấy, sẽ phản tác dụng.

“Ăn chậm một chút, cứ giữ ba con còn lại trước vậy.” Hứa Thâm nói.

Được sự cho phép của Hứa Thâm, trên mặt Hắc Tuyết lập tức nở nụ cười.

Phốc xuy!

Máu tươi hòa cùng âm thanh gặm nhấm, từ giữa không trung lả tả rơi xuống, như một cơn mưa máu, bập bênh trôi ở sau lưng Hứa Thâm.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức bị bao phủ, cùng với âm thanh cắn nuốt khung xương răng rắc, khiến da đầu ba người còn lại đều run lên, sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ đã từng nhìn thấy không ít kẻ điên khùng, cùng hung cực ác, nhưng chưa bao giờ thấy một con quái vật đáng sợ đến như vậy.

Hắn làm bạn với khur thú, còn là một khur thú cấp A.

Nhìn dáng vẻ của hai người họ, khẳng định rằng không phải con khur thú kia đang ký sinh điều khiển Hứa Thâm, mà là hai người họ hợp tác với nhau, thậm chí... Khur thú cấp A này còn có chút sợ hãi Hứa Thâm?

Loại cảm giác quái đản này, khiến trong lòng bọn họ cảm thấy thật vô lý, nhưng điều vô lý ấy lại chân chân thực thực bày ra trước mắt.

“Không tính thu hồi lại bày ong mật nhỏ của cậu sao?” Phần cổ của Hứa Thâm dùng một góc độ cực kỳ khoa trương, quay ngoắt lại, rồi nhìn về phía thiếu niên đội mũ trùm đầu đang đứng đằng sau.

Sắc mặt đối phương trắng bệch, vẫn đang sợ hãi đứng tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Thiếu niên kia vừa nghe được lời Hứa Thâm nói, đã sợ đến run cả người, rồi như một kẻ trong mộng vừa tỉnh, gã vội vàng thu liễm năng lực của mình.

Những con ong mật đang bị dính trên sợi khur kia, lập tức muốn giãy giụa quay trở về, nhưng vẫn bị sợi khur dính chặt.

Thấy tình trạng này, thiếu niên đội mũ trùm đầu muốn khóc mà không ra nước mắt.

Không phải gã không muốn thu hồi đàn ong, mà là Hứa Thâm không cho...

Hứa Thâm cũng nhìn ra tình thế quần bách của thiếu niên đội mũ trùm đầu kia, suy nghĩ trong đầu khế động, hắn hơi chút buông lỏng những sợi khur lưới vờn quanh thân thể mình, phóng thích toàn bộ những con ong độc đang dính trên đó.

Sau khi những con ong độc nọ thoát khỏi lưới khur, ngoại trừ âm thanh vỗ cánh của chúng, thân thể cả đám biến mất rất nhanh, trở thành màu trong suốt, rồi bay trở lại trên người thiếu niên đội mũ trùm đầu.

Thiếu niên đội mũ trùm đầu giơ tay lên, tựa như đang nghênh đón đàn ong của mình.

Hứa Thâm lại liếc mắt nhìn hai người còn lại nhưng không để ý tới. Giờ phút này, ánh mắt của thanh niên vừa phóng thích năng lực “Ác mộng” kia, vẫn đại ra, tựa như đã rơi vào trong ác mộng, thần trí có chút thất thường.

Dù sao, gã cũng vừa lén vào “Trong nhà”, còn được “Ma ma” đích thân tiếp đãi.

Hứa Thâm tin tưởng vào năng lực làm việc của “Ma ma”.

Ngoài trừ thanh niên ác mộng này, còn có một lão giả khác mới phóng thích năng lực sương độc, mà sương độc do lão phóng thích ra... Quá rõ ràng.

Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, một tầng sương mù màu tím tràn ngập khắp giáo đường, cộng với mùi hương quen thuộc trong sương mù độc nọ, khiến Hứa Thâm rất khó mà xem nhẹ nó được.

Tuy hắn không cảm nhận được loại khí trong sương mù này có gì đáng sợ, nhưng thật rõ ràng, nó không phải thứ tốt lành gì, và hắn lựa chọn cố gắng hết mức để không chạm vào nó.

Hiện giờ, sau khi Hắc Tuyết hiện thân, tầng sương mù màu tím vẫn tràn ngập xung quanh đều bị đánh tan hết cả, cũng không biết là do Hắc Tuyết cố ý hay vô tình, nhưng cô ấy không giúp hắn xua tan sương mù.

Chương 569. Một Trò Khôi Hài Tự Biên Tự Diễn...

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ chớp động rồi di chuyển từ dưới mặt đất qua phía Liễu Tích Xuyên.

Lúc này, hoàn cảnh của Liễu Tích Xuyên vô cùng thê thảm, không quá dễ đánh giá ông ấy như một con chó chết.

Thật khó để tưởng tượng, vị cục trưởng vốn mưu lược thâm trầm của cục Khư Bí, tồn tại luôn khiến người ta không thể nắm bắt được này, lại rơi xuống kết cục như vậy.

Nhưng đương nhiên, bất cứ lúc nào đối mặt với Liễu Tích Xuyên, Hứa Thâm cũng không bao giờ cho phép mình được sơ suất, kể cả hiện tại, nhìn ông ấy không còn một chút lực uy hiếp nào, cũng vậy.

Hiện giờ, sợi khur của hắn không phải giam cầm bầy ong độc nữa, bởi vậy, hắn có thể điều động được nhiều sợi khur hơn, chúng một mực tụ tập lại ở xung quanh thân thể hắn, đề phòng Liễu Tích Xuyên cố ý giả vờ yếu thế, chờ thời cơ đánh lén.

“Liều cục, ngài vẫn ổn chứ?” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Liều Tích Xuyên miễn cưỡng xoay đầu lại, nhãn cầu sung huyết phẫm hồng, gương mặt căng ra, máu đọng bên dưới da thịt, nhuộm cả gương mặt thành một màu như gan lợn, trông rất khó coi, nhưng ánh mắt của ông ấy vẫn sắc bén như cũ: “Con khur cấp A này, chính là bí mật mà cậu vẫn luôn một mực che giấu sao?”

“Không phải đâu...” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Đây là muội muội mà tôi mới tìm được.”

Muội muội?

Liều Tích Xuyên có chút giật mình, không biết là do đau đớn hay chua xót, khóe miệng ông có chút run rẩy, giọng nói cũng trở nên khàn khàn hơn vài phần: “Đừng giết tôi, tôi sẽ giao hết thảy những thứ tôi có cho cậu, tôi cũng sẽ giải quyết triệt để những vấn đề mà cậu lo lắng nhất, được không?”

Hứa Thâm có chút hứng thú nói: “Ngài nói chi tiết hơn một chút đi? Cục trưởng!”

Liều Tích Xuyên cắn răng nói: “Tôi có thể tiến cử cậu đảm nhiệm vị trí cục trưởng cục Khur Bí, tôi sẽ viết thư cho Nghĩ Hậu, xin về hưu trước thời hạn, nhất định sẽ được thông qua!”

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến: “Nhưng vị trí cục trưởng vẫn chưa đủ, hơn nữa dù ngài chết đi, tôi vẫn có nắm chắc sẽ điều khiển được cục Khur Bí. Ngài sẽ không cho rằng Sở Bạch có thể tranh đoạt được với tôi chứ?”

Liều Tích Xuyên cười khỏ.

Đúng vậy, là ông ấy đã nhìn nhầm.

Ban đầu ông ấy vẫn một mực cho rằng tiềm lực của Hứa Thâm rất lớn, nhưng trên phương diện chiến lược thực tế, so sánh với Sở Bạch lão luyện kia, hẳn vẫn còn một chút non nớt.

Đây cũng là nguyên nhân mà ông ấy chọn lựa Hứa Thâm tới bên kia để Nghĩ Hậu thẩm duyệt, chứ không phải Sở Bạch, ông ấy muốn che giấu tài năng của Sở Bạch kia.

Kết quả là... Hứa Thâm mới là vương bài!

Chỉ riêng năng lực mà Hứa Thâm thể hiện ra lúc trước, đã đủ để chiến thắng Sở Bạch rồi, đó là chưa kể tới một con quái vật vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Thâm...

Khó trách, Hứa Thâm lại được Nghĩ Hậu lựa chọn trở thành thân vệ, nếu Hứa Thâm chịu bày ra thực lực thật sự, đương nhiên hẳn sẽ có một vị trí trong đội ngũ thân vệ kia.

“Vị trí Giáo hoàng thì sao?” Liễu Tích Xuyên chăm chú nhìn Hứa Thâm, rồi chậm rãi nói: “Giáo hoàng của giáo hội Hắc Quang, tôi sẽ đưa toàn bộ giáo hội Hắc Quang cho cậu thì sao?”

Hứa Thâm có chút giật mình, đôi mắt hắn nheo lại, trong đầu lập tức nghĩ đến ông chủ quán rượu lúc trước đã lơ đãng lộ ra hình xăm chữ thập màu đen trên cổ tay.

Đó chính là dấu ấn tín đồ của giáo hội Hắc Quang.

“Nói như vậy...” Đôi mắt Hứa Thâm xoay chuyển, hắn lại nhìn về phía ba người bên cạnh: “Bọn họ đều không phải người do Phản Nội Quân phái tới sao?”

“Đúng vậy, bọn họ là người của tôi.” Tứ chi của Liễu Tích Xuyên đã vỡ vụn, nhưng ngoại trừ dây thần kinh thỉnh thoảng lại co giật ra, thoát nhìn trên mặt ông ấy vẫn bình thường, không có một chút thông thỗ nào...

Thật khó để tưởng tượng, rút cuộc đây là loại ý chí đáng sợ đến cỡ nào.

“Tôi đã yêu cầu tổ chức bên kia giao chuyện của cậu cho tôi xử lý, không để bọn họ cử người tới can thiệp vào. Nếu không, khẳng định rằng bọn họ sẽ không kiên nhẫn được lâu đến vậy, mà tôi... Cũng thật lòng hy vọng có thể mời cậu tiến vào tổ

chức, cùng nhau lật đổ chính sách bạo tàn của nội thành.” Ánh mắt Liễu Tích Xuyên đầy vẻ chân thành nhìn Hứa Thâm.

Chân thành trước nay chưa từng có.

Hứa Thâm nhìn sâu vào ánh mắt trong suốt mà tha thiết chân thành của ông ấy, trong lúc nhất thời, cũng không khỏi trở nên trầm mặc.

Giờ phút này, hẳn tin tưởng Liễu cục không nói dối.

Ông ấy thật sự muốn lôi kéo hắn vào...

Chỉ là... nơi kia chính là một cái đầm lầy, làm sao hắn có thể tự mình chìm sâu xuống vũng bùn được?

“Đáng tiếc.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Liễu Tích Xuyên cười cười: “Không có gì là đáng tiếc cả. Dù không có chuyện này, cậu cũng đã biết chuyện bản thân bị hãm hại phải tới nội thành rồi, chắc hẳn cậu không định cứ bỏ qua như vậy?”

Hứa Thâm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Giáo hội Hắc Quang là do ngài tự mình sáng lập?”

“Đúng vậy, nó là thế lực thuộc về tôi, không liên quan gì đến Phản Nội Quân. Tuy mục đích mà tôi sáng lập lên giáo hội Hắc Quang, cũng là phối hợp để hoàn thành nghiệp lớn phản nội, nhưng bọn họ không thuộc biên chế chính thức.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm có chút im lặng.

Ai có thể ngờ được, thủ lĩnh của thế lực địa đầu xà ở khu Hắc Quang, lại chính là cục trưởng cục Khư Bí?

Hứa Thâm còn nhớ, Liễu cục từng lên án mạnh mẽ giáo hội Hắc Quang vì bọn họ đã phá hư quy củ, thậm chí ở cục Khư Bí còn vinh danh chiến tích tiêu diệt một số giáo đường vượt quá quy tắc của giáo hội Hắc Quang.

Có lẽ... đây chỉ là một trò khôi hài tự biên tự diễn mà thôi.

Bên ngoài, ông ấy trấn áp một phương, gìn giữ chính nghĩa.

Sau lưng, ông ấy một tay che trời, vô pháp vô thiên!

“Nếu cậu không tin, ông ta có thể làm chứng.” Liễu Tích Xuyên thấy Hứa Thâm trầm mặc không nói, lại hơi ngẩng đầu, nhìn về phía lão giả phóng thích sương độc phía sau.

Lão giả nọ bắt gặp ánh mắt mà Liễu Tích Xuyên ném tới, trong lòng có chút run rẩy, chỉ biết âm thầm cười khổ, nhưng trên mặt lại lộ ra dáng vẻ thành khẩn, gật đầu nói: “Đúng vậy Hứa đội trưởng, Liễu cục là giáo phụ của chúng tôi.”

“Ông ta là lão Đồ.” Liễu Tích Xuyên nhìn về phía Hứa Thâm đang âm thầm đánh giá lão giả, lại lên tiếng giải thích: “Có lẽ cậu không quen ông ta, nhưng từ trước khi cậu chưa chuyển đến biên đội số một, ông ta đã ở trong cục Khư Bí. Về sau này, ông ta đã được tôi điều đến giáo hội. Giáo hội mới là môi trường thích hợp để ông ta phát huy hết năng lực của mình. Chỉ cần cậu quay về tra xét hồ sơ ở cục Khư Bí, liền có thể tra ra được.”

Chương 570. Dĩ Tiểu Bác Đại!

Hứa Thâm yên lặng không nói. Hắn không hoài nghi Liễu Tích Xuyên sẽ lừa gạt mình trên phương diện này.

Với thủ đoạn của vị Liễu cục trước mắt, Hứa Thâm tin tưởng ông ấy có tư cách đảm nhiệm chức đầu mục của giáo hội Hắc Quang.

Ngay lúc này, khi hắn nhớ lại đủ loại xung đột giữa cục Khư Bí và giáo hội Hắc Quang, trong lòng hắn bỗng từ từ trở nên thoải mái.

Mượn lực lượng của cục Khư Bí, điều chuyển nhân tài được coi trọng đến giáo hội Hắc Quang do chính mình thành lập nên... Đây đúng là thủ đoạn phụ họa của Liễu cục.

(Trong này, nếu hiểu cái từ “phụ họa” 附和 là dựa vào thế lực lớn hơn, nhằm bổ sung cho thế lực của bản thân thì sẽ đúng ngữ cảnh hơn)

“Không nghĩ tới, khối u ác tính lớn nhất của khu Hắc Quang, lại là Liễu cục ngài.” Hứa Thâm khẽ thở dài, phú hào khắp nơi đều tới nương nhờ vào vị Liễu cục khu Hắc Quang này, nhưng

ai có thể ngờ được, sau lưng, chính ông ấy lại là địa đầu xà vương lớn nhất.

“Có phải là khối u ác tính hay không, lại tùy thuộc vào cách nhìn của cậu. Mặc dù giáo hội Hắc Quang đã làm rất nhiều việc, nhưng quả thật là chúng tôi cũng từng che chở một số người bị dồn tới bước đường cùng.” Liễu Tích Xuyên nói.

Hứa Thâm nói: “Nhưng những người bị dồn vào bước đường cùng này, lại không phải từng bị chính ngài bức bách hay sao?”

Liễu Tích Xuyên liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khóe miệng hơi nhếch lên tán thưởng: “Quả nhiên cậu rất có ngộ tính.”

Hứa Thâm nhìn ông ấy một cái thật sâu, rồi phát phát tay, nói với Hắc Tuyết: “Trước tiên cứ thả ngài ấy xuống đi.”

Hắc Tuyết đã găm nhâm gần hết vòng eo của cô gái tập kích bất ngờ kia hầu như không còn, hiện giờ tóc đen đang cuốn lấy hai cái đùi, tiếp tục găm ăn, vừa nghe thấy vậy, lập tức nghi hoặc nói: “Không ăn nữa sao?”

“Ăn, tối nay lại ăn tiếp.” Hứa Thâm nói.

Vẻ mặt của Liễu Tích Xuyên chợt trở nên cứng ngắc.

Hắc Tuyết nghe vậy, lại “Ồ” lên một tiếng, rồi ngoan ngoãn thả mái tóc đen ra.

Liễu Tích Xuyên “Bụp” một tiếng rơi xuống đất, đau đến mức ông ấy phải kêu lên một tiếng, lỗ thủng trước ngực càng phun ra nhiều máu tươi hơn.

Hứa Thâm cũng không có ý định tới giúp ông ấy cầm máu, ngược lại, hắn mở miệng tò mò hỏi: “Liễu Cục, năng lực của ngài là gì?”

Liễu Tích Xuyên khó khăn bò dậy từ dưới mặt đất, muốn chống đỡ thân thể, nhưng tứ chi đã bị gãy lìa, bởi vậy ông chỉ có thể dùng cằm chống đỡ, rồi miễn cưỡng xoay người trở lại.

Chỉ một động tác đơn giản thế thôi cũng khiến ông ấy không nhịn được, phải há miệng thở hổn hển.

Nghe thấy lời Hứa Thâm nói, trên gương mặt đầy máu của Liễu Tích Xuyên lại lộ ra một nụ cười, nói: “Lấy nhỏ đổi lớn!”

(Nguyên văn của nó là dĩ tiểu bác đại 以小博大 : dùng giá trị nhỏ, trải qua thủ đoạn mạo hiểm hợp lý, đổi lấy giá trị lớn, cũng có cùng ý nghĩa với lấy ít thắng nhiều, bốn lạng bạt ngàn cân)

“!”

“Đó là năng lực của tôi, tôi đặt tên cho nó là ‘Lấy nhỏ đổi lớn!’” Liễu Tích Xuyên cười nói: “Bất kể lực lượng hoặc công kích tới gần tôi, tôi đều có thể khiến nó suy yếu vô hạn, ngược lại bất kể thứ gì do tôi phóng thích ra, tôi đều có thể khiến nó tăng phúc vô hạn. Nếu như tôi có thể bước vào quân vương, tôi tin tưởng với năng lực của bản thân, đủ để áp đảo Nghĩ Hậu, khiến cho đám người nội thành ấy phải đau đầu!”

Lấy nhỏ đổi lớn...

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Một cái tên rất bình thường, nhưng lại lộ ra luồng nhuệ khí sắc bén.

Rất phù hợp với tính cách của Liễu cục.

Tác dụng của loại năng lực này, vừa có thể lấy nhỏ đổi lớn, lại vừa có thể biến lớn thành nhỏ.

Nếu phạm vi năng lực có thể gia tăng từ năm mét đến mười mét, hoặc thậm chí là nhiều hơn, thì cùng một cảnh giới... thực sự có chút hương vị vô địch rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là năng lực thuộc hệ đặc chất.

Hứa Thâm phát hiện, trong quá trình công kích trước đó, ngoại trừ công kích vật lý sẽ bị năng lực của Liễu Tích Xuyên làm suy yếu, cả công kích lực lượng tâm linh cũng không thể thoát khỏi loại ảnh hưởng này.

Nếu loại năng lực này có thể làm suy yếu hết thảy mọi tác nhân bên ngoài mà không phân biệt loại hình, trạng thái, nó tuyệt đối sẽ khủng bố đến cực đoan.

“Tôi đã từng, nghèo đến nỗi chỉ có hai bàn tay trắng. Một người dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng như tôi, chính là lấy nhỏ đổi lớn, thận trọng đi lên!”

Liễu Tích Xuyên nằm thẳng trên mặt đất, nhưng rõ ràng là hít vào thì nhiều, mà thở ra thì ít.

Hiển nhiên, trong loại tình trạng mất máu quá nhiều này, dù Hứa Thâm không ra tay, chỉ cần để yên cho Liễu Tích Xuyên nằm đó thôi, một khi không được trị liệu, rất nhanh sẽ chết.

Dù vậy, nhưng trong ánh mắt Liễu Tích Xuyên lại lộ ra ánh sáng lấp lánh: “Tiểu Hứa, cậu phải nhớ kỹ, bản lĩnh duy nhất khiến người nghèo chúng ta có thể hạ gục đám người giàu khác, chính là lấy nhỏ đổi lớn, trả giá một khoản nhỏ, đổi lấy hồi báo lớn. Có như vậy, chúng ta mới đủ sức chen chân lên tầng cao nhất, nếu không, chỉ dựa vào một đời của chúng ta, lại áp dụng phương thức trao đổi đồng giá, thì bất kể chúng ta cố gắng như thế nào chẳng nữa, vẫn sẽ vĩnh viễn không thể đuổi kịp được khoản tài phú đã tích lũy được mấy trăm năm của bọn họ...”

“Mà như vậy, cũng là vĩnh viễn bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân.”

“Vĩnh viễn!”

Hứa Thâm rơi vào trầm mặc.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn sâu vào ánh mắt nóng bỏng đang được Liễu cục gửi gắm tới mình, dường như trong ánh mắt kia có mang theo một loại tín ngưỡng nào đó.

Hứa Thâm thấp giọng nói: “Xin lỗi, Liễu cục.”

“Tôi biết cậu sẽ không để cho tôi sống, đây là một cách làm thông minh...” Khuôn mặt nhuốm đỏ máu tươi của Liễu Tích Xuyên vẫn một mực nụ cười.

Đầu xuân, năm 2050.

Khí hậu vẫn giá lạnh khiến cho những người đi bộ trên đường phải quần kỹ áo bông.

Tuy không có tuyết rơi, nhưng sương mù bao phủ khiến hoàn cảnh xung quanh càng trở nên mù mịt, tầm nhìn giảm xuống đáng kể trên diện rộng.

Một bóng dáng được bao bọc trong chiếc áo bào màu đen vừa dày vừa nặng, đang nhanh chóng xuyên qua màn sương mù trắng xóa. Người nọ gạt màn sương mù ra rồi đi vào một trang viên như tòa lâu đài cổ.

Ven đường, có thể bắt gặp những tầm mắt thấp thoáng mịt mờ, ẩn giấu khắp mọi nơi trong trang viên. Những ánh mắt nọ bén nhọn như chim ưng, luôn cẩn thận nhìn chăm chăm vào mỗi một phụ kiện trên cơ thể người vừa tiến đến.

Chương 571. Lá Thư Của Liễu Tích Xuyên!

Ở chỗ sâu bên trong trang viên lâu đài cổ nọ.

Phía trước một chiếc lò sưởi ấm áp, với ánh lửa bập bùng, không ngừng lóe lên trong lò.

Ánh lửa nóng bỏng chiếu rọi trên khuôn mặt của thần phụ, vẻ mặt ông ta đầy bình tĩnh, đang sửa sang lại tấm thảm lông phủ trên đầu gối của mình, chờ tới khi lật tấm thảm lông lại, bỗng nhiên ông ta nhìn thấy ở mặt kia của tấm lông có một lỗ hổng bị cháy.

Người đàn ông trung niên nọ im lặng trong chốc lát, rồi từ từ thở ra một hơi.

Ông ta nhẹ nhàng vén tấm thảm lông lên, rồi gọi người hầu bên cạnh tới: “Giúp tôi lấy một tấm thảm mới đến đây.”

Về mặt người hầu đầy sợ hãi. Người nọ khựng lại một giây, thấy bản thân không bị trách mắng, mới thật cẩn thận nhận lấy tấm thảm lông đã bị cháy hổng kia, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Không lâu sau đó, một tấm thảm lông mới đã được đưa tới trước mặt vị thần phụ nọ.

Thần phụ chậm rãi sửa sang lại tấm thảm lông, gấp nó lại, rồi phủ lên trên đầu gối.

Đúng vào lúc này, từ trong lối đi tối tăm đằng sau lưng ông ấy, từ từ hiện ra một bóng người.

Dường như sự ấm áp tỏa ra từ chiếc lò sưởi trong tường, cũng bị xua tan đi rất nhiều, một luồng hàn ý ập tới.

Ba!

Một nhánh củi khô vừa cháy được nửa cây, bỗng nổ tung ra.

“Sao lại là cô, lão Liễu đâu?” Thần phụ ngồi trên ghế, không quay đầu lại, nhưng tựa như đã thấy rõ người đằng sau lưng mình rồi.

Ánh lửa lay động, phạm vi chiếu rọi theo đó mà khuếch tán. Dưới ánh sáng âm áp nọ, bóng dáng âm u phía sau lưng thần phụ lập tức lộ ra dáng người duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, chính là Lý Mỹ Na.

“Liều cực...” Ngọn lửa thoáng nhảy nhót trên rìa đồng tử trong mắt Lý Mỹ Na: “Xảy ra chuyện rồi.”

Thần phụ hơi giật mình, ông ấy lập tức rơi vào im lặng.

“Liều cực nói, anh ấy có để lại một phong thư, nếu anh ấy gặp chuyện không may, tôi nhất định phải giao nó cho ngài.” Lý Mỹ Na thấp giọng nói, bàn tay mảnh khảnh chậm rãi lấy ra một phong thư từ trong ngực.

Ba.

Nhánh củi khô trong lò sưởi vừa cháy đến phần thân cuối, lại nổ tung một tiếng nho nhỏ.

Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện từ trong bóng tối bên cạnh, nhẹ nhàng nhận lấy phong thư trong tay Lý Mỹ Na, cẩn thận nhìn thoáng qua cô gái này, sau đó xoay người đưa phong thư tới tận tay thần phụ.

Thần phụ nhận lấy phong thư, bìa ngoài không có ký tên, hết thấy đều trống rỗng, tựa như một bức thư rất bình thường không có gì kỳ lạ.

Bìa ngoài thực sự rất sạch sẽ...

Thần phụ khẽ thở dài, giống với con người của lão Liều, làm việc luôn cực kỳ sạch sẽ, không bao giờ để lại tai họa ngầm.

Ông ấy chậm rãi mở phong thư, từ bên trong là những hàng chữ viết tay, có vẻ khá tùy ý, qua loa. Nhưng thần phụ lại nghiêm túc đọc kỹ từng chữ một:

“Ông bạn già, nếu anh thấy phong thư này, khả năng cao là tôi đã mất.

Nhưng không sao, con người ta rồi cũng phải chết thôi. Và từ ngày gia nhập tổ chức, tôi đã sẵn sàng để chết bất cứ lúc nào rồi.

Vì nghiệp lớn...

...

Nếu tôi có thể ngã xuống trong tay người mà mình nhìn trúng, thì điều đó có nghĩa là ánh mắt của tôi thực sự không tồi.

Cũng có nghĩa là lời mời của chúng ta đã thất bại, không, là sẽ không thất bại mới đúng.

Nhưng đương nhiên, sau tất cả những tin xấu, chúng ta cũng có một tin tốt lành đây. Tôi đã thành công chôn xuống hạt giống hận thù, ngay cả khi sau này cậu ấy có thể nhận ra được, nó cũng không gây trở ngại tới sự thật rằng: cậu ấy căm hận nội thành. Dù nội thành vốn đã là một nơi cực kỳ xấu xí...

Khi anh đọc bức thư này, tôi đã tặng hết thấy mọi thứ của tôi cho cậu ấy rồi.

Cậu ấy là một nhân tài.

Và nhân tài chưa chắc đã muốn bị ràng buộc bởi tổ chức của chúng ta, chỉ cần mục tiêu nhất trí, cần gì phải khăng khăng cố chấp suy xét xem hai bên có cùng giương cao một lá cờ hay không?

Ông bạn già, tôi hy vọng rằng về sau này, anh sẽ không gây rắc rối cho cậu ấy.

Mục tiêu của cậu ấy là nội thành, chứ không phải chúng ta.

Dù tôi chết, nhưng tôi không thất bại.

Anh có thể nhìn thấy phong thư này, có nghĩa rằng cậu ấy có đủ tư cách để thay thế vị trí của tôi, thậm chí còn có thể làm tốt hơn tôi, và ngày càng trở nên xuất sắc.

Trong tương lai, khi khoảnh khắc tiếng kèn phản công vang lên, tôi tin rằng, không cần biết cậu ấy ở trong trận doanh nào, đều sẽ gia nhập và trở thành một thanh đao bén nhọn xé rách nội thành!

Và hiện giờ, đao đã được mài tốt, cất trong vỏ, đừng mở niêm phong, tránh lại làm bị thương chính bản thân mình.

Cuối cùng...

Bạn cũ, trân trọng...

Miếng bánh mì kia có hương vị không tồi, haha!”

...

...

Ngón tay của thần phụ hơi siết chặt phong thư.

Ánh lửa nhảy lên trong đôi mắt ông ấy, mang theo vài phần bi thương và hồi ức.

Thời gian như trở lại mùa đông của 30 năm trước.

Đó là một ngày rét lạnh hơn hôm nay.

Mỗi gia đình đều co mình trong nhà sưởi ấm, chỉ có một số ít vụ dân vẫn còn dọn rác trên đường phố.

Mà bên cạnh một con hẻm không có người, đầy những gỗ mục và rác rưởi tích tụ thành đống, ngay cả khí hậu lạnh giá này, cũng không thể che giấu được mùi hôi thối bên trong.

Nhưng thật không thể tin được, bởi vì ở một nơi bẩn thỉu như vậy, lại có hai bóng người đang cuộn tròn bên trong.

Gió lạnh nức nở gào thét, thổi bay những tấm ván mục, để lộ ra khe hở.

Một đôi bàn tay lạnh đến run rẩy, bắt lấy tấm ván, chặn vào lỗ hồng cực lớn.

Về phần lỗ hồng nhỏ còn lại, đối phương cũng chẳng quan tâm được, vì bọn họ không có thứ gì để lấp đầy.

Bên dưới đống rác này, là một cái ổ.

Mà trong cái ổ nhỏ này, có một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi đang cuộn tròn người lại.

Dung mạo của thiếu niên nọ vô cùng non nớt, nhưng giữa các đỉnh lông mày lại hiện lên một tia kiên nghị và chấp nhất.

Một cánh tay của gã vô lực buông xuống, hiển nhiên đã bị gãy, trong khi một đôi chân khác đang quăn quanh hông với một tư thế rất kỳ lạ... Thật rõ ràng, một chân này cũng bị gãy rồi.

Mà trên cẳng chân, lại xuất hiện thật nhiều những vết cắn.

Bên cạnh thiếu niên nọ, là một người phụ nữ mặc quần áo mỏng manh, đã lạnh đến mức gương mặt trở nên xanh mét. Bà ấy đang dựa vào vách tường bên cạnh bãi rác, từ từ nhắm hai mắt lại, tựa như muốn mơ màng ngủ.

Chương 572. Câu Chuyện Về Miếng Bánh Mì...

“Mẹ, mẹ đừng ngủ, lát nữa con sẽ đi tìm đồ ăn.” Thiếu niên kia nhẹ nhàng đẩy người mẹ bên cạnh.

Nhưng thân thể của người mẹ ấy lại không hề động đậy.

Xúc cảm nơi bàn tay thiếu niên chạm đến là một thân thể lạnh như băng.

Người mẹ bên cạnh gã đã rét lạnh tựa như vách tường mà bà ấy đang dựa vào...

Thiếu niên lập tức trở nên rối rắm, gã vội vàng chạm vào khuôn mặt của mẹ, nhưng nó vẫn lạnh như cũ.

“Mẹ, con sẽ cho mẹ ăn ngay bây giờ, mẹ đừng ngủ mà.” Thiếu niên trở nên hoảng sợ, hốc mắt ửng đỏ, gã nhìn bắp chân đầy vết cắn của mình, lại cúi đầu hung hăng cắn tiếp.

Đau nhức xé toạc, nhưng gã vẫn cứng rắn cắn đứt một miếng thịt!

Hóa ra những dấu vết trên bắp chân gã, đều bị gã tự mình cắn xuống.

Nhưng rõ ràng là phần vận vẹo bị gãy lìa từ cẳng chân lên đến đùi, lại do nguyên nhân khác gây ra. Dù đã gãy nhưng cẳng chân bị cắn rách cùng với máu tươi đầm đìa vẫn khiến khuôn mặt gã xuất hiện một tia thống khổ.

Nhưng giờ phút này, gã lại cắn răng, cố hết mức ngăn chặn âm thanh thống khổ bật ra từ miệng mình, chỉ đưa bàn tay còn nguyên vẹn lên, gỡ xuống miếng thịt đầy máu tươi, đưa tới bên miệng mẹ mình.

Miệng của người mẹ vẫn không hề động đậy.

Gã lại cố gắng hết sức nhồi nhét.

Máu tươi vẩy loạn lên đôi môi người mẹ, như cánh hoa nở rộ trên đôi môi. Nhưng đôi môi ấy vẫn một mực ngậm chặt lại, tựa như đã bị may kín, và mặc kệ gã dùng sức lực lớn đến mức nào, vẫn không thể mở ra được nữa.

Nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt thiếu niên, không ngừng lăn dài xuống dưới.

Thiếu niên nằm phủ phục trên mặt đất, cuối cùng gã cũng không nhìn được nữa mà bật khóc nức nở. Tiếng khóc rầm rút tựa như một con sói hoang lẻ loi trong cơn gió lạnh.

Không biết đã qua bao lâu, phần cẳng chân đau nhức mất máu càng ngày càng trở nên suy yếu, khiến cho thiếu niên nọ chậm rãi thu lại tinh thần từ trong bị thương.

Gã ngậm miếng thịt vừa được xé từ cẳng chân trong miệng, sau đó dùng đồng tuyết đọng bên cạnh, đắp lên miệng vết thương trên cẳng chân, tựa như rét lạnh thấu xương, có thể làm giảm đi nỗi đau đớn trên cẳng chân mới bị xé rách.

Gã lấy thêm rất nhiều tuyết, cùng đắp lên cẳng chân mình, rồi lại như trước đây, để mặc cho cái lạnh làm máu tươi đông lại.

Nhưng lạnh lẽo cũng làm cho nhiệt độ trong cơ thể giảm xuống, khiến cho gã buồn ngủ.

Gã nhắm nuốt miếng thịt cẳng chân, rồi dựa vào trong lòng mẹ, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, thiếu niên nọ bị đẩy tỉnh, một khuôn mặt nhã nhặn ánh vào trong tầm mắt gã.

Đây là một người đàn ông trung niên, mặc trường bào của thần phụ, thông qua cách ăn mặc cũng biết thân phận không tầm thường.

Trong ánh mắt của thần phụ tràn đầy thương xót, tựa như Thần linh gặp gỡ thế nhân, thương hại những kẻ phạm trần bướng bỉnh và ngu ngốc, bởi vậy mới mang đến thống khổ cho chính mình.

Đôi mắt đỏ cũng phản chiếu rõ ràng trong mắt thiếu niên kia.

Nhưng rất nhanh, một miếng bánh mì màu vàng nâu được đưa tới, thay thế cho ánh mắt nhã nhặn này, cũng khiến tinh thần của thiếu niên kia trở nên phấn chấn.

Gã đón lấy nó như một con sói đói, thậm chí còn có thể nói là đoạt lấy, rồi vội vàng nhét miếng bánh mì nọ vào miệng.

Gã liều mạng nuốt bánh mì xuống bụng, dường như trong đôi mắt lại phát ra một loại hào quang nào đó.

Là hung ác, sát khí, là căm hận, thù hận.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Thần phụ nhẹ giọng nói.

Thiếu niên đang mãi nuốt bánh mì, không có thời gian để trả lời, trên thực tế, gã cũng không muốn trả lời.

Là bởi vì gã đã bị người ta xua đuổi rồi đi... Từ nội thành.

Tựa như Thần phụ đã nhìn thấu nội tâm của thiếu niên kia, ông ấy cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa, mà nhẹ giọng quan tâm nói: “Nếu không chê hãy đi theo tôi. Sau này, hãy ở bên tôi, tôi có thể giúp cậu... Sống sót.”

Thiếu niên nọ lập tức ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng cao lớn của vị thần phụ trước mắt, cũng phát hiện ở bên cạnh thần phụ còn có một người trung niên với vóc dáng khôi ngô, cách ăn mặc bao hàm sát khí, rất giống một bảo tiêu.

Thiếu niên nọ thoáng thu liễm một tia hung quang vừa lóe lên dưới đáy mắt, rồi dùng sức gật đầu.

Thần phụ mỉm cười, ông ấy cởi giáo bào trên người xuống, nhẹ nhàng khoác lên người thiếu niên.

Một màn này đã trôi qua rất nhiều năm rồi...

Mãi cho đến khi thiếu niên nọ lớn lên, trở thành một thanh niên, rồi từng từng không hề gục ngã, một mực vượt qua vô số những nhiệm vụ đẫm máu, với vô số thi thể ngã xuống dưới chân.

Mãi cho đến khi thiếu niên nọ trở thành một trung niên, trên người ông ấy cũng mặc thần bào Giáo hoàng màu vàng, rồi leo lên từng bậc thang, đứng trên đỉnh thế giới ngầm của khu Hắc Quang...

Nhưng thời gian vừa một lần nữa đảo ngược lại...

Ba ngày trước khi thần phụ phủ thần bào lên người thiếu niên kia.

Một chiếc xe đất tiền màu đen khiên tôn chạy qua đường phố, thần phụ ngồi trên ghế phụ lái, hướng ánh mắt xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, ông bắt gặp một thiếu niên bị tàn tật gãy cả tay lẫn chân, đang cẩn răng dùng rác rưởi dựng thành một cái ổ trong đống rác rách nát ở ngay đầu đường bên ngoài cửa sổ xe.

Một người phụ nữ xinh đẹp đang dựa vào vách tường, nhưng sắc mặt tái nhợt, dường như bà ấy đã bị thương, đáng vẻ cực kỳ suy yếu.

Thần phụ đang ngồi trong xe, nhẹ nhàng giơ tay lên.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại.

Thần phụ ngồi trong xe lặng lẽ quan sát hình ảnh bên ngoài.

Trong ánh mắt ông ta, sau khi thiếu niên nọ đã làm xong cái ổ cho mình, thừa dịp người mẹ bên cạnh đang nghỉ ngơi, tựa như gã cố lấy hết dũng khí, chột hung hăng cắn xé một miếng thịt đầy máu tươi từ trên cẳng chân của mình xuống.

Đôi mắt của thần phụ khẽ động.

Thiếu niên nọ nhanh chóng lấy tuyết đắp lên miếng thịt vừa bị mình cắn khỏi cẳng chân, đồng thời cũng lấy tuyết đắp lên cẳng chân đang bị thương.

Sau một lúc lâu, dường như nỗi đau trên khuôn mặt của thiếu niên đã giảm bớt đi một chút. Ngay sau đó, gã bí mật lấy ra miếng thịt cẳng chân từ dưới lớp tuyết đọng lên, đưa cho mẹ, rồi nhẹ giọng nói điều gì đó.

Người mẹ lắc đầu, cuối cùng thiếu niên đành tự mình ăn.

Nhưng thừa dịp lúc người mẹ rơi vào mê man, thiếu niên lại sử dụng cùng một biện pháp, cắn xuống một miếng nữa. Rồi chờ sau khi người mẹ tỉnh lại, gã liền đưa nó tới bên miệng mẹ.

Lần này người mẹ không tiếp tục từ chối nữa, mà gian nan nuốt xuống.

Chương 573. Đó Là Người Hắc Đã Dùng Cả Tính Mạng Để Bảo Vệ...

Đôi mắt của thần phụ có chút chớp động, nhưng ông ta không nói gì, bàn tay khẽ phẩy phẩy một cái, chiếc xe lại khởi động,

rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sáng sớm hôm sau, hai bóng người hôm qua vẫn ở ngay đầu hẻm, chăm chú quan sát hai mẹ con trong đồng rác đằng kia.

Khoảng cách rất gần, nhưng dường như thiếu niên nọ không nhìn thấy hai người trước mắt.

Nhìn thấy hình ảnh thiếu niên nọ vẫn đang dùng thịt dưới chân mình nuôi mẹ, bóng dáng khô ngô của người vệ sĩ đứng bên cạnh thần phụ có chút không đành lòng nhìn thêm nữa. Gã lập tức lấy miếng bánh mì đã chuẩn bị từ trước ra.

Nó vẫn còn ấm, gã muốn xuất hiện đưa cho thiếu niên trước mắt.

Nhưng đột nhiên, một bàn tay bên cạnh duỗi đến, dè cánh tay gã lại.

Bóng dáng khô ngô quay đầu, lập tức nhìn thấy thần phụ nhẹ nhàng lắc đầu với gã...

Thời gian thấm thoát trôi.

Khung cảnh đã từng xảy ra trước mắt, lập tức tiêu tan tựa như bọt nước...

Ánh lửa trong lò sáng rực.

Dưới ngọn lửa không ngừng chiếu rọi, khuôn mặt của thần phụ vẫn đầy trang nghiêm và tràn ngập khí tức thành thực hết như hình bóng trong kí ức, chỉ tồn tại duy nhất một điều khác biệt, chính là hình dáng của chòm râu trên gương mặt đã không còn như xưa nữa.

Nhưng vẻ bề ngoài của ông vẫn dừng lại ở thời khắc đỉnh cao nhất của một người đàn ông, đó là dáng vẻ của năm bốn mươi tuổi.

Hồi ức trong mắt ông dần dần thu liễm lại, khóe miệng hé mở, thấp giọng nỉ non: “Ra đi vui vẻ...”

Dường như cái bóng bên cạnh ông vừa khẽ lay động một chút...

Hoá ra bóng người vẫn một mực đứng trong vùng hắc ám kia, đã dần dần lộ diện rồi lặng yên không một tiếng động, đi tới bên cạnh ranh giới chiếu rọi của ánh lửa trong lò.

Đôi giày da màu nâu đen nọ nhẹ nhàng dừng lại ngay ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng.

Đột nhiên, tóc gáy Lý Mỹ Na dựng thẳng đứng lên, trong lòng dâng lên một loại cảm giác sờn tóc gáy.

Từ khi nào...

Từ khi nào bên cạnh cô có thêm một người, mà bản thân cô lại không hề cảm nhận được?

Lý Mỹ Na gian nan chuyển động ánh mắt, lập tức nhìn thấy người tới là một lão giả hơn 70, mái tóc màu xám trắng, đôi mắt, ánh mắt lộ ra dưới vành mũ, thoạt nhìn có vẻ rất bình thản, nhưng trên thực tế, từ trên thân thể ẩn giấu một tia sắc bén không thuộc về tuổi già.

Ông ấy đang chống quái trượng, bóng lưng hơi khom....

Ngay cả một lão giả có trạng thái đi đứng không mấy linh hoạt như vậy, mà đối phương tiến lại gần lại không khiến cô chú ý tới?

Rung động trong lòng Lý Mỹ Na càng thêm mãnh liệt.

“Cần tôi đi giải quyết không?” Lão giả thấp giọng hỏi.

Thần phụ từ từ quay đầu, nhìn thấy lão nhân đang lặng lẽ đứng tại vị trí cuối cùng của ánh sáng chiếu ra từ lò sưởi, khuôn mặt của người sau có phần giống với bóng dáng khôi ngô vẫn sống vai cùng ông ấy tại đầu hẻm nhỏ chừng 30 năm về trước.

Thế nhưng bây giờ, đối phương đã là một lão nhân tuổi xế chiều tóc bạc phơ.

Còn bàn chân bên cạnh cây gậy kia...

Thần phụ vẫn nhớ nó đã hy sinh như thế nào ...

Là bị Nghĩ Hậu tự tay đánh gãy!

Cũng chính vì lý do này, mới khiến cho một tồn tại như thần phụ cũng không thể chữa khỏi chân cho lão giả ấy, không thể hồi phục nó lại như cũ.

“Không cần.” Thần phụ chăm chú nhìn vẻ trầm tĩnh mà sắc bén lóe lên trong ánh mắt lão giả kia, sau đó chậm rãi di

chuyển tầm nhìn, chỉ lẳng lặng quan sát ánh lửa chập chờn không ngừng bập bùng trong lò sưởi trước mắt:

“Dù sao cũng là người mà hấn đã dùng cả tính mạng để bảo vệ, để cho hấn tùy hứng một lần đi.”

Lão giả phía sau im lặng, không nói thêm gì nữa.

Chờ đến khi Lý Mỹ Na phản ứng lại, bên cạnh đã không còn ánh mắt sắc bén của lão giả kia nữa rồi, không phải đối phương vừa kéo vành nón xuống, che đi đôi mắt của mình, mà cả người đã biến mất hoàn toàn, đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào không biết rồi.

“Cô cũng trở về đi.” Giọng nói của thần phụ vẫn trầm ổn như cũ, không có bao nhiêu gợn sóng: “Cô còn có một muội muội phải không?”

Lý Mỹ Na thầm giật mình, rồi vội vàng cúi đầu: “Vâng, Liễu cục đã đồng ý với chúng tôi, chờ sau khi chuyện hoàn thành, anh ấy sẽ để chúng tôi quay về tổ chức.”

“Vậy bây giờ quay về luôn đi.” Thần phụ nói.

Lý Mỹ Na kinh ngạc, sắc mặt không kiềm chế được vui mừng, vội vàng nói: “Cảm ơn chủ phụ.” Nói xong, thấy thần phụ không có gì dặn dò thêm, cô biết bản thân nên rời đi rồi.

Lý Mỹ Na cung kính rồi lui vào trong bóng đêm.

Thông đạo hắc ám nọ thật dài, tiếng bước chân của cô rất nhỏ, một mực chậm rãi bước đi trong đó.

Khi sắp đi đến cuối thông đạo hắc ám, đột nhiên, một tiếng xé gió bất ngờ ập tới từ phía sau.

Lý Mỹ Na sửng sốt, vội vàng né tránh.

Lưỡi dao rơi vào không trung, một bóng dáng gầy yếu bước ra từ trong bóng tối, hơi kinh ngạc hỏi: “Hình thái thứ hai?”

Sắc mặt Lý Mỹ Na trở nên tái nhợt, không giấu được nỗi sợ hãi trong ánh mắt, thẳng thốt hỏi: “Vì sao?!”

“Thật có lỗi, cô là người thân cận nhất bên cạnh Liễu tiên sinh, biết được quá nhiều bí mật, cô chính là dấu chấm tròn ở trong cục của Liễu tiên sinh.”

(Điểm kết thúc)

Bóng dáng gầy yếu nhẹ giọng nói, rồi từ từ đến gần: “Cô cũng không muốn kế hoạch của Liễu tiên sinh sẽ thất bại chứ?”

Bỗng nhiên Lý Mỹ Na bừng tỉnh, cô chợt nghĩ đến lão già 70 tuổi trước đó... Cùng với người trước mắt này.

Kế hoạch của Liễu cục thất bại, cô mới truyền tin đến đây, làm sao một lão già hàng năm một mực sống tại nơi này có thể bố trí hết thảy mọi chuyện từ trước được?

Trừ khi... Nhất cử nhất động của Liễu cục, vẫn luôn nằm trong sự giám sát của thần phụ.

Hoặc là... diễn biến gần đây.

Nghĩa là trước khi cô đưa thư tới, bọn họ đã biết cả rồi.

Mà nội dung bức thư của Liễu cục... Đã cứu vớt Hứa Thâm.

Nói như vậy, khi Liễu cục bảo cô đi đưa thư... ông ấy có dự đoán được tình huống trước mắt này hay không?

Rất nhiều suy nghĩ không ngừng biến ảo...

Gương mặt Lý Mỹ Na xuất hiện một chút phức tạp xen lẫn với chua xót: “Không ngờ rằng, cuối cùng tôi vẫn chạy không thoát khỏi mưu kế của anh ta, cũng may... cũng may là tôi đã giấu đi một tay, ngay cả anh ta cũng không biết tôi đã là hình thái thứ hai.”

Ánh mắt Lý Mỹ Na lập tức trở nên nhẹ nhàng. Cô nhìn chằm chằm vào thanh niên gầy yếu trước mắt, khứu lực toàn thân từ từ được thả lỏng, không ngừng bành trướng ra.

Thanh niên gầy yếu chỉ lẳng lặng nhìn cô, rồi thản nhiên nói: “Cô đã quên vừa rồi chủ phụ từng nói điều gì sao?”

Lý Mỹ Na nghi hoặc, bỗng nhiên sắc mặt cứng lại.

“Cô còn có một muội muội phải không... “ Dường như giọng nói của chủ phụ vẫn vang vọng bên tai.

Chương 574. Tân Vương Ra Đời!

Thì ra là thế...

Vẻ mặt Lý Mỹ Na trở nên thống khổ, ánh mắt giãy giụa không ngừng.

Tới tận lúc này, cô mới hiểu được ý nghĩa của câu nói vừa nãy.

Đây là nhắc nhở, cũng là trao đổi.

Nghĩa là chủ phụ đã sớm nhìn ra lực lượng mà cô vẫn một mực che giấu?

Cho nên mới đưa ra một vụ giao dịch mà bản thân cô không thể chối từ?

Thanh niên gầy yếu cũng không sốt ruột, gã vẫn yên lặng chờ đợi sự lựa chọn của cô gái trước mặt.

Rất nhanh, gã đã nhìn thấy khu vực toàn thân mỹ nhân trước mắt nhanh chóng tan ra, tựa như những bông tuyết mỏng manh gặp lửa.

Cùng với đó, vẻ mặt của cô ấy cũng trở nên suy sụp, xám xịt như tro tàn.

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên trong bóng đêm, dần dần đến gần điểm tận cùng của bóng tối, tiếp cận với mảnh ánh sáng nhàn nhạt đằng kia.

Người nọ dừng lại đứng vào vị trí giao nhau giữa ánh lửa trong lò sưởi và bóng tối sau lưng, cũng là vị trí đằng sau chiếc ghế dựa của thần phụ.

Thanh niên gầy yếu hơi cúi đầu xuống, trong tay có tiếng tí tách rơi xuống, xách theo một cái tần thủ, máu tươi đang đang chảy xuống từ chiếc cổ bị đứt.

“Chủ phụ, giải quyết rồi.” Thanh niên gầy yếu thấp giọng nói: “Muội muội kia của cô ta...”

Ánh mắt thần phụ đầy vẻ từ bi, ông ấy nhẹ giọng nói: “Muội muội không biết chuyện, lúc trước cô ta đã dùng chính mình làm trao đổi, để muội muội làm việc cho Liễu cục, cũng là một người thông minh... Suy cho cùng cũng là người đã làm việc cho tổ chức nhiều năm. Chuyện muội muội của cô ta coi như xong đi, nếu không, chúng ta cũng quá không hợp với đạo làm người rồi.”

“Chủ phụ từ bi.” Thanh niên gật đầu.

...

...

Hoàng hôn. Ánh tà dương chiếu vào từ bên ngoài giáo đường. Cái đầu khổng lồ của Hắc Tuyết bay bổng ở trong giáo đường, giống như một quả bóng bay, còn cái đuôi mảnh khảnh lại như đuôi rắn nối liền trên vai của Hứa Thâm.

Tia sáng hoàng hôn chiếu xuyên qua cửa sổ hoa võ của giáo đường, in xuống sàn nhà trước mắt Hứa Thâm, tiện thể cũng bao phủ lên thân thể đã dần dần trở nên lạnh như băng bên dưới.

Giống như khoác lên cho ông một lớp trang phục dày dặn ấm áp.

Hứa Thâm thay Liễu Tích Xuyên vuốt cho con mắt nhắm lại, nhìn gương mặt ông thật bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn khe khẽ cong lên, tựa như lúc ra đi còn mang theo một nụ cười thoải mái.

Sau đó, Hứa Thâm chậm rãi đứng lên.

Tựa như hắn đang gánh vác toàn bộ bóng tối phía sau lưng.

Bởi vì tia sáng nhạt nhòa của hoàng hôn chỉ có thể chiếu đến mũi chân hắn, nhưng không thể vượt qua thêm nửa tấc nào nữa.

Giờ khắc này, cả ba người đang đứng ở bên cạnh đều có loại ảo giác. Dường như người thanh niên đang đứng ngay tại nơi giao giới giữa ánh sáng và bóng tối trước mắt kia, chính là một vị chúa tể.

Cựu Giáo hoàng ngã xuống, tân Giáo hoàng đứng lên.

“Mọi người đều đã nghe xong những lời ngài ấy nói rồi.”

Giọng nói của Hứa Thâm bình thản vang lên, quanh quẩn giữa những hàng ghế trống trải bên trong giáo đường, khiến cho ba người khác lập tức lấy lại tinh thần.

Giờ khắc này, đột nhiên bọn họ có cảm giác giọng nói của người trẻ tuổi trước mắt càng trở nên thành thực hơn, cũng càng trở nên bình tĩnh hơn, mà thứ ẩn giấu bên dưới sự bình

tĩnh này chính là từng cơn sóng ngầm khiến người ta rơi vào sợ hãi.

“Đám chúng con cung nghênh tân Giáo hoàng!” Cả ba đều là người thông minh, bọn họ nhanh chóng phản ứng lại, rồi vội vàng run rẩy quỳ xuống.

Hứa Thâm từ từ xoay người, ánh chiều tà chiếu vào nửa người bên phải của hắn.

“Hoàng hôn chứng kiến cho tín ngưỡng của các con, từ nay về sau, ta chính là chủ duy nhất mà các con thờ phụng!...” Ánh mắt Hứa Thâm trở nên thâm thúy, lạnh lẽo nhìn xuống ba người đằng kia.

“Đám chúng con nguyện tồn tại trong bóng đêm, vĩnh viễn đi theo Giáo hoàng.” Ba người vội vàng tỏ thái độ.

Tại một khắc này, bọn họ đều hiểu được giáo hội Hắc Quang đã biến thiên rồi.

Hoặc là nói, toàn bộ khu Hắc Quang đều biến thiên rồi.

Hoàng hôn chứng kiến cho đám tín đồ ngoan đạo thành kính, còn màn đêm lại nghênh đón tân vương vừa ra đời!

Từ giây phút này, toàn bộ khu Hắc Quang đã nằm gọn trong lòng bàn tay của người trẻ tuổi trước mắt.

Gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, ánh chiều tà bị màn đêm che khuất.

Theo tia ánh sáng cuối cùng tiêu tán giữa thiên địa, hàn ý hiu quạnh nhanh chóng ập đến.

Tựa như một mùa đông lạnh lẽo vừa tới.

Phía trước quán rượu ở trấn Tây Lam.

Ngọn đèn màu vàng ấm áp từ cửa sổ quán rượu hắt ra, ông chủ với dáng người khôi ngô đang lục lọi tìm kiếm dưới quầy, gã gãi gãi đầu, rồi nghi hoặc tự nói: “Thật kỳ quái, sao lại không có bạch cảm ở đây?”

(Bạch cảm: quả ô liu màu trắng)

Gã lập tức giật ngăn kéo ra, lục lọi bên trong, sau đó lại mở một cái ngăn kéo khác bên cạnh, nhanh chóng lấy ra một cái

đèn pin ở trong đó.

Ngay lúc ông chủ quán rượu đang định ngồi xổm xuống, tiếp tục tìm kiếm bên dưới quây, đột nhiên lỗ tai gã khê động.

Gã đứng dậy nhìn về phía cửa chính của quán rượu.

“Ken két” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, gió lạnh theo đó mà dừng mãnh tràn vào bên trong quán rượu nhỏ.

Dường như ngọn lửa trong lò sưởi gắn vào tường phía bên kia, đã bị áp chế, trở nên leo lét như thể sẽ bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Ông chủ quán rượu vừa thấy rõ dung mạo của người thanh niên trước mắt, trên mặt thoáng qua một chút giật mình, thậm chí còn khựng người lại.

Ánh mắt gã không khỏi nhìn về phía sau người thanh niên nọ, rất nhanh, đã phát hiện ba bóng dáng quen thuộc tựa như u linh đang gắt gao đi theo bên cạnh đối phương.

Nhưng...

“Ông chủ.” Hứa Thâm mỉm cười nhìn ông chủ quán rượu đang đứng sững sờ. Hắn thân nhiên đi tới phía trước quây bar, rồi ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Mang một ly rượu tới đây.”

Ánh mắt ông chủ quán rượu hiện lên vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ, gã cảm nhận được ngay khi Hứa Thâm ngồi xuống, khiến cho khoảng cách giữa bản thân và hắn chỉ còn gần trong gang tấc, yết hầu gã lập tức theo bản năng không ngừng trượt lên trượt xuống, cổ họng khô đắng, áp lực dâng trào...

Gã miễn cưỡng cười nói: “Không phải cậu muốn uống nước trắng sao?”

“Hiện tại tôi thích uống rượu.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Ánh mắt ông chủ quán rượu lại quét lên gương mặt của ba người vẫn lặng lẽ đứng sau lưng Hứa Thâm, nhưng thứ tín hiệu mà gã nhìn ra được lại khiến nội tâm gã không ngừng trầm xuống.

Gã lại miễn cưỡng cười hỏi: “Lão Liễu đâu?”

“Ngài ấy đi rồi.”

Chương 575. Ác Mộng!

Vẻ mặt ông chủ quán rượu càng thêm mất tự nhiên, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế: “Có việc gấp gì sao? Ai lại đi mà không đến chào hỏi chứ?”

Ngay trong lúc gã mở miệng nói chuyện, thân thể lại xoay xuống phía dưới quầy, vươn tay tìm tòi thứ gì đó.

“Xoảng” một tiếng.

Một chai rượu bị đựng tới, ngã nhào.

Mí mắt ông chủ quán rượu hung hăng giật giật, gã vươn tay vỗ đầu, nói: “Tôi thật bất cẩn mà.” Rồi từ bên cạnh vững vàng cầm lấy hai chai rượu khác, mang tới.

“Anh còn chưa hỏi tôi muốn uống rượu gì mà?” Ánh mắt Hứa Thâm vô cùng bình tĩnh, hần nhẹ giọng nói.

Tựa như ông chủ quán rượu được lời nói này gọi tỉnh, gã vội vàng nói: “Bạn muốn uống gì, tôi đều có thể pha chế.”

“Giống với lão Liễu.” Hứa Thâm nói.

Nụ cười trên mặt ông chủ quán rượu có chút miễn cưỡng: “Khẩu vị của hai người thật giống nhau. Được, tôi lập tức pha chế.”

Gã mở văng nút chai ra, cầm ly rượu tới. Lúc này, ánh mắt lại rơi xuốngba người đang đứng phía sau Hứa Thâm, nói: “Ba người bạn này thì sao? Muốn uống gì?”

Ba người chỉ yên lặng nhìn gã, không nói gì, cũng không có bất cứ hành động nào khác, hết như một con rối u linh chỉ biết đứng phía sau Hứa Thâm.

Mồ hôi lạnh trượt xuống trên mặt ông chủ quán rượu. Rất nhanh sau đó, một ly cocktail đã được pha chế xong, gã đưa tới quầy bar trước mặt người thanh niên đang rơi vào trầm tư kia, mở miệng nói: “Bạn từ từ uống.”

Ly rượu xâm nhập vào tầm mắt, dường như đã kéo ánh mắt xuất thần của người thanh niên kia trở lại hiện thực.

“Bạn còn trẻ, uống nhiều rượu không tốt cho thân thể, vẫn là nước trắng tốt hơn.” Ông chủ quán rượu khuyên nhủ.

Hứa Thâm nâng ly rượu lên, nhẹ giọng nói: “Nước càng uống càng lạnh, nhưng rượu càng uống lại càng nóng.”

Nói xong, hắn liền ngửa đầu uống cạn.

Đột nhiên, hàn quang chợt hiện, một thanh chủy thủ vừa được rút ra từ phía dưới quầy bar, rồi dưới ánh mắt dữ tợn của ông chủ quán rượu, thanh chủy thủ nọ bị gã hung hăng đâm về phía Hứa Thâm.

“Phốc phốc!”

Chủy thủ như ngân quang, trong nháy mắt đã đâm thủng ly rượu, tiếp đó là đâm thẳng vào yết hầu của Hứa Thâm!

Máu tươi như bão táp, phun tung tóe lên những mảnh ly bị vỡ, cũng bắn tung tóe trên quầy bar.

Ông chủ nhìn thấy ánh mắt khó có thể tin được của Hứa Thâm, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Gã rút lại chủy thủ. Rồi vì phòng ngừa Hứa Thâm là năng lực giả hệ trọng cấu, gã lại vung đao chém ra ngoài.

“Phốc phốc phốc” liên tiếp mấy đao, chủy thủ xuyên qua yết hầu, trán, và hốc mắt của Hứa Thâm.

“Phốc” một tiếng cuối cùng, một tay gã kéo tóc Hứa Thâm, tay còn lại chém xuống, một đao chặt rơi đầu.

“Cũng chỉ là loại mặt hàng này?” Ông chủ quán rượu nhìn thi thể không đầu đang phun trào máu tươi trước mắt, chân mày khẽ nhíu lại.

Đột nhiên, gã cảm nhận được từng cơn đau nhức truyền tới từ trên cánh tay.

Gã nâng cánh tay lên, quan sát, khôn hiểu vì sao trên cánh tay gã lại xuất hiện từng đường kinh mạch màu tím, tựa như chúng đã bị những con giun chiếm cứ bên trong, cánh tay trở nên cứng nhắc, ngoài trừ đau đớn, còn đang dần mất đi tri giác.

Ông chủ kinh hãi, vội vàng nhìn về phía lão giả đang đứng phía sau Hứa Thâm: “Lão Đỗ, anh làm cái gì vậy?”

Nhưng gã lại nhìn thấy ánh mắt thương hại của lão Đỗ: “Cậu nhìn xem chính mình đang làm cái gì?”

Chính tôi...

Ông chủ cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Thâm trước mắt vẫn đang ngồi đúng vị trí của mình, nguyên vẹn không chút tổn hao, còn hết thấy mọi thứ trên quầy bar vẫn gọn gàng sạch sẽ như lúc trước, nào có máu tươi bắn ra tung tóe?

Mà cái đầu trong tay mình... Gã cúi xuống nhìn xuống, lại là một chai rượu.

“Bùm.”

Gã kinh hãi buông lỏng tay ra, chai rượu lập tức rơi xuống, tan tành.

Hết thấy đều như bản thân gã vừa tỉnh táo lại từ trong giấc mộng.

Đột nhiên ông chủ nhìn về phía thanh niên đứng đằng sau lưng Hứa Thâm. Gã từng nghe nói về năng lực của người kia.

Là ác mộng!

Sắc mặt ông chủ trở nên vô cùng khó coi, đáng chết, rút cuộc là từ khi nào chứ?

“Xem ra ly rượu này không uống được rồi.” Hứa Thâm tiếc nuối nhìn ông chủ.

Ông chủ tức giận nhìn Hứa Thâm: “Lão Liễu đâu?”

Rồi tiện đà, gã cũng nhìn về phía lão Đỗ và ba người còn lại: “Các người dám phản bội Giáo hoàng? Chẳng lẽ các người cho rằng thằng nhóc con này có khả năng mưu tính sâu xa hơn Giáo hoàng đại nhân sao? Đi theo một người như vậy, các người...”

“Hừ!” Lão Đỗ hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời gã: “Liễu Hoàng đã chết, hôm nay chúng tôi đã thề sống chết nguyện trung thành với tân vương rồi, cậu đừng chấp mê bất ngộ (u mê không tỉnh ngộ) nữa.”

“Liễu Hoàng đã chết dưới tay tân vương, chứ không phải chúng tôi phản bội lại Giáo hoàng.” Thanh niên sau lưng Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Ông chủ đang muốn găm lên, đột nhiên khung cảnh trước mắt gã biến dạng, toàn bộ bàn ghế trong quán rượu đều bị xé rách,

hiện thực chuyển thành cảnh tượng giáo đường trong bóng đêm hôm đó.

Khư thú to lớn quý dị và khủng bố, cùng với người thanh niên gắn liền với con khư thú kia.

Bốn vị hình thái thứ hai ẩn mình phục kích ám sát, cùng với Liễu Tích Xuyên đứng song song tại tiền tuyến.

Nhưng ngay sau đó... Một màn khủng bố đã phát sinh.

Tất cả những gì đã phát sinh tại giáo đường trước đây, đều được tái hiện lại ngay trước mắt ông chủ quán rượu, rồi nhanh chóng kết thúc.

Chờ tầm nhìn trước mắt một lần nữa quay trở lại quán rượu, sắc mặt của ông chủ đã chuyển thành trắng bệch, như vừa hư thoát, ánh mắt gã đầy hoảng sợ nhìn về phía người thanh niên trước mắt.

Ánh mắt gã lại theo bản năng nhìn tới bả vai Hứa Thâm, và thật rõ ràng, ở nơi ấy vẫn còn quần quanh một lợn tóc màu đen.

Hình ảnh vô cùng bình thường nọ lại khiến con người trong hốc mắt ông chủ quán rượu gắt gao co rút lại.

Người thanh niên liếc nhìn ông chủ bằng một ánh mắt đầy thâm ý, nhưng không nói gì thêm.

“Như vậy, sáu vị giáo chủ hồng y, chỉ còn lại một vị, chính là A Môi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Hoặc nên gọi anh ta là Tiết Môi.”

Tiết là họ sau này của A Môi, cũng là do Liễu Tích Xuyên tự mình đặt cho.

Sắc mặt ông chủ đầy vẻ khó coi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống dưới, cuối cùng, gã cũng chịu cúi đầu: “Xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của tôi, tôi thề nguyện sống chết trung thành với tân vương!”

Gã quỳ một gối xuống. Tuy bản thân đang đứng trong quầy bar không thể thực hiện loại hành động này được, nhưng gã nhanh chóng bước vào trong Khư giới, rồi cứ như vậy cách một cách quầy bar, quỳ gối xuống trước mặt Hứa Thâm.

Chương 576. Huyết Giáo Chủ Tiết Môi!

Hứa Thâm hơi gật đầu: “Đứng lên đi.”

Ông chủ từ từ đứng dậy.

Lúc này, những đường kinh mạch màu tím trên cánh tay gã, cũng dần dần biến mất.

Hiển nhiên, một khi Hứa Thâm đã nắm quyền điều khiển ba vị hồng y giáo chủ khác thì muốn giết gã chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Huống chi bên cạnh Hứa Thâm còn có con khur thú cấp A khác, gã vừa trông thấy nó thông qua năng lực ác mộng của thanh niên kia.

Khó trách Liễu Hoàng lại bại dưới chân người thanh niên này... Gã vốn cho rằng, người mà bản thân đang chờ đợi nghênh đón sẽ là Liễu Tích Xuyên cùng đám người lão Đổ, nhưng không ngờ, chỉ qua một chuyến đi ngắn ngủi, vị trí cầm đầu lại thay người.

“Để giết tôi, sáu vị hồng y giáo chủ đều được điều đến thị trấn nhỏ này, Quả nhiên Liễu cực rất coi trọng tôi...” Hứa Thâm khẽ cười, ông chủ quán rượu trước mắt không tham dự vào phi vụ ám sát tại giáo đường, là vì năng lực của gã không thích hợp để ám sát, gã thuộc hệ cường công.

Vị Tiết Môi kia cũng giống như vậy.

Trong lòng ông chủ đây chưa xót. Lúc trước, khi Liễu Tích Xuyên triệu tập tất cả bọn họ, bọn họ còn cảm thấy ông ấy quá mức cẩn thận, là chuyện bé xé ra to, ai ngờ tới hiện tại, câu chuyện lại chuyển biến thành như vậy rồi.

Hứa Thâm đứng dậy, nói: “Đi thôi, để tôi tới gặp vị giáo chủ hồng y cuối cùng nào.”

Ông chủ liếc mắt nhìn đám người lão Đổ một cái, biết trời của bọn họ đã thay đổi rồi.

Gã xé chiếc tạp dề pha chế rượu trên người ra, không ngại trang che giấu nữa, để lộ đáng người khô ngô và phần cơ bắp lúc trước vẫn bị áp chế phải co cụm lại, rõ ràng chiều cao của gã là một mét chín, thậm chí còn gần tới hai mét, như một con

gấu nâu hình người, bên dưới trang phục pha chế rượu là một bộ trang phục chiến đấu màu vàng nâu tinh nhuệ.

Gã yên lặng đi theo phía sau Hứa Thâm, đoàn người rời khỏi quán rượu.

Gió lạnh ập đến.

Đột nhiên, Hứa Thâm cảm thấy mu bàn tay hơi lạnh, hắn nâng lên quan sát, đúng là một mảnh tuyết đã tan.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lúc này trong màn đêm, ngoại trừ cơn gió lạnh đìu hiu và sương mù, lại có vài bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Đã là đầu xuân, vẫn còn tuyết rơi.

Hứa Thâm thoáng xuất thần nhìn những bông tuyết bay xuống, rồi lập tức cúi đầu, siết chặt quần áo trên người, dứt khoát đi về phía trước.

Năm người lặng yên không một tiếng động, lăm lũi bước đi trong đêm, ngay cả ông chủ quán rượu có thân hình cực lớn, đang bước theo phía sau, bàn chân đạp xuống mặt đất cũng yên tĩnh không một tiếng động.

Không lâu sau đó, năm người bọn họ bước đến ngôi trường học mà Hứa Thâm từng đi ngang qua vào ban ngày.

Lúc này bên trong trường học lạnh lẽo vô cùng, tựa như một lũ quỷ quái trong bóng đêm, và những khung cửa sổ giống hệt như từng đôi mắt cực lớn của bọn chúng, đang nhìn chăm chăm vào những người đi bộ bước ngang qua bên ngoài.

Ban đêm trong thị trấn đặc biệt yên tĩnh.

Hứa Thâm nhanh chóng đi tới căn nhà gỗ mà hắn và Liễu Tích Xuyên từng bước đến trước đó.

Cái chuồng chó trước kia đã được cải biến thành một ngôi nhà bằng gỗ, với ngọn đèn màu vàng ấm áp chiếu rọi bên trong.

Từ Khư giới nhìn qua, ngôi nhà gỗ như hư ảo, bên trong chỉ có mỗi Tiết Môi, không thấy con gái Tiểu Cầu của gã đầu.

Khi Hứa Thâm nhìn thấy Tiết Môi, đồng thời tầm mắt của Tiết Môi cũng xuyên thấu qua ngôi nhà gỗ, nhìn thấy Hứa Thâm.

“Là cậu...” Ánh mắt Tiết Môi lập tức trở nên sắc bén, gã chăm chú nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm đứng bên ngoài nhà gỗ, nói: “Ban ngày anh đã biểu diễn vất vả rồi, Tiểu Cầu cũng là diễn viên được mời đến sao?”

“Đó là con gái của cậu ta.” Lão Đồ đứng phía sau cung kính đáp.

“Ồ...” Hứa Thâm bày ra phản ứng ý vị thâm trường, chợt nhìn Tiết Môi, nói: “Con gái của anh rất đáng yêu. Các vị đã diễn luyện bao lâu mới tập xong một màn này biểu diễn hôm nay?”

Ánh mắt Tiết Môi hiện lên một tia phần nộ, gã nhìn chòng chọc vào lão Đồ: “Mấy người dám bán đứng Giáo hoàng!”

Gã biết rõ năng lực của Liễu Tích Xuyên, bởi vậy theo bản năng lập tức cho rằng đám người lão Đồ đã bán đứng đánh lén, mới dẫn đến thất bại của ông ấy.

Nếu không dù là đơn đả độc đấu, Liễu Tích Xuyên cũng là tồn tại vô địch. Càng không nói bên cạnh ông ấy vẫn còn bốn vị giáo chủ liên hợp cùng ám sát một người.

Ông chủ quán rượu nhìn thấy phản ứng của gã, lập tức nghĩ đến thái độ của bản thân lúc trước, trong lòng không khỏi thảm than một tiếng.

Thanh niên đang đứng đằng trước gã cũng thảm than một tiếng, sau đó, khẽ nói với Hứa Thâm: “Thánh phụ, Huyết giáo chủ có năng lực đặc thù, tôi không thể dùng ác mộng xâm nhập được.”

Huyết giáo chủ, chính là Tiết Môi trước mắt, là một trong sáu đại hồng y giáo chủ.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, rồi chủ động nói với Tiết Môi:

“Nguyện trung thành với tôi đi. Những thứ Liễu cục có thể cho anh, tôi cũng có thể cho anh. Hãy tuyên thệ đi theo tôi, tôi sẽ che chở cho anh!”

Tiết Môi cười lạnh: “Chỉ bằng cậu? Bọn họ có mắt không trông, lại vứt bỏ ánh sáng cam nguyện đọa lạc trong bóng tối. Năng lực của cậu làm sao có thể sánh bằng Giáo hoàng? Hôm

nay tôi thay Giáo hoàng báo thù, tự tay đâm chết những kẻ nghiệp chường các người!”

Khi nói chuyện, cả người gã trào ra huyết sắc nồng đậm.

Ngọn lửa lớn màu đen cũng bùng lên, gần như ngay lập tức, ở sau lưng gã xuất hiện một con chó lớn màu máu, chiều cao bốn năm mét.

“Cẩn thận!” Ánh mắt ông chủ quán rượu trở nên ngưng trọng, gã chủ động tiến lên một bước, đứng chắn trước mặt Hứa Thâm: “Tuy Huyết giáo chủ không giỏi ám sát, nhưng năng lực chiến đấu chính diện rất mạnh, năng lực của gã tên là ‘Huyết dịch’ !”

“Không ngại.” Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh: “Mấy người lui ra.”

Ông chủ quán rượu có chút giật mình, gã liếc nhìn Hứa Thâm một cái, khước mắt mịt mờ đảo qua bả vai hắn, từ trong đáy mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, sau đó lập tức cung kính cúi đầu lui ra sau lưng.

Tiết Môi nhướng mày, cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên con huyết khuyến sau lưng gã nhào về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm đứng im bất động, nhưng khư lực quanh thân lại trực tiếp bùng nổ, sợi khư như tấm lưới, nháy mắt tung ra, muốn bắt lấy huyết khuyến.

“Vô dụng...” Tiết Môi cười lạnh, thân thể huyết khuyến chợt tan ra, lan tràn như huyết dịch, xuyên qua mắt lưới, thoát ra bên ngoài rồi một lần nữa ngưng tụ lại, tiếp tục vọt tới chỗ Hứa Thâm.

Chương 577. Vĩnh Viễn Sống Trong Lòng...

Hứa Thâm vẫn không có bất kỳ hành động chuẩn bị nào.

Đám người lão Đỗ đang đứng sau lưng Hứa Thâm lại mịt mờ nhìn về phía bả vai hắn, trong lòng yên lặng thấp một ngọn nến, truy điệu cho Tiết Môi.

Nhưng lọn tóc đen trên bả vai Hứa Thâm không có một chút phản ứng nào, trong khi huyết khuyến đã vọt tới thật gần, 6 mét, 5 mét, 4 mét...

Một cảnh tượng kỳ quái chợt xảy ra.

Bỗng nhiên tốc độ của huyết khuyến chợt chậm lại, tựa như vừa trúng một đòn nghiêm trọng, thậm chí thân thể nó còn nhanh chóng co rút lại.

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại 3 mét, huyết khuyến vốn cao 6 mét, đột nhiên bị thu nhỏ lại chỉ còn 5 mét.

Khoảng cách 2 mét, huyết khuyến co rút lại còn 3 mét.

Khoảng 1 mét, huyết khuyến đã co rút lại chỉ dài một mét, cao bằng nửa người.

Chính là độ cao của một con chó cỡ lớn.

Hứa Thâm hướng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống huyết khuyến, không làm ra một chút phản ứng nào, tuy nhiên từ trên người hắn lại xuất hiện một sợi khur kéo dài, trực tiếp bắn ra ngoài.

Sợi khur mảnh khảnh phóng như bay, bắt đầu thì thông thả nhưng càng lúc càng nhanh chóng lao vọt đi.

Ngay khi khoảng cách giữa sợi khur và huyết khuyến chỉ còn lại 1 mét, sợi khur đã gia tốc đạt đến trình độ có thể sánh ngang với tốc độ của đao kiếm

Phanh!

Sợi khur xỏ xuyên qua huyết khuyến.

Đáng tiếc, huyết khuyến nọ vốn được cấu tạo từ huyết dịch, dù thân thể nó bị xuyên thủng cũng không gặp chút trở ngại nào, vẫn tiếp tục đánh về phía Hứa Thâm.

Nhưng ... ngay khi huyết khuyến chạm vào ống quần Hứa Thâm, nó đã bị co rút lại, chỉ còn kích cỡ của một con cún nhỏ.

Nó xé rách ống quần bằng vải dệt bên ngoài của Hứa Thâm, nhưng không thể xuyên thủng chiếc quần dài của bộ trang phục tác chiến bên trong.

Hết thảy những chuyện này đều phát sinh trong nháy mắt.

Tiết Môi ngây dại.

Đám người sau lưng Hứa Thâm cũng ngơ ngẩn, tất cả đều mở to hai mắt, không sao tin nổi những gì mình đang trông thấy.

Loại năng lực quỷ dị này...

Thứ cảm giác quen thuộc này...

Trong lòng bọn họ dâng trào một loại ảo giác, giống như bóng dáng trẻ tuổi trước mắt này, cùng với bóng dáng của Liễu Tích Xuyên, đã trùng khớp vào nhau.

Đây chính là vị Giáo hoàng tay nắm càn khôn kia, vĩnh viễn không để bất cứ ai phỏng đoán được suy nghĩ trong đầu mình!

Sưu!

Sợi khur xuyên qua huyết khuyến, lập tức bay vọt ra ngoài 4 mét, tốc độ lao đi ngang với đạn của súng bắn tỉa, mang theo lực sát thương khủng bố, như trường thương đâm ra, thể tích cũng theo đó, càng ngày càng lớn.

Tiết Môi nâng tay lên, muốn ngăn cản nó.

Thậm chí gã còn chuẩn bị sẵn tâm lý phải vứt bỏ bộ thân thể này.

Nhưng tiếng gió vốn đang điên cuồng gào thét bên tai, chợt ngừng lại.

Tiết Môi buông tay nhìn tới, liền nhìn thấy con khur có đường kính nửa thước, đang đứng trên bả vai mình.

Nếu đôi bên tranh đấu chính diện, khẳng định là nửa người trên của gã sẽ bị đánh thành thịt nát.

Gã kinh ngạc nhìn thanh niên trước mắt.

Dù gã chưa bộc phát lực lượng ở mức cực hạn, nhưng gã lại hiểu, bản thân đã thua.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn Tiết Môi một cái, sau đó thu liễm khur lực, con khur cực lớn kia cũng theo đó mà tiêu tán.

Tiết Môi phục hồi lại tinh thần, sắc mặt gã vô cùng phức tạp, nhìn thấy đám người lão Đỗ bên người Hứa Thâm, đột nhiên,

gã nhận ra bản thân nhìn không thấu người trẻ tuổi trước mắt này.

“Vì sao...” Tiết Môi gian nan mở miệng, chột phát hiện giọng nói của mình đã trở nên khàn đặc: “Vì sao cậu lại có năng lực của Giáo hoàng?”

Con người trong đôi mắt Hứa Thâm biến thành một màu đen đậm, không nhìn thấy ánh sáng, hấn không trả lời.

Tiết Môi thấy Hứa Thâm không nói gì, đành phải thay đổi một vấn đề khác: “Vì sao cậu không giết tôi?”

Hứa Thâm vẫn tiếp tục không trả lời.

Tiết Môi cười khổ, gã đã hiểu được đáp án.

“Chỉ cần cậu bằng lòng buông tha cho con gái của tôi, tôi sẽ nguyện trung thành với cậu.” Gã nói.

Hứa Thâm mở miệng, hờ hững nói: “Thậm chí anh còn không muốn tuyên thệ với tôi, đã nói đến điều kiện rồi.”

Sắc mặt Tiết Môi biến ảo, gã lập tức quỳ một gối, dùng dáng vẻ tín đồ thành kính, cúi đầu nói: “Tôi xin tuyên thệ, thề sống chết nguyện trung thành với tân vương, nếu như vi phạm, nguyện thân này vĩnh viễn phải bầu bạn cùng đêm tối.”

Hứa Thâm nhìn tín đồ vừa cúi đầu quỳ xuống trước mắt, mới chậm rãi bước tới.

Đám người lão Đỗ vội vàng đi theo, bày ra tư thế phòng vệ, đề phòng Tiết Môi đánh lén.

Một bước, lại một bước.

Hứa Thâm đi đến trước mặt Tiết Môi, đưa tay ra.

Tiết Môi hơi hơi ngắc đầu.

“Đứng lên.”

Ánh mắt Tiết Môi lay động, đúng là gã có cơ hội đánh lén Hứa Thâm, nhưng khiến gã cảm thấy nghi hoặc và vô cùng bất an chính là, khi tiến lại gần gã, Hứa Thâm chột giải phóng năng lực.

Và ngay lúc này, khoảng cách giữa hai người đang rất gần nhau, nhưng gã không bị năng lực của đối phương ảnh hưởng.

Chẳng lẽ hần không lo lắng sẽ bị gã tập kích?

Nhưng nếu Hứa Thâm này thực sự là kẻ khờ dại như vậy, vậy thì vì sao hần có thể độ sức cùng Liễu hoàng? Hơn nữa còn thay thế vị trí đó?

Đương nhiên đáp án chính là... tại nơi này vẫn còn một người khác.

Tiết Môi nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng, gã dứt khoát nắm lấy bàn tay Hứa Thâm, rồi từ từ đứng dậy.

Hứa Thâm mỉm cười, tựa như vào giờ khắc này, uy thế cả người hần đã tan biến, khiến cho Tiết Môi không khỏi sinh ra một loại ảo giác, bản thân ở trước mặt hần, như được tắm mình trong gió xuân ấm áp.

“Cho toàn bộ những trạm gác ngằm trong tiểu trấn đều xuất hiện đi, chúng ta chuẩn bị trở về.” Hứa Thâm phân phó.

“Vâng.” Ông chủ quán rượu cúi đầu nhận lệnh. Gã đưa mắt nhìn Tiết Môi một cái, rồi xoay người rời đi.

Tiết Môi trầm mặc, nói: “Giáo hoàng... Liễu tiên sinh thật sự đã chết rồi sao?”

Gã thật sự không thể tin được. Ở trong cảm nhận của gã, vị Giáo hoàng kia luôn là một người có tư thái vô địch, vậy mà... ông ấy lại chết rồi?

Trí mưu vô song, vũ lực vô song, nhưng vẫn ngã xuống?

Chẳng lẽ là có quân vương ra mặt?

Nhưng lấy mưu trí của Liễu tiên sinh, nếu sau lưng Hứa Thâm có quân vương, vì sao ông ấy lại không điều tra ra được?

“Ừm.” Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Liễu cục đã tặng giáo hội Hắc Quang và cục Khư Bí cho tôi. Ngài ấy là một người tốt, ngài ấy sẽ vĩnh viễn sống trong lòng tôi.”

Nghe được Hứa Thâm chính miệng trả lời, lại nhìn vẻ mặt của đám người lão Đỗ, ngoại trừ chấn động, trong lòng Tiết Môi chỉ còn lại thật nhiều chua xót.

Sống ở trong lòng...

Đúng vậy, Liễu tiên sinh, ngài sẽ vĩnh viễn sống trong lòng A Môi.

Chương 578. Tổng Bộ Giáo Hội Hắc Quang!

Trong phòng nhỏ tối đen.

Đột nhiên có ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu rọi, một bóng người vừa tới gõ cửa.

“Ma ma” từ người trong phòng bước tới mở cửa, nhìn thấy bóng dáng đang đứng trước cửa, bà ấy lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Vào đi, anh đã vất vả rồi.”

Bóng dáng kia yên lặng bước vào căn phòng nhỏ ấy, những người xung quanh khác, kể cả ca ca của Mặc Hải Minh, đều không tự chủ được mà nhanh chóng lui lại phía sau.

Người này yên lặng đi tới trước bàn, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh thanh niên với vẻ mặt tươi cười hạnh phúc trước mặt.

Ngọn đèn trên bàn chiếu rọi lên gương mặt của thiếu niên, nhưng bởi vì bóng người đang ngồi ở bên kia, đưa lưng về phía ánh sáng, nên không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương.

...

...

Không lâu sau đó, ông chủ quán rượu đã mang theo bộ đội trạm gác ngầm về tới trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn lướt qua bọn họ, dù cả đám người vẫn đứng trong đêm đen, dưới bầu trời đầy tuyết, nhưng những thành viên thuộc đội ngũ bí mật đó vẫn không dám di động, càng không có một chút oán giận nào, hiển nhiên tố chất huấn luyện cực cao.

Ở phía trước đội ngũ này là 5 vị hồng y giáo chủ, cũng là mấy người lão Đỗ, ở trong giáo hội Hắc Quang, bọn họ được gọi là hồng y giáo chủ.

Danh hiệu của lão Đỗ là Vụ giáo chủ.

Danh hiệu của ông chủ quán rượu là Bạo Phong giáo chủ.

Danh hiệu của thanh niên ác mộng là Mộng giáo chủ.

Danh hiệu của thiếu niên ong độc là Phong Vương giáo chủ.

Và danh hiệu của Tiết Môi trước mắt là Huyết Y giáo chủ.

Ban đầu trong nhóm bọn họ có 6 người, nhưng cô gái tập kích bất ngờ kia đã bị Hắc Tuyết giết chết, hiện giờ chỉ còn 5 vị, cũng là chiến lực đỉnh phong của giáo hội Hắc Quang.

Chiến lực này mạnh hơn gần gấp đôi so với bang Bạch Trú ở khu Vô Miên.

Đây đã là kết quả còn lại sau khi trừ bỏ Liễu cục.

Còn khu Vô Miên bên kia, ngoại trừ Trần Thanh Vân, bang Bạch Trú chỉ có hai vị hình thái thứ hai khác tọa trấn mà thôi.

Hứa Thâm cảm thấy nếu tính thêm cả Liễu cục, thì kể cả thế lực lớn như hội Hải Đường Huynh Đệ ở khu Dạ Oanh, cũng bị giáo hội của bọn họ giết sạch.

Dù sao, năng lực thật sự của Liễu cục cũng rất biến thái.

Và trước mắt. Hứa Thâm còn chưa gặp phải loại năng lực nào khó giải quyết như vậy, kể cả phòng hòa tấu màu vàng của Tiết Hải Ninh cũng không thể so sánh được.

Đây là suy yếu và tăng cường trên toàn bộ phạm vi, nếu không phải dựa vào man lực áp chế, gần như khó mà giải quyết được.

Ngoại trừ 5 người này, Hứa Thâm còn nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc trong đội ngũ trạm gác ngầm, ví dụ như người ban ngày sắm vai thầy giáo ở trong trường học kia, lúc này đối phương cũng đổi thành trang phục của đội trạm gác ngầm, lập tức biến mất trong đám người.

“Đi thôi.” Hứa Thâm tiến thẳng về phía trước.

Đám người tự động tách ra, 5 vị hồng y giáo chủ theo sau bước chân của Hứa Thâm.

Tổng bộ giáo hội Hắc Quang là tòa giáo đường to lớn, nguy nga và trang nghiêm, đứng sừng sững ngay trên đoạn đường phồn hoa, đông đúc, ở cuối quảng trường Hi Lâm thuộc khu Hắc Quang.

Nó được xây dựng với kết cấu thẳng đứng hình tháp nhọn, khiến cho cả giáo đường đều toát lên vẻ thần thánh hào hùng.

Phía Tây của giáo đường là sở Thủ Vệ Thành Bang, phía Đông là thương hội Lan Đức. Đây chính là liên minh thương hội được các phú hào trong khu Hắc Quang thành lập nên. Nghe nói, thương hội nọ đang nắm giữ tới 80% tài phú của khu Hắc Quang, trong tay có vô số tài nguyên.

Mà giáo đường lại tọa lạc ngay khu vực trung tâm, chiếm cứ vị trí địa lý ưu thế nhất, có thể hấp dẫn vô số tín đồ đến hành hương.

Bởi vậy, chỉ qua một điểm vô cùng đơn giản này, cũng có thể nhìn ra thực lực hùng hậu của giáo hội Hắc Quang.

Dù đang vào ban đêm, nhưng bên trong quảng trường Hi Lâm vẫn là khung cảnh đèn đuốc sáng trưng. Chẳng qua do tuyết rơi khá dày, mới khiến lượng người đi bộ giảm xuống rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một số đôi nam nữ, một vài vị phú hào ôm tình nhân, cùng bước ra từ các cửa hàng xa xỉ phẩm bên đường phố.

Ngay khi đoàn người Hứa Thâm xuất hiện, bầu không khí vui vẻ trên đường phố lập tức bị che phủ, dường như cả đèn đường cũng ảm đạm xuống.

Người đi bộ đang bình thản dạo chơi vội vàng dạt cả vào vệ đường.

Đúng lúc ấy, cánh cửa trên một chiếc xe đắt tiền được mở ra, người bên trong vừa chuẩn bị bước xuống xe, đột nhiên rút chân quay trở lại, thậm chí còn nhanh chóng đóng cửa, không dám lộ đầu nhìn ra.

Một con mèo vừa vội vàng trèo lên tấm biển quảng cáo của một cửa hàng bánh ngọt, rồi cúi đầu nhìn xuống, găm nhẹ với con chó bên dưới, đột nhiên nhận ra điều gì đó, nó lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi nhanh chóng lui về phía sau cây cột điện, không dám kêu lên nữa.

Mà con chó đang xù lông với con mèo hoang nọ, cũng vội vàng nhảy lên, chạy trốn như vừa bị thứ gì đó dọa sợ.

Một đôi yêu nhau đang say sưa tình chàng ý thiếp trên đường, bỗng nhiên chàng trai nghe được âm thanh gì đó, vội vàng mở

mắt ra nhìn lại, vừa lúc trông thấy đoàn người đang đi thẳng về phía mình, con người đột ngột co rút lại.

Sau đó, gã cũng bắt chấp thân mật, vội vàng kéo bạn gái tránh sang một bên.

Cô bạn gái không kịp phản ứng, lập tức hét lên một tiếng kinh hãi, chờ sau khi bị bạn trai mình loạng choạng kéo vào lề đường, cô mới hất tay anh chàng kia ra, tức giận nói: “Anh chạy cái gì mà chạy? Bọn họ là ai chứ? Đường cũng không phải của nhà bọn họ, tại sao chúng ta phải nhường?”

Chàng trai vội vàng che miệng bạn gái mình, rồi kinh hồn bạt vía nói: “Đường chính là của nhà bọn họ đấy.”

Sau đó, chàng trai gần như nín thở nhìn đám người kia đi ngang qua trước mặt mình, đặc biệt là lúc bạn gái nói chuyện, gã mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng khôi ngô cao gần hai mét đang đi trong đám người đằng kia, có lạnh lùng liếc mắt nhìn sang bên này một cái.

Chỉ một ánh mắt đơn giản cũng khiến gã có cảm giác lạnh toát cả người, như thể bản thân vừa rơi xuống hầm băng.

Sau khi nhóm người này đi xa, gã mới cảm nhận được nhịp tim mình từ từ đập trở lại, bàn tay đang bịt miệng bạn gái cũng bị cô ấy tức giận đánh cho một cái.

Chàng trai nhìn vào ánh mắt giận dữ của bạn gái, cười khổ nói: “Không chỉ con đường này, mà toàn bộ khu phố này, đều là của bọn họ. Về sau này, nếu em nhìn thấy bọn họ, nhớ phải tránh xa một chút, nếu không đại họa sẽ giáng xuống đầu!”

Chương 579. Tiết Tấu Muốn Lật Trời!!!

Cô gái nhìn thấy dáng vẻ như chó nhà có tang lại bảo thủ, cổ chấp của gã, lập tức kinh ngạc hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Chàng trai không tiếp tục đề ý tới cô gái nữa, lại hướng ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng dáng của đám người kia, hết như những người khác trên đường.

“Hôm nay là ngày gì vậy? Tại sao cả sáu vị hồng y giáo chủ lại cùng nhau tụ tập rồi?”

“Đây là tiết tấu muốn lật trời sao?”

“Người thanh niên đi phía trước nhóm giáo chủ là ai vậy?”

...

Bên trong nhà thờ lớn.

Các nhân viên có chức vụ đều nhận được tin tức, còn các tín đồ giáo hội vẫn còn ở lại trong giáo đường đều nhận được thông báo điều về, khiến cho ngay trong thời khắc này, đại sảnh tín ngưỡng có diện tích vô cùng rộng lớn bên trong giáo đường đều trở nên trống rỗng.

Dãy ghế cầu nguyện sáng bóng như gương được kéo dài tít tắp tới tận nơi xa, hàng cột đá, và vách tường bốn phía giáo đường đều được điêu khắc tỉ mỉ, nơi chốn đều lộ ra bầu không khí trang trọng và nghiêm túc.

Có hai pho tượng Thần thị đang đứng sừng sững ngay tại vị trí trung tâm của lễ đường. Bọn họ là người hầu của nữ thần Hắc Dạ, Ti Nhụy Áo (ao) và Y Ngã.

Tạo hình của hai người này là một nam một nữ, phân biệt quản lý sinh sản và trinh tiết.

Lúc này, Hứa Thâm đang ngồi trên chiếc ghế truyền giáo ở ngay giữa giáo đường, lặng lẽ chờ đợi.

Từ bốn phương tám hướng truyền đến những tiếng “Lạch cạch” thanh thúy, đây là âm thanh của giày da đạp xuống mặt đất.

Và chỉ trong nháy mắt, toàn bộ giáo đường vốn trống trải đã trở nên đông đúc.

Hiển nhiên, ngay khi nhận được tin tức của 5 vị hồng y giáo chủ, toàn bộ những thành viên nòng cốt của giáo hội Hắc Quang đã đi suốt đêm trở về nơi này.

Còn những nhân viên cơ sở kia, bọn họ còn chưa đủ tư cách để tham dự vào những trường hợp trọng đại như thế này.

Người đứng gần Hứa Thâm nhất chính là 5 vị hồng y giáo chủ.

Sau đó là nhóm đại ti tế và linh mục dẫn đầu các đội ngũ tu sĩ.

Giáo chức của giáo hội Hắc Quang được phân chia thành năm tầng.

Người có địa vị cao nhất là Giáo hoàng, còn được gọi là thánh phụ.

Tiếp theo là giáo chủ, cũng có thể gọi những vị giáo chủ này bằng danh hiệu của bọn họ, hoặc gọi chung là hồng y giáo chủ.

Tiếp đến là đại ti tế.

Hồng y giáo chủ đều được chọn lựa từ trong nhóm đại ti tế.

Đại ti tế đều là trăm khư giả đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, lại vô cùng trung thành và tận tâm với giáo hội.

Đứng sau đại ti tế là linh mục, bọn họ đều có chiến lực gần đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu.

Xuống chút nữa là tu sĩ trưởng, tổng viện tu sĩ, vân vân...

Ở tầng dưới cùng, chính là các tín đồ cơ sở và tu sĩ giáo hội.

Giờ phút này, trong số những cốt cán đang đi vào bên trong giáo đường, thành viên có chức vụ thấp nhất cũng đạt đến cấp bậc tu sĩ trưởng. Bọn họ đều mặc áo bào tu sĩ thống nhất của giáo hội Hắc Quang, trong nhóm người này cũng có nữ tu sĩ trưởng.

Một số nữ tu sĩ trưởng quản lý các viện nữ tu thuộc các hương trấn phụ cận khu Hắc Quang. Dù địa vị của bọn họ không quá nổi bật khi đặt bản thân vào một nơi trang trọng như thế này, nhưng ở một số hương trấn khác, bọn họ chính là tồn tại tương đương với thổ hoàng đế, quyền lực cực lớn, ngay cả trưởng trấn cũng phải nể mặt vài phần.

Ngay tại lúc này, rất nhiều nhân vật cốt cán đều mang sắc mặt nghi ngờ nhìn khuôn mặt xa lạ đang ngồi trên ghế truyền giáo đằng kia.

Đúng là vừa nãy, bọn họ có nhận được tin tức, thông báo rằng chức vị Giáo hoàng có thay đổi, chẳng lẽ Giáo hoàng đã truyền thừa cho người thanh niên trước mắt này?

Dù đám nhân vật cốt cán này đều nổi lên nghi ngờ, nhưng nhìn thấy năm vị giáo chủ đều nghiêm trang đứng phía trước, bọn họ cũng không dám nói gì.

Hứa Thâm lặng lẽ đánh giá đám nhân vật cốt cán thuộc các bộ.

Giáo hội Hắc Quang được chia chủ yếu thành sáu bộ, gồm có bộ chủ giáo, bộ thần chức, bộ lễ nghi thánh sự, bộ tu hội, bộ truyền bá thánh âm và bộ bí thư.

Trong số đó, bộ bí thư có ít nhân viên nhất, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là truyền đạt ý chỉ của Giáo hoàng, cũng là bộ phận gần với Giáo hoàng nhất, chiến lược yếu nhất, nhưng địa vị đặc thù nhất.

Tiếp theo, sáu bộ lấy bộ chủ giáo cầm đầu, cũng là bộ có chiến lược mạnh nhất, do Tiết Môi quản lý, đảm nhiệm chức vị bộ trưởng, ngay cả giáo chủ của các bộ phận khác, cũng bị hạn chế dưới quyền của Tiết Môi.

Bởi vậy, sau lưng Tiết Môi còn có một danh xưng khác.

Đại giáo chủ!

Dù gã cũng là hồng y giáo chủ như những người khác, nhưng địa vị lại cao hơn một chút.

Bốn bộ còn lại, mỗi bộ đều do một vị giáo chủ quản lý.

Như bộ thần chức là do lão Đỗ quản lý.

Bộ tu hội phụ trách quản lý các tu viện lớn, viện nữ tu, do Mộng giáo chủ quản lý.

Ánh mắt Hứa Thâm lần lượt đảo qua từng khu vực, các nhân viên thuộc sáu bộ đều đứng thẳng tại vị trí dành riêng cho mình, khiến người khác có thể phân biệt rõ ràng từng bộ. Hồi lâu sau, ánh mắt hắn khẽ động, nói: “Bộ truyền bá thánh âm đâu?”

Đỗ Minh quay đầu nhìn thoáng qua khu vực còn trống ở sau lưng mình, ánh mắt lão thoáng lóe lên một chút, rồi thấp giọng cung kính nói: “Thưa Giáo hoàng, chúng ta đã thông báo tới bọn họ, có lẽ bọn họ tập kết hơi chậm...”

Ông chủ quán rượu tên là Thạch Lôì, vừa nghe thấy lời của lão Đỗ, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: “Xem ra ‘Thông báo’ không đến đúng chỗ rồi.”

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên ghế, nhẹ giọng nói: “Tôi cần phải biết rõ tình huống bên kia.”

“Nếu không, để tôi tự mình đi nhìn xem một chút?” Thanh niên Mộng giáo chủ lộ ra dáng vẻ thật cẩn thận, xin chỉ thị của Hứa Thâm.

So với những người khác, gã là người kính sợ Hứa Thâm nhất, suy cho cùng, gã cũng là người được tận mắt nhìn thấy căn phòng nhỏ kia...

Hứa Thâm khẽ gật đầu, xem như đáp ứng.

Mộng giáo chủ thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi ngay lập tức, bóng dáng gã nhoáng lên một cái, đã trốn vào trong Khư giới, biến mất trước mắt mọi người.

Đối với trăm khư giả hình thái thứ hai, loại năng lực xuyên qua này quá mức bình thường, bọn họ đã tập mãi thành quen rồi, nhưng trong mắt đám giáo chúng cốt cán bên dưới, nó lại là một loại năng lực siêu phàm chỉ thuộc về hình thái thứ hai.

Làm con người ta khao khát, cũng khiến con người ta muốn nịnh nọt.

(Lời dg: T cũng không biết tác có viết sai chính tả hay không nhưng t không tìm được thông tin của hai cái tên Thần Thị ấy, cả nữ thần Hắc Dạ cũng có rất nhiều vị Thần có chung cái tên như vậy, nhưng không thấy nhắc tới hai vị Thần thị của họ nên t không trích dẫn. Có lẽ đây là cái tên do tác tự nghĩ ra.)

Chương 580. Vạn Chúng Chú Mục!

Hứa Thâm lặng lẽ quan sát không gian giáo đường yên tĩnh xung quanh, hẳn có thể nghe thấy không ít những tiếng hít thở đang bị đám giáo chúng cốt cán cố hết sức kiềm chế lại.

Hiển nhiên, loại không khí im lặng này đã mang đến áp lực cho không ít người.

Về mặt hấn vẫn rất tự nhiên, mang theo vài phần thông dong bình tĩnh.

Sau đó, hấn chậm rãi đứng dậy.

Giờ khắc này, Hứa Thâm cảm nhận được vô số ánh mắt đang ngưng tụ ở trên người hấn.

Cái gì gọi là vạn chúng chú mục?

Chính là tất cả ánh mắt của toàn bộ đám người xung quanh, đều nhìn chăm chú vào mình.

Giờ khắc này, tựa như toàn bộ những chi tiết của bản thân, bao gồm cả hơi thở, đều được phóng đại lên gấp mấy lần, giống như hết thảy những khiếm khuyết của bản thân đều bị phơi bày ra trước công chúng, và người có tâm lý kém, sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng, bất an.

Nhưng vẻ mặt của Hứa Thâm vẫn ung dung như cũ.

Ngay cả khi hắt hắt hơi trước mặt mọi người, hắn cũng sẽ mang theo thần thái tự nhiên, sẽ không cảm thấy khân trương và quần bách.

Cường giả lấy bản thân để đạt được địa vị cao quý.

Có nghĩa là mỗi một lời nói, mỗi một hành động của bản thân, đều là cường quyền, là tuyệt đối.

Không thể nghi ngờ.

Kể cả sai lầm.

Đó chính là... Uy nghiêm!

“Bởi vì thân thể của Liễu Hoàng tiền nhiệm không được khỏe, nên ngài đã truyền ngôi lại cho ta. Và từ hôm nay trở đi, ta chính là Giáo hoàng mới, cũng chính là... Vương mà các vị cam nguyện trung thành và tín ngưỡng!” Ánh mắt Hứa Thâm rất trầm tĩnh, hắn cất lên âm điệu không nhanh không chậm, từng chữ từng chữ truyền ra.

Cùng lúc với lời nói được phát ra, ánh mắt của hắn cũng chậm rãi lưu chuyển đến khuôn mặt của mỗi người đang có mặt tại giáo đường.

Thanh niên nọ đứng trước ánh mắt của vạn người, vẫn giữ nguyên ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, mang theo khí thế bề ngễ, không cho phép khinh nhờn.

Giờ khắc này, sắc mặt đám nhân vật cốt cán đang có mặt tại nơi này đều biến sắc, có người tức giận, cũng có người kinh sợ.

Dù bọn họ đã nghe được tin tức này từ trước đó, nhưng suy cho cùng, tin tức vẫn chưa được chứng thực, không thể nào

rung động bằng cảm giác đứng tại nơi này, được mắt thấy, tai nghe toàn bộ sự kiện trọng đại ấy.

Trong phút chốc, không ít người đều hướng ánh mắt nhìn về phía bốn vị hồng y giáo chủ đang đứng ngay trước mặt mình. Nhưng những gì bọn họ nhìn thấy là bốn bóng người không hề động đậy, tựa như nhóm hồng y giáo chủ đều ... không có ý kiến gì đối với việc này!

Ngay tức khắc, không ít người đều hiểu, đại cục đã định, giáo hội Hắc Quang của bọn họ vừa biến thiên!

“Các vị, có ý kiến gì không?” Giọng nói thản nhiên, tựa như không chút để ý của Hứa Thâm lại vang lên, nhẹ nhàng chậm rãi mà lạnh nhạt.

Theo sau đó là ánh mắt của hắn từ từ lướt qua khuôn mặt của từng người bên dưới.

Bảy chữ nhẹ nhàng, ung dung vang lên, khiến cho bầu không khí bên trong giáo đường càng thêm yên tĩnh, tựa như hết thảy mọi thứ đã rơi vào tĩnh mịch.

“Không có ý kiến!” Một thoáng tạm dừng ngắn ngủi, Đỗ Minh là người biết nắm bắt thời thế nhất, lập tức dẫn đầu, quỳ xuống hành lễ, tỏ thái độ: “Tôi nguyện thủ vệ đêm dài, thề sống chết đi theo Giáo hoàng bệ hạ, bảo vệ vinh quang của thần giáo!”

Bên cạnh lão, ông chủ quán rượu với thân hình cao to như con gấu cũng quỳ sụp xuống, một tay che ngực, thành kính cúi đầu: “Tôi nguyện thủ vệ đêm dài, thề sống chết đi theo Giáo hoàng bệ hạ, bảo vệ vinh quang của thần giáo!”

Ngay sau đó là thiếu niên ong độc, cũng là giáo chủ Phong Vương, đang đứng bên cạnh gã. Thiếu niên này cũng nhanh chóng quỳ một gối xuống hành lễ.

Sau đó, phần đông ánh mắt đều dừng lại trên người Tiết Môi.

Dưới từng ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, Tiết Môi cũng quỳ một gối xuống.

“Tôi nguyện thủ vệ đêm dài, thề sống chết đi theo Giáo hoàng bệ hạ, bảo vệ vinh quang của thần giáo!”

Sau khi Tiết Môi quỳ xuống, toàn bộ những thành viên cốt cán trung tầng thuộc bộ chủ giáo đứng sau lưng gã, đều quỳ

xuống.

Chỉ trong phút chốc, âm thanh tuyên thệ thành kính vang vọng khắp giáo đường, vang vọng giữa đêm dài.

Nhóm thành viên cốt cán thuộc các bộ khác cũng chỉ có thể lần lượt quỳ xuống.

Đưa mắt nhìn lại, giờ phút này, bên trong giáo đường chỉ có một mình Hứa Thâm còn đứng thẳng.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía.

Quả nhiên sau khi hấn thu phục được mấy vị giáo chủ, lại dùng thế sét đánh, lập tức đi tới trấn áp giáo hội Hắc Quang, hết thấy đều diễn ra vô cùng thuận lợi, gần như hấn không phải hao phí một chút khí lực nào.

Thật giống như đây chính là một phần đại lễ được Liễu Tích Xuyên tỉ mỉ đưa tặng cho hấn.

“Giáo hoàng kế nhiệm là chuyện lớn, có phải nên chờ bộ truyền bá thánh âm tới rồi nói sau hay không?” Bỗng nhiên, một giọng nói già nua truyền đến từ trong đám người.

Hứa Thâm nhìn lại, người vừa nói chuyện chính là một lão giả thuộc bộ thần chức.

Lão giả này vừa trực tiếp đứng lên từ trong đám người đang quỳ rạp bên cạnh, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hứa Thâm, sau đó, lão vừa nói chuyện, vừa chuyển ánh mắt nhìn về phía giáo chủ bộ thần chức Đỗ Minh.

Ánh mắt Hứa Thâm lướt qua lão giả nọ, nhìn thấy Mộng giáo chủ vừa quay về từ trong Khư giới.

“Đám người phó bộ trưởng bộ truyền bá thánh âm không muốn tới...” Mộng giáo chủ vừa hiện thân, đã nhìn thấy tình cảnh tại hiện trường, lập tức hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Gã trực tiếp cúi đầu nói với Hứa Thâm.

Lời nói uyển chuyển, không nêu rõ ràng, nhưng không ít người đã ngửi ra ý tứ bên trong lời nói.

“Vậy chúng ta qua đó.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Sắc mặt Mộng giáo chủ khẽ biến, gã lui sang một bên, không nhiều lời thêm nữa.

Thạch Lôi đứng dậy, thấp giọng nói: “Giáo hoàng, lúc trước, bộ truyền bá thánh âm vẫn nằm dưới quyền quản lý của Lê Phen. Nay cô ấy đã xảy ra chuyện, khó tránh khỏi giáo chúng sẽ có chút oán hận...”

“Không sao.” Hứa Thâm nhìn ra ý tứ muốn cầu tình của gã. Hắn nhẹ xua tay, rồi chậm chậm bước xuống bậc thang, men theo lối nhỏ giữa các băng ghế cầu nguyện trong giáo đường, đi ra bên ngoài.

Khi tới trước mặt lão giả vừa đứng lên đặt câu hỏi lúc trước, hắn nghiêng đầu nhìn đối phương một cái. Sắc mặt lão giả khẽ biến, vội vàng lộ ra nụ cười rồi cung kính cúi đầu.

Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, đi thẳng về phía trước.

Bùm.

Bóng dáng lão giả nọ loạng choạng một cái, rồi ngã xuống sau lưng hắn.

Mi tâm xuất hiện một điểm màu hồng, máu tươi chậm chậm chảy ra, như bị kim đâm.

Nhưng kì thực, kết cấu sọ bên trong đã bị phá vỡ.

Chương 581. Không Muốn Chết Thì Mau Quỳ Xuống!

“Quản lý nhân viên thuộc các bộ của mấy người cho tốt vào, loại tình huống như vậy, đừng để tôi phải nhìn thấy một lần nữa.” Giọng nói của Hứa Thâm vang vọng khắp không gian bên trong giáo đường.

Sắc mặt đám người Đỗ Minh khẽ biến. Tất cả đều câm như hến, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bọn họ đã được chứng kiến lực lượng của Hứa Thâm, trong lòng cũng biết bản thân không thể phản kháng lại hắn, mà hiện giờ sau khi tiếp tục được chứng kiến loại lòng dạ sắt đá, sát phạt quyết đoán, tàn nhẫn hơn Liễu Tích Xuyên trước kia rất nhiều của thanh niên này, trong lòng càng không có một chút ý niệm phản kháng nào.

Đáy mắt người nào cũng tràn ngập lo lắng, lo lắng về viễn cảnh trong tương lai của chính bản thân mình. Nhưng lo lắng thì lo lắng, trước mắt, những người này vẫn phải vội vàng nhận lệnh, sau đó đi theo bước chân của Hứa Thâm.

Về phần đám giáo chúng cốt cán còn lại? Đương nhiên bọn họ cũng vội vàng đi theo giáo chủ của mình.

Còn thi thể lão nhân vừa ngã xuống kia? Thi thể cũng có một vài ánh mắt, mang theo vài phần thương hại và tiếc nuối, lướt qua thi thể lão, nhưng chỉ có vậy, không hơn.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới bộ truyền bá thánh âm.

Chỗ này cách nhà thờ lớn không xa. Khi đám người bọn họ trùng trùng điệp điệp tới nơi, đã thấy tất cả những thành viên thuộc bộ truyền bá thánh âm đều đang có mặt tại tòa kiến trúc này, và có vẻ như ai nấy đều được võ trang hạng nặng từ trước.

Hiển nhiên, trong lúc nhóm người Hứa Thâm từ giáo đường tới đây, bọn họ ở bên này đã nhận được tin tình báo từ đám cơ sở ngầm, hiểu được tình huống.

Cũng bởi không kịp trốn đi, mới có ý định phản kháng.

“Đừng phá hủy một tòa kiến trúc đẹp đẽ như vậy.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói, sau đó hẩn lập tức trốn vào trong Khư giới.

Đám người lão Đỗ cũng vẫy vẫy tay, rồi biến mất trong Khư giới.

Trong nhóm thành viên cốt cán lập tức có người mang tới trang bị phá khư, mở Khư giới ra, để cho đám giáo chúng giai đoạn đầu có thể thông qua đó, cùng tiến vào Khư giới.

Mà tại Khư giới, bên trong những vách tường của nơi này cũng có không ít cột sắt được cấu tạo bằng Khư Thạch, ngăn cản mọi người xâm nhập.

“Những kẻ phản đồ này, các người dám phản bội Giáo hoàng, cấu kết với người ngoài hãm hại Giáo hoàng!” Hơn trăm người đang co cụm bên trong tòa kiến trúc nọ, đều có chút khản trương nhìn thấy đám người Hứa Thâm bước vào Khư giới. Một người trung niên cầm đầu phần nọ nói.

“Đây là Giáo hoàng tiền nhiệm truyền thừa, một mình anh tập kết giáo chúng muốn mưu phản, mới đáng tội chết!” Hứa Thâm đứng bên ngoài cột sắt Khư Thạch sừng sững trong kiến trúc, không có ý định mạnh mẽ phá hư chúng, chỉ bình tĩnh nói: “Các người đừng để anh ta mê hoặc, mau buông binh khí xuống, quỳ gối thành kính cầu nguyện, thỉnh cầu nữ thần Hắc Dạ tha thứ cho tội nghiệt của bản thân, bản tọa có thể tha cho một mạng, nhưng những kẻ phản loạn có vũ trang, toàn bộ đều phải chém!”

Hơn trăm người bên trong vừa nghe xong lời Hứa Thâm nói, đều vội vàng đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, cả đám bọn họ lại cùng hướng ánh mắt nhìn về phía 5 vị giáo chủ đang đứng ngay sau lưng Hứa Thâm, cùng một nhóm thành viên cốt cán của giáo hội mênh mông cuộn cuộn không ngừng tràn tới, ai nấy đều có chút co đầu rụt cổ.

“Buông binh khí xuống, thành kính cầu nguyện, rửa sạch tội nghiệt!” Đỗ Minh đứng ra giận dữ quát: “Nếu không giết không tha!”

“Không muốn chết thì mau quỳ xuống!” Lời của Thạch Lôi càng thêm gọn gàng dứt khoát.

Dưới sự áp lực của hai vị hồng y giáo chủ, một vài giáo chúng cốt cán lập tức rơi vào run rẩy, do dự, rốt cuộc vẫn chậm rãi thu hồi binh khí trong tay, khôn còn phản kháng nữa.

Lại nói, uy vọng của hồng y giáo chủ trong giáo cực cao, dù là các giáo chủ thuộc thánh bộ khác, cũng đủ làm đám giáo chúng cốt cán trung hạ tầng của các bộ phải sợ hãi.

Hơn nữa, những bóng dáng mênh mông, đông đảo đang vây quanh bên ngoài kiến trúc Khư Thạch, cũng khiến cả đám người bên trong cảm nhận được nỗi tuyệt vọng đang không ngừng nghiền áp xuống.

“Khốn nạn, làm sao chúng ta có thể phản bội lại chính tín ngưỡng của mình?” Người trung niên kia chứng kiến sĩ khí bên mình suy giảm, có người bắt đầu dao động tín niệm, lòng tin, lập tức nổi giận, gầm lên nói: “Đừng quên, sau lưng chúng ta còn có nữ thần Hắc Dạ đang chăm chú nhìn vào!”

“Sự hèn nhát của mấy người chính là khinh nhờn đối với nữ thần!” Một nhóm thân tín ở bên cạnh người trung niên nọ, cũng xúc động phần nộ rống lên.

Vừa nghe nói như vậy, những người lúc trước còn có chút do dự, lập tức khựng lại, sững sờ hồi lâu, ánh mắt lại chậm rãi trở nên kiên định.

Hàng đồng giáo điều và câu chuyện tín ngưỡng trong giáo hội vừa nhanh chóng lướt qua trong đầu bọn họ.

“Tất cả đau khổ đều là thử thách, đều là khảo nghiệm của Thần dành cho tất cả mọi người!”

Đúng vậy, trước mắt chính là thời khắc kiểm nghiệm sự thành kính đối với tín ngưỡng trong lòng ta!

Dù thể xác này chết đi, tín ngưỡng vẫn luôn bất diệt!

Trong phút chốc, những người lúc trước do dự lại lần nữa nắm chặt binh khí trong tay.

“Nữ thần sẽ không quan tâm đến những kẻ phản bội tín ngưỡng của thần như các người...” Mộng giáo chủ bước ra, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn đám người trước mặt, năng lực ác mộng bao trùm ra ngoài.

Gã không dám phóng thích kỹ năng ăn mòn tinh thần phạm vi lớn với những người trước mặt, dù bọn họ chỉ là trăm khur giả giai đoạn đầu, nhưng cùng một lúc xâm nhập vào thế giới của hơn trăm người, sẽ mang tới gánh nặng tinh thần cực kỳ lớn, gã không thể thừa nhận nổi.

Vì vậy, gã lựa chọn chế tạo ra một phần hình chiếu mộng cảnh.

Đây là một loại hình thức quấy nhiễu ý thức tinh vi.

Ngay khi năng lực nọ được kích hoạt, cả đám người ở bên trong kiến trúc lập tức nhìn thấy, một mảnh hắc ám phía sau lưng năm vị hồng y giáo chủ trước mặt, trực tiếp sôi trào lên như sương mù.

Tiếp đó, từ bên trong màn sương mù đen kịt này, chậm rãi kéo dài thành một con đường.

Nữ thần Hắc Dạ cao cao tại thượng chậm rãi hiện thân. Ngài chỉ là một bóng dáng mơ hồ, nhưng loại khí thế bề ngỗ thiên hạ, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh hèn mọn này, lại mang tới cho người ta một loại cảm giác vô cùng quen thuộc và thân thiết.

Đó là nữ thần.

Chương 582. Hoa Máu Nở Rộ!

Hóa ra... nữ thần đang đứng bên phía đối lập với chúng ta sao?

Chẳng lẽ... chúng ta thật sự là phản đồ?

Loảng xoảng đương!

Dưới ánh nhìn chăm chú của nữ thần, không ít người trực tiếp quỳ xuống, nhanh chóng vứt bỏ binh khí.

Ở trước mặt tín ngưỡng, những tín đồ thành tín nhất phải đặt mình vào trạng thái “Lỏa thể”.

Đây là tư tưởng đã ăn sâu bén rễ, thẩm thấu vào trong đầu toàn bộ những giáo chúng kia. Và chỉ trong nháy mắt, hơn phân nửa trong số trăm người đều quỳ xuống dưới.

Những người còn lại đều có tinh thần lực tương đối mạnh, bọn họ nhìn thấy vị nữ thần trước mắt mình tương đối mơ hồ, lại kết hợp với lời đồn đại về năng lực của Mộng giáo chủ, và gần như ngay lập tức, bọn họ đã ý thức được chính mình vừa bị năng lực của đối phương quấy nhiễu rồi.

“Nơi ta đang đứng chính là cội nguồn tín ngưỡng của các người.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Nếu các người vẫn cố ý ngỗ nghịch chống đối, ta sẽ đại biểu cho nữ thần thu hồi quyền được sống của các người.”

“Mày là kẻ soán ngôi Giáo hoàng, nữ thần sẽ giáng lâm trừng phạt mày!” Người đàn ông trung niên dẫn đầu gầm lên, rồi dứt khoát phẩy tay nói: “Giết!”

Rõ ràng trong miệng gã phát ra tiếng rống giận, nhưng bản thân lại không có bất cứ hành động gì, chỉ thấy những người

khác đã nhanh chóng xẹt qua bên người gã, tấn công về phía đám người Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhẹ nhàng nâng bàn tay lên, sợi khur nhanh chóng ngưng kết trong lòng bàn tay. Những sợi khur này ngưng tụ lại, phác họa nên hình dạng đặc thù của mô-men lực, sợi tơ cũng biến thành hình dạng của xiềng xích.

Suu!

Từng sợi tơ mảnh tựa như xiềng xích nhanh chóng lao ra.

Trong khoảnh khắc khi chúng rời khỏi bàn tay, tốc độ trực tiếp tăng vọt, cũng dần dần biến lớn, lộ ra đường nét hình dáng rõ ràng.

Chờ khi bay được tầm 4 mét, những sợi tơ mảnh ban đầu đã trở thành từng chuỗi xiềng xích dày bằng ngón tay.

Đồng thời, tốc độ cũng tăng vọt lên sánh ngang với tốc độ bay của viên đạn súng bắn tia!

Phốc phốc phốc!

Vô số hoa máu nở rộ.

Từng chuỗi xiềng xích như những con con rắn độc hung ác, chúng âm thầm bò sát đất tựa thân cây hoa trong bóng tối, rồi ngay khi xiềng xích quấy tung lên, cũng là lúc những đóa hoa độc ác nọ phô bày vẻ đẹp mỹ lệ của bản thân.

Vô số bóng người ngã xuống, rồi bị xiềng xích xâu lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơn 20 người có ý đồ công kích đều mất mạng.

Ở trước mặt hình thái thứ hai, trăm khur giả giai đoạn đầu không có một chút năng lực chống cự nào, trực tiếp bị nghiền ép hoàn toàn triệt để.

Dù cũng có một vài trường hợp đặc biệt, năng lực của bọn họ biểu hiện ra khá sớm, nhưng trình độ vẫn quá yếu ớt, kể cả hệ trọng cấu, nếu gặp phải vết thương trí mạng khi vẫn còn nằm trong ranh giới của giai đoạn đầu, cũng khó mà sống sót được.

Suu!

Trong hàng chuỗi những xiềng xích đang hung hăng bắn tới, có một sợi xích như con rắn độc dữ tợn, vọt tới trước mặt người trung niên cầm đầu, cả quá trình từ cấp tốc đến cực tĩnh, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Đầu nhọn của dây xích dừng lại ngay phía trước con người đang nhanh chóng co rút lại của gã.

Bước chân không ngừng lui về phía sau của người trung niên nọ cũng khựng lại, toàn thân cứng đờ tại chỗ, vẻ mặt gã tràn đầy kinh hãi, tựa như không sao tin được vào những gì mình đang nhìn thấy.

Cả một đám phế vật bên cạnh gã, cùng lúc xông lên lại không mang tới một chút tác dụng nào? Ngay cả kiếm chế đối phương một giây thôi cũng bất lực?

Thân thể hơi mập của gã đang run rẩy, tựa như lớp mỡ toàn thân và những sợi cơ bắp đang muốn tách rời nhau ra, đũng quần trở nên nóng bỏng, nước tiểu theo ống quần chảy xuống dưới.

Bùm.

Gã quỵ xuống.

“Giáo... Giáo hoàng đại nhân, tôi sai rồi. Cầu xin ngài tha cho tôi...” Đầu gã đập thình thịch xuống mặt đất.

Ngay lúc này, những người bên cạnh vẫn còn chần chừ, do dự không biết hành động của bản thân có được tính là phản bội tín ngưỡng của nữ thần hay không, chợt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, gần như ngay lập tức cả đám đều hiểu được, đúng là lúc trước bọn họ đã bị phản đồ mê hoặc rồi.

Người trung niên kia liên tục đập đầu, nhưng trong cảm nhận của gã, dường như chung quanh hơi bị yên tĩnh quá mức, hết thấy đều lặng lẽ, không một tiếng động, chỉ có tiếng tí tách truyền đến từ những sợi xiềng xích gần đó mà thôi.

Âm thanh này chính là tiếng máu tươi từ bên trong thân thể của hơn 20 người vừa bị xuyên qua kia, đang theo dây xích nhỏ giọt xuống đất.

Người trung niên cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên.

Sợi xiềng xích giống như rắn độc kia vẫn ở trước mặt gã.

Sau đó gã hướng ánh mắt nhìn về đoạn cuối của chuỗi xiềng xích nọ, chỉ thấy người trẻ tuổi đang đứng bên ngoài khu trụ kia, vừa lộ ra một nụ cười với gã.

Như mĩa mai, như miệt thị, như chán ghét mà vứt bỏ.

Phốc!

Trong nháy mắt, chuỗi xiềng xích nọ bắn ra, đâm vào nhãn cầu, xỏ xuyên qua hộp sọ.

Dư lực còn chưa hết, sợi xiềng xích nọ lại tiếp tục bay về phía trước, kéo theo thân thể người trung niên vừa bị xâu chuỗi kia, bay lên giữa không trung, sau đó ném rơi gã xuống mặt đất...

Sau đó, không còn bất cứ một tiếng động nào nữa, sợi xiềng xích nọ cấp tốc co rút lại, lui về bên cạnh Hứa Thâm, rồi lặng yên tiêu tán, hóa thành hư lực giống như nước chảy, nhanh chóng biến mất trong thân thể hắn.

Hiện trường chỉ còn lại hơn 20 bộ thi thể đang nằm ngổn ngang.

Máu tươi từ lỗ thủng trên những thi thể ấy chảy ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ mặt đất.

Tràng cảnh máu tanh này khiến cái đầu của những người đang quỳ gối trên mặt đất kia, càng thêm thấp xuống, sau đó, cả đám người cảm nhận được một luồng chất lỏng từ bên cạnh lan tràn tới, dính ướt bàn tay, cùng với vàng trán đang kẻ sát đất của mình.

Bọn họ ngạc nhiên mở mắt nhìn qua, lập tức phát hiện đó là máu tươi màu đỏ thẫm đã chảy xuôi đến gần mình trong gang tấc.

Tình cảnh này... tuyệt đối là thứ mà cả đời những người còn lại đều vĩnh viễn không thể nào quên được.

Đám người Tiết Môi và Đỗ Minh yên lặng chứng kiến hết thấy, trong lòng lại càng thêm kiêng kỵ với người trẻ tuổi trước mắt.

Thật hiển nhiên, dù không dựa vào con khỉ thú cấp A kia, chiến lực của bản thân Hứa Thâm cũng đạt tới cấp bậc khủng bố rồi.

Chương 583. Quyền Lực!

Rất nhanh sau khi bộ truyền bá thánh âm bị trấn áp, mọi người đều nhìn thấy xe của đám nhân viên sở Thủ Vệ Thành Bang nhanh chóng lo thẳng đến nơi này từ trong hiện thực, cùng đến với đám người ấy còn có từng hồi chuông cảnh cáo không ngừng vang lên.

Thậm chí khi nhóm giáo chúng nhìn thông qua Khư giới, có thể nhìn thấy bóng dáng của đám nhân viên sở Thủ Vệ đang ngồi giữa xe.

Tổng cộng có năm chiếc xe được xuất động.

Số lượng lớn như vậy là vì sở Thủ Vệ Thành Bang vốn nằm ngay sườn phía Tây của giáo đường.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài bậc thang dẫn vào kiến trúc bộ truyền bá thánh âm. Đám nhân viên sở Thủ Vệ nhanh chóng bước từ trên xe xuống, tất cả đều mở Khư Nhân, rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy đám giáo chúng đang đứng đầy bên trong và bên ngoài tòa kiến trúc nọ.

Sắc mặt những nhân viên sở Thủ Vệ này lập tức biến sắc, trong đáy mắt ánh lên một chút kiêng kỵ.

Ngay lúc ấy, một nhân viên thủ vệ dẫn đầu bước từ bên trong ra, thoát nhìn vô cùng uy nghiêm.

Gã khẽ giơ tay lên ngăn cản vị thủ vệ trẻ tuổi bên cạnh đang do dự, muốn nói lại thôi, rồi hướng về mặt ngưng trọng nhìn quanh một vòng, khư lực toàn thân lập tức phun trào, giống như nước sôi bao trùm toàn thân.

Rất nhanh, luồng khư lực sôi trào này đã trợ giúp người nọ dễ dàng xâm nhập vào trong Khư giới, đứng ở trước mặt nhóm giáo chúng.

Cùng lúc đó, ánh mắt của toàn thể giáo chúng cũng đồng loạt rơi trên người đối phương.

Về mặt đội trưởng đội thủ vệ thoáng biến hóa một chút, hàng lông mày lại nhíu chặt thêm vài phần, gã buông hai tay xuống, trong lòng xuất hiện một tia mất tự nhiên.

Dù bản thân gã chính là trăm khur giả hình thái thứ hai, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của cả đám nhân vật cốt cán thuộc giáo hội Hắc Quang kia, hình thái thứ hai cũng cảm thấy áp lực.

Đám người thích gây chuyện rắc rối này... Gã âm thầm cảm thấy đau đầu.

Cũng vào lúc này, dường như đám đông vừa nhận được tin tức gì đó, cả đám lại chậm rãi tách ra tạo thành một con đường ở giữa.

Phía cuối con đường, năm vị hồng y giáo chủ đứng ở hai bên, còn chính giữa là một bóng dáng trẻ tuổi.

Đội trưởng đội thủ vệ lặng lẽ nuốt nước miếng vài lần, nhưng về mặt vẫn duy trì được trấn tĩnh như thường.

Sau khi đám giáo chúng tách nhau ra, ánh mắt cả đám người hai bên đều lạnh lùng nhìn chăm chăm lên người gã, tựa như hai hàng binh lính được huấn luyện bài bản.

Rất nhanh, đội trưởng đội thủ vệ đã đi đến cuối, ánh mắt nhìn thẳng vào người trẻ tuổi trước mặt, trong lòng thầm chấn động, không biết giáo hội Hắc Quang đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tuy không biết người trẻ tuổi này, nhưng gã lại biết năm vị hồng y giáo chủ bên cạnh.

“Lão Đổ, mọi người bên này có chuyện gì vậy?” Về mặt đội trưởng đội thủ vệ đi, gã có chút khách khí, gật đầu với Hứa Thâm, rồi nhìn về phía Đổ Minh, người khác là quen thuộc với mình.

Nhưng hôm nay khác với mọi khi, Đổ Minh kia không lộ ra một chút tươi cười ôn hòa nào, chỉ lạnh nhạt hờ hững nhìn gã rồi nói: “Có người phản bội Giáo hoàng mới của chúng tôi, Giáo hoàng phải rửa sạch một chút phản đồ ở trong giáo.”

Giáo hoàng mới?

Đội trưởng đội thủ vệ giật mình, con ngươi thoáng co rút lại, gã lập tức đưa mắt nhìn người trẻ tuổi trước mặt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giáo hoàng mới trong miệng lão Đổ, chính là vị trước mặt này.

Nhưng Giáo hoàng lại trẻ tuổi như vậy... Còn lão Liễu thì sao?

Chẳng lẽ lão Liễu đã truyền ngôi cho người này?

Hay là...

Đội trưởng đội thủ vệ không dám tiếp tục suy nghĩ sâu thêm.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Hứa Thâm lẳng lẳng nhìn đối phương.

Phải biết rằng, chức trách của sở Thủ Vệ Thành Bang chính là giữ gìn luật pháp và trật tự của thành Đê, nhưng một khi đám người này định xen vào việc của người khác, hẳn sẽ cho bọn họ biết được, về sau này, luật pháp của khu Hắc Quang không phải do cục Thủ Vệ Thành Bang quản lý, mà phải do bản thân hắn nói mới tính!

“Không, không có chuyện gì cả.” Đội trưởng đội thủ vệ cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của mấy vị giáo chủ bên cạnh, sau lưng gã phát lạnh, có một loại cảm giác bản thân vừa bước vào cái lồng giam toàn mảnh hổ.

Gã lập tức thu liễm loại biểu cảm uy nghiêm thường dùng khi giải quyết việc chung của mình lại, cười cười rồi nói: “Tôi chỉ tới đây hỏi một chút xem mọi người có chuyện gì cần tôi hỗ trợ không thôi.”

Ánh mắt gã lướt qua bả vai Hứa Thâm, nhìn thấy đám đông giáo đồ đang quỳ xuống cúi đầu ở phía sau khư trụ, cùng với những thi thể nằm ngổn ngang đầy đất.

Trái tim của gã lại co rút thêm một lần nữa.

Chết hơn 20 người, đây tuyệt đối là sự kiện lớn, xử lý không tốt sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, dẫn đến oanh động.

Nhưng lúc này...

“À...” Hứa Thâm nghe được lời nói của đội trưởng đội thủ vệ, hẳn hơi nghiêng người, thản nhiên nói: “Vậy có thể làm phiền anh, hỗ trợ thu thập di thể cho bọn họ hay không?”

Đội trưởng đội thủ vệ vội vàng lau mồ hôi trên trán, có cảm giác ánh mắt của năm vị giáo chủ xung quanh càng thêm lạnh như băng, gã cố gượng cười nói: “Không thành vấn đề, chúng

tôi vẫn chuyên môn làm loại chuyện này mà, nhất định sẽ xử lý bọn họ thỏa đáng.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, khẽ gật đầu, sau đó, hần bình thân nhắc chân, lướt qua người vị đội trưởng đội thủ vệ này, một đi không quay đầu trở lại.

Trong nháy mắt đi ngang qua nhau, đội trưởng đội thủ vệ cảm giác được một tia khí tức tử vong vừa xẹt qua bên người mình rồi nhanh chóng bay đi, trong lòng dâng lên một loại cảm giác như bản thân vừa đi một vòng qua Quỷ Môn Quan vậy.

Mà đám người Tiết Môi lại theo sát bên cạnh Hứa Thâm.

“Tốt lắm.” Đỗ Minh đi ngang qua vị đội trưởng thủ vệ tuổi trung niên ấy, rồi giơ tay vỗ vỗ bả vai gã, vẻ mặt trở nên thoải mái hơn nhiều. Lão cũng không keo kiệt, lập tức mở miệng nói một câu cổ vũ, rồi cũng cất bước đi xa.

Những thành viên cốt cán còn lại trong giáo, lập tức rời đi theo mấy bóng người trước mặt, giống như thủy triều, chỉ để lại bóng dáng một mình vị đội trưởng đội thủ vệ kia lẻ loi, lơ lửng, đứng phía trước khư trụ.

Đội trưởng đội thủ vệ thần thờ lắng nghe những tiếng bước chân từ sau lưng kia dần dần đi xa, cảm giác như bản thân vừa trút được gánh nặng, dường như tinh khí thần cả người đều thả lỏng xuống dưới, nhưng quang mang trong ánh mắt gã lại càng thêm tối tăm, âm đạm.

Gã xoay người nhìn lại, hướng ánh mắt dõi theo bóng lưng đám giáo chúng menh mông đang nhanh chóng rời đi kia.

Chương 584. Quyền Thế Chỉ Là Bàn Đạp! Thực Lực Mới Là Vương Đạo!

Bỗng nhiên trong đầu đội trưởng đội thủ vệ nọ hiện lên dáng vẻ và gương mặt của chính mình khi vừa mới gia nhập vào cục Thủ Vệ Thành Bang —— tuổi trẻ tràn đầy sức lực, thân hình đứng thẳng ngay ngắn, gã đối mặt với huy chương công chính, hùng hồn mở miệng tuyên thệ, lập chí quyết tâm muốn diệt trừ tất cả tội ác, tất cả bất công, bảo vệ chính nghĩa.

Nhưng tới bây giờ... Gã chậm rãi xoay người, nhìn hơn 20 thi thể phía sau lưng, khoe miệng nhẹ nhàng cười khẽ một tiếng.

...

Hứa Thâm suất lĩnh nhóm hồng y giáo chủ, cũng là đám người Đỗ Minh, nhấc chóng rời đi. Nhóm giáo chúng cũng menh mông đi theo đằng sau.

Chờ bọn họ đi xa rồi, rất nhiều thủ vệ của cục Thủ Vệ Thành Bang đằng kia lập tức xuống xe, bố trí thiết bị phá hư.

Hứa Thâm vừa đi nhấc về phía trước, vừa mở miệng hỏi: “Giao cho bọn họ xử lý, không có vấn đề gì chứ?”

Bước chân của Đỗ Minh vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Hứa Thâm, cung kính nói: “Ngài không cần lo lắng, lúc trước Liễu Hoàng đã từng thu xếp chuyện này rồi. Ở nơi này, chúng ta nói một, sở Thủ Vệ Thành Bang không dám nói hai, hơn nữa, có không ít người trong nội bộ bọn họ, đều là tín đồ của giáo chúng ta.”

Quả nhiên...

Hứa Thâm đã nhìn ra mấu chốt của tình huống này từ biểu hiện lúc trước của vị đội trưởng đội thủ vệ kia rồi.

Ở chỗ này, Giáo hội Hắc Quang là trời.

Đây đều là sách lược và bố cục của Liễu cục. Trong lòng Hứa Thâm cũng không khỏi dâng lên vài phần khâm phục và cảm thán.

Đoàn người quay lại bên trong giáo đường.

Hứa Thâm nhìn mọi người xung quanh, lại mở miệng nói: “Giáo hoàng đã truyền lại vị trí cho ta, về sau này giáo quy vẫn như cũ, nếu trong số các người có ai biểu hiện xuất sắc, đều có thể thăng chức. Trong tương lai, ta sẽ thành lập thánh bộ mới, tới khi đó sẽ cần không ít nhân tài. Cho nên mỗi người đều sẽ có cơ hội!”

“Giáo hoàng hân minh!” Đỗ Minh cung kính cúi đầu.

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa.

Hứa Thâm nhẹ gật đầu với bọn họ, rồi đơn giản dặn dò vài câu về chuyện Giáo hoàng chính thức kế vị, bao gồm cả nghi thức, thời gian, sau đó để cho những thành viên cốt cán này rời đi trước.

Suy cho cùng, những thành viên cốt cán này cũng là người trực tiếp tọa trấn các khu, nếu bọn họ rời đi quá lâu, sẽ sinh ra một ít ảnh hưởng.

“Ngài cứ giao chuyện kế vị cho bộ thánh sự lễ nghi chúng tôi phụ trách, xin Giáo hoàng yên tâm.” Thạch Lôi cung kính nói.

Gã là giáo chủ của bộ thánh sự lễ nghi, quản lý tất cả lễ nghi tư pháp trong giáo.

Công việc yêu cầu cẩn thận tỉ mỉ như vậy hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài thô kệch của gã.

Hứa Thâm khẽ gật đầu. Kỳ thực hắn cũng không quá nôn nóng về chuyện chính thức kế vị, tạm thời cứ dời nghi lễ này đến một tháng sau. Trong khoảng thời gian này, hắn cần phải triệt để khống chế và hiểu rõ Giáo hội Hắc Quang trước.

Dù trước mắt, tất cả đều nằm trong khống chế, nhưng không thể phủ nhận một sự thật rằng, hắn biết quá ít về Giáo hội Hắc Quang.

Ngoại trừ năm vị giáo chủ trước mắt, hắn hoàn toàn không biết tên tuổi thân phận của đám người bên dưới, nếu chỉ dựa vào lực lượng thu phục, về lâu về dài sẽ sinh ra vấn đề.

“Dường như trong giáo cũng nhận được danh sách tham gia động khur lúc trước? Qua nhiều năm như vậy, hắn là ở nơi này cũng tích lũy được không ít thứ hả?” Hứa Thâm hỏi.

Có rất ít khur binh lưu thông trên thị trường, bởi vậy muốn có được khur binh càng mạnh, thì cần phải không ngừng đi dung hợp khur binh mới.

Loại khur binh mạnh mẽ mang đến hiệu quả tăng phúc cực kỳ rõ ràng.

Bởi vậy, ngay sau khi Hứa Thâm đạt được Giáo hội Hắc Quang, thứ mà hắn nghĩ tới, không chỉ đơn giản là dựa vào thủ đoạn để nắm giữ loại quyền thế này, mà ngược lại, hắn nhất

định phải lợi dụng loại quyền thế này để tăng lên thực lực cho bản thân mình.

Chỉ có tăng lên lực lượng cho bản thân mới là vương đạo, nếu không, kết cục của hắn cũng giống như Liễu cục lúc trước, dầu trong dầu có nhiều mưu đồ hơn nữa, dầu trong tay có quyền thế ngất trời hơn nữa, thì đứng trước mặt lực lượng cấp quân vương, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mà một khi chết rồi, chẳng phải toàn bộ mọi thứ đều trở thành hư không hay sao?

“Có.” Tiết Môi vốn không thích nói nhiều, tính cách người này tương đối trầm thấp, chỉ nhân nhật mở miệng nói: “Ngoại trừ khư binh, còn có quả táo Hoàng Kim, và chiến giáp đỉnh cao.”

“Ồ?” Hứa Thâm hơi nhướn mày, trong tay hắn vẫn còn một quả táo Hoàng Kim, là lễ gặp mặt do Phản Nội Quân đưa tặng.

Lúc ban đầu, Hứa Thâm cho rằng, loại bảo vật như quả táo Hoàng Kim này rất dễ tìm thấy trong sương mù, nhưng trong đoạn thời gian này, dường như ngày nào khi tu hành bí thuật, hắn cũng để cho ca ca của Mặc Hải Minh đi xuyên qua sương mù, vậy mà chưa một lần tìm được nó.

Kết hợp với tin tức “Quả táo Hoàng Kim” được ghi lại trong bí thuật do Nam Ngưng tặng, hắn hiểu rằng, nó tuyệt đối là một thứ vật phẩm siêu phàm.

Và nếu không có đủ các loại tin tức từ nhiều nguồn khác nhau, người ta sẽ không thể biết được tin tức về nó, càng đừng nói đến chuyện sở hữu nó.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra Phản Nội Quân bên kia thật hào phóng.

“Một thứ tiêu hao phẩm như vậy, Liễu cục không ăn sao?”
Hứa Thâm có chút nghi hoặc.

Tiết Môi thấp giọng nói: “Bẩm Giáo hoàng, tuy quả táo Hoàng Kim này là vật tiêu hao siêu phàm, nhưng hiệu quả của nó rất đặc thù. Người nào cũng vậy, khi ăn quả đầu tiên, sẽ nhận được hiệu quả tối đa, nhưng ăn đến quả thứ hai, hiệu quả này sẽ giảm đi rất nhiều, quả thứ ba lại càng yếu...”

Hứa Thâm đã hiểu, lại mở miệng hỏi: “Các anh đều ăn rồi?”

“Tôi đã ăn nó rồi.” Tiết Môi nói: “Giáo... Liễu Hoàng từng ban ra một quy củ, người có công hiến đặc biệt trong giáo, sẽ được khen thưởng vật phẩm này.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, khó trách lúc trước Mộng giáo chủ đứng sau lưng hắn, nhìn thấy Tiết Môi lại không dám ra tay.

Căn cứ theo thường thức, huyết dịch thuộc loại một vật chất không thể ngăn cản khả năng thẩm thấu của tinh thần. Nhưng Tiết Môi nhận được tăng phúc do quả táo Hoàng Kim mang lại, đã khiến bản thân gã có sức đề kháng nhất định với năng lực xâm nhập của Mộng giáo chủ.

Chương 585. Kho Bí Bảo!

***MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIÁ Ở Z A L 0 : 0704 730 588
(PHƯỚC MẠNH)***

“Cậu chưa ăn nó sao?” Hứa Thâm nhìn về phía Mộng giáo chủ.

Vẻ mặt của người thanh niên nọ lập tức xuất hiện một chút khó xử, nói: “Tôi nhập giáo tương đối muộn, còn chưa được ba năm, vẫn chưa có cơ hội cống hiến điều gì đó to lớn.”

Hóa ra là như vậy... Hứa Thâm gật gật đầu, nếu đối phương cũng ăn quả táo Hoàng Kim, khẳng định năng lực sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

“Anh chưa từng nghĩ tới chuyện ăn vụng sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Mộng giáo chủ sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám.”

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ khản trương của gã, liền nghĩ đến bóng dáng của Liễu cục. Người này có thể khắc chế được vọng tăng lên thực lực cho chính mình, khả năng cao là sợ hãi Liễu cục.

Bởi vì, khi đứng trước mặt Liễu cục, không cần biết Mộng Giáo chủ có ăn quả táo Hoàng Kim hay không, loại năng lực của gã vẫn sẽ bị đối phương áp chế.

Không có cách giải quyết thứ năng lực “Lấy nhỏ đổi lớn” kia!

Dưới quá trình phân phó của Hứa Thâm, Tiết Môi đi phía trước dẫn đường, cả đoàn người bọn họ đều đi vào kho bí bảo dưới mặt đất trong giáo.

Hàng năm, nơi này đều được canh giữ rất nghiêm, nó tuyệt đối là khu vực trọng địa trong giáo.

Kể cả khi các thành viên cốt cán trong giáo đã tập hợp trước đó, đi đến nơi đây, vẫn bị ngăn cản lại, không có tư cách tiến vào.

Nơi này luôn có nguyên một đội ngũ riêng biệt trông coi, và ngoại trừ Giáo hoàng đích thân ra lệnh, còn lại tất cả mệnh lệnh và nhiệm vụ khác trong giáo, đều không liên quan gì tới nơi này.

Ngay cả một đại giáo chủ, có quyền thế gần với Giáo Hoàng như Tiết Môi, cũng cần phải có thủ dụ của Giáo hoàng, hoặc thủ dụ của ba vị giáo chủ trở lên, mới có thể tiến vào kho bí bảo.

Hứa Thâm đứng trước kho bí bảo, thông qua Khư nhãn, hắn lập tức nhìn ra loại bố cục tinh diệu bên trong kho bí bảo, trong lòng không khỏi có chút cảm thán, chỉ số thông minh của Liễu cục thật siêu quần.

Kho bí bảo này có ba tầng, ngoài tài liệu kim loại chắc chắn có thể nhìn thấy bằng mắt thường tại hiện thực, bên trong còn được trộn lẫn Khư Thạch. Có thể nói, kho bí bảo này tựa như một chiếc tủ sắt cỡ lớn, dù trăm khư giả có năng lực xuyên qua Khư giới cũng không thể xuyên qua nơi này, càng không thể di chuyển nó rời đi.

Ở tầng thứ ba của kho bí bảo còn có một thiết bị khóa khẩn cấp, khi bị địch nhân tập kích cướp đoạt, nó sẽ làm bảo khố chìm vào căn hầm trong Khư giới.

Bên trong căn hầm này chứa đầy kim loại hỗn hợp với nham thạch nóng chảy, trừ phi địch nhân có thể tập hợp đầy đủ ba trăm khư giả hình thái thứ hai nắm giữ các loại năng lực như: khống chế kim loại, khống chế liệt diễm, khống chế nham thạch, nếu không, căn bản không thể nào lấy được bảo khố đã bị nhấn chìm dưới đáy hầm kia.

Nhưng... Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ nhìn Mai Phù vừa xuyên qua các loại kiến trúc có trộn lẫn với Khư Thạch, rồi ngồi lên một đồng giấy vàng bên trong bảo khố.

Hắn thực sự không biết nên nói gì.

Đúng là khi đứng trước mặt lực lượng tuyệt đối, loại phòng ngự tinh diệu này cũng trở thành đồ trang trí.

Khư Thạch trong bảo khố chỉ có thể thâm nhập vào tầng thứ ba trong Khư giới, nhưng đối với tầng càng sâu hơn, nó vẫn trở thành mộng ảo, có thể tùy ý bị xuyên qua.

Mà Mai Phù lại là tồn tại siêu việt tầng thứ ba của Khư giới.

Lúc này, sau khi Hứa Thâm cùng năm vị giáo chủ đều có mặt, bảo khố nọ cũng nhanh chóng được mở ra ngay trước mắt hắn.

Chờ cho đến khi tầng tầng cơ quan bên trong không ngừng nâng lên hạ xuống, tới cuối cùng, Hứa Thâm cũng nhấc chân, bước vào bên trong bảo khố.

Ngoài đồng tiền giấy vàng, trên vách tường còn treo không ít chiến giáp, binh khí.

Tiền bạc, khư binh, chiến giáp, tất cả đều được phân loại trưng bày, gọn gàng tại nơi này.

Ngoài ra vẫn còn một nơi chứa rất nhiều đồ vật hỗn loạn.

“Đây là tư liệu tình báo của một số thế lực tại khu Hắc Quang, còn có một số đơn đặt hàng của các tổ chức từng có giao dịch với chúng ta. Nếu giao những đơn đặt hàng này cho Nghĩ Hậu, chúng nó đủ sức làm cho những tổ chức này thương gân động cốt (tồn thất nặng nề), đương nhiên, nếu làm như vậy thì chính chúng ta cũng sẽ xong đời.” Đỗ Minh giới thiệu cho Hứa Thâm nghe những đồ vật được cất giữ trong này.

Hứa Thâm gật gật đầu, xem như Liễu cục đã để lại một chút hồ sơ phạm tội của những tổ chức từng thực hiện giao dịch bẩn thỉu cùng với bọn họ.

Bên trong bảo khố, còn có ba chiếc rương màu tím.

“Đây chính là quả táo Hoàng Kim.” Tiết Môi giới thiệu.

Loại rương này không thể phá hư bằng bạo lực, cần phải có mật mã, mà loại mật mã này được giấu bên trong quyền

trượng của Giáo hoàng.

Chiếc quyền trượng nọ vốn được đặt bên trong phòng của Giáo hoàng, và đã sớm bị Hứa Thâm lấy được.

Ngày thường, Liễu Tích Xuyên sẽ mang quyền trượng theo bên người, dù ở cục Khư Bí, ông ấy cũng dùng những vật phẩm khác, đóng gói nó lại rồi mang theo bên người.

Ví dụ như chế thành một cái ô, một cây gậy ba-toong, thậm chí cũng có thể hoán đổi thành một chân của bàn làm việc.

Hứa Thâm nhẹ nhàng xoay tay cầm của quyền trượng, chiếc quyền trượng nọ lập tức trở nên lỏng lẻo, có thể nhẹ nhàng rút một đoạn ra ngoài, bên trong có khắc mấy con số rõ ràng.

Hứa Thâm nhanh chóng căn cứ vào những con số kia, tiến hành nhập thử mật khẩu.

“Mỗi rương có 5 cơ hội để thử trong vòng 72 giờ.” Tiết Môi nói: “Đây là kiểu dáng mới nhất của hiệp hội Chung Khí, sau 72 giờ, máy móc bánh răng bên trong sẽ tự động sắp xếp trở lại, thiết lập cơ hội mới. Nhưng dựa theo cách nói của hiệp hội Chung Khí, trong trường hợp không có mật khẩu, để một người bình thường cố gắng mở thử, ít nhất cũng cần tới 20 năm, mới có thể phá giải toàn bộ tổ hợp này.”

“Trừ phi vận khí tốt, lần đầu tiên đánh bậy đánh bạ đã mở được.”

Nghe được điều này, tất cả mọi người đều mỉm cười, bầu không khí cũng không còn quá mức trầm thấp nữa.

Cạch.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã mở thử một cái rương trong đó.

Ngay lập tức, một loại trái cây ánh vàng rực rỡ hiện ra trước mắt.

Quả táo Hoàng Kim.

Tựa như quả táo trước mặt được cấu tạo từ những tia ánh sáng màu vàng và các loại hạt cơ bản cùng giao hòa kết hợp lại với nhau, mang tới cho người quan sát nó một loại cảm giác tia sáng bên trong đang không ngừng xuyên thấu qua vật thể, tản ra bên ngoài... Tựa như ảo mộng.

Thứ này không hổ là một vật phẩm siêu phàm.

Chương 586. Đoản Kiếm Thâm Hồng!

Hứa Thâm dùng Khư nhãn cẩn thận xem xét, phát hiện quả táo trong này giống hết quả táo mà Phản Nội Quân từng tặng cho hắn. Nói như vậy, quả táo kia hoàn toàn không có vấn đề gì.

Mà đến nay, quả táo đó vẫn được Hứa Thâm để tại điểm đặt neo trong sương mù, vẫn chưa sử dụng.

Suy cho cùng, tuy vật phẩm đã nằm trong tay, nhưng trước khi Phản Nội Quân xuất hiện để phản kích, tất nhiên Hứa Thâm sẽ không dám ăn đồ ăn của bọn họ, lỡ như quả táo nọ có vấn đề thì sao?

“Các anh tìm được thứ này sao?” Hứa Thâm đóng chiếc rương lại.

Theo quá trình ấy, màu vàng cũng dần dần biến mất trong đôi mắt hắn.

Tiết Môi nói: “Tôi tìm được một quả, sau đó Liễu Hoàng tặng nó cho tôi.”

“Chúng tôi không tìm được, nghe nói những quả này đều do Liễu Hoàng tìm được ở ngoài tường. Còn thế giới sương mù ở bên trong tường đã không còn quả táo Hoàng Kim nữa, vì từ trước kia, chúng đã bị đám người nội thành quét sạch cả rồi, dù còn sót lại, cũng sẽ bị Nghĩ Hậu quét sạch, thỉnh thoảng có xuất hiện một vài quả mới sinh ra, cũng bị lấy đi.”

Đỗ Minh nói: “Nghe nói Nghĩ Hậu có một đội ngũ bí mật chuyên đi tìm kiếm quả táo Hoàng Kim, tất cả đều là hình thái thứ hai, hơn nữa bọn họ cũng là hảo thủ trên phương diện cảm giác tinh thần, chuyên môn vì cô ta mà sưu tầm xung quanh.”

Hứa Thâm nhướn mày, Nghĩ Hậu còn có một đội ngũ giỏi giang như vậy? Khó trách hắn đã tìm kiếm quả táo Hoàng Kim thật lâu vẫn không tìm được.

“Nghĩ Hậu đã là quân vương, còn cần quả táo Hoàng Kim sao? Chẳng lẽ cô ấy chuyên dùng chúng để khen thưởng cho người dưới?” Hứa Thâm hỏi.

Đỗ Minh lắc đầu nói: “Việc này, tôi cũng không rõ lắm, có lẽ quả táo Hoàng Kim còn cất giấu một bí mật khác.”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ động, nhưng không hỏi thêm gì nữa. Hắn xoay người nói: “Sau này các anh hãy biểu hiện cho tốt, trước mắt giáo quy vẫn giữ nguyên như cũ, đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi các anh, nếu có cống hiến đặc biệt, cũng sẽ đạt được phần thưởng tương ứng. Có lẽ với người bên ngoài, tôi sẽ không giảng công bằng, nhưng đối với các anh, sẽ thực công bằng!”

Nghe lời Hứa Thâm nói, ánh mắt của năm người bên cạnh lập tức ngưng đọng lại, bọn họ cảm nhận được lực lượng làm người ta tin phục trong lời nói của hắn.

Chuyện này khiến trong lòng mấy người chưa được ăn quả táo Hoàng Kim đều có chút gợn sóng.

“Đa tạ Giáo hoàng.”

Hứa Thâm nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt hắn lập tức nhìn về phía binh khí trên tường.

Đây đều là binh khí được rèn từ thi thể khur thú, còn có chiến giáp tinh xảo.

“Bên này là chiến giáp và binh khí.”

Đỗ Minh nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, lập tức tiến lên giới thiệu. Lời nói của gã khá chuyên nghiệp, tựa như nhân viên hướng dẫn trong cửa hàng xa xỉ phẩm: “Bên này là vũ khí được rèn từ khur cấp A, bên này là cấp B... Về phần cấp C, nó còn chưa đủ tư cách cho vào trong bảo khố, cũng là vật liệu bình thường nhất để chế tạo vũ khí.”

“Giống với kiếm Trảm Khur chế thức của cục Khur Bí, chỉ thông qua một lượng lớn vật liệu khur cấp C hỗn hợp lại luyện chế mà thành, có thể trảm khur, tương đối hoàn mỹ, còn lại đều dùng vật liệu khur cấp C trộn bộ chế thành. Lại tinh nhuệ hơn một chút, chính là loại được dùng nguyên liệu khur cấp B chế tạo...”

Máu thịt của khur có thể dùng cho nghiên cứu, chế thành Tịnh Khur Tề.

Da, giáp xác không thể dùng làm nguyên liệu nấu ăn, bởi vậy liền chế thành binh khí.

Đúng là không lãng phí một chút nào... Hứa Thâm khẽ thở dài trong lòng.

Chuyện này lại khá giống với cung cách xử lý của “Ma ma”, ít nhất là ở điểm không bao giờ được lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

Nói gì thì nói, lãng phí nguyên liệu nấu ăn chính là chuyện vô cùng đáng xấu hổ!

Năng lượng tích cực +1.

Có khá nhiều vũ khí cấp B trên tường, nhưng chỉ có ba bộ chiến giáp, và bốn kiện binh khí cấp A.

Bốn kiện binh khí này lần lượt là roi, thương, đao, đoản kiếm.

Vũ khí khác khư binh ở chỗ, vũ khí là cố định, không thể tùy ý biến hình, ví dụ như chiến giáp, nếu dáng người không phù hợp, dù cố mặc vào cũng thấy rất khó chịu. Binh khí cũng giống vậy.

Lấy ví dụ đơn giản thế này, Hứa Thâm thường xuyên luyện kiếm, nếu hiện giờ bảo hắn chuyển sang dùng đao để chiến đấu, tuy hắn cảm thấy thay đổi cũng được, nhưng tuyệt đối không thể phát huy ra lực lượng cực hạn nhất.

Đao đã như vậy, càng không cần phải nói đến roi. Với loại vũ khí này, nếu không luyện tập thường xuyên, có lẽ chưa giết được người đã giết chết mình trước.

Còn thương? Hứa Thâm cũng không quen dùng thương.

Nói như vậy, trong bốn kiện binh khí cấp A này, chỉ mỗi đoản kiếm là thứ mà hắn có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Thanh đoản kiếm này chỉ có kích cỡ chừng 40 cm, theo Đỗ Minh nói là 42.9 cm.

Kém thanh kiếm mà Hứa Thâm thường sử dụng tới 30 cm.

Với chiều dài này mà làm ngắn hơn chút nữa, hoàn toàn có thể gọi nó là chủy thủ dài rồi.

Mặc dù thứ này không quá tiện tay, nhưng trước mắt, Hứa Thâm cũng chỉ có thể lấy nó ra dùng tạm.

Ừm... nói như vậy, hắn cần phải tập luyện nhiều hơn một chút, nếu không dù giữa hai loại binh khí chỉ tồn tại một chút xiu khác biệt nho nhỏ thôi, nhưng một chút xúc cảm khác biệt trong chiến đấu, lại hoàn toàn có thể dẫn tới kết quả khác nhau một trời một vực.

Nhất là khi chiến đấu, cần phải phát huy ra thực lực tương đối cực hạn.

May mắn thay, ngoại trừ có chút ngắn, thanh đoản kiếm này vẫn đủ sắc bén và cứng rắn.

Nghe Đỗ Minh giới thiệu, nó được chế tạo từ cái sừng trên đầu của một con khur cấp A.

Bởi vậy, nhìn qua thanh đoản kiếm khá giống một cái sừng cong, hơi dừ tợn, thân kiếm có màu đỏ sậm, có một cái tên rất dễ nghe, Thâm Hồng.

Hứa Thâm gỡ thanh kiếm xuống, lại hướng ánh mắt nhìn sang ba bộ khôi giáp, chợt phát hiện chúng nó cũng tương tự như bộ Tiết Hải Ninh đưa tặng mình, trong khi bộ Tiết Hải Ninh tặng còn vừa vặn với hắn hơn.

“Anh có thể mặc bộ này.” Hứa Thâm quan sát một bộ chiến giáp được chế tạo với kích cỡ cực lớn trong số đó. Hắn lập tức gỡ từ trên tường xuống, rồi tiện tay ném nó cho Thạch Lôi: “Thử xem sao.”

Thạch Lôi sững sốt, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Nhưng tôi còn chưa...”

“Cứ mặc trước đi.”

Chương 587. Rừng Khur Bình!

“Ừm.” Lúc này, dưới ánh mắt chua xót của đám người Đỗ Minh, Thạch Lôi trực tiếp cởi chiến giáp của mình ra, rồi rất nhanh mặc bộ chiến giáp cỡ lớn này vào.

Thoạt nhìn, bộ chiến giáp này có chút bó sát người, nhưng trải qua Thạch Lôi cố gắng điều chỉnh, cuối cùng cũng có vẻ

tương đối vừa người.

“Không tồi.” Hứa Thâm liếc mắt đánh giá một cái, nói: “Anh cứ mặc nó đi.”

Dù đã đoán được từ trước, nhưng tới khi thực sự nghe được những lời này, Thạch Lô vẫn cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Gã vội vàng quỳ xuống tạ ơn, hồ thẹn nói: “Cảm tạ Giáo hoàng ban ân, đáng tiếc tôi còn chưa có biểu hiện gì xuất sắc mà ngài ban ân như vậy chỉ sợ khó có thể làm người ta phục.”

Anh chàng này... đã nhận lợi ích còn muốn tôi giúp anh bịt miệng người ta...

Hứa Thâm bật cười sảng khoái, đừng nhìn dáng người Thạch Lô to lớn như một con gấu ngốc, nhưng trên thực tế, đầu óc của gã không hề ngốc, ngược lại còn rất tinh ranh.

“Thứ tốt phải được sử dụng trước, hiện tại anh còn chưa có bất cứ cống hiến gì, nhưng rất nhanh sẽ có nhiệm vụ mà tôi muốn giao cho anh. Đến lúc đó, anh phải biểu hiện thật tốt.” Hứa Thâm vỗ vỗ bờ vai gã, rồi kéo gã đứng lên.

Thạch Lô sửng sốt, nhưng ngay lập tức đã cười ha hả đứng lên.

Đám người Đỗ Minh cũng có chút bất đắc dĩ, Hứa Thâm đã nói như vậy, bọn họ có ghen tị cũng vô dụng, chỉ có thể dùng đôi mắt đầy trông mong nhìn hai kiện chiến giáp khác trên vách tường.

Hứa Thâm lại trực tiếp lướt qua trước ánh mắt của bọn họ.

Nói gì thì nói, hắn cũng để lại một vài vật phẩm, mới khiến đám người này có chút hy vọng rồi chăm chỉ làm việc cho hắn chứ?

“Những khôi giáp này đều được làm từ khư cấp A, các anh làm cách nào mà lấy được?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Thạch Lô vừa được ban thưởng, rõ ràng đã tỏ ra tích cực hơn lúc trước, không đợi Đỗ Minh giới thiệu, gã đã cướp trả lời: “Giáo hoàng đại nhân, tuy khư cấp A rất mạnh lại hiếm thấy, không phải thứ mà chúng tôi có thể đối phó được, nhưng khư cấp A đã chết thì khác, chỉ là một thi thể mà thôi, chờ tinh hoa

toàn thân nó bị người ta lấy đi, chúng tôi chỉ cần dùng chút thủ đoạn và chịu trả giá, vẫn có thể kiếm được một vài phần.”

Nghe xong những lời gã nói, Hứa Thâm đã hiểu nguồn gốc của đồng trang bị này rồi. Và thật hiển nhiên, nó cũng là bút tích của Liễu cục.

Rất có khả năng bọn họ đã mua được từ cung Tuyệt lý của Nghĩ Hậu, thậm chí là từ nội thành.

“Các anh đều thử hết nhóm khư binh bên này rồi?” Hứa Thâm hỏi.

Năm người đều gật đầu.

Với tư cách là hồng y giáo chủ, mỗi khi khư binh được thu thập về giáo hội, chờ Liễu Tích Xuyên thử nghiệm xong, bọn họ sẽ được ưu tiên thử dung hợp.

Mà những thứ trước mắt này, chính là phần còn lại sau khi bọn họ đã dùng thử nhưng không tìm được thứ thích hợp.

Hiển nhiên không có nhiều khư binh đủ khả năng dung hợp với nhau, càng là khư binh có quyền trọng cao, lại càng khó tìm được khư binh phù hợp.

Ngay cả nội thành, cho đến nay bọn họ vẫn chưa tìm ra phương án hợp lý để dung hợp khư binh, chỉ có thể gặp một kiện thử một kiện.

Một số loại khư binh có quyền trọng đạt tới bốn, năm điểm, sẽ dung hợp cùng khư binh cấp thấp có quyền trọng bằng một, nhưng một số loại khác lại cần dung hợp cùng khư binh có quyền trọng mười điểm, rất khó để nói rõ quy luật bên trong.

Hơn nữa một khi dung hợp, nó sẽ trở thành một kiện khư binh mới, và cần phải một lần nữa đi tìm kiếm vật phẩm phù hợp.

“Đều ra ngoài đi.” Hứa Thâm nói.

Năm người kia nghe vậy, đều thức thời cung kính cáo lui.

Sau khi bọn họ rời đi, Hứa Thâm đứng một mình trong bảo khố, phóng xuất toàn bộ khư binh của bản thân ra ngoài.

Quyền trọng của mặt nạ đã đạt tới 4 điểm, trước mắt nó là khư binh có quyền trọng cao nhất trên người hắn.

Tiếp theo là găng tay Huyết Nhục, quyền trọng 3.

Khư binh máu đen, quyền trọng 2.

Mảnh da màu đen, quyền trọng 2.

Cộng lại là 11. Nói cách khác, Hứa Thâm chỉ có thể hấp thu dung hợp một kiện khư binh, nếu muốn hấp thu hai kiện, nhất định phải chọn lấy hoặc bỏ đi một trong hai kiện khư binh máu đen hoặc mảnh da màu đen, đồng thời khi hắn làm như vậy, vẫn sẽ xuất hiện tình trạng một điểm quyền trọng bị bỏ trống.

Hứa Thâm cầm khư binh trong kho bí bảo lên, bắt đầu chọn lựa từng cái một.

Cũng là sau khi trở thành thống lĩnh của hội Truy Quang, Hứa Thâm mới biết được tin tức về quyền trọng khư binh, mà phía trên mỗi rương khư binh được đặt trong kho bí bảo, đều có dán nhãn kèm với số thứ tự.

Không có thuyết minh, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Khư binh có quyền trọng cao nhất ở chỗ này là 3, là một cục xương ngón tay màu đen. Bên trong có một tờ giấy, giải thích tác dụng của nó.

Xương ngón tay màu đen này có hai loại đặc tính.

Loại thứ nhất là “Ngạnh hóa”, làm cho cơ bắp và lớp biểu bì của bản thân trở nên cứng rắn.

Loại thứ hai là “Quỷ âm”, khi đặt cục xương ngón tay này ở giữa hư không, nó có thể khuấy động ra loại âm thanh mà người bình thường không thể nghe thấy, nhưng lại trực tiếp xâm nhập vào trong ý thức địch nhân.

Khi chiến đấu, chủ sở hữu khư binh này có thể liên tục thi triển đặc tính “Quỷ âm”, càng nhiều sóng âm đan xen vào nhau, hiệu quả hỗn loạn càng được thể hiện rõ ràng, khiến cho đầu óc kẻ địch chao đảo, không thể tập trung tư duy, thậm chí còn có khả năng rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Hiển nhiên, đây là loại khư binh kết hợp giữa tăng cường độ cứng và khuấy nhiễu tinh thần thành một thể. Và không thể phủ nhận rằng, hiệu quả của món khư binh này rất mạnh, không hề thua kém bao tay Huyết Nhục của Hứa Thâm.

Nhưng khư binh này cũng có tác dụng phụ tương ứng. Giống với bao tay huyết hồng, một khi sử dụng quá lâu, từ bên trong khư binh sẽ phát ra những âm thanh hỗn loạn kỳ dị, ảnh hưởng đến bản thân ký chủ của khư binh, nhẹ thì rơi sâu vào ảo cảnh, nặng thì ngây ngốc mất trí, thậm chí còn có khả năng bị nổ tung đầu.

Nhưng món khư binh này không có quá nhiều tác dụng với Hứa Thâm.

Về đặc tính quấy nhiễu tinh thần, hắn đã có kỹ năng Khư Nhân Trí Huyền của mặt nạ Quỷ Nguyệt, về phân ngành hóa, hắn có thể dùng khôi giáp để thay thế.

Bởi vậy, Hứa Thâm quyết định tiến hành thử dung luyện nó.

Chương 588. Vòng Luân Hồi!

Nếu có thể dung hợp thứ này và mặt nạ Quỷ Nguyệt, quyền trọng của mặt nạ Quỷ Nguyệt sẽ thay đổi, trực tiếp đạt tới 7 điểm!

Mà mỗi khi khur binh đạt tới mốc quyền trọng 6 điểm và 16 điểm, chúng đều sẽ sinh ra chất biến, điều này cũng có nghĩa là mặt nạ Quỷ Nguyệt cũng sẽ xuất hiện biến hoá cực lớn.

Hứa Thâm ôm trong lòng vô vàn kỳ vọng, bắt đầu cẩn thận dung luyện.

Quá trình khur lực giao hòa đã xong, nhưng đáng tiếc là cục xương ngón tay màu đen nọ và mặt nạ không có bất cứ phản ứng gì, cũng không dung hợp vào nhau.

Hứa Thâm có chút thất vọng, nhưng trên thực tế, hắn cũng đoán trước được tình huống này rồi. Theo hắn hiểu biết, nếu hai kiện khur binh được dung luyện đều có quyền trọng cao, thì xác suất dung luyện thành công cực kỳ thấp.

Nếu khur binh được chọn để dung luyện mới có quyền trọng 1 điểm, xác suất sẽ cao hơn.

Nói như vậy có nghĩa là khur binh có quyền trọng càng cao, đặc tính của bản thân càng nhiều, thì càng ít khur binh có thể phối hợp được với nó.

Hứa Thâm chỉ có thể chuyển qua dung luyện xương ngón tay màu đen với bao tay Huyết Nhục, xương ngón tay cộng thêm cái bao tay, thoạt nhìn đây có vẻ là sự kết hợp hoàn hảo, nhưng đáng tiếc, vẫn thất bại như cũ.

Hứa Thâm lần lượt dung luyện xương ngón tay màu đen với hai kiện khur binh khác, và tất cả đều thất bại.

Hắn chỉ có thể chuyển qua lựa chọn khur binh khác để tiếp tục dung luyện từng cái một.

Mỗi lần dung luyện kiểu này đều sẽ làm hắn tiêu hao không ít khur lực, cũng may Hứa Thâm đã là hình thái thứ hai, hắn có thể chịu được tiêu hao.

Chẳng mấy chốc, bảy kiện khur binh quyền trọng 2 và tất cả những cái khác đều thất bại.

Hứa Thâm chỉ có thể chuyển qua tìm kiếm cơ hội từ trên nhóm khur binh quyền trọng 1.

Không lâu sau, đột nhiên mặt nạ Quỷ Nguyệt phát sinh biến hóa.

Hứa Thâm trợn to mắt, rồi lập tức trở nên mừng rỡ.

Chỉ thấy một màng thịt màu đỏ đang dính trên mặt nạ, rồi dần dần dung hợp với nó.

Màng thịt này giống như một cái đầu lưỡi đỏ tươi non mịn, cực kỳ mềm mại, Hứa Thâm vốn cho rằng nó sẽ không phù hợp với mặt nạ, dù sao vẻ ngoài của hai bên quá khác biệt, nhưng tới cuối cùng, dưới khur lực thẩm thấu, hai loại khur binh này lại dung hợp với nhau.

Rất nhanh, màng thịt đã biến mất, mặt ngoài của mặt nạ Quỷ Nguyệt xảy ra một chút biến hóa rõ ràng, nó xuất hiện từng đường cong cong màu đỏ, khiến cho toàn bộ mặt nạ càng thêm dữ tợn.

Chờ quá trình dung hợp kết thúc, Hứa Thâm nóng lòng hấp thu mặt nạ.

Ngay sau đó, từng đoạn tin tức ngán tự động hiện lên trong đầu.

Quyền trọng của mặt nạ đã đạt tới 5 điểm.

Và ngoài hiệu ứng tăng phúc trở nên mạnh mẽ hơn, cùng với Khur Nhân Trí Huyền, hiện giờ mặt nạ còn có thêm đặc tính mới, cảm nhận huyết nhục.

Loại đặc tính cảm nhận huyết nhục này cho phép hấn cảm nhận được tình trạng biến hoá của máu thịt trong cơ thể khur thú và các sinh vật khác, bao gồm cả biến hóa về huyết dịch, tương đương với có thể quan sát và phán định động thái thay đổi của máu thịt trong cơ thể kẻ thù khi chiến đấu, từ đó dự đoán được chiều hướng của đòn công kích.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, đây là một đặc tính khá mạnh. Nếu phối hợp nó cùng với khả năng nhìn thấu điểm yếu

của Hứa Thâm, gần như khi giao thủ với hắn, người bình thường sẽ không có một chút bí mật nào đáng nói.

“Chỉ cần nâng cấp thêm một lần nữa, sẽ sinh ra chất biến...”
Hứa Thâm có chút vui mừng.

Phải biết rằng, khi quyền trọng của khur binh đạt tới 6, nó sẽ được gọi là khur binh cấp một.

Khur binh cấp một mang đến hiệu quả tăng phúc chiến lực cực cao, kể cả những thế lực hùng mạnh, giàu có như bảy đại gia tộc trong nội thành, cũng chỉ có thành viên hạch tâm trong gia tộc mới được phân phối loại khur binh này.

Khi quyền trọng của khur binh đạt tới 16, nó sẽ biến hoá thêm một lần nữa, cũng được gọi khur binh cấp hai.

Và loại khur binh này quý giá đến mức, ngay cả quân vương cũng sẽ ra tay tranh đoạt nó.

Về phần khur binh cấp cuối, đừng nghĩ tới nữa, chúng chỉ là thần thoại truyền thuyết mà thôi.

Hứa Thâm tiếp tục thử cho mặt nạ dung hợp cùng những loại khur binh khác, nhưng đáng tiếc, hắn đã thử nghiệm toàn bộ những món khur binh còn lại, nhưng không có thêm một trường hợp nào thành công.

Hứa Thâm chỉ có thể đổi thành bao tay Huyết Nhục và tiếp tục thử nghiệm.

Trong quá trình dài dòng này, khur lực của hắn đã hao hết, hắn lập tức tự tiêm cho mình một ống Tịnh Khur Tề, sau đó lại tiếp tục dung hợp.

Bao tay Huyết Nhục không gặp được khur binh có thể so sánh dung hợp cùng nó, nhưng mảnh da màu đen lại gặp được một chiếc răng vàng rỉ sét loang lổ, và dung hợp với nhau.

Quá trình kết thúc, quyền trọng của mảnh da màu đen trực tiếp tăng lên tới 3.

Đặc tính của mảnh da màu đen nọ cũng có biến hóa, nhưng biến hóa không lớn. Nói cách khác, đặc tính của nó vẫn là phòng ngự cực bộ, chỉ khác là phòng ngự đã được cường hóa, trở nên vững chắc hơn thôi.

“Quyền trọng vượt quá rồi ...” Hứa Thâm nhìn mảnh da màu đen vừa sinh ra biến hoá, cộng thêm mặt nạ đã được thăng cấp trước đó, hiện giờ tổng quyền trọng của bốn kiện khư binh trong tay hắn đã đạt tới 13.

Mà chỉ số quyền trọng cực hạn của hình thái thứ hai là 12.

Nghĩa là khi Hứa Thâm có ý đồ muốn dung nhập mảnh da màu đen vào cơ thể, hắn lại phát hiện ra rằng, bản thân không thể dung hợp được nó, và chỉ có thể bỏ cục máu đen ra, mới có thể dung nhập được mảnh da màu đen vào trong cơ thể.

Nhưng làm như vậy, tổng số quyền trọng của toàn bộ khư binh trên người hắn vẫn là 11, vẫn còn lại một điểm trống.

Giữa máu đen quyền trọng 2 và mảnh da màu đen quyền trọng 3, Hứa Thâm quyết định lựa chọn mảnh da màu đen quyền trọng 3.

Lại nói, cục máu đen kia vốn là món khư binh mà Liễu cực đã tặng hắn vào lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Hứa Thâm khẽ thở dài, hắn thả cục máu đen vào trong rương bí bảo, thay đổi số thẻ bên trong, từ 1 biến thành 2, rồi đặt cái rương nọ lên giá khư binh quyền trọng 2.

Thứ mà hắn từng nhận được từ trong tay Liễu cực, hiện giờ lại được hắn trả vào trong kho bí bảo của ông ấy, tựa như một vòng luân hồi.

Chương 589. Mặc Vệ!

Sau khi Hứa Thâm thử dung luyện toàn bộ khư binh với nhau, tất cả chúng không còn xuất hiện dấu hiệu dung hợp nữa.

Thật hiển nhiên, ngay từ đầu khi những khư binh này được thu thập lại, chúng đã không có dấu hiệu sẽ dung hợp với nhau rồi, có thể thấy được đã sớm có người thử qua toàn bộ chúng nó.

Khả định là mỗi khi có thêm một kiện khư binh mới xuất hiện trong này, nó sẽ được người ta dung hợp cùng toàn bộ những khư binh khác trong này. Tới cuối cùng, bọn họ sẽ phân loại những khư binh không thể dung hợp với nhau, và cất trữ riêng biệt, chờ khư binh mới xuất hiện.

Sau khi Hứa Thâm thu thập xong khu binh của mình, hắn lại đi đến phía trước cái rương đựng quả táo Hoàng Kim, nhẹ nhàng lấy ra một quả, và không chút do dự, lập tức gọi ca ca của Mặc Hải Minh ra, bảo gã ăn vào.

Ca ca của Mặc Hải Minh có chút nghi hoặc nhìn về phía Hứa Thâm, giống như đang muốn hỏi, tôi cũng có thể ăn sao?

Hứa Thâm gật gật đầu.

“Sau này gọi anh là Mặc Vệ đi, cảm ơn anh vẫn luôn đồng hành cùng tôi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Ca ca của Mặc Hải Minh im lặng một lát rồi gật gật đầu, giống như bày tỏ lòng biết ơn với Hứa Thâm, sau đó gã cũng không tiếp tục do dự thêm nữa, đã cầm lấy quả táo Hoàng Kim, trực tiếp cắn một miếng.

Lúc chạm vào miệng Mặc Vệ, quả táo vàng óng như được chế tạo bằng hoàng kim nọ, đột nhiên tan chảy ra, rồi giống như muôn vàn tia sáng túa ra, tiếp đó từng tia từng sợi bay vào trong miệng gã, rồi theo yết hầu, một đường chảy dài xuống dưới.

Dưới ảnh hưởng của những tia sáng màu vàng, thân hình vốn hư ảo của Mặc Vệ bỗng trở nên tỏa sáng, tựa như cả người đều bị những sợi tơ màu vàng nọ lây nhiễm, rồi tản ra ánh hào quang hoàng kim.

Vô số tia sáng và hạt cơ bản tụ tập lại cùng nhau, thúc đẩy cơ thể gã nhanh chóng lột xác.

Một lát sau, chờ cho đến khi tầng hào quang bên ngoài dần dần thu liễm lại, Hứa Thâm nhìn thấy gương mặt của Mặc Vệ càng trở nên rõ ràng hơn, tựa như trong ánh mắt đối phương xuất hiện một chút tình cảm khá là sinh động.

Mặc Vệ cùng vội vàng kiểm tra cơ thể mình.

Sau khi những sợi tơ màu vàng nọ dung nhập vào trong kinh mạch của gã, chúng nó đã nhanh chóng tiêu tán, khiến cho toàn bộ cơ thể càng thêm ngưng thực. Không còn hư ảo giống như lúc trước nữa.

“Có vẻ anh đã trở nên mạnh hơn rồi.” Hứa Thâm nói.

Mặc Vệ nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt thoáng hiện một chút thay đổi, Hứa Thâm có thể nhìn ra, trong con người của gã ẩn chứa tình cảm càng thêm rõ ràng hơn trước kia.

“Đệ...” Đôi môi Mặc Vệ khẽ động, phát ra âm thanh vô cùng trúc trắc và mỏng manh.

Hứa Thâm khẽ giật mình, chợt mỉm cười nói: “Anh nhầm rồi.”

Mặc Vệ nhìn chằm chằm vào hắn, khẽ lắc đầu, chỉ thấp giọng nói: “Đệ...”

Hứa Thâm không nhịn được mở miệng cười lớn, cũng không tiếp tục sửa lại cho đúng nữa, dù sao ở chung với gã cũng tương đối dễ chịu. Hắn nói: “Ăn no rồi sao? Anh còn muốn ăn nữa không?”

Mặc Vệ có chút do dự, giống như vẫn còn chưa tận hứng.

Hứa Thâm thấy vậy cũng không khách khí, lại lật rương lấy ra quả táo thứ hai, trực tiếp ném cho gã.

Dù lúc trước mấy người Đỗ Minh đã nói, khi ăn vào quả táo thứ hai, hiệu quả nhận được sẽ suy giảm đi rất nhiều, nhưng đương nhiên, nó vẫn sẽ mang đến một chút cải thiện.

Và ở thời điểm hiện giờ, dù hiệu quả của quả táo Hoàng Kim thứ hai có giảm đi phân nửa, hơi chút lãng phí, nhưng Hứa Thâm vẫn thừa đủ khả năng để lãng phí.

Kho bí bảo đầy rẫy những thứ quý hiếm trước mắt, mỗi một kiện bảo vật đều như nói cho Hứa Thâm biết, chỉ có sống sót, mới xứng đáng được hưởng và sở hữu chúng.

Bởi vì chúng vốn là những thứ thuộc về Liễu cục, nhưng hiện tại Liễu cục đã không còn sống nữa rồi, cũng tương đương với không có quyền được hưởng dụng thêm nữa.

Và hắn không hy vọng bản thân giống như Liễu cục, tỉ mỉ tích góp cuối cùng lại thành “may áo cưới” cho người.

Theo hắn, chỉ cần giữ lại một quả làm phần thưởng, đủ để thu hút sự trung thành của vài vị giáo chủ khác là được.

Bảo vật chỉ thực sự có giá trị khi nó làm thực lực của bản thân tăng lên.

Lúc này, Mặc Vệ đã ăn quả táo thứ hai.

Ánh sáng hoàng kim lại bao quanh thân thể gã thêm một lần nữa, nhưng lần này rõ ràng là khoảng thời gian kéo dài ngắn hơn lần trước.

Không lâu sau, Mặc Vệ đã khôi phục lại bình thường, cơ thể cũng trở nên ngưng thực hơn một chút. Trong ánh mắt gã hiện lên chút hào quang, chợt thấp giọng nói: “Đệ đệ...”

Hứa Thâm lắc đầu cười, cũng không sửa lại cho đúng.

Đợi sau khi trở về, hắn lại đưa quả táo Hoàng Kim vẫn còn cất giữ tại điểm đặt neo trong sương mù kia cho Mặc Vệ ăn nốt, có thể tăng lên được chút nào hay chút ấy.

Dẫu sao, điều kiện để đánh sâu vào cấp bậc quân vương, chính là có thể tùy ý lang thang trong sương mù.

Hứa Thâm nghĩ đến đây, bỗng nhiên hắn lại muốn kiểm nghiệm thực lực của Mặc Vệ trước mắt một chút.

“Về nhà trước đi.” Hứa Thâm nói.

Mặc Vệ khẽ gật đầu, gã đến gần Hứa Thâm, sau đó yên lặng biến mất.

Hứa Thâm cũng xoay người rời khỏi kho bí bảo.

“Giáo hoàng đại nhân, ngài vừa gọi chúng tôi sao?” Đỗ Minh tiến lên nghênh đón, rồi nghi hoặc hỏi.

Gã vừa nghe được tiếng Hứa Thâm lầm bầm lâu bầu ở trong kho bí bảo.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Hình như Mộng giáo chủ nghĩ đến điều gì đó, chỉ thấy gã lập tức cúi đầu thật thấp, không dám quan sát Hứa Thâm nhiều hơn.

Chờ Hứa Thâm dẫn đầu đi ở phía trước, những giáo chủ khác mới cất bước theo sau, Mộng giáo chủ là người đi cuối cùng.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên gã phát hiện, dường như những dấu chân phía trước vừa nhiều thêm một đôi.

Chờ đến khi gã giật mình tỉnh lại, mới hoảng sợ nhìn ra, dấu chân dư thừa ấy lại một mực đi theo đằng sau Hứa Thâm.

Con người trong mắt Mộng giáo chủ lập tức co rút lại, gã vội vàng chôn đầu càng sâu vào ngực, không dám nhìn nhiều hơn nữa.

...

...

Đi ra khỏi kho bí bảo, Hứa Thâm không để cho mấy vị hồng y giáo chủ nghỉ ngơi, lại lập tức phân phó bọn họ đi cùng mình đến cục Khư Bí trước.

“Đã thông báo tin tức rồi.”

“Giáo hoàng, chúng tôi chờ ở bên này là được rồi.”

Mấy chiếc xe đất tiên với vẻ ngoài tương đối điệu thấp lập tức dừng lại trong bóng tối hắc ám bên ngoài cục Khư Bí.

Trên đường đến đây, Đỗ Minh đã thông báo cho thành viên của giáo hội đang làm việc trong cục.

Đặc biệt là một vị trong đó, gã chính người nổi nghiệp mà Liễu Tích Xuyên từng tỉ mỉ bồi dưỡng.

Chương 590. Người Kế Nhiệm!

Ủng Hộ Dịch Giả Chính Chủ Z A L O: 0704 730 588
(Phước Mạnh)

Không lâu sau, có vài bóng người từ trong cục Khư Bí bước ra bên ngoài.

Nếu có người thấy rõ bộ mặt của bọn họ, sẽ kinh ngạc phát hiện rằng mấy người này đều là lãnh đạo cấp cao của cục Khư Bí.

Còn có một người là thư ký thân cận của vị lãnh đạo nào đó.

Trong đám người này, có một vị trung niên với khuôn mặt diêm dã, nho nhã đang đi ở phía trước.

“Lão Đỗ.” Người trung niên nọ vừa nhìn thấy Đỗ Minh, vẻ mặt khẽ đổi, chợt gật đầu kêu gọi một tiếng, sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía bốn người khác đang đứng phía trước một chiếc xe đất tiên, cùng lão Đỗ nọ.

Năm vị giáo chủ đều tới... Trong lòng người trung niên có chút trầm xuống.

“Liễu Hoàng đã mất rồi, tân Giáo hoàng đang ở bên trong chờ cậu, mau qua đó đi.” Đỗ Minh liếc mắt nhìn người trung niên, cái nhìn đầy ẩn ý, rồi hơi nghiêng người nhích khỏi chiếc xe đất tiền kia, nhường ra một khoảng trống.

Người trung niên nọ lại hướng ánh mắt chăm chú đánh chiếc xe sang trọng đằng kia.

Ánh mắt xuyên qua cửa kính xe, chỉ có thể nhìn được một bóng người mơ hồ đang ngồi bên trong, nhưng qua tư thế ngồi thẳng đứng của đối phương, cũng có thể nhận ra một chút khí chất trầm ổn và sắc bén.

Tân Giáo hoàng... Tựa như trái tim người trung niên vừa bị siết chặt lại.

Gã cũng vừa biết được tin Liễu Hoàng mất, vì vậy khi nghe được những lời này từ trong miệng Đỗ Minh, cũng không tỏ ra quá mức kinh ngạc.

Liễu Hoàng mất đi và hiện giờ, tân Giáo hoàng đã đến... bỗng nhiên người trung niên nghĩ đến những gì Liễu cục từng nói trong lần gặp mặt cuối cùng giữa hai người bọn họ.

Đối phương chính là người trước mắt này sao...

Người trung niên im lặng một lúc, cuối cùng cũng đi đến phía trước chiếc xe đất tiền, gã phải hơi khom lưng mới có thể nhìn song song với cái đầu của người bên trong.

“Giáo hoàng, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?” Người trung niên sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, rồi nhã nhặn nói.

“Ngụy Ngôn, 38 tuổi, là người Liễu cục bồi dưỡng để nối nghiệp, nhà nằm trên đường Phục Khang thuộc khu Bình Lương.”

Cửa kính xe hạ xuống, để lộ một khe hở nhỏ, giọng nói không chứa một chút tình cảm nào của Hứa Thâm từ bên trong truyền ra ngoài: “Liễu cục có từng dặn dò anh cái gì không?”

Tóc gáy Ngụy Ngôn hơi dựng lên, gã ngửi được hương vị của tử vong tỏa ra từ bên trong khe hở của lớp cửa kính xe trước mặt.

Nhưng tốt xấu gì gã cũng là người được Liễu cục tự mình bồi dưỡng, cũng từng đảm nhiệm qua chức vị đội trưởng đội trăm khur, chẳng qua cách thức làm việc không hề phô trương cao điệu, vì vậy, sau khi gã đảm nhiệm chức vị kia, coi như rèn luyện lấy thêm kinh nghiệm một đoạn thời gian, đã lặng lẽ ẩn lui.

Cả quá trình nhậm chức đến khi từ chức vô cùng sóng êm bề lặng, thậm chí còn chẳng có người nào chú ý tới.

“Liễu cục vẫn luôn nói với tôi, cần phải đánh kẻ mạnh, giúp kẻ yếu, bảo vệ quang minh...” Ngụy Ngôn cố gắng duy trì phong độ hết mức có thể, rồi mỉm cười nói.

“Muốn làm cục trưởng không?” Hứa Thâm cắt ngang lời gã, lại thản nhiên nói.

Ngụy Ngôn ngẩn ra.

Xuyên qua cửa kính xe, gã phát hiện đôi mắt của bóng dáng bên trong ấy khá là trẻ tuổi, nhưng ánh mắt vốn nên tràn ngập nhuệ khí này lại tối đen thâm thúy, tựa như hồ sâu không thể nắm bắt được.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Ngụy Ngôn có cảm giác bản thân vừa trông thấy gương mặt của Liễu cục.

Gã chợt bừng tỉnh, lúc này mới biết, chỉ trong giây lát nhìn sâu vào đôi mắt kia thôi, toàn thân mình đã ướm sững mồ hôi lạnh.

“Tôi, tôi chỉ muốn dốc hết một phần lực lượng của mình cho sự nghiệp trăm khur...” Giọng nói của Ngụy Ngôn có chút phập phồng, không được tự nhiên như trước.

“Tôi còn tưởng người mà Liễu cục nhìn trúng sẽ có chút thông minh, không ngờ lại là một kẻ nhu nhược...” Hứa Thâm cắt giọng, trong âm điệu của hắn có mang theo một chút tiếc nuối, còn ẩn chứa một tia lạnh lùng: “Anh đã không muốn, vậy đổi người khác.”

Sắc mặt Ngụy Ngôn khẽ biến, gã lập tức ý thức được người trẻ tuổi trước mắt làm việc cực kỳ quả quyết, không hề giống Liễu cục trước kia, trong lòng luôn đa nghi nên mỗi một lời nói đều mang tính chất thăm dò. Gã vội vàng nói: “Tôi nguyện ý!”

“Nguyện ý cái gì?” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ xoay chuyển một vòng, lần đầu tiên hắn nhìn xuyên qua cửa kính xe, đối diện với Ngụy Ngôn.

Ngụy Ngôn đã trở nên nghiêm túc, gã lập tức quỳ một gối ngay bên ngoài cửa xe, cúi đầu nói: “Tôi muốn làm, tôi muốn làm cục trưởng, tôi nguyện trung thành với Giáo hoàng, tôi nguyện quỳ gối trước ngài, trở thành tín đồ thành tín nhất của ngài!”

Lời thề nọ chập chờn lan khắp bóng đêm mịt mờ, nhưng đã bị sương mù che giấu bên trong.

Một lúc lâu sau, Ngụy Ngôn nghe được âm thanh truyền đến từ trong lớp cửa kính xe trên đỉnh đầu: “Coi như có chút nhuệ khí, đứng lên đi.”

Ngụy Ngôn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy, nhưng vẻ mặt đã trở nên kính cẩn phục tùng.

Lúc này, cửa kính xe được hạ xuống, rút cuộc Ngụy Ngôn cũng được trông thấy gương mặt của vị tân Giáo hoàng vẫn một mực ngồi bên trong xe.

Đúng là vị đại đội trưởng trong cục kia, Hứa Thâm.

Con người Ngụy Ngôn thoáng co rút lại, trong lòng có chút hoảng sợ.

Là Hứa Thâm sao?

Phải biết rằng, khi Ngụy Ngôn gã đảm nhiệm vai trò của một vị cao tăng bí ẩn trong cục, cũng là khi gã đảm nhiệm chức vị đội trưởng của thế đội thứ hai, người trẻ tuổi trước mắt vẫn còn là một vụ dân bình thường, chưa từng tiếp xúc với khư.

Nhưng tới hiện giờ, dường như chỉ trong một nháy mắt, đối phương lại trưởng thành đến độ, có thể đoạt lấy hết thảy từ trong tay Liễu cục?

Gã không thể tin được vào những gì chính bản thân đang nhìn thấy trước mắt.

Tốc độ biến hóa này quá khoa trương rồi.

“Trở về ngủ cho ngon, ăn cơm cho tốt.” Vẻ mặt Hứa Thâm rất bình thản, hắn nhẹ giọng, từ tốn nói: “Chờ một tuần sau, anh

hãy chuẩn bị tinh thần đi lên kế nhiệm. Tình huống nội bộ trong cục, cũng cần cần quét một chút, những người khác sẽ giải quyết hết thấy chướng ngại cản trở anh thượng vị. Việc của anh là phải kiên nhẫn chờ đợi một chút.”

Nguy Ngôn phục hồi lại tinh thần, tâm trạng vô cùng phức tạp, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ vội vàng cúi đầu, đáp: “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Cửa kính xe chậm rãi nâng lên, mấy vị hồng y giáo chủ bên ngoài cũng lần lượt lên xe.

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của đám người Nguy Ngôn, chiếc xe đất tiền nọ lại một lần nữa điều thấp, lăn bánh rời đi.

Chương 591. Biến Động!

Ngày hôm sau.

Bên trong cục Khư Bí nghênh đón một đợt dọn dẹp lớn, tin tức Liễu cục gặp địch rồi chết trong cuộc chiến ấy vừa truyền về, dẫn tới đám người từ trên xuống dưới trong cục đều chấn động.

Mà phần lớn những lãnh đạo cao tầng biết được tin tức này, tâm tư đều lay chuyển. Trong lòng bọn họ vừa thương tiếc cho Liễu cục, vừa nhăm nhe tới vị trí cục trưởng này.

Một vị bộ trưởng bộ Hậu Cần, buổi sáng còn ca tụng thương tiếc, còn khóc lóc kể lể xót xa thay cho Liễu cục đã hy sinh tại hội nghị, thì tới buổi chiều lại lái xe rời khỏi cục Khư Bí, chạy trên con đường hướng tới khu trung tâm —— đi thẳng một mạch đến cung Tuyết của Nghĩ Hậu.

Có điều, chiếc xe vừa đi được nửa đường, lại đột nhiên mất không chế.

Trong tiếng động cơ gầm thét, chiếc xe của vị bộ trưởng này đã đụng trúng mấy người đang đi ngang qua đường, tới cuối cùng còn đâm vào một tòa kiến trúc nào đó ven đường.

Đầu xe bị bẹp lõm vào, động cơ hỏng hóc bốc khói nghi ngút, cả người vị bộ trưởng ấy đều mắc kẹt trong xe, tử vong tại chỗ.

Bản thân vị bộ trưởng này cũng là trăm khur giả giai đoạn đầu, nhưng tiếc là đối phương không có cơ may sống sót.

Đêm hôm đó.

Một vị bộ trưởng văn bí khác lén lút mang một phần văn kiện từ trong cục về nhà. Nhưng ngay khi người này đặt chân vào nhà, đã thấy vợ con của mình đều ngồi trong phòng khách tại lầu một của biệt thự chờ gã.

Sao bọn họ còn chưa lên lầu hai nghỉ ngơi?

Vị bộ trưởng ấy có chút ngạc nhiên, gã lên tiếng gọi mấy người kia vài tiếng, lại nhìn thấy vợ con mình vẫn ngồi thẳng tắp, im lặng như những bức tượng đá được điêu khắc, thậm chí còn không một ai chịu quay đầu lại nhìn gã.

Chờ đến lúc vị bộ trưởng này đến gần, ông ấy mới phát hiện, toàn thân vợ con của mình đều bị dây thừng quấn quanh, ánh mắt tất cả đều nhuốm đầy sợ hãi, một cử động nhỏ cũng không dám làm, chỉ có thể chuyển động con mắt lúc gã đến gần, rồi hoảng sợ phát ra tín hiệu cầu cứu.

“Ba ba ba” Đúng vào lúc này, mấy tiếng vỗ tay vang lên.

Vài bóng người bước ra từ chỗ tối, mang theo nụ cười đầy ẩn ý nhìn vị bộ trưởng kia.

“Anh muốn đến tổng cục ở khu thành thị, hay là cung Tuyết đây?” Người trung niên cầm đầu rất lịch sự nho nhã, nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Lưu bộ trưởng, anh không uống quen cà phê của khu Hắc Quang chúng tôi ư?”

“Ngụy Ngôn...”

Gương mặt của vị bộ trưởng kia trở nên vẩn vơ, ngoại trừ phần nộ, phần nhiều hơn chính là sợ hãi, thân thể gã không nhận được lập tức run rẩy, tựa như không thể tin nổi chuyện mà mình làm lại bị người ta phát hiện ra.

“Khoa Tình Báo, đều là người của tôi đó...” Ngụy Ngôn nhẹ giọng nói: “Ở dưới mí mắt của tôi, dù là một hạt bụi, các người cũng đừng hòng đem nó rời khỏi cục.”

Tựa như khí lực cả người Lưu bộ trưởng đều bị hút đi, gã xụi lơ, trượt xuống mặt đất.

...

“Làm sao Liễu cục lại chết được? Là bị ai giết?”

Trên nóc một tòa biệt thự nào đó trong cục, Triệu Thanh Miên vừa từ công ty chạy tới, đã vội vàng lên tiếng dò hỏi.

Tình huống đột ngột phát sinh, bởi vậy Sở Bạch lập tức gọi gã tới nơi này, muốn bàn bạc.

“Tin tức từ khoa Tình Báo truyền tới, trước mắt thư ký Lý Mỹ Na bên người Liễu cục cũng biến mất, hẳn là cả hai cùng nhau gặp nạn, chỉ có hài cốt của Liễu cục được mang về...” Sở Bạch ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, ánh mắt thâm trầm: “Xưa nay Liễu cục che giấu cực sâu, ngay cả tôi cũng nhìn không thấu ông ta cáo già này. Tuy tôi đã sớm biết ông ta là hình thái thứ hai, nhưng vẫn nghi ngờ, thật ra ông ta đã đạt tới trạng thái cực hạn của hình thái thứ hai rồi, mà dù không phải, cũng có được lực lượng cực kỳ dũng mãnh. Muốn giết chết ông ta, nếu không có ba, năm người cơ bản không thể làm được, trừ phi là mai phục ám sát!”

“Đã xác nhận hài cốt chưa? Thực sự là Liễu cục sao?” Triệu Thanh Miên vội vàng hỏi.

Gã đã theo bên người Sở Bạch chấp hành nhiệm vụ trong cục thật nhiều năm rồi, đương nhiên cũng có chút hiểu biết về Liễu cục. Xét về tổng thể, người này mang tới cho gã một loại cảm giác thường thường nhật nhật, nhưng sâu không lường được, khiến trong lòng người ta vô cùng kiêng kỵ.

“Tôi tận mắt nhìn rồi, đúng là ông ta.” Ánh mắt Sở Bạch trở nên âm trầm: “Chết rất thảm, nội tạng đều bị đào rỗng, chỉ có tứ chi và đầu còn miễn cưỡng được giữ hoàn hảo.”

“Có phải bọn họ đã gặp khur hay không?” Sắc mặt Triệu Thanh Miên khẽ biến.

Liễu Tích Xuyên kia vốn là cục trưởng cục Khur Bí, chuyên môn quản lý các nơi xảy ra sự kiện khur thú tại khu Hắc Quang, tới cuối cùng bản thân lại bị khur săn giết?

Nghe có vẻ khá châm chọc.

“Nếu chỉ đánh giá bằng mắt thường, thì vô cùng có khả năng... Là khur cấp A!” Sở Bạch trầm thấp nói: “Nếu là khur

cấp B, không thể xảy ra tình huống Liễu cục không có cơ hội để chạy trốn, tôi không tin một vị cục trưởng như ông ta lại không có khư binh bảo mệnh, dù không có thật, ít nhất ông ta cũng đủ khả năng tạo ra một vài động tĩnh, nhưng sau khi tôi hỏi thăm khoa Tình Báo bên kia mới biết, nơi Liễu cục hy sinh, không hề phát sinh bất cứ động tĩnh lớn gì. Tuy vậy, trước mắt sự kiện này vẫn đang phải điều tra thêm, tôi cũng âm thầm phái người đi dò xét rồi, nhưng không có thu hoạch.”

Trong lòng Triệu Thanh Miên trầm xuống.

Đúng vậy, không có khả năng là khư cấp B, trừ phi là vài con liền một lúc, nhưng hầu hết đám khư cấp B đều thuộc về cấp như lãnh chúa, gần như không một ai từng gặp chúng nó hành động theo đàn, mỗi một con đều có lãnh địa riêng, cũng có ý thức lãnh địa rất mạnh.

Bình thường, khư cấp B rất hiếm khi lai vãng mọi nơi, trừ phi đồ ăn gần sào huyệt của nó đã bị ăn sạch.

“Nói như vậy, chẳng lẽ trong khu Hắc Quang chúng ta có một con khư cấp A lai vãng?” Triệu Thanh Miên cảm nhận được từng cơn bất an.

Khư cấp A sẽ lai vãng đi khắp nơi, nói không chừng ngay lúc này, nó đang ở ngay bên người bọn họ.

Hơn nữa, khư sẽ chọn lựa những món đồ ăn mỹ vị.

Đối với khư, tồn tại càng có khư lực tràn đầy, càng là đồ ăn ngon miệng.

Và loại khái niệm này bao hàm cả khư và nhân loại mạnh mẽ.

Chương 592. Lợi Dụ Nhân!

Nói như vậy, khả năng cao là Liễu cục đã bị một con khư cấp A đói bụng nào đó tập kích, cũng có thể con khư kia bị khư lực tràn đầy ẩn trong cơ thể Liễu cục hấp dẫn mà tìm đến.

“Còn có tình huống gì khác không?” Triệu Thanh Miên thấy Sở Bạch vẫn một mực im lặng không đáp, trong lòng lập tức nảy sinh nghi hoặc.

Là chiến hữu tác chiến lâu dài bên cạnh Sở Bạch, vừa thấy thái độ của đối phương khác lạ, gã lập tức nhìn ra Sở Bạch còn có tâm sự khác.

“Không nói rõ được.” Sở Bạch trầm giọng nói: “Có vẻ như nguyên nhân Liễu cục chết là do khu cấp A, nhưng sau ông ta khi chết, phản ứng trong cục lại có chút kỳ quái, giống như bọn họ đã sớm biết chuyện này từ trước rồi.”

Triệu Thanh Miên có chút giật mình, nói: “Anh đang nghi ngờ, trong cục có người ám hại Liễu cục?”

“Ai cũng muốn ngồi lên vị trí cục trưởng này, không nói rõ được...”

Triệu Thanh Miên im lặng, đúng là như thế.

Cái này gọi là lợi ích dụ hoặc lòng người.

“Hiện giờ Liễu cục đã chết, nhưng đối với chúng ta, đây cũng là một cơ hội.” Bỗng nhiên Triệu Thanh Miên nhìn về phía Sở Bạch: “Anh tọa trấn khu Hắc Quang chúng ta, lại là người có chiến lược mạnh nhất trong cục, hiện giờ Liễu cục lại hy sinh ngoài ý muốn, tôi cảm thấy anh có thể tới cung Tuyết bên kia tự tiến cử, xin đảm nhiệm chức cục trưởng. Một khi có cục Khu Bí làm chỗ dựa, về sau này, công ty của chúng ta tuyệt đối có thể phát triển nhanh chóng, đuổi kịp các thế lực khác, lũng đoạn mạch máu kinh tế của khu Hắc Quang!”

Nói tới đây, hai mắt gã lập tức tỏa sáng.

Sở Bạch khẽ gật đầu: “Tôi đã phái người hành động rồi, nhưng không thể tự mình tiến cử được, mà cần có người khác tiến cử thay, nếu không ngược lại sẽ làm bản thân bị người khác hiềm nghi.”

Triệu Thanh Miên vỗ đầu: “Cũng là anh cẩn thận.”

Bỗng nhiên, dụng cụ truyền tin của Sở Bạch vang lên.

Ánh mắt Triệu Thanh Miên khẽ động, gã hơi cúi đầu muốn ra khỏi phòng.

“Không cần.” Sở Bạch giữ gã lại ở, sau đó tiếp nhận, từ dụng cụ truyền tin truyền đến một tin tình báo.

Sở Bạch nghe xong, đôi mắt khẽ nheo lại.

Triệu Thanh Miên cũng đứng im tại chỗ, chờ người bên đó nói xong, cuộc gọi chấm dứt mới bắt đầu lên tiếng.

“Tìm được nguyên nhân Liễu cục chết rồi sao?” Triệu Thanh Miên có chút kinh dị, hỏi: “Tình báo có đáng tin không?”

“Là người trước kia từng được điều tới đội chúng ta, chính là Tiểu Lý đã được tôi cứu trong một lần làm nhiệm vụ đó.” Sở Bạch cũng không kiêng kỵ Triệu Thanh Miên, trực tiếp nói: “Sau này tôi thấy tâm tư cậu ta tinh tế, mới điều cậu ta rời khỏi đội chúng ta, chuyển đến công tác tại khoa Tình Báo. Hiện giờ cậu ta đang là khoa trưởng khoa Tình Báo.”

Triệu Thanh Miên có chút giật mình, cũng có chút kinh dị nhìn về phía Sở Bạch.

Gã vẫn còn nhớ rõ chuyện này, nhưng có vẻ như lúc ấy, Tiểu Lý kia từng bị Sở Bạch mắng mỏ thậm tệ, sau đó mới bị đá ra khỏi đội ngũ thay cho trách phạt, không nghĩ tới, hoá ra chuyện này đều là một màn kịch và ngay từ khi đó, Sở Bạch đã sớm hạ xuống một nước cờ rồi?

Và dù là gã, cũng không biết tới câu chuyện này.

Ngay lập tức, ánh mắt Triệu Thanh Miên nhìn về phía Sở Bạch càng mang theo khâm phục vô vàn, trong lòng lại càng cảm thấy bản thân vừa rời khỏi biên đội số một, đã nhanh chóng đi theo Sở Bạch tìm nơi nương tựa là lựa chọn không hề sai lầm.

“Đi thôi, chúng ta qua đó một chuyến.” Sở Bạch đứng dậy, trực tiếp nói.

“Được.” Triệu Thanh Miên cũng lập tức muốn chuyển người rời đi.

“Từ từ đã.” Sở Bạch dừng lại, chợt xoay người đi vào một gian phòng khác.

Không lâu sau đó, Sở Bạch đã được võ trang hạng nặng đi ra.

Triệu Thanh Miên có chút nghi hoặc nhìn gã.

“Cẩn thận một chút luôn đúng đấy.” Sở Bạch nói.

Đêm tối.

Tại trấn Tây Lam, nơi giao tiếp giữa khu Hắc Quang với vùng ngoại ô.

Một chiếc xe vũ trang màu đen lập tức lao nhanh tới, tựa như đã hòa thành một thể với màu đen của bóng tối xung quanh, chỉ còn lại ánh đèn xe sáng ngời, giống hệt con người của một con cự thú loài bò sát.

Tình trạng đường xá xóc nảy, làm cho chiếc xe có chút lay động, tới cuối cùng, nó dừng lại phía trước một quán rượu.

“Hoan nghênh quang lâm.” Trong quán rượu truyền đến âm thanh sang sảng.

Sở Bạch nhíu mày, gã theo Triệu Thanh Miên xuống xe, hai người liếc nhau một cái, trao đổi ánh mắt cho nhau. Sau đó, Triệu Thanh Miên đi ở phía trước, bình tĩnh vén cửa quán rượu lên, ánh sáng màu vàng ấm áp chiếu xuống, kéo dài cái bóng của hai người ngoài cửa.

Trong quán rượu có chút náo nhiệt, có mười mấy nam nữ đang ngồi bên trong uống rượu, vung quyền, đánh bạc đồ xúc xắc trên bàn.

Hiển nhiên cách ăn mặc của Sở Bạch và Triệu Thanh Miên, không hề tương xứng với loại phục trang tùy tiện của những người xung quanh.

Triệu Thanh Miên đi về phía trước, nhưng mới tiến lên được một bước, đã bị Sở Bạch kéo lại.

Sở Bạch nhìn quanh một vòng, ánh mắt hơi trầm xuống, nói: “Trong quán rượu nho nhỏ này, lại tụ tập tới hai vị hình thái thứ hai, đúng là quá dễ mắt đến chúng tôi mà.”

Triệu Thanh Miên thầm run rẩy.

Im lặng.

Gần như chỉ một giây, bầu không khí vốn ồn ào trong quán rượu, chợt bị người ta ấn công tắc, khiến cho toàn bộ thanh âm đều biến mất.

Và không biết từ lúc nào, đôi mắt của những con người lúc trước còn đang vung quyền, uống rượu với nhau, lại đồng loạt nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Sắc mặt Triệu Thanh Miên khẽ biến, trở nên có chút khó coi.

Đây là một cái bẫy sao?

Nhưng tình báo là Tiểu Lý bên kia truyền đến mà... Đáng chết, ngay cả ân cứu mạng cũng phản bội!

Bốp bốp bốp ~!

Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, ông chủ quán rượu trực tiếp đứng thẳng dậy từ phía sau quầy bar, giống như một con gấu ngựa, thân hình cao lớn ấy trực tiếp chạm tới nóc đỉnh của tủ rượu phía sau quầy bar.

Chỉ một cử động này cũng khiến những chiếc đèn chân không hình mũ được treo rủ xuống phía trên dãy bàn và lối đi, khẽ lắc lư nhẹ nhẹ.

Đám muỗi đang bay múa bên dưới, lập tức đến gần ngọn đèn giống như những con thiêu thân lao đầu vào lửa, và không có tình huống bất ngờ nào xảy ra, chúng nó nhanh chóng bị nhiệt độ bên ngoài những ngọn đèn chân không nọ làm bỏng, rồi đánh văng ra ngoài, và trực tiếp biến mất trong màn ánh sáng ấm áp ấy.

Chương 593. Xem Ra Cậu Còn Chưa Đủ Thông Minh!!!

“Quả nhiên... không hổ là đại đội trưởng tiền nhiệm của cục Khư Bí, năng lực điều tra rất lợi hại.” Thạch Lôi nhẹ nhàng vỗ tay, trên mặt mang theo một chút tán thưởng.

Sở Bạch lạnh lùng nhìn gã. Rất nhanh đôi mắt nọ thoáng ngưng lại khi vừa chạm phải dấu ấn chữ thập màu đen được khắc trên cổ tay gã: “Người của Giáo hội Hắc Quang? Chúng tôi và các người vẫn luôn nước giếng không phạm nước sông, chẳng lẽ các người định thừa dịp Liễu cục của chúng tôi không có ở đây, để gây sự, làm loạn?”

“Ha ha...” Thạch Lôi không khỏi nở nụ cười.

Những người khác trên bàn rượu cũng nở nụ cười, nhưng đều là ngoài cười nhưng trong không cười.

“Cho cậu hai lựa chọn, một là lựa chọn quy thuận chúng tôi, hai là... Tôi nay qua đêm ở chỗ này?” Thạch Lôi mỉm cười nói.

Sắc mặt Sở Bạch cực kỳ lạnh nhạt, nói: “Tôi vốn định sau khi kế vị cục trưởng, sẽ tự mình tới tìm Giáo hoàng của mọi người tâm sự bàn chuyện hợp tác, không nghĩ tới dã tâm của các người còn không nhỏ, nhân lúc này đôi bên còn chưa động thủ, các người hãy tự hỏi bản thân xem, rút cuộc các người muốn làm bạn bè của tôi, hay làm địch nhân của Nghĩ Hậu?”

Thạch Lôi nhìn bộ dáng thông dong tự nhiên của gã, vẻ mặt lập tức lộ ra một chút kỳ quái.

Quả nhiên Liễu Hoàng làm việc thật kín kẽ... Thạch Lôi âm thầm cảm thán, kể cả người từng là đại đội trưởng lâu năm trong cục, cũng không biết một chút nào về thân phận của ông ấy.

“Cậu rất cẩn thận.” Thạch Lôi đánh giá Sở Bạch, rồi mỉm cười nói: “Cũng rất đa nghi. Và có vẻ như đây chính là nguyên nhân mà Liễu Hoàng không nhìn trúng cậu. Cậu chỉ thích hợp để nguyện trung thành với chính mình, nhưng không thích hợp để nguyện trung thành với người khác.”

Sở Bạch nhú mày, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ừm... hiện giờ Liễu Hoàng đã chết, có nói cho cậu biết cũng không sao.” Thạch Lôi nhẹ giọng nói: “Liễu cục của các người, chính là Giáo hoàng đại nhân tiên nhiệm của chúng tôi.”

“Àm” một tiếng, cả Sở Bạch lẫn Triệu Thanh Miên đều cảm giác trong đầu ong ong, rung động đến trống rỗng.

Liễu cục là Giáo hoàng của Giáo hội Hắc Quang?

Sở Bạch thoáng ngây người một lát, đột nhiên trong đầu gã lại xuất hiện vô số suy nghĩ, cùng với đủ loại chuyện kỳ lạ trong quá khứ... Bất chợt gã bừng tỉnh, khó trách gã luôn cảm thấy Liễu cục có chút kỳ quái... về cách mà ông ấy xử lý các sự kiện trong quá khứ ...

Hóa ra là như vậy.

Sở Bạch bừng tỉnh, rồi lập tức nhìn về phía Thạch Lôi trước mặt: “Cho nên Liễu cục chết vì đám người trong giáo hội các người mưu nghịch? Bằng không các người không thể ra tay với chúng tôi nhanh như vậy, cũng sẽ không mạo muội ra tay với chúng tôi.”

Thạch Lôi còn muốn mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì, bỗng nhiên một giọng nói già nua truyền đến từ bên cạnh: “Bạo Phong, cậu nói hơi nhiều rồi đó.”

Con người của Sở Bạch thoáng mở to, bởi vì gã vừa nhìn thấy Đỗ Minh bình thản bước ra từ trong bóng tối.

Hiển nhiên khí tức của một tồn tại hình thái thứ hai khác mà lúc trước gã cảm nhận được chính là Đỗ Minh trước mặt.

“Đã lâu không gặp.” Đỗ Minh dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Sở Bạch, nói: “Tôi có một đề nghị cho cậu, đó là gia nhập với chúng tôi đi. Kiên nhẫn của tân Giáo hoàng có hạn, cậu không có nhiều thời gian để suy nghĩ đâu, mau chóng đưa ra lựa chọn đi.”

“Lão Đỗ...” Triệu Thanh Miên bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt rung động, kết hợp với lời nói của Thạch Lôi, cuối cùng gã cũng chậm rãi hiểu được, hóa ra hai thế lực mạnh nhất của khu Hắc Quang bao gồm cả giáo hội Hắc Quang và cục Khư Bí đều nằm trong tay Liễu cục.

Vậy hiển nhiên chuyện lão Đỗ từng bị sa thải kia, cũng là bút tích của Liễu cục.

Ông ấy vẫn luôn lấy cục Khư Bí làm tổ, rồi vận chuyển nhân tài cho giáo hội Hắc Quang sao?

Hơn nữa gã vẫn còn nhớ, khi lão Đỗ phạm sai lầm bị sa thải, ông ấy vẫn chỉ là giai đoạn đầu, nhưng tới hiện giờ...

Sở Bạch rơi vào im lặng, hồi lâu sau gã mới chậm rãi nói: “Chuyện tới hiện giờ, có vẻ như tôi chỉ có thể lựa chọn gia nhập mà thôi.”

“Cậu là người thông minh.” Đỗ Minh nói.

“Có thể mang tôi đi gặp vị tân nhậm Giáo hoàng của các người không?” Sở Bạch bày ra dáng vẻ bình thản, tựa như đã dỡ xuống toàn bộ phòng bị, sau đó đi về phía hai người bọn họ.

Đỗ Minh mỉm cười: “Đương nhiên là được...”

Nhưng khi khoảng cách giữa hai bên bị rút ngắn lại một cực kỳ nhất định, Sở Bạch chợt phát lực, ngân quang lóe ra, gã vừa

rút kiếm đâm thẳng về phía Đỗ Minh, đồng thời cũng phóng thích năng lực của mình.

Phốc!

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, bởi vì người phải phun ra một ngụm máu tươi lại chính là Sở Bạch. Gã lập tức kinh sợ nhìn về phía Đỗ Minh.

“Xem ra cậu còn chưa đủ thông minh.” Đỗ Minh thở dài.

Chỉ thấy bên dưới lớp da thịt toàn thân Sở Bạch, đã nhô lên từng đường kinh mạch và gân màu xanh màu tím. Đây chính là biểu hiện trên cơ thể một người bị năng lực sương độc của Đỗ Minh ảnh hưởng.

Loại sương độc này vô sắc vô vị, là loại năng lực ám sát rất mạnh, dù là Sở Bạch cũng không thể phòng bị được.

Trong lúc ấy, Triệu Thanh Miên ở phía sau Sở Bạch, đã hít thở không thông tựa như bị người ta bóp chặt yết hầu.

Hiển nhiên dưới ảnh hưởng từ năng lực của trăm khư giả hình thái thứ hai, gần như giai đoạn đầu không hề có một chút năng lực phản kháng nào.

Ngay sau đó, gã đã bị những người khác trên bàn rượu nhanh chóng ấn ngã xuống đất.

“Đến đây đi, để cho tôi xem xem cùng là đại đội trưởng, nhưng chênh lệch giữa các người lớn đến mức nào.” Thân hình Thạch Lôi lập tức bành trướng, cơ bắp toàn thân phình ra, trở nên càng thêm khổng lồ. Cùng lúc ấy, gã lập tức xuyên qua quầy bar trong hiện thực, trực tiếp giết về phía Sở Bạch.

Làm năng lực giả hệ cường công duy nhất trong các giáo chủ, lực chiến đấu chính diện của Thạch Lôi rất mạnh, lúc này lòng to cả người gã đều trở nên thâm thúy, giống như đã hóa thân một con gấu lớn.

Phanh.

Một quyền trên tay Thạch Lôi dứt khoát gào thét lao ra ngoài, lực kéo của gió khiến Sở Bạch không khỏi biến sắc, gã vội vàng nâng kiếm ngăn cản.

Quyền kiểm dụng nhau, thân thể Sở Bạch trực tiếp bị dụng bay ngược đi.

Mấy phút đồng hồ sau, Thạch Lôi mang theo Sở Bạch trong tình trạng mê mẩn như chó chết quay trở lại quán bar. Gã lắc lắc đầu, khẽ thở dài nói: “Cùng là người từng đảm nhiệm chức vụ đại đội trưởng của cục Khư Bí, vậy mà sức chiến đấu lại chênh lệch lớn đến như vậy, đúng là quá mức mà!”

Chương 594. Là Chênh Lệch Giữa Ta Và Hắn, Hay Là Chênh Lệch Giữa Hắn Và Ta?

Sở Bạch vốn đang hấp hối, hai tay bị vặn vẹo phế bỏ, thanh kiếm trên tay cũng rơi xuống, chợt nghe được lời nói của Thạch Lôi, trong lòng gã không ngừng trầm xuống, khó trách gã lại không nhìn thấy Hứa Thâm, hóa ra ngay cả hắn cũng bị tập kích rồi sao...

Nhưng chiến lực chênh lệch thật lớn... Là chênh lệch giữa ta và hắn, hay là chênh lệch giữa hắn và ta?

Ngay lúc suy nghĩ này xẹt qua trong đầu, Sở Bạch đã bị Thạch Lôi kéo ra ngoài quán rượu.

Mà những người khác trong quán rượu cũng nhanh chóng đi theo hai người bọn họ ra ngoài.

Không lâu sau đó, đoàn người đi vào trong giáo đường của trấn Tây Lam.

Hai người Thạch Lôi và Đỗ Minh đẩy cửa ra, trên mặt bọn họ lập tức thể hiện vẻ cung kính vô vàn, từ từ bước đến phía trước pho tượng nữ thần Hắc Dạ được đặt bên trong giáo đường.

Nơi ấy có một bóng người đang lặng lẽ ngồi, nhẹ nhàng lật xem một quyển giáo điển dày nặng trong tay.

“Giáo hoàng, chúng tôi đã mang người đến.” Thạch Lôi quỳ một gối, trực tiếp đặt Sở Bạch xuống ngay bên chân mình, rồi quỳ rạp xuống mặt đất.

Sở Bạch miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lại, nhưng chỉ trông thấy bóng lưng cao lớn trên ghế, chờ tới lúc gã mở Khư Nhãn, nhìn

xuyên thấu qua lưng ghế dựa mới thấy rõ hơn một chút, có vẻ như bóng dáng nọ khá là trẻ tuổi.

Và người này... có chút quen mắt.

“Thuận lợi hay không?” Đúng vào lúc ấy, giọng nói vang lên.

Sở Bạch và Triệu Thanh Miên vốn đang bị đám thành viên cốt cán của giáo hội áp chế đằng sau, đồng thời trừng lớn đôi mắt, nhìn người nọ bằng ánh mắt không sao tin nổi.

“Thuận lợi hơn những gì chúng tôi tưởng tượng.” Thạch Lô lập tức trả lời, trong lòng oán thâm, cũng may mục tiêu lần này không phải loại biến thái giống như ngài, làm hại chúng tôi đã khẩn trương vô ích một hồi.

Không ai hay biết, trước khi đám người Sở Bạch bước vào quán rượu, trong lòng nhóm thành viên giáo hội đảm nhận nhiệm vụ phục kích chờ đợi là bọn họ đây, có bao nhiêu lo âu, thấp thỏm.

“Ừm.” Hứa Thâm khép giáo điển lại, rồi đứng dậy, quay đầu nhìn qua, lập tức đối diện với dáng vẻ chật vật của hai người Sở Bạch và Triệu Thanh Miên.

Mà ngay lúc hai người bọn họ nhìn thấy gương mặt của Hứa Thâm, con mắt gần như đã trừng muốn vỡ ra rồi.

“Là cậu? !” Sở Bạch kinh sợ buột miệng nói.

Rơi vào loại tình huống trước mắt, dù gã có trầm ổn đến mức nào, cũng khó giấu được cảm giác kinh hãi trong giọng nói: “Cậu là Giáo hoàng của bọn họ? Cậu... Là cậu hãm hại Liễu cục? !”

Hứa Thâm giơ tay phẩy phẩy, tựa như muốn xua tan loại âm thanh làm người khác phiền hà trước mắt ra xa.

“Đừng lớn tiếng như vậy. Liễu cục đã chết, trong cục sẽ có tân cục trưởng mới đi lên nhậm chức, nhưng đương nhiên, người nọ không thể là anh được.”

Sở Bạch trừng mắt thật lớn, trong lòng lại phun trào khí lạnh.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi không đến hai năm, chuyện người trẻ tuổi trước mắt gã trở thành đại đội trưởng, đã đủ để dọa người rồi, nhưng tới hiện tại, hắn còn có thể leo lên

làm Giáo hoàng của giáo hội Hắc Quang? Hơn nữa, Đỗ Minh và tồn tại có lực lượng biến thái bên cạnh gã đây còn kính cần nghe theo hẳn như vậy...

Đây là gã đang nằm mơ sao?!

Trong đầu liên tục bị những tình huống vượt ngoài dự kiến đánh sâu vào, Sở Bạch cũng có chút thất thần, nhưng rất nhanh, dục vọng muốn sống mãnh liệt đã giúp gã tỉnh táo lại.

“Hứa Thâm, chúng ta đều là người của cục Khư Bí, chuyện đêm nay chỉ là hiểu lầm, tôi vốn không định làm cục trưởng, nếu như cậu muốn, chỉ cần nói một câu, tôi nhường cho cậu.” Sở Bạch vội vàng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, thờ ơ.

Sở Bạch lập tức ý thức được thế cục trước mắt, đã không tồn tại tình huống gã nguyện ý “nhường cho đối phương hay không” rồi.

Gã vội vàng sửa lại: “Hiện giờ cậu là cục trưởng, nhưng kiểu gì cục Khư Bí bên kia cũng cần người đảm nhiệm đại đội trưởng, hỗ trợ cậu xử lý những việc vất vả như trăm khur kia, mà loại chuyện này, tôi rất quen thuộc.”

Biện pháp tốt nhất để sống sót, là lộ ra giá trị của chính mình.

Sở Bạch am hiểu sâu sắc đạo lý này. Suy cho cùng, nếu là bản thân gã, gã cũng không muốn nghe những lời cầu xin tha thứ vô nghĩa.

“Anh cảm thấy bên cạnh tôi thiếu người sao?” Hứa Thâm nhìn xuống Sở Bạch, nói: “Hai người bên cạnh anh, không thể thay thế địa vị của anh sao?”

Sở Bạch nhìn ra sát ý từ trong ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thâm, sắc mặt gã lập tức trở nên khó coi, nói: “Hứa Thâm, ngày xưa chúng ta vốn không thù không oán, nếu như tôi nhớ không lầm, thì lúc trước tôi chính là người dẫn đội giải cứu cậu từ trong tay khur thú, dù cậu không nhớ phần tình nghĩa này, ít nhất cũng không cần đuổi cùng giết tận chứ?”

Hứa Thâm lẳng lẳng nhìn gã, một lúc lâu sau mới nói: “Được, tôi cho anh một cơ hội.”

Đôi mắt Sở Bạch tỏa sáng.

“Giết anh ta.” Hứa Thâm hướng ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Triệu Thanh Miên đang bị ấn xuống mặt đất.

Sắc mặt Sở Bạch lập tức ngưng trệ, da mặt hơi co giật, cuối cùng gã chậm rãi lắc lắc thân thể, quay đầu nhìn lại.

Triệu Thanh Miên cũng mở to hai mắt nhìn tới, bởi vì cái đầu bị gắt gao ấn chặt xuống mặt đất, khiến cho giọng nói của gã trở nên khàn khàn: “Tôi, tôi cũng nguyện ý trung thành, xin đừng giết tôi!”

“Đáng tiếc anh theo nhầm người rồi.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Triệu Thanh Miên lập tức trào dâng chua xót. Lúc trước khi Hứa Thâm vừa trở thành đại đội trưởng, gã đã trực tiếp đệ đơn xin nghỉ hưu, hiện giờ ngẫm lại, nếu lúc ấy, gã tiếp tục ở lại biên đội số một, có phải hiện giờ sẽ là một quang cảnh khác hay không?

“Tiểu Triệu đã theo tôi nhiều năm, cậu ấy là trợ thủ đắc lực của tôi, tôi nguyện trung thành với cậu, nhưng bên người cũng cần có trợ thủ, có thể đổi người khác được không?” Sở Bạch cắn răng một cái, chợt quay đầu nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm liếc nhìn gã: “Ý anh là muốn tiếp tục kéo bè kết phái ở ngay dưới mí mắt của tôi?”

Trong lòng Sở Bạch phát lạnh, gã lập tức hiểu được chuyện này đã không còn đường để cứu vãn nữa.

Gã cắn răng, thân thể run rẩy.

Hứa Thâm liếc mắt ra hiệu, Thạch Lô lập tức buông thân thể Sở Bạch ra.

Sở Bạch cúi đầu, chậm rãi bò dậy, cuối cùng gã xoay người, đi về phía Triệu Thanh Miên.

“Sở ca, đừng...” Triệu Thanh Miên tròn mắt, từ sâu bên trong con người tràn ngập sợ hãi và không cam lòng.

Sở Bạch không nói gì, chỉ lặng lẽ tới gần từng bước, rồi ngói xồm xuống trước mặt Triệu Thanh Miên.

Chương 595. Tôi Đã Thấy...

Hai tay của gã đã bị Thạch Lôi cắt đứt, mảnh da thịt thối vẫn dính vào làn da, không ngừng lắc lư trên đó, hiển nhiên gã không thể ra tay được.

Những người xung quanh nhanh chóng lui xuống, Triệu Thanh Miên giãy dụa bò dậy từ dưới mặt đất, vừa nhìn thấy ánh mắt của Sở Bạch, gã lập tức hiểu được ý tưởng trong lòng gã, rồi không khỏi lộ ra nụ cười thảm.

“Thực xin lỗi, người anh em.” Sở Bạch cất giọng khàn khàn, trầm thấp nói.

Ánh mắt Triệu Thanh Miên xẹt qua bả vai Sở Bạch, nhìn về phía đám người Hứa Thâm và Thạch Lôi ở phía sau.

Gã hiểu, vào giờ phút này, bọn họ có chạy đằng trời.

“VẬY ĐẾN ĐÂY ĐI, ĐỂ TÔI DÙNG MẠNG CỦA TÔI, GIÚP ANH MỘT LẦN CUỐI CÙNG!”

“ĐƯỢC...” Sở Bạch chỉ nói một chữ, rồi không đợi Triệu Thanh Miên mở miệng nói thêm một lần nữa, đột nhiên cái đầu gã hạ xuống, mở miệng hung hăng cắn xé động mạch chủ trên yết hầu của Triệu Thanh Miên.

Triệu Thanh Miên trợn tròn mắt, bên trong tràn ngập thống khổ. Gã muốn giãy dụa, nhưng tới cuối cùng nổi thống khổ trong mắt biến thành chua xót, rồi chậm rãi trở nên thoải mái, nhẹ nhàng.

Máu tươi chảy xuống dọc theo cần cổ, tới lúc chết Triệu Thanh Miên cũng không hé răng rên nửa lời, trong giáo đường chỉ còn lại âm thanh cắn xé gặm nhấm của Sở Bạch không ngừng vang vọng.

Chẳng bao lâu sau, khí tức sinh mệnh của Triệu Thanh Miên đã tiêu tán, yết hầu cũng bị cắn đứt.

Sở Bạch há miệng, thân thể Triệu Thanh Miên “RẦM” một tiếng rơi xuống đất. Gã nằm trên mặt đất hơi co giật một hồi, máu tươi từ yết hầu và trong miệng ồ ồ trào ra.

Sở Bạch chống đầu gối xuống đất, rồi chậm rãi đứng dậy, hai bên má dính đầy máu tươi. Gã quay đầu lại nhìn Hứa Thâm, nói: “Hiện tại có thể chưa?”

Đỗ Minh và Thạch Lôi khẽ nhíu mày, cả hai đều nhìn về phía Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, dường như hắn đã sớm đoán được một màn này, lập tức nhẹ giọng nói: “Lại đây, để tôi làm lễ đăng quang cho anh.”

Sở Bạch thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, gã lập tức kéo thân thể chồng chất vết thương của mình đi qua, tới trước mặt Hứa Thâm.

Trong lòng gã có chút do dự, nhưng vẫn dừng lại trước mặt Hứa Thâm, đang muốn quỳ xuống hành lễ, bỗng nhiên bàn tay Hứa Thâm lại nhanh chóng nâng cơ thể của gã dậy.

Sở Bạch có chút giật mình, từ trong đáy mắt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng gã chưa kịp nói gì lại thấy Hứa Thâm chậm rãi tới gần, bờ môi hơi mấp máy.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt vui mừng của Sở Bạch trực tiếp trở thành cứng đờ, đồng tử hung hăng co rút lại, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Lại nghe “Phốc” một tiếng, thân thể Sở Bạch bị Hứa Thâm đẩy ra, ngã ngược trở lại mặt đất, khoang bụng đã bị xé rách.

Mà Hứa Thâm lại nắm chặt mảnh nội tạng trong tay, tựa như là gan.

“Xử lý đi.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên từ trong miệng Hứa Thâm.

Sở Bạch ngã xuống đất, trên mặt vẫn còn nguyên nỗi khiếp sợ không sao tin được.

Roi vào mắt người khác, có vẻ như đó chính là nỗi khiếp sợ khi Hứa Thâm đột nhiên ra tay giết chết gã. Nhưng chỉ có một mình Sở Bạch mới biết, trong lòng gã kinh hãi tuyệt đối không phải cái chết bất ngờ kia, mà nguyên nhân chân chính lại vì câu nói vừa nãy của Hứa Thâm: “Tôi đã thấy lúc anh giết chết “Ma ma” của tôi, và suýt chút nữa anh cũng giết cả tôi luôn rồi...”

Thấy...

Sở Bạch cảm giác trong đầu mình vừa bị giáng cho một đòn mãnh liệt.

Đến tột cùng người trẻ tuổi trước mắt này là nhân loại, hay là khur thú?

Vào thời điểm gã cứu hần, rõ ràng đối phương là một vụ dân, nhưng hiện giờ hần lại nói... Hần thấy được?

Một bóng dáng khôi ngô lập tức xuất hiện, ngăn cản ánh mắt đang gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm của gã, kẻ nọ tựa như một người khổng lồ vừa bước tới, chính là Thạch Lôi.

Cùng với đó, một bàn chân cực lớn cũng nhanh chóng che khuất toàn bộ tầm nhìn của gã.

Phanh!

Đầu Sở Bạch bị giẫm nát.

Thạch Lôi nhắc chân lên, kiểm tra một chút, sau đó vẫy vẫy tay, để người kéo ra bên ngoài xử lý.

Khi Thạch Lôi quay đầu, gã đã nhìn thấy trên khoe miệng Hứa Thâm có dính một chút vết máu, mà khối nội tạng trong tay hần, lại không cánh mà bay.

Trong lòng Thạch Lôi trào dâng một hồi lạnh lẽo, gã vội vàng cúi đầu nói: “Giáo hoàng, hiện giờ gần như cả cục Khur Bí đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể an bài cho Ngụy Ngôn kia lên ngôi.”

“Không vội, còn phải chờ cung Tuyết phê duyệt xuống đã, vừa vặn ngày mai tôi cần tới cung Tuyết trực ban, có thể biết trước tin tức.” Hứa Thâm nói.

Nói gì thì nói, cục Khur Bí cũng là cơ cấu dưới tay Nghĩ Hậu, loại chuyện hoán đổi vị trí cục trưởng này, dù lấy ra thư thoái nhượng và đơn tiến cử do Liễu cục để lại, cũng cần phải thông qua Nghĩ Hậu phê duyệt, mới có thể “Chính thức” nhậm chức.

“Nếu Nghĩ Hậu không phê duyệt, chúng ta biết làm sao bây giờ?” Thạch Lôi hỏi.

“VẬY ĐỔI NGƯỜI KHÁC, ĐỔI ĐẾN KHI CÔ ẤY PHÊ CHUẨN MỚI THÔI.”

...

...

Trước khi Hứa Thâm rời khỏi giáo đường, hắn lập tức phân phó cho Đỗ Minh đi an bài đưa hai con khur thú đến địa điểm mình chỉ định, sau đó không cho hai người bọn họ đi theo, mà lập tức quay trở lại khu phố Nham La.

Lúc về đến nhà, Hứa Thâm lập tức phát hiện ra Hắc Tuyết đã đói đến mức trèo lên trần nhà.

“Sao lúc nào em cũng thích chơi trên tường vậy?” Hứa Thâm tiện tay đóng cửa lại.

Hắc Tuyết lập tức nhảy xuống, bóng dáng cực kỳ nhẹ nhàng: “Đối với em, tất cả đều bằng phẳng, vách tường chỉ là cách các anh xưng hô thôi.”

Điểm này cũng đúng... Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, nhưng cũng không tiếp tục rối rắm trên phương diện này nữa, hắn nói: “Đợi một lát đồ ăn sẽ được chuyển đến, hắn là em đói lắm rồi.”

“Ừm ừm.” Hắc Tuyết liên tục gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Hứa Thâm sờ sờ đầu cô ấy, lập tức phát hiện ra Mai Phù đang đứng bên cạnh hơi trùng mắt nhìn mình, hắn vội vàng rút tay trở về.

Hiện tại, biểu hiện của Hắc Tuyết đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày hôm trước, ngay cả khi cô ấy phải đói khát chờ đợi cả một ngày dài, cũng không nổi giận nữa.

Đây là một loại chuyển biến tốt.

Không lâu sau đó, khur thú đã được Đỗ Minh an bài đưa tới.

Trong giáo hội Hắc Quang cũng có nhà xưởng chăn nuôi khur thú, quy mô cũng tương tự như hội Truy Quang.

Hứa Thâm xuống lầu lấy “Đồ ăn” lên, và khi Hắc Tuyết hưởng thụ, hắn lại ở bên cạnh tiến hành thử nghiệm tu luyện.

Chương 596. Rơi Sâu Vào Sẽ Bị Lạc!!!

Mặc Vệ xuất hiện bên người Hứa Thâm, hấp thu hai quả táo Hoàng Kim. Rất nhanh, bên trong thân thể Mặc Vệ xuất hiện biến hóa, tựa như có tia sáng màu bạc trong suốt lưu động.

Biến hóa này càng mang đến cho gã xúc cảm chân thật, khí tức tản ra cũng càng thêm hùng hậu.

Hứa Thâm gọi diêm đặt neo trong sương mù ra, bên trong vẫn còn một quả táo Hoàng Kim.

Đây là quả do Phản Nội Quân đưa tới. Lúc trước, hắn không tìm được quả khác để đối chiếu, nên vẫn không dám mạo muội ăn vào, hiện tại lấy ra để kiểm tra so sánh, liền biết là hàng thật, không pha trộn bất cứ thứ gì.

Hứa Thâm yên tâm giao nó cho Mặc Vệ ăn.

Rất nhanh, quả táo Hoàng Kim này cũng bị Mặc Vệ hấp thu, ánh sáng màu vàng di chuyển bên trong cơ thể, sau đó dần dần biến mất.

Hứa Thâm lập tức nhắm mắt lại, tu luyện bí thuật Vụ Ẩn Hành Giả.

Bóng dáng Mặc Vệ lướt qua cửa sổ, đi vào trong hư không bên ngoài, xung quanh đều là sương mù.

Giờ phút này, những thứ lúc trước chạm vào người không hề mang đến cảm giác, chỉ làm cho hắn cảm thấy sương mù lạnh lẽo, thì hiện giờ đã trở nên khác biệt, chúng vây quanh cơ thể, tựa như bản thân đang mặc một chiếc áo bông thật dày.

Bóng dáng Mặc Vệ lang thang trong sương mù, không chút trở ngại. Hứa Thâm có cảm giác dù cho Mặc Vệ có đi thật lâu trong sương mù, cũng sẽ không bị ăn mòn.

Hiển nhiên, tới hiện giờ, gã đã đủ tư cách làm “Mạo hiểm gia” rồi.

“Con trai.” Đột nhiên, trong sương mù truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng.

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, âm thanh này... ?

“Con trai...”

Tiếng kêu gọi mờ mịt kia lại vang lên, nhưng tựa như lần này nó càng gần hơn một chút.

Lần này Hứa Thâm nghe rất rõ, trong lòng hắn có chút kinh ngạc, làm sao “Ma ma” có thể rời khỏi được? Lại còn ở trong sương mù nữa chứ?

Ngay khi Hứa Thâm đang vô cùng nghi hoặc, đột nhiên, thông qua con mắt của Mặc Vệ, hắn nhìn thấy màn sương mù phía trước chợt sôi trào lên, và một con quái trùng giống như con rết đang từ từ đi tới.

Mà âm thanh mềm nhẹ kia, cũng được phát ra từ bên dưới gọng kìm của con quái trùng.

Suu!

Đột nhiên quái trùng lao đến tập kích Mặc Vệ.

Mặc Vệ cũng phản ứng lại, gã nhanh chóng trốn tránh, rồi bắt chợt vung quyền ra ngoài.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, ngay lúc nắm tay đang vung tới, tốc độ vốn rất nhanh, chợt trở nên nhanh hơn, một quyền hung hăng đánh xuyên qua đầu quái trùng.

Năng lực “lấy nhỏ đôi lớn” cũng có tác dụng ở trên người Mặc Vệ?

Hứa Thâm thầm cảm thấy kinh ngạc, hắn lại nhìn về phía quái trùng đã bị đánh chết, lập tức phát hiện ra thân thể của nó đã hóa thành một dạng như sương khói nhanh chóng tiêu tán đi, rồi dung nhập vào bên trong sương mù.

Mà tiếng kêu gọi lúc trước, nhưng theo đó mà biến mất.

“Vụ trùng này lại có thể mê hoặc lòng người...” Hứa Thâm nhướng mày, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề, dựa theo thuyết pháp trên bí thuật, người tu luyện bước vào giai đoạn thứ hai được gọi tên là mạo hiểm giả, có thể xuyên toa trong sương mù.

Nếu tiếp tục tiến lên một bước nữa, đó là giai đoạn thứ ba, mê vụ giả.

Một khi bước vào giai đoạn này sẽ có nguy cơ bị rơi sâu vào trong sương mù, dễ dàng bị sương mù đồng hóa, cũng sẽ nghe được giọng nói nhỏ thần bí truyền đến từ bên trong sương mù.

Chẳng lẽ, sau khi Mặc Vệ ăn xong ba quả táo Hoàng Kim, gã đã đạt tới giai đoạn thứ ba rồi?

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm nhanh chóng chuyển động. Lúc này, Mặc Vệ đang đứng bên trong sương mù, nhưng đã không

còn cảm giác bị ăn mòn hay rét lạnh nữa, ngược lại, khi được sương mù vây quanh, gã còn truyền tới một loại cảm giác đặc biệt vui sướng.

Cả người nhẹ nhàng bay bổng, tựa như đang đặt mình trong mây mù.

Nếu có thể hoàn toàn dung nhập vào trong đó, có lẽ sẽ càng thêm tuyệt vời...

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, Hứa Thâm đã nhanh chóng bừng tỉnh. Hắn lập tức thông qua tầm mắt của Mặc Vệ nhìn lại, lập tức trông thấy trước mắt mình là một mảnh trắng xóa, không phân rõ phương hướng.

Hứa Thâm vội vàng mở to mắt, rồi nhanh chóng tụ tập khur lực trên hai mắt, nhìn xuyên thấu vách tường, quan sát mảnh sương mù trắng xóa bên ngoài.

Dù Khur Nhãn có thể thâm thấu vào trong sương mù, nhưng Hứa Thâm vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng Mặc Vệ, chỉ có thể cảm nhận được đối phương đang ở một nơi nào đó ngay phía trước mình mà thôi

“Mặc Vệ đã dung hợp cùng sương mù rồi?” Hứa Thâm thoáng giật mình, nhưng ngay lập tức, hắn lại lao lên nóc nhà, ngưng mắt nhìn ngó chung quanh.

Nếu Mặc Vệ không thể trở về, Hứa Thâm sẽ vĩnh viễn mất đi gã.

Hứa Thâm lần theo vị trí mà hắn cảm nhận được, lập tức nâng tay đánh ra một luồng gió.

Gió nhẹ xẹt qua, lại cấp tốc biến thành lớn, chờ đến lúc cơn gió này rời xa thân thể hắn chừng 4 mét, nó đã hình thành một cơn gió thật mạnh, thổi tan một mảnh sương mù trước mắt.

Hứa Thâm hướng ánh mắt chăm chú quan sát khoảng trống vừa xuất hiện sau khi sương mù tản ra, hắn đã nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ ở bên trong.

Hứa Thâm nhanh chóng đuổi theo qua, cũng nhanh chóng thấy rõ Mặc Vệ đang đứng bất động tại chỗ.

May quá... Hứa Thâm nhẹ thở ra một hơi, rồi lập tức ra lệnh cho Mặc Vệ trở về.

Quý dị chính là, rõ ràng hai người đã gần trong gang tấc nhưng thông qua tầm mắt của Mặc Vệ, Hứa Thâm vẫn chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa như cũ, và hiển nhiên, tình huống này có nghĩa là Mặc Vệ không thể nhìn thấy hắn.

Chỉ hắn có thể nhìn thấy Mặc Vệ thôi...

Trong lòng Hứa Thâm thầm trở nên căng thẳng, bỗng nhiên hắn ý thức được, nếu không phải hai mắt của hắn khá đặc biệt, thì có lẽ ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấy Mặc Vệ nữa.

Đây là nguy hiểm trong giai đoạn mê vụ giả sao?

Một khi rơi sâu vào sẽ bị lạc!

Trong nháy mắt, Hứa Thâm lập tức bắn ra từng luồng sợi khur, rồi rất nhanh, những sợi khur nọ đã hóa thành xiềng xích. Hình dạng của những chuỗi xiềng xích này, giống hết loại xiềng xích nằm trên người con khur hắn từng gặp được trong lúc trực ban thân vệ, chỉ hơi khác một chút là chúng càng thêm cứng cỏi lại cô đọng hơn thôi.

Xiềng xích bay vào bên trong sương mù, đánh tan sương mù, sau đó xẹt qua bên người Mặc Vệ.

Nhưng trong tầm mắt của Mặc Vệ, chỉ có sương mù khê tung bay.

Xiềng xích lập tức chuyển hướng lượn vòng, muốn đụng vào Mặc Vệ, nhưng chỉ đánh vào khoảng không.

Xảy ra tình huống này bởi Mặc Vệ vốn là lực lượng tâm linh, mà xiềng xích lại chính là khur lực.

Chương 597. Thành Lập “Hải Đăng”

“Trở về!” Hứa Thâm trợn to hai mắt, trong mắt hắn phản chiếu bóng dáng của Mặc Vệ, rồi bỗng nhiên chuỗi xiềng xích kia đã mơ hồ xảy ra một chút biến hóa nào đó, nó lập tức cuộn lại, quấn quanh cánh tay Mặc Vệ.

Sru!

Bóng dáng Mặc Vệ bị tóm trở về từ trong sương mù.

Mà thông qua tầm nhìn của Mặc Vệ, rút cuộc Hứa Thâm cũng thấy được chính mình ở bên trong sương mù.

Hắn thoáng thờ dốc vài hơi, giai đoạn thứ ba này thật sự rất nguy hiểm, rõ ràng hắn chỉ thăm dò và tu luyện, vậy mà chỉ suýt chút nữa thôi, Mặc Vệ đã gặp chuyện không may rồi.

“Tạ ơn...” Hứa Thâm lăm bầm lâu bầu, rồi nhanh chóng kéo Mặc Vệ trở lại bên người.

Hiện giờ Mặc Vệ đã đạt tới giai đoạn thứ ba, mỗi khi cho gã đi thăm dò sương mù, cần phải cẩn thận hơn mới được.

Trừ phi có thể đột phá đến giai đoạn thứ tư, hải đăng.

Như vậy gã sẽ không bị lạc bên trong sương mù nữa, dù đến bất cứ nơi nào, cũng có thể trở về, tìm lại hiện thực.

Bóng dáng hạ xuống, Hứa Thâm trở lại trong phòng.

“Tại anh không lưu lại tọa độ đó, làm như vậy rất dễ mù biến mất ở trong sương.” Trong phòng, có vẻ sau khi Hắc Tuyết nhìn thấy Hứa Thâm trở về, cô ấy đã biết được chuyện hắn vừa trải qua chuyện, lập tức tỏ ra khôn ngoan nói.

Lúc này cô ấy đã ăn cơm xong, thoát nhìn cả người đều cực kỳ an phận thành thật, giống hết một học sinh ba tốt (là học sinh có đủ các phẩm chất: tư tưởng đạo đức tốt, học tập tốt, thân thể tốt, là tỷ lệ bình chọn được bắt đầu thiết lập cố định từ năm 1954 của Trung Quốc).

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, Hắc Tuyết là tồn tại cấp quân vương, có lẽ cô ấy đã đạt đến giai đoạn hải đăng rồi, nếu được cô ấy hướng dẫn, khẳng định hắn có thể học được nhanh hơn.

Mặc dù trong bí thuật cũng có ghi lại kinh nghiệm, nhưng chỉ dựa vào sách vở để tự ngộ, tiến triển quá mức chậm chạp.

“Phải lưu lại tọa độ như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

Hắc Tuyết cười hì hì nói: “Trước tiên, anh cần phải tìm được một thứ mà anh quen thuộc nhất, sau đó để thứ quý giá nhất đó ở lại, ví dụ như trái tim, đầu... chẳng hạn. Sau khi làm như vậy, anh sẽ không bị lạc nữa.”

“...”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì. Hắn hơi hoang mang hỏi: “Vậy cái gì được gọi là thứ bản thân quen thuộc nhất? Nếu để lại cả trái tim và đầu, còn có thể sống được hay sao?”

“Có thể mà.” Hắc Tuyết nói xong, lập tức đưa tay gỡ trái tim của mình, đưa tới trước mặt Hứa Thâm: “Ca ca, anh muốn không? Anh muốn em sẽ cho anh nhé.”

Hứa Thâm nhìn trái tim đen tuyền trước mắt, do dự một chút cuối cùng vẫn không nhận. Hắn có cảm giác kể cả khi mình cầm trái tim này, phỏng chừng cũng không uy hiếp được đến sinh mệnh của Hắc Tuyết.

Đừng thấy con khur nào cũng có chút tố chất thần kinh mà làm, tư duy của bọn chúng đều không ngu xuẩn chút nào.

“Cậu có thể dùng tôi làm tọa độ cho cậu nha.” Mai Phù đang ngồi ở trên bàn, lập tức cười dài nói.

Hứa Thâm ngẩn ra.

Lấy tọa độ là Mai Phù sao?

Hắc Tuyết nói “Thứ” mà bản thân quen thuộc nhất... Dường như từ “Thứ” này có thể bao hàm hết thảy.

Lại nói, so sánh với Hắc Tuyết kia, hiển nhiên lời Mai Phù nói càng đáng tin cậy hơn, hoặc là... càng bình thường hơn.

“Vậy nếu anh tìm được thứ mà bản thân quen thuộc nhất rồi, nên xác định tọa độ như thế nào? Anh cũng không giống em, có thể lưu lại trái tim và cái đầu, cho nên loại chuyện như vậy đừng nói đến nữa. Em còn có biện pháp khác hay không?”

Hứa Thâm hỏi Hắc Tuyết.

Nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên, hắn muốn nghe xem Mai Phù có thể trả lời câu hỏi này hay không.

“Vậy anh để lại cánh tay và bụng đi.” Hắc Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

“...”

Mai Phù che miệng nở nụ cười, nói: “Cô ấy nói đúng mà, nhưng thứ mà cô ấy chỉ chính là vị kia bên cạnh cậu đó. Cậu cần phải ra lệnh cho người ta cô đọng ra một phần nội tạng trước, rồi có thể dùng nó làm điểm đặt neo để định vị.”

Vị kia bên cạnh ta? Là Mặc Vệ sao?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hần lập tức nghĩ đến phần nội dung được ghi lại bên trong bí thuật, mê vụ giả muốn tiếp tục đột phá, cần thành lập “Hải đăng” của bản thân.

Chẳng lẽ “hải đăng” này chính là cô đọng ra nội tạng?

Hứa Thâm lập tức kêu gọi Mặc Vệ, rồi lên tiếng phân phó: “Anh kiên nhẫn chịu đau một chút nhé.”

Nói xong, hần lập tức đưa tay vào bên trong thân thể Mặc Vệ, và nhanh chóng phát hiện, quả nhiên bên trong này cực kỳ trống trải. Hần sờ loạn một hồi chỉ chạm đến một thứ gì đó có kích cỡ bằng ngón tay út.

Hứa Thâm lôi nó ra nhìn, thì ra là một đoạn ruột non.

Thứ này cũng coi như nội tạng rồi, chỉ hơi nhỏ mà thôi.

Hứa Thâm dự định thử trước xem sao.

Hần lại đi lên nóc nhà, khiến cho Mặc Vệ tiến vào sương mù, mà trong tay hần lại túm chặt đoạn ruột non mới lôi ra kia.

Rất nhanh, tầm nhìn của Mặc Vệ lại bị sương mù che giấu, thậm chí hần còn mơ hồ nghe thấy tiếng Mai Phù kêu gọi từ xa xa truyền đến.

Hứa Thâm không thèm để ý tới âm thanh nọ, hần lập tức lệnh cho Mặc Vệ quay về.

Mà một màn kế tiếp, lại làm Hứa Thâm có chút kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì biện pháp Mặc Vệ quay về cực kỳ quỷ dị, thân thể gã lại trực tiếp đổ sụp xuống rồi co rút vào bên trong, tay chân tứ chi, đầu... tất cả đều chui thẳng vào trong bụng, tựa như muốn lộn trái ra vậy.

Ngay khi Mặc Vệ co lại chỉ còn kích thước cỡ một quả cầu, bên trong mảnh sương mù trước mắt gã đã xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, đúng là bản thân Hứa Thâm.

Sau đó, Mặc Vệ vọt tới rất nhanh, lập tức xuất hiện trước mặt Hứa Thâm.

Lúc này thân thể gã cũng phục hồi trở lại như cũ, chỉ là mỏng manh hơn lúc trước rất nhiều.

Hứa Thâm cũng cảm nhận được Mặc Vệ đã suy yếu đi rồi.

Hơn nữa lúc trước khi gã trở về, mối liên hệ giữa hai người bọn họ trở nên cực kỳ mỏng manh, có vẻ như nếu khoảng cách giữa hai bên xa hơn một chút, rất có khả năng gã sẽ bị lạc.

Hứa Thâm nhìn nhìn đoạn ruột non trong tay, lại nhét vào trong bụng Mặc Vệ.

Hắn chờ một lát, cho đến khi nhìn thấy sắc mặt Mặc Vệ đã khôi phục lại một chút, mới để cho gã về nhà.

Chương 598. Anh Ăn Luôn Em Đi!

Nói thật, không chỉ mình Mặc Vệ trở nên suy yếu, cả bản thân Hứa Thâm cũng xuất hiện từng đợt mệt mỏi.

“Xem ra biện pháp là đúng, nhưng Mặc Vệ còn chưa đủ mạnh...” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Sau đó, hắn trở lại trong phòng, rút thanh đoản kiếm đã chọn được từ trong kho bí bảo ra luyện tập một giờ, mới lên giường đi vào giấc ngủ.

Hắc Tuyết muốn mon men tới gần mép giường, nhưng bỗng nhiên cô ấy cảm nhận được điều gì, sắc mặt đại biến, lập tức lui trở lại một góc tường khác, cuộn tròn người lại, không dám hó hé gì nữa.

Sáng sớm, Hứa Thâm đã ngáp một cái, rồi rời giường.

Trải qua một giấc ngủ, hắn vẫn có cảm giác đầu vầng mắt hoa, hiển nhiên đây là di chứng sau đợt tu luyện tối hôm qua cùng Mặc Vệ, liên lụy khiến cho tinh thần của hắn cũng không được phần chấn.

Hứa Thâm búng tay một cái, sau đó đứng dậy đánh răng.

Chờ sửa soạn xong xuôi, hắn mới mở cửa phòng, chợt nhìn thấy một thanh niên đang bung một phần bữa sáng bằng hai tay, với vẻ mặt đầy sợ hãi thành kính đang đứng ngay ngoài cửa.

Hứa Thâm tiếp nhận bữa sáng, sau đó đóng cửa, tự mình hưởng dụng.

“Anh ăn cái này sao, ca ca?” Hắc Tuyết chen người đi tới, rồi lộ ra vẻ mặt đồng tình nhìn Hứa Thâm.

“Cố gắng chịu đựng một chút là được mà, ha ha. Hơn nữa, anh đâu có kén chọn như em.” Hứa Thâm tức giận nói.

Nói đến đây, bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến chính sự: “Hôm nay em đừng đi theo anh, anh cần đi gặp cô gái đã đánh em lần trước, nếu em đi cùng, rất có khả năng sẽ bị cô ấy phát hiện ra.”

“A? Vậy chẳng phải anh đi sẽ rất nguy hiểm hay sao?” Hắc Tuyết giật mình nói: “Ca ca ơi, anh không phải đối thủ của cô ta đây, đừng đi.”

“Anh đâu có đi báo thù, chỉ tới tìm hiểu một chút thôi, không sao cả.” Bên ngoài Hứa Thâm vẫn giữ vẻ mặt như thường nói, nhưng trong lòng hắn lại yên lặng đánh chính, là ca ca của em muốn đi làm bảo tiêu tài sản cho nhà người ta đó.

“Vậy em cũng đi.”

“Không được.” Hứa Thâm tỏ thái độ kiên quyết.

Hắc Tuyết do dự nói: “Nếu không... Anh để cho tỷ tỷ cùng anh đi? Nếu tỷ tỷ nguyện ý hỗ trợ, khẳng định là cô ta sẽ bị ăn luôn.”

Mai Phù đang ngồi bên cạnh bàn ăn của Hứa Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng hát lên, tựa như đang muốn nói, cậu xem, ánh mắt của cô ấy thật không tồi.

“Tỷ tỷ có chuyện của tỷ tỷ, chúng ta không thể thường xuyên làm phiền tỷ tỷ được.” Hứa Thâm nói.

Tựa như Hắc Tuyết có chút kiêng kị với vị tỷ tỷ này, cô ấy không dám tiếp tục nói thêm nữa, chỉ “Ừm” một tiếng. Chờ nghĩ ngợi một lát, Hắc Tuyết lại hỏi: “Vậy anh đi bao lâu sẽ trở về?”

“Bốn ngày, cũng có khả năng sẽ càng lâu hơn.” Hứa Thâm đã sớm lên kế hoạch cho quãng thời gian này, hắn trực tiếp nói luôn: “Trong mấy ngày này, anh cho phép em rời khỏi nhà, nhưng không thể chạy loạn khắp nơi được, chỉ có thể tới

những địa điểm mà lúc trước anh từng đưa em đi thôi. Em đi tìm đồ ăn cũng không thể gây ra động tĩnh quá lớn, đừng để người khác tìm được mình. Còn nữa, em không được ăn người mặc hai loại trang phục lúc trước đâu, đã nhớ chưa nào?”

Hắc Tuyết lộ ra vẻ mặt không tình nguyện, cô ấy nghĩ nghĩ một hồi, chợt nói: “Nếu không, ca ca ăn luôn em đi?”

“Ăn luôn em hả?” Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hắn lập tức nhìn về phía Hắc Tuyết: “Nghĩa là em nguyện ý dung hợp với anh, tiến vào cơ thể của anh sao?”

Hắn không hề quên, Hắc Tuyết vẫn luôn nhớ mãi không quên với mấy hành động “Ăn luôn” và “Hợp Thể”.

Nhưng mà lúc trước Hắc Tuyết chỉ muốn tự mình ăn tươi vị ca ca này mà thôi.

“Không phải loại ăn luôn đó.” Hắc Tuyết nâng cánh tay trắng như tuyết lên, rồi đưa tới trước mặt Hứa Thâm: “Không phải nội tạng đâu, chỉ là cắn một miếng nhỏ trên cánh tay này thôi. Làm như vậy, em có thể thông qua bộ phận đã được anh ăn luôn này, để luôn ẩn giấu ở trong thân thể ca ca.”

Trong lòng Hứa Thâm lập tức có chút thất vọng, quả nhiên cả hai mới chung với nhau chưa được mấy ngày, khư cấp A đây có dễ bị lừa gạt như vậy.

“Vậy sau khi ăn xong, em có thể rời khỏi thân thể của ca ca hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Lúc trước, Hắc Tuyết buông xuống trần Tây Lam, là thông qua lộn tóc trên vai hắn.

“Có thể, nhưng làm như vậy sẽ phá hư thân thể ca ca, cho nên tốt nhất là đừng rời khỏi sẽ thỏa đáng hơn.” Hắc Tuyết nói:

“Hơn nữa, em chỉ muốn ở trong thân thể ca ca, lén lút quan sát bà diên đáng giận kia thôi.”

“Vậy em có bị cô ấy phát hiện ra hay không?”

“Nếu cô ta không phải trăm khư giả đặc biệt nhạy bén, về cơ bản sẽ không.”

“Thế nếu cô ta là trăm khư giả đặc biệt nhạy bén thì sao?”

“Thì ca ca nguy hiểm rồi.”

“Ừm, anh cũng cảm thấy như vậy...” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, nói: “Tốt nhất là em cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, đừng có chạy loạn.”

Hứa Thâm trực tiếp phủ quyết đề nghị của Hắc Tuyết, bởi vì cách này không phải ăn nội tạng, cho nên Hắc Tuyết không thể trở thành “Người nhà” của hắn được.

Chỉ vèn vèn là cắn một miếng trên cánh tay, Hắc Tuyết cũng có thể trốn ở trong người hắn chơi trò đóa miêu miêu (Ú òa), nhưng lỡ như cô nàng này bị phát hiện...

Đến lúc ấy, cái giá phải trả cực kỳ đáng sợ.

Hắn tuyệt đối sẽ không nuông chiều cho Hắc Tuyết làm loạn như vậy đâu.

“Ca ca, em thực sự muốn đi xem mà...” Hắc Tuyết kéo cánh tay Hứa Thâm nhẹ nhàng lay động, bắt đầu làm nũng nói.

Nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để phán đoán, Hắc Tuyết tuyệt đối là thiếu nữ da trắng xinh đẹp đáng yêu, làm người ta rất khó từ chối yêu cầu của cô ấy.

“Nghe lời.” Nhưng đương nhiên là một màn này không đủ trình độ khiến gương mặt Hứa Thâm thay đổi, hắn lập tức gõ một cái lên đầu của cô ấy: “Cẩn thận tý tý tự mình tới dạy dỗ em.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Tuyết lập tức cứng đờ, cô ấy rụt cổ lại, lộ ra vẻ mặt khẩn trương, lén lút quan sát chung quanh, cánh tay đang giữ chặt Hứa Thâm cũng chậm chậm buông lỏng.

“Anh đi đây.”

Hứa Thâm phát tay, không tiếp tục nhiều lời cùng Hắc Tuyết nữa. Hắn đã xuống lầu, lái xe tới cung Tuyết trong khu thành thị.

Sau khi Hứa Thâm đi vào cung Tuyết đưa tin, người khác đều đã lục tục đuổi tới.

“Hứa Thâm.” Lâm Hiểu vốn là thành viên tương đối hiểu chiến trong đội, vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã cười nói, không còn cảm giác xa lạ như lần đầu tiên hai người gặp mặt nữa:

“Chờ thời gian trực ban lần này chấm dứt, chúng ta cùng chơi đùa một chút nhé.”

Chương 599. Nhiệm Vụ Trực Ban! Sự Cố Tường Cao!

“Chơi cùng cậu thì có gì hay ho? Hết như đi xem đấu thú?”
Hàn Bằng Phi tức giận nói.

Lâm Hiểu nhún vai nói: “Đâu có nhàm chán như vậy. Tôi nghe nói Hứa Thâm đến từ khu Hắc Quang, bên kia quá mức nghèo nàn, nên tôi muốn dẫn cậu ấy đến khu Dạ Oanh chúng ta chơi một hồi, nơi này có nhiều thứ náo nhiệt hơn.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hần lộ ra vẻ mặt có hứng thú nói: “Nghe nói khu Dạ Oanh có hội Hải Đường Huynh Đệ, anh có biết không?”

“Yêu, cậu cũng nghe nói về bọn họ sao?” Lâm Hiểu có chút ngoài ý muốn, nói: “Đám người này vẫn luôn tác oai tác quái ở khu Dạ Oanh, hầu hết những thành viên trong vòng tinh anh tại khu Dạ Oanh, đều nghe nói tới bọn họ, nhưng đương nhiên không ai dám đắc tội với đám người này.”

“Nói vậy, anh từng tiếp xúc với bọn họ sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Xem như có tiếp xúc qua. Trước kia bọn họ từng tới mời tôi, nhưng tôi không đi. Nói đùa, làm thân vệ cho Nghĩ Hậu đã đủ mệt mỏi rồi, ai còn thừa hơi sức mà đi nói chuyện với bọn họ chứ? Hơn nữa, đạt tới loại trình độ như chúng ta này, gần như không có khả năng tiếp tục leo lên trên nữa, còn không bằng sớm hưởng phúc lúc nào hay lúc ấy.”

Cách nhìn nhận vấn đề của Lâm Hiểu khá thoáng, đó là nói dễ nghe, còn nói không dễ nghe thì chính là loại người không có chí cầu tiến (nguyên văn: phá quán tử phá suất), nhưng trên thực tế, địa vị và thực lực của trăm khư giả hình thái thứ hai, cũng chẳng khá hơn “Phá quán” (cái bình nứt) là mấy.

(Giải thích: Câu phá quán tử phá suất nghĩa là cái bình đã nứt còn làm đổ nó đi, nghĩa của nó chỉ loại người không có chí cầu tiến, biết chuyện không tốt lên được thì mặc xác nó, chẳng thèm cố gắng nữa)

Phải biết rằng, độ khó khi muốn thăng cấp từ hình thái thứ hai lên quân vương, còn lớn hơn gấp mười lần so với thăng cấp từ giai đoạn đầu đến hình thái thứ hai.

Lấy ví dụ trực quan một chút, toàn bộ thành Bạch Nghĩ đều nằm dưới quyền thống trị của Nghĩ Hậu, nhưng hình thái thứ hai thuộc các khu của thành Bạch Nghĩ cộng vào nhau lại cho ra số lượng không hề nhỏ, hơn nữa kể cả tất cả đám trăm khur giả hình thái thứ hai bọn họ cùng liên hợp tạo phản, cũng không phải đối thủ của Nghĩ Hậu.

Người ta chỉ cần buông xuống từ tầng sâu trong Khur giới, cũng có thể trực tiếp chém sạch cả lũ.

Càng đừng nói đến năng lực đã đạt tới lĩnh vực hoá của quân vương. Trước mặt bọn họ, chiến thuật biến người gần như không có tác dụng.

“Điều này cũng đúng, đám trăm khur giả hình thái thứ hai chúng ta, cứ từ từ lăn lộn kiếm chút tiền lương, chờ đến vài năm sau, sớm muộn gì cũng có thể đạt tới cực hạn. Mà sau khi tiến vào trạng thái khur lực cực hạn, hầu như tất cả đều được xếp vào cùng một đường thẳng nằm ngang, chênh lệch trong chiến đấu đều dựa vào tương quan về năng lực, nhưng thứ này vốn là trời sinh. Năng lực trời sinh là mạnh hay yếu đều được cố định cả rồi, có dựa vào hậu thiên cố gắng cũng rất khó bù đắp lại được.” Hàn Bằng Phi tràn đầy đồng cảm nói.

Có thể nhận thấy rõ ràng, cả đám bọn họ đều tương đối lạc quan và tùy tiện, không còn ý tưởng tiếp tục tiến lên nữa.

Suy cho cùng, đời người ngắn ngủi, cuộc sống hiện tại của cả đám đã đủ hạnh phúc, tội gì phải tiếp tục đi liều mạng?

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Cũng chẳng trách được bọn họ. Trên thực tế, có rất nhiều phú hào sau khi phấn đấu đến một giai đoạn nhất định, cũng sẽ dần dần bắt đầu chuyển qua hưởng thụ cuộc sống, không còn liều mạng giống như trước kia nữa.

Thậm chí là tầng lớp tinh anh nào đó, từ sau khi phấn đấu đến vị trí chủ quản, quản lý, vân vân... nhìn thấy không gian thăng tiến không lớn nữa, cả đám cũng sẽ bắt đầu làm cá mập.

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại nhớ đến những chuyện Liễu Tích Xuyên từng làm trước đây, trong lòng chợt có chút thấu hiểu.

Ông ấy cũng lo lắng cuộc sống hàng ngày của hắn trở nên nhàn rỗi quá đáng, thành ra chậm trễ lợi lông tu luyện, bởi vậy mới nghĩ cách chế tạo khó khăn cho hắn.

Người gặp áp bức mới có thể trưởng thành, còn sống trong an nhàn hạnh phúc sẽ đọa lạc.

Trong khi mấy người bọn họ đang mãi nói chuyện phiếm với nhau, những người khác cũng đến đông đủ.

Lâu Hải âm và Trầm Văn Tình vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đều khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, thái độ rõ ràng là thân thiện hơn lần gặp mặt đầu tiên rất nhiều.

Hiển nhiên, biểu hiện trong chiến đấu của Hứa Thâm đã nhận được bọn họ tán thành.

Cả nhóm đợi không quá lâu, đội trưởng Uông Thành cũng đến.

“Đã để mọi người đợi lâu rồi.” Uông Thành nhìn quanh một vòng, chợt nói: “Hôm nay có chút tình huống đặc thù, tường cao ở phía Tây thành bên kia xảy ra chuyện, Nghĩ Hậu phải chúng ta đi kiểm tra.”

“Lại phải đi kiểm tra sao?” Trần Lỗi, thành viên khá lớn tuổi trong đội, khẽ nhíu mày nói: “Là xác ngoài tường gây loạn sao?”

“Tôi cũng không biết cụ thể, cũng có khả năng là người phía Tây thành bên kia không quá an phận...” Tựa như Uông Thành có biết một chút gì đó, nhưng không muốn nói ra.

“Người ở phía Tây thành... chẳng lẽ là hội Hải Đường Huỳnh Đệ?” Lâm Hiểu hỏi.

Nếu khu vực phía Tây thành thuộc khu Dạ Oanh bên kia xảy ra vấn đề, thì kiểu gì cũng có một chút dây mơ rễ má với hội Hải Đường Huỳnh Đệ, thậm chí còn rất có khả năng là bọn họ tự mình gây ra.

“Tóm lại chúng ta cứ qua bên đó tìm hiểu cho rõ ràng đã.”

Uông Thành nói: “Nghĩ Hậu khá để ý đến tình huống bên này, bởi vậy mọi người biểu hiện cho tốt một chút. Sau sự kiện tập kích lần trước, cung Tuyết đã hao tổn không ít nhân thủ, có

một vài vị trí bỏ không, có lẽ bên trên sẽ chọn lựa ứng cử viên từ trong đội chúng ta.”

Đám Hàn Bằng Phi vừa nghe thấy lời này, đôi mắt lập tức tỏa sáng.

Lần trước, khi Hứa Thâm tham gia chiêu mộ thân vệ, hắn có loáng thoáng nghe được một vài tin đồn, là bởi vì cung Tuyết gặp phải tập kích, khiến thân vệ bên trong thương vong, Nghĩ Hậu mới chiêu mộ thân vệ mới.

“Sự kiện tập kích?” Hứa Thâm thấp giọng nghi hoặc nói với Lâu Hải âm đang đứng bên người mình.

Lâu Hải âm nhìn hắn một cái, rồi khẽ lắc đầu.

Ánh mắt của phụ nữ có thể truyền đạt ý tứ của bọn họ, và từ trong đôi mắt của cô ấy Hứa Thâm nhận được tin tức rằng, đợi lát nữa tôi sẽ nói cho cậu nghe.

Hứa Thâm cũng nhận ra, bản loại chuyện này tại đây là không quá thích hợp.

Rất nhanh, mọi người đã bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến chuyện về Phản Nội Quân, hắn cho rằng bản thân cần thiết phải nói một chút với Nghĩ Hậu, nhìn xem phản ứng của cô ấy.

Chương 600. Thăm Dò!

“Cái kia... Tôi có việc muốn bẩm báo với Nghĩ Hậu.” Hứa Thâm báo cáo với Ưông Thành trước.

Ưông Thành sững sốt, chột nhứ mày nói: “Cậu có chuyện gì?”

“Có chuyện khá quan trọng.”

“Tốt nhất là cậu nên suy nghĩ cẩn thận một chút trước đi, nếu không phải chuyện đặc biệt quan trọng, thì đừng đi quấy rầy điện hạ.” Ưông Thành có chút không kiên nhẫn nói.

Hứa Thâm nhìn ra ý tưởng của gã, trực tiếp nói: “Tôi sẽ gánh vác trách nhiệm.”

Ưông Thành thấy hắn đã nói như vậy, cũng vung phát tay lười nói thêm điều gì nữa: “Đi nhanh về nhanh, đừng để tất cả mọi

người phải chờ một mình cậu.”

“Được.” Hứa Thâm vội vàng rời đi, tới phòng nghị sự của Nghĩ Hậu.

Một đội thân vệ khác đang đóng ngay ngoài cửa, trực tiếp ngăn Hứa Thâm lại, chờ quan sát thấy trên người Hứa Thâm cũng mặc trang phục thân vệ, vẻ mặt bọn họ mới thoáng dịu đi rồi hỏi: “Cậu có chuyện gì?”

“Tôi có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

“Chờ chúng ta đi vào thông báo một chút đã.” Một thân vệ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi xoay người tiến vào trong phòng. Không lâu sau đó, người nọ đã bước ra rồi nói với Hứa Thâm: “Cậu vào đi thôi.”

Hứa Thâm gật gật đầu, hẩn nhanh chóng đi vào trong phòng, nhìn thấy Nghĩ Hậu đang lật xem các loại văn kiện tư liệu.

“Có chuyện gì?” Một cô gái ở bên cạnh Nghĩ Hậu bước ra, nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm lập tức quì một gối hành lễ: “Bẩm báo Nghĩ Hậu, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

“Cứ nói thẳng đi.” Cô gái bên cạnh có vẻ rất thẳng thắn.

Nghĩ Hậu cũng không ngắt đầu.

Hứa Thâm suy tư một chút, rồi trầm giọng nói: “Chuyện về Phản Nội Quân.”

Động tác lật văn kiện trên tay Nghĩ Hậu lập tức dừng lại, sắc mặt của cô gái bên cạnh cũng khẽ biến, cô ta chăm chú liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi lập tức lui về gần người Nghĩ Hậu.

“Phản Nội Quân đi tìm cậu sao?” Giọng nói của Nghĩ Hậu vang lên, đồng thời cô ấy cũng chậm rãi ngắt đầu nhìn về phía Hứa Thâm.

Cả người Hứa Thâm lập tức xuất hiện loại cảm giác bị nhìn thấu, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh Nghĩ Hậu giao chiến cùng Hắc Tuyết. Hẩn cố gắng khắc chế tư duy của chính mình, sau đó cúi đầu nói: “Nghĩ Hậu biết Phản Nội Quân sẽ tới tìm tôi?”

“Gần như Phản Nội Quân đều sẽ tiếp xúc một chút với những thân vệ ở nơi này.” Nghĩ Hậu cất giọng bình tĩnh hỏi: “Cho nên... cậu muốn tới tổ giác bọn họ sao?”

Hứa Thâm thầm run sợ trong lòng, chẳng lẽ bất cứ thân vệ nào cũng sẽ được Phản Nội Quân mời chào?

Mà Nghĩ Hậu lại biết được việc này...

Rút cuộc là động tác của Phản Nội Quân quá mức lộ liễu, hoặc bọn họ cố ý để cho Nghĩ Hậu biết được, từ đó khiến cho cô ấy sinh ra hoài nghi với đám thân vệ bên người, hay là tự bản thân Nghĩ Hậu thần thông quảng đại?

Hoặc... Nghĩ Hậu cũng có cơ sở ngầm trong nội bộ Phản Nội Quân bên kia?

Hiện giờ phương thức tư duy của Hứa Thâm đã càng lúc càng trở nên thành thục hơn trước, chỉ trong nháy mắt, hắn đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp. Nhưng suy đoán là một chuyện, bên ngoài hắn lập tức cúi đầu nói: “Đúng vậy, thuộc hạ đã từ chối lời mời của bọn họ. Sau đó, bọn họ phái người tập kích thuộc hạ, cho nên thuộc hạ lo lắng loại chuyện tập kích này sẽ còn tiếp tục. Dù sao bọn họ cũng đưa tặng cho thuộc hạ một quả táo Hoàng Kim, nhưng vẫn bị thuộc hạ cho ăn canh bể môn.”

Trên mặt Nghĩ Hậu thoáng hiện một chút kinh ngạc, sau đó cô ấy hướng ánh mắt đặc biệt có hứng thú mà quan sát Hứa Thâm: “Bọn họ lại tặng cho cậu một quả táo Hoàng Kim? Xem ra đám người ấy rất để ý tới cậu đó.”

“Không dám.” Hứa Thâm cúi đầu càng thấp hơn.

“Vậy quả táo Hoàng Kim kia đâu?” Nghĩ Hậu hỏi.

Hứa Thâm do dự một chút mới thành thật nói: “Cái kia... Thuộc hạ ăn mất rồi.”

Nghĩ Hậu mỉm cười, lại lên tiếng: “Hóa ra là ăn mất rồi, khó trách lại chịu đến báo cáo với ta.”

Hứa Thâm lộ ra vẻ tức giận nhìn Nghĩ Hậu, hỏi: “Điện hạ, mục đích của đám Phản Nội Quân này quá mức điên cuồng ngang ngược, chúng ta không đi ngăn cản sao?”

“Ngăn cản ư?” Nghĩ Hậu nở nụ cười, nói: “Ngăn cản như thế nào? Kể cả giết đi một đám này, cũng sẽ nảy sinh thêm một

đám khác. Suy cho cùng, khi đối mặt với áp bức và bất công, kiểu gì cũng khiến con người ta thức tỉnh ý chí muốn phản kháng.”

Hứa Thâm ngẩn ra, nghe giọng điệu của Nghĩ Hậu, tựa như cô ấy không hề chán ghét đám Phản Nội Quân, ngược lại còn có chút thương thức?

Chẳng lẽ... Nghĩ Hậu cũng có liên quan tới bọn họ?

Tình huống này làm Hứa Thâm nghĩ đến Liễu Tích Xuyên, ông ấy cũng là người hắc bạch đều ăn.

Chẳng lẽ lão đại sau lưng Phản Nội Quân, chính là Nghĩ Hậu?

Cũng có xác suất nhất định tồn tại loại khả năng này.

Nói đến cùng, Phản Nội Quân bên kia tới gặp riêng những thân vệ mà Nghĩ Hậu vừa chiêu mộ được... cũng chính là một loại biện pháp hỗ trợ gián tiếp, giúp Nghĩ Hậu kiểm nghiệm phẩm cách và độ trung thành của thân vệ?

Nghĩ Hậu nhìn vẻ mặt sững sờ của Hứa Thâm, lại mở miệng nói: “Hiện giờ cậu đã ăn quả táo của người ta, lại không chịu gia nhập vào đội ngũ của người ta, mà tự mình gặp riêng ta để báo tin tức này, là muốn ta che chở cho cậu sao?”

Hứa Thâm kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, hắc vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn tới bẩm báo chi tiết mà thôi.”

Bầu không khí trong phòng trở nên cực kỳ tĩnh lặng, Hứa Thâm cảm nhận được ánh mắt ở phía trên đỉnh đầu đang gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn. Thứ áp bách tràn ngập này khiến cho toàn thân hắn dâng lên một loại cảm giác bản thân đang bị thâm uyên theo dõi.

Hắn cố ý để lộ biểu cảm khẩn trương lo lắng, nhưng kỳ thực bên trong nội tâm lại có chút trấn tĩnh.

Rất nhanh, cảm giác bị nhìn chăm chăm kia đã biến mất, Nghĩ Hậu lại cất giọng bình thản nói: “Cậu là thân vệ của ta, ta che chở cho cậu cũng là chuyện nên làm, nhưng thứ mà cậu đã ăn của người khác kia, hoặc là mang trả lại cho người ta, hoặc là tự bản thân nghĩ biện pháp bồi thường cho họ đi. Coi như nể

mặt cậu là thân vệ của ta, chưa chắc đối phương sẽ ra tay lấy tánh mạng của cậu.”

Hứa Thâm giật mình, hấn lập tức ngẩng đầu, rồi hướng ánh mắt kinh nghi nhìn Nghĩ Hậu: “Sớm hay muộn, loại tổ chức như vậy cũng sẽ gây nên náo loạn, chẳng lẽ điện hạ không quan tâm sao?”

“Khôn nạn!” Cô gái bên cạnh lập tức mở miệng quát nạt: “Cậu là cái thứ gì cũng dám nghi ngờ Nghĩ Hậu?”

“Thuộc hạ không dám.” Hứa Thâm vội vàng cúi đầu.

Chương 601. Nghĩ Hậu Xấu Tính Vậy Sao?

Thăm dò đến đoạn này, trong lòng hấn cũng hiểu rõ rồi, xem ra Nghĩ Hậu đã sớm biết chuyện Phản Nội Quân chiếm cứ ở thành Bạch Nghĩ, hơn nữa, cô ấy còn mở một mắt nhắm một mắt, mặc kệ bọn họ.

Thậm chí còn có khả năng, bản thân Nghĩ Hậu chính là một trong những kẻ đứng sau màn.

Nếu thực sự là như vậy, thì chuyện liên quan tới Phản Nội Quân chỉ có thể hòa hoãn, không thể tạo thành xung đột lớn hơn nữa.

“Từ xưa đến giờ, náo loạn vẫn luôn tồn tại. Ngay cả ở thời đại an bình, vẫn có người không chịu an phận, mà ở thời đại không an phận, đương nhiên sẽ có người khát vọng an bình. Đây vốn là quy luật của tự nhiên rồi, không thể trị tận gốc được.” Nghĩ Hậu nhẹ giọng nói: “Chỉ cần người làm tốt chuyện của bản thân là được, đừng gia nhập vào bọn họ, đừng để mình bị cuốn vào vũng nước đục của bọn họ, về phần bọn họ làm như thế nào, bọn họ muốn chết như thế nào, cứ để mặc bọn họ đi.”

Hứa Thâm gật gật đầu.

Từ trong lời nói của Nghĩ Hậu có thể nhìn ra, hấn là hình thức quan hệ giữa cô ấy và Phản Nội Quân chính là chung sống hoà bình dưới nguyên tắc ngầm, Phản Nội Quân cũng không dám dễ dàng đi trêu chọc Nghĩ Hậu.

“Lui ra đi.”

“Vâng.” Hứa Thâm đứng dậy, rồi chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

“Đám người kia thực sự không chịu yên phận...” Chờ Hứa Thâm rời khỏi, Nghĩ Hậu chợt hướng ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, tựa như đang trông về một nơi nào xa xôi lắm: “Nhưng như vậy cũng được, hỗn loạn rất tốt, càng hỗn loạn càng thú vị...”

...

Hứa Thâm đã trở lại nơi thân vệ tập trung, lập tức nhìn thấy Uông Thành cùng với những người khác đang chờ mình.

“Nói xong rồi?” Uông Thành liếc nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó lạnh lùng nghiêm túc nói: “Tôi lặp lại lần nữa, nếu là chuyện không tới mức đặc biệt nghiêm trọng, thì tốt nhất là cậu đừng mạo muội đi tìm Nghĩ Hậu, nếu không chờ tới lúc Nghĩ Hậu trách tội xuống dưới, toàn bộ phiên đội chúng ta đều phải gánh vác trách nhiệm cùng với cậu đó.”

Hứa Thâm gật gật đầu.

Uông Thành thấy hắn không có thái độ chống đối tranh cãi, cũng không nói thêm gì nữa. Tuy Hứa Thâm là đội viên dưới quyền gã, nhưng hắn cũng là trăm khur giả hình thái thứ hai, mà loại tồn tại dạng này, có ai không dễ nóng nảy?

“Xuất phát.”

Chiếc xe chuyên chuc của đội thân vệ đã chờ sẵn bên ngoài, mọi người lục tục lên xe.

Hứa Thâm nghĩ đến cô gái khur trong thư phòng kia, cũng không biết đôi phương có còn ở đó nữa hay không?

Lần này hắn không có cơ hội đi nhìn một chút, nhưng như vậy cũng tốt, cố gắng hết mức duy trì khoảng cách với khur sẽ sống được lâu hơn.

Chiếc xe rời khỏi khu thành thị, đi về khu Dạ Oanh ở phía Tây thành.

Trên xe, Lâm Hiểu tò mò hỏi thăm: “Cậu tìm Nghĩ Hậu là chuyện gì?”

“Một chút việc riêng thôi.” Hứa Thâm quan sát những người khác trong đội ngũ, dựa theo cách nói của Nghĩ Hậu, hiển nhiên bọn họ cũng nhận được lời mời của Phản Nội Quân.

Có lẽ do hấn báo ra chuyện quả táo Hoàng Kim, Nghĩ Hậu mới dễ dàng nói loại tin tức này ra.

Lâm Hiểu giơ ngón tay cái lên: “Ngu! Cậu không biết tính tình của Nghĩ Hậu nên dám nói dám làm thật nha. Nhưng đội trưởng nói rất đúng, về sau nếu có thể không tới tìm cô ấy là tốt nhất, chúng tôi không sợ bị phạt theo cậu, chỉ sợ cậu bị người ta trực tiếp đánh chết thôi.”

Hứa Thâm kinh ngạc nói: “Nghĩ Hậu xấu tính vậy sao?”

“Suyt.” Lâm Hiểu bị câu nói này của hấn dọa cho nhảy dựng lên, gã vội vàng nhỏ giọng: “Be bé cái mồm tí coi. Lúc nói chuyện, cậu có thể dùng lời lẽ uyển chuyển một chút được không.”

“... Nghĩ Hậu không đến mức xấu tính như vậy chứ?” Hứa Thâm lén lút nói.

“...” Lâm Hiểu lộ ra vẻ mặt vừa tức cười vừa hoàn toàn chịu phục rồi, sau đó gã vô lực mà tựa lưng vào ghế, nói: “Coi như tôi chưa từng nói gì với cậu nhé.”

“Chúng ta đừng nên nói mấy chuyện này.” Hàn Bằng Phi nói.

Gã cũng lo lắng câu chuyện của hai người kia bị Nghĩ Hậu nghe được. Suy cho cùng, chẳng một ai hay biết năng lực của Nghĩ Hậu là gì, hơn nữa cô ấy còn có thể di chuyển tại tầng sâu trong Khư giới, dù người ta đứng ở trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không thể trông thấy được, lỡ như cô ấy vừa vịn đi ngang qua nơi này, lại ngượng ngùng rồi.

“Đúng rồi, còn chuyện tập kích kia.” Hứa Thâm nhìn về phía Lôu Hải âm đang ngồi trên một hàng ghế khác.

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là một vị quân vương hoặc là khư cấp A tập kích thôi. Vừa vặn lúc ấy, phiên đội sáu chúng ta được nghỉ ngơi. Tôi cũng chỉ nghe thông qua con đường của mình, nghe kể lại mà thôi. Cậu cũng biết đấy, chiến đấu ở cấp độ quân vương, chúng ta không thể nhúng tay vào được. Lại nói, tuy chúng ta là thân vệ, nhưng trên thực tế, lại chỉ có thể

chia sẻ giúp Nghĩ Hậu một vài sự kiện bình thường thôi.” Lâu Hải âm nói.

Hứa Thâm gật gật đầu. Khi quân vương chạm trán, bọn họ sẽ trực tiếp giao thủ ở tầng sâu, bởi vậy, bên cạnh có nhiều hình thái thứ hai hơn nữa, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.

“Hơn nữa, chỉ vền vẹn là dư ba do chiến đấu lan đến, cũng làm chết không ít thân vệ rồi. Ngay lúc đó, gần như có 2 phiên đội đoàn diệt.” Trong lòng Lâu Hải âm vẫn còn sợ hãi: “Cũng may ngày đó không phải phiên chúng ta trực ban...”

Cô thật là “trung thành và tận tâm” nha... Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, quả nhiên những người lấy tiền lương làm việc như bọn họ đều tự mình giác ngộ được, mà ai móa nó sẽ liều mạng khi đi làm?

“Nghĩ Hậu của thành Bạch Nghĩ chúng ta là một vị quân vương, vì sao không thể khẳng định đối tượng tập kích Nghĩ Hậu là khu?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Lâm Hiểu bắt đầu nói: “Cậu đã quên còn có nội thành sao? Cả bảy thành khác nữa? Bọn họ cũng không thân thiện với chúng ta đâu. Nếu có thể ám sát Nghĩ Hậu, không phải thành Bạch Nghĩ chúng ta sẽ có khả năng bị ép sát nhập hay sao?”

Hứa Thâm gật gật đầu, hoá ra bọn họ phỏng đoán là dựa vào chuyện này, hẳn còn tưởng bọn họ có loại thủ đoạn nhận biết trinh sát nào đó đặc biệt chứ?

Lúc này, chiếc xe chở đám người Hứa Thâm đã chạy vào khu Dạ Oanh.

Không lâu sau đó, chiếc xe tiến vào đường chính, đi tới cục Khư Bí của khu Dạ Oanh trước.

Có vẻ như cục trưởng cục Khư Bí ở nơi này đã sớm nhận được tin tức từ trước, ông ấy đã dẫn theo một nhóm lãnh đạo cao tầng chờ ở bên ngoài rồi.

Chương 602. Nỗi Niềm Khó Nói!

Sau khi chiếc xe dừng lại, một vị trung niên thoát nhìn đã hơn 40, có dáng vẻ của cục trưởng, tự mình tiến lên nghênh đón

bọn họ. Người này cầm tay Ưông Thành, thân thiết hàn huyên một hồi.

Hứa Thâm mở Khư Nhãn ra quan sát một chút. Hắn lập tức nhìn ra vị cục trưởng này cũng là trăm khư giả hình thái thứ hai.

Còn nhóm lãnh đạo cao tầng bên cạnh ông ta chỉ là trăm khư giả giai đoạn đầu.

“Đừng đón tiếp long trọng như vậy. Chúng tôi tới đây chủ yếu là để hiểu biết một chút tình hình bên dưới, đừng làm như thể đến chúc mừng vậy, chúng tôi tới làm việc nghiêm túc đó.”

Ưông Thành quan sát bầu không khí nhiệt liệt tại hiện trường, lập tức xua tay nói.

“Dễ bàn dễ bàn, chúng ta cứ vào trước lại nói sau.” Cục trưởng này họ Vương, tên là Vương Thanh, thoát nhìn ông ta là một người cực kỳ nhiệt tình, giàu có thân hòa lực. (lực lượng làm người ta nguyện ý muốn tiếp xúc, muốn thân cận)

Vương Thanh dẫn tất cả mọi người đến phòng chiêu đãi trong cục, Ưông Thành cũng không tán gẫu thêm nữa, gã lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Mục đích bọn họ tìm đến nơi này là tư liệu sẵn giết khư thú và tình báo về khư thú ở phía Tây thành.

Vương Thanh tỏ ra cực kỳ khách khí, ông ta lập tức phân phó cho người đi lấy những loại tư liệu này tới, sau đó chợt thật cẩn thận tìm hiểu: “Ưông đội, lần này mọi người đi tới phía Tây thành là thẩm tra tình hình sẵn giết khư thú sao?”

Ưông Thành ngẩng đầu nhìn những người khác ở chung quanh, Vương Thanh lập tức hiểu ý, trực tiếp phát tay để những người khác lui ra.

“Vương cục, tình hình sẵn giết khư thú chỉ là chuyện nhân tiện thì kiểm tra thôi. Làm sao? Anh có nỗi niềm gì khó nói ư?”

Ưông Thành cố ý làm như vô tình nói.

Vương Thanh lập tức cười lấy lòng nói: “Nghe Ưông đội nói kìa, chúng tôi thì có nỗi niềm gì khó nói chứ? Nhưng mà các anh tới vừa đúng lúc, quả thật chúng tôi có chút khó khăn nhỏ, cần các vị giải quyết.”

Nói xong, ông ấy lập tức vẫy vẫy tay với người ở bên ngoài phòng chiêu đãi.

Không lâu sau, bỗng có hai người mang theo một cái rương tiến vào phòng chiêu đãi.

Cái rương được đặt lên bàn, mở ra, bên trong là chỉ chít những ống Tịnh Khư Tề được sắp xếp thật chỉnh tề.

Hiển nhiên, những thứ này chính là “Khó khăn nhỏ” cần giải quyết trong miệng vị Vương cục này.

Hứa Thâm có để ý quan sát, những ống Tịnh Khư Tề này đều có màu xanh đậm, cũng tương đương với phiên bản cao cấp.

Cũng chỉ có Tịnh Khư Tề như vậy, mới gọi nên sức hấp dẫn với bọn họ. Bằng không, lấy thân phận của bọn họ nếu muốn Tịnh Khư Tề bình thường, có thể đạt được dễ như trở bàn tay.

Nhưng hấp thu nhiều loại Tịnh Khư Tề bình thường ấy lại không tốt, thậm chí còn tổn khí lực đi bài trừ tạp chất và bột xương thối rửa bên trong ra, sẽ làm chậm trễ việc tu hành.

Uông Thành liếc mắt nhìn cái rương một cái, rồi khẽ gật đầu: “Để bàn thôi, chúng tôi phụng mệnh đến giải quyết khó khăn, nhưng trước tiên phải xem khó khăn này có liên quan gì đến các anh không đã.”

Nói xong, gã lập tức đưa tệp tư liệu vừa nhận được lúc trước tới cho Lô Hải âm ở phía sau.

Dựa vào năng lực của mình, ngoại trừ làm con mắt của đội, Lô Hải âm còn là người có tâm tư tinh tế nhất đám người bọn họ.

Trong khi cô ấy lật xem tư liệu, Uông Thành lại quay sang nói chuyện với Vương Thanh: “Nghe nói tường cao bên kia xuất hiện vết nứt, tình hình có chút rối loạn, anh có biết tình huống gì không?”

“Tường cao?” Vương Thanh cũng coi như một người khôn khéo, vừa nghe câu này, ông ta lập tức hiểu được mục đích của những người từ xa mà đến trước mắt, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm trả lời: “Gần đây khu thú hoạt động khá thường xuyên, đúng là bên kia đã xảy ra một ít chuyện. Anh cũng biết đấy, khu thú e ngại xác. Nhưng gần đây tất cả chúng đều chạy đến

bên kia, khur thú lại thích tranh đoạt khu vực săn mồi của nhau, đã làm chết không ít người.”

“Các anh đã phái người kiểm tra qua tình huống của bức tường chưa?”

“Đã phái người tìm hiểu rồi, có vẻ như là nhiều năm chưa tu sửa. Nhưng nguyên nhân cụ thể vẫn chưa tìm ra được. Tôi kiến nghị các anh tới hội Hải Đường Huynh Đệ bên kia tìm hiểu xem, hẳn là sẽ có thu hoạch.” Vương Thanh mỉm cười nói.

Uông Thành chăm chú nhìn ông ta một cái, sau đó trầm mặc không nói.

“Uống trà thôi nào.” Vương Thanh chuyển chén nước qua.

Uông Thành lắng lắng thưởng trà, đợi đến khi Lâu Hải âm chuyển tư liệu trong tay trả lại, gã mới đứng dậy, giao tư liệu cho Vương Thanh, bình thần nói: “Vậy chúng tôi đi tìm hiểu trước.”

“Được.” Vương Thanh đứng dậy đưa tiễn, cũng tiện tay cầm lấy “Khó khăn nhỏ” trên bàn, nói: “Những thứ này còn phải nhờ các vị vất vả.”

“Dễ bàn.” Uông Thành không tiếp, chỉ phát phát tay, Lâm Hiểu liền hiểu ý, tiến lên tiếp nhận.

Rất nhanh, đoàn người đã mang theo lễ vật được Vương Thanh tặng rời khỏi cục Khur Bí, rồi nhanh chóng ngồi lên xe.

“Tôi kiểm kê mấy thứ trong này một chút, lúc trở về sẽ chia cho mọi người.” Uông Thành nói với mấy người khác.

Lâm Hiểu nhếch miệng cười nói: “Vẫn là khu Dạ Oanh của cục Khur Bí xa hoa, ngay cả Tịnh Khur Tề cao cấp cũng có thể lấy được nhiều như vậy, khẳng định là đám người này có con đường mua sắm chuyên môn của mình rồi.”

“Đây là bản lĩnh của người ta, có ham mộ cũng chẳng làm gì được.” Trần Lỗi nói.

“Tại sao anh ta lại đưa cho chúng ta những thứ này?” Hứa Thâm làm bộ nghi hoặc hỏi.

“Còn có thể vì sao nữa? Vì chột dạ đó.” Lâu Hải âm hể miệng cười: “Cục Khư Bí đều có các hoạt động ngầm, làm trung gian kiếm lời vào túi riêng, hoặc là lợi dụng chức vụ vơ vét của cải, thậm chí thả khư thú đi. Đều là những chuyện rất bình thường, nếu thật sự muốn điều tra, chỉ cần tốn chút khí lực, kiểu gì có thể lòi ra được một đồng. Trên đời nào có bức tường không lọt gió, phải xem chuẩn bị có chu toàn hay không thôi.”

Hứa Thâm đã hiểu, thậm chí hẳn còn cảm thấy lời nói sâu sắc này tới thật đúng lúc.

“Hứa Thâm cậu còn trẻ, ít tiếp xúc, sau này tự nhiên sẽ hiểu.” Hàn Bằng Phi cười nói.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Rất nhanh, Tịnh Khư Tề trong rừng đều được kiểm kê xong, ước chừng có 450 ống.

Hiển nhiên, vị cục trưởng Vương Thanh kia đã dày công tính toán kỹ càng số lượng này.

Đội thân vệ bọn họ có tám người, Hứa Thâm và bảy người khác mỗi người 50 ống, đội trưởng Uông Thành 100 ống.

Chương 603. Có Vài Người Không Giúp Được Chúng Ta Nhưng Có Thể Hại Chúng Ta!

Bằng một nửa lượng Tịnh Khư Tề cần thiết để thăng cấp lên hình thái thứ hai... Hứa Thâm thầm than trong lòng.

Phải biết rằng, kể cả với thân phận hiện giờ của hắn, muốn kiếm được lượng Tịnh Khư Tề lớn như vậy, cũng có chút khó khăn, nhưng một cục trưởng khu Dạ Oanh lại có thể tiện tay đưa tặng người ta nhiều như vậy...

Khó trách khu Dạ Oanh lại là đại khu được xếp hạng gần với khu Mẫu Hoàng của Nghĩ Hậu như vậy, đúng là béo đến chảy mỡ.

Chỉ sợ thứ mà khu Dạ Oanh của cục Khư Bí thiếu không phải là tài nguyên, mà là người có thể trở thành hình thái thứ hai.

“Đừng xem thường vị cục trưởng Vương Thanh kia, ít nhất gã cũng là hình thái thứ hai cực hạn, thậm chí còn đã sớm nắm giữ trạng thái khu vực cực hạn rồi.” Lâu Hải âm nói với Hứa Thâm.

Lâm Hiểu nhún vai nói: “Vậy thì như thế nào? Vừa nãy, khi nhìn thấy chúng ta, anh ta vẫn phải ngoan ngoãn cười làm lành đó thôi? Anh ta có thể đánh, nhưng có đánh thắng được Nghĩ Hậu hay không?”

“Đừng nên quá kiêu ngạo. Cậu phải biết rằng đã từng xảy ra tình huống có một vài thân vệ đột nhiên biến mất. Xảy ra loại chuyện như vậy, toàn là vì bọn họ đã đắc tội với người không nên đắc tội. Và chỉ cần người ta ra tay sạch sẽ, chưa chắc đã không dám trêu chọc chúng ta.” Trần Lỗi cảnh cáo.

“Vậy cũng không có gì. Chúng ta là hình thái thứ hai, muốn lặng yên ám sát không một tiếng động, có gì khó khăn chứ?” Lâm Hiểu vẫn không cho là đúng.

Không lâu sau, chiếc xe đã chạy vào tổng bộ của hội Hải Đường Huỳnh Đệ.

Dường như hội Hải Đường Huỳnh Đệ bên này cũng nhận được tin tức từ trước rồi. Bởi vì chờ chiếc xe của đám người Hứa Thâm chạy đến phía dưới tòa lầu tổng bộ, đã có người chờ sẵn ở bên ngoài.

“Đúng là có nhiều cơ sở ngầm thiết.” Hàn Bằng Phi lắc đầu cười, nhưng trên gương mặt lại có chút hưởng thụ loại cảm giác này được người ta thời thời khắc khắc chú ý tới này.

Được người khác đặc biệt chú ý tới cũng mang lại trải nghiệm được coi trọng.

Người đứng ở dưới lầu nghênh đón bọn họ chính là Bạch Nha và Tri Chu Nam, Bạch Nha nhìn thấy Hứa Thâm bình tĩnh bước từ trên xe xuống, nhưng vẻ mặt không có chút biến hóa nào, ánh mắt trực tiếp xẹt qua hắn, ngược lại người này đi lên nghênh đón Uông đội.

Hứa Thâm và Bạch Nha nhìn nhau, vẻ mặt hắn vẫn như thường lệ. Trong một khoảnh khắc đó, cả hai đều hiểu ý tứ của đối phương.

Tuy Hứa Thâm không gia nhập vào hội Hải Đường Huynh Đệ, nhưng cũng coi như một người hợp tác với bọn họ, mà loại hợp tác này cứ cố gắng để ít người biết tới là tốt nhất.

Rất nhanh, bọn họ đã được mời lên lầu.

Mấy vị hình thái thứ hai của hội Hải Đường Huynh Đệ đều ở đây, chỉ duy nhất vị lão giả có biệt danh Ưu Hoạn tiên sinh kia là không có mặt.

Sau một phen hàn huyên khách khí, Uông Thành cũng trực tiếp nói thẳng lý do.

“Chuyện bức tường bị nứt, thật sự không liên quan tới chúng tôi. Thậm chí còn vì chuyện này, chúng tôi đã tổn thất không ít huynh đệ. Các anh cũng biết đấy, trong cơ thể những con xác vẫn lang thang gần bức tường này đã sớm không còn khư binh nữa, sẵn giết bọn chúng không có chút giá trị nào cả.”

“Ngược lại sẵn giết bọn chúng còn phải tổn binh hao tướng. Loại chuyện tồi tệ này cục Khư Bí còn mặc kệ, huống chi là dựa vào chúng tôi? Cũng không biết kẻ gây nên tình huống kia đã chết hay chưa? Nhưng kẻ này lại vừa vụng chọn đúng địa bàn kinh doanh của tập đoàn chúng tôi mà xuống tay. Anh xem... chuyện này thật xui xẻo.” Hải Đường mang vẻ mặt bị oan uổng, không ngừng kể khổ với Uông Thành.

Uông Thành nhướn mày, nói: “Chúng tôi vừa từ cục Khư Bí bên kia đi tới, làm sao biết được nhiều như vậy? Cho nên nơi này xảy ra chuyện, các anh đều phải chịu trách nhiệm.”

“Vậy quá oan uổng cho chúng tôi rồi.” Hải Đường nói: “Cục Khư Bí là tổ chức ăn thuế, được người nộp thuế như chúng tôi cung cấp nuôi dưỡng. Theo lý, bọn họ phải có trách nhiệm bảo vệ những người nộp thuế như chúng tôi. Chúng tôi còn là xí nghiệp tư nhân nữa chứ? Nhưng hiện tại anh lại bảo chúng tôi phải chịu trách nhiệm, có khác nào đảo ngược toàn bộ rồi? Các anh nghĩ thử xem, chuyện lớn vừa xảy ra, các anh lại để chúng tôi chặn trước, có đạo lý nào như vậy?”

“Anh hãy hiểu cho rõ, nếu chúng tôi điều tra ra chuyện này có liên quan đến các anh, thì bất kể là ai cũng không bảo vệ được các anh đâu.” Uông Thành chăm chú nhìn gã nói.

Hải Đường cũng nhìn thẳng vào gã: “Tuy chúng tôi có động tay động chân làm chút buôn bán nhỏ, nhưng loại chuyện lớn này, lại tuyệt đối không dám đụng vào.”

Thấy gã vẫn một mực cứng đầu như vậy, Ôn Thành cũng biết, có hỏi cũng chẳng tác dụng gì, vì vậy gã lập tức đứng dậy: “Nếu bên kia đã là địa bàn của các anh, thì hẳn là các anh rất quen thuộc với nó. Vậy làm phiền mấy người các anh đi cùng chúng tôi một chuyến.”

“Tại sao chúng tôi phải làm loại chuyện khổ sai kiểu này?” Tri Chu Nam không nhịn được nói: “Điều luật nào yêu cầu chúng tôi phải phối hợp với các anh?”

“Chuyện có liên quan tới sự hưng vong của thành Bạch Nghĩ, một con kiến sống trong này cũng phải có trách nhiệm. Luật pháp này đã đủ hay chưa?” Ôn Thành lạnh lùng nói.

“Điểm này không phải là luật pháp.” Tri Chu Nam phản bác.

“Nhưng luật pháp lại không thay đổi được điểm này.” Ôn Thành hừ lạnh nói.

Hải Đường ngăn Tri Chu Nam lại, tỏ vẻ phối hợp nói với Ôn Thành: “Được, chúng tôi đi cùng các anh một chuyến.”

Ôn Thành hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người dẫn theo đám người Hứa Thâm rời đi.

“Lão đại, việc này không liên quan tới chúng ta, vì sao phải nghe theo bọn họ? Chúng ta đã ra sức còn không nhận được kết quả tốt. Chờ sau này khi chuyện được giải quyết, công lao đều thuộc về bọn họ, khẳng định là không nhắc tới chúng ta.” Tri Chu Nam chờ cho đám người Hứa Thâm rời đi, lập tức nói.

“Không còn cách nào khác, có vài người không giúp được chúng ta, nhưng lại có thể hại chúng ta.” Hải Đường nói: “Coi như nể mặt Nghĩ Hậu đi, dù sao nơi này cũng chỉ có một vương.”

Về mặt Tri Chu Nam đầy oán giận, nhưng cũng chỉ có thể buồn bực không nói thêm nữa.

“Thu thập đi, chúng ta cứ phối hợp với bọn họ là được, lấy an toàn của bản thân làm trọng.” Hải Đường nói.

Không bao lâu sau, bọn họ đã xuống lầu đi theo xe của đám người Hứa Thâm, cùng nhau hướng về vùng ngoại thành ở phía Tây thành.

Chương 604. Nơi Đây Không Thích Hợp!

Phụ cận đều là thôn trấn, và khu đồng không mông quạnh, có chó sói, gấu ngựa, mãnh xà và các mãnh thú khác lang thang trong tự nhiên, nhưng đối với nhân viên trăm khư như bọn họ, những con này cũng không khác gì gia cầm nuôi nhốt trong nhà.

Dọc đường đi, bọn họ cũng nhìn thấy vài thôn trấn với từng tòa kiến trúc bên trong đều đồ sộ, rõ ràng ở nơi này đã phát sinh chiến đấu kịch liệt.

Chiếc xe dừng lại giữa đường, Uông Thành mời Hải Đường lên xe.

Đám người Tri Chu Nam kéo Hải Đường trở lại, ánh mắt đầy ẩn ý.

Giờ phút này, đoàn người bọn họ đang ở giữa vùng hoang vu, nếu đám người Hứa Thâm bên kia hợp lực tập kích, ra tay với gã, hơn phân nửa gã sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng sau khi Hải Đường suy tư một chút, tới cuối cùng, gã vẫn lựa chọn đi tới chiếc xe của đám người Hứa Thâm.

Uông Thành nhìn thấy Hải Đường gan lớn như vậy, lại khẽ gật đầu. Quả nhiên địa đầu xà của khu Dạ Oanh không có đơn giản như vậy. Chờ sau khi Hải Đường lên xe, chiếc xe lại tiếp tục chạy đi, Uông Thành dò hỏi: “Các anh đã từng đến đây kiểm tra chưa?”

“Lúc trước, chúng tôi có phối hợp với cục Khư Bí bên kia, săn bắt ba cái xác ở chỗ này.” Sau khi Hải Đường lên xe, gã chọn một vị trí ngồi xuống, mà vừa vặn, vị trí này lại là bên cạnh Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thấy hành động của Hải Đường, trên mặt không chút gợn sóng, nhưng trong lòng lại âm thầm không vui.

Nếu bọn họ thật sự có ý định liên thủ giải quyết Hải Đường, thì nhìn hành động này của gã, hơn phân nửa sẽ kéo kéo hẳn ra làm lá chắn.

Lúc trước, chuyện hẳn hợp tác với hội Hải Đường Huỳnh Đệ chỉ là thương lượng bằng miệng, không có hiệp ước cụ thể, nhìn như không hề chế hành (kiềm chế lẫn nhau, duy trì trạng thái cân bằng), nhưng có một vài thứ, bản thân nó chính là đáp án.

Nói trắng ra là thế này, một khi Hải Đường dứt khoát vạch trần chuyện bọn họ có hợp tác với nhau, thì mặc dù người khác không tìm ra chứng cứ, nhưng tận đáy lòng bọn họ cũng tự có đáp án cả rồi.

Mà loại chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ này, vẫn sẽ làm cho Hứa Thâm cảm thấy không được thoải mái.

Đây cũng là một trong những tình huống mạo hiểm khi hẳn lựa chọn hợp tác với Hải Đường, nhưng bất cứ chuyện gì cũng có mạo hiểm, và tương ứng với đó, mạo hiểm càng lớn, thu hoạch càng dày.

Người biết né tránh mạo hiểm không nhất định sẽ thành công, nhưng người biết giải quyết mạo hiểm, nhất định có thể thành công.

“Thôn trấn phụ cận này đều bị xác tập kích. Có vẻ như những cái xác kia đang tìm kiếm thứ gì đó, chúng nó đi giết chóc khắp nơi.” Hải Đường nói.

Uông Thành khẽ gật đầu, khi nhận được nhiệm vụ, gã cũng xem qua tư liệu, nên biết được chuyện này rồi.

“Đội trưởng, phía trước có thứ gì đó.” Đúng vào lúc này, Trầm Văn Tình đang lái xe, chợt lên tiếng.

Uông Thành đưa mắt nhìn qua, Khu Nhãn tụ hợp, thông qua khe hở hiện thực, gã nhìn thấy một con xác dạng con bò sát đang lang thang trong dãy kiến trúc phía trước.

“Chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi.” Uông Thành nhìn về phía Hải Đường: “Thứ đồ chơi nhỏ này làm phiền các anh hỗ trợ.”

Trong lòng Hải Đường thầm mắng một tiếng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Chuyện nhỏ, nhưng nếu gặp phải hình thái thứ hai, hy vọng Uông đội cũng có thể giúp hỗ trợ. Chúng tôi chỉ là xí nghiệp tư nhân, tuy cả nhóm đều là hình thái thứ hai giống các vị, nhưng vũ khí yếu ớt, kiếm cũng không sắc bén, chỉ sợ đánh không lại bọn chúng.”

“Được.” Rất nhanh, Hải Đường đã liên lạc với đám người Tri Chu Nam đang ở trên một chiếc xe khác.

Lập tức đã có người bước ra, giải quyết cái xác đang đi lang thang kia, rồi tìm kiếm khur binh từ trong thân thể nó.

Lại nói, xác không thể bị giết chết, dưới quá trình sương mù chung quanh khô lại, chúng nó sẽ phục sinh.

Bởi vậy, kể cả xác giai đoạn đầu, cũng có chút khó giải quyết, xử lý chúng nó đều rất phiền toái.

“Trước tiên cứ phong tỏa lại đã, chờ chúng tôi liên lạc với cục Khur Bí bên kia, để bọn họ đến xử lý kéo đi.” Uông Thành nói.

Người hội Hải Đường Huynh Đệ bên kia lập tức lấy ra xiềng xích Khur Thạch, trói khur thú lại. Bọn họ dùng xiềng xích gia cố trên những miệng vết thương bị tách rời của con xác kia, chờ đến lúc vết thương ấy khép lại, xiềng xích sẽ chui thẳng vào trong thân thể nó.

Đây cũng là một trong những biện pháp giam cầm mà trăm khur giả tìm được sau quãng thời lâu dài chiến đấu với xác.

Chờ xiềng xích được trói buộc xong, Lâu Hải âm cũng liên lạc với cục Khur Bí bên này, lưu lại tin tức địa chỉ, sau đó mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào bên trong, bọn họ gặp phải càng ngày càng nhiều xác.

Dọc đường trong thôn trấn, cả đám gặp phải bốn, năm con, đều do người của hội Hải Đường Huynh Đệ ra tay giải quyết.

Hiềm nhiên, sau khi bị Uông Thành cưỡng ép, bọn họ đã trở thành tay đấm miễn phí cho gã.

Qua chuyện này, Hứa Thâm cũng được chứng kiến phương pháp làm việc của thân vệ, đó là ép buộc, ra lệnh, điều khiển người khác, khiến cho bản thân bớt việc, lại không tốn sức.

Chiếc xe tiếp tục chạy vào một thôn trang nào đó.

Khắp nơi đều là một mảnh yên ắng.

“Ừm?” Tựa như Mai Phù vẫn một mực ở bên cạnh Hứa Thâm, vừa cảm nhận được cái gì đó, bỗng nhiên ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào một phương hướng, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú, rồi nhanh chóng xuyên qua cái xe, bay tới, không còn ở lại bên cạnh Hứa Thâm nữa.

Ánh mắt Hứa Thâm khê biến, tồn tại có thể gọi lên hứng thú của Mai Phù, khẳng định là không dễ đối phó.

“Cẩn thận.” Hứa Thâm thấp giọng nhắc nhở.

Nghe được lời nói đột ngột của Hứa Thâm, tất cả mọi người đều hơi ngơ ngác. Lâu Hải âm cũng là năng lực giả hệ cảm giác, cô ấy lập tức phát động năng lực quan sát chung quanh, lại không hề phát hiện ra điều gì.

Cô nghi hoặc nhìn Hứa Thâm: “Cậu đã nhìn thấy cái gì sao?”

“Nơi này không thích hợp.” Hứa Thâm nói: “Tốt nhất là chúng ta không nên tiếp tục tiến về phía trước. Cứ để người tới thăm dò đi. Tôi có một loại dự cảm không tốt.”

“Năng lực của anh là dự cảm sao?” Hải Đường tò mò hỏi.

Hứa Thâm cho gã một cái nhìn đầy giận dữ, liên quan cái rắc gì đến anh.

Hải Đường cười cười, cũng không nói gì nữa.

Trong trận chiến lần trước, đám người Uông Thành đều biết năng lực của Hứa Thâm là hiểu rõ nhược điểm, nhưng giờ phút này, ngay cả cái bóng của xác hay khứu thú đều không có, nào có nhược điểm gì để nhìn thấu?

Trừ khi nhìn rõ nhược điểm chỉ là một trong những đặc tính năng lực của Hứa Thâm.

Tựa như năng lực hệ thủy có thể đóng băng, cũng có thể chiết xạ vậy.

Chương 605. Bỏ Trốn!

“Dừng lại.” Xưa nay Uông Thành đều rất chịu khó nghe lời khuyên của người khác, gã lập tức bảo Trầm Văn Tình dừng xe. Rồi bỗng nhiên gã quay sang nói với Hải Đường: “Để người của các anh lên phía trước nhìn xem một chút.”

Hải Đường lập tức không cười nổi nữa, sắc mặt chuyển thành có chút khó coi, nói: “Uông đội, rõ ràng là nơi này có vấn đề, hơn nữa đã tới gần vị trí bị nứt trên bức tường kia, trong hội chúng tôi không có năng lực giả hệ cảm giác, dù tới nhìn cũng không nhìn ra cái gì.”

“Vậy thì phải một người thông minh một chút.” Uông Thành nghiêm mặt nói: “Đây là chuyện lớn, liên quan đến mỗi cá nhân ở đây, bởi vậy mọi người đều có nghĩa vụ phải phối hợp. Chẳng lẽ các anh muốn cãi lại mệnh lệnh của Nghĩ Hậu?”

Nghĩa vụ chó chết... Trong lòng Hải Đường tức giận mắng một câu, còn bên ngoài, gã trầm mặt nói: “Uông đội, các thành viên trong hội Hải Đường Huynh Đệ đều là huynh đệ thủ túc (anh em như tay chân) của tôi. Anh lại khiến cho huynh đệ của tôi đi mạo hiểm, loại chuyện này tôi không thể đáp ứng được.”

“Vậy anh đi cũng được.” Uông Thành nói.

Hải Đường giận dữ nói: “Anh thật sự cho rằng các anh là thân vệ của Nghĩ Hậu, thì không ai dám động đến các anh sao?”

“Ít nhất là anh không dám, bằng không anh cứ thử xem.” Uông Thành cười lạnh.

Sắc mặt Hải Đường xanh mét, đây là lấy thế khinh người.

Dù gã được vô số người ở thế giới ngầm tại khu Dạ Oanh ngưỡng vọng, thậm chí mỗi khi nhắc tới tên của gã, rất nhiều hào phú đều có chút run rẩy, nhưng ở trước mặt những thân vệ của Nghĩ Hậu này, gã lại chỉ có thể ghen khuất mà chịu người ta khinh bỉ thôi.

Cho nên, gã leo còn chưa đủ cao.

Hải Đường đã nhìn đến phần nộ rồi, gã lập tức nói: “Làm chuyện gì cũng phải có lý một chút, Nghĩ Hậu cũng không ra

lệnh cho chúng tôi phải phối hợp với các anh?”

“Lời nói của chúng tôi, là đại biểu cho lời nói của Nghĩ Hậu. Bây giờ anh có đi hay không?” Ánh mắt Ông Thành hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào Hải Đường như một con độc xà.

Thấy phản ứng của Ông Thành, đám người Lâm Hiểu, Lâu Hải âm, Hàn Bằng Phi bên cạnh đều hiểu ý, ai nấy đều hướng sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm vào Hải Đường.

Lúc đã này rơi vào trong vòng vây, Hải Đường chỉ có thể nén giận, nói: “Được, vậy để tôi tự mình đi.”

Ông Thành lạnh lùng nói: “Đừng hòng giờ trò hay đùa bỡn, cũng đừng có ý đồ thoát thân. Nên nhớ rằng, chỉ cần một câu nói của chúng tôi, thì trong đêm nay, hội Hải Đường Huỳnh Độ các anh sẽ lập tức bị xoá tên khỏi khu Dạ Oanh, không tin anh có thể thử xem.”

Hải Đường buồn bực không hé răng nói một lời. Rồi dưới ánh nhìn chăm chú của mấy người Hứa Thâm, gã trốn vào Khư giới, lập tức bước ra khỏi chiếc xe đất tiền kia.

Ngay sau đó, bước chân gã thoảng ngừng lại, nhưng rất nhanh lại đi thẳng về phía trước, có điều vừa bước được hai bước, gã lại tạm dừng một chút, sau đó tiếp tục đi tới...

Cứ vừa đi vừa ngừng như vậy, sau khi bước liên tục chừng mấy chục mét, đột nhiên chiếc xe của hội Hải Đường Huỳnh Độ đang ở bên cạnh sườn chợt khởi động, sau đó đuổi theo nhanh như bão táp.

Mà bóng dáng Hải Đường vừa động, lại nhanh chóng biến hóa, chui vào trong xe.

Chiếc xe nọ chuyển hướng, dứt khoát chạy theo một hướng khác.

“Đáng chết!” Ông Thành vừa thấy Hải Đường lại thực sự dám kháng lệnh, lập tức giận dữ nói: “Đuổi theo!”

Trần Văn Tình không chút do dự nhấn ga, quay đầu xe đuổi theo.

“Có vẻ như nhịp bước chân mà tên kia vừa đi, là tín hiệu mã Morse gì đó.” Trần Lỗi, thành viên khá lớn tuổi trong đội lên

tiếng: “Loại tín hiệu này cho phép truyền tin tức thông qua nhịp dài ngắn và tạm dừng.”

“Còn có loại tín hiệu như vậy sao? Haizzz...” Lâm Hiểu than một tiếng, nhưng không có vẻ tức giận.

“Hứa Thâm, có phải cậu đã phát hiện được điều gì hay không?” Lưu Hải âm thầm nhìn thấy Hứa Thâm chau mày, lại lần nữa lo lắng hỏi.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu. Hắn nhú mày không phải vì Hải Đường thoát thân.

Trên thực tế, ngay khi Hải Đường lựa chọn tự mình tiến tới mở đường, hắn đã đoán được tên này có điều gì đó mờ ám rồi.

Gã còn nói cái gì mà bản thân không muốn huynh đệ của mình mạo hiểm... Sao hắn có thể tin được loại lời nói nhảm này?

Điều hắn đang lo lắng chính là chuyện Mai Phù rời đi kia. Cô ấy có hành động như vậy, cũng có nghĩa là ở nơi này sẽ có đại khư.

Lỡ như bọn họ làm kinh động đến nó, chưa chắc cả đám đã có thể toàn thân trở ra.

Dừng nhìn bọn họ là tiểu đội hình thái thứ hai, nhưng ở trước mặt khư cấp A, hình thái thứ hai cũng tương tự như một đứa bé.

Suy cho cùng, trong đội bọn họ cũng không có tồn tại nào là hình thái thứ hai đỉnh phong cường thế giống Tiết Hải Ninh, chỉ một chút tác dụng kiềm chế thôi cũng không nhất định có thể làm được.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là phải mau chóng rời khỏi nơi này.

“Đội trưởng, tôi có đề nghị, hay là chúng ta cứ nhanh chóng rời khỏi đây thôi, nói không chừng nơi này có khư cấp A.” Hứa Thâm nói với Ưng Thành.

Ưng Thành liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chợt nhú mày nói: “Cậu phát hiện được điều gì sao?”

“Không.” Hứa Thâm nói: “Nhưng tôi cảm giác sẽ có nguy hiểm.”

Uông Thành có chút mất kiên nhẫn, nói: “Tôi biết, cậu là hệ cảm giác, nếu cậu dùng năng lực của mình, cảm nhận được có nguy hiểm, tôi sẽ lập tức lui về, nhưng nếu chuyện này chỉ là cậu lo lắng nghi thần nghi quỷ ... Cậu nên nhớ kỹ chúng ta tới đây để làm việc, không phải đến để chạy trốn.”

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống. Hắn suy tư chốc lát, chỉ có thể nói dối rằng: “Đúng là tôi dùng năng lực cảm nhận được. Tuy năng lực của tôi là thấy rõ nhược điểm, nhưng làm được điều này, chủ yếu là do tôi có thể nhìn thấy một ít sợi màu đen trong không khí.”

“Sợi màu đen?” Uông Thành nghi ngờ nhìn Hứa Thâm.

“Đúng vậy, khi thứ này càng nhiều, nghĩa là xung quanh càng nguy hiểm. Tôi thường dựa vào nó để tránh hung hiểm.” Hứa Thâm lại hướng ánh mắt nhìn ra phía ngoài xe, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, nói: “Mà nơi này... Chẳng chịt đầy sợi đen.”

Uông Thành nhìn thấy dáng vẻ này của Hứa Thâm, cả gã cũng bị hù dọa, cảm giác da đầu khẽ run lên.

Chương 606. Phục Kích!

Trong lòng những người khác cũng trở nên nghiêm túc, tuy lý do thoái thác của Hứa Thâm có chút gượng ép, nhưng bọn họ vẫn có thể hiểu được, dù sao mỗi người đều sẽ giữ lại chút bí mật về năng lực của bản thân.

Cho nên lúc trước, Hứa Thâm chỉ lộ ra một phần năng lực của mình, cũng là chuyện có thể hiểu được, chờ tới lúc này, hắn mới ấp a ấp úng nói ra một phần khác, cũng là chuyện hợp nhân tình.

“Sao cậu không nói sớm?” Uông Thành lập tức nói với Trầm Văn Tĩnh: “Đừng đuổi theo nữa, chúng ta trực tiếp quay lại tổng bộ hội Hải Đường Huỳnh Đệ, lấy tội danh tập kích để cướp đoạt tổng bộ của bọn họ.”

Nhiệm vụ là thứ yếu, phụng mệnh làm nhiệm vụ có thể mang tới cho bọn họ khoản béo bở quá lớn.

Người khác chỉ biết bọn họ nhận lệnh của Nghĩ Hậu đi làm việc, nhưng làm chuyện gì là do bọn họ định đoạt.

Đây là mở rộng lợi dụng quyền lợi trong tay.

Phanh!

Ngay khi Trầm Văn Tình vội vàng phanh lại, đột nhiên một tiếng xé gió gào thét lao tới từ trong sương mù, từng khối mảnh vỡ kiến trúc hỗn hợp với thép trực tiếp bay tới nện xuống vị trí phía trước đầu xe chừng hai mét.

Nếu không phanh xe lại chuyển hướng, khả năng cao là bọn họ đã bị đập trúng rồi.

Gương mặt ai nấy đều biến sắc, lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía khối kiến trúc nọ bay tới.

Chỉ thấy sương mù xung quanh chợt dao động, sau đó một bóng dáng khổng lồ từ bên trong chậm rãi đi ra.

Đây rõ ràng là một bộ xương khô lâu giống như quái vật lớn, cả người nó đều là khung xương khô khan, đơn điệu, nhưng phần đầu lại đầy đủ máu thịt, là một khuôn mặt người đầu trâu, có cặp sừng bén nhọn, đôi mắt đỏ ngầu.

Bộ xương cực lớn này phải cao cỡ hai, ba mươi mét, giống như toà nhà bảy tám tầng đang bò sát trên mặt đất..

Nó không phải khur, mà là xác!

Thứ thi thể biết di chuyển đến từ ngoài tường.

Mọi người hoảng sợ biến sắc, chỉ nhìn kích thước cũng đủ biết bộ xương kia không giống xác bình thường.

“Trón!” Phản ứng đầu tiên của Uông Thành là truyền lệnh, sau đó gã phân phó Trần Lỗi và Trầm Văn Tình: “Nhanh yểm trợ!”

Năng lực của Trần Lỗi là khôi lỗi, gã lập tức thao túng những khối đá trên mặt đất bay tới, dựng thành bức tường. Trầm Văn Tình cũng lập tức phát động năng lực.

Thừa dịp hai người này kéo dài thời gian, Lâu Hải âm đã dẫn đầu xoay người bỏ chạy.

Ở trong chiến đấu, năng lực của hệ cảm giác vô cùng yếu kém, lại không đủ năng lực công kích viễn trình.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng theo sát sau lưng cô ấy cùng nhau trốn chạy.

Về phần Lâm Hiểu, tuy gã là năng lực giả hệ cường công cận chiến, nhưng lúc này cũng không dám mạo muội hành động, chỉ sợ có vào mà không có ra. Gần như không do dự nhiều, gã cũng xoay người chạy trốn.

Phanh!

Ngay khi cả đám bọn họ cùng lúc xoay người rời đi, đột nhiên mặt đất chấn động, tiếp theo, dưới mặt đất trên con đường lui lại của bọn họ, chợt mọc lên một sợi dây leo thịt cực lớn. Vừa xuất hiện, sợi dây leo này đã nhanh chóng quét ngang tới chỗ mọi người.

Lâu Hải âm đang chạy phía trước là người có phản ứng nhanh nhất, nhưng lúc này, dây thịt đã tới gần, cô ấy cũng lập tức bị nó quật trúng, thân thể bay ngược trở về, đụng trúng Hứa Thâm.

Hứa Thâm chỉ do dự một chốc, vẫn đưa tay đón được.

Hắn phát động năng lực lấy nhỏ đổi lớn. Rõ ràng Lâu Hải âm bị văng ra đã tạo thành lực trùng kích mãnh liệt, nhưng khi thân thể cô ấy tiến vào phạm vi 4 mét quanh người Hứa Thâm, lực trùng kích khủng bố kia chợt cấp tốc thu nhỏ lại. Tới lúc Lâu Hải âm chạm vào tay Hứa Thâm, lực lượng trên người cô ấy đã nhỏ bé gần như bằng không, giống như chỉ té ngã nhẹ nhàng một cái, sau đó được Hứa Thâm bình thản đỡ lấy.

Lâu Hải âm hơi sửng sốt khi cảm nhận được bàn tay rộng lớn đang đỡ sau lưng mình, cô kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm, hẳn chính là người đón được cô.

Chờ tới khi ánh mắt Lâu Hải âm trông thấy khuôn mặt bình tĩnh của Hứa Thâm, cô chỉ chăm chú nhìn hắn một cái thật sâu, nhưng trong lòng lại lập tức hiểu rõ, thanh niên này còn ẩn giấu một vài thứ gì đó chưa hề nói rõ ra.

“Đi thôi.” Hứa Thâm trầm giọng nói.

Hắn lập tức chạy sang một hướng khác.

Lâu Hải âm vội vàng đi theo, Lâm Hiểu từ đằng sau chạy tới cũng nhìn thấy sợi dây thịt đang chặn đường. Gã có chút giật

mình, nhưng rất nhanh, đã lập tức đuổi theo phía sau Hứa Thâm.

“Có thể nhìn ra bộ xương kia có cấp bậc gì không?” Uông Thành từ phía sau đuổi tới, vội vàng hỏi Lâu Hải âm.

Về phần Hứa Thâm, hắn chỉ có thể hiểu rõ nhược điểm, nhưng lúc này năng lực ấy gần như không được sử dụng đến, bởi vì căn bản bọn họ không đủ khả năng để đối kháng với thứ kia.

“Cấp A...” Lâu Hải âm nhìn thoáng qua đồng thịt bên kia, trong mắt khó nén nổi sợ hãi: “Hơn nữa còn là hai con, nó còn có lần khí tức của khur. Tình huống này thật không hợp lý...”

Phải biết rằng, khur khá e ngại xác, cho nên bình thường khur và xác sẽ không xuất hiện cùng một chỗ.

Trừ phi... xác đã ăn luôn khur rồi.

Suru!

Đột nhiên, một tiếng rít mỏng manh tựa như một thứ gì đó đang lao đến với tốc độ nhanh truyền tới.

Con người Hứa Thâm co rụt lại, hắn lập tức hạ thấp người.

Mà Lâu Hải âm sau lưng, bởi vì phân tâm trả lời Uông Thành, lại không kịp tránh né, bị bắn trúng giữa mi tâm.

Là một viên đạn!

Nhưng viên đạn không xuyên qua xương sọ của Lâu Hải âm như trong tưởng tượng, nó chỉ găm trên vầng trán trắng như tuyết kia thôi. Rồi bỗng nhiên từ nơi đó chậm rãi thẩm thấu ra ngoài một món khur bình màu đen có tạo hình giống như một cái miệng nhỏ, nó trực tiếp cắn nuốt viên đạn vừa rồi.

Mọi người đều biến sắc, tất cả vội vàng nhìn về phương hướng viên đạn bay tới.

Dù có sương mù ngăn cản tầm nhìn, nhưng bọn họ vẫn có thể thấy rõ vài bóng dáng mơ hồ đang đứng phía trên một toà cao ốc bên kia.

“Đáng chết, là hội Hải Đường Huynh Đệ!” Sắc mặt Uông Thành trở nên vô cùng khó coi, gã nghĩ nơi này đã bị đám người kia bố trí mai phục từ trước, nhưng rất nhanh, chính gã lại phủ định loại phỏng đoán này.

Suy cho cùng, nếu không phải bị bọn họ bức bách, hội Hải Đường Huỳnh Đề cũng không dám mạo muội chủ động phục kích bọn họ như vậy.

Chương 607. Ngụy Trang!

“Đám khốn nạn này, dám bỏ đá xuống giếng, xem tôi đi giết bọn họ!” Lâm Hiểu phần nộ nói, thân thể gã lập tức bạo trưởng, lớp áo khoác bên ngoài rách toạc, đã nhanh chóng biến thân lao đi.

Nhưng tựa như sợi roi thịt bên dưới có thể cảm nhận được khur lực nồng đậm dao động, chỉ trong nháy mắt, nó đã đánh tới chỗ Lâm Hiểu giống như mọc mắt vậy.

Lâm Hiểu biến sắc, vội vàng đổi qua một hướng khác rồi nhanh chóng bò sát xuống đất tránh đi.

Nhưng mặt đất bên dưới chợt chấn động, sợi dây leo thịt thứ hai vươn ra, suýt chút nữa đã cuốn được hai chân Lâm Hiểu.

Lâm Hiểu kinh sợ toát mồ hôi lạnh cả người, cả người gã bò sát xuống đất giống như chó săn, hốt hoảng chạy trốn.

Pằng! Pằng!

Liên tiếp mấy viên đạn súng ngắm phóng tới, khiến cho đám người Hứa Thâm đang chạy trốn cũng bị giảm tốc độ.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm. Mục tiêu mà viên đạn vừa rồi nhắm tới chính là hắn, thậm chí là viên đạn thứ nhất trước đó cũng vậy, hội Hải Đường Huỳnh Đề kia một mục chọn hắn làm mục tiêu đầu tiên của mình, chỉ do hắn phản ứng khá nhanh mới khiến Lâu Hải âm trùng đạn mà thôi.

Hiển nhiên đám khốn nạn này muốn diệt khẩu toàn bộ bọn họ!

“Thứ này dựa vào khur lực để dò xét, hãy cẩn thận.” Lâu Hải âm đi theo phía sau Hứa Thâm, nhỏ giọng nhắc nhở, trong lòng có một phần cảm kích đối với chuyện Hứa Thâm từng tương trợ lúc trước.

Và không cần Lâu Hải âm nói Hứa Thâm cũng đã nhìn ra, hắn chỉ khẽ gật đầu, rồi híp mắt nhìn về phía hội Hải Đường Huỳnh Đề bên phía kiến trúc đằng kia: “Chúng ta nên làm sao

bây giờ? Có bọn họ cản trở như vậy, chúng ta rất khó thoát thân.”

“Đương nhiên là giải quyết bọn họ!” Uông Thành nghe được câu hỏi non nớt của Hứa Thâm, dứt khoát nói: “Dám ra tay với chúng ta, bọn họ cũng phải chuẩn bị tâm lý sẽ bị chúng ta giết chết, nhưng đừng nóng vội, bọn họ càng sợ chúng ta sống sót hơn, một khi có người sống sót, chắc chắn bọn họ sẽ phải chết, chúng ta nên lấy dụ làm công.”

Nói xong, gã quát một tiếng: “Lâm Hiểu!”

“Đội trưởng.” Lâm Hiểu đã chạy đến một tòa kiến trúc bên cạnh, lập tức xoay người nhìn lại.

“Chia nhau ra hành động. Cậu giả vờ chạy trốn cầu sinh, hấp dẫn bọn họ đi tấn công cậu!” Uông Thành hạ thấp thanh âm, gấp giọng nói.

Lời này rất hợp với ý của Lâm Hiểu, đừng nói giả vờ chạy trốn, gã đang thật sự có ý muốn chạy trốn đây này.

Nói đùa, phụ cận có hai tồn tại cấp A tập kích, vào lúc này, ai còn quan tâm được chuyện gì khác nữa?

Sưu!

Lâm Hiểu nhanh chóng nhảy qua một bên khác.

Cùng lúc đó, dây thịt quét ngang tới, ném về phía ba người Hứa Thâm.

Bóng dáng Hứa Thâm vừa chuyển, đã nhanh chóng nhảy qua một bên, tránh thoát, thân thủ vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn.

Cùng lúc ấy, Lâu Hải âm vẫn luôn cảm nhận diễn biến chung quanh, cũng dự đoán trước được tình huống này, để nhanh chóng xoay người né tránh, chỉ khác là cô ấy né tránh có chút chậm vật.

Uông Thành bị dây thịt ngăn cản, chỉ có thể lui về phía sau, rồi vọt về phía khác. Gã nhanh chóng nói với hai người Hứa Thâm: “Trốn đi! Chúng ta sẽ tập hợp ở bên ngoài!”

“Được.” Hứa Thâm đáp ứng một tiếng, rồi cầm đầu chạy như bay.

“Chờ tôi với.” Lâu Hải âm vội vàng bò dậy từ dưới mặt đất, và nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Hứa Thâm, ở dưới thế cục hỗn loạn này, cô không hiểu sao lại tìm được một chút cảm giác an toàn từ trên người của người trước mặt này, người vừa mới gia nhập đội thân vệ.

Hứa Thâm không quay đầu lại, chỉ nhanh chóng lao về phía trước.

Lâu Hải âm có thể đuổi kịp hay không, còn phải xem bản lĩnh của cô ấy, lúc này Hứa Thâm cũng không quan tâm được nhiều như vậy, ai biết ở nơi này còn tồn tại cấp A thứ ba hay không?

Nói đến cùng, hắn vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Mai Phù... Đây cũng là chuyện khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Lâu Hải âm đuổi theo với tốc độ tối đa, lại kinh hãi phát hiện, khoảng cách giữa cô và Hứa Thâm đang dần dần bị kéo giãn ra... Chẳng lẽ người mới này là hình thái thứ hai cực hạn? !

Nếu Hứa Thâm là năng lực giả hệ cường công, hoặc năng lực giả hệ khác, cô còn có thể hiểu được tình huống này, nhưng rõ ràng Hứa Thâm cũng giống như cô, đều là hệ cảm giác mà?

Tuy hệ cảm giác cũng khá nhiều chủng loại năng lực, như thấy rõ nhược điểm của Hứa Thâm, như săn giết tâm linh, còn có thăm dò siêu cự ly, nhưng không có loại năng lực nào có thể nâng cao tổ chất thân thể của trăm khur giả.

Mà thân pháp Hứa Thâm biểu hiện ra lúc này, lại vượt xa hình thái thứ hai bình thường.

Phanh!

Một viên đạn bắn đến.

Bóng dáng Hứa Thâm cấp tốc khom lưng cúi xuống, rồi áp sát theo vách tường, dùng nó để che chắn, và tiếp tục chạy đi.

Mà Lâu Hải âm ở phía sau phải giảm tốc độ để né tránh. Chỉ một chút trì hoãn như vậy thôi, đã khiến dây thịt phía sau lưng cô nhanh chóng quét ngang qua.

“Phanh” một tiếng, Lâu Hải âm trực tiếp trúng một chùy đánh thẳng vào sống lưng.

Cô không kịp chống đỡ, bị một đòn nặng nề này quét bay về phía trước, vừa vụn rơi xuống vị trí cách Hứa Thâm không xa.

“Cứu tôi...” Thân hình Lâu Hải âm trong tư thế uốn cong 80° về phía sau, dù trên người cô có chiến giáp phòng hộ, nhưng rõ ràng là xương sống đã bị đánh gãy.

Cô ấy không phải hệ trọng cầu, không thể tự chữa lành được.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng nhìn bộ dáng gian nan đứng lên của Lâu Hải âm, nhưng trên mặt hắn không còn sót lại biểu cảm ôn hòa nhã nhặn của vị đồng đội lúc trước. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn cô, nói: “Thật sự xin lỗi.”

Lâu Hải âm giật mình.

Cô mở to hai mắt như thể không quen biết người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này.

Hai lần gặp mặt, cảm giác mà Hứa Thâm đem lại cho cô đều là non nớt và khiêm tốn, tuy hắn có chút thông minh, nhưng chỉ thuộc dạng trung bình.

Nhưng vào giây phút này, loại ánh mắt lạnh lùng đến không có chút cảm xúc nào ấy, lại làm cô có cảm giác bản thân phải đối mặt với một con khỉ đang gắt gao nhìn chăm chăm vào mình, loại cảm giác không rét mà run.

Ngụy trang!

Hai từ này lập tức xuất hiện trong đầu cô.

Ngay sau đó, vài viên đạn lại liên tiếp bắn về phía cô.

Lâu Hải âm bị viên đạn bắn trúng, may mắn cô có thể dựa vào chiến giáp ngăn cản lại, nhưng sắc mặt càng tái nhợt thêm vài phần.

Đôi mắt Hứa Thâm nheo lại, nhìn về phía tay súng bắn tỉa đằng xa, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn thu tay mặc kệ.

Chương 608. Hắn Muốn Toàn Bộ...

Nếu hắn trực tiếp chém giết mấy người Hội Hải Đường Huỳnh Độ này, chờ về sau khi những người khác đi điều tra, tất sẽ

phát hiện ra điểm kỳ lạ, loại hoàn cảnh này không cho hấn cơ hội để che đậy dấu vết.

Sru!

Dây thịt lần thứ hai đánh úp về phía Lâu Hải âm.

“Cứu tôi, cầu xin cậu, tôi sẽ dùng tất cả mọi thứ của mình để trao đổi...” Lâu Hải âm đưa tay về phía Hứa Thâm, vẻ mặt đầy hoảng sợ và cầu xin.

Hứa Thâm chăm chú nhìn cô ấy một cái, bỗng nhiên hấn ra tay, khur lực ngưng tụ thành xiềng xích nhanh chóng bắn ra, cuốn lấy bàn tay của Lâu Hải âm, rồi trực tiếp kéo đi, giúp cô gái này mạo hiểm mà tránh thoát được công kích của dây thịt.

“Cô có thể cho tôi cái gì?” Hứa Thâm mang cô ấy theo, lại tiếp tục dán sát vách tường, chạy về phía trước.

Lâu Hải âm tìm được đường sống từ trong chỗ chết, nghe được tiếng âm âm dưới mặt đất đằng sau, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cô len lén quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy dây thịt đang đuổi theo.

Cùng lúc này, từ trên đỉnh đầu cô vang lên lời nói lạnh lùng của Hứa Thâm, sắc mặt Lâu Hải âm trở nên phức tạp.

Hiện giờ, mọi phỏng đoán lúc trước đã được khẳng định.

Không còn nghi ngờ gì nữa, toàn bộ những biểu hiện khi đứng trong đội ngũ của người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này đều là nguy trang, hấn giả vờ bản thân là một con cừu nhỏ, và tất cả mọi người đều bị diễn xuất của hấn lừa gạt.

“Khur bình, Tịnh Khur Tề, tiền, tôi đều có thể cho cậu.” Lâu Hải âm nói nhanh.

Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Mấy thứ này vô dụng đối với tôi. Tôi không thiếu một chút đó của cô.”

Ánh mắt Lâu Hải âm lộ ra một tia tuyệt vọng, cô cố gắng nói: “Dù gì chúng ta cũng là đồng đội...”

“Nếu cô còn nói như vậy nữa, tôi sẽ lập tức bỏ cô lại.” Hứa Thâm ngắt lời cô ấy.

Một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Lâu Hải âm lập tức vỡ vụn. Cô biết loại lời nói khờ dại ngây thơ này chỉ làm cái chết

của mình đến nhanh hơn, cô cắn răng nói: “Cậu muốn tôi làm như thế nào?”

“Làm việc cho tôi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Nguyện trung thành với tôi và trở thành tín đồ của tôi.”

Hai mắt Lâu Hải âm trầm to, cô vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, không nghĩ tới mục đích của Hứa Thâm lại là thu phục cô.

Hắn muốn toàn bộ.

“Cái này...” Lâu Hải âm vừa chần chờ, đã có cảm giác bàn tay đang mang theo mình chợt thả lỏng một chút. Hắn muốn bỏ cô lại.

“Tôi đồng ý.” Lâu Hải âm vội vàng nói.

Hứa Thâm không nói nhiều thêm nữa, câu trả lời của hắn là tốc độ tăng mạnh.

Hắn vừa phát động năng lực lấy nhỏ đổi lớn. Trong lúc không ngừng di chuyển về phía trước, tốc độ của hắn sẽ nhanh chóng tăng lên, chỉ cần nằm trong đường kính 4 mét, cũng là phạm vi hữu hiệu của loại năng lực này, hắn có thể không ngừng gia tốc, cho đến khi đạt tới điểm cực hạn sụp đổ của thân thể mới thôi!

Đây chính là điểm khủng bố nhất của năng lực lấy nhỏ đổi lớn. Đặc tính này cho phép Hứa Thâm có thể nghiền áp rất nhiều năng lực giả hệ cường công trên phương diện cận thân bác đấu!

Hắn còn có thể tăng tốc? !

Lâu Hải âm nhìn từng tòa kiến trúc trước mặt không ngừng lùi lại đằng sau mình với tốc độ cực nhanh, trong lòng kinh hãi muốn chết.

Cô vẫn cho rằng loại tốc độ lúc trước chính là cực hạn của Hứa Thâm, vậy mà...

Hiện giờ cô lại biết thêm được một bí mật của Hứa Thâm, bởi vì chỉ hình thái thứ hai cực hạn mới có thể sở hữu loại tốc độ này thôi!

Dưới quá trình không ngừng gia tốc của Hứa Thâm, tựa như dây thịt đã mất đi khả năng cảm nhận khur lực, sau khi chúng

bị bỏ lại, đã không còn tiếp tục đuổi theo hai người bọn họ nữa.

Hứa Thâm đi vòng qua một tòa kiến trúc khác, sau đó xoay người, nhìn về phương hướng viên đạn bắn tới, đã nhanh chóng thấy được tòa kiến trúc đằng kia. Nhưng tới lúc này, bóng dáng của đám người hội Hải Đường Huynh Đệ đã sớm biến mất, hiển nhiên tất cả bọn họ đã chuyển đến một nơi khác, không biết những người này sẽ tiếp tục bắn lên từ nơi nào.

Hứa Thâm dứt khoát chạy nhanh đến tòa cao ốc mà đám người của hội Hải Đường Huynh Đệ từng xuất hiện lúc trước.

“Cậu muốn đi tìm bọn họ tính sao?!” Trong mắt Lâu Hải âm hiện lên một tia kinh hoảng, dù Hứa Thâm che giấu thực lực, nhưng nói gì thì nói, hội Hải Đường Huynh Đệ bên kia cũng có tới năm hình thái thứ hai.

Hơn nữa, cô còn nghe nói thanh niên Hải Đường kia là hình thái thứ hai cực hạn, đã nắm giữ trạng thái khur lực cực hạn.

Trong khi bọn họ chỉ có hai người, mà cô... Nếu xét về chiến lực trong trận đấu chính diện, chỉ có thể tính là nửa người.

Những tinh linh kia của cô vốn không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Hứa Thâm không nói chuyện, hần trực tiếp vận dụng tốc độ của mình, chỉ trong 2 giây ngắn ngủi, lại nhanh chóng nhảy vọt lên nóc của tòa kiến trúc này, rồi đứng vững vàng trên mặt sàn cao hơn 40 mét, nhìn xuống con đường lúc trước.

Hần sớm đã thông qua Khur Nhãn quan sát khu vực bên trong tòa kiến trúc này, mới phát hiện ở đây đã không còn bóng dáng của người hội Hải Đường Huynh Đệ.

Ở bên chân Hứa Thâm, còn có một ít vỏ đạn, vẫn còn ẩm áp.

Hứa Thâm tiện tay bỏ Lâu Hải âm xuống, rồi ngưng tụ khur lực quan sát vị trí có dây thịt.

Tựa như màn sương mù trong trần nhỏ đã bị cuộn lên, nó trở nên mỏng hơn rất nhiều, cũng bởi vậy mà tầm nhìn đạt tới khoảng cách rất xa.

Hứa Thâm phát hiện một vị trí cách nơi này chừng hơn ba trăm mét thường xuyên truyền đến âm thanh chấn động, còn có những dây thịt giờ vài bóng người lên cao.

“Không biết Trần Lỗi và Văn Tình có thể sống sót hay không?” Lâu Hải âm thầm từ dưới mặt đất, hướng ánh mắt vô cùng sợ hãi nhìn sang nơi đó.

“Hỏi tinh linh của cô một chút không phải sẽ biết hay sao?” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Lâu Hải âm liếc nhìn Hứa Thâm một cái, rồi cười khở nói: “Tinh linh của tôi chỉ có thể cung cấp cho tôi một ít tình báo, bọn họ không thích chiến đấu.”

“Không thích chiến đấu, không có nghĩa là không thể chiến đấu.” Hứa Thâm nói: “Dù bọn họ thực sự không thể chiến đấu, cũng có thể bồi dưỡng để bọn họ tiến hành chiến đấu, không nên tự giới hạn chính mình như vậy.”

Lâu Hải âm giật mình, nhưng rất nhanh lại lắc đầu nói: “Tôi không được, bọn họ dụ dỗ đáng yêu như vậy, tôi không thể ép bọn họ chiến đấu được...”

Dưới mái hiên trong phế tích hắc ám cô tịch kia, cô biết, chỉ có những tinh linh này làm bạn với mình, làm sao cô nỡ để bọn họ đi chiến đấu?

Nếu họ bị thương, cô sẽ rất buồn.

Chương 609. Nơi Nguy Hiểm Nhất Chính Là Nơi An Toàn Nhất!!!

Hứa Thâm liếc cô ấy một cái, rồi không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ quan sát động tĩnh truyền tới từ phương xa.

“Chúng ta không rời đi ư?” Lâu Hải âm hỏi.

Hứa Thâm cười lạnh nói: “Không phải cô vừa lo lắng cho an nguy của bọn họ sao?”

“Nhưng nơi này quá nguy hiểm.”

“Không sao cả, hiện tại bọn họ còn chưa chết, chúng ta vẫn an toàn.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm cảm thấy được một tia hàn ý, không hiểu sao một lời nói lạnh lùng như thế, lại có thể phát ra từ trong miệng Hứa Thâm, dù gì lúc trước mọi người cũng từng nói cười với nhau, từng là đồng đội của nhau.

“Tôi liên lạc với thân vệ đội trước nhé, báo cáo chuyện của hội Hải Đường Huynh Đệ.” Lâu Hải âm nói.

“Chờ một chút lại nói sau.” Hứa Thâm ngăn cản cô ấy.

Lâu Hải âm hướng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không có ý định nói thêm điều gì, chỉ lặng lẽ quan sát mấy bóng dáng đang chạy trốn ở phía xa xa.

Dưới quá trình hấn ngưng mắt quan sát, hoàn cảnh bên kia vừa phát sinh biến hóa, Trần Văn Tình trọng thương té ngã, sau đó bị một sợi dây thịt xỏ xuyên qua lồng ngực, chết thảm tại chỗ.

Lúc trước, hai người còn cùng nhau trực ban trong thư quán, hiện giờ đối phương đã chết rồi.

Mà tình huống bên phía Trần Lỗi cũng cực kỳ tồi tệ. Gã bị cái xác có dáng vẻ bộ xương kia đuổi giết, chỉ biết chật vật chạy đông trốn tây, giống như con chuột dưới móng vuốt trêu đùa của con mèo.

Xem tình huống này, nếu không có tình huống bất ngờ xảy ra, sớm muộn gì Trần Lỗi cũng bị nó giết chết.

Hứa Thâm mới có suy nghĩ như vậy, chưa được bao lâu sau, Trần Lỗi bên kia đã bị bộ xương nọ bắt được, thân thể nhanh chóng bị xé nát.

Lúc trước, hai người ấy còn cười đùa nói chuyện trước mặt hấn, nhưng chỉ nhoáng lên một cái, đã hoàn toàn triệt để nhắm mắt lại rồi.

Lâu Hải âm cũng thấy được tình huống này, sắc mặt vô cùng khó coi, trong mắt có chút không đành lòng.

“Ừm?” Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc, cũng mang theo ý cười thoải mái vang lên, đồng thời có hai tiếng bước chân thân nhiên đi tới.

Lâu Hải âm quay đầu nhìn lại, sắc mặt khế biến, là Tri Chu Nam và một vị lão giả khác trong hội Hải Đường Huynh Đệ.

Lão giả này có danh hiệu là Ưu Hoạn tiên sinh.

Lúc trước, khi bọn họ đến tổng bộ của hội Hải Đường Huynh Đệ, lão giả ấy không có mặt, nhưng lúc này, lão lại xuất hiện trước mắt Hứa Thâm.

“Tôi cứ cho rằng các người đã trốn đi đâu rồi chứ? Vậy mà lại chạy đến chỗ chúng ta, lá gan rất lớn nha!” Tri Chu Nam nở nụ cười quái dị nhìn Hứa Thâm, giống như đang đánh giá con mồi bị rơi vào bẫy của mình: “Có phải người nào đó đã nói cho cậu biết, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đúng không? Hì hì, đáng tiếc, đây là sào huyệt của tôi, các người đã bước vào động tở của tôi rồi.”

“Thật là đáng tiếc, hai sinh mệnh quá đổi trẻ trung.” Lão giả lộ ra vẻ mặt gian nan khổ cực, than nhẹ nói, dường như rất tiếc hận cho hai người Hứa Thâm.

Sắc mặt Lâu Hải âm trở nên căng thẳng, cô ấy lạnh lùng nói: “Hai đối hai, chưa chắc các người đã thắng được. Vậy mà dám các người lại dám tập kích đội thân vệ chúng tôi, các người có biết tội của mình lớn đến mức nào hay không?”

“Chỉ cần các người chết đi, thì ai có thể biết là do chúng tôi tập kích chứ? Tri Chu Nam cười nói.

Lâu Hải âm cười lạnh nói: “Tôi vừa truyền tin tức ra ngoài, hẳn là Nghĩ Hậu bên kia đã cho đội thân vệ chạy tới rồi.”

Sắc mặt Tri Chu Nam lập tức thay đổi, vẻ ưu sầu trong mắt lão giả Ưu Hoạn nọ cũng dày đặc thêm vài phần, lão khế nhíu mày nói: “Đây thực sự là tin tức tồi tệ nha. Nói như vậy, chúng tôi nhất định phải mau chóng giết chết hai người rồi.”

“Ai giết ai còn chưa biết được, hiện tại các người nhận tội còn kịp.” Sắc mặt Lâu Hải âm chuyển thành nghiêm nghị nói.

“Vậy phải thử xem sao đã.” Tri Chu Nam chậm rãi đến gần với nụ cười quái dị trên môi.

“Các người đã sớm mai phục ở đây rồi?” Bỗng nhiên Hứa Thâm mở miệng hỏi, hẳn ngưng mắt nhìn lão giả.

Lão giả Ưu Hoan bất đắc dĩ nói: “Thật xin lỗi, nhưng đến bây giờ cậu mới nhận ra thì đã quá muộn rồi.”

“Tại sao?” Hứa Thâm hỏi: “Các người không thể đoán trước chuyện chúng tôi sẽ để Hải Đường đi dò đường, vì sao dám trở mặt?”

“Để cho lão đại của chúng tôi đi dò đường sao? Đúng là các người muốn chết thật rồi.” Tri Chu Nam âm hiểm cười nói.

“Cũng không còn cách nào khác, ai bảo các người tới điều tra chuyện tường nứt chứ?” Ưu Hoan lão giả thở dài nói: “Ai đến điều tra thì người đó phải chết thôi, dù chúng ta có hợp tác cũng không thay đổi được điều gì. Lại nói về chuyện này, lô hàng lớn lần trước, thái độ của những kẻ trong khu Vô Miên mà cậu nói kia, có chút kém cỏi, vừa lúc chúng ta giải quyết chuyện lần này, cũng nhân tiện ăn luôn đám người kia.”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nhướng lên, hẳn cũng từng nghe Trần Thanh Vân nói tới chuyện này, tuy chuyện hợp tác với khu Dạ Oanh đã hoàn thành, nhưng giữa hai bên có chút xích mích nhỏ.

“Chỉ dựa vào mấy tồn tại hình thái thứ hai các người, làm sao dám cạy góc tường ngay trước mắt Nghĩ Hậu?” Hứa Thâm lắc đầu nói: “Chẳng lẽ người sau lưng các người ở nội thành, muốn đến thành Đề gây sự?”

“Cậu đừng quan tâm tới mấy chuyện này nữa, xuống dưới mặt đất lại nói chuyện đi.” Tri Chu Nam cười nhạo một tiếng, đột nhiên lao đến tấn công.

Sắc mặt Lâu Hải âm khẽ biến, cô vội vàng rút binh khí, bày ra tư thế chiến đấu.

Sưu!

Đột nhiên từ trong lòng bàn tay Tri Chu Nam bắn ra vô số tơ nhện, tơ nhện trắng như tuyết mang theo dịch ăn mòn và chất nhầy, bao vây thân thể Lâu Hải âm.

Cô dùng kiếm phong ngăn cản, nhưng kiếm phong lại không thể chặt đứt những sợi tơ nhện này, chỉ có thể kéo giãn nó, trong khi những sợi tơ nhện còn lại nhanh chóng lao tới siết chặt cánh tay, đùi... những phần thân thể khác trên người cô.

Lúc trước xương sống của Lâm Hải âm đã bị đánh gãy, tới hiện giờ, chỉ đứng thẳng thôi cũng là chuyện cực kỳ miễn cưỡng, bởi vậy, ngay khi trúng chiêu này, cô lập tức ngã xuống, rồi bị tơ nhện quấn thành một cái kén, giống như đã mặc vào một bộ áo tơ, có chút mê người.

“Hi hi, tôi sẽ từ từ thưởng thức cô.” Tri Chu Nam nở nụ cười quái dị, trong mắt lộ ra tia sáng phản khởi mà tham lam.

“Anh nói năng ồn ào, làm người khác rất phiền.” Hứa Thâm lạnh lùng nhìn gã.

“Câm miệng!” Tri Chu Nam vung hai tay lên, tơ nhện lập tức bao trùm về phía Hứa Thâm: “Cậu không thấy mình đã rơi vào bẫy của tôi rồi sao?”

Chương 610. Năng Lực Lão Hóa!

Cùng với tơ nhện bắn ra, trên mặt đất cũng xuất hiện từng sợi tơ nhện màu trắng ngà, toàn bộ tầng lầu này chính là một tấm mạng nhện cực lớn.

Cũng không biết từ khi nào, lão giả Ưu Hoan đã ngồi xổm xuống, bàn tay đặt lên mạng nhện.

Một luồng năng lực kỳ dị lại truyền đến, làn da trơn bóng trắng như tuyết của Lâm Hải âm đang ngã trước chân Hứa Thâm, lập tức trở nên ảm đạm, nhanh chóng xuất hiện nếp nhăn, giống như đang nhanh chóng suy yếu, lão hóa đi.

“Nhìn thấy rồi thì làm sao?” Hứa Thâm lạnh lẽo nhìn Tri Chu Nam đang lao nhanh về phía mình.

Làn da trên cánh tay hắn đang lão hoá, nhanh chóng xuất hiện nếp nhăn, trên gương mặt cũng xuất hiện nếp nhăn mũi má, chỉ có ánh mắt vẫn thâm thúy tối đen như cũ, giống như ngọn đèn sáng đang nhìn chằm chằm vào Tri Chu Nam.

“Vậy thì chết đi!” Tri Chu Nam lộ ra vẻ mặt dữ tợn, nhưng không dám có chút sơ suất nào, ngay trong khoảnh khắc gã tới gần Hứa Thâm, một mảng lớn tơ nhện màu trắng sữa cũng theo đó mà bắn nhanh ra ngoài.

Những sợi tơ nhện này chạm vào cơ thể Hứa Thâm, cuốn lấy hắn.

Tri Chu Nam thoáng thấy tình cảnh như vậy, cũng không còn do dự thêm nữa, gã lập tức lao tới, vung kiếm chém ra.

Nhưng một kiếm này lại trở nên cực kì chậm chạp.

Rõ ràng Hứa Thâm đang đứng ngay trước mắt gã, rõ ràng chỉ một nháy mắt thôi, lưỡi đao này sẽ rơi trên cổ hắn, nhưng tới cuối cùng, kết quả mà gã thâm suy đoán chỉ hoàn thành được một nửa quá trình... Sao gã lại trở nên chậm chạp như vậy?

Tri Chu Nam vô cùng kinh ngạc, lại nghi hoặc, gã lập tức chuyển tầm mắt nhìn xuống lưỡi kiếm trên tay mình.

Phải biết rằng, trong quá trình giao thủ bình thường, một khi đã vung kiếm chém ra, gã hoàn toàn không có cơ hội nhìn thấy lưỡi kiếm của mình trước khi nó chém trúng mục tiêu, bởi vì đó vốn là chuyện chỉ xảy ra trong vòng một cái nháy mắt, nhưng vào lúc này, gã lại thấy được quỹ đạo vung kiếm của chính mình???

Kỳ quái, tay của ai đây?

Trẻ con ư?

Tư duy của Tri Chu Nam có chút trì hoãn, nhất thời không kịp phản ứng lại. Chờ tới khi gã phát hiện ra, đây chính là tay của mình, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ mà trùng lớn con mắt.

Sau đó, gã nhìn thấy những sợi tơ nhện vốn đang quấn quanh toàn thân Hứa Thâm kia chợt nhanh chóng co rút lại, trở nên mỏng manh như sợi tóc, cuối cùng là biến mất hoàn toàn.

Không... Chúng không biến mất, chỉ là đã bị thu nhỏ lại đến mức ngay cả gã cũng không thể nhìn thấy được.

Mà tơ nhện mỏng manh như thế, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

Phịch!

Ánh sáng bạc xẹt qua con người, đột nhiên thế giới trước mắt Tri Chu Nam triệt để đảo lộn lại. Gã thấy được sương mù trắng xoá, thấy được lão giả Ưu Hoạn đang đứng phía sau mình.

Còn có một bộ thi thể trẻ con không đầu.

Chuyện gì... Thế này?

Suy nghĩ trong đầu Tri Chu Nam đột ngột dừng lại, ánh mắt gã đại ra, toàn bộ hình ảnh cũng đóng băng ngay vào khoảnh khắc ấy.

Phịch!

Đột nhiên lồng ngực phía trên thi thể đã co lại chỉ bằng một đũa nhỏ của Tri Chu Nam bị đâm xuyên qua.

Cũng không phải Hứa Thâm muốn bổ thêm một đao, chỉ là sợi xiềng xích vừa xuất hiện của hắn, cần dùng cơ thể của Tri Chu Nam yểm trợ, nên mới đâm xuyên qua đó.

Trong lúc nhanh chóng bắn ra, sợi xiềng xích này cũng đang tiếp tục tăng tốc và trở nên lớn hơn, chờ tới khi chúng nó lao khỏi khu vực 4 mét xung quanh người hắn, đã có tốc độ kinh người tựa như một viên đạn đang bắn tới.

Ngay lập tức xuất hiện trước mắt mục tiêu!

Đồng tử trong hốc mắt lão giả Ưu Hoạn nhanh chóng co rút lại, đột nhiên một luồng ánh sáng xanh tràn lên trước mắt.

Trên bề mặt của sợi xiềng xích vừa xuyên qua luồng ánh sáng xanh kia, lập tức trở nên mục nát, vỡ vụn.

Nhưng trên thực tế, xiềng xích vỡ vụn lại chuyển thành vô số sợi tơ.

Hiển nhiên xiềng xích vốn được cấu tạo từ sợi khur, và trải qua quá trình phân giải cường độ thấp, chúng nó lại quay trở về là những sợi khur ban đầu.

Chỉ trong nháy mắt, những sợi khur ấy đã quấn chặt lấy cánh tay của lão giả Ưu Hoạn, sau đó đứt khoát lui về.

Chỉ nghe “Vèo” một tiếng, lão giả Ưu Hoạn đã bị túm lên khỏi mặt đất.

Ông ta nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Hứa Thâm ở ngay trước mắt, rồi vội vàng mà kinh hãi, vung kiếm chém tới.

Phịch!

Cánh tay của ông ta bị chặt đứt. Sau khi rơi xuống đất, lão giả Ưu Hoạn bắt chập đầu đón, đứt khoát xoay người bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, cơ thể ông ta chợt cứng đờ ngay tại chỗ.

Bàn tay Mặc Vệ đang ôm lấy đầu ông ta. Không, nói chính xác hơn là ôm lấy tâm linh ý thức của ông ta.

Tiếp đó, sợi xiềng xích thứ hai nhanh chóng bắn ra, trong quá trình lao tới, nó liên tục biến hình, tới cuối cùng, lại hóa thành một thanh trường mâu.

Phịch!

Chỉ trong nháy mắt, lồng ngực của lão giả Ưu Hoạn bị đâm xuyên qua, rồi đóng đinh trên mặt đất.

Mặc Vệ quay lại nhìn về phía Hứa Thâm, sau đó khẽ lắc đầu.

Hứa Thâm nhìn thấy phản hồi của gã, trong lòng cũng hiểu đối phương đã chết rồi.

Tâm linh ý thức biến mất, là chết không thể chết lại được nữa.

Thanh trường mâu nọ tiêu tán, nếp nhăn mũi má trên mặt và nếp nhăn trên cánh tay Hứa Thâm cũng nhanh chóng thu hẹp lại, trở về trạng thái ban đầu, bao gồm cả Lâu Hải âm dưới chân hắn.

Năng lực của lão giả Ưu Hoạn này cũng tương tự như quá trình già yếu, bởi vậy sau khi ông ta chết đi, toàn bộ những ảnh hưởng do năng lực mang tới sẽ không tan biến đi.

Cũng giống như năng lực giả điều khiển liệt diễm đốt lên ngọn lửa lớn, đã chết đi, nhưng ngọn lửa sẽ không tắt.

Nói đến cùng, đây chính là “Vết thương” do bọn họ tạo ra sau khi phát động năng lực.

Và sở dĩ hai người Hứa Thâm có thể khôi phục trở lại, là nhờ năng lực lấy nhỏ đổi lớn của hắn.

Có thể nói là loại năng lực này rất khó giải.

Vào khoảnh khắc, Hứa Thâm giết chết lão giả Ưu Hoạn, hiệu quả lão hoá trên người hắn và Lâu Hải âm vẫn còn nối liền với năng lực của lão giả Ưu Hoạn, bởi vậy, thông qua năng lực suy yếu này, nó đã bị áp chế từ “Vết thương” trở thành năng lực quyết đấu.

Khiến cho lúc năng lực chưa bị hút ra, toàn bộ hiệu quả tiêu cực của nó cũng đồng thời bị xoá bỏ, làm hai người bọn họ khôi phục về trạng thái ban đầu.

Nếu lão giả Ưu Hoạn kia giải trừ năng lực trước hoặc chết đi theo một phương thức khác, như vậy bọn họ cũng không thể khôi phục trở lại được.

Chương 611. Năng Lực Toàn Năng!

“Chuyện này...” Lâu Hải âm thầm nằm yên trên mặt đất, khiếp sợ đến nỗi nói không nên lời.

Hai trăm khư giả hình thái thứ hai khó giải quyết đến vậy, vẫn bị Hứa Thâm giết chết trong nháy mắt, thậm chí bọn họ còn không có cả lực phản kháng.

Cũng không thể chạy thoát!

Theo lý thuyết, trên người tồn tại hình thái thứ hai như họ, kiểu gì cũng phải có khư binh, nhưng có vẻ như hai người này còn chưa kịp dùng đến đã bị giải quyết rồi.

Lâu Hải âm thầm cúi đầu nhìn Hứa Thâm, cô biết, không phải bọn họ yếu, chỉ là năng lực của Hứa Thâm quá mạnh, nhưng đây là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến một loại năng lực khủng bố đến thế, có cảm giác năng lực của hắn còn mạnh hơn người tọa trấn tổng cục Tiết Hải Ninh kia.

Phải biết rằng, Tiết Hải Ninh chính là nhân vật cực kỳ nổi tiếng trong vòng tròn trăm khư giả hình thái thứ hai của thành Bạch Nghĩ, cũng có thể nói là tồn tại số một, số hai, nhưng dường như Hứa Thâm trước mắt còn mạnh hơn cả cô ấy!

Lâu Hải âm thầm nơm nớp lo sợ, không dám nói cũng không dám hỏi.

Hứa Thâm từng nói năng lực của hắn là hệ cảm giác, nhưng cô dám khẳng định đây là giả dối.

Và không cần phải nghi ngờ gì nữa, hắn chính là năng lực giả hệ đặc chất nhưng lại có được kỹ năng của hệ cảm giác.

Hơn nữa, Hứa Thâm vẫn còn những đặc tính ẩn giấu khác nhưng hắn không có nói ra.

“Đứng lên đi.” Hứa Thâm giơ tay lên, sợi khur trong lòng bàn tay bay ra ngoài, tựa như một sợi tóc mảnh mai. Dưới ảnh hưởng của năng lực “Lấy nhỏ đổi lớn”, sợi khur bị thu lại nhỏ hơn, và dưới tình huống Lâu Hải âm không hề cảm nhận được đau đớn, nó trực tiếp đâm vào trong cơ thể của cô thông qua lỗ chân lông.

Nhưng mảnh như thế cũng không ảnh hưởng đến khả năng điều khiển sợi khur của Hứa Thâm, năng lực này cộng thêm sợi khur của Hứa Thâm, tuyệt đối là một sự kết hợp hoàn mỹ.

Lúc này, sợi khur đã tập trung ở phần xương sống của Lâu Hải âm, nó bắt đầu chữa trị, lôi kéo, khâu lại phần máu thịt đã bị gãy lìa trên xương sống.

Chỉ trong nháy mắt, ca giải phẫu đã hoàn thành dưới bàn tay tinh diệu của Hứa Thâm.

Sợi khur giống như một con dao giải phẫu nano, nó khâu lại mạch máu của Lâu Hải âm, khiến cho vết thương nọ không còn chảy máu nữa, tình trạng đã ổn định trở lại.

Tuy thủ đoạn của hắn không thể giúp máu thịt trên cơ thể cô ấy một lần nữa sinh trưởng trở lại như hệ trọng cầu, nhưng ít nhất cô ấy cũng có thể tạm thời khôi phục được năng lực hành động.

Ở một trình độ nào đó mà nói, thủ đoạn này thuộc về “Y thuật trị liệu”.

Lâu Hải âm cảm nhận được đau đớn trên cơ thể đang từ từ giảm bớt, lực lượng dần dần khôi phục trở lại, và trong lòng cô càng ngày càng trở nên kinh hãi.

Chỉ trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi trước mắt, cô đã có cảm nhận sơ bộ về năng lực của Hứa Thâm, và dường như năng lực của hắn có đầy đủ các mặt khác nhau: cảm nhận, chiến đấu, cường hóa, còn có trọng cầu nữa.

Đây quả thật là ... Toàn năng!

Nhưng thực sự có loại năng lực toàn năng sao?

Nếu nói về toàn năng, từ trước đến nay, Lâu Hải âm chỉ biết đến một loại duy nhất, đó là phòng hoà tấu màu vàng của vị tổng cục Tiết Hải Ninh kia. Trong gian phòng hoà tấu ấy, năng lực của các nhạc công violin và tay trống đều có sẵn các loại đặc tính bất đồng. Cô từng nghe Nghĩ Hậu nói, năng lực của cô ấy còn chưa được khai phá hoàn toàn, nếu được kích hoạt hoàn toàn, chờ đến khi cả phòng biểu diễn đều xuất hiện, loại năng lực này còn có thể lộ ra nhiều phương diện hơn.

Mà Hứa Thâm cũng sở hữu một loại năng lực có cấp bậc khủng bố như vậy!

Lâu Hải âm bò dậy từ dưới mặt đất, nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm: “Hai người bọn họ mạnh hơn tôi, vì sao cậu không thu phục bọn họ?”

Cô ấy đang thăm dò, muốn biết nguyên nhân vì sao Hứa Thâm giữ cô lại.

“Bởi vì bọn họ quá yếu.” Hứa Thâm cho ra câu trả lời, rồi nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Lâu Hải âm, hấn lại bình tĩnh liếc cô một cái, nói thêm: “Loại người không thân phận lại không năng lực giống như bọn họ, vốn chẳng có ý nghĩa quá lớn với tôi. Nhưng cô thì khác, cô là thân vệ, sau này tôi còn cần cô hỗ trợ. Mặt khác, năng lực của cô không yếu, chỉ là cô không biết sử dụng nó mà thôi.”

Lâu Hải âm ngạc nhiên.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới nhóm cao tầng hình thái thứ hai một tay che trời của hội Hải Đường Huynh Đệ lại bị Hứa Thâm đánh giá là phế vật không thân phận không năng lực.

Còn cô... Hấn lại nhận xét năng lực của cô rất mạnh?

Là thật ư? Vì sao cô lại không biết chứ?

Hứa Thâm nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Lâu Hải âm, nhưng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Đó chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, có lẽ cô cũng là phế vật, và chuyện này còn cần tôi thử nghiệm thêm một chút mới biết được. Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, mạng của cô là của tôi, tôi có thể cho cô sống, cũng có thể cho cô chết, hy vọng cô nên thông minh hơn một chút.”

“Tôi biết.” Lâu Hải âm cười khỏ, có vẻ bất đắc dĩ gật đầu nói.

Tình thế hiện giờ cũng không có chỗ cho cô từ chối rồi.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm đội trưởng.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm gật đầu, cô lập tức kích hoạt năng lực, hỏi thăm những tinh linh đang du đãng bên cạnh mình, nhưng đáng tiếc, những tinh linh đó đều lắc đầu, tỏ vẻ chúng không biết tung tích của đội trưởng.

“Tôi không biết đội trưởng ở đâu.” Lâu Hải âm thoáng khẩn trương lên tiếng, trong lòng lo lắng Hứa Thâm sẽ ghét bỏ loại năng lực tầm thường của mình.

“Tôi biết.”

Lời nói của Hứa Thâm lại khiến Lâu Hải âm sửng sốt.

Sau đó, Hứa Thâm mang theo Lâu Hải âm xuống lầu, một đường đi dọc theo hoặc xuyên qua các toà nhà trong tiểu trấn.

Phần eo của Lâu Hải âm bị thương, dù đã được khâu lại nhưng vẫn không thích hợp để vận động mạnh, dù sao hiệu quả do sợi khur của Hứa Thâm tạo thành cũng kém hơn năng lực khôi phục của hệ trọng cấu chân chính. Nó không thể khép lại ngay lập tức mà cần phải nghỉ ngơi thêm.

Nhưng lúc này lại không có cơ hội cho Lâu Hải âm nghỉ ngơi.

Bởi vậy trong quá trình chạy nhanh này, mỗi khi miệng vết thương trên cơ thể Lâu Hải âm nứt ra, Hứa Thâm sẽ dùng sợi khur thẩm thấu vào trong cơ thể cô, khâu nó lại, khiến cho vết thương trên cơ thể Lâu Hải âm cứ liên tục không ngừng quay cuồng trong vòng tuần hoàn giữa nứt ra rồi khâu lại, tương ứng với đó là mất đi một lượng máu nhỏ.

Không lâu sau, Hứa Thâm đã vọt tới bên ngoài một cửa hàng tổng hợp của tiểu trấn.

“Chuẩn bị.” Đột nhiên Hứa Thâm thấp giọng nói một câu.

Chương 612. Ba Kiếm!

Lâu Hải âm thoáng kinh ngạc, nhưng cô còn chưa kịp phản ứng đã trông thấy ngay phương hướng mà bọn họ đang chạy tới, chợt có một bóng người nhảy từ bên trong cửa hàng mua sắm đăng trước ra ngoài.

Đối phương đúng là Uông Thành, người lúc trước đã nói mấy người bọn họ chia nhau ra chạy đi.

Đội trưởng?

Lâu Hải âm kinh ngạc, rõ ràng những tinh linh bên cạnh không nói cho cô biết, đội trưởng đang ở gần đây.

Khi bọn họ nhìn thấy Uông Thành, Uông Thành cũng nhảy bèn mà phát hiện được hai người Hứa Thâm. Sau khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc rõ ràng trên mặt hai người cùng với một tia mừng rỡ lộ ra trên mặt Hứa Thâm sau khi kinh ngạc, Uông Thành liền biết đây là trùng hợp.

Và điều khiến cho gã kinh ngạc chính là, hai người này lại chưa chết.

Quả nhiên hệ cảm giác vẫn có chút thủ đoạn trên phương diện lẫn tránh nguy hiểm.

Uông Thành lập tức vẫy vẫy tay rồi chạy về phía Hứa Thâm.

“Hai người không gặp phải người của hội Hải Đường Huynh Đệ sao?” Uông Thành vừa tới gần, lập tức mở miệng hỏi.

Lâu Hải âm nghĩ đến hai người vừa bị Hứa Thâm chém giết thê thảm trước đó, vẻ mặt thoáng có chút kỳ quái và mất tự nhiên.

Một tia mất tự nhiên này cũng bị Uông Thành bắt gặp, gã nghi hoặc nói: “Gặp được rồi ư?”

Phù!

Bỗng nhiên, một luồng hàn quang đột ngột hiện ra, chém thẳng lên đầu Uông Thành với tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhưng kỳ dị chính là, một kiếm này lại không thể bổ đứt đầu gã được.

Bởi vì ngay thời khắc sinh tử này, trên xương sọ của gã vừa xuất hiện một lớp vảy màu đỏ, chính nó đã chặn lại lưỡi kiếm.

Nhưng kiếm phong tạo thành trọng kích cũng khiến cho Uông Thành lập tức biến sắc. Gã kinh hãi nhìn Hứa Thâm, người vừa ra tay: “Cậu... cậu làm cái gì vậy? !”

Gã kinh sợ rít gào một tiếng, rồi vội vàng rút người ra ngoài, nhưng bỗng nhiên thân thể trở nên chậm chạp, vướng víu như vừa rơi xuống nước.

Hứa Thâm bên kia lại không có ý định lên tiếng, kiếm thứ nhất còn chưa chấm dứt, hắn đã vung kiếm thứ hai chém tới.

Điệp lãng, nhị trọng kiếm trảm! !

Lúc này, uy lực của kiếm thứ hai còn mạnh hơn kiếm thứ nhất!

Thậm chí Hứa Thâm còn không có ý định thay đổi vị trí mục tiêu, hắn vẫn chém xuống đầu Uông Thành.

Uông Thành kinh hãi vội vàng muốn ngăn cản, nhưng kiếm tới quá nhanh, gã không kịp rút binh khí ra, tốc độ rút kiếm của gã chậm hơn Hứa Thâm rất nhiều, cộng thêm lúc này, năng lực đã bị suy yếu, tốc độ càng thêm chậm.

Năng lực, cường hóa!

Uông Thành gầm lên, quyết đoán giải phóng ra năng lực. Dưới tác dụng của năng lực cường hóa, gã có thể tăng lực lượng của mình lên gấp ba trên toàn bộ phương vị!

Thị giác, thính giác, cảm nhận, lực lượng, tốc độ... là toàn bộ phương vị đều được tăng lên!

Bao gồm cả tinh thần lực! !

Đây là năng lực của Uông Thành, cũng coi như có chút xuất sắc trong phân đội trưởng.

Nhưng lúc này, sau khi Uông Thành phát động năng lực, gã lại kinh hãi phát hiện, đúng là sức lực của mình có tăng lên, nhưng chỉ tăng lên được gấp đôi!

Hiệu quả cường hóa cũng yếu hơn!

Tuy vậy, sau khi năng lực đã tăng lên gấp đôi, tốc độ của Uông Thành cũng tăng vọt, gã lập tức rút kiếm chém về phía Hứa Thâm, nhưng đương nhiên, vẫn quá muộn để chống lại.

Chỉ nghe “Phịch” một tiếng, lưỡi kiếm của Hứa Thâm đã chém mạnh vào lớp vảy đỏ trên trán gã.

Tầng vảy đỏ hơi lõm xuống nhưng không bị vỡ ra, hiển nhiên độ cứng cỏi của khư binh này vượt xa mức bình thường.

Dù vậy, xung lực cuồng bạo của kiếm phong vẫn như một đòn cảnh cáo mạnh mẽ, không dễ dàng bị ngăn cản như vậy.

Trên thực tế, tuy loại lực lượng này đã bị khư binh chống đỡ và phân tán nhưng phần dư chấn còn sót lại vẫn khiến Uông Thành có cảm giác đầu mình mới bị gõ cho một gậy.

Đầu óc có chút choáng váng, thân thể gã khản trương lui về phía sau, nhưng bước chân có chút vô lực.

Cũng ngay vào lúc này, Mặc Vệ chợt xuất hiện như một bóng ma, một quyền đâm mạnh vào đầu gã.

Một quyền này trực tiếp xuyên qua tầng vảy đỏ trên trán Uông Thành, nhưng ngay lúc nện xuống đầu gã, nó lại bị một mảnh lá cây màu đen ngăn lại

Kiên khư binh thứ hai!

Hơn nữa lại là khư binh phòng ngự lực lượng xâm nhập tâm linh!

“Chết!”

Ánh mắt Hứa Thâm phát lạnh, ngay trong khoảnh khắc hấn thu hồi kiếm phong, khư lực toàn thân lập tức bạo động, vô số sợi khư bắn ra như trăm ngàn thanh lợi kiếm, đồng thời đâm xuyên qua cơ thể Uông Thành.

Sợi khư bắn về phía trái tim bị ngăn cản, nhưng trên tay chân lại không có khư binh phòng hộ, và dù có trang phục tác chiến ngăn cản, nhưng các khe hở đã bị xuyên thủng.

Chỉ nghe “Răng rắc” mấy tiếng, khớp gối của Uông Thành đã bị sợi khư cắt đứt, gã lập tức khụy xuống dưới.

Phản cánh tay của bộ chiến y trên cơ thể gã được nối liền với trang phục chiến đấu, không có khe hở để chui vào, toàn bộ các sợi khư đi đến nơi này đều bị ngăn cản lại.

Vèo!

Nhị trọng kiếm trảm! !

Hứa Thâm lại hung hăng chém xuống kiếm thứ ba, mục tiêu vẫn là phần vảy đỏ trên trán.

Lực lượng cuồng bạo gây ra chấn động, khiến cho hai mắt Uông Thành biến thành một mảnh trắng dã, bàn tay đang cầm chuôi kiếm của gã chợt buông lỏng ra, trong phút chốc đầu óc trở nên hỗn loạn, tư duy tan rã.

Nhân khoảnh khắc này, sợi khur của Hứa Thâm lại vắn vẹo, trực tiếp chui vào phần máu thịt bị đứt lìa dưới đầu gối, nhanh chóng lượn vòng trong cơ thể gã, giống như một thanh đao mảnh khảnh, cắt đứt toàn bộ kinh mạch và dây chằng.

Uông Thành kêu lên thảm thiết, cả người ngã xuống mặt đất, tuy còn chưa chết, nhưng thân thể đã tê liệt.

Đặc biệt là sau khi sợi khur xuyên đến xương sống, nó trực tiếp chặt đứt từng đoạn xương sống, khiến cả cơ thể Uông Thành tê liệt hoàn toàn, tựa như một con tôm hùm bị rút chỉ tôm.

“Đi, tới giải quyết hẩn.” Hứa Thâm nói với Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm ngơ ngác chứng kiến một màn này.

Phải biết rằng, cô đã từng được trông thấy chiến lực của Uông Thành, gã có thể đảm nhiệm chức đội trưởng, đương nhiên phải khiến các thành viên trong đội tin phục.

Nhưng thực sự không ngờ rằng, Hứa Thâm chỉ chém ra ba kiếm, trước sau cũng chỉ tốn chừng ba giây, gã đã bị phế bỏ.

Đây là đội trưởng đội thân vệ của Nghĩ Hậu đó!

Đưa mắt nhìn toàn bộ thành Bạch Nghĩ, gã cũng là một nhân vật cực kỳ hung hãn và mạnh mẽ.

Vậy mà hiện giờ, nhân vật cỡ đó lại co quắp như con chó chết, nằm trên mặt đất, không còn năng lực hành động.

Chương 613. Trạng Thái Khur Lực Cực Hạn!!!

“Vì... vì sao?” Uông Thành kinh sợ nhìn Hứa Thâm, trong mắt không giấu được sợ hãi và thống khổ.

Gã không thể hiểu được, vì sao Hứa Thâm lại đánh lén? Vì sao lại muốn giết gã?

“Anh chết rồi, vị trí này mới bỏ trống.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Uông Thành sững sốt, chột cười thầm một tiếng, nói: “Chỉ vì vị trí đội trưởng của tôi thôi sao? Nếu cậu muốn, tôi có thể cho cậu, cậu cần gì phải...”

“Cần gì phải tổn thương tình cảm sao? Không phải đáng về lúa anh để cho Trần Lỗi và Trầm Văn Tinh ở lại cản hậu, cũng rất trọng tình cảm sao?” Hứa Thâm nói.

“Tóm lại phải có người hy sinh, năng lực của bọn họ thích hợp để cản phía sau, nếu không toàn bộ chúng ta đều phải chết.”

Uông Thành tranh cãi: “Đáng lẽ cậu nên cảm ơn tôi mới đúng, vì đã không để cậu phải ở lại cản phía sau.”

Hứa Thâm cũng không phủ nhận: “Chuyện tôi giết anh không liên quan gì đến bọn họ, chỉ bởi vì anh cản đường của tôi thôi. Anh chết rồi, vị trí đội trưởng đội 6 sẽ bỏ trống.”

“Tôi có thể cho cậu, sau khi trở về tôi sẽ xin Nghĩ Hậu, nói là tôi muốn về hưu nên rời cương vị công tác.” Uông Thành lập tức nói.

“Đợi đến lúc xuất hiện trước mặt Nghĩ Hậu, anh muốn nói cái gì, tôi cũng không ngăn cản được.” Hứa Thâm nhìn Lâu Hải âm vẫn còn đang ngân người bên cạnh, nói: “Cô còn chờ cái gì nữa?”

“Để tôi đến làm điều đó sao?” Sắc mặt Lâu Hải âm trở nên phức tạp.

“Bằng không thì sao?”

Trong lòng Lâu Hải âm dâng trào chua xót, cô biết đây là đầu danh trạng[1] mà Hứa Thâm muốn cô làm. Hắn muốn lấy chuyện này ra để hoàn toàn trói buộc cô.

“Chờ một chút.” Uông Thành vừa nhìn thấy Lâu Hải âm chậm rãi đi tới, tựa như đã đoán được mối quan hệ giữa bọn họ, gã vội vàng nói: “Tôi mạnh hơn cô ấy, tôi cũng có thể quy thuận cậu, cậu hãy tha cho tôi đi.”

“Tinh lực của tôi có hạn, lưu lại một người tâm phúc trong đội thân vệ là đủ rồi. Vị trí của anh, tôi phải tự mình ngồi mới được, cho nên anh nhất định phải thoái vị.” Hứa Thâm nói.

Chỉ có đội trưởng chết đi, vị trí bỏ trống mới không làm người ta hoài nghi.

Có thể nói sự kiện ngoài ý muốn lần này là cơ hội tốt trời ban, cho nên Hứa Thâm mới quyết định hành động như vậy, cầu phú quý từ trong hiểm nguy.

“Đội trưởng, xin lỗi.” Lâu Hải âm nghe được lời nói của Uông Thành, một tia do dự trong lòng cũng lập tức bị chặt đứt. Cô biết nếu mình để đội trưởng nói tiếp, lỡ như Hứa Thâm thay đổi chủ ý, thì kẻ xui xẻo chắc chắn sẽ là cô.

Sưu!

Lâu Hải âm rút kiếm xông tới.

Đột nhiên gương mặt Uông Thành trở nên dữ tợn, khur lực cả người lập tức bạo động, thân thể lại biến thành bộ dáng hư ảo giống như sương mù.

Đây chính là trạng thái khur lực cực hạn mà chỉ tồn tại đã đạt tới hình thái thứ hai cực hạn mới có khả năng kích phát ra.

Một khi trạng thái này được kích hoạt, đối phương có thể dùng toàn bộ khur lực bổ sung năng lượng cho thân thể, và trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tạm thời hóa thân thành khur!

Khi kích hoạt trạng thái khur lực cực hạn, huyết nhục phạm thai trong thân thể đều bị áp chế, và các phương diện như lực lượng, tốc độ, cảm giác... đều sẽ tăng lên trên diện rộng, đồng thời trong khoảng thời gian này, tính tình cũng sẽ bị ảnh hưởng, trở nên kỳ quái, thậm chí còn có xúc động mãnh liệt muốn ăn thịt người.

Bởi vậy dù là trăm khur giả hình thái thứ hai cực hạn, cũng sẽ không tùy tiện tiến vào trạng thái khur lực cực hạn.

Suy cho cùng, ở trong loại trạng thái này, ăn thịt người chỉ là chuyện nhỏ, nếu bên người có thân tín, người nhà, rất có khả năng sẽ bị ăn hết.

Khi được trạng thái khur lực cực hạn tăng cường, chiến lực của Uông Thành lập tức tăng vọt. Hiển nhiên người có thể đảm nhiệm chức vụ đội trưởng của đội 6 như gã tuyệt đối không đơn giản, nếu chỉ có thể ngăn cản ba kiếm của Hứa Thâm, làm sao đủ khả năng leo lên cái ghế này?

“Phanh” một tiếng, chỉ thấy thân thể vốn đã tê liệt của gã, lại có thể chống đỡ mà đứng lên khỏi mặt đất một cách vô cùng, rồi đột nhiên gã trở tay đánh một quyền về phía Lâu Hải âm.

Trên nắm tay là khư binh quyền kiếm dữ tợn, nếu một quyền này đánh trúng, khẳng định là thân thể sẽ bị xé rách dễ dàng.

Lâu Hải âm kinh hãi, cô vội vàng né tránh. Trong mắt cô, những tinh linh chung quanh đang không ngừng khuyên cô mau né tránh đi, tuy chúng có thể cung cấp cho cô một ít tình báo, nhưng lại không thể trợ giúp cô chiến đấu.

Lâu Hải âm chỉ có thể chặt vật chống đỡ những đòn phản công của Uông Thành. Thanh kiếm trên tay cô vừa trúng một quyền, suýt chút nữa lực lượng cuồng bạo từ bên kia truyền tới đã khiến cô không thể cầm được thanh kiếm nữa, thân thể bị đánh bay ngược ra ngoài.

Uông Thành vừa đánh bay Lâu Hải âm, nhưng không tiếp tục đuổi theo bổ thêm một đao, mà thay vào đó, gã lập tức hung tợn nhìn Hứa Thâm một cái.

Đối với gã, giải quyết Lâu Hải âm không có chút ý nghĩa nào cả, rồi bỗng nhiên gã xoay người bỏ chạy.

“Đây là trạng thái khư lực cực hạn sao...” Hứa Thâm nhìn thân thể Uông Thành đang dùng một tư thế quỷ dị bò sát đất để chạy trốn.

Phải biết rằng, lúc trước hắn đã phá hủy toàn bộ kinh mạch và huyết quản trên thân thể gã, nhưng trong trạng thái khư lực cực hạn, gã vẫn còn có thể hành động được.

Đúng là không sao tin nổi mà.

Bàn tay Hứa Thâm vung lên, sợi khư ngưng kết thành xiềng xích bắn mạnh ra ngoài, dưới tác dụng gia tăng tốc độ trong khu vực 4 mét, xiềng xích giống như viên đạn đột nhiên bắn mạnh tới.

Uông Thành nghe được động tĩnh, vội vàng né tránh, nhưng chuỗi xiềng xích nọ lại giống như độc xà, đã nhắm thẳng vào gã, rồi tự chuyển phương hướng trên không trung, trực tiếp xỏ xuyên qua bắp chân, rồi nhanh chóng co rút lại.

Uông Thành rống giận rồi xoay người đánh ra một quyền, nhưng xiềng xích vốn mềm mại, không bị quyền kiếm chặt đứt.

Cùng lúc đó, mấy sợi xiềng xích liên tiếp lao tới giống như đạn bắn, trực tiếp phong tỏa thân thể của gã.

Gần như đồng thời, thân hình của Mặc Vệ xuất hiện bên cạnh Uông Thành, đột ngột đánh một quyền thẳng vào đại não của gã.

Uông Thành đang muốn né tránh xiềng xích, lại cảm thấy đại não ong ong rung động, tựa như ý thức vừa trúng một đòn đòn kích, tư duy tạm thời lâm vào đình trệ.

(Đòn kích: chỉ va chạm do vật thể không sắc nhọn gây ra, làm tổn thương đại não)

Chương 614. Dường Như Người Trong Nhà Hơi Nhiều Rồi...

Mà đoạn thời gian đình trệ ngắn ngủi này, cũng khiến thân thể gã bị xiềng xích xuyên thẳng vào trong, rồi hung hăng kéo đến trước mặt Hứa Thâm.

Vừa đi đến bên chân Hứa Thâm, tác dụng của năng lực lấy nhỏ đổi lớn lập tức phát huy, Uông Thành trực tiếp cảm nhận được lực lượng của bản thân đang dần dần suy yếu, và ngược lại, lực lượng của xiềng xích lại trở nên không thể cản nổi.

“Giải quyết đi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Lâu Hải âm thầm dậy từ dưới mặt đất, rồi vội vàng vọt đến rất nhanh. Thân thể của cô không chịu chút ảnh hưởng nào của năng lực suy yếu kia, dứt khoát vùng kiếm chém xuống.

Uông Thành giận dữ quát: “Khốn nạn! !”

“Phốc” một tiếng, cái đầu bị chặt đứt, vẻ mặt vẫn còn giữ nguyên biểu cảm không cam lòng và phẫn hận.

Thân thể mất đi lực lượng, chậm rãi xụi lơ xuống, khu vực trong cơ thể không nhận được tín hiệu dẫn dắt từ ý chí, cũng từ trạng thái “sôi trào” dần dần bình ổn xuống, từ trạng thái khu vực cực hạn trở về trạng thái bình thường.

Xiềng xích thoáng run rẩy một hồi, sau đó trực tiếp cắt mở lồng ngực của gã, lấy từ bên trong ra một bộ phận cơ quan nội tạng.

Lâu Hải âm nghe được tiếng nhấm nuốt, quay đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

“Dường như người trong nhà hơi nhiều rồi...” Bỗng nhiên Hứa Thâm lẩm bầm.

Cùng lúc ấy, ở trong căn phòng nhỏ tối tăm, “Ma ma” đang đứng ở cửa, nhẹ nhàng nói: “Không sao cả, cứ để cho anh ta chờ ở cửa, chờ sau này quen thuộc rồi, lại cho tiến vào, dù sao... Bây giờ anh ta vẫn còn là người xa lạ.”

Không thể dễ dàng cho phép người lạ vào trong nhà được.

Hứa Thâm hiểu được ý của “Ma ma”, hẩn gật gật đầu, rồi nhìn về phía Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm run rẩy đứng lên, sau đó cắn răng xách cái đầu của Ưông Thành tới, nói: “Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

“Rời khỏi nơi này.” Hứa Thâm xoay người nói: “Nơi này quá nguy hiểm, trước tiên phải đến nơi an toàn truyền tin tức cầu cứu trở về đã, sau đó chờ đợi cứu viện.”

Còn có ai ở đây nguy hiểm hơn cậu sao... Hơn nữa cậu thật sự cần người khác cứu viện hả? Lâu Hải âm đầy bụng chửi bới lại không cách nào phun ra ngoài được, chỉ có thể lựa chọn im lặng không nói gì mà nở một nụ cười khổ.

Cô đành phải lăm lăm bước theo phía sau Hứa Thâm, hai người bọn họ đi ra bên ngoài trấn nhỏ.

Trên đường đi, Lâu Hải âm vừa thông qua những tiểu tinh linh hỏi thăm tình huống chung quanh, vừa tò mò hỏi Hứa Thâm: “Làm sao cậu biết anh ta ở chỗ này? Dù là hệ cảm giác... Cũng không thể dò xét trên phạm vi lớn như vậy được?”

Hứa Thâm không quay đầu lại, cũng không giải thích.

Bầu không khí im lặng này khiến Lâu Hải âm có chút lúng túng không biết làm sao, nhưng nó cũng làm cho cô ý thức được câu hỏi của mình có chút mạo phạm rồi.

Thân phận hiện tại của cô là gì chứ? Làm sao có thể hỏi vấn đề như vậy được...

Lâu Hải âm thầm cười khở trong lòng, chỉ có thể thành thành thật thật tiếp tục cảm nhận chung quanh.

Hứa Thâm cũng hướng ánh mắt quan sát xung quanh. Hắn không yên tâm nếu phó mặc an nguy của bản thân cho cảm nhận của Lâu Hải âm, chính mình cũng phải luôn luôn cảnh giác, chú ý diễn biến xung quanh.

Về phần chuyện thăm dò Uông Thành, đương nhiên là hắn không cần thiết phải nói ra thủ đoạn của mình cho Lâu Hải âm biết. Tuy đó chỉ là một thủ đoạn nhỏ, thông qua sợi khur làm ký hiệu mà thôi.

Từ khi nắm giữ lấy nhỏ đôi lớn, năng lực của Hứa Thâm đã được gia tăng cực lớn. Hắn có thể co rút sợi khur đến trình độ còn nhỏ hơn sợi tóc, rồi cho nó tiến vào trong thân thể Lâu Hải âm chữa thương cho cô, tự nhiên cũng có thể vắt sợi khur đó lên cơ thể những người khác làm ký hiệu.

Lúc trước, Tri Chu Nam từng làm mạng nhện trên nóc tòa kiến trúc kia, còn Hứa Thâm... hắn để lại sợi khur ở tất cả các con đường xung quanh trấn nhỏ.

Không lâu sau đó, Hứa Thâm và Lâu Hải âm cũng đi ra bên ngoài trấn nhỏ.

Lâu Hải âm được Hứa Thâm cho phép, lập tức truyền tin tức về cung Tuyết.

Chuyện hai người phải làm tiếp theo chính là ở tại chỗ im lặng chờ đợi.

“Bọn họ có thể kiểm tra ra đội trưởng chết vì một nguyên nhân khác hay không?” Lâu Hải âm vẫn có chút lo lắng về chuyện này.

Tuy bọn họ đã che giấu một ít dấu vết, nhưng nhân tài trong đội thân vệ xuất hiện lớp lớp, loại năng lực gì cũng có, vô cùng đa dạng, thậm chí còn có một vài loại năng lực mà người ta không thể nào tưởng tượng ra được.

Và ai cũng không biết trong số những người được phái tới đây, có ai sở hữu loại năng lực có thể tái hiện nguyên vẹn hiện

trường hay không.

“Chỉ mong không có nhân tài như vậy.” Hứa Thâm nói

Lâu Hải âm nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thâm, tựa như hắn cũng không quá lo lắng về chuyện kia. Cô không nhận được, lại hỏi: “Lỡ như có thì sao?”

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất nha!

“Vây đội ngũ thân vệ đành phải giảm bớt một vị nhân tài rồi.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm chợt sững sốt, đáy lòng phát lạnh, người trước mặt cô đúng là to gan lớn mật. Hắn thực sự cho rằng thân vệ của Nghĩ Hậu toàn là heo chó thôi sao, muốn giết thì giết?

“Chẳng lẽ cậu cố ý ẩn núp đến bên người Nghĩ Hậu?” Lâu Hải âm thật cẩn thận quan sát Hứa Thâm, hắn che giấu sâu như vậy, lại có thực lực mạnh như thế, vậy mà chỉ an phận làm một thân vệ bình thường, hiển nhiên là nhân tài không được trọng dụng.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi chỉ muốn trèo cao hơn một chút mà thôi.” Hứa Thâm liếc Lâu Hải âm một cái, nhàn nhạt trả lời.

Lâu Hải âm đáp lại bằng một nụ cười miễn cưỡng, không biết cô có nên tin Hứa Thâm hay không.

Chỉ vì thăng chức lên vị trí đội trưởng mà hắn giết chết Uông Thành...

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, đây chính là cách thăng chức tốt nhất, lại bớt phiền toái nhất.

Khi có vị trí trống, tất nhiên bên trên cần phải đề cử một người lên thế chỗ rồi.

Nếu như phải từ từ tích lũy tư lịch, công nhận là lâu thật... Bỗng nhiên Lâu Hải âm lại có cảm giác dường như cô cũng có thể hiểu được một chút tâm trạng của Hứa Thâm.

Quan trọng nhất là, những tiểu tinh linh vờn quanh bên người cô cũng đang ríu ra ríu rít nói:

【 Hắn nói rất đúng! 】

【 Hắn làm đúng! 】

【 Giết rất tốt! 】

Đám tiểu khả ái các người, sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Hắn mới giết người đó... Lâu Hải âm thầm thở dài trong lòng, cô có cảm giác sau khi mình đi theo Hứa Thâm, những tiểu tinh linh đơn thuần thiện lương bên cạnh cũng bị hắn dạy hư rồi.

Chương 615. Kỹ Thuật Diễn Cấp Đại Sư!!!

Ầm vang!

Đúng lúc này, chợt có tiếng gầm rú truyền đến từ chỗ sâu trong tiểu trấn, là âm thanh kiến trúc bị sập.

Còn có từng tiếng kêu thảm thiết.

Trong những tiếng kêu thảm thiết này lại mơ hồ mang theo một chút kinh hãi.

Hai người Hứa Thâm cẩn thận lắng nghe một chút để phân biệt, có vẻ như cư dân trong trấn đã bị quái vật xua đuổi ra ngoài.

Và không nghi ngờ gì nữa, những người may mắn còn sống sót này, cũng sẽ trở thành bất hạnh ngay thôi.

Sưu!

Đột nhiên, tại lối vào con hẻm nào đó, chợt xuất hiện một bóng người xuyên qua tòa kiến trúc thấp bé trước mặt, lao thẳng ra ngoài, ngã chập vật xuống mặt đất, rồi lăn lộn mấy vòng mới bò dậy được.

Hai người vừa nhìn, liền nhận ra đây là Lâm Hiểu.

Hiện giờ đôi phương đã phát động năng lực, biến thành một con nhím, da dày thịt béo, nhưng trên người vẫn chồng chất vết thương.

Lâm Hiểu cũng nhìn thấy hai người Hứa Thâm, sau khi sửng sốt, gã lập tức vui mừng chạy đến: “Mọi người cũng ở đây

sao? Tốt quá, mau đến giúp tôi một chút, những con tạp chủng kia đang đuổi theo tôi!”

Nếu nhìn từ bên ngoài, có vẻ anh càng giống tạp chủng hơn đây... Lâu Hải âm yên lặng oán thầm trong lòng, nhưng từ xưa đến nay, cô vẫn luôn là một người đẹp tốt bụng, tất nhiên sẽ không nói ra những lời nói thô bỉ này.

A? Vì sao lại nói cô là người đẹp tốt bụng ư?

Tất nhiên là những tiểu tinh linh bên người cô đã nói như vậy rồi.

Lời nói của những tiểu khả ái thuần khiết này, sao có thể sai được?

Lâu Hải âm không làm ra hành động gì cả, mà nhìn về phía Hứa Thâm trước, hơi bất ngờ vì cô lại trông thấy Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt căng thẳng lo lắng, hỏi: “Có mấy người vậy?”

Về mặt này... Cậu nghiêm túc đấy à?

Lâu Hải âm vô cùng ngạc nhiên, trong lòng không nhận được có chút bội phục về tốc độ biến sắc mặt này, khó trách lúc trước cô lại bị lừa gạt.

Quả nhiên là kỹ thuật diễn cấp đại sư.

“Ba.” Lâm Hiểu lập tức chạy vọt đến trước mặt hai người, nói: “Mọi người đã gửi tin tức trở về chưa? Mau phối hợp với tôi một chút, nếu là ba đối ba, chưa chắc chúng ta đã thua.”

“Nhưng tôi là hệ cảm giác, không có sức chiến đấu.” Lâu Hải âm lập tức nói.

“Giúp tôi kiềm chế một chút cũng được, dù sao người ta cũng không biết cô là hệ cảm giác, sẽ phân tâm chiêu cố cô.” Lâm Hiểu nói nhanh, sau đó biến thành con nhím, giọng nói lập tức trở nên thô lỗ, nhưng tâm tư vô cùng nhẫn nại.

Trong khi hai người bọn họ nói chuyện với nhau, lại có ba bóng người cùng lao ra từ trong tòa kiến trúc phía trước, người cầm đầu chính là Hải Đường.

Bên cạnh gã là Bạch Nha và Công Chúa tiên sinh.

Mà lúc này khi bước vào trạng thái chiến đấu, Công Chúa tiên sinh đã sửa lại dáng vẻ cô gái nhỏ lúc trước, thần thái đầy uy

ng nghiêm, giống như một người cha anh dũng.

“Đến đây đi.” Sắc mặt Lâm Hiểu trở nên căng thẳng.

Nói thật, bởi vì Hứa Thâm và Lâu Hải âm bên cạnh đều là hệ cảm giác, cho nên gã cũng không nắm chắc, chỉ hy vọng có thể dựa vào số lượng người để đe dọa đối phương một chút thôi.

“Hả?” Hải Đường nhìn thấy hai người Hứa Thâm, thoáng nhú mày một cái, rồi cười lạnh nói: “Vậy mà không chết? Cũng coi như vừa vận, hiện tại cùng nhau giải quyết một thể.”

“Tôi sẽ không để cho bất cứ thứ nguy hiểm gì xuất hiện bên cạnh con gái của tôi đâu.” Ánh mắt Công Chúa tiên sinh sắc lạnh như đao, biểu cảm lạnh lùng, từ từ đi tới.

Bạch Nha cười như không cười nhìn Hứa Thâm, gã không nói gì cả, nhưng ánh mắt lại giống như đang nói, tuy trước kia chúng ta có hợp tác với nhau, nhưng hiện tại tôi cũng chỉ có thể tiễn cậu một đoạn đường vậy thôi.

“Chúng tôi đã truyền tin tức quay lại rồi, tiếp viện sẽ đến ngay thôi, hiện tại các người thu tay vẫn còn kịp.” Hứa Thâm phần nộ nhìn ba người nói.

Lâu Hải âm há hốc miệng, lời nói đến bên miệng lại bị Hứa Thâm giành mất, cô có chút ghen khuất, không biết nên làm sao.

“Ai bảo các người trêu chọc chúng tôi trước...” Về mặt Hải Đường không hề biến hóa, vẫn duy trì vẻ tao nhã như cũ, chỉ khẽ thở dài nói: “Dù hiện giờ tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài, cũng vô dụng, cùng lắm thì chúng tôi thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này, trở về nội thành phát triển, hoặc là đổi một cái thành Đê khác. Nhưng các người chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi này thôi.”

“Nghĩ Hậu sẽ không để cho các người rời đi nhẹ nhàng như vậy.” Lâm Hiểu cười lạnh nói.

“Cậu cho rằng ở thành Đê này chỉ có một vị quân vương là Nghĩ Hậu thôi sao?” Hải Đường cười hì hì nói: “Xảy ra chuyện lớn như tường nứt này, cô ta làm gì còn tâm tư mà đi khắp nơi truy bắt bọn tôi chứ?”

Hứa Thâm híp mắt nói: “Nói như vậy, chuyện này là do các người dự mưu từ trước? Các người đang làm việc cho ai?”

“Chờ khi nào cậu chết, tự nhiên sẽ biết thôi.” Hải Đường cười rồi phất tay nói: “Mấy người giải quyết bọn họ, để cậu ta lại cho tôi, lần trước không thể giao thủ, trong lòng vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.”

Lời nói vừa phát ra, thân hình gã cũng đồng thời vọt về phía Hứa Thâm.

Sắc mặt Lâm Hiểu trầm xuống, nói: “Đối thủ của anh là tôi!”

“Cậu còn chưa xứng.” Hải Đường tiến lên đồng thời cười lạnh nói.

Lâm Hiểu nổi giận, cũng không nói thêm điều gì đã gầm nhẹ lao về phía gã.

Hứa Thâm nhắc nhở: “Nhược điểm của anh ta ở phần ngực và thận.”

Sắc mặt Hải Đường thoáng biến đổi, gã hừ lạnh nói: “Cậu muốn chết!”

Ngay khi Lâm Hiểu sắp vọt tới bên người Hải Đường, bóng dáng Bạch Nha đã xuất hiện ngay bên cạnh, một chân đạp ngã Lâm Hiểu, nhưng không tạo thành thương tổn.

Rất nhanh hai người bọn họ đã đánh thành một đoàn.

Bên kia, tốc độ của Hải Đường không chút suy giảm, đã lập tức tập kích đến trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm không lựa chọn ứng chiến, lại trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Lâu Hải âm nhìn thấy hành động đó của Hứa Thâm, cũng nhanh chóng hiểu được hắn vẫn còn muốn diễn, có lẽ vì Lâm Hiểu ở đây nên Hứa Thâm không định bại lộ bản thân. Trong lòng cô có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể chạy sang bên kia.

“Đừng chạy, con gái của tôi nói cô thích hợp làm mẹ của con bé.” Công Chúa tiên sinh lại nhanh chóng chạy vọt đến, ngăn ở trước mặt Lâu Hải âm.

“Ông đang nói xằng nói bậy gì đấy?” Lâu Hải âm tức giận đến mức không biết nên nói gì.

“Đơn giản thôi, cứ đánh gãy tay chân của cô trước, rồi bắt cô về, chờ đến khi cô nhìn thấy con gái của tôi, cô chắc chắn sẽ thích con bé.” Tựa như Công Chúa tiên sinh đang tự nói tự quyết định, rồi không chút do dự, gã lập tức đánh về phía Lâu Hải âm.

Chương 616. Năng Lực Của Hải Đường!

Lâu Hải âm không trông thấy bóng dáng Hứa Thâm, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Với lực lượng mà Hứa Thâm bày ra lúc trước, hẳn hoàn toàn có thể giải quyết hai người này, nhưng hiện giờ hẳn lại lựa chọn bỏ cô mà chạy trốn rồi?

Đây là đang kiểm tra lực lượng của cô sao?

Hay lúc trước Hứa Thâm đã hao tổn hết khư lực?

Mặc kệ là loại nào, trong lòng Lâu Hải âm cũng rửa thâm, quả nhiên đàn ông đều không đáng tin cậy.

Nhưng cô phải làm sao bây giờ?

Lâu Hải âm hướng ánh mắt nhìn chung quanh, sao đó lao về một hướng khác.

Nhưng tốc độ của Công Chúa tiên sinh cực nhanh, đảo mắt một cái đã đuổi kịp Lâu Hải âm, thân thể của gã hơi bành trướng, để lộ ra cơ bắp hùng tráng bên trong, cực kỳ phù hợp với hình tượng một “Người cha” vĩ đại.

Tiếng gió gào thét cùng với âm thanh cây rìu chém tới, Lâu Hải âm vội vàng cúi thấp người, mái tóc trực tiếp bị đối phương chém đứt.

Cô còn chưa kịp định thần lại, quãng đường chạy trốn kịch liệt vừa nãy đã làm ảnh hưởng đến miệng vết thương trên xương sống, làm cô bị xuất huyết bên trong.

Lâu Hải âm cắn chặt răng, phần nướu đã dính đầy máu tươi tràn ra từ nội tạng.

“Không được chạy.” Công Chúa tiên sinh trầm thấp nói.

Lưỡi rìu che khuất ánh sáng, lại trực tiếp chém xuống đầu.

Phốc phốc!

Cùng lúc ấy ở một nơi khác, đột nhiên trước ngực Hải Đường bị xuyên qua, xuất hiện một lỗ thủng cực lớn.

Gã kinh ngạc nhìn bóng người vừa phanh lại trước mặt mình, làm sao có thể?

“Ai cho anh dũng khí một mình đến đuổi giết tôi?” Hứa Thâm chậm rãi xoay người, phần nộ và khản trương trên mặt đều biến mất, trở nên vô cùng bình tĩnh.

Hải Đường chợt vùng kiếm, chặt đứt xiềng xích, vẻ mặt gã đầy lạnh lẽo: “Anh đang ngụ ý gì? Là lúc trước bên cạnh còn có đồng đội, nên không muốn bị bại lộ sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Hứa Thâm nói: “Tôi chỉ không muốn để cho người bạn kia của anh nhìn thấy mà thôi.”

Người bạn kia của tôi... Hải Đường có chút giật mình, đột nhiên con người cô rút lại, tên kia cũng theo bọn họ tới đây sao? Đã sớm nghe nói đối phương là năng lực giả hệ ảnh tử, rất khó bị phát hiện, mỗi lần gặp mặt gã đều bị bóng dáng đột nhiên buông xuống của đối phương dọa sợ.

Chẳng lẽ... lúc trước Hứa Thâm nhìn thấy người kia?

“Rốt cuộc anh năng lực giả hệ gì?” Hải Đường lạnh lùng nhìn Hứa Thâm, máu thịt trên bụng mấp máy, khiến máu tươi ngừng chảy.

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Tôi lại muốn hỏi anh một chút, vừa rồi anh nói nơi này không chỉ có một quân vương là Nghĩ Hậu là có ý gì?”

Hải Đường cười lạnh nói: “Đương nhiên là ý trên mặt chữ, đừng tưởng rằng các người là thân vệ của Nghĩ Hậu thì có thể không coi ai ra gì, cứ đi nghe ngóng mà xem, xem thân vệ của Nghĩ Hậu đã chết bao nhiêu người rồi?”

Hứa Thâm hướng ánh mắt đầy hứng thú nhìn gã: “Nói như vậy, người gây ra chuyện bức tường bị nứt lần này, và đối tượng hợp tác với các anh, đều là cùng một người? Chẳng lẽ là Phản Nội Quân?”

“Phản Nội Quân? Đương nhiên không phải đám người điên đó.” Hải Đường chậm rãi đến gần Hứa Thâm, nói: “Cậu đang

kéo dài thời gian sao? Không có cơ hội đâu.”

Khư lực cả người gã phun ra, luồng khư lực này dần dần thẩm thấu ra ngoài từ phần rìa đồng tử, hai mắt chuyển thành một màu đen thuần túy, hiển nhiên Hải Đường đã tiến vào trong trạng thái khư lực cực hạn.

Với tư cách là thủ lĩnh của hội Hải Đường Huynh Đệ, gã đã sớm đạt tới hình thái thứ hai cực hạn, chẳng qua từ đầu đến cuối vẫn không thể tiến thêm một bước đột phá trở thành quân vương thôi.

Một bước kia thực sự khó như lên trời, cũng không có lộ tuyến cố định, toàn bộ đều dựa vào vận khí và cơ duyên. Còn phải có quyết tâm tìm đường sống từ trong chỗ chết, gã cũng không dám dễ dàng mạo hiểm.

Nhưng dù là hình thái thứ hai cực hạn, thì ở thành Bạch Nghĩ này, gã vẫn là một nhân vật đứng sừng sững trên đỉnh Kim Tự Tháp, ngoại trừ quân vương, người có thể độ sức cùng gã chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Được rồi.” Hứa Thâm thở dài, xem ra có hỏi cũng không ra điều gì. Hắn vốn đang đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Hải Đường, đột nhiên, trong mắt hắn xuất hiện từng bóng người ở bên cạnh Hải Đường.

Những hư ảnh này dần dần trở nên rõ ràng, rõ ràng tới từng khuôn mặt.

Có Công Chúa tiên sinh, lão giả Ưu Hoạn và Tri Chu Nam...

Tất cả đều là trăm khư giả hình thái thứ hai của hội Hải Đường Huynh Đệ.

Vẻ mặt của những người này đều thống nhất một màu, đó là lạnh lùng mà chết lặng. Và khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi của bọn họ đang nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, đương nhiên, bọn họ cũng chú ý tới Mặc Vệ đang đứng phía sau Hứa Thâm.

“Hả?” Đôi mắt Hải Đường hơi trầm xuống: “Hệ cảm giác loại tinh thần? Nghĩa là anh có thể nhìn thấy nhược điểm, đều là do anh ta nói cho anh biết sao?”

“Những người bên cạnh anh thì sao?” Hứa Thâm cũng vô cùng tò mò, không biết là dạng năng lực gì lại có thể mô phỏng nhóm trăm khur giả hình thái thứ hai khác bằng trạng thái tinh thần lực.

“Họ đều là huynh đệ của tôi.” Hải Đường nâng bàn tay lên, trực tiếp truyền lệnh Hứa Thâm.

Trong thoáng chốc, tựa như phần đông bóng người bên cạnh gã vừa thức tỉnh, trong mắt bọn họ phát ra hắc quang mãnh liệt, rồi không chút do dự gào thét đánh tới Hứa Thâm như một bầy ác quỷ, trận thế kinh người.

Mặc Vệ!

Hứa Thâm thầm kêu gọi trong lòng, Mặc Vệ đạp một bước tiến lên, chắn trước mặt hắn.

Trên mặt Hứa Thâm xuất hiện mặt nạ Quỷ Nguyệt, vì ôn hòa, hắn vẫn lựa chọn vận dụng khur binh.

“Mặt nạ của Giang gia... Cậu là thành viên hạch tâm của Giang gia?” Rõ ràng là khi Hải Đường nhìn thấy chiếc mặt nạ này, gã tỏ ra cực kỳ sửng sốt, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Bởi vì thành viên hạch tâm của Giang gia đều là tồn tại cực kỳ khủng bố trong hàng ngũ hình thái thứ hai, chỉ đứng sau quân vương mà thôi.

Trong truyền thuyết có ghi nhận lại, thậm chí thành viên hạch tâm của bảy đại gia tộc, còn có thể dùng năng lực của hình thái thứ hai, đánh cược cùng quân vương.

Đương nhiên người ta luôn cho rằng loại chuyện nghịch thiên này đã bị truyền thuyết khuếch đại.

Sưu!

Lão giả Ưu Hoạn và Tri Chu Nam dẫn đầu vọt tới, chia thành một trái một phải giết về phía Mặc Vệ.

Tri Chu Nam phóng ra tơ nhện quấn quanh trên người Mặc Vệ, loại tơ nhện này không được bện thành từ khur lực, chúng được tạo nên từ tinh thần lực.

Lão giả Ưu Hoạn cũng phóng ra một mảnh quang mang màu xanh biếc. Và chỉ trong phút chốc, thân thể Mặc Vệ lại bốc lên

từng sợi sương mù mỏng manh, tựa như bị ăn mòn.

Chương 617. Điểm Hận Chết!

Hứa Thâm thoáng ngạc nhiên, Hải Đường kia chẳng những có thể mô phỏng được dáng vẻ của trăm khư giả hình thái thứ hai khác, mà những hình nộm mô phỏng này còn có thể sử dụng năng lực của bản thể khi còn sống.

Loại năng lực này thực sự có chút biến thái, dường như nó cũng chẳng kém lấy nhỏ đôi lớn bao nhiêu.

Quả nhiên, mỗi một trăm khư giả hình thái thứ hai cường đại đều không phải mặt hàng đơn giản.

Nếu lấy ra so sánh với bọn họ, có vẻ như năng lực của hắn lại khá tầm thường.

Hứa Thâm thầm than trong lòng, nhưng cũng may, hắn còn có người nhà trợ giúp.

“Anh thiếu một thanh đao.” Hứa Thâm nhìn Mặc Vệ đang không ngừng giãy dụa vì bị tơ nhện quấn quanh. Hiển nhiên, nếu chỉ dựa vào tay chân lôi kéo, gã rất khó xé đứt những sợi tơ nhện tinh thần này, chỉ có thể kiếm một thanh đao.

“Cho anh ấy mượn trước đi.” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, chính là thanh âm của “Ma ma”.

Hứa Thâm biết trong nhà mình có một con dao, nó là con dao mà “Ma ma” vẫn dùng để thái rau, chế biến thức ăn ngon cho hắn.

Thấy “Ma ma” nguyện ý cho mượn, trong lòng Hứa Thâm thầm nghĩ một tiếng cảm tạ.

Rất nhanh, trong tay Mặc Vệ đã ngưng tụ ra một con dao. Con dao này chính là dao thái rau lọc xương của “Ma ma”. Sau khi Mặc Vệ nắm chặt nó vào tay, đột nhiên gã vùng mạnh tới, lập tức chém đứt những sợi tơ nhện kia.

Sắc mặt Hải Đường khê biến, gã thoáng kinh ngạc khi thấy một màn này. Lực lượng tâm linh của Hứa Thâm lại dừng mãnh đến mức có thể cô đọng ra một thanh đao niệm sắc bén như vậy?

“Cướp đoạt thị giác!” Hải Đường khẽ động ý niệm, bỗng nhiên Bạch Nha bên cạnh gã lao ra, đối phương nâng tay lên đánh ra một trảo, tựa như ánh sáng xung quanh đều bị một trảo này cướp đoạt hết.

Trong phút chốc, Hứa Thâm có cảm giác trước mắt mình tối sầm lại, thiên địa thay đổi.

Tựa như hắn đang ở bên trong một khu cơ quan nội tạng nào đó, chung quanh đều là vách tường máu thịt tối tăm mờ hồ, đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng trong bóng tối như vậy, Hứa Thâm vẫn có thể thấy rõ tình huống chung quanh. Hiển nhiên tầm mắt của hắn không hoàn toàn bị che đậy, chỉ chịu một chút ảnh hưởng mà thôi.

Nhưng thân thể Mặc Vệ lại cứng đờ tại chỗ, tựa như đã mất đi phương hướng, Hứa Thâm chỉ có thể tự mình chỉ huy Mặc Vệ.

“Hả?” Hải Đường nhìn thấy tinh thần thể của Hứa Thâm vẫn có thể hành động như cũ, trong lòng càng thêm giật mình.

Hắn còn có thể ngăn cản được năng lực của Bạch Nha?

Hay là hắn dựa vào cảm nhận để phán đoán?

Quả nhiên, tồn tại có thể đơn sát khur thú cấp B đỉnh cao thật không đơn giản, Hải Đường không còn tiếp tục giữ thái độ khinh địch nữa, gã trực tiếp để cho Hải Loa bên cạnh ra tay.

Một luồng âm thanh trầm thấp khiến con người ta say mê, bay tới.

Thân thể Mặc Vệ run rẩy, trở nên mờ hồ, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Chém chết tất cả!” Hứa Thâm lạnh mặt truyền lệnh.

Mặc Vệ há miệng phát ra một tiếng rít gào không tiếng động, gã phần nộ vung đao chém tới, chặt đứt tơ nhện, sau đó phóng tới trước mặt Tri Chu Nam và lão giả Ưu Hoạn.

Đao phong hung hăng bổ lên người lão giả Ưu Hoạn.

Lão muốn lùi bước ngăn cản, nhưng tốc độ không bằng Mặc Vệ, cánh tay trực tiếp bị một đao chém đứt.

“Cậu lại làm thương tổn lão nhân.” Hải Đường trầm mặt nói:
“Thật không lễ phép.”

“Đó là lão nhân nhà anh, không phải nhà tôi.” Hứa Thâm nói.

Mặc Vệ thừa thắng truy kích, chém cho lão giả Ưu Hoạn liên tiếp bại lui.

Hải Loa và Công Chúa tiên sinh đang đứng bên người Hải Đường đồng loạt ra tay, giải cứu lão giả Ưu Hoạn, đồng thời giết về phía Mặc Vệ.

Dưới quá trình giáp công của hai người, rất nhanh Mặc Vệ đã lộ ra dấu hiệu suy bại, phải lấy một địch hai, rõ ràng đã có chút không chống đỡ nổi.

Hứa Thâm thầm nghĩ đáng tiếc, dường như năng lực lấy nhỏ đổi lớn chỉ có thể lấy thân thể của chính hắn làm trung tâm tăng phúc, đó cũng là nhược điểm của loại năng lực này, không thể lựa chọn vật thể khác làm phương tiện phóng thích năng lực.

Tuy cận chiến khó giải quyết, nhưng đối mặt với năng lực công kích viễn trình, lại phải chịu thiệt.

Liễu Tích Xuyên cũng bại bởi một mâu viễn trình của Hắc Tuyết.

“Nếu có thể dùng thân thể Mặc Vệ làm trung tâm phóng thích năng lực lấy nhỏ đổi lớn, Mặc Vệ cũng có thể dễ dàng giải quyết bọn họ...” Hứa Thâm thầm thở dài trong lòng.

Hắn cảm nhận được điểm hạn chế của năng lực này, nhưng có vẻ như điểm hạn chế này cũng rất hợp lý.

Nếu năng lực nọ có thể thỏa mãn được suy nghĩ trong đầu hắn, chẳng phải nó đã vô địch rồi sao?

Tình hình trước mắt, nếu chỉ dựa vào một mình Mặc Vệ, thua trận chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Bởi vậy, Hứa Thâm chỉ có thể tìm “Ma ma” thương lượng.

“Ma ma à, trước tiên cứ để anh ta vào trước đã. Chờ kết thúc lại đuổi ra ngoài, có được không?”

Đối mặt với lời khẩn cầu của Hứa Thâm, “Ma ma” đang đứng ở cửa thoáng im lặng một chút, cuối cùng bà vẫn đáp ứng:

“Được rồi.”

Sau đó, bóng dáng đang ngồi ở cửa, bị kéo vào trong gian phòng nhỏ tối đen.

“Chết!”

Hàn quang trong mắt Hải Đường chớp động, Tri Chu Nam đi vòng qua Mặc Vệ, lập tức đánh về phía Hứa Thâm.

Nhưng ngay khi Tri Chu Nam bước tới bên cạnh Hứa Thâm, đột nhiên biến hóa phát sinh, thân thể gã trở nên mơ hồ, hành động cũng chậm chạp hẳn, từ rõ ràng đến hư ảo, rồi chuyển thành trong suốt.

“Tình huống gì đây?” Con người trong mắt Hải Đường co rút lại, không phải năng lực của Hứa Thâm là tinh thần thể sao?

Tại sao bên người hắn còn có tình huống quỷ dị như vậy?

Không đợi gã kịp phản ứng, đột nhiên một tiếng rống giận khàn khàn trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó, đao phong xẹt qua, thân thể vốn hư ảo của Mặc Vệ chợt trở nên ngưng thật, thậm chí thể trạng cũng lớn lên rất nhiều. Gã chém một đao vào đầu Công Chúa tiên sinh, bổ cái đầu đó ra, rồi một cước đá bay đi.

Ngay sau đó, Mặc Vệ nhanh chóng giết về phía Hải Đường.

Hải Đường nhìn thấy Mặc Vệ khí thế uy phong lẫm lẫm lao tới, trong lòng trở nên căng thẳng, lại có chút khiếp sợ, đột nhiên tinh thần thể lại trở nên dũng mãnh, đây là có chuyện gì xảy ra?

“Ông!” Đột nhiên Hải Loa che miệng, thối ra tiếng âm bạo cực mạnh.

Đạn pháo vô hình bắn ra, đánh lên người Mặc Vệ, nhưng thân thể gã chỉ thoáng lay động một chút. Công kích gần như không có tác dụng.

Chương 618. Anh Thua Rồi!

Vào thời khắc nguy hiểm này, lão giả Ưu Hoạn và Tri Chu Nam vừa bị thương, đều bỏ qua Hứa Thâm, dứt khoát xoay

người quay về phía Hải Đường.

“Tôi và huynh đệ của tôi không thể thua được!” Hải Đường rống giận, ánh mắt tràn ngập dữ tợn, bóng dáng của đám Hải Loa và Công Chúa tiên sinh đều tụ tập lại sau lưng gã.

Tiếp đó, một bóng dáng nguy nga chột đứng lên từ trong bóng tối.

Là một gương mặt xa lạ mà Hứa Thâm chưa từng trông thấy.

Gương mặt này lộ vẻ uy nghiêm, tràn ngập mị lực thành thực, đôi mắt thâm thúy, hai má như phủ khắc mang theo nét tang thương và hiên lành, nhưng giờ phút này, ánh mắt của đối phương chột trở nên lạnh như băng, nhìn xuống Mặc Vệ đang nhanh chóng vọt tới.

Phanh!

Trong nháy mắt khi Mặc Vệ tới gần, bóng dáng kia dứt khoát đạp một cước tới, lại hung hăng đánh ra một quyền.

Mặc Vệ không có ý định dừng lại, đao phong trực tiếp chém ra.

Quyền đao va chạm, lại bộc phát ra một loại lực lượng trùng kích làm người ta sợ hãi, Hứa Thâm có cảm giác trong đầu hơi choáng váng, tựa như vừa bị người ta gõ cho một gậy.

Mà trên mặt Hải Đường lại lộ ra một tia thống khổ dữ tợn, gã không tin trên phương diện lực lượng tinh thần, mình lại bị Hứa Thâm áp chế.

“Anh thua rồi.” Không đợi Hải Đường tiếp tục làm ra phản ứng, đột nhiên một bóng dáng như quỷ mị bay tới.

Sắc mặt Hải Đường lập tức biến đổi, trong mắt gã hiện lên đòn tập kích của Hứa Thâm.

Tốc độ của Hứa Thâm cực nhanh, đảo mắt một cái đã tiếp cận đến trước mặt Hải Đường, thoát nhìn như thể hắn vẫn một mực theo sát ngay phía sau Mặc Vệ, cùng lúc công tới.

Mà giờ phút này, khoảng cách giữa hai người đã tiến vào trong vòng năm mét.

Dưới hiệu quả tăng phúc của lực lượng cường hóa, năm mét cũng nằm trong lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn.

Bóng dáng của tinh thần thể ngụy nga trước mặt Hải Đường, lập tức xuất hiện dấu hiệu suy nhược, cùng lúc đó, Hứa Thâm đạp một bước tới, còn bốn mét!

Hải Đường kinh hãi lui về phía sau, nhưng tốc độ lui về phía sau của gã không thể nhanh bằng chạy nước rút được.

Ba mét!

Hải Đường có cảm giác thân thể mình vừa bị một loại lực lượng nặng nề nào đó áp chế, tựa như rơi trong nước biển.

Hai mét!

Hải Đường thấy rõ đôi mắt lạnh thấu xương của Hứa Thâm.

“Không!”

Rút kiếm!

Tăng!

Kiếm quang trắng như tuyết cấp tốc xẹt qua, chém vào cổ Hải Đường, lại bị phần cổ áo trên trang phục tác chiến ngăn cản.

Nhưng lực lượng cực lớn của kiếm phong vẫn đủ làm thân thể Hải Đường nghiêng ngả.

Bàn tay Hứa Thâm đặt lên đầu của Hải Đường.

Đầu?

Hải Đường ngây người, bỗng nhiên gã lại phát hiện bóng dáng Hứa Thâm trước mắt chợt trở nên cao lớn hơn bình thường.

Mà bóng dáng nguy nga vẫn luôn bảo hộ đằng trước gã, lại trở nên thấp bé, thậm chí ở trước mặt Hứa Thâm, nó còn thấp hơn một nửa.

Mà giờ phút này, thân hình Mặc Vệ lại trở nên to lớn, con dao phay trong tay cũng biến thành một thanh trảm đao dài hơn một mét!

“Kết thúc rồi.” Hứa Thâm túm tóc Hải Đường, lại vung kiếm.

Mặc Vệ cũng vung đao theo hành động của hắn.

Dưới ảnh hưởng của năng lực của lấy nhỏ đổi lớn, giờ phút này, Hải Đường đã biến thành một thiếu niên mười mấy tuổi,

lực lượng bị áp chế trên toàn bộ phương diện, thậm chí gã còn bị ép rời khỏi trạng thái khư lực cực hạn mà không hề hay biết.

Một kiếm một đao đồng thời hạ xuống.

Thân thể Hải Đường cứng đờ.

Bóng dáng nguy nga trước mắt gã bị đao phong bổ ra, nứt thành hai nửa.

Bóng dáng kia đã vì gã ngăn cản vô số mưa gió, cứ như vậy lại ngã xuống rồi tiêu tán như sương khói.

Hải Đường ngơ ngác nhìn hình ảnh này, trong mắt có chút mờ mịt.

...

...

Khi Hứa Thâm trở lại nơi tụ tập lúc trước, đã nhìn thấy Lâu Hải âm đang ngồi một chỗ há miệng thở dốc, trên cánh tay có vài vết trầy xước, mà cách đó không xa, là một thi thể máu thịt mơ hồ.

Hứa Thâm cẩn thận phân biệt, mới phát hiện vị kia chính là Công Chúa tiên sinh.

“Cô xử lý hẳn rồi?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc hỏi.

Lâu Hải âm vừa băng bó cánh tay của mình, vừa nhìn về phía Hứa Thâm, lại trông thấy dưới cằm Hứa Thâm có dính chút máu, không khỏi cả kinh hỏi: “Cậu bị thương sao?”

Cô đã chứng kiến thân thủ của Hứa Thâm từ trước rồi, nên nhìn thấy một màn này mới không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ như vậy.

Hải Đường kia lại có thể làm Hứa Thâm bị thương sao?

Phải biết rằng, ở trước mặt Hứa Thâm, kể cả người mạnh như Uông đội cũng chỉ kiên trì được ba giây, ăn xong ba kiếm là ngã xuống.

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, rồi bình thản dùng tay áo lau đi vết máu dưới cằm: “Không phải của tôi.”

Lâu Hải âm nhìn kỹ hai lần, mới phát hiện quả nhiên là như thế, lúc này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô đã nói rồi mà, làm sao một trăm khur giả hình thái thứ hai của tổ chức tư nhân, có thể dũng mãnh hơn Uông đội được.

“Không phải của cậu...” Đến đây, đột nhiên con người trong mắt Lâu Hải âm hơi co lại, toàn thân Hứa Thâm đều sạch sẽ, chỉ có phần cầm dính máu, chuyện này không khỏi khiến trong lòng cô sinh ra vài liên tưởng khủng bố.

Nhưng tất nhiên cô rất thức thời, không có hỏi thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn thi thể huyết nhục mơ hồ cạnh chân: “Cậu nói rất đúng, đúng là những người bạn của tôi có thể đến giúp tôi.”

“Ồ?” Hứa Thâm nhìn thi thể đã nát bấy của Công Chúa tiên sinh.

Ngay khi nhìn thấy tình cảnh ở nơi này, trong lòng hắn đã có suy đoán, với thủ đoạn của Lâu Hải âm, khả năng cao là không phải là đối thủ của gã.

Trừ phi...

“Tôi cũng vừa mới biết được, hóa ra những người bạn tinh linh của tôi rất lợi hại.” Ánh mắt Lâu Hải âm trở nên phức tạp, như cảm khái, lại như thôn thức.

Cô vẫn luôn cho rằng bản thân mình là năng lực giả hệ cảm giác, nhưng vừa rồi có những tiểu khả ái kia hỗ trợ, lại khiến cô ý thức được bản thân mình cũng có sức chiến đấu rất mạnh.

“Đừng xem nhẹ đồng đội của cô.” Hứa Thâm hướng ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô: “Có lẽ năng lực của cô không phải là hệ cảm giác, mà là hệ đặc chất.”

Lâu Hải âm rơi vào trầm mặc.

Trải qua một màn lúc trước, cũng có một vài suy nghĩ không ngừng chuyển động trong lòng cô. Cô lại nhìn Hứa Thâm, càng ngày càng cảm thấy người đàn ông trước mắt này sâu không lường được, chợt buột miệng hỏi: “Làm sao cậu biết, bọn họ có thể chiến đấu?”

Hứa Thâm nhìn đám đông “tinh linh” với vóc dáng nhỏ xinh nhưng lại mang theo hình dạng dữ tợn, vằn vện đang vờn quanh bên cạnh Lâu Hải âm, chỉ khẽ cười nói: “Đương nhiên là đoán.”

Chương 619. Chỉ Sợ Người Này Là Một Kẻ Dân...

“Đoán ư...” Lâu Hải âm yên lặng, trong lòng không khỏi cười khỏ, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận lời giải thích như vậy mà thôi.

Suy cho cùng, chỉ mình cô mới có thể nhìn thấy những tiểu khả ái bên cạnh kia, cũng chỉ mình cô mới có thể nghe được lời nói của bọn họ.

Kể cả khi gặp mặt Nghĩ Hậu, chưa chắc Nghĩ Hậu đã có thể cảm nhận được những tiểu khả ái này.

Về phần vì sao cô có thể đoán ra Nghĩ Hậu không cảm nhận được, đương nhiên là vì những tiểu khả ái này từng vờn quanh bên người Nghĩ Hậu, thậm chí còn ngỗ nghịch mà nhảy lên bàn của Nghĩ Hậu, nhưng Nghĩ Hậu vẫn không có phản ứng.

Có điều, dường như những tiểu khả ái cũng có chút e ngại Nghĩ Hậu, chúng không dám tiếp xúc tứ chi với ngài.

Nếu tiếp xúc tứ chi, có lẽ sẽ bị phát hiện...

“Không biết Lâm Hiểu có gặp phải chuyện không may hay không?” Lâu Hải âm mở lời chuyển chủ đề, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng nhìn về phương hướng Lâm Hiểu chạy trốn.

“Anh ta là hệ cường công, nếu một mình còn đánh không lại đối phương, vậy cũng hết cách.” Hứa Thâm nói.

Tuy chiêu thức của năng lực của hệ cường công không có nhiều thủ đoạn hoa mỹ, đa dạng, nhưng một khi đánh chính diện, bọn họ có thể dùng tốc độ cùng với lực lượng cường bạo để trực tiếp giành thắng lợi, trừ phi đối phương có năng lực quá mức quý dị, có thể hạn chế được bọn họ.

Nhưng lúc trước khi giao thủ với Hải Đường, Hứa Thâm cũng thấy được năng lực của Bạch Nha kia không quá mạnh.

Dù Lâm Hiểu không địch lại được đối phương, nhưng ít nhất cũng có thể thoát thân.

Lâu Hải âm nghe được lời nói của Hứa Thâm, chỉ có thể bảo trì im lặng.

Hai người im lặng chờ đợi tại chỗ, không lâu sau đó, chợt có âm thanh của dụng cụ truyền tin vang lên.

Lâu Hải âm tiếp nhận, là đội thân vệ tới tiếp viện, phiên đội thứ hai.

Đối phương hỏi tình huống, cũng hỏi địa điểm cụ thể của bọn họ. Sau khi bên kia biết được bọn họ tạm thời không có nguy hiểm về tính mạng, lại kêu bọn họ chờ đợi tại chỗ.

Cuộc gọi kết thúc, Lâu Hải âm nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm thân nhiên đặt mông ngồi xuống đất, tự nhiên là chờ đợi tại chỗ rồi.

10 phút sau.

Gió nhẹ lướt qua mặt cỏ, lỗ tai Hứa Thâm khẽ động, hần lập tức quay đầu nhìn lại.

Cùng lúc đó, Lâu Hải âm cũng nghe được lời nói nhỏ kẻ sát bên tai của những người bạn tinh linh, cô vội vàng quay sang nhìn về phía cơn gió vừa thổi tới.

Chỉ thấy một bóng dáng đang áp sát mặt cỏ, nhanh chóng lao về hướng này, bóng dáng ấy không phá hư bất cứ vật gì trên mặt đất, lại tựa như giẫm trên không khí, ngay cả dấu chân cũng không in lại.

Gã như cái bóng tiềm hành đi tới, khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại 50 mét, ánh mắt nhìn thấy Hứa Thâm và Lâu Hải âm đều quay đầu nhìn qua, gã không khỏi nhướng mày một cái.

Năng lực tiềm hành của gã lại bị nhìn thấu rồi?

Gã có chút không tin, càng thêm không phục, bóng dáng lập tức biến ảo, xông qua một hướng khác tiếp tục tiếp cận.

Lại nhìn thấy ánh mắt hai người kia cũng nhanh chóng di chuyển theo, cả hai vẫn chằm chằm theo dõi gã.

“...”

“...”

Hai bên đều có chút không biết nên nói gì.

Chỉ sợ người này là một kẻ đàn... Lâu Hải âm thầm nghĩ trong lòng.

Có nên làm bộ như không nhìn thấy đối phương hay không? Hứa Thâm tự hỏi, nhưng nghĩ đến Lâu Hải âm cũng thấy được người kia, hẳn nhìn thấy cũng không có gì lạ thường cả.

Suy cho cùng, hẳn cũng là hệ cảm giác, cảm nhận được đối phương là chuyện... Rất hợp lý.

Người nọ thấy mình bị nhìn thấu, cũng dứt khoát không thèm trang bức nữa, trực tiếp hiện thân bước tới: “Rất cảnh giác nha.”

Thông qua trang phục chiến đấu của đôi bên, bọn họ có thể nhận ra đối phương là thân vệ, bởi vậy khi đối mặt với nhau cũng không quá khẩn trương.

Lâu Hải âm cười ha hả, đứng dậy nói: “Đội trưởng của mấy người đâu?”

“Ở phía sau.” Người này nhìn nhìn bốn phía, sau đó ánh mắt dừng trên thi thể nát bấy bên cạnh chân Lâu Hải âm, khẽ nhướn mày nói: “Địch nhân bị giết mấy người?”

“2 người.” Hứa Thâm nói: “Chúng tôi bị phân tán, còn có một đội viên bị tên còn lại đuổi giết, không biết đã trốn đi đâu rồi.”

“Vậy mà nhóm các cậu còn ngồi yên được à? Sao không đi hỗ trợ?” Người này nhướn mày nói, trong giọng điệu mang theo vài phần chỉ trích.

“Không biết đã trốn đi đâu rồi.” Hứa Thâm lặp lại câu nói vừa rồi của mình.

Sắc mặt đối phương trầm xuống, ánh mắt có chút khó chịu liếc nhìn Hứa Thâm một cái.

Trước đó, chuyện bị nhìn thấu năng lực đã khiến gã có chút căm tức, hiện giờ lại thấy Hứa Thâm nói chuyện với mình mà không có một chút thái độ kính ý nào như vậy, lại càng không thoải mái.

“Tình huống cụ thể là gì? Nói kỹ càng tỉ mỉ cho tôi.” Gã phân phó nói.

“Chờ đội trưởng các người đến đây lại nói.” Hứa Thâm nói.

“Tên nhóc phiên đội sáu kia, thái độ của cậu là gì vậy? !”
Nghe vậy, người nọ không thể kiềm chế được nữa, tính tình của gã vốn không tốt, lại bị chọc giận, lập tức lớn tiếng hét lên.

Hứa Thâm nhướn mày, hần lặng lẽ nhìn đôi phương một cái, sau đó tiếp tục ngồi xuống mặt đất, không mở miệng nữa.

Lâu Hải âm thầm không khí có chút căng thẳng, vội vàng lên tiếng hoà giải: “Tình huống có chút phức tạp, hay là chờ phiên đội hai của các anh đến đây rồi nói sau.”

“Nếu sớm biết các người có đức hạnh như vậy, chúng tôi sẽ không tới cứu các người.” Người kia hừ lạnh nói.

Phải biết rằng, trong số các phiên đội thân vệ của Nghĩ Hậu, danh hiệu càng đứng trước, thực lực càng mạnh.

Bởi vậy đôi phương mới chướng mắt với phiên đội sáu xếp hạng cuối cùng của hai người bọn họ.

Suy cho cùng, chỉ thiếu chút nữa là phiên đội hai bọn họ có thể chen thân trở thành thành viên của phiên đội vương bài số một rồi.

Nghe gã nói như vậy, Lâu Hải âm cũng không thể giữ được nụ cười trên gương mặt nữa, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng.

Hứa Thâm đang ngồi dưới đất chợt hơi quay đầu, nhìn ra đằng sau người nọ.

Chỉ thấy từ phía xa xa có một nhóm người đang chậm rãi đi đến, bỗng nhiên một bóng dáng từ bên trong vụt tới, nhanh chóng chạy về phía này, chờ khi đến gần mới nhìn rõ, đôi phương đúng là Lâm Hiểu.

“Mọi người không sao chứ?” Lâm Hiểu chạy tới trước mặt hai người Hứa Thâm, lập tức nhìn trái nhìn phải, rồi vội vàng hỏi.

“Bọn tôi không sao.” Lâu Hải âm thấy Lâm Hiểu xuất hiện, vẻ mặt cũng dịu đi một chút, nhẹ giọng cười nói.

Chương 620. Thẳng Thắn Đến Trần Trụi...

“Tên kia rất khó giải quyết, suýt chút nữa tôi không giết được hắn, để cho hắn chạy thoát rồi, may mà bọn họ chạy tới đúng lúc.” Lâm Hiểu nói, chợt nhìn về phía thanh niên bên cạnh, cười nói: “Đa tạ mọi người.”

“Coi như cậu thức thời.” Thanh niên này hừ lạnh một tiếng, rồi nghiêng đầu đi.

Lâm Hiểu kinh ngạc, nhưng nhìn sắc mặt của Hứa Thâm với Lô Hả âm, tựa như gã phát hiện được một chút manh mối, ngẫm nghĩ một hồi, cũng không mở miệng hỏi thêm.

Mấy người bọn họ đứng đó hồi lâu, cuối cùng toàn bộ thành viên phiên đội hai ở phía xa xa kia cũng tới đầy đủ.

Một người trong nhóm cầm theo một cái đầu trên tay, ném đến bên cạnh chân Hứa Thâm, chính là Bạch Nha đã đuổi giết Lâm Hiểu.

“Đội trưởng của các người đâu?” Đội trưởng phiên đội hai là người có dáng vẻ trung niên, cũng mặc trang phục của đội thân vệ, nhưng thứ tương đối bắt mắt chính là binh khí của gã. Nó là một cây trường thương.

Trong lòng Lô Hả âm thầm trở nên căng thẳng, cô không dám đưa mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

“Chúng tôi không gặp được anh ấy.” Cô nghe được âm thanh hơi chút chất phác của Hứa Thâm vang lên bên cạnh, giống như hắn đang thành thật trả lời, trong giọng nói đầy bình tĩnh, không một chút sợ hãi khi gặp chuyện bất ngờ.

“Tình huống cụ thể là gì?” Người trung niên nọ khẽ nhíu mày hỏi: “Nghe nói ở nơi này có hai con cấp A?”

Vừa nói, ánh mắt gã vừa nhìn về phía tiểu trấn.

Cùng lúc này, có hai thân vệ trong đội ngũ bên người gã, chợt lóe lên, nhanh chóng đi vào trong khu kiến trúc phía trước. Cả hai lập tức trèo lên cao, hướng ánh mắt nhìn về nơi xa, có vẻ như đang cảm nhận động tĩnh của quái vật.

“Ừm.” Hứa Thâm có chút bất an mà nhìn thoáng qua tiểu trấn: “Một con là xác, trạng thái khô lâu. Chúng tôi không thấy rõ một con khác, nó chỉ lộ ra một bộ phận bản thể, sau đó chúng tôi bị tách khỏi đội trưởng.”

“Vậy kẻ mai phục hai người là?”

“Hội Hải Đường Huỳnh Độ thuộc khu Dạ Oanh. Có vẻ như chuyện tường nứt ở bên này có liên quan tới bọn họ. Tôi từng nghe bọn họ nói không chỉ có một vị quân vương, dường như một vị quân vương khác của thành Để chúng ta đã làm chuyện này.” Hứa Thâm nói.

Đôi mắt người trung niên nọ khẽ động, gã chớp mắt một cái, rồi nhìn về phía tiểu trấn.

Vài giây sau, người này thu hồi ánh mắt, chợt nói với đội viên bên cạnh: “Thông báo cho Nghĩ Hậu đi, chúng ta không giải quyết được tình huống bên này.”

“Vâng.” Một vị đội viên khác lập tức phụ trách liên lạc.

Không bao lâu sau, đôi phương đã truyền tin xong, cũng nhận được phản hồi từ bên kia, Nghĩ Hậu đang tới đây.

“Chúng ta cứ ở bên này đợi đi.” Gã trung niên nọ nói.

Một người trong đội bọn họ giơ một ngón tay lên, ngay lập tức, một tảng đá dưới mặt đất phình ra, tạo thành ghế ngồi bằng đá, để cho đội trưởng của bọn họ thoải mái ngồi xuống.

Dù mặt đất bên ngoài tiểu trấn có khá nhiều cỏ dại, đôi phương vẫn muốn duy trì tư thái tao nhã tuyệt đối, không ngồi xuống mặt đất.

“Đội trưởng chúng tôi và đội viên khác còn ở bên trong...”

Lâm Hiểu thấy dáng vẻ nhàn nhã của phiên đội hai, không khỏi sửng sốt, rồi lo lắng nói: “Mọi người có thể giúp chúng tôi đi vào tìm xem không?”

“Anh đang nói mê sảng cái gì vậy?” Một người khác đang đứng đằng sau ghế của đội trưởng trung niên kia, không khỏi mở miệng khiển trách: “Không phải mấy người vừa nói có hai con cấp A sao? Bảo chúng tôi đi vào chịu chết à?”

“Nhưng đội trưởng của chúng tôi còn ở bên trong...”

“Vậy hãy để anh ta tự cầu nhiều phúc đi.” Tên còn lại lạnh lùng thốt lên: “Để cho chúng tôi đến cứu viện, đã là hấn thất trách. Bản thân là đội trưởng, vậy mà không có ánh mắt chuẩn bị tốt tình báo, khiến cho toàn đội rơi vào hiểm cảnh. Đúng là kẻ ngu xuẩn!”

Lâm Hiểu kinh ngạc nhìn bọn họ, ánh mắt gã đảo qua gương mặt mấy người kia, trong lòng lập tức hiểu được.

Cái gọi là tiếp viện này, chính là làm bộ làm tịch.

Gã có chút im lặng xuống.

Người của phiên đội số hai thấy Lâm Hiểu không lên tiếng nữa, cũng lười tiếp tục phản ứng với gã. Một đội viên trong nhóm bọn họ nhìn thanh niên có năng lực ẩn núp bên cạnh, lập tức mở miệng trêu chọc: “Tiễn Khánh, sao lại mang về mặt như táo bón vậy? Cãi nhau với người ta sao?”

“Hừ.” Tiễn Khánh trợn trắng mắt đáp: “Đám người kia không có một chút lòng biết ơn nào cả, đúng là chết cũng không hết tội.”

“À?” Người nọ nở nụ cười, lại nhanh chóng nhìn về phía Hứa Thâm và Lâu Hải m: “Hai người cãi nhau với Tiễn Khánh?”

Lâu Hải âm thầm nhìn nụ cười tủm tỉm mang tới loại cảm giác vô cùng giả tạo của đối phương, vội vàng lắc đầu nói: “Không có cãi nhau, giữa hai bên chỉ có chút hiểu lầm nhỏ mà thôi.”

“Vậy sao?” Người nọ thu lại nụ cười, lập tức lạnh lùng nói: “Tốt nhất là các người không cãi nhau với cậu ấy, nếu không chúng tôi cũng không ngại để cho mục tiêu cứu viện giảm bớt đi hai người đâu.”

Lời này vừa nói ra, gương mặt Lâu Hải âm và Lâm Hiểu đều biến sắc.

Loại lời nói thẳng thắn đến trần trụi kiểu này cũng có thể nói ngay trước mặt đương sự được sao?

Người kia nhìn thấy vẻ không dám tin hiện lên trên mặt bọn họ, lại tỏ ra lạnh nhạt, không quá quan tâm. Một đội viên khác đang đứng bên cạnh gã, cũng làm như không nhìn thấy gì, vẻ mặt bọn họ bình tĩnh, tựa như không cảm thấy câu nói kia có gì không ổn.

Lâu Hải âm và Lâm Hiểu thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không dám hé răng thêm nữa.

Người ta dám nói như vậy, chưa chắc đã không dám làm như thế.

Chỉ trách bọn họ đã ôm trong lòng phần kỳ vọng không cần thiết rồi.

Về phần dùng loại lời nói này đến tố cáo trước mặt Nghĩ Hậu... Lại không có chút ý nghĩa nào cả.

Người ta nói rằng người bịa đặt, người có thể làm được gì đây?

Ngược lại còn bị gán cho cái mác lấy oán trả ơn, về sau này khi gặp nạn, các biên đội khác đến cứu viện cũng sẽ có băn khoăn.

Hiển nhiên, cùng là đội thân vệ, nhưng tất cả mọi người đều nhất thiết phải tương thân tương ái với nhau?

Hơn nữa, người ta đã thể hiện rõ thái độ không có dự định kết giao sâu sắc với bọn họ rồi, thậm chí còn không thèm để ý tới chuyện mình có đắc tội với bọn họ hay không nữa.

Bọn họ còn có thể nói được điều gì đây?

Chương 621. Muốn Cho Cậu Một Bài Học!!!

Sau khi ba người bọn họ trở nên im lặng, các đội viên của phiên đội hai cũng không tiếp tục phản ứng nữa, mà tự mình nói về những chuyện khác.

Có người thảo luận khi trở về nên đi ăn uống ở đâu.

Có người thảo luận về phong cảnh của nơi này.

Còn có người thảo luận về năng lực của Uông đội.

Chỉ có ba người Hứa Thâm vẫn yên lặng ngồi cùng một chỗ, không có gì để nói.

“Đội trưởng, tôi đã nhìn thấy một con xác trong tiêu trần, nó đang lang thang phá hư không mục đích.” Một đội viên trình sát vừa rời đi trước đó, đã quay trở lại báo cáo.

Đội trưởng Tịch Trường Lâm đang ngồi trên ghế đá, khẽ gật gật đầu: “Cẩn thận một chút, đừng vào quá sâu.”

“Vâng.” Nói xong, đội viên trinh sát này lại lên vào trong tiểu trấn.

“Lấy năng lực của Uông đội, nhất định sẽ không có việc gì.” Lâm Hiểu nhìn thấy vẻ mặt trầm thấp của Hứa Thâm và Lâu Hải âm, trong lòng nghĩ rằng bọn họ đang lo lắng cho sự an toàn của đội trưởng và những người khác, lập tức thấp giọng an ủi.

Lâu Hải âm nhìn gã một cái, khóe miệng hơi giật giật, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng mà không nói gì thêm.

Khẳng định là sẽ có chuyện... Hơn nữa còn có chuyện rồi cơ, trong lòng cô yên lặng nói.

“Chỉ mong là như vậy.” Hứa Thâm thở dài.

Bọn họ ngồi chờ thêm chừng mười lăm phút.

Hứa Thâm thường xuyên đảo mắt nhìn xung quanh, hẳn đang đợi Mai Phù trở về, nhưng vẫn chưa thấy, trong lòng không khỏi nói thầm, chẳng lẽ cô đã rời đi rồi sao?

Nhưng sau khi hắn suy nghĩ thêm một chút, lại cảm thấy chuyện này không có khả năng, dù sao Mai Phù cũng theo hắn lâu như vậy rồi, không thể có chuyện không từ biệt mà rời đi như vậy được.

Lúc này, ở giữa không trung phía xa xa, Hứa Thâm chợt nhìn thấy một con ngựa màu trắng đang đập khoảng không mà tới.

Nghĩ Hậu!

Hứa Thâm thầm run rẩy trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn lướt qua một vòng xung quanh như cũ, tựa như không phát hiện ra điều gì. Sau đó, hắn thân nhiên cúi đầu đùa bỡn đồng cỏ đại giữa hai chân mình, nhô nó lên, lại cắm vào trong bùn đất.

“Nghĩ Hậu tới.” Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên, nhưng không biết là ai vừa nói.

Tất cả mọi người đều trở nên nghiêm nghị, cả đám ngẩng đầu nhìn xung quanh, liền trông thấy bóng dáng Nghĩ Hậu lộ ra từ trong Khư giới. Cô ấy đang cưỡi con ngựa trắng đứng trên đỉnh đầu mọi người.

“Tình huống ở nơi này là thế nào?” Nghĩ Hậu ngồi trên lưng ngựa, khoác ngân khải trên người, uy phong lẫm liệt.

“Bọn họ nói ở nơi này có hai con cấp A.” Tịch Trường Lâm nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế đá, cung kính nói.

“Từ trong miệng mấy tên cao tầng của hội Hải Đường Huỳnh Đệ đã mai phục chúng tôi lúc trước tiết lộ, dường như sự kiện tường nứt ở nơi này có liên quan đến một vị quân vương khác. Bọn họ nói thành Bạch Nghĩ chúng ta không chỉ có một vị quân vương.” Hứa Thâm cũng vội vàng đứng dậy báo cáo.

Tịch Trường Lâm nghe lời Hứa Thâm nói, lập tức cúi đầu, khoé mắt lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Dưới tầng mũ giáp màu bạc, đôi mắt Nghĩ Hậu khẽ nheo lại một chút, nhìn ba đội viên thân vệ nhóm Hứa Thâm, chợt hỏi: “Đội trưởng của các cậu đâu?”

“Anh ấy vẫn còn trong đó, chúng tôi bị tách ra.” Hứa Thâm nói.

“Bẩm Nghĩ Hậu, bên trong tồn tại hai con cấp A, chúng tôi không thể vào cứu viện, nhưng tôi đã phái người vào tìm kiếm rồi.” Tịch Trường Lâm lập tức tiếp lời.

Nghĩ Hậu hơi hơi gật đầu: “Được rồi, các cậu cứ chờ ở đây, để tôi vào xem.”

Nói xong, cô liền siết dây cương, nhanh chóng cưỡi con ngựa trắng nọ xông vào trong tiểu trấn.

Chờ bóng dáng Nghĩ Hậu rời đi, tất cả mọi người mới ngẩng đầu lên, đứng thẳng thắt lưng.

“Hừ, thằng nhóc này, cậu thật biết cướp lời người khác đó.” Một đội viên của phiên đội hai cười lạnh nói.

“Ai mà biết được, tình hình trước mắt, khả năng cao là đội trưởng của bọn họ không còn nữa rồi, lâu như vậy còn chưa đi ra cơ mà. Phòng chừng chàng trai này muốn cướp công giành cơ hội biểu hiện trước mặt Nghĩ Hậu, đặt trở thành đội trưởng đó.” Người còn lại lạnh nhạt trào phúng.

Vậy mà anh nói đúng rồi... Lâu Hải âm thầm nghĩ trong lòng, cô yên lặng cho người vừa nói chuyện này một like.

“Các anh nói chuyện kiểu gì vậy? Chúng tôi chỉ bẩm báo một cách trung thực, có gì sai sao?” Lâm Hiểu không chịu nổi khi bị bọn họ trào phúng, không thể không lên tiếng.

“Đội trưởng của chúng tôi còn ở đây, không đến lượt các người nói, đừng có mở miệng lung tung.” Người còn lại nói, thái độ lạnh lùng, tựa như ra mệnh lệnh, trực thiết lập quy củ cho đám người Hứa Thâm.

Lâm Hiểu có chút tức giận, nhưng nhìn thấy ánh mắt của đám người bọn họ không tốt, cuối cùng vẫn cắn răng, nuốt xuống cục tức này.

Tịch Trường Lâm đã ngồi trở lại trên ghế đá, nhàn nhạt nói với Hứa Thâm: “Cậu, lại đây.”

Sắc mặt Lâm Hiểu và Lâu Hải âm khê biến. Lâm Hiểu khẩn trương nhìn Tịch Trường Lâm, mà Lâu Hải âm lại có chút lo lắng nhìn Hứa Thâm.

Bọn họ đều sợ đối phương một lời không hợp liền ra tay.

Hứa Thâm nhíu mày một cái, bỗng nhiên hắn lại có cảm giác, bọn họ gọi đội tiếp viện này tới tựa như chuốc phiền toái vào người. Cả đám này đến đây chẳng những không mang tới tác dụng tiếp viện, ngược lại còn kéo thêm chuyện bức mình cho hắn.

“Nhóc con, gọi cậu tới đây, không nghe thấy sao?” Tiền Khánh đã sớm ngứa mắt với Hứa Thâm, lập tức khiển trách.

Hứa Thâm dừng lại một chút, nhưng sau đó vẫn chậm rãi đi về phía đối phương.

Sru!

Đột nhiên một viên đá bắn tới hai má Hứa Thâm.

Hứa Thâm lắc đầu, ngay trong khoảnh khắc viên đá đập vào mặt, hắn đã tránh thoát. Ánh mắt hắn lập tức nheo lại, nhìn chằm chằm vào Tịch Trường Lâm trước mắt.

Tịch Trường Lâm lại hơi nhướng mày, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn vì Hứa Thâm có thể tránh được một chiêu nho nhỏ vừa rồi.

“Có chút thú vị đây. Cậu là năng lực giả hệ gì?” Tịch Trường Lâm thả viên đá trên đầu ngón tay xuống, bình tĩnh hỏi.

“Anh có ý gì?” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

“Muốn cho cậu một bài học.” Tịch Trường Lâm ngồi trên ghế đá, kiêu ngạo vắt hai chân, để lộ ra tư thái tao nhã: “Tôi không thích ánh mắt của cậu, tốt nhất là cậu nên thay đổi vẻ mặt đi.”

“Đội trưởng, các anh đừng có khinh người quá đáng, Nghĩ Hậu còn đang ở bên trong đó.” Lâm Hiểu tức giận nói.

Lúc trước Hứa Thâm đã giúp gã, nên gã cũng không do dự, lập tức lên tiếng khuyên giải.

“Đúng vậy. Chúng tôi cũng không trêu chọc gì các anh.” Lâu Hải âm cũng nói.

Cô đã nguyện trung thành với Hứa Thâm, nếu đôi bên thật sự xảy ra xung đột, cô biết bản thân cũng chạy không thoát.

Tịch Trường Lâm không nói gì, dường như gã không nghe thấy lời nói của hai người bọn họ, chỉ lẳng lẳng nhìn Hứa Thâm.

Chương 622. Có Thứ Gì Lại Hấp Dẫn Hơn Khung Cảnh Đây?

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Hứa Thâm nhìn ra một loại cảm xúc nào đó đang không ngừng tụ tập trong ánh mắt thản nhiên của gã, vẻ mặt hắn cũng bình tĩnh trở lại, không còn tiếp tục ngụy trang nữa, chỉ lẳng lặng đối mắt với Tịch Trường Lâm.

Đột nhiên Tịch Trường Lâm nở nụ cười.

“Thật can đảm.” Tịch Trường Lâm mỉm cười nhìn Hứa Thâm: “Cậu còn trẻ, cuộc sống còn rất dài, phải từ từ mà hưởng thụ.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái thật sâu, nhưng không nói gì, chỉ xoay người rời khỏi.

“Đội trưởng, để tôi dạy cho cậu ta một bài học.” Một đội viên phía sau không quen với thái độ kiêu ngạo của Hứa Thâm, liền muốn ra tay.

Tịch Trường Lâm giơ lòng bàn tay lên, ngăn lại, cũng không nói gì.

Trước mắt, Nghĩ Hậu sẽ quay trở lại bất cứ lúc nào, gã không muốn để Nghĩ Hậu thấy một màn như vậy. Lúc trước, gã gọi Hứa Thâm qua đây, vốn định cho hắn một bài học nhỏ, coi như việc này đi qua, nhưng bị hắn né tránh được.

Đã vậy gã cũng chỉ có thể cho đối phương vĩnh viễn nhớ kỹ một bài học như vậy mà thôi.

Đã cho cậu một cơ hội rồi, cậu không thèm nhận, thì việc này cũng không thể trách tôi được... Tịch Trường Lâm thầm nghĩ trong lòng.

Ngay lúc này, đột nhiên trong tiểu trấn truyền đến một tiếng nổ vang kịch liệt.

Tựa như thiên thạch đánh sâu vào mặt đất, tuy mọi người đang ở trong Khư giới, không cảm nhận được cơn địa chấn xảy ra trong hiện thực, nhưng bằng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy kiến trúc trước mắt rung chuyển, vách tường nứt ra!

Không cần phải nghi ngờ, bên trong đã phát sinh một cuộc đại chiến, hơn nữa còn là đại chiến ngay trong hiện thực.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng từ trong Khư giới trở về hiện thực, vừa quay trở lại hiện thực, bọn họ lập tức cảm nhận được dư âm của chấn động truyền đến từ dưới chân.

“Mau, đi qua hỗ trợ.”

Tịch Trường Lâm không còn tiếp tục ngồi trên ghế đá chờ đợi nữa, mà lập tức đứng dậy.

Tuy bọn họ chưa chắc đã có thể giúp được một tay, nhưng ít ra khi chủ nhân tác chiến ở tiền tuyến, bọn họ cũng không thể chỉ ở phía sau xem kịch được.

Hứa Thâm và ba người Lâm Hiểu liếc nhìn nhau, cũng đi theo sau mấy người phiên đội 2.

Đến khi tiến vào bên trong tiểu trấn, từ trong tai nghe của Tịch Trường Lâm truyền đến tin tức, là giọng của đội viên trinh sát đã đi thăm dò phía trước.

“Đi thôi!” Tịch Trường Lâm dẫn đội, lập tức vòng qua khu phố, đi thẳng đến một nơi khác.

Mọi người càng đến gần, âm thanh mặt đất chấn động càng ngày càng mãnh liệt, thỉnh thoảng còn có từng tiếng gầm nhẹ khàn khàn truyền đến.

Tịch Trường Lâm nhảy lên lầu của một tòa kiến trúc bảy tầng. Tòa nhà này là một trong những kiến trúc tương đối cao ở phụ cận. Suy cho cùng, nơi này cũng là tiểu trấn ở vùng ngoại ô, kiến trúc xung quanh đều thấp bé, hiếm thấy nhà cao tầng.

Ở trên nhà cao tầng, những thứ cản trở tầm nhìn cũng được giảm bớt đi khá nhiều, mọi người đều có thể thấy rõ khung cảnh Nghĩ Hậu giao chiến với con du thi trong trạng thái khô lâu kia, trong làn sương mù mỏng manh phía trước.

Hai bên đang chiến đấu tại hiện thực.

Nghĩ Hậu cười trên con ngựa trắng, cầm trường thương trong tay, giống như một kỵ sĩ anh dũng, vờn quanh cái “Xác”, không ngừng công kích.

Nhưng khiến người ta ngạc nhiên chính là, rõ ràng mỗi một thương cô ấy đâm ra đều rơi vào hư không, không hề chạm vào con du thi nọ, nhưng du thi lại giống chịu bạo kích, trên người nứt ra những vết thương khủng bố.

Sương mù không ngừng ngưng tụ lại, chữa lành những vết thương trên cơ thể du thi. Đó cũng chính là lí do vì sao làn sương mù xung quanh trở nên mỏng manh tới vậy.

Nếu cứ liên tục chiến đấu, khả năng cao là toàn bộ sương mù trong tiểu trấn đều sẽ biến mất.

Hứa Thâm chăm chú quan sát Nghĩ Hậu chiến đấu, bỗng nhiên hắn lại nhớ đến trận chiến giữa cô ấy với Hắc Tuyết lúc trước, phương thức công kích lúc ấy cũng tương tự như bây giờ, có lẽ đây chính là năng lực của Nghĩ Hậu.

Không tiếp xúc, nhưng vẫn có thể đả thương địch thủ, nghĩ thôi cũng thấy có chút quỷ dị.

Hơn nữa vô cùng có khả năng đây chính là ý niệm biểu hiện ra thành năng lực.

“Hiện tại lực chú ý của thứ này đều bị điện hạ hấp dẫn rồi, chúng ta nên đi tới phối hợp tác chiến từ hai bên trái phải. Súng bắn tia vào vị trí đi.” Tịch Trường Lâm nhìn rõ tình thế, lập tức phân phó.

Phải biết rằng, đội thân vệ bọn họ được trang bị rất đầy đủ, ngoại trừ chiến giáp với binh khí, còn có vũ khí nóng viễn trình.

Tiền Khánh có năng lực ẩn nấp lập tức xoay người rời đi, tiến lên cầm súng bắn tia.

Những người khác chỉ có thể đứng đợi tại chỗ, chú ý diễn biến trận chiến mà hành động.

Hiếm khi được nhìn thấy quân vương giao thủ, hơn nữa còn giao thủ ngay trong hiện thực, có thể nói đây là cảnh tượng rất khó gặp.

Bởi vì ngày thường quân vương đều chiến đấu ở tầng sâu trong Khư giới, dù người ta chém giết ngay trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không thể nhìn thấy được.

Trong lúc đám người Tịch Trường Lâm đang quan sát trận chiến không chớp mắt, Hứa Thâm lại nhìn quanh bốn phía, trong lòng hơi trầm xuống. Hắn vẫn chưa trông thấy Mai Phù, cũng không thấy mớ dây leo thịt chui ra từ dưới mặt đất kia.

Lâu Hải âm đang nghiêm túc quan sát Nghĩ Hậu chiến đấu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng tiêu tinh linh thì thầm mật ngữ bên tai.

Cô hơi sững sờ, vội vàng đi chuyển tầm mắt, lại trông thấy Hứa Thâm ở bên cạnh, đang nhìn quanh bốn phía, tâm tư không để vào khung cảnh quân vương chiến đấu trước mắt.

Có thứ gì lại hấp dẫn hơn khung cảnh này?

Ngay khi Lâu Hải âm đang kinh ngạc, đột nhiên, mặt đất dưới chân mọi người truyền tới chấn động.

Hứa Thâm vừa cúi đầu nhìn, lập tức biến sắc.

“Trốn!” Hắn trầm giọng nói.

Rồi “Rầm” một tiếng, toà nhà nơi bọn họ đang đứng đột ngột nứt toác ra, một sợi dây thịt từ bên trong trời lên, quét ngang tới.

Trước đó, Lâu Hải âm và Lâm Hiểu cũng từng gặp qua món đồ chơi này rồi, gương mặt lập tức hoảng sợ biến sắc.

Thực sự không ngờ, vẫn còn có một con khác đang ẩn núp ngay bên cạnh bọn họ.

Cũng may Hứa Thâm kịp thời nhắc nhở, cho bọn họ có chút thời gian, hai người lại phản ứng đủ nhanh, kịp thời né tránh.

Nhưng bên phía phiên đội hai, ngoại trừ Tịch Trường Lâm cùng với 3 vị đội viên khác, mấy người còn lại đều bị dây leo quất trúng, lập tức bị đánh văng ra ngoài, bị thương không nhẹ. Có vẻ như một người trong đó còn trở thành mục tiêu của dây leo thịt, trực tiếp bị nó quấn lấy.

“Đội trưởng, cứu tôi!” Thân thể người nọ bị dây leo thịt cuốn lại như cuốn một con côn trùng, trong miệng phát ra tiếng kêu

thảm thiết.

Tịch Trường Lâm kinh sợ, gã nhanh chóng cảm thương phóng tới chỗ dây thịt.

Chương 623. Vẫn Là Hệ Cảm Giác Tốt...

Dây thịt múa may vung vẩy, toàn thân nó lộ ra những viên tròn bén nhọn như được làm từ đá, lập tức quán quanh tầng chiến giáp đang bao bọc bên ngoài thân thể người nọ, rồi siết chặt lại đến biến dạng.

Trong tiếng kêu thảm thiết, đôi phương trực tiếp phun ra một đồng máu tươi.

“Phốc” một tiếng, trường thương trong tay Tịch Trường Lâm đâm vào bên trong dây leo thịt, nhưng không đợi gã rút ra, tựa như sợi dây leo thịt nọ bị đau, nó lập tức vung vẩy, ném bay thân thể gã ra ngoài.

Mà người đang bị dây thịt quán lấy kia, cũng nhanh chóng bị cuốn vào bên trong dây thịt, cả thân thể lẫn tiếng kêu thảm thiết nọ đều mất hút.

Chỉ vùn vùn là một lần đối mặt, đội viên phiên đội hai đã hao tổn một người.

Tịch Trường Lâm cũng rơi xuống đất, gã lập tức hung tợn nhìn về phía ba người Hứa Thâm: “Cậu sớm đã cảm nhận được thứ này?”

“Không.” Hứa Thâm nói: “Chỉ trước khi bị công kích một giây thôi.”

“Khốn nạn!” Tịch Trường Lâm hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Dù trước đó, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhưng gã cũng nghe được tiếng kêu của Hứa Thâm rất rõ ràng, nhưng sau khi nghe thấy Hứa Thâm kêu lên, gã mới vội vàng phản ứng lại.

Điều này cho thấy, ngay từ trước đó, Hứa Thâm đã chú ý tới đòn tập kích của thứ này rồi.

Có năng lực phản ứng nhạy bén như thế, rất có khả năng tên nhóc này là năng lực giả hệ cảm giác.

Hứa Thâm cũng lười tiếp tục để ý tới đối phương, trước đó hắn đã nhắc nhở, nhưng chỉ có Lô Hải âm và Lâm Hiểu là tương đối tín nhiệm hắn, mới không chút chần chờ đã nhanh chóng né tránh đi.

Cũng bởi vậy, hai người bọn họ không hề bị thương.

Ngược lại, chắc chắn đội viên phiên đội hai cũng nghe thấy, chỉ là bọn họ vốn không tín nhiệm hắn, cho nên nghe được câu nhắc nhở của hắn, trong đầu bọn họ vẫn còn tồn tại một tia chần chờ.

Nếu người lên tiếng là đồng đội của mình, thân thể bọn họ sẽ không chút do dự trốn tránh theo bản năng, nhưng hắn vốn không phải đồng đội của bọn họ.

Và chính vì một tia chần chờ này, đã khiến bọn họ gặp chuyện không may.

Rầm!

Lại một tiếng kinh sợ vang lên, sợi dây thịt thứ hai trôi lên khỏi mặt đất, nhào tới ba người Hứa Thâm.

Hứa Thâm đã sớm phát hiện ra nó, lập tức rút lui.

Có vẻ như Lô Hải âm và Lâm Hiểu đang đứng bên cạnh, không hề nhìn thấy dây thịt, nhưng vừa thấy Hứa Thâm đột nhiên lui lại, cả hai cũng sợ tới mức vội vàng nhảy khỏi vị trí của mình, làm dây thịt đánh hụt thêm một lần nữa.

Dây thịt đánh lên thất bại, lập tức chuyển thành quét ngang, phóng tới chỗ mấy người Tịch Trường Lâm.

Tịch Trường Lâm chăm chú nhìn Hứa Thâm. Dựa theo hành động vừa rồi, hiển nhiên Hứa Thâm có thể nhìn thấy sợi dây leo thịt này.

“Tản ra!” Tịch Trường Lâm lập tức truyền lệnh, đồng thời gã cũng mau chóng trốn tránh đi.

Nói gì thì nói, thứ này cũng là cấp A, khi đối đầu với nó, kể cả gã cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Trên thực tế, ở trước mặt tồn tại cấp A, kể cả hình thái thứ hai cực hạn, cũng không khác gì một món đồ chơi.

“Đi!” Hứa Thâm vừa tránh thoát tập kích của dây leo, lập tức xoay người bỏ chạy.

Lâu Hải âm và Lâm Hiểu chỉ chân chờ một lát, cuối cùng vẫn đi theo sau Hứa Thâm.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy khỏi phạm vi công kích của dây thịt. Lần này, toàn bộ dây thịt đều bị đám người Tịch Trường Lâm hấp dẫn, cứ một mực đuổi giết bọn họ.

“Đáng chết, suýt chút nữa đã gặp chuyện không may rồi.” Lâm Hiểu hơi thở dốc.

Gã đã bị thương trong trận chiến lúc trước, tuy năng lực tự lành của hệ cường công cũng rất kinh người, nhưng thời gian quá ngắn, vết thương chưa thể hoàn toàn lành lặn, hiện giờ vận động mạnh, nó lại nứt ra rồi.

Lâu Hải âm không nói chuyện, chỉ nhìn sang Hứa Thâm. Lần này, cô hoàn toàn hiểu rõ rồi, năng lực cảm giác của Hứa Thâm, hoàn toàn siêu việt cô.

Những tiểu tinh linh bên người cô vốn không phát hiện được chuyện dây thịt tập kích, thậm chí lúc dây thịt tập kích, có tiểu tinh linh không tránh kịp, còn bị dây thịt đánh nát thân thể.

Những tiểu tinh linh vốn được cô coi như người thân lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, khiến cô cảm thấy đau lòng không thôi.

Đây mới thật sự là “Đau lòng”, nó khiến cô có cảm giác trái tim mình quặn thắt, có loại xúc động muốn ho ra máu.

“Hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ?” Lâu Hải âm hỏi.

Hứa Thâm xoay người quan sát chiến trường, bình tĩnh nói: “Cứ quan sát tình huống trước đã, loại thế cục này, chúng ta cũng không trợ giúp được.”

“Ừm.” Lâm Hiểu đồng ý, rồi có chút khó chịu nói: “Vừa rồi rõ ràng cậu đã nhắc nhở, thế mà đội trưởng phiên đội số hai kia còn oán trách cậu. Đúng là có lòng tốt lại không được báo đáp.”

“Có vẻ như phiên đội số hai cũng không mạnh như trong tưởng tượng.” Lâu Hải âm nói.

Không chỉ có một mình cô nghĩ như vậy, những tiểu tinh linh bên cạnh cũng có suy nghĩ như thế.

“Đội viên trinh sát trong đội bọn họ đã tới phía trước thăm dò rồi, trong đội không có hệ cảm giác. Coi như lần này tôi đã hiểu rõ rồi, trong lúc nguy cấp, vẫn là hệ cảm giác tốt, đội chúng ta có hai hệ cảm giác là mọi người, gặp phải tình huống bất ngờ cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.” Lâm Hiểu nói, vẻ mặt đầy cảm khái.

Lâu Hải âm có chút cạn lời, bọn họ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu, nhìn dáng vẻ của Lâm Hiểu, cứ như nhóm bọn họ đã tách rời khỏi cuộc chiến rồi.

“Chúng ta không đi tiếp viện Nghĩ Hậu, có thể bị trách tội hay không?” Lâu Hải âm nhìn sang Hứa Thâm.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Nếu đi, có khả năng chúng ta cũng không còn cơ hội để bị trách tội đâu.”

Lâu Hải âm nghe Hứa Thâm nói vậy, lại nhẹ nhàng gật đầu.

Nói thật, cô cũng nghĩ như vậy. Suy cho cùng, Nghĩ Hậu bên kia vốn không thể gặp nguy hiểm được, dù không đánh lại, cô ấy cũng có thể rút lui, hướng chi, cô còn nghe nói con ngựa trắng làm thú cưỡi của Nghĩ Hậu kia cũng là một con khư cấp A đó!

Nói cách khác, dù dây leo thịt gia nhập vào cuộc chiến, vẫn là cục diện 2V2...

Hứa Thâm không nói chuyện với hai người bọn họ nữa, mà ngưng tụ khư lực tập trung vào mắt, lần theo dây thịt, nhìn xuống phần bên dưới của nó.

Dây leo thịt này kéo dài xuống tận lòng đất.

Thông qua Khư Nhãn, mặt đất chân thực dưới chân dần trở nên hư ảo, cho phép Hứa Thâm có thể nhìn thấy tình huống ẩn sâu trong lòng đất.

Chẳng qua ánh sáng dưới mặt đất rất âm u, mọi thứ đều trở nên mơ hồ.

Chương 624. Ai Biết Gã Có Vấy Nước Hay Không?

Nhưng Hứa Thâm vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy vị trí của dây thịt đang vắn vẹo trong lòng đất.

Và phần lộ ra trên mặt đất, chỉ vắn vẹo là một bộ phận của dây thịt mà thôi.

Dây thịt bị vây giữa Khu giới trong lòng đất, thậm chí là tầng sâu trong Khu giới, bởi vậy những người khác mới không nhìn thấy nó tập kích.

Hứa Thâm càng nhìn càng kinh hãi, chỉ vắn vẹo một bộ phận có thể nhìn thấy của dây thịt, đã dài hơn mười mét, thế thì bản thể của nó bộ dạng gì? Và lớn tới bao nhiêu?

Hay... đây chính là bản thể của nó?

“Mấy người ở đây làm cái gì?” Trong khi mấy người bọn họ đang quan sát, đột nhiên một bóng người xuất hiện từ sau lưng, chính là Tiền Khánh đã rời đi trước đó.

Gã nhìn thấy ba người trở lại biên giới tiểu trấn, cũng thoáng sửng sốt một chút, rồi tựa như nghĩ đến cái gì, sắc mặt gã lập tức thay đổi.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã một cái, rồi không thèm để ý tới nữa.

Lâm Hiểu vốn không có cảm tình với phiên đội 2, lập tức hừ lạnh nói: “Vừa có con cấp A thứ hai tập kích chúng tôi. Có vẻ như trong đội của mấy người có thành viên thương vong. Phiên đội sáu chúng tôi quá yếu, không dám ở lại cản trở biên đội số hai các người.”

“Cái gì? !” Sắc mặt Tiền Khánh lập tức chuyển thành khó coi. Gã hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Hiểu một cái, nhưng không thèm quan tâm đáp trả lại câu nói châm chọc, khiêu khích của đối phương, đã nhanh chóng cầm theo mấy khẩu súng bắn tỉa, rồi vội vàng chạy về phía trước.

“Ngược lại... người này rất trung tâm.” Lâu Hải âm thầm nhìn theo bóng dáng gã rời đi, chợt nói.

“Chắc là hấn sợ bị đội trưởng trách tội.” Lâm Hiểu khinh thường nói.

Lâu Hải âm suy nghĩ một chút, cũng không phản bác.

Lúc này, ba người bọn họ đang đứng ở ngoài rìa chiến trường, quan sát từ xa.

Phiên đội hai bị dây leo thịt tập kích, đều chia nhau ra tán loạn chạy trốn chết, sau đó tập hợp lại bên ngoài tiểu trấn.

Rất nhanh đã có người lao ra khỏi chiến trường, nhìn thấy ba người Hứa Thâm đang đứng chờ ở đây, trong lòng ôm một bụng lửa giận mà không có chỗ phát tiết, lập tức đi tới chỗ ba người.

“Mấy tên phiên đội sáu khôn khiếp các người, ai cho các người chạy ra đây? Mọi người đều đang chiến đấu, mà mấy người lại chạy đến đây tránh nạn hả? !”

Ba người đưa mắt nhìn đối phương, Lâm Hiểu tức giận nói: “Không phải anh cũng trốn ra đây sao? Có bản lĩnh thì anh xông lên đi!”

“Mày thái độ gì đấy, dám tranh luận với tao? Nếu bọn tao không đến cứu, bọn mày đã sớm chết rồi!” Người này giận tím mặt nói.

“Buồn cười, chờ mấy người chậm rì rì đuổi tới, chúng tôi đều đã chạy thoát ra đây rồi, các người có bản lĩnh thì vào đó mà cứu đội trưởng của chúng tôi ra đi!” Lâm Hiểu mỉa mai đáp lại.

Bọn họ có muốn cứu cũng không cứu được đội trưởng... Tuy Lâu Hải âm tỏ vẻ rất thông khoái trước câu phản bác của Lâm Hiểu, nhưng trong lòng lại oán thầm một câu.

“Là đội trưởng của chúng mày vô năng, dựa vào cái gì lại muốn bọn tao đi cứu? Bọn tao có thể cứu mấy người chúng mày đã tốt lắm rồi.” Đối phương phản nộ nói: “Còn không biết báo đáp ân tình. Đúng là ba tên khôn nạn!”

“Anh có ân gì với chúng tôi thế?” Lâu Hải âm thấy mình bị mắng, cũng xen vào nói.

“Hừ, chờ đến khi trở về, xem chúng mày có quả ngon mà ăn hay không.” Có vẻ như đối phương đã nhận ra một cái miệng

nói không lại ba cái miệng, mà có một mình gã càng đánh không lại ba người đối phương, cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Không lâu sau, đằng trước lại có một người chạy ra. Có vẻ như người nọ nhìn thấy mấy người bên này nên lập tức chạy tới.

Cách tay đối phương gấp khúc, giống như bị dây thít quật phải mà gãy rời.

Người vừa chạy ra trước đó thấy vậy, lập tức tiến lên giúp đối phương băng bó, đồng thời cũng thấp giọng nói xấu mấy người Hứa Thâm.

Người nọ vừa được băng bó xong, phía trước lại có một người chạy ra, chính là Tiễn Khánh vừa nãy mới ôm súng bắn tĩa chạy vào bên trong.

Hứa Thâm nhàn nhạt nhìn đối phương, chỉ có hấn thấy được, tên Tiễn Khánh này căn bản không xông vào bên trong, chỉ dừng lại ở một nơi cách bọn họ khá xa, và đương nhiên cũng cách nơi chiến đấu bên trong một đoạn không ngắn. Sau đó, gã ôm lấy mấy khẩu súng bắn tĩa, một mực chờ ở bên đó, căn bản không định vào trong trợ giúp.

Tựa như gã biết rõ, trong hoàn cảnh này, không ai có đủ tâm tư mà đi chú ý tới mình, đương nhiên, ai biết gã có vẫy nước hay không?

(Vẫy nước: nguyên văn 划水 : hành vi không xuất lực, không cống hiến trong hoạt động tập thể, nhàn nhã trong lúc làm việc)

Hiện giờ, gã lại lật đà lật đật chạy ra, cố ép bản thân thành dáng vẻ đầu đầy mồ hôi.

“Tiễn Khánh!” Hai người kia nhìn thấy Tiễn Khánh lao ra từ trong tiểu trấn, vội vàng hỏi: “Cậu có nhìn thấy mấy người đội trưởng không?”

“Tôi, tôi không tìm được.” Tiễn Khánh chạy đến trước mặt hai người, há miệng thở hổn hển, cũng tiện tay vút mấy khẩu súng bắn tĩa xuống đất, nói: “Mệt chết tôi rồi, mấy món đồ chơi này nặng thật, mọi người đều bị phân tán sao?”

“Đội trưởng để cho chúng tôi phân tán, sau đó tập hợp lại bên ngoài tiểu trấn.” Người ra trước nói.

Tiền Khánh thân thiết hỏi: “Có ai bị thương không?”

“Lão Phương đã chết.” Thanh niên có cánh tay bị thương, lộ ra vẻ mặt đau xót nói.

Tiền Khánh ngẩn ra, có chút khiếp sợ, ánh mắt chợt trở nên âm trầm, hai tay nắm chặt lại: “Súc sinh chết tiệt.”

“Hỏi xem vị trí của bọn họ đi.” Người trước đề tai nghe, thử gọi vài tiếng, nhưng không ai đáp lại.

Không lâu sau, giọng nói của đội trưởng vang lên, hai bên nói chuyện với nhau vài câu.

Mấy phút đồng hồ tiếp theo, Tịch Trường Lâm chạy tới.

Sau khi gã xuất hiện, lại có hai người khác cũng lần lượt chạy ra, tổng cộng là 6 người, trừ một người đã chết, vẫn còn một người không thể chạy ra được.

Tịch Trường Lâm dùng tai nghe gọi vài tiếng, nhưng hồi lâu sau vẫn không có hồi âm, khả năng cao là lạnh ít dữ nhiều rồi.

“Đáng chết, thứ này quá âm hiểm, nó lại mai phục ngay bên cạnh chúng ta.” Có người lộ ra vẻ mặt tức giận, vốn muốn nói “Chết tiệt, món đồ chơi này không đi tập kích Nghĩ Hậu, lại chạy tới đánh lén chúng ta” Nhưng nghĩ lại mới thấy loại lời nói này quá mức bất kính, dễ dàng làm câu chuyện đi lạc đề, gã vội vàng sửa lại.

“Uy, mấy người mạng lớn nha, vậy mà không bị làm sao!”

Tiền Khánh nhìn về phía mấy người Hứa Thâm, ánh mắt không có ý tốt.

Chương 625. Phản Ứng Sai Lầm!

Những người khác cũng nhìn sang. Bọn họ vừa có đội viên thương vong, giờ lại thấy ba người Hứa Thâm đều hoàn hảo không tổn hao gì, trong lòng lập tức có chút khó chịu.

“Các người muốn làm gì? Vừa rồi khi con quái vật kia tập kích, chúng tôi có lòng tốt nhắc nhở, các người không cảm kích thì thôi còn quay sang trách chúng tôi?” Lâm Hiểu vội

vàng nói, thân thể trở nên căng thẳng, gã dứt khoát đứng ra chắn ở trước mặt Hứa Thâm và Lâu Hải âm.

Trong nhận thức của gã, Hứa Thâm và Lâu Hải âm đều là hệ cảm giác, nếu như đối phương đánh lén, coi như thân thể của gã cứng cỏi hơn hai người ấy, vẫn có thể chống đỡ được một chút.

“Cậu ta chỉ kêu lên một tiếng mà gọi là nhắc nhở hả?” Người có cánh tay bị thương lập tức giận dữ nhìn Hứa Thâm, nếu Hứa Thâm nói thêm một câu nữa, khẳng định là gã sẽ cảnh giác, nhưng Hứa Thâm chỉ đột nhiên phát ra một tiếng, không chút dấu hiệu, ai biết phải trốn như thế nào?

“Anh!” Lâm Hiểu cũng phần nộ nhìn đối phương, làm sao lại có người vô sỉ như thế?

“So sánh với chuyện ở đây oán trách tôi, vì sao các người không hỏi xem vừa nãy vị đội viên này của nhóm các người đã làm cái gì đi?” Hứa Thâm mở miệng nói, sắc mặt hần rất bình tĩnh, không có một chút phần nộ nào khi bị oan ức.

Tiền Khánh thấy Hứa Thâm chỉ vào mình, rõ ràng hơi ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó, gã cả giận nói: “Tôi nhận lệnh đi lấy súng bắn tỉa, cậu còn kéo chuyện này lên người tôi?”

“Thì sau khi anh lấy được súng bắn tỉa rồi, tiếp theo ra sao?” Hứa Thâm nhàn nhạt nói: “Vừa nãy, anh dừng lại bên chỗ chúng ta chừng bốn, năm phút đồng hồ, giả vờ cãi cọ với chúng ta, cố ý kéo dài thời gian, tới cuối cùng thật sự không thể nói được gì nữa mới vọt vào trong, sau đó tiếp tục trốn tránh ở biên giới tiểu trấn, không dám xâm nhập vào trong. Nhưng anh vốn không biết, vị trí mà anh trốn kia, lại vừa vặn nằm trong phạm vi cảm nhận của chúng tôi.”

Tiền Khánh biến sắc, trong lòng có chút khiếp sợ, phạm vi cảm nhận của thằng nhóc này rộng như vậy?

“Cậu nói vậy. Tôi vừa chạy tới liền nhìn thấy ba người các cậu bình yên vô sự đứng ở đây. Tôi chỉ hỏi thăm vài câu, sau khi biết tình hình, đã lập tức vọt vào trong đó rồi. Chỉ nói chuyện vài câu với các cậu, còn không đến một phút đồng hồ!” Về mặt Tiền Khánh đầy phần nộ.

Thằng nhóc trước mắt này nói gã cố ý dừng lại bốn, năm phút đồng hồ, rõ ràng là vu oan nói xấu!

“Mày đừng nói sang chuyện khác. Rõ ràng tao tận mắt nhìn thấy Tiễn Khánh từ bên trong lao ra, thế mà mày nói bừa cái gì đó?” Có đội viên đứng ra lạnh lùng nói. Người này cảm thấy Hứa Thâm đang muốn chế tạo mâu thuẫn nội bộ cho bọn họ.

“Vậy ư?” Hứa Thâm nhìn về phía Tiễn Khánh: “Vậy anh nói xem sau khi anh đuổi vào bên trong, đã đi đến nơi nào, có đi tới nóc tòa nhà mà chúng tôi từng đứng ở bên đó hay không?”

“Đương nhiên là có.” Tiễn Khánh không chút nghĩ ngợi, đã trả lời: “Tôi chạy một vòng khắp nơi nhưng không tìm được người, mới chạy ra bên ngoài nhìn lại xem cả đội có ở bên ngoài hay không, hơn nữa, tôi còn suýt bị tập kích.”

Khóe miệng Hứa Thâm khẽ cong lên: “Vậy ư? Vậy ở thời điểm anh đi tới, cái nóc tòa nhà mà chúng tôi từng đứng kia có đáng vẻ như thế nào?”

“Cậu...” Sắc mặt Tiễn Khánh lập tức thay đổi, tới lúc này, rút cuộc gã cũng ý thức được Hứa Thâm vừa giảng cho mình một cái bẫy, trên mặt gã có chút khó coi, phần nộ nói: “Hiện tại đang là vấn đề của các cậu, cậu đừng có nói sang chuyện khác!”

“Không.” Hứa Thâm nói: “Hiện tại đang là vấn đề của anh. Nếu anh không trả lời được, vậy anh có thể nói xem rốt cuộc là anh dùng con đường nào để đuổi đi qua? Anh có dám nói không?”

Tiến Khánh cả giận nói: “Đương nhiên dám! Khi tôi đuổi qua, kiến trúc kia đã bị phá hủy rồi.”

“Anh nói sai, kiến trúc không bị phá hủy, chỉ là chúng tôi nhận thấy tập kích từ trước nên tránh được thôi.” Hứa Thâm thu lại nụ cười trên mặt, chuyển thành vẻ mặt lạnh lùng nhìn gã, giống như đang đứng từ trên bờ nhìn xuống một người vừa rơi xuống nước, đang không ngừng giãy giụa.

Trong lòng Tiễn Khánh phát lạnh, gã vội vàng nói: “Làm sao có thể? Cậu đừng có nói bậy!”

“Anh căn bản không có đuổi qua.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Đầu óc Tiễn Khánh vang lên ong ong, đúng là gã không có tận mắt nhìn thấy, mà vẻ mặt của Hứa Thâm, lại khiến trái tim gã trở nên băng giá, tựa như mọi chuyện thực sự đúng như những gì Hứa Thâm vừa nói vậy.

Nhưng nếu như vậy...

Khiến cho gã bất an chính là, những đồng đội lúc trước còn đỡ lời cho gã, đột nhiên đều im lặng cả.

Gã... Bại lộ rồi.

“Khốn nạn, mày nói dối, tao muốn giết mày!” Tiễn Khánh không dám nhìn đồng đội của mình, chỉ biết phần nộ lao về phía Hứa Thâm.

“Tiễn Khánh!” Tịch Trường Lâm mở miệng hét lớn một tiếng.

Thân thể Tiễn Khánh lập tức dừng lại, gần như cứng đờ tại chỗ. Sau đó gã xoay người, nhìn về mặt của những đồng đội xung quanh, bỗng nhiên gã có cảm giác bọn họ đều thực xa lạ.

Gã mở miệng gian nan nói: “Đội trưởng, tôi thực sự có đi mà.”

Về mặt Tịch Trường Lâm vẫn bình tĩnh, gã khẽ gật đầu: “Tôi biết cậu có đi qua, đúng là kiến trúc nơi đó bị phá hủy cả rồi, là cậu ta đang lừa gạt cậu.”

Tiến Khánh ngẩn ra, sau đó lén thở phào một hơi, quả nhiên, đúng là nơi đó đã bị phá hủy rồi.

Thằng nhóc kia thật ti tiện, hắn lại cố ý lừa gạt gã, cũng may gã phản ứng...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng Tiễn Khánh chợt lạnh.

Gã phản ứng... Sai lầm rồi! !

Nếu gã thật sự đi qua bên đó, dù có bị Hứa Thâm lừa gạt dọa dẫm như thế nào, cũng không nên phần nộ như vậy, biểu hiện đúng phải là cười lạnh, thậm chí còn khinh thường giải thích.

Nhưng... Gã phản ứng quá lớn rồi.

Phản ứng như vậy mới là bất bình thường.

Hắn là đội trưởng... không nhìn ra đâu?

Tiến Khánh hướng ánh mắt nhìn về phía Tịch Trường Lâm, lại phát hiện vẻ mặt đội trưởng vẫn rất bình tĩnh, tuy vẻ bình tĩnh

này vẫn giống như bình thường, nhưng tựa như... Lại có chút khác biệt.

Mà tựa như ánh mắt của đội viên khác nhìn gã cũng có chút biến hóa...

Từ đáy lòng Tiễn Khánh nổi lên hàn ý, tâm tư như chìm xuống đáy cốc.

Chương 626. Đẩy Lên Tuyển Đầu Làm Pháo Hôi!

Ngay một chớp mắt ấy, suy nghĩ trong đầu Tiễn Khánh nhanh chóng xoay động, bỗng nhiên gã quay người nhìn về phía Hứa Thâm, trong lòng cũng hoàn toàn thông suốt cả rồi.

Đã đi đến nước này, biện pháp cứu vãn duy nhất, chính là tiếp tục thúc đẩy phần nô đi tới tận cùng, nghĩa là bản thân gã nguyện trang thành một người có tính cách dễ dàng phần nô tảo bạo, từ đầu đến cuối đều không giữ được bình tĩnh.

Dù những đội viên khác đều có chút hiểu biết về tính cách thường ngày của gã, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ chứng kiến phản ứng của gã khi bị oan uổng.

Hơn nữa, vào lúc này, gã biểu hiện ra trạng thái cực kỳ dễ kích động khi bị oan uổng, cũng không quá khác người.

“Khốn nạn, tao ghét nhất là bị người khác đổ oan cho mình. Mà chỉ là một tên cận bã trong đám cận bã lục phiên, làm sao mà dám? !” Tiễn Khánh lập tức đi về phía Hứa Thâm, vẻ mặt đầy dữ tợn.

Phần nô này thật sự không phải nguy trang.

“Tiễn Khánh, quên đi.” Giọng nói lạnh lùng của Tịch Trường Lâm lại truyền đến: “Điện hạ còn ở bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài, đừng để điện hạ nhìn thấy.”

Lúc này, Tiễn Khánh mới dừng lại, vẻ mặt vẫn còn căm tức: “Thằng nhóc kia, lần này tạm tha cho mày, về sau đừng để tao đụng phải.”

“Tòa nhà ấy thật sự không sao cả, xem ra là đội trưởng của anh không định làm anh bề mặt, tránh cho anh không lẫn lộn

được trong đội nữa đó.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói, lại hung hăng bổ thêm một đao.

Trong lòng Tiễn Khánh rất căng thẳng, nhưng mặt ngoài lại cười nhạt nói: “Bớt bịa chuyện đi cho tao, còn ai thèm tin lời mày nói nữa?”

Tịch Trường Lâm liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trong ánh mắt mang theo thâm ý khác, ngay sau đó, gã hất đầu về hướng tiêu trần, nói: “Cậu đã có thể cảm nhận đến chiều hướng hành động của con quái vật kia trước, thì cậu lên tiền tuyến trinh sát đi. Điện hạ đang tác chiến ở bên trong, chúng ta không thể không đi hỗ trợ.”

Hứa Thâm nghe ra ý tứ của gã, chỉ một câu ngắn ngủi nhưng lại mang theo vài tầng ý nghĩa.

Thứ nhất, gã muốn đề cho hắn đi lên tuyến đầu làm pháo hôi.

Thứ hai, tránh đề hắn từ chối, gã lập tức lôi Nghĩ Hậu ra, nếu hắn dám từ chối, khẳng định sẽ mắc tội.

“Anh là đội trưởng phiên đội 2, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho chúng tôi?” Lâm Hiểu cắn răng nói. Gã biết nếu tiếp tục đi vào trong kia, Hứa Thâm sẽ cực kỳ nguy hiểm.

“Bản thân là thân vệ, bảo hộ Nghĩ Hậu điện hạ là chức trách của tất cả chúng ta, chẳng lẽ các người muốn cãi lời?” Tiễn Khánh cười lạnh nói.

“Được.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn Tịch Trường Lâm một cái, trong lòng thâm hiểu, một khi người ta đã nhất quyết ép buộc mình, có nhiều lời cũng vô dụng. Sau đó, hắn nói với Lâm Hiểu và Lô Hải m: “Hai người đi theo phía sau bọn họ, tôi đi ở phía trước là được.”

“Hứa Thâm.” Lâm Hiểu ghen một bụng lửa giận nhìn hắn.

Lô Hải âm lại im lặng. Tới tận lúc này, Hứa Thâm vẫn còn có thể quan tâm đến bọn họ, khiến cho ấn tượng về một Hứa Thâm tàn bạo máu lạnh trong lòng cô có chút thay đổi.

“Đi thôi, hãy chăm sóc chu đáo cho mình.” Hứa Thâm nói.

Sau đó, hắn dứt khoát xoay người, lập tức đi về phía trước, không hề e sợ có người bất ngờ chọc một dao sau lưng mình, bởi vì, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể phản ứng lại bọn họ.

Dù sao Mặc Vệ vẫn luôn ẩn giấu bên trong cái bóng của hắn, thay hắn cảnh giác phía sau lưng.

Hứa Thâm bước đi rồi, Tịch Trường Lâm cũng không nói gì nữa, gã đã nhìn ra Hứa Thâm là kẻ phiền toái nhất trong ba người này, hắn đi rồi, hai người còn lại có muốn cũng không gây nên được sóng gió gì.

Rất nhanh, mọi người điều chỉnh lại một chút, rồi cũng tiến vào bên trong tiểu trấn.

Hứa Thâm đang bình tĩnh đi trong Khư giới, cẩn thận xuyên qua từng dãy kiến trúc trùng trùng điệp điệp trong tiểu trấn.

Không lâu sau đó, bọn họ đã trở về mảnh chiến trường lúc trước.

Mà thông qua rung động rất nhỏ ở khu vực bên ngoài kiến trúc, bọn họ cũng có thể cảm nhận được khoảng cách giữa vị trí của bản thân với trung tâm chiến trường.

Rất nhanh, Hứa Thâm lại thấy được Nghĩ Hậu, mà lúc này rõ ràng là con khô lâu du thi đang giao chiến cùng cô ấy, đã bị hao tổn nghiêm trọng, sương mù chung quanh đã trở nên vô cùng mỏng manh, tốc độ chữa trị không đuổi kịp tốc độ gây thương tích của Nghĩ Hậu.

Hứa Thâm quét ánh mắt nhìn chung quanh, cũng nhanh chóng trông thấy mớ dây thịt kia.

Nhưng dây thịt này đang vờn quanh phía dưới đồng kiến trúc chung quanh, tựa như mấy con Thái Thủy cự mãng đang bay múa, vô cùng ghê người.

Hứa Thâm hướng ánh mắt nhìn xuống mặt đất, theo Khư giới chậm rãi đi vào khu vực đám dây thịt này đang du đãng.

Mà ở phía sau hắn, Tịch Trường Lâm cũng suất lĩnh phiên đội hai từ từ đi vào.

Ngay lúc ấy, tựa như đồng dây thịt kia nhận thấy được điều gì, chúng nó lập tức thay đổi phương vị lang thang, để chậm rãi kéo dài về phía bọn họ bên này.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn đã làm tốt chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể trốn tránh đi.

Nếu đối phương muốn hắn dẫn đường, hắn sẽ dẫn cả đám đi vào tử lộ.

Có thể thoát thân hay không, đành phải trông chờ vào bản lĩnh của bọn họ rồi.

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang tập trung tinh thần phòng bị đám dây thịt công kích, thì đột nhiên, hắn nhìn thấy một bóng dáng từ chỗ sâu dưới lòng đất đang bay vút đến bên này, dáng người tao nhã mà nhẹ nhàng, đúng là Mai Phù rồi.

Hứa Thâm thầm giật mình, Mai Phù lại chạy xuống lòng đất ư?

Mà ở chỗ sâu dưới đó chính là ngọn nguồn của đồng dây thịt kéo dài trên này...

Mai Phù cũng thấy được Hứa Thâm, cô khẽ cười một tiếng, rồi như tinh linh tiên tử nhẹ nhàng tinh xảo bay tới bên này, rồi lơ lửng ngồi lên một bên bả vai Hứa Thâm, nói: “Cậu nhanh rời khỏi nơi này đi nha, vừa rồi tôi mới chơi đùa một lát với đứa nhóc con kia, hiện tại nó cũng muốn làm chính sự.”

“!”

Hứa Thâm thầm giật mình, lời nói của Mai Phù chưa bao giờ là bắn tên không đích.

Hứa Thâm chưa kịp hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Mai Phù thì trước mắt hắn lập tức xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy đám dây thịt chung quanh đột nhiên gia tốc, mau chóng lao về phía hắn và đám người Tịch Trường Lâm.

Tốc độ thật nhanh!

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, tốc độ của đám dây thịt này nhanh hơn lúc trước nhiều lắm.

“Chạy mau!” Hứa Thâm lập tức kêu lên.

Nói xong, hắn đã dẫn đầu lao về phía xa xa rồi.

Chương 627. Và Lúc Này, Mới Là Hành Động Chân Chính!

Đám người Tịch Trường Lâm thoáng sửng sốt, nhưng sau khi phản ứng lại, bọn họ cũng vội vàng muốn tìm đường né tránh, nhưng phạm vi của dây thịt lại không chỉ phân bố ở dưới chân của Hứa Thâm như bọn họ đã tưởng tượng, mà chúng nó đột nhiên chui lên từ ngay trong lòng đất dưới chân bọn họ.

“Đáng chết!” Chỉ trong nháy mắt Tịch Trường Lâm đã phản ứng lại, trong đôi mắt lộ ra phong mang lạnh lùng, gã lập tức xoay người phóng đi.

Tịch Trường Lâm vừa bùng nổ năng lực, đã khiến bóng dáng gã trở nên nhanh như một làn khói nhẹ, đảo mắt một cái đã rời khỏi đám người sau lưng.

Dây thịt tập kích quá nhanh, trong đội ngũ đằng sau lập tức có người bị thương, còn có người bị nó cuốn lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiền Khánh chú ý tới, chỉ nhoáng lên một cái nhưng Hứa Thâm vốn là người chạy đầu tiên đã mất tăm mất tích, rời khỏi tầm mắt của gã rồi.

Rốt cuộc là thằng nhóc kia chuẩn mất từ khi nào chứ?

Tốc độ thật nhanh!

Tiền Khánh thầm khiếp sợ trong lòng, hệ cảm giác có thể nắm giữ tốc độ nhanh đến vậy sao?

Hệ cường công còn không bằng hấn nữa!

Lâu Hải âm và Lâm Hiểu đang ở trong đám người đằng sau cũng nhanh chóng lui lại, đám kiến trúc dưới mặt đất lập tức trồi lên như Wall-E, rồi không ngừng bị lật đổ, từng sợi dây thịt kéo dài ra ngoài, số lượng càng nhiều hơn lúc trước, tốc độ cũng vừa nhanh vừa mạnh hơn lúc trước.

(Wall-E: con robot trong bộ phim cùng tên hoặc là Robot biết yêu – theo tiếng Việt)

Một sườn khác, Hứa Thâm đang vội vàng chạy trốn, lúc này hấn đã chạy khỏi vòng vây của đám dây thịt xung quanh rồi, nhưng khi hấn cúi đầu nhìn xuống, lại trông thấy dưới nền đất xuất hiện càng nhiều dây thịt hơn.

Tựa như từng khóm hoa trồi lên khỏi mặt nước!

Dây thịt đỏ tươi, rậm rạp, làm người ta phát sợ.

Hứa Thâm khiếp sợ, dây thịt này tuyệt đối là thứ quái vật gì đó cực kỳ khủng bố, thậm chí còn đáng sợ hơn con khô lâu du thi kia!

Một sườn khác trên chiến trường, tựa như Nghĩ Hậu cũng cảm nhận được tình huống vừa xảy ra bên cạnh mình, cô lập tức nhìn về phía đội thân vệ bên kia, và lập tức trông thấy đội thân vệ của mình đang hốt hoảng chạy trốn chung quanh như những con kiến vỡ tổ, nhưng tầm mắt của cô dừng lại lâu hơn trên những sợi dây thịt vừa phá vỡ mặt đất chui lên kia.

Ánh mắt sau tầng khôi giáp khẽ biến, sau đó, cô lập tức siết chặt dây cương, một tiếng ngựa hí vang dội, mạnh mẽ truyền tới.

Suu!

Hứa Thâm vẫn nhanh chóng xuyên qua bên trong những dây kiến trúc bên đường, vội vàng chạy ra khỏi phạm vi đám dây thịt xuất hiện, trốn tới bên ngoài tiểu trấn.

Ngay khi hắn xoay người, lập tức thấy rõ số lượng đông đảo của đám dây thịt vừa nhô lên sau lưng, chúng nó đã bao phủ cả nửa khu tiểu trấn.

Loại phạm vi này, thứ thể trạng này... dường như không phải cấp A rồi? !

Chẳng lẽ lúc trước Mai Phù đã đi tìm thứ này để chơi? !

“Thứ này là cái gì vậy?” Hứa Thâm mang theo vẻ mặt khiếp sợ, thì thào tự nói, nhưng trên thực tế lại là nói cho Mai Phù nghe.

Và như thường lệ, Mai Phù cũng lập tức chiều theo ý nguyện của hắn, cô mỉm cười trả lời: “Nó thực đáng yêu phải không? Nó cũng rất cô đơn ấy, hiện tại đã có bạn chơi cùng rồi.”

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến hóa. Nếu so sánh cường độ tập kích của dây thịt lúc này với lúc ban đầu, dường như lúc trước nó chỉ vô ý thức mà đong đưa thôi.

Có lẽ vừa rồi bản thể của dây thịt bị Mai Phù hấp dẫn, khiến nó căn bản không để ý tới tình huống bên ngoài, thân thể chỉ vô ý thức mà cướp đồ ăn thôi.

Và lúc này, mới là hành động chân chính!

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang quan sát, bỗng nhiên một bóng dáng hốt hoảng chạy trốn tới đây.

Hứa Thâm tập trung nhìn vào đối phương, đúng là Tiền Khánh hồi nãy.

Mà Tiền Khánh cũng nhanh chóng trông thấy Hứa Thâm, vẻ mặt biến đổi, dường như chợt nghĩ đến cái gì, ánh mắt gã lập tức trở nên dữ tợn, và không chút do dự vọt tới.

Trên mặt Hứa Thâm thoáng sững sờ, nhưng khoe miệng lại lộ ra nụ cười bí ẩn, ánh mắt hẩn lập tức quét qua những nơi còn lại xung quanh.

“Anh không sao chứ? Đội trưởng của các anh đâu?” Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt thân thiết những chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra hẩn đang giả vờ giả vịt, nói.

Còn muốn giả vờ... sát ý dày đặc trong lòng Tiền Khánh, những trên mặt gã cũng nở rộ một nụ cười, tốc độ không giảm, nói: “Đội trưởng của chúng tôi ư... Anh ấy đang ở đằng sau cậu đó.”

“Hả?” Hứa Thâm kinh ngạc lập tức quay đầu nhìn lại.

Chết!

Đột nhiên Tiền Khánh ra tay, một đao đâm nghiêng tới cổ Hứa Thâm, vừa vụn nát sát vào khe hở trên phần cổ của bộ trang phục tác chiến trên người hẩn.

Nhưng khi ra tay, gã lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, tựa như khí lực của bản thân đã yếu đi, tốc độ thật chậm.

Chuyện gì vậy?

Đột nhiên một mảnh ngân quang chợt lóe lên trước mắt Tiền Khánh.

Sau đó, gã nhìn thấy một mảnh không trung màu xanh thăm thẳm, cực kỳ rộng mở, không hề bị sương mù che giấu đi.

Tiếp theo, gã nhìn thấy đôi giày chiến của Hứa Thâm, nhưng nó lại đang ở ngay đằng con mắt của gã.

Con mắt còn lại của gã xoay chuyển, lập tức nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm nguy nga tựa như người khổng lồ đứng thẳng. Lúc này hắn đã quay đầu lại, đang tra thanh kiếm trong tay vào vỏ kiếm ở sau lưng.

Sau đó, chiếc giày ở phía trước một con mắt khác của gã nâng lên, che đi không trung xanh thẳm trên đầu, thế giới chợt tối sầm xuống.

Phanh!

Một cước, cái đầu nổ tung.

Sợi khur thâm thấu ra ngoài, đâm vào trong thân thể Tiễn Khánh, rất nhanh đã xay nát khur lực trong cơ thể, cũng nhanh chóng tìm được mấy món khur binh ở bên trong.

Sau khi khur lực trên người Tiễn Khánh tiêu tán đi, những món khur binh nọ cũng mất đi tính dính, có thể lấy ra khỏi thân thể mà không tổn một chút sức lực nào.

Trên người gã có tổng cộng 5 kiện khur binh, Hứa Thâm ngưng tụ sợi khur thành xiềng xích, đâm nát như phân cỏ của gã, tránh cho người khác nhìn ra miệng vết thương.

Sau đó, hắn lập tức che giấu vết chân của mình, rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Hứa Thâm muốn tìm kiếm một nơi có sương mù, nhưng lúc này sương mù trong tiểu trấn đều bị cái xác khô lâu kia hấp dẫn đi chữa trị cho nó cả rồi. Hắn phát hiện nếu không có sương mù, mình cũng không thể kêu gọi điểm đặt neo trong sương mù hiện ra được.

Hắn vừa đi không được bao lâu, bỗng nhiên bên cạnh có một bóng người chậm rãi đi tới.

Chương 628. Vì Sao Kẻ Gánh Vác Tội Lỗi Lại Nhất Định Phải Là Người Sống?

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, đôi mắt khẽ nheo.

Là Tịch Trường Lâm.

Ánh mắt Tịch Trường Lâm dừng lại trên đồng khur binh trong tay Hứa Thâm, ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, thản nhiên nói: “Cậu giải quyết cậu ta rồi?”

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của gã, thậm chí hẳn còn hoài nghi đối phương đã chứng kiến lúc hắn ra tay giết Tiễn Khánh, tuy lúc trước hắn từng quan sát rất kỹ chung quanh, không phát hiện ra người khác, nhưng cũng khó mà nói có nơi nào bị bỏ sót hay không.

“Hắn đánh lén tôi, là tự tìm đường chết.” Hứa Thâm cũng bình tĩnh nói.

“Cậu có biết giết thân vệ là phạm tội hay không?” Tịch Trường Lâm hỏi.

“Tôi chỉ biết tự bảo vệ mình là vô tội.” Hứa Thâm nói.

Tịch Trường Lâm thoáng cười lạnh, nói: “Nhưng cậu đã tự vệ quá độ, hiện tại cậu còn sống cậu ta đã chết. Cậu cảm thấy ai là kẻ có tội?”

“Người chết thì không thể có tội sao?” Hứa Thâm hỏi: “Vì sao kẻ gánh vác tội lỗi lại nhất định phải là người sống?”

“Ai mà biết được.” Tịch Trường Lâm chậm rãi đến gần Hứa Thâm: “Có lẽ người sống dễ bắt nạt hơn, bắt nạt người chết cũng không có ý nghĩa gì cả. Hiện giờ cậu đã giết đội viên của tôi, hơn nữa còn gián tiếp liên tục hại chết hai vị đội viên khác, tổng cộng là ba người. Ba cái mạng này đều sẽ được ghi tạc trên người cậu.”

Hứa Thâm tỏ ra rất có hứng thú, hỏi: “Nếu anh đã nhìn thấy tôi giết đội viên của anh, vậy vì sao anh không tới hỗ trợ?”

Tịch Trường Lâm lộ ra ánh mắt lạnh nhạt, gã ngừng lại ngoài phạm vi 20 mét, rồi thản nhiên trả lời: “Rất đơn giản, bởi vì kẻ yếu đáng chết.”

Khi nói chuyện, mũi chân gã nhẹ nhàng khều về phía trước.

Sru!

Đột nhiên, một viên đá bay nhanh đến. Hệt như lúc trước khi gã ngồi trên ghế đá bắn một viên đá tới giáo huấn Hứa Thâm.

Nhưng lần này thể tích của viên đá bay nọ còn lớn hơn, tốc độ còn mạnh hơn, tựa như một viên đạn pháo gào thét lao đến, và vẫn đang không ngừng gia tốc.

Chẳng qua khi viên đá bước vào phạm vi 4 mét quanh người Hứa Thâm, hiệu ứng gia tốc trên người nó nhanh chóng suy giảm, tốc độ lập tức chậm lại, mãi cho đến khi Hứa Thâm nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh thoát khỏi viên đá nọ ngay tại khoảnh khắc nó tiếp cận hắn mới thôi.

Suu suu suu!

Cũng chính trong khoảnh khắc Hứa Thâm tránh né viên đá kia, rõ ràng Tịch Trường Lâm không làm ra bất cứ động tác gì, nhưng tất cả những hòn đá ở chung quanh thân thể gã đều bay lên, rồi bắn nhanh về phía Hứa Thâm như những giọt mưa.

Một màn vừa nảy lại tiếp diễn, ngay khi những hòn đá nọ bước vào phạm vi 4 mét, tốc độ của chúng lập tức suy giảm, có viên bị Hứa Thâm nhích người né tránh, có viên bị hắn tiện tay tiếp được.

“Năng lực của cậu có chút đặc thù đó.” Tịch Trường Lâm híp mắt, lúc trước khi gã muốn giáo huấn Hứa Thâm, cũng nhìn ra năng lực của hắn rồi, tuyệt đối không phải là hệ cảm giác thông thường.

Tiền Khánh bị thăm dò đến, khả năng cao là nguyên nhân khác.

Vừa mới thăm dò, gã đã nhìn ra phạm vi năng lực của Hứa Thâm chỉ đạt chừng 4 mét.

Loại năng lực này nhìn như khác quá trình nhưng lại có cùng công dụng với năng lực của gã.

“Hình như của anh cũng vậy.” Hứa Thâm có chút hứng thú nhìn gã, giống như đang chăm chú đánh giá một miếng thịt tươi màu mỡ,.

Hiệu quả cường hóa năng lực của Uông Thành khá xuất chúng, nhưng đối phương chỉ là đội trưởng phiên đội sáu, nói như vậy cũng đủ hiểu vị đội trưởng phiên đội hai này sẽ có loại năng lực mạnh mẽ đến mức nào.

Tịch Trường Lâm không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía Hứa Thâm.

Lần này, gã bước vào phạm vi 10 mét, một viên đá dưới chân lại tiếp tục bay qua.

Phanh.

Lần này tốc độ đá bay càng thêm vừa nhanh vừa mạnh, nó dùng tốc độ siêu việt sừng ngấm tĩa, ùn ùn lao tới, còn đang không ngừng gia tốc, khiến cho viên đá kia còn có chút vỡ vụn ra.

Nhưng sau khi tiến vào phạm vi 4 mét, tốc độ của hòn đá nọ lại nhanh chóng suy giảm, chờ đến lúc nó tới trước mặt Hứa Thâm, tốc độ đã suy giảm trở nên ngang bằng với tốc độ bắn của viên đạn bình thường.

Bóng dáng Hứa Thâm dao động một cái đã tránh thoát.

Bàn tay Tịch Trường Lâm vung lên, tất cả đá vụn dưới mặt đất đều bay lên, rồi như những hạt mưa, cùng lao tới.

Hứa Thâm vẫn đứng yên bất động, hắn cũng đang quan sát năng lực của đối phương.

Trên thực tế, trăm khur giả hình thái thứ hai giao phong đều là quyết đấu về năng lực, nếu gặp được loại năng lực vô cùng quỷ dị, rất dễ dàng lật thuyền trong cồng ngằm.

Liên tiếp vài hòn đá bị tránh đi, rồi ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang cẩn thận quan sát, đột nhiên, hắn cảm thấy thân thể mình hung hăng trầm xuống, giống như đã bị một thứ lực lượng trùng kích cuồng bạo nào đó, trấn áp trên người.

Con người trong mắt Hứa Thâm hơi co lại, hắn nhanh chóng điều chỉnh thân thể, nhưng ngay tại khoảnh khắc thân thể hắn cong cong lay động, mấy luồng hàn quang chợt xuất hiện trong những viên đá vụn kia, là những thanh đoản đao cực nhỏ!

Phi đao!

“Tranh” một tiếng, một thanh phi đao bắn thẳng vào ngực Hứa Thâm, lại bị chiến giáp đẩy văng ra.

Cùng lúc, những thanh phi đao khác đều bắn về phía cổ và mặt Hứa Thâm.

Mặt nạ Quỷ Nguyệt!

Hứa Thâm nhanh chóng kích hoạt khư binh. Trong phút chốc, hắc miễn cưỡng có thể bắt giữ được dấu vết của những thanh phi đao vừa cấp tốc xẹt qua.

Những thanh phi đao này có cấu tạo cực kỳ lạ lùng, trên bề mặt có rất nhiều lỗ thủng, đường cong tuyệt đẹp, lại mỏng tựa cánh ve, cộng thêm chúng đang bay với tốc độ siêu cao, rất khó để phát hiện được.

Rõ ràng những thanh phi đao này đã bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng suy giảm tốc độ trong phạm vi 4 mét, nhưng tốc độ của chúng vẫn vượt qua những hòn đá bay vừa nãy, đạt tới tốc độ bắn của viên đạn súng ngắm.

Tăng!

Hứa Thâm lập tức rút kiếm, muốn chém đứt toàn bộ những thanh phi đao kia.

Nhưng đột nhiên, có một bóng dáng xẹt qua trong tầm mắt hắc, là Nghĩ Hậu đang cưỡi con ngựa trắng chạy như bay tới.

Trong lòng Hứa Thâm phát lạnh, ngay một chớp mắt, cổ tay rút kiếm của hắc thoáng chạm lại, chỉ đánh văng được hai thanh phi đao, tay kia lại nâng lên ngăn cản, đỡ được thêm hai thanh phi đao nữa, một thanh còn lại xẹt qua bên cạnh mặt nạ, lực trùng kích mạnh mẽ, khiến trên mặt Hứa Thâm xuất hiện một loại cảm giác da thịt bị cắt đứt.

Hắc dựa thế quay cuồng tại chỗ, đồng thời khước mắt cấp tốc nhìn về phía Nghĩ Hậu đang lao tới sau lưng.

Chương 629. Thật Có Lỗi...

Khiến cho hắc lén thở phào một hơi chính là, ở phương hướng đó không xuất hiện dây thịt đuôi theo tới, cũng không trông thấy khô lâu du thi.

Chúng bị Nghĩ Hậu bỏ lại đằng sau, hay chỉ tạm thời kéo giãn khoảng cách?

Trong lúc ý niệm trong đầu cấp tốc chuyển động, Hứa Thâm chợt phát ra tiếng kêu thảm thiết, rồi lớn tiếng cầu xin tha thứ nói: “Đừng, đừng giết tôi, tôi sẽ không đi mật báo...”

“?” Tịch Trường Lâm nhướng mày, vừa rồi Hứa Thâm còn bình tĩnh vô cùng, đột nhiên lại hèn nhát thành chó rồi?

Chẳng lẽ bởi vì hắn bị thương?

Hay là năng lực bị phá, rồi hắn được chứng kiến năng lực lợi hại của gã nên sợ rồi?

Nhưng những lời mà Hứa Thâm vừa nói lại có chút kỳ quái.

Tịch Trường Lâm nghi hoặc suy tư một hồi, trong đầu nghĩ đến một loại khả năng, là Hứa Thâm đang cố ý nhiễu loạn tư duy của gã, từ đó tìm kiếm sơ hở và cơ hội.

Căn cứ theo quá trình Hứa Thâm chém giết Tiễn Khánh lúc trước, gã có thể kết luận hắn là một tay thợ săn cực kỳ giả dối.

Hơn nữa, vừa nãy khi gã từng bước tới gần thăm dò, Hứa Thâm lại không lựa chọn chạy trốn.

Một thân vệ binh thường, đối mặt với đội trưởng phiên đội 2 như gã lại không thay đổi sắc mặt, hiển nhiên hắn phải có lực lượng cực lớn làm chỗ dựa.

Hiện giờ, đột nhiên một người như vậy lại quay đầu cầu xin tha thứ, tựa như đã thay đổi thành một người khác rồi.

Nhưng theo thường thức, hầu hết đám trảm khur giả hình thái thứ hai đều có chút dị thường. Và ngoại trừ gã, xung quanh có quá nhiều hình thái thứ hai quái dị, Tịch Trường Lâm cũng quen rồi.

“Hiện tại mới cầu xin tha thứ đã quá muộn rồi. Cậu hãy ngoan ngoãn chuộc tội đi.” Tịch Trường Lâm đứng trên cao nhìn xuống, quan sát Hứa Thâm thật kỹ.

Nhưng tình huống Hứa Thâm cầu xin tha thứ vẫn không làm gã sinh ra một chút bất cẩn, khinh thường nào.

Tịch Trường Lâm vẫn duy trì khoảng cách giữa hai người như cũ, chỉ là lần này, gã phát động năng lực càng thêm mãnh liệt.

“Phanh” một tiếng, Hứa Thâm cảm nhận được loại lực lượng trùng kích quỷ dị kia đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, nó trực

tiếp đè ép khiến cho thân thể vừa bò lên khỏi mặt đất của hắn gần như muốn dán sát xuống.

Tựa như có một con voi vừa đập thẳng xuống người.

Mà hình như loại lực lượng trùng kích... ấy đến tứ không khí!

Chẳng lẽ năng lực của gã là điều động không khí?

Cũng đúng, gã có thể điều khiển cả phi đao lẫn hòn đá, nhất định là hệ thao túng.

Nhưng... Nếu năng lực của gã là khống chế không khí, lại có khả năng trùng kích mạnh đến vậy, thì vì sao gã không đổi thành không khí bèn nhọn?

Nếu là phương thức công kích này, thậm chí gã còn có thể làm cho hắn hít thở không thông, hoặc là xé rách toàn bộ lá phổi của hắn ngay lúc hắn không hay biết gì mà?

Vì sao phải chọn một phương thức công kích cồng kềnh phức tạp mà không cần thiết như vậy?

Nói cách khác, năng lực của gã không phải là không khí?

Đầu óc Hứa Thâm đang cấp tốc chuyển động. Hắn trực tiếp thử nâng tay, bỗng nhiên lại phát hiện, nhìn từ bề ngoài, có vẻ như luồng lực lượng trùng kích này truyền đến từ đỉnh đầu, nhưng hình như... nó lại truyền tới từ nền đất dưới chân.

Là một loại lực hút thật lớn!

Hứa Thâm cố hết sức chống đỡ thân thể, rồi ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn bày ra vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn Tịch Trường Lâm, nhưng khóe mắt lại chăm chú nhìn vào Nghĩ Hậu đang cười ngửa chạy như bay lướt qua bên cạnh.

Ngay khi nghe được âm thanh cầu xin tha thứ của Hứa Thâm, đôi mắt như nước hồ thu mát lạnh bên dưới lớp mũ giáp màu bạc của Nghĩ Hậu nhẹ nhàng chuyển động, cô liếc đi tới, nhìn thoáng qua bên này, nhưng thân thể không có ý định tạm dừng lại, đảo mắt một cái liền lướt qua hai người, lập tức chạy như bay về phía xa xa.

Quả nhiên Nghĩ Hậu không thèm để ý tới sống chết của loại tiểu nhân vật như bọn họ...

Hứa Thâm cố hết sức cúi đầu, nhưng thực ra hắn đang quét ánh mắt từ phía dưới, nhìn ra sau lưng, vẫn không thấy tung tích của đám dây thịt kia, nhưng không cần phải nghi ngờ nơi này cực kỳ nguy hiểm.

Hắn miễn cưỡng đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào Tịch Trường Lâm trước mắt, nhưng tâm mắt lại để ý tới bóng dáng Nghĩ Hậu đang cưỡi ngựa, chạy càng lúc càng xa ở sau lưng gã.

Mãi cho đến khi bóng dáng Nghĩ Hậu hoàn toàn biến mất, không còn tung tích.

Về mặt sợ hãi, trạng thái cơ bắp run lên từng cơn của Hứa Thâm mới chậm rãi thả lỏng ra, biểu cảm trên mặt hắn khôi phục lại bình tĩnh và lạnh lùng.

“Ừm?” Tịch Trường Lâm khẽ nhướn mày quan sát quá trình chuyển hóa của sắc mặt Hứa Thâm, trong lòng thầm cười lạnh, quả nhiên là quái thai hai mặt!

Hoặc là nói, hắn đang cố ý lừa bịp?

“Thật có lỗi...” Tịch Trường Lâm nâng tay, vốn định nói mặc kệ như thế nào, loại mảnh khoe đùa bỡn đó không có tác dụng ở trước mặt tôi đâu.

Nhưng cùng thời khắc đó, giọng nói của Hứa Thâm cũng vang lên: “Thật có lỗi... Thời gian của tôi có chút gấp gáp.”

Hứa Thâm thản nhiên nói như vậy.

“Hả?” Tịch Trường Lâm nhíu mày.

“Đành phải tạm thời cho anh ta tiến vào một chút...” Hứa Thâm nhẹ giọng tự nói.

“Được thôi.” Bên tay hắn nghe được câu trả lời dịu dàng.

“Bệnh thần kinh!” Tịch Trường Lâm khẽ lắc đầu.

Gã từng chứng kiến khá nhiều trăm khur giả hình thái thứ hai có chút thần kinh không ổn định, có kẻ ảo tưởng sinh ra nhân cách, cũng có kẻ cho rằng thân nhân của mình còn chưa có chết, họ vẫn luôn làm bạn bên cạnh mình...

Toàn những kẻ tinh thần bất ổn không giống như gã, gã đã sớm nhận rõ hiện thực này, cũng biết bản thân mình đã chết,

liền chôn vùi trong lòng đất dưới chân.

Đây mới là hiện thực nha...

Kỳ thật toàn bộ những kẻ như bọn họ đều đã yên giấc ngàn thu cả rồi, và thứ còn đang hoạt động bên ngoài, chỉ là thể xác của bọn họ mà thôi.

Và những kẻ vẫn không muốn chấp nhận hiện thực kia, thật sự đáng buồn...

“Hiện tại cậu cũng xuống địa ngục cho tôi đi...” Tịch Trường Lâm nhẹ giọng nói.

Đột nhiên lực hấp dẫn cuồng bạo lại được tăng cường, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được lực hút mãnh liệt truyền đến từ dưới chân, tựa như có vô số bàn tay, phá xác ra ngoài từ dưới nền đất, lôi kéo thân thể của hắn, muốn kéo hắn xuống lòng đất kia.

Thân thể Hứa Thâm bị kéo đến cong người, tựa như đang đau khổ chống đỡ.

Chương 630. Hiệu Quả Tăng Phúc Khủng Bố!

Tịch Trường Lâm lại ném phi đao tới, đao phong như cánh ve cấp tốc bay nhanh đến.

Nhưng đột nhiên, Hứa Thâm ngẩng đầu lên.

Lúc này, tư thế xoay người của hắn, lại giống như tư thế chuẩn bị xuất phát chạy về phía trước.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hơi ngơ ngác của Tịch Trường Lâm, thân thể Hứa Thâm chợt bắn ra ngoài.

Dưới ảnh hưởng của hiệu quả suy yếu từ năng lực lấy nhỏ đổi lớn, tuy lực hút vẫn quán quanh trên người Hứa Thâm, gây nên một chút trở ngại, nhưng còn chưa đến mức làm hắn không thể hành động được, mà ngược lại, dưới ảnh hưởng của năng lực tăng phúc cường hóa, hiệu quả suy yếu càng ngày càng mạnh mẽ lên!

Cùng lúc đó, hiệu quả cường hóa này cũng tác dụng lên thân thể Hứa Thâm!

Có lẽ liên quan tới chuyện cho ở nhờ tạm thời, khiến cho vị khách kia có chút keo kiệt, chịu ra tay trợ giúp nhưng không chịu tự mình xuất chiến, khiến cho Hứa Thâm chỉ có thể điều động được tăng phúc gấp đôi.

Nhưng tăng phúc gấp đôi cũng vô cùng khủng bố rồi!

Tăng cường suy yếu, đồng thời cường hóa thân thể Hứa Thâm lên gấp đôi, lại thêm tăng phúc cường hóa đến từ kỹ năng lấy nhỏ đôi lớn... Khiến cho giờ khắc này, hiệu quả cường hóa chồng chất gia tăng lên người hắn, còn mạnh mẽ hơn loại tăng phúc gấp ba lần mà Uông Thành từng phóng thích!

Phanh!

Chỉ trong nháy mắt, sau khi lực lượng tuyệt đối tăng lên, loại hạn chế do lực hút kia trực tiếp bị xóa bỏ.

Nhất là khoảnh khắc Hứa Thâm nhấc chân chạy trốn kia, hắn tiến lên một bước, là 70 cm, tiến lên hai bước là 150 cm, tiến lên ba bước là 230 cm.

Mỗi lần hắn tiến lên một bước, hiệu quả tăng phúc của kỹ năng lấy nhỏ đôi lớn sẽ tăng mạnh, khiến cho tốc độ của Hứa Thâm không ngừng được tăng lên, gia tốc!

Từ khoảnh khắc Hứa Thâm bắt đầu xuất phát chạy đi, gần như chỉ mất chừng nửa giây, chưa tới một cái nháy mắt, hắn đã tới trước mặt Tịch Trường Lâm, khoảng cách gần tới mức có vẻ như đôi mắt của hai người bọn họ, sắp sửa dán sát vào nhau rồi.

Trong quãng thời gian ấy, con ngươi của Tịch Trường Lâm cũng từ trạng thái hơi ngơ ngác, trực tiếp co rút lại như lỗ kim.

Phanh!

Hai tay Hứa Thâm ôm lấy đầu gối, hung hăng xoa nắn.

“Răng rắc” Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, phần cổ của Tịch Trường Lâm xoay tròn bốn năm vòng như bánh quai chèo, cái đầu lại chuyển tới trước mặt Hứa Thâm, nhưng lúc này phần xương cổ đã hoàn toàn bị vặn đứt.

“Hiện tại trên lưng tôi lại gánh vác thêm một mạng người nữa rồi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Máu tươi tràn ra từ trong miệng Tịch Trường Lâm, tạm thời gã còn chưa chết, bờ môi khẽ nhúc nhích, khiến cho càng nhiều máu tươi từ trong cổ họng bị ép phun ra ngoài.

Gã khiếp sợ nhìn Hứa Thâm, thực sự không thể tưởng tượng nổi, vì năng lực của mình lại... Mất đi hiệu lực? !

Không, không phải là mất đi hiệu lực, mà là lực lượng của Hứa Thâm mạnh mẽ, tốc độ của hắn lại quá nhanh, khiến cho bản thể đang bị chôn vùi dưới lòng đất của gã không thể bắt lấy hắn được!

Nhưng không có khả năng... Rõ ràng điện hạ từng nói, năng lực dẫn lực của gã là thứ năng lực hiếm thấy số một số hai trong hàng ngũ hình thái thứ hai mà?

Huống chi ngay cả điện hạ cũng nhìn nhầm, bởi vì năng lực của gã hoàn toàn không phải là dẫn lực, kỳ thực là gã tự chôn vùi thân thể của chính mình ở dưới mặt đất mà.

“Phốc” một tiếng.

Dao phong xẹt qua, cái đầu Tịch Trường Lâm bị chém đứt.

Phần cơ bắp bị vặn vẹo ở phần cổ, cũng thông thả phục hồi lại như cũ, nhưng những nếp nhăn bị vặn vẹo trên gáy vẫn còn nguyên vẹn.

Hứa Thâm buông ra mái tóc trên đầu gã ra, cái đầu nọ rơi xuống ngay phía trước chân hắn, lại bị hắn một cước đạp nát, hoàn toàn cắt đứt khả năng sống lại của đối phương.

Sau đó, Hứa Thâm muốn dùng sợi khur thử thấm thấu vào trong cơ thể Tịch Trường Lâm, chuẩn bị mổ bụng gã.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên âm thanh chấn động từ sau lưng ập tới.

Hứa Thâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, con người trực tiếp co rút lại, là dây thịt!

Hắn vô cùng kinh hãi, cũng không dám dừng lại thêm nữa, chỉ có thể đẩy thi thể đối phương ra rồi cướp đường chạy như điên về phía trước.

Ở đằng sau, dây thịt đang nhanh chóng lao tới, Hứa Thâm tăng phúc toàn bộ lực lượng cường hóa lên tốc độ, tại một khắc này, năng lực lấy nhỏ đổi lớn cũng được phát huy đến mức tận cùng.

Kiểm của hắn vẫn còn trong vỏ, hai tay lại vung về phía trước, bắn ra từng sợi xiềng xích khur lực, bay vút đến vách tường kiến trúc trước mặt, rồi nương theo đó, kéo cả người đi qua.

Trong nháy mắt, Hứa Thâm đã phát huy ra tốc độ trốn chết nhanh nhất từ trước tới nay.

Kỳ dị chính là, tốc độ chạy trốn của Hứa Thâm lại nhanh vượt quá những gì hắn có thể tưởng tượng, đã cắt đuôi được dây thịt ở đằng sau rồi?

Phải biết rằng, tốc độ tập kích hiện giờ của dây thịt nhanh hơn lúc trước rất nhiều, đây chính là tư thế công kích chân chính của con quái vật nọ sau khi nó tỉnh dậy.

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, hắn không tiếp tục gia tốc chạy thẳng về phía trước nữa, mà đi vòng qua, chạy theo một hướng khác.

Rất có khả năng con quái vật kia đang đuổi theo tung tích Nghĩ Hậu, nếu hắn cứ chạy theo sau mộng cô ấy, chẳng phải sẽ thành đệm lưng sao?

Sau khi Hứa Thâm thu liễm khur lực, toàn lực né tránh, lại chạy theo một hướng khác, hắn lập tức nhìn thấy mười mấy sợi dây thịt to khỏe âm âm thối quét tới như nước lũ, chúng nó chỉ một mực lao thẳng về phía trước, nhanh chóng đuổi theo.

Không ít thứ ở ven đường đều bị nó phá hủy, lật đổ.

Dây thịt này có ở trong hiện thực, bởi vì Hứa Thâm nhìn thấy một dãy kiến trúc đều bị chúng nó xỏ xuyên qua rồi sụp đổ.

Thứ này tuyệt đối là máy ủi đất không phân biệt địch ta, trên đường nó đi, nó sẵn sàng dọn sạch mọi thứ thành khoảng không, bất kể đó là Khur giới hay hiện thực.

Hứa Thâm lui lại đến một nơi xa hơn, tránh hấp dẫn lực chú ý của con khur nọ.

Thậm chí hắn còn không dám chăm chú nhìn, chỉ dám dùng ánh mắt trống rỗng quan sát, tránh để tầm mắt của mình bại lộ

tại tầng sâu trong Khư giới.

Rất nhanh, con khư nọ đã xẹt qua, mặt đất khôi phục lại bình tĩnh.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn tiểu trấn, hiện giờ ngay giữa tiểu trấn đã xuất hiện một con đường rộng rãi, sạch sẽ.

Hắn suy tư một chút, cuối cùng cũng quyết định đi dọc theo đường cũ quay về.

Chương 631. Không Quyền Mới Gọi Là Cướp Đoạt...

Chờ đến khi Hứa Thâm trở lại nơi hắn đã chém giết Tịch Trường Lâm, lại phát hiện ở nơi này chẳng còn một mẩu thi thể nào cả, ngay cả mặt đất bên dưới cũng bị cạo đi một tầng.

Hắn có chút bất đắc dĩ, con mồi của mình lại bị khư cướp đoạt... Phải biết rằng cho tới bây giờ chỉ có hắn cướp của khư, được rồi, hôm nay coi như một ngoại lệ vậy.

Âm vang ~!

Âm thanh mặt đất chấn động truyền đến.

Hứa Thâm ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Con khô lâu du thi cực lớn kia lại đang bò sát tới.

Đáng chết.

Hứa Thâm không dám dừng lại, cũng không dám quay đầu, lập tức xoay người bỏ chạy.

[Đặt câu hỏi về năng lực của Tịch Trường Lâm:]

[A: Dẫn lực.]

[B: Điều khiển thi thể.]

[C: Bán đồng đội.]

Sau khi Hứa Thâm trốn chết rồi khỏi tiểu trấn, hắn lập tức chui đầu vào rừng cây trong vùng ngoại thành.

Hắn vừa trốn vào Khư giới, đã tập trung khư lực lên hai mắt, cẩn thận cảm nhận bốn phía, chờ tới khi thấy chung quanh

không người, hắn mới nâng cánh tay lên, sau đó bỗng dung dùng đầu gối thúc mạnh một cái.

“Răng rắc”, cánh tay từ phần khuỷu và các đốt ngón tay lập tức gãy lìa, lật ngược lại.

Phần chiến giáp bảo vệ cánh tay là nhuyễn giáp, tuy nó có thể ngăn cản những vật cứng dạng như đao kiếm xuyên thấu, nhưng lại không thể phòng ngự được lực lượng đánh sâu vào.

Sau khi cánh tay bị đánh lật ngược và các đốt ngón tay bị gấp khúc bẻ gãy, Hứa Thâm cũng đặt mông ngồi dưới đất, hơi há miệng thở dốc.

Con đau đớn kịch liệt truyền đến từ cánh tay, nhưng hắn cắn răng cố gắng kiềm chế nó, chờ sau khi đau đớn này hơi chút giảm bớt đi, hắn lại dùng sợi khur ngưng kết thành xiềng xích, thông qua năng lực lấy nhỏ đổi lớn đảo ngược gia tốc, hung hăng đánh lên người chính mình, khiến cho phần chiến giáp trên ngực, bả vai, bụng, đều bị đâm cho lõm xuống, có dấu vết công kích nghiêm trọng.

Hứa Thâm làm xong những chuyện này, khoe miệng hơi nhếch lên, hắn cũng không biết nên bội phục vì lực công kích của bản thân dũng mãnh, hay là than thở vì lực phòng ngự của bản thân quá yếu, nhưng thật sự là đau quá mà!

Hắn không tiếp tục dừng lại thêm nữa, đã bò lên tiếp tục lao về phía trước, lập tức chạy tới khu thành thị.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi lên con đường từ vùng ngoại thành quay lại khu thành thị.

Liên tục bôn ba, khiến cho thể lực của hắn cũng có chút suy yếu, nhất là chạy trốn khi khuỷu tay gãy lìa không ngừng rung động, liên tục cọ qua sát lại, phần xương ngón tay bị mài mòn mang đến đau nhức, khiến cho cả người Hứa Thâm đều toát mồ hôi lạnh.

Bởi vậy ngay khi hắn nhìn thấy chiếc xe bên đường đã không nói hai lời liền xuyên qua đi vào, chờ ngồi lên ghế lái mới buông xuống hiện thực.

Sau đó, hắn luôn sợi khur thẩm thấu vào trong lỗ khóa, hơi vặn nhẹ một cái, chiếc ô tô nọ đã được khởi động.

Hứa Thâm cầm lái bằng một tay, bắt đầu điều khiển ô tô chạy tới khu thành thị, quay về cung Tuyết.

Về phần việc nhỏ như cướp đoạt chiếc xe này, tự nhiên không cần hẳn phải đi quan tâm.

Không quyền mới gọi là cướp đoạt.

Có quyền sẽ được gọi là khẩn cấp trưng dụng.

Không đến một giờ sau, sau khi liên tục vượt qua mười mấy cái đèn đỏ, Hứa Thâm đã về đến phía trước cung Tuyết. Thủ vệ ngoài cửa nhìn thấy chiếc xe xa lạ, đã ném ánh mắt bất thiện đi qua.

Hứa Thâm lão đảo bước ra từ trong xe, bộ kim giáp đặc trưng của thân vệ trên người hẳn có chút bắt mắt, khiến cho nhóm thủ vệ ở cửa đều biến sắc. Bọn họ ý thức được có chuyện lớn đã xảy ra, rồi nhanh chóng tiến lên tiếp ứng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một thủ vệ đỡ lấy Hứa Thâm, vội vàng hỏi.

Hứa Thâm suy yếu nói: “Điện hạ đâu? Ngài ấy đã trở lại chưa?”

“Điện hạ còn chưa trở về...” Thủ vệ kia nói.

Hứa Thâm ngẩn ra, Nghĩ Hậu còn chưa trở về?

Hắn là cô ấy đã bỏ rơi được con khur kia rồi mới đúng, không thể bị nó đuổi theo được?

Mặc kệ như thế nào, hiện tại hẳn chỉ có thể bày ra dáng vẻ lo lắng nói: “Mau, mau nhường đường để người đi tiếp viện, ở phía Tây thành...”

Lúc này, một chuỗi những tiếng còi cảnh sát vang lên, là xe cảnh sát của sở Tuần Tra đuổi theo tới, vây quanh chiếc xe đã vượt đèn đỏ của Hứa Thâm, giống như đối xử với một tên tội phạm nguy hiểm. Chờ đến khi bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm cùng những thủ vệ đang đứng bên cạnh chiếc xe kia, đặc vụ đầu lĩnh ở bên trong một chiếc xe cảnh sát mới sừng sốt vô cùng, vội vàng bước xuống xe, cẩn thận dò hỏi: “Vừa rồi là ngài điều khiển chiếc xe này?”

Hứa Thâm suy yếu nhìn về phía đối phương: “Tôi đang làm việc.”

“Vâng vâng...” Trên trán vị đặc vụ trung niên nọ chảy đầy mồ hôi, gã vội vàng nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, chúng ta còn cho rằng... Chúng tôi, cái này, cái kia, xin hỏi ngài có cần chúng tôi hỗ trợ cái gì không?”

“Đây không phải chuyện của các người.” Thủ vệ gác cửa nhíu mày nói.

Đặc vụ nọ như trút được gánh nặng, lúc này mới vẫy vẫy tay, trở về đội ngũ. Rất nhanh, một nhóm chiếc xe tuần tra lại vội vàng rời đi.

“Cậu tiếp tục nói đi.” Thủ vệ kia lập tức nói: “Phía Tây thành làm sao vậy? Cụ thể là ở chỗ nào?”

“Là tường ngoài ở phía Tây thành, tại tiểu trấn Da Luật.” Hứa Thâm vội vàng nói ra địa danh.

Thủ vệ nọ quay đầu lại lập tức truyền tình báo cho đồng bạn của mình, bảo bọn họ đưa đến bộ Tình Báo, đồng thời cũng phái người đi tới dẫn Hứa Thâm rời đi: “Dẫn cậu ấy đi trị liệu.”

“Không được, tôi cũng phải đi tiếp viện...”

“Cậu tỉnh táo lại đi.” Tựa như thủ vệ nọ đã nhìn ra tâm tư của Hứa Thâm: “Cậu cứ nghe lời tôi dưỡng thương trước đi, cậu mang tình báo về đây, cũng không tính là lâm trận bỏ chạy.”

Hứa Thâm lộ ra vẻ mặt khó xử tựa như tâm sự bị vạch trần,

Rất nhanh, hắn chỉ có thể nằm trên cáng rồi được người ta đưa đến nơi trị liệu.

Nghĩ Hứa Thâm lại chưa trở về... suy nghĩ trong lòng Hứa Thâm đang nhanh chóng chuyển động.

Chẳng lẽ cô ấy lại giết cái hồi mã thương?

Nhưng không quá có khả năng. Hay là cô ấy đã đi một nơi khác?

Ngay trong lúc Hứa Thâm đang suy tư, bỗng nhiên hắn nghe được có người tới phía trước cáng, nói: “Điện hạ đang ở trong cung Tuyệt, bảo mấy người đưa cậu ấy đi qua.”

Chương 632. Người Có Biết Đào Binh Là Phạm Tội Hay Không?

Cả những thủ vệ đang nâng Hứa Thâm lên cùng với hắn đều sửng sốt, một thủ vệ ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ đã trở lại rồi sao?”

“Ừm.” Người đưa tin chính là thân vệ thiếp thân bên người Nghĩ Hậu, dáng người xinh đẹp, nhưng ánh mắt lạnh lùng.

Thủ vệ nọ không dám trì hoãn, lập tức nâng Hứa Thâm đi qua.

Sau khi Hứa Thâm thoáng sửng sốt một hồi, trong lòng lại lên thờ phào một hơi, Nghĩ Hậu không chết là tốt, nếu không thực sự là thành Đế muốn sẽ sinh ra đại loạn, và với năng lực trước mắt của hắn, kể cả khi có thể dựa vào các loại thủ đoạn để thượng vị, cũng không thể điều khiển được thành Bạch Nghĩ.

Suy cho cùng, nếu để những kẻ trong nội thành biết được một tòa thành Đế to như vậy lại không có quân vương tọa trấn, chỉ cần nghĩ cũng biết bọn họ sẽ gây ra chuyện gì.

Xem ra Nghĩ Hậu đã trở về từ tầng sâu trong Khư giới, cho nên thủ vệ ở cửa không nhìn thấy...

Ngay lúc Hứa Thâm đang thâm suy nghĩ, hắn đã bị người ta nâng tới một gian phòng khách riêng trong cung Tuyệt rồi.

Hứa Thâm giãy giụa muốn đứng dậy từ trên cang, lại nhìn thấy Nghĩ Hậu đang ngồi trên vương tọa đặt tại bậc thang phía trước.

Lúc này, Nghĩ Hậu đã cởi bỏ chiến giáp màu bạc, thay bằng một bộ quần áo thoải mái khác, vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn ra vui giận.

“Ra mắt điện hạ.” Hứa Thâm vội vàng chống một tay xuống đất hành lễ.

Nghĩ Hậu liếc mắt nhìn cánh tay gãy lìa của Hứa Thâm một cái, lên tiếng hỏi: “Người bị thương ở đâu? Mau nói tình huống bên kia cho ta nghe.”

“Vâng.” Hứa Thâm đáp ứng một tiếng, nhưng sau đó lại lộ ra vẻ mặt do dự, cuối cùng hắn bày ra tư thế cố lấy dũng khí, bắt

đầu kể lại những gì bản thân đã sớm chuẩn bị sẵn trong đầu ra.

Nói về chuyện hấn khám phá ra bí mật của Tịch Trường Lâm như thế nào, bị đối phương tập kích như thế nào, những vết thương trên người xuất hiện như thế nào, cùng với bản thân trốn chết trở về như thế nào.

Nghĩ Hậu lặng lẽ nghe xong, lại chăm chú nhìn Hứa Thâm một lát, mới lên tiếng phân phó nói: “Để cho quan trị liệu đi tới, chữa trị cho cậu ra.”

“Vâng.”

Rất nhanh, một vị năng lực giả hệ trọng cầu đi tới, đối phương là một cô gái trẻ tuổi.

Sau khi cô gái này hành lễ và được Nghĩ Hậu cho phép, đã đi tới trước mặt Hứa Thâm, nhẹ nhàng cởi bỏ lớp chiến giáp bên ngoài, để lộ ra nội y bên trong, sau đó liền trị liệu cánh tay và kiểm tra thân thể cho Hứa Thâm.

Nghĩ Hậu nhìn thấy cánh tay bị bẻ ngược lại của Hứa Thâm, ánh mắt thoáng lặng yên bình thản hơn vài phần.

Rất nhanh, thương tích trên người Hứa Thâm đã được chữa trị.

“Ngươi có biết đào binh là phạm tội hay không?” Không đợi Hứa Thâm kịp vui vẻ, giọng nói lạnh nhạt của Nghĩ Hậu đã truyền đến.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hấn vội vàng cúi đầu nói:

“Thuộc hạ đáng chết, nhưng thuộc hạ tuyệt đối không lâm trận bỏ chạy, thuộc hạ chỉ muốn mang tin tức quay về, hơn nữa thuộc hạ tự biết trong chiến đấu cấp bậc này, kể cả lực lượng của thuộc hạ có mạnh hơn nữa, hoặc số lượng đồng đội của thuộc hạ có nhiều hơn nữa, cũng rất khó đến giúp đỡ được điện hạ, chỉ biết trở thành trói buộc cho ngài, bởi vậy thuộc hạ chạy gấp trở về, còn có thể mang tình báo quay lại.”

“Muốn truyền tình báo trở về, ngươi cứ trực tiếp truyền thông tin quay lại là được.” Nghĩ Hậu cất giọng lạnh nhạt nói: “Đâu cần phải tự mình trở về? Lỡ như vừa vặn lúc ấy, ta chiến đấu cùng khu tới lưỡng bại câu thương, đang lúc suy yếu cần trợ thủ thì sao?”

Hứa Thâm hung hăng đập đầu xuống mặt đất, vội vàng nói:
“Thuộc hạ đáng chết! Là thuộc hạ suy xét chưa ổn thỏa!”

“Được rồi, về sau đừng có đùa giỡn chút tiểu thông minh như vậy nữa, đi nghỉ ngơi trước đi.” Nghĩ Hậu lạnh nhạt nói.

Hứa Thâm như được đại xá, liên tục mở miệng cảm tạ, sau đó mới đứng dậy như con chó kẹp đuôi, xám xịt rời đi.

Nghĩ Hậu nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, tầm mắt xuyên thấu qua cung điện, nhìn thấy Hứa Thâm đã ra bên ngoài cung vẫn mang theo vẻ mặt bảo thủ, cố chấp xen lẫn với ảo não, buồn phiền, bờ môi cô khẽ nhếch lên, trong lòng thoáng cười nhẹ.

“Làm sao? Thương tích trên người cậu ta được tạo thành như thế nào?” Nghĩ Hậu nhìn về phía quan trị liệu bên dưới.

“Bẩm Nghĩ Hậu, cánh tay là bị người nào đó bẻ ngược, hơn nữa thời gian bẻ ngược kia còn có chút dài, xương cốt trên các đốt ngón tay có nơi khá thô ráp do bị ma sát. Mặt khác khi thuộc hạ cởi bỏ bộ chiến giáp trên người cậu ta, còn nhìn thấy bên trên có vết lõm rất nhỏ...” Quan trị liệu cúi đầu báo cáo.

Nghĩ Hậu yên lặng nghe xong, trong lòng đã biết được đáp án.

Chờ sau khi quan trị liệu cáo lui, nữ trợ lý bên người Nghĩ Hậu thấp giọng nói: “Xương bị ma sát, nghĩa là không phải tự cậu ta bẻ gãy, mà đã bị đánh gãy được một đoạn thời gian rồi. Nói như vậy, cậu ta thật sự bị Tịch Trường Lâm công kích?”

Nghĩ Hậu nhẹ gật đầu, lúc trước khi thoát thân, cô cũng từng nhìn thấy hai người bọn họ giao chiến.

Cô biết Tịch Trường Lâm nắm giữ một loại năng lực thuộc hệ đặc chất cực kỳ mạnh mẽ, Hứa Thâm khó mà địch lại được, nhưng hắn vẫn có thể chạy thoát, có thể thấy người ta cũng có chút bản lĩnh che giấu.

“Tịch Trường Lâm đúng là to gan lớn mật, lại dám ăn cây táo, rào cây sung. Lần này hẳn để cậu ta chạy thoát, hẳn là không dám trở về nữa rồi. Nói như vậy, hắn có thể đầu nhập thành thuộc hạ của vị kia hay không...” Nữ trợ lý nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Nghĩ Hậu rất bình tĩnh: “Đó chỉ là việc nhỏ, nhưng lần này động tĩnh mà hắn gây ra khá lớn, những thứ kia không

dễ giải quyết, đã tằm ăn rồi được nửa cái xác rồi, ta cần đi biển khu một chuyến.”

“Biển khu?” Nữ trợ lý cả kinh.

...

...

Hứa Thâm về tới cung điện dành cho đội thân vệ lục phiên nghỉ ngơi.

Hắn hoạt động cánh tay vừa được trị liệu một chút, trong lòng âm thầm cảm thán, quả nhiên hệ trọng cầu cung cấp trị liệu thật là tuyệt vời, không có một chút dị trạng nào, hơn nữa còn có thể lập tức khỏi hẳn.

Hắn nhanh chóng lấy ra tai nghe và dụng cụ truyền tin, liên lạc với Lâm Hiểu cùng Lâu Hải âm.

Rất nhanh, thông tin đã được kết nối, Hứa Thâm báo cho bọn họ biết mình đã trở lại.

Hai người nghe được tin tức đều tỏ ra kinh ngạc, sau đó từ trong miệng Hứa Thâm, bọn họ cũng biết Nghĩ Hậu đã quay về, cũng không có ý định tiếp tục kéo dài thêm nữa, đều vội vàng trở về.

Chương 633. Tôi Cảm Thấy Bản Thân Rất Thích Hợp!

Rất nhanh, Hứa Thâm đã thấy được Lâm Hiểu và Lâu Hải âm ở trong cung điện.

“Nghe thủ vệ ở cửa nói cánh tay cậu bị người ta bẻ gãy rồi, là ai làm vậy?” Lâm Hiểu vội vàng hỏi.

Hứa Thâm nhướn mày, thoát nhìn Lâm Hiểu này rất thô lỗ, nhưng tâm tư lại khá là nhẫn nại, gã còn biết qua tìm hiểu tin tức từ chỗ thủ vệ bên kia.

Lâu Hải âm thoáng sửng sốt, ánh mắt đang nhìn về phía Hứa Thâm lập tức hiện lên một chút kỳ quái.

Cánh tay của cậu ta cũng bị gãy sao? Chẳng lẽ cậu ta cứng đối cứng cùng con khu kia?

“Bị Tịch Trường Lâm công kích.” Hứa Thâm nói.

“Tôi biết ngay mà!” Lâm Hiểu bày ra vẻ mặt quả nhiên là thế, nếu gặp được khu, khẳng định là thương thể trên người Hứa Thâm sẽ không chỉ đơn giản là cánh tay bị thương như vậy đâu, chỉ khi gặp người tập kích mới thế thôi: “Đám người phiên đội 2, không một tên nào tốt lành cả. Tôi đã sớm đề phòng bọn họ rồi, lúc trước khi chạy trốn, nhìn thấy tên nào tôi cũng mặc kệ.”

Lâu Hải âm nhìn Hứa Thâm hai cái, chợt phát hiện vẻ mặt của hắn luôn khó mà nắm bắt được, trong lòng cũng có chút nói thầm.

Cô cũng không biết nhiều lắm về năng lực của Tịch Trường Lâm kia, tuy Hứa Thâm rất mạnh, nhưng chuyện hắn bị đối phương đánh gãy một cánh tay cũng không phải không thể xảy ra.

Chẳng qua điểm mấu chốt nhất lại không nằm ở chuyện hắn bị thương hay không mà là...

“Tịch Trường Lâm kia đâu?” Cô hỏi.

“Bị khu công kích rồi, hắn là không về được.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm lập tức sững sốt, rồi không nói gì thêm nữa.

Nghĩa là hắn dùng một cánh tay của mình để đổi lấy mạng của Tịch Trường Lâm sao?

Người nọ chính là đội trưởng phiên đội 2 nha. Trong toàn bộ các phiên đội thân vệ thuộc cung Tuyết, chiến lực của đối phương cũng có thể xếp vào năm người đứng đầu!

“Xứng đáng, cái này gọi là ác nhân đều có khu đến trị!” Lâm Hiểu vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Sao hai người lại trở về muộn như vậy?” Hứa Thâm nhìn về phía hai người.

Lâm Hiểu sững sốt rồi ho nhẹ một tiếng: “Thì chúng tôi sợ trở về sớm, sẽ bị Nghĩ Hậu trách tội đó, sợ người nào đó lại nói chúng tôi lười biếng bỏ chạy, dù sao cũng phải giả vờ một chút...” Nói xong, gã lại nhìn ngó bốn phía, tựa như đang sợ Nghĩ Hậu sẽ nghe được.

Hứa Thâm cười cười, ý tưởng này rất dễ hiểu được nha.

Lâu Hải âm nghi hoặc liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, bọn họ cũng có thể nghĩ ra nên kéo dài một chút hãy trở về, nhưng Hứa Thâm lại trực tiếp chạy trở về, chẳng lẽ hấn ngốc như vậy sao?

Nhưng ở trong ấn tượng của cô, Hứa Thâm tuyệt đối không phải là kẻ ngu ngốc.

Hay cô nghĩ sai rồi?

Lâu Hải âm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn cảm thấy bản thân không cần thiết phải suy nghĩ sâu xa thêm.

Mấy người bọn họ đang nghỉ ngơi hồi phục trong cung điện, chờ mấy ngày kế tiếp lại lần lượt nghe được một chút tin tức.

Bên trên đã phái quân đội đi trấn thủ biên cảnh phía Tây thành rồi.

Có vẻ như con khur và khô lâu du thi từng công kích bọn họ lúc trước, đều đã biến mất, và cụ thể là chúng đi nơi nào, lại không một ai nắm được tin tức, khoa Tinh Báo bên kia lại dùng lý do cần phải giữ bí mật để từ chối mọi lời hỏi thăm.

5 ngày sau, những đội thân vệ khác đều chạy tới cung Tuyết.

Hứa Thâm đang nghỉ ngơi hồi phục trong cung điện, bỗng nhiên có người đến thăm, là nữ trợ lý bên người Nghĩ Hậu, tên là Nạp Sắt Phân Ny (Naselfini).

Gương mặt của cô ấy có chút tương tự với Ngả Lâm Na, đều thuộc một vài loại huyết thống ít ỏi còn sót lại.

Ngày thường tất cả mọi người đều gọi cô ấy là tiểu thư Phân Ny, tỏ ra cực kỳ cung kính với cô ấy.

Bởi vì Nghĩ Hậu cực kỳ yêu thích cô gái này, cô ấy cũng là người tâm phúc bên cạnh Nghĩ Hậu.

“Anh theo tôi qua bên này một chút.” Nạp Sắt Phân Ny gọi một mình Lâm Hiểu đi ra ngoài.

Hứa Thâm và Lâu Hải âm liếc nhau, Lâu Hải âm nghi hoặc nói: “Tình huống gì đây? Tiểu thư Phân Ny tới truyền lệnh thay điện hạ sao?”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, nhưng hắn không nói gì.

Không lâu sau đó, Lâm Hiểu trở về, Lâu Hải âm lại được gọi một mình ra ngoài.

Lại qua thêm một lát, Lâu Hải âm trở về, vẻ mặt đầy kỳ quái, đến lượt Hứa Thâm được gọi ra ngoài, cô dùng thoáng ánh mắt ra hiệu cho hắn.

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ mặt của cô, lập tức hiểu ra, tình huống lúc này không quá khác biệt so với những gì hắn đã dự đoán.

Hứa Thâm ra bên ngoài, gặp được Nạp Sát Phân Ny, sau đó đối phương mời hắn cùng tiến vào Khư giới.

Hứa Thâm nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư Phân Ny, có chuyện gì vậy?”

“Tịch Trường Lâm, người từng tập kích cậu lúc trước vẫn chậm chạp không trở về, hoặc là hắn đã chết, hoặc là hắn làm phản rồi, tới hiện tại vị trí đội trưởng phiên đội 2 đã bị bỏ trống. Hơn nữa, trải qua điều tra, đội trưởng Uông Thành của đội lực phiên các cậu cũng mất tích, khả năng cao là đã chết rồi...”

Nạp Sát Phân Ny cất giọng tùy ý nói, sau khi cô nói xong, ánh mắt lại lặng lẽ đánh giá người trẻ tuổi trước mắt.

Chỉ thấy vẻ mặt Hứa Thâm biến đổi nhanh chóng, khi thì kinh ngạc, khi thì thoải mái, cuối cùng còn có một tia lén lút mừng thầm nho nhỏ.

Tất cả những sắc thái này đều rơi cả vào trong mắt Nạp Sát Phân Ny.

Khóe miệng cô thoáng nhếch lên, nhưng hành động này rất bí mật, tựa như chỉ là ảo giác mà thôi, ngược lại, vẻ mặt cô vẫn rất bình tĩnh nhìn về phía Hứa Thâm: “Hiện tại hai vị trí đội trưởng đều bị bỏ trống, Nghĩ Hậu cần chọn lựa người mới lên đảm nhiệm vị trí này. Trong đội lực phiên các cậu, cậu cảm thấy được ai là thích hợp cho vị trí đội trưởng?”

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, sau đó hắn chột trở nên do dự: “Chuyện này...”

“Cứ mạnh dạn nói đi.” Nạp Sát Phân Ny mỉm cười nói.

Tựa như Hứa Thâm cố lấy dũng khí nói ra: “Tôi! Tôi cảm thấy bản thân rất thích hợp!”

Nạp Sát Phân Ny sững sốt, sau đó, cô tỏ ra rất có hứng thú hỏi: “Thật sao? Là ai cho cậu dũng khí này?”

“Tôi hy vọng bản thân có thể chia sẻ với điện hạ càng nhiều phiên nào hơn!” Hứa Thâm nói.

Nạp Sát Phân Ny không khỏi nở nụ cười, rõ ràng là muốn thưởng vị, lại nói đồng dạng như vậy, ngược lại là một tiểu khả ái.

“Cậu cảm thấy được năng lực của mình hơn những đồng đội kia sao?”

“Tôi cảm thấy như vậy.” Hứa Thâm nói.

Nạp Sát Phân Ny cười nói: “Cậu thực tự tin nha, không đo sức qua làm sao biết được?”

“Tôi không sợ khiêu chiến.” Hứa Thâm nói.

Chương 634. Công Bằng Công Chính!

Nạp Sát Phân Ny khẽ cười nói: “Nếu không phải tôi đã gọi từng người trong số các cậu ra bên ngoài hỏi thăm, tôi cũng nghĩ là cậu đã phục tùng được hai người bọn họ rồi đó, vì vừa rồi hai người bọn họ cũng đề cử cậu lên làm đội trưởng. Mặc kệ là thật tâm mong muốn hoặc là giả ý khiêm tốn, tóm lại, tôi vẫn thích loại thẳng thắn của cậu hơn.”

... Ít nhất là tôi đều có thể xem được những loại mảnh khỏe tâm nhãn mà cậu vừa dùng. Cô thầm mỉm cười trong lòng.

“Cho nên cô sẽ để tôi đảm nhiệm chức đội trưởng đội lực phiên sao?” Ánh mắt Hứa Thâm vô cùng nóng bỏng.

Nạp Sát Phân Ny khẽ lắc đầu: “Thứ nhất, tôi không có quyền bổ nhiệm đội trưởng. Thứ hai, tôi chỉ có thể nói rằng bản thân có chút coi trọng cậu, nhưng từ xưa đến nay chuyện cạnh tranh chức vị đội trưởng đội thân vệ luôn chú trọng hơn tới công bằng công chính. Kể cả tôi, cũng chỉ có thể hơi chút lộ ra cho cậu một chút tình huống chính cho lần cạnh tranh chức vị đội trưởng này mà thôi.”

Hứa Thâm liên tục gật đầu: “Đa tạ tiểu thư Phân Ny.”

“Hiện giờ, có hai vị trí đội trưởng đều bỏ trống, dựa theo quy củ cũ, bên trên sẽ chọn lựa người mạnh nhất trong các đội lên đảm nhiệm chức vị đội trưởng, nhưng lần này hai đội các cậu đều thương vong thảm trọng, phiên đội 2 bên kia chỉ có bốn người trở về...” Nạp Sát Phân Ny đang giảng giải tình huống đơn giản, chợt nhìn Hứa Thâm, nói: “Xét thấy vị trí đội trưởng của cả hai đội đều bỏ trống, vì vậy Nghĩ Hậu đã cố ý muốn sát nhập hai đội vào làm một.”

“Sát nhập sao?” Hứa Thâm kinh ngạc hỏi lại: “Nhưng bọn họ là phiên đội 2, chiến lực chính thể mạnh hơn chúng tôi rất nhiều, nếu sát nhập... chẳng lẽ chúng tôi sẽ trở thành phiên đội 2?”

“Không, sau khi sát nhập đội các cậu sẽ là đội lực phiên.” Nạp Sát Phân Ny nói: “Thứ tự phiên đội mạnh yếu, chủ yếu được quyết định bởi các đội trưởng, chiến lực những đội viên còn lại có chênh lệch, có mạnh có yếu, nhưng hạch tâm vẫn nằm tại giới hạn chiến lực cao nhất trong đội.”

Hiển nhiên, đội trưởng chính là giới hạn chiến lực cao nhất trong các trong đội.

Nghĩa là toàn bộ phiên đội 2 đều dựa vào một mình Tịch Trường Lâm sao... ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, đúng là năng lực của Tịch Trường Lâm kia rất quý dị, nếu hắn không lấy ra toàn bộ thủ đoạn, thật sự có chút khó giải quyết được đối phương.

Ngược lại là Ưông Thành, giải quyết dễ dàng hơn rất nhiều...

Trong khi Hứa Thâm bắt đầu hồi tưởng lại hình ảnh hắn giết chết hai vị đội trưởng kia, Nạp Sát Phân Ny nói tiếp: “Nếu cậu có thể đảm nhiệm chức vị đội trưởng, cũng chỉ có thể đảm nhiệm đội trưởng của đội lực phiên mà thôi, trừ phi cậu đi khiêu chiến đội trưởng những phiên đội khác xếp hạng trên mình, mới có thể tăng lên thứ tự phiên đội của các cậu.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hắn đã hiểu rõ quy củ này rồi.

Hơn nữa, hắn còn nghe nói giữa các phiên đội cũng có đãi ngộ khác biệt.

“Sau khi sát nhập, sẽ giảm bớt một phiên đội, phiên đội hai bỏ trống, tạm thời sẽ do ba phiên đội khác làm thay.” Nạp Sắt Phân Ny nói: “Mà chức vị đội trưởng đội lục phiên các cậu, sẽ được đưa ra công khai cho đội viên của các đội cạnh tranh chọn lựa. Nói cách khác, đội viên của mấy phiên đội khác cũng có tư cách đến khiêu chiến tranh thủ.”

Hứa Thâm nhướn mày, đây là một lần sàng chọn lớn.

Đúng là công bằng công chính.

“Nếu cậu muốn cạnh tranh, tôi có thể cung cấp tin tức đội viên của những phiên đội khác cho cậu, chính là năng lực, phương thức chiến đấu của bọn họ...” Nạp Sắt Phân Ny nhìn Hứa Thâm, lại nói tiếp.

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, rồi không khỏi nở nụ cười.

Quả nhiên rất công bằng công chính.

“Đa tạ tiểu thư Phân Ny.” Hứa Thâm cảm kích nói: “Tiểu thư Phân Ny giúp tôi nhiều như vậy, không biết cô cần tôi làm chút chuyện gì?”

“Không cần cậu làm cái gì cả, chờ sau khi cậu cạnh tranh thành công, được lên làm đội trưởng, cứ giữ cho bản thân đủ trung tâm là được rồi.” Nạp Sắt Phân Ny nói.

“Tôi tuyệt đối trung thành với điện hạ, nguyện thề sống chết với lòng trung thành này.” Hứa Thâm vội vàng nói, trong lòng lại có chút nghi hoặc, chỉ vờ vờ là trung tâm thôi sao?

“Tuy tôi có thể cung cấp tư liệu về bọn họ, nhưng mấu chốt vẫn phải dựa vào chính cậu.” Nạp Sắt Phân Ny lạnh nhạt nói: “Có vài thứ, mặc dù cậu biết được người khác sẽ làm như thế nào, nhưng chưa chắc cậu đã có thể ứng phó được, cho nên phải nhìn xem bản thân cậu có thể bắt lấy cơ hội này hay không.”

Hứa Thâm gật gật đầu: “Tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực!”

Nạp Sắt Phân Ny nhẹ gật đầu, sau đó chuyển chống vãn kiện đang được cô ôm trong ngực cho Hứa Thâm.

Đường cong đầy đặn mắt đi vãn kiện che giấu, lập tức cuộn sóng cao vút, gần như muốn căng đứt cúc áo.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua, liền tập trung lực chú ý vào văn kiện. Hắn lật nhẹ tờ bìa lên, quả nhiên nội dung trong này đều là tư liệu tình báo về các phiên đội.

“Xem xong nhớ tiêu hủy, nếu không hậu quả, cậu cũng hiểu được rồi đó.” Nạp Sát Phân Ny nói.

Hứa Thâm lập tức gật đầu.

Chờ Nạp Sát Phân Ny rời khỏi, Hứa Thâm nhanh chóng đọc lướt qua xấp văn kiện, lại phát hiện bên trên chỉ ghi lại năng lực của thành viên trong các phiên đội, tư liệu trên các phương diện còn lại khác không được lộ ra quá nhiều.

Năng lực của những người này đủ các phương diện nhưng bên trong có cực ít hệ đặc, chỉ có bốn người.

Nhưng căn cứ theo phần miêu tả về năng lực trên này, có vẻ như bọn họ cũng không quá mạnh, chẳng qua mấy loại năng lực này tương đối kỳ quái, nếu không có chuẩn bị từ trước, dễ dàng ăn cái ám khuy. (ném phải thiết thòi mà không nói rõ ra được)

...

...

Không lâu sau đó, tất cả thân vệ thuộc các phiên đội đều được triệu tập vào phòng nghị sự trong cung Tuyết.

Nghĩ Hậu ngồi trên vương tọa, Nạp Sát Phân Ny đứng bên cạnh cô ấy, giống như một nữ thư ký, vẻ mặt cũng lạnh nhạt, cao cao tại thượng, từ tốn tuyên đọc nội dung chọn lựa đội trưởng.

Hứa Thâm thấy ánh mắt của cô không dừng lại trên người mình, tựa như hai người không hề quen biết, hắn cũng thức thòi mà không có nhìn nhiều.

Hắn chuyển sự chú ý qua đánh giá phân tích tình huống của đám người trong những phiên đội khác, đối chiếu gương mặt và tư liệu của lần lượt từng đội viên và tin tình báo.

Chờ sau khi Nạp Sát Phân Ny tuyên đọc xong, người của các phiên đội đều biểu hiện ra tương đối bình tĩnh, chỉ là ai nấy đều quan sát lẫn nhau, hiển nhiên trước khi tới đây, bọn họ đã nhận được tin tức rồi, là có chuẩn bị mà đến.

Chương 635. Năng Lực Phù Văn Mệnh Lệnh!

“... Hai đội sát nhập, xin các đội chọn lựa ra một người mà bản thân cho rằng có thể đảm nhiệm chức vị đội trưởng. Người được chọn bước ra khỏi hàng.” Nạp Sắt Phân Ny nói.

Lâm Hiểu và Lâu Hải âm cùng nhìn về phía Hứa Thâm, Lâu Hải âm biết có Hứa Thâm ở đây, khẳng định là chức vị đội trưởng ấy vô duyên với mình rồi, suy cho cùng, Uông đội chết cũng vì gã cản trở con đường thăng tiến của Hứa Thâm.

Mà Tịch Trường Lâm kia... Cô hoài nghi rằng đối phương cũng cùng chung số phận.

Nhưng Tịch Trường Lâm chết, cô lại không có gì tiếc hận, bản thân cô cũng không vừa mắt với tên kia.

“Hứa Thâm, vậy chức vị này giao cho cậu đi, tôi nhàn hạ quen rồi.” Lâm Hiểu vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, thẳng thắn sáng khoái nói.

Hứa Thâm gật gật đầu.

Lâu Hải âm liếc nhìn Lâm Hiểu một cái, anh đang dò xét biên giới địa ngục sao?

Bên kia, bốn người còn sót lại của phiên đội 2 đối diện lẫn nhau, dưới lời thúc giục của Nạp Sắt Phân Ny, hai người trong đó đều mở miệng, bọn họ tự tiến cử chính mình.

Nạp Sắt Phân Ny thấy tình huống như vậy, vẻ mặt cũng không thay đổi, lại bình tĩnh nói: “Một khi đã như vậy, coi như hai người quyết thắng bại trước đi, sau đó sẽ tiến hành đo sức cùng Hứa Thâm của đội lục phiên.”

Hai người liếc nhau nhìn nhau, đều nhìn ra sát ý trong mắt đối phương.

“Anh không nên tranh cướp với tôi.”

“Thật có lỗi, tôi chỉ nghĩ rằng bản thân nên làm càng nhiều chuyện hơn cho điện hạ.”

“Tôi cũng muốn.”

Hai người cũng không khách khí, sau khi nghe Nạp Sắt Phân Ny tuyên bố trận chiến bắt đầu, hai người lập tức trốn vào trong Khư giới, rất nhanh đã chiến đấu kịch liệt cùng một chỗ.

“Thì ra trong phiên đội 2 cũng không đoàn kết như tưởng tượng.” Lâm Hiểu thấp giọng nói.

Lâu Hải âm khê gật đầu: “Dù sao cũng là chức vị đội trưởng, địa vị của đội viên và đội trưởng chênh lệch như trời với đất mà.”

Hứa Thâm cũng lĩnh ngộ được sâu sắc chuyện này rồi, đãi ngộ của hắn khi đảm nhiệm chức vị đại đội trưởng và đội viên ở cục Khư Bí, cũng hoàn toàn khác biệt.

Rất nhanh, sau một phen chiến đấu kịch liệt, rốt cuộc hai người bọn họ cũng phân ra thắng bại, một người trong đó thắng hiểm.

Nạp Sắt Phân Ny thấy vậy, lập tức tuyên bố người chiến thắng rồi gọi quan trị liệu tới, trị liệu khôi phục cho hai người.

Nhưng sau đó, Nạp Sắt Phân Ny không có nóng lòng để cho người chiến thắng vừa nãy giao chiến cùng Hứa Thâm, mà lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía những phiên đội khác.

“Ai muốn tranh cử chức vị đội trưởng đội lục phiên, xin mời bước ra khỏi hàng.” Lời nói của Nạp Sắt Phân Ny vang vọng khắp phòng, thanh thúy trong trẻo.

Đám người của các phiên đội khác đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng có bảy, tám người đứng thẳng lên, bọn họ đều cho rằng thực lực của bản thân vượt trội hơn hai người vừa giao thủ.

Nạp Sắt Phân Ny gật đầu, lại khiến cho tám người lần lượt giao thủ cùng người thất bại trong trận khiêu chiến lúc trước.

Hiển nhiên, người cạnh tranh thất bại kia được coi là bậc cửa thứ nhất, nếu ngay cả đối phương cũng không thể đánh bại, đương nhiên sẽ không có tư cách khiêu chiến người chiến thắng.

Rất nhanh, tám người luân phiên thay nhau ra trận.

Chiến đấu giằng co chừng một tiếng rưỡi mới chấm dứt.

Trong tám người thì có bảy người thắng lợi.

Mà người cạnh tranh thất bại kia lại liên tục bại thêm bảy lần, liên tục chịu bảy lần bị thương nặng và bạo kích, cộng thêm đả kích do cạnh tranh thất bại, có thể nói là ngoại thương nội thương chồng chất lên nhau.

“Hiện tại, mời hai người đi lên quyết đấu.” Về mặt Nạp Sắt Phân Ny vẫn lạnh nhạt, nói: “Dựa theo quy củ lúc trước người thất bại sẽ lần lượt độ sức cùng bảy người kia.”

Hứa Thâm nhìn về phía thanh niên phiên đội 2 kia.

Loại năng lực mà đôi phương bày ra lúc trước thuộc hệ thao túng. Dựa theo tin tức được ghi lại trong phần tư liệu được Nạp Sắt Phân Ny cung cấp, tên gọi của loại năng lực này là phù văn mệnh lệnh.

Thông qua quá trình chiến đấu lúc trước của đôi phương, Hứa Thâm cũng được tận mắt chứng kiến loại năng lực này rồi. Nó khá là tương tự với năng lực hệ khôỉ lỗi của Trần Lỗi, chủ yếu là loại phù văn được phóng ra sẽ vô hình, trên mặt có khắc mệnh lệnh.

Một khi bị phù văn nọ dán lên người, hoặc là va chạm vào, đôi phương nhất định phải chấp hành mệnh lệnh được viết bên trên.

Cùng loại với điều khiển khôỉ lỗi. Nhưng khác với điều khiển khôỉ lỗi chính là, Trần Lỗi phải tự mang theo khôỉ lỗi, cũng có thể dùng thân thể người bên cạnh mình làm khôỉ lỗi, nhưng cần tiến hành “Kết nối ” trước, hơn nữa số lượng điều khiển hữu hạn, từ ba tới sáu là số lượng điều khiển chuẩn xác nhất, nếu vượt qua 6 con, lực lượng của khôỉ lỗi sẽ suy giảm.

Nhưng phù văn mệnh lệnh của đôi phương lại có thể phóng ra mấy chục tới hơn trăm tấm, cũng có thể đồng thời tiến hành khống chế trên phạm vi lớn.

Nhưng chỗ thiếu hụt là, chỉ có thể khắc một mệnh lệnh đơn giản trên mỗi phù văn, khôỉ lỗi không thể hoàn thành mệnh lệnh phức tạp.

Ví dụ như đi lại, ca xướng, ăn cơm, nhảy tại chỗ vân vân...

Nói một cách đơn giản, khi tác chiến cùng đối phương, phải tránh va chạm vào những phù văn mệnh lệnh này.

Người bị đối phương đánh bại lúc trước, vừa vận là năng lực giả điều khiển hệ lôi, lại biết rõ năng lực của đối phương, bởi vậy ngay từ đầu vẫn luôn cẩn thận tránh né, dựa vào lực lượng hệ lôi, còn suýt chút nữa đã viên trình bắn chết đối phương rồi.

Chỉ tiếc, người nọ lại bị tám phù văn mệnh lệnh được đối phương mai phục ngay dưới chân va chạm vào, bị mệnh lệnh ảnh hưởng, sau đó trở thành đồ chơi trong tay đối thủ của mình.

Nếu bất ngờ không kịp đề phòng, coi như năng lực này khá quý dị dũng mãnh.

Và rất có khả năng, đối phương cũng thuộc dạng tồn tại gần với Tịch Trường Lâm trong phiên đội 2.

Phùng Thanh, năng lực giả sở hữu phù văn mệnh lệnh, nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, cũng nhàn nhạt quét tầm nhìn tới, trong mắt mang theo một tia miệt thị và hờ hững, Tịch Trường Lâm biến mất quá đột ngột, nhưng chỉ có thể tính là vận khí của gã xui xẻo mà thôi.

Trên đời này kiểu gì cũng có người phải chết, và mục đích chính là nhường lại chỗ trống cho người phía sau.

“Cậu khẳng định là bản thân sẽ giao thủ với tôi ư?” Phùng Thanh nhàn nhạt nhìn Hứa Thâm.

Về mặt Hứa Thâm rất bình tĩnh, hẳn không có đáp lời.

Lâu Hải âm cũng âm thầm cười khỏ, Phùng Thanh này còn không biết bản thân đang đối mặt với một con quái vật như thế nào đâu.

Nhưng cô cũng không biết ở trước mặt Nghĩ Hậu, Hứa Thâm có thể tiếp tục nguy trang hay không?

Nếu không nguy trang ... Phỏng chừng hẳn sẽ làm mọi người tại hiện trường, đều kinh ngạc tới rớt cả cằm mất!

Chương 636. Giống Như Không Có Thứ Gì Mà Cậu Ta Không Nhìn Thấy...

“Hừ!”

Thấy Hứa Thâm không để ý tới mình, sắc mặt Phùng Thanh trở nên lạnh lùng, bóng dáng lập tức bước vào trong Khư giới, nói: “Bắt đầu đi.”

Hứa Thâm cũng theo gã bước vào trong Khư giới, chung quanh là một mảnh đất bằng phẳng, không có nơi che giấu thân thể, hoặc ít hoặc nhiều cũng có có hại cho những năng lực cần phối hợp chiến thuật.

Mà phù văn mệnh lệnh của đối phương lại chính là năng lực mang tính chiến thuật.

“Bắt đầu đi.” Nạp Sắt Phân Ny cũng cực kỳ dứt khoát mà mở miệng phân phó.

Phùng Thanh nhanh chóng ra tay, từng đạo phù văn màu xanh tím bắn ra, như lưỡi dao sắc bén, bắn nhanh về phía Hứa Thâm.

Bóng dáng Hứa Thâm hơi hơi lắc lư, vừa mau chóng thu hẹp khoảng cách vừa linh hoạt tránh thoát những phù văn này.

Dù tốc độ của những phù văn này khá mau nhưng muốn chính diện đánh trúng người vẫn có chút khó khăn, bởi vì tốc độ bắn của nó vẫn kém hơn viên đạn súng ngắm một chút, hoàn toàn đủ thời gian để trăm khur giả hình thái thứ hai phản ứng lại.

Điều duy nhất phải làm chính là tránh bị nó đụng vào.

Hứa Thâm vừa trốn tránh vừa nhanh chóng tiến lại gần đối phương.

Về mặt Phùng Thanh có chút âm trầm, bản thân thuộc tính của phù văn mệnh lệnh cực kỳ bí mật, trừ phi tinh thần lực khá cao mới có thể nhìn thấy, mà hiển nhiên, tinh thần lực của Hứa Thâm trước mắt không tồi.

Nếu gặp được đối thủ có chênh lệch về tinh thần lực, phỏng chừng gã chỉ cần một tấm phù văn cũng đủ để thắng địch.

Hứa Thâm càng tới gần, hai tay Phùng Thanh càng lắc lư nhanh, chỉ thấy càng ngày càng nhiều phù văn bắn ra, như gió bão thổi quét khắp nơi.

Hứa Thâm trốn tránh rất nhanh, bước chân không ngừng nhảy ngang sang hai bên, gần như không bị phù văn ảnh hưởng quá lớn, vẫn một mực tới gần đối phương.

Sắc mặt Phùng Thanh khê biến. Phải biết rằng trong chiến đấu lúc trước, gã đã chôn một vài tấm phù văn bên dưới mảnh đất bằng phẳng này, nhưng chúng đều bị Hứa Thâm vượt qua dễ dàng.

“Ánh mắt của cậu thật sắc bén nha!” Ánh mắt Phùng Thanh trở nên lạnh như băng, số lượng phù văn do gã phóng ra đang cấp tốc gia tăng.

Hứa Thâm không nói chuyện, khoảng cách giữa hai bên vẫn đang không ngừng bị thu hẹp, từ 15 mét đến 10 mét, 8 mét, 6 mét.

Trong nháy mắt, đã đi vào 4 mét.

Phùng Thanh vẫn đang múa may phù văn, nhưng rõ ràng là vẻ mặt đã lộ một chút khẩn trương.

Hô.

Rồi đột nhiên, mấy chục đạo phù văn bắn ra, như gió cuốn cát bay, phong tỏa tất cả phương vị trốn tránh của Hứa Thâm.

Gần như ngay lập tức, một sợi xiềng xích từ trên người Hứa Thâm, bắn mạnh ra ngoài, xuyên thủng qua những tấm phù văn này, ném toàn bộ chúng đi, dọn sạch không gian trước mắt.

Mất thấy khoảng cách giữa hai người dần bị thu hẹp lại còn hai mét, gương mặt đang căng thẳng của Phùng Thanh bỗng biến thành một nụ cười quỷ dị.

Sưu!

Ngân quang lóe lên.

Kiểm phong trên tay Hứa Thâm lập tức ra khỏi vỏ, dừng ngay trên cổ Phùng Thanh.

Thắng rồi!

Nụ cười quỷ dị trên mặt Phùng Thanh nhanh chóng trở nên cứng đờ, đọng lại, gã hướng ánh mắt không sao tin nổi nhìn

Hứa Thâm. Tiếp đó, tầm mắt di chuyển xuống dưới, nhìn xuống bước chân của Hứa Thâm.

Hắn lại từ khu vực ngoài hai mét, trực tiếp nhảy tới, dẫm lên giày chiến của gã.

Vọt qua khu vực phía trước bàn chân gã rồi.

“Cậu...”

Phùng Thanh gian nan nhìn lại Hứa Thâm, có chút không dám tin tưởng vào mắt mình. Rõ ràng gã đã chôn phù văn từ rất lâu trước đó, còn chôn cực kỳ sâu xuống dưới, chẳng lẽ cũng bị cảm nhận được rồi?

Hứa Thâm hờ hững nhìn gã một cái, thu hồi thanh kiếm, và xoay người, từ đầu đến cuối, đều không nói một chữ.

Nhưng trận đấu này chấm dứt thật sự nhanh, chỉ diễn ra trong không đầy 1 phút.

Phùng Thanh nhìn thấy Hứa Thâm xoay người, mới hồi phục lại tinh thần, không nhịn được mở miệng hỏi: “Cậu nhìn thấy rồi sao? Nhưng rõ ràng từ khi vừa tiến vào đại sảnh tập hợp, tôi đã chôn phù văn xuống rồi, làm sao cậu có thể nhìn thấy được? !”

Đúng vậy, lúc trước khi tiến vào đại sảnh tập hợp, gã đã lặng yên chôn xuống đồng phù văn mệnh lệnh ở ngay ven đường, làm sẵn chuẩn bị cho trận chiến đấu này.

Nhưng kết quả lại không có tác dụng gì.

Tính ké sớm như vậy vẫn bị Hứa Thâm nhìn thấu.

Không có câu trả lời, không có lấy một âm thanh, Hứa Thâm chỉ đi về chỗ cũ, chờ đợi tuyên bố.

Trong đôi mắt của Nạp Sát Phân Ny lộ ra một mảnh ý cười, xem ra cô đã đầu tư đúng người rồi.

Cô lập tức tuyên bố kết quả.

Sắc mặt Phùng Thanh đầy vẻ chán chường, gã lại hướng ánh mắt phức tạp nhìn Hứa Thâm, một người chỉ là thành viên của đội lực phiên, làm sao có thể nhẹ nhàng khám phá ra thủ đoạn của gã như vậy?

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, gã có muốn cũng phải thừa nhận hiện thực này.

Những người khác nghe được lời nói của Phùng Thanh, ánh mắt đều khẽ động, trong bụng thoáng giật mình, đây là thành viên phiên đội 2 sao? Từ khi gã tiến đại sảnh đã bắt đầu tính kế rồi, loại đầu óc âm hiểm phối hợp với năng lực tính chiến thuật này, quả thực là kẻ săn mồi trong bóng tối.

Nhưng kết quả lại là kẻ săn mồi này bị người ta kéo ra ngoài hấp thụ ánh sáng mặt trời, bị nướng cháy luôn rồi.

Giống như không có thứ gì mà cậu ta không nhìn thấu... Lâu Hải âm nhìn Hứa Thâm đang đi trở về, đôi mắt hơi chớp động, cô cũng vừa hỏi tiểu tinh linh bên cạnh mới biết nơi đó có mai phục bầy rập, nhưng Hứa Thâm lại biết điều ấy từ trước rồi.

“Hiện tại, người nguyện ý khiêu chiến Phùng Thanh, xin bước ra khỏi hàng.” Nạp Sát Phân Ny nói.

Bảy người thắng lợi lúc trước đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có một người lựa chọn rời khỏi.

Chỉ có sáu người nguyện ý khiêu chiến.

Sắc mặt Phùng Thanh trở nên khá khó coi, mặc kệ Hứa Thâm có trở thành đội trưởng hay không, gã đã mất đi tư cách tranh cử, đã vậy lúc này gã còn phải thay Hứa Thâm ra sức trấn giữ cửa ải nữa chứ?

Hơn nữa với loại năng lực của gã, một khi bị người ta biết được, bọn họ sẽ dễ dàng phòng bị hơn, nhất là quyết đấu trong võ đài cố định này, năng lực tính sách lược bị hạn chế, chiến lực suy giảm trên diện rộng.

Người khiêu chiến đã bước ra khỏi hàng, Phùng Thanh cũng thu lại tâm tư.

Muốn dùng gã làm đá đặt chân ư?

Đừng có mơ.

Gã cũng không tiếp tục ra sức tính toán thêm nữa, chỉ hơi chút ứng phó chiến đấu cho xong.

Nhưng đương nhiên gã cũng không biểu hiện quá mức qua loa chiếu lệ, dù sao Nghĩ Hậu điện hạ vẫn đang ngồi trên kia xem

xét, thua quá nhiều cũng có chút dọa người.

Chương 637. Khí Cầu Bạo Tạc!

6 người khiêu chiến thay nhau xuất chiến, cuối cùng có năm người thắng cấp, một người bị thua.

Mà năm người thu được chiến thắng, bắt đầu tranh cử với một mình Hứa Thâm.

Năm người đều không có ý định từ bỏ cơ hội lần này, tuy bọn họ không nhìn thấu năng lực của Hứa Thâm, nhưng tự nhận là bản thân có thể ứng phó được.

“Ngô Thường Long!”

Người khiêu chiến đầu tiên bước ra khỏi hàng, ánh mắt lạnh lùng mà thâm trầm, nhìn qua có chút vững vàng, lão luyện

Vẻ mặt gã đầy ngưng trọng, không có khinh thường vì Hứa Thâm trẻ tuổi.

Nạp Sát Phân Ny cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Hứa Thâm và Ngô Thường Long đều bước vào Khư giới.

Lúc trước, Hứa Thâm đã xem trận chiến giữa Ngô Thường Long và Phùng Thanh rồi, cũng biết năng lực của đối phương là khí cầu bạo tạc quỷ dị.

Gã là một trong số những năng lực giả hệ đặc chất ít ỏi trong đội thân vệ.

Lúc này, sau khi cả hai cùng tiến vào trong Khư giới, Hứa Thâm lập tức nhìn thấy, cái bóng đằng sau đối phương vừa chậm rãi đứng dậy, nó là một người phụ nữ tóc tai bù xù.

Người phụ nữ này có màu da tái nhợt, không có con ngươi, chỉ còn tròng mắt trắng dã, chiều cao gần ba mét, ngón tay bén nhọn như móng vuốt của dã thú.

Nhưng người phụ nữ này đứng ở sau lưng Ngô Thường Long, lại mang tới cho Hứa Thâm một loại cảm giác cô ta là một cái ô che, hoặc là một cái buồng điện thoại thật lớn, che mưa chắn gió cho Ngô Thường Long.

Một màn khủng bố này lại khiến Hứa Thâm cảm thấy ám áp vô cùng nhưng không thể nói rõ là vì sao.

Rất nhanh, năng lượng màu đen dần xuất hiện trong tay người phụ nữ khủng bố này, sau đó, nó nhẹ nhàng tung bay lên, hình thành một quả khí cầu màu đen, lơ lửng từ từ đi tới.

Tiếp theo là càng ngày càng nhiều khí cầu xuất hiện trong bàn tay kia, tựa như bọt khí sôi trào dưới nước, ùng ục ùng ục, không ngừng sủi lên, chỉ trong khoảnh khắc cả bầu trời Khư giới đều là những quả khí cầu màu đen.

Phía trên khí cầu có thêm các loại đồ án, có cái là mặt của trẻ nhỏ đang nhếch miệng mỉm cười.

Loại năng lực này khá yếu kém trên phương diện chém giết chính diện, nhưng tính sách lược rất mạnh, cần dùng đầu óc mới có khả năng chơi đùa xoay chuyển được, chứ không phải loại công kích đơn giản thô bạo như hệ cường công.

Chỉ tiếc...

Dưới tình huống bị nhìn rõ, loại năng lực này cũng nhanh chóng bộc lộ ra tệ đoạn.

Hết thấy mọi sách lược đều bị người ta khám phá ra hết, uy lực của nó sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Theo từng quả khí cầu không ngừng bay lại gần, trên người Hứa Thâm cũng bắn ra từng sợi xiềng xích, khóa khư, mũi nhọn của xiềng xích lập tức cách không trực tiếp chọc thủng khí cầu.

“Phanh” một tiếng, mỗi một quả khí cầu vỡ tan, đều có tiếng vang rất nhỏ truyền đến.

Nghe rất giống âm thanh bình thường phát ra khi khí cầu bạo liệt.

Nhưng ở thời điểm người này giao chiến cùng Phùng Thanh, Hứa Thâm đã được chứng kiến khung cảnh sau khi khí cầu nọ bị đục vào, uy lực nỗ mạnh của nó đủ để giết chết một con khư thú cấp C bình thường tại chỗ.

Ngô Thường Long nhìn thấy khí cầu của mình bị chọc vỡ, vẻ mặt có chút tối tăm.

Trên thực tế, có khá ít người phát hiện được khí cầu của gã, nhưng trong trận chiến lúc trước, Hứa Thâm có thể nhìn ra phũ văn mệnh lệnh của Phùng Thanh, bởi vậy gã cũng có chuẩn bị tâm lý cho tình huống này rồi.

“Khiến cho nơi này trở thành công viên giải trí đi...” Ngô Thường Long nhẹ giọng nói.

Người phụ nữ ở sau lưng gã nghe được lời này, động tác trên tay thoáng tạm dừng lại một chút, nhưng ngay sau đó, cô ta đã chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc rối tung tự nhiên chảy xuống hai bên má, lộ ra ngũ quan rõ ràng.

Ngũ quan gầy trơ xương, xương gò má gồ cao.

Đôi mắt vốn không trông trắng dã kia lại đột nhiên chuyển động, hiện ra một đôi con ngươi.

Hai con ngươi nọ nhìn thẳng lên người Hứa Thâm, cách một tầng khí cầu.

Sau đó, cô ta bật ra một tiếng kêu trong trẻo, cả người tản ra năng lượng đậm đặc giống như sương khói.

Theo luồng năng lượng này, lượng lớn khí cầu nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, sau đó tụ tập thành một mảnh chỉ chít giữa không trung, nhồi đầy phạm vi giao chiến hơn mười mét của hai người.

Khí cầu như tường, như mây, chậm rãi lần ạt tới.

Về mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh như thường, từng sợi xích khur tiếp tục bắn ra ngoài, lần này một sợi xiềng xích phân liệt ra mấy chục sợi, thậm chí là hơn trăm sợi khur mảnh khảnh.

Tiếp đó, những sợi khur nọ đột nhiên bắn ra, như phi châm đâm thẳng vào bức tường khí cầu.

Sợi khur bén nhọn tung bay về phía trước, chọc vào khí cầu, làm khí cầu bạo liệt, đồng thời những sợi khur được cấu tạo từ khur lực cũng bị nổ tới nát tan.

Tiếng nổ tung vang lên liên miên không ngớt, rất nhanh bức tường khí cầu đã lộ ra khe hở.

Ở trước mặt khả năng điều khiển sợi khur của Hứa Thâm, thứ năng lực này đã trở thành nhược điểm trí mạng, vừa vụn bị

khắc chế.

Nếu người này gặp được một năng lực giả hệ cường công khác, chỉ có thể công kích cận chiến, hiển nhiên đối phương sẽ bó tay với bức tường khí cầu này, nhưng đáng tiếc, Hứa Thâm không phải năng lực giả hệ cường công.

Đằng sau bức tường khí cầu, Ngô Thường Long lộ ra vẻ mặt phần nộ, dứt khoát cầm kiếm xung phong liều chết lao lên.

Hứa Thâm đang đứng thẳng tại chỗ, lại khẽ động, đồng thời hấn cũng không ngừng thao túng sợi khur kíp nổ toàn bộ những khí cầu tới gần chung quanh.

Trong nháy mắt, Ngô Thường Long đã vọt đến trước mặt Hứa Thâm, kiếm phong lập tức chém xuống.

Hứa Thâm cũng rút kiếm rất nhanh, lật tay một kiếm chém tới. **Phanh!**

Kiếm phong tương giao, ma sát tạo nên hoa lửa chói mắt.

Trên mặt Ngô Thường Long lại xuất hiện một nụ cười lạnh.

Tiếng nổ tung rất nhỏ truyền đến từ trên kiếm phong của gã, đánh văng thanh kiếm trên tay Hứa Thâm ra ngoài, công kích bị lệch.

Nhưng ngay vào thời điểm ấy, nụ cười lạnh trên mặt Ngô Thường Long lập tức chuyển thành sùng sốt.

Bởi vì lưỡi kiếm vốn bị đánh lệch ra, lại chuyển thành chém ngang tới, còn lao đến với kiếm tốc càng nhanh hơn lúc trước, chỉ trong nháy mắt đã tới gần.

Kiếm phong cắt đứt lông mày của gã, để lại trên lông mày một vết tích nhỏ, ngay tại mi tâm.

Hiển nhiên, thắng bại đã phân.

Chương 638. Giấy Bạc Ma Quỷ!

Ngô Thường Long lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, trong lòng đầy mờ mịt.

Trên thực tế, năng lực của gã vốn không phải khí cầu bạo tạc, mà là nổ mạnh!

Khí cầu chỉ là thứ mà gã dùng để nguy trang và che giấu mà thôi, tựa như ở thời thơ ấu, gã thường tới công viên giải trí ở khu thành thị chơi đùa, những quả khí cầu kia sẽ che khuất bóng dáng cha mẹ gã...

Bởi vậy, khí cầu là một loại nguy trang xuất sắc.

Còn năng lực chân chính của gã là khur lực bạo tạc.

Loại năng lực này có thể tác dụng lên kiếm phong, hoặc bất cứ một bộ phận, nào trên thân thể, thậm chí nó còn có thể ngưng lại ở một vị trí xác định bên ngoài cơ thể, cho phép gã kíp nổ năng lực bất cứ lúc nào.

Thử nghĩ một chút, dưới tình huống loại công kích viễn trình như khí cầu bạo tạc bị phá, bất cứ ai cũng sẽ tỏ ra không chút đề phòng mà lao tới giao thủ cận chiến với gã.

Nhưng một khi kiếm phong lần lượt va chạm vào nhau, lại phát sinh một vụ nổ mạnh kịch liệt truyền đến, đủ để nổ bay cổ tay của đối phương, thậm chí còn nổ nát cả một cánh tay hoàn chỉnh.

Kể cả khi đối thủ có chiến giáp phòng hộ vô cùng tốt, lực trùng kích của vụ nổ mạnh kia cũng đủ để đánh lệch hướng chiêu thức của người ta, lộ ra khoảng trống, mà đây chính là sơ hở trí mạng.

Nhưng... vụ nổ mạnh như vậy, tác động lên trên kiếm của đối phương, lại chẳng khác gì một quả rầm.

Uy lực quá nhỏ!

Làm sao có thể?

Trong lúc Ngô Thường Long đang vô cùng mờ mịt, bên tai chợt truyền đến âm thanh tuyên bố kết quả của Nạp Sát Phân Ny.

Hứa Thâm đã thu hồi kiếm phong, liếc mắt nhìn đối phương một cái, không thể không nói, đây đúng là một loại năng lực rất mạnh, tính sách lược và cận chiến đều không tồi.

Chỉ tiếc...

Năng lực của Liễu cục rất khó giải quyết đó.

Ngô Thường Long khiêu chiến thất bại, mà năng lực của gã cũng bại lộ, đương nhiên, trải qua lần giao phong này, năng lực của Hứa Thâm cũng bị người khác nhìn ra càng nhiều hơn.

Hiển nhiên những thân vệ đang có mặt ở đây đều không phải thẳng ngốc, lúc trước, một màn kiếm phong của Hứa Thâm bị đánh lệch khỏi quỹ đạo một cách quái dị, cộng thêm tiếng nổ tung mỏng manh, đã có người đoán ra năng lực của Ngô Thường Long.

Nhưng dạng năng lực bạo liệt này lại bị áp chế, dựa trên tình huống này, có thể suy đoán ra, dường như năng lực của Hứa Thâm có một loại tác dụng áp chế nào đó.

Giao chiến càng nhiều, con bài chưa lật cũng bị vạch trần càng nhiều, nhưng vì tranh cử đội trưởng, đây hoàn toàn là chuyện không thể làm khác được.

Hứa Thâm cũng không để ý lắm, năng lực của Liễu cục rất mạnh. Phải biết rằng lúc trước, kể cả khi năng lực này bị vạch trần, hắn cũng không tìm ra biện pháp giải quyết nó.

Cái này gọi là khó giải.

Tựa như năng lực của Tiết Hải Ninh, có tinh thần, có không chế, có đặc tính bùng nổ vân vân... dù bị người khác biết được, thì khi thực sự bùng nổ chiến đấu, đối phương cũng bó tay không biện pháp, chỉ có thể trốn đi.

Ngô Thường Long bại lui, kế tiếp là vị thứ hai...

Trong nháy mắt, nửa khắc (7 phút rưỡi) đã đi qua.

Hứa Thâm liên tục đánh bại bốn người, chỉ còn một đối thủ cuối cùng.

Trong cả bốn lần chiến đấu, Hứa Thâm đều lộ ra tư thái bình tĩnh, trầm ổn, mang lại cho người ta cảm nhận rằng thanh niên này vô cùng đáng sợ.

Bọn họ cũng nhìn ra, ngoại trừ cảm nhận và tinh thần lực rất mạnh, tựa như năng lực của Hứa Thâm còn mang theo một loại hiệu quả áp chế nào đó.

Nạp Sắt Phân Ny cũng vô cùng kinh ngạc. Tuy cô đã giao tư liệu cho Hứa Thâm từ trước, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc Hứa Thâm có thể chiến thắng, dù sao hắn cũng chỉ là một năng lực giả hệ cảm giác mà thôi.

Theo lẽ thường, năng lực chiến đấu của hệ cảm giác vô cùng yếu kém, nhưng dựa vào biểu hiện của Hứa Thâm, vô cùng có khả năng hắn là năng lực giả hệ đặc chất.

Và cảm nhận chỉ là một trong những đặc tính của loại năng lực này mà thôi.

“Anh rất mạnh.”

Người khiêu chiến cuối cùng khá trẻ tuổi, nhưng thoát nhìn dáng người to mọng, vẻ mặt phúc hậu, tuy người này có mặc chiến giáp thân vệ, nhưng trên phần cổ lại có thêm một cái vòng vàng to lớn, trên bao tay cũng có không ít nhẫn.

Phú quý bức người!

“Nhưng tôi càng mạnh hơn.” Người trẻ tuổi này cười dài nhìn Hứa Thâm, rồi chậm rãi lấy ra một xấp tiền mặt từ trong túi tiền, nói: “Cho anh tiền này, hãy tặng vị trí đội trưởng này cho tôi đi.”

Lúc trước, Phùng Thanh đã bị người này dùng tiền thu mua, bởi vậy cũng khiến cho gã bị không ít người thổn thức lên án.

Nhìn thấy hành động của người trẻ tuổi béo lùn này, sắc mặt Phùng Thanh đang đứng trong đám người khẽ biến, chỉ có gã mới biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì, tiền này... chính là giấy bạc ma quỷ đó!

“Hả?” Hứa Thâm nhìn thấy đối phương đưa tiền ra, đang lúc kinh ngạc, bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên một loại xúc động muốn đáp ứng.

Hắn thầm rùng mình, lại có chút nghi hoặc, rõ ràng là khoản tiền kia không nhiều lắm, nhưng không biết vì sao... nó lại thật mê người!

Đội trưởng kia chỉ là một vị trí mà thôi, chỉ là một vị trí bỏ trống mà thôi, trong khi đây chính là tiền đó!

Còn là tiền mặt cơ!

Tiền thơm thật...

Hả?

Trong đầu không ngừng trào ra những suy nghĩ khó hiểu, khiến cho Hứa Thâm chợt giật mình tỉnh táo lại, ánh mắt hần biến đổi, rồi không chút do dự phóng thích năng lực lấy nhỏ đổi lớn, bao phủ trong phạm vi bốn mét xung quanh thân thể của mình.

“Còn chưa đủ sao? Tôi còn có thể cho thêm nha.” Người trẻ tuổi béo lùn kia cười cười, lại lấy ra thêm một xấp tiền.

Còn thêm nữa?

Thiệt nhiều tiền mặt nha... Thật muốn...

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn những xấp tiền này, trong lòng trào dâng một loại xúc động mãnh liệt muốn đáp ứng, nhưng rất nhanh sắc mặt hần lại thay đổi, trong đầu nhanh chóng hiện ra tư liệu mà Nạp Sắt Phân Ny đưa cho.

Một vị năng lực giả trong đó, chính là người trước mắt này.

Tên gã là Quách Bằng, năng lực chính là... Tiền tài!

Một dạng năng lực hệ đặc chất cực kỳ quý dị.

Sắc mặt Hứa Thâm biến đổi, và khiến cho hần cảm thấy vô cùng hoảng hốt chính là, khi đối phương phát động năng lực, rõ ràng hần đã thông qua năng lực lấy nhỏ đổi lớn để ngăn cản, nhưng vẫn không thể phòng bị được!

Tựa như loại năng lực này... không hề truyền tới bất cứ một loại công kích thực chất nào, nhưng lại thực sự ảnh hưởng tới rồi hần.

Chương 639. Tôi Cho Anh Tiền...

Hứa Thâm không dám dừng ánh mắt lại trên xấp tiền trong tay gã nữa, sắc mặt hắn trở nên âm trầm, khi xem tư liệu hắn cũng không để ý tới loại năng lực này, nhưng không ngờ nó lại quý dị như thế.

“Tôi không cần tiền của anh!” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

“Còn ngại ít?” Quách Bằng kinh ngạc, trong mắt hiện lên một chút dị sắc, có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của 5000 đồng?

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hắn không muốn cho đối phương có cơ hội tiếp tục nói chuyện, bởi vì hắn cũng không biết nếu đối phương tiếp tục tăng giá lên, mình có bị ảnh hưởng bởi loại tăng thêm này mà đáp ứng hay không.

Hắn nhanh chóng ra tay, xiềng xích sợi khur bắn mạnh ra ngoài.

“Tôi cho anh tiền, đừng công kích tôi.” Quách Bằng lập tức rút 1000 đồng tiền mặt từ bên trong ra.

“Được.” Hứa Thâm liền nhận lời theo bản năng rồi, đồng thời xiềng xích cũng nhanh chóng co rút trở về.

Mà tờ tiền mặt kia cũng bỗng nhiên biến mất, ngay sau đó, nó trực tiếp xuất hiện trong tay hắn.

Con người trong mắt Hứa Thâm co rút lại, hắn có chút kinh hãi, cúi đầu nhìn tờ tiền mặt trong tay.

Năng lực này...

“Tôi lại cho anh thêm tiền, tặng luôn tư cách này cho tôi đi.” Quách Bằng nói, đồng thời lại bỏ tiền ra.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hắn vội vàng ra tay.

Điều duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến và làm được ở hiện tại, chính là hạn chế không cho đối phương lấy tiền ra.

Từng sợi xiềng xích cấp tốc bắn tới, cùng lúc đó, Hứa Thâm đạp chân lên, như một tia chớp lao về phía đối phương.

“Đừng công kích tôi, tôi cho anh tiền.” Quách Bằng nhìn thấy Hứa Thâm vọt tới, lại vội vàng nói, đồng thời tay trái tiếp tục rút ra một xấp tiền mặt.

“Được!” Hứa Thâm nhìn thấy mệnh giá tiền vừa được rút ra, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhận lời ngay rồi, đồng thời thân thể cũng ngừng lại.

Rõ ràng hắn đã phóng năng lực lấy nhỏ đổi lớn ra, nhưng vô dụng!

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm gặp được một loại năng lực quý dị mà lấy nhỏ đổi lớn hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến.

Sau đó, xấp tiền mặt kia lại biến mất trong tay Quách Bằng, xuất hiện trong tay Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm càng trở nên khó coi, hắn lại vội vàng phóng đi.

“Tôi cho anh tiền...”

“Được!”

“Tôi cho anh tiền...”

Hứa Thâm vội vàng triển khai quá trình công kích vừa đi vừa ngừng, trong khi Quách Bằng lại không ngừng lấy ra tiền mặt. Thoạt nhìn một màn trước mắt cực kỳ quý dị, nhưng tới lúc này, những thân vệ khác cũng nhìn ra được manh mối, tựa như đó chính là năng lực của Quách Bằng.

Chỉ cần gã lấy tiền ra, Hứa Thâm sẽ đáp ứng một điều kiện nào đó của gã.

Năng lực thật đáng sợ...

Còn khoa trương hơn phù văn mệnh lệnh của Phùng Thanh. Phù văn mệnh lệnh cần phải đánh trúng mục tiêu mới có thể không chế được, mà loại tiền tài này chỉ cần Quách Bằng lấy ra là được.

Hứa Thâm càng lúc càng tiếp cận, trên trán Quách Bằng cũng rịn ra một chút mồ hôi, bỗng nhiên gã dùng hai tay lấy túi tiền ra, khư lặc cả người bùng nổ, gầm nhẹ nói: “Tất cả tôi đều cho anh, tặng tư cách ấy lại cho tôi đi! !”

Một đồng lớn tiền mặt được gã lấy từ trong ngực ra, số lượng nhiều tới mức cả hai tay cũng không thể tóm chặt được, có không ít tờ rơi xuống mặt đất.

Căn cứ theo mệnh giá tiền mặt, cộng lại cũng được chừng hai, ba vạn.

Hứa Thâm giật mình, cái miệng của hắn “Ba” một tiếng run rẩy, cơ bắp trên mặt cũng kịch liệt co quắp theo.

Hắn gắt gao cắn chặt răng, nhưng khóe môi lại nhếch mở, đầu tiên là từ môi, sau đó là răng nanh cũng chậm chậm buông lỏng ra.

Hứa Thâm vẫn dốc hết toàn lực cắn chặt tới, thoát nhìn sẽ thấy hàm răng hắn đang run lập cập.

“Này... cũng không được!” Bỗng nhiên giọng nói của Hứa Thâm từ gian nan bắt đầu chuyển thành lạnh như băng.

Tăng!

Kiểm phong chợt chém ra, nháy mắt đã dán lên mặt Quách Bằng.

Mũi kiếm sắc bén, khiến cho Quách Bằng cảm nhận được chút rát bỏng như da thịt trên mặt vừa bị cắt nát, khur binh ẩn dưới lớp da mặt gã cũng đang rục rịch muốn hiện ra, nhưng bị gã nhanh chóng áp chế xuống.

Quy củ của hội độ sức này đã nói rõ, không được dùng khur binh, toàn bộ đều dựa vào năng lực bản thân.

“Sao, làm sao có thể...” Quách Bằng quan sát ánh mắt lạnh lùng đang treo từ trên cao nhìn xuống của Hứa Thâm, trong mắt đầy vẻ sùng sốt, không dám tin tưởng.

Rõ ràng gã đã lấy ra toàn bộ của cải của mình rồi, vậy mà hắn... Không đồng ý?

Đây chính là... Tiền nha! !

Hứa Thâm hờ hững thu hồi thanh kiếm, trong lòng cũng ngấm ngầm buông lỏng một hơi, xem ra năng lực lấy nhỏ đôi lớn cũng không hoàn toàn mất đi hiệu lực, ít nhất là trong phạm vi 4 mét của hắn, năng lực của đối phương đã suy yếu rõ ràng.

Sức hấp dẫn của tiền tài cũng thoáng buông lỏng, Hứa Thâm có thể xem nhẹ chúng.

Nạp Sát Phân Ny kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chợt mỉm cười vỗ tay nói: “Tốt lắm, tranh cử chấm dứt, xem ra cuối cùng là Hứa Thâm của chúng ta đạt được tư cách đội trưởng lần này, coi như là thực chí danh quy [1], hẳn là mọi người không có ý kiến chứ?”

Toàn trường im lặng.

Các đội thân vệ đều im lặng, trải qua tầng tầng sàng chọn, Hứa Thâm đã dùng thực lực mạnh mẽ để khẳng định địa vị của mình.

Vài vị đội trưởng đội thân vệ còn đang nghiêm túc đánh giá Hứa Thâm, trong lòng thầm suy xét tới thủ đoạn của thanh niên này, nếu đối phương chạm trán với mình, bản thân có thể nắm chắc bao nhiêu phần?

Lại nói, quá trình tấn chức phiên hiệu của đội thân vệ, là thông qua đội trưởng phiên đội dưới khiêu chiến đội trưởng phiên đội trên để sắp xếp thứ tự, bởi vậy, hiện giờ Hứa Thâm đã có tư cách khiêu chiến bọn họ, một lần nữa điều chỉnh lại phiên hiệu.

Nạp Sát Phân Ny nhìn thấy toàn trường im lặng, lập tức mỉm cười nói với Hứa Thâm: “Từ hôm nay trở đi, cậu chính là đội trưởng phiên đội sáu trực thuộc đội thân vệ của điện hạ, văn kiện nhậm chức và chiến giáp của cậu, sẽ được gửi tới trong vòng ba ngày, cậu có thắc mắc gì không?”

“Không, tạ ơn điện hạ.” Hứa Thâm quỳ một gối hành lễ, sau đó đứng lên.

Lúc này, bầu không khí căng thẳng trong hội trường cũng dần dần dịu xuống.

Tựa như tranh cử chấm dứt, mối quan hệ đối địch giữa bọn họ đã được điều hòa.

Chương 640. Chỉnh Hợp Quân Đội!

“Cái kia ... anh có thể trả tiền lại cho tôi không?” Bên cạnh truyền đến giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng

không cam lòng, còn có chút chua xót của Quách Bằng.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn thoáng qua xấp tiền mặt mình từng nhận vào trong tay lúc trước, rồi ngạc nhiên phát hiện, xúc cảm đến từ những xấp tiền mặt vẫn còn ở trong tay... lại giống hệt tiền mặt chân chính.

Nhưng Hứa Thâm lại có thể cảm nhận được, bên trong từng tờ tiền mặt ấy có khur lực đặc thù đang lưu động.

Cho nên chúng tuyệt đối không phải là thật!

“Đây là anh dùng năng lực chế tạo ra ư?” Hứa Thâm dò hỏi.

Quách Bằng cười khỏ nói: “Cũng tương tự như vậy.”.

Hứa Thâm ngẫm nghĩ một hồi, sau đó trả lại tiền mặt cho đối phương, hấn cầm chúng trong tay cũng chẳng có tác dụng gì.

Quách Bằng nhận được tiền mặt, vẻ bất đắc dĩ trên mặt lập tức chuyển thành mỉm cười, tựa như thương cảm do tranh cử thất bại đã tiêu tán đi rất nhiều. Gã cười ha hả nói: “Tạ ơn anh rồi, lại nói tiếp, anh không yêu tiền, thật là kỳ quái.”

Hứa Thâm nói: “Ai mà chẳng yêu tiền, nếu ngay từ đầu anh lấy tất cả tiền ra, có lẽ tôi đã đồng ý rồi.”

Tuy Hứa Thâm biết năng lực của Quách Bằng, nhưng lại không tự mình trải nghiệm qua, bởi vậy hấn cho rằng nếu ngay từ đầu đối phương liền phóng thích tất cả tiền tài, hơn phân nửa là bản thân không thể chống đỡ nổi tới lúc đến gần đối phương.

Suy cho cùng, năng lực lấy nhỏ đổi lớn cũng không thể làm ảnh hưởng tới hành vi dùng tiền tài mua chuộc của gã, sở dĩ lúc trước nó có thể làm suy yếu loại năng lực này, chính vì nó đã làm suy yếu cả thân thể, khur lực, ý chí... của đối phương.

Mà không cần biết là dạng năng lực gì, đều bị điều khiển bởi trạng thái bản thân.

Quách Bằng cũng biết Hứa Thâm nói rất đúng, lúc trước gã cũng nhìn ra Hứa Thâm có xu thế đáp ứng, nhưng tới cuối cùng vẫn có thể nhịn được. Hơn nữa, tới cuối cùng gã cũng cảm nhận được từng cơn suy yếu ảnh hưởng lên bản thân mình, phỏng chừng cái loại suy yếu này đã làm cho sức mua tiền tài của gã yếu đi, mới trợ giúp Hứa Thâm ngăn cản được.

“Tôi biết nha ...” Quách Bằng có chút bất đắc dĩ nói: “Nhưng tôi không nữ.”

Gã biết một khi bản thân trực tiếp lấy tất cả tiền ra, sẽ khiến lực lượng của mình được tối đa hoá, nhưng đúng như những gì gã vừa nói, là gã không nữ làm như vậy.

Kể cả khi gã biết dùng chỗ tiền này để trao đổi lấy chức vụ đội trưởng, bản thân mình vẫn thực có lời, nhưng ... gã vẫn không nữ.

Hứa Thâm thoáng sừng sốt, rồi tức cười nhìn gã một cái.

Năng lực khó giải như thế, lại bị tính cách áp chế ư?

Nhưng... nếu không có tính cách tham tài như vậy, có lẽ đối phương cũng không nắm giữ được năng lực dạng này.

Nếu không, chỉ sợ năng lực này còn khó giải hơn lấy nhỏ đối lớn của Liễu cục...

“Các vị, yên lặng.” Bỗng nhiên Nạp Sát Phân Ny mở miệng, tất cả mọi người lập tức dừng châu đầu ghé tai, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Nghĩ Hậu bên cạnh Nạp Sát Phân Ny vừa nhẹ nhàng ngồi ngay ngắn lên, tư thế lười biếng lúc trước, đã trở nên trầm tĩnh như nước, tuy vốn là nữ nhi, lại có tư thái Đế vương.

Trong lòng mọi người đều nghiêm túc trở lại, ánh mắt thoáng biến hóa, không dám tiếp tục phát ra một chút động tĩnh nào nữa.

“Những ngày gần đây, ở phía Tây thành xảy ra biến cố, khiến hai đội thân vệ tới kiểm tra thương vong thảm trọng, đội trưởng Tịch Trường Lâm của phiên đội hai cùng đội trưởng Uông Thành của phiên đội sáu chết, người khác lại hy sinh không ít.” Nghĩ Hậu cất giọng lạnh nhạt mà trầm tĩnh, trong ung dung lộ ra lạnh lùng và ý chí quân lâm: “Nhưng chuyện phía Tây thành chỉ vền vền là bắt đầu, ta cần các ngươi đi tới các khu, kiểm tra tai hoạ ngầm ở nơi đó trước, tập hợp cục Khư Bí các khu, đóng ở quân bộ, chỉnh hợp tập trung lực lượng trăm khư các khu, chuẩn bị sẵn sàng trước khi biến cố ập tới.”

“Các ngươi có thể đảm nhiệm hay không?”

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt nhanh chóng biến ảo. Đương nhiên bọn họ đã biết chuyện ở phía Tây thành, nhưng không nghĩ tới loại chuyện này sẽ gây nên biến hóa lớn như vậy.

Có người nghe nói, đằng sau sự kiện kia có bóng dáng của một vị quân vương khác... chẳng lẽ nói thành Bạch Nghĩ sắp bùng nổ một hồi chiến tranh đảo chính? !

Chỉnh hợp lực lượng trăm khu các khu, đây không phải là chuẩn bị trước khi chiến tranh tới sao?

Nếu không, đang là thời kỳ hòa bình, vì sao cần phải làm như vậy?

Tâm tư trong đầu mọi người không ngừng xoay chuyển, nhưng đã trăm miệng một lời, đáp lại: “Đám thuộc hạ tuân mệnh!”

Âm thanh chỉnh tề chưa từng có.

Nghĩ Hậu hơi hơi gật đầu, lại để cho Nạp Sát Phân Ny tiếp tục dẫn dò từng hạng mục công việc cụ thể.

Các phiên đội được lần lượt phân tới các khu vực khác biệt.

Phiên đội 1 phụ trách khu Dạ Oanh.

Phiên đội 2 tạm thời bỏ trống, cần một lần nữa chiêu mộ, chỉnh biên.

Phiên đội 3 phụ trách khu Tự Do.

Phiên đội 4 phụ trách khu Vô Miên.

Phiên đội 5 phụ trách khu Vụ Đô.

Phiên đội 6 phụ trách khu Hắc Quang.

Về phần khu Mẫu Hoàng, bên trên lại có an bài khác, nơi này cũng là khu vực tập hợp 90% quân lực dưới tay Nghĩ Hậu, những thân vệ bọn họ còn không đủ tư cách nhúng tay vào.

Phân phối xong xuôi, tiếp đó là ban phát Kim Nghĩ Lệnh. Lệnh này có thể điều động quân phòng thủ đóng ở các khu.

Năm vị đội trưởng tiến lên, từng người tiếp nhận lệnh bài. Ngoại trừ nặng trĩu, Hứa Thâm còn cảm nhận được từ trên tám lệnh bài trong tay, truyền tới một hồi mưa gió không yên.

Dường như sau khi Nghĩ Hậu thoát thân rời khỏi phía Tây thành, cô ấy đang chuẩn bị làm ra một hành động lớn nào đó.

Chờ mọi chuyện được dọn dẹp xong, Nạp Sắt Phân Ny liền truyền lời khiến cho mọi người tự mình tản đi.

Cả đám thân vệ lần lượt rời khỏi phòng nghị sự.

Lần này, ngoại trừ Lâm Hiểu và Lâu Hải âm, ba vị đội viên của phiên đội hai là đám người Phùng Thanh cũng yên lặng đi theo phía sau Hứa Thâm.

“Hứa đội, chuyện lúc trước, là chúng tôi sai, hi vọng ngài có thể thông cảm.” Không đợi Hứa Thâm lên tiếng, ba người đã nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt Phùng Thanh có chút phức tạp nhưng gã cũng nhìn thẳng vào Hứa Thâm, tựa như không có tâm tư gì khác.

Chương 641. Vị Quân Vương Tiền Nhiệm!

Hiện giờ, bọn họ đã được phân phối đến đội 6, rơi vào trong tay Hứa Thâm, cũng không dám có chút oán khí nào với hắn.

Quyền thế do chức vụ đội trưởng đội thân vệ mang lại đủ để đối phương gỡ bỏ bộ kim giáp trên người bọn họ xuống.

Dù bọn họ có thể thông qua những tầng quan hệ khác, giữ lại bộ trang phục này, nhưng nếu bị cô lập trong lúc chấp hành nhiệm vụ, cũng chẳng sống sót được bao lâu.

Bởi vậy, ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai mới là đường ra duy nhất.

Bọn họ cũng tin tưởng, Hứa Thâm sẽ không đến mức thực sự cá chết lưới rách với bọn họ, dù sao giữa hai bên cũng không tính là thâm cừu đại hận, hơn nữa một khi hắn cần triển khai nhiệm vụ này, cũng cần bọn họ giúp đỡ.

“Thông cảm như thế nào?” Hứa Thâm hỏi lại.

Sắc mặt ba người đồng loạt biến đổi.

“Hứa đội, ngài có suy nghĩ gì cứ nói với chúng tôi, chúng tôi có thể làm được nhất định sẽ làm.” Sắc mặt Phùng Thanh

thoáng hiện nhục nhã, nhưng không để lộ ra vẻ mặt phẫn nộ và âm trầm.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Cái này cần phải xem các anh biểu hiện ra sao đã.”

Phùng Thanh lập tức hiểu được rồi gật gật đầu: “Chúng ta biết.”

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, hắn lập tức dẫn đầu bước ra bên ngoài.

Mấy người khác đi theo đằng sau, đi tới cung điện nghỉ ngơi dành cho đội thân vệ phiên đội sáu ở bên cạnh.

Vừa đi tới cửa, bỗng nhiên trước mắt Hứa Thâm xẹt qua một con ngựa trắng, nó đang chạy nhanh qua.

Hắn muốn ngừng lại theo bản năng, nếu không sẽ bị con ngựa trắng nộ va chạm đến.

Là con ngựa trắng của Nghĩ Hậu!

Nhưng hắn dừng bước lại làm con ngựa trắng kia liếc mắt nhìn sang.

Khiến cho Hứa Thâm có thể nhìn thấy đôi mắt của con ngựa trắng này ở khoảng cách cực gần. Đôi mắt ấy có màu xanh rõ ràng, lại trong suốt như bầu trời xanh thẳm, ảnh ngược phản chiếu trong đôi mắt kia là khuôn mặt không chút thay đổi của hắn.

Hứa Thâm xoay người, nhìn đám người đằng sau đang tỏ ra sững sờ vì hắn đột nhiên đi mà dừng lại, nói: “Mọi người nói xem Nghĩ Hậu đưa ra mệnh lệnh ngày hôm nay, là có ý tưởng gì?”

Mấy người lại sững sốt, Phùng Thanh thật cẩn thận nói: “Hứa đội, loại chuyện này ... nếu không, chúng ta vào trong phòng rồi bàn lại?”

“Cũng đúng.” Hứa Thâm gật gật đầu, liền lấy lại tinh thần tiếp tục tiến về phía trước, con ngựa trắng kia chỉ liếc nhìn Hứa Thâm một cái, rồi không tiếp tục chú ý tới hắn nữa, vó ngựa đạp xuống, nhanh chóng chạy băng băng về phía trước.

Cả đội tiến vào trong phòng, Hứa Thâm ngồi xuống sô pha, mấy người Phùng Thanh đứng trước mặt hắn, thoáng hiện một chút căng thẳng.

Phùng Thanh cân nhắc một lát rồi lên tiếng: “Hứa đội, nghe ý tứ Nghĩ Hậu, phỏng chừng là chuyện phía Tây thành đã phát sinh vấn đề lớn rồi, rất có khả năng kế tiếp chúng ta sẽ khai chiến với một vị quân vương khác.”

“Anh cũng biết chuyện về một quân vương?” Hứa Thâm nhìn về phía gã.

Phùng Thanh nở nụ cười: “Có biết một hai.” Gã nhìn trái nhìn phải một hồi, thấy cả Lâm Hiểu và Lâu Hải âm thầm lộ ra vẻ mặt tò mò, liền chậm rãi tiến về phía Hứa Thâm hai bước, ghé tai thấp giọng nói: “Nghe nói là quân vương tiền nhiệm của thành Bạch Nghĩ...”

“Tiền nhiệm?” Hứa Thâm thoáng giật mình.

“Đúng vậy, chừng mười mấy năm trước, nơi này từng xảy ra một hồi chiến tranh đoạt vương quyền ngắn ngủi mà kết thúc nhanh chóng.” Phùng Thanh thật cẩn thận nói: “Hồi chiến đấu kia không gây ra ảnh hưởng quá lớn, lại lấy tốc độ cực ngắn cho ra kết quả. Kể từ đó, thành Bạch Nghĩ thay đổi chủ nhân, Nghĩ Hậu thượng vị, mà vị thành chủ tiền nhiệm kia, lại bất vô âm tín. Có người nói đôi phương đã bị giết, bị ăn, nhưng cũng có người nói, hắn chạy thoát rồi.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy.

Nhưng hắn là Phùng Thanh sẽ không nói dối về loại chuyện kiểu này, dù sao nó cũng được coi là một sự kiện lớn, thực dễ dàng tra xét được.

“Nói như vậy, hiện giờ vị quân vương tiền nhiệm kia đang muốn đoạt lại hết thầy mọi thứ của mình?” Hứa Thâm hỏi.

Phùng Thanh gật gật đầu: “Hắn là như thế ... nhưng tôi cũng chỉ dò hỏi được từ con đường của riêng mình, không dám đảm bảo đó tuyệt đối là sự thật.”

A, muốn phân rõ ranh giới để phải sạch liên quan đây mà...
Ánh mắt Hứa Thâm lóe sáng, vẻ mặt lộ ra một chút suy tư.

Nếu vị quân vương tiền nhiệm kia muốn đoạt lại Nghĩ Thành...

Thứ nhất, cần phải dựa vào bản thân giết chết Nghĩ Hậu, nhưng gã không làm như vậy, nghĩa là bản thân gã cũng không nắm chắc.

Thứ hai, chính là dựa vào lực lượng quân thể.

Nhưng quân đội của thành Bạch Nghĩ đều bị Nghĩ Hậu quản lý trong tay ... Cho nên cô ấy để bọn họ đi chinh hợp lực lượng trăm khu các khu, chính là muốn tìm ra những kẻ đã được vị quân vương kia bồi dưỡng và điều khiển sao?

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến một tổ chức.

Phản Nội Quân!

Vị quân vương kia, có thể cấu kết cùng tổ chức này hay không?

Nghĩ vậy chút, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được, tiếp theo thành Bạch Nghĩ sẽ nổi lên một hồi gió lốc mãnh liệt.

Và một khi cơn gió lốc này thổi quét tới, hấn với tư cách là thân vệ của Nghĩ Hậu, tất nhiên sẽ phải đặt mình tại tiền tuyến.

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa đang lao nhanh đến từ sau lưng.

Khí thế thật hung hãn!

Hứa Thâm đang mãi suy nghĩ, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện ra nó, và gần như là theo bản năng, hấn muốn né tránh đi.

Đây là bản năng cầu sinh.

Nhưng ngay sau đó, hấn lại cứng rắn khắc chế bản năng, khiến cho thân thể chính mình dừng lại ngay tại chỗ.

Hấn đang ở trong phòng, nếu vó ngựa từ sau lưng tiến tới, tất nhiên là nó phải lao đến từ Khư giới...

Khư giới! Con ngựa trắng!

Hứa Thâm không quay đầu nhìn, ngược lại còn tự nhiên mà tựa vào sô pha, tùy ý để lộ phía sau lưng ra ngoài.

Hấn có chút dăm chiêu nói: “Nếu điện hạ muốn tranh đoạt cùng vị quân vương tiền nhiệm kia, chúng ta cần phải hiểu được, vị quân vương kia đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mới

lựa chọn ra tay, tất phải có nắm chắc thật lớn và chuẩn bị vẹn toàn...”

Phùng Thanh khẽ giật mình, cũng gật đầu nói: “Đúng là như thế, nhưng nội tình của điện hạ cũng là thứ mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, cũng chưa chắc vị quân vương kia đã có thể biết rõ toàn bộ.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, lời này không cần phải nghi ngờ là tương đối trung thành.

“Anh nói rất đúng.” Hứa Thâm nói: “Nhưng tôi lo lắng sẽ có người dao động... Thậm chí còn có khả năng trong chính đội thân vệ chúng ta xuất hiện phản đồ, cấu kết cùng người ngoài, nội ứng ngoại hợp muốn đôi phó với điện hạ...”

Chương 642. Suy Cho Cùng, Người Tiếp Xúc Với Người, Vốn Đầu Là Nguy Trang...

Ngay khi hắn nói chuyện, con ngựa trắng kia cũng xẹt qua thân thể hắn, vó ngựa đạp thẳng xuống mặt Phùng Thanh, sau đó xuyên thấu qua thân thể gã, đứng ngay trước mặt hai người.

So với lúc trước, lúc này trên lưng con ngựa trắng kia có thêm một bóng người.

Người nọ mặc một bộ khôi giáp màu trắng, áo choàng thật dài, bên hông đeo bội kiếm, trường thương đặt nghiêng bên người, là Nghĩ Hậu điện hạ.

Hứa Thâm nhìn không chớp mắt, hắn có thể cảm nhận được Nghĩ Hậu vừa nghiêng đầu, hướng ánh mắt nhìn xuống đây: “Trong khoảng thời gian này, mọi người phải hết sức cẩn thận mỗi khi tiếp xúc cùng thân vệ đội khác, thành Bạch Nghĩ chỉ cho phép có một vương, thì người nọ phải là điện hạ của chúng ta, tuyệt đối không để người khác gây nguy hiểm đến sự an toàn của điện hạ!”

Ánh mắt đám người Phùng Thanh trở nên nghiêm nghị, tất cả đều gật đầu.

“Nhóc con này thật trung thành...” Một âm thanh nhã nhặn, tràn ngập từ tính truyền đến, giống như được phát ra từ một thanh niên tuấn mỹ phong độ.

Nhưng Hứa Thâm lại nghe được, âm thanh này truyền ra... từ trong miệng con ngựa trắng nọ.

Con ngựa này lại biết nói!

“Ai biết được, có lẽ cậu ta chỉ nói cho thuộc hạ dưới tay mình nghe một chút như vậy thôi. Suy cho cùng, dựa vào người không bằng dựa vào chính mình.” Nghĩ Hậu vẫn lộ vẻ mặt hồ hững, hiển nhiên không hề bị những lời nói của Hứa Thâm làm rung động.

Nếu Hứa Thâm nói như vậy khi đang ở một mình, cô ấy sẽ lấy đó làm căn cứ tham khảo, nhưng Hứa Thâm lại nói những lời này ở trước mặt người khác, dù cô ấy không có mặt ở đây, cũng cần cân nhắc.

Suy cho cùng, người tiếp xúc với người, vốn đều là nguy trang.

“Cô vẫn hay đa nghi như vậy, theo tôi, nhóc con này là một hạt mầm tốt, có lẽ nên ưu ái thêm một chút...” Con ngựa trắng nói.

“Vậy nhìn xem lần này cậu ta có thể sống sót hay không đi.” Nghĩ Hậu thu hồi ánh mắt, thoáng giật cương ngựa một chút, con ngựa trắng liền chạy nhanh về phía trước.

“Không phải cô muốn đi biển khư sao, chúng ta cứ đi tìm Trần Diệp trước, có anh ta ở đó, chúng ta cũng có thể giải quyết...” Giọng nói của con ngựa trắng từ xa xa bay tới.

“Tôi đã nói rồi, dựa vào người không bằng dựa vào...” Giọng nói của Nghĩ Hậu càng lúc càng xa, chỉ có vài chữ ngắn ngủi bay tới, một người một ngựa kia đã biến mất trước mắt Hứa Thâm.

Biển khư?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động.

Hắn lại nghe được một từ xa lạ, hơn nữa còn không tìm được từ trong tư liệu của hội Truy Quang và giáo hội Hắc Quang.

Là nơi bí ẩn nào đó chăng?

Hứa Thâm thoáng cân nhắc trong lòng, có lẽ hẳn cần phải tới hội Hồ Trợ Linh Bí một chuyến mới có thể nghe được.

Nghĩ Hậu muốn đi biển khơi... hẳn cảm thấy đây là một tin tình báo cơ mật.

“Hứa đội?” Phùng Thanh nhìn Hứa Thâm vẫn ngồi yên tới xuất thần, mới nhẹ giọng gọi một tiếng.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, nói: “Được rồi, hôm nay chỉ nói đến đây thôi. Nếu mọi người có rảnh, có thể đi thăm dò thêm tình báo khác, nhìn xem điện hạ có an bài và phân phó gì khác hay không.”

Hứa Thâm nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Phùng Thanh, lại bổ sung thêm: “Đại thể trước mặt, chúng ta cần tự bảo vệ mình đầu tiên, mới có thể hiệu lực cho điện hạ.”

Phùng Thanh gật gật đầu. Gã không thể xác định được rút cuộc Hứa Thâm có tâm tư làm phản hay không, nhưng mặc kệ như thế nào, gã biết bản thân sẽ không phản bội điện hạ.

Đi theo điện hạ càng lâu càng biết điện hạ đáng sợ, phản bội chắc chắn là một con đường chết.

Mọi người rời đi, Hứa Thâm chỉ giữ Lâu Hải âm ở lại.

“Cân nhắc được chưa?” Hứa Thâm hỏi.

Lâu Hải âm gật gật đầu: “Mặc kệ ngài làm ra bất cứ quyết định gì, tôi đều sẽ đi theo ngài!”

Nói xong, cô ấy quì một gối, hành đại lễ giống như ở trước mặt Nghĩ Hậu.

“Cô có biết cái giá của mấy chữ ‘Bất cứ quyết định gì’ kia không?” Hứa Thâm nói.

Đầu Lâu Hải âm càng cúi thấp hơn vài phần: “Tôi biết.”

Hứa Thâm vươn tay tới, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu thắt bím của cô ấy, nói: “Sau này chuyện của cô chính là chuyện của ta.”

Ba ngày sau, Kim Nghĩ Lệnh và chiến phục đội trưởng của Hứa Thâm đều được phát xuống.

Chiến phục đội trưởng cũng có màu vàng, nhưng không giống như các đội viên khác, màu sắc của nó càng thêm thuần khiết và lấp lánh, đồng thời đặc tính nguyên liệu bên trong cũng có chút khác biệt, tính phòng ngự càng mạnh hơn, có thể ngăn cản được công kích tùy ý của cấp A.

Sau lưng Kim Nghĩ Lệnh có khắc một chữ Hắc, ý nghĩa của nó là cho phép người cầm lệnh bài này có thể điều động quân đội đóng ở khu Hắc Quang.

Đồng thời, nó cũng đại biểu cho một phần quyền thế ngấp trời!

Hứa Thâm cầm Kim Nghĩ Lệnh trong tay, mang theo đám người Phùng Thanh, Lâu Hải âm rìi khỏi cung Tuyết.

Trong vòng ba ngày này, Hứa Thâm đã phân phó đám người Phùng Thanh đi thăm dò khắp nơi, thông qua nhân mạch và mạng lưới quan hệ của bọn họ, cũng nghe được một chút tin tức, tựa như Nghĩ Hậu muốn đi một chuyến xa nhà.

Tin tức này cũng không quá cơ mật.

Suy cho cùng, toàn bộ nhiệm vụ trực ban của đội thân vệ bọn họ đều bị hủy bỏ rồi.

Trước mắt, đội thân vệ đã bắt đầu dung nhập vào trong quân đội địa phương, kể cả cố ý giấu giếm, cũng sẽ có người đoán được, Nghĩ Hậu không có mặt trong cung Tuyết.

Nhưng đương nhiên, cụ thể là cô ấy đã đi đến nơi nào, thì không ai biết được.

Chỉ có Hứa Thâm biết, cô ấy đã đi đến một nơi tên là biển khu.

“Không biết lần này chúng ta tới khu Hắc Quang, có thể thuận lợi hay không. Tôi nghe nói khu Hắc Quang có một giáo hội Hắc Quang, là địa đầu xà ở nơi này, thế lực hùng hậu, hơn nữa bối cảnh có chút nói không rõ, tựa như bên trên có người ...” Trong xe, Triệu Phàm, một nguyên thành viên khác của phiên đội hai lo lắng nói.

Phùng Thanh cười nhạt nói: “Giáo hội Hắc Quang là việc nhỏ. Bọn họ chỉ là địa đầu xà, tập kết lực lượng tư nhân, làm sao có thể chống lại chúng ta? Hơn nữa đội chúng ta có bảy hình thái thứ hai, thế lực nào có thể so sánh?”

“Đúng vậy, trấn áp giáo hội Hắc Quang chỉ là việc nhỏ, mấu chốt là quân đội đóng ở nơi này thôi.” Người còn lại nói: “Nếu vị quân vương tiền nhiệm kia đã duỗi tay tới nội bộ quân khu bên này, thì dù chúng ta nắm Kim Nghĩ Lệnh trong tay, cũng không dễ dàng điều khiển được bọn họ như vậy.”

“Sợ cái gì, bọn họ dám kháng lệnh không?”

Mấy người bọn họ đang nói chuyện phiếm, còn Hứa Thâm lại tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh, chiếc xe đã chạy vào cục Khư Bí khu Hắc Quang trước.

Chương 643. Hình Thái Thứ Hai Mới Trong Cục Khư Bí!

Nơi này đã sớm nhận được tin tức, bởi vậy phần đông cao tầng cục Khư Bí đều đi tới cửa, châu đầu ghé tai với nhau, cùng chờ đợi. Chờ đến lúc bọn họ nhìn thấy một chiếc xe đang từ phía xa xa chạy tới, tất cả mới ngừng nghị luận, trên mặt lộ ra vẻ nóng bỏng.

Ánh mắt Ngụy Ngôn hơi lóe sáng. Ngay khi chiếc xe dừng lại, gã liền nhìn thấy bóng dáng đang được một nhóm thân vệ vây quanh kia, cùng bình thản đi đến nơi này.

Bóng dáng ấy đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng gã vào cái đêm tối ấy.

Mà lần này gặp mặt, Ngụy Ngôn cũng lập tức nhìn ra, dường như khí thế và vị trí đứng của Hứa Thâm mơ hồ nằm chính giữa nhóm thân vệ kia.

Đó là vị trí của lãnh tụ!

Trong lòng Ngụy Ngôn thầm trở nên ngưng trọng. Gã biết chuyện Hứa Thâm gia nhập thân vệ, nhưng lúc này mới được bao lâu, chẳng lẽ hắn đã trở thành đội trưởng rồi? !

Rất nhanh, đoạn hội thoại mà nhóm vị thân vệ khác tùy ý nói chuyện với nhau, đã cho Ngụy Ngôn đáp án.

“Đội trưởng, nơi này chính là cục Khư Bí khu Hắc Quang? Nghe nói trước kia, anh từng làm trong này.” Phùng Thanh

đánh giá bốn phía, ánh mắt xẹt qua trên người nhóm cao tầng đang đứng thẳng trước mặt, nhưng không quá để ý, giống như những gì gã nhìn thấy chính là một hàng cây cỏ tùy ý sinh trưởng ven đường.

“Hiện tại cũng vậy.” Hứa Thâm nói: “Vi dân chúng làm việc, không thể từ chối trách nhiệm này.”

Phùng Thanh sững sốt, khóe miệng hơi co rúm lại, tựa như sắp không nín được cười.

Anh đang chọc cười tôi sao?

“Hứa đội.” Lúc này, Ngụy Ngôn cũng suất lĩnh mọi người vội vàng đi tới, vẻ mặt nhiệt tình, nói: “Nghe bên trên chỉ thị xuống, mọi người muốn đến bản khu, chỉ đạo chúng ta công tác, không có tiếp đón từ xa, còn xin thứ lỗi.”

“Không cần khách khí, chúng ta cũng nhận được nhiệm vụ bên trên, đi tới dọn dẹp u ác tính cho khu này.”

Hứa Thâm đi ở phía trước, vừa đi vừa tùy ý nói. Nhóm lãnh đạo cao tầng khác nhìn thấy tư thế của Hứa Thâm, trong lòng đều trở nên ngưng trọng.

Không cần phải nghi ngờ Hứa Thâm chính là người dẫn đầu nhóm thân vệ này.

Trong mắt bọn họ, thân vệ của Nghĩ Hậu đã là tám biển chữ vàng, vậy mà Hứa Thâm còn leo được lên trên nữa.

Lúc này mới qua bao lâu?

Không ít cao tầng đều có ấn tượng sâu sắc với vị đại đội trưởng tiền nhiệm Hứa Thâm này, đây chính là nhóc con mới đến cục Khư Bí được chừng hai năm nha!

Lại nói, nếu bỏ đi giai đoạn người mới, tư lịch của hắn chỉ miễn cưỡng được tính là một nửa đội viên lão luyện có thâm niên thôi.

Nhưng loại đội viên lão luyện thâm niên khác trong cục sao có thể so sánh cùng Hứa Thâm được?

Chờ sau khi đoàn người tiến vào trong cục, Hứa Thâm đi lên con đường quen thuộc, trực tiếp bước vào văn phòng cục

trưởng. Ánh mắt hắn đảo qua chung quanh, nói: “Nhiều người mất tập, để cho người khác lui ra ngoài trước đi.”

Ngụy Ngôn nghe Hứa Thâm phân phó, vội vàng gật đầu, rồi nhanh chóng ném ánh mắt cho đám cao tầng khác.

Những vị cao tầng này cũng không nghĩ nhiều. Tuy Hứa Thâm dùng giọng điệu phân phó người dưới để sai bảo, nhưng bọn họ chỉ nghĩ rằng Ngụy Ngôn kính sợ thân phận thân vệ của hắn, mới ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Sau đó, cả nhóm cao tầng vội vàng lên tiếng cáo lui, còn có người nhiệt tình chen tới, bày ra vẻ mặt tươi cười với những thân vệ khác, nhưng không ai để ý đến bọn họ, chỉ có thể tự mình hậm hực rời đi.

Bọn người lui ra, nơi này chỉ còn lại chừng hai, ba người.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Ngụy Ngôn một cái, liền biết hai ba người này đều là thân tín của Ngụy Ngôn, cũng là người nắm rõ tình hình.

Hắn không tiếp tục khách khí nữa, trực tiếp đi vào vị trí cục trưởng ngồi xuống.

Đám người Phùng Thanh có chút kinh ngạc, không khỏi liếc mắt nhìn Ngụy Ngôn một cái.

Tuy bọn họ không đặt một cái cục Khư Bí nhỏ vào mắt, nhưng nói gì thì nói, đây cũng là cơ quan trọng khư do Nghĩ Hậu thành lập, mà Ngụy Ngôn, vốn là cục trưởng nơi này, theo biên chế, đối phương cũng không thấp hơn bọn họ bao nhiêu.

Có thể nhận ra, hành động này của Hứa Thâm hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút mạo phạm.

Nhưng khi bọn họ quan sát vẻ mặt Ngụy Ngôn, lại phát hiện bên trên không có một tia khó xử và bức bối nào, ngược lại gã còn thể hiện ra cực kỳ tự nhiên, giống như ... theo lý nên là như vậy.

Ngay tức khắc, trong lòng đám người Phùng Thanh xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, ai nấy đều âm thầm giật mình.

“Loại náo động gần đây là thời điểm cần làm chuyện lớn. Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, anh cần đôn đốc người trong

cục biểu hiện thật tốt, tranh thủ trong tương lai có người tấn chức, được đề bạt đến tổng cục.” Hứa Thâm nói.

Nếu so sánh tương quan lực lượng giữa cục Khư Bí và một đội thân vệ, đương nhiên cục Khư Bí sẽ kém cỏi hơn rất nhiều, nhưng đặt vào nội bộ các khu, mỗi cục Khư Bí đều có thể làm thổ hoàng để một phương. Bên trong này, có đề cập tới nhân mạch và mạng lưới quan hệ rất rộng lớn, không phải một nhóm thân vệ có thể so sánh được.

Suy cho cùng, thân vệ cũng phải xử lý rất nhiều vấn đề rắc rối liên quan, dễ dàng bị mất chức, thậm chí là bỏ mạng.

“Hiểu được.” Ngụy Ngôn cúi đầu nói.

“Trong cục có quá ít hình thái thứ hai, cần phải nắm vững vấn đề ưu ái từng người, gần đây có chọn được nhân tuyển nào xuất sắc hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Ngụy Ngôn nghe vậy, lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười nói: “Nói đến gần đây, vừa vặn có một việc vui. Tuy trước đó không lâu Sở đội, Sở Bạch tọa trấn trong cục chúng ta đã mất tích, nghi ngờ gặp phải khư tập kích, bỏ mạng rồi, khiến trong cục đang lo không có người tọa trấn, kiểu gì cũng không thể giao mọi chuyện phiên toái cho Hứa đội trưởng ngài được... Vừa vặn đúng lúc này, chính xác là mới mấy ngày hôm trước thôi, trong một nhiệm vụ cấp C nguy hiểm cao độ, đã có người đột phá.”

“À?” Hứa Thâm nhướn mày: “Hình thái thứ hai mới sao? Là ai vậy?”

“Chính là một thành viên của biên đội số một, thủ hạ dưới tay ngài, Hạ Tĩnh Tương.” Ngụy Ngôn cười nói.

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, lại có chút kinh ngạc.

Đương nhiên là hắn nhớ cái tên này, cô ấy chính là thành viên trong biên đội của hắn, tuy vị đội trưởng như hắn thường xuyên làm chương quay phui tay, nhưng không thể quên tên đội viên của mình được.

Huống chi lúc trước, cô ấy và hắn đều tốt nghiệp cùng một khóa huấn luyện doanh.

Chương 644. Kẻ Đồ Long Sẽ Thành Ác Long...

“Cô ấy cũng thành hình thái thứ hai rồi?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, xem như tốc độ tấn chức này khá nhanh.

“Đúng vậy, ban đầu cô ấy cũng ngoài ý muốn đánh vỡ cực hạn, có thể tạm thời đi vào trạng thái tới hạn, lần này nghe nói là dưới nguy hiểm kích thích, đã phá tan cực hạn.” Ngụy Ngôn nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Vậy cũng không tệ lắm, để cho cô ấy tới gặp tôi đi.”

“Được.” Ngụy Ngôn gật đầu, rồi lập tức phân phó người bên cạnh đi thông báo.

“Anh cũng cần chú ý những người khác nữa, một vị hình thái thứ hai vẫn còn quá ít. Tốt xấu gì cực Khư Bí chúng ta cũng cần phải có ba vị hình thái thứ hai tọa trấn, nếu quá yếu, một khi gặp phải chuyện gì cũng không xử lý được.” Hứa Thâm nói.

Ngụy Ngôn sửng sốt, rồi không khỏi nở nụ cười khỏ.

Đúng là ban đầu cực Khư Bí khu Hắc Quang bọn họ cũng có mấy vị hình thái thứ hai.

Ngoại trừ Vương Đại Gia và Bạch gia trước kia... Ông ấy còn biết những tồn tại hình thái thứ hai khác, nhưng bọn họ đều bị Liễu cực điều tới giáo hội Hắc Quang cả rồi, dẫn tới tình trạng... nhìn từ bên ngoài, cực Khư Bí bọn họ cực kỳ ít hình thái thứ hai.

Nhưng chuyện này cũng phát sinh thêm một tình huống khác, mỗi khi các khu vực bên xảy ra sự kiện cấp B, bọn họ đều không nghĩ tới chuyện điều động nhân thủ từ khu Hắc Quang.

“Tôi sẽ đốc thúc bọn họ.” Ngụy Ngôn nói.

“Nếu nguy hiểm có thể kích thích đến họ, thì để bọn họ chấp hành nhiều nhiệm vụ một chút.” Hứa Thâm nói.

“Được.” Ngụy Ngôn gật đầu, trong lòng lại thầm than, kẻ đồ long sẽ thành ác long.

Lúc trước khi Hứa Thâm là thành viên đội trăm khur, hẳn cũng không muốn chấp hành nhiều nhiệm vụ.

Trên thực tế, đây là chuyện mà mỗi một thành viên đội trăm khur đều lảng tránh.

“Gần đây có xảy ra chuyện gì dị thường hay không?” Hứa Thâm hỏi chính sự, hẳn muốn bảo đảm một mẫu ba phần của mình không gặp chuyện gì không may.

“Cái này, tạm thời không có.” Ngụy Ngôn lắc đầu.

“Là không có, hay không chú tâm quan sát?” Hứa Thâm hỏi.

Trên trán Ngụy Ngôn lập tức toát ra mồ hôi lạnh, gã vội vàng nói: “Tôi sẽ phân phó khoa Tình Báo bên kia chú ý chặt chẽ. Nhưng... Nghe nói là có dị giáo náo động?”,

Hứa Thâm nghe vậy, lập tức đề Lâu Hải âm thuật lại rõ ràng chuyện đã xảy ra cho gã.

Rất nhanh, Ngụy Ngôn liền biết được chuyện lớn đã xảy ra.

Nói gì thì nói, tình báo bên phía bọn họ cũng không thể sánh bằng Hứa Thâm là thân vệ đi theo bên người Nghĩ Hậu.

Chính trị biến cố, thành chủ tranh đoạt... Chỉ nghe một chút cũng khiến gã cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Tình huống này có nghĩa là thành Bạch Nghĩ sẽ phát sinh vô số sự kiện đổ máu.

Trong lịch sử, khi bước vào thời kỳ giao thoa giữa vương cũ và vương mới, mọi chuyện không bao giờ có thể diễn ra trong hòa bình được, kể cả nhường ngôi...

Ngụy Ngôn vừa hiểu được tình huống, ngay lập tức đã mở miệng cam đoan với Hứa Thâm, bản thân sẽ chú ý chặt chẽ, đồng thời cũng cảnh giác trước tình huống nhân viên trong cục bị địch nhân thẩm thấu.

Không bao lâu sau, Hạ Tĩnh Tương được người dẫn tới văn phòng.

Cô vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi ở vị trí cục trưởng, nhất thời cũng sửng sốt một chút. Rất nhanh, cô đã phát hiện Ngụy Ngôn đang thành thành thật thật đứng bên cạnh hẳn như một vị quản gia, cùng với nhóm thân vệ khác.

Ánh mắt cô trở nên nghiêm nghị, hiển nhiên đã cảm nhận được sát khí nhàn nhạt và khí tức nguy hiểm từ trên người những thân vệ này.

Bọn họ đều là tồn tại cùng cấp bậc với cô.

“Hứa... Đội?” Về mặt Hạ Tĩnh Tương trấn tĩnh lại, cô lập tức đi về phía Hứa Thâm.

“Nghe nói cô đã trở thành hình thái thứ hai.” Hứa Thâm đánh giá Hạ Tĩnh Tương, so với trước kia, hiện giờ trên mặt cô có thêm vài phần kiên nghị, ánh mắt cũng trở nên sắc bén rất nhiều.

“Ừm.” Hạ Tĩnh Tương gật đầu, tâm tư chuyển động, nói: “Anh cần tôi làm việc gì, chỉ cần phân phó, hiện giờ tôi... không còn là trói buộc nữa rồi.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn cô ấy một cái, lại phát hiện đối phương không hề e dè, một mực nhìn thẳng vào ánh mắt của mình, liền hiểu được tâm ý của cô.

“Được, sau này cô chính là người của tôi, bất cứ nơi nào tôi đi qua, đó đều là phương hướng rút kiếm của mọi người.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Hạ Tĩnh Tương chân thành gật đầu: “Tôi hiểu được.”

Đám người Phùng Thanh và Lâm Hiểu âm thầm kinh ngạc. Bọn họ không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, nghe khẩu khí của hắn, rõ ràng có chút hương vị thành lập tư quân.

Nhưng bọn họ lại không dám nhiều lời.

Hứa Thâm tiếp tục phân phó Ngụy Ngôn đưa những người khác đi làm quen với hoàn cảnh nơi này, trong cục có nhiệm vụ cũng có thể nhờ đám người Lâm Hiểu trong đội thân vệ đi giải quyết.

Ý của hắn là một vài những nhiệm vụ cấp B mà ban đầu bọn họ không thể xử lý được, đành phải che giấu đi kia.

Khư cấp B đều có hoạt động ở các khu, chẳng qua có một vài khu che giấu tình báo về chúng mà thôi.

Nguyên nhân cũng chẳng có gì khó hiểu cả, bởi vì một khi công bố ra, bọn họ sẽ phải giải quyết.

Mà giải quyết cần điều động nhân viên trăm khu, thậm chí là thỉnh cầu viện trợ từ bên ngoài.

Một khi thường xuyên thỉnh cầu viện trợ từ bên ngoài, sẽ làm ảnh hưởng đến năng lực thống trị và tính uy nghiêm của một vị cục trưởng, hơn nữa điều động nhân viên trăm khu cũng sẽ xuất hiện thương vong.

Và dưới loại chế độ này, che giấu đã thành một hướng đi khác để bọn họ lựa chọn.

Trừ phi tới thời điểm giấy không thể gói được lửa.

Trên thực tế, sau khi Hứa Thâm thượng vị, hắn mới biết được chuyện này.

Phải nói rằng, một vài khu đã giấu giếm khu cấp B đạt tới trình độ không sao tin nổi, kể cả trong hồ sơ ghi chép về thời kỳ trước khi Liễu cục quản lý khu Hắc Quang, cũng có đoạn lịch sử giống hệt như vậy.

Nói đơn giản thế này, cái giá phải trả để che giấu sự tồn tại của khu cấp B, còn nhiều hơn số lượng những con đường mà khu cấp B hành hạ đến chết để ăn cơm...

Hiện giờ Nghĩ Hậu đã tạm thời đi khỏi cung Tuyết, đội thân vệ cũng lần lượt chia nhau đi tới năm khu, đứng trước một tương lai sẽ bùng nổ hỗn loạn bất cứ lúc nào, Hứa Thâm cần phải hoàn toàn nắm giữ khu Hắc Quang vào trong tay mình.

Nếu không, khi sóng biển thổi quét tới tiền tuyến, mà hắn còn chưa hoàn thành đắp đê cho mình, khẳng định sẽ bị trùng kích tới tan xương nát thịt.

Và đương nhiên không thể tiếp tục mặc kệ những địa điểm tồn tại khu cấp B kia.

Hiện giờ bên cạnh hắn có đám người Lâm Hiểu hợp lực, Hứa Thâm tin tưởng, bọn họ giải quyết khu cấp B sẽ không quá khó khăn, trừ phi là tình báo sai lầm.

Chương 645. ‘Gia Đình Bỏ Phiếu Quyết Định’

“Cô cũng ra ngoài đi.” Hứa Thâm nhìn Lâu Hải âm vẫn còn ở lại trong phòng, bình thản nói.

Lâu Hải âm hơi ngơ ngác, cô liếc mắt nhìn Hạ Tĩnh Tương một cái, rồi cũng không nhiều lời, gật gật đầu liền đi ra ngoài.

Mà Hạ Tĩnh Tương cũng lập tức ý thức được, có vẻ như địa vị của nữ thân vệ này, có chút khác biệt so với những thân vệ khác.

“Năng lực của cô là cái gì?” Chờ khi trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Tĩnh Tương, Hứa Thâm thẳng thắn mở lời hỏi.

Năng lực là riêng tư, bại lộ năng lực cũng tương đương với vạch tim ra ngoài.

Bởi vậy Hứa Thâm mới cần giữ bí mật thay Hạ Tĩnh Tương, dù các cô ấy đều hiệu lực cho hắn.

Đồng thời đây cũng là một lần khảo nghiệm hắn dành cho Hạ Tĩnh Tương.

“Tôi gọi nó là ‘Gia đình bỏ phiếu quyết định’.” Hạ Tĩnh Tương không chút do dự, lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hứa Thâm, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ kéo mục tiêu vào ‘Gia đình’ của tôi, sau đó tiến hành bỏ phiếu quyết định, nếu bao gồm cả tôi cùng với mục tiêu và người nhà của tôi, đều cho rằng đối phương là trói buộc, như vậy đối phương sẽ trực tiếp biến mất...”

Hứa Thâm ngăn ra.

“Năng lực của cô là hệ đặc chất?” Hứa Thâm hỏi.

Hạ Tĩnh Tương tự hỏi một lát rồi nói: “Tôi từng đi tìm hiểu chuyện này từ trong tư liệu của cục, và hình như là vậy.”

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn, cân nhắc hồi lâu mới nói: “Năng lực chính là một chọi một sao?”

“Ừm.” Hạ Tĩnh Tương nói: “Tuy năng lực của tôi cũng có tính quần thể, có thể kéo một đám đông vào trong phạm vi năng lực của mình, nhưng một khi tiến vào trong phạm vi năng lực,

mỗi người trong số bọn họ đều có thể đạt được một phiếu. Người nhà của tôi lại có chút công chính, bởi vậy mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất, nhưng mục tiêu tính quần thể, lại rất dễ đưa ra số lượng phiếu nhất trí, mà như vậy ngược lại đã trở thành uy hiếp với tôi.”

“Nếu số lượng phiếu có khuynh hướng nghiêng về phía đối phương, tình huống sẽ như thế nào?”

“Thì tôi sẽ biến mất...” Hạ Tĩnh Tương im lặng một lát rồi nói.

Hứa Thâm không khỏi nhìn cô ấy một cái, đúng là năng lực này không chết tức thương nha.

“Có đồng phiếu không?”

“Có.” Hạ Tĩnh Tương nói: “Một khi phát động năng lực, cả tôi cũng không có quyền hủy bỏ nó, bởi vì tôi cũng chỉ là một phần tử trong gia đình. Nói cách khác, tôi chỉ có thể đại diện cho một phiếu của bản thân mà thôi. Bởi vậy, nếu không muốn liều mạng với đối phương, tôi có thể lựa chọn khuyên bảo người nhà của mình, tiến hành đồng phiếu.”

Có thể khuyên bảo người nhà... Cái này không thể gọi là công chính đâu...

Nhưng Hứa Thâm biết, người nhà mà cô ấy nói hẳn là tồn tại do năng lực của cô ấy biến hóa mà thành... Khác với hẳn.

“Nhà của cô có bao nhiêu người?”

“Ba ba, ma ma, em trai, và tôi.” Ánh mắt Hạ Tĩnh Tương hơi lóe sáng, tựa như cô ấy đang nhớ lại một điều gì đó.

Nói như vậy chính là 4 phiếu...

Ánh mắt Hứa Thâm cũng tỏa sáng, nếu chiến đấu một chọi một, đây có thể là một loại năng lực mang tính nghiền áp, nó rất mạnh mẽ.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ tới năng lực “Dùng tiền tài mua” của Quách Bằng kia, nếu hai người bọn họ giao thủ, Quách Bằng sử dụng dùng tiền tài mua... không biết gã có thể thu mua được phiếu trong tay người nhà cô ấy hay không?

Hứa Thâm nghĩ đến sức hấp dẫn đáng sợ của năng lực dùng tiền tài mua kia, ánh mắt hắn lại hơi biến hóa một chút.

“Có thể cho tôi thử xem hay không?” Hứa Thâm hỏi Hạ Tĩnh Tương.

Hạ Tĩnh Tương thoáng giật mình, sau khi chần chờ một chút, cô ấy lập tức gật đầu nói: “Được.”

Sau đó, Hứa Thâm liền nhìn thấy bên người Hạ Tĩnh Tương xuất hiện ba bóng dáng, có vẻ như hai bóng dáng một nam một nữ không lồ đứng ngay sau lưng cô ấy là một đôi vợ chồng trẻ tuổi.

Bọn họ đang nắm tay một bé trai chừng sáu, bảy tuổi, cũng đứng bên người Hạ Tĩnh Tương, thoát nhìn... Gia đình này thật sự hòa thuận và hạnh phúc.

Ngay sau đó, Hứa Thâm nhìn thấy Hạ Tĩnh Tương nâng tay lên, tiếp theo, đột nhiên tầm nhìn trước mắt hắn thay đổi, bản thân đã tiến vào đến một gian phòng tắm tối.

Trong phòng chỉ có một cái đèn chiếu rọi lên đỉnh đầu, trước mắt là một chiếc bàn dài.

Chung quanh là hắc ám vô biên.

Hạ Tĩnh Tương cùng người nhà của cô ấy đang đứng phía đối diện cái bàn, còn Hứa Thâm lẻ loi một mình.

“Hứa Thâm, hiện tại anh là một thành viên trong gia đình chúng tôi. Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành công tác thống kê về khoản tiền cả gia đình đã tiêu trong tháng này và bỏ phiếu, ai tiêu nhiều tiền nhất, người đó chính là trói buộc!” Giọng nói của Hạ Tĩnh Tương đã trở nên lạnh lùng hơn vài phần.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, lựa chọn bỏ phiếu về khoản tiền đã tiêu?

Là không còn lựa chọn nào khác? Hay đây là điều kiện cần phải thiết lập trước để kích hoạt năng lực?

“Trong tháng này tôi chỉ cần 3289 Lô Tạp tệ.” Hạ Tĩnh Tương nói.

Hứa Thâm muốn nói hắn chỉ cần một đồng tiền, nhưng ngay khi mở miệng, hắn lại nói rằng: “Trong tháng này, tôi đã tiêu

12 vạn 9 ngàn.”

Hứa Thâm giật mình.

Hắn lại tiêu nhiều tiền như vậy?

Vì sao hắn lại không nhớ rõ?

Chẳng lẽ là bản ghi chép trong tiềm thức?

Trong lúc Hứa Thâm đang cân thận cân nhắc, mấy người nhà bên cạnh Hạ Tĩnh Tương đã nâng tay lên, cặp cha mẹ trẻ tuổi của cô ấy đều chỉ ngón tay về phía Hứa Thâm.

Mà Hạ Tĩnh Tương lại lựa chọn chỉ vào chính mình.

Hứa Thâm có một loại xúc động muốn nâng tay lên chỉ vào mình, nhưng nhìn thấy cách Hạ Tĩnh Tương lựa chọn, hắn đã hiểu, đôi phương muốn chấm dứt bằng phương án đồng phiếu.

Bởi vậy, hắn cũng phải chỉ vào Hạ Tĩnh Tương, và một khi làm như vậy, dựa trên kết quả, cũng tương đương với hắn đã phốt lờ sự thật.

Nhưng bên cạnh vẫn còn một cậu em trai nữa.

Hứa Thâm nhìn về phía cậu bé bên cạnh.

Cậu bé ấy lại lựa chọn giơ lên hai tay, rồi nhìn về phía chị gái của mình.

Dùng như động tác này có nghĩa là... bỏ quyền (hoặc phiếu trống)?

Ngay sau đó, mảnh hắc ám chung quanh đã rút đi, cái bàn dài biến mất, khoảng cách giữa người một nhà Hạ Tĩnh Tương cũng dần dần rời xa hắn, Hứa Thâm đã trở về hiện thực.

Tựa như hết thảy mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Hứa Thâm có chút ngạc nhiên, nhìn về phía Hạ Tĩnh Tương: “Cô có thể thay đổi vấn đề đưa ra khi bắt đầu bỏ phiếu hay không? Vì sao tôi lại nhớ rõ bản thân đã tiêu bao nhiêu tiền?”

Chương 646. Phốt Lờ Sự Thật!

“Khi ở trong gia đình, trí nhớ của anh sẽ cho ra đáp án chính xác.” Hạ Tĩnh Tương nói.

Hứa Thâm giật mình.

“Tôi có thể hoán đổi vấn đề để bầu bằng phiếu thành bất cứ điều gì. Ví dụ như anh là đàn ông, vấn đề của tôi có thể là số lần động lòng với phụ nữ... Như vậy khẳng định là đáp án của anh sẽ nhiều hơn tôi.”

“Lại hoặc là, người cường tráng nhất trong nhà sẽ là trói buộc. Ừm thường là khi gặp được người mà tôi cảm thấy đối phương có thực lực mạnh mẽ, tôi sẽ lựa chọn đặt câu hỏi dạng này.”
Hạ Tĩnh Tương nói.

Hứa Thâm “Ách” một tiếng, cường tráng là trói buộc?

Loại đặt câu hỏi này thực sự là phớt lờ sự thật, thậm chí còn là không thèm quan tâm tới tính logic ở hiện thực.

Nói cách khác, chỉ cần Hạ Tĩnh Tương có thể nhận ra điểm phương khác biệt rõ ràng giữa mình và đối phương, cô ấy có thể đưa ra câu hỏi và phán quyết đối lập nhau, thậm chí còn có thể không chế phiếu của người nhà mình.

Thật sự là một nhà dã man nha...

Hứa Thâm thầm cảm khái trong lòng, bỗng nhiên hần lại nghĩ đến, nếu vừa rồi hần để mấy người “Ma ma” cũng tham dự vào... hần có thể nắm thêm được rất nhiều phiếu hay không?

Hứa Thâm không thử nghiệm loại suy nghĩ ấy, chỉ nhanh chóng dẫn theo Hạ Tĩnh Tương rời đi.

Lâu Hải âm đang đứng bên ngoài văn phòng, lại không dám nghe trộm, chỉ ngoan ngoãn canh giữ chung quanh.

Chờ Hứa Thâm và Hạ Tĩnh Tương bước ra, cô cũng yên lặng đi tới.

Hứa Thâm mang theo các cô tìm được đám người Lâm Hiểu. Sau khi nắm được tình hình hiện giờ trong cục, hần lại phân phó Lâm Hiểu và Phùng Thanh mang đội, đi giải quyết một sự kiện cấp B ở gần nơi này trước.

Về phần Hạ Tĩnh Tương và Lâu Hải âm, Hứa Thâm dự định sẽ dẫn theo hai cô ấy đến giáo hội Hắc Quang.

Ngay khi hần vừa an bài thỏa đáng, chuẩn bị lên đường xuất phát, đột nhiên dụng cụ thông tin vang lên. Hần cầm lên quan

sát, là Đại Ly Ly gọi đến.

Hứa Thâm ném cho Lâu Hải âm một ánh mắt, Lâu Hải âm hiểu ý, lập tức kéo Hạ Tĩnh Tương rời đi, giám thị khu vực chung quanh.

Còn một mình Hứa Thâm, hắn lập tức nói máy với Đại Ly Ly.

“Có chuyện gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Thống lĩnh, gần đây thủ lĩnh vẫn luôn tìm ngài, muốn thúc giục ngài đi giải quyết vấn đề mấy khu lúc trước...” Đại Ly Ly cất giọng thân thiết lại mang theo một chút cẩn thận nói.

Cô đã thay Hứa Thâm làm rất nhiều chuyện, cũng âm thầm nghiêng về phía Hứa Thâm bên này rồi.

Hứa Thâm nghĩ đến một xấp văn kiện lúc trước, chợt nhướng mày, nói: “Tôi sẽ giải quyết mấy vấn đề này, cô cứ bảo anh ta không cần lo lắng. Còn nữa, tôi đều sẽ đền bù gấp bội đòi những khoản tổn thất của hội trong khoảng thời gian này.”

Đại Ly Ly nhỏ giọng nói: “Thống lĩnh, gần đây trong hội nhận được một chút tin tức, tựa như khu Mẫu Hoàng có hành động gì đó, sẽ gây nên ảnh hưởng đến các khu. Cho nên Mộc Vương hi vọng ngài sẽ giải quyết xong những vấn đề kia trước khi sự kiện này bùng nổ, mặt khác, dường như thủ lĩnh còn cần ngài đi làm chút chuyện gì đó, nên muốn gọi ngài quay về trước...”

Hứa Thâm hơi nhướng mày, xem ra Mộc Vương cũng nhận được một chút tình báo.

“Cụ thể là chuyện gì?” Hứa Thâm hỏi.

Đại Ly Ly thấp giọng nói: “Dường như là nội thành bên kia có mệnh lệnh, nhưng cụ thể là gì tôi cũng không rõ lắm.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn thầm suy tính một chút, lập tức đã hiểu được, sau đó, bình tĩnh nói: “Tôi lập tức đi qua.”

“Vâng.”

Hứa Thâm dừng cuộc gọi, ánh mắt khẽ động. Hắn cất dụng cụ truyền tin đi, lên tiếng gọi Lâu Hải âm một tiếng, rồi đưa hai cô gái lên xe, nhanh chóng rời đi.

Hạ Tĩnh Tương phụ trách lái xe, Hứa Thâm báo địa chỉ.

“Không phải nơi này chính là tổng bộ của hội Truy Quang kia sao?” Lâu Hải âm có chút kinh ngạc, không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Nhưng với thân phận địa vị của Hứa Thâm, chuyện hắn có qua lại tới thế lực như hội Truy Quang này, cũng không quá khó hiểu.

“Ừm.” Hứa Thâm tựa vào lưng ghế dựa, nhẹ nhàng vuốt mũi mình. Hắn đang tự hỏi bản thân có nên mạo hiểm hay không.

Không bao lâu sau, chiếc xe rời khỏi khu Hắc Quang, đi tới tổng bộ của hội Truy Quang, rồi dừng lại dưới lầu. Hứa Thâm cùng hai cô gái xuống xe.

Hắn đưa mắt nhìn tòa cao ốc của hội Truy Quang, rồi chậm rãi đi qua.

Những người đang đứng ngoài cửa vừa nhìn thấy gương mặt Hứa Thâm, đã nhanh chóng đi lên nghênh đón, còn lập tức cúi đầu khom lưng chào hỏi.

“Thông lĩnh?”

Đôi mắt Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương khẽ động, có chút giật mình nho nhỏ.

Rất nhanh, cả ba người đã tiến vào tòa cao ốc nọ. Ven đường có không ít người nhìn thấy Hứa Thâm đều vội vàng ngừng chuyện đang làm, để đứng thẳng tại chỗ, rồi chủ động lên tiếng chào hỏi. Chờ cho Hứa Thâm đi qua rồi, bọn họ mới tiếp tục bận rộn làm việc của mình.

Hai cô gái đều cảm nhận được uy vọng của Hứa Thâm ở nơi này, Rất nhanh, thang máy đã đến, Đại Ly Ly đã đứng bên trong thang máy chờ đợi từ lâu.

Rõ ràng là Đại Ly Ly hơi sửng sốt một chút khi nhìn thấy hai cô gái đang đi bên cạnh Hứa Thâm, nhưng ngay sau đó, cô cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm như có như không từ trên người hai cô gái này, trong lòng chợt trở nên căng thẳng.

Ánh mắt cô nhanh chóng nhìn lướt qua vóc dáng thon thả trên người hai cô gái kia, rồi cung kính chào hỏi Hứa Thâm.

“Gần đây, không phải mấy người Viên Viên đang làm việc sao? Chẳng lẽ bọn họ không làm thỏa đáng?” Hứa Thâm hỏi.

Đại Ly Ly vội vàng nói: “Mấy người Chu phó thống lĩnh cũng đang xử lý vấn đề, nhưng trong hội có khá nhiều vấn đề, bọn họ không xử lý kịp.”

“Động tác quá chậm.” Hứa Thâm nói.

Ánh mắt Đại Ly Ly thoáng run rẩy.

Rất nhanh, thang máy đã mở ra, Hứa Thâm tùy ý phân phó Đại Ly Ly: “Đưa các cô ấy đến phòng nghỉ, tôi đi tìm Mộc Vương trước.”

“Vâng.”

Hứa Thâm lập tức đi vào văn phòng của Mộc Vương.

Lúc này, Mộc Vương đang ở trong văn phòng, cho một con chim nhỏ màu đen ăn uống.

Trên bộ lông của con chim nhỏ ấy có một vài sợi màu vàng. Nó đang nhìn ngó xung quanh, tư thế khá là oai hùng.

Sự xuất hiện của Hứa Thâm không đủ để khiến Mộc Vương phải ngẩng đầu. Chờ đến khi Hứa Thâm kéo một chiếc ghế dựa tới ngồi xuống ngay trước mặt gã, Mộc Vương mới ngẩng đầu, liếc nhìn Hứa Thâm một cái, lạnh nhạt hỏi: “Gần đây có vẻ cậu ung dung vui vẻ quá nha, đã quên tất cả những chuyện tôi bàn giao rồi?”

Chương 647. Vậy Anh Muốn Tôi Nói Như Thế Nào?

Hứa Thâm liếc mắt nhìn con chim nhỏ bên cạnh: “Không phải, gần đây tôi rất bận rộn, đâu có được nhàn hạ thoải mái như anh. Tôi sẽ không quên những chuyện đã nhận lời với anh lúc trước, nếu dám để cho trong hội có tổn thất, tôi sẽ đòi lại gấp bội.”

“Tôi không muốn nghe cậu nói suông.” Mộc Vương tức giận, tựa vào trên ghế, lạnh lùng nói: “Phía nội thành đang thúc giục, định mức và thành quả nộp lên trong năm nay đều giảm xuống. Mà kết quả của chuyện này là sao? Là tôi bị bên trên trách móc, không phải cậu.”

“Không thể tạm thời lấy ra khoản tích lũy trong hội từ lúc trước, để bù vào một chút sao?” Hứa Thâm hỏi lại. Hắn tin tưởng Mộc Vương sẽ tích góp được một chút tiền từ trước, và hiện tại gã trách móc hắn, hơn phân nửa là vì bản thân cảm thấy khó chịu mà thôi.

“Năm nay có thể bù vào, nhưng sang năm thì sao? Thời gian qua rất nhanh. Hơn nữa, cậu có tiền, cậu tới đền bù cho tôi đi.” Mộc Vương tức giận nói.

Hứa Thâm nói: “Năm nay nhất định sẽ giải quyết xong, anh cứ yên tâm.”

“Lúc trước cậu cũng nói với tôi như vậy, nhưng tới hiện tại, kết quả ra sao?” Mộc Vương hỏi lại.

Hứa Thâm nhìn gã: “Vậy anh muốn tôi nói như thế nào?”

“Tôi muốn nhìn thấy thực tế!” Mộc Vương tức giận nói: “Ngoại trừ chuyện của khu Vô Miên và khu Dạ Oanh, cậu đã giải quyết xong, còn lại đều chưa động tới. Cậu nghĩ xem, thời gian lâu như vậy, cậu mới chỉ giải quyết xong có hai vấn đề thôi!”

Hứa Thâm nói: “Nhưng hai chuyện này đã đủ để cứ vẫn tồn tại lớn cho hội rồi, còn lại đều là việc nhỏ.”

Mộc Vương đập tay lên mặt bàn, nói: “Cậu cũng biết, gần đây khu Mẫu Hoàng xuất hiện một chút bất ổn. Thậm chí tôi còn nghe nói, kế tiếp thành Bạch Nghĩ sẽ phát sinh vài chuyện gì đó mà không thể đoán trước được. Đến lúc ấy, gió lớn đến đây, tình cảnh kinh doanh của chúng ta sẽ càng thêm gian nan, nếu hiện tại không củng cố địa bàn, đến lúc đó lập tức bị ném đi rồi!”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, nhanh chóng gật gật đầu: “Tôi sẽ mau chóng xử lý.”

“Không phải mau chóng, là lập tức, tranh thủ thời gian đi!” Mộc Vương vỗ bàn nói: “Đừng nói tôi không cho cậu cơ hội. Tôi muốn nhìn thấy kết quả trong vòng một tuần!”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, hắn gật gật đầu, rồi đứng dậy rời đi.

Nhưng ngay lúc vừa ra đến cửa, bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến cái gì, hần quay đầu lại nói: “Thời gian gấp gáp như vậy, dù tiền có tới tay, cũng phải chờ tới sang năm mới giao được, chẳng lẽ vừa rồi người nội thành mới đến thúc giục?”

“Đây không phải chuyện cậu nên quản lý.” Mộc Vương không kiên nhẫn phẩy tay nói.

Hứa Thâm nhìn gã một cái, cũng không nói thêm nữa, đã xoay người đi ra khỏi văn phòng.

“Hừ!” Mộc Vương nghe được tiếng đóng cửa, chợt hừ lạnh một tiếng.

Gã đưa sợi thịt cho con chim nhỏ, nhưng nó không ăn, bỗng nhiên bàn tay gã chộp tới, xuyên qua cái lồng, bóp nát con chim nhỏ bên trong thành tương.

Hứa Thâm rời khỏi tổng bộ, Đại Ly Ly đưa tiễn ra bên ngoài cao ốc, hần chợt thấp giọng nói: “Giúp tôi chú ý hành động gần đây của Mộc Vương.”

Đại Ly Ly đã quen với chuyện Hứa Thâm luôn gọi trực tiếp tên của thủ lĩnh, nhưng vừa nghe hần nói như thế, sắc mặt cô khẽ biến, vội vàng hướng ánh mắt đầy kinh hãi, nghi ngờ nhìn hần.

Hứa Thâm chỉ ném lại cho cô một ánh mắt, cũng không nhiều lời, đã dẫn theo hai cô Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương, rồi xoay người bước lên người xe.

Lái xe đi được một đoạn, đột nhiên Hứa Thâm nói với Lâu Hải m: “Hần là tiểu tinh linh bên cạnh cô biết được dáng vẻ của vị thủ lĩnh hồi nãy?”

Lâu Hải âm gật gật đầu: “Vừa nãy nó mới miêu tả với tôi.”

“Để cho chúng nó lưu ý đối phương chặt chẽ một chút. Cô hãy ở lại gần nơi này, bất cứ lúc nào cũng phải giám sát hành động của hần ta.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm nghi hoặc nói: “Cậu muốn nắm được tư liệu bí mật của hần?”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, cũng không giải thích, chỉ nói đơn giản: “Bất cứ khi nào hần rời khỏi nơi này, hoặc là có hình thái thứ hai khác tới gần, cũng phải thông báo cho tôi biết.”

“Được.” Lâu Hải âm không tiếp tục hỏi nhiều.

Hứa Thâm phân phó Hạ Tĩnh Tương dừng xe lại, cho Lâu Hải âm xuống, rồi hai người bọn họ tiếp tục tới giáo hội Hắc Quang, nhưng hai người mới đi được nửa đường đã nhận được tin từ Lâu Hải âm, Mộc Vương vừa rời khỏi tổng bộ hội Truy Quang.

Hứa Thâm lập tức để Hạ Tĩnh Tương dừng xe, rồi trực tiếp chuyển hướng ngay trên đường, quay đầu trở về.

Rất nhanh, hắn đã căn cứ theo thông tin của Lâu Hải âm, để tìm được vị trí của cô.

Lâu Hải âm vừa lên xe liền giữ vị trí chỉ huy, Hạ Tĩnh Tương lập tức lái xe đi theo.

Không bao lâu sau, mấy người bọn họ đã nhìn thấy biển số xe của Mộc Vương.

Chiếc xe nọ chạy đến vùng ngoại thành, rồi dừng lại bên ngoài một tiểu khu cũ nát.

Mộc Vương vừa xuống xe đã nhìn ngó khắp nơi xung quanh, Hứa Thâm cũng dẫn theo hai cô gái cùng xuống xe, ẩn núp ở một bên trong Khư giới.

Chờ sau khi bọn họ nhìn thấy Mộc Vương tiến vào tiểu khu bỏ hoang này, ánh mắt Hứa Thâm chớp động, lúc này hắn mới dẫn theo hai cô gái chậm rãi tới gần.

“Tôi có một con tiểu tinh linh, nó có thể che giấu mùi của chúng ta.” Lâu Hải âm nói.

Từ sau khi Lâu Hải âm giải quyết xong Công Chúa tiên sinh của hội Hải Đường Huỳnh Đệ, tựa như mối quan hệ và địa vị của cô với đám tiểu tinh linh bên cạnh đã xảy ra một loại biến hóa nào đó, dường như cô càng có hiểu biết sâu hơn về chúng.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Rất nhanh sau đó, hắn đã nhìn thấy một con tiểu tinh linh vốn đang đứng trên bờ vai Lâu Hải âm chợt đi tới gần bọn họ. Đầu tiên, tiểu tinh linh này vờn quanh bên người Hạ Tĩnh Tương một vòng, tiếp theo cái miệng nhỏ nhắn giống như ác ma của nó phụt ra một chút nước miếng.

Ít nước miếng này dính lên người Hạ Tĩnh Tương, khiến cho khí tức bản thân cô ấy trở nên mỏng manh hơn rất nhiều.

Sau đó, con tiểu tinh linh nọ nhanh nhẹn bay tới trước mặt Hứa Thâm, nhưng tựa như bay hơi gần một chút, nên nó vội vàng phanh lại, do dự hồi lâu, con vật này mới lượn vòng và phun nước miếng lên người Hứa Thâm.

Làm xong mấy chuyện này, nó lại vội vàng lùi về phía sau Lâu Hải âm.

Chương 648. Năng Lực Của Mộc Vương!

Lâu Hải âm nghe được tiểu tinh linh khe khẽ nói nhỏ bên tai, ánh mắt không khỏi nhìn thoáng qua Hứa Thâm, rồi nhẹ nhàng trấn an tiểu tinh linh dữ tợn đang đứng trên bả vai mình một chút.

Hạ Tĩnh Tương không nhìn thấy tiểu tinh linh nọ, chỉ nhìn thấy hành động của Lâu Hải âm, đôi mắt cô khẽ động, nhưng cũng không nhiều lời.

Cả ba người che giấu khí tức xong, Hứa Thâm cũng không tiếp tục dừng lại thêm nữa, đã mang theo hai người tiến vào tiểu khu bỏ hoang nọ.

Ba người bọn họ bước vào Khu giới, tầm nhìn xuyên thấu qua tầng tầng kiến trúc bên ngoài. Những con tiểu tinh linh vốn đang vờn quanh bên người Lâu Hải âm cũng nhanh chóng phân tán ra ngoài, tìm kiếm chung quanh. Rất nhanh đã có tiểu tinh linh đi vòng trở về, sau đó ríu ra ríu rít chỉ phương hướng cho Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm gật đầu, ngay lúc cô muốn báo cho Hứa Thâm, lại thấy hắn đã đi theo phương hướng tiểu tinh linh kia chỉ rồi, trong lòng không khỏi sửng sốt. Nhưng sau đó, cô chợt nhớ tới khả năng cảm nhận khủng bố của Hứa Thâm, cuối cùng chỉ biết cười khò một tiếng, cũng nhanh chóng đi theo.

Mọi người lập tức bước lên con đường mà tiểu tinh linh nọ vừa chỉ. Không bao lâu sau, cả nhóm đã nhìn thấy Mộc Vương đang đứng trên phần mái của một tòa nhà trong hiện thực, còn đưa mắt nhìn khắp nơi xung quanh.

Hứa Thâm lập tức dừng lại, hắt cùng hai cô gái nhanh chóng ẩn nấp ở phía sau một gốc Khư Thụ, trừ phi trăm khư giả có thể bước vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới, mới có thể xuyên qua gốc Khư Thụ nọ, nhìn thấy bọn họ.

Rất nhanh sau đó, đột nhiên có một bóng người từ một nơi khác lặng yên đi đến. Người này bước trên bầu trời trong Khư giới, cũng đặt chân lên mái nhà bên kia.

Đôi phương mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ, nói chuyện cùng Mộc Vương vài câu, mới kéo chiếc mặt nạ trên mặt xuống.

Hứa Thâm nhìn thấy một gương mặt thanh niên xa lạ, nhưng trắng nõn, biểu cảm lạnh lùng.

“Có thể nghe được bọn họ đang nói cái gì không?” Hứa Thâm hỏi Lô Hải âm.

Lô Hải âm thấp giọng nói: “Đề tôi cho tiểu tinh linh đi tìm hiểu một chút xem.”

Tiểu tinh linh bên người cô lập tức bay vút qua.

“Cẩn thận một chút, đừng đả thảo kinh xà.” Hứa Thâm nói.

Lô Hải âm khẽ gật đầu, con tiểu tinh linh kia vừa bay đi kia đã cúi thấp người xuống, nhẹ nhàng xuyên qua giữa rừng khư, chậm rãi tiếp cận đến bên cạnh đôi phương, cẩn thận nghe trộm.

Tuy Hứa Thâm có thể nhìn thấy, cũng có thể nghe được những thứ tồn tại ở tầng sâu trong Khư giới, nhưng thị giác và thính giác của hắn đều nằm trong phạm vi bình thường, đương nhiên không thể nhìn xuyên qua những chướng ngại vật trong Khư giới.

Bởi vậy hắn cũng không thể nghe lén ở loại cự ly xa như thế này... Trừ phi cho Mặc Vệ ra mặt.

Nhưng Mặc Vệ cũng không được tính là tồn tại đặc biệt bí mật, nếu gã lại gần trăm khư giả có tinh thần lực khá cao, vẫn có thể bị đôi phương phát hiện.

Một lát sau, Hứa Thâm nhìn thấy Mộc Vương đưa cho người mặc hắc bào kia một cái rương. Sau đó, hai người bọn họ lại nói chuyện với nhau thêm vài câu, rồi xoay người rời khỏi.

Rất nhanh, con tiểu tinh linh ẩn núp ở một bên kia, đã đi vòng trở về, nói nhỏ bên tai Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm cẩn thận nghe xong, mới quay sang Hứa Thâm nói: “Bọn họ giao nhận một thứ gì đó, người mặc hắc bào kia thuộc nội thành, tựa như là cấp trên của hắn. Nhưng cụ thể là hai người bọn họ bàn chuyện gì, nó lại không cẩn thận lắng nghe.”

Nói đến đây, cô lập tức lườm con tiểu tinh linh ham chơi kia một cái.

Tiểu tinh linh có chút ủy khuất, nhưng vẻ bề ngoài dữ tợn xấu xí kia lại biến biểu cảm ủy khuất của nó trở thành cực kỳ âm trầm.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, thời gian này gần như trùng khớp với những gì hắn suy đoán. Hắn hướng ánh mắt nhìn về phía Mộc Vương vừa rời đi, suy tư hồi lâu lại nói với Lâu Hải m: “Cô đi theo người mặc hắc bào kia, đừng để mất dấu hắn, đợi lát nữa, chúng ta sẽ hội hợp.”

Lâu Hải âm nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn đi đâu ư?”

Hứa Thâm không trả lời, chỉ dẫn theo Hạ Tĩnh Tương rời khỏi.

Phản ứng như vậy lập tức làm Lâu Hải âm giật mình tỉnh lại, cô biết bản thân không nên lẩm miệng hỏi nhiều.

Bọn họ đi rồi, cô cũng nhanh chóng phân phó tiểu tinh linh, cẩn thận theo dõi người mặc hắc bào kia.

Con tiểu tinh linh ham chơi lúc trước kia tỏ vẻ chán chừ, lập tức bị Lâu Hải âm răn dạy một phen, lại tiềm hành đi tới.

...

Sưu!

Bóng dáng Mộc Vương cấp tốc xuyên qua tầng lầu của tiểu khu cũ nát. Những kiến trúc trong hiện thực cũng không tạo thành trở ngại cho thân thể gã.

Mộc Vương hồi tưởng lại những lời nói khép nép phát ra từ miệng mình trong cuộc gặp gỡ lúc trước, gã thầm hừ lạnh một tiếng, chờ xử lý xong chuyện ở nơi này, gã sẽ xin điều đến nội thành.

Còn cái nơi quỷ quái này, ai thích ở thì ở.

Phốc!

Mộc Vương đang mãi suy tư, đột nhiên một tiếng xé gió ập tới. Trong nháy mắt, một cây phi châm lao đến, phá tan mảnh lá cây cản đường, làm Mộc Vương kinh hãi, giật mình tỉnh lại từ trong suy nghĩ, tóc gáy dựng thẳng lên.

Gần như là theo bản năng, gã lập tức phát động năng lực.

“Tăng” một tiếng.

Cây phi châm kia bắn thẳng tới mi tâm của gã. Nhưng ngay tại thời điểm, khoảng cách giữa nó và gã chỉ còn chừng nửa mét, cây phi châm kia đột ngột chuyển hướng, thay đổi quỹ tích, gấp khúc bắn nghiêng xuống, cắm thẳng vào mặt đất.

Mộc Vương lập tức ngẩng đầu, nhìn theo phương hướng phi châm bay tới, mở miệng quát lớn: “Ai!”

Sưu sưu! Lại là mấy cây phi châm phóng tới.

Lần này, Mộc Vương đã có chuẩn bị. Gã để mặc cho phi châm tới gần, nhưng dưới ảnh hưởng của năng lực vờn quanh thân thể, mỗi một cây phi châm tới gần gã trong phạm vi nhất định đều thay đổi quỹ tích, phân tán đến bốn phía.

Có vẻ như chung quanh thân thể Mộc Vương có tồn tại một cái lồng năng lượng vô hình nào đó.

Một bóng dáng bước ra từ phía sau gốc cây phụ cận, đúng là Hứa Thâm.

Tất cả công kích lúc trước đều mất đi hiệu lực, khiến cho Hứa Thâm ý thức được một điều, nếu hắn không hiện thân chắc chắn không thể giải quyết được người này.

“Là cậu?!” Mộc Vương nhìn thấy gương mặt Hứa Thâm, lập tức trở nên sửng sốt, nhưng rất nhanh, gã lại có chút tức giận.

Thằng nhóc này dám theo dõi, còn không kiêng nể gì tập kích gã ư? !

Chương 649. Thứ Bọn Họ Cần Chỉ Là Một Con Chó Biết Nghe Lời Mà Thôi...

Lúc trước Hứa Thâm một hơi chém giết 6 vị thống lĩnh trong hội, khiến cho lửa giận trong lòng gã muốn dâng ngập trời, nhưng về sau, gã cân nhắc thấy Hứa Thâm vẫn còn giá trị lợi dụng mới giữ hắt lại, thật không nghĩ tới, thằng nhóc này càng ngày càng lớn gan, ngay cả gã cũng dám phục kích!

“Cậu chán sống rồi sao?”

“Có lẽ là vậy.” Về mặt Hứa Thâm vẫn bình thản, hắt chậm rãi đi về phía Mộc Vương, lạnh nhạt nói: “Đường như tôi vẫn không quá quen với chuyện bản thân phải nghe lệnh người khác, cho nên, chỉ muốn tự bản thân mình làm chủ mà thôi.”

“Cậu muốn vị trí của tôi?”

Mộc Vương bị lời nói của Hứa Thâm chọc cho tức điên lên mà nở nụ cười. Gã cười lạnh nói: “Vậy phải nhìn xem cậu có bản lĩnh này hay không, đừng tưởng rằng cậu có thể giải quyết những kẻ dựa vẹo táo tợn kia, thì có thể tới khiêu khích tôi. Lúc trước, tôi dễ dàng tha thứ cho cậu, chỉ thuần túy là muốn lợi dụng phế vật mà thôi.”

“Tôi đã sớm biết anh là trăm khur giả hình thái thứ hai cực hạn, hơn nữa còn đạt đến giai đoạn này thật nhiều năm rồi, nhưng đáng tiếc, anh vẫn không có dũng khí đánh sâu vào quân vương. Suy cho cùng, anh cũng chỉ là một tên nhu nhược mà thôi.” Hứa Thâm nói.

Mộc Vương cười nhạo, nói: “Cả thành Bạch Nghĩ này có mấy người đạt tới hình thái thứ hai cực hạn? Vì sao tôi lại phải theo đuổi cái thứ hư vô mờ mịt kia để rồi mang tánh mạng của chính mình ra đánh bạc? Đây không phải yếu đuối, là thức thời, là biết tiến thoái!”

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Người mặc hắc bào tiếp xúc với anh lúc trước, chính là cấp trên tại nội thành? Là người của giáo hội Nguyệt Quang?”

Mộc Vương nheo mắt nói: “Cậu đã thấy được rồi, mà còn dám ra tay với tôi? Chưa nói tới chuyện cậu có thể thắng được không, cứ cho là cậu thắng được đi, cậu cảm thấy mình có thể thay thế vị trí của tôi sao?”

“Vì sao lại không thể?” Hứa Thâm vừa nói vừa tới gần: “Thứ bọn họ cần chỉ là một con chó biết nghe lời mà thôi, chỉ cần

con chó này có thể giữ nhà hộ viện, anh sẽ để ý tới chủng loại của nó sao? Nói cách khác, nếu không thể giữ nhà hộ viện, dù giống nòi có tốt đến mấy, cũng sẽ bị xử lý thôi.”

“Cậu muốn làm con chó này, nhưng đáng tiếc, vẫn còn không xứng!” Mộc Vương cười lạnh.

Gã cũng cảm thấy lời nói của Hứa Thâm rất chói tai, nhưng lại không thể phản bác được.

Bởi vì bản thân gã vốn hiểu rất rõ, trên cổ mình có một xích chó, nhưng sớm muộn gì, gã cũng sẽ thoát khỏi nó thôi. Chẳng qua tới hiện giờ không đợi gã thoát khỏi nó, Hứa Thâm lại vội vàng đến tranh đoạt. Chuyện này làm gã cảm thấy vừa buồn cười vừa mỉa mai.

“Đúng là tôi không thể tranh đoạt với anh được.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Suy cho cùng, anh cũng bị thuần phục trở nên rất nghe lời rồi.”

“Câm miệng!” Mộc Vương chẳng buồn nhiều lời vô nghĩa với hắn nữa, đột nhiên, gã lấy ra một khẩu súng lục từ trong túi tiền, rồi nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm.

Tuy súng Phá Khư không thể uy hiếp đến hình thái thứ hai, nhưng nhờ đâu nó vẫn có thể bức ra năng lực của Hứa Thâm thì sao?

Lại nói, năng lực của gã chỉ có hiệu quả khi tới gần người, nhưng lúc trước, khi gã còn đang nhiều lời vô nghĩa nói chuyện cùng Hứa Thâm, chợt phát hiện Hứa Thâm cũng muốn tới gần người mình, bởi vậy ôm thái độ cẩn thận, gã quyết định thử đối phương trước đã.

Những viên đạn liên tiếp phóng tới, bóng dáng Hứa Thâm nhẹ nhàng lắc lư, cùng lúc ấy, một chiếc mặt nạ ác quỷ xuất hiện trên mặt, cho phép hắn có thể rõ ràng nhìn thấy quỹ tích của viên đạn.

Hắn biết Mộc Vương đang kiêng kị điều gì, bởi vậy không dùng năng lực đi ngăn cản.

Mộc Vương nhìn thấy mặt nạ Quỷ Nguyệt của Hứa Thâm, vẻ mặt thoáng thay đổi một chút, ánh mắt càng thêm thâm trầm, nói: “Hóa ra lúc trước cậu có thể rời khỏi nơi kia, là dựa vào Giang gia, hừ!”

“Dù sao cũng không phải dựa vào anh.” Hứa Thâm nói.

Bóng dáng hắn vẫn đang không ngừng tiếp cận.

Mộc Vương lại thông thả lui về phía sau, nhưng ngay khi tốc độ của Hứa Thâm tăng lên, Mộc Vương chợt cười lạnh một tiếng, gã dứt khoát ném súng đi, rút dao ra, rồi không lùi mà tiến tới, đột nhiên lao thẳng về phía Hứa Thâm.

Dù gã có nhìn ra năng lực của Hứa Thâm cũng chỉ phát huy tác dụng khi cận chiến, nhưng trong lòng vẫn tin tưởng năng lực của bản thân càng mạnh hơn hắn!

Lại nói, gã cũng không quá để ý tới năng lực hệ cảm giác mà Hứa Thâm từng để lộ ra trong hội. Suy cho cùng, lúc trước khi Hứa Thâm liên trăm 6 vị thống lĩnh kia, thân pháp và tốc độ của hắn, cũng không phải năng lực giả hệ cảm giác có thể khái quát được.

“Hả? !”

Nhưng vừa tới gần, sắc mặt cả hai người đều biến đổi.

Hứa Thâm cảm nhận được một loại lực trường vô hình tồn tại trước mặt Mộc Vương, đang lôi kéo mình, khiến cho thân thể của hắn không tự chủ được, muốn xoay tròn chung quanh đối phương, ngay cả bước chân cũng có chút mất khống chế.

Về phần năng lực lấy nhỏ đổi lớn của hắn, nó lại bị thứ lực trường vô hình kia ngăn cản ở bên ngoài, không thể thâm thấu vào trong được.

Có vẻ như cả năng lực cũng muốn xoay tròn quanh người Mộc Vương.

Mà Mộc Vương lại cảm nhận được năng lực của mình vừa bị cái gì đó cản một miếng, sau đó, đột nhiên suy nhược đi một chút.

Tuy loại tình huống này không quá rõ ràng, nhưng đây là thể nghiệm mà từ trước đến nay, gã chưa từng có được.

Phanh!

Hứa Thâm lập tức rút kiếm, nhị trọng kiếm trăm hạ xuống, lực lượng cuồng bạo chém thẳng lên lực trường bên người Mộc Vương. Nhưng trong nháy mắt, lực đạo chuyển hướng, kéo cả

thân thể Hứa Thâm cũng nghiêng lệch theo, kiếm phong chém xuống mặt đất, ngược lại đã khiến bên sườn hấn lộ ra sơ hở.

Mộc Vương lập tức hung hăng vung kiếm tới, muốn chém ngang người Hứa Thâm.

Nhưng ngay sau đó, bóng dáng Hứa Thâm dùng một loại tư thế quỷ dị lướt ngang về phía sau, tựa như có một cái gì đó đã mang theo bộ thân thể này bay ngược ra ngoài, và giúp hắn suýt soát tránh được một đao này.

Thứ vừa kéo Hứa Thâm lướt ra ngoài chính là khóa khur.

Sau khi kéo giãn khoảng cách, Hứa Thâm lại hướng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Mộc Vương phía đối diện.

Quả nhiên, người có thể đảm nhiệm chức vị thủ lĩnh của hội Truy Quang thành Bạch Nghĩ, thật không đơn giản.

Năng lực này... Cực kỳ quỷ dị.

Chương 650. Sợ Hãi, Tuyệt Vọng!

“Xem ra cậu cũng chỉ có loại trình độ này thôi...” Mộc Vương nhìn về mặt ngưng trọng của Hứa Thâm, thoáng cười lạnh nói: “Tuy ngày thường khi tôi ở trong hội, đều tỏ ra rất dễ nói chuyện, nhưng đó chỉ vì tôi lười so đo với mấy kẻ như các cậu mà thôi. Trên thực tế, dù tất cả thống lĩnh trong hội đồng thời ra tay, tôi cũng có thể giải quyết rất nhanh... Cho nên đừng tưởng rằng bản thân chém giết được 6 vị thống lĩnh, thì dám khinh thường trăm khur giả hình thái thứ hai.”

Mộc Vương lại mang theo thanh đao đi nhanh về phía Hứa Thâm.

Ngoại trừ thăm dò viễn trình, lần va chạm vừa rồi, đã chứng minh khi chính diện giao phong, năng lực của gã mạnh hơn Hứa Thâm, bởi vậy tuy Hứa Thâm vẫn còn một vài thứ làm cho gã nhìn không thấu, nhưng hắn là chúng không mang đến trở ngại quá lớn.

Mộc Vương đang tiếp cận rất nhanh.

Rồi đột nhiên, trước mắt gã tối sầm, một âm thanh quỷ dị vang lên: “Hoan nghênh anh đến nhà của chúng tôi.”

Mộc Vương giật mình, ánh mắt lập tức nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy ở trước mắt gã là hắc ám vô biên, cũng không biết trên đỉnh đầu có thứ gì đang tỏa ra ánh sáng, trong tầm nhìn xuất hiện một cái dài bàn.

Phía đối diện bàn hiện ra bốn bóng người.

Một nhà bốn khẩu.

Cha mẹ và cặp chị gái em trai

“Hiện tại anh là một thành viên trong gia đình chúng tôi. Bây giờ, chúng tôi đang tiến hành công tác thống kê bỏ phiếu gia đình trong tháng này, ai cường tráng nhất, người đó chính là trói buộc!” âm thanh lạnh lùng của Hạ Tĩnh Tương vang lên.

“?”

Mộc Vương nghi hoặc, đây là thứ logic quỷ quái gì?

Ai mạnh tráng người đó chính là trói buộc?

Có phải cô đang muốn làm ngược lại lẽ thường không?

Còn nữa, nơi này là địa phương quỷ quái gì?

Khoan đã.

Rất nhanh, Mộc Vương đã phản ứng lại, có vẻ như người trước mắt gã chính là đồng bạn của Hứa Thâm. Và đây là...

Năng lực tập kích!

Sắc mặt Mộc Vương trở nên âm trầm, gã phát hiện bản thân vừa sinh ra một loại xúc động mãnh liệt muốn nhấc tay bỏ phiếu, hơn nữa đối tượng còn là chính mình.

Nhưng gã có thể cảm nhận được, nếu bản thân bị bầu nhiều phiếu nhất... tiếp theo sẽ phát sinh một chút chuyện vô cùng khủng bố.

“Con nhóc kia, mày muốn chết!” Ánh mắt Mộc Vương trở nên dữ tợn mà lạnh như băng.

Mắt thấy một nhà bốn người phía đối diện đang nâng tay lên, và tất cả đều chỉ về phía gã, bỗng nhiên Mộc Vương phát động năng lực.

Số Pi!

Đúng vậy, đây là năng lực của gã.

Dùng bản thân hình thành nên một vòng tròn, khiến cho bất cứ loại công kích gì đánh về phía gã, đều sẽ bị “Hình tròn” này bắn bay, ngăn cản ở bên ngoài.

Lúc trước, phi châm của Hứa Thâm đã bị ngăn cản như thế, kiếm trảm cũng là như thế.

Kể cả khi gã đứng trong mưa đạn rừng súng, hay trong chiến trường mênh mông vạn người, năng lực của gã cũng đủ giúp bản thân bảo mệnh, khiến cho chính mình bình yên vô sự.

Mà hiện giờ, khi đứng trước thứ năng lực quý dị như gia đình bỏ phiếu quyết định này, năng lực của gã cũng được kích hoạt ra.

Trong phút chốc, những ngón tay vốn đang chuẩn bị chỉ về phía gã kia, đột nhiên lại bị thứ gì đó làm vắn vẹo, ngăn cản lại.

Sau đó, toàn bộ những ngón tay đều bị chuyển sang một hướng khác, không thể nhắm thẳng vào Mộc Vương được.

Đúng vậy.

Tất cả những thứ muốn nhắm thẳng vào gã, đều sẽ bị tháo dỡ, hóa giải đi, hoặc là thay đổi quỹ tích, phương hướng.

Khi chiến đấu gần người, công kích của địch nhân đều sẽ bị gã dời đi phương hướng, chỉ còn lại công kích của một mình gã mà thôi.

“Tuy tôi không biết khi nhận được phiếu bầu cao nhất sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng cô mới là trói buộc đó! !” Mộc Vương nổi giận gầm lên một tiếng, đã phát động năng lực số Pi đến mức tận cùng.

Tất cả những ngón tay chỉ tới bên này, đều bị cứng rắn đẩy ra, chỉ về một hướng khác.

Nhưng một khi năng lực gia đình bỏ phiếu quyết định được kích hoạt, người bên trong phải chọn một trong hai, hoặc là bỏ phiếu trống.

Sắc mặt Hạ Tĩnh Tương biến đổi, sau khi năng lực thức tỉnh, cô vốn tưởng rằng năng lực của bản thân rất mạnh mẽ, còn có

thể nói là tồn tại vô địch.

Nhưng... Trước mắt lại bị thứ năng lực quỷ dị này ngăn chặn.

Người bỏ phiếu cũng có thể bị đối phương cứng rắn đòi đi!

Mà những thành viên kia không thể lựa chọn Mộc Vương, nghĩa là bọn họ sẽ lựa chọn chính cô!

“Không thể! !” Hạ Tĩnh Tương lộ ra vẻ mặt kinh hãi, cô phát ra thét chói tai, ngay lập tức, cậu em trai bên cạnh cô giơ hai tay lên, lựa chọn bỏ phiếu trống.

Sau đó là ma ma, cũng lựa chọn giơ hai tay lên, bỏ phiếu trống.

Hạ Tĩnh Tương cắn răng, bản thân cô dùng hết toàn lực chỉ ngón tay về phía Mộc Vương.

Ba ba bên cạnh cô cũng vậy. Lúc trước, khuôn mặt của ông còn nhã nhặn hiền lành, thì lúc này đã thoáng hiện vài phần dữ tợn.

Nhưng ngón tay của ba ba vẫn bị năng lực số Pi của đối phương đòi đi phương hướng.

Cuối cùng cô bị ép phải làm cho ba ba bỏ phiếu trống.

Chỉ còn lại một mình Hạ Tĩnh Tương, cô gắt gao cắn chặt răng, đưa tay chỉ về phía Mộc Vương.

Cô không còn đường lui, một khi cô cũng lựa chọn bỏ phiếu trống, mà Mộc Vương bầu một phiếu về phía cô, đương nhiên cô sẽ bị phán quyết là trói buộc.

Là trói buộc sẽ biến mất!

Nhưng không cần biết cô dốc sức như thế nào, chỉ biết rằng ngón tay cô vẫn bị một loại lực lượng gì đó, dạng như con quay đang xoay tròn không ngừng chuyển dời đi vị trí, và vĩnh viễn cũng không thể nhắm thẳng về phía Mộc Vương.

Mấu chốt nhất chính là, quãng thời gian cô phát động năng lực chỉ là chuyện trong nháy mắt, ở bên ngoài căn bản không thể cảm nhận được.

Mắt thấy phán quyết bắt đầu đếm ngược, rất nhanh sẽ chấm dứt.

Trong lòng Hạ Tĩnh Tương dâng lên một hồi sợ hãi, tuyệt vọng, giống như cô đã được nhìn thấy bản thân bị té ngã lúc trước kia.

Chẳng lẽ cô lại một lần nữa trở thành trói buộc? !

Không, không được ...

Ngay tại thời điểm Hạ Tĩnh Tương đang dốc hết toàn lực chỉ về phía Mộc Vương, đột nhiên một giọng nói xuất hiện trong tai cô: “Hướng 3 giờ, vị trí 14 phút 15 giây...”

Hạ Tĩnh Tương thoáng giật mình.

Ngay sau đó, gần như chỉ trong nháy mắt, ngón tay cô đã chỉ về hướng kia. Gần như không chút chần chừ, cũng gần như không có thời gian tự hỏi, cô đã lựa chọn tín nhiệm đối phương rồi.

Và đột nhiên loại lực lượng hình xoắn ốc vốn mãnh liệt ảnh hưởng tới đầu ngón tay, chợt suy yếu xuống.

Ngay khi ngón tay Hạ Tĩnh Tương dừng lại ở phương hướng kia, thật sự không ngờ được, bởi vì ngón tay của cô lại có thể duy trì trạng thái vững vàng, không còn tiếp tục bị chuyển dời đi nữa.

Mà cùng lúc đó, thời gian phán quyết chấm dứt.

1:1!

Đồng phiếu!

Chương 651. Tao Nhớ Kỹ Mà Rôi!!!

Hạ Tĩnh Tương giật mình, trong lòng dâng lên một loại cảm giác lực lượng cả người đều bị hút đi sạch sẽ, nhưng lại sôi trào kích động.

Mảnh hắc ám trước mắt nhanh chóng phai màu, để lộ ra không gian hiện thực bên ngoài.

Mộc Vương cũng hơi sửng sốt, hiển nhiên gã không nghĩ tới ở một khắc cuối cùng, cô gái trước mắt lại không bị năng lực của mình ảnh hưởng.

Điều này sao có thể?

Nhưng không đợi gã tự hỏi, một mảnh ngân quang đột nhiên bắn mạnh đến.

Con người trong mắt Mộc Vương chợt co rụt lại, gã nhìn thấy Hứa Thâm đang cấp tốc tới gần, bỗng nhiên xoay người một đao chém tới, “Hình tròn” bên ngoài thân thể gã cấp tốc chuyển động, muốn kiếm phong trên tay Hứa Thâm vụn vỡ, chuyển hướng, nhưng kiếm phong lại chém xuống ngay bên cạnh.

Thoạt nhìn nhát kiếm này cách Mộc Vương một đoạn, nhưng không hiểu vì sao nó lại trực tiếp lao đến trước mặt gã.

Mộc Vương kinh hãi, vội vàng thay đổi vị trí “Hình tròn”.

Nhưng không có mấy tác dụng, vì kiếm phong của Hứa Thâm vẫn như bóng với hình, nhanh chóng bám theo. Và cùng lúc đó, một luồng lực lượng không thể nói rõ chợt bao trùm đến, bỗng nhiên Mộc Vương lại có cảm giác thân thể của mình vừa xuất hiện một thoáng ngưng trệ.

Tựa như đặt mình trong trong nước biển, trở nên vụng về.

Nguy hiểm!

Mộc Vương vội vàng rút ra, muốn kéo giãn khoảng cách, nhưng Hứa Thâm không chịu buông tha cho cơ hội này, hấn nhanh chóng áp sát lại.

Trạng thái khư lực cực hạn!

Mộc Vương rống giận một tiếng, dứt khoát bùng nổ toàn lực. Chỉ thấy cả người gã chuyển thành trạng thái khư, thân thể trở nên dữ tợn, khư lực toàn thân bạo tăng gấp đôi, như một con dã thú hung tàn phần nộ.

Gã vừa rút gào vừa vung đao chém tới, “Hình tròn” tiếp tục vụn vỡ kiếm phong trên tay Hứa Thâm, nhưng đã mất đi hiệu lực.

Cùng lúc đó, lực lượng bao trùm trên người Mộc Vương lại trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, khiến gã có cảm giác thân thể mình càng ngày càng nặng nề.

“Chết!” Ánh mắt Hứa Thâm lạnh như băng, kiếm phong đâm tới theo một khe hở màu đen mỏng manh kia.

Ngay lập tức, cảm giác nặng nề truyền tới từ kiếm phong, như thể nó vừa đâm vào trong nước, khiến thân kiếm biến dạng, gấp khúc, nhưng đương nhiên, mũi kiếm vẫn đi tới phần cổ của Mộc Vương.

Đúng lúc này, trên cổ Mộc Vương xuất hiện một tầng vảy màu đen, ngăn cản kiếm phong, dường như trên tầng vảy màu đen đó còn có hỏa diễm thiêu đốt, nó men theo kiếm phong, bắt đầu phản kích.

Hứa Thâm nhướng mày, năng lực lấy nhỏ đổi lớn lại theo khe hở thâm thấu đi vào, tiếp tục tạo áp lực.

Ngọn lửa màu đen ấy chỉ kéo dài đến chuôi kiếm, bắt đầu sinh ra xu hướng muốn ngừng lại, rồi tắt ngấm. Nhưng nhìn từ bên ngoài, vẫn có cảm giác phía trên kiếm phong bị bao trùm bởi một tầng hắc diễm.

Hứa Thâm và Mộc Vương đã hình thành xu thế giằng co, cả hai đều gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Tao nhớ kỹ mày rồi!” Mộc Vương cắn răng, coi như hôm nay gã ném thiết thòi mà không thể nói rõ ra được.

Dường như bỗng nhiên Hứa Thâm lại tìm được biện pháp khắc chế năng lực của gã, khiến cho gã có chút kinh hồn táng đảm, không dám tiếp tục tham chiến.

Hơn nữa, gã cũng không biết bên cạnh Hứa Thâm còn có bao nhiêu người, một nhà bốn người lúc trước kia cũng rất quý dị.

Nếu không phải năng lực của gã khá độc đáo, phỏng chừng lúc trước đã ăn một vỏ đau rồi.

Trốn trước đã!

Mộc Vương không còn tiếp tục kiên quyết nữa, đã nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Nhưng ngay khi gã xoay người chạy trốn, Hứa Thâm lại theo sát đằng sau, liên tục phát ra năng lực lấy nhỏ đổi lớn.

Rất nhanh Mộc Vương đã phát hiện, tốc độ vượt qua rừng khư và tiến về phía trước của gã càng ngày càng giảm xuống.

Tựa như thể lực đang cấp tốc tiêu hao vậy.

“Đáng chết!”

Mộc Vương rống giận, bỗng nhiên gã bùng nổ năng lực, xoay người chém ngược lại, muốn đánh bay Hứa Thâm đi.

Gã ý thức được cái loại năng lực khiến cho bản thân trở nên suy yếu này, đến từ chính Hứa Thâm, hơn nữa còn là phát động gần người.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà lúc trước Hứa Thâm liên tục có ý đồ tiếp cận gã.

Nhưng Hứa Thâm đã sớm có phòng bị.

Ngay khoảnh khắc, Mộc Vương xoay người, hấn lại xoay người trước, sợi khur điều khiển thân thể Hứa Thâm tựa như kéo dây thao túng con rối gỗ, dùng một loại tư thế vắn vẹo, cực kỳ quỷ dị tránh né công kích kia.

Nhìn thấy tư thế của Hứa Thâm, trong lòng Mộc Vương phát lạnh.

Đây là lần đầu tiên gã phát hiện bản thân nhìn không thấu thanh niên này.

Năng lực gồm đủ các loại: cảm nhận, cận chiến áp chế, còn có thao túng nữa.

Tuy gã còn chưa thăm dò xong, đến tột cùng năng lực của Hứa Thâm là gì, nhưng chỉ cần thông qua một vài loại đặc tính để lộ ra thôi, cũng đủ để khẳng định rằng năng lực của Hứa Thâm tương đối hiếm thấy, không hề thua kém gã.

Sru!

Mộc Vương vừa chạy vừa công kích Hứa Thâm, ý đồ muốn ép hấn phải mở ra một khoảng trống.

Gã vốn là trăm khur giả hình thái thứ hai cực hạn, nhưng hiện giờ lại bị Hứa Thâm đuổi theo phải chạy trốn chết, thậm chí còn không tìm ra cách cắt đuôi.

Đừng để gã chạy...

Đôi mắt Hứa Thâm nheo lại, bóng dáng giống như con bướm dập dờn bay ở phía sau, khiến cho khoảng cách giữa hấn và Mộc Vương luôn được duy trì trong phạm vi 4 mét.

Dưới tình huống tốc độ bản thân hấn nhận được cường hóa, tuy hấn còn chưa phải hình thái thứ hai cực hạn, nhưng tốc độ

vẫn có thể sánh ngang với năng lực giả hệ cường công, rất khó bị bỏ lại.

Chỉ tiếc, nếu hắn chỉ áp dụng vẹn vẹn một loại năng lực cường hóa này, chưa chắc đã là đối thủ của Mộc Vương.

Theo Hứa Thâm phân phó, Mặc Vệ nhanh chóng đưa tay đâm vào bên trong khe hở màu đen. Cánh tay trở nên vụn vụn, áp bức lao đến tựa như muốn xắt mỏng nó ra, nhưng tới cuối cùng, vẫn có thể vươn tới bên cạnh Mộc Vương, chạm vào thân thể đối phương.

Bỗng nhiên trong lòng Mộc Vương sinh ra một loại cảm giác hãi hùng tới dựng tóc gáy, phần gáy vừa bị người ta chạm đến!

Là thứ quý quái gì vậy? !

Gã quay đầu nhìn lại nhưng không thấy được bất cứ điều gì.

Mà cánh tay kia vẫn đang đặt lên đầu gã, tựa như muốn giật tóc lên.

Nói chính xác hơn, cảm giác sinh ra trong đầu Mộc Vương chính là, ý thức của gã đang bị người ta giật lên, tựa như nó muốn thoát ly thân thể.

Sắc mặt Mộc Vương càng thêm khó coi, càng không dám dừng lại.

Chương 652. Là Gã Còn Chưa Đủ Tròn Trịa Sao?

Nhưng gã không hề phát hiện, tốc độ tiến lên của bản thân càng ngày càng chậm, mà tốc độ đuổi theo của Hứa Thâm lại càng ngày càng dễ dàng, giống như hắn đang lững thững đi dạo trong sân vắng vậy.

Theo quá trình năng lực lấy nhỏ đổi lớn liên tục thâm thấu, trình độ áp chế càng thêm triệt để, thân thể Mộc Vương đang thu nhỏ lại, đã trở thành một đứa nhỏ chừng mười mấy tuổi rồi.

Tương ứng với đó, năng lực của gã cũng càng ngày càng yếu ớt đi.

Phanh!

Bỗng nhiên Hứa Thâm chém ra một kiếm.

Lần này, hắn không lựa chọn công kích vào vị trí nhược điểm là khe hở màu đen nữa, mà trực tiếp chém tới “Hình tròn” trên người Mộc Vương.

Kiểm phong mang theo lực lượng cuồng bạo, lại có thể ép cho hình tròn lõm xuống, suýt nữa đã chạm vào thân thể Mộc Vương.

Kiểm thứ hai! .

Hứa Thâm lại ra tay.

Phanh phanh phanh!

Công kích cuồng bạo ập tới, Mộc Vương bị chấn cho miệng phun máu tươi, cảm giác suy yếu tác động lên thân thể quá mạnh, bỗng nhiên ngã xuống đất.

Rồi ngay khoảnh khắc xoay người, gã chợt phát hiện, bóng dáng Hứa Thâm bỗng trở nên to lớn vô cùng.

“Mày...” Mộc Vương hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, trong lòng lại cảm nhận được nỗi sợ hãi mà từ thật lâu rồi không xuất hiện.

Gã từng cho rằng năng lực của mình đã gần đạt tới vô địch, nhưng nó vẫn bị Hứa Thâm áp chế.

“Các xác rùa của anh thật cứng.....” Sắc mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, mở miệng nói.

Sau đó là rút kiếm chém xuống, nhị trọng kiếm lẫm!

“Phanh” một tiếng.

Dưới ảnh hưởng của lực lượng cuồng bạo được cường hóa và kiếm phong chất chồng, một kiếm này mang đến lực lượng gấp bốn lần giá trị vốn có!

Lại cộng thêm hiệu quả tăng phúc của năng lực lấy nhỏ đổi lớn, theo tốc độ vung kiếm càng lúc càng nhanh, uy lực cũng mau chóng tăng lên.

Kết quả không nằm ngoài ý muốn. Hứa Thâm chém ra một kiếm phá nát hình tròn, cũng phá nát bộ khôi giáp trên người

Mộc Vương, cũng tiện thể đánh lồm kiện khu binh phòng ngự vừa xuất hiện từ trong cơ thể.

Thân thể Mộc Vương bị lực lượng cực lớn, cứng rắn đè thành hai đoạn!

Đúng vậy, không phải chặt đứt, mà là đè đứt!

Kiểm thứ hai.

Phanh!

Đầu Mộc Vương cũng bị đè đứt, vị trí chia lìa giữa đầu và cổ phun máu tươi đầm đìa, giống như vừa bị người kéo đứt.

“Tao không cam lòng...”

Yết hầu Mộc Vương thoáng giật giật, gã vừa giãy giụa lần cuối cùng, ánh mắt nhìn lên rừng khu trên đỉnh đầu, trong mắt là khôn cùng sợ hãi.

Gã lại chết ở chỗ này sao?

Không thể thừa nhận được!

Trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên đủ loại chuyện từng xảy ra chợt hiện lên trước mắt.

Khi còn nhỏ, gã thường đi theo bên người cha, cũng nhìn thấy cha bị người khác quát mắng. Rõ ràng cha của gã liều mạng ra sức công tác như vậy, vì sao vẫn bị người quát mắng?

Sau này có người nói cho gã biết, là bởi vì cha của gã không đủ khôn khéo, tròn trịa.

“Đây là một hình tròn, cháu có nhìn thấy không?”

“Không cần biết là cháu vỗ lên nó như thế nào, nó đều sẽ đàn hồi trở lại.”

“Và không cần biết là đón nhận từ góc độ nào, cháu cũng không bị nó đâm vào, cho nên cháu mới cảm thấy vui vẻ khi đón nhận nó.”

“Làm người cũng giống như vậy. Nếu chỉ biết cắm đầu cắm cổ làm việc, đó là thẳng góc. Cháu có thể chịu khổ, nhưng sẽ có lúc cháu gặp phải nỗi khổ mà bản thân mình không chịu đựng nổi. Song song với đó, người khác sẽ coi cháu là trâu ngựa, mà quên đi cháu cũng từng là một con người...”

Hình tròn nha...

Là gã còn chưa đủ tròn trịa sao?

Giữa hốc mắt Mộc Vương chảy xuống hai hàng nước mắt. Đường như ở một khắc cuối cùng ấy, bóng người cao lớn bị người khác trách mắng tới mức khom lưng, cúi đầu, không ngừng giải thích ở trong trí nhớ kia, đã đọng lại trong mắt gã.

Mãi cho đến khi con người dần dần mất đi ánh sáng, trở nên tối tăm.

Bóng dáng trong trí nhớ kia mới dần dần nhạt đi, chìm xuống.

Hoàn toàn không còn chút sinh cơ.

Sau đó là một chiếc giày, đi tới bao phủ lấy con người trống rỗng nọ, càng ngày càng phủ kín xuống, rồi “Phanh” một tiếng, cả cái đầu bị đập vỡ.

Hứa Thâm nhìn gót giày dính máu, trong lòng thầm nghĩ, dù năng lực của gã còn đặc tính che giấu khác, dù gã vẫn còn năng lực khôi phục sánh ngang với hệ trọng cấu, thì qua một cước vừa rồi, hẳn là không thể sống lại được đâu?

Làm xong chuyện này, Hứa Thâm lại nhìn thoáng qua bộ thi thể đã bị đè đứt lưng của gã.

...

Hạ Tĩnh Tương nhanh chóng lần theo dấu vết chiến đấu để tìm tới đây, lại lập tức nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi chồm hổm trên mặt đất phía trước, đưa lưng về phía mình, cô nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Hứa Thâm tạm dừng vài giây, mới xoay người trở lại, cũng tiện tay lau lau hai má, xóa đi vết máu trên mặt mình, sau đó đứng thẳng lên, mở miệng nói: “Cô liên lạc với Hải âm, xem tình huống của cô ấy bên kia.”

Hạ Tĩnh Tương nhìn xuyên qua khe hở dưới quần khi Hứa Thâm đứng lên, trông thấy đồng thi thể hỗn độn dưới mặt đất, trong lòng không khỏi giật mình một cái, sắc mặt khế biến.

Lúc trước khi phát động năng lực, cô đã ý thức được rõ ràng gã đàn ông này khủng bố ra sao, khó đối phó tới cỡ nào.

Nếu không có Hứa Thâm nhắc nhở, rất có khả năng hiện giờ cô đã bị giết ngược rồi.

Cô tự nhận là năng lực của bản thân không có sơ hở, thậm chí còn là vô địch. Nhưng ngay lần đầu giao phong với một tồn tại hình thái thứ hai khác, đã nếm phải thiệt thòi lớn, khiến cho đến tận bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Không còn dám khinh thường hình thái thứ hai khác nữa.

Nhưng một kẻ mạnh mẽ như vậy, lại ngã xuống trước mặt Hứa Thâm?

Đây là người mà cô muốn đi theo sao?

Tâm trạng Hạ Tĩnh Tương trở nên vô cùng phức tạp.

Từ khi còn ở trong huấn luyện doanh, Hứa Thâm đã nhận được khá nhiều ưu đãi, về sau này, khi được điều tới tiểu đội trăm khur, hẳn cũng một đường thẳng tiến nhanh chóng khiến cô chỉ biết đứng đằng sau nhìn theo.

Kỳ thực chuyện đó cũng chẳng có gì, chỉ có duy nhất một điều làm cô không ngờ nổi, đó là cho tới hiện giờ, sau khi cả cô cũng trở thành hình thái thứ hai, còn thức tỉnh năng lực của bản thân, nhưng Hứa Thâm vẫn là tồn tại làm cô không thể nhìn thấu được.

Bỗng nhiên trong lòng cô dâng lên một loại xúc động yêu mến và thần phục.

Đây hoàn toàn là xúc động phát ra từ nội tâm, mà không chỉ thuần túy là cảm kích bởi vì Hứa Thâm từng có ân cứu mạng mình.

Chương 653. Anh Đã Chọn Nhầm Đường Rồi!

“Được.”

Hạ Tĩnh Tương đáp ứng một tiếng, liền cầm lấy dụng cụ truyền tin. Lúc trước khi ở trên xe, cô và Lâu Hải âm đã thêm số liên lạc của nhau rồi.

Rất nhanh, thông tin được kết nối với bên kia.

Hạ Tĩnh Tương vừa nắm được tình huống, đã thuật lại với Hứa Thâm.

Bên kia, Lâu Hải âm đang thông qua tiểu tinh linh, theo dõi người mặc hắc bào kia. Sau khi người mặc hắc bào này và Mộc Vương mỗi người đi một ngã, gã liền chậm rì rì mà xoay người rời đi, cả chặng đường này, vẫn tiến lên khá thông thả, có chút cảm giác nhàn nhã.

Nhưng Lâu Hải âm cũng không dám đi lại quá gần người nọ, chỉ một mực đi theo từ phía xa xa.

Rất nhanh, bọn họ đã xuyên qua tiểu khu cũ nát lúc trước, liên tục đi qua chừng bảy, tám nhánh đường, bước vào một khu vực hoang vắng trong vùng ngoại thành.

Lâu Hải âm khẽ nhăn mày, dần dần cô cảm nhận được tình huống không đúng.

Người này đến thành Bạch Nghĩ để mưu đồ bí mật, hiện tại mọi chuyện đều giải quyết xong, vì sao đối phương không quay lại hiện thực rồi lên xe rời đi?

Tuy tốc độ bùng nổ của hình thái thứ hai có thể vượt qua tốc độ xe chạy, nhưng ai sẽ rảnh rỗi tới mức thích chạy như điên kiểu ấy?

Trong lòng Lâu Hải âm càng ngày càng bất an, không bao lâu sau, người mặc hắc bào vẫn đang đi ở phía trước, chợt ngừng lại.

“Xuất hiện đi.” Người mặc hắc bào nọ vừa đứng thẳng đã cười khẽ nói.

Âm thanh quanh quẩn lan tràn giữa không gian trống trải.

Sắc mặt Lâu Hải âm khẽ biến, cô bị đối phương phát hiện rồi?

Hay là người nọ nhìn thấy tiểu tinh linh của cô?

Nhưng chỉ có cô nhìn thấy đám tiểu tinh linh mà...

Phải biết rằng, kể cả khi cô đi theo ở bên người Nghĩ Hậu, dường như Nghĩ Hậu cũng không thể nhìn thấy đám tiểu tinh linh của cô.

Trừ phi là đám tiểu tinh linh nghịch ngợm, đi tới chạm vào người khác, mới bị phát hiện.

“Thích chơi ú òa ư?” Người mặc hắc bào nọ lại cất giọng lạnh nhạt, mang theo một chút ý cười tùy tiện: “Tuy ta không biết ngươi là ai, nhưng luôn lén lút như vậy cũng chẳng có nghĩa lý gì, ngươi theo dõi Mộc Vương tới đây đúng không?”

Ánh mắt Lâu Hải âm lóe sáng, cô cúi thấp người xuống, không dám lên tiếng.

Tuy đối phương đã phát hiện ra cô, nhưng có vẻ như gã còn không biết vị trí cụ thể.

Một khi cô hiện thân, có thể sẽ bị tập kích.

“Lòng kiên nhẫn của ta hữu hạn, ngươi muốn nói chuyện với ta, hay là muốn... Tập kích ta đây? Nếu không ra, đừng trách ta độc ác.” Người mặc hắc bào nói.

Ánh mắt Lâu Hải âm lóe sáng, nhưng cô vẫn quyết định tiếp tục ẩn giấu.

Đúng lúc này, một bóng người nhẹ nhàng vỗ lên vai cô.

Lâu Hải âm giật mình kinh hãi, lập tức quay đầu lại, mới nhìn thấy người tới là Hứa Thâm.

Cô hơi sửng sốt một chút, rồi ngấm ngấm buông lỏng một hơi.

“Tình huống hiện tại là gì?” Hứa Thâm hỏi.

Lâu Hải âm thấp giọng nói: “Tựa như hắc phát hiện ra tôi, rất có thể người này là năng lực giả hệ cảm giác cực mạnh.”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, lại đưa mắt nhìn người mặc hắc bào kia.

“Ta đếm đến ba, nếu không ra, ngươi sẽ không ra được nữa đâu.” Người mặc hắc bào nói.

Hứa Thâm đứng dậy, ngay khi đối phương đếm tới 3, hắc cũng cất bước ra ngoài nhưng không khiến để hai cô gái đi theo, coi như làm một chút chuẩn bị đằng sau.

“Ừm?” Người mặc hắc bào nhìn thấy Hứa Thâm, tỏ vẻ có hứng thú nói: “Người trẻ tuổi, cậu đi theo tôi làm gì?”

“Anh là người của giáo hội Nguyệt Quang?” Hứa Thâm nhìn phía trên cổ tay áo của đối phương có hiện lên vài đường giáo văn màu bạc mờ ảo.

(Giáo văn: hoa văn tượng trưng cho tôn giáo)

Người mặc hắc bào cười nói: “Có chút ánh mắt nha. Làm sao? Giữa chúng ta có cừ oán?”

Không chỉ là cừ oán đâu... Hứa Thâm nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại lạnh nhạt nói: “Không có cừ oán, tôi là thống lĩnh hội Truy Quang, người giao tiếp với anh lúc trước là thủ lĩnh Mộc Vương của chúng tôi.”

“Nga?” Người mặc hắc bào hơi kinh ngạc, chột nheo mắt: “Cho nên cậu có ý gì?”

“Về sau anh hãy hợp tác với tôi đi, tôi muốn thay thế vị trí của hắc.” Hứa Thâm nói.

Người mặc hắc bào thoáng sững sốt một chút, rồi nở nụ cười: “Thú vị, quả nhiên người trẻ tuổi luôn muốn leo lên, nhưng cậu đã hỏi anh ra chưa?”

“Hỏi rồi, hắc vui vẻ chấp nhận.” Khi Hứa Thâm nói chuyện, hắc cũng tiện tay ném đi một thứ.

Là nửa cái đầu còn lại của Mộc Vương.

Người mặc hắc bào nhìn thấy phần còn lại của đối phương vừa rơi xuống cách mình mấy mét, nở cười trên mặt gã thoáng động lại một chút. Rất nhanh sau đó, vẻ mặt gã đã trở nên nghiêm túc hơn vài phần, lần đầu tiên gã quan sát Hứa Thâm thật kỹ càng, từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Có ý tứ, cậu tên là gì?”

“Hứa Thâm.”

“Dường như cậu đã làm rồi, tôi cực kỳ không thích loại người dĩ hạ phạm thượng, mặt khác, nếu muốn nuôi chó, loại chó được chăn nuôi phải do tự bản thân chúng ta chọn lựa. Làm vậy, chúng ta mới có thể yên tâm được. Cậu có hiểu không?”

“Hiểu được.” Sắc mặt Hứa Thâm vẫn lạnh nhạt, nói: “Nhưng tôi tin tưởng các anh càng để ý tới kết quả hơn, hàng năm tôi có thể nộp lên cho anh con số mà hắc không cách nào lấy ra được.”

“Ừm?” Người mặc hắc bào khẽ híp mắt, nói: “Cậu cảm thấy nói như vậy là có thể đả động được tôi?”

“Anh cứ việc nêu ra yêu cầu.” Hứa Thâm nói.

Người mặc hắc bào cười lạnh: “Cậu có biết, hành vi của cậu đã mạo phạm đến tôi, chỉ cần tôi nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết cậu hay không? Nếu cậu biết tôi là người của giáo hội Nguyệt Quang, vậy chắc hẳn cậu cũng biết bản giáo là tồn tại như thế nào?”

“Đương nhiên.” Hứa Thâm lặng lẽ nhìn gã: “Cho nên anh muốn chọn như thế nào? Giết chết tôi? Sau đó lại tìm một con rối khác đi tới? Nhưng tôi cần nhắc cho anh nhớ một chút, hiện giờ thế cục của thành Bạch Nghĩ, chưa đạt tới trình độ thỏa mãn hình thái thứ hai tọa trấn, chỉ sợ các anh sẽ phải rút khỏi nơi này.”

Người mặc hắc bào nở nụ cười, nói: “Cậu đang uy hiếp tôi?”

“Không, là đưa ra lời khuyên.” Hứa Thâm nói: “Trừ phi anh cảm thấy bản thân có thể thỉnh cầu quân vương đi tới, nhưng hiện tại thành Bạch Nghĩ đang rơi vào thời kỳ mất cảm, tôi tin tưởng một khi quân vương buông xuống sẽ không phải chuyện tốt lành gì đâu.”

“Tuy những gì cậu nói thực có đạo lý, nhưng tôi ghét nhất là người khác bàn điều kiện với mình.” Người mặc hắc bào lạnh lùng thốt lên: “Nhất là loại dáng vẻ tựa như bản thân đã ăn chắc tòi của cậu. Bản thân chỉ là một kẻ ngu dân ở thành Đê, thì đừng có trưng ra sắc mặt cao ngạo như vậy nha ...”

Nói xong, gã lại chậm rãi đi về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm thở dài: “Xem ra anh đã chọn nhầm đường rồi.”

Chương 654. Thiên Sứ Hắc Dạ!

Người mặc hắc bào không nói thêm nữa, chỉ thấy cả người gã đều tản ra một thứ quang mang màu đen u ám, trong màu đen còn mang theo một chút màu đỏ sậm yếu ớt.

Thứ lực lượng này tựa như sương mù nhanh chóng tụ tập trên đỉnh đầu gã.

Dần dần, có vẻ như từ bên trong sương mù có một đôi cánh màu tối đen, vừa nhẹ nhàng duỗi dài ra, dường như một tồn tại nào đó, khó có thể miêu tả được, mới buông xuống nơi này.

“Ngô phụng dưỡng nữ thần Hắc Dạ, phụng dưỡng Hư Không Nguyệt Chủ, hết thấy những kẻ ngu si chưa mở mắt, đều phải tiếp nhận ngô chủ chiếu cố.” Người mặc hắc bào hé miệng rì rầm tụng niệm, ánh mắt gĩa lại biến thành màu một đen thuần túy.

Ngay sau đó, cái cánh vẫn bị bao phủ bởi mảnh sương mù màu đen kia chợt đập đập vài cái, rồi nhanh chóng bay ra ngoài.

Rõ ràng nó là một loại sinh vật hình người được cấu tạo từ máu thịt, với bộ mặt dữ tợn như có vô số con giun đang nhúc nhích, ở chính giữa lại lõm xuống, xuất hiện một cái vòi phun sắc nhọn, phần xương sườn trước ngực nhô cao lên, tựa như mũi dao không ngừng rung động.

Thoạt nhìn, thứ sinh vật này không khác gì một con ác ma trong địa ngục.

Nó đang gào thét lao đến, trong tay cầm một thanh trường đao màu đen, muốn đánh về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngẩn ra, đối phương là năng lực giả hệ thao túng ư?

Hắn lập tức phóng thích năng lực lấy nhỏ đổi lớn, đồng thời nâng tay lên bắn ra từng bó sợi khur.

Thanh trường đao bén nhọn nhanh chóng chém xuống. Trong lúc bóng dáng của sinh vật thiên sứ có tạo hình giống hệt ác ma kia gần bước vào phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm, dường như nó cảm nhận được điều gì, trong miệng lập tức phát ra một tiếng rít bén nhọn chói tai.

Tiếng thét chói tai này mang theo sóng âm có lực xuyên thấu rất mạnh, nhưng loại công kích sóng âm này, lại phải xuyên qua bên trong lĩnh vực, mới tiến dần đến trước mặt Hứa Thâm được, và đương nhiên, trong quá trình này nó sẽ không ngừng bị suy yếu, tới cuối cùng, chỉ làm Hứa Thâm cảm thấy hơi chút chói tai mà thôi.

Nếu không phải thể lực đã suy yếu, chỉ cần nghĩ cũng biết đòn công kích này sẽ tạo thành thương tổn trực quan rất mạnh.

Xiềng xích gia tốc chạy như bay, trong nháy mắt đã xuyên thủng thân thể ác ma thiên sứ, quấn quanh đôi cánh, rồi kéo nó rơi xuống.

Cùng lúc đó, mấy sợi xiềng xích lại phóng ra từ trước ngực Hứa Thâm, như từng sợi xúc tu kéo dài, chỉ trong nháy mắt đã xỏ xuyên qua đầu ác ma thiên sứ, chui thẳng vào cái vòi phun rồi từ đằng sau, xé rách não.

Máu tươi như sương mù bắn tung toé trên mặt đất.

Toàn thân Hứa Thâm đều là xiềng xích lắc lư, tầm mắt lướt qua ác ma thiên sứ đang giãy giụa dưới chân, lại nhìn chăm chăm vào người mặc hắc bào phía trước.

Ánh mắt người mặc hắc bào nọ chuyển từ lạnh lùng đến kinh sợ, gã trầm thấp nói: “Mày đang khinh nhờn!”

“Không, là anh đang khinh nhờn.” Hứa Thâm hờ hững nói.

Ánh mắt người mặc hắc bào phát lạnh: “Khó trách hẳn lại bị mày giải quyết, trong hình thái thứ hai thành Đế lại có loại mặt hàng như mày, đúng là khó được.”

Mộc Vương kia còn khó chơi hơn người... Ánh mắt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh, nếu người mặc hắc bào này chỉ có một chút bản lĩnh như vậy, hơn phân nửa là ở trước mặt gã, Mộc Vương luôn ẩn tàng, không dùng ra toàn bộ thực lực.

“Có lẽ anh nên cân nhắc thêm.” Hứa Thâm nói: “Hi vọng anh có thể quý trọng cơ hội này.”

Ánh mắt người mặc hắc bào trở nên âm trầm, gã im lặng nửa ngày mới nói: “Đáp ứng cậu cũng không thành vấn đề, nhưng lễ vật dâng lên phải tăng gấp đôi, cậu có thể làm được hay không?”

“Được.” Hứa Thâm không cò kè mặc cả, lập tức đáp ứng.

Người mặc hắc bào hừ lạnh một tiếng, nói: “Buông thiên sứ Hắc Dạ ra, nếu để nữ thần nhìn thấy một màn như vậy, ngài sẽ trừng phạt, khiến cho cậu chết không có chỗ chôn.”

Hứa Thâm nhìn con quái vật đang bị xiềng xích trong tay mình trối buột, đối phương cũng dám gọi loại quái vật dữ tợn này là thiên sứ?

Hắn chỉ cười cười, cũng nhanh chóng buông lỏng xiềng xích ra.

Người mặc hắc bào khẽ mấp máy môi, tựa như đang kết nối với một tồn tại nào đó không thể nhìn thấy. Một lát sau, phần đầu bị xé rách do vừa nãy thiên sứ Hắc Dạ không ngừng giãy giụa kia, đã một lần nữa sinh trưởng trở lại.

Sợi xúc tu từ trong vòi phun của nó hơi lay động, sau đó, thiên sứ Hắc Dạ xoay người bay trở về bên trong mảnh sương mù màu đen trên đỉnh đầu người mặc hắc bào.

Sương mù màu đen kia dần dần co rút lại, rồi từ từ chui vào trong cơ thể người mặc hắc bào.

“Lần sau tôi lại đến, trước khi đến sẽ thông báo với cậu. Cậu cứ thay tạm thời thể hắc đi, về chuyện của hắc, tôi sẽ giúp cậu xử lý.” Người mặc hắc bào lạnh lùng nói.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Vây đa tạ.”

Người mặc hắc bào kia chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người lao vút đi, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Chờ đối phương rời khỏi, Hứa Thâm vừa muốn xoay người, bỗng nhiên hắc lại chú ý tới Mai Phù đang đứng tại vị trí lúc trước của người mặc hắc bào, tựa như đang chăm chú nhìn vào mảnh sương mù màu đen mà vừa nãy đối phương mới kêu gọi ra.

Hứa Thâm hơi sững sờ một chút, Mai Phù rất ít sinh ra hứng thú với một thứ gì đó.

Chẳng lẽ năng lực mà người nọ vừa thể hiện ra... còn chưa phải toàn bộ?

Hứa Thâm suy tư một chút, nhưng sau đó, đã quyết định cứ tạm thời dè chuyện này xuống đáy lòng trước. Hắc nhanh chóng xoay người, nhìn thấy hai cô gái vừa bước khỏi rừng khư sau lưng.

“Vừa rồi ngài có thể giải quyết hắc, vì sao lại thả hắc trở về? Làm vậy có phải thả hổ về rừng hay không?” Hạ Tĩnh Tương có chút sần lo nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Giải quyết hắc không khó, nhưng giải quyết xong một người còn có người kế tiếp. Tạm thời thứ chúng ta cần chính là bình tĩnh, không cần thiết phải gây xung đột với nội thành.”

Hạ Tĩnh Tương sửng sốt, nói: “Nhưng ngài đã giết người nọ, hẳn có thực sự cam tâm hay không?”.

“Không cam tâm cũng vô dụng, trừ phi hẳn phái quân vương đi tới...” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Hắn tin tưởng này loại thời kỳ đặc thù thế này, muốn phái quân vương tới hay không, đối phương nhất định sẽ phải cân nhắc kỹ càng một chút.

Dù sao một cái hội Truy Quang, còn không đáng để quân vương ra tay.

Lui thêm một bước, kể cả quân vương thực sự đi suốt đêm tới đánh lén, thì hẳn có Hắc Tuyết ở bên người, cô ấy cũng có thể giúp hắn kéo dài một chút thời gian.

Chương 655. Thứ Đây Thật Sự Là Tinh Thần Thể Sao?

Hứa Thâm đang muốn quay về, bỗng nhiên lại nhìn thấy Lâu Hải âm với sắc mặt tái nhợt bên cạnh, phương hướng mà ánh mắt cô đang nhìn chăm chăm vào, lại đúng là phương hướng Mai Phù quan sát hồi nãy.

“Làm sao vậy?” Hứa Thâm dò hỏi.

Lâu Hải âm phục hồi lại tinh thần, trong ánh mắt toát lên vài phần sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy Hứa Thâm, phần sợ hãi này mới thoáng chút bị áp chế xuống. Cô nói: “Vừa, vừa rồi người nọ phóng ra thứ gì đó kia, thực tà ác!”

“Cô cũng nhìn thấy nó ư?” Hứa Thâm hỏi.

Lâu Hải âm có thể nhìn thấy thứ mà cô tự nhận là tiểu tinh linh, hiển nhiên cũng sở hữu tinh thần lực rất mạnh, cho nên cô có thể trông thấy thứ cùng loại với vật triệu hồi kia, cũng chẳng có gì là lạ.

Lâu Hải âm khẽ gật đầu, rồi khẩn trương nói: “Tiểu tinh linh nói cho tôi biết, thứ kia vô cùng tà ác. Tôi, tôi có thể cảm nhận được chúng nó đang sợ hãi... Thứ kia thật là đáng sợ.”

Hứa Thâm cười cười: “Không có gì, không phải nó đã bị tôi trấn áp rồi sao?”

Lâu Hải âm lộ ra sắc mặt phức tạp, nói là nói như thế, nhưng cô vẫn có cảm giác đối phương chưa dùng hết toàn lực. Hơn nữa, cái loại tà ác vận vẹo chạy thẳng tới chỗ sâu trong linh hồn này, dù địch nhân có vũ lực rất mạnh, cũng khó mà hủy diệt được.

Hứa Thâm hồi tưởng loại con quái vật có tên thiên sứ Hắc Dạ vừa rồi, thứ này có cấu tạo cùng loại với tinh thần thể, nhưng lại có đủ lực sát thương vật lý.

Coi như là một loại năng lực khá đặc thù, nhưng theo cảm nhận của hắn, nó cũng chỉ như thế mà thôi, không hơn được.

Hắn phân phó Lâu Hải âm xử lý tàn thi của Mộc Vương.

Trong thi thể này có vài món khư binh, Hứa Thâm đều thu lại rồi. Hắn cũng thử cho chúng tương tác với khư binh trong cơ thể mình, lại phát hiện không thể dung hợp được. Cuối cùng, hắn chỉ có thể nhận lấy trước, rồi từ bên trong lấy ra hai kiện khư binh quyền trọng 2, cho Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương chọn lựa một kiện.

Biện pháp xử lý thi thể của Lâu Hải âm rất đơn giản, chính là để cho tiểu tinh linh bên người, ăn luôn bộ thi thể kia.

Rõ ràng đã tận mắt nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng Hứa Thâm lại có cảm giác phán đoán của bản thân về năng lực của Lâu Hải âm vẫn có chút sai lầm.

Bởi vì những con tiểu tinh linh vốn được cấu tạo từ tinh thần thể kia lại há miệng cắn nuốt từ chút thi thể, rồi nhanh chóng tiêu hóa, làm nó hoàn toàn biến mất.

Thứ này thật sự là tinh thần thể sao?

Hay là một thứ nào đó thuộc tầng sâu trong Khư giới?

Trên đời này có quá nhiều những năng lực thiên kỳ bách quái, năng lực của cô ấy không giống hắn cũng là chuyện bình thường không có gì kỳ lạ hết.

Nói nữa, Hứa Thâm có muốn cũng chẳng có cách nào tìm tòi nghiên cứu thêm, xong việc, hắn lại dẫn theo hai cô gái rời khỏi nơi này, và lập tức trở lại hội Truy Quang.

Lúc này đã là đêm khuya, nhưng Hứa Thâm lại đến. Có điều, cảm giác khi hắn một lần nữa quay lại nơi này chính là toàn

thân đều vô cùng thoải mái. Bởi vì cả một tòa cao ốc to lớn trước mắt này, đều đã thành vật trong túi hắn.

Toàn bộ thành viên thuộc hội Truy Quang, được phân tán tới mỗi một khu trong cả tòa thành Bạch Nghĩ này, đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Hứa Thâm đi tới tầng đỉnh, nhìn thấy Đại Ly Ly với vẻ mặt kinh ngạc. Hắn cười cười với cô: “Coi toàn bộ những phó thống lĩnh đến đây, cả cao tầng các ngành nữa.”

Đại Ly Ly kinh ngạc, hỏi: “Bây giờ sao? Đã trễ thế này...”

“Không cần biết là muộn đến cỡ nào, tôi chỉ cho phép bọn họ đến trong thời gian quy định, cùng khu phải có mặt tại nơi này trong vòng một giờ, khác khu là 2 giờ.” Hứa Thâm phân phó.

“Chuyện lớn như vậy, có cần tôi đi thông báo cho thủ lĩnh không?” Đại Ly Ly thật cẩn thận hỏi han, theo như cô quan sát, hình như lúc này Hứa Thâm có chút khác với lúc trước.

“Chỉ sợ cô không thông báo được thôi.”

“?”

Hứa Thâm không giải thích, chỉ vung tay một cái, liền đi về phía văn phòng của Mộc Vương.

Đại Ly Ly cảm thấy hơi khó xử, lỡ như Mộc Vương trách tội xuống, thì người chịu tội chính là cô.

Nhưng thái độ của Hứa Thâm lại làm cô không dám từ chối.

Đại Ly Ly suy tư một chút, tới cuối cùng, cô ấy vẫn phải bắt chấp khó khăn truyền mệnh lệnh này ra ngoài.

Không bao lâu sau, nhóm cao tầng cùng khu và vài vị phó thống lĩnh đều đến đủ.

Những người này đang ngồi trong phòng họp ở tầng đỉnh, khe khẽ nói nhỏ với nhau, có vài người vừa rúc vào người mỹ nhân, đành phải rời khỏi, có vài người đã uống đến say khướt, bị mệnh lệnh thúc giục chỉ có thể tỉnh rượu đi tới.

“Tiểu thư Ly Ly, cô có biết mục đích của lần triệu tập này là gì không?”

“Nghe nói gần đây khu Dạ Oanh có chút tình huống, chẳng lẽ là chuyện đó?”

“Chu phó thống lĩnh, mấy người...”

Những người này vừa ngồi xuống vị trí của mình trong phòng họp, lập tức châu đầu ghé tai, đều đang hỏi thăm tin tức.

Đêm khuya lắm rồi, vậy mà bên trên còn triệu tập bọn họ đến, nhất định là có chuyện lớn, bởi vậy không ai dám khinh thường chậm trễ cả.

Suy cho cùng, lúc trước Hứa Thâm dùng thủ đoạn thiết huyết, liên tục chém chết 6 vị thống lĩnh, đã làm kinh sợ không ít người.

Bởi vậy, dù gần đây hội Truy Quang đã mất đi sáu vị thống lĩnh, nhưng bên dưới chẳng những không hỗn loạn, ngược lại bọn họ càng trở nên cẩn thận hơn.

“Chúng ta cũng không rõ lắm.” Chu Viên Viên lắc đầu, trong lòng cũng đang nghi hoặc, cô không khỏi ném cho Đại Ly Ly một ánh mắt.

Đại Ly Ly khẽ lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không biết.

Chu Viên Viên thấy vậy, chân mày hơi nhăn lại, nhất là khi cô từ Ly Ly biết được người phát ra thông báo này chính là Hứa Thâm khi, trong lòng chợt dâng lên loại cảm giác không tốt, tựa như có điềm xấu sắp đến.

Tuy mối quan hệ giữa cô và Hứa Thâm cũng không đến nỗi, nhưng cô vẫn một mực duy trì khoảng cách với Hứa Thâm, không dám tới gần hắn, dù sao sát tính của Hứa Thâm cũng quá nặng.

Người xưa từng nói: “Gần vua như gần cọp”. Loại cảm giác không được tự nhiên này làm cô muốn kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi).

Không bao lâu sau, quản lý cao tầng từ những khu khác cũng lục tục tới rồi.

Cả phòng họp đã được bọn họ nhồi đầy, tiếng nghị luận cũng trở nên lớn hơn một chút.

Giữa đêm khuya, tầng đình của hội Truy Quang lại đèn đuốc sáng trưng.

Chương 656. Thủ Lĩnh Qua Đời!

Thùng thùng.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang.

“Tiến vào.”

Đại Ly Ly nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rồi theo bản năng nhìn về phía bộ sofa tiếp khách, lại phát hiện nơi đó chỉ có hai cô gái vẫn đi theo bên người Hứa Thâm.

Ánh mắt cô đảo qua bọn họ, liền nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi phía sau chiếc bàn công tác, đó vốn là vị trí của Mộc Vương.

Đại Ly Ly ngây người một chút, đôi chân khẽ run run.

“Thống, thống lĩnh.....” Đại Ly Ly phản ứng lại, giọng nói cũng trở nên không trôi chảy, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Cô thấp giọng nói: “Thủ lĩnh...”

“Mọi người đã đến đông đủ rồi sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Đều tới rồi...” Đại Ly Ly muốn nói lại thôi, từ đáy lòng vẫn không ngừng rung động.

Bỗng nhiên trong đầu cô nảy lên một suy nghĩ, Hứa Thâm triệu tập toàn bộ mọi người tới đây, lại ngồi vào vị trí của Mộc Vương, mà mấy tiếng qua, cô không hề gặp được Mộc Vương, chẳng lẽ...

Hứa Thâm đứng dậy, Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương lập tức đứng dậy đi theo.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thâm đã đẩy cửa ra, bình thản bước vào phòng họp.

Trong phút chốc, những âm thanh nghị luận vốn đang sôi nổi trong phòng họp lại biến mất không tiếng động, tựa như vừa bị ấn nút im lặng.

Tất cả mọi người đều dừng mọi hành động lại, để hướng ánh mắt quan sát bóng người trẻ tuổi đang đứng gần cửa kia.

Từ sau khi Hứa Thâm chém giết sáu vị thống lĩnh, để một mình chiếm lĩnh cả bàn tiệc thống lĩnh kia, cả hội Truy Quang từ trên xuống dưới đều biết tới vị thống lĩnh trẻ tuổi hung hãn này.

“Hứa, Hứa thống lĩnh.....” Có người phản ứng lại, vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Những người vốn còn đang ngồi, cũng sợ tới mức soạt soạt đứng lên toàn bộ, bên trong phòng họp vang lên một loạt những âm thanh đẩy ghế dựa ra đằng sau.

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ nhanh chóng đi đến phía trước bàn hội nghị, cũng là vị trí của thủ lĩnh.

Sau đó, hắn kéo ghế dựa, ngồi xuống.

Động tác đơn giản này lại góp phần làm cho bầu không khí cả phòng họp càng thêm yên tĩnh.

Mọi người há to miệng, vô cùng ngạc nhiên quan sát một màn này.

“Tất cả ngồi xuống đi.” Giọng nói lạnh nhạt của Hứa Thâm truyền tới.

Mọi người đều phản ứng lại, có người vẫn hơi chút sững sờ, không biết vì sao Hứa Thâm lại lớn gan đến vậy, còn những người khác đều chậm rãi ngồi xuống, nhưng tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghi vấn và ánh mắt lo lắng không yên nhìn về phía Hứa Thâm.

“Mộc Vương đã qua đời, hiện tại chức vị thủ lĩnh sẽ do ta đảm nhiệm.” Hứa Thâm tựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, mở miệng để lộ ra tin tức kinh người.

Không có bất cứ lời nói dư thừa nào, chỉ vắn vện là một câu thông báo đơn giản, lại làm cho tất cả mọi người trong phòng họp đều tròn tròn hai mắt.

Mộc Vương thủ lĩnh... Qua đời rồi? !

Hồi sáng hôm nay, rất nhiều lãnh đạo cao tầng, còn gặp được Mộc Vương ở tổng bộ, cùng báo cáo công tác với đối phương, mà hiện giờ... chỉ ngắn ngủi có một ngày đi qua, đối phương đã chết rồi?

Cả đám người nhìn thấy thái độ thản nhiên như không của Hứa Thâm, lập tức có người cảm thấy trái tim phát lạnh.

Chỉ sợ quá trình “Qua đời” này cũng không hề đơn giản như vậy.

Sau một thoáng yên tĩnh tạm thời, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, đều đang cố gắng tiêu hóa loại đả kích mà tin tức này mang lại.

“Hứa, Hứa thống lĩnh, xin hỏi thủ lĩnh đã qua đời như thế nào?” Có một vị lão nhân của tổng bộ không nhìn được, lên tiếng cẩn thận hỏi.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn đối phương một cái, lạnh nhạt nói: “Ra ngoài gặp được khur cấp A, không thể đào thoát, tôi cũng chỉ tìm thấy hài cốt của anh ta mà thôi.”

“Vậy bộ hài cốt kia đâu?”

“Chôn rồi.”

“Hứa thống lĩnh, chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của ngài để biết Mộc Vương thủ lĩnh có còn sống hay không...”

Hứa Thâm nâng bàn tay lên, tất cả âm thanh lập tức ngừng lại, như bị bóp nghẹt.

“Nói cách khác, các người đang nghi ngờ tôi?” Hứa Thâm đưa mắt nhìn vài người để lộ ra gương mặt đang cố nén phần nộ.

Đương nhiên trong số những người đang ngồi ở nơi đây, chẳng có mấy kẻ ngu ngốc, đáp án đều nằm ngay dưới bàn, chỉ không ai nguyện ý đi phá thùng tầng giấy mỏng kia thôi.

Nhưng Hứa Thâm tỏ vẻ không sao cả.

Mấy người khác nhìn thấy Hứa Thâm thản nhiên hỏi trắng ra như vậy, da mặt cả đám đều run rẩy, không dám trả lời.

Suy cho cùng, các vị thống lĩnh đang nằm dưới mặt đất kia đã dùng tính mạng của mình để cho bọn họ biết người trẻ tuổi trước mắt này hung tàn tới cỡ nào rồi.

“Mộc Vương qua đời, tôi cũng cảm thấy rất thương tiếc. Hiện giờ tôi đi lên tiếp nhận chức vị của anh ta, nếu các người cảm

thấy bản thân không thể thích ứng nổi, có thể rời đi, tôi sẽ không miễn cưỡng.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Sau một hồi yên tĩnh, trong số mấy người vừa nói chuyện lúc trước, có người đứng dậy, cúi đầu nói: “Hứa thống lĩnh, thật có lỗi, chúng tôi tuổi đã cao rồi, có chút lực bất tòng tâm không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ trong hội được nữa, hi vọng ngài có thể thành toàn.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Thấy vẻ mặt Hứa Thâm vẫn rất bình thản, những người khác cũng lớn gan hơn một chút, lần lượt có người đứng lên đưa ra yêu cầu từ chức.

Tuy chức vụ trong hội mang đến cho bọn họ không ít tài phú, nhưng so sánh với tài phú, thì ở bên người Hứa Thâm, luôn khiến bọn họ cảm nhận được nguy hiểm cận kề, huống chi không ít thành viên trong số những người đang có mặt ở đây, đã bị đóng mác là trung thành với Mộc Vương rồi, bọn họ lo lắng Hứa Thâm sẽ diệt trừ, hoặc là về sau sẽ nhằm vào bọn họ.

Số người đưa ra yêu cầu từ chức càng ngày càng nhiều, nhiều người làm thì cả đám to gan hơn, dần tới tình huống, càng ngày càng nhiều người dám nói, thậm chí có người còn lên tiếng nghi ngờ, cho rằng cái chết của Mộc Vương điều kỳ lạ, cần phải điều tra kỹ càng tỉ mỉ, chờ tra ra manh mối lại xác nhận thủ lĩnh mới sau.

Mấy vị phó thống lĩnh đang ngồi phía trước đám người kia, chỉ khẽ đưa mắt nhìn nhau, không hé răng một lời.

Chu Viên Viên nhìn thấy vẻ mặt bình thản không bày tỏ ý kiến của Hứa Thâm, chân mày khẽ nhíu lại.

Một lát sau, Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, thấy không còn ai tiếp tục mở miệng nữa, hắn không khỏi mỉm cười nói: “Còn ai muốn rời đi nữa không? Về sau này, có khả năng những người đi theo tôi sẽ có chút vất vả, mọi người hãy tử tế cân nhắc xem, hiện tại rời đi còn kịp.”

Chương 657. Các Người Đừng Đánh Giá Bản Thân Mình Quá Cao Như Vậy!!!

Nghe được lời nói của hắn, lại có vài vị cao tăng trong đám người hơi do dự một chút, cuối cùng cũng đứng lên.

“Tốt.” Hứa Thâm nhẹ gật đầu, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, nói với Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương bên cạnh: “Tiễn những vị cán bộ kỳ cựu của chúng ta về hưu đi.”

Ánh mắt Lâu Hải âm khẽ biến, nhưng trong lòng đã hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, cô không chút do dự, lập tức dùng “Tiếng gió” câu thông với tiểu tinh linh bên người.

Hạ Tĩnh Tương lại trực tiếp bước vào trong Khư giới, rồi dùng lực lượng của hình thái thứ hai nhanh chóng giết ngược ra ngoài.

Những người khác vừa nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong lòng đều ý thức được tình huống không ổn, có người kinh sợ nói: “Hứa thống lĩnh, cậu muốn làm cái gì? Chúng ta có nhiều người như vậy, chẳng lẽ cậu muốn giết sạch tất cả?!”

“Nếu chúng ta gặp chuyện không may, toàn bộ sự vụ trong hội đều sẽ tê liệt!”

“Cậu đừng xằng bậy, có cái gì cứ nói, chúng ta có thể từ từ bàn bạc.”

Vài người nhất gan đã có chút rồi rắm, thậm chí còn có người vội vàng ngồi xuống, muốn rút lại tư thế đứng lên vừa nãy.

“Các người đừng đánh giá bản thân mình quá cao như vậy, kể cả tê liệt tôi cũng có thể chữa khỏi. Cái tôi cần là tinh binh cường tướng, mà không phải những khối u ác tính và đám nhuyển trùng yếu đuối.” Hứa Thâm mỉm cười nói, ngay sau đó, mũi chân hắn điểm xuống mặt đất, chiếc ghế dưới móng nhanh chóng xoay một vòng lại, lưng ghế dựa đối mặt với mọi người bên dưới, cũng đối mặt với cả chiếc bàn hội nghị phía sau.

Những người vừa lựa chọn rời đi kia lập tức trở nên kinh hãi, ánh mắt đều lộ vẻ không sao tin nổi mà nhìn chằm chằm vào phần lưng ghế dựa cao ngất kia.

Chuyện này... Người này quá mức điên cuồng!

Phải biết rằng, những người lựa chọn rời đi như bọn họ, đều là thành viên chủ chốt bao quát toàn bộ ngành nghề của hội, ai nấy đều là lãnh đạo cao tầng, nếu tất cả bị chém giết, rất khó để tưởng tượng hội Truy Quang có vì vụ thảm sát này mà tan rã hay không!

Nhưng... người trước mắt chính là kẻ điên cuồng như thế!

Lúc này, mọi người mới ý thức được, vì sao bốn vị phó thống lĩnh đều không dám đứng dậy.

Bọn họ chính là nhân chứng sống đã từng tận mắt nhìn thấy Hứa Thâm chém giết sáu vị thống lĩnh khác...

“Kẻ điên!”

“Mày là một con ác ma!”

“Thứ chết tiệt, khẳng định thủ lĩnh đã bị mày giết rồi! !”

“Mọi người đừng sợ, chúng ta cùng nhau...”

“Tôi sai rồi, tôi không nên...”

Âm thanh kinh nộ, tiếng gầm gừ, giọng cầu xin tha thứ không ngừng quanh quẩn trong phòng họp.

Nhưng hết thảy những âm thanh này lại đang nhanh chóng biến mất, từng miếng vết thương sắc bén lập tức xuất hiện phía trên yết hầu, mi tâm, cái đầu của bọn họ, là hai cô gái vừa xuyên qua trong Khư giới, đang thu gặt sinh mệnh của đám người kia như Tử Thần.

Trong nháy mắt, cả phòng họp giàn giụa máu tươi, ngồn ngồn xác chết.

Theo giọng nói cầu xin tha thứ đột ngột chuyển thành tiếng thét chói tai cuối cùng, đã ngưng bật, hết thảy bầu không khí trở nên yên tĩnh một cách chết chóc, cùng với mùi đậm đặc máu tươi, đang lan tỏa khắp nơi trong gian phòng.

Thân thể của tất cả những người khác vẫn còn ngồi yên trong ghế, đều lạnh băng, run rẩy, mặc cho máu tươi nóng bỏng của đám người chung quanh, bắn tung toé lên mặt mình, làm ướt nhẹp quần áo mình, bọn họ cũng không dám có một chút dị động nào.

Với những người còn sống sót ở nơi này, đêm nay nhất định là cơn ác mộng vĩnh viễn.

Bàn tay đang đặt xuống ghế của bốn vị phó thống lĩnh ngồi ở dãy trước, bao gồm cả Chu Viên Viên, đều không ngừng run rẩy.

Một màn này đã gợi lên ký ức khủng bố trong đầu bọn họ.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, phần lưng ghế dựa đằng kia lại chậm rãi xoay tới.

Khuôn mặt trẻ tuổi của Hứa Thâm cũng in sâu vào đáy mắt mọi người, nhưng một lần nữa khi nhìn thấy gương mặt này, cả đám người lại có cảm giác như nhìn thấy ma quỷ, trong lòng chỉ còn lại sợ hãi vô biên.

Hứa Thâm quan sát phòng họp đầm đìa máu tươi giống như lò sát sinh xung quanh, vẻ mặt vẫn không chút biến hóa, thậm chí còn mỉm cười, nói: “Có người về hưu, đương nhiên cần phải có người thượng vị, cảm tạ bọn họ đã nhường ra vị trí của bản thân, để cơ hội cho càng nhiều người trẻ tuổi khác.”

Nói đến đây, Hứa Thâm nâng tay, nhìn về phía Đại Ly Ly đang đứng ở cửa.

Lúc này, sắc mặt Đại Ly Ly cũng chuyển thành trắng bệch, không dám thở mạnh lấy một hơi, đường cong trước ngực càng thêm cao ngất, tựa như cả trái tim cũng trôi lên tới cổ họng rồi.

Theo tầm mắt Hứa Thâm chuyển đến, trong lòng Đại Ly Ly lạnh toát, cô vội vàng run rẩy đến gần.

Chỉ ngần ngừ vài bước, vậy mà bước chân vốn thành thạo, tự tin đạp lên giày cao gót của cô ấy, lại suýt nữa trượt chân.

“Thủ, thủ lĩnh.” Đại Ly Ly cố nén nỗi sợ hãi, khom lưng để lộ ra đường cong trắng như tuyết cực kỳ mê người, nhưng lần này không phải là Đại Ly Ly cố ý làm như vậy, cô chỉ sợ tới nỗi quên che chắn đi thôi, sau đó, thấp giọng nói.

“Đưa danh sách các lãnh đạo cao tầng quản lý toàn bộ ngành nghề cho tôi, chúng ta cần phải đề bạt một nhóm người trẻ tuổi có năng lực.” Hứa Thâm nói.

Đại Ly Ly phục hồi lại tinh thần, vội vàng đáp ứng một tiếng, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Giày cao gót dẫm lên mặt đất đang dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ, suýt nữa thì trượt chân.

Cô rời khỏi văn phòng, vội vàng đi ra bên ngoài cũng lưu lại đầy những dấu chân đỏ tươi.

Không bao lâu sau, Đại Ly Ly quay về, mang theo một phần danh sách về các lãnh đạo cao tầng, đặt vào trong tay Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, rồi lặng lẽ lật xem, đồng thời hần cũng thông qua những tấm ảnh chân dung trên tư liệu, đối chiếu với đám người còn sót lại trong phòng họp.

Hắn nhanh chóng gọi ra một vài cái tên.

Những người bị điểm danh, đều không tự kiềm chế được trong lòng lạnh lẽo, run rẩy đứng lên.

Hứa Thâm lại mỉm cười, ra hiệu cho bọn họ không cần khẩn trương, sau đó bắt đầu tiến hành phân phối chức vụ cho những người vừa được điểm danh.

Người đang ngồi ghế phó, lập tức chuyển chính, người đang giữ vai trò trợ thủ, được lên ghế phó.

Người tầng dưới được đẩy dờ lên trên.

Đây là biện pháp giải quyết vấn đề sự vụ trong hội nhanh nhất, cũng là ổn định nhất.

Chương 658. Tôi Tín Ngưỡng Chính Mình!!!

Về phần điều chỉnh bộ khung lãnh đạo cao tầng trong tương lai, cứ để lại cho tương lai xem xét rồi chậm rãi quy hoạch.

Sau khi Hứa Thâm phân phối chức vụ cho một đám người, ngoại trừ máu tươi vẫn còn tràn ngập bên trong phòng họp, nỗi sợ hãi trên mặt những người khác cũng từ từ được xoa dịu, thậm chí có người còn âm thầm mừng rỡ như điên, vị lãnh đạo

vẫn luôn đè trên đầu, ức hiếp mình, đã chết thảm bên chân, còn bản thân lại được đề bạt.

Đây tuyệt đối là niềm vui to lớn!

Nếu không phải bọn họ còn đặt mình trong gian phòng họp giống như địa ngục này, cũng như vẫn còn đặt mình ở trước mặt Hứa Thâm, chỉ sợ cả đám người ấy đã không nhịn được muốn há miệng cười rồi.

Tiếp theo, Hứa Thâm lại hủy bỏ chức vụ phó thống lĩnh, đề bạt đám người Chu Viên Viên lên làm thống lĩnh.

Bọn họ còn có tư cách bố trí hai trợ thủ cho mình.

Rất nhanh, dưới một loạt những hành động nhanh mạnh, độc đoán như sấm rền gió cuốn của Hứa Thâm, toàn bộ kết cấu cao tầng đều được thiết lập lại một lần nữa.

“Về sau khi làm việc, nếu ai dám không nể mặt hội Truy Quang chúng ta, chúng ta cũng không cần nể mặt bọn họ, các người có hiểu được không?”

Việc đã xong, Hứa Thâm đứng dậy, lập tức dùng ánh mắt lạnh lùng lại ẩn chứa lực lượng khủng bố nhìn cả đám người xung quanh.

Mọi người nghe được lời nói ẩn chứa sát khí lạnh thấu xương của Hứa Thâm, trong lòng đều nghiêm túc trở lại.

Tuy thủ đoạn của Hứa Thâm làm kẻ khác vô cùng sợ hãi, nhưng không biết vì sao, qua những lời nói và hành động của hắn, bọn họ lại cảm nhận được một loại tín niệm mãnh liệt không thể nói rõ ra.

Tựa như chỉ cần đi theo bên người một vị thủ lĩnh như vậy, tương lai của bản thân sẽ có hi vọng.

“Vâng!”

Sau khi nghe câu trả lời được cả đám người đồng thanh nói ra trong phòng họp, Hứa Thâm lại nhanh chóng dẫn theo hai người Hạ Tĩnh Tương rời đi.

Chờ Hứa Thâm đi xa, cả đám người vẫn còn ở trong phòng họp mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, có cảm giác toàn thân vừa trút được gánh nặng khổng lồ.

Mùi máu tươi đậm đặc chung quanh khiến cho sắc mặt của một nhóm người có tố chất tâm lý kém, vẫn chuyển thành tái nhợt.

Đây cũng không phải lần đầu tiên mấy vị thống lĩnh, nhóm người Chu Viên Viên gặp được khung cảnh như vậy,, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy không khỏe, nhưng đương nhiên trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn vì lúc trước mình không có xúc động đứng ra.

“Hiện giờ chúng ta đi đâu?” Ba người Hứa Thâm vừa rời khỏi tòa lâu của hội Truy Quang, Lâu Hải âm lập tức tò mò hỏi.

Hứa Thâm bình tĩnh phân phó Hạ Tĩnh Tương lái xe, tới tổng bộ của giáo hội Hắc Quang trước.

Hai cô gái có chút kinh ngạc. Lâu Hải âm không quá am hiểu về các thế lực trong khu Hắc Quang, mới ngạc nhiên hỏi Hứa Thâm: “Cậu tin ngưỡng nữ thần Hắc Dạ?”

Cô cho rằng Hứa Thâm vừa gây nên một màn giết chóc, nên muốn đi gột rửa nội tâm.

Nhưng Hạ Tĩnh Tương lại biết, giáo hội Hắc Quang này chính là một thế lực ngầm trong khu Hắc Quang. Đây cũng là bí ẩn mà cô biết được sau khi trở thành hình thái thứ hai.

“Tôi tin ngưỡng chính mình.” Hứa Thâm nói.

Hai cô gái ngẩn ra, sắc mặt hơi có chút biến hóa.

Bởi vì trong nhận thức của bọn họ, không cần biết là ai, chỉ cần là người ở thành Đế, đều sẽ thuộc một trong số những trường hợp sau, hoặc là không có tín ngưỡng, hoặc là tín ngưỡng các Thần của giáo hội, nhưng chưa bao giờ có người dám nói, bản thân tín ngưỡng chính mình cả.

Bởi vì những lời như vậy, có khác nào đã đặt bản thân tới ngang hàng với “Thần” rồi?

Đây tuyệt đối là khinh nhờn với Thần linh!

Tuy bọn họ không có tín ngưỡng Thần của giáo phái khác, nhưng không ai dám phủ nhận sự tồn tại của Thần, càng đừng nói tới chuyện coi mình là Thần.

“Sản nghiệp của hội Truy Quang trải dài tới hầu hết các khu, bởi vậy địa đầu xà của khu khác cũng phải nể mặt vài phần. Hiện giờ hội Truy Quang đã rơi vào trong tay cậu, chúng ta lại là thân vệ bên người điện hạ, khẳng định là trong tương lai, hội sẽ phát triển càng tốt hơn.” Lâu Hải âm chuyển đề tài, tiếp tục nói.

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến, nhưng vẻ mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, bởi vì mục tiêu của hắn vốn không chỉ là như thế.

Không bao lâu sau, chiếc xe đi vào tổng bộ giáo hội Hắc Quang.

Ngay khi còn ở trên xe, Hứa Thâm đã thông báo cho mấy vị hồng y giáo chủ trong này. Bởi vậy khi hắn đến đây, mấy vị hồng y giáo chủ nọ đã tập hợp đầy đủ bên trong giáo đường.

“Bốn vị hình thái thứ hai...” Lâu Hải âm vừa bước vào giáo đường, sắc mặt đã hơi biến hóa. Cô vừa nghe được tiểu tinh linh bên người thông báo, trong lòng lập tức trở nên cảnh giác.

“Giáo hoàng đại nhân.”

Bốn người bên kia vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã nhanh chóng hành lễ, sau đó mới nhìn qua hai cô gái bên cạnh hắn, gần như ngay lập tức, bọn họ đã cảm nhận được hai cô ấy đều là trăm khur giả hình thái thứ hai, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

“Hai vị này chính là hồng y giáo chủ mới được sắc phong, tạm thời sẽ nằm dưới sự quản lý của A Môi.” Hứa Thâm nói.

Lời này vừa nói ra, cả sáu người đều sửng sốt.

Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương còn đang rơi vào nỗi khiếp sợ khi nghe thấy cách mà bốn người bên kia xưng hô với Hứa Thâm, tới lúc nghe được lời nói của Hứa Thâm, bọn họ mới phản ứng lại. Lâu Hải âm giật mình nói: “Giáo chủ?”

Trong lòng Hạ Tĩnh Tương lại dấy lên một cơn sóng lớn. Những chuyện vừa trải qua trong đêm nay, đã làm cô lần lượt nảy sinh ra nhận thức hoàn toàn mới.

Cô vốn tưởng rằng, sau khi bản thân trở thành hình thái thứ hai, coi như mình đã đuổi kịp được bước chân của Hứa Thâm, có thể cùng sống vai đi bên cạnh hắn.

Nhưng hiện thực lại hoàn toàn không như suy nghĩ.

Đầu tiên, hắn phục kích rồi thành công tiêu diệt một vị hình thái thứ hai suýt chút nữa đã giết chết cô, ngay sau đó, hắn lại dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp hội Truy Quang, còn hoàn toàn chiếm lấy nó.

Hiện giờ, cô mới phát hiện ra, một thân phận khác vẫn được Hứa Thâm che giấu, hắn lại là Giáo hoàng của giáo hội Hắc Quang!

Đến tận cùng là người đàn ông này còn có bao nhiêu bí mật mà cô không biết nữa?

“Tuân mệnh.” Tiết Môi hơi giật mình một chút, sau đó lập tức gật đầu nhận lệnh.

Hứa Thâm cũng giới thiệu từng người trong số bọn họ cho nhau, để cả nhóm dần trở nên quen thuộc.

Tới tận lúc này, Lâu Hải âm mới muộn màng nhận ra rồi phục hồi lại tinh thần, cô đã ý thức được đây là một cỗ thế lực khác nằm trong tay Hứa Thâm.

Chương 659. Bởi Vì Ca Ca... Luôn Toàn Tâm Toàn Ý Với Tỷ Tỷ!!!

Tuy rằng bọn họ là thân vệ của Nghĩ Hậu, ánh mắt khá cao, nhưng khi Lâu Hải âm âm thầm đếm số trong đầu, bỗng nhiên cô lại cảm thấy vài phần khiếp sợ.

Nếu tính cả đám hình thái thứ hai của hội Truy Quang, trong tay Hứa Thâm đã có chừng tám vị hình thái thứ hai.

Đó là chưa kể tới cục Khư Bí ở nơi này cũng nằm dưới sự điều khiển của Hứa Thâm.

Chuyện này có nghĩa là, dựa vào những thân phận công khai của mình, Hứa Thâm có thể quang minh chính đại không ngừng bồi dưỡng trăm khư giả hình thái thứ hai.

Đặt ở khu Mẫu Hoàng, tám vị hình thái thứ hai cũng là một thế lực cực kỳ dũng mãnh.

Càng đừng nói tới chiến lực khủng bố của bản thân Hứa Thâm.

Nếu cộng thêm cả hai cô, chính là 10 vị!

Phải biết rằng, hàng năm đội thân vệ của Nghĩ Hậu cũng chỉ duy trì ở con số 42 người mà thôi.

Thoạt nhìn số lượng chênh lệch tới bốn lần, nhưng thử nghĩ mà xem, Nghĩ Hậu có thân phận gì, còn Hứa Thâm có thân phận gì?

Nói trắng ra, tình huống này cũng tương đương với một tên bình dân lại nắm trong tay quân lực tư nhân bằng một phần tư đội hộ vệ của quốc vương!

“Tôi muốn nói với mọi người một chuyện khác, hội Truy Quang cũng là của tôi.” Chờ mấy người bọn họ làm quen xong, Hứa Thâm lại nói với bốn người Tiết Môi.

Bốn người ấy nghe được lời nói bình tĩnh của Hứa Thâm, lập tức trở nên sững sốt, rồi cực kỳ kinh ngạc mà mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn hắn.

Hội Truy Quang... Là của Hứa Thâm?

Lại nói, tuy lúc trước bọn họ có biết Hứa Thâm đang nhậm chức ở hội Truy Quang, nhưng theo những gì bọn họ điều tra được, hắn chỉ đảm nhiệm chức vị thống lĩnh mà thôi. Đúng là địa vị rất cao, dưới một người trên nhiều người, nhưng điều này cũng có nghĩa rằng, hội Truy Quang bên kia chỉ cần nói một câu, cũng có thể bãi miễn Hứa Thâm

Nhưng địa vị thủ lĩnh lại khác.

Ý nghĩa của loại chức vị này chính là, Hứa Thâm còn có thể tiếp xúc với cấp trên, cũng chính là đại nhân vật tại nội thành của hội Truy Quang...

“Sau này, mọi người hãy hòa bình ở chung với hội Truy Quang, có ma sát gì cũng có thể báo lại cho tôi bất cứ lúc nào. Tôi sẽ để cho hai cô ấy nhậm chức thống lĩnh ở bên kia, lợi dụng chức vụ bên kia xử lý mọi vấn đề xung đột.” Hứa Thâm nói.

Bốn người Tiết Môi đã phục hồi lại tinh thần, dù tâm trạng vẫn đầy phức tạp, nhưng cả đám đã nhanh chóng gạt đầu.

Hứa Thâm lại dẫn dò thêm một chuyện khác, rồi phân phó hai người Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương ở lại trong giáo, để Tiết

Môi dẫn dắt hai cô đi làm quen với những sự vụ trong giáo.

Còn hẳn trở lại nơi ở của mình.

Vẫn là lâu nhỏ độc lập kia, nhưng hiện giờ ở chung quanh lâu nhỏ này, lại có thêm sự xuất hiện của khá nhiều bóng dáng không ngừng đi qua đi lại, thoạt nhìn có vẻ như bọn họ đều là người đi đường tình cờ ngang qua, nhưng trên thực tế, bọn họ lại thường xuyên chú ý tới diễn biến xung quanh mình.

Những người này đều là thành viên cốt cán của giáo hội Hắc Quang, thay Hứa Thâm trấn thủ chung quanh.

Hứa Thâm về đến nhà, liền nghĩ thấy từng đợt mùi hôi thối quen thuộc.

Sau đó, hẳn bắt gặp bóng dáng Hắc Tuyết đang nhanh chóng bò sát trong Khư giới.

Hắn không chút kích động, chỉ tiện tay ném ra một cục máu thịt đã được gói cẩn thận bằng giấy dầu.

Bóng dáng khí thế hung hăng của Hắc Tuyết lập tức ngừng lại, cô vươn tay bắt lấy bao giấy dầu, nhanh chóng mở nó ra, bên trong là một miếng gan.

Trên mặt cô nhanh chóng xuất hiện một nụ cười rạng rỡ, tựa như đang cầm một món đồ ăn vặt ngon miệng, rồi vừa ăn vừa tiến lại gần Hứa Thâm: “Em còn nghĩ rằng anh không cần em nữa.”

“Mới vài ngày mà. Không phải anh đã nói với em, anh cần đi ra ngoài một chuyến rồi sao?” Hứa Thâm tức giận, đi tới gõ đầu cô ấy một cái.

Trong mắt Hắc Tuyết hiện lên một mảnh màu đen giận dữ, nhưng ngay sau đó lại chuyển thành vẻ mặt ủy khuất, ôm đầu nói: “Em nhớ anh mà, ca ca.”

“Có nhớ tỷ tỷ hay không?”

“... Nhớ.”

Hắc Tuyết lập tức kẻ sát lại gần, khi nói chuyện còn lộ vẻ khản trương không ngừng nhìn ngó chung quanh.

“Chờ thêm đoạn thời gian nữa, anh sẽ tìm vài người bạn đến chơi cùng em.” Hứa Thâm nói.

Đôi mắt Hắc Tuyết lập tức sáng ngời, cô ấy mừng rỡ nói: “Là đồ chơi sao?”

“Không tiện nói ra, nhưng là tồn tại giống em đó.” Hứa Thâm thần bí cười nói.

Hắc Tuyết hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống: “Ca ca, không phải là anh đi ra ngoài vụng trộm quen biết cô bé nào khác chứ? Tỷ tỷ có ghen hay không?”

“Tỷ tỷ sẽ không để ý đâu, bởi vì ca ca... luôn toàn tâm toàn ý với tỷ tỷ!” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Mai Phù đang ngồi vắt chân trên chiếc bàn bên cạnh, đôi mắt lập tức trở nên sáng ngời. Cô nhẹ nhàng đi tới, vờn quanh bên cạnh Hứa Thâm, hai tay vớ vào hư không như thể đang ôm lấy hai má Hứa Thâm, rồi ghé sát vào nói: “Thật ư?”

Thật chứ... sao nữa.

Hứa Thâm nhìn Mai Phù đang gần trong gang tấc, tựa như có thể ngửi được mùi hương cơ thể trộn lẫn với mùi cỏ xanh nhàn nhạt từ trên người đối phương lan tỏa tới.

Quả nhiên cô không giống những con khỉ khác...

“Vậy anh đối với Hắc Tuyết thế nào?” Hắc Tuyết ở bên cạnh ủy khuất bĩu môi hỏi.

Mai Phù khẽ liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

Đột nhiên mái tóc dài màu đen trên đầu Hắc Tuyết biến thành hỗn loạn, giống như một con mèo nhỏ xù lông. Cô ấy vừa cảm nhận được một mối nguy hiểm mãnh liệt, khiến cho cả người dâng lên một loại cảm giác kinh khủng, tựa như bản thân vừa rơi thẳng xuống vực sâu.

Là... Tỷ tỷ?

Trong đôi mắt Hắc Tuyết lộ ra một tia hoảng sợ, cô ấy lại vội vàng nhìn ngó xung quanh.

“Hắc Tuyết cần phải ngoan ngoãn nghe lời, ca ca mới thích em được.” Hứa Thâm nói.

Hắc Tuyết phục hồi lại tinh thần, không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

Thứ cảm giác nguy hiểm vừa nãy chỉ xuất hiện trong nháy mắt, hiện giờ đã biến mất, nhưng ảnh hưởng của nó vẫn còn nguyên vẹn, tựa như một mũi nhọn lạnh như băng đâm vào trong lòng cô ấy.

Hắc Tuyết nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Hứa Thâm, cái miệng hơi bẹp xuống, mếu máo, trong lòng vô cùng ủy khuất lại không dám trút hết ra ngoài.

Hứa Thâm đỡ dành xong Hắc Tuyết, mới bước lên nóc nhà.

Gió nhẹ phát phơ thổi tới, Mai Phù ngồi bên cạnh hắn, như cô bé nhỏ nhà hàng xóm.

Hai người bọn họ ở cạnh nhau, chẳng khác nào hai người bạn nhỏ vô tư, luôn bên cạnh nhau từ thuở thiếu thời, ngây ngô khờ dại, làm Hứa Thâm không nhìn được, khẽ nở nụ cười.

Chương 660. Thế Giới Của Khư...

Hắn tĩnh tọa một lát, dù hai người bọn họ không hề nói chuyện với nhau một lời nào, nhưng trong lòng hắn vẫn dâng lên một loại cảm giác âm áp khó có thể hình dung được.

Rất nhanh, suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm đã chuyển tới trên người Nghĩ Hậu, hắn nghĩ đến hai từ biến khư trong miệng cô ấy.

Ngay sau đó, Hứa Thâm yên lặng kết nối với thủy tinh Linh Bí trong đầu, rất nhanh, ý thức của hắn đã kéo dài ra ngoài, tựa như vừa bị hút ra khỏi thân thể, rồi đưa lên tới vạn trượng trời cao.

Ánh nắng lấp lánh chiếu rọi xuống, từng quả cầu ánh sáng giống hệt những ngôi sao vờn quanh.

Hứa Thâm quét ánh mắt tới, liền nhìn thấy ba quả cầu ánh sáng đang lấp lánh, nhưng quả cầu ánh sáng màu da cam lại âm ỉ.

Đã rất lâu rồi Hứa Thâm không tới nơi này, hiện giờ hắn xuất hiện, lại khiến cho ba người khác đều chú ý tới.

Kỳ thực bọn họ cũng tập mãi thành thói quen với những vị khách hiếm khi đến nơi này như Hứa Thâm rồi. Suy cho cùng,

dựa theo tình báo, bọn họ cũng biết Hứa Thâm là quân vương.

Bọn họ cũng có thể hiểu được, tình huống của Hứa Thâm cũng giống như những vị quân vương khác, thời gian online rất ngắn, và luôn duy trì vẻ thần bí...

“Số mười, anh đã đến rồi.” Số năm vừa nhìn thấy số mười, đã vội vàng lên tiếng chào hỏi, giọng nói lúc này là âm thanh ngọt ngào của thiếu nữ.

Lúc trước, số năm từng trao đổi được khư binh trong tay Hứa Thâm, đã nợ hẳn một cái nhân tình, vẫn chưa tìm được cơ hội trả lại, huống chi Hứa Thâm là quân vương, có thể giữ gìn mối quan hệ này là tốt nhất.

“Số ba đâu?” Hứa Thâm dò hỏi.

“Lâu lắm rồi số ba không có tới.” Người trả lời chính là Đầu Sói số bảy, gã nói: “Đoạn thời gian trước, số ba từng mua lượng lớn súng ống đạn dược từ phía tôi, phỏng chừng cô ấy đang bận giao chiến với người ta trong hiện thực, cũng có thể đã gặp chuyện không may rồi. Thật đáng tiếc.”

Nói đến đây, trong lời nói của gã lộ vẻ tiếc hận rõ ràng.

Mất đi một khách hàng như vậy, thật sự làm người ta tiếc nuối.

Hứa Thâm kinh ngạc hỏi: “Không phải số ba từng nói cô ấy có mở hội trình thám, không tham dự chiến tranh sao?”

Đầu Sói tức cười, nói: “Cô ấy nói tới nói lui hoài, nhưng sao có thể cho là thật được? Ở nơi này, trừ phi là quân vương, nếu không tất cả mọi người đều có khả năng bị thay thế.”

Trên thực tế, kể cả khi quân vương bại lộ thân phận, bị người biết được số thứ tự trong không gian Linh Bí, bọn họ cũng đủ lực lượng tự bảo vệ mình, trừ phi bị người khác bao vây tiêu trừ.

Nhưng giá trị của Linh Bí, còn chưa đủ để đánh động nhiều vị quân vương cùng lúc ra tay bao vây tiêu trừ.

Nói cho cùng, hiện giờ những viên Linh Bí buông xuống hiện thực cũng chẳng phải toàn bộ, số lượng này cách truyền thuyết quá mức xa xôi.

Hứa Thâm có chút tiếc nuối. Lúc trước, hẳn cảm thấy cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám kia hơi phiền phức, nhưng lúc này không gặp được cô, trong lòng lại có chút nhớ nhung.

Dù sao cô ấy cũng chủ động giúp hắn giải đáp rất nhiều bí ẩn...

“Mấy người có hứng thú đến biển khur không?” Hứa Thâm thân nhiên dò hỏi.

“Biển khur?” Số năm khá kinh ngạc, giọng nói lại biến thành âm điệu của trẻ nhỏ non nớt: “Là biển khur mà chỉ quân vương mới có khả năng tiến vào sao? Nghe nói khắp nơi trong đó đều là khur cấp A, nó là thế giới của khur...”

Thế giới của khur ...

Con người trong mắt Hứa Thâm thâm rung động.

Biển khur là thế giới của khur sao?

Chẳng lẽ thế giới mà bọn họ cư ngụ, không phải một nơi nhân loại và khur cùng tồn tại sao?

Chẳng lẽ những con khur đi vào thế giới nhân loại, chỉ vền vện là bộ phận cực nhỏ...

Và vì sao Nghĩ Hậu lại mạo hiểm đi biển khur vào thời điểm này?

“Đúng vậy, hình như anh khá hiểu biết về nơi đó?” Hứa Thâm chôn ý niệm vừa nảy sinh trong đầu kia xuống, rồi để lộ ra âm điệu có chút hứng thú, tùy ý cất giọng hỏi.

Số năm ha ha cười nói: “Tôi xem được tin tức này từ trong một bức thư mật, nhưng chỉ hơi có chút hiểu biết mà thôi. Theo những gì tôi nắm được, thì nơi đó chính là thế giới bản nguyên của khur, khắp nơi đều là đại khur, cực kỳ nguy hiểm, và chỉ quân vương mới miễn cưỡng có thể sinh tồn được bên trong.”

“Một nơi nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ số mười anh muốn đi?” Rõ ràng đây là lần đầu tiên Đầu Sói nghe người ta nhắc tới biển khur, gã có chút giật mình và hoang mang hỏi.

Đi đến nơi ấy, có khác nào tự mình chui vào hang sói đâu?

Số năm khoe khoang nói: “Tại vì anh không biết đó thôi. Tuy biển khư rất nguy hiểm, nhưng bên trong ấy cũng cất giấu rất nhiều những bảo tàng thần thoại. Tôi nghe nói ở nơi này còn có khư binh tiếp cận hoàn chinh... những loại bí thuật cổ xưa. Phải biết rằng, tổ tiên của bảy đại gia tộc trong nội thành kia, đều là quân vương trở về sau chuyến thám hiểm biển khư, dựa trên nền tảng đó, mới thành lập nên cơ nghiệp hùng mạnh như hiện giờ.”

Đầu Sói giật mình hiểu ra, chợt hướng ánh mắt có chút hâm mộ nhìn về phía Hứa Thâm.

Tuy chuyến hành trình này nguy hiểm, nhưng chỉ cần nghĩ thôi cũng biết những thứ trong miệng số năm kia, thật khiến người khác động tâm!

Khư binh tiếp cận hoàn chinh... chính là thần khí!

Phải biết rằng, muốn chấp vạ, tạo nên loại thần khí này ở trong thế giới nhân loại, là chuyện cực kỳ gian nan, ngay cả những thế lực hùng mạnh như bảy đại gia tộc cũng khó mà làm được!

Nếu đi biển khư lại có thể kiếm được một kiện, dù mạo hiểm cũng đáng.

“Nói như vậy, chẳng phải những quân vương kia kết bạn đi thăm dò biển khư, là có thể không ngừng làm lớn mạnh chính mình sao... Cũng khó trách, kẻ có tiền càng có tiền, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu cũng càng ngày càng yếu.” Đầu Sói cười khổ nói.

Số năm cảm thán nói: “Biển khư ắt chứa tài phú thật lớn, đáng tiếc chúng ta không vào được. Ngay cả quân vương cũng phải kết bạn đồng hành, một mình thăm dò biển khư có chỉ số mạo hiểm quá lớn. Mà nói đi cũng phải nói lại, đúng là kết bạn đồng hành có vẻ an toàn hơn, nhưng một khi tìm được khư binh tiếp cận hoàn mỹ sau... chỉ sợ hoàn cảnh lúc ấy càng nguy hiểm hơn lẻ loi một mình.”

Đầu Sói gật đầu, nếu đi tầm bảo, đương nhiên sẽ có tranh đấu, thực sự là không bằng lẻ loi một mình.

Khó trách Hứa Thâm lại hỏi bọn họ... Hắn muốn dùng bọn họ làm đá dò đường sao?

Nghĩ đến đây, hai người đều nhìn về phía Hứa Thâm.

Chương 661. Tuyệt Đối Không Thể Tiết Lộ Loại Tin Tức Này...

Số năm thử hỏi: “Số mười, anh có biện pháp mang chúng tôi tiến vào biển khơi sao?”

“Anh muốn đi hả?” Hứa Thâm không trả lời, ngược lại còn ném vấn đề ấy cho đối phương.

Số năm nghẹn lại, sau khi suy nghĩ một hồi, gã cười khổ nói: “Thực lực của tôi quá yếu ớt, có đi cũng trở thành trời buộc, tốt hơn hết là không đi.”

Tuy lúc trước, gã từng nói phải trả lại nhân tình cho Hứa Thâm, nhưng cũng không bảo bản thân phải phục vụ quên mình nha.

Đầu Sói cũng vội vàng nói: “Tôi làm ăn bận rộn, năng lực lại khó che giấu, rất dễ trở thành trời buộc.”

“Đáng tiếc thật.” Hứa Thâm ra vẻ tiếc hận nói.

“Anh có thể hỏi mấy người số một xem sao.” Số năm thật cẩn thận đưa ra đề nghị.

Hứa Thâm đang muốn phủ định, bỗng nhiên quả cầu ánh sáng màu đỏ sậm của số một sáng lên, đối phương lại online vào lúc này?

“Ừm?” Ánh mắt số một đảo qua, lại nhìn thấy quả cầu của số mười sáng lên. Ấn tượng về số mười ở trong lòng gã khá là sâu sắc. Số một lập tức nói: “Số mười, có hứng thú đi thăm dò bia Trấn Khư thêm một lần nữa không?”

Hứa Thâm nhướng mày, hần lập tức nghĩ đến chuyện phía Tây thành, nghe nói bên kia cũng có một tấm bia Trấn Khư, dựa theo tình huống lần trước... chẳng lẽ bia Trấn Khư bên kia đã xuất hiện vấn đề?

“Thật có lỗi, gần đây tôi không rảnh.” Hứa Thâm nói.

“Số mười đang định đi biển khơi.” Số năm lẩm miệng nói.

Số một cũng đoán được Hứa Thâm không muốn đi bia Trấn Khư bên kia. Dù sao gã cũng nắm được tình hình, nơi đó có

chút phức tạp, ngay cả gã cũng không nguyện ý tự mình ra mặt.

“Biển khư?” Số một có chút ngoài ý muốn.

Trong hiểu biết của gã, khả năng cao Hứa Thâm là quân vương của thành Bạch Nghĩ... Dù sao thằng nhóc được hấn ủy thác cho gã cứu giúp lần trước, chính là người thành Bạch Nghĩ.

Việc đã xong, gã còn phái người đi điều tra một chút, cũng nắm được tin tức người kia là cấp dưới của nhóm người thành lập nên hội Truy Quang ở thành Bạch Nghĩ.

Một tiểu nhân vật như vậy, lại khiến cho số mười không tiếc vận dụng tới nhân tình của gã, khiến cho gã cũng phải hoài nghi đây là đúng phương cố ý quăng mồi.

“Câu định đi biển khư sao?” Số một dò hỏi, trong lòng lại đang nghi hoặc, hình như gần đây thành Bạch Nghĩ có chút loạn, hơn nữa rất có thể lần náo động này có liên quan tới số mười.

Suy cho cùng, thành Bạch Nghĩ cũng chỉ có hai vị quân vương kia... Trừ phi là từ lúc nào đó, vị quân vương thứ ba đã lên lút ra đời.

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu, tùy ý nói: “Anh cũng muốn đi sao? Chúng ta kết bạn cùng đi nhé?”

Số một đang nghĩ, nếu gã bán tin tức bí mật như thế cho vị Nghĩ Hậu của thành Bạch Nghĩ kia, không biết mình nhận được thù lao như thế nào?

Có lẽ cô ta sẽ cảm thấy tương đối hứng thú với tin tức này ...

Nghĩ đến đây, khóe miệng số một khẽ mỉm cười, sau đó gã khẽ lắc đầu, từ chối lời mời của Hứa Thâm: “Tôi không đi, một lần ra vào biển khư cũng mất ít nhất là ba tháng, quá lâu, gần đây tôi đang có chút chuyện bận rộn, không rảnh.”

“Ba tháng sao?” Hứa Thâm thoáng sửng sốt, biển khư còn có quy củ như vậy?

Nhưng hấn không hỏi kỹ càng, chỉ nói đơn giản: “Vậy được rồi.”.

Sau đó, hắn nói một tiếng với bọn họ rồi nhanh chóng offline.

Số một thấy Hứa Thâm rời đi, lập tức chuyển qua dò hỏi số năm: “Lúc này, khi số mười xuất hiện, cậu ta nói chuyện với mấy người về biển khư sao?”

“Ừm.” Số năm đáp lại một tiếng, gã cũng không biết mình không nên nhiều lời.

“Hả?” Số một có chút kinh ngạc, biển khư là bí ẩn mà chỉ quân vương mới biết tới, Hứa Thâm tán gẫu loại chuyện này với những trăm khư giả hình thái thứ hai... Chẳng lẽ là hỏi thăm?

“Số mười muốn mời chúng tôi cùng đi biển khư.” Đầu Sói tỏ vẻ lấy lòng trả lời câu hỏi của số một.

Một tia nghi hoặc vừa xuất hiện trong lòng số một lập tức tiêu tán, ngược lại cảm giác nọ đã bị khiếp sợ thay thế, gã vội vàng hỏi: “Cậu ta mời mấy người đi biển khư? Chỉ quân vương mới có thể lên vào biển khư mà...”

“Hình như số mười có biện pháp.” Số năm thấy Đầu Sói đã nói, cũng lập tức bổ sung thêm.

Ánh mắt số một biến hóa, trong lòng vô cùng chấn động, đến tận cùng là số mười này có lai lịch gì?

Hắn lại có thể làm cho hình thái thứ hai lên lút lên vào biển khư, đây là năng lực của hắn, hay là của một loại thủ đoạn không biết nào đó?

Số một im lặng nửa ngày, không nói gì, cuối cùng trực tiếp offline rời đi.

Rõ ràng là số một biết được nhiều hơn một người chỉ hiểu chút xiu tin tức như số năm, bởi vậy gã càng biết được chuyện mang hình thái thứ hai lên vào biển khư là tin tức rung động tới cỡ nào.

Nó có nghĩa là Hứa Thâm có thể không ngừng chuyển vận binh lực hình thái thứ hai vào đến biển khư, để bọn họ làm pháo hôi cho mình, đi thăm dò rất nhiều những khu vực nguy hiểm.

Tuy làm như vậy sẽ khiến rất nhiều hình thái thứ hai hy sinh, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để nói lên rằng, Hứa Thâm có ưu

thể hơn hẳn bọn họ khi thăm dò biển khơi!

Mà ưu thế khi thăm dò biển khơi, lại trực tiếp ảnh hưởng đến tốc độ trưởng thành của quân vương.

“Chẳng lẽ cậu ta muốn đến biển khơi tìm kiếm binh tiếp cận hoàn mỹ, sau đó qua trợ giúp Giang gia?” Trong một tòa trang viên nào đó, một bóng người khôi ngô mà vĩ ngạn, với ánh mắt u buồn, đang tự hỏi.

Hứa Thâm đã rời khỏi thế giới Linh Bí, về tới nóc nhà.

“Ba tháng... Nói như vậy, Nghĩ Hậu đi biển khơi, sẽ không thể trở về trong vòng ba tháng? !” Ánh mắt Hứa Thâm chấn động, tin tức này rất bí ẩn, chỉ có hắn biết được.

Nếu không phải Nghĩ Hậu trùng hợp đi lướt qua trước mặt hắn, còn vừa vặn nói chuyện với con ngựa trắng của mình... Khẳng định là không một ai biết được Nghĩ Hậu sẽ đi đến nơi nào.

Theo suy nghĩ của người bình thường, Nghĩ Hậu muốn rời khỏi cung Tuyết, cũng không phải chuyện gì quá lạ lùng, dù sao cô ấy cũng có thể trở về bất cứ lúc nào.

Thậm chí, rất có khả năng, Nghĩ Hậu rời khỏi cung Tuyết chính là nguy trang, làm cho người ta không thể dò xét ra hư thực.

Nếu để cho vị quân vương đang tranh chấp cùng Nghĩ Hậu kia biết được cô ấy đã vào biển khơi, phỏng chừng cả thành Bạch Nghĩ sẽ bị đối phương lật tung trời!

Lại nói, ba tháng đủ để làm rất nhiều chuyện, thậm chí còn đủ để đối phương hủy đi phủ thành chủ sau đó một lần nữa xây dựng lại!

Tuyết đối không thể tiết lộ loại tin tức này...

Chương 662. Đến Quân Bộ!

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn thực sự không nghĩ tới Nghĩ Hậu lại to gan như thế. Cô ấy lại dám làm ra loại hành động này trong thời kỳ phi thường trước mắt, chẳng lẽ cô ấy tự tin khẳng định rằng bản thân sẽ có thu hoạch tại biển khơi?

Nếu không lỡ như cô ấy bị thương... Chẳng phải tình thế sẽ càng thêm hồng hét hay sao?

Hứa Thâm không nghĩ ra, nhưng hắn biết, trước mắt bản thân chỉ nắm giữ được vài mẩu tin tức rất hữu hạn, cũng không cần thiết phải đi phân tích nhiều.

Hơn nữa, chẳng phải ba tháng này cũng là một lần cơ hội cho hắn hay sao?

Hứa Thâm trở lại phòng, lấy ra Tinh Khư Tề cao cấp, tiêm vào, hấp thu, sau đó liền bắt đầu suy nghĩ bố cục.

Hắn tin tưởng tin tức bí mật như thế, Nghĩ Hậu sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài, thậm chí rất có khả năng, cô ấy còn không nói chuyện này cho người thân cận nhất của mình.

Hiện tại cả thành Bạch Nghĩ đang rơi vào trạng thái không có quân vương phòng thủ, và trạng thái này cực kỳ có lợi cho hắn.

Ban đầu có Nghĩ Hậu tọa trấn, rất nhiều chuyện mà hắn làm, có thể sẽ bại lộ bất cứ lúc nào, nhưng hiện giờ thì khác, chờ tới lúc Nghĩ Hậu quay về, chỉ cần hắn có thể che giấu cẩn thận thì bản thân có thể triển khai hết thấy mọi hành động mà không phải lo lắng quá nhiều.

Tình huống này cũng tương đương với, hắn hoàn toàn có thể mai phục một tấm lưới ngầm lớn thuộc về chính mình, ở bên dưới thành Bạch Nghĩ này!

Ngày kế, Hứa Thâm lập tức rời khỏi phòng, lần này, hắn đưa cả Hắc Tuyết đi theo.

“Hiện tại, em có thể ở bên cạnh ca ca rồi.” Hứa Thâm nói với Hắc Tuyết.

Hắc Tuyết vui sướng nhảy nhót không ngừng: “Ca ca thật tốt. Nhưng ca ca không sợ cô gái xấu xa kia sao?”

“Cô gái xấu xa ấy đi rồi.” Hứa Thâm cười nói.

Hắc Tuyết càng thêm vui vẻ, lập tức nhảy tới nhảy lui ở bên cạnh Hứa Thâm, chỉ có Mai Phù vẫn cực kỳ im lặng. Cô thường xuyên ngẩng đầu nhìn lên mảnh sương mù bên trên, ngẫu nhiên trong đôi mắt sẽ lộ ra vài phản hứng thú lệch lạc và quái dị.

Hứa Thâm đi vào cục Khư Bí, đồng thời gửi tin nhắn đi, lệnh cho nhóm giáo chủ, đám người Tiết Môi tới tập hợp.

Rất nhanh, sáu vị hình thái thứ hai đã tề tựu bên trong cục Khư Bí.

Trừ những người này ra, đám người Phùng Thanh và Lâm Hiểu cũng được lệnh tập hợp tại văn phòng cục trưởng.

“Hôm nay mọi người hãy theo tôi tới đóng tại quân bộ.”

Hứa Thâm phân phó những người khác, sau đó hẩn dẫn dò đám người Tiết Môi đi thay đổi trang phục một chút, bọn họ cần lấy thân phận “Chính quy” của cục Khư Bí qua quân bộ bên kia.

Suy cho cùng, giáo hội Hắc Quang cũng không phải thế lực dưới trướng Nghĩ Hậu.

Nhìn thấy nhóm Tiết Môi, sắc mặt mấy người Lâm Hiểu và Phùng Thanh khẽ biến, thậm chí còn có chút khiếp sợ. Bởi vì chỉ ngắn ngủi có một đêm thôi, nhưng bên người Hứa Thâm lại có thêm 4 vị hình thái thứ hai!

Bọn họ đã biết Lâu Hải âm và Hạ Tĩnh Tương, nhưng bốn vị hình thái thứ hai này lại là gương mặt xa lạ.

Hiển nhiên, đây là “Bạn bè” trước kia của Hứa Thâm ở khu Hắc Quang.

Lại nói, sau khi được chứng kiến thực lực của Hứa Thâm trong cuộc chiến tranh chức đội trưởng, coi như bọn họ đã có thể thừa nhận được chuyện bên người Hứa Thâm có mấy người “Bạn” như vậy.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã thay đổi trang phục xong, và ngồi lên xe của cục Khư Bí, đi tới quân bộ đóng ở khu Hắc Quang.

Trước khi xuất phát, Hứa Thâm lại tiêm một ống Tịnh Khư Tề cao cấp cho mình. Mỗi ngày, hẩn vẫn một mực duy trì tiêm Tịnh Khư Tề cao cấp đúng giờ, dựa theo tiến độ này, chỉ cần thêm hai tháng nữa, hẩn sẽ đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai.

Rất nhanh, một đoàn xe đã chạy tới khu vực bên ngoài của căn cứ quân bộ đóng ở vùng ngoại thành.

Phạm vi mười dặm xung quanh nơi này đều là khu vực hoang vu hẻo lánh, thuộc về đất đai của căn cứ quân sự.

Hứa Thâm đã sớm thông qua tin tức từ cung Tuyết bên kia để nắm được tình hình bên này. Có 3000 người bên trong căn cứ quân đội đóng ở khu Hắc Quang!

Mỗi một người trong số bọn họ đều là trăm khur giả giai đoạn đầu! Đương nhiên, còn có 28 vị hình thái thứ hai nữa.

Đúng vậy, chỉ vẻn vẻ là số liệu về hình thái thứ hai, đã vượt qua hơn phân nửa toàn bộ thân vệ của Nghĩ Hậu.

Mà nơi này chỉ là một trong những quân bộ đóng ở sáu đại khu thôi.

Nói cách khác, đây mới là lực lượng tinh nhuệ chân chính dưới tay Nghĩ Hậu!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám thế lực như hội Truy Quang, giáo hội Hắc Quang, dù mạnh mẽ đến đâu, cũng không dám công khai ra bên ngoài. Bởi vì chỉ cần bọn họ mạo phạm đến Nghĩ Hậu thôi, thì chờ cô ấy ra lệnh một tiếng là ngay trong đêm hôm đó, cả đám tan thành tro bụi.

Quân đội và tư quân chênh lệch quá lớn.

Hứa Thâm cầm Kim Nghĩ Lệnh trong tay, thông qua binh sĩ canh gác bên ngoài xét duyệt, đã được tiến vào bên trong căn cứ quân đội này.

Xuyên thấu qua cửa kính xe, mọi người đều nhìn thấy từng dãy pháo đài được xây dựng ở vài nơi chung quanh căn cứ quân đội.

Những pháo đài này đều có pháo Khur Thần, lực lượng của đạn pháo đủ để tạo thành uy hiếp cho khur cấp B, và đương nhiên là hình thái thứ hai cũng vậy.

Nhóm binh lính quân đội tuần tra ven đường, đều được trang bị súng Phá Khur loại tốc xạ. Mười mấy khẩu súng Phá Khur loại tốc xạ, cùng tập trung bắn phá, hỏa lực đủ để ngăn chặn khur cấp B.

Trừ phi là khur thú am hiểu một loại năng lực quý dị nào đó.

Chiếc xe càng xâm nhập, tất cả mọi người càng cảm nhận được không khí uy nghiêm đáng sợ và trang trọng trong quân đội.

Rất nhanh, sau khi thông qua tầng tầng trạm gác ở ven đường, mọi người đã đến doanh thống soái bên trong quân bộ.

Đám người Hứa Thâm xuống xe, lại được bên cạnh một trăm khư giả hình thái thứ hai mặc quân trang dẫn vào bên trong doanh địa.

Chỉ thấy trong doanh có mười mấy vị hình thái thứ hai đang ngồi rải rác khắp nơi, cũng có người đang tựa vào cái cột bên cạnh.

Nếu so sánh với những binh lính đang đứng thẳng canh gác bên ngoài, thì những binh lính hình thái thứ hai đảm nhiệm chức vị thống soái này, lại có chút tùy tiện.

Ánh mắt mọi người giao nhau, đánh giá lẫn nhau.

Chương 663. Trận Chiến Của Phùng Thanh!

Ánh mắt Hứa Thâm dừng lại trên người vị quan quân trung niên phía trước, trên vai đối phương có ba cái huân chương Kim Nghĩ, cũng đại biểu cho gã là Thống soái cao nhất ở nơi này.

“Đội trưởng đội thân vệ phiên đội sáu, Hứa Thâm, phụng mệnh lệnh của Nghĩ Hậu điện hạ, xin các vị hợp tác, cùng bình định di đảng khu Hắc Quang!” Hứa Thâm hơi tiến về phía trước một chút, rồi đứng thẳng, trực tiếp đi vào vấn đề, nói.

Vị quan quân trung niên kia khẽ nheo mắt lại, nhìn thấy trên mặt Hứa Thâm không có chút rụt rè nào, từ trong đáy mắt lộ ra vài phần hứng thú, nói: “Đã được nghe về phong thái của Hứa đội trưởng, liền tiếp đánh bại vài vị tinh nhuệ các đội ở trước mặt điện hạ. Đúng là có đảm có sắc.” (Có đảm lược có nhan sắc)

“Trần Thống soái quá khách khí rồi. Bản thân tôi tự nhận mình không thể sánh bằng các vị giáo úy ở đây. Nhưng có giỏi giang hơn nữa cũng vậy, chúng ta đều là thuộc hạ làm việc cho điện

hạ mà thôi.” Hứa Thâm thấy đối phương mở miệng tán gẫu, cũng theo đó là khách khí một câu.

Khóe miệng Trần Hàn khẽ nhếch lên, lại nói: “Đã sớm nghe thấy thân vệ bên người điện hạ, đều là cường giả trong hàng ngũ hình thái thứ hai, nhất là người dẫn đầu, tuyệt đối là hình thái thứ hai nổi bật, đều là tồn tại có hy vọng vượt qua một bước phá sau đó lập, tấn chức thành quân vương. Ngày thường, đám người thô thiển chúng tôi đều luận bàn với nhau, đã sớm quen thuộc với kỹ năng của đối phương rồi, bởi vậy vừa thấy được người mới tới, tay chân đều ngứa ngứa khó nhịn, ngược lại, muốn chơi đùa cùng mấy người một chút.”

Hứa Thâm khẽ nheo mắt.

Quả nhiên, muốn điều động quân đội ở nơi này cũng không dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng, những lời nói lúc trước của hắn cũng không phải tùy tiện thốt ra, mà đã có cân nhắc kỹ càng từ trước, hắn muốn bọn họ hợp tác cùng, là trực tiếp phân rõ chủ khách.

Mà hiển nhiên đối phương cũng hiểu được ý tứ trong này.

Tình huống trước mắt, hắn cầm Kim Nghĩ Lệnh trong tay, nếu nói theo quân lệnh, nghĩa là hắn phụng mệnh điện hạ, mang theo lệnh điều động quân đội tới đây, và theo lẽ thường, bọn họ phải hợp tác vô điều kiện.

Nhưng hiển nhiên, những người này không chịu phục tùng dễ dàng như vậy.

“Trần Thống soái, luận bàn khó tránh khỏi sẽ có ngộ thương, lỡ như bị thương, chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng tới không khí hòa thuận giữa hai bên.” Hứa Thâm có thâm ý khác, nói.

“Chẳng lẽ Hứa đội trưởng không dám?” Một vị giáo úy đeo hai huân chương Kim Nghĩ trên vai, đang đứng cạnh đó, không chút khách khí nói.

“Nói cái gì thế? Chúng tôi sợ sẽ làm bị thương mấy người thôi.” Tính tình của Lâm Hiểu tương đối táo bạo, gã lập tức đứng ra nói.

Nếu không để cho Hứa Thâm nói chuyện cùng một tên thủ hạ của Trần Hàn, sẽ kéo thấp thân phận của Hứa Thâm xuống.

“Chúng tôi không thích nói chuyện, chỉ thích xuống tay xem bản lĩnh.” Giáo úy khác nói: “Nếu không phải chế độ quân pháp hạn chế, cả chúng tôi cũng muốn đi lẫn lộn kiếm một ghê thân vệ rồi.”

Nếu nói những gì bọn họ thốt lên lúc trước là không khách khí, thì lời này chính là khiêu khích.

Thân vệ của Nghĩ Hậu cũng không dễ được chọn như vậy đâu.

Phùng Thanh cười lạnh nói: “Vậy đến thử xem, tôi với anh, có dám đọ sức một phen hay không?”

Tuy bọn họ đã nguyện trung thành với Hứa Thâm, nhưng cũng chính là nhân vật nhìn quen các mặt xã hội, vừa thấy tình cảnh này là hiểu, nếu hôm nay phía mình không uy hiếp một chút, thì rất khó làm cho đám quân phòng thủ này ngoan ngoãn nghe lệnh.

Dù bọn họ có thể dựa vào Kim Nghĩ Lệnh của Nghĩ Hậu ép cho đối phương phải đầu hàng khuất phục, nhưng đối phương bằng mặt không bằng lòng, cũng vô dụng.

“Đến thì đến.” Người nọ cũng không khách khí, trực tiếp bước vào sân đấu.

Trần Hàn nhìn về phía Hứa Thâm, rất có hứng thú nói: “Hứa đội trưởng không có ý kiến gì chứ?”.

“Không sao cả, vừa vặn ngày thường đám thân vệ chúng tôi cũng chỉ xử lý một vài con khur thú, rất ít có người dám đui mù tới khiêu khích chúng tôi. Để bọn họ hoạt động gân cốt một phen cũng tốt.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Trần Hàn nghe được ý trào phúng trong lời nói của Hứa Thâm, cũng chỉ nở nụ cười, không tỏ vẻ tức giận, nhưng trong ánh mắt vừa xẹt qua một mảnh nhuệ khí.

Không cần hai người phân phó, Phùng Thanh và vị giáo úy kia đã ra sân.

Hai người trực tiếp lên vào trong Khur giới. Khur giới ở nơi này rõ ràng là một khu kiến trúc giống như thành lũy sắt thép, cả Khur giới cũng được xây dựng, chung quanh đều là lồng sắt với vách tường kiên cố, như một sân đấu thú, vừa có thể ngăn

cản tập kích đến từ bên ngoài Khư giới, vừa có thể sử dụng làm sân đấu cho binh sĩ.

Hoàn cảnh như vậy hơi chút có hại với Phùng Thanh, năng lực của gã càng thích hợp giao chiến ở địa hình phức tạp hơn.

Nhưng Phùng Thanh cũng không e ngại, gã đã dám mở miệng, đương nhiên sẽ không sợ dám quan quân này.

Lại nói, ngày thường những quan quân này cũng xử lý công việc tương tự với bọn họ, nhưng đương nhiên đãi ngộ dành cho thân vệ càng dày hơn, dù sao bọn họ cũng đi theo làm việc bên người Nghĩ Hậu.

Hai người đứng trong Khư giới, chăm chú đánh giá lẫn nhau.

Tuy vị giáo úy kia mở miệng nói rất kiêu ngạo, nhưng sau khi tiến vào Khư giới, rõ ràng là thần thái đã trở nên ngưng trọng và nghiêm túc hơn nhiều, có vẻ khá cẩn thận.

Sưu!

Ngay sau đó, bỗng nhiên vị quan quân nọ lao về phía Phùng Thanh.

Phùng Thanh âm thầm cười lạnh, gã cũng nhanh chóng phóng ra phù văn mệnh lệnh, xuyên qua đôi giày thấm thấu xuống dưới nền đất, mỗi khi đi một bước, gã đều mai phục một tấm xuống dưới!

Nhìn thấy đối phương đuổi theo, gã còn giả vờ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, không dám ứng chiến, tựa như không biết rõ năng lực của đối phương, cho nên hành động đầu tiên là né tránh, tiếp tục quan sát.

Phản ứng như vậy rất bình thường.

Nhưng theo quá trình hai người liên tục truy đuổi, phù văn mệnh lệnh cũng không ngừng bị chôn xuống bên dưới.

Chỉ là... Phùng Thanh vừa chạy nửa vòng, đột nhiên lại có cảm giác thân thể mình trở nên cứng đờ, gã bị buộc phải đứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

Chuyện gì vậy?

Sắc mặt Phùng Thanh đại biến, gã vội vàng quay đầu nhìn lại. Và khiến cho gã ngấm ngấm thở nhẹ một hơi, chính là đối

phương cũng không có đuổi theo, cũng đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Phùng Thanh lại thay đổi, bởi vì gã phát hiện tư thế mà bản thân đang duy trì... lại giống hệt đối phương!

Là năng lực sao? !

Chương 664. Đới Lát Nữa, Anh Giai Sẽ Sợ Đó!!!

Ngay tại thời điểm Phùng Thanh vô cùng kinh ngạc lẫn nghi ngờ, thì trên gương mặt lạnh lùng của vị giáo úy vẫn một mực đuổi theo gã lại lộ ra nụ cười miệt thị. Đối phương dứt khoát lật tay lấy ra một cây cung từ phía sau lưng!

Mà Phùng Thanh cũng làm ra động tác, giống y như vậy, chỉ khác là sau lưng gã không có cung, cho nên chỉ có thể làm ra tư thế kéo không khí.

Cài tên, nhắm bắn.

“Hiện giờ anh có thể nhận thua đi, vẫn còn kịp.” Giáo úy kia nhắm thẳng mũi tên về phía Phùng Thanh, mới lên tiếng nói.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, chiến đấu chỉ vền vẹn là vài chục bước truy đuổi, với tốc độ của hai người, dù không xem kỹ thời gian, cũng có thể biết được, chỉ một chốc lát hoạt động thân thể dạng này, còn chưa đến 10 giây.

Nhưng chỉ trong vòng 10 giây ngắn ngủi, trận chiến đấu này đã bắt đầu đi đến biên giới sinh tử rồi!

Sắc mặt Phùng Thanh chuyển thành xanh mét, không cần phải nghi ngờ gã đã trúng năng lực của đối phương rồi, nhưng gã vẫn không thể phát hiện được, rút cuộc là vì sao?

“32...” Giáo úy kia đang đếm ngược.

Đôi mắt đối phương nheo lại, lạnh lùng kéo căng mũi tên.

Bỗng nhiên Phùng Thanh nhìn thấy, bàn chân của đối phương vừa vịn dẫm lên đầu chân hồi nãy của gã. Trong lòng gã vô cùng vui vẻ, vội vàng kịp nỏ phù văn mệnh lệnh của mình.

Nhưng mà... phù văn mệnh lệnh lại lặng ngắt như tờ, không hề phản ứng!

Sắc mặt Phùng Thanh chuyển thành tái nhợt.

Chuyện gì vậy?

Là năng lực bị áp chế!

“1!”

Suu!

Mũi tên chọt bay vút đến, con người trong mắt Phùng Thanh phóng đại, khứu lực toàn thân hung hăng tuôn ra ngoài, ý đồ muốn giãy giụa, nhưng hành động này chỉ khiến cho thân thể gã thoáng lệch khỏi quỹ đạo một chút mà thôi.

“Tăng” một tiếng, mũi tên xẹt qua hai má, kéo theo một vết máu mảnh dài!

Đây tuyệt đối không phải là đối phương bắn lệch hay gã né tránh được, mà là đối phương cố ý.

Nếu giáo úy kia nhắm thẳng vào mi tâm, Phùng Thanh đã bị bạo đầu rồi!

Hơn nữa, có vẻ như mũi tên này là khư binh... ắt chứa loại đặc tính không biết nào đó.

Sắc mặt đám người Lôu Hải âm đều thay đổi, chuyển thành có chút khó coi.

Không cần phải nghi ngờ, trận độ sức này, Phùng Thanh đã thua rồi.

Phải biết rằng, Phùng Thanh chính là thành viên tinh nhuệ của phiên đội hai lúc trước, dưới tình huống không biết năng lực, dù là đội trưởng cũng có thể bị gã ám sát!

Nhưng hiện tại, Phùng Thanh đã bại, bại triệt để không có một chút lực đánh trả nào!

Thậm chí là không có cả cơ hội phát động năng lực của bản thân!

Chẳng lẽ chênh lệch giữa quan quân và thân vệ, lại lớn đến vậy? !

“Có phải vị thân vệ này đã quên thi triển năng lực hay không?” Trần Hàn mỉm cười dò hỏi.

Hứa Thâm nheo mắt, chăm chú liếc nhìn vị giáo úy kia một cái, rồi bình tĩnh nói: “Có lẽ là sơ suất.”

“Sơ suất sao? Nếu không chúng ta lại đấu thêm một lần?” Trần Hàn thấy Hứa Thâm vẫn còn mạnh miệng, nhưng không thuận theo lời nói của hắn, hiển nhiên không muốn cho hắn nhân cơ hội này để xuống đài.

“Hừ, để tôi đến!”, Lâm Hiểu dũng cảm đứng ra. Tuy tính tình của gã khá nóng nảy, nhưng cũng nhìn ra Hứa Thâm khó xử, mới dứt khoát tiến lên.

“Làm sao? Các người muốn xa luân chiến hả? Để cho tôi tới độ sức đi, có dám hay không?” Một vị khác quan quân đứng dậy nói.

Lâm Hiểu ngẩng đầu nhìn lại, chợt cười lạnh đáp lại: “Đến thì đến, tôi còn chưa sợ ai bao giờ.”

“Đợi lát nữa, anh giai sẽ sợ đó.” Đối phương cũng cười lạnh.

Trong sân, vị giáo úy kia đã thu hồi năng lực, Phùng Thanh lập tức cảm nhận được thân thể của mình đã khôi phục năng lực hành động, nhìn thấy đối phương thủ hạ lưu tình, sắc mặt gã trở nên vô cùng khó coi, nhưng không nói gì cả, chỉ lặng lẽ xoay người rời khỏi Khư giới.

Ngược lại, sau khi đối phương bên kia thu hồi cung tiễn, gã lập tức cười nhạo một câu, loại biểu cảm khinh thường bộc lộ rõ ràng trong lời nói, rồi cũng lui sang một bên.

Lâm Hiểu đã gấp tới khó nhịn nổi, lập tức tiến lên, một vị quan quân khác cũng bước vào trong Khư giới.

“Đến!” Lâm Hiểu gầm nhẹ một tiếng, thân hình bành trướng, trực tiếp đề lộ ra năng lực của mình.

Lại nói, năng lực của hệ cường công rất khó che giấu. Năng lực của bọn họ không giống những loại năng lực khác, nhiều bí mật, khúc chiết linh tinh, nhất là hệ biến thân như gã, một khi phóng thích sẽ bị người nhìn thấu.

Rống!

Lâm Hiểu hóa thân con nhím, đột nhiên lao ra.

Hệ cường công mang đến tốc độ siêu phàm, cho phép gã vọt tới trước mặt đối phương gần như chỉ trong nháy mắt.

Thân hình bành trướng thật lớn, bộ lông bén nhọn dựng đứng lên, tựa như cự ma đang nhìn chăm chú vào đối phương, mang đến cảm giác áp bách khủng khiếp.

Vẻ mặt của một vài vị quan quân đang đứng ngoài sân, cũng thoáng hiện vài phần ngưng trọng.

Phanh!

Lâm Hiểu đánh ra một quyền cuồng bạo, hốc mắt đỏ lên, đủ để nhìn ra uy lực của một quyền này mạnh tới cỡ nào.

Năng lực biến thân phát động, khiến cho cảm xúc của gã cũng bị nó ảnh hưởng, nóng nảy mà phần nộ, đồng thời cũng không cảm nhận được đau đớn.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ lập tức vang lên, nhưng không phải là vị quan quân kia, mà là Lâm Hiểu.

Vị quan quân kia vẫn đứng yên bất động, một quyền này nện lên mặt đối phương, lại giống như nện lên kim cương nham thạch, bộ lông trên cánh tay Lâm Hiểu trực tiếp nổ tung ra, ngay sau đó, xương cốt từ khuỷu tay đến các đốt ngón tay, đều vỡ vụn, gai xương chọc thủng làn da!

Máu tươi đầm đìa!

Lâm Hiểu vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lại vung quyền đánh tới.

Một quyền này cũng đánh trúng mục tiêu, nhưng kết quả vẫn vậy, cánh tay gãy xương, Lâm Hiểu cũng trọng thương rồi.

Trái lại từ đầu đến cuối, vị quan quân kia chỉ mỉm cười quan sát hết thấy, giống như đang xem một thằng hề biểu diễn.

Đám người Lôu Hải âm lại kinh hãi biến sắc.

Lực lượng Lâm Hiểu hoàn toàn đủ để phá vỡ toàn bộ lá chắn, dù đối phương sở hữu năng lực phòng ngự, nhưng cũng không biến thái đến mức này chứ? !

Trên thực tế, hệ cường công đánh nhau với năng lực loại phòng ngự, cũng tương đương với đánh lên xác rùa, xem như năng lực khắc chế, kỹ xảo lẫn áp, nhưng kết quả lại tương phản.

“Nhận thua đi.” Vị quân quan kia ngả ngón nói.

Hai mắt Lâm Hiểu đỏ lên, gã rống giận, lại nâng chân lên đá ngang ra ngoài.

Chương 665. Đen Thôi, Đỏ Quên Đi...

“Phanh” một tiếng, cẳng chân cực lớn quét trúng vào thắt lưng đối phương, nhưng đáng tiếc, thân thể vị quan quân kia vẫn đứng im, một cái lông cũng không động, ngược lại cẳng chân Lâm Hiểu trực tiếp nổ tung, bộ lông tróc, xương cốt gập khúc.

Trong nháy mắt, hai tay một chân của Lâm Hiểu đều bị phé đi.

Mà tới lúc này, vị quân quan kia cũng ra tay.

Đối phương đá một cước vào ngực Lâm Hiểu. Gã thiếu đi một chân chống đỡ, thân thể lập tức mất thăng bằng, té ngã trên mặt đất.

Sau đó, vị quan quân nọ còn nhảy thẳng lên người gã, không chút do dự, từng quyền nện thẳng xuống mặt, đánh cho gương mặt Lâm Hiểu máu me đầm đìa.

Chênh lệch xa như thế, khiến cho đám người Lâu Hải âm và Tiết Môi không khỏi biến sắc.

Lâm Hiểu không yếu, nhưng năng lực của đối phương rất quý dị, cũng rất đáng sợ.

Trần Hàn quan sát màn chiến đấu nghiêng về một phía trong sân, chỉ mỉm cười nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm không tiếp tục chờ thêm nữa, trực tiếp mở miệng nói: “Được rồi.”

Nhưng một màn ngược đãi trong sân vẫn không có xu hướng dừng lại.

Trần Hàn khẽ cười một tiếng, nói: “Tạm ổn rồi, chỉ là luận bàn mà thôi, đừng đánh chết người ta.”

Tới lúc này, vị quan quân trong sân mới chịu dừng tay. Gã nhảy ngược lại, phun một ngụm nước miếng lên Lâm Hiểu, rồi mới tiêu sái xoay người rời đi.

Lâm Hiểu nằm trên mặt đất, cực kỳ chật vật.

Tiết Môi nhìn về phía Hứa Thâm, sau khi được hấn cho phép, mới đi vào sân đấu, dùng năng lực huyết dịch của mình chữa trị miệng vết thương cho Lâm Hiểu, tuy gã không thể khôi phục những đoạn xương gãy, nhưng có thể khống chế tình trạng xuất huyết.

Người khác nhìn thấy thủ đoạn của Tiết Môi, chỉ cho rằng gã là năng lực giả hệ trọng cầu đã chữa trị cho đối phương.

“Móa nó...” Lâm Hiểu bị kéo rời đi, năng lực tiếp xúc, sắc mặt trở nên cực độ khó coi. Tuy ngoài miệng gã vẫn hùng hùng hổ hổ, chửi mắng xối xả, hiển nhiên vẫn còn không phục, nhưng trong lòng lại biết bản thân không phải đối thủ của người ta rồi.

“Mấy người kia mạnh đến khoa trương.” Lâu Hải âm ngòì bên cạnh Hứa Thâm, thấp giọng nói.

Phía bọn họ liên tục bại trận, thực lực chênh lệch quá xa, đều khiến bọn họ cảm thấy một chút sợ hãi với những quan quân này.

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Phùng Thanh: “Hiểu được mình thua ở đâu chưa?”

Phùng Thanh hơi sững sốt, gã do dự một chút mới nói:

“Dường như năng lực của đối phương là thông qua dấu chân đến khống chế người khác.”

Đây chỉ là gã suy đoán, vẫn không thể xác định được.

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Có vẻ như môi giới để phát động loại năng lực này là dấu chân trùng khớp trong khoảng từ ba đến năm bước, chỉ khi thực hiện được điều kiện này, đối phương mới có thể điều khiển thân thể của anh. Cách ứng phó khá đơn giản, tuyệt đối không thể bỏ lại dấu chân quá rõ ràng ở trước mặt hấn.”

Phùng Thanh ngẩn ra, rồi không nhịn được lại mở miệng hỏi: “Làm sao anh biết được?”

“Quan sát.”

Từ khi đối phương bắt đầu chiến đấu, Hứa Thâm đã chú ý tới quá trình truy đuổi của giáo úy kia rồi. Đối phương luôn đạp lên bước chân của Phùng Thanh để đuổi theo gã. Với năng lực của Phùng Thanh, gặp phải một đối thủ như vậy, chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.

Thêm nữa, một khi hoàn tất điều kiện đấu chân trùng khớp, năng lực của đối phương được kích hoạt, sẽ mang theo hiệu quả áp chế rất mạnh, không chỉ áp chế thân thể, ngay cả năng lực cũng bị áp chế.

Có thể nhận ra được điểm này thông qua cách mà Phùng Thanh bị khắc chế, không thể sử dụng được năng lực của mình.

“Còn tôi thì sao?” Lâm Hiểu đang đứng bên cạnh, thấy Hứa Thâm mở miệng, cũng không nhịn được lên tiếng hỏi một câu.

Mấy người đều nhìn về phía Hứa Thâm, Hứa Thâm cân nhắc một lát mới nói: “Hắn là lực lượng bắn ngược.”

“Lực lượng bắn ngược?” Lâm Hiểu sửng sốt, con mắt trũng thật lớn, bỗng nhiên trong lòng thông suốt rộng mở.

Những người khác nghe vậy cũng lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

Tuy không thể chứng thực, nhưng đúng là... Rất có khả năng.

“Đôi bên đều là hình thái thứ hai, tuy năng lực thiên kỳ bách quái, nhưng xét về cường độ, tuyệt đối không thể nghiền áp cực đoan như thế, trừ phi là năng lực vừa vặn bị khắc chế.”

Hứa Thâm nói.

Mọi người đều gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm càng trở nên kính sợ.

Hắn chỉ quan sát trong khoảng thời gian cực ngắn như vậy, lại có thể nhìn ra nhiều manh mối như thế này, khả năng quan sát của Hứa Thâm thật đáng sợ.

Đám người Trần Hàn cũng nghe được nội dung đàm luận của mấy người Hứa Thâm, sắc mặt hai vị quan quân thắng lợi kia khê biên, biểu cảm đều có chút mất tự nhiên.

Mà Lâu Hải âm, người tinh tế nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ biến hóa, cũng càng thêm khẳng định rằng những gì Hứa Thâm vừa nói là chính xác.

“Khó trách, tôi đã nói là mình không có yếu đến vậy mà!” Lâm Hiểu không nhịn được giơ tay vỗ đùi một cái, rồi đau đến ôm tay ôm chân, khóe miệng méo mó, phát ra tiếng rên rỉ não lòng.

Lúc trước, tâm lý của Phùng Thanh còn rơi vào trạng thái chán nản, hiện giờ cũng nhận được an ủi. Năng lực bị khắc chế mà, sao có thể trách gã được?

Đen thôi, đồ quên đi...

Mà qua chuyện này, trong lòng gã cũng nhiều hơn vài phần khâm phục Hứa Thâm.

“Đúng vậy, vấn đề ở đây chính là mấy người các anh quá mức xui xẻo.” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động.

Mọi người nghe được lời nói của Hứa Thâm, cũng thoáng giật mình, trong lòng lập tức trở nên nghiêm túc hơn.

“Cô đi thử xem.” Hứa Thâm nói với Lâu Hải âm bên cạnh.

Lâu Hải âm lập tức hiểu ra suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, cô chỉ khẽ gật đầu, liền đứng dậy nói: “Tôi đến, ai dám lên?”

Nhóm quan quân nghe được lời nói của Lâu Hải âm, đều đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lộ ra nụ cười khinh miệt.

“Liên tục thua hai trận, còn có dũng khí và tư thế như vậy, không hổ là thân vệ, từng chứng kiến nhiều khung cảnh hoành tráng!” Có giáo úy cất giọng châm chọc nói.

“Anh có dám hay không?” Lâu Hải âm lại nhìn thẳng vào đối phương.

Ngay cả chính cô cũng chưa chú ý tới, từ sau khi bản thân đi theo bên người Hứa Thâm, tính tình đã lặng yên đã xảy ra một chút chuyển biến, từ tính cách nhu nhược, dịu dàng ban đầu đã trở nên có chút lãnh khốc.

Thấy Lâu Hải âm né tránh được hai màn bại trận, còn kiêu ngạo như thế, trên mặt giáo úy này lập tức hiện lên một mảnh màu đỏ giận dữ.

“Tôi đến!” Một vị giáo úy khác nhảy ra ngoài, dừng ở trước mặt Lâu Hải âm, cười lạnh nói: “Cô bé bướng bỉnh, nếu trận sau này, mấy người lại tiếp tục thua nữa, hi vọng cô vẫn còn có thể cao ngạo như lúc này.”

Đôi mắt Lâu Hải âm thoáng ngưng lại, cô cũng cười lạnh nói: “Vậy chờ có kết quả lại nói sau đi.”

Nói xong, khur lực toàn thân cô phun ra, nhanh chóng bước vào Khur giới.

Chương 666. Ở Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối, Hết Thảy Mọi Cảm Nhận Đầu Là Phí Công...

Vị quan quân trung niên phía đối diện cũng không khách khí, lập tức bước vào Khur giới, chỉ là ánh mắt đối phương âm lãnh như độc xà, tựa như lúc nào cũng mang theo nụ cười lạnh lẽo đến dọa người.

Lâu Hải âm phóng thích khur lực, trực tiếp lựa chọn đánh đòn phủ đầu, xung phong liều chết đi qua.

Mà vị quan quân trung niên phía đối diện lại gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên thân hình bành trướng, gã nằm sấp xuống đất biến thành một con lang thú, hai tay biến thành móng vuốt, bộ lông từ bên trong chiến giáp chen nhau chui ra ngoài.

Hệ cường công!

Bình thường, chiến giáp trên thân thể năng lực giả hệ cường công loại biến thân này đều là hàng đặc chế, có tính co giãn rất mạnh.

Sưu!

Vị quan quân trung niên đã biến thành sói, lập tức tru lên một tiếng, rồi giết tới, tốc độ cực nhanh, động tác linh mãnh nhảy lên, giống như đã hóa thành tàn ảnh cấp tốc tới gần Lâu Hải âm.

Phải biết rằng, hệ cảm giác khắc chế hệ ảnh tử, mà hệ cường công lại khắc chế hệ cảm giác.

Kể cả khi bị cảm nhận được, đối phương cũng không thể ứng phó.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy mọi cảm nhận đều là phí công.

Phanh!

Ngay tại thời điểm vị quan quân trung niên phát sau mà đến trước, đã vọt tới trước mặt Lâu Hải âm, bỗng nhiên Lâu Hải âm dừng chân, tiếp sau đó, làn môi cô hơi mấp máy, giống như đang nhẹ giọng nói nhỏ với ai đó.

Năng lực, tiếng gió! (hoặc là Phong Ngũ)

Đám đông tiểu tinh linh đang vờn quanh bên người Lâu Hải âm, lập tức há miệng thật to, viền môi kéo dài tới mang tai, lộ ra răng nanh chi chít bên trong, tròng mắt cũng xuất hiện một mảnh phóng túng, khát máu.

Sưu!

Tất cả những con “Tiểu tinh linh” nọ đều gào thét xung phong liều chết đi qua.

Bên trong cánh cửa con tiểu tinh linh nào đó bắn ra từng sợi xúc tu ẩm ướt, mềm mại, trong khi đồng giác hút trên người con tiểu tinh linh khác lại vắn vẹo như từng cái miệng quái dị, nhanh chóng lao thẳng về phía quan quân trung niên kia.

Mà vị quan quân trung niên đã hóa thân thành người sói kia vốn không hề phát hiện ra chúng, gã vẫn nhanh chóng vọt về phía trước, và ngay sau đó liền bị những con tiểu tinh linh nọ nhào thẳng vào người!

Cái gì... Thứ quỷ quái gì đây? !

Đột nhiên vị quan quân trung niên nọ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, con ngươi co rút lại, dường như cả người gã vừa bị một đồng thứ gì đó rậm rạp, ẩm ướt, lạnh lẽo, đụng vào. Gã lập tức khiếp sợ mà mở to hai mắt nhìn xung quanh.

Rõ ràng địch nhân đang ở ngay phía trước, và vẫn một mực đứng yên không hề nhúc nhích, nhưng... Chẳng lẽ đây là năng lực của cô? !

Phanh!

Đột nhiên, xúc tu của một con tiểu tinh linh trong đó, hút chặt lên đầu người sói nọ, ngay sau đó, nó nâng hai cái xúc tu như châm nhọn lên, bỗng nhiên đâm thẳng vào hai mắt vị quan quân kia.

Máu tươi bắn tung.

Tuy gã đã nhắm lại hai mắt mềm mại của mình đúng lúc, nhưng vẫn bị xúc tu nọ xỏ xuyên qua.

Quái lạ ở chỗ, khur binh trong đầu vị quan quân kia không bị phát động!

Đau đớn kịch liệt bất ngờ ập tới, khiến cho thân thể vị quan quân này ngã ngửa xuống đất, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Làm cho gã hoảng sợ chính là, gã lại có cảm giác huyết dịch toàn thân mình đang lao thẳng về phía hai mắt, và không ngừng nghỉ phun ra, tựa như có một luồng lực hút rất mạnh, đang muốn toàn bộ huyết dịch từ bên trong ra ngoài thân thể....

Nghĩa là gã đang bị ăn tươi!

Nỗi sợ hãi mãnh liệt trào dâng, khiến cho vị quan quân nọ phát ra một tiếng rít gào, hai tay không ngừng khua loạn, nhưng đám tiểu tinh linh bên người gã lại cực kỳ linh động, tất cả đều nhẹ nhàng tránh đi.

Tiếng kêu rên quanh quẩn khắp nơi, khiến cho những vị quan quân khác đều hướng ánh mắt khiếp sợ quan sát một màn này.

Sắc mặt Trần Hàn trở nên âm trầm, âm u nói: “Dừng tay!”

Nhưng có vẻ như Lâu Hải âm bên kia đang toàn tâm toàn ý đặt mình vào trong chiến đấu, nghe thấy lại như không nghe thấy, bởi vì tiếng kêu thảm thiết và âm thanh rên rỉ kia vẫn vang lên không dứt.

Sắc mặt Trần Hàn khẽ biến, gã ném ánh mắt sắc bén về phía Hứa Thâm.

Vẻ mặt Hứa Thâm rất bình tĩnh, hần lặng lẽ trao đổi một ánh mắt với Trần Hàn, đột nhiên khóe môi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, rồi thông thả mở miệng nói: “Dừng lỗ tay mà giết chết đối phương.”

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, lúc này, những tiểu tinh linh vẫn đang vờn quanh bên người vị quan quân kia mới dừng lại. Lâu Hải âm khẽ mấp máy môi, những con tiểu tinh linh kia cũng ngoan ngoãn buông lỏng vị quan quân ấy ra, rồi bay trở về bên cạnh cô.

Có con ngồi trên vai cô, vẻ mặt đầy nịnh nọt, có con lại không ngừng mấp máy xúc tu, khều khều tóc Lâu Hải âm lấy lòng.

Nhưng ngay lúc này, vị quan quân hóa thân thành người sói kia, lại như một con chó chết nằm dưới đất, phần da lông mà chiến giáp không thể phòng ngự được, đều bị cắn xé thủng cả trăm ngàn lỗ.

Một đồng những lỗ thủng đều chảy máu, nhuộm đầm, làm bết dính cả bộ lông.

Máu vẫn phun như suối từ trong hai mắt của gã. Dù gã vội vàng duỗi tay ôm mặt, nhưng máu tươi vẫn từ khe hở giữa hai móng vuốt thẩm thấu ra ngoài.

Lập tức có một đội quân nhảy vào trong sân, trị liệu cho vị quan quân này.

Không bao lâu sau, tiếng kêu rên trong miệng vị quan quân ấy cũng ngừng lại, hai mắt bị xuyên thủng cũng dần dần mọc ra, nhưng tầm nhìn vẫn mơ hồ như cũ, còn chưa thích ứng với ánh sáng.

Dưới đài, Lâm Hiểu kinh ngạc nhìn về phía Lâu Hải âm, giống như chưa hề quen biết đối phương.

Hai người bọn họ làm trong đội thân vệ cùng nhau lâu như vậy, nhưng tới tận bây giờ gã mới biết, hóa ra cô gái Lâu Hải âm, vẫn một mực đảm nhiệm vai trò cảm giác trong đội, lại đáng sợ tới như vậy? !

Lúc trước khi năng lực giả hệ cường công kia hóa thân thành người sói, lập tức ra tay, trong lòng gã cũng âm thầm kêu hồng bét.

Nhưng ai biết đâu, thế lực lại nghịch chuyển trong nháy mắt!

Phải biết rằng, kể cả gã, gặp phải vị quan quân hệ cường công này, cũng cần trải qua một hồi kịch liệt ác chiến, mới có khả

năng bắt được đối phương, nhưng hiện tại Lâu Hải âm chỉ dùng thời gian không đến 10 giây, liền phân ra thắng bại.

Hết như lúc trước đối phương dứt khoát lưu loát liên tiếp đánh bại bọn họ vậy.

Chương 667. Năng Lực Phân Liệt!

Lâu Hải âm nhìn về phía Hứa Thâm, nhận được ánh mắt cho phép của hắn, trong lòng cô ngẫm hiểu, sau đó lập tức ngừng đầu liếc mắt nhìn vị quan quân đang được chữa trị đằng kia, cuối cùng mới quét mắt nhìn về phía những vị quân quan khác trên sân: “Tính tình lớn như vậy, nhưng bản lĩnh chỉ có một chút xiu thế này? Tôi còn chưa nghiêm túc đâu, còn ai trong số mọi người muốn luận bàn một chút hay không?”

Nghe được những lời nói không chút khách khí như thế, sắc mặt cả đám người bên ngoài khế biến.

Trần Hàn nheo mắt, cất giọng lạnh lùng nói: “Khẩu khí không nhỏ!”

(Câu này có nghĩa là nói khá mạnh miệng, lớn lối)

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Ngày thường những thân vệ chúng tôi chỉ biết đi tuần tra, chẳng mấy khi gặp được đối thủ, luôn trong tình trạng ngứa tay khó nhịn, hi vọng Trần thống soái đừng trách móc.”

Trần Hàn liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, sau đó lập tức lia ánh mắt về phía những quân quan khác, nói: “Trường Thế, không phải cậu vẫn một mực không tìm thấy đối thủ sao? Qua chơi đùa với cô gái nhỏ này đi.”

Sắc mặt Lâu Hải âm khế biến, bản thân là nữ tính, cô có thể cảm nhận được loại tư tưởng ngả nón và miệt thị trong giọng nói của đối phương.

“Tuân mệnh.” Một thanh niên đứng thẳng dậy từ bên trong đám quan quân ngoài sân đấu, dáng người cao ngất, thẳng tắp như một cây thương.

Dung mạo của người này khá bình thường, nhưng ánh mắt như điện, gã cầm trường thương trong tay rồi đi vào trong Khu giới.

“Hi vọng năng lực của cô cũng có thể xứng đôi với khẩu khí của cô.” Thanh niên nọ lạnh lùng nói.

“Anh cũng vậy.” Lâu Hải âm chậm rãi kéo giãn khoảng cách, cô đã cảm nhận được nguy hiểm từ trên người đối phương, mà đám tiểu tinh linh bên cạnh cũng đang khe khẽ nói nhỏ, chúng nó báo cho cô thanh niên này có chút nguy hiểm.

“Mời!” Thanh niên phía đối diện chỉ nói một chữ, đã trực tiếp cầm thương lao ra ngoài, ngang nhiên giết về phía Lâu Hải âm.

Khóe môi Lâu Hải âm khẽ động, cô dùng phong ngữ ra lệnh tiểu tinh linh bên người.

Tiểu tinh linh lập tức bay thẳng ra ngoài, nhào về phía thanh niên kia.

Thanh niên này cũng không thể phát hiện ra đám tiểu tinh linh, mãi cho đến khi đối phương bị tiểu tinh linh tập kích, mới có thể cảm nhận được chúng nó.

Nhìn thấy một đám tiểu quái vật dữ tợn đang tụ tập xung quanh mình, nhưng vẻ mặt thanh niên nọ khá là thờ ơ, chỉ khác là... đôi mắt gã càng trở nên hung hiểm.

Sưu!

Tiểu tinh linh dẫn đầu tập kích, xé rách thân thể thanh niên, xuyên qua tạo thành nhiều lỗ thủng xuất huyết.

Nhưng ngay sau đó, trường thương quét ngang ra ngoài, từ trong cơ thể thanh niên bị thương kia, lại có một thanh niên chui ra, đâm thương trong tay tới, lập tức đánh trúng hai con tiểu tinh linh.

Hai con tiểu tinh linh bị đánh trúng, trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai. Đường như tiếng kêu thảm thiết này có mang theo một loại âm thanh rít gió sắc bén nào đó, đâm xuyên qua màng tai người khác.

Thân thể tiểu tinh linh kia run rẩy dữ dội, rồi bị xé toang ra, để lộ phần nội tạng bên trong, rơi xuống mặt đất. Nó gian nan bò về bên cạnh Lâu Hải âm.

Hứa Thâm nhìn thấy những phần nội tạng này, trong lòng càng thêm tin tưởng, đám tiểu tinh linh bên người Lâu Hải âm vốn

không phải là tinh thần thể do chính cô ảo tưởng ra, mà là một thứ quái vật nào đó chân thật tồn tại.

Nhưng vẫn có khả năng, phần nội tạng này cũng là sản phẩm của trí tưởng tượng.

Chẳng qua khung cảnh đám tiểu tinh linh gặm ăn thi thể lúc trước, đã lưu lại dấu ấn trong đầu, khiến Hứa Thâm không thể quên đi được.

Những tiểu tinh linh khác cầm lấy bộ túi da vừa bị thanh niên kia cởi bỏ, trong lòng có chút giật mình, lập tức tránh né.

Thanh niên nọ lập tức giết về phía Lâu Hải âm, tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt Lâu Hải âm khẽ biến, cô vội vàng ra lệnh cho nhóm tiểu tinh linh lao tới chặn đối phương lại, tiếp tục chém giết.

Nhóm tiểu tinh linh do dự một chút, nhưng cũng nhanh chóng giết về phía thanh niên kia. Sau khi công kích của chúng nó đánh trúng người thanh niên nọ, chỉ cần làm thân thể gã bị thương, là từ trong cơ thể kia sẽ có một thanh niên khác, với thân thể hoàn hảo, trực tiếp chui ra ngoài.

Hiển nhiên, đây là năng lực của đối phương.

Phanh!

Nhưng ngược lại, một khi cây trường thương trong tay thanh niên kia, quét ngang tới, va chạm vào một tiểu tinh linh, thân thể của nó sẽ lập tức bị xé rách, kể cả trúng cán thương cũng vậy.

Mất thấy số lượng tiểu tinh linh bị thương và tàn phế đang cấp tốc gia tăng, sắc mặt Lâu Hải âm đại biến, cô vội vàng lui về phía sau, bản thân đã ý thức được đối phương cực kỳ khó chơi.

Thanh niên vẫn lộ ra sắc mặt lạnh lùng, sát ý lóe lên trong mắt, gã cấp tốc đến gần bên cạnh Lâu Hải âm.

Đột nhiên trường thương đâm tới.

Phanh!

Đầu thương ma sát ra ngoài tạo thành một bông hoa lửa, tựa như đâm thẳng vào sắt. Cây trường thương nọ lập tức bị lệch sang một bên.

Sắc mặt thanh niên kia đại biến, gã quay mặt, nhìn thẳng tới một vị trí khác trong sân.

Những người khác cũng đổ dồn ánh mắt về phía đó, đúng là phương hướng của Hứa Thâm.

Đôi mắt Trần Hàn ngẩng lên, tựa như hổ lang nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, tư thế sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh, nói: “Cô ấy nhận thua.”

“Anh nói không tính!” Thanh niên nộ hừ lạnh một tiếng, bước chân vừa chuyển, trực tiếp đánh về phía Hứa Thâm: “Trừ phi anh có thể tiếp được một thương của tôi!”

Hứa Thâm đang ngồi ở ghế trên, chợt động, đám người Tiết Môi, Lâm Hiểu, Đỗ Minh đang ở bên cạnh hắn, đều đứng lên, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Hoa lạp lạp!

Rất đột ngột, hai sợi xiềng xích từ trên người Hứa Thâm bắn ra bên ngoài, hết như những con độc xà lao vút ra ngoài năm, sáu mét, giết về phía thanh niên kia.

Thanh niên quét ngang cây trường thương trong tay, đập lên sợi xiềng xích, gã cũng không hy vọng trường thương của mình có thể chấn vỡ sợi xiềng xích kia, chỉ cần chạm vào nó là được!

Rất nhanh, xiềng xích và trường thương đã va chạm vào nhau. Ngay lập tức, sợi xiềng xích ấy run rẩy một hồi, rồi bị xé toang ra!

Đây là năng lực của gã — phân liệt!

Thanh niên nộ cười lạnh một tiếng, trường thương tiếp tục đâm thẳng về phía trước, mục tiêu là gương mặt Hứa Thâm.

Hiển nhiên, gã muốn thử xem nội tình của Hứa Thâm sâu cạn ra sao.

Nhưng ngay sau đó, âm thanh gào thét chợt ập tới từ sau lưng.

Chương 668. Tử Vong Vốn Là Bạn Bên Người!!!

Con người trong mắt thanh niên kia hơi co lại, bỗng nhiên gã quay đầu về phía sau, chợt nhìn sợi xiềng xích vừa bị mình xé toang ra vừa nảy, chúng nó đã từ hai cái biến thành bốn cái, tiếp tục đánh tới rồi.

Tình huống khá là quỷ dị, nhưng nói gì thì nói, thanh niên này cũng là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, gã đã phản ứng lại, rồi rống giận một tiếng, trực tiếp vùng thương quét ngang tới.

Xiềng xích lại bị đánh bay, đồng thời cũng bị xé rách.

Nhưng mà, xiềng xích bị xé rách lại từ 4 cái biến thành 8 cái, và vẫn như những con độc xà bắn thẳng về phía thanh niên kia.

Sắc mặt thanh niên ấy đại biến, gã lại quét ngang.

8 cái biến thành 16 cái, sau đó là 32! Tới 64!

Hoa lạp lạp!

Xiềng xích đã bị phân liệt biến thành mỏng như sợi tóc, nhưng chúng chẳng những không hề yếu ớt, ngược lại còn có tốc độ nhanh hơn, giống như những sợi tóc, trực tiếp lao tới, quán quanh, xuyên thủng cánh tay, bàn chân, thắt lưng, bụng của thanh niên kia.

Trong nháy mắt, thân thể thanh niên ấy đã bị những sợi xiềng xích vừa trải qua quá trình phân liệt quán quanh.

Ừm, lúc này những sợi xiềng xích đã không còn giống xiềng xích nữa rồi, chúng nó càng giống sợi tơ hơn!

Đúng vậy, với Hứa Thâm, nhưng sợi xiềng xích kia vốn được cấu tạo từ một bó những sợi khur bện chặt lại, hiện giờ chúng nó bị phân liệt, cũng chỉ trở về làm sợi khur ban đầu thôi, căn bản không ảnh hưởng tới cấu tạo bên trong.

Trong chớp mắt, thanh niên từng bức lui Lâu Hải âm lúc trước, đã bị hàng chuỗi những sợi khur quán quanh, trói gô lấy như một chiếc bánh chưng bị treo lên giữa không trung.

Sợi khur kéo căng, cắt đứt cánh tay đối phương, trường thương cũng cách một tiếng, rơi xuống dưới đất.

Hết thảy những chuyện này chỉ phát sinh trong vài giây ngắn ngủi, nhưng thanh niên kia đã mất đi năng lực phản kháng.

Ngược lại, ở bên này, Hứa Thâm vẫn đang ung dung ngồi trên ghế, nhẹ như gió thổi mây bay, từ đầu đến cuối còn chẳng thềm động tay lấy một cái.

Đám người Tiết Môi, Lâm Hiểu ở bên cạnh hắn, cũng giật mình kinh ngạc, nhất là nhóm thân vệ Phùng Thanh. Bọn họ không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm, vẻ kiêng kị và kính sợ trong mắt càng sâu thêm vài phần.

Bầu không khí tại hiện trường tạm thời rơi vào yên tĩnh, Trần Hàn hít mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Rất nhanh, bó sợi khur hóa thành sợi tơ đã co rút lại, trở về, thân thể thanh niên kia cũng rơi xuống mặt đất, Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Xem như tôi đã tiếp được một thương của anh rồi.”

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, sắc mặt thanh niên kia trở nên vô cùng khó coi, nhưng càng nhiều hơn chính là phần nộ.

Có vẻ như năng lực của Hứa Thâm vừa vặn khắc chế khả năng của gã.

“Hứa đội trưởng, thủ đoạn cao minh.” Trần Hàn nhẹ giọng nói, âm thanh nhu hòa, nhưng ý nghĩa trong lời nói lại khiến người ta cảm nhận được một tia lãnh ý sắc nhọn như đao phong.

“Chút tài mọn mà thôi.” Hứa Thâm khiêm tốn nói.

Trần Hàn nói: “Nghe nói Hứa đội trưởng là năng lực giả hệ cảm giác, nhưng ở thời điểm tranh cử chức đội trưởng, người ta mới hiểu ra rằng, dường như cảm nhận chỉ là một trong những đặc tính năng lực của Hứa đội mà thôi. Cậu thật không hổ là nhân vật cấp đội trưởng đội thân vệ.”

“Trần thống soái quá khách khí rồi.”

“Hứa đội có thể thống soái phiên đội sáu, đương nhiên cũng có thể trấn áp được đám hình thái thứ hai bên người, nhưng rất khó đảm bảo, rút cuộc đám thuộc hạ bên cạnh cậu có lòng mưu phản hay không. Không bằng, hãy để cho chúng tôi đến kiểm nghiệm lực lượng của Hứa đội một phen, cũng cho đám

thuộc hạ của cậu chứng kiến?” Trần Hàn làm ra vẻ tùy tiện nói, nhưng ánh mắt lại lộ ra sát ý.

Loại lý do này thực gượng ép, nhưng cũng chẳng sao, nếu Hứa Thâm chết rồi, dù lý do có gượng ép đến mấy vẫn có thể thuyết phục được người khác.

“Cái này thì không cần.” Hứa Thâm nói: “Trần Thống soái, hiện giờ dị đảng đang hoành hành khắp chốn, các vị vẫn nên giữ lại lực lượng tới trợ giúp chúng tôi chém giết dị đảng sẽ thỏa đáng hơn. Lỡ như khi luận bàn không biết nặng nhẹ, sảy tay một cái là ném đi tánh mạng, chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được hay sao?”

Trần Hàn cười nói: “Suy cho cùng, Hứa đội cũng là thân vệ, có chút không biết tới chuyện này. Đám quân đội trấn thủ biên giới như chúng tôi, mỗi khi tiêu diệt khur thú, đều phải giết ra từ trong máu lửa, tử vong vốn là bạn bên người. Không có rèn luyện tại lằn ranh sinh tử, lại sao xứng đáng là một quân nhân?”

Vừa dứt lời, gã cũng không cho Hứa Thâm có cơ hội nói chuyện, ánh mắt đã nhìn về phía giáo úy khác.

Rất nhanh, những quan quân kia đã hiểu ý Trần Hàn, tất cả đều đứng dậy.

Một hai ba bốn năm sáu... Trong nháy mắt, có tới sáu người cùng lên sân!

“Mấy người định lấy nhiều khi ít hử? Đừng khinh người quá đáng!” Lâm Hiểu biến sắc, lập tức giận dữ nói.

Trần Hàn mỉm cười nói: “Luận bàn mà thôi.”

“Chẳng lẽ mấy người muốn cãi lại mệnh lệnh của Nghĩ Hậu điện hạ? !” Phùng Thanh cũng đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Từ nãy tới giờ, gã đã nhìn ra đám người Trần Hàn muốn từ chối lệnh điều động của Kim Nghĩ Lệnh, không muốn để bọn họ chỉ huy.

“Tôi đã nói rồi, chỉ luận bàn mà thôi. Các người vốn là thân vệ bên cạnh điện hạ, chẳng lẽ lại sợ hãi một hồi khiêu chiến?”

Trần Hàn chậm rãi thu liễm nụ cười trên mặt, cất giọng lạnh lùng nói.

Nhưng giáo úy khác cũng đứng lên.

Vẫn chưa hết, dường như ở bên ngoài doanh địa, còn có từng chuỗi những tiếng bước chân đang không ngừng tụ tập lại.

Đám người bên cạnh Hứa Thâm nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều thay đổi. Loại hành động trước mắt... rõ ràng là đám quân nhân kia đang muốn giữ bọn họ ở lại mà.

“Muốn luận bàn thì tiếp tục, chúng tôi vẫn chưa lên sân đấu đâu!” Tiết Môi tiến lên một bước, lạnh giọng nói.

“Đúng vậy, lão đầu tử ta cũng ngứa tay lắm rồi.” Đỗ Minh cười lạnh nói.

Bọn họ trực tiếp bước lên sân đấu, nhưng gần như ngay lập tức đã có giáo úy nhảy ra, chắn ngang trước mặt bọn họ.

Nơi này có mười mấy quân nhân hình thái thứ hai, số lượng nhiều hơn phe bọn họ, dù một người nhìn chằm chằm để phòng một người, phía bên kia vẫn có đủ nhân số đi tới bao vây tiêu trừ Hứa Thâm.

Chương 669. Rất Càn Rõ, Nhưng Lại Quá Vô Tri...

“Mấy người có ý gì?!” Thạch Lô cố nén lửa giận trong mắt, thân hình lập tức bành trướng, che ở trước người Hứa Thâm, tránh để những đòn tập kích bất ngờ trực tiếp lao thẳng về phía hắn.

Gã là năng lực giả hệ cường công, lực phòng ngự của bản thân vượt qua những năng lực giả hệ khác.

Nhìn thấy Thạch Lô để lộ ra lực lượng áp bức, nhưng vẻ mặt của những giáo úy kia vẫn không thay đổi, trên mặt bọn họ chỉ có duy nhất hai biểu cảm, đó là châm chọc và cười lạnh.

Trần Hàn không nói gì, Thạch Lô kia là thủ hạ của Hứa Thâm, bởi vậy gã không cần phải trả lời câu chất vấn của đối phương, làm như vậy sẽ kéo cấp bậc của bản thân xuống.

Mắt thấy chiến hỏa đang hết sức căng thẳng, Hứa Thâm lại nhẹ nhàng nâng tay lên, bước khỏi vòng bảo vệ củ Thạch Lô, hướng ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Trần Hàn, nói: “Trần thống lĩnh, tôi là thân vệ của điện hạ, chỉ giỏi giết địch, không giỏi chỉ dạy, nếu ra tay không biết nặng nhẹ, hi vọng các anh đừng trách móc.”

Lời này vừa nói ra, sáu vị giáo úy đang hình thành nên xu thế bao vây ở trước mặt Hứa Thâm đều nở nụ cười.

Rất càn rỡ, nhưng lại quá vô tri.

Một chọi sáu, còn là hình thái thứ hai cùng cấp bậc với mình, người thực sự cho rằng bản thân vô địch?

Trần Hàn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh, gã cũng bật cười, nói: “Hứa đội không cần khách khí, bọn họ sẽ rất cảm kích nếu được cậu chỉ điểm.”

“Cảm kích ư... Không cần đâu.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Sau đó, hắn trực tiếp nhấc chân, nhanh chóng bước về phía sáu người kia.

“Hứa đội!” Lâm Hiểu vội vàng nói, trong lòng có chút lo lắng.

Lúc trước, gã và Phùng Thanh đều ném phải ám khuy, lại cộng thêm đối thủ được phía bên kia lựa chọn cho Lâu Hải âm, bọn họ vốn không ngốc, đều suy đoán ra đám người ở quân bộ nơi này đã từng điều tra về bọn họ từ trước rồi.

Nếu là như vậy, khẳng định rằng tư liệu của Hứa Thâm cũng bị đám người kia đào sâu tìm hiểu rồi. Nhưng Hứa Thâm lại chưa chắc đã có bao nhiêu hiểu biết, thậm chí còn là xa lạ với đối phương.

Phải biết rằng, điểm mấu chốt để phân chia thắng bại khi quyết đấu về năng lực chính là nắm giữ tin tức.

Nói đơn giản hơn, tin tức chính là một yếu tố cực kỳ quan trọng trong chiến đấu giữa những trăm khư giả hình thái thứ hai.

Lấy ví dụ như Phùng Thanh, dưới tình huống năng lực đã bị người ta biết được, gần như đã bị phế đi rồi.

Mà sáu người đối phương nắm giữ sáu loại năng lực không biết, cùng lúc ra tay, về cơ bản, bọn họ có đủ năng lực để tuyệt

sát bất cứ hình thái thứ hai nào dám đi lên đối chiến!

Những người khác đều lo lắng nhìn Hứa Thâm. Dù đám người Tiết Môi đã được tận mắt lực lượng của Hứa Thâm, trước tình huống này cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Thắng bại trong chiến đấu đều là biến số không cách nào dự đoán được, có đôi lúc chỉ sai một ly, nhưng sẽ dẫn tới kết quả hoàn toàn ngược lại.

“Chúng ta sẽ không khách khí!” Nhìn thấy Hứa Thâm trực tiếp đi tới, sáu người phía trước khẽ nhếch môi cười lạnh. Lời nói vừa rơi xuống, tất cả đã ra tay.

Bọn họ vốn quen thuộc với năng lực của nhau, đương nhiên vừa nhập cuộc đã lựa chọn phối hợp lại.

Sưu! Sưu!

Hai bóng dáng hành động đầu tiên, đều là hệ cường công. Một người trực tiếp bành trướng thân hình, một người khác lại thu nhỏ thân hình, hai chân biến thành ngắn nhỏ như con thỏ, nhưng động tác lại mau lẹ y chang ảo ảnh.

Người này dùng thân pháp hình chữ “Z” (ziczac) xung phong liều chết đi qua, ven đường để lại bốn, năm tàn ảnh!

Trong khi trăm khur giả hệ cường công khác, lại gầm rú như xe tăng, mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Nhìn thấy uy thế kinh người trước mắt, sắc mặt những người khác đều trở nên ngưng trọng.

Phanh!

Ngay tại thời điểm hai năng lực giả hệ cường công đang nhằm thẳng về phía Hứa Thâm, trong tay một vị nữ quan quân khác đứng thẳng đằng sau bọn họ, chợt xuất hiện một con hình nộm màu đen.

Con người cô ta cũng biến thành màu đen, phản chiếu hình ảnh của Hứa Thâm, đôi mắt như hồ sâu ấy, chứa đầy bóng dáng của Hứa Thâm, hoàn toàn lấp kín hết thấy.

Ngay khi tầm mắt được kéo trở lại, hình nộm màu đen trong tay cô ta chợt biến thành hình dáng của Hứa Thâm, tựa như cái

đầu hình nộm vừa mọc ra máu thịt, và tạo hình giống hệt phiên bản thu nhỏ của đầu Hứa Thâm.

Ngay sau đó, cô tay nâng tay lên, dứt khoát vụn đầu hình nộm, muốn vật đứt nó, nhưng ngay khi vừa bắt tay vào thực hiện, sắc mặt nữ quan quân nọ lại thay đổi.

Cái đầu này đã bị bể cong, nhưng lại tỏ ra cực kỳ cứng cỏi, không thể vụn đứt được!

Làm sao có thể? !

Nữ quan quân vô cùng khiếp sợ, cô ta rất hiếm khi gặp phải loại tình huống này.

Trong lúc quá đỗi khiếp sợ, cô ta không hề chú ý tới, thân thể của mình đã bị rút nhỏ hơn vài phần so với lúc trước.

Hơn nữa, vẫn đang dùng tốc độ khá chậm rãi, không ngừng thu nhỏ lại.

Năng lực của cô ta cùng loại với nguyên rửa, có thể thông qua môi giới là cọng cỏ ven đường, để phục chế một bộ phận bản thể của Hứa Thâm, sau đó lại thông qua thương tổn môi giới là cọng cỏ ven đường, để tạo thành thương tổn cho bản thể của Hứa Thâm.

Trên thực tế, môi giới cọng cỏ ven đường này có mang theo một loại liên hệ thần bí nào đó với Hứa Thâm, cho phép hai bên có thể kết nối thương tổn với nhau, nhưng loại liên hệ này vốn không phải một chiều, ngược lại, nó cũng kế thừa được một bộ phận năng lực và lực lượng của Hứa Thâm.

Chẳng qua bản thân nó vốn là hình nộm, gần như không thể kế thừa lực lượng thân thể, nhưng đương nhiên, năng lực lại không chịu ảnh hưởng bởi loại hạn chế này, và hình nộm nọ có thể kế thừa được một bộ phận năng lực của hắn...

Nói đến đây cũng đủ để hiểu vì sao năng lực phục chế của nữ quan quân nọ vốn là khắc tinh đối với hệ cường công, lại tuyên bố thất bại vào thời điểm này rồi.

“Chết! !”

Gần như trong nháy mắt, hai vị quan quân hệ cường công đã vọt tới trước mặt Hứa Thâm, một trái một phải bao vây kìm kẹp, đao kiếm đồng thời chém xuống.

Cùng lúc ấy, Hứa Thâm vẫn duy trì tư thế tiến về phía trước, như thể hắn vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng không đợi hai người đối phương kịp tỏ ra khinh miệt, đột nhiên bọn họ cảm thấy tình huống không thích hợp.

Bởi vì lực lượng và tầm nhìn của hai người này đang suy giảm rất nhanh.

Thân thể lại bị bao phủ bởi rất nhiều sợi tơ...

Chương 670. Máu Động Như Châu, Nhuộm Hồng Chiến Giáp...

4 mét, 3 mét, 2 mét...

Gần như trong nháy mắt, hai người ấy đã kề sát đến trước mặt Hứa Thâm, nhưng cũng vào lúc này, lực lượng của bọn họ đã bị suy yếu đến tình trạng cực kỳ khủng khiếp.

Và hết thảy đều là chuyện phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Rút kiếm,

Nhị trọng trảm! !

Hứa Thâm vẫn duy trì tư thế rảo bước tiến về phía trước, nhưng cánh tay lại xẹt qua nhanh như lôi ảnh (cái bóng của tia sét - dịch ra thuần việt nó củ chuối lắm, mn thông cảm), kiếm phong nhanh tới không nhìn được rõ.

Và ngay sau đó, hai đường máu tươi văng lên tung toé từ hai bên người hắn.

Phốc xuy!

Hai cái đầu một trái một phải cùng lúc bay lên, trên mặt tràn ngập kinh hãi, không sao tin nổi.

Cùng lúc đó, đột nhiên vị nữ quan quân vẫn đứng thẳng đàng sau hai người bọn họ, lại cảm nhận được từng luồng hàn ý ập tới sau lưng chính mình.

Cô ta hoảng sợ quay đầu nhìn lại, nhưng chẳng nhìn thấy cái gì.

“Cẩn thận! !” Đột nhiên từ bên cạnh truyền đến tiếng thét chói tai của đồng bạn.

Là bóng dáng Mặc Vệ đang đứng bên cạnh nữ quan quân kia, nhưng với chỉ số tinh thần lực của mình, nữ quan quân kia không thể nhìn thấy bóng dáng của gã.

Mặc Vệ chỉ nhẹ nhàng nâng tay, ôm lấy vầng trán và cái cằm của cô ta, hai tay xoa nắn.

Ngay trong khoảnh khắc trán và cằm bị chạm tới, nữ quan quân nọ đã phản ứng được rồi, nhưng đáng tiếc, tất cả đã quá muộn.

Tinh thần thể trong đầu bị vặn đứt trong nháy mắt.

Nhưng nhìn từ bên ngoài, hai mắt nữ quan quân nọ đột nhiên biến thành trắng dã, sau đó thân thể cứng đờ bất động. Gương mặt của hình nộm màu đen trong tay cô ta, cũng dần dần biến mất, trở về hình dáng ban đầu của nó.

Ngay tiếp theo, thân thể nữ quan quân kia như nhũn ra, rồi quỵ xuống, nằm úp sấp trên mặt đất, không bao giờ đứng dậy được nữa.

Bùm.

Âm thanh thi thể nữ quan quân ngã xuống đất, cùng với âm thanh của hai cái đầu mới bay lên cao lại rơi xuống đất kia, gần như vang lên cùng một lúc.

Mà toàn bộ thời gian bọn họ cùng lúc ra tay với Hứa Thâm, chỉ vùn vùn không đến 5 giây.

Ngay sau đó, Hứa Thâm chợt xoay người, tiến lên.

Gần như chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã bùng nổ đến cực hạn, đạt tới trình độ làm người ta kinh hãi.

Cường hóa! Tăng phúc lấy nhỏ đổi lớn!

Gia tốc, không ngừng gia tốc! !

Sau khi cường hóa, lại nhận được tăng phúc đến từ năng lực lấy nhỏ đổi lớn, chỉ trong nháy mắt lực lượng trên thân thể Hứa Thâm đã tăng gấp sáu lần ban đầu, thậm chí còn có thể nghiền áp năng lực giả hệ cường công trong trạng thái khu vực cực hạn!

Thân thể hần lao đến, làm dấy lên một mảnh khói bụi tựa như một cơn gió lớn nào đó vừa lướt qua trong Khư giới.

Nếu nói lúc trước, năng lực giả hệ cường công có thể thu nhỏ đôi chân của mình thành chân thỏ là ảo ảnh, thì tốc độ của Hứa Thâm nhanh tới mức, hần xẹt qua ven đường nhưng ngay cả tàn ảnh cũng không kịp lưu lại.

Có thể tưởng tượng như thế này, tàn ảnh tại chỗ vừa biến mất, tốc độ kinh người đã phá vỡ vận tốc âm thanh, mang theo tiếng âm bạo khủng bố, vù vù giống máy ủi đất, một đường vọt thẳng đến sườn khác rồi.

Con người trong mắt Trần Hàn co rút lại, phản chiếu bên trong đều là kinh hãi.

Bởi vì Hứa Thâm đang lao thẳng về phía gã!

Gã thấy rõ, nhưng chỉ miễn cưỡng thấy rõ mà thôi.

Đáng chết!

Trần Hàn lập tức rống giận, khư lực toàn thân sôi trào, dứt khoát bước vào trạng thái khư lực cực hạn!

Cùng lúc đó, gã cũng phát động năng lực của mình.

Cả người biến thành tối đen, trên trán mọc ra một cái sừng màu đen kịt.

Hệ cường công, Tu La!

Đây là năng lực rất mạnh trong hệ cường công, thậm chí còn có thể nói là tiếp cận đỉnh cao.

Gã tựa đặt tên cho năng lực nọ là “Tu La”!

Trạng thái Tu La màu đen của Trần Hàn hơi khác một chút so với năng lực của những trăm khư giả hệ cường công khác, bởi vì thời gian duy trì quá ngắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, gã gần như là vô địch!

Có thể ngăn cản tinh thần tập kích, có thể ngăn cản công kích dị loại, ví dụ như nguyên rửa. Cũng có thể ngăn cản ác mộng tập kích.

Khả năng phòng ngự và lực lượng thân thể tăng lên gấp ba, dưới trạng thái khư lực cực hạn tăng phúc, lại bạo tăng thêm

gấp đôi.

Tuy không phải chồng chất tuyến tính [1], hai loại hiệu quả này sẽ tự suy yếu triệt tiêu lẫn nhau, nhưng bình thường, một khi kích hoạt năng lực, hiệu quả sẽ ổn định ở mức tăng thêm gấp năm lần!

[1] khái niệm trong cơ học lượng tử.

Nguyên lý chồng chập (Tiếng Anh: Superposition principle) hay nguyên lý chồng chất, là tính chất áp dụng cho một số đại lượng vật lý, được phát biểu là: “tác động của hai hay nhiều hiện tượng lên cùng một vị trí tại một thời điểm bằng tổng tác động của từng hiện tượng riêng rẽ”. Nguyên lý này cho phép phân tích hoạt động của một hệ thống vật lý ra thành hoạt động của các hệ thống “cơ bản” riêng rẽ.

Trong cách sử dụng thông thường, tuyến tính được dùng để nói lên một mối quan hệ toán học hoặc hàm có thể được biểu diễn trên đồ thị là một đường thẳng, như trong hai đại lượng tỉ lệ thuận với nhau, chẳng hạn như điện áp và dòng điện trong một mạch RLC, hoặc khối lượng và trọng lượng của một vật.

Có thể hiểu nôm na, chồng chất tuyến tính là chồng chất hai hoặc nhiều đại lượng tỉ lệ thuận với nhau!

Một năng lực giả hệ cường công có thể tăng cường lực lượng lên gấp năm, lại miễn nhiệm hết thấy những năng lực khác, đây là dạng quái vật hung tàn khủng bố tới mức nào chứ?

Đây cũng là nguyên nhân mà Trần Hàn có thể trấn áp một phương quân bộ.

Lúc này, trong mắt gã lộ ra sát khí, rồi không chút e ngại, há miệng rít gào, lao thẳng về phía Hứa Thâm!

Giết! .

Song phương đã sớm xé rách da mặt, một khi đã ra tay, đều không chừa lại lối thoát!

Trần Hàn lật tay rút ra chiến phủ, một riu chặt xuống, mang theo uy thế cuồng bạo, giống như muốn bổ đôi cả doanh địa.

Trái lại, ngay trong khoảnh khắc hai bên tiếp cận, Hứa Thâm mới rút kiếm.

Diệp lãng, nhị trọng kiếm trăm! !

Gần như chỉ trong nháy mắt, hai luồng bóng kiếm đã chồng chéo lên nhau, nhị trọng kiếm lực trực tiếp sát nhập lại.

Oanh! !

Tiếng va đập kịch liệt vang lên, mặt đất nổ tung, xuất hiện hố sâu có đường kính bốn, năm mét!

Mà ở bên trong cái hố sâu này, chiến giáp toàn thân Trần Hàn đã nổ tan nát, hai tay gần như gãy gập, lòi xương ra ngoài. Gã quỳ một gối xuống mặt đất, trên mặt và cánh tay, cũng như trong ngực đều phun máu tươi.

Máu đọng như châu, nhuộm hồng chiến giáp.

Chương 671. Muốn Sống, Hay Muốn Chết?

Trần Hàn lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tin nổi nhìn người trẻ tuổi vừa dùng một kiếm ép cho cả gã lẫn cây chiến phủ trong tay gã phải quỳ xuống mặt đất, giống như đang ngưỡng vọng một pho tượng Thần Chích đang đứng từ trên cao nhìn xuống, ở ngay trước mặt mình!

Một màn này, không chỉ làm Trần Hàn ngỡ ngàng cả người, còn khiến những người khác đều rơi vào kinh hãi.

Cả đám người Lâm Hiểu, lẫn nhóm giáo úy đông đảo chung quanh, đều trừng lớn con mắt, nhìn một màn vừa rồi mà giống như mới gặp quỷ.

Bởi vì đám giáo úy quan quân xung quanh vốn hiểu rất rõ thực lực của Trần Hàn, gần như tất cả bọn họ đều từng ăn khổ dưới tay gã, và không ai không phục.

Nhưng người nào có thể nghĩ đến, vừa đối mặt, vừa chạm trán một chiêu, Trần Hàn lại bị Hứa Thâm áp chế, còn là áp chế ngay trên phương diện mà bản thân gã tự tin nhất, cường thế nhất!

Trần Hàn, một năng lực giả cực mạnh của hệ cường công lại thua trên phương diện lực lượng???

Loại đả kích này, khiến cho đầu óc của không ít giáo úy đều tạm thời rơi vào trống rỗng, ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bọn họ không thể phản ứng lại được.

Thậm chí có người còn hoài nghi, hình ảnh vừa rồi vốn không có thật, nó là Hứa Thâm phát động năng lực, chế tạo ảo giác mà thôi.

Tăng!

Hứa Thâm chợt nâng kiếm, giơ lên cao cao, rồi hung hăng chém xuống.

Con người trong mắt Trần Hàn co rút lại, gã lập tức rít gào như một con hổ đang cực kỳ phẫn nộ, căng chân phát lực, muốn vùng phủ phản kích!

Nhưng ngay sau đó, kiếm phong bạo trảm, lại đập thẳng lên chiến phủ.

Uy thế khủng bố từ thanh kiếm kia rót xuống, khiến cho căng chân vừa bật thẳng dậy của Trần Hàn, lại phải gấp khúc xuống, hung hăng quỳ gối trên mặt đất.

Lần này, tình cảnh của gã càng thêm chật vật, hai đầu gối đều chui sâu xuống mặt đất trong Khư giới.

“Muốn sống, hay muốn chết?” Lưỡi kiếm trong tay Hứa Thâm lướt ngang đến, điểm vào mi tâm Trần Hàn.

Cánh tay Trần Hàn run rẩy.

Khiếp sợ, nghi hoặc, phẫn nộ, cùng với không thể nào tin nổi trộn lẫn cùng một chỗ trong lòng, khiến cho cả bản thân gã cũng không thể hình dung được tâm trạng của mình trong lúc này.

Trần Hàn nghe được lời nói của Hứa Thâm, bỗng nhiên lại có cảm giác, khoảnh khắc này sao mà thông thả đến thế, thời gian này sao mà dài lâu đến vậy.

Và bản thân gã lại thua như thế này?

Gã kinh ngạc nhìn chăm chú vào đôi mắt lạnh lùng mà thâm thúy trước mặt kia, giống như đang nhìn thấy hai viên hàn tinh trầm lắng giữa đêm đen.

Gã im lặng, nhưng đau đớn kịch liệt trên cánh tay, lại không ngừng nhắc nhở cho gã biết, hết thấy mọi chuyện trước mắt đều là chân thật, đều không phải là ảo giác.

Lúc này, trạng thái Tu La trên người gã đã bị giải trừ, không thể duy trì thêm nữa.

Hơn nữa, có vẻ như thời gian duy trì này còn ngắn ngủi hơn trước kia.

“Chạy mau!” Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói từ phía sau truyền đến, người nọ vừa bức thiết kêu lên.

Đối phương là một vị quan quân khác.

Đúng là vị quan quân từng đánh bại Phùng Thanh lúc trước.

Hứa Thâm muốn liếc mắt nhìn qua, nhưng bỗng nhiên lại phát hiện thân thể mình đã trở nên cứng đờ, không thể nhúc nhích được.

Năng lực không chế!

Tình huống này giống hệt Phùng Thanh lúc trước.

Hứa Thâm thông qua Mặc Vệ lập tức trông thấy, vị quan quân kia đang đứng ngay trên đầu chân mà hắn từng để lại sau khi tiến về phía trước.

Đầu chân bao trùm, năng lực trấn áp!

Trần Hàn nhìn đối phương, ánh mắt vốn u ám vì gặp phải khó khăn, lại nhanh chóng trở nên sáng ngời. Gã không chạy trốn, ngược lại lập tức rống giận, thân thể đứt khoát biến thành tối đen.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, gã lại một lần nữa kích phát trạng thái Tu La, đôi tay bắt lấy chiến phủ chém về phía Hứa Thâm.

Ở thời điểm, căng chân phát lực, thân thể Trần Hàn lao về phía trước, ánh mắt Hứa Thâm đã chuyển thành lạnh lẽo như băng.

Lúc này quá gấp gáp, hắn không kịp để Mặc Vệ tập kích Trần Hàn, hơn nữa trong trạng thái hiện giờ, đối phương cũng có thể ngăn cản được công kích của Mặc Vệ.

Mặc Vệ nhanh chóng dung nhập vào cái bóng sau lưng Hứa Thâm, xếp chồng lên thân thể hắn.

Cùng lúc đó, cánh cửa bên ngoài gian phòng nhỏ trong thế giới hắc ám kia, đã mở ra.

Từng bóng dáng như du thi bước khỏi nơi này.

Mỗi một người bước ra, sắc mặt vị quân quan kia liền thay đổi một phần.

Gã có cảm giác năng lực của mình đã xảy ra biến hóa.

Dấu chân mà gã vừa đạp xuống kia... thực sự chỉ là một dấu chân thôi sao? !

Gã kinh hãi nhìn xuống cái bóng của Hứa Thâm, tầm nhìn lại trở nên mơ hồ, tựa như đôi mắt vừa bắt gặp hình ảnh từng bóng dáng xuất hiện từ bên trong cơ thể Hứa Thâm, rồi chồng chất lên thân thể hắn.

Ngay cả bóng dáng lúc trước vẫn ngồi bên phía đối diện bàn ăn, cũng rời khỏi cửa phòng.

Chỉ trong phút chốc, tựa như mặt đất dưới chân Hứa Thâm đã xảy ra một loại biến hóa nào đó mà mắt thường không thể quan sát và phán đoán được.

Hết thảy những chuyện này đều phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Mà lúc này, Trần Hàn đang cầm thanh chiến phủ trong tay, rống giận chém tới, nhắm thẳng vào đầu Hứa Thâm.

Gã tin tưởng, dưới ảnh hưởng đến từ lực lượng cuồng bạo của mình, kể cả trong đầu Hứa Thâm có khư binh, cũng không thể hóa giải được thứ lực lượng này.

Hắn tuyệt đối sẽ bị đánh chết!

Gã không tin năng lực của Hứa Thâm còn có thể bao gồm nhiều mặt, kiên luôn cả tự lạnh, nếu thực sự như vậy, chẳng phải hắn đã là tồn tại không thể giải quyết được ư?

Nhưng cây chiến phủ trên tay gã còn chưa hạ xuống, luồng kiếm quang lấp lánh kia lại soi sáng đôi mắt mọi người.

Đám người Lâm Hiểu vừa khần trương chạy tới trợ giúp, cũng không khỏi tạm dừng bước chân.

Phốc!

Kiểm phong hạ xuống.

Chiến phủ bay ra, rơi trên mặt đất.

Trên cán chiến phủ vẫn còn một cánh tay đang nắm thật chặt.

Trần Hàn hướng ánh mắt không thể tin nổi nhìn người trẻ tuổi trước mặt, nhưng tất cả những gì gã nhìn thấy chỉ là một đôi mắt tối đen không cảm xúc của đối phương, không chứa vui giận, không chứa sát ý, lại lộ ra hàn ý khiến người lạnh cả sống lưng.

Giống như một pho tượng Thần Chích, nhìn xuống chúng sinh.

Giờ khắc này, tất cả lực lượng, hi vọng trong lòng Trần Hàn đều tan rã, sụp đổ.

Gã ngớ người đứng nguyên tại chỗ, thậm chí còn quên đi đau đớn.

Mà sau lưng Hứa Thâm, vị quan quân đang đập lên đầu chân của hắn kia, vẫn duy trì cùng một tư thế với hắn.

Chỉ khác là vẻ mặt lúc này của gã lại mang theo vô vàn khiếp sợ, cùng với kinh hãi, giống như vừa trông thấy một hình ảnh gì đó mà bản thân không thể nào tin nổi.

Và vẻ mặt này cũng vĩnh viễn đọng lại trên gương mặt gã.

Chương 672. Không Có Phản Bội, Là Bởi Vì Chưa Kịp Làm ...

Bởi vì máu tươi đã từ trong miệng mũi, tai mắt của vị quan quân này, lặng yên chảy xuôi xuống.

Sau đó, thân thể vẫn duy trì cùng một tư thế với Hứa Thâm, lại dần dần mềm nhũn, không còn tiếp tục đứng thẳng được nữa.

Cánh tay vốn nâng lên cũng hạ xuống, đầu gối như nhũn ra, toàn thân bỏ nhào về phía trước, hoàn toàn mất đi tiếng động.

Những vị quan quân vốn quen thuộc với năng lực của người này, đều trừng muốn rơi con mắt, cái miệng há to, không thể

hô hấp nổi.

Ở dưới tình huống kẻ địch đã bị người nọ đạp trúng đầu chân, bọn họ chỉ từng được trông thấy Trần Hàn thông qua lực lượng Tu La của mình giãy thoát được khống chế, nhưng vẫn là cực kỳ cực kỳ hung hiểm, bởi vì sau khi đầu chân bị đạp trúng, đối phương có thể trấn áp cả thân thể và năng lực của bản thân.

Nói cách khác, dù Trần Hàn có lực lượng Tu La, nhưng trong tình huống trạng thái bản thân không tốt, gã cũng không có cơ hội kích hoạt nó.

Lúc ấy, sau khi vị quân quan kia ngã xuống rồi, năng lực của gã cũng mất đi hiệu lực, những bóng dáng vừa rời khỏi căn nhà nhỏ tối đen trong thế giới hắc ám lúc trước, lại quay trở về.

Chẳng qua lần này bước chân hành động của những bóng dáng nọ, rõ ràng là không có chết lặng giống những con du thi lúc trước, ngược lại, bọn họ đã khôi phục đến trình độ rất linh hoạt rồi.

“Con trai à, phải tin tưởng vào chính mình.”

“Ma ma” đứng canh giữ cạnh cửa, chờ cho tất cả mọi người cùng tiến vào trong nhà, mới vươn tay kéo cửa lại, cũng thuận tiện mở lời khích lệ và tin tưởng đưa con trai đã rời khỏi nhà của mình.

Vâng...

Hứa Thâm yên lặng đáp lại trong lòng. Sau đó, đôi mắt hắn cup xuống, đứng từ trên cao nhìn chăm chú xuống Trần Hàn với nửa thân thể uốn cong và vẻ mặt ngây dại, đầy khiếp sợ trước mắt.

Về phần giáo úy đạp chân sau lưng, Hứa Thâm đã biết kết cục của đối phương rồi.

Là cái chết yên tĩnh như bình thường.

Hứa Thâm không nói gì, chung quanh chỉ còn lại những tiếng thở dốc cao thấp không đồng đều.

Đám người Lâm Hiểu, Phùng Thanh cũng kinh hãi khi được nhìn thấy một màn này, nhất là Phùng Thanh, gã chính là người cảm thụ sâu nhất.

Phải biết rằng, lúc trước gã từng ném phải ám khuy, bị người nọ đập chân trần áp, cho nên, hơn bất cứ người nào bên mình, gã biết rõ loại cảm giác vô lực khi bị đối phương khống chế này.

Nhưng Hứa Thâm lại có thể dựa vào bản thân giãy thoát khỏi tình trạng ấy...

Chuyện này thật khủng bố!

Trong bầu không khí yên tĩnh im lặng xung quanh, Hứa Thâm không có mở miệng, chỉ hờ hững nhìn thật sâu vào Trần Hàn.

Sau một khoảnh khắc tạm thời trở nên cứng đờ, Trần Hàn đã phục hồi lại tinh thần, da mặt thoáng run rẩy, đau đớn truyền đến từ cánh tay cụt, nhưng lúc này gã cũng bất chấp tất cả, lập tức cắn răng nói: “Tôi thua, muốn xử trí như thế nào tùy cậu phân phó.”

Nghe được lời nói của Trần Hàn, ánh mắt những vị giáo úy khác đều trở nên phức tạp, nhưng cả đám vẫn một mực lặng im không nói.

“Người mà anh chân chính nguyện trung thành là ai?” Hứa Thâm chậm rãi mở miệng, thăm vấn.

Trần Hàn thậm giật mình, rồi lập tức nói: “Đương nhiên là Nghĩ Hậu điện hạ.”

Hứa Thâm chỉ lặng lẽ nhìn chăm chú vào gã, không nói gì.

Dưới ánh nhìn sâu lắng như vực sâu hun hút của Hứa Thâm, trong lòng Trần Hàn dâng lên một loại cảm giác không chịu nổi gánh nặng, rõ ràng hai người đều là trăm khur giả hình thái thứ hai, vậy mà gã lại cảm nhận được một loại uy nghiêm khó có thể chịu đựng nổi từ phía đối phương.

Rất nhanh, Trần Hàn đã chuyển ánh mắt đi, tuy gã rất muốn vứt bỏ những suy nghĩ từ trong đáy lòng, để nhìn thẳng vào Hứa Thâm, rồi thông qua loại ánh mắt thẳng thắn thành khẩn này để biểu đạt tâm ý của chính mình, nhưng gã lại không làm được.

“Tôi không có phản bội Nghĩ Hậu điện hạ.”, Trần Hàn cất giọng trầm thấp, nói: “Lúc trước từng có người đi tìm chúng tôi, muốn mượn sức chúng tôi, nhưng tôi không có đồng ý.”

“Không có đồng ý, là bởi vì chưa thấy rõ tình thế, không dám mạo muội lựa chọn đứng bên phía đối phương.”

Hứa Thâm cất giọng hờ hững, vạch trần lỗ hổng trong lời nói của đối phương: “Không có phản bội, là bởi vì chưa kịp làm mà thôi. Nhưng anh ra tay với chúng tôi, cũng chính là một loại phản bội rồi!”

(“Chưa kịp” ở đây nguyên văn là 没来得及 :chỉ một chuyện bản thân muốn làm nhưng chưa kịp làm.)

Trần Hàn thoáng kinh ngạc, đứng trước câu nói này, gã chỉ có thể lựa chọn giải pháp im lặng không nói gì.

Hiển nhiên, ngoại trừ lực lượng khủng bố, người trẻ tuổi trước mắt còn có chỉ số thông minh cực cao. Chỉ vài câu nói lại trực tiếp đâm thẳng vào phần xương sụn (xương mềm) trong lòng gã, khiến cho bản thân không thể phản bác được.

“Là ai mượn sức anh? Mau nói tình huống của bọn họ ra.”

Hứa Thâm lạnh lùng nói, coi như không tiếp tục truy cứu chuyện phản bội nữa.

Trần Hàn liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trong lòng hơi do dự, nhưng gã biết hiện tại mình cũng không có lựa chọn nữa rồi.

Hứa Thâm chỉ là đội trưởng phiên đội sáu bên người Nghĩ Hậu, nhưng đã có loại chiến lực khủng bố thế này rồi, càng đừng nói tới những đội trưởng phiên đội khác.

Bọn họ đã quá mức coi thường chiến lực của đám thân vệ bên người Nghĩ Hậu.

Nếu không phải những tình báo lúc trước là chính xác, nhóm giáo úy bọn họ căn bản không thể dễ dàng chiến thắng những thân vệ này như vậy.

Lúc trước, khi bọn họ vừa lấy được tình báo, biết được năng lực của những người này, trong lòng đều có chút giật mình.

Lấy ví dụ như Phùng Thanh chẳng hạn, tuy đối phương thua thực phẩm, nhưng nếu không biết gì về năng lực này, phỏng chừng rất nhiều người trong số bọn họ đều trúng chiêu, bị đối phương đánh bại.

Cả Lâu Hải âm kia nữa, tuy bọn họ đã biết được năng lực của cô ấy, nhưng rõ ràng là cô gái này ẩn giấu năng lực của bản thân rồi, tình báo không được đầy đủ, mới khiến thuộc hạ của gã chiến bại.

Về phần Hứa Thâm trước mắt, tình báo về hắn chẳng những không được đầy đủ, mà còn chênh lệch tới quá đáng!

Lực lượng một kiếm của đối phương có thể đè bẹp gã trong trạng thái toàn thịnh, người nói đây là hệ cảm giác? !

Gặp quỷ rồi!

“Bọn họ là người của tiền nhiệm thành chủ, Dạ Thử Vương!”
Trần Hàn quyết định để lộ ra thân phận của đối phương.

Vốn dĩ gã vẫn còn do dự đứng tại ranh giới lựa chọn, nhưng hiện giờ đã thua trong tay Hứa Thâm, không lời nào để nói nữa.

Đám người Hứa Thâm đã đến đây, muốn đoạt quyền, khiến cho gã không thể không lựa chọn dựa vào lực lượng của những tình báo kia, làm ra phản kháng, nhưng tiếc nuối chính là gã thất bại rồi.

Các người đã cung cấp tình báo không được đầy đủ, vậy đừng trách ta bán đứng các người.

Chương 673. Pháo Khư Thần!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Dạ Thử Vương!

Nghe cách xưng hô này, sắc mặt không ít người đều có chút biến hóa.

Bởi vì cách xưng hô này từng được rất nhiều người khác kính sợ không dám đề cập tới.

Từ sau khi Nghĩ Hậu tiên nhiệm, cái tên ấy lại trở thành danh từ cấm kỵ, nếu ai dám nhắc tới, đều có khả năng bị định cho tội danh dư đảng.

Và đến lúc ấy, không quan tâm người đó có tội hay không, hay tình huống kia là thật hay giả, đều bị bắt tới tra tấn một phen, thậm chí còn vứt bỏ tánh mạng.

Thậm chí rất nhiều hào phú còn dùng một chiêu này để vu oan cho đối thủ, cạnh tranh phi pháp.

“Bọn họ cung cấp tư liệu tình báo về mấy người cho tôi, mặt khác còn báo cho tôi biết những gì Nghĩ Hậu điện hạ an bài. Thậm chí tôi còn biết, trong khoảng thời gian này Nghĩ Hậu điện hạ không có mặt tại cung Tuyết, hẳn là ngài ra ngoài tìm kiếm viện trợ rồi...” Trần Hàn nói toàn bộ những tin tức mà mình nhận được ra.

Đám người Phùng Thanh nghe được, sắc mặt khẽ biến, xem ra cung Tuyết đã bị thâm thấu, có nội gian rồi.

Khó trách bọn họ lại thua uất ức như vậy.

Ngay khi Trần Hàn đang tỉ mỉ kể lại, đột nhiên mặt đất âm âm chấn động.

Dị động xảy ra bất thành linh khiến cho mọi người đều cả kinh, vội vàng nhìn quanh bốn phía, không biết gì còn không sao, vừa trông thấy tình hình thực tế, ai nấy đều lập tức biến sắc.

Chỉ thấy ở bên ngoài doanh chỉ huy chỗ bọn họ, có từng chiếc xe tăng đang chạy nhanh đến, cùng lúc đó, dường như khẩu pháo Khư Thần ở phía xa xa còn đang thay đổi phương hướng, nhắm thẳng đến nơi này.

Đây chính là pháo Khư Thần, trị giá mấy ngàn vạn một khẩu, hơn nữa còn là có giá mà không có hàng, tuyệt đối là thứ cấm kỵ, không cho phép tư binh mua bán, sử dụng, một khi bị phát hiện không có chuyện nhân nhượng bỏ qua.

Và đứng trước loại vũ khí khủng bố này, kể cả trăm khư giả hình thái thứ hai, đều bị một pháo bắn giết!

Hứa Thâm nhíu mày, lạnh lùng nói: “Mau bảo người của anh dừng lại.”

Sắc mặt Trần Hàn khễ biến, gã vội vàng giận dữ hét lên: “Mấy người đang làm cái gì thế hả? Ai cho mấy người tự ý hành động, đều dừng lại cho lão tử”

Âm thanh thô lỗ đầy phần nộ của gã nhanh chóng lan truyền ra ngoài, nhưng những xe tăng kia vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Ngay sau đó, đột nhiên ánh sáng chói mắt hiện lên.

Con người Hứa Thâm hơi co lại, chỉ trong nháy mắt khư lực cả người hắn đã bùng nổ đến mức tận cùng, mặt nạ Quỷ Nguyệt cũng xuất hiện, thị giác lại đạt được tăng cường, cảm nhận cũng tầng tầng tăng lên, quét ra bên ngoài, cho phép hắn nhìn cực kỳ rõ ràng từng động thái nhỏ bé nhất trong khu vực mấy chục mét xung quanh.

“Dừng tay! !”

“Chạy mau!”

Ngay khoảnh khắc ánh sáng chói mắt từ bên kia xuất hiện, đám đông giáo úy, bao gồm cả Trần Hàn đang đứng trước mặt Hứa Thâm, đều lộ ra vẻ khiếp sợ, kinh hãi muốn chết, đây là dấu hiệu dự nhiệt, chuẩn bị sẵn sàng để khởi động pháo Khư Thần!

Đúng là quyền hạn khởi động Pháo Khư Thần nằm trong tay Trần Hàn, nhưng đồng thời cũng có vài vị giáo úy nắm giữ loại quyền hạn này.

“Lục Bình, cậu dám phản bội tôi! !” Ánh mắt Trần Hàn hung hãn như hổ, con ngươi dựng thẳng đứng lên, gã vừa nhìn thấy bóng dáng ở bên trong một chiếc xe tăng, cả người lập tức phát lạnh, cũng hiểu được tình huống trước mắt cực kỳ nguy cấp.

Nhưng không có câu trả lời, chỉ có ánh mắt lạnh lùng bắn ngược trở lại.

Mà chỉ trong nháy mắt hào quang dự nhiệt chói mắt kia, đã được tăng phúc đến mức tận cùng, tựa như cực quang [1] đầy sao. Ngay khi nó khuếch tán ra khu vực có đường kính hai mét, ánh sáng chợt sụp đổ, lui về bên trong.

“Giáo hoàng! !”

Tiết Môi thất thanh kêu lên đầy sợ hãi. Gã từng may mắn được chứng kiến khoảnh khắc pháo Khư Thần bắn ra, và rõ ràng là một pháo này đã nhắm chuẩn vào Hứa Thâm rồi.

Gã dứt khoát phát động năng lực, mưa máu tràn ngập, muốn che đậy quá trình tập trung của pháo Khư Thần.

Mưa máu dày đặc có ẩn chứa tác dụng ăn mòn mãnh liệt, nhưng chỉ trong nháy mắt, thứ ánh sáng chói mắt đằng kia cũng hoàn thành một bước sụp đổ, co rút về bên trong.

Hết thảy chỉ phát sinh trong vài giây ngắn ngủi.

Đến lúc này, những người khác mới phản ứng lại, rồi khăn trương chạy trốn.

Bành! !

Gần như ngay lập tức, quả đạn pháo đằng kia đã gào thét oanh giết tới. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi màn mưa máu mông lung có ý đồ che đậy tầm mắt cũng bị nó đục thủng, đạn pháo kéo theo lực trùng kích khủng bố, đánh tan màn mưa máu, để lộ ra một dải đường đạn cực lớn giữa hư không.

Mà mục tiêu của khẩu pháo Khư Thần này, chính là Hứa Thâm.

Nói chính xác hơn, là khu vực Hứa Thâm đang đứng.

Trần Hàn cũng nằm bên trong tầm ngắm của nó. Gã kinh sợ trừng lớn hai mắt, lập tức ngửa mặt lên trời rống giận, khư lực

cả người đã bị bức bách đến mức tận cùng, trong ngày hôm nay, đây là lần thứ ba gã tiến vào đến trạng thái Tu La!

Nhưng lúc này đây, gã chợt phát hiện, bản thân tiến vào trạng thái Tu La, lại không có phí sức lực như lần thứ hai.

Ngay khi Trần Hàn bày ra tư thế phòng ngự, viên đạn pháo kia cũng hung hăng xỏ xuyên qua, đánh xuống

Rồi đúng vào thời khắc tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều biến sắc, không đành lòng nhìn thẳng, thì một màn làm cho bọn họ cả đời khó quên lại phát sinh.

Ngay khi viên đạn pháo hung mãnh gào thét dung nhập vào phạm vi mấy mét quanh người Hứa Thâm, tốc độ của nó lại nhanh chóng giảm mạnh!

Từ bên trong quang pháo mờ hồ, lại để lộ ra hình dáng của đạn pháo bên dưới lớp hào quang.

4 mét, 3 mét, 2 mét, 1 mét!

Với tốc độ bắn của pháo Khư Thần, chỉ là khoảng cách bốn mét ngắn ngủi, gần như nó có thể bay xuyên qua chỉ trong quãng thời gian một phần ngàn giây.

Nhưng hiện giờ, quá trình này lại bị kéo ra trọn vẹn 0.5 giây!

Chương 674. Tay Không Tiếp Pháo???

Không đến nửa giây, nhưng đừng có coi thường nửa giây này.

Với trăm khư giả hình thái thứ hai, chỉ nửa giây thời gian cũng đủ để bọn họ nhìn thấy quỹ tích đường đạn, thậm chí nếu là một người có thân thủ nhanh nhẹn, bọn họ hoàn toàn có thể tránh né đi!

Nhưng Hứa Thâm không chạy trốn.

Hắn hiểu nếu bản thân né tránh, chờ tới lúc đạn pháo nổ mạnh, tốc độ phạm vi và phóng xạ sẽ bị đẩy nhanh hơn, và đương nhiên, tình cảnh lúc ấy cũng càng thêm nguy hiểm hơn.

Ngay trong khoảnh khắc, viên đạn pháo lướt qua vùng cấm một mét, va chạm tới Hứa Thâm, bỗng nhiên hắn ra tay. Chỉ chút những sợi khư quấn quanh hai tay, như những sợi xúc tu

thật nhỏ nhưng dày đặc, lập tức bao trùm lên viên đạn pháo trước mặt, rồi ngay sau đó, bỗng nhiên thân thể hắn dùng một bên chân, tạo thành hình tròn, hai tay ôm lấy đạn pháo, trực tiếp xoay người ném đi!

Đạn pháo lại dùng tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy, phản xạ ra ngoài! !

“Oanh” một tiếng, một chiếc xe tăng bị đánh trúng, và chỉ trong phút chốc, tiếng nổ khủng bố vang lên, mặt đất chấn động.

“Ầm vang long” một mảnh bụi đất bay lên!

Hiện thực và Khư giới đều bị vụ nổ này tác cho tạo thành một cái hố sâu cực lớn, với đường kính hơn mười mét.

Mà chiếc xe tăng vốn được tôn xưng là bá chủ lục địa, cũng không chịu nổi sức công phá khủng khiếp này, trực tiếp bị vụ nổ xé tan, ống pháo cũng bị ném bay đi.

Hết thấy mọi hành động phát sinh từ khi viên pháo Khư Thân phóng trúng đích, lại bị Hứa Thâm phản xạ ra ngoài, chỉ gói gọn trong khoảng thời gian không đến một giây. Và ngay lúc tiếng nổ mạnh truyền tới, sóng xung kích khủng bố kéo theo kinh phong, cũng từ phía sau, lan tới màng nhĩ của mọi người, hất bay mái tóc lên trên, phủ kín gương mặt, bay tán loạn ở hai bên gò má, cơn địa chấn cùng tiếng rít gào mới vang lên.

Ngay lúc này, hoa lửa cũng từ phía sau lưng phóng xạ lan tràn đến, làm nổi bật lên vẻ khiếp sợ và biểu cảm ngây dại còn ngưng đọng trên gương mặt mọi người.

Hết thấy những hành động này tựa như một câu chuyện thần thoại! !

Đứng trước tình cảnh này, Trần Hàn, người vừa lên tiếng rít gào, cố gắng hết sức bày ra tư thế phản kháng, cũng trở nên ngây ngốc.

Hết thấy mọi chuyện đều phát sinh ngay gần vị trí gã đứng, thực sự làm những người khác không cách nào hình dung ra được loại trùng kích đến từ trực quan thị giác này.

Tay không tiếp pháo???

Người thực hiện hành động vĩ đại này thực sự là hình thái thứ hai sao???

Lục Bình vốn đang đứng chỉ huy trên một chiếc xe tăng khác, cũng lộ ra vẻ mặt ngây dại. Thứ thần tích đánh vỡ thường thức vừa phát sinh trước mắt, khiến cho ngay lúc này, đầu óc của gã còn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng Hứa Thâm không có ý định dừng lại.

Ngay khoảnh khắc viên đạn pháo Khư Thần bị ném văng ra, những sợi khư chi chít rậm rạp phụ trách vai trò giảm bớt lực trên cánh tay hắn lại giống như dây thun, chỉ trong nháy mắt bắn ra đã nhanh chóng co rút trở lại thân thể.

Sau đó, bàn chân Hứa Thâm đạp mạnh xuống đất, cả người nhanh chóng lao ra.

“Giải quyết!” Tại chỗ chỉ còn lại giọng nói lạnh như băng của hắn.

Tới tận lúc này, Trần Hàn mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt gã thoáng thay đổi một chút, nhưng gần như lập tức đã hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, chỉ là lần này gã không có ý định cãi lời, ngược lại trong mắt lộ ra sát khí dày đặc, trực tiếp nhìn về phía chiếc xe tăng khác.

Tuy gã vừa tiến vào trạng thái Tu La, nhưng bản thân cũng không dám tự tin cho rằng chính mình có thể ngăn cản được một quả đạn pháo Khư Thần.

Nếu không có Hứa Thâm ngăn cản... chỉ suýt chút nữa thôi, gã đã chết rồi!

Con hàng đáng chết này! !

Gương mặt Trần Hàn trở nên dữ tợn, gã rít gào nói: “Đều lên hết cho tôi, bắt tất cả đám phản quân kia lại!”

Những giáo úy khác cũng phản ứng lại. Dưới tiếng hô quát của Trần Hàn, lập tức có người nhanh chóng hành động.

Mà trong đám người này lại có hai người cũng lộ sắc mặt vô cùng khó coi, mắt thấy tình hình xung quanh hỗn loạn, bọn họ lại lặng lẽ rút khỏi vòng chiến.

Phía bên kia, ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm giết ngược ra ngoài, đám người Tiết Môi cũng phần nộ lao tới, tự mình phân tán nhau ra, đồng thời giết về phía những chiếc xe tăng trước mặt.

Nhóm thân vệ Lâu Hải âm, Phùng Thanh cũng lập tức phóng ra năng lực. Trong lòng ai nấy đều hiểu, bọn họ không thể bị đối phương bao vây tiêu diệt, nếu không, một khi chân chừ, đề viên đạn pháo Khư Thần thứ hai đủ thời gian ngắm bắn tới, bọn họ nhất định hữu tử vô sinh (chết chắc rồi)!

Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể làm ra hành động khoa trương, dùng tay đón đại pháo như Hứa Thâm!

Sưu!

Đằng trước, bóng dáng Hứa Thâm như quỷ my, đang cấp tốc bay tới. Tốc độ của hắn nhanh đến mơ hồ không rõ. Dưới quá trình tăng phúc của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, tốc độ của hắn vẫn đang không ngừng được gia tăng, thân thể cũng nhận được cường hóa.

Chỉ thấy thân hình hắn tựa như một cái bóng u linh mị ảnh, xuyên qua đám người, chỉ trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt một trăm khư giả hình thái thứ hai trên xe tăng.

Hình thái thứ hai này lập tức biến sắc, vội vàng lùi về trong xe.

Loại xe tăng này được cấu tạo bởi tài liệu đặc thù, kể cả trăm khư giả có thể xuyên qua Khư giới cũng không thể xuyên qua chiếc xe này, trừ phi là quân vương nắm giữ khả năng lén vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới.

Bởi vậy những loại binh khí như xe tăng và pháo Khư Thần, không gây nên một chút ảnh hưởng gì cho quân vương, trừ phi là đánh lén ở thời khắc bọn họ không hề phòng bị.

Phanh!

Hứa Thâm nện một quyền lên chiếc xe tăng nọ, phần vỏ cứng trên nắm tay hơi lõm xuống.

Tình huống này làm cho mấy người đang trốn bên trong xe tăng đều khiếp sợ.

Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được vì sao Trần Hàn lại không địch nổi Hứa Thâm rồi.

Phải biết rằng thứ chất liệu cấu tạo nên xe tăng này cứng đến mức làm người ta giận sôi lên, và theo lẽ thường, một tồn tại hình thái thứ hai rất khó mà phá hư được, nhưng ngay trước mắt bọn họ, vỏ xe tăng vừa bị Hứa Thâm đánh tới biến dạng rồi! !

Bành! Bành!

Liên tiếp những nắm tay bạo kích, tạo thành ảnh hưởng khiến xe tăng rung động kịch liệt.

Mấy người bên trong có cảm giác như phía trên chiếc xe tăng này, đang có một con cự thú nằm sắp xuống, rồi không ngừng dùng bạo lực muốn phá nát nó ra.

Chương 675. Làm Phản Chính Là Làm Phản, Nào Có Nhiều Lý Do Như Vậy!!!

“Mau, mau bắn chết hắn!” Giáo úy kia vừa hoảng sợ vừa phần nộ hét lên.

Hứa Thâm chính là tên quái vật có thể chính diện đánh bại Trần Hàn, một khi gã giao thủ cùng hắn, tuyệt đối sẽ chết không thể nghi ngờ!

Hơn nữa rất có khả năng là miêu sát!

Thậm chí trong đầu gã còn không có nổi một chút dũng khí và ý niệm, nhằm thúc đẩy bản thân thử đi lên đối chiến với hắn.

Ổng pháo trên xe tăng chuyển động, muốn bắn thẳng về phía Hứa Thâm, nhưng Hứa Thâm đã ngồi lên xe tăng, rồi ngay khi ổng pháo di chuyển tới, hắn dứt khoát đá mạnh một cước ra, ổng pháo lập tức bị đá cong.

Cùng lúc đó, bao tay Huyết Nhục cũng xuất hiện trên nắm tay Hứa Thâm, Phần máu thịt phía trên bao tay tựa như một con đĩa, nhanh chóng hút chặt lấy cổ tay hắn, máu tươi sôi trào.

Ngay trong khoảnh khắc máu tươi trôi đi, lực lượng mạnh mẽ cũng dồn mãnh tràn vào trong nắm tay.

Cánh tay vốn đã được tăng phúc từ trước, hiện giờ lại nhận được thêm lực lượng, một lần nữa tiếp tục gia tăng.

Nguyên nhân khiến Hứa Thâm không sử dụng kiếm, là vì hấn lo lắng chất liệu của kiếm phong không đối phó được với xe tăng, sẽ bị đánh gãy.

“Bành” một tiếng, cả cái xe tăng đều bị ép xuống chừng mấy cm, mà nơi liên tiếp bị từng quyền đánh trúng kia, đang không ngừng lồm xuống, rồi triệt để rạn nứt.

Khe hở vừa xuất hiện, năng lực của Hứa Thâm lập tức thâm thấu vào.

Trong khoảnh khắc, thân thể mấy người bên trong xe tăng đều nhanh chóng trở nên yếu ớt, suy biến thành thiếu niên, trẻ nhỏ.

Sợi khur lại kết hợp cùng nhau tạo thành xiềng xích, xiềng xích bện nhọn theo lỗ thủng kia bay vút vào, chỉ trong nháy mắt, đã xuyên thủng mấy người bên trong, bao gồm cả vị giáo úy vừa này.

Vị giáo úy này chỉ chịu ảnh hưởng khá nhỏ từ quá trình co rút lại, vẫn có dáng vẻ chừng bảy, tám tuổi, trong khi những binh sĩ giai đoạn đầu phụ trách điều khiển xe tăng kia, lại thu nhỏ đến dáng vẻ ba, bốn tuổi.

Hứa Thâm phát hiện, năng lực cường hóa cũng có thể cường hóa lấy nhỏ đổi lớn!

Hai loại kỹ năng hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp lại gần như là thiên y vô phùng (áo trời không vết vá, kín kẽ, không sơ hở)!

Sau khi tiêu diệt đám người trong xe, Hứa Thâm lại xoay người nhằm về phía một chiếc xe tăng khác.

Cùng lúc đó, quang mang chói mắt lại xuất hiện ở phía xa xa, một khẩu pháo Khur Thần khác cũng bắt đầu dự nhiệt khởi động.

Hứa Thâm không để ý đến nó, lập tức lao tới một vị trạm khur giả hình thái thứ hai đang đứng trên một xe tăng khác.

“Đáng chết!”

“Đều dừng tay lại! !”

Đám người xung quanh vô cùng hỗn loạn, cũng không biết là ai vừa la lên.

Trần Hàn đã giết đến trước mặt Lục Bình, dáng người giống như Tu La của gã lại mang theo ánh mắt vô cùng dữ tợn, đang phần nộ nhìn chằm chằm vào Lục Bình.

Lúc này sắc mặt cũng Lục Bình không còn lạnh nhạt ung dung như trước nữa, thay vào đó, nó trở nên cực kỳ khó coi: “Tôi cũng không muốn như vậy...”

“Chết! !” Trần Hàn rống giận.

Chém giết, hỗn loạn.

Rất nhanh, quang mang phía trên khẩu pháo Khư Thần thứ hai đã âm ảm xuống, tựa như nơi ấy đã bị người bên này đoạt lại quyền điều khiển, hoặc là do bóng dáng của Hứa Thâm quá khó để tập trung vào, hoặc là đối phương lo lắng lực sát thương sẽ lan đến gần chính mình...

Cũng không biết nguyên nhân chính xác là gì, chỉ biết một hồi phản loạn ngoài ý muốn này, đã bị trấn áp bình ổn chỉ sau mấy phút đồng hồ ngắn ngủi.

Bùm!

Bùm!

Bóng dáng của ba tên giáo úy làm phản đã bị ấn xuống trước mặt Hứa Thâm và Trần Hàn, những giáo úy còn lại cùng đám người Lâm Hiểu, Phùng Thanh, Tiết Môi đang vây quanh bên cạnh Hứa Thâm, hướng ánh mắt lạnh lùng, chăm chú nhìn đám người đang ngồi trên mặt đất.

Đại cục đã yên, những sĩ quan giai đoạn đầu còn lại đều bị trấn áp rất nhanh.

Trải qua kiểm kê, trong lúc hỗn loạn, đã có 4 trăm khư giả hình thái thứ hai bị chém giết.

Hứa Thâm giết chết hai người, Trần Hàn giết chết một người.

Một người khác chết trong hỗn loạn, nhưng phe phản loạn vẫn bị bắt sống ba người.

Phải biết rằng trong số 27 trăm khư giả hình thái thứ hai đóng tại quân doanh này, đã có bảy vị sớm bị địch nhân xúi giục, ngay cả Trần Hàn cũng không phát hiện ra, suýt chút nữa cũng bị pháo bắn thành cặn bã.

“Nói mau, còn có ai khác nữa!” Trần Hàn vô cùng nóng nảy, trực tiếp đá một cước lên vai một giáo úy trung niên, đập cho đối phương ngã gục xuống.

Ngày hôm nay tuyệt đối là trải nghiệm khó quên trong đời gã. Đầu tiên gã bị Hứa Thâm dùng lực nghiền áp, một cục tức còn nghẹn trong ngực, sau đó lại súyt chút nữa thì chết mất xác, mà điên tiết nhất chính là, bản thân gã vốn là Thông soái, lại súyt chút nữa bị thuộc hạ đánh lén ám sát.

Vừa rồi nếu gã và Hứa Thâm cùng chết đi, như vậy bảy người nắm giữ pháo Khư Thần này, hoàn toàn đủ khả năng để uy hiếp đến tất cả đám hình thái thứ hai đang có mặt tại đây.

giáo úy trung niên đang nằm trên mặt đất, cũng không dám phản kháng, chỉ không ngừng run run rẩy rẩy.

Nếu bắn chết được Hứa Thâm và Trần Hàn, bọn họ có thể nhanh chóng điều khiển thế cục, ngoại trừ mấy tên đã chết bên cạnh Trần Hàn, tất cả những người còn lại đều sẽ bị bọn họ uy hiếp.

Nhưng đáng tiếc, chuyện đã qua rồi, và không tồn tại chữ “Nếu”.

“Tôi bị bọn họ mê hoặc, tôi cũng không muốn làm như vậy mà. Lão đại, anh cũng biết tôi còn có vợ con, bọn họ lấy vợ con ra uy hiếp tôi, nếu tôi không nghe lời, tất cả bọn họ sẽ chết!” Một giáo úy khác run rẩy nói, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Gã hướng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Trần Hàn, nhưng khóe mắt lại không nhìn được khe quét về phía Hứa Thâm.

Tới lúc này, gã cũng hiểu được người nắm giữ thế cục tại đây đã không còn là Trần Hàn, vị Thông soái mà bọn họ vẫn luôn kính sợ nữa, mà là người trẻ tuổi khủng bố trước mắt này.

“Làm phản chính là làm phản, nào có nhiều lý do như vậy!” Trần Hàn phẫn nộ, lại đá ra một cước, trút tức giận lên người bọn họ.

Ba người run rẩy, liên tục cầu xin tha thứ, không còn một chút tôn nghiêm của trăm khur giả hình thái thứ hai.

Chuyện đã tới hiện giờ, bọn họ đều biết, sinh tử của mình chỉ nằm trong một ý niệm của đối phương, nào còn dấn đo tới vấn đề thể diện nữa?

“Lão Việt, mấy người thật sự là ngu xuẩn mà!” Có giáo úy nhìn ba người trên mặt đất, ánh mắt đã trở nên hờ hững, vừa châm chọc vừa thương hại.

Chút thương hại này cũng không phải dành cho tình cảnh của bọn họ, mà thương hại vì sự lựa chọn của đám người này.

Chương 676. Lý Do Này Rất Đơn Giản Cũng Rất Bình Thường...

“Vợ con bị uy hiếp, về tình có thể tha thứ.” Hứa Thâm nói.

Giáo úy đang cầu xin kia lập tức trở nên sùng sốt, nhưng rất nhanh, ánh mắt của gã đã lộ ra vẻ vui mừng. Gã vội vàng dùng đầu gối bò tới trước mặt Hứa Thâm, rồi liên tục cầu xin tha thứ, nói: “Hứa đội trưởng, ngài khoan dung độ lượng, đừng chấp nhặt với đám hèn mọn chúng tôi. Về sau này, hết thấy tôi đều nghe lệnh của ngài, ngài bảo tôi làm gì, tôi liền làm cái đó, dù ngài bảo tôi đi chết, tôi cũng nghe theo ngài!”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Vợ con của anh ở đâu? Cứ đưa bọn họ vào trong quân bộ, như vậy cũng có thể tránh cho vợ con của anh tiếp tục bị người ta uy hiếp, ép buộc, trở thành nhược điểm của anh.”

Giáo úy giật mình, gã hoàn toàn không nghĩ tới người trẻ tuổi lúc trước còn hung thần ác sát, hiện giờ lại trở nên dễ nói chuyện như vậy

Gã có chút cảm giác không chân thực, nhưng dù sao bọn họ cũng vừa gặp mặt Hứa Thâm, đã thấy Hứa Thâm ra tay toàn những chiêu thức khủng bố, nhưng không có quen thuộc với tính cách của hắn, bởi vậy ngoài kinh ngạc, cảm nhận trong lòng gã nghiêng về mừng rỡ và kích động nhiều hơn.

“Hứa đội trưởng, có những lời này của ngài là đủ rồi. Về sau này, dù lại có người dùng vợ con tới uy hiếp, tôi cũng tuyệt đối không phản bội ngài. Tôi nhất định sẽ thề sống chết nguyện trung thành với ngài, kể cả máu chảy đầu rơi! !” Giáo úy nọ lộ ra vẻ mặt cảm kích, dùng sức mà đập đầu, ngay cả trên trán cũng bị đập mẻ.

“Chúng tôi cũng bị người ta bức bách!” Hai người bên cạnh thấy có hi vọng, cũng vội vàng mở miệng cầu xin. .

Ba người Trần Hàn ném qua một cái nhìn đầy khinh thường, không nghĩ tới Hứa Thâm lại dễ nói chuyện như vậy.

Trần Hàn muốn nói hai câu, nhưng nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn nhin xuống. Suy cho cùng, tới lúc này chuyện giữa gã và Hứa Thâm còn chưa có giải quyết xong đâu.

Ai biết Hứa Thâm sẽ xử trí gã như thế nào.

Nghĩ đến đây, ánh mắt gã càng thêm tối tăm, trong lòng cũng có thêm vài phần căng thẳng.

“Trước tiên hãy nói về nói tình báo đi, Dạ Thử Vương cho mấy người điều kiện gì? Cứ chậm rãi mà nói.” Hứa Thâm mang theo vẻ mặt bình tĩnh mà hờ hững, không nhìn ra vui giận. Hắn hỏi xong câu này, lập tức đi về phía chiếc ghế bên trong doanh địa, cũng là vị trí mà Trần Hàn mới ngồi lúc trước.

Những giáo úy khác nhìn thấy Hứa Thâm thẳng thừng ngồi xuống như vậy, ánh mắt hơi có biến hóa, nhưng không dám nói gì.

Nếu Hứa Thâm chỉ vờn vờn là trấn áp Trần Hàn, nghĩa là thực lực của hắn mạnh hơn Trần Hàn, bọn họ còn có thể nảy sinh tâm tư giải cứu Trần Hàn ra, thử phản sát thêm một lần, hoặc là âm mưu một đường ra khác.

Dù sao ở bên ngoài, cũng có tồn tại hình thái thứ hai mạnh hơn Trần Hàn, chỉ là số lượng rất ít thôi.

Nhưng vừa rồi, hình ảnh Hứa Thâm tay không tiếp pháo Khư Thần, đã tạo thành lực trùng kích mạnh mẽ, giống như một loại kỳ tích thần thoại.

Tuyệt đối không phải cấp bậc của người bình thường nữa!

Có thể nói rằng, hắn không phải quân vương, lại có hành động cùng cấp quân vương!

“Được!” Ba người kia nhìn thấy sinh hi vọng, đều vội vàng dùng đầu gối bò đến trước mặt Hứa Thâm, khai báo toàn bộ mọi chuyện.

Ba người tranh nhau chen lên phía trước, tựa như sợ bản thân nói chậm sẽ không thể chuộc tội được vậy.

Hoá ra thủ hạ của Dạ Thử Vương đã tìm được bọn họ, dưới ảnh hưởng của quá trình cưỡng bức lợi dụ, đám người kia đã cho bọn họ chỗ tốt thật lớn cùng lời hứa hẹn không thể chối từ, mới khiến bọn họ nguyện ý tìm nơi nương tựa.

Lý do này rất đơn giản cũng rất bình thường.

Trần Hàn nhìn chuẩn cơ hội vội vàng tiến lên tỏ thái độ. Tuy gã cũng nhận được tình báo từ phía Dạ Thử Vương bên kia, nhưng lại không cho đối phương một câu trả lời thuyết phục rõ ràng, cũng không có ý tứ làm phản.

Hứa Thâm lặng lẽ nghe xong, thật thật giả giả bên trong, hần đều hiểu rõ.

Giống như là Rashomon [1], nhưng khác biệt chính là, trong trường hợp này, hoàn toàn có thể dùng một chữ “Lợi” để khái quát toàn bộ.

[1] Rajōmon hay Rashōmon, ban đầu là cửa thành Rajō ở Kyoto, Nhật Bản, về sau này, nó được dùng để chỉ cánh cổng giữa thế giới và địa ngục, sự khác biệt giữa thực tế và ảo tưởng. Nó thường đề cập tới tình huống: các bên liên quan đến vụ việc đều khẳng khẳng giữ quan điểm của mình, thể hiện và chứng minh hoặc thêu dệt những lời nói dối có lợi cho mình, cuối cùng làm cho sự thật trở nên khó hiểu và khó đưa ra ánh sáng như sự cố Rashomon.

Đồng thời, đây cũng lần đầu tiên Hứa Thâm nhận được tình báo về Dạ Thử Vương bên kia. Và chỉ vền vẹn là hình thái thứ hai ra mặt trò chuyện với đám quan quân này, lại là tồn tại có chiến lực tương đương với Trần Hàn.

Về phần trước mắt, Dạ Thử Vương đang sống tại vị trí nào trong thành Bạch Nghĩ, đối phương lại không có lộ ra, Trần Hàn cũng không biết, chỉ biết một nơi liên lạc tạm thời.

Xem ra vị quân vương kia đã chuẩn bị rất đầy đủ và sẵn sàng mọi mặt, muốn cạnh tranh cùng Nghĩ Hậu... hần là đối phương đã lung lạc được rất nhiều hình thái thứ hai dưới trướng Nghĩ Hậu, thậm chí còn thông đồng cấu kết một chút với nội thành.

“Chúng tôi chỉ biết đến thế thôi.” Nhóm hình thái thứ hai vừa cầu xin lúc trước đã khai xong tình báo, lập tức hướng về mặt tha thiết và khẩn cầu nhìn về phía Hứa Thâm, thoát nhìn ánh mắt vô cùng nồng nhiệt và trung thành.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần từ trong suy nghĩ, liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại lập tức nhìn về phía giáo úy bên cạnh: “Có ai biết chỗ ở của vợ con anh ta không? Mau đi đón bọn họ đến đây.”

“Tôi biết.” Một vị giáo úy bình tĩnh tiến lên nửa bước, đây vốn là động tác bình thường khi bọn họ báo cáo chuyện gì đó với Trần Hàn, đã tập mãi thành quen, tới hiện giờ khi đối mặt Hứa Thâm lại theo bản năng làm ra động tác ấy, hơn nữa về mặt càng thêm căng thẳng.

“Đi phải người đón tới đây.” Hứa Thâm phân phó nói.

“Vâng” Vị giáo úy nọ lĩnh mệnh.

“Đa tạ Hứa đội!” Giáo úy trước mắt vội vàng dập đầu, cảm kích vô cùng.

Hứa Thâm chống tay vịn đứng dậy, theo hai bước bậc thang đi đến trước mặt ba người: “Nếu đã nguyện trung thành với ta, thì hiện tại hãy thay ta làm chuyện thứ nhất đi.”

“Vâng ...” Ba người vội vàng đáp ứng, nhưng không đợi bọn họ nói xong, rất đột ngột, kiếm quang xẹt qua, một cái đầu bị bổ đôi.

Máu tươi phun ra, bắn thẳng lên mặt hai người khác, nhuộm đầy hai gương mặt lẫn lộn đủ thứ cảm xúc: khẩn trương, cảm kích, nịnh nọt, hèn mọn... vân vân, kia.

Về mặt bọn họ lập tức đọng lại.

Chương 677. Đại Nghịch Bất Đạo!!!

“Hứa đội ...” Giáo úy lúc trước vừa cầu xin, lập tức ngơ ngác nhìn Hứa Thâm, về mặt không thể tin nổi, vì sao Hứa Thâm phải làm như vậy.

Hứa Thâm không nói chuyện, lại tiếp tục ra tay.

Kiểm thứ hai!

Khoảng cách áp bức quá gần, dưới sự ràng buộc của năng lực nhỏ đối lớn, đường kiếm không chút trì hoãn lập tức chém nát đầu đối phương.

Một người ở giữa đã phản ứng lại, gã lập tức hướng ánh mắt vừa sợ vừa giận, pha lẫn tuyệt vọng, rít gào: “Vì sao không để cho chúng ta đường sống!!”

Ngay lúc gã muốn đứng lên phản kháng, kiếm thứ ba lại xỏ xuyên qua yết hầu, sau đó chặt đứt cái đầu.

Trong nháy mắt, ba bộ thi thể gục trên mặt đất, máu tươi ngấm dần xuống, chảy xuôi đến bên giày Hứa Thâm.

“Lúc quay lại nhớ đưa vợ con của bọn họ cùng nhau chôn vùi, để cho một nhà người ta đoàn tụ.” Hứa Thâm lắc lắc kiếm phong, âm thanh bình thản vang lên trong doanh địa yên tĩnh có vẻ cực độ lạnh lùng.

Mọi người ngơ ngác chứng kiến trọn vẹn một màn này, Trần Hàn cũng sửng sốt, lúc trước Hứa Thâm vẫn tỏ ra bình thản hiền hoà, thậm chí hành động ấy còn khiến trong đầu gã nảy sinh ra ý niệm, chỉ cần bản thân mình hơi chút sấm hối là có thể sống sót.

Nhưng lúc này, trái tim gã lại bùm bùm, đập từng nhịp kinh hoàng, gần như muốn phá rách màng tai.

Máu tươi của ba người kia văng lên ống quần bên dưới bộ chiến giáp của gã, thứ mùi gay mũi này báo cho gã biết hết thấy mọi chuyện vừa diễn ra trước mắt đều là chân thật.

Hứa Thâm xoay người trở lại ghé ngồi, lia ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người chung quanh.

Về mặt đám người Phùng Thanh và Lâm Hiểu cũng có chút kinh ngạc, dù sao lúc trước ba người này cầu xin tha thứ thoát nhìn rất chân thành, hơn nữa... tốt xấu gì người ta cũng là ba hình thái thứ hai, giết đi thật đáng tiếc.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới Hứa Thâm lại bạo ngược và quyết đoán như thế.

“Ở nơi này của tôi, mọi người chỉ có một lần cơ hội làm phản.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Hi vọng các vị hãy nghiêm túc quý trọng.”

Yên tĩnh không một tiếng động.

Ngay cả lời đáp lại cũng không có.

Có người khôi phục lại tinh thần, chột nẩy ra suy nghĩ, phỏng chừng chuyện đầu tiên mà Hứa Thâm muốn ba người này làm, chính là dùng mạng của bọn họ, đến thành lập uy nghiêm cho hắn!

Dù có người thông minh hiểu được dụng ý của Hứa Thâm, nhưng một chiêu này vẫn mang đến hiệu quả, đối mặt với một tên bạo quân như vậy, không ai dám ôm tâm lý may mắn trong lòng.

Vị giáo úy chuẩn bị đi sai người đưa đón vợ con của người đã chết kia, cũng cứng đờ tại chỗ, hai chân không thể không chế, lập tức run run.

Gã nói ra chuyện này vốn muốn biểu hiện một chút, bởi vì trong lòng gã thực sự cho rằng Hứa Thâm sẽ tha thứ cho ba người kia, kết quả... mệnh lệnh của Hứa Thâm lại là đưa vợ con của đối phương đến để chôn cùng.

Còn gã, cũng trở thành thanh đao trong tay đao phủ.

Hứa Thâm thu hết vẻ mặt của mọi người vào đáy mắt, chờ bọn họ tiêu hóa xong hiện thực này, mới chậm rãi nói: “Tôi nhận lệnh mà đến, bởi vậy các vị cần đối mặt với tôi như đang đối diện với điện hạ, làm tròn thiên chức của một quân nhân, tận trung với cương vị công tác, nghiêm khắc phục tùng quân lệnh. Sau này, lời nói của tôi cũng chính là lời nói của điện hạ!”

“Các vị có thể hiểu không?”

Trong lòng mọi người chấn động, lời nói của Hứa Thâm thoát nghe cứ nghĩ là đơn giản, nhưng trên thực tế... lại có chút đại nghịch bất đạo!

Chẳng lẽ... Hứa Thâm cũng dự tính mưu nghịch? !

Nhưng nếu thực sự là như vậy, Hứa Thâm sẽ không chém giết những người đã bị Dạ Thử Vương thu mua này.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hứa Thâm, lại phát hiện bản thân thực sự nhìn không thấu người trẻ tuổi này, bởi vì ánh

mắt và vẻ mặt của hắn bình tĩnh, lại thâm thúy như một cái vực sâu...

Có lẽ... đây chỉ là vấn đề trên phương diện biểu đạt, và bọn họ hiểu sai ý của hắn rồi?

Mặc kệ như thế nào, chuyện đã tới nước này, bọn họ cũng chỉ có thể phục tùng.

Kim Nghi Lệnh ở trong tay Hứa Thâm, hắn phụng mệnh mà đến, hơn nữa thực lực của hắn vô cùng khủng bố, và không cần biết là nguyên nhân gì, bọn họ cũng không có sự lựa chọn nào khác.

“Hiểu được chưa?” Đôi mắt Hứa Thâm thoáng ngưng lại.

Cả đám người như vừa bừng tỉnh từ trong giấc mộng, gần như là trăm miệng một lời, nói: “Hiểu được!”

Trần Hàn là kẻ phản ứng nhanh nhất, gã vội vàng quỳ một gối xuống, nói: “Chúng tôi cần tuân mệnh lệnh của Hứa đội! Cần tuân mệnh lệnh của điện hạ!”

(Cần tuân: nghiêm khắc tuân theo)

Những lời này nói cùng một chỗ, cũng mang theo một chút ý nghĩa khác biệt.

Nhưng không một ai đứng ra sửa lại cho đúng.

Những người khác cũng vội vàng hành lễ, âm thanh đều nhịp vang lên.

Bên kia, trong khi đám người Phùng Thanh và Lâm Hiểu vẫn còn đang ngây người, bọn họ lại nhìn thấy Tiết Môi, Đỗ Minh bên cạnh mình, bao gồm cả Lâu Hải âm, tất cả đều quỳ xuống, nói ra những lời y hệt như Trần Hàn.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới phản ứng lại, một khi đã gia nhập vào trong đội ngũ của Hứa Thâm, nghĩa là bọn họ đã hoàn toàn trở thành người của hắn rồi.

Và vào thời khắc này, không cần biết tâm trạng trong lòng ra sao, bọn họ cũng không tự chủ được, lập tức đi theo hành lễ.

Hứa Thâm lạnh lẽo nhìn quanh một vòng, khẽ gật đầu, rồi nói với Trần Hàn: “Anh có biết tội của mình hay không?”

Sắc mặt Trần Hàn khề biển, gã hiểu, chuyện gì nên đến cuối cùng vẫn phải đến.

Gã cắn răng, cúi đầu nói: “Mặt tướng cam nguyện bị phạt!”

Gã cũng không nói bất cứ điều gì khác, hiển nhiên có kéo loại lý do gì ra đây cũng chẳng mang đến một chút tác dụng nào, nếu Hứa Thâm thật sự muốn giết gã, gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cái gì mà vợ con, cái gì mà thề sống chết nguyện trung thành, đều không có ý nghĩa.

“Nể tình anh vẫn tuân thủ nghiêm ngặt với bản tâm, không có phản bội điện hạ, hiện thân đã mang tội, sẽ châm chước cho anh lấy công chuộc tội.” Hứa Thâm hờ hững nói.

Trong phút chốc, trái tim đang căng thẳng của Trần Hàn khề buông lỏng một hơi, trong giọng nói mang đầy cảm kích: “Mặt tướng tuân mệnh! !”

Đã được tự mình chứng kiến kết cục của ba bộ thi thể trước mắt, giờ khắc này, thứ cảm xúc dâng lên trong gã, thuần túy là cảm kích phát ra từ nội tâm với sự khoan dung của Hứa Thâm.

Chương 678. Bảo Táp Sắp Tới!

“Căn cứ theo tình huống ở nơi này, có lẽ bọn họ vẫn còn cơ sở ngầm, và rất có khả năng tình báo đã bị truyền ra ngoài rồi. Hiện giờ chúng ta phải lập tức xuất phát, nhổ đi cứ điểm lâm thời của bọn họ ở khu Hắc Quang!” Hứa Thâm phân phó.

“Vâng!” Trần Hàn lớn tiếng tuân mệnh.

Người khác cũng phụ họa theo, tất cả đều đứng lên, vẫn nghiêm khắc duy trì hành động thống nhất.

“Anh tới phụ trách chỉ huy, chúng ta tự mình đi một chuyến.” Hứa Thâm nói với Trần Hàn.

Trong lòng Trần Hàn vô cùng kích động, gã vội vàng đồng ý một tiếng, rồi xoay người phân phó.

Gã rất quen thuộc với trang bị và binh lực trong quân đội, cũng am hiểu tình huống của cứ điểm liên lạc bên kia, bởi vậy, ngay lập tức điều động tới bốn chiếc xe tăng, 30 chiếc xe bọc

thép hạng nặng, cộng thêm 50 chiếc xe bọc thép hạng nhẹ và biên đội tương ứng.

Sau đó, gã lại tiếp tục điều động tám vị giáo úy, do chính mình suất lĩnh tác chiến.

Mệnh lệnh đã được ban ra, cả doanh địa đều bắt đầu vận chuyển. Không bao lâu sau, dưới hiệu lệnh của Trần Hàn, tất cả quân sĩ đều tập hợp, những người khác tạm lưu lại ở doanh địa trông coi.

Đám người Hứa Thâm và Tiết Môi được sắp xếp bước lên một chiếc xe bọc thép hạng nhẹ, đi theo Trần Hàn, dẫn đầu chạy tới cứ điểm liên lạc, chịu trách nhiệm tới bao vây trước tiên.

Rất nhanh, đoàn quân trùng trùng điệp điệp đã rời khỏi căn cứ quân sự của quân đồn trú Hắc Quang.

Những giáo úy còn lại đứng trong căn cứ, nhìn theo dãy chiến xa làm dấy lên con rồng đất đằng sau, nhanh chóng rời đi.

“Anh nói coi, những đội trưởng đội thân vệ bên người điện hạ đều là dạng quái vật như thế sao?” Có giáo úy nhìn theo đến xuất thần, rồi không nhin được lên tiếng dò hỏi.

“Ai mà biết được, nhưng có lẽ là như vậy đó.”

“Đừng hàn huyên nữa, nhanh phái người đi đón vợ con của lão Quý đi, đừng để hấn ở dưới đất phải chờ lâu.”

Quân đội vào thành, tất cả những chiếc xe ven đường đều phải né tránh.

Uy thế như vậy, khiến toàn bộ những người đi đường đang dạt sang hai bên, đều không nhin được phải dừng lại nhìn chăm chú, rồi bàn tán xôn xao.

Tốc độ của xe bọc thép hạng nhẹ cực nhanh, chẳng bao lâu đã đến địa điểm liên lạc lâm thời của trận doanh Dạ Thử Vương.

Nhưng chờ đến khi mọi người đuổi tới, tất cả lại phát hiện người ở nơi này đã sớm rời đi cả rồi, chỉ còn lại nhóm vụ dân quét rác và người vệ sinh ở cửa.

Hiển nhiên, bên trong quân đội vẫn còn trạm gác ngấm tàng dưới chót khác, và ngay khi tình huống xảy ra, đám người này đã truyền tình báo tới đây trước rồi.

Suy cho cùng, tốc độ của xe bọc thép có nhanh đến mức nào chẳng nữa, cũng không thể nhanh bằng tốc độ của thông tin.

“Đáng chết, đã chạy rồi!” Sắc mặt Trần Hàn vô cùng khó coi, đồng thời trong lòng lại có chút khẩn trương, lo lắng Hứa Thâm sẽ trách tội gã.

“Khăng định bên trong vẫn còn nội gian, lúc trở về nhất định phải nghiêm khắc điều tra.” Có giáo úy lập tức nói, vừa biểu hiện ra tính tích cực của bản thân, vừa dùng những lời này để ám chỉ bản thân gã không phải nội gian.

“Tiến lên trước nhìn xem bọn chúng có để lại manh mối gì không, có lẽ dựa vào những dấu vết này, chúng ta có thể lần theo chân bọn chúng.” Hứa Thâm bình tĩnh phân phó.

Trần Hàn phản ứng lại, vội vàng ra lệnh cho những người khác xuống xe sưu tầm.

Cùng lúc đó, dụng cụ truyền tin của Hứa Thâm vang lên.

Hứa Thâm cầm lên quan sát, là Nguyệt Linh khu Vô Miên.

Hắn có chút ngoài ý muốn, ánh mắt khẽ động.

Gần như những lần trước hay là lần cuối cùng Nguyệt Linh liên lạc với hắn, về cơ bản đều có chuyện.

Hắn tiếp nhận cuộc gọi.

“Hiện giờ cậu có tiện nói chuyện hay không?” Giọng nói của Nguyệt Linh lập tức truyền đến, mềm nhẹ vô cùng, nhưng Hứa Thâm có thể nghe ra vài phần áp lực và lo âu trong đó.

“Có việc cứ nói thẳng.” Hứa Thâm nói.

Đầu dây bên kia, Nguyệt Linh thầm cười khở trong lòng, người đàn ông này vẫn là như vậy, dầu muối không ăn.

Cô cũng không tiếp tục cố ý bóp nghẹt cổ họng nữa, dùng âm thanh bình thường nói chuyện: “Cậu có biết chuyện cung Tuyết bên kia không? Nghe nói Nghĩ Hậu điện hạ đã phái ra thân vệ, tuần tra khắp sáu khu, muốn chinh đồn nhân viên trạm khu các khu. Bên kia cậu có nhận được tin tức này không?”

“Có.” Hứa Thâm gật đầu, trong lòng đã hiểu được Nguyệt Linh muốn nhắc tới chuyện gì, cũng giống hệt suy đoán từ

trước của hắn. Nhưng hắn không chủ động vạch trần, chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Nguyệt Linh thấy Hứa Thâm đáp lại, ngấm ngấm thở nhẹ một hơi, trên một trình độ nào đó, hai người bọn họ cũng được xem như đồng minh.

“Chúng tôi bên này cũng có thân vệ đi tới, muốn chinh đồn cục Khur Bí, nhưng tôi còn nhận được tin tức khác... Đến lúc đó, rất có khả năng chúng ta sẽ bị hợp nhất.” Nói đến đây, Nguyệt Linh tạm dừng một chút, cô muốn nghe xem Hứa Thâm có ý kiến gì không.

Nhưng đầu dây bên kia không có hồi âm.

Chỉ suýt chút nữa thôi, cô đã không nhịn được muốn hỏi, “Cậu đang ở đâu?” rồi nhưng tới cuối cùng, vẫn nhịn xuống.

“Cậu có nhìn thấy thân vệ không?” Nguyệt Linh hỏi.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn đám người Lâu Hải âm, Phùng Thanh bên cạnh, bình thản trả lời: “Có gặp được.”

Bọn họ đang ở ngay bên cạnh tôi đây.

“Bọn họ cũng làm như vậy với cậu sao?” Nguyệt Linh vội vàng hỏi.

“Gần như là vậy.” Hứa Thâm nói.

Nguyệt Linh thầm nghĩ quả nhiên là thế, rồi vội vàng hỏi:

“Vậy cậu nghĩ như thế nào? Cậu có cam tâm tình nguyện bị hợp nhất hay không? Lúc trước tôi vẫn một mực tọa trấn bên trong cục Khur Bí, đã sớm muốn về hưu. Tới hiện giờ, vừa vặn muốn nhân cơ hội này rời khỏi luôn, nhưng tôi lo lắng bọn họ không cho phép... Mặt khác, tôi cũng lén tiết lộ cho cậu một tin tức.”

“Tin tức gì?”

“Lần này tuần tra thân vệ là giả, mục đích chân chính của bọn họ là thống lĩnh lực lượng sáu khu, tựa như sắp tới sẽ có một hội bão táp, có thể là thành chúng ta giao phong cùng thành Để khác, cũng có thể là cùng nội thành... Tóm lại, khẳng định sẽ có một trận chiến đáng sợ!” Nguyệt Linh tỏ vẻ thần thần bí bí nói, giọng điệu cũng không khỏi ngưng trọng hơn vài phần.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô muốn thoát thân.

Một khi bị cuốn vào trận chiến lớn như vậy, kể cả hình thái thứ hai cũng chỉ là pháo hôi thôi.

*Bàn một chút: Vì sao Nguyệt Linh vẫn không biết Hứa Thâm đã trở thành thân vệ?

Bởi vì trong bữa tiệc cuối cùng trước khi những trăm khư giả hình thái thứ hai của các khu ra về sau thời điểm Nghĩ Hậu lựa chọn thân vệ, chỉ có mấy người của khu Hắc Quang ở lại chờ Hứa Thâm, còn những người khác đã ra về cả rồi.*

Chương 679. Kế Hoạch Thay Đổi!

“Ừm.” Hứa Thâm đáp lại.

Xem ra Nguyệt Linh cũng có một vài con đường tin tức của mình.

“Vậy còn cậu, cậu có tính toán tham dự vào không? Tôi còn nhớ lúc trước cậu là người của hội Truy Quang hả? Nếu không tôi cũng gia nhập vào bên đó?” Nguyệt Linh thấy Hứa Thâm vẫn có thể tiếp tục nhẫn nhịn không nói lời nào [1], trong lòng vô cùng buồn bực, chỉ có thể dứt khoát nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

[1] nguyên văn: trầm đắc trụ khí 沉得住气, trong cuốn “Nhàn thoại người Trung Quốc”, giáo sư Dịch Trung Thiên từng nhắc tới, làm người phải có ba “đắc”: Trầm đắc trụ khí, loan đắc hạ yêu, sĩ đắc khởi đầu. Trên thực tế, từ xưa đến nay, ba “Đắc” này vốn là tinh thần khí chất và chuẩn mực phép tắc xử thế mà một người làm chuyện lớn không thể thiếu được. Có ba “đắc”, con người có thể giữ vững tâm trí bản thân trước những hào nhoáng, phù hoa bên ngoài, lại có thể cúi mình súc thế khi sống dưới mái hiên của người khác, càng có thể bùng nổ bản thân khi gặp được kỳ ngộ. Nói cách khác, ba “đắc” này chính là hải đăng trên con đường thành công, cũng là chìa khóa mở ra cánh cửa lớn dẫn tới thành công.

Lại nói, nếu hiện giờ, hai người bọn họ đã ăn nhip với nhau, cô cũng không cần ăn nói khép nép, mở miệng thỉnh cầu hẳn.

Suy cho cùng, thỉnh cầu nhân tình của người khác, trước sau gì cũng phải trả.

“Cô muốn gia nhập sao? Cũng được.” Phản ứng của Hứa Thâm vẫn bình tĩnh như cũ. Ngay lúc này, thứ mà hắn đang nghĩ không phải là Nguyệt Linh, mà là khu Vô Miên.

Phiên đội sáu bọn họ chinh hợp (chinh đồn, hợp nhất) khu Hắc Quang, còn đội ngũ được giao nhiệm vụ chinh hợp khu Vô Miên chính là phiên đội bốn.

Theo Hứa Thâm suy đoán, sau khi đám người phiên đội bốn kia thống lĩnh được những nhân viên cục Khư Bí, khẳng định là bọn họ sẽ đi tiếp xúc với quân đội của khu Vô Miên, hoặc là quét ngang những thế lực tư nhân lớn nhỏ khác trong khu.

Mà ở khu Vô Miên, hắn còn có bang Bạch Trú.

“Mấy người phía hội Truy Quang có chịu ảnh hưởng hay không?” Nguyệt Linh nhỏ giọng hỏi.

“Chưa hẳn đã bị.” Hứa Thâm hỏi: “Hiện tại, tình huống bên cô như thế nào?”

“Bọn họ sắp tới rồi. Trên thực tế, tôi đã đệ trình đơn xin từ chức, cũng nhờ cục trưởng bố trí giùm rồi, hiện giờ tôi không còn là nhân viên trong cục nữa, nhưng vẫn lo lắng... Bọn họ sẽ đuổi theo tới đây.” Nguyệt Linh nói.

Hứa Thâm tự hỏi một chút, mới nói: “Như vậy, cô tới bang Bạch Trú bên kia trước đi.”

“Bang Bạch Trú?” Nguyệt Linh thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh, trong đầu đã nảy ra một suy nghĩ, lúc trước Hứa Thâm từng nhờ cô phối hợp một lần, hình như là hắn từng có chút xung đột với bang Bạch Trú.

“Ừm, hẳn là cô vẫn còn người có thể tin tưởng được trong cục Khư Bí, hãy để bọn họ báo lại cho cô tình huống của những thân vệ kia, xem bọn họ có muốn mấy người sát nhập cùng quân đội của khu Vô Miên hay không.” Hứa Thâm nói.

Nguyệt Linh khiếp sợ nói: “Bọn họ còn có thể sát nhập quân đồn trú sao?”

“Không có quân bộ phối hợp, làm sao có thể chinh hợp được mấy người?” Hứa Thâm hỏi lại.

Nguyệt Linh ghen hờn, đầu óc có chút ngơ ngác, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại. Không cần phải nghi ngờ, những tin tức mà Hứa Thâm có được còn nhiều hơn cô.

“Có tình huống cứ liên lạc với tôi, bất cứ lúc nào.” Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, hần lập tức ngừng liên lạc.

Lúc này, Trần Hàn đã suất lĩnh đám binh sĩ tra xét xong cứ điểm nọ và quay trở về.

“Báo cáo, bọn họ không tìm được manh mối.” Sắc mặt Trần Hàn có chút mất tự nhiên. Gã từng là Thống soái, nhưng hiện giờ bản thân đã trở thành cấp dưới của Hứa Thâm, đương nhiên phải khom lưng uốn gối rồi.

Hứa Thâm nhìn về phía Lâu Hải âm.

“Chúng nó cũng không thấy được, hình như toàn bộ dấu vết đã bị một loại năng lực nào đó che giấu rồi.” Lâu Hải âm lắc đầu.

Hứa Thâm ngưng mắt nhìn thoáng qua phê tích trước mặt, quả thật hần cũng không thấy được bất cứ dấu vết nào lưu lại, chỉ có thể từ bỏ ý định này.

Hiện giờ đối phương đã biết quân bộ nơi này vừa bị hần thu nạp, hần là sẽ nhanh chóng rút khỏi khu Hắc Quang, tập trung lực lượng ở khu khác.

Kể cả ngay lúc này, bọn họ đuổi theo, cũng chỉ có thể tiêu hủy một bộ phận lực lượng của đối phương, nhưng nếu vì hành động này mà thu hút vị quân vương kia buông xuống, ngược lại sẽ mất nhiều hơn được.

Tuy vậy, khả năng vị quân vương kia buông xuống tập kích bọn họ, cũng không quá cao. Suy cho cùng, đám người kia cũng không thể xác nhận được hành tung trước mắt của Nghĩ Hậu, hơn nữa, nếu đối phương có mười phần nắm chắc, sẽ đánh bại được Nghĩ Hậu, khẳng định là không lén lút âm mưu kiểu này đâu.

Nhưng mặc kệ như thế nào, kế hoạch trước mắt đành phải thay đổi rồi.

Hứa Thâm nghĩ như vậy, cũng không do dự thêm nữa, hần lập tức phân phó Trần Hàn, lại điều thêm 10 vị giáo úy cùng với

binh lực tương ứng đi tới, sau đó toàn quân thẳng tiến, mục tiêu là tập hợp tại khu Vô Miên.

Trần Hàn có chút kinh ngạc, gã nhanh chóng đồng ý, nhưng cũng không khỏi thật cẩn thận hỏi han: “Hứa đội, những binh đoàn quân đồn trú chúng tôi vốn không xâm phạm lẫn nhau, nếu hiện giờ cứ tùy tiện đi qua, phía binh đoàn bọn họ có quyền trực tiếp phát động công kích với chúng ta...”

Gã lo lắng Hứa Thâm không hiểu rõ những điểm lợi và hại trong mối quan hệ kiểu này.

“Cho nên tôi mới bảo anh mang theo nhiều người một chút đó.” Hứa Thâm cho gã câu trả lời.

Trần Hàn ngạc nhiên tới há hốc miệng, nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt mà bình tĩnh của Hứa Thâm, bỗng nhiên da mặt gã hung hăng run rẩy một cái.

Chẳng lẽ kẻ điên này... muốn khai chiến cùng quân đội khu Vô Miên? !

Nghĩ đến đây, lỗ chân lông toàn thân gã đều không nhin được, hơi co rút lại.

Với quá trình tiếp xúc gần gũi trước mắt, gã còn chưa thể nắm bắt được tính cách của Hứa Thâm, nhưng vẫn cảm thấy rằng, rất có khả năng đối phương sẽ làm ra loại chuyện kiểu này.

Đáng chết, chẳng lẽ đây cũng là mệnh lệnh của Nghĩ Hậu điện hạ?

Trần Hàn không khỏi nhìn Hứa Thâm thêm vài cái, dáng vẻ muốn nói lại thôi, hoặc là muốn nói lại không dám mở miệng. Nhưng tới cuối cùng, gã chỉ có thể khẽ cắn môi, bất chấp khó khăn lựa chọn ngầm đồng ý.

Suy cho cùng, gã cũng không có quyền lựa chọn. Nếu Hứa Thâm thật sự muốn khai chiến, gã cũng chỉ có thể xung phong lao lên.

Về phần Nghĩ Hậu trách tội, vậy cũng chỉ có thể chờ đến lúc ấy lại nói sau thôi.

Chương 680. Không Có Minh Hữu Vĩnh Viễn, Chỉ Có Lợi Ích Vĩnh Viễn...

“Hiện tại chúng ta đến khu Vô Miên.” Hứa Thâm phân phó.

Trần Hàn phục hồi lại tinh thần, lập tức gật gật đầu rồi truyền mệnh lệnh xuống dưới, đồng thời cũng đưa tin để cho căn cứ bên kia điều binh lực qua đây.

Tới hiện giờ, gã cũng chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ phải chiến một trận rồi, bởi vậy dứt khoát điều tới 10 trăm khư giả hình thái thứ hai. Bên trong có ba người là năng lực giả hệ trọng cầu, có thể đúng lúc trị liệu cho người bệnh.

“Đội trưởng, cậu đang định...”

Chiếc xe vừa bắt đầu khởi động, đám người Phùng Thanh và Lâm Hiểu cũng nhanh chóng phản ứng lại. Tất cả đều kinh nghi nhìn về phía Hứa Thâm.

Hắn muốn suất lĩnh quân đội đi tới khu Vô Miên, chẳng lẽ thực sự định càn quét qua bên đó? Nhưng bên đó là khu vực dọn dẹp của phiên đội bốn mà???

Một khi bọn họ đi qua, khẳng định sẽ phát sinh xung đột cùng phiên đội bốn!

“Chuẩn bị tâm lý khai chiến đi.” Hứa Thâm lạnh lùng phân phó.

Cả đám người vừa nhận được câu trả lời khẳng định của hắn, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng.

Thật sự muốn khai chiến sao? Nhưng như vậy quá mức điên cuồng rồi!

Bọn họ hoài nghi Hứa Thâm thật sự điên rồi, thậm chí, còn có người cho rằng Hứa Thâm đã cấu kết cùng Dạ Thử Vương, muốn tạo phản!

Chẳng lẽ nội gian lớn nhất chính là hắn! ?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng đương nhiên không ai dám nói ra câu này, chỉ là trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm giác bản thân đã bước lên thuyền giặc.

Haizz... chuyện đã tới nước này, muốn thoát ra cũng khó.

Từ lúc trước sau khi Hứa Thâm để lộ ra thủ đoạn bạo ngược lôi đình, cả đám người bọn họ, chẳng ai bảo ai nhưng toàn bộ đều mất sạch dũng khí nghi ngờ và đặt câu hỏi rồi.

Trong lòng chỉ thầm hi vọng có kẻ lỗ mãng nào khác, tới hỏi Hứa Thâm một câu về nguyên nhân và lý do, rốt cuộc vì sao hắn lại muốn làm như vậy, để lỡ như Hứa Thâm bão nổi, tai họa này cũng không giáng xuống đầu mình.

Trên thực tế, bọn họ cũng không ý thức được, bản thân sinh ra loại tư thế này, là bởi vì uy nghiêm mà Hứa Thâm thể hiện ra, đã lấn át hết thảy mọi tư tưởng phản kháng trong lòng bọn họ.

Mấy vị giáo chủ nhóm Tiết Môi liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều duy trì im lặng. Tuy bọn họ không thể hiểu nổi, rốt cuộc là thứ gì đã thôi thúc khiến cho Hứa Thâm quyết định thực hiện loại hành động này, nhưng lại biết rất rõ, không một ai có thể thay đổi ý chí của Hứa Thâm.

Chỉ có liều mình đi theo...

Xe bọc thép hạng nhẹ bắt đầu lăn bánh trên mặt đất, đằng sau nó là bánh xích của xe tăng nghiền áp xuống con đường.

Hứa Thâm ngồi trong xe, ánh mắt lạnh lùng.

Hành động này thực sự là điên cuồng, nhưng hắn lại biết Nghĩ Hậu đã đi biển khư, sau ba tháng, mới có thể trở về.

Nghĩa là trong ba tháng này, thành Bạch Nghĩ hoàn toàn không có quân vương tọa trấn.

Quãng thời gian ấy đủ để hắn làm ra rất nhiều chuyện.

Tuy hắn sẽ không cầu kết với Dạ Thử Vương, nhưng nếu tình huống cần thiết, cầu kết một chút cũng không sao.

Không có minh hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Mạo hiểm càng lớn, tỷ lệ nhận được càng cao!

Đô đô.

Không bao lâu sau, dụng cụ thông tin lại vang lên.

“Là tôi.” Nguyệt Linh vội vàng nói: “Tôi vừa nhận được tin tức từ cục Khư Bí bên kia, đội thân vệ đã đi qua bên đó. Nghe

nói bọn họ còn phải người truy tìm tung tích của tôi, muốn tôi trở về phục mệnh.”

Trăm khư giả hình thái thứ hai tọa trấn trong cục đột nhiên biến mất, chắc chắn sẽ bị đối phương điều tra, Hứa Thâm cũng đoán được tình huống này, bởi vậy cũng không ngoài ý muốn: “Ngoại trừ đội thân vệ, có người của quân đội đi cùng không?”

“Không có.” Nguyệt Linh trả lời.

“Được rồi.” Hứa Thâm ngừng liên lạc, xem ra phiên đội bốn bên kia còn chưa đi thu nạp quân đồn trú.

Quân đồn trú ở khu Hắc Quang bị thẩm thấu, khu Vô Miên bên kia cũng khó đảm bảo sẽ bình yên vô sự, không xảy ra bất cứ tình huống nào, thậm chí còn có khả năng Thống soái đã làm phản rồi.

Cuộc gọi vừa chấm dứt, Hứa Thâm đã liên lạc với Trần Thanh Vân.

“Hứa thống lĩnh, tôi đang có chuyện muốn tìm cậu.” Trần Thanh Vân nhận được điện thoại của Hứa Thâm, cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Hiện giờ, cách xưng hô và trình độ hiểu biết của gã với Hứa Thâm vẫn còn dừng lại ở thời điểm Hứa Thâm đang đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh hội Truy Quang.

Hứa Thâm cũng không để ý đến mấy chuyện vụn vặt này, trực tiếp nói: “Có phải thân vệ bên kia đã tới tìm các anh rồi?”

“Cậu biết ư?” Trần Thanh Vân có chút giật mình. Phản ứng đầu tiên là trong bang bọn họ có cơ sở ngầm của Hứa Thâm, và thời thời khắc khắc hẳn đều đang giám thị bọn họ.

Nhưng chuyện này cũng rất bình thường.

May mắn gã còn chưa từng làm ra chuyện phản bội Hứa Thâm.

“Có thân vệ tới cửa, muốn chúng tôi quy thuận bọn họ, nghe theo bọn họ an bài, nếu không...” Trần Thanh Vân hạ giọng, nói xong gã còn lén lút đưa mắt nhìn về phía phòng họp, lại không biết ở ngay trong cái bóng của mình, đã có một bóng người đang hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía gã.

“Tới bao nhiêu thân vệ? Bọn họ đang ở nơi nào?”

“Ngay trong phòng hội nghị, có ba người.” Trần Thanh Vân lập tức nói.

“Được, anh cứ ở đó chờ tôi, tôi lập tức đi qua.” Hứa Thâm nói.

Trần Thanh Vân hơi sửng sốt, cũng có chút nghi hoặc, nhưng Hứa Thâm đã nguyện ý ra mặt, vậy cứ giao cho Hứa Thâm đến giải quyết là được.

Gã ngừng liên lạc, sau đó xoay người quay về bên trong phòng họp.

Mà bóng người đang ẩn núp trong cái bóng của gã, lại lộ ra một nụ cười lạnh, rồi nhanh chóng biến mất tại nơi giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng.

Trong phòng họp.

Trần Thanh Vân đẩy cửa tiến vào, ánh mắt lướt qua, chỉ nhìn thấy hai thân vệ đang ngồi bên trong chờ đợi, tựa như bọn họ đang nhỏ giọng trò chuyện điều gì đó. Một người kia nhìn thấy gã tiến vào, cũng dừng nói chuyện với nhau.

“Còn một vị đại nhân nữa đâu rồi?” Trần Thanh Vân kinh ngạc, ánh mắt nhìn quanh bốn phía.

Bỗng nhiên một bóng người xuyên qua vách tường tiến vào bên trong, rồi trở lại hiện thực và thản nhiên ngồi xuống.

“Vừa đi tiểu một chút. Thế nào? Trần bang chủ đã cân nhắc xong chưa?” Bóng người vừa trở lại ghé ngồi, lập tức dùng biểu cảm như cười như không chăm chú quan sát Trần Thanh Vân.

Chương 681. Mỗi Giây Mỗi Phút Của Chúng Tôi Đều Có Giá Trên Trời!!!

Trần Thanh Vân nở nụ cười lão luyện, bình thản nói: “Tôi đã hiểu ý tưởng của ba vị đại nhân. Đúng là ý tưởng rất tốt. Kỳ thực ngay từ ban đầu khi bang Bạch Trú chúng tôi thành lập, đã nhằm mục đích có thể tuân theo, hiệu lực cho Nghĩ Hậu điện hạ, thay ngài xử lý một chút chuyện ưu phiền...”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa. Chỉ cần nói là anh đã hiểu rõ hay chưa thôi?” Một thân vệ bên cạnh vỗ bàn nói.

Trần Thanh Vân miễn cưỡng cười cười: “Hiểu rõ rồi. Nhưng tôi chỉ là phó bang chủ, bang chủ của chúng tôi đang trên đường tới rồi.”

“Đừng có giở trò với tôi, hôm nay, bất kể ai tới cũng vô dụng.” Thân vệ nọ ném qua một cái nhìn đầy khinh thường, nói.

“Mười lăm phút.” Bóng người vừa ngồi trở lại trên ghế lúc trước, lập tức lên tiếng cười dài, nói: “Trong vòng mười lăm phút, nếu vị bang chủ của anh không tới kịp, chúng tôi sẽ tính giây, để cho anh tới bồi thường thời gian hao phí cho chúng tôi.”

“Đúng vậy. Anh coi chúng tôi là ai hả? Chúng tôi chính là thân vệ của Nghĩ Hậu đó, mỗi giây mỗi phút của chúng tôi đều có giá trên trời!” Một thân vệ khác hừ lạnh nói.

Nụ cười trên mặt Trần Thanh Vân chợt cứng lại, gã liền nói: “Xin ba vị chờ cho một lát, tôi lại đi hỏi.”

“Hả?” Bỗng nhiên, một thân vệ trong đó khẽ nhướn mày, tựa như vừa cảm nhận được cái gì, lập tức quay đầu nhìn lại.

Tầm mắt gã xuyên thấu qua hiện thực, nhìn vào khung cảnh trong Khư giới.

“Người nào? Xuất hiện đi, đừng có núp nữa.” Đôi mắt gã dò xét chung quanh, lập tức trở nên lạnh lùng.

Nhưng bốn phía đều im lặng, không một thanh âm.

Trần Thanh Vân hơi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Hứa Thâm lại đến nhanh như vậy?

Gã cũng không khỏi nhìn ngó chung quanh một hồi, nhưng không thấy được bất cứ bóng người nào.

“Nếu không ra, đừng trách chúng ta không khách khí.” Thân vệ nọ lạnh giọng nói, khư lực toàn thân phun trào, bắt đầu lơ lửng bay ra bên ngoài như sương mù.

Sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, đột nhiên một bóng người màu bạch kim chợt hiện ra từ trong Khư giới, người nọ miễn cưỡng cười nói: “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Người vừa nói chuyện đúng là Nguyệt Linh mới đuổi đến nơi này.

Cô thực sự không ngờ ở nơi này cũng có thân vệ tọa trấn. Nói như vậy, Hứa Thâm bảo cô đi tới... chẳng hóa ra hẳn đang hãm hại cô ư?

Hay là... Hứa Thâm cũng nhận được tình báo nên đi đến nơi đây?

Cô lựa chọn tin tưởng trường hợp sau, chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo.

Nhưng bức mình nhất chính là, rõ ràng cô đã cảm nhận được ba thân vệ này từ trước, nên lập tức nguy trang ẩn tàng ngay, ai biết đâu vẫn bị bọn họ phát hiện ra được.

Nghe nói thân vệ của Nghĩ Hậu đều là đám hình thái thứ hai xuất sắc được chọn lựa cẩn thận, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Nếu thực sự đi ngang qua, thì cứ lưu lại đây uống chén trà đi, tiểu mỹ nữ.” Một thân vệ trung niên cười dài nói.

Ánh mắt lập tức tỏ ra vô cùng hứng thú nhìn Nguyệt Linh từ trên xuống dưới, tựa như đang đánh giá đáng người của cô, nhất là thân thể như cá trắng [1] bên dưới, được tầng nhuyễn giáp màu bạc kia làm nổi bật lên, thực sự khiến cho người ta vô cùng muốn được chiêm ngưỡng.

[1] là từ chỉ hương vị mềm mại của cá thịt trắng. Cá thịt trắng là một thuật ngữ chuyên ngành về thủy sản đề cập đến một số loài cá sống ở tầng đáy có vây, đặc biệt là cá tuyết, *Merluccius bilinearis*, và cá tuyết chấm đen, *Urophycis*, cá minh thái, hoặc những loài khác.

“Mấy người các anh đang nói chuyện, tôi sẽ không quấy rầy.” Nguyệt Linh cười nói.

“Bảo cô đi tới thì cứ tới đây, đừng ép chúng tôi phải ra tay.” Một thanh niên khác lập tức cất giọng cứng rắn, rõ ràng là tính tình không được tốt cho lắm.

Sắc mặt Nguyệt Linh hơi biến hóa, nếu hiện giờ cô chạy trốn, thì một đầu ba, chưa chắc cô đã đào thoát được, còn nếu chờ Hứa Thâm tới, có lẽ vẫn còn một chút hi vọng.

Cô âm thầm cười khỏ thanh, cuối cùng vẫn quyết định đi vào trong phòng họp.

Đương nhiên là Trần Thanh Vân nhận ra Nguyệt Linh, chỉ là gã có chút nghi hoặc, cô gái này không tọa trấn cục Khư Bí, chạy đến nơi đây để làm gì?

Ngày thường, bọn họ vốn là nước giếng không phạm nước sông mà?

“Cô xưng hô như thế nào?” Một thân vệ hỏi.

Nguyệt Linh dùng loại tư thế dịu dàng, ngọt ngào, vốn là tất sát kỹ của con gái, giả lả cười: “Bọn họ đều thích gọi tôi là Nguyệt Nhi.”

“Tên rất hay.” Thân vệ trung niên cười hì hì nói: “Sao cô không ngồi lại gần đây thêm một chút?”

“Tôi ngồi ở đây là được rồi.” Nguyệt Linh uyển chuyển nói, trong lúc vừa trả lời, cô vừa nhích tới gần Trần Thanh Vân thêm một chút.

Trần Thanh Vân khẽ nhướn mày, nhưng không để lộ ra ngoài.

Hai đôi ba, không khí trong phòng họp chợt có chút yên lặng, nhưng mạch nước ngầm vẫn không ngừng phun ra.

“Được mười lăm phút rồi.” Không bao lâu sau, thân vệ ngồi ở trung ương thoáng nheo mắt nói.

Sắc mặt Trần Thanh Vân khẽ biến, gã lập tức cầm lấy dụng cụ thông tin: “Để tôi hỏi lại...”

Nhưng gã vừa nâng tay lên, chưa kịp làm gì, một luồng điện quang đã bắn nhanh tới, đánh nát dụng cụ truyền tin trong tay gã.

Mà cùng lúc đó, một âm thanh gào thét đột nhiên lao vùn vụt đến.

Khiến cho ba thân vệ đang muốn động thủ không khỏi biến sắc, cả đám vội vàng quay đầu nhìn lại, để rồi lập tức phát hiện ra một viên đạn pháo đang nhắm thẳng về vị trí của bọn họ mà oanh tạc tới.

Là địch nhân tập kích? !

Ba người vô cùng khiếp sợ, vội vàng thả người nhảy lên tránh né.

Suu!

Bành! !

Ngay trong khoảnh khắc ba người nhảy lên, vị trí bọn họ vừa ngồi đã bị đạn pháo chọc thủng, cửa sổ thủy tinh bị chấn vỡ, Khư Thạch được xây thành cột trụ, khảm vào trong tường cũng bị vụ nổ nọ chặt đứt.

Sóng xung kích hỗn loạn trộn lẫn với mảnh thủy tinh vỡ, tựa như một dòng loạn lưu thổi quét qua, xé rách toàn bộ màn che bên trong phòng hội nghị.

Đạn pháo sẵn khư của xe tăng cũng có thể xỏ xuyên qua hiện thực và Khư giới như pháo Khư Thần.

Trần Thanh Vân và Nguyệt Linh đưa tay lên che mắt, rồi xuyên thấu qua khe hở vừa nứt ra giữa dòng loạn lưu, lập tức trông thấy vài bóng người đập không từ trong Khư giới xuyên qua đến đây. Tất cả đều là những gương mặt xa lạ.

“Sách, phản ứng rất nhanh nha.” Trung niên dẫn đầu dẫm một cước, đập nát cái cửa sổ vẫn còn ngoan cố gắn trên bức tường đổ nát, hướng ánh mắt rất có hứng thú mà đánh giá ba thân vệ.

“Anh chính là bang chủ của bọn họ?” Thân vệ ở giữa trầm giọng nói.

Chương 682. Khiếp Sợ!

Ngay lúc này, trên trán người trẻ tuổi đang đứng bên phải gã chột nhô lên gai nhọn, bỗng nhiên, con ngươi đối phương co rút lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, nói: “Anh, các anh là quân đồn trú khu Vô Miên...?”

“Ừm?” Sắc mặt hai người khác khẽ biến, đối phương là người của quân đội?

Bọn họ còn chưa đi tìm đối phương, đối phương lại tìm đến đây trước sao?

“Là hệ cảm giác?” Trần Hàn cười nhạo một tiếng, nói: “Chúng tôi đúng là quân đồn trú, nhưng đáng tiếc không phải ở khu Vô Miên. Quên đi, có nhiều lời với các anh cũng vô dụng. Các anh vẫn nên nói chuyện cùng Hứa đội đi.”

Hứa đội?

Ba người vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, người nào là Hứa đội?

Ngược lại, Nguyệt Linh và Trần Thanh Vân đang đứng đằng sau bọn họ, nghe được cách xưng hô này, lập tức ngây ngẩn cả người.

Đối tượng đầu tiên mà bọn họ nghĩ đến chính là... Hứa Thâm.

Nói như vậy, những người này... Là Hứa Thâm phái tới trợ giúp bọn họ?

Rất nhanh, từng bóng dáng đã lần lượt xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đám người Tiết Môi, Lâm Hiểu đi theo bên cạnh Hứa Thâm, cũng đáp không từ trong Khư giới đi đến.

Chỉ vền vền là đội thân vệ cộng thêm vài vị giáo chủ, đã vượt quá mười người.

Đương nhiên hiện giờ Hạ Tĩnh Tương cũng là một trong số những giáo chủ của giáo hội Hắc Quang.

Và số lượng này vẫn còn chưa kể tới những giáo úy quân đội khác, cũng có mặt tại đây.

Một đám hình thái thứ hai đuổi theo bước chân của Hứa Thâm, không vội không chậm, bình tĩnh bước qua lỗ hồng lớn đã bị xé toạc ra ở bên trong phòng hội nghị, Hứa Thâm quét ánh mắt nhìn ba thân vệ kia một cái, chợt mở lời hỏi Trần Thanh Vân và Nguyệt Linh: “Hai người không sao chứ?”

Trần Thanh Vân và Nguyệt Linh đều có chút ngây dại.

Bọn họ biết Hứa Thâm rất mạnh, nhưng tư thế trước mắt này, lại hoàn toàn vượt qua những gì bọn họ có thể tưởng tượng được.

Những người này... lại lấy Hứa Thâm làm người dẫn đầu?

Đây là thế lực do Hứa Thâm điều khiển? !

Ba vị thân vệ bên kia lại vô cùng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn qua. Đương nhiên, bọn họ cũng nhận ra Hứa Thâm.

Lần tham gia tranh cử chức vị đội trưởng vừa rồi, có thể nói là Hứa Thâm đã gây nên một hồi náo động vô cùng lớn, hầu hết

những người mà hắn đã khiêu chiến đều là thành viên tinh anh của các phiên đội, và tới cuối cùng, hắn lại thành công tranh cử, bước lên vị trí đội trưởng phiên đội sáu.

Trên thực tế, trong ba thân vệ đang có mặt tại đây, cũng có người đã từng tham gia tranh cử đội trưởng, nhưng lại bị đào thải từ sớm.

“Hứa đội trưởng...” Khiếp sợ qua đi, ba người đều chậm rãi phục hồi lại tinh thần, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Thanh niên kia mang theo sắc mặt phức tạp, nói: “Nghe nói phiên đội sáu các anh phụ trách ở khu Hắc Quang, chẳng lẽ bọn họ là ...”

“Đội trưởng của các anh đâu?” Hứa Thâm không quan tâm tới lời nói của đối phương, hắn chỉ hỏi chuyện bản thân muốn biết.

Loại tư thái này cũng gián tiếp nói cho đối phương biết, anh không đủ tư cách nói chuyện với tôi.

“Hứa đội, cậu làm vậy là có ý gì? Khu Vô Miên là khu vực được phiên đội bốn chúng tôi phụ trách thống lĩnh.” Thân vệ trung niên kia bình tĩnh hỏi.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, Hứa đội đang hỏi đội trưởng của mấy người đâu?” Lâm Hiểu có tính tình khá táo bạo, lập tức lên tiếng quát mắng.

Sắc mặt ba người đối phương thay đổi, bọn họ nhìn nhóm hình thái thứ hai ở phía sau Hứa Thâm đang mơ hồ có xu hướng vây quanh nơi này, cũng nhanh chóng ý thức được người đến không có ý tốt. Hơn nữa, với nhân số chênh lệch nghiêm trọng như thế này, bên bọn họ đã mất đi quyền lên tiếng.

Thân vệ trung niên kia nói: “Đội trưởng của chúng tôi đang ở cục Khư Bí, lập tức sẽ tới đây.”

“Đừng khẩn trương.” Hứa Thâm tìm được một cái ghế đã bị vụ nổ vừa nãy làm văng tới một chỗ cách phòng hội nghị khá xa, rồi ngồi xuống: “Thông báo cho anh ta biết, dù anh ta có muốn đến hay không cũng phải mau chóng đến đây ngay đi, lòng kiên nhẫn của tôi hữu hạn.”

Ba người đối phương nhìn thoáng qua qua nhau, thanh niên kia nhanh chóng lấy ra dụng cụ truyền tin tiến hành liên lạc. Trong lúc liên lạc, ánh mắt người này cứ một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, sợ hấn đột nhiên làm khó dễ.

Nhưng Hứa Thâm lại không định ra tay với bọn họ.

“Đừng có chơi tiểu xảo nhé.” Trần Hàn như cười như không nhìn ba người bọn họ.

Rất nhanh, dụng cụ truyền tin đã được kết nối.

“Đội trưởng.” Thanh niên kia do dự một chút, mới nói:

“Chúng tôi đang ở tổng bộ của bang Bạch Trú bên này, mặt khác Hứa đội của phiên đội sáu cũng ở đây, còn có... .”

Ba chữ “Quân đồn trú” còn chưa kịp nói ra miệng, đột nhiên thanh niên nọ lại cảm nhận được vài ánh mắt không tốt đang nhìn chăm chăm vào mình, lập tức trở nên sắc bén, tựa như những con dao nhọn, trực tiếp đâm thẳng lên người gã.

Sắc mặt gã khẽ biến, chân chờ một chút, cuối cùng vẫn nuốt những lời vừa định nói kia xuống.

Với thực lực của đội trưởng, khẳng định là trước khi qua bên này, anh ấy sẽ dò xét trước, có phòng bị... trong lòng gã yên lặng nghĩ như vậy.

“Phiên đội sáu? Là người mới họ Hứa kia?” âm thanh phía đầu dây bên kia dụng cụ truyền tin mang theo vài phần nghi hoặc: “Bọn họ tới nơi này làm gì? Tìm chúng ta có việc sao?”

Về mặt thanh niên nọ đây do dự, ngay lúc gã không biết nên trả lời như thế nào, bỗng nhiên lại nhìn thấy Hứa Thâm vẫy vẫy tay với mình, là ý bảo gã đưa dụng cụ truyền tin qua.

Thanh niên nọ nhìn thấy hai ánh mắt không tốt từ hai bên người chiếu tới, gã cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn, tiến lên đưa tận tay dụng cụ truyền tin cho Hứa Thâm.

“Hoa đội, làm phiền anh đại giá đi tới nơi này trao đổi chút chuyện, thế nào?” Hứa Thâm tiếp nhận dụng cụ truyền tin, cất giọng thoải mái mà nói.

Dụng cụ truyền tin kia im lặng một thoáng ngắn ngủi, Hứa Thâm có thể lấy được dụng cụ truyền tin, hơn nữa còn bình

thản nói chuyện cùng gã như vậy, đủ để hiểu được tình cảnh đội viên của gã hiện giờ đang cực kỳ không ổn.

“Hứa đội trưởng, nếu tôi nhớ không nhầm, khu vực mà cậu phụ trách chính là khu Hắc Quang?” âm thanh lạnh lùng của Hoa Hải Liệt vang lên từ đầu bên kia của dụng cụ truyền tin nói, ngữ điệu mang một chút chất vấn, hiển nhiên, gã muốn nắm lấy quyền chủ động khi đàm phán.

“Đúng vậy.”

“Nơi này là khu Vô Miên.”

“Ừm.”

Chương 683. Tỷ Tỷ, Chị Là Tốt Nhất!!!

“Chúng ta đều làm việc thay diện hạ, Hứa đội trưởng cũng không nên làm rối loạn quy củ, nhất là thể đạo hiện tại, không cẩn thận một cái, chắc chắn sẽ bị ấn cho tội danh làm phản.” Hoa Hải Liệt dùng giọng điệu mang tính ám chỉ mà lên tiếng uy hiếp.

Hứa Thâm cười cười: “Hoa đội nói rất đúng, cũng không biết trong lòng anh có thương tiếc đội viên của mình hay không?”

“Cậu có ý gì?”

Hứa Thâm ngẩng đầu, ném cho Trần Hàn một ánh mắt.

Trần Hàn vốn là người xử sự lão luyện, lập tức hiểu được ý tưởng trong đầu Hứa Thâm. Gã nhanh chóng quay đầu lại chăm chú nhìn ba vị thân vệ như đang đánh giá con mồi đã rơi vào tay mình, trên mặt lộ ra nụ cười gần độc ác.

Ba người kia biến sắc, trong lòng đã đã ý thức được nguy hiểm.

Sưu!

Không một dấu hiệu, Trần Hàn đột nhiên ra tay.

Ngay tại khoảnh khắc gã ra tay, ba người kia đã phản ứng lại, rồi nhanh chóng bùng nổ năng lực muốn chống cự.

Nhưng Trần Hàn đã hóa thân thành Hắc Sắc Tu La, rồi như một con mãnh thú phát cuồng, lao thẳng tới trước mặt ba

người, bàn tay cực lớn hung hăng đánh xuống.

“Phanh” một tiếng, thanh niên hệ cảm giác kia không kịp tránh né, dường như chỉ có thể hoảng hốt mà mở to hai mắt nhìn tới, rồi ngay lập tức, cái đầu bị đánh cho biến dạng, răng cũng rớt mấy viên, miệng mũi phun máu.

Hai người khác đều rống giận, ra tay phản kháng, một người là năng lực giả điều khiển hệ lôi, phóng ra điện lưu mãnh liệt, muốn dùng điện giết chết Trần Hàn.

Nhưng ngoại trừ “Hiệu quả đặc biệt”, mảnh lôi điện cuồng bạo kia đánh về phía đối phương lại không mang đến một chút thương tổn nào.

Trần Hàn đắm mình trong lôi đình, khước môi lại nhếch lên, nở nụ cười gần độc ác, rồi không chút do dự đánh thẳng một quyền vào bụng gã, tựa như cũng đánh tan cả mảnh lôi điện trên người mình.

Tên còn lại kinh hãi, vội vàng hóa thân thành ám ảnh, muốn lẩn trốn khỏi đám người.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên một mảng hắc ám vô biên xâm nhập đến. Cùng lúc ấy, trước mắt gã xuất hiện một cái bàn dài, trong bóng đêm ở phía đối diện của chiếc bàn dài ấy, đang chậm rãi hiện ra một nhà bốn người.

“Bắt đầu gia đình bỏ phiếu, lần này chúng ta sẽ bỏ phiếu xem ai là người giỏi về ngụ trang nhất trong nhà?” Cô gái trẻ tuổi phía đối diện lạnh lùng nói.

Cái gì vậy? !

Rất nhanh, bốn ngón tay đã chỉ về phía gã.

Thông qua quỹ tích chuyển động này, gã cảm nhận được một loại sợ hãi mãnh liệt, như thể một khắc khi bốn ngón tay kia đều chỉ lên người mình, sẽ có một chuyện cực kỳ khủng bố phát sinh!

Tuyệt đối... Không thể để bản thân bị chỉ ra và xác nhận!

Gã rống giận một tiếng rồi dứt khoát phát động năng lực.

Thật hiển nhiên, thứ không gian quỷ dị trước mắt, là sản phẩm của một loại năng lực hệ tinh thần nào đó, cũng là ảo giác.

Âm ảnh!

Suu!

Bóng dáng gã chột biến mất, đã dung nhập vào bóng đêm chung quanh.

Chỉ ra và xác nhận thất bại.

Hạ Tĩnh Tương đang ngồi bên phía đối diện của chiếc bàn dài, sắc mặt đại biến, loại năng lực mà cô ấy cho rằng vô cùng khó giải quyết... lại thất bại? !

Mất thấy quá trình thẩm phán sẽ chấm dứt trước thời hạn, trong đầu Hạ Tĩnh Tương vang lên những âm thanh ong ong, chẳng lẽ cô vẫn mãi mãi chỉ là trói buộc?

Kể cả khi cô đã thức tỉnh ra năng lực, nhưng nó vẫn là thứ năng lực kém cỏi nhất? !

Lúc trước khi chiến một trận cùng Mộc Vương, đối phương đã ra tay trực tiếp đánh tan sự tin tưởng trong lòng cô, mà hiện giờ, cô lại một lần nữa chịu đả kích thật lớn.

Ngay trong lần đầu tiên phát động năng lực chiến, cô lại bị hai người liên tiếp đánh bại... kết quả này thực sự làm cô không thể thừa nhận nổi.

“Tuyệt đối không phải là ta...” Hạ Tĩnh Tương ôm đầu, phát ra tiếng thét chói tai tựa như không thể không chế được bản thân.

Quá trình bỏ phiếu bắt đầu đếm ngược tới khi chấm dứt.

Hạ Tĩnh Tương lập tức có cảm ứng, cô quay đầu nhìn lại, rồi không khỏi chảy ra hai hàng nước mắt.

Phía bên kia, ba mẹ cô đều giơ lên hai tay.

Bọn họ lựa chọn bỏ phiếu trống.

Mà cô đang ôm đầu, cũng bị phán định là bỏ phiếu trống, không có chỉ ra và xác nhận.

Nhưng..... .

Đệ đệ nhỏ bé của cô lại chỉ về phía mình.

Cùng lúc ấy, vị thân vệ trong bóng đêm kia cũng chỉ về phía Hạ Tĩnh Tương, gã mơ hồ cảm nhận được cô gái này mới là

thành viên bất bình thường nhất trong gia đình, và cô cũng xác suất rất cao chính là người phát động loại năng lực bỏ phiếu này.

Đây là những gì thân vệ nọ phán đoán.

1:1.

Hạ Tĩnh Tương và em trai nhỏ, có số phiếu bằng nhau.

Dưới tình huống lần đầu tiên bỏ phiếu đã dừng lại ở kết quả hòa, quy trình bỏ phiếu lại bị cưỡng chế tiến hành đợt bỏ phiếu thứ hai, hơn nữa còn tiến hành lựa chọn giữa hai người vừa hòa nhau kia.

Nói cách khác, gia đình này phải chọn ra một người giữa Hạ Tĩnh Tương và em trai cô.

Nhưng mặc kệ là ai cũng vậy, không cần phải nghi ngờ gì nữa, thân vệ kia đều chiến thắng.

“Tỷ tỷ, chị là tốt nhất.” Khuôn mặt non nớt đang nhìn về phía Hạ Tĩnh Tương của cậu em trai nhỏ nhắn kia, lập tức lộ ra một nụ cười rạng rỡ, hai hàm răng trắng nõn, thuần khiết không tỳ vết.

Sau đó, cậu bé nâng tay chỉ vào chính mình.

Nước mắt nóng bỏng không ngừng tuôn rơi từ trong hốc mắt Hạ Tĩnh Tương.

Cô cuống cuống kêu khóc, lại vội vàng nâng tay lên chỉ về phía mình.

Tuyệt đối không thể... Tuyệt đối không thể lại lần nữa để cho em trai thay thế bản thân mình...

Cô mới là trói buộc mà! !

Thống khổ như nước biển ồa tới, nhấn chìm không tiếc thương, khiến người ta hít thở không thông.

Thời gian bỏ phiếu chấm dứt.

Nếu còn đồng phiếu thêm một lần nữa, nghĩa là cả hai đều phải biến mất.

Nhưng Hạ Tĩnh Tương tin tưởng, vị thân vệ đang ẩn mình trong chỗ tối kia sẽ lựa chọn chỉ về phía cô.

Bởi vì một khi năng lực gia đình bỏ phiếu được phát động, địch nhân cũng sẽ mơ hồ cảm nhận được ý nghĩa của quy trình bỏ phiếu này.

Cô lựa chọn chính mình, cộng thêm phiếu của thân vệ, là 2 đối 1, cô sẽ biến mất.

Ít nhất... là lần này, cô sẽ không làm liên lụy tới người nhà nữa.

Em trai nhỏ, chị đến với em đây...

Tâm tư trong đầu Hạ Tĩnh Tương đang dần dần trở nên dễ chịu hơn, nhưng bỗng nhiên, lại có ánh sáng xuất hiện.

Hạ Tĩnh Tương giật mình, cô lập tức mở to hai mắt.

Chỉ thấy nụ cười tươi tắn của cậu em trai nhỏ trước mắt đang dần dần trở nên nhạt nhòa.

Mảnh hắc ám chung quanh cũng đang dần dần rút đi.

Chương 684. Nếu Chúng Ta Đã Đến Đây, Thì Bọn Họ Chính Là Địch Nhân...

Ngay trước trước chiếc bàn dài bỏ phiếu, ở vị trí mà tầm mắt của cô không nhìn rõ, là ba mẹ cô đang ở phía sau lưng đệ đệ... ngón tay bọn họ đều chỉ về phía đệ đệ!

Ba phiếu và hai phiếu.

Người biến mất... Là đệ đệ!

“A a! !” Bên trong phòng hội nghị bị tàn phá, bỗng nhiên Hạ Tĩnh Tương phát ra tiếng kêu thảm thiết đầy thống khổ.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, khiến cho tất cả hình thái thứ hai chung quanh đều kinh hãi, vội vàng nhìn về phía cô, bọn họ cho rằng cô vừa bị địch nhân tập kích.

Cùng lúc ấy, Hạ Tĩnh Tương ôm đầu, ngã ngòl xuống mặt đất, về mặt ngập tràn thống khổ.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn cũng nhìn về phía Hạ Tĩnh Tương, ánh mắt lại nhanh chóng nhìn ngó chung quanh.

Không có địch nhân.

Người của phiên đội bốn còn chưa đuổi tới.

“Cô ấy làm sao vậy?” Hứa Thâm vừa hỏi vừa ra hiệu cho Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm lập tức đi qua, xem xét tình huống của Hạ Tĩnh Tương.

Đồng thời, những người khác cũng nhanh nhẹn tiến lại gần, che giấu Hạ Tĩnh Tương đằng sau lưng, thậm chí còn có năng lực giả hệ trọng cầu tiến lên tra xét, mới phát hiện ra thân thể Hạ Tĩnh Tương không đáng ngại, chỉ là tinh thần, tựa như tinh thần của cô ấy đã bị thứ gì đó đánh sâu vào, dẫn đến tổn thương.

Sau khi Lâu Hải âm xác nhận tình huống của Hạ Tĩnh Tương không có gì đáng ngại, cô ấy nhanh chóng quay trở về báo lại cho Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hần nhìn thấy Trần Hàn vừa bắt được thân vệ còn lại từ trong bóng tối, cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề, hơn phân nửa là Hạ Tĩnh Tương chủ động phóng ra, phát động năng lực của mình rồi.

Cô ấy vừa thức tỉnh năng lực không lâu, còn chưa thuần thục, tuy năng lực này thuộc hệ đặc chất, quả thật không tồi, nhưng chỗ thiếu hụt cũng rất lớn. Chờ sau này khi cô ấy mò mẫm ra phương pháp thuần thục hơn, đến lúc đó mới đối chiến, có vẻ như hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Nói trắng ra, cô gái này vẫn còn khuyết thiếu rất nhiều kinh nghiệm.

Lại nói, năng lực của cô ấy vốn rất cực đoan, không phải người chết chính là ta sống... nhưng tình huống trước mắt, thân vệ kia không chết, cô ấy cũng không chết ... Chẳng lẽ Hạ Tĩnh Tương đã tìm ra một phương thức vận dụng năng lực khác rồi?

“Hứa đội.”

Lúc này, Trần Hàn bỗng nhìn thoáng qua Hạ Tĩnh Tương vừa bị thương tổn, trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng gã cũng không nói điều gì, chỉ dẫn theo ba thân vệ kia đi tới trước mặt Hứa Thâm, sau đó, đá thẳng một cước vào bụng thanh niên phe đối thủ.

Âm thanh đau đớn, trầm thấp vang lên.

Hứa Thâm vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nhưng sợi khur trong cơ thể lập tức biến thành dạng châm, và chỉ trong nháy mắt đã xuyên thấu ra ngoài, đâm thủng tay chân thanh niên nọ.

Ngay trong khoảnh khắc này, đau đớn kịch liệt từ nhiều nơi cùng lúc ập tới, khiến khớp hàm vốn đang cắn chặt của thanh niên nọ bị cứng rắn ép cho lỏng ra, bật thốt lên một tiếng kêu thảm thiết.

“Hoa đội?” Hứa Thâm cười cười: “Anh nghe được tiếng gì chứ?”

Phía bên kia của dụng cụ truyền tin là một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

Một lát sau, Hoa Hải Liệt cất giọng trầm thấp, nói: “Thân vệ tương tàn, Hứa đội, cậu đã xúc phạm lệnh cấm của điện hạ!”

“Đừng hiểu lầm, là đội viên của anh tự mình dụng phải thứ gì đó nên kêu đau mà.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “10 phút. Trong vòng 10 phút tôi muốn gặp anh, nếu không rất có khả năng anh sẽ không còn được trông thấy vị đội viên đáng yêu này nữa đâu.”

“Cậu...” Hoa Hải Liệt vừa muốn nổi giận, dụng cụ truyền tin bên kia đã bị Hứa Thâm cắt ngang.

Sau đó, dụng cụ truyền tin trong tay cũng bị hất tiện tay vút xuống dưới chân, một cước đạp vỡ.

Ba thân vệ nọ được giao cho Trần Hàn trông giữ, còn Hứa Thâm đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Tĩnh Tương, kiểm tra tình huống của cô ấy.

Hắn phát hiện ra sắc mặt cô ấy chỉ hơi tái nhợt, tinh thần thoáng lộ ra một chút uể oải, mới nhẹ thở một hơi, nói: “Về sau đừng mạo hiểm như vậy, cứ dùng mấy tên bình thường thử xem trước đã. Đừng lần nào cũng chọn phải gốc rạ cứng [1] mà ra tay.”

[1] Nhân vật lợi hại.

Không cần đề cập tới Mộc Vương lúc trước nữa, bởi vì ngay cả Hứa Thâm cũng cảm thấy đối phương có chút khó giải quyết.

Chỉ nhắc tới ba người trước mắt thôi, tốt xấu gì bọn họ cũng là thân vệ, là tồn tại tinh nhuệ trong hàng ngũ hình thái thứ hai.

Tuy năng lực của Hạ Tĩnh Tương không yếu, nhưng vừa thức tỉnh, lại chọn lựa đối thủ nặng đô như vậy, còn hết lần này tới lần khác đẩy cả mình và đối phương vào chung một ván cờ phân ra thắng bại bằng tử vong, hai lựa chọn một, không chết tức sống, quá mức mạo hiểm.

“Tôi không sao.” Hạ Tĩnh Tương cắn môi, cố gắng chống đỡ thân thể.

Hứa Thâm nhìn cô một cái, cũng không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, đã xoay người trở lại vị trí của mình, tiếp tục chờ đợi.

“Đội trưởng, chúng ta đắc tội với phiên đội bốn như vậy, lỡ như bọn họ thực sự bằm báo với điện hạ bên kia.....” Phùng Thanh do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi lên phía trước, thấp giọng nói.

Hứa Thâm tùy ý nói: “Khi đối mặt với địch nhân, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường. Nếu chúng ta đã đến đây, thì bọn họ chính là địch nhân. Mà nếu đã là địch nhân, tuyệt đối không được nhân từ.”

Phùng Thanh hơi há miệng, nhưng tới cuối cùng vẫn nuốt lời định nói lại, rồi lui sang một bên.

Trần Hàn liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Hứa đội, cậu định giải quyết đám người phiên đội bốn trước, rồi đi qua cứ điểm của quân đồn trú khu này cùng bàn bạc sao?”

Nếu chuyện này thành công thì một thế lực có thể nắm giữ hai binh đoàn quân đồn trú của hai đại khu, thực sự có chút đáng sợ.

Theo tình huống bình thường, có Nghĩ Hậu ở đây, giữa hai binh đoàn bọn họ đều có chút hạn chế lẫn nhau, nhưng tình thế hiện giờ đã khác, nếu có thể sát nhập lại...

Bốn bóng người đang ẩn núp lặng yên đi tới phố Nhật Miện. Vị trung niên dẫn đầu có dáng người cao ngất, vẻ mặt thoáng lộ một chút khí chất nho nhã, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên nhuệ khí và nghị lực, gã dừng lại rồi nhẹ nhàng nâng tay ra hiệu.

Cô gái bên cạnh lập tức hiểu ý, đôi mắt nhanh chóng hóa thành thuần một màu trắng, chỉ có một đường chỉ đen dựng thẳng ở chính giữa con ngươi.

Dưới cái nhìn chăm chú, những gì cô ấy vừa thấy được là một khung cảnh an bình...

Chương 685. Có Vấn Đề!

Trên đường người đến người đi nườm nượp, tiểu thương và người qua đường xen lẫn nhau vào nhau, ai nấy đều vui vẻ trò chuyện. Một chiếc xe đất tiền chạy qua, rồi dừng lại bên ngoài một khu kiến trúc xa hoa nào đó, có thành viên mặc đồng phục đi lên nghênh đón. Trong góc tối trên con đường, còn có một vài bóng dáng cơ sở ngầm ẩn núp, đang lặng yên tuần tra những người qua lại trên đường.

Có khá nhiều trạm khư giả tụ tập bên trong tòa lầu khí thế nhất tọa lạc ngay chính giữa con đường, phần lớn trong số họ đều là giai đoạn đầu.

Tầm mắt cô gái lại tiếp tục xuyên thấu vách tường, có bảy vị hình thái thứ hai đang ngồi trong văn phòng trên tầng đỉnh của tòa lầu nọ, giữa một mảnh sương mù loăng vờn quanh, có ba bóng dáng đã bị chế phục đang quỳ sát đất, ở ngay trước mặt bọn họ.

Đúng là ba đồng đội của cô ấy.

Sắc mặt cô gái khế biến. Sợi chỉ màu đen nằm chính giữa con ngươi nhanh chóng được phóng đại, rồi trở lại trạng thái nguyên bản của nó là con ngươi màu đen mượt mà, thoát nhìn đôi mắt ấy đã khôi phục bình thường.

Rất nhanh, cô gái này đã thấp giọng báo lại tình huống cho Hoa Hải Liệt bên cạnh.

“Bây...” Hoa Hải Liệt khế nheo mắt: “Căn cứ theo tình báo, bang chủ tọa trấn bang Bạch Trú này là hình thái thứ hai, ban đầu trong bang còn có hai vị hình thái thứ hai khác, nhưng quãng thời gian trước kia, hai người này đã gặp phải biến cố chết đi rồi, chỉ còn lại một mình bang chủ, cộng thêm đám người của phiên đội sáu... Ít nhất cũng phải có tám người.”

Còn một người đã trốn đi đâu rồi?

“Trong số mấy thành viên từng thuộc phiên đội hai, có một kẻ giỏi về ẩn nấp nguy trang. Dường như năng lực của đối phương là hóa thân thành Khư Thạch, hoàn toàn che giấu đi khí tức sinh mệnh của mình.” Một thanh niên bên cạnh nói.

Ánh mắt mấy người khác khẽ động, lại cùng nhìn về phía Khư Thạch được giấu bên trong một vài kiến trúc xung quanh. Những khối Khư Thạch này vô cùng có khả năng là do vị thân vệ kia biến hóa thành.

Bởi vậy, bọn họ cần phải cực kỳ lưu ý, chỉ đứng ở những nơi không có Khư Thạch tồn tại.

Nhưng hẳn là vị thân vệ kia cũng không ngu đến vậy. bởi vì loại trạng thái ẩn giấu lý tưởng nhất của thứ năng lực này chính là đổ xuống Khư Thạch trong kiến trúc kia đi, rồi cho bản thân vào trong đó, lúc ấy mới thực sự là thiên y vô phùng.

“Đội trưởng, nếu không anh đi giải quyết luôn tên kia đi, những người còn lại, tôi sẽ dùng khí cầu tạc nổ chết hết luôn!” Vị trung niên trong đội nói.

Người này đúng là Ngô Thường Long, là một đội viên mạnh mẽ đến từ phiên đội bốn, từng giao chiến cùng Hứa Thâm trong khi tranh cử đội trưởng.

Lúc trước, khi tham gia tranh cử, gã bị thua Hứa Thâm, năng lực bị khắc chế hoàn toàn thấy được rõ ràng, bởi vậy bản thân có chút kiêng kị với Hứa Thâm, đồng thời trong lòng cũng mang theo oán hận.

“Trong phiên đội sáu có một cô gái tên là Lâu Hải âm, là năng lực giả hệ cảm giác, khí cầu bạo tạc của anh vừa tới gần sẽ bị đối phương nhìn ra trước tiên.” Cô gái vừa chịu trách nhiệm dò xét lúc trước nói. Cô ấy cũng là hệ cảm giác, cho nên tương đối quan tâm tới thành viên trong các phiên đội khác.

“Không sao cả, cứ chuyển tầm nhìn của cô cho tôi dùng chung, tôi có thể giải quyết tất cả!” Ánh mắt Hoa Hải Liệt trở nên thâm trầm, sau khi suy tư một hồi, gã đã đưa ra quyết định.

Phải biết rằng, năng lực của gã vốn không quan tâm tới số lượng địch nhân là bao nhiêu, một người hay một nhóm người,

đều giống nhau, đây mới là điểm vô cùng khủng bố.

Khư lực lập tức xuất hiện trên lòng bàn tay, rồi hóa thành một cây bút.

Còn bên tay kia của Hoa Hải Liệt lại trống rỗng ngưng tụ ra một cái bảng vẽ kích cỡ 40X60.

Mấy người khác nhìn thấy cây bút và bảng vẽ trong tay Hoa Hải Liệt, từ đáy mắt không khỏi xẹt qua một mảnh kiêng kị và sợ hãi. Bọn họ đã được tự mình chứng kiến loại năng lực khủng bố này rồi, trong lòng hiểu rất rõ Hoa Hải Liệt là người tuyệt đối không thể đắc tội.

“Mặc kệ năng lực của bọn họ là cái gì, tinh thần công kích cũng được, hệ cường công cũng được, hệ đặc chất cũng được, chỉ cần bị tôi vẽ xuống, tất cả đều phải chết!” Đôi mắt Hoa Hải Liệt trở nên lạnh lùng.

Chỗ thiếu hụt duy nhất trong năng lực của gã, chính là vẽ tranh cần có thời gian.

Trừ chuyện này ra, gần như là vô cùng khó giải quyết, hơn nữa còn là vô địch!

Nhưng ngay khi Hoa Hải Liệt chuẩn bị hạ bút vẽ tranh, rất đột ngột, tựa như trong đầu gã chợt nghĩ ra điều gì đó, rồi ngay lập tức lông tơ cả người dựng thẳng đứng lên, trong lòng có một loại cảm giác sợ run.

Bỗng nhiên gã ý thức được một vấn đề.

Hứa Thâm đã xuất hiện tại khu Vô Miên.

Thế thì khu Hắc Quang được phân phối cho phiên đội sáu đâu?

Phải biết rằng, từ khi bọn họ nhận được Kim Nghị Lệnh do Nghị Hậu ban xuống, bắt đầu phụng mệnh làm việc cho tới bây giờ, mới được có vài ngày thôi.

Chẳng lẽ Hứa Thâm đi thẳng một mạch đến khu Vô Miên?

Nhưng nếu hắn đi thẳng đến khu Vô Miên, thì không có khả năng sẽ một mực chờ đến tận bây giờ mới chịu ra tay được?

Còn nếu Hứa Thâm đi khu Hắc Quang trước... Hơn nữa còn thu phục được khu Hắc Quang rồi... Thì số người bị phát hiện

ở trong kia, không thể là bảy người được! !

Số lượng này có vấn đề! !

“Đáng chết!” Sắc mặt Hoa Hải Liệt đột biến, gã vội vàng nói: “Chúng ta nhanh rời khỏi nơi này trước đã!”

Ba vị đội viên còn lại hơi sửng sốt, nhưng không đợi bọn họ mở miệng hỏi, Hoa Hải Liệt đã xoay người lui lại.

Chỉ là... gã chưa rời đi được mấy bước, đột nhiên lại dừng chân.

Bởi vì không biết từ khi nào đã có một nhóm người đang bao vây ở sau lưng bọn họ. Nhóm người này đều mặc quân trang, đều là giáo úy.

Con người của Hoa Hải Liệt co rút lại, gã xoay người quay đầu, liền nhìn thấy khung cảnh con đường bình an lúc trước đang dần dần phai màu tựa như một bức ảnh chụp từ thời xưa cũ, để lộ ra bộ mặt đích thực đang được che giấu bên dưới.

Bọn họ đang đứng phía trước cánh cửa của một tòa lầu tại phố Nhật Miện, bốn phía chung quanh đầy người, còn có bóng dáng thật lớn của những chiếc xe tăng.

Mà ở phía trước, lại có một đám đông người đang hướng ánh mắt vô cùng hứng thú mà đánh giá bọn họ.

Người cầm đầu đúng là Hứa Thâm.

Ở bên cạnh Hứa Thâm, có người đang áp chế ba vị đội viên của gã.

Chương 686. Thí Nghiệm Năng Lực!

“Năng lực ‘Mặt nạ’ này có chút thú vị nha.” Lâm Hiểu quan sát đám người phiên đội bốn vừa phục hồi lại tinh thần, sắc mặt đã đại biến, không khỏi sách sách sợ hãi than.

Năng lực này thuộc về một gã giáo úy.

Hệ đặc chất, lực công kích chính diện gần như bằng không, nhưng tính mê hoặc vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không cố ý phòng bị, tra xét rõ ràng, thực dễ dàng sẽ bị người này mê hoặc.

Đám người Hoa Hải Liệt bên kia phát hiện quá muộn. Huống chi ngay từ đầu bọn họ đã ẩn núp chung quanh phố Nhật Miện, có Phùng Thanh chôn giấu phù văn mệnh lệnh từ trước, còn có Đỗ Minh phóng thích khí độc.

Loại khí độc này trộn lẫn với sương mù chung quanh, rất khó phân biệt được. Đây cũng là một loại năng lực ám sát rất mạnh, lại có đủ cảm nhận nhất định.

Lúc này, đám người Hoa Hải Liệt như thỏ bị nhốt trong lồng, rơi thẳng vào giữa vòng vây.

Bốn người bọn họ cũng ý thức được tình cảnh của chính mình, sắc mặt đều có chút khó coi, không nghĩ tới bọn họ lại bị Hứa Thâm mai phục.

Nhưng chuyện này vẫn chưa đủ làm bọn họ sợ hãi, bởi vì thứ làm bọn họ cảm thấy sợ hãi chính là, những giáo úy chung quanh...

Đám nười này có thể xuất hiện ở đây, nghĩa là Hứa Thâm đã triệt để thu phục được quân đội khu Hắc Quang rồi?

Quá khó tin!

Phải biết rằng, từ khi những phiên đội bọn họ nhận được mệnh lệnh mới qua được vài ngày thôi.

Chẳng lẽ quân đội khu Hắc Quang vốn trung thành và tận tâm đến bất ngờ, và Hứa Thâm cầm quân lệnh trong tay vừa đến nơi, đã có thể trực tiếp tiếp nhận bọn họ?

“Đội trưởng, chạy mau ...” Một thân vệ gian nan nói.

Sắc mặt Hoa Hải Liệt vô cùng âm trầm, ánh mắt nhìn thẳng vào Hứa Thâm: “Hứa đội trưởng, nếu để điện hạ biết hành vi của cậu, cậu có biết bản thân sẽ rơi xuống loại kết cục nào hay không? Đây là quân đồn trú khu Hắc Quang hả? Cậu điều động quân đồn trú rời khỏi quân khu, đây là tử tội!”

“Cứ nói chuyện về anh trước đã.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Anh vẫn chưa tiếp xúc với quân đồn trú bên này sao? Anh thay điện hạ làm việc, vì sao có thể chậm trễ như vậy?”

“Đây là chuyện của tôi, không cần cậu xen vào!” Hoa Hải Liệt hừ lạnh nói: “Nếu hiện tại cậu rời đi, tôi còn có thể coi chuyện hôm nay chưa từng phát sinh.”

“Anh đừng làm bậy nha.” Hứa Thâm mỉm cười nhắc nhở.

Sắc mặt Hoa Hải Liệt khẽ biến.

Bàn tay đang cầm cán bút của gã nhẹ nhàng phác họa vài đường, động tác cực kỳ bí mật, còn dứt khoát dùng không khí làm bằng vẽ.

Tuy làm như vậy, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều, nhưng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc hiện tại, chế tạo cho bản thân một cơ hội thoát khỏi tình huống hiện giờ, từ đó chân chính phát động năng lực.

Nhưng không nghĩ tới, hành động vô cùng bí mật của gã lại bị Hứa Thâm chú ý tới.

“Hoa đội, anh có cần nhắc tới chuyện đi theo tôi hay không?”
Hứa Thâm cười dài nói.

Hoa Hải Liệt sững sốt, lập tức tỏ ra giống như bản thân vừa được nghe một câu chuyện cười, gã cười ha hả nói: “Hứa đội thật hài hước.”

“Vậy ư?” Hứa Thâm kinh ngạc: “Có rất ít người khen tôi như vậy.”

Hoa Hải Liệt thu lại nụ cười vừa nãy, chuyển sang cười lạnh nói: “Hứa đội, cậu có biết số hiệu phiên đội đại diện cho điều gì hay không?”

“Số hiệu phiên đội sao? Nghe nói là sắp xếp theo thứ tự đội trưởng.” Hứa Thâm dùng ngón tay tính toán: “Hoa đội là phiên đội bốn, nói như vậy, Hoa đội chỉ có thể đứng hàng thứ tư trong số các đội trưởng nha.”

Sắc mặt Hoa Hải Liệt vô cùng âm trầm, gã cất giọng lạnh lùng nói: “Nhưng cậu lại là thứ sáu!”

Hứa Thâm nói: “Bởi vì tôi chưa từng khiêu chiến ai.”

“Vậy đến thử xem, muốn một đấu một không?” Hoa Hải Liệt khiêu khích nói.

“Không muốn.” Hứa Thâm lắc đầu.

Hoa Hải Liệt sững sốt, nhưng gã còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy Hứa Thâm vẫy tay: “Cứ làm cho anh ta quỳ xuống nói chuyện trước đã.”

Trần Hàn nhìn thấy ánh mắt Hứa Thâm, trong lòng âm thầm cười khở, hiển nhiên loại chuyện thí nghiệm năng lực này lại cần gã ra tay rồi, dù sao trong thời gian phát động năng lực Tu La, gã có thể miễn nhiệm năng lực của địch nhân xâm nhập, nếu đối phương không biết điểm ấy, khẳng định là năng lực dùng vô ích rồi, ngược lại còn bị gã nhử ra con bài chưa lật.

“Giao cho tôi đi.” Nếu phải làm, Trần Hàn cũng tỏ ra cực kỳ quyết đoán sáng khoái, tuy đây là lần thứ năm gã phát động năng lực trong ngày hôm nay, cơ thể đã sinh ra loại cảm giác thận cận kiệt.

Suu!

Trần Hàn tiến lên một bước, hai mắt ẩn tàng cơn giận. Lúc trước, dựa vào tiêm Tịnh Khư Tề cao cấp bổ sung khư lực, cơ thể gã đã được xoa dịu một chút, lúc này lại có thể phát động Tu La.

Trần Hàn đột nhiên bắn ra giống như một quả đạn pháo, cũng giống như một con quái vật màu đen.

Hoa Hải Liệt vô cùng phần nộ, gã trực tiếp lấy ra bảng vẽ, lập tức phác họa lên trên.

Tốc độ quá nhanh!

Khoảng cách gần như thế, Hoa Hải Liệt cũng không thể chú ý tới vẻ ngoài tinh tế của bức tranh, chỉ có thể vẽ một vài đường nét thô ráp.

Thủ pháp trên tay gã cực kỳ thành thạo, chỉ ít ỏi vài nét bút đã có thể bao quát được dáng vẻ đặc thù của Trần Hàn.

Tuyệt bút vung lên, như đao phong chém xuống hai chân của người trong tranh!

Trong hư không chợt xuất hiện một luồng lực lượng sát phạt không thể nói rõ, đột nhiên bay đến.

Trần Hàn có chút cảm giác, ánh mắt thoáng run sợ. Gã từng được chứng kiến của lực lượng Hứa Thâm, hẳn chỉ vền vền là đội trưởng phiên đội sáu đã khủng bố như thế... Mà người trước mắt là đội trưởng phiên đội bốn.

Không biết năng lực sẽ quỷ dị ra sao.

Ừm?

Khoảng cách giữa hai người bị thu hẹp rất nhanh. Nhưng Trần Hàn lại phát hiện, quá trình tiến lên của mình không gặp phải một chút trở ngại nào. Một chút hàn ý không thể nói rõ vừa chỉ nhẹ nhàng lướt qua, và thân thể của gã không phải chịu bất cứ ảnh hưởng gì, xem ra năng lực ấy đã bị trạng thái Tu La triệt tiêu rồi.

Ngay sau đó, gã nhìn thấy vài phần kinh ngạc hiện ra trong ánh mắt lãnh khốc của vị đội trưởng phiên đội bốn trước mặt này.

Nhưng rất nhanh, trong chút kinh ngạc kia lại xuất hiện một tia bối rối.

Bởi vì nắm tay của Trần Hàn đã tới rất gần.

Phanh!

Bỗng nhiên Ngô Thường Long đang đứng bên cạnh Hoa Hải Liệt bước ra, đao phong dứt khoát chém xuống, Trần Hàn cũng phản ứng rất nhanh, gã lật tay một cái, rút ra cây chiến phủ sau lưng, rồi hung hăng đập xuống.

Nổ mạnh!

Ngô Thường Long lập tức phát động năng lực, sát ý bùng bùng trong mắt.

“Phanh” một tiếng, phủ đao chạm vào nhau, nổ tung một tiếng, tạo thành lực trùng kích thật lớn.

Chương 687. Tình Huống Quái Dị!

Ngô Thường Long cảm nhận được lực lượng cuồng bạo thật lớn truyền tới cánh tay mình. Nó đến từ cây chùy trong tay đối phương, dù gã mượn dùng lực lượng nổ mạnh, cũng chỉ có thể làm cho lưỡi chùy kia chệch đi một chút, chuyển dời lực lượng xuống mặt đất bên cạnh, mà không thể tránh thoát hoàn toàn.

Lực lượng ma sát trực tiếp đánh bay Ngô Thường Long ra ngoài.

“Bành”, sau tiếng nổ mạnh, mặt đất bị đánh xuống, tạo thành một hố sâu!

Trần Hàn kinh ngạc, tiếng nổ mạnh truyền tới quá bất ngờ, khiến gã không thể phòng bị được, lực lượng đang ngưng tụ trên tay bị đánh chệch đi.

Nhưng, tình huống này cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Tốc độ của gã rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã giơ nắm tay lên, hung hăng đánh về phía Hoa Hải Liệt, lại đang tiếp tục vẽ.

Chết! !

Hoa Hải Liệt lại vẽ ra dáng vẽ Trần Hàn, lần này, gã dứt khoát chém một bút về phía cổ.

“Phanh” một tiếng, nắm tay cấp tốc phóng đại trong mắt Hoa Hải Liệt.

Ngay sau đó là va chạm kịch liệt và đau đớn, tại khoảnh khắc đó, trong óc gã là một mảnh trống rỗng, thân thể bay ngược ra ngoài, như cái bao vải rách, ngã nhào về phía sau, dừng ngay đằng trước chân một vị giáo úy.

Trần Hàn kinh ngạc, đối phương không ngăn cản công kích kia sao?

Hay... năng lực của đối phương cùng loại với chuyên dùi thương tôn, và đối phương cố ý làm vậy để hấp thu rồi làm thương tôn gã?

Hoặc... hiện tại gã đã rơi vào trong ảo giác rồi?

Không đúng, gã đang kích hoạt trạng thái Tu La, tuyệt đối sẽ không bị ảo giác ảnh hưởng... .

Nhưng nếu như vậy... thì chuyện gã chỉ đánh ra một quyền đơn giản đã đánh bay được người kia, là loại tình huống gì? !

Trần Hàn cũng bất chấp nghĩ nhiều thêm nữa, rất nhanh gã lại đuổi theo đối phương, không để ý tới những người khác ngăn trở.

Với gã, nhân vật cấp đội trưởng rất nguy hiểm, phải toàn lực ứng phó, khiến cho đối phương hoàn toàn mất sức chiến đấu lại nói sau.

Và như vậy, không đợi Hoa Hải Liệt đứng lên, bóng dáng giống hệt con cự thú kia lại đuổi tới trước mặt, trực tiếp tóm lấy tóc gã, hung hăng tát cho một cái.

Tuy thủ thế của Trần Hàn rất tàn nhẫn, nhưng công kích đáng ra vẫn giữ lại vài phần lực lượng.

Dù như thế, Hoa Hải Liệt vẫn bị một tát này đánh ra một dấu tay đỏ tươi trên mặt, khóe môi đầy máu, cụm tóc bị túm vừa nãy cũng đứt mất một lọn.

Chuyện gì vậy? Vẫn không phản kháng? !

Trần Hàn lại liên tiếp tát thêm mấy cái, và càng đánh càng thêm kinh hãi.

Ở trong tay gã, đối phương chỉ như một trăm khur giả hình thái thứ hai bình thường, thậm chí còn như một con rối, không có khả năng chống cự.

Rống!

Đột nhiên, Hoa Hải Liệt không chịu nổi nỗi nhục nhã này, lập tức phát ra một tiếng rống giận.

Gã đã tiến vào đến trạng thái khur lực cực hạn, khur lực cả người bạo động.

Tiếng rít gào nào dọa cho Trần Hàn sợ tới mức nhảy dựng lên, gã trực tiếp chém mạnh một quyền vào gáy đối phương.

Cứ làm cho tên này hôn mê đi, kiểu gì cũng an toàn hơn một chút?

Hoa Hải Liệt đã tiến vào trạng thái khur lực cực hạn, còn muốn phản kháng, nhưng cánh tay vừa nâng lên, đã bị nắm tay của đối phương đánh trúng. Một quyền nọ mạnh mẽ đến mức, kéo theo cả cánh tay của gã, cùng đánh thẳng lên đầu gã.

Va chạm kịch liệt kèm theo đau đớn khó nhin cùng lúc ập tới, chỉ trong khoảnh khắc đã làm đầu óc Hoa Hải Liệt chập mạch.

Trần Hàn không dám đánh thêm nữa, đã vội vàng túm lấy đối phương, kéo đến trước mặt Hứa Thâm, rồi ném kẻ địch thê thảm như con chó chết xuống dưới chân hắn.

Không cần biết đối phương sở hữu loại năng lực gì, ít nhất là trước mắt, người này đã bị gã đánh thành con chó chết rồi.

Cũng coi như gã đã “Miễn cưỡng” hoàn thành mệnh lệnh của Hứa Thâm.

Cả quá trình này chỉ tốn có mười mấy giây.

Trần Hàn giải trừ trạng thái Tu La, nhưng trong ánh mắt vẫn đầy cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu, cũng như bất cứ lúc nào cũng có thể triệt tiêu thứ năng lực quỷ dị nào đó chưa biết rõ, sẽ tập kích tới.

Nhưng có vẻ như chẳng có chuyện gì phát sinh cả.

Ba vị đội viên đi theo Hoa Hải Liệt đến đây, cũng ngơ ngác chứng kiến một màn này.

Vị đội trưởng có thể dễ dàng vẽ ra một bức tranh có cả ngàn người, vậy mà đảo mắt một cái đã bị đánh thành chó chết rồi???

Vị quan quân này thật khủng khiếp!

Ngô Thường Long ngồi dậy từ dưới mặt đất, đưa mắt nhìn số lượng hình thái thứ hai đông đảo đang bao vây chung quanh, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nếu đội trưởng không thể giải quyết được Hứa Thâm, năng lực của gã lại bị Hứa Thâm khắc chế, khẳng định cả đám bọn họ không thể phá vòng vây rời khỏi nơi này rồi. Cũng tương đương với, đội trưởng bị thua, bọn họ xong đời.

Hứa Thâm dùng chân đạp vào đầu Hoa Hải Liệt vài cái, lại dẫm lên vành tai đối phương, nhảy nhảy vài lần.

Đôi giày nhảy xuống mặt đất, đã gọi tỉnh Hoa Hải Liệt.

“Hiện anh đến đây tâm sự đi.” Hứa Thâm nói.

Hoa Hải Liệt vừa tỉnh táo lại, đã nhìn thấy đôi giày trên mặt mình, trong phút chốc khí huyết trào ngược lên trên, suýt nữa thì tức đến hôn mê.

Gã rống giận một tiếng, lại muốn đứng lên, nhưng đột nhiên bàn chân trên đầu gã vừa tăng thêm sức lực, tựa như đóng một cái đinh trên đầu con lươn, mặc kệ thân thể gã không ngừng vặn vẹo muốn bò dậy, nhưng cái đầu vẫn bị gát gao ấn xuống.

(Người ta đóng đinh trên đầu con lươn để dễ dàng làm thịt nó)

“Đừng lộn xộn, cái cổ sẽ đứt đó.” Hứa Thâm có lòng tốt nhắc nhở một tiếng.

Hoa Hải Liệt vô cùng kinh hãi, bởi vì chiếc giày đang dẫm lên đầu gã, ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đập nát cái đầu kia.

Quan trọng nhất là, gã không phải năng lực giả hệ trọng cầu.

Đúng là sau khi phát động năng lực, gã cũng có thể nắm giữ một bộ phận năng lực của hệ trọng cầu, đó là chữa trị, như vẽ ra cánh tay, tạm thời thay thế cánh tay của chính mình.

Nhưng... Một khi cái đầu bạo liệt, sẽ tử vong trong nháy mắt.

Bản chất hoàn toàn khác với hệ trọng cầu.

“Chết! !” Bàn tay Hoa Hải Liệt sờ soạng một hồi, bỗng nhiên lại lấy ra một mảnh giấy từ trong lòng.

Trên mảnh giấy nọ là hình ảnh của Hứa Thâm, đây là khi Hứa Thâm tham gia tranh cử, Hoa Hải Liệt đã lén lút vẽ nó lại, bức tranh này cực kỳ tinh tế, sinh động như ảnh chụp.

Mà bức tranh càng tinh tế, lại có nghĩa là gã có thể phát động ra năng lực càng thêm khủng bố.

Chương 688. Bại Cục Đã Sớm Định...

Hơn nữa năng lực của gã lại có liên quan tới khoảng cách, dù gã hoàn toàn có thể đứng ngoài, thông qua bức tranh vẽ hình ảnh người khác để tiến hành dạng ám sát tương tự như nguyên rửa, nhưng hiệu quả và khoảng cách lại có quan hệ trực tiếp với nhau.

Càng gần càng mạnh!

Trong nháy mắt này, mảnh giấy bị vò nát!

Bức tranh trông rất sống động bên trên bị vụn vẹo, xé rách.

Ánh mắt Hoa Hải Liệt lộ ra sát ý nồng đậm.

Một giây,

Hai giây,

Ba giây.

Sát ý trong đáy mắt Hoa Hải Liệt biến thành khiếp sợ. Gã thà dùng mũi của mình ma sát đến đế giày của Hứa Thâm, cũng

phải liếc mắt nhìn kẻ đang đập lên mặt mình một cái.

Nhưng đáng tiếc, gã chỉ có thể nhìn thấy một đôi đôi mắt đang hờ hững nhìn xuống từ trên cao.

Không chút biến hóa.

Không thương tổn dù chỉ một sợi tóc!

Hoa Hải Liệt không sao tin nổi loại hiện thực này. Làm sao có thể? ! !

Trên thực tế, chỉ có hai loại khả năng dẫn tới năng lực của gã phát động thất bại.

Thứ nhất: năng lực bị địch nhân khắc chế, hoặc là địch nhân nắm giữ một loại năng lực phòng ngự đặc thù nào đó, có thể che giấu thương tổn, hoặc là khôi phục trong nháy mắt!

Thứ hai: hình ảnh trên bức tranh của gã không ăn khớp với khuôn mặt đích thực của mục tiêu.

Nói một cách đơn giản, chính là vẽ không giống.

Và không cần phải nghi ngờ, kết quả cuối cùng chỉ có loại thứ nhất.

Gã vừa phát động năng lực thất bại, ăn quả đắng trước mặt con quái vật bạo lực kia, mà không mò ra được nguyên nhân, cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, có thể là năng lực của bản thân vừa vận bị đối phương khắc chế, nhưng Hứa Thâm trước mắt... cũng có thể ngăn cản được năng lực của gã? !

Gã chính là năng lực giả hệ đặc chất đỉnh cao đó!

Nắm giữ loại năng lực vô cùng khó giải đó! !

Vì sao? !

“Chưa từ bỏ ý định?”

Hứa Thâm nhìn Hoa Hải Liệt gian nan lấy ra mảnh giấy đã bị vò nát, thông qua loại hành động không tổ chức phòng ngự, chỉ liên tục vẽ tranh khi giao thủ cùng Trần Hàn của người này lúc trước, hẳn đã suy đoán, có lẽ năng lực của đối phương có liên quan tới hội họa.

Ừm... lưu lại bức tranh của địch nhân từ trước, chờ tới khi giao chiến sẽ phát động trong nháy mắt, cũng là một loại

phương thức hành động thông minh.

“Đỗ Minh.” Hứa Thâm nhẹ giọng gọi.

Đỗ Minh đang đứng bên cạnh hắn vốn là Vụ giáo chủ của giáo hội Hắc Quang, vội vàng nói: “Có thuộc hạ.”

“Có thể dạy dỗ không?”

Đỗ Minh liếc mắt nhìn Hoa Hải Liệt thê thảm như chó chết trên mặt đất, rồi gật đầu nói: “Có thể, thuộc hạ sẽ không để ngài thất vọng.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Bàn chân trên mặt vừa buông ra, Hoa Hải Liệt lập tức rống giận, đang muốn bò lên, nhưng đột nhiên cả người gã trở nên cứng ngắc, tựa như máu tươi trong cơ thể vừa chảy ngược lại, cơ thể chuyển thành lạnh như băng, hơn nữa như thể trong người gã có một thứ gì đó đang không ngừng nhúc nhích, rồi hóa thành từng sợi xúc tu, rễ cây, thẩm thấu vào trong máu thịt, cố định thân thể gã xuống mặt đất.

Hoa Hải Liệt rống giận khiến cho tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, màu tím bắt đầu lan tràn tới cánh tay, phần cổ.

Lúc này, mạch máu toàn thân gã nổi gồ lên, bộ mặt dữ tợn lộ ra những đường gân màu xanh tím, cực kỳ khủng bố.

“Đừng kích động, coi chừng làm trái tim nổ tung mất.” Đỗ Minh đi tới, như một lão giả hiền lành, nhân từ, đang khuyên giải an ủi, chỉ dạy cho người trẻ tuổi kinh nghiệm.

Hoa Hải Liệt trợn to mắt như muốn lòi ra ngoài, phần nộ nhìn chăm chăm vào lão.

Đỗ Minh mỉm cười, nói với Thạch Lôi bên cạnh: “Giúp tôi một chuyện, trói tay hắn lại.”

Thạch Lôi nhún vai: “Ông nhờ tôi, còn không bằng bảo A Môi ra tay.”

Tiết Môi không nói gì, chỉ lặng lẽ phát động năng lực huyết.

Trong phút chốc mạch máu toàn thân Hoa Hải Liệt lập tức nổ tung, máu tươi phun như mưa, đã mất đi năng lực hành động.

Những giọt máu tươi ẩn chứa kịch độc thẩm thấu ra ngoài, sau đó biến thành từng sợi vụn vẹo như con giun, lại nhanh chóng nối liền với nhau, tạo thành một tấm lưới máu, trói buộc thân thể.

Dùng máu của chính gã, trói chặt thân thể gã.

Lâu Hải âm tiến lên, nghe theo nhóm tiểu tinh linh mật báo, lập tức tìm ra toàn bộ những bức ảnh được Hoa Hải Liệt giấu bên trong túi áo và chiến giáp.

Cô ngạc nhiên phát hiện, trong một đồng ảnh này có đủ mặt toàn bộ thân vệ của Nghĩ Hậu.

Từ phiên đội một đến phiên đội sáu.

Cô cũng tìm được tấm ảnh của chính mình từ bên trong đồng tranh nọ, đối phương vẽ dáng người vô cùng tốt, đường cong duyên dáng.

Cô không khỏi liếc mắt nhìn Hoa Hải Liệt một cái, nói: “Không nghĩ tới anh còn là một kẻ biến thái thích rình coi.”

Nói xong, cô lập tức thu hồi bức tranh vẽ chính mình lại, một bức tranh tinh xảo như thế, còn do năng lực giả chế tạo, có thể nói là một tác phẩm nghệ thuật trân quý, có thể giữ lại làm kỷ niệm.

Trong mắt Hoa Hải Liệt đầy vẻ không cam lòng, nhưng gã cũng biết đại thế đã mất, trong lòng chỉ còn lại bi thương.

Năng lực của gã đều mất tác dụng trước mặt Hứa Thâm và con quái vật bạo lực kia, dù lúc trước đánh lên thành công, gã cũng chỉ có thể gạt bỏ những người khác, mà không thể tạo thành thương tổn cho Hứa Thâm.

Bại cục đã sớm định.

Sau khi Hoa Hải Liệt bó tay chịu trói, mấy thân vệ khác lập tức rơi vào tuyệt vọng, ngay cả đội trưởng cũng bị đối phương dễ dàng bắt được, nữa là bọn họ.

Rất nhanh, toàn bộ nhóm người này đã bị mang về trong tòa lầu tổng bộ.

Dựa vào quá trình phối hợp của Đỗ Minh, Hứa Thâm đã thẩm vấn ra không ít tin tức từ trong miệng Hoa Hải Liệt.

Chuyện là bọn họ vừa tới khu Vô Miên, đã thương lượng cùng quân đội bên kia, nhưng đối phương một mực chậm chạp không có đáp lại.

Vì thế, Hoa Hải Liệt quyết định hành động tương tự như những gì Hứa Thâm từng an bài lúc trước, là thu nạp cục Khư Bí và những lực lượng rời rạc còn lại, chờ sau khi tập kết được những lực lượng này lại tới căn cứ quân đồn trú, gia tăng con bài chưa lật bên cạnh mình, phòng ngừa xung đột có khả năng sẽ phát sinh.

Lại nói, năng lực của Hoa Hải Liệt có thể xem nhẹ quần thể, bởi vậy trong lòng gã vẫn ôm vài phần thái độ khinh thường với căn cứ quân đồn trú, không quá coi trọng bọn họ.

Chuyện này cũng khiến gã hành động khá chậm chạp, không hề nôn nóng, gấp gáp.

Chương 689. Một Ngày Sáu Lần, Cậu Coi Tôi Là Gia Súc Hả?

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên tay vịn ghế dựa, cả phòng hội nghị đều im lặng không một tiếng động.

“Xuất phát đi, binh quý ở thần tốc.” Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã làm ra quyết định.

Lâu Hải âm thầm được Kim Nghĩ Lệnh từ trên người Hoa Hải Liệt đưa cho Hứa Thâm.

Mỗi một tấm Kim Nghĩ Lệnh đều có số thứ tự và khu vực tương ứng của nó.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, những người khác đều lộ ra ánh mắt nghiêm nghị. Kế tiếp, rất có khả năng quân khu hai phương sẽ giao chiến, nếu có thể rất nhanh chóng thu phục được đối phương còn dễ nói, lỡ như đối phương đã có chuẩn bị.

Không biết dưới loại tình huống giao phong kịch liệt, chuyện bên này có thể làm kinh động tới Nghĩ Hậu điện hạ hay không.

Nhưng chuyện đã tới nước này, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo vị lãnh tụ trẻ tuổi Hứa Thâm trước mắt.

Nguyệt Linh nhìn thấy nhóm hình thái thứ đang hai nhanh chóng đi tới vờn quanh bên cạnh Hứa Thâm, trong lòng chợt có cảm giác, tựa như khoảng cách giữa người đàn ông này và cô đã kéo dài thật xa, cách cả ngàn núi vạn sông rồi, nhưng cũng không hiểu vì sao, trong lòng cô lại xuất hiện một loại bản năng mách bảo, khiến cho bản thân không dám tới gần hẳn.

Trước kia, hai người bọn họ từng hợp lực cùng nhau, gian nan chém giết khur cấp B.

Nhưng tới hiện giờ, gần như chỉ nhoáng lên một cái, chỉ cần tùy tiện chọn ra một người bên cạnh đối phương thôi, cũng có thể dễ dàng giải quyết con khur cấp B kia.

“Muốn đi cùng nhau không?” Hứa Thâm nhìn cô một cái.

Đôi mắt với đôi mắt thâm thúy đen tuyền của Hứa Thâm, trong lòng Nguyệt Linh không khỏi trào dâng rung động, có loại cảm thụ không nói nên lời, là kích động, là cảm động, cũng là khẩn trương và bứt rứt. Cô dùng sức gật đầu: “Ừm!”

“Bang chủ, tôi cũng đi.” Trần Thanh Vân vội vàng nói.

Tuy đứng trước một trận đại chiến như thế, Trần Thanh Vân cũng rất muốn lùi bước, nhưng gã lại biết rằng, nếu bản thân không biểu hiện tốt một chút, thì với tình thế hiện nay, khi mà bên cạnh Hứa Thâm đã xuất hiện thêm một đám đông nhân tài ưu tú, chỉ sợ trong tương lai, gã sẽ bị người ta thay thế vị trí.

Nghe được cách xưng hô của gã, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, Nguyệt Linh hơi sững sốt, trong mắt thoáng rung động. Cô không khỏi hướng ánh mắt đầy khiếp sợ mà liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái.

Tên đầu lĩnh đứng sau màn của tổ chức địa đầu xà khu Vô Miên, lại là Hứa Thâm?

Nhưng cô còn nhớ, dường như lúc trước Hứa Thâm còn có xung đột với bang Bạch Trú... Chẳng lẽ sau ngày hôm đó, hắn đã âm thầm thu phục được bọn họ?

Khó trách hắn lại bảo cô đi tới nơi này tị nạn.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Sau khi mọi người tập kết xong xuôi, xe tăng lập tức khởi động.

Đám người Hứa Thâm lại bước lên xe bọc thép hạng nhẹ, đi tới căn cứ quân đồn trú trước.

“Khả năng cao là bọn họ đã có phòng bị rồi.” Trên chiếc xe, Trần Hàn thấp giọng nói.

“Anh có chút hiểu biết gì về quân đồn trú bên này không?” Hứa Thâm hỏi.

Trần Hàn trầm ngâm nói: “Tôi chỉ từng chạm mặt với Thống soái Lý Thiên Chiêu bên này vài lần, trước kia, chúng tôi từng là chiến hữu, nhưng lại không quá am hiểu về những giáo úy thuộc hạ dưới trướng gã. Nói gì thì nói, nếu tôi tìm hiểu quá mức sâu xa, mà bị điện hạ bên kia biết được sẽ có chút phiền toái.”

“Tính cách của Lý Thiên Chiêu này có chút lười nhác, nhưng khá tâm ngoan thủ lạt, giáo hoạt tàn nhẫn, năng lực của hắn cũng vô cùng khó giải quyết, có thể ủng hộ quân tâm, cũng có thể giảm xuống sĩ khí binh lính của địch nhân, nhưng cụ thể là gì, tôi không quá rõ. Ừm... hình như loại năng lực này có thể ảnh hưởng đến ý chí.”

“Trước kia, từng xảy ra một lần chiến đấu quy mô nhỏ, cường chế, bình định một tiểu đoàn đội, bên trên đã để cho chúng tôi cùng xuất động ... Hắn phát động năng lực, khiến cho đoàn đội kia tự giết lẫn nhau, gần như chúng tôi đều không có cơ hội ra tay.”

“Loại tinh thần?” Lâm Hiểu xen mồm vào nói.

Loại tinh thần là năng lực bị hệ cường công bọn họ ghét nhất.

“Hệ đặc chất.” Trần Hàn nói: “Về cơ bản, tất cả những Thống soái đều là năng lực giả hệ đặc chất, nhưng tin tức tình báo được nghiêm khắc giữ bí mật, ngoại trừ một vài giáo úy bị ném mù đầu khổ dưới tay bọn họ, đa số người ngoài đều không biết được.”

“Dường như năng lực của anh vừa vặn có thể khắc chế năng lực của hắn.” Hứa Thâm nhìn gã một cái.

Trần Hàn gật đầu, cười nói: “Đương nhiên, trước kia, từng có lần thằng nhóc này lăm miệng nói động đến tôi, đã bị tôi đánh cho mềm người đó.”

“Vậy cứ giao hấn cho anh nhé.”, Hứa Thâm nói.

Nụ cười trên mặt Trần Hàn lập tức tắt ngúm, gã cười không nổi nữa.

Lại là tôi?

Suốt ngày hôm nay tôi còn chưa được nghỉ ngơi đâu!

Một ngày sáu lần, cậu coi tôi là gia súc hả?

Nhưng đương nhiên là gã không dám kháng mệnh. Suy cho cùng, tới bây giờ, gã còn chưa được Hứa Thâm chân chính tín nhiệm, vẫn cần tích cực biểu hiện bù lại sai lầm mạo phạm lúc trước.

Ngay lập tức, gã tỏ ra cực kỳ sáng khoái nhận lệnh.

Tuy trong lòng một trăm lần không tình nguyện, nhưng nếu đã không thể từ chối, không bằng tỏ ra bản thân tích cực hơn một chút.

“Đợi lát nữa, có khả năng chúng ta phải dùng tới hấn.” Hứa Thâm nói với Đỗ Minh bên cạnh.

Đỗ Minh biết Hứa Thâm đang nói đến Hoa Hải Liệt.

Dọc theo đoạn đường này, lão đã thông qua tìm hiểu từ trong miệng những thân vệ khác bao gồm cả Hoa Hải Liệt, điều tra ra năng lực của bọn họ.

Năng lực của Hoa Hải Liệt là Họa Ảnh Tuyệt Sát.

Đây là cái tên mà gã tự đặt cho năng lực của mình.

Theo lẽ thường, năng lực giả đều có quyền tự đặt tên cho năng lực.

Chỉ cần miêu tả được điểm đặc thù của mục tiêu, gã có thể thông qua vẽ tranh để tiến hành công kích. Loại công kích này không phải là nguyên rửa, cũng không phải công kích tinh thần.

Và trước ngày hôm nay, năng lực của Hoa Hải Liệt chỉ mất đi hiệu lực đúng một lần duy nhất. Đó là thời điểm gã khiêu

chiến chức vị đội trưởng phiên đội một.

Về phần đội trưởng phiên đội hai và phiên đội ba, bọn họ chỉ có thể thông qua trình độ tránh né, hoặc là năng lực nào đó để trì hoãn công kích của hắn.

Ví dụ như đội trưởng phiên đội ba, năng lực của đối phương là hệ trọng cầu, cũng là đội trưởng duy nhất trong đội thân vệ mà không phải năng lực giả hệ đặc chất.

Chương 690. Mục Tiêu Là Bắt Thủ Lĩnh!

Nhưng dường như năng lực hệ trọng cấu của đối phương có chút biến dị, nó đã trở nên cực kỳ dũng mãnh, tới mức có thể tái sinh chỉ trong nháy mắt!

Kể cả phần cổ bị chặt đứt, ngay trong khoảnh khắc miệng vết thương xuất hiện, gã cũng có thể làm cho nó khép lại.

Có thể nói là bất tử!

Với loại năng lực này, dù vò nát gã, biến gã thành một đồng thịt nát, gã cũng sẽ tái sinh trở lại cực nhanh.

Mà hiện tại, trong danh sách những người sở hữu năng lực khắc chế Hoa Hải Liệt, lại có thêm hai vị, Hứa Thâm và Trần Hàn.

Đều là những tồn tại có thể không đếm xỉa tới năng lực của gã.

“Nghe được không? Đợi lát nữa nhớ phải biểu hiện cho tốt, mới bớt chịu khổ.” Đỗ Minh vỗ vỗ đầu Hoa Hải Liệt, như đang trong quá trình thuần dưỡng một con chó lớn.

Hoa Hải Liệt mang theo vẻ mặt khuất nhục, nhưng ở sâu trong đôi mắt vẫn cất giấu một tia phẫn hận. Vốn dĩ gã muốn quy thuận để cầu xin Hứa Thâm tha thứ, coi như không đạt được thân phận tương đương với những người khác thì ít nhất có thể ngồi nói chuyện.

Nhưng Hứa Thâm không thèm để ý tới gã.

Hiển nhiên, bức ảnh tuyệt sát lúc trước đã chọc giận Hứa Thâm rồi.

Mà loại tình huống đánh lén thất bại kia, vốn không nằm trong dự kiến của gã, gã cũng không biết nên xử lý tình huống này kiểu gì, trong lòng chỉ còn lại hối hận và oán hận mà thôi.

“Ừm?”

Đỗ Minh thấy Hoa Hải Liệt không phản ứng, lập tức nhướng mày.

Theo cái nhướng mày này, khí độc nhanh chóng thẩm thấu ra, mang theo độc tố ăn mòn. Rất nhanh đau đớn kịch liệt đã

truyền đến từ khắp nơi trên cơ thể Hoa Hải Liệt, có độc tố đến từ máu thịt, có độc tố đến từ thần kinh, trải rộng không bỏ sót.

Cũng có độc tố ảnh hưởng tới hàm răng, lỗ tai, dây thần kinh trên trán, phần cổ, trái tim, xương sống... Và những nơi này lại chính là khu vực khó có thể ngăn cản và chịu đựng được đau đớn.

Hoa Hải Liệt kêu thảm một tiếng, lập tức nằm úp sấp xuống đất, quay cuồng trong xe, nhưng tay chân đã bị bẻ gãy.

Trong nhóm giáo úy có năng lực giả hệ trọng cầu, khi cần ra tay với Hoa Hải Liệt, đối phương có thể chữa trị cho gã, bất cứ lúc nào.

Sau một đợt tra tấn, Hoa Hải Liệt vội vàng há mồm to thở dốc, rõ ràng đã trở nên thành thật rất nhiều, hung quang trong đáy mắt cũng suy yếu đi một chút... Là che giấu càng sâu!

Đỗ Minh vốn sống lâu thành tinh, lão có thể dễ dàng nhìn ra chuyện này, lại không thêm để ý.

Chỉ cần đối phương được lão cẩn thận dạy dỗ, lão tin tưởng rằng, rất nhanh kẻ này sẽ bị chà đến sáng chói lên thôi. Thậm chí, lão còn có thể làm đối phương sinh ra cảm giác si mê với quá trình ngược đãi của mình.

Đây vốn không phải lần đầu tiên lão trực tiếp làm ra những chuyện như vậy.

Tựa như những nữ tu sĩ không nghe lời và dám tin đồ giả dối kia trong giáo chẳng hạn.

Những người khác nhìn thấy thảm trạng của Hoa Hải Liệt, vẻ mặt bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại có chút ngưng trọng, trong lòng càng thêm căng thẳng. Bọn họ đã ý thức được, một khi đắc tội với Hứa Thâm, kết cục sẽ thê thảm tới cỡ nào.

Đối phương dường dường là đội trưởng phiên đội thân vệ thứ tư của Nghĩ Hậu, nhưng lại lưu lạc đến mức trở thành nô bộc, không khác gì heo chó.

Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, chờ tới lúc sắp đến nơi, Hứa Thâm phân phó Lâu Hải âm suất lĩnh mấy giáo úy hệ cảm

giác, đi lên tìm hiểu tình báo, xem xét tình huống quân đồn trú bên này.

Mặt khác vị giáo úy nắm giữ năng lực “Mặt nạ” kia, cũng nhanh chóng phát động năng lực, che giấu xe tăng và xe bọc thép hạng nặng của bọn họ.

Không bao lâu sau, Lâu Hải âm truyền tình báo quay lại.

Trước mắt nhìn bề ngoài quân đồn trú nơi này vẫn bình thường, nhưng có vẻ như bọn họ đã nhận được tin tức từ trước.

Nghe giáo úy trình sát nói, bên ngoài căn cứ quân đồn trú không có một binh sĩ nào đang diễn tập.

Dựa theo quãng thời gian hiện tại, tình huống này không quá bình thường, trừ phi tổ chức ở nơi này quá lỏng lẻo.

“Nơi này có mấy khẩu pháo Khư Thần?”

“Bốn khẩu.”

“Mỗi căn cứ quân đồn trú đều có bốn khẩu.” Trần Hàn trả lời.

Pháo Khư Thần có thể oanh giết 99% trăm khư giả hình thái thứ hai, ngoại trừ tồn tại nào đó có năng lực bảo mệnh lên tới trình độ đỉnh cao.

Nói đâu xa, kể cả Trần Hàn, khi tiến vào trạng thái Tu La, dưới tình huống lực lượng và phòng ngự của bản thân bạo tăng, cũng không dám ngạnh kháng pháo Khư Thần, một khi bị nhắm đến, đều có cảm giác bóng ma tử vong đang bao phủ.

Càng đừng nói tới hình thái thứ hai khác.

Chỉ cần lướt qua thôi cũng xuyên thấu.

Mọi người lướt qua vùng ngoại thành, tiến vào đến khu biên phòng bên ngoài căn cứ quân đồn trú.

Hứa Thâm nâng tay, lệnh cho đại bộ đội dừng lại.

“Không cần sống mái với nhau, mục tiêu là bắt thủ lĩnh trước.” Hứa Thâm nhìn về phía Đỗ Minh, nói: “Chúng ta lên vào, nhanh chóng trấn áp tướng địch, nếu làm kinh động đến đại bộ đội của bọn họ, ông cứ trực tiếp làm cho hấn cùng với đám binh sĩ khác mất đi sức chiến đấu là được, không cần giết chết bọn họ.”

“Mục đích của tôi là thu phục, mà không phải xóa sổ.”

Trên thực tế, biện pháp ôn hòa nhất đương nhiên là phá hư pháo Khư Thần trước.

Nhưng thứ đáng giá như thế lại bị phá hủy, thì giá trị nhận được sau khi hấn chiếm lĩnh cả tòa căn cứ quân đội này cũng sẽ suy giảm rất lớn.

Đám người Trần Hàn nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong lòng cũng trở nên căng thẳng, Hứa Thâm đang định dẫn dắt bọn họ, nhóm hình thái thứ hai này, một mình xâm nhập vào bên trong.

Nhưng nơi này chính là căn cứ quân đội, hiển nhiên hành vi ấy cực kỳ mạo hiểm.

Lúc trước, Hứa Thâm có thể trấn áp khu Hắc Quang nhanh như vậy, chủ yếu là vì Trần Hàn khinh địch, gã trực tiếp cho phép đám người Hứa Thâm đến trước mặt mình, mới cho cơ hội Hứa Thâm bắt được thủ lĩnh.

Hiện giờ, bọn họ cần phải xông vào bên trong kia, độ khó hoàn toàn khác biệt.

Đến lúc ấy, chỉ cần đôi phương dứt khoát điều động bốn khẩu pháo Khư Thần, dù Hứa Thâm có thể ngăn cản được một khẩu, nhưng người khác chưa chắc đã có thể ngăn cản được.

Tuy trong lòng mọi người đều có tâm tư khác biệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh mà uy nghiêm của Hứa Thâm, không một ai dám đứng ra phản bác.

Hứa Thâm thấy cả đám không có ý kiến gì, liền bắt đầu điểm tướng.

Trong số những người đang có mặt ở đây, bao gồm cả nhóm thân vệ và giáo úy, Trần Hàn, Tiết Môi, Thạch Lô, Lâm Hiểu... tổng cộng chọn lựa ra 18 vị hình thái thứ hai.

Nhân số quá nhiều, ngược lại sẽ vướng chân.

Chương 691. Bên Trong Căn Cứ Quân Sự...

“Anh tạm thời đảm nhiệm chức đội trưởng lâm thời.” Hứa Thâm lấy ra một tấm Kim Nghĩ Lệnh đưa cho Phùng Thanh, rồi mở miệng phân phó: “Dẫn theo mấy người bọn họ, thông báo cho quân đồn trú bên trong rằng anh phụng mệnh điện hạ mà đến, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.”

Phùng Thanh tiếp nhận tấm lệnh bài màu vàng ấy, trong lòng dâng lên một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, cực kỳ kinh ngạc.

Không nghĩ tới Hứa Thâm lại tin tưởng mình như thế.

Lúc trước, gã chính là người từng tranh đoạt chức vị đội trưởng này với Hứa Thâm, vốn tưởng rằng bản thân sẽ bị hắt hủi dần dần gạt ra bên ngoài...

“Vâng.” Gã vội vàng đáp ứng, rồi nhanh chóng chọn ra ba vị thân vệ vốn thuộc về phiên đội bốn, lại bảo hai giáo úy khác nguy trang thành thân vệ, phối hợp với mình.

Làm xong những chuyện này, đội ngũ tạm thời bọn họ dẫn đầu xuất phát.

Không bao lâu sau, đám người Phùng Thanh đã kết nối được liên lạc cùng quân đồn trú.

Cánh cửa lớn của quân khu nhanh chóng rộng mở, cho bọn họ đi qua.

“Đi thôi.” Hứa Thâm nhảy khỏi xe vũ trang, suất lĩnh mọi người từ một sườn khác, xuất phát.

Thấy Hứa Thâm tự mình mang đội, sự tin tưởng trong lòng mọi người được tăng cường thêm rất nhiều, càng không có một chút oán niệm nào.

Lâu Hải âm suất lĩnh mấy năng lực giả hệ cảm giác thời thời khắc khắc đều thông qua dụng cụ truyền tin, truyền tình báo quay lại, hơn nữa, trong nhóm bọn họ có một cô gái vốn là thủ hạ dưới tay Hoa Hải Liệt trong phiên đội bốn, cũng là người lúc trước từng thăm dò bang Bạch Trú.

Ngoại trừ cảm nhận siêu khoảng cách, cô gái này còn có thể cho mọi người dùng chung tầm nhìn với mình.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho năng lực của cô ấy rất phù hợp với Hoa Hải Liệt.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, năng lực hệ cảm giác này không đủ sâu, bởi vậy tầm nhìn của cô ấy mới bị năng lực như “Mặt nạ” mê hoặc, từ đó cung cấp tình báo sai lầm.

Nhưng cộng hưởng tầm nhìn cũng là đặc tính hiếm có.

Lúc này, mấy năng lực giả hệ cảm giác khác được năng lực của cô ấy điều động, đều có thể cộng hưởng những tình báo mà mình cảm nhận được đi tới.

Ngay một khắc đám người Phùng Thanh được mời bước vào căn cứ kia, đám người Hứa Thâm cũng từ một sườn khác tiềm hành tiếp cận.

Bộ chỉ huy căn cứ giống một quả trứng màu bạc cực lớn, chiếm cứ ở vị trí trung ương nơi này.

Đám người Phùng Thanh trở thành khách quý, được mời vào trong đại sảnh của quả trứng màu bạc nọ.

Nơi này cũng không nghiêm mật, kỷ luật, đơn điệu và cứng nhắc như những bộ chỉ huy quân sự bình thường, ngược lại, nó được xây dựng tựa như một dãy hào trạch đình viện. Ở bên trong, ngoại trừ một vài vị giáo úy mặc quân trang, còn có không ít quân kỹ quần áo lố lờ nữa.

Tại vị trí cao nhất nơi này, Lý Thiên Chiêu, một người đàn ông ngoài bốn mươi, đang nằm nghiêng trên chiếc ghế dài được bao trùm bởi một tấm da thú mềm mại, vẻ mặt lười biếng, nhưng thi thoảng khóe mắt gã sẽ mang theo vài phần bề nghệ, nhìn xuống phía dưới.

Ban đầu Phùng Thanh còn muốn tử tế biểu hiện một phen, nhưng ngay khi gã từ bên ngoài tiến vào trong đại sảnh chính giữa quả trứng màu bạc nọ, liền cảm nhận được từng đôi mắt bao hàm đủ các loại ý nghĩa, chăm chú nhìn lên người mình..

Ánh mắt gã khẽ lướt qua bọn họ.

Có tới 21 vị hình thái thứ hai đang có mặt ở đây.

Nếu đôi bên bùng nổ đại chiến, có vẻ như chỉ trong nháy mắt, bọn họ sẽ một lần nuốt hết nhóm người bên mình, thậm chí mấy người Phùng Thanh còn không kịp đợi cho đến lúc Hứa Thâm ra tay.

Giờ khắc này, bỗng nhiên Phùng Thanh có cảm giác, khi Hứa Thâm không ở bên cạnh mình, áp lực bên ngoài đè lên người gã, lại lớn lao đến vậy.

May mắn, gã cũng là thân vệ của Nghĩ Hậu, đã chứng kiến nhiều sóng to gió lớn, bởi vậy từ đầu đến cuối, vẻ mặt vẫn cực kỳ trấn định, chỉ trong khoảnh khắc, gã thấy rõ số lượng địch quân, đáy mắt có xẹt qua một chút bất an cực kỳ ngắn ngủi.

Mà một chút bất an ấy, lại bị Lý Thiên Chiêu trên kia, tinh tế nắm bắt được.

Phải biết rằng, tuy tính tình của Lý Thiên Chiêu khá là lười nhác, nhưng ở thời điểm đối mặt với địch nhân, gã lại không có chút qua loa, cầu thả nào, nếu không làm sao gã có thể một đường đi đến vị trí ngay hôm nay?

Khóe miệng Lý Thiên Chiêu thoáng nhếch lên một chút, như cười như không nói: “Người của phiên đội bốn sao?”

Vẻ mặt Phùng Thanh rất bình tĩnh, gã trực tiếp lấy ra Kim Nghĩ Lệnh: “Tôi phụng mệnh mà đến, điện hạ phân phó quân đồn trú các khu tới hợp tác với chúng tôi, tập nã dị đảng các khu, mong mọi người phối hợp.”

Lý Thiên Chiêu hơi nhướng mày, lập tức ra hiệu cho giáo úy bên cạnh.

Giáo úy kia gật đầu, rồi tiến lên đi đến trước mặt Phùng Thanh, nâng tay, ra hiệu để gã giao Tướng Quân Lệnh cho mình.

Phùng Thanh nhíu mày, nói: “Quân lệnh này không thể giao cho người khác.”

“Không để cho chúng tôi nghiệm chứng, làm sao có thể biết anh là thật hay giả?” Giáo úy này tức giận nói.

Phùng Thanh nhìn thấy ánh mắt thoáng hiện hung quang của gã, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn giao Kim Nghĩ Lệnh ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ dù sao thứ này cũng là hàng thật, cho bọn họ nghiệm chứng thì đã làm sao?

Giáo úy nọ nhận lấy quân lệnh, lập tức xoay người đưa tới trong tay Lý Thiên Chiêu.

Lý Thiên Chiêu tiện tay tiếp nhận tấm quân lệnh kia. Gã cầm nó lên đánh giá, rồi lật qua lật lại, cố gắng thể hiện ra bản thân không thèm quan tâm và vô cùng tùy ý. Điều này làm cho vẻ mặt Phùng Thanh thoáng âm trầm hơn vài phần.

“Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy Kim Nghi Lệnh, thứ này được làm bằng vàng ròng sao? Hắc hắc, hẳn là có thể bán được không ít tiền.” Lý Thiên Chiêu cười khế.

Trong mắt Phùng Thanh lập tức hiện ra vẻ giận dữ: “Đây là quân lệnh do điện hạ ban xuống, sao có thể bán đi?”

Lý Thiên Chiêu cười cười, rồi tiện tay giao Tướng Quân Lệnh cho một cô gái mặc quân trang đang ngồi phía sau mình, tiếp đó, gã liếc mắt nhìn về phía Phùng Thanh, trực tiếp quát mắng: “Lá gan của mấy người không nhỏ, dám đến quân bộ lừa gạt, ai cho các người gan chó này?”

Sắc mặt Phùng Thanh đột biến, gã cả giận nói: “Quân lệnh là thật, anh muốn vu khống sao? !”

Bỗng nhiên Phùng Thanh thấy hối hận, hối hận vì lẽ ra mình không nên giao Tướng Quân Lệnh ra ngoài, người ta nói giả thì chính là giả, gã có muốn phản kháng cũng không biết nên làm thế nào.

“Đúng, quân lệnh kia là thật, nhưng mấy người lại là giả.” Lý Thiên Chiêu cười khế, chợt hất hất đầu với một vị giáo úy bên cạnh.

Chương 692. Giúp Anh Xiên Hắc Tới Đây...

Giáo úy nọ tiến lên, mỉm cười nói: “Phùng Thanh, vốn là thân vệ phiên đội hai, hiện giờ được phân phối đến phiên đội sáu... Hắc hắc là lúc này đội trưởng của các anh, cùng nhóm giáo úy khu Hắc Quang, bao gồm cả Trần Hàn đã bị các anh bắt được, đang ở bên ngoài căn cứ? Hay là bọn họ đang chuẩn bị lên vào đây rồi?”

Con người Phùng Thanh thoáng co rụt lại, gã lập tức hướng ánh mắt kinh hãi nhìn đối phương.

Thân phận của gã bị nhận ra cũng thôi, nhưng vì sao tất cả kế hoạch của bọn họ cũng bị đối phương nhìn thấu cả rồi?

“Ừm, để tôi nghĩ xem nào, bọn họ giao một thứ quan trọng như Kim Nghĩ Lệnh chính phẩm cho anh, hẳn là dự định để anh tới kiểm chế tôi, kéo dài thời gian... Và nếu bọn họ muốn lên vào nơi này, phòng chừng sẽ tiến công về phía bốn khẩu pháo Khư Thần trước tiên nhỉ?” Lý Thiên Chiêu cười nói.

Sắc mặt Phùng Thanh trở nên cực kỳ khó coi.

“Vậy thì đáng tiếc quá.” Lý Thiên Chiêu nhận được đáp án từ trên mặt Phùng Thanh, nụ cười trên môi càng thêm hớn hờ:

“Đã bao giờ anh được chứng kiến hình ảnh cả bốn khẩu pháo Khư Thần cùng lúc bắn ra chưa?”

Phùng Thanh giật mình

Oanh! !

Gần như ngay tại khoảnh khắc Lý Thiên Chiêu vừa dứt lời, một tiếng nổ vang kịch liệt mang theo chấn động đã từ phương xa truyền đến.

Mặt đất rung chuyển tựa như vừa sinh ra một cơn địa chấn, lập tức lan truyền tới tận nơi này. Cả Khư giới lần hiện thực đều đang lắc lư, đại sảnh bên trong quả trứng màu bạc cũng rung động theo.

Thông qua mặt đất dưới lòng bàn chân, Phùng Thanh có thể cảm nhận được lực lượng trùng kích của vụ nổ mạnh kia đáng sợ tới mức nào.

Bốn khẩu pháo Khư Thần đồng thời bắn ra. ... Sợ rằng cả Hứa Thâm cũng không thể ngăn cản nổi!

Nghĩ đến đây, Phùng Thanh lạnh toát cả người, gã lập tức muốn xoay người đánh bất ngờ để thoát thân rồi đi, nhưng ngay trong khoảnh khắc, thân thể xoay chuyển, gã mới phát hiện ra, con đường sau lưng mình đã bị phong tỏa.

Đám giáo úy chung quanh hoặc là cười lạnh, hoặc là hờ hững, nhưng tất cả đều lộ ra ánh mắt khinh thường nhìn bọn họ, tựa như đang nhìn chằm chằm vào những con chim nhỏ trong lồng!

“Nghe nói đội trưởng phiên đội sáu, người đã đánh bại Trần Hàn kia, có thể ngạnh kháng pháo Khư Thần, không biết hiện giờ, khi bốn khẩu cùng lúc bắn ra, hắn có thể chịu đựng được hay không...” Lý Thiên Chiêu nâng tay, cô gái mặc quân trang bên cạnh gã, lập tức chuyển qua một cái kính Khư Nhãn, một loại dụng cụ có hiệu quả gấp tám lần tám kính trên súng bắn tỉa.

Chẳng qua cái gương này cũng là sản phẩm được kết hợp giữa máu thịt và khoa học kỹ thuật, tạo hình của nó giống hệt một viên nhãn cầu còn dính tơ máu, đang nhẹ nhàng chuyển động.

Ngay khi Lý Thiên Chiêu cầm lấy nó và đặt ngay lên con mắt của mình, những tơ máu ướt sũng kia cũng bám lên mặt gã, tựa như những con đĩa đang hấp thu máu tươi.

Lý Thiên Chiêu nhìn qua phương hướng nổ mạnh, chỉ thấy được một mảnh bụi bặm mịn mù.

Cùng lúc đó, bốn luồng quang mang chói mắt lại tiếp tục tụ tập.

Bốn pháo cùng bắn, phát thứ hai!

Lý Thiên Chiêu không tin có người sẽ sống sót được dưới dạng oanh tạc này.

Nếu có thể, gã nguyện ý quỳ xuống gọi đối phương một tiếng “Ba ba”.

“Thống soái!”

Nhưng đột nhiên, một âm thanh thoáng lộ ra một chút khiếp sợ vang lên, cắt ngang tâm trạng thương thức của Lý Thiên Chiêu.

Lý Thiên Chiêu nhíu mày, lập tức gỡ kính Khư Nhãn xuống, nhìn về phía giáo úy kia.

“Khí tức sinh mệnh... Không, không có giảm bớt!” Dường như vị giáo úy kia đã nhìn thấy một thứ gì đó khiến cho bản thân không thể tin nổi, gã run rẩy nói.

Đây là tin tức gã nhận được thông qua quá trình vận dụng năng lực dò xét, gần như không thể phạm sai lầm.

Lý Thiên Chiêu khẽ giật mình.

Ngay sau đó, đột nhiên ở giữa bầu trời phía trên đại sảnh quả trứng màu bạc, chợt xuất hiện một cái bóng màu đen khổng lồ.

Cái bóng này nhìn rất giống một cục lông tản ra khí tức kinh người. Bỗng nhiên từng sợi tóc lông tóc phía trên cái bóng ấy, ngưng tụ lại, tựa như những thanh trường thương bị kéo dài ra ngoài, xuyên thủng khắp nơi trên mặt đất xung quanh đại sảnh, rồi cắm rễ trên mặt đất giống như những cái chân nhện.

Vị trí trung ương của những sợi tóc này, đã ngưng kết ra một cái đầu cực lớn, trắng như tuyết mà xinh đẹp.

Ở phía dưới cái đầu cực lớn nọ, là một mái tóc dài màu đen, được cuộn lại thành cục tròn tròn. Lúc này, những sợi tóc nọ chợt trở nên mềm mại, rồi xõa tung ra, để lộ thật nhiều bóng người ở bên trong.

Hứa Thâm chậm rãi bước ra, ánh mắt lướt tới, nhìn thấy đa phần những con người xung quanh đều đang trợn mắt há hốc mồm, tràn đầy kinh ngạc.

“Hắn chính là Lý Thiên Chiêu?” Hứa Thâm hỏi Trần Hàn đang đứng bên người. Lúc này, trong ánh mắt của đối phương còn nguyên vẻ khiếp sợ, và cái miệng hồi lâu vẫn chưa khép lại được.

Trần Hàn đang ngẩn người, chợt nghe thấy lời nói của Hứa Thâm, mới giật mình tỉnh lại, vội vàng nói: “Là... là hắn.”

“Được.” Hứa Thâm hơi ngẩng đầu nhìn tới.

Với những mục tiêu còn chưa rõ năng lực là gì, hắn luôn lựa chọn ổn thỏa là chủ, huống chi Hắc Tuyết đã hiển lộ, càng không cần hắn phải tự mình ra tay.

“Giúp anh xiên hắn tới đây, tựa như cây nho vậy.” Hứa Thâm nhẹ nhàng nói.

“Ừm được.” Hắc Tuyết tỏ ra khá thích thú và vui vẻ, chẳng mấy khi cô ấy được ra ngoài hoạt động mà, hơn nữa, cùng chơi đùa với những món đồ ăn vặt ngon miệng này, cũng giống như bản thân vừa rơi vào một đồng đồ ăn vặt vậy, đương nhiên phải vui sướng rồi.

Sưu!

Giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng như cô nữ sinh nhà bên, nhưng ngay trong khoảnh khắc âm thanh rơi xuống, một lọn tóc dài màu đen lập tức bắn nhanh ra ngoài.

Mau chuẩn ngoan!

Chỉ trong chớp mắt, những sợi tóc ấy đã lao thẳng qua khoảng cách hơn mười mét, đâm mạnh tới trước mắt Lý Thiên Chiêu.

Lý Thiên Chiêu hoảng sợ, vội vàng phát động năng lực.

Cảm xúc!

Từ bi! !

Ánh mắt vốn đang cân nhắc của Hắc Tuyết thoáng xuất hiện một chút biến hóa. Thanh trường mâu do mái tóc dài màu đen ngưng kết mà thành cũng lệch đi một chút. Ban đầu, cô ấy định đâm xuyên qua khoang bụng, lại chuyển thành chọc về phía cánh tay.

Chờ sau khi chọc thủng một lỗ trên cánh tay, cô ấy lại muốn lôi kéo Lý Thiên Chiêu đi tới.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, Lý Thiên Chiêu lại chuyển đổi năng lực.

Cảm xúc, yêu say đắm! !

Hai mắt Lý Thiên Chiêu trở nên đỏ bừng, gã đã tiến vào đến trạng thái khư lực cực hạn, muốn dốc hết toàn lực chống cự đối phương.

Ngay trong nháy mắt, năng lực đã phóng xạ ra ngoài!

Trước mắt gã chính là một con khư cấp A... Nhất định phải thoát ra được!

Chương 693. Cảm Xúc Của Khư Vốn... Dị Dạng!!!

Trong lòng Lý Thiên Chiêu hoảng sợ vô cùng. Lúc này, gã cũng không đủ thời gian và tâm tư để tự hỏi, vì sao bên cạnh những người này lại có khư cấp A.

Theo năng lực kéo dài, ánh mắt nghiền ngẫm của Hắc Tuyết đã xảy ra một chút biến hóa.

Trong đôi mắt của cô lộ ra một tia quang mang nóng cháy, ánh mắt kia giống hết lúc ban đầu khi đối xử với Hứa Thâm.

Thực đáng yêu... nha!

Thật giống ca ca...!

Vậy cho anh trở thành vật thay thế cho ca ca đi!

Bỗng nhiên mái tóc của Hắc Tuyết phát sinh bạo động, từ đằng sau cái đầu cực lớn nọ, kéo dài ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã vây quanh Lý Thiên Chiêu.

Lý Thiên Chiêu giật mình, mái tóc đen nọ hoàn toàn ngăn cách gã với thế giới bên ngoài, hiện giờ, ở trước mắt gã chỉ còn lại hình ảnh duy nhất chính là gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, cực lớn mà trắng như tuyết này thôi.

Chỉ khác là vẻ hiền hòa trên khuôn mặt nọ đã biến thành một loại khát vọng nào đó, còn ánh mắt kia toát ra biểu cảm... Cực độ tham lam! !

Vì sao vẫn không... Buông tha cho ta?

Sau khi thân thể Lý Thiên Chiêu bị tóm lại thật gần, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với cái miệng kỳ quái tựa như được may lại bằng vô số sợi tóc đen kia, bỗng nhiên gã lại bừng tỉnh, hàn khí từ sau lưng xông thẳng tới khắp nơi trên thân thể, cả người nổi đầy da gà.

Đột nhiên gã ý thức được chính mình đã phạm phải sai lầm trí mạng rồi!

Cảm xúc của khur vốn... dị dạng! !

Dừng mà! !

Lý Thiên Chiêu hoảng sợ, vội vàng chuyển hoá năng lực, ghét...

Phốc!

Máu tươi văng tung ra.

Từ bên trong mái tóc dài màu đen thẩm thấu ra ngoài.

Hứa Thâm nhú mảy, hắt hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một giọt máu tươi rơi xuống, vừa vịn đáp xuống chóp mũi của hắn.

Thứ mùi này...

Hứa Thâm đưa tay sờ một cái theo bản năng, sau đó, hương ánh mắt nhìn về phía mái tóc đen đang không ngừng rung động kia, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ánh mắt hắn phát lạnh, âm trầm nói: “Em đang làm cái gì vậy? !”

Hắc Tuyết đang điều khiển mái tóc vây quanh đầu, không ngừng lắc lư, bỗng nhiên nghe được âm thanh thoáng hiện một chút phần nộ của Hứa Thâm, mới đột nhiên tạm dừng lại.

Ngay sau đó, mái tóc đen buông lỏng ra, mấy thứ vật phẩm bên trong tùy tiện rơi xuống dưới.

Đó là một bộ quân trang rách nát và chiến giáp, cũng là những thứ lúc trước Lý Thiên Chiêu từng mặc.

Gương mặt cực lớn của Hắc Tuyết lộ ra vẻ ủy khuất và sợ hãi: “Em... em không cẩn thận liên...”

“Anh không bảo em ăn luôn hắn!” Hứa Thâm phần nộ nói.

Hắc Tuyết cảm nhận được Hứa Thâm tức giận, gương mặt có vẻ cực kỳ ủy khuất, mái tóc đen chà xát quanh hai má, tựa như hai bàn tay nhỏ bé nhột hoắt đang không ngừng xoa mặt, mang theo dáng vẻ vô cùng tội nghiệp, cúi đầu nhận sai.

Đám người đang đứng trong đại sảnh màu bạc còn chưa kịp thích ứng với sự tồn tại của Hắc Tuyết, lại được chứng kiến một màn như vậy, đầu óc càng thêm khiếp sợ tới trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này đây, nhận thức trong lòng bọn họ đều có chút quay cuồng, hỗn loạn.

Đường đường là một con khư cấp A... lại bị một người quát mắng? !

Kể cả đám người Trần Hàn đang đứng bên cạnh Hứa Thâm, cũng trợn trừng tới lui cả hai mắt, nhìn Hứa Thâm như xem một con quái vật.

Rắn dạy khur cấp A... Chuyện này quá mức khủng bố rồi!

“Trở về!” Hứa Thâm ra lệnh cho Hắc Tuyết.

Lâu như vậy, chẳng lẽ vẫn không thể hoàn toàn điều khiển được cô bé này?

Hắc Tuyết nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong lòng có chút ủy khuất, nhưng tựa như cô ấy cũng biết mình đã làm sai rồi, cho nên không nói gì cả, chỉ là đôi mắt đầy trông mong vẫn liếc qua Hứa Thâm một cái, cho tới khi nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi của Hứa Thâm, trong lòng mới biết, lần này mình thật sự chọc cho ca ca tức giận rồi.

“VẬY... Hắc Tuyết trở về đây, ca ca, anh đừng tức giận mà.”
Hắc Tuyết ủy khuất nói.

Hứa Thâm không hé răng.

Thân thể Hắc Tuyết dần dần biến mất, cô ấy đã bước vào tầng sâu trong Khur giới.

Một lọn tóc đen cuối cùng còn sót lại, thật linh hoạt tựa như một cánh tay nhỏ bé, đưa vài món khur binh tới trước mặt Hứa Thâm, sau đó cũng biến mất không thấy.

Hắc Tuyết rời đi, áp lực không khí đang bao phủ trong đại sảnh quả trứng màu bạc, cũng theo đó mà biến mất. Trong lòng tất cả mọi người dâng lên một loại cảm giác nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, hết như bản thân vừa từ trong biển sâu, hít thở không thông, được trồi lên mặt biển.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt mọi người lại lại dừng ở trên người Hứa Thâm.

Hắn lại cứng rắn ra lệnh cho một tồn tại hùng mạnh như khur cấp A...

Đúng là trước đây chưa từng được gặp mà!

Trong lòng đám người Trần Hàn rung động vô cùng.

Nói thật, tại một thời khắc này, thậm chí bọn họ còn hoài nghi, có phải Hứa Thâm đã trở thành quân vương hay không, và những gì hắn biểu hiện ra lúc này, hoàn toàn là che giấu lực lượng.

Nếu không, làm sao có thể giải thích được chuyện vừa rồi?
Làm sao Hứa Thâm có thể ra lệnh cho khur thú cấp A?

Thậm chí là quát mắng.

Nhưng ... kể cả quân vương cũng không dám ngạo mạn đến thế đâu.

Đúng là trên thực tế cũng có khá nhiều ví dụ cho thấy nhân loại đủ khả năng bắt khur thú phục tùng mình, nhưng những con khur thú ấy đều là khur cấp thấp, phổ biến là cấp D và cấp E.

Cấp C đã rất hiếm thấy.

Như thú cưỡi của Nghĩ Hậu có thể xem như một trường hợp đặc biệt, chưa chắc những quân vương khác đã có được.

Nếu Hứa Thâm chỉ vẹn vẹn là hình thái thứ hai... thế thì hẳn biến thái tới quá đáng rồi.

Ngay tức khắc, ánh mắt mọi người nhìn về phía Hứa Thâm đều trở nên sợ hãi, còn ngấm ngấm có ý kính nể và hoảng hốt thật sâu.

Nhóm thân vệ, đám người Phùng Thanh, Lâm Hiểu đều trợn mắt há hốc mồm, kể cả Lô Hải âm cũng có chút ngây người. Đám tiểu tinh linh bên người cô đều trốn ra sau lưng, nhẹ nhàng run rẩy, chúng nó không ngừng thấp giọng kể cho cô nghe những lời nói không sao hiểu nổi, hoặc là những lời nói mà chính bản thân cô, trong khoảnh khắc này, hoàn toàn không thể nghe vào tai được.

Chỉ có nhóm giáo chủ, mấy người Tiết Môi vẫn duy trì được bình tĩnh, nhưng ánh mắt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Lúc trước, bọn họ từng chứng kiến Hứa Thâm dựa vào con khur cấp A này chém giết Liễu Tích Xuyên, nhưng ngay cả bọn họ cũng hoàn toàn không nghĩ tới con khur này vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Thâm.

Xem ra giữa cả hai đã tồn tại một mối quan hệ khá lâu dài rồi...

Chương 694. Chuyên Chế Tới Không Thực Tế!

Nếu Giáo hoàng Hứa Thâm có thời thời khắc khắc không chế con khur cấp A này, thì không cần biết hắn có phải quân vương hay không, vẫn có thể làm cho địa vị của giáo hội Hắc Quang tăng lên tới một trình độ mà hiện tại khó có thể với đến được.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua vài món khur binh vừa rơi xuống mặt đất. Hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, sợi khur bắn ra, cuốn chúng nó vào tay.

Hắn không cần thận kiểm tra những thứ này, mà ngẩng đầu, lướt mắt nhìn những giáo úy còn sót lại xung quanh.

“Ai có thể quản lý công việc nội bộ? Và kế hoạch mai phục này là người nào trong nhóm các người nghĩ ra?” Trong gian phòng im phăng phắc, chỉ còn lại giọng nói của Hứa Thâm đang quanh quẩn khắp nơi, một mảnh tĩnh mịch.

Giờ khắc này, trên người Hứa Thâm mang theo một loại khí thế uy nghiêm khó tả, thậm chí còn khiến cho đám người một nhà như Lâm Hiểu, Phùng Thanh nhận thấy được một loại cảm giác áp lực tới đáng sợ, ép cho bọn họ không dám thở mạnh.

Sau khi ánh mắt đầy nguy hiểm của Hứa Thâm quét qua một vòng, rất nhanh, đám đông giáo úy bên kia đã không thể thừa nhận nổi, tầm mắt của bọn họ lập tức chuyển đến trên người vị giáo úy từng cười dài lúc trước, cũng là người đã rơi thẳng vào ngây dại ngay từ khoảnh khắc đám người Hứa Thâm xuất hiện ở nơi này.

Mãi cho đến lúc ấy, đối phương mới chợt phục hồi lại tinh thần, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Là anh sao?” Hứa Thâm nhìn thẳng về phía đối phương: “Ai dạy cho anh?”

Vị giáo úy nọ có cảm giác yết hầu của mình đã bị ai đó bóp nghẹt lại, mang đến cảm giác không thể thở nổi. Gã cất giọng, sợi hã tới lấp bắp: “Không, không ai dạy tôi, tôi cũng chỉ là nghe được thuộc hạ truyền đến tin tức, nói khu Hắc Quang bên kia...”

“Anh là người của Dạ Thử Vương?” Hứa Thâm cắt ngang lời nói của gã.

Thân thể giáo úy nọ chợt trở nên cứng đờ.

“Hãy nguyện trung thành với ta, hãy tiến đến quỳ xuống tuyên thệ, nếu ngỗ nghịch với ta, các người sẽ nhận lấy cái chết tại chỗ!” Hứa Thâm không tiếp tục ép hỏi đối phương thêm nữa, hần lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía những giáo úy khác.

Những giáo úy khác vừa nghe nói như vậy, sắc mặt đều biến đổi, cả đám người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh, đã có giáo úy dẫn đầu bước ra, quỳ rạp xuống trước mặt Hứa Thâm.

“Tôi nguyện quy hàng, thề sống chết đi theo ngài!”

Có người đầu tiên, đương nhiên sẽ có người thứ hai.

Và rất nhanh, đã lục tục có giáo úy bước ra.

Trong nháy mắt, trong 21 vị giáo úy thì có tới 18 người đã quỳ xuống trước mặt Hứa Thâm, bao gồm cả vị giáo úy từng bày mưu tính kế kia.

Chỉ còn lại ba người khác, khẽ đưa mắt nhìn nhau, sau đó cả nhóm đều cắn răng đứng nguyên tại chỗ, không hé răng nửa lời.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn ba người bọn họ một cái. Dường như một người trong số đó cảm nhận được sát ý lạnh lẽo dâng lên trong đáy mắt Hứa Thâm, gã vội vàng nói: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không phản bội điện hạ... .”

“Trong tay ta có Kim Nghĩ Lệnh, nghe lệnh ta, cũng tương đương với nghe lệnh điện hạ, sao lại tính là phản bội được?” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Giáo úy kia nghe vậy, lập tức bày ra dáng vẻ giật mình tỉnh ngộ, rồi vội vàng chạy tới: “Tôi nguyện quy thuận...”

Nhưng gã vừa lên tiếng, đột nhiên thân thể dừng lại, vội vàng trốn tránh.

Chỉ thấy mấy sợi xiềng xích vừa bắn mạnh ra ngoài, như những con độc xà màu đen sắc nhọn, nhanh chóng lướt qua

không trung, trực tiếp lao tới tiếp cận đối phương, mau lẹ như điện xẹt.

Giáo úy nọ chật vật né tránh, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vàng hô to: “Tôi nguyện quy...”

Hứa Thâm không trả lời, chỉ lạnh lùng vung tay lên.

Trần Hàn hiểu ý, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực, lần thứ sáu này lại trốn không thoát rồi. Gã vốn tưởng rằng Lý Thiên Chiêu bị con khur cấp A kia giết chết, thì bản thân có thể tiết kiệm được một chút sức lực, kết quả...

Sru!

Trần Hàn không nghĩ nhiều nữa, gã lập tức hóa thân Tu La, lao ra ngoài, trong nháy mắt đã tát cho giáo úy đang chạy trốn kia một cái, té lăn xuống đất.

Phải biết rằng, các phương diện tố chất thân thể của năng lực giả hệ cường công gần như đều tăng gấp đôi hình thái thứ hai thông thường, lại cộng thêm đặc tính của trạng thái Tu La, chính là khả năng miễn nhiễm và tăng phúc siêu cường khiến cho gã có thể đạt tới trình độ nghiền áp những trăm khur giả hình thái thứ hai khác.

Chẳng nói đâu xa, ở trước mặt Trần Hàn, kể cả Hoa Hải Liệt vốn là đội trưởng phiên đội bốn, cũng bị đánh tới bời, không có lực hoàn thủ, năng lực bị áp chế nghiêm trọng.

Chuyên chế tới không thực tế! (Từ chuyên chế = độc đoán nhé, tại nghe chuyên chế nó vắn hơn ^^!)

Trần Hàn đã áp chế xong một người, lại lao về phía hai vị giáo úy khác, hai người này cũng lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng cầu xin tha thứ, đồng thời tránh né Trần Hàn truy kích, nhưng rất nhanh, một người đã bị Trần Hàn đuổi kịp, đánh cho một quyền quật ngã.

Một người trong đó cũng là hệ cường công, thân pháp linh hoạt, nhưng chẳng trốn được quá xa, bỗng nhiên lại đứng sững sờ tại chỗ, bị Trần Hàn đuổi theo, tát cho một cái, lăn quay ra đất.

Là ác mộng của Mộng giáo chủ.

“Ở trước mặt ta đừng có đùa giỡn quá nhiều tiểu xảo, ta không có hứng thú đi tìm tòi nghiên cứu.” Hứa Thâm vung tay lên, ra hiệu cho Đỗ Minh xử lý.

Xử lý chứ không phải gạt bỏ, nghĩa là “Lợi dụng” bọn họ một cách hợp lý.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong mắt ba người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng thời từ tận đáy lòng cũng vô cùng hối hận.

Vốn dĩ bọn họ ôm trong lòng một chút tâm tư nhỏ, muốn mượn cơ hội này biểu hiện ra bản thân trung thành với Nghĩ Hậu điện hạ, cố gắng tranh thủ một chút coi trọng của Hứa Thâm, từ đó lẫn lộn trong đoàn thể này càng tốt hơn.

Kết quả lại là tự mình hại mình.

“Tôi biết sai rồi, xin hãy tha cho chúng tôi...”

Ba người vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng đã bị Đỗ Minh cùng những người khác lôi kéo đi xuống.

Người khác nhìn thấy Hứa Thâm lãnh khốc vô tình như thế, sắc mặt đều thoáng biến hóa, bao gồm cả đám đông giáo úy bên cạnh Trần Hàn, ánh mắt cũng trở nên căng thẳng, nỗi sợ hãi với Hứa Thâm càng sâu hơn vài phần.

Đát đát đát!

Đúng vào lúc này, từ bên ngoài chợt truyền đến âm thanh của thật nhiều bước chân đang lại gần.

Chương 695. Ở Trước Mặt Lực Lượng Tuyệt Đối, Thật Thật Giả Giả Vốn Không Hề Quan Trọng...

Mọi người cảm nhận được từng luồng lực lượng phá khur xẹt qua, là trang bị phá khur chung quanh đã được khởi động, cũng có nghĩa là đám bộ đội giai đoạn đầu đang bước vào trong Khur giới.

Tất cả đám binh sĩ bên trong căn cứ đều chạy đến nơi đây, tầng tầng lớp lớp bao vây xung quanh bộ chỉ huy.

Những binh sĩ này đều bắt đầu di chuyển từ khu vực phát ra vụ nổ mạnh hồi nãy, đi đến nơi đây, bởi vậy mới trì hoãn rất nhiều thời gian, trong số những người này cũng có một vài giáo úy hình thái thứ hai đến báo cáo tình hình với Lý Thiên Chiêu.

“Ai có thể quản lý công việc nội bộ? Nhanh ra lệnh cho đám người bên ngoài im lặng một chút.” Về mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh như thường, lập tức nói với 18 vị hình thái thứ hai đối diện.

Rất nhanh, có mấy người vội vàng đứng lên, nói: “Đại nhân, tôi phụ trách bộ đội xe tăng, để tôi làm cho bọn họ rút lui trước, tránh quấy nhiễu đến ngài.”

Chuyển cách xung hô rất nhanh nha, đúng là chân chó (chỉ cấp dưới muốn nịnh nọt lấy lòng lãnh đạo). Đám thân vệ Phùng Thanh thấy vậy, thầm bĩu môi rửa một câu.

Hứa Thâm nhẹ gật đầu, ra hiệu cho phép đối phương đi ra.

Rất nhanh, vài vị hình thái thứ hai đã rời khỏi bộ chỉ huy, đi ra bên ngoài ra lệnh, đám binh sĩ đang vây quanh nơi này lập tức dừng lại.

Bọn họ cũng không dám mượn cơ hội để trốn chết rời đi. Suy cho cùng, chẳng một ai hay biết con khur cấp A vừa biến mất bên cạnh Hứa Thâm kia đã đi đến nơi nào rồi?

Hứa Thâm lại phân phó Trần Hàn mang đội, rời từ trong nhóm hình thái thứ hai trước mặt chọn lựa ra mấy người có thể quản lý công việc nội bộ, lại cộng thêm đám người Lâu Hải âm hiệp trợ, cả nhóm tiến đến không chế pháo Khur Thần, tránh tái diễn một màn ở khu Hắc Quang lúc trước.

Tuy Hắc Tuyết vẫn ở bên cạnh hắn, cô ấy chỉ ẩn núp ở tầng sâu trong Khur giới mà thôi, bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể nhờ cô ấy ra tay tương trợ, nhưng Hứa Thâm không hề muốn tiếp tục chứng kiến những tình huống ngoài ý muốn như vậy.

Trần Hàn lĩnh mệnh rời đi, Hứa Thâm bước qua mớ chiến giáp rách nát của Lý Thiên Chiêu, đi tới chiếc ghế dài mềm mại mà lúc trước gã từng nằm.

Không bao lâu sau, động tĩnh bên ngoài bộ chỉ huy đều im lặng xuống.

Hứa Thâm chậm rãi ngồi xuống, yên tĩnh chờ đợi.

Rất nhanh, Trần Hàn đã quay trở về phục mệnh, gã đã thành công nắm quyền khống chế mấy khẩu pháo Khư Thần kia, cũng thuận tiện mang đến cho Hứa Thâm mấy giáo úy phụ trách điều khiển loại vũ khí này.

Có tám vị hình thái thứ hai quay về cùng nhóm người bọn họ.

Tám vị hình thái thứ hai này vừa nhìn thấy tình huống trong bộ chỉ huy, trong lòng khó nén nổi khiếp sợ.

Hiện giờ đang có hơn 50 vị hình thái thứ hai tụ tập trong bộ chỉ huy!

Đây là dạng quy mô khổng lồ đến mức nào chứ?

Gần như tất cả hình thái thứ hai của hai khu cùng tập kết tại nơi này.

Nhưng một điều kỳ lạ là, tất cả những hình thái thứ hai nọ lại như một đám tín đồ, đang im lặng khoanh tay đứng thẳng trong bộ chỉ huy.

Một nhóm đang quỳ sát xuống mặt đất ở phía trước, như những kẻ phạm tội, đang thừa nhận thâm vắn, đều là giáo úy quân khu Vô Miên.

Ngoài ra, trên bãi đất trống bên cạnh còn có một kiện chiến giáp rách nát, dính đầy vết máu, đang mơ hồ tỏa ra mùi máu tươi, dựa theo tạo hình và những đường văn bên trên, có thể nhận ra nó đúng là chiến giáp của Lý Thiên Chiêu.

Đủ loại manh mối cùng lúc đánh sâu vào, khiến cho tám vị hình thái thứ hai đều đứng đờ ra tại chỗ, mãi cho đến khi cả đám bị Trần Hàn đẩy cho một cái, chúi người về phía trước, bọn họ mới phản ứng lại.

“Thành thật một chút.” Trần Hàn tức giận nói.

Tám người kia vội vàng nhìn về phía người trẻ tuổi đang ung dung ngồi trên cao kia, nơi đó vốn là vị trí của Lý Thiên Chiêu, hiện giờ đã đổi chủ.

Có người ngạc nhiên nghi ngờ, có người lộ ra ánh mắt phần nộ, muốn chất vấn, nhưng nhìn ra tình cảnh không đúng, lại cố gắng nhịn xuống.

“Trả Kim Nghĩ Lệnh lại cho tôi.” Phùng Thanh đi tới trước mặt nữ quan quân từng đứng phía sau Lý Thiên Chiêu lúc trước, ánh mắt âm trầm nói.

Đã được giao cho Kim Nghĩ Lệnh, lại đánh mất đi, khiến gã có chút xấu hổ và giận dữ.

Nữ quan quân nọ run rẩy cả người, vội vàng lấy Kim Nghĩ Lệnh ra đưa cho Phùng Thanh.

Phùng Thanh tiếp nhận, liền muốn xoay người đi về phía Hứa Thâm, trả lại cho hắn.

Nhưng gã vừa chuyển người đã nhìn thấy Hứa Thâm cầm một kiện khur binh giống như con mắt trong tay, tùy ý nói: “Đây là Kim Nghĩ Lệnh do điện hạ ban xuống, ta phụng mệnh điện hạ đến đây, hiện giờ ra lệnh cho mấy người hợp tác với ta cùng bình ổn dị đảng các khu, mấy người có dị nghị gì không?”

Phùng Thanh ngừng lại, lập tức sững sờ tại chỗ.

Con mắt kia... Rõ ràng là một kiện khur binh, hơn nữa còn là kiện khur binh mà con khur cấp A kia chém giết Lý Thiên Chiêu, sau đó gỡ xuống.

Đây tuyệt đối là mở to mắt nói dối.

Không chỉ một mình gã sững sờ, sắc mặt đám đông giáo úy đang quỳ trên mặt đất kia cũng khẽ biến. Nhưng từ trong đáy mắt bọn họ lại lộ ra vẻ sợ hãi càng sâu hơn, và thật hiển nhiên, không một ai dám lên tiếng.

Phùng Thanh nhìn thấy phản ứng của đám đông bên người, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác tỉnh ngộ, tựa như vừa được thể hồ quán đỉnh (được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ).

Hóa ra thứ quan trọng chân chính vốn không phải là Kim Nghĩ Lệnh, mà là người cầm Kim Nghĩ Lệnh trong tay.

Lúc trước, gã cầm quân lệnh chân chính trong tay, lại bị kiểm nghiệm, khinh thường và chậm trễ. Nhưng đến lượt Hứa Thâm, kể cả khi hắn chỉ cầm một cọng cỏ ven đường trong tay, cũng có thể dùng uy thế của mình trấn áp mọi người, dễ dàng ra lệnh cho mọi người.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, thật thật giả giả vốn không hề quan trọng.

“Lý Thiên Chiêu dám kháng lệnh của điện hạ, thân là Thống soái một khu, lại đầu quân cho dị đảng, nguyên trung thành với Dạ Thử Vương, tội này đáng chết.” Hứa Thâm đưa tay thu hồi khư binh nhân câu lại, thần thái hờ hững nói: “Ta biết trong tất cả những người đang có mặt ở đây, vẫn còn những kẻ nào đã từng đầu quân cho Dạ Thử Vương. Hiện tại ta cho mấy người một cơ hội quy thuận với ta, sau đó chỉ ra những kẻ đã bị mua chuộc khác, hoặc là lấy ra tình báo về Dạ Thử Vương. Ta có thể bỏ qua, không truy cứu tội phản loạn.”

Chương 696. Có Đôi Khi Phản Bội Chính Là Lựa Chọn Bất Đắc Dĩ...

Người Dịch Phước Mạnh

Mua Truyện liên hệ ZALO: 0704 730 588

Mua Truyện liên hệ [facebook.com/Damphuocmanh](https://www.facebook.com/Damphuocmanh)

Lời này vừa nói ra, đám người đang quỳ sát trước mặt đều cúi đầu càng thấp hơn.

Không khí trong bộ chỉ huy cũng trở nên càng thêm yên tĩnh.

“Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần.” Hứa Thâm chờ đợi nửa phút, vẫn không thấy có người lên tiếng, mới chậm rãi nói: “Ta nguyện ý cho người ta cơ hội, nhưng sẽ không nhiều, cho nên mấy người cần phải học được cách quý trọng nó.”

Tuy hắn nói ra những lời này bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhưng mọi người lại cảm nhận được hàn ý và sát khí cực kỳ sâu.

Có lẽ do lúc trước, khi Hứa Thâm không chút lưu tình đã trực tiếp cho xử lý ba kẻ thích đùa giỡn tâm cơ kia, để lộ ra tư thế uy nghiêm và lãnh khốc, bởi vậy, ngay sau khi hắn nói lên lời này, bầu không khí im lặng vừa nãy đã nhanh chóng bị phá vỡ.

Người lúc trước bị mọi người chỉ ra là kẻ đã quy thuận Dạ Thử Vương, lập tức ngẩng đầu, vội vàng nói: “Tôi nói.....”

“Ở đây còn không tới lượt anh lên tiếng.” Hứa Thâm cắt ngang lời nói của gã.

Người nọ ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hứa Thâm không cho gã nói, chẳng khác nào đã trực tiếp khẳng định rằng gã không có bất cứ một cơ hội nào!

Đây là muốn... xử tử gã sao?

Sắc mặt gã trở nên tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi sâu sắc, vội vàng dập đầu xuống mặt đất, không ngừng tha thiết cầu xin: “Cầu ngài cho tôi một cơ hội, tôi cũng bắt đắ dĩ mới đầu quân cho Dạ Thử Vương, hấn lấy người nhà của tôi tới uy hiếp tôi. Nếu tôi không thuận theo, hấn còn có thể tự mình ra tay tới bắt tôi, tôi thực sự không còn cách nào khác, tôi không muốn chết ...”

Đôi mắt với những lời cầu xin của gã, vẻ mặt Hứa Thâm vẫn thờ ơ như thường.

Những giáo úy khác thuộc khu Hắc Quang cũng thâm thở dài trong lòng, mặc kệ những lời người này nói là thật hay giả, bọn họ cũng có thể tưởng tượng được loại tình cảnh mà đối phương từng gặp phải rồi.

Có đôi khi phản bội chính là lựa chọn bắt đắ dĩ.

Một khi bọn họ đã bị Dạ Thử Vương chọn lựa, không phản bội là chết, phản bội cũng chẳng vì điều gì khác, chỉ cầu một đường sinh cơ.

Nói đến đây cũng đủ hiểu, kẻ phản bội chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Ai bảo người lại bị người ta chọn trúng?

Bản thân bị kẹt giữa hai vị quân vương, phải tự mình đưa ra lựa chọn, khẳng định sẽ trở thành một cái bánh kẹp kem, bị hai bên o ép mà tan thành mảnh nhỏ.

Cái này gọi là không thể làm theo ý mình.

Nhưng từ xưa đến nay, chỉ có người ngu muội mới có thể khoan dung cho những kẻ đã gây tổn hại tới bản thân mình.

Có thể hiểu được, nhưng sẽ không khoan dung.

Mà người ngu muội, bởi vì hiểu được điều này, sẽ khoan dung cho bọn họ.

Loại hành động ấy, nói dễ nghe một chút thì là cảm tính, thiện lương, nhưng nói đúng trọng tâm, lại là người bị tình cảm của bản thân chi phối, không thể phân tách rạch ròi giữa cảm nhận và lựa chọn.

Và theo tình huống bình thường, đây cũng là căn bệnh chung của vụ dân.

Suy cho cùng, vụ dân cũng không nhìn thấy, bọn họ chỉ có thể dựa vào cảm nhận của bản thân để đưa ra phán đoán và lựa chọn.

“Im lặng.” Đối mặt với những lời lẽ nhai câu xin tha thứ của giáo úy nọ, Hứa Thâm chỉ nhẹ buông ra hai chữ.

Hai chữ này, tuy nói ra rất nhẹ nhàng, lại trên thực tế, ảnh hưởng của nó lại tương tự như dùng lá lúa chém eo, cứng rắn cắt đứt những lời cầu xin tha thứ liên miên không dứt của đối phương.

Giáo úy nọ há miệng, trên mặt đầy sợ hãi pha lẫn với không cam lòng, đáng vẻ muốn nói lại thôi, ý muốn cầu xin không chút che giấu, nhìn về phía Hứa Thâm,.

Hứa Thâm lại không thèm nhìn gã, chỉ liếc mắt nhìn những người xung quanh một cái.

Đang lúc hần chuẩn bị đưa ra lựa chọn, lập tức có người nói: “Tôi, tôi nguyện ý...”

“Tôi tôi tôi, tôi nói, tôi biết tình báo của Dạ Thử Vương, tôi còn biết...”

“Tôi, tôi biết.”

Ngay khi kẻ đầu tiên trong đám người mở miệng, tựa như một hòn đá ném thẳng xuống mặt hồ, làm dấy lên tầng tầng sóng gợn, khiến cho những người khác cũng vội vàng mở miệng theo.

Suy cho cùng, dựa theo cách nói của Hứa Thâm, hẳn chỉ cho đám người bọn họ một tư cách mà thôi.

Ai nói ra đầu tiên, kẻ đó nắm giữ cơ hội.

Rất nhanh, cả đám người bắt đầu nhao nhao, tranh nhau nói, tranh nhau chỉ điểm.

Đám người Phùng Thanh, Lâu Hải âm nhìn thấy những người này đột nhiên trở nên điên cuồng chỉ điểm lẫn nhau, rồi tức giận mắng chửi lẫn nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc lại pha lẫn một chút cảm khái, tựa như vừa được mở rộng tầm mắt.

“Từng người lên một.” Hứa Thâm nâng tay, áp chế toàn bộ những tiếng ồn ào bên dưới, sau đó chỉ vào người đầu tiên lên tiếng: “Anh nói trước, càng nói được đầy đủ, càng có khả năng được miễn tội.”

Sắc mặt người nọ khẽ biến. Lời này của Hứa Thâm quá mức kín kẽ, lấp kín mọi khoảng trống, khiến cho đối phương có muốn cũng không dám che giấu bất cứ thông tin gì.

“Cám ơn đại nhân.” Gã mở miệng cảm tạ một câu, rồi vội vàng nói hết mọi tin tức mình biết ra.

Đầu tiên, gã chỉ điểm, vạch mặt lần lượt từng vị đồng nghiệp khác ở chung quanh, sau đó, lại tiếp tục nói ra một chút tình báo về Dạ Thử Vương. Đương nhiên trong quá trình này, cũng bí mật mang theo một vài câu kể khổ, cho thấy bản thân gã từng bị Dạ Thử Vương áp chế đến mức nào, mới phải bắt đắc dĩ phản bội, muốn mượn những lời này để đạt được sự khoan dung từ phía Hứa Thâm.

Nhưng ngay khi người nọ nhìn thấy Hứa Thâm thoáng nhăn mày, gã lập tức cắt bớt những câu kể khổ ấy, tỏ ra rất thức thời nhảy qua một đồng nội dung vô nghĩa, để tập trung hơn vào những tin tình báo.

Đợi cho gã nói xong, Hứa Thâm nhẹ nhàng gật đầu, chợt hướng ánh mắt nhìn về phía người khác: “Ai còn gì bổ sung không?”

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Rồi dưới cái nhìn chăm chú, đầy khắt khe của giáo úy nọ, lại có một người đứng ra, bổ sung thêm một chút tình báo. Nhưng nội dung bổ sung cũng không nhiều lắm, hiển nhiên tin tức mà bọn họ nhận được không khác nhau quá nhiều. Và có vẻ như người đầu tiên đứng lên hơi khắt khe một chút, mới bỏ sót một vài thông tin này.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với Trần Hàn.

Trong lòng Trần Hàn thoáng run rẩy một chút, âm thầm bắt đầu, nhưng cũng chỉ có thể đi về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm ra hiệu cho gã ghé tai lại gần rồi thấp giọng nói vài câu.

Chương 697. Sát Nhập!

Trần Hàn âm thầm cười khỏ, gật đầu đồng ý, sau đó, lập tức xoay người, ánh mắt nhìn về phía một giáo úy đang quỳ xuống đằng kia.

Ngay trong khoảnh khắc người nọ có cảm giác, vừa ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên Trần Hàn bạo động, bàn chân đạp một cái, liền nhanh chóng lao đi.

Sắc mặt người nọ đại biến, gã vội vàng đứng dậy, phát động năng lực ngăn cản, nhưng ở trước mặt Trần Hàn đã tiến vào trạng thái Tu La, năng lực của gã lập tức mất đi hiệu lực.

Chính trong thời điểm kinh ngạc vô cùng, thân thể gã bị Trần Hàn đánh cho một quyền, đổ nhào xuống mặt đất, tay chân bị xoắn đứt, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Người này cũng là một trong những phản đồ vừa bị chỉ ra, nhưng gã vẫn một mực quỳ xuống bất động, không hề tranh đoạt tư cách chỉ điểm cùng với những người khác, hiển nhiên tính cách vừa yếu đuối lại nhất gan.

Bởi vậy, Hứa Thâm mới muốn Trần Hàn đi tới phế bỏ kẻ này, nhằm uy hiếp một đám người phản bội khác.

Hứa Thâm nhìn ánh mắt đầy sợ hãi của những người còn lại, rồi tập trung vào vị giáo úy đã đứng ra nói chuyện đầu tiên, cùng với người bổ sung thông tin khác, nói: “Hai người đã được miễn tội phản bội, đi qua một bên chờ đợi đi.”

Hai người nọ thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh, cả hai đều tỏ ra mừng rỡ, vội vàng nói tạ ơn, và nhanh chóng đứng dậy, đi qua một bên đứng. Tới lúc này, khi bọn họ nhìn xuống những người khác vẫn đang quỳ xuống trước mặt Hứa Thâm, trong lòng đều sinh ra một chút ưu việt và may mắn không thể nói

rõ, sau đó âm thầm hoan hỉ, đồng thời cũng có một loại cảm giác tin phục Hứa Thâm.

Cùng lúc ấy, sắc mặt những kẻ phản bội khác đều trở nên tái nhợt, khẩn trương nhìn chăm chú vào Hứa Thâm.

“Mấy người phản bội điện hạ, vốn là tử tội, nhưng nể tình mấy người từng có công, sau này sẽ bị coi là kẻ mang tội, phải cố gắng biểu hiện cho tốt, nếu tiếp theo lại lập được công lao, tội này có thể miễn.” Hứa Thâm nói.

Những người này đều sùng sốt, rồi không khỏi thở phào một hơi.

“Những người còn lại vẫn được giữ nguyên chức vụ, nhưng nên nhớ từ nay về sau, tất cả đã nguyện trung thành với ta, thì phải coi lời nói của ta chính là lời nói của điện hạ, coi mệnh lệnh của ta chính là điện hạ của mệnh lệnh. Nếu ai còn không tuân theo, không phục tùng, sẽ bị gán cho tội chết, không có khoan dung!” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Đám người bên dưới đưa mắt nhìn nhau, tuy trong lòng đều ôm những tâm tư khác nhau, nhưng ngoài mặt lại đồng thanh lên tiếng cảm tạ.

“Để diệt trừ dị đảng có hiệu quả hơn, mấy tháng kế tiếp, hai khu sẽ sát nhập, tất cả mọi người phải chung sức hợp tác với nhau. Đến lúc đó, nếu có vấn đề gì về chuyện điều động, xung đột chức vụ, có thể lên báo cáo.” Hứa Thâm nói.

Sát nhập?

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, cả đám người đều đưa mắt nhìn nhau.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được loại chuyện này.

Ánh mắt Trần Hàn khẽ động, gã không nhịn được, khẽ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhưng rất nhanh, đã vội vàng cúi đầu xuống, tránh để Hứa Thâm nhìn ra tâm tư của chính mình.

Lúc này, Trần Hàn đã hoài nghi, dường như Hứa Thâm có tâm tư muốn phản bội Nghĩ Hậu.

Phỏng chừng kẻ phản bội nghiêm trọng nhất tại nơi này, chính là người thanh niên trước mắt.

Nhưng đương nhiên gã tuyệt đối không dám bại lộ loại ý nghĩ này ra, thậm chí còn không dám đối diện với Hứa Thâm, sợ ý nghĩ của mình sẽ bị đối phương nhìn thấu.

Gã cảm nhận được uy áp kinh khủng từ trên người Hứa Thâm. Cũng không hiểu vì sao khi đứng trước mặt hắn, gã cũng căng thẳng và khấn trương y như lúc đứng trước Nghĩ Hậu.

“Về phần anh.” Hứa Thâm nhìn về phía giáo úy vẫn một mực bị phốt lờ kia: “Là anh nghĩ ra kế hoạch mai phục chúng tôi bằng bốn khẩu pháo Khư Thần?”

Sắc mặt giáo úy này chuyển thành màu trắng bệch, gã vội vàng nói: “Là Lý Thông soái nghĩ ra, tôi chỉ truyền tình báo từ khu Hắc Quang bên kia cho hắn ...”

“Đại nhân, hắn là người của Dạ Thử Vương, vừa được sắp xếp tới đây từ mấy ngày hôm trước.” Giáo úy đầu tiên đứng ra chỉ điểm phản đồ, vội vàng nói.

Hứa Thâm nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Nói như vậy, anh chính là cơ sở ngầm được phái tới hiệp trợ Lý Thiên Chiêu?”

“Tôi...” Sắc mặt người nọ tái nhợt, không biết nên biện bạch như thế nào.

“Nói một chút về Dạ Thử Vương đi. Anh có biết hắn ở đâu không? Và tổng bộ của mấy người ở đâu?” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Có lẽ tôi sẽ cho anh một cơ hội bỏ gian tà theo chính nghĩa.”

Đôi mắt người nọ trở nên sáng ngời, gã vội vàng nói: “Tôi nói tôi nói, những gì tôi biết còn đầy đủ hơn bọn họ!”

Tiếp theo, nhận được ánh mắt ra hiệu của Hứa Thâm, gã nhanh chóng thao thao bất tuyệt nói một hồi, liên tiếp khai ra hai bộ tình báo ngầm trong khu Vô Miên, còn có một vài tên gián điệp giai đoạn đầu đã bị cơ sở ngầm thu mua trong quân, phụ trách truyền lại tình báo cho bọn họ.

“Hành tung của Dạ Thử Vương vô cùng bí hiểm, chúng tôi cũng không biết được. Tôi chỉ biết ngẫu nhiên hắn sẽ xuất hiện trong bộ tình báo ngầm các khu. Nhưng đại đa số thời điểm, chỉ có vài vị hình thái thứ hai ở tổng bộ mới có thể liên lạc được với hắn.”

Thông qua người này, Hứa Thâm lại biết thêm một vài cái tên trong danh sách cơ sở ngầm thuộc quân bộ khu Hắc Quang.

Hiển nhiên lúc trước, khi hấn trấn áp khu Hắc Quang, còn chưa thể hoàn toàn dọn dẹp bọn chúng.

Và sau khi hấn rời khỏi nơi đó, tin tình báo về chuyện này cũng thông qua đám gián điệp trực thuộc trạm tình báo ngầm ở khu Hắc Quang, truyền đến khu Vô Miên. Bởi vậy, dọc theo đoạn đường này, toàn bộ hành động của bọn họ, đều bị đám cơ sở ngầm của địch nhân theo dõi và truyền lại cho nhau.

Cũng chính vì lý do này, ngay khi đoàn người bọn họ đi vào quân bộ khu Vô Miên, mới trúng phải mai phục, bị bốn khẩu pháo Khư Thần cùng bắn tới, nếu không có Hắc Tuyết ra tay, phỏng chừng Hứa Thâm cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, để cho bản thân tiếp tục sống sót.

Còn đám người Trần Hàn bên cạnh, hấn cũng không đủ khả năng bảo vệ bọn họ.

Hơn nữa, hấn muốn sống sót cũng không đơn giản, vẫn phải mượn dùng lực lượng của Mộc Vương.

Có thể nói, lấy nhỏ đối lớn phối hợp với “Hình tròn”, tuyệt đối là kỹ năng phòng ngự khó giải.

Chương 698. Cơ Hội Hiếm Có!

Số lượng nhân viên trạm gác ngầm này bao phủ khá nhiều trong đám quân sĩ giai đoạn đầu, và không dễ phát hiện ra. Bởi vì phần lớn bọn họ đều chỉ liên lạc một chiều, bên trong nội bộ còn có những gián điệp ẩn giấu cực sâu, và chỉ có thượng cấp mới biết được tin tức về họ.

Dù trước mắt đã có không ít trạm gác ngầm bị lộ ra, nhưng Hứa Thâm vẫn hoài nghi, còn những cái đinh cắm thật sâu bên trong nội bộ, chưa bị rút ra, nhưng loại chuyện này lại không thể xử lý xong xuôi chỉ trong một sớm một chiều, cần chậm rãi đi chinh đồn.

Chờ người nọ nói xong, Hứa Thâm chợt rơi vào trầm tư, hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn đám người Trần Hàn đang đứng bên cạnh, quyết định sẽ giao cơ hội này cho bọn họ: “Mọi người nghĩ như thế nào?”

Đám người Trần Hàn đưa mắt nhìn nhau.

Suốt cả chặng đường này, Hứa Thâm đều tỏ ra bản thân chính là một kẻ độc tài bá đạo, hiện giờ hắn lại muốn nghe ý kiến từ bọn họ?

Chuyện này thực sự khiến bọn họ có chút không thích ứng.

Nhưng mà... đây đúng là cơ hội để biểu hiện khó được.

“Hứa đội, tôi đề nghị chúng ta nên thừa dịp bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại mà ra tay hành động. Cậu để cho tôi dẫn quân tiên đến phá hủy hai trạm tình báo ấy đi.” Trần Hàn dẫn đầu nói: “Tôi chỉ cần mang theo chút ít người, binh quý thần tốc, nhóm chúng tôi sẽ dùng tốc độ cao nhất chạy qua, thừa dịp bọn họ còn chưa phản ứng, sẽ tìm thấy đám chuột nhất này trước.”

“Nhưng tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng dụng cụ truyền tin, phỏng chừng hiện tại bọn họ đã nhận được tin và đang thu dọn để chạy rồi.” Lâu Hải âm thầm nhắc rồi nói.

Trần Hàn nhìn cô một cái, kỳ thực, gã khá là có ấn tượng với cô gái này.

Suy cho cùng, ngoại trừ Hứa Thâm, trong mấy mấy thân vệ đến căn cứ của gã, cô ấy là người duy nhất còn có thể thắng lợi trong khi đã bị biết được tư liệu. Có thể thấy cô gái này che giấu năng lực của mình cực sâu, mới khiến cho tư liệu không được đầy đủ như vậy.

“Chúng ta còn chưa nghiệm chứng tình báo mà hắn cung cấp, còn không biết có phải sự thật hay không, nói không chừng đây chính là bẫy rập cũng nên.” Tiết Môi nói xong, lập tức liếc liếc mắt giáo úy đang quỳ kia một cái.

Sắc mặt giáo úy nọ lập tức trắng bệch, vội vàng nói: “Những câu tôi nói đều là thật, nếu có giả dối, ngài có thể xử trí tôi bất cứ lúc nào.”

“Tôi lại có vài ý tưởng, chỉ là hơi mạo hiểm một chút.” Ngô Thường Long nguyên thành viên của phiên đội bốn hơi cắn

răng nói.

Hiện giờ, bọn họ đã quy thuận Hứa Thâm, đội trưởng Hoa Hải Liệt cũng biến thành heo chó, những thành viên phiên đội bốn bọn họ chẳng còn lựa chọn nào khác, không bằng cố gắng biểu hiện trước mặt Hứa Thâm, cứu vãn mối quan hệ lúc trước.

“Nói.” Hứa Thâm chỉ phun ra đúng một chữ, vô cùng dứt khoát lưu loát.

“Nếu chúng ta đã sát nhập hai khu, thì trước mắt hẳn là ngoại trừ điện hạ và Dạ Thử Vương, chúng ta là lực lượng lớn nhất, sao không nhân cơ hội này, thừa thắng xông lên, chiếm cứ lần lượt từng khu một, sát nhập thêm lực lượng, như vậy cũng có thể ra sức làm việc cho điện hạ hơn.” Ngô Thường Long nói.

Gã đã nhìn ra phần đông những hình thái thứ hai bên người Hứa Thâm, đều là người bị lâm thời thu nạp trấn áp.

Bởi vậy nếu gã có thể biểu hiện tốt một chút, rất có thể sẽ trở hết tài năng trong tập thể này.

Những người khác nghe được lời nói của Ngô Thường Long, đều im lặng, vào thời khắc này, bầu không khí trong phòng có chút yên tĩnh xuống.

Phần đông ánh mắt đều ngưng tụ ở trên người Hứa Thâm, từ trong đáy mắt dần trở nên phức tạp, có người chuyển thành nóng bỏng, có người lộ ra sợ hãi, cũng có người đầy lo lắng, không yên.

Tình hình trước mắt, bên cạnh Hứa Thâm đã có một con khư cấp A, nếu hẳn có thể chinh hợp cả sáu khư, khẳng định là cỗ thể lực này sẽ trở nên cực kỳ hùng mạnh, thậm chí còn có địa vị sánh ngang với Nghĩ Hậu.

Ít nhất là bọn họ cảm thấy như vậy.

Mà một khi phương thể lực hùng mạnh thứ ba này được thành lập, thành Bạch Nghĩ sẽ biến thành thể chân vạc, cắt cứ cả tòa thành Đẻ này, đến lúc đó được làm vua thua làm giặc, phải xem ai có thể cười đến cuối cùng, mới là kẻ xưng hùng.

Trước mắt, Nghĩ Hậu và Dạ Thử Vương là tử địch, không có khả năng liên hợp lại, bởi vậy, rất có thể cỗ lực lượng thứ ba là

bọn họ sẽ trở thành điểm mấu chốt quan trọng nhất trong cuộc chiến giữa hai quân vương.

Hoặc là bị song phương kỳ thị đối địch, hoặc là bị song phương ưu tiên mượn sức.

Đủ loại suy nghĩ như vậy xuất hiện trong đầu, khiến cho ánh mắt đám người bên dưới, bao gồm cả Trần Hàn cũng dần dần phát sáng.

Nếu cỗ thế lực này thật sự có thể thành lập nghiệp lớn, thì khẳng định rằng đám người bọn họ sẽ là công thần thuở ban sơ, có công lao to lớn.

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, từ trong ánh mắt của mọi người, hắn cũng có thể nhìn ra tâm tư của bọn họ, có một nhóm người đã động tâm, nhưng cũng có một nhóm người theo phái bảo thủ cảm giác vô cùng lo lắng.

Suy cho cùng, uy áp thống trị do Nghĩ Hậu thành lập nên, đã để lại ấn tượng quá sâu sắc và mạnh mẽ trong lòng bọn họ.

“Không vội.” Sau một hồi suy nghĩ thật lâu, Hứa Thâm mở miệng. Lần này, giọng nói của hắn không còn trầm thấp thông thả như trước, ngược lại trở nên bình tĩnh mà ung dung:

“Chúng ta làm việc vì điện hạ, là phụng mệnh mà đến, nếu không có phải Lý Thiên Chiêu và đội trưởng phiên đội bốn câu kết, có ý đồ đầu quân cho Dạ Thử Vương làm phản, ta sẽ không vi phạm quy tắc. Về phần khu khác, ta tin tưởng những đội trưởng phiên đội thân vệ kia có đầy đủ năng lực để trấn áp bè lũ phản bội này.”

“Chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của chính mình, diệt trừ tất cả dị đảng hai khu, sau đó trấn thủ hai khu này thay điện hạ, và lặng lẽ chờ điện hạ trở về là được.”

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, không ít người đều ngấm ngầm thở nhẹ một hơi. Bọn họ cảm thấy làm như vậy là ổn thỏa nhất, không cần thiết phải đi mạo hiểm.

Nhưng cũng có một nhóm người lộ ra ánh mắt đầy tiếc nuối và thất vọng, chút kích động lúc trước, cùng vì câu nói này mà dần dần lắng xuống.

Chương 699. Triển Khai Hành Động!

Trần Hàn có chút ngoài ý muốn nhìn Hứa Thâm, gã thực sự không nghĩ tới, một Hứa Thâm luôn tỏ ra cấp tiến, lại lựa chọn hành vi bảo thủ vào ngay thời khắc mấu chốt thế này.

Loại hành vi này có chút không phù hợp với nhận thức về Hứa Thâm trong lòng gã.

Về phần cách nói của Hứa Thâm, gã chỉ cười nhạt trong lòng.

Mấy câu nói kiểu này cũng chỉ nghe cho có mà thôi, tựa như ai cũng ngầm hiểu trong lòng cả rồi nhưng ngoài mặt vẫn phải làm màu một tí.

“Đi thôi, chúng ta cần nhờ sạch tất cả những trạm gác ngầm bên ngoài trước.” Hứa Thâm phân phó Trần Hàn.

Trần Hàn đồng ý, sau đó nhanh chóng truyền lệnh xuống cho nhóm giáo úy thủ hạ dưới tay mình. Nhiệm vụ của bọn họ chỉ là giải quyết một vài trạm gác ngầm giai đoạn đầu, không cần gã phải tự mình ra tay, chỉ phụ trách mang đội là được.

“Còn cô, mang đội đến địa điểm trạm tình báo mà hần vừa nói nhìn xem, có gì bỏ sót hay không.” Hứa Thâm nói với Lâm Hải m: “Mang theo nhiều người một chút, nếu gặp phải mai phục, cứ lựa chọn lui lại.”

“Vâng.” Lâm Hải âm gật đầu rồi quay sang chọn Lâm Hiểu và Phùng Thanh, lại lựa thêm mấy giáo úy đi hỗ trợ nữa.

Nếu những giáo úy này phản loạn, có Lâm Hiểu và Phùng Thanh đi cùng, bọn họ cũng có thể phối hợp cùng cô trấn áp, bởi vậy cô cũng không cần thiết phải nắm quyền điều khiển tuyệt đối với những giáo úy này.

“Ở nơi này của các người có phó Thống soái hay không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, và rất nhanh đã có giáo úy lên tiếng nói: “Ở nơi này của chúng tôi đều là Lý thống soái một mình quyết định, chỉ lời nói của hần mới có hiệu quả.”

À... Hứa Thâm khẽ nhướng mày, hần cũng không hỏi gì thêm, lập tức phân phó cho bọn họ mang đến tư liệu về năng lực của từng người, nhưng lại được biết rằng, ở nơi này không tồn tại cái gọi là tư liệu về năng lực của hình thái thứ hai, chỉ một

mình Lý Thiên Chiêu nắm được thông tin này, bên ngoài không có bản ghi chép số liệu.

Hứa Thâm nghe vậy, cũng chỉ có thể phân phó những người này rời khỏi đại sảnh bên trong quả trứng màu bạc trước, sau đó một đám sắp xếp theo thứ tự, lần lượt tiến vào, hẳn muốn một mình khảo nghiệm năng lực của bọn họ.

Tình báo về năng lực của hình thái thứ hai là thứ vô cùng quan trọng, nắm giữ tin tức về năng lực này, cũng tương đương với nắm giữ mạch máu của bọn họ.

“Đại nhân?” Giáo úy đang quỳ dưới đất kia thấy Hứa Thâm mặc kệ mình, không khỏi nghi hoặc nói.

Hứa Thâm nhìn gã một cái, bình thản đáp lời: “Anh biểu hiện không tồi, cứ đứng qua một bên chờ trước đã, đợi lát nữa, tôi sẽ có nhiệm vụ quan trọng cho anh.”

Giáo úy này hơi ngẩn người, rồi vừa mừng vừa sợ, bò dậy, đứng qua một bên.

Sau đó, Hứa Thâm mở miệng kêu gọi, một đám giáo úy đang tập kết ở bên ngoài, lần lượt đi vào trong phòng.

Toàn bộ những quân kỹ vẫn còn lác đác có mặt trong này, đều bị đuổi cả ra ngoài, trong đại sảnh lúc này, chỉ còn lại Hứa Thâm và vị giáo úy thủ hạ của Dạ Thử Vương kia thôi.

Những giáo úy tiến vào báo cáo năng lực nhìn thấy ngoại trừ Hứa Thâm còn có một người khác đang có mặt bên trong, đối phương còn là người của Dạ Thử Vương, sắc mặt đều có chút mất tự nhiên.

Nếu bảo bọn họ một mình báo cho Hứa Thâm biết tin tức này, bọn họ còn có thể thừa nhận được, nhưng bây giờ, lại có thêm một người ngoài góp mặt ở nơi đây...

Chẳng qua Hứa Thâm không nói câu nào, bọn họ cũng chỉ dám đưa mắt nhìn đối phương hai cái, thấy Hứa Thâm không phản ứng gì, tới cuối cùng, cả đám chỉ có thể căng da đầu thể hiện năng lực của mình thôi.

Rất nhiều năng lực được phóng ra trước mặt Hứa Thâm, có hệ cường công, hệ thao túng, hệ trọng cấu vân vân... mà hệ đặc chất lại chỉ có bốn người.

Hứa Thâm ghi chép lại toàn bộ những năng lực này, sau đó lại để cho những giáo úy khu Hắc Quang bên kia, lần lượt xếp hàng bước vào, tiến hành kiểm tra đo lường năng lực.

Cả quá trình liên tục trong suốt hai tiếng đồng hồ, coi như Hứa Thâm đã có nhận thức rõ ràng về năng lực của những người này.

Về phần bọn họ có giấu giếm hay không, Hứa Thâm cũng không thể miệt mài theo đuôi mãi, trước mắt cứ tạm thời hiểu biết một chút là được.

Trong quá trình này, Trần Hàn đã nhổ sạch toàn bộ những trạm gác ngầm bên trong căn cứ, lần lượt nghiệm chứng từng tin tức mà tên thủ hạ của Dạ Thử Vương kia từng khai báo.

Cùng lúc ấy, sắc mặt tên thủ hạ của Dạ Thử Vương cũng có chút khó coi, bởi vì suốt hai tiếng đồng hồ qua, gã đều phải nhìn thấy những ánh mắt đầy cừ hận và phẫn nộ của những người khác, nhưng Hứa Thâm đang ở bên cạnh, gã cũng chỉ có thể lộ ra vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt, không sợ hãi điều gì.

Rất nhanh, từng cái đầu rơi xuống.

Đối mặt với những trạm gác ngầm giai đoạn đầu này, trong đầu Hứa Thâm không có một chút ý tưởng nương tay nào.

Máu tươi nhuộm đỏ gian phòng, đầu người không ngừng lăn xuống chính là bằng chứng sống nói lên thủ đoạn thiết huyết của Hứa Thâm.

Lâu Hải âm mang đội phục mệnh, lại có thu hoạch ngoài ý muốn, bắt được một trăm khư giả hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai này chính là một nhân viên trạm tình báo đang lén lén lút lút ẩn núp ngay gần trạm tình báo kia, vừa bị tiểu tinh linh bên người Lâu Hải âm trông thấy, đã nhanh chóng bị bọn họ tóm được.

Theo lẽ thường, tồn tại hình thái thứ hai cũng không dễ dàng gặp được ngoài đường như vậy, hơn nữa, đối phương còn hoạt động ngay tại phạm vi mẫn cảm thế này. Bởi vậy mặc cho đối phương biện giải, Lâu Hải âm đều không để ý tới, chỉ ra lệnh đánh cho tàn phế rồi dẫn về.

Bọn họ vừa tiến vào trong phòng, hình thái thứ hai này và thủ hạ của Dạ Thử Vương bên kia vừa liếc mắt nhìn nhau một cái, người trước lập tức lộ ra vẻ giật mình, ánh mắt đầy phần hận.

Hứa Thâm tinh tế phát hiện được tình huống này, lập tức phân phó Đỗ Minh phụ trách khảo vấn, cũng thuận tiện gọi hai vị giáo úy tới phối hợp.

Năng lực của hai giáo úy này khá thích hợp để áp dụng trên phương diện thẩm vấn, một người là tăng phúc cảm nhận, xem như hệ cảm giác, nhưng lại có thể chuyển dời năng lực này lên người đồng đội, có thể tăng phúc cảm nhận cho đồng đội.

Và một khi dùng nó cho thẩm vấn... tăng phúc cảm nhận sẽ làm gia tăng nỗi đau đớn mà đối phương cảm nhận được khi tra tấn, khiến cho quá trình kia, càng trở nên tàn nhẫn hơn.

Chương 700. Người Lãnh Tụ Phải Có Đủ Khoan Dung...

Một loại năng lực hệ cảm giác lại bị Hứa Thâm sử dụng như một thứ hình cụ dùng cho thẩm vấn, nhưng giáo úy nọ lại không thể phản bác được, đồng thời qua chuyện này, gã cũng nhận ra rằng, năng lực lý giải của Hứa Thâm thực sự không giống người bình thường.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết và rên rỉ không ngừng vang lên, nửa giờ thẩm vấn sau, Hứa Thâm đã đạt được không ít tình báo, đều là tư liệu về trạm gác ngầm và cơ sở ngầm khu khác.

Về tư liệu của khu Hắc Quang và khu Vô Miên, cũng nhận được một chút, chủ yếu là khu Vô Miên.

Bởi vì hình thái thứ hai kia vốn là phó trạm trưởng của trạm tình báo số hai phụ trách khu Vô Miên.

Mỗi trạm tình báo có 3 đến 5 phó trạm trưởng. Trạm trưởng của bọn họ đã lui lại từ trước, mang theo nhân viên tình báo và tư liệu khác, còn gã ở lại, chủ yếu là vì trinh sát động tĩnh về sau, ai ngờ gã ẩn nấp đã đủ sâu rồi, nhưng vẫn bị Lâu Hải âm thầm tìm được.

Hứa Thâm đã nhận được tin tình báo nên nhận, lập tức giao người này cho Tiết Môi xử lý.

Nói gì thì nói, đối phương cũng là hình thái thứ hai, trực tiếp giết đi rất lãng phí, Hứa Thâm không ngại đối phương là người của Dạ Thử Vương, đầu năm nay nào có bao nhiêu người tuyệt đối trung thành, phải nhìn xem người có bản lĩnh gái ở người khác lên chiếc thuyền của người hay không thôi.

“Giáo hoàng, ngài không lo lắng hẳn lại làm phản sao? Loại này cỏ đầu tường.” Tiết Môi hỏi.

Hứa Thâm nói: “Người lãnh tụ phải có đủ khoan dung.”

Tiết Môi thoáng giật mình.

“Huống chi nếu hẳn lại làm phản, tôi sẽ đi tìm anh.” Hứa Thâm nói.

Tiết Môi im lặng, rồi không khỏi cười khò.

Sau đó, Hứa Thâm đứng dậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái về phía không trung.

Động tác này có chút khó hiểu, nhưng chỉ một mình Hứa Thâm biết, hẳn đang nhìn về phía Hắc Tuyết, cô gái này đang bò loạn khắp phòng.

Lúc trước, sau khi cô gái này bị hẳn quát mắng một trận, còn có chút thành thật, ngoan ngoãn, nhưng trải qua hai giờ buồn tẻ chờ đợi, tính cách hoạt bát lập tức làm cô ấy bắt đầu mất đi kiên nhẫn, chậm rãi chuyển động khắp nơi trong phòng.

Khỏi phải nói, lúc này cô ấy đang bò loạn trên trần nhà rồi.

“Tới đây.” Hứa Thâm nói.

Đám người Tiết Môi ngẩn ra, lập tức hướng ánh mắt nhìn ngó chung quanh, sau đó dứt khoát hướng theo ánh mắt Hứa Thâm, nhưng đương nhiên là chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Mà nguyên nhân chính khiến cho bọn họ không nhìn thấy ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, trong lòng dâng lên một loại cảm giác toàn thân phát lạnh.

Và dường như ngay tại khoảnh khắc này, nhiệt độ không khí trong phòng cũng theo đó mà giảm xuống.

Dường như Hắc Tuyết đang bò trên trần nhà như một con thằn lằn cũng nghe được lời nói của Hứa Thâm, bóng dáng cô ấy

chợt lóe, đã nhảy tới trước mặt hắn, dáng người nhỏ nhắn 1m5, khiến cho cô ấy phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy Hứa Thâm.

Gương mặt cô ấy đầy vẻ vô tội, đôi mắt trắng như tuyết khẽ chớp chớp, mang theo năn nỉ và cẩn thận từng li từng tí.

“Em đã biết mình sai chưa?” Hứa Thâm hỏi.

Trong mắt người khác, tình huống này giống như Hứa Thâm đang nói chuyện với không khí. Nhưng sắc mặt mọi người trong phòng lại trở nên cứng ngắc, tựa như cả hai tay đều bị trói chặt, không dám tùy tiện nhúc nhích.

Hắc Tuyết có chút ủy khuất, chính cô ấy cũng không biết vì sao mình lại sinh ra kích động như vậy.

Việc đã xong cô ấy cũng hồi tưởng lại rồi, rõ ràng người nọ kém cỏi hơn ca ca mà.

Làm sao cô ấy lại nghĩ tới chuyện coi người như vậy làm ca ca chứ?

“Hắc Tuyết sai rồi, về sau Hắc Tuyết không còn dám thế nữa.” Hắc Tuyết ủy khuất nói.

Cô ấy cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai, không muốn nhìn thấy Hứa Thâm tức giận.

Hứa Thâm nhìn dáng vẻ đằm đằm đáng yêu của Hắc Tuyết, trong lòng có chút không biết nên nói gì, cũng không có ý định hung ác với cô ấy quá mức, dù sao người ta cũng là khư cấp A, kiêu gì cũng phải nể mặt một chút.

“Em nhìn thấy đồ ăn vặt bên cạnh không?” Hứa Thâm hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua tên thủ hạ của Dạ Thử Vương vẫn còn đứng bên cạnh.

Giáo úy này nghe được lời nói của Hứa Thâm, lại bắt gặp ánh mắt của hắn nhìn qua, trong lòng lập tức sửng sốt, và gần như ngay tức khắc, sắc mặt gã chuyên thành tái nhợt không chút huyết sắc, ánh mắt nhìn Hứa Thâm đầy hoảng sợ.

Giờ khắc này, tựa như cái đầu gã vừa nổ tung lên, bỗng nhiên gã lại hiểu được vì sao khi Hứa Thâm xét duyệt năng lực của những giáo úy kia, hắn lại để cho gã ở một bên xem xét.

Hóa ra... Ngay từ đầu, hắn đã không có ý định để gã sống sót rồi?

Vì hắn vẫn ghi hận chuyện bốn khẩu pháo Khư Thần phục kích sao?

Trái tim gã đập thùng thùng những nhịp kinh hoàng, trong lòng chỉ còn duy nhất một tia hi vọng, hi vọng là bản thân đã suy nghĩ nhiều.

Có lẽ Hứa Thâm đang đùa với gã...

“Em nhìn thấy rồi.” Hắc Tuyết cũng nghiêng đầu, đôi mắt lại lấp lánh tỏa sáng, nhưng gần như ngay lập tức, cô ấy ý thức được điều gì, và vội vàng quay đầu lại, tiếp tục bày ra dáng vẻ thành thật.

Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Em mang hắn về, nhưng không cho phép ăn, khi nào anh cho em ăn, em mới được ăn, đã hiểu chưa?”

Hắn muốn dùng người này để kiểm nghiệm, đến tốt cùng là Hắc Tuyết có thể khắc chế bản năng thèm ăn của mình hay không.

Dù sao chuyện hôm nay cô ấy không không chế được, đã khiến Hứa Thâm có chút không thoải mái.

“Vâng.” Hắc Tuyết hiểu được, lập tức gật đầu đồng ý.

Mà đám người Tiết Môi nghe thấy lời nói của Hứa Thâm, đều nhìn về phía tên thủ hạ của Dạ Thử Vương kia, với ánh mắt thương hại, trong đầu cũng hồi tưởng lại lời nói lúc trước của Hứa Thâm: 《 phải có đủ khoan dung 》

“Hứa, Hứa đại nhân, tôi đã nói cho ngài biết tất cả những gì tôi biết rồi, tôi thật sự là vô cùng bất đắc dĩ...” Người nọ hoảng sợ nhìn Hứa Thâm, lập tức há miệng, muốn cầu xin, nhưng vừa nói được một nửa, gã chợt ngừng lại.

Đáp án đều hiện rõ trên đề bài rồi.

Những gì gã biết đều đã nói cả... hiện giờ, gã cũng trở nên vô dụng rồi.

Gã đứng lặng tại chỗ, ánh mắt nhìn qua đám giáo úy khác trong phòng, Hứa Thâm nói không giữ lời, trong lòng gã trào

lên cảm hận và oán giận mãnh liệt. Gã muốn mở miệng kích động những giáo úy kia.

Chuyện đã tới nước này, không còn phải nghi ngờ thêm nữa, kiểu gì gã cũng phải chết thôi, nhưng nếu đã như vậy, ít nhất gã cũng phải làm cho Hứa Thâm kia trở thành thứ khốn nạn, bị người ta ghê tởm.

Chương 701. Điểm Khủng Bố Nhất!!!

Nhưng... ngay khi gã nhìn về phía những giáo úy kia, lại chỉ trông thấy từng đôi mắt lạnh lùng, như những mũi tên nhọn trực tiếp đâm thẳng tới.

Loại lời nói mang ý kích động vừa đi tới cổ họng, chợt nghẹn lại.

Bỗng nhiên toàn thân gã trở nên run rẩy, khó trách Hứa Thâm sẽ để gã ở một bên quan sát năng lực của người khác, hóa ra hẳn làm như vậy chỉ nhằm một mục đích duy nhất, đó chính là khi gã bị xử tử, những giáo úy này cũng sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Suy cho cùng, ai có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ biết được năng lực của bản thân, còn sống sót trên đời?

Ngay lập tức, giáo úy nọ cảm nhận được cơn ớn lạnh bắt nguồn từ sâu trong đáy lòng, lan tràn khắp toàn thân. Vào thời khắc này, khi gã lại một lần nữa nhìn về phía thanh niên kia, nỗi oán hận và phẫn nộ từ trong đáy mắt, đã biến thành triệt để sợ hãi.

Gã chợt phát hiện, so sánh với lực lượng siêu việt hình thái thứ hai mà Hứa Thâm thể hiện ra ngoài, sự am hiểu về nhân tính và phương thức điều khiển lòng người của thanh niên này mới là khủng bố nhất.

Hô!

Đến đây, một màu đen chợt ập tới, trong phút chốc đã phủ kín nhãn cầu của gã.

Một người còn sống sờ sờ chợt biến mất giữa hư không, là biến mất ngay trước mắt đám người Tiết Môi.

Nhưng trước khi người kia biến mất, lại có một mái tóc màu đen quấn quanh thân thể, giống như chính nó đã túm gã bước vào khoảng thời không khác biệt.

Ánh mắt tất cả mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Hóa ra Hứa Thâm dùng tồn tại hình thái thứ hai để... Nuôi nấng con khur cấp A bên cạnh mình.

Cả đám người càng nghĩ, nỗi sợ hãi đối với Hứa Thâm càng sâu thêm vài phần, ai cũng không dám để bản thân mình phạm sai lầm, để rồi trở thành đồ ăn cho con “Mãnh hổ” bên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn người nọ bị Hắc Tuyết quấn thành một cái bánh chưng, lại bình thản thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám đông hình thái thứ hai của khu Vô Miên.

Căn cứ theo quá trình đánh giá khảo sát năng lực lúc trước, Hứa Thâm thăm điểm lại một lần, cuối cùng mới chọn ra được một người.

Hàn Nguyên.

Tổ tiên của gã từng là người của Hàn gia, một trong bảy đại gia tộc trong nội thành, nhưng phạm phải sai lầm đã bị đuổi đi.

Năng lực của gã: Tiếng Vọng Trùng Kích.

Nói đơn giản thế này, trong bóng đêm hắc ám, có tiếng người thì thầm, và Hàn Nguyên có thể nghe được những âm thanh thần bí phi phạm.

Nghe những âm thanh ấy lâu dần, khiến cho gã từ từ nhận được một bộ phận lực lượng trong tiếng nói thần bí kia. Gã có thể điều khiển âm thanh, cũng có thể nghe được âm thanh truyền ra từ trong cơ thể của sinh mệnh, của vạn vật.

Như tiếng máu chảy, như tiếng tim đập... vân vân.

Năng lực này thuộc hệ đặc chất, nhưng lại mang đặc tính câu hệ cảm giác, thính giác phi phạm.

Điểm khác biệt chính là, gã có thể điều khiển những loại âm thanh này, có thể điều tiết cường độ của chúng.

Nếu âm thanh bị điều chỉnh cho tăng lên, nó có thể trực tiếp chấn vỡ trái tim, cũng có thể trực tiếp đâm thủng màng nhĩ.

Gã cũng có thể thông qua âm thanh vượt quá tần suất, làm ra một loại thủ pháp nho nhỏ cùng loại với “Truyền âm nhập nhĩ” (truyền âm thanh thẳng vào trong tai).

Hứa Thâm bổ nhiệm người này chức vụ Thống soái lâm thời, để đối phương thay hẳn quản lý quân bộ khu Vô Miên, chờ sau khi quen thuộc, hẳn cần phải một lần nữa định ra quy chế, quy định giai cấp chế độ cho khu vực vốn hỗn loạn này, làm cho bản thân dễ dàng thống lĩnh.

Hứa Thâm bố trí xong xuôi công tác trong căn cứ, cũng không ở lại lâu thêm, lập tức phân phó Lâm Hiểu và Phùng Thanh cũng ở lại bên trong quân doanh này, xem như giám sát.

Sau đó, hẳn nhanh chóng đi theo đám người Trần Hàn, lên chiến xa quay về khu Hắc Quang.

Trên đường, hẳn thả Trần Thanh Vân xuống, để cho đối phương trở về bang Bạch Trú, tiếp tục xử lý công vụ trong bang.

Còn Nguyệt Linh, hẳn lại phân phó cho cô trở lại cục Khư Bí, thay mình trấn thủ nơi này, nếu là thiếu người hoặc phát sinh chuyện gì phiền toái, có thể tùy thời liên lạc với hẳn.

Sau đó, Hứa Thâm sẽ điều người trong quân đội tiến đến trấn áp.

Bên trong xe, Lâu Hải âm đang lặng lẽ quan sát Hứa Thâm nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, lúc này trong xe chỉ còn lại nhóm giáo chủ giáo hội Hắc Quang như Tiết Môi, xem như những người Hứa Thâm tương đối tín nhiệm, ngoài ra còn có thêm một Trần Hàn nữa.

“Đội trưởng, lần này là cơ hội khó được, vì sao anh không thừa thắng xông lên, quét ngang cả những khu khác nữa? Chúng ta có lực lượng này mà?” Lâu Hải âm tò mò hỏi.

Cô hỏi như vậy vốn không phải là bản thân cô có ý nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy với tính cách của Hứa Thâm, từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy, thật sự có chút kỳ quái.

Cô muốn biết được nguyên nhân.

Hứa Thâm mở mắt ra, nhìn thấy đám người Tiết Môi cũng đang hướng ánh mắt tò mò nhìn sang bên này, hẳn nghĩ ngại

một lát, mới nói: “Nếu hiện tại chúng ta sát nhập cả sáu khu... Ừm, trước tiên không cần quan tâm tới chuyện Nghĩ Hậu sẽ trở về bất cứ lúc nào, vì cho dù Nghĩ Hậu không ra mặt, Dạ Thử Vương cũng sẽ không kiềm chế được mà ra tay.”

“Tôi vốn là thân vệ, một khi thống hợp sáu khu, bản thân lập tức để lộ tin tức, sẽ khiến những kẻ khác nhìn thấu toàn bộ tình hình.”

“Hơn nữa, một khi chúng ta thống nhất dung hợp cả sáu khu, chẳng hóa ra tâm huyết của Dạ Thử Vương uổng phí hết rồi sao? Hắn sẽ không trở mặt nhìn tôi hoàn thành tất cả những chuyện này.”

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, mọi người đều ngơ ngác, rồi giật mình thon thót.

Thì ra là thế, khó trách đứng trước thời cơ tốt như thế, Hứa Thâm lại lựa chọn dừng tay.

Nếu Hứa Thâm thống nhất dung hợp cả sáu khu, ngược lại hắn sẽ trở thành tấm mộc đầu tiên ngăn cản cuộc chiến giữa Nghĩ Hậu và Dạ Thử Vương.

(Tấm mộc này vừa có nghĩa là cái cớ vừa có nghĩa là tấm lá chắn, bức bình phong)

Đến lúc đó, Hứa Thâm và Dạ Thử Vương không thể không giao phong khai chiến.

Về phần hai người liên hợp phản bội Nghĩ Hậu... chưa chắc Dạ Thử Vương đã tin tưởng hắn.

Suy cho cùng, Hứa Thâm vốn là thân vệ của Nghĩ Hậu, hắn lại dám giống trống kua chiêng thống nhất dung hợp cả sáu khu dưới quyền quản lý của cô ấy, ai biết đằng sau chuyện này có phải Nghĩ Hậu đang thả mồi hay không?

Không được Nghĩ Hậu ngầm đồng ý, một thân vệ như hắn làm sao dám làm?

Chương 702. Trực Tiếp Phong Tỏa!!!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều hiểu được, lấy bộ cục hiện giờ, biết đủ mới là tốt.

Dạ Thử Vương muốn đoạt lại một chút quân quyền, chắc chắn sẽ tìm đến những khu khác trước, chọn quả hồng mềm mà nắn, tới giai đoạn cuối cùng, gã mới có thể tìm đến tính sở phần chính là hai khu mà bọn họ đã sát nhập này.

Mà từ bây giờ đến lúc ấy, coi như bọn họ đã tranh thủ được một khoảng thời gian, đủ để ứng phó. Thậm chí đến lúc ấy, Nghĩ Hậu đã sớm trở về.

Hứa Thâm trở lại khu Hắc Quang, lập tức phân phó Trần Hàn mang đội tuần tra khắp nơi trong khu Hắc Quang.

Nơi này là đại bản doanh của hắn, cần phải cam đoan khu Hắc Quang luôn nằm dưới quyền điều khiển tuyệt đối của hắn trước.

Huống chi... Đây đúng là cơ hội khó được, hắn có thể mượn dịp này để tập trung lên kế hoạch nhằm thâm tóm toàn bộ tài nguyên cũng như lực lượng và tài phú vốn đang tự do và phân tán trong khu vực.

Ông!

Xe tăng và xe bọc thép hạng nhẹ chạy băng băng trên con đường.

Một vài vụ dân đang mò mẫm lần theo xiềng xích, từ từ di chuyển bên đường, bọn họ nghe được âm thanh lạ thường bên tai, nhưng không biết nguyên nhân là gì.

Trong khi những người đi đường khác đều sớm dạt sang hai bên, cũng đứng ngay trên con đường dành cho vụ dân đi lại.

Trong khoảnh khắc này, chiến tranh đã khiến khoảng cách giai cấp trở nên mỏng manh, thậm chí còn giao thoa với nhau, khó có thể phân chia rõ rệt.

Cùng thời gian đó, ở khu phú hào, đã có một vài vị dẫn đầu thu gom tài nguyên, bảo tồn tiền mặt và ngoại tệ mạnh đáng giá cũng như kim loại quý hiếm, tùy thời chuẩn bị thuyền chuyển làm nhiều lần qua các khu khác.

Trong khoảng thời gian này, nhân số xin giải quyết thủ tục làm giấy thông hành tới nội thành tăng vọt, không ít hào phú đều nghe được tiếng gió và động tĩnh bên ngoài, đã chuẩn bị sẵn

sàng cho chuyển hành trình rời khỏi nơi hỗn loạn này bất cứ lúc nào.

Nhưng đương nhiên Hứa Thâm sẽ không cho phép những chú cừ non này chạy thoát.

Trong cục Khư Bí, Hứa Thâm đang lật xem một cuốn nhật ký, đây là thứ Tô Sương từng ký gửi cho hắn bên trong kiện hàng lúc trước.

Trong cuốn nhật kí này có ghi chép lại không ít những điều bí ẩn của đám phú hào.

Trên thực tế, đến thời điểm hiện giờ, Hứa Thâm đã không cần phải dựa vào những bí mật trong này để uy hiếp đám người ấy nữa, nhưng những tin tức tình báo trong cuốn nhật kí này vẫn hữu dụng như cũ.

Hứa Thâm lệnh cho Trần Hàn và những giáo úy khác phân công nhau hành động, cùng tiến đến “Bàn chuyện” với những vị phú hào này.

Ngoài ra, hắn cũng an bài Ngụy Ngôn liên lạc với sở Tuần Tra và cục Thành Phòng bên kia, trực tiếp phong tỏa khu Hắc Quang.

Những con đường quan trọng đều bị bịt kín lỗ hổng, phái binh lính canh gác, phòng ngừa nhóm hào phú bên trong tự tiện rời đi.

Trừ phi có người đủ khả năng thuê trăm khư giả hình thái thứ hai đến, dẫn bọn họ xuyên qua Khư giới bỏ chạy khỏi nơi này.

Suy cho cùng với binh lực của quân đồn trú ở đây, bọn họ còn chưa thể khóa chết cả khu Hắc Quang này, chỉ có thể mặc kệ cho đám người ấy rời đi.

Nhưng cục kỳ ít phú hào có thể thuê được trăm khư giả hình thái thứ hai, thậm chí cả khu Hắc Quang này cũng chẳng có mấy người như vậy.

“Để cho cục Thuế Kim bên kia chuyển tư liệu qua đây, tôi muốn biết rõ những thành viên trong đám quỷ hút máu này, người nào là phú hào chân chính, kẻ nào là thứ phòng má giả làm người mập (chỉ những người làm chuyện vượt quá khả năng của mình).”

Hứa Thâm tựa nghiêng người vào ghế, hai chân tự nhiên mà gác lên bàn công tác của cục trưởng, phân phó vị cục trưởng trên danh nghĩa Ngụy Ngôn đang đứng bên cạnh mình.

Đôi mắt Ngụy Ngôn chợt lóe sang, thầm nghĩ Hứa Thâm này suy nghĩ thật sâu xa, nếu có thể làm cho cục Thuế Kim bên kia hỗ trợ bọn họ, thì không cần biết đám phú hào kia ẩn giấu sâu tới mức nào, khẳng định sẽ bại lộ hết ra ngoài. Suy cho cùng, trong mảng thuế kim này, dù quan hệ có thân thiết tới mức nào, vẫn phải tặng lễ, mời khách... bày tỏ tâm ý.

Thậm chí, bất cứ một mối quan hệ nào đó giữa những người này, đều dựa vào hàng xấp thuế kim tới đổi.

Chỉ khi nộp đủ thuế kim, người ta mới có đủ lực lượng vỗ bàn nói chuyện.

Phân cục Thuế Kim trong các khu cũng có thành tích và yêu cầu của riêng mình, khiến cho một nhóm phú hào lợi dụng tình huống này để di chuyển quanh các khu, nhằm tối đa hóa lợi ích của bản thân.

“Nếu bọn họ không chịu thì sao?” Ngụy Ngôn từng giao thiệp với đám người này. Có thể nói cục Thuế Kim bên kia chính là túi tiền lớn của Nghĩ Hậu, và không cần nói cũng biết thái độ của bọn họ như thế nào, dùng lỗ mũi nhìn người đã được coi là khách khí rồi.

“Không chịu?” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Cứ chĩa thẳng họng súng ngay trên trán bọn họ, rồi hỏi lại lần nữa xem. Nhớ nhắc cho bọn họ biết giấu giếm dị đoan chính là tử tội!”

Ánh mắt Ngụy Ngôn trở nên nghiêm nghị, gã gật gật đầu, rồi lập tức xoay người truyền mệnh lệnh này xuống.

Không bao lâu sau, người truyền tin tức đã quay lại, cục Thuế Kim bên kia không chịu phối hợp. Dù sao đây cũng là tư liệu tuyệt mật của cục Thuế Kim, không thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài, liên quan đến lợi ích của quá nhiều người.

Ngụy Ngôn chỉ có thể bấm báo chi tiết tình huống này cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không khách khí, hắn lập tức liên lạc với Trần Hàn, để cho gã tự mình đi một chuyến.

Trần Hàn hiểu được ý tưởng của Hứa Thâm, xác nhận một tiếng, sau đó nhanh chóng gọi cho quân sĩ thủ hạ một tiếng, để bọn họ điều tới hai chiếc xe tăng.

Rất nhanh sau đó, phía trước cục Thuế Kim, vang lên một tiếng âm vang long rung trời.

Bánh xích bên dưới hai chiếc xe tăng nghiêng áp lao đến, chờ tới lúc chúng đi vào phía trước cục Thuế Kim, vẫn không có ý định dừng lại, thậm chí còn trực tiếp nghiêng lên bậc thang, lao tới.

Tình huống bất ngờ này khiến nhóm bảo vệ trực ban giai đoạn đầu nhìn mà kinh hoảng, cả đám liên tục lui về phía sau.

Bọn họ được thuê đến đây để bảo vệ cửa, đối phó với vài tên tiểu tặc còn không sao, nhưng trước mắt chính là quân đội đó.

Phân cao thấp với quân đội chính là tử tội.

Nương theo chuyển động của họng pháo trên xe tăng, đám người bên cục Thuế Kim liên tục hoảng loạn né tránh.

Trần Hàn lạnh lùng vung tay.

Đám đông binh lính nhảy xuống từ phía sau xe bọc thép hạng nhẹ, trong tay mỗi người đều cầm súng tốc xạ, nhanh chóng lao thẳng vào bên trong cục Thuế Kim, lập tức trấn áp khung cảnh hỗn loạn ở nơi này.

Chương 703. Biến Động!

“Mấy... mấy người định làm cái gì?” Cục trưởng cục Thuế Kim cùng với thư ký của mình, và mấy lãnh đạo cao tầng đều bị quân sĩ lôi ra khỏi văn phòng, ném xuống phía trước họng pháo của xe tăng.

Trần Hàn đạp một cước lên nắp xe tăng, tiện tay đưa một điều thuốc lá lên môi, rồi từ trên cao nhìn xuống vị trung niên bụng bự mập mạp trước mắt, cười tủm tỉm nói: “Nghe nói có người giấu giếm dị đoan ở nơi này, là anh sao?”

Cục trưởng cục Thuế Kim khiếp sợ nói: “Làm sao có thể, mấy người đừng đổ oan uổng cho người khác.”

“Chúng ta chỉ yêu cầu mấy người cung cấp danh sách thu nhập từ thuế hàng năm của khu này, vì sao không chịu?” Trần Hàn nhướn mày hỏi.

Cục trưởng cục Thuế Kim lập tức giật mình, gã hiểu được nhóm quân đội trước mắt đã nghe theo cục Khư Bí bên kia ra lệnh. Gã vừa sợ vừa giận, nói: “Đây là tư liệu tuyệt mật, trừ phi có điện hạ trao quyền, nếu không chẳng có một ai được quyền xem xét cả...”

“Xem ra chúng ta cần đổi một vị cục trưởng rồi.” Trần Hàn móc móc lỗ tai, cười cười, sau đó ngón tay búng tới.

Suu!

Một đồng tiền xu bắn ra, chuẩn xúc đục một lỗ trên đầu gối vị cục trưởng cục Thuế Kim này.

Tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo vang lên, Trần Hàn nhìn gã trung niên đang ôm đầu gối kêu rên lẫn lộn tại chỗ, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Đúng là thứ vô dụng, vết thương nho nhỏ này chẳng là cái gì so với những thương tích mà thường ngày chúng ta đều gặp phải khi chiến đấu. Chỉ bằng mấy tên phế vật các người cũng xứng ngồi ở chỗ này hưởng lạc?”

Trung niên nọ đỏ mồ hôi đầu đầy, vẻ mặt lộ rõ thống khổ: “Mấy người làm vậy là đang phản bội điện hạ...”

“Xem ra dị đoan chính là gã này rồi.” Vẻ mặt Trần Hàn vô cùng lạnh nhạt, đồng tiền xu thứ hai bắn ra, tiếng kêu thảm thiết lập tức ngừng lại.

“Mấy người, ai muốn làm tân cục trưởng?” Trần Hàn hướng ánh mắt nhìn sang mấy vị lãnh đạo cao tầng khác.

Mấy người này đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tất cả vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Trần Hàn dứt khoát tự mình chọn một người. Rất nhanh, đối phương đã cảm động đến rơi nước mắt mà đứng lên, sau đó lập tức phân phó cho người bên dưới sửa sang lại đồng tư liệu đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Trần Hàn cảm thấy thật nhàm chán. Với gã, loại chuyện này đúng là dễ như trở bàn tay, đối phó với mấy tên giá áo túi com

chỉ dám đại sát tứ phương trên bàn rượu, bảo gã tự thân xuất mã đúng là đại tài tiểu dụng (không biết trọng nhân tài).

Không bao lâu sau, phần tư liệu thu nhập từ thuế đã được đưa tới tay Hứa Thâm.

Hứa Thâm không xem nhiều, chỉ phân phó Ngụy Ngôn giao cho bộ Tình Báo, sau đó lại lệnh cho bộ Tình Báo tra ra địa điểm của những phú hào trong tư liệu, để quân đội phối hợp tiến đến trao đổi với từng người.

Cả khu Hắc Quang đều dậy lên một hồi chấn động.

Bên ngoài rất nhiều những biệt thự đỉnh cấp thuộc khu phú hào, đều bị chiến xa của quân đội vây quanh.

Đương nhiên, có khá nhiều những vị phú hào vẫn duy trì thân phận thượng vị giả của mình, ý đồ dùng lời lẽ đúng lý hợp tình tranh luận, không muốn phục tùng, nhưng dưới thái độ kiêu ngạo lại còn thô bạo của đám quân sĩ, rất nhanh cả đám đã bị đánh, ngay cả vợ và con gái cũng không may mắn thoát khỏi, thất thân ngay trước mặt đám phú hào ương ngạnh kia.

Bạo loạn, gian sát, tử vong, kêu rên.

Trước kia khu phú hào từng là nơi mà người người hướng tới, thì hiện giờ, nó lại hóa thành nhân gian luyện ngục.

Có một vài hào phú khá thức thời, chủ động lựa chọn đầu hàng phối hợp. Những người này sẽ nhanh chóng được chuyển đến quảng trường Hi Lâm, bên ngoài tổng bộ giáo hội Hắc Quang.

Ngay lúc này, ở bên trong thương hội Lan Đức, đang có một đồng người ngồi kín chỗ, dưới lầu có trọng binh của quân đội trông coi, còn có ba vị hình thái thứ hai giám thị.

Vẫn có một nhóm phú hào tính cách quá mức nóng nảy, bản thân trực tiếp phát sinh xung đột cùng quân sĩ, hoặc là vợ và con gái của bọn họ cực kỳ ngạo mạn kiêu căng, mở miệng là đả tội với đám quân sĩ.

Đây chính là nguyên nhân khiến thảm kịch phát sinh.

Trong quãng thời gian này, giai cấp của toàn khu Hắc Quang đều một lần nữa bị xáo trộn. Hết thấy mọi trật tự đều hóa thành bọt nước, dưới hành động cứng rắn trấn áp của quân đội,

trật tự cũ đã bị thô bạo sửa lại, trật tự mới và lãnh tụ mới lại đang dần dần sinh ra.

Trừ khu người giàu, những khu cao cấp với khá nhiều tầng lớp trung lưu hoạt động cũng có thay đổi khá lớn. Trong giai đoạn này, chẳng ai bảo ai, tất cả đều đóng chặt cửa sổ, ở trong nhà lo lắng hãi hùng. Dụng cụ truyền tin bị phá hủy, bọn họ chỉ còn biết ở trong nhà, chờ đợi bạn bè, thầy giáo, đồng nghiệp, ông chủ ... các mối quan hệ khác của bản thân đi giải thích tình huống và thế cục hỗn loạn bên ngoài.

Mà cùng lúc ấy, ở trong cục Khư Bí, Hứa Thâm đang đứng đằng sau điều khiển toàn cục.

Hắn biết khi hết thấy mọi thứ đều đang phát sinh biến đổi to lớn, thì ngay trong một hồi biến động này, sẽ có hy sinh, bi thảm, tựa như một tòa lầu thật cao chột đổ sụp xuống hóa thành phế tích, kiểu gì cũng phải đè chết một vài những sinh mệnh nhỏ nhoi đang ẩn mình sinh sống bên trong.

Mà trước kia, bản thân Hứa Thâm cũng từng là một sinh mệnh nhỏ nhoi trong đó.

Nhưng hiện giờ, hắn đang có ý đồ leo ra bên ngoài khu phế tích thuộc về mình.

Ở bên cạnh quảng trường Hi Lâm, ngoại trừ thương hội Lan Đức và tổng bộ giáo hội Hắc Quang, tòa kiến trúc to lớn còn lại chính là sở Thủ Vệ Thành Bang.

Và ngay tại lúc này, nhóm thân vệ, đám người Lâu Hải âm cùng với Lâm Hiểu đang ngồi ở bên trong sở Thủ Vệ Thành Bang.

Ở nơi này, cũng có mặt của đội trưởng đội thủ vệ và thân quan, bọn họ đang đứng yên ở hai bên trái phải, lặng lẽ hướng ánh mắt cực kỳ phức tạp mà nhìn sang nhóm thân vệ. Bên cạnh lại có một vị luật quan đang vô cùng cẩn thận tỉ mỉ chuyển một tách cà phê cho Lâu Hải âm, bên trong có một tầng màu trắng ngà, vẽ hình cỏ bốn lá.

Đây là hương vị mà Lâu Hải âm chọn lựa.

Cô bung tách cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi mỉm cười nói: “Hương vị không tồi, hương vị khá giống với loại cà phê tôi thường uống trong cung Tuyết.”

Là hương vị café, hay là hương vị khác?

Chương 704. Đó Không Phải Biến Hóa, Nó Được Gọi Là Dung Nhập!!!

Vị chánh án phụ trách tòa nhà của sở Thủ Vệ Thành Bang này là một lão giả tóc hoa râm, nghe được lời nói của Lâu Hải âm, lão lập tức thở nhẹ một hơi, nói: “Có khả năng thứ hương vị này sẽ khó mà tiếp tục duy trì thêm nữa.”

“Vì sao?” Lâu Hải âm hỏi.

“Bởi vì mọi sự vật đều sẽ phát sinh biến hóa, càng là thứ mềm mại, càng biến hóa nhanh.” Lão giả chánh án mở miệng, nói ra một câu ý vị sâu xa.

Lâu Hải âm lộ ra vẻ hứng thú nhìn lão, thản nhiên nói: “Nói như vậy, đó không phải biến hóa, nó được gọi là dung nhập.”

Lão giả chánh án cười cười, lại thở ra một hơi: “Tới tầm tuổi như tôi, chỉ hi vọng được an bình. Người già rồi, sợ hãi nhất chính là biến hóa. Bởi vì biến hóa nghĩa là tử vong.”

“Nhưng không thay đổi, cũng có khả năng sẽ tiếp cận tử vong nhanh hơn.” Lâu Hải âm nói lời thâm thúy.

Lão giả chánh án đưa mắt nhìn cô gái trẻ tuổi kia, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nói rất đúng, hương vị café như thế nào?”

“Ngon lắm.”

“Mấy ngày này nếu thời gian dư dả, cô có thể thường xuyên đi tới đây uống.” Lão giả chánh án mời mọc.

Lâu Hải âm cười yếu ớt, gật đầu.

Mấy ngày kế tiếp, khu Hắc Quang vẫn không ngừng phát sinh biến đổi to lớn, nhà nhà đều nơm nớp lo sợ, sợ trong nhà của mình sẽ bị quân đội tra ra cái gọi là dị đoan kia.

Tất cả mọi người đều trốn ở nhà, nhưng vẫn thỉnh thoảng nghe được từ nhà hàng xóm, hay từ ngoài cửa của tòa lầu đối diện truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Hiển nhiên, những địa phương kia đều bị tra ra “Dị đoan” rồi.

Từ ban đầu khi biến động xảy ra, lòng người đều hỗn loạn, nhưng cho tới bây giờ, sau khi quy tắc trật tự dần dần thay đổi, mọi người cũng từ từ ngấm đồng ý với loại hành vi im lặng đến vô cùng nhu nhược này rồi.

Mà những ngày qua, sở Thủ Vệ Thành Bang vẫn luôn chìm trong im lặng. Đám đông thần quan và đội trưởng thủ vệ, cùng với chánh án đều uống cà phê cùng nhóm thân vệ Lâu Hải âm, vui vẻ tán gẫu về những câu chuyện kỳ thú, thậm chí là một vài kỳ án, còn có phong cảnh thiên văn... vân vân.

Trong cục Khư Bí, mỗi ngày Hứa Thâm đều tiêm vào Tịnh Khư Tề.

Từ liều lượng 6 ống, đã tăng lên tới 7 ống.

Nếu theo cái đà này, chỉ cần thêm một tháng rưỡi nữa thôi, hẳn có thể đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai rồi.

Hứa Thâm từng thảo luận nghiên cứu một chút tin tức về trạng thái khư lực cực hạn cùng Trần Hàn, và cho ra kết quả, đây vốn là khư lực đã đạt tới bão hòa, rồi cứ tự nhiên như thế mà bước vào trạng thái khư lực cực hạn, chứ hoàn toàn không giống trạng thái cực hạn của giai đoạn đầu, cần đặc biệt trùng kích vào mới có thể đạt tới.

Và thêm một điều khác biệt nữa, nắm giữ trạng thái khư lực cực hạn cũng không có nghĩa là đủ tư cách trở thành quân vương.

Chênh lệch giữa quân vương và hình thái thứ hai, sâu như lạch trời vậy, kể cả Trần Hàn cũng không dám ném thử.

Sau khi thảo luận nghiên cứu, Trần Hàn cũng biết được chuyện Hứa Thâm còn chưa đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai. Haizzz... nói sao đây? Trong lòng gã vừa bị tổn thương thêm một lần nữa.

Hơn nữa, qua lần thảo luận nghiên cứu này, Trần Hàn cũng xác nhận được rằng Hứa Thâm thật sự chỉ là hình thái thứ hai, mà không phải một vị quân vương ẩn giấu.

Đương nhiên, Hứa Thâm cũng chẳng cần thiết phải diễn cho gã xem.

Sau cuộc nói chuyện ấy, Trần Hàn đã suy nghĩ mấy đêm liền, nhưng vẫn chưa thể hiểu được, rút cuộc là vì sao một tồn tại hình thái thứ hai như Hứa Thâm lại có thể điều khiển được một con khur cấp A?

Và làm sao mà hắn có thể nhẹ nhàng đánh bại mình như vậy?

“Báo cáo.”

Đã nhiều ngày nay, gần như Hứa Thâm đều ở lại bên trong cục Khur Bí, còn Ngụy Ngôn đảm nhiệm chức vị trợ thủ cho hắn.

“Nói.”

Ngụy Ngôn lập tức báo cáo toàn bộ những tình báo mà mình vừa biết được. Bọn họ đã điều tra ra một vài phú hào từng ủy thác hình thái thứ hai của khu khác, muốn nhờ bọn họ hỗ trợ để mình rời khỏi khu này, và đang hoàn tất thủ tục làm giấy thông hành, di chuyển vào nội thành.

Tên của những phú hào này vừa được ném vào thương hội Lan Đức, lập tức có phú hào khác cung cấp tư liệu tin tức về đối phương.

Hóa ra người này chính là phú hào đỉnh cao cực kỳ nổi danh trong vòng phú hào của khu Hắc Quang, tài sản đủ để xếp vào ba hạng đầu của nhóm phú hào. .

Về phần tài phú không lộ ra ngoài của bọn họ là bao nhiêu, không thể nào biết được.

Một con dê béo như vậy lại chạy mất rồi, Hứa Thâm hỏi: “Đã vào nội thành chưa?”

“Còn chưa, vừa điều tra ra được, nghe nói người này đang trong quá trình tiến hành thủ tục. Nhưng gần đây có rất người tiến hành thủ tục, đối phương còn chưa đến lượt.” Ngụy Ngôn nói.

Hứa Thâm tỏ ra vô cùng hứng thú: “Dường như nơi đảm nhiệm thủ tục chuyển tới nội thành là ở khu Mẫu Hoàng, nơi đó không có phiên đội thân vệ phụ trách, phỏng chừng là do tâm phúc thân tín của Nghĩ Hậu điều khiển, bây giờ vẫn còn có thể tự do xuất nhập sao?”

“Có thể, dường như ở bên kia không phát sinh bất cứ biến hóa nào.” Ngụy Ngôn nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu. Ngay sau đó, hắn lập tức dùng dụng cụ truyền tin gọi cho Lâu Hải âm.

Lâu Hải âm đang ngồi bên cạnh chánh án sở Thủ Vệ Thành Bang uống cà phê, chợt nhận được cuộc gọi đến, cô hơi nghi hoặc khi nhìn thấy cái tên Hứa Thâm trên màn hình.

“Cô mang thêm vài người, đi xem công việc xử lý giấy thông hành trong cục Thành Vệ bên khu Mẫu Hoàng, dùng danh nghĩa của chúng ta yêu cầu một phần danh sách từ phía bọn họ, và mang theo một người trở về.” Hứa Thâm phân phó Lâu Hải âm, cũng chi tiết nói lại tình huống cho cô nghe.

Lâu Hải âm khẽ giật mình, nhưng rất nhanh đã nhận lệnh.

Tránh xảy ra sai lầm, Lâu Hải âm dứt khoát lựa chọn Trần Hàn cùng đi làm nhiệm vụ với mình.

Khu Mẫu Hoàng không thể đánh đồng với những khu khác được, nơi đó đầy rẫy tồn tại ngoại hồ tàng long, lỡ như gặp phải hình thái thứ hai khó giải quyết, chưa chắc cô đã là đối thủ của người ta.

Quá trình trấn áp của khu Hắc Quang đã tiến vào giai đoạn kết thúc, không cần quá nhiều nhân thủ, phần công việc còn lại chỉ là thiết lập quy củ mới cho đám phú hào trong khu thôi.

Về phần những kẻ không tuân theo quy củ kia, đều bị xử lý sạch sẽ cả rồi.

Chương 705. Tô Sương!

Một qua một lại, chỉ ngắn ngủi chừng nửa ngày, Lâu Hải âm đã đi suốt đêm qua bên đó rồi vòng trở về.

Lúc hai người Lâu Hải âm có mặt tại khu Hắc Quang, bọn họ còn mang theo con dê béo đã chạy trốn từ trước, đối phương bị Trần Hàn áp giải trở về.

“Dường như cục Thành Vệ bên kia có biết tình huống ở khu chúng ta, nên không hề gây khó dễ.” Lâu Hải âm báo cáo lại quá trình.

Xét trên mặt tổng thể, chuyến đi này của bọn họ vô cùng thuận lợi.

Ngoài ra, một phần văn kiện tư liệu xin thông quan của khu Hắc Quang cũng được đệ trình đến trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm tùy ý lật xem. Bên trên có ghi lại danh sách xin giấy thông hành trong vòng ba năm gần đây của khu Hắc Quang.

Trong này cũng có một vài trường hợp bị trả lại, không được xét thông qua.

Có vài người khác, tuy đã nhận được giấy thông hành, nhưng sản nghiệp vẫn còn ở lại khu Hắc Quang, vừa vặn lần này gặp phải biến động, bị phong tỏa ở khu Hắc Quang, nhưng vẫn đang lặng lẽ dời đi tài sản, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Tuy hiện giờ biên cảnh khu Hắc Quang đã bị phong tỏa, nhưng vẫn có thể dùng tiền tài mở đường.

“Ừm?”

Bỗng nhiên, Hứa Thâm nhìn thấy một cái tên quen thuộc trên danh sách kia.

Tô Sương từng là người quen, cũng từng ở bên cạnh, vừa mang ơn, vừa chăm sóc Hứa Thâm một đoạn thời gian.

Hứa Thâm có chút hoảng hốt, hẩn nhớ lại trước kia Tô Sương từng nói cô ấy sẽ đến nội thành. Và từ ngày ấy đến giờ, đã trải qua một đoạn thời gian khá dài rồi.

Cô ấy không còn gửi thư qua bên này nữa, hẳn là cuộc sống ở bên kia khá tốt đẹp... Ánh mắt Hứa Thâm lơ đãng liếc qua nội dung trên văn kiện, bỗng nhiên sững sờ dừng lại. Bởi vì ở đằng sau phần ghi chép xin thông quan của Tô Sương, là ba chữ đỏ: Chưa thông qua.

Hứa Thâm nhíu mày, trong lòng chợt nảy lên một chút hoài nghi, có phải đây chỉ là trùng tên trùng họ hay không? Hẩn lại cẩn thận lật xem danh sách một hồi, trong này có người họ Tô, nhưng không cùng tên với cô ấy.

Chỉ có duy nhất một cái tên “Tô Sương” kia thôi.

Chẳng lẽ cô ấy thật sự chưa được thông qua? Nhưng nếu chưa thông qua thì vì sao cô ấy không hề liên lạc với hẩn?

Là then thùng nên đã trốn ở một nơi nào đó trong khu Hắc Quang rồi?

Hay là... Hứa Thâm ngẩng đầu, lập tức phân phó Ngụy Ngôn: “Giúp tôi đi tìm tư liệu về Tô Sương.”

“Tô Sương?”

“Lúc trước cô ấy từng là thành viên của đội trăm khur, vừa nghỉ hưu chừng một năm trước.”

“Được.”

Chờ Ngụy Ngôn rời đi, Hứa Thâm lại lấy ra dụng cụ truyền tin, gọi cho Lô Hải âm.

“Cô lại tới khu thành thị một chuyến, giúp tôi kiểm tra một người.”

Hứa Thâm nói đến đây, chợt dừng lại, rồi đợi cho đến khi Ngụy Ngôn trở về, hắn lập tức đưa tư liệu trong tay gãi cho Lô Hải âm, tiếp tục dặn dò: “Nhìn xem cô ấy có xin được giấy thông hành hay không? Và hiện giờ người đang ở nơi nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lô Hải âm đưa mắt nhìn tư liệu, trong lòng có chút nghi hoặc, đối phương chỉ là một trăm khur giả giai đoạn đầu mà thôi.

Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, bởi vì người trong tư liệu là một cô gái... có lẽ đây chính là đáp án rồi.

Lô Hải âm nhanh chóng rời đi, rất nhanh sau đó, Hứa Thâm nhận được tin tức của Đại Lý Ly, có một vài đối tượng lúc trước từng hợp tác với hội Truy Quang, hiện giờ đều ngừng lại nửa chừng, và hầu hết những thế lực này đều đến từ các khu khác.

Hứa Thâm không cảm thấy ngoài ý muốn khi nghe được tin tức kiểu này, hiện giờ là thời kỳ biến động, rất có khả năng những mục tiêu hợp tác trước kia đã âm thầm đổi chủ rồi.

Hắn không quản lý được khu khác, nhưng đương nhiên hắn không thể mặc kệ không quan tâm tới khu Vô Miên và khu Hắc Quang

Đột nhiên trong đầu Hứa Thâm nảy lên suy nghĩ, có nên mượn lực từ nội thành bên kia hay không... Ánh mắt hắn chìm trong suy tư.

Hiện giờ những khoản mà hội Truy Quang cần phải nộp lên trên đã trở nên càng nhiều hơn lúc trước, trong khi ở giai đoạn này, đa phần các sản nghiệp đều ngâm nước cả, hắn chỉ có thể thông qua cướp đoạt những phương diện khác để xử lý bộ phận áp lực này.

Cũng may trong tay hắn còn nắm giữ hai đại khu Hắc Quang và Vô Miên, cũng đủ để ứng phó chi tiêu trong hội Truy Quang.

Nhưng tặng tiền uống phí như vậy, lại không nhận được một chút chỗ tốt nào... Điều này làm cho Hứa Thâm có chút không thoải mái.

Giáo hội Nguyệt Quang nguyện ý nhúng tay vào vũng nước đục này không?

Hứa Thâm vừa nghĩ đến đây, tự bản thân hắn lại phủ quyết loại ý tưởng này.

Nếu những quân vương trong nội thành kia cũng nhúng tay vào, khẳng định thế cục sẽ phát sinh những chuyện ngoài ý muốn mà hắn không thể điều khiển nổi. Đến phút cuối cùng, thành Bạch Nghĩ này do ai chủ đạo sẽ là một biến số, không ai có thể xác định được.

Lại nói, trước kia, thành Bạch Nghĩ chỉ có một vị quân vương là Nghĩ Hậu quản lý và tọa trấn, nhưng cô ấy vẫn có thể trấn áp cục diện nhiều năm như vậy, mà bảy đại gia tộc trong nội thành đều không có ý nhúng tay vào điều khiển...

Hứa Thâm thầm suy đoán, rất có khả năng trên phương diện này còn tồn tại một thứ quy tắc ngầm nào đó mà hắn không biết.

Ví dụ như nội thành không được xâm phạm thành Đê chẳng hạn.

Ngay trong lúc Hứa Thâm đang mãi suy tư, đột nhiên cánh cửa bên ngoài văn phòng cục trưởng bị gõ vang.

Mai Phù đang ngồi bên cạnh bàn Hứa Thâm, khẽ liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, chợt mỉm nói: “Người bạn nhỏ đến đây rồi.”

Hứa Thâm cũng nhìn thoáng qua cánh cửa, Khư Nhãn mở ra, đã thấy rõ bóng dáng ngoài cửa, lập tức nói: “Vào đi.”

Một dáng người thướt tha, cô gái với thân trên đầy đặn còn bên dưới là đôi chân trắng như tuyết được bao bọc bởi đôi tất lưới màu đen, trên tay ôm một cuốn sổ ghi chép nhẹ nhàng bước vào.

Triệu âm Nguyệt nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi trên vị trí cục trưởng, nhưng không tỏ ra ngoài ý muốn chút nào.

Trong quãng thời gian này, nhóm nhân viên cục Khư Bí đều nhận được tin tức, Hứa Thâm đã âm thầm thay thế vị trí của Ngụy Ngôn, trở thành cục trưởng chân chính rồi.

“Hứa đội trưởng, ngài gọi tôi đến đây ư?” Triệu âm Nguyệt cung kính đứng đối diện chiếc bàn.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, là tôi gọi cô đến ư?

Chương 706. Ước Nặc Thần Phụ!!!

Hắn nghĩ ngợi một chút, tựa như có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ rõ được.

Suy cho cùng, trong quãng thời gian này, hắn cần phải xử lý quá nhiều chuyện, nào là sát nhập các loại thế lực to to nhỏ nhỏ của khu Hắc Quang và khu Vô Miên, nào là chỉnh hợp tài sản của đám phú hào, rồi tập kết những thương hội ... vân vân, dù hình thái thứ hai có lực lượng siêu phàm, thân thể hoàn toàn chống đỡ được, nhưng vẫn có cảm giác đại não quá tải.

“Cô định đến kiểm tra đo lường tinh thần ư?” Hứa Thâm vẫn nhớ thân phận của Triệu âm Nguyệt, nghĩ đến những lần bản thân từng làm trắc nghiệm lúc trước, hắn lại tò mò hỏi: “Nghe nói trước kia điểm trắc nghiệm của tôi đều không đạt tiêu chuẩn?”

Không chỉ là không đạt tiêu chuẩn, mà điểm của anh sắp thành số âm rồi... Triệu âm Nguyệt nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Đó đều là trước kia thôi, hiện giờ Hứa đội

trưởng đã là hình thái thứ hai, đã sớm không cần trải nghiệm tinh thần rồi, với thân phận hiện tại của ngài, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể đi vào nội thành, và rời khỏi nơi này mới thích hợp cho ngài.”

“Chưa chắc sau khi trở thành hình thái thứ hai thì nên tới nội thành.” Hứa Thâm tranh cãi một câu.

Triệu âm Nguyệt từ chối cho ý kiến, nói: “Hứa đội tìm tôi đến làm trải nghiệm tinh thần sao? Nhưng thí nghiệm của tôi chỉ nhằm vào giai đoạn đầu và người thường thôi, nếu cho ngài thí nghiệm, kết quả sẽ xuất hiện một chút lệch lạc, ý nghĩa không lớn.”

“Chẳng phải trạng thái tinh thần của hình thái thứ hai càng bất ổn hơn giai đoạn đầu ư? Vì sao hình thái thứ hai không cần thí nghiệm?” Hứa Thâm hỏi.

Về mặt Triệu âm Nguyệt thoáng hiện một chút kỳ quái, cô ấy liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi thành thật trả lời: “Dù trạng thái tinh thần của hình thái thứ hai không ổn định, cũng dù sao đi nữa, bọn họ cũng là hình thái thứ hai, lực lượng mạnh mẽ bày ra ở đó, dù những người nọ mắc bệnh thần kinh, cũng sẽ có người nguyện ý mượn sức bọn họ.”

“Hình thái thứ hai cũng có người không thể khống chế được bản thân sao?” Hứa Thâm lại hỏi.

Hình thái thứ hai vốn là những người không thể khống chế được bản thân... Triệu âm Nguyệt lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhưng không nói ra điều này, chỉ tự hỏi một chút, rồi nói:

“Hứa đội trưởng, nếu ngài muốn kiểm nghiệm trạng thái tinh thần của mình, hoặc là hình thái thứ hai khác, tôi có thể đề cử cho ngài một người. Người nọ chuyên môn phục vụ cho hình thái thứ hai, có đủ khả năng phán định trạng thái tinh thần của hình thái thứ hai. Nghe nói trạng thái tinh thần này cũng có ảnh hưởng nhất định tới quá trình tấn chức quân vương.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm được nghe một người nói trải nghiệm tinh thần cũng có liên quan tới quá trình tấn chức quân vương.

Bởi vì trong suy nghĩ của hắn, những thí nghiệm kia đều không chính xác. Suy cho cùng, khi hắn điền những đáp án thí nghiệm trước kia, trong lòng đều cho rằng chúng là phương án bình thường nhất, nhưng nhân viên trắc nghiệm này lại đánh trượt hắn, thực sự không phục nổi mà...

“Là ảnh hưởng tốt hay ảnh hưởng xấu?” Hứa Thâm hỏi.

Ánh mắt Triệu âm Nguyệt thoáng hiện một chút thần bí: “Có lẽ là tốt, cũng có lẽ là xấu xa. Hiểu biết của tôi về mảng này không được sâu sắc lắm, hắn là vị chuyên gia trong nội thành kia có thể cho ngài một đáp án càng chuẩn xác hơn.”

Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, có cảm giác gương mặt cô gái này vừa nhẹ nhàng dao động một chút, bỗng bẽn lẽn như một tảng sóng gợn, khiến cho vẻ mặt thoáng hiện một chút thần bí.

Ngay lúc Hứa Thâm đang bận suy tư, Triệu âm Nguyệt lại nhanh chóng viết xuống một cái tên, rồi đưa tới trên bàn của hắn.

“Nếu có chuyện gì cần biết, ngài có thể đi tìm vị chuyên gia này.”

“Được.” Hứa Thâm đưa mắt nhìn nội dung tờ giấy nọ, bên trên có ghi đầy đủ họ tên và địa chỉ.

Nhưng khiến cho Hứa Thâm ngoài ý muốn chính là, cách xưng hô của người nọ lại là... Ước Nặc thần phụ.

Thần phụ sao?

Hứa Thâm còn nhớ, chỉ có người nhậm chức trong tôn giáo, mới có cách xưng hô này.

Mà nghĩ đến tôn giáo, Hứa Thâm lại liên tưởng tới giáo hội Nguyệt Quang.

Và từ trong đáy lòng hắn lập tức xuất hiện một chút cảm giác bài xích theo bản năng.

Nhưng dường như ở sâu trong nội tâm lại có một âm thanh đang nói cho hắn biết rằng, cần phải đến nơi này tìm gặp, và hiểu rõ về vị Ước Nặc thần phụ kia, nhưng đồng thời cũng phải cẩn thận che giấu chính mình... .

Hứa Thâm bình thần thu hồi tờ giấy, rồi hướng ánh mắt quan sát Triệu âm Nguyệt cung kính rời đi, thật lâu sau vẫn không nói gì, có chút suy nghĩ tới xuất thần.

Ngày kế, Hứa Thâm nhận được tin tức do Trần Hàn truyền lại.

Là lúc trước Hứa Thâm để cho đối phương chọn ra mấy giáo úy đáng tin cậy, rồi lên vào khu khác, điều tra tung tích của Phản Nội Quân cũng như diễn biến các khu, hiện giờ tình báo đã được truyền quay lại.

Ở mấy ngày trước, khu Dạ Oanh đã xảy ra một vụ bạo loạn nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó đã bị dẹp yên.

Nhưng kiểu dẹp yên này không giống quá trình trấn áp những thế lực nhỏ khác, sau khi vụ bạo loạn này kết thúc, những nhân viên nắm rõ tình huống liên quan đều biến mất.

Sau khi những giáo úy đi cùng Trần Hàn vận dụng năng lực thẩm dò và sưu tầm đặc biệt, bọn họ đã tra được một chút dấu vết để lại.

Dường như nguyên nhân của vụ bạo loạn nọ, bắt nguồn từ xung đột giữa thân vệ phiên đội một và Phản Nội Quân, và khả năng này cao tới tám chín phần mười.

Nhưng phiên đội một không tổn thất nhân viên, hơn nữa, không lâu sau vụ bạo loạn kia, thân vệ quân đã nhanh chóng liên hợp cùng quân đồn trú khu Dạ Oanh.

Nổi lên xung đột lại không có thương vong...

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn, nếu nhìn thoáng qua sẽ thấy nội dung tình báo này khá là bình thường, nhưng trên thực tế, bên trong mẫu tin ngắn ngủi này lại có rất nhiều điểm đáng ngờ cần phải cân nhắc.

Nếu đội thân vệ không có thương vong, chẳng lẽ chỉ một mình Phản Nội Quân bên kia chịu thiệt?

Hứa Thâm cảm thấy, một thế lực có thể vươn bàn tay về phía hãn tuyệt đối không đơn giản như thế.

Chẳng nói đâu xa, chỉ tính riêng người lần trước được phái tới đây giám thị hãn thôi, đã là hai vị hình thái thứ hai rồi.

Mà không chỉ như vậy, thế lực nọ còn bồi dưỡng được quân cò mạnh mẽ như Liễu cục...

Cho nên, thế lực của Phản Nội Quân này tuyệt đối không thể khinh thường.

Và dựa theo cách nói của bọn họ, thành Bạch Nghĩ chỉ là một trong những cứ điểm của Phản Nội Quân thôi, nhưng sau lưng cứ điểm này lại có quân vương tọa trấn, thậm chí còn không chỉ một vị...

Nếu không, làm sao bọn họ dám đặt ra loại mục tiêu là sự nghiệp vĩ đại như vậy?

Chương 707. Cậu Đã Đoán Đúng Rồi...

Hắn vốn tưởng rằng, Phản Nội Quân sẽ tham dự vào lần nào động này, khiến cho thế cục càng trở nên phức tạp hơn, nhưng hiện tại xem ra... Đường như bọn họ đã lựa chọn khoan tay đứng nhìn?

Bởi vì nếu Phản Nội Quân nhúng tay vào, phiên đội một kia tuyệt đối sẽ tổn thương, thậm chí cả khu Dạ Oanh còn có khả năng rơi vào tay giặc.

Nhưng dựa theo phân tích báo kia, có thể thấy được, cứ điểm thế lực chủ yếu Phản Nội Quân nằm ở khu Dạ Oanh, hơn nữa có vẻ như bọn họ tính toán khoan tay đứng nhìn, không tham dự vào nội đấu của thành Đề.

“Tình hình thân vệ quân ở khu khác thế nào? Điều liên hợp cùng quân đồn trú rồi sao?” Hứa Thâm hỏi Ngụy Ngôn.

Trong khoảng thời gian này, Ngụy Ngôn đã trở thành phụ tá đắc lực cho hắn, Ngụy Ngôn tâm tư kín đáo, hiệu suất làm việc cao, khó trách lại được Liễu cục chọn lựa để bồi dưỡng làm người nối nghiệp.

“Khu Vụ Đô đã liên hợp rồi, nhưng nghe nói đội thân vệ đến khu Tự Do đã mất tích.” Ngụy Ngôn nói.

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, khu Tự Do được phiên đội ba phụ trách.

Chiến lược tổng hợp của phiên đội ba rất gần với phiên đội hai, vậy mà bọn họ lại mất tích?

Chẳng lẽ Dạ Thử Vương đã chiếm lĩnh khu Tự Do rồi sao?

Cũng có lẽ không chỉ một khu Tự Do thôi đâu.

Nếu bàn tay của Dạ Thử Vương đã thẩm thấu vào trong thân vệ quân, lại tiếp tục thẩm thấu vào bên trong quân đồn trú, đương nhiên hai thế lực này có thể tự nhiên mà sát nhập lại cùng nhau.

Bỗng nhiên Hứa Thâm cảm nhận được một tia gấp gáp.

Tuy lực lượng quân sự của sáu khu chưa chắc đã mang đến quá nhiều tác dụng trong chiến đấu cấp quân vương, nhưng lực lượng này vẫn trở thành một con bài chưa lật.

Đúng là con bài chưa lật này cũng không có ý nghĩa quá lớn trong chiến đấu cấp quân vương, nhưng nó lại có thể phá hủy thành Bạch Nghĩ.

Nếu người tiến công, ta sẽ phá hủy thành, chẳng ai làm vương ở đây cả.

Chẳng phải con bài chưa lật nọ đã trở thành một trong những vốn liếng có tác dụng đàm phán hay sao?

Nếu Dạ Thử Vương muốn âm thầm nắm giữ khu của hãn, có vẻ như đôi phương sẽ tới tìm hãn phiên toái.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại nhìn nhìn Hắc Tuyết bên cạnh, may mắn có cô ấy ở bên cạnh, dù hãn thực sự gặp phải tập kích bất ngờ cũng có thể ngăn cản được một chút.

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại nghĩ đến hai mẹ con Linh Lục và Hải Tước, nếu hãn đưa cả hai người ấy đến đây, nghĩa là bên cạnh hãn có ba con khư cấp A... Quân vương có thể ứng phó được hay không?

Mặt khác, lúc trước số một ở bên trong thế giới Linh Bí kia đã nhờ hãn tới quan sát bia Trấn Khư. Bên kia cũng có khư cấp A... Hãn có thể nói chuyện với chúng nó hay không?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thâm lập tức tỏa sáng.

Buổi chiều, Lâu Hải âm quay về trong cục, cũng mang theo tình báo mà mình điều tra được quay về.

“Đội trưởng, cậu đã đoán đúng rồi. Đúng là cô gái tên Tô Sương kia đã xảy ra chuyện.” Lâu Hải âm nói.

Hứa Thâm khẽ giật mình, sắc mặt hơi trầm xuống: “Mau nói đi.”

“Căn cứ theo những gì tôi điều tra được, đúng là cô ấy có xin giấy thông hành, nhưng không được phê chuẩn, chuyện này do một tay chủ quản họ Hàn phụ trách, mà họ Hàn kia là nhân vật biên giới được bảy đại gia tộc trong nội thành phái tới đóng tại thành Đê. Hãn đã dựa vào bối cảnh trong gia tộc, mới kiếm được công việc béo bở như vậy.” Lâu Hải âm liếc mắt nhìn

Hứa Thâm một cái: “Tôi còn điều tra trang viên của người nọ, mới phát hiện hắc chần nuôi khur, phía dưới trang viên có chôn không ít thi cốt.....”

Hứa Thâm thoáng sững sờ.

Hiện giờ hắc đã không còn non nớt như trước kia nữa, đã biết được mị lực của quyền lợi nó mê người ra sao, mà người nắm giữ quyền lực, sẽ vận dụng toàn bộ quyền thế trong tay mình để gây khó dễ cho người không có quyền lực.

“Đã thăm vấn người nọ chưa?”

“Không, tôi không đả thảo kinh xà.” Lâu Hải âm đưa mắt nhìn Hứa Thâm: “Hơn nữa đối phương là người của Hàn gia, tuy chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng lỗ như...”

“Nơi này là thành Đê, không phải nội thành.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Chỉ một ten tiểu nhân vật cũng dám lật trời ở trong này, chẳng phải luật pháp của thành Đê chúng ta đã quá nực cười hay sao? Lại nói, con người rồi cũng phải chết, rất có khả năng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lỗ như bị khur ăn luôn thì sao? Chẳng lẽ chúng ta nơi này chính là tã lót cho đám người bọn họ, còn phải chăm sóc thật chu đáo?”

Sắc mặt Lâu Hải âm khẽ biến, vừa nghĩ đến loại hình ảnh nào đó, trong lòng khẽ run rẩy.

“Tôi hiểu rồi, để tôi đi thăm vấn đối phương.”

“Không cần, trực tiếp mang người đến đây đi.” Hứa Thâm nói.

Lâu Hải âm hơi sững sờ, nhưng nhìn thấy sát ý từ sâu trong đáy mắt Hứa Thâm, cô lập tức hiểu được ý của hắc, rồi gật gật đầu liền xoay người rời đi.

Chạng vạng.

Từ khu Hắc Quang đến khu thành thị, đi đi về về mất hơn 3 giờ, đó còn là tình huống đi lại thông suốt, nếu sử dụng xe riêng cá nhân, còn phải đợi đèn xanh đèn đỏ, và chú ý tới tốc độ hạn chế của khu thành thị, ít nhất cũng phải mất tới 4 giờ.

Lúc ấy, Hứa Thâm đang chuẩn bị dùng cơm, Lâu Hải âm đã quay về trong cục, còn mang về một vị trung niên có dáng người phúc hậu.

Trung niên nọ có mái tóc đầy dầu, rõ ràng có chải gọn gàng, nhưng lúc này lại hơi chút rối tung chập vạt, trên tay đeo nhẫn mã não và băng tên, cả người tỏa ra hương vị tiền tài.

Lúc này trên mặt của gã có một vài vết cào nhỏ nhỏ, hiển nhiên đã bị tiểu tinh linh bên người Lâu Hải âm giáo huấn một chút.

“Đại nhân tha mạng, tôi, tôi tên là Hàn Thành ...” Trung niên nhìn Hứa Thâm, ý thức được hấn chính là cấp trên của nữ quái vật bên cạnh, vội vàng mở miệng cầu xin tha thứ.

“Anh biết Tô Sương?” Trước mặt Hứa Thâm đã bày sẵn một tảng thịt bò vừa nấu chín, hấn đang muốn ăn cơm, bởi vậy đôi tay tùy ý cắt thịt bò, còn ánh mắt lại đang đánh giá người trung niên trước mắt.

“Tôi, tôi...” Hàn Thành muốn phủ nhận, nhưng lúc trước gã đã bị Lâu Hải âm nghiêm hình khảo vấn một hồi, lại thêm đám đồng nghiệp của gã bên kia từng lộ ra một chút tiếng gió...

Tới cuối cùng, gã chỉ cười khỏ nói: “Biết. Cô gái kia muốn tìm tôi đi cửa sau, nhưng loại chuyện này sao có thể tham được? Tuy cô ấy cho tôi không ít tiền, nhưng tôi vẫn luôn làm việc theo quy củ, chưa cho cô ấy thông qua... Nếu biết ngại quen cô ấy, tôi nhất định sẽ cho cô ấy thông qua, cùng lắm thì... Á! !”

Hứa Thâm cầm lấy cái nĩa trên bàn cơm, tiện tay ném tới, cắm thẳng lên bàn tay Hàn Thành, đóng đinh gã trên mặt đất.

Chương 708. Không Thể Chết Được!

Truyện được dịch bởi Phước Mạnh, ủng hộ ở Z A L O : 0704 730 588 (Phước Mạnh)

“Nói lời tạm biệt nhiều như vậy.” Hứa Thâm nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Tiếng kêu gào đau đớn trong miệng Hàn Thành lập tức ngừng lại, gã cắn chặt hàm răng, gương mặt đã đỏ lên như sung huyết, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Gã biết người trước mắt này là trăm khur giả hình thái thứ hai, mà đám trăm khur giả hình thái thứ hai kia đều là kẻ điên khùng, luôn có những hành động vượt ngoài dự đoán của mọi người.

“Anh đã giết cô ấy?” Hứa Thâm lại cắt một miếng trên tảng thịt bò, dùng nĩa chọc nó lên rồi đưa vào trong miệng.

Nếu Tô Sương vẫn chưa vào được nội thành, khẳng định rằng cô ấy sẽ liên lạc với hắn. Suy cho cùng, nếu nguyện vọng chưa đạt được, chắc chắn cô ấy sẽ tiếp tục gom tiền. Bởi vậy, khả năng cao là cô ấy đã xảy ra chuyện rồi.

“Tôi, tôi không có, tôi thật sự không biết... Á! !”

Cái nĩa thứ hai bay ra, cắm thẳng lên một cánh tay khác của gã.

Hàn Thành phát ra tiếng kêu thảm thiết, lúc trước gã vẫn còn một bàn tay có thể bịt lại chỗ đau trên cánh tay còn lại, hiện giờ cả hai cánh tay đều bị đóng đinh cả rồi, nhưng gã lại không dám giãy giụa, càng là như vậy, cảm giác đau đớn vì bị xé rách càng mạnh.

“Đó không phải đáp án mà tôi muốn nghe.” Hứa Thâm nói.

Hàn Thành nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Hứa Thâm, tựa như cảm giác thống khổ trên tay đều biến mất, thay vào đó là sợ hãi mãnh liệt trào dâng trong lòng, khiến cho gã có một loại cảm giác mình đang đối diện với một con khur.

“Cô, cô ấy không chết.” Hàn Thành cắn răng, run rẩy nói: “Những gì tôi nói đều là sự thật. Tôi, tôi có thể dẫn ngài đi gặp cô ấy.”

Không chết sao?

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, nhưng nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi tới run rẩy của đối phương, hắn có cảm giác người này không có nói dối.

“Cô ấy ở đâu, anh nhốt cô ấy sao?” Hứa Thâm hỏi.

Nỗi sợ hãi trong mắt Hàn Thành càng thêm sâu sắc. Tới lúc này, gã không chỉ sợ hãi Hứa Thâm trước mắt, mà còn sợ hãi hình ảnh vừa hiện lên trong đầu mình.

“Nhót... có thể coi là như vậy, nhưng chủ yếu là tình huống của cô... Không thể chết được.”

Lời nói của Hàn Thành quá mức kỳ quái, khiến người khác không sao hiểu nổi.

Hứa Thâm cũng có chút ngoài ý muốn. Hắn nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng mới gọi Mộng giáo chủ đi tới, có thể tự mình chứng kiến mọi chuyện sẽ yên tâm hơn.

Không bao lâu sau, Mộng giáo chủ đã đến.

“Giáo hoàng đại nhân.” Mộng giáo chủ Viên Phi cung kính cúi đầu với hắn. Trong lúc ấy, ánh mắt lại nhanh chóng quét qua chung quanh, muốn từ hoàn cảnh xung quanh thu được nguyên nhân khiến cho Hứa Thâm tìm mình tới đây.

“Dùng năng lực của cậu, xem hắn đang chứa những gì trong đầu mình, sau đó tìm kiếm một cô gái tên là Tô Sương.” Ánh mắt Hứa Thâm rất lạnh nhạt, trực tiếp mở miệng phân phó.

Viên Phi đưa mắt nhìn người trung niên đang run rẩy quỳ trên mặt đất, lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Gã cung kính nhận lệnh, rồi đi tới sau lưng Hàn Thành.

Hàn Thành nghe được tiếng bước chân, hơi lo lắng quay đầu nhìn lại, nhưng tầm mắt đột nhiên chuyển thành mơ hồ.

Tiếng vù vù của ô tô vang lên bên tai, từ xa lại gần, dần dần trở nên vô cùng rõ ràng, cùng với một hồi xóc nảy ngay dưới chân, gã phục hồi lại tinh thần, mới giật mình phát hiện ra mình đang ngồi trên một chiếc xe có rèm che.

Chiếc ô tô nọ đang chạy đến một tòa trang viên xa hoa khí thế. Ngay khi gần tới phía trước tòa trang viên nọ, nó lập tức giảm tốc độ xuống.

Cửa lớn của trang viên mở ra, những thủ vệ đứng thành hàng hai bên, nhìn thấy gã đang ở bên trong ô tô, cả đám bọn họ đều lộ ra thần thái cung kính, cúi đầu hành lễ.

Hai bên đường trong trang viên là một nhóm người làm vườn đang cắt tỉa hoa cỏ, còn có những nữ đầy tớ đang bung quần áo đã được giặt sạch đi ngang qua trên con đường mòn rải đá vụn.

Nơi này là... Nhà?

Không phải ta đang ở...

Hàn Thành vô cùng kinh ngạc, đến mức gã vẫn một mực ngồi yên trên xe, trong lòng dâng lên một loại cảm giác hoảng hốt và không chân thực, rõ ràng lúc trước... gã đang ở một nơi khác mà.

Chẳng lẽ trước mắt là mộng?

Nhưng... khi gã đưa tay chạm đến cửa kính xe, đường vân tay tròn tròn hơi thô ráp, còn cửa kính xe kia lại nhẵn nhụi và chân thật như thế!

Nơi này... Là hiện thực!

Hàn Thành thoáng sửng sốt một lát, trong lòng lập tức sinh ra loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Nói như vậy, những chuyện xảy ra lúc trước chính là mộng... Ừm, nói đến đây gã mới nhớ, lúc trước đã có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Khoan đã, giờ này hẳn là gã đã tan tâm, về nhà rồi.

Đúng, là tan tâm về nhà.

Hàn Thành phản ứng lại, rồi không khỏi vỗ đầu, chẳng biết vừa rồi mình bị làm sao, chẳng lẽ tối hôm qua uống rượu đến hồ đồ luôn rồi?

Đều do con điểm nhỏ lẳng lơ kia, làm gã mất quá nhiều sức lực.

Hàn Thành lắc đầu cười cười, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác thả lỏng lạ thường, không thể nói rõ ra, tựa như một màn này trước mắt vô cùng trân quý.

Lúc này, chiếc xe chậm rãi lăn bánh đi qua, nhưng không dừng lại ở cửa chính, ngược lại nó chạy vào căn biệt thự được xây dựng đằng sau trang viên.

Hàn Thành kinh ngạc, sắc mặt hơi trầm xuống: “Ai cho anh mở ra nơi này?”

“Không phải là lão gia ngài phân phó sao?” Lái xe mỉm cười đáp lại.

Gương mặt hiện lên trên kính chiếu hậu, đúng là Viên Phi.

Hàn Thành trông thấy đối phương, trong lòng có chút nghi hoặc, lái xe của gã... có gương mặt như vậy sao?

Vì sao gã lại nhớ người nọ là một vị trung niên trầm ổn ít lời...

Chẳng lẽ là ảo giác?

Ngay khi Hàn Thành vô cùng nghi hoặc, chiếc xe nọ đã ngừng lại phía trước căn biệt thự. Lái xe bước xuống, chu đáo mở cửa xe cho Hàn Thành, rồi cung kính đứng qua một bên, làm ra thủ thế xin mời.

Trong lòng Hàn Thành mang theo một chút nghi hoặc, bước xuống xe, nhưng khi nhìn thấy căn biệt thự trước mắt, rất nhiều nghi ngờ từ trong đáy lòng gã đều biến mất, bỗng nhiên gã lại nghĩ đến một bóng ma khủng bố, da mặt không khỏi run lên nhè nhẹ.

Hoa lạp lạp!

Dường như ngay khoảnh khắc đó, từ bên trong biệt thự, có âm thanh xiềng xích vang lên.

Sau đó là tiếng xiềng xích bị lôi kéo đến vỡ tan, cùng với âm thanh của xiềng xích tiếp tục bị kéo căng, không thềm giấu giếm.

Hàn Thành nghe được. Rõ ràng âm thanh này còn cách một căn biệt thự mới có thể truyền đến nơi này, nhưng giống như nó đang ghé vào lỗ tai gã rồi vang lên vậy.

Gã hoang hốt, vội vàng lui về phía sau nửa bước theo bản năng.

“Lão gia, xin mời.” Không biết từ khi nào cửa biệt thự đã mở ra, Viên Phi đứng ở cửa, lại làm ra thủ thế xin mời với Hàn Thành.

Chương 709. Chân Tướng!

Hàn Thành muốn lui lại bản năng, lý trí nói cho gã biết, nơi đó vô cùng nguy hiểm, nhưng nhìn thấy lái xe kia làm ra tư thế mời, cũng không biết như thế nào, tựa như ma xui quỷ khiến, bởi vì gã lại dừng chân tại chỗ rồi đi qua.

Bên trong biệt thự là một mảnh tối đen sâu thẳm, tựa như một cái miệng kỳ quái vừa há ra, để rồi hấp ám xung quanh bao trùm lấy gã.

Đát, đát.

Tiếng bước chân dẫm lên bậc thang bằng gỗ, chậm rãi bước lên lầu.

Rất nhanh, hai người bọn họ đã đi tới lầu hai.

Hàn Thành vừa nhìn thấy cánh cửa lầu hai, tựa như một người vừa trong mộng chợt giật mình mở mắt, lập tức tỉnh táo lại.

Cơ bắp toàn thân gã đều trở nên căng thẳng, gã vội vàng xoay người muốn bước xuống lầu, nơi này tuyệt đối không để ở lâu.

Nhưng vị trí xuống lầu lại bị Viên Phi ngăn cản.

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Viên Phi mỉm cười nhìn Hàn Thành.

Vào thời khắc này, bỗng nhiên Hàn Thành lại có cảm giác, gương mặt người lái xe kia có chút xa lạ, nhưng lại có chút quen thuộc, tựa như gã vừa mới gặp mặt đối phương.

“Tránh ra!” Hàn Thành thô bạo nói.

Gã đưa tay đẩy vào bả vai đối phương, nhưng bàn tay vừa đụng vào, lại phát hiện thứ mà mình vừa chạm đến chính là khung cửa đang đóng chặt trước mắt.

Tựa như thời không đột nhiên bị dịch chuyển.

Hàn Thành ngây ngẩn cả người, hấn vội rút tay về như bị điện giật, thậm chí còn hoảng sợ mà lui về phía sau hai bước.

“Ngài không bước vào xem sao?” Viên Phi mỉm cười nói.

Hàn Thành giận dữ hét lên: “Đến tột cùng mày là ai?”

“Tôi sao?” Nụ cười trên mặt Viên Phi càng nồng đậm.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười này lập tức tan chảy như sáp nến đang cháy, ngay cả thân thể cũng nhanh chóng tan chảy ra, sau khi thân hình bị tan chảy hoàn toàn, nó lại men theo kẽ hở ở cửa chảy vào trong gian phòng trước mắt.

Ngay sau đó, một âm thanh vừa êm tai vừa ai oán làm cho da đầu Hàn Thành run lên, đã truyền ra từ trong cửa: “Là tôi

nha... Anh có đồng ý không?”

Âm thanh này mang theo vài phần đau thương, vài phần cầu xin, vài phần khát khao, vài phần u ám, giống như là lời thì thầm của con quỷ phía trước ngôi mộ hoang, làm kẻ khác động tình, càng làm kẻ khác cảm động.

Hàn Thành hoảng sợ mà mở to hai mắt nhìn thẳng tới.

Một cơn gió từ đâu thổi đến, bỗng nhiên cánh cửa trước mắt rơi ra.

Từng sợi tóc bay múa rời khỏi gian phòng trước mắt, ngay tiếp theo là một cái miệng kỳ quái dữ tợn.

Nhưng đằng sau cái miệng kỳ quái ấy, lại có một cái đầu người trắng như tuyết, chính nó là nơi phát ra thứ âm thanh vừa êm tai vừa ai oán hồi nãy. Lúc này, gương mặt nó đang hướng ánh mắt đầy đau thương nhìn gã, mang theo đầy khát cầu: “Để cho tôi đi vào...”

Khi nói chuyện, xiềng xích trên người quái vật chột nỏ tung, nứt toác, thân thể quái vật di chuyển về phía trước, chạy ra khỏi phòng.

Mái tóc đen bay múa vây quanh Hàn Thành, gương mặt trắng như tuyết kia cũng kề sát tới mặt gã: “Để cho tôi đi vào....”

“Nha nha! !”

Đột nhiên Hàn Thành trợn to hai mắt, phát ra một tiếng gầm rú đầy hoảng sợ, cả người giống như mất nước, nhưng lại toát mồ hôi lạnh toàn thân, trên mặt đầy những giọt mồ hôi.

Lúc này căn phòng trước mắt đã biến đâu không thấy, con quái vật kia cũng biến mất, chỉ còn lại một chiếc bàn dài, cùng với ánh mắt hờ hững nhìn xuống đằng trước bàn.

Hàn Thành ngây người, gã nhìn ngó chung quanh, lúc này mới phát hiện bản thân đang ở bên trong cục Khư Bí lý.

Lúc trước... Là mộng?

Hàn Thành sửng sốt.

Viên Phi nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Giáo hoàng đại nhân, đã tìm được rồi, ngài muốn đích thân xem qua không?”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Viên Phi lập tức phóng thích năng lực ra ngoài, mang Hứa Thâm đi vào mộng cảnh.

Ở trong mộng cảnh, gã có thể tái diễn lại khung cảnh trong mơ mà mình vừa xem hồi nãy, khiến cho Hứa Thâm cũng có thể tự mình trông thấy.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã thấy được đủ loại hình ảnh thông qua góc nhìn của Hàn Thành.

Đó là rất nhiều cô gái đã chết thảm, cùng với Tô Sương.

Ngay khi Hứa Thâm nhìn thấy hình ảnh cuối cùng của Tô Sương cũng chính là lúc cô ấy bị con quái vật đằng sau cánh cửa kia nuốt hết, từ trong đáy mắt hắn xẹt qua một mảnh lãnh ý.

Nhưng biến hóa đằng sau, lại có chút khiến người ta ngoài ý muốn.

Bởi vì sau khi con quái vật kia cắn nuốt Tô Sương, ngay trong cơ thể nó đã xảy ra một chút biến hóa không hiểu rõ.

Mà kết cục của cảnh trong mơ kia, chính là con quái vật nọ vẫn còn bị nhốt trong trang viên của đối phương.

Hứa Thâm im lặng một lát, rồi đưa mắt nhìn Hàn Thành.

Nhưng gần như ngay lập tức, hắn đã nói với Lâu Hải m:

“Mang theo hắn, chúng ta lại đi một chuyến tới trang viên của hắn.”

“Được.” Lâu Hải âm gật đầu.

Hứa Thâm nhanh chóng đứng dậy, rời đi. Về phần Viên Phi, hắn lại phân phó cho đối phương trở về làm chuyện của mình.

Bọn họ xuất phát từ cục Khư Bí, không bao lâu sau, Hứa Thâm đã được Lâu Hải âm dẫn dắt, nhanh chóng đi tới trang viên của Hàn Thành.

Bọn họ xuyên qua Khư giới bước vào bên trong, trực tiếp đi đến phía trước căn biệt thự ở chỗ sâu trong trang viên.

Hứa Thâm nhìn xuyên qua Khư Nhãn, căn biệt thự trước mắt trở nên hư ảo, cho phép hắn thấy rõ cảnh tượng bên trong biệt thự.

Chỉ thấy phần lâu hai trong căn biệt thự tinh xảo nọ vô cùng hỗn loạn, tựa như sào huyệt của con gù đó, với máu đen và cầu bần trải rộng trên mặt đất.

Trên tường lâu hai có Khư Thạch được chế tạo thành cột trụ, đường kính tới mấy mét, bên trên có từng sợi xiềng xích đang buộc chặt một con quái vật.

Con quái vật này có cái đầu cực lớn, cả người là đều là lông tóc, tựa như một cái vỏ sò mọc đầy những gai nhọn.

Nhưng phần đỉnh của cái miệng kỳ quái kia, lại có một cái đầu trắng như tuyết, vàng trán và phần cổ thon như ngọc, đáng vẻ kia... Đúng là Tô Sương.

Hứa Thâm thấy sững sờ.

Tô Sương đã bị khư ăn rồi, nhưng... vẫn còn giữ lại cái đầu sao?

Hơn nữa từ cảnh trong mơ của Hàn Thành... Dường như con quái vật nọ đã bị Tô Sương không chế???

“Cấp bậc của con khư này miễn cưỡng đạt đến cấp B.” Lô Hải âm nghe được lời nói của nhóm tiểu tinh linh bên người, nhanh chóng chuyển lời cho Hứa Thâm.

Với bọn họ, loại khư cấp bậc này có thể dễ dàng xử lý mà không lao lực.

Chương 710. Cô Muốn Đến Nơi Nào, Tôi Đều Đưa Cô Đi!

Hứa Thâm khẽ gật đầu, rồi mang theo Hàn Thành xuyên qua biệt thự, đi tới bên ngoài gian phòng kia.

Con quái vật nọ cũng chú ý tới sự hiện diện của Hứa Thâm và Lô Hải âm, cùng với Hàn Thành đang cúi người khom lưng như con chim cút bên cạnh bọn họ.

“Để cho, để cho tôi đi vào...” Cái đầu Tô Sương gắn trên miệng con quái vật nọ, lập tức vặn vẹo qua, phát ra tiếng cầu xin ai oán, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thành.

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ hướng ánh mắt đánh giá xiềng xích đang trói buộc con quái vật nọ.

Sợi xiềng xích này chỉ có thể nhốt được khur cấp C, và hiển nhiên từ sau khi con quái vật trước mắt này nuốt được Tô Sương, nó hoàn toàn có thể thoát khỏi sợi xiềng xích ấy. Nhưng tựa như nó và Hàn Thành đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, cho nên không thương tổn đối phương.

Nói cách khác, Hàn Thành lấy cái có “Đáp ứng” điều kiện, để bắt nó phục tùng.

“Nó muốn đi đâu?” Lâu Hải âm tò mò hỏi.

Hứa Thâm im lặng không nói.

“Nội thành.” âm thanh chua xót của Hàn Thành truyền ra: “Chỉ cần đi nội thành, cái gì cô ấy cũng chịu làm, nếu không vì điểm ấy, tôi đã sớm chết mấy trăm lần rồi.”

Gã có thể sống sót, chính vì dựa vào ưu thế này để giao dịch cùng quái vật trước mắt, khiến cho con quái vật này chẳng những ở lại bên người gã, còn nguyện ý giúp gã làm một chút chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho gã vừa yêu thích lại vừa sợ hãi đối với người từng là vợ cũ của mình đang ở ngay trước mắt kia.

“Con khur này muốn đi nội thành?” Lâu Hải âm kinh ngạc, cũng không thể hiểu được tình huống trước mắt.

“Để cho tôi đi...” Xiềng xích lắc lư rung động, con khur thú kia đã tới gần trước mặt Hứa Thâm, nhưng ánh mắt nó vẫn một mực nhìn chăm chăm vào Hàn Thành.

Sắc mặt Hàn Thành khẽ biến, gã miễn cưỡng cười nói: “Chỉ cần cô chịu ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ cho cô đi.”

“Tôi... rất ngoan.” Con khur ấy khẽ thì thầm một câu, nói xong, nó lập tức đứng yên tại chỗ, không di chuyển nữa.

Trong đôi mắt Hứa Thâm lại xẹt qua một mảnh sát ý, nhưng rất nhanh hết thấy đều biến mất.

Hắn trầm thấp nói: “Tôi cho cô đi.”

Con khur kia đang cúi đầu thì thẳm, vừa nghe được lời nói của Hứa Thâm, bỗng nhiên lại ngẩng đầu, cái miệng kỳ quái dữ tợn kia lập tức ghé sát vào, gương mặt trắng như tuyết nọ cũng nhìn về phía Hứa Thâm: “Cậu... Để cho tôi đi?”

“Đúng vậy, để tôi đưa cô đi.” Hứa Thâm chậm rãi nói từng chữ một.

Cái miệng khur kia lập tức há ra, phụt lên một thứ mùi tanh tưởi, nhưng trên trán lại nứt ra một cái miệng, lộ ra nụ cười đầy mừng rỡ: “Vậy cậu cần tôi làm cái gì?”

“Không cần gì cả.” Hứa Thâm nói.

“Nhưng mà...”

“Đi theo tôi đi.” Hứa Thâm nói: “Cô muốn đến nơi nào, tôi đều đưa cô đi.”

Con khur nọ khẽ giật mình, rồi bỗng nhiên khuôn mặt đang chăm chú quan sát Hứa Thâm kia, chợt nhớ tới cái gì, nó nghiêng đầu tự hỏi: “Cậu... Giống như có chút quen mắt.”

Trong lòng Hứa Thâm hơi chấn động, hắn lập tức nhìn về phía cô ấy.

Nhưng vẻ mặt cô ấy chỉ khẽ nghi hoặc, lại không nói thêm điều gì nữa.

Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái thật sâu, không nghĩ tới Tô Sương lại rơi xuống kết cục như vậy.

Với trạng thái của con khur này... Khó trách Hàn Thành sẽ nói cô ấy không thể chết đi.

Bởi vì kể cả Hứa Thâm, cũng không có cách phán đoán xem con quái vật trước mắt là khur, hay là Tô Sương.

Dường như lúc con khur nọ ăn Tô Sương, nó đã kế thừa một bộ phận trí nhớ và chấp niệm của cô ấy.

Nhưng có lẽ về sau, Tô Sương đã đảo ngược lại, rồi cướp đoạt ý chí của con khur kia...

Khur... Đến tận cùng là loại tồn tại như thế nào?

Hứa Thâm không khỏi nghĩ tới “Ma ma”, sau đó lại hồi tưởng tới rất nhiều con khur đã bị hắn ra tay chém giết.

Có người một nhà khư sống vui vẻ hoà thuận.

Có khư phụ thuộc vào con người, chỉ vì tìm kiếm thứ mà chính mình đã mất đi.

Ngoại hình của khư và nhân loại rất tương đồng, nhưng chúng lại không phải nhân loại...

Đến tột cùng, chúng từ đâu mà đến?

Và sinh ra như thế nào?

Hứa Thâm hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vậy hắn cũng không thể phân rõ, rốt cuộc tồn tại trước mắt là khư hay là Tô Sương?

“Đi thôi.” Hứa Thâm nhìn thấy Tô Sương vẫn còn chậm chạp chưa suy nghĩ kỹ càng, hắn lập tức xoay người nói.

Tô Sương do dự một chút, cuối cùng mới chậm rãi nhúc nhích thân thể, đi theo phía sau Hứa Thâm.

Nhưng ngay lúc đi ngang qua Hàn Thành, cô ấy vẫn ngừng lại, cúi đầu nói: “Anh có... Đồng ý không?”

Hàn Thành vốn định nói không, bởi vì trong lòng gã vẫn luôn có loại cảm giác, khi mà gã đồng ý, trước mắt sẽ phát sinh một chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hứa Thâm quét tới, những lời vừa muốn nói lập tức kẹt lại trong cổ họng, nói không nên lời.

Cuối cùng, gã chỉ có thể ôm một chút tâm lý may mắn, phần nộ nói: “Đồng ý, cô có thể đi.”

Tô Sương lập tức sững sốt, rồi nhanh chóng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, ánh mắt cũng muốn phát sáng lên.

“Đồng ý rồi nha... Vậy thì quá tốt rồi!”

Cô ấy cười ha ha, giống như một đứa nhỏ vì vui sướng mà nhảy cẫng lên.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của cô ấy lại trở nên quỷ dị, ánh mắt như cười như không nhìn về Hàn Thành.

“Rốt cuộc anh cũng chịu đồng ý rồi...”

Con người Hàn Thành co rụt lại, gã nhìn cái miệng kỳ quái nọ đang không ngừng tới gần mình, vội vàng nói: “Nếu cô còn

tiếp tục như vậy, tôi sẽ không đồng ý.”

“Đã chậm rồi...” Nụ cười trên mặt Tô Sương trở nên vắn vẹo.

Hàn Thành hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, nói với Hứa Thâm: “Cứu tôi!”

Hứa Thâm không nói chuyện, lập tức rời khỏi lầu hai.

Lâu Hải âm có chút nghi hoặc, cô không hiểu rõ cuộc khủng hoảng trước mắt có nghĩa là gì, rồi mang theo tâm trạng ngơ ngác, đi theo Hứa Thâm rời đi.

Răng rắc!

Ngay sau khi hai người bọn họ rời đi, tiếng kêu thảm thiết và tiếng khung xương vỡ vụn vang lên, thân thể Hàn Thành bị cái miệng kỳ quái giống như vỏ sò nọ kẹp lấy, vô số răng nhọn bao phủ xung quanh.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đang lặng lẽ chờ đợi bên ngoài biệt thự, nghe được động tĩnh sau lưng. Hắn quay đầu lại đưa mắt nhìn qua.

Là Tô Sương đang chậm rãi nhúc nhích đôi chân nhỏ bên dưới cái miệng kỳ quái kia, đi tới.

Chương 711. Xưa Nay Nghĩ Hậu Vốn Là Kẻ Giả Dối...

“Cậu đồng ý để tôi đi sao...” Tô Sương như cười như không nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cô đi.”

Tô Sương hướng ánh mắt đầy hứng thú nhìn hắn, rồi chậm rãi tới gần, cái miệng kỳ quái cũng tới gần theo, mùi tanh hôi lan tràn: “Cậu thật sự sẽ đồng ý sao?”

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn cô ấy một cái: “Đương nhiên.”

Cái miệng Tô Sương lại nứt ra, để lộ một nụ cười: “Vậy thật tốt quá...”

Nói xong, cái miệng kỳ quái tiếp tục mấp máy, muốn lao đến bao phủ Hứa Thâm, nhưng cái miệng kỳ quái nọ càng tới gần,

nó càng thu nhỏ lại với tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt, thân hình cực lớn cao hơn ba mét, đã thu nhỏ lại chưa đầy một mét.

Hứa Thâm hướng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, quan sát Tô Sương đã bị thu nhỏ lại, mỉm cười nói: “Nhất định phải nghe lời, tôi đã nói sẽ đưa cô đi, thì nhất định sẽ làm như vậy.”

Tô Sương kinh ngạc nhìn hắn, cô ấy cảm nhận được khí tức nguy hiểm mãnh liệt truyền tới từ trên thân thể của người đàn ông trước mắt, khiến cho cô ấy muốn lui lại, nhưng lời Hứa Thâm vừa nói, lại khiến cho cô ấy không thể rời đi.

Khu Dạ Oanh.

Đang có mấy bóng người tụ tập trên đỉnh của một tòa nhà cao tầng lẫn khuất trong tầng sương mù mờ ảo. Tại vị trí này, ở trong Khu giới, là một ngọn núi lớn kéo dài nguy nga, và độ cao của đỉnh núi nọ cũng xêm xêm với độ cao của nóc tòa lầu kia...

Cùng không biết đây là trùng hợp, hay vì một nguyên nhân nào khác!

Lúc này, đang có một bóng người chấp hai tay sau lưng lặng lẽ đứng trên đỉnh núi bên trong Khu giới, hai mắt một mực nhìn về phương xa.

Từ nơi này có thể nhìn thấy cảnh tượng của vài dặm gần đây.

“Đã tìm được của hành tung của Nghĩ Hậu chưa?” Sau một lúc lâu, bóng người cao ngất này mở miệng nói.

Tiếng nói hơi trầm thấp, trộn lẫn với vài phần bóng chồng, mang tới cho người ta một loại cảm giác quỷ dị.

(Mình cũng không hiểu lắm sao tác lại dùng từ “bóng chồng” ở đây, nguyên văn là 重影 – trọng ảnh nhé, từ này để miêu tả hai hay nhiều bóng ảnh cùng lúc chồng lên nhau, chứ không có miêu tả về âm thanh, hoặc là có âm thanh mà mình chưa biết???)

Đỉnh núi càng lộ ra vẻ hiu quạnh.

Mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng hướng ánh mắt nhìn về phía Dạ Thử Vương, tồn tại nổi danh cùng Nghĩ Hậu,

và cũng chính là bóng người trước mắt, rồi im lặng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Bẩm đại nhân, tôi đã tiếp xúc với một thuộc hạ thân tín của Nghĩ Hậu, Nạp Sát Phân Ny, nhưng cô ta là hình thái thứ hai, lại luôn ở khu vực sâu bên trong cung Tuyết, rất khó dùng sức mạnh hay thủ đoạn cứng rắn bắt đi thẩm vấn. Tôi đã nói bóng nói gió một chút tìm kiếm thông tin, nhưng có vẻ như cô ta cũng không biết chuyện này.” Bầu không khí im lặng nọ cũng không liên tục được bao lâu, bỗng nhiên một người thấp giọng nói.

Cùng lúc ấy, ánh trăng trên bầu trời chiếu rọi đến, xuyên qua đám sương, rơi lên khuôn mặt người vừa lên tiếng. Đó là gương mặt của một người khá cương trực công chính.

“Đại nhân, dựa vào tình huống của sáu khu, tôi hoài nghi Nghĩ Hậu là cố ý biến mất, nhưng trên thực tế, cô ta lại dùng sáu khu để dồn ép, hấp dẫn chúng ta chủ động hiện thân.” Tên còn lại cúi đầu báo cáo.

Bọn họ cũng biết nếu mình không nói điều gì, sẽ rất khó báo cáo kết quả công tác.

“Hừ!” Dạ Thử Vương hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người lại: “Thứ ta cần chính là kết quả, không phải phỏng đoán của anh, điểm ấy còn cần cậu tới nói cho ta biết sao?”

Người nọ vừa nói chuyện thoáng sửng sốt, trên trán lập tức tuôn mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Xưa nay Nghĩ Hậu vốn là kẻ giả dối, lúc trước cô ta đã dùng quỷ kế phục kích ta, mới có thể cướp đi vị trí thành chủ. Hiện giờ cô ta đã biết ta vẫn còn tồn tại, chắc chắn sẽ làm ra chuẩn bị vẹn toàn.”

Hiển nhiên Dạ Thử Vương cực kỳ am hiểu về tính cách của Nghĩ Hậu, dù sao cũng là đối thủ cũ từ lâu, đôi mắt gã lập tức nheo lại: “Lúc trước, phiên đội sáu kia hoạt động khá là sôi nổi ở khu Hắc Quang, nhưng đám người này chỉ sát nhập hai khu lại cùng một chỗ, rồi dứt khoát dừng tay, trong khi dựa vào tình báo chúng ta nhận được, bọn họ có đủ thực lực để cực kỳ nhanh chóng thống hợp toàn bộ sáu khu. Tình huống này nói lên điều gì?”

Mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, nhưng không một ai dám tùy tiện trả lời.

“Đổi mặt với quyền thế không vội không tham, người như vậy tuyệt đối không tồn tại.” Dạ Thử Vương lạnh lùng nói: “Có một khả năng, Nghĩ Hậu chính là kẻ đứng đằng sau, cô ta dùng hấn làm mồi câu, muốn hấp dẫn chúng ta ra ngoài, nhưng cũng rất có thể đây là cớ bố nghi trận.”

(Cớ bố nghi trận: đối phương vận dụng thủ đoạn tiết lộ tin tức giả cho bên ta, dẫn dụ bên ta rơi vào mê trận, từ đó chiếm lợi thế)

“Cao Vân, cậu là đội trưởng phiên đội số một, có quen thuộc với người này hay không?”

Cùng lúc ấy, tầng mây mù vốn đang lan tràn trên bầu trời Khư giới chợt mở rộng ra, ánh trăng chiếu lên mặt một người trong đó, đúng là Cao Vân đội trưởng phiên đội thân vệ số một.

Người này vốn là tồn tại có vũ lực đỉnh cao trong đội thân vệ, vậy mà gã lại xuất hiện ở nơi này, nếu để cho những người khác trong cung Tuyết biết được, hơn phân nửa cả đám sẽ kinh ngạc tới rớt cằm.

Cao Vân nghe được câu hỏi của Dạ Thử Vương, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, rồi không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời:

“Đại nhân, người này vừa tiến vào đội thân vệ không lâu, đoạn thời gian trước vừa trở hết tài năng trong một lần tranh cử đội trưởng, tôi còn chưa kịp hiểu biết về hấn, thậm chí cũng vừa mới biết được sự tồn tại của hấn thôi.”

“Vậy cậu cảm thấy, thực lực của người này như thế nào?” Dạ Thử Vương lạnh lùng nói.

Cao Vân bình tĩnh đáp: “Khi tranh cử đội trưởng, hấn chưa dùng toàn lực, khó hình dung được hết chiến lực, nhưng lúc trước, tôi có xem tin tình báo, biết rằng khi hàng phục quân đồn trú khu Hắc Quang, hấn từng dùng tay không tiếp được pháo Khư Thần, lại kết hợp với năng lực của vị Thống soái Trần Hàn thuộc khu Hắc Quang kia ... Hấn là thực lực của hấn cũng tương đương với tôi.”

“Tình báo của đội trưởng Cao có chút lỗi thời rồi.” Tên còn lại bên cạnh lắc đầu, nói: “Nghe tình báo mã hóa do khu Vô Miên

bên kia truyền lại, bên cạnh người này có một con khur cấp A, có vẻ như nó chịu nghe theo đối phương ra lệnh. Tôi có chút hoài nghi rằng con khur cấp A kia là thú cưng của Nghĩ Hậu...”

Chương 712. Khu Vực Bí Ẩn Nhất Của Nghĩ Hậu!!!

“Khur cấp A?”

Sắc mặt mấy người bên cạnh khẽ biến.

Khur cấp A chính là chiến lực cấp quân vương, tuy trong nhóm khur cấp A kia cũng có mạnh có yếu, con nhỏ yếu nhất, kể cả tồn tại hình thái thứ hai như bọn họ cũng có thể miễn cưỡng thoát thân từ trong tay nó, nhưng tuyệt đại bộ phận khur cấp A, đều có thể dễ dàng đùa bỡn hình thái thứ hai trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Cao Vân trầm xuống, Nghĩ Hậu lại giao tọa kỳ cho một kẻ thuộc phiên đội sáu, chẳng lẽ cô ta đã sớm hoài nghi gã rồi?

Nếu thực sự là như vậy... Từ trong đáy lòng gã nổi lên một tia hàn ý.

Đột nhiên gã lại cảm thấy, cả quá trình bắt đầu từ khi tên nhóc phiên đội sáu kia trúng cử đội thân vệ đến lúc hắn chiến thắng trong quá trình tranh cử đội trưởng... quá nhanh rồi.

Chẳng lẽ... Nghĩ Hậu đã sớm phát hiện ra Dạ Thử Vương?

Đủ loại suy nghĩ xẹt qua trong đầu khiến ánh mắt Cao Vân càng thêm âm trầm, bỗng nhiên gã lại cảm thấy được không biết lựa chọn của chính mình là đúng hay sai, có lẽ bản thân đã đi nhầm rồi...

“Khur cấp A sao? Ta sẽ tự mình đi xem một cái.” Đôi mắt Dạ Thử Vương híp lại.

Mấy người bọn họ lại báo cáo thêm một chuyện khác, ngay sau đó, Dạ Thử Vương liền kết thúc lần tụ họp bí mật này. Rồi dưới cái nhìn chăm chú của mấy người khác, gã tiến lên một bước, bóng dáng lập tức dung nhập vào hư không, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Dạ Thử Vương không bước vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới trung, mà là thật sự biến mất trước mắt mấy người bọn họ, rồi giây tiếp theo, bóng dáng gã lại xuất hiện tại ở cách vị trí cũ chừng vài dặm.

Sau đó lại tiến lên bước thứ hai.

Cùng kết quả như vậy, bóng dáng này lại xuất hiện cách điểm dừng chân vừa rồi chừng bốn, năm dặm.

Liên tục vài bước, Dạ Thử Vương đã đi đến phía trước cung Tuyết.

Tới đây, ánh mắt gã trở nên ngưng trọng, bóng dáng nhanh chóng bị che giấu đi, bắt đầu quan sát cung Tuyết trước mắt từ tầng sâu nhất mà bản thân có thể chạm đến trong Khư giới.

Cung Tuyết có hai tầng, tầng thứ nhất là kiến trúc trong hiện thực, đề phòng sâm nghiêm, ở trong mắt những hình thái thứ hai khác, chỉ cần bước vào Khư giới là có thể quan sát toàn bộ cảnh tượng bên trong cung Tuyết.

Nhưng trên thực tế, lại không thể.

Ở bên trong Khư giới, cung Tuyết là một ngọn núi bị đào rỗng, bên trong đầy rẫy những con đường nhỏ uốn lượn, giống hệt một cái tổ kiến, tuy đứng ở bên trong Khư giới, có thể nhìn thấy cung Tuyết mơ hồ, nhưng tầm mắt lại bị thứ bên ngoài che chắn tổ kiến trong Khư giới.

Lúc này ở trong mắt Dạ Thử Vương, tổ kiến trước mắt cũng trở nên hư ảo, bị tầm nhìn xuyên qua. Nhưng ở tầng quân vương, lại có một khu sào huyết cung điện nhỏ, nằm tại chỗ sâu nhất trong cung Tuyết.

Bên ngoài sào huyết có những đường dịch thể màu máu uốn lượn từ khắp nơi, chảy xuôi tới.

Tại phần cuối của những đường dịch thể màu máu nọ, lại là một cảnh tượng khủng bố.

Có vài thi thể khư thú bị giam cầm bởi tầng tầng xiềng xích.

Có con còn bị ai đó dùng cột đá cổ xưa xỏ xuyên qua thân thể, trên cột đá nọ có khắc đầy những hoa văn chi chít rậm rạp, tựa như đang hiển tế.

Huyết dịch từ trên thi thể của những con khỉ kia không ngừng chảy xuống, rồi dung hợp lại cùng một chỗ, chảy vào bên trong tổ kiến.

Hiển nhiên nơi này là khu vực bí ẩn nhất của Nghĩ Hậu.

Ánh mắt Dạ Thử Vương trở nên âm trầm, gã không mạo muội hành động, bởi vì gã cảm nhận được một loại nguy hiểm nào đó, xuất phát từ bên trong tổ kiến với từng dòng huyết dịch chảy xuôi kia, tựa như nó chính là một miếng mồi ngon miệng.

Không lâu trước đây từng có quân vương tập kích nơi này, đã tạo thành không ít thương vong cho đội thân vệ, quân đội đóng tại nơi này cũng tử thương thảm trọng.

Đáng tiếc gã lại không thể tận mắt nhìn thấy màn đại chiến kia, nếu không, khẳng định gã có thể tìm được một chút nhược điểm của Nghĩ Hậu.

Việc đã xong, gã mới đến nơi này điều tra, có vẻ như vị quân vương tham dự trận chiến ấy đến từ nội thành, nhưng gã không quen biết đối phương, và có vẻ như người này tới gây phiền toái cho Nghĩ Hậu là vì một nguyên nhân khác.

Thậm chí Dạ Thử Vương còn hoài nghi, trận đại chiến này có liên quan tới một tổ chức thần bí nào đó.

Đáng tiếc gã lại không thể điều tra được tin tức của vị quân vương kia, nếu không, đứng trước thế cục hiện giờ, gã hoàn toàn có thể thử hợp tác với đối phương.

Gã dám chắc ở nơi này có cất giấu một thứ gì đó rất quan trọng với Nghĩ Hậu...

Đôi mắt Dạ Thử Vương hơi ngưng lại, trong lòng có một loại trực giác, Nghĩ Hậu đã rời khỏi cung Tuyết, có lẽ cô ta muốn đến nội thành tìm kiếm viện trợ, hoặc là ra bên ngoài thỉnh cầu viện trợ từ những thành Đê mà bản thân từng qua lại thân thiết khác.

Cũng có thể cô ta đang ở khu Hắc Quang, tiềm hành phục kích bên người tên đội trưởng phiên đội sáu kia.

Nói cách khác, rất có khả năng ở nơi này chính là một cái tổ rỗng.

Dạ Thử Vương vừa nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Bản thân là một vị quân vương, tác phong làm việc của gã vô cùng dứt khoát, ngay khi đã chắc chắn với suy nghĩ trong đầu mình, gã lập tức ra tay.

Suu!

Gã tiến lên một bước, sau đó cả người lại trực tiếp xuất hiện ngay phía trước tổ kiến, vị trí hội tụ của từng đường dịch thể màu máu kia, rồi dứt khoát nâng tay lên, một thanh loan đao xuất hiện trong lòng bàn tay gã.

Phía trên loan đao có một lỗ thủng màu đen quỷ dị, bên trong lỗ thủng ấy có từng con mắt đang chăm chú nhìn ra.

Những con mắt này lớn bằng nắm tay, quỷ dị vô cùng, có con sở hữu tròng mắt màu đỏ đậm, có con lại sở hữu tròng mắt màu vàng đục, hiển nhiên tất cả đều không phải là mắt người.

Suu!

Đột nhiên gã giương đao lên chém thẳng xuống.

Lực lượng sắc bén như muốn xé rách hết thấy, gần như cả thể giới trước mắt đều bị chém đứt ra.

Tổ kiến cũng bị xé rách!

Nhưng rất đột ngột, từ bên trong tổ kiến vừa bị xé rách nọ, lại bắn ra một luồng ngân quang.

Là một thanh trường thương phá tổ lao ra ngoài, giết thẳng về phía Dạ Thử Vương.

Toàn thân người cầm thương kia vốn đang đắm chìm trong dịch thể máu tươi, chợt lộ ra dáng người thon thả, trắng như tuyết, gương mặt yêu dị mà lạnh diễm.

Dung mạo kia... Rõ ràng là Nghĩ Hậu!

Chương 713. Hắn Có Thể Nhìn Thấy???

Con người trong mắt Dạ Thử Vương co rụt lại, gã có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ đây là bẫy rập? !

Gần như gã không có bất cứ do dự gì, chỉ trong nháy mắt đã bứt người rời đi.

Cùng lúc ấy, thanh trường thương nọ đã đánh tan hư không, lao tới.

Rõ ràng mũi thương không đánh trúng Dạ Thử Vương, nhưng chẳng hiểu vì sao trong yết hầu của gã lại phun mạnh ra một ngụm máu tươi, thậm chí trên người còn xuất hiện một lỗ thủng to bằng miệng bát.

“Đáng chết!” Trong lòng Dạ Thử Vương đầy kinh sợ, làm sao có thể?

Dựa theo những gì gã phỏng đoán, đúng là trong lúc này Nghĩ Hậu có thể xuất hiện tại bất cứ nơi nào, nhưng gần như cô ta không có khả năng xuất hiện tại nơi này.

Đáng chết, lại bị cô ta tính kế.

Hành động đầu tiên đã thất bại, dưới tình huống bị thương, Dạ Thử Vương không dám ham chiến.

Nếu chính diện giao phong, tuy lần này gã có chuẩn bị mà đến, nhưng vẫn không nắm chắc mười phần có thể chiến thắng Nghĩ Hậu, huống chi lúc này, bản thân đã bị phục kích, ai biết đằng sau còn có thứ gì sẽ nhảy ra?

Ít nhất là con ngựa đê tiện chuyên liếm cầu (nịnh nọt) nọ còn chưa xuất hiện đâu.

Sưu!

Bóng dáng Dạ Thử Vương lóe lên cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ngoài mười dặm.

Mà cùng lúc ấy, ở bên trong tổ kiến, Nghĩ Hậu đang hướng đôi mắt lạnh lùng nhìn theo phương hướng gã vừa biến mất, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, nhưng không có truy kích.

Cô thu trường thương trở về, chột nhắm mắt lại, nâng tay lên, khư lực phun ra. Bỗng nhiên một cảnh tượng y như kỳ tích phát sinh, chỉ thấy khu vực tổ kiến đã bị xé rách chung quanh lại phục hồi như cũ, sau đó, chúng giống hết những cánh hoa, nhẹ nhàng khép lại, bao bọc xung quanh.

“Khốn nạn!” Dạ Thử Vương đã chạy khỏi khu Mẫu Hoàng, mới hốt hoảng quay đầu nhìn lại, thấy Nghĩ Hậu không có đuổi theo mình, mới hơi chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, cơn phản nộ mãnh liệt vọt tới.

Gã vốn tưởng rằng, bản thân trốn ở một nơi bí mật gần đó, trải rộng bố cục hoàn hảo khắp nơi, là có thể chiếm trước tiên cơ, dù trên phương diện mưu lược, gã không thể vượt qua nữ nhân xảo quyệt kia, nhưng một khi trên tay cô ta không có bài để sử dụng thì có giỏi bố cục đến mức nào cũng chỉ là một tấm bảng hiệu trợ trối, chẳng đánh đấm được ai, tới cuối cùng, chỉ có thể hiết thái [1].

[1] : Từ này nó có quá nhiều ý nghĩa, vừa là sụp đổ, thất bại, không có hy vọng thành công, vừa là rút dài, bó tay chịu trối...

Nhưng ngay trong lúc gã đặc ý nhất, đối phương lại giáng cho một đòn đau, làm gã cảm thấy vô cùng nghẹn khuất và khó chịu.

“Cô ta không đi xin viện trợ từ bên ngoài ư? Rõ ràng loại chuyện buông tay hết thấy, một mực mai phục tại nơi này, là cách làm ngu ngốc nhất, thế nhưng... cô ta lại suýt chút nữa đã thành công rồi!” Sắc mặt Dạ Thử Vương trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng rất nhanh, gã đã bình thường trở lại.

Tuy lần này là gã tính sai, nhưng bên phía Nghĩ Hậu cũng chẳng đạt được ưu đãi gì nhiều, lần phục kích vừa rồi đã thất bại.

Mà thất bại này lại có nghĩa là Nghĩ Hậu phải chịu tổn thất thật lớn, lỡ mất cơ hội gọi viện binh.

Dạ Thử Vương hướng ánh mắt nhìn về một nơi nào đó, từ trong đáy mắt lộ ra sát ý.

Nếu cô muốn có bố nghi trận, thì ta sẽ đập nát toàn bộ thế trận của cô!

Sưu!

Đến đây, Dạ Thử Vương không dừng lại nữa, thay vào đó là liên tục nâng bước rời đi, tuy gã cũng không biết ý đồ tiếp theo

của mình có thêm một lần nữa bị Nghĩ Hậu dự đoán được hay không, nhưng gã tin tưởng vào tốc độ của bản thân.

Một khi gã dứt khoát chạy tới thì Nghĩ Hậu có dùng tốc độ cao nhất đuổi qua, cũng không kịp.

Gã tuyệt đối có thể đến trước cô ta.

Một phút đồng hồ ngắn ngủi sau, Dạ Thử Vương đã từ khu Mậu Hoàng đi tới khu Hắc Quang.

Quãng đường cực xa, dù ngồi trên xe một mạch chạy tới cũng mất hai tiếng đồng hồ, vậy mà đặt ở trước mặt gã, chỉ mất một phút mà thôi, hơn nữa, Dạ Thử Vương còn chưa dùng tới tốc độ cao nhất.

Dựa vào con đường được chỉ dẫn trong tình báo, Dạ Thử Vương nhắc chân lên, chỉ một bước đã đi tới quảng trường Hi Lâm.

Một tòa giáo đường nguy nga xuất hiện trong tầm nhìn, ánh mắt Dạ Thử Vương xuyên thấu qua, cả giáo đường trở nên hư ảo, tất cả mọi khung cảnh bày trí bên trong đều ánh vào mi mắt.

Không có người.

Dạ Thử Vương đứng giữa trời cao, lấy ra dụng cụ truyền tin.

Rất nhanh, đầu dây bên kia đã báo lại một địa chỉ khác.

Nói gì thì nói, Dạ Thử Vương cũng từng là người thống trị thành Bạch Nghĩ, đương nhiên sẽ có chút quen thuộc với nơi này. Gã liên tục tiến lên mấy bước, liền đi tới cục Khư Bí trong khu Hắc Quang.

Tầm mắt xuyên thấu tới, bên trong cục Khư Bí có thật nhiều bóng người đang di chuyển qua lại.

Mà ở bên trong văn phòng cục trưởng, chỉ có duy nhất một bóng dáng đang ngồi.

À không, đằng sau người nọ có một con... Khư!

Ánh mắt Dạ Thử Vương thoáng trở nên nghiêm túc, đó là một con khư có dáng người nhỏ xinh, mái tóc rậm rạp.

Ngay khi gã nhìn về phía đối phương, dường như con khur kia cũng có cảm giác, nó lập tức ngẩng đầu nhìn về phía gã.

Mà cùng lúc con khur kia ngẩng đầu nhìn lên, dường như người trẻ tuổi đang ngồi xoay bút trên chiếc ghế kia, cũng cảm nhận được động tĩnh của con khur bên cạnh, để rồi ánh mắt cũng nhanh chóng nhìn về phía này, theo tầm nhìn của con khur nọ.

Hắn... Có thể trông thấy? !

Con người trong mắt Dạ Thử Vương lập tức co rút lại, trong lòng có chút kinh hãi.

Bởi vì ngay lúc này, rõ ràng là con khur cấp A kia đang ở tầng sâu trong Khur giới, cùng tầng với gã.

Nhưng người trẻ tuổi nọ lại có thể nhìn thấy động tĩnh của con khur kia... Hắn là quân vương sao? !

Trong phút chốc, Dạ Thử Vương có cảm giác đầu óc mình vừa nổ vang một tiếng, chấn động, rất nhiều tin tức cùng lúc vọt tới, bỗng nhiên gã tỉnh ngộ.

Khó trách, khó trách... Nghĩ Hậu lại lựa chọn từ bỏ cơ hội đi tìm kiếm viện binh, rồi một mực trốn trong tổ kiến phục kích gã.

Hóa ra cô ta đã sớm tìm được trợ thủ rồi.

Và quân vương trẻ tuổi này là môi, bản thân Nghĩ Hậu cũng là môi.

Không cần biết gã tới tập kích ai, đều sẽ ăn quả đắng!

Chương 714. Hắc Dạ Chi Vương!!!

Sắc mặt Dạ Thử Vương vô cùng khó coi, trong đầu khẩn cấp tính toán thời gian Nghĩ Hậu từ cung Tuyết đuổi tới nơi đây...

Nghĩa là gã chỉ có nhiều nhất là 5 phút.

Nhưng trong vòng 5 phút, gã có thể giải quyết một người một khur trước mắt sao?

Dạ Thử Vương không thể phán đoán được tình huống này, lỡ như trong vòng 5 phút, gã không giải quyết được địch nhân

trước mắt, bị dây dưa tại chỗ này, thì đợi cho đến lúc Nghĩ Hậu đuổi tới, khẳng định là gã khó có thể thoát thân.

Nói nữa, năng lực của Nghĩ Hậu lại vừa vận khắc chế gã, đây là chuyện khiến cho Dạ Thử Vương uất ức nhất.

Hơn nữa, đám khốn nạn này, vì sao bên cạnh mấy người đều có khur?

Tốt xấu gì chúng nó cũng là khur cấp A, dễ dàng phục tùng như vậy sao?

Trong lòng Dạ Thử Vương vô cùng uất nghẹn, dưới quá trình suy nghĩ không ngừng xẹt qua trong đầu, tới cuối cùng, gã chỉ có thể oán hận mà xoay người rời đi.

Nếu âm mưu vô dụng, vậy dùng dương mưu.

Tòa thành này, ta đã không chiếm được, thì hủy diệt thôi!

Dạ Thử Vương nghĩ như vậy, và rất nhanh xoay người rời đi, biến mất tại chỗ.

“Em nhìn thấy cái gì vậy?” Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của Hắc Tuyết, tuy tầm nhìn của hắn có thể xuyên qua vách tường, nhìn thấy hoàn cảnh ở tầng sâu trong Khur giới, nhưng thị lực lại có cực hạn.

Và hiển nhiên là tầm nhìn cực hạn của Hắc Tuyết vượt xa hắn.

“Vừa rồi có một tên không có ý tốt đến đây.” Hắc Tuyết khẽ nhún mày.

Cô có thể cảm nhận được vài phần áp lực và uy hiếp từ trên người bóng dáng kia, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn tâm lý để lộ ra bản thể của mình, rồi tiến vào trạng thái chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhưng có vẻ như đối phương kiêng kỵ điều gì đó, nên không đi tới.

“Hả?”

Hứa Thâm thậm chí run rẩy trong lòng, tồn tại có thể làm Hắc Tuyết đề ý tới, chắc chắn là cấp A.

“Là khur sao?”

“Là người.”

Quân vương... Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến: “Là cô gái từng bắt nạt em lúc trước sao?”

“Không phải, là một người đàn ông.”

Đàn ông... Là Dạ Thử Vương sao? Hứa Thâm lập tức phản ứng lại, trong lòng phát lạnh.

Nghĩa là hắn thù tóa hai khu vào tay, cho nên Dạ Thử Vương tự mình đến bái phỏng?

Rồi bởi vì gã nhìn thấy Hắc Tuyết, cho nên biết khó mà lui sao?

Ngay tại thời khắc này, trong lòng Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một tia gấp gáp, xem ra hắn phải nhanh chóng đưa mẹ con Linh Lục tới đây, mới có được một chút cảm giác an toàn.

Hắn không chút chần chừ, lập tức gọi tới bộ phận chọn mua trong cục, để bọn họ đi liên lạc với nhà xưởng tại nội thành bên kia, hắn muốn đích thân qua đó một chuyến.

Chọn mua được đặt trước vào ba ngày sau.

Trong khoảng thời gian này, tuy Hứa Thâm vẫn một mực tọa trấn bên trong cục Khư Bí, nhưng thông qua đám người Trần Hàn dọn dẹp, hiện giờ cả khu Hắc Quang đã bị hắn nắm giữ trong lòng bàn tay.

Những phú hào kia đều bị bạo lực cưỡng ép phải phục tùng.

Loại người không có tiền tài, không có lực lượng như bọn họ, chỉ tương đương với những con sơn dương đang đợi làm thịt, hoặc là một túi tiền lớn có thể tự mình bành trướng lên trong mắt người có quyền thế mà thôi.

Và hiện giờ, Hứa Thâm đã trở thành đại nhân vật phía sau màn, đứng đằng sau thương hội Lan Đức nơi mà nhóm phú hào kia tập hợp, và nắm giữ toàn bộ mạch máu kinh tế của cả khu Hắc Quang này, kể cả tiền tài trong cục Thuế Kim cũng phải xem sắc mặt Hứa Thâm mà dâng lễ.

Từ đây, bất cứ một đồng Lô Táp tệ nào lưu thông tại khu Hắc Quang, đều mang họ Hứa.

Với tài phú, quyền thế trong tay, Hứa Thâm đã là Hắc Dạ chi vương (ông vua đêm tối) của khu Hắc Quang.

Loại quyền lực điều khiển cả đại khu này, vượt qua bất cứ thế lực nào ở đại khu khác, trong khi đó, thứ quyền lực này cũng đang dần dần thẩm thấu đến khu Vô Miên.

Chờ sau khi khu Hắc Quang bị chinh hợp lại, mục tiêu tiếp theo chính là quét sạch khu Vô Miên.

Đám người Trần Hàn từng có kinh nghiệm xử lý khu Hắc Quang, một khi chuyển qua hành động ở khu Vô Miên, lại có người quen thuộc địa phương là Trần Thanh Vân phối hợp, khẳng định là xe nhẹ chạy đường quen, làm gì cũng nhẹ nhàng, đơn giản.

Đó là chưa kể tới Nguyệt Linh, cô ấy vẫn còn ở lại cục Khư Bí bên kia, mở đường, chắc chắn bọn họ sẽ tiến triển càng thêm thuận lợi.

Lúc trước Dạ Thử Vương từng đến đây, khiến cho ba ngày tiếp theo, Hứa Thâm làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận, dù sao trong đoạn thời gian này, Nghĩ Hậu cũng không có mặt tại thành Bạch Nghĩ, một khi Dạ Thử Vương tập kích, khẳng định là không có ai ngăn cản nổi.

Hắn cũng chỉ có thể dựa vào Hắc Tuyết kéo dài một chút thời gian thôi.

Cũng may, Dạ Thử Vương chỉ đi tới quan sát một chút, rồi nhanh chóng rời đi, không có phát động tập kích, Hứa Thâm cũng không đoán ra nguyên nhân là gì.

Hắn là lúc ấy, Mai Phù không có hiện thân... Nếu không biểu hiện của Hắc Tuyết còn khản trương hơn nữa.

Ba ngày vừa đến, Hứa Thâm liền đi theo đội ngũ chọn mua qua nội thành.

Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, Hứa Thâm cũng mang theo Hắc Tuyết bên người.

Tuy lúc trước Hắc Tuyết từng không khống chế được bản thân, ăn uống quá độ, nhưng về sau khi hắn dùng tên giáo úy thuộc hạ của Dạ Thử Vương tới dạy dỗ cô ấy, bắt Hắc Tuyết chịu đói mấy ngày, vậy mà cô ấy thực sự nhịn được không ăn cơm.

Đương nhiên, tới cuối cùng Hứa Thâm vẫn khen thưởng cho Hắc Tuyết.

Chiếc xe chạy vào nội thành, một đường xuyên thẳng qua khu Vụ Đô và khu Mẫu Hoàng.

Có thể nhận thấy rất rõ ràng, khu Vụ Đô kia cũng rơi vào bạo loạn, trên con đường có thể tùy ý trông thấy quân đội đang dọn dẹp.

Một nhóm quân đồn trú mặc quân trang đều là giai đoạn đầu, cầm chắc súng ống trong tay, đang nhanh nhẹn xuyên qua từng dãy cao ốc.

Còn có một vài người xếp thành hàng, canh gác trấn thủ ở biên cảnh.

Những người này nhìn thấy Lâu Hải âm đi đằng trước dẫn đường, nhưng không gây khó dễ cho bọn họ, tùy ý để đoàn người đi qua, tựa như quân bộ khu Vụ Đô đã nhận được tin tức từ trước rồi.

Xảy ra tình huống này cũng rất dễ hiểu.

Bởi vì từ trước đó, bọn họ đã đánh tiếng nói chuyện với bộ Thành Phòng bên kia, người ta cũng nhanh chóng phái người tự mình đưa giấy thông hành đến cục Khư Bí. Và lúc này, đoàn người cầm giấy thông hành trong tay, chẳng gặp phải một chút ngăn cản nào, chiếc xe vật tư ung dung tiến tới, một đường thông suốt.

Hứa Thâm cũng cảm nhận được sức mạnh của quyền thế trong tay mình, đúng là xưa đâu bằng nay.

Cùng một chuyện, nếu như hiện giờ hắn có thể giải quyết nhanh gọn chỉ trong một câu nói, thì ngày xưa, đó lại là chuyện khó như lên trời.

Chương 715. Làm Ba Ba Của Em Không Có Kết Cục Gì Tốt Đâu...

Chiếc xe lập tức đi đến khu vực bên ngoài một nhà xưởng trong nội thành.

Mọi người xuống xe, Hứa Thâm dẫn theo Lâu Hải âm cùng chủ nhiệm và thành viên tinh anh của bộ vật tư, được nhân viên tiếp tân trong nhà xưởng đưa vào phòng chiêu đãi.

Người ở trong phòng chiêu đãi vẫn là vị thanh niên thoát nhìn khá lười nhác ngạo mạn lúc trước.

Nhưng lần này, Hứa Thâm không định đưa nữ nhân viên mua sắm lần trước cùng đến nơi này giao dịch, mà dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâu Hải âm.

Trong khoảng thời gian này, Lâu Hải âm đã thay Hứa Thâm làm không ít chuyện, đã càng ngày càng trở nên thuần thục. Cô lập tức cầm lấy hai cái rương màu đen được nhân viên mua sắm mang theo trên tay, đưa tới trước mặt thanh niên nọ: “Anh có thể kiểm kê một chút.”

Thanh niên nọ cẩn thận đánh giá gương mặt Lâu Hải âm vài lần, trong mắt hiện lên vài phần tham lam, nhưng cuối cùng, gã vẫn bị cái rương màu đen trong tay hấp dẫn.

Gã mở cái rương kia ra, cả hai rương đều nhét đầy Lô Táp tệ mệnh giá ngàn nguyên.

Ánh mắt thanh niên nọ có chút tỏa sáng, nụ cười trên mặt cũng càng thêm nồng đậm. Gã ngẩng đầu cười ha hả nhìn Lâu Hải âm: “Hiện giờ thành Bạch Nghĩ đều hào phóng như vậy sao? Hắc hắc, lần này mấy người muốn bao nhiêu đơn đặt hàng, cứ nói tôi nghe một chút?”

“Càng nhiều càng tốt.” Lâu Hải âm cười mỉm nói: “Chỉ cần anh có thể lấy ra, chúng ta sẽ không bạc đãi anh.”

“Thẳng thắn!” Thanh niên nọ vỗ tay nói: “Tôi rất thích loại người như cô đó, nếu tiểu tử ty nguyện ý đi theo giúp tôi một chút, vậy quá tốt rồi.”

Lâu Hải âm khẽ nhướn mày, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chờ tới khi thấy Hứa Thâm không lộ ra bất cứ biểu cảm gì, cô mới quay đầu, như cười như không nhìn thanh niên nọ: “Anh khẳng định là mình muốn như vậy?”

Khi nói chuyện, khur lực toàn thân cô lập tức phóng ra ngoài.

Thanh niên trước mắt là giai đoạn đầu, bởi vậy gã có thể cảm nhận được khur lực.

Sau khi khur lực trên người Lâu Hải âm phóng thích càng ngày càng nhiều, ý cười trên mặt thanh niên nọ cũng dần dần biến mất, ngược lại sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Khur lực đậm đặc như sương mù màu đen, đã dần dần nhồi kín cả căn phòng chiêu đãi, còn cô gái trước mắt lại như quỷ mị được sương mù màu đen vây quanh.

Đây là hình thái thứ hai!

Ánh mắt thanh niên nọ hơi trầm xuống, tuy gã biết trong tay của mình có chút quyền lợi, nhưng dựa vào chút quyền lợi đó mà muốn hình thái thứ hai trao thân cho mình, lại có chút khó khăn.

Huống chi, dù cô gái trước mắt này thật sự nguyện ý, gã cũng không dám làm như vậy.

Ai biết đôi phương có đột nhiên mất không chế hay không?

Rồi lỡ như đang lúc vui vẻ, cô ta hứng lên bóp chết gã thì sao...

“Thôi quên đi, chúng ta vẫn nên nói chuyện đơn đặt hàng đi.” Thanh niên nọ tỏ ra tương đối thức thời, lập tức ngăn chặn cơn khát khao đàn bà của con thú trong người mình.

Lâu Hải âm nhợt nhạt cười, thu liễm khur lực, rồi nhanh chóng để cho nhóm nhân viên mua sắm tiến lên nói chuyện với nhau.

Những nhân viên mua sắm khác càng am hiểu loại chuyện này hơn cô, loại chuyện đặc thù kiểu này nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Lâu Hải âm một cái, rồi lặng yên rời khỏi phòng chiêu đãi.

Tuy Lâu Hải âm không biết Hứa Thâm muốn đi làm gì, nhưng hiển nhiên đó là chuyện không muốn để cho người khác trông thấy, nếu không Hứa Thâm đâu chịu hào phóng như thế?

Sau khi Hứa Thâm rời đi phòng chiêu đãi, hắn lập tức đi tới một góc kín trong nhà xưởng, nơi không có camera giám sát.

Sau đó, bóng dáng bước vào trong Khur giới.

“Đi tìm cô ấy đi.” Hứa Thâm nói với Mặc Vệ vừa xuất hiện bên người mình.

Mặc Vệ gật gật đầu, bóng dáng nhoáng lên một cái, đã biến mất ngay trước mắt Hứa Thâm.

Theo khứ lực tăng lên, Mặc Vệ có thể rời khỏi Hứa Thâm trong phạm vi càng ngày càng rộng.

Hơn nữa dưới ảnh hưởng của tăng phúc cường hóa, tinh thần lực của Hứa Thâm cũng được gia tăng trên biên độ lớn, chuyện này khiến cho hành động của Mặc Vệ càng thêm nhanh nhẹn.

Không bao lâu sau, Mặc Vệ quay trở về, nói nhỏ bên người Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lại, lập tức trông thấy một bóng dáng nhỏ xinh đang trôi lên từ dưới mặt đất, đúng là Linh Lục.

Linh Lục mang theo vẻ mặt tươi cười đến, hiển nhiên nhìn thấy Hứa Thâm làm cô bé rất vui, nhưng cô bé chỉ đi được vài bước liền ngừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn ra sau lưng hắn.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng khiến cho Hắc Tuyết bước ra, không cần che giấu nữa.

Mái tóc đen như một mảnh sương mù lập tức tràn ra trên vai Hứa Thâm, rồi ngưng tụ thành bóng dáng Hắc Tuyết.

Cô ấy đi chân trần dẫm trên mặt đất, mái tóc đen dài rơi xuống cẳng chân trắng như tuyết, như một cô bé nhà bên đứng ở sau lưng Hứa Thâm, nửa thân thể bị che lấp đi, cũng đang tò mò, ghé mắt đánh giá cô bé trước mặt.

Hai con khư cấp A đang nhìn chằm chằm lẫn nhau.

“Đừng khản trương.” Hứa Thâm đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này, nhẹ nhàng nói: “Đây là muội muội của anh.”

“Chị ấy là muội muội của đại ca ca sao?”, Linh Lục nghe được cách xưng hô, cái miệng nhỏ nhắn hơi bẹp xuống: “Còn em thì sao?”

“Em.....” Hứa Thâm nghĩ nghĩ: “Em cũng có thể gia nhập vào gia đình chúng ta.”

Linh Lục hơi bĩu môi, tựa như có chút không vui khi phải chia sẻ Hứa Thâm cùng người khác: “Em còn muốn để ma ma ở cùng một chỗ với anh, cho anh làm ba ba của em đó...”

Làm ba ba của em không có kết cục gì tốt đâu... Khóe miệng Hứa Thâm khẽ động, đương nhiên, làm ca ca của Hắc Tuyết cũng không có kết cục gì hay.

Không thể dùng cách suy nghĩ của người bình thường ra để suy xét tiêu chuẩn của khư được.

So sánh với bọn họ, vẫn là Mai Phù càng đáng yêu hơn.

Ít nhất là trước mắt, ngoại trừ muốn để hắc biểu lộ ra bản thân có thể nhìn thấy cô, Mai Phù còn chưa có bất cứ yêu cầu gì khác.

Nghĩ vậy, Hứa Thâm hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua đôi chân đang đong đưa trên đỉnh đầu mình, nhưng rất nhanh hắt lại cúi đầu xuống, nghĩ ngợi một lát mới nói: “Chưa chắc ma ma của em đã đồng ý, nhưng chúng ta có thể chậm rãi tiếp xúc trước.”

“Khẳng định là ma ma sẽ đồng ý.” Linh Lục nói: “Ma ma em đã cô đơn lâu lắm rồi, em cũng là đứa nhỏ không có ba thật lâu rồi.”

“Nhóc con này, em định hồ mẹ hay là hồ cha đây?” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, nói: “Nếu không, em cứ đưa anh đi gặp ma ma của em trước đi, lần này anh muốn đưa cả hai người cùng rời khỏi nơi này, em cảm thấy được không?”

Chương 716. Cậu Quá Giảo Hoạt Rồi!!!

“Rời khỏi nơi này?” Linh Lục kinh ngạc, chợt nghĩ đến những lời Hứa Thâm từng nói lúc trước, đôi mắt hơi tỏa sáng, nói: “Được ạ!”

Nhưng rất nhanh, cô bé lại nghĩ đến cái gì, rồi chần chờ nói: “Nhưng chưa chắc ma ma đã đồng ý, bởi vì hai người chúng em ở trong này rất thoải mái, tuy mỗi ngày ăn uống thứ gì cũng là hai người tranh với nhau, cũng không có người nào nguyện ý chơi với em, bọn họ đều giả vờ không nhìn thấy em... nhưng ma ma nói bên ngoài rất nguy hiểm.”

Chẳng lẽ tất cả những vị ma ma trên đời này đều cảm thấy bên ngoài nguy hiểm sao?

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì, nhưng tới hiện giờ, hắc cũng không còn tiếp tục phủ nhận loại lời nói như vậy

nữa.

“Anh sẽ bảo vệ em.” Hứa Thâm nói.

Linh Lục khẽ gật đầu, chột đưa mắt nhìn Hắc Tuyết bên người Hứa Thâm, nói: “Đề em đưa anh đi gặp ma ma trước vậy.”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Hắc Tuyết quét mắt nhìn quanh bốn phía, rất nhanh đã chăm chú nhìn xuống nhà xưởng dưới nền đất, cô ấy hơi nâng tay nhéo ống tay áo Hứa Thâm: “Anh thật sự muốn cùng cô ấy đi qua đó sao? Hình như ma ma của cô ấy không dễ chọc đâu...”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, Hắc Tuyết lại sợ hãi ma ma của Linh Lục?

Kỳ thực hắn đã sớm biết được, giữa những con khư cấp A cũng có chênh lệch.

Hoặc là nói, bất cứ khư ở cấp bậc gì, đều có phân chia cao thấp.

Cấp C và cấp B cũng là như thế. Khư cấp C đỉnh cao, có thể dễ dàng hành hạ đến chết vài tồn tại đồng cấp.

Lúc trước, khi Hứa Thâm còn trăm khư trong biên đội số 17, hắn từng gặp được một gia đình toàn khư cấp C, nhưng trong số những con khư cấp C này lại có một vị “Lãnh tụ”.

“Em đang lo lắng hai đôi một, em đánh không lại sao?” Hứa Thâm thấp giọng hỏi.

Hắc Tuyết khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: “Cô bé trước mắt không có gì, là ma ma của cô ấy không dễ chọc thôi.”

Quả nhiên... Hứa Thâm khẽ gật đầu, xem ra có vẻ như Hải Tước thuộc loại khư cấp A khá là dũng mãnh.

Thậm chí còn có khả năng là đỉnh cao.

Dù sao Linh Lục trước mắt, cũng là con gái mà Hải Tước nuôi dưỡng...

“Không có việc gì, còn có tỷ tỷ cơ mà.” Hứa Thâm trấn an nói.

Hắc Tuyết sững sốt, sắc mặt lập tức biến hóa, tựa như thân thể cũng hơi run rẩy một chút, nhưng hơi ngạc nhiên là cô ấy không hề thả lỏng, ngược lại còn căng thẳng hơn.

Tỷ tỷ... Vẫn một mực ở bên cạnh ca ca sao?

Cô ấy không khỏi nhìn nhìn chung quanh, từ trong đáy mắt hơi lộ ra vài phần sợ hãi.

Mai Phù từ trên đỉnh đầu Hứa Thâm nhảy xuống dưới, lập tức giận dữ nói: “Luôn lấy tôi ra để hù dọa người, lại không chịu thừa nhận tôi, cậu quá giáo hoạt rồi.”

Ái nha... Hứa Thâm hơi có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đều là người một nhà cả mà.”

“Còn không được đâu, phải chờ ma ma em đồng ý mới được.”
Linh Lục xoay người nói.

“Ừm ừm.” Hứa Thâm liên tục gật đầu.

Mai Phù lườm Hứa Thâm một cái, khẽ hừ nhẹ rồi chấp tay sau lưng, lập tức đi về phía trước.

Hứa Thâm cũng vội vàng đi theo, hần cùng với Hắc Tuyết, đi theo sau lưng Linh Lục, bước trên con đường mòn nhỏ trong Khu giới, dần dần đi xuống mặt đất bên dưới tòa nhà xưởng.

Hắc Tuyết đặt một lọn tóc lớn lên vai Hứa Thâm, rồi kéo cả hần cùng bước vào tầng càng sâu hơn bên trong, nơi này chính là thế giới của quân vương.

Từ nơi này có thể nhìn thấy, nhà xưởng bên trên liên kết với sào huyết máu thịt bành trướng cực lớn bên dưới.

Bên ngoài sào huyết giống như một cái tổ ong, nhẹ nhẹ phập phồng, máu thịt như tràng đạo (bao gồm ruột non, ruột già và trực tràng) buông xuống, không ngừng cướp đoạt vật chất tại tầng nông trong Khu giới, thậm chí là trong hiện thực.

Hứa Thâm đi theo bước chân Linh Lục, băng qua khu vực bên trong nhà xưởng huyết nhục này, đập lên vách tường thịt ướt sũng, dần dần tiến vào sào huyết.

Bên trong con suối máu trước mắt có ngăm một khối thi cốt chưa tiêu hóa xong của khu cấp B, nó không ngừng chìm nổi bên trong huyết dịch.

Linh Lục đi tới phía đối diện của ao máu, còn chưa kịp nói lời nào, bỗng nhiên một đồng bọt máu trong ao không ngừng sôi sục lên.

Rất nhanh sau đó, một bóng dáng thật lớn từ bên trong trời dậy, mái tóc dính đầy máu tươi như rong biển, buông xuống dưới.

Nửa người trên cao hơn hai mét, có vẻ như bóng dáng này là người khổng lồ cao chừng năm sáu mét.

Rong biển giống như mái tóc rối tung, xõa xuống dưới, dừng lại trên bả vai và vùng ngực của đối phương, thoáng che đi bầu ngực đầy đặn bên dưới.

Có thể nhìn thấy toàn thân người phụ nữ này trần như nhộng.

Ánh mắt Hắc Tuyết càng thêm ngưng trọng, mái tóc đen vốn đang mềm mại xõa xuống, lập tức mở tung ra quấn quanh thân thể chính mình, tựa như bất cứ lúc nào, cũng có thể tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Ma ma.” Lúc này, Linh Lục mới kêu một tiếng, nói: “Đại ca ca dẫn theo một người bạn tới đây, nói là muối muối của anh ấy.”

Hứa Thâm cảm nhận được Hải Tước bên trong ao máu tản ra uy áp khủng bố, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì tư thế tự nhiên.

Giao tiếp cùng khur thú, giống như đang làm xiếc đi trên dây giữa trời vậ, bất cứ lúc nào cũng có thể xong đời.

Và không cần phải nghi ngờ, hành động lần này của hắn cực kỳ điên cuồng.

“Đã lâu không gặp.” Hứa Thâm cười cười mở miệng chào hỏi.

Hắc Tuyết nhìn thấy dáng vẻ ung dung của Hứa Thâm, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Cô ấy đưa mắt nhìn Hứa Thâm, chợt nghĩ đến vị “Tỷ tỷ” kia, cũng không biết vì sao, thân thể vốn đang khẩn trương vô cùng, lại cảm thấy một chút cả an toàn.

Tạm thời là... Cảm giác an toàn đi.

Là tạm thời, bởi vì ngay lúc Hắc Tuyết nghĩ đến bộ mặt đích thực của vị “Tỷ tỷ” kia, da đầu lại thoáng run rẩy.

Đôi mắt Hải Tước nhìn xuống Hứa Thâm và Hắc Tuyết bên dưới, bà ấy im lặng hồi lâu, mới nói: “Đã lâu không gặp.”

“Lần trước, tôi đã nói với hai người chuyện rời khỏi nơi này rồi, hiện giờ tôi đã giúp hai người tìm được chỗ ở càng thích hợp hơn. Hai người cân nhắc xem, mình có muốn rời đi hay không?” Hứa Thâm đi thẳng vào vấn đề nói.

Hải Tước nhìn thẳng vào Hứa Thâm, nhưng tựa như ánh mắt có chút xuất thần. Hay nói chính xác là, bà ấy đang nhìn vào hắn nhưng đôi mắt lại hướng về một nơi nào đó xa lắm, chợt rơi vào trong im lặng.

Chương 717. Lời Mời Thật Khó Để Từ Chối!!!

Hứa Thâm thấy Hải Tước cứ im lặng thật lâu không nói, hắn cũng suy nghĩ một chút, rồi bổ sung thêm: “Tuy hai người ở trong này không lo ăn uống, nhưng trong nội thành có khá nhiều quân vương, bất cứ lúc nào cũng sẽ có quân vương đến thị sát. Lỡ như để cho quân vương nhìn thấy tình huống ở nơi này, phỏng chừng sẽ có chút phiền toái.”

“Hơn nữa Linh Lục còn nhỏ, hắn là cô bé mong muốn được trông thấy thế giới bên ngoài.”

Hải Tước im lặng không nói.

“Ma ma, nếu ma ma không muốn đi, Linh Lục cũng không đi nữa. Con ở lại cùng ma ma.” Bỗng nhiên Linh Lục mở miệng nói, đồng thời nhảy vào bên trong ao máu, ôm lấy cánh tay Hải Tước.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn. Lúc trước, Linh Lục vẫn một mực biểu lộ ra hứng thú thật lớn với thế giới bên ngoài, giống như một đứa nhỏ thời thời khắc khắc đều luôn khát vọng rời nhà trốn đi, thực dễ dàng bị lừa gạt mất... Nhưng lúc này bỗng nhiên cô bé lại lựa chọn nghe theo ý kiến của mẹ mình.

Bé con thật hiếu thuận...

Hứa Thâm âm thầm cười khỏ, đồng thời lại nhìn về phía Hải Tước. Ban đầu hắn định dùng Linh Lục để đả động tâm tư của Hải Tước, nhưng hiện tại xem ra lời mời này đã thất bại rồi.

Hải Tước nghe được lời nói của Linh Lục, tựa như bà ấy vừa phục hồi lại tinh thần từ trong suy tưởng. Bà khẽ cúi đầu nhìn

thoáng qua cô con gái nhỏ bên dưới, im lặng một chút, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười điềm tĩnh: “Cậu ấy nói rất đúng, vẫn một mực ở trong này cũng không phải biện pháp, dù lần này chúng ta không đi bên ngoài, thì qua một đoạn thời gian nữa, chúng ta cũng phải đổi nơi ở.”

Linh Lục ngẩng đầu, hướng đôi mắt đầy trông mong nhìn thấy mẹ của mình.

Hải Tước nhìn về phía Hứa Thâm, nhẹ giọng nói: “Sức ăn của chúng ta rất lớn, nơi mà cậu chuẩn bị... Thật sự đủ cho chúng ta ăn uống sao?”

Hứa Thâm sững sốt một chút, rồi không khỏi nở nụ cười: “Đương nhiên!”

Hứa Thâm không nghĩ tới, cuối cùng hẳn lại có thể mời thành công, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Hiện giờ, bên cạnh hẳn có Hắc Tuyết, lại thêm Hải Tước và Linh Lục, dù gặp được Nghĩ Hậu vẫn đủ lực lượng tự bảo vệ mình.

Dựa theo đội hình quyết đấu, Hắc Tuyết có thể kiềm chế con ngựa khư cấp A của Nghĩ Hậu, mẹ con Hải Tước kiềm chế Nghĩ Hậu hẳn là không vấn đề gì, nhưng muốn đánh giết Nghĩ Hậu, phỏng chừng có chút khó khăn.

Nói tóm lại, dựa vào lực lượng Hứa Thâm đang nắm giữ trong tay, hẳn tự tin khẳng định rằng, bản thân đã có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình rồi.

Cũng có vốn liếng để đàm phán trong tương lai.

Nếu... Bản thân hẳn cũng có thể tấn chức quân vương, khẳng định rằng cục diện hiện tại sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chỉ là... loại kỳ vọng này có chút không thực tế.

Đúng vậy, chính là không thực tế.

Từ sau khi biết được phương thức tấn chức quân vương từ trong miệng Mộc Vương, cộng thêm một vài thông tin từ nguồn khác mà Hứa Thâm tìm hiểu được, hẳn biết quá trình này vô cùng khó khăn.

Hầu hết mọi người đều nói rất rõ ràng, xác suất để hình thái thứ hai tấn chức quân vương là cực kỳ thấp, đi kèm với đó là độ khó khăn ở cấp khủng bố.

Ý nghĩa của bốn chữ Niết Bàn tái sinh được thể hiện rõ ràng trên phương diện này.

Nghĩa là bất cứ người nào có ý đồ đánh sâu vào cảnh giới này, sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh của chính mình.

Ai sẽ tùy tiện khiêu chiến nó đây?

Loại cấp bậc này vốn không phải cứ đơn thuần dựa vào cố gắng là có thể làm được. Cố gắng chỉ có thể làm cho chính mình vô hạn tiếp cận thành công, nhưng một bước cuối cùng khi đặt chân vào cửa, lại bày sẵn ra một phiếu quyền phủ quyết rồi.

Và rất có thể, một phiếu này sẽ xóa sạch 99% cố gắng của bản thân.

Nhân sinh cũng là như thế.

Tuy tự bản thân cũng biết một bước này cực kỳ gian nan, nhưng Hứa Thâm vẫn ôm trong lòng một mối kỳ vọng nhiệt liệt như vậy.

Lỡ như hắn thực hiện được thì sao?

Sau khi Hứa Thâm mở miệng cam đoan với Hải Tước, Hải Tước lại để cho hắn cùng “người bạn mới” là Hắc Tuyết ở bên ngoài chờ đợi, hai mẹ con bọn họ phải làm một chút chuẩn bị.

Hứa Thâm cũng biết quá trình chuyển ỏ này có chút khó khăn, bởi vậy hắn mang theo Hắc Tuyết trở lại mặt đất.

“Ma ma, ma ma thật sự nguyện ý rời đi sao?” Chờ Hứa Thâm rời đi, Linh Lục đang ôm cánh tay mẹ mình trong ao máu, chợt ngẩng đầu nhìn Hải Tước: “Là vì con sao?”

Sau khi đám người Hứa Thâm rời đi, ánh mắt Hải Tước lại rơi vào trầm tư.

Chờ đến lúc bà ấy nghe được lời nói của con gái mình, mới chậm rãi thu hồi suy nghĩ. Khóe miệng bà khẽ nhếch lên một chút, nhẹ giọng nói: “Không liên quan tới con đâu, chỉ là lời mời của cậu ấy... làm cho người ta thật khó mà từ chối được.”

Linh Lục kinh ngạc, nói: “Nhưng không phải lúc trước mẹ từng nói, ở nơi này tốt lắm, bên ngoài rất nguy hiểm sao?”

Khóe miệng Hải Tước lộ ra vài phần bất đắc dĩ: “Nhưng nếu từ chối, có lẽ ngay tại thời điểm này, chúng ta đã gặp nguy hiểm rồi.”

Bà nói không thể từ chối lời mời... Vốn không phải là cậu thanh niên kia, mà là cô bé bên cạnh cậu ấy...

Tuy Hải Tước nhìn không quá rõ, nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được loại khí tức lạ thường, tà ác, khác loại, khiến người ta vô cùng sợ hãi kia.

Mà loại khí tức này lại ở ngay bên cạnh người trẻ tuổi nọ.

Thật khó để tưởng tượng, vì sao một tồn tại như vậy, lại vẫn một mực đi theo bên người loại món ăn này...

Hứa Thâm trở lại bên trên nhà xưởng, hiện thân tại góc tối lúc trước.

Hắc Tuyết cũng hóa thành một lọn tóc dài màu đen, chui vào khe hở tại bả vai trên bộ chiến giáp của Hứa Thâm, và quần quanh cánh tay hắn.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được khí tức của Hắc Tuyết, một bộ phận khí tức của cô ấy đang liên kết với hắn, một bộ phận khác lại lơ lửng ở tầng sâu trong Khư giới, như ẩn như hiện.

Hứa Thâm yên tĩnh chờ đợi mẹ con Hải Tước.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên hắn ngửi được mùi máu tươi đậm đặc, từ dưới nền đất cuộn cuộn đi lên.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một bóng người được cấu tạo hoàn toàn bằng máu tươi, bay vút ra ngoài, hình thể cực lớn, dài chừng bảy, tám mét, nửa người dưới phình ra, chứa đầy huyết tương, đang không ngừng cuộn trào.

Ở trên vai bóng dáng nọ là thân hình nhỏ nhắn của Linh Lục.

“Chúng ta cần rời đi thật nhanh, nếu không người trấn thủ tại chỗ này sẽ cảm nhận được khí tức của tôi.” Sau khi Hải Tước hiện thân, bà lập tức nói với Hứa Thâm.

Chương 718. Bị Phát Hiện!

Hứa Thâm cũng hiểu được chuyện này vô cùng gấp gáp. Hắn gật gật đầu, rồi nhanh chóng dẫn đường cho bọn họ, rời khỏi nhà xưởng.

Về phần giao dịch chọn mua bên kia, Hứa Thâm chỉ đơn giản dùng dụng cụ truyền tin liên lạc với Lâu Hải âm, giao chuyện này cho cô ấy đến xử lý.

So sánh với mẹ con Hải Tước, chọn mua chỉ là việc nhỏ, hơn nữa, ngay từ đầu, hắn chỉ dùng chuyện đi này để che giấu nguy trạng mà thôi.

Dưới sự trợ giúp của Hắc Tuyết, Hứa Thâm được kéo vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới, nơi này là khu vực chỉ tồn tại từ quân vương trở lên mới có thể tiến vào. Và từ nơi này, bọn họ có thể dễ dàng xuyên qua những chương ngại được thiết lập ở tầng nông trong Khư giới.

Đúng vậy, tại khu vực nhà xưởng này, có rất nhiều chương ngại vật, cùng với bầy rập mai phục và thiết bị cảnh báo được bố trí tại tầng nông trong Khư giới. Những thứ này đều dành để ngăn chặn hình thái thứ hai tiềm hành vào trộm cướp.

Nhưng ở cấp độ quân vương lại không có.

Chẳng qua, hoàn cảnh bên trong Khư giới ở nơi này rất hoang vu, ngay cả cây cối hoa cỏ cũng cực kỳ hiếm thấy.

Mặt đất đều trụi lủi cháy đen, tựa như đã bị lửa lớn đốt sạch đi rồi.

Trong không khí tràn ngập một thứ hương vị dùng đục đầy áp lực, tựa như lực lượng ràng buộc chung quanh cũng xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được, thân thể của hắn đã trở nên nặng nề hơn rất nhiều, y như vừa vác lên mình một vật nặng ngàn cân vậy.

Hắn phải điều động khư lực xuống hai chân, mới có thể chạy đi được.

“Hai người có am hiểu ẩn nấp hay không?” Hứa Thâm vừa chạy vừa hỏi mẹ con Hải Tước.

“Cũng được.” Hải Tước mềm nhẹ trả lời, thân hình của bà ấy thật lớn tựa như một ngọn nến màu huyết hồng, lộ ra tư thế vô

cùng khùng bố, nhưng âm thanh nói chuyện lại cực kỳ dịu dàng yên tĩnh, mang lại cho người ta cảm giác như một người vợ hiền lành.

Hứa Thâm không biết nên suy xét hai từ “Cũng được” của bà ấy theo loại khái niệm nào, nhưng ngẫm lại mẹ con hai người này có thể ẩn núp bên trong nhà xưởng lâu như thế, cũng coi như khá am hiểu phương diện này.

“Trên lưng em là cái gì vậy?” Hứa Thâm nhìn thấy một cái bọc trên lưng Linh Lục.

Dường như cái bọc này được dùng một loại da nào đó may vá chế tác mà thành, mấy mụn vá cũng có chút thô ráp, bên trong thì căng phồng.

“Em chế tạo mấy món đồ ăn vặt cho anh đó.” Linh Lục bới từ bên trong một cái ống gì đó, toàn thân xanh da trời, đúng là Tinh Khư Tề cao cấp.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, không ngờ Linh Lục vẫn còn nhớ rõ việc này.

Hơn nữa lúc này cô ấy chuyển nhà, phỏng chừng hành lý của mình cũng không cần mang đi, hai tay trống trơn, vậy mà còn nhớ mang lễ vật cho hắn.

Trong lòng Hứa Thâm thực sự có chút cảm động.

“Cảm ơn.” Hắn nói lời cảm tạ từ tận đáy lòng.

Vốn dĩ lần này hắn đã mời được mẹ con Hải Tước, cho nên cũng không quá để ý tới chuyện này, thậm chí còn không hỏi...

“Linh Lục vẫn luôn giữ lời.” Linh Lục cười hì hì nói.

Hứa Thâm cười cười: “Linh Lục thực ngoan.”

Vừa nghe được lời này, Hắc Tuyết vẫn đang quần quanh trên vai Hứa Thâm, đột nhiên bập bênh chúi ra như một lũ u hồn, vẻ mặt có chút tức giận lườm hắn một cái. Đường như ánh mắt kia đang muốn nói, chẳng lẽ em không ngoan sao?

Hứa Thâm sửng sốt, không ngờ cô ấy còn biết ghen. Hắn đang muốn xoa dịu, bỗng nhiên lại nhìn thấy Mai Phù đang lơ lửng

tựa như ngồi trên cơn gió đang trước, lập tức xoay người lại, ném cho hắn một cái nhìn đầy giận dữ.

Hứa Thâm vội vàng ngậm miệng lại, không lựa chọn mở miệng an ủi nữa.

Quả nhiên, trong loại trường hợp như vậy... Vẫn nên ít nói một chút là hơn.

Sưu!

Rất đột ngột, một tiếng xé gió ập tới từ phía sau bọn họ.

Hứa Thâm còn chưa phản ứng lại, vẻ mặt Hắc Tuyết đã biến đổi, hai mắt cô ấy mở to, nhìn về phía sau lưng Hứa Thâm, đồng thời mái tóc bỗng bồng bềnh, bao trùm toàn bộ phần lưng của hắn.

Nhưng công kích này còn chưa ập đến, bên trong phần huyết tương cuộn cuộn ở thân dưới của Hải Tước đột nhiên kéo dài ra, tạo thành một mũi nhọn bằng máu, đón đỡ công kích nọ.

Lúc này, Hứa Thâm cũng phản ứng lại rồi, sắc mặt hắn đại biến, theo bản năng muốn quay đầu lại, may mắn... vẫn còn không chế được.

Bởi vì tồn tại có thể phát động tập kích trong tầng này, tuyệt đối là quân vương.

Chính xác hơn, là quân vương trong nội thành!

Và hắn... Tuyệt đối không thể bại lộ gương mặt của mình.

Hắn lập tức kêu gọi Mặc Vệ bước ra, rồi thông qua đôi phương để xem xét tình huống sau lưng.

Nửa người dưới của Mặc Vệ vẫn còn nằm trong cái bóng dưới chân Hứa Thâm, nhưng rất nhanh nửa thân trên để lộ ra ngoài, đã cộng hưởng tầm nhìn đến trong đầu Hứa Thâm, cho phép hắn có thể quan sát tình cảnh đằng sau.

Ở sau lưng bọn họ, có một bóng dáng đang cấp tốc đuổi theo đến.

Trên người đối phương mặc một bộ chiến giáp màu máu nâu, cầm trong tay một thanh trường mâu cổ xưa, võ trang hạng nặng, thoạt nhìn rất giống một vị chiến sĩ ở niên đại vô cùng lâu đời, khí thế hung mãnh, lập tức đánh tới.

Quả nhiên là quân vương...

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến.

“Cuối cùng vẫn bị nhận ra...” Hải Tước than nhẹ, vốn tưởng rằng chỉ cần bọn họ đi nhanh một chút, là có thể tránh được một hồi chiến đấu...

Bóng dáng của bà ấy chợt giảm tốc độ, nói với Hứa Thâm: “Để chúng tôi tới kiểm chế hấn, hai người đi trước.”

Hứa Thâm ngẩn ra. Nhưng rất nhanh, hấn đã lên tiếng, bắt Hắc Tuyết đang lôi kéo mình phải dừng lại, rồi xoay người, trên mặt xuất hiện một tấm mặt nạ ác quỷ.

Tuy trải qua những trận chiến không ngừng trước đó, Hứa Thâm đã biết chiếc mặt nạ này là biểu tượng của Giang gia, nhưng lúc này đây, hấn cũng không đủ tâm tư để quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ kiện khur binh này mới có thể mang đến tác dụng che giấu, không để người ta trông thấy diện mạo của hấn.

“Nếu đã nói là người một nhà, đương nhiên phải ngay ngắn trật tự, phải cùng nhau rời đi!” Hứa Thâm trầm giọng nói.

Bốn đối một, à không, là ba đối một, hấn cũng thật sự muốn kiểm nghiệm xem ba con khur cấp A, có thể chống lại quân vương hay không.

Hải Tước thoáng kinh ngạc, khóe mắt khẽ liếc nhìn Hứa Thâm một cái.

Ngay khi đôi mắt bà ấy khẽ chuyển, chiến sĩ trước mặt đột nhiên ập tới, trường mâu mang theo tiếng âm bạo, ầm ầm lao đến theo hình xoắn ốc.

Chương 719. Trận Chiến Của Quân Vương!

Huyết dịch toàn thân Hải Tước sôi trào, chảy xuôi xuống mặt đất, hình thành nên một mảnh ao máu trong phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Sau khi trường mâu đánh xuống, từ bên trong ao máu chọt mọc ra vô số những cánh tay, chộp thẳng về phía trường mâu, va chạm vào thân mâu.

Nhưng những cánh tay máu nọ lập tức bị lực lượng thật lớn kia đánh văng ra, không thể ngăn cản, chỉ có thể mang đến tác dụng suy yếu.

Phanh!

Trường mâu trực tiếp xỏ xuyên qua, đâm vào người Hải Tước, máu thịt nổ tung, xuất hiện một lỗ thủng có đường kính một mét.

Nhưng lỗ thủng vỡ tan kia đã khép lại chỉ trong chớp mắt, từng luồng huyết dịch từ dưới mặt đất bao trùm lên thanh trường mâu, ý đồ muốn nhốt nó lên.

Đáng tiếc, phía trên thanh trường mâu nọ lại lóe lên một tia điện quang màu vàng, trực tiếp phá hủy huyết dịch.

Trường mâu rơi xuống đất, nhưng trong vòng ba mét xung quanh, không có một tia huyết dịch nào có thể đến gần.

Hắc Tuyết thấy vậy, mái tóc lập tức bay vụt tới, muốn quần quanh trường mâu kia.

Nhưng mái tóc của cô cũng bị điện quang màu vàng trên thanh trường mâu ấy đánh nát.

Hứa Thâm nhìn mà giật mình, dường như thanh trường mâu này không phải binh khí bình thường, mà là một kiện khư binh, hơn nữa còn là khư binh có quyền trọng cực cao. Bản thân nó đã mang theo một loại lực lượng có đặc tính cực kỳ đáng sợ, thậm chí loại lực lượng này còn cùng cấp với lĩnh vực của quân vương.

Khó trách đối phương lại dám ném nó đi.

Sưu!

Chiến sĩ kia hành động như gió, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Hải Tước, bàn chân không chút e dè, trực tiếp bước vào ao máu đầy huyết dịch dính nhầy kia.

Ao máu giống như một cái đầm lầy này, hoàn toàn đủ khả năng làm một tồn tại hình thái thứ hai trực tiếp rơi vào tay

giặc, sau đó bị ăn mòn tiêu hóa, nhưng quỷ dị chính là, ngay lúc bàn chân chiến sĩ nọ đạp xuống huyết dịch, tia chớp màu vàng lóe lên, tự động cắt xé, phá hủy huyết dịch bên trong ao máu, không cho nó dính lên người đối phương.

Hứa Thâm thầm giật mình, lúc này hắn mới ý thức được lời đình màu vàng kia tuyệt đối không phải đặc tính có sẵn trên thanh trường mâu ấy.

Mà là năng lực của vị quân vương này?

Ngay khi Hứa Thâm đang cẩn thận đánh giá đối phương, đôi mắt bên dưới lớp mũ giáp của vị quân vương nọ cũng đang chuyển động, hướng về phía hắn.

Đôi mắt gã hơi nheo lại, trong lòng có chút kinh ngạc.

Là thành viên trong danh sách hạch tâm của Giang gia?

Làm sao người này lại có mặt ở đây?

Chẳng lẽ ba con khur này... Là đối tượng mà Giang gia dựa vào?

Hay nói cách khác, Giang gia đang định dùng khur thú để cứu vãn thế cục sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt gã trầm xuống. Ban đầu, gã tới đây chỉ với mục đích là đuổi giết khur thú, kết quả những con khur thú nọ lại có liên quan tới Giang gia.

Hừ câu chuyện trở nên có chút phức tạp rồi.

Nhưng... Không thể thả đối phương chạy đi được.

Còn tên nhóc của Giang gia kia... Chỉ là hình thái thứ hai, đánh chết là xong chuyện.

Chỉ cần gã đánh chết toàn bộ đám này, mọi chuyện liền trở nên đơn giản rồi.

Trong nháy mắt ý niệm trong đầu đã thông suốt, ánh mắt chiến sĩ này cũng trở nên lạnh lùng, chỉ cần hủy thi diệt tích, làm thật sạch sẽ, mọi vấn đề đều có thể giải quyết xong xuôi.

Gã trực tiếp dẫm lên ao máu, rất nhanh giết về phía con khur trước mắt.

Ánh mắt Hải Tước rất bình tĩnh, máu tươi dưới thân lập tức hòa tan ra, bên dưới ao máu không ngừng có trường mâu hoặc là bàn tay bằng máu tươi nhô lên, không ngừng lao về phía đối phương.

Nhưng lôi đình màu vàng lập tức lóe sáng khắp người chiến sĩ nọ, đánh văng, phá nát toàn bộ máu tươi vừa bắn về phía mình.

Tới lúc này, Linh Lục đang ngồi trên vai Hải Tước cũng không tiếp tục quan sát thêm nữa, bỗng nhiên cô bé nâng tay, chém ra một vòng khí màu trắng, lao đến bao phủ xung quanh chiến sĩ nọ.

Đối phương không hề trốn tránh, tia chớp màu vàng lại xuất hiện, đánh nát vòng khí kia, nhưng cùng lúc đó, tia chớp màu vàng kia cũng biến mất.

Ánh mắt chiến sĩ nọ thoáng ngưng lại, lúc này gã mới nhìn về phía đứa nhỏ đang ngồi trên vai Hải Tước.

Nếu nói năng lực của gã có thể khắc chế con đại huyết nữ này, thì dường như năng lực của đứa nhỏ kia lại có thể ảnh hưởng đến năng lực của gã?

Chuyện này thực sự có chút không sao tin nổi.

Bên kia, Hắc Tuyết cũng gia nhập vào chiến đấu, mái tóc đen trên đầu lập tức kết lại thành trường mâu, lao thẳng tới, tựa như một viên đạn pháo màu đen bắn từ một nơi xa xôi đến.

Trường thương dài mấy chục mét ngưng tụ thành trường mâu xoắn ốc, đủ để đục lỗ cả một ngọn núi lớn.

Chiến sĩ nọ hừ lạnh một tiếng, chột nâng tay lên, khư lực hút trường mâu trở về, sau đó ném mạnh nó ra.

Tóc đen và trường mâu va chạm, thân thể chiến sĩ nọ bay ngược ra ngoài, nhưng mái tóc đen kia cũng bị đánh cho dập nát.

Sắc mặt Hắc Tuyết càng trắng hơn vài phần.

Hứa Thâm đứng phía xa xa ngưng thần quan sát. Chiến đấu như vậy gần như hẳn không thể nhúng tay vào, mặc dù hẳn có lấy nhỏ đổi lớn, lại cộng thêm “Hình tròn” là hai loại năng lực

phòng ngự rất mạnh, cũng không dám mạo muội tiếp cận chiến trường của những quân vương.

Hơn nữa, tia chớp màu vàng nọ rất quý dị.

Năng lực của đối phương là điều khiến lôi điện sao?

Nhưng thứ lôi điện mà Hứa Thâm biết hiểu, tuyệt đối không thể tạo thành trình độ phá hư mạnh mẽ như thế.

Hoa lạp lạp!

Đúng lúc này, bỗng nhiên ao máu dưới thân Hải Tước mở rộng ra, từ mấy chục mét ban đầu, đã mở rộng đến vài trăm mét, hơn một ngàn mét chỉ trong nháy mắt!

Phạm vi xung quanh đều bị máu tươi lan tràn, thẩm thấu, hình thành một cái hồ nhỏ!

Dưới chân Hứa Thâm cũng bị máu tươi bao trùm, nhưng hắn có cảm giác thứ huyết dịch nọ chỉ nhẹ nhàng chảy qua hai chân mình, chứ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng hay ăn mòn nào, giống như sóng biển bình thường vỗ vào thân thể thôi.

Hắn cũng có thể cảm nhận được huyết dịch lưu động, tựa như bàn tay mảnh khảnh nào đó đang sờ sờ mặt cá chân mình.

Theo phạm vi huyết dịch mở rộng, hồ máu bên kia cũng xuất hiện từng gợn sóng. Ngay sau đó, toàn bộ những gợn sóng này chợt tụ tập lại, hóa thành sóng máu cao chừng bảy, tám mét lao thẳng về phía chiến sĩ kia.

Đối mặt với sóng máu ngập trời vừa bị Hải Tước gọi lên, bóng dáng chiến sĩ cầm trường mâu trong tay kia có vẻ thực sự nhỏ bé.

Đảo mắt một cái, đối phương đã bị nó bao trùm.

Chương 720. Cảm Giác Thần Thánh!

Dưới tầng tầng sóng cuộn, hồ máu tràn lên mặt đất, xu thế vô cùng hung hãn như muốn bao trùm toàn bộ mặt đất xung quanh.

Nhưng đột nhiên điện quang màu vàng lóe sáng, bóng dáng chiến sĩ nọ vốn đã bị bao phủ vào trong, chợt lao ra ngoài,

huyết dịch dưới chân đều bị ép phải lui lại, không thể tới gần đối phương được.

Cùng lúc ấy, ánh mắt của gã cũng trở nên càng hung hiểm hơn.

Hứa Thâm ngưng thần quan sát, bỗng nhiên lại nhìn thấy một chi tiết đáng ngờ.

Phía trên chiến giáp bao phủ toàn thân chiến sĩ nọ và thanh trường mâu trong tay đối phương, đều xuất hiện một tầng rỉ sét loang lổ.

Nhưng tầng vật chất kia lại không phải rỉ sét, nó là máu tươi khô cạn.

Và vết tích máu tươi nọ đang dần dần giảm bớt, tựa như bị tróc ra.

Chuyện này...

Ngay sau đó, tia chớp màu vàng lại xuất hiện. Lần này, Hứa Thâm quan sát nó càng thêm cẩn thận, có mặt nạ ác quỷ gia tăng thị giác và cảm nhận, dường như trong mắt hắn, tốc độ lóe sáng của tia chớp màu vàng nọ cũng chậm hơn một nửa so với ban đầu.

Hứa Thâm có thể nhìn thấy độ cong của tia chớp, và nó sinh từ chính những phần “Rỉ sét” phía trên chiến giáp và trường mâu kia.

Ngay thời điểm Hứa Thâm quan sát đến đoạn này, bỗng nhiên chiến sĩ nọ nâng tay, cắn rách một ngón.

Máu tươi bắn tung ra, gã nhanh chóng bôi máu của mình lên trường thương, tiếp đó tia chớp màu vàng bên trên trường thương nọ lóe sáng chói lòa.

Chiến sĩ nọ lại tiếp tục cầm thương đập xuống hồ máu, giết thẳng về phía Hải Tước.

Hải Tước nhíu mày, máu trong hồ lập tức sôi trào, ngưng tụ ra một bóng dáng cực lớn, giống bản thể của bà như đúc.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên Hứa Thâm cảm thấy lực lượng huyết dịch lưu động trên mặt đất dưới lòng bàn chân mình càng ngày càng mạnh, thậm chí máu tươi còn kéo lại hai chân hắn, từ từ lan tràn về phía xa xa.

Hứa Thâm cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trong màn huyết dịch bên chân mình hiện ra gương mặt của Hải Tước.

Gương mặt nọ chỉ lớn bằng bàn tay, tinh xảo mà xinh đẹp, trong biểu cảm hiện lạnh mà yên lặng kia còn lộ ra vài phần thiếu nữ. Bà ấy nhẹ giọng nói: “Để tôi đưa cậu rời đi trước.”

Hứa Thâm lập tức ngưng bật.

Haizzz... thực sự là một lời đề nghị không thể từ chối.

Xem ra hắn đã trở thành bình dầu kéo mất rồi.

(Bình dầu kéo: chỉ người vô dụng, làm liên lụy tới những người khác)

“Tôi muốn đi theo ca ca.” Hắc Tuyết vừa thấy Hứa Thâm bị đưa đi, cũng lập tức ngừng chiến đấu.

Trên thực tế, từ khi trận chiến bắt đầu đến bây giờ, thân thể của cô ấy vẫn một mực quần quanh trên người Hứa Thâm, không có ý định rời đi.

“Không sao cả.” Hải Tước nhẹ giọng nói.

Hắc Tuyết nghe nói như thế, chẳng những không vui vẻ chút nào, ngược lại còn phồng hai má, tỏ vẻ bản thân không hài lòng.

Hứa Thâm nhìn ra tâm tư nhỏ của Hắc Tuyết, thầm nghĩ quả nhiên mấy cô gái này không dễ đối phó [1], kể cả khư...

[1] : nguyên văn là nan triền 难缠, từ này vừa có nghĩa là khó đối phó, vừa có nghĩa là khó giao lưu, tiếp xúc.

Theo huyết dịch lưu động, Hứa Thâm cùng Hắc Tuyết bị đưa đến biên giới hồ máu, mà hồ máu này lại tiếp tục được mở rộng hơn lúc trước, tựa như khôn cùng vô tận, khiến cho Hứa Thâm nhìn mà kinh hãi.

Chẳng lẽ đây là năng lực của Hải Tước?

Trong nháy mắt, bóng dáng của chiến sĩ kia đã biến mất trước mắt Hứa Thâm.

“Hai người cũng đừng ham chiến, có thể chạy nhớ phải bỏ chạy.” Hứa Thâm nói với gương mặt Hải Tước dưới chân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hải Tước lộ ra nụ cười: “Năng lực của người nọ khắc chế tôi, đánh giết hắn có chút lao lực, tôi cũng chuẩn bị dời đi rồi.”

Hứa Thâm gật gật đầu, hắn và vị quân vương kia vốn không oán không cừ. Tuy lần này sau khi nảy sinh xung đột, hắn sẽ nhớ kỹ đối phương, nhưng trước mắt, muốn để ba người Hắc Tuyết đánh giết đối phương, cũng rất lao lực... Cho nên kết quả tốt nhất chính là đánh lui người nọ rồi mau chóng bỏ chạy.

Dòng sông huyết dịch đưa Hứa Thâm và Hắc Tuyết đi được một đoạn nhất định, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hải Tước liền biến mất trong màn máu tươi bên dưới, huyết dịch cũng không còn kéo dài thêm nữa.

Hắc Tuyết lập tức nói với Hứa Thâm: “Chúng ta đi thêm một đoạn nữa, chờ ở phía trước tiếp ứng cho bọn họ.”

“Được.” Hứa Thâm nói: “Em có thể cảm nhận được hai mẹ con bọn họ không?”

“Ca ca yên tâm, em đã để lại tóc của mình ở trong hồ máu rồi.” Hắc Tuyết hì hì cười nói.

Hứa Thâm đã yên tâm rồi. Hắn lập tức dặn dò Hắc Tuyết mang theo mình rời đi, đồng thời mở miệng dò hỏi: “Lúc trước giao thủ, em có thể cảm nhận được năng lực của vị quân vương kia không? Tia chớp màu vàng ấy lại có thể đánh nát tất cả công kích của mấy người bọn em. Em có biết nó mang theo đặc tính gì không?”

“Không biết.” Hắc Tuyết lắc đầu, tỏ ra vô tội nói: “Em chỉ có thể nhận ra một loại cảm giác vô cùng thần thánh thôi.”

“Cảm giác thần thánh?” Hứa Thâm hơi kinh ngạc về đáp án này.

Nhưng đột nhiên hắn chú ý tới, Mai Phù vẫn một mực đi theo bên cạnh mình đã biến mất rồi.

Hắn khá sửng sốt về tình huống này. Bởi vì tuy Mai Phù rất hay rời đi một khoảng thời gian nào đó, nhưng tại thời điểm then chốt kiểu này, cô lại rời khỏi hắn, chẳng lẽ đã dừng lại bên kia xem cuộc chiến rồi?

...

Trong hồ máu.

Sóng máu cuộn trào mãnh liệt không ngừng vỗ bờ, đánh sâu vào thân thể chiến sĩ nọ, ăn mòn cả mặt đất lẫn cát đá bên trên, biến khu vực xung quanh thành đầm lầy, hạn chế không gian di chuyển của đối phương.

Lúc này, đã có bốn bóng dáng cực lớn đang đứng thẳng bên trong hồ máu, chúng đều mang dáng vẻ của Hải Tước, rồi từ bốn góc độ khác nhau, trực tiếp vươn tay tới, mái tóc thấm đẫm máu tươi, vung vẩy ra ngoài như những cây roi cực lớn.

Sắc mặt chiến sĩ kia đã trở nên âm trầm. Sức bền của con khur trước mắt này có chút khủng bố. Đổi lại là con khur khác, một khi bị thần huyết của gã thiêu đốt, đã sớm tiêu hao thật lớn rồi, nhưng có vẻ như con khur trước mắt này càng đánh lại càng hăng?

Có thể nói, năng lực thần huyết của gã rất khó giải, bởi vì đặc tính của thần huyết có thể khắc chế hết thấy mọi công kích của khur cũng như những loại năng lực quỷ dị khác.

Nói cách khác, khi cơ thể được thần huyết bao trùm, gã có thể miễn dịch với các loại năng lực công kích, kể cả lực lượng tâm linh, ăn mòn, nguyên rửa, cách không ám sát, hay lực lượng vận vẹo đến từ trong hư không... vân vân.

Chương 721. Đáng Chết, Gã Lại Bị Địch Nhân Trêu Chọc!

“Bản thân là khur thú, lại bị nhân loại nô dịch. Chẳng lẽ đây là bí thuật của Giang gia?” Đôi mắt chiến sĩ trở nên lạnh lùng.

Đương nhiên, chuyện thanh niên nọ được con khur này đưa đi đâu thể qua được ánh mắt gã. Trên thực tế, gã cũng muốn đuổi theo đối phương, nhưng con khur trước mắt này quá mức vương vịu, cái hồ máu bên dưới cũng vậy, một mực trải dài như không có điểm cuối.

Thậm chí gã còn hoài nghi, nếu cho con khur này thời gian, nó có thể làm ra cả một biển máu!

Loại công kích có phạm vi và lực phá hoại lớn đến mức này, tuyệt đối thuộc về cấp bậc đỉnh cao trong đám khur cấp A.

Bốn thực thể được ngưng kết từ máu tươi của Hải Tước không nói gì, chỉ không ngừng vung chưởng chụp tới.

Bàn tay đỏ tươi đánh lên người chiến sĩ nọ, lại kích động làm cho tia chớp màu vàng bắn ra, làm tê liệt và trực tiếp đục thủng bàn tay nọ, nhưng lỗ thủng trên bàn tay ấy lại được ngưng tụ rất nhanh. Hiển nhiên bất cứ lúc nào hồ máu trên mặt đất cũng có thể hóa thành một bộ phận trên thân thể này.

Máu tươi rỉ sét loang lổ trên bộ khôi giáp và trường mâu của chiến sĩ nọ càng ngày càng ít đi, chiến giáp và trường mâu cũng càng ngày càng lấp lánh ánh bạc.

Chiến sĩ nọ thấy con khur này không có ý tứ kết nối với mình, sát khí trong mắt càng thêm đậm đặc.

Bỗng nhiên gã nâng tay lên, trực tiếp xé rách nó, để mặc cho máu tươi màu vàng thẩm thấu ra ngoài.

Gã vừa nâng tay cho máu tươi nhỏ giọt xuống, vừa bôi nó lên cây trường mâu.

Máu tươi lát phát rơi vào trong hồ máu, lập tức làm dấy lên mảng lớn tia chớp màu vàng như lôi đình, phá tan nát đến chia năm xẻ bảy hồ máu chung quanh.

Chiến sĩ nọ gầm nhẹ một tiếng rồi cúi người lao về phía trước, mục tiêu là một thực thể Hải Tước gần đó.

Trường mâu phá vỡ hồ máu, một phân thành hai, phối hợp với thanh thế cực nhanh, không gì sánh được kia, nhìn nó giống hệt một luồng điện quang màu vàng xé rách cả bờ hồ dài dằng dặc, hùng tráng mà đầy đủ lực trùng kích, chỉ trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Hải Tước.

Trường mâu mang theo khí tức cổ xưa, hung hăng xỏ xuyên ra ngoài.

Hải Tước vội vàng nâng tay lên ngăn cản, nhưng không thể, hai tay của bà trực tiếp bị đục lỗ. Trong ánh chớp màu vàng chiếu rọi thế gian, mái tóc máu tươi của Hải Tước cũng bị xé rách, cả thân thể đều bị xay nát.

Cùng lúc ấy, hồ máu trên mặt đất bị đánh tan, để lộ ra một khu vực trống, nhưng rất nhanh, máu tươi từ chung quanh đã mấp máy, lan tràn, lấp kín khoảng trống ấy lại.

Ba thực thể Hải Tước khác vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như trước, bọn họ tiếp tục nâng tay lên, không ngừng công kích tới, trực tiếp tạo thành những con sóng vô cùng vô tận trong hồ máu, lớp nọ nổi tiếp lớp kia, nhanh chóng ập tới.

Chiến sĩ phía đối diện chỉ kịp há miệng rống giận một tiếng, đã bị từng con sóng trong hồ máu nhấn chìm. Gã hung hăng múa may trường mâu, mảng lớn máu tươi bị đánh tan.

Chỉ trong nháy mắt, thực thể Hải Tước được ngưng kết từ máu tươi thứ hai đã bị xé rách, giết chết.

Mà trên người chiến sĩ nọ cũng bị huyết nhận (đao máu) sắc bén cắt qua.

Miệng vết thương vừa lộ ra ngoài ấy, lập tức chảy máu, nhưng ngay trong nháy mắt khi những giọt máu tươi này lộ ra ngoài, chúng nó lại nhanh chóng biến thành màu vàng, sau đó từ bên trong sản sinh ra tia chớp màu vàng hung mãnh, đánh tan huyết nhận.

Chiến sĩ nọ bị thương càng nhiều, thì tia chớp màu vàng bên ngoài thân thể gã càng thịnh, công kích của gã cũng điên cuồng hơn, vừa nhanh vừa mạnh, thậm chí còn mang tới cho người ta một loại cảm giác người này càng đánh càng mạnh.

Phanh!

Trường mâu xoay tròn, mang theo uy thế vô địch của tia chớp, trực tiếp xỏ xuyên qua lồng ngực thực thể Hải Tước thứ ba.

Trong nháy mắt, trên hồ máu chỉ còn một thực thể Hải Tước.

Chiến sĩ nọ cười lạnh, gã cầm chặt trường thương trong tay, chăm chú nhìn con khur trước mắt, tuy đã để người của Giang gia chạy mất, nhưng có thể săn giết được một con đại khur như vậy cũng coi như kiếm một khoản nhỏ rồi.

Về phần Giang gia... Hiện giờ cả gia tộc bọn họ đang bấp bênh, dù ghi hận gã, bọn họ có dám tới trêu chọc hay không?

Nếu cần thiết, gã cũng có thể tới đập một cước vào chuyện của Giang gia kia.

“Chết đi!”

Chiến sĩ nọ cúi người như một con báo săn, nhanh chóng phóng tới, điện quang vây quanh toàn thân.

Nhưng đúng vào thời điểm ấy, bỗng nhiên thực thể Hải Tước trước mắt lại khẽ mỉm cười. Rồi ngay sau đó, thân thể bà ấy nhanh chóng hòa tan như tượng sáp, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến thành máu loãng, dung nhập vào trong hồ nước kia.

Chiến sĩ nọ vừa xung phong lao tới, đột nhiên mục tiêu trước mắt biến mất, gã dáo dác nhìn hồ máu đang vây quanh mình, trong lòng cũng biết con khur kia đang ẩn mình bên dưới.

Hoặc... cả cái hồ máu này chính là bản thể của con khur kia?

Nhưng, rốt cuộc nó giấu hạch tâm ở đâu rồi?

Chiến sĩ nọ cẩn thận dò xét chung quanh, không ngờ lại nhìn thấy mực nước vốn đang tràn đầy bên trong hồ máu đang dần dần giảm xuống, từ ban đầu độ cao đến đầu gối của gã, đảo mắt một cái đã xuống tới cẳng chân, sau đó là mắt cá chân, thậm chí ở những nơi có địa thế hơi cao hơn một chút, máu tươi đã rút đi, để lộ ra mặt đất khô cạn.

Máu tươi chột rút đi, rồi biến mất, tựa như toàn bộ chúng đã thẩm thấu xuống dưới nền đất rồi.

Chiến sĩ nọ sửng sờ, không quá hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt gã lại trở nên cực kỳ khó coi, không ngừng nhìn quanh bốn phía. .

Bỗng nhiên gã phát hiện, con khur cấp A có tầm vóc nhỏ hơn vẫn một mực ngồi trên vai con khur kia, đã sớm biến mất không thấy tăm hơi rồi.

Đáng chết, gã lại bị địch nhân trêu chọc!

Hóa ra mấy thực thể vẫn một mực chiến đấu cũng gã ở chỗ này, chỉ là phân thân?

Chiến sĩ nọ vô cùng phẫn nộ. Gã không chút do dự đã đuổi theo tới những khu vực vẫn còn khá nhiều máu tươi, nhưng những vũng máu nọ lại biến mất rất nhanh, toàn bộ chúng đều thẩm thấu xuống dưới nền đất, hết như nước bình thường, mau chóng tan biến không còn trông thấy nữa.

Chiến sĩ nọ cắn răng, đôi mắt sung huyết, lập tức hóa thành màu vàng, điện quang màu vàng vờn quanh đôi mắt. Gã ngẩng đầu nhìn khắp nơi chung quanh, muốn tìm tung tích của con khư kia.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên gã cảm nhận được điều gì, vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng dáng nhỏ xinh đang chậm rãi bồng bênh trong hư không trước mắt.

Chương 722. Được Rồi, Người Chính Là Đồ Ăn, Không Có Thẩm Mỹ Cũng Thực Bình Thường Mà...

Trước mắt gã chính là đôi chân nhỏ thon dài, tựa như đang đi tới từ trong hư không, nhẹ nhàng mà tuyệt mỹ, hồn nhiên thiên thành, tinh xảo điêu khắc y hệt một tác phẩm nghệ thuật.

Ánh mắt chiến sĩ nọ lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó, vẻ vui mừng này lập tức đọng lại.

Gương mặt gã trở nên khiếp sợ trong khi ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ xinh kia, giống như đang nhìn một thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Đây là... loại quái vật gì?

“Hương vị trên người anh rất quen thuộc.” Mai Phù đang cười mỉm nhìn gã, bàn tay nhỏ bé đặt trên phần cảm yêu kiều của bản thân, tựa như đang tinh tế ngửi và thưởng thức: “Vẻ ngoài thật mỹ vị.”

Thân thể cứng ngắc của chiến sĩ nọ dần dần khôi phục hành động, gã kinh sợ nói: “Cô là ai?”

“Chẳng lẽ tôi không dễ nhìn sao?” Mai Phù thoáng hiện vẻ nghi hoặc và ủy khuất nói.

Dễ... Dễ nhìn... ?

Chiến sĩ nọ sững sốt, gã có giàu trí tưởng tượng tới cỡ nào, cũng không thể liên kết nổi hai chữ này với con quái vật trước mắt.

Làm... Làm sao có thể gọi là “Đẹp” được! !

“y cha... Được rồi, người chính là đồ ăn, không có thẩm mỹ cũng thực bình thường mà...” Đường như Mai Phù đã trở lại bình thường, cô cười hì hì một tiếng, chợt chậm rãi bước đi giữa hư không, tiến lại gần đối phương.

Chiến sĩ nọ kinh sợ, lập tức kích thích lượng lớn thần huyết bắn ra từ miệng vết thương cả người, ngay tại một khắc này, gã đã phát động năng lực của bản thân tới mức tận cùng.

Chỉ thấy cả người gã hóa thành màu vàng, mái tóc trên đầu trở nên rối loạn, cả người đều tản ra một loại khí tức thần thánh giáng trần.

Điện quang màu vàng cuồng bạo phóng lên cao, chiếu rọi thế giới.

Cùng lúc ấy, ở ngoài mười dặm, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang dắt tay nhau chạy đi, ven đường lưu lại một bãi máu tươi.

Đường như nghe được động tĩnh, cả Hải Tước lẫn Linh Lục đều quay đầu nhìn lại, rất nhanh, cả hai đã trông thấy một luồng quang mang màu vàng lóng lánh vừa nổi lên ngay tại vị trí bùng nổ cuộc chiến lúc trước, ở giữa Khu giới cô tịch mà tối tăm xung quanh.

Và rõ ràng khoảng cách xa đến thế, nhưng hai người bọn họ vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức đậm đặc truyền lại từ phía hào quang kia.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Hải Tước hiện lên vài phần ngưng trọng, mà Linh Lục đang bị bà ấy nắm tay, cũng kinh ngạc mở to hai mắt, nói: “Là người vừa nãy sao? Năng lượng thật mạnh, nếu vừa rồi hắn bộc phát ra lực lượng như vậy, cả ma ma cũng sẽ bị thương đó.”

Hải Tước không lên tiếng, ánh mắt đang nhìn chăm chú vào luồng kim quang vừa tỏa sáng chói mắt lại vội vàng lui tàn như ánh sáng đom đóm đằng xa, tựa như trong hư không còn lưu lại dư ảnh của tia chớp màu vàng ấy.

Đôi mắt bà khẽ chớp, mơ hồ hiện lên một mảnh kiêng kỵ, rồi vội vàng xoay người lôi kéo bàn tay con gái mình, tiếp tục đi về phía trước: “Đi thôi, đừng để bị bỏ lại.”

“Vâng.” Linh Lục ngoan ngoãn gật đầu.

Cùng lúc ấy, ở chiến trường ban đầu, tia chớp màu vàng kia đã biến mất, chiến sĩ nọ đang chống trường mâu trong tay, quỳ một gối xuống đất.

Mái tóc trên đầu bị tia chớp nọ chiếu rọi vừa biến thành màu vàng, đã khôi phục lại thành màu đen. Lúc này, vóc dáng cao lớn, chắc nịch tựa như bị điện giật, chuyển thành cháy đen, hai mắt trũng sâu, tựa như một lão giả nhăn nheo, khô héo, trên người chỉ chít những nếp nhăn.

Gã há mồm to thở phì phò, trên môi cũng đầy những nếp nhăn, hai mắt đục ngầu mang theo nỗi hoảng sợ vô cùng tận, đang nhìn chằm chằm vào bóng dáng trước mắt.

“Mày... Đến tột cùng là ...”

Tiếng cười giống như chuông bạc vang lên.

Mai Phù nhẹ nhàng nâng tay, tựa như trong hư không có một loại lực lượng gì đó đè ép tới, loại trạng thái dồn nén này giống như một bộ móng vuốt quái dị, dữ tợn vô hình, tóm lấy thân thể chiến sĩ kia, sau đó càng ngày càng dùng sức.

Âm thanh “Răng rắc” vang lên, khôi giáp trên người chiến sĩ bị vò tới biến hình. Trong quá trình dồn nén kia, thân thể gã cũng phát sinh biến hóa, yết hầu phát ra âm thanh trầm đục, như muốn phát ra tin tức cầu cứu, nhưng khô khốc, nói không nên lời.

Cuối cùng cả thân thể đều bị vùn vụt thành một cục.

Trong cục thân thể nọ, có lẫn lộn cả máu thịt, khung xương, chiến giáp vùn vùn... và toàn bộ những thứ ấy đều bị ép chặt lại, chỉ còn kích cỡ bằng nắm tay người bình thường.

Ngay sau đó, từ bên trong, từ từ bị ép ra một giọt máu tươi màu vàng.

Màu sắc của giọt máu tươi nọ vô cùng thuần khiết, rạng rỡ, còn trong suốt hơn cả những giọt máu màu vàng mà chiến sĩ nọ từng phóng ra lúc trước, hoặc chúng nó chính là một, nhưng tựa như giọt máu tươi cuối cùng này chính là sản phẩm được phóng đại đến mức tận cùng của những giọt máu tươi khác.

Có thể nhìn thấy vô số năng lượng giống như bột khí ẩn chứa bên trong giọt máu kia, thoát nhìn rất giống vũ trụ ẩn chứa đầy những vì sao trên bầu trời.

Đầu ngón tay Mai Phù khẽ chạm tới, giọt máu tươi màu vàng ấy lập tức bị hút vào trong khe hở.

Trên mặt Mai Phù lập tức lộ ra vài phần sung sướng. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, tựa như cả người vừa rơi vào bụi hoa, sau đó đắm chìm vào quá trình tinh tế thưởng thức mùi hương dễ chịu ấy, cùng với dư vị khó mà miêu tả được.

Hồi lâu sau, cô mới mở mắt, nhìn những thứ hỗn loạn linh tinh bị ép thành một cục trong tay, hì hì cười một tiếng, rồi tiện tay xoa nắn nó thành tro tàn, biến mất theo gió.

Mà bóng dáng của cô cũng nhẹ nhàng bay về phía xa xa, dần dần biến đâu không thấy.

Trên khu vực rộng lớn mà hoang vu ấy, chỉ còn lại một cây trường mâu cũ kỹ, vẫn đang cắm trên mặt đất.

Không còn dư lại một chút gì khác nữa.

“Hai người ấy đang nhanh chóng chạy về phía này, hẳn là đã thoát khỏi đối phương rồi, cũng có thể là mang theo cả người nọ đi tới.” Hắc Tuyết mang theo Hứa Thâm đã dừng lại, không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Cô ấy quay đầu lại nhìn về phía sau, khóe miệng khẽ cong lên, nếu không phải trong lòng e ngại Hứa Thâm, cô ấy tuyệt đối không thích chung sống cùng những người khác.

Đại khư đều có lãnh địa của chính mình, rất ít khi sống chung thành một đàn.

Suy cho cùng, khư thú cũng ăn lẫn nhau, cô ấy không muốn bản thân bị đám khư thú khác ăn luôn, hơn nữa, tựa bản thân cũng biết mình rất khó mà ăn được mẹ con nhà kia.

Chương 723. Đây Là Ghen Tỵ Đến Mức Lục Thân Không Nhận!!!

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn về nơi xa, rất nhanh đã trông thấy bóng dáng của Hải Tước và Linh Lục xuất hiện trong bão cát, đang

nhanh chóng tới gần.

Nhìn thấy dáng vẻ yên lặng tay trong tay của hai người ấy, Hứa Thâm liền biết hẳn là vị quân vương kia đã bị bọn họ cắt đuôi rồi.

“Đây là tóc của cô.” Hải Tước đến gần, lập tức nâng tay đưa tới một lọn tóc đen.

Ánh mắt Hắc Tuyết khẽ biến, cô ấy hừ nhẹ một tiếng. Rõ ràng cô ấy đã âm thầm để lại tóc của mình ở trong hồ máu, không ngờ đối phương lại nhận ra, còn chủ động mang ở trên người mình.

Hắc Tuyết không nói gì, mái tóc lập tức kéo dài, nối liền với một lọn kia, sau đó nhanh chóng co rút trở về

“Hai người vất vả rồi, không bị thương chứ?” Hứa Thâm thân thiết nói.

Hải Tước khẽ lắc đầu, đôi mắt nhìn lướt qua bên người Hứa Thâm, tựa như hiểu được cái gì, bà chỉ nở nụ cười yếu ớt, chứ không đáp lại.

Linh Lục đắc ý nói: “Ma ma của em sẽ không bị thương đâu. Tuy năng lực của người nọ rất khó dây dưa, nhưng ma ma của em đã sớm mang theo em rời đi từ lâu rồi. Người nọ còn cho rằng tồn tại đang giao chiến với hắn chính là bản thể của ma ma chứ? Thật ngu ngốc.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Hải Tước, rất muốn hiểu rõ năng lực của bà, nhưng trước mắt mối quan hệ giữa hai bên còn chưa thân thiết tới loại trình độ này, nếu hắn hỏi loại chuyện đó, thực sự có chút mạo phạm.

Bởi vậy hắn gật gật đầu, rồi nhân tiện nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Ngay lập tức, Hứa Thâm và ba con khư thú, nhóm Hải Tước nhanh chóng tiến về phía trước trong Khư giới, rời khỏi nhà xưởng kia ngoài trăm dặm.

Từ vị trí này, chỉ cần đi thêm một đoạn không xa nữa, là có thể quay về khu Hắc Quang.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến lời nói lúc trước của Triệu âm Nguyệt, tấn chức quân vương có liên quan tới trạng thái tinh thần.

Tại nội thành có một người đủ khả năng thí nghiệm trạng thái tinh thần của hình thái thứ hai.

“Nếu không, hai người lại theo tôi đi một chỗ khác nhé?” Hứa Thâm hỏi mẹ con Hải Tước.

“Có nguy hiểm không?” Hải Tước nhẹ giọng hỏi.

“Hắn là không có đâu.” Hứa Thâm cũng không thể đánh giá được, chỉ đơn giản nói rằng: “Tôi phải đi qua nơi đó từ trong hiện thực, mọi người có thể ẩn giấu ở bên cạnh tôi không? Nếu không được, tôi có thể bố trí một nơi cho mọi người ở lại đó chờ tôi.”

Hắc Tuyết vội vàng nói: “Em có thể, em có thể quần quanh ở trên người ca ca, trừ phi có quân vương tới gần, nếu không bọn họ rất khó cảm nhận được em.”

Hải Tước liếc mắt nhìn Hắc Tuyết một cái, rồi nói với Hứa Thâm: “Nếu cậu không ngại, tôi cũng có thể dung nhập vào trong thân thể cậu, chỉ cần cậu không tiến hành chiến đấu, dù quân vương tới gần cũng không thể phát hiện ra tôi.”

Hứa Thâm nghĩ đến năng lực huyết dịch của bà ấy, cân nhắc một chút rồi nói: “Được.”

Hắc Tuyết lập tức cong môi nói: “Ca ca, em cũng có thể tiến vào trong thân thể anh, chỉ cần anh kiên nhẫn một chút. Nếu không, ca ca cứ để cho em ăn luôn anh đi. Làm như vậy chúng ta có thể sát nhập...”

Hứa Thâm tức giận lườm cô ấy một cái, đây là ghen tỵ đến mức lục thân không nhận (không thềm nhận người thân) hả? Đến mức loại ý tưởng một mất một còn này cũng nảy ra trong đầu?

“Đừng nói bậy.” Hắn gõ đầu Hắc Tuyết một cái.

Hắc Tuyết ôm đầu, vẻ mặt đầy ủy khuất, chẳng lẽ cô ấy vừa nói bậy rồi sao?

“Vậy còn em?” Hứa Thâm nhìn về phía Tiểu Linh Lục.

Linh Lục cười hì hì nói: “Em có thể dung nhập vào trong thân thể ma ma.”

Đây là chơi Pokémon hả?

“Được rồi, vậy bắt đầu đi.” Hứa Thâm buông tay.

Để cho hai con khư cấp A tiến vào trong thân thể của chính mình, đây tuyệt đối là loại ý tưởng vô cùng điên cuồng, nhưng cân nhắc đến “Ma ma” và những người bạn khác cũng đang ở trong thân thể của hắn, tựa như chuyện này cũng không có gì đáng để ngạc nhiên.

Hải Tước nhìn thấy dáng vẻ không chịu chút áp lực tâm lý nào của Hứa Thâm, trên gương mặt dịu dàng cũng xuất hiện một nụ cười mỉm, bỗng nhiên mái tóc trên vai bà hóa thành màu máu, rồi như bị hấp dẫn, nó lập tức kéo dài bay về phía thân thể Hứa Thâm, quấn quanh trên cánh tay hắn.

Rất nhanh trên cánh tay đã nổi lên một thứ gì đó không ngừng mấp máy, giống như một con giun đang không ngừng chuyển động, nhanh chóng chui vào phần cổ và ngực của Hứa Thâm.

Bất cứ ai trông thấy một màn như vậy đều sẽ biến sắc, nhưng Hứa Thâm lại không để lộ cảm giác gì, tựa như đã sớm thành thói quen.

Hắc Tuyết khẽ nhíu nhíu mày, có vẻ không vui cho lắm, nhưng Hứa Thâm đã cho phép, cô ấy cũng không thể ngăn cản được.

Lúc này, tựa như Hứa Thâm có cảm giác, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn thoáng qua, rồi lập tức bắt gặp bóng dáng Mai Phù đang bay từ phía xa xa tới.

Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh, tựa như không nhìn thấy gì cả, rồi tiếp tục quay đầu, lướt ánh mắt tuần tra những nơi khác.

“Làm sao vậy?” Hắc Tuyết dò hỏi.

Hứa Thâm nhìn thấy Mai Phù đang nhẹ nhàng bay tới, hắn thu hồi ánh mắt lại rồi khẽ lắc đầu nói: “Không có gì.”

Mai Phù hì hì cười một tiếng, ngay khi tới gần, cô lập tức nhìn thấy Hải Tước đang tiến vào thân thể Hứa Thâm, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Hải Tước.

Vẻ mặt vốn đang mỉm cười của Hải Tước chợt biến hóa, tựa như vừa lặng lẽ trở nên cứng đờ một thoáng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ là biên độ co rút lại của luồng máu loãng đang mấp máy kéo dài vào trong cơ thể Hứa Thâm, rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Dải máu tươi nọ như len sợi, nó chui ra từ trên người Hải Tước. Sau đó, thân thể của bà ấy cũng theo đó mà hóa thành từng tia từng sợi, rồi như một làn khói, nhanh chóng chảy vào trong thân thể Hứa Thâm.

Ngay khi sắp tiến vào, một phần tóc của Hải Tước, bao trùm lấy thân thể Linh Lục, gần như chỉ trong nháy mắt, cô bé ấy đã bị co rút lại đến trình độ cực hạn, và bị lộn tóc kia mang theo, cùng tiến vào trong cơ thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thấy dòng huyết dịch đang bám trên cánh tay mình, dần dần thẩm thấu xuống dưới làn da, sau đó quỹ tích nhúc nhích cũng từ từ trở nên yên lặng và biến mất. Hắn cúi đầu nhìn khắp nơi trên người, lại không thấy thân thể mình phát sinh bất cứ biến hóa gì.

Chỉ ở phần ngực, thoáng xuất hiện một chút cảm giác lạnh lẽo.

Chương 724. Bên Dưới Phồn Hoa, Tươi Đẹp Chính Là Hắc Ám Không Nhìn Thấy Ánh Sáng Mặt Trời...

Hứa Thâm kéo chiến giáp ra, nhìn vào bên trong, chỉ thấy ở vị trí lồng ngực của mình có một gương mặt với vẻ bề ngoài dịu dàng xinh đẹp, được phác họa bằng huyết dịch.

Đôi mắt ấy khẽ nhắm chặt lại, mang theo khí chất hiền lành và quý dị.

Hứa Thâm thử đưa tay nhẹ nhàng chạm đến vào nó rồi dò hỏi: “Hải Tước?”

“Tôi ở đây.” Giọng nói của Hải Tước vang lên trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm thoáng giật mình, không nghĩ tới chuyện này lại thần kỳ đến thế.

Cứ như vậy, một con khur cấp A đã dung nhập vào trong thân thể của hắn, à không, chính xác hơn là hai con mới đúng.

Lúc trước, thể trạng của Hải Tước vô cùng khổng lồ, vậy mà lúc này, bà ấy lại co rút hoàn toàn, chui vào trong thân thể hắn, điều đáng nói ở đây là, sau quá trình đó, toàn thân hắn không hề có một chút khác thường nào cả.

Ừm... ít nhất là nhìn từ bên ngoài, thân thể hắn không phát sinh một chút biến hóa nào.

Thật là thần kỳ!

“Đi thôi.” Hứa Thâm đã xác nhận được Hải Tước đã bình yên chui vào trong thân thể hắn, cũng không tiếp tục trì hoãn thêm nữa, lập tức nói với Hắc Tuyết trên vai mình.

Cái đầu Hắc Tuyết đang ghé vào trên vai Hứa Thâm, vừa nghe vậy, khóe miệng nhỏ nhắn khẽ vênh lên, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, kéo Hứa Thâm từ tầng sâu trong Khư giới đến tầng nông trong Khư giới.

Từ nơi này đã có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng hư ảo ở hiện thực.

Hắc Tuyết lựa chọn ẩn mình vào trong cánh tay của Hứa Thâm, chỉ còn lại một lọn tóc quăn quanh, không dễ bị người khác phát hiện ra.

Hứa Thâm tiếm hành đi tới con đường bên cạnh, thân thể vẫn ở lại trong Khu giới, tránh đi những chiếc cameras giám sát xung quanh, sau đó lặng yên xuất hiện trong một hẻm nhỏ.

Hắn sửa sang lại quần áo, rồi thản nhiên đi đến bên đường, nhìn trái nhìn phải không thấy ai, đành chờ đợi thêm một lát, mới bắt gặp một chiếc taxi lướt qua.

Hứa Thâm vẫy vẫy tay.

Xe taxi nọ dừng lại.

Hắn nhanh chóng ngồi trên xe taxi, và báo địa chỉ mà Triệu âm Nguyệt nói cho mình với tài xế.

Lái xe là một thiếu niên, cực kỳ trẻ tuổi, nhưng màu da ngăm đen thô ráp. Sau khi cậu ấy nghe được địa chỉ, chợt lộ ra một chút kinh ngạc, hỏi: “Khách nhân, anh thật sự muốn đến nơi này sao?”

Hứa Thâm hơi hơi nhướng mày hỏi ngược lại: “Làm sao vậy?”

“À không phải, tôi không có ý mạo phạm. Tôi chỉ muốn nói, từ nơi này đánh xe đi qua bên đó, tiền xe rất đắt, hơn nữa ở gần địa chỉ kia là khu vực cấm, tôi chỉ có thể đưa anh tới bên ngoài, còn anh muốn vào đi trong đó, cần phải tự mình gánh vác chi phí qua lại.....” Thiếu niên vội vàng nói.

“Không sao cả.” Hứa Thâm tùy ý nói: “Cậu cứ việc chạy đi.”

Thiếu niên nọ quan sát trang phục trên người Hứa Thâm, dường như hắn cũng không giống người nghèo, bởi vậy lập tức cười nói: “Vậy được.”

Đơn hàng lớn như vậy, cậu cũng không nguyện ý bỏ qua.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, Hứa Thâm hướng ánh mắt ngăm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe. Tại một khắc này, trong lòng hắn cảm nhận được sự tĩnh lặng vô cùng hiếm thấy.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự bình tâm mà im lặng thưởng thức khu nội thành này.

Dọc theo hành trình, hai người bọn họ đi ngang qua rất nhiều con đường, Hứa Thâm quan sát những hàng cây xum xuê ven đường, chợt ngỡ ngàng phát hiện, gần như hẵn hoàn toàn không nhìn thấy vụ dân ở nơi này.

Tất cả những người đi ngang qua đây đều có vóc dáng khỏe mạnh bình thường. Trong số bọn họ, có già có trẻ, và tất cả đều đang bình thản đi dọc theo hành lang bên đường, vui vẻ nói chuyện phiếm, dặt dụa cung, hoặc tán gẫu vài việc trong nhà.

Bầu không khí thật hiền hòa, dễ chịu.

So sánh với thành Đê vô cùng hỗn loạn, bừa bãi, thì có vẻ như sống ở nơi này mới là cuộc sống chân chính.

Khó trách... Lại có nhiều người hướng tới nơi này như vậy.

Nhưng mà...

Đôi mắt Hứa Thâm thường xuyên lướt qua vài phần màu xám, hẵn đang quan sát bằng Khư Nhãn, xuyên thấu qua những kiến trúc ven đường, thậm chí còn xuyên thấu qua con đường dưới chân, cùng với đường ray xe lửa.

Ở tầng đáy của tòa thành này, có thể ngẫu nhiên nhìn thấy những ống dẫn rắc rối phức tạp, cũng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy vài đoạn hành lang thật lớn.

Và ở bên trong những hành lang thật lớn nọ, rõ ràng là hàng trăm hàng ngàn những vụ dân để trần thân trên cường tráng, đang lôi kéo xiềng xích, kéo theo từng khối máy móc thật lớn.

Cũng có vụ dân ngồi trên một loại máy móc đặc thù, hai chân đang ra sức đạp xuống, làm cho máy móc nọ không ngừng bắn ra những chuỗi điện quang, điện quang này được dẫn truyền ra ngoài, chảy vào bên trong những tòa kiến trúc trên mặt đất.

Bên dưới phồn hoa, tươi đẹp chính là hắc ám không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Cậu làm lái xe bao lâu rồi?” Hứa Thâm tùy ý dò hỏi.

Hắn nhìn thấy ở bên trong những chiếc xe taxi ven đường, phần lớn đều là thiếu niên, thiếu nữ, cực ít nhìn thấy trung niên làm tài xế.

“Năm năm rồi.” Thiếu niên nọ nghe được lời nói của Hứa Thâm, lập tức tươi cười, rồi cất giọng xem lần một chút tự hào nói: “Khách nhân, anh cứ yên tâm, từ khi tôi 11 tuổi, đã bắt đầu lái xe rồi, và đến tận bây giờ còn chưa từng gây ra tai nạn.”

“Nhỏ như vậy đã tham gia công tác ư?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Ở thành Đễ, vụ dân 11 tuổi vẫn đang trong quá trình huấn luyện kỹ năng mà?

“Khách nhân, hẳn là anh đến từ khu vực cấm hả? Vậy là anh không biết rồi, những đứa nhỏ nhà nghèo như chúng tôi, đều phải học một môn tay nghề và tham gia công tác sớm, làm như vậy mới sớm kiếm được đủ tiền, rồi cưới vợ.” Thiếu niên nọ tỏ ra cực kỳ khéo miệng, lại cười hì hì nói: “Những người làm công tác như chúng tôi này, làm chừng năm năm là kiếm được đủ tiền cưới vợ, lại làm thêm năm năm nữa sẽ kiếm được tư cách sinh con, chờ tới khi tôi làm đến 40 tuổi, là có thể kiếm đủ tiền sinh tới năm đứa nhỏ rồi.”

“Sinh con còn phải kiếm tư cách sao?” Hứa Thâm càng cảm thấy ngoài ý muốn hơn, hẳn cũng không biết khi mình hỏi vấn đề này có làm bại lộ bản thân là người của thành Đễ hay không.

Nhưng kể cả khi bại lộ hẳn cũng không lo lắng, dù sao vẫn có khá người thành Đễ di chuyển vào nội thành mà.

Dường như thiếu niên nọ không hề liên tưởng Hứa Thâm với người thành Đễ, cậu ấy chỉ cười nói: “Khách nhân, anh là đại nhân vật, muốn sinh con đương nhiên không cần tư cách, nhưng chúng tôi muốn sinh con đều phải mua tư cách, nếu không tự ý sinh loạn, sẽ bị xử phạt, trường hợp nghiêm trọng còn bị trực tiếp chém đầu.”

Chương 725. Ước Nặc Thần Phụ!

“Vậy vì sao cậu còn cố chấp muốn sinh con?”

“Sinh con mới có đường ra mà!” Thiếu niên nọ không chút nghĩ ngợi, nói: “Sinh con càng nhiều càng tốt, làm như vậy,

cuộc sống mới càng ngày càng thoải mái hơn.”

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, hần muốn hỏi lại, nhưng suy nghĩ một hồi chợt cảm thấy bản thân không cần phải làm như vậy....

Bởi vì chế độ ở nội thành và thành Đề khác biệt quá mức rõ ràng.

Mà thiếu niên trước mắt, bản thân cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, lại có ý thức về chuyện sinh con thâm căn cố đế đến vậy, cũng đủ để nói lên rất nhiều vấn đề rồi.

“Chỉ có sinh con rồi nuôi dưỡng nó lớn lên, thì chờ đến lúc tôi làm việc tới 60 tuổi, tôi cũng có thể về hưu rồi.” Thiếu niên nọ vui tươi hơn hờ nói.

Hứa Thâm im lặng.

Thiếu niên trước mắt bắt đầu làm việc từ năm 11 tuổi, tới hiện giờ mới chỉ 16 tuổi.

Và một đứa trẻ 16 tuổi suy nghĩ tới chuyện của năm 60 tuổi, lại vẫn có thể giữ nguyên thái độ lạc quan như trước, thực sự khiến những người khác bội phục.

Hồi lâu sau, chiếc xe chạy đến một trạm gác.

Phía trước trạm gác này có rào che và bức tường thấp bao quanh. Nói là tường thấp, kỳ thực bức tường này cũng cao hơn mười mét.

Vệ binh ở cửa nhanh chóng ngăn chiếc xe lại, thiếu niên nọ vội vàng nói: “Khách nhân, anh cần phải đưa cho bọn họ phí thông hành.”

“Bao nhiêu?”

“5000 Lô Táp tệ.”

Hứa Thâm tiện tay lấy ra một xấp giấy vàng, đưa cho thiếu niên nọ.

Thiếu niên nọ nhìn mà sửng sốt, rồi luống cuống tay chân tiếp nhận. Rất nhanh sau đó, cậu ấy đã lấy ra được một chồng nhỏ, và vội vàng nói: “Khách nhân, chỗ này... nhiều, nhiều quá.

“Còn bao nhiêu là tiền xe cho cậu.” Hứa Thâm tựa vào lưng ghế dựa đằng sau, bình thản nói.

Thiếu niên nọ kinh ngạc, cậu ấy dùng sức xuyên thấu qua kính chiếu hậu để nhìn Hứa Thâm hai cái, mới xác nhận được những lời hắn vừa nói đều là sự thật, và hắn hoàn toàn không có ý thu hồi lại tiền.

Tới lúc này, cậu ấy không khỏi trở nên vô cùng kích động, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế niềm hưng phấn trong lòng để liên tục nói lời cảm tạ hắn.

Thiếu niên nọ lái xe qua trạm gác, rồi lấy 5 tờ tiền Lô Tạt tệ có mệnh giá lớn từ trong túi tiền của mình ra, đưa cho vệ binh.

Rất nhanh, chiếc xe được cho đi.

Còn xấp giấy vàng mà Hứa Thâm đưa cho, cậu ấy lại cẩn thận cất vào trong túi tiền của mình.

“Khách nhân, về sau nếu anh muốn dùng xe, có thể tới tìm tôi, bất cứ lúc nào cũng được.” Thiếu niên vội vàng rút ra một tấm danh thiếp từ trong túi tiền, đưa cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiện tay tiếp nhận, cũng không có nhìn nhiều. Bàn tay hắn vừa chuyển, đã dùng khư lực bao trùm tấm danh thiếp nọ. Rồi rất nhanh, bàn tay đã xuyên thấu ra ngoài cửa xe, ngay khi ở chung quanh không có người, hắn tiện tay ném tấm danh thiếp đi.

Tấm danh thiếp nọ bay lơ lửng một hồi rồi bị khí xả ở đuôi xe kéo về phía sau.

Không bao lâu sau, thiếu niên đã điều khiển xe chạy đến phía trước một con đường yên tĩnh.

“Khách nhân, đã đến địa chỉ mà anh nói rồi.” Thiếu niên kia tỏ thái độ cực kỳ khách khí, thậm chí còn có chút nịnh nọt.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trước mắt là một phòng khám tư nhân. Tên của nơi này giống hệt những gì Triệu âm Nguyệt từng nói.

“Được.” Hứa Thâm đứng dậy xuống xe, rồi nhanh chóng tiến vào đến phòng khám tư nhân ấy.

Khư lực chợt lóe qua qua đôi mắt hắn, phòng khám trước mắt cũng chớp lóe lên như dòng điện, để lộ ra bộ mặt đích thực bên trong.

Trong phòng khám này cũng không có nhiều nhân viên, chỉ chừng bảy, tám người, nhưng bên trong lầu ba lại chỉ có một người đầu trọc.

Ngay khi Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lên, tựa như người đầu trọc nọ cũng cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt đôi phương xuyên thấu qua tập văn kiện trong tay, nhìn về phía hắn.

Nhưng lúc này, Hứa Thâm đã thu lại khư lực trong mắt, và cất bước đi vào bên trong phòng khám.

“Chào anh, hoan nghênh đã tới.” Lập tức có một người ăn mặc theo kiểu bác sĩ đi tới trước quầy, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi anh cần trợ giúp chuyện gì?”

“Tôi tới tìm Ước Nặc thần phụ.” Hứa Thâm nói.

Nụ cười mỉm trên gương mặt vị bác sĩ nọ lập tức thay đổi, đôi phương chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái rồi hỏi: “Có thư giới thiệu hay không?”

“Không, tôi đến xem bệnh.” Hứa Thâm nói.

Bác sĩ nọ nhanh chóng bình tĩnh lại, lắc đầu nói: “Thật có lỗi, bác sĩ Ước Nặc không ở đây.”

“Vậy sao?” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Thế vị trên lầu ba kia là?”

Bác sĩ nọ sững sờ, rồi hướng ánh mắt đầy kinh ngạc, nghi ngờ hỏi Hứa Thâm: “Anh đang nói cái gì?”

Hứa Thâm không tiếp tục nói chuyện với đôi phương nữa, mà chậm rãi xoay người.

Bởi vì ở sau lưng hắn, có một bóng đang bình tĩnh bước xuống từ trên thang lầu, đúng là vị lão giả đầu trọc trên lầu ba kia.

Lão giả nọ nhìn thấy Hứa Thâm, ánh mắt mang theo vài phần thâm trầm, nói: “Nếu khách nhân đường xa đến đây, cứ bước vào ngồi đi.”

Ánh mắt vốn đang bình tĩnh của Hứa Thâm lập tức run rẩy, cũng ngay trong khoảnh khắc này, cơ bắp toàn thân hắn trở nên căng thẳng, nhưng rất nhanh sau đó đã mềm mại trở lại.

Hắn mỉm cười gật đầu, và ung dung đi theo lão giả đầu trọc.

Lão giả xoay người đi ở phía trước, đưa Hứa Thâm lên lầu ba.

Hai người tiến vào trong văn phòng của lão giả đầu trọc, Hứa Thâm tùy ý nhìn quanh một vòng. Sau đó, lão giả đầu trọc chỉ vào một chiếc ghế nằm bên cạnh, nói: “Cậu ngồi đi.”

Hứa Thâm ngồi xuống chiếc ghế nằm kia, lộ ra vẻ hứng thú nhìn lão giả: “Ông chính là Ước Nặc thần phụ?”

“Đã thật lâu rồi tôi không dùng tới danh hiệu thần phụ nữa.”

Lão giả đầu trọc hướng ánh mắt đánh giá Hứa Thâm, chợt hỏi: “Nghe khẩu âm của cậu, hẳn là cậu đến từ thành Đê?”

“Khẩu âm?” Hứa Thâm lập tức hồi tưởng lại một chút, đúng là khẩu âm khi nói chuyện của hắn và thiếu niên lái taxi lúc trước, có chút khác nhau.

Nhưng thiếu niên kia không hề đề phòng hắn, phỏng chừng cậu ấy cho rằng hắn là đại nhân vật trong khu vực cấm.

“Vậy có tiện hay không?” Hứa Thâm lặng lẽ nhìn Ước Nặc thần phụ trước mắt.

Tựa như Ước Nặc đã nhìn thấu ý tưởng trong đầu Hứa Thâm, ông ta nhẹ giọng nói: “Người trẻ tuổi, sát tâm không cần nặng như vậy, bằng không rất dễ làm bản thân mất khống chế. Nếu cậu đã tìm được tôi, khẳng định là có người quen giới thiệu, đương nhiên tôi sẽ không từ chối.”

Hứa Thâm gật gật đầu: “Đa tạ.”

Chương 726. Tôi Cần Dẫn Đường Cho Cậu Bước Vào Giác Ngủ...

“Hình thái thứ hai tìm tới chỗ của tôi, hoặc là bản thân đã bước đến ranh giới mất khống chế, không còn năng lực khống chế chính mình nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trạng thái cuồng bạo [1], hoặc là muốn đánh sâu vào cảnh giới quân vương, mới đến để kiểm nghiệm trạng thái tinh thần của

mình.” Ước Nặc xoay người ngồi vào chiếc ghế chân cao bên cạnh, nói: “Nhìn dáng vẻ của cậu, hẳn là loại thứ hai.”

[1] : nguyên văn là bạo tẩu 暴走 , khái niệm này chỉ một con người đã bị đả kích quá sâu, phạm vi cảm xúc dao động lớn, xuất hiện trạng thái hoặc hành vi cuồng bạo khác thường, không thể khống chế được.

“Ừm.”

Hứa Thâm không có phủ nhận, ngược lại còn dò hỏi: “Đánh sâu vào quân vương có liên quan rất lớn đến trạng thái tinh thần sao?”

“Không lớn.” Ước Nặc trả lời cực kỳ dứt khoát: “Chỉ có một chút ảnh hưởng mà thôi, nhưng muốn đánh sâu vào thành quân vương, vốn dĩ đã có xác suất vô cùng thấp, không đến 5%, mà ảnh hưởng của trạng thái tinh thần... lại là chừng 2%.”

Vậy là gần một nửa rồi... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng, ảnh hưởng này đã đủ lớn rồi.

“Nên thí nghiệm như thế nào, có cần tôi làm cái gì không? Hay là ông viết đề bài để cho tôi lựa chọn?” Hứa Thâm hỏi.

Ước Nặc mỉm cười nói: “Đừng nóng vội, cậu cần biết phí dịch vụ ở bên tôi trước đã, phí kiểm tra đo lường một lần là một ngàn vạn. Nếu cậu gần đi đến biên giới mất khống chế rồi, muốn tôi giúp cậu điều chỉnh trở lại, phí dụng sẽ cao hơn một chút.”

“Đắt như vậy?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn: “Không phải ông là thần phụ sao?”

“Hiện tại tôi là bác sĩ.”

Được rồi... Hứa Thâm cũng không rối rắm quá mức trên phương diện này, chỉ một ngàn vạn mà thôi.

Phải biết rằng, với giá trị con người hiện giờ của hắn, thì bỏ ra con số này cũng chẳng khác gì bỏ ra mười đồng tiền.

Nói cho cùng, gần như cả khu Hắc Quang và khu Vô Miên đều nằm dưới quyền điều khiển của hắn, tùy tiện mang đi vài vị phú hào tìm cái cố giết chết, đều có thể thu thập đến mấy ngàn vạn.

“Nếu cậu đồng ý, xin trả phí trước.” Ước Nặc nhìn thấy Hứa Thâm không để lộ ra phản ứng cảm xúc, lập tức mỉm cười nói.

“Không trị liệu trước sao?”

“Thật có lỗi, chúng tôi đều chú trọng hơn tới chuyện trả tiền trước rồi mới trị liệu.” Ước Nặc nói: “Không thấy được tiền, tôi rất khó có tâm trạng mà xem bệnh cho cậu.”

“...Được rồi.” Hứa Thâm lấy một tấm thẻ đỏ từ trong lòng ra, nói: “Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, bên này của các ông có thể quẹt thẻ hay không?”

“Thẻ của thương minh Hồng Liên?” Ước Nặc liếc mắt nhìn bề mặt tấm thẻ của Hứa Thâm một cái, lạnh nhạt tiếp nhận: “Gửi tiền tiết kiệm ở ngân hàng thuộc loại thương minh nhỏ này thực sự không đáng tin cậy. Tôi đề nghị cậu hãy tìm thương minh của bảy đại gia tộc sẽ có bảo đảm hơn một chút... Kỳ thật tôi muốn nói rằng, loại thương minh nhỏ này có ít điểm giao dịch hơn, rút tiền không tiện, bọn họ còn không cung cấp dịch vụ tới tận nhà, thái độ vô cùng không tốt... Ừm, dù sao tôi cũng không gửi tiền ở chỗ bọn họ.”

Ông có ổn không vậy? Sao lại có oán niệm lớn đến thế với một cái thương minh...

Hứa Thâm có chút ghen lời nhìn thoáng qua vị lão nhân phía đối diện, trong lòng bắt đầu hoài nghi, đối phương thật sự có thể kiểm tra đo lường trạng thái tinh thần của hắn chứ?

Vì sao hắn lại có cảm giác trạng thái tinh thần của chính lão nhân này cũng đang có chút vấn đề...

“Thương minh của bảy đại gia tộc cũng không đáng tin cậy lắm, bảy đại gia tộc cũng sẽ bị thay đổi mà.” Hứa Thâm nghĩ đến tình cảnh của Giang gia, rồi tùy ý lên tiếng nói.

Thẻ ngân hàng thương minh Hồng Liên trong tay hắn, đến từ thành Đễ, bọn họ cũng chính là một trong ba đại thương minh tại thành Đễ.

Đối với người thành Đễ, tấm thẻ này tuyệt đối là thẻ ngân hàng của đại thương minh cực kỳ có danh dự bảo đảm và đáng tin cậy, hơn nữa nó còn có thể sử dụng vượt thành, thậm chí là thông dụng cả nội lẫn ngoại thành, chỉ bằng điểm này thôi cũng rất được nhóm phú hào yêu thích rồi.

Có một vài phú hào thích xin giấy thông hành vào những ngày nghỉ lễ, và đưa vợ con xuất hành đến những địa điểm ăn chơi du ngoạn tại nội thành, bọn họ sẽ cần tới tấm thẻ này.

Nhưng hình như tại nội thành, thương minh Hồng Liên này có chút bất nhập lưu (không được yêu thích hoặc chấp nhận).

“Tuy bảy đại gia tộc sẽ bị thay thế, nhưng thương minh lại không.” Ước Nặc cười nói: “Trước khi một gia tộc nào đó xuống dốc, cổ phần của gia tộc nọ ở trong thương minh kia đều bị gia tộc khác nuốt hết. Lấy ví dụ như bảy thương hội hiện tại, kỳ thực cổ phần chân chính không chế nó chỉ có của ba đại gia tộc mà thôi, còn bốn đại gia tộc khác phát triển sau, đều là đơn đả độc đấu, có ý đồ thành lập thương minh cũng không thể thành lập được... Ừm, đi hơi xa rồi, chúng ta vẫn nên nói đến tiền... À không, đến vấn đề trị liệu đi.”

“Ừm.” Hứa Thâm cũng không hỏi sâu thêm, tuy đôi phương chỉ nói đôi câu ba lời, nhưng dựa vào đó, hắn cũng có thể nhìn ra thế cục trong nội thành vô cùng phức tạp, chẳng qua ở hiện tại, hắn còn chưa tiếp xúc với thực tế được.

“Chờ tôi kiểm tra đôi chiếu trước đã.”

Ước Nặc đi tới phía sau chiếc bàn dài, tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo, rồi lấy ra một bộ máy móc kiểu cũ, cắm chiếc thẻ nọ vào bên trong, phỉ phỉ vài cái, sau đó đưa tới trước mặt Hứa Thâm: “Xin đưa vào đây mật mã của cậu.”

“666666.”

Rất nhanh, Ước Nặc đã hoàn thành thao tác, và rút tấm thẻ ra trả lại cho Hứa Thâm.

“Đây là hóa đơn của cậu.” Ước Nặc gian nan rút một tệp danh sách từ trong cái máy nọ đưa cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiện tay tiếp nhận.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.” Ước Nặc thu hồi cái máy kia lại, sửa sang quần áo, bày ra vẻ mặt nghiêm túc. Vào giờ khắc này, nhìn ông ta cũng có vài phần thương xót và trang nghiêm của một vị thần phụ, làm cho người ta sinh lòng kính ý — nếu không cân nhắc tới động tác thuần thực tự nhiên khi quẹt thẻ vừa nãy.

“Tôi cần dẫn đường cho cậu bước vào giấc ngủ, và sẽ tìm hiểu tình huống từ trong tiềm thức của cậu.” Ước Nặc nghiêm túc nói: “Xin cậu đừng kháng cự, cũng đừng lo lắng, tôi sẽ không lục lợi bí mật ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của cậu. Đó là cấp độ sâu nhất, bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm, đương nhiên tôi sẽ không mạo muội đi vào.”

Ước Nặc đã được trải nghiệm đầy đủ về sự vận vẹo quỹ dị ẩn bên trong chỗ sâu nhất của nội tâm một kẻ điên rồi.

Chương 727. Thí Nghiệm Hay Trị Liệu???

Hứa Thâm gật gật đầu, hắn không có bất cứ lo lắng gì.

Dù sao cũng có người nhiều bảo hộ hắn như vậy.

“Ông dùng năng lực dẫn đường sao?” Hứa Thâm hỏi.

Đồng thời, cũng có một hình người đứng lên từ bên trong cái bóng vẫn lặng yên ở sau lưng hắn, đúng là Mặc Vệ.

Ước Nặc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Mặc Vệ đứng bên người Hứa Thâm, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Tinh thần lực của cậu không kém. Đây là chuyện tốt, nó cho thấy rằng cậu không dễ mất khống chế, nhưng đồng thời, nó cũng là chuyện xấu, bởi vì một khi người như cậu mất đi khống chế, sẽ càng khó bày ra trọn vẹn hơn. Ừm... nói đơn giản thế này, càng là người có tín niệm mạnh mẽ, càng không dễ bị ảnh hưởng, nhưng một khi người như vậy bị ảnh hưởng, thường không thể thay đổi được, chỉ biết không ngừng đi về hướng hủy diệt mà thôi...”

Hứa Thâm thấy ông ta có thể nhìn thấy Mặc Vệ, cũng không tiếp tục thử nữa, lại để cho Mặc Vệ quay về trong cái bóng.

Ước Nặc đạt được tín nhiệm từ phía Hứa Thâm, cũng không tiếp tục khách khí thêm. Ông ta lập tức để Hứa Thâm nằm thẳng trên ghế tựa, rồi đưa tay chạm lên trán hắn, nhẹ giọng nói: “Đừng khẩn trương, hãy thả lỏng ...”

Hứa Thâm chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng xuyên thấu qua mí mắt, hắn vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt của Ước Nặc, tựa như lúc trước khi hắn chưa mở mắt, có thể bí mật dò xét tình huống xung quanh.

Lúc này, vẻ mặt của đối phương vẫn bình tĩnh như cũ, không đột nhiên đề lộ ra vẻ mặt quái dị gì khác.

Sau đó, Hứa Thâm liền cảm nhận được một luồng lực lượng thẩm thấu tiến vào, lôi kéo thân thể hắn. Hắn có cảm giác dường như thân thể mình đột nhiên rơi xuống từ trên không trung, rơi vào trong mây mù, toàn thân đều mềm mại, tiếp theo là thẳng tắp rơi xuống ...

Ý thức Hứa Thâm của dần dần hôn mê.

Nhưng trước khi hôn mê, hắn đã nghĩ tới Hải Tước, và trong đầu thâm giao thân thể của chính mình cho Hải Tước.

Nếu lão nhân nọ có ý đồ tập kích hắn vào lúc này, sẽ có Hải Tước và Hắc Tuyết đến bảo hộ.

...

...

Hô!

Hứa Thâm có cảm giác bản thân vừa nghẹt thở, rồi đột ngột mở mắt ra.

Nhưng cảm giác nhói nhói rất nhỏ như kim châm cứ quần quanh trên người hắn, hắn khẽ giật mình, và mờ mịt ngẩng đầu quan sát chung quanh.

Nơi này là một gian phòng cực lớn và trắng như tuyết.

Đây là... phòng bệnh?

Lúc này, Hứa Thâm đã nhìn thấy bản thân đang nằm trên một chiếc giường bệnh, ở cổ tay đang quần băng gạc và ống truyền dịch, ngoài ra còn có một lớp băng vải thật dày đang trói buộc thân thể hắn, cả dưới mắt cá chân cũng như vậy, chúng nó đang cột chặt thân thể hắn vào cái giường bệnh kia, tựa như đang lo lắng hắn sẽ chạy trốn mất.

“Cậu tỉnh rồi.” Một âm thanh nhẹ nhàng mà quen thuộc vang lên.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, bên giường là một vị bác sĩ đầu trọc, mặc áo blouse trắng, vẻ mặt hiền hoà, trước ngực đối phương có đeo một cái vòng cổ chữ thập màu vàng, đúng là Ước Nặc.

“Đừng khẩn trương. Cậu cứ ở trong này nghỉ ngơi thoải mái chừng vài ngày, Tiểu Triệu đã giới thiệu cậu cho tôi, tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho cậu.” Ước Nặc mỉm cười nói.

Tiểu Triệu?

Là Triệu âm Nguyệt sao?

Hứa Thâm sững sốt, hắn muốn giãy giụa ngồi dậy, nhưng cả người truyền tới một đợt vô lực. Hắn thử điều động khứ lực trong cơ thể, và kinh ngạc phát hiện bản thân không thể cảm nhận được một chút khứ lực nào cả, cả người chỉ truyền tới những cơn đau đớn rất nhỏ, và loại đau đớn này đều đến từ lỗ thủng do kim đâm và vết bầm tím ở khắp nơi trên cơ thể.

“Nơi này chính là khu vực thí nghiệm của ông?” Hứa Thâm nhíu mày, hắn đưa mắt nhìn bốn phía.

Đây là một phòng bệnh chuyên biệt, bên ngoài cũng vô cùng im lặng, chung quanh còn không có lấy một cô y tá nào.

Thật hiển nhiên, tình cảnh trước mắt đều là giả dối, và những chi tiết nhỏ nhặt không thể bố trí đúng chỗ.

“Không phải thí nghiệm, là trị liệu.” Ước Nặc mỉm cười, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, không chút khác thường, nói: “Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ không coi cậu là dị loại. Tôi đã gặp rất nhiều người mắc phải tình huống như cậu, chỉ cần cậu uống thuốc đúng hạn, sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục thôi.”

“Uống thuốc?” Hứa Thâm nhướng mày, bình tĩnh nói: “Tôi không biết ông đang nói cái gì, nếu đây là thí nghiệm của ông, tôi cần phải phối hợp với ông như thế nào?”

“Phối hợp ư?” Ước Nặc lộ vẻ sững sốt, nhưng rất nhanh đã chuyển thành tươi cười: “Tôi rất ít khi gặp phải người bệnh yên lặng như cậu, nếu có thể, tôi muốn nghe cậu tâm sự về những câu chuyện trong tư tưởng của cậu.”

“Câu chuyện gì cơ?”

“Chính là những câu chuyện về “Khư” mà cậu vẫn nói đó.” Ước Nặc kéo một chiếc ghế dựa từ bên cạnh qua, ngồi xuống gần mép giường bệnh của Hứa Thâm, từ tốn nói: “Cậu có thể chậm rãi nhớ lại và chậm rãi nói ra.”

“Đây cũng được coi là một loại trải nghiệm tinh thần?” Hứa Thâm hơi nhướn mày: “Thông tin về khứ vốn không phải một câu chuyện. Ông của hiện tại là ảo giác do năng lực xây dựng nên hay là ý thức của người thật?”

“Đương nhiên tôi là người thật.” Ước Nặc chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói: “Chẳng lẽ cậu cho rằng, những câu chuyện kia đều là chân thật?”

Hứa Thâm không khỏi nở nụ cười, nói: “Hóa ra thí nghiệm mà ông nói chính là kế hoạch nhằm dao động ý thức và tín niệm của tôi? Ông là người thật... Vậy ông vừa quẹt của tôi bao nhiêu tiền?”

“Tôi không phụ trách lấy tiền, có khả năng chuyện đó là suy nghĩ chủ quan của cậu.” Ước Nặc cầm cây thánh giá trong ngực lên, nói: “Con tin ngưỡng Jesus, thương mến thể nhân. Kỳ thật những câu chuyện mà cậu nói đều xảy ra trong hiện thực, chỉ khác một điều là cậu tự cho thêm vào đó những phán đoán của bản thân để tiến hành bổ sung vào. Và trên thực tế, những con khứ mà cậu nói chính là ma quỷ biến hóa ra. Người ở lại bệnh viện lâu, trong đầu suy tưởng tới những chuyện quỷ quái linh tinh cũng là lẽ bình thường.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn cây thánh giá màu vàng trước ngực ông ta, trong đầu hiện lên hai chữ “Thần phụ”.

Hắn cười lạnh nói: “Ông nói khứ là ma quỷ? Vậy ông có loại bằng chứng gì có thể chứng minh hết thấy những thứ trước mắt là chân thật?”

“Hết thấy những thứ trước mắt chính là cảm nhận vào ngay lúc này của cậu, và tất cả những cảm nhận đó đều có thể chứng minh đây là chân thật.” Ước Nặc nói: “Nếu nơi này là mộng cảnh, khi cậu bị đau đớn kích thích đã sớm tỉnh lại rồi.”

Chương 728. Là Tưởng Tượng Do Tiềm Thức Của Bản Thân Hắn Kéo Dài...

“Nhưng ở bên kia tôi cũng cảm nhận được đau đớn, hơn nữa nó còn mãnh liệt hơn bên này!” Hứa Thâm vừa nghĩ đến một

chuyện gì đó không nên nhớ lại, trong ánh mắt hắn lập tức hiện lên một tia dữ tợn.

“Nghe nói đoạn thời gian trước, bọn họ từng trị liệu cho cậu bằng điện giật...” Ước Nặc cầm một tập tài liệu ở bên cạnh lên, nhẹ giọng nói: “Có khả năng cậu đã chuyển vị trí của những tình huống mà mình từng trải qua, sau đó tưởng tượng nó thành một loại tình huống khác, sau đó bổ sung vào câu chuyện mà tự bản thân cậu tưởng tượng ra.”

“Trị liệu bằng điện?” Hứa Thâm nghĩ đến cảm giác đau đớn khi bị lột da kia, nổi đau ấy đến từ khắp nơi trên cơ thể hắn, từ trên xuống dưới, vậy mà đối phương lại nói đó là một loại tưởng tượng bị kéo dài, xuất hiện sau khi hắn trải qua quá trình trị liệu bằng điện.

“Ông đang lục lọi trí nhớ của tôi?” Sắc mặt Hứa Thâm lập tức âm trầm xuống, nếu không trực tiếp lục lọi một bộ phận hồi ức của hắn, đối phương tuyệt đối không thể dùng loại trị liệu bằng điện ấy đến để mê hoặc hắn được.

Trừ phi, trước mắt đều là ảo giác, là ý niệm trong đầu hắn đã bị một loại phương pháp dẫn đường nào đó tiến hành bổ sung cho trí tưởng tượng.

“Cũng không, tôi không thể lục lọi trí nhớ của cậu được. Là chính cậu đã kể những câu chuyện kia, và những gì tôi biết cũng chỉ thông qua những lời chính miệng cậu tự thuật lại mà thôi.” Ước Nặc lắc đầu: “Xin hãy tin tưởng vào chuyên ngành của tôi, chỉ cần cậu chịu ngoan ngoãn phối hợp, tôi nhất định có thể chữa khỏi cho cậu.”

“Là thật hay giả, tôi thử xem sẽ biết.” Gương mặt Hứa Thâm đã bình tĩnh trở lại, hắn không cho phép trí nhớ của bản thân bị người khác lục lọi, bởi vậy, trong lòng hắn lập tức yên lặng kêu gọi Hải Tước.

Nếu đây là khung cảnh được xây dựng nên từ một loại năng lực, thì Hải Tước sẽ có biện pháp gọi hắn tỉnh dậy.

Nhưng Hứa Thâm liên tiếp kêu gọi vài lần, lại phát hiện những lời kêu gọi của bản thân tựa như đá chìm đáy biển.

Sắc mặt hắn khê biến, hắn vội vàng cúi đầu nhìn về phía lồng ngực của mình.

Nơi đó có băng vải quấn quanh.

Ước Nặc chú ý tới ánh mắt của Hứa Thâm, lại mở miệng nói: “Lúc trước cậu từng nổi điên, đã tự cào ngực mình, nhưng chỉ là vết thương ngoài da thôi, không cần lo lắng.”

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, nghĩa là lời hắn kêu gọi Hải Tước đã bị ngăn cách rồi?

Hoặc ngay lúc này, chính bản thân hắn đang ở trong vách ngăn ý thức?

Hắn nhìn sang cánh tay của mình, liền trông thấy ở nơi đó có một lọn tóc quấn quanh, trong lòng không khỏi thở nhẹ một hơi.

Hắc Tuyết vẫn còn ở đây.

“Giúp anh đi.” Hứa Thâm lập tức nói.

Ước Nặc nhìn thấy Hứa Thâm nói chuyện với lọn tóc trên vai, không khỏi thở ra một hơi, nói: “Lúc trước cậu cũng lắm bầm bầm với lọn tóc này, nhưng lọn tóc ấy xuất hiện từ khi cậu cào bị thương một cô y tá, rồi cứng rắn giật xuống một lọn tóc từ trên đầu đối phương.”

“Câm miệng!” Hứa Thâm không nhịn được, lập tức há miệng rống giận, cảm xúc dao động bất ổn.

Ước Nặc nói: “Chẳng mấy khi cậu thức tỉnh như thế này, trong mấy ngày nay, cậu hãy chậm rãi tìm tòi, cảm nhận thêm đi. Cậu phải hiểu rằng, toàn bộ những câu chuyện trong tư tưởng của cậu, đều là tình huống có thật trong hiện thực kéo dài ra, bao gồm cả những người là đồng bọn, là người nhà mà cậu từng nói nữa, trên thực tế, những người ấy chính là người chung phòng bệnh với cậu lúc trước.”

“Nhưng hiện tại cậu đã chuyển viện đến nơi này của tôi rồi. Lúc trước, khi mơ mơ màng màng, cậu từng nói, nơi này là nội thành, tạm thời cứ coi là vậy cũng được, nhưng nơi này của tôi là khu phòng bệnh đặc biệt dành cho cậu, cậu ở nơi này sẽ không tiếp tục bị quấy rầy thêm nữa, có thể an tâm dưỡng bệnh rồi.”

Con phần nộ vẫn cuộn cuộn, sôi trào trong mắt Hứa Thâm, hai tay hắn găt gao nắm chặt lại, nhưng tới cuối cùng vẫn cố kiềm

ché để bản thân bình tĩnh lại.

Hắn lạnh lùng nhìn Ước Nặc: “Nếu đây là thí nghiệm, thì tôi sẽ cùng quan sát với ông.”

Ước Nặc thấy Hứa Thâm vẫn một mực kiên trì với cách nghĩ của bản thân, không khỏi khẽ lắc đầu: “VẬY cậu hãy thoải mái nghỉ ngơi đi, một lát nữa, tôi sẽ cho ma ma của cậu đi tới đây cho cậu uống thuốc.”

Nói xong, ông ta liền đứng dậy rời đi.

Ngay trước khi ông ta rời đi, bỗng nhiên Hứa Thâm lại nói: “Nếu chờ đến khi thí nghiệm chấm dứt, mà tôi giết chết ông, có phải hết thấy những thứ xuất hiện ở nơi này, từ nay về sau sẽ biến mất hay không?”

Bước chân Ước Nặc thoáng ngừng lại, ông ta xoay người nhìn chăm chú vào hắn: “Nếu làm như vậy, cậu sẽ hoàn toàn mất không chế, mà hoàn toàn mất không chế lại có nghĩa là tới cuối cùng, cậu vẫn không thể xuất viện được, và quãng đời sau này của cậu, sẽ phải trôi qua ở nơi đây.”

Nói xong, ông ta xoay người rời đi.

Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, tựa vào trên giường, lặng lẽ nhìn trần nhà trắng như tuyết.

Không thể không nói, hết thấy mọi thứ chung quanh đều vô cùng chân thật.

Nhưng Hứa Thâm hiểu, hết thấy những chuyện xảy ra ở bên ngoài cũng không phải là giả tạo, và những gì hắn từng trải qua kia, tuyệt đối không phải một câu chuyện, cũng không phải là tưởng tượng do tiềm thức của bản thân hắn kéo dài ra.

Hứa Thâm suy tư hồi lâu, bỗng nhiên ý niệm trong đầu khẽ động, hắn đưa tay cởi bỏ băng gạc trên ngực, liền nhìn thấy một vết cào máu thịt lẫn lộn.

Mà những đường cong từ vết cào nọ lại mơ hồ phác họa nên một gương mặt.

Hứa Thâm nhíu mày, quần lại lớp băng gạc, không tiếp tục nghĩ nhiều thêm nữa.

Không bao lâu sau, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Ước Nặc và một bóng người đi vào.

Hứa Thâm vừa nhìn thấy bóng người kia, lập tức trở nên sùng sốt.

Đúng là ma ma.

Nhưng lúc này, nửa người dưới của ma ma không phải chân nhện nữa, thoát nhìn dáng vẻ bà ấy thật dịu dàng, hiền lành.

Ước Nặc gật gật đầu với ma ma của hắn, rồi lui ra ngoài cửa.

Ma ma lại đi đến phía trước giường bệnh của Hứa Thâm, mừng rỡ nhìn hắn: “Con có thể nhận ra ma ma không?”

“Đương nhiên là có.” Hứa Thâm kinh ngạc nói.

Ngay cả “Ma ma” cũng xuất hiện tại nơi này?

Đến tận cùng là Ước Nặc kia đã lục lọi trí nhớ của hắn tới trình độ nào rồi... trong mắt Hứa Thâm không khỏi lóe ra sát ý.

Chương 729. Không Thể Suy Nghĩ Nữa Nếu Không Chính Hắn Sẽ Thật Sự Bị Điên Mất!

“Con cứ ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ Ước Nặc đi, ông ấy đáng tin cậy hơn bác sĩ Triệu. Nơi này là bệnh viện tốt nhất, còn ông là bác sĩ vô cùng nổi tiếng đó.” Hốc mắt ma ma nhuốm lệ, nhưng bà ấy nhanh chóng gạt nó đi, sau đó dịu dàng nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm quan sát giọng nói, dáng điệu và nụ cười của bà, trong lòng có chút hoảng hốt, rồi yên lặng gật gật đầu.

“Chúng ta uống thuốc trước đã, đừng để lỡ thời gian.” Ma ma lấy ra bình thuốc, rồi đổ mấy viên từ bên trong ra.

Hứa Thâm nhìn mấy viên thuốc màu đỏ kia, trong lúc hoảng hốt, tựa như hắn vừa trông thấy mấy quả dâu tây, hoặc là vài viên nhãn cầu chuyển động.

Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu, chăm chú nhìn ma ma trước mắt: “Người là chân thật sao?”

Ma ma ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của bà lập tức trở nên khổ sở: “Ma ma đương nhiên là thật.”

“Vậy vì sao con lại ở chỗ này?” Hứa Thâm vẫn chăm chú nhìn bà ấy, tiếp tục.

Ma ma lau nước mắt, nói: “Đều do ma ma sơ ý, ngay từ đầu không coi trọng bệnh tình của con, đợi cho đến khi nó chuyển biến xấu, đã không còn trị liệu kịp nữa rồi... .”

“Con bị bệnh gì?” Hứa Thâm không vội vàng cãi lại bà ấy, chỉ nhìn chăm chú vào vị ma ma trước mắt, tiếp tục đặt câu hỏi.

“Bác sĩ nói con mắc chứng nghi bệnh [1].” Ma ma nói:

“Nhưng nghiêm trọng hơn bình thường, bởi vì con cho rằng hiện thực là hư ảo, lại tin tưởng hư ảo chính là hiện thực. Được rồi, không sao cả, chỉ cần con nghe lời ma ma nói, chịu uống thuốc đúng hạn, phối hợp với quá trình trị liệu của bác sĩ, bệnh của con vẫn có thể chữa khỏi.”

[1] : Chứng nghi bệnh, tiếng Anh: hypochondria. Khi một người mắc chứng nghi bệnh, người đó thường tin - hoặc bị ám ảnh - rằng mọi biểu hiện trên cơ thể đều là dấu hiệu của bệnh tật nghiêm trọng, kể cả khi không có bằng chứng nào cho thấy người đó bị bệnh. Thậm chí những người này còn cho rằng những hoạt động bình thường của cơ thể như: tim đập, đổ mồ hôi, và sự tiêu hóa trong ruột là triệu chứng của một hay nhiều loại bệnh nào đó.

Vẻ mặt Hứa Thâm lập tức trở nên lạnh lùng, nói: “Chứng nghi bệnh thuộc loại bệnh tinh thần, nói như vậy nơi này là bệnh viện tâm thần?”

“Nơi này là phòng khám tư nhân của tôi.” Ước Nặc đang đứng ngoài, hơi nghiêng người qua, nói: “Lúc trước, cậu từng nằm trong phòng khám tư nhân của Tiểu Triệu bên kia, nhưng vì phát bệnh mà tạm thời bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Có vài người được đưa đi cùng cậu, trong số bọn họ có người đã lưu lại ở bệnh viện tâm thần. Là ma ma của cậu lo lắng cho cậu mới dùng giá cao nhờ người ta đưa cậu rời khỏi nơi ấy.”

“Bởi vì một khi bệnh viện tâm thần bên kia ghi tên cậu vào hồ sơ, nghĩa là cậu hoàn toàn bị định tính (nôm na là bị phán định

là điên rồi), thì có làm cách nào cũng không thể rời đi được nữa.”

“Tạm thời trước mắt, vẫn chưa ghi nhận trường hợp mắc bệnh tâm thần nào được chữa khỏi, hoặc là nói, số lượng những người như vậy cực nhỏ.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn Ước Nặc đang biên soạn “Hiện thực”, không khỏi cười lạnh, nói: “Nếu không có tiền lệ chữa khỏi, thì ông dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi có thể được chữa khỏi? Và ông vừa nói, vẫn còn những người khác đi cùng tôi, vậy bọn họ là ai?”

“Tôi nói cực ít trường hợp được chữa khỏi, là chỉ những ca bệnh trong bệnh viện tâm thần.” Về mặt Ước Nặc vẫn bình tĩnh nói: “Một khi tiến vào nơi đó, chung quanh đều là người bệnh, gần như cậu không thể nhận được phương pháp trị liệu hiệu quả, nhưng ở phòng khám tư nhân của chúng tôi, cậu có thể được chữa khỏi.”

“Về phần những người mà cậu vừa hỏi, khẳng định là cậu có ấn tượng với bọn họ. Bọn họ gồm hai nữ, một nam, một người tên là Mục Tuyết, một người tên là Lý Mỹ Nhã, một người tên là Tiểu Dã.”

Ước Nặc nói: “Cô gái tên Mục Tuyết kia đã được chuyển tới phòng khám khác, chị gái của cô tên Lý Mỹ Nhã kia chính là y tá trưởng của phòng khám nọ, về phần cậu thanh niên tên Tiểu Dã, tên thật của cậu ấy là Lý Dã, bị chẩn đoán là mắc chứng hưng cảm [2].”

[2] : Hưng cảm là hội chứng đặc trưng bởi tình trạng hưng phấn của cơ thể, biểu hiện rõ như cảm xúc hưng phấn, khí sắc tăng, hoạt động tăng, tư duy hưng phấn kèm các dấu hiệu rối loạn thực thể như mất ngủ, thèm ăn, gia tăng khả năng hoạt động tình dục, sụt cân... Hưng cảm còn là triệu chứng xảy ra ở những người bị rối loạn lưỡng cực I – người bệnh có ít nhất một giai đoạn hưng cảm hoặc một giai đoạn hỗn hợp. Trong thực tế, ngoài giai đoạn hưng cảm hoặc hỗn hợp, bệnh nhân thường có thêm một hoặc nhiều giai đoạn trầm cảm chủ yếu.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, không nghĩ tới đối phương còn biết cả tên Mục Tuyết.

Nói như vậy, trí nhớ của hắn thật sự bị lục lọi rồi?

Hoặc... những gì đang xảy ra tại thời điểm này chính là sản phẩm do ý thức của hắn đang tự động bổ sung thêm?

“Ông đừng có nói bậy...” Hứa Thâm vừa muốn mở miệng quát mắng, nhưng bỗng nhiên hắn lại trở nên sững sờ.

Bởi vì mấy cái tên này được xếp cùng một chỗ... khiến cho hắn nghĩ tới lần đầu tiên mình ra khỏi thành. Khi ấy, Liễu cực triệu tập hắn đến, và trong số những đội viên còn lại có Mục Tuyết, Mỹ Nhã và Tiểu Dã, cả Sở Bạch cùng với Vương Đại Gia nữa.

Chẳng lẽ... bệnh viện tâm thần trong miệng đối phương, chính là ngoài tường?

Hứa Thâm nghĩ đến mảnh sương mù tràn ngập, không nơi nào không có ở ngoài tường, cùng với những cái xác có thể hấp thu sương mù, để không ngừng chữa trị bản thân, bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác không rét mà run.

Phải chăng ngụ ý của sương mù chính là nhận thức mật mù của bản thân hắn về hoàn cảnh xung quanh mình?

Còn những cái xác kia lại tượng trưng cho những người mắc bệnh tâm thần mà hắn từng nhìn thấy bên trong kia? Bởi vì bọn họ không có ý thức của riêng mình, nên mới trở thành những bộ xác rỗng đi lang thang khắp nơi?

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến tầng sương mù vẫn luôn che phủ khắp thành Để và nội thành.

Là cả thế giới đều bị bao phủ bởi sương mù.

Chẳng lẽ... chúng chính là những phần mà hắn không thể nhận thức được, nên mới dùng sương mù để che đi?

Không không!

Đột nhiên Hứa Thâm nắm chặt hai tay, ánh mắt trở nên sắc bén, đầy dữ tợn, không thể tiếp tục suy nghĩ theo phương hướng như vậy được, nếu không chính hắn sẽ thật sự bị điên mất!

Hứa Thâm tuyệt không tin tưởng, đủ loại chuyện mà hắn từng trải qua đều là “Câu chuyện” mà chính bản thân hắn tự tưởng

tượng.

Chương 730. Chẳng Lẽ... Những Điều Ông Ta Nói Đều Là Sự Thật?

Thành Đế to lớn như vậy, rồi nội thành, bảy đại gia tộc, cả thế giới Linh Bí kia nữa, nên giải thích tất cả những thứ ấy như thế nào?

Và hắn chém giết nhiều khur như vậy, rốt cuộc chúng là cái gì?

Đúng rồi, khur!

Hai mắt Hứa Thâm chói lòa như điện, hắn chăm chú nhìn Ước Nặc, bình tĩnh hỏi: “Ông nói lọn tóc trên vai tôi được giật từ trên đầu một cô y tá xuống, nhưng trên thực tế, nó vẫn một mực ở cạnh bên tôi, nó tên là Hắc Tuyết. Và những con khur mà tôi từng giết chết kia, ông giải thích về chúng nó như thế nào?”

Ước Nặc nhẹ thở một hơi, nói: “Tôi đã nói rồi, tất cả mọi thứ trong câu chuyện ấy đều là do cậu tưởng tượng ra, và chúng đều là hình chiếu của những thứ thật sự tồn tại trong hiện thực. Cô gái bị cậu giật tóc kia tên là Tiểu Tuyết, vừa tới làm tại phòng khám của Tiểu Triệu không lâu đã được bố trí qua chăm sóc cho cậu, sau đó bị cậu tập kích.”

“Còn những thứ gọi là “Khur” mà cậu vừa nói tới, chúng đều là những tồn tại được tạo thành từ quá trình cậu kết hợp giữa hiện thực và suy nghĩ chủ quan của bản thân mình, bao gồm cả những năng lực mà cậu đã kể ra kia.”

“Cậu cứ cẩn thận ngẫm lại mà xem, cậu có cảm nhận được năng lực của bản thân hay không? Theo tôi, những năng lực mà cậu nói tới, đều được tối ưu hoá dựa vào một điểm gì đó của sự vật trước mặt. Ví dụ như sợi khur, rồi đến xiềng xích mà cậu nói tới, chúng nó chính là sản phẩm của trí tưởng tượng sau khi cậu nhìn thấy xiềng xích mà thôi. Hơn nữa, cậu còn ảo tưởng rằng, bản thân đã thông qua một loại phương thức nào đó, để đoạt lấy năng lực của đối phương, từ đó làm suy nghĩ chủ quan của cậu càng trở nên sâu sắc, thậm chí cậu còn cho rằng chính mình có thể thi triển được nó.”

“Nhưng trên thực tế, quá trình mà cậu cho là tu luyện, là trở nên mạnh mẽ, chúng đều là dấu hiệu cho thấy bệnh trạng của cậu đang dần dần trở nên nghiêm trọng, và cậu đã trộn lẫn những điều mình mắt thấy tai nghe và suy nghĩ chủ quan của bản thân vào cùng một chỗ.”

Ước Nặc nói: “Nếu không, cậu cho rằng một người bình thường vẫn còn có thể tiếp tục duy trì sự bình thường của mình sau khi trải qua hết thấy những gì cậu từng trải qua ư?”

Vấn đề này thực sự đã đánh thẳng vào lòng người.

Hứa Thâm đang muốn cãi lại, nhưng khi há miệng, hần chợt nghẹn ngào, ngưng bật, bởi vì bản thân hần cũng không biết mình nên nói gì.

Hần nhìn Ước Nặc trước mắt, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại xúc động mãnh liệt, đây là đối phương đang thí nghiệm cho hần ư?

Và biện pháp duy nhất để hần giải thoát khỏi lần thí nghiệm này, chính là xóa bỏ ảo cảnh “Hiện thực” trước mắt?

Nói như vậy, có lẽ biện pháp để giải quyết chính là giết chết Ước Nặc trước mắt.

Hoặc là, chế tạo một tồn tại siêu hiện thực nào đó, để đánh vỡ thứ hiện thực mà đối phương đã thiết lập nên này.

Suy cho cùng, ở trong mắt đối phương, toàn bộ những gì mà hần kể ra, đều là sản phẩm của trí tưởng tượng.

Vậy một khi tại chính phương diện này, phát sinh một thứ gì đó siêu hiện thực, cũng tương đương với hết thấy những gì đối phương nói đều là vô nghĩa.

Nhưng... Phải làm như thế nào mới có thể chế tạo nên một sự kiện siêu hiện thực?

Hiện giờ, Hứa Thâm không cảm nhận được khur lực trong cơ thể, và lúc này, trạng thái của hần hết như một vụ dân trước khi chưa mở mắt, điểm khác nhau duy nhất giữa hai người là hần vẫn có thể mở to mắt.

Đúng rồi, vụ dân.

“Tôi còn nhìn thấy vụ dân ở xung quanh, ông sẽ giải thích chuyện này như thế nào?” Hứa Thâm lại nhìn Ước Nặc, nói từng chữ một.

Ước Nặc không lập tức trả lời, chỉ đưa mắt nhìn ma ma bên cạnh, sau đó có chút thẫn thức nói: “Nói đến chuyện này thì không thể không nói đến tư liệu của cậu. Dựa theo những tin tức mà ma ma của cậu cung cấp, khi còn nhỏ, cậu chính là một thiên tài.”

“Thiên tài?”

“Đúng vậy, cậu có khả năng quan sát phi phàm, chỉ số thông minh vượt quá người bình thường. Cậu đã gọi chung những con người luôn đi theo một quỹ tích cuộc sống đã được định sẵn, là vụ dân, và cho rằng bọn họ chính là những bộ máy móc sinh mệnh bằng xương bằng thịt, có sự sống nhưng luôn tuân theo một thứ “Trình tự” nào đó. Không thể không nói, cảm thụ như vậy rất chính xác.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn ông ta một cái, lại hỏi: “Vậy bảy đại gia tộc thì sao?”

“Đó là bảy bệnh viện tâm thần nổi danh của thành phố này. Là khi ma ma của cậu đang tìm kiếm bệnh viện, có cậu ở bên cạnh, bà ấy đã vô tình tiết lộ tin tức. Rồi sau khi cậu nghe được điều này, lại thông qua suy nghĩ chủ quan của mình mà thiết lập nên.” Ước Nặc nói.

Còn... Thế giới Linh Bí thì sao?

Hứa Thâm rất muốn hỏi về nó, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, hần lại do dự.

Hần thực sự không biết Ước Nặc trước mắt là bản thân của ông ta hay chỉ là ý thức của ông ta kéo dài ra thôi.

Nhưng thế giới Linh Bí vốn là một trong những bí ẩn sâu nhất của hần, một khi bị bại lộ, nhất định phải diệt khẩu.

Hứa Thâm suy nghĩ một hồi, cuối cùng đã lựa chọn giữ lại thông tin này.

Hơn nữa, trong lòng hần mơ hồ cảm thấy, dù hần thực sự nói ra, hơn phân nửa, đối phương vẫn tìm được lý do để giải thích.

“Trong câu chuyện mà cậu tưởng tượng ra, có đề cập đến rất nhiều tri thức, điều này cũng đủ để chứng minh rằng cậu có một bộ não của thiên tài. Đáng tiếc giữa thiên tài và kẻ điên, thường chỉ cách nhau một đường kẻ nhỏ.”

Ước Nặc lộ vẻ mặt tiếc nuối, nói: “Nói rõ ràng hơn một chút, chẳng lẽ cậu không phát hiện, trong câu chuyện mà cậu tự tưởng tượng ra kia, trí nhớ thời thơ ấu thực mỏng manh sao? Cậu không có bạn bè, cũng không có họ hàng thân thích sao? Trên thực tế, cậu đã tự chủ che giấu đi một bộ phận trí nhớ ở thời kỳ bình thường của mình. Tôi tin rằng cậu cũng nhận ra điều ấy, bởi vì trước mắt cậu, đoạn ký ức gây ấn tượng sâu sắc nhất, chính là thời kỳ cậu phát bệnh, cũng là mấy tháng khi cậu ở nhà, bệnh tình bắt đầu chuyển biến xấu, cho đến đủ loại chuyện tiếp diễn về sau này ...”

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn ông ta, sắc mặt hần dần trở nên khó coi.

Ngay tại thời khắc này, trong lòng hần không khỏi sinh ra một tia dao động.

Chẳng lẽ... những điều ông ta nói đều là sự thật?

Và nơi này... mới là hiện thực?

Là một hiện thực không có khư, không tồn tại quái vật?

Quá trình lột da kia là trị liệu bằng điện, bảy đại gia tộc là bảy bệnh viện tâm thần... Và hết thảy những chuyện kia đều là suy nghĩ chủ quan của hần? !

Chương 731. Nói Ra Tên Mai Phù!

Hứa Thâm không khỏi túm lấy tóc mình, và gần như muốn giựt mớ tóc trên đầu xuống, đau đớn kịch liệt, nhưng lại khiến hần dễ chịu hơn một chút.

Chẳng qua điều khiến cho hần tuyệt vọng chính là, thế giới trước mắt mình vẫn không sinh ra bất cứ gợn sóng nào, chiếc khăn trải giường màu trắng ở trên người hần vẫn trắng nõn như cũ, từng đường hoa văn bên trên vẫn có thể thấy được rõ ràng như cũ, thậm chí trong không khí còn có một tầng bụi bặm mỏng manh bay lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía ma ma bên cạnh, lại nhìn thấy bà lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến những nguyên liệu nấu ăn mà ma ma từng dùng chúng để nuôi nấng chính mình kia.

Chẳng lẽ những thứ kia đều là thuốc?

Vô số suy nghĩ vọt tới, xoay quanh trong đầu hắn, lại khiến Hứa Thâm trở nên vô cùng nóng nảy.

Hắn rống giận: “Cút! Đều cút ngay đi! !”

“Tiểu Thâm.” Ma ma vội vàng lao tới, muốn giữ chặt Hứa Thâm, nhưng lại bị Ước Nặc ngăn cản.

“Là tôi lảm miêng. Cậu ấy vừa tỉnh lại, tâm trí còn dao động, nhưng vừa rồi tôi nói hơi nhiều, đã kích thích đến cậu ấy. Hiện tại chúng ta không nên động vào cậu ấy, cứ ra ngoài trước đã, chờ sau khi cảm xúc của cậu ấy yên ổn một chút lại nói sau.” Ước Nặc vội kéo ma ma, tránh để bà ấy bị Hứa Thâm vung quyền lung tung làm bị thương.

Hứa Thâm nhìn theo bóng dáng ma ma bị ông ta kéo khỏi phòng bệnh, trong mắt toát ra vẻ thông khổ.

Hắn gắt gao nắm chặt hai tay, cắn răng, dường như trong ngực đang có một luồng khí nghẹn lại, không thể xả ra ngoài.

Không có khả năng, hắn tuyệt đối không tin trước mắt là thế giới chân thực.

Nhưng cảm giác đau đớn mà bản thân hắn phải chịu ngay tại khoảnh khắc này, cảm giác đau đớn khi hắn vung quyền đã khiến kim truyền rách nát cánh tay kia, lại rõ ràng như thế.

Ước Nặc này là trăm khur giả hình thái thứ hai, như vậy đôi phương đã thông qua năng lực để xây dựng nên ảo cảnh này, nghĩa là lấy nhỏ đối lớn cũng có thể ảnh hưởng đến nó!

Nhưng, mặc cho Hứa Thâm kêu gọi như thế nào, cảm thụ thân thể kỹ càng như thế nào, vẫn không thể cảm nhận được một chút khur lực bên trong.

Không có khur lực, đương nhiên cũng không thể phóng thích năng lực.

Khi hết thấy mọi chuyện mà bản thân trải qua lại bị người khác coi là “Câu chuyện” do chính tự mình xây dựng nên, rồi cuộc bản thân nên làm như thế nào để chứng minh rằng chính mình không bị điên đây?

Bỗng nhiên Hứa Thâm nghĩ đến một bóng dáng.

Và hắn không khỏi nhìn ra bên ngoài phòng bệnh, nhìn khắp nơi xung quanh.

Nhưng không nhìn thấy bóng dáng kia.

Là vì nơi hắn đang ở thuộc phương diện ý thức sao?

“Ước Nặc! !” Đột nhiên Hứa Thâm rống to.

Ước Nặc đang đứng bên ngoài phòng bệnh trấn an ma ma, nghe được tiếng rít gào của Hứa Thâm, lập tức nhẹ giọng an ủi ma ma vài câu, sau đó kéo cánh cửa ra, nói: “Cậu đừng kích động, đợi lát nữa, tôi sẽ cho cậu uống một chút thuốc an thần...”

“Câm miệng.” Hứa Thâm cắt ngang lời nói của ông ta, ánh mắt mang theo một tia khác thường nào đó.

Ánh mắt này làm Ước Nặc nao nao.

Bởi vì ánh mắt của Hứa Thâm lúc này cực kỳ không bình thường, nó mang theo một mảnh nóng bỏng và kích động, còn có vài phần khấn trương, tựa như một loại hi vọng và khát khao vẫn luôn bị giấu kín trong lòng.

Hắn nhẹ giọng nói: “Vậy ông giải thích như thế nào... về sự tồn tại của Mai Phù?”

Ngay khi trong miệng Hứa Thâm nói ra hai chữ Mai Phù ấy, hắn chợt có cảm giác cả người mình đều chìm trong kích động, kích động đến run rẩy toàn thân, tựa như mọi lỗ chân lông trên cơ thể đều đang co rút lại, sau đó bị bơm tới nở tung ra, thậm chí còn mang theo một loại cảm giác khó có thể dụ ngôn [1].

[1] : Có rất nhiều cách lý giải về dụ ngôn.

Theo wikipedia, dụ ngôn là một thể loại văn học dưới hình thức những câu chuyện bằng thể loại văn xuôi hoặc thơ nhằm

mục đích minh họa cho một hoặc bài học nhân văn hay một triết lý sống.

Theo Kinh Thánh, dụ ngôn là một câu chuyện minh họa, trong đó một ý tưởng cụ thể, quen thuộc được sử dụng để nói về một ý tưởng khác cao siêu khó nắm bắt hơn, thông qua sự tương tự của hai ý tưởng đó.

Theo một vị cha xứ nào đó, dụ ngôn là một thứ ngôn ngữ nói với những người trong cuộc, những người sống trong tình thân với nhau. Để hiểu được dụ ngôn, cần phải có hai đức tính quan trọng, đó là tâm hồn rộng mở và ước muốn tìm hiểu.

Nói tóm lại, dụ ngôn trong câu chuyện này là lời nói bao hàm cực kỳ nhiều ý nghĩa ẩn sâu bên trong nó, được sử dụng giữa hai người vô cùng thân thiết với nhau.

Đây là lần đầu tiên chính miệng hắn nói ra cái tên Mai Phù ấy.

Tựa như đã ghen cả trăm ngàn năm mới có thể bật ra lời kêu gọi thân thiết nhất...

Ước Nặc nghe được lời nói của Hứa Thâm, không khỏi lộ ra vẻ sửng sốt, và đột nhiên chuyển thành nghi hoặc: “Mai Phù...?”

Hứa Thâm vẫn dùng ánh mắt cháy bỏng nhìn chăm chăm vào ông ta: “Mau cho tôi đáp án!”

Phải biết rằng, Hứa Thâm chưa từng nhắc tới Mai Phù ở trong hiện thực. Nếu nói đủ loại chuyện mà hắn từng trải qua kia đều là hình chiếu của hiện thực, như vậy nhân vật chưa bao giờ được đề cập tới trong “Câu chuyện” kia, sẽ là hình chiếu của cái gì?

Ước Nặc nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc mà chắc chắn của Hứa Thâm, trong lòng mơ hồ cảm thấy đây chính là điểm mấu chốt để trị liệu.

Về mặt ông ta cũng trở nên nghiêm túc, không hề coi lời nói của Hứa Thâm chỉ là vui đùa, ngược lại, ông ta lập tức đi vào phòng bệnh bên cạnh, cầm lấy tập hồ sơ bệnh án lúc trước, bắt đầu lật xem rất nhanh, thậm chí còn rất nhanh lật tới trang cuối cùng trong tờ bệnh án nọ, nhưng vẫn không tìm được nội dung có liên quan tới cái tên kia.

Hàng chân mày trên trán Ước Nặc càng ngày càng nhăn lại, ông ta nói với Hứa Thâm: “Cậu cứ chờ, để tôi đi kiểm tra một chút.”

“Hi vọng ông có thể cho tôi một lời giải thích vừa lòng.” Hứa Thâm mỉm cười, có vẻ khí định thần nhàn.

Ước Nặc không nói gì, chỉ vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Chờ sau khi cửa phòng bị kéo ra, Hứa Thâm nghe được âm thanh Ước Nặc đang thấp giọng hỏi ma ma về chuyện của Mai Phù ở ngoài cửa.

Sau khi ma ma nghe xong, bà ấy chợt yên lặng một lúc thật lâu, mới thấp giọng nói, có vẻ rất do dự: “Nó... nó thật sự nhắc tới cái tên này?”

“Làm sao vậy? Cái tên này có vấn đề gì sao?” Ước Nặc nghi hoặc hỏi.

Chương 732. Nếu Nơi Đây Là Hiện Thực, Vậy Vì Sao Ở Nơi Đây Lại Có Mai Phù?

Ma ma thoáng im lặng một chút, mới thành thật đáp: “Đó là tên một đứa bé hàng xóm trước kia của nhà chúng tôi.”

Ước Nặc giật mình: “Thì ra là thế, vậy đâu có gì.”

“Nhưng đứa bé ấy đã chết rồi.”

“Đã chết rồi?” Ước Nặc kinh ngạc, ông ta chợt nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vậy cũng khá bình thường mà. Tôi đã sớm nói qua, cậu ấy mắc chứng nghi bệnh như vậy, cho nên hết thấy những gì cậu ấy tưởng tượng ra đều có thứ đối ứng ở trong hiện thực, hết thấy đều có thể giải thích được...”

Trong phòng bệnh, Hứa Thâm đang ngăn người nghe hai người bọn họ đối thoại.

Mai Phù... Là đứa nhỏ cách vách?

Và Mai Phù... Đã chết?

Chẳng lẽ ... Mai Phù mà hắn vẫn nhìn thấy kia, kỳ thật cũng không tồn tại?

Ngay khi đầu óc Hứa Thâm bắt đầu rơi vào ngây ngốc, cửa phòng bệnh lại bị người kéo ra, Ước Nặc đi đến, nhìn về mặt đờ đẫn của hắn, tựa như ý thức được cuộc nói chuyện của mình ở bên ngoài đã bị nghe được, vì thế chỉ nói đơn giản rằng: “Chắc vừa nãy cậu cũng nghe được rồi, Mai Phù mà cậu nói tới, chính là hàng xóm của cậu.”

Hứa Thâm như người đang ở trong mộng vừa giật mình tỉnh dậy, hắn phục hồi lại tinh thần, không khỏi nhìn về phía ông ta: “Lúc trước ông từng nói, những con khur mà tôi nhìn thấy đều có tồn tại tương ứng, nghĩ là bất kể thứ gì tôi nhìn thấy trong câu chuyện kia, đều thực sự tồn tại ư?”

“Rốt cuộc cậu cũng tin tưởng những thứ kia đều là một câu chuyện rồi.” Ước Nặc nghe được lời nói của Hứa Thâm, trên mặt thoáng lộ ra một tia vui mừng: “Đúng vậy, chỉ cần nó là thứ mà cậu từng nhìn thấy, thì chúng đều tồn tại trong hiện thực, bởi vì toàn bộ những tưởng tượng của cậu đều được căn cứ vào hiện thực mà thiết lập nên.”

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn ông ta, vẻ mặt thoáng trở nên kỳ quái và mất tự nhiên: “Nhưng mà... Tôi vẫn luôn nhìn thấy Mai Phù... Bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu, cô ấy đều ở bên cạnh tôi.”

Ước Nặc sững sốt, bỗng nhiên ông ta có một loại cảm giác lạnh lẽo cả người.

Một đứa nhỏ đã chết đi rồi, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể trông thấy cô bé ấy ở bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu?

Nhưng rất nhanh, ông ta đã phục hồi lại tinh thần, khẽ cười nói: “Cậu đừng nói đùa. Đây là chuyện không có khả năng, trừ phi cậu vẫn luôn nhìn thấy thi thể của cô bé.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, hắn dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc và chắc chắn nhìn chăm chú vào đối phương: “Cô ấy vẫn luôn ở bên tôi, tuy tôi chưa từng tiếp xúc cùng cô ấy, nhưng tôi có thể trông thấy cô ấy...”

Ước Nặc bị vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Thâm làm rung động, nhất thời trở nên sững sốt, một lúc lâu sau cũng nói không nên lời.

Lại nói, trong khoảng thời gian trị liệu cho Hứa Thâm này, ông ta đã biết Hứa Thâm sẽ không nói lung tung.

Nói cách khác, Hứa Thâm thật sự thấy được cô bé tên Mai Phù kia?

Nhưng... Điều này làm sao có thể chứ?

Chúng nghi bệnh vốn không phải là bịa đặt dựa trên một điều không có, hết thấy đều có vật đối chiếu mà?

Trừ phi ... Hẳn gặp quý? !

Nhưng là một vị bác sĩ chuyên nghiệp, hiển nhiên Ước Nặc không tin loại thuyết pháp về quỷ quái vớ vẩn kia.

Có điều ở lâu dài trong bệnh viện, khó tránh khỏi sẽ nghe được một vài lời nói có liên quan tới trường hợp này, nhất là tại mấy nơi như nhà xác gì gì đó kia.

Chẳng lẽ quỷ thật sự tồn tại?

Ước Nặc tuyệt không tin tưởng, nhưng câu trả lời mà cậu Hứa Thâm trước mắt vừa cho ông ta, lại khiến trong lòng Ước Nặc có chút rung động và nghi ngờ.

Theo lẽ bình thường, người mắc chứng nghi bệnh tuyệt đối sẽ không gặp phải tình huống cứ một mực lặp đi lặp lại nhìn thấy thứ không tồn tại bên người mình, rồi từ đó tiến hành thiết lập trong tưởng tượng.

Huống chi Hứa Thâm còn đang không ngừng uống thuốc trị liệu.

Nói cách khác, những sự vật biến mất bên cạnh Hứa Thâm trong hiện thực, cũng sẽ dần dần biến mất trong câu chuyện mà Hứa Thâm tưởng tượng ra, ví dụ như chết đi, hoặc là rời đi.

Nếu Hứa Thâm bị giam cầm ở một nơi nào đó, ví dụ như lúc ban đầu, hắn bị nhốt trong nhà, như vậy trong suy nghĩ của hắn, thứ mà hắn nhìn thấy ban đầu kia, sẽ được thiết lập lặp đi lặp lại, tựa như đã biến thành một vòng tuần hoàn trùng lặp trong đầu.

Nhưng đương nhiên Hứa Thâm đã sớm thoát khỏi loại hoàn cảnh ác liệt này rồi.

Ước Nặc chăm chú quan sát vẻ mặt Hứa Thâm, lại mở miệng: “Cậu khẳng định rằng bất cứ lúc nào cậu cũng có thể nhìn thấy Mai Phù? Kể cả ở thời điểm hiện tại?”

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng phòng bệnh, đang muốn lắc đầu, đột nhiên vẻ mặt khẽ biến, không biết là vui sướng hay kinh ngạc, chỉ biết là ánh mắt hắn lập tức dừng lại phía sau Ước Nặc.

Vừa có một bóng dáng đan xen vào vách tường nơi đó...

Mai Phù.

Trong phút chốc, dường như Hứa Thâm có cảm giác bản thân đã đối diện với Mai Phù.

Cái loại cảm giác giống như điện giật này, khiến cho tóc gáy cả người Hứa Thâm đều dựng thẳng đứng lên.

Rất nhanh, thân thể hắn lại theo bản năng mà làm ra phản ứng, đó là bình tĩnh dời tầm mắt đi.

“Tôi lại tới nữa này.” Mai Phù cười hì hì, bước xuyên qua thân thể Ước Nặc, vòng đến bên giường, trên người cô ấy vẫn mặc bộ áo liền váy kia, nhẹ nhàng mà tuyệt mỹ, như một con bướm đang bông bênh khiêu vũ.

“Lão đầu tử chết tiệt này có làm phiền cậu không?” Mai Phù tiến đến trước mặt Hứa Thâm, nhẹ giọng nói, mùi hương sâu kín bay vào chóp mũi Hứa Thâm.

Trong lòng Hứa Thâm âm âm chấn động.

Nếu nơi này là hiện thực, vậy vì sao ở nơi này lại có Mai Phù?

Chẳng lẽ cô ấy thực sự là quỷ quái? !

Nhưng trong hiện thực... lấy đâu ra quỷ quái?

Quả nhiên, nơi này chính là ảo cảnh.

Nhưng... vì sao những lời nói của Ước Nặc và hết thảy mọi thứ chung quanh lại chân thật đến thế?

Ánh mắt Hứa Thâm đại ra, cả người rơi vào mê mang.

Ước Nặc đứng bên cạnh quan sát Hứa Thâm, một lúc lâu sau vẫn không thấy hắn trả lời, cuối cùng đành lắc lắc đầu, cũng

không tiếp tục hỏi thêm nữa. Ông ta lo lắng những lời nói của mình sẽ kích thích đến Hứa Thâm.

Hôm nay cậu ấy vừa khôi phục ý thức, ông ta không dám tạo thành kích thích quá sâu cho Hứa Thâm, dù sao hiệu quả của những loại thuốc trước kia cũng có hạn.

“Cậu cứ nghỉ ngơi trước đi.” Ước Nặc nói, rồi xoay người rời đi.

Chương 733. Đây Là Câu Trả Lời Cô Độc Tới Cỡ Nào...

Cửa phòng bệnh bị kéo ra, Hứa Thâm nghe được tiếng bước chân của Ước Nặc và ma ma, vang lên càng lúc càng xa, thậm chí hẳn còn có thể nghe được tiếng ma ma thân thiết hỏi thăm bệnh tình của hắn.

Giọng nói của hai người ấy cũng dần dần trở nên mơ hồ, đi xa...

“Bọn họ đi rồi đó.” Mai Phù đưa mắt nhìn ra bên ngoài, rồi cười mỉm nói.

Hứa Thâm không nói gì, chỉ một mực đờ đẫn ngồi trên giường, nhưng nội tâm lại cực kỳ mâu thuẫn.

Bởi vì ngay tại lúc này, sự ấm áp và an bình mà hắn nhận được khi có Mai Phù cùng đi bên cạnh, chợt chen lẫn vào một tia sợ hãi.

Thiếu nữ tuyệt mỹ mà biến ảo khôn lường trước mắt này, lại là quỷ hồn sao?

Hơn nữa, đến tốt cùng là hiện thực mà hắn đang tồn tại đây, là một thế giới như thế nào?

“Cậu đang sợ hãi sao?” Dường như Mai Phù có thể cảm nhận được tâm trạng của Hứa Thâm, đôi mắt cô ấy thoáng ngưng lại, chợt hơi hơi nghiêng người cúi đầu, ghé sát đến trước mặt hắn.

Trong phút chốc, tựa như Hứa Thâm vừa ngửi được mùi thơm sâu kín tỏa ra từ trên thân thể đối phương.

Mà khiến cho con người Hứa Thâm dần dần phóng đại chính là, Mai Phù lại nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn.

Xúc cảm mềm mại, trơn bóng như sữa, nhu nhược như không xương, mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp.

Hứa Thâm sửng sờ.

“Hiện tại, cậu không thể giả vờ như mình không nhìn thấy tôi được nữa đâu...” Mai Phù nhẹ nhàng cười, ánh mắt lại mang theo một chút dịu dàng thâm thúy.

Thân thể Hứa Thâm trở nên cứng ngắc, nhưng rất nhanh, hắn lại dần dần thả lỏng xuống, giống như một luồng khí vốn luôn nghẹn lại trong lòng rất lâu rồi, vừa được từ từ xả ra bên ngoài.

Hắn lặng lẽ tựa vào giường bệnh, đôi mắt dò dẫm kia cũng dần dần khôi phục lại thần thái, ánh mắt di chuyển, từng chút từng chút một, tới cuối cùng là hoàn toàn nhìn chăm chú vào thiếu nữ tuyệt mỹ bên cạnh mình.

Hắn quan sát cô ấy vô cùng cẩn thận, vô cùng nghiêm túc.

Lúc này đây, hắn không còn trốn tránh nữa, chỉ toàn tâm toàn ý mà nghiêm túc nhìn chăm chú vào đối phương thôi.

Mai Phù cũng ngưng thần nhìn về phía hắn, nhưng bên trong ánh mắt kia lại chan chứa tình cảm dịu dàng.

“Có cần tôi tự giới thiệu về bản thân mình không?” Mai Phù nhẹ giọng nói: “Tôi tên là Mai Phù, cậu phải nhớ kỹ nhé.”

Tôi vĩnh viễn đều sẽ không quên... trong lòng Hứa Thâm yên lặng trả lời.

Rồi... hắn cũng nhẹ giọng nói: “Tôi tên là Hứa Thâm.”

“Tôi biết tên của cậu...” Mai Phù cười trộm một tiếng giống như một đứa nhỏ tinh nghịch, sau đó mũi chân điểm một cái, cô ấy ngồi lên giường bệnh.

Hứa Thâm cũng vội vàng nhích người qua bên cạnh, nhường càng nhiều khoảng trống hơn cho cô ấy. Ông truyền dịch trên cánh tay lập tức bị hành động này làm liên lụy, miệng vết thương nhanh chóng bị xé ra, Hứa Thâm khẽ nhe răng, đau đớn.

Mai Phù trông thấy biểu cảm của hắn, lại bật cười: “Cậu còn sợ chút đau đòn ấy ư?”

Hứa Thâm cũng không khỏi nở nụ cười đáp lại: “Tôi không sợ.”

Đôi mắt Mai Phù khẽ chuyển động, cô hướng cái nhìn đầy hứng thú về phía Hứa Thâm: “Vậy cậu có sợ tôi không?”

Nụ cười trên mặt Hứa Thâm càng sâu đậm: “Không sợ.”

Mai Phù nghe được lời nói của Hứa Thâm, tựa như câu trả lời này đã nằm trong suy đoán của cô, nhưng trong đôi mắt vẫn lóe lên một mảnh quang mang kỳ dị, như là kích động, lại như là cảm động. Cô nhẹ giọng nói: “Ở trong này, chỉ có một mình cậu có thể trông thấy tôi thôi.”

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Cô là quỷ mà bọn họ vẫn nhắc đến sao?”

Mai Phù không có trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy như thế nào?”

“Có lẽ là phải.” Hứa Thâm nghĩ đến tình huống vừa rồi, khi cô ấy xuyên thấu qua thân thể Ước Nặc.

“Vậy cậu không sợ sao?” Mai Phù truy vấn.

Hứa Thâm cười cười: “Cô ở bên cạnh tôi lâu như vậy, dù là quỷ, cũng là quỷ tốt.”

Mai Phù hơi sững sờ, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, tựa như cô ấy vừa được nghe một câu chuyện cực kỳ thú vị, khiến cho bản thân cười muốn run rẩy cả người.

Qua hồi lâu sau, Mai Phù mới khôi phục trở lại, như cười như không nói: “Quỷ còn chia ra tốt xấu ư?”

Khi nói chuyện, dường như ánh mắt của cô đều mơ hồ trở nên tà mị.

Hứa Thâm cực kỳ quen thuộc với ánh mắt kia, giống như là kẻ săn mồi đang chăm chú nhìn cả một bàn đầy đồ ăn mỹ vị trước mắt.

Nhưng lần này Hứa Thâm không hề sợ hãi, chỉ lạnh lẽo mỉm cười: “Có lẽ là không, nhưng tôi có thể định nghĩa được.”

Mai Phù cười nói: “Nếu tôi ăn luôn cậu, cậu còn cảm thấy tôi tốt đẹp nữa không?”

Hứa Thâm cân nhắc một chút, sau đó lại nhẹ nhàng gật đầu: “Ít nhất cô cũng đi theo làm bạn với tôi.”

Mai Phù nghe được lời nói như vậy, nụ cười trên mặt từ từ nhạt dần. Cô chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, rồi cất giọng mang theo vài phần phiền muộn và thốn thức, nói: “Đây là câu trả lời cô đọc tới cỡ nào...”

Cô ấy im lặng một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với Hứa Thâm: “Tôi sẽ không ăn cậu đâu, bởi vì... ít nhất cậu cũng là bạn của tôi.”

Hai người nhìn thẳng vào nhau, sau đó cùng cười.

Và hai linh hồn cô độc, một người một quỷ, đã làm bạn với nhau như vậy đó.

Thời gian im ắng trôi qua trong phòng bệnh.

Mặt trời lặn ở đằng Tây, màn đêm buông xuống.

Bác sĩ trực ban tiến vào kiểm tra phòng, Hứa Thâm quan sát khuôn mặt bác sĩ kia, đối phương đúng là vị trung niên mà hắn từng nhìn thấy ở dưới lầu trong phòng khám tư nhân của Ước Nặc.

Vẻ mặt hắn trở nên hồ hững, tới lúc này, hắn đã không còn tiếp tục đi tự hỏi xem, những thứ xung quanh mình là ảo cảnh hay là hiện thực nữa rồi.

Ngay khi bác sĩ trực ban đi tới, bóng dáng Mai Phù liền biến mất. Cô ấy trở nên hư ảo, đứng ở bên cửa sổ. Và chờ vị bác sĩ nọ rời đi, Mai Phù lại hiện thân đi tới, làm bạn nói chuyện phiếm với Hứa Thâm.

Cửa sổ thoáng mở ra, để lộ một khe hở, cơn gió mát lạnh từ bên ngoài thổi tới, làm tấm rèm nhẹ nhàng bay bay.

Đêm lạnh như nước.

Ngọn đèn trong phòng bệnh đã sớm bị tắt đi, chỉ có ánh trăng sáng tỏ vẫn chiếu rọi từ bên ngoài vào, Hứa Thâm nằm ở nơi này có thể nhìn thấy bầu trời lấp lánh đầy sao bên ngoài khung cửa.

Hắn chia giường bệnh của mình cho Mai Phù một nửa, hai người tựa vào trên giường nói chuyện phiếm cùng nhau.

Mai Phù kể cho Hứa Thâm nghe những chuyện thú vị trong phòng bệnh của hắn.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm được nói chuyện phiếm cùng Mai Phù, một cách chân thực và vui sướng đến thế.

Hắn đã từng vô số lần nhìn về phía cô, nhưng chỉ có thể giả bộ làm như không nhìn thấy... mãi cho tới hiện giờ hắn cũng có thể tận tình trao đổi với đối phương rồi.

Chương 734. Cậu Thực Sự Muốn Vĩnh Viễn Ở Lại Trong Đây Sao?

Trăng sáng sao thưa cùng ánh mắt trời không ngừng luân phiên qua lại.

Thời gian cứ trôi đi từng ngày.

Trong nháy mắt, Hứa Thâm đã đi vào phòng bệnh này được gần một tháng.

Mỗi ngày Ước Nặc đều đến kiểm tra phòng, và thông qua hiện thực tiến hành bổ sung những thứ tồn tại trong câu chuyện của Hứa Thâm, khiến cho hắn hiểu được tất cả mọi thứ đều có vật đối chiếu ở hiện thực.

Bao gồm cả những người mà hắn quen biết.

Tô Sương là bệnh nhân trong phòng khám của Tiểu Triệu, cô ấy cũng mắc chứng nghi bệnh, nhưng tình trạng nhẹ hơn Hứa Thâm rất nhiều, và trong một lần ngoài ý muốn, Hứa Thâm nhìn thấy cô gái ấy bị bác sĩ khác xâm phạm.

Nghĩ Hậu là một bệnh nhân trong phòng khám số một của Tiểu Triệu, bệnh tình của cô ấy là nặng nhất, nặng hơn Hứa Thâm nhiều lắm. Cô ấy mắc bệnh bệnh tâm thần phân liệt với triệu chứng cực kỳ rõ ràng.

Mai Phù ở bên cạnh, lặng lẽ tiết lộ một chút, cô từng nhìn thấy một mình Nghĩ Hậu phân liệt thành ba tầng nhân cách, bọn họ cứ một mực làm bầm lầy bầu, nói chuyện với nhau.

Mọi người trong giáo hội Hắc Quang đều là bệnh nhân trong một bệnh viện nhi đồng nằm ngay sát phòng khám của Tiểu Triệu. Những người bị giam giữ bên trong đều là trẻ vị thành niên.

Nói cách khác, những người vốn là tứ đại giáo chủ của giáo hội Hắc Quang ở trong mắt Hứa Thâm kia, đều là những đứa trẻ chưa lớn.

Còn Hứa Thâm là vua của đám trẻ con!

Cách giải thích như vậy khiến cho Hứa Thâm dở khóc dở cười, nhưng hắn cũng không phản bác được.

Ánh nắng tươi sáng chiếu rọi từ bên ngoài cửa sổ vào phòng. Bỗng nhiên một cơn gió se lạnh nhẹ nhàng lướt qua, mang theo cảm giác cực kỳ thoải mái.

Hứa Thâm lặng lẽ nằm trên giường bệnh, còn Mai Phù ngồi ngay bên cạnh...

Những ngày tháng thanh thản dễ chịu như vậy thực sự khiến cho hắn không muốn tiếp tục đi truy xét xem những lời Ước Nặc nói rút cuộc là thật hay giả.

Có lẽ, cứ như vậy mà vượt qua nốt quãng đời còn lại cũng rất tốt.

“Cậu thực sự muốn vĩnh viễn ở lại trong này sao?”

Ban đêm, ngay lúc hai người bọn họ đang nói chuyện vui vẻ với nhau, bỗng nhiên nụ cười trên môi Mai Phù ngừng lại, cô nghiêm túc nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, rồi rất nhanh lại cười nói: “Có gì không tốt đâu? Nơi này là hiện thực mà? Ở nơi này, tôi sẽ không tiếp tục đi tưởng tượng ra những câu chuyện kia nữa, như vậy bệnh trạng của tôi cũng có thể giảm bớt, sau đó xuất viện sớm một chút, càng có nhiều thời gian nói chuyện với cô hơn.”

Mai Phù chăm chú nhìn Hứa Thâm: “Cậu thật sự nghĩ như thế sao?”

Hứa Thâm nhìn sâu vào đôi mắt cô ấy, khoảng cách quá gần, thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy từng tia từng sợi như tinh

quang giống như hoa văn ở bên trong con người của đôi phương.

Nụ cười trên môi Hứa Thâm dần tàn lụi.

Không khí bên trong phòng bệnh trở nên im ắng vô cùng, không có bất cứ âm thanh nào.

Hồi lâu, Hứa Thâm khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt mang theo vài phần không nở và đau thương. Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc Mai Phù: “Nếu tôi rời khỏi nơi này, sẽ không thể nói chuyện với cô như lúc này được nữa.”

“Không sao cả ...” Trên mặt Mai Phù lại nở rộ nụ cười, cô nhẹ giọng nói: “Sẽ có cơ hội mà. Tôi tin tưởng một ngày nào đó, cậu sẽ đến bên cạnh tôi.”

“Cô tin nhiệm tôi như vậy sao?” Hứa Thâm nở nụ cười.

Mai Phù dùng sức gật đầu: “Tôi tin tưởng cậu có thể làm được.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn cô thêm một lát nữa, cuối cùng dứt khoát gật gật đầu: “Sẽ như cô mong muốn.”

Mai Phù mỉm cười, sau đó đứng lên, lui về góc cuối cùng của phòng khám, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay với Hứa Thâm: “Tôi chờ cậu...”

Nói xong, bóng dáng cô ấy dần dần nhạt nhòa đi, rồi biến mất.

Hứa Thâm nhẹ hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi ngồi dậy khỏi giường bệnh.

Hành động tiếp theo chính là rút ống truyền dịch trên cánh tay mình ra, cũng tiện tay vén chiếc chăn đang đắp trên người ra.

Thiết bị cảnh báo được gắn trên dụng cụ bên cạnh lập tức reo vang.

Gần như cùng một lúc, từ phòng bệnh bên ngoài đã vang lên một chuỗi bước chân, ai đó đang vội vàng chạy tới.

Rất nhanh, cửa phòng bệnh bị người khác kéo ra.

Ước Nặc và những bác sĩ khác đều kinh hãi nhìn Hứa Thâm, hắn đang ngồi trên giường bệnh nhờ cái ống trên người xuống, toàn thân đầy máu: “Cậu, cậu đang làm cái gì vậy?”

Hứa Thâm nhìn Ước Nặc, nở nụ cười, nói: “Cám ơn ông đã kể chuyện cho tôi nghe.”

Nói xong, hắn đứng dậy khỏi giường bệnh.

Ước Nặc vội vàng tiến lên nói: “Cậu đừng xuống giường, thân thể của cậu sẽ không chống đỡ được ...”

Lời còn chưa nói hết, đã ngưng bật.

Ước Nặc lộ ra vẻ mặt khó mà tin nổi, vội vàng ôm lấy phần cổ. Ngay lúc ấy, phần cổ của ông ta đã bị một cái kim truyền dịch đâm vào. Ông ta vô cùng sợ hãi nhìn Hứa Thâm vừa nổi điên trước mắt, cả người lão đảo lui về phía sau.

Nụ cười trên mặt Hứa Thâm càng ngày càng tươi tắn.

“Dù nơi này là hiện thực, tôi cũng sẽ... phá hủy tất cả!”

“Điên rồi, hắn điên rồi!” Những bác sĩ khác kinh sợ kêu to.

“Hắn đã hoàn toàn điên rồi! !”

“Không phải trải qua một tháng trị liệu, hắn đã dần dần bình phục rồi sao?”

“Hắn, hắn đã ngụy trang. Đáng chết, lẽ ra không nên cởi bỏ trói buộc cho hắn!”

Hứa Thâm cười ha hả nghe những lời bọn họ nói, sau đó hắn cầm một cây kim truyền dịch khác, đâm mạnh vào yết hầu của chính mình.

Biện pháp duy nhất để phá hủy hiện thực, chính là phá hủy chính mình.

Chỉ cần bản thân đã chết, hết thảy mọi thứ trong hiện thực đều biến mất.

Cả thế giới cũng biến mất.

Tuy loại biến mất này cũng dành cho cả chính hắn nữa, nhưng thế cũng đủ rồi.

Máu tươi chảy xuôi theo bàn tay, thấm thấu xuống dưới, cảm giác dính nhầy mà ẩm áp nộ, khiến cho nụ cười trên mặt Hứa Thâm càng thêm vui sướng.

“Mau, mau ngăn hắn lại!” Ước Nặc ôm chặt phần cổ, vội vàng nói.

Những bác sĩ khác nghe vậy, liền muốn lao lên phía trước, nhưng Hứa Thâm đã nhanh chóng ném cái bình truyền dịch, hung hăng đập thẳng xuống dưới chân bọn họ.

Rồi nhân lúc mọi người vừa hoảng hốt dừng lại, hắn lập tức vơ lấy một mảnh thủy tinh nhỏ, rồi hung hăng cắt thẳng vào yết hầu của chính mình.

Chỉ dựa vào tốc độ hủy hoại của một cái kim, là quá chậm, tự sát cũng lao lực đến vậy sao?

“Mau!” Ước Nặc rống giận.

Hứa Thâm đã cắt đứt yết hầu của chính mình.

Chương 735. Hắc Ám Vô Biên Kéo Tới, Nhấn Chìm Tất Cả...

Máu tươi phun như mưa. Hắn nhìn thấy những người trước mắt vọt tới, lập tức điên cuồng vùng quỳen đánh tới, nhưng dần dần...

Có lẽ do mất máu quá nhiều, khiến cho cái trần nhà trước mắt hắn cũng bắt đầu liên tiếp lắc lư, vị bác sĩ trước mắt cũng biến thành thật nhiều bóng người chồng chéo lên nhau.

“Mau cứu giúp hắn!”

“Mau! !”

Trước khi ý thức chìm vào hắc ám, bên tai Hứa Thâm nghe được tiếng kêu kinh sợ của Ước Nặc.

Rõ ràng một tiếng kêu vang dội như thế, lại thông thả đến vậy, tựa như vừa ấn nút giảm 0,5 lần tốc độ truyền phát âm thanh, khiến cho từng lời nói bỗng trở nên vô cùng chậm chạp.

Cuối cùng toàn bộ âm thanh dần dần đi xa... và triệt để biến mất.

Hắc ám vô biên kéo tới, nhấn chìm tất cả.

Hứa Thâm có cảm giác thân thể của mình đang không ngừng rơi xuống dưới, rơi xuống đến vực sâu không nhìn thấy đáy.

Mãi cho đến khi hắn thấy được một tia ánh sáng mỏng manh ở nơi sâu thẳm trong vùng hắc ám ấy.

Dường như... Nơi đó là một gian phòng?

Ở ngoài cửa phòng, Hứa Thâm thấy được rất nhiều cái đầu vừa ló ra ngoài, có ma ma, Liễu cục, Mộc Vương ...

Hắn đang nhanh chóng tiếp cận gian phòng nhỏ này.

Rồi ngay khi hắn cho rằng thân thể của chính mình sắp rơi xuống đất, hai chân đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên hắn lại phát hiện dưới chân mình vẫn là vực sâu vô tận, để rồi một cước giẫm thẳng vào khoảng không.

...

Hô!

Đột nhiên Hứa Thâm mở mắt.

Tựa như hắn vừa giật mình, sau đó nhanh chóng bật dậy khỏi chiếc giường nằm bên dưới.

Trước mắt là phòng trị liệu trên lầu ba của Ước Nặc.

Nhưng lúc này, bên trong phòng trị liệu lại có chút hỗn loạn, khắp nơi trên vách tường đều là vết rạch, khe rãnh chẳng chít.

Cái bàn chung quanh bị ném bay đi, giống như nơi này vừa trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt.

Những đồ sứ tinh mỹ được dùng để trang trí khắp phòng, cũng bị phá hủy hầu như không còn.

Hứa Thâm xoay chuyển ánh mắt, lập tức nhìn thấy một thiếu niên chừng mười mấy tuổi đang đứng cách vị trí của mình chừng ba mét.

Cậu ta đang hướng về mặt sợ hãi, nhìn chăm chăm vào hắn.

Trên mắt cá chân của thiếu niên nọ có xiềng xích khur lực quán quanh, khiến cho đối phương không thể rời đi.

Thế giới trước mắt Hứa Thâm lại biến hóa, tựa như hắn vừa nhớ tới hình ảnh bên trong phòng bệnh kia, xiềng xích tựa như ống truyền dịch bị hắn đánh đổ xuống mặt đất...

Đáng chết!

Hứa Thâm ôm đầu, mở miệng mắng một câu.

“Đây là năng lực của ông sao?” Hứa Thâm cắn răng, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào thiếu niên đang bị xiềng xích trói buộc trước mắt.

Sau khi ý thức của hắn trở về, sợi xiềng xích kia trói buộc càng thêm chặt, nó chui thẳng vào trong máu thịt trên mắt cá chân của thiếu niên nọ.

“Tôi biết cậu muốn nói cái gì, nhưng cậu hiểu lầm rồi.” Thiếu niên nọ vội vàng nói: “Tôi không biết vừa rồi cậu đã trải qua những gì, nhưng hết thảy mọi chuyện đều không phải do tôi điều khiển, chúng đều là ý thức tự chủ của cậu thôi dột nên. Cậu có thể phá tan trở ngại để quay về, điều đó đã đủ để nói lên rằng cậu có thể kiên trì với bản tâm của chính mình.”

“Đó cũng chính là thí nghiệm mà tôi dành cho cậu.”

Thiếu niên trước mắt đúng là Ước Nặc.

Lúc này, ông ta đang đứng cách Hứa Thâm ba mét, bên trong phạm vi bao trùm của lấy nhỏ đối lớn.

Thân thể đã quay ngược trở lại, từ lão giả lột xác thành thiếu niên, nhưng vẫn giữ nguyên cái đầu trọc.

Bởi vậy có thể thấy được, chứng rụng tóc thật sự rất khó chữa trị.

Hứa Thâm nhìn thiếu niên Ước Nặc trước mắt, trông thấy dấu vết trên phần cổ của ông ta, cũng không sâu.

Chuyện này không khỏi làm hắn nghĩ đến cảnh tượng chính mình vừa làm tổn thương người nọ ở trong “Hiện thực”.

Cũng khiến cho thế giới trước mắt hắn lại chồng chéo, đan xen vào nhau.

Hứa Thâm hung hăng lắc đầu, dùng sức lắc qua lắc lại, loại ảo giác thế giới chồng chéo lên nhau này mới biến mất.

“Nói như vậy, ông đều kiểm tra đo lường những người từng tìm tới nơi này để thí nghiệm như vậy sao?” Hứa Thâm chăm chú nhìn ông ta, ánh mắt mang theo hàn ý mơ hồ như dã thú.

Thiếu niên Ước Nặc gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng tất cả bọn họ đều không thể dựa vào lực lượng của chính mình để

phá tan lồng giam tâm linh, chỉ có thể do tôi tự mình thả ra, hơn nữa, khả năng phán đoán của lực lượng ý chí trong đầu bọn họ, cũng được quyết định bởi số tầng của lồng giam tâm linh do tôi chế tạo.”

Ánh mắt Hứa Thâm mang theo ý tự hỏi, đồng thời vẫn một mực nhìn chăm chăm vào ông ta, không nói gì nhưng trong ánh mắt đã để lộ ra ý tứ của hắn: cứ tiếp tục nói đi.

Thiếu niên Ước Nặc tạm dừng một chút, mới nói tiếp: “Lồng giam tâm linh của tôi có ba tầng, lồng giam tâm linh thường được dùng để thí nghiệm là tầng thứ nhất, có thể trợ giúp những trăm khur giả hình thái thứ hai như các cậu thí nghiệm ra trạng thái tinh thần của bản thân. Nếu ở tầng thứ nhất, người nọ đã mất khống chế, nghĩa là trạng thái tinh thần của đối phương cực kém, đã không thể phân biệt rõ đâu là hiện thực đâu là ảo cảnh.”

Nói đến đây, ông ta liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Cậu cũng biết, tuyệt đại đa số hình thái thứ hai đều không bình thường, chỉ có giống tôi... số ít người như vậy là bình thường.”

“Mà theo tình huống bình thường, những hình thái thứ hai không bình thường này, đều sẽ tưởng tượng năng lực của mình thành thân nhân đã mất đi, hoặc là mang theo một loại chấp niệm nào đó. Bọn họ nghĩ rằng chính mình vẫn đang trao đổi cùng thân nhân, kỳ thực hết thảy những chuyện đó, đều là đang trao đổi với năng lực của chính mình mà thôi.”

“Đây là trường hợp điển hình của tình huống tinh thần mất khống chế. Bọn họ không thể phân tách được, đâu là hiện thực và đâu là thế giới cho bản thân mình tưởng tượng ra.”

“Nhưng một vài người mất khống chế nghiêm trọng, chẳng những ánh mắt bọn họ không nhìn thấy bộ mặt đích thực của năng lực bản thân, thậm chí bọn họ còn không thể nhìn thấy bộ mặt đích thực của thế giới.”

Gã lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, thấy hắn không cắt ngang, lại tiếp tục êm tai nói:

“Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều hình thái thứ hai có vấn đề. Trong số bọn họ, có người gần như bình thường, nhưng cũng

có người gần như đã đi đến biên giới sụp đổ. Và thế giới mà những người sắp mất không chế kia nhìn thấy, đều là màu da cam hoặc màu xám. Bọn họ nhìn thấy những con ác thú bên trong sương mù, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra cắn xé con người!”

“Toàn bộ đồ ăn, hoa quả mà bọn họ nhìn thấy, đều biến thành máu thịt hư thối.”

“Ngược lại khi những người này nhìn thấy máu thịt hư thối, bọn họ lại cho rằng chúng là đồ ăn ngon miệng.”

Chương 736. Lòng Giam Tâm Linh!

“Nhận thức trong đầu bọn họ đã vặn vẹo, thậm chí khi nhìn thấy nhân loại với cách ăn mặc hơi đặc biệt một chút, hình ảnh trong mắt bọn họ sẽ bị bóp méo thành khur thú. Lấy ví dụ như nhóm phú hào mặc trên người những bộ quần áo vàng bạc châu báu lấp lánh, đầy quý khí, thì ở trong mắt bọn họ, những người ấy chính là ác mộng đang giương nanh múa vuốt.”

“Và thường thường, những bệnh nhân loại này sẽ sụp đổ ngay tại tầng thứ nhất của lòng giam tâm linh, và tôi chỉ có thể thông qua dao động tâm linh của bọn họ để cảm nhận mức độ cảm xúc sụp đổ trong lòng bọn họ, từ đó phán đoán ra trạng thái tinh thần.”

Hứa Thâm hơi nheo mắt, hỏi: “Thế tầng thứ hai?”

Thiếu niên Ước Nặc liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhanh chóng trả lời: “Đó là đợt trị liệu thứ hai sau giai đoạn phán đoán.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Hứa Thâm, ông ta cũng không dám thừa nước đục thả câu, lại ngoan ngoãn tiếp tục nói: “Nói về tầng thứ hai của lòng giam tâm linh, chỉ cần hiểu đơn giản thế này, đã chẩn đoán được bệnh, thì cũng có thể trị liệu được. Tôi sẽ thông qua tầng thứ hai của lòng giam tâm linh, thay đổi nhận thức phán đoán của bọn họ, dần dần phục hồi thứ nhận thức vặn vẹo trong đầu bọn họ trở về như cũ.”

“Dù sao, tôi cũng là một bác sĩ. Và chỉ biết chẩn đoán bệnh mà không biết cách chữa trị, sẽ không được tính là bác sĩ.”

Tựa như thiếu niên Ước Nặc biết được Hứa Thâm còn muốn hỏi thêm điều gì, ông ta lại nói tiếp: “Về tầng thứ ba của lồng giam tâm linh, bình thường tôi sẽ không khởi động nó khi đối mặt với người bệnh, dù sao người bệnh cũng là khách hàng, mà không phải địch nhân, trong khi tầng thứ ba của lồng giam tâm linh là vũ khí mà tôi chuyên dùng để giết địch.”

Nói đến đây, trong lòng ông ta cũng yên lặng bổ sung thêm một câu, tầng thứ ba của lồng giam tâm linh, vừa có thể chẩn đoán bệnh, vừa có thể trị liệu, lại càng có thể vận vẹo nhận thức!

Sau khi nhận thức hoàn toàn bị phá tan, triệt để trở nên vận vẹo, đó cũng là lúc địch nhân tự hủy diệt chính mình trong điên cuồng.

Đây cũng là một mặt dữ tợn của thứ năng lực trong tay ông ta.

“Nghĩa là thứ mà ông vừa dùng với tôi là tầng thứ nhất?” Hứa Thâm ngưng mắt hỏi.

Thiếu niên Ước Nặc gật đầu: “Đương nhiên.”

Nhìn thấy đáy mắt hoài nghi Hứa Thâm, ông ta vội vàng bổ sung: “Dù sao cậu cũng chỉ thanh toán tiền cho đợt trị liệu đầu tiên thôi. Cậu cũng biết đấy, nếu không có tiền, tôi thực sự rất khó khám và chữa bệnh cho cậu.”

Ánh mắt của ông ta vô cùng chân thành, không chút hồ thẹn, thậm chí còn là thân nhiên... khi nói lên những điều này.

Hứa Thâm chậm rãi gật đầu.

“Vừa rồi có thể coi là tôi đã mất khống chế ư?”

Không chỉ là mất khống chế... Thiếu niên Ước Nặc thoáng cười khỏ, nói: “Là rơi vào tình trạng mất khống chế khá nghiêm trọng, có thể thấy được trạng thái tinh thần của cậu cực kỳ bất ổn, cần tiến hành đợt trị liệu thứ hai.”

Hứa Thâm hỏi: “Muốn đánh sâu vào quân vương, cần khôi phục lại nhận thức đã vận vẹo sao?”

“Đúng vậy, nếu không một khi tấn chức thành quân vương, nhận thức vận vẹo sẽ làm tự bản thân hủy diệt chính mình, dù đã tấn chức, cũng sẽ bạo tẩu mất khống chế. Thế giới mà chính mình nhìn thấy trước mắt sẽ càng thêm vận vẹo, sẽ bị

những con quái vật trong suy nghĩ chủ quan của bản thân, nhưng vốn không tồn tại ở thế giới chung quanh, công kích, rơi vào trạng thái sức cùng lực kiệt.” Thiếu niên Ước Nặc nói.

Hứa Thâm thoáng cân nhắc một hồi, chợt gật gật đầu: “Tôi đã hiểu.”

Thiếu niên Ước Nặc khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Thật có lỗi, đã làm ông bị thương.” Hứa Thâm chân thành xin lỗi, vẻ mặt đã khôi phục lại bình thản.

Thiếu niên Ước Nặc đang muốn nói không có việc gì, nhưng chữ từ trong miệng còn chưa bật ra ngoài, đột nhiên từ trong bụng truyền đến một tiếng xé rách.

Ông ta trừng lớn con mắt, kinh hãi cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy một sợi xiềng xích bất ngờ xỏ xuyên qua bụng ông ta, sau đó phân liệt, kéo dài vào trong cơ thể, lại chui ra từ trên tay chân.

Cả người đã bị xiềng xích kéo thành chữ thập.

“Nếu đã phá hủy thì cũng nên một lần nữa làm lại từ đầu.”

Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Thiếu niên Ước Nặc kinh sợ: “Cậu...”

Lời nói còn chưa dứt, xiềng xích lại bất ngờ xỏ xuyên qua, từ trong miệng xé rách ra ngoài, cắt nát đầu lưỡi, xé rách luôn cả cái đầu.

Ước Nặc này chính là trăm khur giả hình thái thứ hai, hưởng chi ngay ở thời điểm ấy, ông ta đang ở bên trong phạm vi bao trùm của năng lực lấy nhỏ đổi lớn, chiến lực bị giảm xuống, cũng tương đương với giai đoạn đầu, đương nhiên không thể ngăn cản một đòn bạo lực tàn phá của xiềng xích khur lực trong tay Hứa Thâm.

Xiềng xích chuyển động, rồi nhẹ nhàng kéo ra hai kiện khur binh từ bên trong bộ thi thể máu thịt mơ hồ nọ, một cái có hình dạng chìa khóa, một cái có hình dạng răng nanh.

Hứa Thâm thu hồi chúng vào tay, nhưng chỉ đưa mắt nhìn đã tạm thời cất giữ.

Chỉ có người chết mới giữ kín được bí mật, cũng là đối tượng đáng tin cậy nhất.

Trí nhớ của hắn... Tuyệt đối không để ai khác nhìn trộm được.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm quay đầu đưa mắt nhìn chung quanh, tựa như đang dò xét xem có còn địch nhân tồn tại hay không, nhưng trong ánh mắt hắn lại phản chiếu bóng dáng của Mai Phù.

Cô đang ngồi trên một chiếc bàn dài trong văn phòng, hai tay chống xuống mặt bàn, hai chân một trước một sau du đưa, vung vẩy.

Tựa như Mai Phù cũng chú ý tới ánh mắt vừa xẹt qua của Hứa Thâm, cô lập tức để lộ ra một nụ cười.

Hứa Thâm nhìn thấy toàn bộ những chuyện này, và dường như hắn còn nhận ra trong ánh mắt Mai Phù đã có thêm một chút gì đó, mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ đến tình cảnh bản thân nhìn thấy Mai Phù, ở bên trong cái thế giới được Ước Nặc gọi là lòng giam tâm linh kia.

Chẳng lẽ ... Đó là Mai Phù chân chính?

Hứa Thâm không thể phán đoán được, rút cuộc điều hắn vừa suy nghĩ là đúng hay sai, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, nơi này chính là thế giới chân thật, và hắn chỉ có thể tạm thời lựa chọn làm như không nhìn thấy cô.

“Lúc trước tôi có kêu gọi mấy người, mấy người đều không nghe được sao?” Hứa Thâm nhìn quét một vòng, lại cúi đầu hỏi Hắc Tuyết và Hải Tước.

“Không có.” Hải Tước đáp lại thực ngắn gọn.

Chương 737. Tinh Thần Niết Bàn!

“Vừa rồi thân thể ca ca có chút run rẩy, rồi tự chủ làm ra phòng ngự và công kích, trực tiếp giam cầm người nọ lại, em còn nghĩ rằng nếu hắn thoát ra được, em sẽ xuất thủ giúp anh áp chế hắn một chút đó.” Hắc Tuyết nói: “Ca ca vừa kêu gọi em ư?”

Quả nhiên tư tưởng bị ngăn cách... Hứa Thâm hỏi: “Tôi đã trúng chiêu được bao lâu?”

“Khoảng 3 phút.”

Hứa Thâm ngẩn ra, chỉ 3 phút thôi sao?

Hắn đã ở bên trong thế giới kia gần một tháng đó!

Hứa Thâm đưa mắt nhìn thi thể máu thịt lẫn lộn dưới mặt đất, im lặng một thoáng rồi đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Trong một góc tối, dưới mặt đất bên ngoài một phòng khám nào đó.

Nơi này có mật thất, và hiện tại trong mật thất có ba màn hình tivi đang phát hình ảnh về một văn phòng vô cùng hỗn độn.

Đúng là phòng khám trên lầu ba của Ước Nặc.

Hai người đang đứng trong mật thất vừa nhìn thấy thanh niên kia đứng dậy rời khỏi văn phòng, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ánh sáng mỏng manh chiếu lên mặt hai người ấy, một người có làn da nhẵn nhéo, trên đầu không có tóc, một người trên má có vết sẹo màu đen rất giống như đuôi bọ cạp, màu da thô ráp.

Hiển nhiên hai người này, một là lão giả, một là phụ nữ trung niên.

“Một kẻ thật đáng sợ.”

Nếu Hứa Thâm có mặt ở nơi này, hắn sẽ nhận ra, gương mặt của lão giả nọ, đúng là Ước Nặc.

Ông ta đưa mắt nhìn thi thể máu thịt lẫn lộn trên màn ảnh, trong lòng hãy còn sợ hãi, lập tức cúi đầu nhìn xuống cánh tay của mình.

Lúc trước cánh tay ấy vừa chuyển thành làn da trắng nõn, lúc này lại nhanh chóng khôi phục thành đôi tay già nua nhiều nếp nhăn rồi.

Dù quá trình ấy biến hóa rất nhanh, chỉ xuất hiện trong một thoáng ngắn ngủi, nhưng vẫn khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc và sợ hãi.

Bởi vì năng lực của thanh niên kia lại có thể thông qua khôỉ lỗi ảnh hưởng đến bản thể của ông ta, hết như nguyên rửa vậy!

“Người này rất nguy hiểm, vì sao vừa rồi ông không trực tiếp thông qua lòng giam tâm linh giết chết hắn đi?” Người phụ nữ bên cạnh cau mày nói, năng lực của bà ta là khôỉ lỗi huyết nhục.

Và “Ước Nặc” trong phòng khám kia chính là một bộ khôỉ lỗi do bà chế tạo ra.

Bên trong bộ khôỉ lỗi nọ có một chút huyết dịch của Ước Nặc, dưới năng lực của bà ta thúc giục. nó có thể kế thừa năng lực của Ước Nặc.

Và thông qua phương pháp này, Ước Nặc có thể tiến hành phóng thích năng lực ở khoảng cách thật xa.

Khiến cho một loại năng lực cận chiến biến thành viễn trình, không cần phải nghi ngờ khôỉ lỗi huyết nhục này là một loại năng lực phụ trợ rất mạnh.

“Bà nghĩ rằng tôi không dùng ư?” Trong mắt Ước Nặc vẫn còn nguyên rung động, ông ta nói: “Ngay trước khi thăng nhóc kia phóng thích năng lực, tôi đã kéo hắn đến tầng thứ hai của lòng giam tâm linh, muốn thay đổi nhận thức của hắn, kết quả là năng lực phản ứng của hắn càng mạnh hơn. Sau đó tôi bắt đắc dĩ phải kéo hắn tiến vào tầng thứ ba.”

Người phụ nữ nọ sững sốt, lại hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn Ước Nặc: “Vậy vì sao...?”

Ước Nặc cười khô, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: “Đây mới là điểm đáng sợ của hắn. Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải một kẻ có thể tự chủ thoát khỏi tầng thứ ba của lòng giam tâm linh... hắn là hắn đã tự phong sát tâm linh của chính mình!”

“Phong sát (niêm phong và giết chết) tâm linh của chính mình?” Người phụ nữ nọ vô cùng kinh ngạc, bà ta buột miệng hỏi: “Làm như vậy không phải hắn đã trở thành một kẻ điên sao?”

“Chẳng lẽ bây giờ hắn còn chưa đủ điên hả?” Ước Nặc tức giận nói: “Thằng nhóc ấy có thể ngăn cách tâm linh của chính mình. Tôi hoài nghi, thậm chí hắn còn tự xóa bỏ tâm linh của chính mình rồi cơ. Mà nếu nói như vậy...”

Từ trong đáy mắt ông ta để lộ ra vài phần sợ hãi: “Nói như vậy, đó chính là bóp chết tinh thần, cũng chính là quá trình mà một vị quân vương nhất định phải đi qua, tinh thần Niết Bàn!”

Tinh thần Niết Bàn!

Người phụ nữ nọ vừa nghe được bốn chữ này, thân thể lập tức chấn động.

Quân vương cần Niết Bàn tái sinh, và quá trình này còn phải diễn ra trên cả thân thể lẫn tinh thần.

Cũng vì chuyện này mới khiến đa phần những vị quân vương đều có tính tình lạnh lùng lại kỳ quái, không thể nắm bắt được, nếu so sánh với đám hình thái thứ hai có tổ chất thần kinh, thì tính tình của quân vương càng giống một vực sâu tĩnh lặng hơn, và mặc cho kẻ khác to gan tới mức nào, cũng không dám tiến vào lục lọi bí mật trong nội tâm của một vị quân vương.

Mà thanh niên trước mắt... lại hoàn thành tinh thần Niết Bàn rồi?

Nghĩa là... hắn đã đặt nửa bước chân vào lĩnh vực quân vương, và trong tương lai nếu có cơ duyên tái sinh sau khi Niết Bàn, hắn có thể trở thành quân vương? !

“Thằng nhóc này đến từ thành Đễ, cũng không biết là tòa thành Đễ nào.”

“Có lẽ trong tương lai không lâu, khi một tòa thành Đễ nào đó sản sinh ra một vị quân vương, chúng ta sẽ biết.”

Ước Nặc thu hồi ánh mắt từ trên màn ảnh, khéo miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Hiện tại, hãy để cho chúng ta nhìn xem thế giới tâm linh của hắn đi. Tôi thật sự tò mò hắn phản ứng kịch liệt như vậy, đến tột cùng là bên trong thế giới tâm linh của hắn đã trải qua những chuyện gì rồi...”

“Tới cuối cùng, trong nội tâm của một người sẽ âm u thú vị đến mức nào đây?”

Trên mặt Ước Nặc lộ ra vẻ nghiền ngẫm pha lẫn với hưng phấn dạt dào: “Nếu trong tương lai, hắn trở thành quân vương, chúng ta còn có thể bán phần trí nhớ này cho quân vương khác. y cha, giá cả vô cùng đắt đó!”

Người phụ nữ kia liếc mắt nhìn ông ta, nhưng không nói điều gì cả, có vẻ bà ta đã sớm quen rồi.

“Thích lục lợi bí mật bên trong nội tâm của người khác, ông cũng thật thú vị.” Bỗng nhiên một âm thanh vang lên.

Nụ cười hưng phấn trên mặt Ước Nặc lập tức biến đổi, ông ta vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng đang đứng bên trong mật thất, ngay sau lưng mình, khoảng cách hai bên không quá xa.

Gương mặt người phụ nữ bên cạnh ông ta cũng biến sắc. Bà ta hoảng sợ nhìn lại, bắt gặp bóng người kia trước tiên, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, vội vàng rút lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách.

“Làm sao có thể? !” Ước Nặc và người phụ nữ nọ đều bị dọa sợ rồi.

Bởi vì người thanh niên mà bọn họ đang nhìn thấy ngay trước mắt mình kia, người vừa bỗng nhiên xuất hiện bên trong gian mật thất này, đúng là Hứa Thâm vừa rời đi không lâu trước đó.

Hôm nay tác không có chương nhà mn

Chương 738. Đáp Án Còn Không Rõ Ràng Sao?

Vậy là trong lúc bọn họ không hay biết gì, đối phương lại có thể tìm được đến nơi này?

Hơn nữa, mật thất này vốn được xây dựng từ Khư Thạch, vậy mà Hứa Thâm vẫn có thể lẻn vào, còn không gây ra bất cứ tiếng động nào? !

“Vẫn là giải quyết ông luôn, sẽ ổn thỏa hơn.” Hứa Thâm nhẹ giọng thờ dài nói, giống như đang tự hỏi tự quyết định.

Thân thể Ước Nặc khẽ run rẩy, ông ta vừa được tận mắt chứng kiến loại năng lực quỷ dị của Hứa Thâm, cũng hiểu được hiệu quả áp chế của thứ năng lực ấy đáng sợ tới cỡ nào, bởi vì lúc này, suýt chút nữa ông ta còn không thể phóng thích được lòng giam tâm linh tầng thứ ba.

“Cậu... cậu, làm sao mà cậu có thể biết tôi còn chưa chết...”
Giọng nói của Ước Nặc cũng run lên nhè nhẹ.

Giờ khắc này, ông ta thật sự có chút rối rắm.

Rõ ràng khôỉ lổĩ huyết nhục của ông ta đã chết ngay trước mắt Hứa Thâm, vì sao đối phương vẫn có thể truy tung đến tận đây?

Phải biết rằng, để làm bộ khôỉ lổĩ kia càng thêm chân thật, thậm chí ông ta còn vứt bỏ hai kiện khur binh vô dụng mà?

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Chỉ có thể trách ông thôi, cái đầu trọc của ông đã bán đứng ông rồi.”

Dưới hiệu quả áp chế của năng lực lấy nhỏ đổi lớn, địch nhân sẽ bắt đầu chịu phản ứng ngược [1], mà trong quá trình lão hóa ngược ấy, đối phương vẫn một mực duy trì hình tượng đầu trọc kia, đương nhiên sẽ làm Hứa Thâm hoài nghi.

[1] : tác dùng từ thoái hóa 退化 nghĩa là thoái hóa, thui lụi, biến chất... nhưng mà mình thấy dùng mấy từ kia không thích hợp lắm, bởi vì địch nhân bị suy yếu nhưng lại không suy yếu theo kiểu già hóa mà là trẻ hóa. Tạm thời mình không tìm được từ nào hay, mọi người tìm được từ hay hơn thì bảo mình với nha.

Lấy bản thân làm ví dụ, Hứa Thâm tin tưởng rằng tuyệt đại đa số người bệnh đều sẽ nổi lên sát tâm với Ước Nặc, lo lắng trí nhớ của bản thân bị ông ta nhìn trộm.

Trong khi ấy, rõ ràng đối phương đã làm loại công việc này trong khoảng thời gian khá dài rồi, vậy mà vẫn có thể sống sót???

Hai loại manh mối này kết hợp với nhau, thoạt nhìn chỉ là một dấu vết nhỏ bé, nhưng vẫn đủ dữ kiện để Hứa Thâm tìm được đáp án.

Người phụ nữ bên cạnh nghe được lời này, sắc mặt trở nên xanh mét.

Bởi vì khi bà ta chế tạo khôỉ lổĩ, phỏng chế theo dáng vẻ của Ước Nặc, tự nhiên sẽ lựa chọn một con rối đầu trọc.

Nhưng ai có thể dự đoán được năng lực của Hứa Thâm lại có thể làm cho người ta phản lão hoàn đồng?

Và con rối đầu trọc có lột xác như thế nào chẳng nữa, cũng không thể đạt tới trình độ chân thực như bản thể được, bởi vì trên tài liệu ban đầu vốn không có tóc cắm rễ trên đầu, tự nhiên nó cũng không thể mọc tóc trong quá trình phản lão hoàn đồng.

Bởi vì thứ bị phản lão hoàn đồng chính là tài liệu!

Thậm chí, nếu con rối nọ bị phản lão hoàn đồng đến thời kỳ sơ sinh, nó sẽ lộ ra bộ mặt đích thực là một đồng tài liệu máu thịt, tới lúc ấy, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu.

Nhưng hiển nhiên năng lực của Hứa Thâm còn chưa đạt tới trình độ cực hạn như vậy.

Chẳng qua đã đến nước này, có nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng...

Ai có thể ngờ được, chỉ một chi tiết nhỏ bé đến thế, tới hiện giờ lại biến thành lỗ hồng trí mạng?

Và ai có thể ngờ được, phức bút [2] tử vong lại chính là cái đầu trọc?

[2] : ám hiệu ngầm, mầm mống được gieo từ trước...

“Nếu đã phá hủy thì cũng nên một lần nữa làm lại từ đầu.” — trong đầu người phụ nữ ấy chợt hiện lên câu nói mà Hứa Thâm từng thốt ra khi giết chết Ước Nặc lúc trước.

Bà ta vốn tưởng rằng đây chỉ là một lời nói thuận miệng mà thôi, nhưng tới bây giờ, khi hồi tưởng lại, mới phát hiện ra rằng, hiển nhiên ngay từ khi đó, đối phương đã đoán ra được điều gì rồi!

Tâm tư thật đáng sợ!

Người phụ nữ nọ lại chậm rãi lui về phía sau, nhưng đến lúc này, bước chân bà ta đã lui tới sát vách tường, không còn đường nào để lui lại nữa.

Sắc mặt bà ta trở nên tái nhợt.

Đối phương có thể lặng yên không một tiếng động tìm kiếm tới tận nơi này, lại đủ khả năng thoát khỏi lồng giam tâm linh của Ước Nặc... tới hiện giờ bà cũng không cho rằng hai người

bọn họ đối đầu với một mình hắn, lại có thể giết chết đôi phương.

“Đến tột cùng năng lực của cậu là cái gì? Làm sao cậu có thể không một tiếng động tiến vào tận nơi này?” Ước Nặc sợ hãi nhìn Hứa Thâm, lập tức bật ra một chuỗi câu hỏi.

Kỳ thực mấy câu hỏi này chỉ để kéo dài thời gian mà thôi, bởi vì ngay lúc âm thanh được cất lên, lão cũng đang âm thầm súc lực và điều chỉnh năng lực của mình.

Hứa Thâm tùy ý nói: “Đáp án còn không rõ ràng sao?”

Hai người phía đối diện đều sửng sốt.

Ánh mắt Hứa Thâm không có một chút cảm xúc dao động nào, bỗng nhiên trên vai hắn ùn ùn xuất hiện thật nhiều sợi màu đen.

Cùng lúc ấy, gương mặt của Hắc Tuyết cũng nhô lên khỏi bả vai Hứa Thâm, tuyết trắng mà xinh đẹp.

“Có thể không gặp phải bất cứ trở ngại nào cũng có thể tiến vào nơi đây, tự nhiên là... buông xuống từ tầng sâu trong Khư giới.”

“Khư cấp A...”

Ước Nặc và người phụ nữ nọ đều ngây ngẩn cả người, sau đó hướng ánh mắt ẩn chứa vô vàn kinh hãi nhìn về phía con khư thú mới lộ đầu ra khỏi bả vai Hứa Thâm

Ngay tại khoảnh khắc này, trong đầu bọn họ sinh ra một loại ảo giác, thanh niên trước mắt chính là nhân khôi [3] đã bị khư thú ký sinh!

[3] : khôi lỗi bằng người sống.

Tổ hợp trước mắt, gồm có một thanh niên quý dị cùng một con khư thú khủng bố...

Đến tột cùng là bọn họ đã trêu chọc vào một tồn tại như thế nào đây?

“Ca ca, em bắt đầu luôn nhé.” Hắc Tuyết cười hì hì nói.

Hứa Thâm không nói gì.

Không nói gì chính là ngầm đồng ý.

Hắc Tuyết lập tức phát ra tiếng cười trong như chuông bạc, sau đó vô số sợi tóc màu đen được thúc đẩy, bắn nhanh về phía hai người đối diện.

Ước Nặc và người phụ nữ nọ đều giật mình bưng tỉnh, sau đó, vô cùng hoảng sợ, vội vàng xoay người bỏ chạy!

Lồng giam tâm linh! !

Hốc mắt Ước Nặc đỏ lên, ông ta đã toàn lực phóng ra năng lực của mình, muốn tranh thủ một chút thời gian thoát thân.

Tinh thần lực vặn vẹo giống như một mũi nhọn, thẩm thấu vào trong cơ thể con khỉ thú trước mắt, nhưng nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt trắng như tuyết kia, chẳng những không chịu chút ảnh hưởng nào, ngược lại, nụ cười nọ lại càng thêm nồng đậm.

“Cái đầu của người ta... ở trong này mà.” Đột nhiên một nhúm tóc đen khác bện chặt vào nhau, nhanh chóng ngưng kết, và chỉ trong nháy mắt đã xây dựng nên một gương mặt nhỏ xinh trắng như tuyết, trên môi vẫn nở rộ nụ cười quý dị, nhìn chăm chăm vào Ước Nặc.

Chương 739. Điều Chỉnh Chế Độ!

Con người trong mắt Ước Nặc co rút lại.

Rồi ngay trong tầm mắt của ông ta, một mảnh tóc đen nhanh chóng lao tới, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, chúng nó đã xỏ xuyên qua vầng trán của ông ta.

Thân thể Ước Nặc cứng đờ như bị điện giật, ngay sau đó, lượng lớn tóc đen từ trong miệng, mũi, lỗ tai, hai mắt của ông ta ùn ùn lao ra ngoài, y như một dòng nước suối màu mực chảy ra, sau đó mượt mà lan tràn xuống đất.

Dưới suối tóc màu đen bao phủ, cả thân thể Ước Nặc đang nhanh chóng hòa tan ra.

Tới lúc này, người phụ nữ bên kia đã vọt tới cửa mật thất, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc, bà tay cầm lấy tay nắm cửa, kéo mạnh ra ngoài, nhưng lượng lớn tóc đen đã kéo dài tới trên vách tường.

Cánh cửa kia vừa để lộ ra một khe hở nhỏ, đã bị tóc đen ngưng tụ thành bàn tay đè lại.

“Đừng giết...” Người phụ nữ nọ hoảng sợ, vội vàng xoa người cầu xin.

Nhưng hình ảnh cuối cùng trong tầm mắt của bà ta chính là gương mặt hồ hững, không chút lay động của thanh niên kia.

Trong nháy mắt, máu tươi bắn tung toé lên khung cửa, sau đó lượng lớn máu tươi bắt đầu chảy dọc theo cánh cửa kia, xuống dưới đất.

Từng lọn tóc đen cũng theo đó mà buông xuống, dần dần bao phủ lấy vũng máu tươi kia, tựa như đang hút vào.

Bầu không khí trong mật thất lại trở về với tĩnh lặng.

Gương mặt trắng như tuyết vừa được những sợi tóc màu đen bện lại, ngưng kết mà thành ở trên vai Hứa Thâm, lại khe khẽ kéo dài ra ngoài, tiến đến phần cổ của hắn, vẽ mặt mang theo nụ cười tranh công nịnh nọt: “Ca ca, chúng đều là của em đúng không?”

“Chờ chút cho anh.” Hứa Thâm nói.

“Ừm...” Gương mặt Hắc Tuyết lộ ra một tia không nở, nhưng chỉ giây lát sau, cô ấy đã nhoẻn miệng cười, rồi “Ừ” một tiếng, đồng ý.

...

Một chiếc xe vật tư đang chạy như bay trên đường nội thành.

Bên trong xe, Lâu Hải âm vươn tay, đặt lên cửa kính xe, ngọn gió mát từ cánh đồng bao la bên ngoài, nhẹ nhàng lướt qua hai má, khe khẽ kéo lọn tóc trên mặt cô ấy ra đằng sau tai.

Chiếc xe vừa chèn qua một viên đá, một chút xóc nảy rất nhỏ đã kéo suy nghĩ trong đầu Lâu Hải âm trở về.

Vừa vặn tại lúc này, dụng cụ truyền tin trong người cô vang lên.

Lâu Hải âm lấy dụng cụ truyền tin từ bên trong trang phục tác chiến ra, nhìn thấy cái tên trên màn hình, vẽ mặt lập tức hiện ra một chút ngưng trọng. Cô nghiêm túc nhận cuộc gọi: “Đội trưởng.”

“Còn bao lâu nữa cô sẽ quay về?”

“Sắp rồi.”

“Được.”

Cuộc gọi chấm dứt.

Trong tầm mắt Lâu Hải âm đã xuất hiện bức tường cao ngăn cách nội thành và thành Để. Phía trên tường cao bị một tầng sương mù loăng bao phủ, nó che khuất tầm mắt, khiến cho người ta không nhìn được tình huống bên trên.

Nếu không có bức tường này, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Không bao lâu sau, đoàn xe vật tư đã chạy khỏi tường cao.

Thủ tục kiểm tra khi rời khỏi nội thành có vẻ tùy ý hơn lúc tiến vào nội thành ý nhiều lắm.

Chờ đến khi bọn họ rời khỏi thông đạo, Lâu Hải âm vội vàng hướng ánh mắt tìm tòi chung quanh, rất nhanh cô đã nhìn thấy một bóng dáng cô đơn, lặng lẽ đang đứng trên con đường phía xa.

Người nọ im lìm đứng ở nơi này, bỗng nhiên lại mang tới một chút cảm giác như bị cả thế giới cô lập.

Trong lòng Lâu Hải âm dâng trào một chút xúc động, cô cảm thấy bóng dáng nọ quá mức cô đơn.

Nhưng cô lại không thể nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp khác đang đứng sóng vai bên cạnh người kia. Cô gái ấy luôn như một người em gái cách vách, vẫn một mực làm bạn bên người vị thanh niên kia.

Rất nhanh, chiếc xe đã chạy đến trước mặt đối phương.

“Trở về thuận lợi chứ?” Hứa Thâm ngồi vào bên trong xe, thuận miệng dò hỏi một câu.

Kỳ thực, Hải Tước và Linh Lục đã quyết định đi theo, cho nên hẳn đã không thềm để ý tới lần này bọn họ chọn mua được bao nhiêu đơn đặt hàng nữa, đây chỉ thuần túy là hỏi cho có mà thôi.

“Ừm.” Lâu Hải âm gật đầu: “Chúng ta đặt tiền vào đúng chỗ, cho nên bọn họ không gây khó dễ cho chúng ta.”

Hứa Thâm hơi hơi gật đầu, chuyện lần này cũng để lộ ra một tin tức, phỏng chừng quá trình chèn ép của Mặc gia kia đã hết thời gian hiệu lực rồi.

Dù sao những công xưởng này vốn không phải do Mặc gia trực tiếp điều khiển, thêm nữa, mọi người đều ra ngoài làm ăn, ai sẽ nguyện ý nhìn một đồng tiền đi ngang qua trước mặt mình?

Lại nói, bán được tề cho nội thành, tuyệt đối không kiếm được nhiều tiền như bán cho thành Đê.

Ừm... rất nhiều trên thế giới đều là như vậy.

Cùng là một loại hàng hóa như vậy, nhưng bọn họ bán cho kẻ có tiền lại rẻ hơn bán cho người nghèo.

Lâu Hải âm thầm đưa mắt nhìn Hứa Thâm, hẩn về trước bọn họ, hiển nhiên đã xử lý xong chuyện của mình rồi.

Nhưng cô chỉ nghĩ như vậy thôi, không có mao muội hỏi hẩn đã đi làm chuyện gì.

Đoàn xe nhanh chóng từ nội thành quay về đến cục Khư Bí.

Hứa Thâm lập tức đao to búa lớn [1] tiến hành điều chỉnh một loạt những chế độ.

[1] : chỉ hành động dứt khoát, mạnh mẽ.

Đầu tiên là tính toán rành mạch lượng Tịnh Khư Tề còn tồn kho trong cục Khư Bí, sau đó căn cứ vào lượng tồn kho, điều chỉnh mức khen thưởng phân phối cho đội trăm khư.

Xét về tổng thể, chế độ khen thưởng mới được đề cao hơn 50 % so với ban đầu.

Nói cụ thể hơn một chút, ban đầu, khi hoàn thành một lần nhiệm vụ cấp C, toàn bộ tiểu đội có thể nhận được 60 bình Tịnh Khư Tề khen thưởng, hiện giờ đã tăng lên thành 90 bình, thậm chí còn tiếp cận 100 bình.

Tài nguyên được mở ra, sẽ làm cho thực lực của mỗi một tiểu đội trăm khư tăng trưởng thật nhanh trong ngắn hạn.

Sau khi càng nhiều người đạt tới điểm cực hạn của giai đoạn đầu, xác suất tấn chức lên hình thái thứ hai cũng càng cao hơn.

Mà thực lực của tiểu đội trăm khur tăng tiến, lại trực tiếp làm cho số lượng khur thú mà Hứa Thâm đạt được tăng lên.

Trước mắt, muốn nuôi dưỡng Hải Tước và Linh Lục, nhất định phải cần lượng lớn khur thú, nếu số lượng khur thú chưa đạt tới trình độ thỏa mãn, cũng chỉ có thể sử dụng người đến bổ sung vào.

Đám cao tầng Ngụy Ngôn tỏ vẻ lo lắng về chính sách điều chỉnh tài nguyên Tịnh Khur Tề này, nhưng Hứa Thâm không định giải thích quá nhiều, cũng may hiện giờ hắn cũng không cần giải thích nhiều với bọn họ.

Chương 740. Đàm Phán Bí Mật!

Sau khi hắn xử lý xong chuyện của cục Khur Bí, Hứa Thâm lái xe rời đi, vào vùng ngoại thành. Căn cứ theo bản đồ khu Hắc Quang, hắn chọn lựa một trấn nhỏ, tên là trấn Long Uyên.

Trấn nhỏ này từng gặp phải khur xâm nhập, từng phải hứng chịu khur cấp C và mấy con khur cấp D tàn sát bừa bãi, lại chậm chạp không được chế tài, khiến cho nhân khẩu trong trấn nhỏ tổn thất thật lớn, số ít những người có tiền trong trấn cũng liên tiếp bị các loại sự kiện quỷ dị không ngừng phát sinh, dọa cho sợ tới mức phải vội vàng cuốn gói rời khỏi nơi này.

Người có tiền rời đi, làm cho kinh tế của trấn nhỏ này ngừng phát triển.

Lượng lớn cơ hội nghề nghiệp mất đi, càng khiến cho nhiều người lựa chọn rời khỏi nơi này, một nhóm người còn lại chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, sống sót qua ngày.

Trấn nhỏ càng lộ ra vẻ hoang vắng.

Hứa Thâm tuần tra một vòng quanh trấn nhỏ, cảm thấy nơi này khá thích hợp để xây dựng một khu nhà xưởng cỡ lớn. Hắn nhanh chóng nói ý tưởng này cho mẹ con Hải Tước và Linh Lục, các cô ấy cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ tương đối lưu tâm tới chuyện thức ăn thôi.

Hứa Thâm lập tức liên lạc với Đại Ly Ly, để cho cô ấy phụ trách tiếp xúc với trấn trưởng nơi này, thuyết phục đối phương nhượng lại nơi đây.

Với tài lực của hội Truy Quang, nắm trong tay một trấn nhỏ vùng ngoại thành là chuyện dễ dàng.

Và hiển nhiên trong khoảng thời gian xây dựng nhà xưởng tại trấn nhỏ này, Hứa Thâm sẽ tìm cho mẹ con Hải Tước một khu nhà ăn lâm thời.

Mà nơi như vậy, Hứa Thâm lựa chọn ngay một tiểu khu ở khá gần cục Khư Bí.

Và thay vì vận chuyển thi thể khư thú vào bên trong cục Khư Bí, bọn họ có thể trực tiếp vận chuyển đến nơi đây.

Lựa chọn địa điểm xong xuôi, chuyện còn lại chính là xây dựng nhà xưởng và sửa đường, Hứa Thâm đều giao chuyện này cho Đại Lý Ly đến xử lý.

Chỉ cần điều động tài nguyên của hội Truy Quang, cộng thêm lực ảnh hưởng của hãn tại khu Hắc Quang, có thể dễ dàng hoàn thành những chuyện kiểu này.

Vì thế các ngành khác đều biết về chuyện mở đường lần này.

Về phần nhân công, chắc chắn sẽ là sức lao động giá rẻ nhất rồi.

Mà vì loại chuyện này, Hứa Thâm còn để cho Đỗ Minh đi tới giám sát công việc, cũng chẳng vì chuyện gì khác cả, chỉ là điều động một đội nhân viên trăm khư từ phía Đỗ Minh, rồi để cho bọn họ phụ trách sửa đường đi, dựng nhà xưởng, có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang ngựa không dừng vó (không ngừng tiến tới) mà bố trí công việc này thì ở các khu khác, thế cục cũng xảy ra không ít biến hóa.

Phương bắc khu Dạ Oanh.

Trong một tòa trang viên nào đó, phía trước chiếc lò sưởi trong tường, bên dưới ánh sáng của đèn dầu hỏa.

Bên trong trang viên này có rất nhiều những vật phẩm trang sức vẫn duy trì theo phong cách quý tộc kiểu cũ, trong phục cổ lại lộ ra tinh xảo và quý khí.

Lúc này đang là tháng tư, thời tiết không lạnh, bởi vậy chiếc lò sưởi trong tường không được đốt nóng.

Dưới ngọn đèn mập mờ, hai bóng dáng đang ngồi bên nhau, cùng điều khiển quốc vương và hoàng hậu trên bàn cờ.

Rất nhanh, thần phụ ở bên trái di chuyển một nước, hoàn toàn định ra thắng bại.

“Vẫn là ông am hiểu thứ đồ chơi này hơn, tôi thua rồi.” Phía bên phải, Dạ Thử Vương với dáng người cao to vút bỏ quân cờ trong tay, tựa vào lưng ghế, tức giận nói.

Thần phụ khẽ cười cười, một ngọn tay móc lấy, quân cờ bị vút bỏ dưới mặt đất liền trở lại trên bàn cờ.

“Chỉ là vận khí thôi.”

“Bớt nói mấy lời vậy đi. Các ông thật sự không định nhúng tay vào chuyện lần này sao?” Dạ Thử Vương ngồi ngay ngắn lại, nheo mắt quan sát con hồ ly trước mắt: “Phối hợp với tôi đoạt lấy thành Bạch Nghĩ đi. Tôi có thể cắt nhường cho ông hai đại khu! Toàn bộ tài chính của hai đại khu này hoàn toàn giao cho các ông, kể cả như vậy, ông cũng không động tâm sao?”

Đúng vậy, Dạ Thử Vương đến tìm bọn họ, chính là để đàm phán.

Ban đầu Dạ Thử Vương cũng đi tìm bọn họ một lần rồi, nhưng đối phương khai ra yêu cầu quá cao, gã không đáp ứng.

Nhưng đêm đó, sau khi Dạ Thử Vương quay về từ khu Hắc Quang, trải qua một hồi suy đi tính lại, gã đã quyết định lại đến đây đàm phán một lần.

“Ba khu.” Thần phụ mỉm cười, nâng lên quân cờ bên dưới, tiện tay đùa nghịch.

Dạ Thử Vương tức giận nói: “Các ông định được một tác lại muốn tiến một thước sao? Ba khu? Sao ông không nói thẳng là nửa tòa thành đi? Nếu tôi từ bỏ chuyện này, các ông cứ tiếp tục hoạt động dưới sự thống trị của Nghĩ Hậu đi, đến lúc ấy, một chút ưu đãi cũng không có đâu!”

“Nghĩ Hậu âm thầm ủng hộ chúng tôi tài chính của một khu.” Thần phụ mỉm cười nói: “Kỳ thật chúng tôi cũng từng có hợp tác.”

Dạ Thử Vương hừ lạnh, nói: “Tôi biết, cho nên tôi mới cho các ông hai khu, chẳng lẽ còn không đủ?”

“Chủ tôi từ bi, làm người không thể bội bạc, phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn.” Thần phụ nhẹ giọng nói: “Ba khu, không cò kè mặc cả.”

“Không có khả năng, nếu cho các ông ba khu, thì tôi lấy tòa thành này làm cái gì? Đừng tưởng rằng không có các ông hỗ trợ, thì tôi không bắt được cô ta. Đến lúc đó, khi thành Bạch Nghĩ thực sự rơi vào trong tay tôi, tôi sẽ không dễ nói chuyện như lúc này đâu.” Dạ Thử Vương lạnh mặt nói.

Thần phụ cười mỉm, không có chút phản ứng gì với lời đe dọa của gã, chỉ thần nhiên nói: “Tôi mặc kệ ai trong số hai người làm vương, thì cho chúng tôi tài chính một khu là giá gốc, nếu không, tôi cũng có thể lựa chọn giúp cô ta.”

Ánh mắt Dạ Thử Vương trở nên âm trầm, trong lòng đã tức giận đến siết chặt hai tay.

Thứ cở đầu tường chết tiệt này!

Tuy trong lòng vô cùng tức giận nhưng đúng là Dạ Thử Vương không dám trêu chọc vào đám người này.

Phải biết rằng, thế lực Phản Nội Quân đã lan tràn tới khắp các tòa thành, trong nội bộ của bọn họ cũng có vài vị quân vương tọa trấn, nếu gã đắc tội với đám diên khùng ấy, chỉ sợ sẽ gặp phải khá nhiều phiền toái.

“Vậy ông có thể cam đoan, Phản Nội Quân các ông tuyệt đối không tham dự vào kết cục của trận chiến này không?” Dạ Thử Vương trầm giọng nói.

Thần phụ đã dọn xong những quân cờ, lại hậm rĩ tựa vào lưng ghế dựa, ngửa người ra sau, có vẻ ánh mắt càng chếch lên phía trước hơn vài phần: “Đương nhiên, không nhúng tay vào chuyện nội bộ trong thành, vốn là quy củ của Phản Nội Quân chúng tôi, dù sao địch nhân của chúng ta cũng là nội thành.”

Chương 741. Giáo hội Quang Minh!

“Giá cuối cùng, hai khu rưỡi!” Bỗng nhiên Dạ Thử Vương cắn răng nói.

Thần phụ không tỏ ra một chút ngạc nhiên hay ngoài ý muốn nào với loại thái độ chuyển biến đột ngột của gã, chỉ khẽ lắc đầu nói: “Thật có lỗi, tôi đã nói rồi không trả giá.”

“Xem như ông lợi hại!” Dạ Thử Vương tức giận đến mức trực tiếp đứng dậy, bước đi, sau đó nhanh chóng biến mất trong trang viên.

Thần phụ nhìn theo bóng dáng Dạ Thử Vương tức giận mà rời đi, lại bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, tự lẩm bầm một mình: “Ba khu đôi ba Nghĩ Hậu, kỳ thật là tôi thiệt thòi nha...”

Thời gian cực nhanh, đảo mắt một cái đã trôi qua một tuần.

Nhà xưởng tại trấn Long Uyên đã xây dựng xong rồi, mạng lưới giao thông trên khắp trấn nhỏ đã được tu sửa, thậm chí đường núi đi từ trấn nhỏ thông ra bên ngoài cũng một lần nữa được mở lại, thuận tiện cho những chiếc xe vận chuyển khur thú qua lại nơi này.

Hứa Thâm nhanh chóng dẫn mẹ con Hải Tước từ tiểu khu đi qua bên này.

Hai người ấy chỉ vẩn vẩn ở lại bên trong tiểu khu một tuần, vậy mà bầu không khí ở nơi đó đã tràn ngập mùi vị hư thối cực kỳ nồng đậm, nhất là tòa lầu nơi mẹ con Hải Tước ở lại kia, nó giống hệt một khối đá ngằm lặng lẽ đứng một mình trong địa ngục máu tươi.

Người bình thường chỉ cần liếc mắt một cái cũng bị dọa đến ngất xỉu.

Với mẹ con Hải Tước, lượng khur thú mà cục Khur Bí sẵn giết được, chỉ vừa vặn giúp bọn họ không bị đói, và hiển nhiên là không có tài liệu dư thừa bị gạt ra, để chế tạo thành Tịnh Khur Tề.

Cũng may, Hứa Thâm còn có quân đồn trú khu Hắc Quang và giáo hội Hắc Quang, toàn bộ những thế lực này đều được lệnh

tản ra bốn phía suu tầm và săn giết khur.

Ngay cả khur thú do hội Truy Quang săn giết được, cũng nhanh chóng lên đường vận chuyển tới trấn nhỏ Long Uyên.

Hứa Thâm muốn chế tạo nơi này thành một khu xưởng gia công máu thịt cỡ lớn, chuyên môn để mẹ con Hải Tước chế tạo Tịnh Khur Tề.

Mà Tịnh Khur Tề do hắn chế tạo ra, sẽ không cố ý trộn lẫn vào bột xương thối rữa, không chế tạo tạp chất, chỉ phân chia chúng thành hai loại, một loại nồng độ thấp và một loại nồng độ cao.

Nồng độ cao chính là Tịnh Khur Tề cao cấp, Hứa Thâm sẽ tự mình hưởng dụng, hoặc là phân phát cho hình thái thứ hai dưới trướng khác sử dụng.

Nồng độ thấp chính là Tịnh Khur Tề trung cấp, nồng độ bằng một phần ba loại cao cấp, nhưng không có tạp chất, tốt hơn rất nhiều so với loại Tịnh Khur Tề bình thường mua từ xưởng gia công trong nội thành, ít nhất là trăm khur giả sử dụng nó không cần phải hao tổn khí lực bài trừ tạp chất bên trong.

Sau khi lượng thi thể khur thú ùn ùn không dứt được vận chuyển đến trấn Long Uyên, vài căn xưởng gia công cỡ lớn ở bên trong trấn nhỏ đều bị nhồi đầy.

Thân thể Hải Tước chìm vào trong Khur giới, máu tươi từ bên trong thân thể của bà phóng thích ra ngoài, đặc tính năng lực của Hải Tước chính là sinh sản thêm máu thịt.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hải Tước có thể chế tạo ra biển máu.

Dựa theo lý luận, nếu cho bà ấy đủ thời gian và năng lượng, thậm chí bà ấy còn có thể chế tạo ra biển máu bao phủ cả thành Bạch Nghĩ!

Đây là điểm khủng bố của khur cấp A!

Máu tươi nồng đậm tụ tập bên dưới mặt đất của trấn nhỏ, vòn quanh tạo thành một con sông, kéo dài đến bên trong vài nhà xưởng gia công cỡ lớn, con sông máu nọ giống như tay chân của Hải Tước, có thể trợ giúp bà đồng thời hấp thu khur thú bên trong vài toà xưởng gia công, cắn nuốt, ăn tươi.

Mà Hải Tước lại không có năng lực chế tạo Tịnh Khư Tề, đó là năng lực của Linh Lục.

Năng lực của cô bé ấy là tinh lọc, có thể chiết xuất máu thịt khư thú, tinh lọc thành Tịnh Khư Tề.

Nếu là phối hợp với sông máu của Hải Tước, cô bé có thể đồng thời tinh lọc bên trong khư thú vài nhà xưởng gia công, năng lực mẹ con bọn họ phối hợp vô cùng trọn vẹn, tự nhiên.

Sau khi xưởng gia công trong trấn nhỏ bắt đầu được đưa vào hoạt động, rất nhiều lượng Tịnh Khư Tề đã được sản xuất ra.

Trong khoảng thời gian này, khắp các nơi bên trong khu Hắc Quang và khu Vô Miên đều diễn ra hoạt động săn giết khư thú.

Máu thịt trong trấn nhỏ chồng chất càng ngày càng nhiều, tựa như địa ngục, nhưng kỳ dị chính là, trong khoảng thời gian này trị an tại khu Hắc Quang và khu Vô Miên lại gia tăng nhanh chóng, con số thương vong của dân chúng, nhất là nhân số chết trong các sự kiện khư thú, lại đang nhanh chóng giảm xuống.

Huyết tinh lại thành tựu cứu chuộc.

Mà giết chóc lại chế tạo an bình.

Thật nhiều khư thú tại khu Hắc Quang và khu Vô Miên đều bị đồ sát, khiến cho kinh tế hai khu đều đang tăng lên, tỷ lệ dân chúng thương vong giảm xuống, làm cho kinh tế ổn định, đồng thời cũng giảm bớt những tai họa như ôn dịch, tật bệnh.

Suy cho cùng, rất nhiều người chết dưới tay khư thú, cũng không được phát hiện nhanh chóng, bình thường đều phải chờ đến lúc bọn họ đã thối rữa, có mùi, mới bị phát hiện.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt một cái đã qua thêm nửa tháng.

Hoạt động gia công tại trấn Long Uyên càng ngày càng bước vào quỹ đạo ổn định, khắp các nơi trên khu Hắc Quang và khu Vô Miên đều có dấu hiệu phát triển sôi nổi.

Tới hiện giờ, mỗi khi cư dân nhìn thấy quân đội, hoặc là những nhân viên mặc trang phục tác chiến đặc thù xuất hiện trên con đường, bọn họ cũng không cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi như trước kia nữa.

Rất nhanh sau khi những người này mang đến sự trợ giúp thiết thực cho dân chúng, bọn họ đã được không ít người kính yêu.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên trăm khư, toàn bộ những lĩnh vực như hoả hoạn, cấp cứu, chữa bệnh... vân vân, đều đạt được mức phát triển nhanh chóng.

Dưới thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của Hứa Thâm, mỗi một ngành sản xuất của hai khu, đều được lên kế hoạch toàn diện, không còn cơ hội tiêu hao nội tình nữa, toàn bộ đều bày ra dấu hiệu phát triển nhanh chóng, trước nay chưa từng có.

Trong khoảng thời gian này, khu Mẫu Hoàng cũng xảy ra một lần nội loạn tập kích.

Hứa Thâm biết đó chính là hành động của Dạ Thử Vương, bởi vậy, hắn cũng âm thầm di chuyển tổng bộ hội Truy Quang từ khu Mẫu Hoàng tới khu Hắc Quang, hoàn thành sát nhập cùng giáo hội Hắc Quang.

Từ đó, một giáo đình mới ra đời, mang tên là giáo hội Quang Minh.

Hứa Thâm thu nhận rộng rãi các tín đồ, nhằm tích tụ lực lượng. Hắn cũng biên soạn giáo điển, từ nữ thần Hắc Dạ chuyển tiếp đến một vị Thần Chích hoàn toàn mới.

Thần Thái Dương!

Hắn tự phong cho bản thân là truyền thần giả của Thần Thái Dương ở nhân gian.

Và bất cứ nơi nào có quang minh chiếu tới, nơi đó đều là đất đai của Thần.

Mà ngày cuối cùng của tháng điều tiên trong năm thứ nhất giáo hội Quang Minh sinh ra, lại sắp sửa bùng nổ một sự kiện lớn được ghi vào trong sử sách.

Quyển thứ hai kết thúc, quyển thứ ba Phế Hải Chi Vương bắt đầu

Tại vì text mà t nhận được không có phần chia sẻ của tác nên chờ đến khi các web miễn phí có text t sẽ dịch cho mn đọc phần đó sau nhé!

Chương 742. Là Giáo Đường Của Ngưu Giả, Là Tầm Cung Của Trí Giả!!!

Đầu hè, năm 2051.

“Mặt trời cũng viếng thăm những nơi dơ bẩn, nhưng không bởi vậy mà bị chúng làm ô uế.”

“Ta không đành lòng nhìn thấy quang minh bị người ta chôn vùi.”

“Ánh sáng đi đến thế giới, chiếu sáng vạn vật chung quanh, nhưng hành vi của bản thân con người trên nhân thể lại là ác liệt, không yêu thương quang minh ngược lại tôn sùng hắc ám.”

“Cùng với nguyên rửa hắc ám, không bằng thấp lên một ngọn đèn cây.”

“Chiếu rọi trong bóng tối, nhưng hắc ám lại không thừa nhận ánh sáng.”

Từng chuỗi âm thanh cầu nguyện trầm thấp mà bay bổng lan truyền khắp nơi bên trong giáo đường nguy nga trang nghiêm, như ngàn vạn dòng nước lũ hội tụ, khiến cho những người quá bộ bước trên con đường bên ngoài giáo đường đều dừng chân, cúi đầu lặng im tụng niệm.

Vốn dĩ không phải tất cả những người đi đường đều tìm được tín ngưỡng của mình, nhưng bất cứ ai cũng vậy, khi đi ngang qua khu Hắc Quang, nghe được lời cầu nguyện của giáo hội Quang Minh, lại lựa chọn bỏ qua sự tồn tại của nó, đều bị coi là khinh nhờn với Thần Thái Dương.

Mà khinh nhờn nhất định phải bị trừng phạt.

Vào thời khắc này, ngay cả mấy con chó đang sủa gâu gâu trên đường, cũng cúi thấp đầu xuống, dùng móng vuốt lắc lắc hòn đá trên chân trước, tựa như dưới những lời cầu nguyện, hình dạng của hòn đá cũng trở nên thú vị hẳn lên.

Đây vốn không phải là miêu tả khoa trương —

Bởi vì tại thời khắc này, toàn bộ những con chó dám há miệng sủa một tiếng, đều bị giết sạch cả rồi.

Khi cầu nguyện Thần minh, toàn bộ con đường xung quanh đều rơi vào yên tĩnh, chỉ còn duy nhất một âm thanh không ngừng ngân nga bay bổng, xuyên thấu sương mù...

Trong không khí tĩnh lặng này, bỗng nhiên có hai tiếng bước chân “sa sa” đi từ nơi xa đến, thứ âm thanh này có vẻ khá chói tai.

“Đây là thế lực lớn nhất khu Hắc Quang? Cũng là cung điện mà đội trưởng đội thân vệ nọ xây dựng nên?”

Một người trong đó ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ của những người khác trên đường, trong lòng có chút kinh ngạc, rồi ngay lập tức, gã lại hướng ánh mắt nhìn về phía giáo đường với tạo hình bén nhọn, cao chót vót đứng sừng sừng đằng kia, trong lòng cảm thấy nóc nhà màu đen bên ngoài giáo đường này có vài phần dữ tợn.

“Đây là giáo đường, không phải cung điện.” Vị trung niên bên cạnh sửa lại cho đúng nói.

“Là giáo đường của ngu giả, là tâm cung của trí giả.” Lão giả kia cười nói, trong đôi mắt lóe lên một tia cơ trí nhìn thấu thế sự, rồi chậm rãi nói: “Tiểu thư Phân Ny để cho chúng ta đến nơi này thăm tra tình huống của hắc, xem ra bên trên hoài nghi cũng không sai.”

Trung niên bên cạnh nhẹ gật đầu, nhưng lại từ chối cho ý kiến: “Nghe nói ban đầu tòa giáo đường này thuộc về giáo hội Hắc Quang, tương xứng hòa hợp với khu Hắc Quang. Điện hạ cũng biết giáo hội này, nhưng cần nhắc đến Thần Chích và tín ngưỡng mà giáo đường này tuyên dương, có thể giữ gìn sự an bình cho thành Để, cũng như thao túng tư tưởng của những kẻ có tiền và tiểu tư sản, bởi vậy mới dung túng cho nó.”

“Nhưng hiện tại, dường như dã tâm của vị đội trưởng đội thân vệ này đã lớn đến quá đáng rồi.”

“A, Thần Thái Dương, cậu đã nghe qua cái tên này chưa? Tôi chỉ nghe nói tới ba vị chủ thần là Nguyệt Chủ, Nữ Thần Hắc Dạ, Thần Khư Vụ thôi, nhưng chưa bao giờ nghe nói tới Thần Thái Dương gì đó kia.” Lão giả khẽ cười nói.

Trong lời nói lộ ra vài phần châm biếm và miệt thị.

Kỳ thực, trong quãng đời dài đằng đẵng của lão, không phải lão chưa từng chứng kiến tình huống những kẻ có ý đồ từ trống rỗng bịa đặt nên một vị Thần Chích,

Nhưng toàn bộ bọn họ đều không có kết cục gì hay.

Đúng là các loại tôn giáo đều mọc lên như nấm, bọn họ sáng tạo ra cái gì mà Nữ Thần Trí Tuệ, Nữ Thần Hi Vọng, Thần Tình Yêu, Chiến Thần... vân vân, nhưng tới cuối cùng tất cả chúng đều mai một.

Phải biết rằng, hệ thống tôn giáo của thành Để đều được thành lập dựa trên tại hệ thống tôn giáo nội thành.

Nói đâu xa, Nữ Thần Hắc Dạ, vị Thần mà ban đầu giáo hội Hắc Quang thờ phụng cũng được cấy ghép từ giáo hội Nguyệt Quang trong nội thành tới đây. Nói chính xác hơn, những người ở nơi này chỉ hơi chút sửa sang lại giáo điển của giáo hội Nguyệt Quang, sau đó mượn dùng nó để truyền giáo. Loại hành động này coi như đang gián tiếp thay giáo hội Nguyệt Quang tuyên dương tín ngưỡng.

Bởi vậy mới không lọt vào đả kích từ phía nội thành.

Tuy những thế lực lớn trong nội thành cũng không quá quan tâm và để ý tới thành Để, nhưng một khi tin tức có người ở thành Để mạo phạm đến bọn họ bị lan truyền ra ngoài, khẳng định đối phương sẽ phải gánh chịu một đòn đả kích lôi đình!

Suy cho cùng, từ xưa tới nay, tôn giáo và tín ngưỡng vẫn luôn bị nội thành nắm giữ chặt chẽ. Dù ở tại nội thành, hàng năm, thế lực của mấy đại tông giáo cũng liên tục tranh đấu với nhau, thậm chí bọn họ còn lấy Thần linh đang được đối phương thờ phụng ra xung đột, cuối cùng vẫn không phân thắng bại.

Nói đến đây là đủ để hiểu rồi, những thế lực còn lại muốn nhúng chàm tôn giáo, chính là hành vi muốn chết.

“Thần Thái Dương, mặt trời chiếu rọi đêm tối, đây là muốn đối nghịch cùng Nữ Thần Hắc Dạ sao?” Vị trung niên bên cạnh có chút hứng thú, nói: “Kỳ quái thực, vốn dĩ những tín đồ ở nơi này đều thờ phụng Nữ Thần Hắc Dạ, vì sao đột nhiên lại chuyển biến, còn thờ phụng một vị Thần Chích với tín ngưỡng trái ngược hoàn toàn với tín ngưỡng ban đầu của mình, lại là Thần Chích chưa từng nghe nói tới?”

“Có lẽ bọn họ đã đánh tráo khái niệm. Ví dụ như bạn đời của Nữ Thần Hắc Dạ, là Thần Thái Dương, hoặc là bên trong đêm tối vĩnh hằng do Nữ Thần Hắc Dạ chế tạo nên, có một pho tượng Thần Thái Dương, quản lý vàng mặt trời trên đỉnh đầu chúng ta... A, tôi đã nghe quá nhiều những loại lý do này rồi. Theo tình huống bình thường, bất cứ tín ngưỡng gì đều không phải từ trống rỗng mà bịa đặt nên, và lúc ban đầu khi nó sinh ra, đều dựa vào... Dàn dựng!” Lão giả bày ra vẻ mặt người từng trải nói.

“Dàn dựng?”

“Đương nhiên, rất khó để bịa đặt nên một loại tín ngưỡng từ con số không, chỉ có dàn dựng nên nó từ một loại tín ngưỡng khác, và từ bên trong chậm rãi bóc tách ra ngoài mà thôi.”

Đến đây, trong đôi mắt lão giả lóe lên một tia sáng, lại mở miệng nói: “Nhưng mặc kệ như thế nào, nó cũng là một công trình cực kỳ to lớn, vô cùng hao phí đầu óc, chỉ những kẻ có dã tâm đủ lớn, mới đủ nhàn rỗi để làm nên loại chuyện này.”

Chương 743. Lai Giả Bất Thiện! Bia Trấn Khư!

Trung niên nọ gật gật đầu, rồi thở dài: “Nói như vậy, vị đội trưởng này thực sự có tâm làm phản rồi, cũng không biết hắn có liên hợp với Dạ Thử Vương hay không.”

“Vào gặp mặt hắn lại nói sau.” Lão giả nói.

Hai người bọn họ lập tức đẩy nhanh tốc độ, đi ngang qua con đường trước mặt, trực tiếp xuyên qua cánh cửa bên ngoài, bước vào bên trong giáo đường, lặng yên không một tiếng động mà hoán đổi giữa Khư giới và hiện thực.

Ngay khi xuyên qua cửa lớn bên ngoài giáo đường, tránh đi thủ vệ ở cửa, hai người bọn họ lập tức nhìn thấy rất nhiều tín đồ đứng chi chít bên trong đại sảnh rộng rãi to lớn của giáo đường.

Những người này đều mặc giáo bào thống nhất, và ngay trước ngực có một vầng mặt trời màu vàng.

Phần rìa của bộ giáo bào màu đen nọ được thêu một đường hoa văn màu vàng, sau lưng có hư ảnh của một luồng ánh sáng chói mắt, giống như là ánh sáng mặt trời, chiếu rọi xuống, xua tan đi bóng ma hắc ám trong cơ thể mỗi người.

Từ khâu thiết kế giáo bào đến những từ ngữ trong lời cầu nguyện, đều tràn ngập tín ngưỡng, ám chỉ và dẫn đường.

“Ừm?”

Hai người đang đánh giá những tín đồ bên trong giáo đường, đột nhiên ánh mắt khẽ động, bọn họ cảm nhận được một đôi mắt sắc bén vừa phóng tới.

Ánh mắt ấy đến từ người ngồi chính giữa giáo đường, ngay phía dưới bục giảng nghiêm túc và trang trọng, đáng người khôi ngô, ánh mắt lợi hại.

“Bị phát hiện rồi.” Về mặt trung niên nọ vẫn rất bình tĩnh, không có điểm gì ngoài ý muốn.

Nơi này có trăm khư giả hình thái thứ hai tọa trấn, vốn là chuyện rất bình thường, hướng chỉ mục đích mà bọn họ tìm đến nơi này chỉ là nói chuyện với vị đội trưởng đội thân vệ kia thôi.

Lão giả nọ mỉm cười, nhanh chóng đi thẳng tới trước mặt đối phương.

“Hai vị là?” Thạch Lôi đang ngồi bên dưới bục giảng, lập tức đứng dậy, thân thể cũng bước vào Khư giới, lập tức mở miệng hỏi.

“Chúng ta là bí vệ của Nghĩ Hậu, đến nơi này muốn tìm Hứa đội trưởng thương lượng một chuyện, hiện tại cậu ấy đang ở nơi nào?” Lão giả kia mỉm cười hỏi.

Thạch Lôi khẽ giật mình.

Gã cũng từng nghe người ta đồn về đội ngũ bí vệ của Nghĩ Hậu này, dường như bọn họ đều là những tồn tại hình thái thứ hai xuất sắc được chọn lựa trong nhóm thân vệ, cũng chính là con dao nhọn dưới tay Nghĩ Hậu.

“Giáo hoàng đại nhân không ở nơi này, ngài có việc đi ra ngoài rồi.” Thạch Lôi cân nhắc một thoáng mới nói.

Gã không có ý định mạo muội nói chuyện cùng người trước mắt, dù sao đối phương cũng là thủ hạ của Nghĩ Hậu, vẫn nên chờ Hứa Thâm quay trở về lại xử lý sau.

“Hả?” Lão giả nọ nhướn mày, chẳng lẽ hẳn biết được tin tức bọn họ muốn đến, nên chạy trốn trước rồi?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng mặt ngoài lão chỉ khẽ cười một tiếng, nói: “Ở nơi nào? Chúng tôi đi tìm cậu ấy.”

“Không biết, Giáo hoàng đại nhân không nói cho chúng tôi.” Thạch Lôi nói.

Trung niên bên cạnh chậm rãi tiến lên một bước, nói: “Hi vọng anh biết điều một chút.”

Ánh mắt Thạch Lôi khẽ biến, gã cảm nhận được một chút áp bách mơ hồ truyền đến từ trên người đối phương, nhưng cũng không lui bước, ngược lại, thân thể càng thêm thẳng tắp, dáng người khôi ngô như một con gấu ngựa đứng thẳng, dùng ánh mắt bề nghệ mà nhìn hai người bên dưới: “Thật có lỗi, tôi không hề biết hành tung của Giáo hoàng đại nhân, hơn nữa cũng không có quyền tiết lộ ra.”

Lão giả nhìn thấy dáng vẻ của gã, không khỏi nở nụ cười.

“Xem ra mấy tên nhãi ranh ngoại khu này đã mất đi lòng kính sợ với điện hạ rồi.”

Mấy phút đồng hồ sau.

Toàn thân Thạch Lôi bị bộ lông bao trùm, đã tiến vào trạng thái biến thân, nhưng vẫn hấp hối nằm trên mặt đất, cả người chồng chất vết thương, máu loãng không ngừng thẩm thấu ra ngoài, tuôn trào như suối.

Sau khi biến thân, hình thể vốn khôi ngô ban đầu của gã đã đạt tới độ cao gần bốn mét, như một con quái vật hình người đứng thẳng.

Nhưng lúc này trên bộ thân thể ấy lại có tới trăm ngàn lỗ thủng, cánh tay và bàn chân đều bị bẻ gãy, thậm chí một bên cánh tay còn bị vặn thành bánh quai chèo.

“Ngược lại là một tay ngạnh hán tử [1], đã thành như vậy vẫn không nói?” Lão giả vỗ vỗ bàn tay, nhìn trăm khur giả hình thái

thứ hai gần như đã tử vong trên mặt đất, không khỏi cảm thán lắc đầu.

[1] : chỉ người đàn ông kiên cường bất khuất.

Trung niên bên cạnh lau mồ hôi trên trán, nhẹ thở một hơi, nói: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, đến cục Khư Bí xem ư? Nơi đó cũng là sào huyệt của hắn.”

Lão giả đang muốn đáp ứng, bỗng nhiên vẻ mặt có chút biến hóa, lại nở nụ cười: “Không cần, có người bạn mới đến đây rồi, chúng ta hỏi lại xem sao.”

Tại biên cảnh thuộc khu Hắc Quang, nơi có bức tường cao nguy nga, một mực đứng sừng sững qua biết bao năm tháng.

Ở bên kia tường, chính là ngoài thành, với hàng sa số những cái xác đi lang thang không mục đích ở khắp nơi, hoàn cảnh hung hiểm dị thường.

Hứa Thâm ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bức tường thẳng đứng cao ngất đằng kia, đột nhiên tầm mắt thay đổi, như có dòng điện chạy xẹt qua con ngươi, tầm mắt nhảy qua bức tường vừa trở nên mờ mịt nọ, nhảy tới một tấm vách cũ nát bị bức tường kia lấp kín.

Tấm vách nọ cũng không cao, hoàn toàn không thể so sánh với bức tường trước mắt hắn, nó được phủ lên một tầng vôi vè màu trắng, chung quanh trống rỗng, trước mắt chỉ có một bóng người ôm lấy gốc cây già nua bên cạnh tấm vách nọ, nở nụ cười ngây ngô.

Là người chung phòng trong bệnh viện sao?

Hứa Thâm giật mình, không khỏi dùng sức lắc đầu hai cái.

Thế giới trước mắt lập tức rung lắc như tín hiệu không bình thường, rồi rất nhanh lại lóe lên, nhảy trở về.

Và trước mắt hắn, vẫn là bức tường cao nguy nga sừng sững.

Mà bên ngoài bức tường cao ấy là bia Trấn Khư, nơi trước kia Hứa Thâm từng đi tới.

Ánh mắt Hứa Thâm xuyên thấu qua bia Trấn Khư, thấy được một bóng dáng cực lớn đang nằm sấp bên dưới.

Bóng dáng nó có cái đầu cực lớn như một con trâu, còn mọc ra cặp sừng, và lúc này, dường như nó đang say ngủ.

Nhưng rất nhanh, tựa như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của hắn, bóng dáng kia hơi hơi nhúc nhích mí mắt, có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn chậm rãi đi về phía đối phương.

Bóng dáng này không giống với hình ảnh mà lần đầu tiên hắn trông thấy khi đến nơi này, ngay cả bia Trấn Khư cũng khác, có vẻ như nó đã được sửa chữa lại, hơn phân nửa là số một trong hội Hỗ Trợ Linh Bí đã ra tay.

Rất nhanh, đôi mắt trên cái đầu trâu khổng lồ kia đã mở, nó lập tức đối diện với ánh mắt của Hứa Thâm.

Chương 744. Tôi Không Có Nhiều Thời Gian, Nhanh Lựa Chọn Đi!!!

Trong phút chốc, đột nhiên mắt trâu ngưng lại, rồi ngay sau đó, bên trong lập tức bốc lên một luồng sát khí dày đặc.

Luồng sát khí này giống như sóng dữ, âm âm quét đến, làm người ta biến sắc, sợ hãi.

Nhưng bước chân Hứa Thâm vẫn không dừng lại, vẫn một mực tiến về phía trước.

Chờ tới khi bước đến vị trí cách bia Trấn Khư chừng 30 mét, Hứa Thâm mới dừng lại, rồi lặng lẽ nhìn chăm chú vào con khư trước mắt.

Con khư nó cũng đang chăm chú nhìn Hứa Thâm, sát khí trong ánh mắt biến thành nghi hoặc, xen lẫn kinh ngạc.

Nó nhìn ra vấn đề bên trong thân thể của Hứa Thâm, hắn chỉ là hình thái thứ hai, không phải là quân vương.

Bởi vì bên trong cơ thể quân vương co lại như mực, căn bản không thể nhìn thấu, mà trong thân thể Hứa Thâm lại có nhiều phần là hư ảo, nghĩa là khư lực trong cơ thể hắn còn chưa đủ phong phú, đây tuyệt đối không phải là dấu hiệu của quân vương.

Nhưng... nhân loại này chỉ là hình thái thứ hai, lại có thể nhìn thấy nó?

“Nhóc con, mày nhìn thấy tao ư?” Người đầu trâu nọ chăm chú nhìn Hứa Thâm, có chút hoài nghi hỏi.

Hứa Thâm lặng lẽ nói: “Tôi có thể phóng thích cho anh rời khỏi nơi này, anh có muốn đi theo tôi hay không?”

Đi thẳng vào vấn đề.

Suy cho cùng, trước mặt Hứa Thâm cũng là một con khur, có gì hay ho để hàn huyên chứ? Hắn dứt khoát trực tiếp nói luôn cho rồi.

Người đầu trâu nghe vậy lập tức sửng sốt, quả nhiên Hứa Thâm có thể nhìn thấy nó, hơn nữa, còn có thể nghe được giọng nói của nó!

“Ha ha ha...” Người đầu trâu không khỏi nở nụ cười, nhân loại trước mắt có chút thú vị.

“Đi theo cậu ư? Không thành vấn đề, chỉ cần cậu có thể thả tôi rời khỏi nơi này.” Người đầu trâu liếm liếm đầu lưỡi, ánh mắt lộ ra nóng bỏng và thêm khát.

Chờ tới khi được nhân loại trước mắt thả ra, chuyện đầu tiên mà nó muốn làm chính là xử lý món điểm tâm nhỏ ngon miệng này, sau đó từ từ thưởng thức.

“Đáp ứng rồi, thì không được đòi ý đâu đó.” Hứa Thâm nói.

Lời này giống như một đũa nhỏ gây thương tổn, đang giao hẹn với người lớn.

Nụ cười trên mặt người đầu trâu càng thêm sung sướng, nó nói: “Không thành vấn đề, con người tôi rất tuân thủ chữ tín, nói được thì làm được!”

“Vậy dâng trái tim của anh qua đây đi, làm như vậy, tôi sẽ tin anh.” Hứa Thâm nói.

Trên mặt người đầu trâu lập tức xuất hiện một nụ cười lạnh: “Nhóc con, cậu đang đùa giỡn với tôi ư?”

“Cái gì gọi là đùa giỡn?”

“Cậu tiến lại gần đây đi, tôi sẽ dạy cho cậu.”

“Anh cứ nói thẳng đi.”

“Thằng nhóc kia, tao bảo mày đi tới!” Người đầu trâu gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt trở nên tà mị, dường như trong tiếng ầm ình tai nhức óc kia còn tựa mang theo một loại mệnh lệnh nào đó.

Ngay lập tức, một bóng đen xẹt qua bên người Hứa Thâm, Mặc Vệ hiện ra bên ngoài, rồi trực tiếp nâng tay chặt đứt một loại vật chất có dạng sợi nào đó .

Về mặt Hứa Thâm vẫn bình tĩnh như cũ: “Xem ra anh không muốn rồi.”

Ánh mắt người đầu trâu trở nên hung tàn và phần nộ, không nghĩ tới tiêu quỷ trước mắt này cũng có chút thủ đoạn.

“Tôi đã nhận lời cậu rồi, đương nhiên sẽ giữ lời. Giao trái tim là được chứ gì? Cho cậu.” Trong nháy mắt, vẻ hung tàn kia lập tức bị thu lại, bỗng nhiên người đầu trâu há mồm, phun ra một khối trái tim, đầy máu thịt.

Hứa Thâm liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Đó là giả, tôi muốn cái thật.”

Người đầu trâu phần nộ nói: “Làm sao mà mày biết đó là giả?”

“Đoán.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

“Tốt nhất là mày đừng có chọc giận tao.” Ánh mắt người đầu trâu trở nên lạnh như băng.

Hứa Thâm đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên dụng cụ truyền tin réo vang.

Hắn cầm lấy, chấp nhận cuộc gọi, lập tức nghe thấy tin tức truyền ra từ bên trong, cả người thoáng trở nên sững sờ một chút, rồi nhanh chóng gật gật đầu: “Chờ tôi trở lại.”

Nói xong, lập tức ngắt liên lạc. Sau đó, hắn nhìn về phía người đầu trâu trước mắt, trên mặt vẫn duy trì vẻ mỉm cười, nói:

“Thời gian của tôi hơi gấp, chúng ta trực tiếp nói chuyện chính sự đi. Hôm nay, hoặc là anh đi theo tôi, bao ăn bao ở, hoặc là bị tôi ăn luôn, anh lựa chọn một điều đi.”

“Mày? Ăn luôn tao?” Suýt chút nữa người đầu trâu nộ đã bật cười, gã cho rằng bản thân vừa nghe được một câu chuyện vô

cùng nực cười.

Hứa Thâm cũng nở nụ cười.

Ngay trong lúc hắn nở nụ cười, thì từ trên bờ vai hắn hiện ra một mảnh chi chít những sợi tơ màu đen, chúng nó nhanh chóng xõa tung ra, trôi bồng bềnh khắp nơi, và chỉ trong nháy mắt đã lan tràn khắp khu vực mười mét xung quanh, như một mảnh sương mù, cũng che khuất nửa bầu trời bên trái Hứa Thâm.

Mà cùng lúc ấy, ở trước ngực Hứa Thâm, cũng có một vũng máu đậm đặc nhanh chóng thẩm thấu ra ngoài, rồi ồ ồ chảy xuôi xuống, hội tụ thành một cái hồ nước dưới chân hắn, rất nhanh sau đó, hồ nước đã biến thành một con sông, lan tràn khắp khu vực mấy chục mét xung quanh.

Cảnh tượng quỷ dị như thế, khiến cho nụ cười trên mặt người đầu trâu lập tức tắt ngúm.

Con người trong mắt nó khẽ co rút lại, hướng ánh mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm vào thanh niên trước mặt.

Có tới hai con khur... Ký sinh bên trong cơ thể người này?

Không, là ba con!

Vừa có một cô bé xuất hiện trong dòng sông máu nọ, cô bé kia còn cười hì hì nhìn gã.

Từ trong đáy lòng người đầu trâu lan ra một mảnh hàn khí.

“Lựa chọn một điều đi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Sắc mặt người đầu trâu trở nên vô cùng khó coi, đôi phương đã bày sẵn thế trận rồi, nó còn có lựa chọn nào khác nữa ư?

Nó cảm nhận được một loại uy hiếp vô cùng mãnh liệt, uy hiếp tới sinh mệnh, nếu hiện giờ phong ấn bị cởi bỏ, có lẽ nó còn đủ lực chiến một trận, nhưng dưới ảnh hưởng của phong ấn, nó chỉ có thể trở thành thịt cá, mặc người ta tùy ý xâm lược.

“Có chuyện gì chúng ta cứ từ từ thương lượng.” Người đầu trâu có chút uất ức nói.

Nó lại bị một món điểm tâm nhỏ khuất phục???

“Tôi không có nhiều thời gian, nhanh lựa chọn đi.” Hứa Thâm nói.

“Vậy cậu cần tôi làm chuyện gì?” Đôi mắt người đầu trâu chuyển động, nó khôn khéo dò hỏi.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Con khur này lại không ngu nha.

Không hổ là khur cấp A, nhìn như điên cuồng thị huyết, trên thực tế tâm tư rất nhẫn nại.

Chương 745. Vậy Ông Liền Làm Ba Ba Của Tôi Đi...

***MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIẢ Ở Z A L O : 0704 730 588
(PHƯỚC MẠNH)***

“Đơn giản, thay tôi giải quyết một chút xương cốt khó gặm.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Có khả năng sẽ phải đo sức cùng quân vương, ý anh thế nào?”

Người đầu trâu nghe vậy, khẽ nhếch miệng nở nụ cười: “Quân vương cũng chỉ là một bữa ăn tốt lớn mà thôi, không thành vấn đề, có ba vị bên cạnh cậu phối hợp, dù phải đo sức với quân vương cũng được.”

Nói đến đây, nó lại liếm môi: “Hơn nữa thật lâu rồi tôi còn chưa được ăn quân vương...”

Hứa Thâm nhướn mày: “Trước kia anh từng ăn quân vương?”

“Đã lâu lắm rồi.....” Người đầu trâu cười nói, tựa như nó vừa hoài niệm tới một đoạn thời gian tốt đẹp nào đó.

Hứa Thâm hỏi: “Vậy vì sao anh lại bị trấn áp ở trong này?”

“Cậu đang hoài nghi tôi ăn quân vương xong mới bị trấn áp hả?” Người đầu trâu nhìn thấu ý tưởng của Hứa Thâm, lại nói: “Nhưng hai chuyện này không hề liên quan tới nhau đâu. Tôi chỉ có chút xui xẻo, đang nằm trong “Nhà” của mình lại bị người ta đánh vào. Bọn họ còn tùy ý đập lên đồ ăn của tôi nữa,

quá mức lãng phí những loại nguyên liệu nấu ăn kia. Thật đáng xấu hổ!”

Nó nói đến đây lại có chút tức giận.

Hứa Thâm có thể tưởng tượng được những loại nguyên liệu nấu ăn trong lời nói của nó là cái gì, thậm chí cả nơi mà nó gọi là “Nhà” kia nữa.

Phỏng chừng nó đã dùng một khu vực nào đó làm bãi săn bắn cho mình.

“Bạn nói xem, bọn họ làm ra loại chuyện này còn có đạo lý nữa hay không? Ở nhà của mình cũng bị người đến bắt nạt!” Người đầu trâu lại tới kể khổ với Hứa Thâm, thậm chí còn muốn đòi lại một chút công bằng.

Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Chỉ có thể nói rằng ngôi nhà của anh quá lớn, quá xa hoa rồi.”

“Nhà lớn thì làm sao chứ? Đó cũng là tôi dùng bản lĩnh của mình xây dựng nên mà!” Người đầu trâu lộ ra vẻ mặt không phục.

“Không làm sao, chỉ làm con người oán hận mà thôi. Anh phải học cách khiêm tốn một chút.” Hứa Thâm nói.

“Khiêm tốn?” Trên gương mặt người đầu trâu thoáng hiện một chút khinh thường: “Tôi quen một tên rất khiêm tốn, nhưng hắn vẫn bị bắt như thường, còn trực tiếp bị phân thây nữa. Tên đáng thương kia còn không có cả cơ hội hưởng thụ. Hừ, bọn họ cũng muốn làm như vậy với tôi, ngặt nỗi tôi lại không dễ chết như thế.”

Hứa Thâm hơi hơi nhướn mày, thở dài: “Cuộc sống thực gian nan.”

“Đúng vậy.” Người đầu trâu nghe Hứa Thâm nói như vậy, cũng bày ra vẻ đồng cảm.

Người không biết nghe được đoạn đối thoại này, sẽ cho rằng hai người bọn họ đang nói về một chuyện làm người ta vô cùng oán giận...

“Thả anh ta ra ngoài đi.” Hứa Thâm nói với Hải Tước: “Có biện pháp áp chế anh ta không?”

Người đầu trâu vội vàng nói: “Uy uy, không phải vừa rồi chúng ta đã thỏa thuận xong rồi sao? Vì sao lại muốn áp chế tôi?”

“Chỉ vì sợ anh bội ước mà thôi.” Hứa Thâm nói: “Tôi vốn là một người cơ khổ, không chịu nổi nhiều lần dày vò.”

Người đầu trâu trừng mắt, tiểu quỷ này rất gian xảo!

“Có thể áp chế, chỉ cần lấy ra một viên hạch tâm của hắn là được.” Máu loăng bên dưới kéo dài ra, hình thành nên bóng dáng của Hải Tước, bà ấy nhẹ giọng nói.

Người đầu trâu vừa nhìn thấy dáng vẻ Hải Tước, đôi mắt chợt tỏa sáng: “Đẹp quá!”

Khư còn có thâm mỹ sao?

Hứa Thâm kinh ngạc, hắn đưa mắt nhìn Hải Tước.

Đúng vậy, nếu bỏ qua phần máu loăng bên dưới, chỉ chú ý tới thân thể và gương mặt được ngưng kết ra ngoài, bà ấy thực sự là một tuyệt thế mỹ nữ siêu phàm xuất chúng, hơn nữa còn mang theo đặc tính thành thực hiền lành, lẳng lẽ dịu dàng nhu tình nữa...

Đây tuyệt đối là lực sát thương cực kỳ trí mạng với đám thiếu nam nào đó.

Người đẹp như vậy, khẳng định cũng rất mỹ vị... Trong đôi mắt của người đầu trâu lóe lên một tia quang mang tham lam, rất muốn thưởng thức xem sao.

“Ông thích ma ma của tôi ư?” Linh Lục nghe được lời nói của người đầu trâu, lập tức cất giọng linh hoạt, đáng yêu như tiếng chuông bạc đi tới hỏi han.

Cô bé thực sự giống một đứa nhỏ thiên chân vô tà (ngây thơ đáng yêu).

Người đầu trâu cười nói: “Đương nhiên là thích.”

“Vậy ông liền làm ba ba của tôi đi.” Linh Lục hì hì cười nói.

Người đầu trâu nở nụ cười: “Được nha, chỉ cần ma ma của cô bé đồng ý là được.”

Linh Lục không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía ma ma của mình, Hải Tước cảm nhận được ánh mắt của con gái, vẻ mặt thoáng hiện một chút bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn cô bé một cái. Cuối cùng dưới ánh mắt chờ đợi của Linh Lục, bà ấy chỉ có thể khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Ánh mắt Hứa Thâm rất bình tĩnh, nhưng trong đầu lại dùng suy nghĩ kết nối với bản thể của Hải Tước ở trong ngực mình: “Tạm thời đừng ăn hấn, tôi còn chỗ hữu dụng.”

“Yên tâm, chúng ta sẽ hài hòa chung sống.” Hải Tước lên tiếng đáp lại, tuy không nhìn thấy vẻ mặt của bà, nhưng dường như Hứa Thâm có thể cảm nhận được, khi nói ra lời này, đối phương đang mỉm cười.

Hắn yên tâm rồi.

Ba ba Linh Lục... Cũng không có kết cục gì tốt.

Giống như ca ca của Hắc Tuyết.

May mắn, hấn chỉ làm bạn bè của bọn họ.

Lúc này, Hải Tước đã ra tay, máu tươi từ dưới mặt đất, bắt đầu sôi trào lên, dần dần hình thành một cơn sóng lớn màu máu, kéo dài về phía bia Trấn Khư.

Tấm bia nọ xuyên suốt trong Khư giới, kể cả đứng ở tầng sâu trong Khư giới cũng có thể nhìn thấy nó.

Mà bức tường cao đẳng sau tấm bia kia, cũng lộ ra sừng sững tại tầng sâu trong Khư giới, hiển nhiên nó được tạo thành từ thứ vật chất nào đó có thể hiển hiện cả trong Khư giới lẫn hiện thực.

“Dâng ra hạch tâm của anh ra đây, giao cho tôi đi.” Hải Tước nhẹ giọng nói.

Người đầu trâu nghe nói như thế, nhưng không phản kháng, chỉ cười nói: “Không thành vấn đề.”

Máu tươi bao phủ một nửa phần bên dưới tấm bia Trấn Khư, ngay khi chạm vào thân bia đột nhiên trở nên sôi trào, nổi lên một tầng bọt máu xì xèo, không ngừng vỡ tan và sinh mới.

Sau đó, dưới quá trình liên tục cọ rửa của máu tươi do Hải Tước làm ra, máu loãng dần dần thâm thấu xuống dưới tấm

bia, chảy đến bên cạnh người đầu trâu kia, men theo thân thể nó, vào chui vào vị trí hạch tâm trong cơ thể nó.

Hải Tước có thể cảm nhận được, trong cơ thể người đầu trâu này có hai vị trí hạch tâm, ngưng tụ huyết lực toàn thân gã, cũng tương đương với hai trái tim.

Lúc này một viên hạch tâm trong đó, đã bị máu tươi do bà phóng thích ra, quần quanh lấy, dần dần đồng hóa.

Chương 746. Năng Lực Của Linh Lực!

Rất nhanh, máu tươi đã kéo bộ phận ẩn chứa huyết lực và tổ chức nọ ra, đồng hóa thành máu loãng, rồi máu loãng ẩn chứa hạch tâm của người đầu trâu kia lại theo đường chảy ban đầu, trở về bên ngoài bia Trần Khư, cuối cùng theo huyết dịch chảy trở về đến bàn tay của Hải Tước.

Máu loãng rút đi, bộ phận ẩn chứa huyết lực và tổ chức nọ lại một lần nữa được cấu tạo trở về như lúc ban đầu, rõ ràng nó là một quả cầu thịt lông xù.

Hải Tước đưa quả cầu thịt ấy cho Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra ý hỏi, cậu có muốn ăn không?

Hứa Thâm đưa mắt nhìn nó, rồi khẽ lắc đầu.

Trực giác nói cho hắn biết, thứ này không thể ăn được, kể cả có ăn vào, cũng không thể tiêu hóa được.

Hải Tước thấy vậy, ngón tay nhẹ nhàng nắm chặt lấy, quả cầu thịt lông xù trong lòng bàn tay bà lập tức hóa thành máu tươi, thẩm thấu xuống lòng bàn tay bên dưới.

“Hiện tại có thể thả tôi rời khỏi nơi này hay không?” Người đầu trâu hỏi.

Hải Tước thấy Hứa Thâm không đáp lại, liền nâng tay vung tới, trong vũng máu tươi bên dưới, lập tức ngưng tụ ra những cây trường mâu.

Những cây trường mâu nọ tập trung lại cùng nhau, bỗng nhiên hóa thành một cây huyết mâu dài hơn mười mét.

Nó dùng ao máu trên mặt đất làm cung, ngắm chuẩn phương hướng bia Trần Khư.

Suu!

Trong nháy mắt, trường cung bắn mạnh ra ngoài.

“Oanh” một tiếng, máu tươi ngưng tụ thành trường mâu ngang nhiên đánh lên bia Trấn Khư, vừa vặn bắn thẳng vào một nơi nào đó trên thân bia.

Tiếng nổ tung vang lên, tấm bia Trấn Khư kia nổ tung ra.

Theo vị trí nổ tung, những khe hở chỉ chít bắt đầu kéo dài, bỗng nhiên người đầu trâu đang nằm dưới bia há miệng rống giận một tiếng, sau đó dồn sức, đẩy bia Trấn Khư ra, đứng lên từ dưới mặt đất..

Tới lúc này mọi người mới nhìn được toàn bộ thân thể của nó, chỉ thấy thân trên có cái đầu trâu, thân dưới lại giống bộ cạp, trên lưng còn có hai cánh tay cực lớn mọc đầy lông tơ dài màu đen.

Nó rít gào một tiếng, rất nhanh bò ra ngoài.

“Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi quỷ quái này!” Người đầu trâu ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra một tiếng hét thống khoái.

Hứa Thâm hỏi: “Tôi còn nhớ lúc trước có một cô gái ngồi trên tấm bia, nói chuyện phiếm với anh, cô ấy đâu rồi?”

Người đầu trâu nhìn về phía Hứa Thâm, trong đôi mắt có chút không thành thật, còn mang theo vài phần như cười như không, hỏi: “Cô gái cậu nói chính là một người bạn cũ của tôi? Cậu nhìn thấy cô ấy từ lúc nào vậy? Lại có thể quan sát mà không bị chúng tôi cảm nhận được sao?”

“Cô ấy đâu?” Hứa Thâm khẽ nhíu mày, bình tĩnh lặp lại câu hỏi.

Người đầu trâu cười tự cố tự (tự mình làm chuyện của mình) nói: “Cô ấy đi rồi, đi ra ngoài tường tìm kiếm biện pháp thoát khỏi nơi này, cũng không biết có tìm được hay không, mà tìm được rồi cũng sẽ không trở về nữa ...”

“Thoát khỏi nơi này?” Hứa Thâm mi: “Là thoát khỏi tòa thành này sao?”

“Đương nhiên là không phải...” Người đầu trâu nhìn xuống Hứa Thâm: “Tôi nói thoát khỏi, là chỉ thoát khỏi cái thế giới bị khur vụ bao trùm này đó...”

“Thoát khỏi như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

“Sao mà tôi biết được? Có lẽ là đi đến nơi tận cùng của thế giới, có thể nhìn thấy thế giới càng rộng lớn hơn. Ừm, cô ấy từng nói như vậy đó.”

Người đầu trâu bày ra vẻ mặt: Cậu có hỏi cũng bằng thừa.

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến những lời đồn đại về thế giới ngoài tường mà hắn từng nghe được bên trong hội Hỗ Trợ Linh Bí, bao gồm cả thủy tinh Linh Bí. Những viên thủy tinh nọ cũng rải rác ở khắp nơi, có vài viên rơi xuống bên ngoài ngoài tường, còn có thông tin một vị quân vương nào đó muốn vẽ bản đồ ngoài tường, nhưng một đi là bật vô âm tín.

Thế giới ngoài tường ... đến tận cùng là như thế nào?

Bỗng nhiên trong đầu Hứa Thâm lại hiện ra bức tường quét vôi trắng kia.

Là thế giới bên ngoài bệnh viện sao?

Không.

Hắn vội vàng lắc đầu, cố gắng kiềm chế loại ý tưởng không thực tế này.

Có lẽ là một khung trời càng thêm rộng lớn hơn... Hứa Thâm nhẹ ngẩng đầu nhìn về phía bức tường đằng sau người đầu trâu kia, nhưng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Mảnh thế giới ấy đã được chú định từ trước là không thuộc về hắn, ít nhất là trước mắt, hắn còn không có tư cách theo đuổi những thứ hư ảo kia.

Trước tiên cứ sống sót ở bên trong tường lại nói sau.

“Vì sao anh không bảo người bạn kia của anh giúp đỡ?” Hắc Tuyết liếc mắt nhìn người đầu trâu, lạnh nhạt nói.

Người đầu trâu nhìn cô ấy một cái, khẽ nhếch miệng cười nói: “Cô thử đoán xem?”

“Người ta căn bản không coi anh là bạn bè.” Hắc Tuyết nói.

Người đầu trâu cười cười lắc đầu, sau đó thân thể chậm rãi đi về phía Hứa Thâm, mỉm cười nói: “Đương nhiên là bởi vì... Cô ấy sợ hãi...”

Khi nói chuyện, thân thể nó bắt đầu bành trướng lên, trên thân thể chợt xuất hiện từng cái lỗ thủng màu đen, giống như nhãn cầu, nhưng nhìn kỹ hơn một chút sẽ thấy, chúng rõ ràng là những quả cầu thịt lông xù.

Giống hệt quả cầu thịt mà Hải Tước từng lấy đi lúc trước.

Hải Tước khẽ nhăn mày.

Hắc Tuyết sững sốt, ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cũng chuyển thành như cười như không, thậm chí là hơi hưng phấn.

“Ba ba... Muốn tới “Chăm sóc” mọi người đó...” Thân thể người đầu trâu vang lên những tiếng “Ca ca” rung động, thể tích lớn hơn rất nhiều so với lúc trước, cái đuôi bọ cạp giống như bàn chân bén nhọn, đập thẳng lên vũng máu loăng bên dưới, nhanh chóng tới gần Hải Tước và Hứa Thâm.

Ánh sáng chung quanh trở nên vặn vẹo, trên thân thể người đầu trâu tản ra uy áp cực kỳ khủng bố.

“Ba ba muốn bắt nạt ma ma hả?” Giọng nói trong trẻo của Linh Lục vang lên.

Cô bé đứng ngay giữa vũng máu loăng, lập tức ngẩng đầu lên, cả người tản ra một loại lực lượng vặn vẹo quỷ dị, ở chung quanh thân thể này, hết thảy mọi vật chất, bao gồm cả cả không khí lẫn nước, đều bị tinh lọc.

Tinh lọc có thể loại bỏ tạp chất, cô đọng ra vật chất đã được tinh lọc, và cũng có thể... Tinh lọc sinh mệnh lực và hủy diệt toàn bộ những loại tình huống dị thường, bao gồm cả hiệu quả tăng phúc.

Ngay lập tức, không gian chung quanh Linh Lục lập tức xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, Khư giới trở nên vặn vẹo, mà bên trong vết rách vặn vẹo kia, mơ hồ tỏa ra một loại mùi vị làm người ta rét lạnh, sợ hãi.

Sau khi Hứa Thâm ngửi được mùi hương này, trong lòng chợt cảm nhận được một tia rung động.

Bởi vì hương vị này rất giống... mùi hương trên người Mai Phù.

Nhưng nhạt hơn rất nhiều, rất nhiều...

Chương 747. Năng Lực Linh Hồn Tái Sinh!

Sau khi bị máu loăng quăn quanh, thân thể vốn đang không ngừng bành trướng của người đầu trâu lập tức co rút lại, khôi phục hình dạng ban đầu.

Nó cúi đầu, sợ hãi nhìn con nhóc trước mắt.

Chuyện gì vậy?

Lực lượng của ta lại bị hạn chế?

Suu!

Rất đột ngột, vũng máu loăng quăn lặng im trên mặt đất chợt ập tới, cùng lúc đó, vô số tóc đen cũng quăn quanh đến.

Trong phút chốc, toàn thân người đầu trâu đã bị trói buộc thành một cái bánh chưng, bị máu loăng quăn và tóc đen bao vây chặt chẽ, không thể nhúc nhích được.

Hốc mắt người đầu trâu chợt đỏ lên, cả người lóe lên quang mang màu u lam, bỗng nhiên nó bạo phát năng lực, nói chính xác hơn là há mồm rống giận một tiếng.

Ngay tại khoảnh khắc nó phát ra tiếng rống giận dữ kia, toàn bộ quang mang màu u lam trên người bỗng nhiên lại biến mất.

“Ông” một tiếng.

Hứa Thâm có cảm giác một luồng lực lượng chấn động nào đó vừa đánh sâu vào đầu mình, thế giới trước mắt xuất hiện một mảnh màu trắng trống rỗng, những âm thanh gây ù tai liên tục vang lên.

Vào giờ khắc này, ngay cả ý thức của hắn cũng có chút hoảng hốt.

Mãi cho đến khi khoảng trống nọ bị thay thế vị trí, một căn nhà trôi bồng bềnh trong bóng đêm hiện ra sừng sững trước

mặt hấn...

“Con trai, nhanh che lỗ tai lại.” Ma ma lộ nửa thân thể ra ngoài cửa phòng, vội vàng nói.

Hứa Thâm nhanh chóng che lỗ tai.

Cùng lúc ấy, ở thế giới bên ngoài, thân thể Hứa Thâm lại không che đi hai tai, chỉ nhắm chặt hai mắt lại.

Rống!

Người đầu trâu lại phát ra một tiếng rít gào, công kích bén nhọn như đao phủ cấp tốc xỏ xuyên đến.

Không như thân thể to lớn khôi ngô của người đầu trâu, năng lực và đòn công kích chân chính của nó lại không đến từ lực lượng thân thể, mà là công kích linh hồn!

Đây chính là năng lực của nó, linh hồn tái sinh!

Cũng là nguyên nhân khiến cho nó chỉ bị người ta trấn áp, mà không bị giết đi.

Bởi vì không thể giết chết!

Linh hồn có thể vô hạn tái sinh!

Cũng vì đặc tính này, nó có thể tiêu xài lực lượng linh hồn mà không cần kiêng nể bất cứ điều gì hết, thậm chí còn chất chồng lên hình thành lực lượng trùng kích linh hồn vô cùng khủng bố.

Trong công kích của nó cũng sẽ mang theo lực lượng linh hồn, và kể cả chiến giáp cũng không thể ngăn cản được.

Nguyên nhân khiến cho người đầu trâu đối mặt với ba con khur cùng cấp bậc, vẫn có gan ra tay, chính vì bản thân nó đã vô địch tới biến thái rồi.

Nhưng lúc này, lực lượng của nó lại mất đi hiệu lực.

Nói chính xác hơn, là lực lượng chất chồng hình thành nên sau khi linh hồn tự bạo đã mất đi hiệu lực.

Dưới năng lực tinh lọc của Linh Lực, lực lượng chất chồng bị hủy diệt, làm cho ưu thế lớn nhất của nó không còn sót lại chút gì.

Nếu linh hồn tự bạo không thể chất chồng, lực lượng của nó sẽ trực tiếp suy yếu đến trình độ khur cấp A bình thường.

Dựa theo lý luận, sau khi người đầu trâu tự bạo và chất chồng linh hồn của bản thân vô hạn, uy lực sinh ra đủ để phá huỷ cả thế giới, cũng như xóa bỏ hết thảy mọi sinh mệnh có linh hồn.

Nhưng trong hiện thực, bởi vì thân thể ngăn cản, làm cho số lần người đầu trâu có thể tự bạo và chất chồng linh hồn của mình trở nên hữu hạn, và cực hạn trước mắt của nó là năm lần.

Khi nó bùng nổ chất chồng năm lần sẽ tạo thành lực đánh sâu vào linh hồn đủ mạnh để làm đồng loại của nó bị thương nặng, thậm chí là trực tiếp giết chết!

Mấu chốt nhất chính là, công kích của nó không đếm xia tới số lượng! Là loại công kích phạm vi lớn!

“Đây là năng lực của mày?”

Hải Tước và Hắc Tuyết vừa nghe thấy tiếng rít gào của người đầu trâu, thân thể thoáng biến hóa, cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể thừa nhận được.

Lúc này, người đầu trâu đã kíp nổ linh hồn trùng kích, cũng chính là một lần tự bạo gấp đôi lực lượng của bản thân, chỉ vền vền như vậy lại có thể làm cho Hắc Tuyết và Hải Tước khó chịu, tựa như vùng bụng vừa trúng một quyền, muốn nôn mửa, nhưng còn cách một chút mới đến mức trọng thương.

“Khốn nạn!” Người đầu trâu rống giận, nhìn thấy Linh Lực đang đứng ngay trước chân mình, đều do con nhóc này giở trò quỷ! Nó cũng bất chấp nói chuyện thêm nữa, vội vàng liên tiếp phóng thích năng lực của mình.

Nếu không thể chất chồng, vậy lần lượt trùng kích tốc độ cao.

“Ngưng lại!” Hải Tước nhẹ giọng nói.

Trong phút chốc, thân thể người đầu trâu bỗng trở nên cứng đờ.

Bởi vì ngay tại khoảnh khắc tiếng nói cất lên, huyết dịch toàn thân nó đã đọng lại.

Nói chính xác hơn, toàn bộ tổ chức trong cơ thể, bất cứ nơi nào có tồn tại những mạch máu dù là mỏng manh nhất, cũng

như những nơi có máu tươi lưu chuyển, kéo dài qua, đều đọng lại như bị đóng băng.

Cái miệng há to của người đầu trâu cũng không thể khép lại, nó hướng ánh mắt phần nộ nhìn chăm chăm vào Hải Tước, rồi bỗng nhiên, từ trên người xuất hiện một bóng dáng hư ảo, trực tiếp lao về phía Hải Tước.

Bỏ qua thân thể, trực tiếp dùng linh hồn vật lộn với nhau.

Trên người Hải Tước xuất hiện từng mảnh ánh sáng màu xanh da trời bí ẩn, những mảng lấp lánh này kéo dài xuống mép tà váy màu máu của bà, sau đó, ngay khi linh hồn tối đen như sương mù của người đầu trâu vọt về phía trước, bỗng nhiên bên dưới lộ ra một cây liêm đao (lưỡi hái) huyết sắc.

Cây liêm đao dài hơn mười mét này đột ngột mọc lên từ bên trong ao máu dưới mặt đất, trực tiếp chém thẳng xuống.

Người đầu trâu không hề trốn tránh, chỉ gào lên một tiếng, lập tức đánh tới.

“Phốc” một tiếng, cây huyết liêm được bao trùm bởi mảng sáng màu xanh da trời, trực tiếp chẻ nhỏ linh hồn, một phân thành hai.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc linh hồn bị chia đôi nọ, xẹt qua liêm đao, nó đã khép lại rất nhanh, rồi tiếp tục giết về phía Hải Tước.

Trong ao máu chợt bắn lên từng cây gai nhọn, xuyên thấu linh hồn người đầu trâu. Những cây gai máu vừa đâm lên nọ cũng được bao trùm bởi mảng sáng màu xanh da trời, đây là lực lượng linh hồn bám vào thân thể, có thể tạo thành đả kích cho linh thể.

Từng cây gai nhọn thô to mà chắc khỏe giống như con nhím biển, đóng đinh người đầu trâu vào trong ao máu, không thể nhúc nhích được.

“Ách nha! !” Người đầu trâu lại phát ra một tiếng rít gào, mảnh sương mù màu đen quay cuồng trong hốc mắt càng thêm đỏ đậm, thân thể chợt bành trướng, sau đó nổ tung ra.

Chương 748. Bí Mật Của Người Đầu Trâu!

Lực lượng linh hồn nổ tung tạo thành trùng kích, làm dấy lên từng cơn sóng trên ao máu, phá hủy những cây gai nhọn kia.

Sau đó, một luồng sương mù màu đen lại ngưng tụ giữa hư không, linh hồn tái sinh!

Hàng chân mày trên trán cả ba người Hải Tước, Hắc Tuyết và Linh Lục đều nhăn lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Rõ ràng các cô vừa nhìn thấy linh hồn của người đầu trâu này đã nổ tung cực kỳ triệt để, và với bất cứ con khur nào cũng vậy, chuyện này đều có nghĩa là hoàn toàn tan thành mây khói.

Linh hồn sụp đổ, triệt để chết đi.

Nhưng đối phương lại không mượn dùng bất cứ loại môi giới hay bất cứ loại lực lượng gì, vẫn có thể từ trống rỗng tái sinh linh hồn!

Chuyện này quá khó lý giải!

“Tôi đã nói rồi, tôi không thể bị giết chết, nếu không... vì sao bọn họ lại lựa chọn trấn áp, mà không phải giết chết tôi?”

Người đầu trâu nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của ba con khur kia, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười dữ tợn.

Thân thể của nó vẫn không thể nhúc nhích vì huyết dịch trong cơ thể đã đông cứng, nhưng lực lượng chân chính của nó lại đến từ chính linh hồn.

Hải Tước không nói gì, nhưng trong ao máu lại mọc lên đầy gai máu, lập tức xuyên thấu thân thể của nó.

Người đầu trâu gầm nhẹ, dứt khoát vung nắm tay đánh về phía gai máu, nhưng bên trong gai máu lại phân liệt ra càng nhiều gai máu bén nhọn hơn. Dưới mảng sáng màu xanh da trời bao trùm, gai máu trực tiếp xuyên thủng cánh tay, đóng đinh linh thể ngay giữa không trung.

Phanh!

Người đầu trâu lại tự bạo.

Sau đó lại trống rỗng hiện ra, tiếp tục đánh về phía Hải Tước.

Đâm thủng!

Bạo liệt!

Đâm thủng!

Bạo liệt!

Quá trình này cứ lặp đi lặp lại như thế chừng năm lần, thân thể người đầu trâu lại khôi phục, mà mảng sáng xanh da trời trên người Hải Tước đã trở nên mỏng manh hơn rất nhiều, ánh mắt bà cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bà vốn định dựa vào quá trình liên tục xé rách, làm suy giảm lực lượng linh hồn của đối phương.

Suy cho cùng, nếu linh hồn tái sinh hết lần này tới lần khác, sẽ khiến lực lượng sau khi tái sinh suy yếu, như vậy còn có hi vọng áp chế đối phương.

Nhưng sự thật lại khiến người ta tuyệt vọng.

Bởi vì sau khi tái sinh, linh hồn của người đầu trâu kia vẫn duy trì tư thế đỉnh phong, không có một chút dấu hiệu suy yếu nào, lực lượng linh hồn cũng không hề suy giảm!

Không cần dựa vào môi giới tái sinh, có thể vô hạn quay trở về trạng thái đỉnh phong... Nói vậy, chỉ hai chữ vô địch mới đủ để khái quát đặc tính của người nọ.

Lúc này, ao máu dưới chân Hải Tước đã lan tràn đến diện tích lớn hơn, Hứa Thâm biết, Hải Tước đã chuẩn bị lui lại.

Loại quái vật giết không chết này, căn bản không cần phải chiến đấu tới chết cùng đối phương.

Có thể lui lại rồi đi đã là giải pháp không tồi... .

Có lẽ bọn họ đã thả ra ngoài một kẻ khó giải quyết rồi, thực sự là vận rủi mà!

“Đừng làm bị thương ma ma của tôi!”, Linh Lục vọt tới trước mặt Hải Tước, che ở phía trước người đầu trâu, cả người tản ra một vầng hào quang màu xanh da trời đậm.

Dưới lực lượng linh hồn bao trùm, cô bé trực tiếp vươn hai tay, cách khoảng không chụp về phía người đầu trâu.

Lực lượng vận vẹo như mũi nhọn trực tiếp xuyên thấu linh hồn người đầu trâu, để lại một lỗ thủng.

Nó quay đầu nhìn về phía Linh Lục, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành như một người cha: “Vậy để cho ba ba tới ôm con một cái đi, con gái.”

Đột nhiên, nó lao về phía Linh Lục.

Năng lực của cô bé trước mắt có thể hạn chế nó, nếu không muốn đánh giết ba con khur trước mắt chẳng có gì khó khăn cả. Chỉ cần vừa đối mặt với bọn họ, nó lập tức vận dụng năng lực của mình, áp súc linh hồn tự bạo tạo thành lực trùng kích khủng bố, đủ để xóa sổ cả ba con khur kia chỉ trong nháy mắt, đâu cần hao phí sức lực như bây giờ?

Phanh!

Máu loãng lập tức sôi trào, vài cây gai máu đột ngột mọc lên.

Cùng lúc đó, Hắc Tuyết cũng ra tay, lực lượng linh hồn màu đỏ sậm bao trùm lên mái tóc đen, xuyên thấu ra ngoài, trực tiếp trói buộc thân thể con khur nọ.

“Chúng ta phải rời đi.” Giọng nói của Hải Tước vang lên trong đầu Hứa Thâm.

Đôi mắt Hứa Thâm híp lại, hắn đang chăm chú nhìn vào linh hồn của người đầu trâu.

Lúc này dưới ảnh hưởng của gai máu xuyên thủng và mái tóc trói buộc, người đầu trâu đã quyết đoán lựa chọn tự bạo, tạo thành linh hồn đánh sâu vào, chấn vỡ mái tóc của Hắc Tuyết, cũng chặt đứt gai máu của Hải Tước.

Ngay sau đó, thân thể người đầu trâu lại một lần nữa ngưng tụ, không chút trì hoãn, nhanh chóng giết về phía Linh Lục.

“Cậu nhìn thấy chưa?” Một âm thanh mềm nhẹ truyền đến bên tai Hứa Thâm. Bóng dáng Mai Phù lơ lửng đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn ghé vào bên tai Hứa Thâm, thở khí như lan.

Quả nhiên... Nghe được lời nói của Mai Phù, Hứa Thâm đã xác nhận được bản thân hắn không hề nhìn lầm.

Ngay trong khoảnh khắc, linh hồn của người đầu trâu này bạo liệt, tại khu vực bạo liệt kia, có một viên hạt giống lấp lánh kỳ

dị.

Thứ hạt giống chỉ nhỏ bằng hạt đậu này lơ lửng ngay giữa không trung, thi thoảng mới lóe sáng, khó có thể bắt giữ được.

Mà ngay lúc này, hạt đậu nọ lại thoáng vỡ ra hình thành một khe hở. Tiếp sau đó, mảng sáng màu xanh da trời giống như chất nhầy từ bên trong chậm rãi rơi xuống, rồi như một quả bóng bị thổi lên, rất nhanh đã nở to, bành trướng, hóa thành dáng vẻ người đầu trâu.

Chờ sau khi linh hồn người đầu trâu nọ đã ngưng tụ thành hình, lớp vỏ cứng bên ngoài hạt đậu lại nhẹ nhàng khép lại, chỉ chừa ra một khe hở mỏng manh.

Hiển nhiên, nó là hạch tâm năng lực của người đầu trâu.

Nếu... đánh nát hạt đậu nhỏ này thì sao?

“Có muốn tôi giúp cậu không? Chỉ cần bắt lấy thứ đó là được...” Mai Phù cười hì hì nói.

Muốn nha... Hứa Thâm thầm trả lời trong lòng, nhưng ngoài miệng lại không nói gì, hần hoài nghi hạt giống này được giấu ở tầng càng sâu hơn trong Khư giới, nhưng trên thực tế khu vực giao chiến của bọn họ, lại nằm ngay tại tầng thứ tư Khư giới.

Phải biết rằng, Khư giới có bốn tầng, cộng thêm hiện thực là năm tầng.

Những con khư cấp E, cấp D sẽ lang thang ở tầng thứ nhất, cũng là tầng nông trong Khư giới và hiện thực.

Những con khư cấp C lại lang thang ở tầng thứ hai và đường biên giới của tầng thứ nhất trong Khư giới.

Những con khư cấp B sẽ kiếm ăn ở chỗ sâu trong tầng thứ hai và tầng thứ ba của Khư giới, ngẫu nhiên chúng nó cũng sẽ buông xuống hiện thực lượm vài món đồ ăn vặt nho nhỏ.

Chỉ những con khư cấp A mới có thể xuyên đến tầng sâu nhất trong Khư giới, cũng chính là tầng thứ tư của Khư giới!

Chương 749. Có Lẽ... Bị Mai Phù Ăn Luôn Cũng Là Một Loại Hạnh Phúc?

Lúc trước, Hứa Thâm nương nhờ Hắc Tuyết để tiến vào mật thất, hoặc tránh né pháo Khur Thần bắn, đều là lợi dụng khả năng xuyên qua tầng thứ tư trong Khur giới.

Có thể nói, lý luận về bốn tầng của Khur giới, là tin tức mà trước mắt Hứa Thâm có thể hiểu biết được, cũng có nghĩa là tầng thứ tư chính là tầng sâu nhất.

Nhưng căn cứ theo sự tồn tại của Mai Phù, hiển nhiên Khur giới vẫn còn tầng thứ năm.

Và viên hạt giống kia, hẳn cũng có thể phát hiện ra thì vì có gì mấy người Hải Tước lại không thể, trừ phi bọn họ không nhìn thấy nó. Mà điều này cũng có nghĩa là hạt giống nọ nằm tại tầng thứ năm, trong thế giới của Mai Phù.

Mai Phù thấy Hứa Thâm không nói chuyện, lại cười hì hì chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng vờn quanh bên người hắn, tựa như cô cũng không sốt ruột, và có rất nhiều kiên nhẫn để chờ hắn mở miệng.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, trong lòng thầm hỏi Hải Tước: “Cô có thể nhìn thấy viên hạt giống trên linh hồn của đối phương không?”

“Hạt giống?” Hải Tước nghi hoặc đáp lại.

Hứa Thâm nhìn thấy bộ huyết khu (thân thể máu) trong ao máu của Hải Tước đang nheo mắt nhìn về nơi xa. Một lát sau, giọng nói của Hải Tước lại vang lên trong đầu hắn: “Không có, cậu nói hạt giống là?”

“Đồng XZ [1] kia ở tầng càng sâu hơn, nếu cô có thể xé rách Khur giới ở nơi này, là có thể chạm đến nó, đem phá hư trong lời nói, có thể giết chết nó.” Hứa Thâm nói.

[1] : Mình tìm rất lâu nhưng vẫn không hiểu rõ rốt cuộc từ này có nghĩa là gì, vì từ XZ kia có 4 nghĩa cơ.

1: phương thức áp súc văn kiện.

2: ký hiệu để phân loại chất hóa học nguy hiểm.

3: thẻ bài trang sức Hàn triều.

4: chỉ hành động liều mạng bảo vệ một người nào đó hoặc một quan điểm quần thể nào đó theo hướng cực đoan.

Tóm lại, mọi người cứ hiểu là hạt giống nhé, không biết tác có viết sai chính tả không.

Hải Tước im lặng một lát, mới đáp lại nói: “Nơi này là tầng sâu nhất trong Khư giới rồi, tuy tôi có mơ hồ cảm nhận được vẫn còn tầng thế giới càng sâu hơn, nhưng... chúng tôi lại không thể chạm tới nơi ấy được. Có lẽ cần phải thông qua biển khư, mới có thể đến được nơi đó.”

“Biển khư?” Hứa Thâm nghĩ đến chuyện Nghĩ Hậu biến mất bởi vì cô ấy muốn đi biển khư, lại hỏi: “Vậy hiện tại cô có thể đi vào biển khư không?”

“Không được, gần đây không có cửa vào.” Hải Tước trả lời.

Hứa Thâm hiểu, biển khư là một nơi nào đó rất đặc biệt.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thầm than, chẳng lẽ lần này thực sự phải nhờ Mai Phù hỗ trợ? Hay bọn họ nên lui lại?

“Nếu có thể ngăn cản hạt giống kia thì tốt rồi.” Hứa Thâm thì thào tự nói, rồi thở dài một cái.

Mai Phù khẽ lườm Hứa Thâm một cái: “Bớt nói như vậy đi, lại muốn dùng loại lời nói này để nhờ tôi hỗ trợ, nếu cậu có thể nhìn thấy thứ hạt giống đó... thì cũng có hi vọng nhìn thấy tôi. Chẳng lẽ cậu giả vờ không nhìn thấy vì sợ tôi ăn luôn cậu ư?”

Có chút sợ...

Hứa Thâm lại nghĩ đến đoạn thời gian mình ở bên trong lòng giam tâm linh kia, cô ấy đã làm bạn bên cạnh hắn trong suốt một tháng trời, bỗng nhiên ánh mắt hắn lại bình thường trở lại.

Có lẽ... bị Mai Phù ăn luôn cũng là một loại hạnh phúc?

Huống chi, đã làm bạn bên cạnh hắn lâu như vậy, chưa chắc cô ấy đã thật sự muốn ăn luôn hắn...

Ánh mắt khẽ chuyển động, Hứa Thâm chậm rãi quay đầu, ngay lúc hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên Mai Phù khẽ hừ một tiếng, cắt ngang suy nghĩ trong đầu hắn: “Được rồi được rồi, tôi giúp cậu là được, chúng ta cứ như bây giờ cũng rất tốt, nếu thật sự tiếp xúc... Có lẽ cậu sẽ bị hù chết đó.”

Nói xong, trong ánh mắt cô lộ ra một tia cô tịch, nhưng rất nhanh, gương mặt đã giãn ra, bắt đầu cười rộ lên.

Tiếp sau đó, bước chân trần nhẹ nhàng tiến tới như một con bướm xinh đẹp, đảo mắt một cái, đã tới phía trước viên hạt giống như hạt đậu kia.

Mà lúc này, Hải Tước, Hắc Tuyết và Linh Lục ở bên ngoài, đã chém giết mấy lần cùng linh hồn người đầu trâu nọ rồi, mảng sáng màu xanh da trời trên người Hải Tước và Hắc Tuyết đều suy giảm trên diện rộng, lực lượng linh hồn hao tổn nghiêm trọng.

“Đáng tiếc, thứ này không thể đưa đến thế giới của mọi người, bằng không để cho cậu ăn luôn nó, ngược lại sẽ vô cùng bổ dưỡng.” Mai Phù cười mỉm đưa tay tới, nhẹ nhàng cầm lấy hạt giống như hạt đậu kia.

Người đầu trâu đang há miệng rít gào, điên cuồng công kích, đột nhiên linh hồn trở nên cứng đờ, vẻ mặt đại ra, lập tức khiếp sợ ngẩn đầu, nhìn khắp nơi xung quanh.

Mà lúc này, Hải Tước, Linh Lục và Hắc Tuyết cũng phát hiện được sơ hở của nó, chỉ trong nháy mắt, cả ba cùng liên hợp ra tay, trực tiếp giam cầm trói buộc thân thể người đầu trâu lại.

“Đừng để hấn tự bạo.” Hắc Tuyết nói, mái tóc lập tức xuyên thấu vào trong, xé rách, chặt đứt, cánh tay, thân thể người đầu trâu, làm như vậy có thể giảm bớt lực trùng kích sau khi đối phương tự bạo.

Thân thể bị không ngừng chặt đứt, đã khiến người đầu trâu phục hồi lại tinh thần, gã điên cuồng rống giận liên muốn tự bạo.

“Anh thực sự muốn làm như thế sao?” Bổng nhiên Hứa Thâm mở miệng nói.

Người đầu trâu sững sờ, gã lập tức hướng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn thanh niên trước mắt.

Hứa Thâm cũng lặng lẽ nhìn nó, ánh mắt sắc bén, tựa như có thể xuyên thấu nội tâm: “Anh xác định bản thân còn có thể tái sinh sao?”

Người đầu trâu sững sốt, ánh mắt vẫn đầy hoang mang, nhưng rất nhanh sau đó, gã lại cười lạnh nói: “Bớt nói mấy lời hù dọa ấy đi!”

Nói xong, thân thể gã lập tức bành trướng bạo liệt.

Nếu không tự bạo, nó cũng sẽ bị đối phương tươi sống tháo rời.

Lần này khi người đầu trâu nổ tung, lực trùng kích cũng không lớn.

Sau khi linh hồn của người đầu trâu bị xé rách, Hứa Thâm lập tức nhìn về phía hạt giống như hạt đậu trong tay Mai Phù kia.

Viên hạt giống nọ lập tức có dấu hiệu muốn vỡ ra, tựa như muốn lặp lại cùng một thủ đoạn (bổn cũ soạn lại), một lần nữa thả linh hồn của người đầu trâu ra ngoài.

Nhưng khe hở phía trên vừa mở, đã bị Mai Phù ấn chặt.

Khe hở nọ vẫn chưa bỏ cuộc, lại lần nữa hé ra một đường khác, Mai Phù lại dùng tay bóp cho nó khép lại.

Cô vừa bóp khe hở vừa cất tiếng cười như tiếng chuông bạc, như thể bản thân vừa tìm được một món đồ chơi thú vị, bởi vậy thi thoảng lại buông lỏng một chút lực lượng, chờ hạt đậu vỡ ra, thì ấn chặt.

Cứ như thế, tới tới lui lui vài lần, trong quá trình này, rốt cuộc linh hồn của người đầu trâu cũng không thể phục hồi như cũ nữa.

Chương 750. Không Thể Không Phục!!!

Chuyện này cũng khiến cho Hắc Tuyết và Linh Lục đều sửng sốt, nhưng rất nhanh, bọn họ đã trở nên vô cùng mừng rỡ, nghĩ rằng đã giết chết đối phương rồi.

Chỉ có duy nhất một mình Hải Tước là khác, trong lòng bà vô cùng khiếp sợ, xen lẫn một chút ngạc nhiên nghi ngờ. Bà cho rằng, hết thảy những chuyện này đều có liên quan tới Hứa Thâm, hoặc là... có liên quan tới bóng dáng mơ hồ mà khủng bố luôn đi sau lưng Hứa Thâm kia.

Đối phương có thể dễ dàng ngăn chặn một con quái vật vô địch, khó lý giải đến như thế!

Mai Phù chơi đùa âm ỉ một lát, tựa như chợt cảm thấy loại chuyện này có chút không thú vị, vì vậy cô liếc mắt nhìn Hứa

Thâm một cái, và đương nhiên, lúc này ánh mắt của Hứa Thâm vẫn duy trì sự trống rỗng như cũ, tầm mắt của hai người không hề chạm phải nhau, nhưng có vẻ như Mai Phù lại hiểu được suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm.

Đây chính là sự ăn ý chỉ xuất phát từ quá trình làm bạn lâu dài với nhau.

Cô buông lỏng tay ra, hạt đậu lại nứt toác, thứ chất nhầy màu xanh da trời từ bên trong vôi vàng chui ra ngoài, sau đó nhanh chóng bành trướng, tăng thêm, hóa thành dáng vẻ người đầu trâu.

Sau khi linh hồn của nó tái sinh, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Và hành động đầu tiên khi một lần nữa sống lại của kẻ này đó chính là, xoay người bỏ chạy.

“Bắt lấy nó!” Hứa Thâm vôi vàng nói.

Hải Tước phản ứng cực nhanh, lúc này máu loãng dưới chân bà đã lan tràn khắp một mảnh khu vực thật lớn, đã hình thành nên hồ máu, bởi vậy, dù tốc độ chạy trốn của người đầu trâu vô cùng nhanh, nhưng nó đã sớm bị hồ máu bao vây lại ở vị trí trung tâm.

Mảng sáng màu xanh da trời chói mắt hiện lên, Hải Tước vận dụng toàn lực, bên trong hồ máu sinh ra một tầng gợn sóng, từng cây gai máu đột nhiên xỏ xuyên qua, đục lỗ trong linh hồn của người đầu trâu, khiến cho nó không thể thoát ra được.

Sau đó, Hắc Tuyết cùng Linh Lục theo sát tới.

“Đừng giết nó.” Hứa Thâm nói.

Hắc Tuyết và Linh Lục đang muốn ra tay, chợt dừng lại, rồi hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hứa Thâm, đừng giết nó?

Bọn họ có thể giết chết được đối phương ư?

Người đầu trâu nghe được lời nói của Hứa Thâm, vẻ hoảng loạn trên mặt lập tức biến thành sợ hãi, nó chợt nhìn về phía Hứa Thâm.

Quả nhiên, thứ lực lượng vừa rồi kia... chính là kẻ này?

Nhưng rõ ràng hắn chỉ là hình thái thứ hai thôi!

“Mày... đến tột cùng mày là cái gì? !” Người đầu trâu có chút run rẩy.

Đã lâu, rất lâu rồi, nó chưa từng cảm nhận được khí tức của tử vong, nếu thứ kia không thể hé mở ra, nó sẽ bị khóa chết.

Và để cho nó cảm thấy sợ hãi chính là, lại tồn tại một người có thể chạm đến thứ kia.

Đó chính là hạch tâm huyền bí của thứ năng lực mà nó sở hữu.

“Bây giờ anh còn cảm thấy bản thân bất tử hay không?” Hứa Thâm mỉm cười dò hỏi.

Sắc mặt người đầu trâu vô cùng khó coi, sương mù linh hồn màu đen bốc lên, nó không nói gì.

Đúng là nó có chút sợ hãi, và vô cùng hoang mang nữa...

Thanh niên trước mắt, thật sự là nhân loại ư?

Một người có ba con đồng loại của nó vờn quanh, có nhìn thế nào cũng cảm thấy đối phương không phải nhân loại người bình thường nha...

“Bao ăn bao ở, hoặc là chết, lựa chọn một cái đi.” Hứa Thâm nghiêm túc nói: “Cơ hội không nhiều lắm, hãy quý trọng nó.”

Người đầu trâu hồi tưởng về hoàn cảnh vừa nãy, về thứ lực lượng khủng bố cứ một mực lặp đi lặp lại không ngừng truyền đến linh hồn mình, trong lòng có một loại cảm giác da đầu run lên, tuy lúc này nó không có da đầu, nhưng linh hồn lại xuất hiện một chút bất lực.

Lần đầu tiên nó gặp phải chuyện quỷ dị như thế.

“Không chọn? Được, coi như anh cam chịu muốn chết rồi.” Hứa Thâm nói.

Người đầu trâu phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Hứa Thâm và ba con khur bên cạnh đang như hồ rình mồi, sau khi nội tâm đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng nó vẫn lựa chọn thỏa hiệp: “Tôi có thể đi theo cậu, nhưng cậu có thể nói cho tôi biết, cậu làm như thế nào được không?”

“Anh còn không có tư cách tìm tòi nghiên cứu về chuyện của tôi.” Hứa Thâm không chút khách khí nói.

Người đầu trâu vô cùng tức giận, cực kỳ không phục, nhưng rất nhanh, nó lại nhụt chí.

Không thể không phục.

Nếu không gặp được thứ khác loại như Hứa Thâm, gần như nó không thể nào chết được, nhưng tới hiện tại, nó lại một lần nữa cảm nhận được tử vong uy hiếp.

Hơn nữa trong ba con khur này, còn có một con vừa vặn khắc chế được nó, khiến cho nó không thể phát huy ra toàn bộ ưu thế công kích của thứ năng lực mà mình nắm giữ...

Một lần gặp phải hai tầng khó khăn như thế, quả nhiên là xui xẻo... Mẹ nó mở cửa cho xui xẻo, rước xui xẻo vào tận trong nhà.

Tới cuối cùng, người đầu trâu vẫn phải quy thuận.

Hải Tước, Linh Lục và Hắc Tuyết nhìn thấy nó bị Hứa Thâm thu thập phải chịu phục tùng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Và ngoại trừ Hải Tước, Linh Lục cùng với Hắc Tuyết đều kinh ngạc vô cùng. Bởi vì các cô đã cảm nhận được sâu sắc sự lợi hại và khó chơi của người đầu trâu, nhưng Hứa Thâm lại có biện pháp chế tài nó?

Hắc Tuyết đang quán quanh trên cánh tay Hứa Thâm, bỗng nhiên lại cảm nhận được một tia cảm giác khác thường mà đã lâu rồi chưa từng cảm nhận được.

Đây là... sự ấm áp của ca ca.

Quả nhiên đi theo ca ca bên người luôn có cảm giác an toàn nhất.

Trong ánh mắt của cô ấy lộ ra vài phần ngọt ngào và hoài niệm, tựa như trong mơ hồ, đang hồi tưởng lại một chuyện nào đó vẫn một mực ẩn sâu bên trong trí nhớ, cảm xúc cũng sinh ra một chút biến hóa rất nhỏ.

Hải Tước kết nối cùng Hứa Thâm, được Hứa Thâm gợi ý, bà ấy lập tức thu lại hồ máu đang một mực kéo dài dưới chân.

Bộ thân thể của người đầu trâu với huyết dịch đã bị đông cứng lại vẫn nằm bên dưới hồ máu, cũng được thả ra ngoài, ngoại trừ chịu một chút thương tổn, cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi linh hồn trở về, thân thể người đầu trâu đã khôi phục lại khả năng hành động.

“Để cho tôi ăn một miếng.” Hứa Thâm chỉ vào cái bụng trên thân thể người đầu trâu, nói.

Người đầu trâu khá kinh ngạc, gã lập tức hướng ánh mắt kỳ quái nhìn Hứa Thâm rồi nói: “Cậu muốn ăn hạch tâm lực lượng của tôi sao? Nhưng thân thể của tôi có thể hoán đổi bất cứ lúc nào, cho nên bên trong bộ thân thể này ẩn chứa không nhiều lực lượng đâu.”

Bình thường, những con khư này đều giấu hạch tâm lực lượng ở bên trong cơ quan nội tạng của mình, nơi này cũng là bộ phận mỹ vị nhất.

Chương 751. Năng Lực Khắc Chế!

Nhưng Hứa Thâm không nói chuyện, người đầu trâu chỉ có thể lựa chọn tiến lên.

Hứa Thâm nhờ Hải Tước hỗ trợ hoa xé cái bụng kia ra, sau đó vươn tay lấy một miếng.

“Có chút chua.” Trên bàn tay Hứa Thâm dính lại một chút huyết dịch ẩm ướt mềm mại, nhầy nhụa, hắn lau lau khoe miệng, giống như một vị mỹ thực gia (chuyên gia ẩm thực) đang thưởng thức một món điểm tâm tinh xảo.

Người đầu trâu cười khò, nói: “Có lẽ giam giữ quá lâu, nên bị ẩm rồi.”

Hai từ “bị ẩm” kia có thể sử dụng để hình dung cơ quan nội tạng sao...

Hứa Thâm hơi hơi gật đầu, hắn đưa mắt nhìn thân hình cực lớn của người đầu trâu, bình tĩnh nói: “Anh có thể thu nhỏ thân thể lại một chút hay không? Tốt nhất là nhỏ đến mức không bị quân vương dễ dàng cảm nhận được ấy.”

Người đầu trâu cười nói: “Chỉ là chuyện nhỏ.”

Khi nói chuyện, bỗng nhiên thân thể nó co rút lại vào bên trong, thân hình cực lớn bị đè ép xuống, đảo mắt một cái liền thu nhỏ thành một con côn trùng có kích cỡ bằng bàn tay.

Nhìn bên ngoài, con côn trùng nọ khá giống bọ cạp, nhưng có đầu trâu và mấy cái chân kỳ quái, nó rơi vào lòng bàn tay Hứa Thâm, sau đó lại rất nhanh đi đến một bên vai khác của hắn.

“Tôi đã dùng lực lượng linh hồn hoàn toàn ngăn cách khí tức của mình, trừ phi gặp phải một kẻ nào đó giỏi về tìm tòi linh hồn, nếu không những người khác sẽ không cảm nhận được tôi.” Người đầu trâu khẽ cười nói.

Hải Tước nói: “Tôi có thể dùng huyết dịch bao lấy nó, và nhét vào trong thân thể của cậu, làm như vậy sẽ càng thêm bí mật.”

Hứa Thâm hiểu được suy nghĩ của Hải Tước, bà ấy muốn thông qua huyết dịch bao phủ, để phòng ngừa đối phương đột nhiên tập kích làm thương tổn tới hắn, hắn cũng ngầm đồng ý với lựa chọn như vậy.

Dường như người đầu trâu cũng biết được suy nghĩ của Hải Tước, bởi vậy gã không hề kháng cự, ngược lại còn cười hì hì nói: “Lão bà muốn thân thiết với anh sao? Anh cũng thật lâu rồi không tiếp xúc thân mật cùng những con khur khác như vậy.”

“Ba ba, ba đừng có bắt nạt ma ma đó.” Linh Lục đứng ở trước mặt Hứa Thâm, cố kiễng chân lên nói.

Người đầu trâu có chút kiêng kị với cô bé này, gã bất đắc dĩ nói: “Ba ba sắp bị mấy người các con bắt nạt đến chết rồi, ở đó mà bắt nạt được ma ma con sao?”

Linh Lục bị câu nói này của gã chọc cười.

Sau đó dưới huyết dịch của Hải Tước bao trùm, thân thể Linh Lục cũng biến mất vào trong thân thể Hứa Thâm.

Cứ như vậy...

Một tên ba ba muốn giết chết vợ con nhà mình,

Một đôi mẹ con muốn ăn luôn ba ba,

Một muội muội muốn ăn luôn ca ca,

Cùng một tên nhân loại coi chúng nó làm bạn bè, đã tổ hợp lại cùng nhau.

Hứa Thâm xoay người, cùng Mai Phù vẫn một mực đi theo bên cạnh, rời khỏi nơi này.

Ở trên đường quay về, Hứa Thâm cẩn thận cảm thụ một chút biến hóa của thân thể, lại phát hiện bên trong căn nhà nhỏ tối đen của mình, không hề nghênh đón vị khách mới nào.

Người đầu trâu không tiến vào cửa nhà hắn.

Điều này làm cho Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Hắn đưa mắt nhìn hạt đậu nhỏ vẫn một mực trôi lơ lửng trên không gian, và đi theo bên cạnh hắn kia.

Dường như giữa hạt đậu này và người đầu trâu kia có một mối liên hệ thần bí nào đó, Hứa Thâm đi đến đâu, nó liền đi theo đến đấy.

Chẳng lẽ ... nó mới chính là hạch tâm của người đầu trâu?

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ hắn phải ăn luôn hạt đậu này, mới có thể khiến cho người đầu trâu tiến vào cửa nhà mình?

Nhưng, nghe ý tứ của Mai Phù, dường như hạt đậu này không thể tiến vào tầng thứ tư trong Khư giới, càng không thể buông xuống hiện thực.

Haizzz... một kẻ dũng mãnh như thế, lại không thể trở thành người nhà của mình, thật sự làm kẻ khác tiếc nuối.

Càng nghĩ, Hứa Thâm càng cảm thấy vô cùng tiếc hận.

Sau đó, Hứa Thâm tiến vào trong chiếc xe mà hắn đã đỗ lại bên một bụi rậm đầy cỏ hoang, lên xe nổ máy, và lái về giáo đường.

Trên đường, Hứa Thâm hỏi người đầu trâu về chuyện gã bị trấn áp tại nơi này.

Hiện giờ, có vẻ như người đầu trâu đã trở nên thành thật hơn một chút. Dưới huyết dịch của Hải Tước bao trùm, có một cái đầu trâu chỉ to bằng ngón tay cái, xuất hiện trên vai Hứa Thâm, nó không còn vẻ dữ tợn lúc trước, ngược lại còn có chút xinh xắn đáng yêu.

“Đó là chuyện của hơn một ngàn năm trước rồi.” Người đầu trâu nói: “Thì cũng như tôi đã nói lúc trước đó. Tôi đang ở nhà ăn cơm ngon lành, đột nhiên một đám côn đồ được mấy người gọi là quân vương đó, xông vào, phát động tập kích với tôi. Cũng may tôi cũng không phải ăn chay, đã giết ngược lại ba kẻ

xâm nhập, nhưng trong đám người này lại vừa vặn có một kẻ sở hữu năng lực quá mức khắc chế tôi. Bởi vậy, tuy bọn họ không giết chết được tôi, nhưng vẫn có thể nhốt tôi lại. Cậu nói xem, bọn họ làm như vậy còn có đạo lý gì không?”

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của gã, hiển nhiên trong suy nghĩ của người đầu trâu, gã là người vô tội.

“Giết ngược lại ba quân vương, hóa ra bản lĩnh của anh không hề nhỏ.” Hứa Thâm gật đầu khen ngợi một câu.

Đúng là trong chiến đấu vừa rồi, bọn họ đã được chứng kiến sự lợi hại đến kinh khủng của đối phương, nếu không có Mai Phù ra tay, bọn họ chỉ có thể bỏ trốn.

“Vậy dạng năng lực gì có thể khắc chế anh?” Hắc Tuyết ló đầu ra từ một bên vai khác của Hứa Thâm, tò mò dò hỏi.

Người đầu trâu liếc nhìn Hắc Tuyết một cái, hừ nhẹ nói: “Không nói cho cô biết.”

“Tôi cũng muốn biết.” Hứa Thâm nói.

Người đầu trâu có chút bất đắc dĩ, gã liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nghĩ ngợi lâu lắm, cuối cùng vẫn nói: “Năng lực của kẻ kia là ‘Giấc ngủ sâu’.”

“Giấc ngủ sâu?” Hứa Thâm sửng sốt, hẳn khá là giật mình với loại năng lực này.

“Tôi không cần thận trọng chiêu, lập tức ngủ đi, chờ tới lúc tỉnh lại, đã bị phong tỏa dưới cái bia này rồi. Bên trong tấm bia ấy có thứ đặc thù, có thể áp chế lực lượng của tôi.” Người đầu trâu nói.

Hải Tước nói: “Không riêng gì anh, năng lực của tôi cũng sẽ bị áp chế, đây là thứ chuyên môn dùng để khắc chế khư.”

Lúc trước khi huyết dịch của bà ấy thẩm thấu đến thân bia, nó lập tức chịu ảnh hưởng dẫn tới sôi trào, sau đó bị bốc hơi và ăn mòn, nếu không phải năng lực của bà là sinh sản thêm, có thể liên miên không ngừng chế tạo máu tươi, chỉ cần trúng một đòn ấy thôi, bà đã sớm bị thương rồi.

Chương 752. Hoàn Cảnh Của Hơn Một Ngàn Năm Trước...

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, tấm bia này là sản phẩm do số một trong hội Hồ Trợ Linh Bí xây dựng nên, tài liệu của nó có thể khắc chế khur cấp A.

Nói như vậy, chẳng phải tấm bia đó chính là tài liệu thích hợp nhất dùng để chế tạo binh khí chiến đấu sao?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên hắn cho rằng, bản thân cần phải quay đầu lại khuân vác bia Trấn Khur trở về.

Nhưng trước mắt thì không được.

Bia Trấn Khur đã vỡ, người đầu trâu bị thả ra ngoài, không biết số một có biện pháp nào đó để biết được tin tức này hay không?

Trước mắt, hắn đang có việc gấp cần phải nhanh chóng rời đi, không thể hỏi được, nhưng một khi hắn vận chuyển bia Trấn Khur trở về, ngược lại sẽ làm lộ dấu vết, bị số một điều tra ra.

Hứa Thâm nghĩ đến đây, lập tức phân phó để Hắc Tuyết xóa sạch, che giấu vết lốp xe còn lưu lại trên đường.

Về phần bia Trấn Khur, tạm thời cứ để nó ở lại nơi này cũng không sao, tuy thứ này có thể dùng để chế tạo thành binh khí, nhưng khả năng cao là nhà xưởng trong thành Để không đủ khả năng lấy vật chất ở bên trong kia ra ngoài đâu.

Mà dùng thân bia đã vỡ để chiến đấu, lại có hiệu quả không tốt.

“Anh vẫn luôn bị trấn áp bên dưới nơi này, vậy làm thế nào mà anh biết mình bị bắt hơn một ngàn năm rồi?” Hứa Thâm hỏi.

“Đương nhiên là người bạn kia của tôi nói cho tôi biết.” Người đầu trâu nói.

Hứa Thâm nghĩ đến cô gái quý dị mình từng nhìn thấy vào đêm hôm đó, rồi khẽ gật đầu, loại giải thích như vậy cũng có thể cho qua.

“Tuổi của ma ma còn không đến 300 năm, vậy mà tuổi của ba ba đã hơn một ngàn năm rồi. Vẫn là ma ma của con chịu

thiệt!” Đúng lúc này, cái đầu Linh Lục lập tức chui ra khỏi ngực Hứa Thâm, âm ức nói.

Người đầu trâu cảm thấy buồn cười: “Ba ba lớn hơn ma ma một chút cũng là chuyện rất bình thường.”

“Lớn hơn nhiều lắm đó, hừ!” Linh Lục tức giận nói.

“Nhưng trên thực tế, thời gian sống trên đời của ba ba cũng chỉ được mấy trăm năm thôi, dù sao phần lớn thời điểm ba ba đều ngủ.” Người đầu trâu tiếp tục giải thích: “Hơn nữa tuy tuổi ba ba lớn một chút, nhưng không hề già, vẫn rất có sức sống.”

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ không biết nên nói gì.

Hai kẻ này toàn nói những lời vớ va vớ vẩn.

Hắn lập tức cắt ngang vấn đề cố tình gây sự của Linh Lục, rồi quay sang người đầu trâu, tiếp tục hỏi: “VẬY anh có biết ở hơn một ngàn năm trước, nơi này có hoàn cảnh như thế nào không?”

“Rất phồn vinh, dòng người đi qua dày đặc.” Người đầu trâu quan sát khung cảnh vùng ngoại thành quá mức hoang vắng một mực hiện lên ven đường chiếc xe đi qua, rồi nói: “Hơn nữa, bức tường kia đã có từ khi ấy rồi. Và theo những gì tôi còn nhớ, thì ở chung quanh nơi này, đều là những căn phòng dày đặc san sát, nhưng hiện tại thì không có. Ừm... lúc ấy, nơi này có nhiều đồ ăn vặt hơn.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới ở hơn một ngàn năm trước, nơi này lại rất phồn vinh.

Nhưng tới, hiện giờ chẳng những nó không phát triển càng tốt hơn, ngược lại còn không ngừng xuống dốc?

“Lúc ấy, ở nơi này có rất nhiều quân vương. Tôi còn tốt, nhưng những người khác đều phải vô cùng cẩn thận, trốn ở ngoài tường, không dám tùy ý tiến vào.” Người đầu trâu bắt đầu kể lại câu chuyện của ngàn năm về trước.

“Khi đó nhân loại mấy người thống trị ngay ngắn có trật tự, quân vương cầm kiếm trấn thủ tứ phương, cuộc sống của chúng tôi thật khổ, cũng không biết vì sao tới hiện giờ, khắp mọi nơi đều hoang phế, ngay cả tiệm cơm lớn một chút cũng không nhìn thấy đâu?”

Hứa Thâm biết hai từ “tiệm com” trong miệng gã là chỉ cái gì.

Là sào huyết của khur cấp B.

Nhưng hiện giờ, khur cấp B đều đi một mình, rất ít con sống thành bầy đàn.

“Có lẽ sau khi anh bị giam giữ, nơi này đã xảy ra chuyện gì đó rồi.” Hứa Thâm nói.

Đoạn lịch sử này quá mức sâu xa rồi, hắn cũng chẳng có tâm tư đi tìm tòi nghiên cứu.

So sánh với chuyện đó, Hứa Thâm càng cảm thấy hứng thú với hạt đậu của người đầu trâu hơn: “Thế hạt đậu của anh là cái gì vậy, là năng lực của anh kết tinh lại sao?”

Người đầu trâu nghe thấy Hứa Thâm nhắc tới chuyện này, sắc mặt khế biến, quả nhiên... hết thấy mọi thứ đều không phải ngẫu nhiên.

Vẽ kiêng kị trong mắt gã càng sâu thêm, do dự một chút, cuối cùng gã mới nói: “Đó là thứ mà ngẫu nhiên tôi đạt được từ biển khur. Tôi cũng không biết nó là cái gì. Vốn dĩ năng lực của tôi là linh thể tuần du (có thể ra ngoài đi lang thang), xem như một loại năng lực tương đối bình thường, nhưng từ sau khi ngoài ý muốn bị hạt đậu kia hút vào, tôi chợt phát hiện dù linh hồn của mình đã chết đi, vẫn có thể tái sinh ở bên trong đó. Bên trong đó ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận, có thể giúp tôi tái sinh vô số lần.”

Hứa Thâm kinh ngạc.

Nói như vậy, hạt đậu kia là một thứ bảo vật nào đó, và chẳng có chút liên quan nào với người đầu trâu?

Nói như vậy cũng có nghĩa là, cho một linh hồn khác tiến vào bên trong, nó cũng có thể vô hạn tái sinh như gã?

“Hạt đậu?” Hắc Tuyết và Linh Lực đều tỏ ra nghi hoặc, không biết Hứa Thâm đang nói cái gì.

Hứa Thâm không giải thích với mấy người bọn họ, chỉ bắt đầu trở nên vô cùng tò mò với biển khur kia.

Thứ bảo vật kỳ dị như thế lại đạt được từ biển khur?

Và Nghĩ Hậu tới biển khư chuyển này cũng vì làm bản thân lớn mạnh?

Có lẽ khi hấn nắm được cơ hội, trong tương lai cũng phải đến nơi đó một chuyến, tìm kiếm một chút kỳ ngộ bên trong.

Chiếc xe không ngừng chạy băng băng trên đường, rất nhanh đã trở lại khu thành thị Hắc Quang, và đi vào phía trước giáo đường.

“Còn chưa trở về sao? Sự kiên nhẫn của chúng tôi có hạn.” Bên trong giáo đường, lão giả lặng lẽ đứng bên cạnh ghế dựa dành cho những tín đồ ngồi.

Ở phía sau lưng lão là Thạch Lôi đang nhoài người dưới đất, cả người đều là thương tích, nhưng dưới ảnh hưởng của năng lực tự lành mạnh mẽ, máu tươi trên người gã đã ngừng lại, chẳng qua nhìn từ bên ngoài vẫn vô cùng chật vật.

Còn ngay trước mặt lão giả, là một đám đông người.

Đám người Trần Hàn, Tiết Môi, Đỗ Minh, Huyết Y giáo chủ của giáo hội Hắc Quang đều có mặt.

Chương 753. Xung Đột!

Trước mắt Trần Hàn là hình thái thứ hai mạnh nhất dưới tay Hứa Thâm, sau khi gã biết được chuyện Thạch Lôi bị đánh bại, đã là người đầu tiên chạy tới hiện trường, nhưng đương nhiên, gã cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao danh hiệu mà đối phương báo ra cũng rất vang dội.

Bí vệ của Nghĩ Hậu.

Bản thân chính là Thống soái quân đồn trú, gã biết những người trước mặt mình là tồn tại còn đáng sợ hơn thân vệ.

Bởi vì những người có thể đảm nhiệm vai trò của bí vệ đều là những thành viên xuất sắc được tuyển chọn từ nhóm thân vệ, bọn họ vừa trung thành vừa đáng sợ.

Xung đột với bí vệ của Nghĩ Hậu, chẳng khác nào tạo phản.

“Tôi đã thông báo, đội trưởng lập tức sẽ trở về.” Lâu Hải âm trầm giọng nói. Mấy tiểu tinh linh bên người cô đang khe khẽ

nói nhỏ, nhắc nhở cho cô biết hai vị trước mắt này cực kỳ đáng sợ.

“Cô đã thông báo rất lâu rồi.” Trung niên bên cạnh nói.

Lâu Hải âm trầm giọng nói: “Vậy khẳng định là bên người đội trưởng có việc, nếu không cậu ấy sẽ quay lại đây ngay.”

Lão giả cười tủm tỉm nói: “Đợi thêm 1 phút nữa, nếu 1 phút nữa mà cậu ta không xuất hiện, vậy mấy người đi theo chúng tôi trở về khu Mẫu Hoàng một chuyến, tiểu thư Phân Ny muốn đích thân thăm vấn mấy người.”

Sắc mặt đám người Trần Hàn khẽ biến.

Nạp Sát Phân Ny kia chính là thân tín bên người Nghĩ Hậu.

Nói vậy, mấy bí vệ trước mắt do chính cô ta phái tới?

Chẳng lẽ cô ta đã nhận được chỉ thị nào đó từ phía Nghĩ Hậu?

Chẳng lẽ Nghĩ Hậu đã trở lại cung Tuyết rồi?

Hơn nữa, thăm vấn... Là bởi vì cô ta hoài nghi bọn họ muốn mưu phản sao?

“Xin cho đội trưởng thêm một chút thời gian, khẳng định cậu ấy sẽ đến.” Lâu Hải âm nói.

Lão giả nọ chỉ mỉm cười, không nói thêm nữa, tựa như những lời lão ta nói chính là mệnh lệnh, không thể sửa đổi, cũng lười tiếp tục dông dài.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt, 1 phút đã tới rồi.

Lão giả đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ quả quýt, mỉm cười một chút, chợt quay sang đám người Trần Hàn, nói: “Đi theo tôi đi.”

Gương mặt Trần Hàn vẫn bình tĩnh, nói: “Thật có lỗi, hiện giờ chúng tôi đang trong trạng thái phòng thủ, không thể tạm rời cương vị công tác, nếu không thể lực của Dạ Thử Vương sẽ xâm nhập bất cứ lúc nào.”

“Không cần tìm những lý do kiểu này để thoái thác. Hơn nữa, hiện giờ tôi không thương lượng với mấy người, là thông

báo.” Lão giả nhẹ giọng nói: “Hay là... mấy người định ra tay với tôi?”

Sắc mặt đám người Trần Hàn lập tức biến đổi, đương nhiên bọn họ không thể dễ dàng theo hai người trước mắt rời đi như vậy, nếu không chờ đến lúc thực sự bị thăm vắn. Đúng là sống hay chết cũng khó mà biết trước được.

“Xem ra cả lũ đều là một đám cứng đầu, quả nhiên tiểu thư Phân Ny lo lắng cũng có lý do.” Gã trung niên bên cạnh lập tức cười lạnh, rồi nhanh chóng tiến lên một bước, khư lực dồi dào trong cơ thể trực tiếp bộc phát lên, khiến cho nhiệt độ không khí tại giáo đường nhanh chóng tăng thêm, sau lưng người này cũng xuất hiện một bóng dáng màu đỏ sậm mơ hồ.

Tư thế của bóng người kia vô cùng dữ tợn, tựa như một vị Thần Chích từ trên cao nhìn xuống, hoặc như một con ác ma trong địa ngục, mang đến lực lượng cực nóng.

“Lại cho mấy người thêm một lần cơ hội.” Gã trung niên nọ hồ hững nói: “Đi hay không đi?”

Trần Hàn nghiêm mặt, không nói chuyện.

Gã trung niên kia thấy vậy, cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa thêm, trực tiếp nâng tay, luồng hỏa diễm đậm đặc phóng thích ra ngoài trong nháy mắt.

Ngay trong khoảnh khắc công kích phóng ra ngoài, bọn họ cũng tiến vào trong Khư giới, ngọn lửa quét qua, không trúng người.

“Thật có lỗi...” Đỗ Minh khẽ thở dài.

Lão đã sớm phóng khí độc, bao phủ chung quanh từ lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể làm tê liệt, đánh ngất hai bí vệ trước mắt, thậm chí là ám sát.

Nhưng lúc này lão không định ám sát bọn họ, có điều, làm cho hai người này mất đi sức chiến đấu, lại không thành vấn đề.

Thế nhưng...

Ngay khi lão phát động năng lực, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy khí độc của mình lại bị bóng dáng mơ hồ ở sau lưng đối phương tiện tay vỗ một cái, đánh tan rồi.

Toàn thân bóng dáng nọ bốc lên khói lửa (hoặc pháo hoa) giống hệt một con Viêm Ma, hiển nhiên, đối phương có thể nhìn thấy khí độc của lão!

Hỏa diễm nồng đậm xâm nhập đến.

Trần Hàn chú ý tới vẻ mặt của Đỗ Minh, trong lòng đã đoán được lão vừa đánh lén thất bại rồi, vào thời khắc này, gã cũng không thể che giấu được nữa, khur lực cả người đột nhiên bùng nổ, nhanh chóng tiến vào trạng thái Tu La.

Phanh!

Gã ngang nhiên rút cây phủ ra, chọt hung hăng bỏ cây chiến phủ trên tay xuống, chém nát tầng hỏa diễm trước mặt.

Liệt diễm bị chẻ nhỏ thành hai luồng, xẹt qua thân thể Trần Hàn, lại không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Mộng giáo chủ đứng bên cạnh Đỗ Minh cũng lặng yên phóng ra năng lực của mình, ác mộng xâm nhập.

Nhưng sau khi phát động năng lực, bỗng nhiên gã lại trông thấy một mảnh thế giới hắc ám.

Bên trong thế giới này chỉ còn lại một mình gã và người trung niên trước mắt, mặt đất chung quanh cực kỳ đen tối, trong lúc bàn chân bước tới, nó lập tức dập dềnh, xuất hiện từng tầng sóng gợn, tựa như mặt đất dưới lòng bàn chân là mặt nước vậy.

Đây là chỗ sâu trong mộng cảnh của đối phương.

Mộng giáo chủ đang muốn chế tạo ra một sinh vật ác mộng làm đối phương sợ hãi, đánh cho người này mất đi sức chiến đấu, nhưng ngay sau đó, sau lưng người trung niên kia lại xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, toàn thân bóng người nọ được bao phủ bởi một tầng lửa khói màu đen, tạo hình như Viêm Ma,

Đối phương lặng lẽ mở mắt, hốc mắt trống rỗng như khô lâu xuất hiện hai luồng hỏa diễm, đang chăm chú nhìn Mộng giáo chủ.

Trong phút chốc, Mộng giáo chủ cảm nhận được một tia hàn ý.

Đây tuyệt đối không phải ác mộng do gã chế tạo nên.

Mà là ác mộng của đối phương.

Hoặc là... thứ đang đứng đằng sau đối phương kia chính là một dạng sinh mệnh thể nào đó vốn tồn tại trong hiện thực, nhưng có thể xuất hiện trong mơ.

Nhưng nó là thứ gì?

Không đợi Mộng giáo chủ phản ứng lại, bỗng nhiên gã phát hiện ra một luồng cảm giác nóng cháy vô cùng vừa ập tới, khiến cho toàn thân mình bốc cháy lên!

Ngọn lửa hừng hực nhanh chóng thiêu đốt cả người.

“A a!” Đột nhiên Mộng giáo chủ phát ra một kêu thảm thiết, như vừa bừng tỉnh từ trong mộng.

Chương 754. Kẻ Địch Khủng Bố!

Thế giới trước mắt là hiện thực, gã vừa thoát khỏi năng lực ác mộng của mình, quay trở lại hiện thực, nhưng ngay khi nhìn xuống thân thể chân chính của mình, gã chợt phát hiện, nó lại đang thật sự bốc cháy.

Mộng giáo chủ kêu thảm một tiếng, vội vàng dập đi hỏa diễm trên người, cực kỳ lao lực mới có thể dập tắt được nó.

“Cẩn thận...” Lâu Hải âm nhìn thấy Mộng giáo chủ ăn quả đắng, trong lòng đã suy đoán được, có khả năng gã vừa vận dụng năng lực của mình, nhưng thứ đang đứng sau lưng người trung niên kia đã phá giải được rồi.

Quả thực sinh mệnh thể kia mang tới cho cô một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Đám tiểu tinh linh bên người cô cũng truyền đến vẻ khẩn trương rõ ràng, chúng nó cứ một mực bồi hồi chung quanh cô, tựa như không dám tới gần.

Theo lời thì thầm của những tiểu tinh linh, chúng nó đã để lộ ra một tin tức rõ ràng, bóng dáng mơ hồ kia là một con ma quỷ cực kỳ khủng bố.

“Ừm?” Gã trung niên nhìn thấy Trần Hàn tập kích tới, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng, gã dứt khoát nâng tay tóm lấy Trần Hàn.

Bóng dáng mờ hồ sau lưng gã cũng nâng tay lên theo.

Cùng lúc ấy, liệt diễm màu đen đang ngưng tụ trong hư không, lập tức đi tới vây quanh thân thể Trần Hàn, cả người Trần Hàn nhanh chóng bị bao phủ giữa một mảnh lửa khói màu đen dày đặc.

“Cẩn thận!” Mộng giáo chủ thấy vậy, vội vàng lên tiếng nói, gã vừa được thể nghiệm uy lực đáng sợ của thứ khói lửa màu đen, hiểu khá rõ về sự khủng bố của nó.

Hô!

Bên trong liệt diễm, thân thể Trần Hàn vùng phủ thoát ra, tầng lửa khói màu đen hóa thành nhiều đóa hoa lửa lướt qua bên người gã, nhưng không thể tạo thành thương tổn cho bộ thân thể này.

Chỉ thấy trên da thịt gã thoáng hiện một chút ngăm đen, hiển nhiên đang ở trong trạng thái Tu La hạ, có thể bỏ qua uy lực của lửa khói.

Nhưng, bất kể như vậy, Trần Hàn vẫn cảm nhận được khí tức cực nóng vờn quanh thân thể mình, chuyện này khiến trong lòng gã vô cùng căng thẳng, dường như thứ lửa khói vừa tập kích gã vốn không phải là liệt diễm bình thường do năng lực điều khiển.

Phải tốc chiến tốc thắng!

Sưu!

Gã tiến lên một bước, như một con dã thú màu đen đang giận dữ, trực tiếp lao ra.

Sắc mặt người trung niên nọ thoáng thay đổi, thậm chí còn có chút khiếp sợ, năng lực của gã lại mất hiệu lực với kẻ trước mặt này?

Mắt thấy thân thể Trần Hàn nhanh như huyền ảnh, chỉ trong nháy mắt đã tới gần, người trung niên này vội vàng nâng tay lên muốn ngăn cản, nhưng bỗng nhiên bên cạnh có một luồng gió nhẹ xẹt qua, là lão giả kia.

Chỉ thấy thân thể lão nhanh chóng đột kích tới, sau đó một tiếng “Phanh” vang lên, Trần Hàn múa may chiến phủ, lại bị

một đôi chân giẫm xuống, đánh hụt, chỉ có thể bổ xuống mặt đất phía trước người gã trung niên nọ.

Mà gã trung niên nọ lại mượn cơ hội này để nhanh chóng nhảy về phía sau, kéo giãn khoảng cách.

Trần Hàn kinh hãi, nhìn chằm chằm vào lão giả đang đứng trên chiến phủ. Thân thể đối phương nhẹ nhàng như chuồn chuồn, chỉ một mực lặng lẽ đứng trên lưng phủ, lộ ra dáng vẻ đầy hứng thú.

“Hệ cường công không tồi.” Lão giả bình luận.

Trần Hàn kinh sợ, lại vung búa, hung hăng chém tới.

Bóng dáng lão giả nọ nhẹ nhàng như chim én, chỉ trong nháy mắt đã quay ngược trở lại như chim én lượn vòng giữa không trung, và một lần nữa, lại đứng trên cây chiến phủ, nhưng lần này, lão đứng ngay trên mặt cắt ngang của chiến phủ.

“Nhưng tốc độ còn chưa đủ.” Lão lại bổ sung.

Con người Trần Hàn thoáng co rút lại, quá nhanh, nhanh đến mức gã hoàn toàn không thể nắm giữ được động tác của đối phương.

Phải biết rằng, lúc này gã đang ở trong trạng thái Tu La, lực lượng cả người lớn gấp năm lần hình thái thứ hai bình thường!

Gấp năm là khái niệm gì? Là tương đương với sự chênh lệch giữa người thường cùng với trăm khur giả giai đoạn đầu.

Đủ để thuần sát!

Nhưng lão giả trước mắt lại nhanh hơn gã, thực sự không hợp lẽ thường!

“Mất!” Lão giả nhẹ giọng nói.

Trần Hàn sửng sốt, rồi đột nhiên phản ứng lại, gã vội vàng nhắm mắt, nhưng ngay khoảnh khắc hai mắt nhắm chặt lại, bất chợt một cơn đau đớn kịch liệt truyền đến từ hai mắt.

Thân thể Trần Hàn lão đảo, không thể không chế mà ngã về phía sau, nhưng trong lúc ấy, gã vẫn vung phủ điên cuồng chém tới, ý đồ ép cho lão giả nọ phải lui ra.

Chờ một giây sau, gã mới miễn cưỡng có thể mở mắt quan sát được.

Rồi ngay trong giây phút đôi mắt vừa mở ra, con người chợt thoáng co rút lại. Gã trông thấy lão giả nọ vẫn đứng trên cây chiến phủ trong tay mình, nhưng lần này khác trước, lão đang khom lưng ghé sát vào mặt gã, khoảng cách giữa hai bên thu hẹp lại chỉ bằng với độ dày của một cái bàn nhỏ.

Gã nhìn thấy trên mặt lão giả khẽ nở mím cười.

Phanh!

Yết hầu chợt đau nhức, thân thể Trần Hàn bay ngược về phía sau, gần như khó có thể hô hấp nổi.

Chiến phủ cũng theo đó mà rời khỏi tay.

Cùng lúc ấy, đám người Lô Hải âm cũng chạy tới bên người Trần Hàn, bảo vệ gã.

Lão giả vẫn đứng trên cán cây chiến phủ vừa rơi xuống mặt đất, mím cười mà nhìn mấy người trước mắt: “Có nhiều hơn nữa cũng vậy mà thôi. Tôi lại cho mấy người thêm một lần cơ hội nữa, nếu còn không chịu đi, sẽ bị coi là tội phản nghịch, giết chết ngay tại chỗ!”

Sắc mặt đám người Lô Hải âm chuyển thành cực độ khó coi.

Bọn họ không nghĩ tới phe mình có nhiều hình thái thứ hai tụ tập đến đây như vậy, nhưng vẫn không thể địch lại hai người trước mắt.

Đây là bí vệ bên người Nghĩ Hậu?

Là hình thái thứ hai đỉnh cao được chọn lựa từ trong đội thân vệ?

Trong đám người, sắc mặt Hạ Tĩnh Tương biến ảo không ngừng, cô rất muốn phóng thích năng lực của chính mình, nhưng hai lần đã kích lúc trước quá mức nặng nề, khiến cho cô do dự.

Cô biết thực lực của đám người Trần Hàn và Đỗ Minh, nhưng ngay cả bọn họ cũng không phải đối thủ của hai người trước mặt, cô có thể sao?

Và mặc dù cô có thể kéo bọn họ vào trong không gian năng lực gia đình bỏ phiếu, lỡ như lại bỏ phiếu thất bại thì sao?

Cô đã... Mất đi em trai.

Không thể tiếp tục mất cha mẹ nữa, không thể mất đi bất cứ một người nào nữa!

Ngay trong khi Hạ Tĩnh Tương đang nắm chặt hai tay, đầy do dự, tựa như lòng kiên nhẫn của lão giả nọ đã hao hết, chỉ thấy lão móm móm lỗ tai, nói: “Mấy người đã không trả lời, coi như cam chịu bị phán tội kháng cự rồi.”

“Một khi đã như vậy ...” Lão đang muốn hành động, đột nhiên một âm thanh mừng rỡ truyền đến từ đám người đằng sau:

“Giáo hoàng đại nhân!”

Chương 755. Không Đi Nghĩa Là Trong Lòng Có Quỷ...

Xoạt!

Những người khác đột nhiên quay đầu nhìn lại như một thứ phản xạ có điều kiện.

Chỉ thấy ở ngoài cửa giáo đường, có một bóng dáng đang lặng lẽ thong thả bước tới, vẻ mặt đầy bình tĩnh, đúng là Hứa Thâm.

Đám người Tiết Môi nhìn xuyên qua lối đi nhỏ giữa hai bên ghế dựa đặt ở trung ương, cũng thấy được Hứa Thâm đang đi thẳng qua bên này, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Giáo hoàng đến đây là tốt rồi.

Tới hiện giờ, bọn họ đi theo hai bí vệ này trở về, hay có lựa chọn khác, đều do Hứa Thâm tới quyết định.

“Ừm?” Lão giả bắt gặp phản ứng của đám người chung quanh, lập tức tỏ vẻ hứng thú nhìn về thanh niên đang bước tới đối diện.

Thực tuổi trẻ, dáng vẻ chỉ chừng hai mươi.

Nhưng trên mặt đối phương lại xuất hiện sự thành thực và vững vàng vốn không thuộc về lứa tuổi này.

Trong ánh mắt cũng có vài phần bén nhọn và sắc lạnh như ung lang, nhưng chúng đều bị ánh mắt hờ hững bên ngoài che giấu xuống.

“Thú vị.” Trên mặt lão giả chợt nở nụ cười, xem ra... đúng là vị thân vệ này có vấn đề gì đó, khó trách bọn họ lại nghe tiểu thư Phân Ny nói, đối phương hợp nhất quân đồn trú hai khu, nghi ngờ có lòng phản nghịch.

Lão biết những loại nhân tài kiểu này đều mang trong mình một trái tim ngổ ngược, không chịu đi vào khuôn phép.

Bọn họ bừa bãi, kiêu ngạo, phản nghịch... Nhưng lão sống tới từng này tuổi rồi, chẳng những hiểu rất rõ nội tâm của bọn họ nghĩ gì, ngược lại cũng biết trên người còn có người.

Nếu những người như thế biết được lực lượng chân chính của Nghĩ Hậu điện hạ, khẳng định trong lòng bọn họ sẽ không nảy lên loại ý tưởng ngu muội như vậy...

“Giáo hoàng đại nhân.” Đỗ Minh vội vàng cúi đầu, lộ ra vẻ mặt hồ thẹn.

Mấy giáo chủ bọn họ đều có mặt, cộng thêm toàn bộ lực lượng trung kiên của giáo đường đều đến đông đủ, lại tùy ý để hai người đối phương giương oai, cười lên đầu mình...

Tình huống này quá mức bối rối khó xử.

Trần Hàn ôm chặt yết hầu, lúc này đã giải trừ trạng thái Tu La, dù sao trạng thái Tu La của gã cũng không thể duy trì thời gian quá lâu.

Gã nhìn về phía Hứa Thâm, rồi vội vàng tiến lên, thấp giọng nói: “Cẩn thận, lão già kia rất mạnh!”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hần lập tức đi tới phía trước mọi người.

Nhóm Tiết Môi yên lặng đứng phía sau Hứa Thâm, không hề nói một câu nào.

Hơn nữa, tình huống lúc này cũng không cần bọn họ phải báo cáo và giới thiệu, vừa nhìn là hiểu ngay rồi.

“Hai vị là?” Hứa Thâm hỏi.

“Bí vệ của điện hạ.” Gã trung niên kia bình tĩnh nói.

Gã cảm thấy khá mất mặt vì năng lực của mình lại bị Trần Hàn áp chế, nếu không có lão giả kia hỗ trợ, rất có khả năng gã sẽ không địch lại đối phương:

“Tiểu thư Nạp Sắt Phân Ny muốn cậu tới cung Tuyết một chuyến, tốt nhất là cậu đừng có ý đồ kháng mệnh.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, trong lòng đã hiểu rõ.

Đi hoặc không đi, bản thân của sự lựa chọn này đã là đáp án rồi.

Không đi nghĩa là trong lòng có quỷ.

Nhưng hắn lại biết, lúc này Nghĩ Hậu không có mặt tại cung Tuyết, và dù hắn có đi, cũng không ai có thể làm gì được hắn.

Nhớ rằng, bên người hắn còn mấy người Hắc Tuyết, dù hai vị khác muốn bao vây tiêu diệt hắn, hắn cũng có thể giết khỏi vòng vây.

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm bình thản nhận lời.

Lão giả nọ thoáng hiện một chút ngoài ý muốn, tựa như không ngờ Hứa Thâm có thể sảng khoái nhận lời như thế.

Tuy Nghĩ Hậu điện hạ mất tích, nhưng đó là thông tin lan truyền ra bên ngoài, ai biết có phải điện hạ đang cố bố nghi trận hay không?

Đối phương dám thản nhiên tiến vào trong cung, xem ra ... đúng là người này không có tâm tư phản nghịch.

Đương nhiên, cũng có thể là đối phương bị khuất phục dưới uy hiếp của bọn họ...

Ngay khi các loại suy nghĩ nhanh chóng chuyển động trong đầu lão giả, Hứa Thâm lại nói ra câu nói kế tiếp: “Nhưng trước khi đi, chúng ta cần giải quyết chuyện trước mắt đã.”

“Chuyện trước mắt?” Lão giả sững sốt, mày hơi hơi gáy xích mích.

“Tuy hai vị là bí vệ của điện hạ, nhưng cũng không thể quá mức kiêu ngạo ương ngạnh được. Nơi này là khu Hắc Quang,

là địa bàn của tôi. Hai người lại ngang nhiên đánh người của tôi ngay tại địa bàn của tôi. Tốt nhất là nên cho tôi một lời giải thích công bằng thỏa đáng.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Lão giả nhìn nhìn Hứa Thâm, lại đưa mắt nhìn nhìn đám đông thủ hạ đang đứng đằng sau hắn, lập tức giật mình mà nở nụ cười.

Muốn đòi lại địa bàn của mình ở ngay trước mặt đám thủ hạ sao?

Nếu không, đúng là lần này hắn mất hết thể diện rồi?

Thật đáng yêu...

“Đúng là trong chuyện này, chúng tôi có lỗi, cậu muốn công bằng như thế nào đây?” Lão giả cười mỉm mà nhìn thấy Hứa Thâm.

“Đơn giản, bọn họ phải chịu bao nhiêu thương tích thì cảm phiền mấy người cũng cố chịu đựng vài phần như thế.” Hứa Thâm nói.

Lão giả nọ hơi sững sốt, sau đó liền cười ha hả: “Cậu thật thú vị.”

“Rất nhiều người đều cảm thấy tôi rất hài hước.” Hứa Thâm nghiêm túc nói.

“Đúng vậy.” Lão giả tràn đầy đồng cảm, nói: “Vậy cậu dự định làm tôi bị thương như thế nào?”

Hứa Thâm nói: “Đơn giản, chỉ cần ông nhẫn nại một chút là tốt rồi.”

Nói xong, hắn hoạt động gân cốt, cổ tay vài cái, rồi lập tức đi về phía lão giả nọ.

Nhìn tư thế của hắn, tựa như thực sự muốn cứ như vậy mà đi lên phía trước, đánh cho lão giả nọ một trận tới béo người.

Lão giả và gã trung niên kia nhìn thấy hành động của Hứa Thâm, đều cảm thấy vô cùng buồn cười, thằng nhóc này đùa hơi dai rồi.

Nhưng bọn họ cũng không bởi vậy mà khinh thường hắn.

Đương nhiên thanh niên trước mắt bọn họ tuyệt không phải là thằng ngốc, nếu không, làm sao hắn có thể quản lý cả hai đại khu?

Hắn đã dám nói như vậy, khẳng định trong lòng có tự tin, bản thân đủ khả năng làm được như thế.

Cũng có nghĩa là hắn sở hữu một loại năng lực vô cùng cường đại, nếu không làm sao hắn có thể quản lý được nhiều hình thái thứ hai như vậy?

Chẳng qua... chuyện khiến cho lão giả nộ nghẹn cười chính là, những gì đối phương chứng kiến còn quá mức nông cạn.

Tự tin là chuyện tốt, nhưng không thể mù quáng đâu.

“Cứ để cho tôi lên trước đi.” Gã trung niên kia lên tiếng.

Lời nói vừa dứt, bóng dáng mơ hồ sau lưng gã lập tức vẫy tay, một luồng khói lửa đánh về phía Hứa Thâm.

Một kích này nhìn như tùy ý, nhưng tuyệt đối không phải là phô trương.

Kỳ thực, gã làm như vậy chỉ vì năng lực của bản thân vốn là công kích viễn trình, gã lo lắng năng lực của Hứa Thâm quá mức quý dị, mới trực tiếp ra tay thử xem sao.

Thoạt nhìn hai người bọn họ đều tỏ ra khá tùy ý, nhưng trên thực tế, tâm tư lại vô cùng cẩn thận.

Chương 756. Ba Kiếm Liên Tục, Cộng Thêm Một Cước!

Khói lửa màu đen ập tới, vẻ mặt Hứa Thâm không chút thay đổi, rồi ngay trong khoảnh khắc khói lửa tới gần, hắn lập tức rút kiếm.

“Phanh” một tiếng, chỉ trong nháy mắt kiếm lực đã chém tan luồng khói lửa nọ, hơn nữa khu vực bị chém tan lập tức vỡ ra tạo thành hình tròn.

Nói chính xác hơn là luồng khói lửa nọ bị một thứ lực lượng nào đó kéo căng ra, khuếch tán về bốn phía, tạo thành một hình cầu tròn trịa.

Hiển nhiên năng lực hình tròn của Mộc Vương, đã ngưng tụ phía trên thân kiếm.

Lão giả phía đối diện khẽ nheo mắt, đầy vẻ hứng thú quan sát Hứa Thâm.

Gã trung niên kia thực sự không ngờ công kích của mình lại bị đối phương dễ dàng phá vỡ như thế. Rõ ràng khói lửa của gã tuyệt đối không phải liệt diễm bình thường, một khi bị nó dính lên, rất khó gạt bỏ, nhưng Hứa Thâm lại nắm giữ một loại năng lực rất quý dị, có thể ép khói lửa dạt ra bên ngoài.

Liệt diễm không thể tới gần khu vực hình tròn ấy.

Một kiếm chém tan công kích của đối phương nhưng Hứa Thâm lại không thu kiếm vào vỏ, ngược lại bước chân dần trở nên nhanh hơn, bỗng nhiên hấn dùng tốc độ cực nhanh xung phong liều chết lao đến.

Sưu!

Gần như chỉ trong nháy mắt, hấn đã tiến gần tới trước mặt lão giả nọ.

Tốc độ vừa nhanh vừa mạnh như thế, khiến cho lão giả và gã trung niên kia đều ngấm ngấm lấy làm kinh hãi.

Bởi vì tốc độ của Hứa Thâm đã vượt quá cực hạn của hình thái thứ hai bình thường, cũng chỉ kém hơn Trần Hàn lúc trước một chút thôi.

Lại nói, loại lực trường quý dị vừa xuất hiện trên thân kiếm trong tay Hứa Thâm, rõ ràng là biểu hiện của năng lực, nhưng tới lúc này, hấn lại có thể bùng nổ ra tốc độ khủng bố như vậy.

Rốt cuộc, năng lực của hấn có đặc tính là gì?

Đối mặt với luồng kiếm quang nhanh chóng chém tới của Hứa Thâm, ánh mắt lão giả nọ chợt biến hóa, bỗng nhiên bóng dáng lão khẽ động, nhẹ nhàng bay lên như một con bướm rồi khẽ khàng dừng lại trên kiếm phong.

Phải biết rằng, tốc độ chém xuống của Hứa Thâm cực nhanh, nhưng lão giả nọ vẫn có thể vững vàng đứng trên lưỡi kiếm, có thể thấy được thân pháp của đối phương còn nhanh hơn hấn.

“Kiếm thuật không tồi đâu.” Lão giả bình luận.

Hứa Thâm nhướng mày, lạnh nhạt nói: “Kiếm của tôi không phải để cho ông giẫm lên.”

Lão giả nở nụ cười: “Vậy đúng là tôi có lỗi rồi.”

“Cũng chẳng sao.” Hứa Thâm nói.

Bởi vì tôi sẽ chùi sạch nó bằng chính thân thể của ông.

Phát động năng lực!

Phanh!

Mặt đất khẽ chấn động.

Sắc mặt lão giả nộ đại biến.

Ngay tiếp theo, Hứa Thâm lại vung kiếm.

Bí kỹ, kiếm ảnh, nhị trọng trầm! !

Gần như trong nháy mắt, hàn quang đã như một sợi chỉ bạc xỏ xuyên qua hư không, kiếm phong của Hứa Thâm nghiêng về phía khác, mà lão giả vừa đứng thẳng trên kiếm phong lại dừng hình ngay giữa không trung.

Tựa như tại một khắc này, khung cảnh đã dừng lại.

Ngay sau đó, thân thể lão giả rơi xuống, nhưng còn chưa kịp chạm tới mặt đất, đột nhiên lão đã nhanh chóng bạo lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Chẳng qua... đúng là cả người lão nhanh chóng lui lại, nhưng một cánh tay vẫn còn treo giữa không trung, sau đó “Rầm” một cái rơi xuống.

Tới lúc này, máu tươi mới phun ra.

Và hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt.

Nhưng chưa dừng lại ở đó. Ngay trong khoảnh khắc lão giả hốt hoảng lui về phía sau, đôi mắt Hứa Thâm lập tức trở nên lạnh lùng, bỗng nhiên hấn bám sát theo lão.

Cũng tại một khắc này, hấn phát động năng lực lấy nhỏ đổi lớn.

Dưới ảnh hưởng của lấy nhỏ đổi lớn, tốc độ của lão giả kia lập tức gánh chịu hạn chế thật lớn, mà bản thân hấn lại được tăng phúc, trở nên càng ngày càng nhanh.

Tiếp tục phối hợp với cường hóa!

Kiểm trăm! !

Kiểm thứ hai hung hăng trăm xuống.

Trần Hàn đang đứng phía sau, lập tức trợn trừng hai mắt, nhìn chăm chăm vào khung cảnh trước mặt. Chính là loại lực lượng khủng bố này!

Lúc trước, gã đã thua ngay dưới loại lực lượng khủng bố này của Hứa Thâm, bị nó cứng rắn áp chế!

Máu tươi lại rơi, trên lưng lão giả xuất hiện vết thương.

Kiểm thứ ba.

Phốc.

Lão giả vung một cánh tay khác tới, có ý đồ ngăn cản, nhưng thất bại, nó cũng bị chặt đứt!

Sau đó,

Phanh! !

Đột nhiên Hứa Thâm nhấc chân lên, rồi hung hăng giẫm xuống ngực lão giả nọ, dưới quá trình ảnh hưởng trái ngược giữa tăng phúc và cắt giảm của lấy nhỏ đổi lớn, tốc độ phản ứng của lão giả kia hoàn toàn thua kém Hứa Thâm, một cước này cũng trực tiếp đập cho lão chui thẳng xuống mặt đất.

Mặt đất trong Khu giới nổ tung, thân thể lão giả chui sâu xuống dưới cả nửa mét, tuy bộ chiến giáp trên người lão có tác dụng làm suy yếu lực lượng, nhưng xương sườn vẫn gãy lìa vài cái.

Ba kiểm liên tục, cộng thêm một cước.

Chỉ đảo mắt một cái, lão giả đã thua.

Và hết thảy những chuyện này chỉ diễn ra trong một nháy mắt, chính xác là trước sau chỉ mất có ba giây thôi.

Gã trung niên kia nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Gã không khỏi mở to hai mắt nhìn tới, trong lòng không sao tin nổi.

Khương lão lại thất bại? Còn thua nhanh như vậy? !

“Lực lượng của ông khá là yếu.” Hứa Thâm lạnh nhạt cho lão giả đang bị mình đạp dưới chân một câu bình luận.

Sắc mặt lão giả sung huyết tới đỏ bừng, trở nên cực kỳ khó coi, cũng không biết là người đau đớn hay là tâm chịu nhục, nhưng vẻ mặt của lão có chút dữ tợn.

“Rút lui!” Gã trung niên đang đứng bên ngoài lập tức gầm lên, rồi nhanh chóng phẩy tay phóng ra một luồng khói lửa màu đen nóng cháy.

Khói lửa ngưng tụ như rồng, hóa thành một cặp răng nanh dữ tợn, không ngừng há há ngậm ngậm, đánh về phía Hứa Thâm.

Nhưng Hứa Thâm chẳng buồn ngẩng đầu nhìn tới, ngay khi khói lửa dung nhập vào lĩnh vực của lấy nhỏ đổi lớn, con ác long hỏa diễm màu đen ban đầu, cấp tốc lột xác biến thành đại mãnh, chờ tới khi nó xâm nhập vào khu vực một mét quanh người hắn, đã hóa thành một con rắn nhỏ rồi.

Đến khi nó tới gần trước mặt Hứa Thâm, ngay cả con rắn nhỏ kia cũng trở nên hư ảo, gần như chỉ còn lại một đốm lửa mà thôi.

Hứa Thâm vung tay lên, trực tiếp đánh tan nó, rồi tiện tay vỗ tắt vài đốm lửa lập lòe như đom đóm.

Gã trung niên nhìn thấy Hứa Thâm chỉ nhẹ nhàng băng quơ như vậy cũng có thể áp chế năng lực của mình, mí mắt lập tức lộ vẻ kinh hoàng.

Thanh niên trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí còn là cực kỳ khủng bố!

Chương 757. Chỉ Có Não Tàn Mới Lấy Mạng Của Mình Đi Thăm Dò Lòng Kiên Nhẫn Của Người Khác!!!

Mà một màn này cũng rơi thẳng vào trong mắt nhóm giáo chúng của giáo hội Hắc Quang và mấy người Tiết Môi, Đỗ Minh, khiến trong lòng tất cả bọn họ đều rung động.

Lúc trước, hai bí vệ của Nghĩ Hậu còn dùng lực lấn át mọi người, không ai địch nổi, vậy mà lúc này, ở trong tay Hứa Thâm, bọn họ lại yếu ớt như những đứa trẻ, bị hấn tiện tay áp chế và đánh tan.

Hiển nhiên thực lực đôi bên chênh lệch quá xa!

Ngài ấy chính là vương của bọn họ! !

“Nhẫn nại một chút nữa.” Hứa Thâm nói với lão giả dưới chân.

Khương lão lập tức nghĩ đến lời nói lúc trước của Hứa Thâm — “Đơn giản, chỉ cần ông nhẫn nại một chút là tốt rồi.”

《 Đơn giản 》

Da mặt Khương lão hơi run rẩy, thậm chí lão còn hoài nghi bản thân vừa trúng mị thuật, và hết thấy mọi chuyện xảy ra trước mắt đều là ảo giác.

Lão thật sự bị thua đơn giản như thế?

Không đợi Khương lão mở miệng, kiếm phong trên tay Hứa Thâm đã hóa thành ngân quang, và chỉ trong phút chốc, liên tiếp mấy lỗ máu đã xuất hiện trên người Khương lão, máu tươi phun trào.

Khương lão ăn đau, lập tức cắn chặt hàm răng, không hề phát ra âm thanh, chỉ riêng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm ngẩng đầu, đưa mắt nhìn nhìn Thạch Lôi, lại cúi đầu nhìn nhìn lão giả dưới chân, tựa như vừa đối chiếu hai bên một chút, sau đó, hấn gật gật đầu nói: “Như vậy miễn cưỡng có thể tính là huề nhau rồi.”

Nói xong, hắn liền nâng chân lên, và bình thân lui về phía sau hai bước.

Cùng lúc đó, trước ngực Khương lão không còn bị áp chế bởi lực lượng khủng bố từ bàn chân của Hứa Thâm, bởi vậy lão lập tức xoay người bò lên, bóng dáng trở lại vẻ phóng khoáng tự nhiên như trước, đảo mắt một cái liền kéo giãn chừng bốn, năm mét, rồi cắn răng nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm: “Cậu không giết tôi?”

“Mấy người là bí vệ của điện hạ, vì sao tôi lại muốn giết ông?”
Hứa Thâm mỉm cười nói: “Huống chi mấy người cũng không giết người của tôi, coi như thông minh.”

Chỉ vì câu nói này, trong lòng hai người Khương lão lập tức phát lạnh.

May mắn lúc trước bọn họ còn có chút thủ hạ lưu tình.

Nếu không...

Tên dã man trước mắt này thực sự có khả năng sẽ nổi điên, rồi giết sạch bọn họ.

Từ khi nào mà bên người điện hạ lại chiêu mộ một tên thân vệ hung tàn nhường này?

Một kẻ như vậy, ở lại trong đội thân vệ tuyệt đối là nhân tài không được trọng dụng, tuyệt đối là giả heo ăn thịt hổ.

Trên thực tế, dù đặt hắn vào đội bí vệ, cũng có thể đảm nhiệm chức vị đội trưởng.

Phải biết rằng, Khương lão chính là đội phó đội bí vệ...

“Hiện tại, cậu có ý gì?” Khương lão dò hỏi.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Nếu đã là điện hạ triệu kiến, đương nhiên tôi phải vâng lời, hai vị cứ ra ngoài trước chờ tôi.”

Khương lão liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, lão thực sự không nghĩ tới Hứa Thâm lại có gan theo chân bọn họ rời đi, đây tuyệt đối không phải nói đùa.

“Hừ!”

Nhưng lão không nói gì, cũng nhin vài câu dọa dẫm trong lòng xuống.

Thật hiển nhiên vào thời điểm như này, không cần thiết phải nói ra mấy câu làm vấn đề thêm phần phức tạp, ngược lại còn có thể chọc giận tên dã man trước mắt, để mạng của mình ở tại chỗ này.

Chỉ có não tàn mới lấy mạng của mình đi thăm dò lòng kiên nhẫn của người khác.

Đúng là trên đời này không thiếu những kẻ não tàn như vậy, nhưng bọn họ không phải.

Gã trung niên nọ thu hồi năng lực của mình, trao đổi ánh mắt cùng Khương lão, sau đó hai người bọn họ trực tiếp xoay người rời đi trong Khư giới, ra bên ngoài giáo đường.

Sau khi hai người ấy rời đi, đám người Tiết Môi và Lâu Hải âm cũng thu hồi ánh mắt từ trên người bọn họ, dừng hết lên người Hứa Thâm.

Từ khi nghe thấy Hứa Thâm đồng ý đi theo hai người này tới cung Tuyết, trong lòng bọn họ đều có chút lo lắng.

Tuy Hứa Thâm chưa bao giờ nói muốn phản Nghĩ Hậu, nhưng bọn họ cứ có cảm giác, trong đủ loại chuyện Hứa Thâm làm, đều ẩn chứa tâm tư phản loạn.

Bọn họ chính là thủ hạ của Hứa Thâm, Hứa Thâm bất trung với điện hạ, bọn họ còn có thể không biết sao?

Nhưng hiện tại, câu trả lời của Hứa Thâm lại khiến bọn họ có chút nghi hoặc và khản trương.

Lỡ như Hứa Thâm đi một chuyến này... một đi không trở lại thì sao?

“Giáo hoàng đại nhân, ngài thật sự muốn đi sao?” Đỗ Minh mang theo vẻ mặt sầu lo, nói: “Đối phương triệu kiến ngài trong loại thời điểm này, khẳng định không có chuyện tốt, nói cái gì mà thử lòng trung thành, nhưng theo tôi thấy, rõ ràng là khôn cục.”

“Nếu không đi lại tương đương với trắng trợn làm phản.” Trần Hàn cũng cảm thấy đau đầu, trong lòng gã có cảm giác, tuy người ta đến hỏi có muốn đi hay không nhưng bọn họ lại không hề có bất cứ sự lựa chọn nào.

“Không cần lo lắng, tôi đi rồi sẽ trở về.” Hứa Thâm nâng tay, ngăn lại những người khác còn muốn tiếp tục khuyên bảo và đề nghị, sau đó hắn nhìn quanh mọi người một vòng, lại nói: “Mấy người cứ ở lại chỗ này, thay tôi trông nom khu Hắc Quang và khu Vô Miên là được. Đừng để nơi này sinh ra náo động chỉ vì tôi không có mặt ở đây.”

Thấy tâm ý Hứa Thâm đã quyết, mọi người đều do dự nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao, đây thực sự là loại lựa chọn tiến thoái lưỡng nan, ai cũng không nghĩ ra được phương án vẹn toàn.

“Nếu không, để tôi đi cùng cậu?” Lâu Hải âm dò hỏi.

Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, rồi khẽ lắc đầu.

Lâu Hải âm muốn đi theo nhằm phối hợp với hắn, phần tâm ý này không tồi, nhưng thật sự để cô ấy đi theo, ngược lại là trói buộc.

“Cứ chờ tôi là được.” Hứa Thâm dứt khoát bước đi.

Mọi người nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm nhanh chóng rời đi, trong ánh mắt đều mang theo một nỗi bi thương không thể nói rõ.

“Đám bê tôi cung tiễn Giáo hoàng! !” Đỗ Minh dẫn đầu quỳ xuống, kéo dài giọng nói.

Dường như những người khác cũng bị ảnh hưởng, chỉ trong phút chốc, âm thanh chiến giáp leng keng rung động, tất cả chúng giáo đồ và giáo chủ đều quỳ xuống, đưa tiễn Hứa Thâm.

Mãi cho đến khi bóng dáng Hứa Thâm đã rời đi, biến mất bên trong giáo đường, hồi lâu sau, Tiết Môi mới dẫn đầu đứng lên, theo đó, những giáo chủ khác cũng chậm rãi đứng lên, cuối cùng mới là nhóm giáo đồ cốt cán.

“Lực lượng của Hứa đội trưởng vẫn đáng sợ như vậy...” Trần Hàn nhìn đăm đăm ra ngoài cửa lớn của giáo đường, có chút thần thức nói.

Chương 758. Chẳng Lẽ Nghĩ Hậu Thập Sự Trở Lại Rồi?

Gã đã tự mình cảm nhận được thực sự mạnh mẽ của hai bí vệ vừa này, nhất là lão giả kia, ngay cả gã cũng không thể làm gì được đối phương, vậy mà ở trong tay Hứa Thâm, đối phương cũng chỉ chống chịu được ba chiêu thôi.

Về phần một người khác, càng không cần phải nói, tuyệt đối không cùng một cấp bậc.

“Ngài chính là vương của chúng ta.” Tiết Môi nhắc nhở nói. Trần Hàn gãi gãi đầu, gã còn không quá quen với cách xưng hô Hứa Thâm bằng thân phận Giáo hoàng.

“Không biết Giáo hoàng đi gặp điện hạ, có thể gặp chuyện không may hay không?” Lâu Hải âm có chút lo lắng, hiện giờ cô đã bước lên cùng chiếc thuyền với Hứa Thâm, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

“Mấy người có phát hiện hay không? Giáo hoàng đi nhưng không hề để lại cho chúng ta phương án dự phòng.” Đỗ Minh bỗng nhiên nói.

Mấy người đều sửng sốt.

Đôi mắt Hạ Tĩnh Tương chớp động, nói: “Với hiểu biết của tôi về Giáo hoàng, anh ấy tuyệt đối không làm chuyện mà mình không nắm chắc, nếu đã không có phương án dự phòng, rất có khả năng chuyến đi này sẽ không phát sinh chuyện gì.”

“Nhưng đó chính là cung Tuyết, chẳng lẽ ở bên trong cậu ấy còn có người?” Trần Hàn kinh ngạc nói.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều không có đáp án, nhưng mặc kệ như thế nào, trong lòng bọn họ cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Cái kia...” Đúng lúc này, một âm thanh truyền đến: “Mấy người có thể chú ý tới tôi trước hay không?”

Mọi người nhìn lại.

Là Thạch Lôi bị thương đang quỳ rạp dưới đất bên kia.

“Đi thôi.” Cùng lúc ấy, trong bóng đêm bên ngoài giáo đường, một mình Hứa Thâm bước ra.

Hai người đang đứng trên đỉnh tầng tòa kiến trúc cao tầng bên ngoài, nhìn thấy Hứa Thâm đi tới, chợt có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, máu tươi trên hai tay Khương lão đã ngừng lại, về phần cánh tay gãy lìa, lão chỉ có thể chờ đến lúc trở về lại nhờ người ta trị liệu thôi.

Cũng may bên trong cánh tay bị chặt đứt không có xương, không nhột trở về cũng không có gì đáng tiếc.

“Chỉ có một mình cậu thôi sao?” Khương lão đánh giá Hứa Thâm, cảm nhận được từ trên người hắn lộ ra đầy vẻ bình tĩnh và ung dung, trong đầu chợt nghĩ đến loại lực lượng khủng bố mà hắn mới bộc phát ra lúc trước... Ừm, hắn là loại tư thế ung dung này đến từ chính loại lực lượng kia.

“Điện hạ còn triệu kiến người khác sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Không có.” Khương lão nói: “Không phải điện hạ triệu kiến, là tiểu thư Phân Ny muốn gặp cậu thôi.”

Tuy với Hứa Thâm, lời mời đến từ một trong hai người này cũng không khác nhau là mấy, nhưng lão vẫn muốn sửa lại cho đúng, dù sao nếu ngầm thừa nhận chuyện này, thì đứng trên lập trường của tiểu thư Nạp Sát Phân Ny, nó cũng tương đương với mạo phạm điện hạ.

“Vậy đi thôi.” Hứa Thâm nói.

“Không cần người khác đi cùng cậu sao?” Khương lão hỏi.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn lão: “Có cần thiết không?”

Khương lão hơi nghẹn lại một chút, cuối cùng mới cười khờ rồi gật đầu nói: “Cũng đúng.”

Nếu chỉ cần đối phó với bọn họ, Hứa Thâm không cần thiết phải mang theo người giúp đỡ, mà đối phó với điện hạ, có dẫn theo cũng vô dụng.

“Vậy đi thôi.”

Hai người lập tức xoay người dẫn đường. Bọn họ cùng nhảy vọt đi trong bóng đêm, rất nhanh đã đi tới một nhánh con đường khác, ở nơi này có một chiếc xe đỗ lại.

Cả ba lập tức nhảy xuống từ trên nóc nhà cao tầng, trực tiếp xuyên qua đỉnh xe, và yên ổn ngồi bên trong xe.

Sau khi hoán đổi giữa hư giới và hiện thực, chiếc xe nhanh chóng được khởi động.

Và chuyện lái xe tự nhiên rơi thẳng vào đầu gã trung niên kia.

Suy cho cùng, Khương lão cũng mất cả hai tay rồi. Mà có còn đi chẳng nữa thì cũng chẳng tới lượt lão lái xe.

Hứa Thâm gác chân lên, rồi thư thái thái mà ngồi trên hàng ghế được lót da thật phía sau, không gian trong xe rất rộng, hắn tùy ý nói: “Đội bí vệ mấy người có tổng cộng là bao nhiêu thành viên, điều kiện để tiến vào đội bí vệ là gì?”

“Tổng cộng có tám người bao gồm cả đội trưởng.” Khương lão ngồi ở ghế phụ lái, xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn Hứa Thâm một cái, lại nói: “Với điều kiện của cậu, khẳng định là đủ tư cách gia nhập.”

“Tôi không hỏi cho bản thân, chỉ muốn hỏi một chút điều kiện cụ thể, có lẽ bạn bè của tôi cũng có cơ hội.” Hứa Thâm nói.

Khương lão nhướng mày, lạnh nhạt nói: “VẬY hơi khó rồi, ít nhất cũng phải là người nổi bật trong hình thái thứ hai. Về cơ bản, bí vệ đều được lựa chọn từ nhóm đội trưởng đội thân vệ. Có thể nói, đội trưởng đội thân vệ đều có tư cách trở thành bí vệ.”

“Thì ra là thế.” Hứa Thâm hiểu rõ rồi.

Một đường không nói chuyện.

Hai giờ sau, chiếc xe dừng tại mảnh đất trung tâm khu Mẫu Hoàng, phía trước cung Tuyết.

Hai người Khương lão dẫn đầu xuống xe, Hứa Thâm cũng theo sát đằng sau.

Dường như nhóm thủ vệ ở cửa nhận ra hai người Khương lão, vẻ mặt bọn họ lập tức trở nên nghiêm túc và trang trọng hơn.

Ba người xuyên qua tầng tầng lớp lớp thủ vệ, tiến vào một con đường lát đá thật dài bên trong cung Tuyết, hai bên là hoa viên, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa trong đêm.

“Cẩn thận, có một luồng khí huyết vô cùng đậm đặc!” Bỗng nhiên, giọng nói của Hải Tước vang lên trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm đang bình thản bước đi không khỏi trở nên sững sốt.

“Ít nhất là quân vương mới có.” Hải Tước lại bổ sung.

Nghe vậy, tim Hứa Thâm lập tức đập thành thịch, thậm chí còn có một chút khiếp sợ, chẳng lẽ Nghĩ Hậu thật sự trở lại rồi? !

Nhưng không phải số một đã nói, tới biển khơi nhanh nhất cũng phải mất tới ba tháng mới quay trở lại được sao?

Lúc này mới qua được bao lâu, không đến một tháng rưỡi mà?

“Hứa đội trưởng, làm sao vậy?” Khương lão đi bên cạnh Hứa Thâm hơi ghé mắt sang, cảm nhận được trạng thái dị thường của hắn, lập tức lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Hứa Thâm nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, nói: “Không có gì.”

Ba người tiếp tục bước đi.

Nhưng trong lòng Hứa Thâm lại trở nên căng thẳng, không còn tâm tính ung dung lúc trước nữa.

Nếu chỉ vền vẹn là hình thái thứ hai mai phục trong cung Tuyết, dù số lượng có nhiều hơn nữa, thì có Hắc Tuyết và Hải Tước che chở, hắn cũng có thể dễ dàng đối phó được.

Nhưng nếu Nghĩ Hậu cũng ở nơi này...

Hứa Thâm tuyệt đối không muốn phát sinh xung đột với Nghĩ Hậu ngay trong thời điểm này. Nhưng nghĩ đến bên người hắn còn có mấy cô Hải Tước và người đầu trâu vừa thu phục được, bốn con khỉ cấp A đối đầu với một vị quân vương, dù thực sự bùng nổ xung đột, ít nhất bọn họ muốn thoát thân cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, nếu phát sinh chuyện vui ngoài ý muốn, giải quyết được Nghĩ Hậu, vậy càng tốt hơn.

Rất nhiều ý niệm quay cuồng trong đầu, tâm trạng của Hứa Thâm cũng ung dung trở lại.

Chương 759. Gặp Được Nghĩ Hậu???

Không bao lâu sau, ba người bọn họ xuyên qua hoa viên, đi tới khu kiến trúc ngày thường Nghĩ Hậu vẫn ở lại.

Hứa Thâm vừa tiến vào đại sảnh, liền trông thấy Nạp Sát Phân Ny.

“Hứa đội trưởng đã đến đây.” Khương lão nhìn thấy Nạp Sát Phân Ny, chỉ khẽ gật đầu, không có hành lễ.

“Hai vị vất vả rồi.” Nạp Sát Phân Ny thản nhiên cười, chợt nhìn về phía Hứa Thâm, đáy mắt có vài phần kinh ngạc và thú vị, nói: “Có thể mời được Hứa đội trưởng đến đây, thực sự khiến cho tôi rất bất ngờ đó.”

Là bởi vì cô cho rằng tôi đã phản loạn sao... trong lòng Hứa Thâm oán thầm, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Nếu có chuyện cần triệu kiến, đương nhiên tôi sẽ nghĩa bất dung từ (không thể chối từ).”

Nạp Sát Phân Ny mỉm cười, nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn cùng hỏi Hứa đội trưởng một chút về tình huống đại khu dưới quyền quản lý của cậu thôi.”

Cô muốn nói tới khu nào vậy... Bên ngoài Hứa Thâm chỉ quản lý một khu chính là khu Hắc Quang, về phần khu Vô Miên, hẳn chỉ âm thầm quản lý, tuy tới hiện giờ, chuyện này cũng chẳng được coi là bí mật.

Nhưng nói thẳng ra lại có chút khó coi và không dễ lọt tai.

“Cũng không tệ lắm, coi như quản lý gọn gàng ngăn nắp.”
Hứa Thâm nói qua loa cho xong.

Nạp Sát Phân Ny nở nụ cười, nói: “Nghe nói đội trưởng phiên đội bốn đã xảy ra chuyện, cậu có biết không?”

“Không rõ ràng lắm, từ lần trước khi tôi gặp anh ta, vẫn còn sinh long hoạt hổ.”

Nhưng bị cậu gặp xong liền mất tích rồi... Nạp Sát Phân Ny lườm Hứa Thâm một cái.

Được rồi, cô biết, có nói tới chuyện này cũng vô dụng, dù Hứa Thâm đã cướp cả khu Vô Miên của phiên đội bốn rồi, nhưng chỉ cần không sa ngã đến độ rơi vào trong tay Dạ Thử Vương là được.

Hơn nữa, hôm nay Hứa Thâm dám đến, cũng đủ để chứng minh hắn trung tâm rồi.

“Đi thôi, theo tôi đi gặp điện hạ.” Nạp Sát Phân Ny vừa xoay người vừa nói.

Trong lòng Hứa Thâm khiếp sợ, Nghĩ Hậu thật sự đã trở lại? Nhưng mặt ngoài hắn chỉ gật gật đầu, tựa như không có điều gì ngoài ý muốn.

Nạp Sát Phân Ny nhìn thấy cánh tay của Khương lão, khẽ ngừng chân lại một chút, tỏ vẻ rất có hứng thú nói: “Khương lão, tay của ông?”

Khương lão liếc nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Không có gì, chỉ bị một chút thương tích thôi.”

“Đều là hiểu lầm.” Hứa Thâm cười nói.

Hiểu lầm móa nó... Khương lão nhìn thấy dáng vẻ khoe mẽ của Hứa Thâm, trong lòng chỉ biết tức giận hừ lạnh một tiếng.

Nạp Sát Phân Ny neho mắt nói: “Khương lão đã áp giải Hứa đội trưởng trở về sao? Tôi đã nói với ông rồi mà, chỉ triệu kiến mà thôi.”

Khương lão lập tức nói: “Tiểu thư Phân Ny hiểu lầm rồi, thực lực của Hứa đội trưởng không dưới chúng ta, là cậu ấy tự nguyện trở về.”

Nạp Sát Phân Ny thoáng sửng sốt, rồi có chút kinh ngạc nhìn lão, tựa như đang muốn xác nhận xem những lời lão nói là thật hay giả.

Tới khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Khương lão, cô mới hiểu được đối phương nói không hề có chút khoa trương nào, huống chi trên người Hứa Thâm không có thương tích, ngược lại Khương lão lại đứt hai tay...

Nhưng một người như Khương lão lại bị đối phương chặt đứt hai tay?

Chuyện này quá mức khó tin rồi.

“Xem ra Hứa đội trưởng có khá nhiều bí mật đó.” Nạp Sát Phân Ny nở nụ cười.

“May mắn mà thôi, là bọn họ sơ suất, không có né tránh.” Hứa Thâm khiêm tốn nói.

Nạp Sát Phân Ny nhìn hắn một cái thật sâu, cũng không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, đã xoay người dẫn đường.

Hứa Thâm đi theo phía sau Nạp Sắt Phân Ny, trong lòng lại yên lặng kết nối với Hải Tước.

“Mấy người có bị phát hiện ra không?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ không.” Lời nói của Hải Tước lọt vào trong tai Hứa Thâm lại khiến hắn có cảm giác bà đang cảo sự [1]: “Trừ phi bị đối phương chạm đến thân thể, hoặc là đối phương có năng lực cảm giác đặc biệt.”

[1] : Từ này có rất nhiều ý nghĩa, 1 là làm chuyện gì đó mà bản thân không thể không chế được kết quả, 2 là cố ý làm một việc dù có khả năng sẽ làm người khác không thoải mái.

Bình thường không có gì bất ngờ xảy ra sẽ an toàn, nhưng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì sao... Hứa Thâm thâm cười khở trong lòng, nhưng cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn đi theo phía sau Nạp Sắt Phân Ny.

Chuyện đã đến nước này, bảo hắn để mấy người Hải Tước rời khỏi thân thể mình đã là chuyện cực kỳ không thực tế, suy cho cùng, lỡ như hắn gặp chuyện không may còn phải nhờ bọn họ hỗ trợ mà?

Rất nhanh, Hứa Thâm đã cùng đám người Khương lão đi tới phòng nghị sự.

Sau khi bóng dáng Nạp Sắt Phân Ny lui vào một bên rèm che, Hứa Thâm đã nhìn thấy bóng dáng phong hoa tuyết đại xuất hiện phía trên bậc thang trước mặt, người nọ đúng là Nghĩ Hậu.

Tim Hứa Thâm thoáng đập nhanh hơn nửa nhịp, nhưng may mắn, vẫn có thể không chế được kịp thời, vẻ mặt không chút biến hóa.

“Ra mắt Nghĩ Hậu điện hạ.” Hứa Thâm cúi đầu, tránh cho biểu cảm trên mặt mất kiểm soát, rồi quì một gối hành lễ.

Hai bí vệ phía sau cũng hành lễ cùng hắn.

“Đứng lên đi.” Giọng nói không chứa một chút tình cảm nào của Nghĩ Hậu truyền đến từ đỉnh đầu, lộ ra vẻ ung dung, coi thường hết thảy của người ngồi trên cao, bao quát xuống.

Hứa Thâm đứng lên, vừa ngẩng đầu, liền trông thấy Nghĩ Hậu đang nhìn mình chăm chú.

Vẻ mặt hắn thoáng trở nên căng thẳng hơn một chút, thoát nhìn có vẻ như hắn đang rất khẩn trương.

Loại khẩn trương này rất bình thường, dù sao dưới cái nhìn chăm chú của một vị quân vương, chẳng được mấy hình thái thứ hai có thể bình tĩnh, không biến sắc mặt.

Nghĩ Hậu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với phản ứng của Hứa Thâm, ánh mắt bình tĩnh nói: “Triệu tập cậu đến đây, là có chuyện cần cậu đi làm.”

“Có thể dốc sức cho điện hạ, thần muôn chết không từ.” Hứa Thâm vội vàng tỏ thái độ.

Khi nói chuyện, Hứa Thâm cũng kín đáo liếc mắt quan sát Nghĩ Hậu.

Nhưng khiến cho hắn cảm thấy một tia khác thường chính là, tựa như thần thái của Nghĩ Hậu trước mắt không giống Nghĩ Hậu mà hắn từng gặp một đoạn thời gian trước, có vẻ càng thêm thành thực, càng thêm uy nghiêm, cũng như càng thêm xa cách, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Ngắn ngủi hơn một tháng, vậy mà Nghĩ Hậu lại có chút thay đổi rồi?

Ít nhất là trên phương diện tâm tính.

Chương 760. Tướng Trấn Thành! Nhiệm Vụ Cứu Tử Nhất Sinh!

“Cậu từng nhìn thấy Dạ Thử Vương rồi?”

Trong cảm nhận của Hứa Thâm, dường như thái độ của Nghĩ Hậu đối với hắn, có chút thờ ơ, nhưng ngay sau đó, hắn lại cảm thấy, dường như đối phương nên có thái độ như thế.

Khi nói chuyện, gương mặt cô ấy vẫn không có một chút biến hóa nào, ngay cả một tia nhả nhẹn cũng không, từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, tựa như trong mắt cô ấy, bất cứ sinh mệnh gì cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Từng nhìn thấy ư... Vốn chưa nhìn thấy!

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Chưa nhìn thấy.”

“Hiện giờ dưới sự quản lý của đội thân vệ, tạm thời các khu đều khá ổn định, nhưng trước mắt vẫn còn chưa biết, rốt cuộc bên trong những đội thân vệ này có bao nhiêu người đã bị Dạ Thử Vương kia xúi giục, mua chuộc. Theo ta biết, Dạ Thử Vương bên kia đã không kiềm chế được muốn phát động tập kích rồi.” Nghĩ Hậu lạnh lùng nói: “Hiện giờ ta giao cho cậu một nhiệm vụ, phải đến khu Dạ Oanh, nơi đó là hang ổ của Dạ Thử Vương. Cậu qua bên đó điều tra diễn biến của Dạ Thử Vương, xem hắn đã tập kết được bao nhiêu lực lượng, nhất là phía tường cao bên kia. Rất có khả năng hắn sẽ phóng thích đám xác ngoài tường đến trợ giúp mình phá hư thành Bạch Nghĩ.”

Thăm dò sào huyệt của Dạ Thử Vương?

Hứa Thâm thoáng sửng sốt.

Đây không phải là muốn chết sao?

Đó chính là sào huyệt hoặc hang ổ của một vị quân vương mà?

Hứa Thâm lộ vẻ mặt do dự, nói: “Điện hạ, nhiệm vụ này có chút gian khổ, thuộc hạ lo lắng, nếu chỉ dựa vào một mình mình, thực sự là lực bất tòng tâm. Bảo thuộc hạ kính dâng sinh mệnh cho điện hạ cũng là việc nhỏ, chỉ sợ làm hỏng việc của điện hạ, ngược lại sẽ đả thảo kinh xà, phá hư chuyện lớn.”

“Cậu cũng khéo ăn nói ghê nha.” Nạp Sát Phân Ny đang đứng bên cạnh không khỏi nhỏ giọng nói.

Nghĩ Hậu cũng không trách cứ cô ấy ngắt lời, chỉ lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm: “Đây là nhiệm vụ nguy hiểm, dù làm hỏng cũng sẽ không trách cậu, nhưng nếu nhiệm vụ thành công, chờ sau khi bình ổn mối họa Dạ Thử Vương này, ta sẽ phong cậu làm tướng trấn thành thành Bạch Nghĩ, địa vị gần với ta, trực tiếp quản lý sáu quân!”

Khương lão và gã trung niên đang đứng phía sau Hứa Thâm chột sững sờ, mí mắt không ngừng giật giật.

Tướng trấn thành!

Địa vị này quá mức hiển hách, hơn nữa nó còn là chức vị mới, chưa từng có bao giờ!

Hứa Thâm cũng có chút sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ giật mình cùng một tia kích động.

Nhưng kèm theo đó, ánh mắt hấn dao động không ngừng, tựa như đang vô cùng do dự, đang phải kịch liệt đấu tranh tư tưởng. Một giây sau, hấn cắn răng nói: “Thuộc hạ nguyện cúc cung tận tụy vì điện hạ, muôn chết không từ! !”

“Được.” Nghĩ Hậu khẽ gật đầu, nói: “Cậu về chuẩn bị đi, ba ngày sau xuất phát.”

“Vâng!” Hứa Thâm cúi đầu đồng ý nhưng trong lòng lại thầm thở dài.

Nghĩ Hậu đã chịu hứa hẹn chức vị tôn quý như tướng trấn thành kia, hấn không đáp ứng cũng không được.

Nhưng loại chuyện này... Tuyệt đối là cử tử nhất sinh.

Hơn nữa, kể cả là tướng trấn thành, chung quy lại vẫn chỉ là tướng, ở trước mặt quân vương, cũng chỉ là chuyện trong một câu nói mà thôi.

Có thể lên ngôi, cũng có thể bãi miễn.

Chờ sau khi Hứa Thâm rời đi, Nghĩ Hậu nhìn Khương lão với hai cánh tay đã gãy lìa, nói: “Là hấn làm bị thương?”

“Ừm.”

Khương lão lộ vẻ mặt hồ thẹn, nói: “Sức chiến đấu của Hứa đội trưởng vượt quá tưởng tượng của tôi, không phải chúng tôi khinh địch, mà là hấn... Thật sự mạnh mẽ.”

Lão cũng không để ý tới chuyện thôi phòng Hứa Thâm ở trước mặt Nghĩ Hậu, dù sao Hứa Thâm cũng là nửa địch nhân của lão, cho nên hành động này vừa là phủng sát [1], đồng thời cũng có thể đòi lại một chút thể diện cho chính mình.

[1] : khích lệ hoặc thôi phòng quá đáng, khiến cho đối phương trở nên tự mãn, từ đó đình trệ, lui bước, thậm chí là sa ngã, thất bại.

Dù sao bại bởi cường giả cũng không dọa người, bại bởi gà mờ mới gọi là sỉ nhục.

“Ừm.” Nghĩ Hậu khẽ gật đầu, tựa như đã chấp nhận những lời nói của Khương lão: “Mấy người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Chờ cho đến khi hai người Khương lão rời khỏi, Nạp Sắt Phân Ny mới nhìn về phía Nghĩ Hậu, nói: “Điện hạ, vì ngài thấy Hứa Thâm có thể làm Khương lão bị thương nặng, mới giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho hấn sao?”

“Người này tâm tư kín đáo nhẫn nại, khiến cho ta có chút khó mà nắm bắt được suy nghĩ của hấn. Ngay khi hấn trông thấy phản ứng của ta, lập tức tỏ ra loại thái độ nửa có chút kỳ quái, nửa có chút kích động, nhưng sau đó là cực kỳ bình tĩnh...”

Ánh mắt Nghĩ Hậu trở nên lạnh lùng, nói: “Nhân vật như vậy không thể giữ lại lâu.”

Nạp Sắt Phân Ny hơi sửng sốt, rồi kinh ngạc nói: “Điện hạ, tôi có nhìn ra hấn kích động, nhưng ngài nhìn ra hấn bình tĩnh từ nơi nào vậy? Rõ ràng khi ngài đồng ý sẽ khen thưởng cho hấn làm tướng trấn thành, hấn đã kích động muốn hỏng luôn rồi.”

“Đó là mặt ngoài nhưng trong lòng hấn cực độ bình tĩnh, thậm chí còn không hề gợn sóng.” Nghĩ Hậu nói.

Nạp Sắt Phân Ny thoáng sửng sốt, chợt nghĩ đến năng lực của Nghĩ Hậu, trong lòng không khỏi giật mình, xen lẫn một chút kinh ngạc.

Hứa Thâm đối mặt với một chức vị chí cao, đã đạt đến trình độ vị cực nhân thần [2] như vậy, trong lòng lại không một gợn sóng?

[2] : địa vị cao nhất trong đám đại thần, dưới một người trên cả vạn người.

Trừ phi, Hứa Thâm căn bản không hề kỳ vọng nhận sẽ được nó.

Hoặc là dã tâm của Hứa Thâm, đã vượt qua chức vụ này rồi.

Mà tiến thêm một bước... Chính là quân vương.

Ánh mắt Nạp Sắt Phân Ny chớp động, cô lập tức nói với điện hạ: “Điện hạ, ngài để cho hấn qua bên Dạ Thử Vương kia kiểm tra, chẳng lẽ ...”

Nghĩ Hậu liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng không nói gì.

Nạp Sắt Phân Ny ngược ngừng rút cổ lại, lập tức lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

Hứa Thâm rời khỏi phòng nghị sự, vẻ mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng ánh mắt chợt trở nên tương đối âm trầm.

Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, thậm chí còn tương đương với đi chịu chết.

Nhưng hắn tới nơi này, cũng tương đương với đã biểu lộ ra chân tâm rồi, hắn là Nghĩ Hậu sẽ không muốn giết hắn đâu.

Chẳng lẽ dưới tay cô ấy không còn ai có thể sử dụng được sao?

Chương 761. Có Nên Bắt Cóc Mang Đi Không???

Hứa Thâm khẽ nhú mày, hắn không tiếp tục nghĩ nhiều thêm nữa, cũng may có mấy người Hải Tước ở bên cạnh hắn, dù đi thăm dò Dạ Thử Vương, cũng vẫn có chút nắm chắc có thể toàn thân trở ra.

Thậm chí, nếu thực sự bị ép đến nóng nảy, hắn cũng không phải không thể nhảy qua, thử mật mưu (mưu đồ bí mật) hợp tác cùng Dạ Thử Vương một lần.

Dù sao cũng là cô đề tôi qua bên đó nghe ngóng dò la, lại không hạn chế tôi đi theo địch.

Đến lúc đó tình báo mang về, có đúng hay không, chẳng phải chuyện của tôi.

Nghĩ vậy, bước chân đi đường của Hứa Thâm trở nên nhanh hơn.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên trên đường xuất hiện một tòa kiến trúc.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, đây là Đồ Thư quán của Nghĩ Hậu.

Lúc trước, hắn từng tới nơi này trấn thủ, hiện giờ nhìn lại, lập tức nghĩ đến con khur cấp A mình từng trông thấy ở bên trong Đồ Thư quán này.

Nó có còn ở bên trong không?

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, thoáng suy tư một lát, bỗng nhiên bước chân xoay chuyển, hắn đi thẳng về phía Đồ Thư quán.

Ngoài cửa Đồ Thư quán có thủ vệ trông nom, đối phương vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã nhận ra thân phận của hắn, dù sao hắn cũng là nhân vật từng đại phóng dị thái (để lộ ra thành tựu xuất sắc) khi tranh cử chức vị đội trưởng đội thân vệ đoạn thời gian trước.

“Tôi vào trong xem một chút.” Hứa Thâm nói.

Nhóm thủ vệ liếc nhìn nhau, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cho đi.

Hứa Thâm đi vào Đồ Thư quán, ánh mắt quét khắp chung quanh. Hắn chuyển động một vòng ở tầng thứ nhất, hiện giờ nhóm thân vệ bọn họ đều bị phân công đến các khu, đương nhiên ở nơi này không có người trấn thủ.

Không tìm được ở lầu một, Hứa Thâm lại đi lên lầu hai, tiếp tục vòng quanh một hồi, nhưng vẫn không tìm được.

Về phần lầu ba, đó là nơi chỉ một mình Nghĩ Hậu được quyền ra vào.

Nhất định ở nơi này có camera giám sát, vì vậy Hứa Thâm cũng lười đi thăm dò.

“Xem ra là đi rồi.” Hứa Thâm thì thào tự nói, dù sao thời gian cũng dài như vậy, không có khả năng đối phương cứ một mực lưu lại trong này.

“Cẩn thận.” Đột nhiên, giọng nói của Hải Tước hiện lên trong đầu Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ run rẩy.

Ngay sau đó, một đôi chân dài mượt mà bỗng nhiên rơi xuống trước mắt hắn.

Trái tim trong ngực Hứa Thâm thoáng đập nhanh, một đôi chân trắng tinh với mỹ cảm không thể chê vào đâu được, lập tức hiện lên rõ ràng trong mắt hắn...

Hứa Thâm bình tĩnh nhìn ngó xung quanh, tựa như phần cổ hơi nghiêng quá, sau đó, hấn lập tức đặt tay ra sau gáy, rồi ngẩng đầu, vặn vẹo phần cổ, đồng thời tầm mắt cũng rất tự nhiên di chuyển xuống dưới đất, liền nhìn thấy mỹ nữ khư kia đang ngồi trên giá sách trước mắt.

Đối phương giống hệt một vị đại tỷ tỷ thành thực, hiểu biết, một mái tóc màu xanh nhạt, trước nhô sau vểnh, hai chân thon dài, rất có tính mị lực.

Nhưng lúc này, đối phương không đọc sách, ngược lại, đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn Hứa Thâm.

Không chỉ như thế, trong tay cô còn cầm một cánh tay, đang há mồm to gặm ăn, khoe miệng dính đầy máu tươi.

Về mặt Hứa Thâm chờ đợi, không có chút biến hóa nào, chỉ một mực nắn bóp xương cổ, sau đó xoay người, đi qua bên kia.

Bên ngoài là vậy nhưng trên thực tế, trái tim hấn vừa mới hung hăng nhảy lên một cái.

Chẳng qua Hứa Thâm có thể cảm nhận được rõ ràng, có một luồng lực lượng vừa đè lên trái tim, khiến cho nhịp tim đập của hấn giảm xuống, dường như nó đã bị một loại lực lượng nào đó khống chế, tới cuối cùng vẫn một mực duy trì tiết tấu ban đầu.

Là Hải Tước hỗ trợ.

Nếu không, đối diện với một hình ảnh tương đối khủng bố vừa này, dù Hứa Thâm có định lực mạnh hơn nữa, dưới tình huống bất ngờ, không kịp đề phòng, cơ thể vẫn sẽ xuất hiện phản ứng sinh lý bình thường.

Con khư ấy... Vẫn còn ở nơi đây.

Hứa Thâm bắt đầu đi dọc theo giá sách tiến về phía trước, trong lòng dâng lên một chút cảm giác phức tạp, cũng không rõ là vui sướng hay kinh sợ.

Lâu như vậy vẫn không đi, chẳng lẽ con khư này đã coi nơi đây trở thành hang ổ của mình rồi sao?

Và hấn có nên bắt cóc rồi mang đối phương rời đi hay không?

“Cô có thể cảm nhận được, cô ấy cùng cấp bậc với mọi người sao?” Hứa Thâm thầm hỏi Hải Tước.

“Ừm.” Hải Tước trả lời: “Cậu không cảm nhận được sao?”

Bà ấy có chút kỳ quái với vấn đề của Hứa Thâm, rõ ràng Hứa Thâm có thể nhìn thấy bọn họ, hơn nữa ở bên người Hứa Thâm, còn có vị kia tồn tại...

Vậy là tốt rồi... trong lòng Hứa Thâm ngậm thở nhẹ một hơi, là cấp A, chỉ cần không phải cùng một cấp bậc với Mai Phù là tốt rồi.

Hơn nữa, trước mắt, hắn cũng chưa từng thấy một con khur nào cùng cấp bậc với Mai Phù.

Và nếu con khur mỹ nữ kia cùng cấp bậc với mấy người Hải Tước thì bốn đối một... Có thể dễ dàng bắt cóc mang đi.

Nhưng nơi này ở khá gần chỗ của Nghĩ Hậu, nếu thực sự bùng nổ chiến đấu... Hứa Thâm có chút khó xử.

Khẳng định là chuyện này sẽ làm liên lụy tới hắn.

Có lẽ nên chờ một thời cơ nào đó trong tương lai, ở thời điểm Nghĩ Hậu không có mặt tại cung Tuyết, hắn lại qua bên này tìm đến con khur trước mắt?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm đã đưa ra quyết định, hắn lập tức xoay người xuống lầu, nhưng khi đi đến cửa thang lầu, cũng không biết từ khi nào hắn lại nhìn thấy con khur kia cũng xuất hiện tại cửa thang lầu, thậm chí nó còn đang vô cùng hứng thú nhìn hắn.

Chẳng lẽ bại lộ rồi?

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ đờ đẫn.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, bước chân không hề tạm dừng, thậm chí còn không có lấy một chút xiu do dự hay chậm trễ nào.

Đôi phương vẫn đang đánh giá Hứa Thâm, chờ tới thời điểm hắn lại gần, đột nhiên vươn tay, chớp về phía hắn.

Hứa Thâm lại làm như không thấy, trực tiếp bước qua.

Sưu!

Bàn tay đối phương lướt tới, chộp thẳng vào gáy hấn, nhưng cả hai không chạm vào nhau.

Nội tâm căng thẳng trong lòng Hứa Thâm cũng thoáng buông lỏng, hấn ngấm ngấm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mà vừa rồi, khi nội tâm hấn trở nên căng thẳng, dưới ảnh hưởng của Hải Tước, tiết tấu đập của trái tim vẫn duy trì ở mức bình thường

Hứa Thâm bình thản đi xuống thang lầu, không hề quay đầu lại, đã lập tức rời đi.

“Là ảo giác sao?” Ngay cửa thang lầu, con khư mỹ nữ kia nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, ánh mắt lộ ra vài phần nghi hoặc, chột thì thảo tự nói.

Sau đó, cô ấy lắc lắc đầu, lại đưa cánh tay con gái đang ăn dở lên miệng, nhanh chóng ăn xong, và xoay người đi về phía giá sách.

Chương 762. Ông Hưởng Lạc Quá Lâu, Tin Tức Đã Sớm Lạc Hậu Rồi!!!

Hứa Thâm rời khỏi Đồ Thư quán, lần này không tiếp tục lưu lại thêm nữa, hấn lập tức rời khỏi cung Tuyết, quay về khu Hắc Quang.

Đám người Tiết Môi, Trần Hàn vừa nhìn thấy Hứa Thâm trở về, tất cả đều chạy ra nghênh đón.

Hứa Thâm đơn giản dặn dò bọn họ một chút tình huống, chủ yếu là về nhiệm vụ Nghĩ Hậu giao cho.

“Nhiệm vụ này quá nguy hiểm, không phải điện hạ muốn mạng của ngài chứ?” Đỗ Minh không nhịn được nói.

Tuy bên cạnh Hứa Thâm con khư tóc đen kia, nhưng khư cấp A bình thường không địch lại quân vương. Trừ phi là khư cấp A nào đó cực kỳ đáng sợ, nhưng loại cấp bậc này cực kỳ hiếm thấy.

“Điện hạ muốn thử ngài sao?” Lâu Hải âm nhủ mày hỏi, để cho hình thái thứ hai đi dò xét quân vương, nghe thế nào cũng thấy loại nhiệm vụ này tuyệt đối là hãm hại người.

Ánh mắt Tiết Môi lóe sáng, gã hơi suy tư rồi nói: “Có phải điện hạ muốn dùng ngài đi dụ dỗ Dạ Thử Vương hay không? Có lẽ điện hạ sẽ ở bên cạnh giám sát ngài, thậm chí....”

Gã nhìn trái nhìn phải một hồi, chợt nhỏ giọng nói: “Nói không chừng điện hạ còn đang có mặt ngay tại thời điểm này, ngay tại vị trí này.”

Nghe được lời nói của gã, sắc mặt người khác đều biến đổi, lông tơ dựng đứng lên, không khỏi nhìn dáo dác chung quanh.

Đỗ Minh vừa nói chuyện, da đầu cũng khe khẽ run rẩy, nói: “Cậu đừng có dọa người, bên cạnh Giáo hoàng có khu cấp A, nếu Nghĩ Hậu điện hạ ở phụ cận, khẳng định là ngài sẽ cảm nhận được.”

Tiết Môi gật gật đầu: “Đúng là như thế.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Tiết Môi, nói: “Suy nghĩ của anh cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.”

“Tôi đi cùng ngài.” Bỗng nhiên Hạ Tĩnh Tương nói.

Trần Hàn nghe cô ấy mở miệng, cũng phản ứng lại rồi vội vàng nói: “Nếu có cần đề tôi đi cùng cậu.”

“Tôi cũng đi.” Những người khác thấy vậy, đều nhao nhao tỏ thái độ.

Nhóm thân vệ phiên đội sáu và phiên đội bốn, đám người Phùng Thanh, Ngô Thường Long, cũng thoáng hiện một chút do dự, nhưng hiển nhiên là không đủ dũng khí để tỏ thái độ.

Dù sao, thăm dò sào huyệt quân vương, cũng là chuyện hữu tử vô sinh.

Hứa Thâm nhìn quanh mọi người một vòng, thân sơ vừa xem là hiểu ngay. Sau đó, hần khẽ gật đầu: “Loại chuyện này, một mình ta đi là được rồi, quá nhiều người ngược lại càng dễ bại lộ, đa thảo kinh xà.”

“Tôi có thể đi, tôi là hệ cảm giác.” Lâu Hải âm lập tức nói.

Những người khác không khỏi nhìn Lâu Hải âm, móa nó hệ cảm giác, có hệ cảm giác nào mạnh như cô?

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Lâu Hải âm, cười nói: “Đừng quên, những gì cô có thể cảm nhận được thì ta cũng được.”

Lâu Hải âm lập tức im lặng.

Đúng là như vậy, thậm chí lực cảm nhận của Hứa Thâm chỉ có mạnh hơn chứ không kém hơn cô.

Hơn nữa, đến tận bây giờ, cô cũng không biết đến tột cùng năng lực của Hứa Thâm là gì.

“Cứ ở lại đây chờ đi.” Hứa Thâm nói: “Mấy người cứ quản lý khu Hắc Quang cho tốt là được, đừng để rơi vào tình trạng ta vừa rời đi, người khác lập tức bưng hang ổ của ta đi mất, nhất là cảnh giác đề phòng mấy tên khu khác, hẳn là bên trong có người bị Dạ Thử Vương thu mua.”

Trần Hàn gật đầu: “Ai dám xâm phạm khu Hắc Quang, tôi nhất định sẽ làm hẳn có đến mà không có về.”

Nói đến đây, tựa như gã cảm thấy lời này không quá chặt chẽ cẩn thận, lại bổ sung thêm một câu: “Trừ phi là quân vương.”

Ngày kế, sau khi Hứa Thâm chuẩn bị thỏa đáng mọi chuyện, hẳn lập tức rời khỏi khu Hắc Quang.

Hắn đi cực kỳ bí ẩn, không một ai biết, kể cả đám người thân cận như Lâu Hải âm, Hứa Thâm cũng không báo cho.

Cũng không phải hẳn hoài nghi bên trong bọn họ có nội gian phản đồ, chỉ đơn thuần cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Nghĩ Hậu cho kỳ hạn ba ngày, nhưng Hứa Thâm không muốn kéo dài tới ngày thứ ba, là lo lắng cung Tuyết bên kia có cơ sở ngầm của Dạ Thử Vương, nếu hẳn thực sự đợi đến ngày thứ ba mới qua bên đó, lỡ như khu Dạ Oanh có mai phục, chẳng khác nào tự mình chui đầu vô lưới.

Không bằng cứ dứt khoát lên vào trước, đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Tại trang viên Phi Thúy, khu Dạ Oanh.

Tùng bóng người xuyên thấu qua vách tường trang viên, lập tức đi vào bên trong, sau đó tụ tập tại một khu kiến trúc nào đó.

Bọn họ lần lượt hiện thân từ Khư giới, và ngồi ngay ngắn trên những chiếc ghế được bày sẵn trong phòng.

Không bao lâu sau, toàn bộ nhân viên đã đến đông đủ.

“Tôi vừa nhận được tin tức từ cung Tuyết bên kia, Nghĩ Hậu đã phái một đội trưởng đội thân vệ đi tới điều tra chúng ta. Vương truyền lệnh, để cho chúng ta ám sát đối phương ngay tại biên giới, không để tình huống ở khu tường số sáu phía Tây bị tra xét đến.” Một vị trung niên đang ngồi bên trên, mắt hồ chột lộ hung quang, lạnh lùng nói.

“Chỉ là một đội trưởng đội thân vệ, có cần điều động nhiều người chúng ta như vậy hay không?” Một lão giả ngồi phía bên phải nghi hoặc nói: “Tôi nghe nói bên trên còn điều đến đây hai khẩu pháo Khư Thần, dường như trận thế này có chút khoa trương?”

“Hừ, lão Nhạc, ông hưởng lạc quá lâu, tin tức đã sớm lạc hậu rồi.” Thanh niên bên trái hừ lạnh nói: “Theo tôi hiểu biết, đội trưởng đội thân vệ này không hề đơn giản. Chưa nói tới chuyện hắn đang quản lý khu Hắc Quang, chỉ nói tới chuyện hắn đã âm thầm giải quyết đội trưởng phiên đội bốn, thậm chí hàng phục còn người này thành nô bộc, từ đó nắm quyền điều khiển khu Vô Miên thôi cũng đủ hiểu hắn không hề đơn giản rồi. Lần này hắn phụng mệnh đi đến nơi này điều tra, trong tay người ta có tài nguyên của hai khu, ông nói xem, hắn sẽ mang bao nhiêu người đi tới?”

“Hả?” Lão giả nọ thoáng kinh ngạc, còn có việc này sao?

Những người không rõ tình hình vừa nghe vậy, sắc mặt đều khê biến, vẻ tùy ý lạnh nhạt trong ánh mắt lập tức biến thành ngưng trọng.

Vốn dĩ bọn họ còn cho rằng bên trên có chút chuyện bé xé ra to, hiện tại xem ra, bố trí cẩn thận như vậy tuyệt đối không sai.

Nếu tất cả hình thái thứ hai của hai khu đều đi theo đội trưởng đội thân vệ kia lên vào nơi này, chỉ sợ có huy động toàn bộ đám người bọn họ cũng không đủ để ứng phó. Khó trách cần phải vận dụng cả pháo Khư Thần đến hiệp trợ.

Đối phương muốn lên vào điều tra, khẳng định không thể mang theo vũ khí hạng nặng như vậy.

Chương 763. Chẳng Lẽ Đối Phương Chính Là Chim Sẻ?

“Cái kia, tôi nói này...”

Có một cô gái thoát nhìn rất nhu nhược, nũng nịu, chột cật tiếng mềm nhẹ, non nớt nói: “Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải nhân số của chúng ta ở nơi này... hơi bị ít sao?”

Nếu vậy giết một đội trưởng đội thân vệ, bọn họ tụ tập 12 người ở nơi này, đương nhiên là dư dả.

Nhưng sau lưng đối phương còn nắm giữ một nhóm hình thái thứ hai của hai khu, số lượng gấp mấy lần đám người bọn họ, dù thêm hai khẩu pháo Khư Thần... Cũng có chút lấy trứng chọi đá nha!

Lấy ví dụ thế này, nếu một pháo giết được một người, rốt cuộc bọn họ cần phải bắn ra bao nhiêu pháo đây?

Hơn nữa, một khi vị trí pháo Khư Thần bại lộ, khẳng định rằng đối phương sẽ liều lĩnh xung phong liều chết đi qua.

Nghe được lời nói của cô, ánh mắt người khác càng trở nên ngưng trọng.

Sự thật đúng là như thế.

Ban đầu, được phái đi nhận nhiệm vụ này, bọn họ còn tưởng là đơn giản, ai ngờ... Lại có chút gian khổ nha.

“Đối phương tới nơi này với mục đích chủ yếu là dò xét chúng ta, chưa chắc đã kêu gọi lượng lớn nhân thủ đi theo. Hơn nữa, mấy người đừng quên, nơi này là địa bàn của vương chúng ta, chỉ cần đối phương không ngu, sẽ dùng tiềm hành làm mục tiêu mà tiềm hành thì nên chú trọng cái gì hơn? Khẳng định là ít người, hiệu suất nhanh rồi!”

“Nhưng người giỏi về tiềm hành, chiến lược giao phong chính diện lại không mạnh.” Có người lại nói: “Bởi vậy theo tôi phỏng đoán, đối phương sẽ không mang theo quá nhiều người, số lượng đại khái sẽ không vượt qua chúng ta. Đến lúc đó những người khác kiểm chế, còn chúng ta dùng pháo Khư Thần nhắm thẳng vào đội trưởng đội thân vệ kia, chỉ cần xử lý hấn trước, người khác tuyệt đối sẽ tan đàn xẻ nghé.”

“Không sai.” Gã trung niên Hàn Hổ với dáng người khô ngô, đang ngồi bên trên, lập tức gật đầu nói: “Đến lúc đó, cứ để tôi

tới kiểm chế đội trưởng đội thân vệ kia, Lý Bưu và Tiểu Minh đến hiệp trợ tôi là được.”

Hai người trong đám đông bên cạnh khẽ gật đầu.

Có người đang ngồi trong góc, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, không nói được một lời, nhưng ánh mắt không ngừng chớp động, dường như đang suy tư chuyện gì đó.

“Nếu không có gì vấn đề, chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi, cứ bố trí theo kế hoạch trước. Tôi đã liên lạc với cứ điểm tình báo ở khu Hắc Quang, dẫn dò bọn họ tra xét kỹ càng hành tung của đội trưởng đội thân vệ kia. Mệnh lệnh mà hần nhận được từ phía Nghị Hậu, có kỳ hạn ba ngày, hần là ngày kia hần mới đến.” Hàn Hổ nói.

Mọi người liếc nhìn nhau, không hề có ý kiến gì khác.

Ngay lúc này, một lão giả đang ngồi trong góc phòng, do dự một chút, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Cái kia, tôi có một tin tức nhưng không biết có nên nói ra hay không.”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, có cái gì cứ nói thẳng.” Một thanh niên khác tính cách cáu kỉnh, lập tức bất mãn nói.

Lão giả âm trầm nhìn đối phương một cái, rồi nói với Hàn Hổ: “Không biết anh có nghe nói qua hay không? Theo tôi được biết, tình huống của đội trưởng đội thân vệ kia... Có chút phức tạp.”

“Phức tạp như thế nào?” Hàn Hổ nhíu mày, gã cũng cảm thấy đối phương nói chuyện có chút dài dòng.

“Người này tên là Hứa Thâm, mấy người có biết, lúc trước hần thu phục khu Hắc Quang như thế nào hay không?” Lão giả hỏi lại.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn thấy lão, không ai trả lời.

Lão giả vờ như không nhìn thấy cơn giận cố gắng kiềm nén trong mắt mọi người, vẫn chậm rãi nói: “Quân đồn trú khu Hắc Quang có bốn khẩu pháo Khư Thần, khu Vô Miên cũng vậy, nhưng kết quả bọn họ vẫn bị hần trấn áp, mấy người đoán là vì sao?”

“Ông nói thẳng ra đi!” Hàn Hổ không thể nhịn được, lập tức nói.

“Pháo Khư Thần không có hiệu quả với hấn.” Lần này, lão giả không tiếp tục dong dài nữa, trực tiếp nói thẳng luôn.

Tất cả mọi người nghe được lời nói của lão giả, lập tức sùng sốt.

Pháo Khư Thần không có hiệu quả?

“Làm sao có thể? Ông đùa cái gì thế?” Có người lại kinh ngạc nhìn lão.

Lão giả hỏi ngược lại: “Bằng không cậu cảm thấy vì sao hấn có thể trấn áp được hai khu? Theo tôi được biết... rất có thể, hấn còn là quân vương ẩn giấu.”

“Quân vương? !”

Lời này vừa nói ra, mí mắt mọi người đều hung hăng co rúm lại.

Hai chữ này tựa như thanh kiếm sắc của Quỷ Thần, lực uy hiếp quá lớn.

“Cậu đang nói đùa hả? Nếu hấn là quân vương, Nghĩ Hậu có thể ra lệnh cho hấn sao? Hấn chịu cam tâm tình nguyện nghe theo lời nói của Nghĩ Hậu sao?” Có người không nhịn được nói.

Lão giả thở dài: “Rất có khả năng hấn là năng lực giả hệ ảnh tử, giỏi về che giấu, ngay cả Nghĩ Hậu cũng bị lừa dối cho qua. Và vô cùng có khả năng đối phương đang muốn xem vương của chúng ta cùng Nghĩ Hậu tranh đấu, chờ sau khi cả hai lưỡng bại câu thương, sẽ kiếm lợi từ chuyện này, bởi vậy mới một mực che giấu bản thân.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tin tức này không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ đối phương chính là chim sẻ? [1]

[1] : chim sẻ trong câu “bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng”

“Nguồn tin của ông có thể tin được không?” Hàn Hồ nhíu mày, không hiểu vì sao khi gã nghe những lời này vào tai, lại luôn có cảm giác đối phương đang nói chuyện giật gân, thổi bùng sợ hãi.

“Trạm tình báo ở Khu Hắc Quang bên kia từng truyền tin tức tới.” Lão giả đưa ra câu trả lời.

Sắc mặt Hàn Hổ khẽ biến, gã không tiếp tục hé răng thêm nữa, chỉ đưa ánh mắt nhìn quanh mọi người trong phòng, trong mắt lóe sáng, đột nhiên, gã có một chút cảm giác hiểu ra.

Hiện giờ, bầu không khí trong phòng đầy tĩnh mịch, tựa như không có lấy một người, bởi vì không ai dám hé răng.

Sau một lúc lâu, mới có người chần chờ nói: “Nếu không, chúng ta cứ báo cáo chuyện này cho vương trước, để ngài tới lựa chọn?”

Hàn Hổ đang một mực chờ đợi những lời này, gã nhanh chóng gật đầu: “Việc này cần phải cân nhắc.”

Người khác thấy gã tỏ thái độ, cũng vội vàng lên tiếng phụ họa.

Hàn Hổ lập tức làm ra quyết định: “Vậy cứ bẩm báo với vương trước, sau đó chúng ta lại làm chuẩn bị phục kích.”

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nói cho cùng, tin tức này cũng quá đáng sợ.

Tuy bọn họ đông người, nhưng ở trước mặt quân vương, có đông hơn nữa cũng không đáng nhắc đến.

Và hiển nhiên, không một ai muốn toi công chịu chết cả.

Chương 764. Cứ Giữ Nguyên Kế Hoạch Phục Kích Chẳng Phải Sẽ Tốt Hơn Sao?

Huống chi dựa theo tình hình nhận được lúc trước, bọn họ cũng có cảm giác nhiệm vụ này rất gian khổ, hơn nữa, còn gian khổ theo kiểu... Miễn phí tặng không.

“Mấy người làm như vậy thật không thú vị.” Bỗng nhiên một tiếng thở dài vang lên.

“Không như vậy còn có thể như thế nào? Cố chấp lao lên sao?” Có người hỏi lại, nhưng vừa nói xong, liền nhìn về phía âm thanh truyền đến, lại phát hiện bản thân không tìm được người nói chuyện.

Mọi người đều sững sốt, ai nấy đều nhìn quanh bốn phía trong phòng.

Vừa vịn lúc này, một bóng người lại lặng yên hiện ra ngay giữa phòng, đứng ở trước mặt đám người đang thương nghị.

“Cứ giữ nguyên kế hoạch phục kích chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Ta cũng không cho mấy người có cơ hội đến phục kích đâu, vì sao cứ một mực lựa chọn báo cáo chứ?” Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, vốn dĩ hắn chỉ muốn đến nơi này thăm nghe ngóng một chút tin tức rồi nhanh chóng rời đi, vì sao bọn họ cứ nhất định phải ép hắn ra tay chứ?

Tất cả mọi người trong phòng đều sững sốt nhìn Hứa Thâm vừa trống rỗng xuất hiện, chợt con ngươi hung hăng co rút lại, toàn bộ bọn họ đều kinh hãi đứng dậy, thậm chí có người còn vội vàng tới mức làm đổ cái ghế dựa của mình xuống mặt đất, phát ra một tiếng “ba” trầm muộn.

Hàn Hồ đag ngồi phía trên, chợt đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ kinh sợ nhìn Hứa Thâm.

Trống rỗng xuất hiện?

Làm sao có thể!

Rõ ràng ở đây có năng lực giả hệ cảm giác, nhưng không một ai phát hiện ra hắn?

Hắn thuộc hệ ảnh tử? Hay là... Quân vương!

Nghĩ đến lời lão giả nọ vừa nói, mọi người đều cảm thấy trái tim mình hung hăng co rút lại, dâng lên một loại cảm giác máu tươi chảy ngược, yết hầu bị bóp nghẹn không thể thở nổi.

“Ngồi đi nào, tất cả đều ngồi xuống đi.”

Hứa Thâm bày ra tư thế như chủ nhân đang chiêu đãi khách khứa vào nhà mình, rồi thản nhiên nâng tay đề xuống, sau đó, chợt quay sang nói với Hàn Hồ: “Anh vừa nói tới tình huống ở khu số 6, là chỉ tình huống gì đây?”

Mồ hôi lạnh đã túa ra trên trán Hàn Hồ, gã đang gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, lập tức hỏi: “Cậu là quân vương?”

“Không phải.” Hứa Thâm lắc đầu.

Hàn Hồ vừa nghe câu trả lời này, chưa kịp thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể lại trở nên căng thẳng, định lừa quỷ hả?

“Cậu chính là đội trưởng đội thân vệ kia?” Hàn Hồ lại hỏi.

Hứa Thâm gật đầu.

Đến đây, trái tim mọi người đều lạnh xuống, vừa rồi bọn họ còn ở nơi này nghị luận sôi nổi xem nên phục kích người ta như thế nào, ai có thể ngờ người ta đã sớm đứng tại tầng sâu trong Khư giới nghe trộm hết thảy rồi.

“Có chút động tác nhỏ khác nha...” Hứa Thâm than nhẹ.

Lời nói vừa rơi xuống, bỗng nhiên trên vai hắn xuất hiện lượng lớn sợi đen bông bông. Ngay sau đó, mặt đất dưới chân cũng bị nhuộm đỏ, thật nhiều máu tươi theo ống quần phun mạnh ra ngoài, nhanh chóng bao trùm toàn bộ sàn nhà trong phòng.

Một mớ tóc đen trong đó chọt bắn ra ngoài, lôi kéo thân thể hai trăm khư giả hình thái thứ hai qua, đẩy bọn họ rơi vào trong máu loãng.

Dụng cụ truyền tin trên tay một người trong đó lập tức rơi xuống vũng máu loãng bên dưới, và nhanh chóng chìm nghỉm.

Sắc mặt Ttên còn lại vô cùng khó coi, thân thể không khỏi run rẩy.

“Ca ca, em có thể ăn không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Tuyết vòng lên phía trước từ đằng sau bả vai, lập tức hiện lên vẻ lấy lòng nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Suu! Suu!

Chỉ trong nháy mắt, lọn tóc đen như kiếm, đã xuyên thủng hai trăm khư giả hình thái thứ hai dưới mặt đất, đối phương có phát động năng lực, nhưng năng lực còn chưa mang đến hiệu quả, đã bị giết chết.

Sau đó, lọn tóc đen quán quanh thân thể bọn họ, thẩm thấu từ miệng mũi, từ lỗ tai đi vào, rồi chậm rãi, thân thể hai hình thái thứ hai kia đều héo rũ xuống, co rút lại, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Tuyết lại xẹt qua một mảnh hồng nhuận.

Một màn này khiến da đầu những người trông thấy trực tiếp run lên, hồn vía lên mây.

“Cùng nhau giết ra ngoài!” Có người đã sợ tới mức lý trí sắp sụp đổ, vội vàng rống giận một tiếng, xoay người liền trốn.

Nhưng đột nhiên vũng máu tươi dưới mặt đất kéo dài tới, hóa thành một bàn tay máu, tóm chặt lấy thân thể người nọ, trực tiếp nhấn chìm xuống máu tươi.

Đối phương vội vàng phát động năng lực, lôi điện quần quanh toàn thân, nhưng uy lực của lôi điện không thể tạo thành bao nhiêu phá hư với huyết dịch bên dưới, chỉ có thể theo máu tươi, lan tràn trước chân Hứa Thâm, liền ảm đạm lụi tàn.

Mà người nọ bị lôi kéo xuống vũng máu tươi, nhưng lại như đá chìm đáy biển.

Nhìn từ bên ngoài, rõ ràng chỉ có một tầng huyết dịch hơi mỏng bao trùm trên mặt đất mà thôi, nhưng chúng nó lại như nhựa cao su dính chặt thân thể người nọ lại, càng giãy giụa càng chìm sâu xuống.

Lại tựa như bên trong vũng máu tươi kia có vô số những chiếc răng nhọn thật nhỏ, ngay khi thân thể đối phương bị kéo xuống, những chiếc răng hòa lẫn với huyết dịch này lập tức nổi lên, xé rách máu thịt bên ngoài, lộ ra dày đặc xương trắng bên trong.

Bên kia, có người nhìn thấy cơ hội, trực tiếp phát động xông tới.

Có bốn người đều tự chia ra tìm đường trốn chết, lao về những phương hướng khác nhau.

Nhưng ngay sau đó, vũng máu tươi dưới mặt đất đột nhiên cuốn ngược lại, hóa thành mũi tên và bàn tay máu, cũng bắn theo những phương hướng khác biệt kia.

Ngay lập tức, bốn người nọ, hoặc bị bắn trúng xỏ xuyên qua, hoặc bị bàn tay máu tóm trở về.

Hiển nhiên, hình thái thứ hai có hung hãn dũng mãnh tới đâu, thì ở trước mặt khur cấp A, bọn họ lại như những món đồ chơi nhỏ, không có lấy một chút lực phản kháng nào.

Có người lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, điên cuồng giết về phía Hứa Thâm.

Nhưng rất nhanh, một lọn tóc dài đen đã quét tới, trực tiếp gạt bỏ đối phương ngay giữa không trung.

Vừa vặn lúc này, bỗng nhiên Hứa Thâm cảm nhận được thân thể mình xuất hiện dấu hiệu thối rữa, toàn thân đều tê dại ngứa ngáy.

Ánh mắt hần đảo qua, lập tức nhìn thấy một cô gái đang lặng yên phát động năng lực ở đằng sau phòng hội nghị.

Dường như đây là một loại năng lực viễn trình, có chứa hiệu quả nguyên rửa đặc thù nào đó.

Nhưng rất nhanh, loại dấu hiệu thối rữa này liền biến mất.

Linh Lục vừa âm thầm ra tay, tinh lực xóa bỏ trạng thái quỷ dị trên người cho Hứa Thâm.

Chương 765. Vết Sẹo!

Sắc mặt cô gái kia lập tức biến đổi, rồi không chút do dự đã xoay người muốn trốn.

Đáng tiếc những sợi tơ đen nọ kéo dài ra rất nhanh, đã cuốn thân thể cô ta lên, rồi trực tiếp vặn thành vài đoạn.

Trong nháy mắt, tất cả những người có ý đồ chạy trốn đều bị xóa sổ.

Vốn dĩ có 12 người, hiện giờ chỉ còn lại ba.

Lão giả đang ngồi trong góc phòng, Hàn Hồ, cùng với một cô gái ăn mặc theo phong cách phu nhân thành thực.

Cô gái phu nhân nọ ăn mặc khá mát mẻ, đi tất chân và mặc một chiếc váy cúp ngực có chất liệu voan mỏng, lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch, tựa như bị dọa cho ngốc rồi.

“Nói một chút đi.” Hứa Thâm nói với Hàn Hồ.

Thân thể Hàn Hồ run lên nhè nhẹ, nếu không phải gã biết Hứa Thâm thời thời khắc khắc đều tập trung mục tiêu lên người mình, ngay cả gã cũng lựa chọn chạy trốn.

“Tôi, tôi không biết tình...” Hàn Hồ run rẩy nói.

“Một lần.” Hứa Thâm móc móc lỗ tai, nói: “Anh đã mất đi một lần cơ hội, còn có hai lần.”

Sắc mặt Hàn Hồ lập tức trở nên khó coi như gan lợn, gã do dự một lát, mới nói: “Khu số 6 bên kia có thể kíp nổ đã thông bất cứ lúc nào, để khur ngoài tường tiến vào bên trong, bên kia đã sửa thành công thông đạo, để những con khur tiến vào sẽ lần theo con mồi ven đường, từ từ thâm nhập vào bên trong khu Mẫu Hoàng...”

“Thông đạo, mồi ...”

Không cần hỏi cũng biết, những con mồi này là thứ gì.

Hứa Thâm khẽ nheo mắt, Dạ Thử Vương này thực sự muốn mượn ngoại lực, thậm chí còn vì vậy mà không tiếc phá tường.

“Viện trợ từ bên ngoài của Dạ Thử Vương cũng chỉ có thứ này thôi sao? Hẳn có cầu kết cùng quân vương khác hay không?”

Hứa Thâm hỏi.

Hàn Hồ gần như sắp khóc đến nơi, lúc này thân hình khô ngô đang ưỡn ngực co lưng giống như một con gấu chó, run rẩy bầy nói: “Tôi thật sự không biết chuyện này.”

“Hai lần.”

Hàn Hồ “Bùm” một tiếng, nhưng lại thực sự quỳ xuống trước mặt Hứa Thâm: “Tôi nguyện ý đi theo ngài, ngài bảo tôi làm cái gì cũng được, nhưng tôi thật sự không biết những chuyện này, tôi hướng về Nguyệt Chủ thề...”

“Vậy anh còn biết cái gì nữa?” Hứa Thâm hỏi.

Hàn Hồ vội vàng nói: “Tôi biết trạm tình báo ở khu Dạ Oanh, còn có trạm tình báo những khu bên ngoài nữa. Mặt khác, khu Mẫu Hoàng bên kia có người của chúng tôi, tuy tôi không biết thân phận cụ thể của đối phương, nhưng lại biết ám hiệu kết nối thân phận.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Đều là thứ vô dụng, chỉ có mấy trạm tình báo đã muốn cứu trở về cái mạng của mình, anh nghĩ đơn giản quá.”

Sắc mặt Hàn Hồ chuyển thành trắng bệch, nói: “Tôi, tôi biết gần đây Dạ Thử Vương đã rời khỏi thành, không có mặt ở nơi này.”

“Hả?” Lại có tin tức quan trọng như thế? Hứa Thâm lập tức hỏi: “Hắn đi đâu?”

“Nghe nói ngài muốn ra ngoài tường, có khả năng muốn đi dẫn khư.” Hàn Hồ nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, cân nhắc một chút mới nói: “Vậy anh biết hắn xây dựng hang ổ ở nơi nào hay không? Tập trung được bao nhiêu quân rồi?”

“Chuyện này tôi cũng biết.” Góc chỗ lão giả vội vàng nói.

Hàn Hồ lập tức điên tiết trừng mắt nhìn lão giả kia một cái, rồi vội vàng nói với Hứa Thâm: “Tôi biết, để tôi mang ngài đi.”

“Được.” Hứa Thâm chuẩn bị mang theo bọn họ đi thăm dò sào huyệt của Dạ Thử Vương một phen.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn cảm nhận được một chút đau đớn truyền tới từ trên cánh tay, cúi đầu quan sát mới phát hiện trên cổ tay vừa nứt ra một vết sẹo.

Loại tình huống bất ngờ này thực sự khiến Hứa Thâm kinh hãi, hắn vội vàng cảnh giác xem xét chung quanh, lại nhìn thấy cả lão giả cùng cô gái ăn mặc như phu nhân kia vẫn đang thành thành thật thật đứng nguyên tại chỗ, thậm chí trên người còn không xuất hiện dấu hiệu phát tán khư lực.

Hiển nhiên đòn tập kích ấy không đến từ phía bọn họ.

Là một loại nguyên rửa đánh tới từ góc bí mật nào khác ư?

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên ngưng trọng, năng lực lấy nhỏ đổi lớn lập tức bao phủ quanh người. Nhưng vết sẹo trên cổ tay không hề bị năng lực ấy áp chế làm thu nhỏ lại, chỉ một chút đau đớn khi miệng vết thương bị nứt ra lúc này đã biến mất đi thôi.

Lúc này, Hứa Thâm mới quan sát trên cổ tay mình vừa xuất hiện máu tươi, là Hải Tước đang hỗ trợ chữa trị.

Nhưng sau khi máu tươi phủ kín miệng vết thương, giọng nói hơi lộ ra một chút kinh ngạc của Hải Tước chợt vang lên:

“Không thể chữa trị, dường như công kích nọ không trực tiếp tác dụng lên thân thể cậu, mà là một loại nguyên rửa nào đó, hoặc là công kích đặc biệt khác.”

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, Hải Tước cũng không thể trị liệu?

Hắn lập tức nhìn chăm chú vết sẹo trên cổ tay, hàng chân mày khê nhăn lại.

Nếu bị thương chẳng phải sẽ đổ máu ư? Vì sao lại trở thành vết sẹo?

Giống như vết thương này đã đến giai đoạn đóng vảy, nhưng rõ ràng từ khi hắn bị thương đến lúc vết sẹo xuất hiện, vốn không có một chút máu nào chảy ra mà?

Trên thế giới này có quá nhiều loại năng lực kỳ quái, khiến cho Hứa Thâm không dám có một chút sơ suất nào, ánh mắt hắn lộ ra hàn mang, lập tức dặn dò Hắc Tuyết đi xung quanh kiểm tra bốn phía.

Hắc Tuyết lên tiếng đáp ứng, liền tách khỏi thân thể Hứa Thâm, hóa thành một lợn tóc màu đen, như quả cầu bằng lông tung bay đến tầng sâu trong Khư giới.

Quá trình này được ghi lại trọn vẹn trong mắt đám người Hàn Hồ, làm cho sắc mặt bọn họ trở nên tái nhợt, không dám có bất cứ hành động nào.

Một lát sau, Hắc Tuyết quay về, lại dung nhập vào trong bả vai Hứa Thâm, lắc đầu nói: “Không tìm thấy địch nhân, phụ cận cũng không có hình thái thứ hai nào khác. Theo em, đây là công kích siêu viễn trình, thậm chí là tập kích thông qua một loại môi giới đặc thù nào đó tạo thành.”

“Mấy người có thể cảm nhận được dấu vết công kích không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Hắc Tuyết lắc đầu, tỏ vẻ không thể.

Người đầu trâu đang ở trong cơ thể Hứa Thâm, cũng phát ra âm thanh, tỏ vẻ bản thân gã không thể.

Linh Lục và Hải Tước cũng không có manh mối. Linh Lục thử ra tay, muốn dùng năng lực tinh lọc của mình xóa bỏ vết thương trên cổ tay Hứa Thâm, nhưng ngoài ý muốn chính là,

ngay cả năng lực của Linh Lục cũng không thể chữa trị vết sẹo trên cánh tay Hứa Thâm.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, cả Linh Lục lẫn Hải Tước, đều không thể làm gì được một vết sẹo nho nhỏ này ư?

Chương 766. Sào Huyệt Của Dạ Thử Vương!

Thứ này thực sự là một đòn tập kích đến từ hình thái thứ hai sao?

Nhưng nếu là quân vương... thì rõ ràng hắn vừa xuất hiện tại khu Dạ Oanh, Dạ Thử Vương đã phát hiện ra hắn rồi sao?

Phải biết rằng lúc trước, Dạ Thử Vương kia từng ở trong bóng đêm lén lút dòm ngó hắn, hắn là đối phương phải hiểu biết tình huống của hắn, nhưng lại phái tới một đám hình thái thứ hai như mấy người Hàn Hồ tới bao vây tiêu diệt sao?

Nghĩ thế nào cũng thấy loại bố trí này rất giống một phép thử.

Nhưng rốt cuộc sự thật là gì?

Đối phương đang thử hắn, hay là cố ý khiến cho hắn hiển lộ hành tung...?

Hiểu theo một hướng khác, chẳng lẽ thứ môi giới để tập kích hắn vừa rồi, nằm trên chính những người đang có mặt tại đây?

Ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, hắn lập tức liếc nhìn đám thi thể xung quanh một cái, nhưng rõ ràng từ nãy tới giờ hắn không hề động tay giết chết bọn họ mà?

Người ra tay chính là Hắc Tuyết và Hải Tước, nếu đối phương có thể thông qua thân thể của những người này làm môi giới tiến hành bán ngược thương tổn, cũng phải bán ngược cho hai người Hắc Tuyết mới đúng chứ?

“Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.”

Hứa Thâm suy tư một hồi vẫn không tìm được nguyên nhân, mà ngay cả mấy người Hải Tước cũng không hiểu rõ phương thức công kích bí ẩn nọ.

Hiển nhiên nơi đây rất nguy hiểm.

Nếu... Nếu vết sẹo này tập kích ngay trên cổ của hắn, chẳng phải hiện giờ... rất có thể hắn đã... Đã, đã chết rồi? !

Hứa Thâm vừa nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút sợ hãi.

Đã thật lâu rồi loại dự cảm không biết bản thân sẽ tử vong vào lúc nào này, cũng chưa từng xuất hiện trong lòng Hứa Thâm, bởi vậy, ở ngay thời khắc nó xuất hiện trở lại, tâm trạng của hắn trở nên khá tồi tệ.

Ba người Hàn Hồ và lão giả kia không nói chuyện, chỉ có thể mặc cho Hứa Thâm phân phó.

Trước khi rời đi, Hứa Thâm lại để cho Hắc Tuyết lấy đi toàn bộ khu binh trong thi thể của đám hình thái thứ hai kia, còn thi thể của bọn họ lại giao cho Hải Tước hòa tan hấp thu.

Dưới huyết dịch bao trùm, đồng thi thể vốn ngổn ngang khắp nơi trong Khu giới, đã không còn lại chút gì nữa, chỉ để lại một đồng bộ khôi giáp, còn loại toàn bộ da thịt xương cốt đều vì huyết dịch ăn mòn chuyển hóa thành chất dinh dưỡng rồi.

Sau khi cả nhóm người rời khỏi trang viên Phi Thúy, Hứa Thâm liền mang theo ba người kia bước đi trong Khu giới, để cho Hàn Hồ chỉ đường, cả nhóm bắt đầu đi về phía cứ điểm tình báo trong miệng đối phương.

Trên đường, bất cứ lúc nào, Hứa Thâm cũng phân tâm lưu ý tới vết sẹo trên cánh tay. Cũng may mắn, bởi vì theo hắn quan sát thì vết sẹo nọ không có dấu hiệu tiếp tục kéo dài thêm nữa. Điều này làm trong lòng hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng loại tập kích không thể hiểu biết này vẫn một mực tồn tại, khiến cho tâm trạng của hắn luôn rơi vào trạng thái căng thẳng, ai cũng không biết công kích tiếp theo sẽ xuất hiện vào thời điểm nào.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã cùng ba người Hàn Hồ đi vào một trạm tình báo.

Hứa Thâm bước vào trạm tình báo trước để xác nhận tin tức của Hàn Hồ có chính xác hay không.

Chưa đầy ba phút sau, dưới công kích của bốn người, trạm tình báo trước mắt đã hóa thành phế tích, bên trong có một

trăm khur giả hình thái thứ hai đã bị bốn người bọn họ đồng loạt bao vây, dễ dàng giết chết.

Trước khi giết chết, bọn họ đã khéo léo hỏi được tình báo từ trong miệng đối phương, qua đó cũng chứng minh được lời nói của Hàn Hồ là thật không phải giả.

Đúng là Dạ Thử Vương đã rời khỏi thành.

Và đây là cơ hội thật tốt để dò xét doanh địa của Dạ Thử Vương.

Hứa Thâm lập tức mang theo đám người Hàn Hồ đi đến địa điểm mà gã từng đề cập tới.

Sào huyệt của Dạ Thử Vương được đặt tại vùng ngoại thành của khu Dạ Oanh, ở tầng sâu trong Khur giới, ngay sát bên mười mấy tiểu khu cư dân, đất đai ở nơi này đều bị đào thành nhiều hang động, không gian đều dành cho những thế lực Dạ Thử Vương đã tập kết được đóng quân bên trong.

Bọn họ sinh hoạt tại tầng thứ hai trong Khur giới, ngẫu nhiên cũng xuyên qua hiện thực, nhưng đa phần đều tu luyện, huấn luyện ở trong Khur giới.

Dưới sự trợ giúp của Hắc Tuyết, Hứa Thâm trực tiếp tiến vào đến tầng sâu nhất trong Khur giới, đứng ở nơi này có thể dễ dàng nhìn trộm dưới hết thảy mọi biến động bên dưới lòng đất, hết thảy mọi thứ đều hư ảo như bong bóng nước.

Toàn bộ những người ở trong hang động ngầm này đều là quân đồn trú, trăm khur giả.

Dựa vào kết quả thăm dò của Hắc Tuyết, lại cộng thêm lời giới thiệu của Hàn Hồ, bọn họ phát hiện ra ở nơi này có hơn 80 hình thái thứ hai thường trú.

Con số này còn lớn hơn tổng số hình thái thứ hai trong đám quân đồn trú của hai đại khu.

Hứa Thâm có chút giật mình, quả nhiên trong tay một kẻ ôm trong lòng mưu đồ và báo thù nhiều năm như Dạ Thử Vương, sẽ ẩn chứa con bài chưa lật không hề nhỏ.

Nhưng ở nơi này thì vậy, lại không biết ở nơi khác, gã còn ẩn tàng nhóm hình thái thứ hai nào khác nữa hay không?

“Nhiều hình thái thứ hai như vậy, là được nội thành trợ giúp ư?” Hứa Thâm nhìn về phía Hàn Hồ bên người, đương nhiên hẳn không quên đối phương họ Hàn.

Mà Hàn gia bọn họ chính là một trong bảy đại gia tộc ở nội thành.

Dường như Hàn Hồ cũng đoán được suy nghĩ của Hứa Thâm, gã vội vàng lắc đầu nói: “Không có, những thế lực lớn trong nội thành đều có điều ước hiệp nghị, không được một mình tham dự vào tranh đấu và chính trị của thành Đê, một khi bị phát hiện, sẽ phải chịu mức xử phạt cực kỳ nghiêm trọng.”

Gã lại nói: “Tuy tôi họ Hàn, nhưng hoàn toàn không có liên quan gì với Hàn gia ở nội thành. Dù tổ tiên của tôi từng là người Hàn gia, nhưng đã sớm bị đuổi đi rồi, hơn nữa người bị đuổi đi vĩnh viễn cũng không được trở về tộc. Đây là quy củ của bảy đại tộc tại nội thành...”

Hứa Thâm cũng từng nghe nói tới quy củ này.

Dường như nguyên nhân tạo nên nó chính là, hậu nhân nào đó của tộc nhân đã bị đuổi đi khỏi gia tộc được cho phép quay lại. Sau đó, đối phương leo đến vị trí cực cao, cuối cùng mới để lộ răng nanh, tiến hành báo thù, làm cho cả một đại tộc ngã xuống.

Cũng từ đó, các tộc khác đều bắt đầu kiêng kỵ chuyện này.

Chương 767. Đời Mà, Có Người Ủng Hộ Quy Tắc, Cũng Sẽ Có Người Phá Hư Quy Tắc!!!

“Đại gia tộc là thế, chẳng lẽ những tiểu thế lực khác cũng không dám nhúng tay vào sao?” Hứa Thâm nghĩ đến bang Bạch Trú, sau lưng bọn họ chính là một thế lực tam lưu của nội thành, mà thật hiển nhiên hành vi của bang Bạch Trú ở khu Vô Miên, đã thuộc loại “Tham gia vào chính sự” rồi.

“Tiểu thế lực mà thôi, toàn là ngư mục thôn quang [1], khẳng định không ngăn cản được hấp dẫn.” Hàn Hồ nói.

[1] : mắt cá chỉ có thể nhìn được xa một tấc, chỉ cái nhìn thiên cận, nông cạn, không biết nhìn xa trông rộng.

Hứa Thâm gật gật đầu. Hắn dám khẳng định trong số những hình thái thứ hai trước mắt này có tồn tại người đến từ nội thành.

Nếu không chỉ dựa vào lượng người trong thành Đê lại có thể điều động bồi dưỡng ra nhiều hình thái thứ hai như vậy... thực sự có chút không thể nào tin nổi.

Dù sao, nơi này cũng là khu vực ngay dưới mí mắt Nghĩ Hậu, những tồn tại như vậy gần như không thể che giấu lâu dài được.

“Cẩn thận!” Đột nhiên Hải Tước truyền đến tiếng nhắc nhở.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng dao động, hắn lập tức nhìn lại, liền trông thấy một trăm khur giả hình thái thứ hai đột nhiên đứng dậy, nhìn thẳng về phía mình.

Cái nhìn của thanh niên hình thái thứ hai kia cực kỳ lạnh lùng, nếu dựa theo vị trí hiện tại của đối phương ở trong Khur giới, thì cái nhìn này đang dán thẳng vào một vách tường bên trong hang động, nhưng Hứa Thâm lại có thể cảm giác được, ánh mắt của đối phương đã xuyên thấu vách tường nham thạch kia, để trực tiếp nhìn thẳng vào người mình.

Người này... Không phải hình thái thứ hai?

Ngay sau đó, đột nhiên bóng dáng của hình thái thứ hai này nhoáng lên một cái, bước đến một góc tối nào đó bên trong hang động, rồi đập ra một bước, đi tới tầng thứ tư trong Khur giới.

“Mày là ai?” Thanh niên nọ lạnh lùng nhìn Hứa Thâm. Ngay tiếp đó, ánh mắt quét qua một cái, tựa như có chút ấn tượng với Hàn Hồ bên người Hứa Thâm, sắc mặt lập tức âm trầm thêm vài phần: “Địch nhân?”

Hàn Hồ lộ ra vẻ mặt đầy ngạc nhiên nghi ngờ, người này là quân vương?

“Dạ Thử Vương đâu?” Hứa Thâm hỏi.

Thanh niên nhướng mày, nói: “Vì sao mày không cho rằng tao chính là Dạ Thử Vương?”

“Bởi vì tôi đã nhìn thấy hấn rồi.”

Thanh niên nheo mắt đánh giá Hứa Thâm: “Nói vậy, mày là kẻ đứng bên phía Nghĩ Hậu kia?”

“Anh là người nội thành?” Hứa Thâm cũng hỏi lại: “Nội thành không được can thiệp vào chính trị và kinh tế của thành Đê, chẳng lẽ anh không biết?”

Thanh niên cười nhạo nói: “Chỉ cần làm đủ bí mật, thì ai biết chúng tao có can thiệp hay không?”

Quả nhiên là to gan lớn mật... Hứa Thâm lại không cảm thấy câu trả lời này quá ngoài ý muốn.

Đời mà, có người ủng hộ quy tắc, cũng sẽ có người phá hư quy tắc.

“Xem ra không phải mày đi ngang qua đây, còn mang theo ba tên phản đồ đi tới, là muốn thừa dịp hấn không có mặt búng hang ổ của hấn, có phải không?” Thanh niên lộ vẻ hứng thú nhìn Hứa Thâm, ánh mắt cũng không ngừng quét về phía bả vai hấn, nơi đó có vài sợi tóc đen bay lơ lửng.

Và gã có thể cảm nhận được, đó là một con khur đang che giấu.

Nhưng chưa hết, dường như ở trong cơ thể Hứa Thâm, còn có vài loại lực lượng đang che giấu khác nữa.

“Không muốn búng nó đi, chỉ muốn nhìn một chút thôi, dù sao giữa chúng ta cũng có khả năng trở thành minh hữu mà.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

“Ái chà?” Thanh niên nọ nghe xong, lại càng thêm hứng thú nhìn Hứa Thâm: “Muốn phản bội Nghĩ Hậu? Hay là mày muốn được lợi từ loại chuyện này?”

“Tôi chỉ muốn cuộc sống của bản thân càng thêm tốt đẹp, cho nên cần phải xem mức thù lao mà các anh bên này chịu bỏ ra thế nào.” Hứa Thâm nói.

Thanh niên nọ nở nụ cười, nói: “Vậy phải đợi hấn trở về rồi bàn lại, tao không quyết được loại chuyện này, dù sao ta cũng chỉ đến đây để làm khách thôi.”

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Nói cũng đúng, nhưng không cần biết là bàn với ai, kiểu gì cũng nên gia tăng một chút lợi thế

cho chính mình. Anh nói xem có đúng hay không?”

“A?” Thanh niên nọ nheo mắt nói: “Ví dụ như trong tay mày có cái gì?”

“Tôi có anh nha.” Hứa Thâm cười nói: “Chỉ cần bắt anh lại, hẳn là có thể gia tăng không ít lợi thế và quyền lên tiếng trong tay tôi rồi, hơn nữa đây còn là cơ hội khó được.”

Thanh niên nọ nghe xong, thoáng sửng sốt, rồi chợt nở nụ cười: “Nói rất đúng.”

Gã cười nói: “Nếu chờ hẳn trở về, chúng ta hai đối một, thì chẳng những mày đã đánh rần động cỏ, còn có thể rước phiền toái vào thân đó.”

“Đúng vậy, cho nên cần phải nhân cơ hội này, nhanh chóng ra tay.” Hứa Thâm bày ra vẻ mặt đành chịu thôi, tôi cũng không thể làm khác được.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên những vật thể dạng sợi tơ màu đen trên vai hắn từ từ bay lên trời, như một mảnh sương mù bông bông. Rất nhanh, bóng dáng Hắc Tuyết cũng dần dần hiện lộ ra.

“Khư cấp A, là Nghĩ Hậu dạy mày cách phục tùng nó sao?” Thanh niên nọ lập tức có chút hứng thú nhìn Hắc Tuyết, trên mặt không hề xuất hiện biểu cảm kích động.

Suy cho cùng, trong tranh đấu giữa các quân vương, tuy có thêm một con khư cấp A sẽ gây nên một chút phiền toái, nhưng cũng không phải đặc biệt khó giải quyết.

Hơn nữa một con khư bị quân vương phục tùng, có thể mạnh đến độ nào chứ?

Càng nghe, trong lòng ba người Hàn Hổ càng trở nên run sợ, hai vị quân vương ở ngoài cười nhưng trong không cười đang nói chuyện với nhau, rốt cuộc cũng đã tới trình độ muốn ra tay rồi.

Mà một khi chiến đấu bùng nổ, ba người bọn họ chính là kẻ chịu tai họa đầu tiên.

Hứa Thâm bày ra vẻ mặt từ chối cho ý kiến để đáp lại lời nói của thanh niên kia, sau khi Hắc Tuyết đang ở trên vai hắn, nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, giữa hai người bọn họ cực

kỳ ăn ý, cô ấy lập tức hiểu được rồi nhanh chóng ngưng tụ công kích.

Chỉ thấy mái tóc đen hóa thành trường mâu bắt chợt bắn nhanh ra ngoài.

Cùng lúc ấy, bóng dáng thanh niên đối diện lại như một con cá tiêu sái nghiêng người tránh thoát.

Nhưng trong khoảnh khắc trường mâu bị tránh đi, đột nhiên lại phân liệt, sau đó từ bên cạnh kéo dài ra vô số tơ mảnh, tiếp tục đâm thẳng về phía thanh niên nọ.

Phốc!

Thanh niên không tránh né kịp, gương mặt lập tức bị tóc đen đâm trúng, máu tươi đầm đìa.

Nhưng mặc cho nửa bên mặt máu chảy đầm đìa, nửa bên mặt còn nguyên vẹn của gã vẫn mang theo nụ cười nhẹ nhàng như cũ, thậm chí khóe môi cũng duy trì độ cong như ban đầu.

Chương 768. Ký Ưc Của Hứa Thâm!

“Có chút lợi hại.” Thanh niên nọ cười khẽ nói, sau đó miệng vết thương trên gương mặt gã bắt đầu từ từ khép lại.

Hắc Tuyết trông thấy đối phương coi thường mình, trong ánh mắt lập tức lộ ra sát ý, càng nhiều lọn tóc nhanh chóng kéo dài ra ngoài.

Sưu sưu sưu!

Tóc dài như mũi thương, như vạn mũi tên cùng bắn tới.

Thân thể thanh niên nọ nhảy tới rất nhanh, không ngừng né tránh giữa những sợi tóc, và thật dễ dàng có thể thoát khỏi chúng.

Lần này dưới tình huống có phòng bị, với thân thủ nhanh nhẹn của mình, gần như gã không gặp phải bất cứ đòn tập kích ngoài dự liệu nào, cũng không còn tiếp tục bị thương nữa.

“Để cho tôi tới thử xem.” Người đầu trâu xin xuất chiến.

Hứa Thâm nghĩ một chút, cũng gật đầu ngầm đồng ý.

Ngay sau đó, thân hình người đầu trâu lộ ra bên trong một bào tử máu do Hải Tước phóng thích ra ngoài, và chỉ ngắn ngủi một lát, đôi phương đã cấp tốc lớn lên, nhanh chóng lao ra từ trên người Hứa Thâm.

Dưới hiệu quả tăng phúc của năng lực lấy nhỏ đổi lớn, người đầu trâu tập kích thanh niên phía đối diện với tốc độ cực nhanh.

Phanh!

Nắm tay cực lớn hung hăng đập ra ngoài.

Đôi mắt thanh niên nọ thoáng ngưng lại, rồi ngay sau đó, bóng dáng gã cấp tốc xoay tròn như con quay, cũng cấp tốc tránh thoát một quyền này.

“Rống! !”

Đột nhiên người đầu trâu rống giận một tiếng, trực tiếp phong tỏa oán niệm và lửa giận ngàn năm.

Hiển nhiên, oán niệm và lửa giận tích lũy cả ngàn năm vẫn luôn âm ỉ cháy trong lòng gã, nó chỉ thoáng dập tắt vì bị Hứa Thâm cứng rắn áp chế mà thôi, tới hiện giờ, gã trực tiếp xin xuất chiến chỉ với một mục đích đơn thuần đó là xả giận!

Trong nháy mắt, tinh thần cuồng bạo lập tức nổ tung ra rồi trùng kích đến.

Về mặt thanh niên nọ thoáng ngưng trệ, là bất ngờ không kịp đề phòng, cũng là gã hoàn toàn không dự đoán được ngay khi vừa chạm mặt, con khur trước mắt lại lựa chọn tự bạo linh hồn.

Móa nó, con hàng này bị điên rồi!

Gã trực tiếp rơi vào phạm vi trung tâm của một đòn linh hồn trùng kích nọ, cũng trực tiếp hứng chịu lực lượng khủng bố, cực kỳ mãnh liệt đánh sâu vào.

Và ngay trong nháy mắt đờ đẫn đó, mái tóc dài của Hắc Tuyết cũng nhanh chóng xỏ xuyên qua thân thể gã. Nhưng chưa hết, gần như cùng thời điểm đó, mái tóc đen kia lập tức phân nhánh, hóa thành mười vạn mũi châm màu đen bén nhọn, đột ngột nổ tung từ khắp các nơi trên cơ thể gã như đầu, cánh tay...

Đảo mất một cái, thanh niên nọ đã hóa thân thành một con nhím biển.

Sau đó, mái tóc dài phát lực, thân thể đối phương triệt để bị xé nát ra.

Hứa Thâm khẽ nhú mày, nhanh như vậy đã giải quyết được rồi?

Tuy vị quân vương trước mắt có thể tái sinh, hơn phân nửa là năng lực giả hệ trọng cầu, nhưng chiến lực này có chút yếu ớt.

Theo những gì hắn hiểu biết, dù hệ trọng cầu có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một cái xác rùa đánh không chết, nhưng chỉ riêng một đặc tính này thôi, vẫn đủ để đối phương đưa ra rất nhiều biện pháp hạn chế khác.

Hơn nữa, đúng là loại năng lực linh hồn tái sinh của người đầu trâu rất khó giải quyết, nhưng ở ngàn năm trước, gã đã bị giam giữ rồi, hiển nhiên năng lực ấy cũng không phải không tìm được cách khắc chế, càng đừng nói đối thủ của bọn họ có một bộ thân thể trọng sinh.

Cho nên, tình huống này không đúng!

Ông!

Đúng lúc ấy, đột nhiên Hứa Thâm có cảm giác trên trán mình vừa truyền tới một cơn đau, tựa như đang bị một thứ gì đó bèn nhọn đâm vào vậy.

Nhưng cảm giác này chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đảo mất một cái liền biến mất, giống như chỉ là ảo giác thôi.

Chỉ là ... ngay sau đó, tầm nhìn trước mắt Hứa Thâm lại phát sinh biến hóa.

Trạng thái lúc này của hắn, cứ như vừa tiến vào một giấc mơ, vô số hình ảnh trước mắt như những trang sách đang nhanh chóng lật qua, nhanh chóng chuyển động, ngày hôm qua, hôm trước, hôm kia... .

Trí nhớ đang cấp tốc cuốn ngược về phía trước.

Một năm trước, hai năm trước ...

Trong nháy mắt, đã trở về đến thời điểm hấn còn chưa trở thành trăm khur giả, cũng vừa gặp được “Ma ma” và Mai Phù.

Khi đó hấn đang ở nhà, còn bị vây tại thời kỳ khép kín tháng thứ hai.

Lúc này, hấn đã ăn không ít mỹ thực do “Ma ma” nấu nướng, và đó cũng chính là lúc hấn nhìn thấy thân thể của mẹ mình từ từ trở nên mềm mại và nở nang.

Đoạn ký ức đã phủ đầy bụi, đột nhiên hiện ra thật rõ ràng ngay trước mắt, giống như một tập tranh được ghi chép lại, vô cùng chân thực.

Kỳ ức vẫn đang tiếp tục bị lật về phía trước như những trang sách, hấn chợt trông thấy hình ảnh ban đêm, bỗng nhiên có bóng người len vào trong phòng của mình.

Đôi phương chợt xuất hiện từ bên trong vách tường, và có mặt ở trong phòng của hấn.

Dáng người thon thả mảnh khảnh, cầm trong tay một cây trường thương, hướng thẳng về phía bản thân hấn, người thoát nhìn đang ngủ yên trên giường kia, chuẩn bị ném mạnh tới.

Lúc đó, chỉ vừa vặn là ngày thứ ba, hấn mới “Mở mắt”, cũng nhìn thấy được diện mạo chân thực của “Ma ma”.

Nhưng vào thời điểm ấy, hấn đã bị thế giới trước mắt làm cho triệt để rung động rồi, mỗi ngày đều bị vây trong sợ hãi, làm sao có thể an tâm đi vào giấc ngủ được?

Thanh trường thương vừa bị ném mạnh tới kia lập tức ngừng lại trước giường, bóng dáng “Ma ma” từ một gian phòng khác cấp tốc bò sát đất, lao đến.

Dường như bóng người kia có quay đầu lại nhìn thoáng qua bà một cái, nhưng ngay sau đó, người này lại trực tiếp ném trường thương.

Nhưng thanh trường thương ấy cũng bị dừng lại giữa hư không, là bị đầu ngón tay của Mai Phù đỡ lấy.

Đầu ngón tay kia dừng lại cách trán của Hứa Thâm chỉ chừng hai tấc.

Bởi vậy Hứa Thâm có thể nhìn thấy rõ ràng đầu ngón tay kia trắng nõn tới cỡ nào, tinh tế ra sao, thậm chí hẳn còn có thể nhìn thấy giữa đầu ngón tay ấy và mũi nhọn trên thanh trường thương kia có tồn tại một khe hở cực nhỏ, tựa như giữa chúng còn cách một bức tường khí nào đó... Và không trực tiếp đụng vào nhau.

Tiếp đó, bên tai hắn vang lên âm thanh phần nộ mà bén nhọn của “Ma ma”, bà ấy hung hãn tiến lên, bỏ nhào về phía bóng dáng thon thả nọ, nhưng vô hụt.

Sau khi bóng dáng ấy ném mạnh thanh trường thương ra, bỗng nhiên người nọ lại tiêu tán giống như một mảnh sương khói, ngay cả cây trường thương nọ cũng theo đó mà tan biến đi.

Chương 769. Người Vô Hình! Điều Khiển Ký Ức!

“Ma ma” vô cùng phần nộ, lại tiếp tục tìm kiếm chung quanh, lục soát khắp nơi trong phòng, nhưng tới cuối cùng, vẫn không tìm được gì cả.

Nhưng từ đó về sau, đêm nào cũng vậy, “Ma ma” sẽ thường xuyên bước qua, liếc mắt nhìn hắn.

Hơn nữa, cũng từ ngày ấy, bà càng lúc càng trông coi hắn chặt chẽ hơn, không cho phép hắn rời khỏi cửa nữa, còn vô số lần nói với hắn rằng, bên ngoài cực kỳ nguy hiểm.

Hết thảy nguyên nhân của những chuyện này, đều đến từ lần tập kích của cô gái thần bí kia.

Nhưng trong ba tháng dài đằng đẳng ấy, Hứa Thâm đã quên đi mất chuyện này.

Và nói thật, so sánh với ba tháng khá là “Ấm áp” kia, một chút chi tiết vô dụng ấy thực sự không đáng để nhắc tới.

Tới hiện giờ, khi lật xem lại đoạn ký ức xưa cũ này, bỗng nhiên Hứa Thâm lại có cảm giác bóng dáng thon thả đứng bên dưới cửa sổ kia có chút quen mắt.

Dường như hắn đã trông thấy nó ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm cảm thấy kinh ngạc mà suy tư, đột nhiên bên ngoài những trang ký ức không ngừng được lật xem của hắn, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết tràn ngập sợ hãi.

Âm thanh này phát ra cực kỳ vang dội, giống như nơi phát ra tiếng nói ấy đang ở ngay bên tai hắn vậy.

Và trong phút chốc, mảnh ký ức vốn đang bồng bềnh không ổn định trước mắt hắn, đột nhiên thống nhất lại làm một, và hắn mở mắt ra, trở về lại trong Khư giới, trước mắt là thân thể bị xé rách của thanh niên kia, Hắc Tuyết còn chưa thu hồi mái tóc quay lại.

Có thể thấy được, tuy hết thấy những gì hắn vừa trải qua kia, ngỡ là dài lâu lắm, kỳ thực chỉ phát sinh trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi mà thôi.

Ngay lúc này, Hứa Thâm nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ đang đứng bên người mình, giống như một màn nước trong suốt, bày biện ra hình dáng một con người.

Đây là... Người vô hình?

Cùng lúc ấy, đối phương đang rút lui về phía sau, hướng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn hắn, giống như trông thấy một thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Rồi ngay khi đối phương chạm phải ánh mắt của Hứa Thâm, gã mới đột ngột phát hiện, ánh mắt của Hứa Thâm cũng đang chăm chú nhìn mình, trái tim gã hung hăng đập thành thịch vài cái.

Tiếp đó, khi gã nhìn thấy con khỉ thú vừa xuất hiện trên bờ vai Hứa Thâm, bóng dáng vội vàng nhoáng lên một cái, cấp tốc lao về phía đối phương.

Hứa Thâm khiếp sợ, người vô hình này là cái thứ gì đây?

Hắn vội vàng vung tay chống đỡ, năng lực lấy nhỏ đổi lớn bùng nổ.

Cường hóa chất chồng!

Nhưng khiến cho Hứa Thâm thậm giạt mình chính là, tựa như ảnh hưởng suy yếu của lấy nhỏ đổi lớn không phát huy được hiệu quả, ngay cả tác dụng giảm tốc độ cũng không có.

Suu!

Gần như chỉ trong nháy mắt, bóng dáng người vô hình kia đã tiếp cận, và ngay sau đó, biến mất ở trước mắt Hứa Thâm.

“Đi đâu rồi?” Hứa Thâm vội vàng nhìn khắp nơi xung quanh, cũng nhanh chóng nhảy khỏi vị trí ban đầu, nhưng không hề nhìn thấy người vô hình nọ.

Chẳng lẽ đối phương đang ở trên người hắn?

Hứa Thâm trực tiếp kiểm tra bản thân, cũng lập tức mở miệng hỏi Hải Tước: “Cô có nhìn thấy người vô hình kia ở đâu hay không?”

“Người vô hình?” Hải Tước cất giọng nghi hoặc hỏi.

“Cô không thấy sao?” Hứa Thâm sừng sốt.

Hơn ai biết hắn biết, bản thân sẽ nhìn thấy một vài thứ mà người khác không nhìn thấy được, cả khứu nữa, nhưng những tồn tại kiểu này đều không ngoại lệ, chúng cực kỳ khủng bố.

Chẳng lẽ... người vô hình kia cũng thuộc cấp bậc này?

Mai Phù...

Hứa Thâm quét mắt nhìn về phía Mai Phù, lại trông thấy Mai Phù đang thản nhiên ngồi tại một nơi nào đó giữa hư không, thoạt nhìn cứ ngỡ cô ấy đang lơ lửng giữa hư không, nhưng trên thực tế, dường như cô ấy đang ngồi ngay ngắn trên một đỉnh núi, hoặc là nhánh cây nào đó ở tầng thứ năm trong Khư giới.

Ở bên người Mai Phù không có người vô hình, và có vẻ như cô cũng không có một chút phản ứng nào khác thường.

Theo kinh nghiệm của hắn cho thấy, nếu gặp được thứ gì đó cùng cấp bậc với cô, hắn là cô sẽ vô cùng kích động mới đúng...

Ừm, vì sao lại là kích động, mà không phải sợ hãi, hoặc là đối địch? Hứa Thâm cũng không nói rõ được.

“Không thấy.” Hải Tước cẩn thận trả lời, sau đó lại nói: “Tuy tôi không biết thứ cậu vừa nói đến là cái gì, nhưng có vẻ như món điểm tâm vừa bị xé rách kia... chỉ là một bộ túi da khô lỗi, chứ không phải thân hình chân chính của quân vương kia.”

Hứa Thâm thoáng sững sờ.

Thanh niên kia chỉ là một bộ túi da?

Nghĩa là người vô hình lúc này mới... Chính là quân vương kia!

Nhưng vừa rồi gã có tiến sát lại gần hắn... rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi?

Trong đầu Hứa Thâm lập tức hiện lên một chút suy nghĩ vô cùng khủng bố, hắn sờ sờ phía sau lưng của mình, nhưng không chạm phải bất cứ thứ gì. Thậm chí hắn còn kêu gọi Mặc Vệ bước ra, muốn gã dùng góc độ người bên ngoài đến kiểm tra bản thân mình, cũng vẫn không nhìn thấy cái gì cả.

Là biến mất???

Sắc mặt Hứa Thâm biến ảo không ngừng.

Trước loại tình huống không biết này, hắn không dám có một chút sơ suất nào, dù sao người nọ cũng là quân vương, ai biết trong tay đối phương sẽ nắm giữ dạng năng lực quý dị đặc thù như thế nào?

Lại nói, năng lực của đối phương đã đạt tới cấp bậc lĩnh vực, và một người có thể Niết Bàn trọng sinh trở thành quân vương, hơn phân nửa cũng là nhân tài kiệt xuất trong đám hình thái thứ hai, khẳng định sẽ sở hữu một loại năng lực vô cùng quý dị.

“Hắc Tuyết, em có nhìn thấy gì không?” Hứa Thâm lên tiếng hỏi Hắc Tuyết trên vai.

Nhưng một lúc lâu sau, cô ấy vẫn chậm chạp không hề đáp lại.

Về mặt Hứa Thâm lập tức ngưng lại, bỗng nhiên hắn nhìn về phía Hắc Tuyết, lại thấy Hắc Tuyết đang dùng vẻ mặt tối tăm nhìn mình, tựa như trong mắt cô ấy còn lộ ra một tia khát máu và sát ý nào đó.

Cùng lúc ấy, ở trong đầu Hắc Tuyết.

Hạ Thông ẩn núp bên trong ký ức của con khư này, đang cấp tốc lật xem trí nhớ của đối phương, đồng thời cũng điều chỉnh và sửa chữa lại.

Sửa chữa ký ức chính là năng lực của gã.

Gã gọi nó là điều khiển ký ức.

Gã có thể ẩn núp tại không gian ký ức, cũng có thể tự do đi lại bên trong trí nhớ của người bị mình tập kích.

Ẩn mình vào một góc trí nhớ của đối phương, thật sự không dễ bị phát hiện ra, lại có thể dễ dàng lật xem ký ức của người khác.

Chương 770. Nếu Có Thể Vĩnh Viễn Lưu Giữ Lại Ký Ức, Bản Thân Cũng Có Thể... Vĩnh Sinh!

Loại năng lực này cho phép gã có thể lật xem cả cuộc đời hoàn chỉnh của một con người, và thời gian để thực hiện việc này rất ngắn, không đến 0.1 giây trong hiện thực.

Đọc xem, lựa chọn, sửa chữa, cắt giảm, vân vân... đều là phương thức chiến đấu của gã.

Gã hoàn toàn có thể giết người mà không cần chính mình ra tay, thậm chí còn có thể làm cho địch nhân uất ức mà tự sát.

Vì thế, gã lựa chọn từ bỏ thân thể của chính mình.

Thân thể sẽ bị lãng quên, cũng như cha mẹ, người thương của gã đều đã mất đi vậy.

Chờ tới nhiều năm sau, những gương mặt ấy đều đã thành một mảnh trí nhớ mơ hồ.

Nhưng bọn họ sẽ vĩnh viễn sống trong lòng gã, sống trong ký ức của gã, tuyệt đối không bị lãng quên đi.

Bởi vậy, ký ức mới là thứ đáng quý nhất.

Nếu có thể vĩnh viễn lưu giữ lại ký ức, bản thân cũng có thể... Vĩnh sinh.

Và ... Hạ Thông đã trở thành một vị quân vương tiếp cận cảnh giới vĩnh sinh như vậy.

Nhờ đó, gã sống được hơn ba trăm năm rồi, và đây tuyệt đối không phải cực hạn của gã, chỉ vãn vãn là gã mới sinh ra được hơn ba trăm năm mà thôi.

Rất nhanh, Hạ Thông đã đọc xem trí nhớ của con khur này.

Lấy “Hiện tại” làm điểm gốc tiêu chuẩn, nhanh chóng lật ngược về phía trước, ngày hôm qua, hôm trước, vẫn tiếp tục lật ngược đến giai đoạn thời gian nào đó khi thiếu nữ khur này đang đi kiếm ăn, và kết bạn với thanh niên kia.

Thanh niên kia đưa cô ấy về nhà.

Thiếu nữ khur muốn thanh niên nọ làm ca ca của mình, nhưng... bên người thanh niên ấy còn có một vị tỷ tỷ.

Ở một khắc thiếu nữ này muốn bước lên giường, rất đột ngột, sắc mặt Hạ Thông chợt trở nên cứng đờ.

Chỉ thấy con ngươi của gã trợn trừng thật lớn, trong lòng kinh hãi muốn chết mà nhìn chằm chằm vào một đoạn ký ức kia.

Vì sao thứ khủng bố kia cũng tồn tại trong trí nhớ của con khur trước mắt này? ! !

“Nha nha! !”

Hạ Thông lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết đầy sợ hãi, tựa như sắp sửa hỏng mất đến nơi.

Gã có cảm giác... dường như thứ khủng bố ấy vừa xuyên thấu qua trí nhớ của con khur này, và đôi mắt khủng bố nọ đang như cười như không mà nhìn chăm chú vào mình.

Ánh nhìn chăm chú đầy kinh hoàng đó, khiến cho gã có cảm giác bản thân chính là một con Hamster đang bại lộ ngay trước mắt độc xà.

Không có khoảng trống để giãy giụa, không có nơi nào để tránh né, và tuyệt đối không thể chạy trốn được!

Như một người vừa rơi xuống biển sâu, cái cảm giác cổ họng bị bóp nghẹn, hít thở không thông khủng bố ấy, khiến cho máu tươi toàn thân gã như khô cứng cả lại, tựa như tại một khắc này, tất cả lực lượng đều tán loạn, biến mất.

Suu!

Gã dùng hết một chút lực lượng cuối cùng, để chạy trốn chết, để rời khỏi mảnh ký ức này.

Mà ở trong tầm mắt Hứa Thâm, tiếng kêu thảm thiết nọ lại vang lên.

Ngay sau đó, một bóng dáng trong suốt vô hình bị ép ra, rời khỏi đầu Hắc Tuyết, tựa như một con côn trùng trong suốt mà đặc quánh nào đó, sau khi bị đè ép, rời khỏi, nó rất nhanh biến thành hình người, và rơi xuống mặt đất.

Hoá ra kẻ này ẩn giấu trong thân thể Hắc Tuyết.

Là tùy ý bám vào thân thể người khác sao?

“Phát động huyết dịch bao trùm về phía trước.” Hứa Thâm lập tức nói với Hải Tước.

Hải Tước có chút nghi hoặc, nhưng động tác lại vô cùng dứt khoát, không do dự đã làm theo. Trên thực tế, dựa theo lời nói lúc trước của Hứa Thâm, từ đáy lòng bà ấy cũng có một chút suy đoán rồi.

Rất nhanh, huyết dịch đã cuộn trào lên và lật úp ra ngoài, trước mắt lập tức xuất hiện hình dáng một người máu.

“Ở nơi này, để cho tôi tới!” Linh hồn người đầu trâu lập tức ngưng tụ ra ngoài, rít gào một tiếng đã nhanh chóng xoay người lao xuống.

Hạ Thông vừa nhìn thấy linh hồn người đầu trâu, hai mắt trực tiếp mở to, giống như vừa gặp quỷ.

Chẳng lẽ gã trúng phải ảo giác rồi? !

Tên kia đã tự bạo linh hồn mà vẫn còn sống sao?

Gã lập tức sững sờ tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Ngay khi đòn tập kích của người đầu trâu ập đến, thân thể gã vội vàng co rút lại, trực tiếp phát động năng lực dựa vào tầng huyết dịch đang bao phủ khắp thân thể mình.

Dùng huyết dịch chạm vào thân thể mình làm môi giới, gã tiến vào bên trong ký ức của Hải Tước.

Trong đầu âm thầm suy nghĩ, con khur này ký sinh ngay trong ngực Hứa Thâm, chỉ cần bóp méo một chút xú ký ức của nó, gã có thể mượn tay nó, giết chết Hứa Thâm.

Rất nhanh, vô số trang ký ức lại bị lật ngược qua.

Nhưng không đợi Hạ Thông bắt đầu sửa chữa ký ức, rất đột ngột, gã bắt gặp một hình ảnh khủng bố chọt lóe qua trong những trang ký ức bị lật ngược lại kia.

Vẻ mặt Hạ Thông lập tức động lại.

Trong trí nhớ của con khur này... Cũng có? !

Không, không được, phải xóa bỏ nó đi!

Lần này, Hạ Thông không còn tiếp tục bối rối, kích động đến thất thần nữa, ngược lại, trong lòng gã nảy sinh ác độc, muốn xóa bỏ thứ khủng bố kia đi.

Nơi này chỉ là trong ký ức mà thôi, và gã mới chính là vương của nơi này!

Gã lập tức kéo một trang ký ức mơ hồ ấy ra, muốn xé bỏ nó, nhưng đột nhiên gã lại phát hiện, bản thân mình không thể xuống tay được.

Như thể loại khả năng ấy đột nhiên mất đi hiệu lực vậy.

“Anh muốn làm cái gì vậy?”

Một giọng nói mềm nhẹ như âm thanh của tự nhiên chọt vang lên bên tai Hạ Thông, nhưng ngay khi giọng nói đó rơi vào trong tai gã, gã lại có cảm giác đó chính là âm thanh của ác quỷ tới từ địa ngục.

Thân thể Hạ Thông cứng đờ, gã chậm rãi mở to hai mắt, liền nhìn thấy bóng dáng khủng bố trong ký ức kia, giống như đôi phương vừa từ đằng sau bức bình phong, đặt chân bước ra bên ngoài.

Rõ ràng tư thế nhẹ nhàng mà nhàn nhã nhưng hình dáng bên ngoài lại cực kỳ khủng bố, tựa như vô số chất nhầy đang không ngừng nhúc nhích khiến người ta sợ đến mức tim mặt vỡ tan.

“Phải làm một đứa nhỏ ngoan ngoãn nhé...” Giọng nói mềm nhẹ mang theo một chút cười đùa nhàn nhạt vang lên.

Hạ Thông nhìn thấy một nhánh xúc tu khủng bố vừa kéo dài tới, dừng ngay tại mi tâm của mình.

Chỉ thoáng chốc, trong đầu gã lập tức xuất hiện cảm giác trời đất quay cuồng.

Và dường như tại khoảnh khắc này, vô số trí nhớ tràn ngập trong đầu đã bị lật ngược lên, đảo lộn không thương tiếc, khuấy trộn thành một mớ đục ngầu...

Chương 771. Hóa Ra, Ký Ức Cũng Không Phải Vĩnh Sinh!!!

Bùm.

Thân thể Hạ Thông lại rơi khỏi cơ thể Hứa Thâm, nhưng so sánh với lúc trước, lần này gã như một con côn trùng trong suốt, hấp hối mà vênh mông lên, quỳ rạp xuống mặt đất, hai mắt vô thần.

Hứa Thâm vừa nhìn thấy gã, lại lập tức bảo Hải Tước dùng huyết dịch bao trùm lại, vạch trần gã ra.

“Để tôi đến.” Người đầu trâu bước đến, tóm lấy cái đầu Hạ Thông, kéo lên.

“Hình như tên này không có thân thể.” Người đầu trâu nắm lấy Hạ Thông, nhưng không giống cảm giác đang bắt lấy linh hồn thể, mà là một loại vật chất dính dính đặc thù nào đó.

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ uể oải không phấn chấn của đối phương, trong lòng có chút kinh ngạc, lập tức quay sang hỏi Hải Tước: “Vừa nãy cô đã làm gì vậy?”

“Tôi... Không có làm gì.” Hải Tước có chút chần chờ nói, chợt có cảm giác dường như ký ức trong đầu mình vừa xảy ra một chút biến hóa nho nhỏ.

Dường như ở trong ao máu bên dưới nhà xưởng, nơi bà ấy đã sống trước kia, người vô hình này từng quỳ xuống dưới chân bóng dáng khủng bố mơ hồ khi ấy.

Nhưng vấn đề là kẻ này đi qua nơi đó từ khi nào?

“Cần giải quyết hắn không? Nhìn qua thấy rất ngon lành đó.” Người đầu trâu có chút không kiềm chế được mà dò hỏi.

Gã đã đói khát hơn một ngàn năm, vừa rời khỏi, lại có thể ăn được một bữa tiệc lớn nhường này, thật là sướng khoái.

Vừa vặn lúc này, Hạ Thông giãy giụa, thức tỉnh lại.

Trong ánh mắt đầy vẻ mê man, gã quay sang nhìn Hứa Thâm, cùng với người đầu trâu trước mắt, mờ mịt hỏi: “Nơi này là?”

“Cứ từ từ đã.” Hứa Thâm đánh giá người vô hình trước mắt, rồi bình tĩnh lên tiếng: “Anh còn giả ngu? Chuyện đã tới nước này, nếu muốn sống, mau nói ra những chuyện mà anh biết được, hoặc là suy xét tới chuyện theo tôi đi.”

“Giả ngu?” Hạ Thông nghi hoặc nhìn thanh niên trước mắt, có cảm giác người này vô cùng quen mắt, nhưng trong đầu nghĩ mãi không ra, hơn nữa thanh niên này còn mang tới cho gã một loại cảm giác không tốt, như thể ... sợ hãi theo bản năng.

Tựa như nếu mình tới gần thanh niên này, sẽ phát sinh một chuyện nào đó khá là tồi tệ.

“Mấy người là?” Rất nhanh, Hạ Thông đã phục hồi lại tinh thần. Gã vội vàng giãy giụa đứng lên, nhưng cái đầu đang bị người đầu trâu tóm chặt, không thể thoát đi được.

Gã cắn răng một cái, bỗng nhiên phát động năng lực, muốn chui vào bên trong ký ức của người đầu trâu.

Nhưng Hứa Thâm đã nhanh chóng mở miệng nói: “Tốt nhất là anh nên thành thật một chút, bằng không sẽ chết đấy.”

Đương nhiên từ trước tới nay, Hạ Thông vốn không hề tin tưởng những lời nói kiểu như vậy, nhưng cũng không hiểu vì sao, khi những lời nói ấy được phát ra từ trong miệng Hứa Thâm, lại khiến gã hơi chút do dự.

“Dường như năng lực của anh là dung nhập vào trong thân thể chúng tôi?” Hứa Thâm lại nói: “Tuy tôi không biết tác dụng cụ thể của nó, nhưng nếu anh muốn dung nhập vào trong thân thể của người kia, tôi lo lắng anh sẽ trực tiếp chết đi.”

“Hả?” Hạ Thông lập tức quay sang nhìn Hứa Thâm, cái nhìn đầy nghi ngờ.

Bởi vì có nhìn như thế nào cũng thấy người trẻ tuổi trước mắt này chỉ là hình thái thứ hai, vì sao gã lại cảm nhận được hương vị của sợ hãi từ trên người hắn?

“Cậu cảm thấy tôi sẽ chết sao?” Hạ Thông cười lạnh, bày ra tư thế tôi không bị cậu dọa sợ đâu.

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, rõ ràng lúc trước vị quân vương này từng nhìn thấy người đầu trâu tự bạo, vậy mà hiện giờ gã vẫn dám ký sinh vào trong thân thể đối phương, chẳng lẽ gã có một loại phương pháp bảo mệnh đặc thù nào đó?

Hoặc là... Quên sạch chuyện lúc trước rồi?

Suy cho cùng, dáng vẻ xuất hiện vừa nãy của tên này cũng rất giống với tình huống bị đánh đến ngu người rồi.

“Nếu mày muốn chui vào thân thể tao, mày thật sự sẽ chết đó.” Người đầu trâu nghe được lời nói của Hứa Thâm, cũng có chút hứng thú đánh giá bữa tiệc lớn mỹ vị trong tay, rồi mở miệng nói một câu.

“Mày định làm tao sợ ư?” Hạ Thông cười lạnh.

“Thôi dạy cho anh ta một bài học đi.” Hứa Thâm lười tiếp tục nhiều lời với gã, với lại, trực tiếp ra tay bao giờ cũng có hiệu suất cao hơn lời nói.

Người đầu trâu không chút khách khí, đã mở ra cái mồm to như chậu máu, lập tức cạp một cái vào cánh tay Hạ Thông.

Sắc mặt Hạ Thông đại biến, bỗng nhiên thân thể biến hóa, gã dứt khoát nương theo bàn tay của người đầu trâu lên vào trong thân thể đối phương, nói chính xác hơn là bước vào không gian ký ức của đối phương.

Lật xem, sửa chữa!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc người đầu trâu phát hiện ra đối phương thẩm thấu từ lòng bàn tay vào tới thân thể mình, gã liền cảm nhận được tình huống không đúng, lập tức gầm nhẹ một tiếng rồi nổ tung ra.

Lực trùng kích mạnh mẽ tới từ vụ nổ linh hồn lập tức tràn ra bốn phía, thậm chí còn tạo thành ảnh hưởng nhất định với Hứa Thâm, nhưng Hải Tước đã đúng lúc phóng thích lực lượng linh hồn, bảo vệ hấn, cũng kéo hấn rời đi một đoạn.

Rất nhanh, linh hồn người đầu trâu đã ngưng tụ lại.

“Hấn đâu?” Hứa Thâm nhìn về phía người đầu trâu.

“Hình như đã chết rồi.” Người đầu trâu vò đầu, mỹ vị đã dâng đến tận miệng mà chỉ nhoáng lên một chút như vậy, đã bay

mất rồi, thực sự có chút tiếc nuối, nhưng gã cũng không dám mạo muội để cho một kẻ không biết rõ năng lực là gì, lèn vào trong thân thể của mình.

Suy cho cùng, từ ngàn năm trước, gã đã ăn một vỏ đau vì loại tư tưởng chủ quan này rồi, tuy bản thân gần như đã bắt tử, cực kỳ khó giải quyết, nhưng năng lực của gã cũng không phải không thể hạn chế được.

“Khoan đã, hình như vẫn còn đây.” Bỗng nhiên, người đầu trâu lên tiếng nói.

Ngay sau đó, gã phồng miệng, hàm răng bên trong nhai nhai, khuấy khuấy vài cái, rồi phụt mạnh ra một cục nước miếng đặc sệt giống như một miếng dịch thể vô hình.

Thứ kia vừa rơi xuống mặt đất, đã nhanh chóng nổ bung ra, hóa thành một người vô hình với hình thể nhỏ nhắn hơn rất nhiều, chỉ còn dáng vẻ thiếu niên.

Hạ Thông đưa ánh mắt đầy sợ hãi nhìn người đầu trâu phía đối diện, vừa rồi... suýt chút nữa gã đã chết thật.

Nếu không phải người đầu trâu không có lựa chọn kéo dài thêm một chút thời gian, mà tái sinh đúng lúc, khiến cho mảnh nhỏ linh hồn của gã tìm được môi giới, từ đó sống lại ở trong trí nhớ của đối phương, thì linh hồn của gã đã thực sự tiêu vong rồi.

Hóa ra, ký ức cũng không phải vĩnh sinh.

Một khi ký ức bị xóa bỏ, bản thân sẽ chết nhanh hơn.

Chương 772. Quả Nhiên, Gã Phản Bội Cũng Có Đạo Lý...

Sắc mặt Hạ Thông lập tức trở nên tái nhợt, nhìn thấy người đầu trâu và Hứa Thâm như hổ rình mồi bên cạnh, còn có hai con khur khác nữa, tới lúc này, gã mới ý thức được tình cảnh của mình cực kỳ hồng bét.

Nhưng... vì sao gã lại ở chỗ này?

Gã lại nghĩ mãi không ra.

Hình như trí nhớ của gã đã gặp phải vấn đề gì đó rồi.

Bởi vì quanh năm luôn điều khiển trí nhớ của người ta, cho nên Hạ Thông rất quen thuộc với loại cảm giác này.

Gã dám khẳng định, trí nhớ của bản thân đã xảy ra một chút biến hóa nào đó mà chính gã cũng không biết.

Tựa như gã vừa mất đi một thứ gì đó cực kỳ quý giá.

Ta tên là Hạ Thông.

Vì sao ta lại ở chỗ này?

Ta là quân vương... Những thứ kia là khư.

Ta từ đâu mà đến?

Hình như có âm thanh nào đó từ dưới đáy lòng đang không ngừng kêu gọi, xin đừng quên ta...

Là ai đang nói chuyện đó?

Hạ Thông nhíu hàng chân mày lại thành một đường, ánh mắt thoáng hiện một tia thống khổ. Gã hơi đưa tay đỡ lấy trán, thế cục trước mắt không cho phép gã có quá nhiều thời gian tự hỏi: “Mấy người là ai? Có xung đột gì với tôi?”

“Ừm?” Hứa Thâm vừa nghe xong câu nói này, trong lòng lập tức cảm thấy kinh ngạc. Đối phương thật sự bị đánh đến ngu người rồi?

Lại nói, hình như ở trong chiến đấu, quân vương cũng không cần thiết phải giả ngu...

“Cô đã làm cái gì vậy?” Hứa Thâm lại tò mò hỏi Hải Tước.

Hải Tước mở miệng trả lời, trong giọng nói thoáng hiện một chút bất đắc dĩ: “Tôi thật sự không biết, có lẽ... vị kia bên người cậu biết.”

Vị kia bên người ta?

Hứa Thâm sững sốt, lập tức đưa mắt nhìn Hắc Tuyết trên vai, lại nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch đến đáng yêu của cô ấy.

Tựa như Hắc Tuyết vừa phát hiện ra ánh mắt hắc, cô ấy nhanh chóng ngẩng đầu trừng đôi mắt to nhìn hắc, rồi khẽ chớp chớp mắt, như đang muốn nói, anh nhìn em làm gì?

Hiển nhiên không phải cô ấy...

Hứa Thâm lập tức giật mình!

Là Mai Phù?

Ánh mắt Hứa Thâm quét qua chung quanh, khẽ lướt trên người Mai Phù, nhưng không có dừng lại.

Nhưng ngay khi ánh mắt hắn xẹt qua, nó lại lập tức ghi nhớ về mặt của Mai Phù, hết như tính năng chụp ảnh của camea vậy.

Chỉ thấy Mai Phù đang nở nụ cười thần bí mà nhìn về phía hắn. Quả nhiên là cô vừa động tay chân...

“Chúng ta vốn là bạn bè, nhưng bỗng nhiên anh lại phản bội, quay đầu tập kích chúng tôi.” Hứa Thâm mở miệng nói, đồng thời trong lòng cảm thấy khá là tiếc nuối.

Bởi vì có vẻ như vị quân vương trước mắt đã phát hiện ra gã bị mất trí nhớ rồi, nghĩa là dù hắn có nói nhiều hơn nữa, chưa chắc đối phương đã tin. Suy cho cùng, bản thân quân vương cũng có tính cảnh giác rất cao.

Ừm...những người mất trí nhớ, mà tin tất cả những gì người khác nói thì không được gọi là mất trí nhớ, phải gọi là thất trí (mất não) mới đúng.

“Vậy ư?” Hạ Thông nghi hoặc, ánh mắt khẽ lóe sáng nhưng không có phủ nhận.

Và đương nhiên, từ đáy lòng, gã cũng không tin tưởng những lời Hứa Thâm nói.

Gã vốn là người thiện lương như vậy, làm sao có thể phản bội bạn bè? Dù gã thực sự phản bội chẳng nữa, thì khẳng định rằng người bạn kia đã làm chuyện gì có lỗi với gã rồi!

“Năng lực của anh là gì?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Ánh mắt Hạ Thông khẽ động, nói: “Dung hợp ký sinh.”

“Là ký sinh linh hồn?” Hứa Thâm hỏi.

Hạ Thông gật gật đầu.

“Vậy anh thử lại xem sao đi.” Hứa Thâm chỉ vào người đầu trâu, nói: “Dùng thân thể của anh ấy đến thử xem. Ừm... thử

xem anh có thể dùng năng lực của mình để đánh bại anh ta hay không?”

Hạ Thông đưa mắt nhìn người đầu trâu, rồi hỏi ngược lại Hứa Thâm: “Không phải chúng ta là bạn bè sao?”

Sách... Còn có thể phản bác lại, Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Nhưng vừa rồi anh đã tập kích chúng tôi, hiện giờ chúng tôi muốn kiểm nghiệm trạng thái tinh thần hiện tại của anh.”

Hạ Thông nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Hứa Thâm, trong lòng đã hiểu có nói thêm nữa cũng vô dụng, vì vậy, gã chỉ có thể nhìn về phía người đầu trâu bên cạnh.

“Lỡ như tôi mất không chế, mấy người sẽ xui xẻo đó.” Người đầu trâu nói với Hứa Thâm, hiển nhiên gã không hề muốn đi làm vật thí nghiệm.

“Không sao cả. Vì nếu thực sự như vậy, chúng tôi cũng đủ khả năng giải quyết cả anh luôn.” Hứa Thâm nói.

Người đầu trâu há miệng thở dốc, lập tức câm nín không biết nói gì.

Rất nhanh, Hạ Thông đã tiến vào trong cơ thể người đầu trâu, nhưng lần này hẳn không hề điều khiển trí nhớ của đối phương, chỉ lặng lẽ ngủ đông bên trong thôi.

Người đầu trâu được Hứa Thâm phân phó, lập tức kiểm tra khắp nơi trên thân thể mình, nhưng không tìm được bóng dáng của Hạ Thông, hết như đối phương đã biến mất rồi.

Lúc này, Hạ Thông đã trốn vào một ốc ký ức bị quên lãng trong đầu người đầu trâu, tuyệt đối sẽ không bị tìm ra.

“Xuất hiện đi.” Hứa Thâm thấy người đầu trâu không thể cảm nhận được Hạ Thông, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Rất nhanh, Hạ Thông đã chui khỏi cơ thể người đầu trâu.

“Hắn không có thân thể, mà dường như linh hồn đã biến chất, hỗn hợp với một thứ đặc thù nào đó, hương vị rất dễ chịu.” Người đầu trâu nói. Suy cho cùng, gã cũng tương đối quen thuộc với linh hồn.

Hạ Thông biết thứ đặc thù mà con trâu khư này nói, chính là ký ức của gã.

Ký ức đã dung hợp với linh hồn, bởi vậy hiện tại, gã đã biến thành một đoạn trí nhớ, nhưng cũng là linh hồn thể.

Hứa Thâm nhìn về phía Hạ Thông gần như trong suốt đêm kia, nói: “Có thể cho tôi ăn một miếng không?”

“Hả?” Hạ Thông cảm thấy kinh ngạc với yêu cầu này, đây là lời mà một người bạn có thể nói ra sao?

Quả nhiên, gã phản bội cũng có đạo lý.

Thậm chí ... rất có khả năng người dẫn đầu tập kích gã, chính là thanh niên này.

“Bạn muốn ăn như thế nào?” Hạ Thông cảnh giác nói.

Hứa Thâm đưa tay chạm đến thân thể gã, lại phát hiện bản thân không thể đụng vào.

Hải Tước nói: “Trừ phi cậu dùng lực lượng linh hồn bao lấy hắn, nhưng làm như vậy cũng rất khó hưởng thụ, chỉ có ba đứa nhỏ có thể ăn luôn hắn thôi. Tôi thì không có hứng thú với hắn.”

Hứa Thâm hiểu được chuyện này, vì vậy, hắn lập tức kêu gọi Mặc Vệ, và phát hiện ra, Mặc Vệ có thể miễn cưỡng chạm vào đối phương, nhưng giống như đưa tay vớt nước vậy, chỉ nhẹ nhàng dùng sức một cái đã xuyên thấu qua thân thể đối phương rồi, giống như một loại thức ăn lỏng nào đó.

Và như vậy, có nghĩa là hắn không thể ăn luôn nội tạng của đối phương được.

Chương 773. Mã Khu Số 6 Phía Tây Thành!

“Anh cứ nhập vào trong thân thể anh ấy trước đã, tôi còn muốn xử lý chút việc.” Hứa Thâm nói với Hạ Thông.

Hạ Thông đưa mắt nhìn người đầu trâu, đối phương vừa tự bạo, khiến cho gã có chút kiêng kị. Loại tự bạo này cực kỳ khắc chế năng lực của gã, trừ phi gã ra tay trước, sửa chữa ý niệm tự bạo trong đầu đối phương, một lần nữa biên soạn tất cả ký ức của người nọ.

Nhưng đối phương lại vô cùng cảnh giác, ngay trước khi gã ra tay, đã lựa chọn tự bạo rồi.

“Được rồi.” Hạ Thông nhận lời, đồng thời trong lòng cũng càng thêm tin tưởng với suy nghĩ Hứa Thâm tuyệt đối không phải bạn bè của gã, lấy đầu ra loại bạn bè nào lại muốn giam lỏng gã?

Còn giam lỏng ở trong cơ thể một con khỉ?

Nhưng cũng may... Gã có thể lén lút lợi dụng cơ hội này.

Nếu có thể tìm về ký ức của chính mình, có thể nghĩ đến chuyện cực kỳ quan trọng kia, khẳng định là gã cũng có thể tìm được cơ hội thoát thân.

Nghĩ như vậy, Hạ Thông cũng không tiếp tục do dự thêm nữa, đã nhanh chóng chui vào trong cơ thể người đầu trâu rồi.

“Cậu không lo lắng để hãn ký sinh vào cơ thể rồi điều khiển anh ấy sao?” Hải Tước dùng âm thanh phát ra do máu tươi chấn động, tạo thành câu hỏi vang lên trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm trả lời: “Không sao đâu, từ giờ trở đi cứ cách ly cả anh ta cùng với hãn là được.”

Lúc trước, đúng là người bị thanh niên nọ ký sinh sẽ phát động tập kích bọn họ, hiển nhiên quân vương này có bản lĩnh điều khiển người khác, năng lực của gã tuyệt đối không phải ký sinh đơn giản như vậy.

Cho nên Hứa Thâm mới muốn nhìn xem gã sẽ điều khiển người đầu trâu như thế nào.

Người đầu trâu nhìn thấy cơ thể mình bị người ta coi là cái bình chứa, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng hiện giờ hạch tâm của gã đã bị Hứa Thâm nắm giữ, gã cũng không dám có chút suy nghĩ khác thường nào, chỉ có thể thành thành thật thật đứng ở bên người Hứa Thâm. Nhưng đương nhiên từ sâu trong đáy lòng gã vẫn một mực giữ thái độ cảnh giác với hành động mờ ám của vị quân vương kia, một khi trong cơ thể xuất hiện trạng thái khác thường, gã lập tức sẽ làm ra phản kích.

Cứ như vậy, dưới tình huống cả người đầu trâu lẫn Hạ Thông đều đang cảnh giác với nhau, Hứa Thâm không để cho người

đầu trâu trở lại bên trong thân thể mình mà để gã dẫn theo bọn họ tiến vào bên trong căn cứ của Dạ Thử Vương.

Ở nơi này, ngoại trừ hình thái thứ hai, bên trong còn lưu trữ không ít vũ khí hạng nặng, có mười mấy khẩu Pháo Khư Thần, và rất nhiều đạn dược, hoàn toàn đủ để uy hiếp đến hình thái thứ hai.

Hứa Thâm cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn không lựa chọn dọn sạch chúng đi.

Dù sao nhiệm vụ lần này Nghĩ Hậu giao cho hắn cũng rất nguy hiểm, nếu hắn thật sự chỉ là một tên trăm khur giả hình thái thứ hai bình thường, gần như là cử tử nhất sinh.

Một khi đã như vậy, hắn cứ chữa chút đau khổ cho Nghĩ Hậu tự mình thưởng thức đi.

Nói gì thì nói, đến đây, nhiệm vụ của hắn cũng coi như hoàn thành rồi, phần còn lại chính là đi qua mã khu số 6 phía Tây thành nhìn xem Dạ Thử Vương đang chuẩn bị một “niềm vui bất ngờ” gì.

Khu Dạ Oanh, mã khu số 6 phía Tây thành.

Cách phân chia mã khu được dựa theo kích thước của bức tường bên ngoài để đo lường, 3000 mã [1] bên ngoài tường làm một khu, tổng cộng có 33 mã khu.

[1] : Yard hay mã là một đơn vị chiều dài trong một số hệ đo lường khác nhau, bao gồm Hệ đo lường Anh và Hệ đo lường Mỹ. Kích thước mà nó đại diện có thể thay đổi tùy theo từng hệ đo lường. Yard được sử dụng phổ biến nhất ngày nay là yard quốc tế với định nghĩa bằng 0,9144 mét.

Cũng giống với ba mặt tường bên phía Đông Bắc Nam, mỗi mã khu đều có hai người thủ vệ đóng quân trông coi mang tính chất tượng trưng. Mà lúc này, ở bên trong mã khu số 6, ngoại trừ nhân viên thủ vệ, lại có thêm rất nhiều những chiếc xe quân dụng, xe vũ trang và xe vận chuyển.

Từng cái bao tải đựng đất được tập hợp bên dưới bức tường trông giống như doanh địa, nhân viên bên trong đang không ngừng di chuyển thành dây chuyền qua lại trong cả Khư giới lần hiện thực.

Tựa như nơi này từng bị một vị Thiên Thần nào đó, dùng chân đạp xuống đất, tạo ra một đường rãnh dài tới cả trăm mét, từ phía xa xa kéo dài đến dưới chân tường.

Một chiếc xe vận chuyển xóc nảy đang nhanh chóng chạy tới. Chiếc xe dừng lại, có không ít những vụ dân mặc quần áo mặc đang ở phía trên, bị người ta xua đuổi xuống dưới.

Tay chân của những vụ dân này đều bị khóa lại bởi một sợi xích sắt. Bọn họ bắt đầu nắm lấy một sợi dây thừng, được nó dẫn dắt bước về phía rãnh sâu trước mặt kia, rồi theo bậc thang bằng đất được làm ngay mép rãnh sâu nọ, từ từ đi xuống phía dưới. Chờ tới khi những người này đã vào vị trí, sợi xích sắt trên tay chân bọn họ sẽ bị buộc lại trên tảng đá ở bên trong rãnh sâu kia.

Vụ dân dừng lại tại chỗ, không bao lâu sau, đã có người đưa đồ ăn mỹ vị tới.

Nhóm vụ dân liên tục nói lời cảm tạ đối phương, lão giả trong đó thật cẩn thận mà hỏi: “Nơi này là nơi nào?”, nhưng câu trả lời lão nhận được chính là một tiếng quát mắng.

Người ta chỉ nói cho bọn họ biết rằng, cứ ở trong này chờ đủ một tháng, sẽ được nhận một khoản thù lao thật dày.

Gương mặt lão nhân nọ đầy những nếp nhăn dóm vào cùng một chỗ, giống như ẩn sâu bên trong chúng chính là một đôi mắt không mở ra được.

Sau khi bị quát mắng, lão nhân cũng không tiếp tục hỏi nhiều thêm nữa, dẫu sao, có hỏi nữa cũng vô dụng.

Về phần những người khác, bọn họ chỉ lo vui đầu ăn uống, vô cùng hồ hững với hết thảy những thứ chung quanh.

“Nơi này chính là mã khu số 6?”

Tại tầng thứ tư trong Khư giới, Hứa Thâm được ba người Hàn Hồ dẫn dắt đã bước đến nơi này.

Hiện giờ ở trong mắt hắn, tầng nông trong Khư giới và hiện thực, chỉ còn lại là một chút cảnh tượng hư ảo với màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, và ngay lúc này, hắn đã có thể nhìn thấy hai bóng người đang ẩn núp trong tầng thứ ba của Khư giới, là hai vị hình thái thứ hai.

Cùng lúc ấy, ở trong tầng thứ hai của Khư giới, có khá nhiều
trăm khư giả đang đào bới đất đai, cùng với chặt cây, quét sạch
mảnh rừng khư ven đường trong Khư giới.

Chương 774. Chạm Mặt!

Về phần trong hiện thực, thường xuyên có những chiếc xe vận chuyển vụ dân đi đến nơi này, sau đó sắp xếp cho bọn họ ở lại bên trong khe rãnh nọ.

Có một vài vụ dân bị ảnh hưởng bởi tác dụng của trang bị phá hư đang được khởi động, từ đó lạc vào tầng thứ hai trong Khư giới, sau đó mắc lại phía trên Khư Thụ.

Hiển nhiên những vụ dân này cũng không biết tình huống gì đang diễn ra xung quanh mình, bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, và yên tĩnh chờ đợi mà thôi.

Xiềng xích dẫn đi đến đâu, bọn họ liền bước đi đến đấy.

Hứa Thâm hướng ánh mắt nhìn về phía hai vị hình thái thứ hai đang ẩn mình tại tầng thứ ba trong Khư giới kia, rất có khả năng hai vị này thuộc hệ ảnh tử, giới về ẩn núp. Bởi vì nếu một hình thái thứ hai bình thường dám mạo muội đi đến nơi này tra xét, vô cùng có khả năng sẽ bị bọn họ tìm được.

Nhưng một khi vượt qua cấp bậc, bước vào tầng sâu hơn trong Khư giới, hết thảy mọi bí ẩn đều không có chỗ để che giấu.

“Ừm, nơi này chính là mã khu số 6 đang được Dạ Thử Vương lệnh cho khai phá ngày đêm, chờ tới khi con đường này được đánh thông, đến thời cơ thích hợp, bọn họ sẽ phá vỡ tường ngoài nơi này, hấp dẫn xác du đăng và khư thú ở bên ngoài tiến vào. Những con mối được bố trí ở ven đường và bên trong con đường, sẽ hấp dẫn chúng nó bước đến khu Mậu Hoàng đi, chế tạo đại loạn!” Hàn Hồ lập tức nói.

Hứa Thâm hỏi: “Động tĩnh lớn như vậy, hắn dám chắc Nghĩ Hậu sẽ không cảm nhận được từ trước sao?”

“Sẽ không.” Hàn Hồ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi cúi đầu nói: “Người phụ trách an nguy của khu vực này chính là đội trưởng phiên đội một thuộc đội thân vệ dưới tay Nghĩ Hậu nhưng... Hắn đã là người của Dạ Thử Vương.”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, quả nhiên trong đội thân vệ có phản đồ, chỉ là hắn thực sự không nghĩ tới kẻ phản bội này lại rõ ràng là người mạnh nhất kia.

Rốt cuộc đối phương đang mưu đồ điều gì?

Hứa Thâm vốn không có ấn tượng gì đối với vị đội trưởng phiên đội một nọ, cũng lười nghĩ nhiều thêm.

Dựa theo tình huống trước mắt, xem như hắn đã tìm hiểu được một tin tức quan trọng ở mã khu số 6, tin tưởng rằng Nghĩ Hậu sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với nó.

“Ngoại trừ mã khu số 6 này, kế hoạch này còn được thực thi tại những khu vực khác hay không?” Hứa Thâm hỏi Hàn Hồ.

Hàn Hồ lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ ở biết nơi này thôi.”

Hứa Thâm gật gật đầu, ngay lúc hắn đang định xoay người, muốn đi tuần tra một lần toàn bộ 32 mã khu còn lại, đột nhiên, giọng nói của Hải Tước vang lên trong đầu hắn: “Có người đến đây.”

Hứa Thâm ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai bóng người vừa bay vút đến từ phía ngoài tường, sau đó một trước một sau, đứng ở trong tầng thứ tư Khư giới, đánh giá đoạn kênh rạch dài trăm mét trước mắt.

Dường như một người trong đó cảm nhận được điều gì, ánh mắt lập tức nhìn về phía Hứa Thâm bên này.

Ánh mắt đối diện lẫn nhau ngay giữa không trung.

Hứa Thâm thấy được bóng dáng của một người trong đó. Người nọ đúng là Dạ Thử Vương đêm đó từng đến tìm hắn.

Mà ngoại hình của người còn lại cực kỳ tuổi trẻ, đối phương mặc một bộ chiến giáp màu xanh nhạt, đang cầm trường thương trong tay, thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm.

“Hả?” Ngay khoảnh khắc Dạ Thử Vương nhìn thấy Hứa Thâm, con người lập tức co rụt lại, trong lòng có chút kinh ngạc.

Kế hoạch của gã bị phát hiện rồi?

Gã nhận ra Hứa Thâm, chính là vị quân vương đang ẩn giấu trong nhóm thân vệ bên người Nghĩ Hậu.

Hừ, ngoại trừ con ngựa liếm cầu [1], bên cạnh con đàn bà chết tiệt kia, còn có một tên quân vương liếm cầu nữa!

[1] : Liếm cầu” là một thuật ngữ internet, hàm nghĩa của nó chỉ những kẻ không để ý tới tôn nghiêm của mình, đi quỳ liếm người khác.

Bình thường, từ này có hai loại cách dùng.

Một là “Simp”, trên mỗi quan hệ lưỡng tính, đã biết đối phương không hề thích mình, còn hết lần này tới lần khác hạ thấp tôn nghiêm và điểm mấu chốt của bản thân, một mực dùng cái mặt nóng của mình đi áp vào cái mông lạnh của người ta. Có thể hiểu đơn giản là “Một người làm quá nhiều điều cho một người mà họ thích”, nhưng nói trắng ra là một kẻ bị coi thường.

Hai là, hình dung một người không có chút nguyên tắc và điểm mấu chốt nào, chỉ suốt ngày đi nịnh nọt, a dua.

“Giúp tôi làm một chuyện.” Dạ Thử Vương thấp giọng nói một câu, sau đó bàn chân tiến lên một bước.

Ngay khi Hứa Thâm nhìn thấy Dạ Thử Vương, trong lòng đã ý thức được tình huống không ổn. Đối phương đã quay lại, hơn nữa thời gian trở về quá mức trùng hợp, lại vừa vận dụng phải hần.

“Rút lui!”

Hứa Thâm vừa chuyển lời cho Hải Tước, bóng dáng Dạ Thử Vương trước mắt đã biến mất, ngay một khắc sau đó, bỗng nhiên gã lại xuất hiện đúng trên con đường lui mà hắn đang muốn xoay người chạy tới, trực tiếp phong kín (ngăn cản) phương hướng kia.

“Nếu đã đến đây, đừng gấp gáp rời đi như vậy chứ?” Dạ Thử Vương mang theo sắc mặt lạnh lùng, chăm chú quan sát Hứa Thâm.

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống.

Vốn dĩ Dạ Thử Vương này vừa mới vượt qua tường ngoài, và từ vị trí đó đến nơi hắn đang đứng, xa tới vài km, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, gã lại có thể xuất hiện ngay trước mắt hắn rồi, tốc độ thực sự quá nhanh.

“Người không biết anh, nghe được cách nói chuyện này, khẳng định sẽ cho rằng anh là tú bà phòng ca múa đó.” Hứa Thâm

không chút rụt rè, cũng lạnh mặt nói.

Dạ Thử Vương thoáng sửng sốt một chút, chợt cười lạnh lên.

Lực chú ý của gã đang tập trung lên người Hứa Thâm, nhưng ánh mắt lại không ngừng đánh giá chung quanh, sau đó tùy ý hỏi: “Thì làm sao nào? Lần này chỉ một mình cậu đi tới thôi sao? Con đàn bà ti tiện kia đâu, cô ta để một mình cậu đi tới tiên phong, tra xét tình huống ư?”

Nội dung cốt lõi trong tình huống giằng co kiểu này, chính là đừng để lời nói của đối phương kiềm chế, làm ảnh hưởng tới khả năng đối thoại và tiết tấu đối đáp của mình.

Nói đơn giản hơn, chính là đừng có hỏi gì đáp nấy, nếu không khí thế tất sẽ rơi xuống hạ phong.

Từ sau khi Hứa Thâm bước lên làm người cầm quyền giáo hội Hắc Quang, cũng tương đương với trở thành thượng vị giả, hắn đã sớm am hiểu thật sâu loại thuyết pháp này. Hơn nữa ngay từ đầu, hắn đã lười trả lời mấy vấn đề trong lời nói của Dạ Thử Vương rồi, bởi vậy, lập tức hỏi ngược lại: “Anh giai bên kia, là viện trợ từ bên ngoài mà ngay trong đêm, anh đi tìm tới đây hả?”

Chương 775. Thành Tinh Sầu, Tinh Quân!

Lúc này, thanh niên mặc chiến giáp màu xanh lục nhạt đã bước đến, xuất hiện ở sau lưng Hứa Thâm, hoàn toàn phong tỏa một phương hướng rút lui khác.

“Làm sao, sợ ư?” Dạ Thử Vương ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lần trước tôi đã bỏ qua cho cậu, nhưng tới hôm nay, cậu khôn còn cơ hội để chạy nữa rồi. Nếu đã bị cậu nhìn thấy, tôi cũng chỉ có thể mời cậu ở lại đây thôi.”

“Anh cũng không phải con gái chưa gả chồng, vì sao chỉ cần liếc mắt một cái đã quán lấy tôi rồi?” Dù đang bị hai đại quân vương vây quanh, vẻ mặt Hứa Thâm vẫn rất bình tĩnh, nói: “Hơn nữa, vì sao anh biết, hôm nay tôi tới đây không phải tìm anh để đàm phán?”

“Đàm phán?” Dạ Thử Vương thoáng sửng sốt, rồi không khỏi nở nụ cười, nói: “Con đàn bà ti tiện kia muốn thỏa hiệp sao? Đừng có đùa, tôi rất hiểu cô ta, muốn dùng phương thức đàm phán này để làm tôi lơ là sao? Nhưng tôi của hiện giờ không còn khờ dại như lúc trước nữa đâu.”

Xem ra anh đã chịu thiệt trên tay đàn bà rồi... Hứa Thâm oán thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh nói: “Ai nói là tôi thay mặt cho cô ấy đến đàm phán? Sao không thể là tự tôi đi tới đàm phán?”

Dạ Thử Vương có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó lại tỏ ra khá là hứng thú, nói: “Vậy tạm thời cứ nói chuyện trước đã, tốt xấu gì cũng là quân vương, nếu hơi có chút cốt khí, cũng sẽ không lựa chọn khuất phục dưới tay người khác. Suy cho cùng, con đàn bà ti tiện kia cũng không phải mấy vị đại nhân trong thành nội ...”

Hứa Thâm nhướn mày, nói: “Nếu muốn đàm phán, thì phải xem thành ý của anh, nếu anh đưa ra điều kiện thích hợp, chỉ cần ở thời điểm mấu chốt, tôi giúp anh âm (hãm hại) Nghĩ Hậu một phen cũng không có vấn đề gì. Vấn đề là ... anh có chịu bỏ ra đủ thù lao hay không thôi.”

“Nghĩ Hậu lại không được lòng dân như vậy sao?” Thanh niên mặc chiến giáp màu lục nhạt nghe được lời nói của Hứa Thâm, chột cười khẽ, sau đó lại phát ra một tiếng thở dài, tựa như đang cảm thấy tiếc nuối cho tình cảnh tứ cố vô thân (cô độc trợ trôi, một thân một mình) của Nghĩ Hậu.

Hứa Thâm hơi nghiêng người, ngoảnh mặt nhìn gã một cái: “Anh là người nội thành?”

“Cậu không biết tôi sao?” Thanh niên mặc chiến giáp màu lục nhạt khẽ nở nụ cười, nói: “Là quân vương mới tấn chức hả? Cũng đúng, tôi cũng chưa gặp mặt cậu đâu, cậu cũng không phải nội thành, vậy chỉ có thể là vừa tấn chức thôi.”

“Vì sao anh biết tôi không phải người nội thành?” Hứa Thâm không để ý tới phỏng đoán của đối phương, lại hỏi tiếp.

Thanh niên mặc chiến giáp màu lục nhạt cười nói: “Thì ai ở trong nội thành sẽ khuất phục, chịu làm việc dưới tay người khác?”

À... Hứa Thâm không phản bác được, hình như... đúng là như thế thật.

“Anh cũng không phải người nội thành, chắc hẳn là thành chủ hoặc nhị bả thủ (nhân vật số hai) của tòa thành Đê khác ư?”

Hứa Thâm có chút suy đoán về thân phận của thanh niên quân vương trước mắt.

“Cậu đã nhìn thấy mặt của tôi, thì chuyện điều tra ra thân phận của tôi cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nói cho cậu biết cũng chẳng sao, vương hào của tôi là... Tinh Quân.”

Thanh niên mặc chiến giáp màu lục nhạt cất giọng nhẹ nhàng nói.

Tinh Quân?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, đã biết được danh hào sẽ càng dễ tra xét hơn.

Nhưng đúng là hắn không mấy quan tâm tới những tòa thành Đê khác, dù sao mỗi liên hệ giữa tám tòa thành Đê cũng tương đối phong bế, và đến tận lúc này, hắn vẫn không biết đối phương đến từ tòa thành Đê nào.

“Thành Tinh Sầu, Tinh Quân.” Dạ Thử Vương ở bên cạnh mỉm cười nói: “Tôi đã cố ý mời Tinh Quân đi tới hiệp trợ, hơn nữa vẫn còn một vị đồng bọn mà tôi mời đến từ nội thành. Ba đối một, cậu lựa chọn nói chuyện hợp tác với tôi là quyết định sáng suốt đấy.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, đối phương nói bạn bè mời đến từ nội thành, là chỉ Hạ Thông vừa bị áp chế kia sao?

Đáng tiếc bạn bè của anh đã thiếu đi một người rồi.

“Nghe anh nói như vậy, tôi lại cho rằng cán cân đang nghiêng về phía mình.” Hứa Thâm nói với Dạ Thử Vương: “Hoặc là 3 đối 2, hoặc là 4 đối 1, hiển nhiên phần thắng của trường hợp sau lớn hơn một chút. Nếu là 3 đối 2, thắng bại rất khó phân, dù sao nơi này cũng là thành Bạch Nghĩ, là hang ổ của Nghĩ Hậu. Tuy Tinh Quân đi đến nơi này viện trợ cho anh, nhưng anh ấy có thể dặt theo bao nhiêu hình thái thứ hai đi cùng chứ?”

“Huống chi, bên người Nghĩ Hậu còn có một con khur cấp A, mà bên người tôi cũng có.”

Hắc Tuyết đã sớm bại lộ trên vai Hứa Thâm, không thể che giấu được nữa, còn Hải Tước và Linh Lục được bà ấy dùng huyết dịch bao trùm trong cơ thể mình, đang ẩn giấu trong ngực, cũng như người đầu trâu cùng với Hạ Thông đã dung hợp cùng người đầu trâu kia nữa, bọn họ vẫn tương đối bí ẩn, cũng không biết đối phương có thể dò xét ra hay không.

“Con ngựa của Nghĩ Hậu không đủ gây ra sợ hãi, nhiều nhất chỉ được tính là một nửa quân vương thôi.” Dạ Thử Vương khẽ nheo mắt nhìn Hứa Thâm: “Về phần con khư này của cậu, cũng có thể tính là một nửa, nhưng nếu thật sự bùng nổ chiến tranh lại khó nói rồi, có lẽ còn chưa được tính là một nửa. Suy cho cùng, chênh lệch thực lực trong đám khư cấp A rất lớn, mà chênh lệch thực lực giữa các quân vương cũng rất lớn, thậm chí có con khư cấp A, còn không thể đỡ nổi một thương của quân vương!”

“Vậy sao?” Hứa Thâm nhàn nhạt nói: “Vậy làm sao anh có thể xác định được, quân vương bên phía các anh là đỉnh cao, còn bên người tôi chỉ là khư cấp A bình thường? Các anh có chiến tích thuần sát khư cấp A chưa?”

“Tôi may mắn từng có rồi.” Tinh Quân bên cạnh chợt cười mỉm nói.

Nhưng lời này lại làm kẻ khác không rét mà run.

Đôi mắt Hứa Thâm cũng không khỏi trở nên run rẩy, thuần sát khư cấp A, người này có thể làm được sao?

Dạ Thử Vương mỉm cười nói: “Chắc hẳn hiện tại cậu đã biết bản thân nên lựa chọn như thế nào rồi? Nếu cậu nguyện ý phản chiến, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nữa. Chưa hết, tôi vẫn còn chuẩn bị khác, nhưng con đàn bà ti tiện nọ thì có cái gì chứ? Cô ta đắc tội với quá nhiều người trong nội thành, không ai sẽ tới giúp cô ta đâu, dù sao bên ngoài cô ta cũng là thành chủ, ai trong nội thành dám nhúng tay vào chuyện của cô ta? Hơn nữa, tính tình cô ta kiêu ngạo thành quen, chưa chắc đã chịu cúi đầu cầu người.”

Chương 776. Sợ Nhân Quả!

Nói như vậy, nghĩa là anh chịu cúi đầu cầu người rồi? Hứa Thâm liếc mắt nhìn Dạ Thử Vương một cái, lại nói: “Anh thật hiểu Nghĩ Hậu.”

“Dù sao khi tôi làm thành chủ, còn không biết con đàn bà tiện kia đang ở đâu đâu?” Dạ Thử Vương cười lạnh.

Bị một hậu bối đuổi kịp có cái gì đáng để kiêu ngạo chứ... Hứa Thâm âm thầm lắc đầu, nói: “Anh có biết năng lực của Nghĩ Hậu là gì không?”

“Cậu không biết?” Dạ Thử Vương nhướn mày: “Cậu không giao thủ cùng cô ta ư?”

“Không.”

“Vậy mà cậu còn lựa chọn thân phục cô ta?” Dạ Thử Vương giờ giọng xem thường. Thăng nhóc này quá mức liêm rồi, không chiến mà hàng?

Tốt xấu gì ta cũng bại trong một trận giao chiến chính diện (-V-).

“Cái này gọi là ần mình.” Hứa Thâm nói: “Huống chi tôi vừa đặt chân vào cấp bậc này, đương nhiên phải khiêm tốn quan sát một chút mới đúng.”

Dạ Thử Vương hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi cũng không biết rõ năng lực cụ thể của Nghĩ Hậu là như thế nào, nhưng công kích của cô ta vô cùng khó phòng bị, gần như không thể nắm bắt được, bản thân lại miễn dịch với tuyệt đại bộ phận nguyên rửa, tinh thần tập kích, hơn nữa, còn có thể công kích bỏ qua khoảng cách.”

“Cả anh cũng không biết?” Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn. Hắn còn tưởng rằng mình có thể hỏi vòng vèo ra năng lực của Nghĩ Hậu từ trong miệng đối phương...

“Tôi may mắn được cảm nhận qua một lần.” Tinh Quân bên cạnh chợt mở miệng, mỉm cười nói: “Dường như là một loại sợi gì đó, mà người bình thường chúng ta không thể trông thấy được. Sợi dây này gắn kết mỗi người trong chúng ta với nhau, và cô ta có thể tiến hành công kích thông qua loại sợi này, bởi vậy công kích của cô ta có thể bỏ qua khoảng cách, thậm chí còn không thể bị nhìn ra được. Tôi đã đặt cho loại sợi này, cái tên là “Sợi nhân quả”.”

“Sợi nhân quả?” Hứa Thâm sững sờ.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến lúc trước khi tranh cử thân vệ, hắn từng để lộ ra sợi khur ở trước mặt Nghĩ Hậu, mới được cô ấy coi trọng.

“Sợi nhân quả?” Dường như đây cũng là lần đầu tiên Dạ Thử Vương nghe nói đến khái niệm này, gã lập tức nheo mắt, trở nên suy tư.

Càng nghĩ càng nhiều bí ẩn trong lòng gã đều được cởi bỏ, có loại cảm giác giật mình hiểu ra.

“Nghĩa là không thể dính lên nhân quả cùng với cô ta sao?” Dạ Thử Vương thì thảo tự nói, hàng chân mày khẽ nhăn lại. Càng nghĩ, gã càng cảm thấy Nghĩ Hậu quá khó giải quyết. Thảo nào lúc trước khi bị con đàn bà ti tiện ấy đánh bại, gã cứ có cảm giác cô ta còn chưa xuất toàn lực.

“Không sao cả, lực lượng tinh thần có thể ngăn cách hết thủy nhân quả, nếu may mắn, hẳn là tôi có thể ngăn chặn cô ta.” Tinh Quân khẽ cười nói, lập tức cho hai người bọn họ một viên thuốc an thần.

Dạ Thử Vương nhìn gã một cái, trong lòng cũng hiểu được vị thành chủ thành Tinh Sầu này cũng là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Lần này, gã phải trả cái giá rất cao mới có thể đánh động đối phương, thậm chí cái giá bỏ ra cho người này còn lớn hơn gã đến tìm Phản Nội Quân!

Vậy vì sao gã lại không tìm Phản Nội Quân?

Nguyên nhân chỉ có một, gã chương mất với bọn họ!

Hứa Thâm cũng cảm nhận được trong lời nói của vị Tinh Quân này ẩn chứa lòng tự tin khá lớn, tuy đối phương luôn treo hai từ “May mắn” bên miệng, nhưng có thể từ thành Đế khác, tham gia vào chuyện này, đương nhiên đối phương cũng không phải một người đơn giản.

“Thế nào, cần nhắc xem sao?” Dạ Thử Vương nheo mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nói: “Tôi rất thành tâm đó.”

“Không thành vấn đề.” Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Vậy thù lao là gì? Sau khi anh lên làm thành chủ, sẽ cho tôi chỗ tốt là gì?”

“Tin tức về một khư binh truyền thuyết, thế nào?” Dạ Thử Vương nói.

“Hả?”

Hứa Thâm nhướn mày, có thể được phán định là khư binh cấp truyền thuyết, ít nhất cũng phải có quyền trọng đạt tới 16. Khư binh đã hoàn thành lần dung hợp lột xác thứ hai, sẽ sở hữu lực lượng vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

“Chỉ là tin tức thôi sao?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Bằng không thì sao?” Dạ Thử Vương không khỏi ném qua một cái nhìn đầy khinh thường: “Chẳng lẽ tôi phải miễn phí tặng nó cho cậu? Nghĩ cái gì đó? Đây chính là khư binh cấp truyền thuyết đấy, đừng nói là tôi với cậu, dù là bảy đại gia tộc trong nội thành, một khi đạt được tin tức như vậy, ai nấy đều sẽ kích động. Ừm... tuy bọn họ đã có rồi... Nhưng thứ này, ai ngại có nhiều thêm?”

“Cậu không biết một kiện khư binh cấp truyền thuyết mang tới uy hiếp lớn đến mức nào đâu. Nói đơn giản thế này, nếu trên tay tôi có một kiện khư binh cấp truyền thuyết tiện tay, thì không cần lão huynh Tinh Quân phải tới hỗ trợ, một mình tôi đấu với Nghĩ Hậu và cậu đều là chuyện nhỏ.”

Đương nhiên Hứa Thâm biết lực hấp dẫn của một kiện khư binh cấp truyền thuyết, hắn chỉ cố ý hỏi như vậy mà thôi.

Lại nói, trong đồng tư liệu niêm phong tại hội Truy Quang có ghi lại một chút tạo hình và miêu tả sơ sài về khư binh cấp truyền thuyết, chúng đều sở hữu uy năng cực kỳ khủng bố, hơn nữa hình thái thứ hai cũng không đủ tư cách sử dụng loại khư binh này, chúng đều là binh khí chuyên chúc của quân vương.

Bởi vì hình thái thứ hai chỉ có thể dung nạp quyền trọng cực hạn là 12.

Mà khư binh cấp truyền thuyết đều có quyền trọng bắt đầu từ 16, nếu quyền trọng đạt tới đầy cấp là 32, nó chính là khư binh cấp thần thoại.

Nhưng chưa từng có ai được trông thấy loại khư binh nào như vậy.

Theo những tin đồn được ghi chép lại, chúng nó đều mang trong mình uy năng hủy thiên diệt địa.

“Anh cũng tới vì tin tức này?” Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân bên cạnh, hẳn là nhân vật như vậy không thèm để ý tới tiền tài và chút ít địa bàn đâu, mà dù Dạ Thử Vương có đáp ứng, sau khi công chiếm được thành Bạch Nghĩ, sẽ đưa tặng đối phương hai đại khu, cũng chưa chắc đối phương đã động tâm.

Nhưng nếu đưa tặng nhiều hơn... phỏng chừng Dạ Thử Vương cũng sẽ đau lòng.

Dù sao nơi này cũng chỉ có sáu khu, tặng ba đi rồi, còn ra thể thống gì nữa?

Dù gã thực sự lên làm thành chủ, cũng là tồn tại vô cùng uất ức, nói không chừng khi đứng trước mặt những vị thành chủ khác, cũng không cách nào ngẩng đầu lên được.

Tinh Quân không đáp lại câu hỏi dò của Hứa Thâm, chỉ một mực cười mà không nói.

Chương 777. Tin Tức Về Khư Binh Cấp Truyền Thuyết!

Dạ Thử Vương lại tức giận quát lên: “Cậu còn quá non nớt, chờ về sau cậu sẽ biết, đến tận cùng một kiện khư binh cấp truyền thuyết nó hiếm thấy tới mức nào. Dưới tình huống cùng là quân vương, nếu nắm giữ một kiện khư binh như vậy, cậu sẽ trở thành tồn tại tuyệt đỉnh, đổi lại là người khác, vừa nghe được dạng tin tức như thế, đã sớm kích động lên rồi...”

Rõ ràng gã ném ra một cục mồi thật lớn, nhưng kết quả lại nhận được phản ứng quá mức bình thường như vậy, trong lòng cũng có chút bất mãn.

Sắc mặt Hứa Thâm vẫn rất bình thản, nhưng tâm tư lại nhanh chóng xoay chuyển không ngừng.

Trong lời nói của Dạ Thử Vương đề lộ ra không ít tin tức, làm hắn chợt nghĩ đến chuyện Nghĩ Hậu tới biển khư, có lẽ cô ấy cũng nhắm tới một kiện khư binh cấp truyền thuyết.

Mà hiện giờ Nghĩ Hậu đã trở về, hơn nữa còn không đến kỳ hạn ba tháng mà số một từng nói.

Chẳng lẽ cô ấy đã tìm được loại khư binh kia, và lợi dụng nó để trở về trước rồi?

“Làm sao tôi có thể biết được tin tức trong miệng anh là thật hay giả, mặt khác, làm sao anh biết trong tay Nghĩ Hậu không có loại khư binh như vậy?” Hứa Thâm lặng lẽ hỏi ngược lại.

Dạ Thử Vương hừ nhẹ nói: “Là thật hay giả, cứ đi biển khư nhìn một cái là biết, chỉ xem cậu có nguyện ý tin hay không thôi. Loại cơ hội này là thứ mà người khác thiết tha mơ ước đó. Mà nếu cậu cứ một mực không tin thì tùy cậu vậy, tôi chỉ có thể cam đoan tin tức trong miệng tôi là cực kỳ chính xác, nếu không trong tương lai, tôi biết lẫn lộn trong cái vòng luẩn quẩn này như thế nào?”

“Anh đã biết, vì sao chính anh không đi lấy nó?” Hứa Thâm hỏi.

“Chỉ dựa vào một mình tôi thì hơi khó một chút. Hơn nữa, tôi nói rồi, tôi chỉ cung cấp tin tức, còn có thể lấy được nó hay không lại phải dựa vào bản lĩnh của cậu.” Dạ Thử Vương hừ lạnh nói.

“Nói như vậy, anh muốn dựa vào một câu nói để khiến cho tôi làm phản?” Hứa Thâm kinh ngạc nhìn gã.

Dạ Thử Vương thấy Hứa Thâm không dễ dàng tin tưởng mình như vậy, lại lạnh lùng nói: “Nếu cậu không muốn đi biển khư cũng chẳng sao, hơn nữa đúng là hiện tại có muốn đi cũng không còn kịp nữa rồi, lỡ như trong khoảng thời gian chúng ta đi biển khư, Nghĩ Hậu lại ra ngoài tuần tra thành, hành động đó sẽ khiến chúng ta tổn thất thảm trọng, nhưng tôi có thể cung cấp cho cậu một tọa độ khác, nơi đó cũng có khư binh cấp truyền thuyết. Nó nằm ngay tại vùng ven của thế giới ngoài tường.”

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Anh cảm thấy tôi sẽ tin?”

“Vốn dĩ tôi muốn chia sẻ tọa độ tại biển khư kia cho cậu nhưng cậu đã có nhiều ý kiến như vậy, tôi cũng chỉ có thể cho cậu tọa độ bên ngoài tường kia thôi. Nếu so sánh hai nơi này với nhau, thì kiện nằm ngoài tường kia càng khó thu hoạch

hơn, nhưng đây là chính cậu tự lựa chọn, hơn nữa tôi có thể đưa cậu đi nghiệm chứng thứ ở ngoài tường kia, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về.” Dạ Thử Vương hừ nhẹ nói, toàn diện bày ra dáng vẻ tài đại khí thô.

Hứa Thâm thấy gã nói chắc chắn như vậy, lại mở miệng hỏi: “Làm sao anh có thể biết nhiều địa điểm ẩn giấu khư binh cấp truyền thuyết như vậy? Nó cũng không phải rau cải trắng ngoài đường.”

“Đương nhiên là có liên quan tới năng lực của tôi rồi. Đối với mấy người các cậu, muốn tìm khư binh cấp truyền thuyết sẽ vô cùng khó khăn, nhưng với tôi, chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng (chỉ là chuyện nhỏ).” Dạ Thử Vương có chút kiêu ngạo nói: “Cho nên cậu đã hiểu nên hợp tác với ai rồi chứ? Cũng vì tôi không muốn để cho đám người của bảy đại gia tộc nội thành nhúng tay vào trận chiến này mới vậy thôi. Một khi con đàn bà ti tiện nọ một mực ép tôi tới nóng nảy, tôi sẽ đi tìm bảy đại gia tộc bên kia, tin tưởng rằng nhóm người đó sẽ vui lòng nhận lời mà ngấm ngầm ra tay.”

Năng lực thăm dò bảo bối sao... ánh mắt Hứa Thâm hơi chớp động, thật ra hẳn cũng không có hoài nghi lời nói của Dạ Thử Vương, dù sao gã có thể mượn được sức của Tinh Quân bên cạnh, cùng với Hạ Thông kia, đã đủ để chứng minh rằng người này có chút bản lĩnh rồi.

Còn phải nói, quân vương cũng không dễ động tâm như vậy.

“Được, nhưng tôi muốn nghiệm chứng trước.” Hứa Thâm nói.

Dạ Thử Vương chăm chú nhìn hắn, nói: “Nghiệm chứng không thành vấn đề, nhưng trước đó cần phải nói cho xong đã, tôi chỉ cung cấp tọa độ, và mang theo cậu đi vào trong đó, về phần có thể đạt được hay không, và có kia bản lĩnh đạt được hay không, hoặc là chờ đến lúc cậu muốn đi tìm kiếm nó, vật phẩm kia đã không cánh mà bay rồi... vân vân và vân vân đủ những loại tình huống kiểu như vậy, đều không liên quan tới tôi. Mặt khác, cậu cũng phải hết lòng tuân thủ lời hứa của mình!”

“Đương nhiên.” Hứa Thâm đáp ứng.

Dạ Thử Vương liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, lại nói: “Chỉ mong chúng ta hợp tác sáng khoái.”

“Đúng vậy.” Hứa Thâm mỉm cười.

“Xem ra hai người đã thỏa thuận xong rồi.” Tinh Quân nói: “Một khi đã như vậy, vì gia tăng tín nhiệm lẫn nhau, hai người có tin tức gì cần trao đổi không?”

Hứa Thâm vừa nghe đã hiểu lời nói của đối phương, người ta đang muốn hấn giao ra đầu danh trạng đây mà.

“Chỉ cần cậu có thời gian rảnh, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể dẫn cậu đi nghiệm chứng tin tức mà tôi nói.” Dạ Thử Vương chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Tôi biết một tin tức, khoảng một tháng trước, Nghĩ Hậu từng xuất phát đi biển khơi, hiện giờ lại trở về, cho nên tôi hoài nghi có khả năng cô ấy đã tìm được khur binh cấp truyền thuyết mà mấy người nói rồi.”

“Ừm?” Dạ Thử Vương và Tinh Quân đều tỏ ra sững sốt, đồng thời nhíu mày nhìn về phía Hứa Thâm.

“Làm sao?” Hứa Thâm nhìn ra ánh mắt không đúng của hai người bọn họ, đồng thời cũng nhíu mày.

Rõ ràng những lời mà hấn vừa nói cũng xem như tương đối thành tâm, tuy trong đầu hấn cũng có ý tưởng lợi dụng bọn họ để hiểu biết tình huống chân thực của Nghĩ Hậu, nhưng ít ra tình báo mà hấn cung cấp là đúng.

“Cậu đạt được tin tức từ nơi nào?” Dạ Thử Vương nghiêm túc đánh giá Hứa Thâm.

Theo lẽ thường, muốn đi biển khơi ít nhất cũng phải cần tới ba tháng, kể cả là gã cũng phải tốn khoảng thời gian như vậy, cho nên những lời nói của Hứa Thâm... quá giả, giả đến không khoa học, ngược lại đã khiến cho gã hoài nghi, Hứa Thâm bị Nghĩ Hậu lừa gạt rồi.

Chương 778. Bảy Ngày!

“Nghĩ Hậu nói... Làm sao vậy?”

“Khó trách.” Ánh mắt Tinh Quân đã trở nên thoải mái hơn.

Dạ Thử Vương tức giận nói: “Xem ra Nghĩ Hậu đã sớm phòng bị cậu rồi, thiệt cho cậu, tới tận bây giờ còn chẳng hay biết gì. Nếu tôi là cậu, đã sớm phản từ lâu!”

Nhưng Nghĩ Hậu cũng không biết tôi có thể nghe được cô ấy nói chuyện... từ phản ứng của hai người, Hứa Thâm đã nhận ra, khả năng cao là bọn họ cũng có suy nghĩ tương tự như số một, bởi vậy mới cho rằng hẳn bị Nghĩ Hậu lừa gạt rồi.

Nhưng Hứa Thâm tin tưởng, lúc ấy Nghĩ Hậu hoàn toàn không hề ý thức được hẳn có thể phát hiện ra sự hiện diện của cô ấy khi đang ở tầng sâu trong Khư giới.

Bởi vậy câu nói kia nhất định là ý tưởng chân chính của Nghĩ Hậu.

Hoặc là, Nghĩ Hậu có biện pháp khác để trở về trước thời hạn, ví dụ như khư binh cấp truyền thuyết.

Hoặc là, Nghĩ Hậu lâm thời thay đổi ý tưởng.

“Nếu tôi nói tin tức của tôi tuyệt đối là thật thì sao?” Hứa Thâm nhìn hai người trước mắt, lại nói: “Chẳng lẽ không tồn tại một kiện khư binh cấp truyền thuyết nào có thể phá vỡ kỳ hạn ba tháng kia, khiến cho cô trở về trước thời gian?”

“Có.” Tinh Quân nói: “Khư binh cấp truyền thuyết vốn có lực lượng thần bí khó lường, có lẽ sẽ tồn tại một loại khư binh sở hữu năng lực đặc thù có thể rút ngắn thời gian như vậy, nhưng nếu thực sự xuất hiện tình huống này, nghĩa là trong tay cô ta có một việc khư binh cấp truyền thuyết, thì hiện tại, hẳn là cô ta sẽ không im lặng như vậy mới đúng...”

“Đúng vậy. Nếu cô ta thực sự có khư binh như vậy... Không có khả năng.”

Dạ Thử Vương vốn định nói rằng, nếu cô ta thực sự có khư binh như vậy, thì đêm hôm đó, rất có khả năng gã không chạy thoát được đâu.

Hứa Thâm có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tinh Quân, nhưng như vậy, hẳn lại có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Nghĩ Hậu không đi biến khư, là lâm thời thay đổi ý tưởng sao?

Nhưng nếu tình huống này thực sự xảy ra thì vì sao cô ấy có thể bình tĩnh ngồi trong cung Tuyết mà không tìm kiếm viện

trợ từ bên ngoài?

Không nghĩ ra... Hứa Thâm cảm thấy suy nghĩ loại chuyện này có chút hao tổn đầu óc, tình báo mà hắn nắm giữ được quá ít.

Kỳ thực, hắn có nghĩ đến một khả năng khác, nhưng không thể xác định được.

“Còn có tình báo gì khác không?” Dạ Thử Vương nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm thấy tình báo mà mình thành tâm lấy ra bị đối phương coi nhẹ, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng hắn cũng tìm kiếm được một vài thứ từ trong phản ứng của hai người bọn họ, coi như không thiệt thòi. Hắn thoáng suy tư một chút rồi nói: “Không còn nữa, nhiều nhất khi tôi trở về sẽ che giấu tình báo nơi này. Cô ấy để cho tôi tới đây điều tra, nhưng tôi sẽ cung cấp tình báo giả dối cho cô ấy.”

“Cậu làm thế nào để chứng minh mình sẽ không lén lút tiết lộ tình báo chân thật cho cô ta?” Dạ Thử Vương hỏi.

Hứa Thâm nhướn mày, lạnh lùng nói: “Nếu chút tín nhiệm ấy cũng không có thì hợp tác này cũng không cần thiết phải tiếp tục nữa.”

“Chuyện này... quả thật rất khó để chứng minh.” Tinh Quân nói một câu công bằng, sau đó lại lên tiếng: “Nhưng nếu đã hợp tác, tôi cảm thấy hai bên cũng nên cho đối phương một chút không gian tín nhiệm.”

Dạ Thử Vương lạnh lùng nói: “Nhưng tôi sợ bị người khác âm. Được rồi, như vậy đi, cậu đưa đầu của hai bí vệ tới đây, tôi liền đưa cậu đi nghiệm chứng tọa độ và tin tức, sau đó chúng ta lại thương nghị chuyện giải quyết Nghĩ Hậu, thế nào?”

Hứa Thâm cân nhắc một chút, rồi gật gật đầu: “Không thành vấn đề.”

“Thời gian chờ đợi của tôi không nhiều, hi vọng có thể tốc chiến tốc thắng, trong vòng 3 ngày chấm dứt được không?” Tinh Quân dò hỏi.

“Hắn là không thành vấn đề, về cơ bản đều đã chuẩn bị thỏa đáng.” Dạ Thử Vương nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Ba ngày có chút gấp gáp, tôi vừa nhận được nhiệm vụ của Nghĩ Hậu đi đến nơi này tra xét. Dựa theo tình huống bình thường, hai ngày sau mới có thể lên vào kiểm tra, thời gian kiểm tra ít nhất cũng phải là hai ngày, tổng cộng lại là bốn ngày. Nói cách khác, ít nhất cũng phải chờ 4 ngày sau, tôi đưa ra câu trả lời cho Nghĩ Hậu, mới có chút hợp lý, nếu không cô ấy sẽ hoài nghi.”

Dạ Thử Vương và Tinh Quân liếc nhau, nhưng không nói gì.

Hứa Thâm tiếp tục nói: “Sau đó lại dụ hai bí vệ ra để giết, còn đi theo anh nghiệm chứng tin tức, qua qua lại lại ít nhất cũng mất thêm hai ngày. Như vậy đi, tôi đề nghị là một tuần sau sẽ khởi động kế hoạch của mấy người. Đương nhiên, nếu mấy người thật sự quá gấp gáp, lo lắng tôi để lộ bí mật, Nghĩ Hậu sẽ kịp thời làm ra phản ứng... thì cứ làm theo những gì mọi người nói đi, nhưng tác chiến như vậy, chưa chắc đòn tập kích của tôi đã mang đến hiệu quả, rất có khả năng sẽ bị đoán ra từ trước...”

Hắn nói toàn bộ tình huống ra, rồi giao quyền lựa chọn cho hai vị trước mắt.

Dù sao trong sự kiện lần này, hắn cũng chỉ là người làm công thôi.

Dạ Thử Vương im lặng hồi lâu, sau đó, mới mở miệng nói với Tinh Quân: “Nếu không, cứ định là bảy ngày đi?”

Tinh Quân liếc mắt nhìn Dạ Thử Vương một cái, tựa như đã hiểu được cái gì, cũng gật đầu nói: “Được.”

“Vậy tạm thời cứ quyết định như thế đã.” Dạ Thử Vương thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang nói với Hứa Thâm: “Chờ sau khi đi nghiệm chứng tọa độ, tôi tin tưởng cậu sẽ biết nên lựa chọn như thế nào, tốt nhất là cậu đừng nghĩ tới chuyện phản bội chúng tôi.”

“Tôi biết nên lựa chọn như thế nào.” Hứa Thâm nói.

Sau đó đôi bên không hàn huyên thêm nữa, Hứa Thâm cũng không tiếp tục ở lại lâu thêm, đã nhanh chóng chia tay bọn họ.

“Anh thấy thế nào?” Chờ Hứa Thâm rời đi rồi, Tinh Quân nhìn về phía Dạ Thử Vương, nhàn nhạt hỏi một câu.

Dạ Thử Vương khẽ thở dài nói: “Tôi lo lắng mọi chuyện tiến triển quá nhanh, để con đàn bà ti tiện kia sinh lòng hoài nghi, sau đó lại dùng thứ gì đó có sức hấp dẫn lớn hơn đến hấp dẫn hẳn, từ xưa tới nay, loại cở đầu tường này, vốn không có kết cục gì tốt, cũng không đáng giá tin cậy, hừ!”

Tinh Quân khẽ gật đầu, gã và Dạ Thử Vương có thể đạt thành đồng minh, chủ yếu là vì Nghĩ Hậu cũng từng là kẻ thù của gã.

Bởi vậy sự tín nhiệm giữa hai người bọn họ tương đối chặt chẽ.

“Bảy ngày... cứ cho cô ta sống lâu thêm bảy ngày đi...” Dạ Thử Vương híp mắt, ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm phía xa, nơi đó là phương hướng của khu Mẫu Hoàng.

Chương 779. Hải Đăng!

Hứa Thâm đi tìm một khách sạn ở khu Dạ Oanh, nghỉ ngơi trước.

Mấy ngày nay, hắn không định trở về khu Hắc Quang, cơ bản là lo lắng ở khu Hắc Quang có cơ sở ngầm của Nghĩ Hậu.

Hiện giờ, với hắn, khu Hắc Quang bỗng trở thành khu vực nhiều chuyện, không được thanh nhàn như ở khu Dạ Oanh này.

Bảy ngày... Hứa Thâm ngồi trên giường, cảm nhận sự yên lặng hiếm hoi trong giây phút này.

Có lẽ bảy ngày sau, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ hắn sẽ chết.

Có lẽ thành Bạch Nghĩ sẽ đổi một vị vương thống trị khác.

Nên chọn lựa như thế nào?

Mang tình báo chi tiết của Dạ Thử Vương về cho Nghĩ Hậu?

Nhưng nhiều tình báo như vậy, cô ấy dám tin tưởng hắn sao?

Trừ phi hắn phải bại lộ thực lực của mình... Nhưng làm như vậy cũng tương đương với giao hoàn toàn phía sau lưng cho Nghĩ Hậu.

Hứa Thâm suy đi tính lại, cuối cùng vẫn thở ra một hơi.

Hắn không thể đứng bên phía Nghĩ Hậu được.

Không phải hắn không muốn, mà là không còn cách nào khác.

Chỉ vèn vèn là lựa chọn một bên, lại cần hắn phải trả giá quá nhiều như vậy, để lộ ra hơn phân nửa lá bài tẩy của mình, mới có thể lấy được tín nhiệm của Nghĩ Hậu.

Chẳng hóa ra, hắn thật sự trở thành liêm cầu rồi sao?

Mà hợp tác cùng Dạ Thử Vương... Lại là bảo hồ lột da.

Sau khi tòa thành này bị phá, có lẽ Dạ Thử Vương sẽ quay đầu lại tập kích hắn ngay tức khắc, nếu có thể mượn sức vị Tinh Quân kia...

Nhưng mạo muội đi tìm đối phương trong khi không biết rõ rốt cuộc mối quan hệ giữa người nọ và Dạ Thử Vương là gì, ngược lại sẽ bị bọn họ đề phòng.

Hai bên đều không được tín nhiệm, chẳng phải tình thế càng thêm nguy hiểm hay sao?

“Chỉ có thể tranh thủ thời gian ...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, phải làm cho Dạ Thử Vương không thắng được một cách dễ dàng như vậy, chính mình mới có thời gian thoát thân.

Bởi vậy, tình báo Nghĩ Hậu bên kia, cũng phải có chút kiên hóa [1] mới được.

[1] : nội dung tinh giản, thực dụng, có thể tin được.

Nhưng loại kiên hóa này lại không thể do chính hắn tự mình đưa ra, nếu không Dạ Thử Vương bên này sẽ dễ dàng sinh lòng hoài nghi.

Hứa Thâm suy nghĩ một lúc lâu, sau đó đứng dậy đi lên sân thượng của khách sạn, kêu gọi điểm đặt neo từ tầng sương mù chung quanh đến, tiện tay lấy Tịnh Khư Tề cao cấp từ bên trong ra, tiêm vào bắp vai.

Sau khi tiêm hết sáu ống Tịnh Khư Tề, Hứa Thâm có thể cảm nhận được rõ ràng khư lực trong cơ thể mình lại hùng hậu hơn một phần.

Sắp đầy rồi...

Hắn có cảm giác bản thân sắp chạm vào bình cảnh cực hạn.

Một khi đạt tới cực hạn, hắn có thể nắm giữ trạng thái khur lực cực hạn, khiến cho sức chiến đấu của bản thân lại tiến thêm một bước tăng lên.

Tuy đối mặt với quân vương, loại gia tăng này chẳng mang tới ý nghĩa quá lớn, nhưng đối mặt với hình thái thứ hai, lại khiến cho lực áp chế mạnh mẽ hơn nhiều.

“Tầng thứ tư trong cuốn bí thuật vụ giả mà Nam Ngưng đưa cho ta, là hải đăng, chỉ cần cô động ra hải đăng, là có thể đề cao xác suất thành công khi tấn chức quân vương...” Ánh mắt Hứa Thâm lóe sáng, Mặc Vệ lập tức xuất hiện bên người hắn, rồi giống như một cái bóng, gã tùy ý bước vào trong sương mù, rất nhanh đã xuyên qua.

Mảnh sương mù chung quanh đều bị Mặc Vệ phá tan, không thể gây ra một chút ảnh hưởng nào cho thân thể của gã.

Mặc Vệ đang đứng bên trong sương mù, chợt ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt gã xuyên thấu sương mù, thấy được một bóng dáng.

Bóng dáng ấy đúng là Mai Phù.

Cô đang bay lơ lửng giữa không trung, vượt qua tầng sương mù và không gian cách trở, chỉ cần Hứa Thâm ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy cô... không cần biết hắn đang ở bất cứ nơi nào.

Và lúc này, tại vị trí của Mặc Vệ, ở bên trong thế giới sương mù, Mai Phù vẫn hiện lên rõ ràng như vậy, như một ngọn hải đăng.

Nhưng cô vốn không phải ngọn “Hải đăng” được ngưng tụ từ bí thuật của Hứa Thâm, chỉ có thể tính là một ngọn đèn trên con thuyền vượt biển, tuyệt không bao giờ tắt mà thôi.

Mà Hứa Thâm vẫn cần cô động ra một ngọn hải đăng thuộc về chính mình.

Như thế nào là hải đăng?

Với những người đi thuyền bị lạc đường trên biển, hải đăng chính là nơi ẩn náu duy nhất, cũng là ngọn đèn sáng duy nhất.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nhìn thấy mảnh sương mù trước mắt cuộn cuộn lên, tựa như ở bên trong có thứ gì đó muốn bộc lộ rõ ra.

Ngay tiếp theo, thông qua tầm nhìn của Mặc Vệ, Hứa Thâm trông thấy một căn phòng nhỏ tối đen như mực nhanh chóng hiển hiện từ bên trong sương mù.

Căn phòng này không lớn, nhưng bên trong tối như mực, tất cả các cửa sổ đều đóng chặt lại.

Xuyên thấu qua một cánh cửa sổ bên trong, có thể nhìn thấy chút ánh sáng âm áp mỏng manh, tựa như một ngọn nến.

Đó là... nhà.

Ngôi nhà này chính là hải đăng của hắn...

Hứa Thâm cảm nhận được sự quen thuộc và âm áp đã lâu chưa gặp được, để rồi không kìm lòng nổi mà muốn đi qua.

Cùng lúc ấy, bóng dáng của Mặc Vệ ở bên trong sương mù cũng đi về phía “Nhà”

Rất nhanh, gã đã đi đến cửa nhà, nhìn thấy cánh cửa phòng đang đóng chặt, gã nâng tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa.

Im lặng, không một động tĩnh.

Vì thế, Mặc Vệ lại dùng lực lượng lớn hơn nữa.

Vẫn như cũ không một chút phản ứng.

Mặc Vệ gõ cửa lần thứ ba, lần này tiếng gõ cửa to tới mức, tưởng chừng như gã vừa dùng búa đập thẳng vào cửa.

Rốt cuộc, cánh cửa đang đóng chặt kia cũng có động tĩnh, thoáng trở nên buông lỏng.

Sau đó, “Ken két” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Từ bên trong xuất hiện một gương mặt quen thuộc, mang theo vài phần kinh ngạc và vui mừng. Người nọ nhìn thấy Mặc Vệ đang đứng ngoài cửa, sau đó, tầm mắt kéo dài ra, cũng nhìn thấy Hứa Thâm đang đứng lẻ loi, lơ lửng trên sân thượng khách sạn, bên ngoài sương mù, ánh mắt nọ chợt trở nên dịu dàng đầy sung sướng: “Con đã tìm được nhà rồi.”

Hứa Thâm nhẹ giọng nỉ non tự nói.

Tìm được rồi...

Nhà.

Căn nhà trước mắt chính là ngọn hải đăng mà hắn xây dựng trong sương mù.

Được “Ma ma” mời gọi, Mặc Vệ đang đứng trong sương mù, từ tốn đi qua cánh cửa kia, bước vào trong phòng.

Được trông thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc ở nơi này, khiến Hứa Thâm cảm thấy vô cùng thân thiết.

Hắn thoáng lưu lại một chút, sau đó mới rời khỏi nhà, tiếp tục tiến về phía trước trong sương mù.

Chương 780. Còn Sót Lại Trong Tiềm Thức!

Và vào lúc này, mặc kệ đi đến đâu, xa bao nhiêu, chỉ cần trong lòng Hứa Thâm tưởng niệm, trước mắt hắn sẽ nhìn thấy căn phòng nhỏ kia xuất hiện trong sương mù cuộn cuộn.

Đây là một ngọn hải đăng sẽ xuất hiện bên cạnh, bất cứ lúc nào hắn cần.

Cứ như vậy, tầng thứ tư trong bí thuật 《vụ giả》 mà Nam Ngưng cho hắn, đã được hoàn thành rồi.

Ngay sau khi Mặc Vệ quay về bên cạnh, Hứa Thâm cũng tỉnh táo lại, và không khỏi cảm thấy vài phần kinh ngạc, xét theo góc độ bí thuật, không cần phải nghi ngờ gì nữa, hắn đã đột phá giai đoạn thứ ba, tiến vào đến tầng thứ tư hải đăng rồi.

Nhưng hắn có cảm giác bản thân đột phá quá dễ dàng, không tốn một chút sức lực nào cả.

Là hắn quá mạnh mẽ ư?

Hứa Thâm thầm suy đoán, có lẽ tình huống này có liên quan tới chuyện Ước Nặc trong nội thành tập kích lúc trước.

Sau khi hắn chặt đứt thế giới ảo cảnh do lòng giam tâm linh mang đến, coi như đã phá kén trọng sinh, tinh thần lực bay vọt lên một bậc thang mới, mới khiến cho hắn có thể dễ dàng thuận lợi xây dựng ra hải đăng của bản thân như thế.

Trong khoảng thời gian này, hấn phát hiện ra, thân thể của Mặc Vệ đã trở nên vô cùng chân thật, gương mặt hình dáng cũng càng ngày càng có xu hướng giống với chính mình.

Nghe vị lão nhân bên người Nam Ngưng kia nói, tiến vào tầng hải đăng là điều kiện tiên quyết để trở thành quân vương.

Còn lại, phải xem vận khí.

Không biết giai đoạn thứ năm thâm uyên kia... sẽ có quang cảnh như thế nào?

Hứa Thâm thu lại suy nghĩ, sau đó, đứng trên mái nhà rút kiếm tu luyện bí thuật điệp lãng trong chốc lát. Tới hiện giờ, hấn đã sớm có thể thuần thục nắm giữ nhị trọng kiếm trảm, nhưng muốn đánh sâu vào tam trọng kiếm trảm, khó khăn lại tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Muốn đạt tới trình độ này, tốc độ của hấn phải nhanh hơn, lực lượng càng thêm cuồng bạo hơn mới được.

Chờ đến lúc tu luyện mệt mỏi, Hứa Thâm liền trở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Mai Phù không ở bên cạnh hấn, mà đang đặt đôi tay nhỏ bé ra sau lưng rồi xoay người xuyên qua tường, đi ra bên ngoài du ngoạn.

Ngẫu nhiên Mai Phù cũng sẽ rời đi, tìm cho mình một chút niềm vui nho nhỏ, Hứa Thâm đã sớm tập mãi thành thói quen rồi.

Hấn mặc chiến giáp trực tiếp nằm trên giường, duy trì tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể phản kích và bước vào giấc ngủ.

Trong khi ngủ, Hứa Thâm có nằm mơ.

Trong mộng, hấn cảm nhận được một chút đau đớn rất nhỏ truyền đến từ huyết Thái Dương, chờ đến lúc hấn bừng tỉnh mở mắt ra, chợt nhìn thấy có một tia từ quang [1] giống như dòng điện vừa xẹt qua khóe mắt, rồi theo một hướng bất quy tắc mà bắn ra trong phòng, xé rách hoàn cảnh xung quanh.

[1] : Hiệu ứng từ quang Kerr là một hiệu ứng quang từ mà ở đó ánh sáng phản xạ trên các bề mặt của vật liệu bị từ hóa thì bị thay đổi cả về tính chất phân cực cũng như độ phản xạ. Tên hiệu ứng này được đặt theo tên của nhà vật lý người Scotland

Rev. John Kerr, người đã phát hiện ra hiệu ứng này vào năm 1877.

Ngay sau đó, thế giới của hắn lập tức giống như một tờ báo ảnh cũ nát, bị điện quang kéo đi lớp phẩm màu bên trên, để lộ ra một cảnh tượng khác.

Đó là chính hắn nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng quen thuộc kia, trong phòng trống rỗng.

Mang theo cảm giác đầy ngạc nhiên nghi ngờ, Hứa Thâm xuống giường đi ra bên ngoài

Bên ngoài hành lang cũng trống rỗng.

Hắn lại tiếp tục men theo đoạn hành lang cực kỳ vắng vẻ một mực chạy về phía trước, chạy hồi lâu, mới nhìn thấy trên bãi cỏ dưới lầu có một bóng dáng quen thuộc, là Dạ Thử Vương.

Nhưng cách ăn mặc hiện giờ của gã không giống lúc trước, bên ngoài mặc chiếc áo khoác màu trắng, dáng vẻ như một vị bác sĩ.

Lúc này, phần đông những bóng dáng mặc trang phục bệnh nhân đang vây chung quanh người gã, đang chơi trò đóng giả gia đình.

Trên mặt Dạ Thử Vương mang theo nụ cười thần bí và hài hước, đang trao đổi cùng những người bệnh, bỗng nhiên, gã lại đi tới, cầm tay bọn họ, cùng nhau xoay quanh tại chỗ, hát lên một khúc ca thần bí... Giống như đã bị những người bệnh xung quanh lây nhiễm.

Không đúng.

Con người Hứa Thâm thoáng co lại, hắn vội vàng đưa tay ôm đầu, không ngừng lắc lư.

Chẳng lẽ hắn còn chưa hoàn toàn xóa bỏ được sự ảnh hưởng của lòng giam tâm linh?

Về nhà...

Trong đầu Hứa Thâm hiện ra một ý niệm như vậy. Và rất đột ngột, đoạn hành lang dài bên người hắn sụp xuống, xuất hiện một hang động tối tăm.

Vô số hàn ý từ bên trong hang động tối tăm nọ tụ tập tới, khiến cho Hứa Thâm cảm nhận được một mảnh lạnh lẽo, nhưng loại cảm giác lạnh như băng này cũng khiến suy nghĩ trong đầu hắn trở nên tỉnh táo hơn.

Hắn lập tức trông thấy một căn phòng xuất hiện ngay bên trong vết rách vừa sụp xuống kia, cánh cửa bên trong đang mở.

Đó là... Nhà.

Là ngọn hải đăng vừa được xây dựng xong, nó lại hiện hữu ở chỗ này, đủ để chứng minh rằng mọi thứ trước mắt hắn đều là ảo cảnh!

Hứa Thâm vội vàng chạy tới.

Ngay khi hắn tiến lên một bước, bỗng nhiên bên tai lại mơ hồ nghe được một vài tiếng kêu gọi, rất nhiều bác sĩ và y tá đều chạy tới, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và lo lắng, hô lớn: “Đừng nhảy...”

Nhưng những âm thanh này đều ở cách hắn khá xa.

Thân thể Hứa Thâm lướt qua vết rách vừa sụp xuống kia, giống như một cước giẫm lên khoảng không, sau đó cả người rơi thẳng xuống vực sâu hắc ám.

Tựa như cả người vừa ở trong nước, hít thở không thông, đột nhiên Hứa Thâm bừng tỉnh, hắn vội vàng xoay người ngồi dậy trên giường.

Trước mắt, vẫn là phòng khách sạn.

Một cơn gió mang theo hàn ý hơi lạnh ập tới. Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lại, là cánh cửa sổ không đóng chặt, khiến cho sương mù bên ngoài mang theo gió lạnh chui thẳng vào trong phòng

Mà căn nhà hải đăng thuộc về hắn, lại như ẩn như hiện bên trong mảnh sương mù cuộn cuộn kia.

Hứa Thâm thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là mộng.

Nhưng xảy ra tình huống này, cũng có nghĩa là từ tận đáy lòng hắn vẫn còn lưu lại một chút dấu vết của lòng giam tâm linh.

“Chờ thời gian lâu thêm một chút, hẳn là nó sẽ tự động tiêu tán đi, dù sao ở hiện tại, mộng cảnh cũng chỉ còn rơi rớt trong tiềm thức mà thôi ...” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Sau khi xây dựng hải đăng xong, tinh thần lực của hắn đã bước lên một bậc thang mới, đã có thể hoàn toàn kiểm soát và áp chế loại ảnh hưởng mặt trái này rồi.

Hứa Thâm quan sát thời gian, lúc này là đêm khuya, Mai Phù đã trở về từ lâu, cũng ngã xuống bên chân hắn ngủ say rồi.

Hứa Thâm không kéo dài thêm nữa, hắn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Chương 781. Nội Dung Tình Báo!

Cũng trong đêm khuya hôm ấy, tại cung Tuyết, khu Mẫu Hoàng.

Bên trong một khối kiến trúc bí ẩn, một bóng dáng thon dài mà duyên dáng mặc lụa mềm mỏng như cánh ve, nằm trên một chiếc giường lớn rộng chừng mấy mét.

Ánh trăng mờ lung từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên thấu qua tầng tầng sương mù, mang đến ánh sáng nhu hòa, dịu mát.

Cô gái nọ đang say giấc nồng bỗng nhiên mở mắt.

Chỉ thấy trong bóng đêm mát mẻ này, hai tròng mắt như thu thủy ấy chợt lóe hàn quang, như hai lưỡi kéo sắc nhọn.

Sau đó, đột nhiên cô xoay người ngồi dậy, kéo áo gối của mình ra.

Đó là một chiếc gối ngọc thạch cực lớn, được bao bọc bởi vài tầng tơ lụa mềm mại cùng với bao gối được làm toàn bằng bông gòn bao trùm, lúc này ngay góc phía trên của chiếc gối ngọc thạch nọ, đã có từng hàng văn tự tinh tế hiện lên.

Từng hàng văn tự nọ khá lạ thường, vặn vẹo, tựa như một loại chữ viết đã thất truyền nào đó.

Mà lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của Nghĩ Hậu, dường như phía trên chiếc gối ngọc thạch nọ đang có một đôi tay vô hình, nhanh chóng điêu khắc xuống.

Từng hàng chữ viết từ tốn mà uốn lượn hiện lên.

Nghĩ Hậu ngưng thần quan sát, chờ cho đến khi những chữ viết nọ không còn được điêu khắc nữa, về mặt cô ta cũng theo đó là chuyển thành sừng sờ.

Thời gian quá thật nhanh.

Đảo mắt một cái đã qua bốn ngày.

Hứa Thâm cũng từ khu Dạ Oanh lên đường quay trở về, đi tìm Nghĩ Hậu báo cáo tình huống.

Trước khi rời đi, hắn có gặp mặt Dạ Thử Vương thêm một lần nữa, lại xác thực một chút điều kiện hợp tác, cùng với bàn bạc về nội dung tình báo giả mà hắn sẽ đi cung cấp cho Nghĩ Hậu.

Quả ra mắt là hai bí vệ, khiến Hứa Thâm nghĩ tới hai người từng đến khu Hắc Quang lúc trước.

Lần này, khi hắn quay về khu Hắc Quang, không còn che giấu hành tung của mình nữa, và vừa trở về liền triệu tập phân đội giáo chúng của giáo hội Hắc Quang tụ tập lại, nhưng tụ tập lần này cũng không có chuyện gì cần thông báo cả, mục đích của Hứa Thâm chỉ đơn thuần là muốn để cho đám cơ sở ngầm tại nơi này biết được, hắn đã đi thăm dò khu Dạ Oanh và trở lại rồi.

Sau đó, Hứa Thâm liền phân phó Lâu Hải âm chuẩn bị một chiếc xe, để hắn một mình đi tới khu Mẫu Hoàng.

Hứa Thâm xuống xe ngay phía trước Cung Tuyết, sau đó được một bí vệ dẫn dắt, đi tới phòng nghị sự.

Nghĩ Hậu mặc chiến giáp màu bạc, vừa nhìn đã thấy tư thế oai hùng hiên ngang, đang xem xét tình báo các khu.

Nạp Sát Phân Ny vẫn như một cô nha hoàn đứng bên cạnh hầu hạ, vừa trông thấy Hứa Thâm đi vào, cô lập tức nhìn hắn với ánh mắt đầy thâm ý.

Hứa Thâm không để ý tới Nạp Sát Phân Ny, chỉ bày ra sắc mặt cung kính hành lễ, sau đó báo cáo chiến quả mà mình đã thăm dò được ở khu Dạ Oanh.

Đương nhiên hắn không có bẩm báo chi tiết, dù sao ở nơi này cũng có khả năng sẽ tồn tại cơ sở ngầm của Dạ Thử Vương,

hoặc là nói... không phải cũng có khả năng, mà phải là chắc chắn sẽ có.

Tình báo mà hần cung cấp chỉ có tư liệu về mấy trạm tình báo.

Hang ổ của Dạ Thử Vương? Không biết.

Động tĩnh tường cao ở khu Tây? Có thăm dò, nhưng không thấy nơi đó có động tĩnh gì.

Động tác nhỏ của Dạ Thử Vương? Sau khi thăm dò, nghe nói đối phương đã ra bên ngoài tường rồi.

Mấy nội dung tình báo này, đều là Hứa Thâm và Dạ Thử Vương cùng bàn bạc, thống nhất đưa ra, tin tức bên trong có thật có giả.

Về phần mấy trạm tình báo, đều là những địa điểm đã bị vứt bỏ, những nhân viên bên trong trạm tình báo không hề nhận được thông báo và tin tức, chỉ chờ Nghĩ Hậu nhận được tình báo, phái người đi vây quét là có thể chứng thực.

Nạp Sát Phân Ny đứng một bên trông thấy Hứa Thâm tìm hiểu được nhiều tình báo như vậy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ánh mắt lập tức lộ ra vài phần kinh ngạc.

Cô thực sự không ngờ hần lại có thể dò xét ra không ít tin tức như vậy. Phải biết rằng, khu Dạ Oanh chính là địa bàn của Dạ Thử Vương.

Hứa Thâm có thể còn sống trở về đã không dễ dàng rồi.

Nhưng dựa theo nội dung tình báo vừa được Hứa Thâm trình bày, coi như hần dẫm phải vận cứt chó, vừa vận bắt được thời gian Dạ Thử Vương ra bên ngoài tường.

Nếu không chờ Dạ Thử Vương trở về, Hứa Thâm có mấy cái mạng cũng không đủ chết.

Suy cho cùng, hình thái thứ hai có ẩn núp kỹ càng, cần mật thế nào chẳng nữa, ở trong mắt quân vương có thể bước vào tầng sâu trong Khư giới, cũng chẳng khác gì cưỡi quần xả rắm [1].

[1] : chỉ người làm những chuyện thừa thãi, vẽ rắn thêm chân.

“Hần là Dạ Thử Vương này ra ngoài tìm viện binh.” Nạp Sát Phân Ny chờ cho đến khi Hứa Thâm báo cáo xong, mới quay đầu lại nói với Nghĩ Hậu.

Vẻ mặt Nghĩ Hậu không có lấy một chút dao động, từ đầu đến cuối, cô ta chỉ chăm chú nhìn Hứa Thâm, ánh mắt vốn rất bình tĩnh, nhưng lại thâm thúy đến nỗi, có thể lục lọi bí mật trong lòng người, khiến kẻ khác không dám đối diện.

“Làm không tồi.” Một lúc lâu sau, Nghĩ Hậu mới mở miệng, nói: “Cậu có sách lược gì đối với cuộc chiến trước mắt hay không?”

Hứa Thâm sững sốt, đây là... thử dò xét sao?

Hoặc chỉ đơn giản là hỏi một câu đơn thuần thôi?

Cũng không thể trách Hứa Thâm nghĩ nhiều được, thật sự là tâm tư của nhân vật như Nghĩ Hậu quá khó phỏng đoán, nhất là chuyện bí ẩn như kia.

Nó đã khiến trong lòng Hứa Thâm có thêm vài phần kiêng kỵ với Nghĩ Hậu. Suy cho cùng, cô ta cũng là một kẻ nói không giữ lời...

“Thuộc hạ cảm thấy, nếu lúc này Dạ Thử Vương không ở bên trong thành, chúng ta có thể xuất binh ngay trong đêm, tập kích bất ngờ khu Dạ Oanh, tìm ra hang ổ và binh lực tích trữ của hắn, tiêu diệt toàn bộ đám bộ hạ của hắn!” Hứa Thâm ra vẻ cân nhắc, lại nói: “Nói như vậy, dù Dạ Thử Vương trở về, cũng chỉ còn một thân một mình chiến đấu, đến lúc đó, dưới sự hiệp trợ của nhóm thuộc hạ, điện hạ lại phục kích chém giết hắn đi là ổn thỏa nhất.”

Đôi mắt Nghĩ Hậu khẽ chớp động.

Tập kích bất ngờ ngay trong đêm?

Cô chăm chú nhìn Hứa Thâm, không nói gì, tựa như đang tự hỏi kế sách của hắn có khả thi hay không.

Nạp Sát Phân Ny đang đứng bên cạnh cũng liếc mắt nhìn Nghĩ Hậu một cái, tựa như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, mới quay sang nói với Hứa Thâm: “Tuy kế sách của cậu không tồi, nhưng làm sao cậu có thể xác định được, tới thời điểm này Dạ Thử Vương vẫn chưa trở về? Lỡ như chân trước cậu vừa đi, chân sau hắn đã trở lại, nói như vậy, không phải chúng ta tập kích bất ngờ lại trở thành chính diện giao phong sao?”

Chương 782. Nửa Tháng???

Hứa Thâm nhướn mày, nhìn về phía cô: “Dưới tình huống tình báo không rõ, không ai có thể trăm phần trăm nắm giữ thế cục trên chiến trường, lúc này chính là thời điểm phải đánh cược, lỡ như hấn không trở về, chẳng phải chúng ta tập kích bất ngờ, sẽ chiếm lợi thế cực lớn hay sao? Về phần tình huống mà cô vừa nói, đúng là có khả năng này, nó cũng là một trong những cục diện tương đối tồi tệ, thế nhưng, sớm muộn gì chúng ta cũng phải liều chết chiến một trận cùng Dạ Thử Vương, vì sao chúng ta phải e ngại bọn chuột nhắt [1] ấy?”

[1] : còn có nghĩa là tiểu nhân, vô lại.

Nạp Sát Phân Ny nghe xong, thoáng sửng sốt một hồi, lại có chút không biết nên nói gì, nên không tiếp tục nói chuyện nữa.

Đương nhiên cô cũng biết những điều Hứa Thâm vừa nói ra, chỉ có ý hỏi hấn như vậy mà thôi.

“Nếu tập kích bất ngờ, cậu có nguyện xung phong trên tiền tuyến, ra lệnh cho sáu quân hay không?” Nghĩ Hậu chăm chú nhìn Hứa Thâm, chợt lên tiếng nói.

Hứa Thâm không chút nghĩ ngợi đã đáp lại: “Đương nhiên, thuộc hạ nguyện cúc cung tận tụy vì điện hạ!”

Nhưng trong lòng hấn lại đang âm thầm kêu khổ.

Nếu Nghĩ Hậu thực sự lựa chọn tập kích bất ngờ, chẳng phải mưu đồ bí mật hợp tác giữa hấn và Dạ Thử Vương sẽ chịu ảnh hưởng hay sao?

Đến lúc đó, toàn bộ đều phải dựa vào thời cơ và khả năng phát huy trên chiến trường, nhưng làm như vậy sẽ có rất nhiều biến số, mà hấn... còn chưa phải quân vương, ai cũng không thể cam đoan dưới những biến số không thể suy đoán hết kia, liệu hấn có thể rơi vào tình cảnh tồi tệ nhất hay không?

Nếu trong lòng ảo tưởng tới viễn cảnh tốt đẹp khi bản thân làm ngư ông đắc lợi, để mặc cho hai người bọn họ là trai cò tranh nhau tới lưỡng bại câu thương, còn không bằng hấn kê cao gối đầu, nằm mơ một giấc.

Thấy Hứa Thâm đáp ứng sảng khoái như thế, Nghĩ Hậu lại nhìn hắn một cái thật sâu, cuối cùng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nói: “Mặc dù biện pháp tập kích bất ngờ này rất tốt, nhưng trên thực tế, điểm mấu chốt để luận thắng bại trong trận chiến này, lại chủ yếu nằm trên người Dạ Thử Vương.”

“Nếu chúng ta tiêu diệt toàn bộ đám thủ hạ của hắn, ngược lại sẽ là đánh răn động cỏ, khiến trong lòng hắn sinh ra ý định rút lui. Người này nhát như chuột, cũng giống như danh hào của hắn vậy, hơn nữa hành tung quý bí, nếu một lòng muốn chạy trốn, kẻ cả ta cũng rất khó lưu hắn lại được.”

Thấy Nghĩ Hậu đã xóa bỏ ý niệm như vậy trong đầu, Hứa Thâm cũng ngấm ngấm thở nhẹ một hơi, từ đáy lòng không khỏi có chút cảm khái, thật không ngờ đến cuối cùng, chính thuộc tính hèn nhát của Dạ Thử Vương lại mang đến hiệu quả.

“Những người khác đều là chuyện nhỏ, chỉ cần Dạ Thử Vương chết đi, tất cả đều sẽ tước bỏ vũ khí đầu hàng.” Nghĩ Hậu nói: “Được rồi, chờ nửa tháng sau, chúng ta lại tính toán tới chuyện phục kích sau.”

Hứa Thâm sững sốt, nửa tháng?

Vì sao phải đợi nửa tháng?

Chẳng lẽ... nửa tháng sau Nghĩ Hậu có thể tìm được đối tượng trợ lực khác?

Nhưng mặc kệ như thế nào, đây cũng là một tin tình báo rất quan trọng.

Hứa Thâm gật gật đầu, không cần biết trong lòng hắn nghĩ gì nhưng bề ngoài, hắn vẫn luôn bày ra dáng vẻ vô cùng cung kính nghe theo.

Nghĩ Hậu phát tay nói: “Lui ra đi, lần này cậu vượt qua hiểm nguy tra xét có công, tuy tình báo đạt được có hạn, nhưng chờ chiến dịch lần này chấm dứt, ta vẫn quyết định phong tước vị không nhỏ cho cậu.”

Hứa Thâm nghĩ đến chức vị tướng trấn thành từng được cô ấy nhắc tới lúc trước, trên mặt lộ ra vẻ kích động, vội vàng nói: “Đa tạ điện hạ.”

Nói xong, thấy Nghĩ Hậu không định nói thêm gì nữa, hấn liền chậm rãi đứng dậy rời đi.

Hứa Thâm vừa rời khỏi đại sảnh, lại đi thêm một đoạn đường nữa, chờ tới khi chung quanh không có người, mới chậm rãi thu lại nét vui mừng trên mặt, thay vào đó, hàng chân mày khẽ nhíu.

Nghĩ Hậu lệnh cho hấn tìm kiếm tình báo về khu Dạ Oanh, hiện giờ đã đạt được rồi, vì sao cô ta lại lựa chọn chờ thêm nửa tháng mới tiến công?

Đến tốt cùng là cô ta muốn như thế nào?

Nói vậy, cô ta để hấn đi dò xét có ý nghĩa?

Suy cho cùng, tác dụng của tình báo cũng có tính thời hạn, mà phải chờ tới tận nửa tháng, tác dụng của nó đã quá hạn từ lâu rồi!

Hứa Thâm rời khỏi cung Tuyết, lại ngồi xe quay về khu Hắc Quang.

Ven đường, hấn không ngừng để ý hoàn cảnh xung quanh, nếu Nghĩ Hậu không trực tiếp theo dõi đằng sau hấn từ tầng sâu trong Khư giới, nghĩa là cô ta không có hoài nghi.

Màn đêm buông xuống.

Hứa Thâm đang ngồi trước bàn đọc sách tại Thái Dương Thần Điện, một nơi được xây dựng với mục đích dành cho hấn nghỉ ngơi bên trong giáo hội Hắc Quang, trong đầu không ngừng cân nhắc xem bản thân có nên viết thư báo tin tức này cho Dạ Thử Vương bên kia hay không.

Suy cho cùng, lúc trước bọn họ từng thương nghị kế hoạch phục kích là bảy ngày, hiện giờ chỉ còn lại ba ngày.

Trong khi Nghĩ Hậu lại muốn chờ thêm nửa tháng.

Bọn họ có nên giành xuống tay trước hay không?

Lúc này, đột nhiên một cơn gió từ bên ngoài cửa sổ bay tới.

Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ trong đầu, liếc mắt một cái, vẻ mặt lập tức lạnh xuống, nói: “Nếu đã đến đây liền vào đi.”

Quả nhiên có thể nhìn thấy ta... Ánh mắt Dạ Thử Vương thoáng run rẩy.

Kỳ thực, sau khi Hứa Thâm quay về từ cung Tuyệt, chờ tới lúc màn đêm buông xuống, gã liền đi tới tìm kiếm Hứa Thâm, vừa muốn biết thêm tình báo hắn đang nắm giữ trong tay, vừa có một chút ý tứ thăm dò.

Dù sao trên người Hứa Thâm cũng không có khí tức quân vương, chỉ có khư thú, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại có thể nhìn thấy gã, hơn nữa còn nhìn thấy dưới tình huống không mượn dùng khư thú tiến vào tầng sâu trong Khư giới.

Khẳng định rằng tên này chính là một vị quân vương loại ẩn tàng, khó trách hắn có thể cầu ở trước mặt Nghĩ Hậu mà không hề bị phát hiện.

Dạ Thử Vương bước ra từ đằng sau một tảng đá nằm bên ngoài cửa sổ tại tầng sâu trong Khư giới, trực tiếp buông xuống hiện thực, đi vào trong thư phòng của Hứa Thâm, dẫm lên chiếc thảm nỉ màu xám bông bành mềm mại, rồi xoa người nói: “Hôm nay cậu đi gặp mặt Nghĩ Hậu, đã nói những chuyện gì, cô ta không hoài nghi cậu chứ?”

“Nếu anh đến nhiều hơn vài lần, có lẽ cô ấy sẽ hoài nghi.” Hứa Thâm khẽ lườm gã một cái, mặc cho Dạ Thử Vương đã bước vào trong phòng, hắn vẫn một mực ngồi trên ghế không có ý đứng dậy: “Nếu có tin tức, tôi sẽ thông báo cho anh, anh giám thị tôi là có ý gì?”

Chương 783. Đến Tột Cùng Là Cô Ta Đang Suy Nghĩ Cái Gì?

“Tôi không giám thị cậu, là chính miệng cậu nói hôm nay muốn đi nắm bắt tin tức, đương nhiên tôi muốn đi tới tìm hiểu một chút rồi.” Dạ Thử Vương tức giận nói, đương nhiên gã sẽ không thừa nhận mình đã phái người lặn vào đám giáo đồ dưới tay Hứa Thâm.

Nhiều giáo chúng như vậy, gã đặt một người vào đây, chẳng phải quá đơn giản hay sao?

Hứa Thâm hừ lạnh một tiếng, cũng không theo đuổi đến cùng, nói: “Được rồi, tôi đang muốn thông báo cho anh đây, Nghĩ Hậu nói chờ nửa tháng sau, mới chuẩn bị phục kích anh. Vốn dĩ hôm nay tôi đề nghị cô ấy tập kích bất ngờ ngay trong đêm, dọn dẹp đám bộ hạ của anh, nhưng cô ấy sợ đánh rắn động cỏ, đã từ chối rồi, có lẽ trong đầu còn ý tưởng khác...”

“Hả?” Đôi mắt Dạ Thử Vương lóe sáng: “Nửa tháng sao? Thời gian lâu như vậy? Cậu xác định?”

Hứa Thâm hiểu được suy nghĩ của Dạ Thử Vương. Bởi vì nửa tháng quá lâu, rất khó đoán trước được điều gì.

Nói thật, tại thế cục khẩn cấp trước mắt, Nghĩ Hậu lại đưa ra suy nghĩ lâu dài như vậy, thực sự có chút không thực tế, trừ phi cô ta có cường viện, cần nửa tháng mới có thể xuất hiện được.

“Có phải cô ta đã hoài nghi cậu, mới cố ý nói như vậy để làm chúng ta lơ là hay không?” Dạ Thử Vương hỏi.

Hứa Thâm không phủ nhận, gật đầu nói: “Đúng là rất có khả năng.”

Dạ Thử Vương lập tức cảm thấy khó giải quyết, lỡ như Nghĩ Hậu thấy rõ mọi chuyện rồi lợi dụng Hứa Thâm đến làm kế phản gián... Bọn họ liên đầu đầu rồi.

Hứa Thâm nhìn thấy vẻ mặt bất an của Dạ Thử Vương, lại nghĩ đến lời nói của Nghĩ Hậu, lập tức cảm thấy nhận xét kia hoàn toàn chính xác, Dạ Thử Vương này còn thận trọng hơn cả hần, đúng là nhất như chuột.

“Dù sao tình huống cũng là như vậy, anh cứ cân nhắc đi.” Hứa Thâm trực tiếp giao quyền lựa chọn cho gã.

Suy cho cùng, hần càng nói nhiều càng khiến mọi chuyện thêm rối rắm, ngược lại còn bị hoài nghi.

Dạ Thử Vương trầm tư một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng nói: “Vẫn cứ thực thi theo kế hoạch của chúng ta đi, mặc kệ lời của cô ta là thật hay giả, chúng ta cũng không thể đợi thêm nửa tháng được.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

“Đầu bí vệ...” Dạ Thử Vương nhắc nhở.

“Qua hai ngày nữa sẽ đưa cho anh.”

“Được.” Dạ Thử Vương không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, đã xoay người tiến lên một bước, trực tiếp biến mất ngay trước mắt Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn theo phương hướng đã không còn bóng dáng của Dạ Thử Vương, trong đầu thầm nghĩ, xem ra Nghĩ Hậu nói rất đúng, quả thật năng lực chạy trốn của Dạ Thử Vương này rất mạnh.

Ngày kế, Hứa Thâm nhận được tin tức, khu Mẫu Hoàng giảm bớt lượng Tịnh Khư Tề phân phát cho các khu.

Nội dung tin tức truyền đến từ khu Mẫu Hoàng bên kia là, Nghĩ Hậu đang tích trữ Tịnh Khư Tề chuẩn bị cho đại chiến, đây là nguồn tài nguyên chiến lược, cực kỳ quan trọng cho cuộc chiến tranh sắp tới.

Hứa Thâm có cảm giác phong cách làm việc của Nghĩ Hậu thực sự khó mà nắm bắt được.

Cô ta giảm bớt lượng Tịnh Khư Tề vào ngay giai đoạn này, có khác gì đang ép người ta tạo phản?

Nếu có một vài thế lực còn đang do dự đứng trước lời mời hấp dẫn đến từ Dạ Thử Vương, thì sau khi bọn họ nghe được dạng tin tức này, không phải sẽ lập tức nhảy vào vòng ôm ấp của Dạ Thử Vương ư?

Đến tốt cùng là cô ta đang suy nghĩ cái gì?

Hứa Thâm phái Lâu Hải âm đi cung Tuyết đã mang tin tức về, Tịnh Khư Tề cung cấp cho những khu khác sẽ giảm bớt, nhưng riêng khu Hắc Quang vẫn được cung cấp như bình thường, đây là khen thưởng dành cho Hứa Thâm.

Chẳng qua loại tin tức cung cấp này cực kỳ bí ẩn, thuộc loại âm thầm vận chuyển.

Xem ra biểu hiện lúc trước, vẫn mang tới một chút ưu đãi... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng. Qua chuyện này, một chút hoài nghi nào đó từ tận đáy lòng cũng được buông lỏng hơn.

Nhưng lượng Tịnh Khư Tề phân phát theo lẽ thường chỉ được đưa tới khu Hắc Quang, còn khu Vô Miên cũng đang nằm

dưới sự điều khiển âm thầm của hắn lại không nhận được chỗ tốt này.

Khảng định là Nghĩ Hậu đã biết chuyện về khu Vô Miên, nhưng cô ta vẫn quyết định làm như vậy? Hành động này có phải một loại tín hiệu cảnh cáo hay không?

Nhưng Hứa Thâm cũng lười suy nghĩ sâu thêm, dù sao chiến tranh cũng có thể bắt đầu bất cứ lúc nào, cho nên với hắn, một chút tài sản ấy, có cũng như không.

Có thể sống sót mới là vương đạo.

Hứa Thâm lại để cho Lâu Hải âm tiếp tục qua cung Tuyết bên kia, tìm hiểu tin tức của bí vệ, tốt nhất là có thể âm thầm liên lạc với hai bí vệ lần trước kia.

Còn bên này, hắn thả Hải Tước và Linh Lục ra ngoài, để bọn họ trở lại trấn Long Uyên, tiếp tục chế tạo Tịnh Khư Tề.

Dẫu sao mấy ngày này, các cô ấy vẫn một mực dung nhập vào bên trong cơ thể hắn, mà cục Khư Bí và quân đồn trú bên kia lại sẵn giết được rất nhiều thi thể khư thú, chúng cần phải mau chóng xử lý, nếu không thời gian lâu dài sẽ hư thối, hiệu năng chuyển hóa thành Tịnh Khư Tề cũng giảm bớt đi tương ứng.

Hiện giờ, Tịnh Khư Tề đã không còn là sợi dây thông lọng mắc kẹt trên cổ Hứa Thâm nữa, hắn có thể tự cấp tự túc, không cần phụ thuộc vào ai.

Sau khi tự tiêm cho mình sáu ống Tịnh Khư Tề cao cấp, Hứa Thâm lại cảm nhận được bản thân vừa gần thêm một bước đạt tới trình độ cực hạn, nhiều nhất chỉ cần thêm ba tới năm ngày nữa, hắn có thể đạt tới viên mãn rồi.

Điều này làm cho hắn hơi có chút chờ mong, bởi vì chỉ có tự bản thân mình trải nghiệm qua trạng thái khư lực cực hạn sau khi đạt tới cực hạn, mới biết được cảm thụ ấy là như thế nào.

Nghe nói sau khi trải nghiệm trạng thái khư lực cực hạn, mới có thể hiểu được quân vương vĩ đại và khó với tới đến mức nào.

Hứa Thâm tu luyện bí thuật điệp lãng một lát liền đi tới phía trước cục Khư Bí.

Người đầu trâu muốn đi theo Hải Tước đến trấn Long Uyên, nhưng bị Hứa Thâm giữ lại bên người, nếu không riêng chỉ có một mình Hắc Tuyết, hẳn cảm thấy hơi mất an toàn.

Và đương nhiên, vì sự an toàn của mình, hẳn trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ với ý tưởng muốn đoàn tụ cùng “Vợ con” của người đầu trâu “.

Hơn nữa, là một người cha, phải học được cách ra ngoài làm công kiếm tiền mới đúng, làm sao có thể cả ngày lão bà hài tử nhiệt kháng đầu [1]?

[1] : là một câu ngạn ngữ dân gian, câu đầy đủ của nó là “Ba mươi mẫu đất một con trâu, lão bà hài tử nhiệt kháng đầu”, ý của nó là chỉ cần có ba mươi mẫu ruộng đồng, một con trâu cày, có lão bà, có hài tử, đầu giường trong nhà luôn ấm áp, yêu thương. Nôm na là an phận với cuộc sống bình dị, có vậy là đủ rồi.

Chương 784. Hóa Ra Là Cô!

Tư liệu của toàn bộ các thế lực vừa và nhỏ thuộc các khu đều được đưa tới trong cục Khư Bí. Nhưng Hứa Thâm lười xem mấy thứ này, hẳn lập tức giao mấy thứ đó cho Ngụy Ngôn đến xử lý, nhân tiện cũng phân phó Đại Ly Ly đi một chuyến đến cục Khư Bí, nhằm thúc đẩy quá trình dung hợp nhíp nhàng giữa hội Truy Quang và cục Khư Bí.

Tuy hiện giờ toàn bộ đã được gộp chung thành giáo hội Quang Minh, nhưng suy cho cùng, chúng cũng là hai thế lực riêng biệt, muốn dung hợp cũng cần thêm một đoạn thời gian nữa.

Hơn nữa bên trong còn có quân đồn trú trộn lẫn vào, tổng thể thực sự có chút hỗn độn.

Nhưng tạm thời Hứa Thâm không có thời gian đi xử lý.

Đừng đùa, toàn bộ những khung cảnh ngay ngắn trật tự mà hẳn nhìn thấy trước mắt, đều được thành lập dựa trên “năm đầm” của hắn mà.

Hứa Thâm đi vào bảo khố của cục Khư Bí, nhìn thấy một đống khư binh được sưu tập từ chung quanh tới.

Phải nói, những thứ trước mắt hẳn thực sự quý hiếm tựa như ngọc ngà châu báu, nhưng không giống ngọc ngà châu báu, phần lớn trong số những khư binh đều mang dáng vẻ dữ tợn, âm trầm khủng bố.

Chẳng qua rơi vào trong mắt trăm khư giả, những khư binh xấu xí này còn khiến người ta động tâm hơn một đồng mã não bất mắt nhất.

Hứa Thâm cầm lấy một món khư binh, đồng thời cũng lấy ra mặt nạ Quỷ Nguyệt mà Ly tử đưa cho hắn, bắt đầu tiến hành thử nghiệm dung hợp.

Hiện giờ, hắn đã hiểu biết khá sâu về khư binh rồi, đương nhiên cũng biết không phải cứ có càng nhiều khư binh thì càng tốt, ngược lại, chỉ nắm giữ một kiện khư binh mới là tốt nhất, trừ phi kiện khư binh kia quá mức rác rưởi, quyền trọng cực thấp, khiến bản thân còn thừa rất nhiều khoảng trống quyền trọng, mới có thể bổ thêm khư binh khác vào.

Nói đơn giản thế này, một kiện khư binh quyền trọng 5 mạnh hơn năm kiện khư binh quyền trọng 1.

Nếu quyền trọng đạt tới 6, khư binh sẽ lột xác lần đầu, và thậm chí lúc này, nó còn giá trị hơn cả mười kiện khư binh quyền trọng 5.

Quyền trọng 6 còn như vậy, càng đừng nói tới quyền trọng 16, sau khi khư binh đạt tới trình độ này, nó sẽ tiến hành lần lột xác thứ hai, hiệu quả càng thêm rõ ràng.

Bởi vậy khư binh cấp truyền thuyết mới có thể làm cho quân vương cũng phải đổ mắt thèm thuồng.

Đang lúc Hứa Thâm mãi mê thử nghiệm, rất đột ngột, một tiếng xé gió bén nhọn ập tới từ sau lưng.

“Cẩn thận!” Người đầu trâu đang đứng bên người Hứa Thâm, vội vàng nói.

Một lực lượng trực tiếp thúc đẩy Hứa Thâm dạt ra, bỗng nhiên thân thể người đầu trâu xoay người tại chỗ, ngang nhiên đánh tới một quyền nghênh đón công kích nọ.

Phanh! !

Hai luồng lực lượng chạm vào nhau ở tầng sâu trong Khư giới, nhưng không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào cho Hứa Thâm bên cạnh.

Bởi vì trước khi trường mâu buông xuống hiện thực, nó đã bị người đầu trâu trực tiếp ngăn chặn ở tầng sâu trong Khư giới rồi.

Mà ở trong hiện thực, trên vai Hứa Thâm lập tức tràn ra lượng lớn tơ đen, chúng nó quấn quanh người hắn, bao trùm toàn bộ thân thể, hóa thành một tấm lá chắn mềm dẻo.

Gương mặt Hắc Tuyết lộ ra trên vai Hứa Thâm, ánh mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn sang khu vực phía trước người đầu trâu, ở nơi ấy, có một cây trường thương ngân quang lấp lánh!

Cán thương kia... Rất quen thuộc!

Bỗng nhiên con người Hứa Thâm trợn to lên, vô số trí nhớ giống như tia chớp xẹt qua trong đầu hắn, chính là đoạn trí nhớ từng hiện lên vào khoảnh khắc Hạ Thông lật xem chỗ sâu trong trí nhớ của hắn.

Chính gã đã giúp Hứa Thâm nhớ lại những sự kiện xảy ra vào thời điểm đó, vào ngày thứ ba sau khi hắn gặp được “Ma ma”.

Đêm ấy, chính thanh trường thương trước mặt này đã tập kích hắn!

“Hoá ra là cô...”

Một bóng dáng mặc chiến giáp màu bạc, dáng người với đường cong tinh tế, lộ rõ vẻ hiên ngang, như một vị Chiến Thần từ từ buông xuống. Ánh mắt hờ hững xuyên thấu qua lớp mũ giáp bên ngoài nhìn thẳng về phía này.

Người nọ đúng là Nghĩ Hậu!

Trong lòng Hứa Thâm rung động, rung động tới đỉnh điểm.

Bất kể như thế nào, hắn cũng chưa từng nghĩ đến, Nghĩ Hậu lại tập kích mình ngay vào thời điểm này.

Cũng có thể, hắn không quá ngạc nhiên khi cô ấy tập kích mình vào thời điểm này, bởi vì hắn cực kỳ kinh ngạc khi biết cô ấy từng tập kích mình trước khi trở thành trăm khur giả.

Nhưng ở thời điểm đó, hắn chỉ là một vụ dân bình thường thôi?

Ngay cả mắt cũng chưa mở.

Vì sao Nghĩ Hậu lại lên vào giữa đêm khuya, ám sát hắn? !

Vô số nghi vấn hiện lên, nhưng không đợi Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, rất đột ngột, cảm giác đau đớn giống như bị xé rách truyền đến từ lồng ngực.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn lại, liền phát hiện ra trước ngực hắn đã xuất hiện một lỗ thủng cực lớn!

Lỗ máu này to bằng cái bát, và vừa vặn nằm ở vị trí trái tim.

Dường như máu thịt bên trong miệng vết thương đã biến mất cả rồi.

Vô số máu tươi bắt đầu chảy ngược từ tứ chi và tạng phủ, từ toàn thân, sau đó phun ra thông qua lỗ thủng ấy, lập tức nhuộm đỏ chiến giáp trên người hắn, thành sông nước.

Hắc Tuyết ở trên vai Hứa Thâm cũng ngây ngẩn cả người.

Rõ ràng tầng phòng hộ bên ngoài của cô ấy không hề bị phá hư, nhưng Hứa Thâm lại bị thương.

Công kích làm hắn bị thương lại có thể trực tiếp xuyên thấu qua tầng bảo vệ của cô? Quá quỷ dị!

Gần như trong nháy mắt, Hắc Tuyết đã ra tay, vô số sợi đen quần quanh, cố gắng khâu miệng vết thương trên ngực Hứa Thâm lại. Cùng lúc đó, càng nhiều sợi đen kéo dài vào trong mạch máu, trong khi những đoạn sợi đen khác lại hóa thành dạng hình cầu, mô phỏng hình thức ban đầu của trái tim.

Trong quá trình những sợi màu đen nọ không ngừng rung động, xuyên thấu qua, chúng cũng kéo máu tươi theo, để chúng chảy trở về mỗi một cơ quan bên trong cơ thể Hứa Thâm.

Nhưng đây chỉ là tạm thời.

Dù sao thủ đoạn chữa trị của cô ấy cũng không thể sánh bằng Hải Tước.

Hứa Thâm cảm nhận cơn đau nhức do bị xé rách truyền tới từ lồng ngực, cùng với từng luồng cảm giác hít thở không thông giống như bản thân đang chìm dần xuống nước... đã tới rất gần tử vong.

Hắn sắp chết rồi sao?

Hứa Thâm nhìn Nghĩ Hậu đang đứng trước mắt, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng vào giờ khắc này, bỗng nhiên hắn lại hiểu ra một điểm đáng ngờ trong số tất cả những chuyện vừa mới phát sinh.

Chương 785. Thế Có Khác Gì Vô Địch Cmn Nó Rồi?

Mục đích chân chính của hành động phong tỏa Tịnh Khư Tề kia... là để cho Hải Tước rời khỏi hắn?

Nghĩa là Nghĩ Hậu đã sớm biết được hết thảy mọi chuyện rồi?

Hứa Thâm nhìn vào đôi mắt không chứa chút tình cảm nào bên dưới lớp mũ giáp kia, trong lòng nổi lên từng đợt hàn ý và sợ hãi.

Ngoại trừ Liễu Tích Xuyên, cô gái trước mắt là người thứ hai mà hắn nhìn không thấu.

“Mày muốn chết! !” Người đầu trâu nổi giận.

Vì sao?

Rõ ràng nắm tay của gã đã áp chế được cây trường thương trên tay đối phương, cũng ngăn trở được công kích của đối phương rồi, nhưng vì sao Hứa Thâm vẫn bị thương?

Đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục!

Không chút do dự, linh hồn của người đầu trâu đã bay vút khỏi thân thể, lao ra ngoài, cấp tốc giết về phía Nghĩ Hậu.

Ánh mắt Nghĩ Hậu lóe lên vẻ lạnh lùng, cô ta lại xuất thương!

Một thương này đâm thẳng về phía hư không, còn chưa va chạm tới người đầu trâu, nhưng đột nhiên thân thể gã lại trở nên run rẩy, trên linh hồn cũng xuất hiện một lỗ thủng, đã bị thương rất nặng.

Người đầu trâu khiếp sợ, đây là loại công kích gì?

Hắc Tuyết nhìn thấy cảnh này, cũng bị dọa sợ.

Cô biết người đầu trâu không chết, nhưng cũng qua tình huống này, cô lập tức ý thức được cả hai người bọn họ cộng lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Nghĩ Hậu trước mắt này, và ngay lập tức liền muốn dẫn Hứa Thâm rời đi.

“Ca ca, chúng ta đi trước.”

“Đúng vậy, hai người mau đi trước, tôi liều mạng với cô ta!”

Người đầu trâu phục hồi lại tinh thần, cũng lên tiếng nói.

Tuy gã đã bị thương, nhưng trong lòng vẫn tin tưởng cô gái trước mắt này không giết được mình.

Bị thương tính là gì chứ? Có bản lĩnh tới đánh chết ta đi!

“Khoan đã.” Hứa Thâm lại ngăn cản Hắc Tuyết.

Hắn nhìn thấy người đầu trâu bị thương, đột nhiên trong đầu rồi nghĩ đến lời nói của Dạ Thử Vương, sau đó lạnh cả người, nói: “Đây là công kích nhân quả, có trốn cũng vô dụng, mục tiêu mà cô ta công kích vốn không phải chúng ta, mà là nhân quả của chúng ta!”

Hắn nói chuyện khá gấp, lập tức học ra một ngụm máu tươi từ trong cổ họng.

“Cái gì là công kích nhân quả?” Người đầu trâu vội vàng hỏi. Gã chưa từng nghe qua loại công kích này, từ đáy lòng chợt dâng lên một nỗi sâu lo không thể nói rõ được.

Đừng bảo là gã sẽ thực sự bị giết chết nhé?

Từ sau khi bị Hứa Thâm đả kích, gã vẫn có chút vương mắc trong lòng, không quá tự tin.

Hắc Tuyết cũng cảm thấy nghi hoặc, tuy cô ấy miễn cưỡng có thể hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, nhưng lại là cái hiểu cái không.

“Đại khái là công kích của cô ta tạo thành “Nhân”, nhưng “Kết quả” lại trực tiếp hiện ra ở trên người chúng ta.” Hứa Thâm cũng không hiểu quá rõ ràng chuyện này, chỉ có thể miễn cưỡng giải thích một chút.

Hơn nữa, Dạ Thử Vương từng nói, công kích của Nghĩ Hậu có thể bỏ qua khoảng cách, bởi vậy chạy trốn không có chút ý nghĩa nào.

Có thể hiểu thế này, trường thương trên tay đối phương chưa chạm vào mình, thậm chí trước đó, mình đã ngăn cản được công kích rồi, nhưng tới cuối cùng, mình vẫn bị thương.

Nghĩa là công kích của cô ta đã hình thành nên một loại “nhân” nào đó.

“Cái quái gì vậy?” Người đầu trâu có cảm giác gãi càng nghe càng hồ đồ.

Công kích tùy tiện có thể tạo thành “nhân”, rồi phơi bày ra kết quả, chẳng phải là công kích có thể bỏ qua hết thấy mọi tầng phòng ngự sao?

Thế có khác gì vô địch cmn nó rồi? !

“Chỉ có thể áp chế, không cho cô ta công kích thôi. Đừng để cô ta nâng tay lên!” Hứa Thâm cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng lúc này tình huống nguy cấp, hắn cũng chỉ có thể phân phó người đầu trâu cố gắng hết mức ngăn chặn mọi hành động của Nghĩ Hậu thôi.

Đồng thời, Hứa Thâm cũng kêu lên với Nghĩ Hậu: “Tôi không phản bội cô, vì sao cô lại muốn giết tôi? !”

Kỳ thực, hắn cũng biết bản thân nói ra lời này vốn chẳng mang đến bao nhiêu tác dụng, dù sao đối phương đã ra tay thì nguyên nhân đằng sau là gì có quan trọng hay không?

Bởi vậy, mục đích của hắn chỉ là quấy nhiễu đối phương một chút mà thôi, làm đối phương phân tâm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Lại nói, khẳng định là đối phương có nguyên nhân của mình, nhưng vì sao cô ta phải nói cho hắn?

Và đúng như những gì Hứa Thâm suy nghĩ, Nghĩ Hậu chỉ hờ hững mà nhìn hắn một cái, không hề rằng nói ra bất cứ chữ nào, lại tiếp tục nâng tay phóng thương tới.

Người đầu trâu đã nhớ kỹ lời nói của Hứa Thâm, vừa nhìn thấy Nghĩ Hậu lại muốn nâng tay lên, gã lập tức rống giận, trực tiếp đánh tới.

Gã dùng trạng thái linh hồn lao ra ngoài, bởi vậy tốc độ cực nhanh, đảo mắt một cái, đã đến trước mặt Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu hừ lạnh một tiếng, chỉ trong nháy mắt trường thương đã tập kích về một nơi nào đó giữa hư không.

Phanh.

Thân thể người đầu trâu lại bị thương, nhưng lần này gã không hề né tránh, ngược lại, hé miệng cười gần độc ác nói: “Chết đi!”

Đột nhiên thân thể gã bành trướng, “oanh” một tiếng nổ tung ra.

Đôi mắt Nghĩ Hậu thoáng run sợ, có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên cô ta không nghĩ tới con khur này một lời không hợp, còn chưa bị ép đi đến tuyệt cảnh liền lựa chọn tự bạo rồi.

Hứa Thâm lại có thể làm cho một con khur trung thành với hắn như thế?

Bỗng nhiên trong lòng cô ta lại động một phần tâm tư mẩn tài, năng lực như vậy, nếu tra khảo được để cho bản thân mình nắm giữ...

Oanh! !

Lực trùng kích sinh ra do linh hồn bạo liệt lập tức lan tràn tới. Thân thể Nghĩ Hậu bay ngược về phía sau, nhưng không bay quá xa đã đứng lại. Rõ ràng làn sóng xung kích nọ có xẹt qua, nhưng không thể tiếp tục tạo thành ảnh hưởng cho cô nữa.

Mà ngay lúc này, bóng dáng cô ta lại đập xuống đất, nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thấy Nghĩ Hậu vẫn chưa bị thương, nhiều nhất chỉ hứng chịu một chút va chạm rất nhỏ, trong lòng không khỏi lạnh toát.

Rõ ràng đòn tự bạo của người đầu trâu rất đột ngột, gần như Nghĩ Hậu cũng bị công kích này làm cho bất ngờ, không kịp đề phòng, vậy mà cô ta vẫn có thể tránh thoát được?

“Cậu nói không phản bội ta, thì ai đã nói năng lực của ta cho cậu?” Nghĩ Hậu đứng từ trên cao nhìn xuống Hứa Thâm.

Hứa Thâm á khẩu không trả lời được, nhưng hắn cũng không trả lời mấy câu hỏi rêu rĩa này, lại tiếp tục hỏi: “Là Dạ Thử Vương bảo cô đến ám sát tôi ư?”

Chương 786. Đúng Vậy, Là Hắn Đã Suy Nghĩ Quá Đơn Giản Rồi...

Hắn còn không xứng... trong ánh mắt Nghĩ Hậu hiện lên một tia khinh miệt, nói: “Cậu làm như thế nào để điều khiển mấy con khur bên người này, chẳng lẽ đây là năng lực của cậu, không chế khur?”

“Dạ Thử Vương tìm được Tinh Quân thành Tinh Sầu đi tới liên thủ giết cô rồi!” Hứa Thâm nói ra một câu kinh người, để lộ ra tình báo về Dạ Thử Vương.

Giờ khắc này, nguyên nhân duy nhất mà Hứa Thâm có thể nghĩ đến khi Nghĩ Hậu lựa chọn tập kích mình, chính là do Dạ Thử Vương mật báo.

Lại nói, loại mật báo này chưa chắc đã do Dạ Thử Vương tự mình mật báo, có khả năng là gã để cho thủ hạ của mình cố ý bị bắt, sau đó bị phía Nghĩ Hậu thẩm vấn ra chuyện bọn họ có hợp tác với nhau...

Dạ Thử Vương nhát như chuột, luôn lo lắng chuyện hắn lắc lư không ổn định, nên muốn để cho Nghĩ Hậu giải quyết mình trước, tuy làm như vậy, gã không còn trợ lực, nhưng lại có thể giảm bớt lực cản.

Hứa Thâm cho rằng suy đoán như vậy rất hợp lý.

Nếu không hắn chẳng thể nghĩ ra được lý do gì khiến cho Nghĩ Hậu tự mình đến ám sát hắn.

“À.” Nghĩ Hậu nghe được lời nói của Hứa Thâm, trong đôi mắt đầy vẻ bình tĩnh, không một chút biến hóa, tựa như đã sớm biết được việc này rồi.

Hứa Thâm ngẩn ra, hàn ý ở sâu trong đáy lòng càng thêm nồng đậm.

Đến tột cùng Nghĩ Hậu đã kiểm soát như thế nào?

Lại có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ, rồi bình yên chờ ở trong cung Tuyết?

Làm sao hắn lại có cảm giác, hành vi của cô ta giống như đang... Câu cá? !

Rốt cuộc, sau khi mượn cục mỗi câu là Dạ Thử Vương này, cô ta đã câu được bao nhiêu con cá lớn rồi?

Nhưng không cần phải nghi ngờ... Hắn chính là con thứ nhất.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm tràn ngập đau khổ và phần nộ, chẳng lẽ... hết thấy những mưu đồ mà hắn khổ tâm bố trí, sẽ kết thúc ngay tại nơi này?

“Cô biết bên người tôi có mấy con khur?” Hứa Thâm gắt gao nhìn chằm chằm vào Nghĩ Hậu.

“Phong tỏa Tịnh Khur Tề, chính là để cho hai con khur kia rời khỏi cậu. Dù hai người đó có mặt tại đây, ta vẫn có thể giải quyết cậu, nhưng đương nhiên hạn chế một chút biến cố, sẽ ổn thỏa hơn.” Nghĩ Hậu lạnh nhạt nói: “Dùng một chút mưu kế nho nhỏ có thể tách hai con khur kia ra, cũng như bóc rời một phần chiến lực bên người cậu, có sao lại không làm?”

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên vô cùng khó coi.

Đúng vậy, là hắn đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Nghĩ Hậu vẫn giữ nguyên lượng Tịnh Khur Tề cung cấp cho khu Hắc Quang vốn không phải khen thưởng gì cả, chỉ muốn hắn lơ là, muốn hắn coi nhẹ một chút phỏng đoán từ tận đáy lòng kia, lại cộng thêm một đồng thi thể khur thú chông chất, đã sắp có mùi, mới làm hắn sơ xuất, để cho hai người Hải Tước và Linh Lục, tồn tại cực kỳ quan trọng bên người, rồi đi vào đúng thời khắc mấu chốt.

Hoặc là nói, hắn không nên rời khỏi tiểu trấn Long Uyên ... một mình.

Nếu không bất cứ lúc nào hai người ấy cũng có thể tới tiếp viện hắn.

Dù sao cả tiểu trấn Long Uyên... Đều nằm dưới thân hình của Hải Tước!

Hối hận, phần nộ, bi thương... thật nhiều cảm xúc đan xen, Hứa Thâm nắm chặt hai tay, vào thời khắc này, trái tim biến mất quá lâu đã khiến trạng thái của hắn càng ngày càng xuống dốc, chỉ hô hấp thôi cũng có cảm giác gian nan và nặng nề.

“Chỉ đối phó với một hình thái thứ hai như tôi, cần phải làm đến mức này sao?” Hứa Thâm hỏi.

Nghĩ Hậu hờ hững nói: “Ta cũng buồn bực lắm, nhưng ta tin tưởng chính mình.”

Dù nói chuyện, cô ta vẫn không dừng lại, đột nhiên đâm ra một thương hướng thẳng về phía hư không.

“Cẩn thận!” Hắc Tuyết vội vàng vung vẩy mái tóc đi lên ngăn cản, nhưng trường thương trong tay Nghĩ Hậu căn bản không nhắm vào hai người bọn họ, chỉ đâm một cái xuống mặt đất phía trước bảo khố.

Một khắc sau, cơn đau đón xé rách từ trên vai truyền đến Hứa Thâm, cùng lúc đó, Hắc Tuyết cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Hắc Tuyết vốn đang ký sinh ẩn giấu trên bả vai hắn, lại nổ tung ra, hiển nhiên vừa có một luồng lực lượng cực kỳ bén nhọn, không thể ngăn cản, chém cô ấy xuống dưới, tiện thể chọc thủng bả vai Hứa Thâm.

Một đòn này cũng làm Hắc Tuyết bị thương nghiêm trọng, gương mặt bị xỏ xuyên qua.

Hắc Tuyết phát ra tiếng kêu bén nhọn, thật nhiều sợi đen tụ tập lại trên gương mặt, ôm trọn lấy lỗ thủng bên trên, nhanh chóng tổ hợp lại, nhưng trong mắt cô ấy lại lộ ra vẻ sợ hãi sâu đậm.

Hắc Tuyết có thể cảm nhận được luồng lực lượng vừa nãy cực kỳ kinh khủng, khiến cho cô ấy hoàn toàn không thể ngăn cản được, tựa như một cô gái nhỏ phải đối mặt với cả đoàn tàu hơi nước vậy, không có khả năng lay động được, và dù cô ấy có làm gì chẳng nữa, hết thảy vẫn tồn tại như trước.

Đau đớn kịch liệt khiến Hứa Thâm nghiến chặt hàm răng, hắn không kêu thảm, ngược lại hai mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Nghĩ Hậu.

Vừa rồi những phương hướng mà cây trường thương trong tay cô ta liên tiếp công kích vài lần tới... Đó là vị trí mà bọn họ từng đi qua lúc trước.

Đột nhiên Hứa Thâm hiểu ra.

“Năng lực của cô không phải nhân quả...” Hứa Thâm hướng ánh mắt đầy rung động nhìn Nghĩ Hậu trước mặt, thậm chí hắn còn đoán được vì sao Nghĩ Hậu từng tiến vào trong Khu giới, nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ.

“Năng lực chân chính của cô là...”

“Ừm?” Nghĩ Hậu khẽ nheo mắt, từ trong đáy mắt nổi lên một mảnh hàn quang, quả nhiên, nhất thiết phải gạt bỏ người trước mắt.

Chỉ trong một lát ngắn ngủi hắn lại có thể nhìn ra năng lực của cô ta... Tuyệt đối không để giữ hắn lại!

“Chết đi!” Nghĩ Hậu giơ trường thương lên, lại đâm tới.

“Dừng tay! !” Đột nhiên linh hồn của người đầu trâu ngưng tụ lại, gã chợt phát ra một tiếng rống giận, rồi điên cuồng phóng về phía Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu lập tức kinh ngạc.

Hiển nhiên chuyện người đầu trâu có thể tái sinh đã vượt qua dự đoán của cô ta, khiến cô ta thực sự bất ngờ không kịp đề phòng, mũi trường thương không thể không chuyển hướng, đâm tới một sườn khác giữa hư không.

Nhưng lần này, công kích thất bại, thân thể người đầu trâu không xuất hiện bất cứ vết thương gì.

Người đầu trâu nhìn thấy cảnh này, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ, gã phát ra một tiếng cười to, nói: “Tôi đã biết mà, sau khi tôi tự bạo, coi như đã chặt đứt nhân quả, cô cũng không thể tập trung vào tôi được!”

Sắc mặt Nghĩ Hậu khẽ biến.

Những lời người đầu trâu vừa nói... là đúng, nhưng cũng là không đúng.

Bởi vì thứ bị chặt đứt kia vốn không phải là nhân quả, mà là quá khứ.

Chương 787. Năng Lực Chân Chính Của Nghĩ Hậu!!!

“Chết cho ta!” Người đầu trâu trông thấy vẻ mặt Nghĩ Hậu, chợt bật ra một tiếng cười to.

Gã cảm thấy mình vừa đoán đúng rồi, cũng có nghĩa là bản thân đã phá giải được năng lực của vị quân vương trước mắt này, một khi đã như vậy... Cô ta chính là bữa tiệc lớn mỹ vị nha!

Gã cười gần độc ác, rồi nhanh chóng co rút linh hồn lại, quay về bên trong thể xác của chính mình.

Sau đó... Linh hồn tự bạo.

Nhưng lần tự bạo lực lượng này lại không tản ra bốn phía, ngược lại, người đầu trâu một mực đè ép nó ở bên trong thân thể của mình, tiếp theo, linh hồn của gã lại được ngưng tụ lần thứ hai, và lại ... tự bạo.

“Mấy người rút lui trước đi!” Người đầu trâu nói với Hứa Thâm và Hắc Tuyết.

Hắc Tuyết ý thức được Nghĩ Hậu trước mắt tuyệt đối không đơn giản như lần đầu tiên hai người giao thủ.

Lúc trước hai người chỉ chiến đấu qua loa vài bận, cô còn có thể dễ dàng thoát thân trở ra, nhưng tới hiện tại cô mới hiểu, lần trước, đối phương căn bản không hề dốc hết toàn lực.

“Đi thôi, ca ca.” Hắc Tuyết liền muốn cuốn theo Hứa Thâm rời đi.

Sắc mặt Hứa Thâm lại có chút khó coi, nói: “Vô dụng, chúng ta đã tới nơi này rồi thì khó mà rời đi dễ dàng như vậy được. Bởi vì năng lực chân chính của cô ta vốn không phải là nhân quả, mà là thời gian!”

“Thời gian?” Hắc Tuyết sững sốt.

“Mục tiêu mà cô ta tập kích, vốn không phải là chúng ta của hiện tại, mà là chúng ta của quá khứ, chỉ cần là những nơi chúng ta từng dừng lại, cô ta đều có thể tiến hành công kích!” Hứa Thâm nói ra năng lực của Nghĩ Hậu.

Ánh mắt hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Nghĩ Hậu: “Dạ Thử Vương nói công kích của cô ta có thể bỏ qua khoảng cách, đúng là thông qua công kích ‘Quá khứ’ để tạo thành phá hư, cũng được coi như bỏ qua khoảng cách, nhưng... lại bị ảnh hưởng bởi thời gian chênh lệch!”

Nghĩ Hậu nghe được lời nói của Hứa Thâm, hàn ý từ sâu trong đáy mắt càng đậm đặc, cô ta không chút do dự, lập tức cảm thương lên, đâm thẳng đến một nơi nào đó ngay giữa hư không, nhưng công kích thực chất lại nhắm vào Hứa Thâm.

“Mau ngăn cản cô ta!” Hứa Thâm vội vàng rống to.

Người đầu trâu cả kinh. Gã cũng vừa nghe được lời nói của Hứa Thâm.

Chẳng lẽ cô gái trước mắt lại khủng bố đến vậy?

Và vừa rồi, công kích của gã mất đi hiệu lực, là bởi vì sau khi gã tự bạo linh hồn, linh hồn mới được sinh ra, không có “Quá khứ” sao?

Đến đây, gã cũng không cố gắng áp súc lực lượng linh hồn nữa. Tới lúc này, gã mới tự bạo đến lần thứ ba, cũng chính là ba tầng lực lượng tự bạo. Chỉ thấy người đầu trâu lập tức rít gào một tiếng, trực tiếp bùng nổ, lao về phía Nghĩ Hậu.

Gần như chỉ trong nháy mắt, gã đã đến trước mặt Nghĩ Hậu.

Lực lượng linh hồn khủng bố ẩn chứa bên dưới móng vuốt và nắm tay của gã, đồng thời đánh thẳng tới Nghĩ Hậu.

Sắc mặt Nghĩ Hậu khế biến, không thể không rút cây trường thương trở về phòng thủ, ngăn cản công kích của người đầu trâu.

Người đầu trâu liên tiếp ra quyền, điên cuồng đánh đấm lên trường thương, dựa vào lực lượng tập kích cuồng bạo không ngừng đánh sâu vào, gã có thể tạm thời áp chế Nghĩ Hậu.

Hắc Tuyết nhìn thấy cảnh này, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng khó coi: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải tất cả chúng ta sẽ phải chết hay sao?”

Sắc mặt Hứa Thâm chuyển thành tái nhợt, hiện giờ thân thể hắn đang trong trạng thái cực độ suy yếu, nhưng đầu óc lại

phải chuyển động với tốc độ cực nhanh, muốn tìm kiếm một tia hi vọng sống sót.

“Cố gắng kiên trì thêm chút nữa.” Hứa Thâm cắn răng nói: “Cô ta không thể ở cách xa vạn dặm ám sát mà phải đi tới gần người, nghĩa là năng lực của cô ta có tính thời hạn, chỉ có thể bắt giữ dấu vết do chúng ta vừa để lại không quá lâu. Khoảng thời gian này, có lẽ là ba phút, cũng có lẽ là năm phút, nhưng tóm lại sẽ không quá lâu!”

Nếu thời hạn này dài hơn, chỉ cần Nghĩ Hậu đi đến những nơi hần từng bước qua chừng 10 phút trước, cô ta có thể lặng yên, không gặp một chút trở ngại nào mà ám sát hần.

Nhưng cô ta lại lựa chọn tập kích gần người, có thể thấy được khoảng thời gian chênh lệch này cũng không lớn.

Ký ức trong đầu Hứa Thâm nhanh chóng thay đổi dựa theo những nơi mà Nghĩ Hậu vừa tập kích... rồi chợt phát hiện ra rằng, đó chính là những vị trí mà hần từng dừng lại khoảng hai phút trước!

Nghĩa là khoảnh thời gian chênh lệch mà Nghĩ Hậu có khả năng công kích, chính là 2 phút!

Cũng có nghĩa là chỉ cần trong vòng 2 phút này, hần không để lại dấu vết, ngược lại còn trực tiếp biến mất ngay trước mắt cô ta, cô ta sẽ không thể tìm được tung tích của hần.

Nhưng... phải làm như thế nào?

Đầu óc Hứa Thâm cấp tốc chuyển động, máu tươi tràn lên đại não, nhưng dưới trạng thái đã mất đi trái tim, hần có thể cảm nhận được rõ ràng tư duy của mình đang dần dần trở nên đông cứng, có chút chậm chạp, ngược lại từng cơn mê muội và cảm giác hít thở không thông, cứ dồn dập truyền đến.

Tựa như thế giới trước mắt đã trở nên mơ hồ, máu không đủ để cung cấp cho nhãn cầu.

“Anh có nghĩ ra biện pháp không?” Hắc Tuyết lo lắng nhìn Hứa Thâm.

Cô trông thấy lực lượng tự bạo linh hồn của người đầu trâu đang dần dần giảm xuống, khả năng áp chế Nghĩ Hậu cũng đang suy giảm.

Và chờ đến khi Nghĩ Hậu rảnh tay, chỉ cần một kích, cô ta cũng có thể giết chết Hứa Thâm.

Sắp hết cơ hội rồi...

Hứa Thâm há mồm to thở dốc, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Nghĩ Hậu đang chiến đấu, đột nhiên, linh quang lóe lên trong đầu hắn, hắn vừa nghĩ ra biện pháp.

“Anh đã biết!” Trong đôi mắt u ám của Hứa Thâm bắn ra hào quang, hắn lập tức nói: “Mau, dùng lực lượng của em vây xung quanh anh, tiến hành phòng ngự, tưởng tượng như Nghĩ Hậu đang phát động tập kích về phía chúng ta!”

Hắc Tuyết thoáng sửng sốt, nhưng vẫn nhanh chóng nghiêm túc làm theo lời hắn.

Những sợi đen vẫn vờn quanh trên người Hứa Thâm lúc trước, lại cuộn cuộn bay lên, phạm vi mở rộng trở nên lớn hơn, trực tiếp bao vây xung quanh hắn.

“Nhưng... dường như lúc trước em cũng làm như vậy, mà chẳng có tác dụng gì.” Làm xong hết thấy mọi chuẩn bị, Hắc Tuyết mới nghi hoặc nói.

Chương 788. Thời Gian Tĩnh Chỉ!!!

Hứa Thâm trầm giọng nói: “Bởi vì lúc trước, mục tiêu mà cô ta công kích chính là chúng ta của 2 phút trước, khi đó chúng ta vừa tiến vào nơi này, căn bản không có ý thức phòng ngự, nghĩa là trúng tập kích mà không hề phòng bị. Nhưng sau khi thời gian trôi qua, tới lúc này, cô ta chỉ có thể công kích chúng ta trong khoảng thời gian chênh lệch “2 phút” so với hiện thực, nếu hiện tại chúng ta bắt đầu tiến hành phòng ngự, như vậy mục tiêu bị cô ta công kích chính là chúng ta khi đang phòng ngự.”

Hắc Tuyết ngẩn người, cô ấy chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu được những gì hắn vừa nói.

Nếu nói “Quá khứ” là mặt gương yên tĩnh, như vậy... đương nhiên tấm gương trong trạng thái phòng ngự sẽ cứng hơn nhiều!

“Thì ra là thế!” Hắc Tuyết giật mình. Cô thực sự không nghĩ tới loại năng lực khủng bố tới mức này lại bị Hứa Thâm nhìn thấu chỉ trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi một lát, hơn nữa hắn còn tìm ra được biện pháp phá giải!

“Kiên nhẫn chừng hai phút, cố gắng duy trì!” Hứa Thâm nói với Hắc Tuyết, đồng thời cả hắn cũng phóng ra năng lực của chính mình.

Lấy nhỏ đổi lớn!

Cường hóa!

Lĩnh vực sợi khur!

Hình tròn!

Rất nhiều năng lực và thủ đoạn phòng ngự đều được phóng ra ngoài, Hứa Thâm nhanh chóng bày ra tầng tầng phòng hộ thật mạnh xung quanh mình, kể cả khi phải đối mặt với quân vương, hắn vẫn có tin tưởng, sau khi chất chồng thật nhiều những năng lực của bản thân lên nhau, chúng vẫn có thể mang đến một chút hiệu quả.

Kiểu gì cũng tốt hơn là khoanh tay chịu chết.

“Ừm?” Nghĩ Hậu đang giao thủ cùng người đầu trâu, chợt nhìn thấy Hứa Thâm phóng thích sợi khur, cùng với tầng tầng phòng thủ nghiêm mật của Hắc Tuyết, ánh mắt không khỏi khẽ biến.

Lúc này, cô ta căn bản không có thời gian để công kích, nhưng Hứa Thâm cùng con khur kia lại nghiêm mật phòng hộ như thế... Chẳng lẽ bọn họ nhìn thấu cả rồi?

Ngay lập tức, sát ý từ trong đáy mắt cô ta càng thêm đậm đặc, khó trách lại có lời nhắc nhở như vậy, giữ lại kẻ này... thực sự là mối uy hiếp cực lớn!

Tuyệt đối không thể mặc cho hắn sống sót! !

Phanh!

Nghĩ Hậu đột nhiên xuất thương, đâm thẳng về phía hư không, ngay lập tức, trên thân thể người đầu trâu xuất hiện dấu hiệu bị xé rách, trên ngực có thêm một lỗ thủng.

Sau đó, thương ảnh như điện, liên tiếp vài mũi thương nhắm thẳng tới hai sườn.

Người đầu trâu trốn trái tránh phải, nhưng một khắc sau đó, máu tươi lập tức bắn tung tóe từ trên cánh tay gã.

Xảy ra chuyện này là bởi vì, tuy bản thân gã tránh né, nhưng khi chiến đấu, dấu vết mà gã để lại trong “Quá khứ” đã bị xuyên thủng.

Nghĩ Hậu nhanh chóng ném thương, bức lui người đầu trâu, sau đó vọt thẳng tới một vị trí hư không ngay phía trước chân Hứa Thâm, trường thương đâm mạnh tới!

Xem độ cao kia, rõ ràng là vị trí đầu!

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, bởi vì vị trí hư không ngay trước chân hắn kia, là vị trí lúc trước của hắn.

Hơn nữa vào lúc đó, hắn cùng Hắc Tuyết còn chưa có ý thức phòng ngự, cũng chưa bị Nghĩ Hậu tập kích.

Nếu ngay giờ phút này, hắn trúng thương, khẳng định sẽ gặp chuyện không may.

“Mau, ngăn cản cô ta lại!” Hứa Thâm vội vàng nói.

Người đầu trâu phát ra một tiếng rống giận, nhìn thấy Nghĩ Hậu vừa vòng quanh mình, không chút do dự đã rút gào, lao thẳng về phía cô ta.

Linh hồn trong cơ thể gã lại bạo liệt, hóa thành lực trùng kích khủng bố, khiến cho tốc độ lao tới trở nên nhanh hơn.

Ngay sau đó, linh hồn mới đã nhanh chóng tái sinh, điều khiển thể xác, bàn tay to vung tới, mắt thấy sẽ tóm được Nghĩ Hậu...

Chỉ cần có thể chặn đứng lần công kích này của cô ta, lại kiên trì thêm 1 phút, toàn bộ dấu vết để lại lúc trước sẽ bị hủy diệt, như vậy khoảng chênh lệch 2 phút ấy sẽ bắt đầu từ lúc Hứa Thâm ở trong trạng thái được phòng ngự xung quanh, kể cả khi hắn tiếp tục bị Nghĩ Hậu tập kích bản thân tại thời điểm 2 phút trong quá khứ, cũng có thêm một tầng phòng ngự bên ngoài, thương tích phải chịu sẽ giảm mạnh.

“Xem em đây!” Đột nhiên một mớ tóc đen của Hắc Tuyết bắn tung lên, ngăn cản công kích của Nghĩ Hậu đang hạ xuống.

Tiền hậu giáp kích, mắt thấy công kích của Nghĩ Hậu sẽ bị ngăn cản, nhưng một khắc sau...

Tĩnh lặng!

Rất đột ngột, cả thế giới chợt chìm trong tĩnh lặng.

Không khí, cơn gió, mái tóc, móng vuốt... Ngay tại một khắc này, hết thảy mọi thứ đều đọng lại.

Tại một khắc cả thời không trở nên yên lặng, Hứa Thâm, Hắc Tuyết, người đầu trâu vẫn duy trì tư thế ban đầu, không hề nhúc nhích.

Sau đó, đột nhiên cây trường thương trong tay Nghĩ Hậu xỏ xuyên ra ngoài, đâm thẳng vào vị trí hư không ngay trước chân Hứa Thâm, nơi đó vừa vắn là vị trí đầu của hắn, từ trên xuống dưới, đâm xuyên qua thân thể! !

Hết thảy những chuyện này chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc chừng 0.1 giây...

Nhưng dưới khoảng cách gần như thế, cộng thêm thân pháp của Nghĩ Hậu, đủ để hoàn thành một búa định âm [1], thấy được hiệu quả.

[1] : giải quyết dứt khoát, một phát ăn ngay.

Khi thời không được giải phóng, ánh mắt Nghĩ Hậu thoáng hiện vài phần ngưng trọng, tựa như hành động vừa rồi cũng hao phí không ít lực lượng của cô ta.

“Hả?”

Mà ở trong mắt Hứa Thâm, Hắc Tuyết, người đầu trâu, Nghĩ Hậu trước mắt lại đột nhiên biến mất, chờ tới một khắc sau, cây trường thương của cô ta vẫn đang hạ xuống giữa hư không.

Trong phút chốc, sắc mặt ba người đều thay đổi.

Làm sao có thể? !

Là di động trong nháy mắt sao?

Con người Hứa Thâm co rút lại, lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn lập tức nghĩ đến một loại tình huống.

Là thời gian tĩnh chỉ (thời gian tĩnh lặng, ngừng lại)!

Chẳng lẽ vừa rồi Nghĩ Hậu đã hoàn thành thời gian tĩnh chỉ?

Trong ánh mắt hấn lập tức lộ ra nỗi tuyệt vọng, năng lực này rất khó giải, có thể nói là tồn tại vô địch, cũng có thể nói, trước mắt đây chính là năng lực mạnh nhất mà hấn gặp được.

Một khắc sau, đau đớn kịch liệt truyền đến từ trên trán.

Ngay khoảnh khắc đau đớn truyền đến, không đợi Hứa Thâm cần thận cảm thụ, cái đầu hấn liền nứt ra từ chính giữa.

Từ giữa đỉnh đầu, đến mi tâm, sau đó là mũi, miệng, phần cổ, lồng ngực... tất cả đều một phân thành hai!

Bị một luồng lực lượng không thể đối kháng cứng rắn xé rách!

Chỉ trong phút chốc tư duy ý thức đều bị kéo đứt!

Tựa như mạch điện đang liên tiếp với nhau, bị cứng rắn chặt đứt.

Một khắc cuối cùng khi ý thức của Hứa Thâm tiêu vong, nhãn cầu truyền lại hình ảnh phản chiếu cuối cùng đến tư duy đại não, là Mai Phù đang lơ lửng phía sau Nghĩ Hậu.

Cô đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào hấn...

Sau đó, ý thức hoàn toàn quy về hắc ám.

Chương 789. Đã Hủy Diệt Đương Nhiên Phải Hủy Diệt Đến Cùng!

Phốc xuy!

Máu tươi nở rộ, hết thấy đều phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Thân thể Hứa Thâm bị chia làm hai nửa, thật nhiều máu tươi từ khoảng giữa bắn tung ra ngoài, nhuộm đỏ tầng tầng tóc đen đang bảo vệ bên ngoài.

Hắc Tuyết đang gác bên cạnh bả vai hấn, lập tức kinh hãi muốn chết mà quay đầu nhìn lại, rồi những gì cô ấy bắt gặp là hình ảnh Hứa Thâm vừa ngã xuống, mất đi sinh mệnh.

Một hình ảnh không sao tin nổi!.

Ca ca... lại chết rồi?

Hắc Tuyết có chút ngẩn người, cô ấy không khỏi ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, tỷ tỷ đâu?

Vì sao... Tỷ tỷ không trợ giúp ca ca?

Chẳng lẽ lúc này tỷ tỷ không có mặt?

Người đầu trâu cũng hướng ánh mắt không sao tin nổi mà nhìn Hứa Thâm vừa ngã xuống.

Cùng với đó, gã cũng có thể nhìn thấy lực lượng linh hồn của Hứa Thâm đang nhanh chóng tiêu vong, khí tức sinh mệnh cũng đang cấp tốc suy yếu...

Đây chân chính là dấu hiệu của tử vong!

Nhưng một kẻ có thể phát hiện ra hạch tâm của gã, còn lấy đó để điều khiển gã, lại chết ư???

“Ca ca! !”

Đột nhiên Hắc Tuyết phục hồi lại tinh thần, trong đôi mắt đầy kinh hãi của cô hiện lên hắc khí ngập trời, dường như cả nhân cầu đã bị những sợi đen kia đan xen, bện thành, cả cái đầu và thân thể đều đều biến thành một mái tóc đen bóng bênh.

Vô số tóc đen thẩm thấu vào trong thân thể Hứa Thâm, rất nhanh đã kết nối hai nửa thân hình vừa bị xé rách của hắn, sợi tơ cũng trực tiếp khâu lại miệng vết thương.

Trong nháy mắt, lấy vị trí bị xé rách làm biên giới, từ trên trán, mũi, môi, phần cổ, yết hầu... vân vân của Hứa Thâm, đều được mái tóc của Hắc Tuyết cứng rắn kết nối và khâu lại, khiến cho hắn vẫn duy trì được tư thế đứng thẳng.

Máu tươi trên thân thể cũng ngừng lại rồi.

Nhưng...xương sọ bị xé rách, toàn bộ những tổ chức tinh tế quan trọng như tế bào não kia... lại không thể chữa trị được chỉ nhờ biện pháp khâu lại đơn giản ấy.

Nói một cách đơn giản, lúc này tổ chức đại não của Hứa Thâm đã bị xé rách, phần ruột và tạng phủ trong cơ thể cũng bị kéo toạc ra thành hai nửa. Khí tức sinh mệnh, bao gồm cả lực lượng linh hồn vẫn tan rã đang rất nhanh.

Tử vong là tất yếu... đã không thể nghịch chuyển được nữa rồi!

“Giống hả?” Người đầu trâu cũng phục hồi lại tinh thần, nhưng trong lòng vẫn có chút không dám tin tưởng.

Một kẻ như vậy lại có thể chết đi đơn giản đến thế sao?

Hay là đối phương đang thử thách gã? !

Nhưng ai có thể vượt qua được loại thử thách này chứ???

Nói thật, từ tận đáy lòng, gã cũng hy vọng Hứa Thâm chết đi, thậm chí còn hy vọng Hứa Thâm chết đi hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng cần phải tôn trọng sự thật nha.

Gã vẫn còn nhớ rõ như in cái loại cảm giác khủng bố khi mà linh hồn mình bị áp chế, và không làm cách nào để có thể sống lại kia, tựa như một người mắc hội chứng sợ không gian hẹp [1] lại bị nhốt vào bên trong một cái lọ nhỏ tí hon vậy...

Cái loại cảm giác không thể di chuyển, bị chìm sâu vào bên trong hắc ám, với áp lực kinh khủng khiến bản thân hít thở không thông này, thực sự đã khắc sâu vào ký ức của gã, dù muốn cũng không sao quên đi được.

Mà Hứa Thâm, người có thể mang tới cho gã thứ cảm giác sợ hãi mãnh liệt như thế, lại chết đi ư?

Gã thà tin tưởng toàn bộ những gì mình đang nhìn thấy chính là ảo giác, cũng như năng lực của địch nhân chính là ảo thuật, còn hơn chấp nhận loại sự thật này!

“Khốn nạn, quá đau đầu, đều chết đi cho ta! !” Người đầu trâu có cảm giác kể cả khi gã có tự hỏi nhiều hơn nữa cũng chẳng nghĩ ra đâu, mà mặc xác nó chứ, quan tâm nhiều như vậy làm gì, cứ hủy diệt hết thảy lại nói sau!

Dù không phải báo thù vì Hứa Thâm, thì mỹ vị trước mắt như vậy, cũng không thể bỏ qua được!

Nhớ rằng đã hơn một ngàn năm nay, gã chưa từng được ăn một bữa cơm thịnh soạn nào đâu.

Mấy ngày này đi theo Hứa Thâm chỉ được ăn một ít điểm tâm nho nhỏ, căn bản khó mà đã thèm!

Mà hiện giờ, không có Hứa Thâm, ai có thể trói buộc được gã? Trừ phi, lại tiếp tục giam giữ thôi!

Nhưng lần này gã có phòng bị rồi, chỉ cần cảm nhận được tình huống không đúng, lập tức bỏ chạy thoát thân, chắc chắn sẽ không kiêu ngạo, cuồng vọng giống như lúc trước nữa.

Nghĩ Hậu cũng trông thấy khí tức sinh mệnh của Hứa Thâm đang nhanh chóng biến mất, nhưng lại không vì thế mà dừng tay, cô ta muốn hoàn toàn hủy diệt Hứa Thâm.

Đúng vậy, chính là hoàn toàn biến hắn thành tro tàn, triệt để biến mất khỏi thế gian này!

Dù thông qua lần tranh cử đội trưởng, cũng tương đương với phỏng vấn lúc trước, Nghĩ Hậu đã nhìn ra Hứa Thâm không phải năng lực giả hệ trọng cấu, nhưng lỡ như thì sao?

Lỡ như hắn vẫn còn chuẩn bị gì đó ở đằng sau?

Lại lỡ như những con khur kia có thủ đoạn gì đó làm hắn sống lại?

Bởi vậy, chỉ có biến hắn thành tro tàn, cô ta mới an tâm được.

Hơn nữa, chỉ có làm như vậy mới là trăm thảo trừ căn chân chính, còn loại kế hoạch gì mà để sót lại thi thể, mặc kệ cho địch nhân sống lại tiếp tục tìm mình báo thù kia, cô ta tuyệt đối không thể thực hiện được ở nơi này.

Đã hủy diệt đương nhiên phải hủy diệt đến cùng!

Sưu!

Bóng dáng Nghĩ Hậu nhanh chóng lắt lự, tránh thoát đòn tấn công từ phía người đầu trâu, trực tiếp giết tới vị trí Hứa Thâm từng đứng lúc trước.

Vẫn còn 30 giây quá khứ (trước khi đến thời điểm Hứa Thâm và Hắc Tuyết cùng bày ra phòng ngự).

“Chết! !”

Cùng lúc này, Hắc Tuyết đã hóa thân vô số sợi tơ, không còn nhìn rõ gương mặt nữa, cô ấy dùng sợi tơ bao vây xung quanh Hứa Thâm.

Tới thời điểm này, gương mặt trắng như tuyết vốn được sợi đen cấu tạo mà thành lúc trước, chỉ còn lại hai hốc mắt đỏ tươi, thoát nhìn cực kỳ dữ tợn.

Đây mới là bộ mặt đích thực của khur.

Chỉ trong phút chốc, vô số sợi đen đã bắn ra, ngưng tụ thành hai bàn tay khủng bố, đập thẳng về phía Nghĩ Hậu.

Diện tích bao trùm của bàn tay ấy thật rộng, và nếu Nghĩ Hậu lựa chọn lui lại, chờ 30 giây sau mới giết đến, chắc chắn sẽ chậm trễ ít nhất là 10 giây thời gian.

Chỉ thấy sát ý sắc bén lóe lên trong mắt cô ta, thanh trường thương đột ngột đâm mạnh tới!

Tĩnh lặng!

Thân thể người đầu trâu đang chạy như bay xông đến cùng bàn tay đang vỗ xuống bên cạnh, lại một lần nữa ngừng lại.

Chương 790. Tính Toán Của Người Đầu Trâu!

Mà trong khoảng thời gian cực ngắn này, trường thương trong tay Nghĩ Hậu lại bộc phát ra lực trùng kích vô cùng mãnh liệt.

Chỉ nháy mắt đã từ trong hư không đập thẳng xuống phía dưới.

“Phanh” một tiếng, thanh trường thương ấy trực tiếp xỏ xuyên qua đất đai trong Khur giới hình thành một hố rất sâu.

Mà thời không cũng theo đó, khôi phục trở lại.

Vẫn như cũ là 0.1 giây yên lặng, nhưng với thân thủ của Nghĩ Hậu, 0.1 giây là quá đủ rồi.

Hắc Tuyết và người đầu trâu chỉ cảm thấy hoa mắt một hồi, Nghĩ Hậu đã đắc thủ.

Nghĩ đến lời nhắc nhở của Hứa Thâm, bọn họ đều hiểu được, đây chính là năng lực tạo thành thời gian tĩnh chỉ, vốn không phải do đối phương thuận di.

“Tôi sẽ không để cô làm thương tổn ca ca đâu...” Bỗng nhiên bên trong đôi mắt màu đỏ tươi của Hắc Tuyết để lộ ra vẻ căm thù và hận ý mãnh liệt, tựa như cô ấy vừa gặp lại một thời khắc nào đó ở trong quá khứ, khi ấy, bản thân cũng... Bất lực giống hệt lúc này.

Ca ca chia đồ ăn cho cô ấy.

Ca ca bảo vệ cô ấy.

Tới cuối cùng, cả bản thân ca ca... Cũng dứt cho cô ấy ăn.

Ca ca là của ta! !

Lúc này, cũng nên đến lượt ta bảo vệ ca ca! !

Hắc Tuyết phát ra tiếng kêu bén nhọn, mái tóc đen phủ kín toàn thân điên cuồng mọc dài ra, nhưng một khắc sau, tiếng thét chói tai của cô ấy chợt ngưng bật, tựa như vừa bị thứ gì đó chém gãy đi.

Từ phần nộ biến thành thống khổ, đột nhiên mái tóc đen toàn thân rơi xuống, thật nhiều... hết như vừa bị cái gì đó chặt đứt.

Cả mái tóc đen giống như cục lông, bị xé toạc ra, xuất hiện một vết nứt cực lớn.

Cùng lúc đó, ngay tại một khắc này, thân hình vốn đã khô lại của Hứa Thâm, vẫn đang được cô ấy vây quanh bảo vệ, lại nổ tung ra.

Giống như một quả bom đã chôn sâu trong cơ thể hắn vừa bị kíp nổ, khiến cho thân thể phải thừa nhận một loại lực lượng áp bách cực mạnh, rồi không chịu nổi mà nổ tung ra, hóa thành vô số máu thịt văng tung tóe.

Tất cả máu thịt bắn ra đều dính lên tóc Hắc Tuyết, bao gồm cả nội tạng, nhãn cầu, răng nanh, mảnh nhỏ nội tạng

Hiện nhiên, công kích của Nghĩ Hậu đã tác dụng từ “Quá khứ” phản ánh tới “Hiện tại”.

Hơn nữa, vào thời điểm này, cả Hứa Thâm lẫn Hắc Tuyết đều bị thương.

Ừm... dù với Hứa Thâm, có lẽ đây cũng không thể xem như bị thương được.

Suy cho cùng, ai sẽ đi miêu tả “Người chết kia vừa bị thương”?

Người đầu trâu nhìn thấy tính cảnh này, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Hứa Thâm thật sự đã chết rồi?

Nói vậy, chẳng phải gã là vô địch rồi sao?

Đương nhiên trong lòng gã thì âm thầm kích động, nhưng mặt ngoài vẫn lộ ra vẻ phần nộ, lo lắng Hứa Thâm đang cố ý tỏ ra như vậy để dò xét, thử thách lòng trung thành của gã, dù sao gã cũng có vô hạn sinh mệnh và tinh lực, chẳng cần quan tâm Hứa Thâm có phải đang thăm dò hay không, gã vẫn có thể mặc sức mà làm, không bị bó buộc.

Dù nhìn qua sẽ cảm thấy gã đang phần nộ vì Hứa Thâm đã chết cũng chẳng sao, nếu có thể giết chết cô gái trước mắt này, chẳng phải người ăn vào trong miệng chính là gã sao?

Tính toán của người đầu trâu kia cực kỳ thông minh, gã nói với Hắc Tuyết: “Mấy người mau rút lui, tôi muốn phát đại chiêu!”

Mái tóc đen toàn thân Hắc Tuyết đều đang run rẩy, cũng không biết là phần nộ hay sợ hãi. Cô nghe được lời nói của người đầu trâu trong, đôi mắt màu đỏ tươi chăm chú nhìn Nghĩ Hậu một cái, cuối cùng vẫn hóa thành một nhúm lông màu đen, rất nhanh đã chạy trốn chết về hướng khác.

“Chạy đi đâu?” Nghĩ Hậu cũng nhanh chóng đuổi theo, một thương này tiếp tục đâm vào hư không lúc trước.

Nơi ấy vẫn còn 10 giây quá khứ không hề phòng bị.

“Con đàn bà thối, thật sự khinh thường ta sao?” Người đầu trâu đã bị hành động của Nghĩ Hậu chọc giận, từ trong ánh mắt của gã lóe lên một tia dữ tợn.

Rất nhanh, linh hồn trong cơ thể lại tự bạo, rồi chỉ trong nháy mắt lại chất chồng đến ba tầng.

Nhưng gã không hề có ý đồ ngăn cản công kích của Nghĩ Hậu, ngược lại vẫn đang không ngừng tích tụ lực lượng.

Phanh!

Công kích của Nghĩ Hậu đã đâm xuống dưới, không chút trở ngại.

Hắc Tuyết đang chạy trốn chết, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bộ lông của người run rẩy, lại rơi rụng rất nhiều, nhưng phần tóc đen như độc xà còn lại vẫn nhảy về phía trước rất nhanh.

Nghĩ Hậu không ngừng xuất thương, ba thương liên tục đều đâm vào trên người Hắc Tuyết.

Về phần Hứa Thâm, đương nhiên hắn cũng bị ảnh hưởng đến. Tại lúc này, thân hình từ trạng thái dập nát ban đầu, đã vỡ vụn càng thêm nghiêm trọng, gần như sắp thành máu loãng đến nơi rồi.

“Cô cũng nên chết đi!” Lúc này, giọng nói âm trầm của người đầu trâu vang lên.

Nghĩ Hậu chợt quay đầu lại, liền nhìn thấy toàn thân người đầu trâu đã tích tụ xong lực lượng linh hồn khủng bố.

Thứ lực lượng sinh ra do năm lần tự bạo linh hồn kia, đã bị áp chế, cuối cùng chuyển hóa thành lực lượng giam cầm trong thân thể, trợ giúp thân pháp của gã bạo tăng, thúc đẩy lực lượng cường đại như núi lớn.

Phanh!

Một quyền đánh ra, trong hư không phát sinh âm bạo, như một đoàn tàu đang lao nhanh tới.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu co rút lại, cô ta vội vàng nâng thương lên, hung hăng đâm tới.

Trường thương đâm thẳng vào vị trí của người đầu trâu trước khi gã vung cánh tay tới, nếu người đầu trâu lật tay đi bắt lấy trường thương, chẳng khác nào gã phải trở về phòng ngự, nhưng nếu gã tiếp tục tiến công, sẽ bị công kích của cô ta đánh trúng trước.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô ta vẫn luôn vô địch trên phương diện cận chiến.

Phanh!

Người đầu trâu không lựa chọn quay về phòng ngự, ngược lại ánh mắt gã càng trở nên dữ tợn, còn mơ hồ lộ ra một nụ cười gần độc ác, tốc độ vung nắm tay trực tiếp trở nên nhanh hơn.

Trường thương của Nghĩ Hậu thực sự đánh trúng trước, công kích hiệu quả.

Nhưng trong phút chốc, công kích đã được định trước này lập tức ảnh hưởng đến nắm tay của người đầu trâu, chỉ thấy máu

tươi từ trên nắm tay gã văng tung tóe ra, để lộ xương cốt bên trong.

Nhưng người đầu trâu lại làm như không hề cảm nhận được đau đớn, ngược lại trên môi gã vẫn lộ ra nụ cười hung ác.

Mắt thấy nắm tay bị thương này sắp đánh lên đầu mình, Nghĩ Hậu đã biết cô ta không thể tránh né.

Tốc độ của đối phương quá nhanh!

Hơn nữa, chỉ vền vện là áp lực gió sinh ra do thứ lực lượng kia đang không ngừng tiếp cận, cũng khiến cho lớp da thịt lộ ra bên ngoài mũ giáp của cô ta trở nên đau đớn như đao cắt.

Tĩnh lặng!

Chương 791. Cũng May, Hắc Đã Chết Rồi!!!

Trong khoảng thời gian cực ngắn này, Nghĩ Hậu chỉ có thể lại một lần nữa phát động ngừng thời gian.

0.1 giây thời không đọng lại.

Dựa vào khoảnh khắc ngắn ngủi này, cái đầu Nghĩ Hậu uốn cong, vòng qua đối diện với người đầu trâu, rồi quay người xuất hiện ngay mạn sườn phía sau lưng gã.

Thời hạn chấm dứt.

Thân thể người đầu trâu lao về phía trước, một quyền thế đại lực trầm [1] này đánh hụt, cùng lúc đó, thân thể gã lại theo quán tính, ngã về phía trước.

[1] : Thế lớn lực nặng

“Khốn nạn!” Con người trong mắt người đầu trâu co rút lại, bởi con đàn bà đáng giận vốn đang ở ngay trước mắt kia lại biến mất trong tầm nhìn của gã.

Nhưng mũi nhọn sắc bén vô cùng kia, lại trực tiếp đâm tới mạn sườn phía sau lưng gã.

Đau đớn kịch liệt từ xỏ xuyên qua sau lưng, rồi nối tiếp ngay sau đó, chính là một luồng lực lượng giống như bạo liệt, xé rách phía sau lưng gã.

“Bạo cho ta! !” Người đầu trâu rít gào, chỉ trong nháy mắt, gã đã kích nổ toàn bộ lực lượng linh hồn của chính mình.

“Oanh” một tiếng, lực trùng kích khủng bố hóa thành gợn sóng lan tràn, phạm vi phát tán cực lớn, tốc độ cực nhanh, dù Nghĩ Hậu có thể ngừng thời gian, nhưng chỉ trong thời hạn ngắn ngủi như thế, cũng không thể chạy trốn quá xa, nhiều nhất chỉ cách hạch tâm nổ mạnh xa hơn một chút mà thôi.

Phanh!

Nghĩ Hậu cảm nhận được luồng lực lượng khủng bố tràn đầy trong cơ thể con khur trước mắt này vừa bùng lên, chỉ trong

nháy mắt, con người đã co rút lại, thân thể cũng cấp tốc lui về phía sau.

Vụ nổ thổi quét khắp nơi, bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh, cũng trực tiếp ập tới, lấp kín thân hình Nghĩ Hậu.

Ngay khi linh hồn của người đầu trâu lại một lần ngưng tụ trong cơ thể, gã lập tức dữ tợn quay đầu nhìn lại, nhưng rất nhanh, ánh mắt đã trở nên cứng đờ.

Bởi vì gã vừa nhìn thấy Nghĩ Hậu, cô ta trực tiếp đứng trong phạm vi sóng xung kích bao phủ... vậy mà lại không thương tổn dù chỉ một sợi tóc.

Cô ta chỉ một mực lặng lẽ đứng thẳng giữa hư không, nhìn xuống gã, bên trong ánh mắt lạnh như băng kia lộ ra một tia châm chọc.

Công kích... Không có hiệu quả?

Người đầu trâu sững sờ. Đây chính là lực lượng do gã tự bạo tới năm lần gập lại đó, cũng tương đương với ở trong cùng một khối thân thể, lại có thể chất chồng gấp năm lần lực lượng đỉnh phong nhất!

Đây là loại khái niệm gì?

Đủ để đánh cho một vị quân vương bình thường bị thương nặng, thậm chí còn trực tiếp đánh chết!

Mặc dù cô gái trước mắt vô cùng khó giải quyết, cũng hoặc ít hoặc nhiều, cô ta cũng nên bị thương một chút chứ? Dù là vết thương nhẹ, nhưng chỉ cần gã lập đi lập lại công kích kia chừng vài lần, cũng có thể chồng chất một đống vết thương nhẹ, làm đối phương bị trọng thương, sau đó bị gã tiêu hao mà chết.

Nhưng...gã đang nhìn thấy cô gái kia vẫn ung dung đứng thẳng trước mặt mình, ngay cả một sợi tóc cũng không rụng.

Dường như... cả mấy sợi dây màu đỏ đang buộc trên mũ giáp kia cũng hoàn hảo không tổn hao gì, vẫn nhẹ nhàng theo gió tung bay.

Điều này... làm sao có thể? !

“Linh hồn tái sinh...” Nghĩ Hậu lặng lẽ đánh giá con khur trước mắt.

Thứ này thực khó giải quyết, cũng không dễ đối phó.

Trên thực tế, những người sở hữu năng lực tái sinh thân thể mà cô ta từng chứng kiến trước kia, chỉ đơn giản là năng lực giả hệ trọng cấu mạnh mẽ một chút thôi.

Chỉ cần hủy diệt linh hồn, hoặc là đánh tan tinh thần, chắc chắn có thể giết chết bọn họ.

Nhưng linh hồn tái sinh... ngay trên ý nghĩa, đã cho thấy nó là một loại năng lực bất tử chân chính rồi.

Một con khur bất tử... Khó trách ngàn năm trước, nó lại bị giam cầm, mà không phải bị xử quyết.

Đúng vậy, Nghĩ Hậu đã sớm nhận ra người đầu trâu chính là con khur bên dưới tấm bia Trấn Khur kia.

Dù sao thành Bạch Nghĩ này cũng là địa bàn của cô ta, nơi này giam giữ một con đại khur như vậy, làm sao cô ta có thể không biết?

Cô ta chỉ không ngờ được rằng, Hứa Thâm có thể thả con khur kia ra, còn thu phục được nó, cộng thêm con khur phía đối diện có cái mạng cứng đến vậy, căn bản giết không chết.

Nhưng chẳng sao, nó cũng chẳng làm gì được cô ta cả.

Nghĩ Hậu nhìn hai cái, liền mất đi hứng thú với con khur trước mắt.

Tiếp tục chiến đấu cùng con khur đánh không chết kia, thuận túy là lãng phí thời gian, trừ phi cô ta có thể tìm được biện pháp khắc chế đối phương.

Nhưng năng lực của cô ta lại không có sẵn loại đặc tính như vậy.

Cho nên, không cần thiết phải lãng phí thời gian thêm nữa.

Sưu!

Cô ta lại cảm thương giết thẳng về vị trí lúc trước Hứa Thâm từng đứng.

Nhưng tới hiện giờ, quá khứ lưu lại lúc trước đã biến mất, dù cô ta lần theo dấu vết tiến về hai phút trong quá khứ, cũng gặp phải thời điểm Hứa Thâm đã cùng Hắc Tuyết tổ chức phòng ngự, cả hai người bọn họ đều phóng thích tất cả năng lực của mình, Hắc Tuyết cũng bao quanh Hứa Thâm, chặt chẽ bảo vệ hắn.

Trường thương trong tay Nghĩ Hậu đâm mạnh xuống, lại rõ ràng gặp phải cản trở, chỉ đâm vào mái tóc vô tận của Hắc Tuyết, có cảm giác vừa đâm vào bên trong nước biển đục ngầu thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Ngay khi cô ta thật vất vả mới có thể chạm tới đáy, lại có thể cảm nhận được lực lượng của chính mình đang không ngừng suy yếu, thậm chí còn có một loại lực lượng đặc thù, làm cho mũi thương của cô ta trượt đi, lực lượng bị chuyển dời.

Ngoài ra, còn có rất nhiều những sợi tơ mỏng manh, hết như mạng nhện, tạo thành trở ngại cho cây trường thương trong tay cô ta, đón đỡ một chút lực lượng cuối cùng.

Vậy là một thương này đánh trúng nhưng công kích thất bại rồi.

Tất cả đều bị ngăn cản, chặn đứng.

Là sức mạnh tạo ra do một người một khu toàn lực phòng thủ.

“Cũng may, hắn đã chết rồi.” Đôi mắt của Nghĩ Hậu đầy vẻ lạnh lùng.

Thân thể phải hứng chịu thứ cường độ phá hoại khủng bố đến mức vỡ nát như lúc trước, dù là hình thái thứ hai hệ trọng cầu, cũng rất khó phục hồi trở lại như cũ, trừ phi bọn họ sở hữu một loại năng lực hệ trọng cầu cực kỳ đỉnh cao nào đó, nhưng đương nhiên, đó không phải là loại năng lực mà Hứa Thâm có thể nắm giữ được.

Chẳng qua... để ổn thỏa hơn, cô ta quyết định phải làm càng thêm triệt để.

Chương 792. Tôi Chỉ Đơn Thuần Chướng Mắt Với Cô Thôi!!!

Cô ta liếc mắt nhìn người đầu trâu vừa lao tới trước mặt, lạnh lùng nói: “Ta giết không chết anh, nhưng anh cũng không làm thương tổn được ta, đừng lãng phí thời gian nữa. Hiện tại anh cũng chết rồi, anh còn muốn nguyện trung thành với hấn sao? Là năng lực của hấn, hay bởi vì hấn đã thả anh ra, cho nên anh mới nghe lời một hình thái thứ hai như vậy?”

Thân thể người đầu trâu ngừng lại, hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, trong lòng gã cũng hiểu được cô gái trước mắt thật khó đối phó, và bản thân gã không thể giải quyết được cô ta.

Tuy gã là vô địch, bất tử, nhưng dường như cô gái trước mắt này cũng thế.

Trừ phi công kích của gã có thể chặt đứt thời gian.

Gã hoài nghi, cô gái này có thể thông qua năng lực tạm thời ngưng lại ở “Quá khứ”, để tránh thoát một đòn tự bạo vừa rồi, nói vậy, đây tuyệt đối là một loại năng lực phòng ngự khó giải!

“Tôi chỉ đơn thuần chứng mất với cô thôi, được chưa?”

Người đầu trâu trả lời.

Lời này đúng là tiếng lòng của gã.

Lại nói, gã còn phải cảm tạ cô gái trước mắt, chính vì cô ta đã giải quyết Hứa Thâm, mới khiến cho sinh mệnh của gã không bao giờ phải chịu uy hiếp nữa.

Nhưng tư thái của bà nương này thực sự không dễ nhìn, nóng nảy lại còn cao ngạo, nào được ngoan ngoãn hiền dịu như lão bà mà gã vừa tìm được?

“Nhàm chán.” Nghĩ Hậ hừ lạnh một tiếng, anh nghĩ rằng ta nhìn anh thuận mắt chắc?

Đổi lại là con khur khác, xem hôm nay anh có chết hay không?

“Hừ, tôi đi dùng cơm trước, hình như nơi này là địa bàn của cô, nhưng tốt nhất là cô đừng có trêu chọc tôi, tôi muốn làm cái gì thì làm cái đó, chớ chọc tôi mất hứng!” Người đầu trâu hừ lạnh một tiếng, trong lời nói có mang theo một chút tính khí trẻ con, nói xong liền xoay người bước đi.

Nghĩ Hậ chỉ liếc mắt nhìn gã một cái rồi không để ý đến nữa.

Trước mắt, cô ta cũng không có tinh lực để chú ý tới một tên có linh hồn bất tử như vậy... Trừ phi tới tìm đám người trong nội thành kia hỗ trợ.

Nhưng hiện giờ thành Đê đang rung chuyển, một khi đê đám người ấy dây dưa tiến vào, tình huống sẽ có chút miễn cưỡng, cứ chờ giải quyết xong Dạ Thử Vương, bình ổn thành Đê, lại tới tìm bọn họ sẽ đơn giản hơn.

Dù sao nhờ bọn họ đến hỗ trợ giải quyết một con khur cũng không tính là làm trái quy định.

Chờ người đầu trâu đi rồi, Nghĩ Hậu cũng không nhiều lời vô nghĩa, lập tức nắm chặt thời gian lấy ra một kiện khur binh từ trong lòng.

Kiện khur binh này có tạo hình khá là kỳ quái, rõ ràng có hình dạng của một cái miệng, nhưng không phải là miệng của một nhân loại, môi có màu đỏ sẫm, hàm răng chính tề, nhưng bén nhọn, cả trên cả dưới, tổng cộng lại có tám cái răng dữ tợn.

“Không phải ngươi thích ăn sao? Hãy ăn sạch sẽ máu thịt ở nơi này cho ta.” Nghĩ Hậu lạnh lùng nói.

Cái miệng kỳ quái trong tay cô ta vốn đang há miệng gặm không khí, nghe vậy chợt nhếch môi, tựa như đang cười, sau đó há mồm to hút một cái. Ngay lập tức, lượng lớn máu tươi, mảnh nhỏ cơ quan nội tạng và xương cốt trước mắt liền co rút lại và bay vào trong miệng nó.

Nháy mắt, cái miệng kỳ quái kia đã cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ máu thịt tàn thi vẫn còn lưu lại ở ‘Quá khứ’.

Sau khi máu thịt biến mất, khur lực cũng theo đó mà biến mất theo, ngay tại vị trí ấy, thứ rơi xuống tiếp theo là một bộ chiến giáp trông rỗng, không trọn vẹn, cùng với giày, binh khí, còn có vài món khur binh.

Những món khur binh này không bị cái miệng kỳ quái nọ ăn luôn, nghĩa là đặc tính của hai bên không dung hòa, không thể hấp thu, nếu có thể hấp thu, quyền trọng của cái miệng kỳ quái kia cũng có thể gia tăng rồi.

Mà mấy thứ này lại không thể mang đi được, dù sao chúng nó cũng không phải là vật thể chân chính như ý nghĩa trên mặt chữ, mà là đồ vật lưu lại ở ‘Quá khứ’.

Nếu mang đồ vật ở ‘Quá khứ’ về hiện thực, cô ta sẽ phải hứng chịu một cái giá vượt quá tưởng tượng, không dám dễ dàng đi ném thử.

Rất nhanh, ánh mắt Nghĩ Hậu đã dừng lại bên trên một cái mặt nạ màu đen, đó là mặt nạ Quỷ Nguyệt của Giang gia. Hẳn là nhân vật hạch tâm của Giang gia sao...

Đôi mắt Nghĩ Hậu thoáng chớp động, nhưng Hứa Thâm không mang họ Giang, trong khi người của bảy đại gia tộc chưa bao giờ mai danh ẩn tích, làm như vậy tương đương với sỉ nhục vinh dự của gia tộc.

Huống chi hiện giờ bản thân Giang gia cũng khó bảo toàn... Không sao cả.

Nghĩ Hậu không thêm đề ý tới, mặc kệ Hứa Thâm có phải nhân vật hạch tâm chân chính của Giang gia hay không, đều không có ý nghĩa.

Giang gia sắp xong rồi, cái móc nhân vật hạch tâm của bọn họ có tác dụng gì chứ?

Cô ta thu hồi đôi mắt lạnh lùng, không còn tiếp tục dừng lại thêm nữa, cũng thu hồi cái miệng kỳ quái vừa được ném mùi ngon vẫn đang miệt mài nhấm nuốt bên kia, và xoay người đạp không mà đi, biến mất tại nơi này.

Về phần con khur tóc đen đã chạy trốn kia... Có rảnh lại xử lý sau.

Nói thật, nếu muốn đánh giết nó, cũng có chút lao lực, bởi vì cô ta đã nhìn ra con khur kia cũng có năng lực bảo mệnh rất mạnh. Nó có thể chia mái tóc trên đầu mình ra hàng tỉ sợi, và chỉ cần một sợi trốn thoát, nó đều có khả năng tái sinh trở lại.

Nhưng đương nhiên, nếu cô ta quyết tâm muốn giết chết đôi phương, cũng có thể làm được, chẳng qua làm như vậy, sẽ khiến bản thân tiêu hao không nhỏ.

Hơn nữa, ở loại thời điểm thế này, một con khur trọng thương cũng không đáng để chú ý tới.

××××

Trốn! Trốn!

Sợi tơ màu đen cấp tốc bay vút trong hư không, xuyên qua một chuỗi những địa hình núi đá, dốc cao, rừng khur, nương rãnh ở tầng sâu trong Khur giới, rồi dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy thẳng tới một sườn núi phía đông nơi nào đó.

“Ca ca, cố gắng kiên trì!” Bên trong mái tóc màu đen kia hiện ra một đôi mắt màu đỏ tươi, rõ ràng là hai luồng hào quang màu đỏ tươi, lại ẩn chứa đầy rẫy những cảm xúc phẫn nộ và bi thương.

Lúc trước, Hắc Tuyết đã giao thủ cùng Nghĩ Hậu, nhưng cô ấy có cảm giác, thực lực của đối phương ở lần đó, kém hơn lần này quá nhiều, thậm chí cô ấy còn chưa thể chạm đến đối phương, đã bị thương nặng.

Hứa Thâm cũng bị đập nát...

Nếu không có người đầu trâu một mực ra sức kiềm chế, có khả năng ngay cả cơ hội trốn đi, cô ấy cũng không nắm bắt được. Hơn nữa, mục tiêu của Nghĩ Hậu, vốn không phải là cô ấy, mà là Hứa Thâm.

Bởi vậy ca ca bị giết rồi, đã chết rồi...

Chương 793. Ăn Luôn Vào Trong Bụng Mình, Như Vậy Có Thể Giữ Ca Ca Ở Lại...

Nhưng ... rõ ràng ca ca nên bị cô ấy ăn luôn mới đúng, vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Tâm trạng hiện giờ của Hắc Tuyết vô cùng bi ai, đau đớn.

Lúc này, bỗng nhiên cô ấy cảm nhận được cái gì, đôi mắt không khỏi chuyển động nhìn về phía đồng máu thịt vốn đang được bao bọc bên trong thân thể, nhưng tới hiện tại, chúng đang biến mất rất nhanh.

Tựa như có một loại lực lượng nào đó, vừa trống rỗng hủy diệt đồng máu thịt kia đi.

Không hóa thành tro tàn, không có bất cứ lực lượng gì đánh sâu vào, nhưng máu thịt lại nhanh chóng tan rã hết như băng tuyết.

Đây là... công kích đến từ quá khứ!

Mượn quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại, sẽ không thể thay đổi, bởi vì nó đã biến thành sự thật được định sẵn từ trước rồi.

Hắc Tuyết ngây dại, nước mắt màu đỏ tươi chảy ra từ hốc mắt.

Nói cách khác, thân thể Hứa Thâm vẫn còn lưu lại trong quá khứ, đã bị cô gái kia hoàn toàn xóa bỏ, ngay cả máu thịt cũng phá hủy thành tro tàn.

Bởi vậy mới không thể có ‘Hiện tại’.

“Vì sao? Vì sao lại thành như vậy? !”

Trong ánh mắt bi ai, đau đớn của Hắc Tuyết lộ ra hận ý ngập trời, mái tóc của cô ấy chợt cuộn lên, lao tới buộc chặt những phần máu thịt kia, cô ấy muốn giữ Hứa Thâm ở lại...

Ăn luôn!

Ăn luôn vào trong bụng mình, như vậy có thể giữ ca ca ở lại.

Nhưng phần máu thịt đã bị cô ấy dùng mái tóc cuộn chặt lại, hấp thu vào, cũng đang tan rã rất nhanh, kể cả khi nó bị cô ấy ăn rồi, cũng sẽ biến mất trong thân thể Hắc Tuyết...

Chúng đều là những phần máu thịt chắc chắn phải tan rã!

Nội tâm Hắc Tuyết sụp đổ, cô ấy lại một lần nữa cảm nhận được ca ca biến mất ngay bên cạnh mình.

Mái tóc toàn thân cô ấy đều đang kịch liệt rung động, một phần ký ức nào đó vốn được khắc sâu tại nơi sâu xa nhất, lại lộ diện, làm cho Hắc Tuyết gần như sụp đổ.

Loại cảm giác tuyệt vọng và thống khổ đã sớm biến mất từ lâu này, lại như thủy triều tập kích đến.

Đừng rời khỏi em, ca ca...

Hắc Tuyết phát ra tiếng khóc bi thương, cô ấy liều mạng dùng tóc đen cuộn lấy những phần xương cốt tàn phá, cơ quan nội tạng nát vụn kia, nhưng giống như dùng bàn tay nóng bỏng chạm đến một mảnh tuyết đọng, những phần máu thịt kia đều đang bị hòa tan nhanh chóng, và biến mất...

Ngay cả tro tàn cùng bụi bặm cũng không lưu lại.

Trong nháy mắt, dưới quá trình cô ấy điên cuồng dùng vô số tóc đen, nỗ lực cuộn chặt chúng vào trong lòng, chỉ còn lại có một đồng chiến giáp, giày, trường kiếm, và vài món khư binh tàn phá.

Ngoại trừ những thứ này, toàn bộ thân thể của Hứa Thâm đều biến mất.

Triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Phía trên cánh đồng bát ngát tại tầng sâu trong Khư giới, tiếng kêu khóc thê lương rên rỉ vang lên, lộ ra vô tận bi thương và oán hận.

Mái tóc đen khắp người Hắc Tuyết như một mảnh sương mù màu đen sôi trào. Chúng càng sôi trào, đôi mắt huyết hồng kia càng trở nên bạo ngược và dữ tợn, tựa như thân thể của cô ấy đang phát sinh một loại biến hóa nào đó, khiến cho mái tóc đen phủ kín toàn thân không ngừng phun ra.

Những lọn tóc đen kia cắm rễ xuống dưới mặt đất, kéo dài vào chỗ sâu trong Khư giới.

Cảm xúc mãnh liệt khiến cho thân thể Hắc Tuyết trở nên vặn vẹo, những sợi tóc đen ban đầu dần trở nên thô to, giống như từng nhánh rễ cây màu đen, kéo dài ra bốn phía.

Những khối Khư Thạch trên mặt đất bị mái tóc đen cắm rễ vào, lại dần dần mất đi vẻ sáng bóng, xuất hiện từng đường nứt toác.

Vào thời khắc này, Hắc Tuyết đã xảy ra một loại dị biến nào đó.

Hồi lâu sau, quá trình liên tục dị biến này mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng khí tức phía trên mái tóc đen toàn thân đã trở nên dày nặng hơn, như bóng mờ lại như hắc ám, trong cảm nhận, những sợi tóc nọ cũng trở nên sắc bén hơn, nhọn hơn, thô ráp mà đen tối hơn.

“Tôi nhất định sẽ giết chết cô!”

Hắc Tuyết hướng đôi mắt oán hận nhìn theo phương hướng mình vừa chạy tới, nhưng cô ấy không lập tức xoay người giết ngược lại.

Lúc này, cô ấy đang ở trong trạng thái bị thương, hơn nữa chỉ dựa vào lực lượng của một mình cô ấy, rất khó để giết chết cô gái kia.

Chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn.

Cô ấy thu lại cảm xúc của mình, cũng nâng lên đồng chiến giáp vỡ nát và khur binh còn sót lại, rồi vô cùng trân trọng mà cuốn chúng vào chỗ sâu trong thân thể mình, sau đó tiếp tục đi thật nhanh về hướng Đông.

Cô ấy muốn đi tìm đồng minh!

Chỉ như vậy, mới có thể giết chết cô gái kia.

Rất nhanh, Hắc Tuyết đã chạy như bay ở chỗ sâu trong Khur giới, đi tới tiểu trấn Long Uyên.

Tại thời điểm ấy, ở bên ngoài tòa tiểu trấn này vẫn còn chiến xa đang không ngừng vận chuyển thi thể khur thú đi tới, mà ngay khi tới gần tiểu trấn, liền có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt tản ra từ dưới mặt đất.

Trăm khur giả, cùng với nhân viên công tác bình thường đi lại bên trong tiểu trấn, đều không biết dòng sông máu chảy xuôi bên dưới lòng đất của nơi này, lại chính là thân thể của một con khur cấp A khủng bố.

Mà Hắc Tuyết lại có thể rõ ràng trông thấy Hải Tước ở tầng sâu trong Khur giới.

Toàn thân bà ấy mang theo một loại khí tức im lặng, hiền lành, dịu dàng, đang đứng lặng bên trong một cái ao tựa như nham thạch nóng chảy, nhưng thứ chất lỏng chảy xuôi trong cái ao này vốn không phải là nham thạch nóng chảy, mà là huyết tương.

Huyết tương uốn lượn theo vết nứt bên cạnh ao, sau đó chảy xuôi về bốn phương tám hướng, thẩm thấu đến các nơi bên trong tiểu trấn.

Dưới lòng đất bên trong tiểu trấn lại có tạo hình như một cái mạng nhện được bện chặt nhờ máu thịt.

Linh Lục ngồi bên cạnh ao máu, nơi Hải Tước đang lặng lẽ đứng yên, cả người tản ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt, cô bé đang dùng năng lực tinh lọc của mình, chế tạo Tịnh Khur Tề.

Đột nhiên Hắc Tuyết xuất hiện, khiến cho Hải Tước thoáng quay đầu nhìn đến.

Chỉ liếc mắt một cái, Hải Tước lại khẽ nhú chân mày.

Bà ấy vừa phát hiện ra trên người Hắc Tuyết có thương tích, khí tức cũng trở nên bất ổn, không hề giống lúc trước, nhưng đồng thời mùi vị trên thân thể lại xảy ra một chút biến hóa không rõ, hơi khác biệt so với trước kia.

“Sao cô lại đến nơi này?” Hải Tước nhẹ giọng nói: “Cô giao cậu ấy cho tên kia, không phải lựa chọn sáng suốt đâu.”

Chương 794. Chỉ Là Tôi Có Thể Cảm Nhận Được... Cậu Ấy Vẫn Còn Tồn Tại!!!

Mái tóc của Hắc Tuyết không ngừng nhúc nhích, sau đó chậm rãi ngưng tụ ra một gương mặt, trắng như tuyết mà xinh đẹp, nhưng so sánh với gương mặt thiếu nữ lúc trước, dung mạo hiện giờ của cô ấy càng nhiều hơn vài phần yêu kiều và lạnh lùng, tựa như đã trở nên thành thực hơn rất nhiều.

Cô ấy nghe được lời nói của Hải Tước, sát ý trong ánh mắt trở nên càng thêm đậm đặc, nói: “Chúng ta bị tập kích, ca ca, anh ấy... Bị xóa bỏ rồi.”

Hải Tước và Linh Lục đồng thời sửng sốt.

Hứa Thâm đã chết?

Rất nhanh, các cô đã tiêu hóa và hiểu được thông tin vừa rồi. Cùng lúc ấy, trong mắt Hải Tước hiện ra vẻ kinh ngạc, hỏi lại: “Cô xác định?”

Rõ ràng ở bên người Hứa Thâm, vẫn luôn có tồn tại khủng bố kia bảo hộ mà?

Ai có thể giết được hắn?

“Là ai làm?” Linh Lục lại nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Hắc Tuyết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ cực kỳ tức giận, cô bé đã coi Hứa Thâm là đối tượng hậu tuyển cho chức vị ba ba của mình, vậy mà hắn bị giết rồi?

Ba ba ... chỉ có thể bị ma ma ăn luôn mới được.

Làm sao người ngoài có thể làm thương tổn ba ba? !

Ánh mắt Hắc Tuyết trở nên trầm thấp, nói: “Nghĩ Hậu là chủ nhân của tòa thành thị này, năng lực của cô ta là điều khiển thời gian, có thể công kích tồn tại bên trong quá khứ. Chúng ta không phải đối thủ của cô ta.”

“Điều khiển thời gian?” Ánh mắt Hải Tước chột biến hóa, chỉ cần nghe đến đây thôi cũng có thể cảm nhận được đó là một loại năng lực vô cùng đáng sợ và khó giải quyết.

Thậm chí trong rất nhiều loại năng lực khác nhau, năng lực này cũng được xếp vào loại đỉnh cấp, ít nhất là trong số những loại năng lực mà bà ấy biết đến.

“Vậy ba ba của tôi đâu?” Linh Lục lập tức hỏi: “Ông ấy cũng đánh không lại sao?”

Hắc Tuyết lắc đầu: “Anh ta tự bạo cũng vô ích, đối phương giết không chết anh ta, nhưng anh ta cũng không thể làm bị thương được đối phương. Cô ta có thể tạm dừng thời không, còn có thể xuyên qua quá khứ, căn bản không giết chết được.”

“Đáng sợ như vậy...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lục cũng lộ ra vài phần ngưng trọng.

Hải Tước lại rơi vào im lặng.

Sau một lúc lâu, bà ấy mới mở miệng nói: “Thi thể của cậu ấy đâu? Chỉ cần còn chưa triệt để chết đi, có lẽ tôi còn đủ khả năng cứu cậu ấy trở về.”

Hắc Tuyết cũng biết năng lực của Hải Tước, bởi vậy, vừa nghe được những lời này, trong ánh mắt cô ấy lại lộ ra vài phần lung lay thống khổ: “Thi thể đã bị hủy diệt, là hoàn toàn phá hủy từ trong quá khứ...”

Nói xong, cô ấy mở mái tóc của mình ra, để lộ những di vật vẫn luôn được cẩn thận giữ gìn trong cơ thể.

Là giày chiến, chiến giáp, binh khí, khư binh của Hứa Thâm.

“Cũng chỉ còn lại những thứ này.” Trong giọng nói của Hắc Tuyết bao hàm đầy thống khổ và phẫn nộ.

Linh Lục sững sờ đến kinh ngạc, hồi lâu cũng nói không nên lời.

Không nghĩ tới đối tượng hậu tuyển cho chức vị ba ba của mình lại chết thảm như vậy, ngay cả cận vệ cũng không dư.

Cô bé cũng có chút thương cảm.

Hải Tước chăm chú nhìn vào đồng di vật mà Hắc Tuyết vừa lấy ra, bỗng nhiên, đôi mắt bà khe khẽ chớp động, nhanh chóng nói: “Đưa những thứ kia cho tôi xem đi.”

Nói xong, sông máu trên mặt đất đã kéo dài ra, biến thành một cánh tay máu, vươn tới đồng di vật nọ.

“Chúng đều là của tôi!” Hắc Tuyết nhìn thấy bà muốn đựng vào, bỗng nhiên cảm xúc trở nên kích động, mái tóc đen lập tức cuộn động, đồng di vật của Hứa Thâm lại bị co rút vào trong.

“Tôi không cần mấy thứ này, chỉ là tôi có thể cảm nhận được... Cậu ấy vẫn còn tồn tại.” Hải Tước nhẹ giọng nói, âm thanh dịu dàng mang theo một chút từ tính, có mị lực làm tâm trạng người khác trở nên thư giãn, thả lỏng.

Hắc Tuyết thoáng trở nên sững sờ. Khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng bình thản của Hải Tước, cô ấy hơi do dự một chút, nhưng tới cuối cùng vẫn lựa chọn tin lời của bà ấy, chậm rãi để lộ những di vật của Hứa Thâm ra ngoài.

Cánh tay máu của Hải Tước vươn tới, chợt hòa tan thành huyết dịch, vây quanh mấy thứ trước mắt, sau đó, huyết dịch từ bên trong chiến giáp, binh khí, giày chiến co rút trở về, và dừng lại cũng như nhanh chóng tụ tập lại bên trong một kiện khư binh.

Là bao tay Huyết Nhục bên cạnh chiếc mặt nạ màu đen...

Huyết dịch dừng mãnh tràn vào bên trong.

Rất nhanh, Hắc Tuyết đột nhiên cảm nhận được, bên trong đôi bao tay này lại có một chút phản ứng máu thịt cực kỳ mỏng manh truyền tới.

Hơn nữa, ngoại trừ mùi của Hải Tước, bên trong thứ hương vị máu thịt này còn có thêm một chút khí tức rất rõ ràng khác, là ca ca! !

Mái tóc như tảo biển phủ khắp toàn thân Hắc Tuyết lập tức sôi trào giống như sóng gió, để lộ ra tâm trạng vô cùng kích động của cô ấy. Cô ấy vội vàng nói với Hải Tước: “Ca ca còn sống ư?”

Cùng lúc ấy, thông qua luồng huyết dịch rót thẳng vào bên trong, Hải Tước đã lấy được chiếc bao tay Huyết Nhục từ trong lòng Hắc Tuyết, đi tới trước mặt mình, rồi ngâm nó xuống mảnh ao máu ngay dưới thân thể, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: “Bên trong cái xác này có một chút cặn máu của cậu ấy, toi đã thông qua ‘Sinh sản thêm’, làm cho chút cặn máu này sinh sôi nảy nở ngưng tụ thành huyết dịch.”

Khi nói chuyện, ao máu dưới chân bà ấy cũng bắt đầu sôi trào, gợn sóng.

Ngay sau đó, có một vật phẩm được huyết dịch nâng lên từ bên dưới, đúng là bao tay Huyết Nhục kia.

Nhưng lúc này bên trong bao tay lại tản ra một thứ khí tức tương đối rõ ràng, và kể cả con khư cấp A non nớt như Linh Lục cũng có thể cảm nhận được, là mùi của Hứa Thâm.

Sau khi được năng lực của Hải Tước thúc giục, dần dần, bên trong cái bao tay lại sinh trưởng ra máu thịt.

Lấy cái bao tay làm điểm gốc, đầu tiên là máu tươi ngưng tụ, tiếp đó là sinh sản thêm máu thịt, lại trong nháy mắt, một cánh tay được xây dựng, mọc ra từ bên trong.

Cánh tay nọ không ngừng kéo dài, đan dệt, tạo thành vô số chuỗi gen người, máu thịt giao hòa.

Lại thêm một nháy mắt, cánh tay đã được ngưng kết ổn định, sau đó là cánh tay, bả vai.

Sau khi cánh tay được ngưng tụ càng nhiều, tốc độ ngưng tụ cũng càng nhanh.

Suy cho cùng, sinh sản thêm cũng là loại năng lực tuân theo cơ chế nhân đôi.

Chỉ trong nháy mắt, lồng ngực, bụng, đùi, đầu, đều được đồng bộ ngưng tụ ra.

Không bao lâu sau, một bộ thân thể mới tinh xuất hiện.

Mà gương mặt này, đúng là Hứa Thâm!

Chương 795. Hứa Thâm Thực Sự Đã Chết Rồi!!!

“Ca ca! !”

Hắc Tuyết kích động vô cùng, mái tóc toàn thân giống như tảo biển lao tới, nhưng trong khoảnh khắc chúng va chạm vào Hứa Thâm, lại trở nên vô cùng mềm nhẹ, vô cùng cẩn thận, tựa như sợ mình sẽ làm bị thương hắn.

Hải Tước lặng lẽ nhìn cô ấy, rồi chậm rãi nói: “Tôi chỉ có thể dừng lại thân thể của cậu ấy thôi, nhưng thật đáng tiếc linh hồn của cậu ấy đã tiêu vong rồi.”

Hắc Tuyết sửng sốt, cô ấy lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Hải Tước: “Làm sao có thể? Cô vừa nói, ca ca... Đã chết rồi sao? !”

Hải Tước im lặng.

Im lặng đó là câu trả lời tốt nhất.

Linh Lục nghiêng đầu, dò hỏi: “Nếu để cho ba ba trở về, ba ba có thể sử dụng năng lực làm cậu ấy sống lại hay không?”

Hải Tước khẽ lắc đầu: “Không biết, ma ma không phải ba ba, nhưng theo ma ma suy đoán, hẳn là không được. Dù sao linh hồn của cậu ấy đã tiêu vong được một đoạn thời gian rồi, nếu đến mức độ này vẫn có thể làm người ta sống lại, thực sự có chút trái với lẽ thường.”

“Để tôi đi tìm anh ta!” Ánh mắt Hắc Tuyết lại trở nên vô cùng kiên định, cô ấy lập tức nói: “Không thử thì làm sao biết là không được? Với lại, giữa chúng ta còn nói cái gì mà lẽ thường chứ? Thứ kia vốn là sản phẩm do nhân loại chế định ra.”

Nói xong, thân thể của cô ấy hóa thành một mũi tên màu đen, cấp tốc bắn về phương xa, nhanh chóng biến mất không thấy.

Linh Lục suy nghĩ một lát, chợt nói: “Cô ấy nói cũng có đạo lý.”

Hải Tước từ chối cho ý kiến, chỉ cúi đầu đưa mắt nhìn thi thể Hứa Thâm, sau đó bộ thân thể kia chậm rãi chìm xuống ao máu dưới thân bà ấy.

“May ra...”

Bọn họ không phải đợi bao lâu, Hắc Tuyết đã trở lại.

Cùng cô ấy trở về còn có người đầu trâu.

Hắc Tuyết vừa đi được nửa đường thì gặp được người đầu trâu, bởi vì sau khi người đầu trâu tách khỏi Nghĩ Hậu, gã lập tức muốn đi tìm vợ và con mình.

Dù sao gã cũng là người đàn ông chăm lo cho gia đình nha, làm sao có thể bỏ mặc vợ con được?

Khi gặp được Hắc Tuyết gã đã có chút ngoài ý muốn, nhưng chờ tới khi gã nghe Hắc Tuyết nói muốn mình đến làm Hứa Thâm sống lại, trong lòng lại càng thêm ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ tên kia chết thật rồi? Còn muốn dựa vào ta mà sống lại?

Muốn thử ta sao?

Người đầu trâu nói thầm trong lòng như vậy, nhưng cũng đi theo Hắc Tuyết tiến vào tiểu trấn Long Uyên, chờ đến khi gã chính mắt nhìn thấy Hứa Thâm, những nghi kỵ trong lòng bỗng nhiên lắng xuống, bình tĩnh trở lại.

Bởi vì bộ thân thể vừa được tái tạo ra, đang lặng lẽ ngâm trong ao máu kia, chỉ là một khối xác không.

Gã chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, bên trong bộ thể xác này không có lực lượng linh hồn.

Nói cách khác, Hứa Thâm thật sự đã chết rồi.

Trừ phi, thể xác trước mắt này là khô lồi, là một thứ thí nghiệm phẩm.

Nhưng mặc kệ như thế nào, người đầu trâu cũng không có nóng lòng lật mặt.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mấy người Hải Tước, Linh Lục và Hắc Tuyết, gã đi đến phía trước thể xác của Hứa Thâm.

“Anh có thể làm cho linh hồn của cậu ấy tái sinh hay không?”
Hải Tước nhìn chăm chú vào gã.

“Anh sẽ cố gắng hết mức.” Đôi mắt người đầu trâu chớp động, Hứa Thâm có thể nắm giữ hạch tâm của gã, chắc chắn hẳn cũng hiểu được năng lực của gã tuyệt đối không phải là linh hồn tái sinh.

Sở dĩ gã không thể bị giết chết, chủ yếu là vì gã đã chiếm được thứ thân kỳ kia, mà không phải năng lực của bản thân gã.

Một khi đã như vậy, Hứa Thâm có cần thiết phải khảo nghiệm gã hay không?

Không cần thiết.

Bởi vậy, có lẽ ... tình cảnh của Hứa Thâm trước mắt, chính là sự thật.

Nói cách khác, kẻ có thể uy hiếp đến hạch tâm của gã, đã bị giết chết rồi... Quá tốt!

Trong lòng người đầu trâu ngấm ngấm sung sướng, nhưng đương nhiên, gã không để lộ ra bên ngoài, chỉ phóng lực lượng linh hồn ra, thẩm thấu vào trong thể xác của Hứa Thâm, cẩn thận kiểm tra một hồi.

Gã muốn xác nhận xem có phải Hứa Thâm thật sự đã chết rồi hay không.

Và sau một phen sờ soạng, cuối cùng gã cũng hoàn toàn xác định được rồi.

Đây là một bộ xác máu thịt trống không.

Nghĩa là Hứa Thâm đã chết.

“Anh bắt lực...” Người đầu trâu khẽ lắc đầu, gã bình tĩnh thu hồi lực lượng

“Làm sao có thể? Không phải năng lực của anh là linh hồn tái sinh sao? Sao anh không thể làm cho linh hồn của anh ấy tái sinh? !” Cảm xúc trong lòng Hắc Tuyết lập tức kịch liệt nổi lên sóng gió, kỳ vọng trong mắt đều chuyển thành phần nộ.

Người đầu trâu hờ hững nhìn cô ấy, nói: “Tôi chỉ có thể tái sinh linh hồn của chính mình mà thôi. Lại nói, nếu tôi cũng có thể tái sinh linh hồn cho người khác, chẳng phải chỉ cần tôi và

lão bà tôi hợp tác đã đủ sức làm cho tất cả mọi sinh mệnh trên thế gian này đều bắt tử cả rồi? !”

Hắc Tuyết hơi há miệng, muốn nói thêm điều gì, lại bị lời nói này lấp kín đến nói không nên lời.

Đúng vậy.

Nếu thực sự là như thế, chẳng phải chỉ cần Hải Tước kết hợp cùng người đầu trâu, thì trên đời này sẽ không bao giờ mất đi bất cứ một sinh mệnh nào rồi?

Nhưng loại chuyện này có khả năng xảy ra hay không?

Hiển nhiên là không có.

Bởi vì ý nghĩa của chuyện đó chính là, hai người bọn họ có thể sáng tạo ra một thế giới ẩn chứa mỹ thực vô hạn, con mồi vô hạn mà không hề có tử vong...

Chẳng phải thế sẽ càng thêm đáng sợ hay sao?

“Không phải anh đang lo lắng sau khi anh ấy sống lại, sẽ uy hiếp đến anh?” Hắc Tuyết lập tức nhìn chằm chằm vào người đầu trâu, hung quang hiển lộ trong mắt.

Người đầu trâu nhướn mày, nói: “Tôi lo lắng như thế thì đã làm sao? Nhưng đúng là tôi đã cố gắng hết sức rồi, nếu cô còn không phục, cô tới thử xem, hoặc là cô có muốn bị ăn luôn hay không? !”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của gã lập tức to lên, thậm chí còn chuyển thành tiếng gầm gừ, trong mắt cũng lộ rõ hung quang.

Hiện giờ Hứa Thâm không ở đây, chẳng còn ai có thể áp chế được gã nữa.

Và hiển nhiên ở trong mắt gã, Hắc Tuyết trước mắt cũng chỉ là một món ăn mỹ vị mà thôi.

Đâu phải gã chưa từng ăn mấy con khur đồng cấp?

Hương vị ngon lắm à nha.

Toàn bộ tóc quanh người Hắc Tuyết đều cuộn trào lên, chúng kéo dài khắp bốn phương, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào người đầu trâu: “Vậy đến thử xem sao.”

“Thử thì thử, cô có thể giết chết được tôi sao?” Người đầu trâu cười lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn.

Chỉ trong nháy mắt, gã lại tự bạo linh hồn, hóa thành một luồng lực lượng mãnh liệt trùng kích tới, thổi quét bốn phía.

Chương 796. Đã Chết Thì Làm Sao Mà Sống Lại Được?

Mái tóc phủ kín toàn thân Hắc Tuyết kịch liệt vung vẩy, triệt tiêu luồng lực lượng trùng kích tới kia. Cô ấy phần nộ nhìn chăm chăm vào người đầu trâu.

Đúng vậy. Hứa Thâm không ở đây, cô ấy không thể ngăn chặn người đầu trâu này.

Huống chi, dù có cô ấy có thể đánh bại gã, cũng không giết được gã.

Chính không công lãng phí khí lực của chính mình thôi.

“Ba ba, ba ba đừng thô lỗ như vậy.” Linh Lục nói.

Người đầu trâu quay đầu nhìn chăm chăm vào cô bé, rồi nở nụ cười gần độc ác nói: “Con gái thân yêu của ba ba, chẳng lẽ con không muốn ăn no nê một bữa? Nếu muốn thì lên đây trợ giúp ba ba giết chết cô ta đi. Một bữa tiệc lớn như vậy, vừa vận đủ cho một nhà ba người chúng ta ăn no.”

Ánh mắt Hắc Tuyết khế biến, cô ấy phần nộ nói: “Chờ ca ca của tao sống lại, anh ấy sẽ tiêu diệt mày!”

“Đã chết thì làm sao mà sống lại được? Cô cho rằng ca ca của cô là tôi sao?” Người đầu trâu không khỏi mở miệng chế giễu một câu.

Hắc Tuyết cắn răng, không nói gì.

“Đến đây đi, muốn ăn cơm cũng nên xuất lực nha.” Người đầu trâu nói với mẹ con Hải Tước.

Hải Tước và Linh Lục liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Hắc Tuyết.

Sắc mặt Hắc Tuyết đại biến. Cô ấy cũng bắt gặp một chút thèm khát từ trong mắt của mẹ con Hải Tước.

Hiện giờ Hứa Thâm không có mặt ở đây, mấy người các cô đều là đại khur, đều tự mình là lãnh chúa, nếu có thể ăn luôn đối phương, chẳng những có thể no nê hưởng thụ một phen, còn có thể nhận được gia tăng và thay đổi thật lớn.

Hấp dẫn như vậy, đúng là khó mà kiên nhẫn được.

“Hắc Tuyết tỷ tỷ, nếu không, chị để cho chúng em ăn luôn đi?” Linh Lục nghiêng đầu, vẻ mặt đầy khôn khéo dò hỏi.

Cối lòng Hắc Tuyết lập tức rơi vào đáy cốc, sắc mặt cô ấy trở nên âm trầm, nói: “Nếu tôi bị ăn luôn thì nạn nhân tiếp theo chính là hai người. Hai người thực sự cho rằng hắc ta yêu thương hai người sao?”

“Đương nhiên là tôi sẽ yêu thương vợ con tôi rồi, cực kỳ yêu thương luôn đó...” Người đầu trâu nở nụ cười, yêu thương đương nhiên phải để trong bụng, gã sắm vai ba ba và lão công còn chưa đủ hết sức hay sao?

“Ba ba không giết được chúng tôi.” Linh Lục nói.

Cô bé hoàn toàn không e ngại vị ba ba người đầu trâu này. Năng lực của cô bé có thể khắc chế đối phương, mà năng lực sinh sản thêm của ma ma lại có khả năng bảo mệnh rất mạnh, dù người đầu trâu muốn liều mạng, các cô cũng có thể tùy thời thoát thân, đi khỏi nơi này.

Suu!

Hắc Tuyết không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa nữa, nháy mắt, cô ấy đã hóa thân vô số những sợi tơ màu đen, bắn thẳng về bốn phương tám hướng.

“Mau giữ cô ta lại!” Người đầu trâu vội vàng nói.

Nhưng Hải Tước lại thờ ơ.

Nếu bà ấy chịu ra tay, đương nhiên có thể điều khiển sông máu bên dưới tiểu trấn Long Uyên. Con sông máu này đan xen chằng chịt như mạng nhện, đủ sức vây quanh Hắc Tuyết phong tỏa hoàn toàn mọi lối thoát của cô ấy, nhưng bà chỉ lặng lẽ nhìn Hắc Tuyết rời đi, không có ra tay.

Người đầu trâu quay đầu phần nộ nhìn bà: “Cô đang làm cái gì thế hả? !”

“Nếu muốn ăn cô ấy, tự anh ra tay là được.”

Đối mặt với dáng vẻ phần nộ của người đầu trâu, Hải Tước vẫn giữ nguyên biểu cảm ung dung mà yên lặng trên mặt mình, bà ấy mỉm cười nói: “Anh vốn là chủ gia đình, việc nhỏ như săn bắn này, nên để anh toàn quyền phụ trách mới đúng.”

“Hai mẹ con nhà cô chỉ biết ăn không thôi sao? !” Người đầu trâu cả giận nói.

“Không phải anh nên nuôi mẹ con em hay sao?” Hải Tước cũng hỏi lại.

Người đầu trâu nghe vậy, trong lòng buồn bực vô cùng. Hắc Tuyết kia chạy trốn quá nhanh, còn lập tức biến hóa thành mấy chục phân thân, gã thực sự không thể truy kích nổi.

“Vậy cùng nhau đói bụng đi, hoặc là để cho tôi lấp đầy cái bụng của mình trước!” Ánh mắt người đầu trâu trở nên lạnh như băng, gã lập tức nhìn chăm chăm vào Hải Tước và Linh Lục.

Linh Lục nhanh chóng nhảy đến trước mặt Hải Tước, tức giận nói: “Ba ba, tự bản thân ba ba không có bản lĩnh bắt được thức ăn, còn trách móc ma ma sao? Ba ba quá không xứng chức.”

“Trước tiên hãy bắt đầu ăn từ nhóc con này đi.” Người đầu trâu đã sớm thống hận Linh Lục vô cùng, nếu không phải năng lực của Linh Lục khắc chế gã, chỉ cần gã chất chồng năm tầng lực lượng, đã đủ để quét ngang toàn bộ đồng loại rồi.

Kể cả quân vương, gã cũng có thể áp chế được.

Đương nhiên, ngoại trừ con đàn bà chết tiệt lúc trước kia.

Cô ta có thể bước vào quá khứ, cho nên lực trùng kích sinh ra do gã tự bạo cả năm lần cũng chẳng tạo nên một chút hiệu quả nào.

“Gã đàn ông vô dụng.” Hải Tước nghe được lời nói của người đầu trâu, ánh mắt vốn dịu dàng, bình tĩnh cũng trở nên lạnh lùng. Bà ấy nhíu mày, trên gương mặt mang theo một tia chán ghét và khinh bỉ.

“Cút!” Người đầu trâu nóng nảy bật ra một tiếng rống giận, trực tiếp lao về phía mẹ con Hải Tước.

Trong cục Khư Bí.

Lâu Hải âm đi vào bên trong văn phòng cục trưởng, gõ gõ cửa, lại nhìn thấy bên trong chỉ có Ngụy Ngôn. Cô lên tiếng dò hỏi: “Hứa đội đâu rồi?”

“Có việc gì sao?” Ngụy Ngôn ngẩng đầu, sắc mặt đầy thân thiện.

“Ừm, trong giáo có một số sự vụ cần Hứa đội tự mình quyết định.” Lâu Hải âm nói.

“Hứa đội đi vào kho bí bảo bên kia rồi.” Ngụy Ngôn nói.

Lâu Hải âm gật gật đầu, vừa nói lời từ biệt với Ngụy Ngôn, đã nhanh chóng đi đến kho bí bảo trong cục Khư Bí.

Cô vừa đi qua đã cảm nhận được một tia không thích hợp, hơn nữa, nhóm tiểu tinh linh bên người cũng đang không ngừng nhắc nhở cô, nơi này có khí tức cực độ nguy hiểm, mong cô nhanh chóng rời xa nơi này.

Loại nguy hiểm này đến từ Hứa Thâm sao?

Nhưng nơi này là cục Khư Bí, là địa bàn của Hứa Thâm, hẳn là không xảy ra tình huống gì đâu?

Lâu Hải âm không nghe lời khuyên của nhóm tiểu tinh linh, vẫn tiếp tục dò xét, tiến về phía trước. Thông qua Khư giới, cô lập tức nhìn thấy toàn bộ khung cảnh trống rỗng bên trong kho bí bảo, nhưng không thấy bóng dáng Hứa Thâm.

“Hứa đội không ở đây sao?” Lâu Hải âm nghi hoặc.

Cô lại cẩn thận điều tra bốn phía, nhưng hết thấy vẫn như bình thường, không có bất cứ dấu vết dị thường nào cả.

Lâu Hải âm nhủ thầm một câu, trong khi đám tiểu tinh linh bên người đang không ngừng nhắc nhở cô, bảo cô mau chóng rời khỏi nơi này.

Chương 797. Thế Cục Hỗn Loạn!

Hiển nhiên Lâu Hải âm không hề nhìn thấy, ngay tại vị trí kho bí bảo mà cô đang đứng, nhưng thuộc tầng thứ tư trong Khư giới, không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng dáng dữ tợn,

cả người như một bộ khô lâu thật lớn đang phủ phục tại nơi này.

Bóng dáng kia lặng lẽ quỳ rạp xuống mặt đất, tựa như đang ngửi một cái gì đó, nó có nhìn thoáng qua món điểm tâm nhỏ đang đi lại ở tầng thứ ba trong Khư giới, nhưng mùi hương mỹ vị mà nó vừa phát hiện ra trước mắt càng nồng đậm hơn nhiều.

Tới cuối cùng, nó không lựa chọn hưởng dụng bữa điểm tâm trước bữa tiệc lớn kia, mà nhanh chóng lần theo mùi hương ngon miệng ấy, mãi miết bò qua.

Lâu Hải âm không tìm được bóng dáng Hứa Thâm ở trong kho bí bảo, lập tức chuyển sang dùng dụng cụ truyền tin gọi hắn, nhưng không có hồi âm, chỉ có thể từ bỏ.

Ngày kế.

Lâu Hải âm và đám người Tiết Môi lần lượt liên hệ với Hứa Thâm, nhưng dụng cụ truyền tin vẫn không kết nối.

Tới lúc này, từ đáy lòng bọn họ đã mơ hồ có chút sầu lo rồi. Dù sao đại chiến cũng sắp tới, nhìn như mọi chuyện còn không thể xác định được, kỳ thực toàn bộ những dòng chảy ngầm đều đang phun trào.

Chẳng lẽ Hứa Thâm đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn rồi?

Bên kia.

Dạ Thử Vương từ khu Dạ Oanh đi vào khu Hắc Quang, gã xuyên qua khu vực giáo đình, cục Khư Bí, lại một mực không tìm được bóng dáng Hứa Thâm, trong lòng có chút kinh ngạc.

Lúc trước, gã từng ước định cùng Hứa Thâm, vào ngày hôm nay sẽ tới nghiệm thu hai cái đầu bí vệ, đồng thời cũng chuẩn bị mang Hứa Thâm đi đến địa điểm trong giao dịch trước kia.

Ai biết đâu lại không tìm thấy Hứa Thâm.

Chẳng lẽ hắn đi khu Mẫu Hoàng rồi?

Dạ Thử Vương lập tức tìm được một tên thủ hạ của Hứa Thâm để hỏi, nhưng thủ hạ của hắn cũng không biết Hứa Thâm đã đi đâu.

Hứa Thâm mất liên lạc rồi?

Tin tức này khiến Dạ Thử Vương ý thức được tình huống không đúng.

Gã lập tức tới khu Mẫu Hoàng trước.

Sau khi lặng yên lên vào, Dạ Thử Vương lại nhìn thấy khung cảnh gió êm sóng lặng bên trong khu Mẫu Hoàng, gần như nơi này chẳng có chút biến hóa nào cả.

Gã không dám tới gần nơi ở của Nghĩ Hậu trong cung Tuyết, chỉ thông qua thủ hạ của mình tra xét tin tức nhóm bí vệ bên kia, lại biết được gần đây không có bí vệ nào gặp chuyện không may.

Nghĩa là Hứa Thâm không tới săn giết bí vệ.

Dạ Thử Vương có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Hứa Thâm đã bán đứng bọn họ, quay người lại tìm nơi nương tựa ở Nghĩ Hậu rồi?

Thời gian lặng yên trôi qua.

Đã là ngày thứ ba sau khi Hứa Thâm biến mất.

Dạ Thử Vương tìm được Tinh Quân, sắc mặt hai người bọn họ đều có chút khó coi. Bởi vì không chỉ một mình Hứa Thâm mất tích, lúc trước, khi bọn họ trở về, đã phát hiện Hạ Thông cũng biến mất luôn rồi.

“Hắn là hai người bọn họ đã xảy ra chuyện, nếu không làm sao cả hai lại thân bí biến mất, không có lấy một chút tin tức như vậy?”

Ánh mắt Tinh Quân trở nên lạnh lùng, ban đầu là 4V1, hiện giờ lại biến thành 2V1, đó là chưa kể tới con ngựa của Nghĩ Hậu kia, nó cũng có thể coi là nửa quân vương rồi.

“Đều là những kẻ không đáng tin cậy.” Dạ Thử Vương vô cùng buồn bực.

Hứa Thâm mất liên lạc cũng coi như xong, nhưng sự mất tích này lại có nghĩa là, rất có thể Hứa Thâm đã bị Nghĩ Hậu giải quyết rồi.

Có lẽ cô ta đã phát hiện ra hắn phản bội, cho nên thu thập hắn trước.

Nhưng một khi đã như vậy thì hơn phân nửa kế hoạch của bọn họ đã bại lộ rồi.

Về phần Hạ Thông, có thể Nghĩ Hậu cũng lén lút xử lý cả đôi phương luôn rồi.

Mà tóm gọn cả hai khả năng trên vào cùng một chỗ, chẳng phải chúng cho thấy rằng, toàn bộ những bố cục của gã đều nằm cả trong dự đoán của Nghĩ Hậu???

Thế thì còn đánh như thế nào nữa?

“Lại kéo thêm hai người nữa tới.” Tinh Quân nói với Dạ Thử Vương: “Chuyện đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể cứng rắn lên, đánh không lại liền rút lui thôi.”

Bọn họ đã đối phó với Nghĩ Hậu, thì nhất định phải giết, mà muốn giết cô ta, nhất định phải vận dụng tới bốn vị quân vương mới mang tới một chút bảo đảm, nếu không dù bọn họ có thể đánh bại, cũng có khả năng sẽ làm cô ta chạy thoát.

Mà một vị quân vương đang lẩn trốn, lại đạt tới cấp bậc khó giải quyết vô cùng như Nghĩ Hậu kia, chẳng ai có thể ngủ yên được.

“Chỉ có thể làm như thế mà thôi.”

Trong lòng Dạ Thử Vương vô cùng tức giận, bởi vì làm như vậy cũng tương đương với kế hoạch của bọn họ phải lùi lại rồi.

Thời gian trôi qua.

Khu Mẫu Hoàng vẫn im lặng như thường, nhóm thủ vệ vẫn tuần tra hằng ngày, đám người hầu trong cung Tuyết vẫn duy trì trạng thái nhẹ nhõm ung dung, không có gì thay đổi, nhóm nữ hầu sửa sang lại hoa viên, mấy người làm vườn gieo trồng hoa cỏ, mỗi ngày Nghĩ Hậu đều có mặt tại phòng nghị sự xử lý việc vặt mà các khu trình báo lên.

Khu Dạ Oanh cũng im ắng như vậy, trật tự ở nơi này càng tốt hơn xưa, dường như số lượng người lang thang và chó mèo đi lại trên đường cũng ít hơn trước kia rất nhiều.

Nhưng ở các khu khác, lại dần dần xuất hiện các loại tranh đấu, bang phái giao chiến, tập đoàn giành giật, có đôi khi chỉ vì cướp đoạt một mảnh đất, cả đám người cũng lao vào đánh nhau, chỉ khi người của sở Tuần Tra đi đến mới bình ổn được.

Trong đó, nơi hỗn loạn nhất chính là khu Hắc Quang và khu Vô Miên.

Đến lúc này, tin tức Hứa Thâm biến mất đã được lan truyền rộng rãi. Đám đầu lĩnh những khu khác cũng không ngu, bọn họ đã sớm biết được hai khu này đều nằm dưới sự điều khiển của Hứa Thâm, nhưng nghe đồn Hứa Thâm đã mất liên lạc, đã biến mất, không xuất hiện từ lâu lắm rồi.

Có lời đồn rằng, Hứa Thâm bị cuốn vào bàn cờ giữa những quân vương, rồi bị một quân vương nào đó giải quyết trước, đã ra khỏi bàn rồi.

Chuyện này cũng làm cho những thế lực ở hai khu khác, đều có chút thăm dò tình huống bên khu Vô Miên và khu Hắc Quang, ý đồ từng bước xâm chiếm địa bàn và sản nghiệp bên này.

“Chẳng lẽ Giáo hoàng thật sự đã xảy ra chuyện?”

Nhóm giáo chủ Tiết Môi và Đỗ Minh, còn có đám người Lâu Hải âm đang có mặt bên trong giáo hội Hắc Quang. Hiện giờ người bên ngoài đều rơi vào tình trạng thần hồn nát thần tính (sợ bóng sợ gió), đám giáo chúng cũng vô cùng hoảng sợ, lại thêm những ngày qua, Hứa Thâm vẫn một mực vắng mặt, làm cho những lời suy đoán càng ngày càng trở nên giống với sự thật.

Tuy đám người Tiết Môi đã cố hết sức trấn áp, ổn định thế cục, nhưng ngay trong lòng bọn họ cũng đang dao động.

Chương 798. Gọi Hồn!

Bọn họ đều biết bên người Hứa Thâm có khư cấp A, còn không chỉ một con.

Nhưng lần này, hắn bị cuốn vào bàn cờ của những vị quân vương, một nơi mà khư cấp A cũng không đủ nhìn...

Mấu chốt nhất chính là, sản lượng Tịnh Khư Tề ở tiểu trấn Long Uyên đã giảm bớt. Rõ ràng nơi đó được con đại khư bên người Hứa Thâm kia điều khiển, khiến cho bọn họ cứ một mực không ngừng vận chuyển thi thể khư thú đi qua bên đó,

nhưng mấy ngày hôm nay, không hề có Tịnh Khư Tề được tinh luyện ra.

Đứng trước, tình huống này, người sáng suốt nào cũng có thể hiểu được, tiểu trấn Long Uyên cũng xảy ra chuyện rồi.

Bởi vì con khư ở nơi đó không còn bị quản lý nữa.

Và chuyện này cũng tương đương với một phần đáp án dành cho bọn họ.

Sắc mặt Lâu Hải âm trở nên âm trầm, cô ấy thật khó mà tưởng tượng nổi một người trí mưu như yêu, thủ đoạn nhiều vô số kể, năng lực quý dị khó lường ấy, lại chết đi như vậy.

Nhưng... Đối thủ của hắn là quân vương.

Ở trước mặt quân vương, có nhiều thủ đoạn hơn nữa, cũng chỉ là khoa chân múa tay thôi.

“Nghĩ Hậu truyền lệnh, để cho chúng ta đến khu Dạ Oanh, trong mã khu số 6 có một đường thông đạo, chúng ta cần phải đóng thông đạo kia lại, nhưng thông đạo này vốn do Dạ Thử Vương mở ra, cũng chính là một phần chuẩn bị cho đại chiến của hắn. Nếu chúng ta đi qua...” Trần Hàn cũng tham dự vào lần hội họp bí mật này, sắc mặt gã trở nên khó coi vô cùng.

Nhưng mệnh lệnh của Nghĩ Hậu trực tiếp truyền vào quân, gã không thể không tuân theo, dù đi một chuyến này cũng tương đương với chịu chết.

Gã thực sự hoài nghi Nghĩ Hậu đang muốn dùng mình là quân cờ dò đường, để hấp dẫn Dạ Thử Vương hiện thân.

Về phần vì sao cô ta lại làm như vậy? Hơn phân nửa là bởi vì gã đã đầu phục vào Hứa Thâm, rốt cuộc cũng không thể đạt được tín nhiệm của Nghĩ Hậu nữa.

Rất có khả năng sau khi cô ta lợi dụng bọn họ xong, sẽ ném đi.

“Làm sao bây giờ, nếu Hứa đội không trở về, chúng ta cũng chỉ có thể xuất binh, nếu không chính là kháng mệnh!” Trong lòng Trần Hàn vô cùng lo âu.

Hiện giờ xem như gã và Hứa Thâm đã là người bị cột vào chung một con thuyền rồi, rất khó để lấy lại được tín nhiệm của Nghĩ Hậu, chỉ có thể đi thẳng một đường đến đen. [1]

[1] : đã sai thì sai đến tận cùng, kiên quyết không thay đổi.

Nhưng Hứa Thâm gặp chuyện không may, lại khiến con đường mà gã đang đi xem như vô dụng, điều này làm cho tâm tình của gã trở nên cực kém.

“Tất cả mọi người đều không liên lạc được sao?”

Tiết Môi nhìn về phía mọi người, ánh mắt đảo qua nhóm Lâu Hải âm, Hạ Tĩnh Tương, ở bên cạnh bọn họ còn có một bóng dáng khác, là Ly Ly hội Truy Quang, hiện giờ cô ấy đang phụ trách chuyện sát nhập các thể lực của hội Truy Quang bên kia, xem như là một trong những người có liên lạc thân mật nhất với Hứa Thâm.

“Không được.” Lâu Hải âm lắc đầu, cảm xúc xuống cực thấp.

“Các vị, đừng rối rắm, tôi đã tìm được một người, cậu ta có thể tìm được Hứa đội!” Đúng lúc này, có một người vội vàng đi từ bên ngoài tới, là hồng y giáo chủ Thạch Lôi.

Phía sau gã có một thanh niên hình thái thứ hai đang đi theo, quần áo thanh niên này thâm xì đen kịt, giống như đã thức trọn bảy, tám ngày đêm rồi.

“Cậu có biện pháp sao?” Đỗ Minh kinh ngạc nhìn về phía gã.

Thạch Lôi cười nói: “Xem như niềm vui ngoài ý muốn đi. À tôi thì khẳng định là không được rồi, nhưng cậu ấy lại có thể, giới thiệu cho mấy người, vị này chính là Diệp Phong vừa tấn chức thành hình thái thứ hai.”

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía thanh niên bên người gã.

Nhìn thấy phần đông giáo chủ trong giáo, rõ ràng là thanh niên nọ có chút rụt rè, nhưng đồng thời cũng có chút kích động và hưng phấn, cuộc gặp gỡ ngày hôm nay có nghĩa là về sau này gã cũng có thể bước vào cấp bậc như vậy.

Lúc này, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, thanh niên nọ cười nói: “Tôi đặt tên cho năng lực của mình là ‘Gọi hồn’. Tôi có thể kêu gọi vong hồn người chết hiện thân, cũng có thể kêu gọi linh hồn người sống, nếu Giáo hoàng đại nhân vẫn còn sống, tôi có thể thông qua gọi hồn cảm nhận được vị trí của ngài.”

“Hả?”

Mọi người nghe được lời nói của thanh niên kia, ánh mắt thoảng ngưng lại, dường như năng lực này có chút dừng mãi nha.

“Mau, anh mau thử xem sao.” Hạ Tĩnh Tương vội vàng thúc giục.

Diệp Phong khẽ gật đầu, ngay lập tức khur lực cả người phun ra. Dường như dưới ảnh hưởng của tầng khur lực bao trùm bên ngoài, quang mắt của gã càng trở nên đen tối hơn, tới khi gã lại lần nữa mở to hai mắt, những người khác đều có thể rõ ràng đọc ra từ sâu bên trong con ngươi nọ tràn đầy nghi hoặc.

“Như thế nào?”

Mọi người trông thấy vẻ mặt của thanh niên kia, trong lòng đều run rẩy không ngừng.

“Để tôi thử lại xem sao.” Diệp Phong nhìn thấy phản ứng của mọi người, trong lòng có chút hăm hực, lại vội vàng phát động năng lực thêm một lần nữa.

Rất nhanh, quá trình phát động năng lực chấm dứt, gã lại mở to mắt, lần này ngoại trừ hoang mang, trong lòng lại có thêm thật nhiều cảm xúc khác, và đa phần đều là khiếp sợ.

Năng lực của gã mất đi hiệu lực rồi?

Tới lúc này, gã cũng không còn tâm tư đâu mà chú ý tới chuyện trả lời mấy người xung quanh nữa, đã lập tức phát động năng lực lần thứ ba rồi.

Lần này, gã không lấy Hứa Thâm làm mục tiêu, mà chuyển qua một người bạn cũ nào đó của mình.

Rất nhanh, hắc khí bốc lên, một bóng dáng trong suốt nhanh chóng xuất hiện từ bên trong mảng khí tức màu đen sẫm vẫn một mực vờn quanh bên người gã kia.

“Diệp Phong?” Vong hồn vừa bị kêu gọi kia phát ra một tiếng nghi hoặc, đồng thời đối phương cũng vội vàng đánh giá bốn phía, hiển nhiên trong lòng cực kỳ khiếp sợ, vì ... gã lại còn sống ư?

Diệp Phong nhìn thấy người bạn cũ, cũng tỏ ra vô cùng sửng sốt, nhưng rất nhanh, gã đã yên lặng thu năng lực lại.

Vong hồn kia hơi há miệng, dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng sau khi mãnh khí tức màu đen sẫm kia bị thu lại, gã cũng tiêu tán nhanh như một cơn gió.

“Tình huống gì đây?” Mọi người đều nhìn mà không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Trong lòng Diệp Phong đầy ngạc nhiên nghi ngờ, đối mặt với ánh mắt mang ý dò hỏi của mọi người, gã do do dự dự một hồi, mới lên tiếng nói: “Tôi không tìm được Giáo hoàng đại nhân “

Chương 799. Lũng Lơ Giữa Sống Và Chết???

“Bạn đang nói đùa hả?” Đỗ Minh không nhịn được quay sang hỏi Thạch Lô, người cũng đang bày ra vẻ mặt kinh ngạc ở ngay cạnh đó.

Rõ ràng gã đã chính mắt nhìn thấy năng lực của Diệp Phong, bởi vậy mới mang theo tự tin tràn đầy dẫn đối phương đi đến nơi này mà?

“Tôi đã phát động hai lần năng lực, nhưng đều không cảm nhận được Giáo hoàng đại nhân. Tôi còn cho rằng năng lực của mình đã mất đi hiệu lực, nhưng vừa rồi khi thực nghiệm lại, mới phát hiện hóa ra không phải năng lực mất đi hiệu lực. Đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp được loại tình huống này.” Diệp Phong có chút ủy khuất nói.

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

“Bạn vừa nói, nếu người đã chết, bạn có thể kêu gọi vong hồn đối phương trở về đúng không?” Lâu Hải âm thầm chú nhìn Diệp Phong, khẽ hỏi một câu.

Diệp Phong gật gật đầu.

Ánh mắt Tiết Môi chớp động, nói: “Nói như vậy, ít nhất chúng ta cũng có thể tin tưởng rằng Giáo hoàng đại nhân không chết.”

“Nhưng nếu ngài không chết, thì vì sao cậu ấy lại không cảm nhận được?” Đỗ Minh nghi hoặc hỏi.

Diệp Phong cười khỏ nói: “Tôi cũng không biết.”

Trần Hàn nhìn về phía Thạch Lôi, hỏi: “Anh xác định năng lực của cậu ta là thật?”

Thạch Lôi có chút không biết nên trả lời ra sao, chỉ nói: “Tôi đã nghiệm chứng rồi, nếu là người sống, không cần biết đối phương trốn ở nơi nào, cậu ấy đều có thể phân biệt rõ vị trí, mà người chết... cậu ấy lại có thể trực tiếp kêu gọi đối phương trở về.”

Trần Hàn nhíu nhíu mày, nói: “Nói như vậy, dường như tình huống hiện tại của Hứa đội có chút đặc thù, có thể là lúng lờ giữa sống và chết chăng? Hoặc là bị Nghĩ Hậu giam cầm ở một nơi nào đó, ngăn cách cậu ấy dò xét?”

“Có khả năng này.” Tiết Môi gật đầu.

“Nhưng Hứa đội không hiện thân, chúng ta cũng chỉ có thể xuất binh, mà xuất binh lần này, khả năng cao sẽ có không ít thương vong.” Sắc mặt Trần Hàn trở nên âm trầm, trước mắt muốn tìm được Hứa Thâm cũng không phải chuyện một chốc một lát mà xong được, nhưng quân lệnh như núi, gã lập tức phải xuất binh rồi.

Tiết Môi nhìn gã, cân nhắc một chút mới nói: “Người mang đội khẳng định là anh, nhưng những người khác chúng ta có thể hoán đổi, cố gắng giữ lại một chút lực lượng. Xuất binh lần này có khả năng sẽ làm bùng nổ chiến loạn, Dạ Thử Vương bên kia sẽ không ngồi xem mặc kệ, nhưng một khi người bên Dạ Thử Vương nhúng tay vào, lại không phải chuyện mà nhóm hình thái thứ hai như chúng ta có thể giải quyết được. Hơn nữa, khẳng định là Nghĩ Hậu cũng sẽ ra tay. Đến lúc đó, quân vương đại chiến, chúng ta cũng nên tích tụ một chút lực lượng để đứng bên ngoài quan sát.”

Trần Hàn khẽ gật đầu, nói: “Tôi sẽ đi bố trí, dù sao tôi cũng trốn không thoát, còn lại phải xem mấy người rồi.”

Hai ngày sau, ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi bầu trời khu Dạ Oanh, khiến cho tầng sương mù vốn đang vờn quanh phía trên con đường dẫn vào vùng ngoại thành đều được đắm mình

trong ánh nắng tinh lọc, nhanh chóng biến thành âm áp, nhẹ nhàng.

Phía trước một quán café bên đường, mấy đôi tình nhân đang hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhàn khó được, đột nhiên, mấy bộ ly chén vốn bày biện trên chiếc bàn café ngay đằng trước bọn họ chợt rung lắc liên hồi.

Chỉ thấy từng vòng gợn sóng rõ mồn một đang nhanh chóng khuếch tán trên thành chén. Ngay khi mấy người bọn họ trở nên vô cùng kinh ngạc, đột nhiên lại phát hiện không phải cái chén trên bàn đang rung động, mà là mặt đất.

Một khắc sau, ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển dời đến đầu đường.

Mảnh sương mù nơi đầu đường lập tức tan biến đi, như thể vừa bị thứ gì đó đâm vào, đụng nát vậy. Ngay tiếp theo, từng chiếc xe vũ trang hạng nặng lao nhanh đến, ở phía sau còn có những chiếc xe tăng cực lớn, giống như cự thú quái vật đi trên đất bằng, chậm rãi nghiền áp tới.

Những quầy hàng, và cả người đi đường hai bên đều sợ tới mức vội vàng né tránh ra ngoài.

Ngay cả những con chó vốn được người ta buộc tại ven đường, đều bị tóm cổ, mặc cho nó ngao ngao sủa bậy mà kéo qua một bên, không dám cản đường.

Theo chi quân đội này tiến lên, khí tức sát đậm đặc lập tức tràn ngập, trải dài khắp con đường, rất nhiều cư dân hai bên đều đóng chặt cánh cửa sổ vốn đang rộng mở thông gió của nhà mình, chỉ để lại một khe hở nho nhỏ, để người bên trong có thể lén lút nhìn ra bên ngoài.

Rất nhanh, chi quân đội được vũ trang hạng nặng này đã tới phía trước một tòa trang viên xa hoa.

Trang viên này chiếm diện tích cực lớn, có thể sánh ngang với một tiểu khu cư dân quy mô trung đẳng, có hai đội thủ vệ tuần tra bên ngoài. Lúc này, ngay khi những thủ vệ nọ vừa nhìn thấy chi quân đội đang âm âm tiến tới, lập tức có người tiến lên nói: “Phía trước là trang viên Hãn Tinh, xin dừng bước.”

“Tránh ra.” Trần Hàn đang đi phía trước đội quân, ánh mắt lạnh lùng, không có một chút khách khí nào với thủ vệ vừa

tiến lên ngăn trở.

“Dù mấy người là quân đồn trú, cũng không thể tự ý xông vào trang viên Hãn Tinh được, mấy người có biết ai đang ở bên trong hay không?” Thủ vệ ngăn trở lập tức kinh hoảng nói.

“Mặc kệ là ai, cũng phải tránh ra cho ta!” Ánh mắt Trần Hàn trở nên lạnh lẽo: “Chúng ta tuân theo thủ dụ [1] của Nghĩ Hậu, đi tuần tra toàn thành, ai dám ngăn cản lập tức giết, nếu không tránh ra, đừng trách ta không lưu tình.”

[1] : chỉ thị viết tay.

“Mấy người đứng là to gan lớn mật!” Thủ vệ nọ giận dữ nói.

Trần Hàn không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa với đối phương, hòng pháo trên xe tăng lập tức chuyển động, trực tiếp nhắm thẳng vào người thủ vệ kia.

Thủ vệ nọ lập tức biến sắc, nhưng không đợi gã nói thêm lời nào, hòng pháo đã âm âm khai hỏa, một viên đạn pháo trực tiếp bay vụt đến.

“Oanh” một tiếng, thủ vệ nọ kinh hãi tránh né, để lộ ra thân pháp bất phạm, còn dứt khoát bước vào trong Khư giới, nhưng đạn pháo của xe tăng lại có thể trực tiếp xuyên thấu đến trong tầng thứ ba Khư giới. Bởi vậy thủ vệ hình thái thứ hai này không thể thoát khỏi phạm vi đạn pháo, đã bị dư ba chấn thương.

“Giết!” Trần Hàn trực tiếp truyền lệnh.

Nhóm thủ vệ trang viên thấy bọn họ đã dùng tới bản lĩnh chân thật, đều sợ tới mức ba chân bốn cẳng bỏ chạy khắp nơi.

Quân đội không gặp phải một chút cản trở nào, lập tức tiến thẳng về phía trước, trang bị phá khư trên chiếc xe được khởi động, cả trang viên bị bao phủ trong Khư giới. Rất nhanh, cảnh tượng bên trong Khư giới đã lộ ra ngay trước mắt bọn họ.

Chương 800. Cuộc Chiến Mở Màn!

Thật rõ ràng, vị trí của trang viên nọ ở bên trong Khư giới lại là một đường rãnh thật sâu.

Mà bên trong đường rãnh này lại có không ít bóng dáng vụ dân đang bị buộc lại bởi dây xích sắt .

Những vụ dân này trông như những túi thịt bị buộc lại ở bên trong đường rãnh. Bọn họ ở nơi này được người ta cung ứng ăn uống, mà cũng bởi thức ăn không quá tẻ nên nhóm vụ dân này không hề phản kháng lại.

Đúng là nhu cầu của bọn họ cũng không nhiều lắm.

Ánh mắt Trần Hàn trở nên âm trầm, gã lập tức phát tay truyền lệnh: “Bắn nổ đường rãnh này cho ta!”

“Những người bên dưới thì sao?” Phó tướng nghe vậy vội vàng nói.

“Bình quý thần tốc.” Trần Hàn cất giọng lạnh lùng nói: “Mệnh lệnh cho chúng ta là hủy diệt đường rãnh, không nói muốn giải cứu con tin.”

Phó tướng ngần ra, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nghe lệnh.

Rất nhanh, toàn bộ họng pháo của những chiếc xe tăng bên trên đều thay đổi phương hướng, ngắm thẳng vào đường rãnh trước mắt.

Lúc này những vụ dân đang bị cô định bên dưới đường rãnh cũng nghe được động tĩnh bên trên, tuy bọn họ có chút không rõ nguyên nhân, nhưng thoát nhìn trên thân thể cũng có chút bất an mà vạy vẹo.

“Phóng ra!” Sau khi Trần Hàn ra lệnh, mười mấy chiếc xe tăng bên trên đồng loạt nã đạn pháo xuống dưới.

Chỉ trong khoảnh khắc, âm thanh giống như đất rung núi chuyển vang lên. Cùng lúc đó, thật nhiều máu thịt văng lên khắp nơi, phần đông bóng dáng vụ dân đều đã trở thành hài cốt bị bao phủ bên dưới đạn pháo.

Mà dưới đợt oanh tạc này, đường rãnh kia cũng nhanh chóng sụp đổ, nền móng con đê bên cạnh đã bị hủy, đất đai xung quanh đổ sập xuống, vùi lấp không ít phần đường rãnh.

Trần Hàn nhìn ra bên ngoài trang viên trong hiện thực, mới phát hiện ở nơi này đã rơi vào tình cảnh người đi nhà trống.

Hiển nhiên ngay khi quân đội bọn họ tiến vào khu Dạ Oanh, những người trong trang viên này đã nghe tin mà lui lại trước rồi.

Suy cho cùng, có mấy người ngồi được lên địa vị cao mà không phải nhân tinh [1]?

[1] : chỉ một người có tâm nhãn, đặc biệt có thể tính kế, xử lý mọi chuyện tinh tế, không dễ lừa gạt, khéo đưa đẩy, ít khi rơi vào tình huống có hại.

Bọn họ chỉ để lại một nhóm thủ vệ với ý đồ ngăn trở quân đội, nếu có thể ngăn cản, thì cứ ngăn cản, nếu không thể ngăn cản, chẳng cần biết thế nào, ít nhất là mạng sống của chủ nhân trang viên vẫn có thể giữ lại được.

“Theo đường rãnh, tiến về phía trước!” Trần Hàn truyền lệnh xuống, trong khi ánh mắt lại thời thời khắc khắc đánh giá bốn phía, tâm trạng vô cùng trầm thấp, trong lòng dâng lên một loại cảm giác bản thân đang ra trận chịu chết, không biết lúc nào Dạ Thử Vương kia sẽ buông xuống.

Với năng lực của quân vương, chỉ cần đối phương trực tiếp giết ra từ tầng sâu nhất trong Khư giới, thì gã căn bản không có bất cứ cơ hội ứng phó nào.

Bởi vậy gã cần phải hết sức chăm chú cảnh giác với mọi tình huống xung quanh.

Đây là một cuộc chiến mang ý nghĩa đi chịu chết.

Gã chỉ cầu nguyện Nghĩ Hậu cũng ở bên cạnh mình, dù cô ta muốn dùng gã làm mồi câu, thì ít nhất sẽ không trơ mắt nhìn thấy mồi câu là gã bị con cá kia ăn không, sẽ đúng lúc xuất hiện để cứu giúp.

Chỉ hy vọng là như thế...

Ngay tại thời khắc trang viên bị tập kích, tin tức đã rơi vào bên trong hang ổ tổng bộ của Dạ Thử Vương trước rồi.

“Tin tức mã khu số 6 bại lộ, Trần Hàn khu Hắc Quang suất lĩnh quân đội đang tiến công!” Tin tức từ một vị Thống soái hình thái thứ hai phụ trách chỉ huy, đã chuyển tới các vị quân vương ở nơi này, rơi vào trong tay Tinh Quân.

Lúc này, khu Dạ Oanh chỉ có một mình Tinh Quân tọa trấn, Dạ Thử Vương đã đi mời viện trợ từ bên ngoài.

Tinh Quân biết kế hoạch của Dạ Thử Vương, cũng biết tầm quan trọng của thông đạo tại mã khu số 6, đó là thủ đoạn rút củi dưới đáy nồi, kiềm chế Nghĩ Hậu, nhưng Hứa Thâm đã chết, tin tức này cũng bại lộ.

Và mặc kệ có phải Hứa Thâm để lộ ra hay không, hết thấy đều không còn ý nghĩa nữa.

Mà lần tập kích này cũng đủ để chứng minh, Hứa Thâm đã bị Nghĩ Hậu giết chết rồi.

Đúng là vẫn còn quá non.

Tinh Quân khẽ lắc đầu, nói: “Trình sát được số lượng của bọn họ hay không? Phía chúng ta có thể giải quyết hay không? Máy người tự nhìn mà xử lý đi. Nếu Nghĩ Hậu không lộ diện, ta cũng sẽ không hiện thân.”

Thống soái hình thái thứ hai này thoáng sửng sốt một chút, đổi lại là Dạ Thử Vương, khẳng định gã đã sớm nóng vội từ lâu rồi, nhưng vị quân vương viện trợ từ bên ngoài này vẫn một mực ung dung thanh thoi.

Chung quy lại, con cái cũng chẳng phải của mình.

“Binh lực của đối phương nhiều hơn chúng ta, số lượng hình thái thứ hai cũng vậy, ngoại trừ quân đồn trú khu Hắc Quang, quân đồn trú khu Tự Do cũng từ một nơi khác đang nhanh chóng quét sạch địa bàn của chúng ta, chỉ sợ chúng ta khó có thể chống đỡ nổi.” Thống soái hình thái thứ hai kia chỉ có thể kẻ khổ nói.

Tinh Quân hờ hững nói: “Có thể thủ thì thủ, không thủ được thì cả đám mấy người chết đi.”

Thống soái hình thái thứ hai lập tức kinh ngạc đến ngẩn người, nhưng tới cuối cùng, gã chỉ có thể phần nộ, hậm hực lui ra.

Tại thời khắc này, gã đã cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là quân vương vô tình rồi.

Sau khi đám hình thái thứ hai bên người Dạ Thử Vương được xuất động, rất nhanh, khói thuốc súng đã nổi lên khắp nơi trên khu Dạ Oanh.

Trần Hàn cũng gặp được hình thái thứ hai, nhưng không hề để lộ ra lực lượng mạnh mẽ của mình, chỉ một mực bình tĩnh đánh qua đánh lại cùng đối phương.

Gã lo lắng biểu hiện của mình quá cường thế, sẽ hấp dẫn Dạ Thử Vương xuất hiện, trực tiếp gạt bỏ bản thân khỏi chiến trường này.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bắt đầu từ một trận chiến này, xem như hồi chiến tranh đảo chính phản loạn đã trực tiếp khai hỏa rồi.

Mà vũ đài chủ yếu chính là khu Dạ Oanh.

Tại thời khắc này, chiến hỏa nổi lên bốn phía bên trong khu vực có kinh tế phồn vinh nhất thành Bạch Nghĩ, những phú hào định cư tại nơi đây đã nắm được tin tức từ trước mà mang theo tài sản chuyển dời đến khu khác tị nạn rồi, còn những người ở lại chỉ có thể rúc vào trong nhà, không ngừng cầu nguyện.

Chương 801. Phản Bội Đúng Là Chuyện Ngu Ngốc...

Khi bùng nổ chiến loạn, cũng xuất hiện không ít những thế lực tư nhân trà trộn tiến vào, rồi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cướp sạch của cải trong tay không ít phú hào.

Rồi ngay khi một vài những thế lực tư nhân ra tay cướp sạch của đám phú hào, trật tự xã hội cũng bị phá hỏng, không ít bang phái bình thường cũng thừa dịp loạn, triển khai đánh cướp cửa hàng, cưỡng ép giành giật của cải trong các thương hội.

Chỉ năm ngày ngắn ngủi, toàn bộ các nơi trong khu Dạ Oanh đều chìm trong hỗn loạn.

Chiến đấu vẫn tiếp diễn, đường rãnh đi thông khu Mẫu Hoàng đã bị nổ nát từ khoảnh giữa, nhưng vẫn đang không ngừng bại lui, chiến tranh bùng nổ kéo dài ra phía ngoài tường.

Khu Mẫu Hoàng.

Nạp Sắt Phân Ny đưa một phần chiến báo tới từ tiền tuyến cho Nghĩ Hậu, chính cô cũng ở một bên nhìn thấy con số thương vong tới ghê người được ghi lại trên chiến báo.

Phỏng chừng sau khi trận chiến này chấm dứt, kinh tế khu Dạ Oanh sẽ suy yếu, trở thành khu vực lót đáy trong sáu đại khu.

“Dạ Thử Vương còn chưa hiện thân, chúng ta lại đánh tiếp, cho đến khi đường rãnh mà hắc khổ tâm đào móc bị nổ tan tành.” Nạp Sắt Phân Ny nhỏ giọng nói.

Vẻ mặt Nghĩ Hậu vẫn bình tĩnh như thường, chỉ hờ hững lật xem chiến báo, tựa như hết thấy những tình báo này đều nằm trong suy đoán của cô ta, khiến cho tâm tạng không xuất hiện một chút gợn sóng hay ngoài ý muốn nào.

“Còn sớm.” Cô ta chỉ nói hai chữ.

Nạp Sắt Phân Ny có vẻ nghi hoặc, lập tức đưa mắt nhìn Nghĩ Hậu, nhưng không có hỏi nhiều. Cô ấy biết có một số việc bản thân tuyệt đối không nên hỏi nhiều, đồng thời cũng quá quen với tư thế ung dung của Nghĩ Hậu rồi, dường như hết thấy mọi chuyện đều không thể thoát khỏi con mắt của cô ta.

Phản bội đúng là chuyện ngu ngốc... Nạp Sắt Phân Ny thầm nghĩ trong lòng.

Bỗng nhiên, ánh mắt Nghĩ Hậu khẽ động, phía trên cánh tay mơ hồ truyền đến một chút cảm giác nóng bỏng.

Cô ta cúi đầu nhìn thoáng qua, nơi ấy có một vết sẹo nhợt nhạt.

Con người thoáng co rút lại, rồi ngay lập tức, bóng dáng nhoáng lên một cái, đã biến mất khỏi phòng nghị sự.

Nạp Sắt Phân Ny sửng sốt, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vì sao Nghĩ Hậu lại đi vội như thế?

Bên kia, Nghĩ Hậu đã đi tới phòng ngủ của mình.

Cô ta nhanh chóng nhảy lên chiếc giường rộng lớn, vội vàng lột lớp bao gối của mình ra, liền nhìn thấy phía trên tầng ngọc thạch bên dưới vừa có thêm mấy chữ mới.

Ánh mắt cô ta nhanh chóng đảo qua, ngay khi xem xong tin tức bên trên, gương mặt không khỏi trở nên sửng sốt, một

mạnh khiếp sợ vô cùng hiểm thấy chợt xuất hiện trong ánh mắt.

“Làm sao có thể? !” Nghĩ Hậu thực sự không thể tin nổi.

Rõ ràng cô ta đã tự tay chém giết đối phương, hơn nữa còn cần thận đến mức gần như có thể coi là nghiền xương thành tro, cả căn cũng không còn, thế mà... hắn vẫn không chết? !

Chẳng lẽ hắn đã trở thành năng lực giả quân vương hệ trọng cầu? !

Nhưng kể cả quân vương... gặp phải đả kích đến mức đó, cũng nên chết đi rồi?

Nhưng ... tin tức trên ngọc thạch này cực kỳ chính xác, tuyệt không có khả năng phạm sai lầm.

Cô ta dám khẳng định như vậy bởi vì ngọc thạch này vốn không phải là bảo vật, mà bởi vì đây chính là năng lực của cô ta.

“Đáng chết...”

Khu Dạ Oanh.

Chiến hỏa nổi lên bốn phía.

Trần Hàn vẫn đang suất lĩnh quân đội liên tục đẩy mạnh về phía thông đạo đường rãnh kia, mắt thấy bọn họ càng ngày càng tới gần tường ngoài, nhưng đoạn đường trong thông đạo này cũng không hoàn toàn thẳng tắp, ngược lại, nó còn vòng quanh gấp khúc từ trong hiện thực.

Một vài địa điểm chôn giấu “Mồi nhử” [1] bên trong đường rãnh, đều là khu vực một đại nhân vật nào đó ở lại, hoặc là nơi quý báu trong hiện thực. Những nơi kiểu như thế này đều có chế độ bảo mật vô cùng tốt, thậm chí người bên trong còn có thể từ chối nhân viên trăm khư đi vào phá án điều tra, đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân khiến cho bí mật về đường rãnh vẫn luôn được bảo vệ cẩn thận.

[1] : nguyên văn 饵料 – nhĩ liêu, nghĩa của nó là mồi dùng cho chăn nuôi.

Tuy tới hiện giờ đường rãnh đã bại lộ nhưng thay vì độc sức quét sạch, Trần Hàn lại một mực không chế tốc độ đẩy mạnh,

nếu không chỉ với đám hình thái thứ hai và chiến lực dưới tay do Dạ Thử Vương phái tới ngăn cản bọn họ, tuyệt đối không giữ được thông đạo lâu đến vậy.

Ngược lại, một khi Trần Hàn toàn lực bùng nổ, nhiều nhất chỉ hai ngày thôi, phe bọn họ đã san bằng được thông đạo này rồi!

Song song với quá trình đẩy mạnh, ngày nào Trần Hàn cũng liên hệ với đám người Tiết Môi, Đỗ Minh bên trong giáo hội Quang Minh. Bọn họ đang ráo riết tra xét tình huống của Hứa Thâm, nhưng vẫn bật vô âm tín.

Trong lòng Trần Hàn nóng như lửa đốt, nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục trì hoãn một chút tốc độ đẩy mạnh.

Gã biết, một khi bản thân thật sự va chạm vào điểm mấu chốt của Dạ Thử Vương, kẻ xui xẻo chắc chắn là mình.

Tuy gã là môi, nhưng có thứ môi câu quá mức mê người, sẽ bị thú săn trực tiếp tha đi, ngay cả chủ nhân cũng không kịp thu cần lại!

Nhưng kể cả khi Trần Hàn vẫn một mực kiềm chế, chỉ thông thả tiến về phía trước, thì tường ngoài ở phía xa xa cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt bọn họ rồi.

Thời tiết một ngày này cũng không tốt, sương mù dày đặc lan tràn, dường như cả ánh mặt trời cũng có chút âm trầm, bị sương mù dày đặc bên ngoài che phủ, khiến cho ban ngày cũng trở nên tối tăm mịt mờ.

Bên trong doanh địa đóng quân tạm thời, Trần Hàn vừa uống xong một tách trà, đang chuẩn bị ra lệnh cho quân đội phát động hội tập kích ngày hôm nay, bỗng nhiên bên tai gã truyền đến một âm thanh nhả nhận: “Hương vị trà như thế nào?”

Trần Hàn thoáng sửng sốt, con người hung hăng co rút lại, liền muốn đứng dậy phản kháng, nhưng một bàn tay đã nhẹ nhàng đặt lên bờ vai gã, ấn cho bộ thân thể đang muốn hành động ấy phải im lặng ngồi yên trên ghế.

Ngay sau đó chủ nhân của bàn tay kia đã vòng đến trước mặt Trần Hàn.

Đối phương là một vị trung niên gương mặt gầy gò, hốc mắt trũng sâu, ở thời điểm người nọ không cười sẽ mang tới cho người khác một loại cảm giác cực kỳ âm trầm, lạnh lùng, nghiêm nghị.

Chương 802. Nhưng Đây Là Vận Mệnh, Ai Có Thể Phản Kháng?

Trần Hàn kinh hãi nhìn người trước mắt, trái tim chui lên tận cổ họng, cả người đột ngột trở nên lạnh toát.

Quân vương.

Gã từng may mắn được trông thấy Dạ Thử Vương một lần, nên biết rất rõ người trước mắt là ai.

Người nên tới, cuối cùng vẫn phải tới...

Trong lòng Trần Hàn đầy chua xót và bi thương, nhưng càng nhiều hơn chính là tuyệt vọng.

Phải biết rằng, trong vòng mấy ngày gần đây, gã cũng dự đoán và lên kế hoạch cho giờ khắc này từ trước rồi, sau đó cứ một mực lặp đi lặp lại ở trong đầu, một mực tưởng tượng ra vô số khung cảnh hai người bọn họ chạm mặt nhau, và mình bị đánh giết trong nháy mắt, hoặc là áp chế đối phương cầu sống!

Bởi vậy, gã lại bắt đầu hướng suy nghĩ qua mô phỏng các loại phương thức thoát thân và phản kháng.

Tới lúc này, trong nháy mắt sau khi thân thể trở nên căng thẳng và cứng đờ, đầu óc gã lại bắt đầu trở nên linh hoạt hơn.

Rồi ngay khi gã chuẩn bị vận dụng những ý tưởng đã được lên kế hoạch từ trước kia, thì một khắc sau, thân thể hắn lại một lần nữa trở nên cứng đờ.

Chỉ thấy một bóng người cũng theo đó mà hiện ra trong hư không bên người Dạ Thử Vương.

Không cần phải nghi ngờ, người có thể trống rỗng xuất hiện như vậy, khẳng định là vừa từ tầng sâu trong Khu giới buông xuống hiện thực rồi.

Lại một vị quân vương nữa!

Không đợi trái tim Trần Hàn trở nên lạnh toát, ngay sau đó, bóng người thứ ba, thứ tư cầm trường thương trong tay xuất hiện, là Tinh Quân mặc tinh giáp trên người, cùng với hai vị quân vương một nam một nữ khác.

Trên thân thể ba người này tản ra một luồng khí tức mờ nhạt, tựa như một tên thợ săn nào đó âm trầm xuất hiện trong bóng đêm, khiến cho kẻ khác không rét mà run.

Lại cộng thêm Dạ Thử Vương, là tổng cộng có bốn vị quân vương cùng lúc xuất hiện tại nơi này!

Chỉ trong nháy mắt, cõi lòng Trần Hàn đã triệt để nguội lạnh.

Tâm tư trong lòng cũng triệt để tắt ngúm luôn rồi.

Phản kháng ư?

Làm như vậy chỉ khiến cho tử vong nhanh chóng tới gần mình hơn, sẽ chuyển từ sắp chết thành chết bất đắc kỳ tử trong nháy mắt.

Gã từng cho rằng bản thân vốn thuộc loại đỉnh cao trong nhóm hình thái thứ hai, loại số một số hai gì đó, nhưng từ sau khi bị Hứa Thâm áp chế, gã đã hiểu ra rồi, cũng biết con đường của mình còn rất dài, ngay cả Hứa Thâm cũng không đánh lại, càng đừng nói tới những vị quân vương này.

Bọn họ... đến đây vì Nghĩ Hậu sao?

Trần Hàn càng nghĩ càng sợ hãi, bốn vị quân vương, hình như cả Nghĩ Hậu cũng không thừa nhận nổi đâu?

“Đừng khẩn trương.”

Dạ Thử Vương đặt bàn tay lên người Trần Hàn, rồi xoay người hạ móng ngòai ngay trên chiếc bàn trà trước mặt gã, nhẹ nhàng cầm lấy chén trà vô cùng bắt mắt trên bàn, đặt nó qua một bên, sau đó mỉm cười nhìn về phía Trần Hàn trước mắt.

“Ta còn cho rằng Nghĩ Hậu đang ở bên cạnh cậu đó, ai ngờ cô ta không có mặt ở đây, dù muốn thả dây dài cá lớn, nhưng mà sợi dây này hơi bị quá dài rồi.”

Nghĩ Hậu không ở đây... Trái tim Trần Hàn càng lạnh, đồng thời cũng dâng lên cảm giác chua xót, thậm chí là phẫn hận với Nghĩ Hậu.

Chết tiệt!

Cõi lòng Trần Hàn đầy một mảnh uất ức và ghen đấng, cô ta thực sự biến gã thành một quân cờ dò đường rồi.

Ánh mắt Dạ Thử Vương đầy vẻ thấu hiểu lòng người, tựa như gã cũng nhìn ra suy nghĩ trong đầu Trần Hàn, chỉ nhẹ nhàng cười, nói: “Tuy cậu đã giết rất nhiều người của ta, nhưng cứ yên tâm, ta sẽ không cho cậu nhẹ nhàng chết đi như vậy.”

“...”

Da mặt Trần Hàn khẽ co rúm lại, rồi hướng ánh mắt dò dẫm mà nhìn đối phương, tôi cảm ơn.

“Hiện tại ta cho cậu một cơ hội cầu sống.” Dạ Thử Vương mỉm cười nói: “Dẫn đường, thay đổi phương hướng bộ đội trong tay cậu, toàn lực xung phong, thẳng tiến khu Mậu Hoàng, tiến công cung Tuyết, người của ta cũng sẽ đi theo đằng sau mấy người. Cậu cứ yên tâm, ta sẽ không vô tình như con đàn bà ti tiện kia đâu, một khi thả mối, ít nhất cũng sẽ nhìn phao nổi, chờ đến khi con đàn bà ti tiện ấy bước ra, chúng ta sẽ giải quyết.”

Tâm trạng Trần Hàn chuyển thành một mớ rối rắm, phức tạp tới cực độ.

Rốt cuộc bản thân gã vừa trở thành cái gì đây?

Một khắc trước, gã còn nghe theo mệnh lệnh của Nghĩ Hậu, công kích Dạ Thử Vương, thì tới hiện tại, chỉ đảo mắt một cái đã bị đối phương ép phải đầu hàng, và lại một lần nữa quay đầu tấn công Nghĩ Hậu...

Làm ơn đi, quân vương mấy người giao chiến thì cứ giao chiến, có thể không lấy một kẻ nhỏ bé như ta ra chơi đùa hay không?

Tuy trong lòng ôm một bụng nước đắng, nhưng Trần Hàn cũng rất bất đắc dĩ, gã biết biện pháp cầu sống duy nhất trước mắt, chính là thuận theo.

Ngẫm lại lúc trước chính mình còn thần phục hình thái thứ hai như Hứa Thâm... Trần Hàn thâm lắng đầu với chính bản thân mình, vì ngay cả gã cũng cảm thấy mình thực sự không nên thân.

Nhưng đây là vận mệnh, ai có thể phản kháng?

“Tôi đã biết.” Trần Hàn lập tức nói, chỉ sợ nếu mình đáp ứng chậm, sẽ khiến cho vị quân vương trước mắt mất đi kiên nhẫn.

Dạ Thử Vương mỉm cười, tựa như đã biết gã sẽ đáp ứng, bàn tay đang đặt trên bả vai Trần Hàn cũng thoáng buông lỏng ra, thậm chí gã còn nhân tiện giúp Trần Hàn sửa lại chiếc huân chương được gắn trên cầu vai của bộ quân trang, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái: “Không tồi nha, Thống soái khu vực.”

Lời nói mang theo một chút châm biếm và chế nhạo đó, rơi vào trong tai Trần Hàn, lại mang theo ý nghĩa khác. Đường như đối phương vừa nói rằng: “Không tồi nha, cọng cỏ đầu tường nho nhỏ.”

Trần Hàn ngờ ngạc nhiên nở nụ cười.

Lúc này, trên mặt gã đầu còn sót lại vẻ bá đạo và tàn nhẫn như lúc quản lý đám cấp dưới kia, có chăng chỉ là nét dịu ngoan y hệt một con cừu nhỏ...

Tinh Quân đang hướng ánh mắt đi dò xét bốn phía, cũng không dừng lại trên người tiểu nhân vật trước mắt, chờ Dạ Thử Vương nói xong, gã mới nói: “Nghĩ Hậu để cho một đội quân như vậy đến phá hư đường rãnh, cô ta biết chúng ta nhất định sẽ ra tay, nhưng hiện tại chúng ta đã xuất hiện, cô ta lại không có mặt. Có phải cô ta đã cảm nhận được cái gì đó từ trước rồi?”

“Không thể nào, chẳng lẽ năng lực của cô ta là vị bậc tiên tri [1]?” Một cô gái tóc màu lục khẽ cười nói, trong lời nói mang theo một chút trêu chọc và ung dung.

[1] : biết trước

Chương 803. Người Này... Nhất Định Phải Gạt Bỏ!

“Có lẽ cô ta nhìn thấy chúng ta nhiều người, đã sợ tới mức vội vàng chạy trốn, mà có lẽ hiện giờ, cô ta đã chạy thoát rồi cũng nên.” Một vị trung niên khác bình tĩnh nói, ánh mắt người này đầy hờ hững, nhưng ngẫu nhiên cũng xẹt qua một tia sắc bén ung lang.

“Mặc kệ, chúng ta cứ hốt cả ổ của cô ta, kiêu gì cô ta cũng xuất hiện thôi.” Dạ Thử Vương cười lạnh nói.

Lần này, gã đã hao phí cái giá thật lớn mới mời được hai vị viện trợ từ bên ngoài tới này, chẳng những phải lấy ra hai tin tức đã chuẩn bị để lung lạc Hứa Thâm, còn phải bù thêm vào một vài thứ khác nữa.

Nhưng cũng may, hai vị viện trợ từ bên ngoài mà gã mời tới cũng xứng đáng với cái giá đó.

Lần này, Nghĩ Hậu chết chắc!

“Xuất phát đi.” Dạ Thử Vương phân phó Trần Hàn.

Trần Hàn vội vàng cúi đầu khom lưng nhận lệnh như một gã sai vặt, sau đó bắt đầu truyền lệnh xuống dưới.

Không cần phải nghi ngờ, mệnh lệnh lần này đã làm đám bộ đội dưới trướng gã ngơ ngác cả lũ.

Chờ tới khi mệnh lệnh được lặp đi lặp lại xác nhận vài lần, bọn họ mới chịu chấp hành.

Trần Hàn không thể không tự mình ra mặt, quát mắng quân đội dưới trướng, rồi lấy lý do giả dối rằng cung Tuyết bị tặc nhân lên vào, mới thuận lý thành chương điều động được đại bộ đội.

Ừm... dưới bất cứ tình huống nào, muốn tạo phản cũng cần chú trọng hơn tới một chữ ‘Lý’.

Tuy chưa chắc cái lý kia đã là lý thật, nhưng vẫn phải có.

Mà cùng lúc này, ngay khi đang này Trần Hàn vừa suất lĩnh bộ đội thay đổi phương hướng, thì đằng kia, bên ngoài tiểu trấn Long Uyên thuộc khu Hắc Quang, vừa có một bóng dáng lặng yên buông xuống.

Người này đúng là Nghĩ Hậu.

Cô ta từ từ bước tới trong hư không, ánh mắt đầy vẻ âm trầm.

Khi đi được nửa đường, cô ta đã nhận được chiến báo do Nạp Sát Phân Ny truyền đến, nói rằng Trần Hàn trên tiên tuyến đã phản bội, đang suất lĩnh bộ đội thẳng tiến về khu Mẫu Hoàng, hành vi dị thường như thế, nghi ngờ là Dạ Thử Vương đã hiện thân, uy hiếp đoàn quân dưới trướng Trần Hàn rồi.

Phải biết rằng, mỗi thời mỗi khắc, toàn bộ tình huống tiến công của bộ đội trong tay Trần Hàn, đều nằm dưới sự giám thị của bí vệ, ngay cả chuyện gã cố ý trì hoãn tốc độ tiến công, cũng sớm bị Nghĩ Hậu biết được rồi, nhưng cô ta không để ý đến, bởi vì chính cô ta cũng đang đợi.

Theo lý thuyết, tình huống Dạ Thử Vương bên kia vô cùng khẩn cấp, chắc chắn bọn họ sẽ phản ứng thật nhanh thôi, vì vậy cô ta đã làm tốt chuẩn bị đi ứng chiến và xử lý rồi.

Nhưng tin tức trên ngọc thạch, lại khiến cô ta không còn lựa chọn nào khác, nhất định phải đi đến nơi này trước.

Tuy cô ta rất khó tin tưởng chuyện được ghi lại ở bên trên, nhưng lại biết đó là sự thật.

Huống chi cô ta đã tự mình nghiền xương Hứa Thâm thành tro rồi, vậy mà đối phương vẫn còn có thể không chết???

Dường như loại tin tức này cũng thêm một lần nữa củng cố suy nghĩ của cô ta, rằng tính nguy hiểm của Hứa Thâm, càng cao hơn Dạ Thử Vương bên kia!

Người này... nhất định phải gạt bỏ!

Triệt triệt để để gạt bỏ! !

Lúc này, vẫn có khá nhiều chiếc xe đang vận chuyển thi thể khư thú vào bên trong tiểu trấn Long Uyên.

Đương nhiên, đó là tình cảnh trong hiện thực, còn khung cảnh tại tầng thứ tư trong Khư giới thì sao?

Ngay lúc này, ở trong mắt Nghĩ Hậu, phía dưới toàn bộ tiểu trấn Long Uyên kia đều là một cái ao máu có kết cấu hệt như một cái mạng nhện khổng lồ, chỉ cần con khư trong ao máu kia nguyện ý, nó có thể bao phủ và nuốt hết cả tiểu trấn chỉ trong nháy mắt, tựa như những cánh hoa sen bên ngoài khép lại, một ngum nuốt đài sen vào trong!

“Ừm?” Trong ao máu bên dưới tiểu trấn Long Uyên, có ba con khư.

Một con là phụ nữ dịu dàng mà nhã nhặn lịch sự, đang đứng sừng sững bên trong ao máu, mái tóc dài như rong biển rủ xuống.

Lại có một cô bé đang vui vẻ ngồi ngay bên cạnh ao máu, hai chân ngâm trong ao máu, chơi đùa như nghịch nước.

Con thứ ba là một đại khư dáng người khô ngo, tạo hình thân người đầu trâu, đang ngâm nửa thân thể ở bên trong ao máu như ngâm suối nước nóng.

Trong mỗi một dòng suối máu bên ngoài ao máu đều không ngừng có thi thể khư thú bị bao phủ, bị tiêu hóa, sau đó, chất dinh dưỡng này được vận chuyển đến trung tâm ao máu, dung nhập vào trong thân thể người đầu trâu.

Bởi vậy người đầu trâu mới ngâm đến vô cùng sảng khoái.

Nghĩ Hậu nhìn thấy mấy con khư này, ánh mắt hơi chút biến hóa, nhưng không có e ngại.

Năng lực của cô ta gần như là vô địch rồi, ngoại trừ số ít tồn tại trong nội thành có thể uy hiếp đến cô ta, về cơ bản, cô ta không có đối thủ nào khác nữa.

Bởi vậy, cô ta mang theo biểu cảm hồ hững, đi tới gần, tiến vào trước mặt ba con khư kia.

Mà ngay khi Nghĩ Hậu xuất hiện ở bên ngoài tiểu trấn Long Uyên, ba con khư nọ cũng phát hiện ra cô ta rồi.

Nhưng chúng nó cũng không kích động, chỉ lặng lẽ đánh giá cô gái này.

Nếu đôi bên thực sự bùng nổ chiến tranh, tuy chưa chắc chúng nó đã thắng được, nhưng bảo mệnh tuyệt đối không thành vấn đề.

“Lại là cô? Đến nơi này làm gì thế?” Người đầu trâu đang đắm chìm trong ao máu nhìn thấy Nghĩ Hậu liền nhíu mày, trong lòng gã có chút không kiên nhẫn và không thoải mái.

Nhìn cô gái trước mặt giống như một món ăn mỹ vị ngon miệng, kết quả lại là một tảng đá cứng, nhai không nhừ, sự xuất hiện của cô ta rõ ràng đã gợn lên cơn thèm khát của người ta, nhưng lại không thể ăn được, thực sự khiến người ta khó chịu.

“Muốn giải quyết chúng ta sao?” Cô bé đang ngồi phía trước ao máu, tò mò đặt câu hỏi, thoạt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ngây thơ thuần khiết, nhưng không có một chút e ngại nào.

Nghĩ Hậu hờ hững nói: “Nếu mấy người quá ngang bướng, ta có thể cân nhắc tới chuyện này.”

“Khẩu khí thật lớn.” Người đầu trâu cười lạnh một tiếng, rồi đứng dậy từ trong ao máu, hướng ánh mắt bề ngễ mà nhìn Nghĩ Hậu: “Vậy cô cứ thử xem, dám bắt nạt vợ con tôi, tôi sẽ phá hủy cả tòa thành của cô!”

Giờ khắc này, toàn thân gã đều thể hiện ra tinh thần bao la, rộng lớn của một người cha.

Nhưng Nghĩ Hậu lại chẳng bị lời nói ấy ảnh hưởng, cô ta lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ta thực sự không có biện pháp chế tài anh, chính vì ta lười dây vào phiền toái thôi. Hôm nay ta tới nơi này để đòi lại một người. Cái tên mà lúc trước mấy người từng đi theo, hắn còn chưa chết phải không? Mau giao ra đây!”

Chương 804. Không Còn Sốt Lại...

Người đầu trâu nhướng mày, nói: “Hắn đã bị cô giết, linh hồn tắt ngấm rồi, nhiều nhất chỉ còn lại một bộ xác thôi.”

Quả nhiên còn chưa chết hắn... trong lòng Nghĩ Hậu thoáng trở nên nghiêm túc.

Lúc trước, rõ ràng cô ta đã dùng khur binh gặm ăn toàn bộ máu thịt của Hứa Thâm, vậy mà thân thể vẫn còn tồn tại?

Ánh mắt cô ta chớp động, bỗng nhiên lại nghĩ đến vài món khur binh từng bỏ sót trong ‘Quá khứ’.

Những khur binh kia không bị hấp thu, khẳng định là vẫn còn máu thịt ẩn núp bên trong, tránh thoát khỏi quá trình gặm ăn của kiện khur binh trong tay cô ta.

“Vậy giao thân thể của hắn ra đây.” Nghĩ Hậu lạnh lùng nói.

Người đầu trâu cười lạnh nói: “Cô nói giao thì tôi phải giao ra sao? Dựa vào cái gì mà cho cô?”

“Dựa vào ta có thể đuổi đám các người ra khỏi thành!” Nghĩ Hậu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã: “Đến lúc đó, cuộc sống thoải mái như bây giờ sẽ rời xa mấy người rồi.”

Người đầu trâu nheo mắt nhìn cô ta, sau một lúc lâu mới nói: “Nói như vậy, nếu chúng ta giao thân thể của hấn cho cô, cô sẽ không quan tâm tới chúng ta nữa?”

“Chỉ cần mấy người đừng ăn quá mức là được.” Nghĩ Hậu nói.

Người đầu trâu nở nụ cười, nói: “Vẫn là nhân loại mấy người hung tàn nha, coi đồng loại của mình như rơm rác. Người ta đều nói khư chúng ta tàn nhẫn, nhưng tốt xấu gì chúng ta là cũng biết rằng nên quý trọng đồ ăn!”

“Đừng có nhiều lời vô nghĩa, thời gian của ta có hạn.” Nghĩ Hậu lạnh lùng nói.

Người đầu trâu nở nụ cười, lại nói: “Hi vọng cô sẽ tuân thủ ước định hôm nay.”

Nghĩ Hậu từ chối cho ý kiến.

“Giao cho cô ta đi, tránh tìm phiền toái cho chúng ta.” Người đầu trâu nói với Hải Tước.

Hải Tước nhìn gã một cái, rồi im lặng, coi như đã chấp nhận rồi.

Hiện giờ bà và con gái đều đi theo người đầu trâu nọ sinh tồn, tạm thời hợp thành một nhà ba người.

Ao máu lập tức sủi bong bóng, rồi ngay sau đó một bộ thân thể trắng tinh không tỳ vết xuất hiện lên, trần như nhộng, nhìn khuôn mặt trắng như tuyết này, lập tức phát hiện ra người nọ đúng là Hứa Thâm.

Nghĩ Hậu nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Thâm, hàn quang chợt lóe dưới đáy mắt, đối phương thực sự là tai họa của cô ta sao?

Chỉ thấy bàn tay cô ta quơ một cái, đã thu lấy thi thể Hứa Thâm từ bên trong ao máu đến tay mình. Sau đó, cô ta lại lật tay lấy ra khư bình cái miệng kỳ quái, nói: “Ăn luôn hấn, không chừng lại một mẫu nào!”

Bên trong cái miệng kỳ quái kia lập tức sinh ra đầu lưỡi có hình dạng giống hệt một con rắn, nó liếm liếm môi, dáng vẻ vô cùng đói khát, muốn ăn, sau đó mở cái miệng rộng, một ngụm gặm toàn bộ cơ thể Hứa Thâm từ trên đầu đi xuống.

“Không có còn sót lại chứ?” Nghĩ Hậu nhìn về phía Hải Tước đang điều khiển ao máu.

Hải Tước bình tĩnh nhìn lại cô ta, nói: “Làm sao cô lại biết cậu ấy đang ở chỗ chúng tôi?”

“Cô không cần quan tâm, nhưng ta hi vọng tốt nhất là mấy người đừng có ý đồ giữ hẩn lại, mấy người cũng không muốn chọc vào một tồn tại có thể thời thời khắc khắc hành quyết mấy người chứ?” Nghĩ Hậu lạnh lùng nhìn trả lại bà ấy.

Hải Tước thoáng im lặng một chút, rồi không nói gì nữa.

Người đầu trâu nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi, chúng tôi cũng hi vọng hẩn chết thật rồi, làm như vậy tất cả mọi người đều tốt, hiện tại cô đã vừa lòng chưa?”

Nghĩ Hậu nhìn khur binh cái miệng kỳ quái vừa ăn luôn cả người Hứa Thâm, thu nó lại, sau đó trong miệng chỉ hừ lạnh một tiếng, liền xoay người đạp không mà đi.

“Thật kiêu ngạo nha...” Nụ cười trên mặt người đầu trâu lập tức lạnh xuống, để lộ ra sát khí.

Nếu có chút cơ hội, gã thật sự muốn ăn luôn con đàn bà này, rất muốn nhìn dáng vẻ cô ta thông khổ gào thét chói tai và giãy giụa trong miệng mình.

“Dường như cô ta có thể biết trước cái gì đó.” Hải Tước nói.

Người đầu trâu khẽ gật đầu: “Có khả năng. Đúng rồi, chắc chắn là em không giữ lại bất cứ cái gì đó chứ? Anh biết năng lực của em, kể cả khi hẩn chỉ còn sót lại một giọt máu, em cũng có thể tái tạo lại, nhưng chuyện này chẳng có ý nghĩa gì đâu, ít nhất là cô ta có nói một câu đúng đắn, nếu để hẩn sống sót, chúng ta cũng thực phiền toái.”

Hải Tước liếc mắt nhìn gã một cái, rồi khẽ lắc đầu.

Linh hồn Hứa Thâm đã mất, bà có lưu lại thể xác của cậu ấy cũng vô dụng.

“Vậy được.” Người đầu trâu quan sát phản ứng của Hải Tước, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn rồi, sau đó lại thoải mái thoải mái ngâm mình bên trong ao máu.

Nhưng bọn họ không hề chú ý tới, ngay sau khi thân thể Hứa Thâm bị khur binh cái miệng kỳ quái nọ ăn luôn, đột nhiên sương mù bên ngoài tiểu trấn Long Uyên lại không ngừng tăng thêm...

Ngay sau đó, sương mù từ bốn phương tám hướng chọt tụ tập về phía tiểu trấn Long Uyên.

Tựa như từng mảng sương mù vốn đang phiêu đảng khắp nơi, đã bị một thứ gì đó hấp dẫn, khiến cho phần đông trong số chúng dần dần trôi đến một nơi nào đó tại vùng thung lũng trũng thấp trên tiểu trấn Long Uyên.

Ở chung quanh khu thung lũng này, là từng dãy kiến trúc đan xen chằng chịt, một mực bao lấy vùng thung lũng nọ, bên trong kiến trúc có đám giáo đồ của giáo hội Quang Minh, đang nghiêm ngặt giám thị tình huống chung quanh. Đây là chức trách của bọn họ.

Mà thung lũng này chính là nơi tập trung thi thể khur thú, cũng là khu vực đám Hải Tước và người đầu trâu sinh sống, chẳng qua bọn họ sống ở tầng sâu trong Khur giới, và chỉ liên quan một chút tới hiện thực khi lôi kéo những bộ thi thể khur thú được đưa đến nơi này vào tầng sâu Khur giới hấp thu thôi.

“Ừm?”

Vào thời gian ấy, đám giáo đồ bên trong kiến trúc đang hút thuốc đánh bài, chỉ chừa lại một người ra bên ngoài hóng gió, chú ý quan sát trạm canh gác mà thôi.

Người phụ trách kia đang chăm chú quan sát diễn biến dị thường chung quanh trạm canh gác, nhưng trên thực tế, gã lại quan tâm hơn tới người thẩm tra bên trên, phòng ngừa chuyện bọn họ nhân hạ đánh bài ở trong này bị phát hiện, nhưng ngay tại khoảnh khắc ấy, người canh gác kia chợt phát hiện ra một điều kỳ lạ, đó là sương mù chung quanh chợt trở nên nồng đậm, khiến cho tầm mắt của gã bị ngăn cản lại.

Ban đầu, gã có thể nhìn rõ mọi thứ trong phạm vi hơn mười mét, nhưng đột nhiên lại hạ thấp xuống chỉ còn bảy, tám mét.

Chương 805. Hóa Ra Từ Đầu Đến Giờ, Cô Ấy... Vẫn Chưa Từng Rời Đi?

Sương mù dày đặc vẫn từ từ bao phủ đến, tầm nhìn tiếp tục bị hạ thấp, tới hiện giờ, trong phạm vi ngoài ba mét, gã cũng chỉ có thể nhìn thấy những bóng đen mơ hồ mà thôi.

Mảnh sương mù này tới quá đột ngột, khiến cho người canh gác kia cảm thấy vô cùng kinh ngạc, gã kéo cánh cửa sổ ra, lại phát hiện bên ngoài không hề có gió.

Sương mù không bị gió thúc đẩy, ngược lại rất giống như bị thứ gì đó dẫn dắt tới, đang không ngừng tụ tập đến nơi này.

Chẳng lẽ là dịch tập?

Người lính canh nọ cảm thấy kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng lập tức trở nên cảnh giác, gã nói với mấy người đang đánh bài nói chuyện phiếm trong phòng: “Mọi người ngừng lại chút đã, đi tới đây nhìn xem, hình như tình huống không đúng.”

“Hả?”

Mấy người đang đánh bài nghe vậy, cũng trở nên sửng sốt, cả đám cẩn thận đếm lại số bài trên tay mình, úp chúng xuống bàn, đề phòng người khác nhìn lén, sau đó mới dờn bước đi tới bên cửa sổ. Một người trong đó nhìn ra phía ngoài, chợt kinh ngạc nói: “Vì sao sương mù lại dày đặc như vậy? LÀ tình huống gì đây?”

“Bỗng nhiên sương mù bay tới, nhưng không có gió.” Người lính gác ban đầu nói.

“Vậy cứ nổi gió xua tan sương mù xem, chẳng lẽ có người nào đó muốn dùng sương mù dày đặc che giấu, để nhân cơ hội gây rối loạn?” Có người nói.

Người còn lại nhanh chóng kéo chốt mở, ở bên ngoài kiến trúc có đặt một dãy cánh quạt thật lớn, công tắc vừa được bật, cánh quạt lập tức hoạt động, từng cơn gió mạnh từ cánh quạt được thổi bay đi. Góc độ thiết lập những cánh quạt kia đủ để thổi bay toàn bộ sương mù bên ngoài, một khi tắt cả sương mù đều bị thổi bay lên không trung, tầm mắt sẽ không bị ảnh hưởng nữa.

Trên thực tế, tại một vài khu thành thị phần hoa náo nhiệt cũng sẽ trang bị một dãy cánh quạt lớn như vậy. Chúng có thể xua tan sương mù, tránh cho sương mù dày đặc tràn ngập trên con

đường, ảnh hưởng tới trải nghiệm mua sắm du ngoạn của mọi người.

Lúc này, sau khi dãy cánh quạt bắt đầu hoạt động, cơn gió từ bên trong thổi quét ra ngoài, sương mù chung quanh lập tức bị cuốn bay đi, dần dần trở thành nhạt nhòa, tan biến.

Một mảnh khu vực lại trở nên thoáng đãng, có thể quan sát bình thường.

“Khoan đã.” Bỗng nhiên, ánh mắt của một người trong đó thoáng ngưng lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Một người khác bị đối phương làm cho sợ hãi, vội vàng nhìn về phía gã, nghĩ rằng đối phương vừa trông thấy địch nhân ẩn mình trong sương mù dày đặc.

“Mấy người xem, sương mù... Không có tan đi.” Người vừa nói chuyện lập tức lộ ra vẻ mặt kinh dị, nói: “Mà chúng đang thẩm thấu vào trong Khư giới.”

“Hả?” Một người khác cũng kinh ngạc, lập tức khởi động trang bị phá hư tiến vào trong Khư giới, chỉ thấy lúc này, trên bầu trời của khu vực cực kỳ vắng vẻ bên trong Khư giới, đang bị bao phủ bởi một mảnh sương mù dày đặc, nhưng sương mù vẫn không ngừng tụ tập tới.

Hóa ra sương mù đã biến mất lúc trước, căn bản không hề bị cánh quạt thổi bay đi, chúng chỉ tự động thẩm thấu vào trong Khư giới mà thôi.

Lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của mấy người lính canh gác, mảnh sương mù dày đặc nọ lại dần dần phai nhạt.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, trong đầu không khỏi hiện ra một ý niệm.

Chẳng lẽ mảnh sương mù dày đặc này lại thẩm thấu vào tầng càng sâu hơn trong Khư giới rồi?

Cùng lúc này, tại chính khu thung lũng ấy, nhưng ở chỗ sâu trong Khư giới.

Nghĩ Hạo vừa cất bước rời đi, ba người Hải Tước đang ở bên trong ao máu, đột nhiên cảm nhận được điều gì, Hải Tước nhẹ nhàng ngước mắt lên, nhìn quanh bốn phía.

Vào thời khắc ấy, cả tiểu trấn Long Uyên đã bị sương mù dày đặc bao phủ. Mảnh sương mù nọ cực kỳ mờ ảo, nhưng màu sắc lại dần dần trở nên đậm đặc. Nghĩa là sương mù đang từ hiện thực dần dần thâm thấu tiến vào nơi đây.

Chờ tới khi độ đậm đặc của sương mù đã đủ dày để che đầy tầm mắt của bọn họ, nghĩa là mảnh sương mù kia đã hoàn toàn đi tới tầng thứ tư trong Khư giới rồi.

“Chuyện gì vậy?” Người đầu trâu cũng trông thấy tình huống này, trong lòng có chút kinh ngạc.

Linh Lục nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ đây là thủ đoạn mà cô gái kia lưu lại?”

Ánh mắt Hải Tước thoáng chớp động, bà ấy lập tức rà quét khắp nơi xung quanh, nhưng đột nhiên, con người thoáng co rút lại một chút, bởi vì ở một nơi nào đó trong mảnh hư không ngay trước mắt bọn họ, cách chừng mười mét, bà ấy vừa mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hư ảo kia.

Đó chính là bóng dáng khủng bố vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Thâm!

Hóa ra từ đầu đến giờ, cô ấy... vẫn chưa từng rời đi? !

Huyết dịch trong ao máu nhẹ nhàng gợn sóng.

Rất nhanh Hải Tước đã vội vàng kiềm chế, thu lại thoáng rung động trong mắt, nhưng trong lòng bà ấy lại dấy lên từng cơn sóng lớn... Là cả cõi lòng đều biến thành lạnh lẽo.

Một tồn tại khủng bố như vậy lại thời thời khắc khắc ở bên người bọn họ...

Cùng lúc ấy, tại một gian phòng nhỏ hắc ám, nơi mà ngọn đèn ấm áp màu vàng kia chính là thứ tản ra chút ánh sáng duy nhất trong phòng. Nó đưa tới ấm áp và hài hòa, làm cho mỗi một người ở bên trong đều mang theo gương mặt thân thiện, đáng mến.

Một cái bàn dài chắn ngang trong phòng nhỏ, ngọn đèn được đặt trên bàn, ánh nền nhẹ nhàng lay động, chiếu lên mặt người thiếu niên đang ngồi bên cạnh bàn, tựa như âm tình bất định [1].

[1] : biểu cảm biến hóa khó lường.

Ở những nơi mà ngọn đèn không chiếu rọi đến, ngay sát vách tường, phía trên lớp giấy dán tường u ám nọ, khắp mọi nơi đều là những dấu vết dơ bẩn, cáu lại, trên mặt đất còn có hàng đồng những cơ quan nội tạng nào đó đã vỡ vụn, chồng chất, cùng với hài cốt rơi rụng ngổn ngang.

Hóa ra căn phòng nhỏ thoát nhìn âm áp kia, lại là nơi chứa đựng thi thể.

Một chuỗi những tiếng bước chân dày đặc đi tới, truyền ra tiếng vang “Thùng thùng” tựa như tiếng giày cao gót giẫm lên sàn nhà bằng gỗ. Tiếng bước chân hơi nhiều, như thể có vài người cùng nhau bước đến, nhưng trên thực tế, lại chỉ có một bóng dáng cao gầy đang bước đi thôi.

Thân thể bà ấy thon dài, cao gầy, sắc mặt dưới ánh nến lộ ra vẻ dịu dàng mà từ ái.

Nhưng một nửa thân thể bên dưới, ẩn náu tại khu vực ánh sáng không chiếu rọi đến, lại là một bóng ma khổng lồ, mơ hồ có thể trông thấy từng quai chi bén nhọn giống như chân nhện, đang đứng thẳng trên mặt đất.

Và hiển nhiên, những tiếng “Thùng thùng” nọ chính là âm thanh do những quai chi này truyền ra.

Chương 806. Quân Vương!

“Con trai.” Bà ấy nhẹ giọng kêu gọi thiếu niên đang ngồi phía bên kia cái bàn, dịu dàng nói: “Thời điểm sắp đến rồi.”

Về mặt thiếu niên nọ vẫn hờ hững, không hề đáp lại.

Bỗng nhiên, một tiếng thanh thúy vang lên, tất cả mọi người trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn lại, nhìn về phía âm thanh truyền đến, nơi đó chính là ... Cửa phòng.

Vào lúc này, cánh cửa phòng vốn đang đóng chặt, lại chậm chậm mở ra một khe hở nhỏ.

Mọi người chăm chú nhìn khe hở kia một cái, tiếp đó lại thu hồi ánh mắt, đồng loạt dừng lại trên người thiếu niên trước mắt.

Dưới ngọn đèn chiếu rọi, gương mặt thiếu niên trở nên sáng tối không ngừng.

Hồi lâu sau khi chìm đắm bên trong im lặng và tĩnh mịch, thiếu niên nọ mới chậm rãi gật đầu, vẻ hờ hững trên mặt đã biến mất, ánh mắt trở nên trong suốt và đơn thuần, nói: “Nhớ trở về thăm tôi nhé.”

Khi thiếu niên nói chuyện, bỗng nhiên từ bên trong cái bóng hắc ám không nhìn thấy sau lưng cậu, lại có một bóng người chậm rãi đi ra.

Bóng người ấy có dáng vẻ của một thanh niên, nhưng gương mặt có chín phần tương tự với thiếu niên nọ, chỉ khác là vẻ mặt của hắn lạnh lùng, ánh mắt cực kỳ hờ hững, tựa như không chứa một chút tình cảm nào, giống hệt một con rối.

“Người cứ ở trong này vui vẻ làm bạn với ma ma là được.” Thanh niên hờ hững nói một câu, chợt đi về phía cánh cửa phòng trước mặt: “Chuyện bên ngoài cứ giao cho ta.”

Nói xong, hắn đi lại gần, bàn tay đặt lên tay cánh cửa.

Sau khi hắn toàn lực thúc đẩy, cánh cửa mới hé mở một khe nhỏ kia lập tức lắc lư, nứt ra khe hở lớn hơn một chút.

Nhưng vẫn không đủ cho một người đi qua.

“Để chúng tôi đến giúp cậu.”

Tất cả mọi người trong phòng đều đi tới.

Từng đôi tay vươn ra, có đôi đặt lên cánh cửa, có đôi đặt lên vai thanh niên kia, có đôi đặt phía sau lưng hắn...

Đồng thời phát lực.

“Mở! !” Ánh mắt thanh niên nọ giống như dã thú trong đêm đen, lóe ra quang mang nguy hiểm mà mãnh liệt, hắn gầm lên một tiếng.

Bỗng nhiên “Bành” một tiếng, tựa như có thứ gì đó vừa vỡ ra, cửa phòng bị cứng rắn đẩy mở.

Một cơn gió mãnh liệt lập tức cuộn mình, bay ngược vào trong phòng, suýt nữa thì thổi tắt ánh nến trên bàn dài.

×××××

“Sương mù đến đây!”

Hải Tước, người đầu trâu và Linh Lục đều chăm chú nhìn mảnh sương mù đang dần dần trở nên ‘Chân thật’ trước mắt. Mảnh sương mù này đã hoàn toàn thẩm thấu vào tầng thứ tư trong Khư giới, cũng hoàn toàn che kín tầm mắt của bọn họ.

Sương mù dày đặc vờn quanh khắp nơi trên ao máu, dưới tầng sương mù dày đặc nọ, tầm nhìn của đám người Hải Tước đều bị cản trở, tầm nhìn cực thấp.

Cảnh tượng dị thường này khiến mấy người bọn họ lập tức trở nên cảnh giác.

Bỗng nhiên, sương mù cuộn cuộn nổi lên, nhanh chóng tụ tập về một nơi nào đó.

Tốc độ tụ tập càng lúc càng nhanh, như thể ở xung quanh vừa có một cơn gió nổi lên, cuộn bay chúng tới đó vậy. Cơn gió mạnh kia cuốn sương mù về một nơi nào đó, có vẻ như một điểm hạch tâm.

Người đầu trâu nhìn thấy cảnh này, trong đầu vừa nghĩ tới cái gì, con người chợt co rút lại, kinh hãi nói: “Làm sao có thể? !”

“Sao vậy?” Linh Lục ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn gã.

“Ba ba từng chứng kiến cảnh tượng một vị quân vương sinh ra...” Sắc mặt người đầu trâu có chút khó coi, gã vừa nghĩ tới một loại suy đoán không tốt nào đó, chẳng lẽ...

Hải Tước nghe được lời nói của người đầu trâu, ánh mắt thoáng biến hóa, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng nặng nề.

Lúc này, bà đã ý thức được, trước mặt mình sắp phát sinh chuyện gì rồi.

Cùng lúc ấy, ở trước mắt bọn họ, sương mù dày đặc tụ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhanh, và chờ tới khi chúng tụ tập đến một trình độ nhất định nào đó, ban đầu, tất cả đều là màu xám, đến khi tụ tập vào, lập tức chuyển thành màu đen, mãi cho đến khi sương mù màu đen ngưng kết thành một khối cầu.

Là một khối cầu cực lớn, có đường kính chừng ba, bốn mét.

Sương mù xung quanh vẫn không ngừng hội tụ đến, từng tia từng sợi sương mù như tơ nhện mỏng manh, quấn quanh bên ngoài khối cầu nọ.

Cứ như vậy, chờ đến khi mảnh sương mù đang lan tràn khắp nơi sắp tiêu tán hầu như không còn, thì ở bên trong khối cầu kia, lại mơ hồ tản ra một khí tức nồng đậm.

Luồng khí tức này lộ rõ ra ngoài, không hề giấu giếm, cứ như vậy tản ra xung quanh, mang theo một luồng uy áp khủng bố cùng với khí tức tà ác nào đó.

Giống như một con ác thú dữ tợn, đang trong quá trình dục dục và thức tỉnh.

Người đầu trâu hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn khối cầu trước mắt, rồi đột nhiên ánh mắt gã thay đổi, lộ ra vẻ dữ tợn, tựa như muốn ra tay, đánh tan nó đi.

Nhưng thân thể gã vừa động, liền phát hiện huyết dịch trong ao máu lại như từng sợi xúc tu quấn quanh thân thể mình, rồi chặt chẽ trói buộc gã ở bên trong ao.

Người đầu trâu kinh sợ nhìn về phía Hải Tước, nói: “Em đang làm cái gì vậy? !”

“Đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa.” Ánh mắt Hải Tước vẫn đang chăm chú quan sát khối cầu trước mặt, khóe miệng khẽ nói, nhưng lúc này, chất giọng của bà không còn dịu dàng như lúc trước, ngược lại trở nên cực độ lạnh lùng.

Người đầu trâu chưa bao giờ chứng kiến loại thái độ này xuất hiện trên gương mặt bà, kể cả trước đó khi gã khuất phục hai mẹ con nhà bọn họ, đối phương cũng phản ứng tương đối bình thản, thậm chí đại chiến giữa đôi bên cũng không bùng nổ quá mức kịch liệt.

Nhưng giờ khắc này, gã lại cảm nhận được sự kiên quyết chưa từng có bao giờ ở trên người Hải Tước.

Thậm chí bên dưới sự kiên quyết ấy còn lộ ra một chút... Sợ hãi nào đó?

Người đầu trâu kinh sợ nói: “Em có biết thứ này là cái gì không? Hẳn thực sự có khả năng sẽ Niết Bàn, biến thành quân

vương đó! Mà một khi hấn sống lại, chúng ta sẽ không còn ngày lành nữa đâu, tất cả đều chịu hấn không chế!”

Tới lúc này, Linh Lục mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cô bé kinh ngạc nói: “Đại ca ca muốn sống lại rồi? Anh ấy muốn biến thành quân vương sao?”

Và ngoại trừ giết mình, trong mắt cô bé còn có vài phần vui sướng nữa.

Nói như vậy, chẳng phải đại ca ca sẽ trở nên càng xứng đôi hơn với ma ma sao?

Lúc trước, Hứa Thâm chỉ là hình thái thứ hai, từ đáy lòng cô bé vẫn còn một chút chướng mắt, cô cho rằng làm như vậy là ma ma của mình đã đảo thiếp [1] Hứa Thâm rồi, dù sao một người ba ba như vậy... Ăn vào cũng không ngon.

[1] : ám chỉ phụ nữ dùng tiền tài trợ cấp cho người đàn ông mình yêu, kiểu phú bà bao nuôi trai trẻ.

Chương 807. Từ Triệt Đế Hủy Diệt, Đến Hoàn Toàn Tân Sinh!!!

Nhưng hiện tại Hứa Thâm sắp sửa thành tựu quân vương rồi, khẳng định là tuyệt phối với ma ma!

Từ trong đáy mắt cô bé lập tức toát ra một chút vui vẻ hết như con chim sẻ [1].

[1] : ám chỉ câu nói ‘bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng’.

Người đầu trâu nhìn phản ứng của Linh Lục, trong lòng tức giận mà không biết trút vào đâu, suy cho cùng, con bé này không phải do chính gã sinh ra, cánh tay vẫn một mực vươn ra bên ngoài!

“Em biết.” Trong giọng nói lạnh như băng của Hải Tước lộ ra một chút bình tĩnh, chợt nói: “Nhưng anh không thể ngăn cản cậu ấy được, đừng nảy sinh ý đồ làm chuyện ngu xuẩn nữa. Anh làm như vậy chẳng những sẽ thật sự hại chết chính anh, cũng sẽ làm liên lụy tới hai mẹ con em.”

Người đầu trâu cả giận nói: “Hiện tại ra tay còn kịp, hấn vừa thành tựu quân vương, đang ở trong thời kỳ yếu ớt nhất, y hết cuống rồn trong cơ thể hài nhi vậy. Hiện tại cũng chính là thời điểm dễ dàng giết chết hấn nhất! Hơn nữa, nếu lần này bị giết chết, hấn sẽ không bao giờ có khả năng sống lại được nữa!”

Huyết dịch trong ao máu vẫn gắt gao quấn quanh thân thể người đầu trâu, hiển nhiên lời nói của gã không thể làm Hải Tước thay đổi suy nghĩ.

Hải Tước hướng ánh mắt hờ hững nhìn qua, nói: “Nhưng anh không thể phá hư quá trình này được, cho nên đừng làm chuyện ngu xuẩn. Anh thực sự cho rằng tồn tại có thể áp chế anh kia, chính là cậu ấy sao?”

Người đầu trâu nghe vậy, lập tức sững sốt, rồi giật mình nói: “Em có ý gì?”

Hải Tước không nói gì, nhưng có một giọng nói khác đáp lại người đầu trâu: “Quả nhiên là cô hiểu biết rất nhiều nha, Hải Tước.”

Âm thanh này vừa lạnh lùng, hờ hững, bình tĩnh, lại mang theo một chút vô tình, uy nghiêm tuyệt đối và chậm rãi, ung dung của người từ trên cao nhìn xuống.

Tuy chất giọng thay đổi, nhưng âm thanh không hề biến hóa.

Nghe được âm thanh quen thuộc này, cả ba con khur nhóm Hải Tước lập tức ngẩng đầu nhìn về phía khối cầu đang ngưng kết trong sương mù màu đen kia.

Bởi vì âm thanh nọ được truyền ra từ bên trong quả cầu màu đen ấy.

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, khối cầu màu đen kia chậm rãi nứt ra.

Ngay khi một khe hở xuất hiện, thứ khí tức đậm vị tanh hôi, nồng nặc, tà ác và lạnh băng, cũng theo đó mà lan tràn ra ngoài, càng thêm đậm đặc hơn lúc trước, khiến cho cả ba con khur đều không khỏi nhú mày.

Tại bề mặt vết rách kia, mảnh sương mù màu đen như tơ dính không ngừng lôi kéo, muốn nó khép lại, nhưng dưới ảnh hưởng từ lực lượng chống đỡ bên trong không ngừng sinh sôi,

mạnh mẽ... tới cuối cùng, chúng cũng không thể tiếp tục duy trì thêm nữa, khối cầu lập tức chia lìa về hai phía.

Mà ở bên trong, lại có thật nhiều sợi đen ngưng kết, từ từ biến thành một cái đầu lơ lửng ngay giữa khối cầu trên hư không kia.

Đúng là đầu của Hứa Thâm.

Thoạt nhìn khoảng không bên trong quả cầu nọ cực kỳ trống trải, kỳ thực nơi này lại có vô số những sợi đen dập dính, đan xen chằng chịt giống như mạng nhện, chúng đang không ngừng dây dưa với nhau, rồi bị một loại lực lượng nào đó liên kết lại, nhanh chóng ngưng tụ thành phần cổ phía dưới cái đầu của Hứa Thâm.

Sợi đen đan vào nhau, nhưng thành phẩm tạo ra lại là máu thịt hoàn toàn mới.

Rất nhanh, phần cổ đã ngưng kết thành hình.

Ngay sau đó là lồng ngực, bả vai, cánh tay.

Thân thể Hứa Thâm từ ‘Không’ đến ‘Có’, đang từ trống rỗng sinh ra, một lần nữa sáng tạo nên.

Đây là lần đầu tiên Hải Tước và Linh Lục nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như thế, cả hai đều rơi vào sững sờ.

Người đầu trâu cũng mở to con ngươi. Từ ngàn năm trước, gã từng chứng kiến loại chuyện cùng loại, và có thể khẳng định rằng một màn trước mắt này đúng là quá trình một vị quân vương sinh ra.

Tuy đã tận mắt nhìn thấy, nhưng trong lòng gã vẫn khó mà tin nổi.

Bởi vì một màn này có nghĩa là lúc trước Hứa Thâm thật sự chỉ là một tên nhóc hình thái thứ hai thôi?

Nhưng vì sao một tên nhóc con như vậy... lại có thể tìm được hạch tâm của gã?

Và vì sao hắn có thể đụng vào nó, còn có thể ngăn cản linh hồn của gã tái sinh? !

Người đầu trâu nghĩ mãi không ra, nhưng kết hợp tình huống quái dị của Hứa Thâm với lời nói của Hải Tước, gã lập tức

phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Nhìn bề ngoài sẽ có cảm giác gã là kẻ thô lỗ, nhưng đầu óc cũng không ngốc, chỉ một chút linh quang xuyên qua, trong đầu đã nảy sinh một loại khả năng khác rồi.

Đơn giản thôi, bên người Hứa Thâm có tồn tại khác, đang trợ giúp hắn.

Chính tồn tại đáng sợ kia đã giúp Hứa Thâm áp chế gã.

Nhưng... Vì sao gã không nhìn thấy tồn tại kia?

Chẳng lẽ đó là tồn tại cùng cấp bậc với thứ chí bảo mà gã từng đạt được, và đối phương chỉ tồn tại ở một nơi nào đó siêu việt Khư giới này?

Ngay khi người đầu trâu rơi rầm với một núi suy nghĩ và lo lắng khiến cho bản thân gã trở nên đỡ hẳn đi, thân thể Hứa Thâm đã ngưng kết đến bụng.

Có thể nhìn thấy rõ ràng những sợi đen này đan xen vào nhau, ngưng kết thành một đồng tổ chức, bao gồm cơ quan nội tạng, ruột và dạ dày... bên trong khoang bụng. Những tổ chức này vừa được ngưng kết thành hình đã lập tức mập mạp, tựa như có sẵn sinh mệnh lực rồi!

Đây là quân vương Niết Bàn tái sinh.

Từ triệt để hủy diệt, đến hoàn toàn tân sinh.

Tới lúc này, người đầu trâu đã tỉnh táo lại, trong mắt hiện lên vẻ do dự, không ngừng đấu tranh tư tưởng.

Không cần phải nghi ngờ, lúc này chính là thời kỳ suy yếu nhất của Hứa Thâm.

Niết Bàn thành quân vương vừa là quá trình sáng tạo nên sinh mệnh, vừa có nghĩa rằng, nếu đánh giết Hứa Thâm vào thời khắc này, có thể hoàn toàn tiêu diệt hắn.

Nhưng lời nói của Hải Tước lại thêm suy đoán trong lòng, đã khiến cho gã trở nên do dự.

Hơn nữa, Hứa Thâm tái sinh có nghĩa là hắn có thể ngăn chặn phần hạch tâm kia, cũng có nghĩa là gã lại một lần nữa rơi vào trong tay hắn, mất đi tự do của chính mình.

“Đại ca ca, thật tốt quá, anh đang trở thành quân vương sao?”
Giọng nói mừng rỡ của Linh Lục vang lên. Cô bé vừa ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra dáng vẻ ngây thơ, thuần khiết, reo lên.

Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt hờ hững, không hề đáp lại.
Dù sao tình huống này cũng quá rõ ràng rồi.

Đối với chuyện đã bày sẵn đáp án ra ngoài, hắn không muốn lãng phí miệng lưỡi để trả lời.

Chương 808. Nói Như Vậy, Hấn Còn Phải Cảm Tạ Nghĩ Hậu...

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Linh Lục va phải thái độ lạnh lùng của Hứa Thâm, nhưng không hề buồn bực, cô bé vẫn cười hì hì nói: “Đây là lần đầu tiên em được nhìn thấy quá trình nhân loại trở thành quân vương đó. Hiện giờ đại ca ca đã trở thành quân vương rồi, chúng ta có thể đi tìm cô gái kia báo thù.”

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Hải Tước một cái thật sâu.

Hải Tước bắt gặp ánh mắt của Hứa Thâm, lập tức hiểu được trong cái nhìn này bao hàm một chút ý tứ cảnh cáo, hấn đang muốn nhắc nhở bà ấy, đừng có tùy tiện đề cập đến vị tồn tại kia.

Ngay cả bà ấy cũng hiểu được, một khi tồn tại nào đó biết được bản thân đã bị phát hiện ra, chắc chắn đối phương sẽ thực hiện một loại hành động nào đó.

Ví dụ như ăn luôn người cảm nhận được mình...

Bà khẽ gật đầu, ánh mắt lại trở nên dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Hoan nghênh cậu đã trở về.”

Người đầu trâu trông thấy hai chân Hứa Thâm đang được ngưng tụ, cũng biết chuyện này thực sự là ván đã đóng thuyền rồi, trong lòng thầm than một tiếng, nhưng bên ngoài chỉ có thể tươi cười nói: “Chúc mừng cậu đã trở thành quân vương, sau này có chuyện gì cần tôi đi làm, cứ việc phân phó, tôi đã quyết theo cậu lăn lộn, com no rượu say rồi.”

Hứa Thâm hờ hững nhìn gã, vẫn không lên tiếng.

Người đầu trâu bị ánh mắt của Hứa Thâm nhìn vào, trong lòng có chút rối rắm.

Đôi mắt họ tựa như có thể nhìn thấu vạn vật trên thế gian, nhìn thấu thế giới nội tâm của gã.

Gã miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhanh chóng chuyển hướng đề tài: “Cậu đừng trách tôi không giúp cậu báo thù, thật sự là tôi không đánh lại cô gái kia, nhưng cô ta cũng không giết được tôi. Nếu tiếp tục đánh nhau, chúng tôi cũng chỉ rơi vào tình huống bế tắc như vậy thôi, thực sự không có ý nghĩa gì, huống chi đúng là lúc trước, cậu đã triệt để chết đi rồi...”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, rồi hờ hững thu hồi ánh mắt, nói: “Chốc lát nữa sẽ tính tới chuyện của anh sau, hiện tại tình huống bên ngoài là gì? Hắc Tuyết đâu? Mau kể những chuyện từng xảy ra trong khoảng thời gian này cho tôi biết.”

Trí nhớ của hắn đã ngừng lại ngay khi bản thân bị Nghĩ Hậu chém giết trong ‘Quá khứ’, khiến cho thân thể ở ‘Hiện tại’ bị xé rách kia.

Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, linh hồn cùng với ý thức của hắn liền trốn về căn phòng nhỏ.

Mà căn phòng nhỏ kia lại được giấu kín tại điểm đặt neo bên trong sương mù, cho nên những chuyện sau đó, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Trong suốt quá trình kia, đã nhiều lần hắn có ý đồ muốn mở cửa căn phòng ấy, nhưng chợt phát hiện từ sau khi bản thân tiến vào, cánh cửa kia lập tức bị khóa chết, có làm như thế nào cũng không mở ra được.

Mãi cho đến thời khắc vừa rồi, nó mới để lộ ra một khe hở.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, người đầu trâu ngậm thở nhẹ một hơi, xem ra Hứa Thâm hoàn toàn không biết chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian này.

Gã lập tức cười cười muốn mở miệng nói, nhưng Hứa Thâm lại chỉ về phía Hải Tước: “Cô nói đi.”

Vẻ mặt Hải Tước không hề thay đổi, bà vẫn duy trì phong độ tao nhã và nụ cười lịch thiệp trầm tĩnh, nhẹ giọng nói: “Theo những gì tôi biết, sau khi Hắc Tuyết mang theo cậu chạy trốn tới nơi này, thân thể của cậu đã vỡ nát, nhưng còn sót lại một chút cặn ở bên trong khung bình của cậu. Tôi thông qua chút cặn

kia làm cho thân thể của cậu sống lại, nhưng cậu vẫn một mực không thức tỉnh...”

“Chúng tôi muốn anh ấy dùng năng lực làm linh hồn của cậu sống lại, nhưng anh ấy không làm được. Hắc Tuyết không thể thừa nhận chuyện cậu đã chết đi, liền rời khỏi nơi này, tựa như cô ấy đang chuẩn bị đi tìm cô gái kia báo thù, nhưng cụ thể là đi đâu, chúng tôi cũng không biết...”

Hải Tước bình tĩnh kể lại từ đầu đến đuôi những chuyện từng xảy ra sau đó.

Người đầu trâu chờ bà nói xong, mới cười khỏ nói với Hứa Thâm: “Không phải tôi không muốn giúp cậu, tôi thật sự không thể làm linh hồn của cậu sống lại được.”

Hứa Thâm cũng biết năng lực của người đầu trâu, hoàn toàn không phải là linh hồn tái sinh chân chính, bởi vậy gã không làm được loại chuyện này cũng thực bình thường, thậm chí loại năng lực như vậy vốn không tồn tại.

Người đầu trâu cũng chỉ mượn dùng hạt đậu kỳ dị kia mới có thể làm được loại chuyện này thôi.

“Vừa rồi Nghĩ Hậu đã tới đây sao, khó trách nơi này lại có dấu vết...” Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, con người vừa chuyển thành một màu đen thuần túy, thế giới trước mắt lập tức trở nên hoàn toàn khác biệt so với ban đầu.

Đây là năng lực của hắn sau khi tiến hóa.

“Đúng vậy, cô ta đi tới để hoàn toàn hủy diệt thân thể cậu.” Hải Tước nói.

Bà ấy không hề giải thích vì sao bọn họ lại dễ dàng giao thân thể Hứa Thâm ra ngoài như vậy.

Bởi vì đối mặt với người thông minh, giải thích là một sự lựa chọn dư thừa.

Mà đối mặt với kẻ ngu dốt, càng không cần phải giải thích...

Khó trách cánh cửa lại buông lỏng... Hứa Thâm đã hiểu, rất có khả năng thân thể của hắn chính là chốt gài cuối cùng “Ngăn cản” cánh cửa.

Bởi vậy ngay khi thân thể hoàn toàn hủy diệt, hắn mới có thể tái sinh.

Nói như vậy, hắn còn phải cảm tạ Nghĩ Hậu.

Về phần báo đáp... Đương nhiên phải biểu tặng cô ta “món quà” tương đương rồi.

Đây là thân thể của quân vương sao... Hứa Thâm cúi đầu lặng lẽ đánh giá thân thể của chính mình một cái.

Nhìn từ bề ngoài, hắn của hiện giờ cũng chẳng khác gì lúc trước, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được phần cấu tạo bên trong thân thể này, cùng với lực lượng khủng bố hùng hậu như biển sâu kia... đã khác rồi.

Đây là thứ lực lượng chỉ quân vương mới có.

Sau khi trở thành quân vương, Hứa Thâm còn phát hiện thêm một điểm nữa, đó là ngoại trừ ăn cơm, hắn cũng có thể hấp thu một chút khí lực mỏng manh tồn tại bên trong không khí, chúng nó cực kỳ hài hòa với thân thể, thậm chí còn đang chậm rãi bồi dưỡng cho thân thể của hắn.

Nói cách khác, đạt đến một bước này, hắn không cần phải làm gì cả, cũng không cần tiêm Tinh Khư Tề vào, nhưng lực lượng bên trong vẫn có thể thông thả tăng lên!

Hứa Thâm nhìn thoáng qua Hải Tước, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cô.”

Hải Tước hơi sững sờ, bà lập tức hướng ánh nhìn nghi hoặc nhìn hắn.

“Cảm ơn cô đã giúp cho thân thể của tôi đạt tới viên mãn.”

Hứa Thâm nói.

Chương 809. Chúng Ta Nên Đi Báo n Thôi...

Hắn hiểu, trong quá trình bản thân có thể lột xác Niết Bàn thành quân vương, cũng ẩn chứa biết bao nhiêu loại biến số, bởi vì lúc trước, thân thể hắn còn chưa đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai, nếu thật sự bị hủy diệt hoàn toàn, khẳng định rằng hắn sẽ triệt để chết đi, sẽ là cả đời đều bị khóa chết

trong căn phòng nhỏ, và có lẽ thời gian sẽ làm căn phòng nhỏ cũng dần dần tan rã.

Dù sao trong đoạn thời gian kia, hấn vẫn có thể cảm nhận được tiếng gió bên ngoài phòng nhỏ ngày càng chuyển thành mãnh liệt, khiến cho căn phòng nhỏ như một gian nhà tranh không ngừng lắc lư trong mưa gió, rồi dần dần trở nên yếu ớt.

Nếu không thể Niết Bàn tái sinh, tiêu vong là điều tất nhiên.

Cũng may là hấn không chết, sau khi một chút cặn máu thịt nợ được Hải Tước phục hồi trở lại như cũ, rồi ngâm trong ao máu, ao máu này vốn được đổ đầy bởi thật nhiều thi thể khư thú tan chảy, khiến cho khư lực, tinh hoa bên trong những bộ thi thể nợ đều chảy xuôi bên trong ao máu, tự nhiên chúng cũng bị bộ thân thể đã phục hồi như cũ của hấn hấp thu, từ đó trợ giúp hấn hoàn thành một chút tích lũy cuối cùng, đạt tới điểm cực hạn của hình thái thứ hai.

Làm như vậy năng lực trong cơ thể hấn đã đủ để dùng tư thế cực hạn, phá vỡ gông cùm xiềng xích, Niết Bàn thành vương!

Hải Tước nghe được lời nói của Hứa Thâm, tựa như cũng hiểu được mọi chuyện. Nhưng thực sự không nghĩ tới trong lúc không hay biết gì bà ấy đã giúp Hứa Thâm một ân huệ lớn rồi.

Đồng thời, bà ấy cũng ngậm thở nhẹ một hơi. Nói như vậy, ít nhất Hứa Thâm sẽ không truy cứu những chuyện hai mẹ con bà ấy đã làm trong đoạn thời gian này.

“Không có gì, đều là chuyện nên làm mà, dù sao chúng ta cũng là minh hữu.” Hải Tước khẽ cười nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, sau đó, đôi mắt hấn liếc qua một bên khác, tạm dừng khoảng 0.5 giây, mới tiếp tục di chuyển.

Nhưng một khắc khi hấn tạm dừng kia, trên mặt vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng chợt lộ ra một nụ cười tủm tỉm.

Chúng ta lại gặp mặt rồi, Mai Phù...

Ngay từ khi Hứa Thâm sống lại, hấn đã trông thấy Mai Phù, cô vẫn linh hoạt, đáng yêu, vẫn đứng bên cạnh hấn như lúc trước, và ở thời điểm này, cô đang đặt hai tay ôm lấy đầu, rồi mỉm cười nhìn hấn.

Tuy hai người bọn họ không hề đối diện trực tiếp, nhưng giữa đôi bên lại tồn tại một thứ cảm giác ăn ý về tâm linh, khác hẳn bình thường.

“Tôi biết cậu sẽ trở về...” Khóe môi Mai Phù nhẹ nhàng thổ lộ: “Hiện giờ, cậu đã tới càng ngày càng gần tôi rồi...”

“Cùng nhau đi thôi.” Thoạt nghe, có thể hiểu rằng Hứa Thâm đang nói với Mai Phù bên cạnh, cũng có thể hiểu rằng hắn đang nói chuyện với ba con khỉ trước mắt: “Chúng ta nên đi báo ân thôi.”

Ba người Hải Tước liếc nhìn nhau, tất cả đều hiểu được sắp tới chắc chắn sẽ bùng nổ đại chiến. Người đầu trâu tỏ vẻ không sao cả, bởi vì ngoại trừ Hứa Thâm, không ai có thể giết chết được gã, ít nhất là trước mắt gã còn chưa từng gặp được một người nào như vậy.

Linh Lục lại cười hì hì vỗ tay, dáng vẻ bướng bỉnh chỉ e thiên hạ không loạn.

Bọn họ đều chìm vào trong ao máu của Hải Tước, mà Hải Tước lại đứng dậy từ bên trong ao máu. Rất nhanh, huyết dịch vốn đang lưu động chung quanh, liền co rút trở về, thân thể Hải Tước kéo dài, đi vào giữa không trung trước mặt Hứa Thâm. Bà ấy liếc mắt cùng Hứa Thâm một cái, sau đó nhanh chóng quần lên cánh tay Hứa Thâm, thân thể hòa tan thành máu loãng, chui vào trong thân thể Hứa Thâm, cuối cùng ngưng tụ lại trên lồng ngực hắn.

Trong nháy mắt, toàn bộ rãnh máu chẳng chịt trên mặt đất mệnh mông, chỉ còn lại một cái mạng nhện khô cạn.

Tại quảng trường Khoa Tác Nặc Mạn (Corso Norman) [1], nằm cách cửa chính hướng Bắc của cung Tuyết ngoài mười dặm, khu Mẫu Hoàng.

[1] : theo tác giả, cái tên này được kết hợp bởi Khoa Tác Ốc (Kosovo) và Nặc Mạn Đê (Normandie).

Kosovo: là một lãnh thổ tranh chấp và quốc gia được một bộ phận quốc tế công nhận tại Đông Nam u, tuyên bố độc lập khỏi Serbia vào năm 2008 với tên gọi nước Cộng hòa Kosovo. Kosovo là lãnh thổ nội lục tại miền trung Bán đảo Balkan, thủ đô và thành phố lớn nhất là Priština.

Normandie: là một vùng hành chính của Pháp, gần tương đương với Công quốc Normandie. Về mặt hành chính, Normandie được chia thành 5 tỉnh: Calvados, Eure, Manche, Orne và Seine-Maritime. Vùng có diện tích 30.627 km², chiếm khoảng 5% lãnh thổ Pháp. Dân số vùng đạt 3,37 triệu người.

Đây là quảng trường phồn vinh nhất khu Mầu Hoàng, và không có một trong.

Chỉ thoáng nhìn qua sẽ thấy, thật nhiều tổng bộ của những thương hội đều đã ăn sâu bám rễ ở chung quanh nơi này từ lâu.

Còn trên con đường cái đi xuyên qua khu Mầu Hoàng, những nhân tài tinh anh thuộc các ngành các nghề, cùng với nhóm phú hào đều chớp lấy cơ hội, mở ra những rạp hát nổi danh đỉnh cao, hàng loạt cửa tiệm hàng hiệu, và từng dãy cao ốc thương vụ đứng đầu, vân vân.....

Thậm chí có không ít phú hào đều coi chuyện bản thân mua được phòng ở trong tiểu khu xung quanh nơi này làm vốn liếng để kiêu ngạo, dù sao ở nơi này, có tiền cũng chưa chắc đã có thể mua được.

Cả về an ninh trật tự lẫn hoàn cảnh ở nơi này, đều là khu vực có phong cảnh đẹp đẽ nhất thành Bạch Nghĩ, không ít người từ nội thành đến du ngoạn, đều lựa chọn nơi đây làm địa điểm vui chơi cho mình.

Nhưng vào thời điểm này, quảng trường Khoa Tác Nặc Mạn lại lộ ra vẻ lạnh lùng, vắng vẻ, yên tĩnh vô cùng.

Khoảng 20 phút trước, bỗng nhiên tiếng còi cảnh báo được ai đó khởi động, lập tức réo vang cả trời xanh, nhanh chóng truyền khắp quảng trường.

Tiếng cảnh báo vang lên tới chín hồi, nghĩa là cảnh báo chiến lược chân chính, tuyệt không phải diễn tập.

Cùng lúc đó, quân đội từ bên ngoài bắt đầu tiến vào chiếm giữ quảng trường, phối hợp với sở Tuần Tra phụ cận, sơ tán những người đang có mặt tại nơi này, nhanh chóng tiến vào thông đạo tị nạn.

Lúc trước đã có kinh nghiệm diễn tập, bởi vậy quá trình khẩn cấp lui lại lần này không xuất hiện náo động quá lớn, hơn nữa, bên dưới những tòa cao ốc xung quanh đều có thông đạo tị

nạn, những thông đạo này cùng hội tụ tại một địa điểm khác ngầm dưới đất, đi xa khỏi nơi này.

Ngoài mây dậm quanh khu quảng trường vắng vẻ này, lập tức bị quân đội che kín bằng giấy niêm phong, cấm xe cộ từ bên ngoài tiến vào.

Chương 810. Tề Hạo!

Bỗng nhiên đám nhân viên biến mất, nhưng hệ thống sưởi hơi bên trong vài tòa lầu xung quanh vẫn còn đang vận chuyển, đương nhiên cũng có một vài khách sạn đã sớm tắt bỏ bếp lò, nhưng chút dầu sôi trong nồi vẫn còn lăn tăn, nóng bỏng.

Dường như bên trong bầu không khí yên tĩnh này đang cất giấu một thứ sát khí đáng sợ nào đó.

Mà sự thật cũng đúng là như thế. Bởi vì quân đội đã sớm được điều động tiến vào bên trong các tòa lầu tại vị trí quảng trường này nhưng ở tầng sâu Khư giới rồi.

Nơi này là khu Mẫu Hoàng, bởi vậy quân đội không bị nhóm thân vệ quản lý, ngày thường bọn họ đều nhận lệnh trực tiếp từ Nghĩ Hậu.

Nếu Nghĩ Hậu không có mặt, Nạp Sắt Phân Ny cần thông qua văn bản của Nghĩ Hậu, mới có thể tới đây thống nhất mệnh lệnh điều động cùng Thống soái quân đội.

Lúc này, một nhóm người đang đứng sừng sững trên một sườn núi cao ở trong Khư giới, tất cả đều là hình thái thứ hai.

Có người thông qua kính viễn vọng, đang chăm chú quan sát phần cuối cùng của con kênh kéo dài đến phía trước quảng trường, tựa như ở vị trí ấy đang có một thứ gì đó nhanh chóng tiến lại gần.

“Sắp tới rồi.”

Con kênh nọ một mực kéo dài từ hai, ba dặm bên ngoài đến quảng trường, nhưng đương nhiên, nó còn chưa kéo dài tới khu vực phía trên quảng trường. Suy cho cùng, ở nơi này cũng có rất nhiều nhân viên hoạt động, bên người đám phú hào cũng có trăm khư giả làm bảo tiêu, cũng sẽ có hình thái thứ hai tới nơi này vui chơi hoạt động, nếu đối phương tiếp tục kéo

dài con kênh nọ đến tận nơi đây, rất dễ bị người khác phát hiện.

“Tên phản bội chết tiệt.”

Đứng giữa nhóm hình thái thứ hai này chính là Thống soái quân đội khu Mậu Hoàng. Gã có khuôn mặt vuông vức, xương gò má hơi cao, dung mạo bình thường, nhưng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị, mang tới cho người ta một loại cảm giác bất cầu ngôn tiểu [1] không giận tự uy.

[1] : chỉ dáng vẻ nghiêm trang, con người thận trọng, nghiêm túc không nói cười tùy tiện.

Gã ngưng mắt nhìn thoáng qua khung cảnh trước mặt, rồi nói với quan quân bên người: “Kiểm tra pháo Khư Thần, chuẩn bị dự nhiệt.”

“Rõ.”

Ở thời điểm hiện giờ, đã có 12 khẩu pháo Khư Thần điều đến vị trí quảng trường bên trong Khư giới, đây là toàn bộ lượng dự trữ của quân bộ khu Mậu Hoàng.

Một khi 12 khẩu pháo Khư Thần cùng bắn, trừ phi là quân vương, nếu không bất kể hình thái thứ hai nào cũng đánh nát thành cặn bã!

Nói đến cùng, khi 12 khẩu đạn pháo đồng thời phóng ra, uy lực của chúng sẽ chất chồng lên nhau, mà không phải lần lượt thừa nhận 12 lần công kích.

“Lão Khương, nghe nói kẻ dẫn đầu này chính là Thống soái khu Hắc Quang, lúc trước mấy người đã từng giao thủ, cảm giác như thế nào?”

Đứng bên cạnh Thống soái quân bộ chính là một thanh niên dáng vẻ thanh tú, thoát nhìn cực kỳ tuổi trẻ, có một mái tóc thật dài được buộc lại thành cái đuôi sói ở sau đầu, nhìn qua sẽ cảm thấy ánh mắt của người này khá hòa nhã, bình thản, nhưng phía trên lại xuất hiện một hàng lông mày sắc sảo, gia tăng thêm cho gã thật nhiều ý vị sát phạt, kiên cường, mà không nghiêng về loại cảm giác nhu nhược nương pháo [2].

[2] : đàn ông mà ảo là như đàn bà.

Đây là đội trưởng đương nhiệm của bí vệ, Tề Hạo.

Người đang đứng thẳng bên cạnh gã chính là lão Khương, lão giả đã từng giao thủ với Hứa Thâm, và sáu người khác nữa, tất cả bọn họ đều là bí vệ.

“Trên tình báo có nói, năng lực của hãn là Tu La, có thể tiến vào trạng thái Tu La trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Loại trạng thái này cho phép hãn bỏ qua hết thấy mọi công kích nguyên rửa, không chế tinh thần, tập kích bằng năng lượng đặc thù, chỉ có công kích vật lý bằng thân thể là hữu hiệu, lại cộng thêm hiệu quả tăng phúc, gia tăng tốc độ và lực lượng của bản thân trên diện rộng.”

Lão Khương mỉm cười nói: “Nhưng vẫn không phải đối thủ của tôi.”

“Vậy có chút không thú vị.” Tề Hạo thoáng hiện vẻ lười biếng, nói: “Biết Nghĩ Hậu ở đâu không? Tôi vừa hỏi tiểu thư Phân Ny, hình như ngài ấy lại đi ra ngoài làm việc rồi. Ừm, mười thì có tám phần là sau lưng Thống soái khu Hắc Quang này chính là Dạ Thử Vương kia, nếu điện hạ không hiện thân, chúng ta cũng chỉ có thể... so chiêu cùng quân vương thôi.”

Nói đến đây, trong ánh mắt gã thoáng hiện một chút hào quang lấp lánh, tựa như cực kỳ hứng thú, rất nóng lòng muốn thử.

Khương lão liếc mắt nhìn gã, trong lòng thầm cười khò, quả nhiên gã này là kẻ điên, trong người cũng mang đặc tính liều mạng y như kẻ kia, thậm chí càng thêm điên cuồng.

Nghĩ đến kẻ kia, trong lòng lão chợt dấy lên cảm giác tò mò. Dường như trong khoảng thời gian này kẻ kia đã biến mất rồi, chẳng lẽ hãn phải đi chấp hành nhiệm vụ bí mật của điện hạ?

“Đúng rồi, nghe nói lần trước ông gặp được một người, đối phương đã đánh bại ông?” Bỗng nhiên, Tề Hạo nghĩ đến cái gì, lập tức quay đầu nhìn về phía Khương lão.

Vết sẹo cũ bị người ta chọc tới, Khương lão có chút mất mặt không nhìn được, nhưng ai bảo người nói chuyện lại chính là Tề Hạo chứ? Cuối cùng lão chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Đối phương quá mức biến thái, phỏng chừng còn có thể độ sức cùng đội trưởng một phen.”

“Vậy ư?” Tề Hạo hơi nheo mắt, ánh mắt trở nên nguy hiểm: “Ông thực sự cảm thấy có hình thái thứ hai đủ tư cách sánh

ngang với tôi?”

Dưới cái nhìn chăm chú của gã, sắc mặt Khương lão khẽ biến, lão vừa cảm nhận được một luồng hàn mang sắc bén, đâm thẳng lên người mình. Cũng tới tận khoảnh khắc này, lão mới ý thức được bản thân vừa nói lỡ, rồi vội vàng chữa lại: “Đội trưởng, tôi không có ý đó.”

“Hừ, nể mặt nhiều người xung quanh đây, tôi mới không và miệng ông đó.” Tề Hạo liếc mắt nhìn lão, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Khương lão thoáng hiện chút khó coi, nhưng rất nhanh đã thu lại, còn nở nụ cười làm lạnh gật đầu.

“Người có thể đánh bại ông, cũng miễn cưỡng được tính là một nhân vật, nhưng tốt nhất là đừng lấy đối phương ra so sánh với tôi.” Tề Hạo lạnh nhạt nói, sau đó sắc mặt lại khôi phục vẻ nhã nhặn, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt như có như không, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, sẽ cho rằng gã là một mỹ nam có chút tuấn mỹ, đẹp trai, nhã nhặn.

Khương lão liên tục gật đầu nói phải, tùy trong lòng bực bội, cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Chương 811. Chiến Tranh Bùng Nổ!

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Đối phương sắp tới rồi.” Thống soái quân đội bên cạnh cất giọng lạnh lùng nói.

Ánh mắt cả đám người đồng loạt nhìn lại, liền nhìn thấy ở vị trí cuối cùng của con kênh trước mắt, là một mảnh chiến trường đông nghìn nghịt với những chiếc xe tăng đang chạy nhanh tới đây.

Khi bọn họ nhìn thấy đối phương, đối phương cũng nhìn thấy bọn họ. Xảy ra tình trạng như vậy, bởi khu vực này trong Khư giới vốn là một mảnh bình nguyên bằng phẳng, không có núi cao và sự vật gì che chắn, bùng nổ chiến tranh tại nơi này, cũng tương đương với giao phong trên bình nguyên.

“Là Đẳng thống soái khu Mẫu Hoàng.” Trên xe tăng, Trần Hàn cũng thông qua kính viễn vọng trông thấy đối diện, nhất là ở trên đài chủ soái, chẳng những gã nhìn thấy Đẳng thống

soái, còn có đám bí vệ, cùng với Tề Hạo, vị đội trưởng bí vệ nghe đồn là cực kỳ đáng sợ kia,.

Sắc mặt gã đột biến, nhưng nghĩ đến bốn vị quân vương đang đứng sau lưng mình, tâm trạng lại có chút buông lỏng ra.

Nếu để cho chính gã đi nghênh chiến một đội hình như vậy, phỏng chừng quân đội dưới tay gã cũng không chống đỡ nổi một phút đồng hồ.

“Các vị đại nhân, bọn họ có nhiều pháo Khư Thần lắm, chỉ sợ chúng ta không chống đỡ chính diện được.” Trần Hàn thử nói với không khí bên người mình, thái độ vô cùng cung kính.

Tuy bốn vị quân vương phía Dạ Thử Vương đã biến mất, nhưng gã cho rằng, bọn họ vẫn đang ở tầng sâu nhất trong Khư giới, đi theo bên người mình.

Và... không có đáp lại.

Trần Hàn nói xong, chung quanh vẫn là một mảnh im lặng.

Sắc mặt Trần Hàn thoảng hiện chút khó coi, nhưng lại không dám lùi bước, chỉ có thể bất chấp khó khăn tiếp tục tiến về phía trước.

Gã không tin khi toàn bộ nhân viên ở nơi này chết sạch, các vị quân vương kia vẫn không chịu ra tay.

Chỉ cần bản thân gã không chết là tốt rồi, có thể lui lại trước.

Rất nhanh, hai quân đều tiến vào tầm nhìn của nhau, chỉ trong nháy mắt ấy, đại chiến đã bùng nổ.

Pháo Khư Thần nổ bắn ra ngoài, 12 viên đạn pháo cắt qua hư không dài đằng đằng, nhắm thẳng vào vị trí của Trần Hàn bên trong chiếc xe tăng ở trung tâm đội quân đối diện.

Trần Hàn biến sắc, gã vội vàng nhảy khỏi xe tăng, rống giận tuyên bố khai chiến.

Ngay tại khoảnh khắc lửa đạn khai hỏa, vô số súng ống đạn dược cũng dốc toàn bộ lực lượng bắn ra, nhưng phe xuất hiện thương vong đầu tiên chính là quân đội bên người Trần Hàn.

Chiếc xe tăng gã vừa ngồi lúc nãy, đã bị pháo Khư Thần bắn cho lật ngược, đã hư hỏng.

Một pháo rơi xuống, trực tiếp đánh nổ ra hố sâu bốn, năm mét, và chỉ vền vện là dư ba chấn động, cũng đủ để làm nhóm trăm khur giả giai đoạn đầu chung quanh chấn thương, đầu óc choáng váng.

Mà phản kích bên phía Trần Hàn cũng bắt đầu rồi.

Nhưng so sánh với quân lực không lồ, với trận địa sẵn sàng đón quân địch của khu Mậu Hoàng, phản kích phía Trần Hàn lại lộ ra vẻ yếu ớt, tựa như ngọn đèn đom đóm giữa cơn mưa to, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngúm.

Chỉ trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết, rên rỉ đau đớn đã vang vọng bốn phương.

Nhưng Tề Hạo bên này cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, hoàn toàn không dám phớt lờ, mà ngược lại, tâm trạng của bọn họ càng ngày càng trở thành khẩn trương, thân thể vô cùng căng thẳng, một mực cảnh giác phòng bị phía trước sẽ đột nhiên xuất hiện quân vương bất cứ lúc nào.

“Nghĩ Hậu chỉ phái mấy tên nhóc con các người đến đây thôi sao?” Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh nhạt vang lên sau lưng bọn họ.

Tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng đám người Tề Hạo vẫn bị dọa cho run rẩy cả người, vội vàng xoay lại, liền nhìn thấy Dạ Thử Vương vừa xuất hiện phía sau lưng mình.

“Là quân vương! Mau!” Có người vội vàng hô to.

Còn có người ở khá gần, lập tức dẫn đầu phát động công kích về phía Dạ Thử Vương, muốn tiên hạ thủ vi cường, dù đối phương là quân vương, bọn họ cũng có thể liều mạng.

Nhưng Dạ Thử Vương chỉ lộ ra ánh mắt lạnh nhạt. Đối mặt với công kích ập tới, gã bình thản vung tay lên, chỉ thấy rõ ràng là bàn tay gã lướt qua trong không khí, nhưng lại như có một vật sắc bén nào đó xẹt qua, thân thể người chuẩn bị tập kích kia chợt cứng đờ, sau đó, cả bộ thân thể hoàn chỉnh chia lìa thành hai mảnh ngay ngắn, mặt cắt phẳng lý, đều đặn.

“Ta chỉ cần một bàn tay cũng đủ để tiêu diệt mấy người.” Dạ Thử Vương nhàn nhạt nhìn bọn họ: “Ta chỉ không muốn để thành thị mà bản thân thu phục được, sẽ trở thành một thành

rỗng mà thôi. Đó mới là nguyên nhân duy nhất khiến cho mấy người còn có thể hô hấp được.”

Kiều ngạo, cũng có thể nói là tư thái tuyệt đối nhìn xuống và miệt thị của người đứng trên đỉnh cao.

Dạ Thử Vương vừa lộ ra uy nghiêm và tư thế thuộc về quân vương, nghĩa là ở trong đáy mắt gã, căn bản không có đám hình thái thứ hai trước mặt này.

Nhưng toàn thân gã để lộ ra uy thế khủng bố, lại khiến đám hình thái thứ hai kia vô cùng kinh sợ, không thể phản bác được.

Cùng lúc ấy, trong ánh mắt Tề Hạo lại lóe lên một tia quang mang kỳ dị. Gã không nói gì, nhưng đang ngấm ngấm súc lực, thân thể hơi rung động, vốn không phải sợ hãi, ngược lại ... rất giống như đang hưng phấn.

“Mấy người chính là bí vệ mà con đàn bà ti tiện kia bồi dưỡng ra?” Ánh mắt Dạ Thử Vương dừng lại trên người nhóm bí vệ đứng trong đám hình thái thứ hai khác.

Ngay lập tức, nhóm bí vệ lão Khương chợt có cảm giác thân thể tê rần, một loại lực lượng áp bách vô cùng mạnh mẽ ập tới.

Ánh mắt Tề Hạo lại chuyển thành vẻ nhã nhặn vốn có, che giấu sát khí trong lòng.

“Nghe nói các người đều tuyệt đối trung thành?” Khóe miệng Dạ Thử Vương khẽ nhếch lên, hơi cong cong: “Vậy chúng ta chơi một trò đi, mỗi kẻ trong đám các người lớn tiếng nhục mạ con đàn bà ti tiện kia một câu, ta sẽ tạm tha cho các người.”

Tám người, bao gồm cả lão Khương và Tề Hạo ở bên trong đều đưa mắt nhìn nhau.

“Bắt đầu đi.” Dạ Thử Vương tùy ý nói.

Tám người phía đối diện chỉ đưa mắt nhìn nhau, toàn bộ đều không hé răng.

“Thật không thú vị.” Dạ Thử Vương khẽ lắc đầu, lại tiện tay bắn ra một cái, rất đột ngột, thân thể một bí vệ trong đó trở nên cứng đờ, rồi nhanh chóng vỡ vụn ra, máu tươi rơi rụng đầy đất: “Cứ phải chờ tới khi ta để lộ uy nghiêm mới chịu thuận theo, thực chả có gì thú vị.”

Chương 812. Xin Hỏi, Hiện Giờ Phản Bội Còn Kịp Hay Không?

Ủng Hộ Dịch Giả Chính Chủ Z A L O : 0704 730 588
(Phước Mạnh)

Bảy người còn lại đều vô cùng khiếp sợ. Bọn họ hoàn toàn không thấy rõ Dạ Thử Vương bên kia đã công kích như thế nào, nhưng lại có thể cảm nhận được, trong nháy mắt vừa rồi, đã có một luồng lực lượng ập tới, là tới quá nhanh khiến ánh mắt không thể bắt kịp.

Đáy lòng Khương lão phát lạnh, lão vừa phát hiện ra, nếu hồi này, kẻ bị công kích chính là mình, thì với thân pháp của lão phỏng chừng cũng rất khó né tránh được.

“Vậy để ta chỉ tên.” Dạ Thử Vương nhìn dáng vẻ xanh mặt nhưng không dám ra tay của đám người đằng kia, chợt nở nụ cười, rồi tiện tay nhắc lên một ngón, điểm vào Tề Hạo đang đứng trong đám người trước mặt: “Chọn thanh niên này đi.”

Vẻ mặt Tề Hạo rất bình tĩnh, có vẻ như chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của gã. Dưới tà nhãn tùy ý, ngạo nghễ của Dạ Thử Vương, gã thoáng im lặng một giây, mới nhận nói: “Thật có lỗi, tôi sẽ không nói bậy về điện hạ.”

“À há...” Dạ Thử Vương gật gật đầu, xem như đã tiếp nhận cách nói của đối phương rồi: “Vậy mày đi chết đi.”

Khi nói chuyện, bàn tay gã đã vung lên.

Lực lượng sắc bén chợt cắt qua không khí, tập kích tới, nhưng Tề Hạo bên kia đã sớm có chuẩn bị. Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt vốn hòa nhã chợt trở nên sắc bén, lộ ra sát khí đậm đặc. Cùng thời khắc đó, năng lực của gã cũng được phát động.

Một vết máu rất nhỏ xuất hiện trên gương mặt của Tề Hạo, lại bị gã nâng tay lên, xóa bỏ đi, cả liếc cũng chưa từng liếc mắt nhìn lấy một cái, nhưng ở sâu bên trong đáy mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn nồng đậm.

Thành công rồi.

Ta đã ngăn chặn được năng lực của quân vương!

Dạ Thử Vương cũng thoáng sửng sốt, còn có chút ngoài ý muốn, bởi vì đối phương lại không chết? Tuy đòn đánh vừa nãy chỉ là một kích tiện tay, nhưng kẻ đối diện có thể ngăn cản được, cũng có chút khoa trương.

Gã không khỏi liếc mắt đánh giá đối phương một cái, rồi lập tức nở nụ cười, nói: “Lại đến thử xem.”

Nghe được lời nói của Dạ Thử Vương, chẳng những Tề Hạo không có chút e ngại nào, ngược lại ánh mắt còn lộ ra chiến ý.

Đúng lúc này, Dạ Thử Vương lại nâng tay.

Giơ lên, đánh xuống.

Động tác vô cùng đơn giản ấy, lại có thể cắt qua khoảng cách hơn mười mét.

Và chỉ vền vẹn là một cái vẩy tay đơn giản giữa hư không.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bàn tay gã hạ xuống, vẻ mặt vốn còn tràn đầy tin tưởng của Tề Hạo chợt biến sắc, con ngươi khẩn cấp co rút lại, biểu cảm hoàn toàn mất khống chế, lộ ra vẻ kinh hãi.

Lực lượng xé rách khủng bố xuất hiện, hư không ngay trước mắt Tề Hạo vỡ ra, một luồng lực lượng xé rách không thể ngăn cản được ập tới, mang đến cho gã có loại ảo giác, ngay cả linh hồn của mình cũng bị nó xé thành hai nửa.

Ngăn cản!

Nhất định phải ngăn cản! !

Trong nháy mắt, lực lượng toàn thân Tề Hạo rơi vào trạng thái bùng nổ đến mức tận cùng, hốc mắt sung huyết, giống như một con dã thú điên cuồng phát ra một tiếng rít gào chói tai, hiện giờ, đáng vẻ của gã đâu còn sót lại chút nhã nhặn, điềm đạm nào?

Phốc!

Máu tươi bắn ra từ phần trán bị xé toạc, ngay sau đó, toàn bộ thân thể gã, từ vị trí giữa trán, đều bị chém thành hai nửa.

Tựa như có một luồng lực lượng không thể ngăn cản nào đó, đã lôi kéo thân thể gã, quá trình xé rách này diễn ra khá là

thong thả, bởi vậy, đám người bên ngoài đều có thể nhìn thấy dấu hiệu máu thịt bị cứng rắn chia lìa.

Ngay tại một khắc này, từ mũi, môi, phần cổ, lồng ngực, cơ quan nội tạng... vân vân, tất cả đều bị xé rách từ khoảng giữa.

Cảnh tượng làm người ta sợ hãi như thể trực tiếp hiện ra ngay trước mắt, khiến cho đám hình thái thứ hai khác vô cùng hoảng sợ.

Những người nắm được thông tin về bí vệ đều biết rằng, Tề Hạo này đã đạt tới cấp bậc tuyệt đối nghiền áp trong hàng ngũ hình thái thứ hai, nhưng vào thời điểm này, thực lực mà đối phương luôn kiêu ngạo lại không thể ngăn được một bàn tay tùy ý vung lên của quân vương!

Đây là chênh lệch giữa hình thái thứ hai và quân vương.

Là cách nhau một trời một vực.

“Ừm?” Nhưng Dạ Thử Vương, kẻ vốn đang hưng phấn dạt dào chứng kiến cảnh tượng trước mắt, lại đột nhiên nhướng mày, quay đầu nhìn đến một nơi nào đó trong hư không: “Trông thấy tên trai bao của mình bị thương, cô đã chịu hiện thân rồi?”

Cùng lúc ấy, ngay tại vị trí kia trong hư không, một bóng người với ánh mắt lạnh lùng chậm rãi hiện ra. Người nọ đứng là Nghĩ Hậu.

Cô ta mặc một bộ chiến giáp màu bạch kim, cầm trường thương trong tay, như nữ Võ Thần ngạo nghễ giống hệt Dạ Thử Vương lúc trước, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, coi như không thấy, không thèm để ý tới lời nói mang tình sỉ nhục của Dạ Thử Vương lúc trước.

Ánh mắt cô ta lướt đến vị trí khác, lạnh lùng nói: “Mấy người cũng đến đây? Lần này là việc riêng của thành Bạch Nghĩ chúng ta, mấy người khẳng định muốn nhúng tay vào sao?”

Thấy bản thân đã bị nhìn xuyên qua, ba vị quân vương nhóm Tinh Quân vốn đang ẩn giấu ở chung quanh cũng không tiếp tục ngụy trang thêm nữa, đều hiện thân rời khỏi.

Bốn vị quân vương vừa lộ diện, lập tức làm đám đông hình thái thứ hai bên cạnh trở nên hoảng sợ, trong lòng khiếp hãi

nói không nên lời.

Vì lật đổ Nghĩ Hậu, Dạ Thử Vương lại mời ba vị quân vương tới tương trợ, chuyện này...

Xin hỏi, hiện giờ phản bội còn kịp hay không?

Có người đã nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, thậm chí còn nghĩ tới chuyện lập tức quỳ xuống rồi.

Sắc mặt nhóm bí vệ lão Khương cũng đồng loạt thay đổi, tuy so với nhóm hình thái thứ hai khác, bọn họ càng hiểu biết về lực lượng của Nghĩ Hậu hơn, nhưng đối mặt với một đội hình như vậy, có nghĩa cũng thẳm đố mồ hôi lạnh thay Nghĩ Hậu, cảm thấy lo lắng vô cùng.

Tinh Quân vừa hiện thân, lập tức mỉm cười nhìn Nghĩ Hậu, nói: “Hôm nay chúng ta cũng nên chấm dứt ân oán năm đó rồi.”

Nghĩ Hậu hờ hững nói: “Anh đến đây cũng không khiến tôi cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Thật có lỗi, vốn dĩ tôi cũng không muốn tham gia vào chuyện này.” Một cô gái tóc xanh đang đứng bên cạnh bọn họ, chợt lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: “Nhưng điều kiện mà anh ta đưa cho thật sự rất mê người, khiến người ta thật khó mà từ chối được.”

Vị trung niên với sắc mặt lạnh lùng còn lại không nói gì, tựa như hết thấy đều không cần nhiều lời.

Chương 813. Cùng Là Phụ Nữ, Tội Gì Phải Làm Khó Nhau?

Đôi mắt Nghĩ Hậu chậm rãi đảo qua cả đám người bọn họ, nói: “Nơi này là thành của tôi, hiện tại mấy người rời đi còn kịp, nếu không, chờ sau khi chuyện này chấm dứt, chắc chắn tôi cũng đến thành của mấy người một chuyến!”

Dạ Thử Vương cười nhạo nói: “Cô cảm thấy hôm nay mình còn có thể thoát được hay sao?”

“Thành của tôi cũng không dễ tiến vào như vậy đâu.” Cô gái tóc màu lục lộ ra vẻ mặt lấy làm tiếc, hiển nhiên hoàn toàn

không coi trọng lời uy hiếp của Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu thấy vậy, cũng không nhiều lời thêm nữa, từ bên trong đôi mắt bắn ra sát ý lạnh lạnh, bỗng nhiên trường thương trong tay lao lên, giết tới một vị trí gần Dạ Thử Vương: “Lần này tôi sẽ không để anh chạy thoát nữa đâu.”

“Ngựa của cô đâu rồi?” Dạ Thử Vương cười nói, khi nói lời này, vẻ mặt gã vô cùng ung dung, tựa như đang châm biếm.

Nhưng trên thực tế, trong lòng gã vẫn ôm một chút băn khoăn, gã biết Nghĩ Hậu này vô cùng đáng sợ, tâm tư cực kỳ thâm trầm, mưu lược siêu quần, hiện giờ đối mặt với bốn người bọn họ, vậy mà cô ta vẫn lựa chọn chính diện giao phong, lại không gặp con khur liem mã [1] kia, khiến trong lòng gã có chút cố kỵ.

[1] : con ngựa khur nịnh nọt.

Nói tới nói lui, chỉ trong nháy mắt, hai người bọn họ đã bắt đầu giao phong.

Bóng dáng Dạ Thử Vương nhoáng lên một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ, tránh thoát đòn tập kích đến từ cây trường thương trong tay Nghĩ Hậu.

Nhưng trong mắt Nghĩ Hậu lại lộ ra nụ cười lạnh, trong nháy mắt, cây trường thương trong tay cô ta đã đâm về phía ‘Quá khứ’ .

Phanh!

Đột nhiên mũi thương ngừng lại, tựa như đã bị thứ gì đó ngăn cản, nhưng rõ ràng là mũi thương đã đâm vào ‘Quá khứ’, tầm mắt cô ta cũng trông thấy dáng vẻ Dạ Thử Vương đang đứng nguyên tại chỗ, mở miệng nói chuyện trong ‘Quá khứ’ cơ mà?

Ấy vậy mà mũi trường thương vẫn bị một thứ lực lượng vô hình nào đó ngăn chặn lại.

Là năng lực phòng ngự của đối phương!

Chỉ trong nháy mắt Nghĩ Hậu đã hiểu được mọi chuyện, từ trong đáy mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Hiển nhiên sau khi chiến một trận cùng Hứa Thâm, tình báo về năng lực của cô ta đã bị tiết lộ rồi!

Nói đến cùng, ở lần trước khi Dạ Thử Vương đi tới tìm tòi bí mật, cô ta vẫn còn có thể đánh cho gã bị thương.

“Muốn chém giết ‘Quá khứ’ của tôi sao?” Dạ Thử Vương vừa xuất hiện tại một sườn khác, khẽ cười nói: “Trước kia tôi còn buồn bực, không biết đến tột cùng năng lực của cô là cái gì, có nghĩ muốn toác đầu cũng không nghĩ ra, nhưng may mắn tên nhóc bên cạnh cô kia, đã cho tôi biết được năng lực của cô là gì rồi. Là điều khiển thời gian, thật sự rất lợi hại nha, nhưng năng lực càng mạnh mẽ, lại có càng nhiều hạn chế. Cô có thể mưu sát người khác trong quá khứ, nhưng chỉ cần tôi vừa xuất hiện tiến hành phòng bị ở quá khứ là được.”

Loại biện pháp phòng ngự Nghĩ Hậu chém giết quá khứ này, cũng tương tự như suy nghĩ của Hứa Thâm lúc trước.

Hứa Thâm có thể nghĩ đến biện pháp này trong lúc nguy cấp, thì mấy người Dạ Thử Vương vốn là quân vương, lại biết được tình báo từ trước, đương nhiên cũng có thể nghĩ đến phương án ứng phó này.

Bọn họ tin tưởng năng lực chém giết quá khứ của Nghĩ Hậu chắc chắn phải có hạn chế, nếu không chẳng phải cô ta đã vô địch rồi sao?

Bởi vậy chỉ cần làm tốt phòng bị từ trước, nghĩa là ngay tại một khắc khi bản thân ở trong quá khứ lộ diện trước mặt Nghĩ Hậu, đã phải bắt đầu tiến hành phòng ngự rồi.

Nghĩ Hậu nghe được lời nói của Dạ Thử Vương trong, sắc mặt hoàn toàn trở nên âm trầm.

Quả nhiên năng lực của cô ta đã bị phát hiện.

Sưu!

Cùng lúc đó, vài tiếng xé gió vang lên, ba vị quân vương, nhóm Tinh Quân và cô gái tóc màu lục đồng thời liên thủ ra tay.

Bọn họ từ ba góc độ khác nhau, cùng hướng tới Nghĩ Hậu, muốn bao vây, kìm kẹp cô ta.

Nghĩ Hậu liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái, lúc trước cô ta từng giao phong cùng đối phương, năng lực của đối phương thực sự khiến cô ta bó tay, không tìm được biện pháp nào để

xử lý cả, bởi vậy ở thời điểm này, cô ta chỉ có thể chuyển hướng, giết về phía cô gái tóc màu lục bên kia.

Cô gái tóc màu lục này là một trong ba quân vương của thành Hải Điều, theo Nghĩ Hậu suy đoán, đối phương hẳn là kẻ yếu nhất trong đám quân vương có mặt ngày hôm nay.

Tuy cô ta không quen thuộc tình huống bên trong thành Hải Điều, nhưng hiển nhiên, phe bọn họ áp dụng theo chế độ cộng hoà, cả ba vị quân vương cùng lúc thống trị, nghĩa là cả ba bọn họ đều có thể kiềm chế, trói buộc lẫn nhau, hoặc là một mảnh hai yếu hình thành nên xu thế cơ giác [2], bởi vậy cô ta lập tức muốn tìm đối thủ yếu để đánh tan kế hoạch của bọn họ.

[2] : nguyên văn 犄角 – cơ giác, từ này vừa có nghĩa là góc, vừa có nghĩa là sừng thú.

Dường như cô gái tóc màu lục cũng nhìn ra tâm tư của Nghĩ Hậu, liền cười nói: “Cùng là phụ nữ, tội gì phải làm khó nhau?”

Rõ ràng giọng nói vô cùng dịu dàng ngọt ngào, nhưng đối mặt với công kích của Nghĩ Hậu, cô gái này lại thản nhiên không trốn không tránh, chỉ chú tâm vun thanh kiếm trên tay mình, chém tới.

Ánh mắt Nghĩ Hậu trở nên ngưng trọng.

Tình thế hiện giờ, năng lực của cô ta đã bại lộ, nhưng bản thân lại không biết năng lực của đối phương, hơn nữa, trông đáng vẻ đối phương tự tin như thế, hơn phân nửa là có vấn đề.

Tĩnh!

Hàn quang chợt lóe trong đôi mắt Nghĩ Hậu, cô ta vừa trực tiếp phát động thời gian ngừng lại, khiến cho động tác của toàn bộ bốn vị quân vương đều dừng ngay giữa không trung, nhóm hình thái thứ hai chung quanh cũng thế.

Người duy nhất có thể hành động chính là Nghĩ Hậu.

Công kích trong tay cô ta không hề suy giảm, nhưng lần này Nghĩ Hậu không có ý đồ công kích ‘Quá khứ’ nữa. Suy cho cùng, Dạ Thử Vương có thể tiến hành phòng bị, thì đương nhiên ba người khác cũng có thể.

Trong nháy mắt, trường thương đã xỏ xuyên qua, nó lập tức đâm thẳng vào đầu cô gái tóc màu lục trước mắt.

Nhưng một khắc sau, trường thương lại kỳ dị trượt đi, từ vị trí cái đầu, lập tức chệch qua bên cạnh.

Một thương này không thể đâm trúng!

Nghĩ Hậu thoáng sửng sờ.

Cũng vào thời điểm ấy, thời gian ngừng lại đã chấm dứt.

Chương 814. Thế Cục Bất Lợi!

Cô gái tóc màu lục hơi sửng sờ một chút khi nhìn thấy Nghĩ Hậu đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, và tiếp tục vùng kiếm chém tới.

Bóng dáng Nghĩ Hậu nhoáng lên một cái, đã vội vàng trốn tránh.

Một kiếm này chém xuống, rõ ràng không có va chạm vào thân thể cô ta, nhưng phần chiến giáp trên cánh tay lại dính một chút lực trùng kích, khiến thân thể mất thăng bằng, suýt chút nữa thì nghiêng người, ngã xuống.

Loại phương thức công kích này, có một chút tương tự như ‘Chém giết quá khứ’ của cô ta.

Cũng là không nhìn khoảng cách, thậm chí còn không va chạm vào địch nhân.

Nhưng đương nhiên Nghĩ Hậu hiểu được, năng lực của hai người hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt Nghĩ Hậu trở nên âm trầm, vốn tưởng rằng cô gái tóc màu lục này là quả hồng mềm, dễ nắm nhất trong đám người kia, ai ngờ năng lực của đối phương lại quý dị, không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng đã đâm trúng, lại bị đánh lệch đi, đây tuyệt đối không phải do tay cô ta đâm trượt.

Rõ ràng đã tránh thoát, lại bị đánh trúng.

Hiển nhiên năng lực của đối phương vô cùng quý dị.

Suu!

Tiếng xé gió chợt ập tới, một cây trường thương đâm thẳng vào lưng.

Sắc mặt Nghĩ Hậu khẽ biến, cô ta vội vàng trốn tránh, nhưng cùng lúc ấy, một thanh chiến đao cũng chém đến.

Hai mặt đều có địch, Nghĩ Hậu nhanh chóng bước vào quá khứ.

“Tôi cược là một thương này của tôi, có thể đâm trúng cô.”
Bỗng nhiên, từ sau lưng có tiếng Tinh Quân nhẹ giọng tự nói.

Lời này nói rất quái lạ, nhưng sắc mặt Nghĩ Hậu lại thay đổi.

Cô ta đang muốn xoay người, nhưng đã không kịp, một luồng lực lượng bén nhọn đâm tới. Nó bị giáp lưng cản lại, nhưng lực xuyên thấu bén nhọn vẫn làm cho cô ta có chút khó chịu.

Thân thể của cô ta bị đánh từ ‘Quá khứ’ trở lại trong hiện thực.

Bất kể cô ta đã bước vào quá khứ, công kích của Tinh Quân vẫn đâm trúng rồi.

Nghĩ Hậu biết năng lực của đối phương, Tinh Quân gọi nó là tinh vận. Nhưng Nghĩ Hậu lại gọi nó là hạnh vận.

Hay nói cách khác, đối phương là người đàn ông được Nữ Thần May Mắn ưu ái, chỉ cần là chuyện có liên quan tới vận khí, theo lẽ thường, đối phương sẽ đứng ở bên có kết quả tốt nhất.

Nếu loại năng lực này được kết hợp với ‘Đánh cược’, thì nó chính là đánh cược tất thắng!

Bởi vậy, không cần biết cô ta né tránh ra sao, một khi đối phương đã mở đánh cược, công kích nhất định sẽ có hiệu quả.

Trừ phi đánh cược thứ quá lớn, vượt qua phạm trù của loại năng lực này.

Ví dụ như đối phương đánh cược giây tiếp theo thế giới sẽ hủy diệt, khẳng định là loại đánh cược này sẽ mất đi hiệu lực, bởi vì nội dung kia đã vượt quá khả năng chịu tải của năng lực rồi.

Cũng vì loại năng lực biến thái khó giải này, mới khiến Nghĩ Hậu phải bó tay, không tìm được biện pháp nào để giải quyết

đối phương, dù lúc trước giữa hai người từng có xung đột.

Bởi vì Tinh Quân có thể đánh cược bản thân gã bắt tử, hơn nữa sẽ không bị đánh trúng!

Dựa vào đó, kể cả khi Nghĩ Hậu chém giết quá khứ, cũng không mang lại hiệu quả.

Nếu Tinh Quân dùng loại năng lực này lên người hình thái thứ hai, như vậy chỉ một câu nói, gã cũng có thể làm cho đối phương tan thành mây khói.

Gã chỉ cần đánh cược giây tiếp theo đối phương sẽ triệt để chết đi là xong.

Khi ở trước mặt năng lực giả sở hữu lực lượng mang tính áp đảo cấp quân vương, lại còn là loại hạnh vận khó giải này nữa, thì bất kể đối phương là loại năng lực giả hình thái thứ hai nào, chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Cũng may Nghĩ Hậu vốn không phải hình thái thứ hai, bởi vậy Tinh Quân không thể trực tiếp đánh cược cô ta sẽ chết, loại nội dung này cũng vượt quá mức chịu tải của năng lực đó rồi, cho nên, gã chỉ có thể dùng hạnh vận vào trong chiến đấu.

“Tôi cược một thương này của tôi, vẫn sẽ đâm trúng cô.” Tinh Quân lại ra tay công kích, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, trường thương rất nhanh đâm tới.

Thời gian ngừng lại!

Trong nháy mắt, Nghĩ Hậu đã phát động năng lực, cô ta có thể cảm nhận được một loại nguy cơ nào đó đã tập trung vào chính mình, chỉ cần thời gian ngừng lại chấm dứt, nó sẽ ập tới.

Bởi vậy, nhất thiết phải tiên hạ thủ vi cường.

Giết!

Ngay tại khoảnh khắc thời gian ngừng lại, cô ta đã quay người giết về phía Tinh Quân, nhưng vừa mới chuyển thân, đột nhiên một luồng thương thế sắc bén đã ập tới!

Con người trong mắt Nghĩ Hậu co rụt lại, tại khoảnh khắc cả thế giới đều ngừng vận chuyển, đối phương vẫn có thể làm thương tổn cô ta?

Cô ta vội vàng tránh né, đồng thời một hành động né tránh này cũng vừa vặn làm thời gian ngừng lại kết thúc.

Vào thời khắc ấy, công kích từ phía Tinh Quân cũng nhanh chóng đánh tới, đâm vào phần chiến giáp trước ngực cô ta, kinh lực bèn nhon xỏ xuyên qua chiến giáp, chen vào bên trong, khiến trước ngực Nghĩ Hậu vô cùng buồn bực, có loại cảm giác vừa bị một cái đinh đâm thẳng vào.

Nghĩ Hậu lui ra phía sau hơn mười mét, hướng ánh mắt đầy rầy hàn ý nhìn chằm chằm vào Tinh Quân.

Đối phương là thành chủ thành Tinh Sầu, địa vị ngang hàng với cô ta, cường độ năng lực cũng xấp xỉ.

Hơn nữa, thương thế mà cô ta gặp phải vào khoảnh khắc thời gian ngừng lại kia, vốn không phải một thương vừa được Tinh Quân đánh cược lúc trước khi cô ta sử dụng năng lực của mình, mà là một thương khác, do kẻ này ngầm ngầm đánh cược từ trước đó, nghĩa là gã phát động hai lần tập kích.

Thông qua thời gian ngừng lại, chính cô ta đã xoay người công kích, mới suýt chút nữa thì đụng vào loại công kích đã sớm được sắp đặt từ trước kia.

Đây là biện pháp phản chế [1] Tinh Quân đã chuẩn bị để đối phó với năng lực của cô ta!

[1] : là tiến hành phản kích đối với hành vi của nhân vật hoặc thể lực đối địch, có thể hiểu là không chế ngược lại.

Sưu!

Đại đao chém tới. Là vị trung niên mặt vuông kia.

Từ đầu đến giờ, đối phương vẫn rất bình tĩnh, không ngừng tiến công tới, tuy chưa từng để lộ ra năng lực của bản thân, nhưng Nghĩ Hậu lại không thể không chú trọng đến một đao này.

Suy cho cùng, năng lực của cô ta đã bị thấy rõ, và khẳng định là trước khi đến nơi này, đối phương đã định ra sách lược chiến đấu chuyên môn nhằm vào nhược điểm trong năng lực của cô ta rồi.

Có thể hiểu tình thế mà Nghĩ Hậu đang sa vào hiện giờ chính là, tất cả con bài chưa lật trong tay mình đều bại lộ, nhưng bản

thân lại không biết quá nhiều về con bài chưa lật của đối phương.

Chương 815. Liên Tiếp Ngoài Ý Muốn!!!

Trước kia, cô ta từng dựa vào năng lực vô địch của mình để chém giết khắp nơi không cố kỵ, kể cả khi không biết được năng lực của đối phương, thì dựa vào tiền vốn trong tay, cô ta cũng có thể dễ dàng chém giết địch nhân.

Suy cho cùng, có ai sẽ đề phòng ngay cả trong ‘Quá khứ’?

Nhưng hiện giờ, khi đối phương bắt đầu đề phòng rồi, ngược lại cô ta mới là kẻ rơi vào thế bị động.

Giết!

Cô gái tóc màu lục và trung niên mặt vuông đồng thời đánh tới, có thể nhận thấy, bọn họ không hề e ngại năng lực của Nghĩ Hậu, mà chém giết chính diện?

Bọn họ không sợ bất cứ một loại quân vương nào.

Phanh!

Cô gái tóc màu lục liên tục vung kiếm quang, mỗi một kiếm chém ra, nhất định sẽ làm bị thương Nghĩ Hậu.

Không cần biết Nghĩ Hậu né tránh như thế nào, vẫn sẽ bị đánh trúng.

Năng lực này vô cùng quý dị. Trong nhất thời, Nghĩ Hậu vẫn chưa thể nghĩ ra biện pháp phá giải nó, khiến cho mỗi lần công kích của cô ta đều thất bại.

Ngoại trừ Tinh Quân, dường như cô gái tóc màu lục này càng thêm khó giải hơn mấy người khác.

Suy cho cùng, đối phương vẫn có thể đánh trúng mà không cần ‘Đánh cược’.

Nghĩ Hậu chỉ có thể chuyển ánh mắt về phía trung niên mặt vuông.

Ngay tại thời điểm cô ta đang không ngừng chống đỡ thật nhiều công kích liên tiếp đánh tới, bỗng nhiên thời gian ngừng lại, sau đó một thương đâm thẳng về phía trung niên kia.

“Phốc” một tiếng, thân thể trung niên nọ bị đâm thủng.

Chờ đến khi thời gian ngừng lại chấm dứt, đột nhiên trước ngực bị xé rách khiến vị trung niên kia cảm nhận được đau đớn, gã cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó, gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ như trước mà tiếp tục vung đao giết về phía Nghĩ Hậu.

Cùng thời điểm đó, lỗ thủng trước ngực đối phương đang khép lại rất nhanh.

Hệ trọng cầu sao... Ánh mắt Nghĩ Hậu lộ ra sát ý.

Đối mặt với ba vị quân vương vây quanh, cô ta không còn tiếp tục để ý tới Tinh Quân và cô gái tóc màu lục kia nữa, ngược lại, tiếp tục giết về phía vị trung niên mặt vuông này.

Thời gian ngừng lại!

Lần này khi phát động năng lực, Nghĩ Hậu đã lựa chọn thời hạn dài hơn, dù làm như vậy sẽ khiến mức tiêu hao của cô ta kịch liệt gia tăng.

Nhưng Nghĩ Hậu cần phải triệt để tiêu diệt trung niên mặt vuông này.

Trường thương quét ngang qua, thân thể trung niên mặt vuông nọ trực tiếp bị chọc nát.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, cô ta đã đâm ra mười mấy thương, toàn bộ đều trúng đích, chúng xuyên qua thân thể trung niên mặt vuông, tạo ra thật nhiều lỗ thủng.

Tại khoảnh khắc cả thế giới đều ngừng lại này, miệng vết thương kia không hề bắn ra máu tươi, tựa như đâm kim vào một đồng bột nhão vậy.

Nhưng chờ đến khi thời gian ngừng lại chấm dứt, toàn thân vị trung niên mặt vuông nọ mới túa ra thật nhiều máu tươi. Cũng cùng khoảnh khắc ấy, cái đầu gã nổ tung ra, cánh tay, ngực, tạng phủ... tất cả đều bạo liệt.

Nhưng máu tươi bốn phía còn chưa kịp bắn tung toé ra ngoài, đã bị một loại lực lượng vô hình nào đó lôi kéo tụ tập lại, một lần nữa kết hợp với nhau.

Dường như Nghĩ Hậu cũng dự đoán được mọi chuyện sẽ diễn ra như thế, bởi vậy, cô ta trực tiếp lấy ra khur binh cái miệng kỳ quái, ném thẳng nó vào trong ‘Quá khứ’.

Cái miệng kỳ quái xuất hiện ngay tại khoảnh khắc thời gian ngừng lại chầm dứt, cũng là khoảnh khắc thân thể vị trung niên mặt vuông nọ vừa vỡ vụn ra. Kiện khur binh kia lập tức há miệng, bắt đầu hấp thu và gặm ăn.

Rất nhanh, cái miệng kỳ quái kia đã ăn sạch toàn bộ những mảnh nhỏ thân thể của vị trung niên mặt vuông nọ, chỉ để lại khôỉ giáp và hai kiện khur binh.

Mà trong khoảng thời gian này, Nghĩ Hậu cũng phải hứng chịu hai lần công kích đến từ phía Tinh Quân và cô gái tóc màu lục, khoe miệng cô ta tràn máu tươi, hiển nhiên đã bị thương rồi.

Tuy cô ta đã bước vào ‘Quá khứ’, nhưng lại phát hiện, kể cả ở trong ‘Quá khứ’, bản thân vẫn không thể ngăn cản công kích của hai người này.

Dường như năng lực của hai người kia cũng không bị thời gian giới hạn, vừa vận khắc chế cô ta.

So sánh một chút, nếu là hạnh vận của Tinh Quân, Nghĩ Hậu còn có thể thừa nhận được, nhưng năng lực của cô gái tóc màu lục kia, lại khiến cô ta kiêng kị vô cùng.

May mắn, cuối cùng cô ta cũng có thể giải quyết được một người trong đám bọn họ rồi.

Nghĩ Hậu kéo giãn khoảng cách cùng hai người kia, tranh thủ thu hồi cái miệng kỳ quái, sau đó mới nhìn về phía trung niên mặt vuông kia.

Phanh!

Vào thời điểm đó, vị trung niên mặt vuông kia đang muốn vung đao vọt tới, nhưng một khắc sau, đột nhiên thân thể gã nổ tung ra.

Có một điều kỳ lạ chính là, rõ ràng thân thể đã nổ tung nhưng không có quá nhiều máu tươi văng tới, ngược lại, toàn bộ chúng đang biến mất rất nhanh, dần dần trở nên nhạt nhòa ngay giữa không trung.

Chỉ trong khoảnh khắc, vị trí vốn có của gã chỉ còn lại một bộ chiến giáp và hai kiện khur binh.

Một màn quá đột ngột này thực sự làm người ta vô cùng ngoài ý muốn, cũng khiến Tinh Quân và cô gái tóc màu lục nhú mày, không nghĩ tới đối phương vẫn bị Nghĩ Hậu chém giết.

Nhưng mà... tình huống này cũng coi như đã tranh thủ cho bọn họ một chút thời gian rồi.

Đang lúc hai người muốn tiếp tục công kích, rất đột ngột, bên trong bộ chiến giáp vừa rơi xuống từ giữa hư không kia, lại vang lên âm thanh “ca ca” rung động của xương cốt.

Ngay sau đó, máu thịt từ bên trong tuôn ra ngoài, rất nhanh mọc dài xuống, và chỉ trong nháy mắt, trung niên mặt vuông nọ đã từ trong đồng máu thịt mơ hồ, ngưng kết làn da, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Trước sau chỉ mấy giây ngắn ngủi.

Trung niên mặt vuông sống lại rồi.

Thấy một màn như vậy, ánh mắt cô gái tóc màu lục và Tinh Quân khẽ động, có cảm khác hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng rất thoải mái, xem ra trong tay đối phương có nắm giữ một loại năng lực bảo mệnh đặc thù, không dễ bị giải quyết như vậy.

Nghĩ Hậu bên kia lại nhăn mày.

Lúc này, khi cô ta ném khur binh cái miệng kỳ quái tới, để nó gặm ăn toàn bộ máu thịt của đối phương, đã cố ý lệnh cho khur binh cái miệng kỳ quái kia thử hấp thu cả khur binh lẫn trong đồng máu thịt kia nữa, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn như Hứa Thâm lúc trước lại xảy ra.

Cũng bởi có chuẩn bị từ trước này, khiến cho cô ta tin tưởng, ở bên trong hai kiện khur binh kia tuyệt đối đã hết sạch máu thịt của đối phương rồi.

Có thể nói là gã trung niên nọ đã bị ăn đến không thừa lại một giọt.

Nhưng... dưới loại tình huống như vậy, đối phương vẫn có thể sống lại?

Hơn nữa còn là nhanh chóng sống lại như thế...

Chương 816. Thời Gian Không Hiện, Không Gian Vi Vương!

“Xem ra cả ba người chúng tôi, cô đều không thể giải quyết được dễ dàng.” Cô gái tóc màu lục nhìn thấy ánh mắt có chút tối tăm bên dưới lớp mũ giáp của Nghĩ Hậu, không khỏi lộ ra nụ cười.

Nghĩ Hậu ngậm chặt miệng, không hề đáp lại.

Tinh Quân bên kia không có ý định ngừng tay, vẫn tiếp tục giết về phía Nghĩ Hậu.

Tuy năng lực công kích của Nghĩ Hậu rất mạnh, nhưng năng lực phòng ngự của bản thân cô ta lại không được như thế, một khi bị đánh trúng, chắc chắn sẽ thương tổn, năng lực tự lành chỉ dừng lại trên phạm trù quân vương bình thường thôi.

Bành!

Tinh Quân lại mở đánh cược, lần này gã đánh cược công kích của mình sẽ đâm trúng đầu Nghĩ Hậu!

Và hiển nhiên, bởi vì mức độ chịu tải quá lớn, khiến cho ngay thời điểm đánh cược vừa mở, lượng hư lực tiêu hao trong cơ thể gã lập tức điên cuồng tăng lên, tăng lên gấp đôi bình thường, vượt quá lượng tiêu hao cho một lần đánh cược trúng đích.

Ngay khi trường thương đâm ra ngoài, Nghĩ Hậu đã bước vào quá khứ, nhưng một thương này vẫn xỏ xuyên qua thời không đánh tới.

Có cảm giác, mũi thương này đã phát động tập kích ngay tại một khắc khi Nghĩ Hậu chuẩn bị bước vào ‘Quá khứ’ kia, bởi vậy bất kể cô ta có bước vào quá khứ, thân thể vẫn bị trường thương đâm trúng.

Mũ giáp bạo kích, đau đớn bén nhọn, khiến cho cái đầu của Nghĩ Hậu suýt chút nữa thì gãy đoạn.

Cô ta vội vàng đỡ lấy trán, bứt người khỏi vị trí vừa rồi, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Tinh Quân.

Suu!

Cùng thời điểm này, vị trung niên mặt vuông vừa sống lại lúc này, đã vung đao hung hăng chém tới, nhưng Nghĩ Hậu không để ý tới đối phương.

Xét về công kích trên tay ba người này, chỉ có công kích của trung niên mặt vuông là không thể làm thương tổn quá khứ, có thể tránh thoát rất dễ dàng.

Nhưng cứ tiếp liên phát động năng lực tránh né, sẽ làm khur lực của cô ta tiêu hao rất nhanh.

Ba người phía đối diện không chút lưu tình, liên tiếp giáng xuống những đòn công kích mạnh mẽ, đánh cho Nghĩ Hậu không ngừng bại lui.

Một màn này rơi vào trong mắt nhóm trăm khur giả hình thái thứ hai, khiến sắc mặt cả đám đều thay đổi.

Nghĩ Hậu vốn cường thế xưa nay, lại bị hoàn toàn áp chế?

Nhưng có vẻ như chuyện này cũng rất bình thường, suy cho cùng, Nghĩ Hậu đang phải đối mặt với ba vị quân vương giáp công mà.

Suu!

Đột nhiên Nghĩ Hậu xoay người, phóng qua một hướng khác, cô ta muốn trốn, nhưng vừa lao đi chừng mấy chục mét, một luồng lực lượng sắc bén đã chém tới, cứng rắn ép cho cô ta phải lùi lại.

Sắc mặt Nghĩ Hậu khê biến, ánh mắt vội vàng quan sát chung quanh, lập tức bắt gặp Dạ Thử Vương, kẻ mà lúc trước vẫn một mực không có tham dự tập kích, đang chậm rì rì đạp lên hư không, bước tới.

“Xung quanh nơi này đã bị tôi phong tỏa rồi.” Dạ Thử Vương khê cười nói.

Gã ở bên cạnh, vốn không phải nhàn rỗi, không có chuyện gì làm, kỳ thực đang chuyên tâm phong tỏa chung quanh, muốn triệt để xóa bỏ cơ hội Nghĩ Hậu chạy trốn chết.

Năng lực của gã vốn không phải cái gì mà Tầm Bảo Thử kia, gã tự đặt tên cho nó là ‘Không gian’.

Thời gian không hiện, không gian vi vương!

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Dạ Thử Vương có thể đi lại bốn phương, mượn sức cường viện [1] trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, suy cho cùng, tốc độ chạy đi của gã cũng quá nhanh, có thể đặt chân tìm đến các loại hoàn cảnh nguy hiểm, cũng có thể dễ dàng thoát thân trở ra.

[1] : viện trợ mạnh mẽ, người trợ giúp mạnh mẽ...

Cả thành Bạch Nghĩ to như vậy, nhưng gã chỉ cần một lát ngắn ngủi, cũng có thể lướt ngang khắp chốn.

Lúc trước, Nghĩ Hậu không thể giết chết gã, chủ yếu là vì Dạ Thử Vương thông qua khả năng thuần di, xé rách không gian của mình xuất hiện ngay trước mặt Nghĩ Hậu, tiến hành tập kích, bởi vậy, gần như gã hoàn toàn không lưu lại ‘Quá khứ’ ở bên người Nghĩ Hậu.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho gã có thể giữ được tánh mạng của mình.

Một kích không trúng, lập tức trở ra.

Bình thường, gã chỉ vận dụng năng lực của mình vào mục đích ám sát thôi.

Bản thân là thích khách, đương nhiên không có khả năng chính diện giao phong, sau khi tập kích bị ngăn cản còn tiếp tục ngạnh mạng [2]! Huống chi là đối mặt với loại năng lực quỷ dị, chưa thăm dò được toàn bộ chi tiết của Nghĩ Hậu này?

[2] : lỗ măng ngạnh kháng.

Lúc này ở trong tầm mắt của Dạ Thử Vương, toàn bộ một dặm không gian xung quanh người gã đều bị phong tỏa.

Như một khối lập phương.

Mà bên trong khối lập phương này cũng ẩn chứa không gian loạn nhận giống như hoa sen quyền đao [3], nếu Nghĩ Hậu có ý đồ thoát khỏi không gian, cô ta sẽ lập tức bị lực lượng sắc bén trong không gian này, cắt rời xé nát!

[3] : quyền đao là loại đao dùng để gọt bút chì, bất cứ cái gì đi qua nó sẽ thành dạng sợi uốn lượn.

Thứ lực lượng này có thể bỏ qua chiến giáp đại khur trên người Nghĩ Hậu.

Hơn nữa, gã vẫn một mực không tham dự tập kích, bởi vì đang tự phong tỏa bản thân kéo dài đến ‘Quá khứ’.

Chờ đến khi Nghĩ Hậu ý thức được cái lồng giam không gian này, chắc chắn cô ta sẽ muốn bước vào quá khứ, chạy trốn chết, nhưng gã lại sớm chôn nó xuống từ trước rồi, trừ phi Nghĩ Hậu có thể đi ngược chiều, bước vào thời gian trong ‘Quá khứ’, để vượt qua thời khắc bọn họ gặp mặt nhau.

Có thể nói như thế này, là ngay từ khoảnh khắc đôi bên gặp mặt, Dạ Thử Vương đã âm thầm phát động năng lực của mình rồi!

“Năng lực càng mạnh, hạn chế càng nhiều. Theo tôi suy đoán, hẳn là cô không thể tạm dừng thời gian của cả thế giới, nghĩa là năng lực của cô chỉ có tính khu vực mà thôi. Cũng cùng loại tình huống này, khoảng thời gian mà cô có thể nghịch chuyển được, có thể đặt chân đến ‘Quá khứ’ cũng có hạn, nếu không cô đã sớm ra tay giết tôi rồi.” Dạ Thử Vương cười tủm tỉm, hướng ánh mắt quan sát Nghĩ Hậu, dùng một vài câu đơn giản, hoàn toàn vạch trần năng lực của cô ta: “Còn bây giờ, bó tay chịu trói đi, để cho tôi xé toang nội tạng trong cơ thể cô ra, nhìn xem cô sẽ có biểu cảm như thế nào.”

Nghĩ Hậu chỉ lạnh lùng nhìn gã, không nói gì, rồi bỗng nhiên cô ta xoay người, tránh thoát đòn tập kích đến từ sau lưng, tiếp đó, thân thể bay vút qua một sườn khác.

Dù đã né tránh, nhưng trên cánh tay cô ta vẫn xuất hiện cảm giác đau xót, giống như vừa trúng phải một kiếm.

Là công kích của cô gái tóc màu lục.

Chương 817. Cô Đã Đi Đến Bước Đường Cùng Rồi!!!

Sưu!

Tinh Quân cũng từ một sườn khác tiếp tục giết tới.

Sắc mặt Nghĩ Hậu trở nên băng hàn, cô ta toàn lực chống đỡ, nhưng thương tích trên thân thể lại càng ngày càng nhiều.

“Phanh” một tiếng, mũ giáp trên đầu bị thanh kiếm trên tay cô gái tóc màu lục đánh bay, một mái tóc dài màu xám bạc xõa tung xuống dưới, bên dưới mái tóc dài kia là một đóa dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ đến mức làm kẻ khác hít thở không thông.

Gương mặt cô ta như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không tỳ vết, được nhà nghệ thuật gia nào đó tỉ mỉ điêu khắc thành, lúc này khóe miệng có máu, nhưng ánh mắt vẫn rét lạnh không tan.

Nhìn Nghĩ Hậu đã bị ép đến tuyệt cảnh, rốt cuộc đám bí vệ vẫn đang vây xem xung quanh cũng phản ứng lại.

Lúc trước, Tề Hạo bị Dạ Thử Vương tiện tay dùng không gian xé rách thành hai nửa, dưới sự trợ giúp của một bí vệ khác, thân thể đã khép lại, cũng khôi phục như lúc ban đầu. Gã nhìn thấy mũ giáp của Nghĩ Hậu bị đánh bay, sắc mặt đại biến, vội vàng giậm dữ hét lớn lên: “Đằng thống lĩnh, còn thất thần cái gì? Mau dùng pháo Khư Thần!”

Đằng thống lĩnh đang đứng bên cạnh cũng tỉnh táo lại, ánh mắt thoáng dao động, nhưng tới cuối cùng vẫn cấp tốc truyền lệnh.

12 khẩu pháo Khư Thần ban đầu lập tức thay đổi phương hướng, nhắm thẳng vào bốn vị quân vương.

“Tập trung vào một người!” Đằng thống lĩnh phân phó.

Nếu để pháo Khư Thần phân tán, chúng căn bản không thể tạo thành thương tổn cho quân vương, có lẽ 12 khẩu cùng bắn một người, sẽ mang lại một chút hiệu quả.

Lúc này, Nghĩ Hậu đang giữ vững chiến đấu ở tầng thứ ba trong Khư giới, khẳng định là muốn dựa vào nhóm người bọn họ tiến hành phụ trợ.

Nếu vị quân vương khác tiến vào đến tầng thứ tư trong Khư giới để tránh né pháo Khư Thần, thì hành động đó cũng tương đương với bọn họ không thể kết hợp tập kích Nghĩ Hậu được nữa.

Dù sao chỉ có ở cùng một tầng Khư giới, mới có thể tiếp xúc với nhau.

Bởi vậy, mỗi khi đại khư muốn săn giết nhân loại, nó đều phải buông xuống hiện thực trước đã.

Rất nhanh, pháo Khư Thần đã vào vị trí.

Đảng thống lĩnh tập trung mục tiêu lên đầu Tinh Quân, gã đã sớm nhìn ra, công kích của vị quân vương này tạo thành thương tổn lớn nhất cho Nghĩ Hậu.

Theo mệnh lệnh phát ra, chỉ trong phút chốc, 12 khẩu pháo Khư Thần cùng bắn.

Dạ Thử Vương nghe được âm thanh pháo Khư thần khai hỏa ở bên ngoài không gian, gã lập tức nhú mày, từ trong đáy mắt hiện lên một mảnh hàn ý.

Oanh! !

Hư không chợt nổ tung, nhưng những viên đạn pháo kia không bắn trúng Tinh Quân, ngược lại, chúng va chạm vào một thứ vật thể vô hình nào đó giữa hư không, rồi nổ tung ra.

Lửa đạn và mảnh nhỏ văng tung toé khắp nơi, khiến cho nhóm hình thái thứ hai, mấy người Đảng thống lĩnh, Tề Hạo đều bất ngờ kinh ngạc, không kịp đề phòng.

Sưu!

Bóng dáng Dạ Thử Vương nhanh chóng chuyển động, đã xuất hiện ngay trước mặt đám người Đảng thống lĩnh, trong ánh mắt không chứa chút cảm tình nào, lạnh băng như vực thẳm: “Chết!”

Gã nâng tay... nhẹ nhàng vung lên.

Trong phút chốc, thứ lực lượng cắt phá không gian, quét ngang ra ngoài, gần như ngay lập tức, mảnh không gian nơi đám hình thái thứ hai Đảng thống lĩnh kia đang đứng thẳng, trực tiếp bị chia lìa thành hai nửa.

Cũng chỉ trong phút chốc, toàn bộ thân thể nhóm hình thái thứ hai kia đều bị chém ngang eo.

Sau đó, Dạ Thử Vương nắm chặt bàn tay, không gian nọ nhanh chóng bị phong tỏa giam cầm.

“Đừng quấy rầy chúng ta.” Dạ Thử Vương liếc mắt nhìn một cái, sau đó lại trở về bên trong chiến trường.

Hiện giờ, địch nhân bọn họ cần đối mặt chính là Nghĩ Hậu, khiến cho gã không dám có một chút phân tâm nào, dù hiện tại, cô ta đang bị bốn quân vương cùng bao vây tiêu diệt, nhưng năng lực thời gian quá mức quý giá, lại cộng thêm sự biến mất bí ẩn của con ngựa vẫn ở bên cạnh Nghĩ Hậu kia, luôn khiến gã cảm thấy tâm thần không yên.

Đám đông hình thái thứ hai bị chém eo kia lập tức phun máu tươi giàn giụa, nội tạng rơi rụng khắp nơi trên mặt đất, một chuỗi những tiếng kêu rên và thống khổ vang lên.

Cả đám người sợ hãi nhìn về phía Dạ Thử Vương.

Đây chính là lực lượng của quân vương, có thể chém giết hình thái thứ hai giống như thu gặt lúa mạch.

Thân thể vài năng lực giả hệ trọng cấu trong nhóm người này khép lại rất nhanh, sau đó, bọn họ vội vàng đứng lên, giúp đỡ chữa thương cho những hình thái thứ hai khác, nếu không, nhóm hình thái thứ hai bị chém eo kia sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

Suy cho cùng, sinh mệnh lực của hình thái thứ hai không thuộc hệ trọng cấu, vốn chẳng cứng như vậy, một khi cái đầu bị chém xuống, bọn họ sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, nhiều nhất chỉ có thể lưu lại thêm một phút đồng hồ nữa thôi.

Hiển nhiên, ngay trước khi đòn công kích do 12 khẩu pháo Khư Thần cùng bắn, trùng kích tới, Dạ Thử Vương đã cảm nhận được và xây dựng nên một tầng không gian khác chặn đứng nó lại rồi, khiến cho đòn công kích kia không thể ảnh hưởng đến cái lồng giam không gian loạn nhận mà gã chuẩn bị sẵn cho Nghĩ Hậu.

Gã cũng không phá hủy pháo Khư Thần, nói đến cùng, thứ này còn trân quý hơn cả hình thái thứ hai, muốn tạo ra một khẩu cũng không dễ.

Hiện giờ, lồng giam không bị phá hủy, bởi vậy Nghĩ Hậu vẫn không có đường nào để trốn đi.

Ở trong lồng giam, thương tích trên người Nghĩ Hậu càng ngày càng nặng, gương mặt cũng bị thanh kiếm trên tay cô gái

tóc màu lục kia vẽ cho vài đường máu, như vài vết nứt xuất hiện bên trên một món đồ sứ tinh xảo, mang đến một loại mỹ cảm nhìn thấy mà đau lòng

“Cô đã đi đến bước đường cùng rồi.” Tinh Quân chăm chú nhìn Nghĩ Hậu với những vết thương chồng chất trên người, trong ánh mắt mang theo một tia hờ hững và tiếc hận, nói: “Lúc trước, cô không nên trêu chọc tới tôi.”

Vẻ mặt Nghĩ Hậu vẫn không chút biến hóa, chỉ hướng ánh mắt băng hàn nhìn về phía gã, trong ánh mắt không mang theo bất cứ ý định thỏa hiệp nào.

“Tôi cược là một thương này của tôi sẽ xỏ xuyên qua đầu của cô.” Tinh Quân nhẹ giọng mở miệng

Gã nắm chặt cây trường thương trên tay, khur lực trong cơ thể lập tức trôi đi, nhưng rất nhanh, Tinh Quân đã cảm nhận được tình huống không đúng.

Bởi vì tốc độ trôi đi của lần phát động năng lực này... Quá nhanh.

Tựa như dùng máy bơm hút nước vậy, nó nhanh theo kiểu nghiêng hẳn về một phía, thậm chí còn có một loại cảm giác muốn hút toàn bộ khur lực trong cơ thể gã ra ngoài.

Sắc mặt gã đại biến, muốn xỏ xuyên qua đầu Nghĩ Hậu lại khó khăn đến vậy sao?

Chương 818. Rốt Cuộc Đã Trở Lại!!!

Gã vội vàng gián đoạn khur lực, làm như vậy, năng lực không bị phát động đến mức tận cùng, thật sự chỉ có thể dựa vào vận khí.

Bởi vì lúc trước gã vẫn thích nói bản thân chính là ‘Kẻ gặp may’, nên cho tới lần này, gã tin rằng bản thân có thể chân chính gặp vận đỏ mà thành công.

Nhưng khi Tinh Quân nhìn về phía Nghĩ Hậu, gã chợt phát hiện ánh mắt Nghĩ Hậu không hề dừng lại trên người mình.

Lúc này, gương mặt vốn đang khẽ thờ dốc kia, lại nhìn về một nơi khác.

Mà nơi đó, không có lấy một bóng người.

Nhưng chẳng hiểu sao, tại một khắc ấy, sắc mặt vốn đang căng thẳng của Nghĩ Hậu lại giãn ra, khôi phục về bình tĩnh lúc trước, thậm chí còn xuất hiện một nụ cười.

“Rốt cuộc đã trở lại.” Cô ta nhẹ giọng nói.

Tinh Quân nghe được lời nói của Nghĩ Hậu, trong lòng đầy ngạc nhiên nghi ngờ.

Cùng lúc đó, sắc mặt Dạ Thử Vương đang ở bên ngoài không gian lồng giam lại biến sắc. Ngay từ đầu, gã đã đoán được con đàn bà này có chuẩn bị đằng sau, nhưng rốt cuộc, cô ta đã chuẩn bị cái gì?

Cô gái tóc màu lục lại không để ý đến nhiều thứ như vậy, cô ta vẫn không ngừng tập kích Nghĩ Hậu. Lúc này, cả người Nghĩ Hậu đều là sơ hở, thậm chí cô ta còn không cần phát động năng lực của chính mình, cũng có thể đâm thủng thân thể đối phương.

Nhưng bỗng nhiên, thân thể của cô ta ngừng lại.

Loại ngừng lại này không phải do thời gian ngừng lại, mà bị một loại lực lượng nào đó giam cầm.

Trong trạng thái này, suy nghĩ của cô ta vẫn có thể xoay chuyển, nhãn cầu cũng có thể từ từ xoay chuyển, thậm chí cô ta còn có thể nhìn thấy Nghĩ Hậu trước mắt, cùng với vị trung niên mặt vuông vừa ập tới Nghĩ Hậu từ một sườn khác, cũng đang duy trì hành động.

Chỉ có bản thân cô ta bị giam cầm.

“Nhìn cô có chút chật vật.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ giữa hư không. Ngay sau đó, lại một tiếng ngựa hí truyền tới.

Bỗng nhiên một con con ngựa trắng trống rỗng xuất hiện ngay giữa hư không, thông thả bước ra ngoài.

Loại xuất hiện này, tuyệt đối không phải buông xuống từ tầng thứ tư trong Khư giới.

Dẫu sao tầm nhìn của quân vương cũng có thể dò xét được mọi diễn biến xảy ra bên trong tầng thứ tư của Khư giới.

Một màn này chân chính là xuất hiện từ trống rỗng, giống như thuần di, lại giống như đối phương vừa bước ra khỏi một thông đạo thời gian nào đó.

Có một bóng người đang ngồi trên lưng con ngựa trắng, toàn thân mặc một bộ khôi giáp màu bạch kim, cầm trường thương trong tay, cách ăn mặc giống Nghĩ Hậu như đúc, thậm chí đối phương còn... chính là Nghĩ Hậu!

Một điểm khác biệt duy nhất chính là, phía trên bộ áo giáp của đối phương có một tấm áo choàng màu đỏ tươi, mang theo mùi máu tươi đậm đặc nào đó, khiến cho khí độ của người này càng giống một vị nữ vương nắm trong tay quyền hành hơn.

Nghĩ Hậu? !

Con người trong mắt cô gái tóc màu lục chợt co rút lại.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, làm cho cả chiến trường đều rơi vào yên tĩnh.

Nghĩ Hậu thứ hai? ! !

Mọi người đều ngơ ngác nhìn một màn này, thậm chí còn kinh ngạc nói không nên lời.

Đám người Tinh Quân, bao gồm cả Dạ Thử Vương, đều sùng sốt.

Tuy bọn họ cũng đoán được Nghĩ Hậu sẽ có chuẩn bị đằng sau, nếu không làm sao cô ta có thể ngu tới mức trực tiếp buông xuống trước mặt bốn người bọn họ, nhưng bọn họ thực sự không ngờ nổi loại chuẩn bị đằng sau này, lại là một bản thân khác của cô ta?

Chẳng lẽ đối phương chính là chị em sinh đôi của Nghĩ Hậu?

Sinh đôi sao? !

Đôi mắt với vẻ khiếp sợ của mọi người, hai vị Nghĩ Hậu lại mang theo vẻ mặt ung dung. Nghĩ Hậu đã bị thương lúc trước, chỉ hờ hững nhìn Nghĩ Hậu mặc áo choàng màu đỏ tươi, nói: “Không phải cô đã sớm biết chuyện này rồi?”

“Cũng đúng.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi khẽ gật đầu, đúng là cô ta đã sớm biết, bản thân sẽ chật vật như vậy.

“Nếu cô đã biết, nghĩa là cô đã xử lý xong tất cả bọn họ rồi?”
Nghĩ Hậu bị thương lại hỏi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi hờ hững nói: “Tôi đến đây không phải vì bọn họ, đám này chỉ là tiểu nhân vật, kẻ khó giải quyết chân chính là tên kia. Cô có đọc được tin tức mà tôi gửi cho cô không?”

“Tên kia?” Nghĩ Hậu bị thương khẽ nhú mày, nhưng đã lập tức hiểu được đối phương đang muốn ám chỉ ai, chỉ đơn giản nói: “Tôi đọc được hết rồi, hơn nữa còn giải quyết hẳn rồi, lúc trước từng sai lầm một lần, nhưng lần thứ hai thì triệt để xóa sạch.”

“Nhưng cô vẫn thất bại.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi phát ra một tiếng thở dài.

Nghĩ Hậu bị thương sững sờ.

Cô ta... vẫn thất bại?

Làm sao có thể!

Chẳng lẽ bộ thân thể mà cô ta hủy diệt lần thứ hai kia, chỉ là thứ mà con khư nọ miễn cưỡng lấy ra ứng phó?

“Mặc kệ như thế nào, mục đích mà tôi đến đây chính là giải quyết hẳn.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nói, đồng thời ánh mắt lập tức tuần tra chung quanh chiến trường, nhưng cô ta căn bản không để ý đến bốn vị quân vương trước mắt, tựa như ở trong mắt cô ta, bốn vị quân vương này chỉ là bụi bặm, không lọt nổi vào mắt mình.

Thái độ ngạo mạn và miệt thị như thế, cũng khiến cho sắc mặt của bốn vị quân vương đều trở nên âm trầm.

Tuy bọn họ nghe mà không quá hiểu những gì hai Nghĩ Hậu vừa nói, nhưng ít ra, cũng hiểu được một điều.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mặt, căn bản không đặt bọn họ vào trong mắt mình, cô ta coi bọn họ chỉ là đám ‘Tiểu nhân vật’.

Con đàn bà này vẫn luôn kiêu ngạo như thế, kể cả chị em sinh đôi của cô ta, cũng cùng một cái đức hạnh như vậy...

Ánh mắt Dạ Thử Vương trở nên âm trầm, hơn nữa, tại thời điểm này, gã có muốn cũng cười không nổi, hóa ra đối thủ của gã vẫn luôn là hai vị quân vương, mà không phải một sao?

Và Nghĩ Hậu cười ngựa trắng bình thường kia, mới là Nghĩ Hậu chân chính?

“Nếu tôi không đoán sai, cô gái này... Cũng chính là cô?”
Tĩnh Quân khẽ nheo mắt, chăm chú nhìn vào Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mặt.

Không giống những người khác, gã không cho rằng Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mặt là chị em sinh đôi của Nghĩ Hậu kia.

Dẫu sau, tình huống bản thân gã đặt cược lại khiến khur lực tiêu hao một cách dị thường như vậy, cũng đủ để giải thích cho chuyện này rồi.

Bởi vì gã từng đánh cược bản thân sẽ xỏ xuyên qua đầu ‘Nghĩ Hậu’ nha!

Nếu chỉ vền vẹn là Nghĩ Hậu bị thương kia, gã tin tưởng bản thân muốn xỏ xuyên qua cái đầu này, căn bản không cần tiêu hao nhiều khur lực như vậy.

Chương 819. Làm Sao Có Thể???

Nhưng Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang trong trạng thái đỉnh phong, vừa hiện ra trước mắt này, lại chưa chắc.

Chỉ từ một điểm này, gã cũng có thể phán đoán ra rằng, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi này cũng là bản thân Nghĩ Hậu.

Lại kết hợp với năng lực ‘Thời gian’ của đối phương...

Nghĩa là Nghĩ Hậu trước mắt... Vô cùng có khả năng là bản thân Nghĩ Hậu ở một tiết điểm thời gian khác.

Đám người Dạ Thử Vương nghe được lời nói của Tĩnh Quân, lập tức trở nên sững sờ, không biết vì sao gã lại có phán đoán như vậy, nhưng rất nhanh, bọn họ đã nghĩ tới năng lực ‘Thời gian’.

Sắc mặt cả đám lại khẽ biến.

Đối mặt với lời nói Tinh Quân, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại một mực ngoảnh mặt làm ngơ, không hề để ý tới, có vẻ như không hề nghe thấy, ánh mắt cô ta vẫn đang tìm tòi ở khắp nơi chiến trường.

Mà Nghĩ Hậu bị thương lại liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái. Cô ta hiểu được, ngay tại khoảnh khắc Nghĩ Hậu màu đỏ tươi buông xuống trước mặt, trận chiến đấu này đã kết thúc rồi.

“Anh coi như có chút thông minh, nhưng đáng tiếc... Mấy người đều sẽ chết, có biết được chuyện này cũng vô dụng.”

Lời này xem như thừa nhận rồi.

Về mặt đám người Dạ Thử Vương lập tức trở nên nghiêm túc, tới lúc này, rốt cuộc bọn họ cũng cảm nhận được sự đáng sợ của năng lực ‘Thời gian’ rồi.

Một người lại có thể sáng tạo ra chiến lực của hai vị quân vương, thậm chí... có khả năng sẽ xuất hiện càng nhiều Nghĩ Hậu hơn nữa hay không?

Bỗng nhiên Dạ Thử Vương nghĩ lại tình huống vừa rồi, rõ ràng đối phương trực tiếp xuất hiện ở bên trong không gian lồng giam của gã, mà không gian lồng giam của gã hoàn toàn không có chút dấu hiệu bị phá hủy hay xâm nhập nào, đến đây, gã cũng lập tức tỉnh ngộ rồi, cũng hiểu rằng Nghĩ Hậu không hề nói dối.

Bởi vì, chỉ có một tồn tại đến từ khoảng thời gian khác, mới đủ khả năng xuất hiện từ trống rỗng, thâm nhập vào nơi này thôi.

“Đúng là kiêu ngạo.” Dạ Thử Vương híp mắt nói.

Tuy trong đáy lòng vô cùng kiêng kị, nhưng gã thực sự không tin dựa vào lực lượng của bốn vị quân vương bọn họ, còn không thể chém giết được Nghĩ Hậu, dù cô ta có thể điều khiển thời gian, gã vẫn tin tưởng loại năng lực này sẽ tồn tại hạn chế.

Nếu Nghĩ Hậu thực sự sở hữu một loại năng lực vô địch như vậy, thì vì sao cô ta phải ở lại thành Để này, vì sao không sớm tung hoành tại nội thành, thậm chí là gia nhập vào hội nghị thống trị?

Nghĩ Hậu bị thương không để ý đến lời nói của Dạ Thử Vương, chỉ chăm chú quan sát chiếc áo choàng trên vai Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, chợt hỏi: “Thứ này thực sự thần kỳ như vậy sao?”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi khẽ gật đầu: “Còn lợi hại hơn trong tưởng tượng nữa.”

Nói đến đây, bỗng nhiên đôi mắt cô ta nheo lại, lập tức nhìn chăm chăm vào một phương hướng nào đó, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh như băng, đầy sát ý: “Rất cuộc cũng tìm được rồi.”

Nói xong, cô ta trực tiếp kéo dây cương ngựa, lao về hướng kia, nhưng một khắc sau, lại bị không gian lồng giam trước mặt phong tỏa đường đi.

Tới lúc này, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi mới chuyển ánh mắt, đặt lên người Dạ Thử Vương, lạnh lùng nói: “Còn không biến mất đi sao?”

“Cái gì?” Dạ Thử Vương vừa nhìn thấy không gian lồng giam do mình thành lập nên phát huy công hiệu, còn chưa kịp vui vẻ, đã bị lời nói của cô ta làm cho vô cùng sửng sốt, không hiểu đầu của tai nheo thế nào.

Nhưng một khắc sau, bỗng nhiên gã cảm nhận được có điều gì đó không thích hợp, bởi vì đúng vào thời điểm đó, một loại cảm giác đau đớn quỷ dị trực tiếp ập đến, tập kích thân thể gã.

Cùng lúc này, khur lực trong cơ thể Dạ Thử Vương lại đang trôi đi rất nhanh.

“Chuyện gì vậy?” Dạ Thử Vương vô cùng kinh hãi, gã cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì rồi?

Loại nguy hiểm không rõ nguyên do này làm gã cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn nghĩ được hương vị của tử vong.

Gã vội vàng muốn xé rách hư không, trốn khỏi nơi này, nhưng một khắc sau, bỗng nhiên gã lại phát hiện, rõ ràng bản thân đã phóng thích khur lực ra ngoài, nhưng nó chỉ tạo thành một chút quấy nhiễu mỏng manh với không gian phụ cận mà thôi.

Loại cảm giác này... thật sự vô lực.

Giống như bản thân khi còn dừng lại ở hình thái thứ hai vậy.

Khi đó, năng lực của gã đã lộ ra bên ngoài, đã bày ra một bộ phận lực lượng không gian rồi. Gã có thể cách không cắt phá, có thể giam cầm, xuyên qua, thuấn di cự ly ngấn vân vân... tương đương với phiên bản nhược hoá của chính mình ở hiện tại.

Mà lúc này, dường như gã đang quay trở về thời kỳ ấy.

“Hình như kết giới xung quanh chúng ta mất rồi.”

Phía dưới, nhóm hình thái thứ hai, đám người Đằng thống lĩnh và mấy thành viên bí vệ Tề Hạo đang bị không gian giam cầm, bỗng nhiên lại phát hiện tầng không gian vô hình xung quanh, nơi bàn tay mình có thể chạm đến lại đang biến mất từng chút từng chút một, và rất nhanh, bàn tay bọn họ đã xuyên qua không gian giam cầm, khôi phục được tự do.

“Cô làm cái gì vậy? !” Dạ Thử Vương cảm nhận trạng thái hiện tại của chính mình, ánh mắt lóe lên kinh sợ.

Gã vừa phát hiện không chỉ khư lực trong cơ thể mình đã trôi đi, năng lực bị nhược hoá, mà ngay cả thân thể của gã nữa... Dường như nó cũng xảy ra một loại nghịch chuyển nào đó rồi.

Nói chi tiết hơn, thân thể gã biến hình, sau đó, gã lại cảm nhận được các loại cảm xúc mà đã lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Là...phẫn nộ, bi thương, sợ hãi, hậm hực... vân vân.

Những thứ cảm xúc đã sớm bị ném đi, quên mất, lập tức nhồi đầy trong óc gã. Cảm xúc cực kỳ mãnh liệt, thậm chí còn khiến gã có cảm giác bất cứ lúc nào, bản thân cũng có thể mất đi không chế.

“Anh...” Tinh Quân đứng bên cạnh, trông thấy tình huống dị thường của Dạ Thử Vương, con người lập tức co rút lại, ánh mắt đầy kinh hãi.

Làm sao có thể? ! !

Bởi vì chính tại thời điểm này, thân thể quân vương của Dạ Thử Vương đã thoái hoá trở lại thành thân thể máu thịt!

Loại chuyện này... làm sao có thể? !

Không riêng gì Tinh Quân, cả trung niên mặt vuông và cô gái tóc màu lục đang đứng phía xa xa kia cũng kinh hãi nhìn một màn trước mắt này.

Thực sự không thể tin nổi!

Nỗi khiếp sợ trong lòng bọn họ đã đạt lên đỉnh điểm rồi.

Loại chuyện lần đầu được trông thấy này đã phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Chẳng lẽ đây là nghịch chuyển thời gian?

Chương 820. Đường Như Nhận Thức Về Thời Gian Của Mấy Người Có Chút Nhầm Lẫn Rồi...

Nhưng theo lẽ thường, loại tình trạng khủng bố như thế này vốn không hề tồn tại mới đúng, nếu không chẳng phải Nghĩ Hậu đã chân chính vô địch rồi?

Cô ta có thể trực tiếp nghịch chuyển thời gian của một vị quân vương, làm cho người nọ đảo ngược trở lại thời kỳ hình thái thứ hai.

Thế thì còn đánh thế nào nữa?

Lúc này, sau khi thân thể Dạ Thử Vương thoái hoá trở lại hình thái thứ hai, không gian lồng giam mà gã ngưng kết thiết lập cũng dần dần trở nên mỏng manh, mất đi hiệu lực, không thể tiếp tục duy trì được nữa.

Dạ Thử Vương với vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn về phía Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, sợ hãi sắp tràn ra ngoài mắt.

“Đường như nhận thức về thời gian của mấy người có chút nhầm lẫn rồi...” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thờ ơ liếc nhìn Dạ Thử Vương một cái, lại nói: “Ban đầu, tôi đã muốn làm cho anh trực tiếp biến mất luôn, nhưng với lỗi lầm mà anh mắc phải, trực tiếp biến mất lại là quá dễ dàng cho anh rồi. Từ nay về sau, cúi đầu nghe lệnh bên người tôi chính là đường về của anh.”

Dạ Thử Vương kinh sợ vô cùng, nói: “Rốt cuộc cô đã làm cái gì? !”

Gã vừa phát hiện ngoại trừ năng lực biến mất, thân thể thoái hoá, ngay cả khuôn mặt hiện giờ cũng là đáng vẻ ban đầu của gã.

Nói cách khác, gã vẫn giữ nguyên số tuổi lúc trước, không phải số tuổi khi còn là hình thái thứ hai.

Tình huống này cho thấy, Nghĩ Hậu vốn không sử dụng năng lực nghịch chuyển thời gian đến làm suy yếu gã?

Mà là một loại thủ đoạn thời gian nào đó... bản thân gã không thể tưởng tượng ra?

“Chờ tôi giải quyết xong hắn, quay đầu lại sẽ đến giải quyết mấy người.” Về mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vẫn cực kỳ thờ ơ, cô ta căn bản không để bốn vị quân vương trước mặt vào trong mắt.

Nhưng hiện giờ đúng là cô ta có tư cách này thật.

Tầm áo choàng màu đỏ tươi trong tay cô ta chính là khư binh cấp truyền thuyết.

Hơn nữa hiệu quả của nó lại vô cùng phù hợp với năng lực của cô ta, đã mang đến cho cô ta sự trợ giúp vượt quá sức tưởng tượng.

Nhưng trong tương lai... cô ta vẫn bị Hứa Thâm đuổi giết!

Nghĩ đến một màn khủng bố kia, hàn ý từ sâu trong đáy mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại càng thêm dày đặc.

So sánh với đám người trước mắt này, Hứa Thâm mới là kẻ cần phải giải quyết trước, hắn mới là tồn tại chân chính có thể gây nguy hiểm đến cô ta.

Tinh Quân nghe được lời nói của Nghĩ Hậu, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng hiển nhiên gã sẽ không ngồi yên chờ chết, sát ý ngập tràn trong mắt, gã tuyệt đối không tin mình lại không thể chiến thắng đối phương.

“Tôi cược rằng cô sẽ thất bại!” Ánh mắt Tinh Quân trở nên băng giá: “Mặc kệ đối thủ của cô là ai, cô đều sẽ thất bại!”

Cùng lúc ấy, gã đã phát động năng lực.

Nhưng... Nó mất đi hiệu lực?

Tinh Quân thoáng ngẩn người, bởi vì gã vừa phát hiện khur lực trong cơ thể mình chỉ trôi đi một tia cực độ mỏng manh.

Như thế nó chưa từng bị phát động.

Chẳng lẽ nội dung vừa rồi đã vượt qua năng lực chịu tải, và trực tiếp mất đi hiệu lực?

Loại tình huống này cũng tương tự như khi gã đánh cược thể giới này sẽ lập tức bị hủy diệt vậy. Nghĩa là một khi nội dung đánh cược vượt quá năng lực chịu tải, khur lực trong cơ thể gã sẽ không tiêu hao, mà trực tiếp thất bại luôn, bởi vì kết quả đương nhiên là gã đánh cược thua rồi, có hạnh vận cũng vô dụng.

Mà Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nghe được lời nói của Tinh Quân, sắc mặt đột nhiên phát lạnh, sát ý từ trong đáy mắt tăng vọt.

Tại một khắc này, ánh mắt vốn còn hờ hững, lại trở nên cực kỳ băng lạnh, như mũi dao.

Cô ta quay đầu, dùng ánh mắt cực độ âm hàn nhìn chằm chằm vào Tinh Quân, ánh mắt giống như một con dã thú vừa bị chọc giận, khiến cho Tinh Quân không khỏi rơi vào sửng sốt.

Dường như gã còn có một loại ảo giác, vào thời điểm này, ngoại trừ sát ý và phần nộ, bên trong đáy mắt của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi còn có thêm thật nhiều sắc thái kinh sợ.

“Chết! !” Bỗng nhiên Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chuyển hướng, giết thẳng về phía Tinh Quân.

Sắc mặt Tinh Quân khẽ biến, gã vội vàng mở đánh cược, cược chính mình có thể né tránh.

Một khắc sau, khur lực trong cơ thể gã lập tức tiêu hao nhanh chóng, thời không chung quanh người gã ngừng lại, đây tuyệt đối không phải tĩnh chỉ, mà là Tinh Quân đơn phương bị một loại lực lượng nào đó giam cầm!

Tình huống này giống hệt cô gái tóc màu lục lúc trước.

Mà cho tới tận bây giờ, cô gái tóc màu lục vẫn giữ nguyên tư thế bị giam cầm, không thể viện trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cười con ngựa trắng, cảm thương, hung hăng đâm thẳng về phía Tinh Quân.

Khư lực còn đang điên cuồng tiêu hao!

Con người trong mắt Tinh Quân co rút lại, gã phát hiện khư lực của bản thân đã tiêu hao gần một nửa!

Chẳng lẽ lần này sẽ thất bại? !

Phải biết rằng, tuy năng lực của gã là hạnh vận, nhưng vốn không phải là trăm phần trăm thành công.

Nhiều nhất chỉ đạt tới 99,99% thôi.

Và con số này vẫn tồn tại khả năng thất bại, dấu cho khả năng ấy cực kỳ mỏng manh.

Mà lúc này, toàn thân gã đang bị giam cầm, căn bản không có khả năng tránh né!

Trên thực tế, hạnh vận của gã vốn không phải là kết quả tất nhiên, nó dựa vào một loại cơ duyên xảo hợp nào đó, chẳng qua vận khí khá là ưu ái gã mà thôi.

Cũng giống như $1+1$ bằng 2 vốn là điều hiển nhiên, nhưng gã lại đánh cược kết quả là 3, tất nhiên đánh cược sẽ thất bại. Trong tình huống này, khả năng thất bại vốn cực kỳ mỏng manh kia, sẽ biến thành trăm phần trăm thất bại.

Trừ phi có người nào đó đột nhiên nhảy ra phủ định hết thảy mọi định luật toán học, sửa sang lại toàn bộ khái niệm bình thường, nhưng loại tình huống này lại có nghĩa là cả thế giới tái sinh, là nhận thức về thế giới của mọi người bị đổi mới.

Mắt thấy mũi thương đâm thẳng tới nhãn cầu của mình, đang nhanh chóng khuếch đại, Tinh Quân đã cho rằng, bản thân hẳn phải chết rồi. nhưng đột nhiên, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại thu hồi trường thương, rồi nhanh như chớp quay người đâm một thương về phía sau lưng.

Ở nơi đó, Tinh Quân trông thấy một gương mặt quen thuộc.

Là kẻ thuần dưỡng khư kia? !

Ngay tại khoảnh khắc Tinh Quân sững sờ, Hứa Thâm vốn từ chỗ tối, trực tiếp tập kích đến, đã rút kiếm.

Diệp lãng, tam trọng kiếm trăm! !

Chương 821. Địch Nhân Của Địch Nhân Chính Là Minh Hữu!!!

Chỉ trong nháy mắt, tam trọng kiếm cuồng bạo vừa đánh xuống đã chất chồng, khiến cho uy lực đột nhiên tăng lên tới một trình độ vô cùng khoa trương, tựa như một tia lôi đình chém xuống, thật khó để tưởng tượng, rõ ràng đây chỉ là kiếm quang lại có thể chói mắt đến thế.

Trong khoảnh khắc ấy, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vội vàng quay người, đâm ra một thương, nhưng ngay khi tới gần, cô ta liền ý thức được bản thân tuyệt đối không thể ngăn cản công kích kia.

Tĩnh chỉ!

Đột nhiên thời gian đọng lại.

Là Nghĩ Hậu bị thương đang đứng bên cạnh cô ta ra tay đông cứng thời gian, trong mắt khó nén nổi khiếp sợ, rõ ràng cô ta đã hoàn toàn tiêu diệt Hứa Thâm, vì sao hắn còn sống? Hơn nữa... Luồng khí tức và lực lượng này, là quân vương!

Niết Bàn trọng sinh? !

Trong phút chốc, Nghĩ Hậu bị thương giật mình tỉnh ngộ.

Đúng là Hứa Thâm đã chết, nhưng ngoài ý muốn bước vào cấp bậc quân vương.

Xác suất cực thấp như thế, lại để cho cô ta gặp phải, đây là trùng hợp, hay là... Vận mệnh?

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không hề bị hạn chế tại khoảnh khắc thời gian đọng lại này, hàn ý bộc phát từ trong đáy mắt cô ta, bỗng nhiên bóng dáng vừa chuyển, vị trí thân thể kéo cao lên, cô ta dứt khoát cầm thương hung hăng chọc xuyên qua đầu Hứa Thâm!

Trường thương đâm mạnh tới, nhưng ngay khi bóng dáng Nghĩ Hậu tiến vào phạm vi 10 mét xung quanh Hứa Thâm, bỗng nhiên cô ta cảm nhận được tình huống khác thường.

Tựa như bản thân vừa từ bên trong sóng biển bước vào bờ cát trên đất liền.

Càng tiến về phía trước, lực cản càng lớn.

Hệt như thân thể đã bị một thứ dính nhầy nào đó trói buộc lại!

Nhưng ngay khi Nghĩ Hậu bước vào khoảng cách ba mét trước mặt Hứa Thâm, cô ta lại kinh hãi phát hiện, cây trường thương trên tay thực sự rất khó tiến về phía trước.

Một thứ lực cản nào đó khó có thể tưởng tượng nổi đã chặt chẽ trói buộc trên người cô ta.

“Mau, mau lui về! !” Nghĩ Hậu bị thương vô cùng khiếp sợ, vội vàng lên tiếng kêu to.

Đương nhiên Nghĩ Hậu màu đỏ tươi sẽ không hoài nghi lời nói của chính mình, ngay khi nghe được lời nói của Nghĩ Hậu bị thương, cô ta đã nhanh chóng rút ra lui lại.

Mà đúng vào lúc này, khur lực toàn thân Nghĩ Hậu bị thương lại bạo động, trực tiếp kéo dài thời hạn duy trì kỹ năng thời gian ngừng lại, đương nhiên, hành động này sẽ làm cho lượng tiêu hao khur lực tăng thêm gấp bội, nhưng... một màn trước mắt này rất quý dị, cô ta chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Chờ tới khi lui lại trong phạm vi mười mét, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi mới nhận thấy luồng lực cản kia từ từ suy giảm rồi biến mất.

Cô ta biết thời gian ngừng lại sắp chấm dứt, vội vàng thay đổi phương hướng, tránh thoát công kích của Hứa Thâm, chuyển dời qua một vị trí khác.

Lúc trước, Nghĩ Hậu bị thương chỉ có thể dừng lại nhiều nhất là 0.1 giây, hoặc là 0.3 giây thôi, dù sao với thân thủ của cô ta, khoảng thời gian như vậy cũng đủ để làm được rất nhiều chuyện rồi, có thể giết ngược lại địch nhân chỉ trong nháy mắt.

Nhưng vào lúc này, cô ta đã dứt khoát kéo dài thời hạn ấy đến 1.5 giây mới chấm dứt, nhưng vẫn không thể tiếp xúc đến Hứa Thâm!

Sru!

Tại khoảnh khắc thời gian ngừng lại chấm dứt, thân thể Hứa Thâm cùng trường kiếm trong tay hắn, không kịp thu lực, chỉ trong nháy mắt đã chém thẳng xuống vị trí Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã dừng lại lúc trước.

Mà nơi này ở rất gần Tinh Quân.

Tinh Quân nghe được tiếng âm bạo nổ vang như âm thanh của phi cơ chiến đấu truyền đến bên tai, ngay khi khu lực trên kiếm phong trong tay Hứa Thâm chém xuống, gã lập tức có một loại cảm giác thân thể bị xé rách, thậm chí còn vội vàng mở đánh cược, nhưng hết thảy mọi thứ diễn ra quá nhanh, gã căn bản không kịp làm gì cả.

Kiểm phong cuồng bạo cuốn tới, gương mặt Tinh Quân lập tức xuất hiện cảm giác bị xé rách, bóng kiếm xẹt qua bên người, rơi thẳng xuống mặt đất sau lưng gã.

Mặt đất chấn động, một khe nứt dài hơn mười mét xuất hiện, tựa như muốn chém đứt cả đại địa.

Lực lượng phi phạm như thế làm cho mọi người kinh hãi.

Hứa Thâm đã đứng lúc dừng lại bên người Tinh Quân, nhìn thoáng qua Tinh Quân bên người, dường như trên trán đối phương đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Hắn cũng không nhìn nhiều, lại lập tức quay đầu nhìn về phía Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang đứng tại một sườn khác, đôi mắt lạnh như băng.

Tại một khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường vốn đang bị Nghĩ Hậu màu đỏ tươi áp chế, đột nhiên ngưng đọng lại.

Mọi người đều nhìn về phía Hứa Thâm, kẻ vừa đột nhiên giết ra kia, trong mắt có chút khiếp sợ.

Nhất là những người quen biết Hứa Thâm như lão Khương trong nhóm hình thái thứ hai kia, trông mắt đã trùng đến mức chuẩn bị lòi ra ngoài rồi, thực sự là khó mà tin nổi, kẻ vừa bức lui Nghĩ Hậu trước mắt này lại là Hứa Thâm? !

Hắn không phải hình thái thứ hai sao? !

Nhưng vào lúc này, toàn thân Hứa Thâm đều tản ra một luồng khí tức tối cao quân lâm thiên hạ, không cần phải nghi ngờ, hắn đã trở thành quân vương rồi!

Ban đầu đây là cuộc chiến giữa năm vị quốc vương, nhưng sau khi Hứa Thâm gia nhập, nó đã biến thành cuộc chiến của sáu người, nếu tính thêm cả Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nữa, chính là bảy vị quân vương!

Và luồng uy áp dày đặc tản ra từ chiến trường ấy, đã khiến cho nhóm hình thái thứ hai đang có mặt tại đây cảm giác bản thân như một con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dư chấn trong chiến đấu xóa sổ.

“Hứa Thâm!”

Nhìn thấy Hứa Thâm xuất hiện, kẻ mừng rỡ kích động nhất tuyệt đối là Trần Hàn, suýt chút nữa gã đã kích động đến mức nhảy dựng lên, hốc mắt cũng trở nên ươn ướt.

Lúc trước, cả đám người xung quanh luôn miệng đồn đại rằng Hứa Thâm đã chết, gần như gã cũng tin điều đó là sự thật rồi, ai có thể ngờ được Hứa Thâm đã xuất hiện trở lại, còn trở thành quân vương!

Bên kia, cô gái tóc màu lục bị động lại giữa hư không, và trung niên mặt vuông cũng ngưng mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

Một vị quân vương đột nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ phá vỡ thế cục vừa rồi, nhưng xem tư thế của Hứa Thâm, hình như hắn cũng là địch nhân của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Địch nhân của địch nhân chính là minh hữu.

Hơn nữa, vị minh hữu này cực kỳ mạnh mẽ, lại kết hợp với những lời Nghĩ Hậu màu đỏ tươi từng nói lúc trước, có vẻ như mục tiêu của đối phương chính là người trước mắt này.

Chương 822. Thời Gian... Có Thể Thay Đổi Hết Thảy!!!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không đặt bốn người bọn họ vào trong mắt, ngược lại cực kỳ để ý tới người trước mắt này, chẳng lẽ tính nguy hiểm của hắn còn vượt qua cả bốn người bọn họ cộng lại?

“Không thể giết chết cậu, quả nhiên là tai hoạ ngầm.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lướt ánh mắt băng hàn nhìn về phía Hứa Thâm, lực cản quỹ dị lúc trước khiến cô ta cảm thấy khá là khó giải quyết.

Quả nhiên, Hứa Thâm đã trở thành quân vương ở tiết điểm hiện tại, rất khó đối phó.

Dường như hết thảy về hắn đều diễn ra đúng như những gì cô ta nhìn thấy ở tương lai.

Tình tiết hiện tại, đang chòng chéo lên trí nhớ trong tương lai của cô ta.

Chẳng lẽ vận mệnh của cô ta là thứ không thể nào thay đổi được?

Nhưng cô ta có thể điều khiển thời gian mà!

Thời gian... có thể thay đổi hết thảy! !

Sâu trong ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lộ ra một mảnh sát ý lạnh lẽo, nhưng cô ta không nóng lòng hành động, thoáng giao phong vừa rồi đã làm cô ta ý thức được, nếu chiến đấu chính diện, chưa chắc bản thân đã có thể chém giết đối phương.

Chỉ có chờ... Chờ cho đến khi mọi thứ tiêu vong!

“Không phải cô đang tìm tôi sao? Sao nào? Gặp được rồi lại không dám công kích?” Hứa Thâm nheo mắt nhìn Nghĩ Hậu màu đỏ tươi: “Tình huống vừa rồi hẳn là thời gian ngừng lại? Vì sao cô lại lựa chọn tránh né, mà không phải giết ngược lại tôi?”

Đôi mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi ánh lên vẻ lạnh lùng. Hiên nhiên đối phương đã sớm dự đoán được cô ta sẽ phát động thời gian ngừng lại ngay tại một khắc đánh lén kia, bởi vậy đối phương cũng phát động thứ năng lực quỹ dị nọ đến mức tận cùng, bởi vậy, kể cả khi cô ta phát động thời gian ngừng lại cũng không thể chém giết được hắn.

“Vì sao cậu lại muốn phản bội tôi?” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không có trả lời, ngược lại chăm chú nhìn Hứa Thâm rồi hỏi.

Hứa Thâm thoáng sững sốt, lại không khỏi nở nụ cười, nói: “Bàn về chuyện có phản bội hay không thực sự có chút ngây

thor, tôi ngược lại muốn biết, vì sao cô lại cố ý muốn giết chết tôi?”

“Chẳng lẽ những chuyện cậu đã làm ở hiện tại, không phải là lý do sao?” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ những chuyện tôi đã làm ở hiện tại, không phải do cô bức ép sao?” Hứa Thâm cũng hỏi ngược lại.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lạnh lùng nói: “Tôi đến từ ‘Tương lai’, đã sớm biết được trận chiến hôm nay, cũng biết trong tương lai cậu tất thành địch nhân của mình, một khi đã như vậy, chẳng lẽ không nên chém giết cậu từ trong nôi?”

Hứa Thâm đánh giá Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mặt, rồi đưa mắt nhìn xuống con ngựa trắng bên dưới cô ta, bỗng nhiên hấn ý thức được, Nghĩ Hậu này đúng là vị đã đi biển khur kia.

Nhưng tới hiện giờ, thời gian còn chưa đến hai tháng, cô ta đã trở về rồi?

Là sớm hơn một tháng so với những gì số một từng nói.

Cô ta đến từ tương lai sao?

Chẳng lẽ ... phải tới một tháng sau, Nghĩ Hậu chân chính trong tương lai mới từ biển khur trở về, sau đó thông qua năng lực thời gian, đi tới hiện tại? !

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, thời gian là một loại năng lực vô cùng quý dị, có rất nhiều nghịch lý tồn tại, ví dụ như sửa đổi quá khứ và tương lai.

Bởi vì trong tương lai, Nghĩ Hậu đã giao phong cùng hấn, cho nên cô ta mới lựa chọn phương thức thông qua chém giết quá khứ đến giải quyết hấn ở hiện tại.

Nhưng trên thực tế, lại bởi vì ‘Hiện tại’ mâu thuẫn cùng ‘Quá khứ’, mới làm cho bọn họ là địch trong tương lai.

Tình huống này cũng giống như một cái vòng tròn.

Có lẽ, hết thảy những chuyện này đều đã được định sẵn từ trước?

Và nếu đã được định sẵn, chẳng phải nên gọi nó là vận mệnh sao?

Lại nói, Mai Phù không hề ra mặt ở thời điểm thân thể hần bị cô ta triệt để phá hư kia, là bởi vì cô ấy cũng có thể nhìn thấy hần trong tương lai sao?

Hay là... cô ấy chỉ đơn thuần chờ mong hần có thể Niết Bàn, còn nếu hần không thể... nghĩa là không đạt tiêu chuẩn?

Hứa Thâm lại nhớ đến khoảng thời gian hai người làm bạn ở bên trong lồng giam tâm linh, trực giác trong lòng mách bảo hần nên lựa chọn tin tưởng loại thứ nhất, có lẽ Mai Phù cũng nắm giữ loại lực lượng nhìn thấu tương lai.

Suy cho cùng, cấp bậc của Mai Phù cũng rất cao, cao đến trình độ hần không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Mai Phù có thể nhìn thấy hần trong tương lai, thì tương lai kia là cái dạng gì?

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm bay đi hơi xa, mãi cho đến khi bên tai lại truyền đến giọng nói của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, hần mới giật mình tỉnh lại, rồi nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, hiển nhiên lúc này không phải thời điểm tự hỏi mấy chuyện đó.

Có lẽ tương lai vẫn có thể thay đổi được.

Chỉ cần hần cố gắng làm tốt ở hiện tại thôi.

“Nếu hiện tại cậu thu tay, chúng ta vẫn có thể hợp tác, và sau này, thành Bạch Nghĩ sẽ do hai chúng ta cùng nhau điều khiển!” Lời nói của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi khiến cho toàn trường khiếp sợ.

Cả đám người đều kinh hãi nhìn cô ta.

Rõ ràng lúc trước, chỉ trong nháy mắt sau khi Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đột nhiên xuất hiện từ trống rỗng, một người một ngựa này đã trực tiếp phế bỏ Dạ Thử Vương, nhưng ai có thể ngờ, đến thời điểm này, khi đối mặt với Hứa Thâm cũng đột nhiên giết ra, cô ta lại lựa chọn cúi đầu?

Thậm chí tất cả mọi người còn không nhìn thấy hai người bọn họ giao phong.

Dẫu sao một thoáng giao thủ ngắn ngủi lúc trước, cũng diễn ra trong khoảng thời gian thế giới ngừng lại, những người xung

quanh chỉ chứng kiến đòn đánh lên thất bại của Hứa Thâm thôi.

Tinh Quân nhìn về phía Hứa Thâm bên cạnh, lại bắt gặp hắn đang suy nghĩ đến xuất thần, trong lòng không khỏi sững sờ.

Đối mặt với địch nhân khủng bố như Nghĩ Hậu màu đỏ tươi kia, Hứa Thâm vẫn còn có tâm tư ngăn người?

Nhưng nghĩ đến thế công vừa rồi của Hứa Thâm, gã lại chậm rãi nhúu chặt chân mày, hiển nhiên, Hứa Thâm cũng là một đối thủ cực kỳ khó giải quyết, có thể lường bại câu thương cùng Nghĩ Hậu...

Nghe được những lời vừa rồi của Nghĩ Hậu, Hứa Thâm hồ hững nói: “Nếu cô đã từ tương lai đến đây, chẳng phải cũng nên hiểu rằng, hết thảy mọi chuyện cô nói với tôi ở hiện tại đều là thứ vô dụng sao?”

“Không, tương lai vẫn có thể thay đổi được.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lạnh lùng nói: “Ví dụ như bọn họ.”

Cô ta chỉ về phía Dạ Thử Vương bên cạnh.

Lúc này, Dạ Thử Vương đã thoái hoá trở lại thời kỳ hình thái thứ hai, nhìn thấy ánh mắt của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, cả người đều run rẩy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Gã kinh sợ nói: “Rốt cuộc cô đã làm gì với tôi?”

Chương 823. Cô Ta Ngăn Cản Quá Khứ Của Gã?

Các vị quân vương khác cũng cực kỳ tò mò về vấn đề này, còn Hứa Thâm, tuy trong lòng hắn cũng có chút đoán, nhưng kết quả thực sự vẫn khiến người ta khiếp sợ, và đương nhiên, nó cũng khiến hắn cảm thấy khá là e ngại nữa...

“Không làm cái gì cả, chỉ trở lại ‘Quá khứ’ của anh, ngăn cản anh tấn chức thành quân vương thôi.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lạnh lùng nói.

Dạ Thử Vương sững sờ, không khỏi mở to hai mắt nhìn cô ta.

Cô ta ngăn cản quá khứ của gã?

Bỗng nhiên lúc này, gã mới phát hiện, trong đầu mình vừa trống rỗng xuất hiện thêm một đoạn trí nhớ.

Đoạn trí nhớ kia thuộc về mấy chục năm trước.

Tuy nó đã quá lâu rồi, nhưng ký ức ấy chẳng những không hề mơ hồ, ngược lại còn rõ nét tựa như mới xảy ra ngày hôm qua thôi.

Lúc ấy, khi gã phải đối mặt với một con đại khur cấp A, còn sắp bị nó ăn luôn rồi, đột nhiên có một cô gái cười ngửa trắng trống rỗng giết ra.

Là Nghĩ Hậu! !

Dạ Thử Vương mở to hai mắt nhìn qua.

Nghĩa là ... Nghĩ Hậu đã gặp gã từ vài chục năm trước? Hơn nữa... vào lúc ấy, cô ta còn trợ giúp gã sao? ! !

Cũng bởi vì lần đó được Nghĩ Hậu trợ giúp, gã mới còn sống.

Nhưng thật hiển nhiên, cũng vì sự trợ giúp ấy mà Dạ Thử Vương đã mất đi trải nghiệm sinh tử, không thể Niết Bàn thành quân vương.

Sắc mặt Dạ Thử Vương trở nên âm trầm.

Hừ, xảy ra loại chuyện kiểu này, đương nhiên gã không thể cảm tạ Nghĩ Hậu được.

Nếu thật sự muốn tạ, cũng là tạ tổ tông tám đời nhà cô ta [1].

[1] : từ tạ (谢) nó có khá nhiều nghĩa, vừa là tạ ơn vừa là tạ lỗi, còn là từ chối nữa. Đây là câu tác giả chơi chữ. Có thể hiểu là: “Nếu nói ai đó phải tạ cũng là tổ tông tám đời nhà cô ta phải tạ lỗi với gã.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Dạ Thử Vương, đôi mắt khê lóe sáng, đúng là Dạ Thử Vương đã thoái hoá trở thành hình thái thứ hai, nghĩa là tương lai hoàn toàn có thể thay đổi, khó trách Nghĩ Hậu lại nảy ra ý định chém giết hấn của quá khứ, mượn loại chuyện này để hủy diệt hấn trong tương lai.

Như vậy, hiện tại cô ta đang kéo dài thời gian?

Nghĩ đến điểm này, hàn quang đột ngột lóe sáng trong mắt Hứa Thâm.

“Chết!”

Hắn lập tức ra tay, không một dấu hiệu, chỉ trong nháy mắt đã bùng nổ giết về phía Nghĩ Hậu, đồng thời cũng giận dữ hét lên với những vị quân vương khác: “Không muốn chết thì mau chém chết cô ta đi, bằng không quá khứ của mấy người đều lần lượt bị sửa lại đó!”

Ba vị quân vương nhóm Tinh Quân, cô gái tóc màu lục đều ngăn ra, nhưng rất nhanh, con người chợt co rút lại.

Đúng vậy.

Dạ Thử Vương chính là kết cục.

Nếu Nghĩ Hậu cũng tìm được bọn họ ở thời điểm tấn chức quân vương, chẳng phải bọn họ cũng sẽ thoái hoá trở lại làm hình thái thứ hai sao?

Nghĩ đến đây, cảm giác sồn tóc gáy lập tức bùng vẩy tới, khiến bọn họ không dám có một chút che giấu và giữ lại nào nữa, tất cả đều phát động toàn bộ hỏa lực.

Chỉ thấy cô gái tóc màu lục kia phát ra một tiếng thét chói tai, khur lực toàn thân lập tức bạo tăng. Cô ấy nhanh chóng thoát khỏi năng lực giam cầm của Nghĩ Hậu, giết thẳng về phía Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Tinh Quân lại yên lặng tiến hành đặt cược.

Gã muốn xỏ xuyên qua trái tim Nghĩ Hậu!

Vừa dứt lời, khur lực trong cơ thể lập tức trôi đi nhanh chóng, tiêu hao kịch liệt, nhưng không bao lâu sau đã ngừng lại, ánh mắt gã phát lạnh, bỗng nhiên cảm thương giết tới.

Vị trung niên mặt vuông kia cũng chau mày, công kích của ông ta không thể chặt đứt quá khứ và tương lai, cũng sẽ bị thời không giam cầm, tuy năng lực bảo mệnh rất mạnh, nhưng rõ ràng là tính công kích lại yếu đi rất nhiều.

Nhất là đối mặt với loại năng lực quỷ dị đỉnh cao như ‘Thời gian’, tuyệt đối là bó tay hết cách, có thể bảo mệnh đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi rồi.

Nhưng ông ta vẫn lựa chọn công kích, làm như vậy, ít nhất cũng có thể ép Nghĩ Hậu phải tiến hành tránh né, ít nhất cũng

làm cô ta tiêu hao một chút.

Trong nháy mắt, bốn vị quân vương đồng thời phát động tập kích.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thấy Hứa Thâm đã nhanh chóng phản ứng lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng, cô ta ghìim dây cương trên con ngựa trắng, rất nhanh đã kéo giãn khoảng cách đôi bên, đồng thời nói với ba người đang tập kích khác: “Hiện tại mấy người thu tay lại còn kịp, bốn vương có thể bỏ qua chuyện cũ!”

“Thật có lỗi, năng lực của cô như vậy, thật sự khiến người ta không thể ngủ yên.” Đôi mắt cô gái tóc màu lục vô cùng lạnh lẽo, mặc kệ Nghĩ Hậu có phải minh hữu hay không, loại lực lượng đáng sợ này đã chú định cô ta tuyệt đối không phải là bạn bè.

Chỉ cần trở lại quá khứ, có thể sửa đổi cả cuộc đời của người khác, loại thủ đoạn này thực sự không nên tồn tại trên thế gian!

Không ai có thể yên tâm để mặc cho loại năng lực này còn tồn tại.

Đôi mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thoáng lộ vẻ lạnh lùng, nói: “Quả nhiên mấy người vẫn lựa chọn đường chết!”

Thời gian đọng lại.

Cô ta không hề để ý tới cô gái tóc màu lục, lại bỗng nhiên chuyển hướng giết về phía Tinh Quân.

Trong bốn người này, Tinh Quân là dễ giải quyết nhất, đặc biệt là vào thời điểm gã đang tiến công này, hơn phân nửa sẽ không đánh cược bản thân có thể sống sót.

Hiển nhiên thời điểm gã dùng toàn bộ vận khí trên công kích, cũng là lúc phòng ngự trên người gã yếu nhất.

Phanh!

Ngay khi cây trường thương trong tay Nghĩ Hậu màu đỏ tươi xỏ xuyên ra ngoài khi, trường thương trong tay Tinh Quân lại quỷ dị xuất hiện ở vị trí mà cô ta tiến công.

“Cẩn thận!” Sắc mặt Nghĩ Hậu bị thương đại biến, cô ta vội vàng bỏ nhào tới, thay Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đỡ một thương này.

Trái tim cô ta lập tức bị nó đâm thủng.

Mà trong lúc Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vô cùng kinh sợ, trường thương trong tay cô ta cũng theo đó mà đâm thủng trái tim Tinh Quân!

Thời gian ngừng lại chấm dứt, con người trong mắt Tinh Quân co rút lại, gã nhìn thấy trái tim mình bị đâm thủng, vội vàng dùng tay che ngực.

Trên thực tế, trái tim gã ngưng kết ở sườn khác, nhưng dường như Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã sớm biết được điều này, bởi vậy, mục tiêu mà cô ta nhắm tới chính là sườn khác kia.

Trái tim đã vỡ rồi, lực trực tiếp xâm nhiễm, rất nhanh nó đã tàn sát bừa bãi, phá hủy toàn bộ mọi thứ bên trong cơ thể gã, bộ thân thể ấy lập tức rơi xuống.

Chương 824. Điểm Đáng Sợ Nhất Của Thời Gian Không Nằm Ở Hiện Tại, Mà Nằm Ở Sự Thay Đổi!

Cùng lúc đó, công kích của Hứa Thâm và cô gái tóc màu lục đã đến nơi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nhìn Nghĩ Hậu bị thương, gương mặt cực độ băng hàn, trong nháy mắt, con người đã hóa thành màu bạc, và ... dường như vào một khắc này thời gian nghịch chuyển, khiến cho trái tim vốn đã tan vỡ của Nghĩ Hậu bị thương lại phục hồi.

Ánh mắt của cô ta lại nhìn về phía hai người đang đánh úp đến, rồi dứt khoát nâng tay lên chộp tới, thân thể cô gái tóc màu lục kia lại bị giam cầm.

Sau đó, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nhìn về phía Hứa Thâm, trầm thấp nói: “Cậu quá coi thường tôi rồi. Tôi biết được hết thấy mọi công kích của cậu đó, đừng quên, tôi là người đến từ tương lai!”

Vừa dứt lời, thân thể cô ta đã xuất hiện tại sườn khác.

Cùng lúc đó, ngay tại vị trí ban đầu kia, cũng chính là sườn khác trong hư không, có hai luồng kiếm quang chém thẳng xuống.

Đây đúng là kiếm quang của Hứa Thâm.

Một nhẹ một nặng, sát chiêu chân chính lại nằm ở chỗ khác, Hứa Thâm đã dự đoán được vị trí tránh né của Nghĩ Hậu, nhưng Nghĩ Hậu lại nhìn thấy tương lai, rồi dựa vào đó mà tránh né tập kích đến từ tương lai.

Công kích lại thất bại.

Về phần trung niên mặt vuông, ông ta vừa chuyển hướng vọt tới từ một sườn khác, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại chẳng buồn liếc mắt nhìn ông ta lấy một cái.

Rồi ngay tại khoảnh khắc vị trung niên nọ tới gần, cô ta trực tiếp nâng tay lên, đâm một thương xỏ xuyên qua, xoắn nát thân thể đối phương, sau đó ung dung trở về hiện thực.

Mà thân thể trung niên mặt vuông kia lại nổ tung tại chỗ.

Đương nhiên, thân thể vừa nổ tung của ông ta đã tự lành tái sinh lại rất nhanh, tựa như bản thân không thể bị giết chết.

Có điều, ông ta cũng không thể tiếp xúc với Nghĩ Hậu, nếu làm như vậy, rất có khả năng sẽ bị Nghĩ Hậu phá giải năng lực, tìm được nhược điểm, sau đó hoàn toàn giết chết ông ta.

Nói một cách đơn giản, ông ta có thể sống lại vô số lần, nhưng lại vĩnh viễn không thể làm tổn thương Nghĩ Hậu.

Vậy là... ban đầu, phe bọn họ có bốn vị quân vương cùng vây đánh, nhưng tới lúc này, cả nhóm đã bị Nghĩ Hậu dễ dàng phá giải từng người một, còn giết ngược làm Tinh Quân bị thương.

Nhìn thấy cảnh này, đám hình thái thứ hai vốn nguyên trung thành với Nghĩ Hậu, như Tề Hạo, Đổng thống lĩnh đều vô cùng kích động.

Đây là bộ mặt đích thực của Nghĩ Hậu đó, là vị quân vương nắm giữ loại lực lượng có một không hai, không hổ là nữ vương mà bọn họ đã tuyên thệ trung thành!

“Cô có thể tự mình từ tiết điểm thời gian ở tương lai xuyên tới nơi này, vì sao không xuyên thêm vài người nữa?” Đòn công kích vừa rồi bị tránh thoát, Hứa Thâm không có nóng lòng tập kích nữa, mà lặng lẽ đánh giá Nghĩ Hậu, rồi chậm rãi nói.

Lời này khiến cho ánh mắt của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thoáng ngưng lại.

Đương nhiên, chỉ có duy nhất một nguyên nhân khiến cô ta không làm như vậy.

Đó là không làm được.

Nói đơn giản thế này, tại một thời không tương đồng, không thể xuất hiện thêm một tồn tại như cô ta nữa.

Nếu không sẽ xúc phạm một loại quy tắc đáng sợ nào đó, rồi bị nó mạnh mẽ gạt bỏ.

Về phần vì sao hiện tại cô ta có thể cùng tồn tại với Nghĩ Hậu bị thương, nguyên nhân rất đơn giản, Nghĩ Hậu bị thương là cô ta ở hiện tại, hai bên vốn là một thể.

Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Ba thân thể ở cùng một thời không là cô ta chân chính, cũng là khả năng dung nạp cực hạn!

Nếu lại có một cô ta đến từ tiết điểm thời gian khác, xuất hiện tại nơi này, sẽ phá vỡ điểm cực hạn ấy, đến lúc đó, chắc chắn một người sẽ bị chôn vùi.

“Cô có thể xuyên qua thời gian lâu dài như vậy, nhưng lúc trước lại không giải quyết Dạ Thử Vương, hẳn là chuyện này có liên quan tới hành trình trở về từ biển khơi lúc trước?” Hứa Thâm lặng lẽ quan sát Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, lại nói: “Là tấm áo choàng trên người cô kia sao? Có vẻ như nó chính là món bảo vật mà cô muốn tìm kiếm? Là thứ này đã làm cho năng lực của cô đạt được cường hóa, từ đó mới đủ khả năng xuyên qua đến quá khứ vô cùng xa xôi ư?”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức nhú mày, sát ý trong đáy mắt càng ngày càng đậm.

Chỉ một thoáng giao phong ngắn ngủi, vậy mà gần như Hứa Thâm đã hoàn toàn nhìn thấu cô ta rồi.

Giống như Hứa Thâm mới là kẻ đến từ tương lai kia...

“Quả nhiên... cậu phải chết!” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nhìn chằm chằm vào hắn: “Vì sao cậu lại biết tôi đi biển khu?”

Rõ ràng cô ta không để lộ ra tin tức này cho bất cứ người nào.

“Nhưng lúc trước cô đã không thể làm được điều này, mà trong tương lai, cô cũng không thể làm được, cho nên, hiện tại người chết chính là cô.” Đương nhiên Hứa Thâm sẽ không giải thích cho cô ta biết, hắn chỉ bình tĩnh nói: “Hơn nữa đến bây giờ, tôi còn chưa xuất hiện tình trạng tiêu vong hay xảy ra bất cứ biến hóa gì, nghĩa là cô, khi xuyên qua quá khứ, đã hành động thất bại rồi.”

Ban đầu Hứa Thâm vẫn còn lo lắng, nhưng về sau, hắn lại nghĩ rằng, ngay cả Dạ Thử Vương cũng đã xuất hiện ‘Thay đổi’ rồi, mà bản thân hắn, vốn là mục tiêu đứng đầu của Nghĩ Hậu, thì theo lý thuyết, hắn phải là kẻ thừa nhận đòn tập kích từ quá khứ trước tiên mới đúng.

Một khi quá khứ bị thay đổi, thì hắn ở hiện tại đã sớm xuất hiện phản ứng rồi.

Nhưng lại không có.

Tình huống này cho thấy, Nghĩ Hậu trở về quá khứ công kích hắn đã thất bại rồi.

Và rất có khả năng, nguyên nhân dẫn đến thất bại của cô ta có liên quan tới Mai Phù.

Hơn nữa loại thất bại này, Nghĩ Hậu trước mắt cũng không biết được.

Cô ta từ tương lai đến đây, nhưng một khi bước vào nơi này, thì không thể kế thừa đoạn ký ức đã xuất hiện thay đổi trong tương lai được nữa.

Cô ta chỉ giữ lại phần trí nhớ trước khi xuyên qua đến đây thôi.

Lúc ấy, Hứa Thâm vẫn đang phong bế ở trong phòng tại nhà, và một thương mà Nghĩ Hậu dùng để tập kích hắn đã bị Mai Phù ngăn chặn.

Nếu không có Mai Phù, thì kể cả khi năng lực hiện tại của hắn có mạnh hơn nữa, có thể dễ dàng trấn áp hết thầy, cũng không làm nên chuyện gì.

Điểm đáng sợ nhất của thời gian không nằm ở hiện tại, mà nằm ở sự thay đổi.

Một khi đối phương có thể thay đổi quá khứ, thì mặc cho chiến lực hiện tại của người hùng mạnh đến ngập trời, mặc cho năng lực trong tay người vô cùng khó giải, chỉ cần người ta xuyên về quá khứ, sửa đổi toàn bộ trải nghiệm của người, người sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Đây mới là đặc điểm khiến kẻ khác kiêng kị và sợ hãi nhất của thời gian.

Chương 825. Dung Hợp!

Lúc trước, loại năng lực như vậy từng bị hạn chế, khiến cho Nghĩ Hậu không thể thay đổi quá khứ quá mức xa xăm, nhưng tấm áo choàng màu đỏ tươi kia lại cường hóa cho loại năng lực này, cường hóa đến trình độ có thể biến nó trở thành năng lực khó giải chân chính.

Cũng bởi vậy, không cần biết những vị quân vương khác sở hữu loại năng lực như thế nào, bọn họ đều bị xử lý hết.

Ít nhất là trong nhận thức của Hứa Thâm, hắn còn chưa thể tưởng tượng ra sẽ có loại năng lực gì có thể ngăn cản được.

Về phần tại sao mấy người Tinh Quân, cô gái tóc màu lục kia không bị xử lý, rất có khả năng là bởi vì bọn họ đến từ bên ngoài thành, cho nên “Quá khứ” của bọn họ không ở nơi này.

Có nghĩa là khi Nghĩ Hậu xuyên về quá khứ, cô ta cũng phải đi tìm được bọn họ trước đã.

Mà làm như vậy, sẽ phải tốn thời gian.

Nhưng nếu cho Nghĩ Hậu thời gian, cô ta tuyệt đối đủ khả năng thay đổi cả thế giới!

Chỉ tiếc... Hứa Thâm sẽ không cho cô ta thời gian như vậy.

“Tôi không thể thất bại.” Ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trở nên lạnh như băng, nói: “Quá trình tiêu vong của cậu chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cần biết năng lực của cậu hung tàn như thế nào, thì trong quá khứ, cậu cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi. Nếu thật sự không được, tôi có thể trở lại thời kỳ cậu vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh, rồi bóp chết cậu ngay khi vừa trào đời!”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thực sự không tin khi Hứa Thâm mới sinh ra, hắn lại có thể ngăn cản một người đến từ tương lai như cô ta.

Nhưng mà... Hứa Thâm vẫn chậm chạp không có tiêu vong, cũng khiến từ đáy lòng cô ta xuất hiện một loại cảm giác bất an.

“Vậy thì bây giờ, ngay tại thời không này, tôi sẽ cho cô tận tình thưởng thức cái gọi là mùi vị của thất bại.” Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng.

Ngay một khắc ấy, khur lực toàn thân hấn bạo tăng, chuyển thành trạng thái đậm đặc như một luồng khói đen, cuộn cuộn ngập trời.

Khur lực tụ tập phía trên thanh kiếm trong tay hấn, như pháo hoa màu đen.

“Trảm! !”

Bỗng nhiên Hứa Thâm nâng tay, nhưng không có tiến lên, ngược lại, hấn hung hăng chém xuống hư không bên người mình.

Một kiếm này vừa lướt qua, trong hư không lập tức xuất hiện một tầng gợn sóng màu đen, khur lực ngưng kết thành kiếm khí sôi trào, tựa như đã chặt đứt thời không.

Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đại biến, cô ta vội vàng nói: “Mau tránh ra!”

Nghĩ Hậu bị thương không rõ nguyên nhân, nhưng ngay sau đó, đột nhiên con người trong mắt cô ta co rút lại.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, tầng khôi giáp trước ngực cô ta đã nổ tan, một luồng lực lượng xé rách trực tiếp chém ngang eo!

Máu tươi phun trào!

Một màn quỷ dị như thế khiến cho đám đông hình thái thứ hai lúc trước còn đang hoan hô, lập tức trở nên kinh ngạc, khó mà tin nổi vào mắt mình.

Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chuyển thành vô cùng khó coi, cô ta gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

“Cậu vừa trở thành quân vương, đã có thể thuần thục nắm giữ năng lực của chính mình rồi? !”

“Cô biết về năng lực của tôi là biết được thông qua giao chiến trong tương lai? Hay là thông qua... câu trả lời lúc này?” Hứa Thâm lạnh lùng nhìn cô ta, hoặc có thể nói là nhìn xuống cô ta.

Đôi mắt với Nghĩ Hậu màu đỏ tươi có thể nắm giữ thời gian, vẻ mặt của hắn vẫn không hề gợn sóng, ánh mắt ngạo nghễ giống hệt như ánh mắt lúc trước Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã dùng để quan sát bốn vị quân vương nhóm Tinh Quân.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không trả lời câu hỏi của Hứa Thâm, cô ta vội vàng ôm lấy Nghĩ Hậu bị thương, cắn chặt hàm răng.

Tình huống kỳ dị chợt xảy ra, thân thể của cô ta cùng Nghĩ Hậu bị thương lại đang thông thả dung hợp lại, máu thịt quần quanh lẫn nhau.

Loại máu thịt này, vừa giống như dùng sương mù, lại vừa giống như dùng lực thuần túy, giao hòa vào nhau.

Rất nhanh, Nghĩ Hậu bị thương đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một mình Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Đột nhiên khí thế của cô ta trở nên vô cùng khủng bố, lực uy hiếp càng mạnh hơn lúc trước.

Ngay khi giam cầm vừa mới buông lỏng, cô gái tóc màu lục vốn bị giam cầm kia, lập tức muốn chớp lấy thời cơ, có ý đồ thoát khỏi, nhưng tại một khắc này, giam cầm đã hoàn toàn động lại, còn trói buộc cực kỳ chặt chẽ, ngay cả tròng mắt của cô ấy cũng không thể chuyển động được nữa, chỉ có thể khiếp sợ quan sát một màn trước mắt này.

Đây là bộ mặt đích thực của Nghĩ Hậu? Là lực lượng chân chính? !

Nhìn Nghĩ Hậu vừa hợp thể, vẻ mặt Hứa Thâm vẫn không xuất hiện bất cứ biến hóa gì, tựa như hắn đã sớm dự đoán được tình huống này.

Hắn hơi cúi người, nói: “Tôi sẽ cho cô biết, cô không thể thay đổi được quá khứ, bởi vậy, chỉ có thể lướt qua trước mắt tôi, trốn về tương lai...”

Dứt lời, thân thể hắn chợt bắn ra ngoài.”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đột nhiên xuất thương.

Đôi bên cách xa nhau chừng mấy chục mét, bởi vậy cô ta trực tiếp ném mạnh trường thương trong tay ra ngoài, thế nhưng... trường thương trong tay cô ta mới chỉ dừng lại trong tư thế ném mạnh thôi, vô số hư ảnh trường thương đã xuất hiện, rồi

theo đó, bay vút tới, đánh thẳng về phía Hứa Thâm trong ‘Quá khứ’ rồi.

Hiển nhiên, sau khi dung hợp với chính mình ở ‘Hiện tại’, lực lượng của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã trở nên càng ngày càng mạnh.

Nhưng một khắc sau.

Bành! !

Kiểm phong trong tay Hứa Thâm hung hăng chém mạnh xuống, giống như cả hư không xung quanh cũng bị cắt nát ra, khu vực bốc lên như diễm mang [1], trực tiếp chém đến nơi nào đó giữa hư không. Nhưng kỳ dị chính là, khi kiếm phong trong tay hấn hạ xuống, nó lại bộc phát ra tiếng kêu sắc nhọn.

[1] : từ này có hai ý nghĩa, một là quang sáng của ngôi sao, hai là hoa đá.

Cùng lúc đó, con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt co rút lại, cô ta hướng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn xuống cánh tay cảm thương của mình.

Phản chiến giáp tại nơi đó vừa xuất hiện vết rách, ngay tiếp theo, cánh tay lại “Phốc” một tiếng vỡ toang ra, cổ tay đứt đoạn, chia lìa.

Cô ta phản ứng cực nhanh, bàn tay kia nhanh chóng bắt lấy phần tay vừa đứt, sau đó đặt nó lên miệng vết thương, máu tươi mấp máy, cấp tốc khép lại, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục như bình thường.

Dù bản thân Nghĩ Hậu không phải hệ trọng cấu, và so sánh với hệ trọng cấu, năng lực khép lại của cô ta có chút bình thường.

Nhưng ‘Thời gian’ lại có thể chữa trị hết thảy.

Chương 826. Lụi Tàn Hư Thối!

Thời gian gia tốc cục bộ ngay tại cổ tay, khiến cho miệng vết thương khép lại nhanh chóng.

Những người khác đều nhìn thấy một màn này, trong lòng thực sự khiếp sợ không thể nói nên lời. Loại công kích quỷ dị vừa rồi, có chút giống đòn tập kích của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Rõ ràng không hề đánh trúng đối phương, nhưng vẫn có thể tạo thành miệng vết thương, thậm chí còn bỏ qua yếu tố cự ly công kích!

Chẳng lẽ Hứa Thâm cũng nắm giữ năng lực điều khiển thời gian?

Nhưng đây vốn là chuyện không thể nào!

Nếu không khi Hứa Thâm còn là hình thái thứ hai, hẳn cũng có thể xuất hiện một bộ phận đặc tính thời gian rồi.

Ngay tại khoảnh khắc Nghĩ Hậu màu đỏ tươi tiếp được cánh tay kia, thân thể Hứa Thâm lại như dạ ưng [1] nhanh chóng lao tới.

[1] : dạ ưng hay cú muỗi là loài chim, đầu đẹp, mỏ dẹt có ba góc, có nhiều lông cứng, lông màu nâu xám, có nhiều vằn đen. Ngày ngủ, ban đêm kiếm ăn. Săn bắt côn trùng.

Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đại biến, cô ta vội vàng kéo giãn khoảng cách, lực cản quỹ dị lúc trước kia, đã giúp cô ta hiểu được năng lực cận chiến của Hứa Thâm rất mạnh, tuyệt đối không thể cho hắn tới gần người nhưng tốc độ của Hứa Thâm quá nhanh.

Lấy nhỏ đối lớn!

Hai loại năng lực cường hóa chất chồng lên nhau, dù hắn vừa bước vào cấp bậc quân vương, nhưng tốc độ và lực lượng lại có thể bùng nổ đến trình độ mà một vị quân vương bình thường chỉ có thể nhìn chứ không thể đuổi kịp.

Phải biết rằng, sau khi Niết Bàn, những năng lực mà Hứa Thâm đang nắm giữ cũng được tăng lên với biên độ thật lớn.

Ban đầu, phạm vi của ‘Lấy nhỏ đối lớn’ là 4 mét, ở hình thái thứ hai cực hạn là 5 mét, đây là cực hạn của Liễu Tích Xuyên!

Nhưng hiện giờ... nó đã kéo dài tới 20 mét!

Lúc trước, Hứa Thâm chỉ phóng thích lĩnh vực đến 10 mét, vẫn chưa hoàn toàn bung tách ra, coi như vẫn giữ lại một chút thủ đoạn làm phòng bị.

Dù sao Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mắt, cũng chính là kẻ đến từ ‘Tương lai’.

Và dựa theo Hứa Thâm suy đoán, rất có khả năng vẫn còn một vị Nghĩ Hậu đến từ ‘Quá khứ’ nữa, chỉ không biết vị Nghĩ Hậu ‘Quá khứ’ kia đang ở nơi nào.

Lúc ở bên trong lồng giam tâm linh, Mai Phù từng nói, Nghĩ Hậu bị giam giữ bên trong phòng bệnh sâu nhất, và cô ta có tới ba nhân cách.

Vừa vặn đối ứng với ba thì quá khứ, hiện tại, tương lai.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm vẫn tin tưởng, chỉ cần hắn có thể chém giết Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mắt, hoặc là ép cô ta đi đến tuyệt cảnh, Nghĩ Hậu “Quá khứ” kia sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Oanh!

Dưới hiệu quả tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa, Hứa Thâm như một viên đạn pháo hình người, thân thể tiến lên cũng kéo theo những tiếng âm bạo mãnh liệt, kể cả đám hình thái thứ hai bên kia cũng có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố của Hứa Thâm.

Thời gian ngừng lại!

Ngay tại khoảnh khắc Hứa Thâm đang nhanh như điện quang, không ngừng tới gần, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vội vàng lựa chọn kích phát thời gian ngừng lại.

Sắc mặt cô ta vô cùng khó coi, vào thời điểm này, bỗng dung cô ta lại phát hiện, trong nháy mắt khi ném trường thương vào quá khứ, chính cô ta sẽ bị Hứa Thâm đuổi theo.

“Để cho hắn hư thôi!” Bỗng nhiên con ngựa trắng bên dưới Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, mở miệng nói.

Ngay lập tức, bên trong Khư Nhãn của con ngựa trắng hiện lên một mảnh quang mang màu tím đậm. Bản thân vốn là đại khư cấp A, năng lực mà nó nắm giữ cũng vô cùng ăn khớp với Nghĩ Hậu, đó là lụi tàn hư thôi!

Vào lúc này, nó đã tập trung năng lực, rồi trực tiếp phát động ra ngoài.

Rất nhanh, thân thể Hứa Thâm đã xuất hiện biến hóa, gương mặt hắn trở nên thành thực, như thể đang cấp tốc sinh trưởng, từ thanh niên đi đến trung niên.

Với con khư ngựa trắng, bảo nó làm một vị quân vương lụi tàn hư thối, hiển nhiên có chút miễn cưỡng, nhưng phối hợp với năng lực của Nghĩ Hậu, mọi chuyện lại trở nên hoàn toàn khác biệt.

Thời gian gia tốc!

Sau khi quá trình hư thối bị gia tốc tăng lên, chỉ cần mấy giây ngắn ngủi, cũng có thể làm cho Hứa Thâm hoàn toàn già cả!

Tiếp theo, chỉ cần thêm một lần thời gian ngừng lại, là bọn họ có thể triệt để hủy diệt hắc ròi!

Bản thân Nghĩ Hậu có thể điều khiển thời gian, nhưng công kích của cô ta lại phải thuận theo dạng binh khí trong tay chính mình, nói cách khác, cần cận thân bác đấu!

Đương nhiên, áp dụng phương thức ném mạnh viên trình cũng được, nhưng nếu gặp phải thứ năng lực phòng ngự loại hình lĩnh vực nào đó, sẽ rất khó mang đến hiệu quả.

Mà không cần phải nghi ngờ lấy nhỏ đổi lớn chính là loại này.

“Hình tròn” cũng là như thế.

Nhưng lụi tàn hư thối, lại cùng loại với nguyên rửa, trừ phi ngay vào lúc này Hứa Thâm tiến vào trạng thái Tu La như Trần Hàn, mới có thể miễn dịch được nó.

Có điều trạng thái Tu La lại không thể duy trì lâu dài, kể cả khi Trần Hàn tấn chức đến quân vương, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cũng có thể tìm được khoảnh khắc đối phương giải trừ trạng thái để phát động thời gian ngừng lại, giải quyết xong xuôi.

Sưu!

Thời gian ngừng lại liên tục trong 2 giây đã kết thúc.

Cũng vì liên tục duy trì thời gian ngừng lại dài như vậy, sẽ khiến tiêu hao nhanh chóng tăng thêm gấp đôi, bởi vậy Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đành phải lựa chọn giải trừ trước.

“Ừm?”

Hứa Thâm đang nhanh chóng tiến lên, lập tức cảm nhận được biến hóa dị thường trên thân thể, hắc nhìn thoáng qua mu bàn tay, chợt phát hiện phía trên làn da đã xuất hiện dấu hiệu lão hóa.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang đứng đằng trước, đôi mắt nheo lại: “Thời gian gia tốc sao? Nói cách khác, cô ở hiện tại đã nắm giữ năng lực xuyên qua quá khứ và thời gian ngừng lại, mà cô ở tương lai, còn có thể tiến hành thời gian gia tốc.”

Gương mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị, gần như không thèm để ý tới chuyện năng lực của mình vừa bị Hứa Thâm vạch trần ra.

Bởi vì lúc trước khi thủ đoạn này chấm dứt, cô ta liền dự đoán được Hứa Thâm sẽ nhìn ra điểm ấy, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù cô ta có nguy trạng mình bị thương, Hứa Thâm cũng sẽ có chút phòng bị.

“Đừng để cô ta phát động thời gian ngừng lại nữa!” Cô gái tóc màu lục đang bị giam cầm giữa không trung xa xa, vội vàng nói: “Cậu đã già hơn vừa rồi ít nhất là 30 năm, nếu lại trúng thêm một lần nữa, có khả năng cậu sẽ lão hóa thẳng trạng thái gần chết!”

Chương 827. Tôi Nói Không Có Cơ Hội Là Chỉ Cô Đó!

Trung niên mặt vuông vọt tới, muốn đến gần Hứa Thâm nhưng lại phát hiện ngay khi bản thân bước vào phạm vi 10 mét quanh người Hứa Thâm, bản thân sẽ cảm nhận được một luồng lực cản, dường như tại thời khắc đó, lực lượng trong cơ thể ông ta sẽ tiêu vong.

Ông ta thậm chí run rẩy, vội vàng dừng lại, vội vàng nói nhanh với Hứa Thâm: “Để tôi tới làm tiêu hao cô ta thay cậu, cậu cứ bảo tồn lực lượng, cho cô một kích trí mạng đi!”

Bọn họ cũng nhìn ra sau khi hợp thể, trình độ khó giải quyết của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã tăng lên, nếu chỉ dựa vào một mình Hứa Thâm thì quá khó khăn rồi.

Bản thân nắm giữ thời gian ngừng lại và thời gian gia tốc, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi hoàn toàn có thể làm cho Hứa Thâm già cả tới chết.

Hoặc là làm cho Hứa Thâm hao hết khư lực.

Bởi vậy, ngay tại một khắc này, hai vị quân vương đều lựa chọn liên hợp.

Nhưng Hứa Thâm lại khẽ lắc đầu.

“Không có cơ hội.”

Trung niên mặt vuông nghe được lời nói của Hứa Thâm, lập tức sững sốt, sắc mặt không khỏi khẽ biến, vội vàng nhìn về phía Nghĩ Hậu.

Với trận chiến giữa các quân vương, có đôi khi một quân cờ không mấy quan trọng lại chính là điểm mấu chốt, trực tiếp làm cho trận chiến nọ kết thúc ngay khi nó vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ, Hứa Thâm cảm nhận được lực lượng của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, nên đã nhận thua rồi?

“Mấy người đều sẽ chết!”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nghe được lời nói của cô gái tóc màu lục và trung niên mặt vuông, sắc mặt lập tức âm trầm. Cô ta không định cho Hứa Thâm có cơ hội thở dốc, đã phát động thời gian ngừng lại rồi.

Con khur ngựa trắng cũng tiếp tục phát động năng lực, lụi tàn hư thối!

Thời gian gia tốc!

Ngay lập tức, thân thể Hứa Thâm vẫn đang duy trì trạng thái cứng đờ trước mắt, lại nhanh chóng lụi tàn hư thối, từ dáng vẻ trung niên ban đầu, cấp tốc biến hóa, rất nhanh, da thịt bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, trở nên già nua, mái tóc cũng biến thành trắng như tuyết.

Hiển nhiên, đồng thời tiến hành gia tốc thời gian ngay tại khoảnh khắc cả thế giới ngừng lại chính là chuyện mà sau khi hợp thể, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi mới có thể làm được.

Hơn nữa, cùng lúc vận dụng hai loại năng lực thời gian gần như đã trở thành vô địch rồi còn gì?

Trong nháy mắt, bộ dạng của Hứa Thâm đã già đến hơn tám mươi tuổi, nhìn qua sẽ thấy da mặt đã nhăn nhúm thành một cục.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cắn răng, quyết định không dừng lại, cô ta lựa chọn tiêu hao thật nhiều, cũng phải giáng cho Hứa Thâm một kích tất sát!

Tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào nữa!

Rất nhanh, thời gian ngừng lại đã vượt quá 2 giây nhưng vẫn đang tiếp tục.

Mà thân thể Hứa Thâm cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hư thối, da thịt trở thành lở loét, thân thể còng xuống như một bộ xương khô.

3 giây.

Những mảng hư thối trên thân thể Hứa Thâm nhanh chóng bành trướng.

4 giây.

Phần máu thịt hư thối trên thân thể Hứa Thâm đã biến mất, để lộ ra xương trắng.

5 giây! !

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cắn răng, nhìn thấy máu thịt toàn thân Hứa Thâm đều đã biến mất, chỉ còn lại một bộ xương trắng, hơn nữa trạng thái hư thối cũng đang dần dần biến mất.

Hiển nhiên nó đã đạt tới cực hạn rồi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi quyết định kết thúc thời gian ngừng lại.

Trong khoảnh khắc chấm dứt, cô ta trực tiếp đưa tay ném mạnh trường thương ra ngoài, muốn hoàn toàn đánh nát cả bộ xương cốt của Hứa Thâm, quyết tâm làm hấn tan thành mây khói.

Mà ở trong mắt người khác, hết thấy những chuyện này lại phát sinh trong khoảng thời gian cực ngắn, gần như chỉ một chớp mắt thôi, Hứa Thâm lúc trước vẫn còn là trung niên liền biến thành một bộ xương khô hình người, thậm chí ngay cả xương khô cũng vô cùng cũ nát, như thể đã bị chôn vùi vài chục năm rồi vừa mới được đào lên vậy.

“Chuyện này...”

Con người trong mắt vị trung niên mặt vuông và cô gái tóc màu lục lập tức co rút lại, cảm thấy hoảng sợ đến sồn tóc gáy.

Nhất là cô gái tóc màu lục, tuy năng lực của cô ấy khá đặc thù, nhưng đối mặt với loại tập kích quỷ dị này, rất có khả năng bản thân cũng không thể duy trì nổi, và hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà Hứa Thâm trước mắt đã xong rồi, như vậy kế tiếp sẽ đến phiên bọn họ.

Trong nháy mắt, thanh trường thương nọ đã phá nát hư không, muốn xỏ xuyên qua thân thể Hứa Thâm.

Phía dưới, đám đông hình thái thứ hai vẫn còn đang ngây người, hoàn toàn chưa kịp phản ứng lại với những chuyện vừa xảy ra trước mắt, nhưng một khắc sau, những tình huống mới xuất hiện lại càng thêm huyền diệu, khó mà tin nổi.

Bởi vì Hứa Thâm vốn đã hóa thành xương trắng kia lại đột nhiên nâng tay lên.

Ngay tại khoảnh khắc trường thương tới gần, hắn đã tiếp được nó.

Hơn nữa hành động tóm lấy trường thương kia cực kỳ dễ dàng.

Có thể nói thế này, tại khoảnh khắc thanh trường thương mang theo thanh thể đáng sợ kia xỏ xuyên qua, bay tới gần Hứa Thâm, đột nhiên nó chuyển thành nhẹ nhàng... khiến cho hắn có thể tiện tay bắt được nó, như thể đón lấy một mảnh lá rơi.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt co rút lại.

Bởi vì ngay trong phút chốc khi bộ xương trắng kia đón được trường thương, màu máu đậm đặc lập tức tràn ra từ bên trong khung xương ấy, tiếp sau, nó nhanh chóng bao trùm toàn bộ khung xương trắng, rồi chỉ trong nháy mắt, xương trắng đã hóa thành xương máu, sau đó là máu thịt ngưng kết, cấp tốc đan xen.

Và rất nhanh, bộ dáng ban đầu của Hứa Thâm đã trở về, vẫn là diện mạo thanh niên, ánh mắt lạnh lùng mà bề ngỗ, lộ ra tự tin cùng với ung dung như thể bản thân là tồn tại chí cường tuyệt đối.

“Hay dùng thương của cô, đến đóng đinh bản thân cô đi.” Hứa Thâm cầm trường thương trong tay, nhẹ giọng tự nói.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi kinh hãi nhìn Hứa Thâm, ánh mắt đầy vẻ không sa tin nổi, lập tức hét lớn: “Không có khả năng!”

“Cô có thể mượn dùng khư hỗ trợ, chẳng lẽ tôi lại không được sao?” Hứa Thâm lặng lẽ nhìn cô ta.

Trên thực tế, có năng lực “Sinh sản thêm” của Hải Tước, chỉ cần Hải Tước giữ lại một bộ phận thân thể hắc, một khi bà ấy bất tử, hắc cũng sẽ không chết.

Nói cách khác, trừ phi đối phương đồng thời giải quyết triệt để cả hắc lẫn Hải Tước, mới có thể hoàn toàn tiêu diệt được hắc.

“Tôi nói không có cơ hội, là chỉ cô đó.” Hứa Thâm cầm trường thương, sau đó bàn chân lập tức phát động.

Tập kích!

Oanh! !

Tựa như bầu không khí vừa bị chọc thủng một lỗ, lực lượng mà Hứa Thâm bộc phát ra mang theo thanh thế càng thêm khủng bố, càng thêm sắc bén hơn lúc trước, và chỉ trong nháy mắt, thân thể hắc lao nhanh đến như một đạo trường hồng.

Chương 828: Quấy Nhiễu!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vô cùng khiếp sợ, khiến cho vẻ mặt vẫn một mực giữ nguyên vẻ lạnh lùng kia cũng khó nén nổi kinh hãi. Giờ khắc này, cô ta đã cảm nhận được sự đáng sợ của người trước mắt kia.

Kể cả khi cô ta đi từ tương lai đến nơi này, thì vào khoảnh khắc hắc vừa thành quân vương kia, cô ta cũng không đánh lại hắc sao?

Nhưng rõ ràng là cô ta đến từ tương lai, vượt lên trước hắc cả một đoạn thời gian mà!

Thời gian ngừng lại!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại phát động năng lực.

Hứa Thâm đang cấp tốc vọt tới trước mắt, lập tức bị dừng hình, thế giới cũng đọng lại.

Ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trở nên vô cùng phức tạp, trong đầu cấp tốc suy nghĩ đối sách, nhưng một khắc sau, đột nhiên về mặt cô ta đại biến.

Chỉ thấy thế giới vẫn đang ngừng lại trước mắt chột buông lỏng.

Một khắc sau, cả thế giới khôi phục trạng thái bình thường.

Thời gian ngừng lại đã kết thúc!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cực kỳ khiếp sợ, rõ ràng cô ta đã tính toán trước thời gian ngừng lại là 1 giây.

Nhưng nó chỉ duy trì được không đến 0.5 giây.

Mắt thấy Hứa Thâm đang nhanh chóng tới gần, cô ta lại vội vàng phát động thời gian ngừng lại.

Nhưng thời gian vừa đọng lại không đến 0.3 giây, lại bắt đầu buông lỏng.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thoáng co rút lại, cô ta cảm nhận được điều dị thường, loại tình huống này không thích hợp.

Nghĩa là năng lực của cô ta xuất hiện vấn đề!

Hoặc là xuất hiện thứ gì đó quái nhiều! !

Đến tận lúc này, cô ta mới nhìn thấy vị trí dừng lại của Hứa Thâm, rồi đột nhiên tỉnh ngộ.

Đối phương ở gần mình quá!

Lại nói, lúc trước kia, vì dựa vào năng lực thời gian, cho nên cô ta chẳng cần biết được năng lực của người khác là gì, vẫn có thể dùng tư thế tuyệt đối trấn giết bọn họ, nhưng suy cho cùng, đã tại vị nhiều năm, cũng chứng kiến đủ loại hình thái thứ hai, có thể nói kinh nghiệm phong phú đã giúp cô ta nhanh chóng ý thức được, bản thân nhất định phải duy trì khoảng cách với Hứa Thâm, nếu không chẳng những Hứa Thâm bị công kích, bản thân cô ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thời gian ngừng lại bị hóa giải.

Một khắc sau, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại phát động.

Nhưng lần này, cô ta vừa muốn xoay người, thời gian ngừng lại chỉ vền vện kéo dài được 0.2 giây, đã xuất hiện dấu hiệu buông lỏng.

Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi khẽ biến, cô ta vội vàng kéo dài thời gian, muốn một lần nữa làm cho thời gian ngừng lại tròn 3 giây!

Bởi vậy, thời gian vừa buông lỏng lúc trước lập tức ngừng lại, nhưng quá trình này chỉ kéo dài vền vện không đến 0.6 giây, thời gian ngừng lại tiếp tục buông lỏng!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi kinh hoàng, rõ ràng cô ta muốn kéo dài 3 giây thời gian ngừng lại, vậy mà từ đầu đến cuối chỉ duy trì được không đến 1 giây?

Ngay tại thời điểm Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang tự hỏi, thế giới đã tiếp tục vận chuyển, cô ta đưa mắt nhìn Hứa Thâm đang cấp tốc tới gần, trong lòng vô cùng kinh hãi, lập tức xoay người khởi động thời gian gia tốc, lần này là gia tốc cho thời gian của chính mình, muốn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với hắn.

Nếu năng lực tác dụng lên người Hứa Thâm sẽ bị quấy nhiễu, vậy dứt khoát chuyển sang tác dụng lên người chính mình.

Đây là hai loại tình huống hoàn toàn khác biệt.

Dưới thời gian gia tốc, tốc độ của cô ta và con ngựa trắng bên dưới bạo tăng, đảo mắt một cái đã kéo giãn được một khoảng, nhưng trái ngược với kỳ vọng, tiếng rít sau lưng lại càng thêm bén nhọn, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi xoay người, nhìn về phía sau, rồi không khỏi trở nên kinh hãi.

Bởi vì tốc độ của Hứa Thâm còn nhanh hơn tốc độ của cô ta dưới ảnh hưởng của thời gian gia tốc!

Điều này làm sao có thể? !

Mắt thấy bản thân sắp tiến vào phạm vi 10 mét xung quanh Hứa Thâm, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vội vàng phát động năng lực thời gian ngừng lại trong vòng 2 giây.

Thời gian đọng lại, nhưng hiệu quả càng ngày càng kém, lần này chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi không đến 0.2 giây, thời

gian lại lần nữa buông lỏng, bắt đầu vận động lại bình thường.

Hứa Thâm quan sát sắc mặt vô cùng khó coi của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, trong khi vẻ mặt hắn lại bình tĩnh vô cùng, thậm chí còn dùng một loại tư thế người đứng ở trên cao nhìn xuống cô ta, nói: “Cô không có cơ hội chạy thoát đâu!”

Thân thể hắn chợt gia tốc, lại một lần nữa tăng tốc độ lên.

Phanh!

Chỉ nháy mắt, hắn đã thu hẹp khoảng cách giữa Nghĩ Hậu màu đỏ tươi và bản thân mình vào trong phạm vi 10 mét, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể của cô ta vừa bị gắn lên một gông cùm xiềng xích nào đó, một loại lực cản không thể nói rõ.

Loại lực cản này không chỉ có truyền đến từ trên người Hứa Thâm, thậm chí nó còn truyền đến từ sau lưng nữa, như thể cô ta vừa ngâm mình trong nước biển vậy.

Cô ta muốn thoát thân từ bên trong lĩnh vực này cũng cực kỳ khó khăn!

Thời gian ngừng lại!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại thi triển năng lực. Cô ta biết, nếu không rời khỏi phạm vi lĩnh vực nọ, bản thân sẽ càng ngày càng thêm bị động nhưng tại thời khắc này, lực lượng vốn đủ để duy trì thời gian ngừng lại 2 giây, lại chỉ mang đến tác dụng 0.1 giây, và chỉ vền vẹn là một nháy mắt Hứa Thâm liền tới gần.

Kiểm phong bạo trảm xuống, tam trọng bóng kiếm chồng chéo lên nhau.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi co rút lại, muốn chống đỡ, nhưng thương thần lại ở trong tay Hứa Thâm, cô ta chỉ có thể vung vẩy tấm áo choàng sau lưng. Nó là khư binh cấp truyền thuyết, không thể bị hư hao được.

Ít nhất là khi trong tay không có binh khí đặc thù, rất khó có thể phá hư được.

Kiểm phong chém lên áo choàng, đúng là không thể xé rách nó, nhưng lực lượng cuồng bạo lại có thể áp bức áo choàng, sau đó tiếp tục đánh sâu vào bả vai Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

“Bành” một tiếng, thân thể cô ta đột ngột sụp xuống.

Con khư ngựa trắng bên dưới cô ta cũng phát ra một kêu thảm thiết giống như rít gào.

Một luồng lực lượng này chèn ép tới, đã chém cho cho một người một ngựa phải rơi xuống mặt đất, đập thẳng xuống đất khư, tạo thành một cái hố sâu!

Cả quá trình nói thì lâu, nhưng trên thực tế, từ đầu đến cuối, chỉ diễn ra trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi không đến hai giây.

Chương 829: Nhân Quả!

Từ khi Hứa Thâm ra tay đến khi Nghĩ Hậu màu đỏ tươi xoay người chạy trốn chết, đã phát sinh vài lần thời gian ngừng lại, tuy những người khác đều không thể cảm nhận được tình huống này, nhưng bọn họ lại có thể nhìn thấy bóng dáng Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vận dụng thời gian gia tốc để chạy trốn chết, nhanh chóng bay lên.

Có điều, cô ta vẫn bị Hứa Thâm đuổi kịp, sau đó bị một kiếm chém xuống.

Chứng kiến cảnh này, gương mặt đám đông hình thái thứ hai đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

Có thể nói năng lực điều khiển thời gian của Nghĩ Hậu đã là vô địch rồi, vậy mà vẫn bị áp chế!

Cô gái tóc màu lục và trung niên mặt vuông cũng vô cùng rung động.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Nghĩ Hậu đã là vô địch, căn bản không có khả năng đánh bại cô ta, nhưng vị quân vương xa lạ này lại làm được.

Chẳng lẽ do năng lực của Hứa Thâm vừa vận khắc chế Nghĩ Hậu?

Sự thật cũng đúng là như thế.

Nhưng không thể nói là ‘Vừa vận’ khắc chế, mà phải nói rằng tuyệt đối khắc chế.

Hứa Thâm đứng ngay phía trước hố sâu, gió trường thương trong tay lên, rồi thần nhiên mà hung hăng đâm xuống.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức thu nhỏ lại, cô ta muốn phát động thời gian tĩnh chỉ, lần này cô ta đã quyết tâm phải dùng hết toàn lực tiến hành thời gian ngừng lại cực hạn!

Mắt thấy trường thương đang hạ xuống, thời gian lại một lần nữa ngưng đọng.

Nhưng không đợi Nghĩ Hậu màu đỏ tươi bò lên, khoảng thời gian ngừng lại vốn phải là 5 giây lại chỉ kéo dài được vền vền 0.1 giây đã biến mất.

Vào thời điểm này, thời hạn đã bị thu hẹp lại chỉ còn 0.1 giây, tương đương với suy yếu gấp 50 bình thường.

Đây là loại khái niệm gì chứ?

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt sững sờ nhìn ra bên ngoài, hết như cô ta ngăn người vì phải đối mặt với hành động gió trường thương lên, đâm tới quá mức đột ngột của Hứa Thâm vậy.

“Phốc” một tiếng, trường thương đâm xuyên xuống.

Trong nháy mắt, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đột nhiên bước vào ‘Quá khứ’.

Trường thương đâm vào vị trí cô ta vừa té ngã, nhưng vẫn có thể xuyên qua quá khứ, đâm thẳng vào thân thể vừa bước vào quá khứ né tránh kia... khiến cho Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vừa thở nhẹ một hơi, đột nhiên sắc mặt đọng lại.

Chỉ thấy một luồng lực lượng xé rách bén nhọn, truyền đến từ trong thân thể.

Ngay sau đó, thân thể của cô ta từ trong quá khứ bị cơn đau đòn xé rách trong cơ thể kia, cứng rắn bức lui tới hiện tại. Hơn nữa ngay khi Nghĩ Hậu màu đỏ tươi bị bức lui đến hiện tại, cô ta lại vừa vận xuất hiện tại vị trí của thần thương kia.

Hiển nhiên là thần thương nọ lại trực tiếp ló ra bên ngoài thân thể cô ta, khiến Nghĩ Hậu màu đỏ tươi tiếp tục chịu thêm một lần trọng thương tương đương với hai lần bạo kích nữa!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch đầy kinh sợ nhìn Hứa Thâm

“Rốt cuộc năng lực của cậu là gì?”

Hứa Thâm hờ hững nhìn xuống Nghĩ Hậu màu đỏ tươi bị trường thương xuyên từ trên vai, đóng đinh xuống mặt đất. Đương nhiên hắn sẽ không trả lời loại vấn đề này.

Có thể ngăn chặn Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, là bởi vì hắn vận dụng không chỉ một loại năng lực, mà là khoảng ba loại!

Lấy nhỏ đổi lớn, cường hóa, cùng với thăm dò của bản thân hắn.

Lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa chất chồng, làm cho lực lượng của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi suy yếu, từ đó giảm bớt khoảng thời gian ngừng lại, thậm chí còn làm suy yếu hiệu quả thời gian gia tốc.

Nói cách khác, ở trước mặt hắn, năng lực của cô ta ở hiện tại cũng chỉ tương đương với năng lực của cô ta nhưng sau khi đã hóa thân thành thời kỳ hình thái thứ hai.

Nhưng với năng lực thời gian ở thời kỳ hình thái thứ hai, vẫn có thể tạo thành quấy nhiễu nhất định với quân vương, có thể thấy năng lực thời gian này thực sự khó giải.

Về phần công kích vừa rồi, bao gồm cả vài lần công kích không nhìn khoảng cách trước đó của hắn nữa, sở dĩ chúng có thể đâm trúng Nghĩ Hậu ở ‘Quá khứ’, đương nhiên là vì hắn có thể thăm dò được nhược điểm của cô ta.

Phải biết rằng, ngay khi Hứa Thâm vừa bước vào hình thái thứ hai, hắn đã nắm giữ năng lực nhìn rõ nhược điểm.

Tới hiện giờ, sau khi tấn chức quân vương, Hứa Thâm lại phát hiện năng lực này cũng nhận được một bước tăng cường thêm, và hắn không chỉ nhìn thấy vòng xoáy nhược điểm giống như hố đen lúc trước, càng có thể nhìn thấy vô số ‘Sợi’.

Những loại sợi này xâm chuỗi trên thân thể mỗi người và đan vào trong thiên địa.

Nếu sợi đứt đoạn, sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền.

Hứa Thâm gọi loại sợi này là ‘Nhân quả’.

Nói cách khác, mục tiêu mà hắn công kích chính là ‘Nhân’, còn thứ tạo thành chính là ‘Quả’.

Lúc trước, có một lần bọn họ đã hiểu lầm nó là năng lực của Nghĩ Hậu, nhưng thời gian và nhân quả có khác biệt.

Nếu thời gian đủ mạnh mẽ, nó có thể thay đổi vị trí của ‘Nhân’, cũng có thể sửa chữa sợi.

Bởi vậy lúc trước khi Hứa Thâm tập kích Nghĩ Hậu bị thương, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đến từ tương lai này lại có thể nhìn thấy công kích của hắn, bởi vì cô ta vốn đến từ tương lai, cũng tương đương với ‘Quả’.

Quả có thể nhìn thấy Nhân.

Nhân cũng có thể nhìn thấy Quả.

Hứa Thâm phát hiện, càng là quân vương thì những sợi trên người bọn họ càng ít, tựa như nó đã bị che giấu và ẩn tàng đi rồi, và càng là hình thái thứ hai thì trên người bọn họ lại càng nhiều sợi.

Hơn nữa, thương tổn gây ra khi công kích những loại sợi này, lớn hơn nhiều so với công kích vòng xoáy nhược điểm.

Đây chính là phiên bản trưởng thành của năng lực bản thân hắn.

“Cô thua rồi.” Hứa Thâm nói với Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang ở bên trong hồ sâu, lời nói lạnh như băng giống như một vị thẩm phán.

Sắc mặt cô ta vô cùng khó coi. Lúc trước, cô ta còn chưa tiếp cận phạm vi 10 mét xung quanh Hứa Thâm, năng lực đã bị cắt giảm. Tình huống này cho thấy, phạm vi năng lực của Hứa Thâm vốn không phải 10 mét, mà càng rộng hơn.

Và trong lúc không hay biết gì, cô ta đã bị nó ngấm ngấm làm suy yếu.

“Vừa vặn, trả binh khí của tôi lại cho tôi.” Cô ta gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, bỗng nhiên nâng tay rút thương, nhưng lại cứng rắn rút cây trường thương từ bên trong thân thể của chính mình ra ngoài, sau đó lực lượng bùng nổ, đột nhiên tập kích Hứa Thâm.

Chương 830: Dù Sao, Chỉ Cần Có ‘Quá Khứ’, Vĩnh Viễn Sẽ Có ‘Tương Lai’ !!

Đổi mặt với hành vi của cô ta, Hứa Thâm chỉ làm ra một hành động đơn giản là nâng bàn tay lên.

Phanh!

Hắn nện thẳng một quyền vào phần xương đầu vừa nâng lên kia, cũng đánh cho Nghĩ Hậu ngã nhào xuống mặt đất.

Con khur ngựa trắng phát ra một tiếng rít gào đầy phần nộ, năng lực bùng nổ, khiến một mảnh cỏ khur mọc chung quanh hố sâu trên mặt đất kia nhanh chóng héo rũ.

Lần này, năng lực lụi tàn hư thối của nó đã hóa thành lĩnh vực, bao phủ hơn mười mét xung quanh.

Nhưng thân thể Hứa Thâm lại không chút biến hóa.

Hắn nâng tay vung lên, kiếm quang lóe sáng. Rồi “Phanh” một tiếng, chém cái đầu ngựa kia xuống

Cái đầu ngựa bị chặt đứt lập tức phun trào máu tươi, nhưng dòng máu tươi nọ chảy xuôi xuống mặt đất, lại không hề bị thấm thấu đi, ngược lại, nó vẫn một mực liên kết với cái đầu ngựa nọ, hiển nhiên con ngựa kia không có chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Hứa Thâm cũng không có ý định trực tiếp giết chết nó, chỉ muốn làm con khur này tạm thời mất đi năng lực hành động mà thôi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức phần nộ. Cô ta không để ý đến cơn đau trên trán lại cảm thương giết về phía Hứa Thâm.

Phanh! Phanh!

Phanh!

Mỗi một lần cô ta ra tay đều bị Hứa Thâm dễ dàng đỡ được, sau đó, dựa vào một quyền một chưởng, hắn liên tiếp đánh cho cô ta ngã nhào xuống mặt đất.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không còn tiếp tục bước vào quá khứ và phát động thời gian ngừng lại nữa, giống như khả năng này đã mất đi hiệu lực, sau đó bị Hứa Thâm hoàn toàn áp chế.

Hơn nữa ở trước mặt Hứa Thâm, cô ta lại nhỏ yếu giống như một đứa trẻ mới sinh vậy.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra điều này, và thậm chí Hứa Thâm còn chưa dùng tới thủ đoạn chân chính.

Liên tiếp vài lần ra tay, ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã lộ ra vẻ phần nộ và tuyệt vọng, khó trách trong tương lai cô ta lại muốn chém giết gã đàn ông này.

Bởi vì hắn nắm giữ loại năng lực quý dị, cực kỳ khắc chế cô ta.

Tựa như đã nhìn ra suy nghĩ của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, trong ánh mắt Hứa Thâm lộ ra một tia hoài niệm, hắn nhẹ giọng nói: “Từng có một người đàn ông, hắn chỉ là hình thái thứ hai, nhưng rất thận trọng, một mực lấy nhỏ đổi lớn, thậm chí trước khi chết đi, hắn vẫn còn cho rằng, nếu bản thân có thể trở thành quân vương, chắc chắn sẽ đủ khả năng thay đổi cả tòa thành...”

Nghe được lời nói không thể hiểu nổi của Hứa Thâm, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi gất gao nhìn chằm chằm vào hắn, hỏi: “Người nọ là ai?”

Hứa Thâm không có trả lời, chỉ tiếp tục làm bầm lều bầu giống như đang kể chuyện: “Tuy hắn đã chết, nhưng những gì hắn suy đoán lại là sự thật, năng lực của hắn... Đủ để trấn áp cả tòa thành!”

Lực áp chế của lấy nhỏ đổi lớn quá mức khủng bố, ngay cả thời gian cũng có thể làm suy yếu.

Hoặc là nói, thứ bị làm suy yếu vốn không phải thời gian, mà là Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Cô ta suy yếu, đương nhiên cường độ năng lực của cô ta cũng theo đó mà suy giảm, nhất là dưới sự ảnh hưởng của năng lực ‘Cường hóa’, phạm vi lĩnh vực chân chính của lấy nhỏ đổi lớn... đã kéo dài tới gần trăm mét!

Đây là nguyên nhân vì sao Nghĩ Hậu còn chưa tới gần hẳn trong vòng 10 mét, đã bị suy yếu.

Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trở nên âm trầm, cô ta mơ hồ ý thức được những lời này có liên quan đến bí mật hạch tâm của Hứa Thâm, bởi vậy cũng muốn tìm tòi nghiên cứu một phen.

“Nói cho cô biết cũng không sao, hẳn họ Liễu, là một vị cục trưởng tốt.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi sững sờ.

Liễu... Liễu Tích Xuyên? !

Sắc mặt cô ta đột biến, đúng là cô ta có chút ấn tượng về vị cục trưởng này, nhưng không sâu.

Chẳng lẽ... năng lực mà Hứa Thâm đang dùng là của đối phương?

Nhưng điều này làm sao có thể?

“Cậu nói cho tôi biết những chuyện này, không sợ tôi sẽ xuyên qua quá khứ, giết chết hẳn sao?” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Cô không có cơ hội.”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chăm chú nhìn Hứa Thâm, nói: “Vậy cứ thử xem sao.”

Dường như Hứa Thâm đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô ta, rồi thản nhiên nói: “Cô đùa bốn thời gian, nhưng có vẻ như chính cô cũng bị thời gian đùa bốn, có lẽ cô vẫn cho rằng, hôm nay mình còn có thể sống sót, đúng không? Ừm, là cô dựa vào kết quả từ tương lai, để phán đoán như vậy. Đúng thế, suy cho cùng, cô cũng là người từ tương lai xuyên đến, nói cách khác, trong tương lai cô vẫn còn sống...”

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi co rút lại, những lời này của Hứa Thâm đã nói rõ hết mọi suy tư trong đáy lòng cô ta.

Đúng vậy, cô ta đến từ tương lai, mà cô ta có thể sống đến tương lai, cũng có nghĩa là ngày hôm nay cô ta sẽ sống sót.

Tuy trước mắt là tuyệt cảnh, nhưng cô ta lại biết bản thân vẫn còn con bài chưa lật, và nó tuyệt đối có thể trợ giúp để cô ta

tiếp tục sống sót.

Dù sao, chỉ cần có ‘Quá khứ’, vĩnh viễn sẽ có ‘Tương lai’ !!

“Tuy tôi không quá hiểu được năng lực của cô, nhưng vẫn muốn thử xem sao.” Hứa Thâm nhẹ giọng tự nói: “Nhìn xem hết thấy có đúng như những gì tôi đang suy nghĩ hay không?”

Khi nói chuyện, hắn đã nhìn thẳng vào Nghĩ Hậu trước mắt, rồi nâng tay đặt lên đầu cô ta: “Chắc hẳn cô vẫn còn cất giấu ‘Quá khứ’ của chính mình? Đó là hi vọng giúp cô lật bàn, và tôi sẽ tìm ra nó.”

Con ngươi trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức co rút lại, trong lòng kinh hãi muốn chết.

Làm sao có thể? !!

Như thể người đàn ông trước mắt này đã biết được mọi thứ rồi!

Hắn lại hiểu rõ tương lai hơn cả người đến từ tương lai như cô ta!

Chẳng lẽ đây cũng là năng lực của đối phương?

Không có khả năng!

Tại thời khắc này, trong lòng Nghĩ Hậu đã rung động đến đỉnh điểm, đồng thời, đây là lần đầu tiên, sự kiêng kỵ và sợ hãi đối với người đàn ông trước mặt kia, vốn có sẵn trong đôi mắt của cô ta, đạt tới trình độ cực kỳ mãnh liệt.

Đây là một loại run sợ phát ra từ đáy lòng!

Cô ta... một tồn tại luôn ẩn mình bên dưới tầng sương mù của thời gian, thực sự chưa bao giờ bị người khác tìm ra bí mật của bản thân một cách triệt để đến thế!

Hơn nữa, cả lời nói lẫn ánh mắt của Hứa Thâm đều khiến cho cô ta hiểu rằng, hắn nói ra những lời vừa rồi hoàn toàn không có ý lừa gạt, là hắn thật sự hiểu biết chúng.

Chương 831: Không Tàn Nhẫn Với Bản Thân Mình, Chẳng Lẽ Lại Để Người Khác Tới Tàn Nhẫn Với Tôi Sao?

“Bởi vì vẫn còn ‘Quá khứ’, cho nên ở dưới năng lực của tôi, cô mới không thể trở lại quá khứ...” Khóe miệng Hứa Thâm khẽ cong lên, hắn cho ra loại phán đoán như vậy dựa trên quá trình phỏng đoán và kết hợp giữa năng lực của đôi phương, cùng với năng lực của bản thân mình.

Đôi lại là một vị quân vương khác, dưới ảnh hưởng lấy nhỏ đối lớn, bọn họ đã sớm suy yếu trở về thời kỳ thiếu niên, hoặc là trẻ nhỏ, nhưng Nghĩ Hậu thì không.

“Hạ Thông, cũng nên xuất hiện rồi.” Hứa Thâm không còn tiếp tục đề ý tới Nghĩ Hậu nữa, mà nhẹ giọng kêu gọi một tiếng.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, một bóng người trong suốt lập tức xuất hiện, nếu nói đó là bóng người, không bằng nói là một đoạn ký ức, sẽ chính xác hơn.

“Muốn giải quyết cô ta sao? Chính cậu cũng có thể làm được mà?” Tuy Hạ Thông đã bị thương nặng, mất đi một đoạn ký ức quan trọng nào đó, nhưng gã vẫn có thể nhìn ra được thế cục trước mắt vốn không cần bản thân phải nhúng tay, cũng có thể hoàn toàn kết thúc.

Trình độ biến thái của Hứa Thâm đã vượt qua những gì gã có thể hiểu được rồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho gã không ngừng lặp đi lặp lại khắc vào trong ký ức của chính mình, một đoạn tin tức, đừng có là địch với Hứa Thâm.

“Giải quyết không khó, nhưng tôi cần anh làm cho cô ta một chút thay đổi nho nhỏ.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Hạ Thông vô cùng nghi hoặc.

Hứa Thâm không hề đề ý tới đám hình thái thứ hai chung quanh, cùng với mấy vị quân vương nhóm cô gái tóc màu lục vẫn đang chăm chú quan sát nơi này.

Từ khi hắn hạ xuống, nói chuyện cùng Nghĩ Hậu, hắn đã phóng ra ‘Hình tròn’ rồi.

Hình tròn chẳng những có thể ngăn cách công kích, còn có thể hình thành phạm vi phòng ngự tuyệt đối, ngăn cách bọn họ nói chuyện với nhau.

Cũng bởi vậy, Hứa Thâm chẳng e ngại gì, lập tức nói thẳng ý nghĩ của chính mình với Hạ Thông ngay trước mặt Nghĩ Hậu.

Hạ Thông nghe xong, không khỏi mở to hai mắt nhìn hắn, là khiếp sợ nhìn Hứa Thâm trước mặt.

Hắn lại muốn thả cho Nghĩ Hậu chạy đi? !

Nói chính xác hơn, Nghĩ Hậu sẽ trải qua quá trình cải tạo ký ức của gã, sau đó mang theo loại ký ức này mà chạy trốn chết...

Bỗng nhiên Hạ Thông có cảm giác cả người mình lạnh như băng, một loại lạnh lẽo thấu xương.

Kết hợp suy đoán vừa rồi với năng lực của Nghĩ Hậu, là thời gian, lại khiến cho lông tóc toàn thân gã đều dựng thẳng đứng lên.

Người đàn ông trước mắt này lại muốn lợi dụng năng lực xuyên qua thời gian của Nghĩ Hậu, để mưu đồ ‘Quá khứ’ của chính mình?

Nói cách khác...

Hứa Thâm mong muốn đủ loại chuyện bản thân hắn từng gặp được trong quá khứ kia... Đều do tự tay hắn an bài!

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy?” Nghĩ Hậu không nhìn thấy Hạ Thông, lúc này năng lực của cô ta đã bị suy yếu đến cực hạn, căn bản không nhìn thấy một vị quân vương khó có thể bị nhìn thấy kia.

Hứa Thâm không để ý tới cô ta, chỉ ném cho Hạ Thông một ánh mắt, ra hiệu gã nên hành động rồi.

Hạ Thông mang theo ánh mắt phức tạp, nhìn về phía Nghĩ Hậu đang bị Hứa Thâm áp chế dưới đất.

Một cường giả vô địch như thế, lại bị Hứa Thâm trấn áp, lợi dụng, coi là quân cờ trong tay hắn, không biết là đáng thương, hay đáng cười, đáng tiếc.

“Cậu quá độc ác với chính bản thân mình.” Nghe xong lời nói của Hứa Thâm, Hải Tước cũng không khỏi than thầm, không nghĩ tới ngay cả bọn họ cũng nằm trong mưu đồ của Hứa Thâm.

“Không tàn nhẫn với bản thân mình, chẳng lẽ lại để người khác tới tàn nhẫn với tôi sao?” Hứa Thâm thầm trả lời trong đầu.

Hải Tước không phản bác được.

“Bắt đầu đi!” Hứa Thâm phân phó Hạ Thông.

Hạ Thông không tiếp tục do dự nữa, đã nhanh chóng chui vào trong thân thể Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, hoặc là nói, lén vào trong ký ức của cô ta.

Ngoại trừ phân phó gã sửa đổi ký ức của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, Hứa Thâm còn muốn gã mượn quá trình này, tìm kiếm vị trí của Nghĩ Hậu ‘Quá khứ’, làm như vậy mới có thể hoàn toàn tiêu diệt Nghĩ Hậu.

“Không biết cuộc đời của vị Nghĩ Hậu này sẽ bao la hùng vĩ như thế nào?” Trong lòng Hạ Thông có chút chờ mong.

Gã cũng muốn mượn cơ hội này để nhìn trộm một chút, nếu không với lực lượng của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, gần như gã không thể có cơ hội lén vào trong ký ức của đối phương, rồi muốn làm gì thì làm như thế này.

Nhưng mà, ngay khi Hạ Thông đang nhanh chóng bơi thỏa thích bên trong ký ức của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, gã lại phát hiện ký ức của cô ta cực kỳ ngắn ngủi, rất nhanh đã đến điểm cuối cùng rồi.

Mảnh ký ức này tuyệt đối không được bao la hùng vĩ như những gì gã từng suy đoán, ngược lại nó còn có chút vụn vặt, như thể nó được chấp vá từ hai đoạn ký ức khác nhau, tạo thành.

Dường như một đoạn trí nhớ đến từ ‘Hiện tại’.

Trong ký ức nọ, Nghĩ Hậu đang chấp chính trong cung Tuyệt, xử lý những việc lật lọng như thường ngày, đồng thời cô ta cũng thông qua bộ Tình Báo, bí vệ trong tay mình, từ đó thời thời khắc khắc quản lý diễn biến các khu.

Cùng lúc ấy, cô ta cũng thông qua tin tức mà bản thân trong tương lai, viết xuống khối ngọc thạch trước mắt, rồi lựa chọn đi săn giết Hứa Thâm.

Hai lần săn giết, đã hoàn toàn hủy diệt Hứa Thâm.

Đoạn trí nhớ thứ hai lại đến từ tương lai.

Trong trí nhớ: Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vừa từ biển khơi xuyên về, liền nhìn thấy Hứa Thâm đã chờ đợi từ lâu, sau đó hắn phát động tập kích với cô ta.

Mà một khắc kia, có vẻ như bỗng nhiên Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại biết được đủ loại trí nhớ đến từ ‘Quá khứ’ và ‘Hiện tại’, sau đó lựa chọn chém giết với Hứa Thâm.

Nhưng trong khi chém giết, cô ta lại phát hiện bản thân không thể địch nổi Hứa Thâm, bị đuổi giết đến chật vật chạy trốn.

Vì thế, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lại lựa chọn mượn dùng lực lượng của kiện khư binh cấp truyền thuyết mà bản thân vừa đạt được, phản xạ lực lượng của chính mình đến quá khứ.

Rồi thông qua quá khứ, chém giết Hứa Thâm.

Những chuyện sau đó là Nghĩ Hậu màu đỏ tươi buông xuống, cùng với đại chiến vừa rồi.

Hạ Thông xem xong những phần ký ức này, trong lòng lại có chút khiếp sợ.

Bởi vì hết thảy những chuyện này... lại trùng khớp với dự đoán và mưu đồ của Hứa Thâm! !

Đến tột cùng, ai mới là người đến từ tương lai?

Chương 832: Năng Lực Phản Xạ!

Hơn nữa, bên trong đoạn trí nhớ này, Hạ Thông còn biết được lực lượng của kiện khư binh cấp truyền thuyết trong tay Nghĩ Hậu: là phản xạ! Cùng với cung cấp năng lượng hùng hậu!

Hai loại lực lượng tổ hợp lại, khiến cho năng lực xuyên qua thời gian của Nghĩ Hậu ‘Tương lai’ nhận được tăng cường, cho phép cô ta có thể phản xạ đến nhiều đoạn thời gian khác nhau.

Nói cách khác, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi buông xuống hiện tại, vừa bị đánh gục kia, chỉ vẻn vẻn là một hình chiếu tương lai được phản xạ tới đây thôi!

Và ngoại trừ hình chiếu này, cô ta còn phản xạ thêm rất nhiều hình chiếu thuộc những đoạn thời gian khác trong tương lai.

Trong số những hình chiếu kia có người xuyên về quá khứ, bóp chết cơ hội tấn chức quân vương của Dạ Thử Vương.

Có người quay về đoạn thời gian còn sâu xa hơn, muốn bóp chết Hứa Thâm từ trong nôi.

Nhưng dựa theo kết quả trước mắt, dường như hình chiếu tương lai phản xạ về thời điểm sâu xa hơn, muốn tập kích Hứa Thâm kia đã thất bại rồi.

Nếu không mặc cho lực lượng của Hứa Thâm thông thiên đến cỡ nào, lại mặc cho hắn có thể trấn áp Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mắt đến trình độ nào, cũng không thể thay đổi được sự thực rằng bản thân hắn đã bị Nghĩ Hậu “Quá khứ” chém chết rồi!

Kiên khư binh cấp truyền thuyết này đã làm lực lượng của Nghĩ Hậu bùng nổ, nắm giữ khả năng thay trời đổi đất.

Nếu thứ lực lượng này không có bị bóp chết, thậm chí nó đủ để... Thống trị cả nội thành! !

Hạ Thông càng xem càng kinh hãi, đây chính là sự khủng bố của khư binh cấp truyền thuyết.

Nếu phối hợp cùng loại năng lực khác, tuy nó vẫn có thể mang đến hiệu quả tăng phúc trên biên độ rộng, nhưng tuyệt đối không thể biến thái như phối hợp cùng ‘Thời gian’.

Thông qua khả năng phản xạ, vô số đoạn thời gian đều có thể xuất hiện hình chiếu của Nghĩ Hậu.

Chuyện này cực kỳ khủng bố!

Nếu không bị hạn chế bởi một loại pháp tắc nào đó, thậm chí Nghĩ Hậu màu đỏ tươi còn có thể không ngừng phản xạ ra càng nhiều hình chiếu hơn, sau đó lợi dụng chiến thuật biến người giết chết Hứa Thâm.

Hạ Thông xem xong những đoạn ký ức này, lại tiếp tục tìm kiếm bên trong, nhưng đột nhiên gã phát hiện, mặc kệ tìm tòi như thế nào, gã vẫn không thể tìm được đoạn ký ức về Nghĩ Hậu “Quá khứ” kia.

Đến lúc này, gã mới chợt nhớ lại lời nói của Hứa Thâm và đột nhiên tỉnh ngộ.

Nghĩ Hậu “Quá khứ” đã trốn đi, bao gồm cả đoạn ký ức có liên quan tới cô ta nữa, và Nghĩ Hậu trước mắt này chỉ vền vẹn là hình chiếu của ‘Hiện tại’ và ‘Tương lai’ thôi.

Hạ Thông từng cho rằng bản thân đã đủ khó giải quyết và dũng mãnh rồi, nhưng vào thời khắc này, gã lại bị thủ đoạn của hai người Hứa Thâm cùng Nghĩ Hậu này làm rung động và thuyết phục thật sâu.

Quả thực, hai vị này mới đúng là vương đối vương!

Nhưng suy cho cùng, vẫn là bản lĩnh của Hứa Thâm cao hơn một bậc.

Sau khoảnh khắc thôn thức và cảm thán, rất nhanh Hạ Thông đã tiến hành công việc quen thuộc của mình là bóp méo trí nhớ.

Gã phát động năng lực, sau đó lặng yên không một tiếng động đan vào bên trong ký ức của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, nhét toàn bộ những thứ mà Hứa Thâm đã dẫn dò vào trí nhớ của cô ta, đồng thời cũng xóa bỏ một chút trí nhớ không cần thiết.

Ví dụ như đoạn tin tức về họ Liễu mà Hứa Thâm từng nói ra lúc trước.

Thông qua thủ đoạn của gã, ký ức đó đã bị hủy diệt.

Trong khi sửa chữa trí nhớ, đột nhiên một ý niệm xẹt qua trong đầu Hạ Thông.

Nếu gã nhân cơ hội này bố trí một cái công tắc trí nhớ mà chỉ có bản thân gã biết ở trong đầu Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào?

Hoặc là chế tạo ra một phần lỗ hổng trong những chuyện mà Hứa Thâm đã dẫn dò?

Nói như vậy, kế hoạch của Hứa Thâm sẽ thất bại, đến lúc đó, chắc chắn là hai vị này còn có thể bùng nổ một hồi đại chiến vượt quá tưởng tượng, ai thắng ai thua còn chưa thể biết được.

Nhưng ý niệm này chỉ chuyển động trong đầu gã một lát, tới cuối cùng, Hạ Thông vẫn lựa chọn ngoan ngoãn làm theo lời

Hứa Thâm.

Gã nhìn không thấu Hứa Thâm.

Hơn nữa, với thủ đoạn mà Hứa Thâm vừa để lộ ra, gã rất lo lắng, có lẽ Hứa Thâm đã sớm cân nhắc đến tình huống gã sẽ tấy máu tay chân rồi, cũng có lẽ hẳn còn nắm giữ trong tay một loại thủ đoạn phản chế nào đó mà gã hoàn toàn không biết tới.

Tốt nhất là đừng tự chọc phiền toái cho chính mình...

Rất nhanh, Hạ Thông đã hoàn tất quá trình sửa đổi trí nhớ. Sau đó, gã rời khỏi không gian ký ức của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, lo lắng bản thân sẽ bị ảnh hưởng bởi những chuyện xảy ra sau đó.

“Xong rồi.” Bóng dáng gã xuất hiện bên người Hứa Thâm, thấp giọng nói một câu.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hẳn chăm chú quan sát ánh mắt lạnh như băng mà ẩn nhẫn [1] của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, rồi nói: “Cho mượn tạng phủ của cô dùng một chút.”

[1] : Ngấm ngấm chịu đựng

“Muốn giết cứ giết, cần gì phải nhiều lời vô nghĩa!” Đến lúc này, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cũng hiểu, cô ta đã hoàn toàn rơi vào trong tay Hứa Thâm, không còn hy vọng đào thoát nữa.

Kỳ thực với cô ta, chuyện này cũng không quá đáng ngại, chỉ có duy nhất một điều khiến cô ta tiếc nuối, chính là bản thân không thể truyền phần tình báo trước mắt này ra ngoài.

Cô ta biết bản thân sẽ không chết, dù sao ‘Quá khứ’ của cô ta vẫn còn.

Chỉ cần có ‘Quá khứ’, sẽ có ‘Tương lai’.

Nhưng nếu hiện tại cô ta chết đi, lại tương đương với bộ phận trí nhớ và trải nghiệm tại thời điểm này cũng mất đi.

Hứa Thâm thấy Nghĩ Hậu màu đỏ tươi còn kiên cường như vậy, cũng không nói hai lời, trực tiếp vùng kiếm, cắt bụng cô ta ra, sau đó, vươn bàn tay vào lục lọi, đào cơ quan nội tạng bên trong ra, há miệng gặm ăn.

“Hương vị thơm quá!” Người đầu trâu ở trong cơ thể Hứa Thâm không nhận được cơn thèm khát.

Hứa Thâm lại không để ý đến gã, nhai mấy miếng, liền nhứu mảy.

Hương vị này có chút quái lạ.

Không giống trái cây bình thường, ngược lại giống như đậu hũ biến chất.

“Thật khó ăn.” Hứa Thâm thành thật đánh giá một câu, sau đó, ném bỏ phần còn lại trong tay đi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lạnh lùng nhìn Hứa Thâm, dù cơ quan nội tạng bị lôi ra ngoài, nhưng vẻ mặt cô ta vẫn lạnh lùng như cũ, tựa như không có cảm giác đau đớn.

Có thể thấy được lực lượng ý chí của cô gái này mạnh tới mức nào.

Chương 833: Cậu Không Biết Nhân Vật Phản Diện Thường Chết Vì Nói Nhiều Sao?

Bàn tay Hứa Thâm chớp tới, lật xuống tấm áo choàng màu đỏ tươi ở sau lưng cô ta.

Tấm áo choàng màu đỏ tươi này là khur bình cấp truyền thuyết, vừa chạm vào tay đã mang tới cảm giác mềm mại mà lạnh lẽo, còn mang theo một chút ẩm ướt, dính nhầy.

Tới lúc này, khi cẩn thận phân biệt, Hứa Thâm mới phát hiện ra nó vốn không phải là áo choàng, rõ ràng là một mảnh da máu thịt lẫn lộn!

Nhưng Hứa Thâm đã sớm thích ứng với chuyện khur giống như một loại khí quan bình thường nào đó rồi, bởi vậy vẻ mặt hắn vẫn rất bình tĩnh thu hồi nó lại, chợt nhìn về phía Nghĩ Hậu đã bị thương, đang ngã ngổ dưới đất, nói: “Để chúng ta chơi một trò chơi săn bắn đi.”

“Hừ, cậu không biết nhân vật phản diện thường chết vì nói nhiều sao?” Nghĩ Hậu cười lạnh hỏi.

Hứa Thâm sửng sốt, hắn có cảm giác lời này khá là kỳ diệu, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười, nói: “Có lẽ là đúng, nhưng có thể thắng cô thế này, không trào phúng vài câu, thật sự không thể miêu tả nổi tâm trạng hiện giờ của tôi đâu.”

Nghĩ Hậu chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

“Cho cô 3 giây, nhìn xem cô có thể chạy thoát khỏi tầm mắt của tôi hay không, nếu chạy thoát, coi như đó là một phần thưởng dành cho cô.” Hứa Thâm nói.

Đôi mắt Nghĩ Hậu chớp động, sau đó, cô ta lập tức cảm nhận được loại lực lượng vẫn luôn trói buộc và áp chế chính mình đã biến mất, lực lượng hùng hậu lại tuôn trào trong cơ thể, nhưng rõ ràng là áo choàng màu đỏ tươi mất đi, đã khiến lực lượng của cô ta không thể bằng được lúc trước.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Để cho cô ta ba giây sao?

Hắn có biết ở trước mặt năng lực giả thời gian, 3 giây có ý nghĩa như thế nào hay không? !

Cô ta thậm chí cười lạnh trong lòng, loại hành vi khinh thường và sơ suất của Hứa Thâm sẽ khiến hắn phải trả một cái giá thảm trọng!

Sưu!

Trong nháy mắt, cô ta đã phát động năng lực thời gian ngừng lại, sau đó kéo giãn khoảng cách, đồng thời kích hoạt thời gian gia tốc tác dụng lên người mình.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi suy đoán, tình huống năng lực của cô ta mất đi hiệu lực lúc trước, có liên quan đến chuyện cô ta tới gần Hứa Thâm.

Bởi vậy, nhất định phải kéo giãn khoảng cách với hắn, càng xa càng tốt!

Hơn nữa, cô ta cũng ý thức được rằng, kể cả khi bản thân đến từ tương lai, vượt qua Hứa Thâm cả một đoạn thời gian, nhưng nếu không thể bóp chết Hứa Thâm trước khi hắn trở thành quân vương, chỉ sợ cô ta cũng rất khó chiến thắng được kẻ này.

Hơn nữa, đến hiện tại cô ta cũng chỉ có thể mò mẫm ra một chút tin tức về năng lực của đối phương, và đương nhiên không thể phá giải được nó.

Mà không thể phá giải cũng tương đương với không thể chiến thắng.

Chỉ có thể chạy trốn mà thôi!

3 giây.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Nghĩ Hậu đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Ngay khi thời gian ngừng lại chấm dứt, Nghĩ Hậu đã biến mất không thấy, ngay cả con ngựa trắng bên dưới cũng biến mất luôn.

“Uy, cậu để cho cô ta chạy ư? !”

Lĩnh vực hình tròn chấm dứt, cô gái tóc màu lục lập tức ném ánh mắt không thể tin nổi nhìn Hứa Thâm.

Dù cô ấy không biết vừa rồi Hứa Thâm và Nghĩ Hậu đã nói với nhau những gì, nhưng xem tư thế của Hứa Thâm, hình như hắn đã thả cho Nghĩ Hậu chạy trốn.

Nhưng hắn lại thả một nhân vật nguy hiểm cỡ đó chạy trốn ư?

“Không sao đâu, cứ để cho cô ta chạy trốn một lát đã.” Về mặt Hứa Thâm đầy tự tin, là loại đáng vẻ vừa nhìn qua sẽ thấy cực kỳ khoa trương, khoác lác.

Thấy Hứa Thâm ngạo mạn như thế, cô gái tóc màu lục và trung niên mặt vuông đều nhíu mày.

Lúc trước, gần như Hứa Thâm đã dễ dàng đùa bỡn cũng như trấn áp Nghĩ Hậu trong lòng bàn tay, nhưng nói gì thì nói, đối phương cũng là Nghĩ Hậu đó, cô ta có thể điều khiển thời gian nha.

Nếu cô ta giết chết Hứa Thâm từ trong quá khứ, hoặc làm cho Hứa Thâm giống như Dạ Thử Vương kia, thì chẳng cần biết năng lực của hắn mạnh đến mức nào, một khi không thể vượt qua thời gian, chẳng khác nào vô dụng!

“Cậu quá ngạo mạn.” Cô gái tóc màu lục chỉ có thể đánh giá một câu như vậy, nhưng ánh mắt đã từ từ chuyển tới tầm áo

choàng màu đỏ tươi trong tay Hứa Thâm.

Hứa Thâm chỉ lặng lẽ nhìn thoáng qua sợi dây còn lưu lại trong hư không kia, đây là sợi nhân quả trên người Nghĩ Hậu, chỉ có một sợi, nhưng như vậy cũng đủ để hấn đuổi theo cô ta rồi.

Nhưng hấn không có nóng lòng đuổi giết đôi phương, mà đang cảm nhận thân thể của chính mình.

Hứa Thâm nhắm mắt lại, nhanh chóng trông thấy căn nhà nhỏ tối đen.

Lúc này, ở bên ngoài căn nhà nhỏ tối đen không có du khách nào mới cả.

Là bởi vì... Đồ ăn của du khách nọ quá mức khó ăn sao?

Hay là hấn còn chưa chân chính ăn được bộ phận kia.

Cũng chính là... bộ phận tồn tại trong ‘Quá khứ’ kia?

Hứa Thâm thầm than một tiếng, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng chuyển động, tựa như hấn đã hiểu được rồi, xem ra hết thảy mọi chuyện đều đã được định sẵn từ trước.

“Câu cứ thế mà thả cô ta rồi đi sao? Không nghiệm chứng một chút sao?” Hạ Thông đứng ở bên người Hứa Thâm, có chút nghi hoặc hỏi.

Hứa Thâm mở mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đã nghiệm chứng rồi.”

“Nghiệm chứng rồi?” Hạ Thông sừng sốt.

Hấn đã nghiệm chứng từ lúc nào?

Và làm cái gì để nghiệm chứng?

Gã khó mà hiểu được chuyện này, nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thâm, lại có cảm giác những lời hấn vừa nói không giống như bịa đặt.

Hơn nữa, một người giống như Nghĩ Hậu, nếu không nghiệm chứng, hấn thật sự sẽ buông tay mặc kệ cô ta rồi đi ư?

Gã càng ngày càng khó lý giải thủ đoạn của Hứa Thâm, thì sự kiêng kị từ trong đáy lòng cũng càng ngày càng sâu.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn tấm áo choàng màu đỏ tươi trong tay, lại trông thấy kiện khur binh cấp truyền thuyết nọ đang dần dần phai nhạt, sau đó biến mất trong tay mình.

Hứa Thâm ngẩn ra, chuyện này có chút nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhìn thấy phản ứng của Hứa Thâm, Hạ Thông lập tức có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, loại cảm giác về sự ưu việt đã ập tới, xem ra trên đời này cũng có thứ mà cậu không biết nha?

“Chuyện gì vậy?” Hứa Thâm nhú mày nhìn về phía Hạ Thông.

Hạ Thông bị ánh mắt của Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào, trong lòng có chút không được tự nhiên, gãi ho nhẹ nói: “Vừa rồi cậu để cho tôi lục lọi bí mật trong ký ức của đối phương, nhưng trong trí nhớ của cô ta không hề có ‘Quá khứ’. Tôi hoài nghi Nghĩ Hậu chân chính vốn không có mặt ở nơi này, về phần kiện khur binh cấp truyền thuyết ấy... là do cô ta phản xạ từ tương lai tới đây.”

Chương 834: Ăn Luôn Chúng Ta Đi!

Dứt lời, gãi lại nói hết cho Hứa Thâm nghe những gì mà bản thân nhìn thấy.

Cuối cùng Hứa Thâm cũng hiểu rõ rồi.

Tuy Hạ Thông không thể dò xét được quá khứ làm hắn có chút thất vọng, nhưng tình huống này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn chỉ không ngờ Nghĩ Hậu màu đỏ tươi buông xuống hiện tại, lại chỉ là một hình chiếu của tương lai.

Nghĩa là bản thể chân chính của kiện khur binh kia đang ở trong tương lai sao?

Bỗng nhiên, Hứa Thâm nghĩ tới cái gì, hắn lập tức bừng tỉnh.

Nghĩ Hậu trước mắt, đã mất đi tấm áo choàng màu đỏ tươi phản chiếu tới đây, lại dung hợp với Nghĩ Hậu bị thương ở ‘Hiện tại’, nói cách khác, Nghĩ Hậu vừa chạy trốn, sẽ trở thành ‘Hiện tại’ của thời không này.

“Quả nhiên đều là vận mệnh sắp đặt...” Hứa Thâm nhìn bóng sợi hiện ra trong hư không trước mắt, đây là sợi nhân quả trên người Nghĩ Hậu, và nó đang từ từ rời xa.

Nếu hết thấy đều là số mệnh, có nghĩa là hắn không thể sửa đổi một chút vận mệnh của chính mình?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm dâng trào một thứ xúc động không thể nói rõ ra, vốn dĩ hắn tính toán giả vờ giả vịt mà đuổi giết một chút, sau đó mới thả cho cô ta rời đi nhưng hiện giờ đã thay đổi ý định rồi.

Hắn muốn hoàn toàn chém giết đôi phương tại cái thời không này.

Trong hư không, Nghĩ Hậu đang điều khiển con ngựa trắng, dùng tốc độ cao nhất chạy trốn chết.

Mất đi tám áo choàng màu đỏ tươi, hiện giờ năng lượng trong cơ thể cô ta có hạn, nếu lại gặp phải Hứa Thâm, nhiều nhất cô ta chỉ có thể phóng thích được hai lần 5 giây thời gian ngừng lại là cực hạn, của cô lực lượng tất cả đều hao hết.

Nhưng cũng may cô sẽ không cho Hứa Thâm có cơ hội đuổi kịp chính mình.

Chẳng qua... vẻ mặt của cô ta không có thả lỏng, ngược lại ánh mắt càng thêm âm trầm hơn lúc trước.

“Hắn cố ý biểu hiện ra tư thế ngạo mạn, thả ta rời đi, nhìn như khinh địch không cẩn thận, kỳ thực là muốn lợi dụng ta để tìm kiếm ‘Quá khứ’!” Nghĩ Hậu đang suy đoán dụng tâm hiểm ác của Hứa Thâm, một khi ‘Quá khứ’ của cô ta bị Hứa Thâm tìm được, cô ta cũng hoàn toàn không có cơ hội xoay người rồi.

Cô ta từ tương lai, đi đến thời không này, kể cả chết đi, cũng chỉ là một hình chiếu, bản thân vẫn còn ở tại tương lai.

Bởi vậy, cô ta tuyệt đối sẽ không thuận theo ý tưởng của Hứa Thâm, đi tìm ‘Quá khứ’ của mình, cầu bảo mệnh.

“Nhưng tin tức như vậy, lại tuyệt đối không thể làm mất đi, ta cần phải viết xuống, để cho một bản thân khác trong ‘Quá khứ’ giết chết hắn!” Ánh mắt Nghĩ Hậu chớp động.

Tuy cô ta đã phản xạ chính mình, xuyên qua tiết điểm thời gian khác biệt, nhưng mỗi khi ‘Bản thân’ phản xạ xuyên qua

quá khứ bị tiêu vong, thì những điều tai nghe mắt thấy cũng sẽ tiêu vong theo.

Trừ phi cô ta có thể tìm được chính mình trong ‘Quá khứ’, và bảo tồn đoạn trí nhớ lên người của chính mình trong quá khứ.

Như vậy, bản thân sẽ mang theo đoạn trí nhớ này, kéo dài đến ‘Hiện tại’, thậm chí là cả ‘Tương lai’.

Bởi vậy so sánh với sinh mệnh, cô ta càng lưu tâm hơn đến trí nhớ của chính mình.

Vào thời điểm này, trong nhận thức và phán đoán của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, cô ta chính là hình chiếu trong tương lai, bởi vậy, cô ta cần tìm kiếm một bản thân ở đoạn thời gian trước, cũng chính là bản thân ở ‘Hiện tại’ kia.

Ở giai đoạn đó, Hứa Thâm còn chưa trở thành quân vương, và đó cũng chính là cơ hội thích hợp để chém giết hắn.

Nghĩ Hậu chạy thẳng một mạch, xoay quanh một vòng lớn, rồi tại khoảnh khắc cuối cùng của thời gian ngừng lại, cô ta đi tới cung Tuyết.

“Không cần biết như thế nào, nhưng hắn là hắn sẽ không ngờ được, vào lúc này ta sẽ trở lại địa bàn của chính mình.” Đôi mắt Nghĩ Hậu chớp động.

Theo cô ta suy nghĩ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Huống chi, cô ta còn muốn truyền lại tin tức quan trọng ở trong này.

Rất nhanh, Nghĩ Hậu đã từ tầng sâu trong Khu giới buồng xuống đến cung Tuyết trong hiện thực.

Lúc này, cô ta xuất hiện bên trong phòng ngủ của chính mình.

Bởi vì bản thân ở ‘Hiện tại’ trong khoảng thời không này đã bị thương, cô ta đã dung hợp cùng đối phương rồi, cho nên ở nơi này không tồn tại một Nghĩ Hậu nào khác nữa.

Và mặc kệ cô ta hiện thân ở đây, rồi bị người khác nhìn thấy, bọn họ cũng sẽ cho rằng cô ta chính là một Nghĩ Hậu duy nhất.

Cô ta che giấu khí tức, hoàn toàn tiêu hóa Nghĩ Hậu bị thương trong cơ thể, hoàn thành thay thế vị trí vốn có của đối phương.

Làm như vậy, cô ta sẽ trở thành bản thân ở ‘Hiện tại’ trong khoảng thời không này.

Nhưng mà, phải làm như thế nào mới có thể truyền tin tức lại cho bản thân ở ‘Quá khứ’?

Cô ta có thể tạm thời xuyên trở về quá khứ, nhưng thời gian nghịch lưu [1] có hạn, kể cả cô ta ở ‘Hiện tại’, cũng chỉ có thể nghịch lưu đến 5 phút trước đó. Nói cách khác, cô ta chỉ có thể công kích địch nhân tại quá khứ nhiều nhất là 5 phút trước đó mà thôi.

[1] : ngược dòng.

Nhưng muốn nhắc nhở bản thân trong quá khứ, lại nhất định phải lưu lại tin tức ở thời điểm quá khứ xa xôi hơn.

“Đáng tiếc áo choàng của ta đã bị cướp, nếu không chỉ cần ta ở thời điểm trong tương lai, phản xạ thêm một bản thân khác nữa, buông xuống ngay vào thời khắc này, là được rồi...”

Đôi mắt Nghĩ Hậu lóe lên hào quang, cô ta đang yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Bỗng nhiên, tại khoảng thời không trước mắt cô ta chợt xuất hiện một bóng dáng.

Là một Nghĩ Hậu mà đỏ tươi đến từ tương lai, cưỡi con ngựa trắng, khoác áo choàng màu đỏ tươi khác, vừa buông xuống.

Thấy một màn như vậy, Nghĩ Hậu mừng rỡ vô cùng.

Dựa theo tình huống trước mắt, khi mà suy nghĩ trong đầu cô ta vô cùng kiên định, lại xảy ra trường hợp ‘Nguyên vọng’ trở thành sự thật, như vậy chỉ có thể suy đoán rằng, trí nhớ tại thời điểm này của cô ta đã được giữ lại tới tương lai, cho nên bản thân cô ta tại thời điểm trong tương lai, mới có thể biết được cô ta đang cần trợ giúp ngay tại thời điểm này.

Từ đó, bản thân trong tương lai mới vận dụng kiện khư binh kia phản xạ hình chiếu và buông xuống nơi đây.

“Ăn luôn chúng ta đi!” Nghĩ Hậu vừa nhìn thấy Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mắt, lập tức nói.

Đối phương khẽ nhíu mày, nhưng dường như đã sớm biết được việc này, bởi vậy cũng không khách khí, trực tiếp vươn tay tới.

Thân thể Nghĩ Hậu và con ngựa trắng bên dưới lập tức hóa thành hư lực giống như một mảnh sương khói, bị bàn tay nọ hấp thu.

Thứ bị hấp thu kia còn có trí nhớ của cô ta nữa.

Chương 835: Cô Có Biết Mình Đang Nói Chuyện Với Ai Không?

“Thì ra là thế.”

Hiểu được hết thảy những chuyện vừa phát sinh tại lúc này, trong đôi mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lộ ra một tia hàn mang, cô ta cũng không nhiều lời vô nghĩa thêm nữa, đã trực tiếp phát động lực lượng của áo choàng, phản xạ về ‘Quá khứ’.

Tại tiết điểm thời gian trong quá khứ, một bóng người vừa buông xuống bên trong phòng ngủ, kéo lớp vỏ gôi, để lộ khối ngọc thạch bên dưới, nhanh chóng khắc tìn tức lên bề mặt ngọc thạch: Chém giết Hứa Thâm, bằng mọi giá!

Ngay khi phát động năng lực trở về quá khứ, bỗng nhiên Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt xoay người, cô ta vừa trông thấy một bóng dáng truy sát mình trong hư không.

Người nọ đúng là Hứa Thâm.

“Hả?” Hứa Thâm nhìn thấy Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trước mặt, đôi mắt khẽ nheo lại, suy nghĩ trong lòng càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Nghĩa là hẳn ở thời điểm này, chính là trạng thái ‘Tương lai’ trong mắt bản thân ở hiện tại.

Giết!

Hứa Thâm không có nhiều lời vô nghĩa, đã trực tiếp xung phong liều chết lao qua.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vừa mới kế thừa trí nhớ của Nghĩ Hậu, đã biết được năng lực đáng sợ của Hứa Thâm, không dám

ngạnh kháng cùng hấn, chỉ mượn dùng lực lượng của áo choàng, ngưng đọng lại thời gian, sau đó xoay người bỏ chạy!

Nhưng Hứa Thâm có thể nhìn thấy sợi nhân quả, bởi vậy, ngay khi thời gian ngừng lại chấm dứt, hấn lại tiếp tục đuổi theo truy sát cô ta.

Có điều, dựa vào thời gian ngừng lại và gia tốc, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vẫn có thể kéo giãn khoảng cách chừng bảy, tám dặm với Hứa Thâm, nhưng đương nhiên sợi nhân quả còn lưu lại, cũng khiến cô ta không thể cắt đuôi được hấn.

“Đáng chết!” Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trở nên vô cùng khó coi, cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối không phải cách hay.

Một khi bị Hứa Thâm đuổi kịp, rơi vào trong lĩnh vực đáng sợ của hấn, cô ta cũng không thể giữ lại đoạn trí nhớ này.

Trốn!

Lúc này, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không còn do dự nữa, cô ta trực tiếp điều khiển con ngựa trắng, chạy khỏi thành Bạch Nghĩ, trốn ra bên ngoài tường, nhằm thẳng về nơi hoang vắng trước mặt.

Hứa Thâm nhìn thấy dấu vết sợi nhân quả biến mất trên tường cao, lập tức dừng lại phía trên bức tường trong Khu giới, nhìn ra khu vực bị một mảnh sương mù phủ kín bên ngoài, chân mày khẽ cau lại.

Có vẻ như tiếp tục đuổi giết cô ta, là lựa chọn không mấy sáng suốt.

Huống chi Nghĩ Hậu trước mắt chỉ là hình chiếu từ tương lai tới, có giết chết cũng vô dụng.

Nghĩ Hậu “Quá khứ” vẫn không hiện thân kia mới là hạch tâm chân chính của Nghĩ Hậu, chỉ có tìm được tồn tại này, mới có thể hoàn toàn tiêu diệt cô ta.

Hứa Thâm suy tư rất lâu, cuối cùng lựa chọn dừng bước, quay người trở lại chiến trường lúc trước.

Lúc này, đám đông hình thái thứ hai trên chiến trường, đều đang ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, không dám di động.

Có hai người đang đứng trước mặt bọn họ, là trung niên mặt vuông và cô gái tóc màu lục.

Hai người bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm trở về, cô gái tóc màu lục lập tức hỏi: “Đã giải quyết cô ta chưa?”

“Chưa.” Hứa Thâm lạnh lùng đáp lại.

Sắc mặt cô gái tóc màu lục đại biến, bọn họ không lựa chọn rời đi trong khoảng thời gian này, chính vì muốn nghe một câu trả lời thuyết phục từ phía Hứa Thâm, nếu một nhân vật như Nghĩ Hậu không chết, bọn họ có rời khỏi nơi này cũng vô dụng.

Dù sao đối phương có thể xuyên toa về quá khứ, thay đổi hết thảy.

Lúc trước, Dạ Thử Vương đã bị thay đổi, mà bọn họ vẫn còn có thể giữ lại lực lượng quân vương, chủ yếu là vì thành thị của bọn họ ở cách xa nơi này, Nghĩ Hậu chưa kịp chạy tới đối phó bọn họ.

Nhưng chờ sau khi Nghĩ Hậu sống sót, có thời gian rảnh rỗi, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị đối phương tìm được thôi.

Mặc cho lực lượng của bọn họ quý dị và dũng mãnh tới cỡ nào, nhưng vẫn bị giới hạn trong khoảng thời không này, chỉ cần đối phương trực tiếp ra tay từ ngọn nguồn tuyệt đối có thể hủy diệt bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ căn bản không thể chơi được với loại thủ đoạn gần như vô lại này.

“Làm sao cậu có thể thả cho cô ta chạy mất?” Cô gái tóc màu lục có chút giận dữ quá mức mà mất khống chế.

Tình huống hiện giờ, bọn họ đã đắc tội Nghĩ Hậu, và với loại tính cách có thù tất báo của cô ta, khẳng định sẽ tìm bọn họ phiền toái.

“Chẳng lẽ cậu không biết, mình vừa để cho một quái vật dạng gì chạy thoát hay sao? !” Cô ấy căm tức nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm lạnh lùng nhìn cô ấy: “Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Trước ngực cô gái tóc màu lục nghen một cục, vô cùng tức giận nhìn trả lại hắn, nhưng tới cuối cùng vẫn nhin xuống, đối nghịch cùng Hứa Thâm vào lúc này thực sự không có ý nghĩa gì.

Đã ném được Nghĩ Hậu với loại năng lực khó giải kia đi rồi, cô ấy chẳng còn gì phải e ngại nữa, kể cả Hứa Thâm trước mắt, cô ấy cũng chẳng e ngại gì, suy cho cùng, sửa chữa quá khứ là chơi xấu, nếu có thể ném bỏ loại năng lực kia, thật sự quyết thắng bại ở khoảng thời không này, thì kể cả Nghĩ Hậu cũng không thể gây thương tổn cho cô ấy!

“Cậu thực sự không nên thả cho cô ta rời đi.” Trung niên mặt vuông thở dài nói: “Làm vậy là quá coi thường cô ta rồi. Năng lực thời gian rất khó giải, hướng chi... rất có khả năng, trong tay cô ta còn có một kiện khư binh cấp truyền thuyết, có thể tăng cường cực hạn cho năng lực của cô ta. Tuy tôi không biết cậu đã dùng biện pháp gì, để cản trở cô ta tiến hành sửa chữa quá khứ của cậu, nhưng cậu có thể ngăn cản, lại không có nghĩa là người khác cũng có thể ngăn cản được.”

“Mấy người có thể ngăn cản hay không, thì liên quan gì tới tôi?” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Sau này, thành Bạch Nghĩ chính là địa bàn của tôi, không có sự cho phép của tôi, tốt nhất là mấy người đừng có tự tiện tiến vào.”

Cô gái tóc màu lục nghe được giọng điệu của Hứa Thâm như thế, không nhin được tức đến bật cười, nói: “Nghĩ Hậu còn chưa giải quyết xong, cậu đã nghĩ đến chuyện xưng vương? Cẩn thận bị cô đánh lén giết chết trong lúc ngủ mơ!”

“Tôi nói, nơi này là địa bàn của tôi, ở địa bàn của tôi, lại dám nói vậy với tôi...” Hàn quang chột nở rộ trong mắt Hứa Thâm: “Quỳ xuống cho tôi!”

Hắn mở miệng quát một tiếng, như sét đánh giữa trời quang.

Chương 836: Tôi Nói, Cô Quỳ Xuống!!!

Cô gái tóc màu lục sững sốt, sắc mặt đại biến, vội vàng muốn kéo giãn khoảng cách với Hứa Thâm, nhưng một khắc sau, lại có cảm giác thân thể của chính mình đã trở nên chậm chạp.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, tuy lúc trước, cô ấy từng chứng kiến cảnh tượng Hứa Thâm chiến đấu cùng Nghĩ Hậu, cũng nhìn ra được một chút manh mối, biết năng lực của Hứa Thâm có mang theo một chút hiệu quả suy yếu nào đó, bởi vậy ngay khi nhìn thấy Hứa Thâm, cô ấy đã cố ý duy trì khoảng cách với hắn, chừng 30 mét.

Vốn tưởng rằng với khoảng cách như vậy, dù Hứa Thâm phát động năng lực, bản thân cũng có đủ thời gian phản ứng lại.

Nhưng không nghĩ tới, 30 mét vẫn nằm trong phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm.

Cô ấy kinh sợ nói: “Cậu muốn làm cái gì?”

“Tôi nói, cô quỳ xuống!” Hứa Thâm dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô ấy, đồng thời cũng từ từ bước tới.

“Cậu không giết được tôi đâu, thậm chí còn không chạm được vào tôi, đừng uổng phí khí lực!” Cô gái tóc màu lục vừa bước ra phía ngoài kéo giãn khoảng cách, vừa tức giận nhìn Hứa Thâm.

“Cô quá tự cho mình là đúng!” Bỗng nhiên Hứa Thâm nhích người, cấp tốc xông lên như mũi tên nhọn.

Dưới hiệu quả tăng phúc gia tốc của lấy nhỏ đổi lớn ban đầu, cùng với tăng phúc của cường hóa ban đầu, lại gia tăng thêm tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn sau khi cường hóa, cùng với tăng phúc của cường hóa dưới ảnh hưởng của lấy nhỏ đổi lớn, gần như là tứ trọng tăng phúc, khiến cho tốc độ của Hứa Thâm đã đạt tới trình độ vượt quá sức tưởng tượng!

Có thể nói, kể cả quân vương đỉnh cấp, nếu không có năng lực cực kỳ đặc thù cũng khó mà sánh ngang với hắn.

Phải biết rằng, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi dựa vào thời gian gia tốc, cũng không thể cắt đuôi được Hứa Thâm!

Con người trong mắt cô gái tóc màu lục chợt co rút lại, cô ấy có chút kinh hãi, phải trực tiếp đối diện mới biết được loại tốc độ khủng bố của Hứa Thâm tạo thành lực trùng kích mạnh đến mức nào, tựa như một chiếc xe ben đang siêu tốc chạy đến với uy thế không thể ngăn cản.

“Cậu lại muốn gây thêm thù hằn sao?” Cô gái tóc lục kinh sợ vô cùng, cô ấy tự biết bản thân trốn không thoát. Nếu chỉ đơn thuần xét trên phương diện tốc độ, thì trừ phi Dạ Thử Vương thăng cấp trở thành quân vương, trực tiếp xé rách không gian, mới đủ khả năng thoát thân trước mặt Hứa Thâm, nếu không chỉ đơn thuần dựa vào tốc độ chạy đi căn bản không thể sánh ngang với hắn!

“Gây thù hằn, cô cũng xứng?” Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đã tới gần, từ cực động đi đến cực tĩnh, hắn lập tức xuất hiện ngay trước mặt cô gái tóc màu lục.

Thân hình vĩ ngạn, đứng thẳng giống như một cây thương, lại như Thần Chích ở trên cao nhìn xuống, mang theo cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng nổi.

Tới lúc này, cô gái tóc màu lục mới phát hiện, Hứa Thâm đã cao lớn khôi ngô vượt quá sự tưởng tượng của mình, khiến cho cô ấy cần phải ngẩng đầu ngưỡng vọng, dường như độ cao của đỉnh đầu cô ấy, chỉ đạt tới lưng quần của đối phương thôi.

Làm sao có thể? !

Cô gái tóc màu lục vô cùng kinh hãi, rất nhanh cô ấy liền ý thức được tình huống này không đúng. Ngay khi cúi đầu nhìn xuống, cô ấy lập tức phát hiện bàn tay trắng nõn của mình lại bị co rút lại như bàn tay của một đứa trẻ!

Là cô ta bị thu nhỏ lại?

Là ngược dòng thời gian? Phản lão hoàn đồng?

“Rốt cuộc cậu đã làm cái gì?” Cô gái tóc màu lục hướng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn Hứa Thâm.

Cô gái tóc màu lục khiếp sợ nhìn Hứa Thâm. Lúc trước, khi Hứa Thâm đối chiến cùng Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vẫn duy trì được hình thể vốn có, bởi vậy mặc dù cô ta đứng bên ngoài quan chiến cũng không thể nhìn ra manh mối, chỉ có thể nhận ra một chút, dường như năng lực của đối phương bị suy yếu.

Nhưng hiện tại, ngay cả thân thể cũng bị nhược hoá? !

Đây là năng lực quỷ quái gì!

Ánh mắt Hứa Thâm đầy vẻ hờ hững, hắn nâng tay trấn áp xuống: “Giải quyết Nghĩ Hậu còn phải hao chút khí lực, nhưng đối phó với mấy người, không cần phiền toái như vậy.”

Bàn tay còn chưa chạm đến, trong lòng cô gái tóc màu lục đã dâng lên cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Như thế... nếu cô ấy bị bàn tay của Hứa Thâm chạm vào, chắc chắn sẽ phát sinh một chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ.

Cô ấy thét lên một tiếng chói tai, trực tiếp phát động năng lực của mình, đồng thời vội vàng kéo giãn khoảng cách, kinh sợ nói: “Cậu không giết được tôi đâu, kể cả Nghĩ Hậu cũng không thể giết chết tôi. Cậu làm như vậy chính là tuyên chiến cùng thành Hải Điều!”

“Cô đến từ thành Hải Điều sao?” Ánh mắt Hứa Thâm không chút gợn sóng: “Tuyên chiến thì đã làm sao? Không cần biết thế nào, ngày hôm nay, cô cứ ở lại đây trước đi!”

Hắn tiến lên một bước, trực tiếp đi tới trước mặt cô gái tóc màu lục.

Đối phương đã kéo giãn được một khoảng, nhưng trước mắt hắn, khoảng cách này cũng chỉ tương đương với gang tấc mà thôi.

“Phanh” một tiếng, bàn tay hắn hung hăng vỗ lên đầu đối phương, trực tiếp đánh cho cô gái tóc màu lục phải quỵ xuống đất, trong đầu có chút choáng váng.

Là cái đầu bị vỗ đến choáng váng, cũng là choáng váng vì bất ngờ, thực sự không hiểu nổi, vì sao ... mình lại bị đối phương chạm phải? !

Làm sao có thể? !

Là năng lực mất đi hiệu lực sao? !

“Cảm thấy rất ngoài ý muốn ư?” Hứa Thâm nhìn thiếu nữ tóc màu lục đang quỵ dưới đất, vẻ mặt đầy khiếp sợ, lạnh lùng nói: “Nghĩ Hậu không thể chính diện giải quyết cô nhưng không có nghĩa là tôi không thể. Các loại năng lực khắc chế lẫn nhau, mà năng lực của tôi lại đủ để khắc chế cô.”

“Cậu biết năng lực của tôi?” Cô gái tóc màu lục đã hướng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Hứa Thâm.

Rõ ràng cô ấy không hề quen biết đối phương, hơn nữa, chỉ có hai vị quân vương khác của thành Hải Điều mới nắm được tình báo về năng lực của cô ấy.

Mà ngay cả bọn họ cũng phải thông qua hết lần chiến đấu này tới lần chiến đấu khác mới có thể lấy được tình báo?

“Lúc trước cô và Nghĩ Hậu giao chiến, nếu tôi không nhìn nhầm, hẳn là năng lực của cô cũng cùng loại với ‘Tinh chuẩn’.” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Cô có thể thao túng độ chính xác, bởi vậy có thể trăm phần trăm né tránh công kích. Loại năng lực này cho phép bản thân cô không cần phải phòng bị khi chiến đấu, hơn nữa, nó cũng làm cho công kích của cô, trăm phần trăm bắn trúng.”

Cô gái tóc màu lục kinh hãi nhìn Hứa Thâm, như vừa gặp quỷ, vẻ mặt có chút kinh hãi.

Lần này, cô ấy thật sự sợ rồi.

Chương 837: Tôi Không Thích Giao Quyền Lựa Chọn Vào Trong Tay Người Khác!!!

Tuy những điều Hứa Thâm nói không phải toàn bộ, nhưng cũng xấp xỉ rồi.

Hơn nữa nghe giọng điệu của Hứa Thâm, dường như hẳn chỉ vền vẹn thông qua khoảng thời gian ngắn ngủi khi cô ấy giao chiến cùng Nghĩ Hậu, đã có thể nhìn ra từng ấy tin tức rồi?

“Nhưng năng lực như vậy không có hiệu quả trước mặt tôi!” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Dưới tình huống không biết, loại năng lực này của cô rất quý giá, nhưng một khi hiểu rõ rồi, lại rất dễ khắc chế. Kể cả loại năng lực điều khiển hàn băng, liệt diễm đốt cháy bình thường cũng có thể khắc chế cô, chỉ cần bao trùm mục tiêu trong toàn bộ phạm vi lĩnh vực, cô sẽ không có chỗ mà trốn đâu!”

Năng lực này là khắc tinh của cận chiến bác sát, nhưng đối diện với năng lực viễn trình dùng pháo bắn bao trùm, vẫn có thể bị thương.

Chẳng qua đối phương lại có thể thông qua loại đặc tính như ‘Tinh chuẩn’, để chọn ra điểm yếu ốt nhất cho năng lượng pháo bắn trúng, giảm xuống tối đa mức độ thương tổn phải chịu.

Nhưng đương nhiên khắc tinh chân chính của cận chiến, là lấy nhỏ đối lớn.

Nó có thể suy yếu vô hạn chế.

Nhất là lấy nhỏ đối lớn sau khi được cường hóa, nó có thể trực tiếp áp chế vị quân vương trước mắt xuống thời kỳ thiếu niên.

Nhưng Hứa Thâm còn chưa dùng toàn lực, nếu không hẳn có thể áp chế cô gái này trở về thời kỳ hài đồng.

Đối lại là hình thái thứ hai khác, chỉ cần đảo mắt một cái sẽ hóa thành trẻ sơ sinh, thậm chí còn có thể trở về trạng thái càng nguyên thủy hơn!

Trên một trình độ nào đó, loại đặc tính này cũng cùng cấp với hiệu ứng nghịch chuyển thời gian của năng lực thời gian.

Đúng là nhìn từ bề ngoài, loại đặc tính nào đó của những loại năng lực khác nhau có vẻ khá giống nhau, nhưng trên thực tế, lý niệm hạch tâm của nó lại không đồng nhất.

Ví dụ như tinh vận của Tinh Quân. Thông qua phương thức đánh cược, gã cũng có thể làm được loại biểu hiện mặt ngoài giống như cô gái tóc màu lục, công kích tiếp cận ‘Tuyệt đối’ bắn trúng, thân thể cũng có thể tiếp cận ‘Tuyệt đối’ phòng ngự, nhưng đồng thời, gã cũng có thể vận dụng năng lực của mình theo những phương hướng khác, quá nhiều thứ có thể mang ra đánh cược.

“Tôi sai rồi, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau, câu đừng hành động theo cảm tính.” Tâm trạng của cô gái tóc màu lục cực kỳ phức tạp.

Cô ấy nhanh chóng thu lại sự rung động từ tận đáy lòng, vội vàng thay đổi sắc mặt, coi như đã chịu thua Hứa Thâm rồi.

Cũng chẳng còn cách nào khác, loại năng lực mà cô ấy dựa vào để bảo mệnh khi đối đầu với Nghĩ Hậu, lại không có một chút tác dụng nào khi đứng trước mặt Hứa Thâm.

Đối diện với hắn, cô ấy lại trở nên vô lực như thế, khó trách đối phương lại có thể đuổi một tồn tại yêu nghiệt như Nghĩ Hậu phải rời đi.

Thậm chí cô ấy còn có suy nghĩ, nếu Nghĩ Hậu không có năng lực thời gian nghịch thiên như vậy, cô ta có thể bị xử lý khi vừa đối mặt với Hứa Thâm hay không?

Một cái thành Bạch Nghĩ lại có thể sản sinh ra hai con quái vật!

“Hiện tại đã muộn rồi.” Hứa Thâm hờ hững nói: “Bây giờ tôi không giết cô, nhưng cũng không có khả năng buông tha cho cô. Một khi đã là địch, kẻ cả chỉ tranh cãi bằng miệng lưỡi cũng vậy, tôi cũng chỉ có hai phương án giải quyết, không đắc tội thì thôi, một khi đã đắc tội liền trực tiếp giết chết, đây là tác phong của tôi.”

Cô gái tóc màu lục biến sắc, vẻ mặt cực kỳ khó coi, nói: “Tôi có thể thề, tuyệt đối sẽ không trả thù cậu.”

“Tôi không thích giao quyền lựa chọn vào trong tay người khác, bản thân tôi có thể làm cho cô vĩnh viễn không có cơ hội trả thù, vì sao phải để cho cô lựa chọn có trả thù hay không?” Hứa Thâm nói.

Cô gái tóc màu lục lập tức ghen hòng nói không nên lời.

Đúng vậy.

Đổi lại là cô ấy có quyền lên tiếng, rất có khả năng, thái độ của cô ấy trong trường hợp kiểu này còn kiêu ngạo hơn Hứa Thâm bây giờ.

Bỗng nhiên cô ấy hối hận, lẽ ra lúc trước không nên trêu chọc Hứa Thâm.

Vốn cho rằng, ngoại trừ loại thủ đoạn chơi xấu, thay đổi quá khứ của Nghĩ Hậu, cô ấy không cần phải e ngại bất cứ loại công kích nào khác.

Hơn nữa, cô ấy đã quan sát quá trình Hứa Thâm chiến đấu cùng Nghĩ Hậu, thấy hắn cũng chọn dùng cận chiến bác đấu, mà vừa vặn, đó lại là phương thức chiến đấu bị năng lực của cô ấy khắc chế, bởi vậy mới không quá thận trọng khi đối xử với Hứa Thâm...

Nhưng hóa ra kẻ khinh địch lại chính là bản thân cô ấy!

“Đừng có ôm trong lòng ý đồ muốn rời khỏi phạm vi năm mét xung quanh tôi, nếu không cô sẽ chết rất thảm.” Hứa Thâm lạnh lùng nhìn thoáng qua cô gái tóc màu lục, hơi chút thu lại ảnh hưởng suy yếu cầu lấy nhỏ đôi lớn từ trên người cô ấy, chủ yếu là thu giảm phần ảnh hưởng suy yếu gia tăng thêm nhờ năng lực cường hóa kia.

Ngay lập tức, thân thể cô gái tóc màu lục lại phát dục nhanh chóng.

Bộ ngực phình ra, vòng eo cũng trở nên tinh tế, thân thể cao lên, đã khôi phục đến đáng vẻ mười tám, mười chín tuổi.

Hứa Thâm không thềm để ý tới cô ấy nữa, hần xoay người đi về phía trung niên mặt vuông.

Cô gái tóc màu lục cảm nhận được thân thể mình đã khôi phục được một bộ phận lực lượng, cũng ngậm thở nhẹ một hơi, nhưng nhìn thấy Hứa Thâm xoay người, cô ấy lại sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng cất bước đi theo.

Cô ấy biết, người đàn ông trước mắt này nói được thì làm được, lỡ như bản thân gây ra một chút sai lầm nào đó, thực sự có khả năng bị hần giết chết.

Mà ở bên trong phạm vi 5 mét, tuy lực lượng của cô ấy đã khôi phục lại một chút, nhưng tỷ lệ thành công khi đánh lên ám sát Hứa Thâm lại cực nhỏ.

Cô ấy có cảm giác càng tới gần Hứa Thâm, lực lượng của bản thân sẽ bị cắt giảm càng nhiều.

“Thành Đế có thể sinh ra một nhân vật như cậu, thật là khó được.” Vị trung niên mặt vuông nhìn thấy Hứa Thâm đi tới, nhưng không có ý tứ tránh né.

Loại tốc độ mà Hứa Thâm từng để lộ ra lúc trước, cho ông ta biết rằng chạy trốn căn bản là vô dụng.

“Ông tới từ thành gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Thành Sơn Hỏa.” Trung niên mặt vuông nói: “Tôi là phó thành chủ ở nơi đó, nếu có cơ hội, hoan nghênh cậu tới thành Sơn Hỏa làm khách, hoặc là nếu trong tương lai có cơ hội, chúng ta có thể hợp tác.”

Hứa Thâm đánh giá ông ta rồi nói: “Ông thực tự tin rằng bản thân có thể sống sót từ trong tay tôi?”

Chương 838: Tường Nứt!

Ông ta đã chứng kiến thủ đoạn mà hắn dùng để trấn áp cô gái tóc màu lục, vậy mà vẫn có thể bình tĩnh ứng phó như thế, hơn nữa, loại ung dung này tuyệt đối không phải ngẫu trang.

“Tuy sức chiến đấu của tôi không mạnh, nhưng thủ đoạn bảo mệnh vẫn còn dùng được.” trung niên mặt vuông cười khỏ nói.

Hứa Thâm có chút hứng thú nói: “Lúc trước Nghĩ Hậu đã đánh cho thân thể của ông hoàn toàn dập nát, vẫn không thể giết chết được ông, để tôi đoán xem, năng lực trọng sinh như vậy, cũng cần mượn dùng điểm đặt neo. Dưới tình huống thân thể hoàn toàn dập nát, chẳng lẽ điểm đặt neo của ông là linh hồn? Không đúng, hoặc là nói... Thân thể trước mắt của ông không phải là bản thể? Nếu là như thế, chỉ cần bản thể còn tồn tại, ông cũng có thể vô hạn tái sinh.”

Trong lòng trung niên mặt vuông thầm run sợ, nhưng bên ngoài, vẻ mặt lại không chút biến hóa, chỉ cười khỏ nói: “Cậu đừng đoán nữa, tôi không muốn là địch với cậu, hi vọng chúng ta có thể chung sống hài hòa.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn ông ta, thoáng cân nhắc mới nói: “Được, sau này có cơ hội, tôi sẽ đến thành Sơn Hỏa bái phỏng một phen.”

“Thành Để chúng ta cần phải dốc hết toàn lực hợp tác, dù sao địch nhân chân chính của chúng ta cũng là nội thành”

Trung niên mặt vuông nói một câu đầy ý vị thâm sâu, sau đó lại tiếp tục: “Nếu là hợp tác, thì bất cứ lúc nào cậu cũng có thể tới thành Sơn Hỏa, xưa nay chúng tôi luôn nhiệt tình hiếu khách. Về phần Nghĩ Hậu đã chạy trốn kia, tôi cũng hi vọng cậu có thể coi trọng chuyện đó hơn một chút. Trong tay cô ta có kiện khư binh cấp truyền thuyết kia, nếu để cô ta lại tới biển khư, tìm kiếm thêm một kiện khư binh cấp truyền thuyết khác, chỉ sợ cô ta sẽ càng ngày càng khó giải quyết.”

Hiển nhiên, có vết xe đổ của cô gái tóc màu lục, những lời khuyên bảo của vị trung niên mặt vuông này nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhưng trong lời nói của ông ta cũng khẳng định rõ ràng rằng, đối với tồn tại như Nghĩ Hậu, nhất định phải gạt bỏ.

Nếu không, ông ta căn bản không thể ngủ yên nổi.

Suy cho cùng, quá khứ của bản thân vẫn có khả năng bị xuyên tạc, một khi Nghĩ Hậu tìm được quá khứ của cô ta, thì mặc cho năng lực của ông ta thông thiên tới cỡ nào, vẫn phải chết không thể nghi ngờ.

“Yên tâm, tôi sẽ chém chết cô ta, nhưng ở trong tương lai mà không phải hiện tại.” Hứa Thâm nói.

Trung niên mặt vuông thoáng suy tư về những lời Hứa Thâm vừa nói, rồi gật gật đầu: “Tôi đã biết.”

Cô gái tóc màu lục nhìn thấy hai người bọn họ nói chuyện ngang hàng với nhau như vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu, lúc trước khi vây công Nghĩ Hậu, biểu hiện của trung niên mặt vuông này là yếu nhất, thậm chí còn có thể bỏ qua được, nhưng tới hiện tại, thủ đoạn bảo mệnh của đối phương lại mạnh hơn cô ta, thậm chí còn có thể giữ lại tính mạng từ trong tay Hứa Thâm?

Bởi vậy, tuy trong lòng cô gái tóc màu lục rất khó chịu, nhưng cô ấy cũng hiểu được, năng lực khắc chế lẫn nhau, có đôi khi nhìn bề ngoài sẽ tưởng đó là một loại năng lực mạnh nhất, nhưng rất có khả năng, nó sẽ bị năng lực yếu nhất khắc chế.

Oanh! !

Đúng lúc này, một tiếng nổ tung kinh thiên động địa đột ngột vang lên.

Hứa Thâm và trung niên mặt vuông đang nói chuyện với nhau đều cả kinh, vội vàng nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy tại vị trí của đường rãnh, nằm trong Khu giới phía xa xa, có hai bóng đen cực lớn, hệt như những đám mây đen, đang nhanh chóng tới gần.

“Hả?” Cô gái tóc màu lục sửng sốt, khiếp sợ nói: “Là hai con xác do Dạ Thử Vương hấp dẫn tới kia. Làm sao chúng nó có

thể đi vào nơi này? Chẳng lẽ... Tường nứt rồi?”

Chỉ thấy hai con xác khổng lồ đang bước đi bên trong đường rãnh, tựa như chúng nó ngửi được mùi hương mỹ vị nào đó, lập tức tới gần mọi người bên này.

Hứa Thâm biết rõ Dạ Thử Vương có chuẩn bị đằng sau, nhưng không nghĩ tới đó lại là hai con xác vượt quá mức bình thường như vậy.

Hắn quét ánh mắt nhìn ra đằng sau đường rãnh, chẳng lẽ Nghĩ Hậu xé rách bức tường kia, ngầm để cho hai con xác này tiến vào?

“Mau hỏi Dạ Thử Vương xem, đây là tình huống gì?” Trung niên mặt vuông nhìn thấy hai con xác, sắc mặt chút âm trầm, ánh mắt nhanh chóng quét về bốn phía, lại ngạc nhiên phát hiện, không thấy bóng dáng Dạ Thử Vương đâu.

“Tên kia bị chặt đứt quá khứ, thoái hoá thành hình thái thứ hai, phỏng chừng là đào thoát rồi.” Cô gái tóc màu lục nhìn quanh một vòng, cũng không tìm được Dạ Thử Vương, nhưng chẳng quá để ý đến chuyện này.

Khi đối phương còn là quân vương, cô ấy còn có thể nể mặt vài phần, nhưng hiện giờ gã chỉ là hình thái thứ hai, đương nhiên không cần phải nghiêm túc đối đãi.

“Vậy sao?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt, nhìn chung quanh.

Hắn chẳng những không nhìn thấy Dạ Thử Vương, ngay cả sợi nhân quả còn sót lại của gã cũng không nhìn thấy, nghĩa là gã rời đi được một đoạn thời gian rồi.

Nhưng... có thể hoàn toàn che giấu sợi nhân quả, đã đủ để nói lên rằng hành động của đối phương cực kỳ bí mật, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Chuyện này... không giống hành vi mà một hình thái thứ hai có thể làm được.

“Bốn người các ông liên hợp nghênh chiến Nghĩ Hậu, còn kéo cả xác ở ngoài tường làm chuẩn bị đằng sau, thật là cẩn thận.” Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, chuyển sang chăm chú nhìn hai con xác ở ngoài tường đang không ngừng tới gần.

“Toàn bộ đều là ý định của Dạ Thử Vương. Lúc trước, hắn từng bị Nghĩ Hậu cướp đoạt chính quyền, có vẻ như lần đó đã bị Nghĩ Hậu đánh cho sợ rồi, bởi vậy mới vô cùng kiêng kị cô ta, nhưng hiện tại xem ra, hắn cẩn thận như thế là chính xác.” Cô gái tóc màu lục nói.

Lúc trước, bọn họ còn cảm thấy Dạ Thử Vương an bài như vậy là quá mức cường điệu hóa lên.

Dù sao bốn vị quân vương liên hợp, còn không bắt được Nghĩ Hậu, chẳng phải Nghĩ Hậu kia đã quá mức vô địch rồi sao?

Nhưng hiện thực đã chứng minh, người ta vô địch thật!

“Cũng không thấy Tinh Quân kia đâu.” Bỗng nhiên trung niên mặt vuông nói.

Cô gái tóc màu lục sững sốt, vội vàng quay đầu nhìn về nơi Tinh Quân ngã xuống.

Lúc trước, Tinh Quân đã bị Nghĩ Hậu đánh bại, rời khỏi vòng chiến đấu, về sau, Hứa Thâm và Nghĩ Hậu chém giết quá mức kịch liệt, khiến cho bọn họ đều quên mất Tinh Quân.

Tới hiện giờ mới nhìn lại, nhưng nơi đó đâu còn bóng dáng Tinh Quân nữa?

Chương 839: Quân Vương Vốn Vô Tình!

Bỗng nhiên cô gái tóc màu lục nghĩ đến cái gì, sắc mặt khẽ biến, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Phỏng chừng tên Tinh Quân kia đã nhìn ra Hứa Thâm có thể đánh tan Nghĩ Hậu, cho nên đã sớm trốn đi từ trước rồi.

Suy cho cùng, kể cả khi Nghĩ Hậu đã bị giải quyết, thì Hứa Thâm cũng là một tên cường địch, chạm mặt với một kẻ như vậy, thực sự rất nguy hiểm.

Cô gái tóc màu lục đoán rất đúng, bởi vì ngay lúc này, ở một chỗ khác, bên ngoài chiến trường, trên một ngọn đồi nào đó nằm tại tầng sâu trong Khư giới, Tinh Quân đang nghiêng người, tựa vào phía sau một tảng đá lớn, và xuyên thấu qua tảng đá lớn, có thể nhìn thấy vài bóng người trên chiến trường.

“Quả nhiên, hẳn có thể giải quyết Nghĩ Hậu.” Trong mắt Tinh Quân khó nén nổi rung động.

Mặc dù gã có suy đoán như vậy, nhưng ngay khi nhìn thấy Hứa Thâm thật sự dễ dàng nghiền áp Nghĩ Hậu, trong lòng gã vẫn bị rung động.

Thực lực dũng mãnh của Nghĩ Hậu khiến cho cả gã, cũng cảm thấy chuyển đi lần này thực sự là có đến mà không có về, nhưng kết quả... một con quái vật như vậy, lại bị Hứa Thâm đánh bại.

Sở dĩ gã có thể biết trước chuyện này, chủ yếu là vì sau khi bản thân bị thương, bỗng nhiên gã ý thức được mình đã đánh cược thắng rồi.

Nghĩa là vụ đánh cược mà gã mở ra kia vốn không hề mất đi hiệu lực, mà là chuyện Hứa Thâm đánh tan Nghĩ Hậu quá mức dễ dàng, bởi vậy mới khiến cho vụ đánh cược của gã, gần như không hao phí bao nhiêu khư lực đã hoàn thành rồi.

Nói cách khác, xảy ra tình huống như vậy là bởi vì chuyện mà gã đánh cược kia là điều hiển nhiên!

Tuy loại suy đoán như vậy và kết quả kia rất khó tin, nhưng Tinh Quân sẽ không nghi ngờ năng lực của chính mình.

“Một kẻ thật sự khoa trương. Nói như vậy, khi chạm mặt lúc trước, hẳn còn chưa trở thành quân vương, nếu không làm sao có thể dễ dàng khoan dung cho Nghĩ Hậu lâu như vậy?” Đôi mắt Tinh Quân lóe sáng, gã vừa nghĩ đến ban đêm hôm đó, khi mình và Dạ Thử Vương quan sát Hứa Thâm, bởi vì bên người thanh niên này có mấy con khư làm bạn. Bọn họ mời Hứa Thâm, cũng vì cân nhắc đến chiến lực của mấy con khư bên người hắn.

Nhưng ai có thể ngờ được, kẻ khủng bố chân chính lại là bản thân Hứa Thâm.

Chuyện đã chấm dứt, gã cũng nên rút lui.

Hiện giờ năng lực của Nghĩ Hậu đã mất đi hiệu lực, mà hình như Dạ Thử Vương kia cũng không đơn giản...

Đôi mắt Tinh Quân lóe sáng, lúc trước gã mượn cơ bị thương rơi xuống, để lặng yên rời khỏi chiến trường, rồi ở một bên,

yên tĩnh quan sát.

Cũng bởi vậy, mà gã có thể trông thấy một màn không sao tin nổi.

Hai con xác đang nhanh chóng đi lại bên trong đường rãnh, ven đường tạo thành hàng loạt những chấn động khủng bố.

Cùng lúc này, ở một chỗ trong hư không đằng sau chúng, một bóng người vừa biến mất bên trong không gian phong tỏa của chính mình, gã tự mình ngăn cách bản thân ở bên ngoài trong Khư giới, làm như vậy, bản thân sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện và nhìn trộm.

Và người này chính là Dạ Thử Vương.

Trong mắt gã là một mảnh âm trầm, mơ hồ lộ ra vẻ dữ tợn.

“Đáng chết, hết kẻ này tới kẻ khác xuất hiện, nếu ta không làm vương thì đừng hòng kẻ nào có được tòa thành này.”

Gã nắm chặt tay, lòng đầy phần nộ.

Dù gã có nhìn thấy Hứa Thâm đánh lui Nghĩ Hậu, nhưng với gã, đây chẳng phải tin tức tốt lành gì.

Suy cho cùng, Hứa Thâm càng để lộ lực lượng khủng bố, thì gã càng bất lợi. Bởi vì với tính cách của Hứa Thâm, chắc chắn hắn sẽ không miễn phí giao tòa thành này cho gã.

Không có Nghĩ Hậu, lại có Hứa Thâm.

Trừ phi, bọn họ đều biến mất...

Nhưng gã lại không thể làm cho cả hai người bọn họ đều biến mất, vậy chỉ có làm cho cả tòa thành đều biến mất.

Độ khó khi hủy diệt một tòa thành ít hơn độ khó khi tiêu diệt hai quân vương biến thái như bọn họ nhiều lắm.

Ý tưởng này có chút phát rồ, mất trí, nhưng Dạ Thử Vương lại không thèm để ý.

Quân vương vốn vô tình!

Ta đã không chiếm được, thì ai cũng đừng hòng đạt được!

Lúc này, khí tức tản ra trên người gã, rõ ràng là quân vương.

Thời gian quay trở lại vào thời khắc Hứa Thâm đại chiến cùng Nghĩ Hậu—

Sau khi Dạ Thử Vương thoái hoá thành hình thái thứ hai, gã chỉ có thể lùi bước đến một bên xem cuộc chiến, trong lòng kinh hồn táng đảm, nội tâm đầy rẫy bi thương.

Vô số cảm xúc không ngừng xuất hiện, uể oải, thống khổ, oán độc, phẫn hận, vân vân... tràn ngập trong lòng gã.

Những thứ cảm xúc này khiến cho suy nghĩ trong lòng gã vô cùng hỗn loạn.

Sau khi cuộc chiến giữa Hứa Thâm và Nghĩ Hậu trở nên càng ngày càng kịch liệt, bỗng nhiên gã dần dần ý thức được, tòa thành này đã không còn là nơi cho bản thân mình nương náu nữa.

Bởi vì không cần biết là ai trong số hai người kia chiến thắng, đều không tới lượt gã làm vương.

Một khi đã như vậy, gã vẫn còn ở lại chỗ này không phải là chờ chết hay sao?

Vì thế, Dạ Thử Vương lựa chọn lặng yên chạy trốn chết, gã muốn chạy trốn khỏi tòa thành này.

Lợi dụng không gian liên tiếp lóe lên, gã thoát ly chiến trường, nhưng ngay khi đang muốn rời đi thật xa, đột nhiên, gã cảm nhận được bên trong lồng ngực truyền đến từng cơn đau đớn.

Ngay sau đó, toàn bộ những cảm giác bị thống trong lòng lại dần dần biến mất.

Như thể tất cả cảm xúc đang dần dần bị hút ra như nước chảy ngược, thân thể gã lập tức rung động, sùng sục giống như nước sôi, rơi vào trạng thái tan vỡ và tái sinh.

Chỉ ngắn ngủi một lát, thân thể gã lại lần nữa hoàn thành Niết Bàn, từng luồng lực lượng quen thuộc cũng trở về.

Và như vậy, dưới tình huống không người chú ý tới, thân thể gã đã Niết Bàn, lại lần nữa lột xác thành quân vương.

Mà một màn này, chỉ có Tinh Quân cũng rút khỏi chiến trường, đang ở phía xa xa quan sát, chú ý tới.

Ngay khi trở lại làm quân vương, bỗng nhiên Dạ Thử Vương lại nhìn thấy một chút ký ức sắp bị chính mình quên lãng ở trong đầu.

Trong quá khứ xa xôi, suýt chút nữa gã đã bị đại khur ăn luôn, là Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cười con khur ngựa trắng buông xuống, cứu vớt gã từ trong miệng khur.

Nghĩ Hậu không có giết chết gã, mà sau khi cô ta chém giết con khur kia, đã lập tức rời đi, chỉ chừa lại cho gã một ánh mắt lạnh như băng.

Những ngày tháng sau đó, Dạ Thử Vương vẫn là hình thái thứ hai, gã lẩn lộn trong thành, sống những ngày tháng tương đối yên ổn, mãi cho đến một ngày nào đó của mấy năm sau.

Chương 840: Con Ác Mộng Ở Chỗ Sâu Trong Ký Ức!

Gã lại lần nữa gặp được một con đại khur.

Con khur kia coi gã là đồ chơi của nó, không có trực tiếp giết chết, mà bắt gã về nhốt lại, phong bế bên trong sào huyết của khur, để cho con nhỏ của nó đến gặm ăn.

Vốn dĩ đoạn thời gian thống khổ kia, đã sắp bị gã quên đi mất, nhưng vào lúc này, nó lại hiện lên thật rõ ràng.

Lúc ấy, khi thân thể gã bị con khur nhỏ kia gặm ăn sạch sẽ, cuối cùng đã... Niết Bàn.

Sau khi Niết Bàn, gã trở thành quân vương, đã chém giết con đại khur kia, cũng búng cả sào huyết của con khur nọ.

Tiếp đó là thực lực địa vị một đường bay vọt, rất nhanh, gã liền kế thừa vị trí của lão thành chủ, lên làm vương thành Bạch Nghĩ.

Ngày thời khắc đó, tòa thành này cũng bị gã thay tên thành Dạ Thử.

Dù Dạ Thử Vương đã lên làm thành chủ, trở thành một vị quân vương cực kỳ dũng mãnh, nhưng nhiều năm sau, tâm thần vẫn một mực không yên.

Mỗi khi nghĩ đến cô gái cười con ngựa trắng cầm trường thương trong tay kia, gã liền cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Loại tư thế nghiền áp tuyệt cường trong nháy mắt khi đối phương chém giết con đại khư kia, đã để lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu trong đáy lòng gã.

Kỳ thực, trong khi còn dừng lại ở hình thái thứ hai, gã cũng từng cảm kích ân cứu mạng của đối phương, nhưng về sau này, khi tấn chức thành quân vương, loại loại tâm tư cảm kích nợ đã sớm bị gã hủy diệt rồi.

Và ở thời điểm đó, mỗi khi gã nhớ tới đối phương, trong lòng đều lo lắng, nếu cô gái kia lại xuất hiện, vị trí thành chủ của gã còn giữ được nữa hay không?

Loại suy nghĩ sâu lo này khiến tâm tình Dạ Thử Vương vô cùng phiền muộn, gã biết đây không phải chuyện tốt, cũng biết có một số việc dù lo lắng thêm nữa cũng vô dụng, chỉ không công tiêu hao tinh lực của chính mình.

Vì thế, gã tự khuyên răn chính mình, tự tay phong tỏa bộ phận trí nhớ kia, chuyển dời tâm tư đến công việc nội bộ, dốc lòng xây dựng tòa thành của mình.

Dần dần, theo hai, ba mươi năm trôi qua, cộng thêm trong lòng cô ý che chắn và phong tỏa, đoạn ký ức xa xăm ấy đã bị gã lãng quên tại nơi sâu thẳm bên trong ký ức, mãi cho đến khi... hiện thực phản chiếu trong tương lai.

Một ngày nào đó, cô gái cười ngựa trắng, cầm thần thương trong tay kia, đã buông xuống ngay trước mặt gã.

Hôm ấy, gã đang đi dạo trong hoa viên, tâm trạng lười biếng, đang cùng người phụ nữ của mình uống một tách trà chiều.

Chờ đến khi cô gái nọ cười ngựa xông đến, yêu cầu gã bước vào Khư giới chiến một trận, bỗng nhiên trong lòng gã dâng lên một loại bất an cực kỳ mãnh liệt.

Chính gã cũng không biết loại cảm giác bất an này, từ đâu mà đến, suy cho cùng, gã cũng đảm nhiệm chức vị thành chủ này được vài chục năm, có kết giao, qua lại cùng những vị quân vương của thành Đế khác, bao gồm cả quân vương nội thành, có thể nói là kinh nghiệm đầy mình, dày dặn sa trường.

Bởi vậy, gã cực kỳ tự tin vào năng lực của chính mình. Hơn nữa, năng lực không gian cũng tuyệt đối không yếu!

Nhưng nỗi bất an trong lòng vẫn luôn thường trực, nó bị gã coi là một loại tín hiệu cảnh báo từ trực giác, vì thế tỏ ra cực kỳ cẩn thận.

Cũng may, loại tâm lý cẩn thận ấy đã cứu vớt gã khỏi trận chiến ngày đó. Kết quả là gã hốt hoảng chạy trốn chết, vội vàng rời khỏi phủ thành chủ.

Đi kèm với hành động chạy trốn đó chính là cơ nghiệp do bản thân trần thủ vài chục năm đã đổi chủ, từ nay về sau, thành Dạ Thử bị thay tên là thành Bạch Nghĩ.

Sau khi Dạ Thử Vương chạy trốn chết, gã một mực ẩn núp trong thành, mưu đồ kế hoạch Đông Sơn tái khởi, nhưng mỗi khi nghĩ đến Nghĩ Hậu, trong lòng gã luôn dâng lên cảm giác cực kỳ kiêng kị.

Cái loại cảm giác bất an cùng kiêng kị này, thực sự là nói không rõ, giải thích không ra.

Mãi cho đến lần này, khi Nghĩ Hậu màu đỏ tươi buông xuống, cùng với tạo hình giống y chang năm đó, sau lưng khoác một tấm áo choàng màu đỏ tươi, đánh thức phần ký ức mà gã cố ý phong tỏa từ rất lâu trước kia.

Rốt cuộc cũng khiến gã hiểu được, vì sao bản thân vẫn luôn kiêng kị và bất an khi trông thấy Nghĩ Hậu như thế.

Hóa ra cô ta chính là người năm đó!

Là cơn ác mộng ở chỗ sâu trong ký ức của bản thân mình!

Khó trách mỗi lần gã chiến đấu cùng Nghĩ Hậu, đều theo bản năng mà trở nên cực kỳ cẩn thận, cực kỳ sợ hãi, còn chưa giao thủ, khí thế đã yếu hơn ba phần...

Hóa ra toàn bộ mầm mống đại diện cho loại tâm lý này, đã sớm bị cô ta chôn sâu vào trong lòng gã ngay từ quá khứ.

Mà cũng bởi vì loại tâm lý bất an và sợ hãi ấy, đã khiến cho mỗi lần đối mặt với cô ta, gã đều vô cùng cẩn thận, nếu không ngay tại lần đầu tiên giao thủ, gã đã chết rồi.

Bởi vì cực kỳ cẩn thận, mới giúp gã tạm thời sống sót được mấy lần từ trong tay Nghĩ Hậu, hơn nữa cũng vừa vặn là hiệu quả bảo mệnh của năng lực không gian trong tay gã cũng không kém, không lưu lại quá nhiều ‘Quá khứ’ ở trước mặt Nghĩ Hậu, một kích không trúng liền phát động không gian na di chuyển vị trí, mới không xảy ra chuyện.

“Cô ta xuyên qua từ tương lai, phá hủy cơ hội thành vương của ta trong quá khứ, nhưng bản thân ta đã được định sẵn sẽ thành vương, cô ta phá hư một lần, ta vẫn còn một lần.”

“Ta chân chính thành vương, căn bản không phải vì bản thân bị đại khur kia ăn luôn, mà tới sau này bị đứa con nhỏ của con đại khur kia gặm nuốt!”

Trong ánh mắt Dạ Thử Vương lộ ra sát ý, gã mơ hồ ý thức được, tuy năng lực của Nghĩ Hậu cho phép cô ta có thể xuyên về quá khứ, nhưng dường như có một vài thứ lại không thể bị thay đổi.

Cũng giống như Hứa Thâm từng nói, ngay khi cô ta đùa bỡn thời gian, cũng bị thời gian đùa bỡn.

“Câu gặp phải phiền toái rồi.” Trung niên mặt vuông nhìn hai con xác khổng lồ đang nhanh chóng lại gần, lập tức nói với Hứa Thâm: “Dường như trong cơ thể hai con xác này vẫn còn giữ lại khur binh, chưa hề bị phá hỏng, khiến cho chúng nó có thể bỏ qua sự ảnh hưởng của năng lực, chỉ có thể dựa vào man lực đánh giết, vô cùng khó đối phó.”

Hứa Thâm ngưng mắt nhìn qua, nói: “Mấy người tìm được loại xác cấp bậc này ở đâu?”

Chương 841: Cẩn Thận Có Thể Dừng Thuyền Vạn Năm!!!

“Không phải do chúng tôi tìm kiếm, là Dạ Thử Vương hấp dẫn chúng tôi từ thế giới biên cảnh xa xôi đến đây. Hẳn thành lập khe hở không gian để cho chúng nó xuyên qua đến ngoài thành. Bình thường, chúng ta đều dọn sạch khu vực ngoài thành, còn thành lập hải đăng quan sát, nếu có loại xác cấp bậc

nguy hiểm này đã sớm bị dẫn đi từ trước rồi.” Cô gái tóc màu lục nói.

Nghe được cô ấy nói đến hải đăng, trong lòng Hứa Thâm khẽ động, hần nhớ lại vị lão nhân mình từng gặp được ở hải đăng khi lạc đường ngoài tường kia.

Đôi phương cũng từng nhờ hần chuyển lời cho Nghĩ Hậu, dường như giữa đôi bên là người quen.

Nhưng dựa theo tình thế trước mắt, hiển nhiên hần không thể chuyển lời tới cho cô ta rồi.

Có lẽ ở một khắc khi hần chân chính chém giết Nghĩ Hậu kia, hần có thể chuyển lời ân cần thăm hỏi của người bạn cũ nọ tới cho cô ta...

“Nếu mấy người đã đến đây, vậy hỗ trợ cùng nhau giải quyết đi.” Hứa Thâm nói, hần biết được khá ít tình báo về loại xác đẳng cấp cao này, cứ để cho hai vị quân vương bên người đi thử một chút cũng được.

Tuy hần có thể dễ dàng trấn áp Nghĩ Hậu, trong lòng đã tích lũy được khá nhiều tự tin, nhưng cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.

Tồn tại mạnh đến yêu nghiệt như Nghĩ Hậu còn bị lật xe, hần có lý do gì để không cẩn thận?

“...” Trung niên mặt vuông do dự nói: “Chung quanh thứ này có giam cầm năng lực, nếu tôi bị giết chết, thân thể này không thể tái sinh được nữa.”

Nhìn thấy Hứa Thâm không hề đáp lời, ông ta thậm chí cười khở trong lòng, cũng biết loại lý do thoái thác này không thể làm Hứa Thâm cảm động được.

So sánh với mời, còn không bằng nói đây là mệnh lệnh.

“Rất có thể năng lực của tôi cũng sẽ mất đi hiệu lực.” Cô gái tóc màu lục cũng vô cùng bất đắc dĩ, điểm mạnh nhất trong năng lực của cô ấy chính là làm cho công kích của địch nhân thất bại, để cho bản thân rơi vào trạng thái “Không thể lựa chọn”, nhưng một khi bộ phận đặc tính này mất đi hiệu lực, ưu thế chiến đấu của cô ấy sẽ cấp tốc suy giảm.

Nhưng hai người bọn họ cũng nhìn ra Hứa Thâm muốn để bọn họ đi tới thử nghiệm, bởi vậy một trận chiến này ... là điều không thể trốn tránh.

“Vậy hiện giờ, tôi có thể rời khỏi khu vực xung quanh cậu rồi?” Cô gái tóc màu lục hỏi.

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Cô gái tóc màu lục thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu bảo cô ấy chiến đấu cùng hai con xác kia trong trạng thái bị năng lực của Hứa Thâm áp chế, có khác gì đi chịu chết đâu?

Hai con xác này đều là cấp quân vương, còn tự mang theo thể chất đặc thù không thể bị năng lực tác dụng, kể cả quân vương đi tới, cũng cảm thấy chúng cực kỳ khó đối phó.

Suu!

Hai người một trước một sau dẫn đầu lao ra.

Lúc này, hai con xác kia đã men theo đường rãnh, đi đến khu vực cách nơi này chừng vài trăm mét, quanh đây không có sương mù, bởi vậy, kể cả dùng thị lực của hình thái thứ hai cũng có thể rõ ràng nhìn thấy thành phần cấu trúc tinh vi trên người hai con xác ấy.

Một trong hai con xác này có phần dưới thân thể giống như bạch mãng (mãng xà màu trắng), to lớn vô cùng, phần thân trên lại là dáng người thướt tha được bao trùm bảo một tầng vảy, nhưng cánh tay biến dạng, sau lưng có lưỡi dao sắc bén, gương mặt dữ tợn như cái đầu lâu bên trên một bộ thân khô.

Một con khác lại giống thần lằn khổng lồ, cả người đều là những cục u chi chít, nhìn kỹ sẽ phát hiện những cục u nọ đều là từng cái đầu người màu đen.

Hình thể của hai con xác này đều vô cùng khổng lồ, chúng cao tới hai, ba mươi mét, còn lớn hơn khu cấp A bình thường, như một tòa thành lũy di động.

Trong nháy mắt, hai người kia đã tới gần hai con xác.

Cô gái tóc màu lục và trung niên mặt vuông liếc nhau, rồi cực kỳ ăn ý mà chia nhau ra, tự chọn lựa một con.

Cô gái tóc màu lục giết về phía con thần lằn đầu người kia, hai con xác này cũng cảm nhận được bọn họ, chúng lập tức trở nên xao động.

Và dường như mục tiêu mà chúng nó đang nhắm tới, cũng đúng là hai vị quân vương trước mắt này.

Ngay lập tức, những cục u mọc đầy thân thể con thần lằn đầu người kia bắt đầu nhúc nhích, vô số cái đầu đều nâng lên, từng gương mặt tái nhợt nhìn vào cô gái tóc màu lục.

Rồi trong phút chốc, một loại cảm giác bị thử khùng bố nào đó nhìn chăm chăm vào, đã xuất hiện trên người cô gái tóc màu lục.

Dường như cái nhìn chăm chú nọ có mang theo đặc tính xuyên thấu tinh thần, đánh thẳng vào sâu bên trong nội tâm con người, khiến cô ấy xuất hiện loại cảm giác đầu váng mắt hoa, muốn nôn mửa.

Nếu năng lực không bị mất tác dụng, cô ấy có thể làm cho chính mình rơi vào trạng thái “Không thể lựa chọn”, và mục cho có ngàn vạn ánh mắt chăm chú nhìn vào, cũng không thể nhìn thấy vị trí chân chính của cô ấy.

Loại lực lượng ngưng thị quỷ dị này cũng không thể tác dụng lên người cô ấy.

Nhưng lúc này, cô ấy lại không thể lảng tránh, chỉ có thể cứng rắn thừa nhận.

“Nhắm toàn bộ mắt của mấy người lại cho lão nương! ! Cô gái tóc màu lục phát ra tiếng thét chói tai, tinh thần chấn động, đột nhiên vung kiếm chém tới con thần lằn đầu người nọ.

Tuy thân thể của thần lằn đầu người cực kỳ to lớn, nhưng động tác của nó lại vô cùng nhanh nhẹn, những cái đầu người mọc trên làn da bị kiếm phong xẹt qua, lại nhiên lồm xồm, co rút lại, suýt soát tránh được một kiếm này, nhưng kỳ dị chính là, sau khi kiếm phong xẹt qua, một đồng đầu người tại vị trí nọ vẫn bị chém nứt, phun trào từng dòng máu tươi màu đen.

Hiển nhiên công kích của cô gái tóc màu lục vẫn được duy trì trong trạng thái tuyệt đối bắn trúng.

Thần lẫn đầu người bị chém thương, đã nổi giận, toàn bộ những cái đầu người trên thân thể nó bắt đầu nhúc nhích, sau đó, nó mở ra cái mồm to như chậu máu, đánh về phía cô gái tóc màu lục, tốc độ cực nhanh, trực tiếp đụng cho cô ấy ngã xuống đất.

Cô gái tóc màu lục vừa đứng lên, cái đuôi thô to dài tới bảy, tám mét đã quét ngang tới, nhưng cục u trên cái đuôi này cũng được cấu tạo từ mấy trăm cái đầu người, toàn bộ bọn họ đều dùng gương mặt dữ tợn nhìn cô ấy.

Chương 842: Quân Vương Không Nên Thân, Thuộc Hạ Quá Khó Làm!

“Phanh” một tiếng, cô gái tóc màu lục bị đánh trúng, bắn mạnh ra ngoài, rơi thẳng xuống mặt đất xa xa như ném viên đá xuống nước [1], liên tục lặn lội hơn mười mét mới dừng lại được, nhìn qua chật vật không chịu nổi.

[1] : nguyên văn 打水漂的石头, còn có nghĩa là tốn công sức, tiền tài nhưng không thu lại được cái gì.

Ở bên kia, tới lúc này, trên người trung niên mặt vuông đã chồng chất vết thương, ông ta bị tảng vẩy phủ kín thân thể con kiến thi xà nữ [2] nọ cào trúng, miệng những vết thương này không thể khép lại, máu tươi liên tục chảy ra.

[2] : xà nữ thân khô.

Hứa Thâm khẽ nhíu mày nhìn thấy hai vị quân vương đều rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, gian nan ứng phó.

Hắn từng trông thấy xác đẳng cấp cao, nhưng chưa bao giờ tự mình giao chiến với chúng, không nghĩ tới đám xác này lại khó giải quyết như thế.

Hắn nhìn ra được hai người bên kia không có diễn, bọn họ thật sự rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Dạ Thử Vương coi hai con xác kia là phần chuẩn bị đằng sau, có chỉ số nguy hiểm vượt quá sự liên hợp giữa bốn vương, có thể thấy được hai con xác này rất đáng sợ, có thể làm năng lực của quân vương mất đi hiệu quả.

Phông chừng năng lực thời gian của Nghĩ Hậu cũng vô tác dụng.

Không thể làm thời gian ngừng lại, cũng không thể công kích quá khứ của hai con xác.

Chiến đấu như vậy cũng tương đương với bảng trắng [3].

[3] : nôm na là có năng lực mà không dùng được.

Có điều... từ phương thức chiến đấu của cô gái tóc màu lục, có thể thấy được, tuy năng lực của trăm khư giả không thể tác

dụng ở trên người xác, nhưng nó lại có thể tác dụng ở trên người của chính mình.

Trường hợp này và tình huống mọi loại năng lực bị giam cầm xung quanh người xác là hai chuyện khác nhau.

Nói cách khác, khi Nghĩ Hậu đối mặt với hai con xác này, cô ta vẫn có thể dùng thời gian gia tốc ở trên người mình, gia tăng tốc độ cho mình, cũng có thể bước vào quá khứ...

Nói cách khác, dù không thể dùng năng lực công kích xác, nhưng ít nhất vẫn đủ khả năng tự bảo vệ mình.

Có điều... cô ta có thể tự bảo vệ mình, lại chưa chắc có thể bảo vệ được tòa thành này.

Đây mà là chuẩn bị đằng sau?

Gọi là đập nổi chìm thuyền mới đúng...

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, loại chuyện hung hiểm như thế vốn không phải tác phong làm việc của Nghĩ Hậu, lại kết hợp với chuyện Dạ Thử Vương biến mất lúc trước... Xem ra kẻ gây ra chuyện này chính là gã.

Nhưng loại phán đoán này lại tồn tại một điểm vướng mắt.

Nếu Dạ Thử Vương chỉ là hình thái thứ hai, sợ rằng gã còn chưa tới gần hai con xác này đã bị chúng nó đập chết rồi.

Nói cách khác, gã đã trở lại làm quân vương rồi...

Tình huống này cũng chứng minh cho những gì Hứa Thâm từng suy đoán lúc trước là chính xác.

Hóa ra hết thảy mọi điều thuộc sở hữu và kết cục của bọn họ, đều đã được định sẵn từ trước.

“Quá khứ” đã có kết cục, và hình như... dưới tình huống biết được một bộ phận kết cục của quá khứ, cũng có thể biết được tương lai ra sao.

Sru!

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, đã biến mất tại chỗ.

Bên kia, nhóm hình thái thứ hai, mấy người Tề Hạo, Đằng thống lĩnh đang tụ tập ở một bên quan sát đại chiến giữa hai vị

quân vương và xác, cũng lập tức bị thực lực của hai con xác kia dọa sợ.

Lúc trước, thủ đoạn mà những vị quân vương này từng để lộ ra đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, nhưng tới lúc này, khi hai người ấy đối mặt với hai con du thi khổng lồ bên ngoài tường, lại biểu hiện vô lực đến thế.

Khó trách bức tường kia lại tồn tại. Phải chăng sự tồn tại của nó là để ngăn cản những thứ như thế này tiến vào bên trong sao?

Không ít người trong đám bọn họ đã từng tuần tra ở ngoài tường, cũng từng săn bắn, và trông thấy du thi, nhưng lại chưa bao giờ được trông thấy loại cấp bậc như thế này.

Ngay khi bọn họ xem đến nhập thần, đột nhiên, một bóng dáng xuất hiện trên đỉnh đầu cả đám.

Nhìn thấy Hứa Thâm chột buông xuống, tất cả mọi người đều sợ tới mức giật mình.

Sau khi Nghĩ Hậu mạnh mẽ như thần đã chạy trốn chết, hiện giờ ở trong mắt bọn họ, Hứa Thâm chính là ma quỷ.

“Hứa đội... Giáo hoàng!” Trần Hàn nhìn thấy Hứa Thâm, cũng rất mừng rỡ, gã vội vàng tiến lên quỳ xuống, nhất thời không biết nên xưng hô với Hứa Thâm như thế nào, chỉ có thể chọn lựa một cái thân phận cao nhất trong khả năng nhận thức của gã để gọi đối phương.

Sắc mặt những người khác trở nên vô cùng khó coi, tất cả bọn họ đều hiểu, ở trước mặt Hứa Thâm, chạy trốn căn bản là vô nghĩa.

“Đừng thất thần nữa, mau khởi động pháo Khư Thần và phòng ngự đi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Tề Hạo ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mắt, ánh mắt đầy rẫy phức tạp. Nói thật, khi nghe được câu nói như vậy, ý niệm thứ nhất nảy sinh trong đầu và từ tận đáy lòng của gã là kháng cự, dù sao người mà gã nguyện trung thành chính là Nghĩ Hậu, đến chết cũng không thay đổi.

Nhưng Đẳng thống lĩnh bên cạnh lại thức thời hơn, tuy gã cảm thấy bản thân cũng rất trung thành và tận tâm với Nghĩ Hậu,

nhưng vấn đề là chính bản thân Nghĩ Hậu không nên thân...

[4]

[4] : nguyên văn 不争气 – bất tranh khí: có thể hiểu là không biết tranh giành, thất bại, không nên thân...

Haizzz... khiến cho đám thuộc hạ như gã thực sự rất khó làm!

“Còn thất thân gì chứ? Không nghe thấy những gì đại nhân vừa nói sao? Nhanh, dự nhiệt cho pháo Khử Thần, chuẩn bị hợp lực cùng phòng ngự, đuổi quái vật đi!” Đổng thống lĩnh lập tức quát mắng mấy tên giáo úy hình thái thứ hai bên cạnh.

Đồng thời trong lòng cũng đang tự trấn an chính mình, mặc kệ là ai làm vương, thứ mà gã nguyện trung thành chính là tòa thành này!

Thiết đảm trung tâm, không thể nghi ngờ! [5]

[5] : thiết đảm (铁胆) có thể hiểu là kiên cường dũng cảm.

Nhóm hình thái thứ hai bên cạnh lập tức phản ứng lại, rồi vội vàng bắt tay vào hành động, Đổng thống lĩnh đã lên tiếng, lại thêm uy áp đến từ phía Hứa Thâm, đầu óc bọn họ như một đồng hồ nhào [6], chỉ biết giữ lại cái mạng nhỏ trước mắt lại nói sau.

[6] : Ngày xưa, người ta thường làm hồ bằng bột mì, chanh nước vào muối. Mọi người muốn biết đồng hồ nhào nó như thế nào thì lên google search cách làm hồ dán giấy nha.

Nhưng đám bí vệ bên người Tề Hạo lại đứng yên không hành động, vẻ mặt đầy lúng túng. Có người lộ ra ánh mắt đen tối, ẩn giấu phần nộ, chôn chặt cừu hận xuống đáy lòng, có người thực sự lộ ra vẻ khó xử, cũng có người cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Hứa Thâm.

Chương 843: Du Thi Hung Tàn!

Nhưng vào lúc này, Hứa Thâm chẳng có thời gian rảnh rồi mà để ý tới đám hình thái thứ hai kia, từ sau khi trở thành quân vương, ở trong mắt hắn, đám hình thái thứ hai này chỉ giống như rơm rác, tiện tay cũng có thể gạt bỏ.

Hắn cần một nhóm quân cò nghe lời, mà không cần quan tâm tới tâm tính, suy nghĩ trong lòng những quân cò ấy.

Sau khi pháo Khư Thần được dự nhiệt, rất nhanh, 12 khẩu pháo Khư Thần đã được gấp rút tiếp viện cho chiến trường.

Đạn pháo nổ vang trên người hai con xác, bắn ra ánh lửa tận trời, cũng cho trung niên mặt vuông và cô gái tóc màu lục đang trực tiếp lăn mình trong chiến đấu được một cơ hội thở dốc.

Phốc!

Bỗng nhiên, kiền thi xà nữ bị chọc giận, trực tiếp chuyển qua hành động cấp tốc, lồng ngực chọt vỡ ra, khiến cho trung niên mặt vuông không kịp né tránh, bị nó kẹp chặt vào.

Phân xương sườn vừa vỡ ra kia sắc bén như răng nhọn, chờ sau khi kẹp chặt mục tiêu, nó lập tức nhúc nhích không ngừng, như thể đang nhai nuốt.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, vào thời khắc này, hắn nhìn thấy sợi nhân quả mà trung niên mặt vuông kia vẫn lưu lại bên ngoài, đã đứt.

Chuyện này có nghĩa là đôi phương đã chết rồi?

Ánh mắt Hứa Thâm lóe sáng không ngừng, mặc kệ chết thật hay không, ít nhất là sợi nhân quả mà đôi phương lưu lại trên bộ thân thể kia đã biến mất, cũng tương đương với bộ thân thể kia đã bị hủy diệt rồi.

Nhóm hình thái thứ hai khác nhìn thấy trung niên mặt vuông bị con du thi nộ nuốt ăn luôn, trong lòng đầy hoảng sợ.

Đôi phương chính là quân vương đó, lại bị con xác kia cứng rắn ăn vào bụng rồi?

Mất đi trung niên mặt vuông kiểm chế, con kiền thi xà nữ này lập tức quay đầu lại, dùng ánh mắt âm hàn mà dữ tợn nhìn về phía Hứa Thâm, đang đứng bên trong nhóm hình thái thứ hai.

Hứa Thâm lập tức có cảm giác mình đã bị nó tập trung vào.

Sưu!

Kiền thi xà nữ lập tức nhảy về phía Hứa Thâm bên này, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

“Mau, mau bắn đi!”

Đám đông hình thái thứ hai, nhóm người Đảng thống lĩnh đang đứng dưới chân Hứa Thâm, nhìn thấy kiên thi xà nữ đang trên đường cấp tốc lao đến, sợ tới mức hồn phi phách tán, lập tức điều động tất cả hỏa lực dồn hết về hướng này.

12 khẩu pháo Khư Thần cùng lúc tập trung ở trên người một mình kiên thi xà nữ, bắn ra đạn pháo với ý đồ ngăn cản lộ tuyến tấn công của đối phương, nhưng đối phương lại ganh kháng pháo Khư Thần, rồi trực tiếp lao ra từ mảnh bụi mù và ánh lửa.

Những chiếc xe tăng, và nhóm trăm khư giả giai đoạn đầu ở chung quanh, lập tức bắn nhanh những viên đạn đi tới, một đợt công kích dày đặc bao trùm, nhưng hết thấy chỉ giống như mưa bụi rơi trên người con quái vật khổng lồ này, và đương nhiên, vẫn không thể ngăn cản được nó.

Phanh!

Đảo mắt một cái, thân thể kiên thi xà nữ đã chui thẳng vào trong quân trận, nửa người trên bay múa, hai tay cấp tốc vung trao. Nó trực tiếp tóm lấy dây xe tăng đang ngăn trở trước mắt mình, rồi ném chúng ra ngoài chừng bảy, tám mét, mới đập thẳng xuống đất.

Sau đó, kiên thi xà nữ như vào chốn không người, lập tức vọt về phía Hứa Thâm.

Hàn quang chớp động trong mắt Hứa Thâm, tin tức nên biết, đã nắm giữ được rồi, hắn cũng không khách khí, trực tiếp đạp ra một bước.

Sau khi trực tiếp kích hoạt hiệu quả tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa, lên người chính mình, Hứa Thâm bộc phát ra lực lượng giống như tia chớp, chỉ trong nháy mắt, hắn đã lao vào đánh nhau cùng kiên thi xà nữ ở ngay phía trước quân trận.

Rút kiếm...

Tam trọng kiếm trăm! !

Kiểm quang chợt hiện, hung hăng bay vòng vòng như sấm đánh ra ngoài, rồi điên cuồng chém mạnh lên móng vuốt của

kiền thi xà nữ.

Nhưng một khắc sau, tình huống khiến cho Hứa Thâm khiếp sợ đã xảy ra.

Móng vuốt của kiền thi xà nữ lại mang theo lực lượng vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang bị bao phủ, sau đó một luồng lực lượng cuồng bạo áp chế ngược lại thanh kiếm trong tay hắn.

Cuối cùng, thân thể hắn bị liên lụy, lập tức hung hăng ngã xuống mặt đất.

Một màn này, cũng khiến cho toàn bộ đám hình thái thứ hai ở hậu phương đều kinh hãi, tròn mắt sắp sửa trừng tới lời cả ra ngoài.

Con du thi ngoài tường này lại hung tàn như thế? !

Rống!

Kiền thi xà nữ nắm chặt móng vuốt, tiện tay bóp nát cả đám bụi đất bên dưới, nắm chặt Hứa Thâm trong bàn tay mình, rồi trực tiếp nhét hắn vào trong miệng.

Hứa Thâm nhìn thấy cái mồm to như chậu máu đang không ngừng tới gần, mới phát hiện đúng là lấy nhỏ đối lớn không thể làm suy yếu con xác trước mắt, tốc độ và lực lượng của đối phương không chịu một chút ảnh hưởng nào, kể cả lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn sau khi được cường hóa, cũng không mang tới một chút hiệu quả nào.

Hơn nữa, bản thân đối phương đã ẩn chứa lực lượng vô cùng to lớn, không hề thua kém lực lượng của hắn dưới trạng thái nhị trọng tăng phúc!

Khó trách lúc trước, trung niên mặt vuông giao thủ cùng đối phương chỉ ngắn ngủi chưa đầy nửa khắc [1], trên cơ thể đã đầy những vết thương chồng chất, cho đến khi tan vỡ.

[1] : một khắc = 15 phút.

Phanh!

Hứa Thâm giãy giụa, muốn rút kiếm từ bên trong móng vuốt, sau đó lại lần nữa vung chém ra ngoài.

Lần này, kiếm quang càng thêm hung mãnh.

Bỏ thẳng vào móng vuốt.

Chợt “Crack” một tiếng, mũi kiếm bay thẳng ra ngoài, thanh kiếm trong tay hắn lại bị gãy!

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, mắt thấy cái miệng rộng kia tới gần rồi, bỗng nhiên song chưởng của hắn bùng nổ, cứng rắn đẩy bộ móng vuốt trước mắt ra, sau đó hai chân đạp thẳng vào sườn bên trong móng vuốt, lấy đó làm bàn đạp, để xoay người nhảy ra ngoài, rồi ngay giữa hư không, hắn hung hăng lật ngược cẳng chân một cái, hung hăng đá xuống.

Một thổi tiên [2] này như phong đao, đập mạnh lên đầu kiền thi xà nữ.

[2] : ví cẳng chân như cái roi, quật xuống.

Lực lượng cuồng bạo trực tiếp đập cho cái đầu của kiền thi xà nữ hung hăng đập xuống mặt đất.

Tiếng động âm vang, mảng lớn bụi bặm từ mặt đất bay lên.

Sắc mặt Hứa Thâm lạnh như băng, lấy nhỏ đôi lớn và cường hóa tăng phúc lẫn nhau, khiến cho bản thân hắn đạt tới trạng thái tứ trọng tăng phúc mạnh nhất, với loại lực lượng này, hắn mới đủ sức ngăn chặn đối phương.

Bởi vì nếu chỉ đơn thuần xét trên phương diện lực lượng, tốc độ và thể chất, kiền thi xà nữ này đã có thể sánh ngang với quân vương đỉnh cấp.

Thậm chí là quân vương hệ cường công nào đó, cũng chỉ như thế mà thôi.

Chương 844: Hứa Thâm VS Kiền Thi Xà Nữ!

“Ừm?”

Dạ Thử Vương đang ẩn giấu bên trong không gian bí mật đằng sau kiền thi xà nữ còn chưa kịp vui vẻ, đã nhìn thấy kiền thi xà nữ chịu tổn hại, sắc mặt lập tức khẽ biến, làm sao có thể?

Dưới man lực áp chế, Hứa Thâm vẫn có thể chiến thắng xác?

Phải biết rằng, hai con xác này đều chưa từng bị phá hủy bao giờ, là loại hình không bị ảnh hưởng bởi năng lực, trừ phi là hệ cường công, mới có khả năng áp chế loại xác cấp bậc này trong quá trình giao thủ chính diện.

Đúng là khi hệ cường công đối mặt với các loại năng lực quý dị của những quân vương khác, sẽ bó tay bó chân, nhưng trên phương diện săn giết ‘Xác’ đỉnh cao, bọn họ lại là tồn tại giống như trụ cột.

Ngược lại ở trước mặt loại xác này, đám năng lực giả hệ đặc chất sở hữu những năng lực quý dị như ‘Thời gian’ ‘Không gian’, lại chẳng có cái trứng dùng [1], chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

[1] : nôm na là không dùng được, không có tác dụng gì.

Rất nhanh, kiên thi xà nữ vừa cắm đầu xuống mặt đất, đã lắc lư cái đầu, rồi bò dậy, ánh mắt trực tiếp quét tới Hứa Thâm đang ở trên không trung, gương mặt vô cùng dữ tợn, nó lại lần nữa gầm nhẹ, vung tay lao tới.

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái.

Phải biết rằng, dựa vào lực lượng cực hạn của tứ trọng tăng phúc, kể cả Nghĩ Hậu trong trạng thái thời gian gia tốc cũng không thể thoát thân từ trước mặt hắn, cho nên vào lúc này, kiên thi xà nữ vốn nhanh nhẹn lúc trước, cũng trở nên chậm chạp trong mắt hắn.

Sưu!

Hứa Thâm lượn vòng như phi ưng, nhanh chóng xuất hiện sau lưng kiên thi xà nữ, sau đó lại một lần nữa hung hăng giáng cho nó một đòn thối tiên.

Cẳng chân như đao phong, chém thẳng vào sau gáy đối phương, trực tiếp cắt qua tầng da hư thối mềm nhũn của con du thi nọ, đánh vào xương sọ của nó.

Thân thể kiên thi xà nữ lại một lần nữa bị đánh cho xiêu vẹo, nhưng Hứa Thâm không có ý định dừng lại, hắn liên tiếp ra quyền.

Mỗi một quyền đều dùng tới điệp lãng phát lực, dần dần, quyền ảnh trùng hợp.

Nhị trọng quyền bạo!

Tam trọng quyền bạo! !

Liên tiếp vài lần trọng quyền, đã đánh cho thân thể kiền thi xà nữ thủng lỗ chỗ.

So sánh với thể trạng khổng lồ của kiền thi xà nữ, tuy Hứa Thâm nhỏ người, nhưng lực lượng bộc phát ra lại giống búa tạ, mỗi lần đều làm cho thân hình cực lớn kia phải ầm ầm rung động.

DFL!

Kiền thi xà nữ phát ra thét chói tai, bỗng nhiên nó há miệng phun ra một ngụm khí độc màu tím.

Luồng khí độc này cấp tốc cuộn trào lên như cát bụi, rồi lao tới, bao phủ xung quanh Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, hấn vội vàng né tránh ra, nhưng đám Khur Thụ và quân trận sau lưng hấn lập tức xui xẻo.

Một chút sương mù màu tím chạm vào mấy gốc Khur Thụ già nua, từng trải qua biết bao mưa gió, lập tức khiến lá cây nhanh chóng úa héo, khô khốc, chỉ đảo mắt một cái, toàn bộ chúng đều lụi tàn, trở thành từng gốc cây khô màu đen, gió thổi qua liền hóa thành tro tàn.

Mà nhóm quân đội giai đoạn đầu được bố trí ở khu vực kia, còn chưa kịp trốn tránh, chỉ trong khoảnh khắc bị sương mù màu tím bao phủ, máu thịt trên cơ thể đã héo rũ, hóa thành xương trắng, sau đó xương trắng cũng nhiễm màu đen, trang phục tác chiến trên người cũng mất đi vẻ sáng bóng.

Một cơn gió thổi qua, tất cả đều ngã xuống như bụi bặm, ngay cả đồng binh khí cũng trở nên hoen rỉ như đã mục nát cả ngàn năm, vừa rơi xuống mặt đất đã trực tiếp vỡ tan.

Ánh mắt Hứa Thâm phát lạnh, kể cả hấn, một khi chạm vào thứ khí độc như vậy, phỏng chừng cũng sẽ bị thương.

Hấn không còn ý định tiếp tục nung tay nữa, trong lòng thoáng kêu gọi: “Hải Tước, giúp tôi!”

“Hiểu rồi.” Gần như ngay lập tức, Hải Tước đã hiểu được ý tưởng và suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, rồi giây lát sau, máu

tươi nồng đậm từ bên trong tứ chi bách hải Hứa Thâm tràn ra, bao trùm lên thân thể hắn.

Từng luồng máu tươi nọ không ngừng phun ra, càng ngày càng nhiều.

Toàn thân Hứa Thâm đều bị máu tươi bao trùm, dưới ảnh hưởng của năng lực “Sinh sản thêm” trong tay Hải Tước, diện tích máu tươi đã tăng lên gấp đôi.

Và chỉ trong nháy mắt, thân thể Hứa Thâm vốn bị máu tươi bao phủ đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một quả cầu máu đang không ngừng bành trướng đến bảy, tám mét!

Sau đó, quả cầu máu này co rút lại, để lộ ra hình dáng, sau đó, những loại hình dáng này lại đang không ngừng biến hóa, và trong nháy mắt, chúng lại đan xen vào nhau, cùng xây dựng thành dáng vẻ của Hứa Thâm.

Một Hứa Thâm khổng lồ, cao bảy, tám mét đã xuất hiện.

Thân hình nguy nga giống như Chiến Thần, đứng sừng sững trên chiến trường, kẻ cả xuất hiện trước mặt kiên thi xà nữ có độ cao hai, ba mươi mét, nếu chỉ vịn vịn căn cứ theo độ cao khi đứng thẳng, hắn đã không thua kém đối phương rồi!

Một màn này khiến cho cả đám người còn đang khần trương lúc trước đều nhìn tới đờ đẫn cả người, vẻ mặt đầy rung động.

DFL! !

Hứa Thâm nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên hắn lao nhanh tới, nắm tay cực lớn như cái quạt hương bồ, lập tức đám thẳng ra.

Tốc độ không giảm, nhưng so sánh với nắm tay lúc trước, nắm tay hiện giờ lại giống như đạn pháo, cách không đánh tới lại phát ra tiếng âm bạo đinh tai nhức óc!

“Phanh” một tiếng, nắm tay khổng lồ nọ trực tiếp nện lên cằm kiên thi xà nữ, đánh cho nửa gương mặt lệch đi, quai hàm sai vị trí!

Sau đó, Hứa Thâm xoay người, quét ngang một quyền ra ngoài, nhằm thẳng vào ngực kiên thi xà nữ, đánh cho thân thể nó lộn ngược về phía sau.

“Chết! !”

Nhưng chưa hết, Hứa Thâm lại rống giận một tiếng, trực tiếp bắt lấy cái đuôi của kiền thi xà nữ, nhanh chóng tiến lên. Mặt đất bị bàn chân hấn đạp cho ù ù rung động.

Hắn không ngừng chạy tới, thân thể kiền thi xà nữ còn chưa kịp xoay chuyển, đã bị địch nhân tóm lấy, kéo lên trên mặt đất, ma sát tới nghiêng ngả lắc lư.

Sau đó, bỗng nhiên Hứa Thâm đứng thẳng lại, hai tay vung mạnh qua vai, hung hăng ném bay cái đuôi rắn to lớn đang túm chặt trong tay đi!

“Oanh” một tiếng, thân hình cực lớn dài tới hai, ba mươi mét của kiền thi xà nữ, trực tiếp bị ném theo chiều thẳng đứng đến giữa không trung, sau đó hung hăng đập thẳng xuống mặt đất.

Động đất lan truyền!

Chương 845: Hứa Thâm VS Hai Con Du Thi!

Đám đông hình thái thứ hai đứng từ phía xa xa, trông thấy thấy cảnh này mà hai tròng mắt đều trừng như muốn rớt ra ngoài, kinh hãi tột đỉnh.

Lúc này, Hứa Thâm giống hệt một vị Chiến Thần cổ xưa, không thể ngăn cản!

Dạ Thử Vương trốn bên trong không gian, nhìn thấy cảnh này, cũng vô cùng sửng sốt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Một màn này đã vượt qua sức tưởng tượng của gã, đến tột cùng, Hứa Thâm này còn bao nhiêu con át chủ bài chưa dùng tới nữa? !

Phanh phanh phanh!

Cứ như vậy, Hứa Thâm không ngừng vung ném kiền thi xà nữ như rơi vào cuồng bạo, không ngừng đập nó xuống mặt đất, thân hình cực lớn của hắn ôm lấy cái đuôi rắn khổng lồ kia, khiến cho kiền thi xà nữ căn bản không thể khống chế nổi thân thể của chính mình.

Dưới quá trình điên cuồng đánh đập, mặt đất vỡ ra từng đường nứt, lớp vảy trên người kiền thi xà nữ tán loạn khắp nơi, thân hình bị đập chảy ra từng dòng máu tươi màu đen.

Bỗng nhiên một đợt rít gào truyền đến.

Hứa Thâm lập tức quay đầu, nhìn thấy thần lẫn đầu người ở phía xa xa kia đang lao về phía cô gái tóc màu lục

Mà lúc này, cả người cô gái tóc màu lục đầm đìa máu tươi, cực kỳ chật vật, mặt xám mảy tro, đang xụi lơ trên mặt đất, tựa như đã không còn lực lượng chống đỡ nữa.

Hứa Thâm nổi giận gầm lên một tiếng, túm cái đuôi của kiền thi xà nữ vội vàng lao tới.

Khí thế của hắn làm cho người ta sợ hãi, cũng làm cho con thần lẫn đầu người ở phía xa xa kia cảm nhận được sự tồn tại của hắn, không đợi thần lẫn đầu người phản ứng lại, Hứa Thâm đã kéo theo kiền thi xà nữ vọt lên, trực tiếp xoay thân thể, bước chân thay đổi phương vị tại chỗ, cánh tay kéo tới vòng eo, toàn thân phát lực, hung hăng ném thân thể kiền thi xà nữ qua bên đó.

Thần lẫn đầu người gầm nhẹ một tiếng, muốn tránh né, nhưng căn bản không kịp, thân thể nó bị nửa người trên của kiền thi xà nữ đập trúng.

Tại khoảnh khắc hai con quái vật khổng lồ va chạm vào nhau, vị trí va chạm lập tức vỡ ra, máu tươi màu đen chảy ròng ròng.

Cô gái tóc màu lục vừa đứng lên từ dưới mặt đất, nhanh chóng chớp lấy cơ hội này mà vội vàng chạy ra xe né tránh, chờ tới khi cô ấy quay đầu nhìn lại, đã thấy Hứa Thâm cao bảy tám mét gần đó, trong lòng không khỏi kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn.

Phanh!

Hứa Thâm xoay lưng lại, thân thể tiếp tục chuyển động lần nữa, hắn đưa tay dùng kiền thi xà nữ như một cây xà tiên, và thêm một lần quay người ném đi, mục tiêu vẫn là thần lẫn đầu người.

Khung cảnh chiến đấu cuồng bạo hung tàn như thế, khiến cho tất cả người vây xem đều rung động đến nói không nên lời.

Thực sự là phá vỡ nhận thức trong đầu bọn họ, giống như đang được nhìn thấy hình ảnh Thần Chích cổ xưa chiến đấu với nhân gian ác thú.

Liên tiếp va chạm, đánh cho thần lẫn đầu người không ngừng bại lui, cả người đã bị đập ra mảng lớn vết thương, những cái u đầu người trên thân thể nó rơi xuống đầy đất, huyết thanh màu đen không ngừng chảy ra.

Sau khi kiên thi xà nữ lại một lần nữa bị Hứa Thâm ném tới, bỗng nhiên nó rít gào, há miệng, dùng móng vuốt bỏ nhào đến, ôm lấy cái đầu kiên thi xà nữ, hung hăng cắn xé.

Kiên thi xà nữ phát ra tiếng kêu thảm thiết, chỗ cắn bị ném mạnh đến vỡ ra, tuôn trào lượng lớn khí độc màu tím, phủ khắp cơ thể thần lẫn đầu người, mang theo lực lượng ăn mòn, làm cho thần lẫn đầu người ăn đau phải há miệng.

Lúc này, Hứa Thâm có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh lượng lớn sương mù chung quanh đang nhanh chóng tụ tập tới.

Từng mảng sương mù nọ hội tụ tại miệng vết thương trên tay kiên thi xà nữ.

Không thể chém chết xác, bởi vì sương mù sẽ trị liệu cho chúng nó.

Hàn quang lóe lên trong mắt Hứa Thâm, hắn không cho đám sương mù này có cơ hội trị liệu, đã cấp tốc vùng mạnh kiên thi xà nữ, kéo tới một cơn kinh phong cuồng bạo xua tan mảnh sương mù đang ùn ùn kéo tới chữa trị, tiếp đó, lại một lần nữa vùng kiên thi xà nữ lên, điên cuồng đập thẳng vào phần thất lưng thần lẫn đầu người.

Có thể tích bản thân kiên thi xà nữ, cộng thêm lực lượng vùng ném của Hứa Thâm, tạo thành uy năng cực mạnh, trực tiếp đập thẳng vào vòng eo thần lẫn đầu người, và gần như đã đánh gãy nó.

Thần lẫn đầu người phát ra một tiếng rít gào đầy phẫn nộ, nhưng thân thể lại bị nện thẳng xuống một cái hố sâu dưới mặt đất, nhất thời không leo lên được.

“Lại đến, còn chưa đủ!” Hứa Thâm trầm thấp nói với Hải Tước trong lòng.

Máu tươi nồng đậm lại lần nữa sôi trào, bao trùm trên người Hứa Thâm, được máu tươi bao trùm, thân thể hấn lại lần nữa tăng trưởng, trở nên càng thêm khổng lồ.

Rất nhanh, đã đạt tới độ cao mười mét.

Còn chưa ngừng lại.

Theo lý thuyết, chỉ cần năng lượng đầy đủ, Hải Tước có thể làm cho Hứa Thâm vô hạn tăng thêm!

Phải biết rằng, thân thể huyết dịch của Hải Tước có thể bao trùm cả tòa tiểu trấn Long Uyên, đây là loại khái niệm gì?

Vậy mới nói, sự khủng bố của khu cấp A tuyệt đối khó mà tưởng tượng nổi, nếu không chúng nó đâu có bị liệt vào dạng tồn tại cấp tai nạn?

Nói đơn giản thế này, nếu đặt chúng nó ở bất cứ nơi nào, và không bị người tiếp nhận, xử lý, chúng nó có thể dễ dàng hủy diệt cả một tòa thành!

10 mét, 12 mét, 15 mét!

Thân thể Hứa Thâm đang không ngừng bành trướng, mà kiên thi xà nữ trong tay hấn lại dần dần thu nhỏ.

Đây tuyệt đối không phải là tác dụng của năng lực, mà là ảo giác thị giác xuất hiện sau khi thể trạng Hứa Thâm gia tăng.

Phanh!

Hứa Thâm đặt chân xuống mặt đất, như Thái Thân Cự Thần, ban đầu hấn cần dùng cả hai tay mới ôm hết cái đuôi rắn, thì lúc này chỉ cần một tay, hấn cũng có thể nắm được nó lên.

Hấn dùng một tay mang theo kiên thi xà nữ, cấp tốc kéo tới, cao cao nhảy lên, hai chân như hai cái cột đá, lại hung hăng hạ xuống, đập thẳng vào thắt lưng thần lẫn đầu người.

Thần lẫn đầu người phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó xoay người giãy giụa, muốn cắn vào cẳng chân Hứa Thâm.

Nhưng Hứa Thâm lại hung hăng đá ra một cước, đá cho cái đầu của nó đập thẳng xuống mặt đất.

Sau đó, hấn khom lưng, dùng một tay còn lại, bắt lấy cái đuôi của nó, là mỗi tay nắm một con, rồi không quay đầu lại, hấn

lập tức men theo đường rãnh, lao thẳng ra ngoài tường.

Chương 846: Không Nghe Lời Sao...

Bởi vì không thể giết chết được hai con xác này, hắn cũng chỉ có thể kéo chúng nó ra ngoài tường, ném đi thật xa thôi.

Cứ như vậy, Hứa Thâm kéo theo hai con quái vật lớn, nhanh chóng theo đường rãnh rời đi, chỉ chừa lại cho đám người đằng sau, một bóng lưng vô địch.

Dạ Thử Vương đang trốn bên trong không gian, lập tức sững sờ.

Sau đó, gã rơi thẳng vào im lặng, thật lâu, thật lâu...

Tại một sườn khác của chiến trường.

Cô gái tóc màu lục cả người đầy thương tích đã phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm đã biến mất ở điểm cuối tầm nhìn, đôi mắt cô ấy lóe lên, lập tức cố nén đau nhức trên người, chậm rãi di chuyển về phía biên giới chiến trường.

Đây là cơ hội tuyệt hảo ngàn năm một thuở, bản thân đã thoát ly lĩnh vực suy yếu của Hứa Thâm, nếu chờ Hứa Thâm trở về, muốn chạy trốn cũng không còn cơ hội.

Ngay tại thời điểm cô ấy chuẩn bị xoay người phát lực bỏ chạy thoát thân, rất đột ngột, một giọng nói chột vang lên bên tai: “Tiểu điếm tâm [1], cô định đi đâu vậy?”

[1] : tiểu ngọt ngào, em yêu.

Toàn thân cô gái tóc màu lục lập tức nổi lên một tầng da gà, hiển nhiên đã bị âm thanh này dọa sợ, cũng bị chất giọng thô kệch, ngả ngón nọ làm cho ghê tởm.

Cô ấy lập tức quay đầu, và bắt gặp một con quái vật mang hình dáng một con trâu ... không biết nó đã ẩn núp bên cạnh cô từ bao giờ rồi.

Là khur thú!

Cô gái tóc màu lục khẽ co rút con ngươi, đây là con khur định nhân lúc cháy nhà đi hôi của?

“Cút!”

Cô không muốn dây dưa cùng loại khur này, bản thân còn muốn chạy, một con khur thú chưa đủ tư cách giữ cô ở lại.

“Tốt nhất là cô đừng lộn xộn.” Người đầu trâu cất giọng thân thiết, khóe miệng khẽ nhếch lên, giống hệt một ông chú nhiệt tình: “Tên kia cố ý để cho tôi ở lại nơi này trông chừng cô đó, nếu để cô chạy thoát, tôi biết báo cáo kết quả công tác cho hãn như thế nào?”

Sắc mặt cô gái tóc màu lục khẽ biến, lập tức dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nghi ngờ nhìn người đầu trâu: “Anh là khur bên người hãn?”

“Là một trong.” Người đầu trâu mỉm cười, sửa lại cho đúng nói.

Sắc mặt cô gái tóc màu lục âm trầm xuống, không ngờ trong lúc đại chiến cùng hai con xác, Hứa Thâm vẫn còn tâm tư chú ý tới cô ấy, thậm chí còn phân ra một con khur đến giám thị.

Cô ấy cười lạnh nói: “Tuy tôi không biết hãn đã dùng thủ đoạn gì để phục tùng anh, nhưng dựa vào một mình anh cũng muốn ngăn tôi lại, đúng là quá coi thường tôi rồi.”

“Cô muốn ra tay sao?” Nụ cười trên mặt người đầu trâu càng thêm nồng đậm: “Nói vậy, nếu ngộ thương tới cô, hãn sẽ không quy trách nhiệm cho tôi được.”

Cô gái tóc màu lục lười nhiều lời vô nghĩa với đối phương, trực tiếp ra tay luôn.

Tuy lúc này trạng thái của cô không quá tốt, trên người còn bị trọng thương, nhưng ít nhất vẫn có thể sử dụng được năng lực của bản thân, không vô lực như lúc đối mặt với con xác kia và Hứa Thâm.

Kiểm quang hung hăng chém xuống, cô gái tóc màu lục chém thẳng một kiếm lên thân thể người đầu trâu nhưng người đầu trâu kia chẳng những không tránh né, ngược lại còn nhếch miệng nói: “Không nghe lời sao...”

Cô gái tóc màu lục cảm nhận được tình huống không thích hợp.

Và y như rằng, một khắc sau, thân thể người đầu trâu trước mặt cô ấy dần dần bành trướng lên, tiếp đó, một luồng năng

lực khủng bố đã được âm thầm tích lũy từ lâu, trùng kích tới.
Thứ năng lượng này bộc phát ngay từ trong thân thể người đầu trâu!

Ngũ trọng linh hồn tự bạo!

Chỉ trong nháy mắt, sóng xung kích khủng bố đã khuếch tán ra ngoài, tập kích không phân biệt!

Cô gái tóc màu lục nắm giữ năng lực không thể lựa chọn, nhưng đứng trước loại công kích dàn trải cân bằng trong toàn bộ phạm vi bao trùm thể này, lựa chọn vốn là chuyện không chút ý nghĩa, hơn nữa, lực lượng trùng kích trong khoảng cách gần như thế, chẳng khác nào đạn hạt nhân nổ mạnh

Con người trong mắt cô gái tóc màu lục co rút lại, chỉ cảm thấy cái đầu quay vù vù.

Nửa phút sau, linh hồn người đầu trâu đã tái sinh bên trong thân hình cực lớn, trên tay mang theo một bóng người mềm mại đang hôn mê, như mang theo một con sâu tơ trên lá non: “Thật sự muốn ăn luôn mà...”

Ngoài tường, Hứa Thâm kéo hai con xác dọc theo đường rãnh, đi ra ngoài tường.

Quả nhiên, vách tường tại mã khu số 6 đã vỡ tan, bị một luồng lực lượng sắc bén cắt ra một lỗ hổng lớn.

Loại mặt cắt và lực phá hoại này làm Hứa Thâm liên tưởng tới năng lực của Dạ Thử Vương.

Hiển nhiên hết thảy mọi chuyện này đều do gã kia làm cả.

Hơn nữa căn cứ theo phạm vi phá hư, có vẻ đối phương đã có lại lực lượng quân vương rồi.

Tình huống này cũng củng cố thêm suy đoán của Hứa Thâm về năng lực trong tay Nghĩ Hậu lúc trước.

Hắn không hề ngừng lại, đã nhanh chóng vượt qua tường cao, kéo theo hai con xác đi ra nơi hoang dã bên ngoài tường, sương mù ở nơi này càng thêm nặng nề, dày đặc. Thật nhiều sương mù tụ tập đến bên cạnh Hứa Thâm, ý đồ chữa trị cho hai con xác.

Nhưng cánh tay Hứa Thâm vung lên, dùng thân thể hai con xác xoay vòng vòng vài lần, tạo nên một cơn lốc cực mạnh, xua tan không ít sương mù chung quanh.

Chờ sau khi chạy ra ngoài tường chừng mười dặm, Hứa Thâm mới ngừng lại, bàn tay vung lên, ném bay thần lần đầu người ra ngoài.

Sau đó, hắn xoay người nhìn kiền thi xà nữ bị thương, rồi không chút do dự, trực tiếp nhảy tới, nắm tay cực lớn đánh ra tam trọng quyền bạo.

Tiếng âm bạo gào thét, truyền xa tới mười mấy dặm trong khung cảnh yên tĩnh ngoài tường, Hứa Thâm nện một quyền lên đầu kiền thi xà nữ, đập nát nó ra.

Tiếp theo, bàn tay to của hắn lập tức xoắn lại, vặn vẹo bộ thân thể trong tay như đang vắt khô quần áo, mạnh mẽ xé rách, trực tiếp vặn đứt thành hai đoạn.

Không người nào có thể trông thấy một màn huyết tinh khủng bố này, chỉ có mẹ con Hải Tước đang ở bên trong thân thể Hứa Thâm, yên lặng chăm chú nhìn vào.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã tách rời con kiền thi xà nữ kia, và từ bên trong thân thể của nó, hắn trông thấy một viên nhãn cầu màu đen, ẩn chứa khư lực đậm đặc.

Hắn biết, đây là khư binh nguyên thủy ẩn chứa trong cơ thể chúng nó.

Hứa Thâm trực tiếp lấy viên nhãn cầu nọ ra.

Nhãn cầu này chỉ có kích cỡ bằng mắt người bình thường, nó nằm giữa những ngón tay khổng lồ của hắn nhìn y như một hạt cát.

Chương 847: Cầu Xin Tha Thứ Cũng Vô Dụng, Quân Vương Chỉ Nói Lợi Ích Mà Thôi!

Máu thịt nhúc nhích, Hứa Thâm để cho Hải Tước thu hồi kiện khư binh nọ giúp hắn.

Sương mù chung quanh âm âm kéo tới, nhanh chóng tụ tập lại trên phần bị đứt của kiềnh thi xà nữ.

Hứa Thâm không để ý đến nó, lập tức phóng đến một sườn khác, sương mù nơi đó đã phai nhạt đi rất nhiều, thương tích trên thân thể thần lần đầu người đã khép lại không ít, nó lập tức lao về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm hung hăng đá một cước qua, trực tiếp đá cho cái đầu của con thần lần đầu người nọ lật nghiêng qua một bên. Sau đó, hắn sải bước leo thẳng lên người nó ngồi, liên tiếp nện xuống bảy, tám lần tam trọng quyền bạo, dưới thân đã trở thành một bãi máu thịt mơ hồ.

Hứa Thâm tìm được một đoạn tổ chức ướt át nhuỷễn thể, thô dài bằng cánh tay người thường, ẩn chứa khư lực đậm đặc, từ bên trong phần cột sống đã vỡ thành mảnh nhỏ của thần lần đầu người, hiển nhiên đây là một kiện khư binh.

Máu thịt trong bàn tay mấp máy, nhanh chóng hấp thu loại khư binh này vào trong thân thể.

Sau đó, hắn túm lấy con thần lần đầu người máu thịt mơ hồ đang nằm dưới đất, xoay người trở lại trước mặt kiềnh thi xà nữ. Lúc này, thân thể kiềnh thi xà nữ đã khép lại hơn phân nửa.

Hứa Thâm trực tiếp vươn tay tóm lấy phần cổ của nó, rồi cứ như vậy, hắn túm lấy hai con xác đi thẳng vào chỗ sâu trong sương mù dày đặc.

Phạm vi hoạt động của mấy con xác này khá rộng, Hứa Thâm hy vọng có thể ném chúng nó đến một nơi xa xôi hơn, tránh một lúc nào đó, hai con này lại du đãng trở về khu vực bên cạnh tường ngoài, thậm chí là trực tiếp vào thành.

Hắn liên tục đi thêm mười mấy dặm nữa, ven đường nhìn thấy không ít xác, cấp bậc cao thấp không đồng nhất, có con du đãng giữa hiện thực và tầng nông trong Khư giới, có con không ngừng lác lư giữa tầng hai, tầng ba trong Khư giới, nhưng không nhìn thấy xác ở tầng thứ tư.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã chạy thẳng tới gần một khu rừng rậm, khoảng cách này cũng tạm đủ rồi, hắn lập tức ném hai con xác vào trong đó.

“Nghe nói mỗi tòa trong tám đại thành Đê đều cách xa nhau một đoạn đường dài chừng trăm dặm, phỏng chừng vượt qua mảnh rừng rậm này, là một tòa thành Đê khác rồi...”

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, hắn ném hai cái xác kia ở chỗ này, rất có khả năng sẽ ném đến khu vực phụ cận thành Đê khác, nhưng hắn lại không để ý được nhiều như vậy.

Không biết bản đồ ngoài tường, Hứa Thâm cũng không dám mạo muội đi loạn chung quanh, dù hắn đã trở thành quân vương, nhưng ở ngoài tường vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Nghe người trong hội Hỗ Trợ Linh Bí nói, trước kia từng có quân vương ôm theo ý định đi du lịch ngoài tường, vẽ ra bản đồ thế giới, nhưng đôi phương đã mất tích rồi.

Hiện giờ, Hứa Thâm vừa trở thành quân vương, còn rất nhiều tin tức mà hắn không hiểu rõ được, cũng may bên người hắn có Hạ Thông.

Sưu!

Hứa Thâm nhanh chóng quay về.

Mà không lâu sau khi hắn xoay người rời khỏi, đột nhiên trong mảnh rừng rậm tối đen kia, truyền đến hai tiếng rống giận thê lương và kêu rên thảm thiết.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã trở về trong tường.

Theo đường rãnh, hắn đi tới chiến trường.

Quân đội vẫn ở lại nơi này, chưa không rút lui đi, ngược lại, bọn họ dứt khoát đóng quân tại chỗ, cùng đợi Hứa Thâm trở về.

Không có Hứa Thâm ra lệnh, Đẳng thống soái cũng không dám tự tiện hành động.

Hiện giờ Nghĩ Hậu đã thua, tuy gã cũng không biết Nghĩ Hậu còn có thể lật bàn hay không, nhưng ít nhất là trước mắt gã cần phải phục tùng Hứa Thâm, nếu không... chỉ sợ gã sẽ không chịu đựng được cho đến khi Nghĩ Hậu lật bàn, mà bản thân đã bị lấy ra hiến tế trước một bước rồi.

Nhóm bí vệ Tề Hạo lại bị đám giáo úy hình thái thứ hai trong quân đội bao vây xung quanh.

Đây là hành động biểu thị lòng trung thành mà Đổng thống lĩnh làm cho Hứa Thâm thấy.

Đối với chuyện này, nhóm bí vệ Tề Hạo cũng không phản kháng, Hứa Thâm kia nắm giữ loại lực lượng khủng bố như Thần, đã lưu lại ấn tượng khó có thể xóa nhòa trong lòng bọn họ.

Bọn họ muốn trốn, nhưng phải trốn tới đâu?

Ngoại trừ nội thành, phỏng chừng không còn bất cứ nơi nào có thể che chở cho bọn họ nữa.

Hứa Thâm trông thấy người đầu trâu, cùng với cô gái tóc màu lục đang hôn mê trong tay gã.

Xem ra cô gái này không có nghe lời.

Hứa Thâm tiến lên, tát cho cô gái tóc màu lục hai cái, gọi cô ấy tỉnh lại.

Cảm nhận được cơn đau rát bỏng trên mặt mình, cô gái tóc màu lục ngơ ngác một hồi, mới nhìn rõ Hứa Thâm trước mắt, sắc mặt không khỏi khẽ biến, cả người lập tức trở nên căng thẳng theo bản năng, lỗ chân lông co rút lại, nhưng sau đó, tự bản thân cô ấy lại ý thức được, ở trước mặt Hứa Thâm, phòng bị vốn không có ý nghĩa.

Nhất là lúc này, khoảng cách giữa hai bên quá gần, phạm vi chỉ vón vện bằng chiều dài một cánh tay.

“Cậu muốn xử lý tôi như thế nào?” Cô gái tóc màu lục đã tỉnh táo lại, gương mặt không có chút kinh hoảng nào, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa Thâm.

Cô ấy biết cầu xin tha thứ cũng vô dụng, quân vương chỉ nói lợi ích mà thôi.

Hứa Thâm chưa giết chết cô ấy ngay, nghĩa là cô ấy vẫn có tác dụng với hắn.

Hứa Thâm không trả lời, lại hờ hững nói: “Hạ Thông!”

Rất nhanh, một bóng dáng trong suốt đã bay ra từ trong cơ thể người đầu trâu, xuất hiện bên cạnh Hứa Thâm.

“Tra xét trí nhớ của cô ta, rồi phục chế tất cả chuyện lại cho tôi.” Hứa Thâm nói.

Cô gái tóc màu lục sừng sốt, cô ấy không nhìn thấy Hạ Thông, bởi vậy loại hình ảnh trước mắt, rất giống như Hứa Thâm đang tự lảm bảm một mình, nhưng hiển nhiên là không thể xảy ra tình huống đó rồi, chỉ có thể nói rằng, bên cạnh nơi này, có tồn tại một thứ mà cô ấy không thể nhìn được.

Cảm nhận vốn không phải phương diện mà cô ấy am hiểu, kể cả khi bản thân đã là quân vương, thì với những thứ chính mình không biết, trong lòng vẫn dâng lên một chút cảm giác sợ hãi, kinh hoàng.

Hạ Thông gật gật đầu, đã nhanh chóng chui vào trong đầu cô gái tóc màu lục.

Không bao lâu sau, gã lập tức xem xong toàn bộ ký ức, và phục chế, sau đó chui ra, đứng trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm quan sát thật nhiều ký ức vừa được Hạ Thông truyền tới, từ bên trong này, hắn thấy được cả cuộc đời đặc sắc của cô gái tóc màu lục.

Chương 848: Tôi Có Thể Đạt Được Hết Thấy Mọi Thứ Của Cô, Vì Sao Còn Muốn Hợp Tác Với Cô?

****Cảnh báo: chương này khá là kinh... Đừng ăn gì khi đọc****

Cô gái tóc màu lục này có xuất thân cũng không thấp, vốn là tiểu thư hào môn, nhưng gia đạo sa sút, mới ngoài ý muốn bị cuốn vào các loại sự kiện nguy hiểm, rồi gặp phải khur, thậm chí trong quá trình này, còn có một đoạn thời gian được ghi chép lại rằng cô ấy từng bị bắt xuống thế giới ngầm, rồi mua bán công khai.

Có lẽ cũng vì đoạn ký ức bị thảm này, nên sau khi cô ấy trở thành hình thái thứ hai, đã để lộ ra loại năng lực đặc thù không thể lựa chọn kia. Nhưng đương nhiên, ở giai đoạn hình thái thứ hai, tác dụng của loại năng lực này còn tương đối bình thường.

Cũng trong phần trí nhớ này, Hứa Thâm đã trông thấy diện mạo của thành Hải Điếu, cùng với đủ loại chế độ hỗn loạn và giai cấp thâm nghiêm.

Chế độ quản lý ở nơi đó, càng thêm lãnh khốc.

Ba vị quân vương cùng thống trị, nghĩa là bọn họ phân chia một tòa thành thành ba phần, cô gái tóc màu lục cùng một vị quân vương khác âm thầm liên minh, đối kháng với vị quân vương thứ ba.

Vị quân vương thứ ba này cũng là quân vương mạnh nhất của thành Hải Điếu.

Nhìn từ bên ngoài, thế cục tại tòa thành này chính là thế chân vạc, nhưng trên thực tế, lại chính là nông dân âm thầm mình bài đấu địa chủ [1].

[1] : nghĩa là trước khi ván bài bắt đầu, một bên cho đối phương nhìn thấy tất cả bài của mình, trong khi bản thân lại không thể nhìn thấy bài của đối phương, đổi lại, có thể gia tăng gấp đôi điểm tích lũy.

Ngoại trừ chuyện này, bên trong còn có một bộ phận ký ức về ngoài tường, cùng với trí nhớ về mỗi một vị quân vương, về nội thành.

Đương nhiên, nó đã lấp đầy khá nhiều lỗ hổng tri thức trong đầu Hứa Thâm.

“Cậu đang lục lợi trí nhớ của tôi?” Cô gái tóc màu lục sợ hãi nhìn Hứa Thâm, cô ấy cảm nhận được, dường như vừa nãy có một thứ gì đó, đã xâm nhập vào trong đầu mình, loại cảm giác này thực vi diệu, dù sao cũng là quân vương, đương nhiên cô ấy phải có đặc tính nhạy bén này.

“Trí nhớ chính là một bộ phận, thân thể của cô cũng là của tôi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Sắc mặt cô gái tóc màu lục đại biến, cô ấy không nhịn được, lập tức lui về phía sau hai bước, nói: “Tôi nguyện ý hợp tác với cậu, cậu muốn tôi phối hợp như thế nào cũng được.”

Bản thân cô ấy vốn là quân vương, vốn mang theo loại tư thế cao cao tại thượng, nhìn xuống những người khác, nhưng hiện giờ, đối phương là dao thót chính mình là thịt cá, có thể co có thể duỗi mới là bản lĩnh.

“Tôi có thể đạt được hết thấy mọi thứ của cô, vì sao còn muốn hợp tác với cô?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Phốc” một tiếng, thanh kiếm gãy bỗng nhiên đâm xuyên qua phần cổ của cô gái tóc màu lục.

Sau đó, cắt chéo xuống, một mảnh đầu bay ra.

Hứa Thâm tiện tay tóm lấy, bắt được cái đầu vừa mới bay ra kia.

Lúc này, cô gái tóc màu lục còn chưa chết, thân thể quân vương vốn không phải bộ thân thể ban đầu, mà đã trải qua Niết Bàn tái sinh rồi, theo một loại ý nghĩa nào đó, thân thể của bọn họ đã siêu thoát phạm nhân, không còn là thân thể máu thịt đơn thuần nữa.

Bởi vậy kể cả khi trái tim bị đâm thủng, cũng không đáng ngại. Những bộ phận kiểu này, chẳng qua chỉ tuân theo sơ đồ cấu tạo của thân thể ban đầu mà thiết lập nên thôi, bọn họ hoàn toàn có thể phân phối phần hạch tâm trong thân thể của chính mình đến các bộ phận quan trọng khác.

Ví dụ như đại não, có thể chịu tải trí nhớ.

“Vì sao?”

Cô gái tóc màu lục kinh sợ nhìn Hứa Thâm, trong lòng có chút khó hiểu, nếu Hứa Thâm muốn giết cô ấy, vì sao lúc trước hẳn lại lựa chọn giữ mạng cho cô ấy?

Hứa Thâm không nói gì, chỉ ra tay thật nhanh, đầu tiên là tách chiến giáp trên người đối phương xuống, sau đó bỏ lồng ngực, xé rách thân thể.

“Bởi vì bảo đảm chất lượng.” Hứa Thâm nói: “Lúc trước chỉ đơn thuần là không rảnh thôi, chứ không phải cô vẫn còn giá trị lợi dụng.”

Cô gái tóc màu lục vô cùng tức giận, trên bộ thân thể đã bị xé rách, lập tức bộc phát ra khur lực tận trời, ý đồ phản kháng, nhưng dưới ảnh hưởng của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, rất nhanh loại hành vi phản kháng này đã bị ngăn chặn, sau đó bị hoàn toàn áp chế.

Hứa Thâm rút cái đầu trên tay cho một cái đầu phụ nữ máu tươi đâm đĩa vừa nhô lên khỏi bờ vai mình, thản nhiên nói: “Đưa cho cô.”

“Cám ơn.” Hải Tước dịu dàng mà lễ phép đáp lại.

Sau đó, bà ấy đưa tay tiếp được cái đầu nọ, máu tươi chảy đến, chậm rãi bao phủ gương mặt phần nọ, cực kỳ không cam lòng của cô gái tóc màu lục.

Âm thanh nhai nuốt và ăn uống vang lên.

Không bao lâu sau, bên ngoài căn phòng nhỏ hắc ám, một bóng dáng thon thả mảnh khảnh vừa trống rỗng xuất hiện trong bóng đêm.

Dường như cảm nhận được ánh sáng ấm áp bên trong căn phòng nhỏ ấy, bóng dáng này chậm rãi ghé sát vào, hào quang chiếu rọi lên mái tóc, đó là một mái tóc dài màu xanh biếc rối tung xõa trên bờ vai.

Nhưng vẻ mặt của cô ấy lại chết lặng, mang theo vài phần hoang mang, bối rối.

“Hoan nghênh...”

Cánh cửa trước mặt hé ra một khe hở, một khuôn mặt dịu dàng lộ ra bên cạnh cánh cửa, dịu dàng nhìn vị khách mới trước mặt.

Nhận được lời mời của đối phương, bóng dáng thon thả này chậm rãi giẫm lên bậc thềm, đi vào trong cửa.

Vậy là ở bên cạnh cái bàn gỗ ban đầu, lại có thêm một bóng người.

“Có thể cho tôi một miếng hay không?” Người đầu trâu nhìn cảnh tượng ăn uống thả cửa, hưởng thụ sung sướng trước mắt, có chút thèm.

Hứa Thâm chờ đắn ngắc đầu, lập tức liếm đi chút nước tương còn sót lại trên khóe miệng, sau đó chọn lựa một miếng cực nhỏ, nhưng lại là bộ phận hạch tâm, cũng là một đoạn lap xưởng lỏng màu mỡ, bên trong được nhồi thật nhiều nhân dính nhầy no đủ.

Phần nhân này ẩn chứa khư lực và dinh dưỡng vô cùng phong phú.

Nhìn thấy dáng vẻ thèm khát của người đầu trâu, Hứa Thâm chỉ hờ hững liếc mắt nhìn gã một cái, rồi nói: “Chuyện lúc trước còn chưa tính sổ với anh đâu.”

Sắc mặt người đầu trâu khẽ biến, gã lập tức cười ngượng ngập nói: “Chuyện lúc trước toàn bộ đều là hiểu lầm mà. Tại tôi cho rằng cậu đã chết rồi, ai có thể ngờ được (tên nhóc chết tiết cậu lại khó chết đến thế) cậu phúc vận lớn như vậy. Lại nói tiếp, lúc trước khi tiểu điềm tâm này muốn chạy trốn, là tôi giữ cô ta ở lại đó...”

Mặt Hứa Thâm vẫn không chút thay đổi, coi như không thèm để ý tới gã.

Chương 849: Ở Trước Mặt Mỹ Thực, Không Tồn Tại Tôn Nghiêm!

Người đầu trâu thấy năn nỉ Hứa Thâm không có kết quả, lại chuyển ánh mắt sang vợ con nhà mình cũng đang hưởng dụng bữa ăn ngon kia.

Hải Tước không thèm nhìn ánh mắt cầu xin của gã, trong khi Linh Lục lại hì hì cười, rất nể tình kéo ra một miếng nhỏ, đưa cho gã.

Người đầu trâu vô cùng mừng rỡ, người ta vẫn nói con gái nhí là tiểu áo bông của ba ba, quả nhiên là nói rất đúng.

Nhưng đang lúc gã đưa tay ra muốn nắm lấy, Linh Lục lại rút về nhanh như tia chớp, còn trực tiếp nhét thẳng miếng nhỏ kia vào trong miệng của mình, hì hì cười nói: “Hương vị cực kỳ ngon nha.”

Hừ, cái áo may ô rách chết tiết này [1]... Trong lòng người đầu trâu lập tức sôi trào tức giận, gã biết mình vừa bị nhóc con kia trêu chọc rồi.

[1] : bên trên ngõ là áo bông nhỏ, làm ấm áp cả cõi lòng, thì bên dưới mới biết chỉ là cái áo may ô rách, áo may ô đã mỏng, đã 3 lỗ lại còn rách nữa thì mọi người hiểu là nó lạnh lẽo đến mức nào rồi đấy.

“Không có công lao cũng có khổ lao, hãy cho tôi một chút đi mà, một ngón tay để mút mút cũng được.” Người đầu trâu mang theo vẻ mặt đau khổ cầu xin nói.

Ở trước mặt mỹ thực, không tồn tại tôn nghiêm.

Hoặc là nói, khur cũng không biết tôn nghiêm là cái gì, cho nên thứ mà bọn họ quan tâm tới chỉ là vui và không vui thôi.

Mà không thể nghi ngờ rằng, hưởng dụng mỹ thực chính là loại chuyện làm cho người ta cảm thấy vô cùng sung sướng và vui vẻ.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã một cái, cuối cùng cũng tiện tay chặt đứt một ngón tay vứt cho.

Đối với con trâu này, hấn giữ gã lại vì vẫn còn tác dụng quan trọng, coi như áp dụng chế độ cây gậy và củ cà rốt đi.

Về phần trong lòng người đầu trâu có tồn tại những tư tưởng mặt trái kiểu như căm thù, oán hận... với hấn hay không, Hứa Thâm chẳng thèm để ý tới.

Nếu không có lực lượng... Đừng nói là con trâu khur, mẹ con Hải Tước cũng muốn gặm ăn hấn.

Rất nhanh, cô gái tóc màu lục đã bị phân thây hầu như không còn.

Tới đây, cuộc chiến tranh đoạt giữa Dạ Thử Vương và Nghĩ Hậu, cũng tạm thời tuyên cáo chấm dứt.

Hứa Thâm biết, chiến dịch lần này còn chưa hạ xuống dấu chấm tròn, mà hồi kết thúc sẽ phát sinh vào một tháng sau, ngay tại thời khắc Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chân chính trở về từ biển khur kia.

Không thể không nói, đúng là thực lực của quân vương vượt xa mức bình thường.

Bởi vì một hồi đại chiến kịch liệt như thế, còn kéo dài liên tục cho đến hiện tại, vậy mà chỉ có duy nhất một vị quân vương ngã xuống thôi.

Vị Tinh Quân kia đã sớm bỏ chạy từ lâu rồi.

Mà Dạ Thử Vương cũng ẩn mình tại một nơi nào đó không ai biết rồi.

Hứa Thâm biết người này đã khôi phục lại chiến lực quân vương, bởi vậy, nếu đối phương một lòng muốn che giấu, hấn cũng rất khó tìm ra được, trừ phi đối phương ẩn giấu ở ngay bên cạnh người hấn.

Nhưng... có vẻ như khi Hứa Thâm mượn dùng năng lực của cô gái tóc màu lục, hắn vẫn có thể tìm được kẻ này.

Suy cho cùng, đối phương còn nợ thù lao của hắn mà...

Về phần trung niên mặt vuông bị xác nuốt ăn đi kia, Hứa Thâm biết đối phương không chết.

Bởi vì lúc trước, khi hắn tách rời cái xác nợ, lại không thể tìm được hài cốt của vị quân vương kia.

Tuy ở trước mặt Nghĩ Hậu, đối phương biểu hiện khá là vô lực, thậm chí còn không thể làm bị thương cô ta, nhưng trên phương diện bảo mệnh, người này lại không hề thua kém cô gái tóc màu lục và Tinh Quân.

Dù sao đối phương cũng là phó thành chủ thành Sơn Hỏa.

Thậm chí trong chuyện đối phương bị con xác nợ ăn luôn vẫn còn tồn tại nghi vấn khá lớn, khả năng cao là người này cố ý làm như vậy, để nhân cơ hội này rời khỏi chiến trường, tránh làm cu li không công cho Hứa Thâm.

Nhưng Hứa Thâm lười so đo với ông ta.

Thành Sơn Hỏa cũng được, thành Hải Điều cũng được, kêu gì hắn cũng tới tận nơi tận tình thăm hỏi.

Hơn nữa, hắn sẽ khởi hành sớm thôi, trong tương lai không xa.

Và trước đó, hắn nhất định phải ổn định thành Bạch Nghĩ.

Chờ sau khi thân thể cô gái tóc màu lục hoàn toàn bị ăn sạch, Hải Tước cũng co rút lại vào trong cơ thể Hứa Thâm. Tuy người đầu trâu còn chưa được tận hưởng, nhưng gã cũng theo Hải Tước, chui vào trong thân thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm xoay người đi đến trước mặt đám hình thái thứ hai bên kia.

Nhìn thấy Hứa Thâm đi tới, đám hình thái thứ hai, bao gồm cả Đẳng thống lĩnh đều cuống quýt quỳ xuống, âm thanh khô ráp “soạt soạt” vang lên cùng một lúc, có chút dễ nghe.

Hình ảnh Hứa Thâm phân thân một vị quân vương, tuyệt đối đã tạo thành đả kích cực kỳ nghiêm trọng cho nhóm hình thái thứ hai này, thậm chí trong đầu bọn họ còn không có nổi một chút ý niệm phản kháng.

Chỉ có nhóm bí vệ Tề Hạo bên kia vẫn thiết cốt boong boong đứng thẳng, nhưng sắc mặt tất cả đều tái nhợt, giống như một bộ tử thi, hoặc giống như một người sắp chết lại nhìn thấy Tử Thần đang đứng ngay trước mắt mình.

“Quả nhiên nhóm bí vệ mà Nghĩ Hậu bồi dưỡng đủ trung thành.” Hứa Thâm nhìn lướt qua những bí vệ này, vậy mà không có một người nào đứng ra đầu hàng phản bội, xem ra Nghĩ Hậu huấn luyện bọn họ cực kỳ thích hợp.

“Hạ Thông.” Hứa Thâm kêu gọi.

Hạ Thông chui ra từ trong thân thể người đầu trâu: “Ừm?”

“Sửa chữa ký ức của bọn họ, thay thế vị trí của Nghĩ Hậu ở trong đầu bọn họ thành tôi.” Hứa Thâm nói: “Làm hoàn hảo một chút.”

Hạ Thông cười khô, hiện tại gã đã bị Hứa Thâm giam cầm ngay bên người, cũng trở thành công cụ nhân tùy thân trong tay Hứa Thâm, tuy rất bất đắc dĩ, nhưng gã cũng chỉ có thể nghe theo.

Rất nhanh, ký ức của toàn bộ nhóm bí vệ, bao gồm cả Tề Hạo, lão Khương đều bị xuyên tạc.

Để hoàn thành những lời mà Hứa Thâm dặn dò, đoạn ký ức trong đầu bọn họ đều bị Hạ Thông trực tiếp hủy diệt đi, sau đó, chính tay gã một lần nữa biên soạn lại ký ức cho bọn họ, toàn bộ quá trình đều lặng yên không tiếng động.

“Chúc mừng ngô vương chiến thắng trở về, đánh lui bại vương, che chở cho nhóm thuộc hạ!” Sau khi ký ức trong đầu bị sửa chữa, nhóm bí vệ Tề Hạo lập tức quỳ xuống, vẻ mặt đầy kích động hành lễ.

Động tĩnh như thế khiến cho đám hình thái thứ hai, bọn Đẳng thống soái ở bên cạnh đều sợ tới mức nhảy dựng lên.

Chương 850: Thành Quang Minh!

Bọn họ mang theo vẻ mặt đầy quái dị nhìn nhóm bí vệ bên này, kết hợp với lời nói vừa nãy của Hứa Thâm, trong đầu cả đám lập tức ý thức được điều gì, nhưng cũng chính điều này lại làm trong lòng bọn họ càng thêm kiên kị.

Đây là lực lượng của quân vương, thứ lực lượng siêu phàm có được nghịch chuyển sinh tử, cũng có thể sửa chữa hết thảy.

Đứng trước mặt loại lực lượng mệnh mông này, trí tuệ và sinh mệnh của phàm nhân cũng tầm thường và nhỏ bé giống như ngôi vụn và cỏ dại vậy.

“Dọn dẹp chiến trường, chữa trị tường thành, để cho thành Bạch Nghĩ phục hồi lại như cũ, sau này thành Bạch Nghĩ sẽ thay tên là thành Quang Minh!” Giọng nói của Hứa Thâm truyền khắp quân trận.

Mọi người đều cúi đầu đồng thanh hưởng ứng.

Trần Hàn quỳ trên mặt đất, trong lòng đầy rẫy kích động và mừng rỡ. Gã đang đặt đúng cửa, Hứa Thâm lên làm vương, trở thành tân thành chủ, gã cũng được xem như một vị cực nhân thần [1].

[1] : người có địa vị cao nhất trong đám đại thần.

Hứa Thâm xoay người, đi vào tầng thứ tư trong Khu giới, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Sau khi cả đám người bên dưới nhìn thấy hấn rời đi, ai nấy đều đứng dậy bắt đầu lu bù làm việc.

Vào thời điểm đó, Hứa Thâm lại ngưng tụ khư lực vào đôi mắt, đặt tâm tư nhìn ra chung quanh, từng đoạn sợi màu đen đan vào giữa không trung hiện ra trong mắt hấn.

Từng nhánh sợi nhân quả này, tồn tại nhiều nhất ở trên người nhóm hình thái thứ hai, gần như cả người bọn họ đều bị chúng quấn quanh, giống như sợi bông bay phấp phới, kéo dài đến những nơi cực xa, thậm chí còn có một vài đoạn sợi đan xen vào nhau quấn quanh cùng một chỗ.

“Quả nhiên Dạ Thử Vương đã bỏ chạy.” Hứa Thâm nhìn chung quanh một vòng, nhưng không tìm được sợi nhân quả của Dạ Thử Vương, có thể hiểu được rằng, gã đã hoàn toàn thoát khỏi nơi đây rồi.

Trong lòng Hứa Thâm đầy tiếc nuối, nếu Dạ Thử Vương còn cầu tại một nơi nào đó trên chiến trường, thì thông qua sợi nhân quả, hấn có thể tìm được đối phương, lại kết hợp với

năng lực của cô gái tóc màu lục, thì trong phạm vi mười dặm xung quanh, toàn bộ đều sẽ bị công kích của hắn đánh trúng.

Về đặc tính năng lực của cô gái tóc màu lục, nói đơn giản thì cũng đơn giản, mà nói phức tạp thì cũng phức tạp, Hứa Thâm có thể đơn giản hoá nó, bằng khái niệm ‘Trúng đích’.

Nghĩa là hắn có thể khống chế và điều tiết độ chính xác của bất cứ thứ gì, nếu vận dụng loại năng lực này trong quá trình sản xuất máy móc, nó tuyệt đối sẽ là năng lực vô cùng mạnh mẽ.

Mà đúng là đôi phương cũng làm như vậy.

Ở thành Hải Điều, sản nghiệp của cô gái này cực kỳ phát đạt, có mối quan hệ hợp tác vô cùng chặt chẽ với hiệp hội Chung Khí, đôi bên từng làm ra rất nhiều loại vũ khí nóng bí ẩn mà dũng mãnh.

“Nếu Dạ Thử Vương kia một lòng muốn chạy trốn, rồi hoàn toàn rời khỏi tòa thành này, rất khó tìm được hắn, nhưng dù sao nơi này cũng là quê hương của hắn, rất có khả năng vào một tháng sau, khi Nghĩ Hậu trở về, cuộc chiến một lần nữa bùng nổ, hắn sẽ xuất hiện...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động.

Kể cả khi Dạ Thử Vương không đến, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp để hấp dẫn đôi phương xuất hiện.

Sau khi đại chiến quân vương chấm dứt, hiện giờ thành Bạch Nghĩ đã chính thức bị thay tên thành thành Quang Minh, các khu vực trong thành cũng dần dần khôi phục lại sự an bình thường nhật.

Quân đồn trú các khu cũng nhanh chóng trở về với cương vị của chính mình.

Tân thành chủ nhậm chức, thành thị thay tên, hai chuyện lớn này đã làm các khu chấn động.

Sau khi nhóm giáo chúng của giáo hội Hắc Quang, bao gồm đám người Lôu Hải âm, Tiết Môi, biết được chuyện Hứa Thâm trở thành quân vương, còn chiến thắng Nghĩ Hậu, trong lòng ai nấy đều kích động không thôi.

Mà giáo hội Quang Minh cũng được Hứa Thâm bố trí chuyển đến khu Mẫu Hoàng. Hiện giờ khu Mẫu Hoàng đã thay tên

thành khu Quang Minh, giáo hội Quang Minh cũng trở thành quân đội chính thức trong thành.

Trải qua khoảng thời gian quá độ, toàn bộ diễn biến trong thành như: thế lực cũ xáo trộn, tân vương nhậm chức, hết thảy đều dần dần đi vào quỹ đạo.

Mấy ngày sau khi đại chiến quân vương chấm dứt, một bóng dáng màu đỏ tươi đang đứng thẳng trên ngọn núi tại một nơi hoang dã nào đó bên ngoài thành.

Bỗng nhiên một con kiến bay màu nâu nhạt xuyên qua tầng sương mù dày đặc, bay lên ngọn núi, rồi nhẹ nhàng đậu trên bàn tay của bóng người màu đỏ tươi nọ.

Nghĩ Hậu lấy ra một cuộn giấy bí mật được giấu bên trong kiện máy móc tinh vi gắn tại lớp vỏ trên lưng kiến bay, mở nó ra, nhìn thoáng qua một lượt, ánh mắt lập tức trở nên âm hàn.

“Thành Quang Minh... Khá lắm, thành Quang Minh.”

“Lâu như vậy, nhưng bản thân phản xạ về quá khứ, còn không giết chết được hấn?”

“Nếu không phản xạ được, vậy chỉ có cách để cho ‘Hiện tại thân’ chuyên thông báo ở hiện tại cho ‘Quá khứ thân’ ở quá khứ, bóp chết hấn trước khi kẻ này trở thành quân vương!”

Nghĩ đến đây, khur lực toàn thân cô ta bùng nổ, tấm áo choàng màu đỏ tươi sau lưng lập tức tỏa sáng, tản ra ánh hào quang đậm màu như máu.

Năng lực thời gian phát động.

Cùng lúc đó, phía trên tấm áo choàng sau lưng cô ta xuất hiện một tầng quang ảnh mơ hồ.

Phản xạ.

Một hư ảnh mờ nhạt xuất hiện bên người Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, vẻ ngoài của hư ảnh này giống hệt cô ta. Ngay sau đó, hư ảnh mờ nhạt nọ lập tức bước vào con sông thời gian, đi ngược dòng, phản xạ về quá khứ xa xôi.

Quay lại chính ngọn núi này nhưng ở thời điểm một tuần trước đó.

“Suy cho cùng, vẫn là tiến hành phản xạ thông qua đồ nguy tạo ra sau khi phản xạ, hiệu quả của món đồ này quá yếu, ta chỉ có thể dừng lại chừng 10 giây!”

“Nhưng như vậy cũng đủ rồi, ta sẽ lưu lại tin tức trên ngọc thạch trong quá khứ, chỉ cần nhắc nhở cô ấy xem tin tức này đúng lúc là được!”

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vừa được phản xạ đến đây, khẽ cắn răng một cái, rất nhanh, trên cánh tay cô ta đã xuất hiện một vết máu!

Thời điểm mà cô ta phản xạ tới, còn sớm hơn ‘Hiện tại thân’ ở nơi này, bởi vậy vẫn có thể tuân thủ định lý ‘Dùng quá khứ thay đổi tương lai’, để cho vết thương vừa vỡ ra trên người mình có thể ảnh hưởng tới bản thân tại tiết điểm không gian sau đó.

Chương 851: Hy Sinh Vì Chính Nghĩa, Chết Thì Có Làm Sao?

“Tôi tìm được rồi!” Rất đột ngột, một âm thanh mừng rỡ vang lên.

Trong một văn phòng nào đó thuộc sở Thủ Vệ Thành Bang, khu Hắc Quang, một thủ vệ tuổi còn trẻ bỗng nhiên đứng dậy khỏi chồng hồ sơ thật dày trước mắt, vẻ mặt đầy mừng rỡ.

“Cậu tìm được cái gì vậy?” Một thủ vệ đồng nghiệp khác đang ngồi bên cạnh gã, lập tức kinh ngạc hỏi. Rồi chờ đến khi người này nhìn thấy xấp hồ sơ chồng chất trước mặt thanh niên kia, mới giật mình đi tới: “Cậu vẫn đang điều tra chuyện đó sao? Tôi đã nói với cậu rồi, những thứ này đều là vụ án không tìm được đầu mối, gần như không thể kết án được, kể cả khi có chứng cứ để kết án... Cũng không kết được án.”

“Chúng có vô cùng xác thực, vì sao không thể kết án?” Trong mắt thanh niên kia nở rộ một vầng hào quang sáng quắc, nói: “Kể cả khi hắn có trong tay quyền thế ngập trời thì đã làm sao? Đứng trước bằng chứng như núi, chẳng lẽ hắn còn có thể mua được mọi người? Chỉ cần là kẻ trái pháp luật, nhất định sẽ lưu lại bản ghi chép. Dù hắn có thể mua chuộc được một nhóm

người, tôi vẫn không tin hẳn còn có thể mua chuộc được chánh án tối cao!”

“Nhưng ... nếu thực sự vì chuyện này mà làm âm ỉ tới tận chánh án tối cao bên kia, dường như có chút không tốt đâu? Tôi khuyên cậu một câu, về loại chuyện này, tốt nhất là cậu hãy đi tìm thầy của mình thương lượng một chút trước đã. Cậu được ông ấy dẫn vào nơi này, dù cậu không suy nghĩ cho bản thân, cũng nên suy nghĩ cho thầy của mình một chút, đừng làm liên lụy tới ông ấy.”

Đồng nghiệp khác lại cất tiếng nói đầy thâm ý: “Người ta không có khả năng giải quyết chứng cứ, nhưng lại có thể giải quyết cậu.”

“Công chính, anh dũng, khiêm tốn, vinh dự, hy sinh, thành thực, cảm thông, tinh thần!” Thanh niên nọ lộ ra ánh mắt kiên nghị, nói: “Đừng quên những lời mà huấn luyện viên từng nói. Chức trách của những kỹ sư thủ hộ chúng ta chính là bảo vệ cả tòa thành này, để cho vụ dân ở nơi này có thể an tâm chìm vào giấc ngủ, để cho bình dân ở nơi này cùng chung tay tuyên dương chính nghĩa, vì phú hào quét sạch mọi dơ bẩn, giữ gìn và bảo vệ quang minh trên đời!”

Ánh mắt người đồng nghiệp hơi lóe sáng, tựa như đã bị lời nói của đối phương làm rung động, trong ánh mắt mang theo một tia hồi ức.

Những năm tháng thanh xuân khi bản thân còn làm thủ vệ thực tập.

Thật là hoài niệm.

Nhưng sau khi bản thân rời khỏi huấn luyện doanh, mới phát hiện ra những thứ mà huấn luyện viên từng dạy trước đó, tồn tại đủ thứ xung đột với hiện thực bên ngoài.

Có vài thời điểm, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn thấy vụ dân ‘An tâm chìm vào giấc ngủ’.

Cũng chỉ có thể nhìn thấy bình dân nhận được ‘Chính nghĩa’.

Ngoại trừ chuyện này, công việc mà bọn họ cần phải làm nhiều hơn chính là dọn dẹp hàng đống thứ ‘Không sạch sẽ’ cho đám phú hào!

“Tuân theo cái tâm công chính, nhưng cũng phải làm chuyện mà bản thân đủ khả năng, đừng có miễn cưỡng chính mình.” Hồi lâu sau, người đồng nghiệp nọ mới nói được một câu như vậy.

Đây cũng là đạo xử thế mà bản thân đã lĩnh ngộ được sau nhiều năm phá án.

Lòng mang chính nghĩa, nhưng phải biết mở một mắt nhắm một mắt.

Nếu cả hai mắt đều mở, cũng tương đương với bản thân cách cái chết không xa.

“Những chuyện tôi đang làm hiện tại chính là những chuyện tôi đủ khả năng làm!” Án nh mắt thanh niên nọ đầy vẻ khẳng định, nói: “Mất chừng ba tháng, tôi một mực điều tra người này, mới biết được sau lưng hắn có liên lụy đến thế lực thật lớn, nhưng hắn đã giết người, giết người chính là phạm tội! Mặc kệ hắn có địa vị gì, mặc kệ hắn là ai, đều không thể coi thường mạng người. Hiện tại tôi đã sưu tầm đủ chứng cứ, sẽ chia ra làm nhiều bản ghi chép, bí mật chuyển giao cho vị chánh án giỏi nhất bên kia!”

“Tôi cũng nghĩ kỹ rồi, nếu tôi xảy ra chuyện, những tài liệu này sẽ được ủy thác cho người ta, họ sẽ tiếp tục hoàn thành chức trách của tôi!”

Đồng nghiệp không ngờ đối phương lại quyết tâm lớn đến vậy, sắc mặt khế biến, nói: “Cậu phải nghĩ cho kỹ đó, dường như ngọn nguồn gây nên hỗn loạn cho khu chúng ta trong đoạn thời gian trước, chính là người này, hắn và quân đội cũng có liên hệ chặt chẽ, không dễ dàng động đến như vậy đâu.”

“Hy sinh vì chính nghĩa, chết thì có làm sao?” Hiên nhiên thanh niên nọ đã hạ quyết tâm, gã lập tức vươn tay, rất nhanh đã thu lại đồng tư liệu hồ sơ trên bàn, chuẩn bị rời đi: “Hãy chúc tôi may mắn đi, tôi nhất định sẽ thành công, chắc chắn phải thành công!”

Nhưng chưa đi được mấy bước, gã liền ngừng lại.

Vì có hai bóng người vừa đứng ra chắn trước mặt gã, một người là thầy gã, còn một người là thẩm phán sở trưởng.

Hai người bọn họ nhìn tập hồ sơ trong tay thanh niên kia, rồi liếc nhìn nhau. Vị trung niên thủ vệ trong đó trầm thấp nói: “Vẫn còn theo đuổi điều tra sự kiện ấy sao?”

“Vâng.” Thanh niên kia do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, nghiêm túc nói: “Thưa thầy, xin thầy hãy ủng hộ con một lần, chính là lúc này đây, con thề nhất định sẽ làm cho quang minh xua tan hắc ám, để cho chính nghĩa nhận được biểu dương, chẳng lẽ đây không phải điều chúng ta cần làm hay?”

Trung niên thủ vệ chăm chú liếc nhìn đối phương một cái, ông ấy biết tính tình cậu học trò của mình rất quật cường [2], đôi mắt chột lóe lên nhưng không nói câu gì.

[2] : ngang bướng, không chịu khuất phục.

Thẩm phán sở trưởng bên cạnh lại nở nụ cười, tiến lên vỗ vỗ bả vai thanh niên nọ, nói: “Nói tốt lắm, rất bền bỉ, có chí tiến thủ, lão Triệu, ông dẫn dắt được một cậu học trò tốt lắm đó.”

Sắc mặt trung niên thủ vệ khế biến, ông ấy vội vàng nói: “Sở trưởng, Dạ Minh còn trẻ, tôi sẽ dẫn dắt cho nó trải nghiệm thật nhiều sự đời. Chuyện lần này, tôi sẽ nghiêm túc khuyên bảo nó.”

Khuyên bảo? Thanh niên sững sốt, vội vàng nói: “Thưa thầy, thầy đã khuyên con rất nhiều lần, thật sự, coi như người làm học trò như con cầu xin thầy một lần đi, hãy để cho con thử xem đi!”

“Con câm miệng!” Lão Triệu nổi giận nói: “Con thì biết cái gì? Con dựa vào cái gì mà dám nói người ta có tội? Con có tư cách gì mà đi điều tra những chuyện này? Những vụ án lớn thế này, đâu phải chuyện mà con có thể nhúng tay vào được? Thái viện trưởng muốn ly hôn cùng vợ ông ta, con đã giải quyết vụ việc này chưa? Rồi con gái của Phùng hội trưởng bị người nói xấu trong trường học, con đã xử lý chuyện đó hay chưa? Tất cả đều chưa được giải quyết! Ai cho con đến quản những chuyện không liên quan tới mình?”

Chương 852: Hãy Nén Bi Thương...

“Nhưng đây là án giết người, còn là án giết người nhiều vụ liên hoàn!” Thanh niên nọ cũng không phải kẻ lỗ mãng, lại tiếp tục nói: “Con biết đối phương là nhân viên trăm khur, nhưng thế thì đã sao, nhân viên có chức vụ đặc biệt phạm pháp cũng bị định tội như bình dân!”

Lão Triệu giận tím mặt, đang muốn quát mắng, nhưng thẩm phán sờ trưởng lại lên tiếng khuyên nhủ, nói: “Lão Triệu, đừng đả kích lòng hăng hái của người trẻ tuổi nữa. Thôi, chẳng phải lúc chúng ta còn trẻ cũng như vậy hay sao? Đại diện cho chính nghĩa sửa lại án xử sai là chuyện chúng ta nên làm, học trò của ông làm đúng đấy.”

Lão Triệu lập tức nghi hoặc nhìn đối phương.

Thẩm phán sờ trưởng nhìn lướt qua cái bàn sau lưng thanh niên nọ, trông thấy chồng hồ sơ thật dày bên trên, cảm thán nói: “Tra xét nhiều hồ sơ như vậy, chắc là mệt muốn chết rồi hả? Như vậy nhé, cậu đi nghỉ ngơi cùng thầy của cậu trước đi, chờ tinh thần khỏe khoắn hơn, lại đến phá án, nên nhớ, thân thể mới là tiền vốn đó.”

“Tôi không mệt.” Thanh niên nọ vô cùng mừng rỡ, vội vàng nói: “Hiện giờ tôi vẫn có thể làm việc được.”

Lão Triệu tức giận nói: “Nói con mệt mỗi là mệt mỗi, cứ đi nghỉ ngơi cho tốt trước đã. Về chuyện này, lúc trở về chúng ta lại nói sau, con đừng có nóng vội.”

“Ừm, loại đại án này, một khi đã khởi động, sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi đâu, cậu cứ nghỉ ngơi tử tế chừng hai ngày lại nói sau.” Thẩm phán sờ trưởng mỉm cười nói, coi như đã xác định được tính chất của chuyện lần này rồi, sau đó lập tức vỗ vỗ bả vai thanh niên nọ và xoay người rời đi.

Thanh niên nọ hơi há miệng, dường như còn muốn nói gì đó, nhưng thẩm phán sờ trưởng đã nói như vậy rồi, gã chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ, nhưng trong lòng lại đang tung tăng nhảy nhót, hưng phấn vô cùng.

Ngay cả thẩm phán sờ trưởng cũng ủng hộ gã, nghĩa là sự kiên trì của gã là đúng đắn rồi.

“Con theo ta đến đây đi.” Lão Triệu mang theo gương mặt âm trầm kéo thanh niên nọ vào văn phòng của mình, còn cẩn thận

kéo hết bức màn và đóng chặt cửa.

“Thầy đừng khuyên con nữa.” Thanh niên cũng hiểu tính cách của thầy mình, bởi vậy vừa bước vào cửa đã nói: “Lần này, là tâm ý con đã quyết rồi!”

Lão Triệu im lặng không nói, sau một lúc lâu, mới cất lời: “Mấy ngày nay, con vẫn một mực vùi đầu vào xem xét hồ sơ, có biết bên ngoài đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện lớn hay không?”

“Dạ?” Thanh niên nọ nghi hoặc nhìn thầy của mình.

“Hiện giờ thành Bạch Nghĩ chúng ta đã chính thức thay tên là thành Quang Minh rồi.” Lão Triệu chăm chú nhìn gã, nói: “Chắc con có nghe qua tin tức này rồi?”

“Vâng, con có nghe nói chuyện thay thế thành chủ này.” Thanh niên nọ gật đầu, đây đúng là chuyện lớn, đám đồng nghiệp bên người gã đều nghị luận suốt ngày.

“Vậy con có biết tân thành chủ là ai hay không?” Lão Triệu vẫn một mực nhìn chăm chăm vào học trò của mình, tiếp tục hỏi.

Thanh niên nọ nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ tân thành chủ muốn thay đổi luật pháp? Nhưng luật pháp của chúng ta noi theo bộ luật trong nội thành, tuy vẫn có thể điều chỉnh một chút theo hướng bản địa hoá, nhưng vẫn phải giữ nguyên những nội dung căn bản của luật pháp, và giết người vĩnh viễn là trọng tội.”

Lão Triệu lắc lắc đầu, nói: “Đối tượng mà con đang điều tra chính là tân thành chủ của chúng ta.”

Thanh niên nọ sững sốt, qua mấy giây sau, gã mới đột nhiên trừng lớn con mắt, kinh ngạc nói: “Thầy... thầy vừa nói cái gì?”

“Người mà con muốn truy nã và định tội, chính là tân thành chủ!” Lão Triệu lại lần nữa nghiêm túc lặp lại từng chữ một.

Thanh niên phía đối diện lập tức ngây dại, máu tươi chảy ngược trong đầu, vô số suy nghĩ đều rơi vào hỗn loạn.

“Trong cuộc chiến chính trị lúc trước, Nghĩ Hậu đã bị đánh bại, tân thành chủ lên ngôi, cho nên những tập hồ sơ trong tay

con đều sẽ bị tiêu hủy.” Lão Triệu đưa mắt nhìn cậu học trò của mình một cái thật sâu, rồi chậm rãi nói: “Mặc kệ hần đã từng làm cái gì, thì hiện giờ chỉ có duy nhất những phát ngôn tích cực được xuất hiện mà thôi. Vào thời điểm này, con đi điều tra những chuyện ấy, con cho rằng chúng sẽ được thụ lí sao?”

Thanh niên nọ ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Tuy gã thờ phụng chính nghĩa, nhưng lại không phải thẳng ngốc, tự nhiên cũng hiểu được, ngay tại một khắc khi đối phương chiến thắng, toàn bộ chứng cứ trong tay gã đều trở thành giấy lộn.

Lão Triệu đi tới bên ngoài cửa sổ, quan sát tầng sương mù dày đặc phủ kín không trung, chậm rãi nói: “Sắc trời đã tối, thời gian không còn sớm nữa, con đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện này, hãy trở về tử tế nghỉ ngơi vài ngày đi, ta cho con một tuần nghỉ phép, vẫn có lương.”

Hồi lâu sau, thanh niên nọ mang theo những suy nghĩ quay cuồng trong đầu rời khỏi sở Thủ Vệ Thành Bang, gã ngẩng đầu nhìn lại, chợt phát hiện sắc trời thực sự đã tối rồi.

Gã nở một nụ cười chua xót, tại một khắc này, vô số suy nghĩ và ý niệm trong đầu đều bị lật nhào không thương tiếc.

Hai ngày sau, lão Triệu đang phá án, bị gọi vào văn phòng của thẩm phán sở trưởng, rồi nhận được một tin tức.

Đêm hôm trước, cậu học trò Dạ Minh của ông ấy, đi mua rượu bị trượt chân, rơi xuống sông chết đuối rồi.

Một lá ‘Thư’ nổi lên, được đưa tới trước mặt lão Triệu, thẩm phán sở trưởng thở dài nói: “Con người của cậu ta không tồi. Thôi học trò của ông không may mất sớm, ông hãy nén bi thương, thuận biến [1], còn người trong nhà cậu ta, tôi sẽ trợ cấp tiền cho bọn họ theo chế độ dành cho nhân viên hi sinh vì nhiệm vụ trong khi phá án.”

[1] : lời nói dùng để viếng người chết, nghĩa là thuận theo sự thay đổi này. Ở mình, những câu viếng thường là yên nghỉ nơi chín suối, để người chết được ra đi thanh thản...

Lão Triệu ngơ ngác nhìn phong thư trước mặt, sắc mặt dần chuyển thành tái nhợt, cả người túa ra mồ hôi lạnh.

Hồi lâu sau, ông ấy cũng không nhận phong thư kia, chỉ chết lặng mà xoay người rời khỏi.

Mấy ngày sau, trong tang lễ của học trò mình, lão Triệu mua một bó cúc trắng, đi tới lễ truy điệu, nhưng khi đến nơi, ông ấy mới chợt phát hiện ra rằng, quy mô của lễ tang nọ quá lớn, bởi vì ngoại trừ cậu học trò của ông ấy, toàn bộ người nhà của cậu ta cũng chết cháy cả rồi, không một người nào chạy thoát được.

Đột nhiên một cơn mưa nhỏ rơi xuống, phủ kín bầu trời, khiến cho da mặt lão Triệu không ngừng run rẩy.

Mỗi khi trời mưa, cơ bắp trên gương mặt ông ấy sẽ mất không chế mà trở nên vận vẹo, đây là căn bệnh kín lưu lại sau một lần phá án từ rất nhiều năm trước kia...

Bỗng nhiên một chiếc ô che lên đỉnh đầu lão Triệu, thẩm phán sở trưởng thở dài nói: “Hãy nén bi thương...”

Chương 853: Hội Nghị Thống Trị!

Theo thời gian trôi qua, trong quá trình xây dựng lại, trật tự của thành Quang Minh cũng dần dần được hoàn thành.

Hứa Thâm ngồi bên trong Quang Minh điện sau khi đã được xây dựng lại, hiện giờ toàn thành đều nằm dưới sự thống trị của hắn, hắn bắt đầu tiến hành lên kế hoạch toàn diện cho thế lực các khu, liệt tất cả các giáo phái khác trong thành đều là tà giáo dị đoan, cho một mình giáo hội Quang Minh độc tôn!

Mà đương nhiên loại hành vi này cũng làm cho vô số người phản kháng kịch liệt, những giáo đồ tín ngưỡng kia phản kháng càng thêm kịch liệt hơn người bình thường.

Và tình huống này cũng dẫn tới một vài sự kiện đổ máu.

Hứa Thâm muốn lên kế hoạch toàn diện cho giáo phái toàn thành, trên phương diện chính trị chỉ cho phép một người lên tiếng thì trên phương diện tín ngưỡng cũng là như vậy.

Chân chính coi trọng cả thân thể lẫn tinh thần.

Lúc này, một phong thư được đệ trình lên tay Hứa Thâm, trên giấy viết thư là nội dung tự tiến cử quang minh chính đại của

Phản Nội Quân.

Hứa Thâm thực sự không nghĩ tới Phản Nội Quân lại dám trực tiếp cho đưa thư cho mình, nhưng nghĩ đến hồi đại chiến lúc trước cùng Nghĩ Hậu, Phản Nội Quân này cũng không nhúng tay vào, đôi mắt Hứa Thâm chớp động vài cái, cuối cùng cũng mở bức thư nọ ra, ánh mắt đảo qua, đã nhanh chóng đọc hết.

Nói trắng ra, nội dung trên lá thư này chính là thư mời.

Bọn họ muốn mời Hứa Thâm gia nhập, và đương nhiên, thành ý lần này càng thêm đầy đủ.

Hơn nữa trên này còn kèm theo một phần tự giới thiệu đơn giản về bản thân.

Phải nói rằng, thế lực của Phản Nội Quân càng thâm sâu những gì Hứa Thâm tưởng tượng. Trên lá thư, bọn họ cũng nói rõ, đã có ba tòa thành Đề gia nhập, nếu Hứa Thâm nguyện ý, tương đương với tòa thành Đề thứ tư.

Ngoài ra, bọn họ còn tỏ vẻ rằng, Phản Nội Quân nguyện ý dùng tin tức của một khur binh cấp truyền thuyết làm trao đổi, hơn nữa một khi gia nhập, hẳn còn có thể nhận được đủ loại tình báo cận kề tỉ mỉ của Phản Nội Quân, trong số này, có nội dung liên quan đến thế giới ngoài tường, bao gồm cả bảy đại gia tộc trong nội thành... vân vân.

Ngoài ra, dựa theo nội dung trên lá thư này, Hứa Thâm còn biết được, mục đích chân chính mà Phản Nội Quân muốn làm, vốn không phải là lật đổ nội thành, hay là địch cùng cả nội thành.

Nói chính xác hơn, Phản Nội Quân muốn lật đổ chính sách thống trị tàn bạo của nội thành, để cho thế lực của Phản Nội Quân tiến vào tầng lớp thống trị.

Thông qua trí nhớ của cô gái tóc màu lục, Hứa Thâm đã biết, phía trên nội thành, còn có tầng lớp càng cao hơn. Bọn họ mới chính là lực lượng cuối cùng thống trị thế giới này, cũng được gọi là hội nghị thống trị.

Ở nơi này, có năm vị quân vương phụ trách toàn bộ quyết sách của cả nội thành.

Sau lưng mỗi một vị quân vương này đều có thể lực khổng lồ thâm sâu, thậm chí những thể lực này còn lâu đời hơn, khổng lồ phức tạp hơn cả bảy đại gia tộc.

Hơn nữa nghe nói bọn họ còn nắm giữ lực lượng bí ẩn rất mạnh, có thể trấn áp hết thảy mọi đối tượng không phục tùng!

Bảy đại gia tộc trong nội thành cũng phải tuân theo quyết sách của hội nghị thống trị, thậm chí hội nghị còn đủ khả năng bãi miễn hoặc diệt trừ tận gốc một gia tộc nào đó!

Mà mục đích của Phản Nội Quân chính là hi vọng có thể vượt qua nội thành, kéo dài lực lượng vào bên trong hội nghị thống trị, rồi nương nhờ vào thể lực của một vị quân vương trong đó.

Làm như vậy, bọn họ vừa có thể tham dự quyết sách trong hội nghị, làm ra hành vi thay đổi cả nội thành.

Lòng tham của Phản Nội Quân thật lớn!

Hứa Thâm thu bức thư lại, không hề xé bỏ, cũng không viết thư trả lời, hẩn cần thời gian, để tự mình cân nhắc thật cẩn thận.

Quân vương là trình độ cao nhất của trăm khư giả.

Trong ký ức của cô gái tóc lục đã cho thấy rõ điểm này rồi, nếu bọn họ tiếp tục tích lũy khư lực, tiếp tục tu luyện, cũng chỉ đạt tới quân vương đỉnh phong mà thôi.

Chờ sau khi tích lũy khư lực đến một trình độ nhất định, sẽ đạt tới cực hạn, và sau khi đạt tới cực hạn, không còn con đường mới để đi nữa.

Nhưng giữa những quân vương cũng có chênh lệch về chiến lực.

Lấy ví dụ như quân vương cấp bậc tương đương với Nghĩ Hậu, nếu chỉ vịn vịn dựa vào năng lực ‘Thời gian’ của cô ta, sẽ được xếp vào cấp bậc nhất lưu, và xét trên toàn bộ tám đại thành Đế, chiến lực này đều có thể xếp vào vị trí đứng đầu.

Nhưng một khi loại năng lực đó lại được phối hợp với kiện khư binh cấp truyền thuyết thích hợp với cô ta, chiến lực kia có thể nhanh chóng tăng lên một cấp bậc không thể ước lượng được.

Hiện giờ, sau khi phối hợp với áo choàng màu đỏ tươi, chiến lược của Nghĩ Hậu tuyệt đối có thể nghiền áp bảy đại gia tộc, thậm chí còn có thể độ sức cùng năm vị quân vương trong hội nghị thống trị!

Coi như đã đạt tới trình độ quân vương siêu nhất lưu.

Mà loại quân vương siêu nhất lưu này, còn được gọi bằng một cái tên khác, đó là quân chủ.

Và tên gọi khác của năm vị quân vương trong hội nghị thống trị kia cũng chính là quân chủ.

Trên đầu lại có thêm một nhóm này, rốt cuộc xem như là có thứ gì đó sao... Hứa Thâm yên lặng oán thầm trong lòng.

Về bản chất, cấp bậc cũng không có gì khác biệt, nhưng những quân chủ kia, hoặc là nắm giữ loại năng lực nào đó vô cùng quý dị, hoặc là nắm giữ khư binh cấp truyền thuyết cực kỳ dũng mãnh.

Đương nhiên, cũng không phải cứ nắm giữ khư binh cấp truyền thuyết, thì nhất định có thể trở thành quân chủ.

Bởi vì có khư binh trong tay, cũng phải chú trọng tới đặc tính, xem nó có tương xứng với năng lực, phương thức chiến đấu của bản thân hay không.

Như năng lực thời gian của Nghĩ Hậu phối hợp với khư binh cấp truyền thuyết mang theo đặc tính ‘Phản xạ’, cho phép cô ta có thể phản xạ đến vô số thời không trong quá khứ, có thể nói loại năng lực cấp khó giải này đã đủ để cô ta trở thành quân chủ rồi.

Nhưng vừa có được phần lực lượng này, Nghĩ Hậu còn chưa kịp vận hành kế hoạch, liền gặp phải rào cản là Hứa Thâm.

Trên thực tế, gần như bất cứ thế lực nào trong bảy đại gia tộc nội thành cũng sở hữu khư binh cấp truyền thuyết trấn giữ gia tộc.

Chỉ là... tính tương xứng giữa khư binh của bọn họ và năng lực của quân vương trong gia tộc không được hoàn mỹ như Nghĩ Hậu.

Chương 854: Khẳng Định Rằng Cô Ấy Đang Rất Cô Độc...

Đặt giả thuyết, nếu giao tấm áo choàng màu đỏ tươi trong tay Nghĩ Hậu cho Hứa Thâm, khẳng định rằng, hiệu quả tăng phúc chiến lực mà nó mang lại cho hắn, tuyệt đối không thể biến thái bằng Nghĩ Hậu được.

Giao cho những vị quân vương sở hữu loại năng lực khác cũng là như thế.

“Hội nghị thống trị...” Đôi mắt Hứa Thâm lóe sáng, không biết lực lượng hiện giờ của hắn, có cơ hội độ sức cùng quân chủ trong hội nghị thống trị hay không.

Hắn chưa thử qua.

Nhưng loại chuyện này, cũng không thể dễ dàng thử nghiệm được.

Một khi bị thua, rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

Nói đến cùng, uy nghiêm của quân chủ là thứ không được quyền khiêu khích, đổi lại là Hứa Thâm, nếu hắn là quân chủ, lại gặp được một vị quân vương miên cưỡng có thể uy hiếp đến bản thân mình, chắc chắn hắn sẽ nghĩ biện pháp bóp chết đối phương!

Cho nên trước khi bản thân hoàn toàn trưởng thành, nhất định phải học được cách khiêm tốn.

Nhưng hiện giờ coi như Hứa Thâm đã trưởng thành rồi, cho nên nhân tố duy nhất không thể xác định được chính là hắn chưa từng giao thủ với bọn họ.

Có thể hắn mạnh hơn, cũng có thể đối phương mạnh hơn.

Nhưng cao thủ đánh cờ hơn nhau ở tình báo.

Tình báo đúng chỗ thì chỉ trong nháy mắt cũng có thể biết được sinh tử.

Nhưng cũng may, hiện giờ Hứa Thâm đang ẩn mình trong chỗ tối, hắn vẫn còn cơ hội để lên kế hoạch và mưu đồ, cũng như vẫn còn thời gian để tiếp tục trưởng thành.

Ít nhất là khur lực của hần còn chưa đạt tới cực hạn của quân vương, chờ sau khi đạt tới cực hạn, lĩnh vực của hần có thể lại một lần nữa gia tăng, kéo dài, hiệu quả của các loại năng lực cũng sẽ tiến thêm một bước!

Hơn nữa, Hứa Thâm cho rằng phía trên quân vương vẫn còn cấp bậc càng sâu xa hơn.

Nếu không, Mai Phù đang đứng tại cấp bậc nào?

Chỉ cần phá vỡ tầng gông cùm xiềng xích kia, là hần có thể va chạm vào Mai Phù rồi... Đôi mắt Hứa Thâm khẽ di chuyển, nhìn lướt qua Mai Phù đang ngồi bên cạnh chiếc bàn công tác của hần, chống hai tay xuống mặt bàn, nâng cằm nghĩ ngợi.

Cô ấy cũng cảm nhận được ánh mắt của hần, tầm nhìn lập tức chuyển từ ống đựng bút trên bàn Hứa Thâm, đi tới bên này, cất tiếng cười trong trẻo.

Đôi mắt cong cong như vàng trắng non, mang theo vẻ hồn nhiên ngây thơ.

Trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại xúc động mãnh liệt, ngay lúc này đây, hần chỉ muốn tiến thêm một bước nữa, muốn được tiến vào và đưa mắt nhìn thế giới mà Mai Phù tồn tại.

Khẳng định rằng cô ấy đang rất cô độc...

Phải biết rằng, cho tới tận bây giờ, Hứa Thâm vẫn chưa từng gặp được tồn tại cùng cấp bậc với Mai Phù.

Đến đây, Hứa Thâm nhanh chóng thu lại tâm tư, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Theo những gì hần nắm được, có vẻ như hội nghị thống trị sẽ không dễ dàng can thiệp vào chuyện của nội thành, dù sao năm vị quân chủ cũng cần có chung một mục tiêu, chỉ khi đó, quyết sách mới có hiệu lực.

Thế nhưng, với số lượng của năm vị quân chủ, khẳng định sẽ thường xuyên xuất hiện số lượng phiếu 3V2.

Nghĩ đến nội thành, Hứa Thâm lại nghĩ đến Ly tỷ.

Chỉ là... ở thời điểm hiện giờ, loại tâm tư muốn báo ân và cảm kích Ly tỷ trong lòng hần, lại không còn mãnh liệt như trước

nữa.

Đương nhiên, hắn vẫn nhớ rõ ân tình tặng mặt nạ của đối phương.

Chiếc mặt nạ này đã mấy lần giúp hắn bảo mệnh trong thời khắc cận kề cái chết. Cho nên chuyện Giang gia, Hứa Thâm vẫn sẽ giúp một phen, tuy tình cảm phai nhòa, nhưng chuyện này lại hoàn toàn không ảnh hưởng tới khả năng phán đoán và phương thức làm việc của Hứa Thâm.

Có vài người thường làm việc dựa theo cảm tình thúc đẩy, cũng có vài người lại làm việc dựa trên sở thích, tính cách, cùng với khả năng phán đoán đối với lợi ích và lý trí của bản thân.

Mà loại ý tưởng muốn nhúng tay vào chuyện này lại bắt nguồn từ tính cách của Hứa Thâm.

Người khác từng giúp hắn, nên hắn muốn báo đáp, chỉ vậy thôi không hơn.

Nói chính xác hơn, kể cả khi Ly tử chết ngay trước mặt hắn, hắn cũng không cảm thấy quá mức bi thương, nhưng khi đối phương gặp phải khó khăn, hắn vẫn sẽ nguyện ý trợ giúp đối phương bất kể lợi ích.

Thoạt nghe cảm thấy chuyện này vô cùng mâu thuẫn, nhưng đó lại là suy nghĩ chân thật trong lòng Hứa Thâm ngay tại thời điểm này.

Nhưng trước khi nhúng tay vào chuyện của Giang gia, Hứa Thâm cần phải triệt để giải quyết Nghĩ Hậu.

Thêm ba tuần nữa, chính là ngày Nghĩ Hậu trở về từ biên khư...

“Hai kiện khư binh, quyền trọng của nhãn cầu là 13, quyền trọng của tổ chức nhuuyến thể là 14, đều là khư binh suýt chút nữa đã đạt tới 16, bước vào lần lột xác thứ hai!”

Hiện giờ Hứa Thâm đã nắm giữ toàn thành, cũng nhân tiện tiếp quản luôn cả bảo khố của Nghĩ Hậu.

Tuy trong bảo khố không có khả năng tồn tại bảo vật cực hiếm chân chính, nhưng vẫn có khá nhiều thứ khó tìm.

Lúc này, Hứa Thâm đang lên tổng kết và kiểm kê lại toàn bộ thứ bên trong.

Thứ đầu tiên bị đưa vào kiểm kê chính là khư binh được hấn gỡ xuống từ trên người hai con xác kia, quyền trọng của chúng đều là số phức, cực kỳ hiếm thấy.

Phải biết rằng, quyền trọng càng cao lại càng khó tăng lên. Hơn nữa, sau mỗi lần quyền trọng biến hóa, món khư binh từng tương xứng ban đầu, chưa chắc đã tiếp tục tương xứng.

Tựa như món khư binh mảnh da màu đen mà lúc trước Hứa Thâm từng đạt được ở hội Truy Quang, sau này khi quyền trọng của nó tăng lên, ban đầu hấn còn có thể phối hợp với mảnh da màu đen ấy, nhưng theo quá trình biến hóa, lại cần một lần nữa tìm kiếm loại khư binh khác.

“Quyền trọng của mặt nạ Quỷ Nguyệt gia tăng tới 12, vẫn kém hơn quyền trọng của khư binh trong cơ thể hai con xác kia một điểm.”

Ở thời điểm hiện tại, rốt cuộc Hứa Thâm cũng cảm nhận được sâu sắc sự gian nan khi gia tăng quyền trọng cho khư binh.

Bởi vì hấn đã sưu tập khư binh toàn thành, sau đó tiến hành phối hợp cùng mặt nạ Quỷ Nguyệt, nhưng chỉ có thể gia tăng quyền trọng của nó lên tới 12, vẫn kém hơn một điểm so với khư binh trực tiếp lấy ra từ trong xác.

12 điểm, nghĩa là còn kém 4 điểm sẽ lên được quyền trọng 16, nhìn như không nhiều lắm, kỳ thực lại vô cùng gian nan.

Cần tiếp tục tìm kiếm tới bốn kiện khư binh phù hợp.

Mà sau khi tấn chức quân vương, Hứa Thâm đã thử nghiệm một lần, xem trong cơ thể của mình có thể dung nạp được khư binh bao nhiêu quyền trọng là cực hạn, và câu trả lời là 30!

Mà quyền trọng cực hạn của khư binh là 32.

Khi khư binh đạt tới 32, nó sẽ được gọi là khư binh cấp thần thoại, cũng sẽ tiến hành lần lột xác thứ ba.

Và đến lúc này, có thể nói nó chính là khư binh hoàn mỹ!

Chương 855: Siêu Cự Thị Cảm Và Suy Yếu Nguyên Rửa!

Mà khư binh có chỉ số quyền trọng đạt tới 32, lại cực kỳ hiếm thấy, kể cả ở trong nội thành, thậm chí là hội nghị thống trị, gần như đều không có.

Nói cách khác, loại khư binh này chỉ tồn tại trong những câu chuyện ngày xưa thôi.

Lại kết hợp với trạng thái của Hứa Thâm sau khi đạt tới quân vương, hẳn chỉ có thể dung nạp 30 điểm quyền trọng... thì dường như lý luận về món khư binh hoàn mỹ có chỉ số quyền trọng là 32 còn chưa bắt đầu ảnh hưởng tới hắn đã tự sụp đổ rồi.

Suy cho cùng, kể cả khi một món khư binh hoàn mỹ như vậy xuất hiện, quân vương cũng không thể dung nạp vào thân thể, cũng không thể sử dụng được nó, thì nó tồn tại có ý nghĩa gì?

Hứa Thâm cũng chẳng có ý định khoan sùng trâu [1], nói đến cùng, hiểu biết càng nhiều, càng phát hiện ra trên đời này có rất nhiều ‘Nghịch lý’ tồn tại, nhưng thường thường, có những thứ thoạt nhìn rất là nghịch lý, lại tồn tại một cách vô cùng hợp lý.

[1] : cố sức đi làm một chuyện gì đó không thể hoàn thành hoặc đi nghiên cứu một vấn đề vô nghĩa.

Và chờ sau khi bạn lý giải và thấu hiểu được nó, tam quan của bạn sẽ nhận được một lần đổi mới và tái tạo.

Bởi vì bạn phải nhận thức rõ đây là hiện thực, và kể cả khi nó không hợp lý, thì nó cũng là hiện thực.

Ngoại trừ mặt nạ Quỷ Nguyệt, mấy món khư binh như bao tay huyết nhục, mảnh da màu đen, cũng được Hứa Thâm tiến hành sưu tập và thử dung hợp, nhưng quyền trọng của chúng chỉ đạt tới trình độ 8, 9 mà thôi, không thể vượt qua 10.

Và với thân thể của Hứa Thâm hiện giờ, phương án thích hợp nhất là chọn lựa hai kiện khư binh có chỉ số quyền trọng là số phức để tiến hành dung hợp.

Trong hai kiện khư binh này, Hứa Thâm vẫn lựa chọn mặt nạ Quỷ Nguyệt và một kiện còn lại là viên nhãn cầu màu đen kia.

Ngược lại hẳn lựa chọn bỏ qua tổ chức nhuyễn thể với chỉ số quyền trọng đạt tới 14, chỉ tạm thời giữ nó lại bên người, chờ xem sau này có thể tìm được khư binh phù hợp với nó hay không, sau đó tiếp tục tăng lên quyền trọng, phá tan cửa ải 16, tiến hành lột xác.

Trên thực tế, sự chênh lệch giữa khư binh quyền trọng 12 và quyền trọng 14 cũng không quá lớn.

Dù sao chúng nó đều dừng lại ở trạng thái lột xác một lần.

Mà lúc này, lựa chọn một món khư binh có năng lực càng thêm thích hợp với mình, cũng như quá trình sử dụng càng thêm nhanh gọn và tiện lợi, ngược lại sẽ trợ giúp gia tăng chiến lực nhiều hơn.

Tựa như áo choàng màu đỏ tươi của Nghĩ Hậu, nếu giao nó cho một vị quân vương khác, mức độ gia tăng chiến lực mà nó mang tới cho đối phương sẽ cực kỳ hữu hạn.

Nếu đưa cho cô gái tóc màu lục, nhiều nhất nó chỉ có thể gia tăng cho cô ấy năm phần thực sự, và như vậy đã rất tốt rồi.

Nhưng đưa cho Nghĩ Hậu, món khư binh nọ lại có thể gia tăng gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần chiến lực cho cô ta, đạt tới cấp bậc vô cùng khủng bố.

Sau khi khư binh lột xác, hiệu quả của nó cũng có chút rõ ràng.

Hiện giờ vẻ ngoài của mặt nạ Quỷ Nguyệt đã không còn dữ tợn như lúc trước nữa, nhưng bản thân mặt nạ lại càng ngày càng giống một miếng bì lợn màu đen, phủ lên mặt sẽ mang đến cảm giác bản thân có thêm một tầng da khác, và gần như hình dạng của nó vẫn tương tự như lúc ban đầu.

Lúc trước, mặt nạ Quỷ Nguyệt có rất nhiều loại năng lực tăng phúc như Khư Nhãn Trí Huyền, siêu động thái thị giác, tăng phúc cảm nhận...

Nói thật, nếu so sánh với năng lực giả hình thái thứ hai chân chính thì cường độ hiệu quả của những loại năng lực này lại tương đối yếu kém, được xếp vào phạm trù ‘Tiểu năng lực’,

nhưng sau khi quyền trọng đạt tới 6, trải qua lần lột xác đầu tiên, tất cả những loại năng lực này đều dung hợp lại.

Năng lực mới sau dung hợp là siêu cự thị cảm [2].

[2] : thị giác và cảm nhận siêu cự ly.

Siêu cự thị cảm vẫn bao gồm siêu động thái thị giác, mất đi năng lực trí huyển, nhưng gia tăng thêm đặc tính mới, có thể tăng phúc thị giác của chính mình lên tới trình độ cực hạn.

Sau khi chỉ số quyền trọng tiếp tục được tăng lên, năng lực mới đạt được của khư binh cũng dần dần được dung nhập, hấp thu vào trong siêu cự thị cảm, tuy không năng lực mới không được bảo tồn, nhưng loại dung nhập, hấp thu này lại khiến cho cường độ siêu cự thị cảm không ngừng tăng lên.

Hiện giờ mặt nạ đã có chỉ số quyền trọng là 12, và siêu cự thị cảm do nó mang đến có thể trợ giúp Hứa Thâm nhìn thấy cảnh tượng ngoài 10 dặm.

Kể cả khi bản thân hấn ở trong hiện thực, thì tầm mắt cũng không bị cản trở bởi những tòa nhà cao tầng và màn sương mù xung quanh.

Hơn nữa trong vòng 500 mét, hấn còn có thể nhìn thấy cấu tạo bên trong cơ thể sinh vật và khư binh, đặc tính này cũng cùng loại với thấu thị.

Dựa vào đặc tính này, hấn có thể thấy rõ những loại bệnh kín còn lưu lại trong cơ thể địch nhân, cùng với chiêu thức hung ác chân chính chuẩn bị phát lực.

Nếu dùng loại năng lực này trên phương diện chữa bệnh, hiệu quả của nó lại càng nổi bật.

Chỉ số quyền trọng 12 cũng là cực hạn dung nạp của hình thái thứ hai.

Không cần phải nghi ngờ, nếu đặt chiếc mặt nạ này vào trong tay một tồn tại hình thái thứ hai nào đó, tuyệt đối có thể gia tăng chiến lực của đối phương thêm một cấp bậc!

Hứa Thâm có một phát hiện, sau khi khư binh trải qua lần đầu lột xác, những đặc tính tiểu năng lực vốn hỗn hợp cùng một chỗ kia, đã từng bước dung hợp thành một cái hạt, trở thành một loại năng lực duy nhất.

Dường như áo choàng màu đỏ tươi của Nghĩ Hậu chỉ có thể phản xạ, nhưng hiệu quả của loại năng lực này vô cùng dũng mãnh, thậm chí cường độ của nó còn sánh ngang với cấp quân vương!

Mà hiệu quả của siêu cự thi cảm cũng có thể đặt ngang hàng với một tồn tại hình thái thứ hai hệ cảm giác rất mạnh mẽ.

Ngoại trừ mặt nạ, năng lực bổ sung của viên nhãn cầu màu đen kia là ‘Suy yếu nguyên rửa’.

Nghĩa là đối tượng bị nhãn cầu màu đen nhìn vào đều sẽ dính nguyên rửa, các phương diện trạng thái đều sụt giảm, thân thể suy yếu, tinh thần hoảng hốt, chiến lực trực tiếp giảm xuống một nửa, trừ phi có năng lực phản chế, nếu không sẽ rơi vào trạng thái suy yếu liên tục.

Chương 856: Cao Không Với Tới, Thấp Không Chạm Vào!!!

Nếu giao viên nhãn cầu này vào trong tay một hình thái thứ hai, khẳng định rằng hiệu quả giao phong chính diện của nó sẽ mạnh hơn mặt nạ.

Nhưng chỉ số quyền trọng của nó lại là 13, đã vượt quá cực hạn chịu tải của hình thái thứ hai, cho nên chỉ quân vương mới có thể sử dụng được.

Nhưng với quân vương, loại hiệu quả này lại yếu đi rất nhiều.

Nói đơn giản thế này, đúng là tác dụng suy yếu nguyên rửa lên người hình thái thứ hai sẽ cực kỳ rõ ràng, hết như trên cơ thể hình thái thứ hai cùng lúc xuất hiện đầy các loại BUFF thậm chí và tảo bón, khiến cho sắc mặt đối phương trở nên khó coi, toàn thân đỏ mồ hôi, chiến lực trực tiếp suy giảm.

Chỉ tiếc rằng, quân vương muốn đối phó với hình thái thứ hai, căn bản không cần dùng tới khư binh.

Mà tác dụng của hiệu ứng suy yếu nguyên rửa lên người quân vương, lại cực kỳ bình thường.

Hứa Thâm lấy người đầu trâu ra làm thí nghiệm, và cho ra kết luận rằng, dường như tác dụng suy yếu nguyên rửa của kiện

khư binh này được dựa theo độ chênh lệch tinh thần lực giữa bản thân khư binh và địch nhân, sau đó mới cho ra kết quả.

Mà tinh thần lực của bản thân khư binh này lại rất khó áp chế được quân vương, cho nên hiệu quả suy yếu mà nó gây ra cho người đầu trâu, chỉ giống như tát cho gã hai cái, là không có cảm giác gì.

Hiệu quả suy yếu còn không đến một phần mười.

Nếu dùng khư binh này ở trên người Linh Lục, nó cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm suy yếu một phần mười chiến lực của cô bé thôi.

Hứa Thâm cảm thấy khá là tiếc nuối, nếu kiện khư binh này có thể kéo cả tinh thần lực của chủ nhân vào quá trình đánh cò, không thể nghi ngờ rằng hiệu quả mà nó mang đến sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nhưng suy yếu nguyên rủa chỉ là nguyên rủa của bản thân khư binh thôi.

Có lẽ chờ đến khi kiện khư binh này trưởng thành đến trình độ càng mạnh hơn, nó mới có thể sinh ra hiệu quả áp chế thật lớn đối với quân vương.

Còn tổ chức nhuyễn thể có chỉ số quyền trọng 14 kia, năng lực của nó lại là tái sinh thân thể. Nhưng dựa vào Hải Tước, Hứa Thâm đã có thể làm được điều này rồi, bởi vậy hắn không chọn lựa nó.

Hứa Thâm cũng phát hiện ra một điều, khư binh có chỉ số quyền trọng từ 13 đến 15, đều thuộc loại cao không với tới, thấp không chạm vào. Nghĩa là hình thái thứ hai không thể chịu tải được nó, nhưng hiệu quả mà nó mang đến cho quân vương lại tương đối bình thường, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng.

Bởi vì khư binh cấp truyền thuyết quá mức hiếm thấy, cho nên tuyệt đại bộ phận quân vương đều phải sử dụng khư binh trong khoảng này.

Cũng khó trách trong những trận chiến giữa các quân vương, cực ít nhìn thấy quân vương khác lấy ra khư binh đến tác chiến.

Suy cho cùng, khi giao phong cùng những vị quân vương khác, loại khur binh cấp bậc này mang đến hiệu quả quá mức bình thường, còn lâu mới bằng chiến lực của bản thân.

Chỉ khi nào quyền trọng đạt tới 16, trải qua lần lột xác thứ hai, đi đến cấp truyền thuyết, hiệu quả của chúng mới không giống bình thường.

Hiện giờ, sau khi dung nạp hai kiện khur binh, tổng quyền trọng khur binh trong cơ thể Hứa Thâm đã đạt tới 25 điểm.

Còn lại 5 quyền trọng nhưng Hứa Thâm không có ý định nhét đây. Nói đến cùng, với hắn ở hiện tại, một kiện khur binh quyền trọng 5 gần như không mang tới một hiệu quả tăng lên nào.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Thành Quang Minh đang vận chuyển rất gọn gàng ngăn nắp, trật tự mới được thành lập, mang đến rất nhiều chính sách tạo thuận lợi cho dân, và chỉ ngắn ngủi nửa tháng, những chính sách này đã nhận được sự ủng hộ từ khắp nơi, kinh tế các khu cũng đang phục hồi tăng trưởng.

Trong những ngày này, Hứa Thâm đã nhận được không ít tin tức đến từ nội thành.

Đều là tin tức đến từ những tiểu thế lực trong nội thành, bọn họ đề nghị xây dựng thông đạo mậu dịch với thành Quang Minh, rồi vận chuyển hàng hóa qua nơi này buôn bán.

Khi Hứa Thâm hủy đi cung Tuyết, hắn cũng hợp nhất toàn bộ những vị đại thần nội chính của Nghĩ Hậu, tất cả những người không muốn quy thuận đều bị Hạ Thông đọc lấy ký ức, sau đó tiễn đi an giấc ngàn thu.

Thông qua những đại thần nội chính này, Hứa Thâm đã biết được trước kia thành Bạch Nghĩ triển khai các loại hoạt động như thế nào.

Trước kia, những tiểu thế lực này căn bản không có tư cách tiến vào thành Đề, tất cả bọn họ đều bị Nghĩ Hậu ngăn cản.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những tiểu thế lực này đều coi thành Đề làm heo đề giết mổ.

Nói đơn giản thế này, những thứ vốn cực kỳ rẻ mạt ở nội thành, chỉ trải qua quá trình dán cái mác nội thành lên, vậy mà đám người này lập tức muốn chuyển tới thành Để bán với cái giá trên trời, cho nên toàn bộ những cửa hàng nội thành tiến vào chiếm giữ nơi này, đều trở thành nhãn hiệu xa xỉ.

Nghĩ Hậu đã ngăn chặn tuyệt đại bộ phận tiểu thế lực, chỉ để lại mấy nhà thế lực cực lớn tới đây tiến hành hợp tác, dù sao thành Bạch Nghĩ cũng cần mậu dịch và kinh tế.

Trong thành Để không thiếu sức lao động và sức sản xuất, nhất là vụ dân, bọn họ chịu sinh con, chỉ cần cho bọn họ một chút phúc lợi nho nhỏ trên phương diện sinh sản, là có thể gia tăng rất nhiều số lượng phụ nữ mang thai.

Nhưng thành Để lại khuyết thiếu nhân viên kỹ thuật.

Mà những thành phần hạch tâm này thường bị thế lực và các tập đoàn trong nội thành điều khiển.

Kể cả Nghĩ Hậu, cũng cần kinh tế vãng lai, cũng cần nhân công thay mình làm việc, và những nhân công làm việc này lại cần chọn ra người tinh nhuệ, làm như vậy, mới có thể hỗ trợ thành Để càng thêm phồn hoa, phát triển.

Nếu không từ bên trong một đám dân chạy nạn, cũng không thể lựa ra người nào có vóc dáng cao. [1]

[1] : Có thể hiểu thế này, dân chạy nạn là người luôn trong tình trạng thiếu ăn, nên hầu hết đều không thể có vóc dáng cao to được, cũng tương đương với trường hợp, trong một đám người dân trí thấp, gần như không thể chọn được người có học vấn cao.

Mà mấy tập đoàn nội thành cố định hợp tác với thành của bọn họ kia, lại là những nhãn hiệu xa xỉ mà từ nhỏ Hứa Thâm đã được nghe như sấm bên tai, và chỉ vền vẹn nghe được cái tên kia thôi, hẳn cũng biết rằng đó là thứ mà bản thân không mua nổi.

Trên thực tế, mấy thứ này có giá xuất xưởng cực kỳ rẻ tiền, và chỉ vì nó đến từ nội thành, cho nên mới được rất nhiều đám con cái nhà giàu theo đuổi, tăng bốc, từ đó đã trở thành bánh trái thơm ngon của thành Để.

Chương 857: Đôi Tượng Truy Nã!

Lại nói, từ sau khi ngồi lên vị trí thành chủ này, Hứa Thâm mới biết làm thành chủ thực sự không dễ dàng.

Cần phải xen vào quá nhiều những chuyện lớn chuyện nhỏ trong thành, có một số việc, kể cả khi người đã ném cho đám thủ hạ dưới tay đi làm, nhưng đám thủ hạ sợ gánh tội, tới cuối cùng bọn họ vẫn đi tới xin chỉ thị từ thượng cấp.

Khó trách Nghĩ Hậu lại phân liệt bản thân cô ta thành ba bộ thân thể.

Nghĩ đến Nghĩ Hậu, Hứa Thâm lại không có tâm tư tiếp tục xử lý những việc chính trị này nữa, sau khi cân nhắc hồi lâu, hắn để cho Hạ Thông cải tạo ký ức của một vị đại thần nội chính, sau đó giao những chuyện này cho đối phương đến xử lý.

Hắn cũng đề bạt đối phương lên chức vụ chủ quản Nội các, địa vị cao nhất trong đám đại thần, lại để cho Lâu Hải âm làm trợ thủ cũng tương đương với giám thị ở bên cạnh đối phương, đương nhiên mục đích chủ yếu vẫn là học tập, thêm nữa là truyền đạt mệnh lệnh từ Hứa Thâm đến đối phương.

Có điều, người này chẳng qua chỉ là phương án tạm thời dùng để ứng phó việc vật hằng ngày trước mắt, dù sao cơ cấu mới và quá trình điều chỉnh toàn thành, Hứa Thâm đã làm xong rồi.

Chờ đến khi hắn dành ra được một chút thời gian, sẽ tự mình tới kiểm tra, xử lý và thông báo những công việc chính trị này, có vấn đề gì còn có thể lại một lần nữa thẩm tra phê duyệt.

Sau khi ném chuyện chính trị qua một bên, Hứa Thâm lập tức triệu Trần Hàn đến, hỏi tình huống truy nã.

“Tạm thời còn chưa tìm được.” Tới tận lúc này, khi Trần Hàn đối mặt với Hứa Thâm, gã vẫn biểu hiện ra trạng thái vô cùng thấp thỏm lo sợ, vừa kính cẩn nghe theo vừa khẩn trương lo lắng: “Thuộc hạ đã truy nã toàn thành, mỗi một hẻm nhỏ cũng sai người trải thảm tìm tòi, nhưng vẫn không tìm được, xin thành chủ lại cho thuộc hạ thêm một chút thời gian.”

“Đừng làm ta thất vọng.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Sắc mặt Trần Hàn khẽ biến, cái đầu càng cúi thấp hơn: “Thuộc hạ nhất định không phụ sự kỳ vọng của thành chủ.”

Anh đã phụ rồi... Hứa Thâm cũng không nói gì thêm, lập tức để cho đối phương lui ra.

Đối tượng truy nã lần này chính là Nạp Sắt Phân Ny.

Sau khi cung Tuyết bị dỡ bỏ, đối phương cũng biến mất luôn.

Ngay từ ban đầu, Hứa Thâm đã cảm thấy được địa vị của đối phương không đơn giản, cô ta chính là người, biết được nhiều tình báo về Nghĩ Hậu nhất, cũng là là đối tượng được Nghĩ Hậu tin cậy nhất, thậm chí còn vượt qua bí vệ.

Có Hạ Thông tìm tòi ký ức, nhưng từ trong đầu một vài bí vệ, Hứa Thâm lại không tìm ra bất cứ tin tức gì hữu dụng.

Hiển nhiên, Nghĩ Hậu chỉ coi đám bí vệ này là tường gạch.

Tường gạch chỉ cần làm tốt công tác trông nom là được, đâu cần phải biết bí mật của nhà chủ nhân?

Nhưng có lẽ Nạp Sắt Phân Ny khác biệt.

Hứa Thâm muốn tìm được Nghĩ Hậu ‘Quá khứ’, và hẳn tin rằng Nạp Sắt Phân Ny chính là một con đường tuyệt hảo, nhưng đối phương lại biến mất một cách thần bí như vậy.

“Qua nửa tháng sẽ trở lại...” Ngón tay Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ xuống bàn, có một số việc hẳn cần phải đi bố trí trước.

Dựa theo tin tình báo về biển khư từ phía cô gái tóc màu lục cùng với Hạ Thông, Hứa Thâm đã hiểu được vì sao thời gian nhanh nhất cho một chuyến chạy đi chạy lại tới biển khư lại là ba tháng.

Biển khư vốn là một mảnh thế giới độc lập và nằm bên ngoài tầng thứ tư trong Khư giới.

Cũng không thể nói rõ được, rốt cuộc biển khư có phải tầng càng sâu hơn trong Khư giới hay không, nhưng có vô số khư và xác sinh sống tại nơi này, nên nó được gọi là biển khư.

Bởi vậy, kể cả quân vương tiến vào nơi này cũng có nguy cơ sẽ ngã xuống.

Muốn tiến vào biển khơi cần thông qua một cái khe nứt biển khơi riêng biệt.

Khe nứt biển khơi này vốn là một thông đạo xuyên toa, quá trình đi vào ngăn ngừa, nhưng so sánh với thời gian ở bên ngoài, quá trình ngăn ngừa này lại tương đương với khoảng 45 ngày.

Nói đơn giản thế này, kể cả khi chân trước vừa tiến vào, sau đó lập tức quay về, thì qua qua lại lại cũng mất 90 ngày.

Và đương nhiên, quãng thời gian ấy chỉ dành để xuyên qua thông đạo thời gian thôi.

Thời gian hoạt động bên trong biển khơi có tỷ lệ khá tương đồng với thời gian ở thế giới bên ngoài, chỉ hơi nhanh hơn hiện thực một chút xíu, nghĩa là trong ngăn hạn có thể bỏ qua được.

Nhưng trong dài hạn... ừm... cũng có thể bỏ qua được, bởi vì hầu như chẳng có ai ở lại trong biển khơi được quá lâu, dấu sao nơi đó cũng rất hung hiểm.

Cô gái tóc màu lục cũng lưu giữ ký ức thăm dò biển khơi trong đầu, lần đó, suýt chút nữa cô ấy đã bị khơi thú vây quanh, còn là vài con khơi cấp A.

Nếu ở bên ngoài, khơi cấp A đều là tồn tại cấp lãnh chúa, chuyên hành động một mình, ý thức lãnh địa rất mạnh, thì ở trong biển khơi, bởi vì khơi thú quá mức dày đặc, nên hầu như chúng nó không có ý thức lãnh địa đâu, thậm chí còn có khả năng gặp phải vài con khơi thú cấp A kết thành đàn hành động.

Hơn nữa, tiến vào biển khơi rất dễ dàng, chỉ cần tìm được khe nứt biển khơi là được, nhưng muốn rời khỏi lại khá là khó khăn.

Phải tìm được một cái xương của xác trong biển khơi, mới có thể dựa vào nó để trầm xuống, từ đó rời khỏi biển khơi.

Phải biết rằng, địa điểm rời khỏi biển khơi, lại không phải khe nứt biển khơi lúc tiến vào, mà người từ bên trong đi ra, có thể lập tức xuất hiện ở bất cứ nơi đâu, nghĩa là rơi thẳng đứng xuống vị trí bên dưới biển khơi trong hiện thực.

Nói cách khác, không thể đoán trước được vị trí mà Nghĩ Hậu sẽ trở về.

Trừ phi, trong tay nắm giữ một loại năng lực đặc thù nào đó có thể dự ngôn trước.

“Ta không biết vị trí trở về, nhưng khẳng định là bản thân Nghĩ Hậu sẽ biết!” Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động: “Sau khi trở về, nhất định cô ta sẽ hội hợp cùng Nghĩ Hậu đã chạy trốn lúc trước, tuy Nghĩ Hậu này là hình chiếu từ tương lai phản xạ tới đây, nhưng cô ta đã dung hợp cùng ‘Hiện tại thân’ của Nghĩ Hậu, cũng tương đương với ‘Hiện tại thể’ ở thời không này, chắc chắn cô ta sẽ truyền ký ức mà mình lĩnh ngộ được trong hiện tại cho tương lai thể đến đây, để cho tương lai thể biết được tiền căn hậu quả...”

Chương 858: Không Có Năng Lực Yếu Nhược, Mấu Chốt Là Lợi Dụng Nó Như Thế Nào!!!

“Có lẽ loại phương thức truyền trí nhớ này cần thông qua thân thể dung hợp, nhưng cũng có thể là truyền cách không.”

“Chẳng qua... không cần biết phương thức truyền ra sao, chắc chắn cô ta sẽ muốn biết rõ những chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian mình đi trước biển khư này, như vậy cô ta cũng biết được chuyện giao chiến với ta lúc trước. Dựa theo những chuyện từng xảy ra lúc trước, hiển nhiên cô ta đã biết được mấy việc này rồi, từ đó mới lựa chọn, phản xạ về quá khứ, giết chết ta.”

“Sau khi biết được, hẳn là cô ta sẽ dung hợp với hiện tại thân, hai thân hợp nhất, tăng lên lực lượng.”

Bóng dáng Hứa Thâm vụt qua một cái, đã đi đến bầu trời phía trên Quang Minh điện trong Khư giới.

Trước mắt hẳn là thật nhiều những sợi nhân quả đan xen vào nhau, nhưng khẳng định là ở trong này không thể nhìn trộm được sợi nhân quả của Nghĩ Hậu đã chạy trốn chết kia.

“Có lẽ... ta có thể thử nghiệm năng lực của cô ta.” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, năng lực của cô gái tóc màu lục là tinh

chuẩn, có hiệu quả cực kỳ biến thái trong cận chiến bác sát, nhưng có vẻ như... nó cũng có hiệu quả không tồi khi dùng trên phương diện viễn trình.

Hắn lập tức kêu gọi điếm đặt neo, sương mù tụ tập, sau đó lấy ra một khẩu súng bắn tia loại đặc biệt cải tiến từ bên trong sương mù.

Đây là khẩu súng lúc trước từng theo hắn đi nội thành tham gia động khur, hắn cũng từng dùng nó để bắn chết người Mặc gia.

Hiện giờ Hứa Thâm đã trở thành quân vương, hiển nhiên khẩu súng này cũng không còn nơi dụng võ nữa, nhưng hắn vẫn giữ lại nó ở bên trong điếm đặt neo, như một món đồ kỷ niệm.

Hứa Thâm cầm súng ngắm trong tay, trực tiếp phóng ra năng lực.

Lấy nhỏ đổi lớn, tăng phúc cường hóa.

Sau đó là tinh chuẩn bắn trúng của cô gái tóc màu lục!

Một súng này... muốn bắn trúng Nghĩ Hậu!

Hứa Thâm phát động năng lực, rồi đột nhiên kéo cò súng.

“Phanh” một tiếng, viên đạn bắn ra, trong nháy mắt đã bay đi.

Nhưng tốc độ của Hứa Thâm nhanh hơn nó, gần như hắn đã đuổi theo ngay tại thời khắc viên đạn bay ra, kéo theo tiếng âm bạo chói tai.

Trong nháy mắt, viên đạn lập tức bay vút ra ngoài bốn, năm trăm mét.

Khoảng cách này đã vượt xa tầm bắn của loại súng ngắm đặc biệt cải tiến này rồi.

Nhưng dưới hiệu quả tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa gia tốc, tốc độ bắn của viên đạn cũng vượt qua mức bình thường.

Lúc này, viên đạn vẫn không ngừng lao như bay về phía trước, đảo mắt một cái nó đã bay ra ngoài hơn một ngàn mét!

Một luồng lực lượng đặc thù bám lên bề mặt, hiển nhiên lực trùng kích của bản thân viên đạn không có khả năng bay ra

ngoài một km, nhưng tại thời khắc này, rõ ràng tốc độ của viên đạn đã chậm xuống, vậy mà nó vẫn vững vàng lao đi như bay.

Hơn nữa, theo quá trình bay về phía trước, khoảng cách càng xa, viên đạn lại chậm rãi xuất hiện một chút lệch hướng.

Sai lệch cực kỳ nhỏ!

Đôi mắt Hứa Thâm thâm rung động.

Viên đạn lại tiếp tục bay thêm chừng hai trăm mét, dường như lực lượng bên trên đã tiêu tán, nó cũng dần dần mất lực mà rơi xuống dưới.

Hứa Thâm dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chú về phương hướng viên đạn đang bay.

Lối suy nghĩ của hắn thành công rồi.

Hiệu quả nhận được sau khi phát động năng lực còn tốt hơn những gì hắn mong muốn, tuy năng lực tinh chuẩn bắn trúng vẫn chưa thể chân chính ‘Tinh chuẩn bắn trúng’, nhưng theo năng lực dẫn dắt, nó lại có thể chỉ thẳng về phía mục tiêu!

Như vậy, nếu dùng năng lực này trên phương diện cận chiến bác sát, có thể trăm phần trăm né tránh và bắn trúng, ngược lại, nếu dùng trên bình khí viễn trình, thì dựa vào tập trung tinh chuẩn, nó lại có tác dụng chỉ dẫn truy tung!

Hơn nữa còn là khả năng truy tung cực mạnh!

Lúc trước, công kích của cô gái tóc màu lục có thể bắn trúng Nghĩ Hậu đang trốn trong ‘Quá khứ’, đó là vì chiến đấu trong cự ly gần.

Nhưng phải nói rằng, Nghĩ Hậu đã trốn vào trong quá khứ, vậy mà vẫn bị công kích truy tung và tinh chuẩn bắn trúng, có thể nhận thấy, hiệu quả chỉ dẫn của loại năng lực này mạnh đến mức nào rồi!

Quả nhiên, không có năng lực yếu nhược, mấu chốt là lợi dụng nó như thế nào.

Thực nghiệm thành công, ánh mắt Hứa Thâm lộ ra vẻ tươi cười, hắn lập tức nghĩ đến chuyện mình đã lệnh cho Trần Hàn đi làm, là truy tung Nạp Sắt Phân Ny.

Hàn mang lóe lên trong đáy mắt, hấn lại lần nữa nâng lên khẩu súng bắn tia trong tay. Dưới tác dụng của lấy nhỏ đôi lớn và cường hóa tăng phúc, năng lực tiếp tục được phát động.

Một súng này, muốn tinh chuẩn bắn chết Nạp Sát Phân Ny!

“Phốc” một tiếng, viên đạn bay vút đi, nhưng ở thời điểm bắn về phía trước, nó liền vẽ ra một đường cong, và sau khi bay được chừng hai mươi mét, viên đạn đã thành công quay đầu ngược lại!

Hiển nhiên, một màn này đã vượt khỏi phạm trù vật lý học.

Vào thời điểm này, dưới ảnh hưởng của năng lực bao trùm, viên đạn nọ lại có tác dụng như một viên đạn tín hiệu truy tung, sau khi chuyển hướng, nó lại nhanh chóng bay thẳng về bên trái Hứa Thâm.

Hứa Thâm lập tức đi theo đằng sau viên đạn.

Chạy như bay chừng 1500 mét, viên đạn mới rơi xuống dưới.

Hứa Thâm không chút do dự, lập tức nổ súng ngay tại chỗ, vẫn nhắm thẳng vào Nạp Sát Phân Ny.

Viên đạn lại lần nữa bay đi, tiếp tục dẫn đường.

Tại tiểu trấn Nguyệt Quang, vùng ngoại ô khu Tự Do.

Tiểu trấn này tương đối hoang vắng, căn cỗi, những tòa kiến trúc ở nơi đây thường có dạng chóp nhọn, cao thấp không đồng đều, như từng cây măng mùa xuân mọc lên dưới một mảnh sương mù, lại như những thủ vệ im lặng cầm trường thương trong tay, rõ ràng cực kỳ chen chúc, hợp lại thành từng dãy san sát nhau, nhưng lại mang tới cho người ta một loại cảm giác cô độc, hỗn loạn.

Bởi vì tiểu trấn này quá mức yên tĩnh.

Trên con đường rất hiếm thấy người đi lại, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một vài bà lão dắt chó đi ngang qua.

Không ít chợ thức ăn đều đóng cửa, thậm chí khu vực phụ cận một vài khu chợ lớn cũng không có mùi hư thối tanh hôi, hiển nhiên nơi này đã sớm đóng cửa từ lâu rồi.

Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy khung cửa sổ bên trong một vài tòa kiến trúc ven đường được mở rộng, hoặc quần áo được

mang ra bên ngoài phơi nắng, nhưng số lượng cực nhỏ, phần lớn cửa sổ đều đã đóng chặt, hoặc là vỡ tan, như thể đã lâu không có người ở lại.

Chương 859: Hóa Ra Cô Trốn Ở Đây!

Nhưng dựa theo những tòa kiến trúc ven đường, vẫn có thể nhìn ra, dường như từ khá lâu trước kia tiểu trấn này cũng từng một thời gian vô cùng phồn hoa, náo nhiệt.

Thật khó để tưởng tượng ở bên trong một tiểu trấn vùng ngoại ô, lại có nhiều tòa kiến trúc cao ngất mang theo phong cách đặc sắc, cùng với đầy đủ những loại công trình công cộng như bệnh viện, chợ mua bán, trường học... vân vân như vậy.

Có điều... hiện giờ toàn bộ đều đã hoang phế cả rồi.

Cùng thời điểm đó, trên một khu đất trống rộng lớn, ở chỗ sâu bên trong tiểu trấn, có đặt một viện phúc lợi. Trong viện mơ hồ có tiếng người mỏng manh truyền đến.

Không bao lâu sau, tiếng chuông vang lên, lập tức có hai, ba bóng dáng thấp bé chạy từ bên trong viện phúc lợi ra ngoài. Bọn chúng vui vẻ chơi đùa trên mặt cỏ, cùng nhau tranh giành cái bàn đu dây duy nhất còn sót lại, nhưng đã sớm rỉ sắt nơi đây.

Bàn đu dây không chịu nổi trọng lượng quá nặng, lại bị hai cậu bé tranh đoạt đồng thời ngồi lên, khiến cho một cô bé khác chỉ có thể đứng bên cạnh, mở to mắt to vô tội nhìn qua.

“Tránh ra, tránh ra!”

Hai cậu bé đều dùng sức đẩy nhau, tranh giành đến mặt đỏ tai hồng.

“Còn tranh cướp như vậy, cả hai em đều không chơi được.”
Bỗng nhiên một giọng nữ dịu dàng truyền tới.

Rất nhanh, một cô gái mặc áo gió màu đen, đi giày cao gót, chậm rãi bước tới, mái tóc cuộn sóng tùy tiện xoắn trên vai, tản ra mùi lực tao nhã.

Trong khi cô ta nói chuyện, vụ tranh giành giữa hai cậu bé kia đã phân ra thắng bại.

Đứa bé mập thành công đẩy ngã đứa bé gầy.

Người thắng là cậu bé mập, nghe được lời nói của cô gái nọ, lập tức quay đầu nhìn cô, dường như nhóc con này bị dung mạo của cô ta làm kinh ngạc, nên một lát sau, nó mới lúng ta lúng túng nói: “Em không cần chơi, em chỉ muốn cướp cho Tiểu Ny chơi thôi.”

Nói xong, cậu bé lập tức vẫy vẫy tay gọi cô bé đang đứng gần đó: “Tiểu Ny, đến đây, cho bạn ngồi này.”

Rồi tự cậu bé đi xuống dưới.

Hành động này làm cho cô gái kia thoáng sửng sốt một chút, lại không khỏi cười sảng khoái, nói: “Không nhìn ra em còn là một tiểu tình chủng [1] nha.”

[1] : kẻ si tình.

Cậu bé mập lập tức đỏ mặt, mà cậu bé gầy bên cạnh lại dùng hai tay ôm ngực, vẻ mặt đầy khinh thường.

“Tiểu Phi, bạn mau tới ngồi đi.” Cùng lúc ấy, cô bé kia lại tiến lên, lôi kéo cậu bé gầy yếu, nói.

Cậu bé gầy yếu thoáng sửng sốt một chút, chợt đặc ý nhìn về phía cậu bé mập, rồi không chút do dự, lập tức đặt mông ngồi lên bàn đu dây.

Cậu bé mập thấy vậy, giận tới tím mặt, vội vàng dùng sức đẩy cậu bé gầy xuống dưới.

Cô gái kia trông thấy một màn như vậy, không khỏi che miệng nở nụ cười.

“Con đã đến rồi.” Lúc này, một giọng nói hiền hòa khác lại truyền đến.

Một bà lão lưng còng, chống gậy từ bên trong viện phúc lợi đi ra, hướng ánh mắt hiền lành nhìn cô gái nọ.

Cô gái xoay người, vừa trông thấy bà lão kia, đôi mắt lập tức trở nên dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Viện trưởng.”

“Tiểu thư đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Bà lão nhẹ giọng nói.

Cô gái thoáng giật mình, lại khẽ mỉm cười lắc đầu, nói: “Không có việc gì, tiểu thư sẽ không gặp phải chuyện không may đâu, là con thấy nhớ người, mới trở về thăm thôi.”

“Ta đã nghe nói tới chuyện này rồi.” Bà lão nhẹ giọng thở dài một câu, nói: “Lần này, tiểu thư gặp phải phiền toái rất lớn, cả tòa thành đều đã thay tên đổi họ.”

Cô gái im lặng một lát, mới chậm rãi nói: “Đây chỉ là tạm thời, tiểu thư sẽ không bị đánh bại, vĩnh viễn cũng không bị đánh bại! Ngài nhất định có thể nghĩ ra biện pháp. Hồi chính biến lần này còn chưa chấm dứt, nhưng tiểu thư sẽ là người vẽ xuống dấu chấm hết cho nó.”

Bà lão khẽ gật đầu, chợt nói: “Con tới nơi này cũng được, chỉ sợ nếu đối phương có được thủ đoạn gì đó, như năng lực đọc tâm chẳng hạn, hẳn có thể tra khảo được không ít tình báo về tiểu thư từ trên người con. Ở nơi này có tầng phòng ngự mà tiểu thư từng bố trí lúc trước, đối phương không truy tung đến đây được, con cứ ở lại nơi này chờ đợi trước đi.”

Cô gái nọ khẽ gật đầu, đang lúc cô ta muốn mở miệng nói chuyện, rất đột ngột, hai người bọn họ lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một tiếng rít gió từ trên trời tập kích tới.

Là một điểm nhỏ màu đen.

Là ... một viên đạn!

Cô gái này đúng là Nạp Sát Phân Ny. Ngay khi cô ta nhìn thấy viên đạn kia, trong lòng lập tức sững sốt, bởi vì quỹ tích của viên đạn nọ rất kỳ quái, nó đang từ trên trời giáng xuống nơi đây!

Giống như vẽ nên một đường parabol nào đó.

Theo lẽ thường, không phải viên đạn luôn bay thẳng tắp sao? Và chỉ cần nhìn thẳng theo hướng viên đạn bay tới, có thể nhìn thấy người bắn.

Nhưng đằng sau viên đạn này lại là không trung.

Chỉ ngay người trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Nạp Sát Phân Ny đã phản ứng lại, bóng dáng lao vụt qua, né tránh quỹ tích viên đạn phóng tới.

Dường như viên đạn này bắn tới từ khoảng cách khá xa, khiến tốc độ bắn suy giảm, nhưng kể cả khi bị tập kích trong cự ly gần, cô ta vẫn có thể phản ứng lại.

Nói gì thì nói, cô ta cũng là hình thái thứ hai, chỉ vền vền là một cây súng ngắm, làm sao có thể quật ngã được?

Viên đạn đang bay nhanh xuống, nhưng một khắc sau, chuyện quỷ dị đã xảy ra, tại vì viên đạn nọ lại lập tức quẹo sang, đuổi theo Nạp Sắt Phân Ny.

Nạp Sắt Phân Ny biến sắc, cô ta vội vàng nâng tay, đột nhiên rút kiếm chém tới.

“Phốc” một tiếng, viên đạn lại bị chém thành hai nửa!

Lực đạo của một kiếm này rất mạnh, cực kỳ sắc bén.

“Hóa ra là ở đây.” Nhưng không đợi Nạp Sắt Phân Ny phục hồi lại tinh thần, một giọng nói lạnh nhạt đã vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người đã bước ra từ không trung trên đỉnh đầu hai người.

Đối phương đúng là Hứa Thâm vừa lộ diện từ tầng sâu trong Khư giới.

Tại khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thâm, sắc mặt Nạp Sắt Phân Ny đại biến, trở thành tái nhợt không chút máu, cả người cô ta đều đang run rẩy, nhưng suy nghĩ càng như dây đàn trong đầu lại khiến cô ta không chút do dự, đã lựa chọn phương án chạy trốn đầu tiên.

“Phốc” một tiếng, một sợi xiềng xích xỏ xuyên qua, đâm thủng bả vai Nạp Sắt Phân Ny, sau đó quấn quanh thân thể cô ta, chỉ trong nháy mắt đã kéo đối phương trở về, dừng ngay trước mặt Hứa Thâm.

Chương 860: Quá Khứ Của Nghĩ Hậu!

“Đưa lưng về phía quân vương, chính là tội lớn bất kính.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Nạp Sắt Phân Ny sợ hãi nhìn Hứa Thâm, thậm chí còn không màng tới cơn đau đớn ở bả vai, cô ta run giọng nói: “Cậu tìm được tôi như thế nào?”

“Tình báo về Nghĩ Hậu, là cô tự nói, hay để tôi tới lấy đi?”
Hứa Thâm không trả lời, chỉ nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Nạp Sắt Phân Ny vô cùng khó coi, cô ta đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên lại nhìn thấy Hứa Thâm khẽ động chân mày, bất chợt một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Là bà lão bên cạnh, thân thể bà ta cũng bị một sợi xiềng xích xuyên thủng.

Lực lượng lấy nhỏ đổi lớn nhanh chóng theo xiềng xích kéo dài tới, hoàn toàn áp chế bà lão nọ dưới mặt đất.

Hoá ra bà lão này định đánh lén, giúp Nạp Sắt Phân Ny thoát thân.

Và bà ta cũng là trăm khur giả hình thái thứ hai.

Sau khi bà ta bị áp chế dưới đất, ba đứa nhỏ bên cạnh đều bị dọa sợ, khóc kêu inh ỏi.

Hứa Thâm nhìn lướt qua chúng nó, nhẹ nhàng thực hiện một lần trùng kích tinh thần, liền khiến cho ba đứa nhỏ nọ đều hôn mê đi.

“Hạ Thông.” Một bóng dáng trong suốt lập tức xuất hiện bên người Hứa Thâm.

“Sưu tầm trí nhớ của cô ta.” Hứa Thâm nói.

Hạ Thông có chút bất đắc dĩ, lại là loại chuyện này... Cũng là cậu hiểu tôi.

Kỳ thực, bản thân gã cũng thích rình mò trí nhớ của người khác, loại cảm giác rình mò này có thể mang lại cho gã một tia kích thích.

Và với quân vương, có rất ít điều đủ khả năng kích thích đến bọn họ.

“Cái gì?” Nạp Sắt Phân Ny không nhìn thấy Hạ Thông, lập tức bị lời nói không sao hiểu nổi của Hứa Thâm làm sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, cô ta liền ý thức được, rất có thể đó chính là một loại năng lực nào đó, rồi dưới trạng thái kinh hoàng, cô ta vội vàng muốn phóng thích khur lực tự bạo.

Bỗng nhiên, thân thể của cô ta trở nên cứng ngắc, và ngay sau đó là nhẹ nhàng run rẩy một hồi.

“Ừm?” Hứa Thâm nhìn thấy khu lực bành trướng trong cơ thể bà lão bên cạnh, có vẻ như như bà ta đã ý thức được điều gì nên muốn tự sát,.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, Mặc Vệ vẫn ở bên người hắn lập tức xuất hiện, lao vút về phía đối phương. Rất nhanh một con dao đã chém thẳng xuống phần gáy bà lão nọ, đánh gãy mối liên hệ thần kinh giữa xương cổ và đại não, trực tiếp đánh ngắt đối phương.

Thoạt nhìn, đây chỉ là đả kích vật lý, trên thực tế, nó cũng làm mê muội tinh thần.

Rất nhanh, thân thể Hạ Thông đã hiện ra ngoài, không đợi gã mở miệng, Hứa Thâm đã để cho gã cướp đoạt ký ức của bà lão bên cạnh.

Hạ Thông không có kén chọn, rất nhanh đã làm xong rồi.

Hai phần trí nhớ tới tay, gã trực tiếp bày ra cho Hứa Thâm xem.

Đúng là Hứa Thâm đã tìm được tình báo liên quan tới Nghĩ Hậu trong ký ức của hai người này.

Không riêng gì Nạp Sát Phân Ny, bà lão nọ cũng biết Nghĩ Hậu.

Hơn nữa ký ức về Nghĩ Hậu trong đầu bà ta là thời kỳ quá khứ.

Kết hợp trí nhớ của hai người, một bức họa vẽ lại quang cảnh thời gian xưa cũ lập tức hiện ra trước mắt Hứa Thâm...

40 năm trước, tiểu trấn Nguyệt Quang vẫn còn là một tòa tiểu trấn bình thường.

Ở thời kỳ đó, thành Bạch Nghĩ vẫn còn được gọi là thành Dạ Thử.

Gia tộc Hải Sát Vi (Hathaway) là hào phú trong tiểu trấn Nguyệt Quang. Tổ tiên của bọn họ từng là bá tước ở nội thành.

Khoảng hai trăm năm trước, trong nội thành vẫn còn lưu lại chế độ vương tước, đó cũng là thời kỳ chế độ tước vị đi đến giai đoạn suy yếu rồi kết thúc.

Sau này, theo làn sóng phát triển và cách tân, chế độ tước vị kết thúc, thời đại mới được mở ra.

Gia tộc Hải Sát Vi có xuất thân quý tộc, cho nên vẫn giữ lại được vinh quang của tổ tiên, bên trong gia tộc vẫn còn lưu truyền lễ nghi quý tộc bá tước, nhưng vừa vặn gặp phải hiệp hội Chung Khí mới xuất hiện tại thành Đê vén lên trào lưu tư tưởng mới, khiến cho rất nhiều những thứ mới mẻ liên tiếp ra đời, văn hóa thời thượng cũng theo đó mà sinh ra.

Những lễ nghi, quy củ của thời đại trước cũng dần dần bị dân cho cái nhãn ‘Cứng nhắc’, ‘Cao ngạo’, ‘Nhất thành bất biến’, bị những con người của thời đại mới bài xích và khinh thường.

Chuyện này cũng làm cho gia tộc Hải Sát Vi kéo dài tới trăm năm hưng thịnh, dần dần đi về hướng suy bại, xuống dốc.

Khi bà lão nợ bước vào trang viên Hải Sát Vi, vừa vặn là thời kỳ gia tộc Hải Sát Vi chuyển từ hưng thịnh sang suy sụp.

Bà ta đã được chứng kiến hình ảnh huy hoàng của gia tộc Hải Sát Vi.

Vào thời bấy giờ, trong trang viên là một mảnh múa hát vui mừng, bởi vì vài vị bề trên trong gia tộc tham gia vào kinh thương, chính trị, cho nên vào những ngày sinh nhật hay hội hè, trong trang viên đều có thật nhiều danh môn hào khách tụ tập đến nơi đây.

Mà khi đó, cũng là thời kỳ bận rộn mệt nhọc nhất của đám hạ nhân bọn họ.

Nhưng bận rộn thì bận rộn, phần đông những người hầu, bao gồm cả bà lão nợ, đều cảm thấy vinh dự, vui vẻ vì chủ nhân nhà mình hưng thịnh.

Bà ta cũng được chứng kiến thời kỳ gia tộc Hải Sát Vi suy bại, người đòi nợ tới cửa, rồi không chút lưu tình đập bàn, buông lời đe dọa.

Bà ta cũng được chứng kiến cái đồng hồ chim bồ câu trắng mà phu nhân yêu thích nhất, bị người ta khuân ra khỏi trang viên...

Bà lão này xuất thân từ viện phúc lợi, từ lúc mới bảy, tám tuổi, bà ta đã được trang viên nhận về nuôi dưỡng, vừa hầu hạ thiếu

gia tiểu thư, vừa làm bạn chơi cùng bọn họ, mà vị tiểu thư được bà ta hầu hạ kia, tên là Mạt Di La · Hải Sát Vi.

Từ nhỏ, tiểu thư Mạt Di La đã có trí tuệ hơn người, lại thiện lương dịu dàng, cô ta là con gái của tam đương gia trong gia tộc.

Gia chủ tuổi già, dưới gối có ba con trai, hai con gái, hai vị tiểu thư đó đều đã theo chồng, rời khỏi trang viên. Lão tam là cậu con trai nhỏ nhất của gia chủ, bản tính tùy tiện, không quá chú tâm, nghe nói bởi vì tâm lòng quá mức thiện lương, khiến cho chuyện kinh doanh thất bại.

Hai vị lão đại và lão nhị bên trên, lão đại làm kinh thương, lão nhị làm chính trị, đều có tiền đồ hơn lão tam.

Sau khi tam đương gia kinh doanh thất bại, ông ta đã lựa chọn đi du lịch các khu, tăng trưởng kiến thức, nhưng cũng vì vậy mà hàng năm đều phiêu bạt bên ngoài.

****Theo mình tìm hiểu thì cái tên Mạt Di La kia thuộc về một nhân vật trong game Siêu Ma Pháp Đại Chiến - Cross Hermit, là thuần khiết chi thuần, một trong Thiết Tam Giác Bất Bại, có danh xưng là Sắc Vi Bạch Ngân.****

Chương 861: Quá Khứ Của Nghĩ Hậu (2)

Bà lão nọ làm bạn bên cạnh tiểu thư Mạt Di La, đọc sách, học tập lễ nghi.

Trong quá trình kết bạn này, bà lão thường xuyên phải lên tiếng trầm trồ khen ngợi vì trí tuệ của tiểu thư Mạt Di La, bất cứ chuyện gì, chỉ cần nói qua một lần, cô ta lập tức có thể nhớ kỹ, ngay cả những bộ sách cực kỳ trúc trắc, cô ta cũng có thể đọc một lần là hiểu, ngộ tính cực cao.

Khi tiểu thư Mạt Di La được 12 tuổi, đại đương gia kinh doanh thất bại, nợ một khoản lớn, kinh tế trong trang viên xuống dốc không phanh.

Đại đương gia ly hôn cùng vợ đầu, lại cưới một cô gái con nhà thương gia giàu có khác, muốn Đông Sơn tái khởi, nhưng từ đó về sau đột nhiên bất vô âm tín, cực ít khi trở lại trang viên.

Mỗi khi gia chủ nhắc tới đại đương gia, đều nhúu mày thở dài.

Dần dần, đại dương gia đã trở thành cái tên bị cấm nhắc tới trong trang viên.

Sau đó không lâu, công tác của nhị dương gia cũng xảy ra vấn đề, nghe nói bởi vì không có tiền đưa hối lộ, nên muốn vị trí tranh cử bị người khác cướp mất, còn bị người khác gán tội cho.

Vợ của nhị dương gia tương đối cường thế ngang ngược. Sau đó, trong lúc ngẫu nhiên bà lão có đi ngang qua phòng của bọn họ, đều có thể nghe được âm thanh mắng mỏ và khắc khẩu của nhị phu nhân.

Kể cả lúc đêm khuya, trong trang viên yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng muỗi bay vo ve và tiếng ếch kêu ộp ộp, ngẫu nhiên cũng sẽ nghe được một, hai câu nói của phu nhân, tuy nghe không rõ, nhưng trong đầu tất cả đám người hầu đều xuất hiện một suy nghĩ, nhị dương gia lại bị chửi mắng, răn dạy rồi.

Nhị dương gia có hai con trai, một con gái, nhưng hai cậu con trai của ông ta đều có tính cách yếu đuối, cô con gái lại kế thừa bản tính cường thế của mẹ mình. Nghe nói sau khi cô này đi lấy chồng, cuộc sống cũng không thuận buồm xuôi gió, thường xuyên trở về trang viên nhà mẹ đẻ, mở miệng oán giận, chửi mắng cả nhà chồng đều không ra gì.

Trong bốn cậu con trai của đại dương gia, có một người tương đối xuất sắc, nhận được công trình sửa cầu của tiểu trấn, và tạm thời, đó chính là nơi mang đến kinh tế cho gia tộc bọn họ.

Trong giai đoạn chuyển biến giữa hưng thịnh và suy sụp này, hàng năm trong trang viên đều giảm biên chế người hầu.

Khi tiểu thư Mạt Di La được 15 tuổi, gia chủ ốm theo tiếc nuôi vô cùng mà qua đời.

Ông ta mắc bệnh tim, chỉ vì đưa đến bệnh viện chậm 5 phút, mà chết ngay trên đường.

Tam dương gia, cũng là cha của tiểu thư Mạt Di La nhận được tin báo đã gấp gấp trở về, nhưng cuối cùng vẫn chậm một ngày, không được nhìn mặt cha mình lần cuối trước khi chôn cất.

Lễ tang do đại dương gia tổ chức.

Lễ tang vừa chấm dứt không lâu, đại đương gia đã lựa chọn phân phối gia sản, là con trai trưởng trong nhà, dưới tình huống không có di chúc, đương nhiên ông ta có tư cách kế thừa hết thảy.

Nhưng những người khác lại không chịu thuận theo, dưới quá trình tranh luận của nhị đương gia và hai cô con gái của gia chủ đã gả ra ngoài kia. Tới cuối cùng, khi cả đám người bọn họ đưa nhau lên tòa án [1] đối chất, đột nhiên lại có một phần di chúc không biết từ chỗ nào xuất hiện.

[1] : nguyên văn là 公堂 – công đường.

Nội dung di chúc là giao trang viên cho tiểu thư Mạt Di La.

Đáng tiếc, tính cách của tam đương gia quá mức nhu nhược, vì vậy, cuối cùng ông ta đã lựa chọn phân chia gia sản, tuy vẫn có thể giữ lại trang viên, nhưng phần lớn những tài vật có giá trị trong trang viên, đều bị đại đương gia, nhị đương gia, bao gồm cả hai cô con gái đã đi lấy chồng của gia chủ khuân đi không ít, gần như chẳng còn lại gì.

Từ đó về sau, cả trang viên chỉ còn lại người một nhà tam đương gia.

Cùng lúc ấy, tất cả người làm vườn trong trang viên đều bị sa thải, người hầu cũng vậy, chỉ để lại một mình bà lão, lúc ấy đang là nữ quản gia, cùng với một vị tổng quản gia khác.

Năm ấy, tiểu thư Mạt Di La 16 tuổi đã lựa chọn kinh thương.

Trong suy nghĩ đầy trí tuệ của tiểu thư Mạt Di La, kinh thương vốn là con đường có thể đạt được hiệu quả cực kỳ nhanh. Và đúng là như vậy, thu nhập của trang viên cũng mau chóng tăng trưởng.

Ban đầu, những gốc đại thụ đầy lá rụng ó vàng, không người cắt tỉa trong trang viên, đều do một mình tổng quản gia dọn dẹp, nhưng sau khi thu nhập tăng nhiều, trong trang viên lại có thêm người làm vườn mới.

Dần dần, tòa trang viên vốn từ hưng thịnh đến suy bại xuống dốc, lại khôi phục khí sắc.

Nhân khí cũng từ từ tăng lên.

Khi tiểu thư 22 tuổi, trang viên đã khôi phục đến thời kỳ phồn hoa nhất.

Tiểu thư Mạt Di La cũng trở thành một vị tài nữ, thương gia giàu có được nhiều người trong tiểu trấn khen ngợi.

Trong khoảng thời gian này, đại đương gia, nhị đương gia cũng có ý đồ quay lại trang viên, tiểu thư Mạt Di La cũng không từ chối, nhưng cô ta xây dựng hẳn một tòa trang viên khác cho bọn họ.

Khi tiểu thư Mạt Di La 25 tuổi, tài sản trong tay cô ta đã có thể mua đứt cả tiểu trấn Nguyệt Quang.

Nhưng bà lão phát hiện ra rằng, nụ cười trên mặt tiểu thư càng ngày càng ít đi, vào lúc đêm khuya thường xuyên trong thấy tiểu thư thấp đèn làm việc.

Tới cuối cùng, bà lão không còn được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên vô lo vô nghĩ từng xuất hiện trên mặt tiểu thư nữa.

Mãi cho đến sau này, bà lão phát hiện ra trong trang viên có thêm một đội tuần tra đặc thù.

Theo tiểu thư nói, những người này là trăm khur giả.

Nhưng cái gì là trăm khur giả, bà lão lại không biết.

Sau này, khi bà lão được tận mắt nhìn thấy khur, bà ta mới hiểu trăm khur giả là gì.

Theo thời gian, trang viên càng ngày càng phát triển, bà lão càng ngày càng phải quản lý nhiều người, thời gian được nhìn thấy tiểu thư cũng dần dần ít đi.

Nhưng vài lần gặp mặt sau này, bà ta lại có cảm giác tiểu thư quá mức xa lạ, tựa như cô ta đã thay đổi thành một người khác rồi, trên mặt không có một chút tươi cười.

Chỉ khi nói chuyện cùng tiểu thư, bà ta mới tìm lại được một chút cảm giác quen thuộc.

Mãi cho đến khi, một hồi đột biến nào đó đột nhiên phát sinh, đại khur tập kích trang viên, khắp nơi đều là tiếng kêu rên, âm thanh la hét thảm thiết, có vô số tội tó đã bị giết...

Ngay tại thời khắc nguy nan, tiểu thư Mạt Di La buông xuống, chém giết đại khur, trấn áp hết thảy.

Nhưng sau đó, tiểu thư Mạt Di La không lựa chọn sửa chữa trang viên, lại trực tiếp biến mất sau khi đại chiến chấm dứt.

Thật lâu sau đó, tòa thành này đổi tên.

Tới lúc ấy, bà lão mới biết được, tiểu thư nhà mình đã trở thành thành chủ.

Là người thống trị cả tòa thành!

Mạt Di La cũng có danh hiệu mới là Nghĩ Hậu!

Chương 862: Đối Với Chuyện Mà Mình Nhất Định Phải Làm, Thì Ngay Cả Thần Cũng Đừng Có Nói...

Sau khi trở thành thành chủ, tiểu thư Mạt Di La cũng không thay đổi tiểu trấn Nguyệt Quang đã bị thiệt hại nghiêm trọng, mà để mặc cho nó suy bại, thậm chí còn không áp dụng một chút chính sách hay gói hỗ trợ về kinh tế nào đến hỗ trợ.

Dần dần, nơi này lại lục tục có mấy lần khur thú tai họa, khiến cho tiểu trấn dần dần trở nên hoang vu.

Quá trình này cũng làm cho câu chuyện về gia tộc Hải Sắt Vi chuyển từ thời cực thịnh thành suy sụp và trang viên Hải Sắt Vi trở thành một câu chuyện từ thời nào xa xăm lắm, dần dần bị những người khác lãng quên đi.

Hiện giờ, trong số những người đang sinh sống tại tiểu trấn, gần như không một ai hay biết tiểu thư Mạt Di La của nơi này đã trở thành thành chủ.

Bọn họ còn cho rằng toàn bộ trang viên ngày ấy, đã bị hủy diệt trong sự kiện đại khur tập kích kia rồi.

Sau đó, đều là những gì bản thân bà lão này đã trải qua.

Bà ta cùng vị tổng quản gia kia đều trở thành trăm khur giả, và bà ta lựa chọn ở lại nơi này, thay tiểu thư trông nom tất cả.

Còn vị tổng quản gia kia lại đi theo bên người tiểu thư.

Mà ở trong trí nhớ của Nạp Sắt Phân Ny, cô ta vốn bị vứt bỏ tại viện phúc lợi.

Lúc ấy cô ta còn nhỏ, tiểu thư Mạt Di La mới hơn hai mươi tuổi, đôi phương từng tới viện phúc lợi, còn tự mình ẵm cô ta một lần.

Sau này, Nạp Sát Phân Ny vẫn một mực đi theo bên cạnh bà lão, sinh sống và trưởng thành tại viện phúc lợi, mãi cho đến khi trở thành trăm khư giả, cô ta mới có cơ hội được đến bên người Nghĩ Hậu.

“Hóa ra đây là quá khứ của cô...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động.

Thông qua trí nhớ của bà lão, hẳn dùng một loại cảm giác như đang xem phim phóng sự, để xem xong hơn phân nửa cuộc đời thơ ấu của Mạt Di La.

Bên trong còn có một chuyện, chính bản thân bà lão nọ cũng quên đi, nhưng bà ta lại từng nhìn thấy, và mấy chuyện này đã được lưu lại ở chỗ sâu trong ký ức của bà ta, rồi bị Hạ Thông khai quật.

Khi Mạt Di La 24 tuổi, cha của cô ta đã chết, nghe nói là tưởng niệm mẹ của cô ta.

Sau khi nhìn thấy Mạt Di La có thể một mình đảm đương một phía, biểu hiện xuất sắc, vì thế cha của cô ta đã lựa chọn yên tâm rời đi.

Mà dường như mẹ của Mạt Di La đã chết ngay từ khi cô ta còn nhỏ, trước khi bà lão nọ bước vài trang viên.

Hơn hai mươi năm dài dòng đã trôi qua, nhưng cha của cô ta vẫn lựa chọn tự tử.

Đôi phương cũng là một kẻ si tình hiếm thấy.

Hứa Thâm suy tư hồi lâu, lại hơi nhíu mày.

Kể cả ký ức của bà lão lẫn của Nạp Sát Phân Ny, đều không ghi chép về Nghĩ Hậu ‘Quá khứ’ đang trốn ở nơi nào.

Nghĩ Hậu mà Nạp Sát Phân Ny đi theo, đều là hiện tại thân, ngẫu nhiên cô ta mới được nhìn thấy tương lai thân.

“Che giấu quá khứ tốt như vậy, tôi tớ thân cận nhất cũng không biết được...” Hứa Thâm khẽ nhăn mày, đột nhiên hẳn

nghĩ đến một câu, đối với chuyện mà mình nhất định phải làm, thì ngay cả Thần cũng đừng có nói.

Và hiển nhiên Mạt Di La đã làm theo như thế.

Không một ai biết rốt cuộc cô ta đã giấu quá khứ ở nơi nào, ngay cả người thân cận nhất bên cạnh, và người làm bạn bên mình từ nhỏ đến lớn, cô ta cũng phòng bị.

Hắn cứ tưởng rằng, bản thân có thể thông qua ký ức của Nạp Sát Phân Ny, để tìm được dấu vết mà cô ta để lại, nhưng kết quả lại khiến người ta thực sự tiếc nuối.

Nhưng mà... từ trong ký ức về chuyện trong quá khứ kia, Hứa Thâm cũng có thể nhìn ra, ngay từ nhỏ Nghĩ Hậu này đã không đơn giản.

Trên thực tế, có một số việc trong những chuyện mà bà lão kia đã ghi lại trong trí nhớ, ngay cả chính bà ta, dù chứng kiến từ đầu cũng không hiểu được.

Ví dụ như sự kiện vị đại đương gia kia rời đi, lại có chút liên quan tới Mạt Di La.

Hay chuyện về hai đứa con trai nhu nhược của nhị đương gia, bọn họ thường xuyên tới tìm Mạt Di La chơi cùng, và gần như đã phục tùng Mạt Di La kia, đến mức cô ta nói gì, bọn họ nghe nấy.

Nghĩa là, ngay từ lúc mười mấy tuổi, cô thiếu nữ thoát nhìn đầy thiện lương dịu dàng, trí tuệ nọ, đã lặng yên điều khiển cả gia tộc rồi.

Một người cha yếu đuối thiện lương lại sinh ra một cô con gái phúc hắc [1] trí tuệ, có vẻ như rất hợp lý.

[1] : vẻ ngoài thiện lương bên trong hắc ám.

Bởi vì theo lẽ thường, một thể hệ trước thường sẽ sinh ra một thể hệ sau phát triển trái ngược với mình.

Nói đơn giản thể này, bậc bề trên cường thế, có bản lĩnh, thì đời tiếp theo thường sẽ vô năng, phản nghịch, ngược lại, bậc bề trên thành thật thiện lương, thì đời tiếp theo, sẽ là đám quái đản, xấu xa

“Chỉ có thể chém giết Nghĩ Hậu tương lai trước...” Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, dù Nghĩ Hậu có thể giấu kín quá khứ, thì chuyện cô ta muốn tiếp tục phát triển từ quá khứ đến tương lai, cũng cần một quãng thời gian khá dài dòng.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức lệnh cho Hải Tước giam cầm Nạp Sắt Phân Ny và bà lão nọ lại.

Máu tươi theo bàn tay Hứa Thâm nhỏ giọt xuống dưới, bao trùm Nạp Sắt Phân Ny, lại có máu tươi chảy dọc theo xiềng xích cũng bao phủ cả người bà lão nọ vào bên trong.

Rất nhanh, hai người đều bị máu tươi bao lấy chỉ còn lại một hình người.

Máu tươi chợt co rút lại, chôn vùi hai người bọn xuống dưới mặt đất, một loại giam cầm mang đặc tính ngủ say.

Hứa Thâm cầm lấy súng ngắm, tiếp tục bắn đi.

Một súng này ngắm thẳng vào Nghĩ Hậu!

Năng lực bao trùm thân súng, viên đạn chợt bắn ra.

Nhưng một màn kỳ dị xuất hiện. Ngay khi viên đạn bắn ra hơn mười mét, nó lại trở nên run rẩy, sau đó dừng lại ngay giữa không trung, không ngừng chấn động, như thể đang run lẩy bẩy.

Hoặc là lắc lư hai bên trái phải, không thể phân biệt được phương vị.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ là cái vòng quấy nhiễu mà Nghĩ Hậu đã chôn ở chỗ này gây ra?

Từ trong trí nhớ của bà lão, Hứa Thâm biết, Nghĩ Hậu từng chế tạo một loại phòng tuyến quấy nhiễu ở trên sườn núi chung quanh viện phúc lợi này, để tiện cho bà lão nọ ẩn náu, cũng khiến khur thú khó có thể phát hiện ra nơi này.

Hứa Thâm ngắm nghĩ một hồi, lập tức vươn tay bắt lấy viên đạn kia, sau đó xoay người, đạp một cước, rời khỏi nơi này.

Chờ đến lúc đi vào trung ương tiểu trấn, Hứa Thâm mới một lần nữa phát động năng lực.

Chương 863: Chờ Kỳ Hạn Ba Tháng...

Hắn vừa xòe tay, viên đạn kia trực tiếp văng ra, thậm chí còn không cần thông qua súng ngắm.

Sau khi viên đạn vừa văng ra kia, bay về phía trước hơn mười mét, nó thoáng lắc lư một chút, rồi lập tức quẹo về một hướng khác, mới tiếp tục bay đi.

Hứa Thâm lập tức đuổi theo viên đạn, truy tung qua.

Viên đạn chạy như bay suốt cả chặng đường.

Mỗi lần đi qua một đoạn lộ trình, Hứa Thâm lại cần phát động năng lực.

Cứ như vậy, quá trình truy tung trực tiếp kéo dài đến chỗ tường cao.

Quả nhiên là ở ngoài tường... Hứa Thâm nhìn bức tường cao trước mắt, chợt trầm ngâm xuống. Lần này hắn không lựa chọn tiếp tục bắn viên đạn, mà nhanh chóng kết nối cùng Hải Tước, Hải Tước nghe được ý tưởng của Hứa Thâm, lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó, một giọt máu tươi ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

Hứa Thâm dùng giọt máu này như viên đạn, sau đó bắn nó ra.

Phát động tinh chuẩn.

Máu tươi lập tức lao thẳng về phía nào đó.

Hứa Thâm theo sát đằng sau.

Cùng lúc ấy, tại một khu đồi núi trên vùng hoang nguyên ngoài tường.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi ngồi trên đỉnh núi, con khư ngựa trắng nằm bên cạnh, đôi mắt cô ta lóe sáng, đang tính toán ngày tương lai của mình trở về.

Bỗng nhiên, cô ta cảm ứng được điều gì, lập tức ngẩng đầu nhìn về một phương hướng nào đó.

Chỉ thấy một bóng người đang gào thét lao đến.

Chờ đến lúc thấy rõ bóng người kia, sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đột nhiên biến đổi, là Hứa Thâm!

Đối phương lại tìm được cô ta?

Chẳng lẽ con kiến bay lúc trước đã bị chặn lại?

Nhưng rõ ràng cô ta đã truyền tin tức quay lại quá khứ rồi mà, vì sao Hứa Thâm còn chưa chết? !

Đủ loại nghi ngờ chợt lóe lên rồi lướt qua trong đầu Nghĩ Hậu, đột nhiên cô ta xoay người phóng về phía trước, trực tiếp bỏ chạy!

Đối mặt với năng lực quỷ dị của Hứa Thâm, gần như cô ta không thể xử lý nổi, cũng không tìm được biện pháp khắc chế, bởi vì một khi đã tiến vào phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm, muốn thoát thân sẽ cực kỳ khó khăn.

Thời gian ngừng lại!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi trực tiếp phát động thời gian ngừng lại, còn là ngừng lại trong phạm vi lớn, bao trùm phạm vi vài trăm mét xung quanh Hứa Thâm, sau đó xoay người nhảy lên lưng con khur ngựa trắng, gia tốc chạy vội.

Trong nháy mắt, cô ta đã bỏ chạy khỏi nơi này.

Hứa Thâm chỉ cảm thấy trước mắt mình nhoáng lên một cái, tiếp đó, Nghĩ Hậu ban đầu còn đứng trên khu đồi núi, lúc này lại tan biến giữa hư không rồi.

Một màn quen thuộc này, hiển nhiên hẳn đã bị dừng thời gian rồi.

Cô ta sợ hãi đến như vậy? Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Haizz... Ban đầu, hẳn còn có ý đồ khiêu khích đối phương, sau đó giả vờ chiến đấu kịch liệt một phen, để giọt máu tươi kia của Hải Tước lặng yên không một tiếng động đáp lên người đối phương trước, không nghĩ tới đối phương vừa thoáng thấy hẳn đã chạy như chuột gặp mèo rồi.

Cô cũng không phải Dạ Thử Vương nha.

“Nhưng mà... có thể truy tung đến đối phương nhanh như vậy, thì đến lúc đó ta cũng có thể tiếp tục truy tung.” Đôi mắt Hứa Thâm lóe sáng, mặc kệ như thế nào, năng lực cũng không thất bại.

Chờ Nghĩ Hậu tương lai trở về, chỉ cần hấn làm theo phương thức này, là có thể tìm được cô ta.

“Chỉ là... xuyên qua biển khơi cần ba tháng, cô tìm kiếm khu binh cũng cần thời gian, không thể xác định được thời gian trở về, nhưng mặc kệ như thế nào, khoảng ba tháng sau, cô ta nhất định sẽ trở về bất cứ lúc nào...”

“Chờ thời hạn ba tháng vừa đến, ta cứ chăm chăm theo dõi Nghĩ Hậu trước mắt là được.”

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên đen kịt, hấn đang quan sát mấy sợi nhân quả một mực kéo dài hướng về một nơi nào đó ngay giữa hư không, đây là Nghĩ Hậu cùng cô con kia con khu ngựa trắng sợi nhân quả, đối phương mới vừa đi, sợi nhân quả còn không có biến mất.

Hứa Thâm tin tưởng, chỉ cần men theo sợi nhân quả này, hấn có thể duy trì khoảng cách với đối phương.

Dù sao năng lực của Nghĩ Hậu cũng không phải hệ cảm giác.

Mà hấn lại có ‘Hình tròn’, có thể ẩn giấu tất cả khí tức.

Hình tròn, ngoại trừ có thể phòng ngự, nó cũng có thể bao bọc hết thấy mọi thứ của hấn ở bên trong vòng tròn phòng ngự, không tiết lộ ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm cũng không tiếp tục theo dõi đối phương nữa, mà xoay người trở về thành.

Sau khi trở về thành, Hứa Thâm đào thân thể của Nạp Sát Phân Ny và bà lão từ dưới mặt đất lên, mang về bên trong Quang Minh điện, lại để cho Hạ Thông sửa chữa ký ức của bọn họ, đan thành sợi ký ức mới, cuối cùng mới để bọn họ ở lại trong điện làm trợ thủ.

Dù sao Nạp Sát Phân Ny cũng từng giúp Nghĩ Hậu xử lý vô số chuyện lớn chuyện nhỏ, nhất là một chút chuyện bí ẩn, coi như không nói tới chiến lược, năng lực làm việc của cô ta tuyệt đối là đỉnh cao, là một vị cấp dưới hiếm có.

Thời gian sau đó, ngoại trừ xử lý việc vặt bên trong thành, Hứa Thâm bắt đầu chuyển sang tu luyện và củng cố chiến lược bản thân.

Hiện giờ đã bước vào quân vương, Hứa Thâm cũng thành lập xong hải đăng rồi.

Dựa theo bí thuật mà Nam Ngung cho, hắn tiếp tục tu luyện về phía trước, giai đoạn thứ năm là thâm uyên (vực sâu).

Đây là lĩnh vực mà tạm thời Hứa Thâm còn chưa thể chạm đến được, ngay cả phương hướng cũng chưa lần ra, mà trên bí thuật cũng không chỉ dẫn rõ ràng, chỉ miêu tả lại một chút, hiển nhiên nội dung ghi chép về tầng này thuộc loại tin tức cơ mật, Nam Ngung không có quyền lấy nó ra cho người ngoài.

Cũng có thể, thể lực sau lưng Nam Ngung cũng không có.

Về phần bí thuật điệp lãng, Hứa Thâm đang nghiên cứu tầng thứ ba, nộ đào (sóng dữ).

Một khi nắm giữ được tầng này, hắn có thể tiến vào trạng thái nộ đào trong khi chiến đấu, lực lượng bùng nổ sẽ tăng lên gấp đôi, không hề thua kém hiệu quả tăng phúc trong trạng thái Tu La của Trần Hàn.

Ở trong bảo khố của Nghĩ Hậu, ngoại trừ lượng lớn khư binh tài bảo, còn có hai thiên bí thuật khác, nhưng đều không trọn vẹn, không thể so sánh được với bản của Nam Ngung.

Dựa theo cách nói của Nạp Sát Phân Ny, bí thuật chân chính đã được Nghĩ Hậu cất giấu ở một chỗ khác, không ai biết được, chỉ có một mình Nghĩ Hậu tự biết mà thôi.

Đối với chuyện này, Hứa Thâm cũng hết cách, hắn suy đoán rằng, vô cùng có khả năng, cô ta đã giấu nó tại chỗ của quá khứ thân rồi.

Chương 864: Con Khư Trong Đồ Thư Quán!

“Thành chủ, ngài có muốn xây dựng lại Đồ Thư quán trong cung Nghĩ kia không?” Nạp Sát Phân Ny nghe được tin tức phía dưới, lập tức tiến đến xin chỉ thị của Hứa Thâm, thần thái cung kính, không còn bất cứ thù hận và e ngại lúc trước.

Hứa Thâm không thể không cảm thán thủ đoạn của Hạ Thông thật đáng sợ.

Có lẽ theo thời gian lâu dài, tình báo chung quanh và trí nhớ sẽ tạo thành xung đột, làm Hạ Thông sinh ra một chút chia rẽ và hoài nghi với hắn, nhưng cho đến trước mắt, Hứa Thâm vẫn không nhìn ra hắn có bất cứ dị trạng gì.

“Đồ Thư quán...” Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, bên trong Đồ Thư quán kia có một con khur thích đọc sách.

Đồ Thư quán đã biến thành Đồ Khur quán mất rồi.

“Giữ lại đi, đổi tên là được.” Hứa Thâm nói.

Nạp Sát Phân Ny gật đầu, chột hỏi: “Vậy đổi tên là gì?”

“Gọi là Vị Lai Đồ Thư quán đi.”

Nạp Sát Phân Ny thoáng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu liền rời đi.

Hứa Thâm nghĩ một hồi, lại nhích người đi đến phía trước Đồ Thư quán.

Ánh mắt hắn đảo qua, tầm mắt xuyên thấu toàn bộ ba tầng bên trong Đồ Thư quán, từ trên xuống dưới.

Lúc này, toàn bộ tầng thứ ba, nơi mà chỉ một mình Nghĩ Hậu mới có thể tiến vào lúc trước, lại lộ ra rõ mồn một trong mắt hắn, bên trong chẳng có bao nhiêu bộ sách.

Ở thời điểm hắn nhìn vào, con khur kia đang ở tầng thứ ba, cô ta ngồi trên giá sách, vui sướng gặm ăn một cái đầu đen tuyền không biết lấy được từ nơi nào, giống như đang gặm ăn một quả táo vậy, cặp đùi đẹp thon dài đan vào nhau cùng một chỗ, trên tay cầm sách, thoạt nhìn cực kỳ chăm chú, tập trung.

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, trực tiếp bước vào tầng thứ tư trong Khur giới, dùng mắt thường nhìn sang, lập tức trông thấy dáng vẻ con khur này.

Cô ta có thể đặt mình trong tầng thứ tư, xem ra là khur cấp A.

“Cẩn thận.” Bỗng nhiên Hải Tước thấp giọng nhắc nhở, âm thanh có chút ngưng trọng: “Ác niệm trên người con khur kia rất nặng “

“Hả?” Hứa Thâm hơi kinh ngạc, Hải Tước chính là con khur biết khá rõ về hắn, nhưng với mức chiến lực hiện tại, hắn vẫn cần phải cẩn thận sao?

Phải biết rằng, đa phần những con khur cấp A khác đều không địch lại quân vương, trừ phi là một nhóm khur cấp A đặc thù.

Mà hần, lại có thể dễ dàng trấn áp quân vương bình thường.

Nói đơn giản hơn, ở trước mặt hần, hần là khur cấp A bình thường sẽ không thể phản kháng được.

Lúc này, dường như con khur đang ngồi bên trong Đồ Thư quán đã cảm nhận được cái gì, đôi mắt cô ta rời khỏi cuốn sách trên tay, dừng ở trên người Hứa Thâm, bên trong xẹt qua một mảnh kinh ngạc.

“Quả nhiên là cậu lừa gạt tôi...” Có vẻ như Đồ Thư khur [1] vẫn còn có chút ấn tượng về Hứa Thâm, đôi mắt cô ta chăm chú nhìn vào hần, mang theo một chút cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt.

[1] : Con khur trong Đồ Thư quán.

“Nơi này là địa bàn của Nghĩ Hậu, cô có biết Nghĩ Hậu không?” Tới lúc này, Hứa Thâm đã không cần quá mức cẩn thận tiến hành nguy trang giống như lúc trước nữa, trực tiếp mở miệng dò hỏi.

“Cậu là kẻ thù của cô ta?” Dường như Đồ Thư khur cũng cảm nhận được sát ý của Hứa Thâm, rồi có chút hứng thú nói:

“Khó trách sào huyệt của cô ta lại bị hủy diệt, hoá ra là bị cậu xâm chiếm rồi. Cô ta còn chưa có chết? Năng lực của cô ta cực kỳ đặc thù nha, nếu không thể hoàn toàn giết chết cô ta, thì sớm hay muộn cậu cũng sẽ chết ở trong tay cô ta thôi.”

“Cô đã từng trông thấy năng lực của cô ta rồi? Nói như vậy, cô bị cô trấn áp tại đây sao?” Đồ Thư quán gần cung Tuyết như vậy, con khur này lại một mực tồn tại ở nơi đây, Hứa Thâm không tin Nghĩ Hậu không cảm nhận được.

“Không thể nói là trấn áp được, chúng ta chính là đồng bọn hợp tác.” Đồ Thư khur nhẹ giọng nói: “Tôi thay cô ta canh giữ Đồ Thư quán này, đổi lại cô ta bổ sung cho tôi những bộ sách mà tôi thích xem, đây là hợp tác.”

Hứa Thâm đánh giá gian Đồ Thư quán trước mắt, ở tầng thứ ba chỉ có một vài bộ sách ít ỏi: “Bên trong này thì có thứ gì cần cô phải canh giữ?”

“Nếu đã là thứ mà tôi trông coi, đương nhiên không thể nói cho cậu được.” Đôi mắt của Đồ Thư khư hơi nheo lại, đánh giá Hứa Thâm: “Có thể ép cô ta phải chạy, xem ra bản lĩnh của cậu không nhỏ.”

“Cô cũng muốn thử xem sao?” Hứa Thâm hỏi.

Dường như Đồ Thư khư có chút cân nhắc, sau đó chậm rãi thu lại tia nguy hiểm từ trong đáy mắt, nhẹ giọng cất tiếng nhỏ nhẹ nói: “Thôi quên đi, tôi đã không còn hứng thú với chuyện đánh đánh giết giết nữa rồi, không có việc gì thì đọc sách cũng rất tốt.”

Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào cái đầu đen tuyền trong tay cô ta, hiển nhiên hẳn không hề tin những lời cô ta vừa nói, nhưng cũng không truy cứu, lại tiếp tục hỏi: “Cô từng trông thấy mấy Nghĩ Hậu?”

Đồ Thư khư hơi sững sờ, chột nở nụ cười hỏi: “Xem ra hai người chiến đấu rất kịch liệt nha, cậu đã nhìn thấy hai Nghĩ Hậu rồi sao? Đã như vậy mà cô ta vẫn không thể đánh bại cậu, xem ra cả tôi cũng không phải đối thủ của cậu rồi.”

Nói đến đây, đôi mắt cô ta thoáng rung động: “Nhưng mặc kệ ai trong hai người tới quản lý nơi này, tôi chỉ muốn Đồ Thư quán thôi, nếu cậu muốn mời tôi đảm nhiệm chức vụ, thức ăn tôi tự mình chuẩn bị, chỉ cần cậu cung cấp sách cho tôi là được, thế nào?”

Hứa Thâm nhíu mày, nói như vậy đối phương cũng chỉ trông thấy hai Nghĩ Hậu mà thôi, xem ra quá khứ thân thực sự rất khó tìm.

Hắn bình tĩnh nói: “Không thành vấn đề, nhưng cô phải trông nom Đồ Thư quán này cẩn thận một chút, ngoại trừ tôi, nếu ai có ý đồ phá hư, cô phải ra mặt.”

“Đương nhiên rồi.” Đồ Thư khư hừ nhẹ nói: “Ai dám tới nơi này giương oai, tôi sẽ làm cho hắn tự mình đi gánh chịu hậu quả... À không, là tự tôi sẽ gánh chịu hậu quả.”

Hứa Thâm không đáp lại lời nói bông đùa của con khư này.

Xem ra ... đúng là con khư trước mắt này đã đọc được không ít sách vở, trong bụng cũng có chút mực, lại biết nói đùa như nhân loại.

Hứa Thâm đi vào tầng thứ ba trong Đồ Thư quán, mặt đối mặt cùng con khur này, nhưng dường như cô ta cũng không bày ra tư thế phòng ngự hay gì, cả người đều để lộ ra một loại cảm giác ung dung tao nhã, không chút sợ hãi.

“Cô không sợ tôi sẽ giết chết cô sao?” Hứa Thâm dò hỏi.

Đồ Thư khur hé miệng cười, nói: “Sợ nha, nhưng đáng tiếc, cậu không giết được tôi đâu, Nghĩ Hậu cũng không giết được.”

Chương 865: Hải Nguyệt Thăng!

“Hả?” Nghe vậy, Hứa Thâm lại càng muốn thử năng lực của con khur này hơn.

Đột nhiên... hần phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn.

Một luồng lực lượng suy yếu cấp tốc phóng xạ ra ngoài, bao phủ con khur nọ ở trong lĩnh vực.

Rất nhanh, thân thể con khur nọ đã co rút lại, từ ban đầu là ngự tử chân dài tất đen, đảo mắt một cái đã biến thành em gái nhỏ đáng yêu non nớt, nét quyến rũ trong ánh mắt tiêu tán không ít, lại nhiều hơn vài phần thanh thuần, ngây ngô.

Sưu!

Bỗng nhiên Hứa Thâm đánh thẳng một quyền về phía cô ta, khiến Đồ Thư khur kinh ngạc mà nhìn hần, như thể cô ta không ngờ lực lượng của mình lại bị Hứa Thâm áp chế đến loại trình độ này.

Cô ta nhanh chóng nâng tay ngăn cản, nhưng một quyền của Hứa Thâm tới quá nhanh, đã đánh thẳng vào đầu cô ta rồi.

Đầu con khur vỡ tan tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, nó lại được ngưng tụ ra ngoài, sau đó cả người ngay ngắn chỉnh tề nhìn về phía Hứa Thâm: “Quả nhiên cậu rất lợi hại.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn cô ta: “Năng lực của cô là gì?”

“Vô hạn tái sinh nha...” Đồ Thư khur cười hì hì nói.

Hứa Thâm nhướng mày, đôi phương trả lời hần nhẹ nhàng như vậy, hiển nhiên đó không phải năng lực thật sự của cô ta, chỉ là

thoạt nhìn loại năng lực này có biểu hiện bên ngoài bao gồm đầy đủ loại đặc tính như vậy.

Nhưng kể cả như thế, loại năng lực của cô ta cũng khá là mạnh mẽ.

“Vậy để tôi thử xem sao.”

Hứa Thâm lại ra tay.

Cường hóa, chất chồng.

Nửa phút sau, Đồ Thư khư trước mắt đã bị Hứa Thâm cứng rắn đánh thành một mảnh sương mù màu xám.

Nói sao nhỉ? Dường như thân thể đối phương vốn không phải máu thịt, mà được ngưng tụ bởi một loại sương mù nào đó, chờ sau khi hoàn toàn tan vỡ, lại nhanh chóng khôi phục như bình thường, hơn nữa có vẻ như sau khi khôi phục, cô ta không chịu một chút biến hóa hay suy yếu nào.

Xem ra đây là một năng lực bảo mệnh rất mạnh.

Hứa Thâm nghĩ đến vị trung niên mặt vuông kia, rất có khả năng loại chiêu thức giúp đối phương giả chết trong tay xác, cũng cùng loại với thủ đoạn này.

“Xem ra thân thể trước mắt của cô vốn không phải là bản thể.”
Hứa Thâm hướng đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía cô ta.

Lúc này, chịu ảnh hưởng của lĩnh vực cường hóa chất chồng, Đồ Thư khư đã từ thiếu nữ biến thành một cô bé chừng mười tuổi, nhưng vẻ mặt vẫn đang cười hì hì, hoàn toàn không sợ hãi, nhưng ngay khi nghe được những lời này của Hứa Thâm, vẻ mặt của cô ta chợt lóe lên một tia mất tự nhiên.

“Khó trách cậu lại có thể đánh bại cô ta, quả nhiên là người vô cùng đáng sợ...” Đồ Thư khư liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, vẻ mặt không còn tùy tiện, ung dung như vừa nãy, mà trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Hứa Thâm thu hồi lĩnh vực, lại lập tức nhìn thấy thân thể đối phương cấp tốc biến thành dáng vẻ quyến rũ thành thục lúc trước.

Hắn cũng không còn tiếp tục để ý tới đối phương nữa, ngược lại bắt đầu chuyển ánh mắt nhìn về phía sách vở trong tầng thứ

ba, và phát hiện ở nơi này toàn là những cuốn sách cũ.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy mấy cái hòm được làm bằng gỗ khur, với tác dụng ngăn cản không cho tầm mắt xuyên thấu, dường như chúng được chế tạo từ gỗ khur tại tầng thứ tư trong Khur giới

Hứa Thâm mở chúng ra, bên trong có một quyển sách là bí thuật, thuộc loại thân pháp, tên là 《 Hải Nguyệt Thăng 》 .

Nó cũng có ba giai đoạn như điệp lãg.

Đây là một bộ bí thuật hoàn chỉnh, Hứa Thâm nhìn một lần, liền biết được loại bí thuật là một bản thân pháp rất mạnh, khi tu luyện đến giai đoạn thứ ba, có thể mở ra lĩnh vực hải nguyệt, thân pháp vạn thiên, ánh chiếu thiên địa.

Hai bản khác, một quyển là Nội Thành Tường Sử [1].

[1] : Bản ghi chép chi tiết về lịch sử của nội thành.

Một quyển khác là gia phả của Hải Sát Vi gia tộc.

Hứa Thâm lật xem một chút, liền thu hồi cả ba bản lại, để về sau từ từ xem xét.

“Cô tên gì?” Hứa Thâm nhìn về phía Đồ Thư khur đang ngồi trên giá sách.

“Hàn Phi.”

“Hẹn gặp lại, Hàn Phi.” Hứa Thâm xoay người rời khỏi.

Hàn Phi hơi sững sờ, nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm đang rời đi, ánh mắt khẽ chớp động, chợt thì thảo tự nói: “Dường như người này... có chút khác biệt nha.”

Thời gian cực nhanh, đảo mắt một cái đã qua ba tuần.

Hứa Thâm đã tu luyện bí thuật 《 Hải Nguyệt Thăng 》 từng tìm được bên trong Đồ Thư quán đến giai đoạn thứ hai rồi.

Giai đoạn thứ nhất là thân pháp triều lãg.

Giai đoạn thứ hai là thân pháp minh nguyệt.

Giai đoạn thứ ba là lĩnh vực hải nguyệt.

“Kỳ hạn ba tháng đã hết, bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể trở về...” Hứa Thâm không tiếp tục tọa trấn trong thành nữa, mà

mặc chiến giáp vào, lại mang theo thanh kiếm kiếm vừa được chế tạo xong, rời khỏi thành.

Thanh kiếm lúc trước đã bị bể gãy, nhưng Hứa Thâm tìm được không ít tài liệu trên người đại khur cấp A từ trong bảo khố của Nghĩ Hậu, nên đã cho người đưa đến nội thành, để bọn họ chú tạo cho hắn một thanh kiếm khác.

Hứa Thâm phát động năng lực tinh chuân, dùng một giọt máu tươi của Hải Tước làm chỉ dẫn, máu tươi bắn ra ngoài, lập tức lao về phía trước.

Sau khi khoảng cách giữa hắn và Nghĩ Hậu càng ngày càng gần, tốc độ truy tung của máu tươi cũng càng lúc càng nhanh.

Hứa Thâm đã có kinh nghiệm, và chỉ thông qua tốc độ cũng như khoảng cách máu tươi bay ra, hắn cũng có thể phán đoán được, mình còn cách Nghĩ Hậu một khoảng rất xa.

Hắn phóng ra hình tròn, bao phủ khí tức của mình, như một người thợ săn xuyên qua rừng rậm, cẩn thận che giấu chính mình.

Không bao lâu sau, máu tươi bắn mạnh ngoài.

Trong lòng Hứa Thâm thoáng trở nên nghiêm túc, hắn đã biết Nghĩ Hậu đang ở ngay gần đây.

Hắn lập tức thu năng lực của mình lại, để cho Hải Tước thông qua giọt máu tươi nọ đi thăm dò.

Mà bản thân Hứa Thâm lại kích hoạt mặt nạ Quỷ Nguyệt, tâm nhìn siêu cự ly cho phép hắn có thể nhìn thấy khung cảnh ngoài mười dặm.

Hắn tiếp tục tiến về phía trước thêm chừng một, hai dặm, trước mắt lập tức xuất hiện tòa điện phủ không tròn vẹn trên một sườn núi cách nơi này hơn mười dặm.

Lúc này, có một bóng dáng đang tựa lên cây cột đá hư hại bên trong, nghỉ ngơi.

Người nọ đúng là Nghĩ Hậu!

Ánh mắt Hứa Thâm chợt lóe, hắn lập tức dừng lại, ẩn nấp tại chỗ, không có ý định tới gần, tránh rút dây động rừng.

Chương 866: Thời Gian, Hình Chiếu Tương Lai!

Để tránh bại lộ khí tức, Hứa Thâm đã phân phó Hải Tước thu lại giọt máu tươi trước đó, nếu dựa vào tầm mắt có thể khóa đối phương lại, cũng không cần thiết phải mạo hiểm làm như vậy, tránh kinh động tới đối phương.

Cứ như vậy, Hứa Thâm lợi dụng hình tròn, ẩn mình phía sau núi đá, thường xuyên nhìn về sườn núi bên kia, nhưng không có ngưng mắt chăm chú quan sát, tránh làm đối phương cảm ứng được.

Trước kia, từng trải qua vô số lần nhìn trộm khư, giúp Hứa Thâm có thể duy trì ánh mắt trong trạng thái cực kỳ trống rỗng, để nhìn chăm chú một mục tiêu mà không bị đối phương phát hiện.

Thời gian trôi qua.

Nghĩ Hậu vẫn không có dấu hiệu khởi hành, chờ sau khi cô ta nghỉ ngơi đủ, liền lấy ra một chút đồ ăn mang theo bên người, thưởng thức.

Khiến cho Hứa Thâm kinh ngạc chính là, phương thức lấy đồ ăn của Nghĩ Hậu lại là kêu gọi một luồng sương mù đến, rồi với tay vào trong sương mù, lấy ra.

Đây là... điểm đặt neo! !

Nghĩ Hậu là người của hội Hỗ Trợ Linh Bí?

Hứa Thâm có chút giật mình, vô số ý niệm lóe lên cực nhanh trong đầu, rốt cuộc Nghĩ Hậu là người nào trong bốn vị quân vương của hội Hỗ Trợ Linh Bí? truyện được dịch bởi Phước Mạnh :zAL0: □□□□ **730 588**

Số 1? Số 2? Số 4? Hay số 11?

Về vấn đề này, lúc trước, Hứa Thâm từng có chút tiếp xúc với số một và số hai. Nhất là số một, đôi bên đã tiếp xúc khá nhiều, lúc trước số một còn ủy thác cho hắn đi kiểm tra bia Trấn Khư. Mà bia Trấn Khư nọ lại vừa vụn nằm tại tòa thành Bạch Nghĩ này...

Chẳng lẽ cô ta là số một?

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng chớp động, tuy số một thể hiện ra ngoài là giọng nam, nhưng ở bên trong lại hoàn toàn có thể sửa đổi âm thanh.

Hết thấy mọi thứ đều có thể nguy trang.

Nhưng Hứa Thâm lại có cảm giác cô ta không quá giống số một.

Số một mang lại cho hắn một loại cảm nhận rằng đối phương là đại nhân vật trong nội thành.

Trong lúc nghỉ ngơi nhàn hạ quá lâu, thi thoảng Nghĩ Hậu sẽ đứng dậy vận động, tu luyện một hồi, ngẫu nhiên, cô ta cũng có thể lấy ra một quyển sách, bình thần lật xem.

Nhìn qua chẳng thấy giống một người đang lẩn trốn tai họa, ngược lại cực kỳ tương tự với một du khách đi tới vùng ngoại thành tham quan, có chút cảm giác thanh thản dễ chịu.

Chuyện này cũng hợp lý thôi, cô ta vốn là quân vương, kể cả khi bản thân đang ở trong hiểm cảnh, trên người cũng toát ra một loại cảm giác ung dung.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Sao lên mặt trời lặn, Hứa Thâm chợt phát hiện Nghĩ Hậu cũng khá giống hắn, mỗi ngày cô ta đều sẽ dùng chừng bốn, năm giờ để tu luyện.

Nghĩ Hậu thường tu luyện thương pháp và thân pháp.

Có vẻ như thương pháp của cô ta cũng là một loại bí thuật nào đó, về phần thân pháp, nó chính là Hải Nguyệt Thăng!

Nhưng hiển nhiên thân pháp của Nghĩ Hậu càng mạnh hơn hắn.

Hứa Thâm nhìn vài lần liền phát hiện, Hải Nguyệt Thăng của Nghĩ Hậu đã bước vào giai đoạn thứ ba rồi.

Dưới lĩnh vực hải nguyệt, bóng dáng của cô ta lập tức biến hóa thành từng luồng tàn ảnh tại chỗ.

Nhìn thấy đối phương biến hóa thân pháp, trong lòng Hứa Thâm xuất hiện một loại cảm giác học trộm, nhưng đồng thời

trong đầu hắn cũng có thêm một ý niệm, đó là lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn của mình thật sự quá mạnh mẽ.

Lại nói, bản thân nắm giữ loại thân pháp tinh diệu như vậy, nhưng lúc trước Nghĩ Hậu không hề thi triển.

Nhưng chuyện này cũng khá hợp lý.

Bởi vì dưới lĩnh vực suy yếu của hắn, nếu cô ta mạnh mẽ thi triển loại thân pháp như vậy, chưa nói tới chuyện thân pháp này khó có thể phát huy được tác dụng, chỉ tính tới trường hợp nó sẽ làm khur lực của cô ta tiêu hao kịch liệt, gia tăng gấp bội, cũng đủ hiểu được vì sao cô ta không chọn dùng nó rồi.

Qua đó, cũng có thể nói rằng lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn của hắn có thể khắc chế hết thủy đám chiêu thức không thực tế mà Nghĩ Hậu đang tu luyện.

Trong quãng thời gian này, con ngựa trắng của cô ta có đi ra ngoài kiếm ăn, nó sẽ săn giết khur mang về.

Ngẫu nhiên Nghĩ Hậu cũng sẽ chọn lựa mấy miếng màu mỡ, ngon lành mang đi nướng.

Và bên trong điểm đặt neo tùy thân của cô ta lại chứa không ít gia vị, nguyên liệu, mang tới một loại cảm giác đối phương đang đi ăn cơm dã ngoại.

Hứa Thâm ngửi thấy thứ mùi thơm nồng nàn tỏa ra từ món ăn đang được nướng kia, trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm giác kích thích, rục rịch muốn gia nhập vào, nhưng đương nhiên, hắn vẫn phải kiềm chế nó lại.

Ở thời khắc này, đột nhiên hắn cảm nhận được rằng, nếu đôi bên không phải là địch, có lẽ Nghĩ Hậu kia sẽ là một người bạn đồng hành không tồi trong những chuyến lữ hành dã ngoại,

Đảo mắt một cái, lại qua nửa tháng.

Trong vòng nửa tháng này, Hứa Thâm không làm bất cứ chuyện gì cả, hắn không tu luyện, không ăn uống, chỉ ngủ đông tại một chỗ, dùng hình tròn che giấu chính mình.

Quân vương đã không còn là thân thể máu thịt nữa, dù mấy năm không ăn cơm cũng không chẳng sao. Trên thực tế, bọn họ ăn cái gì đó chỉ vẻn vẹn là thỏa mãn dục vọng ăn uống của

bản thân, hoặc là những món đồ ăn kia có giá trị, ví dụ như có thể tăng lên khur lực chẳng hạn.

Trong nửa tháng không ngừng quan sát Nghĩ Hậu tu luyện mỗi ngày, sự hiểu biết và lý giải của Hứa Thâm về thân pháp Hải Nguyệt Thăng cũng đang cấp tốc tăng lên, còn mơ hồ đã chạm đến bậc cửa của giai đoạn thứ ba rồi.

Mà một ngày này, Nghĩ Hậu vẫn luôn nghỉ ngơi bên trong gian điện phủ tàn phá nọ, lại đột nhiên cảm nhận được điều gì mà đứng dậy.

“Rốt cuộc đã trở lại...” Nghĩ Hậu ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, cô ta có thể cảm nhận được, phiên bản đến từ tương lai của bản thân đang ở ngay bên kia.

Trong ánh mắt lộ ra một mảnh vui mừng, cô ta lập tức muốn nhích người đi tới, hội họp cùng đối phương, nhưng bỗng nhiên... có vẻ như cô ta nghĩ đến cái gì, lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Không cảm nhận được bất cứ khí tức gì.

Đương nhiên, cô ta cũng không vì vậy mà sơ suất, để đảm bảo chắc chắn, cô ta lập tức phóng ra năng lực của mình.

Thời gian, hình chiếu tương lai.

Dựa trên một trình độ nào đó, bản thân nắm giữ năng lực thời gian trong tay, cho phép cô ta có thể tạm thời tiên đoán được chuyện trong tương lai.

Bởi vì cô ta có thể nhìn thấy hình chiếu của tương lai.

Ví dụ như cảnh tượng của mười phút sau tại một con đường nào đó, rồi chiêu thức của địch nhân, góc độ ra tay của chiêu tiếp theo...

Chương 867: Đã Trở Lại...

Khi còn là hình thái thứ hai, cô ta đã có sẵn loại năng lực như vậy rồi.

Chuyện này cũng khiến cô ta trở thành tồn tại gần như vô địch trên phương diện cận chiến, bởi vì ngoại trừ có thể ẩn nấp một

giây trong quá khứ, cô ta còn có thể dự đoán được trạng thái của địch nhân từ đó chiếm trước tiên cơ!

Thế nhưng, trong trận chiến giữa các quân vương, nhất là khi đối mặt với một vài loại năng lực khó giải quyết, thì kỹ xảo nhỏ nhỏ như hình chiếu tương lai này lại vô tác dụng.

Ví dụ như tuyệt đối bắn trúng của cô gái tóc màu lục, chỉ cần kiếm ra khỏi vỏ, là nhất định có thể chém trúng, kể cả khi cô ta có thể nhìn thấy hình chiếu tương lai, cũng là hình chiếu của mình bị thương bắn trúng, và không thể trốn tránh được.

Hiển nhiên, trăm khur giả có thể thành tựu quân vương, có mấy ai đơn giản?

Phần lớn năng lực của bọn họ đều khó giải quyết vô cùng.

Và có thể nhìn thấy hay không, không quan trọng, có thể áp chế hay không mới là mấu chốt.

Bởi vậy hiện nay, loại kỹ xảo nhỏ này đã được cô ta thường xuyên dùng để cảm nhận dò xét tình huống xung quanh.

Sau khi phóng thích năng lực, cô ta đã xem được chuyện phát sinh tại vị trí của mình trong vòng 5 phút tiếp theo: Sau khi cô ta rời khỏi nơi này chừng 3 phút, dường như có một con khur đã ngủ được cái gì, nên nhanh chóng bò sát tới đây.

5 phút sau, con khur kia cũng rời khỏi nơi này.

Không có tình huống dị thường xuất hiện.

Nghĩ Hậu ngậm thở nhẹ một hơi, không còn do dự nữa, lập tức lao về phía tương lai thân.

“Di chuyển rồi?” Hứa Thâm nhìn thấy Nghĩ Hậu cười ngửa rồi đi, đôi mắt lóe lên một tia sáng, suốt nửa tháng ngủ đông, rốt cuộc hắn cũng đợi được thời khắc này.

Hắn không hề nôn nóng, vẫn ở nguyên tại chỗ chờ đợi thêm lát nữa, mới lặng yên đuổi theo sợi nhân quả lưu lại phía sau.

Sợi nhân quả này sẽ dựa theo thời gian mà tiêu tán, chứ không phải là khoảng cách, bởi vậy Hứa Thâm cũng không lo sẽ mất dấu đối phương.

Hình tròn được bố trí như cái lồng, hoàn toàn bao phủ thân thể hắn.

Khi Hứa Thâm như một thực thể trong suốt đi tới vị trí lúc trước Nghĩ Hậu từng ở lại, vừa vặn có một con khur cấp B bò sát đến đây.

Con khur này lang thang tại khu vực nông thuộc tầng thứ tư trong Khur giới, tuy nó và Hứa Thâm cùng tồn tại trong một tầng, nhưng lại không cảm nhận được hấn đang bị hình tròn bao phủ.

Hứa Thâm cũng không để ý đến nó, lập tức lướt đi, truy tung theo sợi nhân quả.

Trong hư không bên trên một hoang nguyên nào đó.

Chung quanh là một mảnh yên tĩnh không tiếng động, với sương mù bao phủ, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một vài bóng dáng chết lặng mà cứng ngắc đi lại bên trong sương mù.

Hiển nhiên, chúng nó là du thi.

Bỗng nhiên, mảnh sương mù vốn đang chậm rãi dao động, chợt vặn vẹo không ngừng, rồi rất nhanh, toàn bộ đã bị đánh cho xơ xác.

Bên trong mảnh sương mù vừa tản ra kia, có một con ngựa trắng và một bóng dáng mặc chiến giáp màu bạc đang ngồi trên lưng ngựa, ung dung bước đến.

Tám áo choàng màu đỏ tươi phấp phới tung bay, tản ra một thứ mùi vị tanh hôi kỳ dị nào đó.

Đã trở lại... Ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi quét qua, lập tức đánh giá chung quanh, lần này địa điểm buông xuống từ biển khur là vùng hoang dã sao?

Cô ta cần phân biệt vị trí của mình, vì vậy tiện tay đánh ra một chiêu.

Rất nhanh, mảnh sương mù vừa tản ra chung quanh, đã ngưng tụ lại, điểm đặt neo xuất hiện ở bên trong, cô lấy ra một chiếc đồng hồ từ bên trong điểm đặt neo, xem xét vị trí thành Bạch Nghĩ.

May mắn, nó ở cách nơi này không xa.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi ngậm thở phào một hơi, sau đó, cô ta rung rung cương ngựa, chạy một mạch về phía thành Bạch

Nghĩ, nhưng chưa đi được bao lâu, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ánh mắt cô ta lập tức nhìn về hướng khác.

“Ừm?”

Trong ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lộ ra một tia nghi hoặc, cô ta nhanh chóng kéo cương, để con ngựa trắng bên dưới dừng lại, rồi chăm chú nhìn về phương hướng kia.

Rất nhanh, một con ngựa trắng đã chạy băng băng đến, và một bóng dáng với vẻ bề ngoài giống cô ta như đúc, đã xuất hiện.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi có chút giật mình, nếu không phải cô ta cảm nhận được hiện tại thân của chính mình còn sót lại ở trên người đối phương, cô ta sẽ cho rằng, người này là một địch nhân nào đó không biết nguy trang thành dáng vẻ của cô ta để tới tập kích, hoặc là bản thân đã trúng một loại ảo thuật nào đó rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức có suy đoán, trầm giọng hỏi.

“Có đại địch.” Nghĩ Hậu chỉ đơn giản nói ra ba chữ.

Và chờ tới khi cô ta đi đến trước mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, mới nâng bàn tay lên, người sau cũng cực kỳ hiểu ý mà nhanh chóng nâng tay mình lên.

Hai bàn tay kề sát vào nhau, tại một khắc này, thân thể đồng nguyên tạm thời dung hòa làm một. Cũng trong nháy mắt ấy, ký ức của cả hai lập tức chồng chéo lên nhau, nhanh chóng trao đổi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi giật mình.

Hóa ra trong khoảng thời gian mà cô ta rời đi, đã xảy ra chuyện lớn như vậy?

Hơn nữa, người khởi xướng và tạo thành hết thảy những chuyện này, vốn không phải Dạ Thử Vương, kẻ mà cô ta vẫn luôn phòng bị, mà là... Hứa Thâm?

Là thủ hạ của cô ta?

Một tên thân vệ?

Chờ đến lúc Nghĩ Hậu màu đỏ tươi nhìn thấy đủ loại khung cảnh mà đối phương từng đại chiến cùng Hứa Thâm, bao gồm

cả thời khắc đối phương bị Hứa Thâm trấn áp, phải quỳ xuống mặt đất, trong lòng cô ta lập tức dâng trào phần nộ và không sao tin nổi, cũng như tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Loại dung hợp trí nhớ này, không chỉ đơn giản là đứng bên ngoài bàng quan chứng kiến những nội dung hình ảnh được truyền phát đi, ngược lại, cô ta có thể thay thế đối phương, dung nhập vào trong đó, cũng như cảm nhận được vô cùng sâu sắc loại tư thế vô lực suy yếu cũng như lực lượng trấn áp khủng bố mà chính mình từng gặp phải.

Sau khi tên thân vệ mà cô ta đã chiêu mộ kia, lột xác thành vương, sức chiến đấu của hắn thực sự đã mạnh đến khoa trương.

Nhưng... cô ta còn nhớ, đối phương là hệ cảm giác mà?

Lấy đâu ra hệ cảm giác có thể trấn áp được thời gian?

Chương 868: Chuyện Từng Xảy Ra...

Thật lâu sau...

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi rơi vào trong im lặng, thật lâu vẫn không thoát ra được.

Hiện giờ, thành Bạch Nghĩ đã đổi chủ, đây là tình huống xấu nhất mà cô ta từng nghĩ tới trước khi rời đi, nhưng cô ta chỉ nghĩ rằng, tòa thành đổi chủ là bởi vì Dạ Thử Vương tập kích trước khi mình trở về.

Hơn nữa, nếu nó rơi vào trong tay Dạ Thử Vương, thì bất cứ lúc nào, cô ta cũng có thể cướp đoạt trở về, nhưng Hứa Thâm...

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt phát hiện nếu chính diện giao phong, chưa chắc cô ta đã có thể chiến thắng được hắn.

Loại lĩnh vực suy yếu và áp chế khủng bố lại không phân biệt kia, quả thực khó giải.

Hơn nữa, có vẻ như đối phương còn nắm giữ một loại lực lượng nào đó có thể thấy rõ nhân quả.

Nhưng cũng may, lần này cô ta từ biên khư trở về, đã đạt được một kiện khư binh cấp truyền thuyết, nó có thể mang tới cho

cô ta một loại lực lượng thay trời đổi đất!

Hơn nữa, quá trình chiến đấu lúc trước cũng giúp cô ta nhận được tình báo về năng lực của Hứa Thâm, chỉ cần cẩn thận lần tránh là được.

Gần như không chút do dự, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã nhanh chóng phát động năng lực của áo choàng!

Phản xạ!

Ngay khi năng lực được kích hoạt, cô ta lập tức có thể nhìn thấy vô số sợi thời gian trong tầm mắt của mình. Và lúc này, cô ta đã phản xạ hình ảnh của chính mình đến một sợi thời gian khác, cho đối phương trở lại quá khứ, chém giết Hứa Thâm!

Và không chỉ tiêu diệt Hứa Thâm, cả Dạ Thử Vương nữa, cô ta muốn một hơi giải quyết hai kẻ này, chờ việc đã xong, lại tiếp tục thanh toán sổ sách với mấy kẻ tới chi viện cho bọn họ kia.

Rất nhanh, đã có bóng dáng phản xạ đến chiến trường, phát động tập kích với Dạ Thử Vương, ý đồ chém giết Hứa Thâm vừa thành vương, hoặc là kéo dài thời gian.

Còn một bóng dáng khác, lại trực tiếp phản xạ trở về quá khứ càng xa xăm hơn.

Hứa Thâm vốn là thân vệ của Nghĩ Hậu, cho nên cô ta cũng biết được tư liệu chi tiết về hắn, bao gồm cả cái ngày mà hắn trở thành nhân viên trăm khur.

Vậy cứ dứt khoát trở lại thời khắc hắn vẫn còn là người thường đi.

Ngay lập tức, một hình chiếu xuyên qua dòng sông thời gian, đi tới bên trong một tòa lầu nhỏ.

Ban đêm.

Bên trong lầu nhỏ là một mảnh yên tĩnh không tiếng động, bởi vì chủ nhân của tòa lầu này vốn là vụ dân, gần như chẳng có thú vui giải trí gì khác, bởi vậy bọn họ đi ngủ rất sớm.

Hình chiếu của Nghĩ Hậu quét ánh mắt nhìn qua, lập tức trông thấy Hứa Thâm, và khiến cho cô ta cảm thấy kinh ngạc chính

là, gian phòng mà Hứa Thâm ở lại, đã bị một con khur thú cấp C chiếm cứ rồi.

Hắn gặp phải khur sao... Khó trách lại trở thành nhân viên trăm khur.

Hình chiếu của Nghĩ Hậu cũng không nghĩ nhiều, cô ta trực tiếp buông xuống trong phòng, nâng đầu thương lên, trực tiếp đâm mạnh về phía Hứa Thâm.

Nhưng ngay khi trường thương lao nhanh về phía thiếu niên đang ngủ say trên giường kia, rất đột ngột, một ngón tay trắng nõn như hành, lại xuất hiện từ trống rỗng, như thể nó trực tiếp thò ra từ chỗ sâu trong không trung vậy.

Cô ta không nhìn rõ chủ nhân của ngón tay ấy, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn ngón tay xuất hiện từ trống rỗng kia thôi.

Nhưng chỉ vền vền là một ngón tay mềm mại như thế, lại có thể nhẹ nhàng ngăn chặn được thế công hung mãnh của cô ta, đủ để ngăn cản một mũi thương hung mãnh có thể phá hủy cả một tòa lâu.

Hình chiếu của Nghĩ Hậu giật mình, vì hoảng sợ mà sắc mặt đại biến.

Phát động năng lực thời gian!

Khung cảnh xung quanh lập tức ngừng lại. Bức màn vẫn duy trì tư thế đóng đưa, hơi lệch khỏi vị trí ban đầu một chút, và không hề nhúc nhích.

Nhưng không đợi hình chiếu của Nghĩ Hậu làm ra phản ứng, cô ta đã nhìn thấy ngón tay kia nhẹ nhàng chọc một cái.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng vô cùng khủng bố ngăn chặn thân thể của cô ta, nó mãnh liệt đến mức làm cho linh hồn run sợ.

Dấu hiệu nguy hiểm ập tới, và không đợi cô làm ra bất cứ phản ứng gì, thân thể đột nhiên nổ tung.

Ý thức tắt ngấm.

Mà hình chiếu của Nghĩ Hậu tiêu vong, cũng có nghĩa là đoạn trí nhớ này không thể truyền trở về.

Nhưng đương nhiên, đây chỉ là hình chiếu tán loạn, không tạo thành ảnh hưởng cho Nghĩ Hậu tương lai.

Suy cho cùng, tại thời không này vẫn có hiện tại thân của Nghĩ Hậu tọa trấn, nếu trực tiếp giết chết hiện tại thân của Nghĩ Hậu, mới có thể gây ảnh hưởng đến Nghĩ Hậu tương lai.

Và trước khi chết, hình chiếu của Nghĩ Hậu vẫn không thể thấy rõ ngọn nguồn của ngón tay kia.

“Tôi đã phản xạ về quá khứ, muốn chém giết hắn từ khi kẻ này vẫn còn là vụ dân. Làm như vậy, kể cả lực lượng của hắn có mạnh hơn nữa, thì ở trước mặt thời gian, hắn cũng chỉ giống một đứa nhỏ sơ sinh thôi, bởi vì tôi có thể trở lại thời kỳ hắn còn là một đứa nhỏ.” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi bình tĩnh nói.

Năng lực đã được phát động, và cô ta cho rằng, hết thảy mọi chuyện đều chấm dứt rồi.

Nhưng không, ngay tại thời khắc này, đột nhiên có một tiếng gió cấp tốc gào thét lao đến.

Hai Nghĩ Hậu nhanh chóng nhìn theo hướng gió, và lập tức bắt gặp bóng dáng làm cho bọn họ biến sắc, là Hứa Thâm!

“Làm sao hắn có thể tìm được tới đây?” Sắc mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đại biến, khi hiện tại thân đi tới, cô ta còn cố ý kiểm tra xem bản thân có bị truy tung hay không, nhưng không phát hiện được điều gì.

Vậy mà hiện giờ Hứa Thâm lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn đã vọt tới khoảng cách 200 mét rồi.

Cô ta biết phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm rất lớn, khoảng 50 đến 80 mét, thậm chí còn có thể kéo dài hơn trăm mét.

Cô ta cũng không biết hắn có che giấu gì không, nhưng lại biết bản thân tuyệt đối không thể tới gần phạm vi này.

Nhưng với tốc độ của Hứa Thâm, hắn chỉ cần nửa giây cũng có thể vượt qua khoảng cách 200 mét.

Còn 100 mét, gần như chỉ cần 0.2 giây thôi.

Thời gian ngừng lại! !

Gần như Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không có thời gian để tự hỏi, và trong lúc kinh hoàng, cô ta lập tức phát động thời gian ngừng lại.

Hết thấy mọi thứ đều ngưng đọng, bao gồm cả Hứa Thâm đang dùng tốc độ siêu âm gào thét lao đến, hắn cũng bị ngừng lại ngay giữa không trung.

Chương 869: Năng Lực Chất Chồng!

Cô ta có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt lạnh băng vô tình của Hứa Thâm, như mũi tên nhọn sương giá.

“Thật sự cho rằng tôi không còn cách nào khác để bắt cậu sao?” Trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cũng lộ ra sát ý.

Cô ta ở hiện tại cũng không phải là đồ dỏm như đám hình chiếu kia, sau khi hành trình tới biển khư chấm dứt, lực lượng của cô ta đã tăng lên thật lớn, đó là chưa kể tới hiện tại thân đang ở ngay bên cạnh.

Hai người liên thủ, năng lực chất chồng!

Hiện giờ, bản thân cô ta có thể làm cho thời gian ngừng lại tới 10 giây!

Nếu thêm hiện tại thân chất chồng vào, có thể đạt tới 15 giây!

15 giây thời gian ngừng lại là con số đáng sợ tới cỡ nào?

Đối với tốc độ giao thủ cấp quân vương, quãng thời gian này đủ để giết người khác tới một trăm lần.

“Làm cho hắn hư thôi!” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi phân phó con ngựa trắng đang ngồi đối diện mình.

Hai con ngựa trắng đều gật đầu, hình chiếu đồ dỏm phản xạ tới cũng phóng ra năng lực, năng lực của hai con khư ngựa trắng lập tức chất chồng lên nhau.

Sau đó, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi khởi động thời gian gia tốc!

Hiệu quả thời gian gia tốc của cô ta cũng nhanh hơn lúc trước!

Chỉ thấy dấu hiệu già cả đáng sợ bắt đầu xuất hiện trên người Hứa Thâm, thân thể hắn dần có những nếp nhăn, hư thôi lụi tàn.

3 giây, Hứa Thâm đã hóa thành hình dạng năm hắc 60 tuổi, với cái đầu bạc tuổi xế chiều, toàn thân xuất hiện lở loét.

10 giây, máu thịt trên người Hứa Thâm đã hư thối, chỉ còn lại xương trắng.

12 giây, bộ xương trắng trên người Hứa Thâm cũng hư thối rồi tan biến, chỉ còn một kiện khur binh lơ lửng giữa không trung.

Vậy là chỉ ngần ngừ 12 giây, một vị quân vương đã đi từ tuổi trẻ đến hư thối và biến mất.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thở nhẹ một hơi, trong lòng cảm thấy đã làm thì nên làm triệt để một chút, nhưng bỗng nhiên, thế giới vốn trong trạng thái thời gian ngừng lại của cô ta trở nên bất ổn, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu buông lỏng, và chỉ vùn vụt là giây tiếp theo, thời gian ngừng lại đã kết thúc rồi.

Vốn dĩ thời gian ngừng lại có thể duy trì trong 15 giây, thì lúc này chỉ duy trì được 13 giây đã kết thúc.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi thoáng giật mình, con ngươi chợt co rút lại.

Ngay khi thời gian ngừng lại chấm dứt, thế giới khôi phục hành động, trong bụi cỏ bên dưới, một bóng đang nhanh chóng nhúc nhích không ngừng.

Rõ ràng người nọ là Hứa Thâm.

Máu thịt toàn thân hắc từ từ ngưng tụ, rồi nhả cầu, gương mặt cũng được dần dần cấu trúc lên, chỉ ngần ngừ 2 giây, toàn bộ thân thể hắc đã khôi phục trở lại.

Sau đó, Hứa Thâm nâng tay đánh ra một chiêu, khur binh nhả cầu màu đen vốn đang lơ lửng giữa hư không, nhanh chóng bay tới, dung nhập và trong thân thể hắc.

Hóa ra ngay tại khoảnh khắc tập kích, Hứa Thâm đã sớm phân phó Hải Tước bao lấy một bộ phận thân thể hắc rồi tách ra, ẩn núp gần đó, chỉ cần Hải Tước không chết, hắc cũng có thể vô hạn tái sinh.

Mà sở dĩ Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chỉ có thể làm thời gian ngừng lại trong vòng 13 giây, đương nhiên là bởi vì... Cô ta đã bước vào phạm vi lĩnh vực của hắc rồi.

“Đáng chết!” Trong nháy mắt, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã phản ứng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm sau khi trọng sinh, bên trong trào sát ý.

Lại một lần nữa, gần như cô ta không hề có ý định ngừng lại, đã nhanh chóng phát động thời gian ngừng lại.

Lần này, cô ta không lựa chọn trực tiếp lùi lại, rời khỏi phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm, tuy ở bên trong lĩnh vực của hắn, năng lực của cô ta sẽ bị áp chế, thời gian ngừng lại chỉ có thể kéo dài đến 13 giây chính là chứng minh rõ ràng nhất cho chuyện này, nhưng như vậy cũng đủ rồi!

Cô ta phải đánh một hơi, trực tiếp chém giết Hứa Thâm.

Sau khi con khur ngựa trắng lại một lần nữa phát động năng lực, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cũng nhìn thấy thân hình vừa tái tạo của Hứa Thâm, đã nhanh chóng trở nên hư thối, lụi tàn.

Lần này, tốc độ lột xác thành xương trắng càng mãnh liệt hơn lần trước, chỉ ngắn ngủi 8 giây, tại chỗ chỉ còn lại xương trắng.

Đến 10 giây, xương cốt trên người Hứa Thâm cũng sắp hư thối biến mất đi rồi.

Đây là bản thể của Hứa Thâm, chỉ cần làm cho hắn hoàn toàn hư thối rồi tan biến đi, là có thể triệt để giết chết hắn.

Thời gian còn kịp...

Trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt lóe lên tia sáng, nhưng bỗng nhiên, ngay tại giây thứ 11, thời không lập tức buông lỏng. Và ngay sau đó, thời gian ngừng lại chấm dứt.

Mà trên phần xương cốt vốn sắp sửa hư thối tan biến của Hứa Thâm kia, lại rất nhanh mà nảy sinh thật nhiều máu tươi.

Máu tươi lập tức bao trùm thân thể, chỉ ngắn ngủi hai giây, hắn lại khôi phục đến trạng thái ban đầu.

Trên gương mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lộ rõ vẻ khiếp sợ, nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta ý thức được tình huống không đúng.

Lúc trước, Hứa Thâm ẩn nấp một bên rồi lao tới, bởi vậy toàn bộ thân hình, chỉ có thể tính bằng nửa người, khiến cho lĩnh

vực hữu hạn, nhưng hiện giờ là toàn bộ thân thể, và dưới ảnh hưởng quá nhiều của năng lực kia, thời gian ngừng lại của cô ta chỉ có thể đạt tới 11 giây là cực hạn thôi!

“Đến lượt tôi.” Hứa Thâm vừa phục hồi lại như cũ đã lao tới thật nhanh.

Dưới ảnh hưởng của chất chồng lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa, dưới phạm vi bao phủ của tầng phúc tứ trọng, hắn vừa ra tay là dốc toàn lực.

Suy cho cùng, cả hai người đều có chút hiểu biết về năng lực của nhau, nếu đã không thể buông tha cho nhau, nhất định phải đánh đến một mất một còn, thì ai chiếm trước tiên cơ, người đó thắng!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi vừa liên tục phát động hai lần thời gian ngừng lại tới cực hạn, lại cắn răng phát động lần thứ ba.

Nhưng lần này, cô ta lại lựa chọn kéo giãn khoảng cách trước.

Rất nhanh, thời gian ngừng lại và thời gian gia tốc đã được Nghĩ Hậu dùng lên người chính mình, và đảo mất một cái, cô ta đã rời khỏi phạm vi 200 mét.

Suy nghĩ trong đầu cấp tốc chuyển động, cuối cùng cô ta vẫn lựa chọn kéo dài trước, chờ hình chiếu đã quay về quá khứ của mình giải quyết Hứa Thâm là được.

Lần này thời gian ngừng lại chỉ kéo dài chừng 3 giây.

Chờ sau khi khoảng cách đã được kéo giãn, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức sử dụng thời gian gia tốc lên người chính mình, và vội vàng chạy như bay, rời xa nơi này.

Chương 870: Trên Đồi Còn Có Loại Năng Lực Này Sao?

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương dứt khoát lựa chọn chạy trốn, trong lòng cũng hiểu, đây đúng là lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Nếu không, dù đối phương tiếp tục lưu lại liều mạng, dù có thể làm cho thân thể hiện tại của hắn hoàn toàn biến mất, thì Hải Tước vẫn còn cất giấu một bộ phận nhỏ thân hình, còn lây

dính chút ít máu tươi của hắn ở bên kia, hắn vẫn có thể tái sinh trở lại.

Giống hệt Nghĩ Hậu, hắn cũng để lại chuẩn bị phía sau cho chính mình.

Quân vương khác với hình thái thứ hai, bọn họ cực kỳ khó giết.

Lúc trước, trong trận chiến của bốn vị vương, bốn người bọn họ đánh nhau kịch liệt như thế, nhưng tới cuối cùng, chỉ có một mình cô gái tóc màu lục là chân chính chết, còn chết trong tay hắn, có thể thấy nội tình của đám quân vương nào sâu dày tới mức nào.

Rút kiếm!

Hứa Thâm đuổi tới vị trí Nghĩ Hậu dừng lại ban đầu, bỗng nhiên rút ra một kiếm chém thẳng vào sợi nhân quả đang treo trên hư không.

Có nhân tất có quả.

Sợi dây bị chặt đứt, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đang chạy trốn chết đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, như thể đã bị thương nặng.

Bả vai xuất hiện một vết thương nứt toác, cô ta vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy Hứa Thâm đang rút kiếm truy sát mình, trong mắt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

Loại năng lực này cũng mạnh đến kinh người y như công kích ‘Quá khứ’ của cô ta.

Nhưng hiện giờ khi đến lượt người khác đối xử với cô ta như vậy, bị Hứa Thâm một mực nhìn chằm chằm vào, cô ta lại có cảm giác thân thể mình sinh ra một loại cảm giác mất tự nhiên.

Nó là một loại cảm giác bị suy yếu, chỉ vền vện là đôi mắt, tầm nhìn bị suy yếu đi thôi.

Tuy loại suy yếu này không thể so sánh với lĩnh vực của Hứa Thâm, nhưng ở trong chiến đấu cực hạn, một chút suy yếu nhỏ nhỏ này rất có thể trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Sưu!

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi dùng tốc độ cao nhất chạy trốn chết.

Hứa Thâm vừa đuổi theo vừa không ngừng vung chém.

Từng sợi nhân quả bị chặt đứt, trên người Nghĩ Hậu màu đỏ tươi cũng lần lượt xuất hiện vết thương, con khur ngựa trắng bên dưới cô ta còn thảm hại hơn, nó phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân đều là vết rách, hết như muốn vỡ tan ra.

“Vì sao còn chưa chấm dứt?” Nghĩ Hậu màu đỏ tươi mới chạy trốn chết được một phút ngắn ngủi, nhưng toàn thân cũng đầm máu tươi, trong lòng cô ta vô cùng kinh hoàng, rõ ràng lúc trước cô ta đã phát động phản xạ, để cho hình chiếu trở lại quãng thời gian trước khi Hứa Thâm trở thành nhân viên trăm khur mà

Lấy lực lượng của cô ta, vì sao vẫn chưa giải quyết được Hứa Thâm?

Là không tìm được hấn sao?

Cô ta vô cùng phẫn nộ, nhưng mặc kệ cô ta phẫn nộ với hình chiếu của bản thân như thế nào, thì dưới tình trạng đối phương cùng cấp với mình, cô ta cũng không thể khống chế được đối phương.

“Chấm dứt.” Bỗng nhiên, hai chữ lạnh lùng truyền đến.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt quay đầu nhìn lại, theo bản năng cô ta vừa cảm nhận được nguy hiểm tới gần mình.

Hình ảnh xuất hiện trước mắt cô ta chính là Hứa Thâm với tốc độ bạo tăng, cùng với đó là thanh kiếm trong tay hấn đang nhanh chóng phóng tới cực hạn, tựa như muốn thay thế cả thiên địa.

Một kiếm này mang tới cho cô ta một loại cảm giác không thể tránh né.

Cả trời cũng sụp xuống thì trốn làm sao?

Đây là loại năng lực mà lúc trước cô ta từng cảm nhận được ở trên người cô gái tóc màu lục... Vậy mà nó lại xuất hiện ở trên người Hứa Thâm?

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi càng nghĩ càng kinh hoàng.

Vào giờ khắc này, bỗng nhiên cô ta giật mình, trong lòng đã hiểu, rốt cuộc năng lực chân chính của Hứa Thâm là cái gì.

Trên môi không khỏi nở một nụ cười thảm, cô ta cứ tưởng rằng thời gian của mình đã đủ vô địch, vậy mà... trên đời còn có loại năng lực này sao?

Thời gian gia tốc đột nhiên chậm lại.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi có ý đồ tiếp tục phát động thời gian ngừng lại, nhưng thời gian ngừng lại chỉ kéo dài trong vùn vùn 5 giây đã chấm dứt.

Tuy cô ta có được 5 giây để kéo giãn khoảng cách, nhưng thời gian ngừng lại vừa chấm dứt, Hứa Thâm sẽ dùng một loại tốc độ không sao tin nổi, cấp tốc đuổi theo.

Dưới hiệu quả của tứ trọng tăng phúc, tốc độ của Hứa Thâm vốn đã đạt đến trình độ cực kỳ khoa trương, thì trong lúc này ngay khi tinh chuẩn tác dụng lên kiếm phong, kiếm phong như thể được chỉ dẫn, lại tự chủ lao tới, truy tung mục tiêu.

Đây là một loại lực!

Mà loại lực này cũng sẽ kéo thân thể Hứa Thâm đi theo, khiến cho tốc độ của hắn lại được tăng cường thêm.

Nhưng chưa hết, trên thực tế, năng lực cường hóa cũng có thể tác dụng lên tinh chuẩn. Bởi vậy tinh chuẩn sau cường hóa lại thêm một lần nữa, làm cho hiệu quả truy tung của thứ lực lượng nhất định phải chém trúng này càng thêm mạnh, cũng tương đương với khoảng cách càng kéo càng gần.

Chỉ hai nhịp hô hấp ngắn ngủi, Hứa Thâm đã bị đuổi kịp Nghĩ Hậu đang chạy trốn chết dưới ảnh hưởng của thời gian gia tốc.

Cô ta có thân pháp Hải Nguyệt Thăng, còn là thân pháp đã đạt tu luyện tới giai đoạn thứ ba, nhưng loại thân pháp này nghiêng về linh hoạt tác chiến hơn, nghĩa là nếu sử dụng nó để chạy thẳng về phía trước... sẽ tương đương với nhún chân ga.

Và rõ ràng là lúc này, chân ga của cô ta thực sự không đủ mạnh, khó có thể tiến nhanh về phía trước được.

Cũng không phải cô ta không đủ mau, mà là Hứa Thâm quá nhanh thôi.

Kể cả khi cô ta trực tiếp biến mất ngay trước mắt Hứa Thâm, thoát nhìn cứ tưởng đã cắt đuôi được hắn rồi, nhưng trên thực tế, hắn vẫn có thể lần theo sợi nhân quả mà cấp tốc truy tung theo.

Tình hình trước mắt, kiếm phong trong tay Hứa Thâm vốn là thứ không thể tránh né, hiện giờ, nó lại trực tiếp thay thế không trung, từ sau lưng truy kích đến, khiến trong ánh mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi mơ hồ lộ ra một tia dữ tợn.

Cô ta tiếp tục phát động thời gian ngừng lại, sau đó dứt khoát cắn nuốt hiện tại thân bên người, khiến cho thật nhiều những thương tích trên thân thể khép lại rất nhanh, lực lượng bên trong cũng trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Thực lực của cô ta ở hiện tại mới tiếp cận trạng thái của bản thân ở thời kỳ toàn thắng.

“Sưu” một tiếng, Nghĩ Hậu lại kéo giãn khoảng cách với Hứa Thâm, sau đó biến mất ngay trước mắt hắn.

Mà Hứa Thâm đang cấp tốc truy tung theo sợi nhân quả, đi đến ven đường, trực tiếp chém ra một kiếm, chặt đứt sợi nhân quả.

Chương 871: Không Thể Ngăn Cản!

Con khư ngựa trắng dưới thân Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã bị thương rất nặng, bởi vậy, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chỉ có thể nhịn đau vút bỏ nó đi.

Mà con khư ngựa trắng vừa bị vút đỏ kia vừa dừng lại, đã dứt khoát chắn ngay trước mặt Hứa Thâm, như thể nó đang muốn ngăn cản hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ trung thành của nó, bỗng nhiên Hứa Thâm lại nghĩ tới Hắc Tuyết.

Tuy Hắc Tuyết vẫn luôn muốn ăn hắn, nhưng Hứa Thâm lại hiểu, cô em gái này có loại suy nghĩ như vậy, cũng chỉ vì cô ấy có cảm tình với hắn mà thôi.

Con khư ngựa trắng nhìn thấy Hứa Thâm đang cấp tốc tới gần, vừa muốn phát động năng lực, bỗng nhiên lại phát hiện thân

thể của chính mình đang cấp tốc co rút lại, năng lực trở nên cực kỳ suy yếu.

Nhất là khi Hứa Thâm đi lướt qua người nó, thân thể con khur kia lập tức co rút lại trở thành một con ngựa nhỏ.

Con khur ngựa trắng khẽ run rẩy.

Chờ cho đến khi Hứa Thâm gào thét lao qua, nó mới hồi phục tinh thần lại, rồi ngấn người, Hứa Thâm kia lại không giết nó?

Hồi lâu sau, khi nó phản ứng lại, rồi cảm nhận được lực lượng trên người đã trở về, mới biết mình đã thoát khỏi lĩnh vực của Hứa Thâm.

Hoặc là... Hứa Thâm đã chạy đi quá xa rồi.

Nó vội vàng muốn xoay người đuổi theo, nhưng bỗng nhiên một bóng dáng nhỏ bé chắn ngay trước mặt nó.

“Ồ này, mày không sợ chết sao?” Sắc mặt con khur ngựa trắng khẽ biến, nó nhìn chằm chằm vào một thiếu nữ vừa trông rỗng xuất hiện trước mắt.

Thiếu nữ nọ đúng là Linh Lục, cô bé cười hì hì nói: “Đừng quấy rầy ba ba dự phòng và ma ma của tao làm việc nha, bằng không tao sẽ đánh ngươi.”

Con khur ngựa trắng gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ ra hung quang, nó lập tức phát động năng lực, điều linh hư thối.

Nhưng khi năng lực này tác dụng lên người Linh Lục, nó lại rất nhanh bị một loại năng lực khác triệt tiêu, tinh lọc.

Dưới trạng thái không chịu ảnh hưởng bởi thời gian ngừng lại, năng lực của Linh Lục có thể trực tiếp hủy diệt thứ công kích cùng loại với nguyên rửa này.

“Thật hư, không biết nghe lời, vậy để cho tao chơi với mày một chút đi...” Linh Lục cười hì hì, rồi trực tiếp nhảy lên lưng con khur ngựa trắng.

Mà bên kia, Hứa Thâm vẫn đang không ngừng đuổi giết Nghĩ Hậu màu đỏ tươi.

Nghĩ Hậu màu đỏ tươi phải chạy trốn chết cả đoạn đường dài, trong lòng vô cùng ám ức.

Ngay cả khi bước vào biển khơi, cô ta cũng chưa phải rơi vào tình trạng chật vật như vậy.

Sau đó, vừa đạt được khu bình cấp truyền thuyết, cô ta đã lập tức quay trở về, trong lòng biết rất rõ, loại khu bình này sẽ mang tới ý nghĩa quan trọng như thế nào cho mình, và dựa trên kiện khu bình này, cô ta còn có thể nhìn thấy phương hướng phát huy lực lượng của bản thân trong tương lai, thậm chí ... chuyện tiến vào hội nghị thống trị cũng không còn là mơ mộng nữa!

Nói cách khác, nội thành trong tương lai sẽ do cô ta chọn lựa!

Thật nhiều ý tưởng ập ủ trong lòng đã lâu, rốt cuộc cũng có thể thực hiện được rồi.

Có thể nói, hết thấy mọi thứ đều tốt đẹp.

Nhưng ai mà ngờ nổi, chuyện đầu tiên cô ta nghe được ngay sau khi trở về, lại là tin dữ, và tiếp sau đó, là bản thân trực tiếp rơi xuống trạng thái chật vật thế này.

Trong lòng cô ta vô cùng hối hận, vì sao lúc trước khi chọn lựa thân vệ, cô ta không dứt khoát chém giết Hứa Thâm tại chỗ?

Hô!

Công kích từ sau lưng ập tới, Nghĩ Hậu màu đỏ tươi không thể không tiếp tục phát động thời gian ngừng lại để né tránh.

Nhưng liên tiếp phát động năng lực lại khiến cho lực lượng trong cơ thể cô ta nhanh chóng hao hết.

10 phút...

15 phút...

Cả người Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đầm máu, sắc mặt tái nhợt.

Ngay khi Hứa Thâm lại lần nữa đuổi giết tới, cô ta cũng phát động thời gian ngừng lại thêm một lần nữa, nhưng lần này năng lực chỉ có thể duy trì trong vòng 2 giây đã kết thúc, trong lòng Nghĩ Hậu dâng lên một loại cảm giác kiệt sức, không gắng gượng nổi.

Và trong nháy mắt khi thời gian ngừng lại vừa chấm dứt, Hứa Thâm đã nhanh chóng tới gần, mà lần này, hắn lại trực tiếp thu hẹp khoảng cách giữa Nghĩ Hậu và mình, chỉ còn lại 50 mét.

Khoảng cách càng gần, ảnh hưởng suy yếu của Hứa Thâm càng mạnh.

Con người trong mắt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi chợt co rút lại, cô ta vội vàng phát động năng lực của mình, nhưng chợt phát hiện, thời gian ngừng lại chỉ kéo dài được 0.5 giây đã kết thúc rồi. Hơn nữa, cô ta còn không thể tiến hành thời gian gia tốc song song với thời gian ngừng lại, bởi vì đồng thời sử dụng hai loại lực lượng này sẽ gây nên tiêu hao quá lớn.

30 mét.

Hứa Thâm vừa tiến thêm một bước thu hẹp khoảng cách.

“Chết!”

Ánh mắt hân lạnh như băng, không có ý định nhiều lời vô nghĩa, đã trực tiếp chém thẳng một kiếm ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách 30 mét đã thu hẹp lại chỉ còn 5 mét, sau đó là 2 mét...

Ở khoảng cách hai mét, với trạng thái lúc này của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, gần như cô ta không thể tiến hành thời gian ngừng lại, thêm nữa, dưới ảnh hưởng của suy yếu và áp chế tuyệt đối, cộng thêm tác dụng tới từ năng lực của cô gái tóc màu lục, một kiếm kia nhất định sẽ chém trúng, khiến cho Nghĩ Hậu màu đỏ tươi hiểu rằng, kể cả khi cô ta lựa chọn bước vào ‘Quá khứ’, vốn là phương thức tiêu hao ít nhất, vẫn chỉ phí công vô dụng mà thôi.

Một kiếm này tuyệt đối sẽ chém trúng cô ta.

“Thật sự phải chém chết cậu ngay từ đầu! !” Gương mặt Nghĩ Hậu màu đỏ tươi lập tức hiện lên vẻ dữ tợn nhìn Hứa Thâm, bên trên đầy rẫy không cam lòng và phẫn nộ, còn có tuyệt vọng thật sâu.

Rồi “Phốc” một tiếng, thân thể cô ta nổ tung, khôi giáp vỡ vụn.

Thân hình Nghĩ Hậu đã bị chém nát, hóa thành vô số cục máu rơi xuống dưới, lại khe khẽ nhúc nhích trên mặt đất.

Quân vương trải qua Niết Bàn, khiến cho thân thể đã sớm trở nên siêu phàm, tuy Nghĩ Hậu không phải năng lực giả hệ trọng cấu, không thể cấp tốc tái sinh, nhưng chỉ vẹn vẹn là thân thể

vỡ vụn, vẫn có thể từ từ mà khép lại, khôi phục, chỉ cần linh hồn bất diệt là đủ rồi.

Nhưng... dưới lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn bao trùm, rất nhanh những cục máu, cơ quan nội tạng đang khe khẽ nhúc nhích kia, đã từ từ ngừng lại, tựa như đã mất đi sức sống [1] rồi.

[1] : nguyên văn hoạt tính 活性 .

Chương 872: Muốn Hoàn Toàn Xóa Sổ Một Vị Quân Vương...

“Hạ Thông!” Hứa Thâm kêu gọi.

Một bóng dáng trong suốt lập tức xuất hiện tại bên người Hứa Thâm, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Được Hứa Thâm ra hiệu, Hạ Thông lập tức tỏ mơ mắt, tìm tòi trong một đồng thịt trước mắt, và rất nhanh đã chọn trúng một bộ phận, sau đó thân thể biến mất ở bên trong.

Không bao lâu sau, bóng dáng Hạ Thông đã quay trở về, khẽ gật gật đầu với Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục khách khí thêm nữa, một bóng dáng trong suốt đã chui ra từ bên trong cái bóng của hắn, cầm theo một con dao phay trong tay.

Tuy lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn có thể áp chế những cục máu bên dưới kia, nhưng lại không thể chặt đứt quá khứ, chôn vùi tương lai, khiến cho một vị quân vương có thể tạm thời lột xác đến hình thái thứ hai như Nghĩ Hậu.

Dù dưới hiệu quả áp chế, hắn có thể làm cho Nghĩ Hậu suy biến trở về thời kỳ thiếu nữ, nhưng cấu tạo và thân thể của cô ta vẫn thuộc về cấp quân vương, chỉ có lực lượng và vẻ bề ngoài bị suy yếu mà thôi.

Có thể nói, cục máu trước mắt đang rơi vào trạng thái bị ướp lạnh, cứng đờ, như đặt bản thân vào trong tủ lạnh vậy, nhưng một khi thoát khỏi lĩnh vực, nó vẫn có thể khép lại, tái sinh.

Muốn hoàn toàn xóa sổ một vị quân vương, phải phá hủy linh hồn ý thức của người ấy.

Hoặc là ăn luôn bộ phận hạch tâm chứa đựng lực lượng bên trong thân thể!

Phốc!

Thân hình Mặc Vệ đột nhiên bước ra, hung hăng vung con dao phay chém vào hư vô.

Lúc này, tầng khô giáp trên người Nghĩ Hậu màu đỏ tươi đã bị dỡ bỏ, chỉ còn lại một bộ quần áo mỏng manh, trong suốt, thoát nhìn nhu nhược vô cùng.

Ở trước mặt Mặc Vệ hung ác, cô ta không thể ngăn cản được, liên tục bị con dao phay trong tay gã chém xuống, không ngừng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết và rên rỉ đầy thống khổ.

Rất nhanh, phần linh thể cũng bị chém nát, dần dần lụi tàn tiêu tán.

Trên một tầng ý nghĩa nào đó, hiện giờ Mặc Vệ đã là một loại năng lực tinh thần thuộc cấp độ quân vương, và ít nhất là trên phương diện linh thể, lực lượng của gã vượt xa Nghĩ Hậu chỉ nắm giữ một loại năng lực là thời gian kia.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho loại hành vi tự bạo trùng kích của người đầu trâu kia lại đáng sợ đến thế.

Gấp năm lần tự bạo linh hồn cũng tương đương với sát thương chân thực, đánh thẳng vào linh thể. Đây là loại công kích mà thân thể không thể ngăn cản được, trừ phi bao bọc tinh thần lực ra bên ngoài thân thể, từ đó miễn cưỡng chống đỡ một hồi.

Sau khi Mặc Vệ lui về bên trong cái bóng, Hứa Thâm lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận cảm nhận một hồi, sau đó lựa ra một vài mẫu có hình dạng khá đẹp mắt từ bên trong những cục thịt vụn rải rác dưới đất kia.

Có cục giống dâu tây, có cục giống quả lạnh, cũng có cục giống thịt thăn chua ngọt.

Toàn bộ chúng đều là thứ mà Hứa Thâm rất yêu thích nhưng vào thời điểm này, hẳn lại cảm thấy hương vị của chúng rất khó ăn.

Quả nhiên, trong thân thể Nghĩ Hậu màu đỏ tươi này, vẫn không mang theo thứ mỹ vị chân chính.

Thứ hạch tâm nhất kia, luôn được giấu ở trên người ‘Quá khứ thân’ của Nghĩ Hậu.

Hứa Thâm đứng dậy, trực tiếp phun thứ trong miệng mình ra.

Hắn vốn là người kén ăn, không ngon thì không nuốt nổi.

“Mấy người giải quyết những thứ còn lại đi.” Hứa Thâm nói với Hải Tước và người đầu trâu.

Ngay lập tức, máu tươi từ dưới lòng bàn chân Hứa Thâm lan tràn ra ngoài, nhanh chóng thu thập toàn bộ máu thịt rải rác khắp nơi dưới đất, rồi bao bọc, hòa tan toàn bộ chúng nó.

Máu tươi giống một loại axit mạnh, trực tiếp bao phủ, tiêu hóa, toàn bộ những cục máu thịt kia.

“Chờ cho anh một chút.” Người đầu trâu kêu to

“Không cho anh.” Hải Tước lạnh lùng đáp lại.

Người đầu trâu bức bối: “Em... người đàn bà như em thật quá mức tàn nhẫn mà, anh chính là chồng của em đó!”

Hải Tước chỉ lộ ra một nụ ‘Cười mỉm’ nhưng vẻ mặt này làm cho người ta liên tưởng đến hai chữ: Ha ha.

Người đầu trâu lập tức khựng lại, hết như vừa chịu đả kích cực mạnh, tức giận đến giậm chân, nhưng Hứa Thâm đang ở bên cạnh, gã cũng không dám lỗ mãng.

Trước mắt, con đàn bà khó giải quyết kia đã bị hắn giải quyết rồi, gã thực sự lo lắng Hứa Thâm sẽ tới tìm mình phiền toái, muốn tính toán nợ nần lúc trước.

Nhưng Hứa Thâm lại không thèm quan tâm tới người đầu trâu, hắn bình thản tẩm áo choàng màu đỏ tươi từ trong vũng máu tươi kia lên, thử dung hợp với nó, lại bắt gặp một loại cảm giác tối nghĩa dị thường.

Hứa Thâm rất quen thuộc với loại cảm giác này, là chỉ số quyền trọng của khư binh chịu tải trong cơ thể đã đạt tới cực hạn.

Trong lòng hắn không khỏi sinh ra một chút mừng rỡ.

Quả nhiên, kiện khư binh này là chân thật, tuy nó nằm trong tay tương lai thân của Nghĩ Hậu, nhưng cũng là thứ cô ta vừa

đạt được biến khu trở về.

Chính là khu binh cấp truyền thuyết!

Hứa Thâm cân nhắc một phen, lại dứt khoát lấy kiện khu binh mặt nạ từ trong cơ thể ra, luồng lực lượng ăn khớp với kiện khu binh kia, lập tức biến mất khỏi cơ thể.

Làm như vậy, hiện giờ trên người hắn chỉ còn lại khu binh trông mắt.

Tuy mặt nạ ác quỷ làm bạn bên cạnh Hứa Thâm lâu nhất, nhưng so sánh giữa hai kiện, thì hiện giờ, khu binh trông mắt càng thích hợp với hắn hơn.

Khi kiện khu binh này được phát động, nó sẽ biến nhỏ lại, dung nhập vào bên trong con mắt của hắn. Hiểu một cách đơn giản là, khi phát động, khu binh trông mắt chỉ khiến cho con ngươi của hắn trở nên lớn hơn một chút thôi, không phát sinh bất cứ trạng thái dị thường nào.

Hiệu quả của nó vốn là suy yếu nguyên rửa, một khi phối hợp với năng lực lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa của hắn, gần như chúng sẽ phát huy tác dụng áp chế đến mức tận cùng!

Nếu không, chỉ đơn thuần dựa vào năng lực suy yếu nguyên rửa của khu binh, hiệu quả sẽ tương đối bình thường, thậm chí chỉ có thể khiến cho quân vương ngựa ngáy một chút da lông thôi.

Làm như vậy, chỉ số quyền trọng chiếm cứ trong cơ thể Hứa Thâm chỉ còn lại 13.

“Không biết quyền trọng của tấm áo choàng này, có vượt qua 17 hay không?” Mang theo tâm trạng chờ mong, Hứa Thâm lại dung hợp áo choàng.

Lần này, tấm áo choàng nọ đã sinh ra phản ứng, nó thông thả mà biến mất trong tay hắn.

Hứa Thâm có cảm giác trên thân thể mình vừa có thêm một bộ phận.

Khu binh đã thành công dung hợp.

Chương 873: Tất Cả Đều Chia Làm Ba Phần...

Hứa Thâm có chút mừng rỡ, xem ra chỉ số này không bị vượt qua.

Làm như vậy, hắn có thể trang bị hai kiện khur binh này rồi.

Nhưng... nhìn theo một khía cạnh khác, điều này cũng có nghĩa là quyền trọng khur binh của tấm áo choàng này không vượt qua 17, nó chỉ vừa vặn bước qua lần ranh, đạt tiêu chuẩn cấp truyền thuyết mà thôi.

Trong tương lai, nếu hắn muốn tiếp tục tăng lên quyền trọng cho kiện khur binh này, đạt tới trình độ đủ để đánh sâu vào quá trình lột xác lần thứ ba, con đường phải đi cũng trở nên dài lâu hơn rất nhiều.

Tuy lần thứ ba lột xác chỉ là chuyện trên lý thuyết, nhưng đã trở thành quân vương, ai không có ý tưởng tiến lên trạng thái vô địch này?

Sau khi khur binh dung nhập, rất nhiều tin tức như một dạng ký ức, dũng mãnh tràn vào trong đầu, cũng trong khoảnh khắc này, Hứa Thâm đã hiểu được năng lực và tác dụng của kiện khur binh trước mắt này.

Phản xạ!

Lại phối hợp với thời gian của Nghĩ Hậu, có thể xưng là nghịch thiên.

Nhưng phối hợp với năng lực của Hứa Thâm, tác dụng của nó lại trả nên yếu ớt đi rất nhiều, cần chính hắn phải đi khai phá.

Ngoại trừ năng lực nọ, kiện khur binh này còn mang theo nguồn khur lực vô cùng hùng hậu, có tác dụng cung ứng và chống đỡ cho ký chủ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước, rõ ràng Nghĩ Hậu đã phát động thời gian ngừng lại cực hạn tới mấy lần, nhưng vẫn có thể kiên trì được hơn mười phút mới hao hết khur lực.

Suy cho cùng, sau mỗi lần phát động loại năng lực khoa trương này, quân vương đều sẽ tiêu hao thật lớn.

Nhất là sử dụng tới cực hạn.

Tuy ở từng giai đoạn, mỗi người đều sẽ có mức cực hạn khác nhau, nhưng không cần phải nghi ngờ, tiêu hao phát sinh sau khi đạt tới cực hạn, đều sẽ là con số vô cùng lớn đối với bản thân người sử dụng.

Nói chi tiết hơn, đối với Nghĩ Hậu ở hình thái thứ hai, có khả năng 2 giây thời gian ngừng lại chính là cực hạn, và một ngày, cô ta chỉ có thể phát động loại cực hạn này khoảng hai, ba lượt, nhưng đối với Nghĩ Hậu đã là quân vương, 15 giây mới là cực hạn, nhưng đương nhiên, cô ta cũng không thể phát động nó quá nhiều lần.

Hiện giờ có tấm áo choàng này, cộng thêm sự trợ giúp của Hải Tước, Hứa Thâm chợt có cảm giác, ở thời điểm hiện tại, hắn có thể hoàn toàn xóa bỏ nỗi lo về vấn đề tiêu hao năng lượng. Nghĩa là trong khi chiến đấu, gần như mỗi thời mỗi khắc, hắn đều có thể phát động năng lực đến mức tận cùng, cũng tương đương với toàn bộ quá trình đều được duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

“Khó trách Nghĩ Hậu lại có thể phản xạ trở về quá khứ, nghịch chuyển tương lai, ý đồ muốn thay đổi hết thảy... Nếu chỉ dựa vào duy nhất một loại năng lực phản xạ kia thôi, cô ta căn bản không đủ năng lực để chống đỡ cho hình chiếu vượt qua dòng sông thời gian.”

“Thậm chí chỉ cần trở lại vài năm trước thôi, lượng tiêu hao này cũng rút cạn khư lực trong cơ thể cô ta rồi.”

Hứa Thâm thu tấm áo choàng màu đỏ tươi vào trong cơ thể, chờ đến lúc chiến đấu, mới để nó lộ ra bên ngoài.

Hiện giờ đã có kiện khư binh cấp truyền thuyết này trong người, trong lòng Hứa Thâm càng có thêm mong đợi về chiến lực cực hạn của bản thân.

Phải nói rằng, lần này khi chém giết cùng Nghĩ Hậu, chiến lực bộc phát ra, đã vô hạn tiếp cận điểm cực hạn của hắn rồi.

Dù sao, hắn cũng phải liên tục đuổi giết đối phương hơn mười phút, khiến cho lĩnh vực thời thời khắc khắc đều phải duy trì trong trạng thái mở ra.

Suy cho cùng, mục tiêu của hắn chính là năng lực giả hệ thời gian quý dị, quá trình chiến đấu có kèm theo thật nhiều biến số, cả tâm lực lẫn thể lực đều tiêu hao rất lớn.

Trên người Nghĩ Hậu chỉ có duy nhất một kiện khư binh này, Hứa Thâm phỏng đoán, toàn bộ những thứ khác đều bị cô ta giấu bên trong điểm đặt neo rồi.

Hiện trường chỉ còn lại cây thương kia.

Nếu nhìn kỹ cây thương này sẽ phát hiện ra, nó rất giống một chiếc răng nanh nào đó, đã trải qua quá trình mài giũa, chế tạo thành hình dạng cây ‘Thương’.

Về phần khôi giáp, nó đã vỡ rồi, Hứa Thâm cũng kêu gọi điểm đặt neo của mình tới, ném cả bộ khôi giáp và cây thương kia vào bên trong, có lẽ tài liệu trên bộ khôi giáp này còn có thể tái tạo, luyện thành khôi giáp mới.

Dù sao, những loại tài liệu thượng hạng đỉnh cao cũng rất thưa thớt, chúng nó đều là những bộ phận bị cướp đoạt từ trên người đại khư xuống.

Làm xong những chuyện này, Hứa Thâm lại phân phó Hạ Thông bên cạnh truyền ký ức của Nghĩ Hậu cho mình.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã trông thấy đủ loại hình ảnh.

Bên trong có trí nhớ về quá trình Nghĩ Hậu thăm dò ở biển khư.

Hứa Thâm chưa bao giờ đi qua biển khư, nhưng sau khi quan sát trí nhớ này, trong đầu hắn lại có thêm một chút lý giải khá là kỹ càng tỉ mỉ, và khắc sâu về biển khư.

Bao gồm cả con đường bước vào phương pháp trở về.

Cùng với cảnh tượng bên trong biển khư.

Quả nhiên ở nơi này cực kỳ hung hiểm, Nghĩ Hậu thăm dò bên trong chừng nửa tháng, đã gặp phải hơn 20 con khư và xác, có thể nói khắp nơi đều xuất hiện bãi tha ma, hoang vu, heo hút, chìm trong biển máu núi thây.

Nếu muốn dùng một câu thành ngữ để hình dung cảnh tượng này, chắc chắn phải là luyện ngục.

Ngoại trừ một bộ phận trí nhớ về biển khơi, trong này cũng lưu giữ đủ loại ký ức về những việc vặt mà Nghĩ Hậu từng xử lý trong thành.

Vị Nghĩ Hậu mà ngày thường Hứa Thâm nhìn thấy, đều là vị Nghĩ Hậu ‘Tương lai thân’ trước mắt này.

Còn Nghĩ Hậu ‘Hiện tại thân’, quanh năm suốt tháng, cô ta đều ngâm mình trong huyết sào phía dưới cung Tuyết.

Về phần Nghĩ Hậu ‘Quá khứ thân’, lại ẩn giấu ở một nơi nào đó không biết.

Ngay khi Hứa Thâm quan sát một mạch đến đoạn cuối ký ức, hần lại kinh ngạc phát hiện, đoạn ký ức này đã bị gián đoạn.

Vị trí ký ức bị gián đoạn của Nghĩ Hậu tương lai thân, lại liên kết với phần gián đoạn của Nghĩ Hậu hiện tại thân lúc trước.

Nhưng trong trí nhớ của Nghĩ Hậu ‘Hiện tại thân’ lúc trước, lại không có trí nhớ của ‘Quá khứ thân’.

Hứa Thâm thoáng cau mày, một lúc lâu sau, đột nhiên hần lại giật mình.

Không biết Nghĩ Hậu đã dùng loại thủ đoạn gì, có lẽ là vận dụng năng lực của mình, khiến cho cô ta, chẳng những có thể phân chia thân thể của mình ra làm ba phần, còn phân chia được cả ký ức của mình, cũng ra làm ba phần!

Thân thể, lực lượng, linh hồn, trí nhớ.

Tất cả đều chia làm ba phần.

Chương 874: Nếu Không... Hần Sẽ Ăn Không Ngon, Ngủ Không Yên Mất!

Nói cách khác, từ trong ký ức của ‘Hiện tại thân’ và ‘Tương lai thân’, tuyệt đối không thể tìm được ‘Quá khứ thân’.

Bởi vì trí nhớ của quá khứ thân, chỉ một mình quá khứ thân mới có.

Phương thức này cũng góp phần bảo đảm tính bí mật tuyệt đối cho nơi mà quá khứ thân ẩn náu.

Kể cả thủ đoạn của Hạ Thông, cũng không thể dò xét được.

Bởi vì ngay cả bản thân Nghĩ Hậu cũng không biết, rốt cuộc quá khứ thân của mình đang trốn ở nơi nào.

Có lẽ chỉ khi thông qua một chút trói buộc trong khoảnh khắc linh hồn của nhau bị tách rời, những thân thể này mới có thể mơ hồ cảm nhận được một chút.

Nghĩa là trừ phi địch nhân có năng lực nô dịch linh hồn, mới đủ khả năng khống chế tương lai thân của cô ta đi tìm kiếm vị trí của quá khứ thân.

“Mỗi một Nghĩ Hậu như vậy chỉ sở hữu vẹn vẹn là một phần ba lực lượng, nhưng đã khùng bố như thế, đủ để quần áo với quân vương...”

Hứa Thâm cũng không khỏi tán thưởng với sự dũng mãnh của Nghĩ Hậu, là tán thưởng phát ra từ tận đáy lòng.

Dù cô ta chính là đối thủ, nhưng lại làm hắn cảm thấy khâm phục.

Nói chi tiết hơn, cô ta cũng thuộc cùng một loại người với Liễu cục, cả hai bọn họ đều làm hắn cảm thấy mặc cảm, tự ti.

Nếu không có Mai Phù hỗ trợ, kể cả khi hắn nắm giữ nhiều lực lượng hơn nữa, bên cạnh có đám Hải Tước, người đầu trâu giúp đỡ, vẫn chỉ có duy nhất một kết cục là bại mà thôi.

Cô ta thật sự là một đối thủ đáng sợ.

Nhưng mà... cũng bởi vì cô ta đáng sợ như vậy, cho nên Hứa Thâm nhất định phải giết chết cô ta!

Nếu không... hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên mất!

Nghĩ đến đây, vẻ tán thưởng và khâm phục trong mắt Hứa Thâm đã chuyển thành sát ý băng hàn.

Trong lúc hắn suy tư, đầu ngón tay đã ngưng tụ ra một giọt máu tươi của Hải Tước, hắn dứt khoát ném nó đi, phát động năng lực.

Tình chuẩn bắn trúng, một giọt máu này nhất định sẽ bắn trúng Nghĩ Hậu!

Rất nhanh, giọt máu tươi trên đầu ngón tay đã bay lên, run rẩy một hồi, lại chậm rãi rơi xuống.

Sắc mặt Hứa Thâm thoáng hiện vẻ âm trầm, năng lực thất bại rồi sao?

Hắn lại ném bỏ giọt máu tươi đi, sau đó phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn và cường hóa đến mức tận cùng.

Đồng thời cũng để năng lực cường hóa tác dụng lên tinh chuẩn.

Giọt máu tươi nọ lại bay lên, lần này, sau khi nó rung động một hồi, cuối cùng đã chậm rãi bay về phía bên trái, nhưng chỉ bay được mấy mét, đã rơi xuống dưới.

Nhưng mấy mét này lại làm đôi mắt Hứa Thâm sáng lên.

Không cần phải nghi ngờ, năng lực đã có hiệu quả rồi!

Nghĩa là hắn hoàn toàn có thể truy tung được vị trí của cô ta!

Hắn nhìn thoáng qua phương hướng kia, trong lòng không sót ruột, thay vào đó, hắn chuyển sang kiểm tra mặt đất bên dưới trước, chờ đến lúc xác nhận bản thân không có quên điều gì, mới lại lần nữa để cho Hải Tước dẫn đường, rồi thông qua cảm ứng giữa hai mẹ con bà ấy, hắn tìm được Linh Lục và con khư ngựa trắng kia.

Lúc này, Linh Lục đang không chế con khư ngựa trắng, hai bên độ sức với nhau, nhưng hiển nhiên trạng thái Linh Lục càng tốt hơn đối thủ của cô bé.

Bởi vì ngay lúc bọn họ trông thấy hai con khư này, Linh Lục đang vui vẻ ngồi trên lưng ngựa như một đứa nhỏ nghịch ngợm, mặc cho con khư bên dưới công kích như thế nào cũng không thể vùng thoát khỏi cô bé trên lưng.

Thậm chí con khư kia còn mở ra cái miệng quái dị ở trên lưng, muốn ăn luôn Linh Lục, nhưng cánh tay Linh Lục cũng biến thành cái miệng kỳ quái, cắn rách cái miệng của con khư kia, trên môi luôn cười tươi tắn, tuyệt không e ngại.

Hứa Thâm thấy Linh Lục đang chơi vui vẻ, cũng không khỏi lắc đầu.

“Cậu không giết được cô ấy đâu, đừng uổng phí khí lực nữa.”
Con khur ngựa trắng vừa nhìn thấy Hứa Thâm trở về, trong mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, lập tức không để ý tới Linh Lục đang ngồi trên người mình vui đùa âm ỉ nữa. Đôi mắt ngựa chuyển thành âm trầm nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nói.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Mày chỉ hiện tại hay là quá khứ?”

“Đương nhiên là chỉ quá khứ rồi.”

Hứa Thâm thoáng khựng lại một chút, sau đó mặt không chút thay đổi, nói: “Hạ Thông.”

Hạ Thông trong suốt lập tức hiện ra, lần này không cần hỏi gã cũng biết Hứa Thâm muốn phân phó gã làm cái gì rồi.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa, đã trực tiếp phát động lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, lại áp chế con khur ngựa trắng, biến nó thành một chú ngựa con.

Con khur ngựa trắng hướng ánh mắt đầy phần nộ nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nó phát ra một tiếng rít gào, nhưng không có chút năng lực phản kháng nào, rất nhanh đã bị Hạ Thông lục lợi trí nhớ.

Sau đó, Hạ Thông bày phần trí nhớ này ra cho Hứa Thâm xem.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn sang, con khur ngựa trắng này là thú cười mà Nghĩ Hậu hàng phục được sau khi trở thành quân vương, từ khi bị hàng phục đến nay, nó vẫn một mực đi theo ở bên người Nghĩ Hậu, làm thú cười cho cô ta.

Tiếc nuôi chính là, trong ký ức, bản thân nó cũng vẫn chưa từng nhìn thấy ‘Quá khứ thân’, chỉ nhìn thấy ‘Hiện tại thân’ ở bên trong huyết sào thôi.

Mà sở dĩ con khur ngựa trắng này bị Nghĩ Hậu phục tùng, sau đó lại nguyện ý đi theo cô ta, ngoại trừ vũ lực trấn áp, chẳng có thêm bất cứ loại thủ đoạn nào khác, chỉ vì nó quá cô độc mà thôi.

Trong chuỗi ký ức dài dòng của nó, hầu hết thời gian, nó đều đi lang thang xung quanh.

Kiểm ăn và ngủ chính là hai chuyện mà con khur ngựa trắng này làm mỗi ngày.

Nhưng một quá trình cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại như vậy sẽ trở nên cực kỳ đơn điệu, nhàm chán.

Nó muốn đi tìm kiếm bạn chơi, nhưng bản thân nó lại không thể khắc chế được năng lực của chính mình, lụi tàn hư thối, chỉ cần tới gần phạm vi xung quanh nó, đối phương sẽ bị loại năng lực này ảnh hưởng.

Đây cũng là nguyên nhân dẫn tới tình trạng, bên người nó không hề tồn tại bất cứ một con vật còn sống nào khác.

Trừ phi là khur cấp A càng mạnh hơn nó.

Nhưng dưới tình huống mấy con khur này chạm mặt với nhau, chúng nó chỉ muốn ăn sạch đối phương thôi.

Vì vậy, sau khi trải qua quãng thời gian cô độc quá lâu dài, trong một lần đi kiếm ăn, con khur ngựa trắng đã gặp Nghĩ Hậu.

Nghĩ Hậu chẳng những có thể áp chế nó, còn có thể tới gần nó, không hề bị năng lực của nó ảnh hưởng.

Hứa Thâm thầm đoán, hẳn là Nghĩ Hậu đã dùng năng lực thời gian để ngăn chặn quá trình lụi tàn hư thối.

Dù sao hư thối cũng là một loại biến hóa.

Mà thời gian lại là phương thức dễ dàng nhất để không chế biến hóa.

Chương 875: Nơi Nguy Hiểm Nhất, Chính Là Nơi An Toàn Nhất?

“Nghĩ Hậu của mày đã chết, sau này hãy theo tao đi.” Hứa Thâm nói với con khur ngựa trắng như vậy.

Con khur ngựa trắng phần nộ nói: “Không có khả năng, cô ấy không thể chết được!”

Hứa Thâm kêu gọi áo choàng màu đỏ tươi xuất hiện, nói: “Có quen không?”

Con khư ngựa trắng ngây dại.

Đây là kiện khư binh cấp truyền thuyết mà Nghĩ Hậu cùng với nó ở bên cạnh đã đạt được trong biển khư, nhưng hiện giờ, một thứ quý giá như vậy, lại rơi vào trong tay Hứa Thâm, đáp án đã có thể thấy rõ mồn một rồi.

Hứa Thâm cũng không nói chuyện, chỉ không chế năng lực biến hóa, khiến cho thân thể con khư ngựa trắng dần dần phục hồi lại như cũ, phục hồi đến trạng thái khỏe mạnh ban đầu.

Sau đó hắn trực tiếp xoay người nhảy lên lưng nó.

Linh Lực hi cười nói: “Em muốn ngồi trong lòng anh.”

Vừa nói xong, bỗng nhiên cô bé cảm thấy lông tơ cả người dựng thẳng lên, một luồng hàn ý khiếp người, xông thẳng vào cốt tủy.

Tựa như đặt mình vào trong một cái miệng khổng lồ mà bản thân không biết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó cắn nát ra!

Hoặc là, một đôi mắt lạnh như băng nào đó đang trực tiếp nhìn thẳng vào mình.

Loại ảo giác khủng bố này, khiến cho cô bé vô cùng ngạc nhiên, lại vô cùng kinh hãi, nụ cười vui vẻ trên mặt cũng trở nên cứng ngắc, khiếp sợ không thôi.

“Đừng làm loạn nữa, mau trở về bên cạnh mẹ của em đi.” Hứa Thâm nhẹ nhàng vỗ cô bé xuống dưới.

Linh Lực ngã khỏi lưng ngựa, lúc này mới phát hiện ra cái loại cảm giác khủng bố vừa nãy đã biến mất, nhưng chỉ vền vền xuất hiện trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi thôi, nó đã lưu lại trong lòng cô bé sự rung động khó có thể xóa nhòa.

Cô bé không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm đang ngồi trên lưng ngựa.

Chẳng lẽ loại cảm giác vừa rồi là do Hứa Thâm mang đến?

Ánh mắt Linh Lực biến ảo không ngừng, tới cuối cùng cô bé cũng không nói điều gì khác thường, chỉ yên lặng đứng sang một bên.

Mà lúc này, con khư ngựa trắng đã phản ứng lại, nhìn thấy Hứa Thâm đã nhảy lên lưng mình, nó lập tức phản nộ mà rít

gào một tiếng. Ngay sau đó, thân thể con khur này bắt đầu biến hóa, toàn thân mọc lên thật nhiều lưỡi dao và cái miệng kỳ quái sắc bén, nhọn hoắt, muốn gặm ăn Hứa Thâm.

Đồng thời nó còn cố ý thúc giục năng lực lụi tàn hư thối đến mức tận cùng.

Nhưng thân thể Hứa Thâm lại không bị ảnh hưởng.

Lúc này, khoảng cách giữa hắn và con khur ngựa trắng, gần như là bằng không, và cường độ của năng lực lấy nhỏ đối lớn vốn có liên quan tới khoảng cách, khoảng cách càng gần hắn, hiệu quả càng mạnh.

Và đương nhiên khoảng cách bằng không cũng tương đương với cường độ áp chế cực hạn của năng lực này.

Lúc này, năng lực của con khur ngựa trắng, đã bị áp chế hoàn toàn, gần như không thể phát tán ra bên ngoài nữa.

“Ngoại trừ Nghĩ Hậu, tao cũng có thể đụng vào mày, nếu mày sợ cô đơn thì đi theo tao, nếu mày muốn chết, tao cũng có thể thỏa mãn mày.” Hứa Thâm đè lại cái đầu ngựa, cất giọng lạnh lùng nói.

Tới tận lúc này, con khur ngựa trắng mới phát hiện, hóa ra Hứa Thâm cũng không bị năng lực của nó ảnh hưởng.

Ngoại trừ Nghĩ Hậu, hắn là người thứ ba có thể tới gần nó mà bình an vô sự.

Người thứ hai là Linh Lục vừa rồi.

Trong lòng nó vừa khiếp sợ, vừa có chút phẫn nộ, nhưng sát ý của Hứa Thâm lại như lưỡi dao sắc bén, chĩa thẳng vào đầu khiến nó hiểu được, chỉ cần bản thân tiếp tục phản kháng, thì người đàn ông đang ngồi trên lưng nó kia sẽ không chút lưu tình giải quyết luôn nó.

Tại một khắc này, nó chợt im lặng.

Hứa Thâm thấy con khur ngựa trắng không tiếp tục hé răng nói nữa, cũng không tiếp tục để ý tới nó, ngay lập tức phân phó Hải Tước ngưng tụ ra một giọt máu.

Sau đó, hắn phát động năng lực, vẫn như lúc trước là tinh chuẩn truy tung.

Giọt máu tươi bay về hướng trái, lắc la lắc lư, bay được hơn mười mét, liền ngừng lại.

Hứa Thâm kẹp chặt hai chân, nói: “Hướng trái, đi thẳng.”

Con khur ngựa trắng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, tuy nó cũng không biết Hứa Thâm đang muốn làm cái gì, nhưng ở thời khắc này, tâm trạng đầy mâu thuẫn trong lòng đã làm cho nó không còn tiếp tục kịch liệt phản kháng thêm nữa.

Trên thực tế, nếu chỉ vền vện là tử vong, nó cũng không e ngại, cùng lắm thì liều mạng với Hứa Thâm.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho khur cấp A rất khó bị nhân loại phục tùng.

Ngoại trừ một số khur rất ít sợ chết... chúng nó là ngoại lệ.

Đúng vậy, người đầu trâu được xưng là con khur bất tử kiêu ngạo, chính là 《 ngoại lệ 》 này.

Lúc này, Linh Lục cũng phục hồi lại tinh thần, cô bé lập tức đi theo phía sau con khur ngựa trắng, đôi mắt nhìn Hứa Thâm đang ngồi trên lưng ngựa, do dự hồi lâu, cũng không biết mình có nên tới gần hấn hay không.

Một đám bọn họ đi theo phương hướng chỉ dẫn của giọt máu tươi kia chừng bảy, tám dặm, Hứa Thâm mới tiếp tục phát động năng lực. Lần này giọt máu bay lên, rồi trực tiếp lao đi hơn trăm mét mới dừng lại.

Hứa Thâm biết, đối phương đang ở rất gần mình.

Bởi vì khoảng cách càng xa, hiệu quả của tinh chuẩn bắn trúng càng kém.

Chừng mười phút sau, theo năng lực chỉ dẫn, Hứa Thâm đã đi tới một khu vực.

Và căn cứ bản đồ trí nhớ trong đầu Nghĩ Hậu, hấn đã nhận ra khu vực trước mắt.

Ngay sau đó, khi hấn nhìn theo phương hướng mà giọt máu đang lao tới trước mắt, trong lòng chợt giật mình.

Bởi vì nơi đó rõ ràng là thành Quang Minh.

Nói cách khác, Nghĩ Hậu đang ở ngay trong thành? !

Nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất?

Hứa Thâm chợt phát hiện, đúng là có đôi khi những lời nói này khá là vô nghĩa, nhưng có đôi khi chúng nó lại là sự thật.

Bởi vì chính hắn cũng không nghĩ tới, Nghĩ Hậu lại ở ngay trong thành.

Theo khoảng cách từ từ bị thu hẹp lại, quãng đường mỗi lần giọt máu bắn đi cũng trở nên càng ngày càng xa, một lần nó có thể bay được chừng ba, bốn trăm mét.

Hứa Thâm khổng chế con khư ngựa trắng, một đường đi theo giọt máu truy tung về phía trước, rất nhanh, hắn đã đi tới khu Tự Do, đến trước mặt một tòa tiểu trấn.

Tiểu trấn Nguyệt Quang!

Hứa Thâm ngây ngẩn cả người.

Lúc trước, khi truy tung Nạp Sát Phân Ny, hắn đã tới nơi này rồi.

Giọt máu như một mảnh hồng quang, lập tức bay đến một nơi nào đó, Hứa Thâm chợt phát hiện, nơi kia cực kỳ tương tự với những gì hắn từng chứng kiến.

Rất nhanh, hắn lại bước đến bầu trời phía trên viện phúc lợi lúc trước.

Giọt máu cũng dừng lại ở nơi này.

Chương 876: Chuyện Quá Mức Vô Lý!

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên ngưng trọng, hắn đã làm tốt phòng bị, đồng thời cũng kêu gọi Linh Lục đang đi theo phía sau con khư ngựa trắng trở lại trong thân thể Hải Tước.

Linh Lục nghe được lời nói của Hứa Thâm, chợt có một loại cảm giác tảng đá lớn trong lòng vừa được hạ xuống, khuôn mặt một lần nữa giãn ra, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng rõ ràng là lúc này cô bé khôn khéo hơn rất nhiều so với lúc trước, chỉ dùng sức “Ừ” một tiếng, sau đó, cả người bị máu tươi của Hải Tước lao tới vây quanh, nhét vào trong thân thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm xoay người nhảy xuống từ trên lưng con khư ngựa trắng, ngưng thần đánh giá bốn phía, nhưng không nhìn thấy nửa cái sợi nhân quả của Nghĩ Hậu, cũng không phát hiện được tung tích của cô ta.

Hứa Thâm suy tư một chút, rồi tiện tay nhặt một hòn đá lên, bắn ra, năng lực tinh chuẩn bao trùm phía trên hòn đá.

Hòn đá bay ra với tốc độ cực nhanh, nhưng ngay khi bay hơn mười mét, nó đã ngừng lại, chấn động trên không trung một hồi, sau đó rơi xuống dưới, hóa thành bột mịn.

Hứa Thâm chau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi hòn đá rơi xuống, đó là một gian nahf đồ nát thê lương, chung quanh đầy cỏ dại phủ kín.

Bỗng nhiên trong đầu hắn lóe lên một chút suy nghĩ, và kết hợp với trí nhớ của lão phụ, hắn đã nhận ra, nơi đó từng là trang viên của gia tộc Hải Sát Vi.

Nhưng sau khi Nghĩ Hậu chuyển đi, tòa trang viên này đã trở nên hoang phế.

Cuối cùng, nó còn bị phá hủy trong một sự kiện nào đó.

Nhưng Nghĩ Hậu không hề có dự định quay lại nơi này tu sửa nó...

Nói chính xác hơn, hành vi của cô ta hoàn toàn tương phản với những người khác. Nếu là người khác, sau khi phát tài, chắc chắn bọn họ sẽ quay về xây dựng quê hương, biến quê hương

của mình trở thành một nơi huy hoàng hơn, rực rỡ hơn, nhưng Nghĩ Hậu chẳng những không thêm ưu ái trọng điểm cho tiểu trấn Nguyệt Quang, ngược lại cô ta còn cực kỳ lạnh lùng với nơi này, giống như cô ý muốn nơi này một mực đắm chìm trong quá khứ vậy.

Hứa Thâm lại nhặt lên một hòn đá, ném mạnh về hướng ngược lại, sau đó vận dụng năng lực bao trùm lên nó. Hòn đá này bay được chừng bảy, tám mét, lại nhanh chóng quay ngược trở lại, nhắm thẳng về vị trí lúc trước, sau đó chấn động một lát, lại trực tiếp nổ tung ra, hóa thành bột mịn

Thông qua năng lực tập trung, hắn đã biết Nghĩ Hậu ‘Mạt Di La’ đang ở bên trong này.

Nhưng dùng bằng mắt thường, Hứa Thâm lại không thể nhìn thấy đối phương.

Điều này quá mức vô lý... rõ ràng hắn có thể nhìn thấy Mai Phù cơ mà?

Hứa Thâm hoàn toàn không tiếp thu loại suy nghĩ cho rằng ‘Quá khứ thân’ của Nghĩ Hậu có thể vượt qua cả Mai Phù.

Trên thực tế, kể cả khi đối phương vận dụng một loại năng lực bí mật đặc thù nào đó, hắn vẫn có thể cảm nhận được.

Suy cho cùng, dựa trên một trình độ nào đó, dường như thị giác kỳ dị của hắn có thể nhìn thấy hết thảy mọi thứ...

Trừ phi, Mạt Di La đang ẩn giấu ở một nơi nào đó tồn tại trong thời không khác.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hứa Thâm chợt trở nên ngưng trọng, hắn bình tĩnh tiến lại gần vị trí hòn đá vừa bị nổ nát kia, chăm chú nhìn một lát, sau đó dứt khoát rút trường kiếm ra, nhắm thẳng vào vị trí hòn đá, yên lặng phát động năng lực tinh chuẩn.

Tam trọng kiếm trăm!

Phanh!

Kiểm phong đột ngột gào thét chém ra, khiến cho Hứa Thâm lập tức cảm nhận được năng lực tác dụng lên kiếm phong. Nó làm cho thanh kiếm trong tay hắn trở nên linh hoạt như thực sự đã sống dậy rồi.

Ngay sau đó, kiếm phong kia còn chủ động gia tốc tiến về một nơi nào đó, như thể bản thân nó thực sự có ý thức của riêng mình.

Nhưng tiếp theo, Hứa Thâm lại nhìn thấy thanh kiếm trong tay hắn... biến mất.

Đúng vậy, kiếm phong biến mất, kéo theo cả cánh tay Hứa Thâm nữa, tựa như cả thanh kiếm và cánh tay hắn đều bị lôi vào một vòng xoáy nước trong đầm lầy.

Trong lòng Hứa Thâm xuất hiện một loại cảm giác nguy cơ rất mạnh, nó nói cho hắn biết rằng, nếu bước vào trong đó, có khả năng sẽ một đi không trở về.

Dưới kinh hãi, hắn nhanh chóng thu lại năng lực của mình.

Tới lúc này, kiếm phong mới ngừng lại, Hứa Thâm cũng vội vàng kéo cánh tay trở về, và ngay lập tức, hắn có cảm giác như thể cánh tay của mình vừa xuyên qua vô số những mảnh vụn thủy tinh thật nhỏ, rồi bị nó cắt lên da, thậm chí hắn còn cảm nhận được cơn đau phát sinh do da thịt bị xé rách, khó có thể tưởng tượng nổi.

Và chờ tới khi cánh tay hắn hoàn toàn lui về, bên trên đã đầm đìa máu tươi.

Nhưng những giọt máu tươi kia lại nhúc nhích không ngừng, và rất nhanh chúng đã hoàn toàn bị thu lại bên trong thân thể.

Chỉ để lại một vết sẹo thật lớn lộ ra bên ngoài cánh tay.

Hứa Thâm thoáng giật mình khi nhìn thấy vết sẹo này.

Bởi vì trước đây, hắn cũng từng nhìn thấy vết sẹo này rồi.

Chính là khi hắn phụng mệnh đến khu Dạ Oanh chấp hành nhiệm vụ, vết sẹo nọ đã không một dấu hiệu xuất hiện ngay trên cánh tay hắn.

Lúc ấy, hắn không tìm được cách nào để làm vết sẹo kia khép lại, về sau, khi hắn trở thành quân vương, thân thể vỡ nát tan tành, lại Niết Bàn tái sinh trở thành thân thể quân vương, mới có thể tiêu trừ vết sẹo ấy, nhưng hiện giờ, vết sẹo này lại xuất hiện rồi.

Nhưng lần này, vết sẹo nọ chỉ lưu lại trên cánh tay hấn trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, sau đó thân thể đã chậm rãi chữa trị nó rồi.

Chỉ thấy vết sẹo kia từ từ co lại, sau đó hoàn toàn biến mất đi.

Cả quá trình cũng chỉ mất chừng một đến hai phút.

Nhưng Hứa Thâm lại rơi vào rung động, thật lâu vẫn không nói gì.

Căn cứ vào định luật săn bắn của khư thú, đôi bên phải ở cùng một tầng trong Khư giới, mới có thể tạo thành đột kích.

Bởi vậy, kể cả đại khư săn mỗi là nhân loại, nó cũng phải từ tầng thứ tư trong Khư giới đi vào hiện thực, hoặc là phóng thích khư lực buông xuống đến hiện thực, bám vào trên người nhân loại, chờ sau khi con mồi bị lây nhiễm mức độ nặng, mới lôi kéo vào tầng thứ tư trong Khư giới.

Khư thú như thế, mà cuộc chiến giữa Hứa Thâm và Nghĩ Hậu cũng là như thế.

Hấn muốn làm cô ta bị thương, thì phải ở cùng một tiếp điểm thời gian với cô ta.

Chương 877: Vết Sẹo!

Nghĩa là tình huống vừa xảy ra với cánh tay và kiếm phong của hấn, vốn không phải là biến mất, mà chịu ảnh hưởng của năng lực truy tung, hai thứ ấy đã tiến vào tiết điểm thời không trong ‘Quá khứ’...

Nói đơn giản hơn, Nghĩ Hậu đang ở trong quá khứ, vậy hấn phải trở lại quá khứ mới có thể công kích đến cô ta.

Lúc trước, dựa vào loại năng lực này, cô gái tóc màu lục có thể công kích đến Nghĩ Hậu đã bước vào quá khứ, là bởi vì tiết điểm thời gian trong quá khứ mà Nghĩ Hậu bước vào cũng không dài, chỉ khoảng vài phút trước đó, nhưng ngay lúc này, dường như ‘Quá khứ thân’ của Nghĩ Hậu, tồn tại mà Hứa Thâm đang đối mặt đây, lại ở trong quá khứ xa xăm hơn, trên tuyến thời gian lâu dài hơn rất nhiều.

Suy cho cùng, vết sẹo trên cánh tay hắn đã đủ để chứng minh điều này rồi, bởi vì vết sẹo kia vốn là sản phẩm do ‘Quá khứ’ tạo thành.

Bởi vậy, lúc trước, khi hắn bước đến khu Dạ Oanh, nó mới thể hiện ra.

Nói cách khác, cánh tay của hắn vừa quay về tiết điểm thời gian diễn ra tại khoảnh khắc hắn ‘Đi đến khu Dạ Oanh’, hơn nữa, khi hắn kéo nó về từ tiết điểm thời gian kia, nó đã bị thương, mới khiến cho vết thương này “Hiện ra” khi hắn ‘Đi đến khu Dạ Oanh’

Nhưng đó lại là chuyện của hai tháng trước rồi!

Mà mặc dù đã quay về quá khứ xa xăm như vậy, nhưng kiếm phong vẫn không thể tiếp xúc tới Nghĩ Hậu, nghĩa là cô ta đang lẩn trốn càng xa hơn trên tuyến thời gian.

Hứa Thâm nhìn mảnh không khí hư vô trước mắt, ánh mắt biến ảo không ngừng.

Nếu vừa rồi hắn không đứng lúc phanh lại, mà để cho năng lực mang theo mình bước vào tiết điểm thời không xa xôi kia, mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?

Hắn có một loại trực giác... khả năng cao là hắn sẽ bị một loại trật tự nào đó giết chết.

Mà dựa vào kết quả của vết sẹo trên cánh tay từ hai tháng trước kia mang lại, rốt cuộc phán đoán lúc trước của hắn cũng đã được kiểm chứng.

Hết thấy đều là chuyện đã sớm được định sẵn từ trước.

Nếu nói thời gian là một tuyến đường, thì trên thực tế, khi điện ảnh được truyền phát đi, thì nó đã kết thúc rồi, nghĩa là hắn chỉ xem được nhánh tin tức đã trải qua, được truyền phát tới trước mặt, nhưng trên thực tế, tương lai đã sớm hiện ra từ lâu rồi.

Mà tình huống này, cũng đưa cho hắn một phần đáp án.

Đáp án về kết quả giao chiến giữa hắn và Nghĩ Hậu.

Khi một trận chiến ở nơi này kết thúc, thì trận chiến mới đã bùng phát ở một nơi nào đó rồi, nếu chú ý đến chuyện này, thậm chí còn có thể thấy rõ được thắng bại từ trước.

Chỉ là thứ tương lai như vậy lại khiến Hứa Thâm không thể thừa nhận nổi.

Chẳng lẽ thời gian thật sự là điều không thể thay đổi được?

Và vận mệnh... Đều đã được định sẵn từ trước?

Cho nên đấu tranh hay từ bỏ, đều là phí công?

Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải cuộc sống như một con cá mẫn nằm chờ chết, không làm gì hết, chính là nhân sinh thoải mái nhất sao?

Ánh mắt Hứa Thâm lóe lên, hắn không thỏa mãn với kết cục như vậy.

Nếu không giết chết được tồn tại như Nghĩ Hậu ‘Mạt Di La’ kia, hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên!

Nếu không thử, làm sao biết là không được?

Người có thể trở thành quân vương, tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Hứa Thâm hít sâu một hơi, trong ánh mắt xuất hiện vẻ ngưng trọng chưa từng có từ trước tới nay.

Ngay sau đó, hắn phóng ra lĩnh vực.

Lần này, hắn chỉ duy trì lĩnh vực trong phạm vi mười mét xung quanh thân thể.

Lĩnh vực cường hóa, tăng phúc!

Sau khi phát động lĩnh vực tăng cường, Hứa Thâm lại để năng lực cường hóa tác dụng lên năng lực tinh chuẩn.

Đồng thời, lĩnh vực sau tăng cường, cũng như tăng phúc, đều tác dụng lên năng lực tinh chuẩn.

Dưới trạng thái tăng phúc cực hạn, Hứa Thâm cũng phóng năng lực tinh chuẩn đến mức tận cùng, năng lượng bên trong tám áo choàng màu đỏ tươi lập tức sôi trào, cuộn cuộn không ngừng cung cấp vận chuyển vào trong thân thể Hứa Thâm.

Khiến hai mắt hắn gần như sung huyết.

Lần này, hắn không định vùng kiếm công kích, mà muốn dùng đôi mắt của mình, phát động tinh chuẩn bắn trúng Nghĩ Hậu!

Hắn muốn nhìn xem vị trí và nơi mà quá khứ thân của Nghĩ Hậu đang lẫn trốn!

Rất nhanh, Hứa Thâm đã cảm thấy thế giới trước mắt mình xảy ra biến hóa.

Thời không vụn vẹo, vô số màu sắc và quang ảnh loang lổ đan vào trước mắt hắn.

Cùng với đó là vô số bóng người lắt lư xẹt qua, và những gốc đại thụ sinh ra rồi lớn lên, những cọng cỏ đại cấp tốc sinh trưởng rồi vội vàng héo rũ dưới mặt đất.

Xuân đi thu đến, quá trình thời gian nhanh chóng biến hóa kia, lại diễn ra chỉ trong một chớp mắt.

Và dưới ảnh hưởng của trạng thái thời gian cấp tốc thay đổi này, con người cũng như ve sầu mùa thu, cả cuộc đời dài lâu cũng chỉ là một mùa thu ngắn ngủi mà thôi.

Dần dần, vô số quang ảnh biến hóa bắt đầu từ từ chậm lại.

Chờ tới khi đôi mắt của Hứa Thâm tập trung quan sát, gần đến mức tận cùng, giống như một mảnh sương mù dày đặc bị vén lên, tốc độ của thời gian chung quanh dần dần chậm lại chỉ còn một nửa.

Tầm mắt của hắn xuyên qua con sông dài vận mệnh, kéo dài xuyên suốt mấy chục năm thời gian, đi qua ban ngày và đêm tối [1], cuối cùng cũng thấy được ‘Quá khứ’ !!

[1] : nguyên văn 光阴时间 – quang âm thời gian, quang âm là ban sáng – đêm tối.

“Cô giáo Mạt Di La đâu rồi?”

“Kỳ quái, vừa rồi cô ấy còn ở đây mà.”

Trong một lớp học tại viện phúc lợi, mấy đứa nhỏ đang nghi hoặc nhìn quanh bốn phía.

Mà lúc này, ở trong đình viện bên ngoài lớp học, một bóng dáng duyên dáng tao nhã đang men theo bậc thang đi xuống dưới.

Cô gái này mặc một bộ váy liền áo có hình những bông hoa nhỏ, cách ăn mặc có chút tươi mát giản dị, nhưng từ trên người lại toát lên tư thế đoan trang, ung dung của người giàu có, phôi

hợp với gương mặt tuyệt mỹ giống hệt tinh linh, không cần một chút phấn son trang điểm gì, lại lộ ra vẻ trắng nõn, nhẹ nhàng và mộc mạc, không dính chút bùn nhơ, mang tới cho người ta một loại cảm giác, đôi phương chính là một vị tinh linh tiên tử nơi ruộng đồng thuần chất.

Đây cũng là nguyên nhân mà bọn nhỏ đều thích đi tìm cô giáo Mạt Di La cùng chơi đùa.

Dù chúng chỉ là trẻ con nhưng trời sinh đã hướng về những tồn tại xinh đẹp rồi.

Chương 878: Đôi Mắt!

“Tiểu thư, người phải đi rồi sao?” Có một người phụ nữ trung niên đi tới từ một phía khác của đình viện, vừa nhìn thấy Mạt Di La, bà ta không khỏi mỉm cười hỏi, trong lời nói ẩn chứa sự kính trọng và nghe lời.

“Viện trưởng, tôi đã nói rồi mà, khi ở trong này, bà đừng gọi tôi là tiểu thư, tôi chỉ là một cô giáo dạy thay thôi.” Trên gương mặt Mạt Di La vẫn luôn điềm tĩnh như thế, bất cứ lúc nào cũng bình thản, tựa như gặp biến cố cũng không sợ hãi, vậy mà lúc này, lại mang theo một tia bất đắc dĩ, nói.

“Đã biết rồi tiểu thư.” Người phụ nữ trung niên cười cười gật đầu đáp lại.

Mạt Di La càng thêm bất đắc dĩ, cô ta phẩy tay một cái rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài tiểu trấn.

Ở thời điểm này, tiểu trấn Nguyệt Quang cực kỳ náo nhiệt, dưới bàn tay kinh doanh, điều khiển của cô ta, cả tòa tiểu trấn đều trở nên cực kỳ phồn vinh, hưng thịnh.

Ban đầu, khắp nơi đều là những khu nhà dân thấp bé, nhưng về sau này, tất cả đều được sửa sang lại thành những tòa kiến trúc hình tháp vững vàng, thẳng tắp.

Chúng rất phù hợp với thẩm mỹ và nghi thức quý tộc của gia tộc Hải Sát Vi bọn họ.

Mạt Di La bước lên con đường sạch sẽ được trải đầy đá vụn, những người đi đường đều nhận ra cô ta và mỉm cười, ân cần thăm hỏi.

“Tiểu thư Hải Sát Vi, buổi sáng tốt lành nha.”

“Đã mười một giờ rồi, không còn sớm nữa.” Mạt Di La mỉm cười đáp lại.

“Tiểu thư Hải Sát Vi, hôm nay tôi đã mua hai phần thịt bò, đưa cho ngài một phần nhé, thịt bò của nhà này rất tươi ngon.” Có người đi đường còn nhiệt tình tiến lên phía trước nói.

Mạt Di La mỉm cười từ chối, nhưng đối phương cực kỳ nhiệt tình, khiến cô ta chỉ có thể bắt đắ dĩ nhận lấy, nhưng ngay khi người nọ không chú ý, cô ta lại lặng yên nhét một tờ tiền giấy vào trong túi tiền của đối phương.

Tờ tiền này đã đủ báo đáp đối phương rồi.

Cũng như những quý tộc địa chủ khác, một đường đi tới, có không ít người đều nhận ra Hải Sát Vi.

Dù sao cả tòa tiểu trấn Nguyệt Quang này đều nằm dưới sự quản lý của gia tộc Hải Sát Vi bọn họ.

Huống chi tiểu thư Hải Sát Vi còn xinh đẹp như vậy, thiện lương như vậy, cư dân tiểu trấn đều cực kỳ yêu thích cô ta.

Không bao lâu sau, Mạt Di La đã đi tới một quán rượu trong tiểu trấn.

Người quản lý của quán rượu nọ vừa nhìn thấy Mạt Di La, đã vội vàng mời cô ta lên phòng khách quý trên lầu hai.

Rất nhanh, đã có hai bóng người từ bên ngoài bước vào bên trong phòng khách quý. Họ là một đôi nam nữ tuổi trẻ, đang cung kính đứng ở trước mặt Mạt Di La.

Mà lúc này, Mạt Di La cũng thu lại nụ cười trên mặt, thay vào đó là vẻ lạnh lùng, và vài phần bề ngẫ như thể người đứng trên cao, hờ hững nhìn xuống chúng sinh.

Cô ta nhẹ giọng nói: “Lúc trước, ta bảo hai người đến khu Mẫu Hoàng làm chút chuyện, đã làm thỏa đáng hết chưa?”

“Bẩm điện hạ, chúng ta đã dựa theo mệnh lệnh của ngài, khắc tin tức kia xuống chiếc gỏi ngọc bên trong phòng ngủ của ngài.” Thanh niên cung kính nói.

Mạt Di La nghe vậy, khẽ gật đầu lại lập tức nhìn về phía cô gái.

Cô gái nọ hiểu ý, lập tức kéo chiếc ba lô trên lưng xuống, lấy ra rất nhiều văn kiện.

Tất cả chúng đều là những chuyện còn tồn đọng cần xử lý ở bên trong cung Tuyết.

Mạt Di La lại làm như ngày thường, cầm những tập văn kiện kia lên, chuẩn bị phê duyệt.

Cô gái nọ thật cẩn thận dò hỏi: “Điện hạ, vì sao ngài không đến cung Tuyết xử lý những việc này?”

Mạt Di La cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Ai không nguyện ý ở lại quê hương của mình chứ?”

“Vậy vì sao ngài không biến tiểu trấn Nguyệt Quang thành cung Tuyết?” Cô gái tò mò hỏi.

Sắc mặt thanh niên bên cạnh khẽ biến, lập tức mở miệng trách mắng: “Tiểu Niệm, đừng có nói xằng nói bậy.”

Mạt Di La lại mỉm cười, không có tức giận, chỉ trả lời rằng: “Bởi vì hoàn cảnh địa lý của nơi này không thích hợp làm trung tâm, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, ta sẽ quay về cung Tuyết, dù sao nơi này cũng không thể ở lâu được.”

Nói đến đây, trong mắt cô ta thoáng xuất hiện một tia tiếc nuối.

Cô gái nọ rút vai, có chút ngượng ngập, trong lòng lại nghĩ rằng, điện hạ đúng là người có cảm tính và lý tính cân bằng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mạt Di La có chút cảm giác, chợt ngẩng đầu nhìn lên.

Sắc mặt thanh niên kia khẽ biến, gã vội vàng nói: “Điện hạ, Tiểu Niệm còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài đừng...”

Mạt Di La không nói chuyện, cô ta vẫn một mực dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn về một nơi nào đó giữa hư không.

Ngay sau đó, bỗng nhiên bóng dáng cô ta nhoáng lên một cái, trực tiếp biến mất ngay giữa gian phòng khách quý kia.

Cô ta cũng không rời đi, chỉ bước vào tầng thứ tư trong Khu giới thôi.

Ở nơi này, ánh sáng là một mảnh đen tối.

Và cả tòa tiểu trấn nọ tại tầng thứ tư trong Khư giới, chính là một khu vực đang đắm chìm vào khung cảnh thê lương, máu tanh, hoang dã, chung quanh còn có một chút hài cốt khư thú rơi rụng khắp nơi.

Chúng đều là những con đại khư từng bị Mạt Di La săn giết.

Bởi vì chúng hoạt động ở khu vực này, đã xúc phạm đến cô ta, rồi vì thế mà chết.

Nhưng lúc này, ánh mắt của cô ta lại đang nhìn thẳng vào một nơi nào đó ngay giữa hư không.

Dựa vào năng lực của mình, chỉ cần nằm trong tầm mắt, cô ta hoàn toàn có thể nhìn thấy vết tích của thời gian.

Vào lúc này, thời gian vốn đang nhẹ nhàng dao động như dòng nước, lại bỗng nhiên vụn vẹo.

Mà ở ngay trung tâm vụn vẹo đó, Mạt Di La lại trông thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt đỏ bừng mà lạnh như băng!

Ngay khi hai bên đối diện với nhau, Mạt Di La lập tức cảm nhận được sát ý nồng đậm từ trong đôi mắt kia, mà ở giờ khắc này, cô ta cũng nhận ra chủ nhân của đôi mắt ấy.

****Lời dg: chương này ngắn hơn bình thường một chút vì hết raw rồi, đến chương sau mình sẽ bù lại nhé****

Chương 879: Bóng Ma Vĩnh Hằng!

Là Hứa Thâm!

Dù đó chỉ là một đôi mắt, nhưng không lâu trước đây, từ tin tức mà ‘Hiện tại thân’ bên kia truyền tới, cô ta đã biết đủ loại chuyện sẽ phát sinh trong tương lai.

Đối với những sinh mệnh khác, thời gian là tuyến tính [1] kéo dài, còn tương lai là không biết.

[1] : từ này có rất nhiều định nghĩa khác nhau, mình không tiện liệt kê ở đây, mọi người có thể lên google tham khảo nhé. Nhưng ở đây có thể hiểu là: Từ tuyến tính (linear) xuất phát từ

linearis trong tiếng Latinh, tức là có liên quan hoặc tương tự một đường thẳng.

Nhưng ở trong mắt Mạt Di La, thời gian lại là một bức hoạ cuộn tròn có thể bao quát toàn bộ.

Và cô ta có thể nhìn thấy tương lai tại một tiết điểm cực kỳ xa xôi nào đó, chỉ cần tiết điểm nọ nằm trong phạm vi năng lực của bản thân kéo dài, cô ta có thể tùy tiện dừng lại ở bất cứ nơi nào.

Vào lúc này, ngay khi Mạt Di La nhìn thấy đôi mắt của Hứa Thâm, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, nội tâm chấn động.

Cô ta dừng lại trong quá khứ lâu dài, xa xưa như thế, vậy mà Hứa Thâm vẫn có thể tìm ra? !

Khoan đã.

Bỗng nhiên cô ta ý thức được cái gì, sau đó tầm mắt lập tức nhìn bao quát mọi thứ xung quanh, và chỉ trong thoáng chốc, sắc mặt đã chuyển thành có chút khó coi.

Cô ta không thể cảm nhận được hai thân khác của mình.

Lại nhìn ánh mắt ẩn chứa sát ý lạnh như băng trước mặt, cô ta lập tức hiểu được mọi chuyện.

Ở tương lai xa xôi kia, hai thân của cô ta đều bị giết rồi...

Ngay cả ý thức cũng không kịp truyền lại, có thể thấy, bọn họ bị giết cực kỳ đột ngột.

Nhưng ... dựa vào phần trí nhớ vượt thời không truyền tới từ lúc trước, cô ta cũng có thể biết được phần nào những chuyện sẽ phát sinh trong tương lai.

Và kẻ trước mắt chính là kiếp nạn trong tương lai của cô ta!

Khi gặp phải kẻ này, bản thân cô ta trong tương lai đã bị giết.

Mà lúc này, đối phương còn muốn vượt qua thời gian, từ tương lai tới chém giết bản thân cô ta trong quá khứ nữa!

Đây là loại năng lực gì?

Vô số tin tức bắt đầu cuộn cuộn trào lên trong đầu Mạt Di La, rất nhanh tình báo về đại chiến lúc trước được truyền tới đã xuất hiện.

Tin tức về cô gái tóc màu lục trong đó... lại khiến Mạt Di La có chút giật mình.

Hóa ra đây mới là năng lực chân chính của Hứa Thâm sao...

Ánh mắt cô ta lạnh xuống, vốn tưởng rằng năng lực thời gian của mình đã đủ đáng sợ, thực sự không ngờ trên đời lại có một loại năng lực khoa trương đến thế.

Cô ta chăm chú nhìn đôi con ngươi trước mắt, cũng không che giấu sát ý của chính mình.

Đối phương có thể vượt qua đoạn thời gian dài dòng như thế để tìm được cô ta, đây đã là chuyện quá mức lạ thường rồi, cô ta không tin Hứa Thâm thật sự có thể buông xuống nơi này.

Bởi vì loại năng lực đủ sức làm được điều đó, còn phải siêu việt cả thời gian.

Suy cho cùng, ngay cả cô ta, muốn xuyên đến thời không vô cùng xa xôi này, cũng phải trải qua cả quá trình cực kỳ gian nan.

Cũng chính vì bản thân nắm giữ năng lực thời gian, cho nên hơn ai hết, cô ta càng hiểu được những khó khăn trong đó.

Lúc này, khi đôi bên đang chăm chú nhìn nhau, sát ý lập tức lan tràn, và hiển nhiên là cái hai người bọn họ đều có thể cảm nhận được tâm tư của đối phương.

Đây là một hồi chiến đấu người chết ta sống, không có bất cứ chỗ trống để thương lượng, càng không có đường sống để quay về.

Ai cũng không nguyện ý để cho đối phương sống sót, nếu không kẻ đối diện sẽ trở thành bóng ma vĩnh hằng che mờ tâm trí bản thân.

Nhưng.

Ở thời điểm hiện tại, Mạt Di La không thể đi tới tương lai, chém giết Hứa Thâm kia.

Nói cho cùng, tương lai thân của cô ta đã thua trong tay hắn, chuyện này đã đủ để nói lên sự đáng sợ của kẻ trước mặt này rồi.

Chỉ có duy nhất một biện pháp để thay đổi sự thực rằng bản thân mình trong tương lai đã bị Hứa Thâm chém giết, đó là trực tiếp xóa sổ đối phương ngay từ vị trí thời không hiện tại của cô ta.

Nhưng tại tuyến thời gian này, Hứa Thâm vẫn chưa xuất hiện, thậm chí hắn còn chưa được sinh ra!

Một khi đã như vậy, cô ta chỉ có thể giết chết mẹ của Hứa Thâm!

Chỉ trong nháy mắt, Mạt Di La đã nghĩ đến chuyện này, nếu cô ta có thể giết chết mẹ của Hứa Thâm, cũng tương đương với có thể triệt để tiêu diệt Hứa Thâm, trực tiếp đả kích hắn ngay từ gốc rễ, khiến cho kẻ này còn chưa sinh ra đã hoàn toàn biến mất trên cõi đời này rồi!

Nếu ở thời điểm hiện tại, mẹ của Hứa Thâm còn chưa sinh ra đời, cô ta sẽ trực tiếp giết chết bà ngoại của hắn!

Tóm lại... là diệt trừ tận gốc!

Nhưng muốn làm được chuyện này, lại cần đi điều tra trước mới được.

Tư liệu về Hứa Thâm đã được ghi chép vào sổ sách bên trong cục Khur Bí, hơn nữa, ở thời điểm hắc được chọn lựa làm thân vệ, mọi thông tin về hắn lại được tra xét thêm một lần nữa, nhưng gia đình Hứa Thâm quá mức đơn giản, trên bản ghi chép cũng chỉ có vài dòng ít ỏi, không làm ai để ý, cũng không khiến ai chú ý.

Cần phái người đi điều tra, truy tung càng tỉ mỉ hơn.

Chỉ ngẩn ngủi một lát, trong lòng Mạt Di La đã phác thảo lên kế hoạch chém giết Hứa Thâm.

Mà ngay lúc này, cách xa nhau vô số thời gian, Hứa Thâm cũng trông thấy Mạt Di La trước mắt.

Nghĩ Hậu!

Dù dáng vẻ của Nghĩ Hậu lúc này khá là trẻ trung, trong ánh mắt vẫn còn một chút dịu dàng, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể nhìn ra, người phía đối diện chính là Nghĩ Hậu, tồn tại tự cao tự đại, bề ngoài chúng sinh trong tương lai kia.

Đây là quá khứ thân của cô ta sao...

Nghĩ đến đây, sát ý trong mắt Hứa Thâm lập tức bùng lên mãnh liệt.

Nhưng hắn có thể cảm giác được, chỉ vờn vờn dùng thị lực trông thấy cô ta, đã là điểm cực hạn mà năng lực trong tay hắn có thể làm được rồi.

Muốn chém giết Nghĩ Hậu tại thời không này là chuyện hoàn toàn không có khả năng!

Công kích của hắn không thể vượt qua thời gian, đi đến nơi đó.

Lại lui một vạn bước, kể cả khi hắn bắt chấp tất cả mà vùng kiếm chém thẳng tới đối phương, phỏng chừng lực lượng cũng sẽ khô kiệt.

Đến lúc đó, với lực lượng ít ỏi còn sót lại trên kiếm phong, ngay cả người thường cũng có thể tránh thoát.

Rõ ràng người mình muốn giết đang đứng ngay trước mắt, nhưng Hứa Thâm lại không thể làm gì được đối phương?

Bảo hắn phải cam chịu số phận ư?

Hứa Thâm tuyệt đối không cam chịu.

Đây cũng là nguyên nhân thúc đẩy hắn dù bùng nổ cực hạn cũng muốn đi thử nghiệm.

“Nếu cậu chỉ có thể nhìn thấy tôi, như vậy chúc mừng cậu, cậu đã được như ý nguyện.” Lúc này, đột nhiên Mạt Di La mở miệng.

Hai người bọn họ ở cách nhau tới mấy chục năm thời không, cho nên âm thanh của Mạt Di La không thể truyền đến trong tai Hứa Thâm, bởi vì Hứa Thâm không thể đưa lỗ tai mình xỏ xuyên qua thời không được.

Nhưng thông qua đôi mắt, Hứa Thâm lại có thể nhìn thấy vành môi của đối phương, và dựa vào ngôn ngữ trên đôi môi [2] hắn có thể đọc hiểu những gì đối phương muốn nói.

[2] : đọc lời nói thông qua quan sát cử động trên môi, nguyên văn của nó là 唇语 – thần ngữ.

Chương 880: Lòng Giam Tâm Linh!!!

“Cũng cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi, để cho tôi biết, mình nhất định phải bóp chết cậu, hơn nữa từ hôm nay trở đi, tôi sẽ điều tra toàn bộ mọi thứ xung quanh cậu, sau đó hoàn toàn hủy diệt hết thảy những kẻ có liên quan đến cậu, khỏi cuộc đời này!”

“Để cậu không thể sinh ra! !”

Sát ý trong mắt Mạt Di La cũng mãnh liệt tới kinh người.

Phải biết rằng, mọi chuyện mà cô ta làm ở vị trí hiện tại trên tuyến thời gian, đều sẽ phản xạ tới tương lai.

Một khi cô ta hủy diệt hết thảy mọi thứ có liên quan tới Hứa Thâm, thời không trong tương lai sẽ vạn vẹo, dẫn đến tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi theo.

Hứa Thâm sẽ hoàn toàn biến mất trên cõi đời này, không, là chưa bao giờ được đặt chân tới.

Mà tương lai của cô ta sẽ một lần nữa, chào đón quang minh vô hạn!

Nhìn thấy lời nói của Mạt Di La, sát ý trong mắt Hứa Thâm lại bùng lên, khó có thể ngăn chặn nổi.

Giết! Giết! Giết!

Ý niệm giết chóc điên cuồng lập tức hình thành trong đầu Hứa Thâm, dù tận sâu trong nội tâm hắn vẫn luôn khâm phục cô gái trước mặt, nhưng giờ khắc này, toàn bộ tâm tư khác đều phải tạm thời giữ lại để nhường vị trí cho dục vọng muốn giết chết cô ta!

Nhưng... phải giết chết cô ta như thế nào?

Lực lượng của hắn không thể truyền về quá khứ.

Cách xa tới mấy chục năm thời không, đối phương ẩn mình trong quá khứ chẳng khác nào đã thực sự vô địch rồi.

Nếu không phải Hứa Thâm sở hữu năng lực khá đặc thù, chỉ sợ rằng hắn còn chưa đủ tư cách để liếc mắt nhìn trộm chân thân của cô ta một cái.

Hô!

Vô số ý niệm không ngừng xuất hiện trong đầu, khiến cho đại não của Hứa Thâm gần như muốn nổ tung ra, ngay sau đó, lĩnh vực tăng phúc toàn thân hần chột di chuyển vị trí, một loại lực lượng từ trong đôi mắt hần trực tiếp phóng ra ngoài!

Đôi mắt vốn đã tối đen giống như bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, giờ khắc này lại sắc bén như ưng lang, muốn chém sạch hắc ám.

Nếu đã không thể giết chết cô, vậy ta sẽ cho cô vĩnh viễn trầm luân! !

Lồng giam tâm linh! !

Trong phút chốc, một loại lực lượng linh hồn khủng bố trực tiếp truyền tới.

Thứ lực lượng này được tinh chuẩn bắn trúng dẫn đường, nhanh chóng băng qua dòng sông thời gian, dùng đôi mắt của hần làm cửa sổ, bắn ra bên ngoài, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ Mạt Di La trước mặt!

Mạt Di La chỉ cảm thấy đôi mắt Hứa Thâm đột nhiên tỏa sáng chói lòa như một vệt sấm sét xé toạc trời đêm, gặp phải tình huống lạ thường đột nhiên xuất hiện như thế, dường như cô ta đã bị ánh mắt sắc bén này dọa cho kinh hãi rồi, ngay trong khoảnh khắc đó, lòng tơ toàn thân cô ta lập tức dựng thẳng đứng lên!

Tiếp sau, một thứ cảm giác nặng nề giống như búa tạ, trực tiếp gõ trúng ý thức.

Gần như cùng lúc ấy, vòng xoáy hắc ám vô tận nhanh chóng thổi quét đến.

Khiến bản thân Mạt Di La chao đảo, tựa như vừa rơi thẳng vào biển sâu, kèm theo đó là cảm giác trời đất quay cuồng, không thể phân rõ phương vị, chỉ có thể nhận thức được rằng, bản thân đang ngã xuống...

Cho đến khi ngã xuống bóng đêm vô cùng vô tận.

Rồi đột nhiên, Mạt Di La có cảm giác bản thân vừa rơi xuống một chiếc giường lớn mềm mại, khiến cho cô ta giật mình bừng tỉnh, mở mắt nhìn ra.

Ánh mặt trời chói mắt từ bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào.

Mạt Di La ngây ngẩn cả người.

Nơi này chính là trang viên của cô ta?

Là căn phòng của cô ta?

Mạt Di La vội cùng đứng dậy từ trên giường, lập tức đưa mắt nhìn sang chiếc gương bên cạnh, hình ảnh mà chiếc gương kia phản chiếu lại chính là dáng vẻ năm cô ta còn thiếu nữ, chừng mười bốn, mười lăm tuổi.

Trong đầu đầy ngạc nhiên nghi ngờ, chẳng lẽ hết thấy những chuyện lúc trước đều là ảo giác?

Vào lúc này, từ ngoài cửa sổ truyền đến hai tiếng kêu gọi.

“Mạt Di La muội muội, em đang làm gì vậy?” Giọng nói bên ngoài thuộc về hai đứa con trai yếu đuối, ngốc nghếch của nhị đương gia.

Bọn họ qua bên này tìm cô cùng đọc sách.

Mạt Di La nghe được giọng nói quen thuộc thời thơ ấu, trong lòng có chút thần thờ, nhưng rất nhanh, đôi mắt đỏ bừng ắp chứa sát ý vẫn một mực khắc ghi trong đầu kia, lại xuất hiện, làm cô ta trực tiếp giật mình bừng tỉnh.

Hết thấy những chuyện vừa rồi không phải ảo giác!

Như vậy nơi này... Là ảo cảnh? !

Cô ta lập tức trở nên cảnh giác, ánh mắt đảo dác nhìn quanh bốn phía, đồng thời cũng cẩn thận cảm thụ thân thể, lại phát hiện dường như lực lượng của mình đã biến mất rồi.

Nhưng lực lượng của cô ta sẽ biến mất sao? Đương nhiên là không rồi.

Nếu nơi này đã là ảo cảnh, thì... hết thấy mọi thứ nên để cô ta chúa tể!

Trong phút chốc, mái tóc trên đầu Mạt Di La nhanh chóng sinh trưởng, đôi mắt chuyển thành lạnh như băng, không còn sót lại một chút linh hoạt, thanh xuân của thời kỳ thiếu nữ nữa, ngược lại có thêm sắc thái lạnh như băng của sát ý và cao ngạo.

“Mặt Di La muội muội, em định...” Bên ngoài, hai đứa con trai của nhị đương gia vừa nằm sấp lên cửa sổ, hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn Mặt Di La.

“Cút!” Mặt Di La vung tay lên, lực lượng khủng bố trực tiếp xẹt qua, chặt đứt đầu hai thiếu niên nọ.

Thế giới chung quanh lập tức hiện ra từng vết rách.

Ngay sau đó, một tiếng “Choang” vang lên, hết thảy đều vỡ tan rồi.

Ánh mặt trời ảm áp, trang viên quen thuộc trước mắt... tất cả đều tan thành mảnh nhỏ, hắc ám từ những khe nứt kia ập tới.

Mặt Di La lại lần nữa ngã xuống trong bóng đêm.

Lần này trong bóng đêm lại có một cánh cửa.

Mặt Di La ngưng thần đánh giá nó một lát, rồi chậm rãi đi qua, cô ta cầm lấy tay nắm, do dự một chút, cuối cùng cũng dứt khoát kéo mạnh nó ra.

Ngoài cửa cũng là ánh mặt trời ảm áp, với một con đường nhỏ bắt đầu từ cánh cửa kéo dài thẳng tới sườn núi bên kia.

Hai bên sườn núi đều là bóng râm xanh mát của rừng rậm.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, trong mũi có thể ngửi được mùi thơm ngát của lá non đang bay lơ lửng trong không khí giữa núi rừng.

Mặt Di La giật mình một cái, đôi mắt đã trông thấy cha mình đang đứng phía xa xa. Ông vừa quay đầu lại, mang theo vẻ mặt kỳ quái nhìn cô ta: “Con đang ngăn người làm gì đó? Nhanh đi, trở về chậm là không kịp ăn cơm đâu.”

Chương 881: Mặt Di La Chiến Thắng???

Mặt Di La giật mình.

Cô ta lập tức cúi đầu nhìn xuống chính mình.

Lúc này, thân thể của cô ta lại thu nhỏ, trở về thời kỳ bảy, tám tuổi.

Cô ta lại ngẩng đầu nhìn người cha trước mắt, dáng vẻ quen thuộc kia, đã làm cho phần ký ức và tình cảm vốn bị cô ta che giấu thật lâu, chợt bừng tỉnh dậy.

Bỗng nhiên nước mắt trào ra.

Mặt Di La gọi to một tiếng, rồi chạy tới ôm lấy, ôm chặt lấy người cha trước mắt.

“Làm sao vậy? Sao hôm nay con kỳ quái vậy? Muốn cha bế con đi sao? Con đã lớn đến vậy rồi, nên tự mình đi về thôi.”
Cha Mặt Di La kỳ quái nói, nhưng chất giọng của ông lại rất dịu dàng, tuy đang giáo dục cô ta, nhưng vẫn vươn tay bế đưa con gái nhỏ của mình vào trong lòng.

Mặt Di La để mặc cho cha mình bế đi hồi lâu, hồi lâu.

Nước mắt từ từ ngừng lại.

Cô ta thấp giọng nói một câu: “Con xin lỗi”.

Âm thanh rất nhẹ, cha Mặt Di La hoàn toàn không nghe thấy, ông lập tức khom lưng nghi hoặc hỏi: “Con nói cái gì cơ?”

Ngay sau đó, một luồng lực lượng khủng bố đè ép đến, khiến thân thể người cha kia trực tiếp nổ tung ra.

Trước khi ông ấy chết, đôi mắt nọ vẫn còn kinh ngạc nhìn cô con gái trước mắt mình, lại bắt gặp hình ảnh con gái giống hệt một ác ma, mái tóc đen cuồng sinh trưởng, thân thể cấp tốc biến thành trạng thái trưởng thành.

Mà trong quá trình trưởng thành nọ, đôi mắt vốn còn ẩn chứa cảm xúc thống khổ, lại dần dần trở nên trầm tĩnh, lạnh lùng, cho đến khi không còn sót lại một chút tình cảm nào nữa.

“Con có thực sự là Mặt Di La không...” Người cha phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết, đau khổ cuối cùng, sau đó thân thể vỡ thành hai đoạn, rơi xuống mặt đất.

Đôi mắt Mặt Di La không chút dao động, nhìn quanh bốn phía: “Đây là thủ đoạn của cậu sao? Vô dụng thôi.”

Cô ta lại vung tay lên, thế giới trước mắt lại một lần nữa... bị xé rách.

Thế giới bị xé rách, đã không thể trói buộc thân thể Mặt Di La nữa, khiến thân thể cô ta lại tiếp tục rơi xuống.

Lần này, quá trình rơi xuống thật lâu.

Chìm đắm bên trong hắc ám vô biên, Mạt Di La có cảm giác bản thân đã đi qua rất nhiều năm.

Mãi cho đến khi cô ta cũng không phân biệt rõ rệt cuộc đời mắt của mình đang nhắm hay mở... trước mắt lại chậm rãi xuất hiện ánh sáng.

Cô ta thử chớp chớp đôi mắt, lại phát hiện ánh sáng cũng lập lòe theo từng cử động của mình.

Vì thế, cô ta cũng dần dần quen thuộc với hành vi mở to và nhắm mắt.

Cùng lúc đó, bên tai truyền đến một tiếng kêu gọi đầy mừng rỡ: “Tỉnh, cô ấy tỉnh rồi!”

Cảnh tượng trước mắt Mạt Di La từ từ trở nên rõ ràng.

Cô ta nhìn thấy bản thân đang nằm trên giường bệnh, có vài vị bác sĩ mặc áo blouse màu trắng đang đứng chung quanh.

Cô ta còn phát hiện ra một gương mặt quen thuộc lẫn trong số những người này, đối phương chính là lão Khương phó đội trưởng đội bí vệ bên người cô ta tương lai, nhưng lúc này, gương mặt của gã trẻ hơn thời đó rất nhiều, chỉ chừng trung niên thôi.

“Cô ấy tỉnh rồi, mau ghi chép lại.” Bên cạnh có bác sĩ thấp giọng thúc giục.

Mạt Di La chậm rãi chống đỡ thân thể, gian nan nhìn quanh bốn phía.

“Mau nằm xuống, thân thể của cô còn chưa hoàn toàn khôi phục.” Lão Khương vội vàng nói.

Sắc mặt Mạt Di La trầm xuống, khóe miệng mấp máy, mang theo một chút ý tứ ra lệnh: “Nơi này là chỗ nào?”

“Cô vừa bất tỉnh nhân sự, nói rằng hai em gái của cô đều chết cả rồi, cô cũng muốn chết, suýt chút nữa đã đập vỡ đầu mình, may mà chúng ta phát hiện kịp thời...” Lão Khương vội vàng giải thích.

Mạt Di La ngẩn ra.

Vừa nghe thấy đối phương nhắc đến ‘Hai người em gái, con người trong mắt cô ta lập tức co rút lại, trong lòng đã hiểu được mọi chuyện.

Ánh mắt lại quan sát chung quanh, muốn tìm ra đôi mắt đỏ bừng kia.

“Hắn đâu, hắn ở đâu? !” Cô ta phần nộ nói.

Lão Khương nghi hoặc hỏi: “Cô muốn hỏi về ai?”

Mạt Di La không hề để ý tới đối phương, đôi mắt vẫn một mực đánh giá bốn phía, lại nhìn thấy ngoài cửa có một khe hở, dường như khe hở này vừa vặn có thể dùng để ghé mắt nhìn mò, cô ta phần nộ nói: “Cậu cho rằng mình làm như vậy là có thể vậy khôn được tôi sao? !”

“Mau, cảm xúc người bệnh đã trở nên kích động, mau tiêm thuốc an thần vào.” Vị bác sĩ bên cạnh vội vàng nói.

Mấy người bọn họ xúm vào hợp lực muốn áp chế Mạt Di La ở trên giường bệnh.

Mạt Di La liều mạng phản kháng, nhưng lần này lực lượng của cô ta lại không xuất hiện như trong tưởng tượng.

Trong lòng cô ta đầy rẫy phần nộ mà khuất phục, mãi cho đến khi bị đối phương tiêm cho một liều an thần, trên mặt cô ta mới xuất hiện nụ cười dữ tợn: “Tôi nhất định sẽ tìm ra cậu!”

Bỗng dưng Mạt Di La há miệng, trực tiếp cắn vào đầu lưỡi của mình, dưới đau đớn kích thích, thế giới trước mắt cô ta đã phát sinh biến hóa.

Hết thấy đều đang biến dạng.

Cô ta nhắm lại mắt, hắc ám vây quanh.

Qua hồi lâu sau, trước mắt mới xuất hiện hào quang, Mạt Di La lập tức lao nhanh về phía hào quang nọ.

Rất nhanh, cô ta đã phát hiện bản thân quay lại rồi, về tới tầng thứ tư trong Khu giới.

Cô ta đang đứng tại quán rượu kia, nhưng ở trong Khu giới, trước mắt là đôi mắt đầy máu tươi đỏ bừng của Hứa Thâm.

Cô ta nở nụ cười, trong lòng đã biết là bản thân thắng rồi.

“Chết!” Bỗng nhiên cô ta ra tay, trực tiếp kêu gọi cây trường thương từ diêm đặt neo ra ngoài, đâm thẳng về phía đôi mắt của Hứa Thâm.

Bắn trúng!

Tiếng kêu thảm thiết theo đó mà vang lên, âm thanh xa xôi tựa như được truyền tới từ một vị trí nằm cách nơi này vô số thời không, sau đó trở nên vụn vụn, như tiếng gầm nhẹ của một con quái vật.

Ngay sau đó, đôi mắt biến mất.

Hư không khôi phục trạng thái ban đầu.

Hàn ý bùng lên trong mắt Mạt Di La, cô ta thu hồi trường thương, tự nhủ với lòng, bản thân phải lập tức đi thay đổi hết thảy những chuyện này, tìm ra mẹ hoặc bà ngoại của Hứa Thâm sau đó chém chết bọn họ!

Phải làm như vậy với có thể tiêu diệt Hứa Thâm trong tương lai, khiến cho đối phương hoàn toàn tan biến!

Nghĩ đến đây, cô ta không còn do dự nữa, lập tức triển khai hành động, quay về trong hiện thực.

Trong khách sạn, thanh niên và cô gái kia vẫn đứng đợi tại chỗ, nhìn thấy Nghĩ Hậu vừa xuất hiện từ trong không khí, đáy lòng thoáng qua một chút ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu nói: “Điện hạ...”

Chương 882: Nỗ Lực Của Mạt Di La!

“Đi, đến khu Hắc Quang, không, khu Hắc Quang chỉ là trọng điểm, phạm vi là toàn thành!” Ánh mắt Mạt Di La lạnh như băng, nói: “Tìm kiếm vụ dân họ Hứa, chỉ cần là họ Hứa, đều chém chết không tha!”

Thanh niên và cô gái nọ đều sửng sốt, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc nhìn Mạt Di La.

Toàn thành có bao nhiêu họ Hứa?

Phải giết hết sao? !

“Điện hạ, chuyện này...” Cô gái khẽ há miệng, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Đôi mắt Mạt Di La lại trở nên băng hàn cùng cực, nhìn chăm chăm vào đối phương: “Nghe không rõ sao?”

Cô gái nọ sợ tới mức nhảy dựng lên, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô ấy chưa bao giờ chứng kiến điện hạ để lộ dáng vẻ lạnh băng như thế, tuy trước kia điện hạ cũng tương đối lạnh nhạt, nhưng cô ấy vẫn có thể cảm nhận được sâu thẳm bên trong con người điện hạ vẫn có một trái tim dịu dàng, mềm mỏng.

Nhưng tới hiện giờ, điện hạ đã hoàn toàn thay đổi, hết như một người khác vậy.

Thanh niên vội vàng nhận lệnh, rồi nhanh chóng lôi kéo cô gái kia rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, một đợt hành động dọn dẹp trực tiếp thổi quét toàn thành.

Bất cứ người nào họ hứa đều bị bắt lại, giết đi.

Hành động dọn dẹp này kéo dài liên tục tới bốn, năm năm.

Mạt Di La cũng từ tiểu trấn Nguyệt Quang chuyển đến cung Tuyết, uy hiếp cả sáu khu.

Trong đầu không ngừng liên tưởng đến tương lai đáng sợ, để bảo hiểm, trong khi Mạt Di La triển khai kế hoạch dọn dẹp, cô ta cũng mang bảo vật tổ truyền của gia tộc Hải Sát Vi tới cung Tuyết rồi.

Không ai biết, bảo vật tổ truyền này chính là một kiện khư binh bị ẩn giấu.

Hơn nữa nó còn là khư binh cấp truyền thuyết!

Thật khó để tưởng tượng rốt cuộc tổ tiên của cô ta từng có xuất thân như thế nào, mà họ lại có thể lưu giữ cho đời sau một kiện khư binh cấp truyền thuyết như vậy?

Hơn nữa, chiếc gương này vốn bị tùy ý vứt bỏ trong kho hàng của gia tộc, bên trên phủ đầy tro bụi, không dùng được vào việc gì.

Mãi cho tới khi Mạt Di La trở thành hình thái thứ hai, cô ta mới phát hiện ra điểm dị thường của chiếc gương này, cũng là

trong lúc vô ý phát hiện ra thôi.

Nhưng tiếc nuối chính là, dựa vào trí nhớ trong tương lai, cô ta biết chiếc gương này là một kiện khư binh loại tiêu hao.

Nghĩa là sau khi cô ta chế tạo nên hai thân thể khác của mình, nó sẽ vỡ tan rồi biến mất.

Lúc nhìn thấy chiếc gương này, cô ta không khỏi nảy lên suy nghĩ, nếu mình không sử dụng nó, có phải tương lai sẽ bị thay đổi hay không?

Cô ta không chế tạo hai thân thể ‘Hiện tại’ và ‘Tương lai’ nữa, chẳng phải chuyện này sẽ thay đổi tương lai sao?

Trong tương lai, cô ta sẽ bị Hứa Thâm giết chết, nếu vậy chỉ cần không chế tạo tương lai thân, Hứa Thâm kia sẽ giết cái gì đây?

Nhưng nếu không chế tạo tương lai thân thì trong tương lai khi cô ta gặp được Hứa Thâm, lại rơi vào tình trạng một thành không thể có hai vương, rồi đến lúc đó, có phải người bị giết sẽ là chính cô ta hay không?

Thậm chí ngay cả cơ hội bảo mệnh cũng không có?

Mạt Di La đứng trước gương do dự suy tư hồi lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn sử dụng chiếc gương ấy.

Suy cho cùng, sau khi cô ta chế tạo hai thân thể khác, kể cả khi không gặp được Hứa Thâm, bọn họ cũng có thể giúp đỡ cô ta trên rất nhiều phương diện khác.

Khi đối mặt với cường địch khác, cô ta cũng có thể dựa vào bọn họ để chiến thắng, và có bọn họ, cũng tương đương với có thêm cơ hội bảo mệnh, cô ta tuyệt đối không thể vì một tên Hứa Thâm mà từ bỏ phần lực lượng này.

So sánh với thay đổi chính mình, không bằng triển khai hành động dọn dẹp càng thêm triệt để, trực tiếp chém giết Hứa Thâm từ trong nôi, chẳng phải sẽ khả thi hơn sao?

Rất nhanh, Mạt Di La đã phát động khư lực, khởi động chiếc gương nọ, bên trong phản chiếu bóng dáng của cô ta.

Một người hoàn toàn giống Mạt Di La lập tức từ trong gương bước ra bên ngoài.

Sau đó, Mạt Di La lựa chọn quay về 5 giây trước, lại phản chiếu, hết như trí nhớ từ tương lai chuyển về, cô ta lại phản chiếu thêm một bản thân nữa.

Chờ tới lúc cô ta quay về, đã nhìn thấy chiếc gương vỡ tan rồi, nó biến mất tại tầng thứ tư trong Khư giới, trực tiếp chìm xuống mặt đất đen ngòm.

Hết thấy đều nằm trong dự đoán, Mạt Di La cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Cô ta gọi bộ thân thể do bản thân trực tiếp phản chiếu ra lúc trước là hiện tại thân, cũng gọi bộ thân thể do bản thân xuyên qua 5 giây trước, trực tiếp phản chiếu ra là quá khứ thân.

Các cô có thể dung hợp với nhau, tổ hợp thành một chỉnh thể, lực lượng bạo tăng.

Đương nhiên, có thể dung hợp thì cũng có thể chia lìa.

Mạt Di La lựa chọn phong tỏa quá khứ thân, khiến cho để cho bộ thân thể này luôn luôn dừng lại ở 5 giây trước trong quá khứ.

Bởi vì quá khứ thân được chế tạo tại thời không ở 5 giây trước, cho nên nơi đó chính là điểm bắt đầu cho thời gian của cô ta, bởi vậy quá khứ thân sẽ ở lại nơi này.

Với quá khứ thân, cô ta không cần dùng khư lực và năng lực để duy trì, mà vẫn có thể dễ dàng dừng lại ở nơi này.

Bởi vì đây chính là thể giới của cô ta.

Trong khi bản thân cô ta muốn quay về quá khứ, lại cần hao phí khư lực.

Tương tự như quá khứ thân muốn đi vào tuyến thời gian của cô ta, cũng cần hao phí khư lực vậy.

Mạt Di La phong tỏa xong quá khứ thân, mới mang theo hiện tại thân từ sơn trang Hải Sát Vi quay về cung Tuyết.

Sau đó, cô ta để cho hiện tại thân ngủ say bên dưới cung Tuyết, mà lúc này chính bản thân cô ta đang đảm nhiệm vai trò của tương lai thân, sẽ là bản thể duy nhất xuất hiện ở bên ngoài, nắm giữ đại cục.

Hành động dọn dẹp được coi là nhiệm vụ đặc biệt giao xuống.

Dưới sự giám sát của Mạt Di La, trong suốt mấy năm nay, hành động này vẫn không ngừng tiếp diễn, chưa bao giờ dừng lại, nhưng nhờ tận gốc một dòng họ lại liên lụy tới quá nhiều thế lực, mỗi một thế lực đều có dòng họ này lẫn vào, khó tránh khỏi sẽ có người vì lợi ích mà che giấu cho nhau.

Đối với Mạt Di La, hành động này cũng tương tự như giết chết đám chuột bọ trong ống cống, một khi ngừng lại, đám chuột bọ kia sẽ lập tức sinh sôi.

Chương 883: Bóng Ma Tiêu Tán! Bước Tới Đỉnh Phong!

Thời gian trôi qua cực nhanh, 8 năm sau.

Mạt Di La dựa vào tư liệu Hứa Thâm từng đăng ký ở cục Khư Bí, rồi bấm đốt ngón tay thời gian tính toán, tới hiện tại đã là thời điểm Hứa Thâm sinh ra.

Bởi vậy, liên tiếp vài mệnh lệnh lập tức được phát ra từ cung Tuyết, đưa đến khu Hắc Quang, yêu cầu bọn họ thẩm tra toàn bộ những đứa trẻ mới được sinh ra trong khu, cũng thẩm tra tất cả những phụ nữ mang thai... Sau đó, hành động tiêu diệt lại được tiếp diễn.

Hành động dọn dẹp liên tục không ngừng, khiến cho các khu đều bất mãn và phản kháng.

Tuy Nghĩ Hậu là quân vương, nắm trong tay vũ lực có thể trấn áp hết thảy, nhưng lại không trấn áp được tâm lý phẫn nộ và khủng hoảng sinh ra trong lòng dân chúng sau những đợt càn quét điên cuồng ấy.

Cũng không trấn áp được những lời đồn đại nghị luận phát sinh đằng sau lưng mình.

Chuyện này khiến cho kinh tế các khu đều rơi vào đình trệ, thậm chí ở một số nơi nào đó còn xuất hiện vài tiểu đội bí mật, âm thầm hoạt động với khẩu hiệu Diệt Nghĩ [1].

Tuy kết quả điều tra cho thấy, những tiểu đội bí mật này chỉ thuần túy bị người ta lợi dụng loại khẩu hiệu kia để tập hợp thành viên lại, sau đó sử dụng cho mục đích cá nhân thôi, không hề gây nên bất cứ hành động chống phá nào trực tiếp

nhằm vào Nghĩ Hậu, nhưng chúng vẫn bị Mạt Di La phái người nhổ sạch.

[1] : nghĩa là Diệt Nghĩ Hậu.

Cô ta còn đặc biệt thành lập tổ chức bí vệ chuyên môn phụ trách dọn dẹp những vấn đề còn sót lại này thay cô ta.

Lại qua năm năm, thi thoảng Mạt Di La sẽ có chút cảm giác, rồi tiếp tục phái người đến tuần tra, dọn dẹp những viện phúc lợi đặt tại khu Hắc Quang.

Ở thời điểm hiện tại, gần như những đợt càn quét này đều không phát sinh tình huống ngoài dự đoán, nghĩa là bọn họ không tìm thấy người họ Hứa, càng không tìm thấy đứa nhỏ nào tên là Hứa Thâm.

Nhìn chung, chuyện này đã khiến nội tâm luôn bất an của Mạt Di La, được nhẹ nhõm đi một chút.

Thời gian cực nhanh trôi đi.

Nghĩ Hậu dần dần trở nên bận rộn với chuyện chính trị hơn.

Số lượng công việc góp nhặt từng ngày không ngừng dẫn dắt, lôi kéo, cuốn lấy tâm thần của cô ta.

Ngoại trừ lẫn những việc này, hiện tại còn nảy sinh vấn đề về nội thành, cùng với chuyện tu luyện của bản thân, và sự kiện hợp tác cùng những thành Đế khác nữa...

Dẫn tới Mạt Di La bận rộn vô cùng.

Trong khoảng thời gian này, ngoài tường có phát sinh hỗn loạn dị thường, mặc dù cô ta đã tự mình tới tận nơi giải quyết, vẫn không tìm thấy ngọn nguồn, chỉ có thể phái người tới canh giữ.

Người có thể tin cậy nhất bên cạnh cô ta chính là vị quản gia vẫn một mực trông nom trang viên từ khi cô ta còn nhỏ.

Mạt Di La đã phái vị quản gia nọ đến xây dựng một tòa hải đăng ở ngoài tường, cũng nhờ đối phương hỗ trợ trông coi những tình huống hỗn loạn dị thường bên ngoài tường kia.

Vị quản gia này cũng chính là đội trưởng đội bí vệ đời thứ nhất.

Đắm mình vào quãng thời gian bận rộn này, dần dần Nghĩ Hậu cũng không thể chú ý tới quá nhiều chuyện khác nữa.

Nhưng ngẫu nhiên vào lúc nhàn rỗi, cô ta vẫn sẽ nhớ tới Hứa Thâm, và mỗi lần như vậy, Nghĩ Hậu đều gặp phải người đi tìm kiếm hẩn.

Hơn hai mươi năm thời gian qua, cô ta đã phải người đi tìm kiếm tới mười mấy lần, và đáp án mỗi lần đều làm bản thân cô ta vô cùng vừa lòng.

Hành động dọn dẹp của cô ta đã cho thấy hiệu quả rồi.

Mãi cho đến một ngày nào đó, Mạt Di La đang vô cùng bận rộn, lại bị Nạp Sắt Phân Ny, cô gái vừa đảm nhận trách nhiệm ở bên cạnh cô ta được vài năm, lên tiếng nhắc nhở, Nghĩ Hậu mới giật mình tỉnh ngộ, hôm nay chính là ngày Hứa Thâm đến cục Khư Bí khu Hắc Quang đưa tin.

Trên phần tư liệu lúc trước, có ghi lại chuyện này vô cùng kỹ càng tỉ mỉ và chính xác.

Cô ta lập tức phải người đi thẩm tra, thậm chí còn để cho Nạp Sắt Phân Ny tự mình qua bên đó một chuyến.

Rất nhanh, Nạp Sắt Phân Ny đã mang tin tức quay về, đúng là hôm nay cục Khư Bí khu Hắc Quang có mang về mấy kẻ xui xẻo bị cuốn vào sự kiện khư thú, nhưng trong số bọn họ không có ai tên là Hứa Thâm, cũng không có bất kỳ người nào họ Hứa.

Hành động dọn dẹp từ nhiều năm trước, đã làm họ Hứa tuyệt tích hẩn rồi.

Nghĩ Hậu vô cùng yên tâm, nhưng từ xưa tới nay, tính cách cô ta luôn cẩn thận, và lần này, để mọi chuyện càng ổn thỏa hơn, cô ta lại sai người trực tiếp tiêu diệt những kẻ xui xẻo bị đưa tới cục Khư Bí Hắc Quang trong ngày hôm nay, tránh phát sinh loại tình huống nào đó mà bản thân không thể biết trước.,

Ví dụ như Hứa Thâm không phải tên là Hứa Thâm, mà là Trương Thâm, Lưu Thâm gì gì đó chẳng hạn.

Thời gian cuộn cuộn lao nhanh về phía trước, bốn năm sau.

Dạ Thử Vương bị Mạt Di La ép phải bỏ chạy, đã mưu đồ hồi lâu, trực tiếp mời quân vương từ thành Đê khác tới, muốn mưu

phản.

Mạt Di La lựa chọn đến biển khơi trước, tìm kiếm kiện bí bảo mà mấy năm nay trong một lần ngẫu nhiên cô ta đã thăm dò được khi đến biển khơi.

Và cô ta thành công rồi.

Mạt Di La đã đạt được kiện khư binh kia, rồi trong quá trình quay về đại chiến, cô ta cũng thành công chém giết được Dạ Thử Vương.

Hơn nữa thông qua kiện khư binh kia, cô ta còn tìm được mấy vị quân vương tham chiến khác, và trở lại thời thơ ấu, giết chết bọn họ.

Đại chiến chấm dứt.

Và trong lần đại chiến, hoàn toàn không thấy bóng dáng Hứa Thâm xuất hiện.

Rốt cuộc, bóng ma che phủ nội tâm Mạt Di La trong nhiều năm, cũng hoàn toàn tan biến.

Toàn thân Nghĩ Hậu như được gột rửa, nét mặt rạng ngời, không còn nỗi sợ hãi trong dĩ vãng nữa, lại thêm lực lượng do kiện khư binh cấp truyền thuyết kia mang đến, cô ta dứt khoát giết vào nội thành, một mình đấu bảy đại gia tộc, biến toàn bộ quân vương của bảy đại gia tộc đều trở thành hình thái thứ hai, tiện tay vỗ chết.

Kết quả này đã khiến năm đại quân chủ của hội nghị thống trị buông xuống, lại phát sinh một hồi chiến đấu kinh thiên động địa.

Nhưng Mạt Di La dựa vào thứ năng lực vô lại là xuyên qua quá khứ, trực tiếp làm cho bọn họ cũng trở về thời kỳ hình thái thứ hai, dễ dàng trấn áp hết thảy.

Từ đó, Mạt Di La bước lên đỉnh phong, một mình điều khiển hội nghị, năm đại quân chủ trở thành tùy tùng của cô ta, bảy đại gia tộc trở thành bảy cơ cấu lớn trong tay cô ta, phụ trách quản lý nội thành.

Chương 884: Ve Kêu Hết Hè, Sẽ Gặp Tịch Diệt...

Cô ta bắt đầu thu thập thủy tinh Linh Bí, muốn thăm dò bí ẩn tối cao mang tên vĩnh sinh.

Trải qua quá trình không ngừng cố gắng, cô ta đã tìm được 13 viên rồi, cộng thêm 12 viên có sẵn trong hội Hỗ Trợ Linh Bí, tổng cộng là 25 viên.

Mà tổng số viên thủy tinh Linh Bí hay là quả cầu ánh sáng ở đây là 27.

Trải qua một chuỗi năm tháng dài dòng, cô ta lại tìm được một viên.

Chỉ còn lại một viên cuối cùng là có thể xác minh được rốt cuộc truyền thuyết có phải sự thật hay không...

Trong truyền thuyết, người nắm giữ 27 viên thủy tinh của thế giới Linh Bí, rồi dung hợp chúng lại, là có thể khám phá được bí mật của thế giới, song song với đó là đạt được một thứ lực lượng không thể tưởng tượng nổi, cũng như trực tiếp nắm giữ cả thế giới này.

Nhưng tiếc nuối chính là, dẫu đã trải qua vô tận năm tháng, nhưng tới cuối cùng Nghĩ Hậu vẫn chưa thể tìm được một viên thủy tinh cuối cùng kia.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Thật nhiều những vị quân vương luân phiên nhau lên rồi xuống, bảy đại gia tộc nội thành cũng trải qua quá trình thay đổi gia chủ, bao gồm cả năm vị quân vương trong hội nghị thống trị lúc trước, cũng có người vì tuổi già mà suy yếu dần rồi chết...

Suy cho cùng, con người cũng không ngăn cản được ánh hào quang chói mắt của thời gian.

Nhưng với Nghĩ Hậu, thời gian lại chính là một bộ phận lực lượng của bản thân cô ta.

Cô ta có thể không ngừng điều chỉnh thời gian, khiến cho tuổi thọ của mình kéo dài ra.

Hơn nữa, trong mấy năm nay, cô ta đã sưu tầm được rất nhiều khư binh cấp truyền thuyết. Những kiện khư binh này đều được cất chứa bên trong điểm đặt neo của cô ta, để Nghĩ Hậu có thể lấy ra thay đổi bất cứ lúc nào.

Những món khư binh này đều mang trong mình lực lượng phi phạm, và song song với quá trình tìm kiếm thủy tinh Linh Bí, Nghĩ Hậu cũng có ý đồ muốn tìm kiếm hoàn mỹ khư binh.

Nhưng đáng tiếc, cô ta cũng không thể tìm được.

Đám thuộc hạ bên người Nghĩ Hậu không ngừng bị thay đổi, dần dần, cô ta cũng chẳng thêm quan tâm tới những người mới xuất hiện bên mình nữa, cũng có thể nói rằng, cô ta càng ngày càng lạnh nhạt với hết thảy mọi thứ xung quanh mình, bởi vì tất cả chúng đều có thể biến mất theo thời gian.

Nói cách khác, ở trong mắt Nghĩ Hậu, những sinh mệnh ngoài kia chỉ giống như một đám ve sầu mùa thu thôi.

Ve kêu hết hè, sẽ gặp tịch diệt.

Loại sinh mệnh ngắn ngủi như vậy, chỉ như pháo hoa nở rộ một thoáng rồi nhanh chóng lụi tàn thôi...

Mấy trăm năm, một ngàn năm, hai ngàn năm...

Nghĩ Hậu dần dần cảm nhận được một loại cảm xúc, tên là cô độc.

Cô ta quyết định lựa chọn vận dụng lực lượng của khư binh, để trở lại quá khứ từng bị chính mình phong tỏa, trở lại quãng thời gian ban đầu.

Chuyện đến hôm nay, cô ta đã sớm không thêm để ý tới Hứa Thâm lúc trước.

Hắn chỉ là một trong những tên cường địch mà cô ta gặp được trong cả quãng đời chinh chiến của mình thôi, hơn nữa hắn còn là kẻ đã bị cô ta giải quyết từ rất sớm.

Nghĩ Hậu lựa chọn quay về thời kỳ thơ ấu của mình.

Giống như sống lại một đời... một linh hồn già nua, cô độc mà tĩnh mịch, sống lại trên người một đứa nhỏ mới ba tuổi đầu.

Nghĩ Hậu không có ý định đi thay đổi quá khứ!

Từ sau khi được chứng kiến năm tháng vô tình, cô ta đã hiểu được hết thấy mọi thứ đều sẽ trôi qua.

Cô ta chỉ muốn đến đây để ôn lại và nhấm nháp dư vị của quá khứ mà thôi.

Toàn bộ những nỗi thống khổ và niềm vui sướng chung quanh, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt cực kỳ ngắn ngủi trong cả quãng thời gian dài đằng đẵng sau này.

Và trong mắt cô ta, chúng chẳng hề có chút ý nghĩa nào cả.

Nhưng ngay trong thời khắc linh ngộ này, cô ta lại có thể kéo dài loại ‘Nháy mắt’ ấy...

Cô ta nhìn thấy cha mình suy sút, nhìn thấy đại bá và nhị bá tranh giành gia tộc.

Cô ta nhìn thấy hết thấy mọi thứ, nhưng chỉ với tư cách là một vị khách qua đường lặng lẽ quan sát mà thôi, sau đó mọi chuyện lại diễn biến giống hệt những gì từng xảy ra trong quá khứ, bao gồm cả sự kiện cô ta gặp phải khur, đạt được lực lượng, cùng với trở thành hình thái thứ hai, quân vương vân vân....

Đoạn thời gian cực khổ lúc ban đầu ấy chỉ diễn ra chừng vài chục năm, nó chiếm tỷ trọng cực nhỏ trong quãng thời gian dài dòng mà cô ta từng trải qua sau này, nhưng chính nó, lại làm cô ta khó có thể quên đi được.

Tựa như người thường sống đến năm tám mươi tuổi, vẫn muốn nhấm nháp dư vị của tiếng ếch kêu, của những viên kẹo giấy từ thời thơ ấu.

Và lần này, sau khi trở thành quân vương, Nghĩ Hậu lại không có nóng lòng hay gắng sức đi tu luyện, cô ta vẫn một mực ở lại bên trong tiểu trấn Nguyệt Quang.

Cô ta muốn được làm bạn cùng cố hương của mình nhiều hơn một chút, ở lại nơi này lâu hơn một chút và quan sát những con người ở nơi này kỹ càng hơn một chút...

Vì thế, cô ta lựa chọn cải thiện hoàn cảnh sống cho quê hương của mình.

Nếu nói tuyến thời gian ban đầu của cô ta là ‘Một đời trước’, thì trong lòng cô ta, quãng thời gian thơ ấu quá mức xa xăm ở

kiếp trước đã có chút phai nhạt rồi.

Nghĩ Hậu còn nhớ mình cũng từng cải thiện quê hương.

Nhưng lần này, cô ta lựa chọn phương thức cải thiện càng tốt hơn một chút.

Thậm chí cô ta còn mua về không ít bộ sách loại kiến trúc, muốn tự tay mình thiết kế bộ mặt mới cho nơi này.

Đồng thời, cô ta cũng tiến vào viện phúc lợi của nhà mình, và đảm nhận chức trách của một người giáo viên trong đó.

“Cô giáo Mạt Di La đâu rồi?”

“Kỳ quái, vừa rồi cô ấy còn ở đây mà?”

Trong đình viện bên ngoài lớp học, Mạt Di La vừa theo bậc thang đi xuống dưới.

Trước mặt có một người phụ nữ trung niên đi tới, vừa nhìn thấy Mạt Di La, bà ta lập tức cười nói: “Tiểu thư, hôm nay ánh nắng mặt trời rất đẹp, ngài đã phải rời đi rồi sao?”

“Viện trưởng, tôi đã nói rồi mà, khi ở trong này, bà đừng gọi tôi là tiểu thư, tôi chỉ là một cô giáo dạy thay thôi.” Trên mặt Mạt Di La thoáng hiện một chút bất đắc dĩ, nói.

“Đã biết rồi tiểu thư.”

Mạt Di La càng thêm bất đắc dĩ, cô ta phẩy tay một cái rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 885: Kẻ Ngu Ngốc Bị Thời Gian Đùa Bỡn...

Đi ra bên ngoài tiểu trấn, ven đường có không ít người nhìn thấy Mạt Di La đều nhiệt tình chào hỏi.

“Tiểu thư Hải Sát Vi, chào buổi sáng nha.”

“Tiểu thư Hải Sát Vi, hôm nay tôi có mua hai phần thịt bò, đưa cho ngài một phần nhé...”

Mạt Di La không ngăn cản được người nhiệt tình nọ, cô ta nhận lấy thịt bò đồng thời cũng lặng yên nhét một tờ tiền giấy vào trong túi tiền của đối phương.

Giương mặt cô ta mang theo nụ cười nhẹ nhàng, không còn vẻ lạnh lùng vô tình của quân vương nữa, mà thay vào đó, cả người toát lên một loại cảm giác nhã nhặn, ung dung.

Dù trong mắt cô ta, những sinh mệnh này đều sẽ biến mất, nhưng thứ rung động và tình cảm nguyên thủy nhất này, thực sự khiến người ta hoài niệm.

Mạt Di La đi vào khách sạn, cô ta nhanh chóng được mời vào phòng bao khách quý, và lại như thường ngày, cô ta bắt đầu xử lý những việc vặt trong thành tại nơi đây.

Cô gái nọ thật cẩn thận, lên tiếng hỏi: “Điện hạ, vì sao ngài không đến cung Tuyết xử lý những chuyện này?”

Mạt Di La cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Ai không nguyện ý ở lại quê hương của mình chứ?”

“Vậy vì sao ngài không biến tiểu trấn Nguyệt Quang thành cung Tuyết?” Cô gái kia tò mò hỏi.

Sắc mặt thanh niên bên cạnh khẽ biến, lập tức mở miệng trách mắng: “Tiểu Niệm, đừng có nói xằng nói bậy.”

Mạt Di La lại mỉm cười, cũng không có tức giận, chỉ trả lời rằng: “Bởi vì hoàn cảnh địa lý của nơi này không thích hợp làm trung tâm, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, ta sẽ quay về cung Tuyết, dù sao nơi này cũng không thể ở lâu được...”

Nói đến này, trong mắt cô ta thoáng xuất hiện một tia tiếc nuối.

Cô gái nọ rụt vai, ngượng ngập cười một tiếng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mạt Di La có chút cảm giác, chợt ngẩng đầu nhìn lên.

Sắc mặt thanh niên kia khẽ biến, gã vội vàng nói: “Điện hạ, Tiểu Niệm còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài đừng...”

Mạt Di La khẽ nhíu mày, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm về một nơi nào đó giữa hư không.

Ngay sau đó, bỗng nhiên bóng dáng cô ta biến mất, đã đi vào tầng thứ tư trong Khư giới.

Ở trong này, cô ta có thể nhìn thấy một đôi mắt hiện ra, lạnh băng mà đả bưng bên trong đoạn thời gian bị bóp méo.

Ngay tại khoảnh khắc đối diện với ánh mắt ấy, Mạt Di La liền nhận ra hắn.

Ký ức vốn phủ đầy bụi lại ùa về, là Hứa Thâm, kẻ đã bị cô ta xóa bỏ trong quá trình thay đổi quá khứ.

Hiện giờ, Mạt Di La đã trở lại đoạn thời gian trước khi xóa bỏ Hứa Thâm, và lại được trông thấy hắn.

“Nếu cậu chỉ có thể nhìn thấy tôi, như vậy chúc mừng cậu, cậu đã được như ý nguyện.” Mạt Di La mở miệng, mỉm cười nói:

“Cũng cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi, nếu không, tôi cứ đắm chìm trong cảm giác hưởng thụ khoảng thời gian hiếm có này, đến mức suýt chút nữa đã quên mất cậu rồi, nhưng nếu thực sự quên cậu, bản thân tôi sẽ gặp phải một chút nguy hiểm đó.”

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ điều tra toàn bộ mọi thứ xung quanh cậu, sau đó hoàn toàn hủy diệt hết thảy những kẻ có liên quan đến cậu, khỏi cuộc đời này. Để cậu không thể sinh ra!”

Đến đây, bên trong giọng nói của cô ta cũng có thêm một tia lãnh khốc của hai ngàn năm sau.

Rất nhanh, loại công kích tinh thần nào đó đã đúng hạn ập tới.

Nhưng linh hồn của Mạt Di La hiện giờ vốn thuộc về vị lãnh tụ đến từ hội nghị thống trị trong tương lai, khiến cho cô ta thật dễ dàng cảm nhận được dị trạng, và phá tan ba tầng ảo cảnh.

Sau đó, hành động chém giết lại bắt đầu.

Nhưng lần này, ngay khi Mạt Di La tiến hành được một nửa công việc theo quỹ tích vốn có, trong lòng lại cảm thấy không thú vị. Sau đó, cô ta lại một lần nữa xuyên về quá khứ, một lần nữa bắt đầu.

“Cô giáo Mạt Di La đâu rồi?”

“Kỳ quái, vừa rồi cô ấy còn ở đây mà.”

Tâm mắt co rút lại thật nhanh theo lưu quang từ bốn phía bên trong thông đạo thời gian, quang cảnh trước mặt Hứa Thâm nhanh chóng biến hóa, tới cuối cùng hết thảy mọi sắc thái

loang lổ đều biến mất, phía trước chỉ còn lại một mảnh đồ nát
thê lương, nơi cỏ dại mọc thành bụi.

Khu vực này từng là trang viên cũ của gia tộc Hải Sát Vi.

Hiện giờ nó đã sớm hoang phế, một thời phồn hoa và náo nhiệt
của trước kia đều đã kết thúc rồi.

Từng cơn đau đớn truyền đến từ trong đôi mắt, Hứa Thâm
không khỏi đưa tay che lại, cảm giác có dòng chất lỏng dính
nhầy tràn ra theo khe hở giữa những ngón tay.

Hắn cúi đầu quan sát, toàn bộ đều là máu tươi.

Hắn có thể cảm nhận được thị lực của mình đã trở nên mờ hồ,
nên vội vàng nhắm mắt lại, để Hải Tước trị liệu giúp mình.

Một lát sau, loại cảm giác đau đớn này mới dần dần biến mất.

Tới lúc này, Hứa Thâm mới phát hiện ra toàn thân hắn đang bị
bủa vây bởi đầy rẫy những cơn đau nhức và suy yếu giống như
đã cạn kiệt cả rồi.

Dù bên người có áo choàng màu đỏ tươi và Hải Tước làm hậu
viện, nhưng kéo dài qua quãng thời gian dài dòng như vậy, lại
chăm chú nhìn hồi lâu, còn bất chấp phóng thích năng lực lỏng
giam tâm linh vượt thời không, hai chuyện này kết hợp lại, đã
mang đến cho hắn một loại cảm giác toàn thân rệu rã, như
muốn rời ra từng mảnh, trong cơ thể trở nên trống rỗng, không
thể tập hợp nổi, dù chỉ một tia lực lượng nhỏ nhoi.

Nghĩa đến kết quả của một lần giao phong vượt thời không
kia, tâm trạng Hứa Thâm trở nên chua chát, thậm chí còn có
một loại cảm giác thất bại.

Dù hắn phản nộ, hắn thực sự không cam lòng, hay hắn vô
cùng muốn xông lên liều mạng, nhưng tựa như hết thảy đều đã
bị vận mệnh an bài rồi.

Đúng là quá khứ thân của Nghĩ Hậu vốn thích ‘Trốn’ trong
quá khứ... đã bị hắn trực tiếp phong tỏa ở bên trong quá khứ
rồi.

Rõ ràng hắn muốn giết cô ta, nhưng chỉ có thể làm cho cô ta bị
vây khốn bên trong quá khứ, không thể đi vào tuyến thời gian
của mình, cũng tương đương với vĩnh viễn hắn cũng không thể
chân chính giết chết cô ta được.

Chung quy lại, ở trước mặt thời gian, cả hấn cùng với Nghĩ Hậu đều là kẻ ngu ngốc, bị thời gian đùa bỡn.

Nghĩ Hậu muốn xuyên qua quá khứ, bóp chết trước khi Hứa Thâm trở thành quân vương, nhưng cũng chính vì hành động đó của cô ta, mới khiến cho hấn có thể thuận lợi tấn chức trở thành quân vương.

Nếu không, có lẽ cả đời này Hứa Thâm cũng chưa chắc đã nắm được một cơ hội tấn chức.

Chương 886: Vòng Tròn Số Mệnh!

Mà hấn muốn chém giết Nghĩ Hậu, nhưng vừa rồi lại trực tiếp phong tỏa cô ta ở trong quá khứ, làm cho chính mình vĩnh viễn cũng không thể chạm đến, hoặc chém giết cô ta.

Chỉ là... có thể sử dụng lòng giam tâm linh tới phong tỏa, ngăn cản Nghĩ Hậu ở quá khứ, từ đó tạo thành thay đổi trong tương lai, đã là cực hạn của hấn rồi.

Không riêng gì Nghĩ Hậu bị thời gian đùa bỡn, dù một người có thể nhìn thấu điểm này từ trước như Hứa Thâm, cũng không thể thoát được.

Những kẻ lọt sâu vào ván cờ như bọn họ, đều là quân cờ.

Hứa Thâm không khỏi suy nghĩ, nếu lúc trước hấn cam tâm tình nguyện chấp nhận số mệnh của bản thân, không vận dụng năng lực xuyên về quá khứ, thì rốt cuộc cái vòng tròn này có thể vì vậy mà bị rạn nứt, từ đó phá vỡ số mệnh hay không?

Hấn không có đáp án.

Dường như ngay cả chuyện hấn chấp nhận số mệnh hay không đều đã được định sẵn từ trước rồi.

Mỗi khi gặp phải chuyện cần lựa chọn thì đủ loại nguyên nhân như hoàn cảnh, tính cách của bản thân, đều sẽ dẫn dắt, làm cho hấn nhất định phải đưa ra một số lựa chọn.

Dù hấn biết rất rõ kết quả cuối cùng sẽ như thế nào nếu bản thân lựa chọn như vậy, thì kết quả vẫn luôn là như thế.

Có lẽ đây chính là điểm đáng sợ của số mệnh.

Cái gọi là nghịch thiên sửa mệnh kia, dù có sửa như thế nào chẳng nữa, chẳng phải tới cuối cùng vẫn đi đến kết cục mà vận mệnh đã sớm an bài xong rồi sao?

Hứa Thâm thở dài một tiếng, thật lâu không nói.

Phải biết rằng, căn cứ theo đủ loại hiện tượng lúc trước, bản thân hắn đã sớm dự đoán được kết quả như vậy, kết quả mà hắn có làm như thế nào cũng không thể giết chết được Nghĩ Hậu!

Nếu có thể giết chết Nghĩ Hậu, hắn sẽ có cơ hội ăn luôn cô ta, từ đó mượn dùng năng lực của cô ta.

Nếu hắn có thể mượn dùng năng lực của cô ta, như vậy trong hội đại chiến trước kia, ngoại trừ hình chiếu của Nghĩ Hậu buông xuống, chắc chắn sẽ có cả hình chiếu của chính hắn nữa.

Suy cho cùng, một khi hắn có thể chém giết Nghĩ Hậu, kế thừa hết thảy mọi thứ của cô ta, thì những chuyện cô ta có thể làm được, thì hắn cũng có thể làm được.

Nhưng trên thực tế, tình huống này không hề xảy ra.

Không bao giờ có chuyện hắn xuyên qua như vậy.

Bởi vì trong đủ loại khổ cực mà hắn từng gặp phải trong quá khứ kia, không hề có một bản thân nào khác xuyên về để bảo vệ hắn.

Chẳng phải tình huống này cũng đã báo hiệu từ sớm cho hắn thấy rằng, hắn không thể giết chết Nghĩ Hậu, cũng tương đương với không thể đạt được năng lực này hay sao?

Năng lực thời gian và Nghĩ Hậu đã vĩnh viễn bị phong tỏa trong quá khứ xa xăm rồi, không thể chạm đến nữa.

Thông qua câu chuyện Nghĩ Hậu giúp đỡ hắn thành vương, Hứa Thâm đã nhìn ra Nghĩ Hậu bị thời gian lường gạt, mà chính vì nguyên nhân như thế, hắn cũng nhìn ra rồi đoán được kết quả của chính mình, chẳng qua bản thân hắn vẫn ôm trong lòng ý đồ thay đổi loại số mệnh này mà thôi.

Nhưng trải qua một lần thử nghiệm như vậy, một lần dùng hết toàn lực như vậy, chính bởi loại tâm tư không cam lòng và không chịu chấp nhận số mệnh của hắn, tới cuối cùng, mọi thứ

hắn làm lại trở thành phân đoạn cuối cùng của vòng tròn vận mệnh, khiến cho vận mệnh hoàn toàn khép kín.

Nếu có thể trở lại mười phút trước, chắc chắn Hứa Thâm sẽ lựa chọn dừng tay, không truy đuổi theo ‘Quá khứ thân’ của Nghĩ Hậu nữa.

Hắn muốn nhìn một chút xem, khi bản thân làm như vậy, mọi chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào.

Nhưng tiếc nuối chính là, hắn vốn không nắm giữ năng lực thời gian, không thể sửa chữa những chuyện đã xảy ra.

Không có cơ hội lần thứ hai để lựa chọn.

Mặc dù có, theo Hứa Thâm suy đoán, có lẽ bên trong chuyện này sẽ nảy sinh một loại nguyên nhân khác, hoặc là một tình huống đặc thù nào đó, khiến cho “Kết quả” cuối cùng vẫn phát sinh y như vậy, và đúng vào thời điểm ấy.

Hứa Thâm ngồi dưới đất nghỉ ngơi hồi lâu, thoáng khôi phục lại một chút trạng thái, mới chậm rãi đứng dậy.

Hắn liếc mắt nhìn tòa trang viên giống như phê tích này một cái thật sâu.

Và thời khắc này, bên trong tuyến thời gian xa xăm kia, Nghĩ Hậu đang ở ngay trước mắt hắn, rõ ràng hai người bọn họ ở rất gần nhau, nhưng lại là gần trong gang tấc, xa tận chân trời, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội để tiếp xúc với nhau thêm một lần nữa.

Tính tới thời điểm hiện tại, trong tất cả những kẻ địch của Hứa Thâm, Nghĩ Hậu chính là đối thủ đáng sợ nhất, khó dây dưa nhất, cần nhiều thời gian để chém giết nhất mà hắn từng gặp được trước mắt, nhưng tới cuối cùng, cô ta vẫn là kẻ thất bại.

Có lẽ về sau này, hắn sẽ còn gặp được những cường địch giống như vậy.

Hứa Thâm nghĩ đến hội nghị thống trị kia.

Tuy hắn còn chưa chính thức trông thấy bọn họ, nhưng năm người có thể ngồi trên đỉnh nóc, trấn giữ nhân loại kia, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

“Con đường tương lai... Thực gian khổ mà.” Hứa Thâm thì thảo tự nói.

“Không sao đâu, tôi sẽ đi cùng cậu.” Mai Phù xuất hiện bên người Hứa Thâm, rồi khẽ cong eo, kề sát tới, một lọn tóc men theo bên vành tai rủ xuống dưới, khuôn mặt cô bị che phủ bởi nụ cười và vẻ dịu dàng: “Luôn luôn là như vậy.”

Trong lòng Hứa Thâm chợt trở nên ấm áp, trên mặt hắn cũng thoáng hiện nụ cười.

Hứa Thâm quay về từ tiểu trấn Nguyệt Quang.

Sau chuyến hành trình này, rốt cuộc hắn cũng phong tỏa được quá khứ thân của Nghĩ Hậu ở trong quá khứ, cũng chém giết được cả tương lai thân lẫn hiện tại thân của Nghĩ Hậu ở trong hiện tại, còn đạt được một kiện khư bình cấp truyền thuyết là áo choàng màu đỏ tươi... Rốt cuộc Hứa Thâm cũng có cảm giác bản thân trở nên buông lỏng, có thể thở phào một hơi, không cần quá mức căng thẳng như trước kia nữa.

Về phần Dạ Thử Vương đã chạy thoát, thực sự không đáng để lo nghĩ.

Kể cả khi đối phương tiếp tục mưu đồ, ôm ý tưởng Đông Sơn tái khởi, thì thời khắc gã trở về đoạt lại thành Quang Minh, cũng chính là lúc gã tự đi tìm đường chết cho mình.

Nghĩ Hậu ‘Mạt Di La’ là ngoại lệ.

Nhưng quân vương khác, ngoại trừ một số rất ít những tồn tại đặc thù, Hứa Thâm có cảm giác, nếu để hắn đi đối phó với bọn họ hắn là mọi chuyện sẽ đơn giản, nhẹ nhàng thôi, không cần cố quá sức.

Chương 887: Nội Thành Hỗn Loạn!

“Dạ Thử Vương còn chưa đưa thù lao mà lúc trước hắn đã đáp ứng với ta, xem ra nếu có thời gian rảnh, ta nhất định phải đi đòi lại mới được...” Đôi mắt Hứa Thâm khẽ chớp động.

Lúc trước, hắn quá bận rộn chuyện của Nghĩ Hậu, căn bản không thèm để tới Dạ Thử Vương, cũng không dám phân tâm ra để ý tới gã.

Nhưng hiện giờ Nghĩ Hậu đã bị giải quyết, hắn có thể thông qua biện pháp từng dùng để truy tung Nghĩ Hậu lúc trước, đến truy tung Dạ Thử Vương.

Hứa Thâm nghỉ ngơi hai ngày, chuẩn bị xử lý xong một chút việc vặt có liên quan đến cải cách vẫn còn tồn đọng lại trong thành, sau đó sẽ đi tìm Dạ Thử Vương, nhưng đột nhiên hắn lại phát hiện bản thân gặp phải khá là nhiều vấn đề.

Là do đại chiến lúc trước đã khiến tài chính toàn thành trở nên quá mức khẩn trương, trong các khu đều lần lượt xuất hiện các tập thể nhỏ gây hỗn loạn, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Trừ những chuyện này ra, thì nội thành bên kia lại đột nhiên chặt đứt nguồn cung Tịnh Khư Tề.

Tịnh Khư Tề chính là chuyện lớn, Hứa Thâm lập tức triệu vị cán bộ cao tầng phụ trách việc này đến hỏi tình huống.

“Thành chủ đại nhân, là các nhà xưởng ở nội thành bên kia nói, gần đây thế cục nội thành phức tạp, tất cả xưởng chế tạo Tịnh Khư Tề đều ngừng cung cấp ra bên ngoài, thay vào đó là chuyển toàn bộ hàng hóa vào bảo đại gia tộc bên kia.”

Cán bộ cao tầng kể khổ nói: “Chúng thuộc hạ có đi tìm hiểu quy trình chọn mua tại một vài tập đoàn tư nhân trong nội thành khác, nhưng lại phát hiện hình như chuyện mà đám nhà xưởng kia nói đúng là sự thật. Thuộc hạ còn nghe nói bảo đại gia tộc trong nội thành đã xuất hiện mâu thuẫn, sẽ có một hồi đại chiến xảy ra.”

Hứa Thâm sững sốt, bảo đại gia tộc trong nội thành muốn đại chiến?

Chẳng lẽ là Giang gia?

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến Ly tử, ánh mắt khẽ động.

Lúc trước hắn lợi dụng thân phận quân vương của số mười đề lên tiếng ủng hộ cho Giang gia, hiện giờ không biết tình cảnh của bọn họ như thế nào rồi.

Nếu một vị quân vương lên tiếng ủng hộ, còn không thể giảm bớt nguy cơ cho bọn họ, cũng chỉ có thể nói rằng thế cục bên phía Giang gia cực kỳ tồi tệ rồi, và ngay chính bản thân bọn họ

cũng khuyết thiếu lực lượng trấn áp dục vọng của đám hồ lang kia.

Hứa Thâm cho cán bộ cao tầng nọ rời đi, thoáng cân nhắc một chút, chợt nghĩ đến thủy tinh Linh Bí, rồi lập tức yên lặng cảm ứng kêu gọi trong đầu.

Rất nhanh, ý thức của Hứa Thâm đã bị hút ra bên ngoài thân thể, và mau chóng bay đến thế giới Linh Bí.

Nói đến cũng thần kỳ, lúc trước thân thể hắn hoàn toàn dập nát, nhưng viên thủy tinh Linh Bí này chẳng những không rơi xuống, rời đi, nó càng không bị Nghĩ Hậu phát hiện ra.

Hứa Thâm suy đoán, phỏng chừng viên thủy tinh Linh Bí này đã dung hợp với tinh thần của hắn rồi, trừ phi hắn chân chính tử vong, khiến cho cả thân thể lẫn tinh thần đều tán loạn, nó mới có thể rơi xuống, rời đi.

Tình huống cũng giống hệt với lúc hắn đạt được viên thủy tinh này vậy.

Bởi vậy, có vẻ như dưới tình huống bản thân biết được địch nhân có mang theo thủy tinh Linh Bí, cũng có thể dựa vào dấu hiệu viên thủy tinh này có rời khỏi thân thể đối phương hay không để phán đoán xem rốt cuộc mình có hoàn toàn giết chết được đối phương hay không.

Lúc này, những viên thủy tinh Linh Bí đó, đang hiển hiện như từng ngôi sao với đủ các loại màu sắc khác nhau, cùng lấp lánh lơ lửng giữa trời cao.

Hứa Thâm đặt mình vào bên trong quả cầu ánh sáng số mười, ánh mắt hắn đảo qua, nhìn thấy xung quanh có bốn quả cầu đang tỏa sáng.

Là số bảy của Đầu Sói, số hai, số tám và số mười một.

Hứa Thâm vẫn nhớ lúc trước cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám số ba từng nói, bốn vị số 1, số 2, số 4, và số 11 đều là quân vương.

Lúc này, Hứa Thâm cảm thấy có chút ngoài ý muốn vì trong thế giới Linh Bí lại có tới hai vị quân vương cùng online.

Bốn người kai đang nói chuyện phiếm.

Số tám nói: “Anh muốn nói, ngoại trừ nghịch chuyển thời gian thì không còn biện pháp nào khác để làm một người hoàn toàn sống lại sao?”

“Chưa chắc đâu, trên thế giới này có quá nhiều chủng loại năng lực kỳ dị, loại năng lực gì cũng có thể tồn tại, có lẽ một ai đó ở ngoài kia thực sự sở hữu năng lực khởi tử hồi sinh thì sao? Anh đừng sốt ruột.”

Số mười một phát ra giọng nam nhã nhặn, từ trong âm điệu hoàn toàn không nghe ra một chút lạnh lùng và vô tình vốn có của quân vương nào.

Ngược lại đôi phương giống hệt một người cực kỳ dịu dàng.

Số bảy Đầu Sói cũng nghiêm chỉnh cười nói: “Đúng vậy, chờ sau khi anh trở thành quân vương, chắc chắn có thể kết giao cùng những vị quân vương khác, đến lúc đó có thể nhờ quân vương hỗ trợ, hi vọng làm vợ của anh sống lại là rất lớn.”

Số tám im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói cảm ơn bọn họ, rồi không còn thấy lên tiếng nữa.

Số hai không tham dự vào vấn đề của số tám, có vẻ như người này thuần túy không có hứng thú với chuyện ấy, gã hỏi số mười một: “Anh có biết tình huống gần đây trong nội thành không? số mười cũng xuất hiện rồi, nghe số một nói, hình như số mười có quan hệ khá tốt với Giang gia?”

“Đại lão số mười, đã lâu không gặp nha.” Đầu Sói cũng trông thấy Hứa Thâm, vội vàng cười chào hỏi.

Từ sau khi biết Hứa Thâm là quân vương, gã không còn dám dùng thái độ tùy ý đối xử với Hứa Thâm nữa.

Tuy nơi này là thế giới Linh Bí, chỉ cần không bại lộ tin tức thì thân phận của bản thân sẽ không bị phát hiện, nhưng nói gì thì nói, người mà gã cần phải đối mặt vẫn là quân vương, luôn có cảm giác tim đập dồn dập...

Hứa Thâm “Ừ” một tiếng với Đầu Sói, chợt quay sang hỏi số hai: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ chuyện hỗn loạn trong nội thành gần đây có liên quan tới Giang gia?”

“Xem ra anh thật sự đề ý tới chuyện này...” Số hai nhẹ nhàng cười, nói: “Tôi xin khuyên anh đừng nhúng tay vào vũng nước

đọc lần này. Hiện giờ Giang gia không chỉ bị một mình Hàn gia nhớ thương, nghe nói đoạn thời gian trước, tiểu bối trong gia tộc bọn họ còn đắc tội với tiểu bối của Mặc gia, giữa hai bên đã phát sinh tranh đấu, tới cuối cùng phía Giang gia đã giết chết tiểu bối của Mặc gia, hiện giờ Mặc gia cũng muốn nhúng tay vào trong đó rồi.”

Chương 888: Anh Thật Sự Muốn Tiếp Tục Tham Gia Vào Chuyện Này Sao???

Gã bật cười một tiếng, âm thanh lộ chút châm biếm, nói: “Phòng ngừa hai nhà Hàn, Mặc liên thủ, Giang gia đã đi xin quân chủ trong hội nghị thống trị làm chủ, nhưng dường như có một chút điều kiện còn chưa bàn bạc xong xuôi, nên chuyện này bị lộ ra ngoài rồi, khiến cho mấy gia tộc khác bất mãn. Tình huống hiện tại của Giang gia có thể nói là người người gọi đánh. Cho nên, đừng nói là một mình anh, dù có thêm hai vị quân vương khác cùng lên tiếng, cũng không cứu vớt được bọn họ đâu.”

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, hẳn thực sự không tình huống của Giang gia lại tồi tệ như vậy.

Hắn lập tức lên tiếng dò hỏi: “Chuyện này có căn cứ xác thực hay không? Có khả năng chuyện tiểu bối của Mặc gia bên kia bị chém giết, là do Mặc gia cố ý làm như vậy, chỉ vì tìm một lý do để gia nhập, chia phần trong bữa tiệc lớn kia hay không?”

“Cũng có khả năng này, nếu không chỉ đơn thuần là báo thù cho một tên tiểu bối, làm sao có khả năng để một trong bảy đại gia tộc lên tiếng thề chết cũng không bỏ qua?”

Số hai cười nói: “Suy cho cùng, chuyện bảy đại gia tộc cho người tới ám sát thiên tài trong danh sách hạch tâm của đối phương cũng là lệ thường. Thậm chí nhiều năm qua như vậy, bọn họ đã sớm bồi dưỡng ra cơ cấu ám sát rồi. Cho nên mới nói, chết một tên tiểu bối thì tính là cái gì? Không phải tiểu bối vốn là quân cờ dùng để hy sinh sao? Chỉ tiếc, chuyện đã đến nước này, là cố ý cũng được, là không cố ý cũng thế, đều không có ý nghĩa gì cả, chỉ cần tìm được một lý do, thì bất cứ

ai cũng có thể tới đập cho hai cước. Đây là tình thế của Giang gia hiện tại.”

Nói đến đây, gã lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, bỗng nhiên cười nói: “Nếu không phải nể mặt số mười anh, ngay cả tôi cũng muốn đi lên đập cho bọn họ hai cước đó, tuy mấy thứ đồ trong tay Giang gia hiện tại chẳng lọt được vào mắt tôi, nhưng kiện khur binh Quỷ Nguyệt trong tay lão quân vương lại là thứ tốt đó.”

“Anh muốn nói tới kiện khur binh cấp truyền thuyết kia?” Hứa Thâm nhú mày.

Số hai cười nói: “Đương nhiên rồi.”

“Hai vị đại lão, tôi mạo muội quấy rầy một chút, không biết hội nghị thống trị mà hai người vừa nói là cái gì?” Đầu Sói rất tò mò với khái niệm này, có vẻ thật cẩn thận hỏi han.

“Xem ra số bảy không phải người nội thành.” Số hai cất tiếng mang theo một chút kỳ quái.

Đầu Sói sững sốt, sau đó sắc mặt đại biến, vấn đề mà gã vừa hỏi lại làm bại lộ thân phận sao?

“Anh là người của bảy đại gia tộc?” Hứa Thâm đột nhiên lên tiếng hỏi số hai.

“Vấn đề này không thể nói được.” Số hai lập tức trả lời.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn số hai một cái, hẳn có cảm giác đôi phương đúng là một thành viên trong bảy đại gia tộc.

Suy cho cùng, phần lớn quân vương cũng được phân bố trong bảy đại gia tộc tại nội thành.

“Có thể giúp tôi một việc được không?” Hứa Thâm nói: “Nếu anh nhận được tin tức có liên quan tới Giang gia, cứ truyền lại cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ báo đáp cho anh tương ứng.”

Số hai kinh ngạc nói: “Anh thật sự muốn tiếp tục tham gia vào chuyện này sao?”

Gã không ngờ mối quan hệ giữa Hứa Thâm với Giang gia lại sâu sắc đến vậy. Kể cả đôi phương từng có ân cứu mạng với hẳn cũng không đến mức như vậy chứ? Suy cho cùng, Giang gia của hiện tại chính là hổ lửa đó.

Hứa Thâm không trả lời.

Hắn muốn xem tình huống lại làm ra phán đoán.

Nếu Giang gia thật sự hồng bát đến độ bị toàn bộ sáu đại gia tộc khác đều muốn giẫm đạp, đương nhiên hắn bất lực.

Dù sao hắn cũng không thể vì một Giang gia, mà lấy lực lượng của mình địch lại sáu đại gia tộc khác, chuyện này không không thực tế.

Nhiều nhất hắn chỉ có thể bảo vệ Ly tử rời khỏi Giang gia, vậy là đã cố hết sức rồi.

Số hai thấy Hứa Thâm không nói lời nào, thoáng suy nghĩ một chút, lại nói: “Báo đáp thì không cần, nếu anh thật sự muốn tham gia vào chuyện này... Được rồi, khi nhận được tin tức gì tôi sẽ thông báo cho anh, nhưng dựa theo tình báo trước mắt, các gia tộc đều đang tích trữ Tịnh Khư Tề, tình huống này cho thấy bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị đại chiến rồi, phỏng chừng nhiều nhất chỉ một, hai tháng nữa, sẽ bùng nổ thôi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Đa tạ.”

“Anh tự giải quyết cho tốt đi.” Số hai nói xong, quả cầu ánh sáng đại diện cho gã lập tức âm thầm xuống.

Số mười một bên kia nhã nhặn nói: “Số mười, nghe nói anh và Giang gia có giao tình rất sâu?”

“Xem như là thế đi.” Hứa Thâm trả lời.

“Một khi đã như vậy, anh nhất định phải hỗ trợ bọn họ nhé.”

Số mười một dịu dàng nói: “Có giao tình nhất định phải báo đáp, dù chỉ là một chút, cũng phải toàn lực báo đáp. Tôi ủng hộ anh.”

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng trở nên băng hàn, hắn liếc mắt nhìn số mười một bên kia một cái.

Đối phương ăn nói rất nhã nhặn, chất giọng cực kỳ mềm mỏng nhẹ nhàng, tựa như một người rất nhiệt tình.

Nhưng quân vương lấy đâu ra tình cảm phong phú đến vậy?

“Cứ xem tình huống trước đi.”

Hứa Thâm không định nhiều lời cùng số mười một, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi thế giới Linh Bí.

Vừa trở lại hiện thực, Hứa Thâm lập tức tìm giấy bút đến, viết xuống một phong thư, sau đó gọi Tiết Môi tới, để cho gã mang theo phong thư này đến nội thành, đưa vào trong tay Giang gia.

Trong khi chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ phía Giang gia bên kia, Hứa Thâm lại nghĩ đến Hắc Tuyết.

Nếu hắn muốn nhúng tay vào chuyện của Giang gia, chắc chắn sẽ phải giao thủ cùng gia tộc khác, nếu Hắc Tuyết có thể trở lại bên cạnh hắn, lực lượng trong tay hắn cũng sẽ tăng tiến thêm một chút.

Rõ ràng hiện giờ hắn không hề che giấu hành tung của mình, nhưng lâu như vậy, Hắc Tuyết vẫn một mực không quay lại đây tìm hắn.

Chuyện này làm Hứa Thâm có chút lo lắng, không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

Hắn lập tức phóng năng lực, dùng máu tươi của Hải Tước bắn ra ngoài làm chỉ dẫn.

Giọt máu tươi nhanh chóng bay về phía trước, lại cấp tốc chuyển biến, sau đó lao đến một sườn khác.

Hứa Thâm lập tức rời khỏi Quang Minh điện, đi theo giọt máu kia.

Không bao lâu sau, hắn lại cảm nhận được tình huống không đúng.

Bởi vì phương hướng mà giọt máu bay đi, lại chính là nội thành.

Hắc Tuyết chạy đến nội thành rồi?

Là đi kiếm ăn... Hay là tránh né Nghĩ Hậu?

Chương 889: Giang Gia!

Hứa Thâm khẽ nhăn mày, khó trách lâu như vậy Hắc Tuyết vẫn chưa tìm đến hắn, có lẽ cô ấy còn không biết ‘Ca ca’ của

mình đã sống lại rồi.

“Nội thành...”

Hứa Thâm chăm chú nhìn về phía tường thành cao ngất trước mắt, rất nhiều ký ức chợt hiện lên trong đầu, đôi mắt hắn khẽ nhắm lại, bên trong xẹt qua một mảnh hàn quang sắc bén.

Xem ra ngoại trừ chuyện của Giang gia, sắp tới hắn cũng cần phải đi nội thành một chuyến.

Viết xuống một dấu chấm tròn cho câu chuyện gì đó trước kia thôi.

Không tiếp tục truy tung Hắc Tuyết nữa, Hứa Thâm lựa chọn truy tung Dạ Thử Vương, nếu có thể tìm được một kiện khư binh cấp truyền thuyết trước khi ra tay vì Giang gia, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên tới cấp bậc càng mạnh hơn.

Giọt máu nọ bay ra, lại lập tức di chuyển về phía nội thành.

Hứa Thâm không khỏi sửng sốt, Dạ Thử Vương cũng ở trong nội thành?

Tên này... chẳng lẽ gã muốn vào nội thành tìm viện binh?

Nhưng bản thân gã vốn là quân vương thành Đế, chưa chắc người trong nội thành đã muốn tiếp đón...

Chẳng lẽ gã lại dùng tin tức về khư binh cấp truyền thuyết kia để mời chào người?

Hứa Thâm nhướn mày, năng lực tâm bảo của Dạ Thử Vương là nhất tuyệt [1], đúng là dựa vào loại bản lĩnh này, gã có thể dễ dàng thuyết phục được một vài vị quân vương khác.

[1] : kỹ năng tuyệt vời, độc nhất vô nhị.

Nhưng trải qua trận chiến đấu kéo dài tới mấy tháng cùng Nghĩ Hậu, cũng coi như Hứa Thâm đã thu hoạch được kinh nghiệm giao thủ cùng quân vương vô cùng phong phú, kể cả khi Dạ Thử Vương tìm được quân vương khác đến trợ trận, Hứa Thâm cũng chẳng quá lo lắng.

Bởi vì ngoại trừ loại yêu nghiệt như Nghĩ Hậu, những quân vương khác sẽ không khó chơi đến thế.

Hứa Thâm không tiếp tục truy tung nữa, lại nhanh chóng quay về Quang Minh điện.

Đoạn thời gian kế tiếp, hắn vừa xử lý việc vặt, vừa tiếp tục quá trình xây dựng và hoàn thiện trật tự mới trong thành.

Đồng thời, vào thời gian rảnh rỗi hàng ngày, hắn đều luyện tập bí thuật Điệp Lăng và bí thuật Hải Nguyệt Thăng.

Hai loại bí thuật đều đạt tới giai đoạn thứ ba rồi, chỉ kém một bước là vượt qua cửa.

Có Nghĩ Hậu là vết xe đổ, Hứa Thâm tuyệt đối không khinh thường năng lực của những vị quân vương khác.

Nghĩ Hậu dựa vào đặc tính vô địch của thời gian, căn bản không thèm để ý năng lực của người khác như thế nào, cũng không để ý đến một vài chi tiết nhỏ bé vật vãn có thể làm gia tăng thực lực của mình.

Nhưng Hứa Thâm lại quật khởi từ một tồn tại nhỏ bé, không đáng kể, bởi vậy, hắn cực kỳ chú tâm đến những thứ có thể làm gia tăng thực lực của mình, có thể tăng tiến chút nào hay chút ấy.

Tuy ở thời điểm hiện tại, hai loại bí thuật này không mang đến quá nhiều tác dụng cho hắn, nhưng lỡ như có một loại năng lực gì đó, có thể hạn chế năng lực của hắn, chẳng phải đến lúc ấy, đôi bên chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà lao vào vật lộn, chém giết hay sao?

Tới khi đó, hiệu quả của những loại bí thuật này sẽ phát huy tác dụng.

Bên kia, Tiết Môi mang theo lá thư của Hứa Thâm đi tới nội thành tìm Giang gia.

Giang gia sống tại thành khu Hoài Thủy của nội thành.

“Nội thành” là tên gọi chung mà thành Để dùng để gọi nội thành, nhưng trên thực tế nội thành vốn không phải là một tòa thành đơn giản như vậy, nó vốn là một tòa thành lớn, cực kỳ rộng lớn, bên trong bao gồm nhiều tòa thành khác nhau!

Phải biết rằng bên trong nội thành có tới hơn một ngàn tiểu trấn, mấy chục tòa thành lớn, còn có cả hoang nguyên với diện tích bao la vô cùng.

Thành Hoài Thủy là một trong những tòa thành thị khá phồn vinh tại nội thành, thanh danh vô cùng vang dội, cùng loại với khu Dạ Oanh của thành Bạch Nghĩ ngày xưa.

Mà nơi này cũng là vị trí đặt tổng bộ của Giang gia.

Tiết Môi đi vào thành Hoài Thủy, nhìn thấy cảnh tượng vô cùng phồn vinh ven đường, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, vì sao nơi đây chẳng có lấy một dấu hiệu nào cho thấy Giang gia đang trên đà suy bại?

Con đường sạch sẽ đến độ không nhiễm một hạt bụi, chung quanh đều là những kiến trúc tinh mỹ được xây dựng vô cùng tỉ mỉ.

Từng tòa giáo đường, bệnh viện được phân bố dày đặc khắp nơi, đến nỗi bất kể bản thân đang đứng tại bất cứ một con đường nào, hướng ánh mắt quan sát bất cứ một phong cảnh ở nơi xa nào, cũng có thể cảm nhận được vẻ oai hùng và lực lượng của tòa thành cổ xưa mà phồn thịnh này.

Có lẽ... cái này gọi là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Tiết Môi đi tới trang viên phủ đệ của Giang gia.

Nơi này ở vào khu trung tâm của thành Hoài Thủy, kể cả những người được gọi là phú hào kia, cũng không có tư cách đặt chân đến, và có thể an cư ở chung quanh nơi này đã được coi là một niềm vinh quang lớn lao rồi.

Trang viên này cực kỳ rộng lớn, nó được kiến tạo trên một ngọn núi, cả ngọn núi này đều thuộc về Giang gia.

Tiết Môi đi vào cửa chính, bái phỏng, nói thẳng mục đích tìm đến đây của mình.

Bảo vệ ở cửa nghe vậy, lập tức thông báo vào bên trong.

Không bao lâu sau, một thanh niên với cách ăn mặc khá già dặn lão luyện đi tới, dẫn Tiết Môi tiến vào trang viên.

Thanh niên nọ để Tiết Môi ở bên trong phòng tiếp khách chờ đợi. Rất nhanh, một nhân viên khá giống quản sự cao tầng của Giang gia đi đến, nói với Tiết Môi: “Nghe nói anh phụng mệnh của quân vương đến đây, là vị quân vương nào vậy?”

“Thành chủ của chúng tôi còn chưa có phong hào quân vương, ngài vừa kể vị thành Bạch Nghĩ, hiện giờ đã đổi tên là thành Quang Minh. Ngài đặc biệt để cho tôi tới đưa một lá thư cho tiểu thư Giang Nguyệt Ly của quý tộc.” Tiết Môi buông chén trà xuống, bình tĩnh đứng dậy rồi không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Kể vị thành Bạch Nghĩ?” Hiền nhiên vị quản sự trung niên này có biết thành Bạch Nghĩ một trong tám đại thành Đế, nhưng tòa thành đó lại được kể vị, mà kể vị xong còn lập tức sửa đổi tên thành...

Không cần phải nói, loại kể vị này... chính là trực tiếp ra tay cướp lấy rồi.

Phải biết rằng tuổi thọ của quân vương rất lâu dài, cực ít xuất hiện tình huống truyền ngôi.

Bình thường, loại chuyện thay thế này đều là một quân vương khác kéo người tiền nhiệm xuống.

Suy cho cùng, kể cả con nối dòng của quân vương cũng chưa chắc đã có thể trở thành quân vương, thậm chí trở thành hình thái thứ hai cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Vậy mới nói, kể cả khi quân vương nguyện ý truyền ngôi cho con nối dòng, thì một tồn tại hình thái thứ hai cũng rất khó trấn áp cả một thành.

Chương 890: Kế Hoạch Ấp Trúng!

“Tìm con bé xảo quyệt Nguyệt Ly kia...” Trung niên nọ khẽ nhíu mày, dò hỏi: “Đúng là lúc trước Nguyệt Ly từng được đưa tới thành Bạch Nghĩ ngoài kia rèn luyện một đoạn thời gian, chẳng lẽ lúc ấy, con bé đã trêu chọc đến thành chủ của các anh rồi? Nếu là như vậy, tôi sẽ thay con bé tới nhận lỗi với các anh.”

Tiết Môi khẽ lắc đầu, tuy Hứa Thâm không nói tỉ mỉ với gã, nhưng bản thân gã cũng nắm được một chút tình hình.

“Không đâu, thành chủ của chúng tôi là bạn cũ của Giang tiểu thư, chỉ muốn gặp mặt cô ấy một lần thôi.”

“Bạn cũ?” Trung niên nọ sững sốt, đôi mắt thoáng trợn to lên, bạn bè của Giang Nguyệt Ly đã trở thành quân vương?

“Cái kia... ở thời điểm hiện tại Nguyệt Ly hơi bất tiện, nếu không, để tôi thay mặt anh chuyển lá thư này cho con bé nhé?”

Nghe xong câu chuyện, rõ ràng là thái độ của vị trung niên kia đã trở nên hòa ái hơn rất nhiều, ông ta cười nói với Tiết Môi:

“Không biết thành chủ nhà các anh xưng hô như thế nào?”

“Thành chủ của chúng tôi họ Hứa.” Tiết Môi nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Để anh chuyển giao cũng được, hi vọng tiểu thư Nguyệt Ly xem xong có thể mau chóng cho thành chủ của chúng tôi một câu trả lời thuyết phục.”

“Tôi sẽ thông báo cho con bé.” Trung niên nọ cười dài nói:

“Anh đừng xa mà đến, tàu xe mệt nhọc, đêm nay hãy ở lại nơi này nghỉ ngơi đi. Ngay bây giờ, tôi sẽ phân phó người bên dưới bố trí cho anh một chốn nghỉ ngơi tốt nhất...”

“Thật có lỗi, không cần đâu. Bản thân tôi còn có việc công cần làm. Mong anh hãy giao phong thư này vào tay Giang tiểu thư.” Tiết Môi chân thành nói.

“Anh cứ yên tâm, tôi sẽ chuyển giao cho con bé.” Trung niên cười nói, cũng không tiếp tục lên tiếng giữ Tiết Môi ở lại nữa.

Suy cho cùng, đối phương cũng đến từ thành Đễ, mà ấn tượng thiên nhiên về người thành Đễ trong đầu những cư dân sinh hoạt tại nội thành như bọn họ, chính là bản loạn kém, cả người nhiễm đầy vi khuẩn gây bệnh, dù chỉ ngồi cùng bàn dùng cơm với đám người ấy cũng làm kẻ khác muốn nôn mửa, càng đừng nói tới chuyện giữ đối phương ở lại nghỉ ngơi.

Đến lúc đó, toàn bộ khăn trải giường mà Tiết Môi từng dùng, đều phải trực tiếp tiêu hủy, ngay cả cái giường mà đối phương từng nằm cũng bị nhanh chóng dỡ xuống, chuyển ra bên ngoài.

Tiết Môi cất bước rời đi, còn lại một mình vị trung niên nọ, ông ta quàng sát lá thư trong tay, suy tư một chút, rồi lập tức đi tìm gia chủ đương nhiệm của Giang gia, Giang Minh Trạch.

“Anh nói, người bạn mà Nguyệt Ly từng quen biết ở thành Đễ đã trở thành quân vương? Đối phương còn mời Nguyệt Ly đi gặp mặt?” Giang Minh Trạch nghe được tin tức mà vị trung

niên nọ báo cáo, trong giọng nói có chút kinh ngạc và mừng rỡ.

Lại nói, tình cảnh hiện giờ của Giang gia cực kỳ tồi tệ, các đại gia tộc đều đang mơ ước miếng thịt béo là bọn họ này.

Cái này gọi là kinh lạc vạn vật sinh, cho nên những gia tộc khác đều muốn gặm một miếng máu thịt của con cá voi già nua ấy, làm cho chính mình thoải mái, dễ chịu hơn.

Nhưng làm sao bọn họ có thể ngồi yên chờ chết?

Hiện giờ, toàn tộc Giang gia đã tiến vào trạng thái chuẩn bị giai đoạn chiến tranh.

Rốt cuộc, kế hoạch chiến tranh từng khiến mọi người trong tộc hao phí bao nhiêu tâm tư, suy nghĩ để chuẩn bị, đã được thực thi rồi.

Chuẩn bị lương thực, chế tạo vũ khí, cùng với bồi dưỡng quân vương... hết thảy mọi chuyện, Giang gia đều đang toàn lực chuẩn bị.

Mà lúc này, nếu có thể mời đến một vị quân vương viện trợ từ bên ngoài, không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Đúng vậy, tôi vừa đi thăm dò một chút tư liệu về thành Đễ, đúng là thành Bạch Nghĩ kia đã thay tên. Nhưng sự kiện lần này gây ảnh hưởng quá lớn, không ít những thế lực vừa và nhỏ đóng quân tại tòa thành đó đều bị liên lụy. Tin tức này vô cùng vang dội, nhưng gần đây Hàn gia gây hấn quá nhiều lần với Giang gia chúng ta, làm cho chúng ta không còn tâm tư mà chú ý tới chuyện ở thành Đễ bên kia.” Trung niên nọ nói.

Giang Minh Trạch gật gật đầu, nói: “Lập tức phái người đi tìm hiểu tình huống cụ thể. Đúng rồi, anh có biết đối phương xưng hô như thế nào không?”

“Có vẻ đối phương là quân vương vừa tấn chức, còn chưa có danh hiệu quân vương, chỉ biết là họ Hứa.” Trung niên nọ nói xong, lại do dự mở miệng: “Gia chủ, hiện tại con bé Nguyệt Ly đang trong giai đoạn Niết Bàn, chúng ta có nên thông báo cho con bé hay không? Nếu con bé đã chết rồi, chưa chắc đối phương sẽ trợ giúp chúng ta.”

Giang Minh Trạch khẽ nhăn mày, ánh mắt chớp động.

Tình huống lúc này của Giang Nguyệt Ly cũng giống như những thành viên trong danh sách hạch tâm của đội Quỷ Nguyệt khác, đều bị vây trong kế hoạch ấp trứng quân vương.

Bọn họ đều phải trải qua Niết Bàn!

Nếu không thể Niết Bàn trọng sinh, sẽ triệt để chết đi trong kế hoạch ấp trứng này.

Phải xem trong chín thành viên của đội Quỷ Nguyệt có thể ấp ra được một vị quân vương hay không.

Nếu vận khí không tốt, có khả năng toàn bộ đều chết.

Nhưng chỉ cần có được một vị quân vương, mọi chuyện sẽ khác hẳn.

Bởi vì với thế cục Giang gia trước mắt, tác dụng của một vị quân vương còn hơn xa 90 hình thái thứ hai khác.

Dù sao lực ảnh hưởng của hình thái thứ hai kém qua xa quân vương, bọn họ khó có thể nhúng tay vào chiến đấu cấp bậc quân vương.

“Hiện giờ là thời kỳ phi thường, tuy có thêm một người bạn là quân vương vừa tấn chức chính là chuyện tốt với chúng ta, nhưng đối phương cũng chỉ là quân vương vừa tấn chức mà thôi, không thể sánh bằng những quân vương uy tín lâu năm trong mấy gia tộc khác được.”

Giang Minh Trạch suy tư hồi lâu, cuối cùng mới lắc đầu nói: “Vẫn cứ để Nguyệt Ly tiếp tục đi, dù sao tư chất của con bé cũng không tồi, rất có hi vọng Niết Bàn thành công. Huống chi chúng ta còn không biết giao tình giữa hai người bọn họ như thế nào. Có lẽ đối phương đã tấn chức thành quân vương, nên muốn gặp mặt, khoe khoang với con bé một phen, nhưng một khi người nọ biết được thế cục của Giang gia chúng ta, chưa chắc đã chịu nhúng tay vào. Suy cho cùng, ở trước mặt lợi ích, một chút giao tình chẳng đáng để nhắc đến đâu.”

Trung niên nọ nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Quân vương vốn vô tình, là người làm việc trong gia tộc của quân vương, bọn họ đều khắc sâu hiểu biết về chuyện này.

Chương 891: Hạnh Phúc Cả Đời, Thống Khổ Nhất Thời!!!

“VẬY LỠ NHƯ CON BÉ KIA ĐÃ CHẾT...” Trung niên nọ do dự nói: “Tuy con bé rất có hi vọng, nhưng xác suất thành công cũng chỉ không đến 5%, xác suất tử vong thật lớn, không để con bé làm khuy áo kết nối...”

Giang Minh Trạch không nói chuyện, lại trực tiếp mở lá thư nọ ra, nhanh chóng đọc lướt một chút, quả nhiên đây là một lá thư mời, đối phương muốn mời Giang Nguyệt Ly tới thành Đễ gặp mặt.

“Dường như đối phương cũng biết tình huống của Giang gia, đây là muốn bảo vệ bạn tốt của mình sao...” Đôi mắt Giang Minh Trạch khẽ lóe lên, ông ta lập tức nhìn ra ý đồ của đối phương.

Trên lá thư này chỉ nói người nọ muốn mời Giang Nguyệt Ly đến thành Đễ, bạn cũ gặp nhau, ăn uống ôn chuyện, nhưng ôn chuyện là giả, kéo đối phương đi tị nạn mới là thật.

“Hiện giờ Giang gia gặp phải sinh tử tồn vong, bất cứ ai cũng không thể thoát thân một mình.” Ánh mắt Giang Minh Trạch trở nên lạnh lùng, ông ta lập tức gấp lá thư lại như cũ, nói: “Nếu Nguyệt Ly Niết Bàn thành công, dựa trên cơ sở là giao tình giữa con bé và vị quân vương kia, nó sẽ được đối phương coi trọng hơn, lúc ấy lại để con bé đi gặp mặt đối phương như lời mời. Có lẽ đến khi ấy, đối phương sẽ nguyện ý đến viện trợ ứng chiến.”

“Nếu con bé thất bại...” Ánh mắt Giang Minh Trạch chuyển thành lạnh như băng, nói: “Cứ nói là người của Hàn gia ra tay ám sát nó rồi, để xem người bạn của con bé kia có thể phần nọ vì cái chết của nó hay không.”

Trung niên nọ thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh đôi mắt lập tức tỏa sáng.

Đây đúng là biện pháp tốt, hiệu quả càng cao hơn từ bỏ kế hoạch ấp trứng.

So với còn sống mà tầm thường, chẳng bằng chết đi nhưng có thể làm ra cống hiến nhiều hơn cho gia tộc.

“Vậy phong thư này...”

“Cứ để chờ xem đã, xem bản thân con bé có ra gì hay không, nếu thất bại, đương nhiên không cần phải đọc.” Giang Minh Trạch trực tiếp thu lá thư kia lại.

Trung niên nọ nghe vậy khẽ gật đầu, rồi lập tức xoay người cáo lui.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, ngẫu nhiên Hứa Thâm cũng sẽ đi vào thế giới Linh Bí, hiểu biết động thái trong nội thành.

“Nhóm danh sách hạch tâm của Giang gia đã biến mất, hẳn là bọn họ quyết định làm ra thủ đoạn chống cự cuối cùng, đưa tất cả đi áp trứng quân vương rồi.” Số hai nói cho Hứa Thâm nghe tin tức mà gã nhận được, cũng như phỏng đoán của chính bản thân gã, chợt nói: “Trong khoảng thời gian này, giữa hai nhà Giang Hàn không ngừng phát sinh những vụ xung đột nhỏ, phỏng chừng đại chiến sẽ lập tức bùng nổ.”

“Áp trứng quân vương?” Nghe được lời nói của số hai, số năm và số bảy Đầu Sói đều tỏ ra kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được khái niệm này.

Số hai kiên nhẫn giải thích: “Chính là bức nhóm trăm khur giả đã đạt tới hình thái thứ hai cực hạn đến tuyệt cảnh thông qua phương thức đánh giết và tra tấn cực kỳ tàn khốc. Theo tình huống bình thường, loại thí luyện này đều là nghiêm túc, nếu chết trong thí luyện chắc chắn sẽ chết thật, không tồn tại bất cứ một cơ may nào cả, cũng không tồn tại thứ gọi là giả vờ uy hiếp kia đâu.”

Số bảy Đầu Sói rút cổ lại, thí luyện tàn khốc như vậy, kể cả một tay đại hán vạm vỡ, to gan như gã, nghe xong cũng cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Loại thí nghiệm này có khác gì mang tất cả nhóm hình thái thứ hai ra chém giết đâu?

Nhưng khác ở chỗ, thanh đao dùng để giết bọn họ lại nằm trong tay gia tộc của chính họ.

Muôn trốn cũng không có chỗ nào để trốn.

Kẻ chịu áp bức không thành quân vương sẽ chết... Chuyện này quá mức cực đoan rồi.

“Giang gia đang chuẩn bị liều chết một sao?” Đôi mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng.

Một đại gia tộc lại lựa chọn làm ra hành động như vậy, có thể thấy được bọn họ đã chân chính đi đến trình độ sơn cùng thủy tận [1] rồi.

[1] : hết đường để xoay xở.

Không biết Ly tử có tham gia loại thí luyện này hay không?

Hoặc là nói, cô ấy đã thất bại trong thí luyện và chết đi rồi.

“Chuyện tới hiện giờ, ngoại trừ liều mạng, Giang gia cũng không còn biện pháp gì khác. Suy cho cùng, sau khi bị đám người kia từng bước xâm chiếm, cả gia tộc cũng chỉ còn hai bàn tay trắng, không bằng tận dụng hết thảy mọi thứ.” Số hai cũng có thể hiểu được cách làm của Giang gia, lại mở miệng nói: “Nếu những gia tộc khác muốn giảm bớt tổn thất sau đại chiến, bọn họ chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không thể chơi tiêu hao cùng Giang gia, nếu không, một khi tiêu hao hết sạch mọi nguồn lực của Giang gia, dù đánh tan được đối phương cũng không có giá trị gì.”

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, như vậy xem ra, hành động nhằm vào Giang gia sẽ được tiến hành rất nhanh.

Nói cho cùng, số hai có thể nhìn ra được điểm này, làm sao những gia tộc khác có thể không nhìn ra được?

“Những đại gia tộc này thật sự không còn nhân tính.” Số năm cảm khái nói, âm thanh đã biến hóa thành chất giọng thiếu nữ ngoan ngoãn, đáng yêu.

Đầu Sói cười nói: “Vẫn là chúng ta bình thường hơn một chút, đám người nội thành đều có chút điên. Trước kia tôi còn hâm mộ những người nằm trong danh sách hạch tâm của đại gia tộc kia, không nghĩ tới trong lúc gia tộc nguy cấp, địa vị bọn họ còn chẳng bằng một con chó, cuộc sống còn thảm hơn chúng ta. Ngày thường hưởng thụ được bao nhiêu ưu đãi, thì đến thời khắc mấu chốt lại phải nhả ra toàn bộ, thật đáng thương.”

“Người ta gọi cái này là hạnh phúc cả đời, thống khổ nhất thời, chúng ta lại là thống khổ cả đời...” “Số năm bất đắc dĩ làm ra tổng kết.

Đầu Sói hỏi: “Thế hạnh phúc ở đâu?”

“Được giải thoát vào lúc lâm chung, có tính không?” Số năm hỏi lại.

Đầu Sói yên lặng rồi cười khổ nói: “Nếu thực sự là như vậy, vẫn là bọn người kia có lời nha.”

“Thì đương nhiên rồi.”

Nghe hai người bọn họ thỏn thức, số hai bật cười khẽ, nói: “Nếu hai người nguyện ý, ngay bây giờ có thể tới tìm Giang gia nương tựa, tham gia vào thí luyện áp trứng kia. Tôi tin tưởng bọn họ sẽ vui vẻ tiếp nhận thôi.”

“Nhưng chúng tôi còn chưa được hưởng thụ gì, còn lâu mới nghĩ tới chuyện chết uống như thế.” Số năm nói: “Tôi vốn không nghĩ tới chuyện trở thành quân vương, một đời này có thể nhàn nhã tự tại mà sống đến lúc già đã rất không tệ, dù sao mỗi ngày có thể quen biết nhiều người như vậy, cuộc sống đã thực hạnh phúc rồi.”

Chương 892: Người Của Hội Nghị!

Đầu Sói kỳ quái nói: “Mỗi ngày anh đều có thể quen biết rất nhiều người sao? Quen biết nhiều người thì có cái gì hay ho mà hạnh phúc chứ?”

“Có thể nói chuyện phiếm cùng đủ loại người, không phải rất vui vẻ sao?” Số năm hỏi ngược lại, âm thanh đã biến hóa thành tiếng nói tang thương của một lão giả.

Miệng Đầu Sói ngưng bật, gã có cảm giác bản thân không thể hiểu được mạch não [1] của đối phương, nhưng ngoại trừ chính gã, phần lớn nhóm hình thái thứ hai đều có chút tố chất thần kinh, tình huống như số năm này đã coi là gần giống với bình thường rồi.

[1] : có thể hiểu là phương thức tư duy.

Hứa Thâm không để ý tới nội dung nói chuyện phiếm giữa hai người bọn họ, hắn mở miệng chào hỏi số hai một tiếng liền rời khỏi không gian Linh Bí.

Quan sát thời gian một chút, từ khi hắn viết thư đến bây giờ, đã được năm ngày rồi.

Trong lá thư lúc trước, thời gian hắn hẹn gặp Ly tử tại nội thành là bảy ngày sau, còn dư lại hai ngày.

Nếu Ly tử không thể tới được, khả năng cao là cô ấy lành ít dữ nhiều rồi.

Nếu thực sự là như vậy, hắn cũng không cần thiết phải tới trợ giúp Giang gia kia.

Ngày kế, vẫn như thường ngày Hứa Thâm đang tu luyện bên trong Quang Minh điện, đột nhiên một tiếng gió truyền đến.

Ngay sau đó, ở tầng thứ tư trong Khư giới, Hứa Thâm trông thấy một bóng người đang lững thững bước vào nơi này như đang nhàn nhã dạo chơi trong sân vắng.

Nhìn thấy Hứa Thâm đang đặt mình trong Khư giới, đôi phương cười cười, nói: “Cậu là thành chủ của nơi này?”

“Ông là?” Hứa Thâm dừng luyện kiếm, thu lại khư lực, khẽ nhíu mày nhìn đôi phương, một vị quân vương xa lạ.

Người đến có dáng vẻ trung niên, mang theo đôi mắt tam giác hẹp dài lại là hạ tam bạch [2], xương gò má khá cao, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, tùy ý mà đánh giá bốn phía, trên người không mang theo địch ý và sát khí.

[2] : con người hướng xuống dưới khá nhiều gọi là hạ tam bạch, ngược lại, hướng lên trên nhiều gọi là hạ thượng bạch, theo Nhân Tướng học, những người này thường lạnh lùng, vô tình.

“Xem ra Mạt Di La bị thua rồi.” Trung niên nọ đánh giá chung quanh một vòng, không khỏi lắc đầu, cảm thán nói:

“Không nghĩ tới năng lực giả thời gian cũng bị thua. Theo tôi suy đoán, chỉ nhiều nhất là hai người trong tất cả đám quân vương của tám đại thành Đế, có thể chiến thắng cô ta thôi... Cậu là quân vương mới tấn chức sao?”

Đôi mắt Hứa Thâm trở nên lạnh như băng, nói: “Đừng quanh co lòng vòng, ông là ai, nếu không nói, rất có khả năng ông sẽ không còn cơ hội để mở miệng nữa đâu!”

“Tính khí nóng nảy ghê gớm thật.” Trung niên nọ cười nhạt, nhưng không quan tâm tới sát ý của Hứa Thâm, nói: “Chắc là cậu biết nội thành, vậy cậu có biết tồn tại bao trùm phía trên nội thành là cái gì không?”

Hội nghị thống trị?

Trong lòng Hứa Thâm lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc.

Trên thực tế, nếu không thông qua Hạ Thông đọc được trí nhớ của cô gái tóc màu lục, đúng là hẳn cũng không biết nhóm người này tồn tại, sẽ một mực cho rằng nội thành chính là trời, mà trời của nội thành chính là bảy đại gia tộc.

“Ông là người của hội nghị?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá đối phương: “Ông chính là quân chủ?”

“Hả?” Trung niên có chút ngoài ý muốn với phản ứng của Hứa Thâm: “Xem ra cậu biết được khá nhiều đó. Quân vương trong nội thành biết đến chuyện này chẳng có gì là lạ, nhưng thành Đế lại khác, vậy mà một quân vương mới tấn chức như cậu lại biết được nhiều chuyện như vậy. Chẳng lẽ cậu... Đã cấu kết cùng cái kia mà Phản Nội Quân kia rồi?”

Trong lòng Hứa Thâm thoáng trở nên căng thẳng, đối phương lại biết rất rõ về tổ chức như Phản Nội Quân?

Tuy Phản Nội Quân cũng không phải tổ chức bí ẩn gì, nhưng chung quy lại, bọn họ vẫn không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

“Đừng nói khó nghe như vậy, có hợp tác hay không đó là chuyện của tôi, nếu hội nghị các người đã biết sự tồn tại của Phản Nội Quân rồi, nhưng vẫn buông tay mặc kệ bọn họ, là có ý gì đây?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Trung niên nọ mỉm cười, nói: “Tốt nhất là cậu đừng có trêu chọc vào bọn họ, nếu là quân vương khác, tôi cũng mặc kệ, nhưng cậu lại là người có thể giải quyết Mạt Di La, cướp được tòa thành này từ trong tay cô ta, thực sự làm cho người ta vô cùng ngoài ý muốn đó. Hi vọng bản thân cậu đừng để chính mình đi đường vòng.”

“Ông có ý gì?” Ánh mắt Hứa Thâm đầy vẻ lạnh lùng.

“Phản Nội Quân chỉ là một miếng mồi, sớm muộn gì cũng sẽ bị kéo về thôi.” Trung niên nọ cười dài nói: “Hội nghị chúng tôi sẽ không thiên vị nội thành, nhưng cũng không cho phép có người mang theo ý đồ phá hư bốn phía, trừ phi, nội thành thật sự cần xáo trộn tái sinh, đến khi đó chúng tôi sẽ ngầm đồng ý cho một thế lực như vậy tồn tại, nhưng bây giờ còn chưa đến thời điểm đó.”

Hứa Thâm giật mình, không nghĩ tới Phản Nội Quân bên kia lại là bấy rập do hội nghị ném ra ngoài.

“Làm như vậy có ý nghĩa gì sao?” Sau khi phục hồi lại tinh thần, sắc mặt Hứa Thâm càng thêm lạnh như băng, nói: “Lòng người không thể chịu nổi thử thách, các người cần gì phải đi thăm dò, thử xem phản ứng của những quân vương khác đối với nội thành? Chẳng lẽ đủ trung thành với nội thành sẽ đạt được ưu đãi gì đó sao?”

“Cậu hiểu lầm rồi.” Trung niên nọ nói: “Phản Nội Quân vốn không phải do chúng ta thành lập, chẳng qua tự bọn họ cho rằng hành động của mình luôn được giữ trong bí mật, nhưng trên thực tế, đám người này đã sớm bị chúng ta chú ý tới rồi. Huống chi cậu cho rằng mục đích chân chính của bọn họ là phản nội thành sao? Hoàn toàn không phải, điều mà bọn họ chân chính mưu cầu, là một cái ghế trong hội nghị. Bọn họ chỉ lợi dụng sự cừu hận đối với nội thành bên trong tư tưởng của đám tín đồ kia để làm lực ngưng tụ mà thôi.”

“Suy cho cùng, vẫn là mưu lợi cá nhân thôi.”

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, nhưng xem vẻ mặt của đối phương cũng không giống đang nói dối.

Nói như vậy, tất cả những thành viên của Phản Nội Quân vốn đang ẩn giấu cừu hận trong lòng kia, đều là pháo hôi và đá kê chân cho lãnh tụ trong tổ chức?

Ngay cả nỗi oán hận trong lòng những người tuyệt vọng cũng mang ra lợi dụng, đám người kia ... thật đáng xấu hổ.

Chương 893: Cuối Cùng Vẫn Ở Trong Lòng!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Trung niên nọ mỉm cười nói: “Một tổ chức như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị quân chủ trấn áp mà thôi. Bọn họ quá ngu muội, căn bản không biết thực lực của quân chủ mạnh mẽ tới cỡ nào. Đó là thứ sức mạnh không phải đám người như bọn họ có thể tưởng tượng được, cũng không thể đơn thuần dựa vào nhân số là có thể thủ thắng được.”

“Tuy cùng là quân vương, nhưng độ chênh lệch giữa quân chủ và quân vương lại không chỉ đơn giản là một điểm nho nhỏ như vậy...”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, lập tức nhìn chăm chăm vào đối phương: “Ông không phải quân chủ?”

“Đương nhiên là không.” Trung niên nọ nói: “Nếu tôi là quân chủ, phỏng chừng hiện tại cậu đã quỳ nói chuyện cùng tôi rồi.”

Hứa Thâm nhướn mày: “Vậy ư? Chẳng lẽ ngày thường khi ông nhìn thấy quân chủ, cũng phải quỳ nói chuyện sao?”

Nụ cười trên mặt trung niên nọ lập tức biến mất, lạnh lùng nói: “Chờ đến khi nhìn thấy, cậu sẽ hiểu, chênh lệch giữa quân chủ và quân vương, còn lớn hơn giữa quân vương và giai đoạn đầu.”

“Là bởi vì khu binh cấp truyền thuyết sao?” Hứa Thâm cũng không nổi giận, chỉ bình tĩnh hỏi.

Trung niên lạnh nhạt nói: “Không chỉ như thế, cả năng lực, sức chiến đấu của bản thân quân chủ cũng vượt qua quân vương bình thường. Bọn họ có thể dễ dàng trấn áp tuyệt đại bộ phận quân vương, cộng thêm kiện khu binh cấp truyền thuyết gần như tương xứng hoàn mỹ với mình, làm chiến lực tăng thêm một đoạn lớn. Cậu sẽ cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng. Ở trước mặt quân chủ, kể cả bảy đại gia tộc trong nội thành

trong thời kỳ huy hoàng nhất, cũng phải kính cẩn cúi đầu nghe theo!”

“Vậy ư? Vậy bọn họ có chiến tích gì có thể kể ra hay không? Hoặc là... năng lực của bọn họ là gì?” Hứa Thâm thản nhiên tiếp tục hỏi.

Đối phương vốn là quân vương, lại sùng kính với quân chủ như thế, có thể thấy được quân chủ thực sự không giống người thường.

Nhưng ... đưa ra một giả thuyết khác đi, nếu để những quân chủ kia đối đầu với Nghĩ Hậu đã đạt được khư binh áo choàng màu đỏ tươi, bọn họ sẽ phải làm như thế nào đây?

Theo những gì Hứa Thâm suy nghĩ, thì Nghĩ Hậu với khả năng xuyên về quá khứ, gần như đã đứng tại vị trí đỉnh điểm của quân vương rồi.

Kể cả hắn, dưới tình huống một đầu một cũng không thể chiến thắng cô ta được.

Đúng vậy, nếu Mai Phù không ra tay can thiệp vào đoạn thời gian trong quá khứ, Nghĩ Hậu có thể dễ dàng giết chết hắn.

“Xem ra trong đầu cậu cũng có một chút ý tưởng đó.” Trung niên nọ nghe được lời nói của Hứa Thâm, hơi lộ ra nụ cười khinh miệt, nói: “Tư liệu về quân chủ là thứ không thể lộ ra ngoài, nếu cậu có tin tưởng muốn khiêu chiến bọn họ, thì hoan nghênh cậu tự mình đi chứng kiến. Mặt khác, các vị quân chủ cho phép người khác công khai khiêu chiến mình và chắc chắn sẽ nhận lời khiêu chiến.”

Đến đây, ông ta lại cười nói: “Chỉ cần tự cậu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho trường hợp bản thân chắc chắn phải chết là được.”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, nhưng không có ý định tiếp tục tán gẫu về vấn đề này nữa, hắn lập tức thay đổi câu hỏi: “Ông đến nơi này của tôi là?”

“Gần đây, động tĩnh ở nơi này có chút lớn, nghe nói đã đổi người mới, nên tôi tới đây nhìn xem. Đừng lo lắng, tôi chỉ đi điều tra một chút theo lệ thường thôi, cũng nhân tiện nói cho người mới như cậu biết được quy củ của hội nghị.” Trung niên nọ nói.

“Hả?”

“Hội nghị sẽ không dễ dàng can thiệp vào chuyện của thành Đễ, chỉ cần thành Đễ nộp thuế kim đúng hạn là được. Mặt khác, các loại tài nguyên cần thiết như quặng mỏ, khư thú... cũng phải thực hiện theo đúng tiêu chuẩn.” Trung niên cười nói: “Ngoại trừ những chuyện này, còn lại đều rất tự do. Chúng ta mặc kệ mấy người đổi tên tòa thành này là cái gì, thành Lão Thử (con chuột) cũng tốt, thành Mã Nghĩ (con kiến) cũng được, hay là thành Quang Tuyền (tia sáng) hiện tại cũng chẳng sao, đều tùy ý, kể cả nếu cậu thích, đặt tên nó là thành Cầu Thi (cút chó) cũng ổn thôi, tên nào cũng vậy, chỉ cần người trong thành này không ý kiến là được hết.”

“Thật là tự do...” Hứa Thâm mở miệng cười lạnh.

Từ trong lời nói của đối phương, hắn cảm nhận được loại cảm giác về sự ưu việt khiến cho bản thân mình vô cùng chán ghét, thậm chí loại cảm giác đến từ phía người trung niên này, còn mãnh liệt hơn từ phía nội thành.

“Đương nhiên, chỉ cần cậu đừng phạm sai lầm, trong tương lai, cậu vẫn có thể tiếp tục hưởng thụ phần tự do này.” Trung niên nọ mỉm cười nói: “Mặt khác, giữa các quân vương thành Đễ cấm không được kết bè kết đảng với nhau, cũng cấm cấu kết cùng thế lực nội thành, đương nhiên cũng cấm tạo thành giết chóc và phá hư trong nội thành. Về khu vực trong thành của mấy người, thì tùy ý, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến lượng cống phẩm nộp lên là được.”

“Mấy điều cấm này cũng không ít đâu.” Hứa Thâm nở nụ cười.

Hắn chưa từng nhìn thấy những quy củ này trong trí nhớ của cô gái tóc màu lục, phỏng chừng nguyên nhân của chuyện này là vì đối phương vốn không phải đại đương gia của thành Hải Điều.

Tuy trong thành bọn họ, ba vị quân vương đã hình thành thế chân vạc, nhưng thành Hải Điều vẫn chân chính thuộc quyền sở hữu của một vị quân vương mạnh nhất kia.

“Vương của thành Đễ đều là cô vương [1].” Trung niên nọ mỉm cười nói: “Nếu cậu muốn kết giao bạn bè, được thôi, cậu

có thể chuyển giao tòa thành này lại cho người khác, còn bản thân vào nội thành phát triển. Với năng lực của cậu, nếu muốn tìm một nơi nương tựa trong bảy đại gia tộc, hẳn là bọn họ đều sẽ cực kỳ hoan nghênh.”

[1] : quân vương cô độc.

“Không cần.” Hứa Thâm lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt lướt qua đỉnh đầu người trung niên nọ, chĩa thẳng về phía không trung.

Không trung trong Khư giới là một mảnh u ám vô cùng, chỉ có một vầng trăng đen mờ lung treo giữa trời.

Mặt trăng đen trông rỗng, có hình tròn.

Tầm mắt Hứa Thâm cũng không ngưng tụ trên vầng mặt trăng đen tuyền cổ như sơ [2] ấy, hắn chỉ nhìn về phía xa xôi kia, và trong đầu suy nghĩ đến tương lai mà mình mong muốn.

[2] : tồn tại từ lúc ban sơ và không hề thay đổi.

“Tới cuối cùng, ta vẫn ở bên trong lồng giam...” Hắn nhẹ giọng thở dài.

Theo những gì trung niên trước mặt này nói, thì ai làm chủ nhân thành Đế cũng không sao cả, thành Đế tên là gì cũng chẳng thành vấn đề, chỉ cần thành Đế thực hiện đúng trách nhiệm của một tòa thành Đế và đảm bảo lợi ích cho hội nghị là được.

Hắn cướp đoạt được tòa thành này, nhưng ngược lại, chính tòa thành này lại biến thành cái lồng giam hắn.

Và chủ nhân của cái lồng giam này là hội nghị.

Chương 894: Một Khi Đã Như Vậy, Vì Sao Không Đi Thử Nghiệm?

Khi còn là vụ dân, hắn từng nghĩ rằng được cứu trợ nghĩa là có thể thoát khỏi khư.

Nhưng chờ tới lúc tiến vào cục Khư Bí, hắn lại phát hiện ra mình càng bị cuốn vào nhiều sự kiện khư thú hơn.

Vì thoát ly cực Khư Bí, hắn chỉ có thể trăm thật nhiều khư, tích góp thật nhiều công huân, lại lẫn lộn trong nội bộ các thế lực khắp nơi nhằm đạt được thật nhiều tài nguyên, từ đó trở nên mạnh mẽ hơn, mà sống sót.

Nhưng cũng bởi vậy, hắn trực tiếp bị cuốn vào cuộc đấu tranh giữa các thế lực, một cuộc chiến giữa người với người và độ nguy hiểm vượt xa lúc phải đối mặt với khư.

Tới hiện giờ, thậm chí hắn còn thành công Niết Bàn tái sinh rồi.

Rốt cuộc cũng siêu phàm tuyệt thế, trở thành quân vương.

Thành tựu này đã là đỉnh điểm trong nhận thức của hắn...

Nhưng không!

Ngay tại thời điểm hắn cho rằng bản thân đã phá được cái lồng vẫn luôn trói buộc mình, thì đó cũng là lúc hắn chợt phát hiện ra rằng, kết quả của một chuỗi cố gắng kia chỉ khiến cho bản thân hắn đạt được một cái lồng khác càng lớn hơn thôi.

Nếu quân vương cũng không được, chẳng lẽ hắn phải gia nhập hội nghị, mới chân chính trở thành người nhấc lồng?

Một khi đã như vậy, vì sao không đi thử nghiệm?

Hứa Thâm nở nụ cười, bỗng nhiên hắn rất muốn nhìn xem, thời khắc bản thân mình đi đến cuối cùng, đạt tới đỉnh điểm, muốn tiến cũng không thể tiến lên được nữa, xung quanh sẽ là phong cảnh như thế nào.

“Nhà giam sao? Cậu nghĩ quá cực đoan rồi.” Trung niên nọ nghe được lời nói của Hứa Thâm, chợt lắc lắc đầu: “Cậu có quyền lựa chọn mà, tiến vào đại gia tộc trong nội thành, cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của cậu vậy? Nhưng thành Đế lại có quy củ của thành Đế, khi làm vương ở nơi này, toàn thành sẽ nằm dưới quyền điều khiển của cậu, cậu đã trở thành người chế định quy tắc, cậu còn có thể tùy tiện sửa chữa luật pháp trong thành của mình, ở nơi này, lời nói của cậu chính là thiên mệnh, tất cả mọi người bên dưới đều phải làm theo.”

“Những điều này chẳng lẽ không phải một loại hưởng thụ hay sao?”

Hứa Thâm thu lại nụ cười, chỉ lặng lẽ nhìn ông ta, nói: “Nếu trong nội thành có người mà tôi phải giết chết, mọi chuyện sẽ như thế nào?”

Trung niên nọ nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Vậy cần phải xem tình huống mới quyết định được. Nếu đối phương chỉ là người bình thường, để cậu hả giận, muốn giết cứ giết thôi. Nếu đối phương chính là nhân vật có thân phận khá cao, lại cần phải cố gắng hết mức nhằm kết nối, bàn bạc sao cho thỏa đáng. Cậu có bất cứ phần nộ gì, đều có thể mở lời xin hội nghị. Nếu người của bảy đại gia tộc, hoặc là thế lực khác đắc tội với cậu, cậu cũng có thể xin chỉ thị từ phía hội nghị.”

Ông ta lại nói thêm: “Lệnh cấm ở đây dành cho cả hai bên, quân vương trong nội thành cũng bị cấm làm xằng làm bậy ở thành Đê.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn ông ta, nói: “Tôi muốn nói, nếu tôi có kẻ thù là quân vương trong nội thành, và tôi chỉ muốn giết hắn thôi, tình huống sẽ như thế nào?”

Trung niên nọ nhíu mày, nói: “Vậy chỉ có thể xin chỉ thị từ phía quân chủ thôi. Cậu nói rõ ràng tình huống mà mình gặp phải, sau đó sẽ do quân chủ đến phán đoán xem nên xử phạt như thế nào. Nếu đối phương thật sự đắc tội với cậu, cậu có thể căn cứ theo tình huống mà đòi bồi thường.”

Hứa Thâm vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương, nửa từng chữ một: “Ngoại trừ giết hắn, không có lựa chọn thứ hai, tình huống sẽ như thế nào?”

“Vậy nghĩa là cậu đang khiêu khích hội nghị!” Sắc mặt trung niên nọ lập tức lạnh xuống, nói: “Hắn là những lời tôi nói đã đủ rõ ràng rồi, kể cả Mạt Di La, lúc trước cô ta từng bị khinh bỉ ở nội thành, nhưng nhiều nhất chỉ có thể tìm người thường trong gia tộc đối phương tới phát tiết cho hả giận mà thôi. Cậu không thể giết quân vương, làm vậy quá không giảng đạo lý!”

Hứa Thâm nở nụ cười, chợt gật gật đầu nói: “Tôi đã hiểu rồi.”

“Cậu đừng có nghĩ đến mấy chuyện ám sát linh tinh kia.”

Trung niên nọ quan sát vẻ mặt Hứa Thâm, lập tức nhíu mày nói: “Chỉ cần cậu ra tay, quân chủ nhất định sẽ biết được, có một vài loại năng lực còn đáng sợ hơn rất nhiều so với những

gì cậu có thể tưởng tượng được. Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần là chuyện từng phát sinh, nhất định sẽ bại lộ, tốt hơn hết là cậu đừng có kích động.”

“Yên tâm.” Hứa Thâm cười nói: “Tôi sẽ không xúc phạm quy tắc bên trong hội nghị.”

“Vậy được.” Trung niên nọ cũng không thèm quan tâm xem lời Hứa Thâm nói là thật hay giả. Ông ta khuyên bảo một câu là đủ rồi, còn Hứa Thâm mạo phạm quy tắc là tự tìm đường chết, ông ta không thừa tâm tư mà đi để ý đến loại chuyện này.

“Những lời cần nói, tôi đã truyền đạt xong, hi vọng cậu tự giải quyết cho tốt. Mặt khác, Mạt Di La chính là năng lực giả thời gian, cậu đã thực sự giết chết cô ta rồi sao?”

“Chưa.” Hứa Thâm cũng không giấu giếm, nói: “Cô ta không dễ bị giết như vậy.”

“Nói như vậy, vị trí này của cậu còn chưa vững?” Trung niên nọ tương đối hiểu được cách nói của Hứa Thâm.

Suy cho cùng, năng lực của Mạt Di La cũng quá mạnh mẽ, có thể đánh bại cô ta đã là chuyện cực kỳ hiếm thấy, càng đừng nói tới chuyện giết chết cô ta.

Mà theo lẽ thường, trong cuộc chiến giữa những quân vương, nếu không đánh lại đối phương, ít nhất vẫn có thể thoát thân.

Nếu ngay cả thoát thân cũng không thể làm được, trừ phi đã bị địch nhân nghiền áp.

“Có lẽ là vậy.” Hứa Thâm cười cười.

Trung niên nọ thấy vậy, gần như đã hết hứng thú nói chuyện với hắn rồi, ông ta lập tức khoát tay, xoay người, nói: “Được rồi, ở trong khoảng thời gian cậu nhậm chức này, cứ nhớ kỹ lời nói của tôi là được. Những chuyện khác, cậu tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, ông ta đã trực tiếp xoay người rời đi rồi.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn theo bóng dáng đối phương rời đi rồi biến mất, hắn cũng thu hồi ánh mắt, tới lúc này, sát ý trong mắt đã không thể kiềm chế được nữa, lập tức phun trào mãnh liệt ra ngoài.

Ban đầu hắn còn tính toán sẽ kiềm chế một chút, chờ đến tối mới ra tay, nhưng hiện tại... thời gian có chút gấp gáp.

Không giết ở nội thành, thì bắt lại thành Để rồi mới giết?

Hội nghị... Cũng cần phải có biện pháp chứng kiến mới được.

Hứa Thâm nghĩ đến không gian Linh Bí, nếu bước vào nơi này, mở miệng hỏi mấy chuyện bí ẩn kia, có lẽ sẽ tìm được người hiểu biết, nhưng trung niên nọ vừa đến nơi này, hắn cũng vừa kế vị chức thành chủ, nếu đi tìm hiểu chuyện về hội nghị ngay tại khoảng thời gian nhạy cảm này, thân phận rất dễ bị người ta tập trung khoanh vùng.

Chuyện gì cũng phải chậm rãi thôi...

Chương 895: Kế Hoạch Ấp Trúng Thành Công Rồi!!!

Ngày kế.

Hứa Thâm ngồi bên trong đại tửu điểm Mạc Na thuộc khu Quang Minh, chờ đợi Ly tử đến.

Khách sạn này chính là nơi trước kia Chu Dã từng dẫn bọn họ đi tới chúc mừng sau lần đầu tiên Hứa Thâm chấp hành nhiệm vụ và hoàn thành viên mãn.

Hiện giờ Hứa Thâm chỉ cần nói một câu cũng có thể bao cả tòa khách sạn này, còn là miễn phí trưng dụng.

Đã qua giờ ăn tối, vẫn chưa thấy Ly tử xuất hiện, Hứa Thâm biết hắn là cô ấy không thể đến đây được rồi.

Hắn cảm thấy một chút tiếc nuối, nhưng cũng chẳng làm gì được, chỉ có thể trở lại Quang Minh điện.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn lập tức để cho Tiết Môi đi thêm một chuyến nữa tới Giang gia, hỏi thăm tình huống, xem đối phương có thể cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục hay không.

Rất nhanh, Tiết Môi đã đến nội thành, bước vào trang viên của Giang gia ở thành Hoài Thủy. Sau một hồi tiếp đón, hàn huyên

khách khí, Tiết Môi đã nhận được câu trả lời từ phía Giang gia và lập tức chạy về bẩm báo với Hứa Thâm.

“Cô ấy đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ?” Hứa Thâm có chút nghi hoặc khi nghe được lời nói từ trong miệng Tiết Môi.

Có loại nhiệm vụ gì còn quan trọng hơn một bữa cơm với quân vương?

Trong lá thư trước đó, hắn đã nói rõ thân phận của mình rồi mà?

Dựa theo tình huống hiện giờ của Giang gia, sau khi biết một vị quân vương ngỏ ý muốn mời thành viên trong gia tộc bọn họ đi gặp mặt, bọn họ nên giúp đối phương hoãn hết mấy những nhiệm vụ khác, rồi tận tình đưa đến điểm hẹn mới đúng...

Chẳng lẽ Ly tử thực sự đang chấp hành một nhiệm vụ quan trọng nào đó không thể bứt ra?

Hứa Thâm nghĩ ngợi một lát, vẫn không có kết quả, sau đó, hắn chỉ đơn giản là không thèm quan tâm tới nó nữa,

Dù sao hắn cũng gửi lời mời rồi, bất cứ lúc nào đối phương cũng có thể đến thành Để tìm hắn.

Trừ phi Ly tử đã gặp chuyện không may, vậy hắn cũng hết cách.

Thời gian cực nhanh trôi qua, đảo mắt một cái đã hết một tuần.

Giang gia, thành Hoài Thủy

Một con đại khur đang ngủ say trong một hang động u ám, bỗng nhiên mở mắt, tỉnh táo nhìn khung cảnh trước mặt.

Cũng không biết từ khi nào, sương mù dày đặc đã tụ tập trong không khí ở ngay trước mặt nó, chung quanh tràn ngập sương mù.

Sương mù này rất quỷ dị, chúng tới vô cùng lặng lẽ, không một tiếng động.

Đại khur nheo mắt, lại nhìn thấy thật nhiều sương mù đang không ngừng tụ tập vào một chỗ, dần dần, một bóng người được ngưng kết từ bên trong sương mù.

10 phút sau, một tin tức được truyền ra, khiến cho toàn bộ cao tầng Giang gia đều chấn động và mừng rỡ như điên.

Bởi vì kế hoạch ấp trứng thành công rồi!

Rốt cuộc Giang gia bọn họ cũng sản sinh ra quân vương mới!

Hơn nữa, lần này đúng là trời phù hộ cho Giang gia, trong một lần lại có thể sản sinh ra hai vị quân vương!

Chín thành viên trong danh sách hạch tâm lại có thể sản sinh ra hai vị quân vương, trong khi xác suất vốn không đến 5%, lại nhanh chóng tăng lên tiếp cận 20% rồi!

“Tổ tiên phù hộ!”

Giang Minh Trạch biết được tin tức, cũng kích động đến cả người đều run rẩy, vừa khiếp sợ vừa mừng rỡ như điên.

Rất nhanh, tin tức này đã truyền khắp nội thành.

Giang gia không cố ý giấu giếm. Hơn nữa, ở thời khắc này, Giang gia bọn họ thực sự rất cần loại tin tức có lợi như vậy. Nó không chỉ mang đến tin tưởng cho tộc nhân trong gia tộc, còn cực kỳ hữu hiệu trên phương diện uy hiếp ngoại tộc.

Để những thế lực ban đầu rục rịch khắp nơi nhận được tin tức này, nhất thời đều trở nên khiếp sợ và im lặng.

Và đương nhiên phải kể tới tập thể từ trên xuống dưới của Hàn gia, gia tộc ngay từ đầu đã trở mặt với Giang gia. Tâm trạng lúc này của bọn họ chính là tức giận mắng chửi và phẫn nộ không thôi.

Loại tình huống này của Giang gia là vận cứt chó gì chứ?

Theo lẽ thường, dù có thể ấp trứng thành quân vương chẳng nữa, cũng không thể ấp một lần được tới hai vị!

Chẳng lẽ ... mệnh số của Giang gia còn chưa đến lúc đoạn tuyệt?

Ngay lúc này, toàn bộ nhóm cao tầng của gia tộc đều có mặt bên trong trang viên của Giang gia, lão quân vương duy nhất của Giang gia cũng xuất hiện.

Ở thời điểm này, gương mặt lúc nào cũng nhuốm vẻ u sầu, mệt mỏi của lão lại bừng lên ánh rạng ngời, đôi mắt sáng quắc, đầy

tin thần, đang nhìn thẳng về phía con đường nhỏ bên ngoài.

Nơi đó, có hai bóng người đang sóng vai bước đi trong Khu giới, xuyên qua vách tường và kiến trúc, nhưng những người khác không có lấy một chút phản ứng nào, hiển nhiên bọn họ không thể nhìn thấy hai người này.

Nhưng lão quân vương lại nhìn thấy, trong mắt lão hiện lên một mảnh kích động, trực tiếp cười to nói: “Tốt, tốt!”

Ngay khi đám người bên cạnh đang vô cùng kinh ngạc, thì lúc này một nam một nữ đang bước đi trong Khu giới cũng buông xuống hiện thực.

Và đương nhiên ở trong mắt mọi người, hai người bọn họ vừa xuất hiện từ giữa khoảng không, hết như thuần di vậy.

“Là Nguyệt Ly!”

“Trần Phong!”

Chờ tới lúc thấy rõ dung mạo của hai người, chúng cao tăng Giang gia đều có chút kích động.

Bọn họ rất quen thuộc với phương thức hiện thân quý dị của hai người này. Bởi vì ngoại trừ năng lực giả hệ ảnh tử sở hữu một loại năng lực nào đó rất mạnh, hành vi như vậy, chỉ có thể được giải thích bằng buông xuống từ tầng sâu trong Khu giới mà thôi!

“Ly Nhi!” Một đôi vợ chồng lao khỏi đám người, tiến lên bắt lấy cánh tay Giang Nguyệt Ly, vẻ mặt đầy kích động.

Nhưng vẻ mặt Giang Nguyệt Ly lại tương đối lạnh nhạt, cô chỉ lặng lẽ nhìn thoáng qua bọn họ, sau đó ánh mắt liền dừng ở trên người lão tổ tông Giang gia.

Đôi mắt cô khẽ nheo lại một chút. Ở thời điểm hiện tại, sau khi bản thân đã trở thành quân vương, dựa vào năng lực của mình, cô có thể cảm nhận được năng lượng chân chính của vị lão quân vương này, dồi dào hơn mình nhiều lắm.

Đúng là vẻ bề ngoài của đối phương thật sự già nua, nhưng từ trên người lão lại mang đến cho người ta một loại cảm giác núi lửa đang súc thể nén giận.

Tựa như bất cứ lúc nào, lão giả này cũng có thể phát ra lực lượng cực kỳ mãnh liệt.

Khó trách, Giang gia chỉ có một mình lão tổ tông tọa trấn, nhưng vẫn có thể duy trì được nhiều năm như vậy.

Và quả nhiên giữa những vị quân vương với nhau cũng có chênh lệch.

Chương 896: Câu Hỏi Kỳ Quái!

“Chúc mừng hai người đã Niết Bàn tân sinh, sau này Giang gia có ba người chúng ta tọa trấn, sẽ tái hiện thời khắc huy hoàng ngày xưa!” Lão quân vương cười khẽ nói.

Dù tuổi đã cao, nhưng vào giờ khắc này, hào khí và sát khí bề ngễ từng bị lão thu vào trong lòng, lại một lần nữa hiển lộ ra ngoài, như thể sự xuất hiện của hai vị quân vương mới, đã đánh thức bản chất uy nghiêm của một vị cường giả trong lòng lão, từ đó toả sáng tân sinh, lộ ra ý chí chiến đấu hiên ngang, bất khuất.

Giang Nguyệt Ly khẽ gật đầu, nói: “Ít nhất chúng ta sẽ không để cho Giang gia bị người ta khinh thường nhục nhã nữa.”

“Hiện giờ chính là thời điểm thanh toán nợ nần với đám người Hàn gia kia.” Ánh mắt thanh niên bên cạnh Giang Nguyệt Ly đầy vẻ lạnh lùng, sát ý đậm đặc trong đáy mắt. Người này cũng là một thành viên trong danh sách hạch tâm của Giang gia, một vị thiên tài trong tộc.

“Ha ha, không vội.” Lão quân vương cười nói: “Hai người vừa thành quân vương, có rất nhiều chuyện còn chưa quen thuộc, trước tiên, cứ lật xem tư liệu về những vị quân vương khác mà gia tộc chúng ta từng thu được đã, sau đó lại luận bàn với nhau một chút, đến khi thích ứng được với lực lượng của quân vương, chúng ta sẽ tới tìm bọn họ thanh toán nợ nần.”

“Đúng đúng, mấy người vừa Niết Bàn lột xác xong, còn cần thời gian để thích ứng, ổn thỏa là tốt nhất.” Giang Minh Trạch vội vàng cười nói.

Giang Nguyệt Ly đưa mắt nhìn ông ta một cái, nhưng không nói điều gì.

“Hừ!” Giang Trần Phong bên cạnh lại lộ ra vẻ mặt lạnh như băng.

Tuy bọn họ tự nguyện tham gia kế hoạch ấp trứng quân vương lúc trước, nhưng toàn bộ những cảm xúc phẫn nộ, thống khổ và tuyệt vọng bọn họ gặp được trong quá trình đó cũng là chân thật.

“Về kế hoạch ấp trứng, hai người cũng đừng trách Minh Trạch. Đây đều là quy củ cũ trong tộc, nếu không phải chúng ta đã đi đến thời khắc sinh tử tồn vong, chẳng có ai sẽ đưa ra loại quyết định hy sinh như vậy. Hãy nhớ rằng kẻ thù chân chính của chúng ta là Hàn gia, là những gia tộc muốn bỏ đá xuống giếng khác, mà không phải Minh Trạch.” Lão quân vương bên cạnh cười khẽ nói.

Giang Minh Trạch bị Giang Trần Phong từng là con cháu mình nhìn chăm chăm vào với ánh mắt như thợ săn đang nhìn chăm chăm vào con mồi, lông tóc toàn thân lập tức dựng đứng lên, trong lòng tràn ngập cảm giác sợ hãi.

Nụ cười trên mặt ông ta trực tiếp trở nên cứng đờ, cũng chỉ có thể ngượng ngùng nở nụ cười, phụ họa: “Đúng vậy, nếu không phải gia tộc rơi vào tuyệt cảnh, tôi tuyệt đối sẽ không hy sinh mấy người, đáng tiếc những lão già như chúng tôi đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, nội tâm đã sớm chết lặng, dù chịu kích thích như thế nào cũng rất khó thức tỉnh, nếu không, kẻ nên hy sinh phải là chúng tôi mới đúng.”

“Hừ!” Giang Trần Phong hừ lạnh một tiếng, ông ta nói thật dễ nghe, nếu là trước kia, có lẽ gã còn có thể tin những lời này là thật.

Nhưng trong quá trình Niết Bàn lột xác thành quân vương, cả linh hồn lẫn ý chí của gã đều được tái tạo rồi, tới lúc này, ánh mắt nhìn mọi thứ lại càng thêm thấu triệt.

“Hai người đi theo ta.” Lão quân vương nói với hai người Giang Nguyệt Ly, sau đó trực tiếp bước vào tầng thứ tư trong Khư giới.

Hai người kia thấy vậy cũng lập tức đi theo lão, cũng đi vào tầng thứ tư trong Khư giới.

Nơi này có thể ngăn cách toàn bộ tộc nhân trong hiện thực.

“Hiện giờ trong lòng hai người cảm thấy gia tộc thế nào?” Lão quân vương thu lại nụ cười trên mặt, lặng lẽ nhìn hai người Giang Nguyệt Ly.

Câu hỏi này thật kỳ quái.

Quân vương đều là tồn tại đã cởi bỏ tình cảm trong lòng, mặc dù bọn họ vẫn còn tình cảm, nhưng chỉ còn sót lại một bộ phận cực nhỏ, hoặc là tương đối đơn giản mà thôi.

Như phần nộ, sát ý, hoặc chỉ đơn thuần là hoài niệm, tiếc hận, vân vân...

“Tôi cũng đang muốn hỏi lão tổ.” Giang Trần Phong nhíu mày nói: “Gia tộc yếu ớt vốn là thứ gánh nặng như thế, vì sao lão tổ dù chết cũng muốn tử thủ gia tộc? Với lực lượng của ngài, đã đủ để đi tìm thứ càng cao hơn, theo đuổi càng nhiều thứ hơn mà?”

Hiện giờ, gã sớm nhìn thấu vinh quang của gia tộc là gì.

Đã từng trải qua sinh tử và hủy diệt, gã chỉ quan tâm tới cảm thụ của chính mình.

Lão quân vương cười nhạt, nói: “Thứ càng cao hơn là thứ gì? Khư binh hoàn mỹ, hay là Linh Bí trong truyền thuyết? Hoặc là tồn tại siêu việt quân vương? Ta nói cho hai người nghe, tất cả chúng đều là hư vô. Kể cả khi chúng là sự thật, thì với quân vương chúng ta, chỉ sợ có đi hết cả đời người, cũng không nhất định có thể tìm được cái bóng của chúng.”

“Trước kia, khi ta vừa trở thành quân vương, cũng từng thoát ly gia tộc một đoạn thời gian, một mực tìm kiếm chung quanh, nhưng về sau này, khi ta tìm được càng nhiều tư liệu hơn, biết được càng nhiều tin tức hơn, mới hiểu được rằng loại chuyện này quá mức khó khăn.”

“Bởi vậy cuối cùng ta lại trở về về trong gia tộc, lợi dụng lực lượng của gia tộc đi tìm kiếm chúng, chẳng phải làm như vậy sẽ nhanh hơn một mình tìm kiếm hay sao?”

Giang Trần Phong nhướng mày, nói: “Thực sự khó như vậy sao? Các đại gia tộc cũng chưa tìm được?”

“Khó lắm.” Lão quân vương lắc đầu, nói: “Nói một cách đơn giản, bọn họ muốn chiếm đoạt gia tộc chúng ta, cũng vì muốn

giành lấy Quỷ Nguyệt Thần Diện trong tay ta. Nó là khư binh cấp truyền thuyết Giang gia của chúng ta, quyền trọng đã đạt tới 23, chỉ còn chín điểm nữa, là tới con số 32 cực hạn.”

“9 điểm...” Đôi mắt Giang Trần Phong khẽ chớp động, gã tiếp tục nói: “Nếu tìm được khư binh dự trữ trong các gia tộc khác, hẳn là có thể gom góp đủ 9 kiện khư binh có đặc tính tương tự với nó. Như vậy, Quỷ Nguyệt Thần Diện đã bước tới rất gần trạng thái hoàn mỹ rồi.”

Lão quân vương gật đầu, nói: “Nhưng gia tộc khác sẽ không miễn phí giao khư binh dự trữ trong kho hàng của bọn họ cho chúng ta. Hẳn là hai người cũng biết, các gia tộc đều quản lý khư binh của mình cực kỳ nghiêm mật, kể cả khư binh cấp thấp nhất. Bọn họ làm vậy để hạn chế lượng khư binh chảy ra bên ngoài xuống mức tối thiểu nhất, không cho người khác có cơ hội gom góp dung hợp.”

Giang Nguyệt Ly đang đứng bên cạnh, từ nãy tới giờ vẫn không nói chuyện, lại bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Nếu chúng ta có thể tập hợp toàn bộ khư binh dự trữ của sáu đại gia tộc khác, hẳn là chuyện gom góp được 9 kiện khư binh từ trong đồng khư binh nhiều như vậy, sẽ rất đơn giản. Vì sao chúng ta không hợp tác cùng bọn họ? Hoặc là chúng ta tiến hành trao đổi khư binh với nhau, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao?”

Chương 897: Lý Tính Và Nhân Tính!

Lão quân vương liếc nhìn Giang Nguyệt Ly một cái, chột mím cười lắc đầu: “Trước kia, đã từng có người nói ra ý tưởng này, nhưng chung quy lại, nó vẫn không thể thực hiện được, ít nhất là trong những gì ta được biết thì không có. Nguyên nhân rất đơn giản, khư binh hoàn mỹ là một kỳ tích, là thần thoại cổ xưa, là truyền thuyết. Một khi đạt được khư binh như vậy, cũng tương đương với nắm trong tay lực lượng vô địch đương thời, có thể trấn áp hết thủy khư thú!”

“Hai người nghĩ thử xem, có thể trấn áp khư thú, đương nhiên cũng có thể trấn áp con người. Loại bảo vật vô địch này sẽ trân quý tới cỡ nào chứ? Và một khi có ai đó đạt được trước, hẳn có thể đứng yên, mặc cho người khác tái tạo nên một kiện như vậy hay không?”

Giang Nguyệt Ly nhú mày, cô đã hiểu được những gì lão muốn nói.

Từ góc độ lý tính, đương nhiên hợp tác sẽ là phương án để hai bên cùng thắng.

Nhưng từ góc độ nhân tính, bất cứ bên nào cũng sẽ đề phòng lẫn nhau, tuyệt đối không để cho đối phương dễ dàng thực hiện được.

Rõ ràng cơ hội đang ở ngay trước mắt, nhưng mọi người vẫn lựa chọn áp chế lẫn nhau, khó trách các gia tộc đều trông giữ khư binh nghiêm mật như thế, kể cả khư binh cấp thấp nhất, nếu làm mất đi, cũng là tử tội.

“Biết là như vậy, nhưng chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp lấy được từ những gia tộc khác một chút. Với lượng khư binh dự trữ dồi dào của những gia tộc khác, không nói được sẽ tăng lên bao nhiêu, nhưng chắc chắn đủ để gia tăng hai, ba điểm quyền trọng.” Giang Trần Phong nói, từ trong đáy mắt lóe lên sát ý.

Lão quân vương gật đầu nói: “Đúng vậy, nhóm gia tộc khác cũng nghĩ như vậy, vấn đề là xem hai bên có thực lực này hay không thôi.”

“Hàn gia có bao nhiêu vị quân vương?” Giang Trần Phong hỏi.

“Hai vị.” Lão quân vương cười nói: “Hai người vừa thành công Niết Bàn, trên phương diện điều khiển lực lượng của bản thân còn chưa đủ tinh chuẩn. Chờ đến lúc hai người hoàn toàn thích ứng được rồi, đó cũng là thời điểm chúng ta tiến hành trả thù Hàn gia.”

Giang Trần Phong khẽ gật đầu, lại bỗng nhiên hỏi: “Lão tổ, có thể cho chúng ta mượn khư binh Quỷ Nguyệt Thần Điện kia dùng thử xem hay không? Lỡ như chúng ta tương xứng với kiện khư binh kia hơn, chẳng phải sẽ phát huy ra thực lực càng mạnh hơn sao?”

Đôi mắt Giang Nguyệt Ly khẽ động, cô không nói gì, nhưng cũng hướng ánh mắt nhìn về phía lão quân vương.

Lão quân vương liếc mắt đánh giá hai người một cái, nụ cười trên mặt vẫn y nguyên không chút biến hóa, tựa như đã sớm dự đoán được chuyện này, chỉ thản nhiên nói: “Tương xứng

hay không, ta sẽ tự mình cân nhắc, trước mắt, hãy để cho ta hiểu biết một chút về năng lực của hai người đi.”

Ánh mắt Giang Trần Phong lóe sáng, nói: “Làm thế nào để hiểu biết?”

“Nếu không, chúng ta luận bàn một chút nhé?” Lão quân vương như cười như không hỏi.

Giang Trần Phong nói: “Vẫn vẫn bối sẽ không khách khí.”

Tuy tự xưng là vẫn bối, nhưng trên mặt gã vốn chẳng có lát một chút nơm nớp lo sợ và cung kính như trước khi Niết Bàn, hiện giờ, đối mặt với lão tổ của Giang gia, gã cũng coi như mình đang đối mặt với một người bình thường ngang hàng.

Kỳ thực loại tình huống này cũng không phải do gã cố ý ngạo mạn, chẳng qua sau khi Niết Bàn, tình cảm mất mát, khuyết thiếu đi, khiến trong lòng gã khó mà tiếp tục sinh ra lòng kính sợ với người khác.

Trừ phi, lão quân vương nắm giữ loại lực lượng làm gã sợ hãi.

Nửa giờ sau, bọn họ từ Khư giới quay về trong hiện thực, sắc mặt Giang Trần Phong và Giang Nguyệt Ly đều tương đối trầm thấp, lão quân vương vẫn mang nụ cười bình thản trên môi, nhưng có vẻ như khí sắc đã tốt hơn ban đầu một chút.

Giang Minh Trạch vừa nhìn thấy ba vị quân vương hiện thân, đã vội vàng tiến đến trước mặt Giang Nguyệt Ly. Đối mặt với cô cháu gái này, vẻ mặt của ông ta thoáng hiện một tia khó xử, nhưng bản thân vốn là gia chủ, tâm tính vô cùng kiên định, nên rất nhanh một tia khó xử đó đã biến mất, vẻ mặt ông ta trở nên cực kỳ tự nhiên và tao nhã, chỉ hơi cung kính nói: “Nguyệt Ly, lúc trước có một vị quân vương ở thành Đê gửi thư tới, nói là hảo hữu của cháu, muốn hẹn gặp mặt.”

Nói xong, ông ta đưa lá thư kia cho Giang Nguyệt Ly.

“Quân vương thành Đê?” Giang Nguyệt Ly có chút kinh ngạc.

Lão quân vương đã sớm nghe nói đến việc này từ trong miệng Giang Minh Trạch, dù sao đó cũng là tin tức có liên quan tới một vị quân vương, chắc chắn bọn họ phải báo cáo cho lão biết trước.

Lão mỉm cười nói: “Lúc trước Giang gia gặp nguy nan, từng nghe nói có một vị quân vương lên tiếng ủng hộ chúng ta, có lẽ người nọ chính là bạn của cháu, nhưng cũng có thể là quân vương khác, cháu có thể đi qua tìm hiểu một chút.”

Giang Nguyệt Ly không nói chuyện, chỉ nhanh chóng mở thư ra, và rất nhanh trên mặt đã lộ vẻ kinh ngạc.

Người nọ là... ?

Gần như cô đã quên mất rồi.

Nhưng chỉ thoáng chốc sau, trong đầu đã chậm rãi hiện ra một gương mặt tuấn tú đẹp trai.

Đôi mắt Giang Nguyệt Ly thoáng rung động, hoá ra là nhóc con kia.

Trong phút chốc, đủ loại ký ức về Hứa Thâm ủa tới, trong mắt cô càng thêm kinh ngạc.

Lúc trước khi Giang Nguyệt Ly còn ở lại bên trong sở nghiên cứu, Hứa Thâm cũng vừa bước vào cục Khư Bí.

Mà khi đó cô đã là hình thái thứ hai.

Tới hiện giờ chỉ ngần ngừ chừng ba, bốn năm, vậy mà Hứa Thâm đã trở thành quân vương rồi? !

Giang Nguyệt Ly thực sự cảm thấy không sao tin nổi.

Lại nói, bức thư này đã được gửi tới từ trước, nghĩa là Hứa Thâm còn trở thành quân vương nhanh hơn cô.

Đây là loại tốc độ trưởng thành gì chứ? !

“Là người quen của cô sao?” Giang Trần Phong đang đứng bên cạnh, lập tức lên tiếng dò hỏi.

Giang Nguyệt Ly phục hồi lại tinh thần, cũng nhẹ nhàng gật gù đầu: “Lúc trước, tôi từng giao mặt nạ Quỷ Nguyệt của mình cho đối phương.”

“Thì ra là thế.” Giang Trần Phong cũng nghe nói đến chuyện này. Vì chuyện đó, gia tộc còn muốn xử phạt Giang Nguyệt Ly.

Tuy kiện khư binh kia chỉ là mặt nạ Quỷ Nguyệt đã giải thể quyền trọng, nhưng nói sao chẳng nữa, nó cũng là hình mẫu,

cũng là vinh quang của Giang gia.

“Nói như vậy cảm tình giữa hai người rất sâu nặng?” Đôi mắt Giang Minh Trạch lập tức sáng ngời, khó trách đối phương lại nguyện ý ra tay trong lúc Giang gia nguy nan, muốn giải cứu Giang Nguyệt Ly.

Chương 898: Đã Mở Cung Thì Không Có Mũi Tên Quay Đầu!

“Cũng tạm.” Giang Nguyệt Ly bình thản đáp lại.

Lúc trước cô chỉ tiện tay tặng cho đối phương, chủ yếu là vì nhìn hần thuận mắt thì cho thôi, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Hơn nữa, nói thật tại vì bản thân cô nhìn tấm mặt nạ kia, cảm thấy nó thật phiền chán, muốn ném bỏ, mà đối phương lại xuất hiện đúng vào thời điểm đó, rồi coi như dưới cơ duyên xảo hợp, cô thuận tay cho hần luôn rồi.

Nói đến giao tình?

Hai người bọn họ chỉ gặp mặt có vài lần thôi, nói là quen biết còn được, nói là giao tình, còn chưa tới.

Nhưng mà phong thư này... Đối phương vẫn một mực nhớ kỹ phần ân tình ngày ấy, ngược lại làm cho cô cảm thấy hơi buồn cười.

Về phần cảm động?

Có lẽ trước khi trở thành quân vương, nghe được loại chuyện này, cô sẽ cảm động, nhưng hiện giờ tình cảm của cô đã sớm thay đổi rồi, chẳng buồn quan tâm tới hết thảy mọi thứ xung quanh nữa, trừ phi là con đường đi thông tới hoàn mỹ chí cường.

“Tuy hai người đã trở thành quân vương, Giang gia chúng ta cũng khôi phục đến thời kỳ cường thịnh, nhưng vào thời điểm này, có thêm một vị quân vương minh hữu, cũng coi như nhiều thêm một phần lực lượng. Tốt nhất là cô nên đi gặp người bạn này xem sao. Suy cho cùng, người ta có thể truyền tin tới vào giai đoạn nguy nan như vậy, nghĩa là đối phương có chút để ý tới cô.” Giang Minh Trạch khuyên.

Giang Nguyệt Ly nhàn nhạt gật đầu: “Chờ có một chút thời gian rảnh, tôi sẽ đi.”

Giang Minh Trạch nghe vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa, chuyện đi tới hiện giờ, làm sao ông ta dám tiếp tục dùng thân phận gia chủ và người bề trên, để trao đổi cùng hai vị quân vương thế hệ sau đang đứng trước mắt mình?

Phải biết rằng, một khi trở thành quân vương, địa vị của đôi phương đã vượt qua ông ta rồi.

Giang gia có thể đứng sừng sững đến tận ngày hôm nay, đều dựa cả vào quân vương bọn họ.

Nếu không có lão quân vương tọa trấn, Giang gia đã sớm trở thành thế lực nhị lưu.

Ở nội thành này, thế lực không có quân vương tọa trấn, vĩnh viễn không lên được mặt bàn.

Thành Quang Minh.

Hứa Thâm đã tu luyện cả hai đại bí pháp Điệp Lãng và Hải Nguyệt Thăng đến giai đoạn thứ ba rồi, cũng trực tiếp nắm giữ hình thái cuối cùng của hai loại bí pháp ấy, chúng cũng tăng thêm cho hắn không ít chiến lực.

Bỗng nhiên hắn nhận được lời kêu gọi của số hai từ bên trong không gian Linh Bí, loại cảm giác này... tựa như có người nào đó đang thấp giọng thì thầm ở trong đầu của hắn vậy.

Rất nhanh, từ trong miệng số hai, hắn đã biết được, kế hoạch ấp trứng quân vương được Giang gia kia triển khai trong tình huống bí quá hoá liều, đã thành công rồi, còn một lần sinh ra được hai vị quân vương.

Hứa Thâm cũng biết tên của hai vị quân vương ấy, và một người trong đó chính là Giang Nguyệt Ly.

Nói thật, khi nghe được tin này, hắn kinh ngạc vô cùng, trong đầu chợt nghĩ đến câu trả lời của Giang gia lúc trước, và lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra từ khi đó, Ly tỷ đã bị Giang gia bên kia coi là quân cờ rồi.

Cũng may, hiện giờ đối phương có thể Niết Bàn trở về, Hứa Thâm cũng không khỏi cảm thấy vài phần vui vẻ thay đổi phương.

“Nghe nói cậu đang tìm hiểu chuyện Giang gia?” Số một cũng online, nhìn thấy Hứa Thâm đang trò chuyện với số hai, gã lập tức nói: “Giang gia hiện giờ đang khí thế hào hứng lắm. Chỉ một thoáng, bọn họ lại có tới ba vị quân vương cùng tọa trấn, đã khôi phục đến thời kỳ cường thịnh ngày xưa, không bàn tới chuyện hai vị quân vương này thuộc loại cấp bậc gì trong hàng ngũ quân vương, chung quy lại cũng có ba vị quân vương rồi. Nên tôi khuyên cậu đừng nhúng tay vào chuyện của Giang gia nữa.”

“Anh có thể nói rõ hơn được không?” Hứa Thâm nghi hoặc hỏi.

“Lần này nhất định Giang gia sẽ gặp trắc trở.” Số một bình tĩnh nói: “Sau khi Hàn gia biết được tin tức này, bọn họ đã trả cái giá thật lớn rồi. Chung quy lại, đã mở cung thì không có mũi tên quay đầu [1], bọn họ sẽ không ngồi yên xem Giang gia quật khởi đâu.”

[1] : đã nhận định phương hướng làm việc thì quyết không thay đổi.

“Chẳng lẽ Hàn gia định ngạnh chiến?” Hứa Thâm nhíu mày.

Lúc trước, từ trong miệng số hai, hắn đã biết được một chút tình huống của quân vương trong bảy đại gia tộc.

Phần lớn những gia tộc này đều có từ 2 đến 3 vị quân vương.

Mà Hàn gia này có ba vị quân vương.

Ba đối ba, nếu bọn họ lựa chọn ngạnh chiến, có vẻ như cũng được...

“Ngạnh chiến là hạ trong hạ sách, quân vương của Hàn gia cũng không định tự mình liều mạng đâu.” Số một nói: “Tóm lại, nước của Giang gia rất đục, các đại gia tộc đều đã nhúng tay vào, không dễ thu thập như vậy. Giang gia sinh ra hai vị quân vương cũng chỉ làm cái giá mà bọn họ phải trả nhiều hơn một chút thôi.”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn số một một cái, tin tức bí mật như thế, vậy mà số một lại biết được.

Chẳng lẽ thân phận của số một là người Hàn gia?

Hoài nghi như vậy, nhưng hắn không đi hỏi, dù sao mượn chuyện này đi tìm hiểu thân phận của đối phương, khó tránh khỏi sẽ làm người ta phản cảm, về sau, đôi bên khỏi phải trao đổi gì thêm nữa.

Mấy ngày sau, Hứa Thâm lại nhận được lời kêu gọi của số hai, hắn vừa online đã biết một tin tức.

Quân vương của Giang gia ngã xuống rồi.

“Cái gì?” Hứa Thâm ngẩn ra, sắc mặt khế biến: “Là ai?”

Số hai cảm khái nói: “Động tác của Hàn gia thật nhanh, Giang gia bên kia sơ suất quá, hơn nữa quân vương của bọn họ còn quá trẻ. Đối phương là một trong hai vị quân vương vừa được áp trưng ra kia, hình như tên là Giang Trần Phong. Hắn nhận được tin tức từ một tên gian tế Hàn gia được xếp đặt vào bên trong Giang gia, sau đó một mình rời khỏi Giang gia, bị chặn giết nửa đường!”

Hứa Thâm nghe xong, trong lòng không khỏi thở nhẹ một hơi.

Người nọ không phải là Ly tử.

Hắn chợt nhăn mày, nói: “Xem ra Hàn gia đang tính toán được ăn cả ngã về không.”

Số hai gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi đã nói rồi mà, đã mở cung thì không có mũi tên quay đầu. Nói cho cùng, lượng tài nguyên mà Hàn gia đã bỏ cho âm mưu này không thể để lãng phí được, hướng chỉ hiện tại chính là thời kỳ suy yếu nhất của Giang gia, nếu tiếp tục chờ cho hai vị quân vương mới tấn chức kia dần dần thích ứng và thuần thục với lực lượng của mình, ai biết được bọn họ sẽ đi đến cấp bậc gì trong hàng ngũ quân vương?”

Chương 899: Quân Vương Ngã Xuống!

Hứa Thâm gật đầu, hắn có thể hiểu được cách làm của Hàn gia.

Chỉ có thể nói rằng, bọn họ làm thật quyết đoán.

Ban đầu bọn họ đã chuẩn bị ninh chết con lạc đà Giang gia này rồi, ai ngờ nửa chừng, lạc đà lại biến thành hùng sư.

Bây giờ bảo bọn họ rút lui ư?

Bản thân vốn là thợ săn đỉnh cấp, bọn họ hiểu rằng, một khi phía mình rút lui, để cho con hùng sư ấy có nhiều thời gian hơn, thì thứ bọn họ nhận lại được chính là quá trình đuổi giết vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Chỉ có thừa dịp đối phương còn chưa thuần thục sử dụng nanh vuốt của chính mình, nhanh chóng bấm cút nó đi thôi!

Chỉ có thể nói rằng, người Hàn gia bên kia rất quyết đoán.

“Quân vương của Giang gia ngã xuống rồi?”

Số bảy Đầu Sói và số năm cũng đang ở bên trong không gian Linh Bí ăn dưa, nghe được tin tức này, trong lòng đều có chút giật mình.

Số tám cũng ở một bên yên lặng lắng nghe. Ngày thường, người này cực kỳ ít online, nghe số năm nói, đối phương vẫn một mực tìm kiếm phương pháp làm người mình thương sống lại, nhưng có vẻ như gần đây, số tám cũng bị động tĩnh trong nội thành hấp dẫn, mới online liên tục.

“Giang gia này quá bất cẩn, lại để cho gian tế thâm thấu vào nội bộ gia tộc mình. Hai bên đã sắp khai chiến rồi, vậy mà trong nội bộ bọn họ vẫn còn nằm vùng. Kiểu này thì đánh làm sao?” Đầu Sói không nhịn được lập tức lên tiếng.

Số hai thân nhiên nói: “Chuyện này vốn rất bình thường, ở bên trong Hàn gia cũng có gian tế của Giang gia, hơn nữa địa vị của gian tế này cực cao. Đối phương chính là quân cờ chỉ có thể dùng đến vào thời khắc mấu chốt. Mà vị gian tế ở bên trong Giang gia kia cũng thế. Dường như đối phương là chú bác hay người bề trên của Giang Trần Phong kia thì phải, loại quân cờ bí ẩn này, lấy ra để hãm hại, giết chết một vị quân vương cũng coi như đáng giá...”

Đầu Sói kinh ngạc, là chú bác của quân vương?

Không cần nghĩ cũng biết, mối quan hệ giữa hai bên cực kỳ thân cận.

Huống chỉ ban đầu vị quân vương kia cũng là một thành viên trong danh sách hạch tâm của Giang gia, là dòng chính.

Loại tộc nhân cấp bậc này lại lựa chọn phản bội gia tộc, làm gian tế cho quân địch, đúng là khó phòng bị.

“Nếu mục tiêu là lão quân vương Giang gia, khẳng định lão sẽ không dễ dàng tin đối phương như vậy, thậm chí còn rất nhanh tìm ra dấu vết mà đối phương để lộ, nhưng quân vương mới tấn chức này quá non...” Số hai cười khẽ, trong lời nói để lộ ra một tia khinh miệt.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn số hai, tin tức của đối phương quá kỳ càng tỉ mỉ, thật khó để phán đoán rốt cuộc đối phương có phải quân vương của Hàn gia hay không.

“Vậy tình huống hiện tại của Giang gia như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

Số hai nói: “Đương nhiên là bị phản và tức giận rồi. Gian tế kia cũng bị nhốt lại dụng cụ hình rồi. Về phần trả thù, tạm thời còn chưa thấy bọn họ có động tĩnh gì, phỏng chừng là chuẩn bị chờ một vị quân vương khác thuận thực nắm giữ lực lượng của chính mình, mới tìm Hàn gia báo thù.”

“Dù sao cũng chết một vị quân vương, nếu Giang gia cứ nhìn như vậy, cũng quá uất ức rồi.”

“Huống chi, không phải một mình Hàn gia đang nhắm vào Giang gia, Hàn gia bên kia chỉ đi mở đường thôi, những gia tộc khác đều đang chờ thời cơ để hành động đó. Nếu Giang gia không làm ra một chút phản ứng nào, làm sao có thể uy hiếp được những gia tộc khác?”

“Đấu tranh thật phức tạp.” Đầu Sói lắc đầu cảm thán.

“Giang gia thật gian nan, xem ra cuộc sống của bảy đại gia tộc trong nội thành kia cũng không dễ dàng gì.” Giọng nói của số năm đã biến thành thiếu nữ mềm mại, dịu dàng: “Nói đến đây, trong lòng tôi cũng cảm thấy bành trướng, lại có dũng khí muốn đứng ngang hàng với bảy đại gia tộc trong nội thành, nghịch trời cao...”

Số hai cười sảng khoái, nói: “Rất nhanh thôi Giang gia sẽ không còn là một trong bảy đại gia tộc nữa. Lần này tình cảnh của Giang gia rất xấu. Lúc trước, Hàn gia đã sớm có đủ năng

lực nhỏ Giang gia đi rồi, chỉ vì bọn họ muốn giảm bớt tổn thất cho mình, mới lựa chọn phương án chậm rãi ninh chết con hổ đã suy nhược đó thôi. Tới hiện tại xem ra, Hàn gia sẽ nhanh chóng khởi xướng tổng tiến công...”

Nói đến đây, gã lại nhìn về phía Hứa Thâm, nói: “Số mười, theo tôi, tốt hơn hết là anh đừng nhúng tay vào vũng nước Giang gia này. Đây cũng là một lần cuối cùng tôi khuyên anh. Kể cả khi có thêm một vị quân vương là anh, phía Giang gia cũng chỉ có thể ngang nhau với Hàn gia, nhưng vẫn còn những quân vương khác đang ở sau lưng nhìn chằm chằm vào Giang gia, mà chưa xuống tay đâu.”

Hứa Thâm không đáp lại, cũng không nói gì.

Số năm nghi hoặc nói: “Làm sao Giang gia có thể đẩy bản thân đi đến loại tuyệt cảnh này? Tôi có cảm giác bọn họ đã đắc tội với tất cả những người xung quanh rồi. Giang gia này, cũng quá không biết cách đối nhân xử thế!”

“Ai mà biết được.” Số hai lạnh nhạt nói: “Có lẽ đây chỉ là biểu hiện trước mắt của Giang gia thôi. Hơn nữa đánh cờ cùng đối thủ là Hàn gia, nhưng Giang gia còn chưa thể lấy ra con át chủ bài đủ sức đối kháng, bởi vậy, mới khiến bọn họ bị người ta mơ ước. Nếu hiện tại, Giang gia liền một lúc sinh ra tới năm vị quân vương, tới lúc đó, anh xem, mặc kệ bọn họ đối nhân xử thế kém hay không, kẻ tứ cố vô thân chắc chắn sẽ là Hàn gia.”

“Chuyện này...” Số năm không phản bác được.

“Mục đích của Hàn gia và những người khác chính là khu binh trong tay Giang gia ư? Hay là thứ gì khác?” Hứa Thâm hỏi.

Số hai nói: “Mục đích chính đương nhiên là kiện khu binh cấp truyền thuyết Quỷ Nguyệt Thần Diện kia, tiếp theo chính là đủ các loại tài nguyên, tin tức, còn có bí thuật mà Giang gia đang nắm giữ. Ngoài ra, tấm bản đồ thăm dò trân bảo tại biên khu trong tay Giang gia kia cũng là thứ đáng giá. Loại bản đồ biên khu trong tay đại gia tộc này vốn là thứ được nhiều thế hệ tích lũy, đã sớm mở được không gian không nhỏ rồi. Có lẽ bên trong còn ghi chép lại vài chỗ có bí bảo đó.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nhìn về phía quả cầu ánh sáng của số hai, bên trên vẫn còn nhiệm vụ giao dịch mà số hai từng tuyên bố, vị trí thứ nhất trong đó chính là bản đồ biển khư.

Từ trong trí nhớ của Nghĩ Hậu màu đỏ tươi, Hứa Thâm đã nhận được một phần bản đồ biển khư, đó là khu vực mà tự Nghĩ Hậu đã thăm dò.

Từ trong trí nhớ của cô gái tóc màu lục, hắn đã biết được, biển khư kia giống như một thế giới hắc ám, bên trong cất giấu vô số hung hiểm và bí bảo.

Bởi vậy, một phần bản đồ về nơi này chính là thứ vô cùng trân quý.

Chương 900: Nếu Chị Đã Mở Miệng, Vậy Không Thành Vấn Đề!!!

Mà bản đồ lại dựa vào con người thăm dò, bởi vậy, phần bản đồ đã thăm dò, ghi rõ nơi hung hiểm và trân bảo, đều là thứ vô cùng trân quý.

Hứa Thâm rời khỏi không gian Linh Bí, tiếp tục tu luyện bên trong Quang Minh điện.

Hắn cũng đang đi sâu nghiên cứu và dần trở nên thuần thục phương thức sử dụng tấm áo choàng màu đỏ tươi của Nghĩ Hậu.

Kiện khư bình cấp truyền thuyết này mang đến năng lượng hùng hậu và đặc tính phản xạ lực lượng, không quá thích hợp để sử dụng cùng năng lực của hắn.

Độ tương xứng khá thấp.

Mấy ngày sau, Hứa Thâm đang mãi tu luyện, đột nhiên lại nhìn thấy một bóng dáng lặng yên xuyên qua, bước vào bên trong Quang Minh điện.

Bóng dáng ấy bỏ qua sự tồn tại của tòa kiến trúc và vách tường, trực tiếp xuyên qua chúng, tiến vào.

Ngay cả khư trụ vốn được chôn xuống trong tầng thứ hai, thứ ba của Khư giới, cũng bị xuyên thấu.

Hứa Thâm đang luyện kiếm, nhìn thấy gương mặt đối phương, không khỏi sửng sốt, chợt kinh ngạc nói: “Ly tử?”

Bóng người duyên dáng đang vô cùng cẩn thận lặng yên đi tới nọ, đúng là Giang Nguyệt Ly.

Khi Hứa Thâm nhìn thấy đối phương, trong mắt chợt lóe lên một tia hoảng hốt.

Cô ấy chính là người đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi mở mắt.

Vài năm không gặp, hiện giờ dung mạo của đối phương đã trở nên thành thục hơn rất nhiều so với lúc trước, tản ra vẻ quyền rũ vừa lạnh nhạt vừa yêu mị, nhưng nghiêng về hướng cảm giác yêu dị hơn.

Ngay tại khoảnh khắc Hứa Thâm nhìn thấy đối phương, Giang Nguyệt Ly cũng chú ý tới hắn, và không khỏi giật mình.

Tuy cô đã sớm có dự đoán từ trước, nhưng khi được tận mắt nhìn thấy cậu thiếu niên ngày xưa, hiện giờ đã trở thành quân vương, trong lòng vẫn xuất hiện vài phần cảm giác kỳ quái, không sao tin nổi.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của cô đã khôi phục tự nhiên, mỉm cười, nói: “Hóa ra đúng là cậu, tôi vốn đang hoài nghi có phải một người nào đó trùng tên trùng họ hay không.”

“Họ tên có thể sai, nhưng mặt nạ của Ly tử lại là thứ độc nhất.” Hứa Thâm cười nói.

Giang Nguyệt Ly hỏi: “Cậu vẫn còn giữ chiếc mặt nạ kia sao?”

“Đương nhiên rồi.” Chiếc mặt nạ đó đang ở bên trong điểm đặt neo, Hứa Thâm chỉ có thể chờ một lát nữa tìm được cơ hội sẽ lấy nó ra.

Đi đến tận ngày hôm nay, chiếc mặt nạ này cũng nên vật quy nguyên chủ.

Hứa Thâm cũng không quá lưu luyến nó, tuy chiếc mặt nạ này đã từng cứu hắn vài lần, nhưng chung quy lại, nó vẫn là đồ của đối phương.

“Ban đầu chỉ số quyền trọng của chiếc mặt nạ kia đạt tới 12, coi như một món cực phẩm khư binh đối với hình thái thứ hai,

nhưng sau khi bị hóa giải, quyền trọng rơi xuống, tác dụng của nó cũng không quá nổi bật.” Giang Nguyệt Ly lắc đầu nói.

“Nhưng nó vẫn rất hữu dụng.” Hứa Thâm cười cười, nói: “Hiện tại tôi đã một lần nữa tăng quyền trọng của nó lên tới 12 rồi.”

Giang Nguyệt Ly ngẩn ra, chợt liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu: “Lúc trước, tôi đã nhận được thư của cậu rồi, nhưng thời điểm gia chủ đưa nó cho tôi hơi muộn, lại thêm đoạn thời gian gần đây, trong gia tộc có khá nhiều chuyện cần xử lý, tới tận hôm nay tôi mới đến gặp cậu được. Kỳ thực, tới đây cũng là tôi lén lút rời đi đó, chỉ có một mình lão tổ tông biết được hành tung của tôi.”

Hứa Thâm gật đầu: “Tôi cũng nghe nói tới tình huống của Giang gia. Nhân đây cũng muốn hỏi chị một chút, chị có tính toán gì hay không? Tình cảnh gia tộc của chị cũng không tốt, nếu chị vẫn muốn liều mạng vì gia tộc, rất có khả năng sẽ làm chính bản thân mình bị liên lụy vào.”

“Nhưng nói gì thì nói, đó cũng là gia tộc của tôi, không tránh khỏi.” Sắc mặt Giang Nguyệt Ly cực kỳ bình tĩnh, nói: “Tôi tham gia vào kế hoạch ấp trứng của gia tộc, đã may mắn trở thành quân vương, nhưng đáng tiếc, vẫn không thay đổi được thể cục. Cho nên lần này tôi tới đây, là muốn nhờ cậu giúp một việc.”

Hứa Thâm không tỏ ra kinh ngạc. Bởi vì ngay từ khi nhìn thấy Ly tử xuất hiện, hắn đã đoán được mục đích tới đây của đối phương rồi.

“Muốn tôi giúp Giang gia mấy người giải quyết Hàn gia sao?”

Giải quyết... Giang Nguyệt Ly khẽ lắc đầu. Đúng là cô có loại suy nghĩ như vậy, nhưng lại không dám nhắc tới loại yêu cầu quá đáng như thế với Hứa Thâm: “Chỉ cần cậu giúp chúng tôi xử lý một vị quân vương của bọn họ là được. Đương nhiên, không phải là một mình cậu giải quyết, tôi và lão tổ tông đều sẽ ra tay, ba đánh một. Nếu tình huống không ổn, nhiều nhất chỉ là ba đánh hai thôi, tôi cần cậu phối hợp với chúng tôi, giúp chúng tôi kiểm chế một người bên phía bọn họ là được.”

Hứa Thâm nghĩ đến tình báo của số hai, trong lòng cũng hiểu được ý tưởng của Giang Nguyệt Ly và vị lão tổ Giang gia kia.

Quân vương nhà mình đã chết, và bọn họ muốn dùng biện pháp tương tự như vậy để báo thù.

“Nếu chị đã mở miệng, vậy không thành vấn đề.” Hứa Thâm nói.

Giang Nguyệt Ly khẽ giật mình, cô thực sự không nghĩ tới Hứa Thâm lại đồng ý nhẹ nhàng như vậy.

Đây chính là ra tay đối phó với quân vương cơ mà... Cô thoáng do dự một chút, lại thấp giọng nói: “Đa tạ, chúng ta sẽ giữ bí mật với hội nghị bên kia. Mà bản thân hành động ám sát lần này cũng cực kỳ bí mật, sẽ không tiết lộ ra ngoài. Cho nên câu cứ yên tâm, hội nghị sẽ không tới tìm cậu gây phiền toái.”

“Không có gì.” Hứa Thâm lắc đầu cười nói: “Chị đã mở miệng, thì tôi sẽ giúp chị, chuyện hội nghị bên kia lại nói sau.”

Ánh mắt Giang Nguyệt Ly khẽ nổi lên gợn sóng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Cô biết Hứa Thâm trước mắt cũng trở thành quân vương rồi, và theo lẽ thường, quân vương đều sẽ ném bỏ đi một vài thứ tình cảm vô dụng.

Quân vương sẽ phần nộ, sẽ bi thương, sẽ cảm thông, nhưng khẳng định rằng sẽ không chân chính động tình [1].

[1] : rung động, yêu thương...

Bởi vì ngay vào khoảnh khắc bị xung đột về lợi ích, cảm thông và bi thương đều sẽ bị kiềm nén lại, biến thành tuyệt đối lãnh khốc.

Nhưng Hứa Thâm lại nhẹ nhàng đồng ý với yêu cầu của cô như vậy, chỉ vì báo đáp ân tình ngày trước ư?

Đối phương vẫn còn để tâm tới chút xíu ân tình đó?

Cô thực sự không hiểu thấu chuyện này.

Nhìn sâu vào ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy của Hứa Thâm, Giang Nguyệt Ly khe khẽ thở dài, bỗng nhiên cô lại cảm thấy... có lẽ trong hành động lần này, cô đã lựa chọn sai rồi.

Suu! !

Nhưng đột nhiên một tiếng xé gió cấp tốc ập tới.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã lao thẳng đến sau lưng Giang Nguyệt Ly.

Chương 901: Các Người Không Mua Nổi!!!

“Cẩn thận.” Hứa Thâm lên tiếng nhắc nhở.

Giang Nguyệt Ly vội vàng trốn tránh, nhưng đòn tập kích nọ tới quá nhanh, cô vừa xoay người, đã nhìn thấy một quả cầu màu đen bay vụt tới.

Quả cầu này mang theo từng luồng khí tức hủy diệt, nhanh chóng ập thẳng vào người Giang Nguyệt Ly. Con người trong mắt cô co rút lại, khứu lực toàn thân lập tức tăng lên điên cuồng giống như hoàn toàn bùng nổ, lĩnh vực triển khai toàn bộ chỉ trong phút chốc, ngưng!

Năng lực của cô cấp tốc bao phủ tới, muốn điều khiển quả cầu màu đen nọ.

Nhưng quả cầu màu đen này lại đang chấn động với tần suất khủng bố vượt quá sức tưởng tượng của cô, căn bản không thể điều khiển được.

Giang Nguyệt Ly chỉ có thể ngăn cản nó được một sát na, cả quả cầu màu đen nọ đã đánh thẳng vào người. Cô kêu lên một tiếng đau đớn, chiến giáp trên người nổ mạnh rồi vỡ toang, để lộ ra phần thân thể trắng nõn bên trong, nhưng ngay sau đó thân thể cũng bị chuyển động xoay tròn của quả cầu nọ xé rách, hóa thành vô số máu thịt tung tóe.

Phần máu thịt vừa bị xé rách này còn chưa kịp bắn ra bên ngoài, đã bị quả cầu màu đen kia hấp thụ. Có vẻ như bên trong quả cầu màu đen nọ đã hình thành nên một loại vòng xoáy có lực hút rất mạnh, nó không ngừng cuốn máu thịt, tóc, răng nanh, cơ quan nội tạng ... vân vân, từ bên ngoài tiến vào bên trong.

Mắt thấy Giang Nguyệt Ly sắp bị nuốt hết, Hứa Thâm chột hừ lạnh một tiếng, lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn trực tiếp lan tràn ra ngoài.

“Có thể ngừng lại được rồi!” Hứa Thâm tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Giang Nguyệt Ly.

Gần như ngay lập tức, lực lượng xé rách khủng bố đến từ quả cầu màu đen kia lại nhanh chóng suy yếu xuống, mà những phần máu thịt vừa bị hút vào bên trong cũng vùng vẫy, bay ra bên ngoài, ngưng tụ thật nhanh trên không trung, không bao lâu, đã tái tạo thành hình dáng của Giang Nguyệt Ly.

Sắc mặt cô đầy vẻ kinh hoàng, cũng có chút sợ hãi, như thể không ngờ nổi bản thân lại hoàn toàn không thể ngăn cản được một kích của đối phương.

“Người trẻ tuổi, tôi khuyên cậu đừng có xen vào việc của người khác.” Cùng lúc ấy, một bóng người bước đến phía trước, lại ngay sau đó, có hai bóng người xuất hiện ở ngay sau lưng bọn họ.

Nhân số bên phía đối phương lần lượt là hai nam một nữ, người trung niên cầm đầu có khí độ phi phàm, đôi mắt thâm thúy, tựa như có thể chiếm lấy hết thủy hào quang xung quanh.

Phía sau lưng hai người Hứa Thâm là một bà lão và một thanh niên.

Lúc này, bọn họ đều đang đặt mình tại tầng thứ tư trong Khu giới, và không cần phải nghi ngờ, toàn bộ đều là quân vương.

“Hàn gia lão tổ, Hàn Liệt!” Giang Nguyệt Ly nhìn người trung niên trước mắt, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Là ai đã tiết lộ hành tung của tôi cho ông?”

“Người sắp chết cần gì phải hỏi nhiều như vậy?” Hiện nhiên Hàn Liệt không có hứng thú giải đáp nghi hoặc cho Giang Nguyệt Ly, ông ta chỉ quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm bên cạnh cô: “Cậu là thành chủ của tòa thành này sao? Tôi còn nhớ lúc trước thành chủ của nơi này là Nghĩ Hậu, cô ta không có ở đây hả?”

“Ông tìm cô ta có việc sao?” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Tôi có thể tiễn ông đi gặp cô ta.”

Hàn Liệt khẽ nheo mắt, cất giọng lạnh lùng nói: “Tôi là gia chủ của Hàn gia ở nội thành, chỉ muốn hỏi một câu, cậu có chịu nể mặt để chúng tôi giải quyết người phía sau cậu hay không? Đương nhiên, chúng tôi cũng không để cậu chịu thiệt, cậu cứ việc nói điều kiện, chúng tôi sẽ cố hết sức để thỏa mãn.”

“Cô ấy là bạn bè của tôi.” Hứa Thâm nói.

Hàn Liệt mỉm cười nói: “Tôi biết, cho nên mới để cậu tự mình rao giá đó. Giá cao một chút cũng chẳng sao, dù sao cô ta cũng là bạn bè của cậu mà.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tình bạn này, các người không mua nổi.”

Hàn Liệt thu lại nụ cười trên mặt: “Cậu không nói thì làm sao biết chúng tôi không mua nổi? Một kiện chuẩn khư binh cấp truyền thuyết, thế nào?”

Chuẩn khư binh cấp truyền thuyết kia chính là khư binh có chỉ số quyền trọng 15, chỉ kém một lần dung hợp sẽ đạt tới quyền trọng 16, bước vào lần lột xác thứ hai.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tôi đã nói rồi, các người không mua nổi.”

“Thế thì không phải chúng tôi không mua nổi, mà là tự cậu tìm mất mặt!” Bà lão đứng sau lưng Hàn Liệt hừ lạnh nói.

“Bạn bè, xứng đáng sao? Nên nhớ, trước mặt cậu chính là Hàn gia nội thành đó.” Một thanh niên quân vương khác cũng lên tiếng nói, trên mặt mang theo vài phần tò mò. Gã cảm thấy Hứa Thâm có chút kỳ quái.

Rốt cuộc loại bạn bè gì lại đáng giá bằng một kiện chuẩn khư binh cấp truyền thuyết?

Trong suy nghĩ của gã, đừng nói là bạn bè, ngay cả cha ruột cũng không thể so sánh được à nha.

Đổi lại là gã, một khi có người nguyện ý bỏ ra một kiện chuẩn khư binh cấp truyền thuyết làm cái giá, thì ngay tại chỗ này, gã hoàn toàn có thể đâm cho cha ruột của mình một đao.

Suy cho cùng, không có người cha này thì có thể bảo mẹ đi tìm người khác, nhưng khư binh không có thì đi đâu tìm?

Hứa Thâm cười nhạt, nói: “Ba vị quân vương Hàn gia các người dốc toàn bộ lực lượng, muốn ba đánh một, không khỏi quá bắt nạt người khác rồi.”

“Lời cậu nói quá mức kỳ quái. Có thể lấy nhiều khi ít, vì sao phải đơn đả độc đấu?” Thanh niên quân vương lên tiếng.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Anh nói cũng đúng.”

“Bạn bè? Đừng có nói mấy lời nhảm nhí ấy nữa. Cậu cân nhắc đi, một kiện chuẩn khur binh cấp truyền thuyết, cộng thêm tình hữu nghị của Hàn gia chúng tôi, người bạn sau lưng cậu thực sự xứng đáng với cái giá này?” Hàn Liệt lạnh lùng nói.

Ông ta cũng không bày ra tư thế hòa nhã lôi kéo làm gì, với quân vương bọn họ, mặt ngoài như thế nào cũng không quan trọng, mấu chốt là lợi ích bên trong.

Nếu đàm phán xong điều kiện, thì bất kể sắc mặt khó coi đến mức nào cũng chỉ là thứ yếu.

Hứa Thâm quay đầu lại liếc mắt nhìn Giang Nguyệt Ly một cái.

Giang Nguyệt Ly cũng không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm, sắc mặt có chút âm trầm, đúng là điều kiện mà Hàn gia bên kia đưa ra quá mức mê người, khiến người ta khó lòng từ chối.

Giang gia chúng tôi cũng có... Giang Nguyệt Ly đang muốn mở miệng, tại thời khắc này, cô tuyệt đối không để ngồi yên mặc cho Hứa Thâm bị đối phương lôi kéo, nếu không tình thế sẽ cực kỳ bất lợi với cô, nhưng không đợi cô nói ra miệng, đã nhìn thấy Hứa Thâm nở nụ cười với mình.

Sau đó, Hứa Thâm quay đầu nhìn ba người Hàn Liệt bên kia: “Nếu cô ấy đã đến nơi này, nghĩa là... Cô ấy xứng đáng với cái giá như vậy.”

Chương 902: Hủy Diệt Đối Phương Mà Không Cần Đi Tìm Hiểu!

Sắc mặt ba người Hàn Liệt khế đôi, trong ánh mắt lập tức phun trào sát khí.

Điều kiện như vậy Hứa Thâm còn muốn từ chối, vậy cũng đủ để hiểu rằng, vụ đàm phán lần này khó mà tìm được chỗ trống để xen vào rồi.

Suy cho cùng với vốn liếng hiện giờ của Hàn gia bọn họ, có muốn cũng khó mà đưa ra cái giá càng cao hơn.

“Câu khẳng định bản thân sẽ vì một Giang gia đã suy sụp mà là địch với chúng tôi?” Hàn Liệt trầm giọng hỏi.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Không, là mấy người các ông khẳng định bản thân sẽ đối phó với bạn bè của tôi, kể cả khi phải đắc tội với tôi?”

Hàn Liệt nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, bỗng nhiên nở nụ cười: “Vậy cậu cùng cùng chết với cô ta đi.”

Ngay khi ông ta nói chuyện, đã phát động công kích trước rồi.

Quả cầu màu đen sẫm từ trên bàn tay ông ta, trực tiếp bay ra ngoài.

Đồng thời, trong mắt thanh niên bên cạnh kia cũng xuất hiện một mảnh màu bạc. Và ngay lập tức, tốc độ của quả cầu màu đen nọ tăng lên chóng mặt, kèm theo đó là một loại quá trình giãn nở khủng bố nào đó vừa mới phát sinh, khiến cho quả cầu vốn có kích cỡ bằng đầu ngón tay đã điên cuồng gia tăng thành quả cầu có đường kính mấy mét.

Quả cầu này mang theo khí tức hủy diệt rất mạnh, lại cấp tốc xoay tròn với tần suất hơn trăm triệu lần một giây, hệt như một cái miệng kỳ quái, vô cùng sắc bén, chấn động khủng bố như thế, đủ để xé rách hết thảy mọi thứ trước mặt nó.

Sắc mặt Giang Nguyệt Ly trở nên kinh hoàng, cô vừa được chứng kiến, cũng như khắc sâu cảm nhận về sự đáng sợ của thứ này rồi.

Nó lại là thứ mà năng lực của cô cũng không thể điều khiển nổi.

Phải biết rằng, năng lực của Giang Nguyệt Ly chính là điều khiển!

Và cô có thể điều khiển hết thảy mọi thứ ở bên trong lĩnh vực điều khiển của mình, bao gồm của lực lượng, sinh mệnh thể tồn tại bên ngoài kia.

Nhưng vào thời điểm năng lực của cô kéo dài đến quả cầu màu đen nọ, nó lại trực tiếp bị xé rách.

Tần suất chấn động kia quá mức khủng bố, làm cô không thể nắm giữ được.

“Mau tránh ra!” Cô vội vàng nói, sắc mặt đã trở nên xanh mét.

Phải biết rằng, ngoại trừ trận chiến với lão quân vương cùng Giang Trần Phong, đây chính là lần đầu tiên cô chân chính tham gia vào một hồi chiến đấu sinh tử cùng quân vương khác, từ sau khi trở thành quân vương.

Và vào giờ khắc này, cô đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa các quân vương, nhưng vì sao mức độ chênh lệch này nó lại rõ ràng đến thế?

Hoặc là năng lực của đối phương vừa vặn khắc chế cô?

Chẳng lẽ đây là thiên mệnh?

Cô là quân vương mà khó khăn lắm Giang gia mới sản sinh ra được, nhưng năng lực lại bị tử địch là Hàn gia bên kia khắc chế?

Ngay khi vô số ý niệm không ngừng chuyển động trong đầu, Giang Nguyệt Ly đã nhanh chóng né tránh qua bên cạnh, nhưng ở thời điểm cô xoay người, lại phát hiện Hứa Thâm vẫn đứng yên tại chỗ, không hề di động.

Mà quả cầu màu đen kia cũng lập tức gào thét nhằm thẳng về phía Hứa Thâm.

Nhưng tới càng gần, quả cầu màu đen ấy co rút lại càng nhỏ.

Mãi cho đến khi Hứa Thâm nhẹ nhàng nâng tay lên.

Không, nói chính xác hơn là hắn nâng một ngón tay lên.

Đầu ngón tay hắn chạm vào quả cầu màu đen kia, rồi ngay sau đó, quả cầu màu đen với kích thước đã bị co rút lại chỉ bằng một quả bóng cao su, vốn đang chấn động lại dần dần ngưng bật, sau đó nổ tung, tan vỡ.

“Cái gì? !” Sắc mặt vốn đang lạnh lùng của Hàn Liệt đột nhiên biến đổi, ông ta hướng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Hứa Thâm.

Bà lão và thanh niên quân vương ở bên cạnh ông ta cũng vô cùng khiếp sợ, khó có thể tin nổi vào mắt mình.

Phải biết rằng, năng lực của Hàn Liệt có tính phá hoại gần như đã lên tới đỉnh cao, nhưng một đòn công kích như vậy lại bị một ngón tay của Hứa Thâm ngăn cản?

Không chỉ ba người bọn họ, ngay cả Giang Nguyệt Ly cũng đờ đẫn cả người.

“So sánh với Mạt Di La... Mấy người quá yếu.” Hứa Thâm khẽ thở dài nói.

Hắn cứ tưởng rằng quả cầu màu đen có thể xay nát Giang Nguyệt Ly chỉ trong nháy mắt kia sẽ mang theo một chút thủ đoạn khó lường nào đó, ai ngờ, nó vừa bay vào lĩnh vực của hắn, chịu ảnh hưởng suy yếu của lấy nhỏ đối lớn sau cường hóa, lại trực tiếp tan rã mất rồi.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến ký ức của Mạt Di La, cô ta nắm giữ năng lực điều khiển thời gian, cho nên lúc đối mặt với đám quân vương khác, cô ta thậm chí còn không cần đi nghiên cứu và tìm hiểu năng lực của đối phương, chỉ cần dùng thủ đoạn mình am hiểu nhất, ra tay, công kích, giết chết...

Vậy là đủ rồi.

Hủy diệt đối phương mà không cần đi tìm hiểu.

Mà lúc này, Hứa Thâm cũng đạt tới trình độ như vậy.

“Nếu tất cả đã đến đây, vậy ở lại hết đi.” Hứa Thâm nói xong, đã trực tiếp tiến lên một bước.

Con ngươi trong mắt Hàn Liệt điên cuồng co rút lại, từ bên trong lóe lên vẻ kinh hoàng.

Quân vương thành Để trước mắt này thật quý dị, lại nắm giữ một loại năng lực vô cùng khủng bố, có thể lặng yên không một tiếng động áp chế và phá hủy năng lực của ông ta.

Đến đây, ông ta đã ý thức được mình vừa gặp phải một tên vô cùng khó giải quyết rồi, vì vậy vội vàng lên tiếng nói: “Cẩn thận!”

Bà lão và thanh niên quân vương kia đã sớm làm ra phản ứng, cả hai nhanh chóng triển khai lĩnh vực của mình. Bà lão nọ

dẫn đầu ra tay, muốn hỗ trợ hai người kia thăm dò chi tiết năng lực của Hứa Thâm, nhưng không đợi bà ta di chuyển, trên gương mặt đã lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy Hứa Thâm tiến lên một bước, nhưng thân thể lại bộc phát ra tốc độ khủng bố làm người ta sợ hãi.

“Oanh” một tiếng, hệt như sấm sét giữa trời quang.

Thân thể Hứa Thâm hệt như một mũi tên dùng không khí làm dây cung, kéo căng, bắn tới, phát ra một tiếng âm bạo chói tai, nhanh chóng lao về phía bọn họ.

Và gần như trong nháy mắt, khoảng cách hơn trăm mét ban đầu đã thu hẹp lại chỉ còn mấy chục mét

Thanh niên quân vương quá khiếp sợ, trực tiếp làm ra phản ứng trước tiên. Gã phát động năng lực của mình, gấp đôi.

Đúng vậy, gã đặt tên cho năng lực của mình là gấp đôi.

Bởi vì gã có thể nhân đôi mọi thứ.

Trọng lượng, không khí, lực lượng, tốc độ vân vân... tất cả đều có thể bị ảnh hưởng, mà gia tăng lên gấp đôi.

Chương 903: Cơ Hội Chỉ Có Một Lần!!!

Lúc này, sau khi gia tăng tốc độ lên gấp đôi, thanh niên quân vương nọ cũng vận dụng năng lực của mình lên không khí chung quanh, khiến cho độ dày của không khí trực tiếp gia tăng lên mấy lần, mà dưỡng khí, cũng như các loại vật chất khác ở bên trong không khí, cũng nhanh chóng bị nhân đôi lên.

Gần như chỉ trong chớp mắt, không khí đã trở nên sóng sánh, dày đặc như nước biển.

Có thể nói rằng, tuy cách vận dụng năng lực của thanh niên quân vương này khá là phức tạp, nhưng thông qua cải tạo hoàn cảnh lên gấp đôi, lại cộng thêm tăng phúc gấp đôi cho tốc độ của bản thân lúc trước, gã hoàn toàn có thể cải tạo không gian xung quanh mình thành một loại lĩnh vực mang tới hiệu quả suy yếu địch nhân và tăng phúc cho bản thân.

Thêm nữa, bởi vì đã gia tăng tốc độ của bản thân lên gấp đôi từ trước, nên gã hoàn toàn có thể nâng lên tứ trọng gấp bội (gấp đôi bốn lần)!

Cái gọi là tứ trọng gấp bội này chính là gia tăng gấp đôi lượng gấp đôi ban đầu, lại gia tăng gấp đôi thành gấp bốn, lại từ gấp bốn gia tăng lên gấp tám!

Mỗi lần vận dụng năng lực, đều gia tăng lên gấp đôi!

Với tốc độ đã nhận được tăng phúc vượt qua trạng thái bình thường tới tám lần, thanh niên quân vương này có thể ném lại cho đám quân vương khác một cái bóng lưng.

Mà tốc độ gấp đôi chỉ vền vện là một khía cạnh tác dụng của năng lực trong tay gã thôi, càng đừng nói tới lực lượng.

Suu!

Ngay khi thanh niên quân vương nọ vừa kéo giãn khoảng cách với Hứa Thâm, đột nhiên gã lại nhìn thấy một màn kỳ dị.

Đó là thân thể của bà lão và Hàn Liệt bên cạnh gã đang nhanh chóng biến hóa, phải nói là bọn họ đang phản lão hoàn đồng với tốc độ cực nhanh!

Hơn nữa, thân thể bọn họ lại ngưng trệ tại chỗ, hết như đang ngẩn người.

Tình huống gì đây?

Ngay sau đó, Hứa Thâm đã đi tới trước mặt Hàn Liệt và bà lão kia.

Đồng thời, ở trong mắt thanh niên quân vương kia, dung mạo của bà lão nọ lập tức trở nên rạng rỡ, biến thành gương mặt của bà ta khi còn trẻ, là một vị phu nhân nhìn qua có chút tao nhã, xinh đẹp, da thịt vốn nhăn nheo cũng chuyển thành trắng nõn.

Bà ta thật sự phản lão hoàn đồng!

Thanh niên quân vương có chút ngây người.

Đôi phương có năng lực này? Vì sao gã không biết? ?

Rất nhanh, gã đã nhìn thấy Hàn Liệt bên cạnh cũng xảy ra biến hóa, từ dáng vẻ trung niên biến thành thanh niên, ngay sau đó

còn quay lại hình tượng thiếu niên.

Sắc mặt thanh niên quân vương đại biến, trong mắt đầy khiếp sợ chứng kiến hết thấy những chuyện kỳ quái vừa xảy ra xung quanh mình.

Tới lúc này rồi, làm sao gã còn không hiểu?

Hiển nhiên thứ tạo nên cảnh tượng quỷ dị này, chính là năng lực của Hứa Thâm.

“Khốn nạn! !”

Hàn Liệt nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm đã đến gần trước mắt, trong lòng nảy lên kinh sợ. Từ sau khi ông ta phát hiện lực lượng của mình đang nhanh chóng trôi đi, đã liều mạng muốn rút lui, nhưng mọi hành động đột nhiên biến thành cực kỳ chậm chạp, và tổn sức, như thể cả người đang ở bên trong đầm lầy.

Ông ta nâng tay lên, quả cầu màu đen ngưng tụ trong lòng bàn tay, đây là năng lực của ông ta, hổ đen.

Hàn Liệt từng đọc được từ này trong một cuốn sách cổ. Nó là một loại thiên thể [1] vũ trụ đặc thù, phần nhân bên trong được miêu tả cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa ông ta cho rằng thứ này khá tương tự với năng lực của mình, nên mới dùng cái tên đó.

[1] : Trong thiên văn học hiện đại, thiên thể (astronomical object, cũng được gọi là celestial object) là các thực thể, các tập hợp hay những cấu trúc đáng kể trong vũ trụ mà sự tồn tại của chúng được khoa học ngày nay chứng nhận. Điều đó không có nghĩa là khoa học sẽ không thể phủ định sự tồn tại hiện thời của chúng như trường hợp các thiên thể Themis, Neith.

Sưu!

Hổ đen được Hàn Liệt toàn lực ngưng tụ, nhìn như một vầng mặt trời màu đen, lập tức bay ra.

Đổi lại là ngày thường, đòn công kích này đủ để phá hủy chôn vùi phạm vi trăm dặm xung quanh!

Nhưng vào lúc này, Hàn Liệt có thể cảm nhận được rõ ràng, cái hổ đen mà ông ta vừa toàn lực ngưng tụ nó, rất không thích hợp.

Có cảm giác uy lực của nó kém xa thời kỳ toàn lực.

Một tia sáng bạc sắc bén lóe lên, xé rách thiên địa.

Chỉ trong nháy mắt, hố đen có đường kính bảy, tám mét kia đã bị chặt đứt.

Kiểm phong như một đạo kinh hồng, xẹt qua đôi mắt Hàn Liệt, mang theo tiếng rít gào, như long ngâm từ tận cửu thiên!

Phanh! !

Mũ giáp trên đầu Hàn Liệt nổ tung. Cũng bởi chất liệu của mũ giáp này vô cùng tốt, khiến cho lúc nó nổ tung ra, đã cứng rắn ép cho cái đầu bên dưới cũng nổ tung cùng lúc, ngay sau đó là lồng ngực, cũng bị một kiếm kia chém cho sụp đổ tan tành.

Hứa Thâm đứng ngay trước mặt Hàn Liệt, như một vị Thần Chính ở trên cao nhìn xuống đối phương.

Sau đó, hắn lại nâng thanh kiếm trong tay lên, một lần nữa thi triển tứ trọng kiếm.

Vào thời khắc này, từ bên trong phần yết hầu không trọn vẹn bên dưới cái đầu máu thịt lẫn lộn, tròng mắt cũng rơi xuống một bên của Hàn Liệt, trực tiếp phát ra một tiếng rít gào như dã thú.

Ông ta dùng thân thể của chính mình làm vật dẫn, toàn thân trực tiếp sụp đổ, co rút vào bên trong, hóa thành hố đen.

“Không tốt!”

Con người trong mắt thanh niên quân vương đã rút lui ra ngoài mấy trăm mét, chợt co rút lại, kinh hãi tột cùng.

Gã hoàn toàn không ngờ được, vừa đối mặt một phen, Hứa Thâm lại hoàn toàn áp chế được Hàn Liệt, khiến cho ông ta bị ép phải dùng tới chiêu thức tự bạo cực hạn!

“A Liệt!” Bà lão đã biến thành phu nhân tuổi trẻ bên cạnh, lập tức thất thanh kêu to.

Nhưng Hàn Liệt cực kỳ quyết đoán, chỉ trong nháy mắt, ông ta đã hoàn thành quá trình tự bạo rồi.

Bởi vì ngay trong khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, ông ta đã có suy đoán, nếu không dùng tới một chiêu này, thì bản thân ông

ta cũng khó có thể đánh bại được Hứa Thâm trước mắt, thậm chí là thoát thân!

Cơ hội chỉ có một lần.

Mà từ xưa tới nay, Hàn Liệt vẫn luôn làm việc rất quyết đoán!

Oanh! !

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng nổ tung khủng bố vang lên.

Hết thảy những chuyện này xảy ra quá nhanh.

Cả quá trình từ khi Hứa Thâm ra tay đến lúc hắn cấp tốc tới gần ba người bọn họ, lại dùng một kiếm đề nổ đầu Hàn Liệt, chỉ kéo dài không đến 3 giây.

Chương 904: Đó Là Hương Vị Của Tử Vong!

Sóng xung kích từ vụ nổ lập tức thổi quét khắp nơi, thân thể vị phu nhân kia lập tức hóa thành một cái bóng đen kỳ dị, như một nếp gấp vô hình, mặc cho ảnh hưởng từ vụ nổ kia đánh sâu vào, cuốn bay đi, vẫn không hề bị ảnh hưởng.

“Muốn chạy trốn? Ông đã nghĩ quá nhiều rồi đó.”

Đối mặt với vụ nổ khủng bố của hố đen trước mắt, ánh mắt Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, bình tĩnh trước sau như một.

Hắn cũng giống như một vị Thần Chích đang đứng giữa hư không cao vút, không chút dao động, chỉ nhẹ nhàng nâng bàn tay lên.

Làn sóng xung kích mang tính hủy diệt kia đang nhanh chóng tới gần, nhưng song song với quá trình ép sát tới, nó cũng đang cấp tốc suy yếu và biến đổi.

Dẫu vậy, phải thừa nhận ảnh hưởng suy yếu tới từ lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn sau cường hóa của Hứa Thâm, nhưng khi vụ nổ hố đen ấy tới gần người hắn, nó vẫn còn nguyên vẹn hình dạng là một làn sóng màu đen mãnh liệt, có thể thấy được uy lực của bản thân chiêu thức hố đen tự bạo này đáng sợ tới mức nào!

Lúc này, làn sóng màu đen hung tàn nọ đã thổi quét tới, nhưng ở thời điểm nó xẹt qua bàn tay Hứa Thâm, lại trở nên nhẹ nhàng tựa như một làn khói đen, lướt qua thân thể hắn, rồi lướt đi, không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì.

Mà bàn tay Hứa Thâm lại chọc thẳng vào bên trong làn sóng màu đen nọ, tựa như chạm vào dòng sông tối đen không nhìn thấy đáy, sau đó trực tiếp rút tay về. Nhưng bên trong lòng bàn tay vừa rút về kia, lại nắm chặt một cái đầu to bằng nắm tay.

Cái đầu không thành hình người này là phần hạch tâm của Hàn Liệt. Nó như một quả tim mọc đầy xúc tu, bên trên còn có ngũ quan mơ hồ.

Lúc này, trên gương mặt nọ lộ rõ vẻ hoảng sợ không thôi.

Ở thời điểm này, Hàn Liệt vốn là người cực kỳ bình định, cũng trở nên kinh hoảng, nhưng chưa hết, ông ta còn cảm nhận được một loại hàn ý xâm nhập cốt tủy từ trong ánh mắt hờ hững lạnh nhạt của thanh niên trước mặt này.

Đó là hương vị của tử vong!

“Quá yếu.” Hứa Thâm mở miệng, bật ra một câu nói thản nhiên mà vô tình.

Cùng lúc đó, máu tươi thẩm thấu qua bàn tay hắn, lại nhanh chóng lan tràn ra ngoài, bện thành một tấm lưới, phủ kín phần hạch tâm của Hàn Liệt trong lòng bàn tay kia, sau đó lôi kéo nó chìm sâu xuống dưới lòng bàn tay, bị Hải Tước và Linh Lục bên trong phong tỏa lại.

Hứa Thâm đưa ánh mắt nhìn về phía nữ quân vương đã hóa thành hình dáng phu nhân bên cạnh.

Tới tận lúc này, bà ta vẫn duy trì tư thế kỳ dị vừa nãy, rõ ràng đang đứng nguyên tại đó, lại giống như thân thể chỉ là một tấm hình chiếu, hơn nữa còn cực kỳ kín đáo, rất khó bị phát hiện.

Lúc trước, năng lượng của vụ nổ kia không tạo thành thương tổn cho bà ta, rất có khả năng là Hàn Liệt biết được loại công kích này không thể gây ảnh hưởng tới đối phương.

“Mau thả Hàn Liệt ra, chuyện hôm nay xóa bỏ!” Phu nhân nọ nhìn thấy Hàn Liệt bị bàn tay của Hứa Thâm trấn áp, trong lòng vô cùng khiếp sợ, bà ta vừa gấp vừa giận, lên tiếng nói.

Hàn gia bọn họ tuyệt đối không thể tổn thất một vị quân vương tại thời khắc mấu chốt này.

“Vì sao bà không cầu xin tha thứ cho mình?” Hứa Thâm ném ánh mắt kỳ quái về phía bà ta.

Phu nhân nọ ngẩn ra, chợt cười lạnh nói: “Cậu không thể làm bị thương tôi được. Không cần biết cậu lợi hại đến mức nào, cùng đừng mơ gây tổn hại đến tôi!”

“Vậy ư?” Bỗng nhiên Hứa Thâm tiến lên một bước, chỉ trong nháy mắt, khoảng cách hai bên đã bị thu hẹp lại, bóng dáng khô ngô của hắn như một bức tường, đứng sừng sững trước mặt phu nhân kia.

Bắt gặp ánh mắt bề ngễ từ trên cao nhìn xuống của Hứa Thâm, phu nhân nọ không khỏi ngẩn người.

Trong phút chốc, thậm chí bà ta còn có một loại cảm giác lông tóc trên người đều dựng thẳng đứng lên.

Chuyện gì vậy?

Sau đó, bà ta lại nhìn thấy Hứa Thâm nâng thanh kiếm trong tay lên.

Để rồi ở khoảnh khắc trông thấy hàn quang lóe sáng trên kiếm phong kia, bỗng nhiên trong lòng phu nhân nọ sinh ra một loại ảo giác, dường như bà ta... sẽ bị một kiếm này chém trúng người!

Điều này làm sao có thể?

Rõ ràng năng lực của bà ta chính là quang ảnh.

Có thể biến hóa từ thực thể thành một luồng quang ảnh, thậm chí còn không thuộc về năng lượng thể!

Nếu hỏi quang ảnh là thứ gì, thì nó chính là một thứ tồn tại dạng hình chiếu, căn bản không thể bị đụng vào.

Nhất là thủ đoạn công kích của Hứa Thâm kia rõ ràng là công kích loại vật lý, càng đừng nghĩ tới chuyện thương tổn bà ta.

Phanh! !

Kiếm phong trực tiếp chém xuống.

Phu nhân lập tức tiến hành phòng ngự, muốn ngăn cản theo bản năng.

Kiểm phong lại nhanh chóng xuyên qua thân thể này, không hề chạm vào bà ta.

Phu nhân nọ thoáng ngậy ngẩn cả người, rồi lập tức thở nhẹ một hơi, đương nhiên, trong lòng cũng không khỏi có chút tức giận. Hoá ra bà ta chỉ sợ bóng sợ gió một hồi thôi, vậy mà vừa nãy, bà ta còn thật sự cho rằng thân thể mình sẽ bị Hứa Thâm chém trúng.

Mà Hứa Thâm cũng lộ vẻ sững sốt, hiển nhiên hẳn hoàn toàn không ngờ nổi năng lực tinh chuẩn lại thất bại.

Phải biết rằng, đây chính là loại năng lực có thể truy tung được Mạt Di La đang trốn trong quá khứ.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm đã hiểu được nguyên nhân.

Tình huống vừa rồi vốn không phải năng lực mất đi hiệu lực, mà là hẳn có vận dụng tinh chuẩn bắn trúng lên đối phương, nhưng loại bắn trúng này lại không thể gây ảnh hưởng cho đối phương được.

Tựa như đối phương hóa thân thành cái bóng, dù hẳn có đâm nát cái bóng kia, thì bản thân cái bóng cũng không thể bị thương được.

Quả nhiên quân vương đều không đơn giản...

“Linh Lực.” Hứa Thâm mở miệng kêu gọi.

“Là muốn em hỗ trợ sao?” Giọng cười vui vẻ của Linh Lực vang lên trong đầu Hứa Thâm.

“Có thể không?” Hứa Thâm đáp lại cực kỳ ngắn gọn.

“Đương nhiên là được rồi.”

Linh Lực hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, hẳn không hỏi cô bé có thể hỗ trợ hay không, mà muốn hỏi cô bé có đối phó được với đối phương hay không.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng đặc thù đã nhanh chóng lan ra, bao phủ trên người phu nhân nọ.

Phu nhân nọ vừa thở nhẹ một hơi, lại đột nhiên kinh hãi phát hiện, thân thể của mình đã quay về hiện thực.

Mà ngay tại khoảnh khắc, thân thể bà ta quay về hiện thực, kiếm thứ hai của Hứa Thâm đã cấp tốc gào thét chém xuống.

Chương 905: Không Đuổi Tận Giết Tuyệt, Chẳng Lẽ Giữ Lại Chờ Mấy Người Đến Báo Thù Sao?

“Phanh” một tiếng.

Phu nhân nọ cảm nhận được một loại cảm giác xé rách bén nhọn truyền đến, kéo dài từ đầu đến chân.

Một kiếm này vừa trực tiếp chém thân thể bà ta thành hai nửa!

Trong phút chốc, hình tròn triển khai.

Dùng kiếm phong môi giới, lập tức kéo căng thân thể phu nhân nọ đến mức xé rách nó ra.

Sau đó là từng sợi xiềng xích như những con rắn, xỏ xuyên ra ngoài, nhanh chóng chọc thủng và quấn quanh hai nửa thân hình của phu nhân nọ.

“Còn thủ đoạn nào khác không?” Hứa Thâm hỏi.

Phu nhân nọ hướng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn Hứa Thâm, đến tận cùng là kẻ trước mắt này nắm giữ bao nhiêu loại năng lực?

Vì sao hắn lại mang tới cho người khác một loại cảm giác bản thân bọn họ hoàn toàn không thể hóa giải được công kích từ trên tay hắn, thậm chí còn không thể tránh né được?

Bà ta cũng nhanh chóng cảm nhận được một loại tuyệt vọng đã lâu chưa từng xuất hiện.

“Thế nào, em làm không tồi chứ?” Linh Lục lập tức cười cười, mở miệng tranh công trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhờ Linh Lục giúp đỡ chỉ là một thoáng linh cơ khẽ động trong đầu hắn, không nghĩ tới cô bé thực sự có thể giải quyết được đối phương.

Có vẻ như năng lực này của đối phương chính là một loại trạng thái dị thường, mà tinh lọc của Linh Lục lại vừa vặn có thể tinh lọc các loại trạng thái quỷ dị, như nguyên rửa gì gì đó, chỉ có duy nhất một điều bất ngờ, là năng lực tinh lọc của cô bé còn có thể trợ giúp cả địch nhân.

Nếu vị phu nhân kia biết được nguyên nhân này, phỏng chừng bà ta thực sự muốn tử tế ‘Cảm ơn’ Linh Lục một phen.

Không để ý đến phu nhân đã bị áp chế bên kia, đối phương đã không đáng lo ngại nữa rồi, Hứa Thâm lại chuyển ánh mắt nhìn về phía thanh niên quân vương xa xa.

Thanh niên quân vương vừa bắt gặp ánh mắt Hứa Thâm kia đến, trong lòng lập tức xuất hiện cảm giác không rét mà run.

Làm sao một con quái vật như vậy lại có thể ẩn giấu bên trong thành Đế này?

Đùa cái quái gì chứ!

Đáng chết, chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

Khó trách con đàn bà chết tiệt của Giang gia kia lại chạy đến nơi này...

Ở thời khắc này, thanh niên quân vương đã ý thức được điểm bất thường trong đó, nhưng hiển nhiên, tới nước này rồi, gã có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Trước sau không đến năm giây, Hứa Thâm đã giải quyết xong hai vị quân vương.

Đó chính là quân vương nha!

Không phải rau cải trắng!

Nhưng ở trước mặt Hứa Thâm, bọn họ cũng chẳng khác gì rau cải trắng, bị mấy đòn tiện tay của hắc trăn áp và chém giết.

Mà trong chiến đấu kịch liệt như thế, tuy gã cũng chỉ nhìn ra một chút manh mối về năng lực của Hứa Thâm, nhưng lại không thể phán đoán được toàn bộ.

Phải nói rằng, năng lực của Hứa Thâm này rất quý dị, nó bao hàm quá nhiều loại đặc tính, bao dung các loại cấp độ, thậm chí còn không giống như một loại năng lực đơn thuần.

Mà là vài loại năng lực tổ hợp lại!

Tuy kiến thức của thanh niên quân vương này cũng khá rộng rãi, nhưng gã lại chưa bao giờ nghe nói có một người nào đó nắm giữ loại năng lực thứ hai.

Nhiều nhất chỉ là một loại năng lực nào đó bao hàm hai, ba loại đặc tính và cách sử dụng mà thôi.

Giống như gấp đôi của gã, khi tác dụng năng lực này lên những thứ không giống nhau, nó có thể tạo nên các loại phản ứng khác biệt. Nếu người không biết nhìn thấy tình huống này, bọn họ sẽ cho rằng gã có nhiều kiểu nhiều loại năng lực.

Nhưng trên thực tế, không cần biết gã sử dụng như thế nào, bộ phận hạch tâm vẫn không thay đổi.

Khi giao thủ cùng gã, chỉ cần đôi phương cẩn thận quan sát, sẽ nhanh chóng phát hiện ra, không cần biết năng lực của gã biến hóa như thế nào, thì phần hạch tâm vẫn là gấp đôi, mà với một vị quân vương, bọn họ có thể dễ dàng nắm giữ một điểm mơ hồ này.

Tựa như lĩnh vực trên người Hứa Thâm, có mang theo hiệu quả tăng phúc cho bản thân và làm suy yếu người khác, thậm chí còn có thể làm cho người ta phản lão hoàn đồng.

Theo lý thuyết, phản lão hoàn đồng nghĩa là quay lại thời kỳ tuổi trẻ, sẽ khiến bản thân càng thêm mạnh mẽ, nhưng thực tế cho thấy, hiệu quả của loại năng lực kia vốn không phải là như vậy.

Nghĩa là loại phản lão hoàn đồng đó chỉ là biểu hiện giả dối, kỳ thực, nó cũng là một loại hiệu quả suy yếu và áp chế.

Đây là những gì thanh niên quân vương suy đoán được thông qua quá trình quan sát vừa rồi.

Nhưng ngoại trừ chuyện này, những loại thủ đoạn khác vừa bị Hứa Thâm để lộ ra ngoài, lại khiến gã có một loại cảm giác mơ hồ.

“Chỉ cần buông tha cho bọn họ, điều kiện tùy cậu nói ra!”

Thanh niên quân vương thu lại tâm tư, bình tĩnh nói.

Bọn họ hợp lực cùng ra ngoài, nếu tồn thất hai người ở đây, chắc chắn Hàn gia sẽ rơi vào tình huống vô cùng tồi tệ, ngã

một cái là hết gương dậy nổi, hoàn toàn hoán đổi với Giang gia bên kia.

“Vì sao anh không cầu tôi buông tha cho anh?” Hứa Thâm kỳ quái nhìn hắn: “Mấy quân vương Hàn gia đều trọng tình trọng nghĩa như vậy sao? Không cầu xin cho chính mình, lại cầu xin cho người khác trước?”

Thanh niên quân vương ngẩn ra, gã có cảm giác những lời này của Hứa Thâm rất quen thuộc, rõ ràng đây là những lời hắn vừa nói với A Lan.

Năng lực của A Lan là quang ảnh, có thể bảo mệnh, nhưng bà ta vẫn bị Hứa Thâm chế ngự, chẳng lẽ hắn còn có thể công kích đến gã?

Nghĩ vậy, sắc mặt gã lập tức chuyển thành khó coi, tuy gã không thừa nhận chuyện Hứa Thâm có thể đuổi kịp tốc độ của mình, nhưng người trước mắt này lại mang tới cho gã áp lực thật lớn.

Từ đầu đến cuối, chỉ trải qua hồi giao thủ ngắn ngủi, rõ ràng Hứa Thâm lấy một chọi ba lại suýt chút nữa đã nghiền áp cả ba người bọn họ.

Kẻ này rất khủng bố.

“Mặc kệ cậu nói như thế nào, chuyện hôm nay là chúng tôi có mắt như mù. Chúng tôi nguyện ý nhận lỗi, có điều kiện gì, cậu cứ việc nói ra.” Thanh niên quân vương bình tĩnh nói.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Có mắt như mù thì phải trả giá thật đắt, bằng không chúng ta mở mắt vì mục đích gì?”

Sắc mặt thanh niên quân vương nộ đại biến, gã giận điên lên nói: “Chẳng lẽ cậu thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt? Cậu nên nhớ, người ở trước mặt cậu chính là thành viên của Hàn gia, nếu chúng tôi đều gặp chuyện không may ở nơi này, hội nghị thống trị sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Không đuổi tận giết tuyệt, chẳng lẽ giữ lại chờ mấy người đến báo thù sao?” Hứa Thâm nói: “Đừng có mở miệng ngậm miệng lại nhắc tới Hàn gia, sau này Hàn gia chỉ là một cái dòng họ bình thường thôi. Còn người đang đứng trước mặt anh chính là tôi, thành chủ thành Quang Minh, anh cho là mình đang nói chuyện với ai?”

Chương 906: Quỷ Kế Hay Mưu Lược... Đều Không Có Ý Nghĩa!!!

Thanh niên quân vương thật sự không ngờ, gã kéo hội nghị thống trị ra cũng chẳng thể dọa được Hứa Thâm, trong lòng kinh sợ vô cùng, nhưng vẫn cố gắng khắc chế lửa giận, nói: “Tôi dùng khư binh của Hàn gia chúng tôi trao đổi với cậu, chính là kiện truyền thuyết cấp khư binh kia, ý cậu thế nào?”

Vì giải cứu Hàn Liệt và A Lan, đúng là thanh niên này đã nhận đau làm ra quyết định như vậy.

Suy cho cùng, một kiện khư binh còn không bằng được hai vị quân vương.

Nếu cùng lúc tồn thất hai vị quân vương, ngay cả với Hàn gia, đây cũng là đả kích mang tính hủy diệt.

Lúc này, Giang Nguyệt Ly đứng bên cạnh bọn họ đã phục hồi lại tinh thần, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào những gì đang diễn ra trước mặt nhưng trong lòng lại hơi ngơ ngác, không quá tin tưởng vào mấy chuyện này.

Có điều... nói gì đi nữa Giang Nguyệt Ly cũng là quân vương, năng lực thừa nhận rất mạnh, và gần như chỉ trong thoáng chốc, cô đã tỉnh táo lại, và vội vàng nói với Hứa Thâm: “Đừng tin hắn, đó là mệnh căn của Hàn gia bọn họ, hắn tuyệt không dễ dàng giao ra đâu, khẳng định là đang muốn dùng kế hoãn binh kéo dài...”

Hiển nhiên cô không muốn nhìn thấy hai người Hàn Liệt vừa bị Hứa Thâm trấn áp đã được phóng thích ra ngoài.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, cắt ngang lời nói của Giang Nguyệt Ly.

Giang Nguyệt Ly không khỏi biến sắc, trong lòng trầm xuống. Cũng đúng.

Mối quan hệ giữa cô và Hứa Thâm là cái gì chứ?

Nhiều nhất chỉ được xem như một người bạn, nhưng bạn bè thì đã làm sao, căn bản không thể sánh bằng một kiện khư binh cấp truyền thuyết.

Trong lòng cô có chút chua xót, cũng biết bản thân không có lý do gì để yêu cầu Hứa Thâm phải làm thế này hay làm thế khác...

Lui một bước, nếu Hàn gia thực sự giao khu binh cho Hứa Thâm, đây cũng là một chuyện tốt, ít nhất là khi không có kiện khu binh kia, Hàn gia nợ chưa chắc đã đủ khả năng trở thành đối thủ của cô và lão tổ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyệt Ly đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Hứa Thâm lắc đầu, thanh niên quân vương bên kia cũng ngậm thở nhẹ một hơi, nhưng ngay sau đó, lời nói của Hứa Thâm lại như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu gã: “Quý kẻ hay mưu lược... đều không có ý nghĩa.”

Hứa Thâm nói: “Theo tôi, có vẻ như kiện khu binh nợ đang ở trên người anh, cho nên chỉ cần giải quyết được anh, đương nhiên nó sẽ là của tôi rồi. Anh định lấy thứ vốn thuộc về tôi ra trao đổi với tôi, có phải hơi bị ngang ngược hay không?”

Thanh niên quân vương và Giang Nguyệt Ly đều ghen hòng nhìn Hứa Thâm trôn trời, ánh mắt đầy rẫy kinh ngạc.

Và chờ đến khi thanh niên quân vương nợ phục hồi lại tinh thần, suýt chút nữa thì tư thái sụp đổ.

Trong chuyện này ... móa nó đến tột cùng là ai mới ngang ngược đây? !

“Cậu tự tin vào bản thân như vậy? Cho rằng mình có thể giết tôi?” Gã cắn răng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm. Rồi ngay sau câu nói này, gã không nói hai lời đã xoay người chạy trốn.

Múa mép khua môi không mang tới chút ý nghĩa nào, nếu Hứa Thâm thực sự có lực lượng như vậy, từ tận đáy lòng gã, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút e ngại đối phương.

Hiện giờ đàm phán đã thất bại, gã cũng không cần thiết phải ở lại nơi này, nhiều lời vô nghĩa thêm nữa, chạy trước sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy đối phương cấp tốc phóng đi, không khí còn phát ra tiếng âm bạo, Hứa Thâm lại không lập tức đuổi theo, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Cơ hội rất khó được, nếu cứ như vậy để hắn chạy đi,

không phải sẽ rất đáng tiếc hay sao? Cũng nên lộ đầu ra mà thể hiện một chút đi.”

“Chuyện này... chuyện này thật sự có lỗi.” Hứa Thâm vừa dứt lời, đột nhiên ngay giữa hư không truyền đến một giọng nói mang theo một chút hoảng hốt, đối phương lại vội vàng mở miệng xin lỗi Hứa Thâm.

Sắc mặt Giang Nguyệt Ly khê biến, cô biết chủ nhân của giọng nói nọ chính là lão tổ đang âm thầm che giấu xung quanh.

Không ngờ Hứa Thâm lại phát hiện ra lão tổ rồi, là từ khi nào chứ?

Cô không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Lại nói, quân vương cũng không phải đứa ngốc dễ dàng lừa gạt, nếu Hứa Thâm đã phát hiện ra lão tổ, nói vậy... Hắn có thể đoán được hết thấy những chuyện trước mắt này đều là kế sách của bọn họ hay không?

Đúng vậy, cô và lão tổ cùng nhau bố trí tất cả, muốn dẫn dụ người của Hàn gia đi tới, sau đó giải quyết bọn họ ở chỗ của Hứa Thâm.

Làm như vậy, có Hứa Thâm hỗ trợ, cô và lão tổ cũng ở đây, coi như kết quả xấu nhất mà bọn họ gặp phải cũng là ba đối ba.

Hơn nữa, trước khi hành động, bọn họ còn thả ra một vài tin tức nào đó, kỳ vọng chúng sẽ khiến cho Hàn gia có chút cố kỵ mà phải lựa chọn lưu lại một vị quân vương tọa trấn hang ổ nhà mình.

Làm như vậy, Hàn gia bên kia chỉ có thể phái đi nhiều nhất là hai vị quân vương tới đây phục kích đuổi giết bọn họ thôi.

Không nghĩ tới Hàn gia này lại quyết đoán tàn nhẫn đến thế, trực tiếp xuất động cả ba vị quân vương.

Đó cũng là nguyên nhân khiến Giang Nguyệt Ly lập tức biến sắc khiếp sợ khi nhìn thấy Hàn Liệt.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Giang Nguyệt Ly, Hứa Thâm khê quay đầu, còn nở nụ cười với cô.

Trong lòng Giang Nguyệt Ly lại trầm xuống, có chút cười không nổi.

Tâm trạng lúc này của cô đầy những phức tạp mâu thuẫn, khó có thể hình dung...

Hiển nhiên Hứa Thâm đã sớm nhìn thấu tất cả rồi.

Hiện giờ, kết hợp với những lời Hứa Thâm từng nói lúc trước, bỗng nhiên trong lòng Giang Nguyệt Ly lại dâng lên một loại cảm giác khó có thể hình dung được.

Rõ ràng hẳn biết bản thân bị tính toán, nhưng vẫn nguyện ý giúp đỡ cô, đây là vì hẳn muốn trả lại nhân tình khi đó sao?

Nhưng với quân vương, loại nhân tình này thực sự không có lấy một chút ý nghĩa nào cả, có cũng như không mà???

Chuyện đi đến nước này, Giang Nguyệt Ly cũng biết, có tiếp tục nguy trang thêm nữa chỉ là lừa mình dối người mà thôi, hơn nữa làm như vậy, còn là không coi trọng Hứa Thâm.

Lại nói, ngay sau khi lão tổ bị nhìn thấu, lão cũng lựa chọn nhận lỗi với Hứa Thâm rồi. Còn cô, đương nhiên cũng nên thú nhận một chút.

“Thật có lỗi, là tôi đã dẫn dụ bọn họ tới đây.” Sắc mặt Giang Nguyệt Ly thoáng hiện một chút ngượng ngùng nói.

Chương 907: Quá Ngây Thơ Rồi!!!

Chuyện đi tới hiện giờ, Giang Nguyệt Ly cũng biết tiếp tục nguy trang chỉ là lừa mình dối người, hơn nữa cô làm như vậy còn có chút không coi trọng Hứa Thâm.

Lại nói, sau khi lão tổ bị phát hiện ra, lão cũng lựa chọn nhận lỗi với Hứa Thâm rồi, đương nhiên cô cũng nên thú nhận một chút.

“Thật có lỗi, là tôi đã dẫn dụ bọn họ tới đây.” Sắc mặt Giang Nguyệt Ly thoáng hiện một chút xấu hổ nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, nói: “Không sao cả.”

“Cậu không trách tôi sao?” Giang Nguyệt Ly không nhịn được mở miệng hỏi.

Vấn đề này khá là giống câu hỏi của một cô nữ sinh ngây thơ nào đó.

Đương nhiên, nếu đó thực sự là câu hỏi của một cô bé, về tình cũng có thể tha thứ được, nhưng đáng tiếc, đây lại là câu hỏi phát ra từ trong miệng một vị quân vương, chắc chắn sẽ mang theo một tầng ý nghĩa khác.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng biến hóa một chút, đây là lần đầu tiên trong đáy mắt hắn xuất hiện một tia thất vọng và mất mát, hắn khẽ lắc đầu, nói: “Không có gì, có thể gặp được chị một lần, có thể giúp được chị một lần, cũng coi như tôi đã báo đáp được chuyện lúc trước rồi.”

Giang Nguyệt Ly nhìn ra chút biến hóa trong ánh mắt Hứa Thâm, lập tức hiểu được bản thân cô đã quá vội vàng rồi.

Bọn họ làm ra chuyện như vậy, làm sao Hứa Thâm có thể không suy nghĩ gì?

Là cô vọng tưởng lợi dụng nói mấy câu để che đậy hết thất bại của mình?

Quá ngây thơ rồi.

Trong lòng cô có chút hối hận, lại nói với Hứa Thâm: “Thực xin lỗi...”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bóng người đang kịch liệt chém giết cùng một chỗ ở phía xa xa.

Giang Nguyệt Ly đưa mắt nhìn, trong lòng có chút lo lắng lão tử, lại nhanh chóng nói với Hứa Thâm: “Tôi cũng đi hỗ trợ.”

Cô thực sự không thể tiếp tục mặt dày không biết xấu hổ mà mở miệng nhờ Hứa Thâm ra tay nữa.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, hắn bình thần nâng thanh kiếm trong tay lên, lại đột nhiên chém xuống hư không trước mắt.

Tăng!

Dường như trong hư không vừa có thứ gì đó đã bị chặt đứt.

Ngay sau đó, đột nhiên thân thể của thanh niên quân vương đang chiến đấu kịch liệt cùng lão quân vương Giang gia ở phía xa xa, bị xé rách.

Loại công kích không một dấu hiệu báo trước này thực sự làm gã khiếp sợ. Thanh niên này chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó trực tiếp bị lão quân vương bắt lấy sơ hở, liên tiếp mãnh công, rất nhanh đã đánh cho thân thể của gã tán loạn.

Bộ thân thể tan vỡ này cũng mau chóng biến thành cặn bã.

Bởi vì thanh niên quân vương không phải hệ trọng cầu, tuy thân thể đã tan nát vẫn có thể khép lại được, nhưng quá trình này cực kỳ thông thả.

Ánh mắt lão quân vương đầy vẻ hưng phấn, đã bao nhiêu năm cuối cùng Hàn gia cũng có ngày hôm nay!

Lão lại ra tay, múa may cây lão thương trong tay, mỗi một thương đều đâm xuyên máu thịt, khiến cho đồng máu thịt trước mắt tiếp tục nổ tung, tựa như trên thân thương tự mang theo lực trùng kích nổ mạnh.

Gặp phải đòn công kích này, vụn máu thịt vừa biến thành cặn bã nọ lại càng thêm tan nát, ý thức đã có chút rời rạc bên trong lập tức truyền đến tiếng cầu xin tha thứ mỏng manh: “Lão Lưu... Buông tha cho tôi đi.”

“Buông tha cho cậu sao? Có khả năng này ư?” Lão quân vương cười lạnh một tiếng.

Lão càng xuất thương nhanh hơn, lúc này dưới trạng thái tuyệt đối áp chế, lão lại liên tục công kích, đến khi hoàn toàn xé nát đối phương mới thôi.

Những phần máu thịt đã biến thành cặn nọ, tiếp tục văng tung toé khắp nơi. Rồi trong lúc vô ý, một cục gì đó ở bên trong đã bắn ra xa xa, rơi xuống bên ngoài.

Có vẻ như lão quân vương bên này không hề phát hiện ra nó, lão vẫn đang toàn lực đối phó với đồng máu thịt, bộ phận thân thể còn sót lại trước mặt mình, mãi cho đến khi hoàn toàn hủy diệt chúng.

Tiếp đó, bàn tay lão vung lên, khur lực bao trùm xuống, tập hợp đồng máu thịt đã hoàn toàn biến thành cặn bã kia, mang về trước mặt Hứa Thâm.

“Chuyện hôm nay, là Giang gia chúng ta đường đột, đa tạ tiên sinh đã cứu giúp. Toàn bộ trân bảo bí thuật của Hàn gia, tôi

đều sẽ thu nạp đưa đến trước mặt tiên sinh, làm cảm tạ, mặt khác Giang gia ta cũng sẽ đưa tặng tiên sinh một kiện chuẩn khur binh cấp truyền thuyết.” Vừa gặp mặt, lão quân vương đã cất giọng thành khẩn, còn nói nhanh một chuỗi dài, không ngừng nghỉ, thái độ vô cùng chân thành.

Lúc trước, Hứa Thâm đã nhìn thấu kế hoạch của bọn họ, bởi vậy, lúc này chỉ có chân thành mới có thể cứu vãn lại một chút.

Lại nói, bảo vật của Hàn gia đều đưa cho Hứa Thâm, là bởi vì chính Hứa Thâm là người đã đánh cho ba quân vương của Hàn gia suy bại, cũng tương đương với Hàn gia đã bị Hứa Thâm phá hủy, đương nhiên những bảo vật của gia tộc bọn họ nên thuộc về Hứa Thâm.

Mà lão hứa hẹn đưa tặng khur binh cho hắn, coi như là cảm tạ, cũng là báo đáp, đưa một lần quà, trả xong nợ nần, ân oán.

Hứa Thâm chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn lão, không hề nói chuyện.

Lão quân vương chạm phải thái độ lạnh nhạt của Hứa Thâm, trong lòng cũng biết, là chuyện lúc trước bọn họ làm thực sự không đúng, làm người khác không vừa lòng [1]. Dẫu sao cũng là lợi dụng người ta, quân vương nào sẽ cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng?

[1] : nguyên văn 差强人意 – soa cường nhân ý, nghĩa bình thường của nó là tạm hài lòng, tạm chấp nhận, nhưng theo ngữ cảnh này, để hiểu đúng nhất phải là làm người ta không hài lòng.

Ánh mắt lão lập tức chuyển hướng nhìn qua đồng vụn máu thịt trước mắt. Đã bị dày vò đến tình trạng này nhưng bên trong vẫn còn sót lại một tia khí tức cực kỳ mỏng manh.

Chuyện này đã đủ để thấy được sinh mệnh lực của quân vương ương ngạnh đến mức độ nào.

Bàn tay lão lại nhanh chóng khuấy trộn bên trong, nhưng không tìm ra khur binh, lão không khỏi nghi hoặc nói: “Kỳ quái, đáng lẽ kiện khur binh của Hàn gia kia phải ở trên người hắn, nhưng không có, chẳng lẽ nó nằm trên người hai kẻ kia?”

Giang Nguyệt Ly nghe vậy cũng vội vàng tiến lên, hỗ trợ tìm kiếm, nhưng không tìm được bất cứ kiện khur binh nào, lại không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

Phải biết rằng, hai người khác của Hàn gia đang nằm trong tay Hứa Thâm, nếu khur binh ở trên người bọn họ, rồi bị Hứa Thâm lặng lẽ cất đi cũng thực bình thường.

Dù sao Hứa Thâm cũng là người đánh bại đôi phương.

“n tình hôm nay, khó có thể báo đáp được. Theo lý, kiện khur binh của Hàn gia kia cũng nên thuộc về cậu.” Giang Nguyệt Ly chân thành nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Để tôi tự mình ra tay.”

Giang Nguyệt Ly hơi sững sờ, không hiểu hẳn nói vậy là có ý gì.

Chương 908: Trí Tuệ Vĩnh Viễn Là Năng Lực Mạnh Nhất Của Nhân Loại!

Hứa Thâm không nói gì thêm, chỉ bình tĩnh nâng tay lên, giương kiếm.

Sắc mặt hai người Giang Nguyệt Ly khẽ biến, lập tức theo bản năng lui về phía sau nửa bước.

Hứa Thâm trực tiếp chém một kiếm vào thẳng hư không.

Cùng lúc đó, một cục vụn máu thịt đang nhanh chóng chạy như bay ở ngoài mười dặm, lại cấp tốc khôi phục trở lại.

Tốc độ khôi phục này cực nhanh, rõ ràng thứ còn sót lại chỉ là một mảnh vụn có kích thước bằng chỏm móng [1], nhưng chỉ trong nháy mắt, nó đã khôi phục được hơn phân nửa thân hình, đúng là thân hình của thanh niên quân vương kia.

[1] : phần da tính từ móng tay đến đỉnh ngón.

Dưới hiệu quả của năng lực gấp đôi, tốc độ tự lành của gã cũng có thể gấp đôi!

Người không biết rõ về năng lực của gã, cũng có thể hiểu lầm gã là năng lực giả hệ trọng cầu.

Giang gia chết tiệt!

Quân vương thành Để chết tiệt!

Lúc này, trong lòng thanh niên quân vương nộ đầy rẫy phần hận, từ đáy mắt tràn lan sát ý. Gã đang chạy rất nhanh về phía trước, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm, chính là mau chóng thoát khỏi nơi đây, trốn về Hàn gia, sau đó, mang đi toàn bộ bí thuật, trân bảo của Hàn gia, cũng thuận tiện di chuyển cả nhóm đệ tử hạch tâm của Hàn gia nữa.

Về phần đám tộc nhân còn lại, cũng chỉ có thể mặc cho Giang gia tàn sát.

Gã có muốn cũng không chú ý được nhiều như vậy. Mà suy cho cùng, đám tộc nhân phổ thông bình thường cũng rất khó sản sinh ra quân vương, xác suất rất thấp.

Bọn họ chỉ là nền tảng trong gia tộc mà thôi.

Và rất đột ngột, vào đúng thời điểm trong lòng gã đầy những phần hận, đột nhiên từ trực giác, gã cảm nhận được một loại nguy hiểm đang ập tới.

Con người trong mắt thanh niên quân vương trực tiếp co rút lại, cảm giác này rất giống lúc trước.

Hắn lập tức quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy cái gì, thậm chí còn không có bất cứ người nào đuổi theo phía sau.

Chuyện gì... thế này?

Ý niệm còn chưa kịp xẹt qua trong đầu, rất đột ngột, thân thể vừa khôi phục của gã lại bị xé toang ra, giống như vừa có một luồng kiếm quang vô hình nào đó, trực tiếp chặt đứt thân thể thành hai nửa.

Đau đớn kịch liệt làm gương mặt thanh niên quân vương nộ trở nên vô cùng dữ tợn, nhưng càng nhiều hơn là khủng hoảng.

Đúng vào lúc này, một tiếng rít kỳ quái nhanh chóng truyền đến.

Ngay sau đó, thanh niên quân vương đã bắt gặp một bóng người tựa như ác mộng xuất hiện trong tầm mắt của gã.

Là Hứa Thâm.

Là quân vương thành Để kia, hắn đang dùng tốc độ cao nhất đuổi theo tới đây, tốc độ nhanh đến dọa người, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ của gã trong trạng thái tứ trọng gấp bội.

Một cái nháy mắt, Hứa Thâm đã đến trước mặt gã rồi.

Hứa Thâm nhìn bóng người đã nứt ra thành hai nửa trước mắt, lại hồ hững nâng tay, khur lực bao trùm, hóa thành từng sợi tơ mảnh giống như xiềng xích, phong tỏa bộ thân thể nọ trong lồng giam.

Tiếp theo, hắn nhanh chóng xoay người mang đôi phương quay về bầu trời Quang Minh điện trong Khur giới.

Nơi này, lão quân vương và Giang Nguyệt Ly đang đứng đợi Hứa Thâm trở về.

Vừa nãy, Hứa Thâm đột ngột chém thẳng một kiếm vào giữa hư không, sau đó thân thể cấp tốc bay đi, hai người bọn họ nghĩ mãi mà không rõ vì sao hắn lại làm như vậy, nhưng tới lúc này khi nhìn thấy Hứa Thâm nhanh chóng quay về, đồng thời sợi xiềng xích trong tay còn tạo thành một cái lồng nhốt một bóng người khác, cả hai lập tức dờ ra.

Rất nhanh, Giang Nguyệt Ly đã phục hồi lại tinh thần, cô thật sự không ngờ quân vương Hàn gia kia lại suýt chút nữa đã chuồn mất, may mắn Hứa Thâm cảm nhận được.

Lại nói, rốt cuộc Hứa Thâm cảm nhận được như thế nào?

Cô đưa mắt nhìn Hứa Thâm, càng ngày càng cảm thấy bản thân thực sự khó có thể nhìn thấu được Hứa Thâm này.

Dù hiện giờ Giang Nguyệt Ly đã trở thành quân vương, nhưng trong mắt cô, những chuyện vừa phát sinh trong ngày hôm nay lại mang theo một chút kỳ huyền [2] . Ở trước mặt Hứa Thâm, ba vị quân vương Hàn gia lại bị dễ dàng trấn áp, dưới tình huống một chọi ba, hắn lại có thể làm được đến loại trình độ này. Thực sự khủng bố.

[2] : Huyền ảo, kỳ lạ, khó mà tin nổi.

Hơn nữa, rõ ràng cô đã chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng đến khi kết thúc, lại giật mình phát hiện bản thân vẫn không có lấy một chút nhận thức rõ ràng nào về năng lực của Hứa Thâm.

Phải biết rằng, loại cơ hội được tận mắt chứng kiến cuộc chiến giữa các quân vương này, chính là chuyện cực kỳ hiếm có.

Phải biết rằng, thực lực mạnh yếu của một vị quân vương được quyết định bởi hai điều, thứ nhất là năng lực, đương nhiên rồi, còn thứ hai chính là tình báo.

Dù năng lực của một người có mạnh hơn nữa, nhưng bị công khai cho nhiều người cùng biết, thì kiểu gì cũng sẽ bị người khác tìm ra nhược điểm và biện pháp khắc chế mà thôi.

Suy cho cùng, trí tuệ vĩnh viễn là năng lực mạnh nhất của nhân loại!

“Khó trách lại không tìm được kiện khur binh kia, hóa ra nó đã bị bản thể của hắn mang theo cùng chạy trốn rồi, khẳng định là lúc này nó đang ở trên người hắn.” Giang Nguyệt Ly lập tức nói với Hứa Thâm.

“Đúng vậy.” Lão quân vương cũng lập tức nói, nhưng ánh mắt lại thoáng biến đổi một chút.

Lại nói, có đúng là lúc trước lão hoàn toàn không nhìn thấy phần cận thị đã bỏ chạy kia không?

Đương nhiên là không rồi.

Một mình chống đỡ cả Giang gia trong quãng thời gian dài như vậy, lão đã giao thủ cùng không ít quân vương, có thể nói là kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, làm sao lão có thể bỏ sót một sơ hở lớn đến vậy?

Nguyên nhân khiến lão lựa chọn thả cho đối phương chạy thoát, cũng rất đơn giản thôi.

Bởi vì bọn họ không tìm được kiện khur binh kia trong cơ thể hai vị quân vương lúc trước, cũng không trông thấy lực lượng do kiện khur binh kia mang đến.

Chỉ vậy thôi là đủ hiểu, kiện khur binh cấp truyền thuyết nọ đang ở ngay trong cơ thể thanh niên quân vương này.

Đó chính là chí bảo của Hàn gia.

Ai mà không muốn?

Nếu lão chém giết thanh niên quân vương kia, rồi mang gã tới trước mặt Hứa Thâm, kiện khur binh đó có thể rơi vào trong

tay lão hay không?

Hiển nhiên là không rồi.

“Ừm.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, hấn lại nâng tay tìm kiếm trên thân thể thanh niên quân vương này.

Thanh niên quân vương chăm chú nhìn Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Rõ ràng thân thể đã bị xé rách thành hai nửa, nhưng cái miệng vẫn mấp máy, cầu xin tha thứ nói: “Hãy bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ cho cậu hết thấy mọi thứ của Hàn gia... Tôi biết hiện tại những thứ này đã thuộc về cậu rồi. Tôi còn có thể làm việc cho cậu. Tôi sẽ ủng hộ cậu san bằng những gia tộc khác. Tôi nguyện ý làm con chó trung thành nhất cho cậu!”

Chương 909: Co Được Dẫn Được Cũng Là Quân Vương!!!

Thật khó để tưởng tượng đây chính là lời nói phát ra từ trong miệng một vị quân vương, tồn tại mà ngày thường đều đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh bên dưới, nhưng hiện tại đúng là đối phương đang nói như vậy, thậm chí còn nói ra vô cùng trơn tru thành thạo.

Quân vương vô tình, với cả bản thân cũng là như thế.

Lại nói, bản thân đã rơi vào tình huống tuyệt vọng, nhưng gã hoàn toàn không muốn chết, sống tạm nhất thời vẫn hơn là chết đi thống khoái.

Suy cho cùng, hôm nay sống tạm thì trong tương lai vẫn còn hi vọng báo thù.

Co được dẫn được cũng là quân vương.

“Tôi rất thương thức dũng khí làm chó của anh, nhưng đáng tiếc anh quá yếu.” Hứa Thâm nói.

Ngay sau đó, dưới bàn tay hấn bao phủ, toàn bộ sợi nhân quả chung quanh đều bị cắt đứt, thanh niên quân vương còn chưa kịp nói thêm điều gì, thân thể đã bạo liệt, sau đó máu thịt trên cơ thể gã hư thối biến chất thật nhanh, trực tiếp chuyển thành màu đen xám, mất đi vẻ tươi sáng ban đầu.

Ngay khi khí tức sinh mệnh trên người gã tiêu vong, một kiện khur binh cũng xuất hiện từ bên trong đông máu thịt nọ, rồi rơi xuống.

Nhưng bàn tay Hứa Thâm vươn tới, trực tiếp đón được nó.

Thứ này đúng là kiện khur binh có vẻ ngoài giống một cuốn sách.

Lão quân vương nhìn thấy khur binh này, ánh mắt khẽ biến, lập tức lên tiếng nói: “Đây là khur binh cấp truyền thuyết của Hàn gia, Quỷ Bộ Binh Thư!”

“Hả?” Hứa Thâm đánh giá kiện khur binh này, tuy nhìn nó rất giống một cuốn sách, nhưng lại khếp chặt vào, không thể mở ra, chỉ có vẻ bề ngoài tương tự mà thôi.

Điều làm Hứa Thâm tò mò chính là, toàn bộ những kiện khur binh mà hắn từng nhìn thấy đều có cấu tạo cùng loại với một bộ phận nào đó trên cơ thể, nhưng khur binh của Giang gia và Hàn gia thì khác, một cái là mặt nạ, một cái lại có vẻ ngoài như một cuốn sách, tựa như chúng có chút khác biệt về ‘Chủng loại’ so với khur binh bình thường.

“Khur binh của mọi người có chút khác biệt với khur binh bình thường.” Hứa Thâm thu hồi kiện khur binh vào trong tay, nhưng không lập tức hấp thu.

Bởi vì quyền trọng trong cơ thể hắn đã bị áo choàng màu đỏ tươi chiếm cứ rồi.

Phải biết rằng, quyền trọng của khur binh cấp truyền thuyết đều có mức thấp nhất là 16, nghĩa là mỗi một vị quân vương chỉ có thể nắm giữ duy nhất một kiện khur binh cấp truyền thuyết mà thôi.

Phải chờ đến lúc không người, hắn mới có thể hoán đổi áo choàng màu đỏ tươi thành khur binh bình thư trước mắt, xem xét năng lực của nó.

“Ừm, khur binh của chúng ta đều không phải khur binh thiên nhiên, mà là khur binh dùng cổ pháp [1] luyện chế.” Lão quân vương cũng không giấu giếm, lập tức nói ra một phần bí ẩn: “Ngay vào thời điểm ban đầu khi khur binh được sinh ra, tổ tiên chúng ta đã có ý đồ bắt chước khur binh, tiến hành luyện chế một thứ binh khí nhân tạo khác. Suy cho cùng, nếu là khur

binh thiên nhiên, lại muốn tìm được khư binh có khả năng dung hợp với nó là chuyện quá mức khó khăn. Ngược lại, nếu có thể chế tạo ra khư binh, thì chỉ cần tiếp tục chế tạo ra thứ tương ứng với nó, có thể rất nhanh rèn được khư binh cấp truyền thuyết, thậm chí là khư binh hoàn mỹ!”

[1] : phương pháp cổ xưa.

“Khư binh nhân tạo?” Hứa Thâm kinh ngạc, không khỏi đưa mắt nhìn kiện khư binh trong tay thêm một lần nữa.

“Đúng vậy, nhưng khư binh quá mức kỳ dị, mà chung quy lại, trí tuệ của con người cũng có cực hạn. Bởi vậy, tuy ý tưởng này đã được thực thi, nhưng lại không hoàn toàn làm được như mong muốn, chỉ có thể tạo ra bán khư binh nhân tạo, cũng chính là loại này.” Lão quân vương tiếp tục giải thích: “Bán khư binh nhân tạo có hiệu suất dung hợp khá cao, hơn nữa, còn có thể coi nó là cơ sở để tiếp tục chế tạo thêm. Ví dụ như mặt nạ Quỷ Nguyệt, một loại khư binh được Giang gia chúng ta trang bị cho nhóm tộc nhân thuộc danh sách hạch tâm kia. Nó chính là hàng phỏng chế từ Quỷ Nguyệt Thần Diện.”

“Mà trong tay nhóm danh sách hạch tâm của Hàn gia cũng có phỏng chế phẩm của Quỷ Bộ Binh Thư.”

“Hiệu suất cao như thế nào?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Lão quân vương mỉm cười giải thích: “Bởi vì có liên quan đến bán nhân tạo, nên sau khi chúng ta dung hợp khư binh, sẽ lập tức biết được đặc tính của khư binh cần để dung hợp tiếp theo là gì. Ví dụ như lần sau cần dung hợp dạng khư binh gì, sẽ có nhắc nhở. Làm như vậy, chúng ta cũng dễ tìm kiếm khư binh tương ứng, có tính lựa chọn, mà không phải biển rộng tìm kim, thuần túy dựa vào vận khí như khư binh bình thường.”

“Thì ra là thế.” Hứa Thâm không ngờ khư binh còn có loại phương pháp ăn ý này, quả nhiên là thân phận quyết định tầm mắt, đứng ở nơi càng cao càng biết được nhiều chuyện, thậm chí còn có thể phủ định cả thế giới mà ban đầu bản thân đã nhận thức được.

“Nói như vậy, khư binh của mọi người có thể dễ dàng luyện thành khư binh hoàn mỹ?” Hứa Thâm nhìn về phía lão quân vương, tiếp tục hỏi.

Lão quân vương lập tức hiểu được ý tưởng của Hứa Thâm, chột ho nhẹ một tiếng nói: “Cũng không dễ dàng như vậy, chỉ là tương đối mà thôi. Ví như khur binh Quỷ Nguyệt Thần Diện của Giang gia chúng ta, đã nhiều năm như vậy nhưng quyền trọng mới vừa vặn đạt đến con số 20, còn kém rất xa trình độ khur binh hoàn mỹ. Nói đơn giản thế này, tuy có thể cảm nhận được từ trước, nhưng muốn tìm kiếm được khur binh tương xứng vẫn là chuyện rất khó, trừ phi trực tiếp ra ngoài tường săn giết xác tốc độ cao, nhưng đám xác bên ngoài tường đã sớm bị săn giết rồi, chỉ còn lại bộ xác rỗng thôi.”

Mới 20... Hứa Thâm không tin câu này, nhưng lại lười tiếp tục theo đuổi vấn đề đó.

Suy cho cùng, mối quan hệ hòa bình giữa những quân vương đều là tâm kế.

Chẳng nói đâu xa, chỉ cần đề cập đến chuyện thanh niên quân vương kia trốn đi lúc trước là đủ hiểu. Nếu không phải hẳn có thể phát hiện ra sợi nhân quả rồi lấy đó đưa ra phán đoán, khả năng cao là kiện khur binh trên người đối phương sẽ rơi thẳng vào trong tay lão già trước mắt.

Nhưng đương nhiên, hẳn sẽ không vì loại chuyện này mà oán trách đối phương.

Thế đạo này chính là như thế.

Nếu bản thân không thông minh, không có đôi mắt tinh tường, sắc sảo, chỉ kỳ vọng vào thiện ý đến từ người khác, thì chẳng những cuộc sống không được như ý, còn chẳng có ai đến thông cảm, đồng tình.

Chương 910: Xem Ra Hắc Cũng Có Cực Hạn...

“Hiện giờ ba vị quân vương Hàn gia đều ở chỗ này, hắc là phiên toái của Giang gia các người đã được hóa giải rồi.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn hai người Giang Nguyệt Ly một cái, ánh mắt thoáng tạm dừng trên người cô một chút, lại bình tĩnh nói: “Nếu sau này, chị còn có thời gian đến thành Quang Minh làm khách, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh, nhưng hôm nay tôi còn có việc, sẽ không đưa tiễn nữa.”

Sắc mặt Giang Nguyệt Ly khẽ biến, cô đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Thâm.

Tới nơi này làm khách thì được, nhưng đừng có mang phiên toái đến cho Hứa Thâm thêm nữa... nhân tình ban đầu đã dùng hết trong lần này rồi.

Tâm trạng cô có chút phức tạp, nhưng cô cũng biết, bản thân không thể quá mức tham lam.

Suy cho cùng, Hứa Thâm nguyện ý ra tay giúp đỡ, giải quyết đại nạn thay Giang gia, đã là tận nghĩa tận tình rồi...

Nhưng không hiểu vì sao khi đứng trước tình huống này, trong lòng cô lại có một chút cảm giác trống rỗng, tựa như mình vừa mất đi một thứ gì đó, khó mà tiếp nhận được.

Giang Nguyệt Ly im lặng một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn trình trọng nói lời từ biệt cùng Hứa Thâm: “Hôm nay cậu đã giúp Giang gia chúng tôi giải quyết đại địch. Tôi sẽ ghi khắc phần ân tình này, về sau nếu có gì cần, cứ việc đến Giang gia tìm tôi.”

Tuy trong lòng lão quân vương vẫn lưu luyến kiện khư binh của Hàn gia trong tay Hứa Thâm, nhưng việc đã đến nước này, lão cũng biết mình không thể ra tay cướp được nó.

Thậm chí, lão còn có chút lo lắng, không biết Hứa Thâm có đoán được chuyện lúc trước là lão cố ý thả cho đối phương chạy đi hay không.

Suy cho cùng, khi đối diện với loại quân vương cấp độ như Hứa Thâm, vẫn nên cố gắng hết mức để giữ mối quan hệ bình thường, đừng trở mặt sẽ tốt hơn.

“Lão phu tên Giang Vân Lưu, Giang gia chúng ta hoan nghênh Hứa tiên sinh đến, bất cứ lúc nào.” Giang Vân Lưu mang theo vẻ mặt thành khẩn nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Hai người bọn họ nhìn ra thái độ lạnh nhạt của Hứa Thâm, trong lòng ngậm hiều, việc mà bọn họ làm lần này thực sự không vẻ vang gì, bởi vậy cũng không mặt dày nhiều lời thêm nữa, chỉ khách khí nói lời từ biệt cùng Hứa Thâm, đã vội vàng rời khỏi nơi này rồi.

Nếu chí bảo của Hàn gia đã rơi vào trong tay Hứa Thâm, Giang Vân Lưu cũng tính toán nhanh chóng trở về quét sạch Hàn gia.

Không có ba vị quân vương tọa trấn, chẳng phải lúc này Hàn gia chiếm cứ một tòa thành khu kia đã biến thành một miếng thịt béo mỹ vị mặc người xâm lược rồi?

Nhưng đương nhiên bọn họ vẫn chưa thể tiết lộ tin tức này ra ngoài được, nếu không đám gia tộc khác sẽ lao tới tranh cướp ngay.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Hứa Thâm trực tiếp cầm thi thể đã bị xé rách của thanh niên quân vương kia lên, chọn lựa một chút bộ phận hạch tâm bên trong...

Cùng lúc đó, phía trước căn nhà nhỏ tối đen vừa có thêm một vị bóng dáng xa lạ.

Bóng dáng ấy cứ một mực bồi hồi trong bóng đêm bên ngoài phòng nhỏ, do dự một chút, cuối cùng mới dè dặt đi về phía căn nhà nhỏ tối đen kia.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Một bóng người dịu dàng ló ra bên ngoài, nhìn thấy người xa lạ ở cửa, khẽ mỉm cười nói: “Thật có lỗi, nơi này đã đầy người rồi.”

Bóng người xa lạ kia thoáng sững sốt một chút, nhưng không nói gì, chỉ ngơ ngác đứng yên ngoài cửa.

“Cậu cứ ở bên cạnh chờ trước đã, chờ đến khi có người nguyện ý ra ngoài, cậu hãy tiến vào.” Bóng dáng dịu dàng kia nói.

Dường như bóng người xa lạ kia đã hiểu, đôi phương chậm rãi đi qua bên cạnh, ngồi xổm xuống dưới bầu cửa sổ.

Hứa Thâm chậm rãi mở mắt ra, cẩn thận cảm thụ thân thể một chút, dường như trong đầu vừa vang lên giọng nói của “Ma ma”.

Hắn suy tư một hồi, rất nhanh đã hiểu được, bản thân cần một chút thời gian mới có thể tiêu hóa xong xuôi...

Xem ra hắn cũng có cực hạn...

Một khi đã như vậy...

Gần như ngay lập tức, huyết dịch trên người Hứa Thâm lập tức phun trào.

Là Hải Tước vừa thả hai vị quân vương của Hàn gia đã bị bà ấy giam giữ lúc trước ra ngoài.

Hàn Liệt bị nhốt trong lồng máu, đang rợn mắt nhìn Hứa Thâm.

Bà lão bị biến thành dáng vẻ phu nhân kia cũng lộ sắc mặt âm trầm nhìn hắn.

Tuy bọn họ bị giam giữ, nhưng vẫn có thể thấy được hết thảy mọi chuyện vừa xảy ra bên ngoài.

Nhưng cả hai người này chẳng hề khinh bỉ hay xem thường thanh niên quân vương vì gã từng hèn mọn cầu xin Hứa Thâm tha thứ, ngược lại bọn họ còn cho rằng đó là kẻ sách vện toàn, chỉ có chút ngoài dự đoán, vì dưới tình huống như vậy, Hứa Thâm vẫn lựa chọn giết chết đối phương.

Theo suy nghĩ của bọn họ, loại hành động này mới là phát rồ, mất trí.

Chẳng lẽ nô dịch một vị quân vương không thơm hay sao?

Nhưng cũng vì chuyện này, khiến bọn họ hiểu được cầu xin Hứa Thâm tha thứ là điều vô dụng, chẳng bằng kiên cường hơn một chút, ít nhất là làm như vậy bản thân vẫn còn sót lại vài phần thể diện.

“Đến tốt cùng là Giang gia từng cho cậu loại nhân tình gì, lại có thể thuyết phục cậu ra tay đổi phó với ba vị quân vương chúng tôi?” Phu nhân nọ đang gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Bà ta cũng biết Hứa Thâm cùng cô gái tên Giang Nguyệt Ly kia từng có giao tình, nhưng bà ta thực sự rất khó để tin tưởng, rốt cuộc đó là loại ân tình gì, lại khiến Hứa Thâm quyết định làm như vậy?

Bởi vì trong suy nghĩ của bà ta, ngay cả ân cứu mạng cũng không đạt tới trình độ đó đâu.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Chuyện này không liên quan tới ân tình sâu hay cạn, chỉ liên quan tới độ khó của yêu cầu từ phía đối phương thôi. Bởi vì đổi phó với mấy người... không khó.”

Phu nhân im bật, nhất thời tức giận đến nói không nên lời.

Đổi phó với ba vị quân vương còn là chuyện không khó?

Bà ta rất muốn phản bác, rất muốn chửi ầm lên, nhưng ngẫm lại... dường như trong suốt quá trình bọn họ giao thủ cùng Hứa Thâm, đúng là bọn họ còn chưa từng tạo thành một chút thương tổn nào cho hắn.

Đúng vậy, ngay khi cẩn thận hồi tưởng lại, bà ta lập tức bị ai phát hiện, thậm chí bọn họ còn không thể làm hắn bị thương.

Và cuộc chiến kia hoàn toàn là một phía nghiền áp, còn là một nghiền áp ba!

Chương 911: Cẩm Địa Không Thể Đặt Chân Vào!!!

“Hôm nay cậu thả cho người của Giang gia rời đi, thì rất nhanh thôi cậu sẽ có phiền toái.” Phu nhân đưa mắt nhìn Hứa Thâm chăm chú, nói: “Trong tay cậu có Quỷ Bộ Binh Thư của Hàn gia chúng tôi, hơn nữa, tôi dám khẳng định là trong tay cậu vẫn còn một kiện khư binh cấp truyền thuyết khác nữa, nếu không làm sao cậu có thể mạnh đến vậy được?”

“Mà tin tức như vậy chắc chắn sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Chẳng lẽ cậu còn hy vọng Giang gia bên kia sẽ giữ bí mật cho cậu?”

Hứa Thâm nói: “Bà đoán không sai, đúng là trong tay tôi vẫn còn một kiện khur binh cấp truyền thuyết khác, nhưng đáng tiếc chính là, đối phó với mấy người, tôi còn không cần dùng đến nó. Mấy người còn không cơ hội để cho tôi kích hoạt nó...”

Nói đến này, trong ánh mắt hắn cũng mang theo vài phần thôn thức và tiếc nuối.

Lời thổ lộ chân tình này lại khiến cho Hàn Liệt và vị phu nhân kia hận đến ngứa răng, tức muốn phun máu, nhưng tới cuối cùng, chỉ còn biết âm ức ghen lại chẳng thể làm gì được đối phương.

Hơn nữa, đối phương tin lời nói kia hay không cũng không quan trọng, quan trọng là ... bọn họ nên thoát thân như thế nào, hoặc là nói, bọn họ nên như thế nào để chế tạo càng nhiều phiền toái hơn cho Hứa Thâm và Giang gia.

Hiển nhiên trong những lời vừa rồi của vị phu nhân này, đã hàm chứa một chút ẩn ý, muốn đánh vào tư tưởng của Hứa Thâm, khiến Giang gia bên kia dù thắng được cũng không thái bình.

“Dù cậu rất mạnh, nhưng cậu có thể đánh thắng được tất cả mọi người hay không?” Phu nhân nọ tiếp tục nói: “Cậu cầm hai kiện khur binh cấp truyền thuyết trong tay, nhất định sẽ làm tất cả bọn họ đều mơ ước. Nói không chừng ngay cả Giang gia cũng có ý đồ với cậu, chẳng qua hôm nay bọn họ không biểu hiện ra ngoài mà thôi.”

“Cho nên?” Hứa Thâm hỏi.

“Cho nên chuyện cậu buông tha cho Giang gia là quá khờ dại. Hôm nay bọn họ hấp dẫn chúng tôi tới đây, khẳng định là muốn đặt cậu vào chuyện đã rồi, để cậu bị động tham chiến. Rõ ràng bọn họ đang lợi dụng ngươi, chẳng lẽ cậu thực sự không tức giận?” Phu nhân nọ lại tiếp tục nói: “Tôi rất tò mò, khẳng định là cậu đã nhìn ra điểm này, nhưng vì sao cậu vẫn lựa chọn tiếp tục ra tay giúp bọn họ?”

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Tôi đã nói rồi, nếu cô ấy đã đến đây, thì hết thấy đều xứng đáng.”

“Cô ta rất quan trọng sao?” Phu nhân nọ hơi có vẻ tức giận nói.

“Không quan trọng.” Hứa Thâm nói: “Nhưng cô ấy có thể đến đây, nghĩa là cô ấy cho rằng tôi có thể giúp được bọn họ, đương nhiên tôi không thể phụ sự tín nhiệm như vậy rồi.”

“Cậu coi chuyện đó là tín nhiệm sao?” Phu nhân nọ tức đến bật cười, nói: “Cậu sẽ hối hận. Bởi vì giữa quân vương với nhau chỉ tồn tại lợi ích. Hiện giờ trong tay cậu đang cầm hai kiện chí bảo, có lẽ trong ngắn hạn sẽ không xảy ra chuyện gì, Giang gia sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, nhưng thời gian lâu dài, khẳng định bọn họ sẽ lạng lã lan truyền đi!”

Hứa Thâm nói: “Hàn gia mấy người cầm chí bảo trong tay, chẳng lẽ ngày nào cũng có quân vương tới tìm mấy người phiền toái?”

Phu nhân hừ lạnh nói: “Đương nhiên là bọn họ không dám, bọn họ chỉ dám âm thầm rình mò mà thôi. Nói gì thì nói, Hàn gia chúng ta cũng có ba vị quân vương tọa trấn, ai dám khinh thường?”

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Nếu mấy người đã có thể cầm khư binh truyền thuyết trong tay mà không sợ ai tới phiền toái, thì một mình tôi cầm hai kiện, hẳn là rất hợp lý?”

Phu nhân nọ và Hàn Liệt nghe được câu này, đều rơi vào im lặng.

Trong phút chốc, bỗng nhiên bọn họ lại phát hiện bản thân thực sự không nghĩ ra lời nào để phản bác.

Dường như chuyện đó... thật sự hợp lý.

Sau khi im lặng thật lâu, Hàn Liệt chợt mở miệng nói: “Tuy cậu thật sự có tư cách cầm hai kiện khư binh, nhưng đám người ôm ham muốn trong lòng kia lại không biết chuyện này, khẳng định bọn họ sẽ đến tìm cậu phiền toái.”

“Không sao cả, chờ bọn họ ném phải thiết thời sẽ hiểu được thôi.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Bọn họ sẽ hiểu được nơi này là khu vực càng nguy hiểm hơn bảy đại gia tộc, là cấm địa không thể đặt chân vào!”

Con người trong mắt hai người Hàn Liệt khẽ co rút lại, lần này bọn họ lại rơi xuống im lặng càng sâu hơn.

Từ tận đáy lòng, hai người Hàn Liệt chỉ có thể thừa nhận những lời Hứa Thâm vừa nói.

Bởi vì ngay cả bọn họ, nếu sớm biết bên trong tòa thành Để này có một tên quái vật như Hứa Thâm tọa trấn... có lẽ bọn họ cũng không dám bước vào.

Đáng tiếc nhất chính là, bọn họ đã không còn cơ hội thứ hai để lựa chọn nữa rồi.

“Buông tha cho chúng tôi đi, cậu đã lấy được khư bình rồi, có giết chúng tôi cũng không mang lại một chút lợi ích nào cho cậu cả, ngược lại còn khiến cậu đắc tội với hội nghị thống trị.” Sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng vị phu nhân kia lên tiếng nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “Lúc trước tôi và Ly tử đã nói qua rồi, đến lúc đó lại bàn về chuyện hội nghị sau. Hơn nữa, mấy người đừng quên, nơi này là thành Để, mấy người đến địa bàn của tôi giương oai, bị tôi trấn áp, hội nghị có thể nói gì được?”

“Đúng là chúng tôi vi phạm quy củ, nhưng tội chưa đến mức chết.” Phu nhân nọ nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Cậu giết một người đã đủ rồi. Cậu phải hiểu rằng quân vương chúng ta tồn tại với mục đích tọa trấn thế giới nhân loại, nếu tổn thất quá nhiều, sẽ gây nên sóng lớn [1], chắc chắn hội nghị sẽ ngăn cản.”

[1] : còn có nghĩa là nguy cơ to lớn.

“Bà muốn nói rằng, kể cả khi mấy người các bà phạm sai lầm, hội nghị cũng sẽ đứng ra làm người hòa giải, bảo vệ mấy người?” Hứa Thâm tỏ ra khá có hứng thú hỏi.

“Đương nhiên.” Phu nhân nói: “Nào có cái gì là quy củ tuyệt đối. Nơi này là thế giới nhân loại, mà thế giới nhân loại chỉ có duy nhất một loại quy củ, chính là lợi ích. Nói theo ngôn ngữ đại chúng, chính là đạo lý đối nhân xử thế.”

Hứa Thâm gật gật đầu, nói: “Nhưng tôi lại không có ý định giải quyết cả hai người, tôi sẽ cho hai người một cơ hội cầu sống.”

“Hả?” Đôi mắt hai người bọn họ lập tức trở nên sáng ngời.

Tuy bọn họ kéo hội nghị ra làm lá chắn, nhưng mục đích chân chính của hành động đó chính là bắt nạt Hứa Thâm là quân vương thành Để, muốn uy hiếp hấn một chút.

Trên thực tế, nếu Hứa Thâm thật sự giết chết bọn họ, đúng là hội nghị thống trị sẽ tới khiên trách Hứa Thâm vài câu, chuyện này là không thể tránh khỏi rồi, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, không hơn được.

Suy cho cùng, nếu hội nghị tiếp tục xử phạt Hứa Thâm, chỉ tạo thành tổn thất càng lớn hơn thôi.

Chắc chắn hội nghị thống trị sẽ không làm như vậy.

Huống chi trong chuyện này cũng là bọn họ xâm nhập thành Để, phạm sai lầm trước.

****Định làm nhiều hơn mà từ 8h sáng đến 3h chiều nhà t mất điện, hichic. Hẹn mn đến mai nhé!****

Chương 912: Thiện Lương!!!

“Thần phục với ta, kể cả sau này Hàn gia diệt vong, mấy người vẫn có thể sống sót.” Hứa Thâm nói.

Hai người Hàn Liệt liếc nhau, lập tức nói: “Chúng ta nguyện ý!”

Tuy bọn họ cũng không rõ vì sao lúc trước thanh niên quân vương kia cầu tình, Hứa Thâm không đồng ý, mà đến lúc này hấn lại đồng ý, nhưng cơ hội như vậy, hai người bọn họ sẽ không bỏ qua.

Ít nhất là thoát thân trước lại nói sau.

Bọn họ vốn là quân vương, trời đất bao la, chỉ cần thoát khỏi Hứa Thâm trốn về nội thành, hấn còn dám đến nội thành đuổi giết bọn họ hay sao?

Nếu hấn thực sự làm như vậy, khẳng định là hội nghị thống trị sẽ nhúng tay vào.

“Mấy người xem, ta còn rất nhân nghĩa nhé.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

“Ừm, quả thật là thiện lương hiếm thấy.” Vị phu nhân nọ lập tức phụ họa theo lời nói của Hứa Thâm.

Với bọn họ, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cũng không tính là gì, mai sau có thể ung dung tự tại mới là vương đạo.

Huống chi đủ loại hành động mà Hứa Thâm làm đều mang đến cho bà ta cảm giác hẳn có chút khác biệt với nhóm quân vương bình thường kia.

“Không không, ý của ta là...” Hứa Thâm nói: “Rõ ràng ta có thể trực tiếp khiến cho mấy người nguyện ý trung thành, lại còn muốn trưng cầu ý kiến của mấy người.”

“? ?”

“Hạ Thông.” Hứa Thâm nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Hạ Thông?” Hai người Hàn Liệt nghe được cái tên này, đều tỏ vẻ sửng sốt, nhưng rất nhanh, dường như cả hai vừa nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn về phía Hứa Thâm.

Ngay sau đó, bọn họ lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng áp bách cực kỳ khủng bố tác dụng lên người mình.

Hứa Thâm vừa kích hoạt lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, bao phủ lên hai người bọn họ.

Lần này, tại khoảng cách cực gần như vậy, cả hai người đều bị lĩnh vực suy yếu và áp chế, trong khi Hạ Thông vừa xuất hiện bên người Hứa Thâm lại không hề bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực nọ, ngược lại, càng rời xa Hứa Thâm, hiệu quả tăng phúc của lĩnh vực tác dụng lên người gã càng thêm mạnh!

“Anh hiểu rồi đó.” Nhìn thấy ánh mắt mang đầy ý hỏi của Hạ Thông, Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Đôi mắt Hạ Thông lập tức sáng ngời, hai tay không ngừng chà xát vào nhau, tuy gã không thích xâm nhập vào trí nhớ của khur, bởi vì trí nhớ của khur vốn vô cùng lộn xộn, còn cực kỳ máu tanh tàn bạo, đọc ký ức của chúng chẳng có chút ý nghĩa nào cả, nhưng hai người trước mắt lại khác nha.

Bọn họ chính là hai vị quân vương của Hàn gia đó, và khẳng định rằng trí nhớ của bọn họ sẽ cực kỳ thú vị đây.

Hạ Thông đã có chút nôn nóng, gã trực tiếp đi nhanh về phía hai người trước mặt.

“Khốn nạn, mày muốn làm cái gì?” Hai người Hàn Liệt kinh sợ vô cùng.

Đúng là bọn họ từng nghe nói đến cái tên Hạ Thông trong nội thành, danh hiệu của gã là Vong Xuyên Vương.

Truyền thuyết nói rằng, người này có thể dạo chơi trong vùng ký ức, rồi di chuyển trí nhớ của người khác, rất khó bị phát hiện.

Có khá nhiều gia tộc muốn giết chết người này, nhưng khổ nỗi, tung tích của đối phương lại vô cùng rất khó phát hiện và tìm ra.

Sau này có người từng giao thủ với đối phương, mới phát hiện ra rằng, tuy Hạ Thông này rất khó chơi, nhưng dường như gã cũng chẳng mang đến uy hiếp gì quá lớn, bởi vì cùng cấp bậc quân vương, Hạ Thông rất khó xâm nhập vào trong trí nhớ của những quân vương khác.

Suy cho cùng, lực lượng linh thể của hai bên cũng sà sà như nhau, một khi bị xâm nhập, người bị hại sẽ lập tức phát hiện ra gã, từ đó xua đuổi người này ra ngoài.

Chuyện này trực tiếp làm cho mức thương tổn mà Hạ Thông có thể tạo thành trong trận chiến quân vương trở nên vô cùng hữu hạn, nhiều nhất chỉ có hiệu quả trong lúc đánh cờ mà thôi.

Nhưng ở thời điểm hiện tại lại khác.

Đối mặt với hai vị quân vương đã bị lĩnh vực của Hứa Thâm áp chế, Hạ Thông có thể tự do, muốn làm gì thì làm.

Nói cách khác, khi được bố trí bên người một vị quân vương khủng bố như Hứa Thâm, Hạ Thông chính là một thanh vũ khí sắc bén vô cùng kinh khủng!

Thậm chí vừa trông thấy Hạ Thông, hai người Hàn Liệt đã ý thức được kể tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, bọn họ lập tức phát ra một tiếng rống giận, dốc toàn lực vào ngăn cản quá trình xâm nhập của đối phương.

Bọn họ muốn tiếp tục sống sót, nhưng tuyệt đối không muốn sống theo kiểu bị biến thành khôi lỗi như thế này, thậm chí ký

ức của bản thân còn bị sửa chữa...

Tới lúc đó, bọn họ còn có thể là chính mình được nữa hay không?

Còn sống nhưng có khác gì đã chết đi hay không?

Dù đã toàn lực ngăn cản, nhưng bị Hứa Thâm trấn áp, cuối cùng hai người Hàn Liệt vẫn bị Hạ Thông thuận lợi xâm nhập vào trong.

Một lát sau, vẻ mặt hai người bọn họ nhanh chóng trở nên phức tạp, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm đã có thêm vài phần sợ hãi rõ ràng.

Hạ Thông lại trở về bên cạnh Hứa Thâm, chui vào bên trong ý thức của hắn, nhỏ giọng nói: “Bọn họ đều là quân vương, tôi không thể hoàn toàn sửa chữa ký ức của họ như hình thái thứ hai, bởi vậy tôi chỉ có thể động một chút tay chân, làm cho trí nhớ trong đầu bọn họ xuất hiện một chút lệch lạc, cũng thiết lập ở bên trong một chút bố trí cùng loại với phòng chống bạo động, để bọn họ tuyệt đối không dám phản bội lại cậu, có khả năng lợi dụng càng nhiều cảm xúc sợ hãi hơn...”

Hứa Thâm lặng lẽ nghe Hạ Thông nói xong, trong lòng cũng hiểu được nguyên nhân khiến cho hai người trước mắt sinh ra cảm giác kính sợ với hắn.

Đó là sợ hãi.

Là sợ hãi vì bị nô dịch, mà không dám phản bội.

Đây vốn không phải là hình thức quy thuận thông qua cải tạo ký ức như những người khác, nhưng chuyện này cũng rất bình thường.

Dù sao tình cảm của quân vương vốn lạnh nhạt, nếu lợi dụng những loại ràng buộc về cảm xúc như ân tình, tình yêu vân vân... chắc chắn sẽ bị bọn họ coi thường, bỏ qua.

Chỉ có cảm giác sợ hãi nằm tại khu vực cốt lõi nhất trong các loại lợi ích, mới đủ khả năng làm quân vương kiêng kỵ.

“Cậu có muốn xem trí nhớ của bọn họ không?” Hạ Thông hỏi.

“Đương nhiên.” Hứa Thâm cũng muốn xem trí nhớ của hai vị quân vương này, đối phương vốn là quân vương của Hàn gia,

khẳng định là những chuyện bọn họ từng chứng kiến sẽ vượt xa hẳn.

Thậm chí, hẳn còn có thể nhìn thấy ký ức về quân chủ của hội nghị thống trị bên trong đó.

Chương 913: Quỷ Bộ Binh Thư!

Rất nhanh, Hạ Thông đã bày hai phần trí nhớ nọ ra cho Hứa Thâm quan sát.

Mất một đoạn thời gian khá dài lòng, Hứa Thâm mới xem xong hai phần trí nhớ ấy.

Về phần bên trong có bị Hạ Thông giấu giếm đi hay không, Hứa Thâm cũng lười nghiên cứu kỹ. Suy cho cùng, nếu Hạ Thông thật sự muốn giấu riêng một vài thứ gì đó, hẳn cũng không thể phát hiện ra được, chỉ cần không chế bản thân cho tốt là được.

Nhưng có chút đáng tiếc, bởi vì ... đúng là bên trong hai phần trí nhớ này có một chút liên quan đến quân chủ, nhưng đối phương không hề để lộ ra năng lực của mình, hơn nữa, đối mặt với quân chủ của hội nghị thống trị, hai vị quân vương này căn bản không có lấy một chút tâm tư phản kháng nào.

“Khẳng định là Giang gia sẽ dọn dẹp mấy người còn lại của Hàn gia, hai người có thể trở về mang đi những thứ quan trọng của Hàn gia bên kia, nhưng đừng gây nên xung đột với Giang gia.”

Hứa Thâm nói với vị phu nhân tên Hàn Xuân Lan trước mắt, danh hiệu của đối phương là âm Hư Vương.

Hàn Xuân Lan có danh hiệu này bởi vì năng lực mà bà ta nắm giữ trong tay cho phép bản thân có thể biến hóa thành quang ảnh, tồn tại như một thứ hư ảo trong hiện thực.

“Tôi hiểu được.” Sắc mặt Hàn Xuân Lan có chút biến hóa, nhưng rất nhanh đã cúi đầu đồng ý.

“Đi thôi.” Hứa Thâm phân phó.

Hàn Xuân Lan liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cũng không nhiều lời, đã xoay người mau chóng lao đi, rất nhanh đã biến

mất không thấy.

Hạ Thông nhìn Hàn Xuân Lan rời đi như vậy, không khỏi mở miệng hỏi Hứa Thâm: “Cậu không sợ bà ta đi rồi sẽ không trở về nữa ư?”

“Không phải anh đã sửa chữa trí nhớ của bà ta rồi sao?” Hứa Thâm thăm hỏi lại trong lòng.

Hạ Thông có chút ngạc nhiên, đồng thời trong lòng cũng không khỏi dâng lên một loại cảm động không thể nói rõ: “Cậu tin nhiệm tôi như vậy sao?”

“Không, nếu bà ta không trở về, có nghĩa là hành động của anh thất bại rồi.” Hứa Thâm trả lời: “Và như vậy, anh sẽ thay thế vị trí của bà ta, một mạng đổi một mạng.”

Hạ Thông lập tức sững sốt, một chút cảm động vừa sinh ra trong lòng lập tức tan biến đi, gã không khỏi cười khổ, nhưng từ đáy lòng lại nhiều hơn vài phần kiêng kị với Hứa Thâm.

“Sau này, ông chính là quản gia bên người tôi.” Hứa Thâm nói với Hàn Liệt bên cạnh.

Hàn Liệt thoáng cảm thấy nhục nhã, nhưng vẫn vội vàng lên tiếng nhận lời.

Từ đáy lòng ông ta vô cùng sợ hãi Hứa Thâm, khiến cho mỗi khi một tia ý niệm phản kháng xuất hiện trong đầu, nó lại mau chóng bị loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt trong trí nhớ kia nổi lên, đánh nát.

Loại cảm giác sợ hãi ấy khiến cho ông ta không dám sinh ra bất cứ ý niệm phản bội nào, kể cả khi bản thân đã rời xa khỏi Hứa Thâm.

Cũng bởi vì ảnh hưởng từ phần ký ức trong đầu về Hứa Thâm trước mặt, khiến cho ông ta nghĩ rằng, bất kể bản thân lẫn trốn ở nơi chân trời góc biển nào, tới cuối cùng vẫn sẽ bị Hứa Thâm dễ dàng tìm ra và chém giết.

Thậm chí hội nghị thống trị cũng không nhất định có thể bảo vệ được ông ta.

Suy cho cùng, công kích của Hứa Thâm trong đoạn ký ức đó cũng quá mức quỷ dị.

Hứa Thâm thu phục được hai vị quân vương của Hàn gia, cũng không tiếp tục lưu lại trong Khư giới, đã nhanh chóng quay về trong điện. Đến nơi, hắn để cho Hạ Thông rời khỏi thân thể mình, chui vào trong cơ thể người đầu trâu, sau đó lại để cho người đầu trâu và hai mẹ con Hải Tước rời khỏi mình.

Hải Tước trở lại Huyết sào mà bà ấy vừa xây dựng lại, nó nằm dưới lòng đất thuộc Quang Minh điện. Đây là Huyết sào ban đầu do Nghĩ Hậu tạo ra, hiện giờ đã bị Hải Tước kế thừa.

Nội thành sắp sửa đại chiến, Tịnh Khư Tề bị dùng cung ứng, bởi vậy trong khoảng thời gian này, Hải Tước và Linh Lục đã trở thành lực lượng sản xuất Tịnh Khư Tề chủ yếu, khiến cho thành Để vẫn có thể duy trì hoạt động bình thường.

Khi bên cạnh không còn ai nữa, Hứa Thâm mới thả áo choàng màu đỏ tươi ra ngoài, sau đó thu hồi năng lượng huyết dịch vẫn tích trữ ở bên trong ra ngoài.

Sau khi khư binh rời khỏi thân thể hắn, nó lập tức trở về trạng thái vô chủ.

Tiếp đó, Hứa Thâm lấy Quỷ Bộ Binh Thư kia ra, trực tiếp dung hợp.

Rất nhanh, Quỷ Bộ Binh Thư đã thẩm thấu vào trong thân thể, đủ loại tin tức cũng theo đó mà xuất hiện trong ý thức của hắn. Kết hợp với ký ức của hai vị quân vương Hàn gia, Hứa Thâm đã sớm biết năng lực của Quỷ Bộ Binh Thư, và lúc này, tin tức hiện lên trong ý thức của hắn cũng ăn khớp những gì hắn biết được trước đó.

Nói đơn giản thế này, khi Quỷ Bộ Binh Thư bị kích hoạt, nó sẽ ngẫu nhiên xuất hiện một loại quỷ kế nào đó.

Quỷ kế này sẽ hóa thành một loại trạng thái nào đó tác dụng lên người ký chủ, hoặc là tăng phúc, hoặc là mang vào trạng thái đặc thù.

Ví dụ như quỷ kế ‘Chạy là thượng sách’, sẽ mang đến tăng phúc trên phương diện tốc độ, có thể tăng tốc trên biên độ rất lớn.

Quỷ kế ‘Đập nổi chìm thuyền’ là tăng phúc về mặt lực lượng.

Quỷ kế “Kim thiên thoát xác” là một loại trạng thái biến hóa, có thể bảo toàn tính mệnh tại thời khắc mấu chốt.

Đến đây, Hứa Thâm cũng có chút hoài nghi, nếu lúc trước, thanh niên quân vương Hàn Thế Tai ngẫu nhiên chọn được quỷ kế “Kim thiên thoát xác” khi đang chiến đấu, sợ rằng sợi nhân quả của hắn cũng không nhất định có thể truy tung được đối phương.

Không giống những loại khư binh khác, quyền trọng của Quỷ Bộ Binh Thư này chỉ có 26 điểm, vì thế cũng chỉ có 26 loại quỷ kế.

Mỗi loại tương ứng với một trạng thái đặc thù.

Không cần phải nghi ngờ, đây là một loại khư binh cực kỳ dũng mãnh.

Nếu trải qua lần lột xác thứ ba, thật khó để tưởng tượng nó sẽ phát sinh biến hóa như thế nào.

Nếu nói đến chỗ thiếu hụt và nhược điểm duy nhất của Quỷ Bộ Binh Thư, có lẽ phải kể đến đặc tính ngẫu nhiên của nó.

Loại đặc tính ngẫu nhiên này còn có thời gian làm lạnh, mỗi hai giờ chỉ được dùng một lần.

Nhưng trong cuộc chiến giữa những quân vương, hai giờ đã quá đủ để phân ra thắng bại rồi.

Nói cách khác, dù bên trong này có tới 26 loại quỷ kế, nhưng trong lúc giao phong thực tế, ký chủ của nó chỉ có thể dùng được một loại mà thôi.

Chương 914: Chấn Động Nội Thành!

Trừ phi ngay từ ban đầu, người đã đổi mới được quỷ kế thích hợp, và ăn khớp với loại chuyện mà người đang muốn làm, sau đó mới đi hành động.

Nói đơn giản thế này, là lập kế hoạch trước rồi mới hành động, mà không phải hành động rồi mới lên kế hoạch, nhưng như vậy cũng tương đương với rơi vào thế bị động rồi mà?

Suy cho cùng, bản thân cũng không thể nắm giữ được quỹ tích đổi mới của nó là cái gì.

Hứa Thâm cầm binh thư trên tay, trong lòng lại không khỏi cảm khái, hắn cảm thấy thực sự tiếc nuối về chuyện này.

Nếu nó không có tính ngẫu nhiên, hoặc không có thời gian làm lạnh, như vậy khư binh Quỷ Bộ Binh Thư này tuyệt đối sẽ là khư binh mạnh nhất hắn từng gặp được!

Thậm chí, hắn còn cảm thấy bản thân rất khó để tin tưởng rằng, trên đời vẫn còn một loại khư binh nào đó có thể mạnh hơn, có thể vượt qua khư binh này.

Nhưng đáng tiếc, chính vì hai loại hạn chế này, đã làm cho khư binh Quỷ Bộ Binh Thư trở nên có chút gâ gà [1].

[1] : những thứ vô vị, vứt đi thì tiếc nhưng chẳng dùng được vào việc gì.

Khoan đã...

Bỗng nhiên, ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn chợt nghĩ đến một nhân tuyển.

Tinh Quân!

Dường như năng lực của đối phương có liên quan tới vận khí.

Nếu đối phương kết hợp với Quỷ Bộ Binh Thư... chẳng phải có thể bỏ qua đặc tính ngẫu nhiên của nó rồi?

Muốn loại quỷ kế gì sẽ được loại quỷ kế đó!

“Đúng vậy, tên đó và Quỷ Bộ Binh Thư này là tuyệt phối, cũng tương tự như Nghĩ Hậu đạt được áo choàng màu đỏ tươi với năng lực phản xạ vậy...” Đôi mắt Hứa Thâm lóe sáng, quả nhiên, tính tương xứng mới là quan trọng nhất.

Ở trong tay ba vị quân vương Hàn gia, nhiều nhất Quỷ Bộ Binh Thư này chỉ được tính là khư binh cấp truyền thuyết bình thường, cường độ cực kỳ hữu hạn.

Nhưng ném nó cho Tinh Quân, cấp bậc chiến lực của đối phương sẽ tăng thêm bao nhiêu? Chắc chắn không chỉ đơn giản là một cấp vậy đâu?

Phỏng chừng là ngoại trừ Nghĩ Hậu, Hứa Thâm cũng không nghĩ ra tồn tại nào lại có thể trấn áp được đối phương, kể cả khi đối mặt với hắn, 26 loại quỷ kế bên trong Quỷ Bộ Binh

Thư này vẫn đủ giúp đối phương ứng phó với các loại tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Nếu đạt được lực lượng của Tinh Quân, lại phối hợp với Quỷ Bộ Binh Thư này... ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nhưng nghĩ đến Hàn Thế Tai vừa bị từ chối từ ngoài cửa, hắn lại nhanh chóng từ bỏ ý tưởng vừa lóe lên này, trước mắt hắn đã đạt tới cực hạn rồi.

“Không biết khư binh cấp truyền thuyết của những gia tộc khác là như thế nào, nếu có thể tìm được một món tương xứng hoàn mỹ với năng lực của ta...” Đôi mắt Hứa Thâm lóe sáng, sau khi cảm nhận được trạng thái tăng phúc khủng bố do khư binh tương thích hoàn mỹ mang lại, hắn cũng không khỏi có chút động tâm.

Chỉ một món áo choàng màu đỏ tươi đã đủ làm Nghĩ Hậu trở nên vô địch.

Quỷ Bộ Binh Thư lại có thể hỗ trợ giúp Tinh Quân nhảy vọt lên trở thành quân vương đỉnh cao.

Nếu hắn có tìm được khư binh thích hợp với mình, sẽ như thế nào?

Trong khi bên này Hứa Thâm hấp thu Quỷ Bộ Binh Thư, thì bên kia, trong nội thành vừa phát sinh một hồi động đất.

Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly vừa từ thành Quang Minh quay về, đã trực tiếp đưa tin cho gia tộc, khởi binh tiến công, xâm chiếm thành khu Lê Lạc, địa bàn của Hàn gia.

Tin tức này khiến cho toàn bộ tộc nhân từ trên xuống dưới của Giang gia chấn động, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là nghi hoặc, dù sao Giang gia cũng vừa hao tổn một vị quân vương, tình thế hiện giờ là hai đối ba, vậy mà bọn họ còn muốn chủ động xuất động, xông thẳng đến hang ổ của Hàn gia, chẳng phải rất không sáng suốt sao?

Nhưng tin tức này do chính lão quân vương truyền ra, không ai dám không nghe theo.

Rất nhanh, Giang gia đã tập kết quân đội, trực tiếp tiến công vào thành khu Lê Lạc.

Mà tình huống này cũng khiến cho đám gia tộc khác nội thành vẫn đang quan sát bọn họ lập tức phát hiện ra, tin tức nhanh chóng được lan truyền.

Hàn gia cũng nhận được tin tức.

Gia chủ Hàn Bách Cường của Hàn gia khiếp sợ vô cùng, ông ta lập tức đưa tin cho quân vương trong tộc. Vốn dĩ ông ta cũng biết chuyện ba vị quân vương trong tộc quyết định đi phục kích quân vương của Giang gia, bởi vậy hành động đột ngột của Giang gia lúc này, khiến cho ông ta cảm nhận được tình huống không ổn.

Nhưng không đợi Hàn Bách Cường chờ được hồi âm, Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly đã xuất hiện tại thành khu Lê Lạc.

Ngay sau đó là một màn đồ sát cực kỳ vô nhân đạo.

Quân vương xuất thủ tuyệt đối không có lấy một chút nương tay nào.

Năng lực của Giang Vân Lưu là phân liệt, đây cũng là nguyên nhân khiến cho công kích của lão có thể xé rách thân thể Hàn Thế Tai ra thành vô số cục máu. Mỗi một thương từ trên tay lão đánh ra, đều trực tiếp xé rách thân thể một tên hình thái thứ hai của Hàn gia dám tiến đến gần cản.

Khung cảnh máu chảy thành sông.

Thậm chí khi đối mặt với quân vương, lão còn có thể xé rách năng lực của đối phương, biến một loại năng lực hoàn chỉnh trở thành không trọn vẹn, xuất hiện loại biến hóa khác.

Quân vương của Giang gia đang huyết tẩy thành khu Lê Lạc!

Tin tức này nhanh chóng được lan truyền trong nội thành, làm các đại gia tộc trở nên kinh hoảng.

Những gia tộc và thế lực khác vốn giữ thái độ quan sát ngay từ đầu, đều bị hành động này của Giang gia làm cho kinh hãi nói không nên lời.

Đây là bọn họ định đồng quy vu tận với Hàn gia sao?

Nhưng sau đó biểu hiện của Hàn gia lại vượt quá những gì mọi người đoán trước.

Bởi vì quân vương Hàn gia vẫn chưa lộ diện, còn trận đồ sát kia lại tiếp diễn không ngừng, thành khu Lê Lạc máu chảy thành sông!

Thời khắc này, làm sao thế lực khắp nơi còn không biết Hàn gia bên kia đã xuất hiện vấn đề?

Khó trách Giang gia lại làm ra hành động điên cuồng như thế?

“Quân vương của Hàn gia mất tích, Giang gia tiến quân vào thành khu Lê Lạc, không gặp phải trở ngại, muốn làm gì thì làm, Hàn gia chết thảm trọng!”

“Quân vương của Hàn gia đang chơi cái trò gì vậy? !”

“Đáng chết, vừa ký kết hiệp ước phân phối sông Hoài cùng Hàn gia, Hàn gia lập tức báo đáp cho ta bằng loại chuyện này, bọn họ đang muốn chơi ta sao?”

Các thế lực khắp nơi đều đang chăm chú quan sát, cùng chờ đợi quân vương của Hàn gia trở về, đại chiến cùng Giang gia, thậm chí bọn họ còn tự điều động binh lực của mình trước, chỉ cần Hàn gia xung phong phía trước, bọn họ sẽ cấp tốc theo sau, trực tiếp xâm nhập đến thành khu sông Hoài, quét dọn hang ổ của Giang gia.

Nhưng...

Rõ ràng trận đồ sát này vẫn đang tiếp tục, vậy mà chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng của quân vương Hàn gia.

Chương 915: Hy Vọng Tương Lai Nằm Ở Thành Đê!

Mãi cho đến khi hang ổ của Hàn gia ở thành khu Lê Lạc bị phá hủy, trang viên rơi vào tê liệt, ngay cả gia chủ Hàn Bách Cường của Hàn gia cũng bị Giang Vân Lưu bắt được, trực tiếp bóp nát thân thể, vậy mà quân vương của Hàn gia vẫn chưa chịu lộ diện.

Đi đến thời khắc này, tuy các thế lực khắp nơi còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, trong trận cờ giữa Hàn gia và Giang gia, Giang gia chính là người chiến thắng!

Không biết Giang gia đã dùng loại thủ đoạn gì, để vậy khôn hoặc là giải quyết quân vương của Hàn gia rồi.

“Lão tổ đâu?”

“Gia chủ ở đâu? Cứu mạng!”

Sau khi đại bộ đội của Giang gia xâm nhập vào bên trong thành khu Lê Lạc, cả tòa thành khu đã hóa thành nhân gian luyện ngục, vài nhóm trăm khur giả trốn bên trong khu chung cư cũng không thể tránh được phương thức săn giết tìm tòi kiểu trải thảm của bọn họ, tất cả đều bị giết chết hoặc bị bắt làm tù binh.

Ngay trước khi thảm cảnh giống như luyện ngục này diễn ra, một bóng người đã lặng yên quay về Hàn gia.

Cùng lúc ấy, có vài bóng người đang tử thủ đằng trước kho bí bảo của Hàn gia, cô gái mặc chiến giáp màu tím trong số bọn họ chính là người dẫn đầu ở nơi này. Ánh mắt cô đầy vẻ kiên nghị, kể cả khi những tiếng kêu rên từ bên ngoài không ngừng truyền đến nơi này thông qua dụng cụ truyền tin, chúng vẫn không thể làm cho đôi mắt kiên nghị của cô sinh ra dao động.

“Chắc chắn bà nội sẽ trở về, chúng ta cần phải bảo vệ nơi này cho tốt!” Cô gái nọ cầm trường kiếm trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn bốn phía.

Cô cũng không biết quân vương của Giang gia sẽ ập đến từ nơi nào, nhưng bản thân đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ hy sinh bất cứ lúc nào rồi.

Bỗng nhiên, một bóng dáng từ hư không xuất hiện trước mắt.

Là quân vương? !

Mấy người đang canh giữ phía trước kho bí bảo đều vô cùng kinh hãi, tất cả vội vàng rút kiếm chỉ thẳng về phía kia, nhưng rất nhanh tiếng mừng rỡ lại vang lên.

Bởi vì người tới đúng là quân vương của Hàn gia, Hàn Xuân Lan.

“Bà nội!” Cô gái nọ vừa nhìn thấy người xuất hiện đúng là bà nội, trong lòng không khỏi vui sướng vô cùng, vội vàng vọt tới: “Quân vương của Giang gia đang đồ sát bên ngoài, nhưng bọn họ còn chưa tìm được đến nơi đây...”

“Mấy người không cần tử thủ nữa.” Hàn Xuân Lan nhìn cô gái nọ, khẽ nhíu mày, nói: “Nhanh tìm một chỗ trốn chết đi, Hàn gia đã kết thúc rồi, ta tới lấy bí bảo xong, cũng sẽ rời đi.”

“Cái gì?” Cô gái nọ cùng mấy người bên cạnh đều bị lời nói của bà ta làm kinh ngạc đến mở to hai mắt nhìn qua.

Những lời như thế lại trực tiếp xuất phát từ trong miệng của chính quân vương Hàn gia, khiến bọn họ có cảm giác tin ngưỡng sụp đổ.

Hàn Xuân Lan không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, đã nhanh chóng thông qua mật mã nghiệm chứng mở ra kho bí bảo.

Loại kho bí bảo này có độ an toàn khá cao, dù quân vương có thể mạnh mẽ phá giải nó, nhưng làm như vậy, cũng tương đương với phá hủy toàn bộ kho bí bảo, chẳng thu được cái gì, phải dùng mật mã mới được.

Mà mật mã này lại nằm trong tay ba vị quân vương bọn họ.

Hàn Xuân Lan vừa tiến vào kho bí bảo trung, đã nhanh chóng vớt toàn bộ bảo vật trên quý bên trong.

Mà mấy người ở bên ngoài kho bí bảo, vẫn còn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong những lời nói của Hàn Xuân Lan.

Sưu!

Đột nhiên, một bóng người mang theo sát khí kinh người, thối quết đến tận đây.

Nhìn thấy quân vương của Giang gia buông xuống, mấy người khác đều tỉnh lại từ trong kinh ngạc, cô gái nọ lại theo bản năng nhanh chóng tiến lên chắn ngang phía trước kho bí bảo.

Giang Vân Lưu hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vung tay lên, năng lực xé rách sắc bén lướt qua.

Bỗng nhiên một bóng kiếm lao đến, dứt khoát ngăn cản công kích trước mặt.

Hàn Xuân Lan ôm bảo vật từ bên trong bước ra ngoài, lạnh lùng liếc mắt nhìn Giang Vân Lưu một cái, ngay sau đó lại nói với cô gái kia: “Đừng tử thủ hang ổ đã rỗng tuếch này nữa,

tương lai của Hàn gia chúng ta không phải ở nơi này, mà là bản thân mấy người, tranh thủ sống sót đi.”

Lúc này, lại một lần nữa nghe được lời nói của Hàn Xuân Lan, rốt cuộc cô gái kia mới chịu tin tưởng rằng bản thân không có nghe lầm, cô không nhịn được nói: “Bà nội, mấy người bác Hàn Liệt đâu? Bọn họ gặp chuyện không may rồi ư? Vì sao chúng ta phải chạy trốn? Hơn nữa, chúng ta có thể chạy trốn tới đâu đây?”

Hàn Xuân Lan lạnh lùng nói: “Nếu mấy người muốn sống, phải đi thành Đê. Tòa thành Đê kia tên là thành Quang Minh, ta sẽ ở nơi đó chờ mấy người.”

Nói xong, bà ta ngẩng đầu nhìn về phía Giang Vân Lưu, cất giọng lạnh lùng nói: “Động tác rất nhanh, về sau tôi sẽ thanh toán khoản nợ này với các người!”

“Bà không chết?” Giang Vân Lưu nhìn thấy Hàn Xuân Lan, cũng khẽ nhú mày, Hứa Thâm không giết chết đối phương, ngược lại còn thả bà ta đến đây.

Rốt cuộc hắn có ý gì?

Hàn Xuân Lan lạnh lùng nói: “Hiện tại, tôi đang làm việc cho vị đại nhân kia, ngài lệnh cho tôi đi tới lấy một chút đồ của Hàn gia chúng tôi, ông muốn ngăn cản sao?”

Hoá ra là quy thuận, nương tựa vào kẻ kia rồi... sắc mặt Giang Vân Lưu trầm xuống, đúng là quân vương nương tựa vào mình thực sự mê người, lão cũng không cảm thấy kỳ quái vì Hứa Thâm cũng không thể từ chối được loại chuyện này.

Nhưng... Hứa Thâm lại lệnh cho bọn họ tới lấy đi bí bảo của Hàn gia, loại hành động này thực sự không phúc hậu.

Thứ đáng giá nhất là Quỷ Bộ Binh Thư đã cho người rồi, bí bảo khác của Hàn gia người cũng muốn?

Tuy trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng Giang Vân Lưu cũng biết, lão thực sự không thể tới tìm Hứa Thâm tính toán rõ chuyện này.

Ít nhất là hiện tại còn không thể.

Lão hừ lạnh nói: “Ai biết bà một mình thoát đi hay là thay mặt Hứa tiên sinh làm việc? Tôi cứ bắt bà lại trước đã, sau đó đưa

đến trước mặt Hứa tiên sinh đối chứng!”

“Dựa vào ông cũng muốn ngăn tôi lại?” Hàn Xuân Lan bật ra tiếng cười nhạo, rồi không nói thêm gì đã trực tiếp chạy thẳng về phía xa xa.

Giang Vân Lưu hừ lạnh một tiếng, cũng nhanh chóng đuổi giết phía sau.

Cô gái nọ và mấy thủ vệ khác vẫn còn sững sốt tại chỗ, nhưng rất nhanh, bọn họ đã phục hồi lại tinh thần. Bỗng nhiên cô gái nọ ý thức được, có lẽ bà nội đã cố ý dẫn cường địch rời đi, tranh thủ thời gian cho mình chạy trốn chết.

Nghĩ đến đây, cô cắn chặt môi, khẳng định là mấy người bác Hàn Liệt đã gặp chuyện không may rồi, mới khiến cho bà nội từ bỏ căn cứ địa của Hàn gia như vậy.

Nhưng hi vọng tương lai của bọn họ nằm ở thành Đê sao?

Vì sao lại ở nơi đó chứ...

Chương 916: Hàn Gia Kết Thúc Rồi!

Thành Quang Minh!

Cô gái nọ nhớ kỹ lời nói của bà nội, lập tức bước vào trong Khư giới, không còn tiếp tục tử thủ nơi đây nữa, thay vào đó là lựa chọn thoát đi.

Hàn gia đã sụp đổ trong trận đồ sát của Giang gia.

Lấy Giang Nguyệt Ly cầm đầu, mang đội xung phong liều chết, nhóm hình thái thứ hai của Hàn gia căn bản không thể ngăn cản nổi.

Dù Hàn gia bọn họ đã điều động trọng bảo pháo Thí Thần mua từ hiệp hội Chung Khí bên kia đến bắn tan một vài hình thái thứ hai của Giang gia, nhưng ngay cả như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, không bao lâu sau đã bị địch nhân trấn áp, dọn dẹp.

Cùng lúc này, một tin tức từ nội bộ Hàn gia truyền đến, để cho tộc nhân Hàn gia từ bỏ căn cứ địa, chạy trốn khỏi nguy hiểm, chờ ít hôm nữa sẽ một lần nữa tập kết sau.

Cũng có tin tức truyền ra, nói rằng quân vương của Hàn gia có hiện thân, nhưng đã lựa chọn chạy trốn chết rồi.

Từng tin chiến báo chạy như bay trên chiến trường, khó phân biệt thiệt giả, nhưng tình huống Giang Vân Lưu thoát khỏi chiến trường và biến mất không thấy, đã khiến cho không ít người tin tưởng rằng quân vương của Hàn gia từng hiện thân, sau đó kiểm chế vị lão quân vương của Giang gia này, mới khiến cho trên chiến trường chỉ còn lại duy nhất một vị quân vương mới tấn chức của Giang gia đang càn quét khắp nơi kia.

Lễ rửa tội máu tanh vẫn không ngừng tiếp diễn.

Không bao lâu sau, Giang Vân Lưu lại một lần hiện thân trên chiến trường, đồ sát cũng theo đó mà càng thêm kịch liệt.

Hàn gia hoàn toàn bị quân đội của Giang gia bao trùm phủ kín, vô số sinh mệnh của con dân họ Hàn đều kết thúc trong tiếng kêu rên đau đớn.

Trảm thảo trừ căn, chiến tranh đại tộc thường chấm dứt bởi kết cuộc diệt tộc.

Chỉ có một phần nhỏ tộc nhân của Hàn gia thành công trốn khỏi thành khu Lê Lạc, nơi từng là vườn Địa Đàng trong tâm trí bọn họ, thì hiện giờ đã biến thành chốn luyện ngục máu tanh.

Bọn họ liên lạc với nhau thông qua những trạm tình báo được đặt tại địa phương khác, nhưng sau đó, Giang gia lại tiếp tục triển khai truy kích, và rất nhanh từng trạm tình báo còn sót lại đó cũng bị phá hủy.

Có vài tộc nhân của Hàn gia bị thương, vẫn ở bên trong những trạm tình báo kia, một mực chờ đợi tin tức, tiền đồ mờ mịt, nhưng những gì bọn họ chờ được lại là truy binh của Giang gia tiến đến tận nơi đồ sát.

Thành khu Lê Lạc đã rơi vào tay giặc, Giang gia cũng chiếm cứ cả thành khu, nhưng sau đó, quá trình đuổi giết vẫn còn tiếp diễn ở khắp các nơi.

Hồi kinh biến này đã khiến cho các gia tộc khác vô cùng bất ngờ, thật lâu sau đó vẫn chưa thể phản ứng lại, nhưng quân vương của một vài gia tộc đã nhanh chóng có mặt, đi thẳng

vào thành khu Lê Lạc, hiện thân bên ngoài kho bí bảo của Hàn gia.

Mà vào thời điểm đó, nơi này đã bị trọng binh của Giang gia canh gác, trông coi rồi.

“Hủy Diệt Vương, đã lâu không gặp.” Quân vương của Tần gia dẫn đầu xuất hiện, nhìn thấy Giang Vân Lưu với sắc mặt âm trầm đang ở bên ngoài kho bí bảo, trong đôi mắt hiện lên một mảnh dị sắc.

Giang gia áp trứng được hai vị quân vương, bị Hàn gia phục kích chém giết một vị, chỉ dựa vào hai vị quân vương bọn họ, lại có thể phá hủy Hàn gia, chẳng lẽ ba vị quân vương của Hàn gia đã thua trong tay hai người bọn họ?

“Ông tới đây làm gì?” Giang Vân Lưu không thêm cho đôi phương sắc mặt tốt lành, lập tức lạnh lùng nói.

Lúc trước, Tần gia này từng bí mật ký kết hiệp nghị cùng Hàn gia, đôi phương còn cho rằng lão không biết ư?

“Nghe nói Giang gia đã sinh ra hai vị quân vương, tôi còn chưa kịp tới cửa chúc mừng đâu. Vị kia chính là tân vương của Giang gia sao?” Quân vương của Tần gia rất có hứng thú nhìn về phía Giang Nguyệt Ly bên kia, tinh tế đánh giá một hồi, từ trong đáy mắt lộ ra một mảnh ngưng trọng.

Ông ta cũng có một chút hiểu biết về lực lượng của Giang Vân Lưu, lão nhiều nhất chỉ có thể đánh ngang tay với Hàn Liệt, nhưng hai vị còn lại của Hàn gia bên kia cũng không phải hạng người dễ chọc...

Chẳng lẽ một mình vị tân vương này đã đánh bại cả hai người kia?

Giang Vân Lưu chú ý tới ánh mắt của quân vương Tần gia, đôi mắt khẽ chớp động, cùng lúc ấy, suy nghĩ muốn để lộ chuyện về Hứa Thâm bên kia cũng nhanh chóng xẹt qua trong lòng lão.

Nhất là trong tay Hứa Thâm đang có hai kiện chí bảo khu binh...

Nhưng rất nhanh, lão lại ném bỏ loại ý tưởng này.

Trước mắt, cứ tạm thời để cho những người này hiểu lầm về lực lượng của Nguyệt Ly cũng được, ít nhất cũng có thể tạo ra một chút uy hiếp cho bọn họ.

Đến lúc đó, sớm muộn gì tự bọn họ cũng tìm tòi nghiên cứu ra thôi, đâu cần lão phải đứng ra làm ác nhân?

Tại thành Quang Minh.

Hứa Thâm nhìn thấy Hàn Xuân Lan quay về, trên tay bà ta mang theo không ít trân bảo của Hàn gia.

“Tình huống phía Hàn gia bên kia thế nào?” Hứa Thâm vừa thu thập kiểm kê đồ đạc trên bảo kia, vừa mở miệng hỏi Hàn Xuân Lan.

“Bị Giang gia diệt rồi.” Về mặt Hàn Xuân Lan không chút thay đổi nói, như thể đang nói về một gia tộc hoàn toàn không liên quan gì đến mình.

Hứa Thâm hỏi: “Ta không cho mấy người đi hỗ trợ, mấy người có hận ta hay không?”

Khóe miệng Hàn Xuân Lan khẽ co rúm lại, hần hỏi loại vấn đề này có ý nghĩa gì sao? Nếu không phải sợ hãi người, chúng ta đã sớm tạo phản rồi!

“Sẽ không, mệnh số của Hàn gia đã hết, chẳng thể trách được bất cứ ai.” Hàn Xuân Lan nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, nói: “Bà có chạm mặt với Giang gia không?”

“Có gặp phải khi quay về, ông ta còn muốn giữ tôi lại, nhưng bản lĩnh không đủ.” Hàn Xuân Lan nói.

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Hắn là ông ta đã vô cùng tức giận khi nhìn thấy bà mang đi nhiều thứ như vậy?”

“Sắc mặt xanh mét. Theo tôi nhận định, rất có khả năng ông ta sẽ làm ra chuyện bất lợi với ngài.” Hàn Xuân Lan bình tĩnh nói, nhưng lần này bà ta không biểu lộ mục đích châm ngòi ly gián quá mức rõ ràng.

“Ông ta là người thông minh, sẽ không chủ động là địch với ta.” Hứa Thâm nói.

Hàn Xuân Lan khẽ nhú mảy, nhưng không nói thêm điều gì nữa.

Hứa Thâm đã kiểm kê xong mọi thứ, bên trong này có ba bản bí thuật Hàn gia từng đạt được. Đáng tiếc, hiệu quả của chúng lại chòng chéo lên Điệp Lăng và Hải Nguyệt Thăng, bản thân Hứa Thâm không thể sử dụng được, nhưng có thể cầm cho đám người Trần Hàn tu luyện.

Chương 917: Ở Nơi Này Chỉ Có Một Chủ Nhân!!!

Ngoại trừ mấy thứ này, bên trong còn có tư liệu bí mật về ngoài tường, bản đồ biển khur ... do Hàn gia sưu tầm được.

Hứa Thâm lật qua lật lại, quan sát một lát rồi cất toàn bộ đi.

Sau đó, hắn triệu tập đám người Trần Hàn, Tiết Môi đến, đưa ra ba bản bí thuật cho bọn họ, nhưng mỗi người chỉ có thể chọn lựa một loại, không thể bí mật truyền cho nhau, nếu muốn học hai loại khác, cần phải dựa vào biểu hiện sau này của bọn họ, coi bí thuật này chính là bảo vật để thưởng phạt.

“Lần này... rất có khả năng thân phận ở hội Hỗ Trợ Linh Bí sẽ bại lộ...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động.

Khẳng định là sớm muộn gì tin tức ba vị quân vương của Hàn gia thua tại nơi này cũng sẽ bại lộ thôi, rất khó để che giấu loại chuyện như vậy.

Mà khả năng cao là thành viên hội Hỗ Trợ Linh Bí sẽ suy đoán ra số mười chính là hắn.

“Bại lộ ngoài sáng rồi...” Hứa Thâm cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng với thực lực hiện giờ của hắn cũng không cần phải quá mức lo lắng.

Nếu người khác biết được ba vị quân vương của Hàn gia đều rơi rụng trong tay hắn, đương nhiên sẽ có một chút đánh giá về thực lực của hắn.

Và như vậy, dù bọn họ biết chắc trong tay hắn đang có một viên thủy tinh Linh Bí, cũng không dễ dàng đi đến cướp đoạt.

Suy cho cùng, muốn đạt được hiệu quả cần phải tập hợp đủ 27 viên cơ.

Trước mắt vẫn còn rất nhiều thủy tinh Linh Bí rải rác bên ngoài, sưu tập nhiều mấy viên, ý nghĩa không quá lớn.

Ngay cả Hứa Thâm, khẳng định là hắn sẽ không đến ám sát một vị quân vương khó chơi chỉ đơn thuần vì một viên thủy tinh Linh Bí.

Nếu là hình thái thứ hai, đương nhiên không cần phải nói.

Chung quy lại, vẫn là câu nói kia, chỉ khi độ mạo hiểm và tiền lời có quan hệ trực tiếp với nhau, mới có người sẵn sàng hành động.

Sau khi Hàn gia nội thành bị tiêu diệt, chấn động do sự kiện này sinh ra lại dần dần lan tỏa đến mỗi một tầng lớp trong nội thành.

Suy cho cùng, Hàn gia cũng có dính líu đến thật nhiều lĩnh vực, các mắt xích sản nghiệp trong gia tộc bọn họ cực kỳ không lồ.

Nói đâu xa, sau lưng không ít những sản phẩm dùng cho sinh hoạt hàng ngày của các hộ gia đình trong nội thành như xà phòng, sữa tắm... đều do Hàn gia đầu tư cổ phần khổng lồ chế quá trình sản xuất.

Một con quái vật khổng lồ như thế lại sụp đổ, chỉ cần nghĩ cũng biết, thông tin về chuyện này lập tức phủ kín toàn bộ tiêu đề tin tức trong nội thành.

Nhưng nội dung đưa tin trên một vài tòa soạn báo bình thường đều tương đối ít ỏi, chỉ dừng lại ở cấp độ biểu hiện mặt ngoài của tập đoàn mà thôi.

Tại thành Quang Minh, Trần Hàn tới gặp Hứa Thâm báo cáo, có lượng lớn hình thái thứ hai vừa tiến vào trong thành, trải qua kiểm tra, tất cả bọn họ đều có họ Hàn, tám phần là người sống sót vừa chạy trốn chết khỏi Hàn gia trong nội thành, muốn hỏi Hứa Thâm có phải tiêu diệt bọn họ hay không.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Hàn Xuân Lan, tựa như đã hiểu được điều gì, cũng không trách cứ bà ta, chỉ nhàn nhạt nói: “Nếu là

bà làm, ta sẽ giao cho bà đi xử lý, nhưng phải nhớ kỹ rằng, ở nơi này chỉ có một chủ nhân.”

Trong lòng Hàn Xuân Lan thoáng trở nên nghiêm túc, vừa nghe đã hiểu được ý của Hứa Thâm.

Hàn gia có thể tạm thời trốn ở thành Để, nhưng tuyệt đối không thể phát triển ra bốn phía.

“Ở trong tòa thành này sẽ bình an vô sự sao?”

“Giang gia sẽ không đuổi giết tới đây sao?”

Đám người sống sót của Hàn gia đang ở bên trong căn cứ địa của mình tại một tòa khách sạn. Tòa khách sạn này do tộc nhân tầng dưới chót của Hàn gia kinh doanh tại thành Để, là một mảnh lá trong quá trình khai chi tán diệt, không nghĩ tới hiện giờ mảnh lá cây này lại trở thành nơi che chở và sinh tồn cho Hàn gia bọn họ.

“Hàn Minh Phi, cháu xác định địa điểm mà âm Hư Vương nói chính là nơi này?”

Trong đám người sống sót có tầng lớp chú bác của Hàn gia, thuộc thế hệ đi trước của Hàn Bách Cường và Hàn Xuân Lan, nhưng ngày thường khi nhìn thấy quân vương trong gia tộc, đương nhiên bọn họ phải cung kính, không dám lấy thân phận và thế hệ ra để nói chuyện với những người kia.

Có điều lúc đối mặt với đám con cháu thế hệ sau, bọn họ vẫn có thể duy trì được uy nghiêm của bậc cha chú.

“Nơi bà nội nói chính là tòa thành này, chúng ta cần phải tìm được bà nội trước.” Hàn Minh Phi với sắc mặt u ám, cả người bản thủ vô cùng, mở miệng nói.

Trải qua hành trình chạy trốn chết mấy ngày hôm nay, từ sau khi bọn họ rời khỏi thành khu Lê Lạc, mỗi khi đến trạm gác, đều phải né tránh nguy hiểm, tới hiện giờ cô đã khắc sâu cảm nhận được cái gọi là ‘tường đồ mọi người cùng đẩy’ [1].

Những gia tộc trước kia vốn hợp tác cùng Hàn gia bọn họ, thì vào lúc này đều phản chiến, có khuynh hướng ngả về phía Giang gia bên kia, thậm chí còn lộ ra răng nanh với bọn họ.

[1] : khi một người thất thế hoặc gặp khó khăn, sẽ có rất nhiều người thừa cơ cùng đá kích hấn, khiến cho hấn hoàn toàn suy

sụp.

“Tòa thành Để này có điểm gì đặc thù sao? Vì sao lại lựa chọn nơi này?” Có người dò hỏi.

Hàn Minh Phi lắc đầu, cô cũng không có đáp án.

“Cháu có biết nên liên hệ với âm Hư Vương như thế nào không?” Nhóm chú bác thế hệ trước dò hỏi.

Hàn Minh Phi lại lắc đầu, nhưng không đợi cô nói chuyện, đột nhiên lại có một bóng dáng buông xuống từ trong hư không, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện này, tất cả mọi người đều tỏ vẻ sửng sốt, kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì người tới đúng là một vị quân vương khác của Hàn gia, Hàn Liệt!

“Chỉ có mấy người trốn được tới đây sao?” Hàn Liệt nhìn quanh bốn phía, chợt nhíu mày lạnh giọng hỏi.

Tới lúc này, mọi người đã phản ứng lại, vội vàng hành lễ, nhóm cao tầng lúc trước mừng rỡ nói: “Minh Động Vương, ngài còn sống, thật tốt quá rồi.”

Hàn Liệt lạnh lùng nói: “Ta cùng âm Hư Vương tạm thời ở lại bên trong tòa thành Để này, mấy người cũng thành thật đợi ở nơi này đi, chờ sau này có cơ hội lại quay về. Nhưng phải nhớ kỹ, ở trong này đừng có ý đồ phát triển thế lực, cũng đừng quá mức huênh hoang, chỉ cần tử tế làm việc kiếm sống, tranh thủ thức tỉnh quân vương mới lại nói sau.”

Lời này như xối nước lạnh vào đầu [2], khiến cả đám người vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi nghi hoặc chẳng hiểu vì sao.

[2] : chỉ người nào đó ngoài ý muốn gặp phải đả kích, hoặc kích thích, dẫn tới tư tưởng lung lay, hy vọng tan biến.

Chương 918: Nói Chuyện Với Tôi, Cần Khách Khí Một Chút!

Có người lên tiếng hỏi: “Nếu các ngài đều còn sống, vì sao lại dung túng cho Giang gia tùy ý làm bậy? Hàn gia chúng ta đã chết quá nhiều rồi, có các ngài tọa trấn, có gì phải sợ Giang gia?”

“Đúng vậy, vì sao các ngài lại dung túng cho Giang gia tùy ý đồ sát chúng ta?”

Có người không khỏi nghi ngờ, tuy người trước mắt chính là quân vương của Hàn gia, bọn họ không dám lỗ mãng, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi trào dâng oán khí và lửa giận.

Phải biết rằng, trong số những người đã bị đồ sát kia, có cả thân nhân của bọn họ.

Thêm nữa, người có chiến lực cao nhất trong đám bọn họ chỉ là hình thái thứ hai thôi, còn chưa đạt tới trình độ hoàn toàn chặt đứt tình cảm.

Hàn Liệt quan sát ánh mắt đầy nghi ngờ và uất ức của mọi người, chợt hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu không phải ta và âm Hư Vương đều không thể làm theo ý mình, làm sao chúng ta có thể mặc kệ Giang gia kia ngang ngược? Hiện giờ ta và âm Hư Vương đã nguyện trung thành với quân vương của tòa thành Để này rồi, đã bị ngài quản chế, không được tùy ý rời khỏi nơi đây. Toàn Năng Vương đã chết, chí bảo của Giang gia chúng ta cũng rơi vào trong tay đối phương. Hơn nữa, vì ta và âm Hư Vương cùng thỉnh cầu, mới xin được một nơi chôn che chở cho mấy người chạy trốn đến đây đó.”

“Cái gì? !” Mọi người đều kinh hãi, thậm chí còn hoài nghi có phải lỗi tai mình đã nghe lầm hay không.

Trong những câu nói vừa rồi của Hàn Liệt đã để lộ ra thật nhiều tin tức quá mức rung động.

Bởi vì hai vị quân vương bọn họ lại nguyện trung thành với quân vương của tòa thành Để này?

“Làm sao có thể? Đây chỉ là thành Để thôi mà? Quân vương ở nơi này còn có thể chiến thắng các ngài sao?” Một vị cao tăng không thể tin nổi, lập tức mở miệng hỏi.

Hàn Liệt lạnh lùng nói: “Đừng coi thường thành Để, tất cả quân vương ở thành Để đều cạnh tranh thất bại ở nội thành mới lui về sinh sống tại thành Để, nhưng như vậy không có

nghĩa là bọn họ yếu ớt, bởi vì thứ mà bọn họ muốn đấu tranh, chính là xây dựng nên đại gia tộc thứ tám bên ngoài bảy đại gia tộc, từ đó chia cắt lượng tài nguyên hữu hạn ở nội thành, bởi vậy mới khiến cho bảy nhà chúng ta cùng chung tay ngăn chặn. Cũng có thể nói rằng, cả bảy nhà liên thủ mới có thể kiềm hãm, đánh bại bọn họ, ép đám người kia phải lui về sinh sống tại thành Đê.”

“Quân vương thành Đê tuyệt đối không có nhân vật nào đơn giản đâu.”

Nghे được lời nói của Hàn Liệt, mọi người đều sửng sốt.

Nói như vậy quân vương của thành Đê thất bại, vì bọn họ không thể thắng được quân vương của bảy đại gia tộc mà không phải bọn họ yếu ớt?

Nhưng dường như trước kia mấy người Hàn Liệt không hề nói như vậy.

Bọn họ vốn không quan tâm đến quân vương thành Đê, thậm chí còn tỏ ra cực kỳ khinh thường cơ mà...

Chẳng lẽ loại cách nói khác lạ này, vốn không phải những gì bọn họ thực sự suy nghĩ, chỉ vì bản thân thất bại nên muốn tìm một cái cớ, nhằm kiếm lại chút thể diện cho mình???

Có người nghĩ thâm như vậy, nhưng đương nhiên là không dám nói ra miệng rồi.

Hàn Liệt lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ lời ta vừa nói, mấy người ở trong này tử tế nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đừng có gây chuyện.”

Nói xong, ông ta đã bước vào tầng thứ tư trong Khu giới, nhưng chưa vội đi, mà ở lại, tiếp tục quan sát phản ứng của mọi người thêm chút nữa, thấy trong đám tộc nhân kia không có bất cứ lời nói oán giận hay nghị luận trái chiều nào, mới xoay người rời đi.

Cùng lúc ấy, đám người Hàn gia đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều đang cố gắng tiêu hóa tin tức mà Hàn Liệt mang đến.

Trong Quang Minh điện.

Hứa Thâm đang tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

Đối phương đúng là vị trung niên đại biểu cho hội nghị thống trị từng đi đến nơi này.

“Quả nhiên ba vị quân vương của Hàn gia đã xảy ra chuyện ở nơi này của cậu...” Trung niên nọ vừa bước đến từ tầng thứ tư trong Khư giới, nhìn thấy âm Hư Vương bên cạnh Hứa Thâm, không khỏi cau mày, nói.

Hứa Thâm không ngờ hội nghị lại đến nhanh như vậy, hơn nữa bọn họ lại thật sự nhúng tay vào chuyện này. Hắn chỉ lặng lẽ ngồi trong điện, im lặng tráng trà.

Sau đó, tự ngâm cho mình một ly, lại ngâm cho âm Hư Vương đang ngồi đối diện mình một ly.

“Cám ơn.” Hàn Xuân Lan vội vàng nói tạ ơn, rồi nhẹ nhàng nâng chén trà lên.

Hứa Thâm tự mình ngồi thưởng thức trà, không để ý tới đối phương.

“Xem ra không có phần của tôi rồi.” Trung niên nọ khẽ cười một tiếng, cũng không để ý tới chuyện này, ngược lại phản ứng của âm Hư Vương mới là thứ làm ông ta cảm thấy hơi kinh ngạc, dường như người sau có chút kiêng kỵ lẫn khách khí với Hứa Thâm.

“Thì ông có đến đây để uống trà đâu?” Hứa Thâm tùy ý nói.

“Nói vậy cũng đúng.” Trung niên nọ gật gật đầu, chột nói: “Lúc trước tôi vẫn nhớ mình đã nói trước với cậu rồi, đừng có tùy tiện nhúng tay vào chuyện của nội thành. Cậu là quân vương thành Đế thì cứ lo tốt cái thành Đế của cậu đi là được. Nhưng xem ra cậu hoàn toàn không để lời tôi nói vào tai.”

“Hả?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt, nói: “Ý của ông là quân vương trong nội thành đến thành Đế của tôi giương oai, tôi cũng phải nhẫn nhịn, mặc kệ bọn họ? Nhưng tôi còn nhớ lúc trước ông đâu có nói như vậy. Là bản thân ông đã quên rồi, hay là hiện tại ông tới đây để cố tình gây sự?”

Sắc mặt trung niên nọ lập tức lạnh xuống, nói: “Kể cả khi quân vương nội thành đi vào thành Đế, thì xảy ra xung đột gì, mấy người các cậu cũng có thể tới hội nghị làm trọng tài, hiện giờ cậu cứ răn giữ quân vương của Hàn gia ở chỗ này,

để Hàn gia bị tiêu diệt, cậu có biết đã chết bao nhiêu người hay không?”

“Người chết là cha mẹ hay con cái của ông?” Hứa Thâm hỏi ngược lại: “Ông đau lòng sao?”

“Khi nói chuyện với tôi, cậu nên giữ thái độ khách khí một chút, tôi là người thay mặt cho hội nghị. Cậu đang muốn khiêu khích uy nghiêm của hội nghị sao?” Trung niên lên tiếng khiển trách.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn ông ta một cái, chợt nói: “Khi nói chuyện với tôi, ông cũng nên khách khí một chút, ông chỉ là một con chó do hội nghị phái đến đây, mà người đang ở trước mặt ông chính là một vị chủ nhân tự lực cánh sinh, đừng có kéo da hổ [1], nếu không có hội nghị ở sau lưng làm chỗ dựa, thì hiện tại ông đã phải quỳ mà nói chuyện cùng tôi rồi.”

[1] : cáo mượn oai hùm, ý thế làm càn.

Chương 919: Cho Nên Ông Đến Tìm Tôi, Là Cảm Thấy Tôi Dễ Bắt Nạt Sao???

“Cậu!” Trung niên nộ giận điên lên, ông ta thực sự không ngờ miệng lưỡi của Hứa Thâm lại sắc bén đến thế.

“Giọng điệu thật huênh hoang nha. Bản thân chỉ là quân vương thành Đễ, loại chó nhà có tang mà thôi, nếu cậu thực sự có năng lực như vậy, thì đi mà khiêu chiến quân chủ đi? Nếu không tốt hơn hết là bất cứ những gì hội nghị nói, cậu cứ nghe theo là được, đừng tự đi tìm đường chết!” Ông ta châm chọc nói.

“Tôi không đánh lại quân chủ, nhưng đánh ông lại không thành vấn đề.” Hứa Thâm hờ hững nhìn ông ta, nói: “Tôi thật sự không hiểu vì sao hội nghị lại phái một người như ông ra ngoài làm việc, ông đang muốn lôi kéo cừu hận cho hội nghị sao? Hàn gia đã chết bao nhiêu người, tôi không biết. Nhưng có phải do tôi giết bọn họ đâu, nếu ông muốn đòi lại công bằng cho bọn họ thì đi mà tìm người đã giết bọn họ chứ? Hơn nữa trong trận chiến giữa Hàn gia và Giang gia, nếu Giang gia

thất bại, người Giang gia bị giết, chẳng lẽ ông sẽ đến tìm Hàn gia?”

“Đương nhiên là không rồi, cho nên ông đến tìm tôi, là cảm thấy tôi dễ bắt nạt sao?”

Trung niên nọ cả giận nói: “Tranh đấu giữa hai nhà bọn họ là tranh đấu giữa những thế lực trong nội thành với nhau, cũng là tranh đấu tự nhiên, nhưng cậu tham gia vào đó chính là vượt quy củ!”

“Bọn họ tự giết lẫn nhau thì mặc kệ, nhưng người ngoài chỉ chọc một ngón tay vào là ông tức đến giậm chân. Ý ông là vậy phải không?”

Hứa Thâm cười cười: “Ông đã thích tuân theo thứ quy củ cứng nhắc như vậy, thì ông nói cho tôi nghe xem, quân vương nội thành đến thành Đê giương oai, tôi trấn áp bọn họ là hợp quy củ hay không?”

“Cậu có thể tìm hội nghị làm trọng tài, hội nghị sẽ cho cậu một câu trả lời công bằng.” Trung niên nọ nghiêm mặt lạnh lùng nói.

“Bàn tay của người ta đã rơi thẳng vào mặt tôi rồi, tôi tìm mấy người làm trọng tài, còn kịp sao?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

“Cậu có thể bỏ chạy trước, sau khi chạy trốn lại tới tìm chúng tôi làm trọng tài.” Trung niên nọ nói.

Hứa Thâm nghe được câu này. không khỏi bật cười: “Ông đang muốn nói rằng, tôi đang ở chính địa bàn của mình, người khác tới đánh tôi, tôi còn phải chạy trước, sau đó đi tìm mấy người khóc lóc kể lể, chờ mấy người chủ trì công bằng cho tôi? Nhưng rõ ràng là bản thân tôi đủ khả năng tự đòi lại công bằng cho mình, không cần phiền đến mấy người. Hơn nữa, có phải mấy người quá mức bá đạo rồi không? ngay cả công bằng cũng phải do mấy người đến phân phối, thế còn gọi là công bằng nữa hay không?”

Trung niên nọ cất giọng lạnh lùng nói: “Dẫu sao mấy người các cậu cũng là quân vương. Cậu có biết nếu cứ để mấy người các cậu thuận theo tính tình của bản thân, tùy ý làm bậy, sẽ mang đến bao nhiêu nguy hại hay không?”

“Tôi chỉ biết, nếu người khác phạm sai lầm trước, thì cứ khiến trách người phạm sai lầm kia là được. Làm như vậy tự nhiên sẽ không có người nào dám phạm sai lầm nữa, mà không phải đi nhượng nhịn đối phương, rồi tìm tới mấy người khóc lóc kể lể, tận tình đề lộ ra uy nghiêm của mấy người.” Hứa Thâm hồ hững nói.

“Tôi mặc kệ mấy chuyện này.” Trung niên nhíu mày nói:

“Hiện tại, cậu lập tức thả quân vương của Hàn gia ra, để bọn họ trở lại nội thành, còn mấy chuyện khác, tôi đều nhắm một mắt, mở một mắt mà quên đi.”

“Ông đang cố tình gây sự?” Hứa Thâm liếc mắt nhìn ông ta.

Trung niên cả giận nói: “Cậu thực sự muốn tôi phải tới mời quân chủ ra mặt sao? Nếu vậy, cậu chỉ còn một con đường chết mà thôi!”

Bành!

Ngay lập tức chén trà trong tay Hứa Thâm vỡ tan.

Ánh mắt hân lạnh như băng.

Ở thời điểm còn chưa thăm dò ra chi tiết của quân chủ trong hội nghị, hân không muốn mạo muội là địch của bọn họ, nhưng điều đó lại không có nghĩa là hân cam chịu bị người ta uy hiếp.

“Ông ta muốn tôi thả bà đi, bà có muốn quay về nội thành hay không?” Bỗng nhiên Hứa Thâm quay đầu nhìn về phía âm Hư Vương.

Âm Hư Vương thoáng sửng sốt một chút, sau khi liếc mắt nhìn trung niên kia một cái, bà ta có vẻ chột dạ nói: “Tôi ở lại nơi này rất tốt, trở về nội thành kia làm gì?”

Trung niên kia nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Tôi biết bà đang bị cậu ta uy hiếp dọa dẫm, nhưng bà cứ yên tâm quay về nội thành, cậu ta không dám tới tìm bà phiền toái đâu.”

Âm Hư Vương liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lại nói với trung niên kia: “Ông hiểu lầm rồi, là tôi tự nguyện ở lại nơi này, chuyện của Hàn gia không còn liên quan gì tới tôi nữa, nếu mấy người thật sự muốn đòi lại công bằng cho Hàn gia,

thì tới tiêu diệt Giang gia đi. Bọn họ lạm sát người vô tội, tội đáng chết vạn lần.”

“Tốt xấu gì bà cũng là quân vương, vì sao lá gan nhỏ như vậy?” Trung niên nọ giận dữ nói.

“Đủ rồi.” Ánh mắt Hứa Thâm lạnh như băng, nói với trung niên kia: “Ông nên đi đi.”

“Cậu muốn đuổi khách?” Trung niên nọ giận mà bật cười, nói: “Tôi là tùy tùng của Ngục Chủ, trên trời dưới đất, nơi nào tôi cũng có thể đi được, cậu lại dám đuổi tôi?”

“Ông quá mức ồn ào, phiền phức [1] !” Bỗng nhiên Hứa Thâm đứng dậy, trong nháy mắt đã phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn, trực tiếp bao phủ lên người đối phương. Sau đó, hấn cấp tốc tiến lại gần, trực tiếp vọt tới trước mặt trung niên nọ, nâng tay liền hung hăng vỗ một cái xuống đầu đối phương.

[1] : nguyên văn 呱噪 – oa tào, nó vừa có nghĩa là tranh cãi om sòm vừa có nghĩa là phiền phức, quấy rầy

Trung niên nọ vô cùng khiếp sợ, ông ta thực sự không ngờ nổi Hứa Thâm lại dám phát động tập kích với mình.

Ông ta lập tức rống giận nâng tay, muốn kéo cánh tay Hứa Thâm, nhưng lại phát hiện động tác của mình bỗng trở nên cực kỳ chậm chạp.

Phanh!

Cánh tay gãy xương, máu tươi văng tung tóe, một luồng lực lượng thật lớn lập tức ập đến, cái đầu của trung niên nọ trực tiếp bị đập cho gục xuống lòng ngực, máu thịt lẫn lộn.

“Quỳ xuống!” Hứa Thâm quát một tiếng, rồi nhấc chân, trực tiếp đá vào đầu gối của đối phương, đập cho đầu gối gãy gập, lồi về phía sau, khiến trung niên nọ phải ngã xuống, quỳ tại chỗ.

“Khốn nạn! !” Trung niên nọ rống giận, liều mạng muốn đứng dậy, nhưng Hứa Thâm lại phóng ra từng sợi xiềng xích, trói buộc thân thể ông ta, siết chặt dưới mặt đất, không thể nhúc nhích được.

“Ông chỉ có một chút bản lĩnh như vậy, làm sao dám kêu gào trước mặt tôi?” Hứa Thâm nhìn xuống ông ta, lạnh lùng nói.

****Hôm kia tác cáo ồm không có chương, mn chờ đến ngày kia mình lại đăng tiếp nha****

Chương 920: Thông Tin Về Quân Chủ!

Trung niên nọ vừa sợ vừa giận, nhưng lại phát hiện năng lực của mình đã bị áp chế, sau khi phóng ra, gần như không mang lại một chút hiệu quả nào.

Loại cảm giác này thật đáng sợ, thậm chí nó còn khiến ông ta có cảm giác vô lực như khi đối mặt với quân chủ, không, còn vô lực hơn khi đối mặt với quân chủ.

Ông ta lập tức lộ vẻ mặt dữ tợn, nói: “Cậu dám làm tổn thương tôi, Ngục Chủ nhất định sẽ băm thây cậu thành vạn đoạn!”

“Đánh ông thì đã làm sao?” Hứa Thâm nâng tay lên đánh thẳng vào lồng ngực ông ta, sau đó còn hung hăng đạp cho kẻ này vài cái, nói: “Ông chỉ là một con chó cao cấp mà thôi, có gì đáng để khoe khoang chứ?”

Trung niên nọ bị Hứa Thâm tàn nhẫn đánh đập, trong miệng không khỏi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm Hư Vương đứng bên cạnh lại kinh hãi nói không nên lời. Bà ta tuyệt đối không nghĩ đến, ngay cả người của hội nghị mà Hứa Thâm cũng dám đánh.

Hắn... đúng thực là vô pháp vô thiên.

Nhưng đến đây, trong lòng bà ta lại không khỏi mừng thầm. Hắn làm như vậy khẳng định là rất nhanh thôi hội nghị tìm đến tính sổ với hắn, đến lúc đó, bọn họ cũng có thể khôi phục tự do rồi.

Liên tục đánh đập trung niên nọ một lát, Hứa Thâm mới mở miệng kêu gọi: “Hạ Thông!”

Một bóng dáng trong suốt hiện ra, vẻ mặt Hạ Thông đầy quái dị, gã cũng không ngờ lần này mình lại có thể lật xem trí nhớ của một vị quân vương đến từ hội nghị. Bỗng nhiên gã lại có cảm giác cứ ở bên người Hứa Thâm rất tốt, hoàn toàn thỏa mãn được sở thích rình mò của gã.

Không cần Hứa Thâm phải nhiều lời, Hạ Thông đã chui vào trong trí nhớ của trung niên nọ.

Không bao lâu sau, Hạ Thông đã quay trở về.

“Đã sửa chữa được rồi.” Hạ Thông đứng bên người Hứa Thâm, cúi đầu kính cẩn nói: “Mặt khác, tôi còn nhìn thấy vài thứ khá thú vị trong trí nhớ của hân.”

“Cho tôi nhìn xem.” Hứa Thâm lập tức đề cho đối phương mở cộng hưởng.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã thấy được bóng dáng của năm vị quân chủ trong trí nhớ của trung niên kia, cũng biết được danh hiệu của năm vị quân chủ này, một vị quân chủ trong đó chính là Ngục Chủ như lời trung niên nọ từng nói.

Khi vị Ngục Chủ này khuất phục trung niên kia, đối phương đã để lộ ra tư thế mạnh mẽ đến vô địch, chỉ vền vền là một ngón tay đã có thể dễ dàng trấn áp được đối phương, hơn nữa... có vẻ như Ngục Chủ kia còn chưa thi triển năng lực, đối phương chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng khủng bố của bản thân thôi.

Hoặc là nói, năng lực của đối phương cùng loại với hệ cường công, mang đến hiệu quả tăng phúc vô cùng lớn cho lực lượng của bản thân.

“Những người này chính là quân chủ...” Đôi mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, nhưng có một chút tiếc nuối, bởi vì kể cả vị trung niên này cũng không biết năng lực của Ngục Chủ kia là gì, chỉ đoán được một chút rằng, dường như năng lực của đối phương có liên quan tới vong hồn.

Ngục Chủ cũng là vị gây nên nhiều vụ giết chóc nhất trong năm vị quân chủ, bởi vì đối phương muốn sưu tập vong hồn người chết.

Với vị quân chủ gần như là thân cận nhất như Ngục Chủ mà trung niên nọ còn không biết năng lực của đối phương là gì, thì đương nhiên, gã lại càng không biết gì về bốn vị quân chủ khác, chỉ biết rằng bọn họ đều cực kỳ đáng sợ, nhất là vị quân chủ kia có danh hiệu Linh Độ (độ không) trong đó.

Người này chính là tồn tại đứng đầu trong năm vị quân chủ, cũng là tồn tại đáng sợ nhất.

Ngoài ra, trong trí nhớ của trung niên này, bọn họ còn tìm được không ít phần bản đồ về biển khơi. Tất cả đều là phần thưởng trung niên này nhận được từ tay Ngục Chủ.

Năm vị quân chủ cũng là khách quen của biển khơi, hàng năm bọn họ đều dốc khá nhiều sức lực đi thăm dò biển khơi, trong tay đều có khư binh cấp truyền thuyết, và hơn nữa không chỉ một kiện.

Hứa Thâm càng quan sát càng khẽ nhãn mảy, khả năng cao là trong tay những vị quân chủ này có khư binh tương xứng hoàn mỹ với mình.

Mà trong tay có được một kiện khư binh tương xứng hoàn mỹ, chiến lược sẽ gia tăng khủng bố đến mức nào, lại có thể dễ dàng nhìn ra từ trên người Mạt Di La, còn có ví dụ là Tinh Quân kết hợp cùng Quỷ Bộ Binh Thư nữa, một khi đối phương có được kiện khư binh nọ, chiến lược cũng có thể gia tăng vô cùng khủng bố.

Càng đừng nói đến những vị quân chủ kia, khi mà năng lực của chính bản thân bọn họ vốn đã cực kỳ dũng mãnh rồi.

Hứa Thâm trầm tư một lát, cuối cùng mới thu hồi lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn.

Lúc này, ý thức của trung niên nọ đã khôi phục lại, ông ta có vẻ nghi hoặc nhìn quanh phía bốn phía, chợt nói với Hứa Thâm: “Tôi đã uống trà rồi, hương vị không tồi, nếu Hứa tiên sinh dễ nói chuyện như vậy, thì chuyện này cứ quyết định vậy đi. Tôi xin đi trước.”

Nói xong, ông ta đứng dậy cười cười với Hứa Thâm, liền vẫy tay rời khỏi.

“Đi thông thả.” Hứa Thâm mỉm cười đứng dậy đưa tiễn ông ta.

Âm Hư Vương với ánh mắt đầy rung động, lặng lẽ nhìn theo hai người bọn họ rời đi, sắc mặt đầy ngạc nhiên nghi ngờ, bỗng nhiên trong lòng bà ta có chút hoài nghi, có phải trí nhớ của bản thân cũng từng bị Hứa Thâm động tay động chân hay không... Có lẽ là đúng, nhưng bà ta thực sự không dám đi đánh cược.

Dù sao, trong trí nhớ kia, thủ đoạn của Hứa Thâm cực kỳ đáng sợ, dù hẳn không phải quân chủ, cũng cực kỳ tiếp cận cấp bậc

kia rồi.

Huống chi vừa rồi, bà ta cũng được tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Hứa Thâm trấn áp người trung niên nọ, trừ phi một bộ phận ký ức này cũng là giả dối?

Âm Hư Vương nhíu mày thật sâu, không dám tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, bà ta có cảm giác nếu mình còn suy nghĩ sâu thêm, đầu óc sẽ trở nên hỗn loạn không thể khống chế được.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm vừa đi đã quay trở lại.

Trong điện chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này, nụ cười trên mặt Hứa Thâm đã biến mất, hết thấy đều trở nên trầm tĩnh như nước.

“Bà nói xem, nếu ta cho bà đi khiêu chiến quân chủ, bà có dám hay không?” Bỗng nhiên Hứa Thâm nói với âm Hư Vương.

Mí mắt âm Hư Vương hung hăng giật giật một cái, bà ta miễn cưỡng cười nói: “Sao, làm sao ngài lại... đột nhiên hỏi như vậy?”

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn bà, trong lòng cũng biết loại câu hỏi này đúng là làm khó đối phương, hơn nữa còn không có một chút ý nghĩa nào.

Chương 921: Có Hứng Thú Gây Dựng Gia Tộc Thứ Bảy Mới Trong Nội Thành Hay Không???

Tuy năng lực của âm Hư Vương trước mắt có chút đặc thù, năng lực bảo mệnh khá mạnh, nhưng tính công kích lại quá yếu.

Bà ta muốn công kích đối phương, nhất định phải ở cùng một tầng không gian với đối phương, nhưng một khắc khi bà ta công kích, cũng chính là thời điểm năng lực bảo mệnh của bà ta mất đi hiệu lực.

Và không nói đến quân chủ, kể cả quân vương khác, cũng có thể thông qua đấu trí, để lộ ra sơ hở hấp dẫn bà ta công kích, rồi dựa vào đó mà phản sát.

Nghĩa là cho bà ta đi khiêu chiến quân chủ, căn bản chẳng thừa ra cái gì đã bị đối phương miêu sát rồi.

Tiếng nước chảy róc rách vang lên, Hứa Thâm vừa ngâm cho mình một ly trà, nhìn khói nhẹ lượn lơ trên chén, suy nghĩ trong lòng đã định, hắn nói với âm Hư Vương: “Bà thay ta đến thành Tinh Sầu, đi tìm Tinh Quân, yêu cầu hắn tới đây một chuyến. Cứ nói là ta có việc muốn mời, nếu hắn không đến, đừng trách ta tự mình đi qua san bằng thành của hắn!”

Lời nói thẳng thừng của hắn khá đơn giản, nhưng lại khiến cho âm Hư Vương nghe được mà không khỏi giật giật mí mắt.

“Tinh Quân...” Bà ta cũng có chút ấn tượng về vị quân vương thành Tinh Sầu kia, người nọ là một chàng trai trẻ tuổi, tuấn tú: “Vậy nếu hắn hỏi ngài tìm hắn có chuyện gì, tôi sẽ trả lời như thế nào?”

“Cứ nói là đến đây sẽ biết.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Nói với hắn rằng, được mời chính là khách, còn nếu để ta tự mình đi tìm, hắn sẽ phải gánh vác hậu quả vì đã để ta phải đích thân lên đường.”

Âm Hư Vương nghe vậy, lập tức gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Bà đi ngay đi.”

“Vâng.” Ngay sau khi cáo lui trước mặt Hứa Thâm, âm Hư Vương nhanh chóng lên đường.

Không bao lâu sau khi bà ta rời khỏi, Hàn Liệt đi một chuyến đã quay trở về, trên đường trở về, ông ta trùng hợp đụng phải âm Hư Vương, nhưng hai người bọn họ chỉ đơn giản nhìn nhau một cái, gần như không nói gì.

Chờ đến lúc Hàn Liệt trở về trước mặt Hứa Thâm, ông ta lại nhìn thấy Hứa Thâm đang viết thư.

“Tôi đã bố trí thỏa đáng cho những tộc nhân may mắn còn sống sót của Hàn gia rồi, hơn nữa còn trực tiếp cảnh cáo bọn họ phải an phận, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho ngài.” Trên mặt Hàn Liệt lộ ra kính cẩn mỉm cười.

Quân vương co được dân được, tuy tạm thời phải sống nhờ trong địa bàn của Hứa Thâm nhưng chuyện này vẫn chưa thật sự xóa tan được ngạo khí từ đáy lòng ông ta.

Hứa Thâm nhanh chóng viết xong lá thư nọ, rồi ném đến trước mặt Hàn Liệt.

“Thay ta đưa phong thư này đến trang viên Ngọc Lan Hương, khu Dạ Oanh.”

Hàn Liệt có chút sửng sốt, sau khi tiếp nhận lá thư nọ, nhìn thoáng qua, mới gật gật đầu rồi rời đi.

Bản thân có thể xuyên thấu qua tầng sâu trong Khư giới, khiến ông ta không cần mở thư cũng có thể thấy rõ nội dung bên trong, và ngay lập tức, trong lòng trở nên nghiêm túc.

“Mấy người đã đặt ra quá nhiều quy củ, thì đừng trách tôi đi quá giới hạn...” Hứa Thâm đưa mắt nhìn về phía nội thành, thì thào tự nói.

Lúc này, đột nhiên hắn cảm ứng được rất nhiều tiếng kêu gọi không ngừng truyền đến trong đầu.

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn tiến vào hội Hỗ Trợ Linh Bí một chuyến.

Theo ý thức kéo dài, Hứa Thâm lại xuyên qua mảnh sương mù vô tận, đi đến thế giới Linh Bí với ánh sáng rực rỡ nở rộ bốn phía.

Hơi hiếm thấy một chút bởi vì lần này trong 12 quả cầu, lại có tới 9 viên tỏa sáng!

Bốn vị quân vương bao gồm số một, số hai, số bốn, số mười một đều có mặt cả. Ngoài trừ bọn họ, Hứa Thâm còn chú ý tới quả cầu ánh sáng số 15 ban đầu vẫn một mực ảm đạm không có ký chủ, thì hiện giờ hào quang cũng sáng lên rồi.

Nghĩa là hội Hỗ Trợ Linh Bí vừa có người mới xuất hiện.

“Số mười đến đây rồi.”

“Rốt cuộc đại lão số mười cũng online.”

Nhìn thấy Hứa Thâm có mặt, số một và số hai đang kêu gọi Hứa Thâm đều chuyển ánh mắt nhìn qua, Đầu Sói và số năm lập tức hưng phấn kêu lên.

Số năm kích động nói: “Số mười, nghe số hai nói Hàn gia trong nội thành bị cường giả thành Đê thần bí xử lý rồi, có phải là anh làm hay không?”

“Đó chính là ba vị quân vương của Hàn gia nha, số mười quá mạnh rồi!” Số 9 cũng nhìn sang, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên đánh giá Hứa Thâm.

Hứa Thâm thoáng nhăn mày, cái miệng của số một và số hai này quá rộng, đây là e sợ thiên hạ không loạn sao?

“Số mười, có rảnh, chúng ta tâm sự riêng một chút?” Số một lập tức phát ra lời mời Hứa Thâm.

Hứa Thâm suy nghĩ một chút, mới lựa chọn chấp nhận.

“Chuyện gì?” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

“Số mười, chuyện về Hàn gia, gần như tôi đã nghe nói đến rồi, chỉ không biết số mười có hứng thú gây dựng gia tộc thứ bảy mới trong nội thành hay không? Tôi có thể toàn lực ủng hộ anh.” Số một nói.

“Hả?” Hứa Thâm nói: “Anh muốn tôi đứng lên thay thế vị trí của Hàn gia? Nhưng ủng hộ tôi thì anh có chỗ tốt gì chứ? Với năng lực của anh, tự anh cũng có thể trở thành gia tộc thứ bảy mà?”

Số một cười nói: “Tôi không tiện nhúng tay vào chuyện này, nhưng Hứa tiên sinh lại khác. Hơn nữa, so sánh với địa vị hiện giờ của anh, trở thành gia tộc thứ bảy tại nội thành có thể nhận được lượng tài nguyên phân phối vượt xa thành Để, đủ cho anh nhanh chóng dung hợp được càng nhiều khư binh cấp truyền thuyết hơn, từ đó chọn lựa loại hình tương xứng hoàn mỹ nhất với mình.”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, bên trong hiện ra một mảnh hàn quang.

Quả nhiên, thân phận của hắn đã bại lộ.

Nghĩa là trong khoảng thời gian này, số một đã đi điều tra thông tin về hắn.

Nhưng hắn cũng không cố ý che giấu, đối phương muốn điều tra được chuyện này cũng không khó.

“Đáng tiếc, tôi không có hứng thú, dung hợp quá chậm. Nếu tôi muốn, cứ trực tiếp đi biến khư tìm khư binh đã thành hình rồi chậm rãi lựa chọn là được.” Hứa Thâm nói.

Số một nghe giọng nói bình tĩnh ung dung của Hứa Thâm, hơn nữa dường như hẳn cũng thừa nhận thân phận của mình rồi, ngược lại, gã mới là người khẽ nhú mày một cái, nhưng rất nhanh, gã lại suy nghĩ theo hướng khác.

Đúng vậy, với thân phận địa vị như bọn họ, thứ cần kiêng kỵ cũng không có nhiều.

Chỉ vì một viên Linh Bí, chưa chắc những quân vương khác đã trực tiếp đến tranh giành với bọn họ.

Nhưng có một điểm tiếc nuối chính là, làm số một nghĩa là gã chính là tồn tại đầu tiên có mặt tại nơi này, đương nhiên cũng biết được càng nhiều bí ẩn.

Chương 922: Không Muốn Trả Lời!

“Số mười, không phải cậu cảm thấy dù bại lộ thân phận cũng không đáng kể gì chứ?” Đột nhiên số một hỏi.

“Anh muốn nói cái gì?” Ánh mắt Hứa Thâm trở nên bất thiện.

“Chắc số mười cũng biết đến hội nghị thống trị?” Số một nói: “Vậy cậu nói xem vì sao cả năm vị quân chủ của hội nghị thống trị đều không xuất hiện tại nơi này?”

Hứa Thâm thầm giật mình, ánh mắt trở nên lạnh như băng.

“Bởi vì ở thời điểm ban đầu, năm vị quân chủ của hội nghị thống trị cũng từng chủ trì ở nơi này, nhưng về sau, bọn họ cảm thấy loại chuyện này quá mức nhàm chán, mới rời đi, niêm phong Linh Bí trong tay bọn họ, cất vào trong kho.”

Số một bình tĩnh nói: “Nhân tiện nói đến chuyện này, tôi cũng nhắc nhở cậu một chút, số lượng thủy tinh Linh Bí trong tay năm vị quân chủ của hội nghị thống trị, tuyệt đối không chỉ có một viên thôi đâu. Nói cách khác, chờ đến khi số lượng thủy tinh Linh Bí sáng lên ở nơi này đủ lâu, bọn họ sẽ ra tay, quét sạch tất cả thế giới Linh Bí, sau đó đi tìm kiếm cái gọi là truyền thuyết huyền bí từ thời xa xưa kia...”

Hứa Thâm chăm chú nhìn số một, tuy đối phương nói chuyện cực kỳ bình tĩnh, nội dung cũng không có nửa câu uy hiếp nào, nhưng tổng hợp lại, từng câu từng chữ trong lời nói của đối phương lại bao hàm ý uy hiếp hẳn.

“Nếu quân chủ muốn cướp đoạt thủy tinh Linh Bí trong tay tôi, cứ cho bọn họ là được, dù sao tôi cũng chỉ có mỗi một viên, càng không có hứng thú với truyền thuyết huyền bí kia.” Hứa Thâm lạnh lùng nói, vẫn giữ nguyên lập trường của mình.

Không thêm đề ý, thì chẳng cần phải sợ, cũng từ đó mà không gây thù địch!

Số một khẽ nhú mày, hiển nhiên gã không nghĩ tới Hứa Thâm lại bướng bỉnh, dầu muối không ăn như thế.

“Huống hồ, anh đã nói trong tay năm vị quân chủ đều có Linh Bí, nếu bọn họ thật sự muốn tập hợp đầy đủ, thì tới cuối cùng chẳng phải chỉ có một tư cách thôi sao? Năm người bọn họ sẽ phân phối như thế nào?” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Cho nên chuyện đầu tiên bọn họ cần giải quyết chính là phân phối, rồi mới nói đến chuyện tìm kiếm sau. Số một, nếu anh muốn nói chuyện với tôi, thì về sau tốt nhất là lấy ra một chút thành ý đến đây. Nể mặt lần trước chúng ta đã từng hợp tác với nhau, lần này tôi sẽ không so đo với anh.”

Sắc mặt số một khẽ biến, gã gắt gao nhìn chăm chăm vào quả cầu ánh sáng của Hứa Thâm, nhưng bị quả cầu ánh sáng ngăn cản, có nhìn cũng không thấy được điều gì, chỉ có thể phán đoán dựa trên âm điệu nói chuyện.

“Tôi có một nghi vấn, muốn mời số mười giải đáp giúp tôi.” Bỗng nhiên số một nói.

Hứa Thâm không đáp lại.

Số một tiếp tục nói: “Vốn dĩ tôi chỉ muốn thử, nhưng vừa rồi cậu đã thừa nhận bản thân chính là Hứa Thâm, mà dựa vào kết quả tôi điều tra được, thì lúc trước khi cậu bị giáo hội Nguyệt Quang bắt được, cậu chỉ là hình thái thứ hai mà thôi, lúc ấy số mười cậu từng mở miệng nhờ tôi cứu giúp... Tôi vốn tưởng rằng cậu là một vị quân vương có mối quan hệ thân thiết với Hứa Thâm. Nhưng hiện giờ cậu đã thừa nhận, vậy tôi rất muốn biết, lúc ấy là cậu tự mình mở miệng nhờ tôi cứu giúp chính cậu, có đúng hay không?”

“Còn nữa, vì sao rõ ràng cậu chỉ là hình thái thứ hai, nhưng vẫn có thể nhìn thấy con khur cấp A trong bia Trần Khư? Một

chuyện mà ngay cả hệ cảm giác cũng khó có thể làm được, huống chi cậu lại không giống hệ cảm giác...”

“Anh rất quen thuộc với quân chủ ư?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Không quen.” Số một nhú mày, khẽ lắc đầu nói: “Không ai dám nói là bản thân quen thuộc với quân chủ, bọn họ vẫn luôn cao cao tại thượng. Từ sau khi Nhân Hoàng biến mất, năm vị quân chủ chính là người quản lý chín thành. Bọn họ không ở biển khơi, chỉ đang ẩn cư chỗ sâu nhất trong thành Vân tại nội thành mà thôi, nhưng rất khó trông thấy.”

“Anh hiểu biết bao nhiêu về Ngục Chủ?” Hứa Thâm lại hỏi.

Số một tức giận nói: “Cậu còn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu.”

“Không muốn trả lời.” Hứa Thâm nói.

“...” Suýt chút nữa là số một bị sặc rồi.

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, đã tách khỏi cuộc nói chuyện riêng tư này, cùng lúc ấy, số hai phát lời mời nói chuyện riêng cùng Hứa Thâm.

Hứa Thâm suy nghĩ một lát, hẳn vừa biết được tin tức năm vị quân chủ cũng ở trong hội Hỗ Trợ Linh Bí từ trong miệng số một, không biết có thể đào ra được một chút tin tức gì từ trong miệng số hai hay không?

Bản lĩnh giấu giếm tin tức của đám người kia, còn lợi hại hơn đàn ông giấu riêng tiền thuê nhà!

“Số mười, không nghĩ tới anh lại có quan hệ thân thiết với Giang gia đến vậy. Vì Giang gia, anh thậm chí còn không tiếc bại lộ thân phận của chính mình.” Số hai buông lời cảm thán với Hứa Thâm, ngụ ý là đối phương đã hiểu rõ thân phận tại hiện thực của Hứa Thâm rồi.

“Vừa rồi số một cũng nói mấy lời như thế, anh có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra đi.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói.

Số hai hơi sững sờ, nhưng rất nhanh lại trở nên thoải mái.

Cũng đúng thôi, gã có thể nghe được, thì khẳng định là số một cũng có thể nghe được.

Gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm qua quả cầu ánh sáng, nhưng đương nhiên là không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể

nói: “Tôi không có ác ý, chỉ muốn tiến hành một chút hợp tác với anh thôi.”

“Hợp tác?” Hứa Thâm nói: “Bất cứ loại hợp tác gì cũng sẽ làm bại lộ thân phận tại hiện thực của anh, anh dám khẳng định sao?”

Số hai mỉm cười nói: “Bại lộ cũng chẳng có gì, chỉ là một viên Linh Bí thôi mà, ai dám vì thứ này mà đi đến trước mặt tôi, tôi sẽ vô cùng thương thức phần dũng khí này của họ.”

Khẩu khí không nhỏ nha [1]... Hứa Thâm khẽ nhướn mày, xem ra số hai này cũng không quá để ý đến chuyện bại lộ thân phận, hoặc là nói nhóm quân vương trong hội Hỗ Trợ Linh Bí đều không quá để ý đến chuyện che giấu thân phận, nhưng vừa biết được tin tức quân chủ cũng có mặt trong này từ số một, Hứa Thâm lại có chút để ý.

[1] : có thể hiểu là giọng điệu cũng ghê gớm đấy, nói chuyện cũng kinh đấy...

“Anh có biết thân phận tại hiện thực của số một không?” Hứa Thâm hỏi.

“Sao vậy? Vừa rồi anh và hắn nói chuyện đã xảy ra vấn đề gì sao [2]?” Số hai hỏi.

[2] : nguyên văn là 聊崩 , nghĩa là cuộc nói chuyện không vui, bế tắc, rất có thể dẫn đến tình trạng về sau hai người không nói chuyện với nhau nữa.

Chương 923: Hợp Tác Với Số Hai!!!

“Không.”

Số hai cũng không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu thêm, lại nói: “Về thân phận của số một, tôi cũng chỉ có thể khoanh vùng đại khái thôi, nhưng cũng không dám bảo đảm nó hoàn toàn chính xác.”

“Hả?”

“Dường như hắn có liên quan tới giáo hội Nguyệt Quang, hắn là một vị quân vương nào đó bên trong giáo hội này.” Số hai nói: “Ngoại trừ Giáo hoàng, bên trong giáo hội Nguyệt Quang

còn có tứ đại quân vương. Hơn nữa, có vẻ như giáo hội Nguyệt Quang này cũng bao gồm một loại lực lượng bên ngoài nào đó... Nước ở đây che giấu rất sâu.”

Giáo hội Nguyệt Quang... đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, một mảnh hàn mang xẹt qua.

“Vậy còn anh?” Hứa Thâm lại hỏi.

“Tôi còn chưa xác nhận được anh có nguyện ý hợp tác với tôi hay không mà?” Số hai bất đắc dĩ nói.

Hứa Thâm nói: “Dù sao anh cũng không để ý đến chuyện bại lộ thân phận.”

“Đúng là tôi không sợ, nhưng thứ này nó cũng giống quần lót ấy, mặc vào kiểu gì cũng mang đến một chút cảm giác an toàn hơn, nếu thực sự cởi ra, đương nhiên là lộ hết cả rồi.” Số hai ví von thật là hình tượng.

“Vậy cần phải xem chuyện hợp tác mà anh nói là gì.” Hứa Thâm nói.

Số hai cười nói: “Đơn giản chỉ là đi biển khứ thăm dò rồi giao dịch khứ binh các loại, vậy thôi, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Hứa Thâm ngẫm lại cũng thấy đúng, mới nói: “Nếu chỉ là những chuyện này, đúng là không có vấn đề gì.”

“Sảng khoái.” Số hai khẽ cười nói: “Tôi cũng là người nội thành, thuộc Lâm gia một trong bảy đại gia tộc, hẳn là trước kia Lâm gia chúng tôi chẳng qua lại gì cũng như không có xúc phạm đến Hứa tiên sinh.”

“Ừm?” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, chợt nghĩ đến những lời khuyên bảo lúc trước của đối phương, cuối cùng trong lòng cũng hiểu rõ.

“Lúc trước tôi khuyên anh đừng tham gia vào chuyện của Giang gia, chỉ vì không muốn là địch của số mười thôi, dù sao Lâm gia chúng tôi cũng nhận được lời mời của Hàn gia, nhưng hiện giờ Hàn gia đã mất, tôi cũng chẳng cần rối rắm nhiều chuyện như vậy nữa.” Số hai khẽ cười nói: “Hẳn là số mười sẽ không trách móc mấy chi tiết nhỏ nhặt này? Về sau có số mười móc nối, chúng tôi còn có thể tiếp xúc thân cận hơn

cùng Giang gia, đề mấy gia tộc huênh hoang, nổi trội khác xuống.”

Hứa Thâm chăm chú liếc nhìn đối phương một cái, mới mở miệng hỏi: “Anh là người thứ hai xuất hiện trong hội Hồ Trợ này?”

“Ừm, thời điểm tôi đến đây, số một đã có mặt rồi.” Số hai trả lời, trong lòng có chút không thoải mái vì Hứa Thâm chuyển đổi vấn đề quá mức đột ngột.

“Chỉ có một mình số một thôi sao?”

“Đúng vậy, làm sao thế?”

Hứa Thâm trầm nghĩ quả nhiên là vậy, cũng nhanh chóng lên tiếng nói: “Vừa rồi số một có nói, năm vị quân chủ của hội nghị cũng ở trong hội Hồ Trợ này, chỉ là bọn họ tạm thời rời khỏi nơi đây thôi, chờ đến khi thủy tinh Linh Bí có mặt đủ nhiều, bọn họ sẽ xuất hiện.”

Số hai sừng sốt một chút, qua hai giây sau mới nói: “Vậy cũng chẳng có gì, đến lúc ấy, nếu quân chủ của hội nghị muốn, cứ cho bọn họ là được, dù sao chúng ta cũng không có cơ hội sưu tập đủ mấy thứ này. Lại nói, kể cả chúng ta có cho, thì năm vị quân chủ kia có đủ để chia nhau hay không chứ?”

Lời nói của số hai vừa mang một chút ý vị trêu chọc vừa kèm theo một tia không có ý tốt.

Hứa Thâm không khỏi nở nụ cười, số hai này cũng là một tên xấu xa.

“Phỏng chừng bọn họ sẽ giải quyết bằng trò chơi đoán số [1].” Hứa Thâm mỉm cười nói.

[1] : Trò chơi đoán số hay còn gọi là Morra, là một trò chơi tay có từ hàng nghìn năm trước thời La Mã và Hy Lạp cổ đại. Mỗi người chơi đồng thời để lộ bàn tay của họ, mở rộng bất kỳ số ngón tay nào và gọi ra một số. Bất kỳ người chơi nào đoán thành công tổng số ngón tay được tiết lộ bởi tất cả người chơi cộng lại sẽ ghi được một điểm.

“Phỏng chừng cuộc chiến nọ sẽ vô cùng kịch liệt đó nha.” Số hai nở nụ cười.

Hứa Thâm hỏi: “Anh biết được bao nhiêu về quân chủ?”

“Sao vậy? Chẳng lẽ anh muốn khiêu chiến quân chủ?” Số hai nhay bén hỏi.

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi. Thêm nữa, đã ngồi lên vị trí của chúng ta rồi, thì ai không tò mò về quân chủ?” Hứa Thâm tùy ý nói.

Số hai gật đầu: “Cũng đúng. Ừm... theo Lâm gia chúng tôi biết được, những vị quân chủ ấy đều rất mạnh. Nhưng chưa một ai được chứng kiến bọn họ chân chính để lộ ra lực lượng của mình. Gần như những người có gan khiêu chiến quân vương, đều biến mất. Có người còn nhìn thấy quân vương đã chết đi, ở bên cạnh vị Ngục Chủ nọ làm tôi tớ, nhưng với tư thế là vong hồn. Tóm lại đừng tùy tiện thử làm chuyện này, trừ phi trong tay anh có một kiện khư binh truyền thuyết hoàn mỹ tương xứng.”

Gã lại nói lời thăm thía: “Có khả năng anh còn chưa biết một kiện khư binh truyền thuyết hoàn mỹ tương xứng sẽ làm chiến lực của một vị quân vương tăng lên kinh khủng đến mức nào đâu, có thể nói là nó vượt quá sức tưởng tượng của anh, là gấp mười lần thậm chí là gấp trăm lần tăng phúc! Nói chung là hoàn toàn không hợp lẽ thường!”

“Vậy khư binh của Lâm gia các anh thì sao? Có hoàn mỹ tương xứng không?” Hứa Thâm hỏi.

Dường như số hai hơi nghẹn lại một chút, hồi lâu sau mới nói: “Hứa huynh, anh luôn hỏi thăm chuyện nhà người ta như vậy, thực sự không phúc hậu chút nào.”

“Được rồi, sau này có gì cần lại nói sau.” Hứa Thâm cười cười nói.

“Khoan đã.” Số hai gọi Hứa Thâm lại, chợt tò mò hỏi: “Hàn gia kia đã bị anh và Giang gia liên thủ trấn áp, chắc là kiện chí bảo Quỷ Bộ Binh Thư của Hàn gia đang nằm trong tay anh rồi?”

“Vì sao anh lại nghĩ như vậy?” Hứa Thâm hỏi lại.

“Không có thứ này làm thù lao, dựa vào cái gì mà anh giúp Giang gia chứ?” Số hai hỏi lại.

“Có lẽ là tôi cam tâm tình nguyện.”

“Vây ư...” Số hai cười lạnh.

Đến đây, Hứa Thâm kết thúc nói chuyện riêng, trở lại bên trong hội Hồ Trạ.

Mọi người còn đang say sưa nói chuyện về nội thành, Hứa Thâm nhìn người mới số 15 kia, bình tĩnh mở miệng dò hỏi: “Anh là quân vương hay hình thái thứ hai?”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho anh?” Số 15 sở hữu chất giọng của một thanh niên bướng bỉnh, thoáng hiện một chút lạnh lùng, kiêu ngạo nói.

Đầu Sói nghe vậy, lập tức nói với số 15: “Người mới, cậu đừng quá kiêu ngạo nha, cẩn thận số mười chỉ dùng một chút thời gian là tìm được cậu, sau đó đánh cho cậu một trận đó.”

Chương 924: Hợp Tác Vui Vẻ!

Gã nói rất bình thường, nhưng số 15 nghe nói như thế lại giống bị chọc giận: “Vây cứ để hấn tìm đến chỗ tôi thử xem, còn có anh nữa, anh nói nhiều quá đấy, còn lẩm miệng cẩn thận tôi xé nát cái miệng của anh ra!”

Đầu Sói sững sốt, chợt cười nói: “Cậu chỉ là một tồn tại hình thái thứ hai, kiêu ngạo cái quái gì chứ? Còn đòi xé nát cái miệng của tôi, cậu có bản lĩnh thì báo địa chỉ, chúng ta một chọi một!”

“Anh đừng có để tôi tìm được anh!” Số 15 âm trầm nói.

Số năm nói với Hứa Thâm: “Đại lão, đầu óc của người mới tới này có chút không bình thường, anh đừng để ý đến hấn. Trước kia cũng có vài tên hình thái thứ hai đầu óc không bình thường tiến vào nơi đây như vậy, nhưng rất nhanh thôi thủy tinh của bọn họ sẽ đổi chủ.”

Hứa Thâm thấy vậy cũng không nhiều lời, dù sao chỉ cần không bại lộ, thì người ở trong này cũng rất khó nhìn thấu thân phận ngoài hiện thực của đối phương.

Bởi vậy dù đối mặt với quân vương cũng không cần quá mức thận trọng.

“Đầu óc của mày mới không bình thường, kể cả khi mày chết rồi tao cũng không chết được đâu.” Số 15 cả giận nói.

Số năm cười nhạo, lười phản ứng với gã.

Hứa Thâm thấy không còn việc gì khác, cũng nói lời từ biệt với mọi người rồi offline.

Đêm đó, Hàn Liệt quay về, đồng thời đi theo phía sau gã, còn có ba bóng người khác.

Người dẫn đầu là một thần phụ mặc hoa bào, thoát nhìn ung dung tao nhã, nét mặt từ bi, ánh mắt thâm thúy lại bao hàm quang mang trí tuệ, nhưng dáng vẻ chỉ là một vị trung niên.

Ở sau lưng thần phụ có hai hình thái thứ hai giống như người hầu, một nam một nữ, đều đeo mặt nạ, phân biệt là chuột và dê.

Hứa Thâm liếc mắt một cái đã nhìn ra, vị thần phụ này là quân vương.

Nói như vậy, ngay từ đầu ở trong thành này, ngoại trừ Nghĩ Hậu và Dạ Thử Vương, vẫn còn vị quân vương thứ ba.

“Một mình đến ước hẹn, khá là can đảm.” Hứa Thâm nói với thần phụ nọ, đồng thời cũng mời đối phương ngồi dùng tiệc tối.

Ánh mắt bên dưới lớp mặt nạ chuột của người sau lưng thần phụ lộ ra một mảnh giận dữ khá rõ ràng, lời nói của Hứa Thâm trực tiếp bỏ qua bọn họ rồi còn gì?

“Tôi tin tưởng vào trí tuệ và sự lựa chọn của thành chủ thành Quang Minh. Hơn nữa, chúng tôi tới đây bàn chuyện hợp tác, không cần giống trống khua chiêng như vậy.” Thần phụ nọ mỉm cười, rồi đi tới bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, ra hiệu cho Hàn Liệt cũng ngồi xuống.

Hàn Liệt thấy vậy, khá là hiểu ý, nhanh chóng ngồi xuống đối diện vị thần phụ nọ, còn Hứa Thâm ngồi ở vị trí chủ tọa của chiếc bàn dài.

“Nghe nói nếu tôi nguyện ý gia nhập, thì bên phía mấy người sẽ có bốn vị quân vương. Nói vậy, hai vị quân vương khác ở nơi nào?” Hứa Thâm mỉm cười hỏi.

Thần phụ nhẹ giọng nói: “Bọn họ đều ở thành Để khác. Nói cho cùng, nếu tất cả chúng tôi cùng ở trong này, tiểu thư Mạt Di La sẽ có ý kiến.”

“Lúc trước ông từng hợp tác với Mạt Di La rồi?”

“Không có, dường như tiểu thư Mạt Di La không có hứng thú với chuyện này, nhưng cô ấy cũng không phản đối chuyện của chúng tôi.” Thần phụ mỉm cười nói.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, đúng là Mạt Di La khá thích an nhàn, cũng tương đối buông thả chuyện thống trị sáu khu, mới khiến cho các khu đều xuất hiện dị giáo đồ, còn để người ở nội thành đến nơi này xây dựng thế lực làm địa đầu xà, làm xằng làm bậy.

“Có bao nhiêu người biết được tin tức đêm nay ông sẽ đến nơi ước hẹn?” Hứa Thâm chăm chú nhìn thần phụ nọ.

Cùng lúc đó, đôi mắt của chuột và dê ở sau lưng thần phụ lập tức trở nên nghiêm nghị, đôi bàn tay vốn đang đan chéo nhau trước bụng bọn họ, lại khẽ dùng sức, căng thẳng hơn vài phần.

Vẻ mặt thần phụ không thay đổi, vẫn duy trì nụ cười mỉm như trước, nói: “Tôi nghe theo lời Hàn Liệt tiên sinh nói, nên không có tăng thêm, chỉ dẫn theo hai vị tùy tùng này đi tới làm nền, tránh để một mình cô đơn, khiến cho Hứa tiên sinh chê cười vì gia cảnh quá mức nghèo nàn, mộc mạc.”

Hứa Thâm chăm chú nhìn đối phương một lát, mới chậm rãi gật đầu, nói: “Ông có biết Phản Nội Quân mấy người đã sớm bị hội nghị thống trị bên kia chú ý tới không? Nên nói, gia nhập cùng mấy người, cũng tương đương với tự tìm đường chết!”

Thần phụ đón lấy ánh mắt của Hứa Thâm, nhưng nụ cười trên môi vẫn không thay đổi: “Vậy vì sao Hứa tiên sinh còn mời tôi tới đây?”

“Vì sao tôi không thể giải quyết mấy người thay hội nghị?”

Hứa Thâm lạnh lẽo nhìn người nọ, ánh mắt không nhìn ra vui giận sát khí hay mềm lòng.

Thần phụ cười cười: “Hứa tiên sinh đừng thử nữa. Đúng là hội nghị biết chúng tôi tồn tại, chúng tôi cũng hiểu hội nghị đã biết chúng tôi tồn tại rồi, càng biết được chuyện hội nghị dự tính

chờ đợi cho đến khi chúng tôi triệu tập đủ quân vương, sẽ tới nhờ tận gốc. Nhưng loại chuyện này cũng không thể thay đổi được quyết tâm của chúng tôi, ngược lại chỉ làm cho hành động của chúng tôi càng thêm kiên quyết, càng thêm bí mật, càng thêm ra sức vì nghiệp lớn mà thôi!”

“À?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt: “Nói như vậy, số lượng quân vương của Phản Nội Quân mấy người cũng không chỉ dừng lại ở con số kia?”

Thần phụ thần bí mỉm cười, nói: “Phải chăng tôi nói ra chuyện này sẽ khiến Hứa tiên sinh tăng thêm tin tưởng, mà thuyết phục được Hứa tiên sinh gia nhập?”

Hứa Thâm nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, cân nhắc nói: “Xem ra không gia nhập vào quý quân là không thể nhận được tin tức nội bộ chân chính rồi, thậm chí kể cả khi đồng ý gia nhập, cũng chưa chắc đã có thể nhận được toàn bộ. Một khi đã như vậy, tôi với mấy người chuyển sang tâm sự chuyện hợp tác thôi.”

“Hứa tiên sinh thật sự không muốn gia nhập cùng chúng tôi ư?” Ánh mắt thần phụ nọ thoáng hiện một chút thất vọng và tiếc nuối, nhưng tựa như ông ta đã đoán chuyện này từ trước rồi.

“Cho tôi tình báo về chiến lực của quân chủ, một phần tình báo đổi lại tôi sẽ thay mấy người giải quyết một quân vương trong nội thành.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Giao dịch này như thế nào?”

“Đương nhiên là Hứa tiên sinh buôn bán lời rồi.” Thần phụ thoáng hiện chút bất đắc dĩ nói: “Tình báo về quân chủ vốn không thể tiết lộ, muốn đạt được đều phải dùng sinh mệnh đi trao đổi, nhưng mà... Chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp đi thu thập một chút, hi vọng Hứa tiên sinh đừng nuốt lời.”

“Đương nhiên sẽ không.” Hứa Thâm thấy vậy, mới bung chén rượu lên: “Hợp tác vui vẻ.”

“Vui vẻ.” Hàn Liệt phụ họa theo.

“Vui vẻ.” Thần phụ nọ mỉm cười.

Chương 925: Có Đôi Khi Ngay Cả Chính Tôi Cũng Không Dám Tin Tưởng Bản Thân Mình!!!

Chờ nhấp được một ngụm, thần phụ hơi tò mò hỏi: “Xin lỗi nếu câu hỏi của tôi hơi mạo muội, tôi chỉ muốn hỏi rằng, Hứa tiên sinh tìm hiểu tin tức về quân chủ, chẳng lẽ đang muốn khiêu chiến vị quân chủ nào đó?”

“Không được sao?” Hứa Thâm hỏi ngược lại: “Chẳng phải mấy người cũng đang làm chuyện tương tự như vậy?”

Bọn họ lấy tên Phản Nội, kỳ thực là muốn trở thành quân chủ, chấp chương hội nghị.

Thần phụ nở nụ cười, nói: “Chúng tôi không hề lấy đó làm lý do, trên lưng chúng tôi gánh vác rất nhiều... Nhưng hiện giờ Hứa tiên sinh đã trở thành một vị thành chủ tôn quý, đã sớm lấy được tự do, cần gì phải mạo hiểm?”

“Ông không cần thử dò xét tâm ý của tôi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Tính tình của tôi vốn vậy, nếu làm việc cho người khác, tôi nguyện ý tuân thủ quy củ của đối phương, nhưng làm việc cho chính mình, tôi tự có quy củ của mình. Tôi không thích người khác dùng quy củ của bọn họ, đến chà đạp quy củ của tôi, sau đó nói cho tôi biết cái gì là lớn, cái gì là nhỏ!”

Thần phụ gật gật đầu: “Tôi hiểu, mong chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Nói xong, ông ta đứng dậy uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon.

“Thời gian không đợi người, tôi cáo từ trước đây.” Thần phụ nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, bình thân buông chén rượu xuống nói: “Đúng rồi, tôi có chút không thích ánh mắt của con chuột sau lưng ông, vừa vặn đêm nay trong rượu thiếu một chút hương vị, ông xem... ?”

Nghe nói như thế, đôi mắt bên dưới chiếc mặt nạ đầu chuột chợt biến sắc, lập tức trở nên khẩn trương, nhìn về phía thần phụ.

Thần phụ cũng quay đầu nhìn về phía gã, vẻ mặt thoáng hiện một chút bất đắc dĩ, thở dài: “Nếu đêm nay Hứa tiên sinh ăn uống không tốt, thì anh hãy trợ hứng cho Hứa tiên sinh đi.”

Ánh mắt của người đeo mặt nạ đầu chuột nọ dao động không ngừng, có vẻ như đang đấu tranh tư tưởng, nhưng tới cuối cùng đôi phương vẫn kéo mặt nạ xuống, hai tay đột nhiên đâm vào.

Rất nhanh, hai viên trái cây cùng với chất lỏng tươi mới bị đào ra, sau đó gã run rẩy đưa cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiện tay búng một cái, trái cây nọ lập tức bay vào trong chén Hàn Liệt của bên cạnh.

“Đi thông thả.” Hứa Thâm mỉm cười với thần phụ.

Thần phụ gật gật đầu, lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Chờ bọn họ đi xa, Hàn Liệt nhìn hai viên trái cây đang trôi nổi bên trong chén rượu, có chút bất đắc dĩ, nói với Hứa Thâm:

“Hai bên đều đã trao đổi hợp tác rồi, dường như ngài cũng không cần thiết phải vì một chuyện nhỏ này mà đắc tội với bọn họ?”

“Ta chỉ muốn cho hắn biết rằng, đừng có làm ta không thoải mái, dù chỉ là một chút xíu.” Hứa Thâm bình tĩnh nói, rồi lập tức xoa xoa bàn tay, cũng đứng dậy rời khỏi bàn tiệc.

“Đúng là bá đạo...” Hàn Liệt bung chén rượu lên, nhìn thấy hai viên trái cây rất tròn bên trong, nhẹ nhàng lay động chén rượu vài cái, sau đó một ngụm uống cạn.

Mấy ngày sau, âm Hư Vương quay về Quang Minh điện, còn có một thanh niên với dáng người cao to đi theo phía sau bà ta cùng quay về.

Người nọ đúng là Tinh Quân.

Gã cầm trong tay thương thần, trên người mặc chiến giáp Tinh Nguyệt, ánh mắt ung dung đi vào trong điện, nhưng trong lòng lại cực kỳ lo lắng và khẩn trương.

Tuy trước khi đến nơi này, gã từng dùng năng lực mở đánh cược một lần, thử xem mình đi đến nơi này có bao nhiêu phần trăm sẽ gặp phải nguy hiểm, mà từ phản ứng tiêu hao năng lực cho thấy, độ nguy hiểm cũng không cao.

Nói như vậy có thể hiểu rằng, chuyện âm Hư Vương đến mời gã đi cũng khá là thành khẩn.

Bởi vậy gã mới quyết định đi một chuyến đến nơi đầm rồng hang hổ này.

“Hứa tiên sinh, tôi đã mời được người nọ đến đây.” âm Hư Vương báo cáo với Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhìn Tinh Quân với dáng vẻ bình tĩnh đang đứng bên dưới bậc thang, người không biết chắc chắn sẽ cho rằng đối phương vẫn còn con bài chưa lật nào đó, mới có thể giữ vững khí độ ung dung, không chút sợ hãi như thế.

“Dũng khí của anh không nhỏ, lại thực sự dám đi tới đây.”

Hứa Thâm có chút hứng thú nhìn đối phương: “Là thông qua năng lực của chính mình làm ra phán đoán sao?”

Trong lòng Tinh Quân thoáng run sợ nhưng vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, thậm chí còn mỉm cười nói: “Một trận chiến lần trước, tôi còn chưa kịp nói lời từ biệt, Mạt Di La đã bị cậu giải quyết rồi sao? Không nghĩ tới chúng tôi đều nhìn nhầm rồi, năng lực hệ thời gian cũng có thể bị xử lý. Chiến lược của cậu, thật sự kinh người.”

Hứa Thâm nói: “Anh không sợ lần này ngay cả anh cũng bị tôi xử lý sao?”

“Tôi tin tưởng vào nhân phẩm của Hứa tiên sinh.” Tinh Quân lập tức nói.

Hứa Thâm nở nụ cười, “Có đôi khi ngay cả chính tôi cũng không dám tin tưởng bản thân mình.”

Nếu không có năng lực làm chỗ dựa, gia tăng cho sự tự tin trong lòng, thì ngay lúc này Tinh Quân đã muốn xoay người bước đi rồi.

Gã thực sự lo lắng Hứa Thâm sẽ lật mặt.

Dù sao, ngay cả Mạt Di La cũng ngã xuống trước mặt Hứa Thâm, gã thật sự không đủ dũng khí để giao thủ cùng hắn.

“Lần này Hứa tiên sinh tìm tôi đến đây là vì chuyện gì?” Tinh Quân đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói đến chính sự.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa, lập tức nói: “Nếu những gì tôi quan sát được cũng như phán đoán là đúng, thì dường như năng lực của anh có liên quan đến vận khí?”

“... Ừm?” Tinh Quân có vẻ thản nhiên, trong ánh mắt nhìn Hứa Thâm chỉ thoáng hiện một chút nghi hoặc, nhưng trong lòng lại suy tính chút nữa đã văng ra mấy câu thô tục.

“Năng lực như vậy rất mạnh đó nha, nếu không phải gặp được Mạt Di La, hẳn là trong nhóm quân vương, chiến lực của anh cũng đạt tới tiêu chuẩn trung thượng rồi.” Hứa Thâm nói.

“Năng lực của tôi có liên quan tới tinh quang (ánh sáng của những vì sao), còn vận khí nào đó thì không phải đâu, là từ nhỏ tôi đã có vận khí tốt một chút mà thôi.” Tinh Quân lập tức nói.

Hứa Thâm nhìn đối phương một cái, lại nói: “Một khi đã như vậy, tôi cần đích thân xác nhận một chút mới được.”

“Hạ Thông.” Hắn thấp giọng kêu gọi.

Bóng dáng Hạ Thông lập tức xuất hiện bên người Hứa Thâm, khoanh tay đứng thẳng.

Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân: “Thật có lỗi, vì có khả năng là anh cần phải nhẫn nại một chút.”

Sắc mặt Tinh Quân đại biến, gã lập tức cảm nhận được một hồi nguy cơ, vội vàng nói: “Hứa tiên sinh, người tới là khách, chắc anh không đến mức đãi khách như vậy?”

“Đừng lo lắng.” Hứa Thâm mỉm cười.

Lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn nhanh chóng lan tràn ra ngoài, bao phủ phạm vi trăm mét, cũng bao trùm Tinh Quân vào trong đó.

Chương 926: Chọn Đường Nào Cũng Là Chết!

Tinh Quân lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng áp bách khó có thể ngăn cản nổi, đang trói buộc lên người mình.

Tại một khắc này, dường như lực lượng trong cơ thể đang cấp tốc trôi đi, khiến gã vội vàng thúc giục lực lượng, trực tiếp bay về phía sau, nhưng bóng dáng trước mắt nhoáng lên một cái, Hứa Thâm đã đứng ngay trước mặt gã.

Giờ khắc này, trong lòng Tinh Quân âm thầm kêu một tiếng hồngбет, cũng hồi hận vô cùng.

Chẳng lẽ gã cũng bị vận khí bán đứng ư?

Chẳng lẽ hôm nay gã phải chết ở chỗ này?

“Hạ Thông.” Hứa Thâm gọi Hạ Thông tới, để cho gã xâm nhập vào bên trong.

Lúc này, dưới khoảng cách gần như vậy, lực lượng của Tinh Quân đã bị vô hạn áp chế, có thể nói là cấp bậc yếu nhất trong đám quân vương, ngay cả thân thể cũng thoái hóa trở về thời kỳ thiếu niên, với lực lượng của Hạ Thông có thể dễ dàng xâm nhập vào ký ức của gã.

“Cái gì vậy?” Rất nhanh, Tinh Quân đã cảm nhận được đang có thứ gì không biết rõ tiến vào trong đầu của mình, và dường như trong nhận thức của gã vừa có thêm một bóng người.

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ nâng tay khoác lên vai gã, thân thể Tinh Quân lại co rút thêm một chút, biến thành hình dạng trẻ con.

Không bao lâu sau, Hạ Thông đã rời khỏi cơ thể Tinh Quân.

“Tinh vận.” Hạ Thông chui vào trong ký ức của Hứa Thâm, từng bước phơi bày năng lực của Tinh Quân cho hắn xem.

Hứa Thâm nhìn kỹ, mới phát hiện, hóa ra năng lực của đối phương còn lợi hại hơn những gì hắn tưởng tượng, quả nhiên là có liên quan đến vận khí, hơn nữa còn là điều khiển vận khí.

Loại năng lực này quả thực là tuyệt phối với Quỷ Bộ Binh Thư!

Hứa Thâm thu hồi năng lực lấy nhỏ đổi lớn, bình thần trở lại chỗ ngồi.

Thân thể Tinh Quân cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, sắc mặt gã có chút khó coi, hướng ánh mắt kinh sợ nhìn Hứa Thâm: “Hứa tiên sinh, đến tột cùng là anh muốn làm cái gì?”

“Anh có nghe nói đến Quỷ Bộ Binh Thư của Hàn gia không?”
Hứa Thâm hỏi.

Tinh Quân đưa mắt nhìn âm Hư Vương bên cạnh, lập tức nói:
“Đương nhiên là biết, làm sao vậy?”

“Tặng cho anh.” Hứa Thâm nói.

Vẻ tức giận trên mặt Tinh Quân lập tức chuyển thành sùng sốt, trong lúc nhất thời, gã thực sự có chút không biết nên làm sao, nhưng rất nhanh, chút dao động ấy đã trầm tĩnh trở lại, gã hỏi:
“Một món quà lớn như vậy, anh có điều kiện gì?”

“Trước mắt Quỷ Bộ Binh Thư có chỉ số quyền trọng là 26, bên trong có 26 loại quỷ kế. Có thể hiểu rằng, mỗi loại quỷ kế là một loại đặc biệt năng lực. Nếu đem ra so sánh với những loại khư binh truyền thuyết chỉ có một loại đặc tính rất mạnh khác, Quỷ Bộ Binh Thư có tới 26 loại đặc tính!” Hứa Thâm nói với Tinh Quân: “Mà năng lực của anh, cho phép anh có thể tùy tiện chọn lựa 26 loại quỷ kế này để sử dụng, cũng tương đương với có thể lựa chọn quỷ kế thích hợp nhất để giải quyết cục diện trước mặt.”

Đôi mắt Tinh Quân lập tức lóe sáng.

Đúng là gã có biết về Quỷ Bộ Binh Thư, nhưng thực sự không ngờ nó lại là một loại khư binh truyền thuyết kỳ lạ như thế.

Nhưng đương nhiên, gã cũng hiểu được đạo lý không có công không nhận bổng lộc, khẳng định là Hứa Thâm đang muốn gã trả cái giá thật lớn đây.

“Anh muốn tôi nguyện trung thành với anh sao?” Tinh Quân suy đoán.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Đó chỉ là điều kiện cơ bản thôi, tôi hi vọng anh có thể khiêu chiến quân chủ, giúp tôi dò ra năng lực của quân chủ.”

Tinh Quân có chút ngạc nhiên, rồi vội vàng lắc đầu nói:
“Không được, không được, tôi chỉ có thể từ bỏ thứ này thôi. Quân chủ không phải tồn tại mà tôi có thể đối phó được. Hơn nữa, những người khiêu chiến quân chủ đều không có kết cục gì tốt. Tôi còn không muốn chết.”

Hứa Thâm nhướng mày, nói: “Anh không lo lắng sau khi từ chối tôi, tôi sẽ xử lý anh?”

Tinh Quân cười khở, nói: “Nói cho cùng, chọn đường nào cũng là chết, ít nhất là chết trong tay anh còn có thể thống khoái một chút, còn khiêu chiến quân chủ chính là sống không bằng chết, nghe nói vị quân chủ tên là Ngục Chủ kia có thể làm cho người ta muốn chết cũng không được.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn gã, lại nói: “Anh không có lấy một chút tin tưởng rằng mình sẽ chiến thắng ư? Hoặc không thể chiến thắng, có thể thoát thân từ trong tay bọn họ cũng được.”

“Tôi không dám tin tưởng...” Tinh Quân khẽ lắc đầu lại cười khở nói: “Lúc trước, khi tôi vừa trở thành quân vương, đã từng thử qua một lần, nhưng chỉ là thử, lại đủ để giúp tôi cảm nhận được sự chênh lệch giữa bản thân và bọn họ. Hai bên căn bản không ở cùng một cấp bậc.”

“Ừm?” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động: “Có thử ra năng lực không?”

“Không.” Tinh Quân lắc đầu: “Đó là một loại cảm giác. Ngay trong khoảnh khắc cậu tận mắt nhìn thấy đối phương, cậu sẽ hiểu được, bản thân tuyệt đối không phải đối thủ của người nọ, thậm chí còn kém rất xa.”

Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, không nghĩ tới quân chủ lại để lại bóng ma tâm lý khủng bố trong lòng Tinh Quân như thế.

Hắn suy nghĩ một chút, lại đưa tay lấy Quỷ Bộ Binh Thư ra.

Hắn đã sớm dung hợp áo choàng màu đỏ tươi vào trong cơ thể, còn Quỷ Bộ Binh Thư này, hắn đã có dự định sẽ bỏ vào bên trong điểm đặt neo, hoặc là dùng ở trên người Tinh Quân.

So sánh với áo choàng, đúng là đặc tính của Quỷ Bộ Binh Thư càng nhiều hơn, nhưng nó cũng không thích hợp với Hứa Thâm.

Loại đặc tính ngẫu nhiên của quỷ kê kia, chẳng khác gì một quả bom hẹn giờ ở thời khắc mấu chốt.

Nếu khi tác chiến, lại không thể chuyển hóa khư binh thành chiến lực, thì có nhiều đặc tính hơn nữa cũng không ổn định bằng áo choàng.

“Anh cứ hấp thu Quỷ Bộ Binh Thư rồi cân nhắc tiếp.” Hứa Thâm dứt khoát rút khư binh cho gã.

Tinh Quân sửng sốt, gã thực sự không ngờ Hứa Thâm phải người đi thật xa gọi mình tới đây, lại vì tặng cho gã một kiện khư binh truyền thuyết.

Âm Hư Vương và Hàn Liệt nhìn thấy binh thư đổi chủ, ánh mắt thoáng hiện một chút âm trầm. Món chí bảo họ từng đạt tới trạng thái hoàn mỹ tương xứng khi ở trong tay một vị tổ tiên của Hàn gia, khiến ông ấy phát huy ra lực lượng rất mạnh.

Đó cũng là thời kỳ đỉnh phong của Hàn gia.

Nhưng tới hiện giờ bọn họ lại không thể bảo vệ được binh thư này, để cho nó phải một lần nữa đổi chủ.

“Thật sự cho tôi sao?” Tinh Quân không nhịn được, lập tức mở miệng hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm nói: “Đúng vậy, anh cứ hấp thu xong, lại luyện một chút cho tôi xem xem.”

Chương 927: Radar Dò Tìm Khư Binh!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Tinh Quân thấy vậy cũng không khách khí, đầu tiên là lấy một kiện chuẩn khư binh truyền thuyết trong cơ thể ra, sau đó mới hấp thu Quỷ Bộ Binh Thư này vào.

Rất nhanh, gã đã cảm nhận được đủ loại tác dụng của Quỷ Bộ Binh Thư, trong lòng không khỏi sợ hãi than, khó trách Hứa Thâm lại cho rằng khi giao Quỷ Bộ Binh Thư này vào trong tay gã, gã hoàn toàn có thể khiêu chiến quân chủ.

Đúng vậy, đây chính là khư binh hoàn mỹ tương xứng với gã!

“Quá mạnh mẽ, đây là khư binh cấp truyền thuyết ư?” Tinh Quân hưng phấn không thôi.

Nhưng ngay khi đang mải mê cảm thụ sự mạnh mẽ của kiện khư binh này, bỗng nhiên gã cảm nhận được một luồng lực lượng áp bách truyền đến.

Gã vội vàng ngẩng đầu, lại nhìn thấy Hứa Thâm đang đi về phía mình.

Ngay lập tức, Tinh Quân khẩn cấp điều động năng lực, đồng thời chọn lựa thật nhanh trong 26 môn quỷ kế kia.

Trốn!

Gã hoàn toàn không có nắm chắc khi giao thủ cùng Hứa Thâm, bởi vậy nhanh chóng lựa chọn kim thiên thoát xác bên trong.

Lĩnh vực của Hứa Thâm lập tức bao trùm xuống, cùng lúc đó, hấn lao thẳng về phía Tinh Quân.

Động tác của Tinh Quân lại khá chậm chạp, gã đang toàn lực lao ra bên ngoài, muốn kéo giãn khoảng cách, chỉ là... tốc độ quá chậm, cuối cùng vẫn bị Hứa Thâm đuổi theo.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Bàn tay Hứa Thâm đánh lên thân hình Tinh Quân, nhưng đột nhiên hắn cảm nhận được tình huống không đúng, bàn tay thoáng dùng sức, Tinh Quân trước mắt đã bị bóp nát, hóa ra thứ này chỉ là một bộ xác không.

Hứa Thâm lia ánh mắt quét sang, nhưng hoàn toàn không trông thấy bóng dáng Tinh Quân.

“Là kim thiên thoát xác sao...”

Hứa Thâm trực tiếp tụ tập lực vào đôi mắt, dứt khoát kích hoạt năng lực, lại phát hiện ở chung quanh cũng không có sợi nhân quả của Tinh Quân, ngay cả thứ này cũng bị ẩn ẩn nắp đi rồi.

Xem ra hiệu quả của loại quỷ kế thoát thân này thật là mạnh mẽ.

Hứa Thâm lại gia tăng thêm năng lực tinh chuẩn.

Rất nhanh, tầm mắt hắn giống như xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp sương mù, thấy được một sợi nhân quả đang lơ lửng ở khoảng cách vô cùng xa xôi, cũng đang không ngừng chạy như bay về phía xa xa.

Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, hắn nhanh chóng đuổi theo, đi đến phía trước sợi nhân quả kia.

Đột nhiên hắn rút kiếm, chém tới.

Sợi nhân quả bị chặt đứt.

Mà cùng thời điểm đó, hơn mười dặm bên ngoài, Tinh Quân vốn đang nhanh chóng chạy trốn, lại đột nhiên cảm nhận được một luồng hàn ý ập tới.

Gã vội vàng xoay người, nhưng không trông thấy Hứa Thâm đuổi theo.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì ngay sau đó, một loại cảm giác đau đớn như bị xé rách truyền đến từ trong ngực, khiến cho thân thể gã không thể khống chế được mà lập tức nổ tung ra.

Thân thể vừa nổ tung, nhanh chóng tụ tập trở lại, nhưng cùng lúc ấy, Hứa Thâm đã đuổi kịp rồi.

Tinh Quân với thân thể vừa khôi phục vội vàng dừng lại, dù gã có thể tiếp tục thi triển kim thiên thoát xác rời khỏi nơi này, nhưng Hứa Thâm đã có thể bắt được gã một lần, đương nhiên cũng có thể bắt được hai lần...

Có chạy nữa cũng không ý nghĩa.

“Xem ra dù có khư binh truyền thuyết, tôi vẫn không phải đối thủ của cậu.” Tinh Quân cười khổ nói.

Hứa Thâm nhú mày, bỗng nhiên hấn ý thức được một chỗ thiếu hụt của Quỷ Bộ Binh Thư, dù giao nó vào cho trong tay người như Tinh Quân, thì chỗ thiếu hụt ấy vẫn luôn luôn tồn tại.

Đó chính là hai giờ hoán đổi năng lực một lần.

Dù Tinh Quân có thể tự nhiên hoán đổi được năng lực mà bản thân vừa lòng, nhưng nó cũng chỉ là một loại.

Mà bên trong 26 loại quỷ kế, bất kể chọn ra loại nào, chúng đều không đủ để Tinh Quân có tiền vốn độ sức với hắn.

“Một khi đã như vậy, trả thứ đó cho tôi đi.” Hứa Thâm chuẩn bị thu về.

Tinh Quân có chút ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thâm rất nghiêm túc, gã do dự vài giây, cuối cùng cũng chỉ có thể lưu luyến không rời mà giao cuốn binh thư đó ra.

Hứa Thâm thu hồi binh thư, suy tư chốc lát, bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: “Dường như năng lực của anh cũng có thể dùng để tìm kiếm khư binh mà? Anh có thể dự cảm được vị trí của kiện khư binh tiếp theo cần để dung hợp với binh thư kia không?”

Tinh Quân có chút sửng sốt khi nghe vậy, gã suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới nói: “Có thể thử xem.”

Phải biết rằng, kiện chuẩn khư binh truyền thuyết kia cũng được gã tạo thành như thế.

Hứa Thâm giao binh thư cho Tinh Quân, hấn cho rằng nếu kiện binh thư này có thể đạt tới lần lột xác thứ ba, có lẽ thời gian hoán đổi quỷ kế sẽ được rút ngắn lại, đến lúc đó, ký chủ có thể tùy tiện hoán đổi quỷ kế, nắm giữ nó trăm phần trăm.

Làm như vậy, lực lượng của kiện khur binh bình thư này mới được chân chính khai thác toàn bộ, và bất cứ vị quân vương nào đạt được nó, cũng có thể nhảy vọt lên đỉnh cao.

Tinh Quân cầm lấy bình thư, lập tức phóng thích năng lực, chỉ nghe trong miệng gã không ngừng lẩm bẩm, hiển nhiên đang tiến hành bói toán.

Rất nhanh, kết quả bói toán đã chỉ dẫn ra một phương hướng.

“Ở bên kia.” Tinh Quân giơ tay chỉ hướng.

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ động, xem ra phương thức này thật sự hữu hiệu.

Nói như vậy, chẳng phải Tinh Quân chính là một cái radar dò tìm khur binh dung hợp sao?

Nghĩ vậy, ánh mắt Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân lập tức thay đổi.

“Anh có năng lực như vậy, vì sao chính anh lại không có nổi một kiện khur binh truyền thuyết?” Hứa Thâm không nhịn được mở miệng hỏi.

Tinh Quân thoáng sững sốt vài giây lại bắt đầu nói: “Tuy tôi có thể đoán trước được vị trí của kiện khur binh tiếp theo, nhưng có khur binh tương xứng lại nằm bên trong bảy đại gia tộc ở nội thành. Tôi vốn không đủ năng lực để cướp chúng đi, mà kể cả khi nói là trao đổi, bọn người kia cũng bày ra tư thế mất chó nhìn người thấp... Lúc trước khi dung hợp đến 15, tôi phải bỏ ra cái giá không nhỏ mới lấy được tư cách bước vào kho khur binh của Lâm gia để chọn lựa. Còn kiện tiếp theo, tạm thời tôi còn chưa tìm được bóng dáng của nó. Có vẻ như vị trí của nó đã vượt quá phạm vi mà năng lực của tôi rồi.”

“Đó là vì phương thức làm việc của anh không được quyết đoán.”

Hứa Thâm lắc đầu, nếu là hắn, có năng lực bói toán tinh chuẩn như vậy, thì đừng nói đến khur binh truyền thuyết, kể cả khur binh hoàn mỹ, cũng rất nhanh có thể tìm được rồi.

Chương 928: Biến Hóa Sau Khi Dung Hợp Khur Binh!

“Đi thôi.”

Hứa Thâm cũng không nhiều lời vô nghĩa, đã lập tức mang theo Tinh Quân đi tìm tìm đối tượng dung hợp tiếp theo cho binh thư rồi.

Đúng là Tinh Quân có một chút bất mãn với lời nhận xét của Hứa Thâm, nhưng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo Hứa Thâm một đường xuyên qua, nhanh chóng tiến tới khu Tự Do ở sườn phía Tây thành Quang Minh.

Tinh Quân cầm lấy binh thư, lại tiến hành bói toán.

Lần bói toán thứ hai, phạm vi chỉ định càng nhỏ, nó ở ngay trong khu Tự Do.

Không bao lâu sau, hai người bọn họ bước vào một tòa cao ốc tại khu Tự Do.

Bên trong cao ốc có khá nhiều nhân viên trăm khur, nhưng phần lớn trong số bọn họ đều là giai đoạn đầu, chỉ có hai hình thái thứ hai tọa trấn.

Hứa Thâm nhìn lướt qua, có vẻ như nơi này là trụ sở của một tổ chức có quy mô trung đẳng nào đó trong khu Tự Do.

Hắn không khách khí, lập tức hiện thân từ Khur giới.

Nhìn thấy Hứa Thâm và Tinh Quân đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người trong tòa cao ốc nọ đều sợ tới mức nhảy dựng.

Rồi rất nhanh, bọn họ đã nhận ra Hứa Thâm, khiến cho cả đám đều trợn trừng con mắt, khó có thể tin nổi.

Thành chủ lại buông xuống nơi này!

Dưới kinh ngạc, tất cả mọi người lại có chút kích động, hai vị hình thái thứ hai với sắc mặt trắng bệch, bùm một tiếng, trực tiếp quỳ xuống đất, vội vàng nói: “Thành chủ đại nhân, tôi, chúng tôi...”

Bọn họ cho rằng những việc làm mờ ám trong bang gần đây đã bị Hứa Thâm phát hiện, khiến cho người nào người nấy đều giống như bước vào địa ngục, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Hứa Thâm không để ý tới bọn họ, chỉ để cho Tinh Quân nhanh chóng đi sưu tầm.

Tinh Quân lập tức bước đến trước mặt một tên hình thái thứ hai trong đó, trực tiếp phát động năng lực, lại bói toán thêm một lần nữa.

Lần này, gã nhận được nhắc nhở là ở sườn bên trái.

“Ở trong cơ thể của tên này.” Tinh Quân nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm lập tức nhìn về phía tên hình thái thứ hai nọ, nói: “Lấy tất cả khư binh trong cơ thể cậu ra đi.”

Hình thái thứ hai nọ vô cùng sửng sốt, rồi ngay lập tức cuống quýt lấy tất cả khư binh trong cơ thể ra ngoài. Tổng cộng có ba kiện, một đoạn ruột, một cục máu bị tàn phá, còn có một mảnh da đầy lông tơ.

Tinh Quân đặt chúng ra ba hướng, sau đó tiếp tục bói toán.

Rất nhanh mục tiêu đã được tập trung vào đoạn ruột (còn có nghĩa là xúc xích).

Gã cầm lấy đoạn ruột, tiến hành dung hợp cùng Quỷ Bộ Binh Thư.

Rất nhanh, đoạn ruột nọ đã chậm rãi thâm thấu tiến vào bên trong Quỷ Bộ Binh Thư.

Đôi mắt Tinh Quân khẽ tỏa sáng: “Thành công rồi, quyền trọng đạt tới 27!”

Hứa Thâm có chút cảm khái, rõ ràng khư binh rất khó dung hợp, vậy mà chỉ ngắn ngủi một lát, bọn họ đã tìm được mục tiêu cần để dung hợp rồi.

Năng lực của Tinh Quân này đúng là sinh ra để tìm kiếm khư binh.

Đáng tiếc, năng lực tinh chuẩn của hắn lại không thể tác dụng lên phương diện này, hơn nữa tạm thời hắn đã hấp thu đạt đến hạn mức cao nhất, nếu không... chỉ cần hấp thu năng lực của Tinh Quân, lại phối hợp với tinh chuẩn, phỏng chừng tốc độ sưu tầm còn nhanh hơn!

“Tiếp tục!” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

Tinh Quân gật gật đầu, lập tức khởi động bói toán.

Kiện khur binh tiếp theo sẽ ở nơi nào, xin hãy chỉ dẫn phương hướng cho ta.

Tinh vận phát động, que sắt của bói toán lập tức chuyển qua hướng ba giờ.

“Ở bên kia.” Tinh Quân nhanh chóng thu hồi công cụ, lại đi ở phía trước dẫn đường.

Hứa Thâm tiện tay lấy ra một kiện khur binh từ bên trong điểm đặt neo, để xuống mặt đất, sau đó cùng Tinh Quân, nhanh chóng biến mất.

Đến lúc này, đám người trong cao ốc mới phục hồi lại tinh thần, cả đám đưa mắt nhìn nhau.

Không cần phải nghi ngờ, Hứa Thâm không đến vì bọn họ.

Điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi thở nhẹ một hơi, nhưng trong lòng vẫn còn nguyên loại cảm giác hết hồn chưa bình tĩnh lại được.

Đi theo Tinh Quân một đường xuyên qua Khur giới, lần này kéo dài qua hơn phân nửa thành khu, cuối cùng, Hứa Thâm và Tinh Quân cũng dừng lại phía trước bức tường cao đi đến nội thành.

“Ở bên trong nội thành.” Tinh Quân quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm bên cạnh: “Còn muốn tiếp tục nữa không? Chúng ta là quân vương thành Để, nếu mạo muội tiến nội thành, hành động có khá nhiều bất tiện. Dẫu sao, quân chủ của hội nghị thống trị cũng có lệnh cấm rõ ràng rồi.”

“Chúng sinh đều có quyền tự do xuất nhập nội thành, đương nhiên chúng ta cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, chúng ta vào trong đó, lại không phải cố ý đi gây chuyện.”

Về mặt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, nói với Tinh Quân: “Tại vì anh có quá nhiều những nỗi băn khoăn, nếu không anh đã sớm có thể thu thập được khur binh truyền thuyết của chính mình rồi.”

“Cho dù tìm được rồi, nhưng không tương xứng cũng vô dụng.” Tinh Quân cười khỏ.

Hứa Thâm lấy binh thư trong tay gã, tạm thời gỡ áo choàng xuống, sau đó dung nhập binh thư vào trong cơ thể.

Rất nhiều tin tức vọt tới, Hứa Thâm lập tức phát hiện, ngay khi quyền trọng tăng lên tới 27, binh thư cũng xảy ra một chút biến hóa.

Ban đầu phải mất 2 giờ mới có thể hoán đổi năng lực thì hiện tại đã biến thành một tiếng ruồi.

Ngắn lại khoảng nửa giờ.

Quả nhiên, nếu có thể tiếp tục bỏ thêm vào, khiến cho loại khư binh này càng ngày càng gần cấp thần thoại hoàn mỹ, rất có khả năng loại đặc tính làm lạnh kia sẽ biến mất, và ký chủ của nó, có thể tự nhiên hoán đổi bất cứ loại quỷ kế nào.

Mà quỷ kế mới vừa được gia tăng thêm có tên là Tá Thi Hoàn Hồn.

Đây là một loại năng lực cực kỳ đáng sợ.

Tác dụng của nó tuyệt đối không phải như ý tứ trên mặt chữ, mà là có thể hoán đổi thân thể với đối phương!

Phải biết rằng, tuyệt đại đa số năng lực đều có liên kết chặt chẽ với thân thể, nếu đổi thân thể, vô cùng có khả năng là năng lực của bị hoán đổi theo!

“Nhưng một khi hoán đổi, binh thư ở bên trong thể xác của mình, ngược lại sẽ rơi vào trong tay người khác...” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, nên dùng loại quỷ kế này khi phải đối mặt với đối thủ rất mạnh nào đó.

“Đi!” Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ, lại phân phó Tinh Quân dẫn đường.

Hắn càng muốn nhìn xem, chờ sau khi quyền trọng đạt tới cực hạn, kiện khư binh Quỷ Bộ Binh Thư này sẽ mang đến cho hắn mừng rỡ như thế nào.

Chương 929: Còn Thiếu Bốn Kiện...

Hứa Thâm có cảm giác, chỉ cần dựa vào Tá Thi Hoàn Hồn này, nếu năng lực của quân chủ không quá mức quỷ dị, Tinh Quân đều có thể trao đổi thân thể với đối phương, từ đó áp chế, dù sao quỷ kế này cũng rất mạnh mẽ!

Sưu!

Hai người xuyên qua đến nội thành.

Mỗi cách một đoạn đường, Tinh Quân sẽ tiến hành bói toán một lần, nhằm phân biệt rõ phương vị.

Hai người từ từ đi về phía trước, xuyên qua mấy thành khu trong nội thành, không bao lâu sau, đã đi tới một nơi quen thuộc, đó là thành khu Lê Lạc.

Hứa Thâm có trí nhớ của quân vương Hàn gia, bởi vậy cũng có chút quen thuộc với thành khu Lê Lạc, không ngờ món khư binh tương xứng nọ lại ở ngay bên trong địa bàn của Hàn gia.

Thực sự nằm ngoài dự kiến của hắn.

Sau khi Tinh Quân dựa vào bói toán chỉ dẫn, rất nhanh, Hứa Thâm và Tinh Quân đã đi tới khu vực trung tâm của thành khu Lê Lạc, cũng là vị trí tổng phủ của Hàn gia mà trước mắt đang bị bị Giang gia chiếm cứ.

“Ừm?”

Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly đang ở bên trong tổng phủ của Hàn gia, nghỉ ngơi dưỡng sức, đều cảm nhận được khí tức khác thường. Cả hai nhanh chóng di chuyển đến, lại nhìn thấy Hứa Thâm và Tinh Quân đánh nhanh chóng đi về phía tổng phủ bên này.

Sắc mặt Giang Vân Lưu khê biến, nhưng rất nhanh, lại lộ ra nụ cười, đi lên nghênh đón: “Hứa tiên sinh, hôm nay lại có rảnh đi tới đây ngồi chơi yw?”

“Vị này chính là?”

Giang Nguyệt Ly lại nhìn về phía Tinh Quân bên cạnh Hứa Thâm, chợt phát hiện người nọ cũng là một vị quân vương, trong lòng ngấm run sợ, không nghĩ tới hiện giờ lại có quân vương tụ tập bên cạnh Hứa Thâm rồi.

” Lão quân vương của Giang gia?” Tinh Quân cũng nhận ra Giang Vân Lưu, nhưng không có gì sợ hãi, chỉ từ từ dừng lại thôi.

Gặp được người quen cũ, vẻ mặt Hứa Thâm rất bình tĩnh, chỉ đơn giản nói rằng: “Tôi tìm kiếm khư binh, vừa vặn đi ngang qua nơi này, vô tình quấy rầy, hai vị không cần khách khí như vậy.”

Sắc mặt Giang Vân Lưu khẽ biến, nói: “Hứa tiên sinh muốn tất cả khư binh của Hàn gia sao?”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, lại nói với Tinh Quân: “Vị trí ở đâu?”

Tinh Quân thấy vậy, lại phát động bói toán, lần này mục tiêu đã được tập trung tại một nơi nào đó trong tổng phủ.

“Dẫn đường.” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân nghe vậy, khẽ nhìn thoáng qua hai người Giang Vân Lưu, rồi cũng không nhiều lời, đã lập tức bay về phía bói toán chỉ dẫn.

Sắc mặt Giang Vân Lưu thoáng hiện một chút âm trầm, Hứa Thâm ngang nhiên không để bọn họ vào mắt, mà hiện giờ nơi này chính là địa bàn của Giang gia, há có thể nói xông vào là xông vào?

Nhưng nghĩ đến thủ đoạn Hứa Thâm dùng để trấn áp ba vị quân vương của Hàn gia kia, dù trong lòng lão vô cùng tức giận, nhưng tới cuối cùng vẫn quyết định nhin xuống.

Rất nhanh, hai người Hứa Thâm đã đi đến một nơi nào đó bên trong tổng phủ.

Tinh Quân lại bói toán, rất nhanh lại tập trung mục tiêu lên người một tên hình thái thứ hai bên ngoài phủ.

Hiện nhiên, khư binh tương xứng ở ngay trong cơ thể đối phương.

Hứa Thâm thấy vậy, lập tức nói với Giang Vân Lưu: “Tôi muốn khư binh trong cơ thể vị này, làm phiền lấy ra một chút, tôi sẽ dùng khư binh khác bù lại.”

Giang Vân Lưu ném qua ánh mắt đầy kinh dị, lúc này lão cũng nhìn ra được rồi, dùng như Hứa Thâm đang đi tìm một loại khư binh được chỉ định đặc biệt nào đó.

“Mục tiêu mà cậu đang tìm là khư binh để dung luyện sao?”
Giang Vân Lưu dò hỏi.

Hứa Thâm khẽ gật đầu: “Đúng vậy.”

Giang Vân Lưu nghe vậy, trong lòng cũng thoải mái hơn rồi, chỉ cần bọn họ không đến cướp đoạt di sản của Hàn gia là được.

Ông ta lập tức buông xuống hiện thực.

Đột nhiên Giang Vân Lưu xuất hiện khiến cho hai thủ vệ hình thái thứ kia sợ tới mức nhảy dựng lên.

Giang Vân Lưu trực tiếp phân phó đối phương, lấy khư binh trong người ra.

Rất nhanh, hai kiện khư binh đã rơi vào trong tay Giang Vân Lưu, ông ta nhanh chóng chuyển giao cho Hứa Thâm

Hứa Thâm cầm lấy chúng, tiến hành dung hợp với Quỷ Bộ Binh Thư.

Một màn này khiến cho Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào.

Rất nhanh, một kiện khư binh có hình dạng cái sừng màu đen trong đó đã bị binh thư dung hợp.

Quyền trọng cũng theo chuyện này mà tăng lên tới 28!

Thấy Hứa Thâm lại thật sự tìm được khư binh tương xứng rồi, hai người Giang Vân Lưu đều có chút sợ hãi, mở to hai mắt nhìn qua, rồi liếc nhìn lẫn nhau, đều nhìn ra vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Quá mức khó tin rồi.

Khư binh dung hợp sẽ làm gia tăng quyền trọng, ai cũng biết được điều này, nhưng bọn họ đều chỉ có thể dựa vào lượng khư binh cực kỳ lớn, để thử từng kiện từng kiện một cho đến khi chọn được một món phù hợp, đây hoàn toàn phải dựa vào vận khí, nhưng hành động vừa rồi của Hứa Thâm lại rõ ràng là có tính mục tiêu nhất định.

Nghĩa là hẳn có biện pháp để phân biệt rõ chuyện này!

“Đây là binh thư của Hàn gia...” Giang Vân Lưu đưa mắt nhìn binh thư, từ trong đáy mắt xẹt qua một mảnh tham lam nhàn nhạt, nhưng đương nhiên lão cũng không muốn cướp nó đi.

Dù sao thứ này đã ở trong tay Hứa Thâm, trừ phi là quân chủ hiện thân, nếu không, đừng mơ có ai lấy nó đi được.

“Còn thiếu bốn kiện...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, bỗng nhiên trong lòng lại dâng lên một tia kích động và chờ mong.

Chỉ cần tìm được bốn kiện nữa, binh thư này có thể đạt tới chỉ số quyền trọng là 32!

Cũng trở thành khư binh hoàn mỹ trong truyền thuyết!

Đạt được nó là có thể vô địch rồi!

Hứa Thâm áp chế cảm xúc kích động trong lòng, ném ra hai kiện khư binh cho Giang Vân Lưu: “Đây là bồi thường.”

Nói xong, hắt lại cho Tinh Quân một ánh mắt, hai người bọn họ nhanh chóng xoay người rời đi.

“Hai người muốn đi đâu?” Giang Vân Lưu không nhịn được mở miệng hỏi: “Là tiếp tục tìm khư binh tương xứng sao?”

Hứa Thâm khẽ nghiêng người: “Làm phiền, nếu còn có kiện nào thích hợp, tôi sẽ lại đến.”

Giang Vân Lưu vội vàng nói: “Nếu hai người đã muốn tìm, có thể mang theo chúng ta đi cùng không, tôi muốn được tận mắt chứng kiến một chút, xem một kiện thần khí vĩ đại sẽ sinh ra như thế nào.”

Hứa Thâm nhìn lão một cái, lại nhìn Giang Nguyệt Ly một cái, bỗng nhiên, hắt nghĩ đến một người quen cũ.

“Đúng rồi, chị có nhìn thấy Mục Tuyết không? Hiện giờ cô ấy ở đâu rồi?” Hứa Thâm hỏi.

Giang Nguyệt Ly sửng sốt, nhưng rất nhanh sắc mặt đã trở nên ảm đạm: “Tiểu Tuyết đã chết rồi. Lúc trước, chúng tôi cùng Hàn gia không ngừng giao phong vài đợt nhỏ, Tiểu Tuyết dẫn đội đi tọa trấn, lại không thể trở về...”

Hứa Thâm khẽ nhú mày, nhìn cô ta một cái, cuối cùng không nói thêm điều gì nữa.

Chương 930: Mặc Gia! Mặc Tiểu Tiểu!

Hắn cùng Tinh Quân rời khỏi thành khu Lê Lạc, Tinh Quân tiếp tục bói toán, lần này que sắt chỉ về hướng 9 giờ.

Hứa Thâm lập tức chạy như bay cùng Tinh Quân, đi qua bên đó.

Giang Vân Lưu thấy vậy, cũng yên lặng đi theo.

Trong suy nghĩ của lão, với thủ đoạn của Hứa Thâm, có vẻ như hẳn chẳng gặp quá nhiều khó khăn trong chuyện này, thậm chí còn có thể nhanh chóng chế tạo ra một kiện khư binh cấp truyền thuyết.

Và trước mắt, rất có khả năng, hẳn sẽ thúc đẩy binh thư của Hàn gia đánh sâu vào cấp bậc hoàn mỹ trong truyền thuyết kia.

Còn lão, lão rất muốn được tận mắt chứng kiến thời khắc loại thần khí này được sinh ra, có lẽ nó sẽ làm thay đổi cả bố cục Kim Tụ Tháp.

“Vẫn ở bên trong nội thành.” Tinh Quân đi theo, lập tức chỉ về phía trước, nhìn thấy con đường bọn họ cần phải đi sắp tới không quay về thành Để, mà ngược lại tiếp tục nhằm về phía thành khu khác.

Hứa Thâm không nói chuyện, hẳn đang cẩn thận cảm thụ kiện binh thư nọ sau khi dung hợp khư binh.

Thời gian hoán đổi quỹ kế đã từ 90 phút rút xuống còn 60 phút.

Nếu tìm được thêm hai kiện nữa, có phải thời gian làm lạnh sẽ về 0 hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm lại có chút kích động.

Chuyện này có nghĩa là hẳn hoàn toàn có thể không chế toàn bộ 30 kiện quỹ kế, cũng tương đương với ba mươi loại năng lực nha!

Thử hỏi, ngoại trừ thứ năng lực sửa đổi quá khứ vô lại của Mạt Di La kia, còn thứ năng lực gì có thể giao phong cùng 30 loại năng lực khác?

Ngoại trừ rút ngắn thời gian hoán đổi, bên trong này còn có một quỹ kế vừa tăng thêm, tên là Kế Không Thành [1].

[1] : Theo t thì mấy quỹ kế này đều được lấy ra từ 36 kế.

Khi sử dụng loại quỹ kế này, ký chủ có thể đi vào những không phận [2] khác, cùng loại với năng lực bước vào quá khứ của Mạt Di La, và ngoại trừ một vài loại công kích đặc thù, gần như có thể miễn được tuyệt đại bộ phận công kích và thương tổn.

[2] : Từ này hay dùng trong ngành hàng không, không quân, còn trong này, tác đang muốn nói đến dịch chuyển không gian, từ vùng trời này đến vùng trời khác.

“Bọn họ đi theo như vậy, không có vấn đề gì chứ?” Tinh Quân hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn hai người Giang gia đang cách một khoảng xa xa, đi theo đằng sau bọn họ. Hắn khẽ lắc đầu, nói: “Anh chỉ cần để ý đến chuyện tìm khư binh là được.”

Tinh Quân thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ, gã hỏi như vậy, chủ yếu là không muốn để cho quá nhiều người biết được năng lực của mình.

Tuy chuyện bói toán này chưa chắc đã làm bại lộ năng lực đích thực của gã, nhưng chung quy lại, nó vẫn khiến gã cảm thấy một chút không được tự nhiên.

Lần này, bọn họ đi ngang qua tới bảy, tám thành khu, phương hướng phía trước mới phát sinh biến hóa.

Thành khu Kiền Hán.

Hứa Thâm và Tinh Quân xuyên qua từ tầng sâu trong Khư giới bước vào thành khu Kiền Hán.

Tinh Quân liếc mắt nhìn quanh bốn phía một vòng, mới mở miệng nói: “Có vẻ như nơi này là địa bàn của Mặc gia. Chẳng lẽ kiện khư binh kia đang được Mặc gia giấu trong kho bí bảo?”

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, nếu kiện khư binh nọ thực sự ở bên trong Mặc gia, hắn cũng chỉ có thể trao đổi hoặc là cưỡng đoạt mà thôi.

Rất nhanh, hai người bọn họ đã xuyên qua một mảnh rừng khư, Hứa Thâm cũng thấy được một tòa trang viên trước mắt.

Hứa Thâm cảm thấy khung cảnh này có chút quen thuộc. Lúc trước, sau khi bọn họ trở về từ chuyến hành trình thăm dò động khư, Mạt Di La từng tới nơi này tiếp viện cho bọn họ, thậm chí còn vì vậy mà cô ta và quân vương của Mặc gia còn xảy ra một chút tranh cãi.

Ngắm lại thái độ cường ngạnh mà lúc trước Mạt Di La từng bày ra trước mặt Mặc gia, Hứa Thâm lại có cảm giác dường như khi đối mặt với hội nghị, thái độ của hắn đã quá mức kiêu kị và cẩn thận rồi.

“Hả?” Tinh Quân chợt nhìn về phía phía trước, nói: “Nơi kia có quá nhiều người.”

Hứa Thâm cũng ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa trang viên tương đối hoang vắng, nhưng ở một chỗ nào đó nhìn khá giống bãi cỏ nuôi ngựa bên trong trang viên, lại có không ít bóng người đang tụ tập, như thể bọn họ đang cử hành một loại nghi thức gì đó.

Tại trung tâm bãi cỏ, có một bóng người đang bị trói trên giá sắt, lại bị treo trên một cái vòng tròn cực lớn, ngay phía trên bãi nuôi ngựa.

Đường kính cái vòng hình tròn nọ chừng bốn, năm mét, ngay giữa đồng xiềng xích quấn quanh, là một bóng dáng tinh tế đang bị cố định bên dưới cái vòng hình tròn nọ.

Bên ngoài, là một dãy cung tiễn thủ đứng thẳng thành hàng, cả đám đang kéo cung nhắm thẳng vào bóng người bị cố định trên cái vòng hình tròn kia, trực tiếp bắn tên.

Mũi tên bay vút tới, phốc phốc găm thẳng vào bóng người kia, cũng có người bắn lệch hướng, xuyên qua cái vòng hình tròn nọ, hoàn toàn thất bại.

“Hả?”

Ngay khi Hứa Thâm nhìn thấy bóng người ở trung tâm cái vòng hình tròn kia, hắn lập tức ngây ngẩn cả người.

Dù trên người đối phương đã bị bảy, tám mũi tên xỏ xuyên qua, trên đầu tóc tai bù xù, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra dung mạo ấy.

Người nọ đúng là Mặc Tiểu Tiểu.

Ngay lúc này, cô ấy lại bị trói tại nơi đây, làm bìa ngấm???

“Bọn họ đang làm cái gì thế?” Tinh Quân tò mò quan sát một màn này, chợt cảm thấy có chút thú vị.

Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly đi theo ở phía sau, nghe vậy cũng nhanh chóng tới gần hơn một chút, Giang Vân Lưu nói: “Hắn là Mặc gia đang xử lý đệ tử trong tộc, là rắn đe, cảnh cáo [3].”

[3] : xử lý nghiêm khắc người xấu, việc xấu để cảnh cáo những người học đòi theo việc xấu.

Khi nói chuyện, lão cũng dừng bước chân, không tiếp tục vượt ranh giới nữa. Bởi vì nếu bọn họ tiếp tục đi về phía trước, cũng tương đương với bước vào khu vực trang viên trong Khu giới rồi, và không xin phép đã tiến vào chính là xúc phạm chủ nhà.

“Cậu lại bắn lệch kìa.”

“Sợ gì chứ? Vẫn còn tới bảy lượt cơ mà? Mỗi người bắn một mũi cũng có thể bắn cho cô ta thành tổ ong vò vẽ!”

“Tôi lựa chọn một điểm có độ khó cao chút, tiếp theo hãy xem tôi nhắm vào mắt cô ta đi.”

“Tôi sẽ lựa chọn điểm có độ khó càng cao hơn, là đầu ... vú của cô ta!”

“Ha ha ha...”

Trong sân, mười người cầm cung tiễn trong tay đang vui vẻ nói chuyện với nhau, ở bên cạnh bọn họ có một vị trung niên vừa lên tiếng thông báo, lượt kéo cung cài tên thứ tư bắt đầu.

Dây cung căng thẳng.

Phốc phốc phốc! !

Rất đột ngột, từng lỗ máu lập tức nổ tung ra, nhưng những lỗ máu này lại không xuất hiện trên người thiếu nữ đang bị cố định trên vòng tròn trước mặt, mà xuất hiện ngay trên trán mười người kéo cung đằng kia.

Mười cái đầu đồng thời bị xỏ xuyên qua, cung tiễn trên tay rơi rụng xuống đất.

Chương 931: Bạn Tôi Phạm Tội Gì?

Biến cố xảy ra nhanh như chớp, khiến tất cả đám người Mặc gia đang đứng xem hình phạt đều sửng sốt.

Cũng tại một khắc này. đôi mắt vốn đang nửa khép của Mặc Tiểu Tiểu ở bên trong vòng tròn kia cũng mở ra, đáy mắt có chút rung động.

Rất nhanh, cô đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc hiện lên ngay trong hư không trước mắt mình.

“Hứa Thâm?” Mặc Tiểu Tiểu nhìn thấy Hứa Thâm hiện thân, trong lòng có chút sửng sốt, chợt mở to đôi mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cô chớp chớp mắt, thậm chí còn muốn đưa tay lên dụi dụi hai mắt, tự hỏi có phải mình đang nằm mơ, hoặc là trước mặt đã xuất hiện ảo giác hay không?

Làm sao Hứa Thâm có thể xuất hiện tại nội thành, còn xuất hiện ngay tại chỗ này chứ?

“Vì sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?” Lúc này, Hứa Thâm đã xuất thủ, hần tùy tiện vung tay lên, khur lực giống như đao phong lập tức bắn ra, chặt đứt toàn bộ đám xiềng xích đang khóa chặt lấy Mặc Tiểu Tiểu, sau đó nhẹ nhàng nâng tay, mang thân thể của cô ấy rời đi, đặt cô ấy đứng thẳng bên trong một cái vòng tròn gần đó.

Vòng tròn kia thoáng lay động một chút, Mặc Tiểu Tiểu nhìn xuống mặt đất phía dưới, có chút đầu vầng mắt hoa. Lúc trước có xiềng xích trói buộc, cô ấy không hề cảm thấy sợ độ cao thế này, tới hiện tại vừa mất đi xiềng xích cố định, hai chân đã bắt đầu trở nên run rẩy.

“Tôi... Cậu...”

Mặc Tiểu Tiểu bắt lấy vòng tròn, ngơ ngác, sửng sốt một hồi, mới xác nhận được bản thân hoàn toàn không có nằm mơ, hết thảy mọi thứ trước mắt đều là sự thật.

Đột nhiên cô phản ứng lại, vội vàng nói với Hứa Thâm: “Cậu đi mau, nơi này là Mặc gia, quân vương Mặc gia chúng tôi cũng ở...”

“Hiện tại còn muốn chạy, đã quá muộn rồi.” Một tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó là hai bóng người đập khoảng không lao

đến, đứng trên một chiếc vòng tròn bên cạnh, một người có dáng vẻ trung niên, mặc hoa phục, ung dung quyền quý.

Một người khác mặc một chiếc trường bào màu đen mộc mạc, nhìn qua chừng sáu mươi tuổi, tóc đã chuyển màu trắng.

Hai người bọn họ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm cùng Tinh Quân đứng bên cạnh hắn, nói: “Hai vị là quân vương thuộc tòa thành Để nào, dám đến Mặc gia chúng ta giường oai?”

Tinh Quân có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Hứa Thâm, gã chỉ phụ trách bói toán tìm khư binh, không muốn tham gia vào những chuyện khác.

Trừ phi Hứa Thâm ép buộc.

“Chưa nói tới chuyện giường oai, chỉ muốn hỏi một câu, bạn của tôi phạm tội gì, lại cần phạt nặng như vậy?” Về mặt Hứa Thâm rất bình tĩnh hỏi.

“Bạn của cậu? Là cô ta sao?” Hai người bọn họ nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu. Cô ta chỉ là một tộc nhân hình thái thứ hai mang tội trên người mà thôi, lại có thể kết giao với quân vương thành Để?

“Cậu là quân vương thành Bạch Nghĩ?” Trung niên nọ nheo mắt nói.

Hứa Thâm lắc đầu: “Hiện giờ đã đổi tên là thành Quang Minh rồi, xem ra tin tức của Mặc gia mấy người quá bình thường.”

“Không phải mạng lưới tình báo của Mặc gia chúng ta kém, là biến hóa của thành Để không đáng để Mặc gia chúng ta để ý thôi.” Trung niên nọ hừ lạnh một tiếng, nói: “Con đàn bà Mạt Di La kia làm sao vậy? Tự nhiên lại đổi tên thành? Chẳng lẽ cô ta đã bị cậu thay thế vị trí?”

“Tôi cho rằng hai người còn không có tư cách gọi thẳng tên tục của tiểu thư Mạt Di La.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Người ta bại dưới tay tôi, chứ không bại dưới tay các người, tôi đề nghị các người tôn trọng cô ấy một chút.”

Hàn quang chột lóe lên trong mắt trung niên nọ, ông ta cười nhạo nói: “Xem ra cậu còn rất biết thương hương tiếc ngọc với một tên bại tướng dưới tay mình.”

“Bởi vì cô ấy là một đối thủ đáng kính trọng.” Sắc mặt Hứa Thâm trở nên lạnh lẽo hơn vài phần: “Nhưng các người thì chưa chắc.”

“Làm sao? Cậu còn muốn đo sức với chúng tôi ngay tại địa bàn của Mặc gia chúng tôi sao?” Lão giả bên cạnh cất giọng lạnh lùng nói: “Vừa ra tay là giết tộc nhân thuộc danh sách hạch tâm của Mặc gia chúng ta, cậu cho rằng Mặc gia chúng ta không có người hả?”

“Thế lúc ức hiếp bạn của tôi, các người đã đặt tôi ở đâu rồi?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

“Cô ta là người của Mặc gia, chúng tôi muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế ấy.” Trung niên nọ cất giọng lạnh lùng nói.

Hứa Thâm nói: “Tôi chỉ biết cô ấy là bạn của tôi, không được tôi gạt đầu chấp thuận, ai cũng không có tư cách xử trí cô ấy, ngay cả các người cũng vậy.”

“Lớn lối thật. Bản thân chỉ là quân vương thành Đễ, cậu cho rằng mình là cái quái gì chứ? !” Trung niên nọ cả giận nói.

Hứa Thâm cũng lạnh lùng nói: “Kẻ lớn lối chính là ông. Bản thân chỉ là quân vương của một trong bảy đại gia tộc nội thành, ông cho rằng mình là cái quái gì chứ? !”

Trung niên nọ thực sự không ngờ Hứa Thâm lại chẳng chút kính nể mình như thế, ông ta lập tức nâng tay, khur lực toàn thân tụ tập.

Chỉ thấy bước chân trung niên này khễ động, trong nháy mắt đã hung hăng lao thẳng về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm không ngờ lại có người dám chủ động tới gần mình, đã vậy hấn cũng không khách khí, lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn lập tức được phóng thích lan tràn.

Trung niên nọ đang nhắm về phía Hứa Thâm, đột nhiên cảm thấy thân thể mình trở nên chậm chạp.

“Cẩn thận!” Lão giả đang đứng đằng sau, vội vàng kêu lên.

Sắc mặt trung niên khễ biến, nhưng không định dừng lại, trong ánh mắt trực tiếp lộ ra vẻ ác độc.

Rất nhanh, ông ta đã vọt tới trước mặt Hứa Thâm, nhưng đáng về trung niên ban đầu đã biến thành thiếu niên.

Khí tức trên người cũng theo đó mà bị áp chế xuống trạng thái cực kỳ mỏng manh.

Hứa Thâm nâng tay, một cái tát trực tiếp văng ra.

Chỉ nghe “Ba” một tiếng, trên mặt Mặc Minh Nguyên đã hóa thân thành thiếu niên lập tức xuất hiện mấy dấu tay đỏ tươi, ông ta hoàn toàn không thể né tránh một cái tát này.

Trong phút chốc, khí huyết dồn thẳng lên đỉnh đầu, ánh mắt ông ta như một con dã thú chọn người mà cắn, trực tiếp gât gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Ủm?

Bỗng nhiên, Hứa Thâm cảm thấy gương mặt có chút đau đớn, hắn đưa tay sờ một cái, lại cảm giác hơi đau rát, tựa như bản thân vừa trúng một cái tát.

Hắn nhìn về phía Mặc Minh Nguyên đang trợn mắt nhìn trước mặt, lập tức có chút giật mình.

“Là dòi đi thương tổn, hay là một loại nguyên rửa nào đó?”
Hứa Thâm nâng tay, xiềng xích trên đầu ngón tay chọt bay vọt tới, trực tiếp xuyên thủng bả vai đối phương.

Chương 932: Có Bản Lĩnh Thì Đánh Chết Tao Đi!!!

Nhưng ngay sau đó, Hứa Thâm lại có cảm giác bả vai mình vừa nọ tung, bên trên xuất hiện một lỗ thủng, máu tươi điên cuồng tràn ra ngoài.

Ngược lại, sau khi xiềng xích bị kéo về, lỗ thủng trên bả vai Mặc Minh Nguyên lại nhanh chóng khôi phục, rồi biến mất, tựa như chưa bao giờ bị thương.

Hứa Thâm lập tức hiểu rõ rồi.

Khó trách đối phương dám mạo muội xông lên đây, hoá ra là trong tay nắm giữ loại năng lực kỳ quái này.

Hơn nữa, dưới tình huống bị lấy nhỏ đổi lớn áp chế, năng lực này vẫn có thể thi triển ra, hiệu quả di chuyển thương tổn còn không chịu một chút biến hóa nào, có thể thấy năng lực này khá là lợi hại.

“Là con nhím sao? Nếu tôi đánh ngược lại thì sao?”

Hứa Thâm nâng tay lên, ngón tay dứt khoát xỏ xuyên qua, trực tiếp đâm thẳng vào bả vai chính mình.

Chờ đến khi hấn rút ngón tay ra, lại nhìn thấy đối phương không hề chịu thương tổn.

Chỉ dòi thương tổn của bản thân...

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, năng lực này có chút vô lại.

“Dám giết tộc nhân trong danh sách hạch tâm của Mặc gia chúng tao, tao muốn nửa tòa thành của mày phải chôn cùng bọn họ!”

Ánh mắt Mặc Minh Nguyên trở nên lạnh như băng, một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, nhưng lúc này toàn thân gã đã bị một luồng lực lượng áp chế, ngay cả nâng tay lên cũng miễn cưỡng, trong lúc nhất thời, chỉ có thể từ bỏ công kích.

“Vậy ư?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt: “Ông cho rằng tôi không thể làm gì được ông sao? Ông có chút tự phụ rồi đó nha.”

“Có bản lĩnh thì đánh chết tao đi.” Mặc Minh Nguyên cười lạnh, ông ta cũng không để ý tới chuyện bại lộ năng lực của chính mình.

Lại nói, đúng là đặc tính năng lực của ông ta rất dễ dàng bị đối thủ nắm bắt được, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, bại lộ thì đã làm sao, có đánh ông ta, thương tổn lại bị dòi đi thôi.

“So sánh với tiểu thư Mạt Di La, loại như ông nhiều nhất chỉ có thể tính là một hòn đá nhỏ làm người ta chán ghét mà thôi.” Hứa Thâm cười khẽ, đôi mắt chợt mở, tại một khắc này, đột nhiên sát khí đậm đặc tập trung thẳng vào đối phương.

Mặc Minh Nguyên còn muốn mở miệng đáp trả lại hai câu, nhưng ngay khi ông ta nhìn thấy hốc mắt của Hứa Thâm đột nhiên mở ra, con ngươi trong mắt Mặc Minh Nguyên lập tức co rút lại, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khủng bố tựa như toàn thân mình vừa rơi thẳng vào miệng rắn.

Ngay sau đó, ông ta chợt phát hiện thế giới chung quanh dần trở nên tối tăm u ám, toàn bộ ánh sáng đều bị lấp kín lại.

Tiếp theo, đột nhiên thân thể của ông ta lại mất đi lực lượng, cả người trực tiếp ngã xuống bóng đêm sâu vạn trượng... Mãi cho đến khi chạm tới đáy.

Cảm giác bị xé rách khó có thể chịu đựng được lập tức truyền đến, Mặc Minh Nguyên không nhịn được lập tức há miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ông ta kinh sợ rít gào: “Mày muốn chết sao?”

Không có tiếng đáp lại, ở trước mặt ông ta là một bóng người thật to lớn, thật nguy nga, tựa như một vị Thần Chích.

Hơn phân nửa thân hình nọ đều ẩn giấu trong bóng đêm, không thể nắm bắt lấy, chỉ có một đôi tay đang hung hăng đè ép xuống... Tựa như muốn dí chết một con côn trùng.

Mặc Minh Nguyên vô cùng kinh sợ, vội vàng lui về phía sau, nhưng ngay sau đó, dường như ông ta hiểu được cái gì, lại giận dữ hét lên: “Đây đều là ảo giác! !”

Phanh!!!

Bàn tay kia đang ấn thân thể ông ta xuống mặt đất, không thể nhúc nhích, Mặc Minh Nguyên có cảm giác xương cốt cả người mình đều đang rung động vỡ vụn.

“Tồn thương như vậy vẫn có thể dờ đi sao...”

Trong lĩnh vực, Hứa Thâm nhìn Mặc Minh Nguyên với hai mắt vô thần trước mặt.

Đại não đối phương truyền lại cảm giác, cho rằng thân thể đã gặp chuyện, âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên thật rõ ràng, nhưng cùng lúc đó, trên cơ thể Hứa Thâm cũng truyền đến cảm giác bị xé rách.

Hứa Thâm chỉ có thể điều chỉnh ảo cảnh tâm linh của đối phương, trực tiếp kéo trung niên này bước vào tầng thứ tư trong lồng giam tâm linh, khiến cho đối phương rơi vào ảo giác, rồi trải qua quãng đời dài đằng đẳng bên trong đó.

“Hạ Thông, đi thao túng thân thể ông ta, sửa đổi mục tiêu dờ thương tổn.” Hứa Thâm nói với Hạ Thông.

Một bóng dáng trong suốt lập tức xuất hiện, ngay sau đó, gã chui thẳng vào thân thể Mặc Minh Nguyên đang đứng trước mặt Hứa Thâm.

“Mày làm cái gì thế? !” Lão giả đang đứng phía xa xa, nhìn thấy cảnh này, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, rồi không một dấu hiệu đã ra tay.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay lão xuất hiện một mảnh vảy màu máu.

Mảnh vảy này bị khur lực bao trùm, rồi đột ngột hóa thành sương mù.

Rất nhanh sau đó, từ bên trong sương mù lại có một con Huyết Long quẫy mình chui ra!

Con Huyết Long có cặp sừng cao vút trên đầu và hàm răng nanh bén nhọn, cấp tốc lao về phía Hứa Thâm.

Nhưng ngay khi tiến vào bên trong lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn, tốc độ thân thể nó đã chậm lại một cách rõ ràng.

“Nút ra! !” Lão giả rống giận, trực tiếp nâng hai tay lên.

Gần như ngay lập tức, Hứa Thâm đã cảm nhận được, dường như vừa có một loại lực lượng khó có thể ngăn cản nổi thâm thấu vào bên trong lĩnh vực của hắn, rồi ngay sau đó, hắn lại có cảm giác bên trong lĩnh vực của mình vừa bị cứng rắn xé ra một thông đạo.

Con Huyết Long nọ nhanh chóng men theo thông đạo vừa bị xé rách ra, lao vọt tới, rồi hung hăng há miệng thè phải nuốt gọn Hứa Thâm vào.

“Đây là khur binh truyền thuyết của Mặc gia sao?” Hứa Thâm quan sát con Huyết Long trước mặt, bỗng nhiên nâng tay rút kiếm.

Tứ trọng kiếm trăm!

Phanh!!!

Bóng kiếm sáng như tuyết chém mạnh xuống, nhắm thẳng vào cặp sừng rồng trên đầu Huyết Long, ma sát kịch liệt, bắn tung hoa lửa.

Huyết Long xoay người, bỗng nhiên quay đầu cắn thẳng vào thân thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm lật tay, chém ra kiếm thứ hai.

Nhưng con Huyết Long nọ có thể tích cực lớn, cặp sừng trên đầu nó trực tiếp đánh vỡ lưỡi kiếm ra.

Nửa thân thể Hứa Thâm bị cắn trúng, bộ răng nanh đan xen lẫn nhau, cùng đâm sâu vào trong thân thể.

Hứa Thâm bị lực lượng khủng bố nọ kéo vào tầng thứ tư trong Khư giới, sau đó đập thẳng xuống một ngọn núi nào đó, chấn động làm đá vụn văng tung tóe khắp nơi.

“Cần tôi hỗ trợ không?” Tinh Quân thấy vậy, vội vàng mở miệng kêu lên một tiếng.

Nhưng suy nghĩ thực tế trong đầu gã lại là bản thân phải chuẩn bị sẵn sàng để chuồn đi bất cứ lúc nào.

Chương 933: Tôi Sẽ Thực Sự Làm Càn Cho Ông Xem!!!

“Minh Nguyên!” Lão giả nọ vội vàng vọt tới bên người Mặc Minh Nguyên.

Sau khi Hứa Thâm bị Huyết Long húc đi, Mặc Minh Nguyên cũng thoát khỏi của lĩnh vực Hứa Thâm, khôi phục trở lại dáng vẻ trung niên, nhưng hai mắt vẫn vô thần như cũ, tựa như ý thức đã bị đoạt lấy mất rồi.

Lão giả thấy tình cảnh này, sắc mặt vô cùng khó coi, quân vương của Mặc gia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.

“Khốn nạn, đều tại mày, mày đã rước lấy phiền toái cho Mặc gia chúng ta!” Con giận dữ bùng lên trong lòng lão giả nọ.

Ánh mắt hung ác lập tức nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu đang ôm vòng tròn bên cạnh, rồi không chút do dự, lão nâng tay lên vung về phía đối phương.

Mặc Tiểu Tiểu hoảng sợ, lập tức kêu lên thảm thiết.

Chợt “Phanh” một tiếng, một luồng kiếm quang gào thét lao như bay đến, lão giả nọ vội vàng thu tay, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy giữa ngọn núi đá vừa bị đánh văng tung tóe, thân thể vốn đang vận vẹo của Huyết Long đã trở nên cứng đờ rồi.

Ngay sau đó, dường như con Huyết Long này đã bị một thứ nào đó va chạm vào, thân thể to lớn chợt hung hăng chấn động một cái, rồi bay ngược ra ngoài.

Suu!

Hứa Thâm với mái tóc đen bay ngược lên cao, vừa trực tiếp sử dụng lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa lên thân thể chính mình, đã bộc phát ra tốc độ cực kỳ khủng bố, đuổi kịp Huyết Long nọ, rồi nâng tay lên, hung hăng nện một quyền tàn bạo vào đầu nó.

Tứ trọng quyền kinh!

Lực lượng khủng bố khiến cho Huyết Long không nhin nổi, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi ngã xuống mặt đất bên dưới.

Hứa Thâm nhìn về phía lão giả, từ trong đáy mắt lộ ra hàn ý dày đặc: “Ở ngay trước mặt tôi, lại muốn giết bạn của tôi, ông muốn Mặc gia bị tiêu diệt sao?!”

Lão giả vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, nói: “Giọng điệu quá mức ngang ngược, để tao giải quyết mày trước đã!”

Lão lập tức rút khư lực vào trong cơ thể con Huyết Long đang nằm dưới đất, khiến cơ thể Huyết Long lại một lần nữa tỏa sáng sinh cơ.

Nó phát ra một tiếng rít gào đầy giận dữ, điên cuồng giết về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm trực tiếp mở rộng phạm vi lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, lại phát hiện lĩnh vực của mình vừa bị Huyết Long trực tiếp xé rách, đối phương như một con đao nhọn, có thể bỏ qua hết thảy mọi lĩnh vực trước mặt mình.

Hứa Thâm cũng nổi giận gầm lên một tiếng, không còn ý đồ áp chế đối phương nữa, ngược lại, hất dồn toàn bộ năng lực đều tăng phúc lên người chính mình.

Lực lượng cuồng bạo bùng nổ, đột nhiên bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, trực tiếp chuyển tới sau lưng Huyết Long, hai tay ôm lấy cái đuôi rồng của nó.

“Roi xuống cho ta! !” Hứa Thâm rống giận một tiếng, hai tay cùng phát lực, dứt khoát túm lấy thân thể Huyết Long, bày ra động tác muốn ném văng nó đi, rồi hung hăng quật thẳng con rồng to lớn nọ xuống mặt đất.

Bởi vì vội vàng muốn ra tay giải cứu Mặc Tiểu Tiêu, Hứa Thâm trực tiếp từ tầng thứ tư trong Khư giới bước vào hiện thực. Rồi theo phản ứng dây chuyền, vì đuổi giết hấn, Huyết Long cũng hạ xuống hiện thực.

Bởi vậy, chiến trường diễn ra hồi giao phong lúc này chính là hiện thực, và con Huyết Long nọ bị Hứa Thâm hung hăng ném thẳng xuống đám người đang vây xem sự kiện trừng phạt bên dưới kia.

Cả đám người nhìn thấy thần thú Huyết Long của Mặc gia từ trên trời ngã xuống, lập tức phát ra từng tiếng kinh hô đầy sợ hãi, rồi ngay sau đó, mặt đất điên cuồng rung chuyển, giống như một hồi động đất cấp mười vừa diễn ra.

Thân thể Hứa Thâm như một vị Thiên Thần hung hăng hạ xuống, đầu gối huých thẳng xuống đỉnh đầu con Huyết Long đang muốn bò lên, ép cho cái đầu của nó lại chui xuống hố sâu bên dưới, một mảnh bụi đất cuộn cuộn bay lên [1].

[1] : T không hình dung ra tại sao lại là huých đầu gối xuống, đập thẳng xuống không phải dễ hơn sao??? Nhưng tác biết là 一脚膝 – nhất cước tất : một đầu gối. Kỳ lạ nhỉ???

Không đợi bụi đất tán đi, hai tay Hứa Thâm đã túm lấy cặp sừng rồng cao chót vót kia, rồi hung hăng vung con Huyết Long lên, lại điên cuồng nện thẳng xuống mặt đất.

Khư lực toàn thân Huyết Long bị đập đến tán loạn. Nó phát ra một tiếng rống giận, không ngừng vặn vẹo thân hình ý đồ muốn giành lại không chế cơ thể, nhưng Hứa Thâm không có nó có cơ hội này.

Hai tay hấn liên tiếp vung lên, nện xuống, đập cho mặt đất hai bên xuất hiện một cái hố to sâu hơn mười mét.

Mãi cho đến khi huyết quang trên người Huyết Long tan biến hết, khư lực cũng không còn, Hứa Thâm mới ném thân hình to lớn của nó về phía đám người đang ngồi vây xem.

Tiếng kinh hô liên tục vang lên trên hàng ghế quan sát, cả đám người đều hồn vía lên mây, vội vàng chạy trốn.

Nhưng cũng có người không kịp chạy trốn, lập tức bị Huyết Long đập trúng, bị nghiền thành tương thịt tại chỗ.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn về phía lão giả đang đứng ngay giữa không trung. Lần này hẳn không mang Hải Tước và Linh Lục đi cùng, nếu không, giải quyết hai vị quân vương của Mặc gia này căn bản không cần cố sức như vậy.

Khi Hứa Thâm và lão giả nọ đang giao chiến, Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly đang đứng tại Khư giới bên ngoài trang viên, cũng nghe được động tĩnh bên trong.

Giang Vân Lưu ngưng thần lắng nghe, sắc mặt khế biến, nói: “Hình như đã bùng nổ chiến tranh rồi.”

“Nếu không, chúng ta vào xem đi?” Giang Nguyệt Ly dò hỏi.

Giang Vân Lưu do dự một chút, cuối cùng cũng gật gật đầu. Hai người bọn họ nhanh chóng xuyên qua trang viên, tiến vào quảng trường của Mặc gia.

Hai người vừa tới, đã nhìn thấy một màn Hứa Thâm vung Huyết Long lên lại đập Huyết Long xuống, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ thực sự không ngờ Hứa Thâm lại dám khai chiến cùng Mặc gia ngay tại chỗ này, đây chính là hang ổ của Mặc gia đó!

“Không biết lý lẽ! !” Lão giả nhìn thấy khán phòng bị Huyết Long đè sụp, sắc mặt vô cùng khó coi. Lão gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm: “Mày dám giương oai ở nơi này, tao nhất định sẽ khiến cho quân chủ của hội nghị chế tài mày!”

“Ông mở miệng ngậm miệng đều nói hai chữ giương oai. Được, lúc trước tôi còn không giương oai, hiện tại tôi sẽ thực sự làm càn cho ông xem!” Ánh mắt Hứa Thâm phát lạnh, bỗng nhiên hắn nâng tay, khư lực hội tụ trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, khư lực hội tụ đã ngưng kết thành sợi khư.

“Ở nơi này, còn có ai để ý tới cô nữa không?” Hứa Thâm nhìn về phía Mặc Tiểu Tiểu.

Mặc Tiểu Tiểu sửng sốt, lại không khỏi nhìn xuống phía dưới. Cô thấy được từng gương mặt quen thuộc với mình ở dưới kia, nhưng cũng chính vì những gương mặt quen thuộc kia, cô mới rơi xuống nông nỗi này, về mặt không khỏi ảm đạm xuống.

“Đã không còn nữa.”

Hứa Thâm nghe vậy, cũng không tiếp tục khách khí thêm, hần trực tiếp phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn.

Sợi khur bắn nhanh ra, được lĩnh vực tăng phúc gia tốc, chúng nhanh chóng hóa thành từng luồng lưu quang mang theo uy lực tương đương với súng ngắm, rồi trong nháy mắt, đã rơi thẳng vào giữa đám người bên dưới.

Trong phút chốc, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, vô số những âm thanh thảm thiết vang lên.

Chương 934: Tùy Ông, Nhưng Nếu Tôi Không Chết, Mặc Gia Các Người Sẽ Phải Chết!!!

“Dừng tay! !” Lão giả tức giận đến phát run, lập tức rống lên một tiếng, điên cuồng thao túng Huyết Long đánh về phía Hứa Thâm.

Đột nhiên Hứa Thâm lẳng không đạp xuống một cước, dẫm lên đầu Huyết Long, rồi trực tiếp đá nó rơi thẳng xuống dưới.

Huyết Long này vốn là khur binh truyền thuyết, không thể phá hủy được, bởi vậy Hứa Thâm chẳng buồn chú ý đến nó nữa, ngược lại, hần tăng tốc lao thẳng về phía lão giả đang điều khiển Huyết Long kia.

Sắc mặt lão giả đại biến, vội vàng rút lui về phía sau, đồng thời hai tay vung lên, năng lực ập xuống.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn của mình vừa chạm phải một cây đao nhọn, lại bị nó hung hăng xé rách.

Hần rất hiếm khi gặp phải loại tình huống này, xem ra đối phương cũng không phải kẻ vô dụng, có thể ngăn chặn ảnh hưởng suy yếu của lấy nhỏ đổi lớn.

Nhưng đương nhiên hiệu quả tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn lại không thể bị xé rách, tốc độ của Hứa Thâm cực nhanh, đã mau chóng lao đến trước mặt lão giả nọ, quyền cước vô tình, nện thẳng vào lồng ngực lão.

Lão giả rống giận vung tay lên, tạo thành vuốt sắc như đao, muốn xé rách song chưởng của Hứa Thâm xuống dưới.

Ngay khi đôi bên va chạm vào nhau, cánh tay của lão lập tức bị chấn động đánh tan, mà cánh tay Hứa Thâm cũng không yên ổn, lại xuất hiện từng đường nứt toác.

Đáy mắt Hứa Thâm phát lạnh, bỗng nhiên hai mắt nhìn thẳng vào đối phương.

Lão giả bị Hứa Thâm chăm chú nhìn như vậy, trong lòng run rẩy, thậm chí hô một tiếng không xong rồi, nhưng chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, thế giới trước mắt đã điên đảo.

Ngay sau đó, lão nhìn thấy bên trong Mặc gia bộc phát từng hồi tai họa, trận lũ bất ngờ, núi lửa hoạt động, khắp nơi đều là biển máu.

Lão giả phát ra một tiếng rống giận, muốn thoát khỏi ảo cảnh trước mắt, đi ra ngoài, nhưng lại phát hiện những ánh lửa kia trực tiếp ập thẳng vào mặt mình, cảm giác nóng cháy vô cùng chân thật.

Lão có cảm giác, nếu bản thân ngã xuống trong loại ảo cảnh này, thì thân thể bên ngoài cũng sẽ tiêu vong.

Phanh!

Ngay khi lão giả nọ vừa rơi vào bên trong lòng giam tâm linh, thân thể lão cũng lập tức đứng yên tại chỗ.

Hứa Thâm không chút do dự, trực tiếp xuất ra một quyền đánh bạo đầu kẻ địch. Sau đó, hắn dùng hai tay hung hăng kéo một cái, bộ thân thể lão giả trước mặt cũng bị xé toạc ra thành hai nửa.

Bang bang!

Hứa Thâm liên tiếp ra quyền, đánh cho thân thể lão giả nọ hoàn toàn dập nát, mới chịu dừng tay lại.

Nhưng ngay sau đó, trong hư không, những mảnh nhỏ thân thể đã đập nát văng tung tóe khắp nơi kia lại đang chậm rãi khép lại.

Hứa Thâm đã dự đoán được loại tình huống này từ trước, hắn trực tiếp thông qua lĩnh vực trấn áp, khiến cho những phần máu thịt này không thể tụ tập lại.

“Tìm được khư binh chưa?” Hứa Thâm quay đầu, nhìn về phía Tinh Quân.

Tinh Quân đang mãi xem cuộc chiến, bị Hứa Thâm bắt chợt nhìn qua như vậy, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, gã vội vàng cười ngượng ngập một tiếng, nói: “Tôi tìm ngay đây, tìm ngay đây...”

Gã thực sự không ngờ được, rõ ràng một mình Hứa Thâm đang đồng thời đấu với hai vị quân vương của Mặc gia, vậy mà hắn vẫn còn lòng dạ thanh thoi để chú tâm đến chuyện đi tìm khư binh của gã.

“Đây là lực lượng đã đánh tan Mạt Di La sao? Rõ ràng hắn còn chưa dùng tới khư binh đã mạnh như vậy...” Ánh mắt Tinh Quân không ngừng lay động. Gã cứ có cảm giác Hứa Thâm vẫn còn che giấu lực lượng, chưa thi triển ra hết.

Đến đây, Tinh Quân lập tức phát động năng lực, thi triển bói toán, rồi nhanh chóng tìm được mục tiêu ngay bên trong đám người đang vây xem xung quanh.

Tinh Quân cũng không khách khí, trực tiếp bay vút qua, tóm lấy tên hình thái thứ hai đang ẩn giấu kiện khư binh thích hợp kia, dứt khoát móc kiện khư binh đang ở bên trong cơ thể đối phương ra.

Chờ lấy được khư binh rồi, Tinh Quân quay về trước mặt Hứa Thâm, nói: “Cậu có muốn dung hợp nó ngay bây giờ không?”

Hứa Thâm tiếp nhận khư binh, nhìn thoáng qua rồi thu lại, ánh mắt hắn vẫn một mực nhìn chăm chăm vào đồng máu thịt đang không ngừng khôi phục trên tay, đôi mắt lóe sáng.

Cuối cùng, Hứa Thâm cũng không hoàn toàn phá hủy những phần máu thịt ấy, mà dính chúng lại với nhau.

Rất nhanh, thân thể lão giả nọ đã phục hồi lại như cũ, tinh thần của lão cũng thoát khỏi ảnh hưởng của lồng giam tâm linh.

Và rõ ràng bản thân đã thoát khỏi nhưng lão chỉ dám hướng ánh mắt vừa kinh hãi vừa tức giận nhìn về phía Hứa Thâm, mà không dám tiếp tục mạo muội ra tay.

Hứa Thâm nắm trong tay thứ lực lượng có thể chém giết lão, trong khi Mặc gia lại tuyệt đối không thể mất đi sự bảo hộ của lão, nếu không chắc chắn cả gia tộc sẽ đi đến bước đường cùng.

“Chuyện hôm nay coi như hòa đi, nếu sau này để tôi nhìn thấy ông làm gì đó nhắm vào thành Quang Minh, sẽ trực tiếp giết qua bên này.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

“Cậu quá mức ngang ngược, không giảng đạo lý!” Lão giả nọ tức giận đến nổi mặt đỏ tới mang tai.

Dưới kia đã máu chảy thành sông, Hứa Thâm này trực tiếp ra tay giết nhiều đệ tử Mặc gia như vậy ngay trước mặt mọi người, thế mà hiện giờ hắn còn dám nói chuyện hôm nay coi như hòa?

Lấy cái gì để hòa?

“Là mấy người mạo phạm trước.” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói.

Lão giả tức đến bật cười, nói: “Cậu tự ý xông vào Mặc gia chúng ta, giết thành viên hạch tâm của Mặc gia chúng ta, còn nói chúng ta mạo phạm trước? Chuyện hôm nay tôi nhất định sẽ báo lại cho hội nghị thống trị, để quân chủ tới phán xử công bằng!”

“Tùy ông, nhưng nếu quân chủ tới tìm tôi phiền toái, chỉ cần tôi không chết, thì Mặc gia các người phải chết!” Ánh mắt Hứa Thâm lạnh như băng nói.

Lão giả nọ biến sắc, trong lòng giận điên lên, ánh mắt một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, hai tay đã nắm chặt đến phát ra âm thanh ca ca rung động, lại không nói được một lời nào.

Đúng là Hứa Thâm mạo phạm Mặc gia. Nếu lão tới trước mặt quân chủ xin bọn họ rủ lòng thương, tuyệt đối có thể xin được

quân chủ ra tay, nhưng những người Hứa Thâm giết chỉ là hình thái thứ hai của Mặc gia thôi, hình phạt của quân chủ nhiều nhất cũng chỉ là ra tay khiển trách Hứa Thâm một phen.

Dù sao mạng của hình thái thứ hai và quân vương cũng chênh lệch quá xa.

Nếu vì một đám hình thái thứ hai mà giết chết Hứa Thâm, cũng sẽ làm những vị quân vương khác bất mãn, chẳng khác nào kéo thấp thân phận của quân vương xuống.

Chương 935: Còn Phải Xem Tâm Trạng Của Tôi Đã!

“Tôi nhớ kỹ cậu rồi!” Lão giả cắn răng, gần từng chữ một.

“Tôi tên là Hứa Thâm, thành chủ thành Quang Minh.” Hứa Thâm nhắc lại.

Nói xong, hấn dắt theo Mặc Tiểu Tiểu, lập tức xoay người rời đi.

Nhìn thấy Hứa Thâm kiêu ngạo như thế, lão giả nộ nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến dậm chân, nhưng chỉ có thể giấu uất ức vào trong lòng.

Thứ nhất, hội nghị thống trị cũng không phải dễ tìm như vậy.

Thứ hai, nếu tranh chấp này không dính tới mạng sống của quân vương, quân chủ hội nghị bên kia sẽ không để ý tới.

Huống chi, ngay cả khi lão tìm được hội nghị, rồi thuyết phục được quân chủ ra tay, thì nhiều nhất bọn họ cũng thoáng trừng phạt Hứa Thâm một phen nhẹ nhàng thôi.

Còn Hứa Thâm, chờ sau chuyện này, hấn sẽ tới tìm Mặc gia phiên toái.

Bọn họ thực sự chịu không nổi.

“Thằng khốn chết tiệt!” Lão giả lặng lẽ nhìn Hứa Thâm rời đi, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể đánh nát răng rồi nuốt vào trong bụng.

Lại nói, Hứa Thâm có thể đánh bại cả lão và Minh Nguyên, hiển nhiên lực lượng bản thân hấn tuyệt đối không thể khinh

thường, rất khó báo được mối thù này, hơn nữa, muốn báo thù cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trừ phi Mặc gia bọn họ lại sinh ra vị quân vương thứ ba.

Nhưng chuyện này cũng rất khó.

Dù bản thân xuất thân từ một trong bảy đại gia tộc tại nội thành, nhưng giờ khắc này, lão giả cũng chỉ có thể cố gắng thừa nhận loại cảm giác uất ức và bất đắc dĩ.

Chờ sau khi Hứa Thâm và Tinh Quân rời đi rồi, lão giả mới chuyển ánh mắt nhìn về phía Mặc Minh Nguyên còn đang sững sờ đằng kia. Lão vội vàng tiến lên, bắt lấy bả vai Mặc Minh Nguyên rung lắc hồi lâu.

Cuối cùng, bên trong đôi mắt Mặc Minh Nguyên mới khôi phục lại một chút tỉnh táo.

“Ừm? Nơi này là... Mặc gia?” Mặc Minh Nguyên phục hồi lại tinh thần, vẫn có chút ngây ngời.

Vừa rồi ông ta còn nhìn thấy bản thân đã trở thành quân chủ hội nghị, quản lý toàn bộ nội thành, Mặc gia cũng trực tiếp nhảy vọt một bậc, di chuyển toàn tộc vào trong thành Vân ở lại.

Ai ngờ ngay khi mở mắt ra, ông ta lại phát hiện bản thân mình còn đang ở bên trong nhà cũ của Mặc gia.

“Câu không sao là tốt rồi.” Lão giả nhìn Mặc Minh Nguyên đã khôi phục lại tỉnh táo, lúc này mới thở nhẹ một hơi.

Mặc Minh Nguyên ngậy ngốc sững sốt một hồi, dần dần suy nghĩ cũng chậm rãi tập trung trở lại, đột nhiên ông ta hiểu ra, vừa nãy bản thân đã rơi sâu vào bên trong ảo thuật rồi.

“Thằng nhóc kia đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi?” Mặc Minh Nguyên nhìn từng đồng hài cốt rải rác, hỗn loạn bên dưới, ánh mắt có chút kinh ngạc, rồi không nhịn được mở miệng hỏi: “Ngay cả ông ra tay cũng không thể giữ hân lại?”

Lão giả khẽ lắc đầu, lúc này cũng chẳng có tâm trạng đâu mà nhiều lời.

“Tôi cứ cho rằng cậu sẽ xử lý bọn họ.” Tinh Quân vừa cùng Hứa Thâm rời khỏi trang viên của Mặc gia, chợt cười khẽ nói.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái, nói: “Nếu tôi thực sự xử lý bọn họ, thì anh cũng chạy không thoát được đâu, chờ đến lúc quân chủ hội nghị tới điều tra, tôi sẽ nói với bọn họ là anh theo giúp tôi.”

Tinh Quân im lặng một lát, chợt cười khỏ nói: “Tới khi nào tôi mới có thể khôi phục tự do?”

“Chờ sau khi anh giúp tôi tìm xong khư binh.” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Cậu đừng bảo là xong một kiện lại tới kiện khác nhé?”

Hứa Thâm từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nói rằng: “VẬY còn phải xem tâm trạng của tôi nữa.”

Tinh Quân thoáng im lặng, trong lòng có chút buồn khổ, nhưng trong đầu lại nhanh chóng chuyển động, đang tập trung suy nghĩ về khả năng thoát thân của mình.

Chờ đến lúc hai người cùng bay ra bên ngoài trang viên, Hứa Thâm nhanh chóng lấy kiện khư binh Tinh Quân vừa tìm được ra, sau đó cũng lấy binh thư ra, dung hợp chúng lại với nhau.

Hiện giờ quyền trọng của binh thư đã tiếp cận 30, cho nên Hứa Thâm không dám mạo muội giao binh thư vào trong tay Tinh Quân nữa, tránh chuyện khư binh xuất hiện tình huống đặc thù nào đó, bị đối phương nắm giữ, rồi vượt ngoài tầm điều khiển của hắn.

Rất nhanh, hai kiện khư binh đã hấp thu lẫn nhau, Hứa Thâm lại dung hợp binh thư, liền nhìn thấy quyền trọng của nó đã đạt tới 29, cũng tăng thêm một loại quý kế, tên là Khổ Nhục Kế.

Quý kế này rất mạnh, khi bản thân bị thương sẽ nhận được tăng phúc trên phương diện tốc độ và lực lượng, bị thương càng nặng, hiệu quả tăng phúc càng rõ ràng, nếu thân thể bị đánh cho tan nát, lực lượng sẽ được tăng phúc đến mức tận cùng, đồng thời năng lực tự lành cũng sẽ đạt tới cực hạn, có thể khôi phục lại chỉ trong nháy mắt.

Một khi chọn dùng loại quý kế này, gần như có thể bất tử trong ngắn hạn.

“Còn thiếu ba kiện...” Đôi mắt Hứa Thâm chớp động, trong lòng càng thêm chờ mong.

Sau khi quyền trọng đạt tới 29 điểm, thời gian hoán đổi quý kẻ cũng được rút ngắn lại. Lần này đã ngắn lại chỉ còn nửa giờ.

Tinh Quân tiếp tục bói toán, kết quả cũng xuất hiện rất nhanh.

Hai người lại nhanh chóng bay theo phương hướng bói toán chỉ dẫn.

Giang Vân Lưu và Giang Nguyệt Ly cũng theo hai người bọn họ bay khỏi trang viên của Mặc Gia. Tới đây, hai người bọn họ khẽ liếc nhau, cuối cùng vẫn lựa chọn yên lặng đi theo.

“Hình như nó không nằm bên trong nội thành...”

Sau khi hai người bọn họ một mực vượt qua mấy thành khu bên trong nội thành, tiếp tục đi thẳng đến vùng biên giới, Tinh Quân mới dừng lại, bói toán thêm một lần nữa, và phát hiện phương hướng vẫn chỉ thẳng về phía trước.

“Chỉ cần không ở bên trong hội nghị là được.” Hứa Thâm nói, không ở nội thành càng dễ làm hơn.

Rất nhanh, hai người đã vượt qua tường cao, rời khỏi nội thành. Lần này phương hướng chỉ thẳng ra bên ngoài nội thành, đi tới một tòa thành Đê.

Và rõ ràng là Tinh Quân nhận ra tòa thành Đê này: “Là thành Sơn Hỏa, không ngờ địa điểm chỉ dẫn lại ở nơi này. Trong thành Sơn Hỏa có ba vị quân chủ, một vị là thành chủ, một vị là phó thành chủ. Người lần trước cậu gặp là vị phó thành chủ kia, còn một vị quân vương khác nhưng có vẻ như người nọ đang đi lang thang bên ngoài rồi.”

Hứa Thâm nghĩ đến người đàn ông trung niên từng tới bao vây tiêu diệt Nghĩ Hậu lần trước, hắn khẽ gật đầu, nói: “Lúc ấy, ông ta mời tôi đến nơi này chơi một chuyến, hiện tại tôi đã đến đây rồi, cũng nhân tiện đi gặp đối phương.”

Chương 936: Hỏa Phượng! Thành Sơn Hỏa!

“Ừm?” Tinh Quân kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm: “Chẳng lẽ ông ta không chết?”

“Anh cũng có thể chuồn đi, thì sao người ta có thể dễ dàng chết như vậy?” Hứa Thâm liếc xéo gã một cái.

Tinh Quân cười khở một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ một mực cúi đầu tiếp tục bói toán.

Rất nhanh, phương hướng đã có biến hóa, hai người nhanh chóng bay về phía chỉ dẫn.

Phong cách kiến trúc bên trong thành Sơn Hỏa khác hoàn toàn với thành Quang Minh, mặt đất đều có màu đỏ sậm giống như nham thạch bị lửa thiêu đốt, sắc thái kiến trúc cực kỳ đơn điệu, có cảm giác như bị người ta bôi trét lung tung một đồng màu gan heo lại với nhau, nếu nhìn lâu sẽ khiến người khác không khoẻ.

Bên trong thành rất ít trồng thực vật, đa phần đều là những khu đất trọc, các loại kiến trúc đều được xây dựng từ những khối nham thạch lớn.

Cư dân bên trong thành đều trùm khăn kín đầu, ăn mặc rất bảo thủ. Trên đường còn xuất hiện một hồ bão cát thật lớn, có cảm giác như đang bước đi trong sa mạc.

“Mấy người muốn đi cùng chúng tôi bao lâu nữa?” Bóng dáng Hứa Thâm thoáng ngừng lại, hắn quay đầu nhìn về phía Giang Vân Lưu.

Giang Vân Lưu hơi chút sửng sốt, rồi cười ngượng ngập nói: “Tôi chỉ muốn nhìn dáng vẻ của kiện khur binh hoàn mỹ được cậu tập hợp đầy đủ kia một chút thôi. Một khắc tận mắt chứng kiến ấy tuyệt đối sẽ là một khắc tôi vĩnh viễn ghi nhớ cả đời.”

“Tốt hơn hết là ông đừng mơ tưởng nữa.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Khẳng định là tôi sẽ giữ loại thời khắc đó lại cho một mình mình thưởng thức, dù ông có đi theo cũng vô dụng.”

Giang Vân Lưu lập tức ngăn người, nụ cười trên mặt có chút cứng đờ, nói: “Chúng ta chỉ muốn nhìn xem thôi, sẽ không để lộ bí mật.”

Hứa Thâm chỉ lặng lẽ nhìn lão, không nói chuyện.

Nụ cười trên mặt Giang Vân Lưu dần trở nên miễn cưỡng, lão chỉ có thể đưa mắt nhìn Giang Nguyệt Ly bên cạnh.

Giang Nguyệt Ly biết suy nghĩ trong lòng lão, nhưng theo những gì cô nhìn thấy thì trong đáy mắt Hứa Thâm đã không còn nét dịu dàng dành cho cô như những ngày xưa nữa rồi.

Có lẽ chuyện với Hàn gia lúc trước đã xóa sạch tình nghĩa trong lòng Hứa Thâm.

Cô khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng nói với Giang Vân Lưu: “Lão tổ, chúng ta đi thôi, đúng là loại chuyện bí ẩn này cũng không thích hợp công khai cho chúng ta xem.”

Giang Vân Lưu hơi sững sờ, thấy cô không chịu mở miệng cầu xin Hứa Thâm, chỉ có thể từ bỏ, trong lòng thâm than một tiếng, rồi chấp tay nói với Hứa Thâm: “Đã mạo muội rồi, chúc cậu may mắn.”

Nói xong, lão lập tức xoay người rời đi.

Hứa Thâm chờ cho đến khi hai người bọn họ đi xa, mới để Tinh Quân tiếp tục chỉ đường.

“Tốt xấu gì Giang gia này cũng là một trong bảy đại gia tộc, cậu không có ý định kết giao thân thiết với người ta sao?”
Tinh Quân tò mò hỏi.

Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Ở trước mặt lực lượng thống trị tuyệt đối, loại thế lực chỉ có vẻ bề ngoài mà không thiết thực này đều vô tác dụng.”

Tinh Quân cẩn thận suy ngẫm lời nói của Hứa Thâm một lát, cuối cùng cũng gật gật đầu: “Cũng đúng, nếu có thể trở thành quân chủ, thì có bao nhiêu cái Giang gia cũng vô dụng.”

Rất nhanh, hai người bọn họ đã đi đến con đường dẫn vào một tòa phủ đệ xa hoa trên núi.

“Hai vị khách quý, xin thứ lỗi vì không có tiếp đón từ xa.”
Một âm thanh to rõ, lập tức truyền đến từ dưới mặt đất.

Tinh Quân cúi đầu nhìn lại, rất nhanh đã trông thấy hai bóng người một nam một nữ đang chạy như bay đến.

Khiến cho Tinh Quân có chút giật mình, bởi vì người nam nọ đúng là vị trung niên từng tới bao vây tiêu diệt Nghĩ Hậu cùng

bọn họ, mà cô gái đi cùng đối phương kia đang mặc một bộ chiến giáp màu đỏ giống như hỏa diễm, có một mái tóc dài đỏ đậm, dáng người hấp dẫn nóng bỏng, đúng là thành chủ thành Sơn Hỏa. Hỏa Phượng.

“Là cậu sao?” Trung niên nọ vừa nhìn thấy Hứa Thâm, con ngươi hơi co rút lại.

Hiển nhiên ông ta hoàn toàn không ngờ Hứa Thâm lại đi đến nơi này. Sắc mặt khẽ biến hóa, ông ta lập tức cười cười với Hứa Thâm, đồng thời nhanh chóng truyền âm cho Hỏa Phượng bên người.

“Hắn chính là người đã giết Nghĩ Hậu kia?” Đôi mắt Hỏa Phượng mặc chiến giáp đỏ sậm thoáng chấn động một phen, cô ta không nhịn được, lập tức quan sát Hứa Thâm từ trên xuống dưới.

Về phần Tinh Quân bên cạnh, vốn là bạn cũ của bọn họ, thành chủ thành Tinh Sầu, cô ta đã sớm gặp mặt đối phương rồi.

“Vị này chính là Hỏa Phượng.” Tinh Quân ở bên cạnh Hứa Thâm, lập tức giới thiệu giúp hắn.

Hứa Thâm đã hiểu, cũng lên tiếng lịch sự nói: “Chúng tôi đi ngang qua vùng đất xinh đẹp này, đã quấy rầy hai vị rồi.”

“Cậu không đến làm khách sao?” Hỏa Phượng có chút hứng thú nhìn về phía Hứa Thâm.

“Cô hoan nghênh sao?” Hứa Thâm hỏi lại.

Hỏa Phượng cười cười: “Nếu đã là khách, đương nhiên tôi sẽ hoan nghênh.”

“Nếu được cô hoan nghênh, đương nhiên tôi sẽ ở lại làm khách.” Hứa Thâm nói.

“Sau khi từ biệt lần trước, xem ra hiện giờ Nghĩ Hậu đã hoàn toàn bị cậu giải quyết rồi. Lâu lắm không gặp.” Trung niên bật ra một tiếng cười dài, nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm liếc mắt đánh giá ông ta một cái, nói: “Lần này ông xuất hiện trước mặt tôi chính là bản thể sao?”

Nụ cười trên mặt trung niên khẽ biến, lập tức mở miệng nói: “Đương nhiên rồi.”

Hứa Thâm cười cười, đương nhiên hắn sẽ không tin tưởng, lại bình thân nói: “Hôm nay chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, chờ làm xong chính sự, có rảnh sẽ tới tìm hai vị gặp mặt một phen.”

Hỏa Phượng hỏi: “Cần tôi hỗ trợ không?”

“Không cần.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn Hỏa Phượng một cái, chợt nói: “Về sau nếu có rảnh, hai vị cũng có thể đến thành Quang Minh làm khách một phen. Máy vị quân vương thành Để chúng ta cần phải chung tay hỗ trợ lẫn nhau mới đúng.”

Hỏa Phượng nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Thâm, đôi mắt chớp động một chút, lại cười cười đồng ý.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa thêm nữa, đã nhanh chóng nói lời từ biệt với hai người bọn họ rồi đi theo Tinh Quân tiếp tục hành trình tìm kiếm khư binh.

“Xem ra bọn họ thực sự chỉ đi ngang qua thôi...” Trung niên nọ nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm, từ trong đáy mắt có một tia kiêng kỵ.

“Một vị năng lực giả thời gian như Nghĩ Hậu lại thật sự thua trong tay hắn?” Hỏa Phượng có chút đăm chiêu nói: “Xem tình huống của Tinh Quân, có vẻ như anh ta đang bị hắn ép buộc phải đi cùng. Kẻ này có thể đánh bại năng lực giả thời gian vốn được xưng tụng là năng lực chỉ vương, chắc hẳn thực lực của hắn đã tiếp cận quân chủ rồi.”

Trung niên khẽ gật đầu: “Hắn là một kẻ vô cùng đáng sợ.”

Hỏa Phượng khẽ nheo mắt một chút, rồi không nói chuyện, đã nhanh chóng xoay người quay về phủ thành chủ bên dưới.

Chương 937: Ở Trong Biển Khư ...

Bên kia, Hứa Thâm theo Tinh Quân đi thẳng một đường, rất nhanh đã tìm đến mục tiêu.

Mục tiêu lần này được giấu bên trong bảo khố của một tổ chức, chỉ là một món khư binh không chút thu hút, nhưng không nghĩ tới nó lại chính là mục tiêu tương xứng với Quý Bộ Binh Thư có chỉ số quyền trọng 29.

Hứa Thâm nhanh chóng dung hợp hai món khư binh, nhìn thấy chúng nó nhanh chóng hòa vào nhau, và tin tưởng bản thân không có tìm lầm.

Quyền trọng 30!

Hứa Thâm bỏ kiện binh thư vừa dung hợp xong kia vào trong thân thể, rồi lập tức cảm nhận được một loại quỹ kế mới vừa tăng thêm lên.

Tiên Tay Dắt Dê

Có thể ngẫu nhiên đoạt lấy một bộ phận vật thể từ trên người địch nhân, vật thể này chính là máu thịt, khư binh, khư lực, linh thể lực lượng... vân vân.

Mà thời gian có thể hoán đổi quỹ kế trong binh thư, cũng từ nửa giờ đã ngắn lại đến 5 phút một lần!

Mỗi 5 phút có thể hoán đổi một loại quỹ kế!

Lúc trước, mỗi lần quyền trọng tăng lên, đều giảm bớt nửa giờ, bởi vậy Hứa Thâm cho rằng, sau khi dung hợp lần này, hẳn có thể vô hạn hoán đổi quỹ kế, không nghĩ tới nó vẫn cần thời gian làm lạnh.

Đúng là 5 phút một lần, có vẻ rất nhanh, nhưng ở trong chiến đấu cực hạn, ý nghĩa của nó lại không lớn.

Bởi vì tuyệt đại đa số những trận chiến đấu hoàn toàn có thể phân ra thắng bại chỉ trong vòng 5 phút.

Có thể nói thế này, những vị quân vương với kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, chỉ cần 5 phút cũng đủ để thử ra chi tiết của địch nhân, và trong trường hợp bọn họ đã thử ra kết quả tương đối tốt rồi, đương nhiên sẽ trực tiếp ra tay, đánh một kích toàn lực để giành chiến thắng, tuyệt đối không dễ dàng để bản thân rơi vào một trận chiến giằng co.

Dù sao chiến đấu cũng cùng một đạo lý với săn bắn.

Trong một cuộc đi săn, những thợ săn đỉnh cấp đều hiểu và biết cách giữ lại thể năng cũng như con bài chưa lật cho mình, bọn họ tuyệt đối không dễ dàng bộc lộ ra hết, hoặc đánh cho đến khi bản thân kiệt sức.

“Đáng tiếc, quyền trọng đã đạt tới 30, nhưng quý kế trong binh thư vẫn chỉ có thể xuất hiện ngẫu nhiên.” Hứa Thâm thử thúc giục binh thư, và quý kế đạt được chính là Khổ Nhục Kế lúc trước.

Hiển nhiên, ngoại trừ phối hợp với loại năng lực như của Tinh Quân, bất kể kiện khư binh này rơi vào tay ai, đối phương vẫn không thể lựa chọn được quý kế.

“Thế nào rồi?” Tinh Quân nhìn về phía Hứa Thâm, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong, nói: “Đã lên tới 30 quyền trọng rồi? Đây đã là giá trị cực hạn mà quân vương chúng ta có thể thừa nhận được, lại hướng lên trên, cũng chỉ là lý luận trong truyền thuyết. Suy cho cùng, thật sự có thể hoàn thành khư binh 32 quyền trọng hay không vẫn còn là một ẩn số.”

“Anh có thể cảm nhận được mục tiêu dung hợp tiếp theo không?” Hứa Thâm lập tức hỏi.

Tinh Quân lập tức thử tiến hành bói toán.

Và lần này, gã có thể cảm nhận được thật rõ ràng rằng khư lực của bản thân đang tiêu hao nhanh chóng, là trôi đi cực kỳ nhanh chóng.

Tới mức, chỉ trong nháy mắt, khư lực trong cơ thể đã tiêu hao quá nửa, thậm chí nó còn vượt quá lượng khư lực tiêu hao khi Tinh Quân dự đoán về một vị quân vương mà gã từng giao thủ lúc trước.

Rất nhanh, kết quả bói toán đã lộ ra, nó chỉ về một vị trí nào đó.

“Ở bên kia, nhưng cảm giác có chút mơ hồ, tôi không thể xác nhận được.” Tinh Quân nói, từ trong ánh mắt gã lộ ra hào quang.

Còn có thể tiếp tục tìm được mục tiêu dung hợp tiếp theo, nghĩa là bọn họ hoàn toàn có thể làm được chuyện khư binh dung hợp trên lý luận kia, cũng có nghĩa là khư binh hoàn mỹ 32 quyền trọng thực sự tồn tại.

Chẳng lẽ một kiện khư binh hoàn mỹ, chưa một người nào từng được trông thấy, thậm chí còn chưa bao giờ buông xuống hiện thực, lại sắp sửa thành hình trước ánh mắt chứng kiến của gã?

Tuy thứ đó không thuộc về mình, nhưng trong lòng Tinh Quân vẫn không khỏi có vài phần kích động.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu: “Dẫn đường.”

Tinh Quân nhanh chóng lao về phía trước, Hứa Thâm lại mang theo Mặc Tiểu Tiểu đi theo đằng sau.

Dọc theo đoạn đường này, Mặc Tiểu Tiểu vẫn một mực im lặng, không nói gì.

Cô nhìn ra được Hứa Thâm đang bận làm việc. Hơn nữa dù Hứa Thâm đã cứu giúp cô, nhưng cô lại có thể cảm nhận được Hứa Thâm của hiện giờ có chút khác biệt so với hần của lúc ban đầu, bởi vậy suốt chặng đường này, cô ấy vẫn đảm nhiệm vai trò của một người vô hình, không lên tiếng càng không đáp lại.

Rất nhanh, dọc theo phương hướng mà bói toán chỉ dẫn, Hứa Thâm cùng Tinh Quân đã chạy ra bên ngoài thành Sơn Hỏa, đi vào khu vực hoang nguyên bên ngoài thành.

Nơi này vốn bị sương mù dày đặc bao quanh, những con du thi bò sát đất.

Hai người tiến về phía trước chưa được bao lâu, đã dừng lại ngay gần một tòa sơn cốc.

Sơn cốc này ở vào tầng thứ tư trong Khư giới, trên không có một vết rách màu đen. Mỗi khi mảnh sương mù dày đặc phủ cận lan tràn đến gần đó, chúng đều tự động tản ra bên ngoài, né qua cái khe kia.

Hứa Thâm có trí nhớ của Mạt Di La, hần nhận ra nơi này chính là thông đạo tiến vào biển khư.

Nhưng đây vốn không phải là nơi Mạt Di La từng tiến vào, nó là khe không gian tiến vào biển khư ở bên ngoài thành Sơn Hỏa.

“Ồ trong biển khư ...” Sắc mặt Tinh Quân khẽ biến.

Biển khư cực kỳ hung hiểm, bởi vì kể cả gã, sau khi tiến vào biển khư cũng phải vô cùng cẩn thận.

Hứa Thâm nhú mày, không nghĩ tới một kiện khư binh này lại được giấu tại nơi sâu xa như thế. Khó trách muốn dung hợp ra

một món khur binh hoàn mỹ lại gian nan đến vậy.

Lại nói, nếu không có Tinh Quân, ai có thể tưởng tượng được rằng, những kiện khur binh tương xứng kia sẽ nằm rải rác khắp nơi, Đông một món, Tây một kiện, có khi kết thúc một đời cũng không nhất định có thể sưu tầm được.

“Cậu muốn đi vào hay không?” Tinh Quân nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm đứng phía trước cái khe, trong lòng đang mải cân nhắc, không hề đáp lại.

Một lúc lâu sau, hắn mới đưa ra quyết định, cứ tạm ngừng lại một chút trước đã: “Đi vào biển khur rất hung hiểm, tôi cần chuẩn bị trước một chút.”

Dù sao khur binh cũng chạy không thoát, có Tinh Quân ở đây, bất cứ lúc nào gã cũng có thể bói toán định vị được nó, so sánh một chút cũng có thể hiểu được, trong chuyện này, quá trình tìm kiếm ôn hòa và chu toàn mới là ưu tiên hàng đầu.

Chương 938: Không Ở Bên Cạnh Tôi, Chẳng Lẽ Anh Muốn Ở Trong Bụng Tôi?

Thấy Hứa Thâm không quá vội vàng quyết đoán, Tinh Quân cũng thảnh thơi nhẹ một hơi, nếu bọn họ thực sự mạo muội tiến vào biển khur, dù thực lực của Hứa Thâm không kém, nhưng ở một nơi như thế này, bọn họ vẫn có thể xảy ra chuyện.

Suy cho cùng, ở bên trong cũng có quá nhiều đại khur cấp A, và hoàn toàn có thể nói rằng chúng hiện hữu ở khắp mọi nơi trong đó...

Tại một nơi như thế này, những con khur cấp thấp vốn không có đường sống sót, thậm chí khur cấp B còn hiếm thấy hơn cấp A.

“Đi, chúng ta quay về trước.” Hứa Thâm xoay người, trực tiếp quay về thành Quang Minh.

Tinh Quân khẽ há miệng, rồi cười khỏ nói: “Nếu không, cậu hãy để cho tôi trở về thành Tinh Sầu một chuyến, tôi cũng cần phải chuẩn bị một chút mà?”

“Anh muốn chuẩn bị cái gì?” Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã:
“Chẳng lẽ lúc anh tới gặp tôi còn chưa chuẩn bị đầy đủ hay sao?”

Tinh Quân im lặng.

Đúng vậy, đi gặp Hứa Thâm còn hung hiểm hơn tiến vào biển khơi.

Gã cười khò nói: “Nói gì thì nói, cậu cũng không thể cứ một mực kéo tôi theo bên cạnh mình như vậy được.”

“Vì sao lại không thể?” Hứa Thâm nói: “Không ở bên cạnh tôi, chẳng lẽ anh muốn ở trong bụng tôi?”

Toàn bộ lông tơ trên người Tinh Quân lập tức dựng thẳng đứng lên, gã không còn dám nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Phải biết rằng, kể cả đám hình thái thứ hai còn có một chút quái đản, càng đừng nói tới quân vương.

Hai người bọn họ từ thành Sơn Hỏa quay về nội thành, sau đó lại một đường xuyên thẳng qua, và từ nội thành trở lại thành Quang Minh.

Vì sao bọn họ không lựa chọn quay về thông qua dải hoang nguyên trải dài bên ngoài thành Đê?

Thứ nhất là lộ trình rất xa.

Thứ hai là đi đi lại lại ở nơi hoang dã cũng tương đối nguy hiểm.

Và kể cả nhóm quân vương bọn họ, cũng sẽ không dễ dàng có mặt ở nơi hoang dã quá lâu. Suy cho cùng, ở những nơi quá mức vắng vẻ, ít dấu chân người, rất dễ dàng có thể gặp được những con xác mạnh mẽ.

Chờ tới khi trở lại thành Quang Minh, Hứa Thâm trực tiếp đưa Mặc Tiểu Tiểu quay về phủ thành chủ.

“Sau này cô có thể ở lại nơi này.” Hứa Thâm nói với Mặc Tiểu Tiểu: “Xem tình huống này, hẳn là cô không thể trở về Mặc gia được nữa rồi, cô có thể coi nơi này là nhà của mình.”

Nghe hẳn nhắc tới Mặc gia, ánh mắt Mặc Tiểu Tiểu có chút ảm đạm. Cô khẽ lắc đầu, ném bỏ những suy nghĩ ấy đi, rồi nói

với Hứa Thâm: “Vậy tôi sẽ ở lại nơi này, làm một người thủ vệ tuần tra cho cậu, coi như thay cậu trông nom nơi này.”

“Cô muốn sao cũng được.” Hứa Thâm nhìn cô ấy một cái, không có hỏi tởm vì sao cô ấy lại bị phạt.

Bạn bè trợ giúp lẫn nhau, không cần để ý tới nguyên do.

Hứa Thâm gọi Lâu Hải âm tới, phân phó cô ấy đi bố trí chỗ ở cho Mặc Tiểu Tiểu.

“Bên cạnh cô có thật nhiều những đứa nhỏ.” Mặc Tiểu Tiểu nhìn Lâu Hải âm, nhẹ giọng nói.

Lâu Hải âm khá sững sốt, vẻ mặt lập tức trở nên cứng đờ, vội vàng đưa ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía cô gái xa lạ kia.

Phải biết rằng, ngoại trừ chính bản thân cô ấy, cô ấy chỉ nghe được duy nhất một người khác là Hứa Thâm, từng nhắc tới những tiểu tinh linh bên cạnh mình, còn những người khác, bọn họ đều không thể nhìn thấy chúng.

Vậy mà một cô gái xa lạ, lại có thể cảm nhận được chúng?

“Thật có lỗi, tôi lại lảm miêng.” Mặc Tiểu Tiểu nhìn thấy phản ứng của Lâu Hải âm, vội vàng lên tiếng xin lỗi, vẻ mặt đầy buồn bã xen lẫn xấu hổ.

Hứa Thâm nghĩ đến năng lực lúc trước của Mặc Tiểu Tiểu. Ngay ở thời điểm cô ấy còn là trăm khur giả giai đoạn đầu, loại năng lực này đã lộ rõ ra ngoài rồi, không nghĩ tới sau khi cô gái này trở thành hình thái thứ hai, phần năng lực đó lại một lần nữa tăng mạnh. Hắn nói: “Xem ra cảm nhận của cô rất nhạy bén đó.”

Mặc Tiểu Tiểu suy sụp nói: “Đây thực sự không phải chuyện tốt. Nếu không vì năng lực của mình, tôi sẽ không nhìn thấy mấy người chú, bác, thím nhỏ... rồi tỷ tỷ cũng sẽ không sợ hãi tôi như vậy.”

“Nhìn thấy những chuyện sai trái vốn không phải sai lầm của cô.” Hứa Thâm lắc đầu nói.

Mặc Tiểu Tiểu sững sốt, cô ấy không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

“Cô thật sự có thể nhìn thấy những tiểu tinh linh ở bên cạnh tôi sao?” Lâu Hải âm vô cùng ngạc nhiên nhìn Mặc Tiểu Tiểu, sau đó, vẻ mặt trở nên vô cùng tò mò và hưng phấn lên tiếng.

Mặc Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn về phía cô ấy, lắc đầu nói: “Không phải là nhìn thấy, là tôi ngửi thấy, mùi vị của mấy đũa nhỏ bên cạnh cô rất đậm...”

“Quá lợi hại.” Lâu Hải âm mừng rỡ nói: “Tôi đã sớm nói với những người khác rồi, bên người tôi có rất nhiều tiểu tinh linh, nhưng bọn họ không tin. Cô xem, tuyệt đối không phải là tôi có bệnh, là cảm nhận của bọn họ quá yếu kém. Để tôi giới thiệu cho cô biết nhé. Đây là Tiểu Xích bên cạnh tôi, chiếc sừng của nó thực đáng yêu...”

Cô ấy lập tức hoa chân múa tay, đầy vui sướng tiến hành giới thiệu một mảnh không khí bên cạnh mình, thoạt nhìn có chút tổ chức thần kinh.

Mặc Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn thấy tình huống này, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: “Cô... Không sợ hãi tôi sao?”

“Sợ hãi ư? Vì sao chứ?” Lâu Hải âm kinh ngạc nhìn cô ấy.

Mặc Tiểu Tiểu nhìn sâu vào đôi mắt cực lớn của Lâu Hải âm, rõ ràng câu hỏi đã đi đến bên miệng nhưng vào thời khắc này, đột nhiên cô ấy phát hiện ra, mình thực sự không cần thiết phải hỏi nữa.

Hốc mắt Mặc Tiểu Tiểu thoáng đỏ lên, long lanh ngập nước, cô ấy nhẹ giọng nói: “Không có gì.”

Lâu Hải âm cười hì hì nắm tay cô ấy, rồi vui vẻ đưa cô ấy đến chỗ ở, đồng thời cũng riu rít giới thiệu cho cô ấy những người bạn của mình.

“Hai cô gái mắc bệnh thần kinh.” Tinh Quân ngồi một bên, bưng chén rượu ngon vừa được Nạp Sát Phân Ny đưa cho, bình thản uống một ngụm, rồi liếc mắt một cái nhìn hai cô bé hình thái thứ hai vừa vui vẻ rời đi kia, khinh thường nói.

Hứa Thâm lườm Tinh Quân một cái: “Nói cứ như thể anh không giống bọn họ vậy.”

“Tôi vốn không giống bọn họ.” Tinh Quân hừ lạnh nói: “Tôi chỉ là một người có chút may mắn thôi. Tôi và mấy người đầu

óc hỗn loạn này vốn là hai trường hợp hoàn toàn khác nhau. Trên thực tế, tôi chẳng có năng lực gì cả, tôi chỉ là người có vận khí tốt đơn thuần mà thôi. Cậu có tin hay không?”

Chương 939: Vị Quân Vương Mới!!!

“Bệnh của anh không nhẹ đâu.” Hứa Thâm lười nhiều lời cùng gã, lại quay sang nói với Nạp Sắt Phân Ny: “Trần Hàn đâu?”

“Trần Thông soái đi ra ngoài săn bắn khư cấp A rồi.” Nạp Sắt Phân Ny cung kính nói.

Hứa Thâm sững sốt: “Săn bắn khư cấp A? Dựa vào một mình hần sao?”

“Hần, còn có tiểu thư Tiết Hải Ninh, cùng với lão tiên sinh Triệu Tâm An, phó cục trưởng tổng cục Khư Bí, ba người bọn họ cùng đi.” Nạp Sắt Phân Ny lập tức trả lời.

Hứa Thâm nhú mày, nói: “Là sự kiện khư cấp A bùng nổ sao? Chuyện xảy ra khi nào, ở đâu?”

“Ở khu Hắc Quang, đại khu mà lúc trước ngài vẫn ở lại.” Nạp Sắt Phân Ny nói: “Sáng hôm nay bọn họ đã qua đó rồi. Có đại khư hiện thân gây loạn ở bên kia, nó đã ăn không ít người. Là ngài từng dặn dò, muốn bọn họ phụ trách duy trì khu vực ổn định, cho nên sáng sớm nay bọn họ đã đi rồi.”

Sắc mặt Hứa Thâm hơi trầm xuống, khư cấp A thông thường đã có thể giao thủ cùng quân vương, tuyệt đối không phải thứ mà hình thái thứ hai có thể ngăn cản được, nếu gặp phải khư cấp A khó giải quyết, có thêm nhiều hình thái thứ hai hơn nữa cũng vô tác dụng.

Lúc trước, Liễu cục là một tồn tại hình thái thứ hai dũng mãnh như thế, nhưng đối mặt với Hắc Tuyết cũng dễ dàng bị cô ấy giải quyết, có thể thấy được khư cấp A mạnh mẽ đến mức nào.

“Đúng là quá mức liêu lĩnh, mấy người Hàn Liệt đâu?” Hứa Thâm cả giận nói.

“Bọn họ đang xử lý đại khư ở khu Dạ Oanh và khu Tự Do, không phân thân được.” Nạp Sắt Phân Ny vội vàng nói.

Hứa Thâm sững sốt, lại hỏi: “Khu Dạ Oanh và khu Tự Do cũng có sao? Là ba con ư?”

“E rằng không chỉ có ba con, nghe nói bên trong một tiểu trấn ở vùng ngoại ô khu Dạ Oanh, cũng có dấu vết nghi là khu cấp A, nhưng trước mắt tình báo còn chưa điều tra được rõ ràng.” Nạp Sát Phân Ny nói.

Hứa Thâm nhú mào, khu cấp A lại phát tác thường xuyên như vậy?

“Tòa thành này của cậu không quá an bình nha.” Tinh Quân thần nhiên nói.

Sắc mặt Hứa Thâm trầm xuống, hần lập tức đứng dậy, nói với Nạp Sát Phân Ny: “Để cho đám người Trần Hàn bên kia phong tỏa khu vực đó lại là được, đừng làm xằng bậy. Ta lập tức đi qua.”

Nói xong, hần nhanh chóng quay sang nói với Tinh Quân đang uống rượu bên cạnh: “Anh cũng theo tôi đi một chuyến.”

Tinh Quân có vẻ bất đắc dĩ, nhưng gã cũng dự đoán được chuyện này từ trước rồi, không nói gì, chỉ chậm rãi đứng dậy, đi theo hần.

Hai người bọn họ nhanh chóng đi đến khu Hắc Quang, sắc mặt Hứa Thâm vô cùng âm trầm. Hần vừa từ Mặc gia trở về, trong thành đã xuất hiện nhiều đại khu như vậy, thật khó để không liên tưởng chuyện này với Mặc gia bên kia.

“Cậu đang hoài nghi Mặc gia trả thù?” Tinh Quân nhìn sắc mặt âm trầm của Hứa Thâm, khẽ cười nói: “Tôi lại cho rằng không phải bọn họ, phải nói là dù bọn họ có trả đũa thì biện pháp của bọn họ cũng không đến nhanh như vậy đâu. Tôi cảm thấy chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi. Cậu phải biết rằng, trên đời này có rất nhiều chuyện chỉ là trùng hợp, chỉ đơn thuần là vận khí mà thôi. Đúng vậy đó, xảy ra loại chuyện này có nghĩa là vận khí của cậu hơi kém một chút.”

“Tốt nhất là anh nên câm miệng lại.” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân lập tức ngậm miệng lại, nhưng vẫn duy trì nụ cười mỉm trên môi.

Ừm... dù không nói gì, nhưng vẫn c để lộ ra vài phần cảm giác ưu việt.

Đây là cảm giác ưu việt về thuộc tính u Hoàng [1] của bản thân.

[1] : chỉ vận khí vô cùng tốt.

Rất nhanh, hai người bọn họ đã đi vào khu Hắc Quang. Căn cứ vào nội dung tình báo mà Nạp Sắt Phân Ny bên kia cung cấp, Hứa Thâm nhanh chóng chạy tới khu vực vừa bùng nổ sự kiện khur thú, và lập tức nhìn thấy tất cả những khu phố phụ cận nơi này ở trong hiện thực, đều bị phong tỏa cả rồi.

Ven đường, bọn họ đi ngang qua một tòa nhà nhỏ, bên trong đầy hỗn loạn, mùi máu tươi nồng nặc bay lơ lửng khắp nơi.

Mà bên trong đã không còn bất cứ động tĩnh nào khác.

Hứa Thâm bước vào tầng thứ tư trong Khur giới, nhanh chóng dò xét xung quanh, lại không nhìn thấy bất cứ con khur nào, ngược lại hần phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, đang ngồi trên một bao tải đất, tựa lưng vào nham thạch, có vẻ như người nọ đã bị thương, đang không ngừng thở dốc.

Chờ đến lúc Hứa Thâm thấy rõ hình dáng của đối phương, hần không khỏi sửng sốt kêu lên: “Là cô sao?”

Đối phương cũng xoay người, nhìn về phía Hứa Thâm với vẻ mặt đầy kinh ngạc bên kia, trên mặt cô ấy lộ ra một nụ cười mỉm điềm tĩnh: “Cậu đã đến rồi, nhưng hơi chậm một chút, tôi đã giải quyết xong...”

“Cô trở thành quân vương rồi?” Hứa Thâm chăm chú nhìn cô gái trước mắt. Cô ấy chính là Tiết Hải Ninh.

Hiện giờ cô ấy đang nhậm chức cục trưởng tổng cục Khur Bí, lúc trước từng luận bàn trao đổi cùng hần, không nghĩ tới hiện giờ, cô ấy cũng nhảy vọt lên trở thành quân vương rồi.

“Hóa ra muốn trở thành quân vương, thì phải chết đi như vậy. Nếu biết được điều này từ trước, tôi sẽ sớm chết đi...” Tiết Hải Ninh nhẹ nhàng cười cười, giọng nói ung dung, lạnh nhạt, tuy ngoại hình không khác lúc trước, nhưng trong lời nói lại có thêm vài phần lạnh nhạt chưa từng có trước đây.

Loại lạnh nhạt này là hờ hững lạnh nhạt với hết thảy mọi thứ trên thế gian, tựa như cảm xúc của cô ấy quá mức bình lặng, khó có thể rơi vào tình huống rung động mãnh liệt được.

“Xem ra vận khí của cô không tồi.” Hứa Thâm đưa mắt nhìn khu đất trước mặt cô ấy.

Phía trên khu đất kia có một bộ thi thể cực lớn, đã vỡ vụn thành từng khối, những phần thi thể hơi lớn một chút vẫn còn sót lại, cũng thủng cả trăm ngàn lỗ.

Không khó để tưởng tượng ở nơi này từng xảy ra một hồi chiến đấu kịch liệt và hung hiểm như thế nào.

Tiết Hải Ninh lạnh nhạt mỉm cười, nói: “Vận khí của tôi luôn rất tốt mà. Lúc trước, khi tôi đang diễn tấu, cả phòng ca múa đã bị khur phá hủy, từng tảng đá to tướng rơi xuống, tôi đứng ngay tại vị trí quan trọng nhất trên sân khấu, nhưng hết lần này tới lần khác, vẫn không trúng một tảng đá nào... Nhưng những người bạn đang chờ đợi trong hậu trường của tôi, bao gồm cả người thân, thầy giáo đang ngồi dưới đài của tôi, bọn họ đều đã chết.”

Khi cô ấy nhắc đến tử vong, trên mặt vẫn mang theo nụ cười mỉm lạnh nhạt như trước, tựa như đang kể lại một câu chuyện chẳng chút liên quan đến mình.

Chương 940: Con Nhóc Này Thật Cay!!!

“Xem ra cô cũng là một người may mắn đó.” Về mặt Tinh Quân đầy thổn thức và cảm thán, cũng biểu lộ ra một chút thân cận với Tiết Hải Ninh.

Gã thích người có vận khí tốt.

Tiết Hải Ninh nhìn gã một cái, chợt mỉm cười nói: “Đúng vậy, hiện tại bọn họ đều ở bên trong phòng ca múa của tôi, hóa ra bọn họ vẫn luôn không đi xa, vẫn luôn ở bên cạnh dõi mắt theo tôi.”

“Xem ra cô điên rồi.” Nghe xong câu đó, chút thân cận trong mắt Tinh Quân lập tức biến mất, gã khẽ lắc đầu bình luận.

“Anh đừng có ăn nói lung tung.” Tiết Hải Ninh như cười như không nhìn về phía gã, nhưng giọng điệu đầy cảnh cáo.

Tinh Quân khẽ nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Tôi nể tình Hứa tiên sinh mới tha thứ cho cô một lần vô lễ, lần sau không thể làm như vậy nữa.”

“Vậy sao?” Tiết Hải Ninh nở nụ cười, chung quanh lập tức xuất hiện hào quang màu vàng lấp lánh.

Chỉ trong phút chốc, một gian thánh phòng màu vàng bao la rộng lớn trực tiếp ngưng tụ bên cạnh cô ấy, một đám nhạc công, tay trống cũng xuất hiện, thậm chí bên dưới khán đài đằng trước, còn có những người xem màu vàng.

“Anh có muốn nghe tôi diễn tấu một khúc nhạc không?”

“Nếu cô muốn biểu diễn, tôi có thể chăm chú lắng nghe.” Tinh Quân không chút yếu thế, trực tiếp đáp trả.

Lại nói, phải đi theo bên người Hứa Thâm làm công cụ nhân, đã khiến gã nhận hết oán khí, bức bối rồi.

Gã đường đường là thành chủ thành Tinh Sâu, sao còn có thể chịu uất ức ngay trước mặt một vị quân vương vừa lên chức?

Loại chuyện này, một chút cũng không thể nhẫn nhịn được.

Tiết Hải Ninh mỉm cười, và rất đột ngột tay trống bên người cô ấy lập tức bắt đầu.

Tiếng trống đan xen dày đặc như những hạt mưa tinh tế vang lên, từng tràng tiếng trống không ngừng kích động, lập tức hóa thành một loại lực trùng kích bén nhọn nào đó, ngấm ngấm lao đến, găm nhăm thân thể Tinh Quân.

Phải biết rằng, công kích của tay trống này có thể trực tiếp tác dụng lên linh thể.

Hứa Thâm đã sớm chứng kiến năng lực của Tiết Hải Ninh. Nhưng ở thời điểm cô ấy còn là hình thái thứ hai, loại năng lực ấy chỉ mới dừng lại ở hình thức ban đầu, tới hiện giờ có vẻ như nó đã tiến hóa thành thể hoàn chỉnh rồi, cả thánh phòng đều xuất hiện, uy lực cũng cường đại hơn vài lần.

Hắn không có nhúng tay vào hồi tranh đấu miệng lưỡi giữa hai người bọn họ, chỉ bước vào đến tầng thứ ba trong Khu giới, lặng lẽ quan sát diễn biến ngoài kia.

Lại nói, muốn tạo thành ảnh hưởng, nhất định phải đặt mình vào cùng một tầng thế giới, hiện giờ hai người bọn họ đang giao phong ở tầng thứ tư trong Khư giới, hẳn đứng ở tầng thứ ba, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Tay trống vừa bắt đầu diễn tấu, lập tức khiến cho Tinh Quân cảm nhận được tình huống không thích hợp, gã vội vàng mở đánh cược.

“Sưu” một tiếng, Tinh Quân đột ngột xuất thương, một thương này khiến khư lực trong cơ thể gã nhanh chóng tiêu hao, cũng làm vẻ mặt Tinh Quân thoáng hiện một chút ngưng trọng.

Lần này trường thương đâm ngang ra ngoài, cũng là một dạng công kích đã được gã đánh cược từ trước, đánh cược nó sẽ đâm trúng thân thể Tiết Hải Ninh.

Nhóm nhạc công bên người Tiết Hải Ninh có ý đồ ngăn trở, nhưng hành động của bọn họ không có lấy một chút ý nghĩa nào, thanh trường thương nọ đâm tới như thể đã bóp méo hiện thực, không thể tránh né.

Tiết Hải Ninh đã bị thương, ánh mắt lộ ra hàn ý, cũng không tiếp tục nể tình nữa, toàn bộ dàn hòa âm lập tức được kích hoạt. Còn cô giống như một vị nhạc trưởng, nhẹ nhàng vung vẩy đôi tay như đang múa.

Chỉ trong phút chốc, khúc hòa tấu vang dội lập tức bao phủ xuống, hóa thành một luồng nước lũ, nhấn chìm Tinh Quân.

Đòn tập kích khủng bố này đến từ bốn phương tám hướng, không có nơi nào để né tránh.

Con người trong mắt Tinh Quân hơi co lại, gã vội vàng ngăn cản, nhưng chưa kịp làm ra bất cứ hành động gì, lại phát hiện tiếng âm bạo chói tai đã chấn động trong đầu mình, cả người đều truyền đến cảm giác đau đớn như cái giá bị tháo rời.

Gã cắn răng, thử đặt chính mình đứng thẳng tại điểm mù của cơn gió lốc vừa tập kích đến này.

Và hiển nhiên lần này, vận khí của Tinh Quân lại mang đến tác dụng ở thời điểm quan trọng, dưới tình huống tiêu hao lượng lớn khư lực, gã đã thành công tập trung vào một điểm mù, hoặc là nói, tự bản thân gã vừa sáng tạo ra một điểm mù, khiến

cho vô số công kích đều bay xẹt qua bên người, lại không thể tiếp tục gây thương tổn cho gã.

“Khúc thứ hai...” Tiết Hải Ninh thấy vậy, trong đôi mắt lập tức lộ ra sát ý.

Không đợi cô ấy tiếp tục hòa tấu, Hứa Thâm đã đúng lúc bước tới, đi vào tầng thứ tư trong Khu giới, đồng thời, năng lực lấy nhỏ đối lớn khuếch tán ra ngoài, bao trùm thính phòng hư ảo màu vàng trước mắt.

Chỉ trong phút chốc, cả gian phòng đều lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Tiết Hải Ninh khế biến, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

Giờ phút này, sau khi trở thành quân vương, lại phát sinh ma sát trực diện cùng Hứa Thâm, cô mới cảm nhận được năng lực của hắn đáng sợ đến mức nào.

Lại có thể hoàn toàn áp chế lực lượng của cô!

“Đến điểm thì dừng thôi.” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Nếu hai người thực sự dư thừa tinh lực như vậy, thì thay tôi đi giết vài con đại khư, bảo vệ sự an toàn cho dân chúng đi.”

Tiết Hải Ninh liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, sau đó cũng nghe lời mà thu hồi năng lực lại, thực sự không nghĩ tới, sau khi cô đã trở thành quân vương, đứng ở trước mặt Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được áp lực.\

Tuy cô không có ý đồ đối kháng với lực lượng áp chết của Hứa Thâm, nhưng trong lòng lại nảy sinh một loại cảm giác, kể cả khi cô toàn lực đối kháng, cũng rất khó có thể nghịch chuyển được tình huống này.

“Con nhóc này thật cay.” Tinh Quân liếc mắt nhìn Tiết Hải Ninh, hừ lạnh một tiếng.

Tiết Hải Ninh lạnh lùng nói: “Anh nên nói chuyện khách khí một chút.”

Tinh Quân khế nhướng mày, lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cuối cùng lập tức ngậm miệng lại, không tiếp tục nhiều lời nữa.

Tuy đôi bên chỉ giao thủ trong khoảng thời gian cực ngắn ngủi, nhưng năng lực của Tiết Hải Ninh cũng làm gã cảm thấy khá là khó giải quyết.

Đến đây, xung đột tạm lắng xuống, nhưng qua đó, lại có thể hiểu được một điều rằng: mọi người sẽ không tôn trọng người bởi vì thái độ hiền lành của người, ngược lại, bọn họ thường tôn trọng người bởi vì tính tình người nóng nảy, cũng như năng lực của người cường thế, vô cùng khó giải quyết.

Chương 941: Đáng Tiếc Có Đôi Khi Thông Minh Quá, Lại Làm Lỡ Mất Một Vài Thứ...

“Đây là thi thể của con khur kia sao?” Hứa Thâm đưa mắt nhìn bộ thi thể rách nát trước mặt Tiết Hải Ninh, bên trên đã không còn khí tức sinh mệnh, hơn nữa còn đang từ từ tan biến đi.

Có thể nhận thấy phần rìa thi thể đang từ từ hóa thành sương mù ở mức cường độ thấp, chuyện này khiến Hứa Thâm có chút đề ý.

Những phần rất nhỏ nọ vừa bị hòa tan trong sương mù, đã lập tức giống hệt mảnh sương mù hàng năm vẫn bao phủ khắp mọi con đường.

Phải biết rằng, dưới tình huống bình thường, sau khi hấn sẵn bắn những khur khác, nếu không nhanh chóng cất thi thể của khur đi, vẫn một mực để nó ở bên ngoài trong khoảng thời gian khá dài, nó sẽ chìm xuống đất đai trong Khur giới, rồi biến mất không thấy, giống như đã chìm xuống tầng càng sâu hơn trong Khur giới vậy.

Nhưng sau khi khur cấp A tử vong, phương thức biến mất của chúng nó lại không giống thế.

“Đúng vậy.” Tiết Hải Ninh gật gật đầu: “Nó cũng là một đứa nhỏ bất hạnh, quá đáng thương, cho nên tôi để cho nó sớm kết thúc mọi đau khổ.”

Có lẽ nỗi bất hạnh của nó là gặp phải cô... Hứa Thâm khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía: “Mấy người Trần Hàn đâu rồi, tất cả đều gặp chuyện không may sao?”

“Không.” Tiết Hải Ninh lắc đầu: “Trước khi tôi chết, bọn họ còn đang hoạt bát nhảy loạn khắp nơi, cũng không biết quá trình tôi tái sinh mất bao nhiêu thời gian, nhưng tôi không tìm thấy mảnh thân thể bọn họ trong bụng con khỉ kia.”

Hứa Thâm nghe vậy, lập tức dò xét bốn phía, rất nhanh đã nhìn thấy sợi nhân quả của đám người Trần Hàn, nghĩa là tất cả đều còn sống.

Lần theo sợi nhân quả, Hứa Thâm đã tìm được đám người Trần Hàn và Triệu Tâm An, những thành viên trong tiểu đội tiến đến tiêu diệt đại khỉ, đang ở bên trong phế tích của một tiểu khu, trên người cả đám hoặc ít hoặc nhiều đều có thương tích.

Khi bọn họ nhìn thấy Tiết Hải Ninh đứng bên cạnh Hứa Thâm, tất cả đều lộ ra vẻ mặt hốt hoảng như gặp quỷ.

“Cô, không phải cô đã... ?” Trần Hàn mặt xám mày tro, vô cùng kinh ngạc nhìn Tiết Hải Ninh.

“Người ta vận khí tốt, đã trở thành quân vương rồi.” Tinh Quân thản nhiên nói.

Đám người Trần Hàn sửng sốt, cũng lập tức trở nên kinh ngạc, Tiết Hải Ninh lại lột xác trở thành quân vương rồi?

Chẳng phải đây là một bước lên trời ư? !

Tiết Hải Ninh liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái, rồi không để ý tới gã nữa, chỉ lạnh nhạt quay sang nói với đám người Trần Hàn: “Xem ra vẫn là mấy người thông minh, đáng tiếc có đôi khi thông minh quá, lại làm lỡ mất một vài thứ.”

Hiện giờ Tiết Hải Ninh đã trở thành quân vương, cô chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, tuy trên cơ thể đám người Trần Hàn đều bị thương nghiêm trọng, nhưng mức độ thương tích kia tuyệt đối chưa đến mức không thể hoạt động được.

Nhìn là đủ hiểu, trong trận chiến trước đây, bọn họ đều giữ lại thực lực... là có vẻ như đã dốc hết toàn lực, kỳ thực chỉ dốc hết toàn lực theo kiểu ‘Báo cáo kết quả công tác’ mà thôi.

Chỉ có một mình cô cho là sự thật sao?

Vào thời khắc này, đặc tính viên hoạt [1] của thế giới này vừa dạy cho cô một bài học, nhưng hiện giờ tính tình của cô đã

thay đổi, có thể nhìn hết thấy mọi thứ dưới ánh mắt bình thản, cũng không so đo với bọn họ.

[1] : viên hoạt vừa có nghĩa là trơn tru, tròn trịa, vừa chỉ tính cách đối nhân xử thế khéo léo, giỏi về lấy lòng, các phương diện đều làm vô cùng chu đáo.

Nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Tiết Hải Ninh, sắc mặt đám người Trần Hàn trở nên vô cùng khó coi. Bọn họ lén lút nhìn về phía Hứa Thâm, sợ hấn sẽ giận dữ mà trách móc.

Nhưng trên thực tế, Hứa Thâm lại không trách tội bọn họ.

Hắn hiểu, trong lòng ai cũng có loại suy nghĩ bản thân đang sống tạm qua ngày, nếu buộc bọn họ phải liều mạng cùng khur cấp A, tuyệt đối là mất hết nhân tính, cũng không thực tế chút nào.

Nhưng chuyện của Tiết Hải Ninh lần này, lại khiến trong đầu Hứa Thâm nảy ra một chút ý tưởng, có lẽ hấn nên cho đám người Trần Hàn một chút nhiệm vụ cường độ cao, chỉ có như vậy, mới có khả năng sản sinh ra càng nhiều quân vương hơn.

Khó trách Giang gia lại đưa toàn bộ đám danh sách hạch tâm trong gia tộc mình ra tiến hành ấp trứng, bởi một khi ấp trứng thành công, có thể sản sinh ra một vị quân vương cho gia tộc, thì dù bọn họ có hy sinh nhiều hình thái thứ hai hơn nữa, cũng xứng đáng.

“Đều trở về đi.” Hứa Thâm phát tay nói.

Đám người Trần Hàn thở nhẹ một hơi, lập tức mở miệng cáo lui cùng Hứa Thâm và rời khỏi.

“Chúng ta đi khu Dạ Oanh nhìn xem.” Hứa Thâm không quay về, lại tiếp tục dẫn theo Tiết Hải Ninh và Tinh Quân đi về phía khu Dạ Oanh.

Trong thành đột nhiên gia tăng số lượng đại khur, chuyện này thực sự đã làm Hứa Thâm đề tâm tới, hấn cho rằng bản thân cần phải điều tra rõ ràng.

Con khur kia đã chết trên tay Tiết Hải Ninh từ lâu rồi, hoàn toàn không thể xem xét trí nhớ của nó được, hi vọng hai con khác còn chưa bị giải quyết.

Ngay khi ba người bọn họ đuổi tới khu Dạ Oanh, Hứa Thâm lập tức nhìn thấy Hàn Liệt đang du đấu cùng một con đại khur.

Toàn thân con đại khur này có màu trắng như tuyết, lại sở hữu cánh tay dài nhỏ như tay người, động tác bò rất giống khi vượn, nhưng cánh tay lại nhỏ bé, thon dài, cấu tạo thân thể dị dạng, có vài bộ phận giống một cái lỗ tai cực lớn, nhưng vừa mở ra sẽ phát hiện bên trong đầy răng nanh bén nhọn.

Nhìn thấy Hứa Thâm và Tinh Quân xuất hiện, con đại khur nộ vô cùng sợ hãi. Nó phát ra một tiếng rống giận, rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Hàn Liệt có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy Hứa Thâm chạy đến nơi này viện trợ, ông ta thực sự không nghĩ tới Hứa Thâm nhúng tay vào loại chuyện này.

Nhưng tình hình trước mắt không cho phép nghĩ nhiều, ông ta cũng không nể nang gì nữa, đã nhanh chóng đuổi theo con đại khur kia.

Chỉ thấy từng viên cầu ánh sáng màu đen dứt khoát bay ra, làm cho con đại khur vốn đã chạy trốn lại càng thêm hốt hoảng.

“Đi luyện luyện tập đi.” Hứa Thâm nói với Tiết Hải Ninh: “Đừng giết chết, mang con khur còn sống đến đây.”

Tiết Hải Ninh khẽ nhíu mày, không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhưng rất nhanh, trong lòng lại nghĩ đến cảm giác bị Hứa Thâm áp chế lúc trước, cuối cùng cô ấy giậm chân một cái, đành phải nghe lời, bước ra bên ngoài, đuổi theo con đại khur kia.

Chương 942: Trạng Thái Lý Tưởng Nhất!!!

Rất nhanh, dưới vòng bao vây kìm kẹp của hai vị quân vương, con đại khur kia đã bị ép đến tuyệt cảnh. Nó không ngừng thử đột phá về hai bên trái phải, lại không thể đột phá nổi thính phòng màu vàng của Tiết Hải Ninh.

Chịu ảnh hưởng bởi nhịp trống hòa tấu dồn dập, toàn thân con khur không ngừng nổ tung ra một đồng lỗ thủng.

Không bao lâu sau, thân thể con đại khur này đã bị xé rách, chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh bị đưa trở lại mảnh đất trước mặt Hứa Thâm.

Thân thể đại khur nằm trên mặt đất chậm rãi mấp máy, giống một con bạch tuộc gần chết, tứ chi thông thả đung đưa.

Hứa Thâm kêu gọi Hạ Thông tới, đi tra xét xem rốt cuộc là vì sao con đại khur này lại xuất hiện ở nơi đây.

Rất nhanh, Hạ Thông đã quay về từ trong thân thể đại khur, bày ra từng đoạn trí nhớ cho Hứa Thâm quan sát.

Đúng là con khur này vốn sinh sống lại biển khur, sau khi nó xuyên qua biển khur, đi lang thang ngoài tường không bao lâu, đã đi đến nơi này rồi, cũng không gặp phải người nào xua đuổi hay dẫn dắt nó tới.

“Không liên quan đến Mặc gia sao?” Hứa Thâm khẽ nhướn mày, chẳng lẽ mấy con đại khur nọ đều không phải thủ đoạn trả đũa do Mặc gia cố ý thả tới?

Ở bên trong ký ức của con đại khur này, Hứa Thâm cũng nhìn thấy không ít đại khur sinh sống tại biển khur. Và bởi vì so với những con khác, thực lực của con đại khur này tương đối yếu kém, nó bị đám kia xa lánh, cuối cùng phải rời đi.

Ngoài ra, hắn còn nhìn thấy một mảnh mộ địa kỳ lạ ở bên trong này.

Dường như con đại khur này cực kỳ kiêng kỵ và tuyệt đối không dám tới gần khu mộ địa nọ.

“Nên xử lý nó như thế nào?” Tiết Hải Ninh hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, đưa mắt nhìn đại khur đang hấp hối kia, nói: “Mang về, tặng cho Hải Tước một món ăn mới.”

“Hải Tước?” Tiết Hải Ninh nghi hoặc hỏi.

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Là bạn cũ của chúng ta.”

Đám người bọn họ trở lại khu Quang Minh, Hứa Thâm tự mình đưa con đại khur nọ đến trước mặt mẹ con Hải Tước, các cô ấy đang ở bên trong khu Huyết sào dưới thành, bận rộn

không ngừng sản xuất Tịnh Khư Tề, cung ứng cho toàn thành sử dụng.

Hiện giờ ngoại trừ nhập khẩu từ nội thành, thành Quang Minh bọn họ còn có cơ chế tự sản xuất tự tiêu thụ Tịnh Khư Tề, khiến phân lượng Tịnh Khư Tề cung cấp cho các đơn vị bên trong thành đều được tăng lên rất lớn.

Hiệu quả trực quan nhất chính là gần đây trong thành cũng sản sinh ra hơn hai mươi hình thái thứ hai mới rồi.

Đây chỉ là số lượng vừa tăng cấp trong vòng mấy tháng gần đây, nếu lâu hơn, khẳng định sẽ có càng nhiều hình thái thứ hai mới được sinh ra.

Mà hình thái thứ hai cũng chính là nhân tố trực tiếp tham gia vào quá trình áp trứng quân vương.

Nhìn thấy con đại khư bị thương kia, đôi mắt mẹ con Hải Tước lập tức tỏa sáng, cả hai liên tục nói lời cảm tạ với Hứa Thâm.

Tiết Hải Ninh và Hàn Liệt cũng được gặp mặt hai mẹ con.

Kỳ thực, Hàn Liệt đã sớm cảm nhận được bên trong lòng đất dưới thành Quang Minh có tung tích của khư thú, cũng biết dường như con khư thú này có mối liên hệ nào đó với Hứa Thâm, nhưng đây chính là lần đầu tiên ông ta gặp mặt được hai con khư ấy, trong lòng chấn động không thôi.

Chưa bàn tới chuyện Hứa Thâm có thể chăn nuôi đại khư, chỉ tính tới chuyện hắn có thể phân phó đại khư chế tạo Tịnh Khư Tề cho hắn thôi, cũng là một chuyện đáng để kinh ngạc rồi.

Hơn nữa, nếu loại hành vi này bị bảy đại gia tộc trong nội thành biết được, bọn họ nhất định sẽ lật trời!

Phải biết rằng, từ trước tới nay, lũng đoạn Tịnh Khư Tề vẫn luôn là tiêu chí hành động của bảy đại gia tộc, trong chuyện này liên lụy rất nhiều đến lợi ích, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự cân bằng của các thế lực.

Rời khỏi nơi ở của Hải Tước, Tiết Hải Ninh không nhìn được, lập tức lên tiếng hỏi Hứa Thâm: “Hóa ra thành của chúng ta vẫn luôn hợp tác cùng khư? Con khư ngựa trắng của Nghĩ Hậu kia, còn có hai con khư bên cạnh cậu nữa...”

Nói đến đây, ánh mắt cô ấy trở nên vô cùng phức tạp, chẳng lẽ khi trăm khur giả đạt tới cấp bậc quân vương, thì ngay cả sinh vật kinh khủng như khur, bọn họ cũng không quá để ý tới nữa?

Ít nhất là Tiết Hải Ninh cảm thấy, bản thân mình còn không đủ bình tĩnh để hài hòa chung sống cùng khur.

Nói chính xác hơn, ngay từ một khắc khi trở thành trăm khur giả kia, trong lòng cô đã chứa đầy oán hận với khur rồi, hoặc là nói, cũng bởi vì oán hận khur, cô ấy mới trở thành trăm khur giả, mới trở thành hình thái thứ hai, thậm chí là quân vương hiện giờ.

“Đây chẳng phải là trạng thái lý tưởng nhất của người với khur sao?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Tiết Hải Ninh sững sốt: “Trạng thái lý tưởng nhất?”

“Hợp tác đôi bên cùng thắng.” Hứa Thâm nói: “Chẳng phải ngoại trừ người chết ta sống, mối quan hệ giữa hai tộc quần vẫn còn một phương án khác là hợp tác hay sao?”

“Nhưng thiên tính của chúng nó chính là ăn thịt người.” Tiết Hải Ninh không nhịn được, nói ra.

Hứa Thâm cười cười: “Chúng ta cũng có thể ăn chúng nó, hai bên ăn lẫn nhau, cũng giống như chúng ta ăn heo, ăn trâu bò vậy, chẳng phải đôi bên vẫn cùng nhau sinh sống đó sao?”

“Suy cho cùng, vấn đề ở đây vẫn là cá lớn nuốt cá bé, bên nào nhỏ yếu bên đó bị ăn, chẳng lẽ ngoại trừ bị khur ăn tươi, thì trong thế giới nhân loại, không có người chết?” Lần này Tinh Quân lại lựa chọn đứng bên phía Hứa Thâm, có lẽ do bản thân gã còn có chút ý kiến với Tiết Hải Ninh, nên cố ý đưa ra chủ trương trái ngược với cô: “Chăn nuôi khur chính là năng lực làm biết bao người hâm mộ đó.”

Tiết Hải Ninh khẽ giật mình, cuối cùng im lặng không nói.

Trước kia, trong lòng cô vẫn một mực kiên trì với loại suy nghĩ, đuổi đi hoặc hủy diệt tất cả khur trên đời mới là mục tiêu cuối cùng của nhân loại, nhưng ở thời điểm hiện tại, ý tưởng này đã bị Hứa Thâm phá vỡ rồi.

“Khur chúng ta cũng không tàn nhẫn bằng nhân loại mấy người.” Người đầu trâu vẫn một mực ẩn giấu bên trong thân

thể Hứa Thâm, lập tức ló đầu ra ngoài. Gã như một cái hạt giống nho nhỏ đứng trên vai Hứa Thâm, hừ lạnh nói: “Chúng ta giết người chỉ vì lấp đầy cái bụng, nhưng mấy người thì không.”

Tiết Hải Ninh kinh ngạc, không nghĩ tới bên người Hứa Thâm vẫn còn con khur thứ ba.

Tinh Quân tò mò đánh giá con khur người đầu trâu, nói: “Thoạt nhìn đã thấy con khur này rất mạnh rồi.”

Khur người đầu trâu lập tức ngạo nghễ nói: “Đương nhiên, tôi còn từng ăn tươi quân vương đó.”

Chương 943: Tổng Bộ Giáo Hội Nguyệt Quang!!!

Nghe vậy, mấy người khác đều vô cùng sửng sốt, không khỏi đưa mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm khẽ cốc cho người đầu trâu một cái, rồi ắn gã trở lại trong thân thể mình: “Không phải tôi cho ắn, là trước khi con hàng này gặp được tôi, tự hấn sẵn giết được.”

Mấy người đều ngậm thở nhẹ một hơi, có cảm giác mồ hôi lạnh túa đầy trên lưng.

Suýt chút nữa, bọn họ đã cho rằng Hứa Thâm thật sự điên cuồng như vậy, sẵn giết quân vương nhân loại cho khur làm đồ ắn.

Nhưng... con khur này sẽ không dạy hư Hứa Thâm chứ?

Đến đây, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hứa Thâm càng trở nên kiêng kị, lẽ như Hứa Thâm cũng dứt bọn họ cho khur ắn...

“Hiện giờ cô đã trở thành quân vương rồi, nếu tôi cứ để cô làm một cục trưởng nho nhỏ lại có chút tội thân. Được rồi, sau này coi như cô là phó thành chủ, ở thời điểm tôi không có mặt, cô hãy chăm lo cho tòa thành của chúng ta.” Hứa Thâm nói với Tiết Hải Ninh.

Tiết Hải Ninh có chút sửng sốt, sau khi suy nghĩ một lát, cuối cùng cô cũng không từ chối, chỉ hỏi một câu: “Bọn họ thì sao?”

“Bọn họ?” Hứa Thâm đưa mắt nhìn Hàn Liệt, lắc đầu nói:
“Bọn họ là tù binh, không có chức vị, tạm thời đang sống nhờ ở thành của chúng ta.”

Vẻ mặt Hàn Liệt lập tức có chút mất tự nhiên, ông ta cười khò một tiếng, hỏi: “Vậy đến khi nào chúng tôi có thể lấy lại được tự do?”

“Ông muốn tự do?” Hứa Thâm nhìn về phía Hàn Liệt.

Hàn Liệt lập tức nhìn ra một tia nguy hiểm từ sâu bên trong đáy mắt Hứa Thâm, ông ta vội vàng lắc đầu: “Không muốn, ở lại nơi này rất tốt, có ăn có uống, tôi thề sống chết nguyện trung thành với ngài.”

Hứa Thâm gật gật đầu: “Sau này, khi ông đi săn giết loại đại khư rác rưởi này, đừng có lãng phí thời gian, nếu không tôi sẽ cho rằng có một chút việc nhỏ, mà ông cũng làm không xong.”

Hàn Liệt cười khò. Kỳ thực, ông ta nguyện ý chơi đùa cùng con đại khư này, chủ yếu là vì không muốn ở lại bên trong Quang Minh điện.

Ông ta cảm thấy không được tự nhiên nếu bản thân cứ một mực lượn lờ ngay dưới mí mắt của Hứa Thâm, bởi vậy mới cố ý kéo dài thời gian giao chiến, nếu không đã sớm có thể chém chết con đại khư kia rồi.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục theo đuổi vấn đề này đến cùng, lại quay sang nói với Tinh Quân: “Hãy giúp tôi tìm hai người.”

“Xem ra tôi không thể từ chối rồi.” Tinh Quân đáp lại bằng một câu nói đùa đầy ý tự giễu.

Hứa Thâm nói: “Một là Dạ Thử Vương anh từng gặp mặt, một là con khư tóc đen từng ở bên cạnh tôi lúc trước, anh có thể xác định được vị trí cụ thể của bọn họ không?”

“Để tôi thử xem.” Tinh Quân có chút bất đắc dĩ.

Gã đường đường là thành chủ thành Tinh Sâu, lại suy bại đến độ trở thành người làm công cho Hứa Thâm, trong lòng có chút bi thương, nhưng nắm tay mình không cứng bằng người ta, chỉ có thể cúi đầu ăn quả đắng.

Rất nhanh, Tinh Quân đã tiến hành bói toán dự đoán.

Khư lực tiêu hao rất nhanh biến thành năng lượng để bói toán cho ra kết quả.

“Tìm được rồi, ở bên kia.” Tinh Quân chỉ về phía nội thành.

“Được, mau dẫn đường, chúng ta lại đi một chuyến.” Hứa Thâm nói.

Trước khi đi biển khư, hấn cần phải làm tốt mọi chuẩn bị. Dù đã có trí nhớ về biển khư của Mạt Di La, nhưng với những hung hiểm trước mắt, hấn vẫn phải toàn lực ứng phó, bởi vậy hấn mới nghĩ đến chuyện đi tìm Hắc Tuyết quay về, tăng cường lực lượng cho bản thân.

Huống chi, bên trong nội thành vô cùng nguy hiểm, Hắc Tuyết ở lại bên kia lâu dài cũng không phải chuyện hay.

“Lại đi nội thành?” Rõ ràng là Tinh Quân có chút bài xích với nội thành.

Quá đúng rồi còn gì!

Bọn họ làm thành chủ ở thành Đễ, chẳng phải nhìn sắc mặt đám người trong nội thành kia, cuộc sống tiêu dao thoải mái biết bao nhiêu, nhưng hiện giờ gã đang làm việc thay Hứa Thâm, dù không muốn tới cỡ nào, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đồng ý.

Sau khi Hứa Thâm dặn dò Tiết Hải Ninh nhớ chăm lo thành Quang Minh chu đáo, hấn lập tức cùng Tinh Quân đi về phía nội thành.

“Anh vừa định vị ai?”

“Dạ Thử Vương.”

Sau khi tiến vào nội thành, Tinh Quân lại bói toán, lần lượt vài lần bói toán điều chỉnh, cuối cùng đã khoanh vùng được hành tung của Dạ Thử Vương ở bên trong một thành khu.

Thành khu này không phải đại bản doanh của bảy đại gia tộc trong nội thành, mà nằm dưới quyền quản lý của một thế lực lớn khác, cũng chính là tổng bộ của giáo hội Nguyệt Quang.

Dựa trên một loại ý nghĩa nào đó, thế lực của giáo hội Nguyệt Quang này còn vượt qua bảy đại gia tộc nội thành.

Bởi vì tín đồ tôn giáo của bọn họ trải rộng khắp các khu, cũng thấm thấu vào bên trong nội bộ của mỗi gia tộc, ngay cả bên trong bảy đại gia tộc, cũng có không ít con nối dòng đã bị giáo hội Nguyệt Quang bọn họ cảm hóa.

Hứa Thâm còn nhớ, bên trong giáo hội Nguyệt Quang này, có ít nhất là 5 vị quân vương.

Chỉ tính riêng tứ đại giáo chủ của bọn họ đã là bốn vị quân vương rồi, con số này còn chưa bao gồm Giáo hoàng, cùng với những vị quân vương ẩn giấu khác.

“Chỉ có thể định vị hắn ở gần nơi này, nhưng không thể tập trung được.”

Đạo cụ bói toán biểu thị vị trí của Tinh Quân đang lắc lư không ngừng, tựa như không thể khống chế được kim chỉ nam. Gã khẽ nhăn mày lại, nói: “Có vẻ như bên cạnh đối phương có thứ gì đó đang làm nhiễu kết quả, có khả năng là bọn họ đã trông thấy chúng ta, cũng có thể đây là một loại năng lực bị động nào đó.”

Hứa Thâm đứng bên rìa một tòa cao ốc, ngắm nhìn những ngọn đèn chiếu sáng cả vạn nhà trước mắt.

Tại thành khu phồn vinh này, có thể nhìn thấy vài tòa giáo đường, trên đường cũng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một vài tín đồ, nữ tu sĩ mặc giáo bào của giáo hội Nguyệt Quang.

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, những hình ảnh này đã gợi lại thật nhiều ký ức không tốt trong lòng hắn.

Nhưng hắn cũng không xúc động.

Chưa chắc mối quan hệ giữa bảy đại gia tộc và hội nghị đã quá mức bền chặt, nhưng khẳng định là giáo hội Nguyệt Quang này có lui tới cùng hội nghị, nếu không, quân chủ hội nghị sẽ không cho phép một thế lực như vậy, tới khống chế tư tưởng của dân chúng tại nội thành.

Có đôi khi lực ngưng tụ của nhóm tín đồ tôn giáo còn mạnh mẽ hơn các gia tộc, thậm chí tư tưởng của bọn họ còn cuồng nhiệt, đáng sợ hơn rất nhiều.

“Đi qua gặp gỡ Giáo hoàng một chút xem sao, hắn là hần biết.” Sau khi tạm thời dừng lại một chút, Hứa Thâm lại nói

với Tỉnh Quân.

Chương 944: Chẳng Lẽ Mai Phù Chính Là Một Vị... Thần?

Tinh Quân sững sốt, không nhin được nói với Hứa Thâm: “Nghe nói Giáo hoàng Nguyệt Quang kia là một nhân vật nguy hiểm, tuy không phải quân chủ, nhưng lại tương đối đáng sợ. Giáo hội Nguyệt Quang này đã tồn tại từ rất lâu rồi. Mà chưa hết, tôi còn nghe nói, dường như có một đoạn thần thoại cổ xưa đồn rằng trong giáo hội này có Thần Chích tọa trấn, và kể cả bảy đại gia tộc cũng không dám trêu chọc vào bọn họ đâu, hay là chúng ta...”

“Có Thần Chích tọa trấn?” Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân, mở miệng hỏi: “Anh cảm thấy trên thế gian này có Thần?”

Tinh Quân khẽ há miệng, rồi lắc đầu nói: “Tôi chưa nhìn thấy, nhưng theo suy nghĩ của tôi, có lẽ chuyện này là sự thực.”

“Nếu thực sự có Thần, thì Thần này đứng ở bên kia, làm sao có thể dung túng cho khur đến đồ sát nhân loại?” Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Tinh Quân cười khỏ: “Có lẽ Thần không hề có tình cảm, cho nên bọn họ không thêm để ý tới chúng sinh bị tàn sát. Và Thần Chích chỉ là một danh từ mà thôi.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hấn chỉ liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái, không nói gì nữa. Mãi một lúc lâu sau, hấn mới cân nhắc nói: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta cứ đi qua bên đó tìm hiểu một chút đã.”

Thấy Hứa Thâm vẫn cố chấp như thế, trong lòng Tinh Quân đầy bất đắc dĩ, nhưng không tiếp tục khuyên bảo thêm.

Hai người nhanh chóng đi thẳng một đường, tới tổng bộ của giáo hội Nguyệt Quang.

Tòa giáo đường này cực kỳ hùng vĩ khí phái, như một tác phẩm nghệ thuật được tỉ mỉ điêu khắc mà thành. Trên thực tế, dù chỉ bắt tay vào kiến tạo một mô hình tinh tế kiểu này cũng vô cùng phức tạp và gian nan, càng đừng nói tới một tòa giáo đường thực thể to lớn nguy nga trước mắt.

Có ba bóng dáng nguy nga một mực đứng sừng sững bên ngoài giáo đường. Đó chính là Thần Chích mà giáo hội Nguyệt Quang thờ phụng.

Thần linh, Nguyệt Chủ.

Thần thị, Nguyệt Chi Thiên Sứ.

Hai thiên sứ với dáng người thướt tha, tao nhã, thánh khiết, đang vây quanh bên người Nguyệt Chủ.

Mà gương mặt từ bi của Nguyệt Chủ kia được điêu khắc rất sống động, đối phương có hình dáng và dung mạo của một thanh niên cao lớn, vĩ ngạn.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua người này, lập tức cảm nhận được một chút trúc trắc, không được tự nhiên.

Hắn chợt phát hiện hai bức tượng của Nguyệt Chi Thiên Sứ, một mực hầu hạ bên cạnh đối phương, lại có vẻ chân thật hơn. Còn bản thân Nguyệt Chủ lại mang đến cho người ta một loại cảm giác trống rỗng giả dối.

Nhìn chăm chú một hồi, bỗng nhiên Hứa Thâm lại có cảm giác, dường như hai bức tượng Nguyệt Chi Thiên Sứ kia đã sống lại, trong đôi mắt bọn họ phát ra một tia thần quang, thậm chí cả hai người này còn quay đầu lại đánh giá hắn.

Ngay tại khoảnh khắc hai bên đối diện với nhau, Hứa Thâm chợt cảm nhận được một loại cực đoan khác thường truyền tới từ phía đối phương.

Là cực kỳ tà ác, cực kỳ vặn vẹo...

Chỉ trong nháy mắt, loại tạp niệm khổng lồ này lập tức đánh sâu vào trong đầu hắn, khiến cho cơ thể hắn dâng trào một loại cảm giác tràn vị sôi sục, vô cùng muốn nôn mửa.

Hắn lập tức giật mình tỉnh lại.

Tới tận lúc này, hắn mới phát hiện, hết thảy mọi thứ trong hiện thực vẫn duy trì nguyên dạng, và có vẻ như tất cả những gì hắn vừa trông thấy, vừa cảm nhận được ... chỉ là ảo giác.

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hắn lại đưa mắt nhìn về phía Nguyệt Chủ kia, chợt phát hiện Nguyệt Chủ ở chính giữa tựa như một tảng đá chết, mặc kệ hắn chăm chú nhìn vào gương

mặt đối phương như thế nào, dung mạo cứng đờ ấy cũng không có bất cứ biến hóa gì.

Trái ngược với hai bức tượng thiên sứ bên cạnh, bọn họ rất quý dị, khiến cho hắn không dám nhìn nhiều.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Hứa Thâm nhìn thấy bóng dáng Mai Phù, cô đang ngồi ngay trên đỉnh đầu Nguyệt Chủ, dung đưa căng chân trắng nõn trên cao, thậm chí còn cười hì hì vuốt ve cái đầu của Nguyệt Chủ.

Hứa Thâm thu hồi ánh mắt, chợt nghĩ đến những lời Tinh Quân vừa nói, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia kinh dị.

Chẳng lẽ trên đời này thực sự có Thần Chích?

Mãi cho đến lúc này, loại ảo giác do hai bức tượng thiên sứ kia mang lại vẫn còn mới mẻ trong trí nhớ của hắn, khiến hắn thực sự không dám tiếp tục nhìn nhiều.

Phải biết rằng, hiện giờ hắn chính là quân vương, đã đi tới trình độ đỉnh điểm của nhân loại, tượng đương với điểm cuối trong chuỗi tiến hóa của sinh mệnh rồi, vậy mà vẫn có thứ làm hắn phải sợ hãi thành như vậy?

Chẳng lẽ bên trên vẫn còn có cấp bậc khác? Và chẳng lẽ cấp bậc bên trên đó chính là thành Thần?

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm không khỏi nhìn thoáng qua Mai Phù.

Nếu nói như vậy, chẳng phải Mai Phù chính là một vị... Thần?

Nhìn thấy dáng vẻ trắng nõn đáng yêu của Mai Phù, bỗng nhiên đáy lòng Hứa Thâm mềm đi, nếu có Thần, có lẽ Thần sẽ có dáng vẻ như cô ấy?

Hắn lại nhìn thoáng qua bức tượng điêu khắc hai thiên sứ bên cạnh, lần này mới phát hiện, có vẻ như hai bức tượng ấy đã trở nên bình thường hơn lúc trước rất nhiều, cứ như thể lúc trước chỉ là ảo giác thôi, còn hiện giờ, dù hai bức tượng thiên sứ nọ được điêu khắc vô cùng sống động, nhưng không còn sống động đến trình độ làm cho người khác có cảm giác chúng đã sống lại nữa.

Hứa Thâm khẽ nhú mày, rồi lắc lắc đầu, có lẽ chuyện vừa rồi đúng là hắn đã suy nghĩ quá nhiều mà tạo thành ảo giác...

Hắn không nghĩ nhiều thêm nữa, lại nhanh chóng đi theo Tinh Quân đang vượt qua những bức tượng điêu khắc nọ, tiến vào bên trong thần điện Nguyệt Quang.

Bên trong thần điện của giáo đường là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, lúc này, màn đêm vừa buông xuống không lâu, vậy mà bên trong giáo đường đã có khá nhiều tín đồ tụ tập lại, lắng nghe buổi cầu nguyện ban đêm.

Giáo hội Nguyệt Quang là đệ nhất đại giáo của nội thành, vị Thần chủ yếu mà bọn họ thờ phụng chính là Nguyệt Chủ. Tiếp sau vị Thần này, bọn họ còn tuyên truyền thần thoại tín ngưỡng hoàn chỉnh của mình, như nữ thần Hắc Dạ, nữ thần Thú Liệp (săn thú)... vân vân.

Tất cả những vị Thần này đều là người hầu, thuộc hạ của Nguyệt Chủ, tựa như bên trong một vài câu chuyện thần thoại cổ xưa nào đó, trên thế gian có Thần Vương, có Thần Hậu, có Thần Tình Yêu... vân vân, mỗi một vị Thần đều tự quản lý phần mà mình phụ trách.

“Sương mù bao phủ thế gian, khiến cho ánh sáng chân lý không thể bao dung đại địa.”

“Sinh mệnh chân thật chỉ có thể được trông thấy khi vứt bỏ chính mình...”

Từng âm thanh thấp giọng ngâm xướng không ngừng quanh quần bên trong giáo đường.

Chương 945: Tung Tích Của Hắc Tuyệt!

Hứa Thâm nghe được những âm thanh cầu nguyện quen thuộc ở bên trong, ánh mắt khẽ biến, lập tức lộ ra vài phần hàn quang.

Khi hai người bọn họ còn đang mải đánh giá chung quanh, đột nhiên một giọng nói ung dung, bình thản truyền đến: “Hai vị đến thăm vào đêm khuya thế này, có chuyện gì cần nói sao?”

Chỉ thấy một người mặc áo bào thần quan màu bạc, từ chỗ sâu trong giáo đường đi ra, dáng người còng xuống, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt như mảnh nhỏ thủy tinh hình thoi đang phản xạ ra một tia ánh sáng lạnh.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn đối phương, không phải người quen cũ của hắn. Hắn bình tĩnh nói: “Chúng tôi muốn đến tìm người bạn cũ của mình, có vẻ như đối phương đang trốn ở nơi này của các ông, cũng không biết quý giáo có thấy hắn hay không?”

“À?” Thần quan lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt: “Ở nơi này của chúng tôi chỉ có tín đồ, không có kẻ tù tội.”

Hứa Thâm khẽ nheo mắt hỏi: “Ông có biết người tôi muốn tìm là ai không?”

“Không biết.” Thần quan nọ lắc đầu.

Hứa Thâm không tiếp tục đánh đố đối phương nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Hắn tên là Dạ Thử Vương, có nợ tôi một vài thứ, tôi cần đòi lại. Hi vọng quý giáo có thể giao người ra.”

“Người được gọi là vương, thì chính là quân vương rồi.” Thần quan nọ lạnh nhạt nói: “Nhưng ở nơi này của chúng tôi không có quân vương khác, hai vị tìm sai chỗ rồi.”

“Vậy ư?” Hứa Thâm nâng tay lên, dùng khư lực tản ra lực hút, trực tiếp hấp thu một tảng đá vào trong lòng bàn tay, sau đó ném ra ngoài. Cùng lúc ấy, hắn phát động năng lực tinh chuẩn, tảng đá này nhất định sẽ bắn trúng Dạ Thử Vương!

“Sưu” một tiếng, tảng đá gào thét chuyển hướng, rồi lập tức bay vào chỗ sâu bên trong giáo đường.

Nhưng chưa bay được bao lâu, nó đã bị một luồng khư lực đánh nát.

Hứa Thâm khẽ cười lạnh, nói: “Xem ra người tôi muốn tìm đang ở bên trong này/ Máy ông định bao che cho hắn sao?”

Lão giả thần quan lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói rồi, nơi này chỉ có tín đồ, không có kẻ tù tội, hai vị muốn đến nơi này để sỉ nhục tín đồ trong giáo chúng tôi sao?”

Hứa Thâm híp mắt, chăm chú nhìn ông ta: “Ý của ông là chỉ cần người khác tiến vào nơi này, thì các ông sẽ bao che đến cùng đúng không? Bản thân mấy người là tôn giáo, thờ phụng Thần linh, thì đừng có mang thêm phiền phức tới cho Thần của mấy người”

“Tốt nhất là cậu đừng mở miệng mạo phạm Ngô chủ, nếu không hôm nay, tôi chỉ có thể giữ hai người ở lại.” Ánh mắt lão giả thần quan trở nên vô cùng lạnh lùng, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Sắc mặt Tinh Quân khẽ biến, gã vội vàng truyền âm nói với Hứa Thâm: “Hay là chúng ta mau đi thôi, dường như bên trong khu tổng giáo này không chỉ có một vị quân vương, hơn nữa từ sau khi tôi đi vào nơi này, vẫn luôn có một loại cảm giác bị người ta chăm chú nhìn vào.”

Gã có thể cảm nhận được giáo hội Nguyệt Quang này vô cùng quỷ dị. Nơi này có một loại không khí căng thẳng, trớ buột đến nói không nên lời.

Hứa Thâm nghĩ đến bức tượng thiên sứ quỷ dị bản thân từng nhìn thấy lúc trước kia, sắc mặt hơi trầm xuống, hẩn nhìn thoáng qua lão giả thần quan phía đối diện một cái thật sâu, nói: “Nếu giáo hội Nguyệt Quang đã muốn bảo vệ đối phương, thì hi vọng về sau, mấy người đừng hối hận.”

Nói xong, hẩn không tiếp tục lưu lại nơi này nữa, đã nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Tinh Quân thấy Hứa Thâm không kích động muốn xông vào bên trong, cũng thở nhẹ một hơi, lập tức đi theo Hứa Thâm bước ra bên ngoài.

Sau khi rời khỏi thần điện Nguyệt Quang, hai người bọn họ nhanh chóng lui về phía tòa nhà cao tầng trên con đường xa xa, rồi đứng tại nơi này, chăm chú nhìn quái vật lớn đang chiếm cứ mặt đất đằng kia. Bọn họ có cảm giác nó giống như một con cự thú, và con cự thú kia cũng đang chăm chú nhìn bọn họ.

“Giáo hội Nguyệt Quang này cực kỳ không đơn giản, ngay cả bảy đại gia tộc cũng không nguyện ý dễ dàng trêu chọc bọn họ. Tinh Quân nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm nghĩ đến chuyện lúc trước, có vẻ như khi Giang gia gặp nạn, bọn họ cũng từng cầu xin giáo hội Nguyệt Quang giúp đỡ, nhưng bị đối phương lơ đi, không đếm xỉa tới.

Hẩn có cảm giác, giáo hội Nguyệt Quang này không chỉ có chỗ dựa là hội nghị, bản thân nó cũng vô cùng bí hiểm.

Quan sát một thoáng, cuối cùng Hứa Thâm cũng không tiếp tục dừng lại nơi này nữa, dứt khoát xoay người rời đi.

Sau khi kéo dài chút khoảng cách với tòa giáo đường nọ, Hứa Thâm mới phân phó Tinh Quân tiếp tục tìm kiếm Hắc Tuyết.

Tinh Quân lại bói toán, nhanh chóng định vị được phương hướng, hai người bọn họ lập tức rời khỏi tòa thành khu này, đi về một nơi khác.

“Lúc trước, có vẻ như cậu cũng có thể tập trung vào vị trí của Dạ Thử Vương, hơn nữa độ chính xác còn cao hơn cả tôi nữa. Đó là năng lực của cậu sao?” Tinh Quân hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm đáp qua loa: “Tôi chỉ có thể dò xét trong phạm vi gần thôi.”

“Vậy ư?” Tinh Quân tỏ vẻ hoài nghi.

Hứa Thâm không giải thích nhiều.

Rất nhanh sau đó, hai người đã đi vào thành khu, nơi định vị được Hắc Tuyết.

Đây là thành khu thuộc về Tần gia một trong bảy đại gia tộc ở nội thành.

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến. Bởi vì theo tình huống bình thường, thành khu nằm dưới quyền quản lý của bảy đại gia tộc đều có tình hình trị an tương đối nghiêm khắc.

Nếu Hắc Tuyết ẩn trốn tại nơi này, khả năng cao là cô ấy sẽ bị đối phương tìm ra.

Tinh Quân lại bói toán. Chờ sau khi tìm được vị trí chính xác, gã mới phát hiện quả nhiên Hắc Tuyết đang ở bên trong tổng bộ của Tần gia.

“Hình con khur kia của cậu đang bị Tần gia giam giữ.” Tinh Quân không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm.

Lúc trước, bọn họ từng đến Mặc gia cướp người, đã đại náo một phen, hiện giờ... chẳng biết Hứa Thâm có tiếp tục ra tay ở Tần gia hay không?

Sưu.

Hứa Thâm trực tiếp nói cho Tinh Quân đáp án, bởi vì hắn đã lập tức xâm nhập vào bên trong trang viên chính của Tần gia rồi.

Hắn ném một tảng đá ra ngoài, tập trung vào vị trí của Hắc Tuyết, lập tức phát hiện cô ấy đang ở dưới lòng đất tại một vị trí nằm sâu trong trang viên này.

“Có khách quý đến, vì sao không lên tiếng kêu gọi?” Ngay lúc này, đột nhiên có hai bóng người từ trong trang viên của Tần gia bay tới, một người già một thanh niên.

Chờ đến khi bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm và Tinh Quân, ánh mắt khẽ biến nhưng vẻ mặt vẫn duy trì vẻ hiền hoà như cũ.

Chương 946: Đúng Là Tai Tiếng Lan Ra Ngàn Dặm!!!

Hứa Thâm hỏi: “Có phải mấy người đang giam giữ một con đại khư cấp A, thân thể được một mái tóc đan xen vào nhau mà thành?”

“Hả” Ánh mắt Tần Phi Chu khẽ động, chợt mở miệng hỏi: “Hai vị, nên xưng hô như thế nào?”

“Thành chủ thành Quang Minh, Hứa Thâm.”

“Thành chủ thành Tinh Sầu, Tinh Quân.”

“Hoá ra là hai vị thành chủ thành Đề...”

Tần Phi Chu không khỏi chăm chú nhìn về phía Hứa Thâm.

Đoạn thời gian trước, lão có nghe đồn về Hàn gia, mà hiện giờ dư âm của chuyện này vẫn còn quanh quẩn khắp nội thành.

Nghe nói Mặc gia bên kia cũng xảy ra chuyện, mà chuyện đó còn có liên quan tới vị thành chủ thành Quang Minh này.

Đúng là tai tiếng lan ra ngàn dặm.

“Con đại khư kia gây loạn khắp nơi trong Tần gia, đã bị chúng tôi trấn áp rồi.” Thanh niên quân vương bên cạnh lão giả nọ cũng nhìn ra Hứa Thâm và Tinh Quân không dễ chọc, nhưng tâm trạng vẫn có chút khó chịu, suy cho cùng, đây cũng là Tần gia của bọn họ.

“Nếu hai người muốn, chúng tôi có thể bán nó cho hai người.”

“Bán?” Đôi mắt Hứa Thâm nheo lại, hàn quang lóe ra: “Cô ấy là bạn của tôi, anh lại nói muốn bán cô ấy cho tôi?”

Sắc mặt thanh niên quân vương nọ khẽ biến, gã cho rằng bản thân đã chịu nhượng bộ rồi, không nghĩ tới Hứa Thâm lại cất giọng cường thế đến vậy. Gã lập tức nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Nếu cô ta đã là bạn của anh, trả lại cho anh cũng không quan hệ, nhưng chuyện cô ta giết người, tạo thành tội ác, anh tính đền bù như thế nào?”

“Cô ấy đã giết bao nhiêu người?” Hứa Thâm hỏi

“Vài trăm.” Thanh niên quân vương hừ lạnh nói.

Hứa Thâm nheo mắt lại: “Tôi muốn đích thân hỏi cô ấy một chút. Bởi vì dựa trên tình hình chung, bạn của tôi sẽ không giết người.”

Lúc trước hắn đã sớm huấn luyện Hắc Tuyết đến trình độ tam lệnh ngũ thân [1], bởi vậy, từ rất lâu rồi Hắc Tuyết chưa từng gây thương tổn cho con người, bởi vậy hắn căn bản không tin những lời đối phương vừa nói.

[1] : nhiều lần ra lệnh và cảnh cáo, muốn biết chính xác tam lệnh và ngũ thân là gì mời xem Sử Ký – Tôn Tử Ngô Khởi Liệt Truyện 《史记·孙子吴起列传》.

“Những lời một con khur nói, há có thể coi là thật?” Thanh niên quân vương tức giận nói: “Khur là lũ sinh vật giả dối vô cùng. Anh lại dám làm bạn với khur, tôi khuyên anh vẫn nên nhanh chóng ném bỏ loại suy nghĩ ấy đi. Giữa chúng ta và khur chỉ có mối quan hệ của con mồi và thợ săn thôi.”

“Mang cô ấy tới gặp tôi.” Hứa Thâm không định nhiều lời vô nghĩa với đối phương, muốn trực tiếp gặp mặt Hắc Tuyết.

Thanh niên quân vương nhíu mày, nói: “Con đại khur này đang bị chúng tôi giam giữ trong nhà lao dưới lòng đất, một khi phóng thích cô ta ra, cô ta rất dễ rơi vào tình huống mất khống chế, đến lúc đó...”

“Để tôi phụ trách.” Hứa Thâm nói.

“Nơi này là trang viên của Tần gia chúng tôi, nếu con khur kia lại làm loạn, thì người bị thương tổn chính là người Tần gia

chúng tôi, anh định phụ trách như thế nào?” Thanh niên quân vương nọ tức giận nói.

“Tôi sẽ bồi thường.” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Lại nói bốn vị quân vương chúng ta đều ở trong này, chẳng lẽ còn sợ một con khur sao?”

Trong lòng thanh niên quân vương nọ vô cùng tức giận, không khỏi liếc mắt trao đổi với Tần Phi Chu bên cạnh, Tần Phi Chu khẽ gật đầu với gã.

Nhìn ra ý tứ của Tần Phi Chu, thanh niên quân vương nọ có chút không cam lòng.

Rõ ràng nơi này là Tần gia, vậy mà bọn họ lại phải nhún nhường cho hai tên quân vương thành Đế tới đây ngang ngược, hồng hách.

Nhưng thanh niên quân vương cũng không làm trái ý của Tần Phi Chu, sau khi hừ lạnh một tiếng, gã cũng nhanh chóng xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã nghe được một chuỗi những tiếng gầm nhẹ khàn khàn. Chỉ thấy thanh niên quân vương nọ mang theo Hắc Tuyết toàn thân giống như một cuộn len sợi, chạy như bay lao đến.

Hắc Tuyết đang không ngừng giãy giụa, rồi đột nhiên cô trông thấy Hứa Thâm, thân thể không khỏi chấn động, lập tức im lặng xuống.

Rất đột ngột, hai hàng nước mắt màu đen trào ra từ bên trong hốc mắt, đáng vẻ lúc này của Hắc Tuyết vô cùng chật vật, cả người đầy những vết thương chất chồng.

Hơn nữa, có vẻ như những dấu vết này đều là thương tích mới, vẫn đang liên tục không ngừng tạo thành ảnh hưởng, khiến cho vết thương trên người cô ấy không thể khỏi hẳn được.

Hứa Thâm nhìn thấy hai hàng lệ màu đen trong mắt Hắc Tuyết, trong lòng khẽ rung động một hồi.

Lúc này, bởi vì Hắc Tuyết đang bị thương sau quá trình tra tấn, thoạt nhìn hình dáng vô cùng xấu xí dữ tợn, nhưng phần cảm xúc đọng đầy, ẩn sâu bên trong đôi mắt kia, lại khiến Hứa Thâm sẵn sàng bỏ qua hết thấy những biểu hiện bên ngoài, chỉ

còn lại duy nhất một thứ tình cảm mãnh liệt nọ chạm thẳng vào nội tâm của hắn.

Trong nháy mắt, một luồng lửa giận khó có thể ngăn chặn nổi trực tiếp bùng lên trong lòng Hứa Thâm.

“Ca ca...” Lúc này, Hắc Tuyết đã hoàn toàn quên mất mọi đau đớn trên người.

Cô lại được trông thấy Hứa Thâm, Hứa Thâm lại không chết.

Những giọt nước mắt lập tức tuôn rơi, nhưng đây vốn không phải nước mắt đau khổ vì bản thân bị thương tổn, bị tra tấn, mà phần nhiều hơn, đó là nước mắt mừng rỡ.

“Ca?”

Nghe được cách xưng hô của con khur trong tay này, thanh niên quân vương khẽ nhướn mày, liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, từ trong đáy mắt có chút khinh thường.

Hắn lại làm anh em với một con khur?

Đúng là đầu óc có bệnh.

“Buông cô ấy ra.” Ánh mắt Hứa Thâm trầm xuống, hắn gằn từng chữ một, nói ra.

“Hừ.”

Thanh niên quân vương nọ đi tới trước mặt Hứa Thâm, tiện tay ném con khur trên tay cho Hứa Thâm, lạnh lùng nói: “Đừng có để cô ta tiếp tục gây loạn tại địa bàn của Tần gia chúng tôi, nếu không lần sau, cô ta sẽ không may mắn như vậy đâu. Tôi sẽ trực tiếp chém giết cô ta tại chỗ.”

“Ca ca, thật tốt quá, anh không chết!” Hắc Tuyết trực tiếp gục trên người Hứa Thâm, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng dường như cô ấy vừa nhanh chóng nghĩ tới cái gì, lại giống như tia chớp, vội vàng buông Hứa Thâm ra, đôi mắt lén lút ngăm nhìn bốn phía...

Hình như tỷ tỷ không có mặt ở đây?

Nhưng ngay cả khi tỷ tỷ không có mặt, cô ấy vẫn không dám lơ đãng, chỉ nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay Hứa Thâm, mái tóc kéo dài ra, nhanh chóng quán quanh người hắn, lấy đó để biểu lộ nỗi nhớ nhung và tình cảm mãnh liệt trong lòng.

Chương 947: Năng Lực Kỳ Lạ!!!

“Thương thế của em có thể khôi phục được không?” Hứa Thâm quan sát toàn thân Hắc Tuyết đầy những vết thương, có nơi vẫn còn không ngừng chảy ra huyết dịch màu đen, lập tức quan tâm hỏi.

“Ừm, trở lại bên người ca ca rồi, em có thể khôi phục được.” Hắc Tuyết vội vàng dùng sức gật đầu, gương mặt giãn ra, vui vẻ cười nói.

Rồi rất nhanh, từng lọn tóc màu đen nhanh chóng xoay quanh thân thể cô ấy, để lộ ra khuôn mặt trắng như tuyết.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, lại nhìn về phía hai vị quân vương trước mắt: “Khẳng định kẻ gây nên thương tổn trên người em gái tôi chính là mấy người?”

“Làm sao? Cậu muốn ra tay với chúng tôi ngay tại nơi này ư?” Thanh niên quân vương khẽ nheo mắt hỏi.

Tần Phi Chu nhíu mày, lên tiếng nói với Hứa Thâm: “Con khur này gây loạn khắp nơi, chúng tôi chỉ có thể trấn áp, kiêu gì cũng không thể mặc cho cô ta tùy ý giết người ở địa bàn của chúng tôi được?”

“Em có giết người không?” Hứa Thâm nhìn về phía Hắc Tuyết, bình tĩnh hỏi.

Hắc Tuyết do dự một chút, cuối cùng mới cúi đầu tựa như một đứa nhỏ gây ra sai lầm, không ngừng đan mấy ngón tay vào mái tóc, ngập ngừng nói: “Là bọn họ nhìn thấy em trước, mà lúc ấy em cũng hơi đói... Vốn dĩ em cũng không định ăn luôn bọn họ, là bọn họ cứ luôn miệng gọi em là ‘Quái vật’ “

Nói xong, vẻ mặt cô đầy ảm ức.

Thanh niên quân vương cười lạnh nói: “Thì vốn dĩ cô chính là quái vật, bọn họ gọi cô là quái vật chẳng lẽ là sai sao?”

Hắc Tuyết ngẩng đầu, lập tức trợn mắt nhìn gã, quát lên: “Mày mới là quái vật.”

Thanh niên quân vương cười lạnh, cũng mặc kệ cô ấy, lại chuyển qua nói với Hứa Thâm: “Anh cũng nghe được rồi đó, là cô ra gây loạn giết người. Chúng tôi trấn áp khur thì có gì là

sai chứ? Chẳng lẽ anh muốn đứng về phía khur, rồi là địch cùng nhân loại chúng ta?”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Anh đã nói sai một chuyện rồi. Chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới khur gây loạn cả, cô ấy vốn là ‘Vật phẩm của quân vương’, đám người kia dám xâm phạm vật phẩm của quân vương, đó chính là tội chết. Bọn họ đáng chết! Mà mấy người lại bao che cho bọn họ, cũng chịu tội tương ứng.”

“Anh đang kể chuyện cười đấy hả?!” Thanh niên quân vương nghe được câu này, lập tức sừng sốt, chột giận dữ mà bật cười, nói: “Những lời anh nói chính là ngụy biện, có bản lĩnh thì theo tôi tới hội nghị bàn luận một phen, nhìn xem đến tột cùng là ai đúng ai sai? !”

“Có bản lĩnh thì tự anh thuyết phục tôi đi.” Hứa Thâm chăm chú nhìn thanh niên quân vương trước mắt, bỗng nhiên khoe môi hắc nở nụ cười.

Phanh!

Rất đột ngột, một luồng lực lượng cuồng bạo thổi quét ra ngoài, kiếm phong trực tiếp ra khỏi vỏ, mang theo quang mang lạnh lẽo, chém thẳng về phía thanh niên quân vương kia.

Cùng lúc đó, lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn cũng lan tràn ra ngoài chỉ trong nháy mắt.

“Anh!” Thanh niên quân vương vô cùng khiếp sợ, lập tức phát ra một tiếng rống giận. Ngay sau đó, gã vội vàng lướt người rời đi, muốn né tránh, nhưng chột kinh hãi phát hiện, tốc độ của bản thân lại trở nên chậm chạp vô cùng, tựa như lực lượng cả người đã bị áp chế.

Gã vội vàng phát động năng lực, tuần hoàn!

Trong phút chốc, lực lượng trong cơ thể gã nhanh chóng tuần hoàn, quay lại trạng thái toàn thịnh ban đầu, vội vàng rút ra.

“Ừm?” Kiếm phong của Hứa Thâm bị tránh đi, đôi mắt hắc híp lại nhìn thanh niên quân vương vừa thoát khỏi phạm vi lĩnh vực bao trùm.

Xem ra cũng không tất cả đám quân vương trong nội thành đều là hạng người tầm thường, yếu ớt.

Ông!

Ngay sau đó, Mặc Vệ ra tay. Gã cầm chặt con dao phay được ‘Ma ma’ cho, đột nhiên giết tới, một đao chém thẳng lên đầu thanh niên quân vương nọ.

Thân thể thanh niên quân vương khẽ run rẩy, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, linh hồn đã bị thương nặng.

Gã lại vội vàng phát động năng lực, tuần hoàn!

Tuần hoàn đến thời gian một khắc trước, khôi phục lại trước khi bị thương.

Hứa Thâm khẽ nheo mắt lại, hắn đã nhìn ra năng lực của đối phương có hiệu quả cùng loại với thiết lập lại, có thể xóa sạch toàn bộ thương tổn cùng với trạng thái tiêu cực mà bản thân phải chịu.

Có cảm giác, loại năng lực này cũng tương tự như ‘Trở lại một giây trước’.

Nhưng dường như hiệu quả này càng mạnh hơn khả năng xuyên qua thời gian của Mạt Di La.

Hứa Thâm không tin thanh niên trước mắt cũng là năng lực giả thời gian. Vì vậy, hắn trực tiếp ra tay, cường hóa — lồng giam tâm linh!

Trong phút chốc, lực lượng đánh thẳng vào tâm linh đã bao phủ toàn bộ thanh niên quân vương nọ, khiến gã trở nên cứng đờ như một người gỗ, ngây ngốc đứng thẳng tại chỗ.

“Mấy người thật sự muốn giương oai ở Tần gia sao?” Sắc mặt Tần Phi Chu đã trở nên lạnh như băng, ánh mắt chĩa thẳng vào Hứa Thâm.

Đột nhiên Hứa Thâm có cảm giác, tầm mắt hắn vừa chuyển, trời đất đã quay cuồng, thân thể lập tức lảo đảo, suýt chút nữa đã ngã sấp mặt xuống!

Mà cùng lúc đó, thanh niên quân vương vốn đã bị nhốt bên trong lồng giam tâm linh trước mắt, lại thức tỉnh, rời khỏi khống chế.

Hứa Thâm hơi có chút ngạc nhiên, dường như năng lực của vị lão giả Tần gia này khá là lợi hại.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã ổn định lại thân thể, hắn muốn đứng lên, nhưng vừa đứng dậy lại có cảm giác trời đất quay cuồng, tiếp tục ngã sấp xuống thêm một lần nữa, cuối cùng, hắn chỉ có thể bò trên mặt đất mới đủ khả năng ổn định thân thể của mình.

Hứa Thâm nhìn về phía bên kia, Hắc Tuyết và Tinh Quân cũng bị như thế, cả hai đều nằm bò trên mặt đất.

“Khốn nạn, rốt cuộc lão già này sở hữu loại năng lực gì?” Tinh Quân có chút uất ức và phẫn nộ.

Rõ ràng gã chỉ là người đứng xem, lại bị dư ba do chiến đấu lan đến, còn bị người ta làm cho phải nằm úp sấp xuống đất thế này!

Hứa Thâm chau mày, hắn có cảm giác thân thể mình như người say rượu, khó có thể đứng thẳng được.

“Có vẻ như năng lực của ông ta có thể ảnh hưởng đến khả năng cân bằng của chúng ta.” Hứa Thâm chăm chú nhìn Tàn Phi Chu.

Lúc trước, thanh niên quân vương này có thể thoát khỏi lồng giam tâm linh nhanh như vậy, đúng là chuyện vô cùng khó tin.

Nói đến cùng, lồng giam tâm linh nọ đã được hắn cường hóa rồi, mà theo hắn cảm nhận, tinh thần lực của đối phương cũng tương đối bình thường...

Lẽ ra thanh niên nọ phải ở bên trong, không thể thoát ra được mới đúng.

Trừ phi là ... năng lực của hắn cũng mất không chế rồi.

Chương 948: Đến Điểm Là Dừng!!!

“Hai vị, chuyện hôm nay cứ bỏ như vậy đi, mời mấy người cũng trở về đi.” Tàn Phi Chu nói với Hứa Thâm.

Lão từng nghe được một vài tin đồn về vị thành chủ thành Quang Minh này, cho nên không muốn quá mức trở mặt với Hứa Thâm, chỉ thoáng cảnh cáo hắn một chút là được.

“Sao không nhân cơ hội này mà xử lý bọn họ...” Từ trong đáy mắt thanh niên quân vương lại lộ ra sát ý, gã tuyệt đối không

muốn buông tha cho hai người Hứa Thâm đơn giản như vậy.

Đã dám đến Tần gia giương oai, thì phải trả giá thật đắt.

“Ông xưng hô như thế nào?” Hứa Thâm nói với Tần Phi Chu.

“Bọn họ đều gọi tôi là Tần Vương.” Tần Phi Chu nói.

“Nếu ông đã có lòng khiêm nhường, thì tôi cũng nhường nhịn ông một lần.” Hứa Thâm nói.

Tần Phi Chu khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó, đột nhiên gương mặt biến sắc, lão lập tức có thể cảm nhận được thân thể vô cùng khó cử động, tựa như vừa rơi vào bên trong vũng bùn vậy.

Thân thể Hứa Thâm bên kia lại nhanh chóng bò lên, cấp tốc lao về phía Tần Phi Chu.

Tần Phi Chu vội vàng phát động năng lực của mình, cân đối!

Đạo lý cân đối được quyết định bởi kỹ xảo điều khiển.

Dựa vào cân đối, lão có thể phá hư trạng thái cân bằng của Hứa Thâm, và không cần biết hắn bày ra loại tư thế chiến đấu nào, toàn thân vẫn không thể duy trì trạng thái cân bằng được, ngay cả phương diện khống chế năng lực cũng vậy.

Lúc trước dưới ảnh hưởng của cân đối, lão đã khiến cho năng lực của Hứa Thâm co rút đến trình độ nhỏ nhất, cũng làm sai lệch mục tiêu của tác dụng nhỏ yếu kia qua một bên.

“Vô dụng, tôi đã bắt được ông trước rồi.” Hứa Thâm nói.

Vào lúc này, lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn của hắn đã bao trùm lên người Tần Phi Chu, khiến cho dung mạo của đối phương nhanh chóng phản lão hoàn đồng, quay trở lại thời kỳ thanh niên, tương đương với đó là ảnh hưởng của năng lực cân đối nọ cũng bị suy yếu.

Vào thời khắc này, ngay khi chịu ảnh hưởng bởi năng lực cân đối kia, Hứa Thâm chỉ có cảm giác thân thể mình hơi chút mất thăng bằng, nhưng không còn tùy ý chao đảo giống như lúc trước.

“Từ khi nào chứ?” Sắc mặt Tần Phi Chu vô cùng khó coi.

Rõ ràng khi thanh niên quân vương bị Hứa Thâm áp chế, lão đã lặng yên kéo giãn khoảng cách với hắn, khiến cho lĩnh vực bao trùm ở bên người, chỉ cần lĩnh vực của Hứa Thâm kéo dài tới sẽ lập tức mất thăng bằng.

Áo choàng màu đỏ tươi ở sau lưng Hứa Thâm bay lên phần phật, hắn nhẹ giọng nói: “Có thể làm tôi phải vận dụng tới khư binh truyền thuyết mới có thể trấn áp được ông, xem ra trong bảy đại gia tộc nội thành, cũng có một chút người tài ba. Chuyện hôm nay, chúng ta cứ đến điểm là dừng đi.”

Thông qua áo choàng màu đỏ tươi phản xạ, hắn đã phản xạ lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn đến bên người đối phương, trực tiếp bao phủ trong khoảng cách gần, mới có thể áp chế được lão giả này.

Nếu không đúng là hắn cũng bó tay với thứ năng lực quý dị của lão nhân Tần gia trước mắt.

Tần Phi Chu nhìn chiếc áo choàng sau lưng Hứa Thâm, sắc mặt trở nên âm trầm, nói: “Tần gia không hề cố ý gây thù hận, hi vọng cậu cũng tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Hứa Thâm khẽ cười một tiếng, nói: “Nhưng chuyện hai người làm bị thương em gái của tôi, vẫn phải hoàn trả.”

Nói xong, đột nhiên hắn ra tay, lao thẳng về phía thanh niên quân vương bên cạnh.

“Phanh” một tiếng, kiếm phong lập tức chém ra ngoài.

Thanh niên quân vương nọ vừa kinh hãi vừa tức giận, vội vàng muốn tránh né, nhưng tốc độ của tứ trọng kiếm trăm đã trải qua cường hóa của Hứa Thâm lại nhanh giống như tia chớp.

Kết quả là... gã vừa nghiêng người đi, còn chưa kịp chuyển hướng, đã bị kiếm phong chặt đứt.

Một kiếm này trực tiếp chém đôi thân thể gã ra, nội tạng văng tung tóe.

Bàn tay Hứa Thâm chớp thẳng tới, ném nửa thân thể qua phía Hắc Tuyết, sau đó lui về tại chỗ.

Nửa thân hình còn lại của thanh niên quân vương kia đang chậm rãi nhúc nhích.

Ngay sau đó, dưới ảnh hưởng của năng lực tuần hoàn, rất nhanh thân thể gã đã khôi phục đến trạng thái bình thường, nhưng năng lực này cũng cần phải không ngừng duy trì mọi thời mọi khắc, bởi vì ngay khi gã thu lại năng lực, toàn bộ những vết thương đã bị áp chế, đều sẽ lộ ra ngoài.

“Hôm nay, nể mặt Tần Vương, tôi tha cho anh một mạng.”
Hứa Thâm thu kiếm, lạnh lùng liếc mắt nhìn thanh niên quân vương kia một cái.

Thanh niên quân vương nọ vô cùng phẫn nộ, một mực nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, đồng thời cũng truyền âm nói với Tần Vương: “Vì sao ông không toàn lực ra tay, chém giết bọn họ? Bọn họ chết ở chỗ này, kể cả quân chủ cũng không có quyền truy cứu trách nhiệm của chúng ta.”

“Người ta còn chưa dùng toàn lực, là cậu đã coi khinh bọn họ rồi.” Tần Phi Chu lộ ra vẻ mặt âm trầm truyền âm nói.

“Làm sao có thể? !” Thanh niên quân vương nọ có chút không tin, Hứa Thâm lấy một đối hai đã chiếm cứ thượng phong, vậy mà vẫn còn chưa dùng toàn lực?

“Hẹn sau này gặp lại.”

Hứa Thâm nhìn thoáng qua thanh niên quân vương, cũng không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa với bọn họ nữa, đã nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy Hứa Thâm mang theo con khur nọ rời khỏi, thanh niên quân vương không khỏi quay đầu nhìn về phía Tần Phi Chu: “Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, thanh danh của Tần gia chúng ta sẽ mất hết.”

“Không cần để ý tới mấy thứ vớ vẩn như thanh danh kia.” Tần Phi Chu lạnh lùng nói: “Chỉ cần chúng ta còn ở đây, sẽ không có một ai dám động đến Tần gia. Chỉ là thanh danh mà thôi, nhà ai có thanh danh tốt đẹp? Có quá nhiều biện pháp để làm thanh danh một nhà trở nên bại hoại, chỉ cần để cho đám phóng viên, nhà báo kia không ngừng khua môi múa mép, nhai đi nhai lại là được thôi.”

“Chẳng lẽ ông đã biết được cái gì rồi?” Thanh niên quân vương nhìn Tần Phi Chu chăm chăm, gã cảm thấy hôm nay

lão có chút khác thường, như thể vô cùng kiêng kỵ quân vương thành Đê kia vậy

“Hàn gia đã bị hủy trong tay thành chủ thành Quang Minh này, nhưng vừa rồi tôi chưa nhìn thấy Quý Bộ Binh Thư của Hàn gia, ngay cả thành chủ thành Tinh Sầu bên cạnh hấn cũng không ra tay. Cậu thực sự cảm thấy chúng ta có phần thắng?” Tần Phi Chu hỏi.

Thanh niên quân vương nhíu mày nói: “Người ở bên cạnh hấn không đủ gây sợ hãi, vừa nhìn đã biết là kẻ hèn nhát rồi.”

“Vậy thì cậu sai lầm rồi. Người có thể bước lên ngôi vị thành chủ của thành Đê, không một ai là nhân vật đơn giản.” Tần Phi Chu khẽ lắc đầu, chợt nói: “Huống chi chúng ta còn phải bảo trì lực lượng, gần đây biển khơi bên kia có chút náo động, cậu không thấy trong quãng thời gian này, số lượng đại khư buông xuống hiện thực đột nhiên tăng mạnh hay sao? Nghe nói ở thời điểm hiện tại, đã có vài vị quân chủ đi vào bên trong biển khơi rồi...”

“Hả?” Ánh mắt thanh niên quân vương khẽ động: “Chẳng lẽ...”

Chương 949: Bọn Họ Dám Nói Ra, Vậy Mà Ông Cũng Dám Nhận Lời?

Mấy người Hứa Thâm nhanh chóng chạy từ nội thành về tới thành Quang Minh.

Hắc Tuyết ăn luôn nửa thân hình của thanh niên quân vương kia, hiện giờ thương tích trên người cô đã khép lại, cũng nhanh chóng hóa thành một lọn tóc quăn quanh trên vai Hứa Thâm.

Trên đường trở về, từ trong miệng Hứa Thâm Hắc Tuyết cũng biết được vì sao hấn không chết, điều này làm cô ấy vui sướng vô cùng: “Ca ca, hiện tại anh có thể ăn luôn em, hoặc là để cho em ăn luôn anh cũng được, anh đã thành thực rồi.”

Nhìn thấy khát khao mãnh liệt lộ ra trong mắt Hắc Tuyết, Hứa Thâm bất đắc dĩ vươn tay sờ sờ đầu cô ấy, nói: “Đừng chỉ nghĩ đến ăn nữa, chúng ta như bây giờ rất tốt.”

Tinh Quân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Tư duy của những con khur này đều không bình thường, tốt nhất là cậu cách bọn chúng xa một chút, nếu không ở bên bọn họ thời gian lâu dài, ngay cả cậu cũng sẽ không bình thường.”

“Anh mới không bình thường, tôi thích ca ca, muốn cho ca ca ăn luôn, thì làm sao chứ?” Hắc Tuyết quần quanh trên vai Hứa Thâm, khịt mũi coi thường rồi nói với Tinh Quân, trong lời nói đã mang theo một loại cảm giác làm nũng với Hứa Thâm.

Tinh Quân ném qua một cái nhìn đầy khinh thường, rồi mặc kệ cô ấy.

“Dường như em có chút khác với trước kia.” Hứa Thâm cảm nhận được chút biến hóa trên thân thể Hắc Tuyết, rõ ràng là cô ấy không giống trước kia nữa.

Hắc Tuyết cười hì hì nói: “Cơ thể của em đã xảy ra một chút biến hóa, em của hiện tại càng mạnh hơn nha.”

“Càng mạnh hơn vẫn có thể bị người bắt lấy?” Tinh Quân chột hỏi.

Hắc Tuyết bị Tinh Quân bỏ cho một đao [1] lập tức ghen hống, sau đó nổi giận đùng đùng nói: “Đó là bọn họ đánh lén, còn là hai đánh một, năng lực của bọn họ rất khắc chế tôi, nếu không làm sao tôi có thể thua được?”

[1] : nói kháy, nói đùa.

Tinh Quân cười nhạo một tiếng.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, hẳn có cảm giác lời nói của Tinh Quân hơi ác độc một chút.

Sau khi đưa Hắc Tuyết trở lại Quang Minh điện, hắn gọi Nạp Sát Phân Ny đến, để cô ấy mang kiếm và chiến giáp của mình đến nội thành sửa chữa, nhân tiện cũng ủy thác cho nội thành bên kia chế tạo thêm một bộ chiến giáp và kiếm của quân vương.

Nạp Sát Phân Ny nhận nhiệm vụ, cũng lập tức phái người đi xử lý.

Hứa Thâm ở bên cạnh Hắc Tuyết để thuận thực hiểu biết một chút về năng lực của cô ấy. Rất nhanh, hắn đã có hiểu biết càng thêm kỹ càng tỉ mỉ về Hắc Tuyết bây giờ, và chột phát

hiện, bây giờ thân thể cô ấy có thể cắm rễ vào sâu bên trong đất đai ở Khư giới, hấp thu lực lượng cuồn cuộn không ngừng từ Khư Thạch, có thể thời thời khắc khắc duy trì trạng thái cường thịnh nhất.

Chỉ tiếc là gặp phải năng lực tuần hoàn của thanh niên quân vương kia, khiến cho cô ấy luôn bị vây trong trạng thái suy yếu nhất.

Mấy ngày sau, chiến giáp và kiếm đã sửa chữa xong, lập tức được đưa về trong tay Hứa Thâm.

Đã nhiều ngày nay trong thành thường xuyên bùng nổ sự kiện đại khư tập kích, Hàn Liệt đều mang đội tiến đến trấn áp, mang thi thể của khư về, chúng đã trở thành tài liệu chú tạo chiến giáp và binh khí trong tay Hứa Thâm, cũng nhanh chóng được bỏ thêm vào bảo khố.

Hứa Thâm gọi Hải Tước và Linh Lục tới, để cho hai người ấy tạm dừng chế tạo Tịnh Khư Tề, bắt đầu ở bên cạnh hắn, cùng đi biển khư.

Có thể nói, trong chuyến hành trình đến biển khư lần này, Hứa Thâm đã được võ trang hạng nặng rồi, hắn muốn bản thân luôn duy trì trong trạng thái cường thịnh nhất.

Đang lúc Hứa Thâm chuẩn bị xuất phát, vị trung niên đại biểu cho hội nghị lúc trước lại lần nữa đi tới.

“Nghe nói cậu vừa đến nội thành gây loạn?” Trung niên nọ vừa nhìn thấy Hứa Thâm, mày mặt đã nhăn nhó, như thể ông ta có chút đau đầu về hắn.

Vị quân vương mới tấn chức này đúng là kẻ khó chơi, quá bướng bỉnh, không chịu nghe giáo dục.

“Không có mà?” Hứa Thâm giả vờ ngạc nhiên.

“Hừ, người ta đã báo cáo đến hội nghị rồi, cậu còn muốn ngụy biện sao?” Trung niên nọ cất giọng lạnh lùng nói: “Lần trước khi đến nơi này uống trà, nhìn cậu coi như thông tình đạt lý [2], vì sao chúng ta vừa nói chuyện xong, cậu đã quên mất rồi? Bản thân là quân vương thành Đê, thì đừng mạo muội đi tham dự vào chuyện của nội thành.”

[2] : hiểu lý lẽ.

“Ai nói xằng nói bậy với ông đó?” Hứa Thâm hỏi.

“Tôi không nói thì cậu cũng cũng đoán được, đương nhiên là người của Mặc gia bị cậu tìm tới tận cửa đánh rồi.” Trung niên tức giận nói.

Hứa Thâm giật mình, nói: “Người ta sỉ nhục bạn bè của tôi, tôi đi giải cứu bạn bè, cũng coi là quấy rối sao?”

Trung niên nọ hừ lạnh nói: “Người mà cậu gọi là bạn bè kia, vốn là người của gia tộc bọn họ. Cô ta còn xúc phạm quy tắc trong tộc người ta, đương nhiên người ta có thể xử trí.”

“Vậy bọn họ nhờ ông đến đây để làm gì?”

“Nhận lỗi, bồi thường!” Trung niên nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Muốn cậu đến gặp người ta rồi tử tế nhận lỗi, dù sao cậu cũng giết bốn, năm thành viên trong danh sách hạch tâm của người ta rồi. Những người kia đều là hạt giống quân vương, là hi vọng tương lai của Mặc gia. Mặt khác, những tộc nhân vô tội của bọn họ đã bị cậu giết chết, cứ tính theo đầu người, mỗi người cần bồi thường hai kiện khư bình, đây là bảng giá do người ta đưa tới, tôi cảm thấy khá là hợp lý, cậu cứ chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Hứa Thâm nhướn mày, nói: “Bảng giá này còn hợp lý? Bọn họ dám nói ra, vậy mà ông cũng dám nhận lời?”

“Cậu có ý tứ gì?” Sắc mặt trung niên nọ trầm xuống.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, hỏi: “Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo ông xưng hô như thế nào?”

“Chu Duệ, danh hiệu Thần Lôi Vương!” Trung niên nọ lạnh lùng nói.

Hứa Thâm hiểu rồi khẽ gật gật đầu, lại bỗng nhiên ra tay, lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn lan tràn ra ngoài, bao phủ đối phương, cùng lúc đó, dưới ảnh hưởng của cường hóa, thân thể hắn nhanh chóng gia tốc, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt đối phương.

Trung niên nọ quá bất ngờ không kịp đề phòng, dưới kinh hãi, cả người xuất hiện lồi quang, ông ta muốn ra tay, nhưng lồi quang màu vàng nọ lại trở nên cực kỳ mỏng manh, chỉ có thể

quấn quanh bên ngoài thân thể ông ta, rất khó rời đi, bắn ra bên ngoài.

Ông ta kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, vừa kinh hãi vừa tức giận nói: “Cậu muốn làm cái gì, tôi là... của Ngục Chủ.”

“Ba” một cái tát vang dội, Hứa Thâm trực tiếp cắt ngang lời ông ta muốn nói, sau đó quyền cước cùng lên, đánh cho đối phương không thể phản kháng được.

Chương 950: Anh Đã Trúng Chiêu!!!

“Hạ Thông!” Sau khi đánh cho đối phương thành béo [1], Hứa Thâm lập tức kêu gọi Hạ Thông.

[1] : sưng phù thành béo!

Hạ Thông nhìn thấy gương mặt Chu Duệ đã bị đánh thành đầu heo, trong lòng có chút không biết nên nói gì, chỉ có thể nói với Hứa Thâm: “Lần này vẫn phải sửa chữa trí nhớ sao? Nhưng hơi khó một chút đó.”

“Vậy làm cho ông ta quên đi, quên chuyện Mặc gia từng tìm đến ông ta đi!” Hứa Thâm hừ lạnh nói.

Hạ Thông đã hiểu, gã lập tức hóa thành một luồng ký ức, chui vào trong đầu Chu Duệ.

Chu Duệ phản nộ nói: “Chúng mày cũng dám ra tay với tao, chờ tao trở về nhất định sẽ báo lại với Ngục Chủ, để ngài đến xử tử chúng mày! !”

Không bao lâu sau, đột nhiên vẻ phản nộ trên mặt ông ấy chuyển thành đờ đẫn, rồi ngay sau đó, hai mắt trở nên vô thần.

Rất nhanh, Hạ Thông đã chui khỏi thân thể nọ, gật gật đầu với Hứa Thâm, sau đó chui thẳng vào ký ức của ngư đầu nhân ở trong cơ thể Hứa Thâm, và biến mất.

Hứa Thâm thu hồi lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, sửa sang lại quần áo giúp Chu Duệ.

Không bao lâu sau, Chu Duệ phục hồi lại tinh thần, ông ta nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, chợt quan sát Hứa Thâm, tựa như vừa thất thần một thoáng.

Bỗng nhiên ông ta nghĩ tới chuyện gì, lại lộ ra vẻ giật mình nói: “Hứa tiên sinh khách khí rồi, tôi chỉ đi ngang qua nơi này, sẽ không lưu lại ăn cơm.”

“Đành chịu vậy.” Vẻ mặt Hứa Thâm đầy tiếc nuối.

Chu Duệ cười nhạt, lại nhanh chóng đứng dậy nói lời từ biệt với Hứa Thâm, liền xoay người rời khỏi nơi này.

Tinh Quân và Hàn Liệt đứng một bên chứng kiến toàn bộ quá trình, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác không rét mà run.

Rồi ngay cả bọn họ cũng không xác định được, có phải trí nhớ của chính mình cũng từng bị Hứa Thâm động tay động chân hay không.

“Đi thôi.” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

Tinh Quân yên lặng gật đầu.

“Mấy người trông nhà cẩn thận.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn Hàn Liệt một cái.

Trong lòng Hàn Liệt run lên, ông ta vội vàng gật đầu.

Hứa Thâm không tiếp tục trì hoãn thêm nữa, đã cùng Tinh Quân quyết định khởi hành. Lần này, hắn mang theo Hắc Tuyết và mấy người Hải Tước, có thể nói là võ trang hạng nặng.

Về phần thành Quang Minh, nơi này có Tiết Hải Ninh chăm lo, quản lý, hẳn là hai vị quân vương Hàn gia này sẽ không dám lỗ mãng.

Rất nhanh, do Tinh Quân dẫn đường, Hứa Thâm và gã nhanh chóng rời khỏi thành Quang Minh, lướt ngang qua vùng hoang vu, đi tới khe hở dẫn vào biển khơi bên ngoài thành Sơn Hỏa kia.

Vừa đến nơi đây, Hứa Thâm đã ngửi được khí tức khu thú nồng nặc.

“Ai nha nha, mới đến đây đã bắt gặp mùi hương vô cùng mỹ vị rồi...” Một âm thanh lưỡi biếng chọt vang lên bên trong sơn cốc.

Đưa mắt nhìn về nơi âm thanh truyền tới, Hứa Thâm đã trông thấy một con khur loại giao, màu trắng như tuyết, mọc đầy vảy trên người đang chiếm cứ bên trong sơn cốc nhưng bốn trảo của con khur này đều là những cánh tay tinh tế, thon dài, trắng như tuyết của con gái.

Nó sở hữu một khuôn mặt tinh xảo, vàng trăn cùng phần hàm dưới, bên cạnh hai má có đính lên một lớp vảy trắng như tuyết, đôi mắt yêu dị, trước ngực cũng có một tầng vảy bao trùm thoạt nhìn y như vỏ sò gồ lên màu trắng như tuyết.

Một con khur cấp A!

Hứa Thâm khẽ nhướng mày, không nghĩ tới bọn họ còn chưa tiến vào biển khur, đã gặp được đại khur rồi.

“Anh đi giải quyết.” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

“Cậu thực sự cho rằng tôi là thủ hạ của cậu?” Tinh Quân có chút không biết nên nói gì, nhưng nói tới nói lui một hồi, cuối cùng gã cũng không tình nguyện tiến về phía trước, nói với con đại khur kia: “Chà cho bóng đôi mắt rắn của cô đi, đừng tự tìm phiền phức, tôi thực sự lười giết cô.”

“Nhưng mà người ta vô cùng đói khát đó.” Con đại khur nọ hướng đôi mắt nhu tình như nước [2], chăm chú nhìn Tinh Quân, lại liềm liềm đôi môi, bỗng nhiên một cái lưỡi dài chia nhánh lộ ra bên dưới gương mặt tinh xảo nọ, nó quét qua lớp vảy trên mặt, lưu lại một tầng chất nhầy ướt át đọng lại trên lớp vảy ấy.

[2] : tình ý miên man, sóng sánh như nước.

Sau đó, bỗng nhiên thân thể cô ta lay động, cấp tốc lao về phía Tinh Quân.

Tinh Quân hừ lạnh một tiếng, nhưng không có sơ suất đã lập tức phát động năng lực, một thương dứt khoát xỏ xuyên ra ngoài.

Chợt nghe “Phanh” một tiếng, một thương này vừa trực tiếp đâm thủng lồng ngực con đại khur kia.

Máu tươi phun ra, tưới lên người Tinh Quân, khiến gã ngửi được từng luồng hương thơm ngọt ngào, trong cơ thể lập tức

phát sinh một loại cảm giác hưng phấn không thể nói rõ, đồng thời cũng mang theo một loại sát ý khát máu và tàn bạo.

Thân thể giao nữ nhanh chóng quán quanh lấy, trói buộc toàn thân Tinh Quân, cánh tay trực tiếp hóa thành móng vuốt, muốn xé rách cơ thể gã.

Tinh Quân lại phát động năng lực, đánh cược bản thân gã sẽ không bị thương.

Sau khi tiêu hao một phần ba khư lực, gã cũng trở nên trơn tuột như cá chạch, dựa vào đó để thoát khỏi thủ đoạn quán quanh của giao nữ, rồi không chút do dự đã xoay người lại xuất thương, đâm thủng một lỗ trên đầu giao nữ.

Giao nữ kêu một tiếng đầy thảm thiết, cô ta lập tức dữ tợn mà nhìn chăm chăm vào Tinh Quân.

Đột nhiên từ trong miệng phát ra một tiếng rít gào, giao nữ đã nhanh chóng xoay người, nhắm thẳng phương hướng là một sườn khác của sơn cốc.

Đảo mắt một cái, cô ta đã bỏ trốn mất dạng.

“Anh để cho cô ta chạy như vậy?” Hứa Thâm lạnh lùng hỏi.

“Câm miệng! !” Bỗng nhiên Tinh Quân rống giận, gương mặt gã trở nên dữ tợn vạn vạo, nhìn qua cũng thấy tâm trạng đang vô cùng táo bạo phần nộ.

Hứa Thâm nhướng mày, hẩn chăm chú nhìn Tinh Quân một cái, lại cất giọng lạnh lùng nói: “Anh đã trúng chiêu, không chế tốt cảm xúc của bản thân đi.”

Tinh Quân nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nói thật, sau khi gầm lên một tiếng vừa rồi, ngay cả bản thân gã cũng ý thức được tình trạng của bản thân có chút không thích hợp, gã làm vậy là muốn tìm chết sao?

“Khoan đã, hình như cảm xúc của tôi có chút không thích hợp. Tôi rất bức bối, móa nó, con khur chết tiệt này, tôi muốn giết cô ta, lột da của cô ta! !”

Tinh Quân đang cố hết sức để khống chế cảm xúc của bản thân, nhưng vẫn cảm thấy mình khó có thể ngăn chặn nổi loại

tâm trạng phần nộ và cái kinh ấy.

Hứa Thâm không khỏi lắc đầu, hắn trực tiếp rút kiếm, khu vực ngưng tụ trong đôi mắt, thế giới trước mặt lập tức xuất hiện từng sợi nhân quả vặn vẹo như những con côn trùng.

Trong số những sợi này, cũng bao gồm đường nét trên người con khur kia.

Chương 951: Thông Đạo Đi Tới Biển Khur!

Tĩnh chuẩn, tập trung.

Đột nhiên Hứa Thâm vùng kiếm chém tới.

Sợi dây trước mặt đứt đoạn. Cùng lúc đó, con khur đang ở bên trong rừng khur tại một sườn khác của sơn cốc, chợt truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Hứa Thâm nhờ Hải Tước cho mình mượn một cây đao máu, lại đột nhiên ném nó đi.

Huyết quang chợt lóe, rồi nhanh chóng bay vào trong rừng khur bên kia.

Hải Tước cảm nhận tình huống thông qua huyết dịch, nhẹ nhàng nói với Hứa Thâm: “Bắn trúng rồi.”

“Đi nhặt xác đi.” Hứa Thâm nói với Tĩnh Quân.

“Đáng chết, cô đã chết rồi sao? Lại không phải do tôi tự mình giết chết? Đáng chết đáng chết!” Gương mặt Tĩnh Quân đầy vẻ dữ tợn, nhưng vẫn cố gắng áp chế lửa giận và bức bối trong lòng, không dám xả lên người Hứa Thâm.

Lúc bước chân đi, ngay cả tảng đá bên dưới, gã cũng phải đá nó hai cái, cả đoạn đường cứ hùng hùng hổ hổ, đi về phía giao nữ bên kia.

Rất nhanh, bóng dáng gã vừa đi đã vòng trở về, trên tay mang theo cái đầu tinh xảo của giao nữ kia.

Trên cái đầu vẫn còn nguyên nụ cười mím yêu dị, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, tựa như đang yên ổn ngủ say.

Hứa Thâm không chút khách khí, đã giao cô ta cho Hải Tước và Linh Lục.

Mà tới lúc này cảm xúc của Tinh Quân cũng khôi phục lại bình tĩnh, gã vội vàng nói với Hứa Thâm: “Vừa rồi tôi bị năng lực của cô ta ảnh hưởng, cậu đừng để ý.”

“Không sao đâu.” Hứa Thâm lắc đầu.

Rất nhanh, máu tươi đã từ dưới lòng bàn chân hắn, lan tràn ra ngoài bao trùm hấp thu cái đầu của giao nữ kia.

Ở trong đầu có một món khư binh, quyền trọng đã đạt tới 15, rõ ràng là chuẩn cấp truyền thuyết.

Hứa Thâm để Hải Tước tạm thời giữ lấy món này, cũng giao cho bà ấy sử dụng, sau đó hắn quay sang quan sát Tinh Quân, thấy gã đã khôi phục lại bình thường, mới để cho đối phương đi ở phía trước mở đường, tiến vào biển khư.

Chém giết giao nữ này chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ ngoài ý muốn.

Tinh Quân điều chỉnh lại trạng thái một chút, sau đó bắt tay vào việc. Đầu tiên, hắn dùng bói toán để định vị, xác nhận vị trí của kiện khư binh có thể dung hợp cùng Quỷ Bộ Binh Thư tiếp theo vẫn đang ở bên trong biển khư kia, lúc này mới ra hiệu cho Hứa Thâm.

Sau đó, gã dẫn đầu bước vào.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm tiến vào biển khư, nhưng trong đầu có trí nhớ của Mạt Di La, cho nên hắn cũng không quá khẩn trương. Sau đó, Hứa Thâm theo sát Tinh Quân, cũng cất bước tiến vào khe hở dẫn tới biển khư.

Trước mắt là thế giới sương mù mờ mờ ảo ảo.

Hứa Thâm có cảm giác thân thể hắn vừa bị một luồng lực lượng nào đó thúc đẩy, từ từ trượt về phía trước, tựa như bàn chân vừa đặt lên ván trượt, còn chung quanh là sương mù đang không ngừng lưu động.

Bỗng nhiên, từng tiếng thì thầm từ đâu đó truyền đến.

Những tiếng thì thầm này cũng không phải loại ngôn ngữ cổ xưa thần bí gì đó, ngược lại rất giống như vừa đặt mình vào

trong phố thị, bên tai đều là các loại âm thanh ồn ào thường thấy.

Có người đang đàm luận về một tác phẩm hội họa.

Có người đang dây dưa không dứt, phát ra âm thanh rên rỉ.

Có người lại đang rống giận, như thể tranh chấp cái gì đó vậy.

Tất cả những tiếng thì thầm này đều nhanh chóng thay đổi và biến mất, giống như một đoàn tàu chở đầy những âm thanh ồn ào náo động, mỗi một thùng xe đều có người đang nói chuyện với nhau, vừa nhanh chóng đi lướt qua người hấn.

Một lát sau, mảnh sương mù trước mắt bỗng nhiên biến mất, ánh sáng màu đỏ tươi chiếu thẳng xuống dưới.

Hứa Thâm trông thấy một thế giới hoang vắng, cổ xưa, man di (mọi rợ).

Nơi mà núi và biển nối liền cùng một chỗ, ngay cả mặt đất và không trung cũng liên kết với nhau.

Phía trên bầu trời màu đỏ tươi để lộ ra từng đám mây với hình dạng của những vật thể loang lổ nhiều màu, giống như đã rửa nát, rỉ sét cả rồi.

Dưới chân là bùn đất ẩm ướt xộp mềm, khá tương tự như tương thịt đã hư thối, truyền đến từng đợt mùi vị tanh hôi khó ngửi.

Dù đã được nhìn thấy biển khư ở trong ký ức của Mạt Di La, nhưng chờ đến lúc tự mình trải nghiệm loại hoàn cảnh quái lạ này, Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm và đáng sợ của nó.

Ít nhất là một nơi thường xuyên tản ra thứ mùi hương đậm đặc ngọt ngào như vậy, đúng là vùng đất là khư thích sống.

Hứa Thâm quay đầu lại, nhìn thấy phía sau mình có một khe hở, nói vậy, đó chính là khe hở mà lúc trước hấn vừa xuyên qua, đi đến nơi này.

Nếu hiện tại hấn quay ngược người, tiến lên một bước, rất nhanh sẽ trở lại thế giới bên ngoài, nhưng làm như vậy... tuy trong cảm nhận của hấn chỉ là một thoáng chốc, có điều ở bên ngoài đã là ba tháng trôi qua rồi.

Hứa Thâm đã dò xét khá kỹ lưỡng tư liệu về nơi này rồi, cả đi cả về là ba tháng, 90 ngày, nghĩa là một lượt đi hoặc về, sẽ kéo dài tới 45 ngày.

Vì sao lại là 45 ngày?

Hứa Thâm có thể tra được con số này có liên quan tới Lạc Thư cửu cung cách [3], bên trong còn dính líu đến một chút tư liệu và văn hóa cổ xưa, có lẽ là trùng hợp, cũng có lẽ là từ thời kỳ thật xa xưa trước đây, biển khơi đã tồn tại rồi, và bị cổ nhân nhìn thấu.

[3] : **Theo truyền thuyết xưa của Trung Quốc, trên sông Hoàng Hà đã từng xuất hiện con long mã trên mình có đồ (Đường vẽ ngoằn ngoèo) gọi là Hà đồ và trên sông Lạc Thủy xuất hiện con thần quy, trên lưng có thư gọi là Lạc thư. Do đó mà người ta đặt ra bát quái và cửu chương.

Đồ hình Lạc thư bao gồm 9 cung (cửu cung), với các số từ 1 đến 9. Các hàng ngang, dọc, chéo đều có tổng của 3 số là 15. Trong toán học đây gọi là ma trận kỳ ảo bậc 3 (hay ma phương bậc 3).

- Số 1 tương ứng thái dương, còn số 9 là số thái dương, do đó 1 và 9 đối nhau.
- Số 2 tương ứng thiếu âm, còn số 8 là số thiếu âm, do đó 2 và 8 đối nhau.
- Số 3 tương ứng thiếu dương, còn số 7 là số thiếu dương, do đó số 3 và 7 đối nhau.
- Số 4 tương ứng thái âm, còn số 6 là số thái âm, do đó số 4 và 6 đối nhau.

Và tổng các số của Lạc thư là 45.**

Không phải quân vương không thể bước vào nơi này.

Hứa Thâm có cảm giác nơi này chính là tầng thế giới càng sâu hơn tầng thứ tư trong Khư giới, và có thể nó cách hiện thực một khoảng cực kỳ xa xôi.

Dù giữa hai tầng, hiện thực và biển khơi có tồn tại khe thông đạo, nhưng chỉ vền vền là khoảng thời gian vắn vẹo trong quá trình đi xuyên qua đó cũng mất một chu kỳ là 45 ngày rồi.

Hứa Thâm hồi tưởng lại những tiếng thì thầm hẳn từng nghe được lúc trước, bên trong có một vài loại ngôn ngữ và nội dung đàm luận rất lạ, như thể bọn họ đang nói về những chuyện từng phát sinh ở thời kỳ xa xưa nào đó.

Nói vậy, rất có khả năng thông đạo này đã kéo dài qua thời không, và biển khur là một thế giới độc lập, có tuyến thời gian khác biệt với bên ngoài.

Chương 952: Rời Xa Mai Phù! Tiến Vào Biển Khur!!!

“Chung quanh không có khur, vận khí của chúng ta thật không tồi.” Giọng nói của Tinh Quân truyền đến từ phía trước.

Gã vừa tiến vào nơi này là lập tức trinh sát bốn phía, lo lắng bọn họ sẽ bị khur phục kích.

Cũng may, khu vực phụ cận khe hở này không có khur lang thang xung quanh.

Hứa Thâm hồi tưởng lại trí nhớ của Mạt Di La, ở trong ký ức của cô ta, cô gái này từng đưa hình thái thứ hai vào biển khur làm thí nghiệm.

Nhưng ngay khi hình thái thứ hai tiến vào biển khur, bọn họ sẽ trực tiếp chìm xuống đất đai bên dưới, tựa như đã bị hòa tan.

Sau đó khi Mạt Di La trở lại hiện thực, cô ta cũng không thể tìm được hình thái thứ hai kia, như thể đối phương đã trực tiếp bốc hơi rồi hoàn toàn biến mất.

Đây là nguyên nhân khiến người ta một mực nói rằng không phải quân vương thì không thể tiến vào biển khur.

Mà một khi đã tiến vào biển khur, dừng lại càng lâu, lại càng khó rời đi.

Bởi vì chờ cho đến lúc vật chất bên trong biển khur bao phủ quanh thân thể, sẽ mất đi khả năng mượn dùng bản thân thoát khỏi nơi này, đến lúc ấy lại phải tìm kiếm xác ở trong biển khur, mượn dùng lực lượng của xác che giấu loại vật chất này, mới có thể buông xuống hiện thực.

Lúc trước, kiện chuẩn khur binh truyền thuyết trong giao nữ kia, chính là xác mà cô tìm được trong này, đương nhiên, cô ta cũng phải mượn dùng bộ xác này mới có thể thoát khỏi biên khur.

Nhưng một khi đã thoát khỏi biên khur, cái xác nọ lập tức trở nên vô dụng, không thể tiếp tục dùng để thoát ly được nữa.

Hiện giờ, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là xoay người bước đi, hoặc là tìm kiếm xác mới, rồi dựa vào nó để rời khỏi nơi này.

Loại tình huống quỷ dị này cũng khiến cho biên khur trở thành một nơi cấm kỵ với cả quân vương, đa phần bọn họ đều không muốn mạo muội tiến vào biên khur. Suy cho cùng, không phải mỗi lần đều may mắn tìm được xác, và nếu chỉ xui xẻo một chút thôi, cũng rất dễ dàng bị nhốt ở bên trong.

“Ừm?” Bỗng nhiên Hứa Thâm phát hiện, bên người hắn vừa thiếu đi một bóng dáng quan trọng.

Mai Phù lại không cùng hắn bước vào nơi này.

Lúc trước, khi ở bên ngoài khe hở nọ, Mai Phù vẫn một mực đi theo bên người hắn, như bóng với hình, nhưng lúc này cô lại không tiến vào.

Hắn đưa ánh mắt tìm kiếm khắp nơi chung quanh, đáng tiếc là vẫn không thấy được Mai Phù, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ cô còn chưa kịp tiến vào?

“Thứ đó ở hướng này, chúng ta đi về phía trước thôi.” Tinh Quân đã bói toán xong vị trí của kiện khur binh tiếp theo, tương xứng với Quỷ Bộ Binh Thư, cũng nhanh chóng đưa ra chỉ dẫn.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Chờ một chút.”

“Ừm?” Tinh Quân nghi hoặc nhìn Hứa Thâm: “Chờ cái gì vậy?”

Hứa Thâm không trả lời, hắn lại tiếp tục đánh giá bốn phía, hắn cần phải chờ Mai Phù.

Không có Mai Phù đi bên cạnh, hắn có cảm giác bản thân đang khuyết thiếu một thứ gì đó vậy, thậm chí còn có một chút mất tự nhiên không thể nói rõ ra.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua...

Hồi lâu sau, Hứa Thâm vẫn không đợi được Mai Phù. Hắn không khỏi nhú mày, trong lòng thực sự dâng lên loại xúc động muốn xoay người bước ra bên ngoài khe hở kia, liếc mắt nhìn một cái.

Nhưng một qua một lại chính là ba tháng, chờ khi tiến vào một lần nữa cũng là ba tháng.

Nghĩ đến đây, rốt cuộc hắn cũng nhịn xuống.

Xem ra Mai Phù không tiến vào nơi này.

“Ở trong này, tôi không thể dễ dàng tự bạo được.” Bỗng nhiên người đầu trâu nói với Hứa Thâm.

“Vì sao?” Hứa Thâm hỏi.

Người đầu trâu trầm thấp nói: “Cậu có biết nguyên nhân đó, chính là linh hồn hạch tâm của tôi sẽ bại lộ.”

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến nguyên nhân làm gã trở nên bất tử, do hạt đậu kỳ dị kia đã phong tỏa linh hồn, trợ giúp gã vô hạn tái sinh.

Chẳng lẽ ở trong này, viên đậu kia sẽ bại lộ?

Nhưng ở bên ngoài, hạt đậu kia sẽ ẩn giấu ở tầng càng sâu hơn trong Khư giới.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn thế giới trước mặt, đột nhiên hắn giật mình.

Nghĩa là ở trong này chỉ có một thế giới và không có cấp bậc sao?

Có phải đây chính là nguyên nhân khiến Mai Phù không bước vào? Bởi vì một khi tiến vào, cô sẽ trực tiếp bại lộ trước mặt hắn...

Trong lòng Hứa Thâm đã hiểu được, hắn lập tức nghĩ đến nụ cười xinh đẹp của Mai Phù, để rồi không khỏi khe khẽ thở dài.

Cô ấy còn chưa chuẩn bị kỳ càng cho lần hai người bọn họ chân chính gặp mặt sao...

Nhưng kỳ thật, tôi đã sớm không còn sợ hãi cô nữa rồi...

Hứa Thâm âm thầm lắc đầu, đã hiểu được rõ ràng, hắn cũng không tiếp tục chờ đợi thêm nữa, chợt nói với Tinh Quân: “Đi thôi.”

Tinh Quân cảm thấy không sao hiểu nổi, gã còn cho rằng Hứa Thâm muốn chờ ở nơi này vì hắn có một kế hoạch gì đó, kết quả là hắn đứng ngăn người hồi lâu, như thể đang muốn thích ứng với không khí trong này vậy.

Gã oán thâm một câu, nhưng cũng nhanh chóng tiến về phía trước dẫn đường.

Những ngọn núi tối đen như mực kết nối cùng hải dương đỏ sậm như máu, ven đường lại có hàng loạt cây cối trụi lủi thoát nhìn như những quái chi, còn có hồ nước không khác gì đầm lầy... Cảnh sắc vô cùng kỳ lạ.

Hai người Hứa Thâm đi thẳng về phía trước, trong biển khơi này không thể phi hành, trừ phi là bản thân nắm giữ một loại năng lực đặc biệt nào đó, nếu không chỉ có thể bước đi bằng hai chân thôi.

Không đi được bao lâu, bỗng nhiên Tinh Quân dừng lại, gã nhìn thấy một sườn núi phía xa xa: “Có phải sườn núi kia vừa mới rung chuyển hay không?”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn lại, lực ngưng tụ trong mắt, từng sợi tơ mảnh tụ tập lại cùng một chỗ, nhưng chỉ có ít ỏi mấy cái đang lơ lửng quanh trên sườn núi đằng kia, hắn khẽ gật đầu nói: “Là một con khur.”

“Đi đường vòng? Hay là giải quyết?” Tinh Quân hỏi.

“Anh đi giải quyết.” Hứa Thâm làm ra lựa chọn.

Tinh Quân thâm chửi má nó, vẻ mặt đầy cảm xúc tâm không cam lòng không nguyện, chậm rãi bước về phía trước.

Gã giả vờ bản thân không phát hiện ra con khur đang nguy trang thành sườn núi kia, một mực chậm rì rì đến gần, sau đó bỗng nhiên bùng nổ, đâm tới một thương.

Mũi thương cắm phập lên sườn núi, lại ma sát bắn ra hoa lửa.

Sườn núi phát ra một tiếng rống giận, âm thanh ù ù vang vọng khắp nơi.

Chương 953: Đã Không Thể Trêu Vào Còn Không Thể Trốn Đi Sao???

Đây rõ ràng là đại khư với vẻ ngoài giống y hệt một con tê tê khổng lồ, chỉ khác là con tê tê nọ lại có khuôn mặt của một thanh niên tuấn tú, yêu dị, trên trán có một khối tinh thể hình thoi màu tím, đang lóe hàn quang.

Nó rống giận đánh về phía Tinh Quân, làm dấy lên từng hồi cát đá bên dưới mặt đất, làm địa hình biến hóa, tựa như mặt đất vươn lên năm ngón tay, muốn tóm lấy Tinh Quân vậy.

Thân pháp của Tinh Quân như du long, chuyển đổi vị trí rất nhanh, đã đến trước mặt con đại khư nọ, trường thương mạnh mẽ chọc thẳng vào mắt nó.

“Bành” một tiếng, thân thương xỏ xuyên qua, máu tươi màu đen bắn tung ra ngoài, đại khư lập tức phát ra một tiếng gầm rú đầy đau đớn và phẫn nộ, càng nhiều tảng đá lớn bị nó nhấc lên, lao tới, bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh Tinh Quân, những tảng đá bắn xuống như nước mưa.

Tinh Quân không ngừng né tránh, nhưng vẫn bị đánh trúng, ngã xuống mặt đất.

Sắc mặt gã vô cùng khó coi, hiển nhiên đại khư ở trong biển khư này càng hung tàn hơn bên ngoài, đúng là hàng năm sống trong loại hoàn cảnh này, khiến cho toàn bộ chúng nó đều trở thành những kẻ đi săn dã man.

Gã vội vàng bò dậy từ dưới mặt đất, lại lao về phía đại khư, một đường đập nát những tảng đá bay tới, thân thương lại chọc thẳng vào phần mềm trên gương mặt đại khư.

Nhưng lần này đại khư đã có chuẩn bị, nó lập tức nâng tay lên ngăn cản, đồng thời trên mặt lại mọc ra một tầng giáp bằng đá thật dày, bao phủ toàn bộ đầu, sau đó từ dưới mặt đất, nó biến thành một khối đá hình cầu, bắt đầu lăn tới, đánh thẳng về phía Tinh Quân.

Khối đá hình tròn với đường kính lên tới mấy chục mét, ầm ầm lăn đến với thanh thế làm cho người ta sợ hãi, ngay cả mặt đất gần đó cũng run rẩy không ngừng.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi trầm xuống, động tĩnh lớn như thế, hấn lo lắng sẽ đưa tới càng nhiều khur hơn, cũng không tiếp tục xem diễn nữa, nhanh chóng tự mình lao thẳng đến.

Đại khur đã bao bọc toàn bộ những khu vực yếu ớt trên cơ thể mình, lại cuộn tròn lại trở thành một quả cầu đá, không ngừng lăn lộn làm người ta không thể nào xuống tay được, nhưng Hứa Thâm cũng chẳng quan tâm đến nó, hấn chỉ trực tiếp chém một kiếm xuống sợi nhân quả trên người nó.

Ngay khi sợi nhân quả bị chém đứt, miệng vết thương bị xé rách lập tức xuất hiện trên người quả cầu đá khổng lồ nọ, từ bên trong nhanh chóng truyền ra một tiếng rống giận.

“Hải Tước!” Hứa Thâm kêu gọi.

Hải Tước hiểu ý, lượng lớn máu tươi lập tức xuất hiện, bao trùm thân thể Hứa Thâm, rồi chỉ trong nháy mắt, máu thịt sinh trưởng, một người khổng lồ cao trên trăm mét xuất hiện.

Dưới máu thịt bao trùm, Hứa Thâm bị chiến giáp bao vây ở bên trong, để lộ ra bên ngoài là hình thái người khổng lồ trần truồng.

Hấn đột nhiên đánh ra một quyền, tứ trọng quyền kinh va chạm, lực lượng được lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa bao trùm ra ngoài.

“Phanh” một tiếng, có thể trực tiếp đánh cho quả cầu đá vốn đang nhanh chóng lăn tới phải ngừng lại.

Sau đó, Hứa Thâm bắt lấy khe hở bên trên, dùng sức xé toang ra.

Ngay trong chớp mắt khi hấn cứng rắn kéo mở lớp đá bên ngoài quả cầu nọ, từng cây thương máu từ trên vai hấn bắn tới, đâm thẳng vào phần mềm trên người đại khur, xuyên thủng thân thể nó.

Máu tươi có tính xâm nhập mạnh mẽ, chúng nhanh chóng thẩm thấu vào trong cơ thể con khur kia.

Ngay trong nháy mắt, Hải Tước đã lạnh lùng, hung ác đánh ra một loạt công kích, khiến cho máu tươi cả người con đại khur kia văng tung tóe khắp nơi, rồi trong kêu thảm thiết, toàn cơ thể nó đã bị xé rách.

Bên kia, Tinh Quân vừa chật vật tránh né quả cầu đá kinh khủng nọ lẫn đến, chợt nhìn thấy dáng người hùng vĩ, nguy nga của Hứa Thâm, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Dù lúc trước trong chiến đấu với Mạt Di La, gã từng được chứng kiến hình thái người khổng lồ của Hứa Thâm rồi, nhưng lúc ấy, gã đã sớm chạy trốn ra xa, không có nhìn cận cảnh, tới hiện giờ khi được quan sát ở khoảng cách gần như vậy, loại rung động này thực sự khó có thể diễn tả được bằng lời, giống như đang được tận mắt nhìn thấy một vị Thần linh ở ngay trước mặt mình vậy!

Chờ Hải Tước xé rách rồi ngằm xâm nhập vào chiếm cứ con đại khư kia, Hứa Thâm cũng để cho Hải Tước cởi bỏ đồng máu thịt đang bao trùm toàn thân, trở về trạng thái ban đầu.

“Chỉ là xác rỗng.” Sau khi Hải Tước ăn sạch sẽ cơ thể con đại khư nọ, bà lập tức đáp lại Hứa Thâm một câu.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn con đại khư kia, hiện giờ trong cơ thể nó đã cạn sạch máu tươi, khả năng hấp thu của Hải Tước còn kinh khủng hơn cả quỷ hút máu, một giọt cũng không chừa.

Đại khư nọ, giờ chỉ còn lại một bộ xác rỗng, mà Hải Tước nói xác rỗng, có nghĩa là bà không tìm được khư binh trong cơ thể con khư nọ.

“Đáng tiếc.” Hứa Thâm có chút tiếc nuối, nhưng đúng là trong chiến đấu trước đây, bọn họ cũng không thấy con đại khư này thi triển ra loại lực lượng gì đó đặc biệt, coi như đã sớm có dự đoán từ trước rồi.

Hắn thu lại tâm trạng, lại để cho Tinh Quân tiếp tục dẫn đường xuất phát.

Tinh Quân nhìn Hứa Thâm, từ sâu trong đáy mắt đầy rẫy phức tạp.

Càng chứng kiến nhiều thứ về Hứa Thâm, trong lòng gã càng thêm kiêng kị hắn, cũng càng thêm hối hận vì sao mình lại từ thành Tinh Sầu đi tới gặp hắn chứ?

Sớm biết vậy, thì ngay tại một khắc nhận được lời mời kia, gã nên trực tiếp bỏ chạy, nhanh chóng trốn đi mới đúng.

Đã không thể trêu vào còn không thể trốn đi sao?

Tới hiện giờ, muốn trốn đi thực sự có chút khó khăn.

Nhưng đương nhiên, gã không phải năng lực giả hệ thời gian, nếu đã không có thuốc hồi hận để uống vào, thì chỉ có thể che giấu tâm trạng, cố gắng trở nên bình tĩnh mà tiếp tục dẫn đường cho Hứa Thâm thôi.

“Từ từ, anh đừng đi cách tôi quá xa.” Hứa Thâm tới gần Tinh Quân, trực tiếp phóng ra hình tròn, bao phủ cả hắc lãn đối phương vào cùng một chỗ, ngăn cách khí tức của bọn họ, tránh bị khư thú mai phục tập kích, còn có thể miễn được một chút chiến đấu không cần thiết.

Tinh Quân cảm nhận được bản thân bị một loại lực trường lĩnh vực không biết, nhưng hoàn toàn khác loại lĩnh vực mang tính suy yếu thường thấy của Hứa Thâm, bao phủ quanh thân thể, khiến cho gã càng thêm khó có thể phán đoán được năng lực của Hứa Thâm, ngược lại trong lòng càng có cảm giác dường như năng lực của Hứa Thâm mang tính thiên biến vạn hóa, có thể phản ứng với đủ các loại tình huống khác nhau.

Nhưng trên đời thực sự có loại năng lực toàn năng như thế sao?

Chương 954: Đạo Lý Sinh Tồn!!!

Tinh Quân biết đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng, khẳng định là bản thân chưa tìm được điểm liên hệ trung tâm giữa năng lực của Hứa Thâm mà thôi.

Bản thân đang ở bên trong biển khư, bởi vậy hai người bọn họ không thể nghênh ngang tìm kiếm, ra vẻ không nhìn thấy gì như trong nội thành được, ngược lại một đường đều vô cùng cẩn thận.

Hứa Thâm trực tiếp ngưng tụ khư lực vào hai mắt, để thời thời khắc khắc quan sát những sợi nhân quả chung quanh, tránh gặp được đàn khư.

Đúng vậy, ở trong biển khư, có một vài loại đại khư đều không thích hành động một mình, mà là quần thể tụ tập, cho nên tại những khu vực mà bọn chúng kiếm ăn, săn mồi, gần như không còn sót lại một chút sinh cơ nào.

Nhóm này thuộc loại tai họa trong biển khơi.

Mạt Di La từng gặp được một hồi tai họa như vậy ở trong biển khơi, mấy chục con đại khur tụ tập thành đàn khur, nếu không phải cô ta có năng lực hệ thời gian, có thể ẩn giấu tại một tuyến thời gian khác, khó có thể bị phát hiện và công kích, phòng chừng cũng rất khó toàn thân trở ra.

Dù vậy, bởi vì Mạt Di La đã dừng lại ở vị trí ẩn giấu tại biển khơi đó khá lâu, chung quy lại vẫn có khur đủ khả năng cảm nhận được sự tồn tại của cô ta, chẳng qua chúng nó không thể công kích đến mà thôi.

Cuối cùng, sau khi đôi bên giằng co hồi lâu, đàn khur mới chịu lui lại, để Mạt Di La thoát thân.

Đúng là có vài vị quân vương nắm giữ loại năng lực mang tính quần thể, có thể bỏ qua số lượng, dựa vào chiến thuật biển người gần như không thể động đến bọn họ, nhưng đàn khur lại không phải là chiến thuật biển người đơn thuần.

Nếu tách riêng chúng ra, thì mỗi một con đại khur trong đàn khur đều là tồn tại rất mạnh. Và ý nghĩa của đàn khur chính là thể tổng hợp của thật nhiều những loại năng lực ở chung một chỗ. Cũng tương đương với, bên trong đàn khur này, kiểu gì cũng sẽ đụng đến các loại năng lực quý dị xảo quyết, và kiểu gì cũng sẽ có một loại đủ khả năng khắc chế người, hoặc là làm cho người không thể phá giải được.

Bởi vậy, kể cả Hứa Thâm cũng không nguyện ý tùy tiện mạo hiểm.

Và hiển nhiên, đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho hắn quyết định phải chuẩn bị vẹn toàn mới dám tiến vào nơi đây.

Dưới hình tròn bao trùm, hai người cẩn thận đi thẳng về phía trước, vượt qua từng cái sườn núi.

Chừng mười phút sau, hai người lại gặp được một con khur tự do.

Con khur này có vẻ ngoài như một con thần lằn khổng lồ, đang bò sát đất đi kiếm ăn. Nó đang hướng về phía chiến trường, nơi mà hai người bọn họ từng giao thủ với con khur trước đó, tựa như đã bị chấn động hồi nãy hấp dẫn.

Hai người Hứa Thâm giấu ở bên trong hình tròn, không bị con khur này cảm nhận được, nhưng bọn họ cũng không mạo muội ra tay công kích nó.

Tuy rất có khả năng trong cơ thể con khur này có chứa khur binh, nhưng ở bên trong biển khur, thứ không thiếu nhất chính là khur binh. mua truyện liên hệ dịch giả ở AL0: 0704 730 588

Còn thứ thiếu nhất chính là khur binh phù hợp với mình, phù hợp với nhu cầu của mình.

Nếu không rất có khả năng sẽ xảy ra tình huống trở trêu kiểu như, sau khi người hao hết lực lượng mới có thể chém giết một con đại khur, thì thứ mà người nhận được lại chỉ là một kiện khur binh có chỉ số quyền trọng vẹn vẹn là sáu, bảy.

Và hiển nhiên, thành quả ấy cũng tương đương với gân gà, chẳng mang lại một chút ý nghĩa nào cả.

Trong quá trình này, cứ mỗi 10 phút, Tinh Quân sẽ dừng lại bói toán một lần, nhằm phân rõ phương hướng.

Ở trong này, Tinh Quân chợt phát hiện quá trình bói toán của gã cần tiêu hao nhiều khur lực hơn rõ ràng. Tình huống này cho thấy, món khur binh kia đã bị rất nhiều thứ quấy nhiễu, hơn nữa tuyệt đại đa số những thứ quấy nhiễu đều là vô hình.

“Hướng 1 giờ, ở phía trước.”

Thoáng điều chỉnh lộ tuyến một chút, Tinh Quân lập tức đưa ra chỉ dẫn.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, ngang qua một vùng đầm lầy đất trũng, Hứa Thâm ra hiệu cho Tinh Quân dừng lại, để gã tiến hành bói toán thêm một lần nữa.

Phương hướng bói toán vẫn đang chỉ về phía trước.

“Xem ra đầm lầy này cũng không lẻ loi một mình.” Hứa Thâm ra hiệu cho Tinh Quân đi vòng qua.

Tinh Quân có chút kinh hãi, gã hoàn toàn không cảm nhận được này ở bên trong vùng đầm lầy đất trũng này có khur, nhưng Hứa Thâm có thể nhìn ra được, nghĩa là năng lực cảm giác của hắn càng nhạy bén hơn bản thân.

Hai người lựa chọn đi vòng qua bên cạnh vùng đầm lầy đất trũng nọ, hoàn toàn không muốn giao chiến cùng khur thú bên trong.

Sau khi vòng qua, bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước. Không bao lâu sau đó, hai người dừng lại phía trước một mảnh rừng khur.

Tinh Quân nhìn về phía Hứa Thâm, gã mơ hồ cảm nhận được ở bên trong rừng khur này có khí tức nguy hiểm, sau đó lặng lẽ dùng năng lực cho bản thân một lần phân biệt rõ ràng, nghĩa là thông qua tiêu hao năng lực để phán đoán xem phía trước có nguy hiểm hay không!

“Vị trí ở phía trước?” Hứa Thâm khẽ nhíu mày.

Ngay trong tầm mắt, hắn đã nhìn thấy ba nhánh sợi nhân quả đang lơ lửng bên trên khu rừng khur trước mặt này, chúng còn đan xen vào nhau nữa.

Tình huống này có nghĩa là ở bên trong rừng khur có ít nhất là ba con khur thú, hơn nữa, ba con này còn sinh hoạt cùng một chỗ với nhau, thuộc loại quần thể đại khur nhỏ.

Cũng có thể là một gia đình.

“Ừm.” Tinh Quân gật đầu, chợt nói với Hứa Thâm: “Có phải trong kia tồn tại khur hay không?”

“Ba con.” Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Tinh Quân khẽ biến, gã lập tức nói với Hứa Thâm: “Nếu không chúng ta đi vòng qua thử xem?”

“Được.” Hứa Thâm đồng ý.

Tuy có hai người bọn họ ở đây, địch nhân là ba con khur cũng không việc gì phải sợ, nhưng nơi đây vốn là biển khur, không cần phải tùy tiện tiêu hao thực lực của chính mình ở trong này, bởi vì chẳng một ai biết được về sau bọn họ sẽ gặp phải loại chuyện gì?

Bản thân đang ở trong rừng cây, bất cứ lúc nào cũng phải giữ lại chiến lực mới là đạo lý sinh tồn.

Vậy là hai người bọn họ lựa chọn đi đường vòng. Từ rừng khur này, phải cua một vòng lớn mới tránh đi được. Tiếp đó, Tinh

Quân lại bói toán, và phát hiện được, lần này lộ tuyến đi tới mục tiêu đã thay đổi, nó vẫn chỉ về phía rừng khư bên cạnh kia.

Chương 955: Chúng Ta Đang Ở Cùng Trên Một Chiếc Thuyền!

Tinh Quân âm thầm kêu khổ, gã không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm: “Xem ra mục tiêu ở ngay trên người mấy con khư bên trong rừng khư kia.”

Hứa Thâm nhướn mày, không nghĩ tới cuối cùng bọn họ vẫn không tránh khỏi chuyện này.

“Ba con...” Hắn liếc mắt nhìn Tinh Quân một cái: “Tốt xấu gì anh cũng phải giải quyết một con.”

Tinh Quân cười khổ: “Tôi chỉ là người dẫn đường.”

“Chúng ta đang ở cùng trên một chiếc thuyền, dù tôi có thể giải quyết tất cả, nhưng tôi chỉ giải quyết hai con thôi, kiểu gì anh cũng phải xuất lực.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Nhưng tôi vốn không muốn ngồi chung một thuyền với cậu... Tinh Quân oán thầm trong lòng, lộ ra vẻ mặt chua xót, nhưng cuối cùng, gã cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Đã biết từ trước rồi mà, gã thuộc loại vừa bán nghệ lại bán thân...

Hai người thật cẩn thận, bắt đầu ẩn núp bước vào bên trong rừng rậm.

Thông qua sợi nhân quả, Hứa Thâm có thể phán đoán được khoảng cách giữa bọn họ và đám khư bên kia.

Rất nhanh, ở đằng sau một gốc Khư Thụ to lớn, hai người ló đầu ra thăm dò, và lập tức nhìn thấy phía trước là một cái hồ nước trống trải.

Có một con khư thú thật lớn với ngoại hình giống như bộ ngựa đang nằm úp sấp ngay bên cạnh hồ nước, còn một con khác đang ngâm mình trong hồ, thân dài như rắn, nhưng cả người lại dẹt, rất giống con rết, phía trên còn mang theo gương mặt mỹ nhân trắng nõn kiêu diễm.

Hứa Thâm quét ánh mắt nhìn chung quanh, theo sợi nhân quả, rất nhanh hẳn đã tìm được con khur thứ ba rồi.

Con thứ ba này đúng là một cô bé, nhìn qua không hề khác một cô bé nhân loại. Cô bé khur ngồi bên một bờ khác của hồ nước, hai chân bập bênh trong nước, đang chơi đùa.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ngay bên cạnh cẳng chân đang chơi đùa dưới nước kia, có thật nhiều những con côn trùng nhỏ dài màu đỏ. Những con côn trùng này vặn vẹo như rắn, quần quanh bên chân cô bé này, khẽ gặm chân, làm cô bé nọ ngứa ngứa cười không khanh khách ngừng.

Hứa Thâm nheo mắt, nói với Tinh Quân: “Anh chọn một con đi.”

Tinh Quân cười khở, đành phải nghiêm túc đánh giá ba con khur kia. Rất nhanh, gã đã chọn được đại khur bộ ngựa thoát nhìn hung ác nhất bên hồ, nói: “Là con này đi.”

“Vì sao vậy? Thoạt nhìn có vẻ cô bé kia rất dễ bắt nạt mà?”
Hứa Thâm hỏi ngược lại.

Tinh Quân lập tức lộ ra phong thái quân vương, lạnh nhạt nói: “Tôi không thích đánh phụ nữ, hai con kia cứ giao cho cậu đi.”

“Giảo hoạt.” Hứa Thâm cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời, hẳn đã nhìn ra, phỏng chừng trong ba con khur này, mục tiêu hung hiểm nhất chính là cô bé kia, tiếp theo chính là khur con rết mỹ nhân đang ngâm trong hồ nước nọ.

Ngược lại là đại khur bộ ngựa thoát nhìn hung ác là thế, nhưng vừa thấy cũng biết con này thuộc loại hình công kích. Khi đối phó với loại khur này, chỉ cần phòng thủ được trước công kích của đối phương, là có thể dễ dàng đánh giết nó.

Tinh Quân từ chối cho ý kiến khi nghe lời nói của Hứa Thâm, mà vừa thấy Hứa Thâm không miễn cưỡng bắt mình phải thay đổi, trong lòng gã cũng nhiều hơn vài phần hảo cảm với Hứa Thâm.

Dù sao vừa nãy, gã cũng dùng năng lực thử nghiệm qua trình độ hung ác của ba con khur trước mắt rồi, và chỉ khi đối mặt với đại khur bộ ngựa, lượng khur lực mà gã cần phải tiêu hao mới là nhỏ nhất, cũng có nghĩa là đối phương chính là con yếu nhất.

“Vậy tôi lên trước đây.” Tinh Quân nhẹ giọng nói.

Động thủ đánh lên trước chính là loại công kích dễ dàng đắc thủ nhất. Hơn nữa, sau khi gã ra tay đánh lên đầu tiên, ba con khur bên kia đã sớm bị bứt dây động rừng, sau đó chỉ có thể chính diện giao phong thôi.

“Đi đi.” Hứa Thâm cũng không tranh cơ hội này, tỏ vẻ hào phóng cho gã ra tay trước.

Tinh Quân nở nụ cười chân thành hiềm hoi với Hứa Thâm, rồi lập tức thu lại biểu cảm, ánh mắt trở nên lạnh như băng mà nghiêm trang, chăm chú nhìn con đại khur bộ ngựa kia, rồi lặng yên tiếp cận.

“Ừm?” Cô bé vốn đang ngồi chơi đùa bên cạnh hồ nước bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó trong rừng khur.

“Nguyệt muội muội, làm sao vậy?” Con khur con rết mỹ nhân đang ngâm trong hồ nước, lập tức hướng đôi mắt quyến rũ nhìn quanh, ý cười tùm tùm nói.

“Cẩn thận.” Bỗng nhiên cô bé nọ lên tiếng nhắc nhở.

Ngay lập tức, gương mặt trung niên phía trên con đại khur bộ ngựa đang nằm bên hồ chợt mở đôi mắt, trên gương mặt này có bảy, tám đôi mắt, đột nhiên tất cả đều mở, nhìn thẳng về nơi nào đó sau lưng mình.

Nhưng tại thời điểm gã cảm nhận được điều gì, Tinh Quân đang tiềm hành lại gần đã phát động công kích.

Một thanh trường thương đâm thẳng ra ngoài.

“Muốn chết!” Đại khur bộ ngựa phản nộ, tất cả những đôi mắt trên mặt đều trợn trừng trừng, cánh tay lưỡi hái đột nhiên chém về phía Tinh Quân.

Nhưng bóng dáng Tinh Quân lại bập bênh như nước, đã nhanh chóng lặn đi, có vẻ gã đã thi triển một loại thân pháp nào đó, để rồi tiếp theo lại rất nhanh lao thẳng đến bên người đại khur bộ ngựa, trường thương đâm thẳng tới, trực tiếp xỏ xuyên qua đầu nó.

Huyết tương màu đen phun thẳng ra ngoài.

Tinh Quân vội vàng rút người trở ra, lo lắng hai con khur bên cạnh sẽ nhân cơ hội này tấn công tới.

Nhưng khi gã quay đầu nhìn lại, lại trông thấy cô bé kia vẫn ngồi bên hồ như cũ, khur con rết mỹ nhân đang ngâm mình trong hồ kia cũng chỉ thoáng kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn qua một chút, chứ hoàn toàn không có tính toán đi tới viện trợ.

Gã ngẫm thở nhẹ một hơi. Đúng vậy, tuy đám khur này kết bạn đi cùng, nhưng dù sao, định nghĩa về “Đồng bọn” của chúng nó cũng không giống nhân loại.

Lúc này, thân thể đại khur bộ ngựa trước mắt kia khẽ run rẩy, khur lực nồng đậm lập tức tụ tập lại, một cái đầu mới đã thông thả sinh trưởng ra ngoài.

Trong quá trình sinh trưởng, cái mặt người phía trên cơ thể con khur này lập tức trở nên vặn vẹo, vì phần nộ mà vặn vẹo, rồi gắt gao nhìn chằm chằm vào Tinh Quân.

“Mày đáng chết!” Đột nhiên, thân thể con đại khur này cấp tốc bò sát tới, và chỉ trong nháy mắt, cả người nó đã như điện quang xẹt qua mặt đất, hoặc như một cơn gió thu chém xuống chiếc lá trên cành, gần như ngay lập tức đã lao đến trước mặt Tinh Quân.

Thân hình nguy nga, hùng vĩ ấy, đứng sừng sững từ trên cao nhìn xuống nhân loại nhỏ bé trước mắt, cảm giác áp bách khủng bố âm âm lan tràn.

Chương 956: Tôi Không Thích Nói Nhiều Với Kẻ Đã Chết...

Phốc!

Nó múa lưỡi liềm rất nhanh, chém về phía Tinh Quân.

Sắc mặt Tinh Quân khẽ biến, gã vội vàng lui về phía sau, phương hướng là mảnh rừng rậm bên kia.

Đại khur bộ ngựa rít gào đuổi theo. Và chỉ trong nháy mắt, một người một khur đã biến mất bên trong rừng rậm, ven đường còn truyền đến từng đợt chấn động không ngừng, có thể thấy

được cặp đôi này đã tạo thành phá hoại thật lớn cho hai bên đường.

Khư con rết mỹ nhân và cô bé bên hồ nhìn về phương hướng bọn họ rời đi, sau đó, hai con khư này lại chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía một thanh niên khác đang chậm rãi bước ra từ trong rừng khư, trong mắt đều lộ ra vẻ hứng thú.

“Hoá ra là hai người, đồng bạn của cậu đã cố ý dẫn dụ nó rồi đi ư?” Khư con rết mỹ nhân lộ ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu xen lẫn một chút sợ hãi, thân thể không ngừng bơi lội trong hồ nước, thoáng nhô lên một chút, nói.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Giao xác trên người ra đây, tôi có thể không giết các cô.”

“Chờ ông chồng nhà tôi trở về, anh ấy sẽ đánh chết cậu.” Khư con rết mỹ nhân yếu ớt nói.

“Hắn sẽ không trở về nữa.” Hứa Thâm đi từng bước một bước đến bên hồ.

Đôi mắt khư con rết mỹ nhân lập lòe tỏa sáng, nó lại cất giọng, hồn nhiên mà dịu dàng, nói: “Đồng bạn của cậu rất mạnh sao? Vậy còn cậu? Cậu thấy chúng tôi dễ bắt nạt lắm ư?”

Trong lúc nói chuyện, thân thể của cô ta chậm rãi bơi đến bên hồ.

Hứa Thâm nở nụ cười.

Cũng ngay tại khoảnh khắc hắn nở nụ cười, bàn chân đang đặt xuống mặt đất của hắn đột nhiên bạo liệt, bụi đất bay lên.

Thân hình con rết thật lớn kia lập tức bị đánh bật khỏi mặt đất bên dưới, nó cũng chẳng nao núng, trực tiếp lao tới quần quanh Hứa Thâm.

Hóa ra ngay từ sớm, nửa người dưới của khư con rết mỹ nhân này đã từ dưới đáy hồ, xuyên thẳng qua mặt đất, tiếp cận đến bên người Hứa Thâm rồi.

Hứa Thâm làm như không kịp phản ứng lại, tùy ý để cho thân thể cô ta quần lấy. Ngay sau đó, từng sợi rễ mảnh dẻ, bén nhọn không ngừng chuyển động, đè lên thân thể Hứa Thâm, theo quá trình thân thể khư con rết mỹ nhân không ngừng co rút lại, vòng vây cũng không ngừng siết chặt lấy.

“Tới lúc này, dù đồng bạn của cậu có trở lại, hấn cũng không thể nhìn thấy cậu nữa đâu...” Thân hình khur con rết mỹ nhân nhanh chóng quay quanh, gương mặt trắng nõn mềm mại kề sát vào Hứa Thâm, nhưng trên mặt cô ta lúc này lại mang theo vẻ yêu dị pha lẫn với nhu mì, còn có vài phần tham lam và thèm ăn.

“Tôi không thích nói nhiều với kẻ đã chết...” Hứa Thâm khẽ cười nói.

Ngay sau đó, cái đầu khur con rết mỹ nhân đang kề sát vào hấn, đột nhiên ầm ầm nổ tung ra, máu tươi giống như dịch sữa, ùn ùn phun ra.

Chỉ thấy lượng lớn xiềng xích từ trên người Hứa Thâm bắn nhanh ra ngoài, hóa thành từng sợi rề cây giống như châm thép, trực tiếp xỏ xuyên qua thân thể khur con rết mỹ nhân.

Tiếp đó, toàn bộ chúng lại như nhưng con rắn độc màu đen, chui vào bên trong cơ thể này, rất nhanh đã len lỏi vào, phá hủy toàn bộ, cũng thuận tiện hoàn toàn quần quanh, siết chặt thân hình cực lớn kia.

Mà thân thể đang quần quanh Hứa Thâm, đã sớm thoát lực, phải buông lỏng ra.

Hứa Thâm rơi xuống mặt đất, bàn tay lập tức vung lên, vô số xiềng xích bay múa, chỉ trong nháy mắt, đã cắt thân thể khur con rết mỹ nhân thành từng khối thịt, rơi xuống mặt đất và trong hồ.

Máu tươi từ mặt đất dưới lòng bàn chân Hứa Thâm, lập tức lan tràn ra ngoài, bao phủ lấy từng khối thịt kia, rồi ăn mòn chúng với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không cho khur con rết mỹ nhân nọ có cơ hội khôi phục, khép lại thân thể mình.

Hứa Thâm nhìn về phía cô bé vẫn đang ngồi bên hồ nước. Lúc này, cô bé ấy đã không còn tiếp tục lắc lư căng chân chơi đùa nữa, chỉ khẽ nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Hứa Thâm, ánh mắt từ đen tuyền, biến thành màu bạc tối.

“Nhóc con, có định ra tay không?” Hứa Thâm cất giọng, mang theo một chút khiêu khích và chế nhạo.

Cô bé không trả lời, hoặc là nói, đối phương đã trực tiếp dùng hành động cho hấn câu trả lời, bởi vì ngay lúc đó, bỗng nhiên

vô số xúc tu máu từ bên dưới bờ mông đang tiếp xúc với mặt đất của cô bé đã bắn mạnh ra ngoài. Mỗi nhánh xúc tu máu đều có đường kính chừng mấy mét, còn thô to hơn đám Khư Thụ chung quanh, chúng trực tiếp che kín không trung, đột ngột lao tới, bao trùm Hứa Thâm.

Oanh! !

Mặt đất rung mạnh, chấn động kéo dài hơn mười dặm xung quanh.

Tinh Quân đang trong quá trình truy đuổi, nhìn thấy không trung sau lưng mình chợt biến thành màu đỏ, lại nhìn thấy vô số những chiếc xúc tu thật lớn, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Đến tột cùng là con khư mà Hứa Thâm đang đối mặt là thứ quái vật gì? !

Oanh!

Mặt đất bên hồ trực tiếp bị xé rách. Máy chục nhánh xúc tu máu ầm ầm đập mạnh xuống, tựa như máy chục cây đại thụ quật mạnh xuống, mặt đất xuất hiện thật nhiều hố sâu, bụi mù bay lên thành sương mù.

Đông xúc tu máu hỗn loạn, lộn xộn nọ, rất giống những cái đuôi máu màu đỏ tươi, đang đong đưa sau lưng cô bé.

Ánh mắt cô bé nọ xuất hiện một tia biến hóa, đang nhìn chăm chú vào chỗ sâu bên trong đám bụi mù trước mặt, nơi đó vừa có một bóng đen chợt bay vút ra ngoài.

Màn bụi chung quanh đều bị xé rách, tiếng âm bạo vang lên, một bóng dáng cấp tốc tới gần.

Chờ tới khi khoảng cách giữa đối phương và cô bé chỉ còn lại hơn trăm mét, bóng dáng ấy chợt biến mất, tránh thoát những cái đuôi máu đang bao vây kìm kẹp chung quanh.

Bỗng nhiên cô bé quay đầu, đã nhìn thấy không biết từ khi nào bóng dáng vừa biến mất kia, lại xuất hiện ngay bên cạnh mình.

“Chậm rồi.”

Chỉ trong nháy mắt, kiếm phong sắc bén mang theo vạn quân lực, như sấm sét chém mạnh xuống.

Con người trong mắt cô bé kia đột ngột co rút lại, con người màu bạc chợt biến thành dạng trắng non, và chỉ trong phút chốc, gương mặt vốn ngây thơ của cô bé đã trở thành dữ tợn, từng sợi gân vẫn xuất hiện bên trên.

Cùng lúc đó, ở sau lưng cô bé cũng xuất hiện một đôi cánh màu bạc.

Đôi cánh này lập tức khép lại, ôm chặt lấy thân thể đôi phương, chắn ngang phía trước kiếm phong.

“Tăng” một tiếng, kiếm phong trực tiếp chém lên đôi cánh chim màu trắng bạc, nhưng lại ma sát ra từng đóa hoa lửa chói mắt, kèm thêm âm thanh chói tai.

Chương 957: Năng Lực Mới Của Hải Tước!!!

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn cảm nhận được một loại khí tức đặc biệt, cực kỳ quý dị từ đôi cánh chim màu bạc này.

Để phòng ngừa đêm dài lắm mộng, hắn lập tức phóng thích lĩnh vực đến mức tận cùng, hiệu quả áp chế của lấy nhỏ đổi lớn sau cường hóa, trực tiếp tác dụng lên người cô bé nọ.

Thân thể cô bé nọ đã cấp tốc biến hóa, nhưng không như nhân loại, sau khi bị áp chế, thân thể sẽ co rút lại, thân thể con khur nọ bị áp chế lại càng ngày càng bành trướng ra.

Dù vậy, tuy thân thể càng thêm lớn, nhưng khí tức lại càng yếu đi.

Có điều, đôi cánh chim màu bạc trên cơ thể cô bé kia lại không chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Hứa Thâm lại vùng kiếm hung hăng chém tới, dưới hiệu quả tăng phúc của cường hóa và lấy nhỏ đổi lớn, kiếm tốc đã đạt tới cực hạn, kiếm lực chất chồng, ngũ trọng kiếm trăm trực tiếp hạ xuống!

“Ca” một tiếng, kiếm phong đột nhiên vỡ tan, bị đánh gãy!

Hứa Thâm vô cùng khiếp sợ.

Phải biết rằng, thanh kiếm này được rèn ra từ bộ phận cứng rắn nhất trên người đại khur, vậy mà nó cũng không thể xé rách được cặp cánh chim nọ, ngược lại còn bị lực phản chấn đánh gãy? !

Lúc này, thật nhiều những chiếc đuôi máu chung quanh đang bị cấp tốc thu về, rồi hung hăng đâm thẳng về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm không để ý tới chúng.

Ở khoảng cách gần thế này, trạng thái của hắn đã đạt tới trình độ cường thế nhất, chút công kích kia chưa đủ để gây ảnh hưởng tới hắn.

Chỉ thấy hắn đột ngột ra tay, bắt lấy phần rìa cánh chim, sau đó thi triển man lực, muốn cứng rắn tách rời cặp cánh chim nọ.

Bên dưới cặp cánh chim, để lộ ra cô bé đã biến thành dáng vẻ thiếu nữ với gương mặt đầy kinh ngạc.

Ngay sau đó, chỉ trong khoảnh khắc đôi bên chạm phải ánh mắt nhau, thanh kiếm gãy trong tay Hứa Thâm đã chém tới, dứt khoát xẹt qua gương mặt bên dưới kia.

Một đường máu xuất hiện, tiếp theo, không có tình huống gì khác thường xảy ra, cái đầu thiếu nữ đã nứt ra làm hai từ khoảng giữa.

Theo quá trình thân thể bị xé rách, cặp cánh chim vốn khép chặt lại cũng trực tiếp vỡ toang ra.

Hứa Thâm tiếp tục vung thanh kiếm gãy nọ lên, cấp tốc chém xuống, đồng thời từng sợi xiềng xích cũng xỏ xuyên qua ra ngoài.

Chỉ vùn vùn trong khoảng thời gian cực ngắn, thân thể thiếu nữ kia đã hóa thành huyết tương, bị chém nát thành vô số cục nhỏ, chỉ còn lại cặp cánh chim màu bạc vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

“Hải Tước!” Hứa Thâm kêu gọi.

Hải Tước rất hiểu ý tứ với hắn, và ngay lập tức, máu tươi trào ra từ mặt đất dưới lòng bàn chân Hứa Thâm, lan tràn thật nhanh, bao trùm toàn bộ thịt nát bên dưới.

Tiếp sau đó, Hải Tước bắt đầu ăn ngẫu nhiên, hấp thu toàn bộ những phần máu thịt bị băm nhỏ ấy, và ăn luôn.

“Ừm “

Một rên rỉ nho nhỏ vì ăn no truyền ra từ trong miệng Hải Tước, mang theo chút tao nhã xen lẫn mỉa mai và thực nữ khó có thể hình dung được.

Hứa Thâm nhìn thấy cặp cánh chim bị máu tươi hòa tan, có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Thứ này không phải khư binh sao?”

“Không phải, nó là năng lực của cô ta.” Trong giọng nói của Hải Tước lộ ra vài phần thỏa mãn và lười biếng, lại mang theo một chút mê say, bà ấy khẽ cười nói: “Quá ngon, chưa bao giờ tôi được ăn một bữa tiệc lớn, ngon lành và phong phú đến vậy, đúng là làm người ta thật thỏa mãn mà.”

So sánh với ngày xưa, thì lúc này trong giọng nói của Hải Tước có thêm vài phần quyến rũ.

Hứa Thâm cảm nhận được một chút biến hóa từ trên người Hải Tước, không chỉ giọng nói, khí tức bám trên người hắn, cũng xuất hiện một chút không biết nào đó.

Hô!

Rất đột ngột, một đôi bàn tay màu bạc xuất hiện từ sau lưng Hứa Thâm.

Bàn tay này được cấu tạo hoàn toàn từ máu thịt, cực kỳ to lớn, thoạt nhìn nó rất giống một đôi cánh chim.

“Đây là?”

“Lực lượng vừa đạt được.” Hải Tước cất giọng mềm nhẹ mà quyến rũ nói: “Trong thân thể cô ta có chứa một loại lực lượng rất đặc thù, đáng tiếc thứ mà tôi nhận được chỉ là một bộ phận cực nhỏ, nhưng tôi có thể cảm nhận được, ngọn nguồn của thứ lực lượng này... vô cùng đáng sợ.”

Hứa Thâm đánh giá bàn tay máu thịt màu bạc sau lưng, lại thử dùng thanh kiếm gãy trong tay mình, chém lên đó vài cái.

Ngay lập tức, tiếng vang do kim loại ma sát vào nhau lại truyền tới, có vẻ như bàn tay màu bạc này cũng cứng cỏi y như cặp cánh chim lúc trước.

Có đôi bàn tay màu bạc này, coi như Hứa Thâm lại có thêm một tầng phòng ngự.

Hắn đưa mắt đánh giá bốn phía, xác nhận khí tức của cô bé kia đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có một điều tiếc nuối, đó chính là hắn không nhìn thấy khur binh trên mặt đất.

Hứa Thâm hỏi Hải Tước, Hải Tước cũng không hấp thu được khur binh.

Cô bé này là một con khur dũng mãnh như thế, vậy mà trong cơ thể lại không có khur binh, khiến Hứa Thâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc xen lẫn với một chút ngoài ý muốn.

Hắn lại đi tìm bộ thi thể của khur con rết mỹ nhân lúc trước, tìm kiếm trong phần máu thịt còn sót lại, rất nhanh đã phát hiện được một kiện khur binh, có vẻ bề ngoài là một miếng vảy.

Hứa Thâm trực tiếp lấy Quỷ Bộ Binh Thư ra, cho nó dung hợp cùng khur binh cái vảy này.

Rất nhanh, hai kiện khur binh đã hòa tan như nước, rồi dính hợp với nhau vào cùng một chỗ.

“Quả nhiên là ở đây...” Hứa Thâm có chút mừng rỡ, hắn lập tức cởi bỏ áo choàng màu đỏ tươi, lấy nó từ trong cơ thể ra, sau đó dung nhập khur lực và máu tươi vào trong cuốn binh thư, muốn dung hợp cùng Quỷ Bộ Binh Thư.

Nhưng ... máu tươi đã dung nhập vào bên trong binh thư, lại từ từ lùi bước trở về, đọng lại bên ngoài, không thể xâm nhập vào nữa.

Cùng lúc đó, Hứa Thâm cũng cảm nhận được khur lực của bản thân vừa thẩm thấu vào trong binh thư, đã bị chèn ép, xua đuổi ra ngoài.

Nghĩa là hắn không thể dung nhập Quỷ Bộ Binh Thư này vào trong thân thể!

Theo lẽ bình thường, tình huống như vậy chỉ xảy ra khi chỉ số quyền trọng của khur binh đã vượt qua khả năng chịu tải cực hạn của ký chủ.

Hứa Thâm có chút giật mình, hắn cứ tưởng rằng tình huống này chỉ là truyền thuyết, chứ không phải sự thật, không nghĩ

tới tin tức này lại là sự thật.

Nghĩa là chỉ số quyền trọng cực hạn mà quân vương có thể chịu tải là 30.

Và lúc này, quyền trọng của dQuỷ Bộ Binh Thư đã vượt qua 30, đạt tới 31, cho nên không thể dung hợp được?

Chương 958: Chỉ Truyền Thuyết Mới Có Thể Vận Dụng Truyền Thuyết!

Chẳng lẽ nói, khu vực binh hoàn mỹ đã được định sẵn từ trước là thứ vượt ngoài năng lực khống chế của quân vương?

Phía trên quân vương... có phải là Nhân Hoàng?

Nhưng Nhân Hoàng này càng giống một loại danh xưng hơn, chứ không phải là cảnh giới.

Đương nhiên cũng có một khả năng, đó là cảnh giới đặc thù mà chỉ Nhân Hoàng mới có tư cách đạt tới.

Dù sao, kể cả quân vương cũng không thể nhìn thấy Mai Phù, và một lần nữa hướng lên trên, có vẻ như đó chính là trình độ của Mai Phù...

Nhưng đạt tới trình độ của Mai Phù, có thể dung hợp được khu vực binh hoàn mỹ hay không?

Hứa Thâm không dám chắc chắn về suy đoán này.

Lại nói, quyền trọng từ 30 đến 32, chỉ kém có hai điểm, và theo như hần suy đoán, khẳng định là sẽ có một loại biện pháp có thể bù lại chút chênh lệch ấy.

Hứa Thâm nhìn Quỷ Bộ Binh Thư trong tay, trong lòng không tin tà, lại tiếp tục thử thêm một lần nữa, và đương nhiên, hần cũng một lần nữa phát hiện ra dung hợp vẫn thất bại.

Sắc mặt hần trở nên âm trầm, nếu nói quân vương chỉ có thể dung hợp khu vực binh quyền trọng 30, có khác nào đang nói rằng, kể cả khi hần dung hợp Quỷ Bộ Binh Thư đến trình độ hoàn mỹ, cuối cùng cũng không mang lại một chút ý nghĩa nào?

“Con đường đi đến cảnh giới phía trên quân vương... Không có ghi lại.” Hứa Thâm nghĩ tới Nhân Hoàng, nên làm như thế

nào mới có thể đạt đến cảnh giới đó?

Trên thực tế, năm vị quân chủ của hội nghị, bao gồm cả bảy đại gia tộc trong nội thành đã tồn tại qua năm tháng dài dòng như thế, khẳng định là lượng thông tin mà bọn họ nắm được trong tay sẽ nhiều kinh khủng, nhưng ngay cả bọn họ cũng không có lấy một chút xúu tin tức nào về phương diện này.

Hứa Thâm biết được điều này là vì tin tức mà ba vị quân vương của Hàn gia có được, cũng chính là tư liệu mà biết bao thế hệ của Hàn gia đã sưu tầm được, nhưng tất cả đều cho rằng, quân vương chính là trình độ cực hạn của nhân loại.

Về phần Nhân Hoàng, người nọ đã sớm biến mất, đã trở thành truyền thuyết rồi.

“Thân thể và tinh thần đều dập nát, sau đó Niết Bàn trọng sinh, mới có tỷ lệ cực nhỏ trở thành quân vương, nếu muốn tiếp tục hướng lên trên, nên đột phá như thế nào?” Ánh mắt Hứa Thâm đầy vẻ suy tư, trong đầu cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Quá trình từ giai đoạn đầu đến hình thái thứ hai, cần trải qua điểm cực hạn của thân thể và tinh thần, mà quá trình từ hình thái thứ hai đến quân vương lại càng khoa trương hơn.

Cho nên, khi đứng tại vị trí quân vương rồi, hẳn thực sự khó có thể tưởng tượng nổi, từ quân vương tiếp tục hướng lên trên, cần phải trải qua mức độ cực hạn đáng sợ đến mức nào.

Sưu!

Bất chợt, một tiếng xé gió vao lên từ sâu bên trong rừng khư.

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm bị cắt ngang, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lại, và trông thấy cái đầu của đại khư bộ ngựa vừa ló ra từ đằng sau một gốc Khư Thụ.

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng, nói: “Chơi vui lắm hả?”

Tinh Quân nhanh chóng chui ra từ đằng sau cái đầu của đại khư bộ ngựa, cười nói: “Chỉ muốn cho cậu một chút ngạc nhiên thú vị mà thôi.”

Hứa Thâm ném qua một cái nhìn đầy khinh thường.

Cái đầu của con đại khur bộ ngựa nọ bị Tinh Quân ném tới bên chân Hứa Thâm, gã nói: “Không tìm được khur binh trong cơ thể nó. Tôi vừa bói toán, hẳn là khur binh ở bên này của cậu...”

Gã nói xong lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lập tức phát hiện dưới mặt đất đầy rẫy nhưng hố sâu dày đặc, cùng với một mảnh rừng khur chung quanh bị ảnh hưởng bởi quá trình chiến đấu mà sụp đổ, không khỏi líu lười, nói: “Cậu đã giải quyết hết... hai con khur kia rồi?”

Hứa Thâm hồ hững nói: “Đã tìm được rồi, nhưng đáng tiếc chính là quyền trọng vượt quá 30, không thể dung hợp.”

Tinh Quân thoáng sửng sốt, không nghĩ tới Hứa Thâm đã tìm được kiện khur binh tương xứng rồi, sau đó gã kinh ngạc nói: “Đúng là không thể dung hợp sao? Tôi cứ nghĩ chuyện bọn họ nói quân vương chỉ có thể thừa nhận chỉ số quyền trọng cực hạn 30 là chuyện bậy bạ, không nghĩ tới nó lại là sự thật?”

Hứa Thâm liếc nhìn gã một cái, xem ra Tinh Quân này cũng không có tin tức về chuyện dung hợp khur binh hoàn mỹ.

Hắn hỏi: “Anh có biết Nhân Hoàng không?”

“Nhân Hoàng...” Con người trong mắt Tinh Quân hơi co lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều, gã nói: “Trước kia tôi từng nghe được một chút tư liệu ở thành Tinh Sầu, có nói rằng, Nhân Hoàng chính là người từng thống trị thế giới. Ở thời kỳ Nhân Hoàng thống trị, đám khur hoàn toàn không dám tới gần nhân loại. Tôi chỉ nghĩ rằng đó là chuyện xưa lâu đời, dù sao trong nội thành... cũng chỉ có hội nghị, mà không có Nhân Hoàng. Nhưng tôi từng nghe những quân vương khác bàn luận, bọn họ nói, dường như Nhân Hoàng thực sự từng tồn tại, chỉ là về sau này, đối phương lại thần bí biến mất mà thôi.”

Đến đây, gã chợt liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi thấp giọng nói: “Hơn nữa, dường như trên lịch sử còn không chỉ có một vị Nhân Hoàng. Tôi nghe nói có vài vị Nhân Hoàng từng luân phiên, tranh đoạt cái ghế người thống trị kia.”

Hứa Thâm khẽ giật mình, Nhân Hoàng lại không chỉ có một?

“Nghe nói phía trên quân vương, nếu còn có cấp bậc, thì đó chính là Nhân Hoàng, nhưng làm như thế nào mới có thể trở thành Nhân Hoàng, lại không một ai biết được. Có lẽ những vị

quân chủ trong hội nghị kia biết, nhưng theo tôi phỏng đoán, dù biết biện pháp cũng rất khó mà làm được.”

Tinh Quân nói: “Dù sao năm vị quân chủ kia cũng thượng vị cả trăm năm rồi, nhưng chưa một ai trở thành Nhân Hoàng mới.”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, hội nghị là tầng thống trị cuối cùng, khẳng định phải nắm giữ rất nhiều tình báo tuyệt mật mà người ngoài không thể tra xét được, có lẽ trong tay bọn họ thực sự có biện pháp trở thành Nhân Hoàng.

“Khư binh hoàn mỹ đã thành truyền thuyết, Nhân Hoàng cũng là truyền thuyết. Có lẽ chỉ truyền thuyết mới có thể vận dụng truyền thuyết, nghĩa là chỉ Nhân Hoàng mới đủ khả năng điều khiển khư binh hoàn mỹ?” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân gật đầu nói: “Có người cũng từng suy đoán như vậy, nhưng đương nhiên là không tìm được đáp án. Suy cho cùng, muốn tìm được khư binh hoàn mỹ cũng rất khó, nhưng hiện tại xem ra... xem ra đúng là quân vương thật sự không phải điểm cuối trên con đường tu hành của chúng ta.”

Hứa Thâm im lặng, có lẽ... chờ sau khi hấn rời khỏi nơi này, có thể hỏi Mai Phù một chút, nhờ đâu sẽ nhận được đáp án?

Và hấn, nếu tiếp tục tiến thêm một bước, sẽ có thể chạm đến thế giới của Mai Phù...

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm không khỏi dâng lên vài phần kích động khó có thể hình dung được.

Chương 959: Cánh Cửa Cẩm Kỳ! Vùng Đất Cẩm Kỳ!

“Anh lại tìm đi, nhìn xem kiện khư binh tương xứng tiếp theo đang nằm ở đâu?” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

Nếu bọn họ đã đến biên khư rồi, thì cứ vậy mà tìm tiếp thôi, lỡ như kiện tiếp theo cũng nằm bên trong biên khư, chẳng phải đã đỡ được một chuyến đi ra ngoài rồi sao?

Dù sao một chuyến qua qua lại lại như vậy cũng mất tới ba tháng, rất hao phí thời gian.

Tinh Quân gạt đầu, cũng lập tức tiến hành bói toán, nhưng lần bói toán này lại mất đi hiệu lực, gã tiêu hao rất nhiều khư lực, lại không tìm ra vị trí của kiện khư bình tiếp theo kia.

“Không thể phân biệt được.” Tinh Quân khẽ nhú mày nói: “Nơi này có quá nhiều thứ quấy nhiễu, có lẽ cần phải ra bên ngoài mới có thể tập trung được.”

“Nhưng vị trí tập trung được lại nằm bên trong biển khư...”
Tinh Quân bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng chỉ có thể tiến vào thêm một lần nữa thôi.”

Hứa Thâm thấy vậy cũng biết đối phương đã không còn biện pháp nào khác rồi, chỉ biết thở dài một tiếng. Hắn tiếp nhận cái đầu của đại khư bộ ngựa trong tay Tinh Quân, rồi giao nó cho Hắc Tuyết.

Mái tóc trên đầu Hắc Tuyết nhanh chóng quấn quanh cái đầu của đại khư bộ ngựa, sợi đen bao chặt lấy nó, rồi không bao lâu sau, dường như cái đầu của đại khư bộ ngựa đã bị hòa tan. Nó nhanh chóng biến mất, hiển nhiên đã bị Hắc Tuyết ăn luôn rồi.

“Nơi đó là cái gì?” Tinh Quân nhìn về phía trong hồ, bỗng nhiên hỏi.

Hứa Thâm nhìn lại, chỉ thấy ở một nơi nào đó bên dưới hồ, chợt hiện lên quang mang màu đỏ sậm.

Hắn có chút ngoài ý muốn, khư lực lập tức ngưng tụ lên hai mắt, tầm mắt xuyên thấu mặt hồ và một mớ sinh vật giống như con giòi đỏ đang lơ lửng bên trong, nhìn xuống đáy hồ kia.

Hóa ra ngọn nguồn phát ra loại ánh sáng nhạt màu đỏ sậm đó lại đến từ một cánh cửa màu đỏ rực.

“Là cánh cửa cấm kỵ?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc, dưới đáy hồ này lại có một cánh cửa cấm kỵ.

Phải biết rằng, ở bên trong ký ức của Mạt Di La và quân vương Hàn gia, Hứa Thâm đã biết tới loại cánh cửa cổ xưa màu đỏ rực này rồi.

Nó được gọi là cánh cửa cấm kỵ.

Sau lưng cánh cửa này dẫn tới một nơi gọi là vùng đất cấm kỵ trong biển khư, bởi vậy nó mới được gọi là cánh cửa cấm kỵ.

Mà nghe đồn ở trong biển khơi có ba vùng đất cấm kỵ cổ xưa như vậy, và kể cả quân vương cũng không có thể mạo muội đi vào, sẽ gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh.

Nhưng đồng thời, bên trong ba vùng đất cấm kỵ này cũng ẩn chứa chí bảo, thậm chí theo truyền thuyết nói, bên trong nơi này còn có con đường dẫn tới vĩnh sinh và vô địch.

Nguy hiểm và bảo vật cùng tồn tại, bởi vậy, vùng đất cấm kỵ này cũng trở thành mục tiêu thăm dò biển khơi của không ít những vị quân vương có dã tâm.

“Ở nơi này lại có một cánh cửa cấm kỵ, vận khí của chúng ta cũng quá tốt đấy chứ?” Tinh Quân có chút mừng rỡ nói, hiển nhiên gã cũng nhận ra cánh cửa màu đỏ rực ấy.

Hứa Thâm lập tức ra hiệu cho Hải Tước, để Hải Tước mở ra một con kênh, dẫn toàn bộ nước trong hồ rời đi.

Máu tươi lập tức hóa thành cặp móng vuốt khổng lồ từ sau lưng Hứa Thâm vươn tới, xé rách mặt đất.

Rất nhanh, toàn bộ nước trong hồ đã theo vết rách nọ chảy đi, cũng khiến cánh cửa cấm kỵ dưới đáy hồ kia dần dần lộ diện.

Hứa Thâm và Tinh Quân lắc mình đáp xuống phía trước cánh cửa cấm kỵ, tập trung đánh giá cánh cửa này.

Rõ ràng bị ngâm dưới hồ nước, nhưng có vẻ như cánh cửa này được làm bằng kim loại, hoặc là một loại đá nào đó, nhìn qua sẽ cảm thấy mới tinh, còn không ngừng tản ra quang mang màu đỏ sậm.

Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân: “Anh có muốn bói toán một chút hay không? Nhìn xem nếu chúng ta đi vào đó sẽ gặp phải nguy hiểm lớn đến mức nào?”

Tinh Quân thoáng sửng sốt, nhưng đã lập tức phản ứng lại, rồi vội vàng phát động năng lực.

Rất nhanh, khư lực của gã lại nhanh chóng tiêu hao, chỉ trong nháy mắt, nhưng lại mất đi cỡ một nửa khư lực rồi.

Sắc mặt gã thoáng hiện vẻ tái nhợt, nhưng phần nhiều hơn chính là mừng rỡ, nói với Hứa Thâm: “Có thể đi vào! Mặc dù có nguy hiểm, nhưng không phải tuyệt cảnh!”

Nếu là tuyệt cảnh, thì ngay khi gã thử nghiệm kết quả, khur lực trong cơ thể sẽ bị rút sạch sẽ.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Tinh Quân, nói: “Anh bước vào đó trước đi.”

Tinh Quân thấy mình lại bị Hứa Thâm lấy làm đá dò đường, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chẳng thể làm gì được.

Ngay lúc này, gã chỉ hi vọng bản thân có thể tìm được chí bảo từ vùng đất cấm kỵ này, sau đó thoát khỏi vòng khống chế của Hứa Thâm.

“Vậy để tôi vào trước.” Tinh Quân không nói hai lời, đã tỏ ra cực kỳ quyết đoán mà đẩy cánh cửa màu đỏ rực kia ra.

Khur lực bao trùm trên cánh tay gã, Tinh Quân chạm vào cánh cửa, lại như thể vừa chạm vào ảo cảnh hư huyền, thân thể trực tiếp bị nó hút vào bên trong.

Hứa Thâm thấy Tinh Quân vội vàng bước vào như thế, thậm chí còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, trong lòng cũng đoán được rằng đối phương đang muốn lợi dụng vùng đất cấm kỵ này để thoát khỏi bản thân, vì vậy cũng lập tức theo vào.

Xuyên qua cánh cửa đỏ rực, Hứa Thâm chợt có cảm giác bản thân vừa chìm xuống biển sâu, thậm chí còn có một chút hít thở không thông ngăn ngừi.

Nhưng loại cảm giác này biến mất rất nhanh.

Hứa Thâm mở to mắt nhìn lại, đã trông thấy trước mắt vẫn là một mảnh không trung màu đỏ sậm, nhưng dưới bầu trời kia, lại là từng bộ hài cốt có hình dáng quái dị, tựa như những ngọn núi nhỏ gồ lên.

Mùi máu tươi gay mũi tanh tươi và đậm đặc đến muôn đời cũng không tan đi, khiến cho ngay cả Hứa Thâm cũng phải nhíu mày.

Hứa Thâm quét ánh mắt tới, đã bắt gặp Tinh Quân đang đứng phía trước, cách đó không xa, tựa như đang ngăn người

“Anh đi gấp như vậy làm gì?” Hứa Thâm cất giọng bất thiện nói.

Nhưng thân thể Tinh Quân vẫn dờ dẩn đứng ở đó, không hề đáp lại.

Hứa Thâm cảm nhận được một tia quỷ dị, hấn nhanh chóng đi đến bên người Tinh Quân, đã trông thấy sắc mặt gã chuyển thành màu tái nhợt, cứ ngơ ngác mà nhìn về phía trước.

Hứa Thâm cũng nhìn theo ánh mắt của gã, lại phát hiện có một thiếu niên đang ngồi trên ngọn đồi núi phía trước, tóc đen con ngươi đen, hai má trắng nõn, người này còn cầm theo một mảnh tàn phiến màu đen tuyền, nhìn đến xuất thần.

Tựa như đã cảm nhận được hai người bọn họ, thiếu niên bên kia mới ngược đôi mắt nhìn về phía này.

“Dao động này là người mới đến đây sao?” Bỗng nhiên, tại một phần lõm xuống của ngọn núi bên cạnh, truyền đến một giọng nói già nua khàn khàn.

Chương 960: Linh Chủ!

Ánh mắt Hứa Thâm ngưng lại, nhanh chóng nhìn qua bên kia, và lập tức trông thấy một lão giả quần áo tả tơi, y như kẻ ăn mày, đang ngồi tại phần lõm của ngọn núi ấy, toàn thân và khung cảnh xung quanh đã bị nhuộm thành cùng một màu, tất cả đều là dơ bẩn.

Nhưng đôi mắt của đối phương lại sáng đến lạ, tựa như ngôi sao lấp lánh giữa đêm đen, bên trong đầy vẻ ngạc nhiên pha lẫn thú vị nhìn qua bên này.

Hứa Thâm không nghĩ tới bên trong vùng đất cấm kỵ này lại có người, hơn nữa còn là một lúc xuất hiện tới hai người, hấn làm ra vẻ cảnh giác, hỏi: “Hai người là?”

“Không biết tôi cũng không sao, nhưng ngay cả ngài ấy mà cậu cũng không biết hả?” Lão giả giống như một kẻ ăn mày kia cất giọng hơi châm chọc hỏi.

Hứa Thâm khẽ nhíu mày, rồi không đợi hấn lại tiếp tục đặt thêm câu hỏi, tiếng nói trầm thấp của Tinh Quân đã vang lên bên cạnh: “Đối phương là quân chủ.”

Quân chủ?

Hứa Thâm ngẩn ra, con ngươi khẽ co rút lại, ánh mắt lập tức nhìn về phía thiếu niên tóc đen con ngươi đen kia.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong đôi mắt đối phương yên lặng như mặt nước hồ, lộ ra vẻ lạnh nhạt và trong suốt tuyệt đối, không vui không buồn.

“Ngài ấy là một trong năm vị quân chủ, tên là Linh Chủ!” Tinh Quân thấp giọng nói: “Tôi từng may mắn được gặp ngài ấy một lần.”

Linh Chủ? [1]

[1] : nguyên văn 零 – Linh, nghĩa là số lẻ, số không hoặc độ không...

Hứa Thâm đưa ánh mắt chăm chú đánh giá thiếu niên trước mắt, danh hiệu nọ khá là kỳ quái, nhưng danh hiệu của quân vương chưa chắc đã có liên quan tới năng lực của bọn họ, thậm chí còn có một vài danh hiệu được sinh ra với mục đích là đánh lạc hướng người khác.

Lúc trước từ trong miệng Chu Duệ kia, hắn đã nghe được danh xưng Ngục Chủ, và vị trước mắt này là Linh Chủ.

“Xem ra vẫn có người biết nhìn hàng.” Lão giả cười nói.

Hứa Thâm đánh giá thiếu niên ấy, thiếu niên ấy cũng đang nhìn hai người bọn họ, nhưng Hứa Thâm lại có thể cảm nhận được, dù đối phương đang chăm chú nhìn vào bọn họ, nhưng bản thân hắn lại không hề có cảm giác đang bị người ta chăm chú nhìn vào.

Dường như ánh mắt đối phương chính là hai cái động trống rỗng, căn bản không hề ẩn chứa một chút tâm lý cảnh giác nào đối với hai người bọn họ.

“Cậu là... thiếu niên trong thành Tinh Sầu đó sao?” Có vẻ như Linh Chủ vừa hồi tưởng lại, sau đó mở miệng hỏi Tinh Quân.

Ánh mắt Tinh Quân khẽ biến, vẻ mặt lộ ra vài phần được ưu ái mà kinh sợ, vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, hiện giờ tôi đã là thành chủ thành Tinh Sầu rồi.”

Linh Chủ khẽ gật đầu, nói: “Vậy cậu tới nơi này, thì thành Tinh Sầu bên kia biết làm sao bây giờ? Bởi vì với thực lực của cậu, chỉ sợ rất khó rời khỏi từ nơi này.”

Tinh Quân ngẩn ra, gã không khỏi quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Chỉ thấy cánh cửa đỏ rực bên kia, nơi bọn họ từng xuyên qua đến đây lúc trước, lại không xuất hiện ở vùng đất cấm kỵ này.

Từ phía lão giả ăn mày ngồi trên ngọn núi bên kia, chợt truyền đến tiếng cười: “Hai người thông qua cánh cửa cấm kỵ tới đây đúng không? Nhưng nơi này không có thứ ấy đâu. Nó chỉ là một loại thông đạo truyền tống đơn hướng thôi. Ừm suy cho cùng, trên cánh cửa ấy cũng chỉ một mặt có dính máu... Xem ra hai vị cũng phải ở lại nơi này, làm bạn với lão hủ rồi.”

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Linh Chủ một cái, thấy dường như đối phương không có sát ý, hắn mới quay đầu hỏi lão giả ăn mày bên: “Ông là ai? Ông nói trên cửa dính máu là có ý gì? Còn nữa, phải làm như thế nào mới có thể rời khỏi nơi này đi ra ngoài?”

Lão giả ăn mày cười cười, nói: “Người trẻ tuổi, cậu hỏi hơi nhiều vấn đề rồi đó. Với lại, tôi cũng không thích giọng điệu khi hỏi của cậu. Tôi có nghĩa vụ phải trả lời cậu ư?”

Sắc mặt Hứa Thâm khẽ biến, hắn liếc mắt nhìn đối phương một cái thật sâu, cuối cùng không nói gì thêm nữa.

Tinh Quân tiến lên vài bước, nâng tay lên, ân cần nói chuyện: “Lão tiên sinh, ông có thể giải đáp cho chúng tôi một chút hay không? Có lẽ chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, cùng đi ra bên ngoài.”

“Hỗ trợ lẫn nhau...” Lão giả ăn mày nghe được câu này, lập tức cười ha ha, nói: “Vẫn là người trẻ tuổi này biết cách ăn nói. Với những người cao tuổi, nên tôn trọng người ta một chút mới đúng. Tôi cũng có chuyện muốn hỏi hai người đây, hai người đều là quân vương thành Đê sao?”

Tinh Quân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, rồi khách khí nói với lão giả: “Đúng.”

“Vậy hai người đã nghe nói tới Mặc gia ở nội thành chưa?” Lão giả hỏi.

Tinh Quân ngẩn ra, nhưng cũng gật gật đầu nói: “Đương nhiên là có nghe nói qua.”

“Xem ra Linh Chủ đại nhân không lừa gạt lão hủ.” Lão giả ăn mày cười cười, nói: “Vậy hiện giờ Mặc gia vẫn còn nằm trong bảy đại gia tộc sao?”

“Đúng ...” Tinh Quân chân chờ nói: “Ông là quân vương Mặc gia?”

Lão giả ăn mày cười nói: “Đúng vậy, nhưng đó là chuyện của năm trăm năm về trước rồi, còn hiện giờ, phỏng chừng bọn họ cũng đã sớm quên mất tôi rồi, nghe Linh Chủ nói, quân vương Mặc gia của chúng tôi đã thay đổi hai đời. Lão hủ cũng không biết bản thân được tính là gặp may mắn hay xui xẻo, cứ bị vây khốn ở chỗ này, nhưng cũng vì thế mà sống đến tận bây giờ.”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, lão nhân trước mắt lại là quân vương trước kia của Mặc gia, nếu để cho lão thoát vây, chẳng khác nào Mặc gia lại có ba vị quân vương rồi.

Tinh Quân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái, nhưng gã vẫn cố gắng kiềm chế xuống, dù lúc này gã làm rõ mối quan hệ giữa Mặc gia và Hứa Thâm, chưa chắc lão nhân này đã ra tay với hắn.

Suy cho cùng, tính tình của quân vương cũng rất quái lạ, vô cùng khó cân nhắc, đoán, huống chi gã còn chưa thăm dò được tình huống ở nơi này...

“Vậy máu mà lão tiên sinh vừa nhắc đến là?” Tinh Quân dò hỏi.

“Không phải hai người đã nhìn thấy cánh cửa cấm kỵ kia sao? Không nhìn thấy màu sắc phía trên đó ư? Sở dĩ nó có màu đỏ rực, là bởi vì trên cửa đó từng lay dính Thần Huyết. Cũng vì có Thần Huyết kia, nó mới đủ khả năng truyền tống hai người đến nơi đây.” Lão giả nói.

Tinh Quân khẽ sửng sốt, gã lập tức hồi tưởng lại cánh cửa đỏ rực lúc trước, và chợt phát hiện đúng là màu đỏ sậm bên trên cánh cửa nọ rất giống như bị người ta dùng một thứ thuốc màu nào đó vẽ loạn lên trên.

Hóa ra thứ thuốc màu kia lại chính là Thần Huyết?

Chương 961: Mộ Thần Binh! Bán Thần!

“Thần Huyết? Ông muốn nói là có Thần tồn tại?” Hứa Thâm nhìn về phía lão giả.

Lão giả liếc Hứa Thâm một cái, nói: “Cậu đặt câu hỏi với tôi, nhưng ngay cả một câu lão tiên sinh cũng không chịu gọi, cậu cho rằng tôi sẽ trả lời cậu sao?”

Hứa Thâm khẽ nheo mắt, nói: “Chúng ta đều là quân vương, có cần thiết phải như vậy hay không?”

“Đều là quân vương thì làm sao? Quân vương cũng phân chia cao thấp. Ví dụ như Linh Chủ đại nhân bên kia, ngài cũng là quân vương, nhưng cậu có thể đánh đồng bản thân với Linh Chủ đại nhân hay không?” Lão giả ăn mày tỏ vẻ khinh thường nói: “Hơn nữa, đừng nói là Linh Chủ đại nhân, kể cả tôi, chỉ cần nguyện ý, cũng có thể thuận sát hai người các cậu, chẳng qua vừa gặp được hai người tuổi trẻ, lại thêm ở nơi này thật sự nhàm chán, tôi mới lưu mạng nhỏ cho hai người đấy thôi.”

Đôi mắt Tinh Quân khẽ động, bước chân không khỏi tiến lại gần lão giả bên kia: “Lão tiên sinh, ông đừng so đo với cậu ta, tính tình của cậu ta chính là như thế. Ông vừa nói bản thân đang bị vây khốn ở chỗ này, như vậy chúng ta cần phải làm như thế nào mới có thể đi ra ngoài chứ? Linh Chủ đại nhân cũng bị vây khốn ở nơi này sao?”

Lão giả ăn mày cười nhạt nói: “Làm sao Linh Chủ đại nhân có thể bị vây khốn ở chỗ này được? Ngài ấy có thể qua lại tự nhiên, nhưng chúng ta thì khác, muốn từ trong này đi ra ngoài, trừ phi hai người cũng có thể giống như Linh Chủ đại nhân, tinh thần dị biến, lột xác thành Bán Thần, mới đủ khả năng rời khỏi.”

“Bán Thần...” Hứa Thâm và Tinh Quân đều nhìn về phía thiếu niên Linh Chủ trước mắt, tinh thần lực của đối phương lại là Bán Thần?

“Trên đời này thực sự có Thần?” Hứa Thâm hỏi Linh Chủ: “Chẳng lẽ đó là cảnh giới mà chỉ Nhân Hoàng mới có thể đạt tới ư?”

Lão giả ăn mày “A” lên một tiếng, nói: “Cậu còn biết đến Nhân Hoàng ư? Xem ra cũng hiểu thật nhiều đó. Đúng vậy, Nhân Hoàng đã trở thành Thần Chích rồi, và ở phía trên quân vương, chính là Thần! Nói chính xác hơn, điểm cực hạn mà nhân loại có thể đạt tới, chính là quân vương, nếu lại tiếp tục bước lên phía trên, chính là siêu thoát rồi. Ý nghĩa chân chính của siêu thoát chính là vĩnh sinh, không chịu ảnh hưởng bởi năng lực, không chịu ảnh hưởng bởi năm tháng, lại nắm giữ hết thấy những lực lượng mà cậu có khả năng tưởng tượng được.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới ... trên đời này lại thực sự có một tồn tại tên là Thần.

Như vậy, Mai Phù chính là một vị Thần?

Mà bản thân hẳn, cho tới bây giờ, vẫn luôn đồng hành cùng một ... vị Thần?

“Đúng là Thần có tồn tại.” Thiếu niên Linh Chủ nói với Hứa Thâm: “Hoặc... đúng là sinh mệnh hoàn mỹ vượt qua quân vương có tồn tại. Và để đặt tên cũng như định nghĩa loại sinh mệnh này, chúng ta đã gọi bọn họ là Thần, mà nơi hiện tại hai người đang có mặt, chính là Mộ Thần Bình, cũng chính là nơi mà những vị Thần kia lưu lại nhóm binh khí cũ của bọn họ.”

“Mộ Thần Bình?” Hứa Thâm và Tinh Quân lập tức đánh giá bốn phía, cũng nhanh chóng nhìn ra một chút manh mối. Xung quanh nơi này có những ngọn đồi núi với tạo hình vô cùng kỳ quái, thậm chí còn có những bộ hài cốt vốn không phải là hài cốt, mà là một loại kết cấu vật chất kỳ lạ nào đó.

“Nơi này có binh khí cũ của Thần?” Tinh Quân có chút kích động, gã vội vàng nhìn về phía Linh Chủ: “Linh Chủ đại nhân, ngài đã tìm được thần binh chưa?”

Linh Chủ nhìn gã một cái, rồi khẽ lắc đầu.

Tinh Quân sửng sốt, Linh Chủ cũng không tìm được?

Lão giả ăn mày chen vào nói: “Tìm được thần binh không khó, vấn đề là tìm được rồi nhưng cậu cũng không thể mang nó đi, thậm chí còn không thể dễ dàng đụng vào nó. Đối với hai người các cậu, có thể thoát khỏi nơi này đã là cực kỳ may mắn rồi, đừng nghĩ quá nhiều đến mấy thứ khác nữa.”

Tinh Quân vội vàng hỏi: “Cần phải làm như thế nào mới có thể mang thần binh đi? Và sau khi mang được nó đi, có thể trở thành Thần không?”

“Thành Thần?” Lão giả ăn mày cười nhạo một tiếng: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Nói đâu xa, ngay cả Linh Chủ đại nhân cũng đang đi tìm kiếm nó đây. Lại nói, tuy đám quân vương chúng ta chính là tồn tại đỉnh cao của nhân loại. Thậm chí dựa trên một loại trình độ nào đó, chúng ta đã không còn là nhân loại nữa rồi, đã được xếp vào cấp bậc sinh mệnh siêu phàm. Nhưng đưa ra so sánh với Thần, chênh lệch vẫn như núi cao hào sâu, như trời với đất. Nhìn chung là hơn hai ngàn năm trôi qua, nhưng nhân loại chúng ta cũng chỉ sinh ra được tổng cộng là bốn vị Nhân Hoàng.”

“Nói cách khác, chỉ có bốn người đạt đến cảnh giới Thần Chích mà thôi.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, Nhân Hoàng lại có tới bốn vị.

Đổi lại là trước kia, hẳn sẽ cảm thấy con số này có chút nhiều, nhưng hiện tại xem ra đúng là quá ít.

Bởi vì, trong hai ngàn năm qua, số lượng quân vương được sinh ra tuyệt đối phải đạt tới ba chữ số, nhưng trong toàn bộ những người này, lại chỉ có bốn vị đủ khả năng siêu thoát thành Thần.

“Vậy cần phải làm như thế nào mới có thể đột phá thành Thần?” Hứa Thâm nhìn về phía Linh Chủ, thái độ khiêm tốn nói.

Linh Chủ khẽ lắc đầu: “Xưa nay đều không có phương pháp, cần nhờ vào cơ duyên, gặp gỡ tình cờ, không có bất cứ con đường thống nhất nào cả, ngay cả nhóm chúng ta cũng đang rơi vào trạng thái mò mẫm, dò đường.”

Hứa Thâm đã hiểu, xem ra thành Thần hoàn toàn khác biệt với những loại tu luyện khác, không có kế hoạch, rất khó đưa ra phương thức sinh sản cụ thể, càng không có biện pháp chuẩn xác nào để đạt đến cảnh giới này. Có lẽ lộ tuyến mà mỗi vị Nhân Hoàng trở thành Thần Chích đã đi qua, đều không giống nhau.

Nhưng mà... tinh thần của vị Linh Chủ trước mắt lại dị biến trở thành Bán Thần rồi, đó cũng là dấu hiệu cho thấy đối phương đã siêu thoát phạm trù quân vương.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, khó trách... bảy đại gia tộc trong nội thành đều cực kỳ kiêng kị, e ngại với quân chủ của hội nghị.

Hóa ra những vị quân chủ này không chỉ đơn thuần là nắm giữ năng lực đáng sợ trong tay, bọn họ còn sở hữu loại lực lượng mạnh mẽ mà không ai hay biết nữa.

Hứa Thâm chưa được trải nghiệm rốt cuộc tinh thần lực Bán Thần sẽ mang đến biến hóa như thế nào, nhưng đương nhiên, hắn không dám mạo muội đi thử nghiệm.

Bởi vì... đúng là vị Linh Chủ trước mắt này không có tản ra sát khí, nhưng đối phương lại mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Chương 962: Mảnh Xương Kỳ Lạ!

“Lão tiên sinh, tinh thần lực của ông cũng lột xác thành Bán Thần rồi sao?” Tinh Quân tò mò hỏi lão giả.

Lão giả ăn mày lắc đầu nói: “Đương nhiên là không, nếu được vậy, tôi đã sớm đi ra ngoài rồi.”

Tinh Quân nghi hoặc nói: “Vậy vì sao ông lại nói bản thân có thể thuấn sát chúng tôi? Chúng tôi đều là quân vương, trong khi lại không biết năng lực của chúng tôi...”

“Làm sao? Cậu đang nghi ngờ tôi?” Lão giả ăn mày hừ lạnh nói, giọng điệu có chút không vui: “Nói cho cùng, tôi cũng sống lâu hai người tới mấy trăm năm, dù không biết năng lực của hai người, nhưng kỹ xảo điều khiển chiến đấu của bản thân ta đã sớm đạt tới đỉnh phong rồi. Chẳng cần quan tâm năng lực của hai người là cái gì, ở trước mặt tuyệt đối sát chiêu của tôi, hết thảy đều vô dụng.”

Tinh Quân nhướng mày, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn lão, rồi không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, nhưng từ trong đáy lòng lại âm thầm lóe lên một tia may mắn, may mắn vì vừa rồi gã không lập tức phản bội Hứa Thâm, nếu không đúng là gã cũng

không dám tin tưởng, lão nhân này có thể đánh thắng được Hứa Thâm hay không.

Nói đến cùng, con người ai mà không biết khoác lác?

Huống chi, ở phía trên quân vương chính là Thần Chích, cũng tương tự như ở phía trên hình thái thứ hai chính là quân vương vậy.

Nói đơn giản thế này, dù bản thân dừng lại ở trình độ hình thái thứ hai tới năm trăm năm, thì tới cuối cùng, cũng vẫn là hình thái thứ hai mà thôi, chẳng có gì khác biệt với một người dừng lại ở trình độ hình thái thứ hai chừng năm mươi năm cả.

Trừ phi, trong tay nắm giữ một con bài chưa lật nào đó, nhưng vừa rồi khi gã thử dò hỏi một câu, phương thức trả lời mà lão giả đưa lại cho gã, làm Tinh Quân không quá vừa lòng.

“Người trẻ tuổi, cậu đúng là không biết trời cao đất rộng.”
Dường như lão giả ăn mày đã nhìn ra chút khinh thường trong mắt Tinh Quân, lão lập tức giận dữ nói, nhưng cân nhắc đến Linh Chủ đang ở bên cạnh, cuối cùng lão cũng không vô cớ ra tay.

“Lão tiên sinh cũng biết biện pháp làm tinh thần dị biến?”
Tinh Quân cười dài một câu, rồi rất tò mò dò hỏi.

Lão giả ăn mày hừ lạnh một tiếng, lần này lão không tiếp tục đề ý đến gã nữa.

Tinh Quân nhìn về phía Linh Chủ, đã thấy Linh Chủ cúi đầu, tiếp tục đánh giá mảnh tàn phiến đen tuyền trong tay, bởi vậy gã cũng thức thời không lên tiếng quấy nhiễu đôi phương.

Hứa Thâm và Tinh Quân liếc nhìn nhau, Hứa Thâm nói:
“Chúng ta cũng đi dạo một chút, nhìn xem những món thần binh này.”

“Được.” Tinh Quân gật đầu, chột suy nghĩ một chút, lại quay sang hỏi lão giả bên kia: “Trong những món thần binh này có điều gì cấm kỵ hay không?”

“Cậu cứ thử xem sẽ biết.” Lão giả cười lạnh nói.

Tinh Quân thấy đôi phương tính tình kỳ quái, chỉ bất đắc dĩ cười cười, cũng không tiếp tục đề ý tới nữa, lập tức cùng Hứa Thâm đi qua một nơi khác.

“Nhìn xem vận khí của tôi...” Tinh Quân tiến hành bói toán, bắt đầu suu tầm vị trí thần binh.

Nhưng lần này, khur lực trong cơ thể gã hoàn toàn không tiêu hao, có vẻ như bói toán đã mất đi hiệu lực.

Tinh Quân nhướn mày, chẳng lẽ ở nơi này không có thần binh? Hay là khi đặt mục tiêu lên thần khí, năng lực của gã sẽ mất đi hiệu quả?

Hứa Thâm đi được vài bước, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại quay sang hỏi Linh Chủ kia: “Linh Chủ, những vị quân chủ khác cũng ở bên trong vùng đất cấm kỵ của biển khur sao?”

Linh Chủ ngẩng đầu, hờ hững nhìn hấn một cái: “Làm sao? Cậu có suy nghĩ gì ư?”

“Không, tôi chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.”

“Bớt hỏi thăm về hành tung của quân chủ sẽ tốt hơn.” Linh Chủ nói.

Hứa Thâm cười cười, không tiếp tục nói chuyện nữa, mà cùng Tinh Quân đi về một nơi khác.

“Có muốn hỏi Linh Chủ một chút, xem nên làm như thế nào mới có thể thúc đẩy tinh thần dị biến thành Bán Thần hay không?” Tinh Quân thấp giọng hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Loại chuyện này, chưa chắc người ta sẽ nói.”

“Có lẽ tính tình mỗi người khác biệt thì sao?” Tinh Quân nói, rồi quay đầu, dùng thái độ cung kính thỉnh giáo Linh Chủ.

Linh Chủ khẽ lắc đầu, chỉ lạnh nhạt nói: “Hai người tự đi dạo, đừng làm phiền ta.”

Tinh Quân có vẻ buồn bực gật đầu, cũng không tiếp tục quấy rầy đối phương thêm nữa, dù sao nơi này cũng là biển khur, nếu đối phương thật sự nổi giận ra tay, muốn giết bọn họ, bọn họ cũng chỉ có kết cục bị giết mà thôi.

Suy cho cùng, đối phương cũng nắm giữ lực lượng cũng như quyền lực, đủ để quyết định chuyện sinh tử của bọn họ.

Chẳng qua đối phương không thêm để ý tới bọn họ thôi.

Hứa Thâm và Tinh Quân thật cẩn thận bước đi trên đường, chợt phát hiện Mộ Thần Binh này khá là rộng rãi, nhưng ven đường đều có hài cốt của khur thú.

Và dường như chúng đều đã trải qua vô số năm tháng tích lũy lại, khiến cho xương trắng có mặt ở khắp nơi.

“Thần binh đâu?” Tinh Quân tìm kiếm trong đồng hài cốt nọ, nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì trông giống thần binh cả.

Hứa Thâm đi thẳng một đường, đôi mắt dần dần nheo lại, hần vừa phát hiện bản thân có thể nhìn thấy một vài thứ kỳ quái.

Có một ít vật chất gì đó màu vàng lợt sáng bóng đang chảy xuôi bên trong những bộ xương cốt này, nhìn chúng như thể một loại ký hiệu nào đó, một mực ẩn giấu dưới lòng đất.

Hứa Thâm giả vờ đi tìm kiếm, để tách mặt ngoài của những bộ hài cốt nọ ra, và nhanh chóng nhìn thấy thứ màu vàng lợt sáng bóng đang chảy xuống bên trong kia.

Chúng có vẻ ngoài giống như những mảnh xương vụn trong cơ thể, cũng có hình dạng tương tự như những bộ hài cốt xung quanh, nhưng bên trong lại có quang mang màu vàng lợt.

Hứa Thâm do dự một chút, lập tức đưa tay đụng vào, rồi cảm lấy một thứ có vẻ ngoài tương tự như một khối xương đùi.

Bàn tay vừa va chạm vào nó, Hứa Thâm lập tức cảm thấy nặng trĩu cả tay.

Cùng lúc ấy, cũng phát sinh một chút đau nhói giống như bị kim đâm từ thứ trên tay truyền ngược trở lại, nhưng Hứa Thâm không buông ra, vẫn tiếp tục cầm chắc lấy nó, hần tin tưởng thứ này tuyệt đối không đơn giản.

Bỗng nhiên, một luồng ý chí quý dị mà bén nhọn theo bàn tay xâm nhập vào trong người, làm Hứa Thâm có cảm giác trong đầu mình vừa nổ vang một tiếng.

Nói chính xác hơn, âm thanh vừa truyền đến trong đầu hần kia rất giống một tiếng thì thầm.

Chương 963: Quả Đẳng!

Thoáng chốc, kim quang rực rỡ đã tản ra trong lòng bàn tay Hứa Thâm, chói mắt vô cùng.

Đôi mắt hắn cũng bị thứ kim quang ấy chiếu sáng lên.

Dưới ảnh hưởng của thứ ý chí quỷ dị nọ xâm nhập vào đầu não, Hứa Thâm nhanh chóng buông lỏng mảnh xương đùi trong tay xuống.

“Ừm?” Rồi đột nhiên, hai tiếng xé gió ập tới.

Ban đầu, Linh Chủ vốn đang ngồi trên ngọn núi đằng kia, lại không biết từ khi nào, gã đã xuất hiện ngay bên cạnh Hứa Thâm, lão giả ăn mày bên kia cũng lao tới, trong đôi mắt sáng ngời lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: “Thần binh hoàn hảo? Thằng nhóc này có vận khí gì chứ? Vừa tới đã tìm được một kiện thần binh hoàn hảo rồi? !”

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, theo bản năng hắn lập tức muốn phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, nhưng năng lực vừa phát động, hắn chợt kinh hãi phát hiện, năng lực của mình lại mất đi hiệu lực rồi.

Nói chính xác hơn, dường như lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn đã biến mất, và hắn không thể phóng nó ra ngoài được.

Cùng lúc đó, cửa phòng bên ngoài căn nhà nhỏ tối đen kia cũng gát gao đóng chặt lại, không thể bị đẩy ra.

Ánh mắt Hứa Thâm lộ ra một tia kinh hãi, nhìn về phía Linh Chủ bên cạnh.

Hắn có thể cảm nhận được, loại lực lượng áp chế dị thường này, đến từ chính vị Linh Chủ bên cạnh hắn.

Đây là ... năng lực của đối phương?

Hoặc đây chính là ... một trong những đặc tính đại diện cho tinh thần lực đã lột xác thành Bán Thần?

Ánh mắt Linh Chủ cũng dừng lại phía trên khối xương đùi vừa bị Hứa Thâm buông lỏng, ánh mắt lóe sáng hào quang, nói: “Thần binh hoàn hảo, không tồi, thứ này thuộc về ta, ta sẽ nhớ một phần ân tình của ngươi.”

Nói xong, gã lập tức xoay người lại nhặt lấy.

Hứa Thâm nghĩ đến loại ý chí quý dị vừa xâm nhập vào cơ thể mình lúc nãy, bởi vậy không hề ngăn cản đối phương, chỉ đứng lặng lẽ quan sát.

Rất nhanh, Linh Chủ đã cầm mảnh xương đùi nọ lên, tựa như hàng chân mày vừa nhú lại, gã buồn bực hừ một tiếng.

Nhưng ngay lập tức, toàn thân gã tản ra kim quang.

Luồng kim quang này thực sự bắt nguồn từ trong thân thể của gã, còn mang theo một chút cảm giác thần thánh nào đó, khiến bản thân Hứa Thâm cảm nhận được khur lực trong cơ thể mình đang không ngừng co rút lại, như thể nó rất e ngại luồng kim quang bên ngoài cơ thể đối phương.

Lão giả ăn mày bên cạnh chợt cảm thán nói: “Chúc mừng Linh Chủ đại nhân đã tìm được một kiện thần binh hoàn hảo, thực lực lại như hổ thêm cánh.”

“Ta còn chưa được nó thừa nhận đâu, ta đi trước đây.” Linh Chủ nói, chợt quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Cậu tên là gì?”

“Hứa Thâm.”

“Ta nhớ kỹ rồi, nếu có việc gì có thể đến hội nghị tìm ta.” Linh Chủ nói xong, suy nghĩ một chút, lại lấy ra một kiện khur binh giống như một chiếc vòng tay từ trong lòng, ném cho Hứa Thâm: “Đây là tín vật của ta, người của hội nghị có thể nhận ra nó.”

Nói xong, bóng dáng gã trực tiếp lay động, đã xoay người rời khỏi, biến mất ngay trong tầm mắt mấy người xung quanh.

Mà sau khi Linh Chủ rời đi, lĩnh vực vốn bị giam cầm của Hứa Thâm lại đột ngột mở ra.

Quả nhiên...

Hứa Thâm cảm nhận được lĩnh vực vừa tự nhiên phóng thích, trong lòng đã hiểu. Quả nhiên... lúc trước lĩnh vực bị áp chế là bởi vì vị quân chủ đó.

Và đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống này.

Bởi vì ngay cả khi phải đối mặt với năng lực giả hệ thời gian, lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn vẫn chiếm ưu thế, và hiển nhiên đây

cũng là lần đầu tiên hắn ném phải quả đấng, rõ ràng mình có năng lực, nhưng muốn dùng cũng không dùng được.

“Ừm?” Lão giả ăn mày bên cạnh đột nhiên cảm nhận được thân thể bị áp chế, lực lượng trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất, sắc mặt khế biến. Lão lập tức nhìn về phía Hứa Thâm bên người, trong đáy mắt lộ ra hàn ý: “Cậu đang làm cái gì đó?”

Lúc này, Hứa Thâm cũng nhìn về phía lão giả ăn mày, dung mạo đối phương đã biến thành thời kỳ trung niên, có thể nhận ra, lĩnh vực đã có tác dụng và phát huy hiệu quả lên người lão rồi.

“Người nên đặt câu hỏi chính là tôi.” Ánh mắt Hứa Thâm vô cùng lạnh lùng, hỏi: “Ông đã ở lại trong này tới năm trăm năm rồi, vậy ông biết bao nhiêu về phương pháp tu Thần?”

Sắc mặt lão giả ăn mày trở nên âm trầm, nói: “Cậu cũng dám ra tay với tôi? Cậu muốn chết hả? Hừ lúc trước tôi không có giết cậu, là nể mặt Linh Chủ, nhưng cậu lại chủ động ra tay với tôi, thì đừng có trách.”

“Ông có thể thử xem.” Hứa Thâm nghiêm túc chăm chú nhìn lão.

Lão giả ăn mày cảm nhận được lực lượng dần dần gia tăng trên người mình, trong lòng cũng biết đây là năng lực của Hứa Thâm, mà ngay lúc này, bản thân lão đã bị năng lực của Hứa Thâm áp chế rồi. Nhưng lão không hề kích động, ngược lại còn nở nụ cười.

“Người trẻ tuổi, cậu đúng là tự đại nha!” Chỉ thấy đôi mắt lão chợt hóa thành màu xanh thẫm, dựng thẳng lên như một con rắn độc.

Đột nhiên Hứa Thâm cảm nhận được một loại lực lượng gì đó khác thường vừa xâm nhập tới. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy thân thể đã phản lão trở thành trung niên của lão giả ăn mày đang biến hóa thật nhanh.

Lão lại có thể trở về hình dáng ban đầu.

Nghĩa là năng lực lấy nhỏ đổi lớn đã mất đi hiệu lực với lão.

Không.

Rất nhanh Hứa Thâm đã ý thức được tình huống không thích hợp, là năng lực lấy nhỏ đổi lớn biến mất rồi.

Đúng vậy, như là hắn chưa từng thi triển, hoặc là nói hắn đã thi triển, nhưng hiệu quả không xuất hiện, tựa như năng lực này đã biến mất rồi.

“Mau nhìn bản thân cậu đi.” Người đầu trâu đang sống nhờ bên trong cơ thể Hứa Thâm vội vàng nói.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn lại, lập tức trông thấy hai tay của mình chuyển thành màu trắng nõn, là bàn tay của thời kỳ trẻ thơ.

Lúc này, hắn lại biến thành dáng vẻ hồi mình bảy, tám tuổi!

Hơn nữa, khư lực trong cơ thể đã bị áp chế.

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, chẳng những năng lực của hắn đã biến mất, nó còn tác dụng ngược lại bản thân?

“Nhóc con, dù cậu có nhân tình của Linh Chủ, nhưng tôi tin rằng hắn là Linh Chủ cũng rất thích nhìn thấy cậu chết đi đó, như vậy ngài cũng không cần phải trả nhân tình kia làm gì...” Lão giả ăn mày cười dài nhìn Hứa Thâm, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra sát khí.

Chương 964: Cướp Đoạt!

Tim Hứa Thâm trầm xuống, hắn nhìn thẳng vào lão, bình tĩnh hỏi: “Đây là năng lực của ông sao?”

“Hiện tại, cậu cảm thấy mình nên phản ứng như thế nào?” Lão giả ăn mày ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bản thân không có năng lực, hơn nữa năng lực của cậu lại để cho tôi sử dụng. Bản thân cậu chỉ là một cái bao cát sở hữu thể chất của quân vương mà thôi. Tôi đã nói rồi, mặc kệ các cậu sở hữu loại năng lực gì, ở trước mặt tôi, đều phải chết.”

Tinh Quân đang đứng bên cạnh, cũng cảm nhận được loại lực lượng áp chế quen thuộc này. Gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm đã biến thành dáng vẻ bảy, tám tuổi, trong lòng có chút kinh hãi, năng lực của Hứa Thâm bị đối phương cướp đi rồi?

Sưu!

Bỗng nhiên Hứa Thâm rút lui, kéo giãn khoảng cách cùng lão giả nọ.

Dường như năng lực lấy nhỏ đổi lớn của hắn đã bị đối phương nắm giữ, mà Hứa Thâm chính là người hiểu rõ đặc tính của loại năng lực này nhất, càng tới gần, hiệu quả áp chế lên bản thân càng rõ ràng.

“Còn muốn chạy? Đã quá muộn rồi!” Lão giả ăn mày cười nhạo một tiếng, rồi nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm, đồng thời nâng tay rút ra một cây gai xương bén nhọn từ bên trong bộ quần áo rách nát, đâm thẳng về phía Hứa Thâm.

Nhưng tốc độ lui về phía sau của Hứa Thâm cực nhanh, hắn vừa vận dụng cường hóa lên người.

Cùng lúc đó, ngay tại một khắc năng lực lấy nhỏ đổi lớn biến mất, bóng dáng vẫn luôn bồi hồi ở bên ngoài căn nhà nhỏ tối đen lúc trước, đã tiến vào bên trong căn phòng nhỏ.

Gấp bội!

Lúc này, dưới hai tầng tác dụng của cường hóa và gấp bội, dù Hứa Thâm vẫn bị áp chế chỉ còn lại một nửa lực lượng ban đầu, nhưng trải qua tăng phúc, lực lượng của hắn cũng không thua kém trình độ lúc trước.

Đó là chưa kể tới, cường hóa lại có thể tác dụng lên gấp bội, ngược lại, gấp bội cũng có thể tác dụng lên cường hóa, tương đương với một lần phát động sẽ nhận được tứ trọng tăng phúc!

Gần như chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đã rời khỏi vị trí ngay trước mắt lão giả ăn mày nọ, và xuất hiện tại một nơi cách đối phương chừng trăm mét.

Trên thực tế, khi lão giả nọ không có năng lực cường hóa, chỉ vịn vịn dựa vào lấy nhỏ đổi lớn vừa cướp được từ hắn, thì phạm vi của một mình lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn nhiều nhất chỉ có thể bao phủ được 50 mét xung quanh thôi, nhưng vì ổn thỏa Hứa Thâm quyết định lùi ra xa cả trăm mét.

Mà sau khi hắn rời xa đối phương, lực lượng lại trở về, thân thể cũng khôi phục dáng vẻ thanh niên.

“Ừm? !”

Lão giả vỗ huyệt một kích, trong lòng có chút sùng sốt, ánh mắt lộ ra một mảnh kinh ngạc.

Rõ ràng là lão đã đoạt lấy năng lực của Hứa Thâm, nhưng tốc độ mà Hứa Thâm vừa bộc phát ra lại có thể nhanh đến vậy?

Tình huống này thực sự không bình thường!

Là vì kiện khur binh truyền thuyết trên người hắn sao?

Từ trong đáy mắt lão giả lóe lên sát ý, đáng tiếc, năng lực trong kiện khur binh truyền thuyết của lão lại không phải loại tốc độ, nếu không một khi để lão đuổi kịp Hứa Thâm, thu hẹp cự ly với hắn, lão tuyệt đối sẽ trực tiếp áp chế đối phương cho đến chết.

“Nhóc con, năng lực này của cậu quá yếu, dựa vào nó lại không thể giết chết được cậu.” Lão giả ngừng lại, lập tức cất giọng lạnh lùng nói.

Hứa Thâm không khỏi nở nụ cười: “Không phải năng lực này của tôi yếu, là ông ngốc quá không biết dùng thôi.”

“Hôm nay thả cho cậu một con ngựa, coi như vận khí của cậu tốt.” Lão giả biết, việc đã đến nước này, bản thân muốn lại gần Hứa Thâm tuyệt đối là chuyện ít có khả năng, dù sao đó cũng là năng lực của đối phương, đối phương càng hiểu nên phòng bị nó như thế nào hơn lão.

Hơn nữa năng lực này cần phải lại gần mới có thể phát huy hiệu quả, khiến cho lão cảm thấy nó đúng là rác rưởi.

“Ông làm rồi, hiện tại không phải là ông bỏ qua cho tôi, mà là tôi có muốn bỏ qua cho ông hay không.” Hứa Thâm híp mắt, nói: “Chuyện ông cướp đoạt năng lực của tôi là vĩnh cửu, hay có giới hạn thời gian?”

“Cậu cho rằng tôi sẽ trả lời cậu sao?” Lão giả hỏi lại.

Hứa Thâm nói: “Ông sẽ trả lời, đừng quên, hiện tại ông giết không chết tôi, nhưng hắn là ông vẫn còn nhớ rõ những lời Linh Chủ từng nói vừa rồi. Nếu tôi dùng nhân tình của Linh Chủ để cho hắn ra tay giết ông thì sao? Tôi tin rằng hắn sẽ không để ý đâu.”

Sắc mặt lão giả khẽ biến, lão liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái thật sâu, chợt cười lạnh nói: “Nhóc con, coi như cậu khá can

đảm đó. Tôi nhớ kỹ cậu rồi. Thôi được, tôi sẽ trả lại cho cậu loại năng lực phế vật của cậu đi, dù sao hai người cũng không ra được, cứ ở lại trong này từ từ chờ chết đi!”

Khi nói chuyện, Hứa Thâm lập tức phát hiện ra loại cảm giác quen thuộc nọ đã trở về, còn loại cảm giác bị xâm nhập khác thường kia đã biến mất.

Nhưng rất nhanh, hắn lại phát hiện từ trên thân thể mình truyền đến cảm giác bão hòa, tựa như ăn no vậy, vô cùng căng tức.

Loại căng tức này không chỉ đến từ dạ dày, nó đến từ khắp các nơi trên thân thể.

Hứa Thâm biết, đây là hậu quả sinh ra do năng lực gấp bội đã bị hấp thu.

Có thể nói hành động của lão giả này đã làm gia tăng tốc độ hấp thu năng lực gấp bội của hắn rồi.

“Quả nhiên loại năng lực cướp đoạt này có tính thời hiệu (có đặc tính giới hạn về thời gian)?” Đôi mắt Hứa Thâm lóe sáng, nếu là tính vĩnh cửu, lão giả này tuyệt đối sẽ không trả lại năng lực cho hắn.

Mắt thấy lão giả nọ xoay người muốn đi, Hứa Thâm lập tức nói: “Đứng lại!”

“Ừm?” Lão giả lập tức quay ngoắt lại, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Hứa Thâm: “Cậu còn muốn cái gì nữa?”

“Hình như ông đã hiểu lầm một chuyện rồi.” Hứa Thâm chậm rãi bước về phía lão: “Tôi còn chưa nói xong, ai cho ông rời đi rồi?”

“Làm sao? Cậu còn muốn ra tay nữa?” Lão giả hừ lạnh nói: “Mặc kệ thử bao nhiêu lần, cậu cũng không phải đối thủ của tôi đâu, nếu không phải năng lực của cậu quá rác rưởi, khẳng định là vừa nãy tôi đã làm thịt cậu luôn rồi.”

Sru!

Hứa Thâm cũng không nhiều lời vô nghĩa, lập tức ra tay.

Chỉ thấy hắn nâng tay lên, sau đó từng sợi xiềng xích từng trong lòng bàn tay bắn tới, kèm theo đó là phát động năng lực

phản xạ của áo choàng màu đỏ tươi.

Mấy chục sợi xiềng xích ban đầu, lập tức bị phản xạ biến thành tròn một trăm sợi, và gần như trong nháy mắt, chúng nó đã lao đến bên người lão giả nọ.

Sắc mặt lão giả khê biến, vội vàng phát động năng lực của mình.

Chương 965: Vô Định Dưới Quân Chủ!

Rất nhanh, Hứa Thâm cảm nhận được loại lực lượng xâm nhập khác thường kia lại vọt tới.

Nhưng lần này, từ trong đáy mắt hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

Rất nhanh, thứ cảm giác thiếu hụt kỳ dị xuất hiện, toàn bộ xiềng xích Hứa Thâm vừa phóng thích ra đều biến mất, lại chuyển hóa thành sợi khur!

Xiềng xích chính là năng lực Hứa Thâm đạt được sau khi chém giết một con đại khur cấp A, còn sợi khur chính là bí kỹ mà tự bản thân Hứa Thâm nghiên cứu ra.

Mà lúc này, năng lực xiềng xích này đã bị lão giả bên kia đoạt lấy.

Sưu!

Đột nhiên tiếng âm bạo truyền đến, gần như chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đồng thời phóng thích cả cường hóa lẫn gấp bội.

Trong phút chốc, tứ bội tăng phúc được gia tăng tới cực hạn, còn Hứa Thâm, hiện giờ hắn hết như một viên đạn pháo hình người lao thẳng về phía lão giả.

Hắn không phóng thích lấy nhỏ đôi lớn, bởi vì lo lắng đôi phương còn có thể đoạt lấy nó lần thứ hai.

Nhưng sắc mặt lão giả lại thay đổi, trong mắt đầy vẻ kinh hãi nhìn về phía Hứa Thâm, thậm chí còn la lên một tiếng thất thanh, nói: “Loại năng lực thứ hai? Không có khả năng!”

Lão vội vàng nâng tay, khur lực hóa thành xiềng xích, lao đến quần quanh Hứa Thâm, nhưng toàn bộ chúng đều bị hắn trực

tiếp xé rách hoặc chặt đứt.

Mắt thấy chỉ trong nháy mắt, bóng dáng Hứa Thâm đã tới gần mình, con người trong mắt lão giả cấp tốc co rút lại, lão vội vàng phát động khư binh của mình.

Một loại lực lượng áp chế kỳ dị xuất hiện, loại cảm giác quen thuộc này vừa tràn tới, Hứa Thâm đã biết, nó là lấy nhỏ đối lớn!

Đối phương vẫn còn có thể sử dụng lấy nhỏ đối lớn! !

Nhưng lần này, Hứa Thâm cũng nhanh chóng phát hiện năng lực lấy nhỏ đối lớn của hắn hoàn toàn không mất đi hiệu lực, nghĩa là hắn vẫn có thể sử dụng nó!

Và gần như không một chút do dự, Hứa Thâm đã phóng lấy nhỏ đối lớn ra ngoài.

Tại một khắc này, hai loại năng lực giống nhau lập tức kịch liệt va chạm, nhưng chỉ thoáng chốc, Hứa Thâm đã chiến thắng!

Bởi vì hắn có thể vận dụng hiệu quả tăng phúc đến từ cường hóa và gấp bội lên lấy nhỏ đối lớn. Và với lấy nhỏ đối lớn đã trải qua tứ trọng tăng phúc, gần như chỉ trong chớp mắt, lão giả đã từ dáng vẻ lão nhân tóc trắng xoá, co rút lại trở thành một đứa bé con.

Hiệu quả lần này còn lợi hại hơn biến lão trở thành dáng vẻ trung niên lúc trước.

Phanh!

Tiếp đó, Hứa Thâm hung hăng chém xuống một kiếm. Tại một khắc này, thông qua tăng phúc gấp bội, tứ trọng kiếm trăm ban đầu đã trực tiếp đạt tới bát trọng kiếm trăm!

Ngay khoảnh khắc kiếm quang xẹt qua, dường như ngay cả gió cũng trở nên câm lặng, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, thân thể lão giả bị chém nổ tại chỗ.

Kiếm phong xẹt qua phần gáy, lại giống như một quả đạn pháo, khiến cả thân thể đều nổ tung ra.

Ở thời điểm kiếm khí khủng bố vừa lướt đến, nửa phần thân thể bên dưới của lão giả đã lộ ra ngoài, một đồng cơ quan nội

tạng, bao gồm cả ruột cũng rơi rụng khắp nơi.

Cả quá trình giao thủ, hết thấy những tình huống vừa rồi chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng thắng bại đã phân.

Hứa Thâm đặt bàn tay lên nửa bộ thi thể kia, hiệu quả áp chế cực hạn của năng lực lấy nhỏ đổi lớn lập tức xuất hiện, đối phương tiếp tục co rút đến trình độ hai, ba tuổi, là một đứa nhỏ mới biết đi.

Dưới ảnh hưởng áp chế của lấy nhỏ đổi lớn, bộ thi thể rách nát của đối phương lại chậm chạp không có dấu hiệu khép lại, hiển nhiên ngay cả tốc độ tự lành cũng bị áp chế xuống còn 0 điểm.

“Hạ Thông!” Hứa Thâm kêu gọi.

Bóng dáng Hạ Thông lập tức chui ra từ bên trong ký ức của người đầu trâu, rồi nhanh chóng chui vào bên trong ký ức của đối phương.

Thời gian từ từ trôi qua.

Hứa Thâm dùng tay kéo nửa thi thể nọ rời đi, cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh chờ đợi Hạ Thông đánh cắp trí nhớ của đối phương.

Đến lúc này, Tinh Quân đã phục hồi lại tinh thần, sắc mặt gã chợt biến đổi, không nghĩ tới vẫn là bản lĩnh của Hứa Thâm cao hơn một bậc, vị quân vương từ năm trăm năm trước của Mặc gia này cũng bị hấn áp chế.

Bởi vậy, trong lòng gã càng thêm kiêng kỵ với Hứa Thâm.

Phòng chừng dưới quân chủ, Hứa Thâm đã là tồn tại vô địch rồi.

Hồi lâu, hồi lâu sau...

Lần này, Hạ Thông thật chậm chạp mãi không trở về.

Hứa Thâm chờ đợi hơn mười phút, nửa bộ thi thể trong tay, cũng thông thả khép lại một chút rồi nhưng vẫn chưa thấy Hạ Thông quay về.

“Hạ Thông?” Hứa Thâm khẽ nhíu mày, hấn lo lắng Hạ Thông sẽ xảy ra loại chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng câu hỏi này hoàn toàn không nhận được phản hồi.

Thời gian vẫn đang thông thả trôi đi, lại qua thêm mấy chục phút nữa.

Hứa Thâm chỉ có thể tiếp tục áp chế nửa bộ thân thể của đối phương, tránh Hạ Thông ở bên trong xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn. Hắn không tin dưới loại áp chế và suy yếu này, đối phương còn có thể gọi nên sóng gió gì.

Bỗng nhiên, một bóng dáng trong suốt hiện lên, người nọ đúng là Hạ Thông.

Vừa nhìn thấy Hứa Thâm, ánh mắt Hạ Thông lập tức lộ ra vẻ mệt mỏi không thể kiềm nén, nói với Hứa Thâm: “Thật có lỗi, tôi có chút hỗn loạn, trí nhớ của lão già này quá mức lâu dài, tôi cần phải sửa sang, chỉnh lý lại.”

Hứa Thâm thấy đối phương không gặp phải chuyện gì, mới thở nhẹ một hơi, xem ra để cho Hạ Thông ở lại bên trong ký ức của người đầu trâu là lựa chọn chính xác, đối phương ngoại trừ sợ hãi người đầu trâu tự bạo, phỏng chừng cũng không dám tùy ý đi du lịch trong trí nhớ của người đầu trâu.

Dù sao người đầu trâu cũng từng bị trấn áp cả ngàn năm dưới bìa Trấn Khư, trí nhớ trong đầu gã còn dài lâu hơn.

Lại qua chừng mười phút, Hạ Thông mới khôi phục trở lại, gã nhanh chóng nói với Hứa Thâm: “Cậu có muốn xem trí nhớ của ông ta không? Rất là dài lâu, cũng thực nhàm chán, ngoại trừ lúc đầu còn có một chút trí nhớ tại nội thành, gần như đoạn sau đều là trí nhớ ghi chép lại chuyện bản thân ông ta bị vây khốn tại chỗ này.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “Tôi không cần những đoạn trí nhớ vô dụng kia, chỉ cần anh nói cho tôi biết những tin tức quan trọng trong đầu ông ta là được, bao gồm cả năng lực của ông ta. Ông ta còn con bài chưa lật nào khác không?”

Chương 966: Năng Lực Khoa Trương Hơn Cả Thời Gian!!!

Hạ Thông gật gật đầu, nói: “Ông ta tên là Mặc Thừa Phong, năng lực là ‘Dời đi’, tên cũng như ý nghĩa, ông ta có thể

chuyển dời năng lực của đối phương lên người chính mình, từ đó sử dụng được năng lực của đối phương, hơn nữa trong lúc dời đi như vậy, đối phương sẽ mất năng lực.”

“Mặt khác, trong tay ông ta có một kiện khư binh quyền trọng 28, năng lực là ‘Ký Lục’ .” Hạ Thông nói: “Khư binh này có thể ghi chép lại một năng lực do ông ta chuyển dời đến, cũng có thể ghi chép lại trạng thái của thân thể ông ta, không cần biết mức độ trọng thương nặng đến mức nào, chỉ cần ông ta ghi chép lại thời kỳ toàn thịnh, có thể thông qua đọc ghi chép để trở lại trạng thái toàn thịnh đó, bất cứ lúc nào.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, khó trách đối phương có thể đoạt lấy năng lực của hắn, nhưng vẫn có thể thi triển lấy nhỏ đổi lớn, hóa ra là ghi chép lại rồi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, năng lực này của đối phương thực sự có chút ghê gớm.

Nếu gặp được Mạt Di La, chẳng phải lão già này cũng có thể chuyển dời năng lực thời gian từ phía cô ta chuyển thành của chính mình hay sao?

Nói như vậy, Mạt Di La sẽ mất đi năng lực, phỏng chừng cả ba bộ thân thể của cô ta cũng sẽ biến mất...

Nhưng mà... nếu Mạt Di La ra tay trước, cô ta cũng có thể giải quyết đối phương từ trong quá khứ. Loại tình huống này, đúng là hoàn toàn khó giải quyết rồi.

Chung quy lại, muốn biết trong hai loại năng lực ấy, loại nào sẽ chiến thắng, lại cần phải dựa vào nhân tố quyết định là người nào ra tay trước.

Và đó cũng chính là biến hóa khó có thể đoán trước trong chiến đấu.

Trên thực tế, không đơn giản là năng lực mạnh hơn thì nhất định có thể chiến thắng, cũng như hắn vừa rồi vậy, hắn dùng loại năng lực bình thường như xiềng xích này, để lừa gạt đối phương, khiến cho đối phương dời nó đi.

Trong khi rất có khả năng đối phương làm tưởng xiềng xích là một loại bí kỹ nào đó, mới không để ý đến nó...

Suy cho cùng, mỗi một người cũng chỉ có một loại năng lực, lúc trước đối phương đã từng cướp được lấy nhỏ đổi lớn, bởi vậy lão mới chắc chắn rằng, mình đã dòi đi tất nhiên sẽ nhận được lấy nhỏ đổi lớn.

Ai ngờ thứ bị chuyển dòi đến lại chính là xiềng xích.

Đây cũng là nguyên nhân mà ngay từ đầu, hắn không hề dùng tới cường hoá và gấp bội, nếu hai loại năng lực này bị đoạt lấy, chúng sẽ gây nên phiền toái tương đối cho hắn.

Nhất là hiện tại, hắn đã biết trong tay đối phương có Ký Lục, nếu loại năng lực bị dòi đi là cường hóa, lại cộng với lấy nhỏ đổi lớn đã bị ghi chép lại từ trước... Cuộc chiến này bắt đầu có chút khó giải quyết rồi đây.

Nhưng ở thời điểm hiện giờ, dưới tình huống hắn đã có gấp bội, trong khi đối phương chỉ có thể chọn một trong hai loại là cường hóa và gấp bội, thì kể cả khi liều mạng đối chiến, hắn vẫn có thể nghiền áp đối phương.

“Năng lực dòi đi của ông ta có thể duy trì được bao lâu? Cũng như cần bao lâu mới có thể phát động năng lực một lần?”
Hứa Thâm hỏi.

“Ông ta có bao nhiêu khư lực, thì có thể duy trì bấy nhiêu thời gian. Một khi bắt đầu dòi đi, chẳng khác nào năng lực của ông ta đang trong trạng thái phát động, sẽ thời thời khắc khắc tiêu hao khư lực.” Hạ Thông nói: “Và chỉ cần giải trừ năng lực, có thể phát động lại bất cứ lúc nào. Nói cách khác, ông ta có thể tùy tiện dòi đi bất cứ lúc nào, càng ở trong quần chiến, ông ta càng có thể dòi đi nhiều loại năng lực, thủ đoạn biến hóa cũng càng thêm quỷ dị.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, tuy lão nhân này có chút ngông cuồng, nhưng đúng là lão có tiền vốn để ngông cuồng.

Nếu không phải gặp được hắn, đúng là loại năng lực này của lão thực sự có chút cảm giác vô địch mỏng manh.

Ít nhất là khi tổng kết lại toàn bộ những loại năng lực mà hắn từng gặp được từ trước đến nay, có vẻ như không một loại nào có thể đánh cờ cùng lão nhân này.

Nhưng mà... kể cả khi sở hữu được loại năng lực hiếm thấy này, lão nhân nọ vẫn tỏ ra khách khí vô cùng với vị Linh Chủ

kia.

Chuyện này rất dễ làm Hứa Thâm rơi vào nghi ngờ, có phải lão nhân này từng thử giao thủ cùng Linh Chủ ít nhất là một lần, sau đó đã bị đối phương đánh bại hay không?

Đến đây, Hứa Thâm lại nghĩ đến loại cảm giác áp bách khi Linh Chủ ở bên cạnh mình, bao gồm cả tình huống lĩnh vực của bản thân không thể triển khai được, hẳn thâm suy đoán, hẳn là năng lực của Linh Chủ có thể tuyệt đối áp chế một loại năng lực khác.

Có lẽ, ở trước mặt Linh Chủ, loại năng lực dồi dào của lão nhân này cũng không thể thi triển được.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm khẽ nhăn mày, có vẻ năng lực của Linh Chủ kia lại càng thêm khó giải.

Trước kia, hẳn từng cho rằng, năng lực của Mạt Di La đã đủ để vô địch rồi, nhưng đến lúc này, hẳn mới hiểu rằng, có vẻ như trên đời còn rất nhiều loại năng lực càng khoa trương hơn cả thời gian.

Nhưng đương nhiên, xét theo tình huống trước mắt, Mạt Di La đạt được áo choàng màu đỏ tươi vẫn là tồn tại khủng bố nhất trong cảm nhận của Hứa Thâm.

Bởi vì không cần biết là loại năng lực nào, chỉ cần quá khứ bị chém giết thì tất cả đều trở nên vô dụng.

Cũng may, một con quái vật như Mạt Di La vừa xuất sư nhưng chưa kịp chiến thắng đã chết trước, dưới sự trợ giúp của Mai Phù, cô ta đã bị chính tay hắn phong tỏa lại rồi.

Nếu không, đổi lại là bất cứ người nào khác, Mạt Di La đều sẽ trăm phần trăm nghiền áp, quật khởi vô địch.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm chợt thu lại chút thần thức và tâm tư trong lòng, để quay sang tiếp tục hỏi Hạ Thông.

Hạ Thông lần lượt giải đáp từng câu hỏi cho Hứa Thâm.

Và đúng như hắn đã suy đoán, Mặc Thừa Phong từng giao thủ với Linh Chủ ở trong này, nhưng đã bị Linh Chủ áp chế trong nháy mắt, năng lực cũng mất đi hiệu lực, không thể sử dụng được, sau đó, lão bị Linh Chủ dùng tư thế tuyệt đối mạnh mẽ, trực tiếp trấn áp.

Từ đó, Mặc Thừa Phong không còn dám tỏ thái độ sĩ diện ở trước mặt vị Linh Chủ ‘sinh sau đẻ muộn’ này nữa.

Hứa Thâm thâm suy đoán, hẳn là năng lực của Linh Chủ là cấm dùng một loại năng lực nào đó. Là cấm dùng hết thấy mọi loại năng lực.

Lúc trước, khi hắn bị Linh Chủ tới gần, ngoại trừ lấy nhỏ đôi lớn không thể sử dụng được, ngay cả những loại năng lực khác trong cơ thể hắn cũng bị giam cầm lại.

Nghĩa là mặc kệ hắn nắm giữ bao nhiêu thủ đoạn năng lực, thì ở trước mặt Linh Chủ, hắn cũng chỉ còn lại thủ đoạn chiến đấu cơ sở mà thôi.

Năng lực của đôi phương cực kỳ khắc chế hắn.

Chương 967: Muốn Phản Kháng? Hay Là Muốn Chết?

Dưới ảnh hưởng áp chế của lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn, Mặc Thừa Phong vẫn có thể sử dụng chuyển dời, nhưng ở trước mặt Linh Chủ, năng lực bị cấm dùng, mới khiến chuyển dời mất đi hiệu lực.

Bởi vậy có thể thấy, tình báo là thứ vô cùng quan trọng, và chuyện này coi như một phần thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng ngoại trừ năng lực của bản thân Linh Chủ, Hứa Thâm cũng không biết trong tay vị Linh Chủ này còn nắm giữ loại khư binh tương xứng nào nữa.

Trước mắt Mặc Thừa Phong nắm giữ Ký Lục, phối hợp với dời đi, coi như là tương xứng, sẽ khiến sức mạnh của lão càng tăng thêm, trong khi Linh Chủ kia chính là quân chủ, khẳng định là trong tay gã không chỉ có một kiện khư binh, hơn nữa còn là khư binh có tính tương xứng với bản thân, hoặc là khư binh hoàn mỹ tương xứng với bản thân, có thể phát huy năng lực của bản thân gã đến mức tận cùng.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được những vị quân chủ này thực sự không đơn giản.

Chỉ vẻn vẹn là năng lực bản thân Linh Chủ đã làm cho hắn cảm thấy không thể nghĩ ra được biện pháp phá giải rồi, càng đừng nói tới đối phương vẫn còn khư binh ẩn giấu, và tinh thần lực đạt đến cảnh giới Bán Thần vừa được biết kia.

Từ trong ký ức của Mặc Thừa Phong, Hạ Thông cũng tìm được rồi một chút tin tức có liên quan tới tu Thần và tinh thần lực dị biến. Muốn hoàn thành chuyện này, cần dựa vào tích lũy trong quãng thời gian dài đằng đằng, hoặc là gặp được một loại cơ duyên xảo hợp nào đó rồi đánh sâu vào.

Về phần biện pháp cụ thể, Mặc Thừa Phong cũng không biết, nhưng lão đang tiến hành các loại thử nghiệm, và trước mắt biện pháp mà lão đang thử nghiệm chính là rèn luyện tinh thần lực của mình.

Nói chính xác hơn là không ngừng áp súc tinh thần lực của bản thân, muốn thông qua phương pháp tinh luyện sinh ra chất biến.

Mà đây cũng là một biện pháp khác phổ biến để tăng lên chất lượng.

Nhưng Mặc Thừa Phong tinh luyện đã hơn ba trăm năm, vẫn không thể đạt tới Bán Thần, nhiều nhất chỉ mạnh mẽ hơn quân vương bình thường khá nhiều thôi, có thể so sánh với quân vương nắm giữ năng lực loại tinh thần.

Ở trong ký ức của Mặc Thừa Phong, trước khi lão bị nhốt tại nơi này, trong danh sách những quân chủ tại hội nghị còn không có Linh Chủ.

Chuyện này cũng đủ để chứng minh rằng Linh Chủ là nhân tài mới xuất hiện, nhưng đã đạt tới Bán Thần.

Có thể thấy được, đối phương đã rèn luyện tinh thần lực thông qua một biện pháp khác.

Về phần nên làm như thế nào mới có thể khiến cho thân thể cũng lột xác trở thành Bán Thần, Mặc Thừa Phong lại không có đầu mối. Lão chỉ có một chút suy đoán rằng có lẽ cần phải rèn luyện cho tinh thần lực đạt tới Bán Thần trước, sau đó lại hủy diệt thân thể, cũng tương tự như quân vương trải qua Niết Bàn, mới có khả năng đột phá.

Và muốn nghiệm chứng suy đoán này, chỉ có hoàn thành quá trình tinh thần lực lột xác trước thôi.

Nhưng Hứa Thâm cảm thấy rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, nếu không hẳn là Linh Chủ cũng sẽ nghĩ đến từ lâu rồi, hơn nữa còn tiến hành thử nghiệm.

Mặc kệ như thế nào, mục tiêu của hắn là phải thúc đẩy tinh thần lực đạt tới Bán Thần như Linh Chủ trước đã, sau đó mới đủ khả năng tiếp tục thử nghiệm thêm.

Hơn nữa, muốn rời khỏi nơi này, phải làm cho chính mình lây dính Thần tính mới được, nếu không, gần như không thể thoát vậy.

Chờ sau khi hiểu biết khá đầy đủ tin tức từ trong miệng Hạ Thông, Hứa Thâm cũng thu hồi áp chế đối với Mặc Thừa Phong, nhìn thấy Mặc Thừa Phong từ từ phục hồi lại như cũ bên cạnh mình, bộ thi thể rách nát dần dần khôi phục hoàn chỉnh, biến thành dáng vẻ lão giả ban đầu.

“Về sau, trong khoảng thời gian tôi ở lại nơi này, ông cứ đi theo bên người tôi, hầu hạ nghe sai bảo, đã hiểu chưa?” Hứa Thâm nói với Mặc Thừa Phong.

“Hừ, dù cậu có thể chèn ép làm nhục nhã lão nhân gia ta, thì có ý nghĩa gì? Chúng ta đều phải ở lại nơi này, đều phải chậm rãi chết đi, hoặc trở nên điên cuồng mà thôi!” Sắc mặt Mặc Thừa Phong vô cùng phức tạp, lão lại thua ở trong tay Hứa Thâm?

Trong lòng lão còn không thể thừa nhận được chuyện này, nhưng đương nhiên, dù không thừa nhận nổi thì lão vẫn phải chấp nhận hiện thực thôi.

“Ông sai lầm rồi, nếu tôi muốn rời khỏi nơi này, thì bất cứ lúc nào cũng được.” Hứa Thâm cười lạnh nói.

Mặc Thừa Phong sửng sốt, chột trùng mắt nói: “Cậu nói vớ vẩn cái gì đó? Tuy cậu đã đánh bại tôi, nhưng điều ấy không có nghĩa là cậu có thể muốn làm gì thì làm.”

“Ông quên Linh Chủ rồi?” Hứa Thâm hỏi ngược lại: “Nếu tôi dùng nhân tình của Linh Chủ, xin hắn hỗ trợ, tin tưởng rằng hắn sẽ nguyện ý mang tôi rời khỏi nơi này.”

Mặc Thừa Phong sững sốt, lập tức ghen hòng nhìn Hứa Thâm trôn trời.

Đúng vậy, nếu Linh Chủ nguyện ý ra tay, khẳng định đôi phương có thể mang Hứa Thâm rời đi.

Nhưng mà... cái giá cho chuyện này lại là một món thần binh hoàn hảo làm vật trao đổi.

“Kỳ thật ông cũng có thể đi ra ngoài, chẳng qua bản thân ông không bỏ được, nhưng hiện tại, giao ra đây đi.” Hứa Thâm nhìn xuống lão, lạnh lùng nói.

Trong lòng Mặc Thừa Phong thầm chấn động, nhưng vẫn ra vẻ mờ mịt nói: “Cậu nói cái gì, tôi nghe không hiểu.”

“Thần binh trong tay ông!” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Mấy trăm năm nay, ông cũng tìm được thần binh hoàn hảo rồi. Ông cũng biết nếu mình giao nó cho Linh Chủ, có thể thỉnh cầu hắn mang mình đi ra ngoài, nhưng bản thân ông lại không bỏ được, hiện tại nó thuộc về tôi.”

“Cậu! !” Mặc Thừa Phong vừa kinh hãi vừa tức giận nhìn Hứa Thâm, hóa ra hết thấy mọi thứ bí mật của lão đều bị đối phương rình mò ra cả rồi.

Điều này làm trong lòng lão sinh ra một loại phẫn nộ, kiểu như thẹn quá hóa giận.

Nó khiến cho trái tim lão lạnh xuống, lại càng thêm điên cuồng, bởi vì đó chính là thứ mà lão dùng làm đường lui cho bản thân mình.

Nếu lỡ như lão không thể tu thành Bán Thần, vẫn còn có thể dùng món thần binh này làm giao dịch cùng Linh Chủ.

Hiện giờ, thứ mà lão vẫn luôn cất giấu khư khư bên mình, lại phải miễn phí đưa cho Hứa Thâm, làm sao lão có thể chịu đựng nổi?

“Làm sao? Ông muốn phản kháng? Hay là muốn chết?” Lời nói của Hứa Thâm cực kỳ khó nghe, còn vô cùng trực tiếp.

Chương 968: Nhất Tiễn Xuyên Tâm!!!

Khiến cho cơn phản nộ trong lòng Mặc Thừa Phong vừa bùng lên lại bị nước lạnh xối tắt. Sắc mặt lão cực kỳ khó coi, suy nghĩ trong đầu cấp tốc xoay chuyển, hiện giờ cứ giao thần binh cho Hứa Thâm để bảo đảm bản thân bình an, về sau chỉ cần mình cố gắng ở lại nơi này thêm mấy trăm năm nữa, có lẽ vẫn còn cơ hội tìm được kiện khư binh hoàn hảo thứ hai.

Nơi này chính là nhà của thần binh mà.

Lại nói thẳng nhóc chết tiệt trước mắt này vừa đến nơi đã tìm được một kiện rồi, bản thân lão cũng có thể tìm được...

Nghĩ đến đây, trong lòng lão cũng hơi chút bình tĩnh trở lại, nhưng vừa nghĩ đến chuyện sau này, rất có khả năng bản thân sẽ phải tiếp tục chờ ở nơi đây thêm mấy trăm năm nữa, nội tâm lại có chút suy sụp.

Sát ý, phản nộ... một mực sôi trào trong lòng Mặc Thừa Phong, nhưng hết thấy đều bị lão áp chế xuống, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Lại nói, nếu không có ý chí muốn sống kinh người, một vị quân vương cũng rất khó tái sinh từ trong Niết Bàn.

“Đừng luyến tiếc nữa, dù sao ông cũng không nhận được sự tán thành của thần binh, ngay cả thần binh cũng chẳng buồn ngó ngang tới ông, ông còn lưu luyến nó làm gì?” Hứa Thâm nói.

Lời nói này, tuyệt đối là một mũi tên xuyên tim (nhất tiễn xuyên tâm)!

Mặc Thừa Phong lập tức có cảm giác từng câu chữ bay ra từ trong miệng Hứa Thâm đã đâm thẳng vào tim lão. Lão cắn răng, lấy một cái đĩa lớn bằng bàn tay từ trong cơ thể ra ngoài.

Cái đĩa này có màu đen, nhìn qua rất giống một cục đất tối đen như mực.

Nhưng Hứa Thâm lại có thể nhìn thấy bên trong cái đĩa nọ có một tầng màu vàng lợt đang lưu động, đây là dấu hiệu tượng trưng cho thần binh hoàn hảo sao...

Hứa Thâm tiếp nhận cái đĩa nọ, lập tức cảm nhận được một loại đau đớn giống như kim đâm lúc trước, và theo bản năng

trong lòng hắn dâng lên xúc động muốn buông tay, nhưng hắn vẫn kiềm chế xuống.

Thứ đau đớn quý dị này không chỉ tác dụng lên thân thể, dường như nó còn trực tiếp xỏ xuyên qua linh hồn nữa.

“Tôi đã kích hoạt được kiện thần binh này rồi, xem như làm lợi cho cậu.” Mặc Thừa Phong cố nén cơn phần nộ trong lòng, nhưng trong giọng nói lại chút chua chát.

“Kích hoạt?” Lúc trước, Hứa Thâm không hỏi Hạ Thông về chuyện này.

Mặc Thừa Phong hừ lạnh nói: “Cậu cho là thần binh dễ tìm kiếm như vậy sao? Rất nhiều món thần binh đều có vẻ bề ngoài tương tự một tảng đá bình thường, bao gồm cả cái xương đùi mà lúc trước cậu tìm được kia đó. Ai có thể nghĩ đến nó lại là một kiện thần binh, mà đi qua kích hoạt?”

“Bình thường, những món thần binh đều ở trong trạng thái yên lặng, gần như không nhìn ra bất cứ manh mối gì, hơn nữa biện pháp kích hoạt thần binh lại không giống nhau, có khi phải dùng khur lực, có khi phải dùng máu tươi. Còn những cái khác, bản thân tôi cũng không rõ ràng, nhưng nghe Linh Chủ nói, ngài từng tìm được một kiện thần binh, nhưng phương thức kích hoạt nó lại vô cùng ngoài ý muốn, đó là đi tiểu lên trên. Chuyện này, coi như là ngài ấy gặp may mắn.”

Hứa Thâm nhướn mày, không nghĩ tới chuyện kích hoạt thần binh lại có nhiều thứ cần chú trọng đến vậy.

Khó trách Mặc Thừa Phong một mực ở trong này tới mấy trăm năm, cũng chỉ tìm được một kiện thần binh hoàn hảo.

Về phần tàn phế, ngược lại lão cũng tìm được một chút, nhưng không có ý nghĩa gì, dù sao trước mắt hắn là không tồn tại người nào có thể chữa trị thần binh.

“Nói như vậy, cộng thêm kiện thần binh vừa rồi là trong tay Linh Chủ có hai kiện?” Hứa Thâm hỏi.

“Đâu chỉ dừng lại ở con số ấy? Nhưng làm sao mà tôi có thể biết rõ được chuyện của ngài?” Mặc Thừa Phong tức giận nói: “Thi thoảng Linh Chủ sẽ chạy đến nơi đây, bản thân ngài nắm giữ một cánh cửa đỏ rực đi thông đến nơi này, lại có thể đi ra

ngoài bất cứ lúc nào. Đương nhiên ngài đã coi nơi này là hậu hoa viên nhà mình rồi!”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, quả nhiên thực lực càng mạnh, càng có nhiều biện pháp thu hoạch tài nguyên.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho cường giả càng ngày càng mạnh, lại càng khó có thể bị người sau đuổi kịp.

“Ông đã ở lại trong này mấy trăm năm rồi, chẳng lẽ chưa thử dùng các loại biện pháp để tìm tòi trải thảm khắp nơi này một lần?” Hứa Thâm hỏi.

Mặc Thừa Phong nghe ra ý tứ của Hứa Thâm, lại hừ lạnh nói: “Cậu cho rằng tìm thần binh dễ như vậy sao? Trước mắt vị trí chúng ta đang đứng chính là Khu An Toàn của nơi này. Ở những khu vực khác, có vài món thần binh đang trong trạng thái kích hoạt, một khi bước vào, sẽ bị buộc phải tiến hành một lần thần binh khảo nghiệm, nhưng có vài loại khảo nghiệm là trí mạng. Hơn nữa còn có những kiện thần binh tự mang theo lĩnh vực và kết giới, không cẩn thận đặt chân vào một cái, rất có thể sẽ bị thần binh công kích.”

“Lại nói, cậu cho rằng trong mấy trăm năm qua, cũng chỉ có một mình lão phu vào được nơi này hay sao?”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, quả nhiên nơi này là vùng đất cấm kỵ, nguy hiểm và kỳ ngộ đều tồn tại ngang nhau.

Tinh Quân nghe được lời nói của Mặc Thừa Phong, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc trước gã từng bói toán, và đưa ra kết luận rằng nơi này không có nguy hiểm về sinh mệnh, nhưng trên thực tế, đúng là ở nơi này có nguy hiểm, chỉ không đến mức tuyệt cảnh mà thôi.

Dựa theo tình huống hiện tại, bị vây ở chỗ này, cũng coi như phù hợp với kết quả bói toán.

“Anh đề ý đến ông ta, tôi thử xem món thần binh này đã.” Hứa Thâm dặn dò Tinh Quân.

Tinh Quân đang bận lòng về chuyện rời đi, sắc mặt vô cùng khó coi, nếu bản thân gã cũng bị vây ở chỗ này tới mấy trăm

năm, thì tới lúc trở về, không biết thành Tinh Sầu sẽ biến thành cái dạng gì rồi.

“Theo tôi suy đoán, muốn được thần binh tán thành cần phải có tinh thần lực di biến đến Bán Thần, cậu có thử cũng vô dụng.” Mặc Thừa Phong mở miệng nói, trong giọng điệu có chút chua xót.

“Ông suy đoán thì có tác dụng gì? Ông cho mình là ai chứ?” Hứa Thâm liếc mắt nhìn lão, đôi phương lập tức ném qua một ánh mắt u oán, như thể thứ mà bản thân vô cùng yêu quý lại bị người khác chà đạp vậy.

Hắn không thèm để ý tới lão nữa, đã xoay người đi qua một bên, lập tức rút khư lực và lực lượng linh hồn của bản thân vào trong cái đĩa thần binh nọ.

Rất nhanh, thần binh ở trong tay hắn đã nở rộ ra một mảnh hào quang màu vàng chói mắt.

Chương 969: Khảo Nghiệm Của Thần Binh!!!

Tầng kim quang này bao phủ xung quanh hắn, và cùng lúc đó, Hứa Thâm cảm thấy ý thức của mình vừa rơi sâu xuống một cái thế giới đầy những tòa tháp nhọn vô biên vô hạn.

Hắn cũng không lo lắng thân thể mình sẽ gặp phải tập kích, bởi vì một khi có người tới gần đến phạm vi kim quang, đôi phương cũng sẽ bị cưỡng chế phải thừa nhận quá trình khảo nghiệm thí luyện của thần binh.

Lúc này, Hứa Thâm đang đứng bên trên một tòa tháp nhọn.

Tòa tháp nhọn này có vẻ ngoài như măng tre. Nói chính xác hơn, nó chính là măng đá nhô lên từ dưới mặt đất, mà ở trước mắt hắn, là thật nhiều măng đá chi chít rậm rạp, kéo dài đến vô tận.

Trước khi tiến vào nơi này, Hứa Thâm đã phân phó Hạ Thông chia sẻ cho mình phần trí nhớ về quá trình Mặc Thừa Phong tiến hành khảo nghiệm của thần binh, hắn cũng xem xét kỹ càng quá trình lão làm khảo nghiệm rồi, coi như không quá ngỡ ngàng về thế giới trước mặt.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy bầu trời trong veo như mặt gương trên đỉnh đầu mình, khe khẽ lắc lư, ngay sau đó, phía trên hư không dần dần hiện lên từng tòa tháp măng đá. Hiển nhiên bầu trời đã phản chiếu toàn bộ hình ảnh dưới mặt đất rồi.

Cả trời lẫn đất đều mọc lên đầy rẫy những khối đá sắc nhọn, nhìn như khoang miệng đang ngậm chặt của một con quái vật.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên ngưng trọng, biện pháp để thông qua khảo nghiệm chính là ngăn cản những đòn tập kích tiếp theo.

Mà những đòn tập kích này có chút phi nhân (không giống con người), nhất là loại năng lực như Mặc Thừa Phong.

Bởi vậy khi ông ta đứng trước loại khảo nghiệm này, năng lực không có một chút ý nghĩa nào cả, cũng tương đương như một tấm bảng gỗ trắng tinh. Suy cho cùng, ở nơi này cũng chẳng có năng lực để cho lão tiến hành chuyển dời, cũng tương đương với chuyện lão chỉ có thể dùng năng lực đã được ghi chép lại trong khư bình Ký Lục, nhưng những loại năng lực đã được ghi chép từ trước đều không thuộc loại hình tiến công.

Nói cách khác, ở trong này, năng lực giả hệ cường công lại có hi vọng thông qua khảo nghiệm cao hơn.

Trong khi Hứa Thâm vừa nâng cao cảnh giác, bỗng nhiên măng đá từ trên bầu trời rơi xuống. Mỗi một cây tựa như băng nhũ được treo trên đỉnh hang động, sau đó rơi xuống dưới, nhưng loại măng đá này lại to đến lạ thường, chúng giống y hệt những tòa tháp nhọn có kích cỡ bằng cả một ngọn núi cao, mọc tràn lan dưới đất.

Âm vang long!

Những khối măng đá này lần lượt rơi xuống, lại giống như đã bị hấp dẫn, chỉ chăm chăm rơi thẳng về phía Hứa Thâm.

Thanh thế làm cho người ta sợ hãi truyền tới.

Măng đá càng rơi tốc độ càng tăng, lại cộng thêm sức nặng của bản thân nó... chúng ta hoàn toàn có thể hình dung rằng, chỉ là một cú rơi đơn thuần thôi nhưng một cục măng đá này lại mang theo uy lực của một quả đạn đạo.

Phanh!

Hứa Thâm nhanh chóng thi triển cường hóa và gấp bội. Gần như trong nháy mắt thân thể hắn đã lao đi băng băng, thậm chí còn lưu lại tàn ảnh ở vị trí cũ.

Chỉ thấy hắn trực tiếp nhảy từ khối măng đá dưới chân, rồi dừng lại bên trên một khối măng đá khác cách nơi đó chừng vài trăm mét.

Trên đỉnh từng khối măng đá này chỉ có một điểm dừng chân với kích thước gói gọn trong vòng một mét, mà ngay tại khoảnh khắc hắn vừa rời đi, khối măng đá ban đầu lập tức bị công kích giáng xuống, trong phút chốc bụi đất đã bay lên, mặt đất ầm ầm chấn động.

Những khối măng đá khác lại như những hạt mưa không ngừng theo sát gót chân, gần như đã bao trùm toàn bộ khu vực hơn mười dặm xung quanh Hứa Thâm.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên ngưng trọng, hắn không chút do dự, đã lựa chọn phóng thích lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn. Vào thời khắc này, hắn không tiếp tục nhảy lên một khối măng đá khác tránh né nữa, mà dứt khoát bay lên không trung, lao thẳng lên bầu trời, nơi những khối măng đá đang ầm ầm rơi xuống.

Sru!

Hắn nghiêng người né tránh, bàn chân dẫm lên từng khối măng đá đang rơi kia.

Dựa vào hiệu quả do lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn mang lại, ở khoảnh khắc hắn tiến tới thật gần, lực trùng kích của khối măng đá kia đều bị suy yếu rất nhiều, cho phép hắn có thể mượn lực từ chúng để tiến hành né tránh.

Thời gian dần trôi, theo quá trình từng khối măng đá như hạt mưa không ngừng rơi xuống, tốc độ của chúng cũng càng lúc càng nhanh, thậm chí có một vài khối măng đá còn phát ra ánh lửa, giống như đã ma sát cùng không khí mà bốc cháy vậy.

Hứa Thâm vẫn đang không ngừng né tránh bên trong cơn mưa măng đá dày đặc gần như không có lấy một khe hở kia. Khoảng trống giữa chúng cực nhỏ, khiến cho bản thân hắn giống như một hạt bụi, không ngừng lơ lửng, bay lượn bên trong.

Hung hiểm vô cùng.

Nếu bị đánh trúng, đá kích này cũng tương đương với trực tiếp ngành kháng một đòn của quân vương. Hơn nữa một khi bị mắng đá đụng phải, tiết tẩu né tránh sẽ bị nó ảnh hưởng, tiếp theo đó chính là lực lượng trùng kích vô cùng kinh khủng, tựa như cuồng phong sâu vũ [1], trực tiếp lôi tuột hấn chìm vào đáy cốc.

[1] : gió lớn mưa rào.

Trong quá trình không ngừng né tránh, Hứa Thâm đồng thời thi triển cả ba loại năng lực, khư lực cấp tốc tiêu hao, nhưng cũng may, hấn có áo choàng màu đỏ tươi làm bả sung, nó chính là nơi cung cấp lượng lớn khư lực cho hấn.

Không biết đến khi nào, chuỗi mắng đá rơi xuống cũng dần dần giảm bớt, mãi cho đến khi toàn bộ đều biến mất.

Hứa Thâm nhẹ nhàng đáp xuống một cây mắng đá mọc dưới đất, lại ngẩng đầu nhìn lên không trung, không còn thấy một khối nào nữa rồi.

Nhưng hấn hoàn toàn không thả lỏng. Bởi vì quá trình vừa rồi chỉ là tăng khảo nghiệm thứ nhất mà thôi.

Rất nhanh, mặt đất dưới chân hấn bắt đầu chấn động.

Hứa Thâm đã sớm có phòng bị, hấn lập tức nhìn thấy từng cây mắng đá trước mắt vỡ ra. Rất nhanh, từ bên dưới đã xuất hiện một cái đài cao không ngừng trôi lên.

Đài cao này có đường kính lên đến vài km, cực kỳ rộng rãi, ở trung ương lại có một tấm lá chắn hình tròn được đặt nghiêng.

Tấm lá chắn hình tròn này có chút tương tự với cái đĩa màu đen ở trong tay Hứa Thâm lúc trước, nhưng khác biệt chính là, toàn thân nó có màu bạc sáng.

Ở khoảng giữa của tấm lá chắn kia là một viên nhãn cầu cực lớn, với ánh mắt lạnh lùng không chứa một chút tình cảm nào, nó đang chăm chú nhìn vào Hứa Thâm.

Viên nhãn cầu này có đường kính trên trăm mét. Và có vẻ như nó chỉ là sản phẩm do tinh thần biến ảo ra thôi, bởi vậy mới mang theo vẻ trống rỗng, xa xăm, thâm thúy, một mực nhìn thẳng vào Hứa Thâm.

Con người trong mắt Hứa Thâm khẽ co rút lại, trong cơ thể dâng lên một loại cảm giác sợ đến dựng tóc gáy.

Dù hắn đã từng nhìn thấy tình cảnh này trong ký ức của Mặc Thừa Phong, nhưng ở thời điểm trực tiếp đối diện với nó, hắn chợt có cảm giác bản thân đang bị theo dõi.

Và loại tình huống này hoàn toàn khác biệt với hình ảnh trong trí nhớ của Mặc Thừa phong.

Chương 970: Trạng Thái Nộ Đào!!!

Mặc Thừa Phong đã thua tại chính cửa khảo nghiệm thứ hai này, bởi vậy Hứa Thâm cảm nhận được một chút áp lực, trong lòng cũng không quá nắm chắc.

Lúc này, bên trong nhãn cầu chợt xuất hiện một tia sáng lấp lánh kỳ dị, hết như từng chiếc cầu vồng rực rỡ không ngừng chập chờn bay lên, lại giống như cực quang [1] từ trên không trung chụp xuống.

[1] : Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió Mặt Trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, đột nhiên tia sáng kỳ dị trên bầu trời lại hóa thành từng phần tử chi quái dị, lao vút đến.

Những phần tử chi này, có cái nhìn như bạch tuộc, lại có cái rất giống côn trùng, hầu hết chúng đều rất khác biệt, nhưng lại có một điểm chung là tư thế của cái nào cái nấy đều vô cùng vặn vẹo, dữ tợn.

Thông qua quy trình khảo nghiệm trong trí nhớ của Mặc Thừa Phong, Hứa Thâm đã biết, hết thảy những trước mắt hắn đều là ảo giác do nhãn cầu nộ chế tạo ra.

Nhưng trong trường hợp ý chí của bản thân chưa đủ mạnh, công kích đến từ những loại ảo giác này sẽ trở thành sự thật. Chúng trực tiếp tác dụng lên người, mãi cho đến khi chính mình bị đánh tan, mới biến mất.

Hứa Thâm chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng nói cho chính mình biết rằng, hết thấy đều là giả dối.

Đều là giả, giả dối!

Nhưng tiếng rít gào bén nhọn không ngừng truyền đến bên tai...

Nhưng cảm giác ẩm ướt, mềm mại khác thường liên tục tiếp xúc với da thịt...

Hết thấy mọi cảm quan trên người Hứa Thâm đều có thể cảm nhận được những sự vật xung quanh, vô cùng rõ ràng, vô cùng chân thật.

Hắn phải nghĩ ra biện pháp khác.

Và biện pháp hắn nghĩ ra chính là trực tiếp nhét nội tâm của mình vào trạng thái không minh, cũng như phong tỏa toàn bộ cảm quan của cơ thể.

Phanh!

Đột nhiên, một loại cảm giác va chạm kịch liệt xuất hiện trên người.

Hứa Thâm lập tức mở to mắt. Hắn nhìn thấy quái chi giống như bạch tuộc kia vừa đánh lên người mình, và hiện tại, nó đang quấn quanh rồi không ngừng siết chặt.

Rõ ràng vừa rồi hắn đã thử quên đi những thứ này, còn trực tiếp làm cho cảm quan của bản thân biến mất, nhưng vẫn trúng phải công kích?

Quả nhiên, chỉ vền vẹn là phong tỏa cảm quan vẫn vô dụng?

Nói chính xác hơn, kể cả khi bản thân nhận định những thứ phía trước là giả, nhưng tinh thần lực không đủ, vẫn sẽ tự phán định chúng nó là thật?

Cũng bởi nguyên nhân này, Mặc Thừa Phong đã nhiều lần thử vượt qua khảo nghiệm nhưng vẫn luôn luôn thất bại, tới cuối cùng, lão mới cho rằng cần phải có tinh thần lực Bán Thần mới đủ khả năng bỏ qua công kích trước mắt, từ đó thông qua khảo nghiệm.

Giả dối...

Hứa Thâm lại có ý đồ làm tê liệt chính mình, hắn không giãy giụa, không có ý đồ thoát khỏi đống quái chi đang quẩn quanh mình, mà đang muốn hướng cho bản thân một loại nhận định rằng, vào lúc này mình không rơi vào trạng thái bị công kích, chỉ đơn giản là đứng tại chỗ mà thôi.

Nhưng thân thể hắn lại bị quái chi siết chặt đến kêu lên “Ca ca” chân động không ngừng, tiếp đó là bị ném bay lên, rồi một quái chi khác dạng như cánh tay lưỡi hái của côn trùng đâm tới, trực tiếp chém thẳng vào đầu.

Cái đầu bị bỏ ra, đau đớn kịch liệt, làm Hứa Thâm khó có thể phớt lờ được nữa.

Phanh!

Bỗng nhiên Hứa Thâm ra tay, chặt đứt quái chi nọ, thân thể rơi xuống phía trên đài cao.

Nếu tinh thần lực đã không thể phán định những thứ trước mắt là giả, thì cách giải quyết đơn giản nhất chính là trực tiếp đón đỡ và ngăn cản tất cả công kích tới gần!

Hứa Thâm quyết định dùng man lực thông qua.

Chuỗi công kích dày đặc tựa như những hạt mưa lập tức theo sát tới, các loại bộ phận cơ thể quái dị, mang theo lực lượng cuồng bạo lên tới vạn quân [2] nhanh chóng ập xuống.

[2] : thời xưa một quân = 30 cân.

Hứa Thâm trực tiếp vận dụng cả ba loại năng lực, tăng lên tới cực hạn, tăng phúc đạt tới trình độ chưa từng có từ trước tới nay. Luồng lực lượng đủ để thuận sát quân vương tràn ngập bên trong thân thể hắn, trong lúc nâng tay nhắc chân cũng có thể tạo thành lực phá hoại mang tính hủy diệt.

Chịu ảnh hưởng bởi hiệu quả tăng phúc của gấp bội và cường hóa, tứ trọng kiếm trăm ban đầu đã đạt tới bát trọng, sau đó lại tăng lên gấp đôi thành thập lực trọng!

Ngoài ra, Hứa Thâm cũng tiến vào trạng thái nộ đào (tức giận, phần nộ...), hơn nữa còn là trạng thái nộ đào dưới ảnh hưởng của cường hóa và gấp bội, lông tóc trên người trực tiếp dựng thẳng đứng lên, mái tóc bay loạn.

Trong lúc giờ tay nhắc chân cũng mang theo lực lượng cuồng bạo của trạng thái nộ đào...

Mỗi một đòn công kích đều là kết quả cuối cùng của quá trình chất chồng lực lượng cực hạn.

Bởi vậy, hấn chỉ nhẹ nhàng đụng vào đã khiến những quái chi kia trực tiếp vỡ tan rồi bạo liệt.

Tiếng âm bạo khủng bố liên tiếp vang lên bên người hấn, từng mảnh nhỏ của quái chi rơi rụng đầy đất.

Thậm chí cả thanh kiếm gãy trong tay hấn cũng không thừa nhận nổi thứ lực lượng cuồng bạo này, đã gãy lại tiếp tục gãy thêm!

Hứa Thâm chỉ có thể dùng bàn tay trần tiếp tục ầu ả, mỗi quyền mỗi cước đều đánh ra từng luồng khí hình cung, lực lượng khủng bố tựa Thần linh.

Vào thời điểm này, cả Hải Tước lẫn Hạ Thông ở trong cơ thể Hứa Thâm đều bị biểu hiện của hấn làm rung động.

Bọn họ có cảm giác nếu như chính mình đang ở trước mặt Hứa Thâm, phỏng chừng sẽ bị một quyền của hấn đánh thành bột khí!

Lực lượng mãnh liệt như thế, cho phép Hứa Thâm có thể đứng sừng sững trên đài cao, dù phải trực tiếp hứng chịu hàng loạt đòn công kích như mưa rền gió dữ đến từ một đồng quái chi kia, nhưng thân thể hấn vẫn nguy nga bất động, giống như một vị Chiến Thần.

Nhưng con người bên trong tấm lá chắn hình tròn trước mặt Hứa Thâm vẫn không chút gợn sóng, chỉ một mực chăm chú nhìn hấn, kèm theo đó là tia sáng kỳ dị nọ vẫn chập chờn trong đáy mắt.

Và kết quả là những phần quái chi kia càng ngày càng nhiều, tựa như vô cùng vô tận, liên tiếp vọt tới.

Đến thời điểm này, hàng đồng thi thể đã chồng chất như núi dưới chân Hứa Thâm, cả người hấn đều bị máu tươi dính vào, mái tóc bết thành một cục, từng miếng thịt nát rơi xuống tóc hấn, đã xếp chồng đến chặt cứng rồi.

Hứa Thâm dần dần cảm nhận được lượng khur lực tiêu hao trong cơ thể mình đã đạt tới cực hạn, nguồn năng lượng cung ứng bên trong áo choàng màu đỏ tươi cũng sắp cạn kiệt, mà quái chi trước mắt vẫn chông chênh đến vô cùng vô tận.

Chương 971: Thất Bại!

Nhìn viên nhãn cầu cực lớn kia, bỗng nhiên trong đáy mắt Hứa Thâm lóe lên sát ý mãnh liệt.

Hắn không còn muốn tiếp tục giải quyết những quái chi này nữa, mà bàn chân đột ngột đạp mạnh một cái, toàn thân phóng lên cao.

Núi thi thể dưới chân hắn lập tức bị đạp nát, vụn thịt bay loạn khắp nơi, còn Hứa Thâm lại như một viên đạn pháo mang theo tiếng gào thét chói tai, chỉ trong nháy mắt đã lao thẳng về phía viên nhãn cầu nọ.

Bị viên nhãn cầu quỷ dị chăm chú nhìn tại khoảng cách gần như thế, trong lòng Hứa Thâm cũng không khỏi dâng lên một chút rung động, có vẻ như thân thể vừa chìm xuống nỗi sợ hãi theo bản năng, nhưng ngay tức khắc đã bị sát ý mãnh liệt bao trùm.

Bỗng nhiên hắn đâm thẳng một quyền ra ngoài, hung hăng đánh trúng ngay khoảng giữa con ngươi của viên nhãn cầu nọ.

“Phanh” một tiếng, Hứa Thâm có cảm giác bản thân vừa đánh trúng thiên khung.

Một luồng lực lượng cuồng bạo bắn ngược lại, từ trên nắm tay tác dụng tới cánh tay, làm cả cánh tay hắn trở nên đờ đẫn, mất đi tri giác.

Máu thịt bắn tung trước mắt, Hứa Thâm nhìn thấy cánh tay mình vừa bị lực lượng phản chấn đánh thành dập nát.

Thân thể hắn đột ngột quay về, đứng dưới đài cao.

Hàng đồng quái chi lại như đàn thú dữ nhanh chóng chen chúc tới, rất nhanh đã nhét đầy đài cao, bao phủ hoàn toàn thân thể Hứa Thâm.

Hắn có ý đồ giết chết chúng nó, nhưng khur lực lại dần dần cạn kiệt, không còn chống đỡ được nữa.

Rất nhanh, hắn đã triệt để bị chúng nó cắn nuốt.

Hắc ám ập xuống.

Tại khoảnh khắc này, tựa như ý thức của Hứa Thâm vừa biến mất, lại giống như hắn vừa bừng tỉnh, đột nhiên mở to hai mắt.

Trước mắt, là Tinh Quân và Mặc Thừa Phong.

Hứa Thâm giật mình, hắn vội vàng cúi đầu đưa mắt nhìn cái đĩa trong tay, kim quang bên trên đang trôi thong thả, chợt trở nên lặng ngắt như tờ, sau đó nhanh chóng khôi phục quay về trạng thái tối đen như mực.

Hắn bị buộc phải rời khỏi khảo nghiệm, cũng có nghĩa là khảo nghiệm thất bại.

Hứa Thâm lại cúi đầu kiểm tra bản thân, mới phát hiện trên người mình không hề bị thương, khur lực vẫn còn nguyên trong cơ thể... Giống như toàn bộ những gì vừa xảy ra lúc trước đều là ảo giác.

“Cậu xem, tôi đã nói rồi, cần phải có tinh thần lực Bán Thần mới vượt qua được.” Mặc Thừa Phong thấy Hứa Thâm thất bại, như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn cố gắng khắc chế cảm xúc hưng phấn trong lòng mình một chút.

Dù sao ai vừa trải qua thất bại chẳng vậy, phỏng chừng lúc này tâm trạng của Hứa Thâm cực kém, lão cũng không muốn bị đối phương trút giận.

Hứa Thâm chẳng có tâm tư để ý đến Mặc Thừa Phong, chỉ lặng lẽ cầm cái đĩa trong tay, cả người rơi vào trầm tư.

Tinh Quân vừa thấy ngay cả Hứa Thâm cũng thất bại rồi, một chút hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng chợt vụt tắt.

Hơn nữa, gã hoàn toàn không dám nhận rằng bản thân có thể mạnh hơn Hứa Thâm, một khi đã như vậy, dù kiện thần binh trước mắt này có rơi vào trong tay gã, phỏng chừng nó cũng chỉ là phế vật mà thôi.

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng gã lại có chút tò mò pha lẫn với một tia mất mát.

Tò mò, bởi vì gã thực sự muốn biết đến tột cùng khảo nghiệm của thần binh là cái gì.

Còn mất mát, lại bởi vì kể cả khi bản thân tìm được thần binh rải rác bên trong vùng đất cấm kỵ này cũng chẳng thể được nó tán thành, ngược lại bản thân còn bị vây khốn ở chỗ này.

Đây tuyệt không phải tầm bảo, rõ ràng là bảo tàng bấy rập mà.

“Xem ra quãng thời gian dài đằng đẳng tiếp theo, chúng ta sẽ phải làm bạn bên cạnh nhau rồi.” Mặc Thừa Phong chấp tay sau lưng, ung dung xoay người, nhàn nhã tự tại mà đi qua một bên ngôi xuống, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Có vẻ như tại thời khắc này, toàn bộ cảm xúc phần nộ vì bị Hứa Thâm cướp mất thần binh lúc trước đã không còn sót lại chút gì trong lòng lão nữa.

Tinh Quân liếc mắt nhìn lão, trong lòng ngẫm hiểu lão già này sắp điên mất rồi.

Nhưng đúng vào lúc ấy, quang mang màu vàng lại một lần nữa nổ rộ trong tay Hứa Thâm.

Tinh Quân không khỏi nhìn về phía hắn, kinh ngạc hỏi: “Cậu còn muốn thử lại?”

“Ừm.” Hứa Thâm chỉ đơn giản trả lời một tiếng, đã nhắm mắt lại.

“A.” Thấy Hứa Thâm lại tiến vào bên trong thí luyện, Mặc Thừa Phong cũng không tiếp tục khắc chế bản thân nữa, lập tức cười lạnh, nói: “Có thí luyện một trăm lần cũng vô dụng mà thôi. Tôi đã nói rồi, hắn không được. Hừ, cướp được thần binh thì đã làm sao, chẳng phải vẫn không dùng nổi đấy thôi? Ngay cả tôi còn chẳng vượt qua được khảo nghiệm nọ, còn chưa được thần binh tán thành, càng đừng nói tới hắn. Nếu tinh thần lực chưa đạt tới trình độ thỏa mãn khảo nghiệm thứ hai, không cần biết hắn tự thôi miên chính mình như thế nào cũng vô dụng.”

Lão hiệu được suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, cũng giống hệt loại suy nghĩ của lão khi vừa có được kiện thần binh kia vậy.

Cứ một mực cho rằng khi bước vào cửa khảo nghiệm thứ hai, bản thân tự thôi miên chính mình còn chưa đủ sâu, còn chưa

đủ chân thực, chờ đến lúc miệt mài lặp đi lặp lại thí nghiệm mới phát hiện, chính tinh thần lực mới là thứ trực tiếp phán định.

Nghĩa là không cần biết trong lòng người nhận định những thứ trước mắt là giả đến mức nào, một khi đã bị phán định là thất bại, thì tất cả chúng đều trở thành sự thật.

Tinh Quân không biết thí nghiệm bên trong kia là cái gì, nhưng thấy Mặc Thừa Phong lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa như thế, không nhịn được mở miệng hỏi: “Nếu được kiện thần binh này thừa nhận rồi, hắn có thể thông qua thần binh mang hai người chúng ta đi ra ngoài hay không?”

Mặc Thừa Phong sững sốt, lão thực sự không nghĩ tới chuyện này.

Nhưng có lẽ chỉ Linh Chủ mới biết được đáp án.

Chẳng qua... dù Hứa Thâm có thể nhận được tán thành, có thể lợi dụng thần binh đi ra bên ngoài, hắn có chịu đưa lão đi cùng hay không?

Nghĩ đến đây, tâm tình của lão lại suy sụp, lập tức mở miệng cười lạnh nói: “Ai mà biết được. Lại nói, cậu có hơi sức đi cân nhắc loại chuyện này, còn không bằng tự mình đi tìm thần binh cho xong, Khi tìm được một kiện hoàn hảo, có lẽ cậu cũng có thể cầu Linh Chủ mang mình đi ra ngoài đó.”

Tinh Quân biết lão đang châm chọc, cũng không tiếp tục nhiều lời.

Mà cùng lúc này, ở bên trong thần binh thí luyện, Hứa Thâm vẫn ứng phó như lúc trước, vừa thuận lợi thông qua cửa khảo nghiệm đầu tiên.

Chương 972: Biện Pháp Phá Giải Duy Nhất!!!

Với hắn, cửa khảo nghiệm thứ nhất này không quá khó, dù sao dưới ảnh hưởng tăng phúc tới từ ba loại năng lực chất chồng lên nhau, sức chiến đấu chính diện của hắn cũng cực kỳ mạnh, thậm chí còn vượt qua cả hệ cường công.

Kế tiếp là đài cao hiện lên, đã đến khảo nghiệm thứ hai.

Lúc này đây, dưới cái nhìn chăm chú của viên nhãn cầu nọ, Hứa Thâm trực tiếp nhắm mắt lại. Sau đó, phát động năng lực.

Lồng giam tâm linh.

Nhưng có một chút khác biệt, bởi vì mục tiêu của lồng giam tâm linh lần này là chính Hứa Thâm.

Hắn đưa chính mình tiến vào bên trong lồng giam tâm linh, chỉ để lại một bộ thể xác ở bên ngoài, ứng phó với khảo nghiệm.

Hứa Thâm còn trực tiếp tiến vào đến tầng thứ tư bên trong lồng giam tâm linh.

Phải biết rằng, mỗi khi xâm nhập vào một tầng nào đó, tốc độ dòng chảy thời gian đều có sự khác biệt, gần như là gấp mười lần.

Nói chi tiết hơn một chút, tốc độ dòng chảy thời gian ở tầng thứ nhất trùng khớp với thời gian ngoài hiện thực, ở tầng thứ hai sẽ nhanh gấp mười lần, và đến tầng thứ ba, tốc độ sẽ nhanh gấp trăm lần trong hiện thực!

Mà tầng thứ tư lại nhanh gấp ngàn!

Nghĩa là một ngày ở ngoài hiện thực sẽ tương đương với 1000 ngày tại tầng thứ tư!

Nhưng tầng thứ tư còn chưa phải cực hạn của Hứa Thâm.

Phải biết rằng, dưới tác dụng của năng lực cường hóa, hắn hoàn toàn có thể khai mở tầng thứ năm của lồng giam tâm linh.

Mà dưới gấp bội, hắn còn đủ khả năng đi vào tầng thứ sáu.

Được rồi, hắn có chút phát hiện, dù đã vận dụng cả gấp bội nhưng nó lại không thể trực tiếp gia tăng gấp đôi hiệu quả của lồng giam tâm linh.

Hứa Thâm thâm suy đoán, có vẻ như nguyên nhân nằm tại trình độ cực hạn của năng lực.

Nói đơn giản thế này, kể cả khi dừng lại ở tầng thứ sáu 100 ngàn ngày, thì ở ngoài hiện thực cũng chỉ tương đương với một ngày mà thôi.

Mà quy đổi ra, 100 ngàn ngày lại tương đương với hơn 270 năm.

Không khó để hiểu loại trình độ này nó khoa trương đến mức nào.

Nhưng Hứa Thâm lại biết, dưới tình huống khai hỏa toàn bộ năng lực để duy trì tầng thứ sáu bên trong lồng giam tâm linh, khư lực của hắn căn bản không chống đỡ nổi một ngày.

Lại nói, hắn đã từng thử nghiệm loại tình huống này rồi.

Sau khi chồng chất các loại tầng phúc liên tục từ gấp bội trong trạng thái cường hoá, cùng với cường hóa trong trạng thái gấp bội, hắn có thể miễn cưỡng mở ra tầng thứ bảy, nhưng đến tầng thứ tám, năng lực lại trực tiếp mất đi hiệu lực.

Hứa Thâm thâm suy đoán, có lẽ nguyên nhân nằm tại tinh thần lực cơ sở của bản thân hắn, nghĩa là tinh thần lực cơ sở của hắn quá yếu, không đủ để chống đỡ và duy trì.

Hơn nữa, với lượng khư lực trước mắt của hắn, cộng thêm khư lực có thể chuyển từ áo choàng màu đỏ tươi và Hải Tước bên kia sang, dù đủ khả năng tiến vào tầng thứ sáu bên trong lồng giam tâm linh, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được 1 phút, tương đương với ở lại 70 ngày trong tầng thứ sáu mà thôi.

Đến tầng thứ bảy, hắn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì chừng 10 giây.

10 giây ngoài hiện thực tương đương với 10 triệu giây bên trong tầng thứ bảy, cũng chính là 120 ngày.

Tuy tốc độ dòng chảy thời gian chênh lệch đến khoa trương, nhưng đương nhiên, vấn đề nào cũng có hai mặt, và có vẻ như mặt trái của loại năng lực này chính là nguồn năng lượng!

Hứa Thâm biết, nếu triệt để tiêu hao hết khư lực, muốn một lần nữa bổ sung trở lại, sẽ cần không ít thời gian, hơn nữa, hắn còn phải tìm được thứ gì đó đủ khả năng bổ sung lượng lớn khư lực cho cơ thể, mà thứ ấy lại rất khó tìm.

Kể cả khi tiêm vào Tịnh Khư Tê cao cấp, phỏng chừng hắn cũng phải chọc cho toàn thân đầy lỗ thủng, may ra mới đủ...

Lúc này, Hứa Thâm chỉ ở lại bên trong tầng thứ tư của lồng giam tâm linh, lượng tiêu hao khư lực ở nơi này không quá lớn, đương nhiên hắn cũng có thể duy trì thời gian lâu hơn trong hiện thực.

Mà mục đích chủ yếu khiến hắn lựa chọn tiến vào nơi này, chính là lẩn tránh loại tập kích tinh thần đến từ nội dung thí luyện thần binh quý dị kia.

Với lượng tiêu hao khư lực trong tầng thứ tư lồng giam tâm linh, hắn có thể duy trì được chừng vài giờ. Nhưng đương nhiên, loại kế hoạch này cũng chưa phải hoàn hảo, ít nhất là trong trường hợp tính liên tục của công kích bên ngoài hiện thực vượt qua lượng khư lực có thể tiêu hao cực hạn của hắn, Hứa Thâm cũng chỉ còn cách từ bỏ mà thôi.

Mà đây chính là biện pháp phá giải duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Lúc này, ở tầng thứ tư bên trong lồng giam tâm linh, Hứa Thâm vừa đi vào một ổ thế giới kỳ dị. Nơi này có chút tương tự như nội thành, nhưng toàn bộ đều là cao ốc.

Đây là mô hình thế giới tâm linh mà Ước Nặc từng xây dựng.

Hứa Thâm đi vào một nơi khá giống trung tâm chữa bệnh, chung quanh có không ít người. Lúc này, có người nhận ra Hứa Thâm, bọn họ lập tức cho hắn dùng thử thiết bị thí nghiệm mới.

Hứa Thâm không phản kháng, mục đích khiến hắn tới nơi này chính là giết thời gian.

Rất nhanh, đầu kim được gắn trên thiết bị nọ đã đâm liên tiếp xuống người, mà trong đầu hắn còn đang mãi cảm thụ quá trình biến hóa của khư lực.

Dựa vào lượng khư lực chậm rãi tiêu hao, hắn có thể tính ra thời gian mình đủ sức duy trì được. Đồng thời, hắn cũng đang quan sát bốn phía, và đợi loại công kích quý dị kia bùng nổ xuống.

Thời gian từ từ trôi qua, những nhân viên xung quanh vẫn đang bận rộn, nhưng Hứa Thâm chẳng có tâm tư đi nghe xem bọn họ đang nói cái gì.

Có vẻ như những người này đã coi hấn là một đối tượng thí nghiệm, bọn họ còn nói hấn vừa trốn khỏi phòng thí nghiệm tới đây, mà loại thiết bị thí nghiệm kiểu mới đó, có thể kiểm tra đo lường tình trạng thân thể hấn, cùng với cho ra thành quả thí nghiệm này.

Hứa Thâm tùy ý để bọn họ giày vò bản thân một hồi, còn hấn trực tiếp nhắm hai mắt lại, thả lỏng tâm linh, thậm chí trong đầu còn cố gắng hết mức để không tưởng tượng lại quá trình bản thân bị quái chi tập kích trong lần khảo nghiệm lúc trước.

Tránh đề những quái chi nọ trực tiếp xuất hiện tại thế giới tâm linh.

Thời gian đang trôi qua.

Hồi lâu sau, bên tai Hứa Thâm nghe được âm thanh mừng rỡ của nhóm nhân viên thí nghiệm chung quanh: ‘Thành công rồi’.

Cùng lúc ấy, bỗng nhiên hấn cảm nhận được thân thể của mình có chút khác thường, dường như ý thức đã bị một thứ cảm giác kỳ dị nào đó hung hăng xâm nhập vào, rồi thâm tóm lấy.

Chương 973: Cửa Khảo Nghiệm Thứ Ba!

Ngay sau đó, ý chí của hấn lại bị lôi kéo từ thế giới tâm linh ra ngoài.

Trước mắt xuất hiện cái đài cao kia, cùng với viên nhãn cầu được gắn lên tám lá chắn hình tròn lần trước.

Lúc này, toàn bộ công kích của những quái chi quỷ dị đầy trời đều đã biến mất, thậm chí tia sáng kỳ dị một mực lưu chuyển bên trong nhãn cầu cũng không còn nữa.

Thành công rồi?

Hứa Thâm có chút mừng rỡ.

Cùng lúc đó, tin tức đến từ một loại ý chí kỳ dị, vô hỉ vô bi chợt hiện lên trong đầu. Tin tức chuyên đổi thành ý tứ mà hấn có thể hiểu được, đó là nội dung về cửa khảo nghiệm thứ ba, cũng là cửa khảo nghiệm cuối cùng.

Và điều kiện để hoàn thành nó chính là cầm lấy tấm lá chắn hình tròn trước mặt kia.

Hứa Thâm đưa mắt quan sát tấm lá chắn hình tròn khổng lồ như một ngọn núi trước mắt.

Có thể hình dung thế này, viên nhãn cầu nằm ở giữa tấm lá chắn nọ có đường kính gần đạt tới trăm mét, mà so sánh với tấm lá chắn hình tròn kia, viên nhãn cầu ấy chỉ được gắn lên một cái lỗ nhỏ ở trung tâm lá chắn thôi!!

Sắc mặt Hứa Thâm khế đổi.

Quả nhiên thần binh vốn là binh khí mà Thần Chích sử dụng, và chẳng lẽ nguyên hình của nó thực sự khổng lồ như thế?

Nhưng nói như vậy, vị Thần Chích sử dụng nọ sẽ to lớn nguy nga đến mức nào đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm lại có chút chấn động, hần chậm rãi đến gần tấm lá chắn khổng lồ kia, đưa tay chạm vào bề mặt của nó.

Khiến cho Hứa Thâm cảm thấy kỳ dị chính là, rõ ràng bề mặt của tấm lá chắn này bóng loáng vô cùng, hết như một loại màng nước nào đó, căn bản không hề cứng rắn, càng không phải cấu tạo từ kim loại như những gì nó thể hiện ra ngoài, hơn nữa còn rất ẩm áp, và mang theo một chút rung động mơ hồ, tựa như huyết quả nhẹ nhàng lưu chuyển.

Có vẻ như tấm lá chắn hình tròn này chính là một loại sinh vật quỷ dị nào đó, mà không phải một món vũ khí vô tri, đã chết.

Hứa Thâm hít sâu một hơi, lập tức kêu gọi Hải Tước. Nếu muốn nhắc tấm lá chắn này lên, hẳn nhất định phải nhờ Hải Tước hỗ trợ.

Hải Tước hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, rất nhanh lượng lớn máu tươi đã phun ra từ dưới chân hắn, sau đó chảy ngược lên trên, bắt đầu bao phủ toàn thân.

Huyết dịch như nước suối không ngừng chảy mạnh, tới khi hoàn toàn bao phủ cả người Hứa Thâm, tiếp đó, thân thể máu thịt của một người khổng lồ trần truồng dần dần được ngưng tụ ra.

Rất nhanh, một người khổng lồ với hình thể cao trăm mét lập tức đứng thẳng trên đài cao. nhưng trước mặt tấm lá chắn hình tròn nọ, hắn vẫn nhỏ bé vô cùng.

Hứa Thâm lập tức phát động năng lực cường hóa lên người Hải Tước, hắn cần bộ thân thể càng cao lớn hơn!

Máu tươi lại phun ra ngoài, tiếp tục bao trùm thân thể Hứa Thâm, chiều cao trăm mét ban đầu tiếp tục điên cuồng tăng mạnh.

150 mét, 200 mét, 280 mét...

Cuối cùng, sau khi máu tươi leo tới độ cao bảy trăm mét, mới thông thả ngừng lại.

Đạt tới hình thể như vậy, đã là trạng thái đỉnh phong mà Hải Tước có thể duy trì được, nếu tiếp tục mở rộng hình thể thêm, bà ấy cần phải dốc toàn bộ lực lượng của mình, dùng vào quá trình ngưng kết hình thể, đương nhiên làm như vậy, sẽ không thể phân chia lực lượng dùng vào những phương diện khác nữa.

Hình thể bảy trăm mét là loại khái niệm gì? Chính là một hòn núi biết đi!

Tấm lá chắn trước mắt chỉ đạt tới chiều cao ba nghìn mét, và với hình thể của Hứa Thâm lúc này, hắn có thể miễn cưỡng ôm lấy đường viền của nó.

Hải Tước ngưng tụ ra hai bàn tay, rồi dưới sự điều khiển của Hứa Thâm, hai bàn tay nọ trực tiếp bắt được đường viền hình vòng tròn của tấm lá chắn nọ.

“Lên! !” Hứa Thâm phát ra một tiếng rống giận, mạch máu, gân xanh trực tiếp nổi gồ trên cánh tay.

Ba loại năng lực lấy nhỏ đổi lớn, cường hóa, gấp bội tăng phúc lẫn nhau, lại chồng chất lẫn nhau, toàn bộ đều tác dụng lên người Hứa Thâm, gần như chỉ một nháy mắt khur lực trong cơ thể hắn đã cạn sạch.

Rồi ngay sau đó, khur lực tới từ áo choàng màu đỏ tươi và Hải Tước dừng mãnh tràn vào, nhưng tình huống này cũng chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, tốc độ tiêu hao vẫn nhanh đến mức có thể thấy được bằng mắt thường.

Mà dưới tình huống khur lực cấp tốc tiêu hao, hiệu quả tăng phúc chất chồng tới từ cả ba loại năng lực cũng hoàn mỹ được phát huy ra.

“Lên cho ta! !” Hứa Thâm rít gào một tiếng, hấn đã dốc toàn lực.

Trong trạng thái này, ngay cả máu thịt trên cánh tay hấn cũng không chịu nổi lực lượng bộc phát, lập tức vỡ ra, để lộ phần cơ bắp và khung xương bên trong ra ngoài.

Chịu ảnh hưởng từ lực lượng cuồng bạo nộ thúc đẩy, lại cộng thêm sức mạnh to lớn trong thân thể Hứa Thâm lúc này, đến cuối cùng, tấm lá chắn nặng nề, tựa như đã liên kết cùng mặt đất bên dưới, cũng từ từ lay động...

Sau đó, cát đất từ phía dưới tấm lá chắn hình tròn kia bong ra.

Tấm lá chắn hình tròn nộ cũng thông thả... từ từ... được nâng lên!

Rống! !

Cùng với một tiếng rống giận của Hứa Thâm, toàn bộ máu thịt trên hai cánh tay hấn đều nổ tung, bắn văng ra ngoài, ngay cả cơ bắp trên lồng ngực cũng bị xé rách, máu trên thân thể phun trào như mưa xuống dưới, nhưng toàn thân vẫn không ngừng phóng thích lực lượng cuồng bạo ra ngoài, bất chấp tất cả chỉ để cứng rắn nâng tấm lá chắn hình tròn kia lên!

Giờ khắc này, bóng dáng Hứa Thâm hệt như một vị Thần Chích!

Như một vị Thần Chích đang muốn nâng cả thế giới lên!

Vào lúc ấy, đôi mắt bên trên tấm lá chắn hình tròn nộ không còn trống rỗng mà hờ hững nhìn thẳng về phía trước nữa, nó đang thông thả chuyển động, chăm chú nhìn vào Hứa Thâm phía dưới.

Tựa như đến thời khắc này, nó đã thừa nhận sinh mệnh phía dưới rồi.

Bên trong nhãn cầu phản chiếu dáng người của Hứa Thâm, mà hình ảnh Hứa Thâm được phản chiếu bên trong nhãn cầu nộ, lại bắt đầu từ từ chuyển động, sau đó đi tới chỗ sâu trong tấm lá chắn hình tròn.

Cùng lúc đó, Hứa Thâm đang ở phía dưới tấm lá chắn hình tròn kia, bỗng nhiên cảm nhận được sức nặng trong tay đang nhanh chóng giảm xuống, trở nên càng ngày càng nhẹ.

Lực lượng hần dùng để nâng nó lên cũng theo đó mà từ từ buông lỏng xuống, đôi bên chậm rãi đạt tới trình độ cân bằng.

Mãi cho đến khi Hứa Thâm chợt cảm nhận được tấm lá chắn hình tròn trong tay mình không còn nặng nề nữa, gần như hần không cần dùng tới nửa phần lực lượng, vẫn có thể cầm được nó trong tay...

Chương 974: Có Thể Do Tôi Đẹp Trai!!!

Vào lúc này, cơ bắp, làn da toàn thân vốn nổ tung rách nát của Hứa Thâm, cũng đang chóng nhanh được xây dựng và khôi phục lại.

Hần ngẩng đầu nhìn tấm lá chắn hình tròn trên tay, bỗng nhiên trong đầu chợt hiện lên một đoạn tin tức cổ xưa mà thần bí.

Nội dung này như thể một giọng nói thì thầm rót thẳng vào tai hần, lại giống như một thứ vô cùng quen thuộc, từ khi sinh ra đã có, không thể nói rõ ra được, chỉ biết rằng sau khi Hứa Thâm tiếp nhận hết thấy mọi tin tức xong, hần cũng hiểu được đủ loại tác dụng của lá chắn hình tròn ấy.

Có nghĩa là hần đã thông qua khảo nghiệm của thần binh rồi!

“Thu...” Hứa Thâm khẽ động ý niệm, lá chắn hình tròn trong tay chợt co rút lại, từ mấy ngàn mét chỉ còn chừng vài trăm mét, mãi cho đến khi nó biến thành một hạt bụi, rơi vào trong tay Hứa Thâm.

Mà Hứa Thâm cũng để cho Hải Tước hóa giải thân thể người không lồ võ trang bên ngoài, để lộ ra thân hình nguyên bản của mình.

Lá chắn hình tròn lấp lánh ánh vàng lập tức xuất hiện trên lòng bàn tay hần, và bất cứ lúc nào cũng có thể dung nhập vào trong thân thể, hơn nữa sau khi nó dung nhập, Hứa Thâm chợt phát hiện giữa thần binh và áo choàng màu đỏ tươi hoàn toàn không có liên quan gì tới nhau.

Lúc trước, hắn còn cho rằng thần binh cũng có quyền trọng, và về bản chất thì nó cũng tương đương với một loại khư binh càng cao cấp hơn, thậm chí là khư binh hoàn mỹ.

Nhưng xem ra tình huống hoàn toàn không phải là như thế.

Có vẻ như thần binh là một loại vật phẩm khác, hơn nữa, thần binh cũng có ý thức và sinh mệnh của riêng mình, dù ý thức của nó giống như một loại quy tắc cố định, nghĩa là suy nghĩ của nó khá máy móc, nhưng không phải là vật chết.

Đến đây, Hứa Thâm nhanh chóng rời khỏi không gian thí luyện. Chờ đến lúc mở mắt ra, hắn lập tức bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc như gặp quỷ của Tinh Quân và Mặc Thừa Phong, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hứa Thâm cúi đầu quan sát, lúc này cái đĩa trong tay hắn cũng biến thành trạng thái màu vàng lấp lánh như ở bên trong thí luyện không gian. Bên cạnh đó, toàn bộ những thứ vật chất đen bản màu đen bên ngoài đã mất đi, để lộ ra viên nhãn cầu thâm thúy ở khoảng giữa kia.

“Công kích tôi đi.” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

Tinh Quân thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, gã lập tức đoán ra ý tưởng trong đầu Hứa Thâm.

“Cậu được thần binh thừa nhận rồi?” Gã hỏi.

Hứa Thâm gật đầu.

Tinh Quân có chút do dự, tiếp tục hỏi: “Nói vậy, tôi công kích cậu sẽ không bị thần binh đánh chết chứ?”

Hiển nhiên gã đã đoán ra Hứa Thâm muốn dùng gã để thí luyện thần binh, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Không sao đâu, tôi sẽ giữ anh lại có chuyện cần dùng.” Hứa Thâm nói.

Tuy lời nói này rất không khách khí, cũng thực vô tình, nhưng lại lập tức làm Tinh Quân cảm thấy vững dạ.

Gã thở nhẹ một hơi, rồi không do dự thêm nữa, đã nâng lên cây thương trong tay đột ngột đâm về phía Hứa Thâm, hơn nữa còn lạng lẹ dùng một chút năng lực lên chính mình, cực rằng một thương này nhất định sẽ đâm trúng!

Tăng!

Lá chắn hình tròn trong tay Hứa Thâm lập tức nổi lên quang mang màu vàng, sau đó bắn ra, chắn ngay phía trước đầu thương.

Tinh Quân có cảm giác bản thân vừa đâm vào một bức tường đồng vách sắt, hơn nữa bức tường nọ còn có lực phản chấn rất mạnh. Rồi ngay vào thời khắc gã đang giật mình, lại đột nhiên nhìn thấy từ bên trong lá chắn hình tròn nọ bắn ra một luồng kim quang, rõ ràng là một mũi thương vừa lao nhanh đến.

Tinh Quân sợ tới mức nhảy dựng lên, gã vội vàng trốn tránh, nhưng vẫn bị một thương này đâm trúng cánh tay. Gã hoảng sợ lui ra phía sau, đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm hỏi: “Vừa rồi khi anh công kích có vận dụng năng lực hay không?”

“... Có.” Tinh Quân chỉ có thể thừa nhận, dù sao cũng là cậu yêu cầu tôi công kích đó.

“Vậy khi anh trốn tránh, có vận dụng năng lực hay không?” Hứa Thâm lại hỏi.

Ánh mắt Tinh Quân lộ ra một chút rung động, vội vàng lên tiếng nói: “Có dùng, nhưng có vẻ như nó đã mất đi hiệu lực... Hơn nữa, thần binh của cậu còn có thể phản chiếu năng lực của tôi? Mà loại năng lực được mô phỏng ra ấy lại mạnh hơn bản chính?”

Hứa Thâm chỉ mỉm cười, không giải thích.

Trên thực tế, khi cảm nhận được nguy hiểm tới gần hắn, kiện thần binh này có thể tự chủ phòng ngự. Hơn nữa nó còn có thể bắn ngược những loại công kích kia, kể cả công kích có ẩn chứa năng lực, và khi bắn ngược, nó cũng sẽ bắn ngược loại công kích có kèm theo năng lực.

Nhưng chưa hết, bởi vì bản thân nó vốn là thần binh, nên có vẻ như trên phương diện cường độ năng lực, nó sẽ lợi hại hơn quân vương.

Và đây cũng là nguyên nhân gây nên loại tình huống vừa rồi. Rõ ràng Tinh Quân đã thi triển năng lực trăm phần trăm tránh né, nhưng hết thấy đều mất đi hiệu lực.

“Bạn đã làm như thế nào để được nó tán thành?” Mặc Thừa Phong đã đi tới, sắc mặt của lão hiện giờ đã trở nên vô cùng khó coi, thậm chí còn nói không nên lời. Vào thời điểm này, toàn bộ những biểu cảm vui sướng khi người gặp họa, rồi mừng thầm ban đầu, đã biến mất bằng sạch, không còn sót lại một chút nào.

Hứa Thâm lại được thần binh thừa nhận rồi, làm sao có thể?

Lão không tin Hứa Thâm vừa tới nơi này, đã có tinh thần lực Bán Thần, còn có thể sánh ngang với Linh Chủ được?

Nói cách khác, nghĩa là không cần tinh thần lực Bán Thần, quân vương bình thường cũng có thể thông qua khảo nghiệm của thần binh, chỉ là lúc trước lão... Không thể đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi dâng lên một loại cảm giác đầy tức giận và phẫn hận.

Chẳng lẽ lão thật sự không bằng thằng nhóc con trước mắt?

“Có thể do tôi đẹp trai.” Hứa Thâm nói.

Mặc Thừa Phong nghe mà sững sốt, nhưng rất nhanh sắc mặt lão lại càng đen hơn.

Tinh Quân ôm lấy cánh tay đi tới, nói: “Sớm biết như vậy, tôi cũng thử xem.”

“Anh không bằng tôi.” Hứa Thâm liếc mắt nhìn gã nói.

Tinh Quân tức giận đáp trả: “Thâm mỹ vốn không có đệ nhất.”

Hứa Thâm chỉ cười cười, rồi nhanh chóng thu hồi lá chắn hình tròn lại.

Đã đạt được một kiện thần binh, khiến tâm tình của hắn cũng có chút buông lỏng.

Tuy nhìn sơ qua sẽ cảm thấy công năng của kiện thần binh này khá là đơn giản, nhưng bởi vì nó là thần binh, cho nên cường độ cũng rất khả quan.

Và kể cả khi hắn đứng yên bất động, thì cả Tinh Quân lẫn Mặc Thừa Phong trước mắt, cũng không thể gây thương tổn cho hắn, thậm chí còn có thể bị phản thương.

Chương 975: Hạt Châu Màu Đen!

Dựa trên một ý nghĩa nào đó, chiến lược của quân vương nắm giữ thần binh đã hoàn toàn nghiền áp quân vương bình thường rồi.

Bởi vì kể cả những công kích loại nguyên rửa hay loại tinh thần, vẫn sẽ bị lá chắn hình tròn ngăn cản.

Mà tấm lá chắn hình tròn này cũng có tên của chính mình, cực kỳ cổ xưa, gọi là Hách Mật La Tu Tư.

“Đi, chúng ta tiếp tục đi tìm thần binh khác thôi.” Hứa Thâm nói với Tinh Quân và Mặc Thừa Phong.

Lúc trước, hắn nhìn thấy không chỉ một luồng hào quang màu vàng lợt như vậy, tuy Linh Chủ đã cầm đi cái xương đùi kia rồi, nhưng Hứa Thâm không cảm thấy quá đáng tiếc, dù sao trong mắt hắn, nơi này cũng đang tỏa sáng như đèn đom đóm, nhiều mà rời rạc khắp nơi.

Mà nếu mỗi một vầng hào quang màu vàng lợt đều đại diện cho một kiện thần binh, Hứa Thâm có cảm giác mình có thể thu được tất cả.

Điều kiện tiên quyết là có thể nhận được chúng nó tán thành.

Mặc Thừa Phong nhìn thấy ý cười trên gương mặt Hứa Thâm, trong lòng lại nhỏ máu, có cảm giác đối phương hăng hái, kiêu ngạo vô cùng, nhưng điều làm cho lão thống khổ chính là, kiện thần binh trong tay Hứa Thâm kia vốn là món bảo vật do lão tự tay mang tới.

Lão giữ nó suốt mấy trăm năm, lại bị Hứa Thâm chiếm được.

Trong lòng lão đầy rẫy phần hận, lại không dám biểu hiện ra ngoài, trước kia chưa có thần binh, lão đã không đánh lại Hứa Thâm, lúc này hắn còn nắm giữ được thần binh rồi, lão lại càng không phải đối thủ của hắn.

“Bên kia không còn là Khu An Toàn nữa.”

Hứa Thâm ngăn cản Tinh Quân đang muốn tiếp tục đi về phía trước, lập tức nói với Mặc Thừa Phong đang âm thầm đi theo phía sau như một con quỷ ảnh: “Đi thôi, nên đến lượt ông biểu hiện, dẫn đường cho chúng tôi rồi?”

Tuy đối phương đưa ra một câu hỏi, nhưng Mặc Thừa Phong lại biết bản thân tuyệt không có lựa chọn.

Đôi mắt lão chớp động, gương mặt càng thêm âm trầm, yên lặng gật đầu.

Hứa Thâm để cho Tinh Quân đi theo ở phía sau, tùy thời bói toán hung cát.

Tinh Quân biết bản thân đã biến thành công cụ nhân, nhưng ngược lại, rõ ràng là thái độ của gã tốt hơn Mặc Thừa Phong kia một chút, dù sao cũng dựa vào tay nghề của chính mình kiếm cơm.

Phạm vi diện tích của Khu An Toàn bên trong khu Mộ Thần Binh này kéo dài chừng một nửa tòa thành Đê, nhưng với tốc độ của quân vương, bọn họ hoàn toàn có thể xuyên qua rất nhanh, nhưng vẫn đảm bảo có thể càn quét tất cả mọi nơi một lần, trong khi khu vực như vậy, cũng đang nằm trong trạng thái được chậm rãi khai thác nhờ những vị quân vương bị vây khốn tại chỗ này.

Đương nhiên bên trong những khu vực khác có cất giấu thần binh, đồng thời cũng cất giấu nguy hiểm.

Rất nhanh, mấy người bọn họ đã rời khỏi Khu An Toàn.

Hứa Thâm có Hách Mật La Tu Tư bảo hộ bên người, coi như tâm tính tương đối vững vàng, trong khi tinh thần của Mặc Thừa Phong và Tinh Quân đã hoàn toàn rơi vào trạng thái chiến tranh, cả người trở nên căng thẳng, chuẩn bị sẵn tâm lý để bất cứ lúc nào cũng có thể phòng ngự và thoát đi.

“Tôi đã đọc qua ký ức của ông rồi, đừng dùng thủ đoạn giả dối làm lãng phí thời gian.” Bỗng nhiên Hứa Thâm nói với Mặc Thừa Phong đang đi ở phía trước.

Sắc mặt Mặc Thừa Phong thoáng khựng lại, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Tôi vẫn còn muốn sống, nếu cậu không tín nhiệm tôi, có thể cho cậu ta lên dẫn đường, không phải cậu ta có thể đoán trước được hung hiểm sao?”

Tinh Quân cả giận nói: “Lão già kia, ông đừng có nói bậy, cho ông dẫn đường thì thành thành thật thật mà dẫn đường đi. Nên nhớ là bên người Hứa Thâm có một vị nắm giữ năng lực có thể nhìn coi và sửa chữa trí nhớ của quân vương, có lẽ trí nhớ

của ông đã sớm bị sửa chữa rồi. Cho nên tốt nhất là ông đừng có đùa giỡn ám chiêu.”

Mặc Thừa Phong hừ lạnh một tiếng, rồi cười nhạo nói: “Cậu sợ cái gì? Không phải hai người các cậu là bạn bè sao? Chẳng lẽ cậu ta sẽ thật sự cho cậu lên dò đường? Hoặc... cậu cũng chỉ là một người bị cậu ta cưỡng ép phải đến đây?”

“Ông đang châm ngòi ly gián? Thủ đoạn quá thấp kém.” Tinh Quân thu lại tức giận, lập tức lạnh lùng nói.

Mặc Thừa Phong khẽ cười lạnh, cũng không tiếp tục nói chuyện thêm nữa.

Hứa Thâm đề cho lão tiếp tục dẫn đường.

Từ sau khi rời khỏi Khu An Toàn, rõ ràng là những bộ hài cốt không trọn vẹn đã trở nên nhiều hơn. Hơn nữa, phần lớn xương cốt trên đồng thi thể đó vẫn còn được duy trì trong trạng thái hoàn hảo, những phần xương cốt này đều thuộc về đám khư thú từng xuyên qua cánh cửa bước vào Mộ Thần Binh này, thậm chí ở bên trong ký ức của Mặc Thừa Phong, nơi này vẫn còn khư thú đang ẩn giấu.

Lại nói, Khu An Toàn vốn là một nơi do quân vương mở ra, mà khư thú cũng có địa bàn do chúng chiếm cứ.

Không đi được bao lâu, Hứa Thâm đã nhìn thấy một luồng hào quang màu vàng ngấm ngấm xuất hiện gần đó, ánh mắt hắn khẽ động, lập tức phân phó Tinh Quân và Mặc Thừa Phong đi bốn phía tìm tòi.

Mặc Thừa Phong nói: “Vừa mới rời khỏi Khu An Toàn, nào có dễ dàng tìm được thần binh như vậy? Tôi từng thăm dò được một con đường nhỏ, đằng kia có thần binh tàn phế, phỏng chừng bên cạnh cũng có thần binh hoàn hảo.”

Hứa Thâm không nói chuyện, vẫn tiếp tục phân phó bọn họ cẩn thận thăm dò.

Mà ngay cả bản thân hắn cũng giả vờ giả vịt tìm kiếm khắp nơi, chờ sau khi tìm kiếm được chừng mười phút sau, hắn lại làm bộ như vô tình nhặt món thần binh có hào quang màu vàng lợt, không ngừng phát sáng kia lên.

Thần binh này là một viên châu màu đen rất tròn, xúc cảm bóng loáng, giống hệt một viên nhãn cầu.

Hứa Thâm vừa cầm lấy nó, viên châu hình tròn tối đen như mực lại đột nhiên nở rộ ra quang mang màu vàng. Hắn có chút sửng sốt, bởi vì ở trong ký ức của Mặc Thừa Phong, nguyên nhân khiến cho bọn họ rất khó tìm kiếm được thần binh, là bởi vì phần lớn những món thần binh ấy đều có bề ngoài rất tầm thường, căn bản không thể nhìn ra, mà cần phải kích hoạt được Thần tính bên trong thần binh mới có thể phân biệt được.

Mà biện pháp để kích hoạt Thần tính lại không giống nhau, vậy mà hắn chỉ cầm nó lên... kiện thần binh này lại bị kích hoạt rồi?

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến mảnh xương đùi lúc trước, tình huống khi ấy cũng giống hệt lúc này.

Chương 976: Cuộc Đọ Sức Vốn Không Có Phần Thắng!!!

Hơn nữa, đó là thần binh nhặt được ở bên trong Khu An Toàn, một nơi mà gần như mỗi một tác đất đều được Mặc Thừa Phong và nhóm quân vương đang bị vây ở chỗ này tìm kiếm cả rồi, thậm chí bọn họ còn dùng các loại biện pháp thí nghiệm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vậy mà hắn lại may mắn nhặt được một kiện?

“Thần binh? !” Ngay khi vầng hào quang màu vàng nở rộ trong tay Hứa Thâm, Tinh Quân và Mặc Thừa Phong đều bị kinh động, cả hai vội vàng tiến sát lại gần.

Mặc Thừa Phong vô cùng kinh ngạc nhìn hạt châu màu vàng trong tay Hứa Thâm, thứ này chẳng những là thần binh, còn là thần binh đã được kích hoạt???

Rõ ràng trước kia lão đã từng đi trên con đường này, vì sao lại không nhìn thấy nó? !

Trên mặt Hứa Thâm lộ vẻ mừng rỡ, nói: “Lại một kiện thần binh, ai nói nơi này không có thần binh chứ? Trước kia mấy người đã tìm kiếm khắp nơi rồi sao? Hay là không dám rời khỏi Khu An Toàn?”

Mặc Thừa Phong không để ý tới lời nói vừa hưng phấn vừa trào phúng của Hứa Thâm, chỉ dùng sắc mặt phức tạp mà nhìn chăm chăm vào hạt châu màu vàng trong tay hắn.

Cả cái đĩa lúc trước kia, vậy là hai kiện rồi.

Linh Chủ tới nơi này lâu như vậy, cũng chỉ tìm được hai kiện, lại cộng thêm một kiện lúc trước cướp từ trong tay Hứa Thâm kia, tổng cộng là ba kiện.

Nhưng Hứa Thâm mới đến nơi này được bao lâu?

Lão nhìn Hứa Thâm, ánh mắt chớp động, nếu không phải trên mặt Hứa Thâm lộ vẻ mừng rỡ rõ ràng như vậy, lão cũng hoài nghi có phải Hứa Thâm nắm giữ một biện pháp đặc thù có thể phân biệt rõ thần binh hay không.

Nếu không, nào có vận khí tốt như vậy?

Tinh Quân cũng lộ ra vẻ hoài nghi, nhưng chợt nghĩ lại chính mình, rõ ràng năng lực của gã là tinh vận, vận khí còn gia tăng đến tràn đầy, nhưng có vẻ như ở trong này loại năng lực ấy đã bị ảnh hưởng, khiến cho bản thân hoàn toàn không thể cảm ứng được vị trí của thần binh.

Nói như vậy, hẳn là Hứa Thâm cũng không có khả năng thông qua năng lực của hắn để sưu tầm đâu.

Chẳng lẽ chỉ thuần túy là vận khí thôi sao?

Bỗng nhiên Tinh Quân lại có chút ghen tỵ, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một kẻ có vận khí may mắn hơn bản thân mình.

Hóa ra bên cạnh mình có người vận khí tốt là loại cảm thụ này sao?

Và ở trong mắt người khác, chính bản thân gã cũng đáng chết như vậy sao...

“Có muốn trở lại Khu An Toàn, thử xem sao hay không?”

Tinh Quân không biểu hiện cảm xúc ghen tỵ ra ngoài, chỉ bình thản hỏi Hứa Thâm một câu.

Vật phẩm là Hứa Thâm tìm được, dù gã có ghen tỵ cũng không làm gì được, đương nhiên nếu bản thân mình nhặt được lại bị Hứa Thâm lấy đi, loại cảm giác kia mới chân chính là khó chịu.

Nghĩ vậy, gã không khỏi nhìn thoáng qua Mặc Thừa Phong bên người, ánh mắt đầy vẻ thương hại.

Mặc Thừa Phong chú ý tới ánh mắt của Tinh Quân, trong lòng giận tím mặt, cậu nhìn nhìn cái quái gì?

“Được.” Hứa Thâm trực tiếp đồng ý.

Vậy là ba người bọn họ vừa rời khỏi Khu An Toàn đã một lần nữa quay trở lại Khu An Toàn.

Hứa Thâm vẫn tiến hành thí luyện như với cái đĩa lúc trước, đó là thả thấu khur lực vào bên trong thần binh. Rất nhanh, kim quang từ lòng bàn tay hắn đại phóng, đã bao phủ toàn bộ thân thể.

Thế giới trước mắt Hứa Thâm lập tức thay đổi, hắn cảm thấy mình vừa đi vào một thế giới với tầng tầng sương mù trải rộng.

Bên trong mảnh sương mù dày đặc ấy, hết thảy đều là bóng ma với trạng thái mờ mịt mờ lung.

Hứa Thâm nhìn thấy phía trước có bốn, năm cái bóng, do dự một chút, sau đó hắn cũng chậm rãi tới gần.

Tạm thời hắn còn không rõ thần binh khảo nghiệm này là cái gì, chỉ có thể đi thử nghiệm trước.

Chờ tới khi Hứa Thâm đi đến trước mặt một bóng ma, đột nhiên sắc mặt chuyển thành cứng đờ. Bởi vì ngay khi bóng ma nọ xoay người, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, nó chính là một con quái vật với đầy răng nhọn rai khắp toàn thân, dữ tợn đáng sợ vô cùng.

Phần chính giữa của con quái vật kia lật ngược lại, để lộ ra một viên nhãn cầu, sau khi nhãn cầu ấy cấp tốc chuyển động, nó nhanh chóng tập trung vào Hứa Thâm, tiếp theo là trực tiếp giết về phía hắn.

Hứa Thâm vội vàng phát động năng lực, nhưng ngay sau đó, hắn mới phát hiện, năng lực của mình đã mất đi hiệu lực rồi. Lúc này, hắn giống như một người bình thường, không có bất cứ một loại lực lượng nào cả.

Trốn!

Hứa Thâm lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng trước mặt ở quái vật dữ tợn kia, tốc độ của hắn lại quá chậm, rất nhanh đã bị nó đuổi kịp, rồi trực tiếp xé rách.

Đau đớn.

Hứa Thâm mở mắt, lại nhìn thấy ánh mắt đầy kinh ngạc của Tinh Quân đang ghé sát vào mình.

“Làm sao vậy?” Hứa Thâm hỏi theo bản năng.

“Trên trán cậu đổ nhiều mồ hôi như vậy?” Tinh Quân hỏi.

Hứa Thâm đưa bàn tay lên lau, mới phát hiện ngoại trừ trên trán, toàn thân hắn cũng tủa đầy mồ hôi lạnh.

Nghĩ tới một màn vừa xảy ra bên trong thí luyện kia, sắc mặt hắn có chút khó coi, ngay cả thí luyện là gì hắn cũng không biết, đã bị trực tiếp đào thải rồi.

Chẳng lẽ, phải đánh giết quái vật kia, mới có thể thông qua khảo nghiệm?

Nhưng... Cảm nhận được loại quái lực tác động vào bản thân mình trước khi chết, trong lòng Hứa Thâm chợt dâng lên một loại cảm giác bản thân là người thường, lại muốn đo sức cùng khu thú cấp B.

Nghĩa là cuộc đo sức này vốn không có phần thắng.

Dùng sức không được thì dùng trí?

Nhưng ở trước mặt lực lượng chênh lệch tuyệt đối như vậy, có nhiều mưu kế hơn nữa cũng là vô dụng.

Hứa Thâm chau mày, không nói gì.

Mặc Thừa Phong nhìn thấy sắc mặt Hứa Thâm, tâm trạng lập tức thoải mái hơn vài phần. Lúc trước Hứa Thâm có thể thông qua khảo nghiệm được cái đĩa tán thành, nhưng không có nghĩa là hắn có thể đạt được những kiện thần binh khác tán thành.

Bởi vì khảo nghiệm của mỗi kiện thần binh đều không giống nhau.

Phải biết rằng khi lão vừa đặt chân tới nơi này, từng được nghe những vị quân vương bị vây khốn ở chỗ này nói, chẳng những

khảo nghiệm thần binh rất khó, ẩn chứa rất nhiều nội dung, yêu cầu khác nhau, mà thậm chí còn có những loại thần binh chỉ tán thành đối với nữ tính.

Và loại nữ tính này lại được phán định từ linh hồn.

Nghĩa là kể cả khi quân vương trực tiếp cải tạo thân hình bản thân thành phụ nữ, cũng không thể lừa gạt thần binh.

Chương 977: Bị Từ Chối!

Hứa Thâm suy tư một lát, lại lựa chọn mở thí luyện.

Rất nhanh, kim quang đã bao phủ, Hứa Thâm lại đi vào thế giới sương mù kia.

Trước mắt vẫn là năm hình thể dạng bóng ma.

Hứa Thâm do dự một thoáng, cuối cùng vẫn quyết định đi về phía một hình thể dạng bóng ma trong đó.

Khi hần chậm rãi tiếp cận, hình thể dạng bóng ma này lập tức lộ diện, và không quá bất ngờ vì nó cũng là một con ác thú xấu xí dữ tợn.

Nhưng có chút khác biệt với con ác thú ở lần trước kia, ngay khi nhìn thấy Hứa Thâm, nó đã nhanh chóng rít gào đuổi theo hần.

Hứa Thâm vừa kinh hãi vừa tức giận, hần lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng quái vật này có hình thể cực lớn, giống như một tòa lâu nhỏ, cất bước ầm ầm đuổi theo.

Dưới bước chân của nó, cả thế giới sương mù cũng đang run động.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã bị một nhánh xúc tu quấn lấy, kéo vào trong miệng quái vật.

Hô!

Hứa Thâm mở to mắt giống như vừa bừng tỉnh, lại nhìn thấy Tinh Quân và Mặc Thừa Phong, sắc mặt hần chuyển thành khó coi vô cùng.

Chẳng lẽ toàn bộ những hình thể dạng bóng ma kia đều là quái vật?

Và nội dung thí luyện lại là không thể tới gần bọn chúng?

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại cắn răng một cái, trực tiếp tiến hành thí luyện.

Lần này, Hứa Thâm không tiếp tục lựa chọn tới gần mấy hình thể dạng bóng ma kia nữa, mà rời xa chúng nó, đi vào chỗ sâu trong mảnh sương mù trắng kia.

Hắn một mực đi về phía trước hồi lâu, hồi lâu, chờ sau khi năm hình thể dạng bóng ma lúc ban đầu biến mất, trước mắt Hứa Thâm lại hiện ra năm hình thể dạng bóng ma khác.

Hứa Thâm tiếp tục lựa chọn rời lũ quái vật này.

Mãi cho đến khi chúng nó lại hoàn toàn biến mất, thì ở bên trên lối đi phía trước, lại một lần nữa hiện lên năm bóng ma.

Sắc mặt Hứa Thâm vô cùng khó coi, hắn có cảm giác, nội dung của thí luyện này có liên quan tới năm hình thể dạng bóng ma kia, có vẻ như hắn cần phải tới gần chúng nó mới được.

Nhưng tới gần là sẽ chết, sẽ thất bại.

Về phần chiến đấu... Hắn thật sự có thể đánh thắng được chúng nó sao?

Hứa Thâm suy tư hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định buông tay đánh một trận.

Hắn trực tiếp đi tới trước mặt một hình thể dạng bóng ma trong đám kia, bóng ma này lập tức để lộ gương mặt thật, rõ ràng nó lại là con quái vật hắn nhìn thấy trong lần đầu tiên tiến vào nơi này.

Nó vừa nhìn thấy hắn, lại dữ tợn đánh tới.

Nhưng Hứa Thâm không có tránh né, lần này hắn trực tiếp vọt lên.

Tăng!

Đột nhiên rút thanh kiếm gãy trong tay ra, hung hăng lao thẳng đến chém vào con quái vật.

Không thể sử dụng năng lực, thì chuyển qua bí kỹ.

Kiếm trầm, nhị trọng!

Hứa Thâm chợt phát hiện, khi ở trong này, hắn chỉ có thể thi triển và chất chồng lưỡng trọng kiếm trăm. Đây cũng là cực hạn của hắn rồi.

Thân thể của hắn đã biến thành người thường, tương đương với trăm khur giả giai đoạn đầu.

Đoạn kiếm dừng ở trên người quái vật, lại trực tiếp bị mắc kẹt lại, sau đó thân thể Hứa Thâm bị quái vật tóm lấy, trực tiếp xé toạc ra.

Hứa Thâm như bừng tỉnh và trở lại hiện thực, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Lúc này, hào quang màu vàng của hạt châu trong tay cũng ảm đạm xuống.

Mặc Thừa Phong thầm cười trộm trong lòng, nhưng không có biểu lộ ra ngoài, chỉ thản nhiên nói với Hứa Thâm: “Xem ra cậu đã thất bại rồi, và có vẻ như kiện thần binh này tạm thời không còn muốn tiếp tục tiến hành thí luyện thêm nữa, có lẽ cậu đã bị nó vĩnh viễn từ chối rồi.”

Hứa Thâm nhìn về phía hạt châu màu vàng trong tay. Hiện giờ nó đã mất đi hào quang, và một lần nữa đã khôi phục dáng vẻ tối đen như mực, chưa được kích hoạt lúc trước.

Nhưng Hứa Thâm có thể cảm nhận được quang mang màu vàng lọt kia vẫn đang chậm rãi lưu động bên trong. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm.

Loại thần binh khảo nghiệm này thực sự không sao hiểu nổi, không cần biết hắn đi theo phương hướng nào, vẫn sẽ gặp được năm con quái vật kia.

Mấu chốt là mấy con quái vật này còn không đánh được, thực lực đôi bên chênh lệch quá xa, gần như chỉ chạm mặt một cái là hắn bị chúng nó thuận sát.

Trừ phi tìm được một biện pháp nào đó, làm cho năng lực của hắn không bị phong tỏa.

Chẳng lẽ phải trở thành Bán Thần mới đủ điều kiện nhận được sự tán thành của kiện thần binh này?

Hứa Thâm không khỏi sinh ra ý tưởng giống như Mặc Thừa Phong lúc trước.

Nhưng bỗng nhiên, hắn lại nghĩ đến một loại khả năng khác.

Có phải toàn bộ năm hình thể dạng bóng ma kia đều là quái vật không?

Nói cách khác, trong năm bóng ma kia, có thể tồn tại một cái không phải là quái vật hay không?

Và điểm mấu chốt ở đây là lựa chọn của hắn chưa được chính xác thôi.

Nhưng nhắc đến lựa chọn... lại phải dựa vào vận khí.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thâm lập tức dâng lên một loại xúc động muốn thử thí luyện thêm một lần nữa, nhưng đáng tiếc thần binh trong tay hắn đã rơi vào trạng thái yên lặng.

Ở bên trong ký ức của Mặc Thừa Phong, có thần binh chỉ cho phép tiến hành thí luyện mấy tháng một lần, lại có thần binh ra quy định một khi thí luyện thất bại, sẽ vĩnh viễn bị coi là kẻ thất bại, và nó từ chối cho đối phương thêm cơ hội thí luyện.

Không biết kiện thần binh trong tay hắn đã ném hắn vào danh sách đen rồi, hay chỉ tạm thời che chắn hắn?

Hứa Thâm liếc mắt nhìn Tinh Quân và Mặc Thừa Phong một cái, suy tư hồi lâu, cuối cùng cũng không lựa chọn mạo hiểm.

Đúng là để cho Tinh Quân hoặc Mặc Thừa Phong đi thử luyện, sau đó đọc trí nhớ của bọn họ, dùng làm kinh nghiệm cho mình, chính là phương thức ôn thỏa nhất, nhưng... Lỡ như bọn họ chỉ tham gia thí luyện một lần duy nhất đã được thần binh tán thành thì sao?

Chẳng phải kiện thần binh đó sẽ trực tiếp thuộc về bọn họ rồi?

Mà lực lượng của mỗi kiện thần binh đều không giống nhau. Lỡ như trúng phải một loại thần binh nào đó rất mạnh mẽ, có khả năng nó sẽ trợ giúp bọn họ thoát ly khỏi sự điều khiển của hắn, thậm chí còn rất có thể uy hiếp ngược lại hắn.

Hứa Thâm nhìn hắc châu trong tay, bỗng nhiên hắn nghĩ tới Hắc Tuyết.

Nếu để cho hai người Tinh Quân và Mặc Thừa Phong đi vào thí luyện, trong lòng hắn sẽ không yên tâm, nhưng Hắc Tuyết lại khác.

Kể cả khi cô ấy nhận được thần binh, cũng sẽ ở bên người hấn.
Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lập tức kêu gọi Hắc Tuyết ra ngoài.

Chương 978: Thần Binh Đề Mễ Na!!!

“Ca ca.”

Hắc Tuyết xuất hiện như một lọn tóc quấn quanh bả vai Hứa Thâm, gương mặt trắng như tuyết ghé vào gần hắn, hết như gối đầu sát cạnh bên nhau, biểu hiện vô cùng thân thiết.

Tinh Quân chẳng có phản ứng gì, trong khi Mặc Thừa Phong lại sợ tới mức nhảy dựng lên.

Lúc trước, Hắc Tuyết ẩn giấu bên trong cơ thể Hứa Thâm, khí tức hoàn toàn bí mật, đến mức ngay cả lão cũng không cảm nhận được chuyện Hứa Thâm có mang theo một con khur bên người, còn là khur cấp A nữa.

“Em đi tới thử xem.” Hứa Thâm giao viên châu màu đen nọ cho Hắc Tuyết.

Hắc Tuyết dùng mái tóc nâng nó lên, ở bên trong mái tóc của cô, viên châu màu đen nọ lại phát ra quang mang màu vàng.

Hắc Tuyết nghi hoặc nhìn Hứa Thâm: “Cho em sao? Nhưng ngay cả ca ca cũng thất bại rồi, em có thể làm được hay không?”

“Hãy tin tưởng chính mình.” Hứa Thâm khích lệ.

Hắc Tuyết thấy Hứa Thâm nói như vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ: “Nếu ca ca đã tin tưởng em, em sẽ thử xem sao.”

Nói xong, mái tóc của cô ấy quấn quanh bên trên hạt châu màu vàng, kim quang lại xuất hiện, bao phủ hoàn toàn thân thể.

Hứa Thâm chợt phát hiện hắn đã bị ngăn cách bên ngoài, cũng lập tức ở bên cạnh lặng lẽ bảo hộ cô ấy.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nửa giờ sau, Hứa Thâm chợt mở miệng hỏi Tinh Quân và Mặc Thừa Phong: “Lúc trước, mỗi lần tôi thí luyện mất bao lâu?”

“Hình như chỉ mất chừng mười phút.” Tinh Quân nói.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, xem ra thời gian thời gian thí luyện trùng khớp với thời gian bên ngoài Mộ Thần Bình [1].

[1] : Ban đầu nơi này có tên là Mộ Thần Bình, bây giờ lại thấy tác viết là Nhà Thần Bình...

Đến đây, Hứa Thâm lại có chút ngoài ý muốn, Hắc Tuyết có thể kiên trì được tới nửa giờ, chẳng lẽ cô ấy thật sự có thể nhận được thần binh tán thành?

Trong nháy mắt, lại qua chừng một canh giờ nữa.

Thời gian càng lâu, quang mang trong mắt Hứa Thâm càng sáng.

Bỗng nhiên, kim quang chợt nở rộ, vô cùng chói mắt, nhưng ngay sau đó, đã cấp tốc co rút lại.

Gần như cùng thời điểm ấy, Hứa Thâm chợt phát hiện viên hạt châu màu vàng kia vừa chuyển động, nó được khảm lên trán Hắc Tuyết, giống như con mắt thứ ba, và vẫn giữ nguyên màu vàng.

“Em được nó thừa nhận rồi?” Hứa Thâm vừa mừng vừa sợ, còn có chút khó mà tin nổi.

Hắc Tuyết mở mắt, bên trong đôi mắt lộ ra một chút mê man, nhưng rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, cười hì hì nói: “Ca ca, em thật sự thành công rồi.”

“Em đã thông qua như thế nào?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Rõ ràng hắn đã thử cả ba lượt vẫn thất bại, vậy mà Hắc Tuyết chỉ đi vào một lần đã xong rồi?

Loại tình huống này thực sự có chút khoa trương.

“Là khi em đi vào, đã chạm phải một tầng sương mù dày đặc, nhưng rất may mắn, em lại gặp được một tiểu thiên sứ đáng yêu, cô ấy chỉ dẫn phương hướng cho em. Lần theo phương hướng mà cô ấy chỉ, em lại nhìn thấy ba cô gái khác. Các cô ấy bảo em mua hoa, nhưng muốn mua hoa cần phải trả bằng sinh mệnh lực...” Hắc Tuyết vô cùng vui vẻ phấn chấn mà từ từ kể lại cho Hứa Thâm nghe: “Một đóa hoa tương đương với năm trăm năm sinh mệnh lực, em mua tất cả. Sau đó, các cô ấy thương nghị một hồi mới tiếp tục chỉ đường cho em, bảo em

bước ra con sông thời gian bên kia, đi bắt một con cá có 108 miếng vảy trên người.”

“Sau đó, em đi theo hướng mà các cô ấy chỉ dẫn, liền nhìn thấy một con sông có thật nhiều màu sắc rực rỡ. Trong con sông nọ có thật là nhiều cá, em lập tức dùng mái tóc quấn quanh, tóm lấy chúng nó, lại đếm và phân biệt rõ từng con từng con một, cuối cùng con cá kia cũng bị em tìm được rồi.”

“Chờ đến khi em bắt được con cá nọ từ dưới sông lên, toàn bộ sương mù dày đặc chung quanh đều biến mất, và em nhận được nó rồi.”

“Chỉ như vậy thôi sao?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc, quá trình này quá mức thuận lợi rồi, vậy những con quái vật kia đâu?

Chẳng lẽ bên trong năm hình thể dạng bóng ma kia lại có một con là tiểu thiên sứ trong miệng Hắc Tuyết?

Và bởi vì vận khí của hắn quá kém mới không gặp được đôi phương?

Hoặc... Hắc Tuyết đã coi con quái vật kia là tiểu thiên sứ rồi?

Hứa Thâm lại nhìn đáng vẻ vui sướng phấn chấn của Hắc Tuyết, trong lòng hắn cũng trở nên thoải mái hơn nhiều, mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả tốt là được.

“Em nói mình mua hoa cần phải dùng tới sinh mệnh lực, vậy hiện tại sinh mệnh lực của em còn dư lại bao nhiêu?” Hứa Thâm có chút lo lắng hỏi Hắc Tuyết.

“Vẫn như lúc trước thôi.” Hắc Tuyết cười hì hì nói: “Em có thể hấp thu sinh mệnh lực từ nơi khác, cho nên với em, sinh mệnh lực vốn là hàng miễn phí, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Nói như vậy, chẳng phải em có thể vĩnh sinh rồi?” Hứa Thâm không nhịn được mở miệng hỏi.

“Cũng có thể nói như vậy.” Hắc Tuyết trả lời: “Chỉ cần em không bị giết chết, thì khẳng định là sẽ không chết.”

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì...

Hóa ra trong khi hấn không quá mức chú ý, cô bé luôn đi theo bên cạnh hấn đã trở nên quá mức lợi hại như vậy rồi.

Vĩnh sinh, đây là thứ mà biết bao nhiêu người vẫn tha thiết ước mơ...

Ngay cả Hứa Thâm, tuổi thọ của hấn cũng có hạn.

Nghĩa là sau khi Niết Bàn thành quân vương, bọn họ sẽ già cả, sinh mệnh lực sẽ dần dần trôi qua, mà sinh mệnh lực lại là thứ vô cùng khó để bổ sung lại, nhưng Hắc Tuyết đã có năng lực đặc thù để bổ sung rồi.

Nếu nói khảo nghiệm cô bé bán hoa kia là cửa thứ hai, có lẽ chỉ một mình Hắc Tuyết mới có thể dễ dàng thông qua như vậy.

Về phần khảo nghiệm tìm cá cuối cùng, nếu người tham gia thí luyện không phải Hắc Tuyết với mái tóc có khả năng quần quanh và tóm lấy tất cả những con cá bên dưới rồi mang lên đếm số, mà đổi lại thành một năng lực giả khác, phỏng chừng bọn họ cũng chỉ có thể nhìn đồng cá bên dưới mà than thở thôi.

Đủ loại trùng hợp đã khiến cho Hắc Tuyết có thể nhận được kiện thần binh này tán thành.

Hứa Thâm lại phân phó Hắc Tuyết trở lại trên người mình, chuyển qua kết nối với cô ấy thông qua phương thức truyền âm, hấn muốn hỏi hiệu quả của kiện thần binh.

“Kiện thần binh này có tên là Đề Mễ Na, nó có thể giúp em khám phá được hết thấy những thứ hư vọng [2], thậm chí còn có thể quan sát dòng chảy của thời gian. Nếu có người nắm giữ năng lực nguyên rửa, em cũng có thể nhìn thấy sợi dây liên kết của loại nguyên rửa nọ, sau đó chặt đứt nguyên rửa. Ừm... em cũng có thể nhìn thấy một chút thứ không thể nhìn thấy hay cảm nhận được [3].”

[2] : vô căn cứ, giả dối, hư ảo...

[3] : nguyên văn 不 窺见 , từ khuy kiến ở đây vừa chỉ là nhìn thấy vừa có nghĩa là cảm nhận.

Chương 979: Tuyệt Đồi Không Thể Dừng 'Vận Cút Chó' Để Hình Dung!!!

Hắc Tuyết lập tức nói ra toàn bộ tác dụng của thần binh, không chút giấu giếm.

Hứa Thâm có vẻ đắm chiêu, xem ra thí luyện của thần binh cũng có chút liên quan với năng lực của bản thân.

Cái đĩa của hắn là loại hình phòng ngự, bởi vậy thí luyện sẽ rơi vào dạng ngăn cản công kích, tương đương với nó muốn thí luyện năng lực phòng ngự của hắn.

Mà món thần binh này ẩn chứa sương mù ở khắp nơi, khi xuyên qua sương mù lại trông thấy quái vật và thiên sứ, thậm chí còn phải bắt được chính xác một con cá bên trong dòng sông thời gian, mới đủ khả năng thông qua khảo nghiệm... Hết thấy những nội dung này đều cần khả năng quan sát rất mạnh.

“Em thấy ở trong óc Tiểu Ngưu Ngưu có một viên đậu tằm, đó là bộ não của nó sao?” Hắc Tuyết tò mò hỏi.

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, trong lòng lại có chút kinh ngạc, Hắc Tuyết có thể nhìn thấy kiện bảo vật trong óc người đầu trâu kia?

Tuy bọn họ đang ở bên trong biển khư, mà tự người đầu trâu cũng từng nói rồi, tự bạo ở nơi này sẽ làm bại lộ con bài chưa lật của gã, nhưng lúc này... rõ ràng thứ vật phẩm kia đang được giấu ở trong não của người đầu trâu, căn bản không thể nào nhìn thấy được, vậy mà Hắc Tuyết vẫn có thể nhìn thấy?

Chẳng lẽ... chờ đến lúc bọn họ rời khỏi nơi này, cô ấy cũng có thể nhìn thấy Mai Phù?

“Cô ta đã nắm giữa kiện thần binh kia rồi?” Tinh Quân không nhịn được lập tức mở miệng dò hỏi Hứa Thâm, dù đã nhìn thấy kiện thần binh được khảm vào trong trán của Hắc Tuyết, nhưng chung quy lại, gã vẫn muốn được nghe đáp án.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nói: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi tìm nào.”

Tinh Quân và Mặc Thừa Phong đều đưa mắt nhìn nhau, con khur kia đã nắm giữ kiện thần binh nọ, mà cô ta lại tỏ vẻ lưu luyến không muốn xa rời Hứa Thâm như thế, chẳng hóa ra kiện thần binh nọ cũng bị Hứa Thâm nắm giữ rồi sao?

Trong lòng Mặc Thừa Phong vô cùng phẫn nộ, nhưng mặt ngoài lại lộ ra nụ cười, nói với Hứa Thâm: “Lúc trước đúng là tôi có mắt như mù, đã đắc tội quá rồi, còn mong cậu lượng thứ.”

Hứa Thâm nhìn lão một cái, nói: “Không có gì, ông tiếp tục dẫn đường đi.”

Mặc Thừa Phong cười gật đầu, biểu hiện cực kỳ vui vẻ.

Tinh Quân thấy đôi phương bắt đầu lấy lòng Hứa Thâm, trong lòng âm thầm cảm thán, nhưng đồng thời cũng ngấm ngấm ôm ấp một tia mong đợi, không biết gã có thể tìm được một kiện thần binh thuộc về chính mình hay không?

Rất nhanh, mấy người bọn họ lại đặt chân ra bên ngoài Khu An Toàn, bắt đầu tìm tòi.

Mặc Thừa Phong đi ở phía trước chỉ dẫn, dọc theo hai bên đường, Hứa Thâm vừa đi vừa ngừng, cứ cách mỗi một đoạn đường, hắn lại phân phó để bọn họ đi tìm kiếm chung quanh, che giấu chuyện hắn có thể trực tiếp nhìn thấy thần binh hoàn hảo.

Tuy Hứa Thâm cũng không biết vì sao hắn lại có thể nhìn thấy những loại quang mang màu vàng lợt này, nhưng theo như suy đoán, chuyện này rất có khả năng sẽ liên quan trực tiếp tới đôi mắt khác thường của hắn.

Thậm chí hắn còn có loại cảm giác, đôi mắt này của hắn là thứ chuyên môn dùng để nhìn trộm Thần.

Theo quá trình cố ý mà làm như vô tình tìm kiếm quang mang màu vàng lợt, Hứa Thâm lại nhìn thấy một kiện thần binh khác, nhưng lần này hắn không có trực tiếp nhặt nó lên, nếu không bản thân mình vừa đi đến nơi này lại liên tiếp tìm được ba kiện thần binh hoàn hảo, chẳng phải quá mức đáng ngờ rồi sao?

Tuyệt đối không thể dùng vận cút chó để hình dung nữa rồi.

Lỡ như bọn họ lén lút nói tình huống của hắn cho Linh Chủ, khẳng định là Hứa Thâm khó tránh khỏi sẽ phát sinh một hồi ác chiến với đối phương rồi.

Mà cũng đúng thôi, đổi lại là hắn làm Linh Chủ, hắn cũng sẽ ra tay trực tiếp cưỡng ép một người như vậy, làm con chó nhỏ dò đường cho mình.

Hứa Thâm lặng lẽ ghi nhớ vị trí của món thần binh kia, để lại một chút dấu hiệu mơ hồ, sau đó lại cùng đám người Mặc Thừa Phong tiếp tục đi tìm kiếm.

Sau khi dần dần rời xa Khu An Toàn, tốc độ bước đi của Mặc Thừa Phong càng ngày càng chậm, lộ vẻ sợ hãi rụt rè.

Hứa Thâm nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của lão, lại có chút không kiên nhẫn, nói: “Không phải ông đã từng thăm dò qua nơi này rồi sao? Sợ như vậy làm gì?”

Mặc Thừa Phong thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã nhớ lại chuyện Hứa Thâm biết được trí nhớ trong đầu mình, lão có vẻ bình tĩnh, rồi cười khỏ nói: “Có một vài con khur sẽ đi xung quanh nơi này tìm tòi, mà phát sinh xung đột cùng khur ở nơi đây rất nguy hiểm, dễ dàng kích hoạt quy tắc của một vài thần binh. Nếu bị thần binh công kích, bản thân chúng ta cũng rất nguy hiểm.”

“Đi nhanh một chút đi.” Hứa Thâm không thèm nghe lão lấy cớ, hướng chỉ suốt cả chặng đường này, Tinh Quân vẫn luôn bói toán phán đoán hung cát, một khi có khur tới gần, hoặc tiếp tục tiến về phía trước có thể gặp được khur, khẳng định là Tinh Quân có thể nhận được nhắc nhở từ bói toán.

Mặc Thừa Phong lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại âm thầm nảy sinh ác độc.

Đi dọc theo đoạn đường này, Hứa Thâm đã đánh dấu được bảy, tám vị trí của thần binh rồi, trong lòng có chút kích động.

Đây chính là bảy, tám kiện thần binh đó nha!

Với hắn, khu Mộ Thần Binh này thực sự là một cái kho báu khổng lồ.

“Ừm?” Chờ tới khi cả nhóm đi đến một nơi nào đó, bỗng nhiên về mặt Tinh Quân khẽ động.

“Làm sao vậy?” Hứa Thâm và Mặc Thừa Phong đồng thời nhìn qua.

Tinh Quân mang theo sắc mặt nghi hoặc, nói: “Vừa rồi bói toán có chút dao động, tựa như nơi này có ẩn giấu nguy hiểm, nhưng lại không giống như nguy hiểm.”

Hứa Thâm không hề thả lỏng cảnh giác, nói: “Anh lại bói toán thêm một lần nữa nhìn xem.”

Tinh Quân lập tức bói toán thêm một lần nữa, chợt phát hiện tình huống vẫn giống hệt vừa rồi, trong lòng không khỏi kỳ quái nói: “Giống như ở nơi này thực sự ẩn giấu cái gì đó, nhưng không phải quá mức nguy hiểm.”

“Có thể là thần binh hay không?” Mặc Thừa Phong dò hỏi.

Tinh Quân suy nghĩ một lát, lại quyết định thay đổi mục tiêu của bói toán, lần này khur lực cũng nhanh chóng biến hóa theo. Tiếp đó, gã có chút hưng phấn, nói: “Đúng vậy, là thần binh, nơi này có thần binh!”

Hứa Thâm không khỏi cảm thấy khá là kinh ngạc.

Đúng vậy, đúng là nơi này có Thần binh, bởi vì theo những gì hần quan sát được, thì có một mảnh quang mang màu vàng lợt đang nằm ngay phía trước, nhưng lần này, Tinh Quân còn có thể bói toán đến thần binh, ngược lại đã làm Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Có lẽ kiện thần binh này có chút khác biệt.

Chương 980: Bấy Rập!

Hứa Thâm nói ngay: “Vậy chúng ta tìm kiếm quanh đây xem.”

Tinh Quân nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thâm, lập tức kinh ngạc nói: “Cậu lại có thể bình tĩnh như vậy?”

“Bởi vì tôi có rồi.” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân im lặng, coi như có chút ghen lời vì câu khoe khoang ấy của Hứa Thâm, Mặc Thừa Phong cũng nở nụ cười, lập tức bắt tay vào tìm kiếm khu vực xung quanh cùng Tinh Quân.

Dần dần... phạm vi tìm tòi từ từ được mở rộng, Hứa Thâm chỉ huy Mặc Thừa Phong đi về phía có ẩn chứa quang mang màu vàng lợt nọ tìm kiếm, để cho lão phụ trách khu vực bên kia.

Mặc Thừa Phong có vẻ khá sững sốt, nhưng sau khi lên tiếng đồng ý, lão cũng bình tĩnh đi qua bên đó tìm.

Hứa Thâm và Tinh Quân lại đi qua hai nơi khác tìm kiếm, nhưng ánh mắt của hắn lại một mực rơi trên người Mặc Thừa Phong, chờ đợi lão tìm được thần binh.

Lại nói, những khu vực khác không hề có quang mang màu vàng lợt kia, có tìm kiếm cũng là vô dụng, lãng phí hơi sức.

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đặt toàn bộ tâm tư lên người Mặc Thừa Phong, trong quá trình không ngừng tìm kiếm, Hứa Thâm cũng chậm rãi nhìn ra một vài điểm khá kỳ quái.

Đó là khi Mặc Thừa Phong đi qua tìm kiếm ở khu vực bên kia, rõ ràng lão có đá lặn một đồng hải cốt gần đó, coi như tìm kiếm cực kỳ cẩn thận và chậm rãi, nhưng hết lần này tới lần khác, lão lại đi vòng qua vị trí của món thần binh kia.

Hồi lâu sau, mãi cho đến khi tất cả khu vực nọ đều được lật ngược lên, tìm kiếm một lần, Mặc Thừa Phong mới xoay người đi vòng trở về, nói với Hứa Thâm: “Không tìm được.”

Hứa Thâm có chút ghen lời không biết nên nói gì. Đúng là hắn thực sự không biết đối phương đã cảm nhận được điều gì đó, hay là vận khí thật sự kém quá mức, bởi vì rõ ràng là lão đã cẩn thận tìm kiếm tất cả khu vực bên kia rồi, nhưng hết lần này tới lần khác đều bỏ sót vị trí của món thần binh nọ.

“Ông lại cẩn thận tìm một lần nữa xem.” Hứa Thâm nhíu mày nói: “Tôi đã đi tìm khu vực bên này rồi, không có.”

Tinh Quân cũng xoay người quay về, lắc đầu nói: “Bên phía tôi cũng không có.”

“Chỗ tôi cũng không có, tôi đã cẩn thận đi tìm rồi.” Mặc Thừa Phong vội vàng nói.

Hứa Thâm tức giận hỏi: “Ông dám khẳng định là bản thân đã tìm tòi cẩn thận từng tấc đất rồi?”

Mặc Thừa Phong vội vàng kêu oan, nói: “Tôi tuyệt đối không có lười biếng, chắc chắn đã tìm khắp mọi nơi rồi.”

Hứa Thâm khẽ nhú mày, nhìn kỹ Mặc Thừa Phong vài cái, mới nói với Tinh Quân: “Anh có thể dùng bói toán định vị kiện thần binh kia không?”

“Để tôi thử xem.” Tinh Quân phát động năng lực. Rất nhanh, gã lại lắc đầu nói: “Không thể phán đoán, thần binh gây ra ảnh hưởng quá lớn đối với năng lực của tôi.”

Hứa Thâm thấy vậy, đành phải nói: “Vậy anh đi qua khu vực ông ta vừa tìm kiếm đi, tìm kỹ lại một lần xem sao.”

Mặc Thừa Phong cười khỏ nói: “Tôi thật sự không có lười biếng.”

Hứa Thâm bày ra dáng vẻ không tin, lười nghe lão giải thích.

Tinh Quân trừng mắt nhìn Mặc Thừa Phong một cái, nói: “Đã đến nước này rồi, cần gì ông phải giở thủ đoạn dối trá như vậy? Thật là... chỉ biết làm chậm trễ thời gian.”

Nói xong, gã lập tức đi qua khu vực của Mặc Thừa Phong lúc trước, bắt đầu cẩn thận tìm tòi.

Hứa Thâm nói với Mặc Thừa Phong: “Ông cũng đi qua xem, hai người cùng tìm.”

Sắc mặt Mặc Thừa Phong đầy vẻ khó coi: “Cậu thật sự không tin tôi sao?”

“Không tin.”

Mặc Thừa Phong bày ra vẻ mặt vừa gặp phải đả kích, trực tiếp nghẹn lời, sau đó chỉ có thể rầu rĩ mà đi theo phía sau Tinh Quân.

Tinh Quân tìm tòi cực kỳ cẩn thận, không bao lâu sau, gã đã tìm được vị trí của kiện thần binh kia rồi, mà Mặc Thừa Phong đi theo phía sau gã, cũng đang tìm tòi cẩn thận.

Rất nhanh, Mặc Thừa Phong đã dẫn đầu tìm được kiện thần binh kia rồi.

“Tìm được rồi!” Mặc Thừa Phong hưng phấn nói. Lão cầm thần binh trong tay, vẻ mặt đầy kích động.

Hứa Thâm nhanh chóng đi qua, nói: “Cho tôi xem.”

Mặc Thừa Phong phục hồi lại tinh thần, vẽ kích động trên mặt lập tức biến thành thống khổ, nhưng chỉ chợt lóe mà qua. Ngay sau đó, lão lại vô cùng lưu luyến mà đưa món thần binh trong tay cho Hứa Thâm.

Kiện thần binh này có vẻ ngoài là một căn phòng, Hứa Thâm có chút tò mò, loại thần binh được thiết kế theo dáng vẻ này sẽ có tác dụng gì đây?

Thần binh vừa rơi vào trong tay hắn, kim quang nồng đậm đã hiện lên. Rồi ngay sau đó, một thứ lực hút mạnh mẽ bao phủ trên người Hứa Thâm.

Cũng ngay tại thời điểm đó, Hứa Thâm lập tức nhìn thấy vẻ lưu luyến không muốn xa rời lúc này, đã tan biến trên gương mặt Mặc Thừa Phong, ngược lại khóe miệng lão hiện ra một nụ cười lạnh.

Trong lòng Hứa Thâm thầm run rẩy, nhưng hắn thực sự không kịp phản ứng, thân thể đã bị hút vào bên trong một nơi nào đó chứa đầy kim quang lấp lánh rồi.

Có vẻ như nơi này là một tòa thần điện nguy nga, cao ngất huy hoàng, trang trọng và nghiêm túc. Khu vực bên trong thần điện cực kỳ trống trải, mà không trung phía bên ngoài thần điện lại có màu nâu đậm.

Cùng lúc đó, Hứa Thâm còn có thể nhìn thấy Mặc Thừa Phong đã hóa thành người khổng lồ, đang đứng bên ngoài thần điện.

Nhưng có vẻ như phía trên thần điện cũng tồn tại một quãng sáng nào đó, có tác dụng như vòm trời, ngăn cách thần điện và thế giới bên ngoài.

Hứa Thâm khẽ nhăn mày, hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Rõ ràng nơi này là địa điểm thí luyện của thần binh mà?

Nhưng lần này ở bên trong thí luyện, hắn lại có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, ngược lại có chút bất bình thường.

Lúc này, Hứa Thâm lại nhìn thấy Mặc Thừa Phong đi tới, nhặt tòa thần điện đó lên.

Tinh Quân đang đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, lập tức hỏi Mặc Thừa Phong: “Ông vừa làm cái gì đó?”

“Không muốn chết thì bớt nói mấy câu vô nghĩa đó đi.” Lúc này, Mặc Thừa Phong đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị ban đầu, lão liếc nhìn Tinh Quân một cái, rồi nhanh chóng đi về một hướng khác.

Tinh Quân cảm nhận được tình huống không thích hợp, vội vàng nói: “Hứa Thâm, cậu có thể nghe được hay không? Mau trở lại đi!”

Hứa Thâm có thể nghe được, hắn trực tiếp nhảy về phía quang sáng bên trên, đáng tiếc, lại bị nó ngăn cản, rồi bắn ngược trở về.

Quang sáng này bao trùm toàn bộ thần điện.

Hứa Thâm nhìn thấy Mặc Thừa Phong trực tiếp lộ ra bản tính, trong lòng cũng ý thức được rất có thể món thần binh này chính là bẫy rập.

Chương 981: Lại Một Tên Xui Xẻo!!!

Hơn nữa, rõ ràng là lúc trước đối phương vẫn một mực tránh né, không chịu đi qua tìm kiếm vị trí của thần binh này... Chẳng lẽ lão đã sớm chờ đợi cho hắn tự mình đi qua nhặt lấy nó?

Nhưng trong đoạn ký ức mà Hạ Thông quan sát được, hoàn toàn không có trí nhớ về khu vực này. Chẳng lẽ Hạ Thông đã phản bội hắn?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, hắn lập tức quát khê: “Hạ Thông!”

Một bóng dáng trong suốt nhanh chóng xuất hiện bên người, Hạ Thông nhìn thấy Hứa Thâm đang tức giận, cũng sững sờ hỏi: “Hứa Thâm?”

“Anh đang che giấu tôi điều gì?” Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào gã.

Hạ Thông nhìn quanh bốn phía, lập tức hiểu được ý tứ trong câu nói của Hứa Thâm, nhưng bản thân cũng vô cùng kinh ngạc với chuyện này mà: “Tôi... tôi thực sự không có giấu giếm gì cậu cả, cậu đừng hiểu lầm. Tôi tuyệt đối không có ý

giấu giếm cậu. Bởi vì ở trong ký ức của lão già kia vốn không có thứ này!”

Hứa Thâm chăm chú nhìn gã, chột nhứ mày.

Đúng vậy, hắn bị vây ở chỗ này, tương đương với bản thân Hạ Thông cũng bị vây ở chỗ này, đúng là gã không cần phải giấu giếm hắn.

Chẳng lẽ nói... chính lão già kia đã che giấu trí nhớ của chính mình?

Khoan đã.

Đột nhiên Hứa Thâm nghĩ đến điều gì đó, con ngươi khẽ co rút lại.

Lúc này, Mặc Thừa Phong đang cảm thần điện vừa đi vừa cúi đầu, vẻ mặt đầy ung dung, đắc ý, cười nói: “Có phải cậu cho rằng vị quân vương kia đã phản bội mình hay không? Nhưng mà đến lúc này, hắn là cậu cũng nhanh chóng tỉnh táo lại rồi. Có phải cậu đã quên chuyện gì rồi không nhỉ? Đúng vậy, năng lực của tôi chính là dời đi nha. Chuyện đó, tôi hoàn toàn không có lừa gạt cậu đâu.”

Sắc mặt Hứa Thâm càng ngày càng âm trầm.

Hắn đã hiểu được mọi chuyện rồi.

Là trước đây, dưới tình huống bị áp chế, hắn đã để cho Hạ Thông đi rình mò trí nhớ của lão già này, nhưng hắn thực sự không thể ngờ nổi, Mặc Thừa Phong đã bị áp chế đến mức đó rồi, mà vẫn còn có thể phát động năng lực.

Hơn nữa, loại năng lực mà lão lựa chọn dời đi, chính là của Hạ Thông.

Nghĩa là lão dùng năng lực đó để lấy được ký ức của Hạ Thông trước, sau đó lại làm giả một đoạn trí nhớ khác trong ký ức của Hạ Thông.

Khó trách lúc ấy hắn lại phải chờ đợi lâu như vậy, Hạ Thông mới có thể giao cho hắn đoạn ký ức đã xem xong của Mặc Thừa Phong.

Hắn vốn cho rằng thời gian lâu là do trí nhớ quá dài, hoá ra lại là ký ức đã chuyển qua chuyển lại nhiều lần mới lâu như vậy.

Sau khi hiểu được bản thân đã bị đối phương từ từ cho vào tròng rồi, Hứa Thâm cũng chỉ có thể ném thiết thòi, và sâu sắc ghi nhớ bài học lần này.

Hắn không tiếp tục để ý tới những lời châm chọc, khiêu khích của Mặc Thừa Phong ở bên ngoài nữa, mà bắt đầu chuyển sự chú ý qua đánh giá khung cảnh xung quanh.

Chỉ nghĩ là đủ hiểu, Mặc Thừa Phong có thể chịu đựng đến tận bây giờ mới chịu lộ ra bộ mặt thật, có thể thấy được thần diện này tuyệt không giống bình thường.

Khảng định là lão cho rằng nơi này có thể tuyệt đối vây khốn hắn, hoặc là diệt trừ được hắn, mới ra tay hành động.

Dù sao cơ hội lật bàn như vậy cũng chỉ có một lần.

Trước mắt hắn là quảng trường rộng rãi vô cùng ở bên ngoài thần điện, mà ngoại trừ một mảnh kim quang lấp lánh tới chói mắt, ở bên trong thần điện còn có một pho tượng quý dị đang đứng sừng sững phía trên điện thờ.

Pho tượng này rất kỳ lạ, với nửa bên là khuôn mặt của một gã đàn ông dữ tợn, và nửa bên còn lại là khuôn mặt của một người phụ nữ hiền lành dịu dàng.

Hai bên hoàn toàn tương phản với nhau, thậm chí còn đối lập về giới tính, lại được chấp vá vào cùng một chỗ.

Ngoài ra, phía trên bộ thân thể nọ còn có mấy chục cánh tay, từ nách kéo dài tới hết lưng.

Chưa hết, cấu tạo của nửa người dưới lại càng thêm dữ tợn xấu xí. Toàn bộ phần bên dưới là một đồng xúc tu giống hệt dây leo, đang ở trong trạng thái đan xen chằng chịt mà quấn quanh với nhau vào cùng một chỗ.

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm đang chăm chú quan sát pho tượng nọ, như thể là ảo giác, bởi vì pho tượng kia lại đang biến hóa, từ gương mặt vốn được làm bằng đá lại nhanh chóng biến thành máu thịt, rồi khẽ nhúc nhích...

Nửa bên mặt đàn ông dữ tợn nọ, lập tức lộ ra một nụ cười quỷ dị, mà nửa bên mặt phụ nữ kia cũng lộ ra nụ cười dịu dàng thiện ý, tựa như muốn mở lời mời hắn tiến vào.

Từ trên người Hứa Thâm trào dâng từng cơn quỷ dị và hàn ý, pho tượng này tuyệt đối có vấn đề.

“Lại một tên xui xẻo.” Lúc này, một giọng nói truyền đến từ chính pho tượng bên trong thần điện kia.

Hứa Thâm vô cùng sợ hãi pha lẫn kinh ngạc, hắn lập tức nhìn xuống, lại bắt gặp một bóng người tóc tai bù xù vừa chậm rãi đi ra từ phía sau một nhánh xúc tu phía dưới pho tượng nọ.

Ngay khi Hứa Thâm nhìn thấy đối phương, hắn lại rơi vào sửng sốt, vì đối phương tuyệt đối không phải pho tượng kia hiển linh, mà là một vị quân vương giống hắn.

Nghĩ đến lời nói của đối phương, Hứa Thâm vội vàng hỏi: “Anh cũng là người bị vây ở chỗ này?”

“Bằng không thì sao chứ?” Đối phương hừ nhẹ một tiếng, rồi chậm rì rì đi ra bậc thang phía trước pho tượng kia, ngồi xuống, nói: “Đã hơn ba trăm năm rồi, rốt cuộc cũng có người đến đây ở cùng tôi, xem ra cậu đã bị người ta hãm hại.”

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lên mảnh màn trời trên đỉnh tòa cung điện.

Lúc này, Mặc Thừa Phong còn đang mừng thầm, đặc ý dào dạt mà kể lại cho hắn nghe chuyện lão đã dời đi trí nhớ của Hạ Thông như thế nào, rồi lại làm như thế nào để từng bước từng bước dẫn dụ hắn tiến vào cạm bẫy này.

Lão còn nói nếu không phải bản thân nhìn thấy Hắc Tuyệt cũng nhận được thần binh tán thành, khẳng định là lão còn không định ra tay sớm đến thế, mà đang tính toán lại kiên nhẫn chịu đựng thêm một đoạn thời gian nữa, coi như làm cho màn trình diễn này càng thêm chân thật.

“Anh đã ở bên trong này hơn ba trăm năm rồi?” Hứa Thâm nhíu mày, lại chăm chú nhìn đối phương: “Vậy anh có biết nên làm như thế nào để đi ra ngoài hay không?”

Bóng người tóc tai bù xù nọ lập tức dùng hai tay vén phần tóc đang lòa xòa trước trán, để lộ ra một gương mặt tuấn tú. Gã nhìn kỹ Hứa Thâm vài lần, chợt nhẹ nhàng nở nụ cười: “Nhìn gương mặt của cậu, cũng giống một tên xui xẻo đó, nhưng mà, Mặc Thừa Phong lại không thể trực tiếp giết chết cậu, chỉ có

thể lừa cậu đến nơi đây... Chẳng lẽ cậu chính là quân chủ của hội nghị?”

Chương 982: Nguyên Chủ!

Hứa Thâm nói: “Anh có ý gì? Chẳng lẽ nếu không phải là quân chủ, thì không thể độ sức chính diện cùng lão già đó sao?”

“Cũng có thể hiểu là như thế.” Thanh niên nọ khẽ cười nói: “Năng lực của lão là dời đi, cho nên mặc kệ cậu nắm giữ loại năng lực, đều sẽ bị lão dời đi. Lão sẽ nhận được năng lực của cậu mà bản thân cậu lại mất đi năng lực của mình. Nói vậy là đủ biết rồi, trong đám quân vương bình thường, ai có thể địch lại được? Trừ phi đối phương nắm giữ một loại năng lực nào đó càng thêm xảo quyết quỷ dị hơn lão, nhưng tôi thực sự chẳng nghĩ ra được mấy loại năng lực như vậy.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, nói: “Dựa theo cách nói của anh, chẳng lẽ anh là quân chủ?”

Thanh niên cười nói: “Tôi đã bị vây khốn tại nơi này quá lâu, bây giờ còn ngồi tại vị trí đó hay đã rớt xuống rồi cùng chẳng thể nói rõ được. Nhìn dáng vẻ của cậu, có vẻ cậu còn chưa phải quân chủ, là chưa kịp gia nhập vào hội nghị, hay là năng lực của cậu vừa vặn khắc chế lão già kia?”

Hứa Thâm có chút giật mình, thanh niên trước mắt này lại là quân chủ?

Là một tồn tại giống Linh Chủ kia sao?

Nói vậy, ở bên trong vùng đất cấm kỵ này lại có tới hai vị quân chủ?

“Anh có biết Linh Chủ không?” Hứa Thâm hỏi.

“Linh Chủ? Chưa từng nghe nói tới.” Thanh niên nọ lắc đầu.

Hứa Thâm lại hỏi: “Ngục Chủ thì sao?”

“Ngục Chủ ư?” Hào quang chột lóe trong đôi mắt thanh niên kia, gã lập tức đứng dậy nói: “Cậu lại biết về tên đó, chẳng lẽ hai người đã từng giao thủ rồi?”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, người này biết Ngục Chủ nhưng lại không biết Linh Chủ, xem ra thời gian Linh Chủ gia nhập hội nghị muộn hơn người trước mắt này.

“Hiện giờ tên Ngục Chủ kia có còn sống hay không?” Thanh niên nọ tò mò hỏi.

Hứa Thâm gật gật đầu: “Đương nhiên là còn sống rồi. Xin hỏi, nên xưng hô với anh như thế nào?”

“Xưng hô sao?” Thanh niên nọ có chút hoảng hốt.

Suốt mấy trăm năm qua, gã chỉ có một mình lẻ loi ở nơi này, và... tên gọi thực sự là một cái gì đó rất xa xôi.

Ở bên trong thế giới thần điện này, chỉ có yên tĩnh đến tuyệt đối, mỗi một bước chân đều giống như đang thăm dò.

“Danh hiệu trước kia của tôi... Bọn họ đều gọi tôi là Nguyên Chủ.” Thanh niên nọ có vẻ hồi ức nói.

“Nguyên Chủ?” Hứa Thâm sững sốt, là Nguyên Chủ trong cụm từ vật quy nguyên chủ sao?

“Ở thời điểm tôi vừa mới tiến vào hội nghị, Ngục Chủ đã có mặt ở trong đó rồi. Nghe nói tên kia chính là kẻ sống lâu nhất, đã được hơn một ngàn năm, nhưng đáng tiếc chính là, kể cả khi sống lâu đến vậy, hắn vẫn chỉ là quân chủ thứ hai đếm ngược từ dưới lên, không thể so sánh được với tôi.”

Thanh niên nói đến đoạn này, trong ánh mắt chợt lộ ra một tia kiêu ngạo và vui vẻ.

“Đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên sao?” Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động: “Vậy còn anh, xếp thứ mấy?”

“Đương nhiên là thứ hai từ trên xuống dưới rồi.” Nguyên Chủ khẽ cười nói: “Người đứng thứ nhất chính là người đàn bà quái vật kia. Cũng không biết hiện tại cô ta có còn sống hay không? Danh hiệu của cô ta là Mệnh Chủ. Cậu có từng nhìn thấy hoặc nghe ai nói tới cô ta hay không?”

“Mệnh Chủ?” Hứa Thâm sững sốt, hắn chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Ở trong ký ức của Chu Duệ không có đối phương, bao gồm của Nguyên Chủ trước mắt này nữa, nghĩa là ở thời điểm hiện

tại, cả hai người bọn họ đều bị xóa tên khỏi năm vị quân chủ rồi.

Hiện giờ vị quân chủ mạnh nhất chính là Linh Chủ kia.

Nhưng nói ra chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trên thực tế tồn tại cấp quân chủ vốn không chỉ có duy nhất năm vị kia. Nguyên Chủ trước mắt cùng vị Mệnh Chủ vừa được nhắc tên đều là người đã từng ngồi trên ghế quân chủ, nhưng bọn họ lại mất đi vị trí của mình vì vài lý do bất khả kháng nào đó, và hoặc là trực tiếp ngã xuống, hoặc là bị vây khốn ở một nơi nào đó như vị Nguyên Chủ trước mắt hắn đây.

“Chưa từng nghe qua.” Hứa Thâm lắc đầu, nói: “Xem ra có một vài vị quân chủ đã rút đài.”

“Rút đài...” Nguyên Chủ nghe được hai chữ này, bỗng có chút xuất thần, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong ánh mắt có thêm vài phần buồn bã: “Đúng vậy, thời đại thuộc về chúng tôi đã kết thúc rồi, không biết hội nghị hiện giờ đã đạt đến trình độ ra sao. Nhưng Ngục Chủ kia lại có thể tồn tại [1] đến tận bây giờ, phỏng chừng chỉ một mình hắn là người có tuổi đời già nhất trong hội nghị này thôi, cũng không biết hiện tại hắn đã đạt được nguyện vọng trở thành người thống trị hội nghị chưa?”

[1] : nguyên văn 苟 – cầu.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu nói: “Vẫn chưa.”

“Thật sao...” Nguyên Chủ không khỏi nở nụ cười, thực ra gã cũng không quá mức kinh ngạc về chuyện này, chỉ bình thản nói: “Tuy năng lực của hắn rất mạnh, nhưng đáng tiếc, lại cần trải qua năm tháng dài đằng đẵng đi tích lũy, nghĩa là sống càng lâu lại càng mạnh, nếu hắn có thể sống thêm được một ngàn năm nữa, có lẽ sẽ trở thành vô địch.”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, lập tức tò mò hỏi: “Năng lực của hắn là gì?”

Nguyên Chủ nói: “Nô dịch và ăn tươi linh thể. Ăn được càng nhiều, bản thân càng mạnh. Loại năng lực này có tính tích lũy, nhưng cần phải trải qua thời gian tích lũy dài đằng đẵng. Tôi từng nghe nói khi Ngục Chủ vừa trở thành quân vương, hắn

chỉ là một kẻ rất bình thường, ai cũng có thể bắt nạt được, nhưng thực sự không nghĩ tới trăm năm vừa trôi qua, hắn lại trực tiếp bước thẳng vào hội nghị.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, năng lực này có chút tương tự với hắn, nhưng đương nhiên vẫn có khác biệt.

“Anh đã bị vây ở chỗ này tới mấy trăm năm, chẳng lẽ vẫn không tìm được biện pháp đi ra ngoài sao?” Hứa Thâm hỏi.

Nguyên Chủ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, khẽ cười nói: “Tìm thì tìm được rồi, vốn dĩ thần điện này cũng không phải là tử địa, vẫn phải có đường sống. Lúc trước khi tôi đi vào nơi này, lão cầu Mặc gia bên ngoài kia vẫn còn là người hầu của tôi. Lão bị nhốt tại nơi này, tôi và lão đang đi tìm kiếm thần binh. Sau đó, tôi tìm được tòa thần điện này, nhưng bị nó trực tiếp hút vào bên trong.”

“Phỏng chừng lão nhìn thấy tôi thật lâu vẫn không đi ra ngoài, mới ý thức được điều gì đó, về sau vẫn một mực cầm nó trong tay, không ngừng nghiên cứu. Tới hơn mười năm sau, rốt cuộc lão cũng tin tưởng rằng tôi không chết chỉ bị nhốt tại nơi này, không thể đi ra ngoài được thôi. Lão cầu này rất cẩn thận, bản thân không có tiến vào, mà bắt đầu coi món thần binh này trở thành bẫy rập cho mình.”

Chương 983: Gặp Được Thần...

Hứa Thâm giật mình, không nghĩ tới lại có loại chuyện như vậy.

Xem ra Mặc Thừa Phong kia cũng không rõ tình huống bên trong, lão chỉ thông qua tình huống Nguyên Chủ mất tích không có quay về, mà phán đoán đây là một kiện hung khí thôi.

“Muốn đi ra ngoài... nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ.”

Nguyên Chủ cười cười, nói với Hứa Thâm: “Chỉ cần triệu báic bức tượng thần này tròn một ngàn năm là được. Ta đã triệu báic được ba trăm năm, thêm bảy trăm năm nữa là có thể đi ra ngoài.”

Hứa Thâm giật mình, không nghĩ tới phương thức rời khỏi nơi này lại là như thế. Hắn không khỏi nhìn về phía pho tượng sau lưng Nguyên Chủ.

Loại cảm giác vặn vẹo kỳ dị nọ lại xuất hiện, Hứa Thâm lập tức theo bản năng chuyển dời ánh mắt, không thể nhìn thẳng vào nó.

“Vì sao anh lại biết cần phải triệu hồi bái đủ một ngàn năm là có thể rời khỏi nơi này?” Hứa Thâm hỏi.

“Lúc trước, khi tôi bị vây khốn tại nơi này, dưới cơn phần nộ, đã có ý đồ muốn phá hủy bức tượng thần nọ, rồi lại ngoài ý muốn biết được điều đó. Cậu cứ thâm thấu khư lực của chính mình vào bên trong tượng thần là có thể hiểu được.” Nguyên Chủ nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, nhưng hiển nhiên hắn không dễ dàng tin đối phương như vậy.

Nhờ đâu đây lại là một cái bẫy khác? Dù tình cảnh của bọn họ lúc này cũng đủ tồi tệ rồi.

Nhưng muốn nghiệm chứng xem lời nói đó là thiệt hay giả, lại nhất định phải thử một lần.

Sau khi suy tư hồi lâu, hắn đã quyết định lựa chọn để người đầu trâu đến thử.

Nói đến cùng, kể cả khi thực sự xảy ra chuyện gì, người đầu trâu cũng sẽ không chết, mà kể cả khi gã chết thật, thì so sánh với Hải Tước, Hắc Tuyết và Linh Lục, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn người đầu trâu.

Người đầu trâu đã sống hơn một ngàn năm, bởi vậy gã lập tức hiểu được suy nghĩ của Hứa Thâm, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng đương nhiên gã cũng biết, lúc trước khi Hứa Thâm Niết Bàn, biểu hiện của gã đã làm Hứa Thâm thất vọng, bởi vậy mới bị hắn đẩy ra làm thí nghiệm.

Đã đến nước này, có nhiều lời cũng vô dụng, vì vậy người đầu trâu chỉ còn cách để Hải Tước đưa mình ra bên ngoài thân thể Hứa Thâm.

Nguyên Chủ cũng có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy một con khur từ bên trong cơ thể Hứa Thâm đi ra ngoài,.

Đúng vậy, dưới khả năng che phủ, ẩn giấu của huyết dịch trong tay Hải Tước, nếu người khác không cẩn thận cảm nhận, sẽ rất khó phát hiện được trong cơ thể Hứa Thâm còn có con khur đang ẩn giấu.

Dù sao hiện giờ Hứa Thâm cũng là quân vương rồi, lại có năng lực ‘Hình tròn’ bị động che giấu, trừ phi là một tồn tại thuộc hệ cảm giác rất mạnh, mới có thể nhìn thấu được.

“Đi thôi.” Hứa Thâm nói.

Người đầu trâu nhảy xuống từ bả vai Hứa Thâm, thân thể vẫn đang co rút lại trở thành hình dáng nho nhỏ là một con bọ cạp đầu trâu, rất nhanh đã bò về phía tượng thần.

Người đầu trâu ngẩng đầu nhìn thoáng qua tượng thần, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu xuống, như thể gã vừa nhìn thấy một thứ gì đó rất đáng sợ.

Tiếp theo, gã mau lẹ thả khur lực từ trong cơ thể mình ra ngoài, bám vào phía trên tượng thần, còn bản thân gã lại nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng vừa lui về phía sau được một đoạn, thân thể người đầu trâu lập tức khựng lại, cứng đờ.

Một lúc lâu sau, gã mới khôi phục lại, rồi quay đầu bò đến trước mặt Hứa Thâm, ánh mắt phức tạp nói: “Thật sự là như vậy, hắc không nói dối. Tôi... tôi vừa gặp được Thần...”

“Gặp được Thần?” Hứa Thâm sững sốt.

Người đầu trâu nhảy lên vai Hứa Thâm, nói: “Dường như bên trong bức tượng thần này có ẩn chứa ý thức của vị Thần kia. Tôi rất khó miêu tả chuyện này, tự cậu đi thử một chút sẽ biết.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, lại đưa mắt nhìn gã vài lần, sau khi suy nghĩ một lát, cuối cùng hắc lại quyết định cho Hải Tước cũng tiến hành thử nghiệm một lần xem sao.

Ít nhất là dựa trên tình hình trước mắt, có vẻ như loại thử nghiệm này cũng không nguy hiểm.

Hải Tước thấy Hứa Thâm không tin người đầu trâu, khẽ thở dài một tiếng, nhưng chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể do bà ấy ra mặt.

Rất nhanh, máu tươi đã thẩm thấu từ mặt đất dưới lòng bàn chân Hứa Thâm ra ngoài, Hải Tước lập tức phóng thích khur lực.

Không bao lâu sau, giọng nói của Hải Tước vang lên lại trong đầu Hứa Thâm: “Anh ấy nói rất đúng, tôi cũng gặp được...”

Giọng nói của bà ấy thoáng biến hóa một chút, tựa như vừa có thêm vài phần rung động.

“Cậu thật cẩn thận.” Nguyên Chủ quan sát hành động của Hứa Thâm, không khỏi mở miệng cười khẽ: “Nhưng đúng là tôi không hề lừa cậu. À, thật ra không phải tôi không muốn làm như vậy, mà là ở nơi này vốn chẳng có gì để mang ra lừa gạt cả. Huống chi, nếu thực sự muốn giải quyết cậu, tôi cũng không cần thiết phải lừa gạt.”

Nói đến nửa câu sau, trong giọng nói của gã chợt lộ ra một chút tự tin, bình thản.

Hứa Thâm không có tức giận, thay vào đó là trực tiếp phóng thích khur lực, thẩm thấu vào bên trong tượng thần.

Rất đột ngột, như thể tượng thần trước mắt hắn bắt đầu biến dạng, tiếp đó là thần điện với ánh sáng lấp lánh chung quanh cấp tốc biến mất, nói chính xác hơn là nó vừa bị một thế giới vỡ nát nhưng vô cùng rộng lớn, thay thế vị trí rồi.

Thế giới này... giống hệt một vùng tinh không mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Chung quanh đều là những khối cầu nham thạch đã bị tàn phá tan tành. Lại có một bóng dáng nguy nga, hùng vĩ, đứng sừng sững ngay trước mặt hắn.

Đúng là bức tượng thần kia.

Nhưng vào thời điểm này, bóng dáng của bức tượng nọ càng to lớn hơn hình ảnh mà hắn nhìn thấy trong thần điện. Tượng thần xuất hiện ngay giữa tinh không, mà bản thân hắn đang lơ lửng trước mặt nó, lại nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, tuy tượng thần nọ không hề nói chuyện, nhưng có vẻ như Hứa Thâm có thể chính xác nhận được hai loại tin tức từ trên vẻ mặt của nó.

Tin tức từ nửa bên mặt dữ tợn kia truyền đến chính là giết chóc. Nó muốn Hứa Thâm quỳ xuống thần phục, nếu không sẽ trực tiếp hủy diệt hắn.

Mà tin tức từ nửa bên mặt nhân từ dịu dàng kia lại biểu hiện rất nhẹ nhàng, chỉ cần hắn nguyện ý triều bái đủ một ngàn năm, đối phương sẽ cho hắn trở thành người trông nom thần điện.

Mà người trông nom thần điện lại có thể tự do ra vào nơi này.

Chương 984: Biện Pháp Thành Thần!!!

Vào thời khắc này, cuối cùng Hứa Thâm cũng tin tưởng lời nói của Nguyên Chủ. Gã không hề nói dối.

Hứa Thâm nhìn lên vị Thần trước mặt, trong đầu không khỏi hiện ra bóng dáng của Mai Phù.

Cô ấy thực sự là Thần sao...

Hứa Thâm thì thảo tự nói.

Rồi bỗng nhiên hắn lại nghĩ đến dáng vẻ của Mai Phù khi cô ấy làm bạn bên người mình, khóe miệng kìm lòng không được mà hiện ra một nụ cười.

Vị Thần trước mắt nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Hứa Thâm, tựa như hắn đang mãi suy nghĩ đến một chuyện khác, trên nửa bên mặt dữ tợn mơ hồ hiện ra một tia thô bạo, có vẻ đối phương cảm thấy phẫn nộ, mà nửa bên mặt hiền lành vẫn mỉm cười như cũ, lại truyền qua một tin tức có vẻ như hơi chút ngoài ý muốn, muốn hỏi Hứa Thâm đang suy nghĩ chuyện gì.

Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên hắn lại không còn sợ hãi khi nhìn vị Thần trước mắt nữa, nhanh chóng trả lời đối phương: “Tôi đang nghĩ về một người.”

Mặt nữ tử từ bi dịu dàng hỏi: “Là người yêu dấu của cậu sao?”

Yêu dấu sao... đột nhiên trái tim Hứa Thâm đập nhanh hơn một chút mà không thể nói rõ ra được là vì sao, thậm chí cả máu tươi toàn thân hắn cũng mơ hồ trở nên nóng bỏng hơn vài phần.

Hắn không trả lời câu hỏi ấy.

Mặt nam dữ tợn lại phần nộ tử vẻ, Hứa Thâm dám bất kính như thế, nhất định phải bái lạy đối phương đủ hai ngàn năm mới được.

Hứa Thâm thực sự không ngờ hắn chỉ thất thân một cái, mà đối phương lại gia tăng độ khó thêm một ngàn năm rồi?

Hai ngàn năm... Tuy với tuổi thọ của quân vương, hắn vẫn miễn cưỡng có thể vượt qua được quãng thời gian này, nhưng hai ngàn năm sau, bên ngoài sẽ là khung cảnh như thế nào, lại khó mà nói trước được.

Sợ rằng những người thân quen của hắn đều đã sớm biến mất từ lâu, thậm chí nội thành và thành Đê cũng có khả năng sẽ bị biến mất, bị hủy diệt, hoặc là dung hợp vào nhau.

Quan trọng nhất là... Hai ngàn năm sau, Mai Phù có nguyện ý ở bên ngoài chờ hắn hay không?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức trở nên lo lắng, thậm chí còn cảm thấy một ngàn năm cũng là quãng thời gian quá mức dài dòng và khó khăn. Hắn tuyệt đối không thể một mực ở lại trong này đủ ngàn năm được.

Hứa Thâm lập tức dò hỏi: “Bái lạy kia là thân thể hay là nội tâm? Có phải dùng linh hồn bái lạy hay không?”

Mặt nữ nhân từ dịu dàng tử vẻ đúng vậy, mà mặt nam dữ tợn lại khinh thường và phần nộ tử vẻ, bản thân gã không hề có hứng thú gì với thân thể của Hứa Thâm.

Đạt được tin tức này, Hứa Thâm cũng thầm thở nhẹ một hơi.

Rất nhanh sau đó, thế giới trước mắt lại biến mất, hiển nhiên tượng thân đã đưa Hứa Thâm rời khỏi nơi đó rồi.

Quang mang lấp lánh lại xuất hiện, Hứa Thâm vừa quay lại thần điện, hắn nhìn về phía Nguyên Chủ, đối phương đã bái lạy được ba trăm năm, mà không tìm ra được phương pháp nào khác, hiển nhiên bọn họ chỉ có thể dựa vào thân thể mình mà chậm rãi chịu đựng thôi.

“Những ngày tháng tiếp theo, chúng ta cứ chậm rãi bầu bạn đi.” Nguyên Chủ khẽ cười nói.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua quang sáng bên ngoài, ánh mắt trở nên âm trầm, nói: “Chỉ sợ bảy trăm năm sau, khi

anh rời khỏi nơi này, bên ngoài lại không phải một nơi an toàn nữa rồi.”

Nguyên Chủ nhìn về phía Mặc Thừa Phong đang ở bên ngoài quảng sáng. Lúc này, có vẻ như lão đang di chuyển đến một nơi nào đó.

Nguyên Chủ nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy, dù sao lão câu này cũng không xác định được chúng ta có chết ở bên trong hay không. Theo tôi, lão đang muốn ném thần điện này đến bên cạnh một món thần binh đã bị kích hoạt nào đó, chờ đến lúc chúng ta rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài, sẽ bị thần binh công kích, nhưng mặc kệ như thế nào, chỉ cần có thể đi ra bên ngoài là được, nếu không cứ vĩnh viễn ở lại nơi này, sống cũng có khác gì đã chết đâu?”

Hứa Thâm gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với đối phương, nhưng rất nhanh, hắn lại hỏi: “Nếu có thể đi ra ngoài, điều mà anh muốn làm nhất là gì?”

“Đương nhiên là giết lão già kia, sau đó nhổ tận gốc Mặc gia, tiếp theo là đi vào trong này tìm vài món thần binh, trở thành người đứng đầu hội nghị, sưu tập những viên Linh Bí còn thừa, trở thành Thần chân chính!” Nguyên Chủ không chút nghĩ ngợi lập tức nói.

Gã cũng không giấu giếm Hứa Thâm những loại tin tức này. Bởi vì theo như gã suy nghĩ, khẳng định là bản thân sẽ rời khỏi nơi này trước Hứa Thâm một bước rồi.

Kể cả khi bên cạnh Hứa Thâm vẫn còn vài con khur đang ẩn giấu, nhưng hiển nhiên gã cũng không để ý đến chuyện này.

Cũng chẳng có gì quá khó hiểu cả, bởi vì với năng lực của gã, trừ phi địch nhân là quân chủ, còn lại những vị quân vương khác, gã đều có thể miểu sát bọn họ chỉ trong vòng một nốt nhạc.

Lại nói, căn cứ vào những lời Hứa Thâm từng hỏi ngay khi tiến vào nơi này, gã hoàn toàn có thể biết được hắn vốn không phải là quân chủ.

Nói cho cùng, ngay cả loại mặt hàng như Ngục Chủ cũng không hiểu biết, làm sao có thể là quân chủ được?

“Đạt được tất cả Linh Bí, là có thể trở thành Thần?”

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm biết được một tin bí mật mang tính cốt lõi như vậy về Linh Bí. Bởi vì ngay cả đám người số một và số hai cũng chỉ biết được Linh Bí có liên quan đến truyền thuyết vô địch mà thôi.

“Cậu cũng biết về Linh Bí sao?” Nguyên Chủ có thể nghe ra chuyện này từ bên trong lời nói của Hứa Thâm, gã khẽ cười nói: “Cậu chưa bước vào hội nghị, nên không biết bí mật của Linh Bí cũng là chuyện bình thường. Theo tôi được biết, sau khi dung hợp 27 viên Linh Bí, người nắm giữ chúng có thể thành Thần, dù sao bản thân Linh Bí này cũng là lực lượng của một vị Thần phân tách ra mà.”

“Thì ra là thế.” Hứa Thâm lại dò hỏi: “Nhân Hoàng cũng là Thần?”

“Đương nhiên rồi.” Nguyên Chủ gật đầu, chột thờ dài nói: “Nhưng Nhân Hoàng không thành Thần thông qua thủy tinh Linh Bí. Đối phương dùng một biện pháp khác, có vẻ như trực tiếp tu luyện thành Thần, nhưng loại biện pháp này đã thất truyền rồi, muốn tự mình mò mẫm tìm ra lại khó vô cùng. Suốt ba trăm năm tôi ở trong này cũng một mực tự hỏi về loại biện pháp đó, nhưng một chút manh mối cũng chẳng tìm ra được. Có lẽ chúng ta có thể tìm được biện pháp ở bên trong một vùng đất cấm kỵ khác tại biển khơi này.”

“Đáng tiếc, vùng đất cấm kỵ khác lại rất khó tiến vào, cũng rất nguy hiểm, thậm chí tôi còn nghe nói ở bên trong có Thần còn sống!”

Chương 985: Ba Phương Pháp Làm Tinh Thần Dị Biến!!!

“Thần còn sống?” Hứa Thâm không khỏi nhìn thoáng qua kia tượng thần, chột truyền âm nói với Nguyên Chủ: “Chẳng lẽ thứ này không phải sao?”

Nguyên Chủ nhìn dáng vẻ lén lút nói chuyện của Hứa Thâm, cũng cảm thấy buồn cười, rồi truyền âm đáp lại: “Phải, cũng là không phải, nói chính xác hơn, nó là một luồng tàn niệm. Mà kể cả khi nó thực sự còn sống thì theo tôi phỏng đoán bản thể của nó cũng không ở trong này, mà ở nơi khác.”

Đến đây, coi như Hứa Thâm đã hiểu được đại khái rồi, nghĩa là trên thế gian này thực sự có Thần, còn không chỉ một vị.

“Anh vừa nói sau khi anh rời khỏi đây, điều đầu tiên muốn làm là diệt trừ Mặc gia, nhưng có vẻ như phải có năng lực của Bán Thần mới có thể rời khỏi khu Mộ Thần Binh này. Chẳng lẽ anh đã đạt tới trình độ đó rồi?” Hứa Thâm tiếp tục dò hỏi.

Nguyên Chủ nhìn ra ý tưởng của Hứa Thâm, nhưng cũng có vẻ rất thoải mái cười cười: “Chỉ cần tinh thần lực dị biến là được, cậu có muốn học không? Tôi dạy cho cậu.”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, đôi phương lại tốt đến vậy sao?

Nguyên Chủ nhìn ra tâm tư nghi ngờ của Hứa Thâm, lại cười nói: “Dù sao chúng ta còn ở chung trong này một khoảng thời gian rất dài đó, kiểu gì cũng phải làm vài chuyện thú vị giết thời gian. Được rồi, tôi dạy cho cậu, chờ sau khi cậu đi ra ngoài, lại làm người hầu cho tôi, thế nào?”

Hứa Thâm suy nghĩ một lát, cũng sáng khoái đồng ý: “Không thành vấn đề.”

Nguyên Chủ cười nói: “Nếu không chốc lát nữa cậu cũng dạy cho tôi đi, nên làm như thế nào mới có thể khống chế được khư giống cậu? Cậu làm được chuyện này là thông qua uy hiếp sao?”

“Chuyện này...” Hứa Thâm nói: “Cũng không hẳn là như vậy, kỳ thật bọn họ đều rất đơn thuần, chỉ cần cung cấp cho bọn họ đồ ăn thức uống đủ đầy là được. Đáng tiếc hiện giờ, tôi đã bị vây lại ở chỗ này rồi, cả bọn họ cũng phải chịu khổ.”

“Vậy sao?” Nguyên Chủ suy nghĩ một lát.

Đúng là bản thân gã còn chưa bao giờ đi tìm hiểu và lý giải mấy con khư kia, nhờ đâu sự thật lại là như thế?

Gã cũng không tiếp tục hỏi nhiều thêm nữa, lại nói: “Biện pháp làm tinh thần lực dị biến rất đơn giản, một loại là dựa vào thời gian tích lũy, chậm rãi rèn luyện, sau khi trải qua đủ lễ rửa tội của thời gian, tinh thần lực sẽ tự nhiên tăng tiến. Cũng có thể nói, tinh thần lực vốn là thứ bất cứ lúc nào cũng đang được tăng cường. Ngay khi ý thức của cậu vận chuyển, tinh thần lực sẽ thông thả phát triển. Nhưng đương nhiên loại tốc độ này

quá mức chậm chạp, chậm đến mức không thể dò xét hay cảm nhận được, bởi vậy nó cần thời gian cực kỳ lâu dài mới hoàn thành được quá trình dị biến nọ, có thể là một ngàn năm, hai ngàn năm...”

“Về phần biện pháp thứ hai, chính là kích thích!” Gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm, nói: “Sau khi chịu một loại kích thích gì đó cực kỳ nặng nề, phải là kích thích về mặt tinh thần nhé, ví dụ như nhìn thấy người yêu dấu chết đi, hoặc nhìn thấy người thân thiết nhất ngã xuống... Coi như bản thân gặp phải nỗi sợ hãi khôn cùng, hay niềm vui không thể đong đếm, đều có thể mang lại tác dụng tăng cường tinh thần. Còn một trường hợp khác, là nhìn thấy thứ nào đó không thể nhìn ra. Loại quỷ dị không thể thừa nhận nỗi ấy sẽ làm tinh thần lực tăng trưởng nhanh chóng.”

“Còn có loại thứ ba, chính là dựa vào ngoại lực, có một vài loại bảo vật có thể tăng cường tinh thần lực.”

Hứa Thâm hỏi: “Anh thuộc loại nào?”

“Tôi ư? Là loại thứ hai đi.” Ánh mắt Nguyên Chủ khẽ chớp động, tựa như đang nhớ lại chuyện cũ, lại chợt lắc đầu nói: “Khi đó là thời điểm tôi vừa tới biên khư này. Nhưng thôi không nhắc lại chuyện cũ nữa. Đến lúc đó, nếu tinh thần lực của cậu không thể dị biến cũng chẳng sao, về sau tôi sẽ đến tiếp ứng cậu.”

Hứa Thâm bắt đầu dĩ cười cười, nói: “Vậy tôi cảm ơn anh trước.”

Nguyên Chủ ha ha cười, nói: “Cậu đi qua bái lạy trước đi, chờ sau khi cậu đã quen rồi, hoàn toàn có thể vừa bái lạy vừa làm chuyện khác, đến lúc đó, chúng ta lại chậm rãi tán gẫu sau.”

Hứa Thâm gật đầu.

Lúc trước, hắn đã nhận được tin tức về biện pháp bái lạy từ phía tượng thần rồi, cũng chính là quan sát hình dáng của nó ở trong đầu mình.

Hứa Thâm trực tiếp nhắm mắt lại, rồi lặng yên phát động năng lực.

Lòng giam tâm linh.

Ở bên trong lồng giam tâm linh, thời gian hoàn toàn khác bên ngoài.

Vì phòng ngừa Nguyên Chủ cảm nhận được dao động khu vực của mình quá rõ ràng, Hứa Thâm không tiến vào tầng thứ bảy bên trong lồng giam. Hơn nữa trải qua tính toán của hắn, đúng là sau khi tiến vào tầng thứ bảy trong lồng giam, tốc độ dòng chảy thời gian sẽ chênh lệch rất lớn, là gấp 1 triệu lần so với bên ngoài, nhưng hắn lại chỉ có thể duy trì trạng thái đó trong vòng 10 giây, cũng tương đương với 120 ngày.

Nhưng trong quá trình đó, khu vực toàn thân hắn vừa tiêu hao hết, vừa phải bùng nổ trong khoảng thời gian cực ngắn khiến dao động khu vực trở nên quá mức rõ ràng, lại cần chờ một ngày sau, khu vực toàn thân mới một lần nữa khôi phục...

Nói cách khác, hắn dùng một ngày để đổi lấy 120 ngày.

Nếu quy đổi như thế, có vẻ như tỷ lệ hơi kém.

Ngược lại, Hứa Thâm lựa chọn đi vào tầng thứ tư trong lồng giam tâm linh, tốc độ dòng chảy của nơi này chênh lệch 1000 lần so với bên ngoài.

Nhưng gần như hắn lại có thể duy trì cả ngày trong trạng thái như vậy, hơn nữa ở thời điểm phát ra khu vực, hắn hoàn toàn có thể nhờ Hải Tước giúp mình khôi phục lại.

Tiêu hao và hấp thu đạt tới cân bằng, làm như vậy có thể một mực duy trì thật lâu.

Nếu mọi chuyện đều thuận lợi, thì ở bên ngoài hai năm, ở bên trong tầng thứ tư chính là hai ngàn năm!

Lúc này, sau khi tiến vào tầng thứ tư bên trong lồng giam tâm linh, Hứa Thâm đã nhìn thấy nhân vật mà hắn đang sắm vai, là một đối tượng thực nghiệm.

Lại nói, ở thời điểm trước đó, khi mở ra tầng thứ bảy bên trong lồng giam tâm linh, hắn mới phát hiện ra rằng, dường như nhân vật mà hắn đóng vai tại mỗi một tầng bên trong lồng giam tâm linh, đều là người khác nhau.

Khi ở tầng thứ ba, hắn là một người bệnh bị giam giữ bên trong bệnh viện tâm thần.

Khi ở tầng thứ tư, hắn là một đối tượng thực nghiệm đặc thù.

Nhưng kỳ quái chính là, không cần biết đang ở tầng nào thuộc thế giới tâm linh, những người mà hắn từng gặp gỡ trong hiện thực, đều sẽ biến thành hình chiếu xuất hiện tại thế giới tâm linh này.

Và đương nhiên bọn họ cũng sắm vai những nhân vật khác biệt.

Chương 986: Hắn Là Một Tên Gay!

Tuy hắn đạt được năng lực này, nhưng chỉ có thể phát động không chế cục bộ, mà không thể đáp nện nên hình thức ban đầu của từng thế giới tâm linh bên trong.

Hoặc là nói, bản thân hắn vốn không đạt được năng lực này, bởi vì người thi triển năng lực vẫn là Ước Nặc.

Lúc này, Ước Nặc đang ngồi bên trong căn nhà nhỏ tối đen kia, mỉm cười.

Và sở dĩ năng lực này được phát động, là bởi vì Ước Nặc đã phát động giúp hắn, còn chuyện hắn làm chính là cung cấp khư lực cho ông ta.

Vào thời khắc ấy, hắn lại bị giam giữ ở bên trong thế giới tâm linh tầng thứ tư.

Tại một gian phòng chật chội.

Hắn mơ hồ nghe được tiếng nói của một thủ vệ đang đứng bên ngoài, dung mạo của người này đúng là Mặc Thừa Phong. Lão đang lẩm bẩm lầu bầu không dứt: “Để cho ta trông coi một kẻ nguy hiểm như vậy, là muốn làm cái gì chứ? Trong lần thực nghiệm trước, suýt chút nữa hắn đã giết người rồi. Khốn nạn thật.”

Hứa Thâm đưa mắt nhìn qua một phòng giam khác, nơi ấy có một bóng người tóc tai bù xù, bị trói lại bằng xích. Những sợi xích kia siết chặt tới mức toàn thân đối phương đã hằn đầy những vết xanh đen.

Đối phương cũng đang ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, ánh mắt đen trắng rõ ràng, trong suốt tinh táo.

“Chàng trai mới tới, cậu có muốn trốn khỏi nơi này hay không?” Gã dò hỏi.

Hứa Thâm nhướn mày, hắn có cảm giác tình cảnh bên trong lồng giam tâm linh trước mắt cực kỳ tương tự với tình cảnh của bản thân hắn ở bên ngoài hiện thực.

Đều là bị vây khốn tại một nơi nào đó, bên cạnh có người, cũng vừa vặn là người mới bị vây khốn trong này.

“Làm sao? Anh có biện pháp ư?” Hứa Thâm tùy ý hỏi.

Hắn tới nơi này chỉ với mục đích triều bái vị Thần kia, chờ đợi thời gian trôi qua mà thôi.

“Nói cho cậu biết cũng không sao, dù sao cậu cũng là một kẻ xui xẻo.” Thanh niên tóc tai bù xù cười khẽ, rõ ràng cả người đang bị thương, đều là dấu vết bị siết chặt tới thâm đen, nhưng vẻ mặt lại vô cùng ung dung thoải mái: “Tôi biết nhược điểm của sở trường, chỉ cần cậu lấy lòng sở trường là được. Hắn là một tên gay.”

“Sở trường? Gay?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn gã: “Gay là cái gì?”

“Cậu không biết?” Thanh niên nọ có chút ngoài ý muốn, rồi nhìn dáng vẻ thành thật của Hứa Thâm, gã lập tức phá lên cười: “Cậu quá mức đơn thuần rồi. Từ gay nọ nói lên yêu thích của hắn chính là bạn trai.”

“Bạn trai...” Hứa Thâm im lặng.

“Nếu muốn rời khỏi nơi này, chỉ có thể hy sinh nhan sắc thôi.” Thanh niên nọ khẽ cười nói: “Nhưng cậu cũng không phải sợ, nhìn bề ngoài sở trường này có vẻ nghiêm trang như vậy, kỳ thực ở bên trong hắn lại rất biến thái, thích bị ngược đãi. Cậu không cần kính dâng, chỉ cần dùng sức ngược đãi hắn là được, ngược đãi càng lợi hại, hắn càng vui vẻ.”

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói gì, mấy thứ lung tung rối loạn này thật là...

Hắn lắc đầu mặc kệ, lại tiếp tục nhắm mắt triều bái vị Thần kia, không ngừng quan tưởng trong đầu.

Mấy ngày sau, bỗng nhiên thủ vệ bên ngoài bị điều đi, cùng lúc đó, bên trong phòng tạm giam truyền đến từng đợt run rẩy.

Ngay sau đó, một cánh cửa mở ra, có một vị trung niên mặc tây trang, áo mũ chỉnh tề từ bên trong bước ra bên ngoài.

Khi người trung niên này nhìn thấy Hứa Thâm, đôi mắt ông ta lập tức chuyển thành sáng ngời, nhưng lại nhanh chóng đi đến bên cạnh thanh niên nọ, xụ mặt nói: “Còn chưa thành thật khai báo sao?”

Thanh niên nọ nhìn thấy dáng vẻ đứng đắn của ông ta, trực tiếp nhổ một ngụm nước bọt, cười lạnh nói: “Tôi đã nói với cậu ta toàn bộ chuyện của ông rồi, đừng có giả vờ trước mặt tôi. Thường ngày ông nói chuyện với tôi như thế nào? Mau quỳ xuống!”

Trung niên nọ có vẻ sừng sốt, ông ta không khỏi quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm, sắc mặt có chút phức tạp, nhưng sau đó lại lộ ra một chút khác thường, tựa như cảm thấy khá là thoải mái. Và có chút bất ngờ vì người đàn ông trung niên này lại lộ ra một nụ cười quyến rũ như đàn bà, ngược lại còn thật sự quỳ xuống.

Thanh niên bị xiềng xích trói buộc kia hết như một kẻ tù tội, mà sở trưởng của nhà tù đó lại đang quỳ gối xuống trước mặt kẻ tù tội này, la liếm bàn chân dơ bẩn của đối phương.

Nếu nhóm thủ vệ nhìn thấy một màn này, khả năng cao là bọn họ sẽ được mở rộng tầm mắt.

“Thân ái à, đừng nóng giận, anh đã nhớ em thật lâu rồi, nếu không phải có mấy chuyện tầm thường giữ chân, lại có quá nhiều công việc cần xử lý, anh đã sớm đến đây rồi.” Sở trưởng quỳ xuống, bắt đầu cất giọng nỉ non đầy vẻ nịnh nọt.

Hứa Thâm có chút há hốc mồm, tuy lúc trước thanh niên bên cạnh từng nói cho hắn biết loại chuyện này rồi, nhưng khi được tận mắt chứng kiến một màn quái dị ấy, hắn vẫn kinh ngạc không thôi.

Càng khiến Hứa Thâm cảm thấy vô cùng quái dị chính là, bộ mặt của vị sở trưởng nọ lại có vài phần giống bức tượng thần kia!

Nhất là nửa mặt nam thô bạo nọ.

Có điều nửa mặt nam kia trẻ tuổi hơn sở trưởng này một chút.

Nếu nói thanh niên bị xiềng xích trói buộc trước mắt đang đóng vai Nguyên Chủ trong hiện thực, thì có phải bức tượng thần nọ đang đóng vai sở trưởng ở trong này hay không?

Hứa Thâm có chút ghen lời, hắn cũng không biết một màn này có bị bức tượng thần kia nhìn thấu hay không? Rồi lỡ như đối phương thực sự trông thấy thật, có bị nó làm tức chết hay không?

“Tiểu dân đang, đừng có giả vờ trước mặt tôi nữa, người anh em của tôi cũng muốn đi ra ngoài, anh mau nghĩ biện pháp đi.” Lúc này, thanh niên nọ còn không quên Hứa Thâm, lập tức hung tợn nói với sở trưởng.

Sở trưởng quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, lại quỵn rũ nói: “Không thành vấn đề, cứ giao cho anh đi. Ở nơi này không chỉ có hai người là đối tượng thực nghiệm đặc thù, ngẫu nhiên chạy trốn một, hai người, cũng không có chuyện gì, sẽ không bị điều tra. Nhiều nhất... Nhiều nhất người ta chỉ bị trách phạt một chút thôi, nhưng vì hai người, người ta nguyện ý làm tất cả.”

“Phi, đồ dê tiện.” Thanh niên không chút khách khí, lập tức mở miệng nhục mạ.

Mà sở trưởng nọ chẳng những không tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt thoải mái, hưởng thụ và vô cùng hạnh phúc.

Vào giờ khắc này, vẻ mặt của đối phương lại làm Hứa Thâm nhớ đến nửa mặt nữ của bức tượng nọ. Một thoáng kia, thần thái của đối phương lại có vài phần tương tự bà ta.

Chương 987: Góc Tối Của Quân Chủ!

Hứa Thâm lắc lắc đầu, hắn cũng không thèm để ý bản thân ở nơi này sẽ bị nhốt tại hoàn cảnh như thế nào, chỉ cần ở ngoài hiện thực có thể thoát thân là được rồi.

Hắn nhắm mắt lại, không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, thay vào đó là tiếp tục triệu hồi quan tướng bức tượng thần kia.

Có lẽ do thần thái của vị sở trưởng trước mắt này tương tự như bức tượng thần nọ nên Hứa Thâm quan tướng cực kỳ dễ dàng.

Thời gian trôi qua.

Ở bên ngoài mới là hai ngày, nhưng ở bên trong thế giới lồng giam tâm linh, đã qua đi hơn năm năm.

Trong năm năm này, Hứa Thâm thường xuyên nhìn thấy sở trưởng nọ đến tìm thanh niên kia đây đưa không dứt, mà hắn cũng tiếp xúc cùng vị sở trưởng này vài lần, thì thoảng đối phương cũng tới tìm hắn, nhưng Hứa Thâm đều không thèm quan tâm tới, chỉ một lòng một dạ quan tởng.

Có vẻ như loại thái độ cao ngạo, lạnh nhạt ấy của hắn đã chọc giận vị sở trưởng kia, khiến cho ông ta bực bội, chẳng những không có ý định thả Hứa Thâm rời đi, ngược lại còn muốn giam giữ hắn ở nơi này càng lâu hơn, cũng như làm càng nhiều thí nghiệm trên người hắn hơn.

“Cậu... tội gì phải làm như vậy?” Lúc sở trưởng không có mặt, thanh niên nọ tỏ vẻ bất đắc dĩ nói với Hứa Thâm: “Dùng sức nhục mạ hắn, chửi mắng hắn, chẳng lẽ không sung sướng hơn sao? Những tra tấn mà chúng ta chịu ở trong này đều có thể trút hết lên người đồ đệ tiện đó mà? Ai có thể ngờ được, một vị sở trưởng quyền thế ngập trời, lại ngấm ngấm có những đam mê bẩn thỉu, tư thế đáng khinh như vậy? Ngay cả đám thủ hạ của hắn cũng không biết, chỉ có mỗi chúng ta biết, vậy cứ vui sướng tra tấn hắn đi, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Không có ý nghĩa.”

Hắn vốn không thèm để ý đến những khổ sở và quá trình bị giam giữ trong này.

Thanh niên nọ nghe Hứa Thâm nói như vậy, trong lòng cũng bất đắc dĩ không biết nên nói gì, vì vậy đối phương cũng không nhiều lời với Hứa Thâm nữa.

Ở bên ngoài, khi Hứa Thâm trở lại thần điện, hắn cũng sẽ tìm Nguyên Chủ tâm sự một chút chuyện của hội nghị.

Theo quá trình hai người bọn họ tiếp xúc lâu dài hơn, lại có một điểm chung đều là người rơi vào hoàn cảnh khó khăn, dần dần mối quan hệ đôi bên cũng trở nên thân thiết hơn.

Và từ trong miệng đối phương, Hứa Thâm cũng biết được không ít những điều bí ẩn mà chỉ quân chủ mới biết.

Ngoại trừ thông tin tập hợp đủ Linh Bí sẽ thành Thần, còn có câu chuyện về quá trình tìm kiếm lỗ hồng của thế giới.

Nghe nói nơi đó đi thông với một thế giới khác, bên trong cất giấu bí mật thành Thần.

Nhưng đến nay vẫn không có ai nắm được tin tức chính xác về phương diện này, nó vẫn chỉ tồn tại như một truyền thuyết.

Có lẽ người tìm được lỗ hồng kia đã rời khỏi nơi này rồi, không lưu lại bất cứ điều gì cả.

Ngoài ra, Hứa Thâm còn biết được năng lực của một vài vị quân chủ cùng thời đại với Nguyên Chủ. Chúng đều là những loại năng lực vô cùng quý dị mà mạnh mẽ, bình thường không thể tưởng tượng được.

Sau khi nghe xong những điều này, cuối cùng Hứa Thâm cũng hiểu được, vì sao Ngục Chủ có năng lực như vậy lại ngâm ngùi bị xếp cuối sổ.

Năng lực của Ngục Chủ là không chế vong hồn, hơn nữa, sau khi hấp thu vong hồn, lại có thể tăng cường bản thân, không giới hạn!

Bởi vậy, với Ngục Chủ, sống càng lâu sẽ càng mạnh.

Và để thu thập được càng nhiều vong hồn, hoặc là chế tạo càng nhiều vong hồn để thu thập, Ngục Chủ đã châm ngòi cho mấy cuộc chiến tranh.

Lấy ví dụ như hai đại gia tộc trong bảy đại gia tộc của nội thành trước kia chẳng hạn, đều do người của Ngục Chủ âm thầm táy máy tay chân, kích động xung đột, làm đôi bên chém giết lẫn nhau mà dẫn tới diệt vong.

Sau đó, vị trí của bọn họ đã bị Tàn gia, Giang gia thay thế.

Nghe được câu chuyện ngày xưa của mấy quân chủ này, Hứa Thâm mới hiểu được những chuyện mà hắn từng làm còn quá nhân từ.

Để bản thân mạnh mẽ hơn, đúng là có vài vị quân chủ đã không từ thủ đoạn.

Bình dân bách tính? Muốn có thêm người chỉ cần cho vụ dân tiếp tục sinh đẻ là được, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, chỉ cần hơi chút đề cao phúc lợi thai sản, lập tức có thể nhận lại được một đồng lớn.

Chung quy lại, ở trong mắt quân chủ, sinh mệnh con người cũng không khác gì thịt heo.

Hoặc nói cách khác, với quân chủ, sau khi đã nhìn thấu bản chất của sự vật, trong đầu bọn họ sẽ tự nhiên mà sinh ra loại ý tưởng này.

Trên thực tế, tình huống này là rất bình thường, người không nghĩ như vậy mới là không bình thường, bởi vì bản thân bọn họ vốn đã chẳng còn gì không nhìn thấu nữa rồi.

Thời gian dần dần trôi qua.

Bên ngoài là nửa tháng, bên trong lồng giam tâm linh đã là hơn 40 năm.

Trong hơn 40 năm qua, cơ thể Hứa Thâm đã trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, nhưng đại đa số thời điểm, hắn đều bị giam giữ ở trong này.

Khiến cho Hứa Thâm có chút nghi hoặc chính là, hắn và thanh niên ở trong này đều không hề già đi.

Hơn bốn mươi năm rồi nhưng bọn họ vẫn duy trì dung mạo như ban đầu, mà ngay cả vị sở trưởng nọ cũng không hề già đi.

Về sau này, khi Hứa Thâm hỏi thanh niên kia mới biết được, bởi vì bọn họ chính là thí nghiệm thể đặc thù. Mà mục đích cuối cùng của những thí nghiệm trên người bọn họ chính là vĩnh sinh!

Hiện giờ, bọn họ đã được xếp vào loại thí nghiệm thể bán thành phẩm.

Tuy không đạt tới trình độ vĩnh sinh, nhưng quá trình lão hóa sẽ chậm hơn người bình thường một ngàn lần.

Mà hiển nhiên vị sở trưởng kia cũng là một người thực nghiệm bán thành phẩm, hoặc là người hưởng lợi ích từ bán thành phẩm.

Bởi vì khẳng định là vị sở trưởng này cũng được hưởng dụng thành quả đạt được từ thí nghiệm thành công trên người nhóm bán thành phẩm bọn họ, từ đó mới có thể vĩnh viễn duy trì thanh xuân.

Đã 40 năm trôi qua, nhưng Hứa Thâm vẫn chưa thăm dò xem rốt cuộc thế giới tại tầng thứ tư trong lòng giam tâm linh này là như thế nào, hay rốt cuộc tình huống bên ngoài là như thế nào, chủ yếu là vì hắn vốn không quan tâm, không thèm để ý đến mấy chuyện đó.

Kể cả khi ở nơi này xuất hiện một vài tình huống không thể tưởng tượng nổi, Hứa Thâm cũng cho rằng đó là lỗ hổng trong quá trình xây dựng thế giới, và chưa chắc mọi chuyện xảy ra ở nơi này đã phải đối chiếu với hiện thực.

Thậm chí những tình huống ăn khớp như hiện thực chỉ là tiềm thức ẩn sâu trong lòng hắn tự động phản xạ ra, hoặc chỉ đơn giản là một sự trùng hợp mà thôi.

Chương 988: Nửa Năm...

Hứa Thâm thầm nghĩ mình nên chấm dứt quá trình quan tưởng, rồi rời khỏi nơi này sớm một chút, hắn không muốn để Mai Phù phải đợi lâu.

Cô ấy ở bên ngoài một mình như vậy, chắc sẽ cô đơn lắm... Hứa Thâm thầm nghĩ trong lòng.

“Cậu vừa nhắc đến Hải Tước, đó là ai vậy?” Bên trong lòng giam, thanh niên nọ chợt tò mò hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm có vẻ sửng sốt, hắn lập tức nhìn về phía đối phương.

Thanh niên nọ nói: “Tôi thấy thi thoảng cậu sẽ kêu gọi cái tên này, người đó là bạn của cậu sao?”

Hứa Thâm nghĩ đến hành động lúc trước của mình, trong lòng lập tức cảm thấy thoải mái.

Lúc trước, hết thấy những thứ mà hắn nhìn thấy ở nơi này đều có thể đối chiếu cùng hiện thực, chỉ duy nhất mấy con khur trong cơ thể hắn là không có, bởi vậy hắn mới thử kêu gọi bọn họ xem sao, nhưng lại vậy cũng không khiến bọn họ xuất hiện ở bên ngoài.

Có thể thấy được ở trong thế giới này hoàn toàn không có khur.

Như vậy... Có lẽ ở trong thế giới này, mấy người Hải Tước... chỉ tồn tại trong suy nghĩ chủ quan của “Chính hắc”.

Khư không tồn tại, nhưng quân vương tồn tại, Thần cũng tồn tại.

“Coi là bạn bè đi.” Hứa Thâm trả lời thanh niên nọ.

Thanh niên nọ cười cười: “Thật hâm mộ cậu, đã lâu như vậy rồi vẫn còn nhớ tên của bạn bè.”

“Có lẽ những người bạn này là do bản thân tôi tưởng tượng ra cũng nên.” Ma xui quỷ khiến thế nào Hứa Thâm lại nói ra câu này, chờ đến lúc nói xong, hắc lại giật mình tỉnh ngộ. Hắc đã ở trong này tới hơn bốn mươi năm, và suýt chút nữa đã coi thế giới này là thế giới chân chính của mình rồi.

Hắc không khỏi nhíu mày, tiếp theo hắc còn phải ở lại nơi này tới hai ngàn năm, đến lúc đó, ý thức của hắc có thể trở nên hỗn loạn hay không?

Ý thức được điểm này, Hứa Thâm mới phát hiện thêm một điểm.

Đó là ngoại trừ quan tưởng, hắc còn phải nghĩ biện pháp duy trì sự tỉnh táo của bản thân, nhất định phải phân biệt được rõ ràng đâu là hiện thực và đâu là lồng giam.

Thời gian cực nhanh, ngoài hiện thực đã là nửa năm trôi qua.

Bên trong thân điện, Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ đã nói chuyện với nhau như những người bạn.

Họ bắt đầu chuyển sang chia sẻ lý tưởng, cũng như giải bày tiếc nuối của bản thân.

Tuy không thể phân rõ rốt cuộc lời nói của đối phương là thật hay giả, nhưng ít ra những điều Hứa Thâm nói chỉ là nửa thật nửa giả.

Ngoài ra, thi thoảng hai người bọn họ cũng có thể trao đổi bí kỹ.

Hứa Thâm ở bên trong lồng giam, ngoại trừ quan tưởng, hắc còn có thể dành ra một chút thời gian để rèn luyện, tu luyện bí kỹ.

Diệp Lăng và Hải Nguyệt Thăng đều được tu luyện đến cực hạn rồi, nhưng Hứa Thâm lại có ý đồ muốn đánh vỡ loại cực hạn này.

Người sáng tạo bí kỹ có thể phát triển chúng đến loại trình độ này, thì hẳn, đang đứng ở trên vai tiền nhân, vì sao không thể mạnh như thác đổ?

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thâm cũng bỏ chút thời gian ra nghiên cứu bí kỹ sợi khur. Nó cũng bị hẳn không ngừng thay đổi, sửa chữa, ngẫu nhiên hẳn còn có thể lãnh giáo kinh nghiệm từ phía Hắc Tuyết, làm cho sợi khur dần dần dung nhập vào trong không khí, trở thành một loại vật chất u ám, mờ mịt, không ra hình dạng cụ thể, giống như sương mù dày đặc bên ngoài.

Chỉ cần một ai đó bước vào bên trong sương mù, đều sẽ bị lạc, rồi dần dần đắm chìm vào trong đó, thậm chí ... chỉ cần Hứa Thâm nguyện ý, hẳn có thể dùng sương mù bóp chết đối phương.

Có thể tóm tắt tiến trình phát triển của bí kỹ sợi khur như sau: lúc ban đầu là dây thừng khur, càng to điều khiển càng dễ.

Sau đó, hẳn lại từng bước từng áp súc chúng thành sợi khur, độ khó khi điều khiển đã tăng mạnh, nhưng trong quá trình này, tinh thần lực bản thân của Hứa Thâm cũng đang tăng tiến, từ đó mà nhanh chóng nắm được phương thức điều khiển sợi khur.

Hiện giờ, sợi khur lại bắt đầu chuyển sang dạng sương mù, nếu cho nó tiếp cận với nước, hai bên sẽ phân tách rạch ròi, không hề có liên kết với nhau.

Thời gian trôi qua, sương mù khur càng ngày càng trở nên mờ lung mờ mịt, mà tương ứng với đó là điều khiển càng khó khăn hơn. Nhưng chuyện này cũng có nghĩa là để điều khiển được nó, tinh thần lực của Hứa Thâm lại tiếp tục tinh tiến.

Trong khi tinh thần lực tinh tiến, Hứa Thâm chợt phát hiện phương thức ăn mặc của Mặc Vệ đã trở nên đặc sắc hơn nhiều. Hiện giờ, gã cầm con dao phay do ‘Ma ma’ đưa cho trong tay,

trên người mặc chiến giáp, như một pho tượng Chiến Thần mặc hắc giáp vậy.

Đương nhiên, dù trải qua tinh tiến như vậy, nhưng từ vị trí này của hắn, tới mục tiêu là trở thành Bán Thần vẫn còn chênh lệch vô cùng lớn, tựa như một đoạn hào sâu, khó có thể vượt qua vậy.

Dù sao, tình huống này cũng có thể làm được dựa trên sự cố gắng mỗi ngày, mà trở thành Bán Thần lại cần có đủ hai yếu tố là cơ duyên và quá trình rèn luyện vô cùng lâu dài.

Chờ tới khi Nguyên Chủ nhìn thấy Hứa Thâm vận dụng bí thuật Diệp Lăng, rõ ràng là đối phương vừa thoáng ngáy ngẩn cả người. Gã lập tức hỏi giữa Hứa Thâm và Vạn Chủ có mối liên hệ như thế nào.

Lại nói, đúng là lúc trước Hứa Thâm từng được nghe Nguyên Chủ nhắc tới cái tên này. Người nọ cũng là một quân chủ trong hội nghị, là tồn tại cùng thời kỳ với Nguyên Chủ, đã tại vị được mấy trăm năm rồi.

Mà sở dĩ có cách xưng hô Vạn Chủ này cũng bởi một nguyên nhân cực kỳ khoa trương, nghe đồn Vạn Chủ nọ thực sự nắm giữ một vạn loại năng lực!

Đúng vậy, không phải hai loại, ba loại, mà là một vạn loại!

Trong khi tất cả mọi người đều biết, mỗi người chỉ có được một loại năng lực duy nhất, không tồn tại hai loại năng lực khác nhau, dù năng lực có thể biểu hiện ra đặc tính khác biệt, cũng vẫn như cũ chỉ là một loại năng lực, chỉ đồng thời kiêm thêm đủ loại hiệu quả khác biệt mà thôi.

Nhưng Vạn Chủ lại dám dùng cách xưng hô như vậy, hoặc bên ngoài lại lưu truyền lời đồn đại dạng này đều có lý do của nó cả.

Bởi vì, đúng là đối phương chỉ có một loại năng lực, nhưng loại năng lực này lại có đủ một vạn loại đặc tính.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy khủng bố rồi.

Rất khó tưởng tượng, rốt cuộc đó là loại năng lực như thế nào, lại có ảnh hưởng khoa trương như thế.

Chương 989: Thân Thế Của Nam Ngưng!

Nhưng đúng là Hứa Thâm hoàn toàn không quen biết Vạn Chủ.

Và chờ cho đến khi hắn nghe Nguyên Chủ giải thích mới biết được, hóa ra bí thuật Điệp Lăng này vốn là bí thuật mà gia tộc được Vạn Chủ sáng lập nên sử dụng.

Mà gia tộc do Vạn Chủ sáng lập nên cũng ở bên trong nội thành, chẳng qua bọn họ vốn không phải một thành viên trong bảy đại gia tộc, ngược lại, gia tộc này được xếp vào loại hào môn lánh đời, ngày thường đều vô cùng khiêm tốn làm việc.

Dù sao... đối với một thế gia của dạng quân chủ như vậy, thì tài phú, quyền thế đã không còn một chút ý nghĩa nào rồi.

Chỉ cần bọn họ muốn nhẹ nhàng vươn tay ra là có thể đạt được.

Bí thuật Điệp Lăng này là quà do Nam Ngưng đưa tặng hắn.

Và hiển nhiên là những lời nói của Nguyên Chủ, đã làm trong lòng Hứa Thâm rung động, hắn không khỏi có chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ Nam Ngưng chính là thế hệ sau của Vạn Chủ?

Và chẳng lẽ lão giả mặc áo đuôi tôm không đơn giản lúc trước kia lại là quân vương? Có thể cũng chỉ quân chủ mới đủ khả năng sử dụng một vị quân vương làm quản gia cho mình.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại có chút giật mình, không nghĩ tới trong lúc vô tình hắn lại biết được thân thế của Nam Ngưng rồi.

Lại nói, sau khi Hứa Thâm triển lãm bí kỹ, Nguyên Chủ cũng trao đổi mấy bộ bí kỹ mà gã nắm giữ cùng Hứa Thâm, trong đó có kiếm thuật, quyền công và kỹ xảo vật lộn.

Nguyên Chủ giải thích với Hứa Thâm rằng, tuy so sánh với cùng năng lực, bí kỹ kém cõi hơn rất nhiều, nhưng ở một vài thời điểm, chưa chắc đã có thể áp dụng được năng lực, thậm chí có một vài nơi khác lại cấm tiệt năng lực...

Và chính những thời điểm như thế, thực lực mạnh hay yếu lại phải dựa vào bí kỹ để quyết định.

Đương nhiên, hiện giờ bọn họ đã có Thần binh, như hổ thêm cánh, khiến cho bí kỹ càng trở nên kém cỏi, nhưng đương nhiên, chúng vẫn hữu dụng như cũ.

Đương nhiên Hứa Thâm hiểu được tầm quan trọng của bí kỹ, và trong đoạn thời gian này, hắn cũng không ngừng trao đổi học tập cùng Nguyên Chủ.

Thời gian trôi rất nhanh, chỉ đảo mắt một cái lại nửa năm nữa trôi qua.

Ở bên trong lòng giam tâm linh, lại là năm trăm năm dài dòng vừa hết.

Năm trăm năm bị giam giữ và thí nghiệm, dù Hứa Thâm vẫn luôn ở trong này quan tưởng tượng thần, cũng có cảm giác muốn phát điên.

Suy cho cùng, hắn cũng mới sống được không đến 30 năm trên đời, vậy mà hiện giờ lại phải ở trong này đợi một hơi tới năm trăm năm.

Sở trưởng vẫn không có già đi, Hứa Thâm và thanh niên nọ cũng thế.

Ngay cả thủ vệ có dáng vẻ Mặc Thừa Phong ở bên ngoài phòng tạm giam cũng không già đi.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ không tiếp tục kéo Hứa Thâm đi làm thí nghiệm nữa, có vẻ như thí nghiệm lần trước đã xảy ra vấn đề, còn thí nghiệm trước mắt ... có vẻ như nhà đầu tư bên kia đã gặp phải sự cố gì đó, quyết định tạm dừng thí nghiệm, nhưng dưới hành động âm thầm của sở trưởng, sở thí nghiệm này vẫn được tiếp tục duy trì.

Hứa Thâm không khỏi bắt đầu sinh ra một chút tò mò, rốt cuộc là thế giới bên ngoài lòng giam tâm linh này là như thế nào.

Trong năm trăm năm vừa rồi, sở thí nghiệm vẫn được vận hành như cũ, dù nguyên nhân chính gây nên loại tình huống này là sở trưởng, nhưng cơ quan chịu trách nhiệm chăm lo chuyện ăn uống, giao tiếp cho bọn họ, kiểu gì cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Năm trăm năm nhật nguyệt đổi dời, hoàn toàn đủ để phát sinh cực kỳ nhiều thay đổi không biết và trào lưu thời thượng, nhưng có vẻ như ở bên trong thế giới này lại đang tồn tại một thứ gì đó không thể định nghĩa được.

Và chính nó đã khiến cho hết thảy mọi chuyện luôn luôn vận chuyển, cũng như duy trì theo một phương hướng cố định.

Trong khi thanh niên bên cạnh ngược đãi sở trưởng, Hứa Thâm cũng có mở miệng hỏi đối phương về tình huống bên ngoài.

Nhưng sở trưởng chỉ nói một chút thông tin đơn giản, đó là ngoại trừ náo nhiệt hơn một chút, thì ở bên ngoài cũng chẳng có gì khác ở trong này.

Hứa Thâm đưa ra ý tưởng muốn nhìn xem thế giới bên ngoài, vốn tưởng rằng trải qua năm trăm năm quen biết, sở trưởng sẽ dễ dàng đồng ý yêu cầu này của hắn, ai ngờ những lời này lại lập tức chọc giận sở trưởng.

Khiến ông ta phân phó thủ vệ giam giữ chặt chẽ nhà giam của Hứa Thâm, tuyệt đối không thể cho hắn rời khỏi phòng tạm giam này nửa bước.

“Cậu đó nha, quá mức sơ suất rồi.” Thanh niên bên cạnh lắc đầu, nói với Hứa Thâm: “Đến tận bây giờ, cậu còn không hiểu được sao? Hắn nhốt chúng ta ở trong này là vì lạc thú của chính mình. Nếu chúng ta đi ra ngoài, nhìn thấy thế giới bên ngoài tuyệt vời hơn, hoặc là muốn rời khỏi nơi này, chẳng hóa ra lạc thú của hắn sẽ biến mất hay sao? Như vậy thì làm sao hắn có thể không tức giận được?”

Hứa Thâm im lặng, đúng ra hắn cũng chẳng quá quan tâm tới nơi này, chỉ thuận miệng hỏi một câu vậy thôi.

Nhưng ngẫm lại, cũng thấy đúng như những lời thanh niên nọ nói, hiện tại bọn họ bị nhốt ở nơi này không còn vì mục đích thí nghiệm nữa, mà vì vị sở trưởng này.

Tuy bình thường đối phương luôn bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón, thậm chí còn cho phép bọn họ sỉ nhục ông ta, hoặc muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì đều trực tiếp đồng ý, thậm chí ông ta còn đề xuất giúp bọn họ cải thiện điều kiện sinh hoạt, hết như một người bạn thân thiết, nhưng một khi thực sự

chạm đến điểm mấu chốt trong lòng đối phương, tuyệt đối sẽ bắn ngược lại trong nháy mắt.

“Chẳng lẽ chúng ta sẽ bị nhốt trong này cho đến lúc già?” Hứa Thâm không nhịn được, lập tức mở miệng dò hỏi.

“Chưa chắc chúng ta sẽ già đi, có lẽ hẳn đã tìm được tổ chức mới rồi. Khoảng mấy ngày trước, tôi giả vờ nói có vẻ như thân thể mình đã xuất hiện một chút dấu hiệu lão hóa, hẳn lập tức nói bản thân sẽ mau chóng tìm được nhà đầu tư mới.” Thanh niên nọ trả lời.

“Nhưng cứ bị giam giữ như vậy, dù còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Hứa Thâm nói.

Thanh niên nọ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Có lẽ sinh mệnh vốn là thứ không có ý nghĩa. Hoặc là nói ý nghĩa của sinh mệnh cũng chỉ là thứ mà chúng ta trao cho sinh mệnh. Chúng ta tự tô điểm cho đẹp bản thân, lại cho rằng đó là sinh mệnh có ý nghĩa. Mà bởi vì chúng ta đã nhận thức rằng ‘Có ý nghĩa’ vượt trội hơn ‘Không có ý nghĩa’, cho nên mới không chấp nhận sự tồn tại của nham thạch, cỏ cây đều là có ý nghĩa. Xét từ bản chất, loại thuyết pháp ‘Có ý nghĩa’ này vốn do bản thân chúng ta đưa ra nhằm nâng cao bản thân mà thôi.”

Chương 990: Kế Hoạch Vượt Ngục! Độ Sức Năng Lực!

“Mà cỏ cây và nham thạch vốn không cho rằng sự tồn tại của chúng là không có ý nghĩa, hoặc là nói, chúng nó sẽ không đi tự hỏi ý nghĩa là gì. Cũng có thể nói rằng, loại chuyện không có ý nghĩa nhất chính là đi định nghĩa một chuyện nào đó.”

Hứa Thâm hỏi: “Anh không muốn ra ngoài sao?”

“Muốn nhưng lại không muốn.” Thanh niên nọ lắc đầu nói: “Đi ra ngoài cũng tốt, ở trong này cũng tốt, cuộc sống vốn chẳng có gì biến hóa cả, chỉ đơn giản là biết thêm được một vài kẻ bên ngoài khách khí, nội tâm xấu xí mà thôi. Cậu nói xem, làm như vậy thì có ý nghĩa gì?”

Hứa Thâm nhìn thấy đối phương chẳng có lấy một chút dục vọng muốn tranh đấu nào, khẽ thở dài nói: “Nhưng ở trong

này, thực sự không thú vị. Đúng vậy, cô đơn vốn là một loại hưởng thụ, nhưng không thú vị, thì thật sự là không thú vị.”

Thanh niên suy nghĩ một chút, lại gật đầu nói: “Nếu đã như thế, chúng ta thử tìm cơ hội đi ra ngoài xem sao?”

“Được.” Hứa Thâm đồng ý.

“Nhưng không thể đề cập tới chuyện này với tên sở trưởng kia được, đừng nhìn hắn tỏ ra vô cùng thân thiết với chúng ta, nhưng một khi chúng ta muốn rời khỏi nơi này, hắn sẽ vô cùng luyến tiếc, không nỡ làm như vậy đâu.” Thanh niên nọ cười nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, hắn đã thử qua rồi.

Kế tiếp, Hứa Thâm và thanh niên nọ lại khôi phục trạng thái như ngày thường, muốn dỡ bỏ tâm lý đề phòng của sở trưởng kia.

Ở trong này, thời gian thực sự không đáng mấy xu, Hứa Thâm và thanh niên nọ cứ duy trì trạng thái như vậy trong suốt ba năm, không tiếp tục nhắc tới chuyện bên ngoài nữa.

Thêm vài năm sau, hai người quyết định đưa ra yêu cầu muốn cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt trong phòng tạm giam.

Sau khi thanh niên nọ hầu hạ sở trưởng bằng một hồi chửi mắng, cuối cùng ông ta cũng vui vẻ đồng ý.

Rồi những thời điểm sở trưởng không có mặt, hai người lại lén lút trao đổi, lên kế hoạch vượt ngục bí mật với nhau.

Kế hoạch này cần thời gian rất lâu dài, nhưng có vẻ như hai người bọn họ đã tìm được một chuyện làm mình cảm thấy hứng thú, bởi vậy chẳng ai thêm để ý đến thời gian hao phí, cứ một mực hăng say, đổ dồn cả vào đó.

Bên ngoài thần điện.

Thi thoảng Hứa Thâm cũng sẽ trao đổi bí kỹ cùng Nguyên Chủ.

Và một chuyện khiến cho Nguyên Chủ vô cùng kinh ngạc chính là, ngộ tính của Hứa Thâm thực sự kinh người.

Gã dạy Hứa Thâm bí kỹ, và gần như chỉ cần một, hai ngày sau, Hứa Thâm đã nắm giữ được nó, thậm chí còn tu luyện bí

kỹ nọ đến hạn mức cao nhất rồi!

Loại tốc độ tiến bộ này thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Tuy bọn họ vốn là quân vương, tu luyện bí kỹ cũng không khó, nhưng có thể nắm giữ nhanh như vậy lại rất khoa trương.

Sau khi Hứa Thâm nắm giữ được bí kỹ do Nguyên Chủ dạy, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ luận bàn cùng Nguyên Chủ.

Chờ quá trình ma sát, ăn khớp bí kỹ giữa hai người càng ngày càng thêm thành thạo, Hứa Thâm lại đưa ra yêu cầu độ sức về năng lực.

Hắn lựa chọn vận dụng năng lực lấy nhỏ đổi lớn, cũng âm thầm sử dụng cường hóa, nhưng vẫn muốn giữ lại gấp bội, không để lộ ra ngoài.

Nguyên Chủ đã nhàn rồi đến nhàm chán, vì vậy cũng không từ chối lời đề nghị của Hứa Thâm.

Và đương nhiên gã cũng nhìn ra, đôi cánh của vị quân vương trẻ tuổi này đã cứng cáp, hắn bắt đầu muốn khiêu chiến uy nghiêm của quân chủ là gã đây.

Lại nói, gã cũng nhìn thấy nhiều tình huống như vậy rồi, cũng rất thích thú với ý tưởng cho nhóc con ở bên cạnh mình mấy năm nay hiểu được rằng, quân chủ vĩnh viễn là quân chủ.

Vậy là trong quá trình độ sức về năng lực, Hứa Thâm cũng chứng kiến được năng lực của Nguyên Chủ rồi.

Cũng tương tự như hiệu quả đến từ lấy nhỏ đổi lớn, ở bên trong lĩnh vực của Nguyên Chủ, thân thể Hứa Thâm bị co rút lại, trực tiếp quay về hình hài của một đứa nhỏ chừng bảy, tám tuổi.

Mà Nguyên Chủ cũng có ý muốn thử nghiệm năng lực của Hứa Thâm, vì vậy gã hoàn toàn không có ý trốn tránh.

Khi ở bên trong lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn của Hứa Thâm, thông qua đo lường tính toán khoảng cách, gã cũng biết được rằng, thân thể của mình sẽ từ thanh niên quay trở về thời kỳ thiếu niên.

Nghĩa là năng lực của cả hai, đều có thể làm cho đối phương trở về trạng thái vị thành niên.

Đồng thời, trạng thái suy yếu bên ngoài nó cũng tăng giảm tương ứng theo cường độ của năng lực.

Nhưng khác biệt chính là, càng tới gần bản thân Hứa Thâm, cường độ ảnh hưởng của năng lực kia càng lớn.

Mà chỉ cần bản thân ở bên trong phạm vi của lĩnh vực, sẽ bị năng lực của Nguyên Chủ ảnh hưởng tới, và cường độ áp chế là như nhau.

Nguyên Chủ đã thử ra năng lực của Hứa Thâm có liên quan tới khoảng cách, mà Hứa Thâm cũng thí nghiệm được phạm vi lĩnh vực của Nguyên Chủ, nó bao quát hơn 50 mét, nhưng đương nhiên, hắn cũng không thể cam đoan được, đây có phải năng lực cực hạn của Nguyên Chủ hay không.

Có lẽ trong trạng thái mạnh nhất của đôi phương, phạm vi này sẽ trực tiếp gia tăng lên gấp đôi.

“Năng lực của tôi cũng bị năng lực của cậu làm suy yếu...” Nguyên Chủ nhìn Hứa Thâm đã quay trở về trạng thái trẻ nhỏ, trong lòng có chút ngoài ý muốn: “Theo tình huống bình thường, hắn là cậu phải trở về thời kỳ sơ sinh mới đúng, mà theo quá trình áp chế này, năng lực của cậu cũng sẽ biến mất. Nhưng cậu lại có thể làm suy yếu năng lực của tôi, từ đó giữ lại năng lực của chính mình.”

“Có vẻ như hiệu quả phát sinh do năng lực của chúng ta khá giống nhau.” Hứa Thâm nói.

Ánh mắt Nguyên Chủ lộ ra vài phần trịnh trọng, lúc trước, gã cũng không quá để ý đến Hứa Thâm, dù sao ở trước mặt gã, quân vương bình thường cũng giống như hình thái thứ hai mà thôi, thậm chí còn chẳng khác gì một người bình thường, bọn họ đều sẽ bị năng lực của gã nghiền áp, rồi trực tiếp miêu sát.

Nhưng năng lực của Hứa Thâm lại có thể ảnh hưởng đến gã?

Xét trên một phương diện nào đó, năng lực của hắn cũng giống như một phiên bản nhược hoá, thậm chí là phiên bản mô phỏng năng lực của gã.

“Nếu cậu có thể rời khỏi nơi này, ít nhất cậu cũng có thể đạt tới cấp bậc như Ngục Chủ.” Nguyên Chủ đưa ra đánh giá và phán đoán về Hứa Thâm như vậy, trong lòng cũng âm thầm

suy nghĩ, bản thân thu một tên đàn em như thế, rồi mang đi ra ngoài, cũng coi như không tồi.

“Nhưng vẫn kém hơn anh.” Hứa Thâm lắc đầu thở dài.

Hắn đã dùng tới hai loại năng lực, và lấy nhỏ đổi lớn trong trạng thái cường hóa mới có thể tạo thành ảnh hưởng cho Nguyên Chủ, hoặc nói chính xác hơn là có thể ngăn cản được trạng thái áp chế tuyệt đối của Nguyên Chủ với bản thân.

Chương 991: Uyên Hải!

Dù lúc này Nguyên Chủ đang ở cách xa hơn hơn 30 mét, vốn không phải là khoảng cách gần nhất của lấy nhỏ đổi lớn, nhưng như vậy cũng đủ để nói lên rằng, nếu chỉ dựa vào lấy nhỏ đổi lớn, hắn khó lòng đối chọi được với Nguyên Chủ, trừ phi vận dụng tới năng lực phản xạ của áo choàng màu đỏ tươi, chỉ trong nháy mắt đã phản xạ bản thân đến bên cạnh đối phương, trực tiếp áp chế ở khoảng cách gần.

Làm như vậy, dựa vào áp chế cực hạn của lấy nhỏ đổi lớn, hiệu quả và cường độ của nó sẽ tạo thành áp chế hiệu quả hơn nhiều so với trạng thái đã được cường hóa ở trong vòng 30 mét.

Nhưng đó vẫn là mượn dùng khư binh, mà hắn có khư binh, làm sao Nguyên Chủ người ta lại không có?

Nói không chừng khư binh của đối phương còn có độ tương thích hoàn mỹ hơn, hiệu quả cũng càng đáng sợ hơn.

Sau khi luận bàn đến điểm là dừng, hai người đều có thêm vài phần coi trọng với nhau hơn.

Ở bên trong lòng giam tâm linh, Hứa Thâm vừa quan tưởng tượng thần, vừa tu luyện bí kỹ, đồng thời vẫn phân một chút tâm trí ra bàn mưu kế vượt ngục cùng thanh niên bên cạnh.

Bọn họ cũng đang thực hành từng bước một trong kế hoạch, đó là thông qua yêu cầu những loại đồ dùng sinh hoạt khác cùng sở trường, cả hai bắt đầu cải tạo hoàn cảnh xung quanh, dùng chính nó để sáng tạo điều kiện vượt ngục.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Thêm trăm năm nữa, Hứa Thâm và thanh niên nọ đã quyết định thực hành kế hoạch vượt ngục.

Nhân cơ hội khi thủ vệ canh cửa có dáng vẻ của Mặc Thừa Phong đang ngủ gật, hai người nhanh chóng lấy ra công cụ đã chế tác xong, bắt đầu chạy trốn theo lộ tuyến đã được lên kế hoạch từ trước.

Đầu tiên là cạy cánh cửa đang đóng của phòng giam đã bị xóa bỏ lệnh cấm, vòng qua thủ vệ, rời khỏi phòng thí nghiệm này, tiếp đó là thông qua tầm mắt và những lời nói vô thường vô phạt bên ngoài, bọn họ đã tìm được lộ tuyến, chấp vá ra một mảnh bản đồ.

Tới cuối cùng khi hai người đi tới cửa phòng thí nghiệm, lại nhìn thấy bên ngoài đúng là một mảnh hoang vu.

Có vẻ như phòng thí nghiệm này được xây dựng trên một ngọn núi trọc, chung quanh đều là hoang mạc, không thấy người ở.

Nơi này rất giống một khu vực đã bị ngăn cách với thế giới xung quanh, bởi vì dù đổi mắt nhìn về nơi xa cũng không phát hiện ra bất cứ kiến trúc nào khác.

Cùng lúc đó, bóng dáng sở trưởng đã bước tới sau lưng hai người, ông ta thở dài nói với bọn họ: “Hai người muốn rời khỏi đến vậy sao? Ở lại chỗ này cùng với tôi không tốt hay sao? Tôi đã tìm được nhà đầu tư mới rồi, hai người chuẩn bị tiến hành thí nghiệm mới đi.”

Hứa Thâm và thanh niên nọ đưa mắt nhìn nhau, nhưng chẳng còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể theo sở trưởng quay về.

Việc đã xong bọn họ mới biết được, hóa ra ngay từ đầu, sở trưởng đã trang bị một mắt camera giám sát bí ẩn ở trong phòng tạm giam.

Và đương nhiên đối phương cũng sớm biết được kế hoạch của bọn họ rồi, chẳng qua chỉ một mực giả vờ không hay để phối hợp với bọn họ mà thôi.

Tới tận lúc đó, hai người mới hiểu được, rình coi cũng là một trong những sở thích của sở trưởng.

Nhưng lần vượt ngục thất bại này cũng không giết chết ý tưởng trong đầu hai người bọn họ, ngược lại họ còn cảm thấy loại chuyện này rất vui vẻ và cực kỳ giàu tính khiêu chiến.

Thời gian dần trôi, ở trong quá trình thí nghiệm mới, thanh niên nọ bị kéo đi một gian phòng tạm giam khác. Từ đó, Hứa Thâm cũng không tiếp tục nhìn thấy đối phương nữa, nghe sở trưởng nói đối phương đã bị đóng băng rồi.

Hứa Thâm chỉ có thể sống một mình, ngẫu nhiên sở trưởng cũng sẽ đến tìm hắn, muốn Hứa Thâm thay thế thanh niên kia, nhưng Hứa Thâm vẫn không để ý tới đối phương.

Sở trưởng phần nộ vô cùng, ông ta trực tiếp phá hư mọi thứ trong phòng tạm giam đó, để Hứa Thâm trở lại với điều kiện sống đơn sơ như lúc ban đầu.

Hứa Thâm cũng chẳng tức giận về chuyện này, chỉ tập trung tâm trí vào những chuyện hắn cần làm và tiếp tục tu luyện bí kỹ.

Tầng thứ ba của bí thuật Diệt Lãng là hình thái nộ đào. Khi bước vào trạng thái này, lực toàn thân sẽ sôi trào bùng nổ, rồi trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, lực lượng sẽ được gia tăng lên tới cực hạn.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thâm cũng mò mẫm ra giai đoạn mới là tầng thứ tư. Nó được hắn đặt tên là uyên hải (vực sâu biển lớn).

Khi bước vào uyên hải, chẳng những lực lượng sẽ bùng nổ đến mức tận cùng mà đồng thời lực lượng này cũng sẽ bị áp súc vào bên trong cơ thể.

Nếu kết hợp với Diệt Lãng, lực lượng tăng lên trong cơ thể sẽ được chất chồng lên nhau, thoát nhìn bên ngoài là một mảnh gió êm sóng lặng, kỳ thực lực lượng của bản thân đang được tích tụ chờ bạo phát, công kích sẽ càng khủng bố hơn hình thái nộ đào.

Nếu lại tiếp tục phối hợp với năng lực cường hóa và gấp bội, khẳng định là lực lượng bạo phát khi cận chiến của Hứa Thâm sẽ đạt tới trình độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Hứa Thâm lại tới tìm Nguyên Chủ luận bàn thí luyện bên trong thần điện, cả hai đều không dùng tới năng lực.

Lần này, chỉ vẹn vẹn dựa vào lực lượng bùng nổ của uyên hải, Hứa Thâm đánh ra một quyền đã khiến cánh tay của Nguyên Chủ dập nát tại chỗ.

Loại bùng nổ khủng bố này đã làm Nguyên Chủ cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Rõ ràng ngay từ đầu, gã đã vận dụng bí kỹ đến gần cạn lực lượng của Hứa Thâm, còn hóa giải đi rất nhiều sức mạnh, nhưng một đòn này vẫn mang theo lực phá hư khủng bố như thế.

Nếu công kích này không đánh vào gã, mà tấn công lên người một vị quân vương khác, khẳng định mức sát thương do nó mang lại sẽ tương đương với thiên thạch trùng kích vào.

Ngoại trừ bí thuật Diệt Lăng, Hứa Thâm cũng đang đào sâu nghiên cứu cảnh giới tiếp theo của bí thuật Vụ Ẩn Hành Giả.

Nếu nói cô đọng hải đăng là điểm đặt neo để tiến thành Niết Bàn thành quân vương, như vậy Hứa Thâm hoài nghi rằng một tầng thâm uyên cuối cùng, chính là con đường để đi thông đến cảnh giới Thần.

Càng đào sâu suy nghĩ, Hứa Thâm càng cảm nhận được bí thuật này trân quý hơn những gì hắn từng tưởng tượng.

Chỉ tiếc, bí thuật mà Nam Ngưng giao cho hắn, chỉ là một bộ phận, nội dung dừng lại ở phần hải đăng.

Chương 992: Một Giác Mộng Dài...

Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, bí kỹ này vốn thuộc về Vạn Chủ, hơn nữa, có vẻ như nó còn được xếp vào loại bảo vật vô cùng quan trọng của gia tộc. Không cần biết Nam Ngưng có địa vị cao tới đâu, chung quy lại, cô ấy vẫn là một cô bé, trong tộc không thể mặc cho cô ấy tùy ý không chế một thứ bảo vật trân quý nhường này.

Có thể nhận được phần hải đăng, hiển nhiên Nam Ngưng đã cố gắng lắm rồi.

Hứa Thâm ở bên trong lòng giam tâm linh, dùng phần hải đăng làm cơ sở, bắt đầu mô phỏng và suy tư về nội dung của phần thâm uyên.

Nhưng bản thân phải tự mình thử nghiệm và viết tiếp một bản bí thuật, tuyệt đối là khó khăn cực lớn.

Mấy trăm năm lại trôi qua.

Một lần ngẫu nhiên ngủ say ở bên trong lồng giam tâm linh, Hứa Thâm đã nằm mơ một giấc mộng thật dài.

Hắn mơ thấy chính mình trải qua hơn một ngàn năm thời gian, ngày qua ngày cuộc sống đều vô cùng buồn tẻ, chỉ có một mình. Xen kẽ trong đó là những đoạn trí nhớ hắn đang luận bàn cùng Nguyên Chủ ở bên trong thần điện, giống như bản thân vừa được trải nghiệm lại một lần nữa cuộc sống của mình.

Chờ tới khi Hứa Thâm tỉnh lại, ý thức trở nên chới chới, mơ hồ, giống như vừa uống say vậy, nhưng đại não lại vô cùng tỉnh táo.

Được xem lại cuộc đời của chính mình trong hơn một ngàn năm qua, khiến cho rất nhiều chi tiết hắn chưa từng lưu ý đến đều xuất hiện.

Tới tận lúc này, Hứa Thâm mới phát hiện, hóa ra sở trưởng đã sớm làm bại lộ chuyện bên trong phòng tạm giam có camera giám sát bí mật, chỉ là hắn và thanh niên nọ không có chưa chú ý tới mà thôi.

Dù sao thời gian cũng quá dài lâu, rất khó để chú ý đến hết thấy những chi tiết đáng giá.

Ngoại trừ thứ này, Hứa Thâm còn nhìn thấy rất nhiều chuyện mà hắn từng bỏ qua.

Hóa ra, rời khỏi nơi này cũng không khó.

Sau lần ấy, tâm tính của Hứa Thâm trở nên càng ngày càng bình tĩnh.

Chờ đến thời điểm, sở trưởng lại lần nữa tìm đến hắn, còn dùng xiềng xích buộc chặt lên người hắn, bức bách hắn đi vào khuôn khổ, Hứa Thâm mới phát hiện, lúc này hắn đã bị chọn làm người thay thế vị trí của thanh niên trước kia, bị trói buộc ở bên trong phòng tạm giam, cả người đầy vết thâm tím.

Và hắn cũng chỉ có thể nhục mạ sở trưởng, khiến cho kẻ này thỏa mãn, mới có thể nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng ngay khi nhìn thấy dáng vẻ tương tự với tượng thần của vị sở trưởng họ, bỗng nhiên trong đầu Hứa Thâm nảy lên một ý niệm, nếu hắn giết chết sở trưởng ở trong này, sẽ phát sinh tình huống gì?

Ý niệm này vừa nảy lên trong đầu, từ nội tâm Hứa Thâm lập tức sinh ra loại cảm giác kích động và hiếu kỳ không thể ngăn chặn được.

Một ngày nào đó, sau khi Hứa Thâm đã bố trí, sắp đặt hết thảy, chờ đến lúc sở trưởng lại tìm đến, Hứa Thâm trực tiếp dùng phần đuôi của chiếc bàn chải đánh răng đã bị mài thành nhọn hoắt, hung hăng đâm thẳng vào phần cổ của sở trưởng.

Máu tươi phun ra ngoài.

Sở trưởng kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, ông ta vội vàng ôm cổ lui về phía sau, phần nộ nói: “Cậu điên rồi hả?”

Hứa Thâm cười cười: “Không phải ông luôn thích bị tra tấn sao? Có thích loại này không?”

Sở trưởng sững sốt, chợt cắn răng nói: “Nhưng làm như vậy sẽ chết.”

“Ông không muốn thử loại cảm giác gần chết xem nó ra sao ư? Không phải ông từng nói bản thân đã sớm muốn trải nghiệm loại cảm giác hít thở không thông sao?”

Hứa Thâm mỉm cười, tiếp tục tới gần.

Có vẻ như sở trưởng đã nhìn ra sát ý từ trong đáy mắt của Hứa Thâm.

Giờ khắc này, giữa quá trình đấu tranh của dục vọng và sinh mệnh, cuối cùng lý trí muốn sống đã chiến thắng dục vọng tàn thường, ông ta liều mạng lui về phía sau, nhưng Hứa Thâm vừa cười vừa nhanh chóng xông tới, bàn chải đánh răng lại một lần nữa đâm thẳng vào con mắt của ông ta.

“Cứu mạng!” Sở trưởng lớn tiếng kêu cứu.

Nhưng thủ vệ vốn không có ở bên ngoài, Hứa Thâm đã cố ý lựa chọn thời điểm này mới quyết định ra tay với sở trưởng.

Hơn nữa, chính bản thân sở trưởng cũng cố ý muốn giấu giếm loại sở thích này của mình.

Trong nháy mắt, vị sở trường trước mắt đã ngã xuống trong vũng máu, dần dần mất đi khí tức sinh mệnh.

Từ đáy lòng Hứa Thâm chột dâng lên một loại cảm giác khó có thể hình dung.

Ở bên trong phòng thí nghiệm này, vị sở trường trước mắt có địa vị hết như chúa tể, tương đương với Thần, nhưng vào thời khắc này, đối phương lại như một con sơn dương yếu ớt, ngã xuống bên chân hắn, phần cổ không ngừng phun máu, toàn thân run rẩy, chỉ có thể chờ đợi tử vong.

Hứa Thâm và thanh niên nọ đã sớm thí nghiệm xong.

Tuy bọn họ đạt được tuổi thọ dài lâu, thanh xuân vĩnh trú, nhưng bị giết vẫn sẽ chết!

Chung quy lại, thể xác của bọn họ vẫn còn là phàm nhân.

Sau khi máu tươi của sở trường lan tràn đến dưới chân, bỗng nhiên trong lòng Hứa Thâm sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt.

Giống như một cơn ác mộng dài dòng vừa đột ngột bị một tay mình chấm dứt.

Nhưng ngoại trừ thứ này, lại chẳng có bất cứ chuyện gì khác xảy ra.

Hứa Thâm rời khỏi lồng giam tâm linh, trở lại bên trong thần điện, đưa mắt nhìn tượng thần, lại thấy tượng thần vẫn đứng sừng sững như cũ, còn Nguyên Chủ bên kia đang không ngừng triệu bá, hết thấy đều vô cùng im lặng, không có bất cứ dị trạng gì phát sinh.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc.

Rõ ràng phần lớn những thứ mà hắn nhìn thấy ở bên trong lồng giam tâm linh, đều là hình chiếu được phản xạ từ hiện thực, nhưng thay đổi tình huống bên trong lồng giam tâm linh, lại không thể can thiệp vào hiện thực sao?

Cũng đúng, nếu nhân quả bên trong lồng giam tâm linh có thể tác dụng đến tình hình bên ngoài hiện thực, chẳng phải loại năng lực này đã trở thành vô địch rồi sao?

Bởi vì người nắm giữ nó có thể trực tiếp thông qua lồng giam tâm linh để cải tạo cả thế giới bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại phát động năng lực, tiếp tục chìm vào bên trong lồng giam tâm linh.

Thi thể của sở trưởng kia vẫn nằm bên trong phòng tạm giam, Hứa Thâm lại cảm giác mọi thứ thật tẻ nhạt, vô vị, nếu nơi này đều là giả dối, thì hẳn cần gì phải để ý đến bất cứ loại hình phạt nào có thể xảy đến với mình?

Không bao lâu sau, thủ vệ đã trở về, ngay khi gã nhìn thấy thi thể của sở trưởng, cả sở thí nghiệm lập tức vang lên từng hồi chuông cảnh báo.

Chương 993: Kể Cả Khi Hắn Đã Quên Mất Chính Bản Thân Mình...

Sau đó, thật nhiều nhân viên cảnh sát tiến vào, vận chuyển thi thể đi ra ngoài, Hứa Thâm lại im lặng ngồi một bên, quan sát những nhân viên đang bận rộn mà vẫn không khỏi giận dữ nhìn về phía mình trước mắt. Hắn chỉ cười khẽ, dù sao ở bên trong thần điện cũng không có những nhân viên cảnh sát này, nói cách khác, ở nơi đó không có bất cứ một sinh mệnh thể dư thừa nào.

Loại tình huống này, chỉ có thể nói lên rằng, lồng giam tâm linh vốn căn cứ vào hình chiếu từ bên ngoài hiện thực để cấu tạo nên hình thức ban đầu của chính nó.

Về sau, vì hoàn thiện thế giới bên trong lồng giam tâm linh, ở nơi này sẽ xuất hiện một vài thứ không tồn tại bên ngoài hiện thực, tiến hành bổ sung khiếm khuyết.

Nhưng... nếu tất cả đều là giả, thì cần gì phải để ý đến mấy thứ vụn vặt này?

Hứa Thâm tùy ý để cho nhân viên cảnh sát không chế, khóa chặt mình.

Bên ngoài hắn như một cái xác không hồn mặc cho bọn họ tùy ý thao túng, nhưng trong đầu lại có tâm trạng để tiếp tục quan tưởng tượng thần, tự hỏi bí kỹ tu luyện, thậm chí trên khóe miệng còn mang theo một nụ cười mỉm tựa như hết thảy mọi

chuyện đều chẳng đáng là gì, khiến cho nhân viên cảnh sát đang khổng chế hấn không khỏi cảm thấy rét mà run, trực tiếp mở miệng chửi một câu: “Thằng điên”.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã bị chuyển đến một phòng tạm giam khác.

Bên trong này có đầy đủ các loại trang thiết bị, nhưng được canh phòng càng nghiêm ngặt hơn trước.

Bọn họ khổng chế Hứa Thâm vô cùng chặt chẽ, tựa như đang ở trong nhà tù.

Nhân viên cảnh sát áp giải hấn tới nơi này từng tiết lộ một chút, bên trên cho rằng Hứa Thâm là nhân viên thí nghiệm, đã trải qua quá nhiều lần thí nghiệm, cuối cùng trở nên điên loạn rồi, hiện tại hấn được bọn họ xếp vào loại vật thí nghiệm bị hư hỏng, có lẽ sau này sẽ không tiếp tục dùng đến hấn nữa.

Mà kể cả khi có dùng đến, cũng không được dùng vào những loại thí nghiệm cần được nghiệm chứng, chỉ được dùng làm vật thí nghiệm cho lần đầu mà thôi.

Bọn họ đã coi Hứa Thâm là vật thí nghiệm có tinh thần thất thường, bởi vậy không ai dám tùy ý tới gần hấn.

Hứa Thâm cũng không để ý đến chuyện này, hấn lại tiếp tục quan tưởng tượng thần, và tu luyện.

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

Những năm tháng tiếp theo không bị người khác quấy rầy, bởi vậy mỗi ngày Hứa Thâm đều mơ mơ màng màng quan tưởng tượng thần.

Hiện giờ, hấn đã nhớ rành mạch mỗi một chi tiết nhỏ bên trên tượng thần nọ. Thậm chí còn có thể nói rằng, ngay cả vẻ bề ngoài của chính mình ra sao, hấn cũng quên mất rồi, nhưng lại nhớ mọi chi tiết của tượng thần kia, cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí ở một khắc nào đó, Hứa Thâm còn lầm tưởng mình chính là tượng thần.

Cũng tại một khắc đó, Hứa Thâm có cảm giác biểu cảm trên gương mặt tượng thần kia khẽ nhúc nhích, càng trở nên sống động hơn rất nhiều.

Hắn đang cười, tượng thần cũng đang cười, hắn cười lạnh, tượng thần cũng cười lạnh.

Roi vào bên trong loại cảm giác kỳ dị, vụn vụn ấy, dường như trong đầu Hứa Thâm vừa sinh ra một loại ảo giác, hắn cho rằng bản thân vốn là tượng thần.

Cũng ở bên trong trạng thái ý thức hỗn loạn này, Hứa Thâm có cảm giác hắn đã mất đi quyền điều khiển thân thể, ý thức của hắn trở nên phù phiếm, lơ lửng ở một nơi nào đó không biết bên ngoài thân thể.

Rõ ràng thân thể đang hành động, nhưng ý thức của bản thân lại không thể điều khiển được.

Trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại cảm giác bản thân sẽ bị thay thế vị trí.

Rồi ngay khi loại cảm giác này xuất hiện, đột nhiên Hứa Thâm cảm thấy lạnh cả người.

Chẳng lẽ kết quả cuối cùng của quá trình quan tưởng tượng thần, là chính hắn sẽ bị tượng thần thay thế vị trí, chiếm cứ thân thể?

Ý thức được điểm ấy, hắn bắt đầu liều mạng giãy giụa, trực tiếp phát động các loại năng lực, nhưng thân thể lại giống như thoát dây cương, không chịu khống chế.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được khuôn mặt mình đang cười lạnh, nhưng rõ ràng với tâm trạng lo lắng hiện giờ của hắn, căn bản không cười nổi.

Hơn nữa... có vẻ như nụ cười lạnh này đang nhằm thẳng vào hành động giãy giụa của hắn, giống như muốn nói với hắn rằng, vô dụng thôi.

Hứa Thâm lại phát hiện năng lực của hắn đã mất đi hiệu lực, ở bên trong lồng giam tâm linh này, hắn chỉ là một kẻ phàm nhân.

Hắn muốn trở về thần điện, nhưng tựa như ‘Chốt mở’ để trở về cũng mất đi hiệu lực.

Và mặc cho Hứa Thâm phát động năng lực như thế nào, vẫn không thể quay về được, hắn đã bị nhốt bên trong lồng giam tâm linh.

Hứa Thâm có ý đồ ngừng quá trình quan tưởng, nhưng trải qua hơn một ngàn năm quan tưởng, hấn đã quá mức quen thuộc với tượng thần rồi, đến mức kể cả khi đã ngừng quan tưởng, trong đầu cũng sẽ tự khắc lên một bức tượng thần vô cùng rõ ràng chi tiết.

Hứa Thâm hiểu, hấn phải nghĩ biện pháp dời đi tư tưởng của chính mình.

Mà biện pháp dời đi tốt nhất, chính là tìm một vật thay thế vị trí. Nhưng ngoại trừ tượng thần trước mắt, còn thứ gì khiến hấn ghi nhớ cực kỳ rõ ràng đây?

Hiện giờ, sau quãng thời gian quá lâu không soi gương, ngay cả bản thân mình, Hứa Thâm cũng quên mất rồi. Còn thứ gì khiến hấn ghi nhớ nữa?

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm đã tìm được thứ đó rồi.

Mai Phù!

Gần như trong nháy mắt, ánh mắt Hứa Thâm đã trở nên sáng ngời, tất cả suy nghĩ trong đầu đều nhanh chóng bị bóng dáng của Mai Phù chiếm cứ.

Ngay tại khoảnh khắc bóng dáng Mai Phù xuất hiện, tâm thần Hứa Thâm bỗng trầm tĩnh xuống.

Và vào giây phút ấy, nỗi nhớ nhung kéo dài cả ngàn năm lại trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Tựa như Hứa Thâm vừa nghe được một chuỗi những tiếng kêu rên thảm thiết chói tai. Ngay sau đó, thứ cảm giác bị xâm nhập khác thường kia đã biến mất. Hấn phát hiện mình đã khôi phục lại quyền khống chế thân thể.

Không chút do dự, Hứa Thâm lập tức quay trở về thần điện.

Hấn nhìn về phía tượng thần ở bên trong thần điện, lại có cảm giác dường như gương mặt của tượng thần kia cũng đang chăm chú nhìn mình.

Nhưng có một điều hơi khác lạ là... Vào thời khắc ấy, hấn chợt cảm nhận được phần mặt nam dữ tợn nọ đã bớt dữ tợn đi, mà phần mặt nữ dịu dàng kia lại trở nên âm trầm.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, chẳng lẽ bí mật của quá trình triều bái tượng thần, chính là kẻ triều bái sẽ bị tượng thần thay thế vị trí, chiếm cứ thân thể?

Chương 994: Thế Giới Có Mai Phù Chính Là Thế Giới Hắc Muốn!!!

Hắc nhìn về phía Nguyên Chủ bên cạnh, đối phương vẫn đang triều bái, nhưng có vẻ như đối phương không cảm nhận được loại chuyện này.

Cũng đúng, Nguyên Chủ mới triều bái được hơn ba trăm năm, mà hắc lại triều bái hơn năm trăm năm rồi. Chẳng lẽ bản thân phải hoàn toàn nhớ kỹ tượng thần, mới có thể chịu ảnh hưởng này hay sao?

Hứa Thâm hít sâu một hơi, mặc kệ như thế nào, hắc biết lần này Mai Phù lại giúp hắc.

“Sao vậy?” Nguyên Chủ cảm nhận được khí tức Hứa Thâm dao động, lập tức mở to mắt nhìn qua.

Ánh mắt Hứa Thâm biến ảo một hồi, cuối cùng hắc khẽ lắc đầu nói: “Không có gì.”

Nguyên Chủ thấy Hứa Thâm không nói gì, cũng không hỏi nhiều thêm nữa, lại tiếp tục nhắm mắt triều bái.

Hứa Thâm suy tư một lát, lại tiến vào bên trong lòng giam tâm linh. Vừa nãy, khi nghĩ đến Mai Phù, nhớ nhung vốn bị hắc niệm phong trong lòng chợt như vỡ đê không ngừng vọt tới, khiến nổi khát khao được mau chóng đi ra bên ngoài của hắc càng trở nên cấp thiết hơn bao giờ hết.

Dù lúc trước từng xảy ra nguy hiểm bị tượng thần nọ chiếm cứ thân thể, nhưng có hình bóng Mai Phù một mực ghi khắc trong đầu, Hứa Thâm hoàn toàn không lo lắng bản thân sẽ lạc lối.

Thậm chí hắc còn không xác định được loại cảm giác kỳ dị vừa rồi, có phải là ảo giác của chính mình hay không.

Trên thực tế, khi bản thân quá mức đắm chìm vào một loại chuyện nào đó, dường như mọi cảm quan cũng trở nên vụn vặt, rồi quay lại lừa gạt chính mình.

Nhưng trải qua loại chuyện này rồi, Hứa Thâm đã biết ngoại trừ quan tượng tượng thần, hẳn còn phải nghĩ đến những chuyện khác, nếu không trải qua hai ngàn năm thời gian, trong đầu chỉ có duy nhất một hình bóng của tượng thần, dù bản thân không điên cũng trở nên ngu ngốc.

Trong lòng ôm tâm lý đề phòng cảnh giác cao độ, nhưng chờ tới khi Hứa Thâm lại một lần nữa chìm vào quan tượng, hẳn có vẻ rất ngạc nhiên vì bản thân hoàn toàn không cảm nhận được loại trạng thái bị xâm nhập lúc trước.

Chờ mấy chục năm qua đi, loại cảm giác ấy mới một lần nữa xuất hiện, nhưng Hứa Thâm đã có kinh nghiệm từ trước, dứt khoát lợi dụng chuyển hoán ý niệm trong đầu, dùng nỗi nhớ nhưng trong lòng để không chế.

Một ngày nào đó, cánh cửa bên ngoài phòng tạm giam của Hứa Thâm lại bị đẩy ra, và khiến cho hắn vô cùng khiếp sợ chính là, người đang đứng thẳng trước mặt hắn lại là vị sở trưởng kia.

Vị sở trưởng đã bị hắn đâm chết đó.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Hứa Thâm, sở trưởng lại lộ ra biểu cảm vô cùng lạnh lùng, nói: “Có phải rất giật mình hay không? nhưng cậu không cần phải quá mức kinh ngạc như vậy. Đúng là cậu đã giết người rồi, nhưng người bị cậu giết chính là người anh trai biến thái của tôi.”

“Anh trai?” Hứa Thâm sửng sốt, lập tức trở nên ngờ ngác.

Là anh em sinh đôi sao?

“Sở trưởng chân chính vốn là tôi, người đi thu hút đầu tư, liên lạc với thế giới bên ngoài, duy trì hoạt động vận chuyển của phòng thí nghiệm này đều là tôi.”

Nói đến đây, trong ánh mắt lạnh lùng của vị sở trưởng trước mắt này lại có thêm vài phần cao ngạo kỳ lạ: “Người anh trai biến thái của tôi vốn là một kẻ vô tích sự, chỉ xứng sống bên trong hắc ám và bóng rối, giống như một con chuột cả đời rúc trong kênh nước thối, không thể đưa ra ngoài ánh sáng.”

Hứa Thâm nhìn vị sở trưởng trước mắt, cảm thấy đối phương cực kỳ xa lạ, nhưng vẻ mặt và biểu cảm trên mặt người này lại mang đến cho hắn một loại cảm giác không được tự nhiên.

Tựa như vị sở trưởng trước mắt này cũng có chút không quá bình thường.

Nào có một đứa em trai lại nhục mạ chính anh trai của mình như vậy?

Chẳng lẽ, sở trưởng lúc trước đã trải qua quá trình lâu dài không ngừng phải chịu đựng loại nhục mạ như vậy, mới sinh ra thứ ham muốn biến thái nhường này?

“Cậu đã giết chết một con chuột thối tha, vốn đây là chuyện tốt, nhưng chỉ vì con chuột thối tha đó chính là anh trai của tôi, cho nên cậu cũng phải trả giá thật đắt.” Sở trưởng lạnh lùng thốt lên: “Hiện tại đang có một thí nghiệm mới, cần cậu đến thử nghiệm.”

Hứa Thâm im lặng, hẳn biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, nhưng hẳn vốn không thêm để ý đến nó.

Suy cho cùng, ở trong này hẳn sẽ không chết, dù chết đi, cũng sẽ sống lại, dù sao nơi này cũng là thế giới tâm linh do một tay Ước Nặc xây dựng thành.

Ước Nặc đã trở thành người nhà của hắn, chắc chắn sẽ không để hắn chết đi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm chẳng còn cảm thấy hứng thú với bất cứ điều gì bên trong thế giới tâm linh này nữa.

Sở trưởng vẫy tay, một nhóm nhân viên cảnh sát tiến vào. Tất cả bọn họ đều dùng loại thái độ cảnh giác cao độ như đang phải đối diện với một tên tội phạm nghiêm trọng, nhanh chóng đi tới áp giải Hứa Thâm ra ngoài.

Thời điểm Hứa Thâm đi ngang qua sở trưởng, cõi lòng vốn trống rỗng lại khẽ động.

Hai vị sở trưởng, anh em sinh đôi, tựa như loại tạo hình này càng thêm giống với tượng thần kia.

Tượng thần cũng có hai gương mặt, tuy là nam nữ khác biệt, nhưng không phải điều đó cũng đang ngằm ám chỉ cho hắn biết rằng, ở nơi này có hai vị sở trưởng sao?

Có phải một người quyền rũ nhu nhược, thích bị ngược đãi và nhục mạ, chính là hình ảnh đại diện cho nửa mặt nữ kia?

Đến tột cùng là hấn nhìn thấy tượng thần, nên trong tư tưởng tự sinh ra hai vị sở trường, hay là hấn nhìn thấy hai vị sở trường, nên trong tư tưởng tự sinh ra tượng thần?

Trải qua ngàn năm, thời gian quá lâu dài đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến ý thức của Hứa Thâm, làm trong đầu hấn ngẫu nhiên sẽ phát sinh hỗn loạn, không phân biệt rõ bên kia mới là hiện thực chân chính.

Nhưng mỗi khi rơi vào thời khắc mê mang này, Hứa Thâm lại có thể nhanh chóng nghĩ đến điểm đặt neo của bản thân chính là Mai Phù.

Thế giới có Mai Phù chính là thế giới hấn muốn.

Nơi đó cũng chính là hiện thực.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã bị nhóm nhân viên cảnh sát áp giải, đi vào bên trong một gian phòng thí nghiệm.

Hấn bị trói chặt trong này, nhóm nhân viên cảnh sát nọ đã rời đi, chỉ để lại một đám nhân viên thí nghiệm mặc trang phục vô khuẩn, tổng cộng có năm người.

Khi Hứa Thâm nhìn thấy năm nhân viên thí nghiệm này, hấn lập tức nghĩ đến năm bóng ma mình từng nhìn thấy bên trong khảo nghiệm thần binh lúc trước.

Vì sao lại luôn kết nối cùng con số ‘Năm’ này chứ?

Chương 995: Dị Biến!

Chẳng lẽ tình huống nhìn thấy năm bóng ma trước kia đã khắc sâu ấn tượng vào trong đầu hắn, mới làm cho thế giới tâm linh này phản xạ ra hình chiếu là năm nhân viên thí nghiệm trước mắt?

Hứa Thâm lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, hắn có cảm giác nếu còn nghĩ sâu hơn, có khi bản thân sẽ phát điên mất.

Hắn lặng lẽ nhắm mắt, vừa đợi thí nghiệm, trong lòng vừa quan tưởng tượng thần, không lãng phí một chút thời gian nào.

Hắn chỉ muốn sớm đi ra ngoài gặp mặt Mai Phù một chút.

Cũng đúng thôi những con người đang sống trong thống khổ sẽ luôn hy vọng những điều tốt đẹp, bọn họ sẽ dùng những điều tốt đẹp ấy để làm tê liệt chính mình.

Và ở trong mắt Hứa Thâm, Mai Phù chính là điều tốt đẹp của mình.

Thí nghiệm đang tiến hành, dù Hứa Thâm cố ý xem nhẹ nó, nhưng vẫn sẽ có cảm giác.

Bởi vì có thuốc mê, nên cảm giác đau đớn ấy bị giảm xuống, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được từng đợt cảm giác mát lạnh.

Chờ tới lúc hắn mở mắt ra nhìn lại mới phát hiện, là lồng ngực mình đã bị rạch ra, thậm chí hắn còn nhìn thấy phần nội tạng của chính mình đang lặng lẽ nằm trong đó.

Nhưng Hứa Thâm không hề sợ hãi, hắn đã sớm nhìn thấy quá nhiều nội tạng rồi.

Hắn chỉ lặng lẽ quan sát nhân viên thí nghiệm tiêm vào các loại chất gì đó cho mình, nội tạng bắt đầu biến hóa, phần dạ dày xoắn tung ra, gan trở nên vặn vẹo, ruột non, ruột già và trực tràng lại nhúc nhích như những con rắn độc.

Là thân thể hắn đang trương lên.

Lúc này, sau khi vài luồng huyết dịch màu đỏ tươi được rót vào bên trong, Hứa Thâm nhìn thấy thân thể của chính mình đang

biến hóa và càng ngày càng dị thường.

Phần bả vai lại mọc ra cái đầu của một nhân viên cảnh sát, thậm chí trên ngực cũng có. Ngay sau đó, mảnh xương sườn trong ổ bụng lại biến thành răng nanh...

Lúc này, hắn đang phát triển trên con đường trở thành quái vật sao?

Đây là thứ nguy hiểm không biết mà sở trưởng từng nhắc đến sao?

Đây rốt cuộc là loại thí nghiệm gì?

Lúc trước, coi như Hứa Thâm vẫn có một chút hiểu biết về thể giới tại tầng thứ tư này. Đa số con người tại tầng này đều đang theo đuổi vĩnh sinh, đều mong muốn có được sinh mệnh cực kỳ dài lâu, và đương nhiên ở nơi này cũng tồn tại một thứ hiện tượng quỷ dị nào đó.

Mà trước mắt, hắn đang dần dần biến thành quái vật, chính là tình huống quỷ dị nhất.

Trong quá trình những cái đầu nhân viên cảnh sát càng ngày càng tăng trên người mình, Hứa Thâm chợt hiểu, rất có khả năng những loại máu tươi kia vốn thuộc về những nhân viên cảnh sát nọ.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một loại cảm giác xao động không thể nói rõ, như thể muốn đứng lên phá hủy hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt.

Nhưng thân thể hắn lại bị trói buộc, và vẫn đang liên tục dị biến.

Hồi lâu sau, quá trình dị biến này dần dần kết thúc, cái đầu của những nhân viên cảnh sát kia đều chìm vào trong thân thể.

Nhìn từ bề ngoài, Hứa Thâm lại trở về dáng vẻ của người bình thường.

Miệng vết thương cũng bị khâu lại.

Nhưng Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được, ngay tại lúc này ẩn sâu bên trong thân thể hắn là một thứ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Xiềng xích không thể trói buộc được hắn.

Nhưng ở bên trong lại có rất nhiều suy nghĩ hỗn tạp. Có vẻ như những nhân viên cảnh sát kia đang nói chuyện trao đổi trong đầu hắn.

Loại trạng thái này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến quá trình quan tưởng tượng thần của Hứa Thâm, thậm chí là khả năng tập trung tinh thần để tự hỏi nữa.

Hắn muốn vó nát những âm thanh này, sau đó bóp chết chúng ở trong đầu.

Và có vẻ như loại chuyện này hơi khó, vì vậy, hắn lập tức truyền ra một tiếng rít gào ở trong não, muốn ra lệnh cho những âm thanh kia mau câm miệng lại.

Cũng không biết từ khi nào, Hứa Thâm lại bị đưa về bên trong phòng tạm giam.

Mấy năm sau, thí nghiệm lại tiến hành.

Thân thể Hứa Thâm lại biến đổi, chờ đến khi loại huyết dịch màu đỏ tươi nọ được tiêm vào, cái đầu của những nhân viên cảnh sát kia lại nhô lên từ trong thân thể hắn.

Thí nghiệm chấm dứt, Hứa Thâm lại miễn cưỡng khôi phục lại hình người, và bị đưa về bên trong phòng tạm giam.

Kế tiếp cứ cách vài năm, thí nghiệm lại được tiến hành một lần.

Hứa Thâm đã quen với chúng rồi, hắn luôn bị động thừa nhận loại quá trình này.

Cứ cách vài năm, Hứa Thâm lại tiến hành một lần thí nghiệm như thế, chu kỳ thí nghiệm lần này thật dài, gần ba trăm năm.

Chờ đến một lần thí nghiệm cuối cùng, chờ huyết dịch màu đỏ tươi được rót vào, trên người Hứa Thâm không còn xuất hiện những cái đầu của đám nhân viên cảnh sát kia nữa, mà thân thể hắn cũng không xảy ra bất cứ biến đổi dị thường hay căng trương lên.

Nói đơn giản thế này, rõ ràng thí nghiệm vẫn đang được tiến hành nhưng thân thể hắn lại được duy trì bên trong hình dáng của nhân loại.

Năm nhân viên thí nghiệm bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều mừng rỡ kích động, nhanh chóng mở miệng tuyên bố, thí

nghiệm thành công rồi.

“Siêu phàm giả đầu tiên đã được sinh ra!” Có nhân viên thí nghiệm mừng rỡ tuyên bố.

Hứa Thâm được đưa về phòng tạm giam, với càng nhiều xiềng xích quấn quanh người hơn trước, nhưng hắn cũng không để ý đến chuyện đó, bởi vì lúc này, ở bên trong cơ thể của hắn đang có một loại lực lượng phi phàm, khiến cho hắn có thể dễ dàng thoát khỏi đống xiềng xích này.

Hứa Thâm trở lại thần điện, nhìn thấy Nguyên Chủ, cũng không biết từ khi nào đối phương đã ngồi ngay bên cạnh hắn rồi.

“Cậu...” Nguyên Chủ có vẻ vô cùng nghi hoặc nhìn Hứa Thâm, trong ánh mắt lộ ra một tia ngạc nhiên, không dám tin tưởng:

“Dao động vừa rồi trên người cậu, có thể cho tôi cảm thụ một chút tinh thần lực của cậu hay không?”

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, chột nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Nguyên Chủ không giải thích, chỉ một mực thúc giục nói:

“Nhanh lên, thử xem sẽ biết.”

Hứa Thâm thấy đối phương vội vàng như thế, cũng lập tức kêu gọi Mặc Vệ bước ra.

Chờ đến lúc nhìn thấy Mặc Vệ, ngay cả Hứa Thâm cũng ngây ngẩn cả người.

Lúc này, dáng người của Mặc Vệ khôi ngô dị thường, cả người mặc một bộ Thần khải màu vàng, dao phay trong tay cũng được mạ vàng, giống như đã biến thành một con dao phay hoàng kim.

Ở trên người gã có tới bảy, tám cái đầu. Và những cái đầu mọc ra từ phần cổ, bả vai, dưới nách kia lại đều có dung mạo của những nhân viên cảnh sát trong thế giới lồng giam.

Chương 996: Bán Thần!

Hứa Thâm nhìn đến ngơ ngẩn.

Không phải những nhân viên cảnh sát kia chỉ là nhân vật hư ảo do lồng giam tâm linh xây dựng ra sao?

Làm sao bọn họ có thể xuất hiện ở trong hiện thực?

“Quả nhiên...” Chờ đến lúc Nguyên Chủ nhìn thấy Mặc Vệ, trong ánh mắt gã cũng lộ ra vài phần hồi hộp và rung động.

Hứa Thâm mới đến nơi này được bao lâu?

Hơn một năm ư?

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, rõ ràng Hứa Thâm này còn chưa phải quân chủ, nhưng tinh thần lực của hắn lại phát sinh dị biến, trở thành Bán Thần rồi!

Gã có thể cảm nhận được một thứ cùng loại với Thần tính từ trên tinh thần thể đang đứng bên cạnh Hứa Thâm kia, và không cần phải nghi ngờ đó chính là Bán Thần!

“Quả nhiên cái gì?” Hứa Thâm hỏi.

“Vừa rồi cậu đã làm cái gì vậy? Rõ ràng ở trong này vốn không có cơ duyên, vậy mà cậu có thể làm cho tinh thần lực của mình dị biến.” Nguyên Chủ không nhịn được mở miệng hỏi.

Gã đã ở bên trong này chờ đợi suốt mấy trăm năm này, đã sớm hiểu thấu hoàn cảnh bên trong thần điện này, hướng chỉ Hứa Thâm vẫn một mực ngồi ở bên ngoài thần điện, không hề đi lại chung quanh.

Rốt cuộc là loại cơ duyên gì lại trống rỗng buông xuống như thế?

Hay là ý thức của Hứa Thâm tự phát sinh dị biến?

“Tinh thần lực dị biến?” Hứa Thâm quan sát vẻ mặt Nguyên Chủ, trong lòng cũng không khỏi chấn động, lập tức mở miệng hỏi: “Anh vừa nói, tinh thần lực của tôi đã dị biến trở thành Bán Thần sao?”

Vừa dứt lời, hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Mặc Vệ, bắt đầu cẩn thận đánh giá đối phương, cũng rất nhanh, hắn lập tức phát hiện ra, ngoại trừ vẻ bề ngoài của Mặc Vệ đã trở nên khác biệt, tựa như còn có thêm một luồng lực lượng cực kỳ mạnh mẽ ẩn chứa bên trong cơ thể gã.

Thậm chí hắn còn có một loại cảm giác, tại thời điểm này, Mặc Vệ hoàn toàn có thể chém giết hết thảy mọi quân vương khác.

Dương nhiên, loại chém giết này chỉ tinh thần thể của đối phương.

“Đúng vậy, hiện giờ cậu đã có thể tự do ra vào khu Mộ Thần Binh này rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là phải rời khỏi nơi này trước đây.” Ánh mắt Nguyên Chủ đầy vẻ phức tạp. Gã nhìn Hứa Thâm giống như đang nhìn một vị tuyệt thế kỳ tài.

Hắn có thể phát sinh dị biến ngay tại một nơi có hoàn cảnh hiểm ác như thế, tuyệt đối là chuyện gã mới nghe lần đầu.

Hứa Thâm vừa mừng vừa sợ, ai có thể nghĩ đến tinh thần dị biến lại có thể hoàn thành dễ dàng như thế?

Nhưng tới khi cẩn thận ngẫm lại, hắn mới phát hiện ra rằng, bản thân đã ở bên trong lồng giam tâm linh đời hơn một ngàn năm rồi, tinh thần lực trải qua ngàn năm rèn luyện, lại phát sinh một chút dị biến không biết, mới có thể thành Thần.

Mà có vẻ như loại dị biến không biết này lại có liên quan tới thí nghiệm bên trong lồng giam tâm linh.

Hứa Thâm nhìn những cái đầu nhân viên cảnh sát trên người Mặc Vệ, rồi rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ nói, những chuyện phát sinh bên trong lồng giam tâm linh thật sự có thể ảnh hưởng đến hiện thực?

Nhưng nếu nói như vậy, phải chăng lồng giam tâm linh bên kia chính là hiện thực?

Chỉ có hiện thực mới có thể ảnh hưởng đến hư ảo mà?

Nếu tư tưởng hư ảo lại có thể ảnh hưởng đến hiện thực, chẳng phải là sáng tạo nên từ trống rỗng ư?

Nhưng nếu tầng thứ tư bên trong lồng giam tâm linh mới là hiện thực, thì vị trí hiện tại của hắn là gì? Là hư ảo ư?

Hứa Thâm nhăn mày, có cảm giác suy nghĩ trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Loại hỗn loạn này gây cho hắn một tia đau đớn, làm hắn không khỏi đưa tay ôm đầu.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm lại nghĩ đến một loại khả năng khác.

Có lẽ do một loại lực lượng không biết nào đó ở bên trong thần điện này đã thấm thấu vào trong cơ thể hắn, mới khiến thể giới bên trong lồng giam tâm linh xuất hiện những nhân viên cảnh sát kia.

Nếu nói như vậy, chẳng phải vẫn do thần điện ảnh hưởng đến lòng giam tâm linh ư?

Cũng có nghĩa rằng, nơi này là hiện thực, mà lòng giam tâm linh là hư ảo.

Nghĩ đến đây, cảm xúc xao động trong lòng Hứa Thâm đã dần dần bình tĩnh lại một chút, hần đánh giá Mặc Vệ, rồi nói với Nguyên Chủ: “Nếu không, chúng ta lại đến trao đổi một chút?”

Nguyên Chủ hiểu được ý tưởng của Hứa Thâm, tinh thần lực của hần vừa lột xác, hần đang muốn thí nghiệm cường độ của nó.

Gã cũng không từ chối, lúc này Hứa Thâm vừa thức tỉnh, còn chưa thuần thực không chế, giao chiến với đối phương, gã cũng có thể dễ dàng thăm dò ra sâu cạn của người này.

Rất nhanh, hai người đã bắt đầu giao phong.

Hứa Thâm để cho Mặc Vệ ra tay, mà bên người Nguyên Chủ cũng có một bóng dáng xuất hiện, nhưng bóng dáng kia lại không phải là nhân loại.

Đó là một con chó dữ hung ác.

Con chó dữ này có tới bảy cái đầu, hình thể cực lớn, răng nanh dữ tợn, vừa xuất hiện đã rít gào vọt lao về phía Mặc Vệ.

Mặc Vệ giơ con dao phay màu vàng lên chém mạnh xuống. Gã để mặc cho kiện khôi giáp trên người ngăn cản đòn công kích của con chó dữ, còn con dao phay trên tay không ngừng múa may.

Mặc Vệ chém bị thương con chó dữ nọ, nhưng đồng thời, bản thân cũng bị con chó dữ kia đẩy ngã xuống đất, đã có những vết thương bị cắn xé xuất hiện tại mấy khu vực không được khôi giáp bảo vệ.

Mặc Vệ và con chó dữ nọ đánh nhau kịch liệt, có thể nhận thấy chiến lực đôi bên cũng sà sà như nhau.

Hứa Thâm không phát động năng lực tác dụng ở trên người Mặc Vệ, hần nhìn ra Nguyên Chủ cũng không làm như vậy, hai bên chỉ đơn thuần đối kháng trên phương diện tinh thần lực mà thôi.

Rất nhanh, chó dữ đã áp chế Mặc Vệ.

Hiển nhiên trong lần giao thủ này, Hứa Thâm hơi yếu hơn đối phương một chút.

Hứa Thâm nói một tiếng tạ ơn cùng Nguyên Chủ, rồi lệnh cho Mặc Vệ trở lại bên người.

Hắn lại cẩn thận xem xét những biến hóa do Mặc Vệ mang đến, chợt có cảm giác tựa như Mặc Vệ đã có sẵn một chút tư tưởng của mình, hay nói cách khác là có năng lực tự chủ hành động.

“Tinh thần lực Bán Thần có hiệu quả gì?” Hứa Thâm vừa mò mẫm tìm hiểu, vừa mở miệng dò hỏi Nguyên Chủ.

“Có Thần lực gia trì. Thứ này mang đến hiệu quả tuyệt đối áp chế với quân vương bình thường.” Nguyên Chủ khẽ cười nói: “Ngoài ra, ở thời điểm đối mặt với đại khư, cũng sẽ có một chút hiệu quả kỳ diệu. Cậu có thể gọi con khư bên cạnh người đến để nghiệm chứng.”

Chương 997: Hai Ngàn Năm...

Tới lúc này, Hứa Thâm mới chú ý, từ nãy đến giờ, mấy người Hải Tước hoàn toàn không lên tiếng. Hắn lập tức kết nối với bọn họ, mới hiểu được bọn họ đang sợ mình.

Dựa theo lời nói của Hải Tước, đây là một loại bài xích theo bản năng. Bọn họ cảm thấy e ngại và chán ghét với loại khí tức đang tỏa ra trên người Hứa Thâm lúc này, tựa như người có bệnh ưa sạch sẽ chán ghét hoàn cảnh bẩn thối theo bản năng vậy.

Nghe xong, Hứa Thâm mới hiểu loại hiệu quả kỳ diệu mà Nguyên Chủ vừa nói.

Với những con khư kia, tinh thần lực Bán Thần tựa như một loại thuốc xua đuổi thú, và một nơi dày đặc khư thú như biển khư này, nó có thể cam đoan sự an toàn cho hắn trong quá trình tự do xuyên qua.

Nhưng đột nhiên hắn lại nghĩ đến một vấn đề, khiến trong lòng có chút khẩn trương.

Nói như vậy, Mai Phù có thể chán ghét mùi vị trên người hắn hay không?

Ánh mắt hắn dao động không ngừng, cuối cùng cũng hiểu được có lo lắng nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chờ khi gặp Mai Phù sẽ

biết được thôi.

Sau khi Hứa Thâm nói lời cảm tạ cùng Nguyên Chủ, hắn lại nhanh chóng quay về lồng giam tâm linh.

Nhưng lúc này đây, khi Hứa Thâm phát động năng lực, hắn lại có thể cảm nhận được quá trình ra vào tầng thứ tư bên trong lồng giam tâm linh đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Thậm chí hắn còn có cảm giác, ở thời điểm này, hắn hoàn toàn đủ khả năng sáng lập, xây dựng những tầng lồng giam càng cao hơn.

Hứa Thâm vừa đi ra bên ngoài một lát, nhưng ở bên trong tầng thứ tư của lồng giam đã trải qua mấy năm rồi mà thân thể của Hứa Thâm lại bị giam ở bên trong một căn phòng hoàn toàn bị đóng kín.

Trong phòng chỉ có một lỗ thoát khí mỏng manh, và thứ ánh sáng duy nhất bên trong này lại đến từ một mảnh thủy tinh có kích cỡ bằng bàn tay được gắn trên cửa sổ góc mái.

Hứa Thâm thoáng kinh ngạc, hắn gõ loạn chung quanh, cuối cùng cũng tìm được một nơi có chức năng tương tự như cánh cửa, rồi dùng sức đập vào đó, lên tiếng hỏi: “Nơi này là chỗ nào?”

Một lát sau, từ ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Cậu đừng có giả vờ điên nữa, lúc trước cậu và số hai lao vào vật lộn đánh nhau, muốn nhân cơ hội phá hư phòng thí nghiệm, hiện tại cả hai đều đã bị giam giữ rồi.”

Hứa Thâm nghe ra giọng nói này là của Mặc Thừa Phong, mà số 2 trong lời nói của đối phương, chính là thanh niên được thiết lập dựa trên hình mẫu là Nguyên Chủ.

Chẳng lẽ, đối phương cũng bị cải tạo thành siêu phàm giả rồi?

Và ở bên ngoài, hắn vừa giao thủ cùng gã, thì ở trong này đã bị tư tưởng chuyển hóa thành giao thủ, vật lộn với nhau?

Hứa Thâm thử ngưng tụ lực lượng trong cơ thể, sau đó nện một quyền lên vách tường trước mắt, nhưng thứ đó lại không hề rung động.

“Vô dụng, nơi này là phòng đặc chất được xây dựng nên để ứng phó với những siêu phàm giả như mấy người. Trước khi thí nghiệm thành công, chúng đã được xây dựng nên rồi. Cậu cho rằng nơi này cũng giống tình huống bên trong những tiểu thuyết

kia sao? Là phòng thí nghiệm chế tạo ra một vài tồn tại mà chính bọn họ cũng không thể khống chế được, sau đó những tồn tại kia sẽ giết chết toàn bộ đám nhân viên thí nghiệm trong này rồi thoát vậy? Đó là mấy câu chuyện vớ vẩn mà chỉ đám nào tàn mới có thể nghĩ ra thôi.” Thủ vệ có giọng nói của Mặc Thừa Phong lập tức mở miệng cười nhạo.

“Trong hiện thực chân chính, các loại thí nghiệm đều được thực hiện dưới điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, tuyệt đối sẽ không để nguy hiểm vượt ngoài tầm kiểm soát, tiết lộ ra bên ngoài.”

“Sở trưởng nói, chờ đến khi nào cậu nguyện ý chịu phục tùng, nguyện ý phối hợp, hoặc là bọn họ nghiên cứu ra một thứ nào đó có thể khống chế được cậu, bọn họ sẽ cho cậu rời khỏi nơi này.”

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên âm trầm, hắn còn muốn mượn loại lực lượng đặc thù này, để đi ra bên ngoài phòng thí nghiệm nhìn xem, dù sao ở trong này đã hơn một ngàn năm rồi, bảo hắn không hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, tuyệt đối là giả.

Hắn thật sự muốn nhìn một chút xem Ước Nặc đã xây dựng cho mình một thế giới như thế nào.

Hứa Thâm đi đến phía trước mảnh thủy tinh kia, gõ mạnh vào nó, lại phát hiện thứ nhìn giống thủy tinh này lại cực kỳ cứng rắn, không hề thua kém vách tường bằng nham thạch.

Hắn lập tức men theo đường viên bên ngoài lỗ thông gió, phát lực muốn cạy nó lên, nhưng kẽ hở này cực nhỏ, móng tay cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhét vào, ngược lại là bận rộn hồi lâu, chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi vì thiếu dưỡng khí.

Hứa Thâm cũng chẳng buồn thử nghiệm nữa, lại tiếp tục chuyển qua quan tượng tượng thần.

Chờ đến khi rời khỏi thần điện, phỏng chừng hắn cũng có thể rời khỏi phòng thí nghiệm bên trong tầng thứ tư lồng giam này rồi.

Bởi vì nguyên hình của phòng thí nghiệm vốn là thần điện trong hiện thực mà.

Thời gian dần trôi, đảo mắt một cái lại gần ngàn năm trôi qua.

Ngày qua ngày đều miệt mài tu luyện, quan tượng, và chỉ khi nhớ đến Mai Phù, Hứa Thâm mới có thể tìm về bản tâm của

chính mình. Thi thoảng hắn cũng trở lại thần điện trao đổi cùng Nguyên Chủ, và mỗi lần như vậy, đều mang đến một loại cảm giác xa lạ khác thường.

“Câu biến hóa rất lớn.” Trải qua hai năm ở chung, Nguyên Chủ đã cảm nhận được thanh niên luôn ở bên cạnh mình thực sự bất thường.

Dường như mỗi lần hắn nói chuyện cùng gã, trong giọng nói và biểu cảm đều mang theo một loại cảm giác dày dặn kinh nghiệm, đã trải qua tang thương.

Và càng ngày, loại cảm giác này lại càng thêm nồng đậm.

Thậm chí khi đứng trước mặt Hứa Thâm, tự bản thân gã lại có cảm giác chính mình mới là một kẻ sinh sau đẻ muộn, non nớt chưa trải sự đời.

Ngoài ra, theo gã nhận thấy, dường như tinh thần của Hứa Thâm cũng phát sinh một chút bất thường.

Có đôi khi hắn lại gọi gã là số 2.

Hai coi như thôi đi, nhưng số có nghĩa là gì?

Ở bên trong lồng giam tâm linh, cánh cửa phòng vốn luôn đóng chặt của Hứa Thâm lại bị mở ra, sau đó một nhóm người bước vào.

Những năm gần đây, Hứa Thâm không còn tiếp tục tham dự bất cứ một loại thí nghiệm nào nữa, chỉ ngẫu nhiên sở trưởng sẽ mang theo một nhóm nhân viên cảnh sát tiến vào, đưa hắn qua một nơi khác, có ý đồ muốn không chế hắn, nhưng tất cả đều thất bại rồi.

Ngược lại, bên phía bọn họ còn bị hắn giết chết không ít cảnh vệ.

Tới cuối cùng, hắn bị một loại binh khí đặc thù nào đó đánh trúng, mới ngất đi và được đưa về bên trong phòng giam này.

Thời điểm hiện tại, Hứa Thâm đang nhìn sở trưởng, nhưng trong đầu lại âm thầm ghi nhớ thời gian, đã được hai ngàn năm rồi.

Chương 998: Nên Nói Lời Từ Biệt Thôi!

Ở bên ngoài, hắn cũng nên rời khỏi.

Đây sẽ là lần cuối cùng, hắn còn ở lại bên trong tầng thứ tư của lồng giam tâm linh này.

Hai ngàn năm gần bó, hiện giờ lại phải đi, đột nhiên Hứa Thâm cảm thấy một chút hoài niệm hết thảy mọi thứ chung quanh.

Hắn đưa mắt nhìn sở trưởng, khuôn mặt tươi cười, thậm chí còn đưa tay vẫy vẫy đối phương.

Sở trưởng có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên ông ta thấy Hứa Thâm bình thản như thế.

Nhưng đương nhiên ông ta không hề thả lỏng cảnh giác, phải chờ đám nhân viên cảnh sát bên cạnh khống chế Hứa Thâm xong, mới mang theo Hứa Thâm đi vào phòng thí nghiệm.

Đến tận lúc đó, Hứa Thâm mới biết, hóa ra bọn họ vừa nghiên cứu được một loại thiết bị khống chế mới, một khi cắm nó vào bên trong, có thể hoàn toàn khống chế hắn, biến hắn trở thành một món vũ khí siêu phạm do bọn họ chế tạo.

Hứa Thâm nhìn thiết bị khống chế có dạng như đinh tán kia, rất nhanh thứ này sẽ bị cấy vào trán hắn.

Hắn lại quay đầu nhìn về phía sở trưởng đang ôm hai tay bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ông là anh hay em trai?”

Sở trưởng sửng sốt, nhưng rất nhanh đã nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì.”

“Chắc là anh trai rồi?” Hứa Thâm chẳng quan tâm tới câu trả lời của ông ta, tự mình làm việc của mình, nói: “Em trai ông thích bị người ta nhục mạ, mới luôn sống trong bóng đêm, đại khái là vì một người anh trai như ông quá mức ưu tú hả?”

“Câm miệng.” Sắc mặt sở trưởng trở nên lạnh lùng, vẻ mặt âm hàn nói: “Lại điên rồi? Toàn nói bậy.”

“Lúc em trai của ông chết đi, ông ta có một câu muốn nhờ tôi nói với ông.” Hứa Thâm nói.

Sở trưởng cười lạnh, lập tức mở miệng nói với người bên cạnh: “Ra tay.”

“Ông không muốn nghe sao?” Hứa Thâm khẽ cười nói: “Nhân lúc tôi vẫn còn nhớ.”

Sở trưởng cười nhạo nói: “Ai thềm đề ý đến lời nói điên loạn của cậu?”

“Có người anh trai như ông là niềm kiêu ngạo, cũng là điều làm ông ta tiếc nuối suốt đời.” Hứa Thâm khẽ thở dài nói.

Sở trưởng cười lạnh, dứt khoát ra lệnh cho người bên cạnh xuống tay.

Rất nhanh, thí nghiệm đã được tiến hành, thiết bị không chế giống như đinh tán nọ bị cấy vào trong đầu Hứa Thâm.

Chờ đến khi thí nghiệm chấm dứt, Hứa Thâm mở mắt, vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản.

Bên cạnh có người bắt đầu thông qua điều khiển thiết bị không chế, để điều khiển Hứa Thâm.

Và chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đã bị bọn họ thao túng, lần lượt ngồi dậy, đứng lên.

Nhìn thấy thiết bị không chế nọ có hiệu quả, người bên cạnh tỏ ra vô cùng mừng rỡ, những người khác cũng phát ra tiếng hoan hô cùng với âm thanh vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi xiềng xích trên người Hứa Thâm bị cởi bỏ, rất đột ngột, Hứa Thâm ra tay.

Hắn nhanh chóng tới gần sở trưởng.

Biến cố bất thành linh này đã làm người ta khiếp sợ. Nhân viên vốn đang điều khiển thiết bị không chế kia, vội vàng ấn xuống nút tắt, muốn khiến cho Hứa Thâm ngủ say, nhưng phím ấn lại mất đi hiệu lực.

“Phanh” một tiếng, Hứa Thâm đánh ra một quyền xỏ xuyên qua bụng sở trưởng, còn tay kia lại ôm lấy phần cổ của ông ta, đặt nó lên vai mình.

“Em trai của ông nói, muốn ông đi theo cùng ông ta.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Sở trưởng trừng lớn con ngươi, vẻ mặt trở nên thống khổ mà vặn vẹo cùng một chỗ.

Hứa Thâm vươn bàn tay tới, dứt khoát xé toạc một cái, rồi nhanh chóng đẩy sở trưởng ra, nhìn ông ta ngã xuống đất, cơ thể run rẩy, dần dần mất đi sinh mệnh.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía đám người bên cạnh, lại nhẹ nhàng nâng tay lên cấy cái đinh trên trán, trực tiếp nhổ nó ra ngoài, kèm theo đó là máu tươi và một phần não bộ: “Mấy người vẫn còn hiểu biết quá ít về siêu phàm.”

Hứa Thâm cười khê, thân thể chợt bành trướng, cái đầu của nhóm nhân viên cảnh sát lập tức xuất hiện, rồi lao về phía nhân viên thí nghiệm xung quanh.

Trong nháy mắt, chung quanh hóa thành một mảnh địa ngục Tu La.

Hứa Thâm nhắc chân bước ra, cả người dính đầy máu.

Trong tay hắn còn cầm theo một miếng da, trực tiếp dán lên mặt mình, đúng là lớp da mặt của vị sở trưởng kia.

“Nên nói lời từ biệt thôi...” Hứa Thâm đưa mắt nhìn dãy hành lang thật dài bên ngoài, khê than nhẹ một tiếng.

Dù hắn vừa chế tạo một màn giết chóc ở trong này, rồi từ đó mà thuận lợi thoát thân, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn không hề hưng phấn.

Bởi vì thoát thân ở trong này vốn chẳng có ý nghĩa gì.

Nơi này vốn là hình chiếu của thần điện ở bên ngoài. Hiện giờ hắn đã triệu báỉ đủ hai ngàn năm, cũng có thể rời khỏi rồi.

Lại nói, rời khỏi thần điện mới là mục đích của hắn.

Còn những thứ khác chỉ là một vài lạc thú nhỏ nhặt mà thôi.

Hứa Thâm trực tiếp rời khỏi lồng giam tâm linh, quay về bên trong thần điện.

Vừa trở lại thần điện, hắn đã nhìn về phía bức tượng thần kia.

Hai ngàn năm triệu báỉ đã hoàn thành, đôi mắt Hứa Thâm khê nheo lại, hắn ngẩng đầu, đưa mắt quan sát màn trời trên đó.

Ở bên ngoài màn trời, vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Mặc Thừa Phong.

Lão đã rút lui về lại Khu An Toàn, bên cạnh là Tinh Quân đang chu đáo hầu hạ.

Hứa Thâm bay thẳng về phía màn trời, muốn rời khỏi nơi này.

“Ừm?” Bên kia, Nguyên Chủ nhìn thấy hành động của hắn, trong lòng có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh, lại bật cười khẽ.

Hứa Thâm mới ở lại nơi này được hai năm đã không chịu nổi rồi?

Ngay sau đó, đúng như những gì Nguyên Chủ suy đoán, Hứa Thâm lập tức bị màn trời bắn ngược trở về.

Bỗng nhiên Hứa Thâm quay đầu lại nhìn về phía tượng thần.

Lúc này, bức tượng thần ấy đột nhiên sinh động như thể đã thực sự sống lại rồi, kèm theo đó là một luồng lực hút kỳ dị trực tiếp lôi kéo Hứa Thâm đi vào.

Hứa Thâm lại bước tới không gian kỳ dị trước kia, trông thấy vị Thần bên trong đó.

“Triều bái hai ngàn năm, sự thành kính của ngươi đã khiến ngươi trở thành tín đồ của ta. Ta ban cho ngươi quyền lợi của người trông coi thần điện. Hãy thay ta trông coi thần điện của ta, ngươi có thể tự do ra vào nơi này.” Thần Hai Mặt cao cao tại thượng nói.

Hứa Thâm cười cười, hắn nhìn thấy một luồng thần quang bay về phía mình. Nhưng ngay khi luồng thần quang nọ muốn rơi vào trán hắn, hắn lại khẽ nghiêng đầu tránh thoát.

Từ sau khi tinh thần lực dị biến đến Bán Thần, hắn đã có thêm một chút nhận thức về Thần Hai Mặt trước mắt.

Nói cách khác, với hắn ở hiện tại, đối phương không còn khủng bố đến nỗi khó có thể nhìn thẳng vào như lúc trước nữa.

Chương 999: Diệt Thần!

Hứa Thâm trực tiếp kích hoạt cả cường hóa lẫn gấp bội rồi tác dụng lên tinh thần lực.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện, tầm nhìn của bản thân đã trở nên tỉ mỉ giống như đang đeo kính hiển vi, khiến cho đường nét trên người Thần Hai Mặt bỗng chuyển thành vô cùng rõ ràng.

Hắn nhìn thấy từ trên người đối phương tản ra một luồng ánh sáng như thể được tạo thành từ những viên tròn. Mà cùng lúc

đó, hắn cũng mơ hồ phát hiện được điểm giả dối của Thần Hai Mặt này.

Cái gọi là người trông coi thần điện này, chẳng qua chỉ là khôi lỗi mà thôi.

“Nếu bản thể của hai người đã không ở bên trong thần điện, vậy cứ dứt khoát thoái vị nhường hiền đi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Mặt nam thô bạo của Thần Hai Mặt lập tức lộ ra biểu cảm vừa kinh hãi vừa tức giận nói: “Người nói cái gì?”

Hứa Thâm cười cười không đáp, nhưng cùng lúc đó, Mặc Vệ đã xuất hiện bên người. Vào thời điểm này, được năng lực cường hóa và gấp bội gia trì, thể trạng của Mặc Vệ trở nên vô cùng to lớn, tựa như một pho tượng Thần Chích.

“Tôi nói, chỉ là một luồng tàn niệm thì đừng có chiêm miếu nữa.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Ngay lập tức, Mặc Vệ rút ra dao phay lao về phía Thần Hai Mặt.

Khiến người kinh dị chính là, khi Mặc Vệ tiến lên, Thần Hai Mặt nhìn như chí cao vô thượng trước mắt lại lộ vẻ hoảng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, một hồi chém giết đã bùng nổ, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, đại chiến đã chấm dứt.

Bởi vì con dao phay màu vàng trong tay Mặc Vệ đã chặt đầu Thần Hai Mặt xuống rồi.

Cái đầu có hai mặt tựa như một ngôi sao rơi xuống, quay cuồng ngay giữa không trung, và cả mặt nam lẫn mặt nữ đều trừng lớn đôi mắt, như thể không dám tin vào tình huống vừa xảy ra.

Bọn họ lập tức ném ánh mắt vừa kinh hãi vừa tức giận nhìn Hứa Thâm.

“Người cũng dám diệt Thần! !” Thần Hai Mặt trầm miêng một lời phát ra một tiếng rống giận.

Vào thời khắc này, ngay cả mặt nữ từ bi cũng nổi giận.

Hứa Thâm cười khê: “Nếu Thần có thể do tu luyện mà thành, vậy hai người cũng chỉ là kẻ đi được nhanh hơn tôi một bước mà thôi. Chỉ tiếc, hiện tại đã bị tôi đuổi kịp rồi.”

“Khốn nạn! !” Một tiếng rống giận tựa như bắt nguồn từ hỗn mang vang lên, nhưng dưới tiếng rống giận này, cái đầu nọ lại

đang từ từ tán loạn.

“Không có chúng ta, ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này...” Trước khi biến mất, Thần Hai Mặt mang theo ánh mắt oán độc nhìn Hứa Thâm, sau đó trực tiếp hóa thành thật nhiều những điểm kim quang, nhanh chóng tiêu tán.

Hứa Thâm tự cười một tiếng, chợt ngẩng đầu nhìn về phía thân hình đang đứng sừng sững nguy nga bên kia. Bỗng nhiên Mặc Vệ bên người hắn lại chạy như bay ra ngoài, đi đến phía trước thân hình nọ, sau đó dứt khoát chui vào.

Chỉ trong nháy mắt, bên trên thân hình nguy nga nọ lại phát ra kim quang, một cái đầu mới vừa được ngưng kết thành hình.

Mà dung mạo của cái đầu nọ lại cực kỳ tương tự như Hứa Thâm.

“Không thể!” Tại một nơi cực kỳ vắng vẻ trong hư không chung quanh, vẫn không ngừng truyền đến tiếng rít gào của Thần Hai Mặt. âm thanh này không đâu không có, tựa như ập tới từ bốn phương tám hướng, mang theo cơn phẫn nộ khôn cùng: “Không có trí nhớ dài dòng mình khắc, căn bản không thể lạc ấn được chính mình, ngươi đang giả vờ!”

“Làm sao mà ngươi biết được, suốt hai ngàn năm qua, ta vẫn một mực quan tưởng ngươi chứ?” Hứa Thâm cười khê rồi mở miệng tự nói.

Tiếng rít gào của Thần Hai Mặt lập tức yên tĩnh xuống.

Cùng lúc ấy, trải qua hai ngàn năm thời gian tại lồng giam tâm linh, cảnh tượng và tư tưởng trong đầu thanh niên vốn đang ngồi quan tưởng bên trong phòng tạm giam kia, vẫn là một vị Thần Chích nguy nga, to lớn, nhưng gương mặt của vị Thần Chích nọ lại có một nửa là bản thân.

Mà lúc này, một nửa khuôn mặt vốn thuộc về bản thân hắn kia, lại trở nên hoàn chỉnh.

Hắn đã hoàn toàn thay thế vị trí của Thần Hai Mặt.

“Chẳng lẽ ngươi...” Sau một quãng thời gian yên tĩnh thật lâu, giọng nói của Thần Hai Mặt lại vang lên, nhưng lúc này, nó đã trở nên vô cùng xa xôi mà mỏng manh rồi, thậm chí còn mang theo một chút khó mà tin tưởng nổi: “Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng...”

Hứa Thâm mỉm cười, lần này hắn không trả lời.

Sau khi gương mặt của hắn hoàn toàn thay thế vị trí của Thần Hai Mặt, Hứa Thâm chợt có cảm giác bản thân vừa chạm đến một luồng ý niệm đặc thù.

Ý niệm này tựa như một quả cầu màu đen nguyên vẹn, yên lặng, phong bế, không có ý thức tản ra bên ngoài, cũng không có bất cứ cảm xúc gì được phóng thích ra, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một thứ tĩnh mịch tựa như vực sâu thăm thẳm, làm cho người ta không rét mà run.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã hiểu được, luồng ý niệm này chính là thần điện.

Đúng vậy, thần điện này cũng là một kiện thần binh, chỉ khác là nó đã bị một luồng tàn niệm của Thần cũ xâm chiếm.

Hiện giờ, thần binh đã đổi chủ, Hứa Thâm cũng nhận được từng loại tin tức đến từ ý niệm viên tròn màu đen kia, tất cả chúng đều có nội dung về thần điện.

Ngay sau đó, ý thức của Hứa Thâm đã rời khỏi không gian thần điện trước mắt, trở lại bên ngoài.

“Cậu không chờ được thêm sao?” Nguyên Chủ nhìn thấy ý thức của Hứa Thâm trở về, không khỏi trêu đùa hỏi.

Hứa Thâm nói: “Anh rất muốn ở lại trong này lâu hơn sao?”

“Nếu có thể đi, ai sẽ nguyện ý ở lại một nơi quỷ quái như thế này? Nhưng mà cậu mới vượt qua có hai năm, còn rất sớm.” Nguyên Chủ cười nói.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói: “Tôi chuẩn bị đi rồi, anh có muốn đi cùng tôi không? Tôi có thể đưa anh đi ra ngoài, nhưng điều kiện tiên quyết là sau khi rời khỏi nơi đây, anh phải làm việc cho tôi. Anh còn bảy trăm năm cần phải quan trọng, nhưng tôi chỉ cần anh làm việc cho tôi một trăm năm là được. Ý anh thế nào?”

“Cậu đang nói mớ cái gì đó?” Nguyên Chủ bị lời nói của Hứa Thâm làm cho vô cùng sửng sốt, kinh ngạc, gã không khỏi nở nụ cười, nói: “Định lực của cậu như vậy, tôi thực hoài nghi cậu có thể chống được một ngàn năm hay không.”

“Anh vẫn chưa chú ý đến sao?”

“Chú ý cái gì?”

“Thần tượng.”

Nguyên Chủ nhìn theo ánh mắt của Hứa Thâm, rồi lập tức sững sốt.

Chỉ thấy lúc này gương mặt của thần tượng đã xuất hiện biến hóa, gương mặt của Thần Hai Mặt lại chậm rãi co rút đi rồi biến mất, sau đó, gương mặt trên đó từ từ, thông thả, nhúc nhích biến hình, cuối cùng nó đã biến thành một dung mạo mới, và rõ ràng đó là dung mạo của Hứa Thâm.

Nguyên Chủ không khỏi mở to hai mắt, hoài nghi chính mình đang hoa mắt.

Chương 1000: Anh Xác Định???

Người Dịch Phước Mạnh

Mua Truyện liên hệ ZALO: 0704 730 588

Mua Truyện liên hệ facebook.com/Damphuocmanh

Gã vội vàng dùng sức không chế hai mắt của mình, lại phát động năng lực cảm nhận thân thể bên dưới, chờ sau khi xác định được bản thân không hề bị vây trong ảo giác hoặc bị năng lực nào đó điều khiển, cũng không phải đang nằm mơ... Nguyên Chủ lập tức khiếp sợ nhìn về phía Hứa Thâm: “Đây... là chuyện gì vừa xảy ra vậy? !”

“Tôi đã thay thế vị trí của Tàn Thần kia rồi, hiện giờ, tôi chính là chủ nhân của thân điện này.” Hứa Thâm bình tĩnh nói.

Nguyên Chủ kinh ngạc, nói: “Làm như vậy cũng được sao? Cậu đã làm như thế nào vậy?”

“Đây là năng lực của tôi, thứ lỗi vì tôi sẽ giữ bí mật.”

“...” Nguyên Chủ thực sự không ngờ Hứa Thâm vẫn còn ẩn giấu chiêu thức ấy.

Lúc này, trong lòng gã đang rung động đến tột đỉnh, thật sự không thể tưởng tượng nổi, đến tột cùng là Hứa Thâm đã làm như thế nào.

Hơn nữa, rõ ràng thứ năng lực mà Hứa Thâm từng đề lộ ra khi luận bàn với gã chính là phiên bản nhược hóa của năng lực mà gã đang nắm giữ?

Làm sao hắn có thể tạo thành ảnh hưởng tới thần tượng?

Chẳng lẽ nói khi luận bàn, hắn vẫn còn giấu giếm?

Đầu óc Nguyên Chủ đang không ngừng quay cuồng, cùng với đó là sắc mặt biến ảo liên tục.

Hứa Thâm cũng không sót ruột, chỉ lẳng lặng đứng một bên yên tĩnh chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ phía.

Một lát sau, Nguyên Chủ đã tỉnh táo lại, gã lập tức nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm nói: “Nếu hiệu lực một trăm năm cho cậu, cậu cần tôi làm cái gì?”

“Có khả năng là bất cứ chuyện gì hoặc bất cứ cái gì có thể uy hiếp đến sự tồn tại của tôi, tôi đều có thể giao cho anh xử lý.”
Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ hỏi: “Nếu tôi nhận lời, thì ngay lúc này, tôi có thể rời đi?”

“Đúng vậy.”

“Được!” Nguyên Chủ dứt khoát mở miệng đồng ý.

Hứa Thâm chăm chú nhìn vào gã: “Hiệp nghị quân vương một khi đã nhận lời thì tuyệt không thể hủy bỏ, anh xác định?”

Nguyên Chủ gật đầu.

Dù phải nguyện trung thành với Hứa Thâm làm bản thân gã có chút khó chịu, dù sao gã cũng chính là một vị quân chủ, mà Hứa Thâm... nhiều nhất chỉ được tính là một vị quân vương khá mạnh mẽ thôi, nhưng nguyện trung thành với hắn là có thể bước ra bên ngoài sớm hơn thời hạn, thì đương nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ.

Lại nói, chờ sau khi rời khỏi nơi này, trước mặt gã là trời cao biển rộng, chưa chắc Hứa Thâm đã đủ khả năng quản chế được gã, đến lúc đó, ai nguyện trung thành với ai còn chưa xác định được đâu!

Hứa Thâm nhìn ra tâm tư của Nguyên Chủ, lại khẽ cười một tiếng, nói: “Lúc trước, thần tượng bảo anh quan tưởng là muốn anh trở thành người thủ hộ thần điện, hiện giờ, thần điện này đã do tôi điều khiển, tôi có thể ban trước cho anh quyền hạn này, cho anh có thể tự do ra vào thần điện.”

Trong lòng Nguyên Chủ thầm run rẩy một hồi, gã vừa ý thức được tình huống không đúng: “Nói như vậy, chẳng phải tôi là...”

“Đúng vậy, một khi anh đã trở thành người thủ hộ thần điện, thì tôi muốn lấy tánh mạng của anh, cũng chỉ cần một cái ý niệm trong đầu mà thôi.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ giật mình, chợt rơi vào im lặng.

“Anh cũng có thể từ chối, nhưng vị Thần anh một mực quan tưởng lúc trước đã rời đi rồi, coi như hơn ba trăm năm quan tưởng của anh cũng trở thành phế thải. Hiện giờ, nếu anh muốn rời khỏi nơi này, cũng chỉ có thể quan tưởng tôi. Quan tưởng một ngàn năm, sau đó vẫn bị tôi ban cho danh hiệu người thủ hộ thần điện, trở thành tín đồ của tôi.” Hứa Thâm thản nhiên nói: “Đương nhiên, anh cũng có thể lựa chọn vĩnh viễn ở lại trong này, không rời đi.”

Nguyên Chủ rơi vào im lặng thật lâu.

Gã thực sự không thể kết luận được rốt cuộc những lời Hứa Thâm nói là thật hay giả, nhưng tình thế trước mắt, lại khiến cho gã có khuynh hướng tin tưởng những lời Hứa Thâm nói.

Với một con người, khi đứng trước câu hỏi, muốn vĩnh viễn bị nhốt, hay ra ngoài sẽ bị quản chế một đoạn thời gian, thử hỏi đối phương sẽ lựa chọn như thế nào?

Và tới cuối cùng, Nguyên Chủ vẫn lựa chọn rời đi.

Suy cho cùng, ở bên ngoài gã vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, huống chi vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này, có khác gì đã chết đâu?

Thấy Nguyên Chủ đồng ý, Hứa Thâm cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp ban cho gã ấn ký của người thủ hộ thần điện.

Ấn ký màu vàng rơi vào mi tâm của Nguyên Chủ, rất nhanh, Nguyên Chủ đã cảm nhận được thần điện phóng ra vài luồng tin tức từ bên trong ấn ký nọ.

Đây đều là những loại tin tức mà quyền hạn của gã có khả năng tiếp nhận được.

Nguyên Chủ tiêu hóa toàn bộ nội dung nọ xong, tới khi một lần nữa đưa mắt nhìn về phía Hứa Thâm, tâm trạng đã có chút bất đắc dĩ.

Thần điện này vốn là một kiện thần binh, hiện giờ gã đang bị thần điện điều khiển, mà không phải là Hứa Thâm. Thế nhưng, thần điện này lại bị Hứa Thâm điều khiển, bởi vậy hiển nhiên bản thân gã cũng rơi vào trong tay Hứa Thâm.

Không có lựa chọn.

“Đến tột cùng là cậu đã làm như thế nào?” Nguyên Chủ vẫn vô cùng nghi hoặc, trăm câu hỏi không tìm được lời giải đáp.

Hứa Thâm mỉm cười: “Bởi vì tôi đã triệu bá hai ngàn năm.”

“Hai ngàn năm?” Nguyên Chủ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, trong đầu chợt nghĩ đến điều gì đó, rồi ngay chính bản thân gã cũng phát hiện ra một chuyện bất thường.

Dù Hứa Thâm trước mắt vẫn có dáng vẻ thanh niên, nhưng bên trong đôi mắt lại từng trải, lão luyện tựa như đã nếm đủ mùi đời, thậm chí còn mang theo một loại cô độc và tiếc nuối nói không nên lời ẩn chứa bên trong.

Đây là ánh sáng trải qua năm tháng lâu dài lắng đọng lại.

“Là năng lực giả thời gian sao...” Nguyên Chủ lại nghĩ đến tình huống thân thể trở về đến thời kỳ thiếu niên, xảy ra khi mình luận bàn cùng Hứa Thâm, trong lòng không khỏi có chút suy đoán.

Chỉ có đặc tính của năng lực thời gian mới có thể làm được toàn bộ những điều này.

Về phần khoảng cách và cường độ năng lực gã từng thử nghiệm ra kia, khả năng cao là do Hứa Thâm cố ý bày ra nhằm mê hoặc gã.

“Vì sao cậu lại là hai ngàn năm?” Nguyên Chủ lại hỏi.

Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì: “Anh cũng không phải trẻ con, sao lại hỏi nhiều như vậy.”

Nguyên Chủ thầm than một tiếng, người ta đều nói thần binh tại Mộ Thần Binh, đều tự đặt ra những loại thí luyện khác biệt, nếu không thể xứng đôi với nó, thì có cố gắng như thế nào cũng khó mà được nó tán thành.

Nhưng hiển nhiên là năng lực của Hứa Thâm xứng đôi cùng thần điện này, bởi vậy hẳn có thể hoàn thành thí luyện dễ dàng như nước chảy thành sông.

Trong khi rõ ràng gã đã ở trong này hơn ba trăm năm, vẫn chưa chờ được đến lúc khổ tận cam lai, vậy mà Hứa Thâm chỉ dùng hai năm ngắn ngủi lại đạt được thành công, có thể điều khiển tòa thần điện này.

Chương 1001: Tín Đồ Thành Kính, Ngoan Đạo!

“Lại nói, năng lực của anh là gì?” Hứa Thâm hỏi lại Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ cũng muốn giấu giếm, nhưng lời nói đã đến bên miệng, tựa như có loại lực lượng nào đó không thể nói rõ trực tiếp gây ảnh hưởng tới, khiến cho gã đột nhiên lại có cảm giác bản thân không đành lòng nói dối Hứa Thâm, thậm chí còn không thể không chế được lời nói của chính mình: “Tôi đặt tên nó là nguyên thủy. Chính là loại năng lực có thể gây ảnh hưởng khiến cho hết thảy mọi vật thể đều trở về trạng thái nguyên thủy của chúng.”

Hứa Thâm thoáng sửng sốt, kèm theo đó là một chút kinh ngạc.

Khó trách lúc trước Nguyên Chủ lại có thể làm cho hắn trở về đến thời kỳ trẻ nhỏ.

“Nếu tôi nguyện ý, thậm chí còn có thể làm cho quân vương lui trở lại hình thái thứ hai.” Nguyên Chủ nói.

Gã vừa thấy bản thân đã nói lộ ra hết rồi, cũng dứt khoát bình đã nứt lại bị đánh đổ [1], không chút giấu giếm, nói: “Ngoại trừ một số cực kỳ ít những tồn tại khác, thì ở trước mặt tôi, toàn bộ quân vương đều là trẻ nhỏ, không có chút ý nghĩa nào cả.”

[1] : sau khi biết được khuyết điểm, sai lầm của bản thân, đã trở nên suy sụp, từ đó buông xuôi mặc kệ, hoặc cố ý phát triển sự

việc theo phương hướng tệ hơn.

Đúng vậy, nếu năng lực đã đạt đến mức vô địch như thế, thì quân vương có mạnh mẽ tới đâu cũng không mang đến một chút tác dụng nào cả.

Năng lực này còn đáng sợ hơn cả thời gian nghịch lưu.

Nguyên Chủ lập tức ngậm chặt miệng, không tiếp tục nói chuyện thêm nữa.

Qua tình huống vừa rồi, gã chợt phát hiện ra rằng, ở trước mặt Hứa Thâm, mình thực sự không thể nói dối, tựa như bản thân đã thật sự trở thành một tín đồ thành kính, ngoan đạo của Hứa Thâm rồi.

Và một khi Chúa hỏi, chỉ có thể một năm một mười, tất cung tất kính trả lời.

“Đi thôi.” Hứa Thâm nói: “Kẻ bên ngoài kia, liền giao cho anh.”

Nguyên Chủ ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên màn trời. Vào thời điểm này, ở bên ngoài Mặc Thừa Phong đang mở miệng trách móc một vị quân vương khác, ánh sáng lạnh không ngừng chớp động trong mắt Nguyên Chủ: “Không chỉ một mình lão, ngay cả Mặc gia cũng sẽ vì hành động này của lão mà phải trả giá thật đắt!”

“Mặc gia thì thôi, không cần thiết phải giết chóc người vô tội, trừ phi bọn họ tự tìm đường chết.” Hứa Thâm lại nói một lời thay Mặc gia.

Dù lúc trước Hứa Thâm từng có xung đột với Mặc gia, nhưng trong mắt hắn, xung đột kia đã chấm dứt, chuyện kia cũng giải quyết xong rồi.

Lại nói, một vị cường giả hoàn toàn có tự tin và lực lượng để kết thúc mọi tranh chấp vào bất cứ thời điểm nào mình mong muốn.

Hơn nữa, Hứa Thâm cũng không có ý định đuổi tận giết tuyệt, dù sao thế giới này cũng cần trăm hoa đua nở, mà bên trong nội thành cũng cần những quân vương đó điều khiển, không có Mặc gia, thì lại có những gia tộc khác, đức hạnh của những người này vốn chẳng khác gì nhau.

“Làm gì mà chậm chạp như vậy hả? Mau chóng tìm thân binh đi, nếu tôi có thể rời khỏi nơi này, tự nhiên cũng sẽ mang theo

cậu cùng rời đi. Đi theo tôi khẳng định là tốt hơn đi theo tên chết tiệt kia. Nên làm gì thì làm nhanh lên!”

Lúc ấy, Mặc Thừa Phong đang quát mắng Tinh Quân.

Tinh Quân có chút uất ức, dù ở trước mặt Hứa Thâm, gã cũng là công cụ nhân, nhưng ít ra Hứa Thâm sẽ giả vờ khách khí cùng gã một chút.

Mà Mặc Thừa Phong này, ngay cả giả vờ một chút cũng không thèm, hơi một tí là mở miệng quát mắng, không cho gã một chút sắc mặt tốt lành nào, ngược lại, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở, gã chính là tù nhân.

Càng khiến Tinh Quân uất ức chính là, gã thực sự không đánh lại đối phương.

Năng lực chuyên hoán trong tay Mặc Thừa Phong có thể cướp đoạt tinh vận của Tinh Quân. Lại phối hợp với năng lực ghi chép của khư binh, trong tay lão có thể nắm giữ hai loại năng lực cùng một lúc, đó là lấy nhỏ đổi lớn cộng thêm tinh vận.

Đối mặt với lão, Tinh Quân căn bản không có lấy một chút lực chống đỡ nào.

Lúc này, bị Mặc Thừa Phong dùng làm đá dò đường, Tinh Quân cũng chỉ có thể uất ức thừa nhận, trong lòng cũng hy vọng bản thân có thể tìm được một món thần binh nào đó, rồi giết ngược lại đối phương.

Còn trước mắt, gã vẫn phải nhẫn nhục...

Ngay tại thời điểm Tinh Quân đang mò mẫm tìm kiếm, rất đột ngột, Mặc Thừa Phong vừa rồi còn lớn tiếng quát tháo không ngừng, lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tinh Quân không khỏi quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy một màn làm gã vô cùng mừng rỡ.

Một bóng dáng quen thuộc trực tiếp xuất hiện trước mặt, là Hứa Thâm.

Còn một người xa lạ khác, đang đứng bên cạnh Mặc Thừa Phong. Ngay khi lĩnh vực triển khai, Mặc Thừa Phong đã từ dáng vẻ lão già tóc tai bù xù, lập tức co rút lại thành dáng vẻ thanh niên, lực lượng của bản thân cũng đang nhanh chóng biến mất.

Và chỉ trong thoáng chốc, lão đã từ quân vương rút lui trở thành hình thái thứ hai.

Ngay khoảnh khắc Mặc Thừa Phong bị áp chế, lão lập tức khiếp sợ nhìn Nguyên Chủ bên cạnh mình, trong mắt đầy vẻ kính hãi xen lẫn với khó mà tin được, vị quân chủ vốn đã biến mất hơn ba trăm năm này, lại còn sống.

Hứa Thâm cũng lộ vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Nguyên Chủ, nói: “Năng lực của lão là đời đi, vì sao lão không thể đời năng lực của anh đi?”

“Đáng tiếc, lão không có cơ hội ra tay trước.” Nguyên Chủ bình tĩnh nói.

Kỳ thật năng lực của Mặc Thừa Phong rất mạnh, hơn nữa còn là loại gặp mạnh càng mạnh, kể cả năng lực như Nguyên Chủ cũng sẽ bị năng lực của lão trực tiếp khắc chế.

“Ngài... ngài vẫn còn sống sao?” Mặc Thừa Phong hoảng sợ nhìn Nguyên Chủ. Đã hơn ba trăm năm rồi mà kẻ này còn chưa chết?

“Ông thực sự hy vọng tôi sẽ chết?” Nguyên Chủ nheo mắt hỏi một câu, sau đó xách theo Mặc Thừa Phong như xách một con gà gầy yếu: “Nếu không phải Hứa huynh cầu tình giúp ông, chẳng những một mình ông gặp xui xẻo, ngay cả Mặc gia bên kia cũng sẽ bị tôi nhổ tận gốc rồi.”

Mặc Thừa Phong nhìn về phía Hứa Thâm, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không cần hỏi, lão cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Nguyên Chủ không chết coi như xong, nhưng chuyện gã có thể rời khỏi nơi đó chắc chắn có liên quan đến Hứa Thâm.

Nguyên Chủ bị vây khốn hơn ba trăm năm đều không xuất hiện, vậy mà Hứa Thâm vừa đi vào nơi đó được hai năm, chẳng những hắn có thể tự mình rời đi, còn đủ khả năng kéo theo cả Nguyên Chủ cùng rời đi.

Hắn tuyệt đối là khắc tinh trong vận mệnh của lão.

Chương 1002: Một Thế Giới Độc Lập...

“Đừng giết tôi.” Mặc Thừa Phong vội vàng cầu xin tha thứ.

Hứa Thâm liếc mắt nhìn lão, lúc trước Mặc Thừa Phong này vốn định ném thần điện vào bên trong phạm vi công kích của một kiện thần binh nào, để bọn họ dù thoát vây ra ngoài cũng sẽ đã bị thần binh công kích, nhưng tới cuối cùng, dưới ảnh hưởng của lòng tham, lão đã kiềm chế ý định đó lại.

Lão coi thần điện này là một món bảo vật có vai trò như bẫy rập, muốn về sau này vẫn tiếp tục lợi dụng được nó.

Đây cũng là cơ hội để hai người Hứa Thâm thoát khỏi.

Nguyên Chủ nhìn về phía Hứa Thâm, thấy Hứa Thâm không tỏ vẻ gì, lập tức hiểu được tâm ý của hắn. Gã khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên bàn tay vung lên.

Bành.

Cái đầu của Mặc Thừa Phong lập tức nổ tung, máu tươi vương vãi.

Tinh Quân kinh ngạc nhìn một màn này. Gã thực sự không ngờ một vị quân vương dũng mãnh như Mặc Thừa Phong, mà người nọ nói giết là giết.

Nguyên Chủ tiện tay lau lau vài cái, chờ đến khi khí tức sinh mệnh trên người Mặc Thừa Phong hoàn toàn tiêu tán, mới thu hồi năng lực, sau đó tìm tòi khư binh từ trên thân thể lão, đưa tận tay cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm cầm lấy. Thứ đó là một kiện khư binh màu tối đen có hình dáng như một cái ngón tay cái với phần móng tay thật dài.

Năng lực của khư binh này là ghi chép.

Hứa Thâm lập tức thu hồi kiện khư binh nọ, hiện giờ hắn đã có áo choàng màu đỏ tươi, so sánh với ghi chép, năng lực phản xạ của áo choàng màu đỏ tươi càng hợp khẩu vị của hắn hơn.

Dù Nguyên Chủ đã thu hồi năng lực, nhưng thi thể của Mặc Thừa Phong vẫn không có biến hóa. Một kẻ từng là quân vương, tới hiện giờ lại chết đi với thân thể của một trảm khư giả hình thái thứ hai.

Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân, khẽ cười nói: “Trong khoảng thời gian này, anh đã chịu khổ rồi.”

Thân thể Tinh Quân khẽ run, gã cười khỏ nói: “Cuối cùng cậu cũng trở lại, tôi cứ nghĩ rằng, cậu sẽ không trở về được. Chỉ suýt

chút nữa, tôi còn cho rằng ngay cả bản thân mình cũng muốn xong đời rồi. Rơi vào trong tay lão già kia, một ngày lạnh cũng không có.”

Hứa Thâm cười cười, hắn lại nhìn lướt qua chung quanh, nơi này là Khu Nguy Hiểm.

Mặc Thừa Phong mang Tinh Quân đi ra ngoài tìm kiếm thần binh, muốn lợi dụng viên đá dò đường là Tinh Quân này để khai thác trong Khu Nguy Hiểm.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi tìm thần binh.” Hứa Thâm đề nghị phân công nhau ra hành động, khiến cho Tinh Quân và Nguyên Chủ làm một tổ, còn hắn hành động một mình.

Nguyên Chủ không để ý lắm, lại nói với Hứa Thâm: “Vừa rồi, lẽ ra nên giữ lại cho lão một mạng, để lão đi dò đường cho chúng ta.”

“Không cần thiết.” Hứa Thâm nói: “Chúng ta không thiếu loại mặt hàng này.”

Nguyên Chủ thoáng kinh ngạc, chợt ngẫm lại cũng thấy đúng, tốt nhất là không để loại người đó sống, tránh lão lại làm ra loại chuyện gì ngu ngốc, điên rồ.

Ngay lập tức, ba người chia nhau ra mỗi người đi một ngã.

Hứa Thâm đi một mình qua bên kia, ven đường hắn đều lần theo quang mang màu vàng lợt, sưu tầm thần binh.

Dù trong tầm mắt, hắn có thể nhìn thấy không ít quang mang màu vàng lợt, chúng lấp lánh như vô số ánh sao, nhưng khoảng cách khác biệt, bởi vậy Hứa Thâm cũng không định tìm ra toàn bộ chúng nó trong một lần, dù sao về sau này, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể đến đây mà.

Hiện giờ hắn đã có năng lực để tự do ra vào nơi này, hắn hoàn toàn có thể làm như Linh Chủ coi Mộ Thần Binh là hậu hoa viên nhà mình.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã tìm được một vị trí có quang mang màu vàng lợt.

Đó là một kiện thần binh có vẻ ngoài giống một cây gậy, nhưng phần phía trước của cây gậy này cũng có một gương mặt quái dị.

Ở thời điểm Hứa Thâm chạm vào kiện thần binh nọ, kim quang lấp lánh lập tức xuất hiện, thần binh đã bị kích hoạt rồi.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn.

Từ trước hắn đã chú ý tới điểm này rồi. Rõ ràng phương thức kích hoạt thần binh đều không giống nhau, nhưng dường như chỉ cần hắn chạm vào, thần binh sẽ lập tức kích hoạt.

Giờ khắc này, Hứa Thâm cũng không khỏi hoài nghi có phải hắn thực sự sở hữu một chút đặc thù gì đó hay không.

Nếu không vì sao hắn có thể nhìn thấy những thần binh này, còn có thể dễ dàng kích hoạt chúng như thế?

Sau khi kích hoạt thần binh, Hứa Thâm lập tức tiến vào không gian thí luyện của thần binh.

Một lát sau, Hứa Thâm với cả người chồng chất vết thương, rời khỏi không gian thí luyện.

Hắn mang theo loại cảm giác sợ hãi trong lòng, đưa mắt nhìn cái mặt người phía trên cây gậy thần binh nọ, vừa rồi, chỉ suýt chút nữa thôi, hắn đã chết trong không gian thí luyện này rồi.

Mặc Thừa Phong từng nói có những món thần binh cực kỳ hung hiểm, bước vào thí luyện sẽ có khả năng tử vong.

Tới hiện giờ, coi như hắn đã được trải nghiệm rồi.

Khó chịu nhất chính là, dưới tình huống suýt chút nữa đã chết đi, mà hắn vẫn không thể thông qua thần binh thí luyện này.

Hứa Thâm chỉ có thể thu hồi nó lại trước, cứ mang đi ra ngoài lại nói sau. Nếu hắn thật sự không được, trong tương lai còn có thể lấy nó ra giao dịch cùng Linh Chủ.

Nhưng loại vật phẩm có thể tăng chiến lực lên đỉnh cao này, dù để nó thối trong tay mình, cũng không thể dễ dàng lấy ra giao dịch, dù sao ai cũng không biết, khi người khác đạt được món thần binh này, đến một ngày nào đó, đối phương có dùng nó để chém thẳng lên đầu mình hay không.

Hứa Thâm lại thử kêu gọi điểm đặt neo ở trong này, nhưng điểm đặt neo của thủy tinh Linh Bí lại không ngưng kết ở chỗ này, chung quanh cũng không có sương mù dày đặc.

Dựa vào tình huống này, Hứa Thâm thực sự tin tưởng, nơi này hoàn toàn khác Khư giới bên ngoài. Bởi vì ở bên ngoài, không

cần biết là tầng mấy trong Khư giới, hẳn đều có thể kêu gọi được điểm đặt neo.

Mà biển khư lại không thể, rõ ràng nơi này là một thế giới độc lập.

Hứa Thâm chỉ có thể giao thần binh cho Hải Tước hỗ trợ cất giữ. Hải Tước nhanh chóng dung nạp nó xuống máu tươi của mình, bao trùm lại, sau đó che giấu ở trong thân thể Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiếp tục sưu tầm.

Đảo mắt một cái đã qua nửa tháng.

Hứa Thâm có gặp phải đại khư trong Mộ Thần Binh, hơn nữa trong tay đối phương cũng có thần binh, chẳng qua tinh thần lực còn chưa dị biến, vẫn bị nhốt ở nơi này.

Sau một phen giao chiến, đại khư bại lui, Hứa Thâm không dám đuổi giết.

Chương 1003: Anh Sống Đủ Rồi Sao???

Ở trong này, khắp chôn đều là nguy cơ, hẳn còn gặp phải thần binh đã bị kích hoạt, rồi suýt nữa đã chết bên trong, lỡ như con đại khư nọ bị ép đi đến đường cùng, nó lại đưa hẳn vào một nơi như thế.

Kết quả... rất có thể hẳn sẽ bị nó giết ngược lại, hoặc đồng quy vu tận.

Trải qua nửa tháng sưu tầm, Hứa Thâm đã được kiện thần binh thứ ba tán thành.

Kiến thần binh này có ngoại hình là bao tay, mang đến hiệu quả tăng phúc lực lượng rất mạnh, khiến cho một quyền tiện tay của Hứa Thâm cũng có thể bộc phát ra lực phá hoại tương đương với hẳn trong trạng thái nộ đào.

Năng lực của nó hoàn toàn khác thần binh, thậm chí còn có thể vượt qua.

Hứa Thâm có cảm giác dựa vào đôi bao tay này, hẳn có thể dễ dàng dùng một quyền đánh chết bất cứ quân vương nào, trừ phi bị năng lực của đối phương hạn chế.

Hứa Thâm tìm được rất nhiều thần binh, nhưng chẳng có bao nhiêu thần binh tán thành hắn. Bởi vậy hắn cũng không tiếp tục kéo dài thời gian ở trong này nữa, đã nhanh chóng gọi Tinh Quân và Nguyên Chủ tới, cùng rời khỏi nơi này.

Khi rời đi, Hứa Thâm mới biết được vì sao chỉ tinh thần lực Bán Thần mới có thể thoát vây.

Nhờ Mặc Vệ tiến lên mở đường, Hứa Thâm mới tìm được một khe hở của Mộ Thần Binh, xuyên qua cái khe này, bọn họ mới ra được biển khư bên ngoài.

Nếu không có Mặc Vệ, Hứa Thâm căn bản không nhìn thấy khe hở bên trong Mộ Thần Binh này, tựa như một con kiến đặt mình vào trong mê cung, rõ ràng lối ra ngay ở bên cạnh, nhưng phỏng chừng có đi vòng quanh cả đời, cũng không thể đi ra ngoài được.

Hứa Thâm xuyên qua cái khe, lại tiếp tục dẫn theo Tinh Quân và Nguyên Chủ rời khỏi Mộ Thần Binh, trở lại bên trong biển khư.

Nơi bọn họ bước đến vốn không phải là cánh cửa đỏ rực dưới đáy hồ lúc trước, mà là một nơi hoang vu xa lạ, tùy ý có thể thấy được một vài bộ hài cốt bị găm ăn còn sót lại, đã hư thối thành màu xám, mục nát đến mức chỉ cần chạm vào là vỡ tung, rải rác dưới mặt đất chung quanh.

Hứa Thâm tìm tòi trong ký ức Mạt Di La, nhưng không tìm được khu vực này trong trí nhớ, sau đó hắn lại tìm kiếm từ trong ký ức của những vị quân vương khác, mãi cho đến khi lục lại trong ký ức của Mặc Thừa Phong, hắn mới tìm được khu vực này.

Tuy ký ức mà Mặc Thừa Phong chuyển cho Hạ Thông là kết quả sau khi lão đã xử lý, giả mạo, nhưng thiết giả lẫn lộn chứ không hoàn toàn là giả, ít nhất là một chút trí nhớ về biển khư trong đó vốn không có quá nhiều giá trị, bởi vậy lão cũng không che giấu.

Lúc này, dựa vào mấy phần trí nhớ chấp vá, lại cộng thêm bản đồ mảnh nhỏ biển khư do tự bản thân Hứa Thâm sưu tầm được, rất nhanh hắn đã tìm được điểm kết nối chung giữa chúng.

Hứa Thâm lập tức tìm được con đường, và lại một lần nữa đi đến trước mặt cánh cửa đỏ rực dưới đáy hồ.

Ven đường, bọn họ cần phải vượt qua một khu vực hoang vu, thế giới nơi này giống như tranh sơn dầu, sắc thái loang lổ mà tươi đẹp, cực kỳ trừu tượng.

Trên đường, mỗi khi gặp được khư thú, Hứa Thâm đều giao cho Nguyên Chủ đến giải quyết.

Dưới ảnh hưởng của năng lực ‘Nguyên thủy’, những khư thú này khó có thể địch lại được Nguyên Chủ.

Bọn chúng vốn là đại khư cấp A vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn có thể uy hiếp đến những quân vương khác, nhưng ở trước mặt Nguyên Chủ, lại chẳng khác gì hình thái thứ hai, dễ dàng bị gã trấn áp hoặc chém giết, thậm chí quần cư số lượng lớn cũng không có nghĩa lý gì.

Chỉ cần năng lực không thể uy hiếp đến Nguyên Chủ, dù đến nhiều hơn cũng dễ dàng bị gã xử lý y như chặt dưa thái rau.

Những con khư thú này cũng ý thức được Hứa Thâm và Nguyên Chủ không dễ chọc, bởi vậy ngay khi hai bên đều chú ý đến đối phương, đại khư bên kia lập tức xoay người bỏ chạy.

Hứa Thâm biết, những con khư này có thể ngửi được khí tức Thần tính của tinh thần lực Bán Thần tản ra trên người bọn họ.

Loại khí tức này khiến cho nhóm đại khư ở lâu bên trong biển khư, e ngại từ trong xương tủy.

Cứ như vậy, ba người kết bạn, một đường xuyên qua, ở trong biển khư cũng có một chút mùi vị hoành hành không cố kỵ.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm lại một lần nữa tìm được cánh rừng khư lúc trước, rồi đi vào chỗ sâu bên trong, thấy được hồ nước và cánh cửa đỏ rực từng trải qua hồi đại chiến lúc trước.

Đến tận lúc này, hắn mới thở nhẹ một hơi, đã biết được lộ tuyến rồi, lần sau hắn có thể đi vào chỗ này bất cứ lúc nào mình muốn.

Đại khái là Linh Chủ cũng như thế, đối phương cũng nắm giữ lộ tuyến đi đến vị trí của một cánh cửa đỏ rực trên bản đồ.

Hứa Thâm đã xác nhận được lộ tuyến, cũng không tiếp tục lưu lại thêm, lại mang theo hai người kia đi dọc theo lộ tuyến ban đầu quay về.

“Lần sau chúng ta có thể kết bạn, đi thăm dò hai vùng đất cấm kỵ khác ở bên trong biển khư.” Nguyên Chủ nói với Hứa Thâm:

“Mộ Thần Binh chính là nơi cất giấu thần binh cũ của Thần, nhưng nghe nói ở bên trong hai vùng đất cấm kỵ khác, còn có cự Thần sinh sống, cũng cất giấu bí mật thành Thần. Hiện tại trong tay chúng ta có Thần binh, đi thăm dò một chút, vẫn có hi vọng sống sót rất lớn.”

“Nhưng xác suất chết càng lớn hơn nữa.” Hứa Thâm đưa mắt nhìn Nguyên Chủ: “Anh sống đủ rồi sao?”

“Không đến mức đã sống đủ, nhưng chờ đến khi trở lại trong thành Vân, giải quyết những chuyện cần làm xong, tôi muốn qua đó thử xem một chút.” Nguyên Chủ nói: “Hiện tại, thân nhân bạn bè của tôi đã sớm chết sạch rồi, còn lại cũng chỉ là địch nhân hoặc là người tôi nhìn không vừa mắt mà thôi. Bọn họ đều là quân vương, hoặc đều là quân chủ, mới có thể sống đến tận hôm nay. Bởi vậy thời gian với tôi không còn ý nghĩa quá lớn nữa. Sống lặng lẽ ngày qua ngày, không tìm thấy lạc thú, chẳng vui vẻ chút nào.”

Hứa Thâm nhìn gã một cái, ngược lại ... hẳn có thể hiểu được suy nghĩ trong đầu Nguyên Chủ.

Chờ đến khi bản thân không còn gì tiếc nuối nữa, thì thứ còn đọng lại cũng chỉ có nhàm chán mà thôi.

Mà trở thành quân vương, gần như đã có được thực lực đủ để bổ sung cho đại đa số những điều tiếc nuối, gần như tất cả dục niệm đều được thỏa mãn cả rồi.

Sắc dục, tham dục, ngược đãi... vân vân, gần như là muốn làm gì thì làm.

Nhất là loại cấp bậc như quân chủ này, không ai có thể trói buộc bọn họ.

Chờ cho đến khi một người có thể muốn làm gì thì làm, ngoại trừ chuyện gì đó vô cùng kích thích, sáng khoái, bọn họ sẽ dần dần cảm thấy cuộc sống không thú vị.

Chương 1004: Phát Sinh Nội Chiến Sao?

“Đi thôi, chờ sau khi chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta phải đi thử xem.” Hứa Thâm đồng ý với Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ cười cười, gã nói như vậy ngoại trừ trong lòng chỉ còn lại một chút chấp niệm thành Thần, ngược lại, cũng muốn mượn cơ hội này để thoát khỏi Hứa Thâm.

Dù sao hiện giờ, gã cũng đang bị Hứa Thâm dùng thần điện ràng buộc, nếu Hứa Thâm ôm ác ý trong lòng, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lấy tính mạng của gã đi, hoặc là nhét gã trở lại bên trong thần điện, giam giữ.

Nếu bọn họ đi tới vùng đất cấm kỵ khác, không cần biết gã chết hay là Hứa Thâm chết, gã đều được giải thoát.

Hứa Thâm biết suy nghĩ trong lòng Nguyên Chủ, nhưng cũng không để ý đến.

Trên thực tế, hắn cũng muốn thành Thần, nếu có biện pháp thành Thần, không cần biết như thế nào, hắn cũng phải đi thử một phen.

Nói đến cùng, chỉ có thành Thần, hắn mới có thể chân chính đi cùng Mai Phù trong một thế giới.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã tìm được cái khe lúc trước hắn cùng Tinh Quân xuyên qua đến biển khơi này.

Hứa Thâm vừa nhìn thấy cái khe kia, đôi mắt tỏa sáng, lập tức khẩn cấp giậm chân xuống rồi tiến vào.

Thứ cảm giác tự do kỳ dị xuất hiện, mọi thứ chung quanh đều bị kéo dài chuyển thành sắc thái rực rỡ, nhiều màu, rồi chờ đến lúc Hứa Thâm phục hồi lại tinh thần, đã nhìn thấy bầu trời và mặt đất quen thuộc.

Đã trở lại.

Cảm giác thân thiết thật lâu chưa cảm nhận được lập tức vọt tới, ngay cả những cơn gió mang theo mùi truyền đến trong không khí cũng đưa lại cho Hứa Thâm một chút hương vị ngọt ngào.

Hắn ôm theo nhớ nhung, đưa mắt quan sát mọi thứ chung quanh, rất nhanh ánh mắt đã dừng lại ở một vị trí nào đó ngay giữa hư không. Có một bóng dáng quen thuộc lặng lẽ hiện hữu ở nơi đó, tựa như đang nằm nghiêng giữa không trung.

Lúc này, đối phương cũng ngược mắt lên nhìn tới.

Tại khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trái tim Hứa Thâm cũng không khỏi đập nhanh hơn vài phần, nhưng lần này, hắn không

hề dời đi ánh mắt.

Trải qua hai ngàn năm dài dòng, làm bạn với chờ đợi và nhớ nhung, đã khiến cho lý trí của hắn, tại một khoảnh khắc này, bị áp chế.

Trong đôi mắt Mai Phù để lộ ra một tia kinh ngạc, rồi tựa như đã nhìn thấy một điều gì đó, khóe miệng cô hơi cong lên, dịu dàng nói: “Xem ra cậu đã tìm được biện pháp rồi.”

Hứa Thâm cũng nở nụ cười.

Thấy Hứa Thâm lại không chút kiêng dè nhìn thẳng vào ánh mắt của mình, Mai Phù cũng có chút hứng thú nhìn trả lại hắn: “Có vẻ như lá gan của cậu đã lớn lên không ít rồi nha.”

“Rốt cuộc cũng trở lại.” Bên cạnh, Nguyên Chủ mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần kích động và hoài niệm.

Hơn ba trăm năm bị phong tỏa, hiện giờ lại trở về... Tại khoảnh khắc này, những cảm xúc lẫn lộn phủ kín trong lòng gã, khiến bản thân vô cùng cảm khái, khó mà diễn tả được thành lời.

Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ trong đầu lại, chăm chú liếc mắt nhìn bóng dáng Mai Phù một cái, tựa như nhất định phải ghi khắc hình ảnh đó vào chỗ sâu trong đầu mình, ghi khắc càng sâu hơn một chút, mới mở miệng nói cùng Nguyên Chủ và Tinh Quân: “Đi thôi, chúng ta trở về thành trước.”

“Tôi cũng muốn trở về thành Tinh Sầu một chuyến, nếu không cứ chờ tôi quay về liếc mắt nhìn một cái, lại qua bên kia tìm cậu?” Tinh Quân mượn cơ hội lập tức mở lời đề nghị.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn gã một cái, bình tĩnh nói: “Có thể.”

Tinh Quân có chút kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, không ngờ Hứa Thâm lại đồng ý thật.

“Cho anh bảy ngày đi làm chuyện của mình, bảy ngày sau lại tới thành Quang Minh tìm tôi.” Hứa Thâm chăm chú nhìn vào hai mắt Tinh Quân: “Đừng để tôi thất vọng.”

Trong lòng Tinh Quân thầm run rẩy một hồi, gã gật gật đầu, nói: “Tôi sẽ tới.” Nói xong, lập tức từ biệt với Hứa Thâm, rồi nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Hứa Thâm cũng chẳng nhìn theo quá lâu, đã dẫn theo Nguyên Chủ quay về thành Quang Minh.

Từ tường cao, một đường bay vút đến phủ thành chủ trong khu Quang Minh, chỉ ngắn ngủi hai năm, Hứa Thâm lại nhìn thấy thành Quang Minh trải qua biến đổi quá lớn, nhưng thay đổi này lại đi theo hướng mà hắn hoàn toàn không nhận ra.

Không ít khu phố ven đường đều trống rỗng, bị đường cảnh giới phong tỏa.

Lại có không ít khu phố, khu thương mại từng phồn hoa tấp nập, đều trở nên tĩnh mịch, vắng vẻ.

Thậm chí còn có những tòa kiến trúc đã sụp đổ, nhưng không được tu sửa lại.

Hứa Thâm khẽ nhăn mày, ban đầu thành Đế vốn đã không phồn vinh, hiện giờ nhìn qua càng thêm họa vô đơn chí, như một tòa thành chết đầy dân chạy nạn.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi tới phủ thành chủ, cũng lập tức nhìn thấy nơi này được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, trong điện Nghị Sự, Nạp Sát Phân Ny mặc một bộ quần áo nhàn nhúm, đang lật xem từng trang trong bản tóm tắt công việc, mái tóc có chút hỗn loạn rối tung, thường xuyên trông thấy cô vò đầu, cau mày.

Hứa Thâm không đứng nhìn lâu hơn nữa, đã trực tiếp từ tầng thứ tư Khư giới buông xuống, hiện lộ bản thân.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hứa Thâm mở miệng hỏi.

Nạp Sát Phân Ny như người vừa bừng tỉnh trong mộng, ngẩng đầu nhìn qua, lập tức bắt gặp Hứa Thâm vừa từ trống rỗng xuất hiện ngay trước mắt.

Nếu không phải Hứa Thâm mở miệng hỏi, thậm chí cô còn không cảm nhận được trước mắt mình đã có thêm một người.

“Thành chủ, ngài, rốt cuộc ngài đã trở lại!” Nạp Sát Phân Ny vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hắn, nhưng rất nhanh trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười mừng rỡ, cô vội vàng nói: “Thật tốt quá, bên ngoài đều lan truyền tin tức, cho rằng ngài đã xảy ra chuyện, chúng tôi cũng cho rằng ngài không về được nữa.”

“Phát sinh nội chiến sao?” Ánh mắt Hứa Thâm chớp động.

Nạp Sát Phân Ny nói: “Thành chủ, ngài cũng nhìn thấy tình huống trong thành rồi? Nhưng không phải nội chiến, là khư!”

Đến đây, trong ánh mắt cô lại lộ ra vài phần thống hận và trầm thấp, nói: “Không bao lâu sau khi ngài rời đi, trong thành lục tục xuất hiện rất nhiều con đại khur cấp A. Những con đại khur này đi khắp nơi nơi giết chóc, ăn thịt người. May có Tiết Hải Ninh quân vương ra tay, mới cứu vãn được một chút tổn thất, cũng coi như miễn cưỡng giữ vững được tình hình, nhưng cô ấy chỉ có một người thực sự không thể phân thân được, lúc trước còn bị một con đại khur đuổi giết, đã trọng thương, may mắn có con khur ngựa trắng của ngài ra tay, mới hỗ trợ được cô ấy, xua đuổi con khur kia đi.”

Chương 1005: Năm Chắc Thời Gian! Tộc Chiến Tộc Thắng!

Hứa Thâm sững sốt, năng lực của Tiết Hải Ninh cũng không yếu, thậm chí còn có thể xếp vào loại trung thượng lưu trong quân vương, nhưng vẫn bị đại khur đuổi giết?

Hiển nhiên đó phải là một con đại khur có năng lực cực kỳ dũng mãnh mới đủ khả năng làm được chuyện này.

“Hai vị kia của Hàn gia đâu?” Hứa Thâm hỏi.

“Bọn họ cũng đang xử lý đại khur, nhưng số lượng những con đại khur này quá nhiều. Trong năm đầu tiên sau khi thành chủ ngài biến mất, đã có bảy, tám con đại khur xuất hiện, năm thứ hai lại có thêm mấy chục con, khắp nơi trong thành đều có bóng dáng của chúng. Bọn họ cũng không xử lý xuê.” Nạp Sát Phân Ny nói: “Hơn nữa, chiến đấu quá nhiều, bọn họ đều bị thương, vị Hàn Liệt quân vương kia còn suýt chút nữa đã chết đi, sau đó, ông ta không dám hành động một mình nữa.”

Hứa Thâm sững sốt, mấy chục con?

Đây chính là đại khur cấp A đó, chỉ cần ngăn ngui một năm lại bùng nổ thường xuyên như vậy?

Cả thành Đế chỉ lớn chừng đó, nếu mấy chục con đại khur cùng nhau tới đây phân chia lãnh địa, chẳng khác nào đã nhồi đầy cả tòa thành rồi?

Khó trách ven đường hẳn lại nhìn thấy nhiều nơi bị chăng dây phong tỏa như vậy.

“Hiện tại thì sao?” Hứa Thâm hỏi: “Trong thành còn khu nữa không?”

“Đương nhiên là có, Tiết Hải Ninh quân vương cùng hai vị quân vương của Hàn gia kia đang đi tuần tra bên ngoài, con khu ngựa trắng của ngài tọa trấn ở tổng bộ, nơi này còn có con khu trông coi Đồ Thư quán mà ngài từng để lại kia, lúc trước có đại khu muốn tập kích nơi này, là chúng nó đã ra tay đánh lui.” Nạp Sát Phân Ny nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, coi như con khu trong Đồ Thư quán bên kia cũng biết phối hợp, không làm hấn thất vọng.

“Ngoại trừ những tin không tốt này, chúng ta còn hai tin tức tốt khác.” Nạp Sát Phân Ny nhìn Hứa Thâm, vẻ mặt vừa chuyển đã cười nói: “Trần thống lĩnh cũng trở thành quân vương rồi, ngoại trừ anh ấy, còn một vị hình thái thứ hai tên là Hạ Tĩnh Tương nữa. Cô ấy là từng người đi theo bên cạnh ngài, cũng trở thành quân vương rồi.”

Hứa Thâm kinh ngạc, hai người bọn họ lại trở thành quân vương rồi?

Nhưng chuyện này đã đủ để nói lên, tình huống của thành Quang Minh trong khoảng thời gian này ác liệt đến mức nào.

Khả năng cao là bọn họ đều gặp phải ranh giới sinh tử rồi.

“Những người khác thì sao, có ai hy sinh không?” Hứa Thâm bình tĩnh hỏi.

Nạp Sát Phân Ny liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, mới gật gật đầu, nói: “Có một vài hình thái thứ hai từng đi theo ngài đã hy sinh, danh sách rất nhiều, tôi đều nhớ kỹ cả.”

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống, quả nhiên là thế.

Thành vương trong nghịch cảnh hoặc bị hủy diệt trong nghịch cảnh...

Có hai vị quân vương sinh ra, nghĩa là có tới mấy chục, thậm chí là hơn trăm hình thái thứ hai đã gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh.

“Chuyện cho tôi những địa điểm có xuất hiện khu, để tôi đến quét sạch toàn bộ!” Hứa Thâm nói với Nạp Sát Phân Ny.

Nạp Sắt Phân Ny thoáng sững sốt, lập tức kinh ngạc hỏi: “Bây giờ còn hơn hai mươi con đại khur, ngài muốn đích thân ra tay sao?”

“Bằng không thì sao?” Hứa Thâm cất giọng lạnh lùng nói: “Nắm chắc thời gian đi.”

Mỗi giây trì hoãn, đều sẽ có người chết trong miệng khur.

Hứa Thâm tính toán một chút thời gian, một lần xuyên qua biển khur chính là ba tháng, hắn còn bị nhốt bên trong thần điện hai năm, lại cộng thêm thời gian thăm dò và tìm kiếm ở bên trong biển khur cùng với Mộ Thần Bình, tổng cộng tất cả lại coi như đến lúc hắn rời khỏi nơi đó đã là hai năm rưỡi rồi.

Thời gian không lâu lắm, nhưng dựa vào sức ăn của đại khur, khoảng thời gian ấy lại đủ cho chúng nó ăn sạch nửa tòa thành.

Nạp Sắt Phân Ny thấy Hứa Thâm đã quát tháo ra lệnh, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng đưa tin đến bộ Tình Báo, rồi nhanh chóng giao dụng cụ truyền tin cho Hứa Thâm, chuyển cho hắn phần tình báo chân thật.

Hứa Thâm cầm lấy dụng cụ truyền tin, liếc mắt nhìn một cái, bên trên có bản đồ thành Quang Minh, và hơn hai mươi nơi bị điểm đỏ bao trùm.

Mỗi điểm đỏ đều đại diện cho một nơi đang bị đại khur chiếm cứ. Ngoài ra vẫn còn không ít điểm lam, Nạp Sắt Phân Ny nói đó là vị trí xuất hiện khur cấp B.

Những điểm lam này khá là nhiều, ít nhất cũng hơn trăm.

Hứa Thâm chau mày, rốt cuộc trong hai năm rưỡi này đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có vẻ như trước khi hắn rời khỏi nơi này, khur thú từng xuất hiện một chút dị thường, nhưng tới hiện giờ, chúng nó lại nhanh chóng gia tăng, tựa như núi tuyết đổ sụp xuống rồi.

Tình huống này tuyệt không bình thường.

Là có người nhằm vào bọn họ? Là đưa tới sao?

Nhưng tựa như không một thế lực nào có thể đưa tới mấy chục con đại khur như vậy.

Hứa Thâm không nghĩ ngợi lung tung thêm nữa, cứ giải quyết trước lại nói sau, chờ một thời gian nữa, lại vào nội thành, hoặc

là đi hội nghị, tìm hiểu tình huống bên này.

“Nguyên Chủ, xuất hiện đi, chúng ta làm việc thôi.” Hứa Thâm kêu lên.

Nguyên Chủ đang ở bên trong tầng thứ tư Khu giới, bắt đầu nói: “Chỉ là hơn hai mươi con khur mà thôi, một mình cậu cũng đủ sức giải quyết xong mà? Chúng nó lại không sống thành đàn.”

“Cần phải tốc chiến tốc thắng, anh phụ trách phía Đông, tôi phụ trách phía Tây.”

Hứa Thâm nói, lại yêu cầu Nạp Sát Phân Ny đưa thêm một dụng cụ truyền tin nữa, rồi vứt nó cho Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ cười khỏ, nhưng cũng chỉ có thể bắt đầu đồng ý chuyện này.

Cũng may với gã, giải quyết những con đại khur ấy cũng chẳng khác gì tiện tay cắt lúa mạch, chặt đứt đám cỏ cây ven đường.

Tiện tay mà làm, cũng không phải việc khó khăn.

“Ngựa trắng.” Hứa Thâm kêu gọi con khur ngựa trắng đến.

Một tiếng hí vang, con khur ngựa trắng đã từ xa xa chạy bằng băng đến, vọt tới trước mặt Hứa Thâm.

“Cậu đã trở lại.” Con khur ngựa trắng nhìn thấy Hứa Thâm, ánh mắt vô cùng phức tạp. Hơn hai năm này, nó đã thay Hứa Thâm canh giữ địa bàn, cũng thay chủ cũ Mạt Di La bảo vệ tòa thành này.

Từ trong thâm tâm, nó đã coi Hứa Thâm và Mạt Di La là tồn tại ngang nhau rồi.

Hứa Thâm lập tức xoay người lên ngựa, năng lực lụi tàn hư thối của con khur ngựa trắng hoàn toàn không thể khống chế tác dụng lên người được, dưới hiệu quả bảo hộ của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, loại ăn mòn này còn bị hạ thấp xuống gần như bằng không.

Hứa Thâm vỗ lưng ngựa, trực tiếp xuất phát về phía Tây.

Chương 1006: Mày Mới Là Đồ Ăn!!!

Hứa Thâm lao ra bên ngoài khu Quang Minh, lật xem nội dung trên dụng cụ truyền tin, bắt đầu dọn dẹp từ điểm đỏ ở gần đó

nhất.

Rất nhanh, trên lưng con khur ngựa trắng, hắn đã đi đến vị trí của điểm đỏ đầu tiên.

Nơi này có một con đại khur với dáng vẻ con nhện cực lớn, dài hơn mười mét, đang chiếm cứ một khu chung cư nhỏ.

Khắp nơi trong khu chung cư nọ đều giăng đầy mạng nhện, nhưng ở trong hiện thực lại không thể nhìn thấy những cái mạng nhện này, chỉ khi tiến vào tầng sâu trong Khur giới, mới chứng kiến được hoàn cảnh của khu chung cư ấy đã sớm thay đổi hoàn toàn rồi.

Sau khi Hứa Thâm xâm nhập vào, đại khur con nhện kia đã lập tức chú ý đến con môi này rồi, chờ đến khi nó nhìn thấy con khur ngựa trắng dưới thân Hứa Thâm, toàn bộ những đôi mắt kép của nó đều đỏ lên lên, trong đầu ý thức được con môi lần này có chút khó chơi, cần phải xử lý tới hai con lận.

Hứa Thâm lập tức đi tới trước mặt đại khur con nhện, cũng nhanh chóng nhìn thấy hoàn cảnh bên trong sào huyết của nó. Khắp nơi đều là xương cốt nhân loại chất thành đồng, gần như tất cả dân cư trong khu nhà này đều bị nó tàn sát cả rồi.

Khắp nơi trên mặt đất đều là xương sọ con người, bên trong ánh mắt trống rỗng kia đầy rẫy bi thương.

“Lại dám dựng sào huyết ngay tại tầng thứ hai trong Khur giới. Mày đáng chết.” Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh như băng.

Con đại khur này lựa chọn lang thang ở tầng nông trong Khur giới để quá trình giết chóc diễn ra nhanh chóng hơn, dễ dàng hơn.

Kể cả khi những cư dân trong khu nhà này đều là vụ dân, không thể nhìn thấy nó, bọn họ cũng bị con quái vật này giết chóc.

“Mày lại làm thú cưỡi cho đồ ăn sao?” Con nhện khur nhìn thấy con khur ngựa trắng, lập tức mở miệng, mang theo một chút ngoài ý muốn và oán giận.

“Mày mới là đồ ăn.” Con khur ngựa trắng lạnh lùng đáp lại.

Từ hồi còn đi theo Mạt Di La, nó đã chinh chiến với không ít khur, cũng sớm không còn cảm thấy ngạc nhiên với suy nghĩ của những con khur này rồi.

Suu!

Hứa Thâm lại không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp ra tay, lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa nhanh chóng chất chồng lên nhau.

Hắn trực tiếp lao lên như một viên đạn pháo, lại cấp tốc bay tới trước mặt con nhện khur kia.

Nhưng hình như ở trong không khí trước mắt có một loại lực lượng trói buộc kỳ dị nào đó, nó trực tiếp quần quanh Hứa Thâm, ngăn hắn lại ngay giữa không trung cách con nhện khur kia chừng năm mươi mét.

“Nơi này chính là địa bàn của tao, mày trúng bẫy rập rồi.” Con nhện khur nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm bị trói cứng lại giữa không trung, từ trên bụng chột lộ ra một cái mặt người như thẳng hề có màu da tuyết trắng, cười đến hai mắt cong cong, nói.

“Nơi này chính là lĩnh vực của tao, mày sẽ chết.” Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, trực tiếp thoát khỏi bẫy rập trói buộc.

Rồi chỉ trong khoảnh khắc không đến 0.1 giây, hắn đã vọt tới trước mặt con nhện khur.

Cách con nhện khur chừng mười mét, còn có ba cái bẫy rập phòng thân, nhưng sau khi Hứa Thâm tới gần, hiệu quả áp chế của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn càng ngày càng tăng cường, ba cái bẫy rập này cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, thậm chí còn không thể làm cho hắn ngừng lại được.

“Phanh” một tiếng. Năm tay Hứa Thâm đã lao ra, con nhện khur kia còn không kịp kêu một tiếng thảm thiết cuối cùng, thân thể đã nổ tung tóe.

“Hải Tước.” Hứa Thâm kêu gọi.

Hải Tước hiểu ý, trực tiếp phun máu tươi ra ngoài, bao trùm lấy thân thể đã nổ tung thành thịt nát của con nhện khur kia.

Những phần máu thịt bên kia vốn đang nhẹ nhàng mấp máy, như phản xạ thần kinh của rắn, từ từ co giật rồi tụ tập lại, nhưng dưới máu tươi của Hải Tước bao trùm, rất nhanh chúng đã không còn cử động được nữa.

Chỉ thấy từng giọt máu tươi của Hải Tước tựa như những hàm răng nhỏ bé không ngừng cắn nuốt, trực tiếp gặm nhấm rồi hấp

thu những mẩu thịt vụn nọ.

Rất nhanh, máu tươi đã như tấm lưới nhanh chóng co rút về, toàn bộ phần thịt nát dưới đất đều đã được hấp thu xong

Hứa Thâm liếc mắt một cái, dò xét bốn phía, chỉ thấy ở chỗ sâu trong sào huyết con nhện nọ có mấy chục cái kén trùng màu trắng giống như nang trứng, bên trong đều là người thường bị trói chặt lại, cũng có một vài trăm khur giả giai đoạn đầu.

Tất cả bọn họ đều ở trong trạng thái gần chết, sinh mệnh bị đe dọa.

Hứa Thâm vung tay lên, sợi khur bắn nhanh tới, cắt đứt những cái kén trùng kia.

Hiện giờ đã không còn con nhện khur kia nữa, sau khi những người này thức tỉnh, hầu hết bọn họ đều không gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh, chỉ gặp phải vấn đề thân thể suy yếu mà thôi.

Hứa Thâm không tiếp tục dừng lại lâu hơn, đã xoay người nhảy lên lưng con khur ngựa trắng, đi tới vị trí tiếp theo.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi không đến 1 phút, một con đại khur có thực lực sánh ngang với quân vương cấp A, đã bị Hứa Thâm áp chế rồi giải quyết triệt để, nó hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã đi đến địa điểm có con khur thú thứ hai.

Lúc này, con khur nọ đang ngấu nghiến cắn nuốt, quang minh chính đại gặm ăn, thân thể nó như con rết, nhưng toàn thân đều là những cánh tay người mảnh khảnh.

Có năm cánh tay trong đó đang cầm lấy ba người, gặm ăn cánh tay và phần đùi của bọn họ, còn có người đã bị chọc thủng bụng, nội tạng ào ào chảy xuôi xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chung quanh cũng chất đầy những bộ hài cốt, những thi thể nát bươm, tanh hôi khó ngửi.

Phanh!

Hứa Thâm lập tức phát động năng lực phản xạ của áo choàng màu đỏ tươi, rồi chỉ trong nháy mắt đã tiến đến sát bên người

con khur nọ, lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn bao phủ, chỉ trong khoảnh khắc, đã áp chế con khur kia đến cực hạn.

Con khur nọ vừa phản ứng lại, đã vội vàng phát ra một tiếng rít gào vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng ngay sau đó, cả người nó đã bị một quyền của Hứa Thâm đánh thành thịt nát.

Máu tươi lan tràn, Hải Tước lại đi ra giúp Hứa Thâm giải quyết hậu quả kiên nhẫn xác.

Giải quyết xong con khur này, thậm chí Hứa Thâm còn không cảm nhận được năng lực của đối phương.

Nhưng chuyện này cũng rất bình thường, dưới hiệu quả áp chế tuyệt đối của lấy nhỏ đôi lớn, tuyệt đại đa số năng lực đều không có cơ hội biểu hiện ra ngoài.

Chương 1007: Bao Tay Thần Binh Khủng Bó!

Hứa Thâm vung tay lên, thật nhiều những sợi khur lao tới, thẩm thấu vào bên trong, nhân tiện cũng đón lấy ba người gần chết vừa bị con khur nọ nắm chặt trong tay, và giúp bọn họ khâu lại miệng vết thương.

Còn Hải Tước vận chuyển một bộ phận máu tươi, giúp bọn họ chữa trị lại thân thể thương tổn.

Hứa Thâm lại đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi không tìm được người sống sót nào khác, hắn lại lập tức xoay người rời đi.

Sau khi Hứa Thâm cười ngựa trắng biến mất, ba người vừa khôi phục lại cũng ngã xuống trong hiện thực, cả người cứ mơ mơ hồ hồ mà nhìn quanh bốn phía, trong đầu có chút kinh ngạc, thậm chí còn hoài nghi mình vừa nằm mơ.

Chẳng lẽ những gì bản thân vừa trải qua lúc trước đều là ác mộng, còn hiện tại là tỉnh mộng?

Bành!

Hứa Thâm đánh ra một quyền.

Một giây trước, trong mắt hắn là con đại khur với nửa người trên là một người phụ nữ nở nang, xinh đẹp, còn nửa người dưới là

một đồng xúc tu y hết con bạch tuộc, nhưng một giây sau, con đại khur nọ lại nổ tung tại chỗ.

Kiện bao tay thần binh này có thể trợ giúp Hứa Thâm đang ở trong trạng thái bình thường, cũng có thể dễ dàng bộc phát ra lực lượng sánh ngang với trạng thái kinh đào.

Ban đầu, mỗi một quyền đều là tám lần tăng phúc, lại dưới tình huống lấy nhỏ đổi lớn và cường hóa chất chồng cùng một chỗ, Hứa Thâm hoàn toàn có thể vận dụng bí kỹ Diệp Lăng thi triển tam trọng kinh gia tăng thêm, cuối cùng đã cho ra mức cường độ gấp 24 lần lực lượng của hắn ở trạng thái bình thường.

Lực lượng khủng bố như vậy, khiến cho một quyền của Hứa Thâm có thể dễ dàng giải quyết tuyệt đại đa số những con đại khur, không con nào ngăn cản nổi.

Đây là điểm khủng bố của thần binh.

Sau khi quyền kinh bùng nổ, toàn bộ thân hình dài hơn mười mét của con khur này đều bị đánh bạo.

Không khí bị đè nén biến dạng như một vòng khí hình cung, lại hình thành nên một mảnh kinh phong lồm xồm xuống hết như phần đầu của một quả tên lửa cực lớn, trực tiếp xé rách thân hình khổng lồ kia, ngay cả tòa lâu nơi con khur đó đang ẩn thân cũng bị liên lụy, trực tiếp nổ tan.

Hứa Thâm vừa dùng một quyền giải quyết con khur, đã nhanh chóng đi tìm kiếm một vài người sống sót, nếu gặp phải ai đó cần ra tay cấp cứu, hắn sẽ tiện thể giúp đỡ bọn họ luôn, về phần di chuyển và dàn xếp cho những người bị hại, Hứa Thâm sẽ không quan tâm tới, chỉ cần bọn họ không chết là được.

“8 con.” Bóng dáng Hứa Thâm nhoáng lên một cái, đã xoay người nhảy lên lưng con khur ngựa trắng, đi tìm kiếm con tiếp theo.

Trước mắt, toàn bộ những con đại khur gặp được, đều không thể tiếp nổi một quyền của hắn, cũng không thể ngăn cản năng lực áp chế của lấy nhỏ đổi lớn.

Hứa Thâm lại theo bản đồ nhanh chóng lao về phía điểm đỏ tiếp theo, không bao lâu sau, hắn đã đến một cái trấn nhỏ.

Trên mặt đất bên ngoài trấn nhỏ này trong Khur giới đã có khá nhiều hài cốt, cùng với những cánh tay đã gãy lìa, không theo

quy tắc nào, rơi rụng khắp nơi, có vẻ như con khur vừa đi vừa gặm ăn, rồi thuận tay ném xuống dưới.

Lúc này ở bên trong trần nhỏ, chợt có một tiếng găm rú trầm thấp truyền đến.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, dường như bên trong đang có người chiến đấu với khur.

Hắn nhanh chóng chạy qua, rồi trực tiếp bắt gặp hai bóng người đang chiến đấu kịch liệt phía trước một khu hang động nhô lên khỏi mặt đất như những chiếc răng nanh sắc nhọn, nằm ngay tại vị trí của trần nhỏ nọ bên trong Khur giới.

Hứa Thâm lập tức nhận ra một bóng dáng trong đó là Trần Hàn.

Lúc này, toàn thân gã biến thành màu tối đen, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái Tu La rồi, nhưng trạng thái Tu La bây giờ lại có chút khác biệt với thời điểm gã còn dừng lại ở hình thái thứ hai.

Chỉ thấy trên trán gã mọc sừng, bộ mặt đầy vẻ dữ tợn, cả người có đầy những đường vân màu đen, mái tóc dựng thẳng lên như ngọn lửa, cánh tay nổi đầy cơ bắp, móng tay mọc dài, sắc nhọn như móng vuốt.

Lúc này, Trần Hàn đang điên cuồng tiến công. Con khur chiến đấu với gã là một tảng đá kỳ quái, vô cùng khổng lồ, toàn thân mọc đầy gai nhọn hết như một con cầu gai.

Tuy công kích của Trần Hàn khá dã man, quyền cước múa may, không ngừng bẻ gãy đám gai nhọn đó, nhưng rất nhanh lại có gai nhọn mới mọc dài ra, bổ sung vào phần bị gãy.

“Không đủ đau, quá nhẹ. Anh đánh còn nhẹ nhàng lắm...” Con khur thú giống như cầu gai cười khẽ. Ở bên trong lớp gai nhọn có nứt ra tạo thành một cái miệng kỳ quái, tiếng cười do nó phát ra vô cùng khó phân biệt là nam hay nữ.

Sắc mặt Trần Hàn xanh mét, lúc này gã đã hóa thân Tu La, nhưng vẫn đánh không chết con khur trước mắt này.

Đôi lại là con khur cấp A khác, gã đã dễ dàng giải quyết được rồi.

Đúng vậy, từ sau khi trở thành quân vương, một mình gã đã xử lý xong ba con khur, và mỗi lần như vậy đều là nghiền áp. Gần như khi trạng thái Tu La được kích hoạt, không một con khur nào có thể chống đỡ được.

Không cần biết năng lực của con khur nọ là gì, gã đều có thể vô địch trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Tuy hiệu quả này hơi ngắn, nhưng lại cường thế đến quá đáng.

Phải biết rằng, từ sau khi trở thành quân vương, cường độ tăng phúc toàn bộ phương diện bản thân trong trạng thái Tu La của gã đã từ gấp bốn, đạt tới trình độ khủng bố là gấp tám lần!

Dù nhìn qua chỉ thấy hiệu quả tăng phúc được nâng cao lên gấp đôi, nhưng trên thực tế, tình huống của trước và sau khi trạng thái Tu La được nâng cấp, lại chênh lệch với nhau như trời với đất.

Nếu nói ban đầu là 2X4 tương đương với 8, thì hiện giờ cơ số lại là lực lượng cấp quân vương, là 10X8, tổng thể lực lượng tăng lên lại là ban đầu gấp 10 lần ban đầu!

(Nghĩa là cơ số 2 tương đương với lực lượng của hình thái thứ hai, cơ số 10 tương đương với lực lượng của quân vương. Suy ra lực lượng của quân vương gấp năm lần hình thái thứ hai, cho nên lực lượng của trạng thái Tu La khi đạt tới quân vương sẽ gia tăng gấp 10 lần lực lượng của trạng thái Tu La ở hình thái thứ hai.)

Gần như khi Trần Hàn phải đối mặt với những con khur khác, mọi việc đều diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng ở trước mặt con khur này, gã lại ăn quả đắng, thân thể đối phương rất cứng.

“Anh đang gãi ngứa cho tôi ư?” Con khur kia phát ra tiếng cười quái dị, tiếp tục châm biếm Trần Hàn.

“Anh đang làm cái gì đây?” Bỗng nhiên một giọng nói truyền đến.

Trần Hàn lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy là Hứa Thâm.

Gã không khỏi sửng sốt, lại có chút kinh ngạc.

Đương nhiên là gã chưa nhận được tin tức Hứa Thâm đã trở về, lúc này khi nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, mới trở nên vừa ngơ ngác, sửng sò, vừa vui mừng sung sướng như thế.

Chương 1008: Đuổi Theo!

“Anh thất thân!” Trong một thoáng ấy, con khur bên kia đã chớp được cơ hội rồi nhanh chóng ra tay.

Chớp mắt, từng mũi gai sắc nhọn trên mình nó đã bắn thẳng về phía Trần Hàn.

Trần Hàn phản ứng lại, vội vàng chống đỡ, nhưng ngay sau đó, con khur trước mắt đã cấp tốc lùi về đằng sau những cây gai nhọn bao trùm toàn thân kia.

Bành!

Một tiếng nổ vang, lực lượng cuồng bạo nghiền áp mà đến, mang tới cảm giác áp bách giống như vấp thạch thiên ngoại, khiến thân thể con khur kia trực tiếp nổ tan tành.

Âm thanh trùng kích tới vô cùng khủng bố, như một quả đạn đạo vừa bạo liệt, chấn cho màng tai của Trần Hàn ong ong rung động.

Đến đây, Hứa Thâm thu năm tay lại, quét mắt nhìn bốn phía, rồi nói với Trần Hàn: “Tìm xem trong trấn nhỏ này còn người nào sống sót hay không, nếu có người cần giải cứu thì nhân tiện giải cứu luôn thể.”

Nói xong, hắn lại không chế con khur ngựa trắng xoay người đi tìm kiếm con khur tiếp theo, không có chậm trễ thời gian.

Trần Hàn ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, trong lòng có chút kinh ngạc.

Con khur vừa ác chiến tới 7, 8 phút cùng gã lại bị một quyền của Hứa Thâm đánh bạo?

Phải biết rằng, con khur đó có khả năng phòng ngự vô cùng khoa trương, đến mức gã trong trạng thái Tu La cũng không tìm được biện pháp phá vỡ lớp vỏ bên ngoài của nó.

Vậy mà ở trước mặt Hứa Thâm, nó lại không chịu nổi một kích?

Gã vốn cho rằng sau khi bản thân trở thành quân vương, coi như không bằng thì cũng có thể đuổi theo được bước chân của Hứa Thâm rồi, kết quả lại phát hiện dường như chênh lệch giữa hai người bọn họ càng thêm lớn hơn.

Ánh mắt Trần Hàn vô cùng phức tạp, nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm có thể trở về, coi như thành Quang Minh được cứu rồi.

Đến đây, gã lại đưa mắt nhìn một đồng hải cốt rơi rụng bốn phía, rồi ngay lập tức thông báo cho Nạp Sát Phân Ny, để cô ấy

điều người của bộ Hậu Cần đi qua bên này, dọn dẹp thu thập, nhân tiện cũng báo chuyện về Hứa Thâm cho cô ấy.

Từ trong câu trả lời của Nạp Sát Phân Ny, Trần Hàn mới biết được, hóa ra Hứa Thâm không phải vô tình đi ngang qua nơi này, mà hắn đã sớm trở về từ trước, sau đó ra ngoài, tiến hành dọn sạch khu thú toàn thành.

Cảm xúc trong lòng Trần Hàn có chút xao động, gã lại yêu cầu một phần hình ảnh về lộ tuyến dọn sạch của Hứa Thâm từ Nạp Sát Phân Ny, và ngay lập tức giao chuyện giải cứu những người vô tội còn sống sót cho Nạp Sát Phân Ny, để cô ấy cũng phải người đi tới xử lý luôn thể.

Còn bản thân gã lại đuổi về phương hướng Hứa Thâm rời đi, gã thực sự muốn nhìn một chút xem rốt cuộc, chính mình và Hứa Thâm đã chênh lệch đến mức nào rồi.

Chỉ mất một khoảng thời gian ngắn kết nối với Nạp Sát Phân Ny bên kia, ngay sau đó, Trần Hàn đã lập tức đuổi theo, nhưng đi một đoạn gã mới phát hiện, mình đã mất đi hành tung của Hứa Thâm.

Cũng may, trong tay gã có lộ tuyến tình báo về khu thú được Nạp Sát Phân Ny chuyển cho, lại căn cứ theo phương hướng Hứa Thâm rời đi, có thể biết được hắn đang tiến về phía một con khu khác ở gần đó rồi.

Trần Hàn cũng lập tức đuổi theo về phía đó.

7, 8 phút sau, chờ đến lúc Trần Hàn đuổi tới, gã lại nhìn thấy một màn khiến cho chính mình phải trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy tại một khu vực vốn là quảng trường phồn hoa trước đó, nhưng hiện giờ, mặt đất đã bị tàn phá, khắp nơi đầy rẫy máu tươi.

Tại hiện trường có một con khu giống như con giun cực lớn với hai đầu đều là cái miệng kỳ quái, nhưng lúc này, thân thể nó đã bị cắt thành thịt nát, bên trên một khối thịt nát còn có một gương mặt tinh xảo với kích cỡ bằng bàn tay, nhưng đôi mắt kia đã khép chặt lại.

Con khu này đã mất đi khí tức sinh mệnh.

Mà nơi đây vẫn còn một tia dao động khu vực do Hứa Thâm để lại.

Trần Hàn biết mình đã tới chậm, gã lặng lẽ nhìn thân hình đã vỡ tan của con khur nọ đang im lìm nằm bên dưới hố sâu, trong lòng có chút sững sờ, không nói gì.

Hiển nhiên, con khur này cũng bị một quyền đánh chết.

Nghĩa là tốc độ gã dùng để đuổi theo Hứa Thâm, còn không nhanh bằng tốc độ Hứa Thâm giải quyết khur.

Và nơi đây đã không còn bóng dáng Hứa Thâm nữa, hiển nhiên hắn lại đi giải quyết con tiếp theo rồi.

Trần Hàn cười khở một tiếng, cũng không dừng lại quá lâu, đã mở ra bản đồ tình báo khur thú, quan sát một điểm ánh sáng màu đỏ ở gần đây nhất, rồi ngay lập tức đuổi theo.

Một lát sau.

Chờ đến khi Trần Hàn tiến tới địa bàn của con khur tiếp theo, gã lập tức cảm nhận được mùi máu tươi mới mẻ đang phiêu lãng trong không khí. Gã dung nhập vào trong lãnh địa của con khur này, đó là một khu chung cư xưa cũ.

Rất nhanh, Trần Hàn đã nhìn thấy từng khối máu thịt rơi rụng khắp nơi bên trong một mảnh sân vườn được mấy nóc nhà thấp vây quanh, ở chính giữa khu chung cư nọ.

Con khur này đã chết.

Ánh mắt Trần Hàn nhanh chóng quét tới, lại không trông thấy bóng dáng Hứa Thâm, nhưng máu thịt của con khur dưới mặt đất kia hẳn còn nóng bỏng, hiển nhiên nó vừa mới chết chưa lâu.

Trần Hàn nhanh chóng lật xem bản đồ khur thú, lại tìm được một điểm ánh sáng đỏ gần đó, và dùng tốc độ cao nhất đuổi theo.

Lần này, thậm chí gã còn tạm thời mở ra 30 giây trạng thái Tu La.

Chờ đến khi sắp sửa tiếp cận điểm ánh sáng màu đỏ kia, đột nhiên Trần Hàn nghe được một tiếng gầm rú điên cuồng, tựa như vừa có hai vật thể nào đó mãnh liệt va chạm vào nhau.

Ngay tiếp theo, đương nhiên là một tiếng nổ vang chấn động cả khung trời.

Sắc mặt Trần Hàn khẽ biến, gã lập tức tăng tốc, vọt vào bên trong sào huyết khur thú, và nhanh chóng nhìn thấy thịt nát, máu tươi dùng phương thức như thể tia phóng xạ để bắn tung toé đến

bốn phía bên cạnh sào huyết, khiến khung cảnh khắp nơi trở nên vô cùng hỗn loạn, giống như vậy mực.

Mà ở biên giới của cảnh tượng địa ngục ấy, Trần Hàn đã thấy được bóng dáng mà mình vẫn miệt mài đuổi theo, Hứa Thâm.

Lúc này, Hứa Thâm đang dắt theo hai thiếu nữ ở bên trong đồng thi thể.

Hai thiếu nữ này cả người bần vô cùng, mái tóc cũng bị bết lại bởi máu tươi dính vào, biến thành bím tóc giống như bánh quai chèo, có vẻ như bọn họ đã bị con khỉ nọ bắt tới, giam giữ đã lâu.

Chương 1009: Có Khi Thấy Được... Chưa Chắc Đã Là Phúc!!!

Hai thiếu nữ nọ đều không phải vụ dân, nhưng lúc này ánh mắt bọn họ đều có chút đại ra, có vẻ như đã trở nên đàn độn.

Hứa Thâm vẫy vẫy tay, thấy hai thiếu nữ kia không hề có một chút phản ứng nào, thậm chí ngay cả khi bản thân được cứu vớt, bọn họ cũng không hề cảm nhận được, hẳn không khỏi lắc đầu.

Có khi thấy được... chưa chắc đã là phúc.

Ngược lại, nhìn thấy càng nhiều, trong lòng càng thống khổ.

Trừ phi bọn họ cũng có thể như hắn, nhìn thấy Mai Phù đáng yêu.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Hứa Thâm lại không tự kìm chủ được, để nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Mai Phù bên cạnh một cái.

Còn Mai Phù đang nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cũng không biết vì sao Hứa Thâm lại bật cười.

“Anh tới đây làm gì?” Sau đó, Hứa Thâm quay đầu nhìn về phía Trần Hàn.

Trần Hàn thở dài một hơi, cuối cùng gã cũng đuổi kịp rồi, nhưng đáng tiếc là đã tới chậm, không thấy được tình cảnh Hứa Thâm chém giết khỉ thú.

Hơn nữa, nếu không phải nơi này có hai người vô tội sống sót, phỏng chừng lần này, gã cũng sẽ bị Hứa Thâm ném lại đằng sau.

Lại nói, con khur ở nơi này chính là khur cấp A, nhưng rơi vào trong tay Hứa Thâm, ngay cả cơ hội giữ chân hẳn lại, để hẳn hơi chút tạm dừng, nó cũng không làm được, thậm chí nó còn không khiến Hứa Thâm phí thời gian nhiều bằng chuyện giải cứu người vô tội sống sót.

“Ngài đã không phải là quân vương nữa?” Trần Hàn không nhìn được hỏi.

Phải biết rằng, gã đã trở thành quân vương được hơn nửa năm rồi, nhưng ở thành Quang Minh, chỉ có thể thu được tình báo rất hữu hạn về hình thái quân vương này.

Trên thực tế, gã từng đi vào nội thành, nhưng những thế lực có quân vương tọa trấn ở nơi kia đều bày ra hai loại thái độ nhất quán, hoặc là thẳng thừng xem thường gã, hoặc là mời gã gia nhập, sau khi gia nhập, bọn họ mới đồng ý chia sẻ tình báo.

Hơn nữa, loại quân vương đến từ thành Để như gã, nếu chủ động tìm đến xum xoe, tỏ vẻ ân cần, cũng sẽ bị đối phương cảnh giác, bởi vậy dù đã lên tới quân vương nhưng tin tức mà gã nắm giữ được cũng không nhiều hơn lúc còn ở hình thái thứ hai được bao nhiêu.

“Hả?” Hứa Thâm nghi hoặc nhìn Trần Hàn.

Trần Hàn chỉ đồng thi thể khur thú vờ vụn bên cạnh: “Đây là khur cấp A? Và một vị quân vương muốn giết khur cấp A ít nhất cũng phải đánh qua vài chiêu?”

“Đánh qua vài chiêu?” Hứa Thâm nói: “Nó không tiếp được.”

Khóe miệng Trần Hàn co rúm lại, gã lập tức nói: “Tôi nghe nói có một hội nghị thống trị, có vẻ như bên trong nơi này có quân chủ tọa trấn. Chẳng lẽ hiện tại, ngài đã trở thành quân chủ rồi?”

“Anh biết khá là nhiều đó.” Hứa Thâm cười khẽ, nói: “Không đâu, nhưng lần này trở về, tôi cũng tính toán đi qua bên đó dạo chơi, tranh thủ kiếm được một vị trí quân chủ, nhưng quân chủ lại không phải là cảnh giới nha, nó là địa vị.”

“Nói như vậy, quân chủ cũng là quân vương?” Trần Hàn không khỏi mở miệng nói: “Nhưng nghe nói quân chủ đều vô cùng biến thái.”

“Thực bình thường.” Hứa Thâm khẽ cười nói: “Tuy hai bên cùng một cấp bậc, nhưng chung quy lại vẫn sẽ có chênh lệch,

tựa như cùng là cấp bậc người thường, nhưng chênh lệch giữa giàu và nghèo còn lớn hơn chênh lệch giữa chúng ta.”

Trần Hàn cười khò.

Nói thật, gã không thể thừa nhận được loại cách nói này. Bởi vì nếu chênh lệch giữa quân chủ và quân vương nó lại là rõ ràng như chênh lệch giàu nghèo, chẳng phải đã quá mức khủng bố rồi sao?

“Được rồi.” Hứa Thâm xua tay, sau khi đã bố trí xong cho hai thiếu nữ nọ, hắn không tiếp tục trì hoãn thêm nữa, đã nhanh chóng lao về phía con khư thú tiếp theo.

Trần Hàn phản ứng lại, vội vàng đuổi theo Hứa Thâm: “Tôi với ngài đi cùng nhau.”

“Vậy anh cần phải đi nhanh lên.” Hứa Thâm cũng không từ chối, chỉ lệnh cho con khư ngựa trắng duy trì tốc độ ban đầu.

Lúc này, dưới trạng thái cường hóa và gấp bội tăng phúc, tốc độ của con khư ngựa trắng có thể dễ dàng bỏ xa Trần Hàn.

Trần Hàn có chút khiếp sợ, lúc trước gã vẫn một mực quan sát con khư ngựa trắng của Hứa Thâm này, rõ ràng tốc độ chạy đi của nó không được nhanh như vậy...

Hiển nhiên nguyên nhân nằm trên người Hứa Thâm.

Bởi vậy, gã cũng chỉ có thể vận dụng trạng thái Tu La, mới miễn cưỡng đuổi theo được.

Rất nhanh, hai người đã đến sào huyết khư thú tiếp theo.

Nơi này là khu vực đồ nát ở biên giới thành khu, chung quanh đã bị quây kín bởi dây phong tỏa.

Hứa Thâm trực tiếp xâm nhập vào trong, liền nhìn thấy một con khư có dạng khối cầu thịt toàn thân màu trắng như tuyết đang ngồi bên trong vài căn nhà cao tầng đồ nát.

Phía trên quả cầu thịt nọ có một gương mặt con gái xinh đẹp, nhìn qua rất giống một người không lồ cực kỳ to lớn và mập mạp, nhưng bên trên phần bụng phình ra của nó lại có một vết sẹo, nhìn kỹ mới phát hiện thứ đó vốn không phải vết sẹo mà là một cái miệng kỳ quái đang khép chặt lại.

Con khư mập mạp cũng trông thấy Hứa Thâm, trong mắt nó lập tức lộ ra tia sáng tham lam và thèm khát.

“Mỹ vị, mỹ vị...”

Hứa Thâm không có nhiều lời vô nghĩa, đã trực tiếp nhảy lên từ trên lưng ngựa, phát động năng lực phản xạ của áo choàng màu đỏ tươi, chỉ trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện ngay trước mặt con khur mập mạp nọ.

Xuất quyền.

Quyền phong cuồng bạo thổi tới, làm cái bụng phình ra của con khur mập mạp kia lõm xuống. Cùng lúc đó, cái khe trên bụng hé mở, để lộ ra hàm răng nanh dữ tợn bên trong cái miệng quái dị, khổng lồ, như muốn ngậm cả người Hứa Thâm vào.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng nổ tung vang lên.

Thân thể Hứa Thâm xuyên thấu thân thể con khur mập mạp.

Còn thân thể con khur mập mạp kia đã bị kinh lực xé rách, nó lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hứa Thâm vừa xỏ xuyên qua thân thể này, đã nhanh chóng đánh ra quyền thứ hai dưới ảnh hưởng tuyệt đối áp chế của lấy nhỏ đối lớn.

Thân thể con khur mập mạp ấy hoàn toàn bạo liệt.

Máu tươi tựa một tấm lưới to, giống như từ trong cơ thể Hứa Thâm vươn ra ngoài, rất nhanh đã thấm thấu vào đồng thịt nát trước mặt, triệt để bóp chết con khur kia.

Mỗi trận chiến, Hứa Thâm đều sẽ áp dụng phương thức tốc chiến tốc thắng, một là thời gian trong tay hắn không có nhiều, hai là tránh để bản thân gặp phải phiền toái và nguy hiểm.

Chương 1010: Không Phải Ai Cũng Có Thể Như Hắn...

Trên thực tế, có một nhóm khur cấp A cực kỳ hung hiểm, và khi đối mặt với chúng, kể cả Hứa Thâm ở thời điểm hiện tại cũng không dám sơ suất, bởi vì một khi sơ suất, rất dễ lật thuyền trong cồng ngằm.

Dưới ảnh hưởng của tuyệt đối áp chế, chỉ cần năng lực trong tay con khur nọ không vượt quá sức tưởng tượng của hắn, thì chẳng

cần biết là thứ năng lực quỷ dị hay hoa hòe hoa sói tới cỡ nào, đều không có hiệu quả.

Trần Hàn xem xong toàn bộ quá trình Hứa Thâm ra tay, lại lập tức rơi vào ngây dại.

Quả nhiên vẫn thô bạo như lúc trước, đây là phương thức chém giết khur cấp A của Hứa Thâm?

Gã có cảm giác phương thức này của Hứa Thâm giống hệt đang sẵn giết một con khur bình thường, đều dùng bạo lực trấn áp, khiến cho đối phương không đủ sức giao phong.

Bỗng nhiên trong lòng Trần Hàn có một loại cảm giác hiểu ra.

Đơn giản thế này thôi, chờ tới khi năng lực của bản thân mạnh mẽ đến trình độ nhất định, cũng không cần để ý tới tình báo về năng lực của địch nhân nữa, chỉ cần lấy lực lượng tuyệt đối áp chế rồi xử quyết là xong.

Tựa như bản thân gã khi hóa thân trạng thái Tu La vậy, mặc cho năng lực của địch nhân là như thế nào, gã cũng không cần để ý, chỉ cần, cấp tốc chém giết đối phương trong khoảng thời gian duy trì trạng thái là được.

Nhưng đương nhiên, vị trí với trạng thái của Hứa Thâm lúc này còn đáng sợ hơn trạng thái Tu La của gã.

Hứa Thâm giải quyết xong con khur này, lập tức đưa mắt quét quanh bốn phía, và tìm được một lão nhân gầy yếu, là người sống sót duy nhất ở địa ngục này.

Lão nhân nọ đã đói tới da bọc xương, trong miệng không ngừng mấp máy hai chữ ‘Con gái’.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc, chẳng lẽ người mà đối phương nói chính là con khur mập mạp này?

Nhưng tựa như ý thức của lão nhân nọ đã trở nên mơ hồ, rõ ràng được Hứa Thâm giải cứu vậy mà lão không có lấy một chút phản ứng nào cả.

Hứa Thâm thầm than một tiếng, đồng thời trong lòng cũng không khỏi có chút bội phục chính mình, không phải ai chung sống cùng khur thú cũng có thể duy trì trạng thái nhận thức bình thường như hắn.

Hứa Thâm cũng không lưu lại, cứ để lão nhân nọ ở lại chỗ này, sẽ có người đến xử lý, dù sao hiện giờ con khur đã bị giải quyết, nơi này cũng trở thành khu vực an toàn rồi.

Hắn lại nhanh chóng đi đến vị trí tiếp theo.

Trần Hàn phục hồi lại tinh thần, cũng lập tức đuổi theo phía sau hắn.

Trong nháy mắt, sắc trời đã ngả về chiều.

Cho tới khi một con khur mọc ra đôi cánh trắng nõn sau lưng, và có tới ba cái đầu bị Hứa Thâm giết chết, quá trình dọn sạch của hắn đã tuyên bố hoàn thành.

Hứa Thâm dẫn theo Trần Hàn quay về Quang Minh điện.

Đến thời điểm này, ánh mắt Trần Hàn nhìn về phía Hứa Thâm đã quay trở về trạng thái tràn ngập kính sợ y hệt lúc trước, thậm chí còn kính sợ hơn cả lúc trước.

Hiện giờ gã đã trở thành quân vương, coi như không còn con đường để tiến về phía trước nữa, nhưng ở trong lĩnh vực của quân vương, chênh lệch giữa gã và Hứa Thâm lại quá lớn.

Hứa Thâm không nhìn thấy Nguyên Chủ ở trong Quang Minh điện, không khỏi nhướn mày, lập tức phân phó Nạp Sắt Phân Ny liên lạc với đối phương.

“Nhưng làm như vậy có ảnh hưởng đến chuyện hắn chiến đấu hay không?” Nạp Sắt Phân Ny có chút lo lắng hỏi lại.

Suy cho cùng, khi một người ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ trăm khur, ai cũng kiêng kị chuyện bị cuộc gọi tới quấy rầy. Lỡ như bọn họ đang giao chiến đến thời khắc mấu chốt, hoặc đang ần núp, chẳng phải một cuộc gọi đến cũng tương đương với tiếng đập búa trực tiếp phán tử hình hay sao?

“Không ngại.” Hứa Thâm nói.

Nạp Sắt Phân Ny nửa tin nửa ngờ, nhưng cô cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Hứa Thâm, cuộc gọi được kết nối nhưng phải tới mười mấy hồi chuông mới thấy đầu bên kia trả lời.

“Alo.” Giọng nói của Nguyên Chủ thoáng hiện một chút không kiên nhẫn.

Nạp Sắt Phân Ny vội vàng nói: “Có phải tôi đã làm ảnh hưởng đến quá trình trăm khur của ngài hay không? Thật có lỗi, là

thành chủ tình ngài.”

“Còn chưa xử lý xong sao?” Hứa Thâm mở miệng nói.

“Cậu đã kết thúc rồi?” Nguyên Chủ có chút kinh ngạc, tốc độ của Hứa Thâm này còn nhanh hơn gã?

“Đã trở về uống hai chén trà rồi.” Hứa Thâm tức giận nói: “Anh có cần tôi chạy qua hỗ trợ hay không?”

“...Được rồi, tôi sẽ đẩy nhanh tiến độ. Con khur kia vừa đến đây, tôi giải quyết nó trước lại nói sau.” Nguyên Chủ vội vàng ngừng liên lạc.

Nạp Sắt Phân Ny lo lắng nói: “Hắn có gặp phải nguy hiểm hay không?”

“Bản thân hắn cũng rất nguy hiểm.” Hứa Thâm nói.

Nạp Sắt Phân Ny kinh ngạc.

Hứa Thâm không giải thích, Nguyên Chủ không có khả năng sẽ lật thuyền trong công ngầm, nhưng nếu đối phương thật sự lật thuyền hắn cũng chỉ có thể đi qua cứu giúp.

“Vị quân vương này là?” Trần Hàn cẩn thận hỏi.

Người nọ đang chiến đấu cùng khur, vẫn có thể rút ra một chút thời gian tiếp điện thoại, khiến gã có cảm giác đối phương cũng là một kẻ dũng mãnh.

“Tùng là quân chủ.” Hứa Thâm cười nói.

Trần Hàn sững sốt, lập tức mở to hai mắt nhìn qua.

Một vị quân chủ cũng bán mạng cho Hứa Thâm?

Sắc trời hoàn toàn tối sầm xuống, mặt trời lặn về phía Tây, bên ngoài Quang Minh điện đã sáng đèn, chung quanh đều có đèn đuốc sáng trưng.

Tới khi Hứa Thâm phân phó Nạp Sắt Phân Ny qua dọn dò phòng bếp chuẩn bị tiệc tối, Nguyên Chủ cũng quay trở về, trở về cùng gã còn có hai bóng người khác, là Hạ Tĩnh Tương và Tiết Hải Ninh.

Hai cô gái đi theo phía sau Nguyên Chủ, khi ánh mắt xẹt qua bóng lưng đối phương, ẩn sâu bên trong đôi mắt chột thoáng qua vài phần kiêng kỵ.

Chờ đến khi nhìn thấy Hứa Thâm, trên mặt hai cô gái lộ ra một tia mừng rỡ, lập tức đi lên nghênh đón.

“Cậu lại không chết? Cậu có biết đám người bên ngoài đều truyền tin nói rằng cậu đã chết rồi hay không? Thậm chí tôi còn cho rằng bản thân phải đứng lên nhậm chức thành chủ nữa đó.” Tiết Hải Ninh vui vẻ nói.

Hứa Thâm cười cười: “Cô làm thành chủ cũng rất tốt.”

“Bớt nói như vậy đi, tôi không muốn làm người đứng đầu đâu. Tôi chỉ muốn yên yên lặng lặng mở mấy màn diễn tấu của mình thôi, nếu không phải đám khur chết tiết này...” Tiết Hải Ninh vừa nhắc tới khur, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần tức giận.

Chương 1011: Tôi Chỉ Có Thể Nói Là Đối Trá, Là Đạo Đức Giả Mà Thôi!!!

Hạ Tĩnh Tương đã thu hồi vẻ mừng rỡ trên mặt, chỉ bình thản mỉm cười nhìn Hứa Thâm, nói: “Anh trở về là tốt rồi. Hiện giờ tôi cũng trở thành quân vương, về sau có thể chia sẻ với anh càng nhiều chuyện hơn. Lần này, tôi giết được 6 con khur!”

Hứa Thâm kinh ngạc nói: “Sáu con? Năng lực của cô đã được tăng cường rồi sao?”

Hạ Tĩnh Tương khẽ gật đầu, hiện giờ sau khi cô ấy lột xác trở thành quân vương, năng lực đã thay đổi, không còn đơn giản là gia đình bỏ phiếu nữa, mà được trang bị thêm một phần lực lượng mới. Cô ấy gọi nó là chủ của một nhà.

Ở trong lĩnh vực năng lực, Hạ Tĩnh Tương chính là chủ của một nhà, cô ấy có thể làm suy yếu sự tồn tại của thành viên khác trong gia đình xuống mức thấp nhất.

Bởi vậy ngay cả khi gặp được những tồn tại nắm giữ năng lực có thể lẫn tránh năng lực và quá trình bỏ phiếu của mình, cô ấy vẫn có thể giết chết đối phương như bình thường.

Hiểu nôm na là ở trong lĩnh vực đó, lực lượng của cô ấy luôn luôn mạnh hơn đối phương, bởi vì cô ấy chính là ‘Chủ của một nhà’.

Lấy ví dụ như khi đối mặt với năng lực hình tròn từng gặp phải lúc trước, cô ấy hoàn toàn không thể lựa chọn đối phương,

nhưng tới hiện giờ, cô ấy lại có thể trực tiếp làm suy yếu năng lực của đối phương, từ đó dễ dàng chỉ ra và xác nhận.

“Không gian tăng lên còn rất lớn, đừng vội kiêu ngạo.” Nguyên Chủ nhân nhạt nói, sau đó quay sang Hứa Thâm, mở lời: “Tôi giải quyết được 23 con, cậu thì sao?”

“Quên tính toán, nhưng đã quét sạch rồi.” Hứa Thâm nói.

Nạp Sát Phân Ny nói: “Có 28 con, tôi vẫn nhớ kỹ.”

Nguyên Chủ khẽ nhướn mày, trong lòng có chút khó chịu, coi như trong lần độ sức này, gã đã thấp hơn đối phương một bậc.

“Bộ bao tay thần binh kia của cậu... quá mức chơi xấu rồi.”

Nguyên Chủ tức giận nói.

Hứa Thâm cười cười, cũng không tranh cãi với đối phương, chỉ quay sang nói với đám người Trần Hàn: “Gần đây đại khu xuất hiện quá mức thường xuyên, mọi người đã vất vả rồi. Lần này tôi rời đi, có tìm được một nơi gọi là vùng đất cấm kỵ tại biên khu, bên trong có Thần binh. Chờ một lát nữa, để tôi lựa chọn một chút, nếu ai trong số mấy người có thể đạt được thần binh tán thành, lực lượng cũng sẽ tăng cường trên diện rộng.”

“Cậu lại cam lòng đưa thần binh cho bọn họ?” Nguyên Chủ kinh ngạc nhìn Hứa Thâm.

Đó chính là thần binh, là thứ mà vô số người đều thiết tha ước mơ, Hứa Thâm lại dễ dàng đưa ra cho người khác như vậy?

Chẳng lẽ hẳn không sợ những người này sẽ phản bội mình?

Chẳng lẽ hẳn không sợ bản thân đưa tặng bọn họ hoa hồng, tới cuối cùng chính đóa hoa hồng ấy lại hóa thành lợi kiếm đâm thủng lòng ngực của chính mình?

“Làm quân vương phải có tấm lòng bao dung, rộng lượng.” Hứa Thâm nói với Nguyên Chủ: “Nếu cái gì cũng e ngại, chẳng phải bản thân đã không xứng với chữ vương kia rồi? Lại nói đám quân chủ trong hội nghị thống trị mấy người nắm giữ nhiều bí ẩn như vậy, nhưng đều cất giấu hết đi. Chính hành động đó đã gián tiếp mở đường cho khu thú tàn sát bừa bãi khắp nội thành và thành Đê, cũng làm chi phí phải bỏ ra cho chuyện trấn khu tăng lên quá nhiều, mới dẫn đến quá trình sinh sản và phát triển của nhân loại gặp phải trở ngại nghiêm trọng.”

Hiện giờ Hứa Thâm đã trở thành chủ nhân của một thành, góc độ nhìn nhận vấn đề đã được mở rộng ra rất nhiều, cũng có được cái nhìn bao quát toàn cục, bởi vậy, chỉ thông qua một vài câu nói, hắn đã triệt để vạch trần được nguyên nhân dẫn đến hoàn cảnh sinh tồn gian khổ của nhân loại: “Chính vì mấy người mà lộ tuyển tu luyện và tấn chức của trăm khư giả đều trở thành tư liệu bí mật. Bản thân mấy người đứng ở địa vị cao, lại dứt khoát ra tay chặt đứt con đường đi thông đến chí cao của người phía sau, thật đáng xấu hổ.”

Nguyên Chủ sững sốt, nhưng không có hồ thẹn, ngược lại gã còn cười lạnh nói: “Nói thì dễ dàng, nhưng ai mà không muốn một mình ăn bánh ngọt? Hơn nữa, khi có nhiều người đứng ở chỗ cao, sẽ trở thành chen chúc, đấu tranh. Ai chẳng muốn bản thân nhẹ nhàng ung dung một chút? Về phần trợ giúp người khác? Dựa vào cái gì mà phải làm như vậy? Đám súc vật ngu đần ở tầng dưới chót chết đi thì có liên quan gì tới chúng tôi? Vận mệnh của bản thân do chính mình điều khiển. Tôi đồng cảm với bọn họ, bọn họ sẽ đồng cảm cho tôi sao? Sẽ không, trong lòng bọn họ chỉ có duy nhất hai loại cảm xúc là kính sợ và thù hận mà thôi.”

“Cậu không thể hiểu được nỗi cực khổ của chúng tôi, lại yêu cầu chúng tôi phải có lòng thương hại bọn họ? Tôi chỉ có thể nói là dối trá, là đạo đức giả mà thôi.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, không tiếp tục tranh cãi với đối phương nữa, chỉ quay sang nói với đám người Hạ Tĩnh Tương: “Khảo nghiệm thần binh này đều không giống nhau, nhưng đều có độ khó khăn thật lớn, thậm chí còn có thể chết ở bên trong. Cho nên mấy người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng có tùy tiện đi thử nghiệm. Tuy hiệu quả của thần binh rất mạnh, nhưng nó lại đi liền với mạo hiểm vô cùng.”

Mấy người kia còn đang cố gắng tiêu hóa những lời Hứa Thâm vừa nói, lượng tin tức bên trong đó quá lớn.

Tuy bọn họ đều là quân vương, nhưng lượng tin tức nắm được trong tay lại chẳng hơn hình thái thứ hai là mấy.

Các thế lực đều phong tỏa tin tức ở cấp độ quân vương, khiến cho những thế lực có quân vương ít đi, lại thêm tin tức bị ngăn cách, bọn họ càng khó thu hoạch được nội dung hữu dụng.

“Trong biển khơi có thần binh, chẳng lẽ ở nơi đó cũng có Thần?”
Trần Hàn không nhận được hỏi.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn gã, khẽ gật đầu: “Tôi cũng giống mọi người, vốn tưởng rằng quân vương chính là sinh mệnh chung cực. Nhưng trên thực tế, quân vương chỉ là cấp tiến hóa chung cực trong phạm trù ‘Người’, lại hướng lên trên chính là Thần.”

“Thần...” Đám người Trần Hàn đưa ánh mắt với vô vàn rung động nhìn Hứa Thâm.

Ở bên trong giáo điển của các loại tôn giáo, Thần đều là tồn tại không gì không làm được, cao không thể với, vĩ đại tới chí cao vô thượng.

Mà hiện tại, bọn họ đã đứng ở ngưỡng cửa trở thành ‘Thần’ rồi sao?

Chỉ cần tiến lên một bước, đi về phía trước, đã trở thành Thần rồi?

Chờ cho đến khi tất cả mọi người phản ứng lại, cả đám đều không nhận được cảm xúc mê mẩn, nội tâm kích động, đồng thời cũng cực kỳ cảm kích Hứa Thâm, vì hắn có thể chia sẻ tin tức quý giá như thế cho bọn họ.

Chương 1012: Chỉ Tiếc, Lòng Người Vốn Là Thứ Không Đáng Tin Nhất!!!

“Thành Thần, có thể làm cho người đã chết đi sống lại hay không?” Hạ Tĩnh Tương không nhịn được vội vàng mở miệng hỏi, cùng với đó là ánh mắt có chút nóng cháy xen lẫn kích động của cô đang nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm lắc đầu nói: “Tôi chưa thành Thần, cũng không rõ lắm, có lẽ trong các Thần sẽ có tồn tại nắm giữ loại lực lượng như vậy, cũng có thể là không.”

Hạ Tĩnh Tương khẽ cắn môi, tuy nội dung lời nói của Hứa Thâm cũng chẳng khác gì chưa nói, nhưng chút kích động trong lòng cô cũng không biến mất.

Suy cho cùng, từ trước đến giờ, đã có vô số những nội dung miêu tả về Thần, và tất cả chúng đều nói rằng, Thần là tồn tại không gì không làm được, Thần mạnh mẽ đến mức không thể nhìn thẳng...

Chỉ cần cô tiếp tục tu luyện, chờ đến khi có thể tiến thêm một bước nữa, cô cũng có hi vọng có thể làm cho cha mẹ và em trai sống lại.

Đến khi đó, gia đình của cô mới chân chính hoàn chỉnh!

“Cậu có biện pháp thành Thần không?” Tiết Hải Ninh ngưng mắt dò hỏi.

Hứa Thâm nhìn về phía cô ấy, khẽ lắc đầu nói: “Không ai có. Ở bên trong nội thành có hội nghị thống trị, phía trên hội nghị thống trị còn có một vị chúa tể, là Nhân Hoàng. Nhân Hoàng là Thần, nhưng không có để lại bí quyết thành Thần. Có lẽ đối phương từng để lại, chỉ là chúng ta không hiểu mà thôi. Chờ một đoạn thời gian nữa, tôi sẽ qua hội nghị nhìn xem là biết ngay. Nếu thực sự có biện pháp, đến lúc đó, tôi cũng sẽ nói lại cho mấy người.”

Đám người Trần Hàn thấy Hứa Thâm hào phóng như thế, tâm trạng đều trở nên phức tạp, kích động vô cùng xen lẫn với cảm thán không thôi.

Chỉ những người đã được chứng kiến thái độ bảo vệ và giấu giếm đến cực đoan của những quân vương trong nội thành kia, mới biết được sự hào phóng của Hứa Thâm là đáng quý đến cỡ nào.

“Nhưng ở bên trong biển khơi, tôi đã tìm được biện pháp làm tinh thần lực dị biến thành Bán Thần.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ kinh ngạc nói: “Cậu còn nói cả những điều này?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trở thành Bán Thần?

“Sau khi tinh thần lực dị biến thành Bán Thần, lực lượng sẽ gia tăng rõ ràng, nhất là trên phương diện điều khiển, vận dụng năng lực, hơn nữa nó sẽ khắc chế một vài thứ năng lực loại nguyên rửa, loại tinh thần. Cùng là quân vương, kể cả khi bản thân là hệ cường công, nhưng tinh thần lực đã dị biến thành Bán Thần, vẫn có thể dễ dàng áp chế năng lực giả loại tinh thần.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ thấy Hứa Thâm thật sự nói ra chuyện này, trong lòng cũng không khỏi lắc đầu, chỉ có thể cho rằng Hứa Thâm đang muốn dùng những lời này để lung lạc lòng người.

Chỉ tiếc, lòng người vốn là thứ không đáng tin nhất.

Hứa Thâm chờ bọn họ tiêu hóa xong tin tức, mới lập tức nói biện pháp làm tinh thần lực dị biến cho bọn họ.

Mấy người nghe xong, đều rơi vào trầm tư và kinh ngạc.

Trên thực tế, Hứa Thâm vẫn còn có một chút thông tin chưa nói ra ngoài, chính là hắn có biện pháp để trợ giúp tinh thần lực của bọn họ dị biến.

Chỉ cần kéo tất cả bọn họ vào bên trong lòng giam tâm linh, sau đó thông qua loại biện pháp thứ nhất làm tinh thần lực dị biến là được.

Trải qua thời gian rèn luyện dài dòng, tự nhiên có thể dị biến thành Bán Thần thôi.

“Hiện tại tinh thần lực của cậu đã là Bán Thần rồi sao?” Tiết Hải Ninh tò mò hỏi.

Hứa Thâm gật đầu.

Mọi người giật mình, đều đưa ánh mắt vừa kính nể vừa thôn thức nhìn về phía Hứa Thâm.

Dường như Hứa Thâm luôn đi trước bọn họ một đoạn đường.

Hứa Thâm nói chuyện về Thần cho mấy người bọn họ nghe xong, lại dẫn bọn họ vào sảnh cùng ăn tiệc tối.

Hai ngày sau đó, Hứa Thâm một mực ở lại bên trong thành, xử lý các loại sự vụ lớn nhỏ, cũng nhân tiện tìm hiểu những biến hóa bên trong thành hiện giờ.

Trong vòng hai ngày này, Hứa Thâm còn dành ra một chút thời gian thử dung hợp Quỷ Bộ Binh Thư, và hơi ngạc nhiên khi phát hiện, lúc này hắn đã có thể dung nhập nó vào trong cơ thể mình rồi.

Từ trong miệng Nguyên Chủ, hắn lại biết thêm được một chút tin tức. Hạn mức dung nạp cao nhất của quân vương đúng là 30, nhưng một khi tinh thần lực đạt đến Bán Thần, lại có thể dung nạp được khư binh hoàn mỹ với giá trị quyền trọng là 32!

Ở trong tay Nguyên Chủ vẫn còn một kiện khư binh tiếp cận hoàn mỹ, quyền trọng cũng là 31, chỉ kém một mảnh ghép cuối cùng.

Sau khi dung nhập Quỷ Bộ Binh Thư vào trong cơ thể, Hứa Thâm mới phát hiện, chỉ vền vẹn gia tăng 1 điểm quyền trọng, nhưng tình trạng của kiện khư binh này lại có biến hóa khác biệt rõ ràng so với lúc trước.

Hiện giờ thời gian làm lạnh sau khi hoán đổi quỷ kế của Quỷ Bộ Binh Thư đã rút ngắn lại thành 5 giây!

Ngoài ra, chỉ cần rót vào đủ lượng khư lực, chuyển đổi Quỷ Bộ Binh Thư trở thành trạng thái ‘Nửa thức tỉnh’, là có thể đồng thời thi triển hai loại quỷ kế!

Về phần thời gian duy trì trạng thái ‘Nửa thức tỉnh’, lại phải căn cứ vào lượng khư lực của bản thân, khư lực càng nhiều, duy trì càng lâu.

Nói cách khác, mỗi 5 giây có thể hoán đổi hai loại quỷ kế!

So sánh với lúc trước, tuyệt đối là chất biến!

Hứa Thâm có chút hoài nghi, chờ đến khi quyền trọng của Quỷ Bộ Binh Thư đạt tới 32, có lẽ nó sẽ thật sự xứng đôi với hai từ “Hoàn mỹ” này.

Có lẽ nó sẽ biến đổi thành có thể tùy ý hoán đổi quỷ kế, hoặc có thể tùy tiện chọn lựa quỷ kế, thậm chí, còn có thể đồng thời thi triển tất cả các loại quỷ kế!

Chỉ cần nghĩ đến loại tình huống này, Hứa Thâm liền cảm thấy trong lòng sôi lên sùng sục.

Đồng thời thi triển 32 loại quỷ kế là loại khái niệm gì?

Nếu có thể đồng thời bùng nổ 32 loại năng lực cùng cấp còn cực kỳ khủng bố, chẳng khác nào vô địch rồi?

Mấy ngày sau, Hứa Thâm đã xử lý xong sự vụ trong thành, hấn phân phó Nạp Sát Phân Ny toàn lực kêu gọi nhân công quay trở lại làm việc, cùng với sửa chữa những khu vực từng bị đại khur phá hư và xâm chiếm, sau đó dặn dò đám người Hạ Tĩnh Tương ở lại trông coi thành Quang Minh, mà hấn lại dẫn theo Nguyên Chủ cùng tiến về phía hội nghị trong nội thành.

Trước khi khởi hành tiến về phía hội nghị, Hứa Thâm vẫn mang mấy người Hải Tước và Linh Lục ở trên người, tránh cho lực lượng của bản thân khiếm khuyết.

Chương 1013: Điều Khiển Vận Mệnh!!!

“Với lực lượng hiện tại của tôi, đi khiêu chiến quân chủ sẽ có có mấy phần thắng?” Trên đường di chuyển, Hứa Thâm hỏi Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ tùy ý nói: “Vậy phải xem cậu định khiêu chiến ai. Bên trong mấy người lúc trước kia, cậu có thể miễn cưỡng thử khiêu chiến Ngục Chủ xem, nhưng những người khác thì khó khăn rồi, nhất là Mệnh Chủ. Người phụ nữ kia tuyệt đối là quái vật, thậm chí cậu còn không đánh trúng được cô ta cơ, ngay cả tôi nhìn thấy cô ta cũng phải đi vòng.”

“Năng lực của Mệnh Chủ là gì?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

“Điều khiển vận mệnh.” Trong giọng nói của Nguyên Chủ mang theo vài phần ngưng trọng: “Cậu không thể tưởng tượng nổi đó là năng lực quỷ dị tới cỡ nào đâu. Một khi đắc tội với

cô ta, kể cả chết cũng không biết mình chết như thế nào. Cũng may người phụ nữ kia không có hứng thú với giết chóc, cả ngày đều bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, chẳng có hứng thú với bất cứ cái gì cả, nếu không theo tôi phỏng đoán, cô ta có thể dễ dàng xóa sổ tất cả quân vương, thậm chí là lặng yên không một tiếng động...”

Nói đến đây, âm điệu trong giọng nói của gã chợt biến thành tiếng thở dài.

“Vận mệnh...” Hứa Thâm thoáng giật mình, ánh mắt khẽ chớp động, nghe vào tai cũng cảm thấy rất khủng bố.

Không biết so sánh năng lực như vậy và Mạt Di La mặc áo choàng màu đỏ tươi, ai sẽ mạnh mẽ hơn?

“Đã lâu không gặp rồi, nội thành.”

Cả hai đã tiến vào nội thành, trên mặt Nguyên Chủ lập tức lộ ra vẻ hoài niệm.

Gã bị vây ở bên trong thân điện đã hơn ba trăm năm, bởi vậy hết thấy những điều trước mắt đều làm gã cảm thấy xa lạ, chỉ có thể tìm được một chút dấu vết quen thuộc không quan trọng.

Hai người bọn họ cũng không dừng lại, đã trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất trong nội thành, ở trong này là địa bàn của Ngu gia, một gia tộc cổ xưa nhất trong bảy đại gia tộc.

Từ trong miệng Nguyên Chủ, Hứa Thâm đã biết Ngu gia có quan hệ với một vị quân chủ trong hội nghị, mới bảo đảm được mấy trăm năm phồn vinh.

Mà vị quân chủ kia chính là Vạn Chủ, tương truyền này có một vạn loại năng lực, cùng xếp thứ ba ở hội nghị với Nguyên Chủ.

Nghe con số này đã cảm thấy tương đối khoa trương rồi.

Tuy nhiên, Hứa Thâm cũng tin tưởng lời Nguyên Chủ từng nói trước đó, mỗi người chỉ có một loại năng lực, chỉ khác là loại năng lực nào đó kia có đủ thứ đặc tính cực kỳ bao quát mà thôi.

Và khả năng cao là vị Vạn Chủ này cũng không ngoại lệ.

Nhưng nếu đặc tính này tương đương với một vạn loại năng lực, hiển nhiên nó cũng cực kỳ khủng bố và khoa trương.

Càng khoa trương hơn, đó là loại năng lực kinh khủng như vậy, nhưng chỉ có thể xếp ở vị trí thứ ba, đứng ở phía sau Nguyên Chủ.

Dựa theo cách nói của Nguyên Chủ, đúng là năng lực của Vạn Chủ rất nhiều, nhưng dưới ảnh hưởng tuyệt đối trở về của ‘Nguyên thủy’, chỉ cần gãi ra tay trước, lại phối hợp với khư binh của mình, gãi hoàn toàn có thể áp chế đối phương, dù có nhiều năng lực khác cũng vô dụng.

Đi vào địa bàn của Ngu gia, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được nơi này có chút khác biệt so với những thành khu của gia tộc khác, thoạt nhìn thành khu khác cũng thực phồn vinh, nhưng ở bên trong Ngu gia lại có một loại cảm giác phong cách cổ xưa thanh lịch.

Kiến trúc ở nơi này, cả những con người đang đi lại trên đường kia, đều lộ ra một loại thanh nhàn và thoải mái, tựa như bọn họ đang hưởng thụ cuộc sống vậy, so sánh với cảnh tượng phồn vinh lại bận rộn ở những thành khu khác, độ tương phản cực kỳ rõ ràng.

Hứa Thâm có chút cảm ngộ, phồn vinh sẽ bộc lộ rõ ràng cảm giác bận rộn và lao khổ, và loại gian khổ này cũng tương tự như hoàn cảnh sống bên trong thành Đê.

Xuyên qua địa bàn của Ngu gia, hai người đi vào chỗ sâu nhất trong nội thành.

Nơi này cũng là vùng cấm của nội thành, là cửa vào thành Vân Trung.

Hội nghị nằm ngay bên trong thành Vân Trung.

Mà thành Vân Trung lại là một tòa thành được kiến tạo trong mây!

Tòa thành này tọa lạc tại trung tâm nội thành, phía trên một ngọn núi lớn cực kỳ nguy nga cao ngất.

Nói là núi lớn, kỳ thực nó còn kéo dài cả trăm dặm, giống như một cái đài cao đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất vậy.

Trên đài cao này có xây công sự với sương mù vờn quanh.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đi về phía đài cao, được nửa đường, tại một chỗ trong rừng khư, bỗng nhiên có một bóng người bay vút tới.

“Dừng bước.”

Nơi này là tầng thứ tư trong Khư giới, và hiển nhiên là bóng dáng vừa chắn trước mặt hai người bọn họ là quân vương.

Đối phương có dáng người cao ngất, nhưng tướng mạo lại rất bình thường, chỉ là một gương mặt vuông vức, đang lạnh lùng nhìn Hứa Thâm và Nguyên Chủ: “Hai người đã xin cấp phép tới bái phỏng hội nghị hay chưa?”

Nguyên Chủ đang hoài niệm quãng đường về nhà, bỗng nhiên trước mắt lại có quân vương nháy ra phá vỡ tâm trạng, gã lập tức bực bội hỏi: “Cậu có biết tôi là ai không?”

“Tôi chẳng cần biết anh là ai, chỉ cần biết cứ đến hội nghị là phải xin cấp phép. Thế rốt cuộc các anh có hay là không?” Quân vương mặt vuông nhú mày hỏi.

Nguyên Chủ không khỏi nở nụ cười, nói: “Xem ra cậu là người mới tới, không biết tôi cũng bình thường. Hiện tại muốn bái phỏng hội nghị đều cần xin cấp phép hay sao? Là ai định ra quy củ này, Mệnh Chủ ư?”

“Nếu không xin cấp phép thì mau chóng rời đi thôi, đừng gây chuyện ở trong này, tự tìm phiền toái cho chính mình.” Quân vương mặt vuông tỏ vẻ không vui nói.

Gã cảm thấy, phỏng chừng hai vị quân vương trước mắt này vừa tấn chức, tin tức bề tấc, trong đầu tự tin đến mức cho rằng, bất cứ nơi này mình cũng có thể đường hoàng xông vào được, mà không biết giữa những quân vương với nhau cũng có chênh lệch.

Thậm chí chênh lệch này còn lớn hơn chênh lệch giữa quân vương với hình thái thứ hai.

Hứa Thâm không nói chuyện, hắn chỉ liếc mắt nhìn Nguyên Chủ một cái. Gã đi tới địa bàn của chính mình còn bị người khác ngăn lại, hắn coi như bản thân đang bàng quan đứng xem chuyện vui.

Nguyên Chủ cảm nhận được ánh mắt Hứa Thâm liếc qua, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, gã không nhìn được, hừ lạnh nói: “Cậu mới là người đừng có tự tìm phiền toái cho chính mình đó. Mau tránh ra, tôi không muốn ra tay với cậu.”

“Ra tay với tôi?” Quân vương mặt vuông kia nghe nói như thế, càng thêm xác định được hai vị trước mắt là kẻ ngây ngô, định ra tay với gã cũng tương đương với khiêu khích hội nghị.

Làm như vậy không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?

Chương 1014: Thế Giới Rừng Thịt! Lỗ Hồng Của Thế Giới!

****Sorry mn, mình bị nhầm một chút, thành này tên là thành Vân Trung nhé, không phải thành Vân.****

“Quá vô tri.”

“Kẻ vô tri chính là cậu đó.” Nguyên Chủ không có hứng thú nói chuyện, một bước đạp ra, trong nháy mắt lĩnh vực đã lan tràn.

Trung niên mặt vuông đang muốn ra tay, đột nhiên lại phát hiện, năng lực của chính mình đã mất đi hiệu lực, hơn nữa, ngay tại khoảnh khắc đó, gã còn phát hiện lực lượng trong cơ thể đã biến mất, loại cảm giác tùy ý vùng tay là có thể vận dụng được đã biến mất rồi.

Mà hai vị trước mắt lại nhanh chóng đi qua bên người gã.

“Đứng lại!” Quân vương mặt vuông giận dữ quát lên, vội vàng đưa tay ngăn lại. Nhưng ngay sau đó, gã lại nhìn thấy hai vị quân vương trước mắt... biến mất rồi.

Thuần di sao?

Quân vương mặt vuông vô cùng kinh ngạc, bọn họ ... đây là muốn tự ý xông vào hội nghị sao? Thật là to gan lớn mật.

Nhưng rất nhanh, gã lại cảm nhận được tình huống không đúng, là hoàn cảnh xung quanh thay đổi rồi.

Vốn dĩ gã đang ngồi nghỉ ngơi ở trong rừng khư tại tầng thứ tư Khư giới, nhưng hiện giờ, khung cảnh chung quanh lại là một mảnh hoang vu, mà cảnh tượng hoang vu này rõ ràng là tầng thứ ba của Khư giới!

Là gã rơi xuống tầng thứ ba Khư giới rồi sao?

Quân vương mặt vuông vô cùng kinh ngạc, rồi rất nhanh, gã đã ý thức được điều gì, vội vàng kiểm tra thân thể của chính mình, và lập tức phát hiện, mình lại không còn là quân vương nữa, ngược lại đã thoái hóa thành hình thái thứ hai rồi!

Chuyện này...

Quân vương mặt vuông vô cùng kinh hoảng, còn có chút sợ hãi.

Gã hiểu rõ, muốn trở thành quân vương phải trải quá trình cực kỳ gian nan, vậy là lực lượng quân vương của gã đã bị người ta tước đoạt đi rồi!

“Con kiến không xứng ở cùng cấp với ta.” Nguyên Chủ lướt qua quân vương mặt vuông, đi ở phía trước, còn cất giọng hơi khinh miệt nói.

Sau khi đối phương bị gã áp chế trở thành hình thái thứ hai, đã tự động rời khỏi tầng thứ tư trong Khư giới, không thể ở cùng một thế giới với bọn họ nữa, đây là lực lượng của nguyên thủy.

Hứa Thâm cười cười, không hổ là loại năng lực có thể đặt tên thành phiên bản cường hóa của lấy nhỏ đổi lớn, quả thật cường thế.

Bỏ ra quân vương chặn đường lúc trước, hai người lại tiếp tục đi về phía trước.

Qua chuyện này, Hứa Thâm cũng được chứng kiến địa vị phi phạm của hội nghị. Bọn họ lại có thể khiến cho một vị quân vương làm bảo vệ ở cửa, trong khi ai cũng biết ở trong nội thành phồn vinh, quân vương cũng là một tồn tại đỉnh cao, hưởng thụ vô cùng vô tận, vậy mà đối phương cũng chịu lép vế trước hội nghị.

Rất nhanh, hai người đã đi vào bên trong thành Vân Trung.

Ở bên ngoài thành có một mảnh sương mù nồng đậm, nhưng ở bên trong thành, nơi nơi đều được bố trí quạt thổi gió, bởi vậy

không có một chút sương mù nào.

Tại một hoàn cảnh như thế này, kể cả người bình thường cũng có tầm nhìn trong sạch, thoáng đãng, có thể nhìn rất xa.

Mà phong cách và hoàn cảnh của kiến trúc ở nơi này lại làm Hứa Thâm liên tưởng đến một thế lực, đó là hiệp hội Chung Khí.

Bởi vì khắp nơi đều là máy móc, mang đến cho người ta một loại cảm giác tinh xảo.

Thậm chí còn có một tòa lâu được xây dựng theo hình dạng của một chiếc đồng hồ quả lắc khổng lồ, thang lầu bên trong được cấu tạo như những bánh răng tinh vi, nhìn qua cực kỳ đặc biệt.

Trong thành có rất ít cư dân. Theo Nguyên Chủ giới thiệu, hầu hết những người có thể bước vào thành Vân Trung ở lại, đều là người nhà của các đời quân chủ, hoặc là đời sau của người nào đó đã từng làm ra công hiến, công huân thật lớn cho hội nghị.

Mặt khác, Nguyên Chủ còn lộ ra một tin tức bí ẩn, thành Vân Trung này cũng là một ‘Lỗ hồng của thế giới’.

Hứa Thâm còn nhớ, lần đầu tiên hắn nghe được loại khái niệm này, là ở bên trong thế giới Linh Bí.

Lúc ấy có người muốn tìm kiếm manh mối lỗ hồng của thế giới.

“Cái gì là lỗ hồng của thế giới?” Hứa Thâm hỏi.

“Chính là một nơi đi thông với thế giới ở đầu bên kia.”

Nguyên Chủ nói: “Ở chỗ sâu trong thành Vân Trung có một thông đạo nối liền với lỗ hồng của thế giới, có thể xuyên đến một thế giới rừng thịt. Từ bên trong bút ký do một vị Nhân Hoàng để lại có miêu tả, thế giới rừng thịt kia là vùng đất bản nguyên của thế giới, nếu có thể thăm dò được nơi đó, chúng ta có thể biết được bí ẩn lớn nhất của thế giới.”

Hứa Thâm kinh ngạc, thế giới rừng thịt?

Không hổ là hội nghị, hắn vừa đến nơi này đã biết được những chuyện mà lúc trước mình còn chưa bao giờ được nghe nói tới.

“Anh đã đi qua bên đó rồi sao?” Hứa Thâm hỏi.

Nguyên Chủ gật đầu: “Tôi từng đi qua một lần, và suýt chút nữa đã ngã xuống từ nơi đó vào bên trong vô tận tinh không rồi. Một khi rơi xuống dưới, sẽ không quay về được nữa.”

Hứa Thâm nhướn mày, hung hiểm như vậy?

Hắn có chút tò mò, muốn được đi chứng kiến.

Nhưng hắn cần phải gia nhập hội nghị trước, đạt được tư liệu càng toàn diện hơn mới được.

Hai người xuyên qua tầng thứ tư trong Khư giới.

Vị trí của thành Vân Trung nằm ở tầng sâu trong Khư giới, nhưng lại có dấu vết xây dựng, hoàn toàn không phải là một vùng đất hoang vu với những cánh rừng khư tùy ý sinh trưởng, mà là một khối kiến trúc được xây dựng từ những viên gạch được rèn giữa bởi Khư Thạch màu đen, tựa như một khu quảng trường rộng lớn hùng vĩ, bao trùm diện tích cực lớn, tùy ý có thể thấy được vài kiến trúc dạng điện thờ, nhưng đã bị tàn phá.

Hứa Thâm có chút giật mình, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dấu vết xây dựng xuất hiện ở tầng sâu trong Khư giới.

“Những kiến trúc này là Nhân Hoàng kiến tạo từ rất lâu trước kia, nhưng về sau này chúng không được tu sửa và bảo vệ nữa. Suy cho cùng, loại công việc ấy cũng quá hao phí sức lực, phỏng chừng cũng chỉ có Nhân Hoàng mới đủ khả năng làm được thôi.” Nguyên Chủ nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Hứa Thâm, cũng nhanh chóng mở miệng giải thích cho hắn biết.

Hứa Thâm nhìn quanh bốn phía, tuy những kiến trúc ở nơi này đã bị tàn phá, nhưng dựa trên tàn tích còn lại, hắn vẫn có thể nhìn ra vẻ đẹp cực kỳ tinh tế và khí phái của nó.

Tựa như thông qua nơi này, hắn có thể cảm nhận được hùng tâm bao la, rộng lớn của vị Nhân Hoàng kia, và ngay cả điều đối phương làm cùng có sự khác biệt với những vị quân vương.

Chương 1015: Heo Có Béo Hơn Nữa, Cũng Vẫn Là Một Con Heo Thôi!!!

“Bên kia chính là hội nghị, tất cả quyết sách về nội thành và thành Đê, đều được phát ra từ nơi đó, rồi truyền lệnh xuống dưới.” Nguyên Chủ nâng tay chỉ về phía trước.

Trong hiện thực, đó là một tòa cung điện màu vàng nâu, được kiến tạo theo phong cách cổ xưa.

Mà điều làm người ta kinh ngạc chính là, ở vị trí đối ứng với nó, tại tầng sâu trong Khu giới, cũng có một tòa cung điện màu vàng đen, chỉ dùng Khu Thạch trần quý làm gạch để xây dựng, tựa như một con cự thú chiếm cứ đất đai trong Khu giới.

Khi Nguyên Chủ mở miệng giới thiệu cho Hứa Thâm, bản thân gã cũng đang cảm khái.

Đã trải qua mấy trăm năm mà nơi này vẫn như vậy, không hề thay đổi một chút nào.

Hai người đi tới phía trước cung điện màu vàng đen, đã nhìn thấy một vị thanh niên mặc trang phục màu đen đang đứng ngoài điện. Tồn tại có thể ở bên trong tầng thứ tư Khu giới đều là quân vương.

Thanh niên này tựa lên cột đá, cầm dao điêu khắc trong tay, đang tỉa tót một bên cánh của thiên sứ. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy gương mặt của thiên sứ kia cực kỳ dữ tợn.

Nghe được tiếng bước chân, thanh niên mặc trang phục đen lập tức ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu điêu khắc, thản nhiên nói: “Đến nơi này có chuyện gì, muốn bái phỏng vị quân chủ nào vậy?”

Đối phương không bảo bọn họ đưa ra giấy xin cấp phép, hiển nhiên là cho rằng hai người đã thông qua vị quân vương mặt vuông lúc trước kia xét duyệt rồi.

Nguyên Chủ không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu đánh giá điện thờ trước mắt, trong mắt mang theo hoài niệm. Sau đó, gã lập tức nhắc chân muốn bước vào.

“Ừm?” Bức tượng điêu khắc bằng gỗ trong tay thanh niên mặc trang phục đen kia lập tức bay vụt đến, nhưng còn chưa chạm vào Nguyên Chủ, nó lại đột nhiên dập nát cả rồi.

Mà Nguyên Chủ lại nghiêng đầu nhìn đối phương một cái, chợt thản nhiên nói: “Đừng nhiều chuyện, tôi chỉ muốn trở về

thăm mấy người bạn cũ thôi.”

“Anh muốn đến gây chuyện ở nơi này?” Thanh niên mặc trang phục đen nhướng mày, hỏi: “Hơn nữa, ai là mấy người bạn cũ của anh, là quân chủ sao?”

Nguyên Chủ đang muốn mở miệng, bỗng nhiên ánh mắt khẽ động, lại khẽ cười nói: “Đến rồi.”

Gã đưa mắt nhìn vào bên trong điện thờ, chỉ thấy ở nơi đó đang có một bóng dáng vừa chậm rãi đi ra, trên đầu đội mũ cao, màu da cực kỳ tái nhợt, từ sâu trong ánh mắt tự mang theo một loại cảm giác âm lãnh, đang nhìn chăm chú vào Nguyên Chủ.

Sau khi xác nhận chính mình không nhìn lầm, trên mặt đối phương lập tức xuất hiện vài phần khiếp sợ.

“Cậu còn sống?”

“Anh còn chưa chết, làm sao tôi có thể chết đi được?” Nguyên Chủ cười nói.

Thanh niên mặc trang phục đen nhìn thấy Ngục Chủ vừa từ bên trong đi ra, vội vàng muốn cúi đầu làm lễ, nhưng chợt nghe được đoạn đối thoại này, trong lòng không khỏi sửng sốt. Gã lập tức ý thức được vị trước mắt này cũng là một tồn tại bất phàm.

Dù sao cũng là quân vương, chỉ dựa vào đôi câu vài lời, nhưng người nọ vẫn có thể nghe ra được rất nhiều tin tức, mà không giống những tiểu nhân vật ngờ nghếch nào đó, sẽ nhảy ra mở miệng chất vấn, nghi ngờ đúng vào thời điểm này.

Và đương nhiên cũng không có chuyện đối phương bị ép phải quỳ xuống nhận lỗi gì gì đó với Ngục Chủ...

“Đã hơn ba trăm năm rồi, chẳng lẽ cậu vẫn một mực ở bên trong biển khơi?” Ngục Chủ nheo mắt chăm chú nhìn Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ cười cười, chợt hỏi: “Mệnh Chủ đâu? Cô ấy đã trở lại chưa?”

“Mệnh Chủ...” Thanh niên mặc trang phục đen nghi hoặc vô cùng, gã còn chưa bao giờ nghe được cách xưng hô này.

“Cô ấy cũng biến mất như cậu.” Thanh niên tái nhợt kia khẽ lắc đầu nói: “Hiện giờ nơi này đã đổi một vị vương mới rồi, dù Mệnh Chủ trở về cũng vô dụng. Ở trước mặt người nọ, bất cứ ai cũng phải thần phục.”

“Hả?” Nguyên Chủ nhướn mày, Mệnh Chủ chính là tồn tại đứng đầu năm vị quân chủ hội ấy, coi như Ngục Chủ cũng từng được chứng kiến lực lượng của Mệnh Chủ, vậy mà đối phương còn có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ địa vị của Mệnh Chủ đã bị thay thế rồi sao?

“Hiện giờ là ai đang quản lý nơi này?” Nguyên Chủ hỏi.

Ngục Chủ khẽ nheo mắt, có hứng thú nhìn đối phương một cái, chợt nói: “Là Linh Chủ. Hiện giờ cậu trở về, có lẽ đủ khả năng tranh với hắn một hồi đó. Đúng rồi, vị trí của cậu đã bị hủy bỏ, hắn là cậu cũng biết quy củ của hội nghị. Người biến mất vượt qua 50 năm, coi như đã bị phán định là tử vong, sẽ có quân vương mới đến kế vị.”

Nguyên Chủ không có đề ý đến chuyện này, gã hiểu quy củ đó là do Nhân Hoàng lúc trước chế định.

Hội nghị quân chủ đã duy trì rất nhiều năm, mỗi người đều có một phiếu đại diện cho quyền quyết sách, không chế phương hướng chính trị kinh tế của nội thành và thành Đê.

Mà quân chủ biến mất vượt qua 50 năm sẽ bị hủy bỏ tư cách này, đây đã là thời kỳ cực hạn rồi, tuy với quân vương, 50 năm không tính là cái gì, nhưng đối với người bình thường, 50 năm lại là một nửa cuộc đời của bọn họ.

Khoảng 50 năm một lần đều sẽ bùng nổ rất nhiều vấn đề cần giải quyết, rất nhiều những quyết sách trọng đại cần phải đổi mới hoàn toàn, nếu một vị quân chủ nào đó biến mất, sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến quá trình triển khai những quyết sách này.

Khiến cho vấn đề tiếp tục tồn đọng và thối rữa ở nơi đó.

“Không sao cả, thứ mà tôi đã mất đi, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lại được. Suy cho cùng, sự tồn tại của anh ở chỗ này chính là giữ vị trí để những quân chủ như chúng tôi lật đổ.” Nguyên Chủ cười nói.

Sắc mặt Ngục Chủ thoáng hiện vẻ âm trầm, gã cất giọng lạnh lùng nói: “Hiện giờ đã hơn ba trăm năm trôi qua, hắc là cậu cũng biết, lực lượng của tôi sẽ tăng trưởng theo thời gian. Trong vòng ba trăm năm này đã sinh ra không ít quân vương và thức ăn gia súc đáng yêu rồi, nếu muốn khiêu chiến tôi, có khả năng cậu sẽ thất vọng rồi.”

Nguyên Chủ cười nói: “Heo có béo hơn nữa, cũng vẫn là một con heo thôi, còn có thể đứng thẳng lên đi bằng hai chân trên đường sao?”

Ngục Chủ chăm chú liếc mắt nhìn gã một cái, chợt nở nụ cười, nhưng tự bản thân người này đã mang theo khí chất âm u lạnh lẽo, khiến cho nụ cười này thoát nhìn cực kỳ giống đang cười lạnh.

“Vậy phải thử một chút thôi.”

Nguyên Chủ tùy ý nói: “Hiện giờ, ngoại trừ anh ra, còn người bạn cũ nào không? Vạn Chủ còn ở đây không? Hỏa Chủ đâu?”

Chương 1016: Một Người Thành Đoàn!!!

“Cậu cũng biết tên Vạn Chủ kia đó, hắc vô cùng thận trọng, ngay cả biển khơi cũng không nguyện đặt chân vào, đương nhiên không có khả năng gặp phải chuyện không may. Còn Hỏa Chủ đã biến mất từ rất lâu. Hắc quá điên cuồng ngang ngược, đã gặp phải một con xác cổ xưa, bị nó ăn luôn rồi.”

“Ừm?” Nguyên Chủ có chút giật mình hỏi lại: “Bị ăn luôn rồi?”

Hứa Thâm ở bên cạnh hỏi: “Cái gì là xác cổ xưa?”

Hứa Thâm từng độ sức với những con xác mạnh mẽ, dù có một vài loại năng lực không thể tác động vào xác, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng là quân chủ, lại bị xác ăn luôn sao?

Ngục Chủ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái: “Vị này chính là?”

“Bạn của tôi.” Nguyên Chủ tùy ý giới thiệu một câu: “Lần này cậu ấy muốn đến gia nhập vào hội nghị, cả tôi cũng vậy, cho nên nếu anh vẫn xếp hạng cuối cùng, coi như vị trí của anh có khả năng bị đẩy rớt xuống đó.”

Ngục Chủ nhướng mày, lại đưa mắt nhìn Hứa Thâm hai cái, tuy gã và Nguyên Chủ kia cũng không đối đầu, nhưng người này có thể nhận được Nguyên Chủ tán thành như vậy, khẳng định không phải nhân vật đơn giản.

“Xác cổ xưa chính là một loại xác nào đó tự mang trên mình một chút lực lượng đặc thù, chúng vô cùng lâu đời, chưa từng bị ai đó giết chết, cũng chưa từng bị chia tách lần nào, vô cùng lợi hại, quân vương bình thường gặp phải bọn chúng, đều sẽ lựa chọn né tránh.” Nguyên Chủ giải thích với Hứa Thâm: “Cậu có biết nội thành và thành Để xây dựng những bức tường cao như vậy là để làm gì hay không? Đó chính là thứ mà Nhân Hoàng xây dựng nên nhằm chống đỡ đám xác cổ xưa kia. Tuy những con xác này vô cùng dũng mãnh khủng bố, nhưng chỉ số thông minh không được cao lắm, gặp phải tường cao, chúng nó sẽ đi vòng.”

“Thì ra là thế.” Đến đây Hứa Thâm mới biết, hóa ra mục đích xây dựng những bức tường cao kia, vốn không phải để chắn khu thú, mà là chắn xác cổ xưa.

“Nhưng những con xác cổ xưa này vô cùng ít hoi, hơn nữa chúng đều lang thang tại cửa vùng ven của thế giới, rất hiếm khi gặp phải.” Nguyên Chủ nói tới đây, lại quay sang hỏi Ngục Chủ: “Làm sao Hỏa Chủ có thể gặp phải chúng nó?”

“Còn phải hỏi nữa sao? Là hắn muốn tìm kiếm con đường mới đi đến vùng ven thế giới. Cậu cũng hiểu hắn mà, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện mạo hiểm. Hắn với Vạn Chủ kia hoàn toàn trái ngược nhau, một người cả ngày chỉ thích ở trong nhà, cả ngày xen lẫn cùng một chỗ với đám đàn bà kia, còn một người lại thích bay nhảy khắp nơi.” Ngục Chủ hừ lạnh nói: “Nhưng sự thật đã chứng minh, bay nhảy khắp nơi như vậy còn không sống lâu bằng cứ một mực ở lì trong nhà.”

Nguyên Chủ thoáng giật mình, chợt đưa mắt nhìn Ngục Chủ một cái: “Anh vừa nói Linh Chủ kia đứng thứ nhất, Vạn Chủ vẫn còn, thì hắn là hắn sẽ thuận thế kế thừa vị trí của tôi, Hỏa Chủ không ở đây nữa, vậy vị trí của anh là thứ ba hay thứ tư?”

Sắc mặt Ngục Chủ có chút âm trầm: “Hình như cậu nói hơi nhiều thì phải, trước kia cậu đâu có như vậy?”

Nguyên Chủ cười ha ha lên: “Đừng bảo là anh vẫn tiếp tục lót đáy nhé?”

Ngục Chủ nhìn chăm chăm vào Nguyên Chủ, bỗng nhiên ra tay, một luồng sương mù màu xám đột ngột ập tới.

Nguyên Chủ vung tay lên, mảnh sương mù kia lập tức bị đánh tan.

Nhưng sau khi sương mù tiêu tán, tại chỗ lại có thêm một bóng dáng. Bóng dáng ấy được tạo thành từ sương mù, giống như quỷ hồn, từ trong hốc mắt còn lộ ra một mảnh đỏ sẫm u ám.

Suu!

Ngay trong khoảnh khắc vụ ảnh [1] nọ xuất hiện, đôi phương đã nhanh chóng lao thẳng về phía Nguyên Chủ.

[1] : Bóng người sương mù.

“Hỏa Chủ? !”

Chờ tới khi Nguyên Chủ thấy rõ bóng dáng quỷ mị hình thành từ sương mù này, đôi mắt gã khẽ biến, chợt nghĩ đến năng lực của Ngục Chủ, không nghĩ tới Ngục Chủ còn có thể dẫn hồn của Hỏa Chủ đến, chẳng lẽ cái chết của Hỏa Chủ lại có liên quan tới Ngục Chủ?

Suu!

Nguyên Chủ không dám sơ suất, cũng lập tức ra tay, lĩnh vực nguyên thủy cấp tốc triển khai, hết thảy mọi thứ chung quanh đều đang điều linh suy yếu, trở về trạng thái nguyên thủy.

Hứa Thâm cảm nhận được một luồng nhiệt lượng lớn đột nhiên bay lên chung quanh, gần như thân thể cũng muốn bốc cháy, nhưng sau đó lại cấp tốc suy yếu đi.

Đôi mắt hắn khẽ động, chăm chú nhìn vào bóng dáng quỷ mị kia, Nguyên Chủ từng nói cho hắn biết năng lực của Ngục Chủ, có đặc tính hút hồn và chiêu hồn.

Bởi vậy trải qua thật nhiều năm tháng tích lũy, hấp thu càng nhiều hồn, đôi phương càng mạnh.

Ở dưới lĩnh vực, Nguyên Chủ ngang nhiên ra tay, một cây trường thương màu tím sẫm được điêu khắc từng đường hoa

văn cổ xưa, trực tiếp xỏ xuyên ra ngoài.

Bóng dáng quỷ mị bị xuyên thủng, nhưng cũng giống như sương mù, sau khi tan rã, rất nhanh đã hội tụ lại.

Cùng lúc đó, bên người Ngục Chủ lại có một lượng lớn sương mù bị dẫn dắt đến. Mảnh sương mù này thành hình rất nhanh, lại hình thành nên từng bóng dáng lần lượt rơi xuống đất, đều là quỷ mị, tổng cộng có bảy người!

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng ngưng lại, bảy vụ ảnh này, cộng thêm Hỏa Chủ chính là tám vị quân vương.

Nếu cộng cả bản thân Ngục Chủ, đây tuyệt đối là một người thành đoàn!

Chiến lực như vậy, đúng là hơn xa quân vương bình thường, nhưng đương nhiên, cũng không tính mạnh nhất ở trong hội nghị quân chủ.

Hứa Thâm không tham dự trận chiến đấu này, chỉ lặng yên lui về phía sau, lặng lẽ quan sát.

“Lại gia tăng rồi? Xem ra lại có kẻ xui xẻo chết trong tay anh.” Nguyên Chủ nheo mắt.

Ở mấy trăm năm trước, Ngục Chủ chỉ có thể triệu tập đến nhiều nhất là sáu bộ vương hồn, nhưng hiện giờ lại gia tăng rồi. Hơn nữa, gã biết tính tình của Ngục Chủ, chắc chắn là kẻ này vẫn chưa dùng toàn lực, khẳng định vẫn còn giấu giếm.

“Lại có thể dễ dàng áp chế Hỏa Chủ như vậy, dường như cậu cũng có tiến bộ.” Ánh mắt Ngục Chủ trở nên lạnh lùng, u ám, vốn tưởng rằng dựa vào Hỏa Chủ, là có thể khiến cho Nguyên Chủ ăn quả đắng, không nghĩ tới năng lực của Hỏa Chủ cũng bị đối phương áp chế lợi hại đến như vậy.

Ở dưới lĩnh vực của Nguyên Chủ, kể cả quân vương cũng sẽ trở về đến hình thái thứ hai, nhưng đương nhiên, trong chuyện này cũng có hạn chế.

Nếu đối tượng áp chế đủ dũng mãnh, hiệu quả áp chế sẽ bị suy yếu đi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho gã vẫn có thể duy trì hình thái quân vương dù đang chịu ảnh hưởng của lĩnh vực nguyên thủy.

Chương 1017: Bại Tướng Dưới Tay!

“Để tôi tới kiểm nghiệm mấy trăm năm khổ tu của anh đi.”
Nguyên Chủ tiến lên một bước, lĩnh vực đẩy mạnh, bao phủ toàn bộ những bóng dáng quỷ mị nọ vào bên trong.

Rất nhanh, có quỷ mị đã bắt đầu dao động, tán loạn.

Là đối thủ cũ của nhau, Nguyên Chủ rất quen thuộc với cách thức ứng phó năng lực của đối phương. Hơn nữa, từ mấy trăm năm trước, hắn đã từng giao thủ với đám quỷ mị kia rồi, bởi vậy đối phương có năng lực gì, gã đều rõ ràng cả.

Loại hồn mà Ngục Chủ triệu hồi đến, có lực lượng và năng lực tương đương với khi còn sống, chỉ khác là không thể trang bị khur binh, nhưng cũng bởi như thế, quân vương đơn thuần căn bản không thể uy hiếp đến gã.

Suy cho cùng, khur binh có thể không mạnh, nhưng lại không thể không có.

Nhất là trong nhóm quân vương đỉnh cao, một kiện khur binh tương xứng với bản thân mang đến hiệu quả quá lớn.

Ngục Chủ lặng lẽ nhìn những con quỷ mị kia đều bị áp chế, nhưng gã cũng sớm dự đoán được tình huống này từ trước rồi, vẻ mặt gã cực kỳ lạnh lùng, u ám, sương mù phun ra toàn thân.

Ngay sau đó, cả tám linh hồn bên cạnh, bao gồm cả Hỏa Chủ bỗng nhiên chui thẳng vào trong thân thể gã.

Rất nhanh, sương mù đã quán quanh, khiến cả người Ngục Chủ đều bốc lên một mảnh sương mù màu đen khủng bố, như một con ác quỷ đến từ địa ngục.

Ở bên trong mảnh sương mù ấy, có thể mơ hồ nghe được tiếng kêu rên thảm thiết, cùng với các loại âm thanh giãy giụa, thậm chí ngẫu nhiên còn xuất hiện gương mặt của những quỷ hồn quân vương lúc trước kia, có phần nộ, có dữ tợn, có bình tĩnh.

Tăng!

Bỗng nhiên Ngục Chủ rút ra một thanh đao màu đỏ tươi từ bên trong sương mù, bên trên đao phong có liệt diễm bốc cháy hùng hực, trực tiếp vung chém ra ngoài.

Không gian xuất hiện một chút vẩn vơ rất nhỏ, tựa như vừa bị chém đứt.

Hứa Thâm có vẻ ngoài ý muốn. Rõ ràng Ngục Chủ này đang chịu ảnh hưởng bởi năng lực của Nguyên Chủ áp chế, vậy mà đối phương vẫn có thể bộc phát ra lực lượng hung ác đến thế.

Hơn nữa, có vẻ như đối phương vừa lấy kiện đao phong này... từ điểm đặt neo ra ngoài.

Hắn chợt nghĩ đến những lời số một từng nói ra lúc trước, quả nhiên những quân chủ này đều có Linh Bí, chỉ là bình thường bọn họ đều lười đi vào không gian kia, cũng như hắn vậy, phần lớn thời gian hắn đều bận rộn và tu luyện, căn bản không rảnh để đi vào trong đó nói chuyện phiếm, trừ phi là muốn tìm hiểu loại tình báo gì đó.

Nguyên Chủ cũng ra tay, trường thương màu tím sẫm trực tiếp chọc tới, dứt khoát đánh bay đao phong trên tay Ngục Chủ. Tại một khắc khi tinh thần lực di biến toàn lực phát huy, gã lập tức nhìn thấy một khe hở trên người Ngục Chủ, rồi đâm tới một thương.

Phanh!

Thân thể Ngục Chủ liên tiếp lui về phía sau mấy bước, sương mù toàn thân cấp tốc dao động giống như sôi trào. Đây là dấu hiệu tán loạn.

Có vẻ như một thương vừa rồi đã điểm trúng Mệnh Môn [1] của Ngục Chủ, khiến cho sắc mặt gã khẽ biến.

[1] : Mệnh Môn hay huyết Mệnh Môn được xem như cội nguồn của chức năng sinh sản và tạng phủ trên cơ thể con người.

“Không tồi, lại có thể tiếp được.” Nguyên Chủ cười khẽ.

Sắc mặt Ngục Chủ trở nên âm trầm, không còn ý định tiếp tục ra tay nữa.

Cũng tại một khắc này, xem như đôi bên luận bàn với nhau đã kết thúc, đến điểm là dừng.

Ngục Chủ biết bản thân tiểu thủ bán chiêu [2], đúng là hơn ba trăm năm, gã đã mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng có vẻ như trên người Nguyên Chủ cũng phát sinh một chút biến hóa.

[1] : số lượng chiêu thức ít, trình độ không cao.

Kẻ này tìm được khư binh mới, hay là tự bản thân có chút tăng lên?

Ngục Chủ nghĩ đến một nguyên nhân nào đó, chột nheo mắt nói: “Tinh thần lực của cậu cũng dị biến rồi?”

“Không sai, anh đã nhìn ra.” Nguyên Chủ thu hồi trường thương màu tím sẫm, tùy ý nói.

Ngục Chủ cũng thu năng lực lại, sương mù bao phủ cả người chột co rút lại vào trong thân thể, chung quanh lại khôi phục vẻ bình tĩnh như thường.

“Xem ra biển khư đúng là một nơi rất tốt, mấy người các cậu lại tiến thêm một bước trên con đường trở thành Thần...” Ánh mắt Ngục Chủ khẽ chớp động, lúc này gã cũng đang cân nhắc, có phải mình cũng nên bước vào biển khư vài lần hay không, nhất là vùng đất cấm kỵ kia, ở nơi ấy có thể kích thích gã, trợ giúp gã tiến thêm một bước.

Nhưng đặc tính năng lực bản thân, lại khiến cho gã thực sự không muốn mạo hiểm như vậy.

Dù sao chỉ cần theo năm tháng tích lũy, gã sẽ càng ngày càng mạnh.

Bởi vì thời khắc nào cũng sẽ có người tử vong, huống chi tự bản thân gã còn đang nuôi dưỡng một nhóm nhục nhân.

Chỉ cần giết dần bọn người kia, bản thân gã sẽ trở thành vô địch.

Thậm chí chờ thêm mấy trăm hay một ngàn năm nữa, gã còn có thể lấn át cả Linh Chủ ấy chứ?

Nếu so sánh dưới góc độ này, hiển nhiên đi biển khư rất nguy hiểm. Nói gì thì nói vùng đất cấm kỵ kia cũng chính là nơi mà những vị Thần từng sinh sống.

“Hiện giờ tôi đã trở về, hãy đi thông báo với nhóm quân chủ khác đi. Tôi muốn một tư cách, ai không phục có thể đến khiêu chiến tôi. Mặt khác, người anh em này của tôi cũng muốn một cái.” Nguyên Chủ tùy ý nói.

Gã có thể nhìn ra Ngục Chủ vẫn còn con bài chưa lật, nhưng đương nhiên, gã cũng có, trong lần luận bàn vừa nãy, gã chỉ phát huy ra một nửa lực lượng của mình mà thôi.

Ngục Chủ nhướng mày, lại đưa mắt nhìn Hứa Thâm.

Tư cách mà Nguyên Chủ muốn còn khó lấy được, càng đừng nói tới kẻ xa lạ này.

“Cậu chỉ mang theo một tên nhóc đi tới, vậy mà cả hai người đều đòi tư cách, có chút mơ mộng hão huyền rồi.” Ngục Chủ lạnh lùng nói: “Trước mắt, trong năm vị quân chủ, Linh Chủ đứng thứ nhất, Vạn Chủ đứng thứ hai, Dục Chủ đứng thứ ba, Thần Chủ thứ tư, còn tôi cuối cùng.”

Đến đây, gã tạm dừng một chút, mới lạnh lùng thốt lên: “Hai người muốn gia nhập, tôi và Thần Chủ cũng sẽ không đồng ý.”

“Bại tướng dưới tay mà thôi, có đồng ý hay không, lời anh nói có tác dụng gì?” Nguyên Chủ cười nói: “y cha, lại bị tôi nói đúng rồi nha. Quả nhiên anh lại lút đáy. Rốt cuộc anh cần trưởng thành thêm bao lâu nữa đây? Mấy trăm năm, hay là một ngàn năm? Còn nữa, kẻ tên Thần Chủ kia thật là kiêu ngạo, hẳn thật sự được nhìn thấy Thần rồi sao?”

Chương 1018: Vạn Chủ!

“Vừa rồi tôi chỉ làm nóng người mà thôi, chờ đến thời điểm cậu chỉ định tôi muốn khiêu chiến, tôi sẽ cho cậu nhìn thấy.” Ngục Chủ lạnh lùng nói: “Thần Chủ mà cậu nói tuyệt đối là một nhân vật có thủ đoạn lợi hại. Hẳn chẳng những từng nhìn thấy Thần, còn được một vị Thần lựa chọn làm người phát ngôn cho mình. Nếu cậu muốn biết, cứ thử khiêu chiến hẳn một chút xem sao?”

Nguyên Chủ sững sốt, kinh ngạc nói: “Người phát ngôn của Thần?”

Ngục Chủ cười lạnh một tiếng, không nói chuyện, lại lấy ra một chiếc dụng cụ truyền tin màu đen, phát ra tin tức.

“Tôi đã thông báo bọn họ, chờ sau khi bọn họ đuổi tới nơi này, cậu lại xác nhận xem có phải bản thân thực sự muốn quay lại hay không, mấy trăm năm không gặp, hãy quý trọng mạng

sống của mình hơn một chút, đừng tới chịu chết.” Ngục Chủ lạnh lùng nói.

Nguyên Chủ nở nụ cười: “Anh còn có thể tiếp tục sống tạm thêm mấy trăm năm nữa, vị trí này không thích hợp với anh đâu.”

“Tôi không nhường đâu.” Ngục Chủ nói xong, trực tiếp xoay người trở lại bên trong điện thờ.

“Đi thôi.” Nguyên Chủ khẽ cười một tiếng, sau đó quay lại vẫy vẫy Hứa Thâm, đi theo đằng sau Ngục Chủ.

Diện tích điện thờ bên trong cực kỳ rộng rãi, Ngục Chủ ngồi trên một chiếc ghế tựa cao màu đen, bên cạnh còn bốn chiếc ghế tựa cao khác, tất cả đều được làm từ Khư Thạch, cực kỳ lạnh lẽo.

Nguyên Chủ tùy ý ngồi lên một chiếc ghế, thản nhiên chờ đợi.

Ngục Chủ nhìn thấy cảnh này, đôi mắt khẽ chớp động nhưng không có nhiều lời.

Hứa Thâm thấy Nguyên Chủ đỉnh đạc, ung dung như thế, cũng theo gã ngồi xuống.

Trong điện vô cùng im lặng, Nguyên Chủ tùy ý cười hỏi: “Lâu như vậy vẫn không thấy ai. Ừm... Vạn Chủ cũng có thể xếp thứ hai, vậy Dục Chủ mà anh mới nói kia là ai? Có năng lực gì?”

“Muốn biết, cậu đi khiêu chiến người ta một chút là được.” Ngục Chủ nhắm mắt lại, tận tình bày ra dáng vẻ thờ ơ, không muốn nhiều lời, dù sao nhìn tư thế của Nguyên Chủ hôm nay là quyết tâm phải quay trở lại, giành được một vị trí quyền lực trong hội nghị, mà đương nhiên, muốn làm được như thế, đối phương sẽ phải giao chiến với gã.

Có thể nói, một trận chiến này chính là sinh tử chiến.

Quân chủ khiêu chiến có cực kỳ ít người may mắn còn sống sót, theo tình huống bình thường, một bên thắng đều sẽ đuổi tận giết tuyệt.

Nguyên Chủ thấy gã quyết tâm ngậm miệng không nói chuyện, cũng không tiếp tục tìm tới gã nữa, mà quay đầu nói với Hứa Thâm: “Đợi lát nữa, tôi đến khiêu chiến vị Thần Chủ

kia, cậu khiêu chiến hắn, thế nào? Cậu cũng chứng kiến năng lực của hắn rồi đó, chỉ đơn giản là hút hồn, thao túng quỹ hồn quân vương tác chiến mà thôi, Nếu hắn hút hồn dung nhập vào trong cơ thể, có thể tạm thời tăng cường lực lượng của bản thân trên diện rộng, nhưng cũng chỉ tương đương với tăng lên gấp mười mấy lần quân vương bình thường mà thôi, hắn là cậu có thể chiến thắng?”

Hứa Thâm biết tình huống tuyệt đối không đơn giản như những gì Nguyên Chủ mới nói, đối phương vẫn còn giữ lại con bài chưa lật, vừa rồi không hề biểu lộ ra ngoài.

Nhưng đương nhiên, kể cả như vậy hắn cũng có tin tưởng.

“Không thành vấn đề.”

Ngục Chủ nghe được câu trả lời của Hứa Thâm, đôi mắt vẫn một mực nhắm chặt lại, lập tức mở to ra, rồi hừ lạnh một tiếng, khoe miệng có chút mỉa mai.

Nói nhẹ nhàng như vậy? Thực sự cho rằng gã là quả hồng mềm?

“Quân chủ khiêu chiến, phải có ít nhất một vị quân chủ không khiêu chiến ở bên cạnh làm chứng, mới có thể bắt đầu được.” Nguyên Chủ lại giảng giải cho Hứa Thâm nghe.

“Thì ra là thế.”

“Bởi vì muốn tập hợp đủ cả năm vị quân chủ lại là chuyện vô cùng khó khăn, dù sao tất cả mọi người cũng có việc riêng của mình, nhất là những người đang thăm dò biển khơi, căn bản không thể nhận được tin tức, cũng rất khó trở về.” Nguyên Chủ nói.

“Nếu chờ mãi không có người trở về, chẳng lẽ chúng ta vẫn phải ngồi đợi hay sao?” Hứa Thâm hỏi.

Nguyên Chủ gật đầu: “Đúng vậy, đành phải chờ bọn họ từ biển khơi trở về, đến lúc đó nhìn thấy tin tức sẽ đi tới đây thôi.”

Hứa Thâm vừa nghe đối phương như vậy, trong lòng lập tức có cảm giác bản thân sẽ phải chờ đợi thật lâu đây.

“Đừng lo lắng, Vạn Chủ đã trả lời rồi, rất nhanh sẽ đi tới thôi.” Ngục Chủ lạnh lùng nói.

Nguyên Chủ cười nói: “Hàng năm, Vạn Chủ đều ở bên trong nội thành, cho nên có chuyện gì, hẳn đều có thể đúng lúc ra mặt xử lý. Vậy vị Thần Chủ mà anh mới nói kia đâu? Hẳn có thể đi tới đây không?”

“Cũng đang trên đường tới.” Ngục Chủ cất giọng lạnh lùng nói: “Gần đây Thần Chủ vẫn một mực ở lại bên trong nội thành, quản lý sản nghiệp của chính mình.”

“Phải nói là lợi dụng quyền hạn của hội nghị, mưu lợi cá nhân cho mình mới đúng.” Nguyên Chủ nhướn mày, lại liếc xéo Ngục Chủ một cái: “Chờ sau khi lấy được tư cách của anh xong, tôi nhất định phải san bằng mấy khu chăn nuôi dưới tay anh kia, loại hành vi trái đạo đức này, chớ nên làm theo!”

Sát khí chớp động trong đáy mắt Ngục Chủ, gã lạnh lùng rít lên: “Vậy cậu cứ thử xem sao.”

Bọn họ không phải đợi bao lâu, ngoài điện đã có một luồng khí tức đang nhanh chóng tới gần.

Hứa Thâm nghiêng đầu nhìn lại, lập tức bắt gặp một vị trung niên có dáng người hùng hậu đang nhanh chóng đi tới, đối phương mày rậm mắt to, thoạt nhìn gương mặt rất uy nghiêm.

Chờ đến lúc Hứa Thâm nhìn rõ gương mặt đối phương, bỗng nhiên hắn lại sững sốt, giống như vừa xuất hiện ảo giác, khiến hắn cứ có cảm giác dường như mình đã gặp đối phương ở đâu đó rồi.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại, mới nhanh chóng phát hiện, gương mặt Vạn Chủ này lại có vài phần tương tự Nam Ngung.

“Đúng là người bạn cũ thật rồi.” Vạn Chủ nhìn thấy Nguyên Chủ trong điện, lập tức nở nụ cười, tiến lên nói: “Mấy trăm năm rồi, hoan nghênh anh trở về.”

Ngục Chủ nghe nói như thế, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, hừ nhẹ nói: “Thật vất vả mới còn sống trở về, nhưng rất có khả năng hắn sắp chết rồi.”

Vạn Chủ hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu được ẩn ý trong lời nói của Ngục Chủ, lại nở nụ cười, nói với Nguyên Chủ: “Anh muốn khiêu chiến Ngục Chủ sao? Mấy trăm năm trôi qua, năng lực của hắn ra sao anh cũng rõ ràng mà, đã tăng tiến hơn không ít rồi.”

“Hắn thì giỏi rồi, nhưng ngược lại, anh mới là người làm tôi vô cùng kinh ngạc nha, mấy trăm năm trôi qua, anh cũng tinh tiến không ít chứ?” Nguyên Chủ có chút hứng thú nói.

Vạn Chủ cười cười: “Tôi lại không giống mấy người các anh thích đi biển khơi, chỉ một mực ở trong nhà đạo chơi thôi, chủ yếu là có thâm niên ở nơi này, không ai dám khiêu chiến mà thôi, thực sự không còn gì khác cả.”

Nguyên Chủ cười cười, lời này có quỷ mới tin.

Chương 1019: Hứa Thâm VS Thần Chủ!

Nếu nói năng lực của Ngục Chủ sẽ tích lũy tăng cường theo thời gian, thì có vẻ như năng lực của Vạn Chủ kia cũng vậy.

Trải qua mấy trăm năm, hẳn là bên trong kho tàng năng lực của đối phương sẽ có thêm không biết bao nhiêu loại mới rồi.

“Là quân chủ trước kia sao?” Lúc này, từ bên ngoài đại điện lại truyền đến một tiếng gió. Ngay tiếp theo, một thanh niên với dáng người cao to đi đến.

Thanh niên này đội Thần quan trên đầu, mặc giáo bào trên thân, Hứa Thâm chú ý tới đồ án hình ảnh trắng trên giáo bào, con người không khỏi ngưng tụ lại, trong lòng giống như bị kim đâm, huyết dịch toàn thân trực tiếp gia tốc nhanh hơn một chút.

“Ừm?” Thanh niên cũng chú ý tới sự biến hóa trên thân thể Hứa Thâm, chợt mở miệng hỏi: “Cậu biết tôi sao?”

Hứa Thâm chăm chú nhìn gã: “Anh là người của giáo hội Nguyệt Quang?”

“Cậu nói sai rồi.” Thanh niên nọ mỉm cười nói: “Giáo hội Nguyệt Quang là của tôi.”

Hứa Thâm nghĩ đến sản nghiệp mà Ngục Chủ vừa nói, khả năng cao là chỉ giáo hội Nguyệt Quang này.

Chút dao động vừa dậy lên trong lòng hắn cũng từ từ khôi phục trở lại, chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Nhóc con, cậu nên đứng dậy đi.” Thanh niên nọ nói với Hứa Thâm: “Cái ghế mà cậu đang ngồi kia chính là vị trí của tôi.

Đó không phải là chỗ mà cậu có thể tùy tiện thích thì ngồi đâu. Tự chém nửa thân người mình đi, coi như nhận lỗi với tôi.”

Hứa Thâm vẫn ngồi không nhúc nhích, nhẹ giọng nói: “Bắt đầu từ bây giờ, vị trí này là của tôi.”

“Ừm?” Thanh niên nọ thoáng thu lại nụ cười tùy ý trên mặt: “Cậu đang muốn đi tìm chết?”

Hứa Thâm quay đầu nói với Nguyên Chủ: “Nếu không, anh giao vị này cho tôi nhé?”

“Cậu muốn khiêu chiến hử?” Nguyên Chủ nhìn về phía Hứa Thâm: “Vị này có thể xếp hạng phía trước Ngục Chủ, năng lực lại không biết. Nói thật, ngay cả tôi cũng không quen thuộc với đối phương, có khả năng là sẽ có nguy hiểm. Cậu có nắm chắc hay không?”

“Có thể thử xem.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ nghe Hứa Thâm nói như vậy, cũng không khuyên nữa, dù sao trong tay Hứa Thâm cũng có Thần binh, hẳn là không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

Ngay cả Vạn Chủ cũng có thể ngồi lên vị trí thứ hai, cho nên Nguyên Chủ vốn chẳng hề để ý đến những quân chủ khác, dù sao lúc trước Vạn Chủ này cũng chính là bại tướng dưới tay gã mà.

“Muốn khiêu chiến tôi sao...” Thanh niên nọ nghe được lời nói của Hứa Thâm, hàng chân mày khẽ nhíu lại một chút, chợt lắc lắc đầu nói: “Thế nhân vốn vô tri như thế, có lẽ đây chính là nguyên nhân Thần đã để cho tôi tới giáo hóa đám chúng sinh này. Vậy cậu cứ dùng chính sinh mệnh của mình đến tế điện sự ngu muội của bản thân đi.”

“Anh nói hơi nhiều rồi đó.” Hứa Thâm nói.

Hô!

Bỗng nhiên bóng dáng hắt biến mất khỏi chiếc ghế tựa sau lưng, tiếp đó lại trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Thần Chủ, lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn bao phủ, cường hóa và gấp bội tăng phúc chất chồng lên nhau. Chỉ trong phút chốc, một loại lực lượng cực hạn áp chế đã ập xuống.

Lúc trước, khi Hứa Thâm đối kháng cùng Nguyên Chủ, hắn đều không có vận dụng năng lực gấp bội đến tăng phúc.

Mà lúc này, hắn lại trực tiếp phát huy toàn bộ lực lượng tăng phúc đến mức tận cùng, lại cộng thêm kiện khư binh đang dung nhập trong cơ thể hắn là áo choàng màu đỏ tươi, mà không phải Quỷ Bộ Binh Thư.

Lại nói, dù quyền trọng của Quỷ Bộ Binh Thư là 31 và cứ 5 giây sẽ ngẫu nhiên hoán đổi hai loại quỷ kế một lần, nhưng tính bất ổn của nó vẫn quá lớn.

Lỡ như trong khi tiến công, hắn lại hoán đổi được các loại quỷ kế bảo mệnh như kim thiên thoát xác kia, chẳng phải có khư binh cũng không nghĩa lý gì ư?

Khư binh đều có cường độ, nhưng quan trọng nhất vẫn là tương xứng!

Sau khi bị Hứa Thâm phản xạ gần người, rõ ràng là Thần Chủ kia còn không thể phản ứng kịp, con người chợt co rút lại, gã hốt hoảng, muốn lùi về phía sau, nhưng thân thể lập tức bị Hứa Thâm áp chế, cấp tốc thu nhỏ lại.

Chỉ đảo mắt một cái, Thần Chủ đã từ dáng vẻ thanh niên ban đầu thoái hóa ngược, quay trở lại thành thiếu niên, cuối cùng là trở thành một đứa nhỏ bảy, tám tuổi.

Một màn quen thuộc như thế, lập tức khiến cho Vạn Chủ và Ngục Chủ bên cạnh đều cảm thấy khiếp sợ. Cả hai không khỏi nhìn về phía Nguyên Chủ, thậm chí còn có chút hoài nghi, có phải kẻ này đang âm thầm tương trợ đối phương hay không.

Nhưng dao động khư lực trên người Nguyên Chủ vẫn vô cùng bình lặng.

Tình huống này đã đủ khiến bọn họ nhìn ra, từ này đến giờ Nguyên Chủ vẫn ngồi yên xem kịch, không có ra tay.

Nhưng hiệu quả của loại năng lực này...

Ánh mắt Vạn Chủ chớp động, bỗng nhiên ông ta nghĩ đến lực lượng của chính mình, đôi mắt không khỏi nheo lại, bắt đầu nghiêm túc chăm chú nhìn vào bóng dáng Hứa Thâm.

Nói thì lâu nhưng toàn bộ quá trình bùng nổ và giao thủ kia đều diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Thần Chủ vừa bị biến thành đũa nhỏ, thoát nhìn đáng vẻ vô cùng lạnh lợi, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia không tốt.

Gã dùng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn về phía Hứa Thâm, có cảm giác như thể lực lượng trong cơ thể mình đã bị phong tỏa, căn bản không thi triển được.

Đúng lúc này, kim quang chói mắt hiện lên, cũng không biết từ khi nào trong tay Hứa Thâm đã xuất hiện một đôi bao tay.

Quyền ảnh giống như đầu rồng hung hăng đánh đến, tựa như cả thế giới cũng muốn hủy diệt trước một quyền này.

Lực lượng cuồng bạo, tốc độ cực hạn, ngay cả không khí bên trong đại điện cũng bị đánh thành hư vô.

Thần Chủ thực sự không thể phản ứng kịp, nhưng ngay sau đó, quang mang màu trắng bạc chợt lóe lên trên người gã.

Trước mắt có một vầng trắng bạc từ từ bay lên, rồi rất nhanh, hình dạng bên ngoài của nó đã biến thành loan đao. Chỉ trong khoảnh khắc chừng một phần ngàn vạn của một giây, nó lại cấp tốc xoay tròn, và từ sau lưng vòng đến trước ngực, cuối cùng còn phát sau mà đến trước, chắn ngang một quyền chói mắt đang âm âm lao tới kia.

Bành! !

Trong nháy mắt, làn sóng xung kích khủng bố đã tản ra bốn phía.

Tiếng âm bạo đình tai nhức óc thổi quét cả một mảnh Khu giới, khí lưu bạo loạn cuộn cuộn khắp nơi, cuốn cả mái tóc của đám người Vạn Chủ đang xem cuộc chiến trong điện bay phấp phới về phía sau.

Tình huống vừa rồi giống như mới có mấy chục viên đạn đạo tập trung cùng một chỗ, sau đó toàn thể bùng nổ vậy.

Chương 1020: Nỗi Sợ Hãi Trong Lòng!

Thân thể Hứa Thâm liên tiếp lui về phía sau, giày vỡ rồi, hẳn phải dùng bàn chân trần trượt hơn mười mét trên mặt đất, lùi lại đến phía trước bàn hội nghị.

Thần Chủ bên kia thì ngược lại, theo khoảng cách giữa gã và Hứa Thâm bị kéo giãn, Thần Chủ đã nhanh chóng từ thời kỳ trẻ nhỏ biến thành thời kỳ thiếu niên, lực lượng cũng khôi phục không ít, mà vàng trắng bạc trước người kia đã biến mất, nhưng ở ngay trên trán gã, lại xuất hiện một vết sẹo ánh trắng!

Ánh mắt Hứa Thâm lộ ra một tia chấn động, tuy vừa nãy đôi bên chỉ giao thủ trong nháy mắt, nhưng gần như hắn đã dùng hết toàn lực rồi, hơn nữa còn lựa chọn kích hoạt lực lượng của thần binh, phối hợp với tăng phúc tứ trọng cực hạn của bí thuật Diệp Lăng, trực tiếp đánh ra một quyền đạt tới 32 đạo trọng kinh!

Cũng tương đương với, lực lượng áp súc bên trong một quyền này mạnh gấp 32 lần một kích của quân vương bình thường.

Nói là uy lực của nó có thể hủy thiên diệt địa cũng không quá. Ít nhất là một quyền này hoàn toàn có thể trực tiếp đánh cho quân vương bình thường biến thành bọt nước, mặc cho đối phương nắm giữ loại năng lực quý dị cỡ nào cũng vô dụng.

Nhưng vào thời điểm này, nó lại bị Thần Chủ ngăn cản được.

Nếu so sánh với Hứa Thâm, có vẻ như trong lòng Thần Chủ phía đối diện lại càng thêm khiếp sợ, đồng thời qua một đòn giao thủ vừa rồi, cuối cùng gã cũng phục hồi lại tinh thần, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hứa Thâm lại có thể ép một tồn tại được Thần bảo hộ như gã ra đến tận đây.

Phải biết rằng thứ mà gã vừa sử dụng chính là hộ thân phù được Thần ban thưởng, chỉ có thể sử dụng được năm lần thôi!

Lúc trước khi khiêu chiến Linh Chủ, gã đã sử dụng một lần, ở một nơi khác cũng sử dụng một lần, nhưng hiện tại, một lần sử dụng hộ thân phù tiếp theo lại lãng phí ở trước mặt Hứa Thâm!

“Đáng chết!” Sắc mặt Thần Chủ xanh mét, thân thể cấp tốc bạo lui.

Chỉ vẻn vẻn là tình huống lực lượng khôi phục, đã đủ làm gã ý thức được một chút đặc tính của năng lực trong tay Hứa Thâm, có vẻ như loại năng lực này có liên quan đến khoảng cách.

Đây là sự khác biệt giữa quân chủ và những quân vương khác, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ cực kỳ phong phú, hơn nữa trong tay còn nắm giữ rất nhiều tin tức bí ẩn, biết được rất nhiều loại năng lực kỳ kỳ quái quái, bởi vậy năng lực phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng ngay tại thời điểm gã bạo lui, Hứa Thâm lại phát động lực lượng của áo choàng thêm một lần nữa, phản xạ tới gần người!

“Cái gì? !” Nhìn thấy Hứa Thâm buông xuống trước mắt mình giống như một vị Thần Chích, con người trong mắt Thần Chủ thoáng co rút lại. Gã chợt phát hiện chút lực lượng mình vừa mới điều động được, lại biến mất rồi.

Trong lòng không khỏi vừa kinh hãi vừa tức giận.

Nhưng Hứa Thâm lại không có ý định nhiều lời vô nghĩa, lại điên cuồng đánh tới một quyền.

Bành! !

Lên va chạm khủng bố thứ hai bùng nổ.

Ngay tại khoảnh khắc năm đám phải của Hứa Thâm sắp giết chết Thần Chủ, đột nhiên trắng bạc tái hiện.

Trong trạng thái cấp tốc xoay tròn, một vòng mặt trắng chắn ngay phía trước nắm tay của Hứa Thâm, chấn động khủng bố và lực lượng phản xung bùng phát, Hứa Thâm lại bị đánh lui, hai chân cũng tiếp tục trượt đi hơn mười mét trên mặt đất.

“Khốn nạn! !”

Thần Chủ thật sự nổi giận rồi, Thần bảo hộ lại liên tục tiêu hao hai lần, có nghĩa là tình huống vừa rồi, đã hai lần gã suýt chết!

Ngay trong khoảnh khắc Hứa Thâm bị đánh lui, khu vực toàn thân Thần Chủ chợt bạo động, gã chẳng nói chẳng rằng đã lập tức kích hoạt khu vực binh và năng lực của chính mình.

“Thần muốn cho người nhìn thấy thế giới chân thật!” Cùng với năng lực bao phủ xuống, tại một khắc này khu vực cả người Thần Chủ đã bùng nổ đến mức tận cùng.

Tâm linh phóng xạ! !

Đúng vậy, đây là năng lực của Thần Chủ.

Nó có thể phản chiếu thế giới tâm linh của địch nhân, sau đó phóng thứ mà đối phương sợ hãi cũng như yêu thích ra ngoài, mà thứ được phóng ra kia lại có đủ sức mạnh và lực lượng hết như trong tâm linh và tiềm thức của người nọ.

Nói một cách đơn giản, chính là dùng nỗi sợ hãi của địch nhân để đánh bại chính bản thân của địch nhân.

Trên thực tế, bất cứ ai cũng có ác mộng, cũng có thứ mà bản thân sợ hãi.

Thần Chủ có thể làm cho người ta kính sợ, cũng có thể phóng ra thứ mà người ta yêu thích, rồi dựa vào đó để khiến người ta trầm luân.

Lúc này, Thần Chủ lựa chọn phóng ra thứ mà Hứa Thâm sợ hãi.

Rất nhanh, hắc ám đã xâm nhập đến.

Hứa Thâm vừa muốn ra tay lần thứ ba, lại đột nhiên cảm thấy thế giới trước mắt trở nên u ám, là bỗng nhiên cánh cửa đại điện trước mắt bị đóng kín lại, ngay sau đó, hắn đã ở bên trong căn nhà nhỏ tối đen của “Ma ma” rồi.

Lúc ấy, “Ma ma” vừa mới xuất hiện, bà ấy bò trên tường cực kỳ nhanh chóng, từ phía sau cấp tốc vòng đến trước mặt hắn, cái đầu xoay tròn 180 độ, phần cổ vươn thật dài tới, và cứ như vậy, treo ngược chăm chú nhìn vào hắn.

“Cậu nhìn thấy tôi sao?”

Con người trong mắt Hứa Thâm khẽ co rút lại, hắn giật mình đứng sừng sờ tại chỗ.

Là ảo giác sao?

Hứa Thâm quay đầu, lại nhìn thấy cả đám người Vạn Chủ, Nguyên Chủ đều ở sau lưng mình, mà lúc này, vẻ mặt bọn họ đang rất kinh ngạc, tựa như không hiểu vì sao ‘Ma ma’ của Hứa Thâm lại xuất hiện tại nơi này.

Vạn Chủ và Ngục Chủ còn hoặc nhiều hoặc ít có chút hiểu biết về năng lực của Thần Chủ. Bọn họ biết đối phương có thể phóng ra thứ làm người khác sợ hãi.

Và phải nói rằng, kể cả khi người biết được loại năng lực này của đối phương, cũng rất khó phá giải được, trừ phi có thể vượt qua nỗi sợ hãi trong nội tâm của chính mình.

Nhưng kể cả quân vương, trong lòng vẫn có thứ làm bọn họ sợ hãi.

Dù loại cảm xúc ấy đã bị xóa bỏ, nhưng ở chỗ sâu nhất trong tiềm thức, ở tận đáy lòng, nỗi sợ hãi kia vẫn còn nguyên vẹn, và hoàn toàn có thể đào móc ra.

Đó cũng chính là tình cảm đã bị chôn vùi của quân vương.

Hứa Thâm phát hiện, mình vẫn có thể nhìn thấy Vạn Chủ và Nguyên Chủ, nghĩa là hình ảnh trước mắt hẳn vốn không phải ảo giác.

Bọn họ đều là chân thật, nói cách khác, ‘Ma ma’ trước mắt cũng là chân thật.

Chương 1021: Thứ Mà Hứa Thâm Yêu Thích!

Tại khoảnh khắc Hứa Thâm ngậy người, Thần Chủ đã bắt được cơ hội, thân thể cấp tốc bạo lui.

Gã chạy trốn càng xa càng phát hiện lực lượng trong cơ thể mình lại khôi phục càng nhiều hơn, trong lòng không khỏi vui sướng. Gã biết mình đã thấy rõ được năng lực của Hứa Thâm rồi.

Loại năng lực này có liên quan đến khoảng cách giữa gã và Hứa Thâm, khoảng cách càng gần lực lượng của gã bị suy yếu càng lợi hại.

Nếu bị Hứa Thâm tiến sát lại gần, có lẽ gã thực sự không thể phản kháng nổi.

Nhưng cũng may lúc trước có Thần phù hộ thay gã đón đỡ công kích của đối phương.

Nghĩ đến Thần phù hộ, sát ý trong mắt Thần Chủ lại bùng lên điên cuồng.

Để đòi lại tổn thất của bản thân, lần này, gã chẳng những phải giết chết Hứa Thâm, còn phải tra tấn hắn, chà đạp hắn cho đến lúc chết mới thôi!

“Tao muốn cho mày rơi vào khôn cùng thống khổ!” Ánh mắt Thần Chủ lộ ra sát ý.

Gã phải phóng thứ mà Hứa Thâm yêu thích nhất ra ngoài này, sau đó xé nát nó ngay trước mặt Hứa Thâm, khiến cho đối phương cảm nhận được cái gì là thống khổ và tuyệt vọng sâu sắc nhất.

Sau khi Thần Chủ kéo giãn khoảng cách giữa mình và Hứa Thâm ra hơn ba trăm mét, trực tiếp đi ra bên ngoài cung điện, gã chợt phát hiện lực lượng trong cơ thể mình đã không còn bị hắn áp chế nữa, hiển nhiên bên trong kia chính là phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm.

Tâm linh phóng xạ!

Thần Chủ lại một lần nữa phát động năng lực của mình, đồng thời cũng thúc giục lực lượng của khư binh trong tay, hiện thực hóa!

Vốn dĩ thứ mà tâm linh phóng xạ của gã phản xạ ra chỉ là ảo tưởng, nhưng phối hợp với năng lực của khư binh, lại khiến cho thứ năng lực vốn chỉ được tính là nhị lưu này, chỉ trong nháy mắt chen chân vào hàng ngũ siêu nhất lưu.

Sợ hãi được hiện thực hóa, đây tuyệt đối là tất sát kỹ đối với bất cứ kẻ địch nào.

Lúc trước, gã từng dựa vào một chiêu này để đánh bại Ngục Chủ, đó là trực tiếp phóng ra thứ mà Ngục Chủ luôn sợ hãi trong lòng.

Hóa ra thứ mà kẻ này sợ hãi lại là Linh Chủ.

Hơn nữa, ngay khi gã có thể phóng ra Linh Chủ, Ngục Chủ cũng trực tiếp nhận thua.

Sau khi Thần Chủ phát động năng lực, đột nhiên, gã cảm thấy một tia không thích hợp.

Bởi vì khư lực trong cơ thể gã đang điên cuồng tiêu hao, tựa như vừa có một bàn tay nào đó vươn vào bên trong tạng phủ,

khuấy trộn, đảo lộn cực nhanh, cuối cùng là hoàn toàn rút sạch
khư lực trong cơ thể gã.

Gã vô cùng khiếp sợ, rõ ràng bản thân chỉ hiện thực hóa thứ
mà Hứa Thâm yêu thích ra ngoài thôi, vì sao cần phải tiêu hao
lớn đến vậy? !

Dựa theo tình huống bình thường, thứ mà một người yêu thích,
chỉ đơn giản là thân nhân, hoặc là người thương thôi, và kể cả
khi đối tượng cần hiện thực hóa là quân vương, thì muốn một
vị quân vương xuất hiện tại nơi này cũng không khoa trương
đến vậy chứ?

Ngay tại thời điểm Thần Chủ đang vô cùng khiếp sợ, một
luồng hư ảnh mơ hồ lại chậm rãi hiện lên.

Bóng dáng kia dần dần được ngưng tụ ngay trong bóng đêm
đang bao phủ đại điện, trên người là từng nhánh xúc tu mảnh
khảnh, với thật nhiều lông tơ không cách nào đếm xuể, chúng
đang chậm rãi trườn từ trong bóng đêm, thẩm thấu ra bên
ngoài.

Những nhánh xúc tu này không ngừng mấp máy, lại mang đến
một loại cảm giác mềm mại.

Ở phía trên xúc tu là bóng dáng cực lớn, trong trạng thái mơ
hồ không rõ, dữ tợn mà quý dị.

Chỉ đơn giản là đưa mắt quan sát từng đường nét cấu tạo nên
bóng đen kia thôi, cũng khiến trong lòng người ta dâng lên
một loại cảm giác sợ hãi điên cuồng.

Thần Chủ mở to hai mắt nhìn.

Cùng thời khắc đó, ba vị quân chủ Vạn Chủ Nguyên Chủ và
Ngục Chủ cũng trở nên kinh hãi. Bọn họ vội vàng lui về phía
sau theo bản năng, trong lòng tất cả đều cảm nhận được sự uy
hiếp đến từ chỗ sâu trong linh hồn, tựa như cả đám vừa đối mặt
trực diện với tử vong.

“Đây là thứ Hứa Thâm sợ hãi sao?”

Trong lòng Vạn Chủ và Ngục Chủ không hẹn mà cùng nghĩ
đến loại khả năng này, nhưng vừa suy tư một thoáng là hiểu
được ngay, thứ quý dị như thế, ai mà chẳng sợ.

Chỉ có duy nhất một điều làm người tò mò, rốt cuộc Hứa Thâm đã nhìn thấy thứ này ở nơi nào?

Mà cùng lúc ấy, trong đáy lòng Thần Chủ lại khiếp sợ đến tột đỉnh.

Rõ ràng thứ gã mới phóng ra là tồn tại Hứa Thâm yêu thích mà?

Nhưng thứ trước mắt này là loại quái vật gì chứ? ! !

Hứa Thâm nhìn thấy bóng dáng vừa hiện ra, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hắn lập tức quay đầu theo bản năng, đưa mắt nhìn người bên cạnh, Mai Phù vẫn đang lơ lửng ở nơi đó, nhưng vào thời khắc này, vẻ mặt cô ấy không còn nụ cười vui vẻ như thường ngày nữa.

Cô ấy chỉ đang bình thản nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, tựa như muốn bắt trọn mọi biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt hắn.

Hứa Thâm không khỏi quay đầu lại nhìn về phía bóng dáng trước mắt. Tới tận lúc này, hắn mới xác định được, đối phương vừa vận dụng năng lực của mình để tạo ra nó.

Đối phương lại... Có thể phóng cô ấy ra ngoài?

Hứa Thâm không khỏi nở nụ cười, hắn cũng không biết vào lúc này, mình có nên tỏ vẻ cho bóng dáng vừa được phóng ra trước mắt mình rằng, hắn có thể nhìn thấy cô hay không.

Dù đối phương là giả, nhưng đây lại chính là một cơ hội vô cùng hiếm có đối với Hứa Thâm. Hắn có thể trực tiếp trao đổi cùng cô ấy rồi.

“Chào cô.” Hứa Thâm nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tươi, một nụ cười cực kỳ tinh khiết.

Mai Phù nhìn thấy nụ cười trên mặt Hứa Thâm, đôi mắt vốn đang chăm chú nhìn hắn, lại khẽ chớp động, tựa như cô vừa lặng lẽ thở nhẹ một hơi, rất nhanh, trong mắt đã hiện ra nhu tình nồng đậm.

“Mày...” Thần Chủ nhìn thấy nụ cười vừa xuất hiện trên mặt Hứa Thâm.

Nói thật, ban đầu chính gã còn đang hoài nghi có phải năng lực của mình vừa xuất hiện một chút sai lầm, để rồi phóng ra thứ làm Hứa Thâm sợ hãi hay không, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, hiển nhiên là tình huống đó không xảy ra rồi.

Nhưng... rốt cuộc thằng nhóc này điên đến mức nào chứ? !

Thần Chủ vô cùng khiếp sợ, rồi theo bản năng, gã không nhịn được lập tức lui về phía sau một bước, lông tơ cả người dựng thẳng lên, thậm chí gã còn có cảm giác, cuộc chiến này khiến người ta khắc sâu ấn tượng hơn cả lần đầu giao chiến cùng Linh Chủ.

Và lần này, gã thực sự cảm thấy sợ hãi rồi.

Vốn dĩ gã định lôi thứ mà Hứa Thâm yêu thích nhất trong lòng ra, sau đó xé nát giết chết đối phương ngay trước mặt hắn, nhưng... quái vật trước mắt này, bảo gã phải giết như thế nào?

Chương 1022: Thần Ngữ!

“Chào cậu nhé...” Từ hình dáng mơ hồ xuất hiện phía trên đồng xúc tu đang không ngừng nhấp nháy kia, vừa truyền đến một ngữ điệu quái dị, một âm thanh khàn khàn mà chói tai.

Khi rơi vào trong tai người khác, nó lập tức vang lên một tiếng “Chi nha” hết như âm thanh thủy tinh đang ma sát, va chạm vào nhau, một mực khoan thẳng vào màng nhĩ.

Nhưng cũng là loại âm thanh đó, khi rơi vào trong tai Hứa Thâm, lại khiến hắn vui vẻ vô cùng, tựa như vừa nghe được tiếng trời vậy.

Người khác nghe không hiểu ý nghĩa của tiếng rít gào khàn khàn, kỳ lạ do quái vật đó phát ra, nhưng Hứa Thâm lại có thể nghe hiểu được.

Đó là Thần ngữ (ngôn ngữ của Thần).

Sắc mặt Thần Chủ vô cùng khó coi, gã lập tức muốn xóa bỏ năng lực.

Cứ một mực duy trì con quái vật mà Hứa Thâm yêu thích này, khiến cho khư lực trong cơ thể gã luôn ở trong trạng thái cạn

kiệt, lực lượng chứa đựng bên trong khư binh cũng sắp tiêu hao hết rồi.

Nhưng ngay tại thời điểm gã đang muốn xóa bỏ năng lực, có vẻ như con quái vật kia đã cảm nhận được điều gì rồi, chỉ thấy một đồng xúc tu khẽ động đưa, đối phương chợt nhẹ giọng nói với Hứa Thâm: “Để tôi đến giúp cậu giải quyết hần nhé.”

“Để tự tôi làm cũng được mà.” Hứa Thâm dịu dàng nói.

Dường như con quái vật kia thoáng tự hỏi một chút, cuối cùng mới khéo léo nói: “Được rồi, vậy cậu phải cố lên nha, hì hì.”

“Chuyện gì vậy? !” Thần Chủ đang cố gắng thu hồi khư lực, bỗng nhiên lại phát hiện bản thân đã không thể khống chế được quá trình chuyển vận khư lực nữa, tựa như có một loại lực lượng nào đó đã chiếm quyền điều khiển thân thể gã, khiến cho gã không thể không tiếp tục cung cấp lực lượng cho con quái vật trước mắt, tiếp tục duy trì loại trạng thái này của nó.

Bỗng nhiên Thần Chủ ngẩng đầu nhìn lên rồi kinh hãi vô cùng, chẳng lẽ con quái vật trước mắt này đã thoát khỏi vòng kiểm soát của gã rồi?

Nhưng nó vốn là thứ do năng lực của gã phóng ra mà?

Nó phải bị gã điều khiển mới đúng chứ?

Ngay khi Thần Chủ đang chìm trong khiếp sợ, Hứa Thâm đã ra tay.

Vận dụng năng lực phản xạ của áo choàng, hần trực tiếp thuận di đến trước mặt Thần Chủ.

Bành! !

Lần thứ ba ra quyền, Hứa Thâm lại rút sạch khư lực cả người mình.

Dù đối phương có vàng trắng bạc quý dị kia cản lại, nhưng Hứa Thâm cũng không tin đối phương có thể không ngừng đón đỡ công kích của hần.

Kể cả khi vàng trắng bạc nọ là khư binh hoặc năng lực của đối phương, thì đối kháng trên cấp bậc này vẫn khiến khư lực tiêu hao thật lớn.

Nói cách khác, ở thời điểm hiện giờ, bọn họ đã chuyển qua so đấu xem ai có thể tiêu hao nhiều hơn rồi!

Hắn có áo choàng màu đỏ tươi cung ứng khur lực, mà Hải Tước trong cơ thể còn chưa có ra tay đâu.

Sau khi quyền thứ ba bùng nổ, trong đại điện lại dấy lên một cơn cuồng phong, thân thể Hứa Thâm lại cấp tốc lui lại, mà vàng trắng bạc trên trán Thần Chủ đã vỡ tan rồi.

Chỉ trong một lần giao chiến, cả ba lượt Thần bảo hộ của Thần Chủ đã hao hết rồi!

Thần Chủ vừa kinh hãi vừa tức giận, đây chính là ba cơ hội bảo mệnh của gã đó!

Mắt thấy vẻ mặt Hứa Thâm lóe lên sát ý ác độc, bỗng nhiên trong lòng Thần Chủ lại trào dâng khiếp đảm. Hiện giờ, trong tay gã không còn Thần bảo hộ nữa, nếu Hứa Thâm bên kia vẫn còn dư lực, gã tuyệt đối không ngăn được đối phương.

“Tôi nhận thua!” Gã vội vàng nói.

Sưu!

Gần như trong nháy mắt, Hứa Thâm lại bùng nổ một lần nữa, bóng dáng vĩ ngạn của hắn buông xuống ngay trước mặt Thần Chủ.

Lúc này, Thần Chủ chỉ có dáng vẻ của một đứa nhỏ bảy, tám tuổi, cần phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy Hứa Thâm.

Mà thứ nghênh đón gã vẫn là một quyền mang theo cuồng phong gào thét kia.

“Mày có nhận thua hay không, cũng chẳng có gì khác nhau đâu.”

Nắm tay hạ xuống, con người trong mắt Thần Chủ đã co rút đến mức tận cùng.

“Bành” một tiếng, ngay tại chỗ bùng lên một cơn mưa máu.

Chỉ trong nháy mắt, cái đầu của Thần Chủ, liên đới đến lồng ngực, thân thể, cả người gã lập tức nổ tung ra, trực tiếp bị giết chết tại chỗ.

Sau khi bộ thân thể kia tán loạn, ‘Ma ma’ vốn đang bò sát trên tường, treo ngược mình xuống, chợt liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cái nhìn mang theo thâm ý sâu xa, rồi từ từ tan biến.

Bóng dáng vốn đang bay lơ lửng giữa hư không tối tăm kia, cũng nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Được nhìn thấy cậu thật vui.”

Ngay khi lời nói rơi xuống, bóng dáng ấy cũng dần dần nhạt nhòa rồi tan biến đi.

Hắc ám bị đẩy lùi.

Trong đại điện, chỉ còn lại một màn mưa máu vẫn còn xối tung, lơ lửng, cùng với dấu chân Hứa Thâm vừa trượt dài trên mặt đất.

Trận chiến đấu này, dùng uy thế nhanh như lôi đình triển khai, cuối cùng cũng chấm dứt với uy thế sét đánh không kịp bưng tai.

Đám người Vạn Chủ ngơ ngác nhìn Thần Chủ bị một quyền của Hứa Thâm đánh bạo, lại có thể cảm nhận được dao động sinh mệnh của Thần Chủ đang nhanh chóng tiêu tan.

Cũng đúng thôi, chịu tổn thương nghiêm trọng như thế, dù là quân vương cũng khó mà sống sót được.

Trừ phi là một người nắm giữ năng lực vô cùng đặc thù nào đó, kể cả khi thân thể bị đốt thành tro vẫn có thể sống lại.

Nhưng vấn đề trước mắt là, sau khi Thần Chủ tan vỡ thành mưa máu, coi như gã đã rơi vào trạng thái yếu ớt nhất rồi, dù thân thể vẫn có thể khôi phục trở lại, nhưng Hứa Thâm có cho gã cơ hội này hay không?

Phải biết rằng, trong những trận chiến đỉnh phong kiểu này, tan vỡ cũng đồng nghĩa với phải chết không thể nghi ngờ.

Gần như ngay lập tức, máu tươi nồng đậm đã từ dưới chân Hứa Thâm lan tràn ra ngoài. Nó hóa thành một cái miệng rộng, hấp thu toàn bộ mưa máu trên kia.

Sắc mặt đám người Vạn Chủ khẽ biến.

Lúc trước, Hải Tước vẫn một mực ẩn giấu trong cơ thể Hứa Thâm, làm bọn họ không phát hiện ra được, nhưng lúc này,

sau khi bà ấy hiển lộ ra ngoài, bọn họ lập tức ngửi được mùi vị của khứu.

Ở trong thân thể Hứa Thâm lại cất giấu một con khứu?

Tên này chẳng những nguyện ý dung hợp cùng một chỗ với khứu, còn mượn lực lượng của khứu cho mình sử dụng!

Thoáng giật mình một chút, nhưng rất nhanh bọn họ đã cảm thấy thoải mái trở lại.

Đối với quân chủ, chuyện hợp tác với khứu vốn không có gì kỳ lạ cả, nếu bọn họ nguyện ý, cũng có thể tự mình nuôi dưỡng mấy con khứu chơi chơi mà.

Huống chi lúc trước, khi Thần Chủ phản chiếu thứ ở trong lòng Hứa Thâm ra ngoài, để bọn họ được chứng kiến bóng dáng khủng bố kia, cũng làm cho bọn họ cảm nhận được rằng, so sánh với tồn tại vừa nãy, bất cứ con khứu nào cũng được coi là hòa ái, dễ gần.

Chương 1023: Không Có Tốt Xấu Tuyệt Đối!

“Có phải lưu lại miếng môi mỹ vị nhất cho cậu hay không?”
Hải Tước vừa truyền âm dò hỏi trong đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm trả lời: “Không cần, cô cứ hưởng thụ là được.”

Hắn không định kéo Thần Chủ này vào trong ‘Nhà’, dù sao diện tích của ‘Nhà’ cũng có hạn, hiện tại đã chật chội lắm rồi.

Hơn nữa, ở trong mắt hắn, năng lực của Thần Chủ này có chút bình thường, không tính là mạnh, tác dụng mà nó mang lại cho hắn còn không tăng lên nhiều bằng hiệu quả do cường hóa và gấp bội mang đến.

Năng lực cần chú ý tới tính tương xứng, mà không có loại nào tốt xấu tuyệt đối.

Nghe được Hứa Thâm khẳng khái như thế, Hải Tước có chút kinh ngạc.

Rõ ràng món ăn lần này vô cùng mỹ vị, vậy mà Hứa Thâm vẫn có thể nhịn được?

Trong khi bà ấy đang nói chuyện cùng Hứa Thâm, mà cũng không nhìn được phải lén lút nuốt nước miếng vì thèm, gần như mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang xao động, hưng phấn.

Đúng vậy, mỹ thực lần này có lực hấp dẫn rất mạnh đối với Hải Tước.

“Vâng cảm ơn.” Hải Tước nhẹ giọng nói, bên trong âm điệu mang theo vài phần dịu dàng, rồi ngay khi lời nói vừa dứt, bà đã không nhìn nổi nữa mà vội vàng điều khiển máu tươi toàn thân, lôi kéo toàn bộ mỹ thực ngon miệng lại, sau đó hấp thu toàn bộ như tằm ăn rỗi.

Thân thể Thần Chủ đang thông thả khép lại, chợt cảm nhận được ý thức của mình vừa bị xâm nhập, xé rách. Cùng lúc ấy, một luồng lực lượng không thể kháng cự nhanh chóng dung nhập vào.

Luồng ý thức mơ hồ, không trọn vẹn của gã lập tức phát ra một tiếng rít gào đầy phẫn nộ và không cam lòng, nhưng rất nhanh đã bị áp chế.

Mãi cho đến khi hoàn toàn tiêu vong, vị tồn tại phía sau màn, một tay thao túng giáo hội Nguyệt Quang này đã ngã xuống như vậy.

“Ừm ” Sau khi Hải Tước hấp thu được Thần Chủ, bà ấy thực sự không kiềm lòng nổi, lập tức phát ra một tiếng than nhẹ giống như rên rỉ, mang theo cực hạn vui sướng và thỏa mãn ở trong đầu Hứa Thâm.

Âm thanh run rẩy kia thực sự làm linh hồn người ta xao động.

Vào lúc này, Hải Tước chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến phong thái đoan trang, thanh lịch ngày xưa nữa, ý thức đang đắm chìm trong trạng thái hưởng thụ, đôi mắt nhắm lại vì sung sướng.

Gần như toàn bộ huyết dịch trên cơ thể bà đều đang nhúc nhích, run rẩy, khiến cho cả Hứa Thâm cũng có cảm giác cả người đang nóng lên.

“Ăn ngon lắm sao?” Hứa Thâm không nhìn được mở miệng hỏi một câu.

Đến lúc này, cuối cùng Hải Tước cũng tỉnh táo lại từ trong đại dương vui sướng và thỏa mãn nọ, bà cất giọng mềm nhẹ nói: “Ừm, ăn cực kỳ ngon, tôi chưa bao giờ được ăn món gì ngon miệng đến thế. Lần này, tôi còn không nỡ chia cho Linh Lục một chút...”

“Ma ma tham ăn.” âm thanh hơi bất mãn của Linh Lục vang lên.

Nghe âm thanh này, trong đầu Hứa Thâm không khỏi hiện lên gương mặt đáng yêu với biểu cảm bĩu môi u oán của Linh Lục.

“Ngay cả ông chồng già ở nhà cũng không cho, người phụ nữ nhần tâm kia...” Người đầu trâu cũng mở miệng oán giận, nhưng âm thanh rất nhỏ, tựa như không dám đắc tội với Hải Tước.

“Lần sau sẽ cho con.” Hải Tước dịu dàng nói với Linh Lục.

Linh Lục hừ nhẹ một tiếng, có chút âm ức, không vui.

Người đầu trâu thấy mình bị người ta trực tiếp phớt lờ, trong lòng không nhin được mà thở dài cảm khái một phen.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Hải Tước kêu lên một tiếng nho nhỏ.

“Làm sao vậy?” Hứa Thâm hỏi.

Cùng lúc ấy, hần lại nhanh chóng điều động khư lực trong cơ thể theo bản năng, để bất cứ lúc nào cũng có thể làm ra phản ứng, đối phó với những bất ngờ ngoài ý muốn.

Nhưng Hải Tước không đáp lại hần, ngược lại, còn rơi vào im lặng thật lâu.

Hứa Thâm khẽ nhăn mày, lập tức đưa mắt cẩn thận nhìn bốn phía, chẳng lẽ Thần Chủ vẫn còn chuẩn bị đằng sau?

Dù sao đối phương cũng là quân chủ, Hứa Thâm không dám sơ suất, dù tình hình trước mắt, có vẻ như đối phương đã chết đi rồi.

Mà lúc này, Vạn Chủ và Nguyên Chủ ở bên cạnh đã đi tới. Nguyên Chủ đưa mắt đánh giá Hứa Thâm, rồi khẽ thở dài nói: “Xem ra những gì cậu từng trông thấy còn phong phú hơn

những gì tôi tưởng tượng rất nhiều. Cậu đã nhìn thấy thứ kinh khủng kia ở đâu vậy? Là biển khư không?”

Câu nói này, là ám chỉ ‘Ma ma’ sao...

Hứa Thâm thoáng nhú mày, hẳn cảm thấy không vui vì mấy chữ ‘thứ kinh khủng kia’ trong lời nói của Nguyên Chủ.

Tuy ‘Ma ma’ chính là nỗi sợ hãi của hắn, nhưng đó chỉ là tiềm thức từng ẩn sâu trong đáy lòng mà thôi.

Tới hiện giờ, ‘Ma ma’ vẫn luôn làm bạn bên cạnh hắn, còn giúp đỡ hắn không ít chuyện.

“Chuyện này không liên quan gì tới hai người.” Hứa Thâm nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Nguyên Chủ hơi sững sờ, xem phản ứng của Hứa Thâm, có vẻ như hắn đã bị lời nói của gã làm tức giận rồi, nhưng hình như câu nói của gã vốn không có vấn đề gì mà?

Đúng là quân vương hỉ nộ vô thường.

Nguyên Chủ khẽ nhú mày, nhưng không tiếp tục truy cứu, chỉ coi đó là một phần ký ức thống khổ nào đó mà Hứa Thâm không muốn nhắc lại thôi, dù sao thứ có thể trở thành nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng mình, lại bị người khác phóng thích ra ngoài như vậy, chắc chắn phải tượng trưng cho một đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm nào đó.

Nhưng Nguyên Chủ lại không biết, thứ mà gã vừa nói ra cùng với suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, vốn không phải là một.

“Cậu thực sự giết chết Thần Chủ rồi sao?” Vạn Chủ có chút nghiêm túc đánh giá Hứa Thâm, kẻ này rất mạnh.

Hứa Thâm nhìn về phía ông ấy, chờ đến lúc bắt gặp khuôn mặt khá là tương tự với Nam Ngưng kia, lãnh ý trên mặt hắn thoáng nhạt đi một chút, hỏi: “Hắn là mấy người hiểu khá rõ về năng lực của Thần Chủ, vậy theo mấy người suy đoán, hắn còn năng lực bảo mệnh nào khác không? Ví dụ như thứ mà tôi vừa chém giết kại chỉ là phân thân gì đó chẳng hạn?”

Vạn Chủ khẽ lắc đầu: “Chúng tôi cũng chỉ biết một chút đại khái thôi, nhưng không dám đảm bảo chính xác. Dù sao ai cũng không biết hắn có che giấu một đặc tính nào đó hay

không. Ngục Chủ, anh thử chiêu hồn xem sao, xem có thể gọi được hắn trở về đây hay không.”

Lúc này, sắc mặt Ngục Chủ cực kỳ âm trầm, gã đưa mắt nhìn Hứa Thâm, vốn tưởng rằng, kẻ này chỉ là một người hầu nhỏ của Nguyên Chủ, không nghĩ tới hắn lại là nhân tài mới xuất hiện.

Có thể áp chế rồi giết chết Thần Chủ trong quãng thời gian ngắn ngủi như vậy, còn khiến cho Thần Chủ không thể phản kháng được... Loại chuyện này ngay cả gã cũng bó tay.

Chương 1024: Trắng Bạc!

“Để tôi thử xem sao.” Ngục Chủ tiến lên một bước.

Gã lập tức ra tay, cơ hội như vậy đúng là hiếm có.

Lại nói, yêu cầu để phát động năng lực của gã chính là người chết vừa ly thể không lâu, nếu không, chắc chắn không thể bắt được.

Rất nhanh, sau khi năng lực được phát động, cả người Ngục Chủ đã tản ra lượng lớn sương mù. Mảnh sương mù này lan tràn đến khu vực mà Hứa Thâm và Thần Chủ vừa giao chiến lúc trước.

Sương mù uốn lượn xung quanh, giăng co chừng ba phút, nhưng không phát sinh bất cứ biến hóa nào cả.

Ngục Chủ kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, nói vậy, Thần Chủ kia không chết?

“Thần Chủ không chết?” Vạn Chủ nhìn thấy cảnh này, đôi mắt khẽ híp lại.

Ngục Chủ gật đầu: “Tôi không thể cảm nhận được linh hồn của hắn, xem ra hắn còn sống.”

“Hả?” Nguyên Chủ cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi, gã đã cảm nhận được khí tức sinh mệnh của Thần Chủ tiêu vong, vì sao đối phương lại không chết?

Chẳng lẽ tình huống này đúng như lời Hứa Thâm vừa nói, thứ mới chết đi kia chỉ là phân thân?

Hứa Thâm nghe được lời nói của bọn họ, chân mày khẽ nhăn lại, lập tức truyền âm hỏi Hải Tước: “Cô khẳng định mình đã giết chết hắn rồi?”

Nửa ngày sau, Hải Tước lúc trước vẫn luôn chậm chạp không có phản ứng, mới truyền đến âm thanh: “Vừa rồi, dường như ý thức của tôi đã bị kéo vào bên trong một không gian rất đặc biệt, tôi... Tôi nhìn thấy trước mắt đâu đâu cũng là mặt trăng màu bạc.”

Trong giọng nói của bà ấy lộ ra vài phần sợ hãi.

“Trước mắt đâu đâu cũng là mặt trăng màu bạc?” Hứa Thâm có chút sững sờ, rồi nghi hoặc hỏi: “Là đối phương phát động công kích với cô sao? Là ảo giác ư?”

Hải Tước im lặng, tựa như đang sắp xếp lại ngôn ngữ, một lát sau mới thông thả nói: “Không, không phải ảo giác, đó là thật sự, vàng trắng bạc kia... đang ở ngay trên đỉnh đầu chúng ta.”

Đỉnh đầu?

Hứa Thâm lập tức ngẩng đầu, tầm mắt xuyên thấu qua mảnh hư không phía trên Khư giới, rồi nhanh chóng thấy được một vàng trắng tròn.

Nhưng phần trung tâm của vàng trắng tròn ấy có màu đen, thoát nhìn nó giống như một cái vòng tròn màu bạc.

Mà khi Hứa Thâm mở mắt, ánh trắng hắc từng chứng kiến cũng là như thế.

“Là ánh trắng ư?” Hứa Thâm sững sờ nói.

“Ở phía trước vàng trắng bạc nọ, tôi nhìn thấy một bóng người. Hắn chính là mỹ thực mà tôi vừa ăn luôn đó. Hắn quỳ gối bên trên vàng trắng bạc kia, tựa như đang dập đầu bái lạy.” Hải Tước nói.

Hứa Thâm có chút mơ hồ, nghĩa là bên trên vàng trắng bạc nọ có người? Và Thần Chủ đang dập đầu trên đó?

Bỗng nhiên, điện quang chợt lóe lên trong đầu hắn, chỉ trong nháy mắt lông tơ toàn thân đã dựng thẳng lên.

Thần Chủ tự xưng là người phát ngôn của Thần, chẳng lẽ chuyện này là sự thật?

Hứa Thâm ngẩng đầu, lại nhìn vòng tròn giống như trăng bạc kia, lần này trong mắt hắn hiện lên một mảnh hồi hộp.

Chẳng lẽ vàng trắng bạc nọ chính là một vị Thần?

“Không nghĩ tới Thần Chủ vẫn còn ẩn giấu chiêu thức ấy, đã làm đến mức này vẫn chưa thể giết chết được hắn, suýt chút nữa, tất cả chúng ta đều bị hắn lừa gạt rồi.” Ngục Chủ cảm thán nói.

Nếu không phải năng lực của gã có thể chiêu hồn, thì tình huống vừa rồi, bất kể là ai cũng sẽ nhận định là Thần Chủ kia đã triệt để chết đi rồi.

Nghe được lời nói của Ngục Chủ, Hứa Thâm thoáng phục hồi lại tinh thần. Hắn có chút đăm chiêu, Thần Chủ đang đập đầu trên vàng trắng bạc nọ, tư thế này rõ ràng là triệu bá.

Nghĩa là trên đó có bản tôn của Thần Chủ ư? Không có khả năng.

Có lẽ đó là linh hồn của Thần Chủ.

Bỗng nhiên Hứa Thâm nhớ lại vị Thần Hai Mặt mình từng nhìn thấy bên trong thần binh kia, trong đầu hắn có chút hiểu ra.

Có lẽ Thần Chủ đã sớm kính dâng linh hồn của chính mình cho Thần, cũng như đã hầu hạ dưới trướng Thần rồi, bởi vậy sau khi người này bị giết, Ngục Chủ mới không thể kêu gọi được linh hồn của gã.

“Có chút ý tứ.” Nguyên Chủ biết được năng lực của Ngục Chủ, lúc này cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới trận chiến đấu này còn chưa chấm dứt.

“Nếu Thần Chủ không chết, coi như lần khiêu chiến này của cậu sẽ không tính là thành công.” Vạn Chủ nói.

Hứa Thâm thấy bọn họ đều nhận định rằng Thần Chủ không chết, lập tức lắc đầu, nói: “Hắn đã bị tôi giết rồi. Anh không thể gọi được linh hồn của hắn, là bởi vì linh hồn của hắn vốn không thuộc về nơi này, mà thuộc về vị Thần hắn hầu hạ.”

“Hả?” Ba người còn lại nghe được cách nói của Hứa Thâm, có cảm giác loại chuyện này khá là mới mẻ độc đáo, nhưng nghĩ đến Thần Chủ kia từng tự xưng là người phát ngôn của Thần,

hơn nữa, tất cả bọn họ đều hiểu trên thế gian này thực sự tồn tại ‘Thần’...

Chẳng lẽ sự thật chính là như thế?

“Cậu làm thế nào để chứng minh lời cậu nói là sự thật?” Ngục Chủ nhíu mày hỏi.

Hứa Thâm hờ hững nói: “Không cần chứng minh, mấy người cứ xem kết quả là được. Nếu hắc còn sống, bảo hắc xuất hiện ở đây đi. Sau đó, tôi lại giết hắc thêm một lần nữa, nếu không thể, coi như tôi đã đủ điều kiện ngồi lên vị trí của hội nghị này rồi!”

Sắc mặt Ngục Chủ có chút không vui, gã cảm thấy lời này của Hứa Thâm quá mức kiêu ngạo, nhưng nghĩ đến lực lượng Hứa Thâm vừa để lộ ra ngoài, cuối cùng gã vẫn quyết định kiềm chế chút khó chịu ấy vào trong lòng, không hề nói ra.

“Trước mắt, có vẻ như Thần Chủ đã thất bại thật rồi.” Vạn Chủ nói: “Nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn giao quyền hành của quân chủ cho cậu được, có lẽ Thần Chủ vẫn còn chuẩn bị đằng sau. Bản tôn của hắc đang ở một chỗ khác, chờ đợi cơ hội mai phục. Nói đơn giản một chút, trận chiến đấu này còn chưa hoàn toàn chấm dứt, ít nhất cũng phải đợi chừng nửa năm, nếu trong nửa năm này, Thần Chủ còn không tìm được cơ hội, thì mặc kệ hắc sống hay chết, chúng tôi đều sẽ phán quyết cho cậu thắng!”

Ông ta nói như vậy cũng không phải là nhằm vào Hứa Thâm, chỉ đưa ra một quyết định dựa vào kinh nghiệm chiến đấu từ trước của mình thôi.

Trên thực tế, có vài hồi chiến đấu nhìn như tạm thời phân ra thắng bại, kỳ thực thứ mà đối phương sử dụng chỉ là khôi lỗi, hoặc là ảo giác mà thôi.

“Nửa năm?” Sắc mặt Hứa Thâm hơi trầm xuống, không nghĩ tới chém giết một tên Thần Chủ lại phiền toái như vậy.

“Chẳng lẽ tôi phải chờ nửa năm vô ích sao?” Hứa Thâm nói: “Mặc kệ hắc có chết hay không, thì ít nhất tôi cũng thắng trận chiến này rồi?”

Chương 1025: Quân Vương Hành Sự, Hỉ Nộ Vô Thường!!!

Vạn Chủ lắc đầu nói: “Trước mắt, đúng là cậu thắng, nhưng có một vài người lại nắm giữ loại năng lực mang tính ẩn tàng, thuộc dạng tác chiến lâu dài, chứ không phải bùng nổ ngắn hạn. Ví dụ như đối phương dùng thủ đoạn nọ để làm cậu lơ là, sau đó chờ một vài năm sau, khi cậu thả lỏng, lại đột nhiên xuất hiện đánh lén. Ở trong mắt đối phương, toàn bộ quá trình này đều là chiến đấu, chưa bao giờ chấm dứt.”

Hứa Thâm cau mày, hẳn không định làm chậm trễ nửa năm thời gian của mình như vậy. Mục đích hẳn tìm đến hội nghị lần này chính là nắm được quyền hành quân chủ, sau đó dựa vào loại thân phận này để biết được những tin tức tuyệt mật mà bọn họ đang cất giữ.

“Không sao mà, vẫn còn tôi đây.” Tựa như Nguyên Chủ cũng nhìn ra ý tưởng trong đầu Hứa Thâm, gã khẽ cười nói: “Chờ sau khi tôi giải quyết hẳn, tôi sẽ đưa cậu tới quán Thiên Ân.”

“Quán Thiên Ân?”

“Đúng vậy, đó là nơi hội nghị sưu tập tất cả những thông tin tuyệt mật. Ý nghĩa của cái tên này chính là những thông tin tuyệt mật được che giấu cả nghìn năm qua.”

Nguyên Chủ khẽ cười nói: “Chờ cậu xem xong, tuyệt đối sẽ phá vỡ rất nhiều nhận thức bình thường trong đầu cậu đó. Thế giới này vốn không đơn giản như những gì cậu vẫn nhìn thấy đâu.”

Hứa Thâm nghe đối phương nói như vậy, coi như gánh nặng trong lòng đã được trút đi rồi, thay vào đó, hẳn lại càng thêm tò mò với những điều đối phương vừa hé lộ.

Ngục Chủ nghe được lời nói của Nguyên Chủ, đôi mắt lập tức nheo lại, gương mặt vốn đã âm trầm lại thêm vài phần lạnh lẽo hơn.

Tựa như Nguyên Chủ cũng chú ý tới vẻ mặt của Ngục Chủ, sau khi nói xong với Hứa Thâm, lại tùy ý nhìn về phía gã, khẽ cười nói: “Đến đây đi, đã mấy trăm năm trôi qua rồi, hãy để cho tôi tới chân chính thể nghiệm tiến bộ của anh đi.”

Ngục Chủ chăm chú nhìn gã, nửa ngày sau, lại hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi thừa nhận, tôi có ra tay với cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu cậu đã muốn vị trí quân chủ, tôi cho cậu là được, nhưng cậu phải để cho tôi giữ lại đám nhục nhân của mình. Bọn họ trực tiếp ảnh hưởng đến tôi, hẳn là cậu cũng hiểu được điều này. Về phần những hành động ngấm ngầm tạo thành cái gọi là giết chóc kia, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, chúng ta cần chính là Hoàng giả, mặc kệ là ai cũng được.”

Nguyên Chủ nhướng mày, không ngờ đối phương lại trực tiếp hèn nhát thừa nhận như vậy, nhưng sau khi tự hỏi một chút, cuối cùng gã cũng gật gật đầu: “Anh đã thức thời như vậy, thôi cũng được.”

Tuy lúc trước gã từng lên án và không quen nhìn phương pháp Ngục Chủ nuôi dưỡng nhục nhân, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, không có gì hơn nữa.

Suy cho cùng, dưới tình huống hành động của đối phương không xung đột tới lợi ích của bản thân, gã sẽ không trực tiếp ra mặt xử lý.

Cũng đúng như Ngục Chủ vừa nói, loại chuyện này không có ý nghĩa gì cả.

Tuy gã tự tin bản thân có thể chiến thắng Ngục Chủ, nhưng đòn phản công khi một vị quân chủ sắp chết cũng vô cùng điên cuồng.

Không cần tốn nhiều sức lực lại có thể đạt được thứ mà bản thân mong muốn mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Dù sao một khi bản thân bị thương, ai biết được những kẻ đồng hành chung quanh kia là đồng bạn, hay là sói đói, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược lại mình?

Quân vương đều cô độc, luôn phải sống trong cảnh thận, cảnh giác.

Vạn Chủ cũng không có gì ngoài ý muốn với cuộc nói chuyện của hai người này, gương mặt chỉ mang theo nụ cười nhàn nhạt, tựa như đã sớm dự đoán được Ngục Chủ sẽ làm ra lựa chọn như vậy.

Suy cho cùng, cứng đối cứng với Nguyên Chủ cũng không có lời.

Tuy mấy trăm năm qua, Ngục Chủ vẫn không ngừng sưu tập vong hồn và tăng cường, nhưng Ngục Chủ vẫn là Ngục Chủ của trước kia thôi, sau khi lực lượng đạt tới trình độ nhất định, lại cần thời gian dài dòng tích lũy.

Trái lại là Nguyên Chủ, người này vừa từ biên khư trở về, mấy trăm qua đi, ai biết gã đã trải qua những gì, biến số không biết quá lớn.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn nhìn hai người bọn họ.

Rõ ràng lúc trước bọn họ đã giao thủ, tuy đến điểm là dừng, nhưng hai bên cũng giương cung bạt kiếm rồi, đều nhìn đối phương không vừa mắt... Vốn tưởng rằng tiếp sau sẽ phát sinh một hồi chiến đấu sinh tử kịch liệt, không nghĩ tới, Ngục Chủ kia chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, tiến trình đã nhảy vọt qua bước chiến đấu kia rồi.

Mà Nguyên Chủ cũng dứt khoát tiếp nhận luôn.

Ngục Chủ này, nhìn như ngạo mạn, kiêu căng, lại có thể nhịn được cục tức này?

Quả nhiên quân vương hành sự, hỉ nộ vô thường.

“Hôm nay tôi rời khỏi hội nghị.” Ngục Chủ xác nhận với Nguyên Chủ xong, lập tức nói với Vạn Chủ.

Sau đó, gã liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, thoáng suy tư hồi lâu, cuối cùng cũng từ bỏ ý niệm trong đầu.

Trên thực tế, gã có thể tặng vị trí cho Nguyên Chủ, sau đó lại chuyển qua khiêu chiến Hứa Thâm, nhưng Hứa Thâm vừa bày ra lực lượng, lại khiến trong lòng gã có chút không nắm chắc.

Nhìn qua có vẻ như nhân tài mới xuất hiện này cũng nắm trong tay rất nhiều con bài chưa lật, biến số quá nhiều. Hơn nữa, chỉ vẻn vẻ là chút lực lượng đối phương vừa để lộ ra thôi, cũng đủ để mang đến cho gã cảm giác áp bách rồi.

“Vừa lúc, trong khoảng thời gian này hang động hư thối bùng nổ quá mức thường xuyên. Tôi về hưu, loại chuyện tệ hại này giao lại cho mấy người.” Ngục Chủ hừ nhẹ một tiếng, lại quay sang nói với Nguyên Chủ: “Cho tôi vài ngày, tôi đi xử lý một chút việc riêng ở nơi này trước đã, hẹn gặp lại.”

Nói xong, gã dứt khoát xoay người rời đi, bước ra bên ngoài cung điện.

Nguyên Chủ nhướng mày hỏi: “Hang động hư thối lại bạo phát?”

Vạn Chủ gật gù đầu, rồi thở dài đáp: “Từ sau khi cậu rời đi, nó đã bùng nổ bốn lần rồi, chung quy lại, cứ vài chục năm một lần, nơi ấy sẽ xảy ra sự cố. Nghe nói Nhân Hoàng có biện pháp chuyên môn xử lý tình trạng này, nhưng đáng tiếc, nó đã thất truyền rồi. Trừ phi chúng ta có thể tìm được đời sau của Nhân Hoàng, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, phỏng chừng đời sau của ngài cũng sớm bị diệt sạch rồi.”

Nguyên Chủ im lặng không nói gì, một lát sau mới mở miệng: “Không nghĩ tới tôi vừa trở về lại chạm mặt với loại chuyện tồi tệ này, khó trách tên kia lại dễ dàng ra đi như vậy.”

Chương 1026: Người Ở Chốn Phồn Hoa, Lòng Tại Nơi Hoang Vắng!!!

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Hang động hư thối là cái gì?”

“Là một nơi rất phiền phức.” Nguyên Chủ khẽ lắc đầu: “Cứ cách một đoạn thời gian, nơi này sẽ bạo động, từ bên trong phụt ra những thứ có tính ăn mòn rất mạnh. Nếu bị thứ này chạm vào sẽ hư thối, cả khu, thậm chí là khu binh cũng không ngoại lệ. Bởi vậy, nó cần chúng ta chăm sóc, rửa sạch định kỳ, nếu không để cho loại nước hư thối kia chảy ra bên ngoài, sẽ gây ra ảnh hưởng tồi tệ vô cùng đến nội thành.”

Vạn Chủ nói với Hứa Thâm: “Tại kỳ vị mưu kỳ chức, tổ kỳ công tấn kỳ trách [1], rất nhiều người chỉ làm được hai điểm trước, nhưng chúng ta lại cần phải gánh vác hai điểm sau, không thể chỉ ngồi tại vị trí của mình mà không làm gì cả được. Chờ sau khi cậu nhậm chức quân chủ, cậu cũng có chuyện mà mình phải phụ trách, chúng ta nắm giữ trong tay quyền hành thao túng hàng tỉ sinh mệnh cả ngoại và nội thành, nhưng cũng nên có trách nhiệm với bọn họ, bởi vì không có bọn họ, chỉ một mình chúng ta sống sót mà thôi... cuộc đời sẽ vô cùng tịch mịch.”

[1] : ở vị trí nào thì phải lo toan công việc của vị trí ấy, đã nhận công việc ở vị trí ấy thì phải làm cho tròn trách nhiệm.

Hứa Thâm khẽ gật đầu, lúc trước hắn từng nghe nói bảy đại gia tộc trong nội thành, cũng có biên quan cần phải trấn thủ.

Dù mang vinh hoa phú quý theo người, vẫn có chiến tranh khổ sở làm bận, đây cũng là nguyên nhân khiến hắn không có ý định đi cướp đoạt toàn bộ bảy đại gia tộc.

“Đi thôi, tôi đưa cậu đến quán Thiên Ân. Lão Vạn, anh có muốn đi không? Đêm nay chúng ta cùng uống vài chén?”
Nguyên Chủ cực kỳ hưng phấn, lập tức quay sang nói với Hứa Thâm và Vạn Chủ.

Vạn Chủ cười nói: “Cậu vừa trở về, lẽ ra tôi phải mời cậu mới đúng chứ?”

“Cũng đúng, hay là chúng ta tới quán rượu Phi Không?”

“Phi Không đã sớm đóng cửa rồi, nhưng nếu cậu thích phương pháp ủ rượu của bên đó, tôi sẽ tìm người ghi chép lại, bảo đảm đêm nay cậu sẽ uống được.” Vạn Chủ cười nói.

Nguyên Chủ kinh ngạc nói: “Phi Không lại có thể đóng cửa? Không phải đó là sản nghiệp của hiệp hội Chung Khí sao? Ai có thể uy hiếp đến nó được?”

“Bị một con đại khur phá hủy, chứ không phải con người làm.”
Vạn Chủ nói.

Nguyên Chủ thoáng giật mình, chợt nở nụ cười, nói: “Vẫn là lão Vạn hiểu tôi, nhân sinh khó kiếm tri kỷ, đêm nay chúng ta nhất định phải uống cho thống khoái.”

Vạn Chủ cũng cười, nhưng nụ cười trên mặt ông ấy lại có chút ưu thương: “Suy cho cùng, những gương mặt quen thuộc bên cạnh cũng càng ngày càng ít đi, tôi vốn lười đi tiếp nhận và hiểu rõ những đồ ăn mới mẻ, luôn không kìm lòng được mà hoài niệm đủ thứ trước kia. Có lẽ đây chính là tâm tính của người già mà bọn họ thường hay nói, tuy tôi còn có thể sống thêm hơn một ngàn năm nữa, nhưng tâm đã bước vào tuổi xế chiều rồi.”

Nguyên Chủ nói: “Anh là người ở chốn phồn hoa, lòng tại nơi hoang vắng, mà tôi lại phiêu bạt bên ngoài tới mấy trăm năm

rồi, trong lòng luôn hướng về chốn phồn hoa.”

Vạn Chủ cười cười, nói với gã: “VẬY TÔI VỀ TRƯỚC, BUỔI TỐI GẶP LẠI.”

“ĐƯỢC.”

Hai người nói lời từ biệt, Vạn Chủ cũng gật gật đầu với Hứa Thâm, đang muốn rời đi. Bỗng nhiên trong lòng Hứa Thâm khẽ động, lập tức mở miệng hỏi: “VẠN CHỦ, ÔNG CÓ BIẾT NAM NGUNG HAY KHÔNG?”

“Ừm?”

Vạn Chủ ngừng lại, khẽ nheo mắt nhìn về phía Hứa Thâm, từ trong đáy mắt lại xẹt qua một mảnh sát ý cực mịt mờ: “CON BÉ KIA CHỌC TỐI CẬU SAO?”

“KHÔNG CÓ, CHÚNG TÔI LÀ BẠN BÈ TỐT MÀ.” Hứa Thâm nói, đồng thời cũng bắt được một mảnh sát khí vừa hiện lên trong mắt đối phương kia.

Phải biết rằng, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, gần như Vạn Chủ này đều biểu hiện ra vẻ cực kỳ tùy ý, ngay cả khi hắn chém giết Thần Chủ, đối phương cũng chỉ thoáng kinh ngạc một chút, mà không hề sinh ra oán niệm với hắn, nhưng vừa nhắc tới Nam Ngung, ông ta lại sinh ra sát khí.

“Bạn bè tốt?” Lần này lại đến lượt Vạn Chủ kinh ngạc.

Làm sao con bé kia lại có thể làm bạn với kẻ hung thần ác sát như hắn được?

Không phải từ trước đến nay, con bé vẫn luôn tin tưởng và tôn thờ cái gọi là luật pháp cứng nhắc, không linh hoạt, chỉ biết lừa người ấy sao?

Nếu dựa vào luật pháp để nói, thì thanh niên trước mắt tuyệt đối là tồn tại tội ác tày trời, cũng là kẻ mà con bé căm thù đến tận xương tuỷ mà?

Dù không tiếp xúc nhiều với Hứa Thâm, nhưng Vạn Chủ vẫn biết, Hứa Thâm tuyệt đối không phải người lương thiện.

Lại nói, người lương thiện cũng rất khó trở thành quân vương.

“Ừm, ông và Nam Ngung là?”

“Con bé là con gái tôi.” Vạn Chủ nói, đồng thời cũng đang muốn ám chỉ Hứa Thâm, đừng có tùy ý trêu chọc vào Nam Ngưng, kể cả khi Nam Ngưng có quen biết hẳn.

“Thì ra là thế.” Hứa Thâm hiểu rồi, khó trách dung mạo của hai người bọn họ lại có chút tương tự nhau.

“Cô ấy vẫn khỏe chứ? Học luật pháp thế nào rồi?” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Bí kỡ do Nam Ngưng tặng đã nhiều lần trợ giúp hẳn, và cô ấy, ở trong mắt hẳn không chỉ là một người bạn, còn là một nửa ân nhân nữa.

Thấy Hứa Thâm biết về chuyện luật pháp kia, cuối cùng Vạn Chủ cũng hoàn toàn tin tưởng giữa hai người bọn họ có chút quan hệ rồi, nhưng ông ta vẫn khá là nghi hoặc, làm sao Nam Ngưng có thể quen biết một người như thế, thậm chí còn nói chuyện và chia sẻ với hẳn nữa?

“Gần đây, ngày nào con bé cũng vui đầu vào học tập, còn nói cái gì mà muốn hoàn thiện luật pháp. Thật là khờ khạo. Nó đâu biết rằng cái gọi là luật pháp kia, vốn chỉ là một câu nói của chúng ta thôi. Huống chi trên đời này nào có luật pháp hoàn mỹ? Mỗi một điều trong luật pháp đều có nhiều hơn ba điều gọi là tiền đề và gông cùm xiềng xích đi kèm. Nói cách khác, luật pháp càng hoàn thiện, càng trái ngược với nhân tính. Đến lúc đó, chẳng phải nhân tính sẽ là trái pháp luật hay sao? Và con người cũng sẽ không còn là con người nữa.” Vạn Chủ thở dài.

Hứa Thâm cười cười, nói: “Có lẽ Nam Ngưng chỉ muốn luật pháp tương đối hoàn thiện mà thôi. Luật pháp tuyệt đối hoàn thiện là chuyện không có khả năng, nhưng luật pháp tương đối hoàn thiện thì khác, nó vừa có thể ràng buộc con người, vừa không quá mức đi ngược lại lòng người. Đây là phương án tương đối hoàn mỹ mà.”

Chương 1027: Nghĩa Trang Thần Hải!!!

“Ừm?” Vạn Chủ nghe được cách nói của Hứa Thâm, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Sau khi tự hỏi một hồi, cuối cùng

ông ta cũng gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, xem ra tôi còn chưa đủ hiểu biết về ý tưởng trong đầu con bé nhà mình...”

Nói đến này, ông ta lại chăm chú đánh giá Hứa Thâm một thoáng, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, chợt hỏi: “Cậu không phải người nội thành?”

“Ừm, tôi xuất thân từ thành Đề.”

“Thành Bạch Nghĩ sao?”

“Hiện giờ là thành Quang Minh rồi.”

“Thành Quang Minh...”

Vạn Chủ biết cái này có nghĩa cái gì, tên thành đã sửa đổi, chẳng lẽ cô bé trước kia đã thất bại rồi sao?

Đến đây, Vạn Chủ chợt nghĩ đến lực lượng Hứa Thâm vừa dùng để đánh bại Thần Chủ, tâm trạng cũng nhanh chóng bình thường trở lại, trong lòng chỉ cảm thấy một tia tiếc hận.

Cô bé kia chính là năng lực giả thời gian, có tiềm lực thật lớn, là người được ông ấy vô cùng xem trọng.

Trên thực tế, chính bản thân Vạn Chủ cũng từng nghiên cứu nhiều loại phương hướng vận dụng của năng lực giả thời gian. Nhưng tiếc nuối chính là, năng lực giả thời gian tiêu hao quá lớn.

Suy cho cùng, ngưng đọng thời gian cũng là đối kháng với cả thế giới!

Mà loại tiêu hao ấy vốn rất khó để bù đắp lại, nếu không phải cân nhắc đến lượng tiêu hao của bản thân, có thể chuyển dời bộ phận tiêu hao này đến nơi khác, coi như đạt tới khái niệm ‘Năng lượng vô tận’ trên lý luận kia, khẳng định là năng lực giả thời gian hoàn toàn xứng đáng với danh xưng năng lực chi vương!

“Mạt Di La bị cậu giết, hay là đuổi đi?” Vạn Chủ dò hỏi.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, Vạn Chủ lại nhớ rõ tên thật của Nghĩ Hậu.

“Xem như đuổi đi rồi.” Hứa Thâm nói.

Vạn Chủ không khỏi nở nụ cười: “Cậu thật tự tin nha, đối phương chính là năng lực giả thời gian đó. Cậu thực sự không lo lắng cô ấy sẽ trở về báo thù sao?”

“Tạm thời cô ấy sẽ không trở về đâu.” Hứa Thâm nói.

Nghe vậy, Vạn Chủ đã hiểu, hiển nhiên loại chuyện mà hắn làm không phải đơn giản là đuổi đi như thế.

Nhưng hiện tại, mối quan hệ giữa hai người bọn họ còn quá nông cạn, ông ta cũng không tiện hỏi sâu hơn, chỉ bình thản nói với Hứa Thâm: “Có rảnh mời cậu tới nhà tôi làm khách, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Chờ Vạn Chủ rời đi, Nguyên Chủ mới vuốt cằm nói: “Hắn có nhiều con cái như vậy, nhưng có vẻ như rất quan tâm tới cô bé tên là Nam Ngưng kia. Ừm... mấy trăm năm không gặp, tôi cũng có chút không hiểu được hắn.”

Hứa Thâm nghĩ đến ánh mắt tinh thuần mà bừng bừng của Nam Ngưng, khóe miệng chợt lộ ra một nụ cười ngầm hiểu, nói: “Có lẽ do cô bé kia có chút gì đó đặc biệt.”

“Hả?” Nguyên Chủ đưa mắt nhìn Hứa Thâm, nhưng cũng không tiếp tục quan tâm sâu hơn về vấn đề này, lại nói: “Được rồi được rồi, để tôi đưa cậu đến quán Thiên Ân, sau đó tôi cũng phải ra ngoài bay nhảy một phen, thật vất vả mới trở về được một chuyến, lại chạm trán ngay chuyện tệ hại kia, phải nhân lúc này còn có thời gian, nhanh đi nghỉ ngơi thoải mái mới phen đã.”

“Chuyện tệ hại mà anh nói chính là hang động hư thối?”

“Đương nhiên, đó chính là chuyện tương đối phiền toái.”

Nguyên Chủ dẫn đường cho Hứa Thâm, rồi vừa đi vừa nói: “Hang động hư thối nằm ngay tại thành Vân Trung, mỗi lần bùng nổ đều cần chúng ta thay nhau tọa trấn. Đây là một việc rất vất vả, tuy nguy hiểm không lớn, nhưng mà mệt. Có thể hình dung nó như người bình thường đi khai thác quặng ý, cậu có hiểu được không?”

Nếu so sánh như vậy, gần như chỉ trong nháy mắt Hứa Thâm đã hiểu được, không nghĩ tới nó lại là một công việc khổ sai như vậy.

“Thứ này có thể hoàn toàn trị tận gốc hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Nguyên Chủ thở dài trả lời: “Hắn là Nhân Hoàng có biện pháp, đáng tiếc Nhân Hoàng của chúng ta đã mất tích, ai cũng không biết ngài đi đâu rồi. Những quân chủ khác hoài nghi Nhân Hoàng đã đến biển khơi, rồi bị vây khốn ở một nơi nào đó, hoặc là bước vào nghĩa trang Thần Hải thuộc vùng đất cấm kỵ trong biển khơi. Nghe nói nơi đó có chôn vùi thi hài của chúng Thần.”

“Nghĩa trang Thần Hải?”

“Thi hài của Chúng Thần?”

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn Nguyên Chủ: “Thần cũng chết ư? Lại còn xây dựng nghĩa trang nữa?”

“Nhân loại không thể giết Thần, nhưng Thần lại có thể giết Thần.” Nguyên Chủ nói: “Nghe nói giữa những vị Thần cũng sẽ xảy ra chiến tranh. Cậu cũng biết mà, chỉ cần là sinh mệnh thể có tư duy, thì đương nhiên sẽ có chiến tranh, thậm chí là một loại vật thể vô cơ nào đó, hay vi sinh vật không có ý thức, cũng sẽ phát sinh chiến tranh, rồi cắn nuốt lẫn nhau, hấp thu lẫn nhau, tựa như bản nguyên và bản năng của sinh mệnh vạn vật, chính là cắn nuốt vậy.”

“Không ngừng cắn nuốt, làm lớn mạnh bản thân, phá hủy mọi thứ xung quanh mình.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, tuy những lời Nguyên Chủ vừa nói đều không có căn cứ, nhưng lại không thể không nói rằng, luận điểm này rất có sức thuyết phục.

Chiến tranh giữa những vị Thần?

Hắn là ở thời kỳ rất xa xưa lúc trước, chúng Thần từng bùng nổ một hồi hỗn chiến, cho nên mới sinh ra cái gọi là nghĩa trang Thần Hải kia?

Hơn nữa ở bên trong Mộ Thần Bình... có nhiều thần binh không trọn vẹn, bị chúng Thần vứt đi như vậy, nếu không phải chiến tranh bùng nổ, làm sao thần binh có thể phai màu? !

Nghĩ như vậy, trong lòng Hứa Thâm chợt có chút hiểu ra, thậm chí hắn còn có cảm giác rốt cuộc mình cũng chạm được

vào bí ẩn của thế giới rồi.

Đây là bí mật mà vĩnh viễn quân vương cũng không thể đựng vào được.

Đó là sự tồn tại của Thần, cũng như cuộc chiến giữa những vị Thần!

Bỗng nhiên, Hứa Thâm lại dùng khước mắt liếc nhìn qua bên cạnh. Bóng dáng Mai Phù vốn đang tùy hứng đi bên cạnh hắn, lúc bên trái lúc bên phải, cũng vừa vặn nghiêng đầu nhìn sang. Cô khẽ dẫu môi ra hiệu Nguyên Chủ ở bên người Hứa Thâm, rồi dùng sức gật gật đầu.

Chẳng lẽ cô ấy đang muốn nói, những lời Nguyên Chủ vừa chia sẻ đều là chính xác đúng không?

Một câu chuyện tưởng như truyền thuyết vừa được chính một vị Thần thừa nhận rồi...

Đột nhiên trong lòng Hứa Thâm trở nên căng thẳng, một tia bắn khoắn trong mắt nhanh chóng biến thành chân thật.

Nếu giữa các vị Thần cũng bùng nổ chiến tranh, vậy Mai Phù thì sao?

Rốt cuộc là có vị Thần nào đó đang uy hiếp đến cô ấy hay không?

Chương 1028: Quán Thiên Ân!

Nghĩ đến Mai Phù luôn cô đơn một mình đi theo bên người hắn, trong lòng Hứa Thâm lập tức trào dâng một loại cảm giác lửa nóng sục sôi, đương nhiên, hắn càng thêm khát khao hướng tới cấp bậc cao hơn là ‘Thần’ kia.

Nếu thực sự có vùng trời kia, kể cả khi nó thực sự nguy hiểm, hắn vẫn muốn đứng bên cạnh Mai Phù, cùng cô ấy ngăn cản và đối mặt với nó.

Cô làm bạn của hắn lâu như vậy, hắn cũng muốn sóng vai nghênh đón tai nạn và nguy hiểm cùng cô.

“Ta muốn thành Thần...” Hứa Thâm lầm bầm lầu bầu nói.

Nguyên Chủ đang giới thiệu, nghe được câu này lập tức sững sốt, chột bắt đầu nói: “Tất cả mọi người đều muốn như vậy, chỉ là không có phương pháp thành Thần, bên trong quán Thiên Ân cũng không có. Muốn trở thành Nhân Hoàng, chỉ có thể dựa vào cơ duyên và tự bản thân mình lĩnh ngộ ra thôi. Tôi cũng không thể chia sẻ kinh nghiệm của tôi cho cậu được, làm như vậy chỉ khiến cậu đi làm đường mà thôi. Ngược lại, để tự bản thân cậu mò mẫm, sờ soạng, có lẽ sẽ tìm ra phương hướng của chính mình. Nói thật, trải qua vô số lần thử nghiệm, tôi đã không còn ôm hi vọng nữa rồi.”

Gã lắc đầu thở dài, nói: “Thân thể Niết Bàn, chết trước sau đó sống lại, cũng chỉ đạt tới vị trí cấp bậc quân vương như chúng ta mà thôi, thật khó để tưởng tượng thành Thần cần trải qua đau khổ như thế nào. Chẳng lẽ là một hồi tai nạn còn khủng khiếp hơn cả hoàn toàn hủy diệt hay sao? Cậu có thể tưởng tượng ra nó là cái gì hay không?”

Hứa Thâm có chút sững sờ, lại cẩn thận tự hỏi một chút, mới phát hiện đúng là hắn cũng rất khó nghĩ ra được.

Chuyện thông khổ nhất cũng không thể vượt qua được quá trình hoàn toàn hủy diệt lúc trước.

Thân thể và linh hồn đều tịch diệt, Niết Bàn tái sinh, đã là cực hạn mất đi và tra tấn rồi.

Còn cái gì càng khiến người ta mất đi nhiều hơn được nữa?

Chờ tới khi tử vong cũng không thể giải quyết được, có vẻ như cũng chỉ có thể bó tay chịu trói mà thôi.

Hứa Thâm ngăn người một lát, mới chậm rãi ý thức được sự gian nan khi muốn thành Thần, có lẽ thật sự chỉ có thể dựa vào cơ duyên ngoại lực thôi.

Nhưng loại cơ duyên này... sao có thể dễ dàng tìm được như vậy?

Nó chân chính là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Trong khi hai người đang nói chuyện phiếm, thẩm thoát Nguyên Chủ đã dẫn theo Hứa Thâm đi vào tầng nông trong Khư giới, xuất hiện tại tầng thứ hai.

Nơi này chỉ có gần như chỉ có khu cấp D cùng cấp C đi lang thang thôi.

Mà khu cấp E yếu nhất lại chỉ có thể bồi hồi ở tầng nông trong Khu giới và khu vực gần rìa hiện thực nhất, thân thể chúng sẽ giao thoa giữa Khu giới và hiện thực, khiến cho ngay cả người thường, ở trong hoàn cảnh khu khí tương đối dày đặc, cũng có thể nhìn thấy chúng nó.

Nhưng tầng nông Khu giới ở trong thành Vân Trung vốn là những nơi cực kỳ vắng vẻ, gần như không có khu tự do đi lại.

Dù sao ở nơi này, ngoại trừ quân chủ, vẫn còn các vị quân vương khác tọa trấn, cùng với thủ vệ hình thái thứ hai mạnh mẽ, một khi những con khu lang thang ở tầng nông bị nhìn thấy, bọn họ sẽ trực tiếp ra tay giết chết.

Lúc này, ở bên trong một khu nhà lầu được xây bằng đá lớn, có dạng như một tòa tháp hình trụ, cao tới trăm mét, phía trước chỉ có một cánh cửa nhỏ bình thường.

Phía trước cánh cửa nhỏ nọ có một đôi ông cháu đang chơi cờ.

Lão nhân vừa cảm nhận được hai người Hứa Thâm đi đến, đã lập tức ngẩng đầu nhìn qua. Chờ tới lúc trông rõ gương mặt Nguyên Chủ, lão không khỏi sửng sốt một chút, vội vàng đứng dậy, nói: “Ngài là... Nguyên Chủ đại nhân?”

Nguyên Chủ nhìn thấy lão nhân liền nở nụ cười: “Nhiều năm như vậy, ông vẫn còn sống ư?”

“Nguyên Chủ, ngài không phải...”

“Đã trở lại.” Nguyên Chủ cười cười, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, trong lòng có chút vui vẻ, hỏi: “Đây là đời sau của ông sao?”

“Vâng.” Lão nhân nhìn về phía Hứa Thâm bên người Nguyên Chủ, cảm giác hấn cũng là một vị quân vương, lại quay sang cười nói với Nguyên Chủ: “Chúc mừng Nguyên Chủ đại nhân đã trở về, những vị đại nhân khác đã biết chuyện này hay chưa?”

“Ừm, tôi gặp mặt bọn họ rồi.” Nguyên Chủ nói: “Chúng tôi tới nơi này để kiểm tra một số thứ, ông cứ làm việc của mình trước đi.”

Dù vừa gặp được người quen cũ mấy trăm năm rồi không trông thấy, nhưng ngoại trừ thoải mái, Nguyên Chủ vẫn không quên chính sự, chỉ đơn giản nói vài câu cũng không hàn huyên quá nhiều.

Loại chuyện này cũng có thể phản ánh sự khác biệt giữa tình cảm của quân vương và người bình thường.

“Nhưng muốn bước vào nơi này cần thủ dụ của quân chủ...” Lão nhân chần chờ nói.

“Không cần thủ dụ, tôi và cậu ấy vốn là quân chủ mới của hội nghị, vị trí của tôi, ai cũng không cướp đi được.” Nguyên Chủ nói.

Lão nhân có chút sững sốt, không khỏi lại đưa mắt nhìn Hứa Thâm. Thật ra lão cũng không ngoài ý muốn khi biết tin Nguyên Chủ có thể lấy lại vị trí của mình, dù sao trước kia đối phương cũng là tồn tại gần với Mệnh Chủ, nhưng người trẻ tuổi xa lạ bên cạnh Nguyên Chủ này, cũng là quân chủ mới lên chức sao?

Chẳng phải chuyện này có nghĩa là cả Thần Chủ lẫn Ngục Chủ, đều bị đẩy ra ngoài rồi sao?

Thiếu nữ với gương mặt trắng nõn, lạnh lợi đáng yêu bên cạnh lão kia, cũng đang thận trọng đứng yên tại chỗ, cúi đầu nhìn không chớp mắt, chỉ dám lén lút dùng mí mắt liếc nhìn Hứa Thâm một cái, sau đó đã vội vàng co rút lại nhanh như tia chớp.

“Nếu ông lo lắng chúng tôi giả mạo, có thể tìm Vạn Chủ xác nhận một chút.” Nguyên Chủ nói.

Lão nhân vội vàng lắc đầu, nói: “Nguyên Chủ đại nhân đã nói đương nhiên là đúng rồi. Hai người tiến vào đi.”

Nguyên Chủ cười cười, lại đưa tay vẫy vẫy Hứa Thâm, sau đó hai người bọn họ bước qua cánh cửa nhỏ kia, tiến vào.

“Việt Tổ, Nguyên Chủ đại nhân kia là ai vậy? Là quân chủ trước kia sao?” Chờ hai người bọn họ tiến vào, thiếu nữ kia mới thật cẩn thận mà nhỏ giọng hỏi.

“Đừng có tự tiện đàm luận chuyện về quân chủ đại nhân.” Lão nhân lập tức lên tiếng răn dạy, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Hai vị quân chủ tấn chức, nghĩa là hội nghị sắp xuất hiện thay đổi thật lớn, thế lực cũ sẽ bị tê liệt, đại biến động thật lâu không xuất hiện cũng sẽ phát sinh rại nội thành, chính sách thay đổi.

Chương 1029: Hắc Không Linh Độ!!!

Ở quán Thiên Ân.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn lên. Nơi này là một tòa kiến trúc hình ống, khắp chung quanh đều là những bộ sách, tư liệu, quyển trục da thú rách nát, cùng với rất nhiều những bức tranh vẽ cổ xưa với chữ viết bên trên đã sớm mờ hồ, không rõ.

“Tất cả những tư liệu bí mật trải qua tích lũy cả ngàn năm do hội nghị sưu tập được, đều ở trong này.” Nguyên Chủ giới thiệu với Hứa Thâm: “Đây là nơi được Nhân Hoàng kiến tạo, tuy trước sau đã trải qua cuộc chiến của Nhân Hoàng, nhưng chiến tranh cũng không lan đến gần nơi này, coi như nó được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh.”

“Cuộc chiến của Nhân Hoàng?”

“Đương nhiên, không phải lúc trước tôi đã nói rồi sao? Thần cũng sẽ giao chiến, hướng chỉ là Nhân Hoàng. Khi có Nhân Hoàng mới được sinh ra, tất phải có một người thoái vị nhường hiền, bên kia chính là ghi chép về cuộc chiến của Nhân Hoàng, cậu có thể nhìn xem.”

Hứa Thâm nhìn theo cánh tay Nguyên Chủ, tầm mắt xuyên qua giá sách, rất nhanh đã tìm được một cuốn sách có tên 《Hoàng Chiến》 ở bên trong những cuốn sách thật dày gần đó.

Cuốn sách này có chút xưa cũ, nhưng không có tro bụi. Hứa Thâm tiện tay gỡ xuống lật xem.

“Có chuyện gì cần cứ nói với tôi, tôi sẽ đi ra bên ngoài đây.” Nguyên Chủ đã bị phong bế cả mấy trăm năm, tuyệt không thích ở lại bên trong một nơi nhỏ hẹp thêm nữa.

Hứa Thâm gạt đầu, chờ Nguyên Chủ đi ra ngoài, hắn lại bắt đầu lật xem.

Trong lịch sử của Nhân loại từng sinh ra khoảng chừng bốn vị Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng đầu tiên là Hoàng giả đứng đầu, không có ai cạnh tranh, về sau ngài đã truyền ngôi cho vị Nhân Hoàng thứ hai.

Trong lúc vị Nhân Hoàng thứ hai thống trị, thế giới lại sản sinh ra vị Nhân Hoàng thứ ba. Vị này lập tức bùng nổ chiến tranh với vị Nhân Hoàng thứ hai. Cuộc chiến đó cũng là nội dung chủ yếu được ghi chép lại bên trong cuốn Hoàng Chiến này.

Mà trước mắt, vị Nhân Hoàng thứ tư biến mất vô cùng thần bí kia cũng là Nhân Hoàng duy nhất còn tại thế.

Nói cách khác, Nhân Hoàng trong miệng đám người Nguyên Chủ chính là vị thứ tư, cũng là người thống trị chân chính của thành Vân Trung hiện tại.

Mà vị Nhân Hoàng thứ tư này đã biến mất gần năm trăm năm, trong khoảng thời gian này, vẫn là hội nghị đứng ra điều khiển chính sách đại cục.

Trên sách không có ghi chép về quá trình cụ thể bùng phát Hoàng Chiến, tựa như người ghi chép kia cũng không được tận mắt nhìn thấy nó, đối phương chỉ miêu tả lại ảnh hưởng do Hoàng Chiến tạo thành.

Nội thành tổn hại, đại gia tộc bị liên lụy đến, không ngừng ngã xuống, chính sách và kinh tế thay đổi, suy yếu từ từ.

Thông qua những nội dung này, người ta cũng có thể sâu sắc cảm nhận được, Hoàng giả sẽ mang đến ảnh hưởng thật lớn, bao trùm đến ngàn ngàn vạn vạn người.

Trên sách cũng không có ghi chép trực quan quá trình cụ thể của Hoàng Chiến, chỉ miêu tả lại ảnh hưởng do Hoàng Chiến gây ra.

Nội thành tổn hại, đại gia tộc ngã xuống, chính sách cùng kinh tế biến hóa suy yếu từ từ.

Thông qua những ghi chép này, người khác cũng có thể trực tiếp cảm nhận được ảnh hưởng thật lớn do Hoàng giả mang đến, trong lúc không hay biết, nó đã lan đến cả ngàn ngàn vạn vạn người khác rồi.

Hứa Thâm đọc xong cuốn Hoàng Chiến, lại đi tìm tư liệu khác.

Mỗi một quyển sách ở nơi này đều ghi chép lại một đoạn bí ẩn.

Có khi là lịch sử bí ẩn của một đại gia tộc nào đó, nhưng đại gia tộc kia đã tiêu vong rồi, bởi vậy loại bí ẩn này vốn chẳng có ý nghĩa gì với Hứa Thâm cả.

Hắn nhờ Hải Tước đắp nặn thêm mấy cặp nhãn cầu cho mình, để thấy rõ bốn phía.

Hải Tước có thể giúp Hứa Thâm đắp nặn nên một bộ thân thể khổng lồ, thì đương nhiên đắp nặn thêm vài đôi mắt nhỏ cũng chỉ là chuyện vô cùng đơn giản.

Vậy là trên gương mặt, trên cánh tay Hứa Thâm lập tức mọc ra từng đôi mắt, chúng chuyển động mọi nơi, tìm kiếm những bí ẩn được ghi chép lại ở nơi này.

Đồng thời, mái tóc của Hắc Tuyết cũng kéo dài ra ngoài, thay thế cánh tay của Hứa Thâm, rút từng cuốn tư liệu từ trên giá sách, đưa đến trước mặt hắn.

Ở trước mặt Hứa Thâm, toàn bộ bí ẩn xuyên suốt cả nghìn năm qua đều bày ra toàn bộ, không hề giấu giếm.

Hứa Thâm cũng tìm được tư liệu về Thần.

Nghĩa trang Thần Hải.

Sau khi thông qua cánh cửa đỏ rực, sẽ tiến vào vùng đất cấm kỵ bên trong biển khơi, từng có quân chủ gian nan thoát vây từ nơi đó, rồi ghi chép lại tư liệu để ở nơi này. Đối phương kể rằng, tại nghĩa trang Thần Hải kia có chôn vùi di thể của chúng Thần, bên trong còn có Thần Chích đang hấp hối, cùng với hư vô ác linh lang thang khắp chốn.

Hang động hư thối ở tại thành Vân Trung, bên trong có chứa rất nhiều những loại chất nhầy hư thối không ngừng cuộn cuộn chảy ra ngoài. Ngay cả hình thái thứ hai bình thường chạm vào loại chất nhầy này cũng bị nó nhanh chóng hòa tan, chỉ quân vương mới có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Có vẻ như ở chỗ sâu nhất của hang động hư thối là một chỗ lỗ hổng của thế giới...

Từng có quân chủ tiến về phía này, nhưng một đi không trở lại.

Ký sự về hạch tâm của thế giới: Vùng ven của thế giới đang dần dần biến mất, hòa tan, căn cứ vào tốc độ biến mất trước

mất, qua thêm một ngàn năm năm nữa, cả thế giới này cũng chỉ còn lại khu vực nội thành, toàn bộ vùng hoang dã cùng với những khu bên ngoài như thành Đê, đều sẽ biến mất.

Mà 1500 năm sau, cả thế giới này đều sẽ biến mất.

Rất nhiều bí ẩn đều bị Hứa Thâm lật xem. Và chờ đến lúc hắn đọc được ký sự về hạch tâm của thế giới, trong lòng trực tiếp rơi vào kinh hoàng.

Thế giới lại đang dần dần biến mất? !

Và tiếp qua 1500 năm nữa, cả thế giới sẽ không còn tồn tại?

Ở trong ký sự kia có nói biên giới của thế giới là hắc không linh độ [1].

[1] : tạm dịch là độ không hắc ám.

Nơi đó là một mảnh tối đen, kể cả quân vương cũng chỉ có thể miễn cưỡng dừng lại bên trong hắc không linh độ, mà hắc không linh độ kia lại vô cùng vô tận, tựa như nó nằm ở bên ngoài thế giới, và bên trong không gian vô tận xa xôi kia đều là hắc không linh độ.

Còn toàn bộ thế giới này chỉ là một hòn đảo nhỏ trong biển rộng bao la.

Nhưng ngay tại thời điểm này, hòn đảo ấy đang dần dần biến mất.

Chương 1030: Căn Nguyên Khiến Chúng Sinh Đau Khổ???

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại nghĩ đến câu nói lúc trước của Nguyên Chủ vào thời khắc Ngục Chủ rời đi. Nguyên Chủ từng nói, bọn họ chỉ cần Hoàng giả.

Ngoại trừ chuyện này, hết thấy những điều còn lại đều không có ý nghĩa.

Là bởi vì khi thế giới biến mất, nếu không có Hoàng giả, hết thấy mọi sinh linh ở nơi này đều sẽ theo đó mà bị tiêu diệt sao?

Hứa Thâm thu những con mắt khác trên người lại, sau đó gọi Nguyên Chủ đang chơi cờ cùng lão nhân bên ngoài, trầm giọng nói: “Loại chuyện thế giới đang dần dần biến mất này là sự thật sao?”

Nguyên Chủ sững sốt, không khỏi liếc mắt nhìn lão nhân một cái.

Lão nhân trông thấy cái liếc mắt này, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng, vội vàng nói: “Nguyên Chủ đại nhân, tôi thực sự không cố ý nghe trộm.”

“Quên đi.” Nguyên Chủ khẽ lắc đầu, chợt nói với Hứa Thâm: “Đây là bí ẩn. Cậu đừng có tùy ý để lộ ra ngoài, sẽ dẫn đến rối loạn.”

“Không có việc gì, tôi có thể hủy diệt ký ức của bọn họ.”

Hứa Thâm kêu gọi Hạ Thông ra ngoài, để cho đôi phương hủy diệt đoạn ký ức vừa rồi trong đầu lão nhân nọ và thiếu nữ bên cạnh.

“Năng lực là ký ức?” Đương nhiên Nguyên Chủ có thể nhìn thấy Hạ Thông trong suốt. Dưới tác dụng của tinh thần lực Bán Thần, bóng dáng Hạ Thông không thể che giấu được: “Đúng là trên người cậu có nhiều vật trang sức thật.”

Hạ Thông nghe được hai chữ ‘Vật trang sức’, trong lòng có chút khó xử, ta cũng không muốn như vậy mà...

Nhưng hiện giờ Hứa Thâm đã lăn lộn đến mức trở thành quân chủ, coi như làm vật trang sức của quân chủ cũng không đến nỗi tệ.

Vốn dĩ Hạ Thông còn đang ấp ủ mưu đồ, tìm kiếm một cơ hội thoát ly Hứa Thâm, nhưng tới hiện giờ, gã lại cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tệ.

Đi theo Hứa Thâm có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà ngay cả nghĩ, gã cũng chưa từng dám nghĩ tới.

“Loại trừ ký ức coi như xong, bọn họ không truyền chuyện này ra ngoài là được.” Nguyên Chủ cũng không muốn ký ức của người bạn cũ kia bị xâm lấn, gã lập tức kéo Hứa Thâm bước vào bên trong quán Thiên Ân, đóng cửa lại nói: “Kỳ thật loại chuyện này có truyền ra ngoài cũng không ý nghĩa gì cả,

bởi vì ngoại trừ nhóm quân vương chúng ta sẽ cảm thấy ngoài ý muốn, những người bình thường khác gần như chẳng thêm để ý tới đâu, thậm chí có không ít người còn ước gì thế giới này hủy diệt sớm hơn một chút, dù sao tuyệt đại đa số người cũng không có được cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc.”

“Anh đã biết, vì sao không cải thiện loại tình huống này?” Hứa Thâm hỏi.

“Không phải là không, mà sớm muộn gì thế giới này cũng bị hủy diệt, bọn họ hạnh phúc và thống khổ thì liên quan gì tới tôi? Cậu cho rằng những người ngồi trên vị trí cao thì không biết phía dưới khó khăn ư? Nhưng biết thì đã làm sao? Nói đến cùng, trên đời này cần phải có người chịu khổ, mới có người được hưởng phúc, tựa như nông dân và chủ trang trại vậy, chủ trang trại muốn ăn quả táo, nông dân sẽ trồng và hái quả về.”

“Cậu cũng biết nông dân sẽ rất vất vả, nhưng cậu muốn ăn, tự cậu có đi trồng và hái nó về cho mình hay không?”

Lời nói của Nguyên Chủ thực sự làm Hứa Thâm không phản bác được.

Phải chăng đây chính là căn nguyên khiến chúng sinh đau khổ?

Bởi vì có người muốn hưởng thụ, thì nhất định phải có người chịu khổ.

Đạo lý đơn giản mà chất phác biết bao!!!

Nhưng nó lại giống như một thứ nguyên rửa, xỏ xuyên qua cả con sông lịch sử.

“Thế giới đang không ngừng biến mất, hẳn là cậu cũng nhìn thấy, nguyên nhân của quá trình này đại khái là bị hắc không linh độ ăn mòn, nhưng có người từng kiểm tra đo lường về nói là thế giới đang tự mình tiêu vong, hóa khí.”

Nguyên Chủ nói: “Đương nhiên cũng có một loại thuyết pháp khác, chính là thế giới đang chìm vào đến tầng càng sâu hơn, tựa như Khư giới. Nhưng khác một điều là, thế giới đang chìm xuống một cấp độ mà chúng ta không thể tưởng tượng và lý giải được.”

“Nhưng loại thuyết pháp này được liệt vào dạng suy đoán vô căn cứ và nói hươu nói vượn, bởi vì nếu thế giới thật sự chìm xuống cấp độ khác, khẳng định là nó sẽ không biến mất từng chút một như hiện tại, thậm chí quá trình này cũng sẽ không bắt đầu từ vùng ven lan đến trung tâm, mà sẽ chìm nghiêm toàn bộ.”

“Lúc trước Ngục Chủ sẵn khoái lựa chọn bỏ qua quyền hành như vậy, cũng bởi vì chuyện này.” Nguyên Chủ nói: “1500 năm sau, thế giới sẽ hoàn toàn biến mất, mà trước mắt còn chưa tìm được biện pháp có thể giảm bớt ảnh hưởng và duy trì hiện trạng, chỉ có một loại biện pháp sống sót duy nhất, hoặc là trốn vào biên khư, hoặc là thành Thần!”

“Tuy không ai biết Thần có năng lực như thế nào, nhưng khẳng định là sẽ mạnh hơn chúng ta. Có vẻ như Thần là tồn tại không gì không làm được, và chuyện tự bảo vệ mình tuyệt đối không thành vấn đề, dù thế giới bị hủy diệt, Thần vẫn sẽ tồn tại.”

Hứa Thâm hiểu được điều này, cho nên mục tiêu chung của những quân chủ trong hội nghị đều là thành Thần, siêu thoát thế giới, không tuân theo càn khôn ý lại vào thế giới này để sinh tồn.

Khó trách nhóm quân chủ lại không để ý tới mâu thuẫn phân tranh của nội và ngoại thành, cấp bậc khác biệt, thứ nhìn thấy và theo đuổi cũng không giống nhau.

“Cho nên, xin khuyên cậu một câu, đừng tốn quá nhiều tâm tư vào những người vô dụng bên cạnh mình, bởi vì cuối cùng bọn họ đều sẽ tiêu vong thôi.” Nguyên Chủ nói: “Không phải chết già thì chính là gặp phải vận rủi, bị tập kích, giết chết. Ngay cả khi bọn họ đã trở thành quân vương, cũng có thể chết đi trong mạo hiểm, thậm chí người có thể sống đến cuối cùng, cũng khó tránh khỏi nguy cơ thế giới bị hủy diệt.”

“Vạn Chủ đã không còn tâm tư theo đuổi chuyện thành Thần, cho nên hắn mới liều mạng hưởng thụ phú quý và quyền lực cũng như dục vọng trên thế gian, nhưng với tôi, mục tiêu của tôi chỉ có một, là thành Thần.”

“Không thành Thần, hết thấy đều không có ý nghĩa.”

Hứa Thâm yên lặng không nói gì.

Hắn vừa biết được tin tức như vậy, vẫn đang trong quá trình tiêu hóa.

Đối với người bình thường, 1500 năm là khoảng thời gian quá âm ức dài lâu, nhưng đối với quân vương, chỉ 1500 năm, bọn họ còn chưa đi hết cuộc đời mình.

Trên thực tế, trừ phi tự bản thân quân vương dẫn thân vào mạo hiểm, rồi gặp phải nguy cơ mà chết đi, nếu bọn họ vẫn sống bình thường, với tuổi thọ của mình, bọn họ hoàn toàn có thể tồn tại tới mấy ngàn năm.

Hơn nữa, Hứa Thâm từng chờ đợi tới hai ngàn năm ở trong lồng giam tâm linh, cho nên hắn biết rõ hơn ai hết, thời gian với quân vương sẽ dài lâu tới mức nào.

Chương 1031: Rốt Cuộc Cậu Cũng Muốn Đi Vào Thế Giới Của Tôi Rồi???

“Nói cách khác, thành Thần là lối thoát duy nhất...” Hứa Thâm trầm thấp nói: “Nhưng trước mắt còn không có phương pháp thành Thần, có lẽ chúng ta nên tập hợp đủ thủy tinh Linh Bí, thử xem có tìm ra phương pháp hay không?”

Nguyên Chủ gật đầu: “Đúng như cậu nói, nhưng vấn đề là sau khi tập hợp đầy đủ Linh Bí, ai sẽ là người thử trước đây?”

“Một khi thử nghiệm thành công, sẽ thành Thần, cơ hội như vậy, ai lại nguyện ý chấp tay dâng cho người ta chứ?”

Hứa Thâm im lặng.

Đúng vậy, nếu mấy vị quân chủ bọn họ vận dụng tất cả tài nguyên và lực lượng, sẽ có xác suất rất lớn tập hợp được đủ Linh Bí, nhưng khẳng định là sau hành động ấy sẽ là một hồi ác chiến.

Và có lẽ, không một ai có thể sống sót rời khỏi hồi ác chiến kia...

“Trước mắt, tập hợp đầy đủ Linh Bí là thủ đoạn cuối cùng, dù sao đó cũng là phương pháp đã được công nhận.” Nguyên Chủ nói: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao hội nghị chúng ta vẫn

không cứng rắn sưu tầm chúng, bởi vì lại tin tức công khai đã bị tất cả mọi người biết được, ngược lại là phương pháp khó khăn nhất.”

“Lúc trước Mệnh Chủ từng nói, hãy giữ phương pháp này đến tận cuối cùng, nếu không, một khi tập hợp đầy đủ Linh Bí trước, ác chiến sẽ bùng nổ, chỉ khiến tốc độ diệt vong của chúng ta càng nhanh hơn thôi.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, nhưng đột nhiên trong lòng hấn khẽ động.

Khả định là Mai Phù biết được phương pháp Thành Thần.

Nếu không, cứ trực tiếp tới hỏi cô ấy đi?

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, chuyện đã đến, hấn đã sớm không còn do dự nữa, cũng đến thời điểm có thể trực tiếp đối diện với Mai Phù rồi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm nói với Nguyên Chủ: “Trong nhà có chuyện, tôi đi trước.”

“Gì vậy?” Nguyên Chủ sững sốt, đang nói chuyện vui vẻ, hấn nói đi là đi luôn ư?

Nhưng gã cũng không giữ lại, chỉ đơn giản nói với Hứa Thâm rằng: “Buổi tối cậu có tham gia liên hoan không? Tôi sẽ đưa cậu đi nội thành dạo chơi.”

“Không.” Hứa Thâm lập tức nhích người rời đi.

Khi xuống núi, hấn lại gặp được vị quân vương trông coi lưng chừng núi.

Lần này đối phương nhìn thấy Hứa Thâm, không còn tiến lên ngăn cản nữa, ngược lại sau khi đánh giá hấn một thoáng, người này vội vàng nói: “Ra mắt quân chủ đại nhân.”

“Anh biết tôi ư?” Hứa Thâm có chút kinh ngạc hỏi.

“Vừa rồi Vạn Chủ mới thông báo cho chúng tôi biết danh sách quân chủ đã đổi mới, trong tư liệu có hình ảnh của ngài.” Vị quân vương nọ lộ ra vẻ kính sợ, lúc trước, gã nhìn thấy Ngục Chủ xuống núi, còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới, Ngục Chủ đã bị thay thế vị trí rồi.

“Thì ra là thế.”

Không nghĩ tới động tác của Vạn Chủ thật nhanh, hắn còn chưa chính thức lên chức, đối phương đã thông báo tin tức này trước rồi.

Sau khi Hứa Thâm xuống núi, hắn lập tức quay về thành Quang Minh.

Bởi vì chỉ một chút nữa thôi, hắn sẽ cùng với Mai Phù vượt một cấp độ, nói chuyện với nhau, hắn lập tức phân phó cho đám người Hải Tước, Hạ Thông đều đi ra bên ngoài hết, khiến cho nơi này chỉ còn lại duy nhất một mình hắn.

Sau đó, ở trong bóng đêm, Hứa Thâm đi lên tầng đỉnh của một tòa cao ốc không người. Và đương nhiên Mai Phù vẫn như bóng với hình cùng hắn, cô cũng ngồi bên người Hứa Thâm.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, nhưng nó chỉ có thể cuốn bay được mái tóc và bộ quần áo trên người Hứa Thâm, ngược lại tà váy bằng tơ tằm trên người Mai Phù đang tươi cười ngồi bên cạnh hắn lại không hề lay động.

Hiển nhiên trong thế giới của cô, vị trí này không hề có gió.

“Khẳng định là cô biết phương pháp thành Thần, có đúng không?” Hứa Thâm nhẹ giọng tự nói, trong khi ánh mắt hắn đang chăm chú nhìn vào tòa cao ốc phía trước.

Mai Phù chen tới, khẽ cười nói: “Cậu đang hỏi tôi sao? Rốt cuộc cậu cũng... Muốn đi vào thế giới của tôi rồi?”

Hứa Thâm khẽ ừ một tiếng.

Mai Phù nghe được câu trả lời của Hứa Thâm, nụ cười trên mặt chẳng những không tươi hơn, ngược lại vẻ trêu đùa vừa nãy còn thoáng tạm dừng một chút. Cô lập tức ngưng mắt chăm chú nhìn Hứa Thâm một cái, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói: “Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện, chờ đến lúc cậu thật sự đến nơi đó rồi, cậu sẽ không còn muốn làm như vậy nữa ư...”

Ánh mắt của Mai Phù đầy vẻ cô đơn, giọng nói vỡ vụn, cảm xúc lập tức trở nên ảm đạm.

Hứa Thâm nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm giác đau xót không thể nói rõ ra, hắn nhẹ giọng

nói: “Tôi còn chưa đi qua, làm sao cô có thể biết được tôi sẽ không vui về chứ...”

“Vui về... Sao?”

Mai Phù ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thâm, nhẹ nhàng gặm nhấm ý nghĩa của hai chữ ‘Vui về’ này, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng, nhưng rất nhanh, tựa như cô vừa nghĩ đến cái gì, ánh mắt lại một lần nữa ảm đạm xuống.

“Nói là nói như vậy, nhưng chờ đến khi cậu chân chính nhìn thấy sẽ không còn như vậy nữa...” Cô cắn môi, bỗng nhiên lại đứng dậy từ bên người Hứa Thâm, nhanh chóng bay vút về phía xa xa, biến mất ngay trước mắt hắn.

Hứa Thâm thoáng giật mình, nhìn theo bóng dáng Mai Phù, hắn biết cô làm như vậy cũng không phải muốn tạm biệt hắn, cô chỉ muốn đi giải sầu một chút mà thôi.

Tôi thực sự vui về mà... Lời nói vẫn còn im lìm trong lồng ngực, nhưng không được bật ra bên ngoài.

Hứa Thâm yên lặng không nói gì, Mai Phù vẫn luôn có ý đồ trêu chọc hắn, cố ý muốn làm hắn kinh hãi, hoảng sợ, nhưng tới khi hắn thật sự lựa chọn muốn bước vào thế giới của cô ấy, Mai Phù lại lùi bước.

Đổi lại, nếu hắn lựa chọn thế này ngay từ khi bọn họ mới gặp nhau, có lẽ cô ấy sẽ không lùi bước, thậm chí sẽ biến hắn trở thành một món điểm tâm tự mình đưa đến tận cửa. Nhưng tới hiện giờ, có vẻ như mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã thay đổi, trở nên thân thiết hơn rồi... và cô ấy thực sự không muốn làm như vậy nữa.

Lại nói, theo những kinh nghiệm hắn nhận được từ quãng thời gian dài dòng vừa qua cũng như trong chiến đấu, hắn chưa bao giờ gặp mặt bất cứ ai đủ khả năng nhìn thấy Mai Phù, mà Mai Phù cũng luôn xuất hiện một mình.

Chuyện này khiến Hứa Thâm hiểu được, Mai Phù là một tồn tại vô cùng đặc biệt, cô ấy là Thần.

Mà ngoại trừ Mai Phù, cho tới tận bây giờ, Hứa Thâm cũng chưa từng nhìn thấy bất cứ vị Thần nào khác.

Chương 1032: Vui Vẻ Và Bất Đắc Dĩ!

Thần Hai Mặt ở bên trong thần điện lúc trước cũng không được tính là một vị Thần còn sống, đối phương chỉ là một luồng tàn niệm được gói gắm lại phía trên kiện thần binh ấy thôi.

Và tựa như Mai Phù cũng ý thức được, chỉ một mình Hứa Thâm là có thể nhìn thấy cô, nhưng chờ đến khi hai bên có thể tiếp cận gần nhau hơn, Mai Phù lại lùi bước.

Hứa Thâm thầm than, hắn cũng không biết mình nên vui vẻ hay nên cảm thấy bất đắc dĩ.

Vui vẻ vì Mai Phù không coi hắn là một món đồ ăn, ngược lại cô ấy thật tâm suy nghĩ cho hắn.

Mà bất đắc dĩ chính là, hắn biết được nỗi băn khoăn của Mai Phù, nhưng hiển nhiên là bản thân cô ấy đã quá mức băn khoăn rồi...

Sau khi Hứa Thâm ngồi yên lặng một hồi lâu, hắn khẽ lắc đầu, nếu Mai Phù đã không muốn để lộ ra, hắn cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Hắn tin tưởng rằng, cuối cùng sẽ đến một ngày, hắn đủ khả năng dựa vào lực lượng của chính mình, tìm được Mai Phù, rồi đứng ngay trước mặt cô.

Còn hiện giờ, nếu muốn đánh sâu vào cảnh giới Thần, Hứa Thâm cảm thấy ít nhất hắn cũng phải đạt tới điểm cực hạn của quân vương trước đã.

Hắn lập tức quay về đến phủ thành chủ, lệnh cho Nạp Sát Phân Ny vận chuyển đến lượng lớn Tịnh Khư Tề cao cấp.

Những thứ này đều do Hải Tước và Linh Lục chung tay chế tác, hiện giờ Tịnh Khư Tề trong thành Quang Minh đã không cần y lại vào nội thành nữa.

Hiển nhiên loại kỹ thuật độc quyền của nội thành này đã vượt ra bên ngoài nội thành, đã sớm không còn là bí mật nữa.

Lại nói, đúng là nội thành cũng từng phái người tìm đến nơi này, nhưng đều bị quân vương của Hàn gia và đám quân vương Tiết Hải Ninh cường thế áp bức phải quay trở về.

Chung quy lại, Thành Quang Minh bọn họ cũng có tới mấy vị quân vương tọa trấn, bọn họ sử dụng miếng bánh ngọt Tịnh Khư Tề này, đám gia tộc trong nội thành kia cũng chỉ có thể nhắm mắt mặc kệ.

Sau khi lượng lớn Tịnh Khư Tề được chôn cất trước mặt, Hứa Thâm bắt đầu hấp thu không chút khách khí.

Khư lực không ngừng dũng mãnh vào, khiến cho Hứa Thâm thể nghiệm đến lực lượng ở trong thân thể thông thả tăng trưởng cảm giác.

Thân thể hắn tựa như một cái túi lớn, ban đầu còn vẫn còn một vài nơi chưa được lấp đầy, thì tới hiện tại tất cả đều đã căng phồng lên rồi.

Trong mấy ngày liên tiếp, được lượng lớn Tịnh Khư Tề trút vào, rốt cuộc Hứa Thâm cũng đạt tới trình độ cực hạn của quân vương.

Cả người hắn đều bị khư lực đồ đầy, nếu tiếp tục hấp thu thêm, khư lực sẽ phát tán ra ngoài, coi như thân thể đã bão hòa no đủ.

Mà lượng khư lực có thể dung nạp vào trong cơ thể hắn, lại hơn gần một nửa so với lúc trước. Chuyện này có nghĩa là khi hắn thi triển các dạng năng lực của mình, tốc độ và cường độ cũng theo đó mà tăng lên gần một nửa.

Nói thật, khi đạt tới cực hạn rồi, Hứa Thâm mới cảm nhận được sự bất đắc dĩ của quân vương. Đó là hiện giờ thân thể của hắn đã không thể hấp thu thêm khư lực nữa, nhưng lực lượng cực hạn của bản thân vẫn chênh lệch quá xa so với trong tưởng tượng.

“Muốn thành Thần quá khó.” Hứa Thâm thở nhẹ một hơi, lại đưa mắt nhìn về phía Mai Phù đang yên lặng ngẩn người ngồi bên cạnh mình.

Tuy đêm hôm đó, cô ấy rời đi, sáng sớm hôm sau đã trở lại, nhưng sau khi trở về cảm xúc vẫn suy sụp như cũ, luôn trong tình trạng thất thần, tựa như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó vậy.

Thi thoảng Hứa Thâm cũng có ý đồ muốn trao đổi cùng cô ấy, nhưng Mai Phù chỉ nhìn hắn một cái, rồi lại rơi vào im lặng.

Mai Phù không muốn để lộ ra, Hứa Thâm cũng không có cách nào khác, nhưng hắn cũng không buồn bực về chuyện này. Hắn tin tưởng chờ đến khi bản thân thực sự rơi vào tuyệt cảnh, chắc chắn Mai Phù sẽ nguyện ý ra tay tương trợ.

Đúng là lúc trước, nguy cơ cũng liên tiếp xuất hiện nhưng Mai Phù không có ra tay, hẳn là cô ấy biết tự hắn có thể chống đỡ được.

“Trước kia, tôi cũng không biết trong thế giới này có Thần, hiện giờ mới biết.”

Tinh Quân đang ngồi một bên, nghe được lời thì thâm của Hứa Thâm, chợt cười khỏ nói: “Dù sao bọn họ cũng là Thần, là tồn tại siêu việt cấp bậc hiện tại của chúng ta. Cũng tựa như một con kiến biến thành nhân loại vậy, loại chuyện này không chỉ đơn giản là chất biến thôi đâu.”

Lại nói, Tinh Quân không dám phản kháng yêu cầu lúc trước của Hứa Thâm, bởi vậy vừa xử lý vài chuyện trong thành Tinh Sâu xong, gã lập tức chạy đến thành Quang Minh.

Ở trên đường, gã có nhận được tin tức, biết hội nghị bên kia đã phát sinh chuyện lớn, quân chủ đã bị hoán đổi, hơn nữa còn là một lần hoán đổi tới hai vị.

Tinh Quân lập tức đoán ra hai người mới lên chức kia chính là Nguyên Chủ và Hứa Thâm.

Dù sao Nguyên Chủ cũng là quân chủ uy tín lâu năm, đối phương có thể cướp lại vị trí vốn thuộc về mình cũng không có gì đáng để ngạc nhiên.

Còn một người khác, nói thật... ngoại trừ Hứa Thâm, Tinh Quân tuyệt không thể tưởng tượng nổi còn ai đủ khả năng gây nên chấn động lần này.

Hiện giờ, sau khi bản thân đã đến bên người Hứa Thâm tìm nơi nương tựa, cuối cùng Tinh Quân cũng quyết định thu lại tâm tư muốn thoát khỏi hắn rồi.

Suy cho cùng, so sánh với cảm giác uất ức khi phải ăn nhờ ở đậu lúc trước, hiện giờ trong lòng gã lại có một loại cảm giác bản thân đã trở thành hiền sĩ, hơn nữa, còn là một vị hiền sĩ được Hứa Thâm chân thành mời mọc.

Có thể hiểu... trước kia gã là công cụ nhân, còn hiện tại gã chính là một vị mưu sĩ chuyên bày mưu tính kế cho Hứa Thâm rồi.

A Thâm không thể rời khỏi ta được, A Thâm... trong lòng Tinh Quân vô cùng thoải mái ung dung.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Tinh Quân, trên khuôn mặt có chút đăm chiêu.

Tinh Quân bị Hứa Thâm nhìn như vậy, lông tơ toàn thân lập tức dựng thẳng lên, gã vội vàng ngồi thẳng, nói: “Cậu đang suy nghĩ cái gì?”

“Có lẽ năng lực của anh có thể cho tôi một chút chỉ dẫn.” Hứa Thâm suy tư nói.

“Hả?” Tinh Quân ngơ ngác nói.

“Tôi sẽ viết tất cả những phương pháp thành Thần mà bản thân có thể suy đoán ra, sau đó, anh phát động năng lực đến chọn lựa, làm như vậy không phải có thể tập trung vào một phương pháp hay sao?” Hứa Thâm nói.

Tinh Quân thoáng sửng sốt một chút, nhưng đôi mắt lập tức sáng lên: “Đúng vậy, có lẽ làm như vậy thật sự sẽ cho ra kết quả đó.”

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại có cảm giác công cụ nhân Tinh Quân này đúng là tiện tay, và quả thực... loại năng lực vận khí này có chút hơi hướng vô địch.

Chương 1033: Dựa Vào Cơ Duyên!!!

Đến đây, hắn lại suy tư thêm một thoáng, rồi nhanh chóng lấy giấy bút đến, lần lượt viết xuống những phương pháp thành Thần mà bản thân có thể nghĩ ra.

1: “Thân thể linh hồn lại triệt để tan nát.”

2: “Tập hợp đầy đủ Linh Bí.”

3: “Tìm được khư binh hoàn mỹ.”

4: “Thông qua thần binh thành Thần.”

5: “Đi biên khư tìm kiếm biện pháp.”

6: “Dựa vào cơ duyên.”

Hứa Thâm nhanh chóng viết xuống sáu loại phương pháp sau, rồi đặt tờ giấy nọ xuống trước mặt Tinh Quân, nói: “Anh hãy nhìn xem xác suất của phương pháp nào càng tốt hơn, hi vọng càng lớn hơn đi.”

Tinh Quân gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, nếu có thể tìm được phương pháp thành Thần, thì ngay cả gã cũng có thể thành Thần.

Đến đây, Tinh Quân cũng không dám chậm trễ, lập tức để lộ ra vẻ mặt chuyên chú, phát động năng lực.

Khư lực trong cơ thể mau chóng lưu động, cũng rất nhanh đã trút xuống.

Tiếp đó, Tinh Quân ném một cây bút tới, tác dụng năng lực lên phía trên cây bút nọ, dùng nó làm chỉ dẫn.

Rất nhanh, cây bút kia đã rơi xuống hàng thứ sáu trên tờ giấy của Hứa Thâm.

Dựa vào cơ duyên ư?

Hứa Thâm sửng sốt. Trên thực tế, hắn viết xuống dòng này, chủ yếu là vì bản thân không thể nghĩ ra được phương pháp nào khác nữa, bởi vậy điều thứ sáu chính là tùy duyên.

Chẳng lẽ năm phương pháp bên trên đều không thể thành Thần?

Hoặc là với bọn họ, nếu dựa vào năm phương pháp bên trên để thành Thần, sẽ cho ra xác suất càng nhỏ hơn, ngược lại khó khăn càng lớn hơn?

Trước mắt, Linh Bí được coi như một phương pháp thành Thần mà khá nhiều người đã biết, nhưng nó cũng trực tiếp bị loại trừ ra bên ngoài rồi.

Chuyện này cho thấy rằng tập hợp đầy đủ Linh Bí là một chuyện vô cùng gian nan, gian nan đến mức chỉ có thể dựa vào cơ duyên.

Mà cơ duyên vừa nói vốn là thứ quá mức mờ mịt, thậm chí còn tương đương với không có.

“Anh xác định?” Hứa Thâm không khỏi nhìn về phía Tinh Quân, mà vừa nhìn đã phát hiện sắc mặt Tinh Quân chuyển thành trắng bệch, thân thể lắc lư không ngừng, hai chân đứng không vững, đầu đầy mồ hôi.

“Tôi...” Tinh Quân khẽ há miệng, nhưng vừa nói ra một chữ đã không thốt nên lời, phải thở hổn hển một chút mới tiếp tục nói được: “Quá dọa người, toàn bộ khư lực của tôi đều bị hút sạch, chẳng lẽ đây là tin tức cấp độ Thần, và với năng lực hiện tại của tôi, không thể dự đoán trước?”

Gã cũng thấy được kết quả, nhưng loại kết quả này lại tương đương với chẳng thấy được điều gì.

Hứa Thâm nhíu mày, xem ra công cụ nhân cũng thất bại rồi.

Nhưng chỉ dẫn mà Tinh Quân cho ra lại không phải là điều thứ nhất, có nghĩa là ngay cả khi thân thể và linh hồn lại một lần nữa tan nát Niết Bàn, cũng không thể thành Thần được.

Suy cho cùng, với quân vương bọn họ, điều thứ nhất này cũng chẳng quá khó thực hiện, nhưng nó đã không được lựa chọn, cũng chỉ có thể hiểu rằng, đó không phải là phương pháp thành Thần.

Hứa Thâm lặng lẽ loại trừ điều thứ nhất này, trong lòng thực sự có chút thất vọng, nhưng đương nhiên, tình huống hiện giờ cũng nằm trong dự tính của hắn rồi.

Chung quy lại, nếu phương pháp thành Thần cũng giống như Niết Bàn thành quân vương, thì Nhân Hoàng đâu có ít ỏi như vậy?

Bởi vì Thành Thần quá mức gian nan, lại khiến cho Hứa Thâm cảm thấy thân thể Niết Bàn là chuyện cực kỳ đơn giản.

Hứa Thâm lắc lắc đầu, tạm thời không tìm được biện pháp, hắn cũng không có manh mối gì mới hơn, chỉ có thể cố gắng hết sức thúc đẩy lực lượng của bản thân lên tới cực hạn trước, hết thầy lại nói sau.

Lúc trước, quyền trọng của Quỷ Bộ Binh Thư đã đạt tới 31, hơn nữa hắn còn có thể dung nhập kiện khư binh này vào cơ thể, vì vậy hắn tính toán sẽ tập hợp đầy đủ Quỷ Bộ Binh Thư trước, nhìn xem đến tốt cùng khư binh hoàn mỹ kia là cái dạng gì, và Quỷ Bộ Binh Thư sẽ phát sinh biến hóa như thế nào.

“Vậy anh tới tìm kiếm kiện khur binh tiếp theo có thể ghép đôi với binh thư đi.” Hứa Thâm nói với Tinh Quân.

Tinh Quân rên rỉ một tiếng nói: “Cho tôi thêm một chút thời gian nữa...”

Hứa Thâm nhìn sắc mặt trắng bệch của đối phương, cũng chỉ có thể đồng ý chờ đợi.

Chờ sau khi Tinh Quân hồi phục lại, không đợi Hứa Thâm thúc giục, gã đã nhanh chóng phát động năng lực của mình.

Khur lực cứ dần dần trôi đi, nhưng Tinh Quân lại không có bất cứ cảm ứng gì cả.

Trên thực tế, đây cũng không phải lần đầu tiên Tinh Quân gặp được loại tình huống này. Nghĩa là khi kiện khur binh mà gã muốn dò xét vượt quá phạm vi năng lực, cảm ứng sẽ mất đi tác dụng.

Nhưng qua tình huống này cũng đủ để biết rằng, không một kiện khur binh nào trong phạm vi quanh đây có thể ghép đôi với binh thư.

Tinh Quân nhanh chóng nói rõ tình huống này cho Hứa Thâm biết.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng chỉ có thể để Tinh Quân tự mình đi ra bên ngoài, đổi một nơi khác tiếp tục dò xét.

Năng lực của Tinh Quân tương đương với một chiếc radar, có hạn chế phạm vi, một khi không dò ra kết quả, cần phải chủ động di động đến vị trí khác, đương nhiên, làm như vậy, cũng có thể khuếch tán phạm vi dò xét ra ngoài.

Sau khi Tinh Quân rời khỏi, Hứa Thâm nhận được tin tức từ Vạn Chủ, đối phương muốn cử hành một nghi thức bàn giao và nhậm chức chính thức cho hắn cùng với Nguyên Chủ.

Nghi thức sẽ được cử hành vào lúc sáng sớm.

Hứa Thâm trả lời không thành vấn đề.

Buổi tối, Tinh Quân quay về, gã vừa đi dạo một vòng lớn bên ngoài, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Hứa Thâm cũng không quá gấp, hắn chỉ cần chờ đợi Tinh Quân đi dạo một vòng lớn hơn thôi, sớm muộn gì cũng có thể

tìm được.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thâm dẫn theo đám người Tinh Quân, Tiết Hải Ninh, Hạ Tĩnh Tương, Trần Hàn cùng tiến vào nội thành.

Nghi thức được cử hành tại thành Vân Trung.

Đến lúc đó, các vị quân vương toàn thành đều sẽ tới tham gia, trừ phi có việc, không thể đi đến, nhưng muốn vắng mặt cũng cần thông báo từ trước.

Chờ đến khi đoàn người bọn họ đi tới khu vực bên ngoài thành Vân Trung, Hứa Thâm bắt gặp mấy quân vương của Mặc gia cũng đang nhanh chóng bay tới.

Lúc này, bọn họ đang đi lại ở tầng thứ tư trong Khư giới, nơi này khá là trống trải, bởi vậy cũng trong thời khắc đó, nhóm quân vương Mặc gia bên kia đã thấy được đám người Hứa Thâm.

Nhìn thấy Hứa Thâm, sắc mặt Mặc Minh Nguyên khẽ biến, lập tức hiện lên một mảnh âm trầm.

Lão giả Mặc gia đang đi bên cạnh người ông ta, vội vàng đưa ánh mắt ra hiệu, ý bảo Mặc Minh Nguyên không cần để ý tới đối phương, sau đó, hai người này nhanh chóng gia tốc đi vào thành Vân Trung trước.

Chương 1034: Có Chết Cũng Không Thừa Nhận!

“Phỏng chừng Mặc gia còn không biết, bọn họ tới tham gia nghi thức quân chủ, còn cậu chính là chủ nhân.” Tinh Quân nhìn vẻ mặt của hai vị quân vương Mặc gia, liền đoán được bọn họ không biết chuyện gì rồi, không khỏi nở nụ cười, nói.

Đợi lát nữa khi được nhìn thấy Hứa Thâm chính là quân chủ mới trong nghi thức kia, phỏng chừng sắc mặt của hai người nọ sẽ vô cùng phấn khích...

“Hai vị của Mặc gia kia từng xảy ra xích mích với cậu sao?” Trần Hàn tò mò hỏi.

Hạ Tĩnh Tương và Tiết Hải Ninh cũng nghi hoặc nhìn về phía Hứa Thâm, vẻ mặt đầy oán khí của đôi phương khi nhìn thấy Hứa Thâm đã nói rõ ràng rồi, mối quan hệ giữa hai bên thực sự không tốt.

“Bị hấn đánh cho một trận.” Tinh Quân cười nói.

Trần Hàn vô cùng kinh ngạc, ông ta không khỏi đưa mắt nhìn Hứa Thâm.

Quả nhiên, Hứa Thâm này vẫn là Hứa Thâm của trước kia, không sợ trời không sợ đất, khó trách khi hấn còn ở hình thái thứ hai, đã dám tính kế Nghĩ Hậu.

Hiện giờ khi Trần Hàn đã trở thành quân vương, trong đầu chợt hồi tưởng lại thời điểm bản thân từng giao thủ cùng Hứa Thâm khi ở hình thái thứ hai lúc trước. Gã biết, ở thời điểm đó Hứa Thâm còn chưa phải là quân vương... Và chuyện này cũng khiến gã nhận thức càng thêm rõ ràng về trình độ biến thái của Hứa Thâm.

Chỉ là hình thái thứ hai lại có thể tay không tiếp được pháo Khư Thần, đúng là một con quái vật.

Mấy người bọn họ bay vút đi, rất nhanh cũng bước vào khu vực bên trong thành Vân Trung.

Nơi này khá là náo nhiệt, lại có thêm không ít bóng dáng hình thái thứ hai và quân vương.

Hứa Thâm thấy được vài gương mặt quen thuộc như Giang Vân Lưu, Giang Nguyệt Ly. Khi bọn họ nhìn thấy Hứa Thâm, cũng đứng từ xa xa gật đầu chào hỏi.

Hiện giờ Giang gia đã thay thế vị trí của Hàn gia, ổn định với tư cách là một trong bảy đại gia tộc, nhưng đương nhiên, nhóm danh sách hạch tâm ban đầu đã hy sinh vì gia tộc trong kế hoạch ấp trứng quân vương kia, vẫn cần một đoạn thời gian để khôi phục và bồi dưỡng.

“Mấy người cũng đến rồi.” Một bóng dáng màu lửa đỏ bay tới.

Hứa Thâm quay đầu nhìn lại, là thành chủ thành Sơn Hỏa, Hỏa Phượng.

Ở bên cạnh Hỏa Phượng là vị trung niên mặt vuông bất tử kia.

Khi người này nhìn thấy Hứa Thâm, trong mắt hiện lên một tia thận trọng rõ ràng. Lần trước, trong lời nói của Hứa Thâm đã mơ hồ để lộ ra rằng hắn phát hiện được năng lực của ông ta, khiến cho lúc đối mặt với Hứa Thâm, thái độ của ông ta luôn có chút không được tự nhiên.

Lại nói, ông ta bất tử, là bởi vì đã giấu trái tim của chính mình ở nơi khác rồi.

Bởi vậy không cần biết thân thể bên ngoài tan vỡ bao nhiêu lần đều có thể khép lại, kể cả khi thân thể bị hoàn toàn xé rách không thể tái sinh, ông ta vẫn đủ khả năng tái tạo nên một thân hình khác từ trái tim vốn có.

Đây chính là bí mật bất tử của ông ta.

“Mấy người cũng nhận được lời mời sao?” Tinh Quân kinh ngạc nhìn Hỏa Phượng.

“Thế anh có nhận được không?” Hỏa Phượng tức giận, ném cho gã một cái nhìn đầy giận dữ.

Tinh Quân im lặng, đúng là gã có nhận được thật.

Chỉ khác một điều là... gã cùng Hứa Thâm đi tới nơi này, nên thuần túy dùng danh nghĩa của Hứa Thâm mà đến, chứ không dùng danh nghĩa thành chủ thành Đế của mình.

“Một lần có tới hai vị quân chủ cùng tấn chức, khẳng định là vô cùng long trọng đây.” Trung niên mặt vuông ở bên cạnh mỉm cười nói.

“Mỗi lần có quân chủ tấn chức đều sẽ sửa đổi chế độ quy tắc, không biết lần này, chúng sẽ thay đổi như thế nào đây.” Hỏa Phượng có chút bất đắc dĩ, nói: “Đổi tới đổi lui, thật đau đầu mà.”

Đám người Tinh Quân, Tiết Hải Ninh không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái.

Hứa Thâm nói: “Có lẽ sẽ không thay đổi cái gì đâu, dù đúng là có một chút biến hóa nho nhỏ.”

“Khó nói được nha.” Hỏa Phượng nói: “Tính tình của vị quân chủ nào cũng có chút kỳ quái, bọn họ đều muốn thay đổi thế giới này sao cho phù hợp với tâm ý hình dạng của mình,

nhưng thế giới này cũng không phải của họ, thực sự làm chúng ta rất khó chịu mà.”

“Cô nghị luận về quân chủ như vậy, có phải không được tốt cho lắm hay không?” Tinh Quân nói.

Hỏa Phượng tùy ý nói: “Sợ cái gì? Cũng không phải trực tiếp nói thẳng vào mặt mà? Chúng ta ở sau lưng bọn họ oán giận vài câu, thì đã làm sao? Chẳng lẽ mấy người còn muốn đi mật báo sao? Hừ, dù mấy người thật sự mật báo, tôi có chết cũng không thừa nhận.”

“...”

Tinh Quân bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Hứa Thâm. Đại tiểu thư ơi, cô đang trực tiếp nói thẳng vào mặt người ta đó, dù chết không thừa nhận cũng vô dụng thôi.

Hứa Thâm nở nụ cười, nói: “Đi thôi, nghị thức sắp bắt đầu rồi.”

“Tôi thật sự muốn nhìn xem là hai vị nào trở thành quân chủ, xem có phải mấy lão già thuộc bảy đại gia tộc trong nội thành kia bỗng nhiên nhất được chí bảo gì đó hay không?” Hỏa Phượng nói thảm một câu, cũng nhanh chóng đi theo bọn họ.

Nghị thức được cử hành ở sảnh hội nghị, ngoài cửa có tám vị quân vương thành Vân Trung trông coi.

Hứa Thâm thấy được Chu Duệ ở bên trong đám người này, lúc trước, ông ta từng nhiều lần đại biểu cho danh nghĩa của Ngục Chủ, đến thành Để khuyên răn, nhắc nhở hần.

Mấy người bọn họ đi vào sảnh hội nghị trước, tám vị quân vương ở cửa đều nhận ra Hứa Thâm.

Lại nói, nhóm quân vương của thành Để khác, thậm chí cả những thế lực trong nội thành cũng chưa chắc đã nhận được tin tức, nhưng những quân vương thuộc thành Vân Trung bọn họ lại sớm biết nội tình trước một bước rồi, cả đám vội vàng gật đầu chào hỏi Hứa Thâm.

“Ra mắt quân chủ.”

“Quân chủ?”

Đám người Hỏa Phượng có chút sửng sốt khi nghe được lời nói của nhóm quân vương ngoài cửa, toàn bộ mau chóng quay đầu nhìn quanh, nhưng... rõ ràng là bên người bọn họ đâu có một vị quân chủ nào?

Rất nhanh, cả đám đã bắt được điểm hội tụ của đôi mắt tám người kia, toàn bộ đều rơi cả lên người Hứa Thâm.

Quân chủ?

Mấy người càng thêm sửng sốt, lại đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm.

Cách xưng hô này cũng không thể gọi vậy, huống chi là tám vị quân vương đồng thời xưng hô như thế.

Mặc dù trong lòng vẫn không sao tin nổi, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng rằng Hứa Thâm chính là quân chủ.

“Cậu... Chính là quân chủ vừa lên chức?” Kinh ngạc qua đi, bỗng nhiên lòng tơ cả người Hỏa Phượng run lên nhè nhẹ.

Chương 1035: Tác Giả Nào Dám Lấy Tôi Ra Làm Nhân Vật Chính, Khẳng Định Là Không Ai Thèm Đọc!!!

Nói thật, cô ấy vốn không hiểu biết quá nhiều về Hứa Thâm, chỉ biết đối phương cũng là một vị quân vương thành Đế như mình mà thôi, nhưng nếu Hứa Thâm thực sự là quân chủ, chẳng phải người này cũng có chút khủng bố hay sao?

Phải biết rằng ngôi vị quân chủ kia cũng không dễ ngồi như vậy, nếu thực lực chưa đạt tới trình độ thỏa mãn, chưa đủ sức nặng để tranh giành, căn bản không thể cướp đoạt nổi.

Hơn nữa, theo tình huống bình thường, cuộc chiến tranh giành ngôi vị quân chủ kia cực kỳ tàn khốc, và trong hầu hết những trường hợp, thứ mà kẻ bại kia nhận được chính là cái chết.

“Ừm.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Tuy tôi vừa đạt được quyền hành, nhưng tạm thời, tôi sẽ không đi phá hư quy củ ban đầu, cô không cần lo lắng.”

Sắc mặt Hỏa Phượng lập tức cứng đờ, cô ấy ngượng ngùng nói: “Ngài sửa chữa cũng không sao cả, thế giới này vốn phục vụ cho mấy người các ngài mà.”

Hứa Thâm cười cười, không tiếp tục giải thích thêm nữa, lại mang theo bọn họ tiến vào trong sảnh hội nghị.

Chỉ thấy đám người Vạn Chủ và Nguyên Chủ đã ngồi trên vương tọa quân chủ từ trước rồi, có vẻ như bọn họ đang nói với nhau chuyện gì đó, trong khi những quân vương khác tới sớm hơn đám người Hứa Thâm lại đang ngồi trong đại sảnh phía dưới, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chung quanh có người hầu bưng trà đưa nước, đồ ăn ngon lành phong phú.

Trừ Vạn Chủ và Nguyên Chủ, Hứa Thâm còn trông thấy một cô gái khác. Hứa Thâm đã gặp mặt Linh Chủ rồi, và có vẻ như cô gái này chính là Dục Chủ.

Đám người Tinh Quân và Hỏa Phượng đang đứng bên cạnh Hứa Thâm, nhìn thấy mấy vị quân chủ đều có mặt ở đây, vẻ mặt không khỏi thoáng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Trong tay những vị quân chủ này đang nắm giữ lực lượng đủ sức phá vỡ cả thế giới, đừng nhìn trong phòng có nhiều quân vương như vậy, nếu hai bên chân chính bùng nổ chiến tranh, khẳng định nhóm quân vương bọn họ sẽ vũng vằng đứng ở thế yếu, bị mấy người bên kia nghiền nát.

Vạn Chủ ngồi trên vương tọa thứ hai phía bên phải, đưa tầm mắt nhìn về phía cửa chính đối diện, trông thấy Hứa Thâm, lập tức cười cười vẫy tay với hắn.

Hứa Thâm cũng nhanh chóng đi qua.

Hỏa Phượng rất thức thời nói: “Chúng tôi không bước tiếp nữa, sẽ ở phía dưới này chờ ngài.”

“Tôi cũng vậy.” Tinh Quân cũng ngừng lại.

Năm vương tọa trên bậc kia chính là khu vực chuyên dành cho quân chủ, đương nhiên bọn họ không muốn đi qua để tự mình chuốc lấy xấu hổ, huống chi đứng cùng một chỗ với mấy vị quân chủ như vậy, cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Đám người Hạ Tinh Tương và Trần Hàn cũng lựa chọn ở lại đại sảnh, cả nhóm nhanh chóng tìm được một khu trống trải và

ngồi xuống.

“Mấy người đến sớm như vậy?” Bóng dáng Hứa Thâm thân nhiên bước lên đài cao, lập tức hấp dẫn sự chú ý của thật nhiều những quân vương đang đứng trong đại sảnh.

“Là cậu quá chậm đó thôi. Chẳng lẽ cậu muốn làm nhân vật chính trong mấy câu chuyện, luôn là người cuối cùng xuất hiện tại hiện trường?” Nguyên Chủ mở miệng trêu ghẹo.

Hứa Thâm cười khỏ: “Hắn là không có nhân vật chính nào gặp nhiều khó khăn, nếm nhiều uất ức như vậy đâu. Tác giả nào dám lấy tôi ra làm nhân vật chính, khẳng định là không ai thèm đọc.”

Vạn Chủ ha ha cười, nói: “Bước lên đỉnh núi vốn không dễ dàng? Chúng tôi đều trải qua cay đắng khổ sở mới tới được đây, còn những kẻ thuận buồm xuôi gió khác, chỉ có thể đi đến lưng chừng núi. Nhưng nói thật, tôi lại rất hâm mộ đám người ở lưng chừng núi ấy, bọn họ chẳng phải chịu đau khổ gì sất, thậm chí còn có vài người dựa vào tổ tiên che chở, lại có thể lẫn lộn đến vị trí không tồi. Đám người ấy thật hạnh phúc.”

“Tôi lại thích leo lên, ngắm nhìn phong cảnh từ đỉnh núi. Nói cho cùng, tại vì cái cổ của tôi vốn không tốt, không thích ngẩng đầu ngưỡng mộ người ta.” Nguyên Chủ nói.

“Nghe nói cậu đã giết Thần Chủ.” Dục Chủ đánh giá Hứa Thâm hồi lâu, mới nhẹ giọng nói.

Thoạt nhìn cô gái này chỉ chừng 27, 28 tuổi, vẻ ngoài thoáng hiện một chút phong vận phu nhân, nhưng trong đôi mắt và thần thái lại lộ ra vẻ ung dung đại khí và tự nhiên tự tại.

“Ừm.” Hứa Thâm nhìn về phía Vạn Chủ: “Chẳng lẽ mấy người đã thừa nhận rằng Thần Chủ kia chết thật rồi sao?”

“Nếu hắn không chết, tôi tin rằng hắn sẽ đến tìm cậu.” Vạn Chủ mỉm cười nói: “Nhưng cậu vẫn có thể sống sót đến tận bây giờ, đã đủ để nói rằng, ngay cả khi hắn còn sống, cũng không dám tới tìm cậu báo thù, một khi đã như vậy, chúng tôi cũng không cần thiết phải thay hắn giữ lại vị trí nữa.”

“Đúng là không cần thiết.” Hứa Thâm đưa mắt nhìn chiếc ghế ở vị trí đứng đầu còn bỏ trống, hỏi: “Linh Chủ không tới sao? Anh ta còn ở trong biển khơi hả?”

“Đã sớm trở về rồi, nhưng cậu ta đang ở một nơi khác. Cụ thể là ở đâu tôi cũng không rõ, nhưng tôi đã báo tin cho cậu ta rồi, trong ngày hôm nay, cậu ta sẽ tới, khả năng là phải tới tối nay.” Vạn Chủ nói.

Nguyên Chủ khẽ cười nói: “Xem ra có người đang muốn làm nhân vật chính trong truyện, thích làm người xuất hiện cuối cùng.”

Vạn Chủ đưa mắt nhìn gã một cái, nhẹ giọng nói: “Cậu đừng tùy tiện bàn luận về cậu ta sẽ tốt hơn, tính tình Linh Chủ không được tốt cho lắm.”

Nguyên Chủ khẽ nhướn mày, gã nheo mắt liếc nhìn Vạn Chủ một cái, chờ sau khi bắt gặp vẻ nghiêm túc trên mặt Vạn Chủ, một tia ý lạnh vừa lộ ra trên mặt gã mới dần phai nhạt.

Vạn Chủ đã biết chiến lược của gã, nhưng vẫn lựa chọn mở miệng cảnh cáo, có thể thấy được vị Linh Chủ này tuyệt không đơn giản.

“Tôi còn chưa gặp được vị Linh Chủ này đâu, thật khiến người ra mỗi mắt chờ mong nha.” Nguyên Chủ khẽ cười một tiếng, lại thản nhiên dựa lưng vào vương tọa, tuy trên mặt đang cười, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra vài phần ánh sáng lạnh.

“Anh đang tìm tôi sao?” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện, tựa như thuấn di, trực tiếp có mặt ngay phía sau vương tọa của Nguyên Chủ, bàn tay đặt lên vương tọa, ánh mắt nhìn xuống, chăm chú quan sát Nguyên Chủ đang ngồi dưới kia.

Nguyên Chủ hơi sững sờ. Chỉ trong nháy mắt ấy, máu tươi toàn thân đã sôi trào, khứu lực vội vàng được điều động.

Có thể rõ ràng nhận ra, ngay tại một khắc này, thân thể Nguyên Chủ đã theo bản năng tiến vào đến trạng thái chiến đấu rồi.

Một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt kích thích thân thể gã.

Gã lập tức nhìn về phía Linh Chủ, ánh mắt cả hai chạm phải nhau ngay giữa hư không.

Cũng tại một khắc này, Nguyên Chủ lặng yên phóng thích năng lực.

Chương 1036: Chỉ Cần Phục Tùng Là Được!!!

Nhưng khiến cho trái tim Nguyên Chủ lập tức co rút lại chính là, rõ ràng gã đã phóng năng lực của mình ra ngoài rồi, vậy mà nó lại lập tức biến mất.

Và chẳng những Linh Chủ trước mắt không có lấy một chút biến hóa nào, thậm chí, gã còn có thể cảm nhận được năng lực của bản thân không thể sinh ra bất cứ ảnh hưởng nào với khu vực xung quanh.

“Anh muốn khiêu chiến tôi sao?” Linh Chủ mở miệng nói, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, không chút biến hóa.

Sắc mặt Nguyên Chủ biến đổi một hồi, mới thu hồi ánh mắt lại, nói: “Tôi chỉ chưa được nhìn thấy cậu, nên muốn gặp mà thôi.”

“Hiện giờ anh gặp được rồi đó.” Linh Chủ thấy Nguyên Chủ đã chịu cúi đầu, bàn tay cũng theo đó mà buông lỏng khỏi vương tọa của đối phương, ngược lại bình thân đi đến vị trí của mình, ngồi xuống.

Đến đây, ánh mắt gã dừng lại trên người Hứa Thâm, có vẻ hứng thú hỏi: “Cậu lại có được thực lực của quân chủ rồi sao? Thật sự không thể tưởng tượng được nha, là tìm được một món thần binh lợi hại nào đó ở bên trong kia sao?”

“Ừm.” Hứa Thâm nói: “Xem như vận khí của tôi tốt đi.”

“Ừm, đúng là vận khí của cậu không tồi nha.” Linh Chủ nở nụ cười: “Trong thời gian ngắn như vậy, ngoại trừ kiện đã đưa cho tôi, tự cậu còn tìm được kiện khác rồi, xem ra lần sau khi đi biển khư, tôi nhất định phải dẫn cậu theo mới được.”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, vì sao hắn lại có cảm giác câu nói này có chút quen thuộc nhỉ?

Là hắn đã trở thành ‘Tinh Quân’ rồi sao?

“Anh đã được kiện thần binh tôi đưa cho anh thừa nhận rồi sao?” Hứa Thâm hỏi.

Linh Chủ khẽ lắc đầu: “Chưa, có vẻ như kiện thần binh đó không quá phù hợp với năng lực của tôi.”

Nguyên Chủ và Vạn Chủ nghe được hai người bọn họ nói chuyện với nhau, trong lòng đều kinh ngạc, không nghĩ tới Hứa Thâm lại quen biết Linh Chủ.

“Ừm... xem ra nhân tình cho cậu lần trước chỉ để ngấm thôi, chẳng dùng được, một khi đã như vậy, về sau này, tôi có thể ra tay vì cậu một lần, coi như báo đáp đi.” Linh Chủ nói.

Với quân vương bình thường, tín vật mà Linh Chủ cho Hứa Thâm lúc trước, còn có chút tác dụng, nhưng hiện giờ bản thân Hứa Thâm cũng là quân chủ rồi, gần như chẳng có vấn đề gì đủ khả năng gây khó dễ cho Hứa Thâm nữa, trừ phi là gã tự mình ra tay với Hứa Thâm.

“Được.” Hứa Thâm gật đầu.

Lời nói của Linh Chủ làm ba vị bên cạnh đều âm thầm rung mình.

Phải biết rằng cực kỳ ít người có thể khiến cho Linh Chủ ra tay một lần... và thậm chí loại chuyện này còn có thể uy hiếp đến bọn họ.

Suy cho cùng, xưa nay Linh Chủ vốn chẳng hề quan tâm tới chuyện sống chết của người khác, nếu Hứa Thâm thực sự mở miệng để Linh Chủ ra tay đối phó với bọn họ, thì dựa theo tính cách của Linh Chủ, có vẻ như gã cũng sẽ ra tay.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ thì bắt đầu nghi thức đi, chờ lát nữa chúng ta cần phải đi một chuyến tới hang động hư thối. Vừa vặn tất cả đều có mặt ở đây, tôi dự tính chúng ta sẽ đi vào khu vực sâu một chút xem sao, xem có thể hoàn toàn trấn áp thứ này giống như Nhân Hoàng trước đó hay không. Tránh để thứ này thường xuyên bùng nổ, làm tôi không thể tĩnh tâm được.” Linh Chủ nói.

Sắc mặt Nguyên Chủ khẽ biến, vội vàng nói: “Làm như vậy quá mức mạo hiểm rồi. Nhân Hoàng chỉ có một người, nhưng ngài ấy là Thần, mới có thể làm được, còn chúng ta, dù nhân số có đông hơn nữa cũng chỉ dừng lại ở cấp độ quân vương thôi. Lại nói, lúc trước Mệnh Chủ cũng dự định làm như vậy, nhưng đã thất bại rồi, còn bị trọng thương nữa.”

“Cô ta không làm được không có nghĩa là tôi cũng không làm được.” Linh Chủ nhú mày, có chút không kiên nhẫn nói: “Cô ta ngay cả vận mệnh của bản thân cũng không thể khám phá ra, có thể thấy được năng lực vô cùng hữu hạn.”

Sắc mặt Nguyên Chủ vô cùng khó coi. Gã chính là người của thời đại kia, cũng là người rõ ràng nhất Mệnh Chủ đáng sợ ra sao. Hiện giờ theo thời gian trôi đi, mọi thứ dần dần thay đổi, những người này đã sớm quên mất sự khủng bố của Mệnh Chủ rồi, bởi vì bọn họ vốn chưa từng được chứng kiến.

Chỉ có một mình gã biết được sự khủng bố của người phụ nữ kiam tuyệt không phải đám người trước mắt này có thể so sánh được.

Mệnh Chủ biến mất, nhưng Nguyên Chủ vẫn ôm trong lòng tin tưởng, cô ấy chưa chết, có khả năng cô ấy đang bị nhốt ở một nơi nào đó thôi, cũng giống như gã vậy.

Hoặc là... cô ấy đang mưu đồ làm một chuyện lớn gì đó.

“Nếu cậu cứ cố ý muốn đi thăm dò hang động hư thối, tôi lựa chọn rời khỏi.” Nguyên Chủ nói.

Gã tuyệt không muốn cùng Linh Chủ đi vào nơi đó để chịu chết.

Phải biết rằng, ở phần rìa bên ngoài hang động hư thối kia, bọn họ còn có thể trấn áp được, nhưng bước vào chỗ sâu bên trong đó lại chính là khu vực vô cùng hung hiểm.

Tới tận bây giờ, gã vẫn không thể quên nổi một lần kia, khi nhìn thấy dáng vẻ Mệnh Chủ, cả người đều là thương tích, khí tức uể oải, hốt hoảng bỏ chạy trốn chết từ bên trong hang động hư thối.

“Rời khỏi?” Đôi mắt Linh Chủ khẽ động, lập tức nhìn về phía gã: “Nếu anh lựa chọn rời khỏi hành động lần này, vậy xin mời anh rời khỏi hội nghị.”

“Cậu có ý tứ gì?” Nguyên Chủ cả giận nói: “Địa vị quân chủ của tôi là do chính bản thân tôi lấy tới, cậu không có tư cách cướp đoạt. Dù cậu là người đứng đầu hội nghị, thì quyền biểu quyết của chúng ta cũng giống nhau thôi.”

“Đó là chuyện của trước kia.” Linh Chủ bình tĩnh nói: “Hiện giờ, do tôi tiếp quản hội nghị, cho nên ở nơi này, lời tôi nói mới tính. Bản thân tôi có hai phiếu phủ quyết, hơn nữa, tôi còn có thể đá anh rời đi, nếu anh vẫn một mực không chịu nghe lời.”

“Bạn đang bóp méo quy củ của hội nghị? !” Nguyên Chủ vừa kinh hãi vừa tức giận nói: “Đây chính là quy củ do Nhân Hoàng chế định ra đó.”

“Nhân Hoàng đã sớm vắng mặt lâu rồi, nơi này nên có quy củ mới.” Linh Chủ lạnh lùng nói: “Mà kể cả khi Nhân Hoàng trở về, tôi cũng sẽ có cách giải thích của riêng mình, nhưng đương nhiên, không cần thiết phải nói với anh. Anh chỉ cần phục tùng là được.”

Nguyên Chủ nhìn gương mặt trẻ tuổi của Linh Chủ, dù nhìn thế nào cũng thấy đối phương chỉ có dáng vẻ của một thiếu niên, nhưng ẩn sâu bên trong đôi con ngươi kia lại là một vùng sâu thẳm nội liễm, tựa như vực sâu khiến kẻ khác không dám thăm dò.

Chương 1037: Nhược Điểm Của Linh Chủ!

Ánh mắt Nguyên Chủ chậm rãi đảo qua đám người Vạn Chủ, Dục Chủ, thấy bọn họ đều im lặng cúi xuống quan sát mặt bàn, trong lòng gã lập tức hiểu được mọi chuyện.

“Tôi đã biết.” Nguyên Chủ trầm thấp nói. Tới cuối cùng, gã cũng lựa chọn cúi đầu.

Lại nói, chỉ dựa vào một thoáng giao phong ngắn ngủi vừa rồi, gã không thể phán đoán được, rốt cuộc bản thân có thể đối phó với lực lượng của Linh Chủ hay không, nhưng đối phương có thể làm cho người khác phục tùng như thế, hiển nhiên người này không phải nhân vật đơn giản rồi.

“Hiểu được là tốt rồi.” Linh Chủ thoáng thu lại một tia lạnh lẽo trong đáy mắt, bình tĩnh nói: “Vậy bắt đầu nghị thức đi.”

Vạn Chủ gật đầu, lập tức ném cho nhóm quân vương bên cạnh một ánh mắt.

Tuy nghi thức này rất long trọng, nhưng lại có điều đơn giản.

Đơn giản là vì bọn họ chỉ cần giới thiệu Nguyên Chủ và Hứa Thâm cho toàn bộ nhóm quân vương từ khắp nơi tề tựu đến nơi này biết được thân phận của hai người ấy, tránh để sau này đám quân vương kia mạo phạm bọn họ, cũng tránh tình huống hai người Hứa Thâm ra ngoài làm việc, lại không thể vận dụng quyền hạn của quân chủ, mà cần phải dựa vào vũ lực đến uy hiếp đám người kia.

Ở thời điểm này, khi nhìn thấy Hứa Thâm và Nguyên Chủ cùng ngồi trên đài cao kia, trong lòng nhóm quân vương bên dưới có chút quen biết Hứa Thâm như Mặc gia, Giang gia, đều ần chứa vô vàn rung động.

Bọn họ thực sự không ngờ Hứa Thâm lại là quân chủ. Rõ ràng hắn chỉ là một vị quân vương thành Đế, lại nhảy vọt một bước, trực tiếp tiến vào trung tâm quyền lực rồi.

“Câu ấy là quân chủ...” Ánh mắt Giang Nguyệt Ly đầy vẻ phức tạp.

Từ sau khi biết Hứa Thâm đã trở thành quân vương, cô ấy cũng tìm về được một chút ký ức có liên quan tới hắn. Năm đó, cô ấy chính là người mở mắt giúp hắn, nhưng hắn từ vụ dân đi đến quân vương, lại đi đến quân chủ, chỉ tốn có vài năm thôi sao?

Dù cô có trí tưởng tượng phong phú tới cỡ nào cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, một thiếu niên từng được bản thân mở mắt cho và trêu đùa lúc trước, tới hiện giờ lại trở thành tồn tại chính mình vô cùng ngưỡng mộ rồi.

“Xem ra chúng ta vẫn xem nhẹ hắn...” Ánh mắt lão quân vương Giang gia lóe sáng, vốn tưởng rằng Hứa Thâm chỉ là một vị quân vương mạnh hơn bình thường một chút, không nghĩ tới hắn lại có thể đi đến cấp bậc quân chủ này, xem ra lúc trước Hứa Thâm còn chưa để lộ tất cả thủ đoạn ở trước mặt bọn họ.

Bên kia, Mặc gia và Tần gia đều có chút khẩn trương.

Lúc trước, bọn họ từng xảy ra xung đột với Hứa Thâm, bởi vậy trong lòng vô cùng lo lắng Hứa Thâm sẽ trả thù, thậm chí

vào lúc này, cả hai bên đã bắt đầu tính toán xem bản thân nên đền bù như thế nào để hàn gắn mối quan hệ đã rạn nứt kia.

Chờ nghi thức chấm dứt, khi mọi người ăn uống chúc mừng, nhóm quân chủ Hứa Thâm và Linh Chủ lại rời khỏi đại sảnh.

“Mấy người chuẩn bị một chút, ba ngày sau tập hợp.” Linh Chủ phân phó mấy người bọn họ, dặn dò xong liền rời đi.

Chờ Linh Chủ đi rồi, Nguyên Chủ mới thấp giọng hỏi Vạn Chủ: “Mấy năm nay, đám người các anh đều phải nhìn sắc mặt hần mà làm việc sao?”

Vạn Chủ bắt đầu nói: “Ai bảo chúng tôi không đánh lại cậu ta chứ? Năm tay cứng chính là vương đạo, cũng không còn cách nào khác mà.”

“Khuyên anh ít trêu chọc cậu ta thôi. Anh còn không biết sự khùng bố của cậu ta đâu, đứng trước mặt cậu ta, không cần biết năng lực của anh là gì, tất cả đều vô dụng.” Dục Chủ nhàn nhạt bỏ lại một câu, cũng xoay người rời khỏi.

Vạn Chủ nói với Nguyên Chủ: “Cô ấy nói rất đúng, tôi biết mấy cậu có chút không phục, bởi vì mấy cậu còn chưa được thể nghiệm lực lượng của cậu ta, chờ sau này được chứng kiến rồi các cậu sẽ biết. Nhưng tuyệt đối đừng có chọn ra tay ở thời điểm tâm trạng của cậu ta không tốt, nếu không người xui xẻo chính là bản thân các cậu đó.”

Nói xong, ông ấy cũng cáo biệt rời đi.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ liếc mắt nhìn nhau, Nguyên Chủ hừ nhẹ nói: “Không nghĩ tới sau khi chúng ta trở về, vẫn còn phải xem sắc mặt người khác. Hừ, Nhân Hoàng vừa không xuất hiện, đã có người muốn làm quân chủ chi vương. Tôi thật sự muốn thử xem tên kia nắm giữ loại năng lực gì.”

Hứa Thâm hồi tưởng lại lần tiếp xúc cùng Linh Chủ trong biển khơi, thoáng suy tư một chút mới nói: “Có lẽ năng lực của anh ta có thể cảm đoán hết thấy mọi năng lực khác?”

“Cảm đoán hết thấy mọi năng lực khác?” Nguyên Chủ sững sốt, trong đầu chợt nghĩ đến khoảnh khắc giao phong ngắn ngủi giữa mình cùng Linh Chủ lúc trước, con người lập tức co rút lại, nói: “Nói vậy, chẳng phải hần đã là vô địch rồi sao?”

“Có lẽ là vậy.” Hứa Thâm cũng hiểu loại năng lực này vô cùng khó giải quyết.

Trước mắt, có vẻ như chỉ một mình Mạt Di La nắm giữ áo choàng màu đỏ tươi là đủ khả năng giải quyết loại năng lực này.

Nói cho cùng, năng lực của Linh Chủ có nghịch thiên đến mức nào, thì khi còn nhỏ cũng không được như thế.

Kể cả khi vừa được sinh ra, Linh Chủ đã thức tỉnh năng lực, kể cả khi gã là một con quái vật không giống người bình thường đi, chỉ cần giết chết cha mẹ của gã, khiến cho gã không thể được sinh ra, chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao?

Nhưng mà, Mạt Di La đã bị phong tỏa ở trong quá khứ...
Chung quy lại, thời gian vẫn khó tránh khỏi số mệnh.

Hơn nữa, Linh Chủ có năng lực như hiện tại, đã đủ để nói lên rằng Mạt Di La và Linh Chủ vốn chưa từng tiếp xúc với nhau. Hoặc ... thế giới trước mắt hắn này vốn không tồn tại Mạt Di La, cho nên cô ta không thể quấy nhiễu nó được, cũng có nghĩa rằng, chuyện bị niêm phong cất giữ kia vốn là hiện thực mà cô ta không thể nào thay đổi được.

“Không đúng.” Bỗng nhiên Nguyên Chủ nghĩ đến chuyện gì đó, lập tức mở miệng nói: “Nếu năng lực của hắn là cảm đoán hết thấy mọi năng lực, và đó cũng chính là năng lực của hắn, chẳng phải tình huống kia cũng tương đương với cả hắn lẫn đối thủ đều không có năng lực sao? Nhưng nếu thực sự như vậy, thì ưu thế của hắn cũng không lớn, trừ phi hắn nắm giữ một loại bí thuật rất mạnh nào đó, nếu không hắn vẫn không thể vô địch được.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, dựa vào bí thuật sao?

Có lẽ sự thật là như thế, chiến đấu dựa vào thân thể, đây là nhược điểm của Linh Chủ.

Nếu chiến thắng đối phương trong quá trình cận thân bác đấu, cũng tương đương với có thể chiến thắng chung cuộc rồi.

Chương 1038: Cô Gái Năm Xưa Đã Lọc Lỗi Hơn Nhiều!

Nguyên Chủ và Hứa Thâm liếc mắt nhìn nhau, cả hai người đều ý thức được tính khả năng của loại chuyện này cực cao. Nói cách khác, muốn giữ lại con bài chưa lật ở trước mặt Linh Chủ, nhất định phải đề cao năng lực chiến đấu bằng bí thuật của bản thân.

Hiện tại, trong tay Hứa Thâm nắm giữ khá nhiều loại bí thuật, công kích có Điện Lăng, thân pháp có Hải Nguyệt Thăng, nhưng ... nếu chỉ dựa vào những loại này, hẳn cảm thấy bản thân chưa chắc đã là đối thủ của Linh Chủ.

Lại nói, Linh Chủ phải là người rõ ràng nhược điểm của bản thân gã hơn bọn họ và một người ngồi tại địa vị cao lâu ngày như gã, khẳng định là trong tay sẽ có rất nhiều những loại bí thuật đỉnh cao, thậm chí còn sớm rèn luyện thành tiểu vương từ cách đấu rồi cũng nên.

“Tôi cũng trở về chuẩn bị đây.” Nguyên Chủ nói với Hứa Thâm.

Có một vài lời, không cần phải nói ra miệng người ta cũng có thể hiểu được, bởi vậy gã quyết định bắt đầu từ bây giờ bản thân sẽ đi sưu tầm bí thuật, sau đó khổ luyện bí thuật, ít nhất cũng không để chính mình phải một lần nữa chịu đựng nỗi uất ức như ngày hôm nay ở trước mặt Linh Chủ.

Tốt xấu gì gã cũng là quân chủ, nhưng vẫn phải nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, loại cảm giác này quá khó để thừa nhận rồi rồi.

Hứa Thâm gật gật đầu, hẳn cũng muốn trở về chuẩn bị.

Hứa Thâm tạm biệt Nguyên Chủ, nhanh chóng trở lại nội thành, bắt đầu nghiên cứu bí thuật.

Bí thuật vốn không phải là thứ một sớm một chiều có thể tu thành, nhưng ít nhất bọn họ cũng biết được phương hướng rồi.

Tuy đầu tư thời gian vào tu luyện bí thuật chưa chắc bọn họ đã đủ khả năng chiến một trận cùng Linh Chủ, nhưng ít nhất cũng phải làm thế nào để bản thân có đủ lực lượng tự bảo vệ mình ở trước mặt người ta chứ?

Ban đêm, đám người Tinh Quân và Hạ Tinh Tương cũng lục tục quay về trong thành, sau khi qua chào hỏi Hứa Thâm một câu, tất cả đều tự đi nghỉ ngơi.

Nghi thức lần này cũng giúp bọn họ mở rộng tầm mắt ra khá nhiều.

Dù lúc trước bọn họ đã trở thành quân vương, nhưng vẫn chịu giới hạn trong thành Để, không thể ở lại hay tiếp xúc với quá nhiều thứ trong nội thành, bởi vậy ngoại trừ một chút tài trí hơn người ở trước mặt hình thái thứ hai, gần như khi đối diện với những vị quân vương khác, bọn họ đều vấp phải trắc trở.

Hiện giờ, những quân vương khác đã biết Hứa Thâm là thành chủ thành Quang Minh, coi như thái độ đã khách khí với bọn họ hơn rất nhiều.

Vào đêm khuya, năm phân lễ vật được năm vị quân vương đem khuya bái phỏng, đưa đến trước mặt Hứa Thâm.

Những vị quân vương đến thăm nọ lần lượt là người của Tần gia, Mặc gia, Giang gia, Kiều gia, Lâm gia.

Đều thuộc bảy đại gia tộc trong nội thành.

Mặc gia phái Mặc Minh Nguyên tới, ông ta mang theo vẻ mặt hồ thẹn và thốn thức đứng trước mặt Hứa Thâm, thái độ thành khẩn, nhún nhường nhận lỗi với hắn.

Ở thời điểm hiện tại, có vẻ như toàn bộ mấy thứ như thể diện hoặc ân oán lúc trước đều bị ông ta ném đi cả rồi. Và dù từ đáy lòng trăm lần không tình nguyện, nhưng quân vương cảm được thì cũng buông được, ông ta sẽ không tiếp tục phạm sai lầm mà đi trêu chọc Hứa Thâm nữa.

Suy cho cùng, trả thù quân chủ cũng là chuyện người si nói mộng, hảo huyền viễn vông.

Nếu quân chủ dễ bị người khác trả thù như vậy, bọn họ sẽ không được gọi là quân chủ.

Trên thực tế, từ “Quân chủ” này vốn không chỉ đơn giản là một loại xưng hô, nó còn là một bằng chứng thép cho thấy đối phương có chỗ vượt xa bọn họ.

Không chỉ một mình Mặc gia hèn nhát nhận tội, Tần gia bên kia cũng như thế, còn Giang gia và Lâm gia, Kiều gia chỉ thuần túy là đến thăm hỏi, muốn rút ngắn khoảng cách với Hứa Thâm.

Những món lễ vật bọn họ tặng đều là khư binh, quyền trọng 15 chuẩn cấp truyền thuyết.

Ngay cả với bảy đại gia tộc, thì mang tặng người khác loại lễ vật cấp bậc này cũng đủ làm bọn họ đau lòng.

Hứa Thâm không hề từ chối loại chuyện này, ai đến cũng thân nhiên nhận lấy.

Chờ một lát nữa, hắn sẽ phân phó Tinh Quân đi tìm khư binh dung hợp với chúng, có thể lập tức biến những món khư binh này trở thành khư binh cấp truyền thuyết.

Nếu trong đám này có loại khư binh nào tương xứng với Hứa Thâm, lực lượng của hắn sẽ được tăng cường thêm rất nhiều, nếu không có, hắn cũng có thể ban xuống cho đám người Trần Hàn sử dụng.

Trước mắt Hứa Thâm vẫn thường dùng khư binh áo choàng màu đỏ tươi của Mạt Di La.

Về phần Quỷ Bộ Binh Thư, nó quá bất ổn định. Bởi vậy tạm thời Hứa Thâm vẫn cất trong kho, chờ đến khi nó đạt tới trình độ hoàn mỹ lại xem xét.

“Hiện giờ xem như thành Bạch Nghĩ đã thay đổi quá nhiều, khi tôi trở lại trong cục, cũng suýt chút nữa không nhận ra.”
Giang Nguyệt Ly tặng xong lễ vật, lại không có ý tứ nhanh chóng rời đi.

Hứa Thâm có biết cô ấy đến đây, nhưng lại không biết lần này là cô ấy chủ động đi tới, hay là ý tứ của lão quân vương. Nhưng mặc kệ là trường hợp nào, hiện giờ cũng không quan trọng.

Cảnh còn người mất, cô gái đi tắt dài màu đen đơn thuần trên đũa hắn trước kia đã lọc lõi hơn quá nhiều.

Hơn nữa, hiện giờ cô ấy còn không đi tắt dài màu đen nữa.

Hứa Thâm thầm than một tiếng.

“Có rảnh, chị nhớ về chơi nhiều hơn một chút, lão Vương rất nhớ chị.” Hứa Thâm nói với Giang Nguyệt Ly.

Giang Nguyệt Ly hơi sững sờ, qua một giây sau cô ấy mới nhớ ra lão Vương là ai, sau đó không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm

một cái. Một cái liếc mắt này tuyệt đối là phong tình vạn chủng, mang theo đầy đủ ý vị thành thực, cô ấy nói: “Vậy còn cậu?”

“Tôi cũng hoan nghênh.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Chẳng qua chỉ là hoan nghênh thôi sao... trong lòng Giang Nguyệt Ly đầy vẻ tiếc nuối, cũng có thêm một chút mất mát. Cô lộ ra nụ cười yếu ớt, nói: “Tôi sẽ thường xuyên tới, chỉ cần cậu hoan nghênh thôi.”

Nói xong, Giang Nguyệt Ly lập tức đứng dậy, từ biệt Hứa Thâm và rời đi.

Hứa Thâm phân phó Lâu Hải âm tiễn cô ấy ra bên ngoài, đồng thời cũng nhìn thấy Trần Hàn vừa quay về.

“Bẩm thành chủ, tôi đã xử lý xong con khur cấp A bên khu Dạ Oanh kia rồi.” Trần Hàn trở về phục mệnh.

Chuyện là ngay khi gã vừa tham gia nghi thức trở về, đã nhận được tin trong thành xuất hiện khur cấp A, bởi vậy cũng lập tức phụng mệnh đi qua tiêu diệt.

Hứa Thâm gật gật đầu, nhưng trong ánh mắt chợt lộ ra một tia sầu lo.

Chương 1039: Mục Đích Chân Chính Của Phản Nội Quân???

Mới gần ngủ có một, hai ngày, nhưng trong thành đã xuất hiện khur cấp A, tần suất càng ngày càng cao.

Phải biết rằng, số lượng quân vương ở những thành Đê khác cũng không nhiều như thành bọn họ, phỏng chừng đối phương phải sút đầu mẻ trán mới ứng phó được tình huống này.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm nhìn về phía Tinh Quân: “Anh ở bên này, thành Tinh Sầu bên kia không sao chứ?”

“Bên kia có phó thành chủ tọa trấn, nếu đối phương thật sự không giải quyết xong mấy chuyện kiểu này, sẽ tạm thời mặc kệ nó.” Tinh Quân nói: “Phỏng chừng những thành khác cũng áp dụng loại sách lược đó, nhiều nhất bọn họ sẽ ngăn cách một vài khu cư xá thành vùng cấm. Lại nói, trừ phi là quá mức đối

khát, nếu không những cư cấp A này sẽ không ăn người thường, dù sao người thường cũng là món ăn dở nhất đối với chúng nó, cũng giống như mấy món chiên giòn rẻ tiền với nhân loại chúng ta vậy.”

“Khi số lượng cư cấp A trở nên nhiều hơn, tuy chúng nó rất nguy hiểm, nhưng ngược lại, ở trong khu vực chúng nó sống, sẽ không có mấy con cư cấp thấp như cấp B và cấp C, trên một khía cạnh nào đó, coi như chúng cũng giúp chúng ta trấn an cư rồi.”

“Anh lạc quan quá nhỉ?” Hứa Thâm khẽ lắc đầu, nói là nói như vậy, nhưng trình độ nguy hại do cư cấp A mang đến tuyệt đối vượt qua cư cấp B, lượng thức ăn chúng nó cần cũng cao hơn nhiều lắm, sớm muộn gì đám này cũng ăn sạch cả một tòa thành thôi.

“Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể xin hội nghị giúp đỡ.” Tinh Quân liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, Hứa Thâm trước mắt cũng có thể lựa chọn loại này.

Hứa Thâm nghĩ đến những vị quân vương vẫn luôn canh giữ bên trong thành Vân Trung, nhiệm vụ của những quân vương kia chính là đóng tại một chỗ, chờ quân chủ ra lệnh, ngày qua ngày tương đối nhàn nhã.

“Hai ngày này, anh cần phải đi đi lại lại nhiều một chút, mau chóng giúp tôi tìm được kiện cư binh tương xứng tiếp theo đi. Sau khi tìm được, anh có thể trở về. Tiếp theo tôi đang có việc khác cần phải làm, tạm thời không cần đến anh.” Hứa Thâm nói.

“Cậu định đi đâu đó?” Tinh Quân tò mò hỏi.

“Một khu cấm địa nào đó.” Hứa Thâm không nói tỉ mỉ.

Tinh Quân nghe vậy cũng không tiếp tục truy vấn thêm, thay vào đó gã lập tức lên tiếng tạm biệt Hứa Thâm, muốn đi nơi khác tìm cư binh tương xứng với Quỷ Bộ Binh Thư.

Không lâu sau khi Tinh Quân rời khỏi, quá nửa đêm, lại có hai bóng người lặng yên đi đến bên ngoài phủ thành chủ.

Đồng thời, một phen thư tín được đưa đến trong tay Nạp Sát Phân Ny.

Nạp Sắt Phân Ny nhanh chóng chuyển giao cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn, lập tức lên tiếng phân phó Nạp Sắt Phân Ny ra bên ngoài mời khách nhân tiên vào.

Rất nhanh, thần phụ và một người thanh niên có dáng người cân đối đi đến.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn thanh niên kia. Người này cũng là một vị quân vương, tướng mạo gầy gò, đôi mắt dài nhỏ, khiến cho gương mặt tự mang theo vài phần sắc bén và lạnh lùng.

“Tin tức của mấy người thật nhanh nhạy.” Hứa Thâm nhìn thấy thần phụ.

Phản Nội Quân lại lựa chọn tới thăm hắc vào đêm khuya như thế này, không cần nghĩ hắc cũng có thể đoán được mục đích của bọn họ.

“Chúc mừng thành chủ.” Thần phụ cười dài chúc mừng một tiếng.

Lại nói, khi nhận được tin Hứa Thâm đã trở thành quân chủ, trong lòng ông ta còn có chút nghi hoặc, không sao tin nổi, nhưng đây vốn là điều những vị quân vương khác trong tổ chức Phản Nội Quân tận mắt nhìn thấy, ông ta không muốn tin cũng không được.

“Nói đi, lần này các ông có ý tưởng gì?” Hứa Thâm đi thẳng vào vấn đề.

Thần phụ thấy Hứa Thâm không muốn quanh co lòng vòng, cũng lược bớt đi những lời nói vô vị, lập tức trả lời: “Thành chủ còn nhớ hiệp nghị lúc trước của chúng ta không? Vốn dĩ chúng tôi hi vọng thành chủ có thể trợ giúp chúng tôi hoàn thành nghiệp lớn, không nghĩ tới thành chủ lại trực tiếp một bước lên trời, đặt chân vào hội nghị. Vì sự kiện lần này, tôi cho rằng chúng ta có thể cân nhắc tới chuyện hợp tác sâu hơn.”

“Hợp tác sâu hơn?” Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Không phải mục đích của mấy người là lật đổ nội thành, rồi vươn tay vào hội nghị thống trị, từ đó thay đổi trật tự sao? Hiện tại tôi có thể đề nghị trật tự mới ở hội nghị, mấy người muốn trật tự như thế nào, có thể nói với tôi, nhưng đương nhiên tôi cần phải cân nhắc trước.”

“Không không.” Thần phụ khẽ lắc đầu, ánh mắt lóe sáng, nói: “Loại hợp tác sâu hơn mà tôi nói hoàn toàn không phải chuyện này. Trên thực tế, mục đích chân chính của Phản Nội Quân chúng tôi vốn không phải là như thế.”

“Hả?”

“Thành chủ, chắc là cậu từng nghe nói tới Nhân Hoàng rồi?”
Bỗng nhiên thần phụ chăm chú nhìn vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm hơi sững sờ, có chút ngoài ý muốn nhìn ông ta, đối phương lại biết được cái tên Nhân Hoàng này?

Đây tuyệt đối là điều làm hấn kinh ngạc.

Tựa như thần phụ có thể đọc hiểu được vẻ mặt của Hứa Thâm, ông ta lập tức mỉm cười nói: “Thành chủ không cần phải giật mình như vậy. Cậu đã tiếp xúc với hội nghị, hẳn là cũng biết được rất nhiều bí ẩn trên thế giới này rồi. Đúng vậy, từng có bốn vị Nhân Hoàng xuất hiện trên con sông dài của văn minh nhân loại chúng ta, Nhân Hoàng đời thứ nhất vô cùng bác ái, đã thành lập nên nội ngoại thành, chống đỡ khur và xác, sau đó, ngài truyền ngôi cho Nhân Hoàng đời thứ hai...”

“Nhân Hoàng đời thứ hai chăm lo việc nước, hoàn thiện trật tự, ký kết khế ước cùng Cổ Thần, bảo nhân loại chúng ta an bình.”

Ánh mắt ông ta lại lóe sáng, nói: “Mà khi Nhân Hoàng đời thứ ba quật khởi, lại không ngừng chinh chiến chung quanh, sát phạt tàn bạo, nhưng chung quy lại, ngài đã quét sạch xác lang thang khắp nơi bên ngoài tường, cũng coi như đã làm ra công hiến.”

“Nhân Hoàng đời thứ tư tính tình nhã nhặn, chỉnh sửa hiến pháp, hoàn thiện trật tự, về sau lại thần bí biến mất.”

“Hiện giờ hội nghị thống trị được quyền quyết định toàn bộ mọi chuyện, nhưng không hề quản lý công việc trong nội thành, ngược lại còn dung túng quyền quý, cao tộc tùy ý làm bậy, hành hạ vụ dân đến chết, nuôi dưỡng nhục nhân, gần như không hề để ý đến những kẻ làm trái lẽ thường, xúc phạm trật tự. Đúng là ngồi tại vị trí đó, nhưng không hề làm tròn chức trách của mình.”

Đến đây, thần phụ tạm dừng một chút, rồi mới nói với Hứa Thâm: “Tôi nói hội nghị, nhưng không bao gồm thành chủ.”

Chương 1040: Khoa Học Kỹ Thuật!

“Tôi hiểu.” Hứa Thâm đánh giá ông ta: “Ông lại biết chuyện về Nhân Hoàng kỹ càng tỉ mỉ như vậy, chẳng lẽ trước kia ông cũng xuất thân từ nội thành sao?”

Thần phụ khẽ lắc đầu, lại mỉm cười nói: “Thành chủ đã trở thành quân chủ, hẳn là cậu cũng biết được rất nhiều thứ từ những bí ẩn được cất giữ trong hội nghị kia rồi, hơn nữa khẳng định là cậu cũng muốn tiến thêm một bước nữa, đúng không?”

“Ừm?” Hứa Thâm có cảm giác vẻ mặt thần phụ giống hệt một con cáo già狡 hoạt, làm hắn chợt nghĩ đến một bóng dáng quen thuộc trong ký ức, Liễu cực.

“Ông còn biết Thần tồn tại ư?”

“Nhân Hoàng tức là Thần.” Thần phụ nhẹ giọng nói: “Bởi vậy Nhân Hoàng mới có thể ký kết khế ước cùng Cổ Thần, che chở cho nhân loại.”

“Cho nên ông còn biết những gì nữa?” Hứa Thâm nheo mắt hỏi.

“Tôi biết một phương pháp thành Thần.” Thần phụ nói ra một câu kinh người.

Con người trong mắt Hứa Thâm hơi co lại. Nội dung của câu nói này quá mức kinh hãi, khiến cho hắn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Loại bí ẩn mà ngay cả hội nghị cũng không nắm giữ được, vậy mà thần phụ trước mắt lại biết?

Phương pháp thành Thần... Chỉ vền vẹn là mấy chữ này đã đủ để làm toàn thân một vị quân chủ nóng lên rồi.

“Có vẻ như Phản Nội Quân mấy người có nhiều bí mật thật.” Hứa Thâm chăm chú nhìn thần phụ, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Đối phương đến gặp hắn vào đêm khuya, lại chủ động nói chuyện về những điều này, phỏng chừng trước đó, trong đầu

cũng đã làm ra không ít chuẩn bị và cân nhắc rồi.

“Bởi vì chúng tôi là hậu duệ của Nhân Hoàng.” Lời nói tiếp theo của thần phụ lại một lần nữa làm Hứa Thâm khiếp sợ.

“Hậu duệ của Nhân Hoàng?” Hứa Thâm vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng trước đó, trải qua những tin tức hẩn đạt được thông qua tự bản thân lật xem tư liệu bí mật trong hội nghị, và từ trong miệng Nguyên Chủ, Hứa Thâm đã biết, ngay cả hội nghị cũng không tìm thấy tin tức mà Nhân Hoàng lưu lại.

Càng đừng nói tới hậu duệ của Nhân Hoàng.

Thần phụ chăm chú quan sát toàn bộ những biến hóa trên nét mặt Hứa Thâm.

Hơn ai hết ông ta hiểu rằng, chuyện mình tìm đến Hứa Thâm để lộ nội tình như thế này là một hành vi mang tính mạo hiểm cực lớn, nhưng vì nghiệp lớn, sau khi những thành viên trong tổ chức cùng nhau thương nghị, cuối cùng bọn họ vẫn quyết định thử một lần.

“Đúng vậy.” Thần phụ chậm rãi nói: “Nhân Hoàng đời thứ nhất để lại rất ít hậu duệ huyết mạch, và sau khi Nhân Hoàng đời thứ nhất ly thế, nhóm hậu duệ của ngài dần dần phân tách rồi biến mất, một chi nhánh huyết mạch cuối cùng cũng vì đam mê đánh bạc mà bị người ta đánh chết. Mà chúng tôi là hậu duệ huyết mạch của Nhân Hoàng đời thứ hai.”

“Nhân Hoàng đời thứ hai...” Hứa Thâm lại đưa mắt đánh giá thần phụ, hẩn thực sự không nghĩ tới bọn họ lại có lịch sử lâu đời như vậy.

Từ thời đại của Nhân Hoàng đời thứ hai cho đến bây giờ đã qua hơn một ngàn năm rồi.

“Vậy mục đích của các ông là gì? Các ông muốn điều khiển hội nghị sao?” Hứa Thâm đột nhiên hỏi.

Thần phụ cười cười, nói: “Cũng không xem như điều khiển, nhiều nhất chỉ là cầm lại những thứ thuộc về mình mà thôi. Lại nói, chúng tôi đã sớm biết chuyện hội nghị phát hiện ra tổ chức phản nội của chúng tôi rồi. Và sở dĩ, chúng tôi lấy cái tên ‘Phản nội’ này cũng vì muốn để lộ ra ngoài một loại biểu hiện giả dối, khiến cho hội nghị nghĩ rằng mục tiêu của chúng tôi

chính là phủ định chính sách tàn bạo và áp bức của nội thành. Mà một mục tiêu như vậy, với sự ‘lợi hại’ [1] của hội nghị, bọn họ sẽ không tùy ý can thiệp.

[1] : nguyên văn 尿性 – niệu tính, từ này xuất xứ từ vùng Đông Bắc Trung Quốc, nó có hai nghĩa, một là một người tính cách rõ ràng, dứt khoát, có hào sảng có nóng nảy, hai là lợi hại theo nghĩa châm biếm, trong trường hợp này mình nghĩ nó là châm biếm.

“Dù sao chỉ cần hành vi của chúng tôi không tạo thành phá hư và ảnh hưởng quá lớn, bọn họ đều sẽ mở một mắt nhắm một mắt. Những năm gần đây, bọn họ ngồi trên vị trí đó, nhưng gần như chẳng làm được bất cứ một chuyện gì cho dân chúng tầng dưới chót cả.”

“Nếu không, với những tồn tại năng lực giả như chúng ta, trải qua hai ngàn năm lịch sử, chúng ta đã sớm có thể phát triển đến trình độ cực kỳ phồn vinh rồi.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn có cảm giác những lời thần phụ nói cũng đúng.

Thần phụ lại nói với Hứa Thâm: “Thành chủ, cậu đã đi qua thành Nguyệt Không chứ?”

“Chưa đi qua.”

Thần phụ mỉm cười nói: “Trên danh nghĩa, nơi đó là phân bộ của hiệp hội Chung Khí, nhưng kỳ thực nó lại là tổng bộ. Thoạt nhìn tổng bộ của hiệp hội Chung Khí nằm tại nội thành, nhưng tại nội thành lại có quá nhiều cao tộc, quyền quý, gây trở ngại cho quá trình thúc đẩy và phát triển của hiệp hội Chung Khí, bởi vậy tổng bộ được xây dựng tại nội thành chỉ để phô trương thôi, tổng bộ chân chính vốn nằm tại thành Nguyệt Không.”

“Người từng đi qua thành Nguyệt Không sẽ biết, những thành Đê khác, bao gồm cả nội thành đều là những nơi vô cùng lạc hậu!”

“Ở thành Nguyệt Không, chúng tôi có một thuật ngữ gọi là ‘Khoa học kỹ thuật’ !” Thần phụ hưng phấn nói: “Chúng tôi dùng kim loại và dòng điện, chế tạo nên những con thuyền biết bay. Máy thứ này có thể mang theo người bình thường đi ngao

du tới tận chân trời. Mạng lưới đường ray xe cộ nhìn thấy ở thành Quang Minh chỉ là sản phẩm cũ mà hiệp hội Chung Khí chế tạo ra từ bảy, tám trăm năm về trước mà thôi. Còn ở thành Nguyệt Không, chúng tôi dùng năng lực vào công cuộc phát triển khoa học kỹ thuật. Những đứa nhỏ người thường ở nơi đó đều nhận được đủ dinh dưỡng cho đến lúc trưởng thành, cơ thể con người được ưu hoá, hầu hết toàn dân đều thoát khỏi thân phận vụ dân rồi.”

“Toàn dân thoát khỏi thân phận vụ dân?” Hứa Thâm vô cùng sửng sốt, lập tức đưa ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía thần phụ.

“Đúng vậy.” Thần phụ cho Hứa Thâm một ánh mắt đầy vẻ khẳng định, sau đó nói: “Nghe vào tai thì cảm thấy nó khá là hoang đường, nhưng trên thực tế, nếu nội thành và hội nghị nguyên ý tiếp nhận chuyện này, thì những thành Đế khác, bao gồm cả nội thành cũng sớm có thể làm được rồi.”

Ông ta chợt tự giễu cười, nói: “Nhưng những cao tộc và quyền quý trong nội thành kia vốn không uỷ quyền cho khoa học kỹ thuật, ngược lại bọn họ còn kỳ thị cho rằng đó là thứ tà ác. Mặc dù có vài quý tộc cũng lén lút hưởng thụ, nhưng bọn họ sẽ không để người ta biết được. Có vẻ như bọn họ cảm thấy mình đang âm thầm hưởng thụ viên kẹo nào đó từ trong tay ma quỷ, ăn thì ngon đấy nhưng không thể đưa ra ngoài ánh sáng được...”

Chương 1041: Cậu Có Thể Làm Được Hay Không?

Hứa Thâm nhú mày nói: “Nếu thứ đó thực sự tiện lợi và nhanh gọn như vậy, có thể mang đến chỗ tốt cho con người, nhưng không gây ra bất cứ tác hại nào, thì trong vòng mấy trăm năm qua, khẳng định sẽ có người hiểu được và tiếp nhận nó chứ?”

Thần phụ gật đầu: “Cậu nói rất đúng, nhưng tiếc nuối chính là, hội nghị không quan tâm đến những chuyện này, mà những cao tộc kia lại bài xích chúng. Có lẽ bọn họ cho rằng số lượng vụ dân càng nhiều, thế giới càng ổn định, ít nhất là bọn họ sẽ được hưởng thụ những thứ càng tốt hơn.”

Ông ta đùa cợt nói: “Phải chờ đến khi bản thân tôi được ngồi trên địa vị cao rồi, trong lòng mới biết được suy nghĩ của những người này. Nói đơn giản là, có vài người không phải không hiểu được nỗi khổ của người khác, chẳng qua hấn lại cần người khác phải cay đắng như vậy, thì bản thân hấn mới nếm được ngọt bùi. Suy cho cùng, bánh ngọt cũng có hạn. Bọn họ có thể khai hoá cho người khác, nhưng sẽ không hoàn toàn khai hoá cho đối phương, bọn họ có thể mở mắt cho người khác, nhưng sẽ không chỉ dạy cho đối phương... Nói cách khác, bọn họ chịu bồi dưỡng, chịu giáo dục người khác đến một trình độ nhất định nào đó, chỉ với một mục đích duy nhất, đó là để bản thân sử dụng thuận tay thôi...”

Hứa Thâm khẽ im lặng, chính hấn cũng là người ngồi trên địa vị cao, cho nên hấn hiểu, cấp bậc khác biệt, những thứ bản thân nhìn thấy cũng sẽ khác biệt.

Và những gì thần phụ vừa nói chính là hiện thực.

Nhưng lại là hiện thực không thể thay đổi được.

Đây là kết quả mà tất cả những người đang đứng tại đỉnh núi, cùng ăn ý lựa chọn nên.

“Mấy năm vừa qua, chúng tôi cũng không cần đi mở rộng khoa học kỹ thuật nữa.” Thần phụ nhẹ giọng nói: “Bọn họ không cần thứ tốt, nghĩa là bọn họ không xứng được hưởng thụ, bởi vậy tự chúng tôi sẽ hưởng thụ.”

“Nhưng chúng tôi vẫn hi vọng có thể cầm lại những thứ từng thuộc về mình.”

Thần phụ nhìn Hứa Thâm, nói: “Chúng ta hi vọng hội nghị thống trị sẽ sửa chữa trật tự, hủy diệt toàn bộ địa vị của cao tộc và quyền quý trong nội thành, chuyển thành người người ngang hàng. Đồng thời, trật tự của hội nghị cũng phải sửa chữa. Hội nghị này do Nhân Hoàng đời thứ ba thiết lập. Trước đó, ở thời điểm Nhân Hoàng đời thứ hai quản lý, ngài đã áp dụng chế độ toàn dân đều có quyền bỏ phiếu, bất cứ chuyện gì làm trái với Hiến Pháp, đều có thể thông qua toàn dân bầu cử đến phán quyết.”

Hứa Thâm nhú mày. Đây cũng không phải là sửa chữa nhỏ, mà là đại động can qua, tương đương với phá vỡ hoàn

toàn những quy tắc trật tự hiện có.

Bốn chữ người người ngang hàng này, nói ra thì dễ, nhưng muốn làm được... vấn đề ở đây không phải là khó khăn nữa rồi, mà là căn bản không có khả năng thực hiện được.

“Tôi biết, nếu làm như vậy, cậu sẽ đắc tội với bảy đại cao tộc trong nội thành, cả những quyền quý kia nữa, cũng tương đương với toàn bộ giai cấp trung sản trên thế giới đều đứng ở phía đối lập với cậu, đều sẽ nhảy ra phản đối. Thậm chí tất cả giai cấp cao sản cũng sẽ phủ quyết đề nghị này, nhưng tôi tin tưởng cậu vốn chẳng quan tâm tới bọn họ.”

Thần phụ chân thành nói: “Dù sao so sánh với một phương pháp thành Thần, những chuyện này vốn chẳng nghĩa lý gì cả.”

Hiển nhiên ông ta đã cân nhắc tới tâm tính của nhóm quân chủ rồi, chỉ có phương pháp thành Thần mới khiến những quân chủ kia chú ý tới, bởi vậy nhiều năm qua như vậy, rõ ràng có quân chủ tại vị nhưng bọn họ vốn không thèm để ý đến chuyện quản lý cả thế giới xung quanh, chỉ lo bận rộn làm chuyện của chính mình, chỉ coi dân chúng là công cụ lợi dụng, khi cần sẽ dùng một chút, không cần lập tức ném qua một bên.

“Đúng là tôi không thèm để ý, nhưng theo tôi cảm nhận được, chuyện mà các ông muốn làm vốn chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Dù thay đổi chế độ thành bỏ phiếu toàn dân, các ông có thể cam đoan loại chuyện này sẽ tuyệt đối công bằng hay không? Dân chúng có thể thu mua, tiền quyền có thể quét phiếu. Đến cuối cùng, dân chúng thật sự có quyền lựa chọn hay không, hay chỉ là lừa mình dối người mà thôi?”

Thần phụ nói: “Đương nhiên chúng tôi cũng cân nhắc đến chuyện này rồi, thậm chí tổ tiên Nhân Hoàng đời thứ hai của chúng tôi cũng sớm nghĩ ra phương pháp ứng phó để chế tài. Nói đơn giản là sẽ có ngành tương ứng để giám thị quá trình bầu cử này. Nếu ngay cả ngành giám thị kia cũng thối nát, sẽ có ngành giám thị thứ hai tới giám thị. Nếu nói chỉ sử dụng có một cái ống nước, kiểu gì nó cũng sẽ vỡ tan, chúng tôi sẽ quán lên đó vài đường băng vải. Hơn nữa, ống nước vỡ tan vốn là lẽ đương nhiên, bởi đây là nhân tính, nhưng gia cố chúng như thế nào lại là thủ đoạn của chúng tôi.”

Hứa Thâm nghe vậy cũng không thể nói gì hơn, hiển nhiên Phản Nội Quân này đã mưu đồ rất lâu rồi.

“Đây là điều mà các ông thực sự muốn lấy lại sao? Được, tôi có thể cân nhắc.” Hứa Thâm đồng ý.

“Câu thật sự có thể làm được sao?” Thần phụ chăm chú nhìn Hứa Thâm: “Làm như vậy, chính là suy yếu quyền hành thống trị của hội nghị các cậu mà? Theo tôi được biết, hiện giờ hội nghị thống trị đang do vị Linh Chủ kia quản lý, hẳn vốn là người rất chuyên chế độc tài. Và một khi cậu đề nghị như vậy cũng tương đương với trực tiếp là địch với hắn, cậu có nắm chắc hay không?”

“Các ông quanh co một vòng lớn như vậy, cuối cùng mục tiêu chân chính vẫn là hắn, đúng không?” Hứa Thâm nói: “Tôi không nắm chắc có thể thuyết phục được hắn, cũng không nắm chắc có thể chiến thắng hắn, trừ phi các ông đưa phương pháp thành Thần giao cho tôi trước, nếu tôi có thể thành Thần, hết thảy nguyện vọng của các ông, tôi đều sẽ cân nhắc.”

Thần phụ không cảm thấy ngoài ý muốn vì lý do thoái thác của Hứa Thâm, nếu Hứa Thâm trực tiếp nhận lời luôn, mới là lừa gạt.

“Có thể.” Thần phụ nói: “Chờ sau khi cậu bãi miễn được toàn bộ đặc quyền của đám cao tộc và quyền quý trong nội thành, tôi sẽ cung cấp manh mối của phương pháp thành Thần cho cậu. Tôi sẽ cho cậu thấy thành ý của chúng tôi, và cũng hi vọng có thể nhìn thấy thành ý của thành chủ.”

Hứa Thâm biết trên đời này chẳng có bữa cơm trưa nào miễn phí, sau khi cân nhắc một chút, hắn nói: “Được, tôi cân nhắc thêm một đoạn thời gian nữa. Các ông có phương án cụ thể không? Khẳng định là các ông có chuẩn bị sẵn thứ này rồi, nhận được nó, tôi cũng không cần phải hao phí đầu óc.”

Chương 1042: Thà Ta Phụ Người Trong Thiên Hạ...

“Có.” Thần phụ nở nụ cười, nói: “Chỉ cần thành chủ đề cử một chế độ mới, đó chính là công dân, tức là tất cả mọi người sẽ

trở thành công dân. Tương ứng với đó, hết thảy mọi đặc quyền đều bị hủy bỏ, bao gồm cả những thành khu dưới quyền quản lý của cao tộc, cũng như cần phải hạn chế những vùng lãnh thổ thuộc quyền sở hữu của nhóm cao tộc và quyền quý kia, cùng với thu nhập từ thuế, một nguyên nhân quan trọng làm gia tăng cách biệt phân tài sản trong tay mọi người. Nội dung cụ thể, tôi sẽ soạn thành văn kiện đưa cho thành chủ một bản. Cậu chỉ cần làm cho hội nghị thông qua là được.”

Hứa Thâm biết đây là một việc khó, nhưng trước sức hấp dẫn đến từ phương pháp thành Thần, cứ tiến tới theo phương châm ‘Thà ta phụ người trong thiên hạ’ [1] thôi.

[1] : Câu nói nổi tiếng của Tào Tháo “Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người thiên hạ phụ ta”

“Nhưng vừa thu lễ vật của người ta, quay lưng đi đã muốn gây khó dễ cho người ta, người ngồi ở địa vị cao cũng thật không dễ dàng mà.” Hứa Thâm thở dài, chột lắc lắc đầu, chuẩn bị chờ lát nữa sẽ phân phó người đi trả lại toàn bộ, nguyên vẹn nhóm lễ vật mà mấy cao tộc kia đã đi suốt đêm đưa đến nơi này.

Thần phụ cười cười, nói: “Chúng tôi sẽ quay về chờ tin tức tốt của thành chủ.”

“Khoan đã.” Hứa Thâm gọi bọn họ lại, cân nhắc một thoáng mới nói: “Mấy người có biết gì về lỗ hồng của thế giới, Linh Bí và hang động hư thối hay không?”

Đương nhiên, nội dung chủ yếu mà hắn muốn biết chính là về hang động hư thối, bởi vì bọn họ sắp phải tới khu vực này rồi. Mà đến một nơi bản thân hoàn toàn lạ lẫm như vậy, sâu trong đáy lòng hắn vẫn có chút bất an, còn hai bí ẩn khác chỉ là nhân tiện hỏi cùng thôi, mục đích chính là dùng để che giấu.

Thần phụ không có ngoài ý muốn, chỉ khẽ cười nói: “Hắn là trong quán Thiên Ân bên kia có ghi lại những tin tức này rồi, nếu thành chủ cảm thấy nội dung trong đó không được kỹ càng tỉ mỉ, tôi có thể bổ sung thêm một chút. Nghe đồn lỗ hồng của thế giới kia đi thông đến một thế giới khác, một khi đi lạc vào nơi đó, cũng tương đương với không thể quay trở về. Có người suy đoán rằng thế giới mà chúng ta đang sống chính là hư ảo. Loại phỏng đoán này đến từ chính thành

Nguyệt Không, nơi ấy có khoa học kỹ thuật phát đạt, đã có trí năng hư huyền thế giới rồi.”

“Do đó, bọn họ sẽ liên tưởng đến tình huống như vậy.”

“Về phần Linh Bí. Đây là thứ mà tổ tiên Nhân Hoàng của chúng tôi có ghi lại rõ ràng. Chúng là bí khí cổ xưa. Một khi tập hợp đầy đủ Linh Bí sẽ đạt được trí tuệ của Thần, nhưng kể cả tổ tiên của chúng tôi cũng không thể tập hợp được đầy đủ, bởi vì ... có vẻ như sau khi tập hợp đầy đủ Linh Bí, còn phát sinh một loại khả năng khác, đó là triệu hồi ý thức của Thần đến đây...”

Thần phụ nhẹ giọng nói: “Mà một khi triệu hồi ý thức của Thần đến đây, rất có khả năng sẽ phát sinh một kết cục khác, đó là bản thân bị Thần thay thế vị trí.”

Hứa Thâm thầm giật mình, không nghĩ tới Linh Bí còn mang theo thứ tai họa ngầm này, tuy đây chỉ là phỏng đoán, nhưng nghe vào tai cũng có chút dọa người.

“Như vậy phương pháp thành Thần mà mấy người nói đến không có liên quan gì tới Linh Bí chứ?” Hứa Thâm hỏi.

Thần phụ lắc đầu: “Đương nhiên là không phải loại này rồi. Linh Bí đã là bí ẩn được công nhận nhưng một mực giấu kín không nói ra giữa những quân vương rồi, nếu dùng nó để trao đổi, tôi cũng không có mặt mũi nào dám đứng ở trước mặt thành chủ.”

“Ông có thể cho tôi một chút gợi ý không?” Hứa Thâm hỏi.

Thần phụ suy nghĩ một lát, lại nói: “Tôi chỉ có một gợi ý rằng, phương pháp này có liên quan đến xác.”

“Xác?” Hứa Thâm vô cùng sửng sốt, tựa như trong lòng vừa có một suy nghĩ nào đó nhanh chóng xẹt qua, nhưng khó có thể bắt lấy được.

Có liên quan đến xác.

Phải biết rằng những thông tin về xác và khư vô cùng ít ỏi... kể cả tin tức được lưu trữ tại quán Thiên Ân về hai tồn tại này cũng cực kỳ mơ hồ.

“Chờ thành chủ giải quyết xong chuyện của cao tộc và quyền quý, tôi sẽ hệ thống lại toàn bộ manh mối và báo cáo tất cả cho

cậu, nếu thành chủ thật sự có thể thành Thần, lại quay về trợ giúp chúng tôi bãi miễn hội nghị, chúng tôi thực sự cảm kích vô cùng.” Thần phụ nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, lại quay về chủ đề lúc trước: “Còn hang động hư thối thì sao?”

“Nơi đó... Tổ tiên của chúng tôi từng ghi chép lại rằng, đó là nơi đi thông đến thế giới bản nguyên, nhưng lộ trình cực kỳ nguy hiểm, từng có quân vương trong nhóm chúng tôi đến đó thăm dò, đáng tiếc là đối phương không có trở về. Nếu thực sự đủ khả năng đi vào chỗ sâu nhất trong hang động hư thối, hẳn là có thể tìm được một phương pháp thành Thần khác.” Thần phụ suy đoán.

Hứa Thâm gật gật đầu, xem ra bọn họ cũng không biết được quá nhiều.

Sau khi nói lời tạm biệt với nhóm người thần phụ, Hứa Thâm cũng bắt đầu làm chuẩn bị cho chuyến hành trình tới hang động hư thối.

Nhất định phải mang theo mấy người Hải Tước và Linh Lục, tối ưu hóa chiến lực đến mức lớn nhất.

Đương nhiên, cũng không thể thiếu người đầu trâu.

Về những chuyện khác, hẳn đều tạm thời gác lại toàn bộ. Chuyến đi lần này vô cùng hung hiểm, còn sống trở về chính là mục tiêu lớn nhất của hắn rồi.

Ngày kế, Hứa Thâm phái Trần Hàn đi trả lại toàn bộ những lễ vật mà mấy đại gia tộc khác đã đưa tới, dù hắn có thể mặt dày nhận lấy, sau đó vẫn quất roi bọn họ như bình thường, nhưng hiển nhiên Hứa Thâm còn chưa mặt dày đến loại trình độ này.

Hơn nữa, với hắn ở thời điểm hiện tại, chuẩn khư binh cấp truyền thuyết chỉ là dẹt hoa trên găm, không có cũng chẳng sao.

Ngược lại, nếu hắn thực sự muốn có chúng, bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới xét nhà nhóm cao tộc mà giành lấy.

Đây là loại tính cách tùy hứng của những người đứng trên đỉnh quyền uy.

Mấy gia tộc khác nhận lại đồng lễ vật kia đều có chút ngơ ngác, rõ ràng lúc trước bọn họ đã trao đổi vô cùng vui vẻ với Hứa Thâm rồi, hiện giờ lễ vật lại bị trả về... Trong lòng bọn họ dự cảm đã có chuyện lớn gì đó phát sinh rồi, bởi vậy lập tức phái người ẩn mình vào thành Quang Minh tìm hiểu.

Chương 1043: Học Trò Của Nhân Hoàng Đời Thứ Tư!!!

Thời gian trôi qua thật nhanh, ba ngày chuẩn bị đã hết.

Hứa Thâm thu gom tất cả của cải của bản thân, rồi đi vào thành Vân Trung tập hợp.

Trong sảnh hội nghị, Nguyên Chủ và Vạn Chủ đều đã có mặt, không bao lâu sau khi Hứa Thâm đến, Linh Chủ cũng tới rồi. Người có mặt cuối cùng chính là Dục Chủ.

Linh Chủ thấy cả nhóm người đều đến đông đủ, vẻ mặt lạnh nhạt nói một câu xuất phát, đã dẫn đầu đi trước rồi.

Việc lần này là hành trình của quân chủ, cho nên không có những quân vương khác tham gia, thuộc loại hành động bí ẩn.

Bởi vậy ở thời điểm này, bên ngoài đang trong trạng thái gió nổi mây phun, các đại gia tộc đều âm thầm suy đoán sau khi quân chủ mới thượng vị, bên trên sẽ đưa ra thủ đoạn và trật tự mới như thế nào, lại không biết năm vị quân chủ quyền thế cao nhất kia đang tiến về phía hang động hư thối, một nơi cực kỳ hung hiểm, với mục tiêu là trấn áp thối rữa và nguy cơ.

“Gần đây hang động hư thối đang sôi trào, chất nhầy hư thối không ngừng lan tràn ra ngoài, mấy người phải cẩn thận một chút.” Trên đường đi, Vạn Chủ mở miệng nhắc nhở.

Nguyên Chủ từng có kinh nghiệm tiến vào trấn áp hang động hư thối, thật ra cũng không quá mức khẩn trương.

Hứa Thâm quan sát thấy vẻ mặt Dục Chủ bên kia cũng khá là nhẹ nhàng, đôi chân đi giày cao gót thản nhiên lướt đi giữa mảnh đất hoang vu trong Khu giới, lộ rõ vẻ tao nhã tận xương.

Có vẻ như trong đoàn người chỉ có một mình hắn là kẻ non nớt, là tay mơ lần đầu tiên tham gia loại hoạt động như thế

này.

Không bao lâu sau, mấy người bọn họ đã đi vào chỗ sâu trong thành Vân Trung, khu vực bên ngoài hang động hư thối.

Ở trong này có một vị quân vương đầu trọc canh giữ. Thoạt nhìn phong thái của quân vương đầu trọc này khá là tùy tiện, bên người mang theo vài vò rượu mạnh kiêu dáng mới toanh, hai má mang theo chút ửng hồng, có cảm giác đã say khướt rồi.

Quân vương đầu trọc nọ nhìn thấy vài vị quân chủ đã đến nơi, cũng chỉ mơ mơ màng màng đứng lên, chào hỏi với Linh Chủ rồi nói: “Mấy người muốn tới kiểm tra sao?”

“Ừm, đừng cho người khác tới gần.” Linh Chủ bình tĩnh nói một câu.

Quân vương đầu trọc gật gật đầu, ánh mắt chột xẹt qua Nguyên Chủ và Hứa Thâm, cười cười với hai người bọn họ một cái rồi lại ngồi xuống tiếp tục uống rượu.

Nguyên Chủ khẽ nhướn mày, nói: “Giao một nơi quan trọng như vậy cho kiểu người tùy tiện thế này trông giữ, có chút không ổn.”

Vạn Chủ khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: “Hắn là kẻ thích hợp nhất để phái tới trông coi nơi này rồi. Hắn chính là học trò cuối cùng của Nhân Hoàng thứ tư, không ai để ý tới quy củ hơn hắn đâu.”

Nguyên Chủ sững sốt, học trò của Nhân Hoàng thứ tư?

Đầu trọc nghe được hai người bọn họ đàm luận, chỉ cười cười, lại tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Nguyên Chủ chăm chú liếc mắt nhìn đối phương một cái, chột quay sang nói với Vạn Chủ: “Nói vậy, khẳng định là hắn sẽ biết hướng đi của Nhân Hoàng thứ tư, hoặc là phương pháp thành Thần...”

“Tôi không biết đâu.” Quân vương đầu trọc cười nói: “Chỉ trong một đêm, đột nhiên thầy biến mất, ai cũng không biết hành tung của thầy. Về phần phương pháp thành Thần, thầy chỉ nói với chúng tôi rằng, mỗi người sẽ có một phương pháp của riêng mình, chứ không truyền cho đám học trò chúng tôi,

cũng có thể do chúng tôi tư chất ngu dốt, không có hiểu được lời nói của thầy.”

Nguyên Chủ đánh giá đối phương vài lần, lại nhìn về phía Vạn Chủ và Linh Chủ, trong ánh mắt mang theo một tia hoài nghi, nhưng cũng không nói thêm điều gì.

Tựa như Vạn Chủ nhìn ra ý tưởng trong đầu Nguyên Chủ, nhưng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Bức cung vốn không hề có chút ý nghĩa nào cả. Bởi vì ngoại trừ trông coi hang động hư thối này, quân vương đầu trục trước mắt chẳng hề đi đâu, nếu nói đối phương biết được phương pháp thành Thần, thì nhiều năm trôi qua như vậy, khẳng định rằng người ta đã sớm thành Thần, hoặc là gần đến thời điểm kết thúc quá trình thành Thần rồi mới đúng, không cần thiết phải ở lì trong này giả vờ che giấu như vậy.

Mấy người bọn họ lại đi lướt qua quân vương đầu trục, tiến vào hang động hư thối trước mắt.

Hang động này cũng không phải là sơn động, mà là một con đường đi xuống lòng đất. Nghĩa là mặt đất phía trước bỗng sụp xuống, để lộ ra một cái hắc động to lớn, với đường kính hơn một ngàn mét.

Nó xuất hiện cả trong Khư giới, tối đen hun hút, sâu không thấy đáy, như một vực sâu, từ bên trong lại không ngừng tản ra từng luồng hương vị kỳ dị.

Ở thời điểm Hứa Thâm đi tới nơi này, hắc đã ngửi được loại hương vị đó rồi, trong lòng cảm thấy có chút quen thuộc... Giống như đây là hương vị đồ ăn ‘Ma ma’ nấu nhưng lại hoàn toàn không phải, bởi vì hương vị này càng ‘Thơm nồng hơn’.

Nguyên Chủ nhìn quanh một vòng, chợt nhíu mày nói: “Phạm vi đã tăng lên, mấy trăm năm trước còn chưa rộng như vậy.”

Vạn Chủ nói: “Mấy năm nay, hang động hư thối vẫn luôn chậm rãi mở rộng, dường như cả phần rìa hang động cũng bắt đầu hư thối rồi, có lẽ qua thêm mấy ngàn năm nữa, đường kính hang động đã dài hơn vạn mét... Nhưng may mắn là thế giới sẽ biến mất trước khi nó đạt tới kích thước này.”

Nguyên Chủ liếc mắt nhìn ông ấy, lời này có chút hài hước màu đen [1].

[1] : HÀi đen (tiếng Anh: black comedy, black humor, dark humor hay dark comedy) là một thể loại hài kịch sử dụng sự hài hước một cách không lành mạnh, bắt nguồn từ những vấn đề mang tính cảm kị và được xem là tương đương với bối cảnh trước đây của thể loại “gallows humor”.

Theo baidu, hài đen khai thác những đề tài bệnh hoạn hoặc hoang đường khủng bố trong hí kịch hoặc những tác phẩm văn học, từ đó lan tỏa sự hài hước một cách gai góc, bi quan và u ám.

Linh Chủ hồ hững nói: “Dục Chủ, chuẩn bị một chút, chúng ta xuống dưới thôi.”

“Được.”

Khư lực toàn thân Dục Chủ bắt đầu phun ra. Ngay sau đó, sương mù từ bên ngoài nhanh chóng tụ tập đến, khư lực bay lơ lửng vào trong sương mù, rồi nhanh chóng ngưng kết thành dây thừng từ trong sương mù, một mực buông xuống khoảng không bên dưới hang động hư thối.

Có vẻ như sợi dây thừng này có cấu tạo khá đặc thù, sau khi nó rơi xuống bên trong hắc ám hang động, cũng không bị chất nhầy trong đó ăn mòn.

Mà ở đầu bên kia của dây thừng lại xuất hiện một cây đinh sắt bén nhọn, cắm thẳng xuống mặt đất bên cạnh.

Hứa Thâm nhìn thấy một màn thần kỳ như thế, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Vừa rồi chính là điểm đặt neo Linh Bí sao?

Nhưng hắn lại không cảm nhận được lực hấp dẫn đặc biệt của điểm đặt neo.

Chương 1044: Nhận Thức Là Trở Ngại Lớn Nhất...

Vạn Chủ nhìn vẻ mặt của Nguyên Chủ và Hứa Thâm, lại khẽ cười nói: “Nói cho mấy người biết, năng lực của Dục Chủ là ‘Sáng tạo’. Đơn giản là cô ấy có thể sáng tạo ra hết thảy những thứ mà cô ấy suy nghĩ tưởng tượng được, chỉ cần có đủ khư

lực mà thôi... Trên lý thuyết, thậm chí Dục Chủ còn có thể làm ra một thế giới hoàn toàn mới.”

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều kinh ngạc đưa mắt nhìn ông ầu, nói thẳng năng lực của đối phương ở ngay trước mặt người nọ, loại chuyện này không phải là trực tiếp bóc trần đối phương sao?

“Đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi, còn ở thực tế, tôi có thể làm ra một hòn đảo nhỏ đã không tệ rồi.” Dục Chủ lạnh nhạt nói.

Vạn Chủ cười giải thích: “Năng lực của Dục Chủ rất khó che giấu, hơn nữa dù cậu có biết cũng không thể nhằm vào cô ấy được, dù sao bất cứ loại vật phẩm nào cô ấy cũng có thể cấu tạo thành. Theo một trình độ nào đó, loại năng lực này đã được xếp vào loại hình toàn năng rồi.”

Nguyên Chủ hỏi: “Nói vậy, năng lực của cô ấy có thể tạo nên quân vương khác, hơn nữa còn khiến cho vị quân vương khác ấy có được năng lực khi còn sống hay không?”

Vạn Chủ bắt đầu dĩ nói: “Cấu tạo là năng lực của cô ấy, nhưng đặc tính cốt lõi của nó cụ thể là gì thì tôi cũng không biết.”

Hứa Thâm đã hiểu, cấu tạo là biểu hiện bên ngoài nhưng loại năng lực này có thể phát triển, mở rộng ra như thế nào mới là bí ẩn chân chính.

“Cô có thể phục sinh người đã chết hay không?” Hứa Thâm dò hỏi.

Dục Chủ liếc nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Vấn đề này có liên quan đến cấp độ triết học, có khả năng cậu phải tới thăm những đại triết học gia trong nội thành kia, hỏi bọn họ một chút xem người được chế tạo ra giống bản thể như đức, có được tính là sống lại hay không. Hơn nữa, tôi cũng không thể sao chép và khắc xuống ký ức.”

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động.

Không thể sao chép và khắc xuống ký ức, có nghĩa là không thể chế tạo ra thứ mà bản thân không biết.

Nói cách khác, nhận thức là trở ngại lớn nhất trong quá trình phát triển năng lực của Dục Chủ.

Nhận thức càng nhiều, năng lực càng mạnh.

Điểm này có chút tương tự với năng lực của Ngục Chủ, nhưng Ngục Chủ phát triển thông qua giết chóc tích lũy linh hồn, còn Dục Chủ lại phát triển thông qua tích lũy tri thức.

Điểm tương đồng của hai người bọn họ là đều sở hữu một loại năng lực có ‘Tính trưởng thành’.

Có lẽ đây chính là sự khác biệt về cấp độ giữa quân chủ và quân vương bình thường.

“Đi thôi.” Linh Chủ cắt ngang quá trình trò chuyện của mọi người, lại nói với Nguyên Chủ: “Nghe nói năng lực của anh là ‘Nguyên thủy’, có thể làm cho hết thảy mọi vật thể đều trở về trạng thái nguyên thủy, tiến hành thoái hóa, một khi đã như vậy, anh là người đầu tiên tới mở đường đi.”

Sắc mặt Nguyên Chủ khê biến, trong lòng có chút nhục nhã, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén, không cho phép nghi ngờ của Linh Chủ đang chiếu thẳng vào mình, gã hiểu bản thân tuyệt không có sự lựa chọn. Hơn nữa, chính gã cũng không nguyện cứng đối cứng cùng Linh Chủ vào thời điểm này, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Được rồi.” Đến đây, Nguyên Chủ chợt cất giọng thoải mái mà nở một nụ cười, rồi không chút do dự bắt lấy dây thừng, là người đầu tiên đi xuống.

“Nếu sợi dây thừng này đứt rồi, chúng ta còn có thể trở về hay không?” Hứa Thâm không nhin được mở miệng hỏi.

Dục Chủ liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nói: “Nếu không có dây thừng, chúng ta chỉ có thể tự mình bò sát trên vách nham thạch kia mà leo lên thôi. Mà ngay hiện tại, cậu cũng có thể thông qua phần rìa bên cạnh bò xuống dưới, chỉ hơi chút vất vả một chút và tốc độ chậm hơn thôi.”

Hứa Thâm thở nhẹ một hơi, vừa vặn hần đã nhìn thấy Linh Chủ đi theo phía sau Nguyên Chủ, là người thứ hai bám vào dây thừng trèo xuống dưới, hần cũng không do dự thêm nữa, lập tức nhích người đi theo.

Vạn Chủ và Dục Chủ cũng lựa chọn một sợi dây thừng, năm người bọn họ đồng thời bắt lấy dây thừng, leo xuống hang động hắc ám.

Mùi vị ập đến từng cơn, càng ngày càng nồng đậm.

Cùng lúc đó, có vẻ như bên trong bóng đêm từ dưới đáy hang động, mơ hồ truyền đến một tiếng rít gào và trống đánh, giống như con ác thú nào đó vừa há cái mồm to như chậu máu chờ đợi bọn họ tiến vào.

Lúc này, Dục Chủ lại phát động năng lực, một chút ánh sáng hiện lên, chiếu rọi hoàn cảnh chung quanh.

Cảnh tượng trong động mơ hồ hiện ra. Chỉ thấy toàn bộ vách tường nham thạch bên cạnh đều có những chất nhầy màu đen, chúng không ngừng chảy xuôi xuống như mực, có cảm giác như bên trong loại chất nhầy nọ còn trộn lẫn vài thứ vật chất hư thối nào đó có dạng viên tròn.

Hứa Thâm thoáng kinh ngạc khi chứng kiến một màn này, Dục Chủ còn có thể cấu tạo được ánh sáng sao?

Hẳn là những lời Vạn Chủ từng nói lúc trước cũng không hề phóng đại. Quả thật nếu có đủ khư lực, đúng là Dục Chủ có thể tạo ra cả một thế giới mới.

Một người nắm giữ loại năng lực yêu nghiệt như thế, cũng chỉ có thể xếp thứ ba. Chuyện này làm Hứa Thâm cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Đúng là năng lực cấm tiệt hết thảy những năng lực khác của Linh Chủ vô cùng khó giải quyết, đối phương đứng đầu coi như hợp tình hợp lý, nhưng Vạn Chủ lại có thể xếp hạng phía trên Dục Chủ, xem ra người này cũng không đơn giản như những gì Nguyên Chủ từng nói.

Theo dây thừng một mực đi xuống chừng hai ngàn mét, mấy người bọn họ đã thấy được phần đáy của hang động.

Chuẩn xác mà nói, đây chỉ là một điểm dừng chân.

Bởi vì ngay khi đoàn người đặt chân xuống đáy, hoàn cảnh tiếp theo của hang động cũng nhanh chóng hiện ra trước mắt họ. Nó một mực uốn lượn kéo dài về phía trước, có hình dạng như một sườn núi thoai thoải.

Mà đối diện với vị trí nửa đường chuyển hướng gần điểm dừng chân, có một đồng lớn chất nhầy màu đen đang thông thả mấp máy, không ngừng phun ra bọt khí.

Hứa Thâm cầm lấy dây thừng, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào chất nhầy nọ, lập tức cảm thấy từng luồng đau đớn cháy bỏng, có cảm giác ngón tay đã bị ăn mòn.

Hơn nữa, có vẻ như khur lực bên trong ngón tay hắn cũng biến mất một tia rồi.

Hiển nhiên thứ này chẳng những có thể làm thân thể bị hư thối, còn có thể tiêu hóa cả khur lực, khó trách bọn họ lại nói, phái quân vương bình thường bước vào bên trong hang động hư thối dọn dẹp là một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm và vất vả.

Chương 1045: Khur Trùng!!!

Hứa Thâm trực tiếp phóng thích năng lực hình tròn, ngăn cách bản thân.

Bàn chân hạ xuống, năng lực hình tròn mang đến tính bài xích, tự động đẩy ra toàn bộ những chất nhầy màu đen chung quanh, hết thấy dơ bẩn không thể gần người.

Bên cạnh đó, dường như đám người Vạn Chủ và Linh Chủ cũng tự có bản lĩnh của mình. Không biết bọn họ đã dùng loại thủ đoạn gì, chỉ thấy Linh Chủ giẫm lên chất nhầy, nhưng thần thái vẫn rất tự nhiên, tựa như không hề bị nó ăn mòn, mà thân thể Vạn Chủ lại trở nên hư hoá, rõ ràng ông ấy giẫm lên chất nhầy, nhưng lại chổng lên chúng, không bị chạm vào.

Dục Chủ lại tạo ra một bộ khôi giáp đặc thù, chỉ cần mặc nó vào người sẽ ngăn cách khiến cho chất nhầy không thể chạm vào cơ thể cô ấy.

Nguyên Chủ cau mày, tuy năng lực của gã có thể áp chế lực lượng ăn mòn của chất nhầy, nhưng bàn chân ngâm bên trong thứ này vẫn có cảm giác không thoải mái.

“Ừm?” Linh Chủ nhìn về phía trước, ở vị trí hắc ám chuyển hướng kia, chợt nói với Nguyên Chủ: “Dường như có thứ gì đang đến đây, anh mau đi xem.”

Nguyên Chủ mang theo vẻ mặt bình tĩnh, lập tức chém ra một luồng khur lực về phía bên kia.

Rất nhanh, một thứ gì đó trong bóng đêm vừa bị kích động, nó phát ra âm thanh chi chi bén nhộn. Ngay sau đó, chất nhầy

dưới mặt đất nhúc nhích thật nhanh, như thể có thứ gì đang thúc đẩy chất nhầy, cấp tốc vọt tới.

Và thứ kia... rõ ràng là một con măng xà thật dài màu đen thui.

Nói là măng xà nhưng toàn thân nó không hề có vảy, chỉ có rất nhiều những cái miệng nhọn hoắt dày đặc, tựa như toàn thân đều là khóa kéo, khủng bố vô cùng.

Hứa Thâm chăm chú nhìn con măng xà nọ, chợt phát hiện trên thân thể thứ này có dao động khur lực, hiển nhiên nó là một con đại khur.

Nhưng không giống những con đại khur khác, trên người con đại khur này không hề có bộ phận thân thể người.

Trong miệng con quái kia phát ra tiếng rít gào bén nhọn, ngay sau đó, nó bổ nhào về phía bọn họ tựa như một con dã thú.

Nguyên Chủ cũng không khách khí, đã phóng lĩnh vực tới áp chế, khiến cho thân thể con quái vật nọ lập tức trở nên cứng ngắc, thể tới cấp tốc suy giảm, bị một kiếm trong tay Nguyên Chủ chặt đứt.

“Ngay ngoài này đã gặp được mấy con khur trùng, phỏng chừng ở bên trong càng nhiều hơn.” Vạn Chủ nhíu mày.

Chỉ khi môi trường sống bên trong đã chật ních, loại khur trùng này mới có thể bò ra bên ngoài, để bọn họ gặp được ở nơi đây.

Phải biết rằng, bên trong hang động hư thối sẽ sản sinh ra mấy thứ này. Chúng nó đều sở hữu sức chiến đấu ngang với đại khur cấp A, nhưng càng điên cuồng hơn khur thú.

Có vẻ như động tĩnh chém giết đã làm kinh động những con khur trùng khác. Bởi vì ngay khi Nguyên Chủ dừng tay, âm thanh tích tích tác tác lập tức sôi trào, không ngừng truyền tới chỗ sâu trong hang động hắc ám.

Nguyên Chủ vốn đảm nhận nhiệm vụ mở đường, cũng chỉ có thể lao thẳng về phía trước. Thật ra dưới lĩnh vực áp chế, gã chém giết mấy con khur trùng này cũng không cố sức.

Lại nói, mỗi vị quân chủ đều có thể dễ dàng trấn áp những con khur, bởi vậy số lượng ở trước mặt bọn họ mang đến ý nghĩa không lớn.

Sau khi liên tiếp chém giết hồi lâu, khắp nơi trong hang động đều là thi thể khur trùng. Những bộ thi thể khur trùng này vẫn còn đang mấp máy, lại bị đóng chặt nhầy theo miệng vết thương bên ngoài, ăn mòn vào bên trong, trực tiếp bao phủ.

Hứa Thâm đi không được bao lâu, bỗng nhiên nhìn thấy Mai Phù vốn đang ở bên cạnh mình chợt ngừng lại, sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

Hắn sửng sốt, không khỏi nhìn về phía Mai Phù bên kia, ánh mắt cũng chăm chú quan sát vẻ mặt Mai Phù.

Chỉ thấy Mai Phù đang vươn tay che miệng mũi, vẻ mặt đầy ghét bỏ, quay qua lắc đầu với Hứa Thâm.

Trong lòng Hứa Thâm đầy nghi hoặc, cô ấy làm như vậy là sợ hãi hay kháng cự?

Nếu là lý do đầu tiên, rất có khả năng hắn sẽ bỏ chạy.

Mai Phù nhìn thấy ánh mắt do dự không yên Hứa Thâm, lại nhẹ nhàng đi tới, bàn tay vẫn che kín miệng mũi, lặng yên nói: “Tôi ra bên ngoài hít thở không khí.”

Ừm?

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, chỉ là hít thở không khí thôi sao?

Xem ra Mai Phù không thích hoàn cảnh ở nơi này.

Hắn thậm chí thở nhẹ một hơi, trong lòng biết Mai Phù sẽ không lừa gạt hắn.

“Đừng sợ, chúng ta có tới năm người mà.” Vạn Chủ chú ý tới vẻ mặt do dự của Hứa Thâm, cũng thấp giọng an ủi một câu.

Hứa Thâm chú ý thấy Mai Phù đã xoay người bay đi, cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, loại dáng vẻ này của hắn, rơi vào trong mắt Vạn Chủ lại giống như đang lưu luyến nhìn về phía lối ra.

“Tôi không sao.” Hứa Thâm nói với Vạn Chủ.

Lúc này, từ động chất nhầy phía trước lập tức truyền đến tiếng vang kịch liệt giống như hắt nước, ngay tiếp theo, thật nhiều bóng đen vọt tới, tất cả đều là khur trùng, dáng vẻ tương tự,

thân thể cũng tương tự, có vẻ như loại sinh vật này sống theo đàn.

Vạn Chủ và Dục Chủ cũng ra tay.

Dục Chủ lập tức cấu tạo nên một cây cung thần, cầm chắc trên tay. Cô ấy nhanh chóng cài tên bắn tới, mũi tên cũng được cấu tạo từ khur lực, cực kỳ sắc bén, dễ dàng bắn thủng thân hình khur trùng, một mũi tên một con.

Vạn Chủ lại phóng ra hồng thủy và lôi đình, hai loại năng lực trộn lẫn với nhau, điện lưu nướng cháy đám khur trùng trước mặt.

Sau khi khur trùng càng ngày càng nhiều, Hứa Thâm cũng gia nhập chiến đấu. Chỉ thấy hấn múa may kiếm phong, dưới lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn áp chế, cũng gia nhập vào trong chém giết.

Ven đường đầy những thi thể khur trùng hoa lạp lạp rơi xuống, chồng chất đầy mặt đất.

Bị đến vài vị quân chủ đồng thời đánh tới, những con khur trùng nọ không thể phản kháng nổi, nhanh chóng bị quét ngang.

Nếu không phải bản tính của chúng nó vốn điên cuồng như dã thú, mà đôi thành những con đại khur khác, khẳng định đã sớm bị dọa lui rồi.

Không đợi thi thể đám khur trùng nọ bị chất nhầy ăn mòn, mọi người đã đạp lên đóng thi thể ấy, nhanh chóng đi về phía trước.

Cứ như vậy, đám khur trùng từ trong bóng đêm tập kích đến còn chưa tới gần mọi người, đã bị chém chết từ xa, máu tươi văng tung tóe, nhuộm cả đoạn đường.

Nếu chỉ có một vị quân chủ tới đây, lại gặp phải tình huống này, khẳng định sẽ có chút miễn cưỡng, suy cho cùng, số lượng những khur trùng trước mặt cũng quá nhiều. Dù giết chết chúng nó chỉ đơn giản như chặt dưa thái rau nhưng chém nhiều cũng phải mỏi tay.

Tuy nhiên, bọn họ lại có tới năm người. Năm vị quân chủ tựa như năm lưỡi dao sắc bén, một đường đẩy mạnh tới, không chút tạm dừng.

Chương 1046: Thực Hủ Ác Thú!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Liên tục chém giết hơn mười phút, mọi người đã xâm nhập được hơn vạn mét chiều sâu, bước vào bên trong hang động.

Trên đỉnh đầu là quả cầu ánh sáng do Dục Chủ chế tạo, đang bay lơ lửng, chiếu rọi bốn phía.

Ven đường, số lượng khu trùng tập kích tới đang dần dần suy giảm, Nguyên Chủ lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, càng đi về phía trước, hang động hư thối càng áp chế lực lượng của chúng ta.”

Linh Chủ không nói chuyện. Gã biết nơi này vốn là phạm vi an toàn cực hạn mà quân chủ có thể một mình thăm dò, nếu tiếp tục đi về phía trước, khẳng định sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng lần này, cả năm người bọn họ cùng tụ tập, hiển nhiên không thể dừng bước dễ dàng như vậy được.

Sau khi đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói vừa nãy của Nguyên Chủ.

Tựa như lực lượng toàn thân hắn vừa bị một loại lực lượng kỳ dị nào đó ngăn chặn lại, rồi phong tỏa bên trong cơ thể, chỉ có thể phóng ra một phần nhỏ.

Có thể hình dung như sau, ở trong trạng thái này, kể cả khi Hứa Thâm toàn lực bùng nổ, cũng chỉ có thể phát huy ra một nửa lực lượng bình thường thôi.

Thoạt nhìn lực lượng trong cơ thể chỉ bị phong tỏa một nửa, nhưng trên thực tế, chiến lực lại bị cắt giảm hơn mười lần.

Với loại trạng thái này, nếu bọn họ lại chạm trán với làn sóng khu trùng lúc trước, dù năm người vẫn có thể ứng phó được, nhưng khẳng định là sẽ chết vật hơn khá nhiều.

Hoàn cảnh xung quanh không phát sinh bất cứ biến hóa gì, sau khi cả nhóm chém giết vài con khur trùng lục tục vọt tới, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước chừng vài trăm mét. Lúc này, thông đạo hắc ám trước mặt bọn họ có chút thay đổi, tựa như nó vừa bị nứt ra, khiến cho hắc ám càng thêm mở rộng.

Chờ đến khi Dục Chủ phóng quả cầu ánh sáng chiếu rọi tới, bọn họ mới nhìn thấy ở phía cuối thông đạo xuất hiện một cái sào huyết màu đen cực lớn.

Trên vách đá bên trong sào huyết là đầy những đường mạch máu giống như tơ nhầy, mùi vị đậm đặc từ từ bay tới, mà trong lúc một quả cầu ánh sáng chuyển động đi tới, lại vừa vịn đập vào một cái bóng dưới chân.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, mọi người đều có thể nhìn rõ bóng đen cực lớn kia. Nó rõ ràng là một con ác thú dữ tợn.

Con ác thú này có hình thể cực lớn, với chiều cao đến bốn, năm mươi mét, có dạng hình người, sau lưng mọc ra một đôi cánh thịt nhìn như móng vuốt sắc nhọn, ở mặt lưng của đôi cánh thịt nọ, còn có gai nhọn giống như viên tròn, ở đằng sau gáy còn mọc ra vài con mắt được sắp xếp theo thứ tự.

Vào lúc này, tất cả những con mắt nọ đều mở ra.

“Thực Hủ Ác Thú!”

Nguyên Chủ lập tức dừng bước chân, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Phải biết rằng, bọn họ đã sớm dò xét được mấy con quái vật ở chỗ sâu trong hang động hư thối này rồi, và ngoại trừ khur trùng, thứ chân chính nguy hiểm chính là những con Thực Hủ Ác Thú.

Bọn chúng là dạng tồn tại nằm ở khoảng giữa của khur và xác, tương đối đặc thù, có thể ngăn cản tuyệt đại bộ phận hiệu quả của năng lực, nếu công kích thuộc dạng nguyên rửa hay tinh thần nào đó tác động lên người đám ác thú này, tuyệt đối sẽ mất đi hiệu quả.

Mà thứ này lại có lực lượng còn đáng sợ hơn khur.

Nói chính xác hơn, chiến lực của chúng nó siêu việt khur cấp A bình thường. Và hiển nhiên, loại quái vật này cũng bị liệt vào

danh sách tồn tại cấm kỵ.

Chỉ có duy nhất một điều đáng được ăn mừng, chính là thứ này chỉ ở bên trong hang động hư thối, sẽ không rời đi, nếu không bên ngoài đã sớm xảy ra hỗn loạn rồi.

“Cẩn thận.” Vạn Chủ thấp giọng nhắc nhở một câu.

Dục Chủ nâng tay, trực tiếp ra một đòn phủ đầu, trống rỗng chế tạo ra từng sợi xiềng xích, bắn nhanh ra ngoài, quần quanh thân thể Thực Hủ Ác Thú kia.

Dây thừng như rắn độc di động toàn thân, nhưng vẫn chưa hoàn toàn trói buộc được nó, bỗng nhiên đôi cánh sau lưng Thực Hủ Ác Thú chấn động, trực tiếp kéo đứt toàn bộ xiềng xích bao quanh.

Sau đó, trong một tiếng rít gào, con ác thú khổng lồ này đã âm âm lao tới.

Sắc mặt Hứa Thâm khế biến, thân hình thật lớn của đôi phương vừa di động, một loại cảm giác áp bách đã ập thẳng vào mặt, tựa như đất rung núi chuyển,

Vào thời khắc này, Linh Chủ lại dẫn đầu ra tay, chỉ thấy thân thể gã nhẹ như chim yến, vừa bay vút lên đã xoay người như một con bướm, nhẹ nhàng rơi xuống bên dưới, lại cấp tốc vọt thẳng về phía tới móng vuốt của Thực Hủ Ác Thú.

Chờ bàn chân đạp lên thân thể con ác thú kia, Linh Chủ lại nhanh chóng cất bước, chạy băng băng lên đầu nó.

Nguyên Chủ cũng phóng ra lĩnh vực áp chế, nhưng hiệu quả mang lại cũng không lớn.

Phanh!

Nắm tay của Thực Hủ Ác Thú điên cuồng vung tới, làm đông cứng chất nhầy hư thối dưới mặt đất không ngừng bị cuốn lên, mấy người nhóm Hứa Thâm vội vàng phân tán.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Dục Chủ dang hai tay ra, khur lực toàn thân bùng nổ. Gần như ngay lập tức, từng sợi xiềng xích thô to khổng lồ đã xuất hiện ngay dưới mặt đất, rồi bắn mạnh lên trên, quần quanh tay chân của Thực Hủ Ác Thú, hung hăng ghìm nó lại.

Ngay khoảnh khắc đó, Vạn Chủ cũng phát động công kích.

Chỉ thấy ông ấy nhẹ nhàng chà xát hai tay, rất nhanh giữa lòng bàn tay đã xuất hiện một mảnh u quang màu băng lam cùng với pháo hoa chói mắt. Loại công kích này trực tiếp đóng băng thân thể Thực Hủ Ác Thú, rồi đốt cháy nó. Lại ngay lúc ấy, từng đạo lôi đình ở chung quanh buông xuống, nện thẳng xuống người con ác thú kia.

Hứa Thâm thấy vậy, cũng không nghi ngại thêm nữa, dưới lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn áp chế, hắn lập tức phi thân lao lên, bao tay thần binh vào vị trí, tam trọng Điện Lăng kinh phối hợp với tám lần tăng phúc của bao tay, chỉ trong nháy mắt đã đánh ra 24 trọng kinh lực!

Một kích mang theo lực lượng gấp 24 lần quân vương bình thường là khái niệm gì?

Đơn giản là khi một quyền này đánh thẳng vào phần đuôi của Thực Hủ Ác Thú, lại trực tiếp đập cho phần đuôi thô ráp đen thui của nó trở nên gấp khúc, gãy xương.

Âm thanh kêu rên thảm thiết vang lên.

Thực Hủ Ác Thú lập tức phát ra một tiếng rống giận, cánh tay lại vung tới, thoát khỏi đồng xiềng xích do Dục Chủ chế tạo ra, tầng hàn băng trên cơ thể nó cũng nhanh chóng vỡ vụn, hiển nhiên thương tổn do Vạn Chủ tạo thành chỉ như cạo gió cho con quái vật này.

Chương 1047: Vẫn Là Nhiều Người Tốt Hơn!

Bốn hàng mắt đỏ như máu trên mặt nó tròng lớn, đầy vẻ tức giận, đôi mắt xoay chuyển một vòng, lập tức tập trung vào Hứa Thâm, kẻ vừa tạo thành thương tổn lớn nhất cho nó.

Nhưng không đợi nó cúi người đánh tới, một luồng hàn quang đột nhiên xẹt qua gương mặt khổng lồ kia.

Bốn hàng mắt đỏ như máu lập tức vỡ tan một hàng, ngay sau đó, miệng vết thương càng ngày càng mở rộng, suýt chút nữa đã lật cả nửa cái đầu của con ác thú nọ lên!

Bóng dáng Linh Chủ chợt lóe mà qua, nhanh chóng dừng lại phía trên một bờ vai khác của ác thú, rồi tuyệt không có ý định cho nó cơ hội thở dốc, vừa quay người đã một lần nữa giết đến.

Thực Hủ Ác Thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Đột nhiên, từ bên trong miệng vết thương vừa bị chém đứt kia của nó trực tiếp phun ra lượng lớn chất nhầy. Ngay cả lỗ thủng trên đùi con quái vật này cũng có chất nhầy phun ra.

Đặc tính của loại chất nhầy này là nóng cháy, khả năng ăn mòn rất mạnh.

Hứa Thâm bị dính phải một chút, lập tức có cảm giác cánh tay bị phỏng, thậm chí còn bị ăn mòn tạo thành một lỗ thủng.

Chỉ dính phải một chút đã vậy, nếu thực sự bị thứ chất nhầy nọ trực tiếp xối lên người, phỏng chừng cả thân thể sẽ sáp hóa trong nháy mắt.

Đứng trước tình huống ác liệt nọ, bước chân tiến công của Linh Chủ cũng phải ngừng lại, thân thể cấp tốc tránh đi.

Dục Chủ lại chống đỡ thứ chất nhầy kia bằng một tấm lá chắn màu vàng cực lớn. Tấm lá chắn nọ che ở trước mặt cô ấy, trực tiếp đẩy thứ chất nhầy hư thối kia qua bên cạnh.

Nhưng chính tấm lá chắn màu vàng này cũng rất nhanh bị mài mòn, xuyên thấu, biến thành rỉ sét loang lổ.

“Tranh thủ cho tôi một chút thời gian.” Bỗng nhiên Vạn Chủ nói.

Cùng lúc đó, toàn thân ông ấy đã được khur lực bao trùm, rồi ngay tiếp theo, các loại nguyên tố trực tiếp vờn quanh thân thể, tất cả thuộc tính điện hỏa băng quang đều hiện lên.

Nguyên Chủ có chút kinh ngạc nhìn Vạn Chủ, hiển nhiên không ngờ đối phương sẽ phóng thích đại chiêu ở trong này.

Nguyên tố hủy diệt là một trong những sát chiêu của Vạn Chủ.

Vạn Chủ nắm giữ một vạn loại năng lực, đương nhiên trong đó sẽ bao gồm các loại năng lực nguyên tố như phong hỏa lôi điện.

Trên thực tế, bản thân mỗi loại năng lực này đều có lực sát thương không kém, nhưng rất khó phối hợp với nhau, và chỉ một mình Vạn Chủ có thể dung hợp tất cả chúng vào làm một rồi phóng thích ra ngoài.

Trong phút chốc, Hứa Thâm chợt có cảm giác tựa như không khí quanh mình đều ngừng lại, bởi vì lực lượng nguyên tố khủng bố kia đang không ngừng bay đến và tụ tập bên người Vạn Chủ.

Thật nhiều những loại hào quang đại diện cho điện quang, xích viêm, băng lưu nhanh chóng hội tụ, lại bị một luồng lực trường trong lòng bàn tay Vạn Chủ áp súc lại, hóa thành một quả cầu năng lượng màu đỏ tím đầy tính hủy diệt, không ngừng lấp lóe điện quang.

Có vẻ như con Thực Hủ Ác Thú bên kia cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Từng hàng mắt đỏ như máu sụp xuống, nhìn thoáng qua Vạn Chủ, ngay sau đó, cái bụng chợt vỡ ra, vô số những cơ quan nội tạng giống hạt dây leo từ bên trong bắn ra ngoài, cấp tốc lao về phía Vạn Chủ.

Phốc!

Hứa Thâm nhảy lên, kiếm quang vung tới, thật nhiều những tổ chức kia đều bị chém đứt.

Một phần cơ quan nội tạng còn lại đã bị Linh Chủ giải quyết. Lúc này, Linh Chủ đã vòng ra sau lưng Thực Hủ Ác Thú, biến mất ở trước mắt mấy người bọn họ.

“Chết! !”

Vạn Chủ gầm nhẹ một tiếng, quả cầu hủy diệt vừa được ngưng tụ trong lòng bàn tay ông ấy đột nhiên bay vụt ra ngoài.

Nhưng có vẻ như Thực Hủ Ác Thú đã có phòng bị từ trước, chỉ thấy trước ngực nó lập tức phun ra lượng lớn chất nhầy hư thối, tưới thẳng lên quả cầu hủy diệt đang bay đến.

Chỉ trong nháy mắt lôi điện đan xen vào nhau, quả cầu hủy diệt nọ trực tiếp lao thẳng vào trong ngực Thực Hủ Ác Thú, vừa chạm là kíp nổ.

Lực lượng trùng kích khủng bố gây nên chấn động lan tràn.

Hứa Thâm neho mắt nhìn vào khu vực vừa phát sinh nổ mạnh, chỉ thấy thân thể Thực Hủ Ác Thú đã bị chấn động nọ đánh cho ngã ngửa ra sau.

Cơ hội tốt hiếm có.

Gần như cùng một lúc, cả hấn lẫn Nguyên Chủ đều nắm được cơ hội này, cả hai đồng thời lao ra.

Bên kia, một cây cung thần cao tới mười mét cũng nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Dục Chủ. Theo động tác nhẹ nhàng của từng ngón tay cô ấy, dây cung trực tiếp bị một luồng lực lượng kéo ra, mũi tên màu vàng được ngưng tụ, phát sau mà đến trước, nhanh chóng xẹt qua bên cạnh hai người Hứa Thâm và Nguyên Chủ đang lao lên, cắm phập vào người Thực Hủ Ác Thú.

Bàn chân Hứa Thâm đập mạnh xuống, trực tiếp từ mặt đất đầy chất nhầy bên dưới, nhảy lên cao cao, dưới quá trình tích tụ lực lượng của bao tay thần binh, một quyền hung hăng nện thẳng vào miệng vết thương vừa bị mũi tên của Dục Chủ xỏ xuyên qua kia.

Chỉ nghe “Bành” một tiếng, kinh lực khủng bố đã đập nát xương cốt trên người Thực Hủ Ác Thú, đánh cho thân hình khổng lồ của nó phải ngã xuống!

Vừa vặn lúc này, Nguyên Chủ đã dừng lại ở phần cổ con ác thú, trường thương đâm mạnh đến, từ dưới quai hàm xỏ xuyên tới.

Nhưng đúng vào lúc này, một luồng hàn mang xẹt qua.

Cái đầu của con ác thú nọ trực tiếp bị tách ra, chất nhầy hư thối phun xối xả, nhưng bóng dáng Linh Chủ lại không dính một giọt, vẫn vững vàng dừng ngay phía trên phần xương bả vai của ác thú.

Mấy người liếc nhau, ánh mắt đều ngưng tụ lên người con ác thú kia.

Lúc này, ác thú đã bị chém bay đầu, thân thể còn đang giãy giụa, không ngừng co giật. Từng sợi xiềng xích giống như tia sáng trực tiếp hạ xuống, hoàn toàn cố định thân thể ác thú dưới mặt đất.

Cùng lúc đó, một tảng đá cực lớn chợt xuất hiện ngay giữa không trung, trực tiếp rơi xuống.

Mấy người vội vàng né tránh, chờ đến khi nhìn lại mới thấy con ác thú kia đã bị tảng đá lớn giống như một ngọn núi nhỏ đè xuống, không thể nhúc nhích.

Thật hiển nhiên đây là bút tích của Dục Chủ.

“Hô.” Nguyên Chủ nhẹ thở một hơi, nói: “Rốt cuộc cũng giải quyết xong. Chung quy lại, vẫn là nhiều người tốt hơn, nếu một mình tôi đi tới, phỏng chừng cần phải đánh một trận ác liệt.”

Mấy người Vạn Chủ chỉ im lặng không lên tiếng.

Nguyên Chủ nói rất đúng, nếu đơn đả độc đấu, bất cứ ai trong số bọn họ cũng không thể chiến thắng con ác thú này một cách nhẹ nhàng như vậy.

Lại nói, ở trong này, năng lực của bọn họ đã bị áp chế, nếu vô ý một cái còn có thể gặp nguy hiểm về sinh mệnh.

Chương 1048: Khư Xác!!!

**MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIẢ Ở Z A L O : 0704 730 588
(PHƯỚC MẠNH)**

Bóng dáng Linh Chủ đột nhiên hạ xuống, khẽ lắc kiếm phong để vẩy đi vết máu bên trên, sau đó, lên tiếng phân phó Nguyên Chủ tiếp tục mở đường.

Nguyên Chủ đưa mắt nhìn một mảnh hắc ám phía trước, nói: “Nếu năm chúng ta gặp chuyện không may thì biết làm sao bây giờ? Bên ngoài không có chúng ta tọa trấn chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.”

“Chính vì đề phòng bên ngoài xảy ra chuyện, cho nên cả năm chúng ta mới phải tiến vào nơi này, nếu chúng ta thực sự xảy ra chuyện, lại để bọn họ tuyển cử ra quân chủ mới là được.”
Linh Chủ nói.

Nguyên Chủ cười khổ, trong lòng cũng biết việc đã đến nước này, bọn họ cũng không còn khả năng lui lại nữa.

Linh Chủ này không thấy quan tài chưa đổ lệ, cho nên gã cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà tiếp tục tiến về phía trước thôi.

Càng xâm nhập vào sâu bên trong, mọi người càng cảm nhận được hiệu quả áp chế chung quanh đang dần dần trở nên rõ ràng hơn, mạnh mẽ hơn. Ban đầu, bọn họ còn có thể điều động một nửa khư lực, thì hiện giờ chỉ có thể điều động được một phần ba, chiến lực sụt giảm nghiêm trọng.

Quả cầu ánh sáng vẫn đang chiếu rọi phía trước, bỗng nhiên, một cái bóng vốn đang nằm trên vách đá nham thạch găm đồ ăn, bị ánh sáng quét đến làm kinh động, lập tức quay đầu nhìn lại.

Đây là một con ác thú to mọng nhìn giống như giò bọ, cả người bị phủ kín bởi những con mắt màu đỏ sậm.

Ngay khi quả cầu ánh sáng chiếu rọi đến, nó cũng chú ý tới mọi người, lập tức xoay người lại.

“Lại một con nữa.” Sắc mặt Nguyên Chủ khế biến, gã lập tức bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Linh Chủ không nói hai lời, đã dẫn đầu vọt lên.

Dục Chủ và Vạn Chủ thấy vậy, cũng lập tức phối hợp ra tay.

Hứa Thâm biết con ác thú này cũng là Thực Hủ Ác Thú, giống hệt con lúc trước kia.

Phải biết rằng, Thực Hủ Ác Thú vốn là tên gọi chung cho chúng nó, những ác thú này đều nương náu ở nơi này, chuyên môn ăn đồng chất nhầy hư thối, thậm chí còn có thể nói rằng, làn sóng thủy triều ở bên ngoài hang động hư thối đều là tác phẩm của chúng nó.

Sau một phen ác chiến, con Thực Hủ Ác Thú trước mặt cũng bị năm người bọn Hứa Thâm hợp lực chém giết.

Hứa Thâm cảm thấy quá trình này có chút gian khổ, nếu chỉ có một mình tiến vào nơi đây, khẳng định là hắn sẽ quay lại ngay khi chứng kiến loại tình huống này.

Bởi vì hoàn cảnh trước mắt không gây nên một chút ảnh hưởng nào cho Thực Hủ Ác Thú, ngược lại chiến lực của bọn họ bị sụt giảm nghiêm trọng, hơn nữa, mấy con ác thú này con

nào cũng hung tàn đến đáng sợ, nếu không phải năm người hợp lực, mà phải đơn đả độc đấu, khó tránh khỏi một hồi sinh tử ác chiến.

Nhưng Linh Chủ vẫn không có ý tưởng lui bước, sau khi giải quyết con ác thú cản đường, gã lại lên tiếng ép Nguyên Chủ phải tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi không ngừng xâm nhập, mọi người lại lần lượt gặp thêm bốn con Thực Hủ Ác Thú khác, đương nhiên là con nào con nấy đều bị giải quyết xong xuôi, nhưng ngược lại cả đám người cũng mệt đến há miệng thở hồng hộc, bị buộc phải dừng lại nghỉ ngơi hồi phục.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, tất cả lại tiến về phía trước, và không bao lâu sau, bọn họ lại gặp được một con ác thú.

Nguyên Chủ đang muốn ra tay, thì đột nhiên Linh Chủ ở phía sau lưng gã mở miệng nói: “Cẩn thận!”

Nhưng không đợi Nguyên Chủ phản ứng, con ác thú kia lại giống như thuận di trực tiếp xuất hiện trước mặt Nguyên Chủ, móng vuốt mang đầy gai nhọn xẹt qua, nhanh chóng chém thân thể Nguyên Chủ thành vài đoạn.

Máu tươi phun lên người đám Hứa Thâm.

Ánh mắt Linh Chủ trở nên ngưng trọng, nhìn chăm chú vào con ác thú trước mắt, trầm thấp nói: “Cẩn thận một chút, thứ này không phải là Thực Hủ Ác Thú, mà là khur xác ở nơi này...”

“Khur xác?” Ánh mắt của Vạn Chủ và Dục Chủ đều rung động, vẻ mặt khẽ biến, khur lực cả người phun ra, sẵn sàng làm ra phản ứng bất cứ lúc nào.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm nghe được một danh từ như thế, bởi vì hắn còn chưa xem hết toàn bộ tư liệu bên trong quán Thiên Ân, không nhin được mở miệng hỏi: “Cái gì là khur xác?”

“Chính là thể dung hợp giữa khur và xác...” Dục Chủ vừa mở miệng, bộ khur xác với chiều cao hơn mười mét, giống như người vượn trước mắt, lại bỗng nhiên phát động tập kích với cô.

Bóng dáng Linh Chủ nhoáng lên một cái, kiếm quang xẹt qua, trực tiếp chém lên cánh tay khur xác, nhưng bị đẩy lùi ra ngoài.

Lực lượng của khur xác cực kỳ dũng mãnh, móng vuốt trên tay nó lại hung hăng chộp vào đầu Dục Chủ.

Dục Chủ vội vàng ngưng tụ ra một tấm lá chắn màu vàng, nhưng ngay sau đó, tấm lá chắn kia đã vỡ, thân thể cô cũng bị khur xác nắm lấy, trực tiếp bóp nát!

Lúc này, Vạn Chủ đã bỏ chạy đến bên cạnh, nhưng tinh thần còn chưa hết hoảng hốt, hiển nhiên con khur xác trước mắt đã mạnh mẽ vượt quá những gì bọn họ có thể tưởng tượng nổi.

“Công kích bằng năng lượng không có tác dụng với nó. Đừng ỷ giầu nữa, toàn lực chém giết đi!” Linh Chủ nhắc nhở Vạn Chủ một câu, lại lập tức phóng về phía bộ khur xác có vẻ ngoài như người vượn kia.

Sắc mặt Vạn Chủ biến ảo không ngừng, đôi mắt nhìn thoáng qua đồng máu thịt đang thông thả khép lại của Nguyên Chủ, sau đó, ông ta rút kiếm, khur lực cả người bao trùm bên ngoài thân thể, bỗng nhiên hình thành một tầng vảy, đây lại là năng lực mới.

Được tầng vảy nọ bao trùm, thân hình ông ta nhanh chóng cao lên, khung xương trong cơ thể vang lên những tiếng “Ca ca” rung động, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một con thần lân đang đứng thẳng như người, sau lưng mọc ra một cái đuôi dài, còn có cánh thịt, đồng thời trên trán cũng có một cái sừng.

Rống!

Vạn Chủ rít gào một tiếng, bên trong con người màu đỏ tươi tràn ngập bạo ngược, hung hăng lao thẳng về phía khur xác.

Đối mặt với thế công hợp lực giữa Linh Chủ cùng Vạn Chủ, con khur xác kia lại không trốn tránh, ngược lại bàn tay to của nó không ngừng vung vẩy, một cái tát trực tiếp đập bay Vạn Chủ vừa bùng nổ kia.

Tầng vảy trên người Vạn Chủ bị vỡ ra, bong tróc, máu tươi phun mạnh ra ngoài.

Linh Chủ lại dựa vào thân pháp linh hoạt tránh thoát đòn công kích nọ, dừng lại bên chân khur xác, quay đầu nhìn về phía sau.

Có vẻ như lúc này, cả nhóm bọn họ chỉ còn lại một mình Hứa Thâm vẫn còn chiến lược, sắc mặt gã không khỏi âm trầm xuống.

Chương 1049: Ác Chiến!

“Thứ này phải giết, đừng có giả vờ nữa!” Linh Chủ trầm thấp nói: “Nếu mấy người không chết ở trong này, lúc trở về để cho tôi nhìn thấy, tôi sẽ tự tay làm thịt mấy người!”

Hiển nhiên là lời uy hiếp của gã đã mang đến hiệu quả. Lúc trước, đồng máu thịt của Nguyên Chủ còn đang thông thả mấp máy, thì lúc này tốc độ ngưng tụ đã nhanh hơn rõ ràng.

Đồng máu thịt vừa bị khur xác bóp nát, rơi rụng bốn phía của Dục Chủ, cũng dính hợp lại, rồi nhanh chóng khôi phục.

“Đây là thứ khiến cho Mệnh Chủ cũng phải đau đầu sao...” Nguyên Chủ đã khôi phục lại, lập tức đưa mắt chăm chú nhìn vào khur xác.

Lúc này, hình ảnh Mệnh Chủ trọng thương bỏ chạy từ bên trong hang động hư thối mà gã từng nhìn thấy trước kia, lại hiện lên trong đầu.

Dù Mệnh Chủ chỉ đi một mình đến, nhưng khẳng định là thứ có thể làm cho cô ấy bị thương vốn không phải mấy con Thực Hủ Ác Thú kia, ngược lại, rất có khả năng đó chính là con khur xác trước mắt.

“Mấy người cũng thêm chút sức lực đi!” Ánh mắt Dục Chủ trở nên lạnh lùng, tựa như bản thân cô ấy không còn định giấu giếm thực lực nữa, chỉ thấy khur lực trực tiếp ngưng tụ quanh người Dục Chủ, rồi trong phút chốc, hai cái bóng đen cực lớn hiện lên.

Sau khi sương mù che phủ bên ngoài tiêu tán, hình dáng chân thực của hai cái bóng đen kia cũng lộ rõ ra ngoài rồi, chúng chính là hai con Thực Hủ Ác Thú từng giao chiến cùng mọi người lúc trước.

Và chẳng những hình thể giống hai con kia y như đúc, ngay cả khí tức cũng không có chút khác biệt nào.

Dưới sự điều khiển của Dục Chủ, hai con Thực Hủ Ác Thú nọ nhanh chóng lao về phía trước.

So sánh với thể tích khổng lồ của hai con Thực Hủ Ác Thú nọ, có vẻ như bộ khur xác kia khá là nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng đối mặt với đòn tấn công của Thực Hủ Ác Thú, khur xác lại bị chọc giận.

Nó há miệng rộng giận rồi trực tiếp đánh ra một quyền.

Chỉ một quyền đơn giản lại dứt khoát đánh xuyên qua thân thể con Thực Hủ Ác Thú giống giò bọ to mọng kia.

Nhưng cũng trong một khắc này, Linh Chủ đã tìm được cơ hội. Chỉ thấy thân thể gã như u linh cấp tốc tiến lại gần, sau khi chém một kiếm xuống cánh tay khur xác, kim quang lấp lánh bùng nổ, lần này lại trực tiếp chặt đứt được cánh tay nó.

Chất nhầy màu đen phun mạnh từ trong miệng vết thương kia, khur xác phát ra một tiếng rống giận, dứt khoát xoay người, lao về phía Linh Chủ.

Ngay thời khắc ấy, Vạn Chủ cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng từ một sườn khác phóng đến, tấn công vào đuôi khur xác.

Hứa Thâm thấy vậy cũng không tiếp tục đứng ngoài quan sát cuộc chiến nữa, hắn dứt khoát sử dụng năng lực cường hóa lên người mình.

Dưới ảnh hưởng tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn, hắn cấp tốc chuyển động, phối hợp với Vạn Chủ, lao thẳng về bên đuôi còn lại của khur xác, một quyền đánh thẳng tới.

Con mắt khur xác chuyển động rất nhanh, rõ ràng đang ở trong chiến đấu, nó lại tập trung chú ý vào Hứa Thâm và Vạn Chủ. Đột nhiên hai chân nó chuyển động, phản ứng nhanh như tia chớp, trực tiếp quét ngang một cái, đá về phía hai người Hứa Thâm.

Sắc mặt Hứa Thâm đại biến, vội vàng thi triển thân pháp Hải Nguyệt Thăng, thân thể như một con du long nhanh chóng lao đi trốn tránh, nhưng vẫn bị phía lớp lông bên ngoài cái đuôi kia quét trúng.

Chỉ vền vện là như thế, nhưng kinh đạo khủng bố kèm theo kia lại khiến cho Hứa Thâm có một loại cảm giác hít thở không

thông. Thân thể hắn bay ngược ra ngoài, rơi thẳng vào đồng chất nhầy, làm đồng chất lỏng này bắn tung tóe lên cao mấy trượng.

Bên kia, Vạn Chủ bị đánh trúng, đã bay ngược ra ngoài, sinh tử không biết.

Hai con Thực Hủ Ác Thú do Dục Chủ sáng tạo ra cũng hung hăng cắn xé về phía khư xác, nhưng bị nó trực tiếp ném bay đi.

Tuy thể tích của khư xác không bằng Thực Hủ Ác Thú, nhưng uy thế lại mạnh hơn, trong lúc giơ tay nhấc chân, thân thể hai con Thực Hủ Ác Thú đã chông chát vết thương.

“Năng lực của tôi không có hiệu quả.” Sắc mặt Nguyên Chủ vô cùng khó coi, gã chỉ có thể di chuyển bên cạnh, không dám tới gần.

Linh Chủ hung hăng trừng mắt nhìn gã một cái, chợt liếc thấy tư thế thảm thiết của đám người Hứa Thâm và Dục Chủ, trong lòng đã biết, bản thân chẳng trông mong được gì vào bọn họ đâu.

Lại nói, đúng là Linh Chủ cũng có chút hiểu biết về năng lực của mấy người bọn họ, dưới tình huống bị áp chế lúc này, bọn họ có thể phát huy ra trình độ như vậy, cũng tiếp cận cực hạn rồi.

Sưu!

Ngay sau đó, bóng dáng Linh Chủ xẹt qua, giống như một con bướm huyền ảnh, xuất hiện bên người khư xác. Nhưng đúng vào khoảnh khắc khư xác cấp tốc lao đến, bóng dáng Linh Chủ lại biến mất, chờ đến khi xuất hiện trở lại, đã thấy gã đứng bên một sườn khác rồi. Chưa hết, ngay tại thời điểm bóng dáng Linh Chủ xuất hiện, kiếm quang đã chém ra.

Kim quang chói mắt bùng nổ, cái đầu khư xác bị gã cứng rắn chặt đứt.

Có thể mơ hồ trông thấy một luồng hư ảnh màu vàng ở sau lưng Linh Chủ, chợt lóe lên rồi lướt qua, rất nhanh đã tiến đến sát bên thân thể khư xác.

Kiếm quang cuồng loạn, từng khối máu thịt văng ra.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể con khur xác này đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Dục Chủ vội vàng điều khiển Thực Hủ Ác Thú, há cái miệng lớn, cắn nuốt toàn bộ những phần khí quan rơi rụng, cánh tay và đầu của khur xác, tránh để chúng nó khép lại.

Chờ đến khi Hứa Thâm và Vạn Chủ cùng chạy tới, khur xác đã triệt để bất động.

Thoạt nhìn vẻ mặt Linh Chủ vẫn bình tĩnh, thản nhiên như cũ, chỉ là phía trên biểu cảm kia lại có thêm một tia mệt mỏi rõ ràng, gã nói với Dục Chủ: “Triệt để hủy diệt thứ này đi, đừng để lại bất cứ mẩu cặn nào. Tôi lo lắng nó sẽ mượn dùng hoàn cảnh ở nơi này mà sống lại.”

Dục Chủ gạt đầu, trực tiếp điều khiển hai con Thực Hủ Ác Thú, cùng nhau cắn nuốt, đồng thời cô ấy cũng chế tạo thêm một cái thông đạo giống như vòng xoáy, chờ đến khi hai con Thực Hủ Ác Thú như tằm ăn rồi, mỗi con xử lý được một nửa thi thể khur xác kia, cả hai đều nhảy vào trong thông đạo, biến mất không thấy.

Hứa Thâm chú ý tới khí tức biến khur tản ra từ bên trong thông đạo kia.

Đây rõ ràng là một cái khe đi thông tới biến khur.

Chương 1050: Đừng Đi Về Phía Trước Nữa, Sẽ Xảy Ra Chuyện!!!

“Cô còn có thể chế tạo ra thông đạo biến khur?” Hứa Thâm có chút khiếp sợ.

Chẳng phải loại chuyện này có nghĩa là ... tại bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi đâu, Dục Chủ đều có thể tiến vào biến khur sao?

Dục Chủ liếc nhìn Hứa Thâm một cái nhưng không trả lời.

Vạn Chủ thở hào hển, nói với Linh Chủ: “Cuối cùng vẫn phải dựa vào cậu, nếu chỉ có bốn chúng tôi, phỏng chừng cả nhóm đều gặp phải nguy hiểm rồi. Hiệu quả chống cự năng lực của thứ này quá mạnh mẽ, tôi đã dùng tới năm loại năng lực hệ

cường công đồng thời chất chồng lên nhau, cũng đánh không lại nó.”

Hóa ra đáng vẻ dữ tợn lúc trước của ông ta là hiệu quả biến thân sau khi vận dụng cùng lúc cả năm loại năng lực.

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại ý thức được rằng, tuy Vạn Chủ có rất nhiều năng lực, nhưng ông ta lại không thể thi triển cùng một lúc nhiều loại năng lực như vậy, suy cho cùng, khả năng chịu tải của thân thể cũng có cực hạn.

“Đi thôi.” Linh Chủ không nói điều gì, chỉ tiếp tục tiến về phía trước.

Nguyên Chủ lại đảm nhận nhiệm vụ mở đường, và lần này, hành động của gã lại càng thêm cẩn thận.

Sau khoảng mười phút đi thẳng một đường về phía trước, tất cả mọi người cũng không gặp phải thứ gì khác nữa.

Chất nhầy chung quanh cũng dần dần ít đi. Trải qua mười mấy đường rẽ, trước mắt bọn họ xuất hiện một cái hang động như thể lỗ vào tổ chim, khá là rộng rãi và trống trải, bỗng nhiên Hứa Thâm lại nhìn thấy bóng dáng Mai Phù, cô ấy đang duyên dáng yêu kiều đứng ở bên kia.

Mai Phù vừa bắt gặp Hứa Thâm đi đến, đã nhẹ nhàng tiến lên, dừng lại bên cạnh Hứa Thâm, nhẹ giọng nói: “Dừng đi về phía trước nữa, sẽ xảy ra chuyện.”

Bước chân Hứa Thâm không ngừng, nhưng trái tim lại âm thầm rung động.

Có thể khiến cho Mai Phù cũng phải lên tiếng nhắc nhở và cảnh cáo như vậy, khẳng định là phía trước cực kỳ nguy hiểm rồi.

Chẳng lẽ bộ khur xác kia còn không phải thứ khủng bố nhất nơi này?

Bước chân Hứa Thâm chậm rãi ngừng lại. Hắn biết Mai Phù không hay đùa giỡn.

Nói cách khác, phía trước sẽ xuất hiện nguy hiểm, và nguy hiểm này hoàn toàn vượt ngoài khả năng ứng phó của hắn.

“Tôi cảm thấy nơi này đã đủ sâu rồi, nếu không chúng ta trở về đi thôi?” Hứa Thâm do dự một chút, cuối cùng mới mở miệng nói.

Linh Chủ ngoảnh mặt lại nhìn qua, sau khi phát hiện người mới lên tiếng là Hứa Thâm, chân mày khẽ nhăn lại: “Cậu sợ sao?”

Hứa Thâm cười khỏ, nói: “Tôi chỉ có cảm giác rằng, nếu đằng trước lại có thêm một con khur xác nữa, thậm chí là một lần xuất hiện tới vài con khur xác, nguy hiểm quá lớn, chưa chắc chúng ta đã đủ khả năng ứng phó được. Vì chuyện này mà mạo hiểm như vậy, thật không đáng.”

“Có đáng giá hay không, tôi nói mới tính.” Linh Chủ lạnh lùng nói: “Tiếp tục, tôi chưa nói rời khỏi, ai cũng không được đi.”

Nguyên Chủ thấp giọng nói: “Cậu làm như vậy cũng quá mức bá đạo rồi, tốt xấu gì chúng ta cũng đều là quân chủ. Dựa theo tôi nghĩ, hẳn là chúng ta nên bỏ phiếu để quyết định tiến hoặc lui thì hơn.”

Linh Chủ nheo mắt, nói: “Tôi nói, hành động lần này do tôi quyết định, đã mở cung thì không có chuyện quay đầu, chúng ta nhất định phải tìm được gốc rễ của hang động hư thối này. Mấy người muốn rời đi, chính là ép tôi phải ra tay đó.”

“Cậu...” Sắc mặt Nguyên Chủ vô cùng khó coi, nhưng cũng chỉ có thể thuận theo.

“Thật có lỗi, tôi không thể đi cùng anh được nữa.” Hứa Thâm thấy vậy, cũng chỉ có thể trầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

So với cái mạng của mình, chắc tội Linh Chủ chỉ có thể tính là chuyện nhỏ mà thôi.

“Hả?” Linh Chủ không ngờ cục xương cứng dám làm trái lời gã lại chính là Hứa Thâm, sắc mặt lập tức trở nên lạnh như băng: “Đừng tưởng rằng lúc trước cậu từng có một phần nhân tính với tôi thì tôi có thể dung túng cho cậu, chuyện gì đi chuyện ấy, nếu cậu dám rời khỏi nơi này, tôi vẫn sẽ giết cậu!”

“Có lẽ anh không làm vậy được đâu.” Hứa Thâm nói.

Gần như ngay lập tức, kim quang xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, thần điện đã bị hắn lấy ra.

Thoạt nhìn tòa thần điện tinh xảo nằm trong lòng bàn tay Hứa Thâm có vẻ ngoài như một mô hình nho nhỏ, nhưng nó lại chính là một kiện thần binh đã bị Hứa Thâm nắm giữ.

Bóng dáng hần khê động, đã trực tiếp bước vào bên trong thần điện, sau đó phát động lực lượng của thần điện, hút cả Nguyên Chủ cùng vào.

Phải biết rằng, Nguyên Chủ vẫn bị thần điện giam giữ, chẳng qua Hứa Thâm có thể điều khiển thần điện, nên tạm thời phóng thích gã ra ngoài mà thôi, chỉ cần Hứa Thâm muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể thu gã lại, tiếp tục giam giữ tại nơi này.

“Hả?” Linh Chủ nhìn thấy thần điện, lập tức nhận ra nó là một kiện thần binh, đôi mắt khẽ nheo lại: “Đây là con bài chưa lật cho phép cậu đối kháng với tôi sao?”

Hứa Thâm đứng bên trong thần điện, không nói gì, chỉ cần Linh Chủ dám bước vào nơi này, gã cũng sẽ bị thần điện trấn áp, nếu không triệu bãi đủ 1000 năm, căn bản không thể thoát thân được.

Vạn Chủ và Dục Chủ thực sự không ngờ tình huống trước mắt lại phát triển thành như vậy, nếu Hứa Thâm và Nguyên Chủ thật sự rời đi, chẳng phải nhóm bọn họ chỉ còn lại ba người, tiếp tục đi về trước càng thêm bất lợi hay sao?

“Nếu không, chúng ta cứ từ từ thương lượng đã, bỗng nhiên Hứa Thâm cố ý không đi như vậy... theo tôi, có vẻ như cậu ta đã cảm nhận được chuyện gì đó rồi.” Dục Chủ dùng lời nói nhỏ nhẹ hoà giải, đồng thời trong lòng cũng nhạy bén cảm nhận được một chút ý vị khác thường.

Về mặt Linh Chủ vẫn rất bình tĩnh, không có mạo muội ra tay với thần điện kia.

Nói cho cùng, Hứa Thâm dám lấy tòa thần điện này ra có nghĩa là hần rất tự tin vào nó. Và có vẻ như ngoại trừ tự vệ, dường như hần cũng tính toán đến chuyện gã sẽ cưỡng công rồi.

Tình huống này cho thấy, nếu gã cưỡng ép cưỡng công, hần cũng sẽ có thủ đoạn phản chế.

“Không phải ông có năng lực bói toán hay sao? Vậy ông đến bói thử xem, chúng ta tiếp tục đi về phía trước là hung hay

cát?” Dục Chủ nhìn về phía Vạn Chủ.

Vạn Chủ gật gù đầu, nhanh chóng phát động năng lực.

Năng lực bói toán của ông ta, tuy khác quá trình nhưng có cùng công dụng với Tinh Quân, nghĩa là năng lực của hai người bọn họ khác biệt, nhưng dưới tình huống khéo léo vận dụng, chúng lại cho ra hiệu quả tương tự.

Chương 1051: âm Thanh Quái Dị!

Rất nhanh, Vạn Chủ đã thấy được kết quả bói toán, ông ta lắc đầu nói: “Vận rủi, mạo hiểm bình thường.”

Dục Chủ nhướn mày, nhẹ giọng nói: “Nếu bọn họ đã cố ý không đi, theo tôi chuyên đi này cũng nên kết thúc thôi.”

Linh Chủ chăm chú nhìn vào thần điện, im lặng một lát, sau đó cất giọng lạnh lùng nói: “Cô mang cả tòa thần điện này theo. Có đi hay không, không phải do bọn họ quyết định.”

Dục Chủ thấy gã cố chấp như thế, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng lập tức chế tạo ra một con chó dữ nhỏ, há miệng ngậm tòa thần điện dưới mặt đất lên.

Hứa Thâm lập tức phát động lực lượng của thần điện, hút con chó dữ nọ vào bên trong thần điện, lập tức nói: “Đừng có ý đồ kéo chúng tôi xuống nước, vô dụng thôi.”

Linh Chủ nhướn mày, gã đưa mắt đánh giá thần điện hai cái, chợt cười lạnh nói: “Đây là năng lực của thần binh sao? Là hút thứ chạm phải nó vào bên trong thần điện? Tuy tôi không biết tình huống bên trong là như thế nào, nhưng cậu cho rằng làm như vậy có thể yên ổn tránh né được sao?”

“Ừm?” Hứa Thâm nhíu mày.

Linh Chủ nói với Dục Chủ: “Chế tạo một thứ không có sinh cơ, kéo thần điện này đi qua.”

Dục Chủ sửng sốt, nhưng ngay lập tức đã hiểu được ý tứ của gã, rồi chế tạo ra một sợi dây thừng, quấn quanh thần điện.

Hứa Thâm phát động năng lực của thần điện, nhưng lần này, nó lại không thể hút sợi dây kia tiến vào bên trong, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi như vậy, Linh Chủ lại có thể nhìn ra tệ đoan của thần điện, đó là không thể hút vật chết tiến vào bên trong.

Làm như vậy, dù bọn họ ở bên trong thần điện, có thể an toàn hơn một chút, nhưng hành động bên ngoài lại không thể do chính mình không chế được rồi.

Dục Chủ vừa thấy quả nhiên phương thức dùng dây thừng quần lấy thần điện này rất hữu hiệu, trong lòng đã không khỏi âm thầm cảm thán một tiếng, hóa ra ngoại trừ năng lực, điểm đáng sợ nhất của Linh Chủ này còn là khả năng quan sát nhạy bén.

“Vì sao anh biết thần binh này không thể hút vật chết vào?”
Dục Chủ tò mò hỏi.

Linh Chủ lạnh lùng nói: “Nếu cái gì nó cũng có thể hút được, chẳng phải đã sớm đựng cả thế giới vào bên trong rồi sao?”

“...”

Dục Chủ không thể phản bác được.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đưa mắt nhìn nhau, cả hai cũng rơi vào im lặng.

Lần này, người mở đường đã bị đổi thành Vạn Chủ, còn Dục Chủ ở phía sau dùng dây thừng kéo theo thần điện. Cả năm người lại tiếp tục tiến về phía trước.

“Gặp được nguy hiểm thì ném bọn họ ra ngoài, đánh không lại chúng ta liền rút lui.” Linh Chủ mở miệng phân phó, gã muốn bắt Hứa Thâm và Nguyên Chủ phải trả giá thật đắt. Nếu hai người kia đã nhất quyết rúc bên trong thần điện không chịu ra ngoài, gã cũng vui lòng tạo điều kiện cho bọn họ, có bản lĩnh cứ vĩnh viễn ở trong đó luôn đi, đừng rời khỏi nữa.

Sắc mặt Hứa Thâm và Nguyên Chủ vô cùng khó coi, đúng là bọn họ có thể sống sót khi trốn vào bên trong thần điện, nhưng lại không thể điều khiển thần điện di động được.

Nếu thật sự bị ném ở trong này, bên cạnh còn có nguy hiểm, chẳng lẽ một quãng thời gian thật dài sau đó, cả hai vẫn phải trốn bên trong thần điện này?

Dục Chủ và Vạn Chủ đưa ánh mắt đồng cảm nhìn thoáng qua thần điện, nhưng cũng không nói cái gì.

Mấy người bọn họ lại men theo thông đạo u ám đi về phía trước. Nửa canh giờ sau, Vạn Chủ vốn đang mở đường bỗng nhiên ngừng lại, rồi không chút do dự mà vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Hứa Thâm ở bên trong thần điện, cũng âm thầm trở nên căng thẳng, hần lập tức nghĩ đến lời nhắc nhở của Mai Phù.

Lại nói, Vạn Chủ này nắm giữ một vạn loại năng lực, hiển nhiên trong đó có hệ cảm giác. Và xảy ra loại tình huống này, nghĩa là ông ta đã cảm nhận được thứ nguy hiểm gì đó mà bọn họ còn không thể nhìn thấy, do đó mới làm ra loại phản ứng vừa rồi.

Linh Chủ có chút sững sờ, hiển nhiên gã hoàn toàn không nghĩ tới Vạn Chủ lại không chút do dự chống lại mệnh lệnh của mình như vậy. Nhưng chính trong nháy mắt này, gã cũng lập tức hiểu được vấn đề, để rồi phản ứng cực nhanh, vội vàng lao về phía Dục Chủ.

Bàn tay gã túm lấy sợi dây thừng, đột nhiên ném văng nó ra ngoài.

Hóa ra phản ứng đầu tiên của Linh Chủ lại là ném thần điện ra ngoài.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ ở bên trong đều suýt chút nữa đã chửi ầm lên, Linh Chủ này quá mức ti tiện.

Thần điện bay vào trong bóng đêm. Hứa Thâm nhìn thấy hình ảnh Linh Chủ và Dục Chủ đồng thời lui về phía sau.

Đứng trước loại tình huống này, dù trong lòng hắn vô cùng cáu giận, lại không thể làm gì được đối phương, chỉ có thể trơ mắt nhìn thần điện rơi vào trong bóng đêm, không ngừng lăn lộn về phía trước.

Rất nhanh, trong tầm mắt của Hứa Thâm đã xuất hiện một mảnh huyết sắc, là toàn bộ thông đạo nơi đó đều bị huyết quang nhuộm đỏ.

Hứa Thâm nhìn thấy một cái ao máu dưới đất, quang mang màu máu kia được phản chiếu từ chính cái ao máu này.

Chung quanh cực kỳ yên tĩnh. Loại yên tĩnh này hoàn toàn khác biệt với sự yên tĩnh không một tiếng động ở bên ngoài thông đạo.

Nó là một loại yên tĩnh vô cùng quý dị.

Tựa như trong bầu không khí yên tĩnh ấy vừa có một giai điệu nào đó vang lên. Thứ giai điệu này một mực quanh quẩn bên tai bọn họ, như thể những tiếng thì thầm nào đó, nhưng bọn họ lại không thể nghe rõ thứ ngôn ngữ kia là gì.

“Nguyên liệu nấu ăn... Mới mẻ...”

Hứa Thâm tưởng đó là ảo giác, nhưng bên tai lại mơ hồ nghe được vài chữ, khiến cho lông tơ toàn thân lập tức dựng đứng lên.

Âm thanh này đến từ chính cái ao máu trước mắt.

“Bạn có nghe được âm thanh gì đó không?” Bên cạnh, Nguyên Chủ nghi hoặc hỏi.

Gã vừa nghe được một thứ giai điệu quý dị nào đó, nhưng tiếng động này rất giống ảo giác, hoàn toàn không thể phân rõ được.

Hứa Thâm không dám trả lời. Tại một khắc này, trong lòng hắn lập tức trào dâng một loại sợ hãi theo bản năng, ngay cả lỗ chân lông cũng co rút lại, không dám phát ra bất cứ tiếng vang nào.

Đối mặt với câu hỏi lần thứ hai của Nguyên Chủ bên người, Hứa Thâm chỉ có thể cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, ném cho gã một ánh mắt mang hàm nghĩa chớ có lên tiếng.

Sắc mặt Nguyên Chủ đại biến, gã vô cùng khẩn trương đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Chương 1052: Sát Chiêu Chính Thức!

Tại khoảnh khắc này, ao máu trước mắt đã xảy ra biến hóa, bên trên từ từ nổi lên từng cái bọt khí. Ngay sau đó, từ bên trong bọt khí xuất hiện từng cái đầu với gương mặt mang nụ cười tái nhợt.

Toàn bộ đều là đầu của phụ nữ.

Nguyên Chủ kinh hãi, thấp giọng nói: “Đây là thứ gì vậy? Là khur xác sao? Vì sao tôi không cảm nhận được khí tức của khur, ngược lại còn có một chút...”

“Là Thần.”

Hứa Thâm biết Nguyên Chủ đang muốn nói cái gì, bởi vì ngay cả hắn, ở thời điểm này cũng đang sợ hãi.

Thứ mùi vị đang tản ra từ bên trong ao máu trước mắt mang đến cho hắn cảm giác như đang phải đối mặt với Thần Hai Mặt, hơn nữa loại cảm giác này càng khủng bố, mãnh liệt hơn bình thường.

Nhất là sau khi tinh thần lực của hắn dị biến trở thành Bán Thần khi, hắn càng cảm nhận được rõ ràng hơn về loại lực lượng tà mị này.

Không còn gì để nghi ngờ nữa, ao máu trước mắt chính là một vị Thần.

Hơn nữa có vẻ như đó là một vị Thần hoàn chỉnh và còn sống!

Đến đây, Hứa Thâm lại nghĩ đến lời nhắc nhở của Mai Phù, rốt cuộc hắn cũng hiểu được nguy hiểm mà cô từng nói.

Giờ khắc này, đại não của Hứa Thâm đang nhanh chóng chuyển động như thể muốn nổ tung. Ngay khi dứt lời, hắn không chút do dự đã kêu gọi người đầu trâu ra ngoài.

Vào thời khắc bản thân rớt xuống tuyệt cảnh, thứ Hứa Thâm có thể nghĩ đến chính là vận dụng sát chiêu khủng bố nhất của mình.

Mà sát chiêu này vốn không phải là bản thân hắn, nó là người đầu trâu.

Đúng vậy, đây là nguyên nhân khiến Hứa Thâm mang người đầu trâu theo bên cạnh.

Lại nói, với lực lượng của Hứa Thâm hiện giờ, tác dụng mà người đầu trâu có thể mang đến cho hắn cực kỳ hữu hạn, hắn có thể dễ dàng trấn áp cũng như đánh tan người đầu trâu.

Mà kể cả người đầu trâu có vận dụng gấp năm lần tự bạo, cũng không thể tạo thành uy hiếp cho hắn.

Nhưng loại tự bạo này lại chính là sát chiêu của Hứa Thâm.

Đơn giản là... gấp năm không được, thì tiếp tục chất chồng lên sẽ thế nào?

Vừa thấy Hứa Thâm gọi mình đi ra, người đầu trâu cũng hiểu được tình huống lúc này rồi, hơn nữa lực lượng ăn mòn quý dị xuất hiện ở bên ngoài thân điện này, cũng khiến gã cảm nhận được một loại run sợ đến từ linh hồn.

Tại một khắc này, gã trực tiếp khởi động tự bạo.

Mà ngay khi phía Hứa Thâm làm ra phản ứng nhanh như tia chớp thì phần máu loãng vừa lan tràn ra ngoài trong quá trình ao máu nọ sôi trào, đã nhanh chóng lan tràn đi tới, bao trùm lấy thân điện.

Máu loãng giống như một bàn tay máu, trực tiếp nhặt thân điện từ dưới mặt đất lên, giơ nó ngay giữa không trung.

Sau đó, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được máu tươi từ bên ngoài không ngừng tiến vào bên trong thân điện. Là vị Thần kia muốn xâm nhập vào thân điện này!

Lấy lực lượng của vị thần này, đối diện với vị chủ nhân lâm thời của thân điện là Hứa Thâm, khẳng định là hắn chỉ có thể mặc kệ cho đối phương tùy ý ra vào, qua lại.

Hứa Thâm biết, mình không còn thời gian để chờ đợi thêm nữa, và ngay tại một khắc này, hắn lập tức bùng nổ đến mức tận cùng.

Cường hóa!

Gấp bội!

Lấy nhỏ đổi lớn!

Ba loại năng lực giao thoa lẫn nhau, chất chồng lẫn nhau, đồng thời tăng phúc!

Tại một khắc này, Hứa Thâm đã thúc đẩy hiệu quả tăng phúc lên đến cực hạn.

Sau đó, hắn trút toàn bộ hiệu quả tăng phúc cực hạn ấy, tác dụng lên thân thể người đầu trâu đang trong quá trình tự bạo trước mặt.

Hết thảy những chuyện này đều phát sinh trong vòng một giây ngắn ngủi.

Nguyên Chủ vội vàng né tránh đến sau lưng Hứa Thâm, cũng phát động năng lực đến mức tận cùng.

Tại một khắc này, hai người bọn họ phối hợp ăn ý vô cùng, giống như những người bạn đã thân thiết nhiều năm rồi.

Cường hóa cùng với gấp bội, tất cả đều tác dụng lên người đầu trâu, trợ lực cho gã tự bạo.

Bản thân hai loại năng lực này cũng có thể tác dụng lên thứ bên ngoài.

Dưới ảnh hưởng của cường hóa, vốn dĩ trước kia người đầu trâu chỉ có thể áp súc được gấp năm lần tự bạo, thì hiện giờ, gã có thể áp súc tới gấp mười lần!

Mà dưới hiệu quả của gấp bội, uy lực của gấp mười lần tự bạo đã đạt đến mức sát thương gấp 20 lần!

Lại thông qua ảnh hưởng của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn lên giá trị cường hóa và gấp bội kia, tới cuối cùng, lực lượng tự bạo của người đầu trâu đang đứng trước mặt Hứa Thâm, đã bị áp súc đến mức tận cùng, như thể một đầu đạn hạt nhân mới được hình thành ngay trước mắt hai người bọn họ vậy.

Theo quá trình máu loãng càng ngày càng thẩm thấu vào bên trong thần điện nhiều hơn, gần như đã hoàn toàn bao phủ thần điện, người đầu trâu trước mặt Hứa Thâm cũng đạt tới cực hạn.

Giờ khắc này, lực lượng gấp hai mươi lần tự bạo trực tiếp lao từ vị trí trước mặt Hứa Thâm ra ngoài.

Trong quá trình bắn ra, dưới ảnh hưởng của lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, hiệu quả tăng phúc của cường hóa và gấp bội đang tăng lên!

(Càng tiến lại gần Hứa Thâm, hiệu quả áp chế lên địch nhân càng mạnh, ngược lại công kích phát ra từ vị trí của Hứa Thâm - ở trung tâm lĩnh vực – càng bay đi xa, lực lượng tăng phúc càng kinh người)

Nghĩa là người đầu trâu lao đi càng nhanh, hiệu quả tăng phúc càng mạnh!

Đây là nguyên nhân khiến cho một hòn đá được Hứa Thâm tiện tay bắn ra bên trong lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn, lại có thể đạt

tới tốc độ của một viên đạn.

Và hiển nhiên dưới loại tăng phúc này, lực lượng gấp hai mươi lần tự bạo đã nhanh chóng đạt tới cực hạn chỉ trong nháy mắt!

Nó đã thoát khỏi thần điện!

Đây là sát chiêu mà Hứa Thâm vẫn một mực che giấu, sát chiêu có đủ lực lượng để hủy diệt cả một tòa thành thị, lần đầu tiên lộ diện tại chỗ sâu trong hang động hư thối.

Oanh! ! !

Ngay khi lực lượng nổ mạnh này lao ra bên ngoài thần điện, nó cũng trực tiếp thoát ly vòng khống chế của Hứa Thâm, đồng thời cũng đi đến phần rìa của lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn, chỉ trong nháy mắt, lực lượng khủng bố đã thổi quét khắp nơi.

Tại một khắc này, nụ cười xuất hiện trên từng cái đầu tái nhợt vừa nhô lên từ bên trong ao máu, đều động lại, toàn bộ chúng đều gắt gao nhìn chăm chăm vào luồng lực lượng mới sáng lên kia.

Ngay sau đó, bỗng nhiên ao máu co rút lại, mà cùng thời điểm này, lực lượng do linh hồn nổ mạnh cũng trực tiếp lao đến, đánh sâu vào ao máu đang kia.

Chương 1053: Chỉ Cần Chạy Nhanh Hơn Đồng Bạn Là Được!

Loại công kích này vốn không phải là trùng kích theo dạng vật lý, cũng không phải là đả kích theo kiểu năng lượng, mà là nổ mạnh đến từ cấp độ linh hồn, nếu nhất thiếu phải hình dung thì đó là thương tổn chân chính!

Đây là nguyên nhân khiến cho thủ đoạn gấp năm lần tự bạo của người đầu trâu lại có thể dễ dàng quét ngang phần lớn quân vương.

Kể cả một vị quân vương nào đó am hiểu năng lực phòng ngự, cũng không thể ngăn cản được loại trùng kích tới từ linh hồn tự bạo này.

Sóng xung kích khủng bố thổi quét dọc theo thông đạo, tuy không tạo thành phá hư cho thông đạo này, nhưng loại trùng

kích đủ để hủy diệt linh hồn này lại nhanh chóng lao đến phương xa.

Cùng thời điểm đó, nương theo ảnh hưởng của loại lực lượng đánh sâu vào này, Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ nhanh chóng thi triển năng lực, che giấu bản thân, rồi chạy ra khỏi thần điện, rất nhanh đã theo đường thông đạo, chạy trốn chết.

Dưới hiệu quả tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn cùng với cường hóa, hình tròn đã trợ giúp bọn họ che giấu gần như toàn bộ khí tức, khiến cho hết thảy mọi hành động đều trở nên vô cùng bí mật. Lại cộng thêm Nguyên Chủ phóng thích lĩnh vực nguyên thủy, trực tiếp tác động lên hình thể và khí tức của hai người, kéo bọn họ trở về đến trạng thái nguyên thủy, càng khó có thể quan sát được.

Đây cũng là một loại thủ đoạn khác của năng lực nguyên thủy, có thể che giấu bản thân, tuyệt đối sánh ngang với năng lực loại ẩn nắp đỉnh cao.

Lúc này, dưới hai tầng ẩn nắp, hai người bọn họ lập tức dùng hết toàn lực chạy trốn chết.

Không có lấy một chút chần chừ, càng không dám quan sát, trong đầu hai người chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ là mau chóng, là điên cuồng chạy đi.

Đối mặt với một vị Thần, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện sau cho toàn bộ thủ đoạn của mình hữu dụng.

Và có vẻ như lời cầu nguyện của hai người đã có hiệu quả. Bởi vì rất nhanh, bọn họ đã thấy được ba bóng dáng đang đứng lặng trong thông đạo, đúng là ba người Linh Chủ, Dục Chủ, Vạn Chủ.

Bọn họ cũng đang chạy trốn, nhưng tốc độ không bằng sóng xung kích tự bạo của người đầu trâu, lại có vẻ như vừa bị sóng xung kích đánh lên, khiến cho thân thể ba người ấy cứng đờ tại chỗ, linh hồn đã bị thương nặng.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được, khí tức linh hồn của Linh Chủ đã trở nên cực kỳ uể oải, trong khi khí tức linh hồn của Dục Chủ đã gần như tàn lụi đến nơi rồi.

Tuy Vạn Chủ kia là người chạy trốn nhanh nhất, cũng cách sóng xung kích xa nhất, nhưng vẫn bị thương khá là nghiêm

trọng, khí tức linh hồn gần như sắp biến mất.

Ngay khoảnh khắc Hứa Thâm xẹt qua bên người Linh Chủ, bỗng nhiên hắn nâng tay lên, đánh ra một quyền.

“Phanh” một tiếng, thần binh bao tay xuất hiện, nhưng một quyền này xuất ra khá vội vàng, chỉ đủ thời gian vận dụng Diệp Lăng nhị trọng kinh, nhưng trải qua hiệu quả tăng phúc gấp tám lần của bao tay, coi như nó cũng mang theo kinh lực gấp 16, trực tiếp đánh cho thân thể Linh Chủ nổ tung.

Sau khi xuất quyền, Hứa Thâm cũng không quay đầu lại, đã cấp tốc lao về phía trước.

Hắn cũng không hy vọng đòn tự bạo của người đầu trâu có thể làm vị Thần kia bị thương nặng, thậm chí là giết chết, bởi vì hắn biết rằng, sau khi hứng chịu đòn công kích kia, nhiều nhất đối phương chỉ bị nó ảnh hưởng một chút thôi, và ai cũng không biết tốc độ của Thần sẽ nhanh đến mức nào, bởi vậy liều mạng chạy như điên là lựa chọn duy nhất của hắn.

Chỉ có một chuyện đáng để ăn mừng chính là Hứa Thâm vừa lướt qua đám người Linh Chủ và Vạn Chủ.

Suy cho cùng, muốn sống sót khi thi chạy cùng hổ, cũng không cần thiết phải vượt qua nó, chỉ cần vượt qua đồng bạn của mình là được.

Hứa Thâm thầm cầu nguyện vị Thần kia không phải kẻ có lòng dạ hẹp hòi, đừng chỉ nhìn chằm chằm mà giết về phía hắn.

Trong quá trình không ngừng chạy đi chạy lại trong thông đạo u ám kia, rất nhanh Hứa Thâm và Nguyên Chủ đã nhìn thấy hải cốt của bộ khur xác lúc trước, nhưng cả hai cũng không có ý định ngừng lại, vẫn cấp tốc lao thẳng về phía trước.

Chỉ một thoáng sau đó, Nguyên Chủ cũng bị Hứa Thâm ném lại phía sau.

Dưới hiệu quả tăng phúc của cường hóa và gấp bội, cộng thêm lấy nhỏ đổi lớn phát huy đến cực hạn, lại phối hợp thân pháp với Hải Nguyệt Thăng, tốc độ của Hứa Thâm đã đạt đến trình độ khó có thể hình dung nổi, và Nguyên Chủ cũng chỉ có thể tro mắt nhìn hắn dùng tốc độ cực nhanh ném lại mình ở đằng sau, dần dần biến mất không còn bóng dáng.

Đây là lần đầu tiên gã cảm nhận được loại nghiền áp thuần túy tới từ phương diện tốc độ này.

Thậm chí, gã còn cho rằng, nếu đơn thuần chỉ xét trên phương diện tốc độ thì Linh Chủ cũng không sánh bằng Hứa Thâm.

Nhưng Linh Chủ kia lại sở hữu năng lực cảm đoán, nếu không có năng lực, so sánh với Linh Chủ, tốc độ bản thân Hứa Thâm sẽ kém cỏi hơn rất nhiều.

Chờ đến lúc Hứa Thâm nhìn thấy thi thể của Thực Hủ Ác Thú, đột nhiên hắn nghe được một tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ đằng sau. Tuy âm thanh truyền đến nơi này đã cực kỳ mỏng manh, nhưng thính giác của Hứa Thâm vô cùng phát triển, nhất là dưới tác dụng tăng phúc của cường hóa và gấp bội, thính giác lại càng thêm nhạy bén, mơ hồ có thể phân biệt được đó là âm thanh của Vạn Chủ.

Nghĩa là Vạn Chủ gặp phải vị Thần kia rồi.

Thế thì khả năng cao là cả Linh Chủ lẫn Dục Chủ cũng trực tiếp chạm trán với đối phương rồi, hơn nữa, còn rất có khả năng là cả hai người ấy đều đã bị đối phương tiêu diệt trong im lặng.

Hứa Thâm nghĩ đến phía sau mình vẫn còn Nguyên Chủ, trong lòng có chút an tâm hơn.

Dù lúc trước hai người bọn họ là đồng minh, nhưng tại thời khắc sinh tử này, trong đầu hắn cũng không khởi nảy sinh ý niệm khác.

Chính mình sống sót mới là hi vọng duy nhất.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã lướt qua thi thể Thực Hủ Ác Thú, lại tiếp tục xuyên qua đồng thi hài của khur trùng ở phía trước.

Thi thể của những con khur trùng này sẽ bị chất nhầy hòa tan, nhưng lúc trước bọn họ đã chém giết quá nhiều, toàn bộ thi thể đều chồng chất vào cùng một chỗ, với tốc độ ăn mòn của chất nhầy, chúng còn chưa thể xử lý toàn bộ những thi thể xung quanh kia.

Hứa Thâm dựa vào thân pháp Hải Nguyệt Thăng né tránh chướng ngại là những thi hài này, trực tiếp lao về phía cửa hang.

Chương 1054: Đám Người Linh Chủ Điều Đã Chết Rồi Sao?

Hắn nghĩ đến lời Dục Chủ từng nói, sau đó hai tay nhanh chóng bám lên vách đá nham thạch với từng dòng chất nhầy hư thối không ngừng chảy xuôi xuống, rồi cứ thế bò lên trên.

Bàn tay cắm vào bên trong vách tường đá, tay chân cùng sử dụng, như một con khỉ đứng thẳng, nhanh chóng bò lên phía trên.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã nhìn thấy những sợi dây thừng được treo ngược bên trên. Hắn thả người nhảy tới, bắt được một sợi dây thừng.

Lúc này, hai tay của hắn đã hư thối đến mức lộ ra cả xương trắng bên trong, nhưng máu thịt đang sinh sôi nảy nở, là Hải Tước đang không ngừng chữa trị cho hắn.

Hứa Thâm bám theo dây thừng, vội vã leo lên, rốt cuộc cũng đi đến khu vực bên ngoài cửa hang. Hắn đưa mắt nhìn lỗ hồng tối đen như mực phía dưới, rồi không dám nhìn nhiều thêm, đã xoay người bỏ chạy.

Hắn không biết vị Thần kia có thể đuổi ra bên ngoài này, thậm chí là đuổi theo hắn tới tận nội thành hay không, nhưng lại biết biện pháp duy nhất trước mắt chính là chạy trốn!

“Tình huống gì vậy?”

Thời điểm Hứa Thâm đi ngang qua quân vương đầu trọc, vị quân vương này còn mang theo vẻ mặt nhàn nhã, nhìn thấy Hứa Thâm toàn thân đều là máu đen chạy tới, trong lòng không khỏi kinh ngạc, lại nhanh chóng ý thức được dưới kia đã xảy ra vấn đề rồi.

“Chạy mau!” Hứa Thâm vội vàng nói: “Rất có thể thứ ở bên trong hang động kia sẽ đuổi theo đến đây.”

“Gì chứ?” Sắc mặt quân vương đầu trọc đại biến: “Thứ gì ở bên trong hang động vậy? Những người khác đâu?”

“Đã chết rồi.” Khi Hứa Thâm nói chuyện, bước chân cũng không ngừng lại, rất nhanh hắn đã bỏ chạy mất tăm mất tích.

Quân vương đầu trục bị ba chữ vừa rồi của Hứa Thâm làm kinh hãi tựa như vừa nghe được một tiếng sấm sét giữa trời quang. Gã đứng sững sờ ở tại chỗ, nhưng giây tiếp theo đã phản ứng lại, rồi cũng vội vàng bỏ chạy theo Hứa Thâm.

Có thể tiêu diệt những vị quân chủ khác, bao gồm cả Linh Chủ, chuyện này đã đủ để nói lên rằng thứ ở bên trong hang động kia cực kỳ khủng bố rồi, nếu gã còn không chạy, chẳng phải cũng chuẩn bị nổi gót theo bọn họ hay sao?

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã chạy tới khu vực bên trong thành Vân Trung, hẩn lập tức điều động nhân viên của bộ Tình Báo, lệnh cho bọn họ đi thăm dò tình huống bên ngoài hang động hư thối.

Được một vị quân vương mang đội, rất nhanh bộ Tình Báo đã chạy qua bên đó. Không bao lâu sau, đã có tin tức được truyền trở về.

Hứa Thâm vừa nghe đã nhận ra giọng nói của Nguyên Chủ.

“Là tôi, thứ kia không đuổi đến đây.” Nguyên Chủ thở phì phò một hơi, nói.

Gã vừa gặp được vị quân vương tiến đến tra xét tình báo, lập tức dùng thiết bị truyền thông tin của đối phương để liên lạc với Hứa Thâm.

Hứa Thâm vừa nghe xong, toàn thân đã truyền đến một loại cảm giác hai chân mềm nhũn.

Đây là lần đầu tiên hẩn trực tiếp chạm mặt với một vị Thần, nhưng loại cảm giác sinh tử trong nháy mắt, tựa như chỉ do dự một giây thôi cũng chết không có chỗ chôn nàym đã giúp hẩn cảm nhận được sự đáng sợ của Thần.

Nếu lúc ấy hẩn còn ôm theo ý tưởng thử ra tay một lần, phỏng chừng đã bị Thần thuận sát.

Hứa Thâm lại phân phó đám người của bộ Tình Báo môn tiếp tục giám thị khu vực bên ngoài hang động hư thối. Trong nhóm người này có một vị quân vương phụ trách, làm như vậy Hứa Thâm cũng cảm thấy an tâm hơn một chút, nếu toàn bộ đám nhân viên chỉ là hình thái thứ hai, phỏng chừng bọn họ còn không thể nhìn thấy Thần.

Tuy trong trường hợp Thần cố ý che giấu, thì ngay cả quân vương cũng khó mà nhìn thấy được, nhưng nếu Thần muốn rời khỏi hang động kia ra ngoài kiếm ăn, hẳn tin tưởng rằng đối phương sẽ có hứng thú với vị quân vương canh giữ ở bên ngoài cửa hang.

Hứa Thâm không dám ở lại quá lâu bên trong sảnh hội nghị, hẳn lập tức đi đến khu vực biên giới của thành Vân Trung, nơi cách xa hang động hư thối nhất.

Nguyên Chủ cũng đuổi tới nơi này, hai người liếc nhau, đều trông thấy vẻ nghi mà sợ trên gương mặt của nhau.

Hứa Thâm âm thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải lực lượng trùng kích đến từ đòn tự bạo của người đầu trâu kia quá mạnh mẽ, khả năng cao là hẳn cùng với Nguyên Chủ sẽ táng thân bên trong đó.

“Đám người Linh Chủ đều đã chết rồi sao?” Hứa Thâm thu lại một chút tâm thần, quay sang hỏi Nguyên Chủ.

Ánh mắt Nguyên Chủ có chút rung động, nói: “Tôi cũng không dám chắc nhưng lúc chúng ta chạy đi rồi, bọn họ đã bị Thần đuổi kịp. Tôi chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết của Vạn Chủ, nhưng Linh Chủ và Dục Chủ còn ở đằng sau lưng ông ta, phỏng chừng bọn họ cũng gặp phải bất trắc rồi.”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, nói như vậy, hiện giờ hội nghị chỉ còn lại hẳn cùng với Nguyên Chủ.

Linh Chủ không còn, đây tuyệt đối là chuyện tốt với Hứa Thâm.

Cũng tương đương với hội nghị sẽ do hẳn đến làm chủ. Về phần Nguyên Chủ, tuy toà thần điện nọ đã rơi bên trong hang động, hẳn không có mang nó rời đi, không thể dùng thần điện đến ước thúc Nguyên Chủ được nữa, nhưng Hứa Thâm tin tưởng rằng gã sẽ không đối nghịch với hẳn, mà kể cả khi gã thực sự muốn đối nghịch với hẳn, hẳn cũng có thể áp chế được.

Suy cho cùng, lĩnh vực của Nguyên Chủ vốn có hiệu quả tương tự với năng lực của hẳn, nhưng hẳn lại có cường hóa và gấp bội tăng phúc.

Nếu so đấu với một lĩnh vực cùng loại nhưng không có tăng phúc như vậy, hẳn hoàn toàn có thể áp chế Nguyên Chủ.

“Đáng tiếc, Dục Chủ và Vạn Chủ đã chết rồi.” Hứa Thâm không có ác cảm với hai vị này, bởi vậy khi biết tin bọn họ đã chết, trong lòng ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng đương nhiên, bọn họ chết đi cũng đồng nghĩa với hội nghị vừa xuất hiện ba vị trí trống, hẳn hoàn toàn có thể cho người của mình gia nhập vào trong hội nghị.

Đến lúc ấy, dù mặt ngoài hội nghị vẫn giữ nguyên chế độ quân chủ như ban đầu, nhưng trên thực tế, toàn bộ đã trở thành một mình hắn độc tài rồi.

Hứa Thâm nghĩ đến đủ loại chuyện trong tương lai, sau đó nhanh chóng thu hồi tâm tư, trực tiếp liên lạc với bộ Tình Báo. Từ phía đối phương, hắn biết được khu vực bên ngoài hang động không phát sinh bất cứ tình huống dị thường nào.

Đúng là vị Thần kia không có đuổi theo... chẳng lẽ có thứ gì đó đang trói buộc đối phương? Hay chỉ đơn thuần là lười đuổi theo?

Hứa Thâm cảm thấy xác suất của giả thuyết đầu tiên càng cao hơn một chút, nếu vị Thần kia thực sự lười đuổi theo, đối phương sẽ không giết chết mấy người Vạn Chủ.

Không nghĩ tới ở chỗ sâu nhất của hang động hư thối lại có một vị Thần.

Hơn nữa... có vẻ như bọn họ còn chưa thăm dò đến chỗ sâu nhất.

Chương 1055: Không Ai Nguyện Ý Ngủ Bên Cạnh Hang Hổ Cả!!!

Lại thêm một chuyện làm người ta thực sự nghĩ mà sợ chính là, thành Vân Trung này lại nằm ngay tại biên giới của hang động hư thối, nếu không phải có một lực lượng nào đó trói buộc, chỉ sợ vị Thần kia đã sớm rời khỏi nơi đó mà đi đến nơi này, muốn làm gì thì làm rồi.

“Cậu nói xem, tồn tại kia có phải là Thần hay không?” Nguyên Chủ vẫn đắm chìm trong nỗi sợ hãi lúc trước, trong ánh mắt mang theo một tia hồi hộp.

Hứa Thâm gật đầu: “Đương nhiên, không phải trước đó, chúng ta đã từng trông thấy Thần một lần rồi sao?”

“Nhưng vẻ ngoài của tồn tại đó quá mức dữ tợn.” Nguyên Chủ nói.

Hứa Thâm nói: “Dạng tồn tại của thần là thứ mà con người chúng ta không thể hiểu được. Bọn họ chính là một loại sinh mệnh thể siêu việt quân vương, cho nên bọn họ tồn tại dưới bất cứ hình dạng nào cũng là chuyện rất bình thường. Anh cảm thấy đối phương khác với hình tượng của Thần vẫn được tôn giáo miêu tả, chỉ có thể giải thích rằng tôn giáo đang nói hươu nói vượn mà thôi.”

“Ách, điều này cũng đúng.” Hiên nhiên năng lực thừa nhận của Nguyên Chủ rất mạnh, rất nhanh gã cũng hiểu rõ chuyện này rồi.

Thần là hoàn mỹ, nhưng hoàn mỹ theo dạng gì lại do bản thân Thần quyết định, mà không phải do những gì nhân loại bọn họ tưởng tượng nên.

Có lẽ ở trong mắt Thần, nhân loại chỉ có một cái đầu, hai tay hai chân mới là thứ xấu xí vô cùng.

“Lúc trước Mệnh Chủ trốn khỏi hang động hư thối, chẳng lẽ cô ấy đã từng gặp được Thần...” Nguyên Chủ lập tức nghĩ đến hình ảnh từ mấy trăm năm trước, ánh mắt thoáng chớp động.

Phải biết rằng, gã hiểu rất rõ sự đáng sợ của Mệnh Chủ, và chỉ vèn vèn là mấy bộ khur xác kia, chưa chắc chúng đã đủ sức làm Mệnh Chủ trọng thương.

Nói cho cùng, chỉ cần có khur lực là quân vương có thể nhanh chóng khép lại toàn bộ thương tích trên người mình, nhưng khi Mệnh Chủ chạy trốn, cô ấy vẫn ở trong trạng thái bị thương nặng.

Tình huống này cho thấy, lúc ở trong hang động kia, ngay cả thời gian tự lành cô ấy cũng không có.

“Anh nói xem, Mệnh Chủ có thể thực sự nhìn thấu vận mệnh sao?” Hứa Thâm không nhịn được lập tức mở miệng hỏi.

Hắn vẫn thường nghe Nguyên Chủ nhắc tới Mệnh Chủ này, và có vẻ gã cực kỳ kính sợ đối phương.

“Có thể!” Nguyên Chủ vô cùng khẳng định nói.

“Một khi đã như vậy, thì khẳng định là cô ấy không có việc gì đâu. Người có thể nhìn thấy vận mệnh của chính mình, lại đủ khả năng đoán trước tương lai như vậy, muốn chết cũng khó, trừ phi cô chỉ có thể nhìn thấy mà không thể sửa đổi.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ gật đầu nói: “Quả thực, nếu chương ngại ở cấp độ bình thường, nó sẽ không làm cô ấy gặp chuyện không may được, nhưng nếu là Thần thì sao? Cậu có phát hiện ra hay không, năng lực của chúng ta hoàn toàn không thể gây ảnh hưởng tới cấp bậc kia, hoặc là nói, chỉ gây ra một chút ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ. Như thế không cần biết chúng ta đang sở hữu loại năng lực gì, dù năng lực có mạnh hơn nữa, thì ở trước mặt Thần cũng phải suy yếu tới 99%.”

Đúng vậy, Hứa Thâm đã chú ý tới điểm này ở trong thần điện rồi. Hắn chỉ lắc lắc đầu, trong lòng cũng không quá quan tâm đến một nhân vật của mấy trăm năm về trước, lại đơn giản nói rằng: “Hang động hư thối này nằm ngay bên cạnh thành Vân Trung, tôi đề nghị chúng ta nên di chuyển thành Vân Trung xa khỏi nơi này, nếu không lỡ như Thần thực sự rời khỏi sẽ rất nguy hiểm.”

Không ai nguyện ý ngủ bên cạnh hang hổ cả.

Nguyên Chủ tràn đầy đồng cảm, lập tức gật đầu nói: “Còn nơi này, chỉ cần để lại người trông coi là được, hiện giờ Linh Chủ đã chết, cho nên chuyện của hội nghị cứ giao cho cậu đến làm chủ đi, tôi chỉ cần chức danh thôi.”

Hiển nhiên Nguyên Chủ đã nhìn ra Hứa Thâm có ý đồ với hội nghị, vì vậy cũng vô cùng biết điều, lựa chọn từ bỏ tranh đoạt.

“Được.” Hứa Thâm cũng không khiêm nhường một cách dối trá, ngược lại, hắn坦然 nhiên nhận lời. Rất nhanh sau đó, bọn họ lại quay về bên trong sảnh hội nghị, trực tiếp tuyên bố tin tức đám người Linh Chủ đã chết.

Cùng với đó, Hứa Thâm cũng thả ra tin tức hội nghị cần tuyển chọn quân chủ mới.

Hai tin tức này đồng thời được truyền ra bên ngoài. Và rất nhanh nó đã từ thành Vân Trung bay đến nội thành, cũng như biến thành tình báo mật rơi vào trong tay các vị quân vương thành Đê, nhanh như mọc cánh.

Từ sau khi biết được cả ba vị quân chủ lại đồng thời qua đời, khắp nơi đều chấn động.

Phải biết rằng, phải mấy trăm năm mới có một, hai vị quân chủ tấn chức, thay thế vị trí của người cũ. Và mỗi một người như vậy đều là nhân tài kiệt xuất trong nhóm quân vương, có thể lấy một địch mười.

Nhưng ở thời điểm hiện giờ chỉ ngắn ngủi có vài ngày thôi, năm vị quân chủ lại liền một lúc có ba vị chết bất đắc kỳ tử.

Tình huống này quá mức khoa trương.

Lại nói, từ sau khi những người khác biết được hai vị quân chủ còn sót lại chính là hai vị quân chủ mới lên chức, ngay lập tức, những tin đồn về âm mưu được lan truyền khắp nơi, khiến người ta không thể không nghĩ nhiều.

Bởi vì ba vị chết đi đều là quân chủ uy tín lâu năm, ngược lại mấy người vừa lên chức lại còn sống, nói không phải mưu hại... rất khó làm kẻ khác tin phục.

Tại một nơi nào đó trong nội thành, có một khu trang viên chiếm diện tích mấy ngàn mẫu đất, ngay trên vị trí trung ương của thành khu rộng lớn.

Ngục Chủ đang thưởng thức đám nhục nhân chém giết lẫn nhau dưới sân đấu trước mắt, trong lúc gã thu gặt linh hồn của bọn họ, thì một màn biểu diễn chém giết này được coi như món khai vị trước khi ăn cơm.

Chứng kiến người thắng có thể sống tiếp đến vòng thứ hai là chuyện thú vị tới cỡ nào chứ?

Hơn nữa, làm như vậy càng khiến linh hồn của bọn họ được nuôi dưỡng đến lớn mạnh hơn. Liều mạng trưởng thành cầu sống, ngược lại càng khiến linh hồn trở nên màu mỡ, thơm ngon.

Bỗng nhiên, một bức mật thư được truyền đến.

Ngục Chủ tiện tay tiếp nhận, mở ra nhìn lướt qua, lại lập tức ngậy ngần cả người.

Linh Chủ đã chết rồi?

Lão có chút kinh ngạc, lại cẩn thận đọc bức mật thư kia tới hai lần, ánh mắt có chút kỳ quái.

Là bị Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ liên thủ mưu đồ, bí mật ám hại sao?

Nhưng lấy bản lĩnh của đám người Linh Chủ và Vạn Chủ kia, muốn mưu sát cũng không dễ đâu nha.

Huống chi, quân chủ lại sợ bị mưu sát sao?

Nếu bọn họ dễ dàng bị ám hại như vậy, làm sao có thể ngồi vào vị trí này?

Phải biết rằng, mỗi một vị quân chủ đều là chiến sĩ hình lục giác, gần như không có góc chết, mưu sát, nguyên rửa, quần công... đều không có tác dụng.

Chương 1056: Kế Hoạch!

“Xem ra, hội nghị vẫn cần có ta nha...” Ngục Chủ tiện tay vò nát bức mật thư, rồi lười biếng mà vươn vai một cái.

Sau khi tin tức nọ được lan truyền ra ngoài, thế lực khắp nơi đều đang rục rịch.

Có vẻ như ngay khi rời khỏi trạng thái khiếp sợ vì cùng lúc có tới ba vị quân chủ bị tổn thất, chuyện càng khiến bọn họ vui sướng hơn chính là có tới ba vị trí quân chủ bỏ trống.

Bên kia, Hứa Thâm truyền lệnh di chuyển thành Vân Trung. Mệnh lệnh này khiến cho phần đông nhóm quân vương đang sinh sống tại thành Vân Trung cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bởi vì vị trí hiện tại của thành Vân Trung vốn là địa điểm do tự tay Nhân Hoàng chọn lựa, hơn một ngàn năm qua chưa hề xê dịch, vậy mà nay lại chuyển đi?

Nhóm quyền quý và đệ tử đại gia tộc đã mất rất nhiều công sức mới có thể mua được quyền cư trú vĩnh cửu bên trong

thành Vân Trung, lập tức tỏ vẻ kháng nghị trong im lặng.

Nhưng Hứa Thâm đã sớm có chuẩn bị cho chuyện này rồi. Hắn tỏ vẻ hết thảy mọi chuyện vẫn được giữ nguyên như cũ, chế độ cũng như tư cách của bọn họ đều không hề thay đổi, chỉ đổi một địa điểm khác mà thôi.

Mà sở dĩ hắn ra lệnh thay đổi như vậy, là bởi vì sắp có tai nạn bùng xuống thành Vân Trung.

Nhắc tới tai nạn, những âm thanh phản đối khắp nơi lập tức trở nên mỏng manh đến gần như không thể nghe thấy được nữa.

Suy cho cùng, tai nạn cũng trực tiếp liên quan đến lợi ích của bản thân mỗi người, thậm chí có người vừa nghe đến hai chữ “tai nạn” này trong lòng chỉ hận không thể lập tức rời đi.

Trên thực tế, kể cả khi cả thành Vân Trung đồng lòng muốn di chuyển, nhưng nói cho cùng, nơi này cũng từng là căn cơ của bọn họ, không phải một sớm một chiều là có thể chuyển xong được, trước đó còn phải lựa chọn địa điểm mới cũng như xây dựng các loại công trình, đường xá...

Loại chuyện này, kể cả có những năng lực giả tham gia, hỗ trợ, cũng cần một tháng thời gian mới hoàn thành.

Trong lúc này, mấy vị trí quân chủ bỏ trống lại khiến cho các thế lực khắp nơi đều rục rịch, âm thầm truyền tin tiến cử.

Hứa Thâm cảm thấy chuyện lần này đã lên men đủ rồi, mới tuyên bố ngày chọn lựa quân chủ mới sẽ diễn ra vào một tuần sau.

Trong khoảng thời gian này, khu vực bên ngoài hang động hư thối vẫn một mực gió êm sóng lặng. Vị quân vương được Hứa Thâm phái đến nơi này, dẫn đội không ngừng tuần tra thăm dò bên ngoài, cũng không gặp nguy hiểm, ngay cả số lượng khur trùng cũng ít hơn nhiều, lúc này, hắn mới hơi chút an tâm, tiếp tục dừng lại bên trong thành Vân Trung.

“Cái gì, để cho chúng tôi làm quân chủ?” Ba người Trần Hàn, Hạ Tĩnh Tương và Tiết Hải Ninh đang nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, ai nấy đều hoài nghi có phải mình vừa nghe lầm hay không.

Lại nói, bọn họ vẫn một mực đi theo bên người Hứa Thâm, bởi vậy từ lâu đã không còn là một vị quân vương thành Đế bế tắc về thông tin nữa rồi. Bọn họ biết rõ sự của đáng sợ quân chủ, và chỉ cần dựa vào duy nhất một lý do thôi, đó là quân chủ chính là tồn tại bằng vai phải lứa với Hứa Thâm, thế cũng đủ biết muốn trở thành quân chủ khó tới mức nào rồi.

Nhưng ai có thể ngờ nổi Hứa Thâm lại muốn lựa chọn bọn họ, hơn nữa còn trực tiếp điều động nội bộ?

Điều này làm cho ba người đều cảm thấy hoang mang khó hiểu, càng không biết mình có tài cán gì mà được ngồi lên cái ghế ấy?

“Đúng vậy, chờ đến khi chọn lựa, sẽ lấy phương thức khiêu chiến quân chủ để tiến hành, mà không phải là cả nhóm quân vương giao chiến với nhau. Khi những người khác khiêu chiến, chúng ta sẽ giải quyết, còn khi mấy người khiêu chiến, tôi sẽ dẫn dò Nguyên Chủ cố ý để thua [1] mấy người.” Hứa Thâm nói.

[1] : nguyên văn 惜败 – tích bại: chỉ một phương có thực lực cao hơn nhưng lại thất bại một cách đáng tiếc trước mặt một phương có thực lực thấp hơn mình.

Ba người Trần Hàn vẫn ngơ ngác nhìn Hứa Thâm, trong lòng sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt.

Đúng là với bọn họ, loại chuyện này cũng tương đương với một bước lên trời, chờ một lúc lâu sau, ba người mới dần dần khôi phục lại bình tĩnh, và rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Hứa Thâm.

Đây là kế hoạch khiến cho toàn bộ hội nghị thống trị triệt để biến thành vũ đài cho một mình Hứa Thâm thống trị.

Sau này, cả nội lẫn ngoại thành, là cả thế giới đều sẽ hoạt động dựa theo lời nói của Hứa Thâm, chỉ lời của hắn nói mới tính.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã hết một tuần.

Vào ngày chọn lựa quân chủ, hầu hết các vị quân vương ở khắp mọi nơi đều lao tới thành Vân Trung.

Hứa Thâm nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, đám người Hỏa Phượng, Mặc gia, Giang gia... vân vân.

Khi đám đông quân vương tề tụ, Tinh Quân cũng có mặt trong đám người này, nhưng gã xuất hiện ở nơi đây chỉ thuần túy là góp vui thôi.

Khi Hứa Thâm trở lại thành Quang Minh dẫn dò đám người Hạ Tĩnh Tương, Tinh Quân cũng có mặt bên cạnh, đương nhiên đã biết được chuyện quân chủ bị điều động nội bộ rồi.

Tinh Quân nhìn những cặp mắt ẩn chứa đầu ý của nhóm quân vương đến từ khắp mọi nơi chung quanh, trong lòng vừa cảm thấy thú vị, lại có chút bất đắc dĩ, tốt xấu gì bọn họ cũng là quân vương, nhưng trong lúc không hay biết gì, lại bị Hứa Thâm hoàn toàn chơi đùa trong lòng bàn tay...

“Cái chết của ba vị quân chủ khiến chúng ta vô cùng bi thương, nhưng chúng ta đã mất đi ba vị trụ cột, cũng phải có trụ cột mới đến chống đỡ, mang trên lưng mình trọng trách bảo vệ nhân loại.” Hứa Thâm nói vài lời đạo đầu đơn giản, rồi cất giọng thân thiết, nói: “Hôm nay ngay tại nơi này, chúng ta sẽ chọn lựa ra ba người mới có thể đảm nhiệm vị trí quân chủ. Quy tắc chọn lựa vẫn như cũ, người có thể đánh bại quân chủ thì nhận được tư cách trở thành quân chủ mới.”

“Có ai nguyện ý đến khiêu chiến hai người chúng ta hay không?”

Lời này vừa nói ra, dưới đài lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Còn làm theo quy tắc cũ sao?

Làm như vậy, chẳng phải hoàn toàn không lựa chọn được một người nào ư?

Nếu có thể chiến thắng được hai người, thì chúng tôi còn chờ tới tận bây giờ hả? Đã sớm đến cướp vị trí của hai người từ lâu rồi!

Chương 1057: Kẻ Tâm Cơ Thâm Trầm!

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, chợt lộ ra vẻ giật mình, vừa phục hồi lại tinh thần, nói: “Là tôi nói không chặt chẽ, cần thận rồi. Như vậy, sẽ do Nguyên Chủ ra tay khảo nghiệm mọi người. Anh ấy chỉ dùng một nửa lực lượng, ai có thể chiến

thắng anh ấy, sẽ được tạm thời coi là quân chủ mới, nếu người khác có thể đánh bại đối phương, liền thay thế vị trí đó.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có cảm giác thái độ tùy ý của Hứa Thâm kia là cố tình bày ra như vậy, nhưng hiện giờ quyền nói chuyện đang nằm trong tay Hứa Thâm, không ai dám nghi ngờ cả.

Có lẽ quân chủ chính là tồn tại có thể tùy ý làm tất cả những gì mình muốn.

“Ai là người khiêu chiến đầu tiên?” Hứa Thâm thấy không ai hé răng, lập tức lớn tiếng nói.

“Để cho tôi đến đi.” Bỗng nhiên trong đám người truyền đến một âm thanh.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ lập tức ngưng mắt, nhìn về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy một bóng người cao lớn, vĩ ngạn vừa đẩy mấy người xung quanh ra, nhanh chóng rời khỏi đám đông bên dưới.

Nhìn thấy đối phương, trong lòng không ít người đều âm thầm rên lên một tiếng, bọn họ biết tư cách lại bớt đi một cái rồi.

Bởi vì người xuất hiện đúng là Ngục Chủ.

Gã đúng là quân chủ lúc trước, dù đã bị Hứa Thâm và Nguyên Chủ chen xuống dưới, nhưng những vị quân vương khác đang có mặt tại nơi này, đều biết Ngục Chủ chính là tồn tại mà bọn họ không thể chiến thắng được.

“Hả?” Hứa Thâm và Nguyên Chủ khẽ nheo mắt lại, nhưng tình huống này đã sớm được bọn họ dự đoán từ trước rồi. Đương nhiên, nói là Nguyên Chủ chỉ dùng một nửa lực lượng để khảo nghiệm những quân vương khác, nhưng một khi gặp được Ngục Chủ, mọi chuyện lại không đơn giản như vậy rồi.

Chỉ cần đánh bại đối phương thì việc đã xong, muốn nói như thế nào còn không phải do bọn họ tới quyết định hay sao?

“Cũng tính cả tôi nữa.” Trong đám người lại vang lên một giọng nói khác.

Lần này sắc mặt của Hứa Thâm cùng Nguyên Chủ lập tức thay đổi, cả hai lập tức nhìn về phía âm thanh truyền lại.

Nơi ấy có một bóng người vừa lặng yên xuất hiện. Và tựa như đám đông chung quanh đều bị một luồng lực lượng nhẹ nhàng đẩy ra. Tất cả đều nhìn lại.

Người hiện thân lại chính là Vạn Chủ!

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều có chút khiếp sợ, Vạn Chủ kia lại không chết?

Rõ ràng là bọn họ đều nghe được tiếng kêu thảm thiết của Vạn Chủ.

Chẳng lẽ ở trước mặt Thần, Vạn Chủ này lại vẫn có thể thoát thân sao?

Ngay sau đó, bỗng nhiên Nguyên Chủ kinh hãi mà giật mình tỉnh ngộ, sắc mặt chuyển thành vô cùng khó coi, âm trầm nói: “Hóa ra kẻ đi cùng chúng tôi chỉ là phân thân của ông? Là năng lực loại phân thân gì, lại khiến cho chúng tôi hoàn toàn không phân biệt được.”

Vạn Chủ cười cười, nói: “Cậu cũng biết trong tay tôi có hơn vạn loại năng lực mà, có nói ra cậu cũng không nhớ được đâu.”

“Chúng ta lấy mệnh đi liều mạng, vậy mà ông lại dùng thể thân, quá mức ti tiện!” Nguyên Chủ trợn mắt nhìn qua.

Ở trong hang động hư thối kia, mấy người bọn họ là chân chân chính chính suýt chết hụt một lần, nếu gã và Hứa Thâm không nhanh chân chạy trốn, phỏng chừng lúc này, cả hội nghị cũng chỉ còn lại một người sống sót là Vạn Chủ.

Nói như thế, chẳng phải người đứng thẳng ở nơi này trụ trì đại cục hôm nay, sẽ là Vạn Chủ ư?

“Là Vạn Chủ!”

“Vạn Chủ lại không chết?”

“Vậy vì sao bọn họ lại nói Vạn Chủ đã chết...”

Đám đông quân vương nhìn thấy gương mặt của Vạn Chủ, đều nhanh chóng phản ứng lại, rồi không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này, khi cả đám nghe được đoạn đối thoại và chất vấn lẫn nhau của Nguyên Chủ cùng Vạn Chủ, có vẻ như tất cả đã dần

dần hiểu ra được mọi chuyện, thậm chí còn tưởng tượng thêm một chút ân tình bên trong.

“Hà?” Ngục Chủ bên kia thực sự không nghĩ tới Vạn Chủ cũng có mặt ở đây, sắc mặt gã khề biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại trạng thái bình thường, dù vẫn còn Vạn Chủ, thì trong hội nghị cũng thiếu đi hai cái ghế trống, ít nhất là gã vẫn có thể cầm lại một cái.

“Cho nên, lúc ấy khi ông bói toán, có nói phía trước không gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn là cố ý sao?” Hứa Thâm chăm chú nhìn vào Vạn Chủ.

Ban đầu, hắn vốn không có ác cảm với Vạn Chủ, nhưng lúc này, khi nhìn thấy Vạn Chủ không chút sứt mẻ xuất hiện ở nơi đây, trong đầu hắn lập tức hồi tưởng lại đủ thứ chuyện trước kia, cuối cùng mới ý thức được tâm cơ thâm trầm của Vạn Chủ.

Đối phương dùng thể thân cùng bọn họ thăm dò hang động hư thối, và vô cùng có khả năng đã phát hiện ra nguy hiểm nhưng vẫn như cũ để bọn họ tiến về phía trước, đi chịu chết.

Nghe được lời chất vấn của Hứa Thâm, Vạn Chủ chột mím cười, không có trả lời, chỉ mở miệng nói: “Đáng tiếc, năng lực của mấy người đã vượt qua dự đoán của tôi, vốn tưởng rằng nhiều nhất chỉ có một mình Linh Chủ có thể trở về, không nghĩ tới kẻ trở về lại là hai người các cậu.”

“Làm như vậy thì ông có chỗ tốt gì?” Sắc mặt Nguyên Chủ lạnh như băng, nói: “Chẳng lẽ ông cũng muốn một mình thống trị hội nghị? Không phải ông vốn không có hứng thú với những quyền lợi thế tục này sao? Hơn nữa, với địa vị của ông, hết thảy những gì ông muốn đều có thể dễ dàng đạt được mà, ai có thể cản trở được ông chứ?”

Vạn Chủ khề thở dài: “Đừng hiểu lầm tôi. Tôi chỉ muốn tử tế hưởng thụ cuộc sống trong đoạn thời gian còn lại mà thôi, không hề muốn chết sớm như vậy. Lại nói, trong tay tôi vẫn còn con bài chưa lật có thể sử dụng được, thì vì sao lại phải trực tiếp tham gia vào chuyện mạo hiểm như vậy cùng các cậu chứ? Về phần các cậu có chết hay không, tôi thật sự không quản nổi. Về cái chết của bọn họ, bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối...”

Nói đến đây, vẻ mặt ông ta lộ ra một chút thốn thức, nhẹ nhàng than thở.

Nhưng đương nhiên, đã đến nước này rồi, Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều không thể tiếp tục tin tưởng người đàn ông trước mắt nữa.

Ông ta tâm cơ thâm trầm, vô cùng ác độc, không thể khinh thường.

Đám đông quân vương bên cạnh nghe được mấy người bọn họ đối thoại, trong lòng đầy ngạc nhiên nghi ngờ, bởi vì trong mấy câu nói kia đã để lộ ra rất nhiều tin tức rồi.

Nhóm quân vương có mặt ở nơi đây cũng không ngốc, thậm chí còn có thể nói người người đều là nhân tinh, rất nhanh, bọn họ đã biết được phỏng đoán về chuyện quân chủ ngã xuống lúc trước tuyệt đối là sai lầm. Bởi vì chuyện này vốn không phải một âm mưu to lớn gì cả, mà là những quân chủ này mưu đồ bí mật đi vào một nơi hung hiểm nào đó.

Cuối cùng chỉ còn hai vị trở về, lại cộng thêm một Vạn Chủ còn ẩn giấu thủ đoạn thể thân, tổng cộng là ba vị.

Chương 1058: Quân Vương Còn Vô Tình, Huống Chi Là Quân Chủ!!!

Nhưng có quân vương lại tỏ vẻ nghi hoặc về câu nói trong miệng Vạn Chủ, cái gì mà ‘Hưởng thụ quãng thời gian kế tiếp’, lời này thật khó mà hiểu được, chẳng lẽ Vạn Chủ kia bị bệnh nan y?

Nhưng bọn họ vốn chưa bao giờ nghe nói về chuyện quân vương cũng bị bệnh độc đánh bại.

Trừ phi là bị giết.

Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ liếc mắt nhìn nhau, nếu Vạn Chủ còn sống, bọn họ cũng chỉ có thể cho đối phương trở về vị trí của mình.

Nhưng đương nhiên, chờ sau khi buổi chọn lựa này chấm dứt, bọn họ sẽ không để cho Vạn Chủ tiếp tục nắm giữ quyền lợi trước kia một cách dễ dàng như vậy đâu.

Chuyện Linh Chủ có thể làm, bọn họ cũng có thể làm.

Lại nói chế độ độc tài này là do Linh Chủ mở đầu trước, bọn họ chỉ bắt chước theo thôi.

Ngay khi hai người trao đổi ánh mắt, trong đám người lại vang lên một giọng nói có chút bình tĩnh, mang theo một tia lạnh nhạt, nhưng âm thanh rõ ràng, truyền thẳng vào lỗ tai mỗi người: “Nơi này náo nhiệt như vậy? Để cho tôi cũng nhìn xem, mấy người sẽ chọn lựa quân chủ như thế nào.”

Lời này vừa truyền ra, vẻ mặt Hứa Thâm cùng Nguyên Chủ, bao gồm cả Vạn Chủ đều động lại trong nháy mắt.

Tại khoảnh khắc này, nhiệt độ không khí lập tức giảm xuống điểm đóng băng.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ cùng nhìn về phía người mới nói chuyện. Cùng lúc ấy, một bóng người trẻ tuổi cao ngất lập tức từ trong đám người, bước tới.

Người nọ... Đúng là Linh Chủ!

Nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Linh Chủ, cả Hứa Thâm lẫn Nguyên Chủ đều không khỏi giật mình.

Linh Chủ lại không chết?

Vạn Chủ không chết coi như xong, nhưng cả Linh Chủ cũng không chết? !

Lúc trước, bọn họ còn cho rằng trong năm người cùng đi hôm ấy, đã có ba người chết đi, ai có thể ngờ được ngay tại thời điểm này lại có tới hai vị cùng xuất hiện, hơn nữa rõ ràng là hai người này đã sớm quay trở lại, nhưng vẫn ẩn núp trong thành, chờ đợi giờ khắc này mới lộ diện.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều có cảm giác bị đánh mặt. Và chỉ trong nháy mắt, một giấc mộng đẹp mà bọn họ cứ ngỡ mình chỉ cần với tay đến là chạm vào được, lại nhanh chóng tan rã.

Giờ khắc này, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được, bản thân vốn không phải là nhân vật chính của thế giới này, hoặc là ... vận may vốn không hề ưu ái cho bọn họ.

Những quân chủ này còn khó dây dưa hơn, còn che giấu càng sâu hơn cả trong tưởng tượng của hai người.

Nguyên Chủ nhìn về phía Hứa Thâm, khoe miệng lộ ra một nụ cười khô, xem ra hết thấy những mưu đồ lúc trước đều tuyên bố đi ngấm nước nóng cả rồi.

Sắc mặt Hứa Thâm cũng có chút âm trầm, ngoại trừ kế hoạch bị ngấm nước nóng, hẳn còn thấy được sát ý từ trong ánh mắt Linh Chủ.

Sau khi Linh Chủ xuất hiện, nhóm quân vương bên cạnh lại rơi vào khiếp sợ, nhưng lần này không hề có lấy một tiếng hoan hô nào, tựa như có một loại cảm giác áp bách vô hình, trực tiếp nghẹn lại nơi yết hầu của đám người bọn họ.

Rất nhanh, không ít quân vương đều cảm nhận được một bầu không khí trầm thấp, khó nói nên lời, tràn ngập xung quanh.

Dưới tình huống bình tĩnh nhưng ẩn giấu sát khí khôn cùng này, ngay khi ngửi ra một chút mùi vị khác thường, đã có quân vương đứng lúc lựa chọn rồi đi, nhanh chóng di chuyển về phía sau.

Lại có quân vương khác, tuy bản thân cũng cảm nhận được tình huống trước mắt không đúng, nhưng trong lòng lại ôm một chút tâm lý may mắn, cho rằng đang ở trước mặt nhiều quân vương như vậy, hẳn là sẽ không phát sinh bất cứ chuyện lớn gì đâu, rồi cứ thế đứng yên tại chỗ.

Lúc này, sau khi Linh Chủ xuất hiện, những vị quân vương ấy cũng biết, mộng đẹp trở thành quân chủ của bọn họ đã tan vỡ rồi.

Có Ngục Chủ quyền thế ngập trời lúc trước lộ diện muốn lấy lại vị trí của mình, coi như năm vị quân chủ lại một lần nữa được tập hợp đầy đủ rồi, làm gì còn chuyện của bọn họ nữa?

Tiếc nuôi và không cam lòng trào dâng khiến vẻ mặt của những quân vương này đầy rẫy phức tạp, nhưng đương nhiên, tất cả bọn họ chỉ còn cách lặng im xuống, không dám có bất cứ ý kiến gì.

Dưới bầu không khí im lặng đến kỳ dị này, Linh Chủ cất bước đi thẳng về phía Hứa Thâm và Nguyên Chủ, trên mặt vẫn giữ

nguyên biểu cảm như cười như không lúc trước, đồng thời cũng nghiêng đầu nhìn lướt qua Vạn Chủ.

Một cái liếc mắt này cũng khiến vẻ mặt Vạn Chủ trở nên ngưng trọng hơn.

Hiển nhiên, sau khi nhìn thấy Vạn Chủ còn sống sót, Hứa Thâm có thể nảy sinh nghi ngờ về chuyện lúc trước, thì nếu Linh Chủ đã có mặt tại đây, làm sao gã có thể không nghĩ ra được?

Chỉ dựa vào hành vi cố ý bịa đặt kết quả bói toán của Vạn Chủ cũng đủ để Linh Chủ ra tay rồi.

“Chỉ cần một người Thành Thần là đủ rồi.” Linh Chủ chậm rãi cất giọng bình thản nói: “Vốn dĩ tôi để mấy người ở lại, chỉ vì giúp cho bản thân mình bớt đi một chút việc vặt mà thôi. Chung quy lại, vẫn có một số việc cần người khác đến xử lý. Nhưng không nghĩ tới, ngay tại thời điểm mấu chốt, mấy người chẳng những không chia sẻ muộn phiền cho tôi, ngược lại còn mang thêm rắc rối đến.”

Gã nói đến đây, chợt dừng lại, nở nụ cười, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm và Nguyên Chủ vừa kìm lòng không được mà lui về phía sau, lại mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, cũng không cần thiết phải để lại nữa.”

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều cảm nhận được sát ý, sắc mặt cả hai khế biến, nhưng đương nhiên, không một ai chịu bó tay đơn giản như vậy, bọn họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý chiến đấu rồi.

Dù lúc trước Linh Chủ còn nợ Hứa Thâm nhân tình, nhưng Hứa Thâm cũng không cho rằng vào thời điểm này, Linh Chủ còn có thể nhớ nhung thứ vô dụng ấy.

Cũng như Vạn Chủ vậy, bởi vì Hứa Thâm có chút cảm tình với Nam Ngung, nên ngay từ đầu, hắn vẫn luôn có hảo cảm với Vạn Chủ, nhưng Vạn Chủ kia lại tàn nhẫn bày mưu hại người như vậy... làm sao hắn còn có thể quan tâm đến một chút giao tình trước kia nữa?

Quân vương còn vô tình, huống chi là quân chủ.

Bọn họ đều là tồn tại chỉ cách Thành Thần một bước xa, đã sớm ‘Phóng túng’ rồi.

Cái gọi là phóng túng kia, có nghĩa là trên đời này, không còn một thứ gì đủ khả năng ràng buộc cũng như khiến bọn họ phải bận khoăn cân nhắc nữa rồi.

Bao gồm cả tình cảm, hứa hẹn, ân tình vân vân... kể cả người thân thiết nhất cũng có thể tiện tay vứt bỏ.

Chương 1059: Kẻ Vô Dụng Chỉ Là Một Bãi Phân Thôi!!!

“Muốn động thủ sao?” Tựa như đã nhìn ra trạng thái chuẩn bị của hai người bọn họ, Linh Chủ lạnh nhạt cười.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều mơ hồ đoán được năng lực của Linh Chủ, tuy vẫn không thể hoàn toàn xác định, nhưng vào lúc này, ai nấy đều cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

Nếu năng lực của đôi phương thật sự có thể cảm đoán hết thấy, thì thứ bọn họ có thể dựa vào chỉ là thần binh cùng với bí thuật mà thôi.

Nhưng lúc trước, khi tác chiến bên trong hang động hư thối, thân thủ mà Linh Chủ bày ra lại khiến hai người bọn họ cảm thấy vô lực, gần như cả hai đều không đủ bản lĩnh để đánh bại người này.

“Sưu” một tiếng.

Ngay tại khoảnh khắc suy nghĩ trong đầu hai người đang nhanh chóng chuyển động, Linh Chủ trước mắt lại đột nhiên biến mất rồi.

Tiếp sau đó, một tiếng rống giận vang lên, chỉ khác là âm thanh nọ lại truyền đến từ phía bên cạnh hai người Hứa Thâm.

Là Vạn Chủ!

Lúc này, bóng dáng Linh Chủ đã như ảo ảnh vọt tới trước mặt Vạn Chủ, rồi cũng không biết từ khi nào, bàn tay gã đã nắm lấy phần cổ của Vạn Chủ rồi.

“So sánh với sự tham lam của hai người bọn họ, thì hành vi tính kế và ngoan độc của ông càng khiến tôi chán ghét hơn.” Linh Chủ lạnh lẽo nhìn Vạn Chủ, bình tĩnh nói.

Sắc mặt Vạn Chủ đỏ lên, ông ta vội vàng phân bua: “Kết quả bói toán của tôi đúng là như vậy, vấn đề là tôi không thể bói toán được Thần...”

Bành!

Phần cổ của Vạn Chủ trực tiếp bị bẻ gãy, sau đó Linh Chủ đánh ra một quyền, trực tiếp phá hủy thân thể ông ta.

Ở trước mặt Linh Chủ, Vạn Chủ có được hơn một vạn loại năng lực, lại giống như một đứa trẻ con không có sức phản kháng.

Hiển nhiên Linh Chủ không hề tin tưởng lời nói của Vạn Chủ. Chỉ cần nghĩ cũng thấy lời nói này quá mức giả tạo, suy cho cùng, trong tay Vạn Chủ cũng nắm giữ hơn vạn loại năng lực, chỉ vẻn vẻn là năng lực đoán trước hung cát trong đó thôi đã có tới mấy trăm loại rồi.

Nếu một loại không được, ông ta hoàn toàn có thể xét từ nhiều góc độ khác nhau, từ nhiều phương diện khác nhau để đoán được tình huống lúc ấy.

Cũng giống như năng lực của Tinh Quân là may mắn, thì không cần biết phía trước có Thần hay không, năng lực của gã vẫn có thể thông qua dự đoán từ trước mà biết được tình huống của bản thân có tốt hay không.

Loại kết quả này hoàn toàn không liên quan gì tới địch nhân.

Giống như khur xác, chúng có thể miễn dịch tuyệt đại bộ phận năng lực, nhưng khi Hứa Thâm vận dụng cường hóa và gấp bội đến để tăng cường thực lực cho bản thân hắn, đám khur xác kia lại không thể miễn dịch được.

Sau khi thân thể Vạn Chủ nổ tung, đám đông quân vương đang có mặt tại đó đều mở to hai mắt nhìn trần trời.

Đối phương chính là quân chủ... lại bị Linh Chủ dễ dàng giết chết như vậy?

Lại nói, bọn họ đều biết Vạn Chủ là vị quân chủ uy tín lâu năm trong hội nghị, có được địa vị cực cao. Lúc trước, khi hai người Hứa Thâm tới khiêu chiến, người bị chen xuống dưới chính là Ngục Chủ đã đủ để nói lên rằng năng lực của Vạn Chủ cũng thuộc loại khá mạnh trong hàng ngũ quân chủ rồi.

Nhưng ở trước mặt Linh Chủ, ông ta lại yếu ớt như thế?

Linh Chủ vừa bóp nát Vạn Chủ trước mắt, lập tức nâng tay lên, tóm lấy toàn bộ máu thịt vừa vỡ tan bên ngoài, dứt khoát ném chúng vào bên trong một luồng loạn lưu hắc ám, hoàn toàn xay nát.

“Không biết bộ thân thể hiện giờ của ông có phải thể thân hay không, nhưng ông vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện nữa.” Linh Chủ nhìn chăm chăm vào không khí, giống như đang lâm bầm với chính mình, bình thản nói một câu.

Cả đám người xung quanh đều kinh hãi không thôi, có người ý thức được Ngu gia bên kia muốn xong đời rồi.

Ngu gia chính là gia tộc được một tay Vạn Chủ gây dựng nên, sinh sôi nảy nở huyết mạch của ông ta, Linh Chủ đã tiêu diệt Vạn Chủ thì đương nhiên sẽ không mặc kệ Ngu gia tồn tại.

Nhóm quân vương Ngu gia có mặt tại nơi này cũng ý thức được tình huống ấy, sắc mặt đại biến, rồi không chút do dự đã nhanh chóng xoay người, lặng yên rời khỏi đám đông.

Linh Chủ giải quyết xong Vạn Chủ, chợt quay đầu nhìn về phía Hứa Thâm và Nguyên Chủ, sau đó chậm rãi đi về phía bọn họ.

Nhưng mỗi đi một bước của gã lại nặng nề giống như đạp xuống tâm mạch, khiến cho Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ đều cảm nhận được áp lực lớn lao.

“Đáng chết, Vạn Chủ sẽ không chết dễ dàng như vậy, khẳng định kẻ nọ là thể thân.” Sắc mặt Nguyên Chủ vô cùng khó coi, gã mở miệng với ý đồ kéo lực chú ý của Linh Chủ lên người Vạn Chủ: “Kẻ chân chính mưu hại chúng ta là hắn. Hai người chúng tôi cho rằng mấy người các cậu đã chết cả rồi, muốn chọn lựa quân chủ mới cũng là chuyện rất bình thường.”

Sắc mặt Linh Chủ vẫn bình tĩnh vô cùng, nghe thấy nhưng làm như không nghe thấy.

“Cậu thực sự muốn ra tay với chúng tôi sao? Nếu không có chúng tôi tọa trấn, một mình cậu có thể bảo vệ được nội thành hay không?” Sắc mặt Nguyên Chủ chuyển thành xanh mét, gã nói ra một câu rất hùng hồn nhưng lại có vẻ miệng hùm gan sứa.

“Không bảo vệ được thì đã làm sao? Suy cho cùng, sớm hay muộn tất cả cũng sẽ biến mất. Kẻ vô dụng chỉ là một bãi phân [1] thôi.” Linh Chủ lạnh nhạt nói.

[1] : phân hoặc là phân bón.

Nguyên Chủ thực sự không ngờ Linh Chủ vốn chẳng coi trọng điều bí ẩn kia như thế, hoặc là nói, đối phương vốn không hề coi trọng tất cả những con người đang hiện hữu xung quanh mình, và có thể nói thẳng ra loại nội dung như vậy, hiển nhiên Linh Chủ đã sớm không đặt bất cứ một người nào vào trong mắt nữa rồi.

“Các vị, Linh Chủ này lạm sát người vô tội, mong mọi người hãy phối hợp với chúng tôi, liên thủ tiêu diệt hắn!” Bỗng nhiên Nguyên Chủ nghĩ đến cái gì, lập tức ngẩng đầu lớn tiếng nói.

Phần đông nhóm quân vương đang có mặt tại nơi này đều cảm thấy đầu to như cái đầu. Giờ khắc này, trong đầu bọn họ đang bị lấp kín bởi hàng đống những câu hỏi, nơi này là chỗ nào? Ta là ai? Vì sao ta lại muốn tới nơi này?

Nói này đúng là Tu La Tràng mà.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy, Nguyên Chủ và Hứa Thâm cực kỳ kiêng kị Linh Chủ.

Hơn nữa Linh Chủ chỉ nâng tay một cái đã nhẹ nhàng giết chết Vạn Chủ, lực lượng khủng bố kia làm bọn họ ý thức được một điều, hóa ra giữa những quân chủ cũng có chênh lệch.

Mà không cần phải nghi ngờ Linh Chủ chính là tồn tại mạnh nhất kia.

Chương 1060: Không Ngăn Được!

Vốn dĩ bọn họ đi tới tranh đoạt ngai vàng quân chủ, kết quả lại thành bị bức bách đứng thành hàng.

Hết lần này tới lần khác, cả hai phương đều không dễ chọc.

Ai cũng có thể thấy được, Linh Chủ đã bên này bày ra thái độ trắng trợn, không kiêng nể gì, dám nói thẳng ra mấy lời lật mặt như vậy, hiển nhiên chẳng thèm đặt bất cứ người nào đang có mặt tại đây vào trong mắt.

Mà Hứa Thâm và Nguyên Chủ bên này, còn đang thét to kêu gọi mọi người cùng nhau liên thủ, hoàn toàn coi bọn họ là công cụ nhân luân rồi.

Lại nói, bọn họ cũng không phải là người bình thường qua đường, dụng tâm rõ ràng như thế bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy được.

Bởi vậy tạm thời tất cả mọi người đều lựa chọn im lặng.

“Mấy người đang sợ cái gì, chúng ta có thể chạy trốn, mấy người có thể hay không? Mấy người nghĩ đến hắn sẽ để ý đến mấy người sao? Hiện tại tôi đang lấy danh nghĩa hội nghị hiệu lệnh mấy người, chẳng lẽ mấy người muốn cãi lời hội nghị? !”

Nguyên Chủ nhìn ra tâm thái do dự và muốn đứng một bên quan sát của mọi người, trên mặt lập tức lộ ra vẻ phần nộ, trong lời nói cũng trộn lẫn thiết giả nửa nọ nửa kia, trực tiếp nói cho bọn họ hiểu rằng gã cùng với Hứa Thâm không phải đối thủ của Linh Chủ, về phần có chạy trốn hay không, còn phải chờ thương thảo.

Khiến cho những quân vương khác nghe được lời này lập tức cảm thấy nó có chút chân thật.

Tuy bọn họ có nhìn ra giữa những quân chủ cũng tồn tại chênh lệch rất lớn, nhưng tốt xấu gì Hứa Thâm và Nguyên Chủ cũng là hai vị quân chủ, nếu hai người bọn họ liên thủ với nhau, hắn là thoát thân không khó.

Trái lại Linh Chủ chỉ có một mình lẻ loi, ở đây lại có nhiều quân vương như vậy, chẳng lẽ gã lại đủ khả năng một mình đấu với cả thế giới?

Nguyên Chủ nhìn ra mọi người đã bị lời nói của mình làm dao động, lập tức châm thêm một môi lửa, nói: “Đừng để mình bị hấn dọa sợ, Vạn Chủ không dễ dàng chết vậy đâu, khẳng định là bộ thân thể đến đây chỉ là thể thân của ông ta, chỉ có một bộ phận lực lượng của bản thể, nếu không làm sao có thể bị hấn nhẹ nhàng giết chết như vậy. Nếu hắn có năng lực này, đã sớm độc tài thống trị cả thế giới rồi.”

Mọi người đều nhìn về phía Linh Chủ, muốn nghe hắn lộ ra một chút tin tức gì đó, nhưng về mặt Linh Chủ vẫn rất bình

thần, không có lấy một chút phản ứng nào với hành vi kích động quần chúng của Nguyên Chủ.

Thái độ như thế ngược lại khiến cho mọi người có chút nghi ngờ.

Gã quá ngạo mạn, chẳng lẽ gã thực sự không sợ mọi người cùng nhau liên thủ?

“Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy mọi ngôn ngữ đều là sáo rỗng, hết thảy mọi mưu kế đều là thừa hề.” Một lúc lâu sau, Linh Chủ mới chậm rãi nói.

Ngay khi gã dứt lời, bóng dáng cũng lao thẳng về phía Hứa Thâm và Nguyên Chủ.

Sắc mặt Nguyên Chủ đại biến, vội vàng triển khai lĩnh vực, đồng thời cũng truyền âm nói với Hứa Thâm: “Thật sự phải đối phó với hắn sao?”

Tuy gã đã sớm chú ý tới Linh Chủ nọ, nhưng thông qua hồi giao phong ngắn ngủi lúc trước, lại cộng thêm tình huống trước mắt, Linh Chủ có thể thoát thân từ trong tay Thần, rồi xuất hiện tại nơi đây, tất cả đều làm gã kiêng kị vô cùng, trong lòng cũng biết chưa chắc mình đã là đối thủ của đối phương.

“Không thể chạy thoát.” Hứa Thâm biết, Linh Chủ có thể xuất hiện tại nơi này, đã cho thấy rằng bọn họ có chạy trốn cũng vô dụng, hoặc là bọn họ sẽ phải chạy trốn cả đời, nhưng khả năng cao hơn vẫn là bọn họ trốn không thoát.

Nếu đã như vậy, nếu hai bên đã không thể nhường nhịn lẫn nhau, chỉ có kẻ mạnh chiến thắng, thì chuyện bọn họ bỏ chạy chính là đánh mất tiên cơ, ngược lại còn đánh mất cả một tia sinh cơ cuối cùng.

Nguyên Chủ nghe Hứa Thâm trả lời, cũng trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ của hắn, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, nhưng đồng thời, loại phương pháp tự chặt đứt đường lui của mình như vậy, cũng khiến cho gã không thể không xóc lên toàn bộ chiến ý, lấy đó để ứng phó với đối phương.

“Tôi phụ trợ anh.” Ngay khi Hứa Thâm nói chuyện, năng lực cường hóa và gấp bội cũng trực tiếp tác dụng ở trên người Nguyên Chủ.

Dù bọn họ đã biết, năng lực của Linh Chủ rất có thể là cấm tiệt hết thảy mọi năng lực khác, nhưng vẫn muốn thử nghiệm một chút, có lẽ khi lĩnh vực nguyên thủy đạt tới một cường độ nhất định nào đó, ngay cả Linh Chủ cũng không thể cấm đoán được nó.

Sau khi được năng lực của Hứa Thâm gia trì, Nguyên Chủ lập tức mở to hai mắt nhìn tới. Gã đang cảm nhận được một loại lực lượng mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới nay, gia trì ở trên người mình, khiến cho lĩnh vực của bản thân trở nên hùng mạnh vượt quá tưởng tượng.

Vào thời khắc này, lĩnh vực của gã nhanh chóng kéo dài tới, cũng để lộ ra một mảnh có thể thấy được bằng mắt thường ở ngay trước mặt mọi người. Chỉ thấy một hình tròn lấy vị trí dưới chân Nguyên Chủ làm trung tâm, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, khiến cho vạn vật ở bên trong phạm vi này đều lụi tàn, tan vỡ.

Đất đai nát vụn hóa thành bụi bặm.

Ánh sáng vụn vẹo, biến thành sương trắng mờ lung.

Bậc thang, kiến trúc... đều nhanh chóng sụp đổ, vạn vật đang tan vỡ.

Không ít những quân vương đang đứng phía trước đều kinh hãi vô cùng, vội vàng rút người ra tránh né, chỉ sợ bị liên lụy vào.

Nhưng ở bên trong loại khung cảnh tan vỡ lụi tàn kia, tất cả các vị quân vương đều nhìn thấy Linh Chủ vẫn ngang nhiên lao thẳng về phía trước.

Mà càng quỷ dị hơn chính là, khi Linh Chủ tiến về phía trước, hết thảy mọi thứ vừa tan vỡ kia đều đang nhanh chóng phục hồi lại như cũ, như thể một bên là lực lượng hủy diệt, còn một bên là sinh cơ vậy.

Mà trong lúc này, sinh cơ lại dùng hình thái là một đường cong vô cùng cường thế, xóa sổ toàn bộ ảnh hưởng của hủy diệt kia.

Nguyên Chủ kinh hãi vô cùng. Rõ ràng vào khoảnh khắc này, năng lực của gã đã đạt tới cường độ chưa từng có từ trước tới nay, nhưng vẫn bị Linh Chủ hoàn toàn áp chế!

Gã có thể cảm giác được lĩnh vực của chính mình đang bị ăn mòn, như thể bị đối phương xé ra một lỗ hổng, sau đó, một loại lực lượng không thể ngăn cản, nhanh chóng ập tới, lại cấp tốc xâm chiếm năng lực của gã.

“Đáng chết, tôi không ngăn được!” Cả người Nguyên Chủ đỏ đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt có chút điên cuồng và tuyệt vọng.

Chẳng lẽ lại có một loại năng lực khủng bố đến thế, có thể cảm tiết hết thấy mọi năng lực khác sao?

Chương 1061: Một Câu Thần Ngôn!

Ngay khi Nguyên Chủ đang rơi vào tuyệt vọng, lại nhìn thấy Linh Chủ đang trực tiếp lao tới, ánh mắt lạnh như băng kia, giống như đang tuyên cáo tử vong cho bọn họ.

Đúng vào lúc ấy, Linh Chủ vốn đang cấp tốc tiếp cận, bỗng nhiên con người trong mắt chợt co rút lại.

Chỉ thấy một luồng lực lượng vừa chậm rãi khôi phục, xuất hiện ở sau lưng Nguyên Chủ.

“Lui lại đi.” Tiếng nói trầm thấp của Hứa Thâm vang lên.

Cùng lúc đó, hai tay hắn chém ra, một luồng lực lượng bị áp chế nhanh chóng đánh tới. Ngay khi lực lượng này thoát ly lòng bàn tay hắn, dưới ảnh hưởng gia tốc, tăng phúc của lấy nhỏ đổi lớn, nó càng cách xa Hứa Thâm, tốc độ lại càng nhanh.

Bắt đầu từ lúc rời khỏi lòng bàn tay Hứa Thâm, luồng lực lượng này không ngừng gia tốc, cũng dần dần hiển lộ dưới ánh mắt mọi người.

Đúng là linh hồn tự bạo của người đầu trâu!

Lúc này, cường hóa, gấp bội đều tác dụng lên quá trình tự bạo, lại cộng thêm ảnh hưởng tăng phúc thúc đẩy của lấy nhỏ đổi lớn, khiến cho luồng lực lượng ấy giống như một viên tinh hạch nổ tung, đậm đặc đến chói mắt, kéo theo quang mang màu trắng, càng ngày càng bùng cháy trong đôi mắt mọi người.

Mà loại rung động và khí tức đến từ linh hồn này, càng làm cho tất cả những vị quân vương đang có mặt ở đây như rơi thẳng vào hầm băng.

Bọn họ cảm nhận được nỗi sợ hãi chưa từng có từ trước tới nay, bùng lên trong lòng.

Trốn! !

Ngay tức khắc, tất cả quân vương đều điên cuồng chạy trốn chết, không một ai còn đủ can đảm để ngăn người tại chỗ nữa.

Mà Linh Chủ, đang đứng đối diện với Hứa Thâm, sắc mặt lại chuyển thành băng hàn, gã cũng nhanh chóng rút người ra ngoài né tránh, nhưng ảnh hưởng thúc đẩy của lấy nhỏ đổi lớn vẫn nhanh hơn.

Gần như không đến một giây, hào quang sáng trắng nọ đã bao phủ lấy Linh Chủ.

Nguyên Chủ nhìn chăm chăm vào khung cảnh này. Và tại một khắc ấy, chính gã cũng ngơ ngác, sửng sốt không thôi, nhưng rất nhanh, Nguyên Chủ đã phản ứng lại, hóa ra gã chỉ là kẻ yểm trợ cho Hứa Thâm.

Lại nói, một chiêu này gã từng được tận mắt chứng kiến bên trong hang động hư thối, vốn tưởng rằng nó chính là sát chiêu, là con bài chưa lật không dễ gì lộ ra ngoài của Hứa Thâm, không ngờ hẳn lại có thể dùng đến nó thêm một lần nữa.

Rõ ràng thứ này chính là lực lượng khủng bố khiến cho cả Thần cũng phải tạm thời lùi bước nha! !

Ngay khi lực lượng linh hồn tự bạo của người đầu trâu thoát khỏi phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm, uy năng tự bạo cũng được phát huy đến giá trị lớn nhất, nhưng lúc này phạm vi phóng xạ lại không còn nằm dưới khả năng khống chế của Hứa Thâm nữa, thậm chí cả bản thân người đầu trâu cũng không thể khống chế được nó.

Gã chỉ phụ trách tự bạo, còn bạo đến ai lại không quản lý được.

Trong hai nhóm người này, đám người Trần Hàn và Hạ Tĩnh Tương đã nhận được tin tức do Hứa Thâm ngầm truyền tới từ trước, đã sớm lặng yên rút lui ra bên ngoài đám người, lúc này

còn thoát khỏi chiến trường trước một bước, chạy ra khỏi đỉnh núi rồi.

Ngay khoảnh khắc ấy, ánh sáng màu trắng chói mắt xuất hiện từ sau lưng, mấy người bọn họ vô cùng kinh hãi ngoảnh đầu lại phía sau, mới nhìn thấy một vài vị quân vương không kịp chạy ra ngoài, đã bị ánh sáng màu trắng kia bao phủ.

Lực lượng mãnh liệt trùng kích thẳng vào linh hồn xẹt qua, hào quang rực cháy màu trắng kia biến mất. Mọi người nhìn thấy đỉnh núi đằng xa vẫn hoàn hảo như cũ, từng dãy kiến trúc không bị phá hủy, nhưng nhóm quân vương chưa kịp thoát khỏi đỉnh núi kia, lại ngây ngốc sững sờ, đứng yên ở tại chỗ, đôi mắt đại ra, hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Linh hồn của bọn họ đã bị tiêu diệt.

Chỉ còn lại một bộ xác rỗng.

Tại chỗ có bảy, tám vị quân vương vẫn đang duy trì tư thế chạy trốn. Có người đang chạy đi, chỉ có một chân chạm đất, vốn dĩ tư thế họ không quá thăng bằng, nhưng tại thời khắc ấy, dù bọn họ vẫn đang duy trì tư thế như vậy, lại hoàn toàn không có mất thăng bằng mà ngã xuống.

Bởi vì cơ bắp co lại, làm cho thân thể bọn họ vẫn duy trì trạng thái siết chặt, giống bị thời gian đóng băng.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ vội vàng nhìn về phía Linh Chủ, lại nhìn thấy ở vị trí của Linh Chủ có một tấm lưới màu vàng, một mực vờn quanh bên người đối phương, nhưng lúc này, không ít phần phía trên tấm lưới màu vàng ấy, đã có chút ảm đạm.

Linh Chủ đứng bên trong tấm lưới màu vàng này, ánh mắt lạnh như băng, tràn ngập sát ý, nhìn qua không gặp phải vấn đề gì đáng ngại.

Trong lòng Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều trầm xuống.

Thậm chí đáy mắt Nguyên Chủ còn lộ ra một tia tuyệt vọng, gã không khỏi quay đầu đưa ánh mắt như cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm không có đáp lại ánh mắt của Nguyên Chủ, chỉ chăm chú nhìn vào tấm lưới màu vàng bên người Linh Chủ.

Hiển nhiên thứ này chính là một kiện thần binh, nhưng vô cùng kỳ quái chính là, Hứa Thâm phát hiện hẳn lại có thể nhìn thấu kiện thần binh này.

Bởi vì nó vốn không phải là binh khí như hẳn từng hiểu biết, mà là một chuỗi ký tự.

Nhưng có vẻ như những ký tự nọ chính là ngôn ngữ của Thần.

“Tuyệt đối thủ hộ.”

Đó chính là ý nghĩa của những ký tự ấy.

Chẳng qua lúc này, hai chữ thủ hộ kia đã có chút ảm đạm.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn cảm thấy mình vừa có thêm một loại nhận thức mới về Thần, hẳn hoài nghi cái gọi là thần binh trong tay Linh Chủ này, cũng chỉ là một câu thuận miệng của Thần mà thôi.

“Có vẻ như giữa các vị Thần cũng có chênh lệch rất lớn...”

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hẳn thoáng nghiêng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua Mai Phù bên cạnh, hiển nhiên câu hỏi này là dành cho cô ấy.

Lúc này, hình như Mai Phù đang ngồi lên một thứ hình cung nào đó, cẳng chân trắng nõn cũng được duy trì trong trạng thái cong cong, hai tay chống ở phía sau, khẽ lắc lư đầu nói: “Đúng vậy nha, hơn nữa còn chênh lệch vô cùng lớn đó.”

Đáp án này cũng không vượt ngoài dự đoán của Hứa Thâm.

Có vẻ như vị Thần ở bên trong hang động hư thối lúc trước kia, cũng không phải tồn tại quá mạnh, nếu không chưa chắc Linh Chủ đã có thể thoát thân được.

Thêm nữa, ngay vừa rồi, Linh Chủ chỉ dựa vào một câu Thần ngôn, lại có thể ngăn chặn được đòn tự bạo của người đầu trâu, mà ở thời điểm trước kia, vị Thần ấy lại phải tạm lánh phong mang.

Chương 1062: Thành Hay Bại Chỉ Trông Chờ Vào Một Lần Hành Động Này Thôi!!!

“Đây cũng là thứ mà anh lấy được từ biển khơi?” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Nguyên Chủ bên kia như sắp khóc đến nơi. Đã đến lúc này rồi, Hứa Thâm còn có tâm tư quan tâm xem đối phương lấy được thần binh từ đâu hả, mau nghĩ biện pháp thoát thân đi!

Linh Chủ không trả lời Hứa Thâm, lại đột nhiên cấp tốc vọt tới: “Đừng mơ kéo dài thời gian!”

Gã đã nhìn ra mục đích của Hứa Thâm, lúc này lại thi triển ra huyền ảnh thân pháp giống như một con con bướm, rõ ràng là hai bên đối diện thẳng tắp với nhau, nhưng gã lại dùng một loại hư ảnh lướt theo đường vòng cung cấp tốc tới gần, vậy mà tốc độ còn nhanh hơn lúc trước!

“Anh tới phụ trợ cho tôi đi.” Hứa Thâm thấy ý đồ của mình đã bị nhìn thấu, lập tức nói nhanh với Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ thoáng sửng sốt, lại vội vàng hỏi: “Phụ trợ như thế nào?”

“Toàn lực phóng thích năng lực bên người tôi, đến lúc tôi nói dừng mới dừng.” Hứa Thâm cấp tốc nói.

Cùng thời khắc đó, người đầu trâu đã sớm phục hồi lại như cũ cũng chui ra từ phía sau Hứa Thâm, và không nói hai lời, tiếp tục lựa chọn tự bạo rồi.

Mà lần này, trước khi gã tự bạo, Hứa Thâm đã phát động cường hóa và gấp bội, tác dụng lên người gã.

Ban đầu, người đầu trâu vẫn dựa vào lực lượng của bản thân áp chế, khiến cho gã chỉ có thể áp chế được năm tầng tự bạo, nhưng ở thời điểm hiện giờ, dưới ảnh hưởng tăng phúc của cường hóa và gấp bội, gã lại có thể chịu đựng được 20 tầng!

Nghĩa là chỉ vền vẹn dựa vào bản thân người đầu trâu áp chế, đã đạt tới linh hồn tự bạo gấp 20 lần.

Sau khi gã tự bạo, lại bởi vì vị trí ở gần bên người Hứa Thâm, khiến cho cường hóa và gấp bội bị lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn hoàn toàn áp chế. Bởi vậy, ngay từ đầu, lực lượng khủng bố như sôi trào nọ vẫn bị áp súc lại thành một điểm, dù đã đạt tới cực đại, vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

Cùng lúc đó, Hứa Thâm lại thêm một lần nữa kích hoạt cường hóa và gấp bội, tác dụng lên luồng lực lượng tự bạo này.

Chỉ trong nháy mắt dưới ảnh hưởng của cường hóa và gấp bội, lực lượng tự bạo gấp 20 lần, lại chồng chất thêm 20 lần nữa!

Hứa Thâm có cảm giác khur lực trong cơ thể vừa bị hút cạn, khur lực bên trong áo choàng màu đỏ tươi và Hải Tước như nước biển điên cuồng đổ vào thân thể hắn.

Lúc này, tác dụng áp chế đến từ năng lực của Nguyên Chủ đã ập tới, trợ giúp Hứa Thâm không chế cục diện, tạm thời ngăn chặn luồng lực lượng khủng bố gấp 40 lần này.

Trong nháy mắt, Nguyên Chủ lập tức có cảm giác khur lực trong cơ thể mình đang tiêu hao nhanh chóng như thể trực tiếp bốc hơi hết. Gã đưa ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn quang mang trong tay Hứa Thâm.

Lúc này ánh sáng nọ đã chói mắt đến gần như không thể nhìn thẳng được.

Trong lòng gã sinh ra một loại cảm giác linh hồn đang run rẩy, tựa như trong tay mình đang cầm một viên tinh hạch có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Tôi sắp không chống đỡ được rồi!” Nguyên Chủ cắn răng, gã chỉ có thể kiên trì không đến 1 giây, đã có cảm giác muốn điên lên rồi.

Mà lúc này, Linh Chủ vốn đang cấp tốc tiến lại gần, chỉ còn cách Hứa Thâm chừng 20 mét, cũng nhìn thấy mảnh quang mang trong tay Hứa Thâm, con ngươi lập tức co rút lại.

Đây là lần đầu tiên gã lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Quân vương thực sự có thể điều khiển được loại lực lượng khủng bố này ư?

Hơn nữa, rõ ràng là Hứa Thâm không hề mượn dùng thần binh, chỉ vền vện dựa vào năng lực của chính bản thân hắn thôi!

“Phóng!” Hứa Thâm quát một tiếng với Nguyên Chủ.

Ngay tại khoảnh khắc Nguyên Chủ rút lại năng lực, Hứa Thâm có cảm giác luồng năng lực vốn đang được ngăn chặn trong

tay mình chột tăng mạnh, suýt chút nữa hẳn đã không thể áp chế nổi nó mà để thứ này trực tiếp tự bạo ngay bên cạnh người.

Không chút do dự, hẳn rống giận một tiếng rồi ném văng nó đi.

Ngay tại khoảnh khắc quang mang nọ rời tay hẳn, lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn vốn đang dùng để áp chế nó, trực tiếp chuyển thành tăng phúc đến cực hạn, khiến cho luồng lực lượng vốn đang lao đi vùn vụt kia, đang không ngừng được gia tốc.

Mà Hải Tước trong cơ thể Hứa Thâm cũng tuyên bố khur lực toàn thân khô kiệt. Ngay cả lượng khur lực khổng lồ được chứa đựng bên trong áo choàng màu đỏ tươi cũng nhanh chóng cạn đáy.

Chờ đến khi khur lực hoàn toàn hao hết, luồng lực lượng tự bạo kia cũng bay ra ngoài mười mét, và hoàn toàn mất đi không chế.

Linh Chủ cũng nhanh chóng lui về phía sau từ sớm, nhưng tại khoảnh khắc lực lượng tự bạo kia trùng kích tới, tốc độ phóng xạ của nó đã siêu việt hết thảy mọi thân pháp, và gần như trong thời gian ngắn đã hoàn toàn bao phủ đỉnh núi phía trước.

Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ đều không nhìn được nhắm mắt lại, cả người run rẩy, khí tức linh hồn thuần túy này mang đến cho bọn họ một loại cảm giác như đang đặt mình vào trong biển sâu, khó có thể hít thở nổi.

Hào quang màu trắng hùng hực chói kia cũng không liên tục quá lâu, mà trong nháy mắt sau khi nổ tung, nó trực tiếp phóng xạ một vòng rồi tiêu tán, nhưng tại khoảnh khắc ấy, lực lượng trùng kích do nổ mạnh cũng đủ để hủy diệt hết thảy mọi sinh linh rồi.

Chờ tới lúc ánh sáng màu trắng kia biến mất, Hứa Thâm và Nguyên Chủ vội vàng nhìn về phía Linh Chủ.

Thành hay bại chỉ trông chờ vào một lần hành động này thôi.

Sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy Linh Chủ vẫn còn duy trì tư thế chạy trốn ở ngay biên giới đỉnh núi, thậm chí còn sắp lao khỏi đỉnh núi, nhưng đáng tiếc, đã bị đóng băng tại chỗ.

“Đã chết rồi? !” Nguyên Chủ mừng rỡ thốt lên.

Hứa Thâm không hề vội vàng, hần lập tức dùng một tia lực lượng cuối cùng phóng lồng giam tâm linh về phía Linh Chủ.

Chỉ cần linh hồn của đối phương còn sót lại, thì đòn công kích này vẫn có thể thành công.

Ngược lại, nếu Linh Chủ dùng năng lực cảm đoán năng lực của hần, nghĩa là Linh Chủ còn sống.

Rất nhanh, năng lực vừa được phát động đã thất bại.

Hứa Thâm không kéo được Linh Chủ vào bên trong lồng giam tâm linh, bởi vì hần không thể bắt giữ được linh hồn của Linh Chủ, nhưng lại có một chuyện làm cho Hứa Thâm vô cùng nghi hoặc, bởi vì hần cũng không cảm nhận được khư lực đang lưu động bên trong cơ thể Linh Chủ. Hơn nữa, đối phương cũng không có phát động năng lực.

Tựa như, thân thể trước mặt hần chỉ còn là một khối xác rỗng mà thôi.

Bởi vì linh hồn đã sớm chết đi mới khiến năng lực phát động thất bại.

Chương 1063: Có Vẻ Như Linh Chủ Đã Chết Thật Rồi!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Ngay tại thời điểm Hứa Thâm còn đang nghi hoặc không thôi, linh hồn người đầu trâu vừa sống lại đi tới. Hứa Thâm lập tức quay sang hỏi người đầu trâu: “Anh có thể cảm nhận được linh hồn của đối phương hay không?”

Người đầu trâu nhìn về phía trước, cẩn thận cảm nhận một chút rồi lắc đầu nói: “Không có, hẳn đã chết rồi. Với loại lực lượng vừa này, không một vị quân vương nào có thể sống sót được, ngay cả Thần cũng phải né tránh nó mà!”

Gã nói vô cùng tự tin, thậm chí còn có chút khoe khoang.

Câu trả lời này mang lại một chút trấn an cho Hứa Thâm, nhưng hẳn vẫn không thả lỏng cảnh giác, lập tức phân phó người đầu trâu đi đến phá hủy bộ thân thể nọ.

Thấy Hứa Thâm cẩn thận như thế, Nguyên Chủ cũng nở nụ cười. Gã cho rằng Linh Chủ đã chết rồi, nhưng vào thời điểm này, thận trọng hơn một chút luôn đúng đắn.

Rất nhanh, người đầu trâu đã bay đến bên người Linh Chủ, gã có thể vô hạn sống lại, và ngoại trừ Hứa Thâm, chưa từng sợ bất cứ người nào. Bởi vậy người đầu trâu vừa tiến lại gần Linh Chủ chỉ tùy tùy tiện tiện, vươn móng vuốt tới muốn bóp nát thân thể Linh Chủ.

Nhưng ngay khi móng vuốt của người đầu trâu sắp chạm vào Linh Chủ, bỗng nhiên gã nhìn thấy con mắt của Linh Chủ thoáng chuyển động một chút, vốn dĩ đôi mắt đang nhìn thẳng về phía trước lại liếc về phía gã ở bên cạnh.

Là ảo giác sao?

Người đầu trâu vô cùng sửng sốt.

Ngay sau đó, đột nhiên trong lòng gã dâng lên một loại cảm giác dựng thẳng tóc gáy, kinh hãi tột cùng, gã vội vàng di chuyển, muốn lui về phía sau.

Nhưng thân thể Linh Chủ lại hành động quá nhanh, lập tức lao tới gần tựa như một luồng huyền ảnh, trực tiếp xé nát thân thể người đầu trâu.

Nhìn thấy hành động đột ngột của Linh Chủ, nụ cười trên mặt Nguyên Chủ lập tức đọng lại, Hứa Thâm cũng cảm thấy lòng ngực se thắt, có loại cảm giác vô lực, không thể hít thở nổi.

Đã đến nước này, gã vẫn chưa chết?

Hứa Thâm gian nan quay đầu, nhìn về phía Mai Phù bên cạnh, chuyện đi đến hiện tại, hắn chỉ còn duy nhất một phương pháp ứng phó là xin Mai Phù ra tay giúp đỡ.

Hắn đã cùng đường hết cách.

Nhưng Mai Phù lại chỉ cười tủm tỉm nhìn thoáng qua hắn rồi khẽ lắc đầu, tựa như muốn bảo Hứa Thâm đừng có gấp.

Hứa Thâm có chút nghi hoặc. Ngay tại khoảnh khắc ấy, hắn chợt cảm nhận được một luồng kinh phong gào thét ập tới. Là Linh Chủ, sau khi gã xé nát người đầu trâu, lại nhanh chóng lao về phía Hứa Thâm bên này, hành động nhanh như sét đánh.

“Ca ca, lần này đến lượt em bảo vệ anh rồi!” Giọng nói của Hắc Tuyết vang lên từ trên vai Hứa Thâm. Ngay sau đó, một mảnh tóc đen dày nặng bay lên, bao trùm lấy Hứa Thâm, cùng lúc đó, những sợi tóc đen này đã hóa thành trường mâu bén nhọn, hung hăng bắn ra.

Sưu sưu sưu!

Thân thể Linh Chủ như một con hồ điệp xuyên hoa không ngừng trốn tránh, di chuyển giữa mảnh trường mâu tóc đen, linh hoạt giống như một chú chuồn chuồn, vậy mà có thể tránh thoát tất cả, ánh mắt vẫn luôn nhìn thẳng vào Hứa Thâm và Nguyên Chủ, không hề chớp lấy một cái.

Hắc Tuyết phát ra một tiếng rít gào, thật nhiều tóc đen đột nhiên cắm rễ xuống mặt đất, khur lực lắng đọng lại bên trong Khur Thạch dưới lòng đất đều bị cô hút vào bên trong thân thể,

mái tóc đổi thay càng nhiều, hóa thành từng con động vật nhỏ
phô thiên cái địa, thổi quét về phía Linh Chủ.

Thân thể Linh Chủ muốn trốn tránh, nhưng rất nhanh đã bị
một mảnh tóc dài màu đen bao phủ.

Giờ khắc này, dường như cả thế giới cũng chìm vào tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, chờ đến khi toàn bộ những sợi tóc màu đen chậm
rãi co rút từ bên ngoài trở về từng bước, từng bước một, Hứa
Thâm và Nguyên Chủ lập tức nhìn thấy, từng sợi tóc màu đen
thô to mà bén nhọn, hoàn toàn xỏ xuyên qua thân thể Linh
Chủ.

Lồng ngực, cái đầu, yết hầu, cánh tay, bả vai, vân vân...tất cả
đều bị xỏ xuyên qua, đóng đinh xuống mặt đất.

Tựa như Hắc Tuyết cũng không ngờ nổi, một địch nhân hung
tàn như thế lại bị một mình mình ngăn chặn lại. Cô sửng sốt
sửng sốt hồi lâu, đột nhiên phản ứng lại, lập tức phát lực, một
lọn tóc đen rung lên, quán quanh trên cổ Linh Chủ, hung hăng
siết chặt.

“Phốc” một tiếng, cái đầu của Linh Chủ rơi xuống.

Ngay sau đó, những lọn tóc khác cũng cuộn lại, triệt để xé nát
thân thể Linh Chủ.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ đều sợ đến ngây người.

Linh Chủ lại bị Hắc Tuyết xé nát rồi?

Nhìn từng mảnh thịt bị xé toang, vẫn nằm im lìm dưới đất,
không có lấy một chút dấu hiệu nhúc nhích nào, Hứa Thâm và
Nguyên Chủ liếc nhau, trong lòng cả hai đều hiểu đây là dấu
hiệu cho thấy một vị quân chủ đã tử vong, trừ phi là quân chủ
sở hữu một loại năng lực đặc thù nào đó, đang cố ý che giấu.

Nhưng mỗi người cũng chỉ có một loại năng lực, chẳng lẽ
năng lực cảm đoán người khác, còn có đặc tính khác hay sao?

“Hải Tước.” Hứa Thâm lập tức kêu gọi Hải Tước, nói: “Ăn
luôn thứ này đi.”

“Để tôi thử xem.” Hải Tước cũng không sơ suất.

Bà ấy vẫn một mực đi theo bên người Hứa Thâm, bởi vậy
cũng được tận mắt chứng kiến thực lực bất phàm của những vị

quân chủ này, cả về nội tình lẫn tâm tính giả dối, xảo quyệt, đều vượt xa những quân vương khác, bởi vậy bà ấy không lựa chọn để bản thể đi tới hấp thu, mà dùng một bộ phận của thân hình đi tới, lơ như đối phương có ký sinh, thậm chí mượn thân hình của bà ấy để thay thế vị trí rồi sống lại, bà ấy vẫn có thể chặt đứt bộ phận kia đúng lúc.

Hải Tước suy nghĩ khá nhiều, nhưng toàn bộ đều đại diện cho sự thận trọng.

Rất nhanh, từng mảnh thân thể của Linh Chủ đã bị Hải Tước hoàn toàn hấp thu.

Hải Tước vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế sẽ chặt đứt một phần thân thể bất cứ lúc nào, thậm chí còn không cho bản thể hút phần năng lượng do bộ phận kia thu được, nhưng có vẻ như tình huống bất thường không xảy ra.

“Thế nào rồi?” Hứa Thâm hỏi.

“Không có phản ứng.” Hải Tước trả lời.

Hứa Thâm thở nhẹ một hơi, xem ra, có vẻ như, Linh Chủ ... đã chết thật rồi.

“Hắn chết thật rồi?” Nguyên Chủ vội vàng hỏi Hứa Thâm.

Hứa Thâm hồi tưởng lại đủ loại tình huống vừa phát sinh lúc trước, bỗng nhiên hắn phát hiện ra một chút chi tiết mà có vẻ như bản thân đã xem nhẹ.

“Hắn là hắn đã chết rồi.” Hứa Thâm nói: “Hơn nữa còn chết ngay dưới đòn công kích của chúng ta.”

“Cậu có ý gì?” Nguyên Chủ kinh ngạc hỏi.

Chương 1064: Hoang Đường, Khó Tin!

Hứa Thâm nói: “Tuy loại chuyện này nghe có chút hoang đường, khó tin, nhưng tôi hoài nghi loại hành vi tranh đấu vừa nãy chỉ là bản năng thân thể của Linh Chủ mà thôi...”

“Bản năng của thân thể?” Nguyên Chủ trừng mắt, bên trong chất đầy kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm.

“Đúng vậy, trên thực tế, linh hồn của hắn đã diệt vong ngay dưới đòn tự bạo linh hồn vừa nãy rồi.” Hứa Thâm nói ra suy đoán của mình: “Nhưng thân thể hắn vẫn duy trì bản năng chiến đấu, bởi vậy mới có thể ra tay với chúng ta.”

Nguyên Chủ tròn tròn hai mắt, gã có cảm giác Hứa Thâm đang kể một câu chuyện gì đó cực độ hoang đường, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại có cảm giác những lời này cũng có một chút đạo lý.

Tới đây, gã cũng hồi tưởng lại quá trình Linh Chủ tấn công lúc trước. Kỳ thực gã cũng chú ý tới, ánh mắt của Linh Chủ khi tiến công có chút không thích hợp, bởi vì đôi mắt kia vẫn một mực tròn trũng trũng, không hề chớp lấy một cái, đương nhiên, bên trong đôi mắt kia vẫn không chứa một chút tình cảm nào, nhưng hoàn toàn không phải là lạnh lùng như trước, mà là tĩnh mịch.

Là đôi mắt màu xám của người chết, không có thần quang.

“Nhưng chuyện này cũng quá khoa trương đi. Rõ ràng người ta đã chết, nhưng thân thể vẫn có thể hành động được. Quả thực...” Nguyên Chủ muốn nói rằng quả thực có thể so sánh với Thần.

Hứa Thâm hiểu được suy nghĩ của Nguyên Chủ, cũng không khỏi cảm thán một tiếng: “Năng lực của hắn là cấm tiệt hết thảy mọi năng lực. Nói cách khác, đây là năng lực của hắn, như vậy khi đối chiến, hắn và đối thủ của mình sẽ rơi vào trạng thái không có năng lực, chỉ có thể dựa vào thân thể tới vật lộn với nhau. Lúc trước ở trong hang động hư thối, hắn đã lộ ra thân pháp phi phàm, vượt xa mấy người chúng ta. Hiện nhiên điểm mấu chốt khiến hắn có thể ngồi trên ngai vàng quân chủ chính là bản lĩnh chiến đấu vượt quá sức tưởng tượng kia.”

“Loại bản lĩnh này không thể ngày một ngày hai mà luyện ra được, cần phải trui rèn khổ luyện qua quãng thời gian rất dài. Cho nên nói, thân thể của hắn... cực kỳ mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với đám quân chủ chúng ta.”

Nguyên Chủ cười khở.

Phải biết rằng, từ khi trở thành hình thái thứ hai, hầu như khi đối chiến, các trăm khư giả đều dựa vào năng lực của bản thân, và cái gọi là tu luyện của bọn họ chính là làm như thế nào để linh hoạt nắm giữ được, cũng như triệt để khai phá năng lực của chính mình.

Nhưng Linh Chủ thì khác.

Quá trình tu luyện của gã chính là làm như thế nào để rèn luyện chiến đấu cận thân.

Bởi vì khi địch nhân đối chiến với gã, chẳng những gã không có năng lực, đối phương cũng không có năng lực, tất cả đều bị cấm tiệt.

Thủ đoạn duy nhất có thể sử dụng chính là đao thật thương thật chém giết!

“Nhưng mà, năng lực của hãn chính là cấm tiệt hết thấy mọi năng lực, lại vẫn bị công kích của cậu làm bị thương. Chuyện này có chút không hợp lý?” Bổng nhiên Nguyên Chủ phản ứng lại, lập tức nghi hoặc.

Hứa Thâm quay sang nhìn gã, khẽ lắc đầu nói: “Hãn chỉ có thể cấm tiệt mọi loại năng lực, mà không phải là cấm tiệt mọi loại công kích. Loại trùng kích tự bạo này vốn không phải là năng lực, mà là năng lượng sinh ra sau khi thúc giục năng lực. Hãn chỉ có thể cấm tiệt hiệu quả của năng lực, nhưng không thể cấm tiệt hiệu quả của công kích sinh ra từ năng lực, trừ phi muốn duy trì được loại hiệu quả này cần phải thời thời khắc khắc thi triển năng lực, như vậy hiệu quả kia sẽ bị hủy diệt, nhưng tự bạo chính là kết quả, nó hoàn toàn không bị khống chế bởi năng lực.”

Nguyên Chủ suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của Hứa Thâm, trong lòng khẽ thở dài, nói: “May mà có cậu, bằng không một con quái vật như vậy, tôi thật sự không biết phải làm như thế nào mới có thể giết chết được hãn, trừ phi lại để cho tôi đi bế quan tu luyện thêm chừng mấy trăm năm nữa, mới miễn cưỡng có thể đuổi theo được hãn.”

“Đáng tiếc, anh có tu luyện thêm mấy trăm năm nữa cũng không đuổi kịp được đâu, bởi vì hãn sẽ không ngừng bước chân để chờ đợi anh.” Hứa Thâm nói.

Linh Chủ cũng tương đương với một người không có năng lực. Và với loại người này, khi ném bọn họ vào trong một thế giới của năng lực giả, bọn họ sẽ càng thêm liều mạng tu luyện phương thức chiến đấu.

Vô cùng có khả năng, Linh Chủ đã bắt đầu tu luyện từ khi còn là hình thái thứ hai rồi, nghĩa là thời gian tu luyện của gã vốn dài hơn người khác, lại xét trên phương diện thiên phú, đúng là người bình thường không thể đuổi theo được.

Nguyên Chủ cười khở lắc đầu, chợt đưa mắt nhìn người đầu trâu đang đứng bên cạnh Hứa Thâm, ai có thể ngờ được bên cạnh Hứa Thâm lại che giấu một đại sát khí khủng bố đến vậy?

Nếu đòn tự bạo vừa rồi trực tiếp phát sinh bên trong nội thành, phỏng chừng nửa tòa nội thành cũng trực tiếp hóa thành tĩnh mịch, sau đó, linh hồn của vô số người đều sẽ bị tiêu diệt.

“Đã tiêu hóa hết chưa?” Hứa Thâm thăm hỏi Hải Tước.

Hải Tước gật đầu: “Đã tiêu hóa xong rồi, thần binh trên người hẳn đều ở trong cơ thể tôi.”

“Tạm thời không cần đưa cho tôi đâu.” Hứa Thâm ngăn cản Hải Tước, dù sao bên cạnh cũng có Nguyên Chủ. Hiện giờ không còn thần điện ràng buộc, Nguyên Chủ cũng lấy được tự do rồi, tuy cả hai vừa trải qua một hồi sinh tử, nhưng chuyện đó lại không có nghĩa là hai bên có thể thân mật khăng khít với nhau.

Trên đời này chỉ có lợi ích tuyệt đối, chứ không có bạn bè tuyệt đối.

Hải Tước lập tức hiểu ý hẩn, không còn tiếp tục nói nữa.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn mảnh đất trống yên tĩnh trước mặt, trong lòng có chút thổn thức. Bởi vì bảy, tám vị quân vương không chạy kịp đã chôn chung một chỗ với Linh Chủ, linh hồn của bọn họ đều bị một đòn tự bạo kia hủy diệt, thân thể cũng cứng đờ đứng trên mặt đất như một bức tượng điêu khắc hình người.

“Chúng ta cần phải đi thăm hỏi Vạn Chủ một chút, xem ông ta đã chết hay chưa.” Hứa Thâm nói với Nguyên Chủ

Nguyên Chủ gật đầu.

Lúc trước Vạn Chủ chết quá nhanh chóng, bọn họ cảm thấy loại chuyện này có chút giả dối.

Nhưng ở trước mặt loại năng lực khủng bố của Linh Chủ, bọn họ cũng chẳng còn tâm tư nào mà suy nghĩ về chuyện đó.

Hơn nữa, đối lại là hai người Hứa Thâm bị Linh Chủ tiến đến gần người như vậy, bọn họ có thể giãy giụa được hay không?

Khó mà nói trước được, nhưng đương nhiên, cụ thể là Vạn Chủ còn sống hay đã chết vẫn phải tận mắt nhìn thấy mới yên tâm.

Chương 1065: Đến Ngu Gia!

“Hiện giờ không có Linh Chủ, nếu Vạn Chủ còn sống, phỏng chừng chúng ta sẽ phải cẩn thận hơn một chút.” Nguyên Chủ nói: “Ông ta nắm giữ hơn một vạn loại năng lực, cũng là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ, chẳng qua vừa rồi bị Linh Chủ khắc chế, dù có nhiều năng lực hơn nữa cũng vô dụng, trước mặt lĩnh vực cấm tiệt của đối phương, hết thảy mọi năng lực đều mất đi hiệu lực.”

Hứa Thâm gật đầu.

Đúng là năng lực của Linh Chủ rất mạnh, lúc này, hắn cũng có chút tiếc hận vì mình không có ném thử hai miếng. Chủ yếu là vừa rồi cái chết của Linh Chủ quá mức kỳ lạ, khiến người ta hoài nghi rằng gã đang áp ủ âm mưu quỷ kế nào đó, lỡ như chỉ vì một chút tham lam mà làm bản thân toi mạng, chẳng phải đã quá ngu ngốc rồi sao?

Nhưng Hứa Thâm cũng chỉ thoáng cảm thấy một chút tiếc hận như thế mà thôi.

Đúng là năng lực của Linh Chủ rất mạnh, nhưng nếu để cho hắn sử dụng, trong khi thân thủ của hắn không mạnh bằng Linh Chủ, chưa chắc đã có thể chiến thắng những quân chủ khác bằng phương thức cận thân bác đấu.

Trừ phi hắn có thể chất chồng vài loại năng lực của bản thân, trong khi cấm tiệt năng lực của người khác.

Nếu có thể làm năng lực của người khác mất đi hiệu lực trong khi bản thân vẫn có thể sử dụng năng lực, chẳng phải đã chân chính vô địch rồi sao?

Nhưng từ trường hợp của Linh Chủ cho thấy, muốn làm được loại chuyện này... rất khó.

Vô cùng có khả năng loại lĩnh vực cấm tiệt này thuộc dạng không phân biệt được địch ta, càng không thể điều khiển được.

Nếu không Linh Chủ kia đâu cần phải khổ luyện bác đấu, chỉ cần bắt mấy con khur tới phục tùng chúng rồi khi chiến đấu, gã làm cho năng lực của người khác mất đi hiệu lực, lại lệnh cho đám khur kia vận dụng năng lực tác chiến.

Làm như vậy chẳng phải có thể phát huy ra năng lực lớn hơn bản thân tự thân bác đấu, có thể miêu sát hết thấy mọi địch nhân hay sao?

Nhưng Linh Chủ không làm như vậy, có thể thấy được rằng loại năng lực này phát huy cực kỳ triệt để, nó sẽ cấm tiệt toàn bộ những năng lực trong phạm vi lĩnh vực của mình.

Hiện giờ thân thể của Linh Chủ đã bị Hải Tước tiêu hóa, Hứa Thâm cũng không thể phân phó Hạ Thông lấy ra ký ức của gã nữa.

Theo tình hình trước mắt, vị quân chủ mạnh nhất độc tài hội nghị này đã hạ màn, ngã xuống rồi.

Trên đường tiến đến Ngu gia, Hứa Thâm và Nguyên Chủ cũng khôi phục lại khur lực của bản thân.

Lại nói, tốc độ khôi phục của hai người bọn họ đều rất nhanh, trừ phi là chiến đấu cường độ cao, mới khiến khur lực hao hết, làm thân thể rơi vào trạng thái mệt mỏi tạm thời, ngược lại, nếu đánh giằng co, quân vương có thể kiên trì rất lâu.

Hai người bọn họ xuống núi, đi đến biên giới thành Vân Trung, lập tức gặp được một nhóm quân vương vẫn còn dừng lại trên đường quan sát. Những người này nhìn thấy Hứa Thâm và Nguyên Chủ, trong lòng đầy kinh ngạc, không nghĩ tới hai người bọn họ vẫn còn sống.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Hứa Thâm và Nguyên Chủ vô cùng tự do tự tại, tựa như đang lững thững đi dạo trong sân

vắng, hoàn toàn không giống dáng vẻ cuống quýt chạy trốn chết, lập tức khiến bọn họ ý thức được một loại đáp án nào đó rồi.

Nhóm quân vương nhìn thấy hai người bọn họ, đều vội vàng hành lễ, tất cung tất kính.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ cũng không để ý đến bọn họ, vẫy vẫy tay vài cái cho có lệ rồi lập tức tăng tốc đi tới Ngu gia.

Nhóm quân vương nhìn thấy hai người bọn họ, cũng nhanh chóng quay về, và đương nhiên, theo bước chân của bọn họ, tin tức này lại dần dần được lan truyền ra ngoài.

Còn có quân vương lên lút phái người bước vào thành Vân Trung tìm hiểu tin tức, muốn biết kết quả chân chính.

Mà ở thời điểm Ngục Chủ đã sớm chạy trốn từ trước, biết được tin Hứa Thâm và Nguyên Chủ còn sống, trong lòng vô cùng kinh hãi, thậm chí còn hoài nghi có phải lỗi tai của mình đã xảy ra vấn đề hay không.

Đôi mắt với tên quái vật Linh Chủ kia, vậy mà hai người này còn có thể sống sót?

Có thể đôi phương còn có thể lặp đi lặp lại, không ngừng phóng thích loại công kích linh hồn nổ mạnh khủng bố kia hay không?

Trong lúc tin tức này nhanh chóng lan truyền đi, Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ cũng đi tới Ngu gia.

Ngu gia vốn là gia tộc cổ xưa nhất trong bảy đại gia tộc, bởi vậy khu vực bọn họ quản lý sầm uất phồn vinh vô cùng, pháp luật trong thành nghiêm túc, trật tự rõ ràng.

Trong đầu Hứa Thâm không khỏi hiện ra một bóng dáng hoạt bát mà xinh đẹp, khóe miệng hắn cũng tự nhiên mà lộ ra một nụ cười.

Tương đối với Linh Chủ, hai người bọn họ đến đây chỉ để xác nhận xem Vạn Chủ kia còn sống hay đã chết, bởi vậy cũng không quá kiêng kỵ.

Thoạt nghe có vẻ như một vạn loại năng lực rất là hoành tráng, nhưng dưới lĩnh vực tuyệt đối áp chế, một vạn lại đồng nghĩa với không.

Rất nhanh, hai người đã đi vào khu nhà chính của Ngu gia.

Nơi này là một dãy lầu ngăn nắp, nhưng chiếm diện tích đất cực kỳ rộng lớn, gần bằng diện tích của toàn khu Hắc Quang.

Đại khái là dọn vào sống ở nơi này sẽ được trải nghiệm loại cảm giác ở trong nhà nhưng vẫn cần dùng xe để di chuyển.

Hai người Hứa Thâm tránh khỏi đám thủ vệ tầng tầng lớp lớp, lập tức đi vào tòa nhà trung tâm bên trong Ngu gia từ tầng thứ tư của Khư giới.

Ở trong này, hai người gặp được vị quân vương đầu tiên của Ngu gia.

“Là mấy người...” Vị quân vương nọ lập tức cảm nhận được hai luồng khí tức nhanh chóng tới gần từ tầng sâu trong Khư giới, rồi chờ đến khi thấy rõ gương mặt của Hứa Thâm và Nguyên Chủ, trong lòng lập tức kinh ngạc không thôi.

Hiển nhiên người nọ không ngờ lại có hai vị quân chủ cùng nhau đến thăm Ngu gia như vậy, tình huống này có chút long trọng quá mức rồi.

“Để cho toàn bộ quân vương của Ngu gia tập hợp lại đây. Vạn Chủ đâu rồi, tiện thể cũng bảo chân thân của ông ta lộ diện luôn đi.” Nguyên Chủ lạnh nhạt phân phó một tiếng.

Rõ ràng đôi bên cùng là quân vương, nhưng tư thế của gã lại mang theo khí chất của người bề trên, đứng ở trên cao nhìn xuống.

Sắc mặt của vị quân vương Ngu gia trước mắt khẽ biến, lập tức nói: ” không phải Vạn Chủ đã bị Linh Chủ giết chết rồi sao? Chẳng lẽ hai vị tới đây là muốn hoàn toàn tiêu diệt Ngu gia chúng ta, nhưng mấy năm nay Ngu gia chúng ta ở trong nội thành vẫn luôn cần cù, chăm chỉ, yêu dân như con, khu chúng ta quản lý...”

Chương 1066: Đã Lâu Không Gặp!!!

“Chúng tôi không có hứng thú biết mấy thứ này.” Nguyên Chủ xua tay cắt ngang lời nói của đối phương: “Chuyện mấy người được bao nhiêu người yêu mến, được bao nhiêu dân chúng kính trọng, vốn chẳng liên quan gì tới chúng tôi. Chúng tôi đến

nơi này chỉ muốn gặp Vạn Chủ, ông ta không thể chết dễ dàng như vậy được, nếu ông ta không hiện thân, Ngu gia mấy người cứ chuẩn bị chôn cùng đi.”

Sắc mặt quân vương của Ngu gia vô cùng khó coi, quả nhiên quân vương vốn vô tình, mà những quân chủ này lại càng vô tình hơn, hai người ấy căn bản không thèm để ý tới công huân của bọn họ, chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân mình.

“Gia chủ đã chết thật rồi, hai vị quân chủ cần gì phải gây khó dễ cho chúng tôi...”

Bành!

Nguyên Chủ nâng tay, phóng lĩnh vực ra ngoài, lại trực tiếp đâm một thương tới, xuyên qua cánh tay quân vương của Ngu gia.

“Đừng có đông dài. Anh cũng là quân vương, hẳn phải biết ở trong mắt chúng tôi, thứ mà mấy người cho là lợi thế kia vốn không thể tính là ‘Người’ được, cho nên hãy thành thành thật thật mà làm tốt chuyện của mình đi. Vạn Chủ không ra, Ngu gia tất diệt!” Nguyên Chủ lạnh như băng nói.

Quân vương Ngu gia vô cùng phẫn nộ, rất muốn phản kháng, nhưng lại có cảm giác lực lượng của bản thân đang biến mất quá nhanh. Ánh mắt gã chớp động không ngừng, nhưng đúng như những gì Nguyên Chủ vừa nói, là gia tộc được một vị quân chủ đào tạo, Ngu gia bọn họ cũng biết được rất nhiều tình báo bí ẩn.

Đương nhiên, trong số những phần tình báo kia, cũng có tin tức về hai vị quân chủ trước mắt, chúng đều là tình báo do Vạn Chủ cung cấp cho bọn họ.

Nguyên Chủ này vốn là quân chủ của mấy trăm năm về trước, năng lực là nguyên thủy, có thể làm cho người ta quay lại hình thái thứ hai, cận chiến vô địch, trừ phi địch nhân nắm giữ một loại năng lực viễn trình đặc thù nào đó mới có thể uy hiếp đến đối phương.

Theo suy đoán, có vẻ như vị quân chủ mới lên chức bên cạnh Nguyên Chủ, cũng có chiến lực tương đương với gã, nhưng tạm thời còn không có quá nhiều tình báo về hắn, chỉ biết rằng trong cơ thể người này có ẩn giấu khư thú.

Hai loại tình báo kia nhanh chóng xẹt qua trong đầu, ánh mắt quân vương Ngu gia lập tức lộ vẻ bi thương, gã biết bằng bọn họ không thể ngăn cả bước chân của hai vị quân chủ trước mắt, nếu địch nhân chỉ là một vị quân chủ cũng thôi, đằng này lại là hai vị cùng liên thủ đi đến, đừng nói là Ngu gia, mà khắp cả nội thành này, cũng không có bất cứ một gia tộc nào có thể ngăn cản được.

Đến đây, gã đã thu hồi tâm tư phản kháng, bi thương nói: “Gia chủ đã chết thật rồi, tôi cũng triệu tập toàn bộ quân vương trong gia tộc lại rồi, hai vị có thể lần lượt đối chiếu. Ngu gia chúng tôi hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nhưng những lời tôi nói hoàn toàn là sự thật.”

“À.” Nguyên Chủ cười lạnh, căn bản không để ý tới lời nói của đối phương: “Tôi chỉ xem kết quả mà thôi.”

Quân vương của Ngu gia biết có nhiều lời cũng vô dụng, lập tức đưa tin ra ngoài, thông báo cho toàn bộ nhóm quân vương đang rải rác khắp nơi trong gia tộc đi đến.

Đồng thời, gã cũng mời Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ đến phòng nghị sự của Ngu gia.

Nơi này cực kỳ khí phái hùng vĩ, ngày xưa vương tọa cao nhất kia chính là của vị trí Vạn Chủ, hiện giờ trên đó trống không, hai bên sườn đều là chỗ ngồi của nhóm quân vương cùng với thành viên hạch tâm của Ngu gia.

Không lâu sau khi hai người đi đến, vài bóng người cũng xuất hiện. Và không chỉ quân vương, còn có không ít thành viên hạch tâm khác của Ngu gia nữa, tuy bọn họ chỉ là hình thái thứ hai, nhưng cũng kéo nhau đến tập trung trong sảnh hội nghị.

Đương nhiên những thành viên nòng cốt này đều ở bên trong tầng thứ hai Khư giới, không thể trông thấy nhóm quân vương ở tầng sâu trong Khư giới.

“Hai vị quân chủ.”

Toàn bộ sáu vị quân vương Ngu gia đều có mặt.

Hứa Thâm lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở trong đám người. Đối phương chính là lão nhân mặc áo đuôi tôm từng làm bạn ở bên người Nam Ngưng lúc trước.

Đối phương vẫn ăn mặc theo phong cách ngay xưa, nhưng cổ áo không có cà vạt, lại lộ ra chiến giáp bên trong, hiển nhiên đã làm tốt chuẩn bị sẽ chiến đấu bất cứ lúc nào.

Khi nhìn thấy Hứa Thâm, ánh mắt lão giả mặc áo đuôi tôm không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc, có cảm giác gương mặt này khá là quen. Lão cẩn thận hồi tưởng lại rồi lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc, theo bản năng buột miệng nói: “Là thằng nhóc kia...”

Mấy người bên cạnh đều kinh hãi vô cùng, vội vàng nhìn về phía lão giả kia, lão nói như thế không phải là muốn cố ý chọc giận hai vị quân chủ này sao?

Hứa Thâm mỉm cười, nói: “Đã lâu không gặp, Nam Ngung thế nào rồi? Vẫn đang nghiên cứu luật pháp sao?”

Lão giả mặc áo đuôi tôm có chút giật mình, không nghĩ tới chuyện đã lâu như vậy rồi mà Hứa Thâm vẫn còn nhớ rõ.

Hơn nữa, câu hỏi này càng khiến lão tin tưởng, người trước mắt mình chính là thiếu niên tiểu thư từng gặp gỡ lúc trước. Nhưng không phải thiếu niên kia chỉ là một tên nhóc con trăm khur giả của thành Để sao?

Loại tồn tại nhỏ nhoi ở thành Để này có mạng sống quá mức mong manh, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi...

Suy cho cùng, thành Để cũng có quá nhiều khur, trong khi trăm khur giả vốn thiếu thốn, lại chẳng nhận được bao nhiêu tài nguyên bồi dưỡng.

Vậy mà... một tên nhóc con vốn không có gì đặc biệt lúc trước, lại có thể lột xác trở thành quân vương, thậm chí còn trực tiếp nhảy vọt lên trở thành quân chủ trong hội nghị? !

Lại nói, lão giả mặc áo đuôi tôm này không có tham gia nghi thức lên ngôi của quân chủ lúc trước, nhiệm vụ của lão chính là ở bên người tiểu thư, vốn không xuất hiện quá nhiều trong những sự kiện cần có mặt của quân vương, giống những vị quân vương thích tự do tản mạn khác, không thèm để ý tới quyền thế, căn bản không quan tâm xem ai là quân chủ.

“Chuyện này, chuyện này...” Nhất thời, lão giả mặc áo đuôi tôm cũng không biết nên đáp lại như thế nào, quanh co một

lát, mới phản ứng lại, chột gật đầu nói: “Tâm tư của tiểu thư vẫn chưa từng thay đổi.”

Hứa Thâm nhướn mày, lời này có chút là lạ, hẳn không khỏi đưa mắt nhìn lão giả nọ một cái thật sâu.

Lão vốn là người làm bạn lâu dài ở bên người Nam Ngung, nhưng đứng trước loại tình huống này, ngay cả lão cũng muốn đẩy Nam Ngung ra sao?

Chương 1067: Ở Thời Khắc Nguy Cơ, ‘Mình’ Vẫn Là Lựa Chọn Cao Nhất!!!

“Hai người quen nhau sao?” Mấy vị quân vương Ngu gia bên cạnh nhìn thấy hai người Hứa Thâm nói chuyện với nhau, trong ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

“Tiểu thư từng quen biết với cậu ta.” Lão giả mặc áo đuôi tôm lại cười nói.

Nguyên Chủ nhíu mày, gã lập tức đưa mắt nhìn Hứa Thâm, chẳng lẽ chuyện này lại bỏ qua như vậy?

Hứa Thâm mỉm cười, trực tiếp mở miệng nói với mấy vị quân vương Ngu gia kia: “Vạn Chủ đã chết thật sao? Các vị, chúng tôi biết năng lực của Vạn Chủ không hề đơn giản như vậy. Ông ta cho mấy người ở lại là chuẩn bị để mấy người làm thứ chôn theo sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người khác đều biến đổi.

Lão giả mặc áo đuôi tôm miễn cưỡng cười nói: “Gia chủ của chúng ta đã chết thật rồi, tất cả chúng tôi đều ở trong này, nếu hai người còn không tin, vẫn muốn khai đao với chúng tôi, chúng tôi cũng không còn cách nào khác. Nhưng chúng tôi không hề nói dối. Mặt khác hi vọng cậu có thể nể mặt tiểu thư, bỏ qua cho nhóm người thường của Ngu gia, bọn họ vô tội...”

Hứa Thâm thở dài: “Đừng lấy Nam Ngung ra làm lá chắn nữa, cô ấy cũng không phải trăm khur giả.”

Lão giả mặc áo đuôi tôm âm thầm cười khỏ, nếu có thể lựa chọn, đương nhiên lão sẽ không nguyện ý làm như vậy.

“Nếu các vị không chịu thừa nhận, vậy cũng không còn cách nào khác, mời các vị tiến lên một bước, để tôi tới làm rõ một chút đi.” Hứa Thâm nói.

Sáu vị quân vương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều vô cùng nghi hoặc, làm rõ? Làm rõ như thế nào? Chẳng lẽ Hứa Thâm có thể phân biệt lời nói thật và nói dối?

Dạng năng lực này thuộc loại độc tâm mà? Nhưng một vị quân vương sở hữu năng lực độc tâm, chắc chắn phương diện chiến đấu sẽ yếu đi...

Mấy người bọn họ vô cùng do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tiến lên một bước.

Phản kháng vốn không có chút ý nghĩa nào cả, nếu Hứa Thâm và Nguyên Chủ thật sự muốn ra tay, hai người có thể dễ dàng giải quyết tất cả bọn họ, lật đổ Ngu gia.

Chờ đến lúc cả đám kia tới gần, Hứa Thâm ném cho Nguyên Chủ một ánh mắt, hai người đồng thời phát động lĩnh vực, nguyên thủy và lấy nhỏ đổi lớn.

Trong phút chốc, thân thể của sáu vị quân vương Ngu gia trước mặt nhanh chóng biến hóa, đều bị áp chế xuống hình thái thứ hai, hơn nữa dưới ảnh hưởng của lấy nhỏ đổi lớn, ngay cả thực lực của hình thái thứ hai bình thường cũng không phát huy nổi.

Sáu người quan sát biến hóa của thân thể mình, trong lòng vô cùng sợ hãi, đồng thời các loại tình cảm như sợ hãi, vui sướng, sắc dục ... cũng theo đó mà ập đến, cực kỳ mãnh liệt, tựa như mảnh đất khô cạn được cơn mưa tưới đẫm, làm bọn họ cảm nhận được tình cảm lâu rồi không có.

“Hạ Thông.” Hứa Thâm kêu gọi một tiếng.

Hạ Thông trong suốt nhanh chóng chui ra từ trong thân thể Hứa Thâm. Gã vốn sống ký sinh bên trong ký ức của người đầu trâu.

Lúc trước, khi người đầu trâu tự bạo, gã đành phải tạm thời sống nhờ bên trong ký ức của Hải Tước, hơn nữa cũng lặng lẽ lật xem toàn bộ ký ức của bà ấy rồi.

Lúc này, vừa nghe được Hứa Thâm triệu hồi, trong lòng Hạ Thông hưng phấn vô cùng. Gã đã sớm nghe được thanh danh của Ngu gia, và đương nhiên dưới tình huống bình thường, gã không dám đi trêu chọc vào Ngu gia bọn họ.

Nhưng hiện giờ thì khác rồi, hiện giờ gã lại có thể quang minh chính đại xông đến, thăm dò toàn bộ ký ức trong đầu bọn họ, nhìn xem bọn người kia đã làm ra bao nhiêu chuyện phong lưu, bao nhiêu chuyện xấu xa và u ám.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến Hạ Thông kích động đến run rẩy cả người.

Rất nhanh, sau khi Hạ Thông xâm nhập vào, cả sáu người kia đều không có lấy một chút cơ hội phản kháng nào.

Không bao lâu sau, Hạ Thông đã hoàn thành quá trình xâm lược.

Khi trở lại bên người Hứa Thâm, gã vội vàng nói: “Lão đại, đúng là bọn họ nói dối, Vạn Chủ kia không chết, hơn nữa ông ta còn trực tiếp lựa chọn từ bỏ cả Ngu gia rồi. Nhóm thành viên huyết mạch hạch tâm của Ngu gia đã được dời đi từ trước, những người còn ở lại nơi này đều là kẻ đưa tang, nhằm che mắt gián điệp, với mục đích để cho hai người giết chết bọn họ, rồi sinh ra ý nghĩ mình đã hoàn toàn tiêu diệt cả Ngu gia rồi, kỳ thực mầm mống của gia tộc bọn họ vẫn lén lút sinh trưởng ở bên ngoài như một đám cỏ dại.”

Gã tỉ mỉ nói ra mưu đồ của Ngu gia.

Nghe được lời nói của Hạ Thông, gương mặt cả sáu người kia đều trở nên tái nhợt, cắt không ra chút máu, ẩn sâu trong ánh mắt là tức giận và tuyệt vọng.

“Mọi chuyện đại khái là như vậy, bọn họ đều ôm trong lòng ý định chịu chết. Cả sáu vị quân vương của Ngu gia đều không đi, bọn họ biết dù mình có đi cũng không thoát được, vẫn sẽ bị đuổi giết...” Hạ Thông nói.

Hứa Thâm và Nguyên Chủ nghe xong, cũng không khỏi lắc đầu cảm thán.

Vạn Chủ này thật là ngoan độc.

Ngay khi phân thân của ông ta bị Linh Chủ bóp vỡ, trong lòng đã biết Linh Chủ không chết, cũng đoán được Linh Chủ sẽ tới tìm mình gây phiền toái, bởi vậy đã nhanh chóng làm ra bố trí.

Chiêu thức ấy vốn để đề phòng Linh Chủ, kết quả là Linh Chủ đã bị hai người bọn họ xử lý, hiện giờ thủ đoạn này lại được dùng để đề phòng bọn họ.

Chỉ tiếc có Hạ Thông tồn tại, khiến cho kế hoạch này trực tiếp bị vạch trần.

Thế mới biết Vạn Chủ kia chẳng những tàn nhẫn đến nỗi quyết đoán chôn vùi cả gia tộc để che giấu sự tồn tại của bản thân, ông ta còn biết Hứa Thâm có quen biết với Nam Ngưng, bởi vậy cũng để cả Nam Ngưng ở lại.

Rõ ràng cô ấy vốn là một trong số ít những đứa con nổi dòng được ông cực kỳ yêu thích.

Quân vương vốn vô tình, ở thời khắc nguy cơ, ‘Minh’ vẫn là lựa chọn cao nhất.

Đừng nói là ngàn vạn người, ở trong mắt quân vương, kể cả khi toàn bộ thế giới chết hết, bản thân bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng gì.

“Mấy người thật sự tin tưởng, ông ta có thể làm cho mấy người sống lại sao?”

Hứa Thâm nhìn sáu vị quân vương trước mắt, có thể khiến cho sáu vị quân vương này cam tâm tình nguyện lưu lại khẳng khái chịu chết như vậy, hiển nhiên ngoại trừ uy hiếp, vẫn còn một nguyên nhân khác chính là lời hứa hẹn của Vạn Chủ.

Vạn Chủ nắm giữ hơn một vạn loại năng lực, khẳng định là trong số này cũng có đến mấy chục loại năng lực có thể khởi tử hồi sinh, có loại khởi tử hồi sinh tương tự như gọi hồn, có loại phản chiếu từ trong kính, có loại vẽ hình trong bức họa cuộn tròn rồi bước ra bên ngoài, và đương nhiên, sau khi khởi tử hồi sinh, những người này vẫn có thể kế thừa lại ký ức của một giai đoạn nào đó trước kia.

Có vẻ như sáu vị quân vương này đều được chứng kiến những loại năng lực đó rồi, bởi vậy bọn họ mới tín nhiệm Vạn Chủ như thế.

Chương 1068: Có Nhà Mà Không Thể Trở Về!!!

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, sáu vị quân vương đều không trả lời, nhưng im lặng lại chính là đáp án của bọn họ.

“Thôi, mấy người đã không biết hành tung của Vạn Chủ, thì có giết mấy người cũng chẳng mang lại một chút ý nghĩa gì. Sau này, mấy người phụ trách trấn thủ biên quan. Còn ông, cứ tiếp tục ở bên cạnh Nam Ngưng đi, đừng để cô ấy bị thương.” Hứa Thâm lắc lắc đầu, nói với mấy người bọn họ.

Sáu người kia đều vô cùng sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới Hứa Thâm lại buông tha cho bọn họ một cách dễ dàng như vậy.

Trên thực tế, bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý chịu chết rồi, cố gắng đến tận bây giờ chỉ vì muốn màn diễn này chân thật hơn một chút mà thôi. Hiện giờ đã bị Hứa Thâm vạch trần, vốn tưởng rằng Hứa Thâm sẽ trực tiếp xé rách da mặt, ai ngờ hắn lại giơ cao đánh khẽ.

Nguyên Chủ nghe được lời nói của Hứa Thâm, khẽ nhíu mày hỏi: “Bỏ qua cho bọn họ như vậy sao?”

“Giết chóc không có ý nghĩa.” Hứa Thâm khẽ lắc đầu.

Vốn dĩ đám quân vương Ngu gia trước mắt cũng chẳng tạo thành uy hiếp được cho bọn họ, thả người đi cũng không cần lo lắng đối phương sẽ trả thù về sau.

Huống chi 1500 năm sau, thế giới này sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ có thành Thần mới là lối ra, cho bọn họ sống thêm một đoạn thời gian nữa, hắn cũng chẳng mất cái gì.

Mấu chốt nhất chính là, Hứa Thâm không muốn làm Nam Ngưng quá mức đau khổ.

Chung quy lại, vẫn là trái tim của cô gái ấy tinh khiết vô cùng, nếu có lựa chọn, Hứa Thâm cũng rất muốn sống một lần như Nam Ngưng. Cô gái ấy luôn nghiêm túc với con đường mình đang đi, không ngừng hướng tới phía trước, kiên định thành lập trật tự, cũng như khởi xướng trật tự.

Đúng vậy, hẳn thực sự nghĩ rằng một thế giới mà tất cả mọi người đều an phận thủ thường... thật là tốt!

Chỉ tiếc đây là chuyện vĩnh viễn không thể xảy ra.

Bởi vì ngay khi quy tắc được thành lập nên, nó đã mang theo ý nghĩa rằng, ở bên trên quy tắc ấy là có một bộ phận người điều khiển.

Mà những người này chẳng những nắm trong tay quyền không chế và sửa chữa quy tắc, bọn họ còn có thể che đậy quy tắc, thậm chí là không thêm đề ý đến quy tắc.

An phận thủ thường chỉ biến bản thân trở thành một con heo đọi bị làm thịt mà thôi.

Điều tốt đẹp cần cả cộng đồng thành lập, và khi chỉ một bộ phận người theo đuổi nó, thứ mà bọn họ nhận được chỉ có kết cục bị thương mà thôi.

Nguyên Chủ thấy Hứa Thâm đã làm ra quyết định, cũng không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt sáu người đối diện không ngừng chớp động, tới lúc này, bọn họ mới ý thức được rằng, có vẻ như trong hai vị quân chủ trước mắt, Hứa Thâm lại là người nắm quyền chủ đạo.

Chuyện đã đến nước này, bọn họ vốn chẳng mong mỗi gì nhiều, cho nên với bọn họ, Ngu gia bình yên vô sự đã là chuyện tốt đến không thể tốt hơn được rồi.

“Chúng ta không phá dỡ nhà của Vạn Chủ, nhưng làm thế này, theo cảm nhận của Vạn Chủ, khẳng định là ông ta còn thấy khó chịu hơn là mọi thứ bị trực tiếp phá hủy đi.” Hứa Thâm nở nụ cười, vui vẻ nói: “Có nhà mà không thể trở về, hẳn là ông ta đang uất ức lắm.”

Nguyên Chủ suy nghĩ một lát, cũng lập tức nở nụ cười.

Sau khi đối phó xong với sáu vị quân vương trước mắt, Hứa Thâm để cho Nguyên Chủ quay về thành Vân Trung trước, mà hẳn lại phân phó lão giả mặc áo đuôi tôm dẫn đường.

Nếu đã đến đây rồi, hẳn cũng nên đi qua gặp gỡ Nam Ngung một lần.

Tuy cô gái kia sinh ra tại Hoàng Kim Hương[1], nhưng tại thời khắc mấu chốt lại bị tổ phụ vứt bỏ, ngay cả lão giả mặc áo đuôi tôm làm bạn bên cạnh nhiều năm, vừa rồi cũng có chút tâm tư muốn lợi dụng cô ấy để làm Hứa Thâm mềm lòng.

Hiển nhiên, ở thời khắc mấu chốt, cái gọi là tình cảm ngày thường kia cũng chỉ mỏng manh, chạm vào là vỡ nát như tờ giấy đã cháy thành tro.

Ngẫm lại, cô ấy cũng có chút đáng thương.

[1] : nguyên văn 黄金乡 - Hoàng Kim Hương, nó chỉ khác El Dorado - 黄金国 có một chữ thôi, mà mọi người biết đấy, El Dorado hay đất nước bằng vàng chính là truyền thuyết về thành phố vàng. Nó là một thành phố thuộc về người Inca nằm trong khu rừng già Amazon của Nam Mỹ, mà theo nhiều nhà thám hiểm cho rằng đây là thành phố có chứa rất nhiều vàng. Trong tiếng Tây Ban Nha từ gốc “El Dorado” có nghĩa là “đất vàng”.

Nên theo mình, tác dùng từ này để chỉ cuộc sống nhung lụa, sang giàu, dù địa danh Hoàng Kim Hương kia là có thật nhá, nó nằm ở góc Tây Bắc thị trấn Thụy Xương, thành phố Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, nhưng nay đã bị xóa bỏ rồi.

Được lão đầu mặc áo đuôi tôm dẫn đường, Hứa Thâm nhanh chóng xuyên qua nội viện, đi tới bên ngoài khu vực dành cho thể hệ con cháu ở lại, cũng chính là nơi ở của Nam Ngung.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã tiến vào rồi dừng lại ngay trước một căn biệt thự mái nhọn độc lập.

Chung quanh có trồng mấy cái cây xanh bóng mát, bên trên còn buộc cả bàn đu dây, ngay bên cạnh là một cái ao nhỏ, nhưng bên trên hoàn toàn không có lá rụng, nước ao trong suốt, dường như nơi này thường xuyên được người dọn dẹp.

Hoàn cảnh thoải mái trước mắt làm Hứa Thâm không khỏi lộ ra nụ cười ngẫm hiểu, xem ra Nam Ngung đúng là hòn ngọc quý trên tay Vạn Chủ,.

Tuy vào thời khắc mấu chốt, cô ấy bị ông ta không chút do dự ném đi, nhưng cuộc sống ngày thường hoàn toàn không bạc đãi.

“Những người khác đều ở bên trong biệt thự liền kề, chỉ có một mình tiểu thư sống tại biệt thự độc lập, chính vì không muốn người khác quấy rầy quá trình nghiên cứu của tiểu thư.” Lão giả mặc áo đuôi tôm vừa dẫn đường vừa giải thích.

Hứa Thâm gật gật đầu, hai người bọn họ quan sát từ trong Khư giới, chỉ thấy bên ngoài căn biệt thự kia có thủ vệ trăm khư, còn bên trong có tới bảy, tám người hầu.

Có người đang bận việc trong phòng bếp, hồn nhiên không biết một khắc trước, suýt chút nữa thì Ngu gia bị giết tộc.

Mà trên lầu hai biệt thự, bên trong một căn phòng được bố trí vô cùng tinh tế, trang nhã, Nam Ngưng mặc váy màu lục đậm, phối hợp với áo khoác màu nâu, đang ngồi bên cửa sổ đọc sách. Về mặt vô cùng chuyên chú, hoàn toàn không hay biết khung cảnh hỗn loạn bên ngoài.

Hứa Thâm và lão giả mặc áo đuôi tôm trực tiếp xuyên qua cửa sổ, bước vào trong phòng. Lão giả mặc áo đuôi tôm muốn lên tiếng, nhưng bị Hứa Thâm ngăn cản.

Chương 1069: Trong Lòng Ấm Ấp!!!

Hai người lặng lẽ đứng một bên, Hứa Thâm vòng quanh cửa sổ đi đến phía đối diện, nhìn thấy Nam Ngưng đang lật xem một cuốn sách có tên là 《 Tính tất yếu tồn tại của luật pháp 》 .

Không bao lâu sau, Nam Ngưng đọc đến hàng chân mày nhíu chặt, trực tiếp gấp cuốn sách kia lại.

“Quá mức võ đoán.” Nam Ngưng nhẹ nhàng buông một câu nhận xét về nội dung trong sách rồi lắc lắc đầu.

Tác giả của cuốn sách vừa rồi tôn sùng luật pháp quá mức, đối phương cho rằng luật pháp là thứ cao hơn hết thảy mọi điều trên thế gian này, thậm chí còn cao hơn lễ tiết và đạo đức.

Dù Nam Ngưng cũng tôn sùng luật pháp, nhưng lại không mấy tán thành thứ luận điểm như vậy ở bên trong cuốn sách kia.

Cô còn mơ hồ nhớ được những lời mà người thanh niên thành Đế nọ đã từng nói với mình, bao gồm cả rất nhiều chuyện mà

bản thân cô được tận mắt chứng kiến nữa.

“Đa số những người không hiểu luật pháp thì có tình.”

“Trong khi số ít người hiểu được luật pháp, lại vô tình.”

Nam Ngung đứng dậy, chuẩn bị đi đổi một quyển khác trên giá sách thì đúng lúc này, Hứa Thâm cùng với lão giả mặc áo đuôi tôm lại trực tiếp hiện thân, buông xuống ngay trước mắt cô ấy.

Nam Ngung bị hai người bỗng nhiên xuất hiện ấy dọa cho sợ tới mức nhảy dựng, suýt chút nữa cô ấy đã đụng thẳng vào người Hứa Thâm rồi. Chờ đến khi nhìn rõ dáng vẻ của Hứa Thâm, cô ấy lập tức sững sốt, lại có chút kinh ngạc mà tròn to đôi mắt, nói: “Là anh sao?”

Hứa Thâm cười cười, nói: “Đã lâu không gặp.”

Nam Ngung ngẩn người một thoáng, nhưng rất nhanh đã mừng rỡ nói: “Làm sao mà anh có thể đến đây được? Hồng quân gia, là ông đưa anh ấy đến đây sao?”

Ngoài mặt lão giả mặc áo đuôi tôm chỉ hiện hòa tươi cười, nhưng trong lòng lại vô vàn chua xót.

“Cô vẫn còn nhớ tôi sao? Mấy năm không gặp, chuyện học tập luật pháp của cô thế nào rồi?” Hứa Thâm cười cười.

“Lời này phải là tôi nói mới đúng, anh vẫn còn nhớ tôi sao?”

Nam Ngung nói đến đây, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: “Không phải anh gặp được khó khăn gì đó chứ? Nếu có thì cứ thoải mái nói ra đi, nếu có thể giúp được, tôi nhất định sẽ giúp.”

Một người bạn đã lâu chưa gặp, lại bỗng nhiên đến tìm mình, khả năng cao là tới xin giúp đỡ rồi.

Hứa Thâm cười cười, dù bị Nam Ngung hiểu lầm, nhưng phản ứng của cô ấy vẫn khiến trong lòng hắn vô cùng ảm á. Đổi lại là người bên ngoài, sau khi đoán được lý do ấy, khẳng định là bọn họ sẽ tránh né không kịp, chứ ai hơi đâu mà nhiệt tình hỏi han giống cô gái này chứ?

“Không có gì, tôi chỉ thuận đường đến thăm cô thôi.” Hứa Thâm nói.

Nam Ngưng lắc đầu nói: “Anh đừng ngượng ngùng. Lúc trước, ngay cả bí thuật tôi cũng có thể tặng cho anh thì hiện giờ có khó khăn gì anh cứ nói đi. Anh đó nha, đừng coi thường tôi. Tuy tôi không phải trăm khur giả, nhưng lại có thể nhờ Hồng quân gia hỗ trợ. Ông ấy rất lợi hại đó.”

Lão giả mặc áo đuôi tôm vô cùng xấu hổ, ở trước mặt Hứa Thâm, làm sao ông ta dám nhận mình lợi hại đây?

“Thực sự không có chuyện gì mà, tôi chỉ thuần túy muốn đến thăm cô thôi, ngược lại là cô, cô có gì cần tôi hỗ trợ không?” Hứa Thâm hỏi.

Nam Ngưng hoài nghi nhìn Hứa Thâm: “Anh thực sự không gặp phải khó khăn?”

“Tiểu thư, Hứa tiên sinh nay đã khác xưa rồi.” Lão giả mặc áo đuôi tôm vội vàng nói.

Nam Ngưng thấy Hồng quân gia cũng nói như vậy, chỉ có thể tin tưởng lời nói của hai người này. Sau đó, cô quay sang nói với Hứa Thâm: “Lại nói, tôi đang dự tính chừng nửa năm sau, sẽ đi một chuyến đến chỗ của anh đó. Tôi đã biên soạn xong phiên bản luật pháp mới rồi, là chuyên môn biên soạn vì vụ dân, chuyên môn bảo vệ quyền lợi cho bọn họ, nhưng nhất định phải trao đổi cùng thành chủ ở đó mới được, cũng không biết đôi phương có chịu dùng hay không.”

“Khẳng định là người nọ nguyện ý. Tôi rất quen thuộc với thành chủ ở nơi đó, cô chỉ cần đi qua để ý chuyện này là được.” Hứa Thâm cười nói.

Nam Ngưng kinh ngạc hỏi lại: “Thật ư?”

Sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của Hứa Thâm, Nam Ngưng mới phát hiện ra, hình như hắn đã thật sự thay đổi rồi, nhìn qua càng thêm trầm ổn, nội liễm hơn lúc trước, thậm chí còn có một loại cảm giác đặc biệt uy nghiêm, trong lúc hoảng hốt, cô còn tưởng mình đang đối mặt với gia chủ.

Cô lắc lắc đầu, muốn xua tan loại suy nghĩ kia, lại nói với Hứa Thâm: “Vậy một lời đã định, nói lời phải giữ lấy lời, chúng ta ngoéo tay.”

Hứa Thâm cười cười, cũng đưa tay tới móc ngoéo cùng cô ấy: “Khẳng định là sẽ giữ lời.”

Trong lòng lão giả mặc áo đuôi tôm tràn đầy tiếc nuối. Lão cũng không nghĩ tới, đứng trước cơ hội ngàn năm một thuở này, mà tiểu thư chỉ đưa ra một cái thỉnh cầu vô vị như vậy, đúng là lãng phí mà.

Nhưng lão đứng ở một bên lại không dám lên tiếng nhắc nhở, tránh chọc cho Hứa Thâm không vui.

Hứa Thâm ở lại hàn huyên cùng Nam Ngung một lát, rồi lấy cớ mình còn có việc, để nói lời từ biệt với cô.

Lão giả mặc áo đuôi tôm tự mình đưa tiễn, Hứa Thâm không chút khách khí lên tiếng phân phó đối phương, để lão đi một chuyến đến sở Tài Quyết trong nội thành, trực tiếp bổ nhiệm Nam Ngung làm đại thần quan.

Phải biết rằng, đại thần quan có tư cách tham dự biên soạn luật pháp các thành.

Thầy của Nam Ngung cũng là một vị đại thần quan, mà Nam Ngung, mặc dù có bối cảnh, nhưng gia tộc của cô cũng không vì một chuyện thế này mà quá mức lợi dụng đặc quyền.

Bởi vậy với kinh nghiệm của Nam Ngung, kể cả khi cô ấy đi con đường nhanh nhất, cũng cần phải lăn lộn thêm hai năm nữa, mới có thể đạt đến chức vị này.

Mà Hứa Thâm lại mặc kệ tất cả, trực tiếp cho cô ấy nhảy dù xuống rồi.

Lão giả mặc áo đuôi tôm được Hứa Thâm phân phó, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng.

Rõ ràng là Hứa Thâm không có ý định lộ ra thân phận với Nam Ngung, điều này cho thấy giao tình giữa hai người bọn họ khá là thuần túy, nhưng cũng chính vì vậy mà Ngu gia bọn họ không thể dựa vào mối quan hệ này mà nhận được ân huệ nào khác.

Có điều, bọn họ vẫn có thể giữ vững được, không dễ bị diệt tộc, đã là may mắn lắm rồi.

Hứa Thâm rời khỏi Ngu gia, tìm một chiếc xe ven đường, rồi đi thẳng về phía thành Vân Trung.

Chương 1070: Giáo Hội Nguyệt Quang!

Trên đường đi qua từng tòa thành khu, bỗng nhiên, Hứa Thâm lại nhìn thấy một tòa kiến trúc mang tính tiêu chí rõ ràng, trong lòng lập tức khẽ động.

Gần như ngay lập tức, hắn lại nghĩ đến mình vẫn còn một chuyện vô cùng quan trọng chưa có đi làm.

Rất nhanh, Hứa Thâm dứt khoát xuống xe giữa đường, nhanh chóng đi tới tổng giáo của giáo hội Nguyệt Quang.

Lại nói, tồn tại sau lưng giáo hội Nguyệt Quang là Thần Chủ, có quân chủ làm chỗ dựa vững chắc, giáo hội Nguyệt Quang này chính là đệ nhất tôn giáo của nội thành, những giáo hội nhỏ khác chỉ có thể hoạt động trong quy mô nhỏ, chỉ cần thể lực hơi lớn một chút, sẽ bị ngầm chiếm đoạt hoặc xoá sạch.

Đoạn thời gian trước, Hứa Thâm có đến giáo hội Nguyệt Quang đòi người, bị đối phương ngăn lại, nhưng hắn của hiện giờ, đã khác lúc trước rồi.

Thời điểm này, sắc trời đang bước vào chạng vạng, quang mang ấm nóng xuyên thấu qua sương mù, khiến cho những kiến trúc bên trong nội thành được khoác lên một tầng ánh sáng màu da cam mờ lung, huyền ảo.

Âm thanh tụng niệm truyền ra từ bên trong giáo đường nhỏ...

Hứa Thâm hành tẩu ở tầng thứ tư trong Khư giới trung, lập tức xuyên qua giáo đình kiến trúc, đi tới nhà thờ lớn phía trên.

Ở trong này, Hứa Thâm thấy được giáo đường toàn cảnh, tầng dưới chót đại sảnh là tín đồ bình thường, lầu hai là nhân viên đương chức của giáo đình, đang khuân vác giáo điển, còn có người châu đầu ghé tai với điệu bộ vô cùng mờ ám cùng nữ tu sĩ ở góc cổng vòm.

Dưới lòng đất giáo đường, còn có một gian phòng hình phạt u ám.

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ nheo lại, tầm nhìn dừng lại trên tầng cao nhất của giáo đường. Có hai vị quân vương ở nơi đó cũng chú ý đến hắn, bọn họ đang nhanh chóng bước qua bên này.

“Người tới là... Quân chủ?” Chờ đến khi thấy rõ gương mặt của Hứa Thâm, hai người này lập tức sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi kinh hãi, vội vàng hành lễ.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn phản ứng tức giận chuyển thành kinh hoàng trên gương mặt hai người bọn họ, tâm trạng không hề dao động.

Thời thế thay đổi, nay đã khác xưa, Linh Chủ chết rồi, cho nên toàn bộ nội thành bao la trước mắt, thậm chí là cả hội nghị, đều do một mình hắn định đoạt.

Trong khi không chú ý, hắn đã đi đến vị trí tối cao rồi.

Nhưng phong cảnh khi đăng đỉnh lại chẳng mang đến cho Hứa Thâm cảm tưởng trước mắt mình rộng mở sáng ngời...

Nói cách khác, đứng ở nơi này, chỉ mang đến duy nhất một ý nghĩa, đó là hắn của thời điểm hiện giờ, không cần phải kiêng kỵ bất kỳ ai nữa.

Nhưng ở sâu trong đáy lòng, hắn vẫn còn những băn khoăn khác tồn tại.

Ví dụ như đến khi nào vị Thần ở chỗ sâu trong hang động hư thối sẽ rời đi?

Ví dụ như những vị Thần vẫn đang bị chôn vùi bên trong biển khơi, có thể rời khỏi biển khơi hay không?

Đến đây, Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ của mình, mở miệng nói với hai người trước mặt: “Giáo hoàng của mấy người đâu? Để cho hắn đến gặp tôi.”

Hai người kia liếc nhau, trong lòng có chút thấp thỏm không yên, hoàn toàn không biết Hứa Thâm đến đây với mục đích là gì.

Phải biết rằng, Thần Chủ - tồn tại chống lưng cho giáo hội bọn họ - đã bị Hứa Thâm đánh bại, còn giết chết rồi.

Thêm nữa, đã đến thời điểm này, bọn họ cũng sớm biết được kết quả của trận chiến tại thành Vân Trung lúc trước, Hứa Thâm và Nguyên Chủ có thể còn sống đi ra, đương nhiên là Linh Chủ thất bại rồi.

Về phần Linh Chủ còn sống hay đã chết cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Giáo hoàng không thích ở một chỗ, thường xuyên một mình ra ngoài du lịch, cũng không biết ngài đã đi đâu rồi. Chúng tôi

khó mà báo cho ngài biết được.” Rất nhanh, một vị quân vương trong đó thật cẩn thận lên tiếng trả lời.

Hứa Thâm lạnh nhạt nói: “Trong nửa canh giờ, nếu Giáo hoàng không xuất hiện trước mặt tôi, mấy người sẽ biến mất khỏi cõi đời này.”

Hắn cất giọng lạnh nhạt, tựa như đang kể một câu chuyện rất bình thường, nói xong lại tự mình bước lên tầng đỉnh của giáo đường, ngồi xuống trong căn phòng được trang hoàng với phong cách cổ xưa, mang theo khí tức giáo đình đậm đặc.

Con người trong mắt hai vị quân vương lập tức co rút lại.

Lời nói của Hứa Thâm làm bọn họ sợ đến dựng tóc gáy, nhưng đương nhiên không một ai dám hoài nghi tính chân thực của lời nói này.

“Tôi, chúng tôi lập tức đi tìm.” Hai vị quân vương vội vàng nói.

Hứa Thâm vung tay lên, cũng không lo lắng hai người này sẽ nhân cơ hội chạy trốn. Bởi vì một khi bọn họ lựa chọn chạy trốn, sẽ không còn cơ hội để hiện thân nữa, cả cuộc đời này đều phải trốn chui trốn lủi, lang thang tại nơi hoang dã.

“Ừm? Anh là?” Trong thời gian Hứa Thâm lặng lẽ chờ đợi hai người bọn họ, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục của nữ tu sĩ đi đến, nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi tại vị trí của Giáo hoàng, trong lòng không khỏi kinh ngạc, vội vàng nói: “Anh là ai, lại dám khinh nhờn Thần tọa của Giáo hoàng?”

“Thần tọa sao? Thần tọa là chỗ ngồi dành cho Thần, Giáo hoàng của mấy người cũng xứng gọi là Thần sao?” Hứa Thâm có chút hứng thú nói.

Nữ tu sĩ nọ vô cùng giận dữ, quát lên: “Lớn mật, tôi lập tức gọi người, thủ vệ...”

Nhưng lời còn chưa nói xong, đột nhiên chất giọng khàn đặc, nói không nên lời.

Chỉ thấy ... đột nhiên từ trong miệng cô ta lại mọc đầy tóc. Từng sợi tóc màu đen giống như tảo biển không ngừng chui từ bên trong ra ngoài, che phủ toàn bộ khuôn mặt bên ngoài, sau

đó đan vào nhau như những ngón tay, vuốt ve đôi mắt, tựa như muốn từ từ lấp kín cả đôi mắt kia.

“Đừng giết cô ta.” Hứa Thâm khẽ lắc đầu, lại nói với nữ tu sĩ nọ: “Giáo điển của mấy người ở đâu? Lấy ra cho tôi xem. Vị Thần mà mấy người đang thờ phụng có từng hiển lộ bao giờ chưa?... Thôi quên đi, Hạ Thông.”

Một bóng người lập tức hiện ra bên cạnh hắn, Hạ Thông hiểu ý, lập tức bay vút tới, trực tiếp chui vào bên trong ký ức của nữ tu sĩ kia.

Chỉ chốc lát sau, gã lại chuyển hướng quá đột ngột, lập tức rời đi, bày ký ức đã sưu tầm được ra trước mặt Hứa Thâm.

Từ trong ký ức của nữ tu sĩ nọ, Hứa Thâm đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh ướt át, nóng bỏng.

Hóa ra nữ tu sĩ này chính là Thánh nữ của giáo đình, nhưng bên trong quá trình này, cô ta lại dây dưa với rất nhiều trăm khư giả hình thái thứ hai, còn có một vài lão nhân đã sớm về hưu nữa, bởi vậy mà không ngừng lẫn lộn leo lên vị trí khá cao trong giáo hội.

Chương 1071: Cảm Giác An Toàn Do Thực Lực Mang Đến!!!

Ngoại trừ triều bái, nữ tu sĩ này còn có những công việc chính cần phải làm hàng ngày. Thậm chí cô ta còn từng sảy thai, từng bỏ thuốc hãm hại những nữ tu sĩ khác, nhưng Hứa Thâm đều trực tiếp nhảy qua mấy loại chuyện kiểu như thế này.

Hắn lật xem toàn bộ ký ức một lần, nhưng ở bên trong, lại không nhìn thấy manh mối hoặc là trí nhớ về sự kiện Thần hiển lộ, chỉ có một chuyện duy nhất có liên quan đến Thần chính là nghi thức bái Thần nghe được từ trong miệng Giáo hoàng.

Nhưng chỉ có hình thái thứ hai, cộng thêm những người từng có công hiến thật lớn cho giáo hội, mới có thể tham gia. Hầu hết những nữ tu sĩ như cô ta đều không đủ tư cách.

Đương nhiên vẫn có trường hợp đặc biệt.

Trong ấn tượng của nữ tu sĩ trước mắt, có vài vị Thánh nữ đã trở thành hình thái thứ hai cũng được tham gia nghi thức bái Thần, sau đó, bọn họ đều trở thành giáo chủ trong giáo, trực tiếp được lên làm tổng tài [1] của một khu.

[1] : thường thì từ “tổng tài” này được hiểu là chủ tịch, người chịu trách nhiệm của một tổ chức nào đó. Trong này, nó có nghĩa là người đứng đầu, người quản lý.

Mà hiện tại, nữ tu sĩ này chỉ vừa vặn dừng lại ở cấp bậc thư ký của chủ quản tổng bộ, thua kém đối phương khá xa. Hơn nữa, chức vị hiện tại, còn phải dựa vào quá trình cô ta cố gắng hằng ngày mới có thể đoạt được.

“Nghi thức bái Thần...” Hứa Thâm khẽ nhướn mày.

Tựa như bên trong giáo hội Nguyệt Quang này cũng có một vài bí mật gì đó. Nghi thức bái Thần này vô cùng thần bí, và nữ tu sĩ trước mắt này còn chưa được nó chứng kiến bao giờ.

Lại nói, từ sau khi biết được trên thế giới này còn có Thần tồn tại, Hứa Thâm bắt đầu có chút miễn cảm với chữ “Thần” này.

Có lẽ ở sau lưng giáo hội Nguyệt Quang thật sự có một vị Thần!

Trong lúc Hứa Thâm trầm tư suy nghĩ, không bao lâu sau, trong không khí sinh ra vài tiếng rít như ai đó đang chạy như bay đến.

Hứa Thâm ngược mắt nhìn lên, lập tức trông thấy một bóng người cao lớn mặc Thần bào đang vội vàng chạy tới. Ở phía sau lưng người này còn có năm vị quân vương đi theo, Hai trong số năm vị ấy chính là hai người lúc trước từng được phái đi tìm kiếm Giáo hoàng.

Thực hiển nhiên, giáo hội Nguyệt Quang này hoàn toàn không biết dụng ý của Hứa Thâm, bởi vậy không có trực tiếp lựa chọn con đường bỏ chạy trốn chết.

“Quân chủ.” Vừa nhìn thấy Hứa Thâm đang ngồi trên Thần tọa, ánh mắt Giáo hoàng khẽ biến, vội vàng dẫn theo năm vị quân vương chạy tới, lập tức buông xuống trong hiện thực, cung kính nói: “Không biết quân chủ đến đây nên không có từ xa tiếp đón, mong quân chủ thứ tội.”

“Ừm?” Ánh mắt Hứa Thâm nhìn lướt qua năm vị quân vương sau lưng Giáo hoàng, nhưng không trông thấy gương mặt mình quen thuộc, không khỏi cười cười: “Hắn là bên trong Giáo hội Nguyệt Quang không chỉ có một chút quân vương như thế này, những người khác đâu rồi? Gọi tất cả đến đây đi.”

Giáo hoàng và năm vị quân vương khác lập tức biến sắc mặt. Đứng trước sáu vị quân vương như bọn họ, vậy mà Hứa Thâm vẫn có thể ung dung thản nhiên như cũ, chỉ tính riêng phần khí độ quân chủ này thôi, cũng đủ khiến bọn họ cảm thấy áp lực lớn lao rồi, cũng ý thức được sự chênh lệch to lớn giữa hai bên.

“Xin hỏi quân chủ có gì cần phân phó? Từ trước kia, giáo hội Nguyệt Quang đã nguyện trung thành với hội nghị thì sau này, giáo hội Nguyệt Quang vẫn sẽ trung thành với hội nghị, chỉ cần quân chủ ngài nói một câu, toàn bộ chúng ta đều nguyện để ngài sai khiến.”

Ngoài mặt Giáo hoàng cúi đầu thật thấp, nhưng trong lòng lại không khỏi xuất hiện một ý niệm mà ngay bản thân gã cũng phải cảm thấy sợ run cả người.

Chẳng lẽ Hứa Thâm muốn một lưới bắt hết toàn bộ quân vương của giáo hội Nguyệt Quang?

“Hiện tại tôi đang phân phó cho anh đi tập hợp tất cả quân vương của giáo hội Nguyệt Quang tới đây, bên trong có người quen của tôi đó.” Hứa Thâm mỉm cười nói.

Ánh mắt Giáo hoàng khẽ biến, gã lập tức ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, cuối cùng mới hít sâu một hơi, thấp giọng phân phó một vị quân vương phía sau mình vài câu.

Quân vương kia có chút sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng nhận lời, sau đó không quên hành lễ cáo lui cùng Hứa Thâm, mới vội vàng chạy đi.

Hứa Thâm nghe được lời dặn dò của Giáo hoàng, khẽ nheo mắt nói: “Hắn là trong tay Giáo hoàng có thủy tinh Linh Bí? Để tôi đoán xem anh là số mấy nào. Ừm, chắc anh cũng biết tôi là số mười rồi nhỉ?”

Hắn là chuyện số mười đã sớm bại lộ, cũng không còn là bí mật gì nữa, nhưng cũng chẳng sao, đi đến một bước này rồi

Hứa Thâm cũng không thèm để ý đến nó.

Nói thật, dù báo cho toàn thiên hạ biết trong tay hắn có một viên thủy tinh Linh Bí, cũng không một ai dám mơ ước đâu.

Đây là cảm giác an toàn do thực lực mang đến.

Giáo hoàng cười khỏ, ánh mắt biến ảo một chút, mới cắn răng nói: “Quân chủ, tôi là số một “

“Số một...” Ánh mắt Hứa Thâm vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng như bình thường.

Nhìn thấy phản ứng của Hứa Thâm, trong lòng Giáo hoàng âm thầm cười khỏ, may mà gã nói sự thật, bởi vì... có vẻ như Hứa Thâm đã sớm hoài nghi từ lâu rồi.

Đúng là Hứa Thâm đã sớm đoán được thân phận đại khái của Giáo hoàng rồi.

Lúc trước, khi hắn xin số một giúp đỡ, đối phương lại lập tức hỗ trợ được ngay, có thể thấy được mối quan hệ giữa số một và giáo hội Nguyệt Quang tuyệt không đơn giản.

Tuy số một từng nói, để hoàn thành chuyện đó, gã đã phải trả cái giá khá lớn, phải vận dụng rất nhiều mối quan hệ, nhưng hiện giờ xem ra, câu nói ấy chỉ đơn giản là che giấu thân phận mà thôi.

Trên thực tế, gã chỉ cần phân phó một câu, là dễ dàng trả lại nhân tình cho hắn.

“Thừa dịp người còn chưa đến, chúng ta tâm sự về nghi thức bái Thần đi.” Hứa Thâm nói.

Sắc mặt Giáo hoàng khẽ biến, một vị quân vương phía sau gã cũng biến sắc, vội vàng thấp giọng nói: “Giáo hoàng, bái Thần là bí ẩn hạch tâm của giáo ta, liên quan đến Nguyệt Chủ.”

“Ai cho anh nói chuyện?” Đôi mắt Hứa Thâm chuyển động, lập tức nhìn về phía vị quân vương kia.

Vị quân vương kia ngẩn ra, sắc mặt lại biến đổi, lập tức cúi đầu, nhưng ngay khoảnh khắc đó vẫn không quên dùng ánh mắt đầy khuyến cáo liếc nhìn Giáo hoàng một cái.

Đúng vào lúc này một tiếng xé gió vang lên, vị quân vương vừa cúi đầu xuống, chợt ngẩng đầu dậy, lại nhìn thấy một giọt

máu tươi vừa bay vút đến. Sắc mặt gã khẽ biến, vội vàng thi triển năng lực trốn tránh.

Chương 1072: Thiên Sứ Hắc Âm!

Nhưng ngay sau đó, một luồng lực lượng áp chế khủng bố bao phủ đến.

Thân thể quân vương nọ lập tức nặng nề như vừa rơi thẳng xuống biển sâu, hành động vô cùng chậm chạp, thậm chí cả năng lực cũng yếu dần tựa như đã biến mất rồi.

Gã hoảng sợ vô cùng, vội vàng đưa mắt nhìn về phía Hứa Thâm.

“Dám trốn không?” Hứa Thâm cũng bình tĩnh nhìn gã.

Quân vương nọ không nhìn thấy sát ý từ trong đáy mắt Hứa Thâm, nhưng thứ mà gã nhìn thấy lại là tịch mịch, còn đáng sợ hơn cả sát ý.

Ánh nhìn kia vô cùng lạnh lùng, hờ hững, tựa như thứ ở trước mặt hẳn chính là vật chết, chứ hoàn toàn không phải một con người đang sống sờ sờ...

“Không, đây là hiểu lầm, dừng...” Quân vương nọ vô cùng hoảng sợ, gã vội vàng kêu to, đồng thời cũng ném ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Giáo hoàng, cùng với một vị quân vương có quan hệ rất tốt với gã, đang ở ngay bên cạnh.

Nhưng thứ mà gã trông thấy lại chính là cái nhìn đầy run sợ của Giáo hoàng, tựa như ngay cả đối phương cũng thấy kiêng kỵ với tình cảnh trước mắt này, mà những vị quân vương khác cũng không khỏi lộ ra ánh mắt sợ hãi, thậm chí vị quân vương vốn kết giao cùng gã cũng nhanh chóng lui về phía sau nửa bước.

Nửa bước này như cửa vào lòng gã, cả cõi lòng tràn ngập bi thương.

Nhưng đôi mắt với công kích do giọt máu tươi vừa nẩy giãn nở tạo thành một bàn tay máu to lớn, không ngừng đè xuống, quân vương nọ tuyệt đối không cam lòng để cuộc đời mình kết thúc như vậy. Gã rít gào, trực tiếp kích phát khư lực toàn thân, thi triển ra toàn bộ năng lực của chính mình.

Hô!

Một cái bóng màu đen nhanh chóng xuất hiện từ sau lưng gã, đôi cánh dang rộng, rõ ràng là một luồng hư ảnh của thiên sứ hắc ám.

Đôi cánh của thiên sứ nọ có màu tối đen, y hệt một con quạ, nhưng phần cổ, xương quai xanh lại trắng như tuyết.

Màu trắng này không phải là màu của làn da, mà là màu bạc của kim loại.

Vị thiên sứ nọ mang một cái khăn che mặt, khiến người bên ngoài không nhìn rõ được gương mặt của đối phương, nhưng độ cong hoàn mỹ của phần xương hàm đã đủ khiến người khác nhìn ra thiên sứ ấy là một tuyệt thế mỹ nhân rồi.

Ngay khi thiên sứ hắc ám này xuất hiện, vẻ mặt lạnh nhạt của Hứa Thâm thoáng ngẩn ra một chút, đột nhiên hần nhú mày, lập tức chăm chú nhìn vào thiên sứ hắc ám kia.

Mà thiên sứ hắc ám kia cũng nhận được mệnh lệnh của quân vương bên cạnh, lập tức gào thét đánh về phía Hứa Thâm.

Nhưng càng tiến về phía trước, càng lại gần Hứa Thâm, thân thể của cô ta càng co rút lại. Từ dáng vẻ ngự tử ban đầu đã biến thành thiếu nữ, sau đó là trẻ nhỏ, đôi cánh sau lưng cũng thay đổi, trở nên tinh tế, đáng yêu vô cùng.

Chiếc khăn che mặt cũng co rút lại, có vẻ như nó chính là một bộ phận của thân thể.

Rất nhanh, chiếc khăn che mặt kia đã biến mất, để lộ ra một nửa khuôn mặt vừa bị che lấp đi kia, nhưng... đó hoàn toàn không phải vẻ đáng yêu sáng ngời như trong tưởng tượng, ngược lại nửa khuôn mặt này không ngừng vặn vẹo, đầm đìa máu tươi, thậm chí trên hai mắt và hốc mũi còn có những sợi tơ máu giống như con côn trùng đang nhúc nhích, ra vào.

Tựa như ý thức được nguy hiểm, những tơ máu vốn đang mấp máy kia lập tức dựng thẳng lên, dường như còn phát ra một tiếng rít gào bén nhọn.

Vẻ mặt Hứa Thâm đầy lạnh lùng, Hắc Tuyết trên cánh tay hần lập tức phát động công kích. Chỉ thấy vô số tóc đen lập tức lao thẳng ra ngoài, hóa thành từng lưỡi dao nhọn giống như cơn

lốc, đánh nát thiên sứ quỷ dị giống như bình hoa trước mắt, sau đó bao phủ lấy thân thể vị quân vương đã biến thành trẻ nhỏ bên cạnh kia, hung hăng xay nát.

Mưa máu mờ lung tràn ra từ bên trong mái tóc còn đang xoắn chặt lại kia, lại có từng dòng máu tươi rỉ ra từ khoảng giữa những sợi tóc.

Sau đó, mái tóc đen vừa rồi còn hung hăng xoắn động, đã cấp tốc co rút lại, quay trở về bả vai Hứa Thâm.

Vị quân vương vốn còn tồn tại ở vị trí kia đã triệt để biến mất.

Từ lúc bùng nổ chiến đấu đến khi kết thúc, chỉ kéo dài chừng vài giây, hết thảy đều bình tĩnh trở lại.

Thân hình Giáo hoàng có chút cứng đờ, lại càng thêm căng thẳng, nhưng gã vẫn cố gắng ép buộc bản thân phải chậm rãi thả lỏng xuống.

Phải biết rằng, khi ý thức được nguy hiểm, sợ hãi, thân thể sẽ theo bản năng điều động khư lực, nhưng trong tình huống này, ngay cả bản năng cũng bị gã cứng rắn áp chế xuống.

Trên trán Giáo Hoàng túa đầy mồ hôi, gã miễn cưỡng ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười với Hứa Thâm: “Đã làm quân chủ chê cười rồi, đây là tội quân giáo không nghiêm, là sai lầm của tôi. Xin ngài thứ lỗi!”

Hứa Thâm không nói chuyện, chỉ lạnh lẽo từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận khí tức của vị quân vương đã bị Hắc Tuyết cắn nuốt kia.

Có cảm giác... dường như hắn đã từng quen biết loại khí tức này.

Nếu Hứa Thâm không cảm ứng sai, thì bên trong máu thịt của quân vương vừa rồi có một chút mùi vị của Thần.

Thật khó để tưởng tượng, rõ ràng đối phương chỉ là một quân vương nhỏ yếu như thế, lại có liên quan đến Thần?

Hứa Thâm mở to mắt nhìn lại, ánh mắt xẹt qua mấy quân vương khác, bên trong lóe lên tia sáng.

Nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, tất cả mọi người, bao gồm cả Giáo hoàng ở bên trong, đều có cảm giác bị đã thú rình rập

theo dõi, tựa như bọn họ chính là những con dê béo đang đợi bị làm thịt, chế biến thành món ăn ngon, lần lượt bung lên bàn.

Bọn họ kinh hãi đến run rẩy cả người, chẳng lẽ Hứa Thâm đã giết chóc thành nghiện rồi???

“Nghe nói nghi thức bái Thần của mấy người có thể chế tạo ra quân vương. Chẳng lẽ người này đã được chế tạo từ nghi thức bái Thần đó?” Hứa Thâm mở miệng dò hỏi.

Giáo hoàng thoáng giật mình, trong lòng thấp thỏm không yên nói: “Quân chủ anh minh, đúng là hắn đã dựa vào bái Thần mới được Ngô chủ ban thưởng, từ đó lột xác biến thành quân vương.”

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, chẳng lẽ sau lưng giáo hội Nguyệt Quang này thực sự có Thần?

Hắn chợt nghĩ đến linh hồn của Thần Chủ đang quỳ lại bên trên một vật thể cực lớn nào đó.

Có vẻ như toàn bộ những thành viên từ cao xuống thấp của tôn giáo này đều có liên quan với một vị Thần nào đó.

Chương 1073: Thần Ăn Cái Gì? Hoặc Là Nói, Nhu Cầu Của Thần Là Cái Gì?

“Trước kia, có phải trong số những quân vương của giáo hội Nguyệt Quang mấy người còn có một vị quân vương sở hữu năng lực là huyết dịch hoàng kim hay không?” Bỗng nhiên Hứa Thâm mở miệng dò hỏi.

Giáo hoàng sửng sốt, không khỏi đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía Hứa Thâm: “Vì sao quân chủ lại biết chuyện này?”

Đúng vậy. Hứa Thâm vừa nghĩ đến vị quân vương có năng lực Thần huyết kia. Đối phương từng tiến đến ngăn cản khi hắn mang Hải Tước và Linh Lục rời đi, nhưng lại để cả nhóm Hứa Thâm thoát khỏi.

Dường như về sau người nọ đã bị Mai Phù giết chết rồi.

“Vị kia cũng lột xác nhờ nghi thức bái Thần?”

“Ừm...” Ánh mắt Giáo hoàng đầy vẻ phức tạp, không nghĩ tới Hứa Thâm còn điều tra được nhiều thông tin về giáo hội Nguyệt Quang hơn gã tướng tượng, rất nhiều bí ẩn đều không thể giấu giếm được nữa rồi.

Hứa Thâm gật gật đầu. Hiện tại, về cơ bản, hắn đã có thể xác định được, ở sau lưng giáo hội Nguyệt Quang có một vị Chân Thần.

Nhưng... có vẻ như vị Chân Thần vẫn chưa từng hiện thân, hoặc là đối phương đã gặp phải một hạn chế nào đó mà không tiện hiện thân.

Có điều... Chân Thần không muốn hiện thân, thì vì sao đối phương lại muốn khống chế giáo hội Nguyệt Quang này?

Rốt cuộc là vì sao Thần lại muốn lợi dụng giáo hội Nguyệt Quang này, chẳng lẽ là thu thập tín đồ sao?

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại nghĩ đến một vấn đề rồi không khỏi đưa mắt nhìn Mai Phù bên cạnh.

Thần ăn cái gì?

Hoặc là nói, nhu cầu của Thần là cái gì?

Là phạm nhân té bái sao?

Hứa Thâm đang rơi vào trầm tư, nhóm quân vương bên dưới, bao gồm cả Giáo hoàng thấy vậy đều không dám lên tiếng. Thực ra trong lúc này, bọn họ cũng đang suy nghĩ miên man, không biết vận mệnh của chính mình sẽ như thế nào.

Thời gian dần dần trôi qua, không bao lâu sau, lại có vài bóng người bay vút đến.

Đám người Giáo hoàng quay đầu nhìn lại, chờ đến khi nhìn thấy một bóng người trong đó, gã cũng ngậm thở nhẹ một hơi, chỉ mong chuyện này có thể chấm dứt tại đây.

Hứa Thâm cảm nhận được người tới, lập tức tạm dừng suy nghĩ để đưa mắt nhìn lại, cũng nhanh chóng bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Người nọ khoác lên mình một bộ trường bào trắng như tuyết, vẻ mặt từ bi, ánh mắt nhu hòa, nhưng lúc này, trên gương mặt ấy lại có nhiều hơn vài phần kinh ngạc, nghi ngờ.

Đó là một lão giả nho nhã hiền lành.

Vào thời khắc Hứa Thâm nhìn thấy đối phương, đối phương cũng nhìn thấy hắn. Lão giả này trông thấy Hứa Thâm ngồi trên Thần tọa, trong lòng có chút kinh hãi, lập tức biết được vị này chính là quân chủ mà mấy người kia có nói.

Lão vội vàng đi tới trước mặt Hứa Thâm, cúi đầu hành lễ, cung kính gọi một tiếng quân chủ.

Đối mặt với thái độ tất cung tất kính của đối phương, Hứa Thâm chỉ lặng lẽ nhìn xuống, không nói năng câu gì.

Lão giả nọ có chút nghi hoặc mà ngẩng đầu. Đến khi đối diện cùng Hứa Thâm, lão miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Nghe nói quân chủ tìm tôi, không biết có gì cần phân phó?”

Hứa Thâm chăm chú quan sát ánh mắt của lão giả này, cuối cùng cũng xác nhận được đối phương đã hoàn toàn không nhận ra mình rồi.

“A...” Bỗng nhiên hắn lại muốn cười.

Là lão giả này vốn hành hạ đến chết quá nhiều người rồi, nên đã sớm quên mất hắn là ai?

Hay hắn chỉ là một tiểu nhân vật tầm thường không thu hút, nên đối phương chẳng cần thiết phải để vào đâu?

Hứa Thâm lắc lắc đầu, khẽ thở dài nói: “Ông đi tới đây.”

Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết do dự một chút, quay đầu đưa mắt nhìn Giáo hoàng và những vị quân vương khác, lại phát hiện những người khác đều đang cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn lại lão.

Loại cảm giác quỷ dị này làm lão ý thức được một chút nguy hiểm nào đó.

Nhưng Hứa Thâm vốn không gây khó dễ, lão cũng không dám mạo muội dẫn đầu làm loạn, chuyện này cần phải có dũng khí mới được. Bởi vậy, sau khi chần chờ một hồi, lão cũng thông thả tiến lên.

“Gần đây tay nghề lột da có tiến bộ hay không?” Hứa Thâm nhẹ giọng hỏi.

“Cũng tạm...” Lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đang muốn khiêm tốn đáp lại một câu, bỗng nhiên vẻ mặt thoáng sùng sờ.

Ngay khi lão ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hứa Thâm, trong lòng đã nhanh chóng cảm thấy có chút kỳ quái, tựa như mình đã trông thấy khuôn mặt này ở đâu đó rồi. Suy nghĩ trong đầu lão cấp tốc chuyển động. Rất nhanh, sắc mặt lão đại biến, chuyển thành vô cùng kinh hãi nhìn Hứa Thâm: “Là cậu? !”

“Hóa ra ông vẫn còn nhớ tôi...” Hứa Thâm cười cười, nói: “Ông vẫn thuộc lòng giáo điển chứ?”

Ánh mắt lão giả mặc trường bào trắng như tuyết lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, tiểu nhân vật từng được lão “Giáo dục” lúc trước, hiện giờ đã thành quân chủ rồi?

Lão lập tức hiểu được vì sao Giáo hoàng và người khác lại bày ra loại phản ứng kỳ quái này.

Hóa ra bọn họ gọi lão đến nơi này... để nhận lỗi với vị quân chủ trước mắt.

Trong lòng lão đầy rẫy thù lương, nhưng trong nháy mắt ấy thân thể lại bất dậy, cấp tốc lui về phía sau.

Lão biết Hứa Thâm này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, bởi vậy chỉ có tiên phát chế nhân [1] mới có được một đường sinh cơ.

[1] : đánh đòn phủ đầu, hành động trước để kiềm chế đối phương.

Nhưng thân thể lão vừa động, lại cảm thấy xung quanh tràn ngập lực cản, tựa như vừa đặt mình vào trong đầm lầy, hành động cực kỳ gian nan.

Lão lập tức ý thức được, đây chính là năng lực của Hứa Thâm, rồi không chút do dự đã bùng nổ lực lượng toàn thân. Chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng ngưng kết trên đỉnh đầu, hơi bất ngờ vì bóng đen này cũng mang theo dáng vẻ của một thiên sứ quỷ dị.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy hai loại năng lực hoàn toàn tương đồng với nhau như vậy.

Chẳng lẽ lão nhân trước mắt cũng lột xác trở thành quân vương thông qua nghi thức bái Thần?

Chẳng lẽ nghi thức kia có thể trực tiếp giao cho người hoàn thành nó một loại năng lực nào đó?

Nhưng theo những gì hắn được biết, năng lực vốn là trời sinh. Nó đã bắt đầu hiển lộ ngay từ giai đoạn đầu rồi, tới khi bước vào hình thái thứ hai, sẽ hoàn toàn lộ rõ, đợi cho đến lúc thành tựu quân vương, năng lực sẽ hoàn toàn lột xác.

Mà lúc trong ký ức của nữ tu sĩ trước kia, chỉ hình thái thứ hai có biểu hiện vô cùng tốt mới đạt được tư cách tham gia nghi thức bái Thần...

Nói cách khác, nghi thức bái Thần này đã mạnh mẽ cải biến năng lực vốn có của đám người ấy?

Chương 1074: Bí Mật Về Nghi Thức Bái Thần!

Đương nhiên Hứa Thâm kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng động tác trên tay không có dừng, chỉ thấy mái tóc đen trên bả vai hắn lập tức lao ra ngoài, và cũng giống như lúc trước, trực tiếp xoắn nát thiên sứ quỷ dị kia.

Đối mặt với thiên sứ mỏng manh giống như đồ sứ trước mặt, mái tóc đen lập tức biến thành như vô số những lưỡi dao sắc bén, cấp tốc xoay tròn như cơn lốc, trực tiếp thu gặt, sau đó lại hóa thành thật nhiều những sợi tóc đen, bao phủ quanh người lão giả mặc trường bào trắng như tuyết rồi lôi kéo đến trước mặt Hứa Thâm.

“Cậu...” Lúc này, sau khi lột xác thành trẻ nhỏ, gương mặt lão giả mặc trường bào trắng như tuyết đã trở nên sáng sủa hơn, ngược lại, lực lượng cũng trở về cấp bậc tương đương với người bình thường, khư lực bị hoàn toàn áp chế, không thể điều động được.

Lão khiếp sợ nhìn Hứa Thâm, chỉ vẽn vẹo đối mặt một chiêu, vậy mà lão lại không có lấy một chút lực lượng phản kháng nào?

“Đừng khấn trương.” Hứa Thâm đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lão, cũng lộ ra nụ cười hiền lành nói: “Ông sẽ không dễ dàng chết đi như vậy đâu.”

Lão giả trong lớp vỏ bọc của một đứa nhỏ vô cùng hoảng sợ, vội vàng mở miệng cầu xin tha thứ: “Hãy tha cho tôi đi, tôi nguyện thề sống chết trung thành với ngài, bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm được, là lúc trước tôi có mắt không trông, là tôi...”

Đến đây, ngay cả nói chuyện, lão cũng không nói ra được, khoang miệng đã bị một nắm tóc nhồi đầy.

“Đừng có làm ồn.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Ông chỉ cần tỉnh tề hưởng thụ vận mệnh mà tôi ban cho là được rồi.”

Đôi mắt đứa nhỏ kia đầy vẻ hoảng sợ, hốc mắt muốn tròng đến xé toạc ra, toàn bộ gương mặt đều là sợ hãi, muốn cầu xin tha thứ nhưng không mở miệng được, chỉ có thể giãy giụa lắc đầu.

Hứa Thâm khẽ phát tay.

Mái tóc bên kia nhanh chóng quán quanh lấy, bao phủ toàn thân lão giả nọ, biến thành một cái kén trùng, sau đó lôi kéo lão ra đằng sau chiếc ghế Hứa Thâm đang ngồi.

Giáo hoàng cùng những vị quân vương khác nhìn thấy cảnh này, nhưng đều cảm như hén, không dám hé răng nói nửa lời.

Trước sau chỉ hai lần ra tay và gần như Hứa Thâm không cần tốn nhiều sức đã trấn áp được hai vị quân vương. Cảnh này khiến bọn họ sâu sắc cảm nhận được sự chênh lệch thật lớn giữa quân vương và quân chủ.

Cùng một cấp bậc nhưng chiến lực lại hơn kém nhau một trời một vực.

“Hiện tại nói về nghi thức bái Thần đi.” Hứa Thâm nói với Giáo hoàng.

Ánh mắt Giáo hoàng đầy vẻ phức tạp, gã biết có giấu giếm cũng không được, chỉ còn cách nói về nghi thức bái Thần với hắn.

Về nghi thức bái Thần, Giáo hội Nguyệt Quang sẽ chọn lựa những thành viên hình thái thứ hai có tư chất ưu tú nhất, có

cống hiến cao nhất với giáo để tiến hành. Người tham gia nghi thức có cơ hội trải qua quá trình cử tử nhất sinh, một khi sống sót, đạt được Thần ban ân, có thể lột xác trở thành quân vương.

Hơn nữa năng lực còn có thể thay đổi, được Thần dụ bao trùm.

‘Thần dụ’ này chính là năng lực do Thần ban cho.

Dựa theo tin tức đạt được trong nghi thức do Thần truyền lại, chờ đến khi Thần buông xuống, những người đạt được Thần dụ như bọn họ sẽ hoàn toàn trở thành tôi tớ bên người Thần, hóa thành thiên sứ, thủ vệ vân vân...

Trước mắt chỉ có ba loại Thần dụ, một loại là thiên sứ, một loại là hộ vệ Thần có được Thần Huyết, còn có một loại là tuần tra Thần có Hắc Ám Thần Nhân, thay Thần tuần tra thế gian.

“Nguyệt Chủ buông xuống khi nào?” Hứa Thâm hỏi.

Nguyệt Chủ chính là tên của vị Thần được giáo hội Nguyệt Quang tôn thờ.

Dựa theo những gì giáo hội Nguyệt Quang ghi lại, Thần ở phía trên vầng trăng sáng treo tại chân trời, bởi vậy được xưng là Nguyệt Chủ.

“Hơn ba trăm năm nữa...” Giáo hoàng cung kính nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, ba trăm năm sao? Quãng thời gian này, nói nhanh cũng không nhanh, bởi vì với quân vương, ba trăm năm chẳng phải quá mức dài lâu.

“Sau khi Nguyệt Chủ buông xuống sẽ như thế nào, sẽ thống trị thế giới này sao?” Hứa Thâm dò hỏi.

Giáo hoàng do do dự dự một chút mới nói: “Lời dặn dò của Ngô chủ cũng không rõ ràng, nên nhóm chúng tôi cũng không hiểu lắm, nhưng khi Ngô chủ buông xuống... Thế gian nhất định phải thần phục.”

Nói đến đây, gã lại ngẩng đầu, lén lút đưa mắt nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhướng mày, giọng điệu ghê gớm thật.

Nhưng đối phương là Thần, đúng là cũng có lực lượng như vậy.

Hứa Thâm im lặng một lát, lại kêu gọi Hạ Thông ra ngoài.

So sánh với mở miệng hỏi những người bên dưới kia, hẳn muốn hiểu mọi chuyện rõ ràng hơn một chút.

“Đừng có phản kháng.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Dường như Giáo hoàng cũng biết được sự tồn tại của Hạ Thông, sắc mặt khế biến, có chút khó coi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn kiềm chế thân thể của mình.

Hạ Thông nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ phấn chấn mà chui vào bên trong thân thể Giáo hoàng. Không lâu trước đó, ở trước mặt giáo hội Nguyệt Quang này, gã còn là mặt hàng tam lưu không được đối phương để vào trong mắt, nhưng hiện giờ, gã lại có thể can thiệp vào suy nghĩ trong đầu vị Giáo hoàng này.

Đây là dạng khoái cảm tuyệt vời đến mức nào chứ?

Rất nhanh, Hạ Thông đã bắt đầu đi du lịch trong vùng ký ức của Giáo hoàng. Nhưng bỗng nhiên, gã lại nhìn thấy một màn thần bí.

Phía trên vầng trăng sáng xa xôi kia, có một bóng dáng khổng lồ, nguy nga, dữ tợn và khủng bố đến khó có thể tưởng tượng nổi, đang lặng lẽ nằm trên đó, ngủ đông.

Mà ngay khoảnh khắc gã nhìn thấy bóng dáng kia, dường như chính gã cũng bị rình rập.

Trong phút chốc, trong lòng Hạ Thông dâng lên một loại cảm giác không rét mà run.

Đây chính là ký ức.

Hơn nữa còn là ký ức trước kia.

Nhưng ngay ở thời điểm hiện tại, Hạ Thông lại có cảm giác gã đang bị vị Thần kia chăm chú nhìn.

“Không...” Hạ Thông vội vàng muốn bắt người trở ra, nhưng ngay sau đó, một luồng lực lượng khủng bố đã ập đến, bao quanh...

Hạ Thông phát hiện ra bản thân đã không thể không chế được thân thể của chính mình, ngược lại, gã còn bị chính năng lực của chính mình kéo đi, bay về phía vị Thần nọ.

Năng lực của gã có thể dễ dàng xuyên qua xuyên lại trong vùng ký ức, mà lúc này, năng lực của gã lại đạt được vô hạn tăng cường, mạnh đến không thể nói rõ nên lời, vậy mà... gã lại có thể từ từ leo vào bên trong ký ức của vị Thần kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc Hạ Thông đang chậm rãi bò đi bên trong ký ức ấy, gã lại bị bắn văng ra ngoài, rơi xuống trước mặt vị Thần nọ, hèn mọn như một con kiến.

Chương 1075: Tiến Cử Một Vị Thần!

Hạ Thông lập tức sửng sốt, gã hoảng sợ đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện tựa như chính mình đã... rời khỏi sảnh đường của giáo hội Nguyệt Quang, để đi tới trước mặt vị Thần này rồi...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hứa Thâm chờ đợi chừng nửa canh giờ, đã có chút không kiên nhẫn. Vì sao lại lâu như vậy? Theo lẽ thường, Hạ Thông đi du lịch trong vùng ký ức phải rất nhanh mới đúng.

“Hạ Thông!” Hứa Thâm kêu gọi.

Nhưng không có phản ứng.

Hứa Thâm nhíu mày, chẳng lẽ bên trong vùng ký ức của đối phương quá mức bề bộn, khiến cho Hạ Thông hãm sâu vào trong đó rồi?

Hắn lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, vẫn không chờ được, dứt khoát dùng khư lực kêu gọi: “Hạ Thông!”

Vẫn như cũ không có phản ứng.

“Vô dụng thôi.” Bên cạnh hắn, Mai Phù đang ngồi trên bàn Giáo hoàng, vắt chân lên cao cao, nhỏ nhẹ nói với Hứa Thâm: “Hắn bị vị Thần kia hấp dẫn qua bên đó rồi, đã nhìn trộm đến vị Thần ngủ say kia. Hắn cũng có chút đáng thương.”

Hứa Thâm thoáng giật mình.

Hạ Thông bị Thần hấp dẫn đi qua rồi?

Nhưng hấp dẫn như thế nào?

Trực tiếp dẫn độ từ trong ký ức của Giáo hoàng đi qua ư?

Hứa Thâm có chút khiếp sợ, loại thủ đoạn này đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn rồi. Đây là lực lượng của Thần sao?

Sắc mặt Hứa Thâm biến ảo không ngừng, hắn nhìn chăm chăm vào Giáo hoàng, một lúc lâu sau, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại gọi thêm một lần nữa: “Hạ Thông! !”

Lần này đối phương vẫn không có phản ứng.

Sắc mặt Hứa Thâm vô cùng khó coi, Hạ Thông vốn là một vị quân vương có chút hữu dụng ở bên cạnh hắn, vậy mà chỉ một thoáng là mất đi rồi?

Lúc này, Hạ Thông sinh tử không biết, đã bị Thần kéo đi, nhưng chỉ vền vền là đứng ở trước mặt Thần thôi, phỏng chừng cũng rơi vào tình trạng sống không bằng chết rồi, không nghĩ tới nhìn trộm ký ức của Giáo hoàng lại nguy hiểm như vậy, hoặc... nhìn trộm Thần lại là hành vi nguy hiểm đến thế.

Hứa Thâm cảm thấy trong chuyện này hắn có chút sơ suất.

Lại nói, hắn vẫn luôn hiểu được đạo lý có vài thứ không cùng cấp bậc với mình thì tuyệt không được nhìn trộm, nhưng trước kia khi hắn còn dừng lại ở giai đoạn đầu và hình thái thứ hai, trong đầu còn nơm nớp lo sợ mới thời thời khắc khắc chặt chẽ tuân thủ đạo lý ấy.

Còn hiện giờ, sau khi đã trở thành thành quân vương, lại biết được mấy con khur mạnh nhất lang thang giữa thế gian cũng chỉ là cấp A, dù bị chúng nhìn thấy cũng chẳng làm sao cả, khiến cho hắn dần dần lơ lửng, không còn quá nghiêm khắc tuân thủ điều lệnh hạng nhất của trăm khur giả nữa.

“Nếu cậu muốn hắn trở về, tôi cũng có thể giúp cậu đón hắn trở về đó.” Mai Phù nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hứa Thâm, lại nhẹ nhàng cười yếu ớt nói: “Nhưng làm như vậy sẽ chọc giận cái kẻ đang ngủ say kia, mà một khi thực sự chọc giận đối phương, sẽ có không ít người phải chết đó, cậu có nguyện ý không?”

Hứa Thâm khẽ giật mình, hắn không có hoài nghi lời nói của Mai Phù, nếu cô ấy muốn, có thể kéo Hạ Thông trở về.

Nhưng ngủ say là có ý gì?

Chẳng lẽ Nguyệt Chủ kia đang ngủ say?

Hứa Thâm lại rơi vào trầm tư.

Chỉ vền vền là một vị Thần đang ngủ say lại có thể dựng dục nên quân vương của giáo hội Nguyệt Quang, nếu đối phương thức tỉnh, có thể lập tức buông xuống nơi này hay không?

Nghĩ như vậy, Hứa Thâm không còn dám mạo hiểm thêm nữa, hần suy tư một chút, cuối cùng đành phải lựa chọn buông tha cho Hạ Thông trước.

Thật sự không được, hần vẫn còn biện pháp cuối cùng.

Đó là thả ra kẻ đang bị nhốt kia, để cho cô ta đến nghịch chuyển hết thủy.

Làm Hạ Thông sống lại từ trong quá khứ, hần là chuyện dễ dàng với đối phương, nhưng thả cô ta ra lại kèm theo mạo hiểm quá lớn, không đến thời khắc cuối cùng, Hứa Thâm sẽ không dễ dàng đi thử nghiệm.

“Thôi đi.” Hứa Thâm thở dài một tiếng.

Câu nói này vừa để trả lời Mai Phù vừa tỏ ý thừa nhận sự thật là Hạ Thông không thể trở về được nữa. Hần quay sang nói với Giáo hoàng: “Sau này giáo hội Nguyệt Quang sẽ giải tán, từ nay về sau đổi tên thành giáo hội Quang Minh, nghi thức bái Thần bị niêm phong cất giữ, xếp vào hành vi cấm kỵ. Mấy người triều bái Nguyệt Chủ rất nguy hiểm, ở trong mắt mấy người đối phương là Thần, nhưng ở trong mắt Thần, mấy người chỉ là con kiến, đừng mưu toan nghĩ đến chuyện dùng thân phận con kiến tới gần sẽ làm cho Thần thương hại.”

Giáo hoàng và mấy vị quân vương khác đều vô cùng sửng sốt, lại không khỏi biến sắc. Bởi vì ngay câu nói đầu tiên, Hứa Thâm đã muốn giải tán giáo hội Nguyệt Quang, điều này sao có thể?

“Quân chủ, chúng ta vốn đang thờ phụng Nguyệt Chủ, hiện giờ ngài lại muốn toàn bộ giáo hội chúng ta ruồng bỏ Ngô chủ ư?” Giáo hoàng vội vàng nói.

Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Anh đang lo lắng mình không thể điều khiển được tư tưởng của giáo đồ, hay là tự bản thân mấy người các anh không muốn?”

Trong lòng Giáo hoàng phát lạnh, lập tức cười khở nói: “Cái này, loại chuyện này thật sự là... nếu Ngô chủ biết được, chắc hẳn sẽ tức giận.”

“Làm sao mà hắn biết được?” Hứa Thâm hỏi.

Giáo hoàng sửng sốt: “Chuyện này...”

“Đây vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, tôi cho mấy người ba năm, chậm rãi đi sửa chữa giáo điển. Trên thế gian này có rất nhiều Thần, nếu mấy người cảm thấy nhất thiết phải thờ phụng một vị Chân Thần, tôi cũng có thể tiến cử một vị cho mấy người.” Hứa Thâm nói.

“Chuyện này...” Giáo hoàng và vài vị quân vương vô cùng sửng sốt, cả đám đều đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết Hứa Thâm đang nói đùa hay là thực sự nghiêm túc.

Tiến cử một vị Thần?

Chẳng lẽ Hứa Thâm còn quen biết Thần Chích ư?

Giáo hoàng chỉ cho là Hứa Thâm nói đùa, bởi vì nếu đối phương thật sự muốn tiến cử, phỏng chừng cũng sẽ tiến cử vị Thái Dương Thần mà giáo hội Quang Minh bên kia đang thờ phụng.

Nói thật, ngay khi biết Hứa Thâm là quân chủ, gã đi đã điều tra toàn bộ tư liệu của Hứa Thâm rồi, bao gồm cả chuyện Hứa Thâm chính là số mười, cùng với chuyện tiểu nhân vật mà lúc trước số mười từng dùng nhân tình thỉnh cầu gã hỗ trợ giải cứu. Trên thực tế, tiểu nhân vật nọ chính là bản thân số mười.

Đương nhiên, trong quá trình ấy, gã cũng biết Hứa Thâm đã thành lập nên giáo hội Quang Minh, còn tự nghĩ ra Thái Dương Thần.

“Cậu muốn tiến cử tôi sao?” Bên cạnh, Mai Phù như cười như không nhìn về phía Hứa Thâm.

Chương 1076: Bí Quyết Thành Thần!

Hứa Thâm mỉm cười, tuy hắn không có đáp lại, nhưng vẻ mặt kia cũng không tỏ thái độ phủ nhận.

“Tôi không cần cung phụng đâu.” Mai Phù khẽ cười nói:
“Những sinh mệnh này quá mức nhỏ bé và yếu ớt, bọn họ
cung phụng không mang lại chút ý nghĩa gì cả.”

Đây là bị ghét bỏ sao?

Hứa Thâm có chút bất đắc dĩ, không biết nên nói gì.

“Hết thầy đều nghe theo quân chủ an bài.” Lúc này, Giáo
hoàng đã lựa chọn thỏa hiệp.

Sau khi đau khổ suy tư một hồi, không ngừng cân nhắc giữa
tín ngưỡng cùng với sinh mệnh của chính mình, tới cuối cùng,
gã vẫn cảm thấy được cái mạng của chính mình càng quý giá
hơn một chút.

“Được.”

Hứa Thâm cũng không tiếp tục nói đến chuyện tiến cử Thần
nữ, nếu bọn họ đã vô dụng với Mai Phù thì quên đi.

Hắn đứng dậy, đang muốn rời khỏi giáo đình, bỗng nhiên một
tiếng chuông ngân vang lên.

Ngay sau đó lại là hai tiếng liên tiếp.

Chờ đến khi ba tiếng chuông ngân kết thúc, bên trong giáo
đường lập tức truyền đến âm thanh cầu nguyện của các tín đồ.

Từng tiếng nói quen thuộc nhẹ nhàng bay vào trong tai Hứa
Thâm, kèm theo đó là những ký ức âm u mà thống khổ cũng
theo đó nhanh chóng xuất hiện...

“Chúng ta muốn giống như những trẻ mới sinh, mới có thể
tiến vào Thần quốc, bởi vì Thần quốc vốn thuộc về trẻ nhỏ.”

“Chỉ khi đánh mất chính mình mới có thể trông thấy sinh
mệnh chân thực.”

Nghe được mấy lời tụng niệm đều đặn mà tha thiết kia, Hứa
Thâm cũng kìm lòng không được mà khẽ ngân nga theo.

Trong khoảnh khắc nỉ non ấy, bỗng nhiên trong lòng hắn chợt
dâng lên một loại cảm nhận đặc biệt... Có cảm giác như
những âm thanh lạnh lạnh đang đục thủng lòng giáo điển kia
có thể làm cho tâm tình của hắn từ từ bình tĩnh lại.

Trước kia, khi trải qua thống khổ tra tấn bị ép buộc phải ghi nhớ những nội dung này, chỉ khiến trong đầu Hứa Thâm nhớ kỹ thống khổ, nhưng hiện giờ sau khi tụng niệm theo vài câu, bỗng nhiên hẳn lại cảm nhận được mị lực và thâm ý bên trong từng câu từng chữ của cuốn giáo điển này.

“Chỉ khi đánh mất chính mình mới có thể trông thấy sinh mệnh chân thực...”

Đôi mắt Hứa Thâm khẽ chớp động, khi một lần nữa nghe được những lời tụng niệm này, không hiểu sao trong lòng hẳn lại nảy sinh một loại cảm giác kỳ quái.

“Giáo điển này do ai biên soạn?” Hứa Thâm đột nhiên mở miệng hỏi Giáo hoàng.

Giáo hoàng sững sốt, chợt nói: “Là Giáo hoàng đời đầu kết hợp với Thần ngữ biên soạn thành.”

“Thần ngữ?”

“Đúng vậy, Giáo hoàng đời đầu nhìn thấy Thần linh, đạt được Thần linh ban ân, đã từng nghe qua Thần ngữ.”

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, chẳng lẽ bên trong giáo điển này lại ẩn chứa lời nói của Thần?

Bỗng nhiên... tựa như vừa có một luồng điện quang xẹt qua trong đầu hẳn.

Chỉ trong nháy mắt, luồng hào quang này đã chiếu sáng toàn bộ hắc ám xung quanh, mang đến một loại cảm giác xuyên thấu hỗn độn.

Ngay tức khắc, con ngươi trong mắt Hứa Thâm vừa co rút lại, đã nhanh chóng mở to ra.

“Chỉ khi đánh mất chính mình mới có thể trông thấy sinh mệnh chân thực...” Hứa Thâm vô cùng kinh ngạc, lại lâm lâm nhắm theo.

Phía trên Quân vương là Thần.

Mà làm như thế nào để trở thành Thần cũng chính là chuyện mà rất nhiều quân chủ đều đau khổ tìm kiếm nhưng tìm hoài không được.

Từ giai đoạn đầu trở thành hình thái thứ hai, có nghĩa là bản thân đã vượt qua người bình thường, nhưng tình huống này cũng đồng nghĩa với bản thân gần như đã trở nên điên cuồng, đã bỏ đi lý trí của người bình thường.

Từ hình thái thứ hai đến quân vương, cả người tan nát, thân thể Niết Bàn, sau khi thành hình, tình cảm lạnh nhạt, gần như đã bỏ qua sinh mệnh và tình cảm.

Bởi vậy tất cả quân chủ đều không thể tưởng tượng nổi, muốn thành Thần sẽ phải trải qua khó khăn đến mức nào.

Vì trong suy nghĩ của bọn họ, chẳng có loại chuyện gì càng nghiêm trọng hơn tan xương nát thịt...

Nhưng vào thời khắc, Hứa Thâm chợt phát hiện ra rằng, dường như hắn đã tìm được rồi.

“Chỉ khi đánh mất chính mình mới có thể trông thấy sinh mệnh chân thực.”

Rất nhanh, ánh mắt vốn hoảng hốt của Hứa Thâm, lại lộ ra vẻ trong suốt, lĩnh ngộ.

Hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Mai Phù bên cạnh. Mà lúc này, Mai Phù đã thu lại nụ cười, chỉ lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào hắn.

Từ trong ánh mắt của Mai Phù, Hứa Thâm đã thấy được đáp án.

Hóa ra cô ấy cũng biết.

Nhưng vì sao cô ấy lại không nói cho hắn?

Là lo lắng hắn không thể thừa nhận được chuyện này sao?

Hứa Thâm nở nụ cười.

Cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Hóa ra đây là bí quyết thành Thần sao? Thì ra là thế.” Hứa Thâm cười, nhưng trong ánh mắt lại xuất hiện quang mang nóng cháy.

Giáo hoàng và mấy vị quân vương khác đều lộ ra vẻ sửng sốt. Lời nói của Hứa Thâm làm bọn họ vô cùng kinh ngạc, không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Giáo hoàng nhanh chóng phản ứng lại, trong lòng chấn động, không khỏi nhìn về phía Hứa Thâm. Tuy quân chủ rất mạnh, nhưng chung quy lại, bọn họ vẫn nằm trong cấp bậc quân vương, và tiếp tục hướng lên trên một bước nữa chính là Thần.

Chẳng lẽ Hứa Thâm đã tìm được phương pháp thành Thần rồi?

Đến đây, gã lập tức thu hồi vẻ khiếp sợ ẩn sâu trong đáy mắt, để khoái lên mình vẻ thản nhiên như không, chỉ có làm như vậy mới tránh bị Hứa Thâm diệt khẩu.

“Đi thôi.” Hứa Thâm thu hồi tâm thần, phân phó Hắc Tuyết mang theo lão nhân kia, rồi nhanh chóng đứng dậy rời khỏi giáo đình.

Chờ Hứa Thâm đi rồi, mấy vị quân vương khác không khỏi nhìn về phía Giáo hoàng, có người nghi hoặc hỏi: “Giáo hoàng đại nhân, vừa rồi hắn nói bí quyết thành Thần là cái gì? Chẳng lẽ hắn đã biết nên làm như thế nào để thành Thần?”

Bản thân là giáo chủ của giáo hội Nguyệt Quang, bọn họ biết được nhiều bí ẩn hơn những quân vương bình thường khác một chút.

Thành Thần... có nghĩa là Hứa Thâm có thể trở thành tồn tại cấp Nhân Hoàng. Nhưng căn bản là không có mấy người biết được phương pháp trở thành Nhân Hoàng, bao gồm cả đời sau của Nhân Hoàng.

Giáo hoàng không nói gì, chỉ lặng lẽ suy tư. Vừa rồi ngay sau khi Hứa Thâm nỉ non đọc một câu giáo điển, hắn đã nói ra một câu kinh người đến vậy, cho nên... rất có khả năng bí ẩn đang nằm ngay bên trong nội dung giáo điển kia, hoặc là câu nói ấy đã làm Hứa Thâm xúc động, khiến cho hắn liên tưởng đến một thứ gì đó khác.

Nhưng mà... bản thân gã đang nghe qua câu giáo điển kia vô số lần, vậy mà hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Làm sao bí quyết thành Thần lại có thể ẩn giấu bên trong một câu nói như vậy?

Chương 1077: Thần Vô Hình! Thần Vạn Hình!

“Giáo hoàng đại nhân, chúng ta thật sự muốn giải tán giáo hội Nguyệt Quang sao?” Có người càng quan tâm đến chuyện giáo đình giải tán hơn, không nhịn được lập tức mở miệng hỏi:

“Nếu chúng ta giải tán, lại đổi thành cái gì mà giáo hội Quang Minh kia, chẳng phải sẽ làm Thần tức giận ư?”

“Đúng vậy, nếu Thần giáng tội, chúng ta đều không gánh vác nổi đâu, mà ngay cả hãn cũng không gánh vác nổi!” Có người phụ họa.

Giáo hoàng phục hồi lại tinh thần, im lặng một lát, mới nói:

“Đây là thời đại Thần khóc, chúng ta chỉ thuận theo thời đại mà thôi, Thần sẽ không trách tội chúng ta.”

Mấy người khác đưa mắt nhìn gã một cái, bên trong đều là mắt mát. Bọn họ biết Giáo hoàng nói như vậy, nghĩa là đã lựa chọn thuận theo Hứa Thâm rồi.

Tuy giáo đình thay tên đổi họ, nhưng cũng may địa vị của bọn họ vẫn không thay đổi. Bọn họ chỉ là lo lắng Thần sẽ trách cứ, dù sao tự bản thân những người như bọn họ đã cảm nhận được sự tồn tại của Thần rồi. Và loại cảm giác khủng bố mà vô địch ấy tuyệt không phải loại phạm nhân như Hứa Thâm kia có thể so sánh được.

Ở trước mặt Thần, một trăm quân chủ cũng chỉ là bọt nước.

Bên kia, Hứa Thâm cùng đám Hắc Tuyết quay về thành Vân Trung. Sau khi tạm thời giao hảo nhân cho Hắc Tuyết giam giữ, Hứa Thâm bắt đầu suy tư về chuyện thành Thần.

Tuy trong bất ngờ đạt được linh cảm, nhưng sau khi Hứa Thâm cẩn thận suy tư, lại phát hiện câu nói này vô cùng có khả năng chính là một phương pháp thành Thần chân chính.

Quân vương Niết Bàn trùng sinh, đã cực khổ đến mức tận cùng mới lột xác được.

Nhưng quân vương tấn chức... còn chưa mất đi đủ nhiều.

Bởi vì quân vương còn không có mất đi chính mình.

Nghĩa là sau khi Niết Bàn trùng sinh, bọn họ vẫn duy trì dáng vẻ bên ngoài là nhân loại.

Tuy dựa trên một ý nghĩa nào đó, quân vương đã không còn là nhân loại nữa rồi.

Thoạt nhìn thân thể của bọn họ vẫn còn là thân thể máu thịt, nhưng trên thực tế, bộ thân thể này vốn được ngưng tụ từ bên trong sương mù dày đặc mà nên, cả người đều là khur lực, mỗi một sợi tóc trên đầu cũng do khur lực cấu tạo mà thành.

Đây là trạng thái khur, chân chính siêu việt trạng thái khur lực cực hạn.

Nhưng còn chưa đủ.

Hứa Thâm nghĩ tới Thần Hai Mặt, nghĩ tới vị Thần bên trong hang động hư thối... Hình thái của những vị Thần này hoàn toàn không giống nhau.

Thần vô hình.

Thần vạn hình.

“Thần có thể là bất cứ loại hình dạng gì, cũng như có được bất cứ loại lực lượng gì... Nhưng chỉ duy nhất một điều mà bọn họ không có, đó là chính mình.”

“Thần không thể bị bất cứ loại hình thái gì hạn chế, không thể bị bất cứ loại ý thức gì ước thúc, càng không thể bị bất cứ loại tình cảm gì ràng buộc.”

“Thần không gì không làm được cũng là không chỗ nào không đến được.”

Hứa Thâm có cảm giác tựa như hần đã hơi hiểu được một chút về Thần rồi.

Đây là sinh mệnh thể hoàn toàn siêu thoát ở phía trên quân vương.

Tuy quân vương đã thoát ly phạm trù ‘Người’, nhưng vẫn còn lại bộ xác ngoài là ‘Người’, nhưng Thần lại không có.

Sở dĩ quân vương vẫn còn bộ xác ngoài là ‘Người’, cũng bởi vì trong lòng quân vương vẫn còn lại một phần “Mình” còn chưa có mất đi.

Sau khi tái tạo máu thịt, bọn họ cũng sẽ theo bản thân tuần hoàn mà tái tạo theo phương hướng ‘Người’.

Mà Thần sẽ không.

Dù ở bất cứ hình dạng gì bọn họ cũng là Thần.

Cũng bởi vậy, Thần mới có đủ loại hình dạng, thậm chí rất nhiều loại hình dạng của Thần còn làm cho nhân loại cảm thấy sợ hãi, khó có thể thừa nhận và nhìn thẳng vào được.

Hiểu được những điều này, Hứa Thâm chợt cảm thấy cả người thoải mái nhẹ nhàng, đồng thời cũng có chút không sao tin nổi.

Ai có thể nghĩ đến, bí quyết thành Thần lại ẩn giấu bên trong một câu giáo điển của giáo hội Nguyệt Quang.

Chỉ có lúc hoàn toàn hiểu ra, mới biết được câu giáo điển kia đã vạch trần bí quyết thành Thần kia rõ ràng đến mức nào.

“Rất nhanh rất nhanh thôi...” Hứa Thâm tự nói.

Mai Phù chăm chú nhìn về phía Hứa Thâm, chợt nhẹ nhàng thở dài, nói: “Có lẽ đến lúc ấy cậu sẽ thất vọng.”

Thất vọng ư? Hứa Thâm biết rằng mình sẽ không thất vọng.

Có điều, dù hắn đã biết được phương pháp thành Thần, nhưng cũng không thể lập tức thành Thần được, vẫn cần chờ đợi một cơ hội.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Dưới hiệu lệnh của Hứa Thâm, Thành Vân Trung đã được dời đến nội thành, vị trí thành Vân Trung ban đầu đã bị bỏ trống, bọn họ trực tiếp thành lập nhà tù ở nơi này, đưa toàn bộ những tên trọng phạm trong phạm vi nội thành đến tận nơi đó giam giữ, mà hang động hư thối ở chỗ sâu nhất tại khu vực này, đều có quân vương tự mang đội tới cẩn thận trông coi.

Hứa Thâm tự mình đến thành Nguyệt Không, muốn cảm nhận được hàm nghĩa của khoa học kỹ thuật mà vị thần phụ kia từng nói.

Đây là một tòa thành thị mới trỗi dậy, nơi nơi đều tràn ngập kim loại và máy móc, hơi nước. Những con người đi trên đường cái đều mang theo dụng cụ thông tin, ban đầu thứ này chỉ dùng để thông tin liên lạc đơn giản, thế nhưng tại nơi này,

dụng cụ thông tin lại phát triển đến mức, con người có thể dùng nó để chơi một vài loại hình giải trí đơn giản.

Toàn bộ tòa thành này cũng đắm chìm vào trong các loại hình thức giải trí do khoa học kỹ thuật mang đến.

Hơn nữa, đúng là bên trong tòa thành này thực sự không có vụ dân, số lượng nhân viên trăm khur càng nhiều hơn những tòa thành khác, thậm chí còn có không ít người tự mình lựa chọn đi làm trăm khur giả.

Ở khắp các nơi trong thành, bọn họ còn thành lập nên học viện trăm khur, truyền thụ tri thức về trăm khur cho những người muốn theo học.

Luật pháp ở nơi này cũng có chút khác biệt với những địa phương khác.

Tuy đây là lần đầu tiên Hứa Thâm đến tòa thành này, nhưng trong lòng hắn lại có một cảm giác quen thuộc, tựa như đã từng quen biết.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn đến một nơi vô cùng xa lạ, nhưng trong lúc ngẩn ngơ, hắn lại có cảm giác tựa như bản thân đã từng trông thấy nó ở đâu rồi.

Sau khi Hứa Thâm đi tuần tra một vòng, đã dứt khoát chấp thuận lời thỉnh cầu của thần phụ, quyết định rập khuôn chế độ của thành Nguyệt Không đến nội thành, thậm chí là những tòa thành Đế khác.

Hơn nữa, Hứa Thâm cũng chuẩn bị phá vỡ hàng rào, sát nhập nội thành cùng với tám tòa thành Đế, thống nhất hình thành nên một tòa đại thành thế giới.

Đương nhiên quá trình này vẫn cần thêm một chút thời gian, nhưng hiện giờ Hứa Thâm chính là người nắm quyền quyết định, hắn không thiếu thời gian.

Hơn nữa, rất nhiều chuyện chỉ cần hắn phân phó xuống, là sẽ có người đi làm, cũng không cần phải tự mình giám sát.

Chương 1078: Tầng Thứ Nhất Trong Lồng Giam Tâm Linh!

Sau khi Phản Nội Quân được chuyển thành quân chính thức, lại phụng mệnh cải cách, Hứa Thâm cũng từ trong miệng Phản Nội Quân biết được phương pháp thành Thần mà bọn họ đang nắm giữ.

Đó là tìm kiếm một bộ thể xác còn hoàn hảo của cự Thần, là có thể ký sinh thành Thần.

Hơn nữa, bọn họ cũng có manh mối thể xác của cự Thần. Nghe đồn ở Thần Linh Khư một trong tam đại cấm địa của biển khư, vẫn còn cự Thần tồn tại.

Có điều, muốn đi vào Thần Linh Khư cực kỳ hung hiểm, cực kỳ gian nan, bởi vậy tuy trong tay nhóm người thần phụ nắm giữ phương pháp này, thậm chí mấy năm nay, bọn họ cũng lén lút cho người ta đi đến thăm dò, nhưng tất cả đều bật vô âm tín, toàn bộ đều lấy thất bại mà chấm dứt.

Cứ cho là bên trong Thần Linh Khư có Thần tồn tại đi, thì quân vương đặt chân vào nơi đó, đến trước mặt Thần cũng không khác gì đang đi tự sát.

Nhận được một câu trả lời như vậy, đương nhiên Hứa Thâm cũng không quá hài lòng. Suy cho cùng, loại manh mối này cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn, xác suất thành công quá thấp, nói là một phần vạn cũng không quá.

Thần phụ cũng hiểu như vậy, coi như ông ta đã chuẩn bị sẵn tư thế sẽ bị Hứa Thâm gây khó dễ rồi. Cũng bởi thế mà từ trước kia, ông ta đã nghĩ xong lý do để thoái thác, đơn giản là thành Thần quá mức gian nan, có được xác suất một phần vạn đã tính là cao rồi. Nhưng khiến cho ông ta kinh ngạc chính là, Hứa Thâm nghe xong lại chỉ biểu hiện ra vài phần thất vọng, mà hoàn toàn không gây khó dễ cho bọn họ.

Đối với Hứa Thâm, phương pháp của thần phụ bên này chỉ là một lựa chọn dự phòng thôi.

Hơn nữa, so sánh với phương pháp mà tự hấn lĩnh ngộ được, Hứa Thâm cảm thấy rằng... có vẻ như loại phương pháp này có chút thiếu hụt nào đó.

Dựa trên một ý nghĩa nào đó, mượn thể xác của Thần, cũng là bỏ qua chính mình, nhưng chung quy lại, vẫn cần dựa vào ngoại lực.

Trong khoảng thời gian cả nội thành lẫn thành Để đều đang cải cách, Hứa Thâm cũng phân phó vài vị quân vương đi cùng với Tinh Quân, ra bên ngoài tìm kiếm một kiện khư binh tương xứng cuối cùng của Quỷ Bộ Binh Thư.

Tinh Quân rời khỏi nội thành, ra vùng hoang dã thăm dò, nhưng tới cuối cùng khư binh vẫn chậm chạp không có tìm được.

Có điều Hứa Thâm cũng không vội, hấn lập tức nhân cơ hội để điều chỉnh bản thân.

Chung quy lại, muốn thành Thần vẫn phải dựa vào chính bản thân hấn.

Hứa Thâm đang tính tới chuyện thử nghiệm phương pháp thành Thần ở bên trong lòng giam tâm linh.

Tới khi Hứa Thâm thi triển lòng giam tâm linh, trong lòng lại sinh ra một chút nghi hoặc. Đơn giản là vì những năng lực khác, hấn đều có thể điều khiển tự nhiên, chỉ có duy nhất một loại là lòng giam tâm linh, hấn lại không thể hoàn toàn điều khiển được.

Hoàn cảnh bên trong mỗi một tầng lòng giam tâm linh kia đều không giống nhau, và Hứa Thâm cũng phát hiện thêm một điều rằng, hoàn cảnh của nó là cố định, nghĩa là hấn hoàn toàn không thể can thiệp hay điều chỉnh được chúng.

Rõ ràng đây chính là thế giới tâm linh của hấn, nhưng bản thân hấn lại không phải chúa tể của nơi này, cảm giác cũng thật kỳ quái.

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm lại có thêm suy nghĩ rằng, có khả năng chính hấn đã xem nhẹ năng lực này rồi, có lẽ hấn cùng với Ước Nặc đều không thể hoàn toàn phát huy được đặc tính của loại năng lực này.

Từ sau khi trong đầu nảy ra ý nghĩ như vậy, Hứa Thâm lại có thêm dự định mới là tra xét rõ ràng lòng giam tâm linh.

Ở tầng thứ ba của lòng giam tâm linh, Hứa Thâm là một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt bị phong tỏa bên trong bệnh viện tâm thần.

Hắn đã từng thử nghiệm nhảy lầu, tự sát, nổi điên, liều lĩnh muốn thoát khỏi bệnh viện.

Mà những người xuất hiện bên cạnh hắn lại đóng vai thành những nhân vật muôn hình muôn vẻ trong viện.

“Ma ma” chính là mẹ của hắn ở nơi này.

Ước Nặc là bác sĩ của hắn.

Ngẫu nhiên hắn còn có thể chuyển viện, kết bạn với người bệnh và bác sĩ mới.

Ở thật lâu tại nơi này, sẽ làm người ta nảy sinh ảo giác, cho rằng nơi này mới là hiện thực, mà hiện thực lại chính là vọng tưởng.

Nhưng với ý chí lực hiện giờ của Hứa Thâm, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng dao động, ngược lại còn có thể ung dung thoát khỏi tầng thứ ba này, sau đó, lại quyết định bước vào tầng thứ nhất của lồng giam, nơi mà mình chưa bao giờ cần thận đi tìm hiểu.

Tỉ lệ thời gian ở trong này ngang bằng với ngoại giới, là 1: 1.

Tốc độ dòng chảy thời gian cũng cùng cấp với hiện thực.

Mà hoàn cảnh nơi này cũng làm Hứa Thâm cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhất là sau khi hắn đi qua thành Nguyệt Không, bởi vì hắn lại thấy được một vài thứ quen thuộc đang được chiếu rọi ở trong này.

Ở tầng thứ nhất của lồng giam, hắn là một thiếu niên gặp nạn trong một trận động đất, sau đó bị chôn vùi dưới một tòa cao ốc.

Chung quanh đều là hắc ám, ánh sáng cực kỳ mỏng manh, chỉ có một chút lọt qua khe hở giữa tảng đá lớn chiếu vào bên trong. Dưỡng khí cũng vậy, chỉ có từng tia, từng sợi tinh tế từ bên ngoài được hít vào bên trong, miễn cưỡng cũng giúp cho hắn có thể chống đỡ được.

Hắn bị kẹt ở nơi này, thân thể như đã lột xác trở thành người thường, có thể cảm nhận được đói khát, hôn mê, mệt mỏi.

Ở bên cạnh hắn là một cái dụng cụ truyền tin đã cạo sạch điện năng, nó cũng có kiểu dáng cực kỳ tương tự với loại dụng cụ

truyền tin của thành Nguyệt Không.

Hứa Thâm bị kẹt dưới lòng đất, nên hoàn toàn không hay biết gì về thế giới bên ngoài.

Nhưng khiến cho hắn cảm thấy vui mừng vừa sợ chính là, Mai Phù vẫn trước sau như một, có thể xuyên vào bên trong lòng giam tâm linh của hắn.

Và lúc này, cô ấy cũng đang làm bạn bên cạnh Hứa Thâm.

Có điều Mai Phù tựa như tinh linh, hoàn toàn không bị hạn chế hành động như hắn, cô ấy có thể tự nhiên xuyên qua những khối nham thạch, giống như là xuyên qua Khư giới vậy.

Bởi vậy Mai Phù sẽ thường xuyên đi ra bên ngoài, sau đó từ bên ngoài mang về một chút đồ ăn cho Hứa Thâm.

Ở trong này, Hứa Thâm không cần băn khoăn gì cả, hắn có thể làm như tầng thứ ba của lòng giam tâm linh, đối diện thẳng với Mai Phù, tiếp xúc và trò chuyện cùng cô ấy.

Dù ít khi trao đổi, nhưng hai người bọn họ nói chuyện với nhau không hề có chút xa lạ nào, suy cho cùng, tiếng nói của đối phương cũng thường xuyên quanh quẩn bên tai mỗi người mà.

Chương 1079: Thủy Cung!

Thông qua Mai Phù, Hứa Thâm cũng thăm dò được một chút tin tức về thế giới bên ngoài, chung quanh đều đã bị động đất ảnh hưởng làm sụp đổ, biến thành phế tích.

Nơi hắn bị chôn vui khá là sâu, có một khu thang máy, nhưng thang máy cũng bị đè sụp. Con số trên phím ấn đã giúp Hứa Thâm biết được khu mà hắn đang ở có chín tầng, không tính là cao ốc, nhưng cũng không thấp.

Nhưng muốn dựa vào lực lượng người thường của bản thân Hứa Thâm hiện giờ, để di chuyển từng khối nham thạch đang đè trên phế tích, gần như là chuyện không có khả năng.

Hơn nữa, bởi vì động đất, khiến cho địa thế khu này gần như đã sụp đổ hoàn toàn, và hắn bị chôn ở một hơi rất sâu.

Thứ duy nhất mà hắn có thể tìm kiếm được bên cạnh mình, chỉ có một tấm ảnh chụp đã bị nước bùn làm bẩn, bên trên là hình ảnh hắn và mẹ chụp chung với nhau.

Mẹ hắn đã mất từ lâu rồi.

Hứa Thâm có thể ngẫu nhiên ngửi được hương vị hư thối nhàn nhạt truyền đến từ khe hở giữa những khối nham thạch, nếu hắn không có đoán sai.

Lúc này đây, Hứa Thâm đã ở lại thật lâu dưới không gian bị động đất thuộc tầng thứ nhất trong lòng giam tâm linh.

Dù nơi này yên tĩnh không tiếng động, trơ trọi không nơi nương tựa, nhưng bên người có Mai Phù làm bạn, hắn cũng không cảm thấy quá đối tịch mịch, ngược lại trong lòng còn có một loại cảm giác yêu thích sự yên lặng này.

Không gian hắc ám dưới lòng đất lại giống như một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Mùi hư thối chung quanh cũng không chỉ tỏa ra từ một chỗ, Hứa Thâm thầm suy đoán, hắn là ở quanh nơi này vẫn còn thi thể của những cư dân trong tòa lâu này bị chôn vùi xuống dưới.

Hắn đã sớm quen với loại mùi vị này rồi.

Hiện giờ, vài tia sáng mỏng manh truyền tới từ khe đá đã trở thành hi vọng thoát vây duy nhất của Hứa Thâm, nhưng mà qua thật lâu... thật lâu sau, vẫn không thấy cứu viện đến.

Hứa Thâm phỏng đoán có vẻ khu vực này đã bị người ta kiểm tra qua rồi.

Và hiển nhiên là hắn đã bị bọn họ phát lờ, không chú ý đến.

Hắn cũng không sốt ruột, dù sao cũng có Mai Phù làm bạn bên cạnh, dù ở nơi đâu, hắn cũng cảm thấy không sao cả.

Có điều... đúng là hoàn cảnh ở nơi này tương đối tồi tệ.

Chờ đến lúc Hứa Thâm mò mẫm được vào thân thể của chính mình, hắn có thể rõ ràng đụng đến xương sườn trên ngực, cánh tay, phần nách, tất cả đều có chút thô ráp và đông cứng...

Tuy ở nơi này không có gương để soi, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của một người đã đói khát đến

mức xương cốt lỏm chỏm như đá.

Dù có Mai Phù mang thức ăn đến cho, nhưng đồ ăn hữu hạn, cũng không thể bữa nào cũng ăn no được.

Hứa Thâm biết nếu còn tiếp tục ở lại trong này, khẳng định là hắn không chịu đựng được bao lâu.

Ừm... đúng là Hứa Thâm cũng có chút hiếu kỳ, nếu hắn chết đi ở trong này, mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, lòng giam tâm linh có thiết lập lại cảnh tượng hay không?

Hắn thực sự muốn thử xem, muốn kiểm nghiệm một chút.

Mai Phù nhìn thấy Hứa Thâm ngừng ăn mấy thứ mình mang về, trong lòng lập tức hiểu được ý tưởng của hắn. Cô ấy khẽ lắc đầu nói: “Cậu muốn trở thành tồn tại giống như tôi ư? Nhưng thực sự đi đến một bước kia rồi, cậu sẽ thất vọng đấy.”

“Một khi đã vượt qua, sẽ không trở về được.”

Hứa Thâm cười cười: “Có cô làm bạn, làm sao tôi có thể thất vọng được?”

Mai Phù chăm chú nhìn vào Hứa Thâm, lời này khiến cho đôi mắt của cô ấy thoáng hiện vài phần sáng ngời, nhưng ngược lại, ở trong đáy mắt cũng càng thêm chân thành khuyên nhủ: “Cậu đừng xúc động, lại cân nhắc cho kỹ đi.”

Hứa Thâm thấy Mai Phù nghiêm túc như thế, thậm chí khuôn mặt nhỏ nhắn còn lộ ra một chút tức giận, cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Hắn thực sự không hiểu, rõ ràng trước kia Mai Phù thường xuyên cố ý hấp dẫn hắn, muốn mang hắn bước vào thế giới của cô, vậy thì vì sao hiện giờ cô ấy lại ngăn cản???

Hứa Thâm lại theo lẽ thường ăn những món Mai Phù đưa cho mình, hắn phỏng đoán ít nhất còn phải chờ hơn nửa năm, một năm nữa, hắn mới có khả năng ngã xuống, và cứ tiếp tục ở lại trong này như vậy, thực sự không có ý nghĩa gì cả.

Cuối cùng, Hứa Thâm đã lựa chọn rời khỏi tầng thứ nhất lòng giam, muốn đi nơi khác nhìn xem.

Rất nhanh, hắn đã đi vào tầng thứ hai lòng giam tâm linh.

Tốc độ dòng chảy thời gian của nơi này và ngoại giới là 1: 10.

Ở tầng thứ hai lồng giam tâm linh, Hứa Thâm vẫn bị nhốt, nhưng khung cảnh lần này là một khu thủy cung.

Hứa Thâm cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy thủy cung, nhưng ở thời điểm nhìn thấy mọi thứ, gần như chỉ trong một cái liếc mắt, hắn lại thừa nhận nó luôn rồi.

Bên trong có các loại động vật đầy lạ lùng, kỳ quái.

Hứa Thâm cẩn thận hồi tưởng, chợt phát hiện những loại động vật ở trong này đều được ghi lại trong cuốn sách cổ mà hắn từng đọc, có chim cánh cụt, sư tử biển, cá mập...

Nghe đồn những sinh vật này từng sinh sống ở vùng ven của thế giới, chỉ có trong hải dương bao la.

Lúc này, chúng nó đều bị nhốt bên trong thủy cung này, mà có vẻ như thủy cung đã xảy ra một sự cố phong tỏa nào đó.

Ngoại trừ Hứa Thâm, ở trong này cũng có một vài người quen thuộc.

“Ma ma” .

Đám người Ước Nặc, Tinh Quân, Trần Hàn, thậm chí hắn còn trông thấy cả Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ là một trong những nhân viên quản lý của thủy cung này.

Ước Nặc là một người chăn nuôi.

Nhóm người Trần Hàn và Tinh Quân đều là du khách. Từ trong miệng bọn họ, Hứa Thâm đã biết, hắn và ma ma cũng là du khách như bọn họ, do bên ngoài chợt xuất hiện sự cố sụp xuống, làm cho bọn họ bị nhốt ở bên trong, đang chờ đợi cứu viện.

Không ít du khách đều có mặt ở chỗ này, có du khách muốn dùng dây thừng leo ra ngoài.

Dây thừng ở trong này là công cụ cực kỳ quan trọng để chạy trốn.

Nhưng địa hình sụp xuống làm cho toàn bộ những thông đạo chạy trốn đều bị phong tỏa. Cuối cùng, mọi người chỉ có thể chờ đợi ở bên trong.

Theo thời gian trôi qua, toàn bộ những cảm xúc sợ hãi và nản lòng cứ dần dần lấp đầy trong lòng đám người bên cạnh. Trong lòng đầy khủng hoảng, bởi vậy chỉ ngẫu nhiên vài câu không hợp, lại có người phát sinh tranh chấp, thậm chí là ra tay đánh nhau.

Chương 1080: Kiện Khư Binh Cuối Cùng!

Ở trong này, Hứa Thâm chỉ là một thiếu niên với thân thể yếu ớt, hẳn cùng với ma ma rúc vào một góc, không bị cuốn vào những chuyện thị phi kia.

Nhưng rất nhanh, đồ ăn đã trở thành vấn đề.

Vì thế, sau khi một cô gái có ngoại hình rất giống Hạ Tĩnh Tương lên tiếng đề nghị, mọi người tiến hành bỏ phiếu biểu quyết.

Cuối cùng, mọi người đã lựa chọn dùng những loài động vật bên trong thủy cung kia làm đồ ăn trước.

Dựa vào những công cụ ở bên trong thủy cung, đầu tiên, bọn họ quyết định ăn từng con động vật nhỏ như chim cánh cụt đã đói đến hấp hối bên trong.

Sau đó là nhóm cá mập, rùa đen.

Mỗi người chỉ có thể ăn được một chút thịt hữu hạn, có vị hào phú nói rằng trong tay gã có tiền, muốn mua càng nhiều đồ ăn hơn, nhưng lúc này, không ai thèm để ý tới gã.

Ở trong này, tiền đã mất đi lực ảnh hưởng.

Dựa vào phương pháp này, tất cả mọi người đã miễn cưỡng chống đỡ được sang tháng thứ hai.

Nhưng cứu viện vẫn không có lấy một chút động tĩnh nào cả, mọi người càng trở nên tuyệt vọng.

Dưới loại cảm xúc tuyệt vọng này, đồ ăn khan hiếm đã làm cho quá trình sinh tồn càng thêm khó khăn, gian khổ.

Hơn nữa, mọi người chen chúc cùng một chỗ, khiến cho những thứ bài tiết như phân, nước tiểu, không thể tránh né, trực tiếp đụng chạm vào thân thể...

Hết thảy những thứ này đều làm cho càng ngày những chuyện vượt quá giới hạn càng xuất hiện.

Đến khi vụ ẩu đả dẫn đến tử vong đầu tiên bùng nổ, tựa như một tầng nguy trang nào đó đã hoàn toàn bị xé rách.

Sau đó là một nhóm đực rựa trưởng thành cùng nhau trở thành giai cấp thống trị, chờ ăn hết những con động vật trong này, bọn họ bắt đầu nhìn chăm chăm vào những thứ cùng loại với thịt còn lại.

Tuy Hứa Thâm chỉ là thiếu niên, nhưng dù sao hắn cũng là quân chủ, mặc dù ở trong này hắn chỉ có thân thể của người bình thường, nhưng tâm tính lại cực kỳ tàn nhẫn. Sau khi hắn trực tiếp ra tay giết chết một người trưởng thành muốn ức hiếp mình, coi như đã thiết lập nên lực uy hiếp nhất định, cũng trực tiếp trở thành tồn tại khiến những kẻ khác kiêng kỵ.

Ừm... suy cho cùng, hắn đã sớm giấu riêng một cây xiên đánh cá sắc bén trong tay.

Nhưng sau khi đồ ăn xung quanh càng ngày càng ít, ngay cả những thứ cùng loại với thịt còn lại cũng trở nên ít ỏi, cuối cùng, hoàn cảnh sinh tồn vượt qua luân lý này cũng kết thúc.

Hứa Thâm là người sống đến cuối cùng.

Cây xiên đánh cá trong tay hắn là Mai Phù chỉ dẫn cho hắn tìm được.

Ở trong đồng hải cốt xung quanh, cũng chỉ còn lại một mình hắn và Mai Phù.

Toàn bộ những thứ có thể ăn được xung quanh đều bị xử lý sạch, bao gồm cả dây lưng, giày da trên người những kẻ xấu số kia cũng bị Hứa Thâm cắt nhỏ, gặm ăn.

Ngày kế tiếp, Hứa Thâm chỉ có thể dựa vào Mai Phù cứu tế. Cô ấy lại làm như lần trước, đi ra bên ngoài tìm đồ ăn, nhưng mỗi lần cũng chỉ có thể tìm được một chút, miễn cưỡng đủ cho Hứa Thâm không chết.

Về phần vì sao lúc trước Mai Phù không có hỗ trợ đi tìm kiếm đồ ăn bên ngoài, tự nhiên là dưới hoàn cảnh này, nếu những người khác vẫn còn ở đây, dù Mai Phù có thể cung ứng đồ ăn cho hắn thì hắn cũng không biết nên giải thích nguồn gốc của những thứ đồ ăn kia như thế nào.

Lại nói, nơi này là ảo cảnh, cho nên Hứa Thâm hoàn toàn không coi những người ở trong đây là đồng loại, đương nhiên hắn cũng chẳng có lấy một chút đồng cảm nào khi nhìn thấy bọn họ chết đi.

Những ngày kế tiếp, hắn lại bắt đầu cuộc sống chìm trong chờ đợi, giống như ở tầng thứ nhất trong lồng giam.

Hứa Thâm rời khỏi tầng lồng giam thứ hai, sau đó đi ngang qua tầng thứ ba lồng giam.

Nơi này vẫn là khung cảnh bên trong bệnh viện, nhưng chung quanh vô cùng im ắng, bác sĩ và y tá đều không có mặt.

Hứa Thâm cũng không có hứng thú thăm dò, lại tiếp tục tiến vào tầng càng sâu bên trong lồng giam tâm linh hơn.

Mãi cho đến tầng lồng giam thứ bảy ...

Hứa Thâm chợt phát hiện, khung cảnh mà hắn trải qua trong mỗi một tầng lồng giam này, đều là rơi sâu vào một nơi nào đó, hoặc bị phong tỏa, hoặc bị giam giữ.

Đương nhiên, hắn không thể không chế những khung cảnh mình gặp phải.

Đợi cho đến khi bước vào tầng lồng giam thứ tám, Hứa Thâm lập tức có cảm giác nơi này sắp đến cực hạn của hắn rồi.

Ở trong hiện thực vừa trôi qua vài giây, nhưng ở bên trong tầng thứ tám lồng giam tâm linh lại là khoảng thời gian vô cùng dài dòng.

Bên trong thí nghiệm phương pháp thành Thần, Hứa Thâm đã thử ném bỏ chính mình, biến hóa thân thể thành những hình dạng tùy tiện nào đó, nhưng thất bại.

Hắn chợt ý thức được rằng, loại bản ngã này vốn không đơn giản là hình thái “Ta” như hắn vẫn nghĩ.

Nghĩa là khi ý thức của hắn muốn ném bỏ hình thái ‘Người’, nó cũng có nghĩa là hắn vẫn cho rằng hình thái kia chính là ‘Bản ngã’ của mình, và cố ý làm trái ngược lại như vậy vốn không hề có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa biến hóa thành hình thái khác, cũng căn cứ vào tâm ý suy nghĩ của hắn, và không cần biết hắn đắp nặn nên loại hình

thù kỳ quái như thế nào thì tới cuối cùng, nó vẫn là “Bản ngã” của hắn.

Hứa Thâm có cảm giác, những hiểu biết của hắn về “Bản ngã” vẫn còn chưa đủ, nhưng trải qua thí nghiệm dài lâu bên trong tầng thứ tám, hắn đã dần dần hiểu được một chút rồi.

Có lẽ trước khi ném bỏ chính mình, hắn cần phải phá bỏ tầng phòng hộ “bản ngã” kia.

Bên trong một căn nhà nhỏ tối đen. Hứa Thâm đang đứng ở cửa.

Cùng lúc ấy, rất nhiều những gương mặt khác đang đứng trong phòng, chờ ở phía sau cánh cửa khép hờ, nhìn chăm chú vào Hứa Thâm, ánh mắt lưu luyến không rời.

Hứa Thâm cười cười, sau đó mở miệng nói lời từ biệt với ‘Ma ma’ cùng mọi người trong phòng. Hắn đang muốn đi ra bên ngoài xông xáo, chân chính tiêu sái rời khỏi nhà mình.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Từ sau khi Hứa Thâm đánh bại Linh Chủ đến lúc hắn chân chính điều khiển nội thành, đã qua được một năm.

Một ngày nào đó, Tinh Quân trở về từ chuyến thám hiểm bên ngoài, báo cho Hứa Thâm biết mình đã tìm được một kiện khu binh tương xứng cuối cùng.

Kiện khu binh này được tìm thấy tại vùng biên cương xa xôi nhất bên ngoài khu đất hoang. Vì nó mà trên đường đi đã có một vị quân vương hy sinh.

Hứa Thâm tiếp nhận kiện khu binh ấy.

Bản thân kiện khu binh này có chỉ số quyền trọng là 2. Nếu để nó tồn tại một mình, đương nhiên chẳng đáng để nhắc tới.

Nhưng nó lại là một bộ phận quan trọng cấu thành quỹ đạo binh thư.

Chương 1081: Quỷ Bộ Thư Binh Hoàn Mỹ!!!

Là một phương bị dung hợp, quyền trọng của bản thân loại khư binh này sẽ bị thiết lập lại. Nghĩa là không cần biết quyền trọng thực tế là bao nhiêu, sau khi bị dung hợp, đều bị tính toán là “1”.

Loại đặc tính nào đó của khư binh cũng sẽ bị hủy diệt, chỉ giữ lại một bộ phận tương xứng kia thôi.

Hứa Thâm lựa chọn dung hợp.

Đúng là kết quả bói toán của Tinh Quân không có sai lầm, rất nhanh hai kiện khư binh đã dung hợp với nhau. Quỷ Bộ Binh Thư tản ra một mảnh sương mù dày đặc, bao quanh bản thân, khó có thể nhìn thấy được tình hình bên trong, nhưng Hứa Thâm lại cảm nhận được từng đợt dao động đặc biệt truyền ra.

Hơn nữa, từ trong mảnh sương mù kia, hắn còn phát hiện ra một tia khí tức của Thần.

Mờ mịt mà nguy nga, thần bí mà khó lường, vô hình vô trạng.

Không bao lâu sau, chờ đến lúc sương mù tán đi, Hứa Thâm cũng trông thấy vẻ ngoài mới tinh của Quỷ Bộ Binh Thư.

Hình dạng bộ sách vẫn được giữ nguyên, nhưng hình thể đã lớn hơn rất nhiều. Hiện giờ nó cao tới nửa trượng, thậm chí phía trên cuốn sách còn có một viên nhãn cầu cực lớn.

Con người bên trong nhãn cầu này không giống nhân loại, cũng không giống động vật. Bởi vì ẩn sâu trong con người có một sợi tơ như cầu vòng, như tơ nhện, lại như ký sinh tế trùng đang chuyển động.

Hứa Thâm nhìn Quỷ Bộ Binh Thư trước mắt, lông tơ cả người từ từ dựng thẳng lên. Hắn có cảm giác bản thân đang chăm chú nhìn vào một vị Thần.

Đúng vậy, Quỷ Bộ Binh Thư này lại tản ra khí tức giống hệt Thần Chích, hơn nữa, tựa như ... nó còn có sinh mệnh chân thực của riêng mình!

Đây là khư binh hoàn mỹ sao?

Hứa Thâm có xem qua một chút tư liệu, khư binh hoàn mỹ như nó cũng từng được sinh ra chừng vài lần, những người đạt được nó đều có thể nắm giữ lực lượng vô địch. Đối phương, có khi là Nhân Hoàng, cũng có khi là quân chủ chí cường.

Bên trong những tư liệu này, còn có hình vẽ của khur binh hoàn mỹ được lưu lại, đôi khi chúng có vẻ ngoài là giáp trụ, đôi khi lại xuất hiện dưới hình thái một cây kiếm kỳ lạ.

Hứa Thâm nhìn Quỷ Bộ Binh Thư trước mắt, từ từ bình tĩnh lại, hắn không có mạo muội hấp thu thứ này vào trong cơ thể, mà thay vào đó là trực tiếp phóng ra lĩnh vực lấy nhỏ đôi lớn, bao trùm Quỷ Bộ Binh Thư, rồi mới thả khur lực ra ngoài, đầu tiên là giải trừ dung hợp áo choàng màu đỏ tươi trước, cuối cùng mới kéo dài khur lực, thẩm thấu vào trong Quỷ Bộ Binh Thư.

Ngay khi khur lực thẩm thấu vào, Hứa Thâm chợt cảm nhận được một tia hồi hộp.

Hắn lại cảm nhận được một dạng ý chí nào đó truyền đến từ bên trong Quỷ Bộ Binh Thư.

Ý chí này rất mơ hồ, ý thức mỏng manh truyền ra, giống như một đũa nhỏ, nhưng Hứa Thâm vẫn có thể cảm nhận được một tia tham lam và thèm khát từ bên trong ý thức ấy.

Và ở thời điểm này, khur binh tỏ ra cực độ thèm khát, có nghĩa nó là đang thèm khát những khur binh khác và cả khur lực nữa.

Hứa Thâm cảm nhận được khur lực trong cơ thể mình đang từ từ xói mòn, bị loại khur binh này hấp thu, nhưng động tĩnh không lớn. Có thể hình dung đối phương như một tên kẻ trộm, đang lén lút lần mò, mút mát khur lực của hắn.

Hứa Thâm lập tức không chế khur lực của bản thân, tinh thần lực Bán Thần truyền qua, tiến hành cảnh cáo khur binh.

Rất nhanh, Hứa Thâm lại cảm nhận được ý tứ chùn bước từ bên trong loại ý thức nọ, xem ra hắn có thể tạm thời khuất phục được nó rồi.

Lúc này, Hứa Thâm đã bắt đầu chuyển qua quá trình đào móc, tìm tòi lực lượng của khur binh.

Lúc trước, khi dung hợp khur binh, tin tức về nó sẽ tự động hiện lên ở trong đầu hắn, mà lúc này Hứa Thâm chỉ có thể kết nối cùng loại ý thức kia, mới có thể nắm được tin tức về nó.

Ở thời điểm, kiện khur binh này báo cho Hứa Thâm biết hiệu quả của mình, nó cũng đồng thời đưa ra yêu cầu với Hứa

Thậm, đó là muốn hấn thỏa mãn nhu cầu của nó, cho nó cắn nuốt khur binh và khur lực, lấy mấy thứ kia để cung cấp nuôi dưỡng nó.

Hứa Thâm có cảm giác lúc trước khi còn chưa đạt đến trạng thái khur binh hoàn mỹ, nó chỉ có bản năng công cụ mà thôi, còn hiện giờ sau khi sinh ra ý thức, thứ này còn biết bàn điều kiện?

Nhưng từ lúc biết được đủ loại hiệu quả, tác dụng của nó, Hứa Thâm lại cảm thấy nó đòi hỏi cũng không sai, đồng thời, hấn cũng hiểu được vì sao người ta lại nói nắm giữ được khur binh hoàn mỹ cũng đồng nghĩa với vô địch.

Bởi vì 32 loại quý kế bên trong, có thể tùy tiện hoán đổi thuyên chuyển, không có thời gian làm lạnh, hơn nữa, chủ nhân của nó còn có thể lựa chọn được loại mà mình mong muốn!

Ngoài ra, sau khi dung hợp khur binh với thân thể, nó còn có thể biến thành quần áo, trang sức để mặc hoặc đeo lên người.

Nói cách khác, Hứa Thâm có thể gọi bản thân mình ở bên trong khur binh, nghĩa là hai bên có thể hoán đổi cho nhau, mà không giống lúc trước, bản thân khur binh phải ở bên trong cơ thể hấn.

Tính đặc thù và lực phòng ngự của bản thân loại khur binh này đã vượt quá tưởng tượng của hấn. Nó không còn thuộc cấp độ quân vương nữa.

Bởi vậy, tuy Hứa Thâm đang dùng lấy nhỏ đổi lớn bao phủ quanh người nó, nhưng lại không thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn đến kiện khur binh này. Nói một cách đơn giản, trừ phi cường độ năng lực mạnh đến thái quá, nếu không với năng lực của quân vương bình thường khẳng định là không thể tạo thành ảnh hưởng cho nó.

Hiển nhiên thứ này đã thuộc lĩnh vực của Thần rồi.

Mà mặc loại khur binh này lên người cũng đồng nghĩa với bản thân có được Thần khu!

Nhưng ... khi Mai Phù bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ quá mức rung động và kinh ngạc của Hứa Thâm, cô ấy lại cười trộm rồi lên tiếng đả kích cho hấn một cái. Mai Phù nói rằng, loại này

nhieu nhất chỉ có thể tính là thân thể của Bán Thần, còn kém một chút so với Thần chân chính.

Sau khi Hứa Thâm cẩn thận cảm thụ, mới phát hiện hình như sự thật đúng là như thế.

Bởi vì trong cảm nhận lúc trước của hắn, Thần vốn là tồn tại không gì không làm được. Mà loại khư binh này vẫn có tính cực hạn.

Tuy 32 loại quý kế, thoát nghe sẽ cảm thấy rất nhiều, nhưng vẫn còn cách trạng thái thiên biến vạn hóa một chút.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thâm nắm giữ được Quỷ Bộ Binh Thư hoàn mỹ, cũng coi như đã hoàn toàn siêu việt cấp độ quân vương rồi.

Chương 1082: Tai Họa Ấp Đến!

***MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIẢ Ở Z A L O : 0704 730 588
(PHƯỚC MẠNH)***

Ở trước mặt hắn, quân vương bình thường tuyệt không phải đối thủ, thậm chí một hiệp cũng không ngăn cản được.

Nhưng đương nhiên, vẫn còn một số rất ít năng lực có thể tạo thành uy hiếp cho hắn.

Linh Chủ đã chết, Hứa Thâm cũng chưa thử qua hạn mức cao nhất của thứ năng lực trong tay đối phương là gì, cũng không biết đối phương có thể cầm được quý kế của Quỷ Bộ Binh Thư hay không. Nếu có thể, chẳng phải kiện khư binh hoàn mỹ này cũng bị Linh Chủ khắc chế hay sao?

Ngoài ra, năng lực thời gian của Mạt Di La phối hợp với áo choàng màu đỏ tươi, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Quỷ Bộ Binh Thư. Cô ta có thể xuyên đến đoạn thời gian trước kia binh thư dung hợp, để hóa giải cũng như phá hủy nó.

Nghĩ vậy, Hứa Thâm không thể không tâm phục, đúng là có một vài loại năng lực quá mạnh, và kể cả khư binh hoàn mỹ cũng khó có thể áp chế được.

Những người như vậy mới thực sự là kiêu tử chân chính, là đối tượng được vận mệnh lựa chọn.

Đáng tiếc, bọn họ đều bị hấn giải quyết cả rồi, khó có thể nhìn thấy thời khắc tỏa sáng nhất của bọn họ.

Hứa Thâm đạt được Quỷ Bộ Binh Thư, cũng tương đương với có được lực lượng để thăm dò biển khơi.

Lại nói, trong vòng một năm này, vị Thần bên trong hang động hư thối cũng không có hành động gì dị thường, các hạng chính sách tại nội thành cũng đang trong quá trình thay đổi, khoa học kỹ thuật phát triển mạnh, càng ngày càng tương tự như thành Nguyệt Không, các loại sản phẩm kiểu mới được hủy bỏ phong tỏa, nhanh chóng phá vỡ địa vị và độc quyền của nhóm quyền quý ban đầu, mang đến rất nhiều biến hóa mới cho xã hội.

Cả dân chúng tại nội thành lẫn tám đại thành Đẻ, đều cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất trong một năm này, mà loại biến hóa ấy mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Hứa Thâm giao quyền quản lý nội thành cho những thành viên nòng cốt ban đầu là Trần Hàn và Lâu Hải âm, có bọn họ giám thị, Hứa Thâm không cần phải lo lắng công cuộc đổi thay này sẽ đi vào đường rẽ hay xảy ra sự cố gì.

Mà chuyện trước tiên hấn muốn làm chính là chuẩn bị đi vào biển khơi, bởi vì trong Mộ Thần Bình lúc trước vẫn còn rất nhiều thần binh.

Hứa Thâm tính toán sẽ thu thêm một vài món mang về, giao cho đám người Trần Hàn làm phong phú chiến lực của bọn họ.

Thời gian cực nhanh trôi đi.

Hứa Thâm thường xuyên đi tới đi lui giữa biển khơi cùng với khu vực bên trong nội thành.

Mỗi lần như vậy, hấn đều mang về không ít thần binh, khiến cho kho hàng riêng tư tại nội thành của hấn đã chất đống đến mấy trăm kiện rồi.

Chẳng qua ... điều kiện để những thần binh này chấp nhận vô cùng hà khắc, bởi vậy cũng không có bao nhiêu người nhận được khen thưởng bằng thần binh, cuối cùng tất cả đều bị Hứa Thâm tích trữ.

Ngoại trừ Mộ Thần Binh, Hứa Thâm cũng đang thăm dò những nơi khác bên trong biển khư, và gặp được không ít khư thú.

Mặt khác, hắn cũng đang thu thập khư binh hoàn mỹ mới. Đương nhiên là nhiệm vụ này lại được giao cho Tinh Quân.

Thời gian trôi mau, đảo mắt một cái đã qua mười năm.

Lần đó, khi Hứa Thâm vừa một lần nữa trở về từ biển khư, lần này, hắn chuẩn bị nghỉ ngơi chừng nửa tháng, lại nhận được một tin tức không tốt.

Trần Hàn hy sinh.

Hứa Thâm có chút giật mình khi nhận được tin này. Phải biết rằng, năng lực của Trần Hàn cũng thuộc tầng lớp trung đẳng thậm chí còn có thể hướng lên trên trong nhóm quân vương, trong người còn có khư binh cấp truyền thuyết, và một kiện thần binh đã nhận chủ, vậy mà gã cũng chết?

Sau khi hiểu rõ tình huống, Hứa Thâm mới biết được Trần Hàn đã chết vì bị khư thú cấp A vây công.

Hiện giờ gần như Hứa Thâm đều ở lại bên trong khu vực nắm giữ quyền lực trung tâm của nội thành, tin tức các phương diện đều lui tới vô cùng mau lẹ, mà thành Quang Minh bên kia đã được giao cho Trần Hàn dẫn dắt một bộ phận những thành viên nòng cốt ban đầu trấn giữ, không nghĩ tới bọn họ lại thất thủ.

Hiện giờ khư thú đang tàn sát bừa bãi bên trong thành, lượng lớn khư thú cấp A xuất hiện, đã hình thành nên quy mô thú triều.

Lại nói, ngay từ lúc trước, số lượng khư thú xuất hiện tại thành trì của nhân loại vẫn luôn trong tình trạng liên tiếp gia tăng, mà tới hiện giờ, mười năm qua đi, Hứa Thâm vẫn một lòng theo đuổi trên con đường Thần, bởi vậy... tuy trong đoạn thời gian này, hắn từng ra tay trấn áp khư thú vài lần, nhưng hành động đó của hắn chỉ khiến những con khư thú kia càng ngày càng trở nên giả dối hơn thôi.

Có đại khư đã âm thầm kết minh, hình thành quy mô lớn, và lần này chớp lấy thời cơ hai năm qua, Hứa Thâm không bước

đến thành Đê, chúng nó trực tiếp phát động tập kích, nhanh chóng tạo thành thương vong thảm trọng.

Lúc trước, Hứa Thâm từng đọc được một đoạn ghi chép bí ẩn nào đó bên trong quán Thiên Ân, nó cho thấy rằng chuyện tương tự như vậy đã từng phát sinh trong lịch sử.

Nói chính xác hơn là một đoạn thời gian nào đó, khur thú sẽ dồn dập xuất hiện, và kèm theo tình trạng này chính là một hồi tai họa đáng sợ ập đến.

Tai họa này có ba loại.

Thứ nhất là hoang xác cổ xưa hoạt động tại biên giới thế giới, đã hấp dẫn rồi xua đuổi đại khur tới đây.

Thứ hai là bên trong biển khur xuất hiện biến hóa dị thường, nghi ngờ có Thần thức tỉnh, khiến thật nhiều khur từ biển khur bị dọa sợ mà trốn khỏi nơi đó.

Thứ ba là ở chỗ sâu trong Khur giới xuất hiện một loại dị biến nào đó, khiến cho khur thú từ chỗ sâu trong Khur giới, ồ ạt du dâng từ khu vực nông của tầng thứ tư, sau đó buông xuống tầng thứ ba trong Khur giới, thậm chí là cả hiện thực.

Hứa Thâm không biết tình huống trước mắt thuộc loại nào, nhưng không cần phải nghi ngờ, bất cứ loại nào phát sinh đều mang đến đả kích đáng sợ cho hiện thực.

Những lần tai họa trước kia, đều do những quân chủ hội nghị cùng chung tay ngăn cản, hoặc là do Nhân Hoàng ra mặt giải quyết.

Hiện giờ hội nghị chỉ còn lại hai người là Hứa Thâm và Nguyên Chủ. Đúng là trong vòng mười năm nay, hội nghị lại chiêu mộ thêm ba vị quân chủ mới, nhưng nói là “Công bằng cạnh tranh” thượng vị, kỳ thực những người thượng vị kia đều là tâm phúc đi theo bên người Hứa Thâm, không chút sai lầm, mỗi người một vật đều vào đúng vị trí của nó.

Chương 1083: Khur Triều!!!

Trong mười năm này, Tiết Môi cũng ngoài ý muốn tấn chức lên cấp độ quân vương, năng lực điều khiển huyết dịch của gã có chút tương tự với Hải Tước, nhưng Hải Tước là sinh sản

thêm, Tiết Môi lại là điều khiển huyết dịch, năng lực của hai người này có chút liên kết, có thể phối hợp với nhau, tăng cường thêm khá nhiều lực lượng.

Đối với ba vị quân vương vừa lên chức này, những quân vương khác đều tỏ vẻ hiểu thâm trong lòng nhưng không nói ra ngoài. Bọn họ biết hiện giờ hội nghị đã bị Hứa Thâm trực tiếp điều khiển, toàn bộ thiên hạ đều thuộc về Hứa Thâm, trừ phi một vị quân vương nào đó ngoài ý muốn đạt được kỳ ngộ, sáng tạo kỳ tích, trở thành Nhân Hoàng, mới đủ khả năng trấn áp thiên hạ.

Nhưng đại đa số quân vương đều không có bao nhiêu mong đợi về điều này.

Thứ nhất, trong vòng mười năm nay, Hứa Thâm dẫn đầu hội nghị thay đổi thiết lập lại luật pháp, cải thiện hoàn cảnh, đã cho thấy hiệu quả rõ rệt, ít nhất là nhóm dân chúng tầng dưới chót cực kỳ tôn sùng hội nghị, cũng tương đương với hẳn đạt được dân tâm.

Ngược lại, giới quyền quý trung tầng bị chèn ép, khiến cho không ít người ghi hận trong lòng, nhưng đương nhiên là không dám biểu lộ ra ngoài.

Tuy những quân vương khác cũng bị một chút ảnh hưởng bởi quá trình cải cách này, nhưng hết thấy đều là việc nhỏ, thậm chí với bọn họ, có thể nhìn thấy thế giới này thay đổi thành diện mạo hoàn toàn khác, cũng là chuyện vô cùng thú vị.

Thứ hai, bọn họ biết, chỉ cần người sáng tạo kỳ tích kia không phải là chính mình, thì mặc kệ là Nhân Hoàng đến thống trị, hay là Hứa Thâm đến thống trị, tình huống của bọn họ cũng có khác gì đâu?

Đều là cam tâm tình nguyện cúi đầu phục tùng người ta mà?

Thiên hạ này thuộc về ai cũng không quan trọng, quan trọng là ... bản thân có thể tiếp tục sống thoải mái hay không!

Mà sau khi trải qua biết bao nhiêu tình huống trong cuộc đời, những quân vương này đều hiểu được, trước mắt không có trở ngại thì đừng có soi mói, bởi móc nhiều làm gì, có lẽ thứ mà bọn họ nhận được không phải là kém cỏi nhất, mà còn có tình huống càng kém hơn cơ.

Có khá nhiều người đều ôm trong lòng ý nghĩa như vậy, cho nên trong vòng mười năm này, quá trình quản lý nội thành có chút trôi chảy.

Quân vương không dám nhúng tay, đương nhiên đám quyền quý trung tầng cũng không dám liều mạng ngạnh kháng cùng quân vương, ngay cả trên bàn cơm gia đình, nếu có nhắc tới hội nghị, trong lời nói của bọn họ cũng chỉ ẩn chứa một chút phê bình kín đáo, hết thảy từ lời nói đền hành động đều thật cẩn thận, tâm thần run rẩy, không yên.

Dù sao quân vương cũng có thể xuyên vào bên trong Khu giới, ai cũng không biết bên cạnh mình có một vị quân vương nào đó vừa vắn đi ngang qua hay không.

Hứa Thâm lật xem xong tình báo, cũng hiểu được vì sao Trần Hàn lại chết.

Thành Quang Minh, ngoại trừ Trần Hàn tọa trấn, còn có quân vương của Hàn gia, nhưng Hàn Liệt cũng chết trận.

Phải biết rằng, tuy ông ta nắm giữ năng lực hắc động, với lực phá hoại kinh người, nhưng năng lực tự bảo vệ mình lại yếu hơn rất nhiều so với lực phá hoại.

Hai vị quân vương tổn thất, đều chết dưới khu triều trùng kích.

Dưới công tác thống kê, kết quả cho thấy có 28 con đại khu cấp A xuất hiện tại khu triều lần này.

Trong đó, nghi ngờ có ba con đầu lĩnh, chiến lực mạnh hơn đại khu khác khá nhiều, thuộc loại cấp A đỉnh cao.

Đối mặt với nhiều khu như vậy đồng thời tiến công, dù Trần Hàn nắm giữ thần binh, cũng khó mà may mắn thoát khỏi được.

Ánh mắt Hứa Thâm trở nên lạnh như băng, 28 con đại khu, nếu hắn chưa từng đi qua biển khu, đúng là rất khó tưởng tượng rốt cuộc đó là hình ảnh như thế nào.

Nguồn sức mạnh này của chúng hoàn toàn đủ để san bằng, lật đổ cả một tòa thành Quang Minh chỉ trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi!

Nhưng Trần Hàn không cầu viện Nguyên Chủ, nghĩa là gã không kịp làm như vậy, cũng nói lên rằng trước đó, Trần Hàn

hoàn toàn không hay biết gì về tình huống khu triều lần này.

Hiển nhiên trước khi ồ ạt tấn công, đám đại khu kia vẫn một mực ẩn nấp và ngụy trang.

Phải biết rằng đại khu không giống khu cấp B và cấp C, những con khu cấp thấp kia khó có thể khắc chế được bản năng, nhưng đại khu đều có trí tuệ, đều rất gian xảo, thậm chí chúng cũng có yêu thích và tính tình khác với lẽ thường.

Hứa Thâm gọi ngư đầu nhân tới, rồi lập tức quay về thành Quang Minh.

“Chúng ta cũng đi.”

Hạ Tĩnh Tương và Tiết Hải Ninh đều tới rồi, bọn họ chuẩn bị cùng Hứa Thâm đi qua bên đó hỗ trợ.

Hiển nhiên các cô ấy đã biết được tin tức này, rồi ngay sau đó, cũng lập tức liên hệ với Nguyên Chủ, bởi vì ngoại trừ Nguyên Chủ, trước mắt trong nội thành không còn một ai đủ khả năng đối mặt với khu triều khủng bố có 28 con đại khu nữa.

Dù này 28 con đại khu này đã bị Trần Hàn giết ngược mất 7 con, nhưng vẫn còn 21 con khác.

Số lượng này tuyệt không phải thứ mà hai cô ấy có thể đối phó được.

“Không cần thiết.” Hứa Thâm không dừng lại, đã trực tiếp phát tay từ chối hai cô: “Các cô cứ ở lại bên trong nội thành trông coi là được, nơi này cũng không thể buông lỏng.”

Trên thực tế, ngay cả nội thành cũng bị xâm lấn, khu thú lục tục xuất hiện, cũng cần quân vương tọa trấn.

Chẳng qua là tai họa của thành Đê càng nghiêm trọng hơn một chút mà thôi.

Lại nói, với Hứa Thâm, 21 con đại khu cũng y như một con, chẳng mang đến bao nhiêu lực uy hiếp, huống chi bên người hắn còn có đại sát khí linh hồn bạo tạc ngư đầu nhân này.

Nếu hắn nguyện ý, hoàn toàn có thể xóa sổ tất cả những sinh mệnh đang tồn tại bên trong thành Quang Minh chỉ trong nháy mắt.

Thủ đoạn tự bạo của nguời đầu nhân phối hợp với năng lực của hắn, có thể phóng xạ đến phạm vi lớn như vậy.

Đây cũng là một trong những thủ đoạn khiến hắn có thể vượt xa nhóm quân vương khác.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã tới thành Quang Minh rồi.

Chỉ thấy từng chiếc phi thuyền máy móc loại nhỏ, có kích cỡ bằng bàn tay, phóng ra hồng quang đang bay vút trên trời cao bên ngoài thành.

Đây là sản phẩm do thành Nguyệt Không chế tạo ra, chúng có thể tự động tuần tra trong phạm vi nhất định, kèm theo công năng dò xét khư thú, nhưng cao nhất cũng chỉ có thể dò xét được khư cấp B thôi.

Hơn nữa nếu là loại khư cấp B nào đó giỏi về năng lực ẩn nấp trong thành, chưa chắc chúng đã có thể dò xét ra.

Dù sao khoa học kỹ thuật cũng bị chèn ép nhiều năm như vậy, khiến cho trước mắt biểu hiện của chúng cực kỳ có hạn.

Chương 1084: Tàn Sát!

Hứa Thâm bước đi trong tầng thứ tư của Khư giới, lập tức nhìn thấy ngay trước mắt mình có một con khư thú cực lớn đang nằm lên một đồng kiến trúc bên trong thành, đánh giá những bóng người đi lại trên con đường trước mặt.

Khi Hứa Thâm nhìn thấy con khư thú ấy, đối phương cũng trông thấy Hứa Thâm, trên mặt nó lập tức lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Nhìn anh thật là ngon miệng đó.”

Con khư này có vẻ bề ngoài rất giống nhân loại, nhưng toàn thân đều nổi lên những khối cơ bắp rõ nét, thoát nhìn lớp da bên ngoài thân thể nó có màu bạc y như được làm từ kim loại, bên trên là gương mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, khi cười lộ lên vô cùng quyến rũ.

Phanh.

Không đợi con khư đang bò sát này xoay người điều chỉnh tư thế, cái đầu của nó lại đột nhiên bạo liệt.

Máu tươi văng ra.

Hứa Thâm trực tiếp xuất hiện tại vị trí của con khur kia, máu tươi trong cơ thể hắn lập tức xuất hiện từ dưới chân, hóa thành cái mồm to như chậu máu, nhanh chóng hấp thu thân thể con khur ấy, nuốt vào bên trong cơ thể.

Hải Tước hưởng dụng mỹ vị, lập tức phát ra âm thanh rên rỉ đầy thỏa mãn.

Hứa Thâm vừa vận dụng một trong số những quỷ kế của Quỷ Bộ Binh Thư, có tên là di hình hoán ảnh.

Khi vận dụng quỷ kế này, bản thân có thể tùy tiện hoán đổi vị trí với vật thể, bao gồm cả không khí hay hạt cát bên ngoài.

Quỷ kế này có chút giống với phản xạ, nhưng không mạnh bằng phản xạ, suy cho cùng, nó vẫn cần có điều kiện hoán đổi là phải xác định được vật thể từ trước.

Giải quyết xong một con đại khur, sắc mặt Hứa Thâm chẳng những không vui vẻ, ngược lại càng trở nên khó coi.

Ở nơi này cũng xuất hiện đại khur, có nghĩa là tình huống bên trong thành đã cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn tiếp tục bước đi, không bao lâu sau, cách chừng bốn, năm nhánh phố, hắn lại gặp được một con khur.

Con khur này trực tiếp xuất hiện ở tầng nông trong Khur giới, thân hình khổng lồ như bùn lầy, không ngừng trườn đi khắp ngõ nhỏ, đường lớn.

Vừa bắt gặp ánh mắt Hứa Thâm phóng tới, cái miệng trên mình con khur kia cũng nhanh chóng nứt ra, tựa như khuôn mặt nhão nhoét kia vừa chen chúc lại, nặn ra một nụ cười.

Ngay sau đó, thân thể nó cũng lập tức nổ tung, máu tươi lan tràn, thi thể trước mặt trực tiếp bị cắn nuốt.

Trong quá trình bị cắn nuốt, bên trong thân thể bùn nhão kia cũng mơ hồ truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết cùng với âm thanh gầm rú phẫn nộ nào đó, nhưng cuối cùng, nó vẫn không địch lại được Hải Tước, bị triệt để ăn tươi.

Sắc mặt Hứa Thâm cực kỳ lạnh lùng, hiện giờ hắn đã không khác xưa, đã không còn là tân thủ giai đoạn đầu lúc trước.

Khi đó, ở thời điểm hần nhìn thấy những con khur này, đều phải lựa chọn đi vòng, né tránh chúng, giả vờ không nhìn thấy chúng, nhưng hiện giờ kẻ muốn giả vờ không nhìn thấy lại chính là những con khur kia.

Hứa Thâm bước đi bên trong thành khu, tùy ý có thể thấy được một vài tòa kiến trúc bị phong tỏa chung quanh, phía trên có dán lệnh cấm, bên trong chỉ còn lại mùi vị hư thối, có vẻ khu vực này đã bị khur xâm lấn rồi.

Sau khi một, hai tòa nhà gần đây bị phong tỏa, tựa như những con người từng đi lại trên mấy con đường phồn hoa tấp nập và quen thuộc ngày xưa đều đã biến mất hết. Ngược lại, ở thời điểm hiện giờ, trên những đoạn phố từng vô cùng đông đúc, người người chen chúc nhau, đã trở nên cực kỳ vắng vẻ, quạnh hiu.

Hứa Thâm yên lặng đi về phía trước, đồng thời cũng thông qua cảm ứng khí huyết của Hải Tước trong cơ thể, nhanh chóng tìm kiếm những con khur thú chung quanh.

Ven đường, rất hiếm khi nhìn thấy những con khur cấp thấp, chỉ ngẫu nhiên mới bắt gặp được một, hai con khur cấp E đang lang thang trong hiện thực, trà trộn trong đám người, hoặc là chui vào nhà người khác, lặng yên thay thế vị trí của một thành viên trong đó.

Phòng chừng chỗ tốt duy nhất khi đám đại khur tàn sát bữa bãi nơi này, chính là những khur cấp thấp khác đều sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Nhất là khur cấp B và cấp C. Bởi vì ở trước mặt đại khur, chúng nó chính là đồ ăn khá ngon miệng.

Về phần đồng loại, khỏi phải nói, đồng loại của đại khur chính là mỹ vị tuyệt diệu trong mắt chúng rồi.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã tìm được con đại khur thứ ba.

Con đại khur này là một cô bé mặc váy trắng, nhìn qua cả người lẫn vật đều vô hại, chỉ đi lang thang trên đường cái, sát bên những con người thừa thớt chung quanh, tựa như một cô bé bình thường

Nhưng thông qua khí huyết, Hải Tước lại có thể cảm ứng được, trong cơ thể con đại khur này có sinh mệnh lực tràn đầy,

cực kỳ khủng bố.

“Ai nha.” Bỗng nhiên cô bé ấy lao đảo một cái, vấp phải chiếc giày dưới chân, rồi té ngã trên mặt đất, nhưng đám người qua đường chung quanh lại vô tình đi qua, trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ, tựa như không nhìn thấy cô bé nọ vừa té ngã.

Cô bé ngẩng đầu nhìn thoáng qua chung quanh, rồi có chút thất vọng mà vỗ vỗ bụi bặm trên váy, đang lúc cô bé ấy muốn tự mình đứng lên, bỗng nhiên ánh mắt lại bắt gặp một bàn tay thon dài vừa vươn tới.

“Em không sao chứ?”

Cô bé có chút sửng sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, rồi nhanh chóng đối diện với một thanh niên có vẻ mặt bình tĩnh và đôi mắt thâm thúy.

Khóe miệng cô bé cong lên, tạo thành một nụ cười thật tươi: “Đại ca ca, anh có thể nhìn thấy em ư?”

“Hả?” Thanh niên nọ cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, khẽ cười nói: “Em cũng có thể nhìn thấy anh ư?”

Cô bé nọ hơi sững sờ.

Phanh.

Cái đầu lập tức nổ tung, máu tươi nhuộm đỏ làn váy trắng.

Thân hình không đầu lung lay sắp đổ, tựa như muốn ngã xuống rồi, nhưng rất nhanh, tổ chức máu thịt từ bên trong đã phình ra, bành trướng lên, hóa thành một cái đầu đầy máu thịt dữ tợn.

Phanh!

Thân thể ấy lại bị xé rách, vẻ mặt trên cái đầu chỉ mới khôi phục được máu thịt kia lập tức chuyển thành vẻ thê lương. Nó phát ra một tiếng kêu rên, sau đó trực tiếp tan vỡ.

Máu tươi nhanh chóng tràn từ sau lưng Hứa Thâm, hóa thành cái mòm to như chậu máu, lại giống như một thác nước, cuốn sạch toàn bộ máu thịt vừa nổ tung ra, ngay sau đó đã co rút trở về, lại biến mất ở phía sau lưng hắn.

Hứa Thâm nhìn lướt qua con đường, đây là chuyện phát sinh tại tầng thứ hai trong Khu giới, người đi đường trong hiện

thực không hề phát hiện ra.

Giải quyết xong con đại khur này, Hứa Thâm lại tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 1085: Vui Vẻ Sống Sót Không Phải Tốt Hơn Sao?

Trong quá trình tuần tra trải thảm của Hứa Thâm, từng con đại khur đều bị hắn tìm ra được, sau đó dễ dàng giải quyết.

Quý kế di hình hoán ảnh cộng với lấy nhỏ đổi lớn, lại thêm cảm nhận tra xét của quý kế liêu địch tiên cơ, cùng với năng lực cảm ứng khí huyết của Hải Tước, gần như không một con đại khur nào có thể tránh thoát được khả năng thăm dò của Hứa Thâm.

[Di hình hoán ảnh: một kỹ năng trong trò chơi Vô Hận Giang Hồ.

Liêu địch tiên cơ : nghĩa là chế phục địch nhân trước khi chuyện phát sinh.]

Sau khi liên tục chém giết bảy con đại khur, Hứa Thâm đã đi dạo hơn phân nửa thành Quang Minh, chỉ còn lại phủ thành chủ.

Dù bình thường, bên trong phủ thành chủ đều có trọng binh trông coi, thậm chí hiện giờ một vị quân vương Hàn gia trải qua sàng lọc của khur triều, vẫn còn tồn tại cũng đang tọa trấn tại phủ thành chủ, nhưng Hứa Thâm vẫn cảm thấy bản thân nên tự mình đi qua một chuyến sẽ yên tâm hơn.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi vào phủ thành chủ.

Hắn không lộ diện, chỉ một mực bước đi tại tầng thứ tư trong Khur giới, quan sát chung quanh phủ thành chủ xem nơi này có điều gì khác thường hay không.

Hứa Thâm trông thấy mỹ nữ khur bên trong Đồ Thư quán, đôi phương đang ôm một quyển sách, đọc đến say mê, tựa như cảm nhận được sự xuất hiện của Hứa Thâm, cô ấy lập tức đưa mắt nhìn về phía hắn.

Ân sâu trong ánh mắt có mang theo một chút kinh ngạc, tựa như đã nhìn ra điều gì đó rồi.

Hứa Thâm khẽ gật đầu với cô ấy, nhưng không nói thêm điều gì, chỉ cất bước tiếp tục công việc tuần tra của mình, có vẻ như hết thảy mọi thứ ở nơi này vẫn hoạt động như bình thường, có điều... nhóm hình thái thứ hai trông coi ở nơi đây đã giảm đi rõ rệt.

Hiện nhiên lượng hình thái thứ hai tiêu hao do khư thú xâm nhập trong suốt mười năm qua quá lớn, khiến cho tốc độ bồi dưỡng trăm khư giả của cục Khư Bí cũng có chút theo không kịp.

Đang lúc Hứa Thâm muốn rời đi, đột nhiên ánh mắt hắn quét đến một vị trí nào đó, bên trong một khu kiến trúc dành cho nhóm thị nữ ở lại, có mấy thị nữ nghỉ ngơi đang chơi đùa với một con mèo lớn có bộ lông màu cà phê.

Thân thể con mèo này to mọng, vẻ mặt lười biếng, dáng điệu thơ ngây, nhưng ánh mắt lại giống như cao cao tại thượng, đang nhìn xuống mấy kẻ tồi tở của mình, rồi thản nhiên mà liềm liềm móng vuốt.

Bỗng nhiên, con mèo này khẽ giật mình một cái, tựa như vừa cảm nhận được điều gì đó, rồi nhanh chóng nhìn về một hướng khác.

Vẻ lười biếng trên mặt nó lập tức biến đâu không thấy, bộ lông toàn thân xù lên, rồi không chút do dự, nó xoay người cấp tốc lao về một sườn khác, nhảy lên cửa sổ, sau đó bước vào bên trong Khư giới.

“A!” Lúc này mấy thị nữ mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, nhưng chờ đến khi bọn họ chạy ra đến chỗ cửa sổ, nhào người về phía trước tìm tòi, lại không phát hiện ra tung tích của con mèo nọ.

Sưu!

Sau khi dung nhập vào trong Khư giới, con mèo này nhanh chóng nhảy lên, dùng tốc độ cao nhất để chạy trốn.

Nó vừa chạy trốn vừa hoảng sợ đưa mắt nhìn đảo đảo khắp nơi, nhưng ngay sau đó, đột nhiên thân thể nó cấp tốc phanh lại, chỉ thấy không biết từ khi nào Hứa Thâm đã xuất hiện

ngay trước mặt nó, làm con mèo này suýt chút nữa thì đụng vào người hắn.

“Hóa ra mày che giấu ở chỗ này, là muốn ăn vụng thứ gì đó ư? Hay là muốn giám thị cái gì ở trong này?” Hứa Thâm đưa ánh mắt có hứng thú nhìn về phía con mèo trước mặt, ai có thể nghĩ rằng đối phương chính là một con đại khur, chỉ phủ bên ngoài thân thể một lớp vỏ con mèo, hoàn toàn che giấu khí tức, vậy mà cả Hải Tước cũng không phát hiện ra được.

Nhưng Hứa Thâm dùng Khur Nhãn, xuyên thấu qua, lại nhìn thấy khur lực nồng đậm được che giấu bên trong cơ thể con mèo.

“Anh là ai?”

Con mèo bị Hứa Thâm ngăn chặn, ánh mắt thoáng có chút kinh hoảng, nhưng rất nhanh, nó đã tỉnh táo lại, con người dựng đứng lên, nhìn thẳng vào Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Nên là tao hỏi mày mới đúng, mày đến nơi này để giám thị sao?”

Con mèo cất giọng lạnh lùng nói: “Anh là quân vương mới tới ư? Nhìn qua cũng thấy vô cùng ngon miệng đó, đáng tiếc là hiện tại tôi đã no rồi... Meo! !”

Còn chưa nói hết câu, con mèo đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể nó vừa bị Hứa Thâm tóm lấy, nắm chắc phần cổ.

Con mèo vừa kinh hãi vừa tức giận nhìn chằm chằm vào Hứa Thâm, nó chợt phát hiện dường như khur lực của mình đã bị phong ấn rồi, vậy mà bản thân lại bị thanh niên trước mắt hoàn toàn áp chế.

“Hạ Thông không ở đây, muốn làm cái gì cũng thật là lao lực. Đi thôi, mang tao đi tìm xem đồng bạn của mày đi.” Hứa Thâm chậm rãi nói: “Mày chỉ đường, nếu không tìm được, tao cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn khác mà thôi.”

“Buông tôi ra!” Con mèo ở trong tay Hứa Thâm, đang dùng sức giãy giụa nhưng lúc này dường như nó chỉ là một con mèo bình thường mà thôi, chẳng có chút lực sát thương nào cả.

“Đừng có nói mấy lời dư thừa, nếu không...” Hứa Thâm bóp nát một chân trước của nó, nhẹ giọng nói: “Mày chỉ cần dẫn

đường là được.”

Bỗng nhiên con mèo không còn vùng vẫy nữa, thay vào đó, nó lặng lẽ đưa mắt chăm chú nhìn vào Hứa Thâm, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Vui vẻ sống sót không phải tốt hơn sao? Vì sao anh cứ muốn đi tìm cái chết chứ?”

Khư lực đậm đặc tràn lan ra ngoài từ chân trước vừa bị bóp nát kia, ngay sau đó, khư lực nhanh chóng vụ hóa thành hình.

Đây đúng là chân diện mục của đại khư lần trốn trong cơ thể con mèo.

Nửa người của nó ở trong trạng thái mờ ảo như sương khói, nhưng lại mang theo một gương mặt trắng nõn như được điêu khắc mà thành.

Gương mặt này mang theo vẻ lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Chúng ta chỉ tạm thời đặt chân ở trong này mà thôi... Vì sao những món ăn như mấy người không thể an phận một chút?”

“Xem ra tao không đoán sai, bản thân đại khư, chúng mày lại biết kết minh rồi, đúng là học hành thông minh, mở mang kiến thức thật.” Hứa Thâm nói: “Chúng mày đến từ đâu, biến khư sao?”

Khóe miệng con mèo nọ khẽ cong lên, nó không còn tiếp tục giãy giụa thêm nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Kết thúc rồi, đồ ăn đáng yêu.”

Hứa Thâm nở nụ cười.

Chương 1086: Liên Minh Khư Thú!

Phanh!

Bỗng nhiên bàn tay hấn dùng sức, trực tiếp kéo con khư thú ở bên trong móng vuốt của con mèo kia ra ngoài rồi xé nát, gương mặt như được làm từ kim loại kia cũng bị kéo ra, hóa thành khư vụ rời rạc, nhưng rất nhanh, nó lại ngưng kết thành hình.

Máu tươi từ sau lưng Hứa Thâm vọt tới, hết như một bộ móng vuốt, chui thẳng vào bên trong sương mù, đoạt lấy một bộ phận khư vụ.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức phát ra từ trong cơ thể con mèo, âm thanh đã chuyển thành dữ tợn: “Tao muốn ăn tươi mày!”

“Thật sự không sợ chết sao?” Hứa Thâm không tiếp tục nung tay thêm nữa, lực lượng áp chế của lấy nhỏ đối lớn lập tức chất chồng cùng cường hóa. Chỉ trong khoảnh khắc, hiệu quả áp chế cấp tốc gia tăng thêm gấp đôi, khu vực quanh thân thể con mèo nhanh chóng co rút lại.

Tiếng kêu dữ tợn kia lại một lần nữa đổi thành kinh hoàng. Con khur thú nọ vội vàng nói: “Tha mạng, đừng giết tôi.”

“Đã chậm rồi.” Hứa Thâm không chút lưu tình, lập tức ra lệnh cho Hải Tước trực tiếp ăn tươi nó.

“Là mày chậm đó.” Bỗng nhiên âm thanh kinh hoàng cầu xin tha thứ lại chuyển thành một tràng cười quái dị.

Ngay sau đó, mặt đất lập tức chấn động, một luồng lực hút mạnh mẽ xuất hiện, tác dụng lên bàn chân và thân thể Hứa Thâm.

Chỉ thấy thổ nhưỡng của Khur giới dưới chân hắn đột ngột biến chuyển thành dạng đầm lầy, muốn lôi kéo hai chân của hắn xuống.

Hứa Thâm cúi đầu nhìn lại, lập tức trông thấy bên trong đất cát mơ hồ lộ ra đường nét một khuôn mặt.

Khuôn mặt nọ cực lớn, được tạo thành từ cát, bùn và đất, tựa như một cô gái im lặng hiền hòa, đang ngủ say.

Nhưng vị trí hiện tại của hắn lại khá là trùng hợp, vừa vặn đứng ngay trên miệng của cô gái nọ, toàn bộ đất cát bùn lầy chung quanh đều đang lõm xuống, tựa như cô gái bên dưới vừa mở miệng ra, muốn cắn nuốt hắn.

Cùng lúc đó, khur thú ở trong cơ thể con mèo đột nhiên nhanh chóng ngưng kết nửa thân thể, vội vàng bỏ chạy về phía xa xa: “Giao cho cô đấy.”

“Tao chưa nói cho mày rời đi nha.” Hứa Thâm lạnh lẽo nhìn con mèo đang chạy trốn, ánh mắt chuyển thành hung ác. Hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức kích hoạt năng lực gấp bội, cùng lúc chất chồng lên.

Chỉ trong phút chốc, một luồng lực lượng áp chế khủng bố lấy thân thể hắc làm trung tâm, cấp tốc lan tràn ra ngoài.

Tựa như thân thể vừa khôi phục hành động của con khur kia lại đột nhiên chuyển thành chậm chạp, phía trên gương mặt như được làm từ kim loại của nó lộ ra vẻ kinh hãi, không nhịn được hét lớn: “Cô đang làm cái gì vậy? Vì sao còn chưa ra tay?”

Đúng là lời này nói với gương mặt được tạo thành từ cát đá dưới mặt đất.

Lúc này, gương mặt được tạo thành từ thổ nhưỡng kia cũng mở mắt, nhưng vẻ hiền hòa bình lặng lúc trước đã mất đi, ngược lại, có thêm vài phần sợ hãi.

“Tôi không áp chế được hắc” Một giọng nói trầm thấp truyền ra từ dưới mặt đất, trong khiếp sợ lại lộ ra một chút hoảng hốt: “Đó là một con quái vật!”

“Cái gì? !”

Gương mặt được làm từ kim loại lập tức trừng lớn con mắt, bên trong đầy vẻ kinh hãi, khó mà tin được, cô ta lại không áp chế được nhân loại này?

Phải biết rằng, năng lực của con khur thú dưới mặt đất cũng thuộc loại hình áp chế, nó có thể hóa thành khur thổ lặng yên tiếp cận mục tiêu, hoàn toàn che giấu hình thể và khí tức của chính mình, rất khó bị phát hiện, lại phối hợp với năng lực loại hình áp chế, nó hoàn toàn có thể không ngừng áp chế hấp thu lực lượng của mục tiêu, đồng thời trong lúc áp chế, bản thân cũng nhận được tăng cường.

Kết quả là... khi loại năng lực này đụng tới lĩnh vực lấy nhỏ đối lớn của Hứa Thâm, nó lại hoàn toàn không khống chế được.

Hai loại năng lực va chạm lẫn nhau. Đúng là nếu chỉ dựa vào lấy nhỏ đối lớn đã được cường hóa, Hứa Thâm cũng không thể ngăn cản được tác dụng hấp thu áp chế của con khur thú kia, nhưng dưới ảnh hưởng của gấp bội, toàn bộ đặc tính của năng lực lấy nhỏ đối lớn đã hoàn toàn được phát huy ra rồi.

Sau khi bị Hứa Thâm phản áp chế, gần như chỉ trong khoảnh khắc, năng lực của con khur thú bên dưới đã trực tiếp mất đi

tác dụng, ngay cả thân thể của nó cũng bị tước đi khả năng di động, muốn đi cũng không đi được nữa, giống như đã hoàn toàn hóa thành khư thổ, bị giam cầm dưới mặt đất rồi.

Phanh!

Hứa Thâm nâng tay, vô số xiềng xích giống như độc xà nhanh chóng bay tới. Những thứ này vốn không phải là năng lực, nó chỉ là kỹ xảo dùng sợi khư cấu tạo thành xiềng xích của hắn, trải qua thời gian dài tu luyện, cuối cùng luyện thành bí kỹ mà thôi.

Dưới hiệu quả tăng phúc về tốc độ của lấy nhỏ đổi lớn, xiềng xích như từng luồng điện quang, nhanh chóng bay đến, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng gương mặt kim loại phía trước. Sau đó, máu tươi cấp tốc men theo xiềng xích, lan tràn đến, trực tiếp nuốt sống đối phương.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong mảnh huyết dịch ấy, như bị bao bọc bởi một lớp màng, nghe vào tai có thể cảm thấy bên trong vô cùng bí bách, tràn ngập sợ hãi.

Hứa Thâm không để ý đến nó, hắn đang cúi đầu nhìn gương mặt dưới mặt đất.

Lúc này, gương mặt được tạo thành bùn đất kia cũng không còn rõ ràng như trước nữa, đôi mắt của đối phương lộ vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn về Hứa Thâm, như muốn cầu xin.

“Hình như cô không phải luôn luôn có mặt tại nơi này, rốt cuộc là nó đã phát tín hiệu cho cô như thế nào?” Hứa Thâm bình tĩnh hỏi: “Các cô chính là thành viên của nhóm đại khư tạo thành liên minh kia sao?”

“Nó là thành viên, còn tôi là một trong những lãnh tụ.” Từ dưới mặt đất truyền đến âm thanh nặng nề.

Tuy gương mặt kia thuộc về một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, nhưng giọng nói lại khàn khàn, khó nghe vô cùng, tựa như âm thanh này được phát ra từ vô số những hạt cát trộn lẫn với nhau. Lúc này, cô gái khư kia mới mở miệng cầu xin: “Chúng tôi chỉ muốn đến tìm một chút thứ ăn thôi, mong anh hãy buông tha cho tôi đi, hoặc là để cho tôi ở bên cạnh anh cũng được, tựa như con khư trên người anh kia.”

“Một trong những lãnh tụ?” Hứa Thâm có chút hứng thú hỏi:
“Vậy nhóm các cô có bao nhiêu thành viên, bao nhiêu lãnh tụ?
Bọn họ đang ở đâu?”

Đối mặt với ba câu hỏi liên tiếp của Hứa Thâm, âm thanh nặng nề dưới mặt đất có vẻ cực kỳ thành thật, ngoan ngoãn trả lời:
“Chúng tôi có 25 thành viên, ba vị lãnh tụ. Tôi là một trong số đó, nơi này là khu vực mà tôi phụ trách quản lý, anh có cần tôi hấp dẫn hai kẻ kia đến đây không?”

Chương 1087: Biển Mạt!

Hứa Thâm nở nụ cười: “Nhanh như vậy đã trở giáo đánh lại quân mình rồi sao? Không phải các cô đã không phải kết minh rồi?”

“Là kết minh, nhưng hiện tại không phải tôi đang muốn đi theo anh sao? Coi như không còn liên quan gì đến chúng nó nữa.” âm thanh nặng nề kia nói cực kỳ dứt khoát.

Hứa Thâm có cảm giác lời nói rất có lý, hấn lại hỏi tiếp: “Các cô từ nơi nào tụ tập đến đây? Vì sao lại muốn tới nơi này?”

“Tôi đến từ biên giới biển Mạt. Chúng tôi đến nơi này cũng chẳng có mục đích gì khác cả, chỉ vì từ trong biển Mạt lên bờ, cũng chỉ có thể đi vào nơi này mà thôi.” âm thanh nặng nề nói.

“Biển Mạt?” Hứa Thâm nhướng mày, lập tức hỏi thêm: “Ý cô là vùng biển bên ngoài thế giới này?”

“Đúng vậy.”

“Vậy vì sao các cô lại muốn lên bờ?” Hứa Thâm hỏi.

“Là một thứ vô cùng khủng bố. Tôi chỉ có thể cảm ứng được nó thôi, nhưng không dám tới gần, chỉ cần lại gần, thứ kia sẽ ăn sạch chúng tôi.” âm thanh nặng nề nói, tựa như lại nghĩ đến cái gì đó, trong giọng nói của nó còn mang theo vài phần sợ hãi, cũng càng thêm khàn khàn khó nghe.

Hứa Thâm nhíu mày, hỏi: “Vậy những thành viên khác trong nhóm các cô thì sao? Bọn họ đến đây cũng vì nguyên nhân này?”

“Phần lớn trong số chúng tôi đều đến đây vì lý do như vậy.”
âm thanh nặng nề nói.

Hứa Thâm không thể xác định được con khur kia đang nói thật hay nói dối, nhưng cô ta vừa nói thật về số lượng thành viên của liên minh khur thú, bởi vậy đến chuyện này, chẳng có lý gì cô ta lại phải nói dối cả.

Đúng là không có Hạ Thông bên cạnh, khi đụng chạm đến phương diện này, hẳn thực sự cảm thấy có chút bất tiện.

“Gọi những thành viên khác cùng đến nơi này đi, cô thông báo cho bọn chúng như thế nào?” Hứa Thâm hỏi.

Âm thanh nặng nề nói: “Chủ cần tôi thông qua dao động của khur lực, truyền chấn động ấy ra ngoài là chúng nó có thể cảm ứng được, nhưng hiện tại cơ thể của tôi đang bị trói buộc, không thể truyền đi.”

“Không phải cô sắp thoát thân được rồi sao?” Hứa Thâm thản nhiên hỏi.

Âm thanh nặng nề lập tức im bất xuống.

Tạm dừng một giây, để rồi ngay sau đó, cô gái khur kia lại phẫn nộ mà dữ tợn nói: “Anh nhìn ra được ư? Làm sao anh có thể nhìn ra được chứ?”

Ngay lúc này, ở trong tầm mắt Hứa Thâm, bỗng nhiên lại có một bóng đen đục ngầu đang thông thả mấp máy bên trong lớp bùn đất dưới kia, hiển nhiên đối phương nói chuyện với hắn chỉ để kéo dài thời gian, mà hắn để cho đối phương kéo dài thời gian, cũng vì muốn hiểu rõ thêm một chút tình huống.

Ai cũng có mục đích của riêng mình cả.

Hiện tại hắn đã hỏi xong rồi, chuyện này cũng nên kết thúc thôi.

“Cho cô một cơ hội, cố gắng hết sức mà kêu cứu với chúng nó đi.” Hứa Thâm trực tiếp hóa giải năng lực gấp bội, chỉ phóng thích chừng một nửa năng lực cường hóa, khiến cho thân thể con khur này khôi phục tự do, nhưng lại không có tự do hoàn toàn.

Con khur nọ vừa kinh hãi vừa tức giận vô cùng, cô ta biết Hứa Thâm đang muốn dùng mình làm mồi, đi câu đám đồng bạn

khác của cô ta.

Nhưng dù hiểu rõ như thế, nó vẫn lập tức giãy thoát khỏi áp chế, rồi vội vàng truyền chấn động, gửi đi tin tức cầu cứu.

Cô ta cũng không quan tâm đám thành viên liên minh kia có thể nhanh chóng đi tới chôn cùng mình hay không, cô ta chỉ hi vọng mình có được cơ hội thoát thân, dù cơ hội kia chỉ mang đến một tia hi vọng nhỏ nhoi.

“Cho cô kêu cứu, không có cho đi nha.” Hứa Thâm nói.

Ngay tại thời điểm con khur nọ nhanh chóng vặn vẹo thân hình, năng lực gấp bội của Hứa Thâm lại phát huy tác dụng, lực lượng áp chế toàn bộ khai hỏa. Rất nhanh, đối phương đã bị đóng đinh dưới mặt đất như vừa nãy, không thể nhúc nhích nổi.

Hứa Thâm nhắc chân, hung hăng đạp mạnh xuống.

“Phanh” một tiếng, bên trong lớp bùn đất dưới chân lại bị đạp cho tuôn ra từng luồng sương mù màu đen, còn có máu tươi thấm thấu ra ngoài.

Ngay sau đó, Hứa Thâm lại đạp cái thứ hai, cái thứ ba.

Mặt đất chấn động, âm thanh rên rỉ và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Con khur nọ đang ở sát bên cạnh Hứa Thâm, trực tiếp hưởng thụ lực lượng áp chế ở trình độ cao nhất, khiến cho trạng thái lúc này của nó vô cùng tồi tệ, bị đóng đinh dưới mặt đất, mặc cho Hứa Thâm tùy ý chà đạp.

Rất nhanh, sau khi một cước mang theo Điệp Lăng kinh, mấy trọng lực lượng hung hăng giáng xuống, mặt đất đã bị đạp ra một hố sâu.

Hứa Thâm nhìn cái bóng mờ hồ dần trở nên bất quy tắc, tựa như đã bị vò nát bên dưới, rồi phân phó Hải Tước trực tiếp nuốt ăn.

Hải Tước vừa hưởng dụng một con, hiện giờ lại được ăn thêm một con nữa, trong tiếp đáp lại không khỏi có thêm vài phần dịu dàng quyến rũ.

Máu tươi theo đó mà nhanh chóng lan tràn, hóa thành từng cây cột Bén Nhọn, đâm thẳng xuống mặt đất.

Máu tươi quần lấy cái bóng mờ nát vụn nọ, không để cho nó có cơ hội giãy thoát, rất nhanh đã co rút trở về.

Linh Lục trông thấy đồ ăn ngon, lập tức mở miệng làm nũng với Hứa Thâm, Hứa Thâm tỏ vẻ cô bé có thể tùy ý hưởng dụng.

Hiện giờ hắn đã săn giết được rất nhiều đại khư, cũng không còn hạn chế mấy người Hải Tước ăn uống nữa.

Mà không chỉ đám Hải Tước, kể cả người đầu trâu cũng lây dính được một chút ánh sáng, bởi vậy trong vòng mười năm này, toàn bộ bọn họ đều tiến bộ vô cùng rõ rệt, Hắc Tuyết cũng vậy.

“Tiêu chuẩn của con khư thủ lĩnh này cũng tương đương với mấy người Hắc Tuyết.”

Đến đây, Hứa Thâm đã hiểu được vì sao Trần Hàn lại bị giết chết rồi.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không chú ý đến con đại khư có thể ẩn nấp dưới lòng đất kia, hơn nữa lực lượng áp chế của nó rất mạnh, cho nên Trần Hàn cũng có khả năng không chống đỡ được.

Chung quy lại, đối phương chỉ cần chọn đúng khe hở ngay tại thời điểm trạng thái Tu La của gã kết thúc, là có thể đánh ra một kích tất sát.

Chấn động đã truyền ra, Hứa Thâm cũng không lo lắng con khư kia lừa gạt gì.

Có lẽ đối phương chẳng kêu gọi được quá nhiều khư đâu, nhưng khẳng định là sẽ không ít.

Hắn phân phó Hải Tước đi rửa sạch hiện trường, sau đó, trực tiếp buông xuống trong hiện thực, đóng vai một người bình thường, vận dụng hình tròn đã trải qua cường hóa bao trùm quanh người, che giấu khư lực của bản thân.

Trong trạng thái này, trừ phi trực tiếp chạm mặt với đối thủ sở hữu năng lực trinh sát cực kỳ đặc thù nào đó, nếu không địch nhân khó có thể nhìn ra nội tình của hắn.

Chương 1088: Để Tôi Đến Giải Quyết!

Người Dịch Phước Mạnh

Mua Truyện liên hệ **ZALO: 0704 730 588**

Mua Truyện liên hệ **facebook.com/Damphuocmanh**

Mà ở trong hiện thực, đám người tại Quang Minh điện đều nhìn thấy Hứa Thâm bỗng nhiên xuất hiện, sau một thoáng kinh ngạc, tất cả đều vô cùng sợ hãi, vội vội vàng vàng hành lễ.

Trong mười năm này, uy tín của Hứa Thâm ở thành Quang Minh chẳng những không hề giảm xuống do hắn giao quyền quản lý vào tay Trần Hàn, mà ngược lại nó càng ngày càng tăng thêm.

Hiện giờ gần như giữa nội thành và thành Để đều không có lấy một chút ngăn cách nào, tin tức truyền đi giữa hai nơi vô cùng dễ dàng.

Suy cho cùng, bức tường trước kia cũng không thể chân chính tạo thành rào cản ngăn cách giữa con người với con người, chỉ có lòng người tự ngăn cách lẫn nhau thôi.

Hứa Thâm là quân chủ hội nghị, xuất thân từ thành Quang Minh, lại là thành chủ tiền nhiệm, điểm này khiến cho dân chúng toàn thành đều cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, đương nhiên bọn họ sẽ không xa lạ với hắn.

Ngược lại, trên con đường chạy ngang qua không ít những khu phố phồn hoa, đều có hình ảnh và tượng điêu khắc của Hứa Thâm.

Cứ như vậy, hoàn toàn hông bị ai ngăn cản, Hứa Thâm lập tức đi vào phòng nghị sự.

Nạp Sát Phân Ny đang xử lý chính vụ bên trong, cũng nghe được những tiếng xôn xao ở bên ngoài, chờ tới khi cô ấy ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp bóng dáng của Hứa Thâm, lập tức trở nên sững sờ.

Cô vội vàng đứng lên, mang theo nụ cười mừng rỡ chạy tới nghênh đón hẳn.

Hiện giờ cô đã không còn dáng vẻ của thiếu nữ lúc trước, suy cho cùng, cũng qua ba mươi tuổi rồi, có điều được chăm sóc thích đáng, nhìn qua vẫn nhỏ hơn vài tuổi, chỉ giống như một cô gái duyên dáng yêu kiều, nhưng mỗi hành vi cử chỉ lại mang theo nét tao nhã và quý phái, dung mạo cũng nhiều hơn vài phần uy nghi thành thực.

Chẳng qua ngay khoảnh khắc Nạp Sát Phân Ny nhìn thấy bóng dáng Hứa Thâm, toàn bộ khí chất nộ đều tan biến, không còn sót lại chút gì, để rồi cô ấy vui vui vẻ vẻ chạy tới, luống cuống tay chân hết như một cô bé.

“Quân chủ!” Trong lòng ôm theo vô vàn vui sướng, nhưng cô ấy cũng không quên hành lễ.

Hứa Thâm gật gật đầu, nói: “Hiện tại cô là người đảm nhiệm chức vị thành chủ của nơi này?”

Nạp Sát Phân Ny sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng lắc đầu nói: “Không, tôi chỉ tạm thời thay mặt thành chủ mà thôi. Từ sau khi Tu La quân vương hy sinh, tôi đành phải đứng lên tạm thời quản lý, thành chủ mới còn phải chờ ngài đến bổ nhiệm.”

Hứa Thâm nói: “Cô có biết những con đại khur kia đang ẩn nấp ở đâu không?”

Lúc này, Nạp Sát Phân Ny đã bình tĩnh trở lại, cô ấy biết nguyên nhân khiến Hứa Thâm đến đây chính vì cái chết của Trần Hàn, dù sao gã cũng là thuộc hạ cũ của Hứa Thâm, hiện giờ lại chết trong miệng khur, kết cục thê thảm.

Làm sao hẳn có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

“Những con đại khur kia vô cùng xảo quyệt, hành tung mơ hồ, chúng nó không có địa bàn cố định. Chỉ cần bị chúng tôi dò xét được hành tung, cũng sẽ lập tức di chuyển, tựa như chúng nó có năng lực dự đoán từ trước vậy. Máy lần chúng tôi muốn hành động bí mật đến tiêu diệt chúng nó đều thất bại rồi. Hiện giờ cũng không biết chúng nó đang ẩn trốn ở đâu. Nếu ngẫu nhiên xảy ra chuyện, thì sau khi chúng nó tập kích các khu, cũng sẽ lập tức dời đi, không để cho chúng tôi có cơ hội công kích.”

Nạp Sắt Phân Ny nói đến đây cũng có chút uể oải.

Trước kia, khi bọn họ phải đối mặt với đám đại khur thường xuyên hành động tùy ý kia, chỉ cần cân nhắc đến chuyện nên đánh giết chúng nó như thế nào, thì hiện giờ tới lúc gặp được những con đại khur có tính kỷ luật, bọn họ mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là da đầu ngứa ngáy, thậm chí cơ hội chạm mặt chúng nó, cũng không nắm bắt nổi.

“Bởi vì có khur ản núp ở trong này, cho nên những hành động của các cô đều bị khur nhìn thấu cả rồi.” Hứa Thâm nói.

Con mèo kia vừa bị hấn giải quyết lúc trước kia, chính là kẻ nằm vùng được đám khur bên kia phái đến nơi này.

Mấy con khur nọ lại biết chơi thủ đoạn như vậy, hiển nhiên trí mưu của chúng đã không hề thua kém đại đa số con người rồi.

“Hả?” Nạp Sắt Phân Ny có chút sửng sốt, chột kinh ngạc mà nhìn Hứa Thâm: “Nhưng rõ ràng ở nơi này, chúng tôi có quân vương của Hàn gia tọa trấn?”

“Hành động của khur vô cùng bí ẩn, nếu không phải năng lực giả loại hình trinh sát thì rất khó phát hiện được ra chúng.” Hứa Thâm nói đơn giản một câu, chột mở miệng hỏi cô ấy: “Để cho tất cả thủ vệ lui lại đi, đợi lát nữa đại quân khur cấp A sẽ đến đây.”

Nạp Sắt Phân Ny lại kinh ngạc, tin tức ở trong miệng Hứa Thâm quá mức kinh người, hơn nữa, lại là tin sau càng khiến người ta khiếp sợ hơn tin trước, khiến cho đầu óc cô ấy sắp không xoay chuyển kịp: “Khur chuẩn bị tiến công nơi này?”

“Ừm.” Hứa Thâm nói: “Chỉ sợ số lượng lớn, sẽ không tránh khỏi thương vong, nên mới bảo cô lệnh cho bọn họ lui lại, để tôi đến giải quyết.”

Nạp Sắt Phân Ny có chút ngơ ngác, tuy cô ấy không biết Hứa Thâm biết được tin tức này như thế nào, nhưng rất nhanh cô ấy đã phản ứng lại rồi lập tức truyền mệnh lệnh đi xuống.

Chờ sau khi tin tức được phát ra, cô mới quay sang hỏi Hứa Thâm: “Quân chủ, ngài đã giải quyết con đại khur ản núp ở nơi này rồi?”

“Ừm.”

Nạp Sát Phân Ny thậm nghĩ quả nhiên là vậy, rồi không khỏi có chút cảm khái, vẫn là ở bên cạnh Hứa Thâm có cảm giác an toàn hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh ý thức của cô thoáng có chút hoảng hốt, dường như cô ấy cũng từng có cảm giác an toàn như vậy, khi ở bên cạnh một người khác.

Nhưng mà... đã không nghĩ ra đối phương là ai rồi.

Cô âm thầm lắc đầu, cũng không nghĩ sâu thêm. Suy cho cùng, con người mà, ai cũng sẽ có một chút cảm giác tựa như đã từng quen biết, nó gọi là ảo giác ký ức.

“Quân chủ, có bao nhiêu con khur sẽ đi tới nơi này vậy? Có cần tôi đi thông báo cho những quân vương khác đi tới tiếp viện hay không?” Nạp Sát Phân Ny tranh thủ thời gian, trực tiếp xin chỉ thị.

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Không nhiều lắm đâu, một mình tôi là đủ rồi.”

Nạp Sát Phân Ny “Vâng” một tiếng, cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ là trong lòng vẫn có một chút khẩn trương, không biết một lát nữa khi Hứa Thâm giết khur, hắn có thời gian chú ý đến cô hay không?

Cô có nên đi tìm một nơi nào đó để trốn đi trước không?

Nhưng nếu cô nói ra những lời như vậy lại có chút không tốt, rất giống lâm trận lùi bước...

Chương 1089: Đàn Khur Tụ Tập!

Ngay tại thời điểm Nạp Sát Phân Ny vẫn còn đang đắn đo suy nghĩ, đột nhiên mặt đất bắt đầu chấn động.

“Đến đây rồi.” Lời nói của Hứa Thâm trực tiếp kéo suy nghĩ của Nạp Sát Phân Ny trở lại hiện thực.

Cô lập tức trở nên khẩn trương, không nhận được lại muốn tới gần bên cạnh Hứa Thâm.

Nói sao đi nữa, cô ấy cũng chỉ là hình thái thứ hai thôi, có khả năng ngay khoảnh khắc đối mặt với đại khur, cô ấy đã chết mất rồi, còn không có cơ hội chạm vào người chúng nó.

“Cô cứ chờ ở nơi này, đừng động.” Hứa Thâm phóng ra cho Nạp Sắt Phân Ny một cái kết giới vòng tròn, bao phủ toàn thân cô ấy, sau đó lập tức đi ra bên ngoài đại sảnh.

“Địa Vương đâu?”

Một con đại khư có hình thể dài chừng bảy, tám mét, mái tóc rối tung như nữ quỷ, đang chạy như bay đến. Trên thân thể của nó lại mọc ra những bộ móng vuốt giống như bạch tuộc, đang lắc lư lung tung, từ trong miệng nó còn phát ra âm thanh quái dị vừa gáp gáp vừa giống tiếng cười.

Con khư này đi tới bên ngoài bức tường cao của Quang Minh điện rồi trực tiếp xuyên qua, tiến vào. Nó đưa mắt dò xét khắp nơi xung quanh Quang Minh điện. Ánh mắt có đảo qua Hứa Thâm cùng với Nạp Sắt Phân Ny đang đứng bên trong điện thì nữ, nhưng không có dừng lại.

Một cái bóng đen như sương mù nhanh chóng bay đến phía sau nó, bên trong truyền ra âm thanh khàn khàn: “Địa Vương đã không còn khí tức như thể cô ta bị ăn luôn rồi.”

“Đừng nói bừa, làm sao Địa Vương có thể dễ dàng chết đi như vậy? Cô ta chính là thực khách, mà không phải nguyên liệu nấu ăn.”

Một tiếng cười quỳên rũ vang lên. Kẻ nói chuyện là một con côn trùng to mọng với hình thể mập mạp, nhưng giọng nói vô cùng ngọt ngào, tinh tế, hết như một thiếu nữ tuyệt mỹ.

Quả thật, trên đỉnh thân thể côn trùng cao mấy chục mét của nó, lại có một gương mặt thiếu nữ nhỏ xinh, chỉ có kích cỡ bằng bàn tay, xinh đẹp động lòng người.

Sau khi những con khư này xuất hiện, càng ngày càng có nhiều khư đi tới. Chúng nó bò lổm ngổm khắp nơi bên trong Quang Minh điện, rất nhanh đã tụ tập lại ở vị trí Hứa Thâm giao thủ cùng hai con khư lúc trước.

Dưới mặt đất còn lưu lại một chút dấu vết chiến đấu, nhưng không còn thi thể của hai con khư trước cùng với máu tươi vương vãi nữa rồi.

Bỗng nhiên, dường như những khư này cảm ứng được cái gì, chúng nhanh chóng né tránh ra ngoài.

Rồi ngay sau đó, điện quang lóe sáng, một con đại khur có hình dáng của bán nhân mã, với mái tóc như bị lôi hỏa thiêu đốt, chậm rãi đi ra. Thân hình hùng tráng, thể trạng cao hơn mười mét, hai mắt thâm thúy giống như hổ đen, sâu kín nói: “Địa Vương, nếu cô còn không ra, chúng tôi sẽ rời đi. Cô bày ra trò đùa quái đản gì thế hả?”

“Nói không chừng, Địa Vương đang trốn ở nơi nào đó, lén lút chê cười chúng ta.” Một giọng nữ khác lười biếng vang lên.

Chỉ thấy một cô gái với đôi cánh màu đen, đang chậm rãi hạ xuống từ trên bầu trời tiếp theo, lồng ngực cô gái này được một tầng vảy bao trùm, nhưng hai chân thon dài ở nửa người dưới lại bị thật nhiều tơ nhện giống như đã kết thành mạng nhện quấn quanh, khiến cho người khác nhìn vào sẽ có cảm giác cô gái này đang đi một đôi tất lưới màu đen tinh xảo.

Trên đầu cô ta có một cặp sừng gầy, gương mặt cũng xuất hiện một vài hình xăm kỳ lạ, quanh co uốn lượn, nhưng vẫn không thể che giấu dung mạo xinh đẹp tinh xảo này.

Những con đại khur này tụ tập tại nơi đây, đã lấp kín cả Quang Minh điện, nghiêm nhiên biến nơi này thành Tu La Tràng, nhưng đương nhiên, muốn cảm nhận được khung cảnh này, phải có thể nhìn thấy chúng nó trước đã.

Bởi vì ở trong mắt Nạp Sát Phân Ny, hết thảy mọi thứ chung quanh vẫn như bình thường.

Chẳng qua cô ấy có thể cảm nhận được một chút hoảng hốt và áp lực không thể nói rõ ra, tựa như đang đặt mình vào trong biển sâu sâu, khiến cho cả người lạnh lẽo, hàn ý chạy dọc sống lưng mang đến cảm giác ngọt ngào, bất an, như thể một đồng nguy hiểm không biết tên đang ẩn núp dưới đáy biển kia sẽ lao đến xâu xé bản thân bất cứ lúc nào...

“Có vẻ như nơi này là hang ổ của những nguyên liệu nấu ăn kia, có vẻ như khi Địa Vương tới nơi này, cô ta đã gặp phải phiền toái rồi.” Có khur thú trầm thấp nói.

“Nhưng bọn họ đã di chuyển đi rồi, hoặc là đã xác định được kết quả rồi. Chẳng lẽ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Địa Vương đã bị người xử lý? Thật quá đáng thương.” Cô gái cánh đen lười biếng nói.

Nghe được chúng nó đàm luận, Hứa Thâm không khỏi khẽ lắc đầu, không nghĩ tới nhiều như vậy nhưng chẳng có lấy một con nào có thể cảm nhận được hẳn.

Xem ra trong số chúng nó cũng không có con khur nào nắm giữ năng lực trinh sát đặc biệt dũng mãnh.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Các vị đã đến đông đủ chưa?”

Âm thanh này khiến cho Nạp Sát Phân Ny vô cùng sửng sốt, cũng khiến cho hầu hết những con khur đang có mặt ở nơi này đưa ánh mắt nhìn qua đây. Chờ đến khi nhìn thấy Hứa Thâm đang đứng trong hiện thực, chúng nó có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh, sau khi cẩn thận quan sát, chúng nó đều có thể nhìn ra nhân loại này không hề bình thường.

Bởi vì hắn mang lại cho chúng nó một loại cảm giác vô cùng đặc biệt, giống như đây là điềm báo cho một loại nguy hiểm nào đó.

Tất cả những con khur đều có cảm thụ như vậy, và chỉ trong khoảnh khắc, không khí ban đầu còn đầy vẻ ung dung thoải mái và châm chọc, đều trở nên im lặng xuống.

“Là mày đã giết chết Địa Vương?” Con khur thú có hình dạng bán nhân mã khoẻ mạnh kia lạnh giọng nói, phía trên bộ phận phức tạp giống như sừng hươu trên đỉnh đầu nó chột ló lên lôi hỏa, thoát nhìn uy nghiêm vô cùng.

“Mày là một trong những thủ lĩnh?” Hứa Thâm đưa ánh mắt nhìn những con khur chung quanh: “Một con khác đâu rồi? Không phải có ba con sao?”

“Cẩn thận một chút, khối xương này có chút cứng.” Cô gái cánh đen khẽ nhúu mày, đôi mắt chớp động.

Hiển nhiên cô ta đã nghe ra chuyện Địa Vương gặp phải tình huống bất trắc từ trong lời nói của Hứa Thâm rồi, nhưng từ khi Địa Vương cầu cứu đến bây giờ, mới qua được mấy phút đồng hồ ngắn ngủi. Thời gian ngắn như vậy, Địa Vương lại không thể kiên trì được sao?

Phải biết rằng, năng lực của cô ta cực kỳ khó giải quyết, tuyệt đối là hạng nhất trong số những thủ đoạn bảo mệnh cơ mà?

Chương 1090: Đuổi Bắt!

“Xương có cứng hơn nữa, cũng không đủ để chúng ta chia.”
Bên cạnh có con khur lập tức cười gằn nói.

Hứa Thâm nhìn lướt qua cô gái cánh đen, có vẻ như cô gái này chính là vị thủ lĩnh thứ hai kia.

Nếu tất cả đều đã có mặt, Hứa Thâm cũng không có ý định tiếp tục nhiều lời thêm.

Suu!

Bỗng nhiên bóng dáng hấn lao ra, không có dư thừa thời gian cho những lời vô nghĩa, chỉ trong nháy mắt, lấy nhỏ đối lớn đã bao phủ xuống, từ ban đầu đường kính chỉ chừng trăm mét, lại trực tiếp tăng mạnh đến 200 mét!

Trong khoảnh khắc, lĩnh vực đã bao phủ toàn bộ khoảng trống bên ngoài cung điện, có mười mấy con khur cũng nằm trong phạm vi này, bao gồm cả con đại khur bán nhân mã có cặp sừng hươu không ngừng chớp động lôi hỏa kia.

Trên đầu nó có bốn con mắt đặt song song với nhau, nhìn qua đã cảm thấy vô cùng dữ tợn và tàn khốc, nhưng vào lúc này, vẻ hung ác trên gương mặt nó lại đột nhiên biến sắc.

Con đại khur nọ vội vàng lùi về phía sau, mở miệng hét lớn:
“Cẩn thận, năng lực của hấn giống Địa Vương, không, là càng mạnh hơn Địa Vương!”

Đột nhiên bóng dáng nó lóe lên, hồng quang bao phủ toàn thân. Ngay trong lúc lóe sáng ấy, nó đã trực tiếp nhảy ra bên ngoài phạm vi lĩnh vực của Hứa Thâm, nhanh như thuấn di!

Quý kế, di hình hoán ảnh!

Hứa Thâm không chút do dự đã phát động lực lượng của khur binh.

Theo hấn thâm suy đoán, đối phương có thể đứng ngang hàng với con khur Địa Vương kia, khả năng cao là trong tay có nắm giữ lực lượng đủ để khắc chế lẫn nhau.

Và quả nhiên, đối phương có thể thoát khỏi lĩnh vực của hấn.

Có lẽ đây chính là điểm mấu chốt khiến cho con khur trước mắt có thể đứng chung với Địa Vương, cùng là lãnh tụ của đám đại khur này.

Nhưng Hứa Thâm không phải Địa Vương, hẳn tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội kéo giãn khoảng cách.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đã hoán đổi vị trí với một con khur ở biên giới vòng vây, để trực tiếp đi tới trước mặt con khur bán nhân mã nọ.

Khoảng cách giữa cả hai không đến 20 mét. Tại một khắc này, hiệu quả áp chế của lấy nhỏ đối lớn sau cường hóa, trực tiếp được gia tăng thêm mấy lần.

Con khur bán nhân mã lập tức cảm thấy lực lượng của bản thân đang nhanh chóng giảm xuống, bị áp chế gắt gao, trực tiếp co rút vào trong thân thể.

Nó vừa kinh hãi vừa tức giận vô cùng. Kinh nghiệm giao phong cùng Địa Vương từ trước, khiến nó hiểu được rằng tuyệt đối không thể mặc cho đối phương áp chế, nếu không, muốn lật mình sẽ cực kỳ khó khăn.

Bởi vậy, Hứa Thâm tiếp cận trong nháy mắt, lập tức làm trong lòng nó sinh ra một tia sợ hãi.

Phải biết rằng, năng lực của nó là thị thứ, nghĩa là nó có thể di chuyển đến bất cứ nơi nào mà ánh mắt có thể nhìn tới chỉ trong nháy mắt.

Nhưng loại di chuyển này lại không phải thuần di, là di chuyển bằng vận tốc ánh sáng. Phương thức này sẽ tạo thành mức thương tổn khủng bố do va chạm!

Có thể nói rằng loại năng lực này là vô địch, nhưng ngược lại, tác dụng phụ của nó cũng cực kỳ rõ ràng. Mỗi lần phóng thích sẽ tạo nên kích thích thật lớn cho nhãn cầu, cần phải nghỉ ngơi gần 1 giây thời gian.

Nhưng cũng may nó có tới bốn con mắt, mỗi con mắt này đều có thể phóng thích kỹ năng, luân phiên lẫn nhau, cũng miễn cưỡng làm cho năng lực của nó đạt đến trình độ vô hạn luân phiên, vô hạn sử dụng!

Cũng chính vì loại năng lực này, nó mới có thể thoát khỏi lĩnh vực của Địa Vương chỉ trong nháy mắt khi bị Địa Vương đánh lén, hoặc là thoát khỏi hiệu quả áp chế của Địa Vương ngay khi đòn công kích nọ còn chưa hoàn toàn thành hình.

Có thể nói, thứ năng lực loại hình áp chế này vốn không có hiệu quả với nó, nhưng Hứa Thâm trước mắt lại giống như quỷ mị, cứ một mực bám theo nó như bóng với hình.

“Mau, ngăn cản hắn!” Con khur bán nhân mã rống giận một tiếng.

Nó lại phóng thích thị thứ, thân thể tập trung tại một chỗ trên hư không, trong nháy mắt đã đến. Hiển nhiên nó lại thành công thoát khỏi lĩnh vực của Hứa Thâm, ngay tại một khắc cuối cùng trước khi lực lượng của bản thân bị áp súc đến mức không thể tràn ra bên ngoài cơ thể.

Sắc mặt Hứa Thâm hơi trầm xuống, rồi không chút do dự, hắn lại phát động di hình hoán ảnh.

Ánh mắt tập trung vào không khí bên cạnh con khur bán nhân mã, và nhanh chóng dời đi. Lần này, hắn di chuyển đến vị trí càng gần con khur nọ hơn.

Chỉ cách khur bán nhân mã chừng 5 mét!

Lực lượng áp chế khủng bố bao phủ trong nháy mắt. Con khur bán nhân mã kinh hãi vô cùng, Hứa Thâm này vừa có năng lực áp chế, lại có năng lực khác tương tự như nó?

Nó vừa sợ vừa giận, trực tiếp phát động thị thứ lần thứ ba.

Và trong một phần ngàn giây, trước khi loại lực lượng khủng bố kia đè ép bao trùm tới, nó lại biến mất trước mặt Hứa Thâm, xuất hiện tại một nơi khác, cách vị trí cũ cả ngàn km.

Hứa Thâm lại phát động quỷ kế, theo sát đằng sau.

Lần này, con khur bán nhân mã thật sự cảm thấy rối rắm rồi.

Nếu hiện giờ nó lại phát động năng lực bằng con mắt thứ tư của mình, thì từ giờ đến lúc con mắt đầu tiên khôi phục vẫn còn 0.2 giây nữa, và khoảng thời gian này tuyệt đối đủ để Hứa Thâm tiếp cận, thậm chí hắn còn kịp áp chế lực lượng của nó.

Nhưng trong nháy mắt này, nó vốn không có cơ hội để tự hỏi.

Chỉ thấy trong mắt khur bán nhân mã bắn ra hung quang, lần này nó không tiếp tục lựa chọn chạy trốn nữa, mà phương hướng thị thứ của nó lại tập trung vào sau lưng Hứa Thâm, trực tiếp phát động năng lực.

“Phanh” một tiếng, Hứa Thâm lập tức có cảm giác lồng ngực của mình vừa bị một vật nặng nào đó đánh lên. Lực đạo này giống như vừa trực tiếp đón nhận một chiếc xe con lao thẳng vào. Hắn có cảm giác khung xương của mình vừa bị chấn cho vỡ nát.

Nhưng Hứa Thâm không hề dừng lại, hắn tiếp tục thúc giục quỹ kẻ đuổi theo. Dù đối phương có thể dựa vào năng lực để thoát thân, thì nói cho cùng, khur lực cũng là hữu hạn, mà trong cơ thể hắn lại có Hải Tước cung cấp, nếu so đấu về khur lực, khẳng định là hắn không thua.

Lần thứ tư di hình hoán ảnh đuổi theo phía sau, Hứa Thâm đã cảm nhận được một tia kinh hoàng từ trong mắt con khur bán nhân mã kia, trong lòng không khỏi khẽ động, hắn lập tức phát động năng lực lấy nhỏ đổi lớn đến mức tận cùng, thậm chí còn kích hoạt cả gấp bội dung nhập vào.

Chương 1091: Săn Bắn Chấm Dứt!!!

Trong khoảnh khắc, tựa như con khur bán nhân mã kia đã trúng phải một đòn trọng kích. Lần này khoảng cách giữa hai bên chỉ còn hai ba mét. Khoảng cách nhỏ đến mức vươn tay là có thể chạm vào rồi, và gần như, tại vị trí này, hiệu quả áp chế của lấy nhỏ đổi lớn đã đạt tới cường độ mạnh nhất.

Thân thể con khur bán nhân mã nhanh chóng co rút lại, cấu tạo của cặp sừng hươu đỉnh đầu đi từ phức tạp thành đơn giản, lôi hỏa sấm sét vốn đang chớp lóe không ngừng cũng biến thành lôi quang mỏng manh, khí thể mất sạch.

Hứa Thâm cấp tốc rút kiếm.

Kiếm quang lạnh lẽo, tựa như chiếu sáng phạm vi vài dặm xung quanh.

Cái đầu con khur bán nhân mã bị chém nỏ, tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong thân thể này, đây là tiếng rít gào

tuyệt vọng của linh hồn nó.

Lúc này, khur bán nhân mã vẫn chưa chết, nhưng nó lại biết mình đã tới tuyệt cảnh rồi.

Tuy mắt đầu vẫn có thể ngưng tụ lại, nhưng dưới tình cảnh áp chế, có thể nói rằng tốc độ ngưng tụ lập tức trở nên chậm như rùa.

Và hiển nhiên trong khoảng thời gian này, Hứa Thâm tuyệt đối không cho nó cơ hội sống sót.

Đúng như khur bán nhân mã suy đoán, sau khi Hứa Thâm chém nổ cái đầu của nó, kiếm quang nhanh chóng lao đến, trực tiếp xé rách thân thể nó, sau đó lượng lớn máu tươi bay vút ra ngoài, tóm lấy toàn bộ những mảnh nhỏ thân thể kia, lại nhanh chóng hấp thu vào trong thân thể Hứa Thâm.

Giải quyết xong một con, Hứa Thâm chợt quay đầu nhìn về phía Quang Minh điện. Trải qua vài lần truy đuổi lúc trước, hắn đã rời khỏi Quang Minh điện, thậm chí còn cách xa vị trí Quang Minh điện đến vài khu phố, hiển nhiên những con khur ban đầu bị lĩnh vực bao trùm cũng thoát khỏi lĩnh vực rồi.

Sưu!

Hứa Thâm nhanh chóng phát động quỷ kế, liên tiếp hoán đổi vị trí, quay lại khu vực bên ngoài Quang Minh điện.

Chỉ thấy cô gái cánh đen và những con khur khác vẫn còn ở lại nơi này, nhưng có vẻ như số lượng đã thiếu mất mấy con.

Nhìn thấy Hứa Thâm trở về, sắc mặt cô gái cánh đen lập tức thay đổi rồi không nói hai lời đã xoay người bỏ chạy.

Những con khur khác cũng ý thức được tình huống không đúng, đều lựa chọn phân tán lui lại.

“Nếu đã đến đây thì đừng đi nữa.” Bóng dáng Hứa Thâm cấp tốc lắc lư, hoán đổi nhanh chóng, nhoáng lên một cái đã đi tới trước mặt cô gái cánh đen.

Thân hình thật lớn của cô gái cánh đen bị Hứa Thâm chắn ngang, tuy độ cao thân thể của hai bên chênh lệch thật lớn, ở trước mặt cô ta, Hứa Thâm chỉ nhỏ bé như một bức tượng mô hình, nhưng lúc này, chính bức tượng mô hình ấy lại giống

một bức tường, phong tỏa toàn bộ đường đi của cô gái cánh đen.

“Mày đã giết Duy Nặc Tư?” Sắc mặt cô gái cánh đen vô cùng khó coi.

Và câu trả lời mà cô ta nhận được lại là bóng dáng Hứa Thâm đang nhanh chóng tới gần, cùng với kiếm quang trực tiếp lóe sáng.

Dưới lực lượng áp chế khủng bố bao phủ, cô gái cánh đen lập tức cảm nhận được lực lượng áp chế này đã vượt qua Địa Vương lúc trước, trong lòng không khỏi hoảng sợ, cô ta muốn phát động năng lực, bay lên không trung, muốn kéo giãn khoảng cách với Hứa Thâm, nhưng hiệu quả của năng lực trở nên cực kỳ mỏng manh, tựa như đã mất đi hiệu lực.

Kiểm phong hạ xuống, cái đầu của cô gái cánh đen bị chặt đứt.

Hứa Thâm cấp tốc vung lên, kiếm quang múa loạn, giống như cánh quạt triệt để xay nát thân thể cô gái cánh đen.

Máu tươi trào ra, bao phủ toàn bộ những khối thịt vỡ vụn kia, nhưng không kịp hấp thu, chỉ kịp hình thành một tòa ngục giam máu tại chỗ.

Hứa Thâm không có dừng lại, hắn trực tiếp lao đi chém giết những con đại khur còn lại. Thủ lĩnh đã bị giải quyết, những con đại khur này cũng chẳng làm nên cơm cháo gì.

Dưới một chuỗi hoán đổi không ngừng, Hứa Thâm giống như một cái bóng sát thủ liên tục xuyên qua đám đại khur, làm cho thân thể của từng con đại khur thoái hóa, sau đó bạo liệt.

Ban đầu những bóng dáng đại khur xuất hiện như quần ma tụ hội, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tất cả đều phát ra tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Gần như ngay lập tức, bên trong Khur giới chỉ còn lại mười mấy tòa lồng giam màu máu.

Dù tốc độ săn giết của Hứa Thâm cực nhanh, nhưng trong đám đại khur này cũng tồn tại một vài con nắm giữ thủ đoạn chạy trốn chết rất mạnh, chúng đã sớm cảm nhận được tình huống không thích hợp rồi dẫn đầu thoát khỏi nơi này.

Đương nhiên, Hứa Thâm cũng dự đoán được tình huống này từ trước, một mình hắn rất khó chém giết toàn bộ chúng, bởi vậy mới dẫn đầu giết chết đầu lĩnh, chỉ cần đầu lĩnh chết rồi, dù vẫn còn khư chạy thoát, chúng nó cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Săn bắn chấm dứt, Hứa Thâm để cho Hải Tước đi ra dọn dẹp chiến trường.

Lần này săn giết được quá nhiều khư, khiến cho người đầu trâu cũng được chia hai con.

Chung quy lại Hứa Thâm cũng không quá hà khắc với gã, dù sao trước mắt người đầu trâu vẫn là một trong những con bài chưa lật mạnh nhất trong tay hắn.

Những con đại khư bị nhốt trong mười mấy ngục giam máu lần lượt bị ăn sạch.

Hứa Thâm buông xuống đến trong hiện thực, đưa mắt nhìn Nạp Sát Phân Ny còn đang sững sờ, nói: “Những con khư này đều bị giải quyết cả rồi, tôi sẽ đi tìm mấy con chạy trốn kia, bên này cô cũng nhanh chóng phân phó đám người bên dưới tăng mạnh cảnh giới trong thành, tuần tra dò xét đại khư. Rất có khả năng trong tương lai, còn có nhiều đại khư xuất hiện hơn, nếu có bất cứ điều gì dị thường nhớ phải trực tiếp báo cáo cho tôi.”

Nạp Sát Phân Ny phục hồi lại tinh thần từ trạng thái ngơ ngác ngác, trong lòng có chút rung động, chiến đấu lúc trước không diễn ra tại tầng thứ tư trong Khư giới, mà phát sinh ngay tại tầng thứ hai, bởi vậy cô ấy có thể nhìn thấy những đại khư kia buông xuống tầng thứ hai trong Khư giới, lại nhìn thấy Hứa Thâm bước vào tầng thứ hai Khư giới, nhanh chóng chém giết bọn chúng, dễ dàng như chặt dưa thái rau.

Rõ ràng toàn bộ chúng nó đều là đại khư cấp A, rõ ràng mỗi một con đều có thể biến cả một khu vực thành nhân gian luyện ngục, vậy mà... toàn bộ đều đã chết, vô cùng nhanh chóng, vô cùng gọn gàng.

Một hồi nguy cơ làm cả tòa thành Quang Minh run sợ bất an, lại biến mất đơn giản như vậy.

Chương 1092: Nói Lời Đơn Giản Mà Ý Nghĩa Dọa Người!!!

Nạp Sắt Phân Ny phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy vài bóng dáng đại khur quen thuộc đang gặm ăn thứ bên trong mấy tòa ngục giam máu kia, ánh mắt không nhin được lập tức run lên nhè nhẹ.

Một màn trước mắt này tựa như thịnh yến của ác ma Thao Thiết.

“Quân chủ đại nhân, ngài... Ngài đã là Thần rồi?” Nạp Sắt Phân Ny nghẹn một lúc lâu, mới không nhin được mở miệng hỏi.

Ở trước mặt Hứa Thâm, đám đại khur có thể phục kích giết chết Trần Hàn kia, lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích, chênh lệch quá lớn.

“Còn kém xa.” Hứa Thâm lắc đầu, cũng không nhiều lời thêm, chỉ yên tĩnh chờ đợi cho bữa tiệc của đám Hải Tước chấm dứt.

Rất nhanh, tầng khu ngục giam màu máu dần dần giảm bớt, mãi cho đến khi một con cuối cùng cũng bị ăn luôn, Hứa Thâm mới giao chuyện dọn dẹp chiến trường cho Nạp Sắt Phân Ny xử lý, còn hắn lại mang theo đám Hải Tước rời khỏi thành Quang Minh, đi đến thành Để khác.

Thành Quang Minh gặp phải chuyện như vậy, Hứa Thâm cũng lo lắng cho những tòa thành Để khác, chỉ sợ tình cảnh của bọn họ cũng chẳng tốt hơn nơi này là bao.

Nếu đã xử lý coi như thuận đường giải quyết toàn bộ cho xong.

Thành Sơn Hỏa.

Trong phòng nghị sự, Hỏa Phượng đang sút đầu mẻ trán đọc những tư liệu trong tay mình, vừa rồi lại có tình báo, mới nói là đại khur mới xuất hiện đã hút hồn toàn bộ cư dân sinh sống bên trong một khu chung cư nhỏ, thân thể nhóm cư dân vẫn vô cùng an tường mà ngủ say, nhưng toàn bộ đều hóa thành khu chết.

Loại thủ đoạn này, hiển nhiên đối phương lại là một con đại khur khó chơi.

“Đã đưa tin yêu cầu hội nghị viện trợ chưa? Đáng chết, sau biến cố quân chủ mười năm trước, đã có vài vị quân chủ chết trận, hiện giờ mấy quân chủ kia thật giả lẫn lộn, có quân chủ tọa trấn cũng như không có.” Sắc mặt Hỏa Phượng vô cùng khó coi, dù hội nghị vẫn duy trì năm vị trí như bình thường, nhưng tất cả quân vương bọn họ đều hiểu được, trong số năm người kia chỉ có hai vị là có đủ khả năng chống đỡ cục diện, một vị là Hứa Thâm, một vị khác chính là Nguyên Chủ.

Ba vị còn lại chỉ là thuộc hạ cũ của Hứa Thâm mà thôi.

Luận về năng lực chiến đấu, có khá nhiều quân vương đều tự tin rằng bản thân có thể đánh bại ba quân chủ trên danh nghĩa ấy, bởi vậy khi phiên toái này xảy ra, bọn họ cảm thấy vô cùng khó giải quyết, dù bọn họ có mở miệng tới cầu, đối phương cũng không có khả năng đến quân.

“Chủ yếu vẫn là trong mười năm này, có quá nhiều đại khur xuất hiện.” Phó thành chủ lắc đầu thở dài.

Mấy vị quân chủ ban đầu kia cũng mặc kệ mọi chuyện, đều tự làm việc của mình, nhưng lúc ấy, bọn họ vẫn có thể ứng phó được những con đại khur xuất hiện trong thành, chỉ là hiện giờ, tình thế đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát rồi.

“Nghe nói vị quân chủ ‘Khur Chủ’ kia vẫn một mực đi thăm dò biến khur, tìm kiếm huyền bí của Thần, vị Nguyên Chủ kia lại như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, ngẫu nhiên mới nhìn thấy bóng dáng hắt tại một vài chỗ ăn chơi trong nội thành, có khi lại không ở trong thành.” Phó thành chủ nói: “Nếu không chúng ta đi thỉnh cầu vị Ngục Chủ kia ra tay đi, hắt từng là quân chủ, tuy nhiên giờ không còn thân phận quân chủ, nhưng tuyệt đối là quân chủ danh xứng với thực.”

Hỏa Phượng tức giận nói: “Người ta đang tại vị còn không thềm quân chuyện này, thì kẻ đã thoái vị còn có thể quản sao?”

Phó thành chủ cười khổ nói: “Nhưng cũng phải thử xem, nếu còn tiếp tục như vậy, dân cư trong thành chúng ta sẽ thành không mất.”

“Phiền thật!” Hỏa Phượng có chút tức giận.

Bỗng nhiên, một hồi chuông vang lên.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, chiếc chuông kia chính là dụng cụ dò xét được bố trí tại tầng thứ tư trong Khư giới, một khi nó vang lên, nghĩa là có quân vương bái phỏng.

Rất nhanh, một bóng dáng đã xuất hiện trước mắt hai người, đúng là Khư Chủ mà bọn họ quen biết.

Cũng là chúa tể chân chính của hội nghị.

“Là Khư Chủ!” Sắc mặt phó thành chủ khẽ biến, trái tim thoáng co rút lại, không biết đối phương có nghe thấy những lời bọn họ vừa nói chuyện hay không?

Sắc mặt Hỏa Phượng cũng khẽ biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường. Cô vội vàng đi lên nghênh đón đối phương, nói: “Ra mắt Khư Chủ, ngài nhận được tin cầu viện mà tới ư?”

“Các cô cũng cầu viện sao?” Hứa Thâm nhướn mày, chợt đưa mắt nhìn lướt qua bốn phía: “Đúng là mùi của khư thú trong thành này nồng thật, cô có vị trí tinh báo của những đại khư này không?”

“Có.” Hỏa Phượng thấy Hứa Thâm thật sự đến để xử lý đại khư, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nói: “Có, nhưng những con khư này đều tụ thành từ nhóm từ ba đến năm con, chia làm vài đoàn thể nhỏ, rất khó đánh bại từng con một.”

“Đánh bại từng con một rất phiền toái, tôi hi vọng có thể một lưới bắt hết.” Hứa Thâm nói.

Hỏa Phượng có chút sững sốt, lập tức kinh ngạc đưa mắt nhìn Hứa Thâm một cái, chờ đến khi bắt gặp vẻ mặt bình tĩnh Hứa Thâm, mới chợt phản ứng lại. Đúng rồi người trước mắt cô ấy cũng không phải một vị quân vương bình thường.

“Chúng ta đồng loạt ra tay ư?” Hỏa Phượng dò hỏi.

“Dẫn đường.” Hứa Thâm nói lời đơn giản mà ý nghĩa dọa người.

Hỏa Phượng và phó thành chủ đều thở nhẹ một hơi, cười cười đưa tinh báo về khư thú đến, sau đó đi ở phía trước dẫn đường.

Rất nhanh, bọn họ đã tìm được sào huyết đầu tiên của khur thú, mấy khu phố ở gần nơi này đều bị khur chiếm cứ, mùi hư thối và máu tươi tràn ngập, quanh quần ở chớp mũi không thể xua tan.

Hứa Thâm khẽ nhú mày khi nhìn thấy vài con khur hoặc đang cuộn mình ngủ đông, hoặc đang gặm ăn máu thịt.

Có hàng đông hài cốt rơi rụng bên người chúng nó, da người như những tấm vải rách, nhẵn nhúm trải đầy dưới mặt đất.

Hắn không chút do dự, trực tiếp phát động quỹ kế và năng lực.

Sru!

Rất nhanh, Hứa Thâm đã đi tới trước mặt mấy con khur kia.

Mấy con đại khur nọ cũng nhanh chóng phản ứng lại, nhưng không có lấy một chút kinh hoảng nào, ngược lại cả đám còn dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn về phía Hứa Thâm, bên trong lộ ra quang mang khát máu tham lam: “Mùi thơm quá, là nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp...”

Phanh!

Hứa Thâm không có ý định nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp triển khai lĩnh vực, chỉ trong nháy mắt đã áp chế toàn trường.

Chương 1093: Bầu Không Khí Của Mạt Thế!!!

1 phút sau, toàn bộ năm con đại khur đều bị nhốt lại bên trong ngục giam màu máu, mấy người Hải Tước và Hắc Tuyết đang chọn lựa đồ ăn.

Hỏa Phượng và phó thành chủ còn chưa kịp ra tay cuộc chiến đã kết thúc, cả hai ngơ ngác đứng bên ngoài sào huyết, có chút khó tin, vì sao bọn họ lại cảm thấy một đám khur vừa bị Hứa Thâm giết kia vốn không phải đại khur, mà là khur cấp B bình thường nhỉ?

Chờ mấy người Hải Tước ăn xong, Hứa Thâm nói với hai người bọn họ: “Tiếp tục dẫn đường đi.”

Hỏa Phượng sừng sốt một chút, nhưng cũng nhang chóng phản ứng lại, lông tóc toàn thân dựng thẳng lên, đây là người điều khiển hội nghị sao?

Vì sao chiến lược của đôi phương cách xa bọn họ đến vậy?

Thậm chí cô ấy còn hoài nghi, có phải Hứa Thâm trước mắt đã thành Thần hay không.

Thời gian cực nhanh trôi đi.

Một giờ sau, Hứa Thâm nói lời từ biệt cùng Hỏa Phượng và phó thành chủ, rồi nhanh chóng rời khỏi thành Sơn Hỏa.

Hơn hai mươi con đại khư ở nơi này, đều bị giải quyết.

Thời gian chiến đấu chân chính không nhiều lắm, phần lớn thời gian đều bị tiêu hao trong quá trình tìm kiếm và chạy đi.

“Cùng là quân vương, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy?” Hỏa Phượng nhìn theo bóng dáng Hứa Thâm rời đi, lẩm bẩm nói.

Phó thành chủ cười khỏ nói: “Ai mà biết được? Hóa ra lúc trước tôi nhẹ dạ tin theo mấy chuyện ma quỷ của Dạ Thử Vương, còn thiếu chút nữa đã xung đột với tên quái vật này. Hẳn chính là kẻ vừa thành quân vương đã bức chết được Nghĩ Hậu đó.”

Hỏa Phượng hỏi: “Lúc ấy hẳn có mạnh như bây giờ không?”

Phó thành chủ tự hỏi một thoáng, mới khề lắc đầu: “Ngay cả một nửa của hiện tại cũng không được.”

Hỏa Phượng im lặng.

Quân vương là cực hạn, nhưng tại điểm cực hạn này, dường như vẫn có người đủ khả năng bước tiếp trên con đường siêu việt cực hạn.

Thành Tinh Sầu, thành Nguyệt Không, thành Hải Điều... Sau khi Hứa Thâm nói lời từ biệt ở thành Sơn Hỏa, hẳn lập tức lên đường đi thẳng tới thành Đẻ khác.

Quả nhiên tình huống ở những nơi này cũng đúng như những gì hắn đã đoán trước.

Tình huống trong những thành này đều không lạc quan, đại khư hoành hành khắp nơi, mà khu vực nguy hiểm nhất lại

chính là thành Vụ Sơn.

Tòa thành này hàng năm đều có sương mù vờn quanh, sương mù ở nơi này còn dày đặc hơn những thành Đê khác. Có vẻ như tòa thành ấy được xây dựng tại địa thế có núi vây quanh.

Tại thời điểm hấn đặt chân đến nơi này, đại đa số những thành khu bên trong đều chìm vào tĩnh mịch, những người sống sót đã trốn cả vào thông đạo an toàn trong núi rồi.

Còn lại một tòa thành trống không, nghiêm nhiên đã mang theo bầu không khí của diệt thế.

Mà đại khu bên trong thành Vụ Sơn cũng nhiều hơn những nơi khác, có hơn 40 con.

Hứa Thâm liên hợp với thành chủ thành Vụ Sơn, cuối cùng cũng giải quyết được toàn bộ những con khư ở nơi này.

Mấy người Hải Tước và Hắc Tuyết đã sớm ăn đến no căng bụng, chỉ có thể niệm phong những thi thể đại khư này, vận chuyển đến nội thành tích trữ.

Xoay chuyển một vòng, Hứa Thâm đã quét sạch toàn bộ đại khư gây loạn bên trong tám tòa thành Đê, sau đó, hấn nhanh chóng quay về nội thành.

Lần đi săn này, đã khiến Hứa Thâm ý thức được tính ác liệt của sự kiện khư thú bùng nổ khắp nơi. Đối mặt với đám khư thú đông đảo kia, đúng là quân vương bình thường có chút lực bất tòng tâm, dù sao số lượng của bọn họ cũng quá ít.

Tuy trong vòng mười năm nay, khoa học kỹ thuật được mở rộng, các thành đều phát sinh biến hóa thật lớn, số lượng vụ dân giảm bớt, hoàn cảnh sống càng tốt hơn, càng có nhiều trăm khư giả ra đời.

Từ trong điều kiện ấy, đã có khoảng bốn, năm vị quân vương mới được sinh ra, so sánh với tần suất trước đó, mười năm chỉ có một vị quân vương sinh ra, hiển nhiên xác suất này đã được đề cao thêm bốn, năm lần rồi, nhưng vẫn còn quá ít.

Hứa Thâm liên lạc với Nguyên Chủ, dặn dò gã, ngoại trừ đi du ngoạn, cũng nhân tiện quan tâm một chút đến sự an nguy của thành Đê.

Sau khi nhận được lời xác nhận từ phía Nguyên Chủ, hắn lại đi tìm Ngục Chủ.

Ở trong trang viên của Ngục Chủ, có nuôi dưỡng không ít nhục nhân, nhưng Hứa Thâm lại biết những gì hắn nhìn thấy chỉ là một bộ phận mà thôi.

Suy cho cùng, Ngục Chủ cần nhục nhân để hấp thụ linh hồn, gia tăng thực lực cho chính mình, bảo gã từ bỏ chuyện nuôi dưỡng nhục nhân là tuyệt đối không có khả năng.

Ngục Chủ cũng biết được điểm này, bởi vậy nếu bên trong trang viên của gã sạch sẽ, nghĩa là gã có chỗ khác để nuôi dưỡng nhục nhân, vì thế mới dọn dẹp nơi này sạch sẽ hơn một chút.

“Tôi giao cho anh sự an nguy của tám tòa thành Đê, đừng để tôi phải nhìn thấy có quân vương hy sinh thêm nữa.” Hứa Thâm nói với Ngục Chủ, giọng điệu cứng rắn gần như đang hạ mệnh lệnh.

Ngục Chủ ngồi trên ghế, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức và khó chịu vì tư thái xông vào cũng như yêu cầu bá đạo của Hứa Thâm, gã rầu rĩ nói: “Tôi đã về hưu rồi, đây là việc mà quân chủ cần làm, hiện tại tôi không còn là quân chủ nữa.”

“Tuy anh không phải quân chủ, nhưng những từ trước đến nay, tôi vẫn luôn dung túng cho chuyện anh làm này, anh cũng muốn biết điều một chút.” Hứa Thâm lạnh lùng nói.

Dù hắn không thích hành vi nuôi dưỡng nhục nhân của Ngục Chủ, nhưng hắn cũng biết muốn cầm tiết đối phương là không có khả năng, nhu cầu tăng trưởng năng lực của người ta chính là thứ này, dù hạn chế đối phương, đối phương cũng sẽ lén lút làm, trừ phi trực tiếp ra tay giết chết.

“Tôi chỉ nuôi dưỡng một chút nhục nhân ấy, không đến mức phải vì chuyện này mà đi bán mạng cho cậu, cùng lắm thì tạm thời tôi không nuôi bọn họ nữa là được.” Ngục Chủ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Tuy gã vẫn một mực ở bên trong nội thành không đi ra ngoài, nhưng mấy năm nay, sau khi lui khỏi vị trí quân chủ, ánh mắt gã cũng chuyển dời đến những nơi khác, đương nhiên cũng

biết rất rõ về tình cảnh của tám tòa thành Để và chuyện khư thú thường xuyên bùng nổ tại những nơi này.

Thậm chí gã còn lết lút bắt đi mấy con khư thú, từ đó biết được nguyên nhân sâu xa của tình huống này.

Là trong biển Mạt có thứ gì đó, làm cho những con khư này đều chạy trốn về phía đất liền.

Mà có thể làm cho những con khư này bỏ chạy hàng loạt như vậy, khẳng định là tình huống bên trong biển Mạt kia cực kỳ ghê người!

Chương 1094: Kết Quả Tội Tệ Nhất Vĩnh Viễn Nằm Ở Tương Lai, Mà Không Phải Hiện Tại!!!

“Anh không muốn?” Hứa Thâm khẽ nheo mắt hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thâm, lời nói đã đến bên miệng Ngục Chủ lại phải nuốt xuống.

Gã có thể nhìn ra sát ý trong đáy mắt Hứa Thâm, phỏng chừng nếu gã không đồng ý, thì ở trong mắt đối phương, gã chính là kẻ “Vô dụng”.

“Được rồi được rồi, tôi sẽ làm hết sức.” Ngục Chủ nói.

Hứa Thâm nghe xong câu nói này, lập tức xoay người rời khỏi, không muốn tiếp tục dong dài cùng Ngục Chủ nữa, lại nói, giữa bọn họ vốn không có giao tình fif, và càng không có khả năng thành lập giao tình.

“Đúng là phiền toái.” Nhìn thấy Hứa Thâm đi xa, Ngục Chủ mới than thở một câu, rồi không nhịn được khẽ thở dài, vốn tưởng rằng Linh Chủ đã chết thì gã có thể sống khá giả một chút, ai biết đâu tình cảnh càng thêm kém.

Quả nhiên kết quả tội tệ nhất vĩnh viễn nằm ở tương lai, mà không phải hiện tại.

Sau khi dặn dò Ngục Chủ xong, Hứa Thâm đã trở lại hội nghị.

Hắn cảm thấy chuyện về biển Mạt là một tai hoạ ngầm. Từ mười năm trước, những con khư thú này này đã từng bước

xâm nhập, nhiều lần xuất hiện trong đất liền, nên những lời mà chúng nó nói, thực sự làm Hứa Thâm rất khó phỏng đoán được tình hình.

Nếu nói thứ đe dọa chúng nó là Thần, hoặc là tồn tại khủng bố nào đó, thì từ mười năm trước, đối phương đã rục rịch hiện thân rồi, thì kiểu gì ở thời điểm hiện tại, cũng sẽ xuất hiện ở ngoài tường chứ?

Nhưng ngoài tường vẫn không có chút động tĩnh nào cả.

Chẳng lẽ thứ kia chưa từng di động được?

Hứa Thâm tính toán đi tìm tòi đến tận cùng.

Nhưng thứ có thể làm cho những khu này bỏ chạy khỏi địa bàn của mình, khẳng định là vô cùng nguy hiểm, hẳn không định đi một người, mà trực tiếp triệu tập Tinh Quân, Nguyên Chủ, cùng với quân vương của bảy đại gia tộc đến.

★★★★★

“Biển Mạt?”

“Hoá ra khu thú dồn dập xuất hiện tại thành Để là do nguyên nhân này.”

Mọi người tụ tập đầy đủ tại sảnh hội nghị, cùng ngồi ở phía dưới, trong khi Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ ngồi trên vương tọa quân chủ.

Chờ sau khi Hứa Thâm đơn giản nói lại nguyên nhân và tình huống khu thú dồn dập phát sinh tại thành Để, tất cả mọi người đều giật mình.

Phải biết rằng trong cảm nhận của bọn họ, biển Mạt là vùng cấm, quanh năm không có một bóng người. Đó cũng là một nơi thần bí, cực kỳ nguy hiểm, chưa bao giờ có người nghĩ tới chuyện đi đến thăm dò, cũng giống như vầng trăng sáng trên bầu trời kia, nó làm người ta chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng vọng chứ không ai có ý định đi thăm dò.

“Nghe nói biển Mạt cực kỳ nguy hiểm, trong tổ truyền của Ngu gia chúng ta từng có ghi lại, nơi ấy có rất nhiều khu thú qua lại, là khu vực của hắc ám và máu tanh, cũng là nơi khu thú yêu thích, gọi nó là quốc gia của khu thú cũng không quá

đáng.” Quân vương Ngu gia nói, trên khuôn mặt mang theo ưu sầu.

Những gia chủ khác cũng rơi vào im lặng, sau khi biết Hứa Thâm muốn đi một nơi nguy hiểm như thế, còn muốn mang theo bọn họ cùng đi, thật lòng, bọn họ chỉ muốn từ chối.

“Biển Mạt rất hung hiểm, những con khur thú kia còn phải chạy trốn đến nơi này, nghĩa là nơi này của chúng ta an toàn. Tôi cho rằng chúng ta không cần phải lao vào nguy hiểm như thế.” Một vị quân vương của Lâm gia nói.

Lời nói của gã nhận được không ít cái gật đầu đồng tình của những vị quân vương khác. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng nhìn ra vẻ kháng cự trong mắt những quân vương này, hàng năm bọn họ đều sống an nhàn sung sướng tại nội thành, đã an nhàn thành quen, chẳng một ai nguyện ý đi mạo hiểm.

“Tôi nhận được tin tức, biển Mạt bên kia cất giấu bí mật của Thần linh, lần này chúng ta đi không chỉ để giải quyết vấn đề khur thú, cũng tranh thủ đi tìm thứ bí mật kia.” Hứa Thâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Chúng ta đã đạt tới cực hạn của sinh mệnh, muốn tiếp tục hướng lên trên chỉ có phương pháp thành Thần, cả Linh Chủ hay những vị quân chủ khác, đều đang truy tìm con đường này. Nếu không thành Thần, trước sau gì cũng sẽ tiêu vong. Hẳn là các vị đều biết đến câu chuyện truyền thuyết nói rằng luôn có Thần tồn tại ở trong biển khur. Hôm nay tôi trực tiếp nói cho các vị biết rằng, đó là sự thật.”

Nguyên Chủ kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thâm, trong đầu có chút nghi hoặc, gã cũng không xác định được lời Hứa Thâm vừa nói là thật hay giả.

Tin tức về bí mật của Thần quý giá như thế, vậy mà Hứa Thâm lại nguyện ý đồng hành cùng mọi người đi tìm kiếm, trong chuyện này nhất định có điều mờ ám, hoặc là hẳn nói như vậy chỉ để hấp dẫn những quân vương này, bởi vì bước vào một nơi hung hiểm như thế, hẳn cần có pháo hôi.

Nguyên Chủ vừa nghĩ đến chuyện này, những quân vương khác cũng nhanh chóng nghĩ tới.

Đúng là chỉ số thông minh của những quân vương đang có mặt ở đây không dám nói là siêu tuyệt, nhưng khẳng định là tất cả đều vô cùng trí tuệ.

Âm mưu, lừa gạt, rất khó mà lọt qua được mắt bọn họ.

Có điều... kể cả khi đã đoán được mọi chuyện, nghĩa là dù tin tức kia có là sự thật thì bọn họ đi theo cũng chỉ với tư cách là pháo hôi thôi, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có chút động tâm.

Hơn nữa, bản thân có phải pháo hôi hay không, cũng cần phải đi mới biết được. Có lẽ đến khi đó, bọn họ có thể phản tướng nhất quân [1], khiến Hứa Thâm xối hồng bồng không, may áo cưới cho mình.

[1] : ngay tại thời điểm đối phương có ưu thế lớn nhất, thì nghịch chuyển thế cờ.

Cầu phú quý từ trong nguy hiểm, những quân vương này đều là tồn tại từng trải qua sinh tử, trong lòng cũng không ít dã tâm và tự tin.

“Sớm muộn gì Thần linh ngủ say trong biển khơi kia cũng sẽ trở về, chờ đến thời điểm Thần linh thống trị thế giới, thì nhóm quân vương chúng ta cũng chỉ là nô bộc, thậm chí còn không bằng cả nô bộc, chỉ là một nhóm nguyên liệu nấu ăn cao cấp thôi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Lựa chọn mạo hiểm thành Thần, hay lùi bước ở chỗ này chờ chết, chắc các vị cũng không cần tôi phải nhiều lời?”

Mọi người vô cùng kinh hãi, Thần trong biển khơi sẽ trở về sao? Đây là tin tức từ đâu tới vậy?

Bọn họ đưa ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn về phía Hứa Thâm, trong lòng cũng không xác định được những lời hắn vừa nói là thật hay giả, nhưng lại không dám lấy tính mạng ra đánh cược.

“Không bàn thêm nữa, hiện giờ mỗi gia tộc điều động một vị quân vương tới đồng hành cùng tôi.” Hứa Thâm nói.

Chương 1095: Nơi Nào Thần Hứng Thú, Đó Chính Là Nhà!!!

Mọi người liếc nhau, đều biết Hứa Thâm đã tức giận rồi, mới đưa ra yêu cầu này, nhưng bọn họ cũng biết bản thân không thể từ chối được.

“Những con khur thú kia chạy đến thành Đê tàn sát bừa bãi, hẳn là chuyện này nên để cho quân vương thành Đê ra mặt mới đúng.” Quân vương vừa lên chức của Mặc gia mở miệng nói.

Đó là một cô gái còn trẻ, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, vẻ ngoài cũng có vài phần tương tự với Mặc Tiêu Tiêu.

“Đúng vậy, nếu khu vực mà khur thú đã tàn sát bừa bãi chính là thành Đê, thì bọn họ nên ra mặt.” Lập tức có quân vương đồng ý nói.

Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Nếu quân vương Thành Đê đi rồi, thì thành Đê sẽ do ai tới trông coi? Cho mấy người đi hả?”

Mọi người lập tức á khẩu không trả lời được, tuy bọn họ rất muốn nói rằng có thể nha, nhưng loại lời nói vô sỉ như vậy, bọn họ thực sự không thể thốt nên lời được.

“Cho mấy người mười lăm phút tự hỏi, tự thương lượng với nhau đi.” Hứa Thâm phát tay nói.

Mọi người nghe Hứa Thâm nói như vậy, biết kết cục của chuyện này đã định, có nói gì cũng không thể thay đổi được nữa, chỉ có thể đứng dậy, tự mình rời đi, ra bên ngoài mở cuộc họp gia tộc.

Chờ bọn họ đi rồi, Hứa Thâm nói với Nguyên Chủ: “Anh có muốn đi hay không?”

“Tin tức này là thật sao?” Nguyên Chủ hỏi.

Hứa Thâm nhìn gã, không có trả lời, nhưng có vẻ như Nguyên Chủ vừa nhìn đã hiểu ánh mắt của Hứa Thâm mang theo hàm ý gì rồi. Gã cười khở một tiếng, thoáng suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Tôi cũng đi, có thể khiến cho nhiều khur thú trong biển Mạt cùng bỏ chạy như vậy, khẳng định là có nguyên nhân. Tôi muốn nhìn xem đến tột cùng là thứ gì lại có thể dọa chạy những con khur này, có phải đối phương thật sự là Thần hay không?”

“Có khả năng sẽ chết, nếu anh muốn ở lại, tôi cũng sẽ không trách anh, dù sao nếu tất cả chúng ta đều chết đi, thì nơi này chỉ làm lợi cho Ngục Chủ, có lẽ gã sẽ biến nơi này thành nhân gian luyện ngục, hiến tế toàn bộ thế giới.” Hứa Thâm nói.

Nếu cả hắn cùng với Nguyên Chủ đều không thể trở về, thì dưới ách thống trị của Ngục Chủ, thật khó để tưởng tượng nội thành và thành Đê sẽ biến thành một chốn địa ngục như thế nào.

“Nếu chúng ta đều chết, thì chuyện của thế giới này cũng chẳng còn liên quan gì đến chúng ta nữa, cậu nghĩ nhiều làm gì?” Nguyên Chủ cười nói.

Hứa Thâm khẽ nhướng mày, nói: “Anh nói cũng đúng, vậy cùng nhau đi thôi.”

Không lâu sau, quân vương của các gia tộc đều quay trở lại. Trải qua thương nghị, các gia tộc đều tự phái ra quân vương nhà mình tham gia vào hành trình sắp tới.

Thấy Giang gia phái ra Giang Nguyệt Ly, Hứa Thâm lập tức nhìn thoáng qua lão quân vương của Giang gia, đối phương ngượng ngùng cười với hắn.

Đôi mắt Hứa Thâm trở nên lạnh lùng, không hề đáp lại.

“Mấy người trở về chuẩn bị đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.” Hứa Thâm nhìn một lượt những người được lựa chọn, đơn giản nói một câu.

Mọi người đều đứng dậy cáo lui. Chờ bọn họ đi xong, Hứa Thâm lại nói với Tinh Quân: “Anh cũng đi chuẩn bị một chút, hành trình lần này cần dùng đến năng lực của anh.”

Tinh Quân cười khở, bản thân bọn họ đều là người làm công đỉnh cấp bên cạnh Hứa Thâm, bởi vậy bất cứ chuyện khở cực gì, hắn cũng nghĩ đến gã.

Hiện tại gã cũng có chút mơ hồ không biết, đến tốt cùng là năng lực của gã có phải may mắn hay không... Cứ có cảm giác gặp gỡ Hứa Thâm là toàn bộ may mắn biến thành xui xẻo.

Nhưng gã chợt nghĩ đến địa vị hiện giờ cùng với thân binh, khư binh mà mình đạt được, có thể nói là cái gì cần có đều có,

đường như dải ngọc này tốt hơn vô số lần khi trở thành của địch nhân Hứa Thâm.

Có lẽ... thứ này gọi là vừa đau khổ vừa sung sướng!!!

Bản thân Hứa Thâm cũng đi bắt tay vào chuẩn bị.

Ngay đêm hôm đó, hắn đã gọi đám người Hạ Tĩnh Tương, Lâu Hải âm, Tiết Môi đi tới, giao chuyện trong thành lại cho bọn họ, dặn dò bọn họ hơi chút lưu ý đến Ngục Chủ là được.

Hạ Tĩnh Tương muốn đi theo Hứa Thâm, nhưng bị hắn từ chối. Chuyến đi lần này hung hiểm vô cùng, Hứa Thâm cũng không dám cam đoan bản thân có thể chú ý được sự an nguy của bọn họ.

“Với thân phận và địa vị hiện tại của ngài, hẳn là không cần thiết phải đi mạo hiểm như vậy?” Tiết Môi có chút khó hiểu nhìn Hứa Thâm, gã thực sự không nghĩ ra vì sao Hứa Thâm lại kiên quyết phải làm một chuyến hung hiểm như vậy.

“Sớm muộn gì thế giới này cũng sẽ biến mất, mặt dày mày dạn mà sống đến một khắc cuối cùng vốn chẳng có ý nghĩa gì, không bằng sớm đi tìm con đường mới thì hơn.” Hứa Thâm nói, hiện giờ rất nhiều chuyện hắn làm đều hướng về phía mục tiêu của chính mình, mà không phải đơn thuần chỉ vì sinh tồn như trước kia nữa.

Nếu chỉ là sống tạm, thì dù thế giới này có biến mất, hắn cũng có thể trốn vào bên trong Khư giới, tiếp tục kiên trì, nhưng trong mắt hắn, loại ‘Sống’ này chẳng có nghĩa lý gì cả.

“Thành Thần ư? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có duy nhất một con đường này để đi thôi sao? Nhưng sau khi thành Thần chúng ta sẽ sinh sống ở nơi nào?” Tiết Môi thì thảo tự nói.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, lời nói trong lúc vô ý của Tiết Môi lại khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Đúng vậy, Thần sinh sống ở đâu?

Trong hư không? Hay là Khư giới?

Đường như đã nhìn ra Hứa Thâm rất tò mò về vấn đề này, Mai Phù ở bên cạnh hắn lập tức dịu dàng nói: “Thần không có chỗ ở cố định, cũng không có khái niệm ‘Nhà’, Thần không nơi

nào không có, có lẽ nơi Thần cảm thấy hứng thú, chính là nhà của Thần.”

Nói đến đây, cô ấy lại liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, trong đôi mắt giống như hồ nước trong suốt ấy chợt dâng lên vài gợn sóng nho nhỏ.

Trong lòng Hứa Thâm khẽ động, nói như vậy, Thần có thể tự do bay lượn đến bất cứ nơi nào trên thế giới, bọn họ ở lại nơi nào thì nơi đó chính là nhà của họ.

Nghĩa là nhà của Mai Phù chính là ở bên cạnh hần sao?

Đến đây, trong lòng Hứa Thâm lập tức xuất hiện cảm giác âm áp vô cùng, khóe miệng không khỏi cong lên, hần nói với mấy người Hạ Tĩnh Tương: “Nếu chuyện đi này, chúng tôi gặp chuyện không may, tự bản thân mấy người hãy tranh thủ tu luyện thành Thần, nếu thực sự thành Thần, mấy người có thể đi đến cố hương của Mạt Di La nhìn xem, có lẽ ở nơi ấy, mấy người có thể tìm được một niềm vui bất ngờ.”

Hạ Tĩnh Tương vội vàng nói: “Quân chủ, chẳng lẽ anh biết được bí mật gì đó ư? Vì sao lại nói là không trở về?”

Chương 1096: Xuất Phát! Tiến Về Phương Bắc!

“Đây chỉ là trường hợp xấu nhất mà thôi.” Hứa Thâm mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, mấy người đều đã là quân vương rồi, tương đương với bá chủ một phương, nên có cái mình theo đuổi cũng như cuộc sống của riêng mình, nếu muốn thành Thần, tôi có một câu muốn đề mấy người nghe xong rồi tự mình đi tìm hiểu một chút. Chính là vứt bỏ chính mình. Đây là phương pháp thành Thần mà tôi đã nghĩ ra.”

Lại nói, từ mười năm trước Hứa Thâm đã phát hiện ra phương pháp này rồi, nhưng ‘Biết được’ và ‘Làm được’ lại là hai việc khác nhau.

Hứa Thâm cảm thấy bản thân hần vẫn khiêm khuyết một cơ hội, không thể chân chính tìm được cánh cửa để ‘Tiến vào’.

“Vứt bỏ chính mình?” Mấy người đều sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau, đây là phương pháp thành Thần ư?

Rất nhanh, bọn họ đã ý thức được Hứa Thâm đang nói cái gì, tất cả không khỏi mở to hai mắt nhìn hần: “Ngài nói ngài đã tìm hiểu ra một phương pháp thành Thần? !”

“Ừm.” Hứa Thâm gật đầu.

Tuy hần còn chưa xác minh được phương pháp này, nhưng có Mai Phù ở đây, gần như có thể kết luận được tính đúng đắn của nó rồi.

Mấy người Tiết Môi lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Phải nói rằng, từ sau khi đạt tới quân vương, bọn họ mới biết được, thành Thần là chuyện mờ mịt và mông lung đến cỡ nào. Dòng lịch sử của nhân loại vốn kéo dài tới mấy ngàn năm nhưng trong quãng thời gian đó, cũng chỉ sinh ra vài vị Nhân Hoàng ít ỏi, mà Hứa Thâm trước mắt lại có thể dựa vào chính mình tìm được con đường đi đến cảnh giới Nhân Hoàng rồi?

Bọn họ lập tức ý thức được lời nói này của Hứa Thâm trân quý đến cỡ nào, nếu truyền ra bên ngoài, khẳng định là đám quân vương khác sẽ ghen tỵ đến đỏ mắt.

Nhưng đương nhiên phương pháp tuyệt mật này cũng cực kỳ nguy hiểm.

Nguyên nhân chính khiến cho Hứa Thâm quyết định không công bố tin tức này ra ngoài, chủ yếu là vì tránh để một người nào đó tìm được bí quyết, rồi dẫn đầu trở thành Thần trước Hứa Thâm một bước.

Người khác thành Thần sẽ đối xử như thế nào với mình, Hứa Thâm cũng không thể cam đoan được, bởi vậy hần chỉ có thể truyền lại phương pháp này cho những người bản tahan tín nhiệm và không có quyền lợi liên quan cũng như cừu hận với mình.

“Đi thôi.” Hứa Thâm nói xong, lập tức đẩy mấy người Hạ Tĩnh Tương đi chỗ khác.

Bọn họ dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn hần, Hứa Thâm có thể đơn giản giao cho bọn họ một thứ quý giá như thế, lại khiến trong lòng bọn họ dâng lên một loại cảm xúc không thể nói rõ ra.

Chờ đến khi Hứa Thâm mở miệng thúc giục, mấy người kia mới ôm theo tâm trạng vô cùng phức tạp chào tạm biệt hần rồi rời đi.

Sáng sớm hôm sau, quân vương các gia tộc đều lục tục có mặt bên ngoài đại sảnh của hội nghị, bảy đại gia tộc cùng với nhóm Nguyên Chủ, Tinh Quân đã tập trung đầy đủ.

Hứa Thâm cười ngửa đi ra, nhìn thấy mọi người đều được võ trang hạng nặng, không khỏi cười cười, chợt phát tay nói: “Nếu tất cả đều đến đây rồi, vậy xuất phát đi, Tinh Quân, anh tới dẫn đường, đi về hướng Bắc.”

Sắc mặt Tinh Quân có chút kỳ quái, vì sao gã lại có cảm giác Hứa Thâm vừa kêu gọi một con chó nhỉ?

Những người khác cũng nhìn về phía Tinh Quân, tất cả đều biết vị quân vương này có năng lực vô cùng đặc biệt, chỉ số may mắn trực tiếp kéo đến đây, mà từ trong lý lịch của gã cũng có thể nhìn ra năng lực này dừng mãi ra sao.

Lại nói, trước kia, gã từng là địch nhân đã đao thật thương thật, giao thủ với Hứa Thâm, nhưng tới hiện giờ vẫn có thể sống sót, ngược lại còn được ngồi trên địa vị rất cao, hưởng thụ các loại đãi ngộ đỉnh cấp, không thể không nói, gã đúng là người vô cùng may mắn.

Cứ như vậy, được Tinh Quân dẫn dắt, mọi người lập tức kết đội mà đi, không hề có những lời tuyên thệ trịnh trọng, bọn họ ra đi chỉ giống như một đám người ra ngoài thành dạo chơi tản bộ.

Tinh Quân đi ở phía trước giống hệt một tên chăn ngựa cho Hứa Thâm, mà con ngựa Hứa Thâm đang cưỡi lại chính là con ngựa khư của Mạt Di La.

Lần này Hứa Thâm cũng mang nó theo, dù lên đường hay chạy trốn chết, nó đều mang đến tác dụng vô cùng lớn.

Những quân vương khác đều biết chuyện Hứa Thâm có thể điều khiển khư cấp A từ lâu rồi, bởi vậy lúc nhìn thấy con ngựa khư cũng không cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng chỉ đang ưu sầu cho vận mệnh kế tiếp của mình.

Không bao lâu sau, đoàn người đã rời khỏi nội thành, đi đến một tòa thành Đê ở phương Bắc, thành Hải Điều.

Lúc trước, Hứa Thâm vừa đến nơi này hỗ trợ bọn họ dọn dẹp khu thú, coi như không hề xa lạ với tòa thành trước mặt, nhưng bọn họ cũng không dừng lại ở thành Hải Điều, ngược lại nhanh chóng vượt qua nó, tiếp tục tiến về phía trước, đi đến một vùng hoang nguyên bên ngoài thành Hải Điều.

Từ vị trí này, nếu tiếp tục đi về phía trước, sẽ bước vào vô tận hoang nguyên với một mảnh sương mù luôn luôn bao phủ.

Trong khi không chú ý đến, chẳng biết bầu không khí nhân tản do mọi người vừa đi vừa nói chuyện với nhau đã biến mất, tất cả đều im lặng lại, áp lực vô cùng.

Bởi vì kể cả với quân vương, thì đi lại trong vùng hoang dã cũng không thể sơ suất, lơ là được. Bởi vì ở nơi này, có tồn tại một vài loại xác mạnh mẽ còn đáng sợ hơn khu.

Tinh Quân vừa đi vừa ngừng, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, thường xuyên dùng năng lực trinh sát, dự đoán hung cát phía trước, chờ sau khi xác nhận không có gì nguy hiểm mới tiếp tục tiến về phía trước.

Cứ như vậy, mọi người không ngừng di chuyển chừng nửa ngày, đã cách xa nội thành hơn ngàn dặm. Rời khỏi nội thành càng ngày càng xa, bọn họ cũng càng ngày càng tiếp cận vùng biên của thế giới, những cái xác nhìn thấy trên đường cũng càng ngày càng nhiều.

Nhưng đại đa số xác này đều không mạnh, chúng chỉ lang thang vô ý thức mà thôi.

“Phía trước có khu.” Đột nhiên Tinh Quân mở miệng nói.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên gã cảm ứng được nguy hiểm. Lúc trước trên đường đi, bọn họ đã phải đi quanh co lòng vòng tránh né không ít khu vực nguy hiểm trên đường, tuy phương hướng chính xác vẫn không thay đổi, nhưng rất nhiều lần đã phải đi vòng qua.

Mãi cho đến khi Hứa Thâm đi tới hỏi mới biết được nguyên nhân của chuyện này, rồi quyết định nếu cường độ nguy hiểm chỉ đạt chừng một nửa thì Tinh Quân không cần phải dẫn bọn họ đi vòng nữa.

Chương 1097: Chuẩn Bị Nghênh Chiến!!!

Thông qua khứ lực tiêu hao và cường độ cảm ứng, Tinh Quân lập tức đưa ra phán đoán, nguy hiểm trước mặt cũng giống như những lần trước, là khứ cấp A.

Bởi vì lần này khứ lực của gã tiêu hao cực nhỏ, chủ yếu là đội hình chung quanh quá mạnh mẽ, bởi vậy khả năng uy hiếp mà khứ cấp A có thể tạo thành cho bọn họ cực kỳ thấp.

Không bao lâu sau, mọi người đã nhìn thấy loại nguy hiểm mà Tinh Quân vừa nhắc đến. Nó là một con khứ trong trạng thái u hồn, thân hình dài chừng bảy, tám mét, thân trên cực lớn, mặc một tấm áo choàng khổng lồ màu xám, đang bay lơ lửng giữa không trung, phía dưới tấm áo choàng còn có vài đường răng cưa vụn vỡ, rách rách nát nát.

Tại thời điểm mọi người nhìn thấy con khứ kia, nó cũng cảm nhận được sự tồn tại của mọi người. Nhưng chờ đến khi nó dùng vẻ mặt vô cùng quái dị quay đầu nhìn đến, khóe miệng lập tức cứng đờ, không còn cười nổi nữa.

Sau đó, con khứ nọ cấp tốc bay về phía trước, nhanh chóng bỏ trốn mất dạng.

Hứa Thâm và những người khác thấy vậy, đều mỉm cười, cũng không ai đuổi theo nó. Suy cho cùng, trên thế giới này cũng có quá nhiều khứ, giết không hết, chẳng cần thiết phải hao phí chút tinh lực này, dù sao bọn họ cũng đang di chuyển tại nơi hoang dã, giữ lại lực lượng mới là biện pháp thông minh.

Mọi người không sửa đổi tuyến đường, lại tiếp tục tiến về phía trước theo phương hướng con khứ kia vừa chạy trốn.

Nhưng không đi được bao lâu, bỗng nhiên con khứ vừa chạy trốn kia lại vội vàng bay trở về, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Mà lần này, vẻ hoảng sợ trong mắt nó càng nồng đậm hơn.

“Không tốt!” Tinh Quân đột nhiên kêu lớn.

Tại thời điểm gã nhìn thấy con khứ kia, trong lòng lập tức ý thức được tình huống không thích hợp, vội vàng thi triển năng

lực tiến hành đoán trước, nhưng kết quả lần này lại làm gã hết hồn. Bởi vì khur lực của bản thân lại cấp tốc tiêu hao như nước chảy.

Nghĩa là phía trước có hung hiểm cực lớn.

“Có nguy hiểm!” Tinh Quân nhìn về phía Hứa Thâm, là trốn đi hay là ứng phó, phải cần Hứa Thâm đưa ra quyết sách.

Nếu là gã, chắc chắn gã sẽ nhắc nhở mọi người chạy nhanh từ lâu rồi.

Hứa Thâm cau mày, chăm chú nhìn vào mảnh sương mù dày đặc phía trước. Sau khi cân nhắc, cuối cùng hắn cũng không lựa chọn chạy trốn.

Nếu bọn họ đến vùng biên của thế giới này để tìm kiếm vấn đề, thì vấn đề đã tới ngay trước mắt rồi.

Hơn nữa chiến lực của bọn họ bên này cũng không yếu, toàn bộ đội ngũ đều là quân vương, không có gì cản trở, bản thân hắn càng đạt tới hạn mức cao nhất của quân vương... Dưới tình huống này, ngoại trừ Thần, hắn là không còn bất cứ tồn tại nào có thể uy hiếp được bọn họ nữa.

Chẳng lẽ kẻ phía trước kia thực sự là một vị Thần? Đang chạy tới?

Hứa Thâm khẽ nheo mắt, Mai Phù bên cạnh không hề lên tiếng nhắc nhở, cũng mang đến cho hắn một chút tin tưởng.

“Chuẩn bị nghênh chiến.” Hứa Thâm nói.

Trong lòng mọi người trầm xuống, nhưng trên thực tế, khi dần thân vào chuyến hành trình này, tất cả bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm rồi. Thêm nữa, bọn họ cũng muốn nhìn xem, thứ có thể khiến cho khur cấp A phải bỏ chạy trốn chết kia, đến tột cùng là cái gì.

Lúc này, con khur thú nọ đã tiến tới càng ngày càng gần mọi người, trực tiếp tiến vào phạm vi ba trăm mét xung quanh.

Mà mảnh sương mù dày đặc sau lưng nó, lại cuộn cuộn sôi trào, giống như đang bị một thứ gì đó vô cùng khổng lồ thúc đẩy.

Bỗng nhiên mọi người cảm nhận được mặt đất bên dưới truyền đến một chút rung động rất nhỏ.

Ngay sau đó, con khur vốn chuẩn bị xông vào khoảng cách 200 mét trước mặt mọi người, lại đột nhiên bị một sợi dây thừng màu đen bắn ra từ trong mảnh sương mù dày đặc sau lưng quần lầy, kéo thẳng vào bên trong sương mù dày đặc.

Ngay sau đó là một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Nhưng rất nhanh, hết thảy mọi thứ lại đột nhiên ngưng bật.

Sương mù dày đặc đang xao động không ngừng phía trước, cũng từ từ ép lại gần. Ở thời điểm khoảng cách giữa hai bên bị thu hẹp lại chỉ còn năm trăm mét, cuối cùng bóng dáng thật lớn bên trong cũng lộ diện.

Mọi người cũng thấy rõ nó là thứ gì rồi.

Có thể hình dung nó là một con cự thú bò sát cao tới trăm mét, cái đầu như một chiếc xe tải chở hàng cực lớn, mọc đầu những cục u và gai nhọn, dữ tợn vô cùng, đằng sau thân thể có bảy, tám cánh tay cực lớn.

P phía trên những cánh tay này có vết rạn giống như những dấu bầm tím, phía trên cánh tay được chia làm ba đoạn, mỗi đoạn dài hơn ba mươi mét.

Nếu bỏ qua chuyện có thêm một đoạn thì cánh tay của nó cực kỳ tương tự với cánh tay con người.

Lúc này, cái đầu của con cự thú nọ đang không ngừng phun ra nuốt vào đoạn lưỡi rắn màu đen. Đoạn lưỡi rắn nọ được phân nhánh thành mấy chục cái, mỗi một nhánh có hình dạng như dây thừng mảnh.

Hóa ra thứ lúc trước cuốn khur thú vào trong sương mù kia cũng không phải là dây thừng, mà là một trong số những cái lưỡi này.

“Là xác!”

Mọi người lập tức nhận ra ngay, thứ khổng lồ trước mắt chính là một con xác, nhưng nó vốn không phải là loại xác bình thường, mà là xác cực kỳ cổ xưa lâu đời.

Hứa Thâm cảm nhận được khí tức tà ác, hoang dã phát ra từ trên người nó, trong lòng lập tức nghĩ đến một trong những phương pháp thành Thần mà thần phụ của Phản Nội Quân từng tiết lộ cho hắn, chính là đạt được một bộ xác cổ xưa, rồi lợi dụng xác thành tựu thân thể Bán Thần.

Nói cách khác, cái xác trước mắt chính là tồn tại cấp Bán Thần.

Đây là thứ ẩn giấu bên trong biển Mạt ư?

Hay nó chỉ là một cái xác đi lang thang tại vùng ven của thế giới, trùng hợp bị bọn họ bắt gặp?

Tại thời điểm về mặt mọi người đều lộ ra những sắc thái khác nhau, cái xác cổ xưa kia cũng chú ý tới đám người Hứa Thâm rồi.

Chỉ thấy ba viên nhãn cầu được sắp xếp theo hình tam giác trên trán nó từ từ chuyển động, dừng lại trên thân thể mọi người, tiếp theo, nó nhanh chóng bò đến.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được, nhãn cầu của nó đang tập trung lên người mình.

Chuyện này cũng là bình thường, bởi vì trên người hắn có đám Hải Tước, người đầu trâu, Hắc Tuyết, mà món đồ ăn đám xác này yêu thích nhất chính là khur, tiếp theo mới là trăm khur giả.

Chương 1098: Năng Lực Tuyệt Đối Cẩm Đoán!!!

“Cẩn thận một chút, năng lực giả hệ cường công tiến lên, những năng lực giả còn lại lui về phía sau, cảnh giác lược trận.” Hứa Thâm nhanh chóng mở miệng chỉ huy, sau đó dẫn đầu lao về phía cái xác trước mặt.

Năng lực của hắn nhanh chóng được khởi động.

Xác có thể miễn dịch với tuyệt đại bộ phận năng lực hạn chế, bởi vậy bản thân nó cũng tương đương với trạng thái Tu La của Trần Hàn, nghĩa là cẩm đoán tuyệt đại bộ phận hiệu quả hạn chế.

Hiệu đơn giản là khi đối mặt với xác, toàn bộ những loại hiệu quả hạn chế, nguyên rửa chế ngự ... đều vô dụng, chỉ có hệ cường công với phương thức chiến đấu bạo lực nhất mới có thể tạo thành uy hiếp cho thứ này.

Hiệu quả áp chế của lấy nhỏ đối lớn đã mất đi, nhưng hiệu quả tăng phúc cho bản thân Hứa Thâm vẫn còn hoạt động.

Cường hóa, gấp bội!

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thâm đã chồng chất ba loại năng lực này lên, nhưng hiện giờ đã mất đi hiệu quả áp chế, chỉ đơn thuần dựa vào tăng phúc để gia tăng thực lực, bởi vậy, nếu trong tình huống bình thường, chiến lực của hắn và địch nhân có thể đạt đến trình độ chênh lệch gấp 12 lần thì hiện giờ chỉ đạt đến trình độ gấp 6 mà thôi.

Bao tay thần binh xuất hiện, quỷ kế, di hình hoán ảnh!

Hứa Thâm nhanh chóng trao đổi vị trí với không khí trước mặt cái xác, thân hình trực tiếp xuất hiện như thuấn di. Bí kỹ Điệp Lãng được phóng thích, toàn thân tiến vào trạng thái nộ đào, tốc độ điều động khư lực tăng lên trăm phần trăm.

Chỉ thấy từng sợi tóc trên đầu hắn dựng đứng lên, khư lực điên cuồng thiêu đốt, đột nhiên đánh ra thần quyền.

Bao tay mang đến tăng phúc cuồng bạo, lại phối hợp với năng lực của bản thân Hứa Thâm, khiến cho một quyền này đủ khả năng đánh cho một vị quân vương bình thường thành tro tàn.

“Bành” một tiếng, nắm tay đánh trúng cái xác trước mặt, đây vốn không phải do cái xác kia không phát hiện được công kích đang tới, chưa kịp né tránh, mà đây là tác dụng của năng lực tuyệt đối bắn trúng!

Máu tươi đột nhiên văng tung tóe ra ngoài.

Một con mắt trên đầu cái xác vừa bị đục lỗ, kinh đạo khủng bố thẩm thấu vào bên trong, cứng rắn đánh cho xu thế hung hăng lao về phía trước của cái xác chột khựng lại.

Rõ ràng là ở trước mặt nó, Hứa Thâm chỉ giống như một con kiến vô cùng nhỏ bé, vậy mà một con kiến như thế lại làm nó có cảm giác mình vừa đụng vào một bức tường khổng lồ, toàn thân không khỏi run rẩy rồi dừng lại.

Một tiếng kêu thảm thiết vô cùng mơ hồ, như cá voi lại giống chim chóc vang lên, chạy thẳng vào chỗ sâu trong linh hồn.

Tất cả mọi người đều có cảm giác hai tai ù đi, linh hồn đau đớn như bị xé rách, thậm chí còn có người không nhìn được, vội vàng bịt chặt lỗ tai, dù trong lòng cũng biết làm như vậy chỉ phí công.

Một quyền đánh trúng, Hứa Thâm không hề dừng lại, đã nhanh chóng ra tay.

Nhưng phản ứng của cái xác trước mặt cũng cực nhanh, ngay khi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, từng cái đầu lưỡi giống như dây thừng màu đen từ trong miệng nó đã bắn đến, thè phải cuốn lấy Hứa Thâm.

Tốc độ bắn ra của đầu lưỡi cực nhanh, gần như đã hoàn toàn vây quanh Hứa Thâm, nhưng bóng dáng Hứa Thâm ở bên trong vẫn có thể cấp tốc xuyên qua vòng vây như quỷ my.

Năng lực, không thể lựa chọn!

Năng lực này không tác dụng lên người cái xác nọ. Nói đúng hơn, nó tác dụng lên không gian xung quanh và bản thân Hứa Thâm, bởi vậy nó vẫn có hiệu quả như bình thường.

Và hiệu quả do nó mang đến cũng tương tự như năng lực tuyệt đối bắn trúng kia.

Hứa Thâm vừa tránh khỏi công kích của cái xác, lại trao đổi vị trí với một mảnh không khí ở phía trước một con mắt khác trên đầu nó, trực tiếp xuất quyền.

“Bành” một tiếng, viên nhãn cầu thứ hai nổ tung.

Cái xác phát ra một tiếng rống giận điên cuồng, cánh tay với ba đoạn kia lại nhanh chóng chộp thẳng về phía Hứa Thâm, cả người cái xác phóng ra một loại rung động đặc thù, khuếch tán ra ngoài.

Loại rung động này không có đánh sâu vào thân thể địch nhân, nhưng có vẻ như trong quá trình khuếch tán, nó đã hình thành nên một loại lĩnh vực đặc thù.

Bỗng nhiên Hứa Thâm có cảm giác năng lực của bản thân đã bị bóc tách ra ngoài, không thể sử dụng được.

Sắc mặt hấn đại biến, loại cảm giác này giống hệt như lúc đối mặt với Linh Chủ.

Năng lực tuyệt đối cảm đoán.

Nhưng cũng may, hiện giờ hấn đã có kinh nghiệm đối mặt với Linh Chủ, bởi vậy gặp biến cố cũng không bối rối, lựa chọn trước tiên là bức người ra, lui lại.

Cũng may khur binh quý kế vẫn có thể sử dụng được.

Ở thời điểm Hứa Thâm phát động kim thiên thoát xác, đột nhiên hấn phát hiện ra khur binh quý kế đã quay về trạng thái đổi thay ngẫu nhiên, hơn nữa sau khi hoán đổi quý kế, cần tiến vào thời kỳ làm lạnh.

Có cảm giác như nó vừa từ trạng thái khur binh hoàn mỹ thoái hóa đến trạng thái không hoàn mỹ rồi.

Thời gian làm lạnh là 5 giây.

Dù chỉ có 5 giây, nhưng với trận chiến tại cấp độ này, 5 giây cũng đồng nghĩa với trí mạng.

Quý kế vừa hoán đổi được là đập nồi dìm thuyền, có thể gia tăng lực công kích của chính mình trên biên độ rộng, còn mang theo hiệu quả xuyên thấu.

Nhưng lúc này, hấn đang muốn chạy trốn chết, hiển nhiên quý kế này không có chỗ để dùng!

Đây là điểm thiếu hụt vô cùng lớn của Quý Bộ Binh Thư không hoàn mỹ.

“Đáng chết!” Sắc mặt Hứa Thâm vô cùng khó coi.

Tiếng xé gió chợt ập tới trước mắt, từng cái đầu lưỡi nhanh chóng đi tới quần quanh, khiến Hứa Thâm không thể không lựa chọn vận dụng năng lực lần tránh.

Trong tình huống này, hấn chỉ có thể thi triển thân pháp Hải Nguyệt, cấp tốc xuyên qua, nhưng tốc độ của xác cũng vượt xa mức bình thường, triệt để nghiền ép khur cấp A, cũng nghiền ép quân vương.

Hứa Thâm không thể rời khỏi vòng vây, lại bị một cái đầu lưỡi quần quanh lấy, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Lực đạo quần quanh kia rất lớn, chỉ trong nháy mắt, nó đã kéo Hứa Thâm đi qua.

Hứa Thâm nhìn thấy cái mồm to như chậu máu, hun hút tựa vực sâu kia mở ra, vô số răng nanh sắc bén ở bên trong, có cảm giác chỉ cần cái xác kia khép miệng lại, là nó hoàn toàn có thể ngậm xuống một cái mà cắn vỡ được hết thảy những thứ trong miệng mình.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khiến con người ta hít thở không thông ập đến.

Chương 1099: Chỗ Tốt Cực Lớn!

Nhưng Hứa Thâm vốn là kẻ từng trải qua vô số lần sinh tử.

Lúc này, hắn chẳng những không hề kinh hoảng, ngược lại còn trực tiếp bùng nổ, nắm tay tóm chặt đầu lưỡi, dùng sức đâm thẳng về phía trước, lực lượng được thần binh tăng phúc, cộng thêm bí thuật Điện Lăng gia trì, đã cứng rắn xé rách đầu lưỡi nọ.

“Hải Tước!” Hứa Thâm kêu gọi.

Hải Tước nhanh chóng phun huyết dịch nồng đậm ra ngoài, bao trùm thân thể Hứa Thâm.

Máu thịt toàn thân hắn đang cấp tốc sinh sản thêm, điên cuồng tăng trưởng.

Trong nháy mắt, chiều cao nhanh chóng gia tăng, 10 mét, 20 mét, 50 mét!

Hứa Thâm vừa hóa thành người khổng lồ, đã rống giận một tiếng, tóm lấy cả hàm trên lẫn hàm dưới của cái xác kia, muốn xé rách nó, nhưng lại phát hiện phần cơ nhai của nó cực kỳ cứng cỏi, chỉ có thể dùng sức ném thân thể to lớn kia qua một bên.

Hứa Thâm xuất quyền thật nhanh, thậm chí chiếc bao tay thần binh kia còn từ bên trong máu thịt của hắn, trực tiếp lộ ra ngoài, kích cỡ cũng tùy theo đó mà biến hóa bao bọc tạo thành một lớp ngoài cùng, phía trên trên nắm tay khổng lồ nọ.

Cùng lúc ấy, sau lưng Hứa Thâm xuất hiện một đôi cánh trắng nõn, trên trán xuất hiện dấu vết trắng bạc, một loại lực lượng và khí tức đặc thù quanh quẩn khắp toàn thân hắn, làm Hứa Thâm cảm nhận được sự thoải mái và mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới nay.

Dưới ảnh hưởng của năng lực cấm tuyệt trong tay cái xác cổ xưa kia, năng lực của bản thân Hứa Thâm đã bị áp chế đến trình độ cực kỳ mỏng manh, khó có thể thi triển ra ngoài, nhưng năng lực của Hải Tước lại không chịu ảnh hưởng.

Và hết thảy những tình huống này đều dựa vào một loại lực lượng đặc thù trộn lẫn vào bên trong năng lực.

Loại lực lượng này chính là thứ Hải Tước đạt được sau khi ăn luôn cô bé bên ngoài cánh cửa đỏ rực, cũng ăn luôn vô số đại khư, cuối cùng tích lũy mà sinh ra dị biến.

Đi theo Hứa Thâm mười năm, mẹ con Hải Tước đã sớm không còn là đại khư bình thường lúc trước.

Trên một trình độ nào đó, bọn họ đã vượt qua cấp A rồi, nhất là Hải Tước.

Bành bành bành!

Liên tiếp những đòn trọng quyền hung hăng nện lên đầu cái xác cổ xưa, tăng phúc do thần binh mang đến không hề bị ảnh hưởng, rất nhanh cái đầu của con xác nọ đã bị đánh đến sụp đổ, vỡ tan.

Mà lúc này, lượng lớn sương mù chung quanh lập tức tụ tập đến, thấm thấu vào bên trong dấu vết vỡ vụn của cái xác.

Sương mù đang chữa trị cho xác.

Hứa Thâm đã sớm có kinh nghiệm ứng phó với xác, hắn chỉ cần phóng ra năng lực hình tròn là có thể ngăn cách mảnh sương mù này.

Nhưng vào thời điểm bấy giờ, năng lực của hắn đã bị cấm tiệt, chỉ có thể dựa vào bàn tay cực lớn không ngừng vung vẩy, quạt bay sương mù đi chỗ khác, làm chậm lại tốc độ chữa trị và khôi phục của xác.

Bên kia, được Hứa Thâm kêu gọi, ba vị quân vương khác cũng nhanh chóng bày ra tư thế tiến công. Khi đối mặt với xác,

năng lực của bọn họ cũng chịu ảnh hưởng khá thấp, dù lúc này đang phải thừa nhận ảnh hưởng của cấm tiệt, năng lực cũng bị áp chế, nhưng vẫn có thể khởi xướng công kích từ bộ phận khác trên cơ thể.

Có điều, khi bọn họ chém binh khí lên người xác, mới có thể cảm nhận được sự khủng bố của con xác cổ xưa này.

Bởi vì rõ ràng trên tay bọn họ là kiện binh khí vô cùng sắc bén, không gì cản phá nổi, nhưng chém lên người xác lại chỉ có thể tạo thành dấu vết rất nhỏ, tựa như dùng dao cùn chém vào bao cát vậy.

Chỉ duy nhất một vị quân vương trong đó đã được thần binh tán thành, cầm thần binh trong tay, mới có thể tạo thành thương tổn cực lớn cho xác, trực tiếp tháo dỡ một đoạn cánh tay của nó.

“Chúng ta cần phải xua tan sương mù chung quanh, nếu không cái xác này sẽ không ngừng được chữa trị.”

Những quân vương khác đang xem cuộc chiến nhìn thấy Hứa Thâm không ngừng xua tan sương mù, lập tức phản ứng lại.

Bọn họ liếc nhau, rồi nhanh chóng phân tán. Sau khi ước lượng phạm vi của chấn động cấm đoán mà cái xác nọ có thể phóng ra, bọn họ lập tức bước ra bên ngoài phạm vi ấy, xua tan toàn bộ sương mù xung quanh mình, thậm chí có người còn dùng năng lực trực tiếp giam cầm, hoặc là hủy diệt từng mảnh sương mù kia.

Bành!

Hứa Thâm khom lưng, dùng bàn tay hung hăng xé rách, lại bắt lấy hàm dưới đã vỡ toang của cái xác nọ, xóc cả đầu lên, để lộ ra chi chít răng nanh bên trong, sau đó trực tiếp xé rách dọc theo xương cổ.

Dưới tác động của quán tính và cơ bắp, cuối cùng hẳn cũng xé rách được thân thể của con xác kia.

Cả người Hứa Thâm đầm máu, nhanh chóng chém cái xác kia thành từng bộ phận.

Ba vị quân vương trợ công nhìn thấy Hứa Thâm mạnh mẽ đến thế, đều sợ tới mức vội vàng né tránh, chỉ lo bản thân mang

đến thêm phiền toái cho Hứa Thâm, cũng lo bị liên lụy vào.

Sau khi thân thể cái xác nọ bị hóa giải, lực trường cấm đoán kia cũng theo đó mà biến mất, năng lực của bản thân Hứa Thâm lại được phóng thích, công kích cũng trở nên càng thêm mãnh liệt, thừa dịp đối phương rơi vào thời kỳ suy yếu, rất nhanh xé nát cả người nó.

Sau đó, hắn lại phóng ra hình tròn, chống đỡ cả một vùng trời, khiến cho sương mù không thể thâm thấu vào bên trong.

Bởi vậy những mẩu xác dưới mặt đất không có lấy một chút phản ứng nào, không có sương mù thâm thấu vào lĩnh vực, năng lực tự lành của chúng đã bị hạn chế, giống như thực sự chết đi rồi.

Những quân vương khác cũng nhanh chóng bước tới, Hứa Thâm phân phó Hải Tước tìm kiếm khu binh ẩn giấu trên người cái xác này.

Dưới tình huống bình thường, trong cơ thể những con xác chưa bao giờ bị săn giết đều có khu binh.

Rất nhanh mọi người đã tìm được một kiện khu binh từ trong cơ thể cái xác này, có người dung nhập vào trong cơ thể tiến hành thí nghiệm, kết quả là chỉ số quyền trọng của nó đạt đến 22!

Trực tiếp vượt qua chỉ tiêu của khu binh cấp truyền thuyết.

Hứa Thâm khẽ nhướn mày, khó trách trong những tư liệu bí mật được lưu trữ tại quán Thiên Ân có nói rằng, ở thời kỳ cổ xưa, Nhân Hoàng từng suất lĩnh nhóm quân vương chinh chiến khắp nơi tại vùng ven thế giới, dọn dẹp những con xác lớn, thông qua quá trình săn bắn đó mà đạt được chỗ tốt cực kỳ lớn.

Chương 1100: Hình Dạng Của Thế Giới!

Phải biết rằng, nếu dựa vào bản thân, muốn gom góp được một kiện khu binh cấp truyền thuyết cũng là chuyện cực kỳ gian nan rồi.

Chẳng nói đâu xa, trải qua mấy trăm năm tích lũy, bên trong các đại gia tộc thuộc nội thành cũng chỉ có được một, hai kiện

khư binh cấp truyền thuyết như vậy.

Vậy mà chỉ cần giết được một con xác cổ xưa, đã thu hoạch được một kiện khư binh vượt cấp truyền thuyết rồi.

Nhưng đương nhiên, muốn săn giết loại xác viển cổ này cũng không hề đơn giản, dù bảy, tám vị quân vương liên thủ cũng không nhất định có thể làm được điều này, bởi vì kẻ cả quân chủ như hắn, đối diện với chúng nó cũng gặp phải một chút khó khăn nhất định.

Hứa Thâm lấy khư binh đi, lại phân phó quân vương khác bảo vệ thật tốt từng phần nhỏ trên bộ thi thể xác này, ngăn cách sương mù xung quanh, sau đó, mỗi phần lại đưa đến một nơi khác biệt ở xung quanh đó.

Bọn họ không thể một mực ở lại chỗ này, mà thân hình cái xác kia cũng quá công kênh, rất khó khuân vác, chỉ có thể cố gắng hết sức trì hoãn quá trình tự lành của nó mà thôi.

Từ trong cơ thể xác, bọn họ cũng tìm được con khư lúc trước. Nó còn chưa bị tiêu hóa hoàn toàn, nhưng con khư này đã không còn bất cứ dao động sinh mệnh lực nào nữa.

Từ trong tư liệu thăm dò của những Nhân Hoàng lúc trước, Hứa Thâm biết xác trời sinh đã có lực lượng áp chế khư, khư cũng e ngại xác theo bản năng.

Lại nói, dựa trên một ý nghĩa nào đó, trăm khư giả cũng mượn dùng lực lượng của khư, chính là trong cơ thể bọn họ chứa đựng một dạng năng lượng tồn tại theo phương thức của khư lực, bởi vậy công kích của xác cũng có hiệu quả áp chế trăm khư giả.

Chờ xử lý xong cái xác cổ xưa này, Hứa Thâm lại dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến khi vị trí của đoàn người đã cách cái xác nọ một khoảng khá xa, Hứa Thâm mới thu lại năng lực hình tròn.

Ngay tại khoảnh khắc năng lực được thu lại, hắn lập tức cảm nhận được chung quanh có chút xao động, tựa như trong không khí vừa sinh ra một cơn gió nhẹ.

Cơn gió này mang theo vô số sương mù nhanh chóng bay vút về phía sau, trực tiếp tụ tập đến vị trí của cái xác nọ.

Xác không thể bị giết chết, chỉ cần sương mù còn tồn tại, xác sẽ không ngừng được nó chữa trị, phục hồi, trừ phi ném xác vào bên trong một cái hộp thủy tinh nào đó, hoàn toàn ngăn cách nó với môi trường bên ngoài.

Sau khi sương mù chung quanh nhanh chóng di chuyển trên diện rộng, tầm nhìn trước mắt mọi người lại càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Cả nhóm đều nhân cơ hội này gia tốc chạy đi.

“Dựa theo bản đồ Phổ Lăng Tư, lại tiến về phía trước khoảng 800 dặm, chúng ta sẽ đến biển Mạt.” Có quân vương phụ trách ghi chép dọc đường nói.

Phải biết rằng, bên trong nội thành chỉ có duy nhất một mảnh bản đồ dẫn đường đến biển Mạt, nhưng đường đi vốn không phải tiến về phía Bắc, mà là rẽ qua hướng Đông.

Đó là tấm bản đồ do một vị quân vương kiệt xuất để lại.

Đến tận bây giờ, nhân loại vẫn không ngoài vẽ được một tấm bản đồ hoàn chỉnh về thế giới bên ngoài tường.

Lúc trước, ở thời điểm Hứa Thâm vừa gia nhập vào không gian Linh Bí, còn có người đang tìm kiếm bản đồ ngoài tường, giá cả tùy người thăm dò báo, nhưng ngoài tường rất hung hiểm, quân vương nào cũng biết nơi đó lành ít dữ nhiều, càng đừng nói đến người thường.

Chỉ có tồn tại cấp bậc quân chủ mới đủ năng lực thăm dò, ghi chép bản đồ ngoài tường.

Hứa Thâm tin tưởng Linh Chủ hoặc các đời quân chủ khác đã từng thăm dò bản đồ ngoài tường rồi, chỉ là bọn họ không lựa chọn ghi chép xuống, mà chỉ ghi chép ở trong đầu mình thôi.

Kỳ thực chuyện này cũng không khó hiểu được.

Dù sao đối với quân chủ, thứ bản đồ kia chỉ cần hữu dụng với bản thân mình là được, nếu bản thân đã chết, có lưu lại cho thế giới này cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Quân vương đều có tư tưởng tuyệt đối, coi bản thân mình là trung tâm. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ có thể lột xác trở thành quân vương.

Cùng với đó, ngay tại thời điểm bọn họ đang coi chính bản thân mình là trung tâm, thì phương pháp thành Thần lại muốn bọn họ từ bỏ bản thân mình.

Đây chính là nguyên nhân cơ bản khiến cho vô số năm tháng qua, chỉ có một vài người ít ỏi có thể trở thành Nhân Hoàng.

“Điều kiện tiên quyết là nội thành của chúng ta được xây dựng tại vị trí trung tâm của thế giới, cộng thêm thế giới này có dạng hình tròn.” Vị quân vương Tần gia này còn bổ sung thêm.

Thế giới có hình tròn hay là hình khác, không ai biết được, kể cả khi có người từng tò mò về chuyện đó, nhưng phí tổn cần phải chi ra nếu muốn chân chính thăm dò ra lại quá lớn, không phải người bình thường có thể tiếp xúc được.

Bởi vậy, đa phần bọn họ chỉ tò mò một chút rồi trực tiếp chấm dứt ý tưởng này thôi.

Đương nhiên, trong lịch sử, cũng từng có người đưa ra phương pháp là thông qua không trung để xác định, nhưng sương mù dày đặc tràn ngập khắp nơi, khó có thể nhìn thấy không trung chân thật, càng đừng nói đến chuyện bay lên để quan sát mặt đất bên dưới.

“Hi vọng là hình tròn.” Có quân vương nói.

Tình hình trước mắt, đoàn người bọn họ mới rời đi không bao lâu, đã gặp được một con xác cổ xưa. Chuyện này cho thấy chuyến hành trình trước mắt hung hiểm vô cùng, nếu không có Hứa Thâm, khả năng cao là bên trong đội ngũ đã xuất hiện thương vong rồi.

Bởi vậy, bọn họ chỉ hi vọng có thể sớm trở về.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn Nguyên Chủ, hai người đều không nói chuyện.

Trên thực tế, bọn họ cũng có một chút phán đoán đại khái về hình dạng của thế giới. Phán đoán này xuất phát từ chuyện bọn họ đều đã tiến vào thế giới Linh Bí.

Mà mỗi lần tiến vào, tầm mắt được kéo lên, tựa như đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của thế giới này rồi.

Có điều diện mạo kia lại hoàn toàn khác biệt với những gì mọi người tưởng tượng. Nó vừa không phải hình tròn, vừa không phải hình vuông, mà là một hình dạng khiến cho người ta càng thấy sợ hãi vô cùng mỗi khi cẩn thận nghĩ lại.

Đoán người tiếp tục tiến về phía trước, dưới quá trình dự đoán của Tinh Quân, tất cả mọi người đều chuẩn bị sẵn tinh thần lại lần lượt gặp phải mấy con đại khư khác, và đương nhiên, chúng đều bị cả nhóm thuận tay giải quyết.

Về phần khư cấp B và xác bình thường, bởi vì chúng không thể tiến vào tầng thứ tư trong Khư giới, cho nên đã trực tiếp bị loại bỏ ngay từ đầu rồi.

Chương 1101: Tiếng Thì Thầm Lúc Rõ Ràng, Khi Mơ Hồ, Như Gần Như Xa...

Ven đường có rất nhiều du thi và khư, nhiều đến không đếm xuể, cũng may vì đang ở tầng sâu trong Khư giới, coi như mọi người được giảm bớt đi khá nhiều phiền não.

Sau khi tiến thêm về phía trước chừng 300 dặm, mọi người lại gặp phải nguy cơ, là một con xác cổ xưa nữa.

Dưới tình huống Hứa Thâm cùng Nguyên Chủ hợp lực, mới có thể giải quyết được cái xác này.

Con xác này không giống con lúc trước.

Phải biết rằng, bản thân những con xác cổ xưa này cũng có năng lực với tính độc đáo y như nhân loại, trong khi con lúc trước có năng lực cấm tuyệt, thì con này lại sở hữu cấp tốc tái sinh.

Cũng may nó không thể cấm đoán năng lực, sau khi nhanh chóng bị phân giải ra thành từng phần, mọi người lập tức chia nhau ra ném bỏ từng mảnh thi thể của nó, rồi vội vàng rút khỏi nơi đây.

Trong cơ thể cái xác này cũng có một kiện khư bình cấp truyền thuyết, chỉ số quyền trọng là 19, Hứa Thâm tiện tay khen thưởng cho một vị quân vương trong đội ngũ.

Bọn họ đã liên tục đi suốt hai ngày, vượt qua khoảng cách 800 dặm, nếu ước lượng dựa vào bản đồ Phở Lăng Tư ở mặt Đông, thì biển Mạt đã ở ngay trước mắt rồi.

Mọi người ôm theo chờ mong trong lòng, tiếp tục tiến về phía trước, lại xâm nhập thêm chừng 100 dặm nữa, nhưng vẫn không thấy được biển Mạt.

Đến đây, hẳn là ai cũng biết đi phương Bắc và phương Đông có sự khác biệt rồi.

Và xảy ra tình huống trước mắt, thì hoặc là nội thành vốn không phải trung tâm của thế giới, hoặc là thế giới này vốn không có hình tròn.

Kế tiếp, mọi người lại tiếp tục đi thêm chừng mấy ngày nữa, vượt qua khoảng cách 600 dặm, gặp được ba con xác cổ xưa, giết chết hơn mười con khư cấp A, nhưng vẫn không thấy được biển Mạt.

Tuy chuyến hành trình này gặp phải biến cố khiến thời gian kéo dài hơn dự tính, nhưng may mắn là trước mắt cũng chưa ghi nhận trường hợp thương vong nào.

Lực lượng mà Hứa Thâm và Nguyên Chủ biểu hiện ra ở thời điểm đối chiến cùng xác cổ xưa, cũng khiến mọi người cảm thấy an toàn hơn không ít.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Một ngày nối tiếp một ngày, đảo mắt một cái đã hết nửa tháng.

Mỗi lần như thế, mọi người đều ôm hy vọng rằng ngày mai bản thân có thể đi đến biển Mạt rồi, kết quả là mỗi lần chờ mong đều mang đến một lần thất vọng.

Cứ như vậy, ôm theo tâm lý không tin tà [1], bọn họ đi suốt nửa tháng vẫn không đến được nơi mình cần đến.

[1] : có thể hiểu là không tin chuyện ma quỷ, không tin bản thân không làm được...

“Đến tột cùng là thế giới này có hình dạng gì vậy? Chẳng lẽ nó có hình thanh dài?” Có người không nhịn được đưa ra phán đoán.

Rõ ràng là đi theo hướng Đông có thể nhanh chóng đến biển Mạt, nhưng đi theo hướng Bắc, lại thấy khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Nói như vậy, hình dạng của thế giới chỉ có thể là chữ nhật mà thôi.

Hiển nhiên, dẫn thân vào chuyến hành trình vừa buồn tẻ, dài lâu, lại đầy rẫy nguy hiểm, một ngày sống bên ngoài hoang dã bằng cả một năm ở bên trong nội thành này, chính là một loại khảo nghiệm với tâm tính của nhóm quân vương, nếu không có Hứa Thâm và Nguyên Chủ, khẳng định là trong nửa tháng này, tất cả bọn họ đã rút lui, quay về rồi.

“Sắp rồi, có lẽ ngày mai là đến thôi.” Nguyên Chủ nói.

Nói thật, ban đầu gã cũng ôm theo tâm tính không sao cả, nhưng hiện tại, trong đầu lại có chút cố chấp, không tin tã.

Có bản lĩnh lại để cho ta đi thêm nửa tháng nữa đi!

Cũng may lần này, vận mệnh không còn tiếp tục trêu cợt mọi người thêm nữa.

Ngày hôm sau, thế giới sương mù hoang dã trước mắt mọi người đã xảy ra biến hóa.

Mảnh sương mù phía trước chuyển thành màu tối tăm u ám, có thể hiểu đơn giản là trước mắt bọn họ, mảnh sương mù màu xám dày đặc ban đầu đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Tựa như mảnh sương mù trước mặt kia đang chất lọc, áp súc, tạo thành một vũng mực nước, giống như đang che giấu thứ gì đó bên trong.

Hơn nữa, Hứa Thâm cũng ngửi được từng đợt mùi hương kỳ dị. Mùi hương này cũng tương tự như thứ tỏa ra từ bên trong phòng bếp của ‘Ma ma’. Mực nát, thối rữa, nhưng lại trộn lẫn với một loại hương thơm đặc biệt.

Hứa Thâm có cảm giác vô cùng khác lạ, tựa như toàn bộ huyết dịch trong cơ thể hắn đang rục rịch, như thể nó đã bị một thứ gì đó kích thích.

Hắn lập tức suy đoán, hẳn là khu vực không xa phía trước chính là biển Mạt.

Hứa Thâm nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở, những người khác nghe xong lời nói của hắn, vẻ mặt thoáng run rẩy, vừa hưng phấn vừa trở nên nặng nề hơn.

Bởi vì biển Mạt đã ở ngay trước mặt, cũng đồng nghĩa với nguy hiểm chân chính sẽ đến bất cứ lúc nào.

Tinh Quân bắt đầu phóng thích năng lực đoán trước với tần suất thường xuyên hơn, Hứa Thâm phân phó Hải Tước ngưng tụ ra vài người máu nhỏ nhỏ, đi ở phía trước thăm dò mở đường.

Sau khi một nhóm hình người trần truồng chỉ có máu thịt đi vào bên trong sương mù màu đen dày đặc, mọi người đều tập trung tinh thần, vô cùng cảnh giác.

Bóng người máu thịt kia đi phía trước đoàn người Hứa Thâm chừng mười dặm, nhưng không phát hiện ra nguy hiểm, giữa hai bên vẫn duy trì khoảng cách như vậy, mọi người đi theo ở phía sau chúng nó.

Ngay khi bước vào phạm vi của sương mù dày đặc màu đen, tầm mắt lập tức bị ảnh hưởng nghiêm trọng, ngay cả tầm nhìn của quân vương cũng thu hẹp lại, khả năng cảm nhận mọi thứ xung quanh trực tiếp bị che phủ đi.

Cả nhóm tiếp tục đi trong sương mù màu đen thêm nửa ngày nữa, ước chừng đã vượt qua khoảng cách 100 dặm, bỗng nhiên, Hứa Thâm nghe được lời nhắc nhở của Hải Tước, đám bóng người máu thịt phía trước đã gặp phải tập kích, tất cả đều mất đi liên hệ rồi.

Bởi vì tập kích quá mức bất ngờ, không một dấu hiệu báo trước, khiến cho đám bóng người máu thịt kia không thể truyền tin tức quay về.

Hứa Thâm lập tức lên tiếng, để cho mọi người nâng cao cảnh giác.

Cùng lúc ấy, Tinh Quân lập tức cảm nhận được khur lực của mình đang cấp tốc xói mòn, gã cũng vội vàng mở miệng nhắc nhở mọi người.

Vào thời khắc này, trong sương mù chung quanh, mơ hồ có từng tiếng thềm thì quỷ dị vang lên, tựa một người thân cận, quen thuộc nào đó của bản thân đang kêu gọi bên tai.

Tiếng thì thầm lúc rõ ràng, khi mơ hồ, như gần như xa.

Suu!

Dường như có bóng đen vừa lướt qua từ bên trong sương mù, mọi người vội vàng nhìn lại, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ cái gì.

Chương 1102: Côn Trùng Quỷ Di!

Không đợi mọi người thả lỏng cảnh giác, đột nhiên một quân vương Lâm gia đang đi trong đám người phía sau, chợt phát ra một tiếng gầm rú vừa kinh hãi vừa tức giận: “Cái gì vậy? Cút ngay!”

Mọi người vội vàng nhìn lại theo tiếng gầm rú của gã, lập tức bắt gặp một con quái vật màu đen cao chừng bốn, năm mét, có ngoại hình giống như bộ cánh cứng, vừa bỏ nhào tới, móng vuốt sắc bén cắt qua chiến giáp trên người đối phương.

Quân vương Lâm gia vội vàng thi triển năng lực, muốn hủy diệt quái vật trước mắt, nhưng lại kinh hãi phát hiện, năng lực của bản thân hoàn toàn không có hiệu quả.

Rõ ràng năng lực đã được phóng ra, nhưng đối phương lại không hề bị ảnh hưởng.

Thứ này là xác sao?

Quái vật nọ nhanh chóng tóm lấy quân vương Lâm gia, trực tiếp quay trở lại sương mù màu đen đi, nhưng Hứa Thâm và Nguyên Chủ vốn tay mắt lạnh lẽo, lập tức bay vút đến ngăn cản.

Nhưng đúng vào lúc này, bên trong mảnh sương mù dày đặc gần đó, lục tục có bóng đen lao ra, đánh về phía những quân vương khác, chỉ một thoáng, xung quanh lập tức vang lên những âm thanh kinh hãi, phần nộ, bầu không khí có chút hỗn loạn.

Hứa Thâm nhanh chóng lao đến bên cạnh Giang Nguyệt Ly đang ở khá gần mình, đánh một quyền xuyên qua con côn trùng màu đen trước mặt.

Dựa vào tăng phúc lực lượng do thần binh mang đến cùng với cường hóa, gấp bội, con côn trùng nọ tuyệt đối không thể ngăn

cản được một quyền này.

Bên trong lỗ thủng vừa bị đánh xuyên qua kia, một thứ huyết dịch màu đỏ đen có chứa tính ăn mòn mãnh liệt giống như axit sulfuric bắn tung toé ra ngoài.

Giang Nguyệt Ly bị thứ máu tươi nọ bắn trúng vào người, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Tại vị trí ấy, chiến giáp đã xuất hiện lỗ thủng, trên mặt phồng rộp giống như bị phỏng, máu thịt nhanh chóng bị ăn mòn để lại vết sẹo.

Cô kêu thảm một tiếng rồi vội vàng gạt bỏ phần thịt vừa bị máu tươi bắn vào kia, lại trực tiếp cắt đi từng khối máu thịt trên mặt mình, nhưng may mắn, khi những phần bị thương nọ rời khỏi thân thể, dựa vào khả năng của bản thân, máu thịt tại vị trí đó đã nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng người khác lại không được may mắn như thế.

Bởi vì Nguyên Chủ ra tay giải cứu người khác, khiến cho quân vương Lâm gia kia kêu thảm một tiếng, đã bị con côn trùng nọ kéo thẳng vào bên trong sương mù dày đặc.

Mọi người nhanh chóng tập trung lại, đứng sát vào nhau, đưa lưng cho người đồng hành, rồi hướng ánh mắt đầy sợ hãi cảnh giác nhìn khắp chung quanh.

Những con quái vật này xuất hiện quá đột ngột, khiến bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được chúng, chúng càng không mang theo bất cứ dấu hiệu gì cả, hơn nữa, hình dạng mỗi con đều tương tự như nhau, lực lượng cũng hùng tàn không kém.

“Những con này đều là xác sao? Khi đối chiến với chúng, năng lực của tôi đều mất đi hiệu lực!”

“Tôi cũng vậy, đáng chết.”

“May mắn năng lực của tôi tác dụng lên bản thân mình, có thể đánh chạy thứ đó.”

Tinh Quân đi thẳng đến bên người Hứa Thâm.

Gã biết, vào thời điểm này, chỉ có bên cạnh Hứa Thâm mới là khu vực an toàn nhất.

Lại nói, vừa rồi gã đã dựa vào hạnh vận của mình, cũng may mắn thoát khỏi tai nạn lần này, có điều năng lực của gã thuộc

hệ đặc chất, đặc tính có chút kỳ lạ, rất khó phân biệt được rõ ràng, rốt cuộc nó có tác dụng với bản thân, hay là có tác dụng với địch nhân, hoặc là hy sinh một lượng khứ lực tương ứng, để quấy nhiễu vận mệnh trong minh minh, từ đó luôn luôn có thể đổi lấy kết quả tốt hơn...

“Những thứ này là cái quỷ gì vậy?”

“Tôi cảm thấy chúng không phải xác.” Nguyên Chủ quay đầu nghiêm nghị nói với Hứa Thâm.

Gã cảm thấy một chút quỷ dị từ trên người những con quái vật này, hơn nữa máu tươi của xác vốn không có tính ăn mòn, nhưng thứ này lại có.

Hơn nữa, sau khi gã đánh bị thương một con, đôi phương lập tức thét lên một tiếng chói tai, rồi lui về, vậy mà mảnh sương mù chung quanh lại không có biến hóa quá lớn, có vẻ như tác dụng trị liệu của sương mù không có ảnh hưởng với chúng.

“Cẩn thận, có khả năng thứ này chính là lũ quái vật trong biển Mạt, đã làm những con khứ e ngại.” Hứa Thâm trầm giọng nói.

“Á!”

Ngay lúc ấy, từ bên trong sương mù dày đặc truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, là quân vương Lâm gia vừa bị kéo vào bên trong kia.

Sắc mặt mọi người khẽ biến, tất cả đều nhìn chăm chăm vài vị trí vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết nọ.

Ánh mắt Hứa Thâm chớp động, hắn nói nhanh với Nguyên Chủ: “Mấy người các anh thủ tại chỗ này, để tôi vào đó tìm hiểu một chút.”

“Cẩn thận, có thể là thứ này cố ý phóng ra âm thanh như vậy với mục đích dụ dỗ chúng ta đi vào.” Nguyên Chủ nói.

Kể cả khi kẻ tập kích chính là quái vật, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã nói cho gã biết rằng, tuyệt đối không được làm theo bản năng mà xem nhẹ chỉ số thông minh của những thứ không biết này.

Hứa Thâm cũng nghĩ đến loại khả năng này, nhưng nếu hiện giờ hắn đi qua, có lẽ đôi phương còn có thể cứu được.

“Tôi có thể trở về, mọi người cẩn thận một chút.” Hứa Thâm đã có quyết định, hần lại trịnh trọng nói với Nguyên Chủ.

Phải biết rằng, năng lực nguyên thủy của đôi phương cũng chủ yếu tác dụng lên người địch quân, bởi vậy khi đối mặt với con quái vật này và đám xác kia, năng lực của gã đều phải chịu hạn chế rất lớn.

Nếu không phải trong tay Nguyên Chủ có Thần binh, lại cộng thêm bí kỹ phong phú, chỉ sợ tình cảnh của gã cũng chẳng khác hơn những quân vương khác bao nhiêu

Nguyên Chủ biết sự lo lắng của Hứa Thâm, lập tức ném cho hần một ánh mắt yên tâm.

Hai người cũng không nhiều lời vô nghĩa thêm, Hứa Thâm dặn dò xong, đã nhanh chóng lao về phía trước. Cùng lúc đó, hần cũng phân phó Hắc Tuyết hỗ trợ mình cảm nhận mọi động tĩnh phụ cận.

Hắc Tuyết lên tiếng đáp lại. Ngay sau đó, từng sợi tóc màu đen mỏng manh đến độ không thể nhận ra, cấp tốc bắn vào bên trong sương mù màu đen, lại nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng, giống như một cái mạng nhện.

Thứ này vốn không phải là thăm dò năng lực, mà rất giống với thăm dò thân thể.

Phải biết rằng, tóc chính là một trong những bộ phận cơ thể của Hắc Tuyết.

Rất nhanh, Hắc Tuyết đã chuyển tin tức về: “Ca ca, trong này có rất nhiều... rất nhiều thứ.”

Hứa Thâm ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Là quái vật vừa rồi sao?”

“Ừm, số lượng chúng nó rất nhiều, toàn bộ khu vực chung quanh đều là chúng nó.”

Chương 1103: Cuộc Chiến Gian Khổ!

Sắc mặt Hứa Thâm khê biến, hần cố gắng hết sức để nhìn khắp chung quanh, rồi lập tức nhìn thấy ở nơi tầm mắt có thể chạm đến, chợt xuất hiện từng bóng đen to lớn đang bay múa, muốn xuyên qua phía bên ngoài mảnh sương mù màu đen, dù chúng

rất mơ hồ, nhưng hình thể rõ ràng là quái vật côn trùng vừa rồi.

Mà số lượng của những bóng đen ấy lại nhiều đến mức có thể dàn thành một bức tường kiên cố!

Sắc mặt Hứa Thâm đại biến, dưới loại tình huống này, dù hắn có đi vào giải cứu vị quân vương Lâm gia kia cũng không kịp. Bởi vậy, hắn vội vàng rút lui trở về.

“Đi mau!” Ngay khi quay lại vị trí bên cạnh đám người Nguyên Chủ, Hứa Thâm lập tức nói.

Dù hắn biết trước mắt chính là thứ mà mình muốn thăm dò, nhưng nên rút lui vẫn phải rút lui, thăm dò không có nghĩa là cứng đầu, cố chấp xông vào. Bọn họ mạo muội tiến vào bên trong mảnh sương mù màu đen này sẽ gặp phải hung hiểm quá lớn, nên quay trở về bàn bạc kỹ hơn.

Nhìn thấy Hứa Thâm vội vàng trở về, mọi người còn chưa kịp thở phào một hơi, lại bị thái độ lo lắng của hắn dọa sợ.

Nhưng là quân vương, lực chấp hành của bọn họ cực cao.

Hơn nữa, người không quá mức ngu ngốc sẽ không hỏi quân vương Lâm gia đang ở đâu ngay tại thời điểm này.

Không đến một giây sau khi Hứa Thâm dứt lời, cả tập thể đã nhanh chóng lui ra bên ngoài.

Nhưng có vẻ như những thứ ở bên trong sương mù màu đen kia cũng biết được hành động của bọn họ. Rất nhanh, bên tai mọi người chợt nghe được những âm thanh dày đặc do thân thể ma sát vào nhau tạo thành, thứ âm thanh này rất nhiều, rất khủng khiếp.

Bỗng nhiên bọn họ ý thức được vì sao Hứa Thâm phải ra lệnh cho đoàn người lui lại.

Giống như một cơn sóng thủy triều dâng lên, bên trong sương mù chợt xuất hiện một dải màu đen càng đậm hơn lúc trước, chúng đang nhanh chóng thổi quét về phía mọi người.

Hứa Thâm thấy rất rõ, dải màu đen kia chính là một đàn côn trùng.

Đàn côn trùng chi chít ập tới.

Mọi người vô cùng kinh hãi, lúc này, bọn họ đều bất chấp che giấu và giữ lại con bài chưa lật trong tay, tất cả đều tụ tập ở bên người Hứa Thâm, chuẩn bị sẵn sàng sẽ liều chết chiến đấu bất cứ lúc nào cần.

Sắc mặt Hứa Thâm vô cùng âm trầm. Đám quái trùng này còn khó chơi hơn khu cấp A, nếu chỉ vền vẹn là số lượng, thì dựa vào năng lực lĩnh vực của hắn và Nguyên Chủ cũng có thể trực tiếp trấn áp, giết chết bọn chúng, số lượng có nhiều hơn cũng vô dụng.

Nhưng thứ này lại không bị năng lực ảnh hưởng.

“Theo tôi giết ra ngoài.” Hứa Thâm nhanh chóng nói.

Nghe được Hứa Thâm chỉ huy, người khác lập tức đi theo ở phía sau hắn.

Hứa Thâm dứt khoát dùng năng lực tăng phúc lên người, tuy rằng lĩnh vực lấy nhỏ đổi lớn không có hiệu quả với đám quái trùng, nhưng nó lại hữu hiệu với con người. Vào lúc này, năng lực của hắn đã trở thành quang sáng tăng phúc tập thể.

Tất cả các quân vương đều cảm nhận được lực lượng toàn thân bạo tăng, nhẹ nhàng khẽ động một cái là bay vút ra một đoạn cực xa, tốc độ mau đến dọa cho chính bọn họ sợ đến nhảy dựng lên.

“Đừng hoảng hốt, đây là năng lực của tôi.” Hứa Thâm nói.

Lúc này, cũng không cần thiết phải che giấu đặc tính năng lực với bọn họ, mà kể cả khi năng lực của hắn bị tất cả những quân vương này biết được, bọn họ cũng không thể uy hiếp được hắn, dù sao trong mười năm này, hắn cũng tích góp được rất nhiều con bài chưa lật.

Lấy nhỏ đổi lớn, cường hóa, gấp bội!

Dưới ảnh hưởng của tam trọng tăng phúc, tất cả mọi người đều được trải nghiệm thứ cảm giác gọi là chạy như bay. Ai nấy đều khiếp sợ nhưng lại hưng phấn dị thường, đây là cảm giác mạnh mẽ trước nay chưa từng có, thậm chí nó còn làm bọn họ sinh ra ảo giác rằng... vào thời khắc này, thực lực của mình đã sánh ngang với Thần linh!

Dưới tình huống toàn bộ thành viên cấp tốc tiến lên, đàn côn trùng cũng gào thét ầm ầm chạy tới.

Và cực kỳ bất ngờ, đàn côn trùng nọ lại trực tiếp chặt đứt đường lui của bọn họ, chúng dàn ra rồi đi tới vây quanh như một vòng tròn.

“Chết!” Hứa Thâm vung bao tay thần binh lên, Hải Tước trực tiếp phun máu tươi, bao trùm cả người hắn, thân hình tăng vọt đến hơn 20 mét, khôi ngô như một người khổng lồ, nhưng tốc độ lại không chịu một chút ảnh hưởng nào.

Mỗi một lần bàn chân giậm xuống, đều gây nên chấn động kịch liệt, nắm tay không ngừng bay múa, một quyền có thể quét bay bốn, năm con quái trùng ra ngoài, lại cày xuống đất, hình thành một cái rãnh to tướng.

Nguyên Chủ theo sát đằng sau, lúc này sắc mặt gã vô cùng nặng nề, tâm trạng cực kém. Ở thời điểm đối mặt với đám xác và mấy con quái trùng này, gã mới ý thức được bản thân và Hứa Thâm chênh lệch nhiều đến mức nào.

Đáng trách là trước mặt quái trùng, năng lực mạnh nhất của gã cũng bị suy yếu đến tình trạng gần như không còn một chút hiệu quả nào, chỉ có thể dựa vào bí kỹ của bản thân cùng với thần binh đến chém giết.

Dù chiến lực vẫn cao hơn quân vương bình thường rất nhiều, nhưng lại hoàn toàn không thể so sánh với Hứa Thâm.

Phanh!

Hứa Thâm không ngừng vung vẩy nắm tay, ầm ầm nện xuống mặt đất. Hai con quái trùng bị hắn đập nát tại chỗ, chấn động còn làm cho đám quái trùng chung quanh ầm ầm ngã nhào.

Nhưng những con quái trùng ở nơi xa xa khác lại hung hãn đánh tới, có con cố gắng nhảy lên thân thể Hứa Thâm, có con lại điên cuồng lao về phía những quân vương khác.

Những quân vương này vốn giỏi về lợi dụng năng lực tác chiến, nhưng lúc này năng lực không có hiệu quả, bọn họ chỉ có thể dựa vào thân thủ sau khi được tăng phúc đến chiến đấu với quái trùng.

Lại nói lúc trước, nhờ tăng phúc khiến lực lượng trở nên dồi dào mênh mông, khiến bọn họ cảm nhận được chiến lực của mình gia tăng mạnh mẽ vô cùng, xưa đâu bằng nay, nhưng đối mặt với thể công điên cuồng của đám quái trùng, vẫn bị chúng đánh cho tâm thần không yên, hoảng hốt hãi hùng.

Số lượng quái trùng quá nhiều, Hứa Thâm đã chọc được một lỗ hồng từ trong phòng tuyến của chúng, nhưng chung quanh lỗ hồng nọ vẫn đầy rẫy quái trùng.

Đoàn người ở phía sau toàn lực chém giết và ngăn cản, nhưng quái trùng vẫn điên cuồng vô cùng, đã vậy, bên trong máu tươi của chúng còn chứa đặc tính ăn mòn mãnh liệt, khiến cho chiến giáp trên người bọn họ nhanh chóng bị ăn mòn thành rỉ sét loang lổ.

Hiển nhiên, đám quái trùng kia chỉ cần dựa vào máu tươi vung vãi khắp nơi cũng có thể làm cho mọi người khó có thể thừa nhận nổi.

Chương 1104: Vực Sâu!

Sau khi trận doanh xuất hiện thương vong, trận hình bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo và để lộ ra sơ hở, rất nhanh đã có người ngã xuống.

“Hắc Tuyệt!” Hứa Thâm gầm nhẹ một tiếng.

Tựa như giữa hư không vừa vang lên một tiếng huýt gió.

Và chỉ trong phút chốc, vô số tóc đen bay múa, từng sợi kéo dài rồi đan vào nhau ngay giữa hư không, hình thành nên một cái võng, trực tiếp bao vây, trói chặt đàn côn trùng phụ cận.

Đám quái trùng giống như con mồi rơi vào mạng nhện, chúng liều mạng giãy giụa, nhưng không thể nào thoát ra được.

Lại nói, Hắc Tuyệt cũng nhận được hiệu quả tăng phúc từ Hứa Thâm, lại cộng thêm lực lượng của bản thân cô ấy, bởi vậy ngay khi vừa xuất hiện, Hắc Tuyệt đã nhanh chóng giúp Hứa Thâm ổn định lại cục diện bết bát trước mắt rồi.

Mọi người thoáng thở phào một hơi, nhìn thấy một màn làm cho người ta sợ hãi kia, trong lòng không khỏi rung động. Hóa ra bọn họ lại kém một con khur bên người Hứa Thâm?

Hơn nữa, trong đám khur cấp A cũng có thứ quái vật hung tàn đến thế sao?

Đương nhiên là câu hỏi nọ không nhận được đáp án. Hơn nữa, vào thời điểm như thế này mọi người cũng không có tâm tư để suy nghĩ quá nhiều, vừa được thả lỏng một chút đã nhanh chóng áp sát lại gần nhau, theo bước chân Hứa Thâm cấp tốc lao ra ngoài.

Bọn họ đều ý thức được mảnh sương mù màu đen này chính là điểm mấu chốt, khả năng cao là... chỉ cần chạy ra bên ngoài sương mù màu đen, bọn họ sẽ thoát khỏi chuỗi tập kích điên cuồng của những con quái trùng trước mặt.

Nhưng... bởi vì lúc trước bọn họ đã xâm nhập quá sâu vào bên trong sương mù màu đen. Tuy nói với quân vương, khoảng cách hơn trăm dặm cũng chẳng phải là xa, nhưng ở trước mặt đàn côn trùng, khoảng cách này lại khiến bọn họ tốn nhiều thời gian hơn bình thường.

Phanh!

Rồi đột nhiên, tiếng xé rách vang lên, từng lọn tóc đen đang trôi buộc quái trùng trực tiếp đứt đoạn.

Đám quái trùng kia điên cuồng giãy giụa và một lần nữa hung hăng vọt tới. Hiển nhiên, chỉ dựa vào một mình Hắc Tuyết, cô ấy cũng không thể kiên trì được quá lâu.

Mấy con quái trùng cấp tốc đánh về phía quân vương của Tần gia. Người nọ hoảng sợ trừng lớn con mắt. Và mặc kệ gã liều mạng giãy giụa như thế nào, cuối cùng vẫn bị đám quái trùng bỏ nhào đến. Gã kêu thảm một tiếng nói: “Tôi đi trước đây!”

Khi nói chuyện, thân thể lại đột nhiên biến mất.

Hóa ra năng lực của người này cùng loại với ký hiệu, chỉ cần kích hoạt năng lực là có thể trở lại vị trí đã đặt ký hiệu. Và hiển nhiên trước khi cả đoàn người tiến vào bên trong sương mù màu đen, người này đã để lại ký hiệu từ trước, bởi vậy mới có thể thoát thân.

“Các vị, tôi cũng không chống đỡ được nữa.” Quân vương của Mặc gia cắn răng nói. Vừa dứt lời, bóng dáng của gã chợt hóa thành một mảnh sương khói, tại chỗ tiêu tan.

Tại thời khắc nguy cơ này, bọn họ đều thi triển sở trường chạy trốn của bản thân.

Sắc mặt những quân vương không có năng lực chạy trốn quá mạnh lập tức trở nên khó coi, nhưng bọn họ cũng hiểu, những người kia đã dốc sức chiến đấu cùng mình đến bây giờ, xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Bọn họ chỉ có thể ký thác hy vọng vào Hứa Thâm cùng với Nguyên Chủ, mong hai người ấy không bỏ mặc bọn họ ở chỗ này.

Mất thấy quái trùng càng ngày càng nhiều, Hứa Thâm biết không thể dừng lại thêm nữa. Hắn hít sâu một hơi, lập tức phân phó Hắc Tuyết ra tay, dùng từng sợi tóc đen dài của cô ấy quần quanh bao vây tất cả những quân vương còn sót lại, bao gồm của Nguyên Chủ vào bên trong.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều bị Hắc Tuyết quần quanh, trói chặt, Hứa Thâm cũng không dừng lại nữa, hắn nhanh chóng dùng tốc độ cao nhất để chạy đi, để tiến về phía trước, muốn ra ngoài.

Đám quái trùng khác đều mất mục tiêu, lập tức chuyển hướng về phía Hứa Thâm, điên cuồng muốn leo lên thân thể hắn, nhưng lại khó mà theo nổi bước chân của Hứa Thâm.

Hứa Thâm dốc toàn lực vung vẩy đôi tay, dọn dẹp những con quái trùng trước mắt. Có quái trùng từ bên cạnh đánh tới, nhưng chưa kịp tới gần, đã bị đao máu hoặc lưỡi liềm máu đột ngột bắn ra từ trên cánh tay Hứa Thâm chém bay đi rồi.

Là Hải Tước mượn dùng thân thể Hứa Thâm, trực tiếp ra tay với chúng.

Không có quân vương khác cản trở, rất nhanh, Hứa Thâm đã xé rách được một lỗ hổng từ bên trong vòng vây của đàn côn trùng, mất thấy hắn chuẩn bị thoát khỏi tình thế này, bỗng nhiên một tiếng kêu to mệnh manh mà cổ xưa từ nơi nào đó truyền đến, nhưng lại có vẻ như âm thanh ấy trực tiếp vang vọng tại chỗ sâu trong đầu óc của Hứa Thâm. Cả người hắn chấn động, có một loại cảm giác ý thức tê dại, bước chân theo bản năng lập tức tạm dừng lại.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm đã nhìn thấy sương mù màu đen đằng sau sôi trào, xao động, tiếp đó, một vật thể cực kỳ khủng

bố đang âm âm lao đến.

Chờ đến khi nó lại gần, mới có thể nhìn thấy rõ, hóa ra thứ này một cái miệng vực sâu khổng lồ.

Nhưng ở bên trong cái miệng khổng lồ ấy vốn không phải là răng nhọn, mà là vô số những cánh tay phụ nữ tái nhợt.

Những cánh tay này chỉ chút rậm rạp, thoạt nhìn cũng rất giống một miệng đầy răng nanh.

Con người trong mắt Hứa Thâm co rút lại, hắc vôi vàng thi triển hình tròn, đồng thời cũng nhanh chóng rút lui, nhưng tốc độ của đối phương cực nhanh, thế tới như trời sụp, lập tức đè xuống, cắn nuốt hắc vào bên trong.

Hứa Thâm chợt có cảm giác bản thân vừa rơi xuống vực sâu vô tận.

Ý thức có chút mơ hồ, dường như mỗi một cánh tay ở bên cạnh đang điên cuồng lôi kéo bản thân... chìm sâu, chìm sâu xuống.

Thêm nữa, bên tai hắc còn có thể nghe được những tiếng cười vô cùng quỷ dị, có loại dữ tợn, có loại nhạo báng, có dịu dàng, cũng có quyến rũ.

“Phanh” một tiếng. Hứa Thâm có cảm giác đầu mình vừa rơi thật mạnh xuống đất.

Hắc vôi vàng mở to mắt, lại nhìn thấy một màn kỳ dị, trước mắt hắc chính là một khu phế tích.

Bên người là đám đông mặc đồng phục thống nhất của nhân viên cứu hộ. Những người này đang bận rộn tìm kiếm bên trong phế tích, rồi di chuyển từng khối đá lớn, từng bộ hài cốt bị chôn vùi bên dưới.

Mà lúc này, hắc nằm trên một cái cằng, đang được người ta nâng đi, từ từ rời khỏi phế tích.

Hứa Thâm sửng sốt, hắc vôi vàng chống đỡ thân thể, lại cảm thấy cánh tay suy yếu vô lực.

Nơi này là... ?

Chương 1105: Đây Là Ảo Giác Sao???

Hứa Thâm nhìn quanh một vòng, có chút mờ mịt, đây là ảo giác sao? Hay tinh thần công kích?

“Đứa nhỏ mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, cháu trải qua thời gian dài dinh dưỡng không đủ, thân thể đã suy nhược lắm rồi, đừng dùng sức.” Người nâng cáng thân thiết nói.

“Nơi này là?”

“Cháu vừa được cứu ra, rất nhanh sẽ sao rồi.” Đối phương lại an ủi.

“Cứu ư?” Hứa Thâm thoáng sửng sốt vì câu trả lời kỳ lạ ấy, rồi đột nhiên hắt mồm to hai mắt.

Chẳng lẽ nơi này là thế giới tầng thứ nhất bên trong lòng giam tâm linh?

“Có phải nơi ấy là cao ốc chín tầng hay không?” Hứa Thâm vội vàng hỏi.

Nhân viên cứu hộ né tránh ánh mắt của Hứa Thâm, nhưng nhìn thấy đôi mắt đầy cố chấp của hắn, cũng chỉ có thể thở ra một hơi, nói: “Chúng tôi đang cứu giúp những người ở tầng lầu khác, cố gắng tìm kiếm những người sống sót giống như cậu ở trong khu phế tích này.”

Hứa Thâm cảm thấy cả người phát lạnh. Rõ ràng hắn không hề thi triển năng lực lòng giam tâm linh, vì sao lại bị kéo vào trong này?

Chẳng lẽ... nơi này mới là hiện thực, còn hắn, chỉ đơn giản là vừa tỉnh mộng ư?

Không có khả năng.

Hứa Thâm nghĩ đến cái miệng vực sâu không lồ kia, thực hiện nhiên đây chính là hiệu quả của một loại năng lực đặc thù nào đó trong tay con quái vật nọ.

Hiện giờ hắn đã là quân chủ, tinh thần đã dị biến thành Bán Thần, sẽ không dễ dàng bị rơi vào hỗn loạn như vậy.

Hắn nhanh chóng quét mắt nhìn quanh bốn phía, cố gắng tìm kiếm bóng dáng vẫn làm bạn bên cạnh mình bấy lâu nay, nhưng lần này, hắn không tìm được.

Mai Phù không ở đây sao?

Trong lòng Hứa Thâm trầm xuống.

Nhưng điều này cũng cho thấy rằng khung cảnh trước mắt đúng là ảo cảnh.

Bởi vì ở trong thế giới chân thực, chắc chắn phải có bóng dáng của Mai Phù.

Có điều... vì sao thứ ảo cảnh này lại phản chiếu thế giới bên trong lòng giam tâm linh? Hứa Thâm lại không thể phỏng đoán ra.

Trên thực tế, với cường độ tinh thần lực hiện giờ, hắn rất khó bị những loại năng lực tinh thần khác mê hoặc, thậm chí tuyệt đại đa số những loại tập kích dạng nguyên rửa, tinh thần đều không thể ảnh hưởng đến hắn. Suy cho cùng, tinh thần lực của hắn cũng dị biến thành Bán Thần rồi.

Nhưng lúc này, hắn đang bị ảnh hưởng.

Có thể thấy được rằng sinh vật có cái miệng quái dị dữ tợn kia sở hữu thứ lực lượng tinh thần vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Thậm chí, đối phương còn rất có khả năng là một vị Thần!

Ánh mắt Hứa Thâm tiếp tục nhìn quanh bốn phía, trong lòng lại có thêm một nghi vấn, rốt cuộc đối phương kéo hắn vào trong ảo cảnh này với mục đích là gì?

Muốn giết hắn? Hay là muốn nhốt hắn?

Nếu đối phương muốn giết hắn, thì có khả năng ở ngay tại thời điểm này, khi tinh thần lực của hắn bị vây trong ảo cảnh, thân thể bên ngoài đã gặp phải bất trắc rồi.

Nhưng đương nhiên cũng có khả năng, đối phương sẽ bố trí một loại tập kích khủng bố bùng xuống ở ngay bên trong ảo cảnh, rồi thông qua đó mà trực tiếp xóa sổ linh hồn của hắn.

Hứa Thâm nhìn đám đông nhân viên cứu hộ đang bận rộn làm việc xung quanh, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác, lúc này thân thể của hắn đang suy yếu giống hệt người thường, hoàn toàn không có lấy một chút lực lượng, cũng không cảm nhận được khư lực.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, Hứa Thâm có cảm giác phần cổ hơi ngứa ngứa, đột nhiên có một mái tóc màu đen nhẹ nhàng lơ lửng trước mắt, hắn không khỏi sửng sốt, lại lập tức có chút mừng rỡ. Là Hắc Tuyết ư?

Nhưng rất nhanh, Hứa Thâm đã phát hiện mái tóc này thuộc về mình.

Bởi vì mái tóc ấy không hề bóng mượt, đen nhánh như của Hắc Tuyết, mà bần vô cùng, thậm chí còn dính vào nhau thành từng mảng.

Hứa Thâm thử kêu gọi Hải Tước trong lòng, nhưng không có đáp lại.

Hắn chỉ có thể yên lặng phân phó vài câu, mặc kệ Hải Tước có nghe được hay không, nhưng nếu bà ấy có thể nghe được thì nhất định phải bảo vệ thật tốt thân thể của hắn.

Dặn dò xong, Hứa Thâm bắt đầu vịn vào cái cáng, muốn đứng dậy, hắn cần phải thoát khỏi thứ ảo cảnh này, đi ra bên ngoài.

“Cậu đừng động, hiện tại thân thể của cậu rất hư nhược, tuyệt đối đừng cậy mạnh.” Nhân viên cứu hộ đang nâng cáng vội vàng nói.

Lúc ấy, cái cáng của Hứa Thâm đã được đưa lên một chiếc xe cấp cứu, chung quanh đều là những nhân viên tìm kiếm và cứu hộ, cả đám người đang vây quanh mảnh phế tích trước mắt.

“Không cần quan tâm tới tôi.” Hứa Thâm ngồi lên, dứt khoát gạt bỏ bàn tay đối phương, nhưng thân thể quá mức suy yếu, ngay cả việc chống xuống cái cáng cũng có vẻ cố sức.

“Cậu muốn đi tìm mẹ của mình sao?” Dường như một người khác đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nói: “Chúng tôi sẽ giúp cậu đi tìm kiếm và cứu giúp, nếu có tin tức về mẹ của cậu, nhất định sẽ thông báo trước cho cậu.”

“Mẹ của tôi đã chết rồi, mấy người đừng có lừa gạt tôi.” Hứa Thâm lạnh lùng nói: “Tất cả tránh ra đi, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.”

Hai nhân viên cứu hộ có chút sửng sốt, bọn họ thực sự không ngờ... hóa ra Hứa Thâm đã sớm biết được chân tướng từ lâu

rồi.

Trên thực tế, bọn họ có tìm được hài cốt của mẹ Hứa Thâm ở ngay bên cạnh hắn, nhưng bà ấy đã sớm hư thối rồi, ngoài ra còn có hài cốt của không ít những người gặp nạn khác ở trong đồng phế tích kia.

“Cậu phải lập tức tiếp nhận trị liệu, nếu không cậu cũng sẽ gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh.” Hai người vội vàng ngăn Hứa Thâm lại.

“Tránh ra!” Hứa Thâm vô cùng tức giận, hắn dùng sức giãy giụa, nhưng lực lượng lại không lớn bằng hai người đối phương.

Hai người kia vội vàng ấn Hứa Thâm xuống, một người trong đó nói: “Hắn là tinh thần của cậu ấy đã bị đả kích rồi, cứ cho cậu ấy ngủ một giấc trước đã.”

Hứa Thâm liều mạng giãy giụa, nhưng bị hai người nọ ấn đến gất gao, không thể hoạt động được. Dường như máu tươi toàn thân hắn đang bị kích động, rồi ngay tức khắc, một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa ập xuống, thế giới trước mắt chuyển thành mơ mơ hồ hồ.

Hắn hôn mê.

Ở thời điểm Hứa Thâm tỉnh lại, hắn nhìn thấy mình đang ở bên trong một phòng bệnh, trần nhà trắng như tuyết, có treo một cái đèn.

Thân thể hắn vẫn suy yếu vô cùng, cả người không có lấy một chút sức lực nào, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi dậy từ trên giường, nhìn trên cánh tay có cắm khá nhiều ống, bên cạnh còn có bình truyền dịch.

Chương 1106: Suy Đoán!

“Cậu tỉnh rồi.” Một cô y tá vừa đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Hứa Thâm đã tỉnh lại, trên mặt không khỏi sùng sốt, rồi rất nhanh, đã chuyển thành sợ hãi xen lẫn vui mừng, và vội vàng xoay người chạy ra bên ngoài.

Không bao lâu sau, một chuỗi những tiếng bước chân vội vã đi tới.

Hứa Thâm vừa rút bỏ toàn bộ những ống truyền dịch trên người mình. Thứ ảo cảnh này vốn không phải do bản thân hắn cấu tạo nên, bởi vậy hắn không muốn để mặc cho những chuyện trong ảo cảnh này cứ tiếp tục diễn biến theo chiều hướng thuận lợi như thế.

Hắn hiểu, càng là như vậy, bản thân càng dễ dàng bị con quái vật kia điều khiển.

Rất nhanh, bác sĩ cùng với y tá đã chạy vào, nhìn thấy Hứa Thâm vừa bò xuống giường, mấy người bọn họ đều kinh hãi, vội vàng tiến lên bắt lấy Hứa Thâm, tiếp tục ấn hắn trở lại trên giường.

“Cậu đừng có lộn xộn nha. Cậu đang chảy máu đó!”

“Suýt chút nữa là cậu kéo đứt gân của mình rồi, thứ này không thể rút bừa được đâu!”

Mấy bác sĩ vừa lo lắng vừa khẩn trương, nhanh chóng cố định tay chân Hứa Thâm lại. Nhìn thấy Hứa Thâm vẫn đang ra sức giãy giụa, một vị bác sĩ chủ trị trong đó vội vàng dẫn dò trợ thủ bên cạnh mình đè hắn xuống, sau đó cắm các loại ống dẫn trở lại trên người Hứa Thâm.

“Cậu đừng có lộn xộn, làm như vậy người có hại chính là bản thân cậu đó.” Bác sĩ chủ trị là một người đàn ông trung niên nói.

Hứa Thâm cảm nhận được một tia uất ức, mấy người thường trước mắt lại có thể khống chế được hắn, cũng bởi lúc này hắn đang rất hư nhược, không có bất cứ lực lượng gì.

“Thả tôi rời đi, tôi không có tiền trả mấy người đâu.” Hứa Thâm trầm giọng nói, tiếng nói khàn đục dị thường.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể tạm thời tuân theo quy tắc của thế giới này, muốn kết nối cùng những ảo giác trước mắt.

Dù đã biết tồn tại đứng sau lưng thao túng những ảo giác này chính là quái vật kia, nhưng trước mắt, có vẻ như thế giới này vẫn đang tuần hoàn theo một loại quy tắc siêu hiện thực nào đó.

“Bạn không cần lo lắng về chuyện tiền nong đâu, đất nước sẽ chi trả, bạn chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, sớm ngày khôi phục thân thể là tốt rồi.” Ánh mắt của vị bác sĩ chủ trị nọ lộ ra vẻ từ bi, tựa như đã cho rằng hành động giãy giụa, phản kháng của Hứa Thâm là bình thường rồi.

“Các người muốn nhốt tôi bao lâu?” Hứa Thâm trực tiếp, dứt khoát hỏi.

Bác sĩ mỉm cười nói: “Chờ đến khi bạn khỏi hẳn là có thể rời khỏi nơi này, nếu bạn tích cực phối hợp, hẳn là chỉ cần một tháng thôi, dù sao nơi này cũng là phòng bệnh có nhu cầu đặc biệt, cao cấp nhất của bệnh viện chúng tôi, nếu không phải tình huống của bạn có chút đặc thù, sẽ không được tiến vào nơi này đâu.”

“Một tháng sao?” Sắc mặt Hứa Thâm lộ vẻ âm trầm, nói như vậy nghĩa là con quái vật kia chỉ cần một tháng là có thể đạt được mục đích của mình rồi?

Tuy không biết mục đích của con quái vật kia là gì, nhưng Hứa Thâm lại biết hẳn tuyệt đối không thể bị giam ở trong này suốt một tháng được.

Tình huống hiện tại, sau khi nói chuyện với đám người trước mắt hoàn toàn không mang lại một chút ý nghĩa gì, hẳn chỉ có thể tìm cơ hội chuồn khỏi nơi này, nhưng đầu tiên, hẳn cần phải nắm chắc thời gian làm việc và nghỉ ngơi của đám người trước mắt đã.

Thấy Hứa Thâm đã im lặng xuống, mấy bác sĩ lập tức tự mình làm việc của mình, đi tới băng bó giúp Hứa Thâm, cũng thuận tiện đo huyết áp, nhiệt độ cơ thể của hắn.

“Bạn đừng quá bi quan. Trong chuyện lần này, phải nói là vận khí của bạn không tồi đâu. Có nhiều người ở trong vườn bách thú như vậy, nhưng chỉ số ít người là có thể sống sót mà thôi. Bạn rất may mắn đấy.” Bác sĩ chủ trị nhìn về mặt tối tăm của Hứa Thâm, lập tức mỉm cười an ủi.

Hứa Thâm sửng sốt, chột nhú mày nói: “Vườn bách thú? Cái gì vườn bách thú cơ?”

“Bạn quên rồi sao?” Bác sĩ có chút kinh ngạc hỏi lại, rồi bỗng nhiên ông ấy ý thức được điều gì, lại lập tức cười cười không

có nhiều lời thêm nữa.

Trên thực tế, những người phải chịu kích thích quá lớn, đều sẽ theo bản năng lựa chọn quên đi hết thấy những chuyện mình từng trải qua, nếu lúc này, ông ấy nhắc đến nó, chắc chắn sẽ làm Hứa Thâm phải chịu kích thích không nhỏ.

Và đương nhiên đây không phải điều bác sĩ nên làm rồi.

Hứa Thâm chăm chú nhìn vẻ mặt của vị bác sĩ kia, trong đầu hần lập tức hiện lên rất nhiều tin tức, rồi bản thân hần cũng không khỏi giật mình, chẳng lẽ lúc này hần đã ở bên trong tầng thứ hai của lồng giam tâm linh rồi?

Bởi vì ở tầng thứ hai, hần đã bị phong tỏa bên trong vườn bách thú.

Nói cách khác, hiện tại hần đã thoát khỏi nơi đó, đã được giải cứu rồi?

Hứa Thâm cau mày. Rõ ràng hần chưa làm gì cả, vì sao lại xuyên đến tầng lồng giam thứ hai rồi?

Chẳng lẽ ... tiếp theo, hần còn có thể tiến vào tầng thứ ba, tầng thứ tư?

Một lát sau, mấy bác sĩ đã xử lý xong trạng thái cho Hứa Thâm, lại dặn dò hần thêm một chút để hần an tâm ở lại nơi này dưỡng thương, sau đó, nhanh chóng rời khỏi.

Chờ đám người ấy đi ra ngoài cửa, xuyên qua cửa phòng, Hứa Thâm còn mơ hồ nghe được tiếng bước chân cùng với âm thanh trò chuyện càng lúc càng xa dần của bọn họ.

“Nghe nói vườn bách thú kia đã hóa thành chốn nhân gian luyện ngục, toàn bộ những động vật bên trong đều bị ăn sạch.”

“Đúng vậy, mà đừng nói là động vật, nghe nói con người cũng bị ăn...”

“Nhóc con này có thể sống được đúng là trong lòng đủ tàn nhẫn, cũng không biết hần đã nhét bao nhiêu người vào bụng mình rồi.”

“Nói nhỏ chút, đừng để người ta nghe được “

“Nghe nói sau khi tình trạng của hần khôi phục lại, lãnh đạo trong thành phố sẽ tới điều tra chuyện này...”

Âm thanh dần dần đi xa, không còn nghe thấy gì nữa, nhưng Hứa Thâm vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa phòng, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Lúc trước, hắn đã tới tầng lồng giam thứ hai và bị nhốt bên trong một khu thủy cung, cùng với rất nhiều du khách khác, nhưng sau khi đồ ăn dần dần cạn sạch, nhân tính tàn bạo cũng bắt đầu lộ ra ngoài.

Đúng là nơi đó đã trở thành một chốn nhân gian luyện ngục, nhưng cứu viện lại chậm chạp không tới, tựa như cả khu vực đều bị ngăn cách với bên ngoài rồi.

Hứa Thâm nhớ lại chuyện từng xảy ra trước khi mình hôn mê. Trong lòng bắt đầu dấy lên suy đoán, có lẽ, nếu hắn lại hôn mê thêm một lần nữa, chờ đến khi tỉnh lại, bản thân có thể thoát ly ảo cảnh này, hoặc là tiến vào tầng lồng giam thứ ba?

Chương 1107: Thoát Ra!

Hắn không ngừng suy tư, lại một lần nữa, đưa tay rút ống truyền dịch xuống, mặc cho máu tươi phun xối xả, cảm giác đau đớn vô cùng chân thật, nhưng lại cực kỳ giả dối, bởi vì Hứa Thâm biết thân thể hắn đã sớm miễn dịch với thứ đau đớn như vậy rồi.

Bởi vậy loại cảm nhận sâu sắc này chính là hư ảo.

Máu tươi nhanh chóng mất đi, từng đợt cảm giác suy yếu vọt tới.

Hứa Thâm suy tư một chút, cuối cùng cũng không lựa chọn gọi bác sĩ đi tới cấp cứu trước khi bản thân chìm vào hôn mê, hắn cho rằng, dù chết đi bên trong ảo cảnh này, thì bản thân cũng không thực sự chết, nếu không vừa rồi mấy vị bác sĩ kia đã có thể trực tiếp giết chết hắn rồi.

Hứa Thâm tựa lên giường bệnh, yên tĩnh chờ đợi, vô số suy nghĩ không ngừng chuyển động trong đầu.

Theo ý thức dần dần trở nên mơ hồ, hắn biết mình sắp hôn mê rồi.

Ngay tại thời điểm ý thức của hắn sắp u mê đi, Hứa Thâm chợt nghe được một tiếng “Phanh” trầm muộn, có vẻ như đây là âm

thanh cửa phòng bị phá ra, bên tai còn có giọng nói đầy lo lắng và hãi hùng của vị bác sĩ từng rời đi lúc trước,.

Nhưng hắn cũng không rõ đối phương vừa nói cái gì, âm thanh ấy cực kỳ mơ hồ, mãi cho đến khi nó hoàn toàn biến mất hẳn.

Hứa Thâm triệt để ngất đi rồi.

Chờ đến thời điểm hắn lại một lần nữa thức tỉnh, trước mắt vẫn là trần nhà trắng như tuyết quen thuộc, cùng với căn phòng trong bệnh viện.

Hứa Thâm lập tức đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lại nghe thấy tiếng vang “Đình đình đang đang”. Hắn cúi đầu quan sát, chợt phát hiện hai tay hai chân của mình đều bị xiềng xích trói buộc trên một chiếc giường rồi, nhưng rõ ràng là chiếc giường bệnh này vốn không phải là giường bệnh lúc trước kia.

Có chút khác biệt.

Hứa Thâm khẽ động trong lòng, lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nơi này không phải phòng bệnh lúc trước, mà là một gian phòng bị đóng kín và không có nhiều thiết bị như vậy.

Hắn thầm suy đoán hắn là mình đã đi vào tầng thứ ba rồi.

Quả nhiên hôn mê có hiệu quả.

Chẳng lẽ hắn phải lần lượt hôn mê, đạt tới năng lực cực hạn của lòng giam tâm linh, mới có thể quay trở lại hiện thực?

Ở thời điểm Hứa Thâm đang miên man suy tư, đột nhiên hắn nhìn thấy một hư ảnh xẹt qua, chăm chú nhìn lại, đúng là Mai Phù rồi.

Cô ấy mới xuyên qua tường vào nơi này.

Nếu nói ở thế giới tầng thứ ba, Hứa Thâm đóng vai một người bệnh tâm thần, và trên một ý nghĩa nào đó, nơi này là thế giới hiện thực, như vậy Mai Phù chính là tồn tại siêu hiện thực có khả năng đi lang thang trong các loại thế giới hiện thực khác nhau.

“Cô đã đến rồi.” Hứa Thâm nở nụ cười, rốt cuộc hắn cũng trông thấy Mai Phù, coi như trong lòng đã yên tâm hơn rồi.

“Bạn muốn ở lại trong này hay đi ra bên ngoài?” Mai Phù đi đến phía trước cửa sổ, bóng dáng lơ lửng, mang theo nụ cười tươi ngọt ngào.

Lúc trước khi bị nhốt bên trong thế giới tầng thứ ba, Hứa Thâm đã trực tiếp đối thoại cùng Mai Phù ở trong này rồi, bởi vậy hắn cũng không kiêng dè gì cả, càng chẳng có gì phải che giấu, nói: “Đương nhiên là muốn đi ra ngoài rồi.”

“Bên ngoài có rất nhiều lính gác đang bảo vệ, tôi có thể dẫn đường giúp cậu, nhưng mà...” Ánh mắt Mai Phù dừng trên cặp còng tay còng chân đang trói buộc Hứa Thâm: “Tôi không thể giúp cậu mở chúng ra được, cần tự cậu đi cởi trói.”

“Chuyện nhỏ.” Hứa Thâm cười nói.

Vào thời khắc này, mọi thứ cảm xúc tối tăm, phần nộ, lạnh lùng lúc trước đều đã biến mất, chỉ còn lại nụ cười tươi thoải mái trên môi.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của Mai Phù, Hứa Thâm vặn vẹo thân thể, dồn trọng tâm thân thể sang bên trái, tiếp theo lại dồn lực lượng toàn thân lên tay trái, không ngừng vặn vẹo cổ tay, ma sát muốn trượt khỏi còng tay.

Rất nhanh, phần máu thịt trên cổ tay đã bị ma sát đến mơ hồ, máu tươi nhuộm đỏ khăn trải giường. Nhưng Hứa Thâm không thèm để ý đến nó, thậm chí trên mặt hắn còn không có một chút cảm giác đau đớn nào, ngược lại hai tròng mắt lấp lánh, cực kỳ chuyên chú mà chấp nhất.

Mai Phù chăm chú nhìn Hứa Thâm, bình thản mà im lặng không nói.

“Sưu” một tiếng, đột nhiên, cánh tay Hứa Thâm buông lỏng, đã thoát khỏi còng tay.

Lúc này, ngón tay cái của hắn đã trật khớp, hõm xuống bàn tay, da thịt trên cổ tay hắn cũng bị cạo qua từng mảng giống như lột da cá, nhưng trên mặt Hứa Thâm chỉ có vẻ vui mừng, như thể hắn không hề có cảm giác đau đớn vậy.

Hắn lập tức xoay người, dùng tay cởi một bên còng tay khác ra.

Về phần cánh tay đã được giải thoát lúc trước, hắn dùng sức áp bàn tay xuống giường, chỉnh ngón tay cái đã bị trật khớp về vị trí vốn có.

Hết thảy những chuyện này, hắn đều làm vô cùng thuần thục.

Dù lúc này thân thể của Hứa Thâm chỉ là người thường, nhưng nói gì thì nói, hắn cũng là quân vương, có vô số kinh nghiệm chém giết phong phú, loại chuyện này, hắn đã sớm làm đến quen thuộc rồi.

Sau khi bàn tay phục hồi lại như cũ, Hứa Thâm bôi máu tươi chảy ra lên còng tay bên trái, sau đó lại trực tiếp bẻ trật khớp ngón tay cái bên trái. Có máu tươi làm chất bôi trơn, lần này hắn có thể thoát khỏi cái còng tay ấy vô cùng nhanh chóng.

Tại thời điểm cả hai tay đều được giải phóng, cuối cùng phần thân trên của Hứa Thâm cũng có thể ngồi dậy.

Hắn lại đưa ngón tay bên trái trở lại vị trí cũ của nó, rồi xé lớp vỏ gối đầu, quần quanh cổ tay phải cầm máu.

Kế tiếp là còng chân.

Nhưng còng chân càng khó thoát hơn còng tay. Hứa Thâm chỉ có thể nghĩ biện pháp xử lý nó từ đầu bên kia của chuỗi xiềng xích liên kết với còng chân. Chuỗi xiềng xích ấy được gắn cố định trên một cái cột sắt dưới giường.

Thân trên lật nghiêng đến bên mép giường, Hứa Thâm đã tìm được ở đầu bên kia của xiềng xích, nhưng đoạn này được cố định vô cùng chắc chắn, không thể cởi bỏ.

Hứa Thâm nhìn về phía cột sắt, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Bởi vì chiếc cột sắt ấy được gắn vào giường bằng đinh ốc vặn xoắn, mà không phải trực tiếp hàn thành một thể.

Nhưng không có đồ vặn vít.

Hứa Thâm nhìn sang cái còng tay vừa bị mình giãy thoát, phần rìa còng tay tương đối sắc bén, hắn lập tức dùng còng tay làm đồ vặn vít đến xoay chiếc đinh ốc kia.

Chương 1108: Thoát Ra (2)!

Liên tục không ngừng vặn lặp đi lặp lại, phần rìa còng tay đã xuất hiện một chút biến dạng nho nhỏ, cuối cùng Hứa Thâm cũng tháo rời được một bên đinh ốc, không bao lâu sau, cả cái cột sắt kia đều bị hấn dỡ ra.

Sau khi cột sắt bị dỡ ra, đầu bên kia của còng chân cũng không bị gấn cố định nữa, một chân được giải phóng.

Hứa Thâm áp dụng lại phương pháp tương tự như vậy, nửa giờ sau, một chân khác cũng được giải phóng.

Nhưng đương nhiên cái còng chân vẫn còn treo nguyên trên chân hấn, và chỉ có thể chờ đến lúc rời khỏi nơi này lại nghĩ cách tháo nó đi.

“Đi theo tôi, tôi sẽ ra hiệu cho cậu.” Mai Phù liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, nhanh chóng nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, chợt bắt lấy còng chân ở đầu bên kia, sau đó, xé rách khăn trải giường bọc bên ngoài xiềng xích, tránh phát ra tiếng vang khi di chuyển.

Mai Phù xuyên qua vách tường ra ngoài, không bao lâu sau đã vươn một cái đầu ra khỏi vách tường, vẫy tay với Hứa Thâm, nói: “Ở bên ngoài cửa là hành lang, ba mét bên trái có hai tên lính gác, cậu phải mở cửa cẩn thận, cửa này không có khóa, mở ra từ bên trong có thể đi ra ngoài, nhưng phải cẩn thận.”

“Được.”

Hứa Thâm tay chân nhẹ nhàng đi ra cửa, chậm rãi mở tay nắm ra, một luồng không khí tươi mát lập tức ủa vào mặt. Hấn nhìn về phía bên trái, ba mét bên đó có lối rẽ, phía sau góc ngoặt kia chính là lính gác, mà phía bên phải cũng là ngõ cụt.

“Cậu trực tiếp bò lên vách tường đi, hiện giờ là buổi tối, tôi đi ngăn cản camera giám sát.” Mai Phù đứng ở cửa nói.

“Cô có thể ngăn cản được sao?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Mai Phù không khỏi cười nói: “Tuy người khác không nhìn thấy tôi, nhưng nếu tôi dùng sức, có thể che khuất ánh sáng. Theo cách nói của người khác, cái này gọi là hiển linh đấy.”

Nghe xong cô ấy nói, dường như trong đầu Hứa Thâm cũng có thể tưởng tượng ra loại hình ảnh kia, hấn không khỏi lắc đầu

cười cười. Chờ Mai Phù đi ngăn cản cameras xong, Hứa Thâm lập tức trèo tường.

Hóa ra nơi hắn bị giam giữ lại nằm ở tầng tám, vừa đi xuống ngó mới phát hiện khoảng cách khá là cao, nhưng Hứa Thâm cũng không mắc chứng sợ độ cao, suy cho cùng, hắn cũng là quân vương, tuy thân thể hiện tại là người phạm, nhưng các phương diện khác như tư duy ý thức vẫn thuộc về quân vương, dù đứng trên nhà cao trăm tầng, hắn cũng không cảm thấy tâm tư sinh ra bất cứ gợn sóng nào, càng đừng nói tới tầng tám.

“Khoan đã.” Tại thời khắc Hứa Thâm vừa vặn leo lên, Mai Phù vội vàng lên tiếng bảo hắn ngừng lại: “Lính gác dưới lầu hai đang hoạt động, chúng ta chờ bọn họ dừng lại trước đã.”

Hứa Thâm lập tức lùi về trong cửa.

Không bao lâu sau, nhận được tín hiệu từ phía Mai Phù, Hứa Thâm mới tiếp tục hành động.

Ở trong bóng đêm, Hứa Thâm chậm rãi leo xuống dưới lầu.

Từ tầng tám, hắn đi xuống tầng bảy, ở thời điểm hắn giẫm lên ban công tầng bảy, Mai Phù cũng hạ xuống tầng bảy, che khuất cameras, rồi ra hiệu cho Hứa Thâm tiếp tục.

Hai người phối hợp chặt chẽ, cuối cùng Hứa Thâm cũng hữu kinh vô hiểm xuống tới lầu một.

Lầu một cũng có lính gác tuần tra, Mai Phù chỉ đường cho Hứa Thâm, Hứa Thâm cẩn thận tiến về phía trước theo phương hướng cô ấy chỉ.

Mai Phù không ngừng xuyên qua vách tường, quan sát tình hình bốn phía.

Dưới chỉ dẫn của Mai Phù, Hứa Thâm đã đi đến cửa sau.

Nơi này có tường cao hơn năm mét, nếu trong tay không có thang khẳng định là không thể trèo qua được, chỉ có thể chuồn êm từ phía cửa sau thôi.

Sau đó, người trực ban gác cửa ngủ gà ngủ gật, Hứa Thâm bắt được khoảng thời gian đối phương nheo mắt, đã nhanh chóng trốn sang một góc chết khác của tầm mắt đối phương.

Có Mai Phù làm con mắt cho Hứa Thâm, gần như hắn có thể nắm giữ toàn bộ diễn biến xung quanh mình, rồi dựa vào các loại góc chết chậm rãi dò dẫm, đi đến cạnh cửa.

Nhưng cửa đã bị đóng chặt.

Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù, hắn hít sâu một hơi, chờ đợi thêm chốc lát, sau đó, ngay tại khoảnh khắc nhân viên trực ban ngủ gật, Hứa Thâm nhanh chóng xoay người xông lên, đập thật mạnh vào cửa sau, rồi thông qua khe hở ở cửa chui đi ra ngoài.

“Bùm” một tiếng, hắn rơi xuống mặt đất, âm thanh xiềng xích vang lên.

“Đi mau.” Mai Phù vội vàng nói.

Ở thời điểm hiện tại, Hứa Thâm chỉ có thể liều mạng, không có cả thời gian giảm xóc, hắn lại vội vàng lao về phía trước.

Ngoài cửa là con đường rộng rãi thênh thang, Hứa Thâm lập tức chạy đến vị trí tối tăm, không có ánh đèn, đột nhiên bàn chân vướng một cái, té ngã xuống đất, va chạm vào đầu.

Cánh tay mất máu, cộng thêm đả kích này, khiến đầu óc hắn trực tiếp xuất hiện cảm giác hôn mê.

Ý thức chuyển thành mơ hồ.

Hứa Thâm cố gắng mở to hai mắt, hắn biết mình tuyệt đối không thể ngất vào thời điểm này, nếu không toàn bộ mọi cố gắng từ nãy đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hắn cắn răng, dùng sức nhích về phía trước, nhưng cảm giác mê muội không ngừng ập tới, cuối cùng hắn cũng không chống nổi hai mắt mình lên.

Ngay tại thời điểm đôi mắt sắp nhắm chặt lại, dường như Hứa Thâm nghe được sau lưng truyền đến từng đợt âm thanh ồn ào. Có vẻ như nhóm lính gác trực ban đã nhận thấy chuyện khác thường nên đuổi theo tới rồi.

“Rống! !”

Trong bóng đêm vô tận, đột nhiên Hứa Thâm bị một tiếng gầm đầy giận dữ đánh thức.

Hắn trực tiếp mở mắt ra, lại phát hiện vị trí hiện tại của mình là trong bóng đêm, chung quanh là rất nhiều những cánh tay quái dị, chúng đang bắt lấy thân thể hắn, muốn xé rách thân thể hắn.

“Đã trở lại rồi!” Nhìn thấy hoàn cảnh khủng bố này, Hứa Thâm chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại còn mừng rỡ.

Hắn lập tức nhìn về phía bên cạnh người, lại có chút sửng sốt, bởi vì rõ ràng lúc này, Mai Phù vẫn còn ở bên cạnh hắn, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Ở thời điểm hiện tại, hắn đang bị những cánh tay bén nhọn như đao phong ở chung quanh không ngừng lôi kéo.

Hứa Thâm cũng bất chấp nghĩ nhiều, đột nhiên vung nắm tay đánh tới.

Cường hóa, gấp bội!

Hai loại tăng phúc chất chồng, lại cộng thêm bao tay thần binh tăng phúc, chỉ nghe “Bành” một tiếng, Hứa Thâm lại có thể dùng một quyền đập gãy toàn bộ những cánh tay đang túm chặt xung quanh mình.

Dường như bên trong những khối máu thịt đang không ngừng nhúc nhích phía sau cánh tay, vừa truyền đến tiếng thét chói tai đầy mê lương thảm thiết.

Chương 1109: Biến Hóa Kỳ Dị!!!

Hứa Thâm không khỏi giật mình, lúc trước năng lực của hắn đã bị giam cầm, vậy mà lúc này có thể thi triển được?

Bỗng nhiên, thân thể Hứa Thâm cấp tốc rơi xuống, như thể đang muốn rơi xuống vực sâu.

Nhưng loại cảm giác này cũng không kéo dài được bao lâu, thân thể hắn đã dừng lại bên trong một nơi nào đó vô cùng mềm mại, rất giống một khối thịt mỡ ẩm ướt, dính nhầy.

Hứa Thâm muốn nhìn rõ hắc ám trước mắt, nhưng thất bại, khung cảnh xung quanh vẫn rơi vào tình trạng đưa tay không thấy năm ngón, thậm chí loại cực độ hắc ám này còn làm hắn

không thể phân biệt nổi, đến tột cùng là bản thân có đang mở mắt hay không.

Vì thế hắn dùng sức mà xoa nhẹ vài cái, lại nháy vài cái, mới tin tưởng thị lực của bản thân không thể nhìn thấu loại hắc ám này.

Hắn đưa ánh mắt nhìn khắp chung quanh, âm thầm cảnh giác, khẳng định nơi này sẽ xuất hiện nguy hiểm vào bất cứ lúc nào.

Lúc này, đột nhiên Hứa Thâm bắt gặp một luồng quang mang mỏng manh, màu đỏ tím, truyền đến từ một bên.

Hắn suy tư hồi lâu, cuối cùng quyết định chậm rãi đi về phía bên kia, đồng thời cũng yên lặng kết nối với Hắc Tuyết, để cô ấy dùng tốc độ đường cho mình.

Hắc Tuyết ngoan ngoãn nhận lời, ngay sau đó, từng sợi tóc đen không nhìn thấy lập tức bị kéo dài ra ngoài, Hứa Thâm tóm lấy tóc đen, mò mẫm tiến về phía trước.

Thông qua từng sợi tóc đen, Hắc Tuyết cảm nhận tình hình ở phía trước, rồi nhanh chóng truyền lại cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm đẩy ra một khối thịt lớn rất nặng, giống như một con sò biển, để tiến về phía quang mang màu đỏ tím trước mặt.

Càng tới gần, Hứa Thâm càng ngửi được mùi hương đặc thù. mua truyện liên hệ dịch giả ở AL0: 0704 730 588

Hương vị này có chút tương tự như mùi trên người Mai Phù, nhưng nhạt hơn rất nhiều, như thể Mai Phù từng dừng lại trong này nghỉ ngơi một lát, sau đó lưu lại mùi hương vậy.

Nương theo ánh sáng nhạt màu đỏ tím ấy, Hứa Thâm đã thấy rõ thứ trước mắt mình.

Đây là một cục máu thịt có kích cỡ bằng cái đầu của hài nhi, bên trên là chỉ chít những con mắt đang chuyển động, ánh lên vẻ sợ hãi mà tuyệt vọng nhìn về phía Hứa Thâm.

“Dừng...”

“Dừng...”

Một chuỗi những tiếng thầm thì nào đó truyền vào trong đầu Hứa Thâm. Rõ ràng đây là một dạng ngôn ngữ không biết,

nhưng hẳn lại ngoài ý muốn có thể nghe hiểu được.

Tựa như Hứa Thâm có thể nghe hiểu ngôn ngữ mà Mai Phù nói vậy.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi truyền đến từ thứ trước mặt, và đó tuyệt đối không phải nguy trang.

Đồng thời hương vị nồng đậm kia cũng làm hắn âm thầm nuốt nước miếng.

Cùng lúc này, ở bên trong căn nhà nhỏ tối đen, ‘Ma ma’ vừa ghé vào cửa sổ, khẩn cấp kêu gọi, ăn luôn nó, ăn luôn nó đi...
Đừng để mình đói bụng.

Uừm... nghe lời “Ma ma” là luôn đúng.

Hứa Thâm do dự một chút, cuối cùng vẫn dứt khoát đưa tay tóm lấy cục máu thịt kia.

Trong phút chốc, tiếng thét chói tai vang lên, âm thanh này vốn không truyền đến trong hiện thực, ngược lại, nó trực tiếp tác dụng vào tinh thần, thậm chí là linh hồn, mang đến cho Hứa Thâm một loại cảm giác đầu mình như muốn nổ tung ra.

Xúc cảm từ bàn tay truyền đến, vô số con mắt đang chuyển động, chớp chớp, ẩm ướt mà nhẵn mịn.

Trong lòng Hứa Thâm nảy sinh một loại cảm giác đói khát không thể nói rõ ra, đói khát đến miệng đắng lưỡi khô.

Hắn có thể cảm nhận được đây là thứ cực kỳ mỹ vị, khát vọng mãnh liệt ập đến làm hắn không nghĩ nhiều thêm nữa, đã trực tiếp ăn vào.

Sao khi cục thịt màu đỏ tím kia tiến vào trong cơ thể, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được cơn thèm thuồng đến điên lên trong người mình đã giảm bớt, cùng lúc đó, hắn có thể cảm nhận được thân thể mình chuyển thành vô cùng thoải mái, cả người tê dại.

Dường như ngay lúc tiến vào trong cơ thể, những con mắt nọ trực tiếp rơi rụng ra ngoài, và theo mạch máu lưu động đến khắp các nơi.

Có vẻ như bên trong những con mắt này có phụt ra một loại tơ vô hình nào đó. Sợi tơ nọ xuyên thấu hắc ám, liên kết với một

thứ gì đó ở bên ngoài kia.

Nó mang đến cho Hứa Thâm một loại cảm giác khác lạ, như thể ở thời điểm hiện tại, hẳn chẳng những có thể điều khiển thân thể của mình, mà còn thành lập được liên tiếp với một thứ gì đó khác nữa, thậm chí còn có thể tiến hành điều khiển thứ kia.

Hơn nữa, thứ mà hẳn vừa thành lập liên kết kia còn mạnh mẽ dị thường.

Bởi vì rõ ràng bản thân hẳn đang ở bên trong bóng đêm này, nhưng vẫn có thể cảm nhận được gió, không khí, thậm chí là độ ẩm của không khí ở bên ngoài.

Biến hóa kỳ dị vẫn đang xảy ra.

Ngay sau đó, đột nhiên tầm mắt Hứa Thâm nảy sinh một loạt hình ảnh hoàn toàn mới. Hắn trông thấy sương mù màu đen nồng đậm đang vờn quanh bên người mình, lại nhìn thấy vô số những con quái trùng đang nằm rạp người chung quanh.

Trong quá trình những con mắt nọ bắn ra bên ngoài càng nhiều sợi tơ, cảm quan của Hứa Thâm càng trở nên rõ ràng, thậm chí hẳn còn có thể cảm nhận được... dường như đám quái trùng chung quanh cũng bị những sợi tơ nào đó xâu chuỗi lại cùng một chỗ.

Và hẳn có thể cảm nhận được cảm xúc sợ hãi đến từ những con quái trùng này.

Hứa Thâm thử điều chỉnh thị giác, lập tức bắt gặp bóng dáng quen thuộc, Mai Phù.

Cô ấy đang vắt chéo chân, ngồi lên một thứ gì đó màu nâu đen, một loại đá kỳ quái nhìn như ngọn núi.

Nhưng sau khi thị giác tiếp tục chuyển động, Hứa Thâm liền phát hiện, thứ kia vốn không phải là quái thạch, mà là một con quái vật chân chính!

Con quái vật đã nuốt gọn cả người hẳn lúc trước!

Tựa như cảm nhận được mình đang bị nhìn chăm chú, Mai Phù trực tiếp quay đầu lại, mỉm cười nói: “Hiện giờ cậu có thể cảm nhận được tôi rồi?”

Hứa Thâm xuyên thấu qua ánh mắt của Mai Phù, biết cô ấy đang đối thoại với mình.

Bởi vì chỉ khi nói chuyện với hấn, ánh mắt Mai Phù mới trở nên dịu dàng như thế.

Hứa Thâm giật mình một cái, rồi đột ngột tỉnh ngộ.

Dường như hấn đã xuyên vào thân thể con quái vật kia rồi.

Đúng vậy, hấn vừa phát hiện... hóa ra bản thân có thể thao túng con quái vật này! Thậm chí, hấn còn có thể thông qua loại liên kết đặc thù nọ, để thao túng những con quái trùng đang nằm sắp chung quanh quái vật.

Có vẻ như những con quái trùng trước mắt kia đều là nô bộc của con quái vật này.

Chương 1110: Bình Chứa!!!

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm không ngừng chuyển động, hấn thử điều chỉnh thân thể của chính mình. Ngay sau đó, hấn ám chung quanh hấn cấp tốc rút đi. Tựa như bị một luồng lực lượng từ sau lưng thúc đẩy, Hứa Thâm xuyên qua tầng tầng máu thịt, đi ra bên ngoài, đối mặt với sương mù màu đen.

Lúc này, thân thể hấn trơn nhẵn không gì sánh kịp, và được khảm ngay trước trán con quái vật kia.

Hứa Thâm quay đầu nhìn về phía Mai Phù. Xuyên thấu qua thân hình quái vật này, hấn có thể mơ hồ cảm giác được, ngay tại vị trí mà Mai Phù đang ngồi kia, có mơ hồ truyền đến một chút trọng lượng, dường như thông qua đó, hấn có thể miễn cưỡng chạm đến cô ấy.

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ và khó hiểu của Hứa Thâm, Mai Phù cười khẽ, nói: “Đây là một bình chứa thất bại, thứ được sinh ra từ bình chứa chuẩn hoàn mỹ, có kế thừa một chút đặc điểm của bình chứa chuẩn hoàn mỹ, nhưng đáng tiếc nó chỉ là sản phẩm thất bại mà thôi. Cậu có thể lý giải nó chính là bình chứa Bán Thần, thao túng nó, cậu sẽ có được lực lượng của Bán Thần.”

“Bình chứa thất bại? Bán Thần?” Hứa Thâm đang tiêu hóa lời nói của Mai Phù. Thông qua cảm giác của thân thể, hấn cũng

tin tưởng rằng đúng là mình đang nắm giữ quái vật này, mặc nó ở trên người.

Nói cách khác, hiện tại hắn đã tương đương với Bán Thần rồi, không phải là tinh thần lực đơn thuần, mà là thân thể lực lượng của Bán Thần hàng thật giá thật!

Thông qua cảm nhận đến từ bình chứa Bán Thần này, Hứa Thâm chợt phát hiện các phương diện của bản thân đều nhận được gia tăng thật lớn, có thể xuyên thấu sương mù màu đen, đạt tới khoảng cách tầm nhìn cực kỳ xa xôi, cũng có thể cảm nhận được nhịp đập của đại địa, thậm chí dựa vào xúc cảm của thân thể này, hắn có thể cảm ứng được hết thảy những động tĩnh xung quanh, kể cả một chút gió thổi cỏ lay trong phạm vi ngàn dặm.

Pạm vi này bao la đến không sao tin nổi, cũng tỉ mỉ, chi tiết đến không sao tin nổi.

Đồng thời, Hứa Thâm cũng có thể cảm nhận được, dường như sương mù màu đen chung quanh giống như một thứ dịch dinh dưỡng nào đó, đang làm dịu thân thể của chính mình, liên tục không ngừng.

Hắn có cảm giác như bản thân đang được ngâm mình trong suối nước nóng, cực kỳ hưởng thụ.

Khó trách lúc trước con quái vật này chỉ xuất hiện bên trong sương mù màu đen.

Hứa Thâm thầm suy đoán rằng, có khả năng thứ này chính là nguyên nhân khiến cho những con đại khư khác bị buộc phải rời khỏi nơi đây. Chẳng qua thứ này đã bị sương mù màu đen hạn chế, tốc độ tiến lên không quá nhanh, mới khiến nó đi suốt mười năm, vẫn không thể lan tràn đến đất liền.

“Cái gì là bình chứa chuẩn hoàn mỹ?” Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù, không nhịn được lập tức dò hỏi.

Mai Phù mỉm cười nói: “Đó là thứ mà chúng Thần chế tạo ra, dùng để dung nạp Thần tính dơ bẩn của bọn họ, dùng nó để đạt tới vĩnh sinh chân chính, và không gì không làm được, nhưng đáng tiếc, chúng nó cũng không đủ hoàn mỹ.”

Hứa Thâm giật mình, nó là bình chứa do chúng Thần chế tạo ra ư?

“Chẳng lẽ Thần không phải vĩnh sinh và không gì không làm được?” Hứa Thâm không nhịn được lại mở miệng hỏi.

Bởi vì ở trong ấn tượng của hắn và trong vô số những câu chuyện xưa của nhân loại, Thần linh đều là như thế.

Mai Phù nở nụ cười: “Đương nhiên là không phải, nếu Thần có thể không gì không làm được, vậy nghĩa là Thần có thể tái sáng tạo nên một vị Thần, thậm chí là vô số Thần, sáng tạo nên quốc gia của Thần... Nếu vô số Thần đều có thể sáng tạo ra bất cứ thứ gì mà bọn họ tưởng tượng ra, chẳng phải thế giới này đã sớm lộn xộn cả rồi? Bởi vậy không gì không làm được chỉ là một mệnh đề mâu thuẫn mà thôi.”

Hứa Thâm có cảm giác hắn chỉ có thể miễn cưỡng hiểu được ý tứ của cô ấy.

Nghĩa là Thần không thể sáng tạo nên Thần, hơn nữa ở trong biển khơi có nghĩa trang của Thần, hiển nhiên Thần cũng sẽ chết.

“Cô có tham dự chế tạo không?” Bỗng nhiên Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù.

“Cậu đoán xem?” Mai Phù chớp chớp mắt, chột cười khẽ nhìn về phía hắn.

Hứa Thâm suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Tôi cảm thấy là không.”

Mai Phù hé miệng cười: “Sao cậu biết được?”

“Đó là một chuyện thực vô vị, khẳng định là cô sẽ không vô vị như vậy.” Hứa Thâm nói.

Mai Phù khẽ bĩu môi, có vẻ như tâm sự bị vạch trần khiến cô ấy có chút không vui, bên cạnh đó lại lộ ra vẻ mừng thầm, nói: “Đúng vậy, loại chuyện này rất nhàm chán, nhưng nguyên nhân khiến tôi không tham gia, không chỉ bởi vì làm loại chuyện này rất nhàm chán, phần nhiều hơn vì... tôi biết bọn họ sẽ thất bại mà thôi.”

“Hả?” Hứa Thâm cảm thấy khá là hứng thú với loại nguyên nhân này, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt nguyện ý lắng nghe.

Mai Phù cũng không thừa nước đục thả câu, hiện giờ Hứa Thâm đã có tư cách biết được rất nhiều bí mật vượt quá cấp độ

quân vương rồi, cô nói: “Mục tiêu của bọn họ là chế tạo nên bình chứa hoàn mỹ, nhưng bản thân bình chứa hoàn mỹ vốn không có khả năng xuất hiện trên đời này. Bọn họ vốn không biết rằng, từ chuẩn hoàn mỹ đi đến một bước hoàn mỹ kia khó khăn đến mức nào, đó là chuyện không có khả năng hoàn thành.”

Cô nhìn về nghi hoặc trong đáy mắt Hứa Thâm, lại nhẹ giọng nói: “Bởi vì trên lý thuyết, bản thân bình chứa hoàn mỹ vốn là thứ không thể chế tạo nên. Nó cũng tương đương với chuyện cậu phải đi qua 99 bậc thang mới có thể bước đến bậc 100, nhưng phía trước không có 99 bậc thang, mà bản thân cậu cũng không có công cụ và lực lượng nào khác, làm sao có thể đạt tới được?”

Hứa Thâm cũng không biết bình chứa hoàn mỹ là loại khái niệm gì, nhưng theo như lời Mai Phù nói, nếu bình chứa hoàn mỹ là vĩnh sinh bất tử và không gì không làm được thì nó đúng là tồn tại vô cùng khoa trương rồi.

Và theo lẽ thường, tồn tại như vậy cũng chỉ tồn tại trong ảo tưởng mà thôi.

“Thì ra là thế.”

Bỗng nhiên trong đầu Hứa Thâm hiện ra một chút hình ảnh không thể nói rõ, những hình ảnh kia rất mơ hồ lại vô cùng lâu đời, bên trong là từng bóng người cao lớn khó có thể miêu tả rõ bằng lời, bọn họ có những tư thế khác nhau, hoặc xấu xí, hoặc dữ tợn, hoặc đẹp đẽ. Nhóm này tụ tập cùng một chỗ, muốn hoàn thành một lần kế hoạch long trọng, hi vọng có thể mượn kế hoạch này để siêu thoát.

Chương 111: Ý Nghĩa Tồn Tại Của Đôi Mắt!

Ánh mắt Hứa Thâm có chút rung động, tựa như bên tai hắn vừa truyền đến từng âm thanh nhẹ giọng thầm thì, nhưng những tiếng thầm thì này vô cùng mơ hồ lại cực kỳ hỗn loạn, rồi ren.

Hứa Thâm lắc lắc đầu, chợt phát hiện những âm thanh kia cũng không biến mất, ngược lại nó càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Dường như hắn cảm nhận được điều gì, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Tầm mắt hắn xuyên thấu sương mù màu đen, xuyên thấu Khư giới và hiện thực, nhìn thấy một thế giới giống như ảo ảnh xuất hiện bên trên thế giới.

Nơi đó là biển khư.

Mà ở bên trong biển khư kia, có vô số đại khư đang du dương, như huyền ảnh mơ hồ. Lướt qua những con đại khư đang du dương kia, đến phía dưới cùng, có một khu nghĩa trang như thể đang lơ lửng ngay trên bầu trời đại lục.

Bên trong nghĩa địa ấy là từng bóng dáng với những tư thế khác nhau.

Tất cả bọn họ đều đang duy trì tư thế lặng im, một mực không nhúc nhích, như đã chìm vào giấc ngủ say, hoặc là tử vong rồi.

Hứa Thâm kinh ngạc nhìn chăm chú vào bọn họ, lại hồn nhiên không chú ý tới đôi mắt của mình đã biến thành một màu đen như mực thuần túy, giống hệt hắc động vực sâu.

Qua hồi lâu sau, cảnh tượng mơ hồ kia mới dần dần tiêu tán. Đôi mắt Hứa Thâm cũng khôi phục lại bình thường, ánh mắt hắn đầy vẻ mê mang.

Thật nhiều tin tức vốn không thể nói rõ thành lời chợt xuất hiện trong đầu, cùng với những âm thanh kia đều đang nói cho hắn biết rằng, cần phải tiến đến nghĩa trang nọ, gọi tỉnh đám người kia.

Loại cảm giác này gần như là một loại bản năng.

Giống như là đói khát.

Hoặc là một nỗi nhớ nhung mãnh liệt nào đó.

Khiến cho Hứa Thâm khó có thể kiềm chế và từ chối được.

Vào giờ khắc này, bỗng nhiên hắn hiểu được một điều gì đó.

Vì sao hai mắt của hắn lại khác người đến thế?

Có lẽ đôi mắt mà hắn có được kia, chỉ tồn tại vì duy nhất một khoảnh khắc nào đó thôi.

Mà hiện giờ, dưới ảnh hưởng của thứ bình chứa tàn dư phẩm này, dường như một thứ gì đó ẩn sâu bên trong cơ thể hắn đã thức tỉnh, hoặc là một thứ gì đó đã cảm nhận được hắn rồi, và đang không ngừng kêu gọi, triệu hoán hắn.

Chờ đến thời điểm Hứa Thâm lấy lại tinh thần, hắn lập tức nhìn về phía Mai Phù, lại bắt gặp vẻ kinh ngạc lộ ra trong ánh mắt cô ấy.

Mai Phù đang dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc chăm chú nhìn vào hắn: “Bạn thật sự có thể nhìn thấy tôi sao?”

“Đúng.” Hứa Thâm có chút không biết nên nói gì.

Chuyện đã đi tới hiện giờ, đương nhiên hắn cũng không cần thiết phải nguy trang thêm nữa, nhưng đương nhiên, hắn làm như vậy cũng không có nghĩa là bản thân hắn đã đủ mạnh mẽ đến mức có thể chiến thắng được Mai Phù, chỉ là hắn đã không thêm để ý đến kết quả cuối cùng sau khi sự thật này bị vạch trần rồi...

Huống chi không phải vừa nãy hai người bọn họ còn đang nói chuyện trực tiếp với nhau sao?

Ánh mắt Mai Phù trở nên ngưng trọng, còn mang theo một tia phức tạp. Cô ấy lại hỏi: “Tôi muốn nói là, bạn có thể nhìn thấy tôi ... chân chính sao?”

Nói như vậy mới hợp lý... về mặt Hứa Thâm vô cùng bình thản.

Hắn biết Mai Phù vẫn luôn ôm trong lòng nỗi băn khoăn, và bản thân cảm thấy rằng mình cần phải nói cho cô ấy hiểu được rằng, hắn thật sự có thể nhìn thấy —— hình dáng của cô.

“Đương nhiên.” Hứa Thâm trả lời.

Ánh mắt Mai Phù chớp động không ngừng, có chút không tự tin nói: “Vậy bạn nói xem, tôi có đáng vẻ như thế nào?”

“Đáng vẻ thực đáng yêu.” Hứa Thâm cười nói, ý cười này thực sự phát ra từ nội tâm.

Mai Phù hừ một tiếng, tức giận nói: “Không phải tính từ hình dung như vậy, tôi muốn nghe miêu tả chính xác.”

Hứa Thâm bất đắc dĩ, nói: “Miêu tả chính xác thì phức tạp quá. Nói chung là tôi cảm thấy rất đáng yêu.”

Ánh mắt Mai Phù thoáng ngưng lại, tựa như cô ấy vẫn không thể tin được chuyện Hứa Thâm thật sự có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng của mình.

Hắn thật sự không sợ hãi sao?

“Cậu vốn không phải là Thần, nhưng nhìn thấy dáng vẻ chân chính của tôi lại không cảm thấy khủng bố sao?” Mai Phù chăm chú nhìn vào Hứa Thâm, không nhin được lại hỏi.

Phải biết rằng, nếu Hứa Thâm nói thật, nếu hắn có thể chân chính nhìn thấy, thì ngay từ đầu khi hai người gặp mặt, hắn đã có thể nhìn thấy cô rồi, mà khi đó Hứa Thâm vẫn chỉ là một tồn tại vô cùng nhỏ yếu thôi.

Hắn thực sự không sợ hãi sao?

Hứa Thâm cảm thấy lời nói của Mai Phù thực sự làm người ta khó hiểu, hắn lộ vẻ mặt nghi hoặc không lên tiếng.

Mai Phù giải thích: “Dáng vẻ của Thần khó có thể miêu tả được, bởi vì nó vốn tùy tâm biến hóa, hình thái không có bất cứ hạn chế, khuôn mẫu nào cả, bởi vậy bọn họ có thể chuyển thành bất cứ dáng vẻ gì, cũng có thể là dáng vẻ vượt quá những gì sinh mệnh nhỏ yếu bình thường có thể hiểu được. Cậu có hiểu được ý của tôi không?”

Hứa Thâm không khỏi cười cười, quả nhiên đạo lý vứt bỏ chính mình mà hắn từng tìm hiểu được lúc trước là chính xác.

“Tùy tâm mà động sao? Nói như vậy, quả nhiên nội tâm của cô thực sự đáng yêu.” Hứa Thâm cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mai Phù lập tức ửng đỏ, cô lườm Hứa Thâm một cái, lại hỏi: “Ngoại trừ cách hình dung này, cậu không còn từ gì khác sao?”

Hứa Thâm suy nghĩ một chút, lại nói: “Thông minh có được tính không?”

Tựa như Mai Phù đã bị Hứa Thâm đánh bại rồi. Thông minh vốn nói về chỉ số IQ, mà chỉ số IQ của Thần còn có thể nghi ngờ được sao?

Nhưng Mai Phù lại không biết, ở trong thế giới của nhân loại, thông minh cũng có thể là một loại tính từ hình dung.

“Được rồi, coi như cậu có biết.” Mai Phù khẽ bĩu môi, không có ý định tiếp tục rối rắm cùng Hứa Thâm trên phương diện này nữa, dù sao bọn họ đã mặt đối mặt tiến hành kết nối với nhau, Hứa Thâm cũng bước nửa bàn chân vào thế giới của cô rồi.

“Hóa ra cậu đã sớm có thể nhìn thấy tôi rồi, cứ một mực giả bộ.” Mai Phù hừ nhẹ một tiếng, nói.

Lúc ban đầu, là cô ấy đã nhàn rồi đến nhàm chán, không ngừng lang thang giữa thế gian, liên tục xuyên qua khắp nơi, không mục đích, chỉ là chúng Thần đều đã yên lặng, gần như không có bao nhiêu tồn tại đủ khả năng nhìn thấy cô.

Nhưng ngay tại thời điểm Mai Phù trùng hợp đi ngang qua nơi Hứa Thâm ở, cô ấy lại ngoài ý muốn có cảm giác bản thân đang bị người ta chăm chú nhìn vào.

Sau đó, cô ấy bắt đầu đi theo Hứa Thâm, một mực quan sát và thử nghiệm hắn.

Một sinh mệnh nhỏ yếu như vậy, làm sao có thể nhìn thấy cô được?

Chương 1112: Chìa Khóa!

Sau này, cô mơ hồ cảm nhận được, đúng là Hứa Thâm có thể nhìn thấy mình.

Dù nhóc con này che giấu khá giỏi, giả vờ có bài có bản, nhưng khả năng quan sát của cô càng nhạy bén hơn.

Chính điều này đã làm cho cô sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với hắn.

Hắn khác những con khur kia.

Tuy cô cũng có thể nhìn thấy những thứ mà mình ăn, nhưng cô có thể nhìn thấy chúng nó là bởi vì bản thân và chúng nó ở

cùng một tầng, ăn có thể ăn no, còn vô cùng thoải mái, nhưng Hứa Thâm thật sự quá yếu ớt, hẳn vốn không ở cùng một tầng với cô.

Cô chỉ muốn biết, vì sao đối phương có thể nhìn thấy mình, cũng vì quá mức nhàn rỗi, cuối cùng cô quyết định đi theo bên người Hứa Thâm, một mực làm bạn với hắn, làm bạn với hắn...

Trong khoảng thời gian này, một chút suy nghĩ của cô cũng từ tò mò đơn thuần chậm rãi chuyển biến...

Cả chặng đường dài, được chứng kiến sinh mệnh nhỏ yếu này trưởng thành, chẳng hiểu vì sao từ trên người Hứa Thâm, cô lại tìm được thứ tương tự với bản thân mình.

Đó chính là cảm giác cô độc.

Cô đã đi lang thang lâu lắm, lâu lắm rồi, nhưng không có bất cứ sinh mệnh gì có thể nhìn thấy cô. Hơn nữa, nếu cô lựa chọn buông xuống, thì ở thời điểm những sinh mệnh kia nhìn thấy cô, chúng đều sợ tới mức tan vỡ, điên cuồng.

Mà Hứa Thâm chẳng những có thể nhìn thấy cô, còn không bị dọa sợ... Chuyện này thật thú vị.

Hiện giờ, Mai Phù mới hiểu được vì sao Hứa Thâm có thể nhìn thấy mình.

Chỉ là ... đến thời điểm hiện tại cô đã không thêm để ý đến nguyên nhân tò mò ban đầu rồi.

Nghe được lời nói của Mai Phù, vẻ mặt Hứa Thâm thoáng hiện một chút khó xử, hắn cười ngược ngáp nói: “Tại ban đầu chúng ta không quen, tôi đã nghĩ rằng cô cũng giống những con khỉ kia, sẽ ăn luôn người nhìn thấy cô.”

Mai Phù khẽ bĩu môi, không cần phải nói cô cũng có thể hiểu hết và lý giải được suy nghĩ của Hứa Thâm, hai người bọn họ đã làm bạn quá lâu rồi, có rất nhiều thứ đều không phải nói ra thành lời.

“Có phải vừa rồi cậu đã nhìn thấy thứ gì đó hay không?” Mai Phù ngồi trên mũi bình chứa tàn thứ phẩm đang được Hứa Thâm mặc lên người, vươn tay ôm lấy đôi chân trắng nõn, nghiêng đầu dò hỏi.

Hứa Thâm lập tức nghĩ đến cảnh tượng biển khư vừa hiện lên trước mắt mình, trong lòng không khỏi run sợ, hần khê gật đầu. Với Mai Phù, hần không có bất cứ điều gì phải giấu giếm cả, lập tức nói ra: “Có vẻ như chúng Thần đã chết đi.”

“Nói như vậy, dường như cậu chính là chìa khóa do bọn họ để lại. Bọn họ lo lắng bản thân sẽ mất đi phương hướng, mà cậu chính là sợi dây để bọn họ tìm được đường về.” Mai Phù nói.

Ánh mắt Hứa Thâm khê động, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển không ngừng, nói: “Cô đang nói về đôi mắt của tôi sao?”

“Đúng vậy.” Mai Phù gật đầu: “Ý chí của Chư Thần sẽ được lưu giữ, bảo tồn trong khoảng thời gian cực kỳ lâu dài, nhưng thân thể của Thần lại khó có thể chịu đựng được. Nó sẽ hư thối, tiêu vong, suy yếu, hoại tử trước một bước! Bởi vậy, chúng Thần mới muốn tạo ra bình chứa càng tốt hơn, để chịu tải Thần tính của mình, để sống càng lâu hơn bình chứa ban đầu. Ban đầu bọn họ cũng chỉ có ý tưởng như vậy mà thôi, nhưng về sau, chúng Thần cảm thấy rằng, kể cả khi Thần tính có thể duy trì càng lâu hơn, thì chung quy lại, cũng có một ngày nó sẽ suy vong, bởi vậy bọn họ mới nghĩ tới bình chứa hoàn mỹ theo ý nghĩa chân chính của nó.”

“Đó chính là khiến cho bình chứa vừa có thể làm dịu Thần tính, vừa có thể tồn tại vĩnh cửu không hư hỏng, làm như vậy Thần tính có thể mãi mãi được bổ sung dinh dưỡng, đạt tới vĩnh sinh chân chính!”

“Vì thế, nhóm bọn họ bắt đầu thực hiện kế hoạch chế tạo bình chứa hoàn mỹ.”

“Và trong lúc chờ đợi kế hoạch thành hình, bọn họ lựa chọn phương thức chìm vào giấc ngủ say, dùng trạng thái này để giảm bớt quá trình ăn mòn, mà cậu chính là chìa khóa kêu gọi bọn họ tỉnh lại.” Mai Phù nói.

Hứa Thâm đã sớm cảm thấy vô cùng nghi hoặc với đôi mắt của mình rồi, lúc này nghe được lời giải thích của cô ấy, lập tức cảm giác hết thấy đều hợp lý hơn. Nhưng sau đó, hần lại không nhịn được mở miệng hỏi: “Làm thế nào mà cô biết được hết thấy những chuyện này?”

“Bởi vì tôi đã từng được nghe kế hoạch của bọn họ, thậm chí tôi còn đi tìm nơi bọn họ ngủ say, nhưng không tìm được, có lẽ chỉ một mình cậu mới có thể nhìn thấy, có thể tìm được nó thôi.” Mai Phù nói.

Hứa Thâm có chút dăm chiêu, nghĩa là hai mắt của hắn tồn tại với mục đích nhìn thấy chúng Thần, sau đó gọi bọn họ tỉnh lại sao?

“Chúng Thần đã ngủ say rất nhiều năm rồi, nhưng tuổi của tôi...”

“Nói ánh mắt của cậu chính là chìa khóa còn chưa được chính xác lắm. Nói chính xác hơn, chìa khóa kia chính là toàn bộ cảm nhận của cậu, bao gồm cả thính giác. Cậu có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của tôi, đây là lực lượng của chìa khóa. Mà có khả năng ở trong quãng thời gian dài đằng đằng kia, loại lực lượng này đã lẫn lộn qua tay vài đời chủ nhân rồi, hoặc là nói, dưới sự an bài của vận mệnh, loại lực lượng này sẽ xuất hiện tại một địa điểm thích hợp, sau đó buông xuống trên người một sinh mệnh thể thích hợp.” Mai Phù nhẹ giọng nói: “Sau đó, sinh mệnh thể thích hợp kia sẽ mang theo chìa khóa như vậy, đi hoàn thành trọng trách của chúng Thần, gọi tỉnh bọn họ.”

“Vận mệnh an bài sao...” Hứa Thâm có chút giật mình.

Vận mệnh vốn là thứ khó có thể cân nhắc được. Nếu nói thời gian còn có thể miễn cưỡng lý giải và ứng phó thì vận mệnh chính là một vòng lốc xoáy, khi đã rơi vào là không thể trốn thoát được.

Đến tận bây giờ, Hứa Thâm vẫn không thể chạm đến loại lực lượng này, nhưng trong chiến đấu cùng Mạt Di La, chẳng những hắn đã lý giải được thời gian, còn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của vận mệnh.

Mạt Di La kia giống như con thú cưng một mực bị vận mệnh đùa bỡn trong tay.

Rõ ràng trong tay cô ta nắm giữ một loại lực lượng khủng bố đủ khả năng trợ giúp bản thân leo lên vị trí đệ nhất quân vương, nhưng tới cuối cùng, lại bị hắn bóp chết ngay từ thời điểm bắt đầu manh nha quật khởi.

Đổi lại là bất cứ một vị quân vương nào khác, phỏng chừng bọn họ đều không thể ứng phó được loại lực lượng khủng bố có thể vượt qua quá khứ, bóp méo quá khứ này.

Nhưng quá khứ thật sự có thể bị bóp méo sao?

Chương 1113: Siêu Việt Thần???

Có lẽ vận mệnh vốn luôn đứng phía cuối dòng sông thời gian, với tư thế của một người xem đã chứng kiến hết thấy những vở kịch kia rồi, và sau khi vở kịch hạ màn, bọn họ vẫn có thể tiến hành xem lại thêm một lần nữa, bởi vậy mới rõ mọi chuyện như trong lòng bàn tay.

Mà hiển nhiên chúng Thần lại có khả năng thao túng vận mệnh.

Nhóm bọn họ thông qua thứ lực lượng nào đó để bố trí, khiến cho chiếc chìa khóa kia lựa chọn hắn, là bởi vì đã tính trước hắn có thể đi đến một bước này sao?

Hứa Thâm không thể đoán được.

Đúng là đến thời điểm hiện tại, hắn đã được xem như tồn tại vô đối trong hàng ngũ quân vương, nhưng tới khi chạm đến cấp độ Thần, lại có thể cảm nhận được bản thân nhỏ yếu và mỏng manh giống như một chiếc thuyền lá nhỏ lênh đênh trên biển rộng.

“Cho nên, chuyện tiếp theo mà tôi phải làm chính là đi biên khư, đánh thức toàn bộ bọn họ dậy?” Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù: “Nhưng nếu tôi từ chối, mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?”

Mai Phù cười cười: “Tôi cũng không biết, nhưng hắn là chiếc chìa khóa kia không chỉ có tác dụng đơn giản là cho phép cậu nhìn thấy bọn họ thôi đâu, nó còn có thể truyền lại cho cậu một bài học nào đó, rồi thông qua đó, thúc đẩy cậu nhanh chóng đi hoàn thành số mệnh mà bọn họ đã khóa bên trong chiếc chìa khóa kia...”

Nói đến đây, Mai Phù chợt tạm dừng một chút, lại đưa ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Hứa Thâm: “Nhưng nếu cậu muốn từ

chối, cũng chẳng sao hết, có tôi ở đây, sẽ không có bất cứ điều gì đủ khả năng xúc phạm đến cậu.”

Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng vô cùng nghiêm túc.

Hứa Thâm hiểu được những lời cô ấy nói chính là thật sự, nhưng trọng lượng của lời nói này lại vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Lại nói, kế hoạch mà chúng Thần ấp ủ từ lâu vốn là điều mà không một ai có thể hiểu hết tường tận được, thậm chí ... rất có thể bên trong quá trình này, bọn họ còn chôn giấu một loại thủ đoạn lật bàn nào đó, bởi vậy nếu vi phạm sứ mệnh kia, chẳng khác nào đã trực tiếp chống lại chúng Thần rồi?

Nhưng Mai Phù vẫn lựa chọn đứng bên phía hắn.

Rõ ràng cô cũng là một thành viên trong nhóm bọn họ mà, vì sao phải mạo hiểm đứng bên phía tôi?

Sau khi Hứa Thâm im lặng thật lâu, hắn mới chậm rãi nói, và dường như tại khoảnh khắc này, mọi ngôn từ mang hàm ý cảm tạ đều đồng nghĩa với khinh nhờn: “Tôi muốn thử xem, đi đánh thức bọn họ tỉnh lại, nhưng trước đó, tôi muốn chân chính thành Thần.”

Mai Phù chăm chú nhìn vào hắn: “Đây thực sự là suy nghĩ của cậu sao?”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ của cô ấy, và không thể không nói Mai Phù rất thông minh.

Từ trong lời nói của cô ấy, có thể nhận ra rằng, tuy Mai Phù có biết được một chút về kế hoạch của chúng Thần, nhưng khẳng định là không nhiều lắm.

Có vẻ như cô ấy chỉ căn cứ vào phỏng đoán của mình để mừng tượng nên câu chuyện về chiếc chìa khóa kia thôi, nhưng dựa vào đó, cô ấy lại có thể đoán được chiếc chìa khóa kia sẽ mang đến một chút ảnh hưởng gì đó cho hắn.

Ví dụ như loại cảm giác đói khát và ước vọng mãnh liệt này chẳng hạn.

Nó giống như bản năng, như thể từ tận đáy lòng hắn, như thể trời sinh hắn đã cho rằng, mình nên đi đến đó rồi.

Thứ này đã xâm nhiễm vào trong tư tưởng của hắn rồi, nhưng bản thân hắn lại rất khó phát hiện ra sự biến hóa bên trong tư tưởng của chính mình.

Hứa Thâm làm ra quyết định như vậy, không phải vì hắn đã bị ảnh hưởng bởi thứ xúc động kỳ dị nọ, chỉ đơn giản là... hắn không muốn đè lên lưng Mai Phù quá nhiều gánh nặng mà thôi.

Chúng Thần làm ra kế hoạch vĩ đại như thế, ấp ủ qua năm tháng dài lâu nhường này, thật khó để tin tưởng rằng bọn họ không hề cân nhắc đến tính an toàn của ‘Chiếc chìa khóa’.

Nếu chiếc chìa khóa kia phản bội, chúng Thần sẽ trầm luân? Sẽ rơi vào trạng thái vạn kiếp bất phục? Chỉ đơn giản là vậy thôi sao?

Hứa Thâm cảm thấy tình huống này khó có thể xảy ra được.

Bởi vậy khả năng cao là trong chuyện này sẽ có thủ đoạn lật bàn, thậm chí đến một khoảng thời gian nhất định, bản thân chiếc chìa khóa sẽ bộc phát ra một thứ lực lượng nào đó, trực tiếp đánh thức chúng Thần đang chìm vào giấc ngủ say, mượn đó để đánh vỡ một dạng gông cùm xiềng xích nào đó.

Đương nhiên đây chỉ là Hứa Thâm tưởng tượng mà thôi, nhưng hắn có thể tưởng tượng đến điểm này, đã đủ để nói lên một vấn đề rồi.

Đó là chúng Thần cũng có thể nghĩ đến.

Một khi đã như vậy, không bằng hắn cứ dứt khoát làm tốt chuẩn bị vẹn toàn cho chuyện này trước, rồi đi đối mặt với nó thì hơn.

Việc đã đến nước này, Hứa Thâm không còn nghĩ đến chuyện xử lý chiếc chìa khóa ấy nữa, bởi vì nếu có thể, hắn cũng muốn nhập cục, ngồi trên sỏi bãi kia!

Dù hắn không có nhiều hứng thú với bình chứa hoàn mỹ, nhưng lại không muốn bản thân mình bị người ta lợi dụng xong rồi tùy ý vứt bỏ, hoặc là sau khi chúng Thần bị đánh thức, bọn họ lật tay một cái dùng luôn chính hắn làm bữa sáng đầu tiên sau khi mình tỉnh dậy.

“Mặc kệ cậu đưa ra quyết định như thế nào, tôi đều sẽ đi theo.” Mai Phù đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu Hứa Thâm, cô ấy nhẹ giọng nói: “Cậu không cần phải lo lắng cho tôi đâu, chúng Thần không uy hiếp được tôi.”

Hứa Thâm có chút kinh ngạc nhìn về phía, dường như hấn vẫn xem nhẹ cô ấy rồi.

Đến tốt cùng cô ấy có cấp bậc gì?

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thâm, Mai Phù khẽ thè đầu lưỡi, cười nói: “Cậu đoán thử xem.”

Hứa Thâm cười khở, hai người bọn họ quá mức ăn ý, khiến cho người đối diện có thể thông qua một ánh mắt mà biết được rất nhiều ý tưởng vừa nảy sinh trong đầu đối phương, thậm chí còn không cần dùng ngôn ngữ trao đổi.

Siêu việt Thần sao?

Hứa Thâm chưa từng nghe ai nói tới phía trên Thần còn có tồn tại khác nữa. Nhưng căn cứ vào Thần Hai Mặt hấn từng nhìn thấy lúc trước, cùng với vị Thần ở bên trong hang động hư thối, Hứa Thâm chợt mơ hồ đoán được giữa các vị Thần cũng có chênh lệch.

Tương tự như quân vương vậy.

Rất có khả năng Mai Phù chính là một dạng tồn tại cực kỳ nổi bật trong chúng Thần.

“Nếu có thể tìm được bình chứa chuẩn hoàn mỹ, không phải tôi có thể trực tiếp trở thành Thần sao?” Hứa Thâm hỏi Mai Phù.

Chương 1114: Mưa Máu!

Mai Phù gật gật đầu: “Đương nhiên, đến lúc ấy, cậu chẳng những là Thần, còn là Thần vô cùng mạnh mẽ, nhưng có một chút tiếc nuối, lúc trước chúng Thần chế tạo ra tổng cộng chín bộ binh chứa chuẩn hoàn mỹ, lại chỉ có một bộ may mắn còn tồn tại, tất cả những bộ khác đều hư hỏng cả rồi.”

Chín bộ?

Ý thức trong đầu Hứa Thâm chợt rơi vào hoảng hốt, vì sao lại là chín?

Tám tòa thành Đế cộng thêm nội thành là chín tòa thành.

Bình chứa là chín bộ.

Tòa nhà hắc ở, hay là phế tích bị chôn vùi tại tầng thứ nhất của lòng gian tâm linh, chính là cao ốc có chín tầng lầu.

Vườn bách thú ở tầng thứ hai có chín khu...

Bệnh viện tâm thần ở tầng thứ ba... Tuy Hứa Thâm không quá hiểu biết về thế giới tại tầng thứ ba của lòng gian tâm linh, nhưng trực giác nói cho hắn biết rằng, có lẽ ở nơi đó, hắn đã chuyển qua tới chín phòng bệnh, hoặc là... Chín bệnh viện khác nhau.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy khó chịu giống như nhức răng, rồi không nhịn được lập tức vươn tay ôm đầu.

“Đừng nghĩ nhiều, những gì cậu nhìn thấy đúng là sự thật.”
Dường như Mai Phù cũng biết được nỗi thống khổ của Hứa Thâm, cô lập tức nhẹ giọng trấn an.

Thậm chí Hứa Thâm còn có thể cảm nhận được bàn tay Mai Phù vừa chạm đến cái mũi của hắn, à không là cái mũi của bình chứa tàn thứ phẩm bên ngoài.

Nhưng đương nhiên, tại thời điểm này, cảm quan của hắn và bình chứa tàn thứ phẩm kia đã đồng bộ rồi.

Hắn nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Mai Phù nhẹ nhàng vỗ về mình, nhưng xúc cảm lại có chút mềm mại và mơ hồ, tựa như

ở giữa hai người bọn họ vẫn còn bị ngăn cách bởi một thứ gì đó vậy.

Nhưng kể cả như thế, Hứa Thâm vẫn có cảm giác cực kỳ thư thái.

Hắn cắn răng, chậm rãi khắc chế những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, rồi hỏi Mai Phù: “Vậy cô có biết bộ còn lại kia đang ở nơi đâu không? Hơn nữa, toàn bộ chúng đều là bình chứa chuẩn hoàn mỹ, chẳng lẽ quá trình chế tạo bình chứa hoàn mỹ đã thất bại rồi?”

Mai Phù khẽ lắc đầu: “Thất bại là điều hiển nhiên, nhưng cụ thể ra sao tôi lại không được nhìn thấy. Tôi vốn không có hứng thú với việc này, sở dĩ tôi biết còn lại một bộ, chủ yếu là vì tôi đã trông thấy tám bộ hư hỏng kia rồi. Tôi cũng không biết bộ thứ chín đang ở nơi nào, có lẽ nó nằm ngay tại nơi chúng Thần đang ngủ say, có lẽ nó cũng giống như tôi, không ngừng lang thang, di chuyển đến khắp mọi nơi trên thế giới.”

Hứa Thâm hơi ngơ ngác, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng không hề trách Mai Phù. Hiện giờ đã không có bình chứa chuẩn hoàn mỹ, hắn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thành Thần thôi.

Nhất là lúc này, sau khi đạt được bình chứa tàn thứ phẩm, nó đã làm cho cảm thụ về Thần trong lòng Hứa Thâm tăng lên một bước, thông qua tàn thứ phẩm, hắn có thể cảm nhận được sự chênh lệch giữa bản thân với Thần chân chính.

Lại nói, lúc ban đầu, hắn vẫn dừng lại ở cấp bậc quân vương, ngay cả chênh lệch cũng không thể cảm nhận được, mà hiện giờ hắn đã cảm nhận được rồi, lại hoàn toàn có thể thu hẹp, bỏ khuyết khoảng chênh lệch này!

Ở thời điểm Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ, bỗng nhiên hắn cảm nhận được mảnh sương mù màu đen chung quanh đang rục rịch.

Thông qua tác dụng tăng phúc cảm nhận của bình chứa tàn thứ phẩm, Hứa Thâm có thể cảm nhận được một luồng năng lượng mơ hồ không ngừng xoay quanh, bên trong sương mù màu đen cách nơi này mấy trăm dặm.

Hứa Thâm ngưng mắt nhìn lại, nhưng tầm mắt của hắn không thể thấy rõ được.

Mai Phù chú ý tới hành động của Hứa Thâm, cũng theo ánh mắt hắn nhìn thoáng qua nơi đó, rồi nhanh chóng quay đầu lại nói: “Nơi này không chỉ có một kiện bình chứa tàn thứ phẩm. Bình chứa chuẩn hoàn mỹ sản sinh ra không ít thứ tương tự như thế này, nhưng trời sinh đám bình chứa tàn thứ phẩm nọ đã y lại vào mưa máu rồi, đây là dịch dinh dưỡng của chúng nó, chúng nó sẽ không dễ dàng rời đi đâu.”

Hứa Thâm nhìn về phía sương mù màu đen chung quanh, chợt hỏi: “Cô vừa nói những thứ này là mưa máu?”

“Đúng vậy, nó chính là máu vương vãi ra từ trong cơ thể bình chứa chuẩn hoàn mỹ.” Mai Phù khẽ cười nói: “Chỉ là lý giải của cậu về máu quá mức hạn hẹp mà thôi.”

Hứa Thâm giật mình tỉnh ngộ.

Đúng là tư tưởng của hắn vẫn còn dừng lại trên thân thể nhân loại trước kia, vẫn cho rằng máu phổ biến là màu đỏ.

Kỳ thực sinh vật khác biệt, cấp bậc sinh mệnh khác biệt, máu tươi trong cơ thể cũng sẽ khác biệt, thậm chí còn có loại máu không phải là chất lỏng!

Đối với thực vật, chất lỏng chảy xuôi trong cơ thể chúng chính là máu tươi của chúng.

Mọi người thường thương hại chó mèo, chỉ vền vện là vì chó mèo đáng yêu, nếu đổi lại thành con chuột, con gián, ai sẽ cho rằng giết hại chúng nó là vô tội?

Ngược lại, chúng ta còn cho rằng giẫm chúng nó như vậy còn chưa đủ nát cơ!

“Tôi hiểu rồi.” Hứa Thâm nói: “Vậy chúng ta đi đo sức với đám tàn thứ phẩm khác, nhân tiện nhìn xem những tàn thứ phẩm này có thể bổ sung hay không.”

“Có lẽ là có thể.” Mai Phù cười nhạt một tiếng, dù sao cả đám này cũng có cùng nguồn gốc mà.

Nhưng trước khi xuất phát, Hứa Thâm lại trực tiếp ném những quân vương khác vốn được che giấu bên trong cơ thể Hắc Tuyết và Hải Tước ra ngoài.

Lúc trước, những quân vương này vẫn luôn co rút lại ở trong thân thể hắc, như từng khối u nhỏ, tới hiện giờ, tất cả đều bị bài trừ ra ngoài. Ngoại trừ quãng thời gian Hứa Thâm khoác bình chứa tàn thứ phẩm lên người, ý thức của bọn họ vẫn ở trong tình trạng tỉnh táo, cũng biết được con quái vật này đã bị Hứa Thâm điều khiển rồi.

Tại khoảnh khắc đáp xuống mặt đất, tất cả mọi người đều nhìn thấy thân thể Hứa Thâm được khảm trên đỉnh đầu con quái vật nọ.

Mà chung quanh đều là đám quái trùng yên tĩnh nằm sắp xuống.

“Trở về đi.” Hứa Thâm nói với mọi người.

Lại nói, hắc triệu tập bọn họ tiến vào nơi này chỉ vì lo trước khỏi hoạ, cân nhắc khi bản thân rơi vào tình huống đặc thù, lại khuyết thiếu đá dò đường, nhưng hiện giờ nếu đã biết được hết thấy mọi căn nguyên chính là bình chứa tàn thứ phẩm, hắc cũng chẳng cần đến bọn họ nữa.

Suy cho cùng, ở cấp bậc chiến đấu này, ngay cả tư cách làm pháo hôi bọn họ cũng không có.

Chương 1115: Cẩn Nuốt!

Tuy Bán Thần cùng với quân vương chỉ kém nhau nửa cấp, nhưng trên thực tế, chênh lệch giữa hai cấp bậc này lại lớn như một trời một vực.

Thông qua tình huống bên trong lồng giam, Hứa Thâm thâm phán đoán, là Mai Phù âm thầm giúp đỡ, mới khiến hắc có thể hoàn thành khoác lên mình bình chứa tàn thứ phẩm, nếu không, khẳng định là hắc cũng sẽ rơi vào tay giặc, thậm chí còn có thể tử vong.

“Cậu...” Nguyên Chủ do dự đưa mắt nhìn Hứa Thâm, gã có thể cảm nhận được lúc này, Hứa Thâm đã xảy ra một loại chất biến nào đó, tựa như hắc đã triệt để trở nên khác biệt so với bọn họ.

“Tôi muốn đi kết thúc hết thấy những chuyện này.” Hứa Thâm nói.

Mai Phù liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, không nói gì.

Nguyên Chủ lập tức nói: “Hãy mang theo tôi đi, có lẽ tôi có thể giúp đỡ cậu.”

Những quân vương khác đưa mắt nhìn nhau, cũng lần lượt lên tiếng, có điều lời bọn họ nói chỉ là khách sáo. Bọn họ biết Hứa Thâm đã thả mình ra ngoài này thì khả năng cao là hẳn không định cho bọn họ tham dự vào hành trình sắp tới, một khi đã như vậy vì sao không biểu hiện một chút lấy thiện cảm của hẳn?

Hứa Thâm cũng nhìn ra tâm tư của bọn họ, nhưng không có để ý.

Nói cho cùng, hẳn đã sớm nhìn thấu nhân tính rồi. Cũng chính vì đã nhìn thấu mới không khó chịu và tức giận, cũng sẽ không bi ai và thương hại, chỉ như mặt nước bình tĩnh, lại như đang quan sát từng hình ảnh sinh động bên trong bức họa cuộn tròn.

“Đi thôi, tôi không rảnh để chú tâm đến mấy người.” Hứa Thâm nói xong, chợt xoay người.

Theo chuyển động của hẳn, bình chứa tàn thứ phẩm cũng thông thả xoay người, uy áp âm âm kéo đến khiến đám người xung quanh khẽ biến sắc, cũng không nhiều lời thêm nữa, chỉ lưu lại vài lời nói như ‘Trân trọng’, ‘Cẩn thận’, đã vội vàng chạy ra bên ngoài mảnh sương mù màu đen.

Hứa Thâm cảm nhận được biên độ khuếch tán hướng về phía đất liền cực kỳ thông thả của sương mù màu đen, rất nhiều ý niệm đều hiện lên trong đầu hẳn, mơ hồ, hẳn đã hiểu được một vài thứ.

“Bình chứa chuẩn hoàn mỹ đã hư hỏng kia còn có thể sử dụng được không?” Hứa Thâm hỏi Mai Phù.

Mai Phù nói: “Có thể sử dụng thì có thể sử dụng, nhưng hiệu quả như thế nào lại khó nói được.”

Hứa Thâm gật đầu, sau đó lập tức thao túng đám quái trùng chung quanh như điều khiển sợi khur, những con quái trùng này vốn là từng “Cục thịt” rơi xuống từ trên người bình chứa tàn thứ phẩm tạo thành. Dưới sự điều khiển của hẳn, chúng nó cấp tốc di chuyển, nhanh chóng lao về phía vật khổng lồ không rõ ở đầu bên kia sương mù màu đen.

Mà Hứa Thâm cũng lắc lư thân thể, đi theo phía sau.

Dù thân hình của bình chứa tàn thứ phẩm này rất lớn, nhưng tốc độ hành động cũng không chậm, bởi vậy Hứa Thâm mới lệnh cho đám quái trùng đi trước thăm dò.

Rất nhanh, khoảng cách giữa hai bên dần thu hẹp lại, cảm ứng của Hứa Thâm đối với một bình chứa tàn thứ phẩm phía xa xa kia cũng trở nên sâu sắc hơn, từ mơ hồ đến rõ ràng. Hóa ra đối phương có dáng vẻ của một con thần lằn ghép nối cùng con nhện và người khổng lồ, dữ tợn mà quái dị, hoàn toàn không giống hình dạng nên có của sinh mệnh thể, cực kỳ vặn vẹo.

Nhưng đương nhiên Hứa Thâm không có e ngại đối phương, tư duy trong đầu hẳn đang lặng yên mà phát sinh chuyển biến, đang tiến hành ‘Vứt bỏ’ bản thân.

Trên thực tế, chính Hứa Thâm cũng rất khó cảm nhận được quá trình này.

Chỉ trong nháy mắt, vô số quái trùng ủa lên, không có bất cứ ngôn ngữ và âm thanh chào hỏi gì, gặp mặt chính là chém giết.

Đây là một ván cờ nguyên thủy cũng là ván cờ hung nhất.

Con bình chứa tàn thứ phẩm kia đã phản ứng lại. Người khổng lồ đang đứng thẳng trên lưng nó lập tức phát ra một tiếng rít gào, tiếp đó, vô số răng nanh và đầu lưỡi từ trong miệng nó lao ra ngoài, thổi quét về phía quái trùng.

Vài con quái trùng bị cuốn lấy.

Cái bụng của bình chứa tàn thứ phẩm kia trực tiếp nứt ra, để lộ lòng ngực khủng bố bên trong. Nó nhanh chóng nhét đám quái trùng vừa bị cuốn lấy vào, hung hăng cắn nát.

Thông qua xúc cảm do đám quái trùng truyền lại, Hứa Thâm có thể cảm nhận được này tính đặc thù của bình chứa tàn thứ phẩm trước mắt.

Nó có năng lực dính hợp rất mạnh.

Một khi quái trùng bị thứ này dính vào là không thể giãy thoát nổi.

Hơn nữa lực lượng và sinh mệnh lực của chúng nó cũng bị đối phương hút ra.

Hứa Thâm rít gào một tiếng, cũng xung phong liều chết lao lên, lực lượng của bình chứa tàn thứ phẩm bị hấn điều động, cảm đoán!

Rất nhanh, lượng lớn quái trùng bị đánh nhanh chóng rơi xuống từ trên người con quái vật trước mặt, lại dứt khoát phát động đợt tập kích thứ hai.

Mà Hứa Thâm cũng giơ lên toàn bộ móng vuốt bén nhọn phủ kín toàn thân, cấp tốc lao đến ôm lấy con quái vật kia, điên cuồng mà đè ép.

Vào thời khắc này, năng lực lấy nhỏ đổi lớn cùng với cường hóa và gấp bội của hắn vẫn có thể sử dụng được. Trong nháy mắt, lực lượng bạo tăng, lực lượng áp chế cũng nhanh chóng gia tăng thêm gấp đôi.

Chỉ nghe “Bành” một tiếng, thân hình quái vật trước mắt trực tiếp nổ tung ra.

Thân hình nổ tung kéo theo lượng lớn máu tươi và nội tạng văng tung tóe ra ngoài, khắp nơi đều có thể nhìn thấy từng đồng, từng tảng.

Nguyên thủy, cuồng bạo, hung tính.

Hứa Thâm không nói hai lời, thân thể trực tiếp phân liệt. Hải Tước thông qua máu tươi trên thân thể hắn, nhanh chóng kéo dài ra ngoài, thẩm thấu vào bên trong bình chứa tàn thứ phẩm trước mặt, gây ảnh hưởng, lôi kéo máu tươi trong cơ thể đối phương phun ra ngoài.

Phạm vi mười dặm chung quanh nhanh chóng hóa thành địa ngục máu tươi.

Vô số bàn tay máu từ trong hồ máu tươi dưới đất vươn ra, cấp tốc tóm lấy từng mảnh vỡ thân thể của bình chứa tàn thứ phẩm rồi kéo xuống, bao phủ, xé nát, cắn nuốt.

Cái đầu người khổng lồ bên trên bình chứa tàn thứ phẩm kia lập tức phát ra một tiếng rống giận vô cùng dữ dội, nhưng rất nhanh, nó đã bị xé rách, bên trong khoang miệng chứa đầy những cái răng cưa có dạng tám nhôm tổ ong.

Theo quá trình hấp thu, cắn nuốt, rất nhanh, Hứa Thâm đã cảm nhận được từng luồng năng lực phong phú đang tụ tập đến,

toàn thân đều truyền đến một loại cảm giác tăng trưởng nhanh chóng, tựa như bản thân vốn ở thời kỳ con non đang cấp tốc trưởng thành.

Khí lực đang gia tăng, cái đầu cũng gia tăng.

Trong lòng Hứa Thâm dâng lên một loại vui sướng khó có thể hình dung được, đồng thời hắn cũng cảm nhận bản thân đang cao lên, chuyển hóa thành càng thêm khổng lồ, to lớn.

Chương 1116: Viễn Cảnh U Ám!!!

Không bao lâu sau, bình chứa tàn thứ phẩm nọ đã bị Hứa Thâm hoàn toàn cắn nuốt tiêu hóa.

Có vẻ như những bình chứa tàn thứ phẩm này chỉ còn lại bản năng, ngay cả chạy trốn chết nó cũng không biết.

Lúc này, Hứa Thâm điều khiển bình chứa tàn thứ phẩm cũng tương đương với một con thuyền lên đênh không mục đích tìm được người điều khiển, nó lập tức phát huy ra uy lực tăng lên gấp mấy lần.

Hứa Thâm ăn uống no đủ lại không nghỉ ngơi, lập tức đi vào nơi càng sâu hơn bên trong sương mù màu đen.

Hắn cảm nhận được bản thân vừa khuếch trương, trở nên mạnh mẽ hơn, nên muốn tiếp tục tìm kiếm những bình chứa tàn thứ phẩm khác.

Rất nhanh, Hứa Thâm lại tìm thấy một con khác, nhưng chờ tới gần mới phát hiện, nó là loại tàn thứ phẩm trong tàn thứ phẩm, nghĩa là bán tàn thứ phẩm, còn chưa hoàn toàn thành hình, hơn phân nửa thân hình của nó đều rơi vào bên trong một cái hố sâu dưới mặt đất, đang giãy giụa muốn đi ra bên ngoài.

Nhưng loại giãy giụa này vốn không phải là giãy giụa theo kiểu của nhân loại, mà là vô số xúc tu không ngừng vung vẩy ra ra bên ngoài, khuấy trộn không khí, cực kỳ dữ tợn.

Hứa Thâm không chút khách khí, trực tiếp cho nó một cước đạp nát, lại nhanh chóng xé rách từ khoảng giữa, ăn luôn.

Sau đó, hắn lại tiếp tục đi tìm kiếm vị trí của con khác.

Bên trong sương mù màu đen này đã không còn bất cứ một con khur nào nữa, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài con xác cổ xưa, nhưng có vẻ như những con xác này cũng đang sợ hãi cái gì đó, chúng nó cuộn mình trốn tránh, mà không dám nghênh ngang đi lại chung quanh.

Nửa ngày sau, Hứa Thâm đi đến một nơi càng sâu hơn bên trong sương mù màu đen, hắn cảm nhận đây là đoạn cuối rồi, nghĩa là hắn đã đi đến phần rìa của thế giới.

Nếu lại tiếp tục đi về phía trước, sẽ bước vào biển Mạt trong truyền thuyết.

Hứa Thâm nhìn thấy phần rìa của thế giới đang chậm rãi sụp đổ, giống như bụi bặm, nó không ngừng rơi xuống.

Biển Mạt tối đen thăm thẳm, nhưng bên trong lại có những sinh vật quỷ dị đang không ngừng giãy giụa, vặn vẹo, giống hệt cái bình chứa bán tàn thứ phẩm lúc trước, nhưng chúng nó càng nhỏ yếu hơn, chỉ khác là số lượng đám này rất nhiều.

Chúng nó đều đang cố gắng giãy giụa muốn đi về phía bờ.

Thông qua bình chứa tàn thứ phẩm, Hứa Thâm có thể cảm nhận được hương vị và cảm giác cực kỳ quen thuộc đến từ những sinh vật này.

Có vẻ như chúng nó cũng tương tự như những con quái trùng đang tụ tập bên người hắn. Chúng nó vốn không phải là sản phẩm do bình chứa chuẩn hoàn mỹ sản sinh ra, mà là cấp tiếp theo của sinh vật do bình chứa tàn thứ phẩm sản sinh ra.

Nhưng những sinh vật này có đủ đặc tính của khur và xác, chúng cực kỳ hung tàn, tựa như làm việc toàn bộ bằng bản năng, chỉ biết không ngừng bò lên bờ.

Hứa Thâm không để ý đến những sinh vật muốn lên bờ này. Mấy thứ này có giết cũng không hết.

Bên trong biển Mạt là một mảnh màu đen mênh mông, hắn là nơi này có chứa một vài bộ thi thể của bình chứa tàn thứ phẩm. Hơn nữa, những bình chứa nọ còn trực tiếp hóa thành sào huyết đất ẩm, không ngừng sản sinh ra những con quái vật này.

Muốn giải quyết những con quái vật này, phải nạo vét toàn bộ những bình chứa tàn dư phẩm kia.

Hứa Thâm đi vào biên giới biển Mạt, khu vực tiếp giáp giữa thế giới và biển Mạt đang trong quá trình sụp đổ, từ từ nhưng liên tục.

Những thứ vừa từ bên trong biển Mạt bò lên bờ kia không dám tới gần Hứa Thâm, tựa như chúng đang sợ hãi cái gì đó, dứt khoát đi đường vòng vượt qua hắn.

Hứa Thâm đặt chân vào trong biển Mạt.

Mái tóc đen của Hắc Tuyết lập tức kéo dài ra ngoài. Thông qua hiệu quả tăng phúc đến từ năng lực của bình chứa tàn dư phẩm, mái tóc của Hắc Tuyết có thể kéo dài đến hơn trăm dặm, nó sẽ đảm nhiệm vai trò nạo vét bên trong vùng biển Mạt tối đen như mực kia.

Rất nhanh, sau khi đi dọc theo vị trí nảy sinh đám quái vật bò sát kia, Hứa Thâm đã tìm được một cái bình chứa tàn dư phẩm không được trọn vẹn.

Bình chứa tàn dư phẩm này đã vỡ nát và hư thối rồi, bên trong bị đào rỗng, huyết nhục trung tâm đều biến mất, nhưng phía trên khối thịt cực lớn kia lại lồi lên từng viên nang trứng.

Sau khi nang trứng nọ vỡ tan, một con quái vật với hình dáng vô cùng dữ tợn sẽ bò từ bên trong ra ngoài.

Hứa Thâm vớt bình chứa tàn dư phẩm kia lên, rồi xoay người ném nó về phía bờ biển, tiếp đó, hắn đưa mắt nhìn về một hướng khác, nơi tầm mắt có thể đạt tới vẫn là mặt biển sôi trào, vô số quái vật đang bò sát bên trong.

Tình huống tương đối lạc quan, bởi vì những con quái vật này sẽ giải quyết lẫn nhau như tằm ăn rỗi.

Dường như chúng có chút khác biệt so với đám quái vật do bình chứa tàn dư phẩm dục ra. Chúng nó sẽ ăn những con quái vật như mình, tự xử lý lẫn nhau.

Bởi vậy thời gian lâu dài như thế nhưng chúng cũng không xuất hiện tình trạng số lượng bành trướng khổng lồ.

Hứa Thâm hiểu được, chỉ dựa vào một mình hắn căn bản không thể diệt trừ tận gốc những con quái vật này.

Và những chuyện hấn đang làm gần như là phí công.

Bởi vậy Hứa Thâm không tiếp tục xâm nhập sâu thêm nữa, mà xoay người từ biển Mạt quay về. Hấn nhìn phần biên giới vẫn đang không ngừng bị phá vỡ, biến thành bụi đất rơi xuống dưới kia, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng.

Đi tìm hiểu đến nơi này, rốt cuộc hấn cũng hiểu được bọn họ đang ở một nơi như thế nào.

Nói cách khác, cả thế giới này vốn là bình chứa chuẩn hoàn mỹ trong miệng Mai Phù.

Hơn nữa nó đã hư hỏng rồi.

Bởi vậy 1500 năm sau, thế giới sẽ hoàn toàn hư thối rồi biến mất.

Nhưng lấy tình huống trước mắt, không đến 1500 năm, nhiều nhất chỉ qua thêm mấy trăm năm nữa thôi, ở nơi này sẽ không còn bất cứ nhân loại nào có thể sinh tồn được nữa.

Bởi vì theo sương mù màu đen không ngừng khuếch tán, phạm vi hoạt động của đám bình chứa tàn thứ phẩm sẽ càng lúc càng lớn. Đến lúc đó, những con quái vật do bình chứa tàn thứ phẩm dưng dục ra này, cũng sẽ xâm nhập vào trong nội thành, thành Đê.

Mà lực lượng của nhân loại căn bản không thể ngăn cản được chúng.

Suy cho cùng, mỗi một con quái vật này đều có chiến lực tiếp cận quân vương.

Đến lúc đó, chẳng những nhân loại không có nơi để sống, ngay cả xác và khư... Cũng đi đến bờ vực bị hủy diệt.

Chương 1117: Bộ Mặt Đích Thực Của Thế Giới!!!

***MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIÁ Ở Z A L 0 : 0704 730 588
(PHƯỚC MẠNH)***

Hứa Thâm xoay người rời đi, không còn tiếp tục tìm kiếm những bình chứa tàn thứ phẩm khác nữa.

Lúc trước sẵn giết hai con, hắn chợt phát hiện ra rằng, tuy ăn chúng có thể gia tăng một chút lực lượng cho mình, nhưng loại hành động này chỉ là tích lũy lượng mà không thể chuyển thành chất biến.

Nghĩa là dù hắn có gom góp được nhiều bình chứa tàn thứ phẩm hơn nữa, cũng không thể dùng chúng nó để chồng chất lên thành Thần, trừ phi bình chứa chuẩn hoàn mỹ này hoàn toàn hư hỏng, hoàn toàn bị phân giải, đến lúc đó, lại tập hợp toàn bộ lực lượng của những bình chứa tàn thứ phẩm đã bị phân giải ra này, hắn là hắn sẽ có cơ hội để làm một lần hành động mà thành Thần.

Nhưng muốn có được cơ hội này lại cần chờ đợi 1500 năm.

Lộ trình quay về hiện tại dễ dàng hơn lúc đi đến nơi đây rất nhiều, Hứa Thâm điều khiển bình chứa tàn thứ phẩm rời khỏi sương mù màu đen, lập tức cảm nhận được một loại cảm giác khó chịu giống như cá mất nước, giống như hít thở không thông, nhưng sau khi cẩn thận cảm thụ, hắn biết nó chỉ là một loại ảo giác khi bản thân rời khỏi khu vực làm cho mình cảm thấy thoải mái mà thôi.

Hắn sẽ không thực sự tắc thở mà chết.

Cũng sẽ không phát sinh tình huống nào đó làm cho trạng thái thân thể chuyển biến xấu đi chỉ vì rời khỏi sương mù màu đen.

Sương mù màu đen tựa như một loại dịch dinh dưỡng, tác dụng của nó chỉ vắn vện là cung cấp hoàn cảnh cực kỳ thoải mái cho bình chứa tàn thứ phẩm, khiến cho bình chứa vốn hành động theo bản năng không muốn rời khỏi nơi đó mà thôi.

“Dường như dưới chân tôi chính là kiện thứ nhất trong tám cái bình chứa chuẩn hoàn mỹ mà cô nói, nghĩa là còn bảy mảnh thế giới lục địa giống như vậy nữa?” Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù.

Chẳng lẽ ở bên ngoài biển Mạt, vẫn còn bảy mảnh “Thế giới đại lục” khác?

Nói như vậy, bên trên những nơi này cũng có nhân loại sinh sống sao?

Mai Phù mỉm cười gật đầu, nói: “Nhưng trình độ hư thối của chúng khá mạnh, đã hoàn toàn hư hỏng rồi. Đương nhiên,

cũng có nơi tình huống ổn định hơn nơi này của cậu.”

Hứa Thâm im lặng.

“Vì sao hình dạng của bình chứa chuẩn hoàn mỹ này lại tương tự như vẻ bề ngoài của nhân loại chúng tôi?” Hứa Thâm dò hỏi.

Mai Phù thoáng sửng sốt rồi kinh ngạc hỏi: “Vì sao cậu lại biết hình dạng bên ngoài của nó tương tự như nhân loại?”

Hứa Thâm nói: “Ở lần đầu tiên tôi tiến vào thế giới Linh Bí, đã nhìn thấy nó rồi.”

Lúc trước, khi lần đầu tiên hắn rời khỏi thế giới Linh Bí, hắn đã trông thấy một hình người vô cùng lớn.

Bởi vì ý thức từ trên cao rơi xuống thân thể, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy hình người kia, Hứa Thâm mới ngỡ đó chỉ là ảo giác, hoặc thứ hắn nhìn thấy là một cái gì đó khác, không nghĩ tới thế giới nơi bọn họ đang sống lại chính là một bình chứa chuẩn hoàn mỹ.

Tưởng tượng một chút, bên trong thế giới mờ mịt vô ngần này có tới tám cái hình người khổng lồ đang nằm thẳng, bên trên lại bao hàm vô số nhân loại giống như con kiến sinh tồn.

Đây là bộ mặt đích thực của thế giới.

Mai Phù nghe Hứa Thâm nói như vậy cũng bình thường trở lại, khẽ cười nói: “Bởi vì bình chứa này được chế tạo ra, đương nhiên cần phải có hình dạng của mình. Nói chính xác hơn là nhân loại các cậu mô phỏng bình chứa, mà không phải bình chứa mô phỏng nhân loại các cậu. Đơn giản là bình chứa có trước mới đến các cậu sinh ra, hơn nữa mỗi bình chứa chuẩn hoàn mỹ lại có hình dạng không giống nhau, bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác nhau sẽ có hình dạng khác nhau.”

“Lại nói, dùng trình độ thẩm mỹ của sinh vật khác để xem, dáng vẻ của nhân loại các cậu cũng vô cùng kỳ quái, tuy bên trên thân thể nhân loại không có mấy thứ ẩm ướt dính nhầy kia, nhưng loại cảm giác trụi lủi này cũng sẽ làm người khác sợ hãi.”

Hứa Thâm nghi hoặc hỏi: “Cô đang muốn nói rằng, nhân loại chúng tôi cũng là sinh mệnh được những bình chứa này sản

sinh ra?”

“Cùng gần giống như vậy đó. Nhân loại các cậu tương tự như phiên bản mini của bình chứa chuẩn hoàn mỹ được suy diễn điều chỉnh mà thành. Những sinh vật trên mấy bình chứa khác cũng như vậy.” Mai Phù nói.

Hứa Thâm đưa mắt nhìn cô một cái, hiển nhiên, trong vô tận năm tháng qua, Mai Phù đã đặt chân đi đến những bình chứa khác rồi.

Mà chúng sinh sống trên những bình chứa này vốn chỉ là quân cờ do chúng Thần suy diễn ra thôi.

“Nhưng ở nơi này của các cậu lại sinh ra một vài tồn tại thú vị.” Mai Phù nói.

“Hả?”

“Tồn tại mà các cậu gọi là Nhân Hoàng đó.” Mai Phù khẽ cười nói: “Những nhân loại thú vị kia đã làm ra một vài chuyện rất thú vị. Hiện giờ, một vị trong đó còn đang ở trên đỉnh đầu của cậu kia.”

“Đỉnh đầu...” Hứa Thâm lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Nhân Hoàng là Thần, mà khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ trông thấy một vùng tinh không hắc ám, ở giữa có một vòng tròn giống như trăng sáng.

Bỗng nhiên Hứa Thâm giật mình hiểu ra, hắn lập tức nói: “Chẳng lẽ là...”

Nguyệt Chủ?

Mai Phù nhẹ nhàng lắc đầu: “Nguyệt Chủ chính là một trong số những trực ban giả được chúng Thần chọn lựa ra, còn Nhân Hoàng của các cậu đang ở bên cạnh hắn.”

“Bên cạnh sao?”

Mai Phù khẽ cười nói: “Đúng vậy, hắn đã dùng chính thân thể và sinh mệnh của mình để chế tạo nên một thứ gọi là thể giới di thiên huyền cảnh, lấy đó để cản trở tầm nhìn của Nguyệt Chủ, nếu không biến hóa dị thường ở nơi này đã sớm làm cho Nguyệt Chủ ra tay rồi. Trực ban giả sẽ không cho phép tồn tại tiếp cận Thần được sinh ra, lại càng không cho phép bình chứa

tàn thứ phẩm bị sinh mệnh thể khác điều khiển. Đây là bình chứa do chúng Thần chế tạo, cũng chỉ có Thần mới đủ tư cách không chế nó thôi.”

Hứa Thâm giật mình.

Mai Phù khẽ cười nói: “Đúng vậy. Hơn nữa, thân hình mà hắn sử dụng cũng là vật chứa do chúng Thần chế tạo, chỉ Chân Thần mới có tư cách không chế đồ ăn.”

Hứa Thâm nghĩ đến tin tức về Nhân Hoàng được ghi lại trong quán Thiên Ân, phần lớn trong số chúng đều nói Nhân Hoàng biến mất thần bí, không có tin tức gì, cũng không để lại ghi chú liên quan đến chuyện này.

Hóa ra những Nhân Hoàng đều đi hoàn thành nghiệp lớn đặc thù rồi.

Thậm chí ngay cả những chuyện mà bọn họ đã làm cũng không dám ghi chép xuống dưới.

Hoặc là nói, Nhân Hoàng cảm thấy không cần thiết phải ghi chép lại.

Chương 1118: Con Đường Họ Đi Chỉ Có Thể Bước Một Lần!!!

Lại nói, ghi chép chỉ đơn giản là lưu giữ bằng chứng cho người đời sau ca tụng, hoặc là lưu lại đường lối, phương hướng của bản thân trợ giúp người khác ngược dòng, truy tìm tới căn nguyên gốc rễ, nhưng từ một góc nhìn nào đó, Nhân Hoàng lại không thêm đề ý đến chuyện được người khác ca tụng, về phần truy tìm căn nguyên gốc rễ, có lẽ chuyện bọn họ phải làm đều là độc nhất vô nhị, hoàn toàn không có ý nghĩa tham khảo.

Con đường họ đi chỉ có thể bước một lần.

Nếu để lại manh mối cho người đời sau, lại dễ dàng khiến những người ấy sinh ra sai lầm, đi vào đường rẽ.

Tâm trạng lúc này của Hứa Thâm vô cùng phức tạp.

Quân vương vô tình, đối xử với vạn vật như sô cầu [1], hàng tỉ dân chúng tử vong cũng chẳng có liên hệ gì với đối phương.

Nhưng Nhân Hoàng... vì sao phải đi ngược lại với thường thức này, để làm ra “Chuyện gốc” như vậy?

[1] : nguyên văn 𪛗狗 – sô câu nghĩa là chó cỏ, chó rom... Thời cỏ, người ta thường dùng rom, cỏ, lá tre... kết thành hình con chó, dùng để hiến tế, dùng xong sẽ vứt bỏ. Vì vậy từ này có nghĩa là thứ vô dụng, dùng xong là vứt, không có giá trị gì.

Hứa Thâm rất khó để hiểu được nguyên nhân.

Hay nói chính xác hơn, nếu xuất phát từ góc độ lợi ích, hẳn hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ lợi ích gì trong chuyện này.

Nhưng Hứa Thâm biết Mai Phù sẽ không lừa gạt hẳn.

Mấy ngày sau, Hứa Thâm về tới nội thành.

Từ sau khi nắm quyền điều khiển binh chừa tàn thứ phẩm, Hứa Thâm của hiện giờ đã được coi như một Bán Thần hàng thật giá thật rồi. Hắn có thể dễ dàng bao phủ cảm nhận của bản thân lên toàn thành, để nghe được những tiếng thì thầm khe khẽ của đám quý tộc bên trong từng đồng kiến trúc to lớn ở nơi này, cũng như của những người bán hàng rong.

Bọn họ trò chuyện về những bí mật của người khác, bọn họ tùy tiện xoi mói, nói xấu người khác... tất cả những âm thanh đó giống như tiếng ve kêu một mực quanh quẩn bên tai hắn.

Ở trong này, Hứa Thâm còn nghe được nội dung kế hoạch bí mật của vài tổ chức đặc thù đang mưu đồ muốn thay thế vị trí của hội nghị.

Nhưng trên thực tế, bọn họ chỉ muốn dùng chúng để lung lạc một nhóm nhân tài, từ đó tiến hành cắt rau họ [2].

[2] : Cắt rau họ (割韭菜) là phép ẩn dụ cho những kẻ có quyền lực ở trên đàn áp, bóc lột những người ở phía dưới, cũng là ẩn dụ cho những kẻ ở vị thế cao hơn bóc lột những người ở thế bất lợi do khoảng cách chênh lệch thông tin hoặc thông tin không đúng. Hiểu nôm na là tung tin giả mị hoặc tầng lớp dưới hoặc dứt khoát không cho tầng lớp dưới hiểu biết thông tin chân thực để dễ bề bóc lột, cai trị.

Trên thế giới có đủ các loại người, trong lòng người lại chứa đầy các loại tín niệm, rất nhiều những đoàn thể nhỏ đều chen chúc nhau tồn tại bên trong nội thành, duy trì vẻ ngoài nhìn

như hoà hợp êm thấm ở chung, nhưng thực tế vốn chẳng như vẻ ngoài.

Ánh mắt Hứa Thâm lóe sáng, hẳn không để ý những kẻ đang âm thầm âm kế hoạch xấu xa muốn mưu đồ bất chính kia định làm chuyện gì, bởi vì không cần biết bọn họ muốn làm cái gì, chắc chắn chỉ là châu chấu đá xe mà thôi, quan tâm cũng không ý nghĩa.

Hắn gọi thần phụ của Phản Nội Quân đến.

Rất nhanh, thần phụ đã đi vào bên trong hội nghị.

Hiện giờ địa vị của hội nghị xưa đâu bằng nay, mọi quyết sách đều lấy Hứa Thâm là người định đoạt, thần phụ cũng không dám tự cao tự đại ở trước mặt hắn, nhìn qua cực kỳ khiêm tốn nhã nhặn, nói với Hứa Thâm: “Quân chủ, có gì cần phân phó?”

“Ông là hậu duệ của Nhân Hoàng đời thứ tư?” Hứa Thâm hỏi.

Thần phụ hơi sững sờ, nhưng cũng mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“Các ông muốn trở lại thời kỳ huy hoàng của Nhân Hoàng thứ tư, hẳn là các ông cũng biết Nhân Hoàng thứ tư đã đi nơi nào rồi?” Hứa Thâm dò hỏi.

Con người trong mắt thần phụ hơi co lại, chỉ là rất nhanh đôi phương đã khôi phục lại như thường, rồi cười nói: “Quân chủ cứ nói đùa. Tuy chúng ta là hậu duệ của Nhân Hoàng, nhưng tuyệt không có ý định làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo, làm như vậy vừa thương tổn dân lại không có ý nghĩa. Hiện giờ trật tự và luật pháp của nội thành đều đã hoàn thiện, dưới sự thống trị của quân chủ ngài, số lượng vụ dân nhanh chóng giảm xuống, chỉ số hạnh phúc của mọi người càng ngày càng cao, đã sớm không thua kém thời kỳ Nhân Hoàng thống trị rồi.”

“Đừng khẩn trương, ta biết các ông muốn khôi phục đến thời kỳ thịnh thế của Nhân Hoàng. Tuy hiện tại cũng là thịnh thế, nhưng nói cho cùng, người làm chủ vốn không phải là hậu duệ huyết mạch của Nhân Hoàng như các ông.” Hứa Thâm nói: “Ta chỉ muốn biết Nhân Hoàng có để lại manh mối gì hay không thôi?”

Thần phụ cảm thấy bên trong những lời nói của Hứa Thâm có giấu cái hố quá lớn, trong lòng thầm kêu khổ, nói: “Quân chủ, chúng ta thực sự không có suy nghĩ như vậy. Hơn nữa, với thực lực của ngài, dù chúng ta có muốn cũng không có khả năng làm được mà.”

“Các ông không thể đánh bại được ta, nhưng vẫn có thể tiêu hao chết ta, không phải thế sao?” Hứa Thâm thần nhiên nói.

Trái tim thần phụ nhói lên một cái. Lời này là những điều mà trước đó không lâu có người bí mật mở miệng can gián ông ta. Đối phương cũng là hậu duệ của Nhân Hoàng, càng là người mà ông ta tín nhiệm nhất, nếu nói ông ta không có dã tâm, đó là chuyện không thể.

Bởi vì thời kỳ hiện giờ thịnh thế phồn hoa, nội thành và thành Để chung sống hài hòa, ngược lại đã khiến cho không ít người có huyết mạch của Nhân Hoàng âm thầm ghen tỵ.

Rõ ràng một hội thịnh thế như vậy, nhưng bọn họ lại không phải chủ nhân của nó, chỉ có thể làm nền, hoặc ít hoặc nhiều vẫn có cảm giác trong lòng không thoải mái.

Nhưng thần phụ rất lý trí, ông ta biết loại ý tưởng này chỉ thuần túy là ăn no rửng mỡ [3], rõ ràng trước kia, ở thời điểm bị gạt bỏ, xa lánh, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ cũng chỉ là một ngày kia được nhìn thấy hội thịnh thế như vậy mà thôi.

Nhưng lòng người vốn tham lam không biết điểm dừng, thần phụ vẫn đang kiềm chế những người nọ, thật không ngờ bọn họ vốn chỉ bí mật nói chuyện với nhau về loại tư tưởng này thôi, ai biết đâu nó lại bị Hứa Thâm hiểu rõ rồi?

[3] : nguyên văn 吃饱撑 – ăn đến căng, nghĩa của nó là tinh lực dư thừa, lại dùng vào những nơi không nên dùng.

Chương 1119: Thành Thần!!!

Thần phụ đưa mắt nhìn Hứa Thâm, thấy ánh nhìn ẩn chứa thâm ý khác của hắn, mồ hôi lạnh túa đầy người ông ta. Thần phụ lập tức “Rầm” một tiếng quỳ xuống, nói: “Quân chủ, chúng ta tuyệt không dám làm trái lời ngài!”

Quân vương quỳ xuống, đã là hành động rõ ràng nhất để bày tỏ thái độ của mình rồi, về mặt Hứa Thâm không chút biến hóa, nói: “Hôm nay gọi ông đến đây không phải để hỏi tội, chỉ cần ông thành thật, chi tiết trả lời câu hỏi của ta là được.”

Thần phụ khẽ giật mình, nhưng nhìn về mặt Hứa Thâm, ông ta tin tưởng Hứa Thâm nói lời này không phải để khách sáo với mình. Hơn nữa, với quyền thế và lực lượng hiện giờ của hắn, kể cả khi hắn tiện tay xóa sổ ông ta, thậm chí là lật đổ cả nội thành, cũng chẳng có chút vấn đề gì.

Người ta vốn không cần thiết phải làm bộ làm tịch với ông ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng thần phụ thoáng thở nhẹ một hơi, đồng thời lại âm thầm cảm thấy chua xót.

Bởi vì hành động này đã đủ để chứng minh rằng, thực lực của Hứa Thâm đã mạnh đến mức vượt quá sức tưởng tượng của rất nhiều người rồi, hắn đã sớm không đặt bọn họ vào trong mắt.

“Ở thời điểm tổ tiên rời đi, ngài ấy không để lại bất cứ manh mối hay tung tích gì, chỉ có mấy phương pháp thành Thần, tôi đều đã báo lại cho ngài rồi.” Thần phụ nói: “Nếu có manh mối của tổ tiên, chúng tôi càng muốn tìm hiểu rõ hơn về tung tích của ngài ấy, nhưng theo tôi được biết, các đời Nhân Hoàng trước đây đều là bỗng nhiên biến mất, không để lại bất cứ manh mối hay tung tích gì. Chúng tôi từng bái phỏng đời sau của Nhân Hoàng đời thứ hai, đối phương cũng đưa ra câu trả lời như thế “

Nói đến đây, ông ta không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, mới tiếp tục: “Hiện giờ, đời sau của vị Nhân Hoàng thứ hai đã bị diệt sạch, lúc trước, ở thời điểm chúng tôi tìm được bọn họ, trong gia tộc cũng chỉ còn lại một dòng độc đinh.”

Hứa Thâm im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn phát tay để cho thần phụ rời đi.

Thấy Hứa Thâm không có chỉ trích mình, thần phụ ôm theo tâm lý nửa tin nửa ngờ mà cung kính cáo lui, cảm giác giống như mình vừa bước qua Quỷ Môn quan.

Hứa Thâm không nhận được câu trả lời mình mong muốn, vì vậy hắn dự định sẽ thành Thần trước, chờ sau khi đạt tới độ

cao của Nhân Hoàng, có lẽ hắn sẽ hiểu được suy nghĩ của Nhân Hoàng.

Mà con đường thành Thần, hắn đã nắm giữ rồi.

Ban đầu, hắn chỉ khuyết thiếu một cơ hội, lần này thông qua quá trình kết hợp với bình chứa tàn thứ phẩm, cuối cùng, hắn đã tìm được cơ hội cho mình.

Sưu!

Hứa Thâm trực tiếp rời khỏi hội nghị, đi vào một khối kiến trúc nằm bên sườn phía Đông, Nguyên Chủ đang ở trong này nghỉ ngơi.

“Cho tôi mượn huyết nhục của anh dùng một chút.” Hứa Thâm nói.

Nguyên Chủ thoáng sửng sốt, lập tức nghi hoặc nói: “Cậu muốn làm gì?”

“Thành Thần.” Khi nói chuyện, Hứa Thâm đã ra tay, sợi đen như lưỡi dao sắc bén nhanh chóng bắn ra, vọt tới trước mặt Nguyên Chủ.

Nguyên Chủ cả kinh, nhưng không có ngăn trở, gã cảm nhận được Hứa Thâm không có sát khí.

Rất nhanh, sợi đen đã cắt lấy một khối huyết nhục và cuộn trở về.

Hứa Thâm nâng tay bắt lấy nó, huyết nhục nhanh chóng bị hòa tan trong lòng bàn tay hắn.

Cùng lúc này, một vị lão khách xa lạ vừa bước đến phía trước căn nhà nhỏ tối đen.

Cửa phòng mở ra một khe hẹp.

Thiếu niên từ bên trong đi tới, đứng ở cửa, đưa tay với vị lão khách kia.

“Không mời tôi bước vào nhà sao?” Lão khách mỉm cười hỏi.

Thiếu niên cũng mỉm cười trả lời: “Bên trong có quá nhiều người, rất chật chội.”

“Nhưng bên ngoài này gió lạnh, có chút cóng người.” Lão khách nói: “Chúng ta sẽ đông chết mất.”

“Chúng ta có thể ôm đoàn sưởi ấm.” Thiếu niên nói.

Lữ khách có chút kinh ngạc, nhưng cũng gật gật đầu, sau đó cùng thiếu niên kia song song ngồi ngay ngoài cửa phòng.

Bên trong khe hở trên cửa phòng, từng đôi mắt lia tới, nhìn chằm chằm vào hai bóng người ngoài cửa.

Trong đó, “Ma ma” với đôi mắt dịu dàng, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: “Con trai, con vẫn nên bước vào đi, đừng ở bên ngoài như vậy, lỡ gió lạnh làm hư thân thể...”

“Con đã trưởng thành rồi, chúng quy lại vẫn phải rời khỏi nhà thôi.” Thiếu niên cũng không quay đầu lại, chỉ đơn giản nói một câu.

Những đôi mắt bên trong khe cửa kia nghe vậy, lại trở nên lập lờ bất định.

Hứa Thâm nói lời từ biệt cùng Nguyên Chủ, lại nhanh chóng bước đến một vài toà kiến trúc khác trong hội nghị.

Nơi này đều là khu vực dành cho những vị quân vương hỗ trợ hội nghị xử lý sự vụ.

Hứa Thâm tìm được những quân vương này, và cũng như Nguyên Chủ, hắn yêu cầu mỗi người bọn họ cống hiến cho mình một khối huyết nhục ẩn chứa năng lượng hạch tâm sinh mệnh.

Những khối huyết nhục này nhanh chóng hòa tan trong lòng bàn tay hắn, rồi bị thân thể hấp thu.

Theo quá trình này, bóng dáng lữ khách xuất hiện phía trước căn nhà nhỏ tối đen, càng ngày càng nhiều.

Bọn họ song song ngồi trên bậc thang cùng thiếu niên kia, ghé vào cùng nhau, sưởi ấm cho nhau, ngăn cản bóng đêm lạnh như băng chung quanh ăn mòn.

Chờ đến lúc gặp được toàn bộ những quân vương trong hội nghị, Hứa Thâm lại đi vào nội thành, lần lượt tới cửa bái phỏng bảy đại gia tộc, cũng yêu cầu mỗi vị quân vương trong gia tộc bọn họ một khối huyết nhục.

Tuy những quân vương này không hiểu vì sao Hứa Thâm lại yêu cầu như vậy, nhưng nếu Hứa Thâm đã mở miệng, bọn họ

vốn không có cơ hội để chối từ, cũng không có lá gan để chối từ, chỉ có thể ngoan ngoãn nộp lên.

Lại nói, từ sau khi Hứa Thâm đảm nhiệm vị trí quân chủ của hội nghị, hắn hoàn toàn không đi tìm bọn họ gây phiền toái, hiếm khi thấy hắn mở miệng yêu cầu một lần, bọn họ cũng chỉ có thể đồng ý.

Sau khi cướp đoạt lần lượt từng vị quân vương mới tấn chức trong bảy đại gia tộc, Hứa Thâm lại tìm đến thành Để.

Hắn lại thay phiên bãi phỏng từng tòa thành Để một, trên đường cũng bắt đi những con đại khư xâm nhập vào nơi này, thuận tay giải quyết chúng, hấp thu huyết nhục hạch tâm.

Rất nhanh, đã có mấy chục bóng dáng tụ tập phía trước căn nhà nhỏ tối đen.

Bọn họ ôm thành đoàn, quây thành vòng tròn, thiếu niên ngồi ở trung ương giống như mặt trăng ở giữa những vì sao, những bóng dáng khác lại quay chung quanh người thiếu niên, chờ đến khi người ở ngoài cùng nhất không thể ngăn cản được hắc ám ăn mòn, người ở trong vòng sẽ thay đổi vị trí cho người ở ngoài vòng.

Thay phiên lẫn nhau, luân phiên trao đổi vị trí, sưởi ấm cho nhau, ngấm nhiên trong bóng đêm đã hình thành nên một vòng tuần hoàn khép kín.

Chương 1120: Hóa Ra Thứ Chân Chính Hạn Chế Chính Mình, Vẫn Luôn Là Chính Mình...

Từ đầu đến cuối, những đôi mắt ở bên trong căn nhà nhỏ tối đen kia đều chăm chú quan sát cảnh tượng này, cuối cùng, cánh cửa đã bị mở ra.

Thiếu niên ngoảnh đầu lại, nhìn thấy “Ma ma” dẫn đầu những bóng dáng ấy, từ bên trong lục tục đi ra.

Bọn họ đều là những gương mặt từng quen thuộc với hắn.

Vào lúc này, bọn họ cũng gia nhập vào bên trong đoàn thể ngoài phòng.

“Nếu con đã muốn xông xáo ra bên ngoài, vậy ma ma sẽ đi cùng con.”

“Chúng ta cũng vậy.” Những bóng người khác đều lộ ra ý cười.

Bọn họ không chút do dự, đã nhanh chóng tìm vị trí cho mình, gia nhập vào vòng vây bên ngoài cửa.

Thiếu niên nọ mỉm cười, hắn mở lòng bàn tay ra, trên lòng bàn tay kia chính là ánh nến vẫn được đặt trên cái bàn ăn trong căn nhà nhỏ tối đen lúc trước, nhưng lúc này, ánh nến nọ đang được mọi người vây quanh.

Nó lạng lẽ thiêu đốt, tản ra vàng hào quang ấm áp, chiếu rọi những bóng dáng khác xung quanh, nhuộm lên người bọn họ một màu vàng ấm áp.

“Chỉ cần đồng tâm hiệp lực, không cần biết là ở nơi đâu, chúng ta vẫn có thể sinh tồn.” Thiếu niên vừa cười vừa nói.

Lời này được tất cả những người khác tán thành, bọn họ đều mơ hồ lấy thiếu niên nọ làm trung tâm, che chở cho hắn.

Thiếu niên ngoái đầu nhìn về phía căn nhà nhỏ tối đen, dường như gian phòng nhỏ ấy đang cách bọn họ càng ngày càng xa.

Hóa ra hắc ám ngoài phòng vốn không hề cố định, mà là lưu động.

Nghĩa là không phải căn nhà nhỏ tối đen kia đang cách bọn họ càng lúc càng xa, mà là chính bọn họ đang càng lúc càng rời xa căn nhà nhỏ tối đen ấy.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng căn nhà nhỏ tối đen nữa, hình bóng của nó đã dần dần biến mất trong bóng đêm thăm thẳm sau lưng rồi.

Mọi người biết, rơi vào tình huống trước mắt, nếu bọn họ vẫn muốn sống sót, chỉ có thể tiếp tục ôm đoàn sưởi ấm mà thôi.

Sau khi càng ngày càng nhiều bóng dáng gia nhập vào vòng vây, nhóm người ôm đoàn sưởi ấm trong bóng đêm kia, giống hệt một đóa hoa cúc màu vàng ấm áp.

Hứa Thâm đi vào thành Quang Minh, cảm nhận vị trí của Ngục Chủ, cũng yêu cầu một khối huyết nhục của gã.

Hiện giờ, nếu có cơ hội, hắn cũng có thể làm giống như Ngục Chủ, tích góp linh hồn, vô hạn trưởng thành.

Hiện giờ không còn căn nhà nhỏ tối đen hạn chế, hắn có thể hấp thu được càng ngày càng nhiều huyết nhục.

Hứa Thâm có cảm giác năng lực điều khiển của bản thân đã vượt qua Quỷ Bộ Binh Thư, nhưng hắn lại không hề cảm thấy dồi dào hay khó chịu, ngược lại còn cảm thấy cực độ thoải mái.

Hóa ra thứ chân chính hạn chế chính mình, vẫn luôn là chính mình.

Ở thời điểm đi vào thành Hải Điều, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc ở ngay trong này, thông qua hiệu quả tăng phúc lực lượng đến từ bình chứa tàn thứ phẩm, Hứa Thâm thi triển hình tròn, ẩn nấp khí tức của bản thân, tìm được đối phương.

Trong một tiệm xa xỉ phẩm, một vị trung niên mặc tây trang đang làm bạn bên người một phụ nhân. Hai người bọn họ như một cặp vợ chồng bình thường, đang chọn hàng trên giá.

“Anh yêu, kiểu dáng này được không?”

“Không thành vấn đề, mau gói lại cho tôi.”

Trung niên cười cười ngẩng đầu. Đây chỉ là một chút tiền trình chẳng đáng là gì với ông ta, nhưng ngay khi ông ta ngẩng đầu nhìn lên, lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào phía sau lưng nhân viên tại quầy, con người co rút lại, toàn thân trở nên cứng ngắt.

Nhân viên tại quầy thoáng ngạc nhiên rồi thật cẩn thận nói: “Tiên sinh, đây là kiểu dáng mới, có giới hạn số lượng vừa được đưa lên kệ trong năm nay, giá của nó là 128 vạn, ngài có xác định sẽ mua hay không?”

Trung niên nọ không nói chuyện, người phụ nữ điễm lệ bên cạnh thấy vậy, vội vàng bấu môi làm nũng, nhẹ nhàng lay động cánh tay của vị trung niên kia, nhưng lại kinh ngạc phát hiện thân thể đối phương cứng đờ như đá tảng, không nhúc nhích tí nào.

Ngay sau đó, bóng dáng trung niên biến mất.

Một màn quỷ dị như thế, khiến cho người phụ nữ này cùng với nhân viên tại quầy đều trừng lớn con mắt, hoảng sợ, thét lên một tiếng chói tai.

Cũng tại vị trí đó, nhưng ở tầng sâu trong Khu giới, trung niên nọ mang theo sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm vào Hứa Thâm trước mắt: “Làm sao cậu có thể tìm được tôi?”

“Đừng sợ.” Hứa Thâm bình tĩnh nói: “Nếu tôi muốn giết ông, ông hoàn toàn không có cơ hội để nói chuyện như thế này đâu. Coi như nể mặt Nam Ngung, tôi sẽ không gây khó dễ cho ông. Hơn nữa, với thể đạo hiện giờ, có giết chết mấy người các ông cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Cậu...” Vạn Chủ thoáng thở nhẹ một hơi.

Ông ta không mấy nghi ngờ lời nói này của Hứa Thâm, suy cho cùng, với địa vị hiện giờ của hắn, hắn cũng không cần thiết phải nói dối, trừ phi là cố ý muốn làm ông ta lơ là, mất cảnh giác.

“Cho tôi một khối huyết nhục của ông.” Hứa Thâm nói.

Vạn Chủ hơi sững sờ, lập tức lắc đầu: “Chuyện này không được.”

“Được.” Hứa Thâm không tiếp tục nói lần thứ hai, đã trực tiếp ra tay.

Thời không chung quanh lập tức đọng lại, giống như lồng giam.

Cùng lúc ấy, lực lượng khủng bố thời quét đến.

Vạn Chủ kinh hãi vô cùng, muốn phóng thích năng lực ngăn cản, nhưng lại hoảng sợ phát hiện, năng lực của ông ta đã bị niêm phong lại, giống như lúc đối mặt với Linh Chủ!

Ông ta vốn có hơn vạn loại năng lực, nhưng vào thời khắc này lại không thể điều động bất cứ loại nào!

“Cậu.” Ngay sau đó, ông ta trơ mắt nhìn thấy Hứa Thâm đưa tay đâm vào hố tim của mình, đào ra trái tim, sau đó đối phương chỉ liếc mắt nhìn ông ta một cái, đã xoay người rời đi.

Toàn thân Vạn Chủ rơi vào lạnh lẽo, ông ta vội vàng lấy tay che ngực.

Trên thực tế, dù thiếu mất trái tim, ông ta cũng sẽ không chết. Ông ta chỉ đang vô cùng kinh hãi mà thôi, không nghĩ tới không gặp một đoạn thời gian, vậy mà Hứa Thâm lại thay đổi trở nên khủng bố đến thế.

Không phải Linh Chủ đã chết rồi sao? Vì sao năng lực giống như Linh Chủ vẫn có thể tái hiện trên đời?

Phải biết rằng, chỉ một mình ông ta mới có thể phục chế được loại năng lực này mà thôi!

Bên kia.

Hứa Thâm hấp thu trái tim của Vạn Chủ, rất nhanh, nhóm lũ khách bên ngoài đã gia tăng thêm một bóng người.

Mà cũng trong nháy mắt này, Hứa Thâm biết được năng lực của Vạn Chủ.

Hóa ra năng lực của ông ta là phục chế.

Chương 1121: Thần Nói Có Ánh Sáng, Vì Thế Có Ánh Sáng...

Năng lực này cho phép ông ta có thể phục chế bất cứ loại năng lực gì, bởi vậy ông ta cũng có thể phục chế được năng lực của Linh Chủ.

Chỉ là sau khi ông ta phục chế năng lực của Linh Chủ, lại thi triển ra ngoài, cả ông ta lẫn Linh Chủ đều tương đương với người không có năng lực, mà phương diện cường thế nhất của Linh Chủ lại được biểu hiện trên bí thuật cận chiến của bản thân đối phương. Bởi vậy dù Vạn Chủ có thể phục chế được năng lực của Linh Chủ, nhưng ông ta vẫn không phải đối thủ của Linh Chủ.

Hứa Thâm thầm suy đoán, hẳn là Vạn Chủ còn một kiện khư binh cấp truyền thuyết có thể chứa đựng năng lực nữa. Chỉ khi trong tay ông ta có một món bảo vật như vậy, lại phối hợp với năng lực của chính ông ta, mới làm cho người ta hiểu lầm rằng ông ta sở hữu hơn vạn loại năng lực.

“Nhưng mà...” Trong đôi mắt Hứa Thâm lóe lên hào quang.

Không thể không nói, sau khi hấp thu thật nhiều năng lực, mà lực lượng hẳn lại không phải là chồng chất tuyến tính, cuối cùng nó cũng sinh ra chất biến.

Có thể tưởng tượng quá trình này đã diễn ra như sau: năng lực một vị lữ khách trong đó là suy tưởng, có thể cấu trúc nên thứ mà bản thân suy tưởng. Còn năng lực của một vị lữ khách khác là kính tượng.

Sau khi sử dụng những năng lực này chất chồng cùng một chỗ, chúng chợt sinh ra hiệu quả không sao tin nổi.

Hứa Thâm thâm phán đoán, có vẻ như đây chính là năng lực của Dục Chủ lúc trước.

Hẳn là Vạn Chủ đã thông qua năng lực phục chế của mình, phục chế lại năng lực cấu tạo của Dục Chủ.

Sau đó, kết hợp giữa năng lực suy tưởng và cấu tạo, lại cộng thêm phục chế là có thể vô hạn chất chồng hết như búp bê Matryoshka [1]!

[1] : Búp bê Matryoska hay búp bê Nga hay búp bê Babushka là một loại búp bê đặc trưng của Nga. Thật ra đó là một bộ gồm những búp bê lồng ruột có kích thước từ lớn đến nhỏ.

Kể từ đó, hẳn không cần phải đi tìm kiếm những quân vương khác nữa, mà vẫn có thể phục chế toàn bộ những dạng năng lực mà bản thân đã từng nhìn thấy ra!

Rất nhanh sau đó, trong nhóm lữ khách bên ngoài, từng bóng dáng với gương mặt mơ hồ đang dùng một tốc độ kinh người mà gia tăng số lượng.

Thậm chí Hứa Thâm còn có thể tự mình suy tưởng và sáng tạo không cần phải có cơ sở từ trước!

Bởi vì ta suy nghĩ cho nên ta được.

Bởi vì ta suy nghĩ cho nên ta có.

Hứa Thâm cảm giác... rốt cuộc hẳn đã đụng đến ngưỡng cửa của Thần rồi.

Thần nói có ánh sáng, vì thế có ánh sáng.

Thần muốn chế tạo sinh mệnh, vì thế trên đời đã có sinh mệnh.

Ở thời điểm nhóm lũ khách gia tăng đến một con số nhất định, Hứa Thâm có cảm giác thân thể của hắn đang nhanh chóng lột xác.

Trong bóng đêm kia, khu vực mà vô số lũ khách đang tụ tập vây quanh nọ, nhìn giống hệt một viên nhân cầu, một con người!

Ở vị trí trung tâm của con người ấy là một thiếu niên đang cầm cây nến trên tay.

Như phần trung tâm của mắt [2] đang chăm chú nhìn vào hắc ám.

[2] : nguyên văn 眸心 – mâu tâm.

Dần dần, thân thể Hứa Thâm cũng bắt đầu biến hóa theo.

Lực lượng mệnh mông không ngừng được chế tạo ra, tràn ngập bên trong thân thể hắn.

Cả ba người Hắc Tuyết, Hải Tước và Linh Lục đều bị thân thể Hứa Thâm bài xích ra ngoài, ngã xuống dưới.

Sau đó, cả ba đều nhìn thấy một màn kinh người.

Ban đầu, Hứa Thâm vẫn còn duy trì hình người, nhưng thân thể nọ nhanh chóng lại vỡ ra.

Không, nói chính xác hơn là huyết nhục trong cơ thể hắn liên tục bành trướng, không ngừng tăng thêm, lại phục chế ra càng nhiều huyết nhục.

Những phần huyết nhục này hoàn toàn vây quanh thân thể Hứa Thâm, sau đó lại dần dần hình thành một cái hình cầu.

Ở trung tâm hình cầu nọ lại mơ hồ hiện ra bóng dáng của một người đang đứng thẳng. Mà bóng người đứng thẳng này xuất hiện tại trung tâm hình cầu kia, lại giống hệt như con người dựng đứng.

Cùng lúc đó, một loại khí tức khủng bố khó có thể hình dung đang dần dần xuất hiện, và từ bên trong con mắt tròn xoe trước mặt, nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Đã không ít lần đi theo Hứa Thâm ra vào loại hiểm địa, bởi vậy ngay khi nhìn thấy khung cảnh này, ba người Hải Tước, Hắc Tuyết lập tức ý thức được, khí tức này vốn thuộc về Thần!

Cũng có nghĩa là trước mắt, Hứa Thâm đang trong quá trình lột xác thành Thần!

Quá trình này biến hóa cực nhanh, nhưng kỳ thực cũng rất lâu dài, vô số chi tiết cùng biến hóa làm người ta quên mất thời gian đang trôi qua.

Sau khi hết thấy những biến hóa kia đều yên ổn xuống, một đôi mắt cực lớn đang lơ lửng giữa không trung.

Có thể thấp thoáng nhận ra hình người mơ hồ xuất hiện tại vị trí của con người trong trung tâm đôi mắt ấy, vẫn còn mang theo dáng người lúc trước của Hứa Thâm.

“Đây là... Thần?” Một loại chấn động nào đó, giống như ngôn ngữ, lại giống như lực lượng của âm thanh xuất hiện ngay giữa hư không, trực tiếp truyền lại ý tứ này.

Đôi mắt kia chuyển động, nhìn về phía bên cạnh.

Hứa Thâm trông thấy Mai Phù, cô ấy vẫn tinh xảo đáng yêu như cũ.

Mà lúc này, Mai Phù cũng đang chăm chú nhìn vào hắn, trên mặt lộ ra vẻ hơi thẹn thùng và khấn trương, tựa như cô ấy đang sợ hãi một điều gì đó.

Giờ khắc này, trong hình dạng hiện tại, cảm nhận của Hứa Thâm về thế giới đã trở nên sâu sắc hơn, thâm thúy hơn lúc còn ở bên trong bình chứa tàn thứ phẩm.

Ngoại trừ bốn tầng Khu giới, hắn còn có thể rõ ràng nhìn thấy lần ranh ngăn cách với biển khu đang lơ lửng ngay giữa hư không.

Nó giống như một bờ biển đậm màu, đang lơ lửng trong hư không, tiếp giáp với thế giới này, mà hắn chỉ cần tiện tay chạm đến là có thể phá vỡ vách ngăn ấy, trực tiếp tiến vào bên trong biển khu.

Mà những cái gọi là khe hở của biển khu kia, lại chính là lỗ hổng bị xé rách tại thời điểm biển khu cắt chéo qua hiện thực.

Hứa Thâm cũng có thể chế tạo ra thứ lỗ hổng không thể phục hồi này.

Đây là Thần lực!

Ngoại trừ điểm này, Hứa Thâm lại nhìn thấy ở phía trên tầng thứ tư Khư giới, vẫn còn một tầng thế giới càng sâu hơn.

Nơi đó vừa tối tăm vừa thâm sâu.

Nhưng ở nơi đó vốn không cần ánh sáng.

Bởi vì ánh sáng chỉ có ý nghĩa đối với nhân loại mà thôi, còn đối với Hứa Thâm ở thời điểm này, thì ánh sáng và bóng tối cũng chẳng khác gì nhau.

Chúng vốn không thể ảnh hưởng tới cảm nhận, tới thị giác... của hắn.

Chương 1122: Nhân Hoàng Mới!

Với Thần, là quang hay ám vốn chẳng quan trọng.

Bởi vì trong mắt bọn họ, hết thảy đều là hỗn độn, hết thảy đều là hư vô.

Bởi vì trong mắt bọn họ, màu sắc, đạo đức, vui giận, thiện ác, đều không có ý nghĩa.

Đều quy về nguyên thủy hỗn độn.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao những ngôi sao trên trời lại lấp lánh như thế, còn tinh không lại tối tăm đến vậy.

Hứa Thâm hơi chút dùng sức, đã đánh vỡ giới hạn, đi tới thế giới tầng thứ năm, một thế giới thuần túy là hắc ám

Ở trong này, tựa như cảm quan của Hứa Thâm đã xuyên qua một tầng lá mỏng, được tăng cường vô cùng rõ ràng.

Hắn có thể cảm nhận được toàn bộ sự vật bên trong nội thành và tám tòa thành Đệ, hơn nữa cảm nhận ấy còn lan đến vùng hoang dã rộng lớn hơn.

Ở thế giới tầng thứ năm, giống như hắn đang đặt mình tại trời cao, có thể xem thoả thích hết thảy mọi điều mình muốn.

Ở trong này, Hứa Thâm cũng trông thấy Mai Phù.

Cô ấy hiện hữu với hàng lông mày tinh xảo, với đôi mắt linh động vốn đang nhìn quanh bốn phía, chợt tập trung nhìn về phía hắn.

Đối diện lẫn nhau.

Tại một khắc này, vượt qua quãng thời gian thật dài dòng, rốt cuộc bọn họ cũng có thể đặt mình vào trong cùng một thế giới.

Hứa Thâm quan sát đối phương đến xuất thần.

Tựa như Mai Phù có chút thẹn thùng, cô ấy khẽ cúi đầu, nói: “Hiện tại cậu đã có thể nhìn thấy tôi chân chính rồi, cậu không sợ hãi sao?”

“Có. Tôi sợ hãi cô sẽ biến mất.” Hứa Thâm nói: “Bởi vì quan sát như thế này, tôi thấy cô càng đẹp hơn lúc trước.”

Mặt Mai Phù lập tức đỏ lên, cô ấy liếc mắt lườm Hứa Thâm một cái, nói: “Cậu cũng biết ăn nói hơn lúc trước.”

“Trước kia là tôi không dám nói, chứ không phải không nói được.” Hứa Thâm nói.

Mai Phù che miệng nở nụ cười, nhưng thấy Hứa Thâm hoàn toàn không sợ hãi mình, trong lòng cô cũng yên tâm hơn, lập tức vươn tay chủ động ôm lấy thân thể Hứa Thâm, nói: “Hiện tại cậu có cảm giác như thế nào?”

“Tốt lắm.” Hứa Thâm xoay chuyển tầm nhìn, trông thấy đám Hải Tước, Linh Lục ở tầng thứ tư trong Khu giới, nhưng lúc này ánh mắt hắn chẳng những có thể nhìn thấy bọn họ, còn có thể nhìn thấy năng lượng đang lưu động, cùng với những điểm mỏng manh, yếu ớt trong cơ thể bọn họ, thậm chí hắn còn có thể quan sát thấy trên người bọn họ có những sợi nhỏ quán quanh, có vẻ như... Đường vận mệnh.

“Quả nhiên Thần mạnh mẽ vượt quá những gì tôi từng tưởng tượng.” Hứa Thâm không khỏi cảm thán một câu.

Lúc này, hắn có cảm giác, chỉ cần bản thân thoáng động một ý niệm trong đầu, cũng tương đương với hàng duy đã kích, trực tiếp xóa sổ mấy người Hải Tước. Thậm chí hắn chỉ cần lợi dụng một tia lực lượng thuần túy nhất, đơn giản nhất buông xuống thôi, cũng có thể đè chết toàn bộ bọn họ.

“Thần cũng chia mạnh yếu, ở trình độ như cậu, có lẽ đã được xếp vào cấp bậc trung thượng rồi.” Mai Phù cười nói.

“Thật không?” Hứa Thâm có hứng thú nhìn về phía Mai Phù, hỏi: “Hắn là cô rất lợi hại?”

“Cậu đoán thử xem.” Mai Phù chỉ cười cười không có trả lời. Nhưng nụ cười tự tin trên mặt cô ấy đã đủ để chứng minh hết thảy rồi.

Hứa Thâm cũng cười cười, bỗng nhiên hắn cảm nhận được một thứ gì đó đang chăm chú nhìn vào mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, lập tức trông thấy ngay trên bầu trời tại thế giới hiện thực, có một mảnh sương mù mờ ảo.

Mảnh sương mù này cũng tương tự như mây, nếu là trước kia, chắc chắn Hứa Thâm sẽ không để ý đến nó, nhưng vào lúc này, hắn lại cảm nhận được sự tồn tại của đám mây mù nọ, và phát hiện ra rằng nó không hề đơn giản, tựa như chúng nó cũng có sinh mệnh lực của mình.

Bên trong ẩn chứa vô số những sợi tơ giống như năng lượng đang tụ hợp lại.

“Nhân Hoàng mới sao...” Bỗng nhiên, một giọng nói già nua mà mơ hồ vang lên.

Hứa Thâm lập tức trông thấy một đám mây mù trong đó đột nhiên biến hóa, dần dần tụ lại thành một gương mặt.

Đây là một gương mặt tuần tú mà uy nghiêm, ánh mắt thâm thúy mà bề ngỗ, dù nó được cấu tạo từ sương mù, bởi vậy đường nét trên khuôn mặt cũng không quá rõ ràng, nhưng người khác nhìn vào vẫn có thể cảm nhận thần thái uy nghiêm và nhân từ của đối phương.

Hứa Thâm nghĩ đến những điều Mai Phù từng nói, trong lòng thoáng run sợ, hỏi: “Ông chính là Nhân Hoàng trước đây sao? Ông đang ngăn cản vị Nguyệt Chủ kia quan sát?”

“Hóa ra cậu cũng biết được chuyện này?” Lời này xem như đã thừa nhận rồi. Đối phương lại mở miệng nói, bên trong có xen lẫn một chút kinh ngạc: “Rõ ràng tôi không để lại bất cứ ghi chép gì về chuyện này, từ đâu mà cậu biết được?”

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, hắn đưa mắt nhìn về phía Mai Phù bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Ông không nhìn thấy người bạn bên cạnh tôi sao?”

“Người bạn bên cạnh cậu...” Dường như đôi mắt trên gương mặt nọ lập tức chăm chú quan sát một hồi, nhưng rất nhanh,

đối phương lại từ tốn nói: “Bên cạnh cậu vốn không có bất cứ sinh mệnh gì mà, cậu đang đùa với tôi sao?”

Hứa Thâm sửng sốt, trong lòng có chút kinh ngạc.

“Quốc gia của Thần cũng có cấp bậc nha. Ông ta không nhìn thấy tôi đâu, là tôi không muốn để ông ta nhìn thấy.” Mai Phù cười nói với Hứa Thâm.

Hứa Thâm có chút sửng sốt, trong lòng thoáng giật mình, xem ra hẳn vẫn xem nhẹ cấp bậc của Mai Phù rồi.

“Tôi có thể cảm nhận được trên người cậu vẫn còn lưu lại khí tức của con người, hẳn là cậu vừa mới lột xác thành Thần? Vốn tưởng rằng, đến một thể hệ của tôi đã là Thần cuối cùng rồi, không nghĩ tới về sau thế giới còn có thể sản sinh ra thêm một vị Thần khác.”

Nhân Hoàng ở trên bầu trời thấp giọng nói chuyện, vừa như đang nói với Hứa Thâm vừa như tự nhủ với lòng, trong giọng điệu của ông ấy mang theo vui vẻ và mừng rỡ: “Mấy trăm năm qua, tôi luôn ngăn chặn tầm mắt của Nguyệt Chủ. Hẳn phụ trách giám thị toàn bộ diễn biến phát sinh trên khối tàn khu [1] này của chúng ta, tìm kiếm một tia khả năng sẽ sinh ra bình chứa hoàn mỹ, nhưng nếu thực sự để bọn họ tìm được, chúng ta cũng chỉ là vật bồi táng, sẽ bị trực tiếp vứt bỏ, ném đi. Bởi vậy quang cảnh mà Nguyệt Chủ nhìn thấy chính là ảo ảnh tôi bố trí cho hắn xem.”

[1] : nguyên văn 残躯 – tàn khu là thân thể bị tổn hại.

Chương 1123: Quân Vương Chỉ Yêu Bản Thân, Nhân Hoàng Lại Yêu Thiên Hạ!!!

Đôi mắt Hứa Thâm thoáng ngưng lại, Nhân Hoàng trước mắt đã dùng lực lượng của bản thân che mờ Nguyệt Chủ, khiến cho mấy trăm năm qua, dù Nguyệt Chủ vẫn một mực giám thị mọi thứ bên dưới nhưng những gì đối phương nhìn thấy chỉ là những gì vị Nhân Hoàng này muốn cho đối phương nhìn thấy mà thôi.

“Làm như vậy có ý nghĩa sao?” Hứa Thâm hỏi.

“Đương nhiên là có.” Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Cậu đã thành Thần, hẳn là có thể cảm nhận được những thứ mà trước kia mình chưa từng lĩnh hội được. Tuy Nhân tộc rất nhỏ yếu, nhưng cậu không biết rằng bọn họ rất đáng yêu hay sao? Thế giới của Thần quá buồn tẻ và nhàm chán. Trong mấy trăm năm qua, tuy tôi vẫn thời thời khắc khắc ngăn cản Nguyệt Chủ giám sát, nhưng lại có thể quan sát được chúng sinh bên dưới, nhìn thấy những gương mặt quen thuộc kia trải qua cực khổ, hạnh phúc, tức giận, bận rộn, tôi cũng có thể cảm nhận được niềm vui.”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động.

Hiện giờ... đúng là tâm tính của hắn đã có chút khác biệt với lúc trước.

Bởi vì vô số bóng dáng đang vây quanh người kia vẫn một mực làm cho hắn cảm nhận được ấm áp.

Không có bọn họ, hắn cũng không thể thành Thần.

“Ngoại trừ những tồn tại trời sinh đã là Thần kia, những người về sau này mới lột xác thành Thần như chúng ta đều có con đường của chính mình.” Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Trông nom bọn họ, cũng là bảo vệ con đường thành Thần của chính mình.”

“Thì ra là thế.” Hứa Thâm đã hiểu được suy nghĩ của Nhân Hoàng, quân vương chỉ yêu bản thân, Nhân Hoàng lại yêu thiên hạ.

Bởi vì có thiên hạ, mới có Nhân Hoàng sinh ra, mới có Thần linh xuất hiện!

“Những Nhân Hoàng khác đâu rồi?” Hứa Thâm dò hỏi.

Tồn tại trước mắt là Nhân Hoàng đời thứ tư, phía trước đối phương vẫn còn ba vị Hoàng giả khác nữa.

“Nhân Hoàng đời thứ nhất bị giam cầm bên trong nghĩa trang của Thần, chịu trách nhiệm phụng dưỡng những Thần linh kia.” Nhân Hoàng đời thứ tư chậm rãi nói: “Nguyên nhân của chuyện này là hắn phạm phải cái gọi là tội nghiệt. Ở thuở ban sơ, tại thời điểm Thần linh căn cứ vào bình chứa chuẩn hoàn mỹ này để sáng tạo nên Nhân tộc, Nhân tộc vốn cực kỳ đơn thuần, không có cảm quan, chỉ là một cái xác không hồn chết

lặng, là quân cờ mặc cho Thần linh thôi diễn. Mãi cho đến khi Nhân Hoàng đời thứ nhất sinh ra, hắn ngoài ý muốn tiến vào biển khơi, tận mắt chứng kiến Thần linh...”

“Từ sau lần đó, hắn hấp thu lực lượng siêu phàm, có thể tu hành đến quân vương, rồi ký kết khế ước cùng Thần linh, nhảy vọt lên thành Thần.”

“Mà khế ước kia chính là thứ đã khiến Nhân tộc chúng ta mở ra trí tuệ chi nhãn và linh thánh chi nhĩ [1]. Từ đó Nhân tộc mới có thể thành lập thành bang, khai thác hoang dã, có truyền thừa của chính mình.”

[1] : đôi mắt trí tuệ và đôi tai linh hoạt, biết lắng nghe.

Nhân Hoàng dùng giọng điệu bình thản, êm tai, từ tốn kể lại những sự kiện từng xảy ra trong lịch sử.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thâm được nghe những chuyện bí ẩn lâu đời này, trong lúc nhất thời, không khỏi nghe đến nhập thần.

“Từ sau khi Nhân tộc mở ra con đường đi đến siêu phàm, lần lượt có người trở thành trăm khư giả, trở thành quân vương... trong số bọn họ có người biết được con đường tu Thần của Nhân Hoàng đời thứ nhất, lại bí mật liên lạc với chúng Thần, phản bội Nhân tộc.”

“Vì thế, Nhân Hoàng đời thứ nhất bị Thần linh nhốt lại, vĩnh viễn phải phụng dưỡng chúng Thần, mà từ đó, Nhân tộc cũng bị chúng Thần nuôi dưỡng như súc vật.”

Hứa Thâm giật mình, tuy hắn không được tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra, thời kỳ đó là giai đoạn lịch sử hắc ám đến mức nào.

Khó trách ở trong quán Thiên Ân, hắn chưa từng tìm được những ghi chép về lịch sử lâu đời, có lẽ toàn bộ những ghi chép về thời đó đều đã bị niêm phong cất giữ hoặc tiêu hủy rồi.

Dựa theo tiến trình phát triển văn minh bình thường, hắn là bọn họ phải ghi chép lại những chuyện từng diễn ra trong giai đoạn tổ tiên mình sinh sống, nhưng trên thực tế, những chuyện này lại ít ỏi không có mấy.

“Về sau, thế giới lại sản sinh ra vị Nhân Hoàng thứ hai. Hắn giả vờ nguyện trung thành với chúng Thần, trợ giúp nhân loại đạt được cảm quan phong phú, khai phá tiềm năng miệng mũi lưỡi, khiến cho Nhân tộc có thể trưởng thành rất nhanh. Chỉ tiếc rằng chuyện này đã bị Đại Thần linh giám thị thứ hai, là Hư Không chỉ chủ thấy rõ ý đồ. Đối phương trực tiếp đóng đinh hắn tại một nơi nào đó bên trong biển khơi. Vị trí cụ thể là ở đâu, tôi cũng không biết được.”

“Nhân Hoàng đời thứ ba thành lập thần đình, bí mật tích góp lực lượng, muốn đối kháng với chúng Thần, nhưng cuối cùng đã thất bại rồi. Toàn bộ huyết mạch con nối dòng của hắn đều bị diệt sạch, hơn nữa tới cuối cùng, hành vi của hắn đã đưa tới lửa giận của chúng Thần. Bọn họ trực tiếp tước đoạt cảm quan của Nhân tộc chúng ta. Từ đó, lịch sử của nhân loại cũng tiến vào thời đại hắc ám.”

Nói đến đây, Nhân Hoàng đời thứ tư tóm tắt lại một chút: “Bởi vậy ở thời điểm tôi thành Thần, chỉ có thể lấy thân mình phong tỏa đôi mắt của vị Thần giám thị, không đủ khả năng cống hiến vì sự trưởng thành của Nhân tộc. Nhưng trước đó, tôi đã làm cho một bộ phận người mở mắt, chỉ tiếc một bộ phận người được mở mắt trước này không hề kéo theo những người còn lại, bọn họ xua đuổi những người chưa mở mắt đến ngoại thành, phân chia con người thành quý tộc và vụ dân.”

Trong giọng nói của Nhân Hoàng đời thứ tư mang theo vô vàn tiếc nuối.

Ông ấy ở trên bầu trời có thể thời thời khắc khắc chăm chú quan sát những diễn biến phát sinh trong nội bộ Nhân tộc, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn những chuyện bất công này xảy ra ngay dưới mí mắt mình mà bất lực.

Là ông ấy đã xem nhẹ sự tàn nhẫn của nhân tính, cũng đánh giá cao lòng bác ái của con người.

Hứa Thâm nói: “Ông che đậy con mắt giám thị đại địa của Thần linh, nói như vậy, chẳng lẽ ông vẫn một mực ở nơi này, quan sát tôi?”

Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Cũng không hẳn là như vậy. Từ mấy trăm năm trước, sau khi một hạt mầm được tôi coi trọng nhất đã lựa chọn từ bỏ Nhân tộc, dần thân vào vòng tay của

chúng Thần, coi như trong ngắn hạn tôi đã không còn hy vọng vào xác suất nhân loại chúng ta có thể sản sinh ra Tân Hoàng rồi, huống chi che mờ Nguyệt Chủ giám sát cũng cần tiêu hao khí lực, vì vậy tôi vẫn một mực ngủ say. Nếu không phải khí tức của cậu đã làm kinh động tôi, tôi cũng không hề hay biết, trong Nhân tộc lại có thể xuất hiện Tân Hoàng nhanh như vậy.”

Chương 1124: Khoác Cả Thế Giới Lên Người...

Hứa Thâm có chút sững sờ, kinh ngạc nói: “Có người gia nhập vào trận doanh của chúng Thần sao? Là vị quân vương nào vậy?”

“Là cô bé từng nắm quyền quản lý hội nghị lúc trước, năng lực của cô ta là thấy rõ được vận mệnh...” Nhân Hoàng đời thứ tư thở dài nói: “Có lẽ nguyên nhân nằm ngay tại điểm này, dường như cô ta đã nhìn thấy điều gì đó có liên quan đến vận mệnh của chính mình, nên đã lựa chọn đi theo một con đường khác.”

Hứa Thâm không khỏi im lặng.

Hắn thực sự không ngờ, hóa ra Mệnh Chủ, người mà Nguyên Chủ vẫn e ngại kiêng kỵ nhớ mãi không quên, lại đầu phục vào trận doanh chúng Thần ngay tại thời điểm Nguyên Chủ bị thần khí giam giữ, khó trách cô ta lại bất ngờ biến mất không thấy, đột nhiên bật vô âm tín như vậy.

Nhưng có thể dùng vị thế của quân vương lôi kéo quan hệ với Thần linh, hiển nhiên cô gái này cũng là dị loại hiếm thấy.

“Cậu có biết vì sao lúc trước tôi lại lựa chọn che mờ đôi mắt của Thần linh không?” Đột nhiên Nhân Hoàng đời thứ tư mở miệng hỏi.

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn đám mây mù hình thành nên khuôn mặt trên bầu trời: “Bởi vì dưới ánh mắt giám sát của Thần linh, không cần biết ông làm ra điều gì đều không mang lại một chút nghĩa lý nào cả, cho nên ông chỉ có thể làm như vậy mà thôi?”

“Đúng vậy, nhưng đó chỉ là nguyên nhân thứ nhất.” Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Nguyên nhân thứ hai, nếu trong Nhân tộc lại sinh ra một vị Thần linh mới, thì dưới sự che đậy của tôi, hẳn sẽ không bị chúng Thần phát hiện ra. Làm như vậy, đối phương sẽ có cơ hội và thời gian để làm ra một chuyện vĩ đại.”

“Chuyện vĩ đại ư?”

“Đúng vậy.” Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Từ Nhân Hoàng đời thứ nhất đến thời đại của tôi, tất cả đều có ý đồ phá vỡ vận mệnh của Nhân tộc. Dù chúng ta vốn không còn là Nhân tộc nữa, dù sinh mệnh của chúng ta gần như có thể mãi mãi tồn tại trong phương thiên địa này, nhưng so sánh với chúng Thần, loại Thần sinh sau đẻ muộn như chúng ta, vĩnh viễn cũng không thể dung nhập vào trong quần thể của bọn họ. Địa vị của hai bên hoàn toàn khác nhau, thậm chí chúng ta còn có thể trở thành Thần phó cho bọn họ!”

“Dù hai bên đều là Thần, nhưng một là chủ, còn một lại phải hạ mình cung phụng.”

Nhân Hoàng đời thứ tư nở nụ cười, nhưng trong lời nói đầy vẻ trào phúng, còn mang theo vài phần ngạo khí.

Hứa Thâm hiểu được ý nghĩa của nụ cười này.

Hai bên đều là Thần, đương nhiên bọn họ không cam lòng trở thành tôi tớ của chúng Thần.

Bởi vậy, chỉ có duy nhất một con đường cho bọn họ lựa chọn, đó là phản kháng.

“Chỉ có duy nhất một biện pháp để phá tan vận mệnh này, chính là có đủ lực lượng chống lại chúng Thần, hoặc là nói, ít nhất cũng phải có được lực lượng làm cho chúng Thần kiêng kị!” Nhân Hoàng đời thứ tư nói: “Mà ở ngay dưới chân của cậu, đang có thứ lực lượng như vậy!”

Ánh mắt Hứa Thâm khẽ động, hắn lập tức cúi đầu nhìn lại, cũng nhanh chóng hiểu được Nhân Hoàng đời thứ tư đang nhắc đến thứ gì.

“Hắn là cậu còn không biết, kỳ thật đại địa dưới chân cậu, mảnh thế giới nơi cậu được sinh ra, vốn là bình chứa do chúng Thần chế tạo nên!”

“Chỉ cần khoác bình chứa ấy lên người, cậu hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng siêu việt Thần linh bình thường, dù bình chứa này vốn là thất bại phẩm, đang trong quá trình hư thối, nhưng nói gì thì nói, nó cũng là thứ mà chúng Thần chế tạo nên. Tôi nghe nói nó chính là một trong những thứ chúng Thần từng sáng tạo ra vì kế hoạch vĩnh sinh của bọn họ. Cậu cũng có thể lý giải nó là ‘Chiến giáp ‘!’ Nhân Hoàng đời thứ tư giảng giải.

Hứa Thâm đã sớm biết những điều này từ trong miệng của Mai Phù, vì vậy cũng không ngoài ý muốn, hắn gật đầu nói: “Vì sao lúc trước ông không lựa chọn khoác bình chứa này vào?”

“Là không kịp.” Nhân Hoàng đời thứ tư cực kỳ dứt khoát nói: “Nếu có lựa chọn, tôi cũng sẽ không tặng cơ hội như vậy cho cậu. Là lúc trước, ở thời điểm tôi thành Thần, lập tức đã trông thấy ánh mắt của Nguyệt Chủ, bởi vậy tôi phải lập tức hành động, căn bản không có cơ hội làm điều gì khác. Nhưng hiện tại Nguyệt Chủ đã bị che đậy tầm mắt, cậu có thời gian dư dả để khoác bình chứa này lên người, mà đó cũng là mục đích chân chính khiến tôi quyết tâm che đậy ánh mắt của Nguyệt Chủ...”

“Đáng tiếc, nếu tôi sinh ra muộn hơn một thế hệ, hoặc là Nhân Hoàng đời thứ ba lựa chọn che đậy con mắt của Hư Không chi chủ, như vậy người khoác lên bình chứa kia sẽ là tôi...”

Trong lời nói của Nhân Hoàng đời thứ tư có mang theo một chút tiếc nuối và xót xa.

Ông ấy biết cơ hội như vậy không thuộc về mình, bản thân chỉ có thể trở thành người sáng tạo cơ hội như vậy cho người đời sau mà thôi, nhưng đương nhiên, ông ấy vẫn cam tâm tình nguyện lựa chọn đi vào con đường này.

Ánh mắt Hứa Thâm thoáng rung động, hắn có thể cảm nhận được trí tuệ vĩ đại của những Nhân Hoàng này.

Chênh lệch giữa bọn họ và quân vương hết như trời với đất.

Cũng đúng thôi, từ xưa đến nay, quân vương sản sinh vô số, nhưng chỉ có duy nhất bốn vị Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng nguyện hy sinh chính mình, tranh giành lợi ích lớn cho Nhân tộc, mà quân vương lại có thể từ bỏ Nhân tộc, chỉ mưu cầu lợi ích nhỏ cho riêng mình.

“Tôi trân trọng hết thảy những gì các vị từng làm, tôi sẽ khiến cho toàn bộ những hy sinh này trở nên có ý nghĩa.” Hứa Thâm trầm tĩnh nói.

Tại thời điểm này, lời cảm ơn vốn chẳng mang đến ý nghĩa gì cả, chỉ khi làm cho những hy sinh của bốn vị Nhân Hoàng không trở nên uổng phí, đó mới là cách báo đáp tốt nhất dành cho bọn họ.

Nhân Hoàng đời thứ tư nở nụ cười, nói: “Nếu có cơ hội, cậu hãy đi giải cứu Nhân Hoàng đời thứ nhất và Nhân Hoàng đời thứ hai là được rồi. Tôi tin tưởng mấy người bọn họ đang rất cô đơn, ngày ngày đều vô vị. Suy cho cùng, sinh mệnh dài dòng lại mất đi tự do như vậy, tồn tại cũng tương đương với tra tấn.”

Hứa Thâm khẽ gật đầu.

Sau đó, được Nhân Hoàng đời thứ tư chỉ dẫn, Hứa Thâm đã biết phương pháp mặc bình chứa kia lên người, đó là thông qua hang động hư thối tiến vào nội bộ của bình chứa.

Hắn lại hỏi Mai Phù về chuyện này, sau khi nhận được đáp án xác thực từ phía cô ấy, hắn dứt khoát nói lời từ biệt với Nhân Hoàng đời thứ tư, rồi quay người trở về thành Vân Trung.

Khoác cả thế giới lên người...

Hứa Thâm chỉ cần nghĩ một chút cũng biết loại chuyện này sẽ mang đến tăng phúc như thế nào cho lực lượng của mình.

Chương 1125: Quay Trở Lại Hang Động Hư Thối!!!

Hiện giờ thành Vân Trung đã rơi vào cảnh người đi nhà trống.

Từ sau khi gặp được Thần linh bên trong hang động hư thối, Hứa Thâm đã di chuyển tổng bộ của hội nghị đi rồi, bởi vậy ở thời điểm hiện tại nơi này đã trở nên cực kỳ hoang tàn vắng vẻ, đã bị liệt vào cấm khu.

“Khư Chủ!” Ba vị quân vương trấn thủ tại cấm khu thành Vân Trung vừa nhìn thấy Hứa Thâm, đã vội vàng hành lễ.

Hứa Thâm nói: “Nơi này có thể xảy ra biến hóa dị thường hay không?”

“Không.” Một vị quân vương lắc đầu.

“Tốt, mấy người cứ tiếp tục trông coi đi.”

Hứa Thâm cũng không nhiều lời, hắn trực tiếp lướt qua vùng cấm, nhanh chóng đi về phía hang động hư thối.

Trông thấy phương hướng Hứa Thâm đang đi, ba vị quân vương đều đưa mắt nhìn nhau.

Trên thực tế, tin tức bên trong hang động hư thối có Thần linh, đã sớm không còn là bí mật với các quân vương.

Hiện giờ Hứa Thâm dám một mình tiến về phía đó, chẳng lẽ hắn không sợ sẽ gặp phải Thần linh?

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã đến phía trước hang động hư thối.

Hang động tối đen giống như một con mắt âm u.

Bóng dáng Hứa Thâm khẽ động, hắn trực tiếp xuyên qua từ tầng thứ tư, tiến vào tầng thứ năm trong Khư giới. Ở trong này, hắn cũng hiển lộ ra bản thể, mà không phải hình dáng nhân loại ban đầu như ở tầng thứ tư trong Khư giới.

Thân thể tròn trịa khổng lồ, như một con mắt lơ lửng trên không trung bên trong hang động hư thối.

Mai Phù đáng yêu, hoạt bát đứng bên cạnh Hứa Thâm, im lặng đi cùng với hắn.

Phải nói rằng, bản thân ở tầng thứ năm trong Khư giới quan sát hang động hư thối sẽ cảm nhận được sự khác biệt so với lúc ở tại tầng thứ tư.

Ban đầu, vách tường bên trong hang động hắc ám mà hắn nhìn thấy có phần ngoài cùng là đá tảng, bị bao trùm bởi một tầng chất nhầy ẩm ướt trơn trượt, nhưng tại thời điểm này, khi nhìn từ tầng thứ năm, hắn không còn thấy những tảng đá quái dị kia nữa, chúng đã bị thay thế bằng từng nhánh xúc tu giống hệt một lớp lông tơ màu đen, có cấu tạo khá giống với huyết nhục.

Có vẻ như thứ chất nhầy ẩm ướt trơn trượt kia chính là phần lông nhung mềm mại ẩm ướt bao bọc bên ngoài bản thể.

Hứa Thâm ngửi được từng luồng hương vị hư thối từ bên trong lớp lông nhung mềm mại ẩm ướt này.

Quả nhiên thế giới đang không ngừng thối rữa mục nát.

Hắn cũng không do dự thêm nữa, lập tức nhảy thẳng vào bên trong.

Ở bên trong hang động hư thối này, Hứa Thâm hoàn toàn không bị quy tắc đặc thù trước kia hạn chế, hắn có thể tự nhiên phi hành. Chỉ thấy bóng dáng hắn vừa nhẹ nhàng đáp xuống phần đáy của hang động hư thối, tựa như không có sức nặng.

Vô số nhục nhung bên trong hang động đang đong đưa lay động, có nhục nhung nhỏ giọt xuống, tạo thành thứ chất lỏng dính nhầy, tản ra mùi hôi thối nồng nặc bên dưới.

Hứa Thâm không dừng lại, hắn lập tức men theo hang động một đường đi thẳng về phía trước.

Lúc trước đã tới đây một lần, bởi vậy lúc này, hắn có vẻ rất thành thạo, ngựa quen đường cũ. Ven đường không gặp phải những con quái trùng kia, ở thế giới tầng thứ năm, nơi này chính là một khu vực yên tĩnh, mục nát và thối rữa.

Lộ tuyến đại khái bên trong hang động hư thối này cũng không có biến hóa, Hứa Thâm miệt mài đi thẳng về phía trước, ven đường ngẫu nhiên cũng gặp được một vài thứ quái chi đã bị vụn vẹo ở bên trong vách tường thịt. Chúng đột nhiên kéo dài ra tập kích hắn, nhưng đều bị Hứa Thâm dễ dàng chặt đứt toàn bộ.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đi tới nơi mình từng gặp được Thần linh.

Ở trong này, chẳng có tình huống gì bất ngờ xảy ra, hắn lại một lần nữa trông thấy đối phương.

Cũng là địa điểm ngày đó, nhưng có vẻ như hình dáng bên ngoài của vị Thần linh kia đã phát sinh một chút biến hóa. Cả người đối phương đều là huyết tương nặng nề, phần bên ngoài của huyết tương lại có thêm từng cục u giống như tảo biển, lại

giống như những cánh tay nhỏ bé ở trạng thái ấu niên còn chưa mọc ra.

Đối phương cũng cảm nhận được Hứa Thâm. Giữa lúc khối huyết nhục nọ không ngừng mấp máy, nó chậm rãi vỡ ra, hình thành nên những cái miệng quái dị, dữ tợn, toàn bộ phần bên trong đều là răng nanh sắc bén.

Không có bất cứ ý định trao đổi, đối phương lập tức công kích về phía Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không khách khí.

Ở lần gặp mặt này, hắn không hề cảm nhận được lực lượng áp bức quá lớn, ngược lại hắn còn có thể rõ ràng nhìn thấy quỹ tích hành động của vị Thần linh trước mắt, chính là những sợi tơ đặc thù một mực quấn quanh trên người đối phương.

Chúng chính là sợi tơ vận mệnh.

Phải biết rằng, nếu nhân quả và vận mệnh cùng xuất hiện tại một thời điểm nào đó, chúng sẽ hội tụ lại sinh ra một thứ lực lượng đặc thù, đại biểu cho kết cục đã định.

Hứa Thâm nhẹ nhàng phẩy tay, năng lực đan vào nhau hình thành một lưới dao sắc bén, ẩn chứa mấy trăm loại đặc tính, trực tiếp đụng vào sợi tơ vận mệnh.

Chỉ trong phút chốc, sợi tơ nọ bị chặt đứt, toàn thân vị Thần linh trước mắt lập tức trở nên run rẩy, rồi ngay sau đó là nổ tung ra, hóa thành tương thịt hư thối, như thể đã mất đi lực lượng chống đỡ, toàn bộ chúng nghiêng lệch đi và rơi rụng khắp nơi.

Hiển nhiên Thần Hạch bản nguyên bên trong đã bị tiêu diệt.

Hứa Thâm vượt qua lướt qua thân hình vị Thần linh nọ, tiếp tục tiến về phía trước, trong lòng lại có chút cảm khái.

Trước kia, hắn từng bị Thần linh này làm cho sợ tới mức chỉ có thể chạy trốn chết, dù dùng hết toàn lực cũng chỉ tranh thủ được một tia sinh cơ.

Nhưng vật đổi sao dời, đến hiện giờ hắn chỉ vung tay lên là có thể dễ dàng tiêu diệt đối phương.

Đúng vậy, cùng là Thần, nhưng giữa bọn họ vẫn có chênh lệch.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được vị Thần vừa rồi rất nhỏ yếu, tựa như đối phương vẫn còn rất nhỏ, còn chưa thành hình.

“Thần ở nơi này là Thần trong quá khứ, hay là Thần linh do bình chứa kia sản sinh ra?” Hứa Thâm vừa đi vừa hỏi Mai Phù bên cạnh.

Hai người bọn họ bước đi trong hang động huyết nhục âm u, ẩm ướt, trơn trượt, nhưng lại giống như đang tản bộ trong hoa viên vùng ngoại thành, từ trên tư thế cũng thoáng hiện lên một chút tùy ý và thờ ơ.

“Hẳn là Thần sản sinh ra từ đồng vật chất hủ bại biến dị này.” Mai Phù suy đoán, có vẻ như cô cũng không quá xác định.

Hứa Thâm có chút ngoài ý muốn, thứ này cũng có thể sản sinh ra Thần sao?

Chương 1126: Hạch Tâm Của Thế Giới!!!

“Nhưng loại Thần này đã được định trước là sẽ cực kỳ nhỏ yếu, kể cả khi bọn họ tiến vào quốc gia chúng Thần, cũng sẽ trở thành tồn tại bị những kẻ khác chà đạp trên đầu.” Mai Phù nói.

Hứa Thâm suy nghĩ một lát, trong lòng đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Cũng chỉ có Thần nhỏ yếu như thế mới để cho đám quân vương lúc trước, bao gồm cả chính hắn chạy thoát khỏi tay đối phương.

Hiện giờ, Hứa Thâm đã trở thành Thần, đương nhiên hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thần, nếu đổi lại là hắn, kể cả bản thân ở thời điểm trước kia có mạnh hơn gấp mười lần, cũng không thể trốn thoát ngay dưới mí mắt hắn như vậy được.

Phải biết rằng, chênh lệch giữa Thần và quân vương cũng giống như chênh lệch giữa Thần và phàm nhân vậy!

Không bao lâu sau, Hứa Thâm lại gặp được một vị Thần. Vị Thần này cũng khá tương tự như kẻ lúc trước, chỉ là bề ngoài có chút khác biệt mà thôi. Toàn thân vị Thần này có màu xám của bùn lầy, đôi phương đang ghé sát vào vách tường thịt, như thể đang hút thứ gì vào cơ thể vậy.

Vị Thần nọ vừa nhìn thấy Hứa Thâm và Mai Phù, cũng không có bất cứ ý định trao đổi gì đã trực tiếp đánh tới. Nhưng rất nhanh, đôi phương lại bị Hứa Thâm tiện tay chém giết.

Dựa vào tưởng tượng và phục chế, hắn đã có khả năng tưởng tượng ra hết thấy những loại năng lực mà bản thân có thể nghĩ ra, rồi ngưng tụ toàn bộ chúng với thân thể của mình.

Nói cách khác, chỉ cần là loại năng lực có thể tưởng tượng ra, hắn đều có thể nắm giữ.

Thời gian, vận mệnh đều chịu sự điều khiển của hắn, công kích đến từ phía hắn nhất định sẽ đánh trúng, lời nói của hắn cũng giống như pháp tắc, bởi vậy kể cả khi đặt vào giữa một đám Thần linh, thực lực của hắn thuộc về cấp bậc trung thượng.

Tới một mức độ nào đó, hắn đã gần như không gì không làm được rồi.

Nhưng đương nhiên, từ vị trí này đi đến chân chính không gì không làm được, vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Đơn cử như thời gian chẳng hạn, dù Hứa Thâm cũng có thể nghịch chuyển thời gian, nhưng cũng giống như Mạt Di La lúc trước, hắn chỉ có thể nghịch chuyển một khoảng thời gian hữu hạn.

Nếu nói Mạt Di La có thể xuyên qua đến một ngàn năm trước, thì Hứa Thâm sẽ làm được lâu hơn, nhưng vẫn bị giới hạn.

Cũng chính vì loại hữu hạn này, mới khiến cho Thần linh, kể cả vị Thần linh mạnh nhất, cũng không thể vĩnh sinh bất tử.

Bởi vì tới một giới hạn nào đó, bọn họ cũng sẽ mục nát đi.

Tình huống này tương tự như sự thật là chúng ta không thể chế tạo nên một thứ động cơ nào đó đạt tới vĩnh cửu vậy, bởi vì bất cứ loại nguyên liệu nào cũng sẽ bị mài mòn.

Mà năng lực cũng thế. Kể cả khi bọn họ vận dụng các loại năng lực chất chồng lên nhau, sinh sôi nảy nở, kéo dài sinh mệnh, chuyển sang kiếp khác, nhưng dưới điều kiện hữu hạn, cũng chỉ có thể kéo dài giới hạn sinh mệnh tới một trình độ lớn nhất nào đó mà thôi.

Có lẽ bọn họ sẽ sống được mười vạn năm, trăm vạn năm, nhưng đến một thời điểm nào đó khi năng lực chất chồng lên bị thiếu đi môi giới, ngay cả Thần cũng sẽ dần dần đi về hướng suy vong.

Mà trên một ý nghĩa nào đó, bình chứa hoàn mỹ chính là vô hạn.

Hồi lâu sau, ở thời điểm Hứa Thâm đi đến đoạn cuối của hang động hư thối, mùi hư thối xung quanh dần dần biến mất, ngược lại, trong bầu không khí ở nơi này tản ra một thứ mùi thơm nào đó, khiến cho kẻ khác si mê.

Mai Phù chỉ dẫn cho Hứa Thâm bước đi trong thông đạo quanh co khúc khuỷu, tới cuối cùng, hẳn đi tới một nơi rất rộng rãi.

Nó giống như bình nguyên, bốn phía đều bao la bát ngát, ở phía trung tâm lại có một vầng hào quang màu vàng lấp lánh lơ lửng trên không.

Hứa Thâm cảm nhận được một luồng năng lượng mãnh liệt tản ra từ bên trong vầng hào quang màu vàng nọ. Thứ này cũng tương tự như phân hạch tâm màu đỏ tím ở bên trong bình chứa tàn thứ phẩm, nhưng hiển nhiên là nó càng thêm hùng hậu, khổng lồ và tinh vi hơn.

Đây là hạch tâm của thế giới.

Thân thể Hứa Thâm đụng vào mảnh kim quang nọ. Ngay lập tức, hẳn cảm nhận được một luồng lực lượng âm áp mà cực kỳ mãnh liệt vừa đi tới vây quanh mình, tựa như vừa có một bức tường cao mới được xây dựng ở bên ngoài bức tường người vốn tạo thành từ vô số những lỗ khách, nó mang đến cho bọn họ thêm một tầng bảo vệ mới ngăn cản bóng đêm xâm thực.

Toàn thân Hứa Thâm thả lỏng ra, cảm nhận được kim quang đang chậm rãi thẩm thấu vào trong thân thể mình.

Từng tia từng sợi nào đó dần dần thẩm thấu rồi móc nối liên hệ giữa thân thể hắn cùng với thế giới này. Và tới cuối cùng, đôi bên hoàn toàn kết hợp lại thành một thể.

Trong phút chốc, cảm quan của Hứa Thâm dùng một loại tốc độ nhanh chóng tựa như ánh sáng chiếu xạ, lan tràn ra ngoài, cực nhanh bao trùm khắp nơi.

Từ điểm khởi đầu là một nơi nào đó thuộc hoang nguyên, cảm quan của hắn trực tiếp xẹt qua vô tận đại địa, bao gồm cả nội thành và thành Để, bao gồm cả thế giới đều nhanh chóng trở nên rõ ràng hơn trong cảm nhận của hắn.

Hứa Thâm cảm nhận được một thứ lực lượng càng khủng bố hơn lúc trước, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được Nhân Hoàng đời thứ tư. Lúc này đối phương vẫn đang lơ lửng trên không trung, nhưng có một chút liên kết cực mỏng manh nối liền ông ấy với thế giới, nó như một cái mỏ neo, níu giữ lại, để đối phương không hoàn toàn thoát ly phương thế giới này.

Mà ở phía trên thế giới, Hứa Thâm còn cảm nhận được ánh trăng lạnh lẽo tản ra từ cái nhìn chăm chú của Nguyệt Chủ.

Thứ ánh sáng kia chính là tầm mắt của Nguyệt Chủ, chẳng qua nó đã bị Nhân Hoàng đời thứ tư hóa thân thành sương mù dày đặc che đậy lại rồi.

Cùng lúc đó, biển Mạt ở vùng ven của thế giới, cùng với vùng thâm không [1] vô tận, đều xuất hiện bên trong cảm nhận của Hứa Thâm.

[1] : thâm không nghĩa là hư không sâu thẳm, sâu xa...

Trên thực tế, biển Mạt được hình thành dựa trên một đồng tro tàn, thứ sản phẩm sinh ra khi thế giới này bị thổi rữa ăn mòn, phạm vi của biển Mạt hữu hạn.

Và ở bên ngoài biển Mạt chính là vô tận thâm không.

Hứa Thâm có thể cảm nhận được một thứ gì đó rất tương tự với bản thân, nhưng vị trí của nó lại vượt ra bên ngoài thâm không kia một đoạn nhỏ.

Loại màn năng lượng đặc thù này khiến hắn suy đoán rằng, có vẻ như nó chính là một bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác.

Chương 1127: Tiểu Thế Giới Giả Tạo!!!

Hứa Thâm nghĩ đến một phần nội dung được ghi chép bên trong bộ sách cổ xưa, nói rằng thế giới bọn họ sinh sống có tên là Thái Dương hệ với tám đại hành tinh.

Nhưng thế giới mà bộ sách kia miêu tả lại có dạng hình cầu.

Mà trải qua thời kỳ hắc ám, văn minh đứt gãy, khiến cho những căn cứ được ghi chép bên trên những bộ sách này đều biến mất. Tới hiện giờ, ý nghĩ của chúng chỉ vờn vờn là tiểu thuyết cổ xưa dùng cho tham khảo mà thôi.

Hiện giờ xem ra, có lẽ là thời kỳ Nhân Hoàng đời thứ nhất quá mức thịnh thế phồn vinh, mọi người có thể đi thăm dò khu vực bên ngoài biển Mạt, vì vậy mới có những ghi chép kiểu này.

Thật khó để tưởng tượng, rốt cuộc là loại năng lực như thế nào mới có thể trợ giúp nhân loại vượt qua biển Mạt, cập bến và thăm dò tình huống bên trên những bình chứa chuẩn hoàn mỹ hư thối khác.

Hứa Thâm lặng lẽ cảm nhận quá trình thân thể mình dung hợp cùng thế giới, chờ đến khi kim quang hoàn toàn sát nhập vào bên trong thân thể hắn, tựa như thế giới vốn ngủ say qua bao năm tháng, chợt thức tỉnh vào đúng khoảnh khắc này.

Hiện tại, Hứa Thâm hoàn toàn có thể tỉ mỉ điều khiển mỗi một nơi trên thế giới.

Hắn có thể cảm nhận được có vô số cư dân đang sinh hoạt tại nội thành và thành Đế ở ngay trên thân hình này, cũng có thể nhìn rõ rất nhiều khư thú lang thang tại nơi hoang dã cũng như bốn tầng của Khư giới.

Mà biển khư vốn là một đại dương mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, một mực bao phủ lấy thân hình.

Mảnh đại dương này cực kỳ mênh mông, rộng lớn, nó kéo dài ra bên ngoài thế giới, khiến cho những sinh mệnh ở bên trong mấy bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác cũng có thể tiến vào biển khư.

Hơn nữa, bọn họ ở thế giới này cũng có thể thông qua biển khư, tiến vào những bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác.

Ngoại trừ thứ này, Hứa Thâm còn cảm nhận được từng luồng linh quang quen thuộc, rơi rụng khắp các nơi trên bộ thân thể này.

Có luồng đã bị người ta giấu đi.

Có luồng rơi vào vùng hoang dã.

Những thứ này chính là... Linh Bí.

Linh Bí là ý thức kết tinh của thế giới, chỉ tiếc là hiện giờ bình chứa chuẩn hoàn mỹ này đã bắt đầu hư thối, khiến cho ý thức kết tinh thoát ly thân thể, rơi rụng ra khắp nơi, bởi vậy thế giới mới một mực quy về tĩnh mịch, tùy ý để những sinh mệnh khác tự sinh sôi và tàn sát bừa bãi.

Chỉ khi tìm thấy và tập hợp được đầy đủ Linh Bí, mới có thể tái hiện lại thứ lực lượng chân chính của bình chứa chuẩn hoàn mỹ này.

Khó trách lúc trước lại có truyền thuyết nói rằng, chỉ cần tập hợp được đầy đủ Linh Bí là có thể vô địch.

Đúng vậy, nếu có thể tìm được tất cả Linh Bí, nghĩa là có thể hấp thu được ý thức của thế giới, dung hợp cùng thế giới, một bước thành Thần, còn là một vị Thần phi phạm.

Hứa Thâm khẽ động ý niệm, chỉ trong phút chốc, đất đai bên ngoài thế giới đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đại địa chấn động, vô số bùn đất cuộn cuộn nổi lên, hình thành một viên tròn, vây quanh cả thành Để lẫn nội thành.

Lực hấp dẫn bị điều chỉnh, không gian biến thành cách trở, Hứa Thâm vừa tiến hành phong tỏa toàn bộ khu vực sinh sống của mọi người, sau đó chế tạo nên sao, trăng, ánh sáng.

Vì thế, ở phía trên thân hình của hắn, những con người vốn đang sinh hoạt tại thành Để và nội thành chợt có cảm giác mặt đất ầm ầm rung chuyển, động đất đột ngột phát sinh, nhưng sau cơn địa chấn nọ, mảnh sương mù dày đặc xung quanh lại biến mất, nó nhanh chóng tiêu tan đi.

Sau đó, phía trên lộ ra không trung xanh thẳm, ánh nắng sáng ngời.

Vô số người vội vàng rời khỏi nhà, đi lên đường cái, kinh ngạc quan sát tình huống lạ thường này.

Sau khi ngăn cách toàn bộ mọi người lại, Hứa Thâm cũng điều khiển cho thế giới chậm rãi ngồi dậy.

Lúc này, hành động của hắn hoàn toàn không ảnh hưởng đến khu vực bên trong thành, kể cả khi hắn kịch liệt chiến đấu, hoặc chạy trốn, nhóm cư dân phía trên chín tòa thành kia vẫn có được cuộc sống an bình như cũ.

Nói cách khác, bên trong thân hình hiện tại của hắn đã hình thành nên một tiểu thế giới bị phong bế, bao hàm đầy đủ không gian, lực hấp dẫn và ánh sáng.

Từ sau khi nắm giữ được vô số năng lực, Hứa Thâm đã có đủ lực lượng để dễ dàng xây dựng nên một tiểu thế giới giả tạo.

Năng lực “Hình tròn” trải qua gấp bội, cộng thêm các loại hiệu quả tăng phúc cường hóa, đã hình thành nên một vùng tuyệt đối phòng hộ, bao phủ bảo vệ chín tòa thành.

Trừ phi bình chứa chuẩn hoàn mỹ này trực tiếp tan vỡ, mới có thể liên lụy đến bọn họ, nếu không những người vốn đang sinh hoạt bên trong thành, sẽ không cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường, kể cả khi Hứa Thâm điều khiển thế giới chạy đi cực nhanh, những người bên trong thành vẫn an an ổn ổn như cũ.

Sau khi phong tỏa chín thành, Hứa Thâm bắt đầu sưu tầm thủy tinh Linh Bí.

Lúc này, dưới cảm nhận của Hứa Thâm, hắn có thể dễ dàng tìm được những viên Linh Bí vốn rơi rụng ngoài hoang dã, không một ai biết đến.

Cách hắn thu thập những viên thủy tinh này cũng rất đơn giản, chỉ cần làm cho mặt đất bên dưới chúng lồi xuống, rồi hấp thu những viên Linh Bí nọ tiến vào là xong.

Mà những viên thủy tinh Linh Bí đã người khác cất giấu đi kia cũng bị Hứa Thâm trực tiếp cướp đoạt, hấp thu vào người.

Rất nhanh, thế giới Linh Bí đã phát sinh biến hóa.

Ở khắp các nơi thuộc chín thành, những người vốn nắm giữ thủy tinh Linh Bí bỗng nhiên lại có cảm giác thủy tinh Linh Bí

trong đầu mình đã bị tách rời khỏi ý thức.

Trong đám người bọn họ, có kẻ đang đắm mình vào cuộc vui, có kẻ đang nói chuyện phiếm với người khác, nhưng sau khi cảm nhận được biến hóa đến chóng mặt kia, tất cả đều biến sắc, nhanh chóng âm thầm kêu gọi Linh Bí, nhưng không hề nhận được đáp lại.

Như thể thứ lực lượng vốn luôn thường trực, chỉ cần bọn họ nhẹ nhàng kêu gọi, là ý thức có thể bị nó lôi kéo lên vô tận trời cao, tiến vào thế giới Linh Bí thần bí khó lường kia chỉ là một giấc mộng, và đến thời khắc này, bọn họ chỉ đơn giản là tỉnh mộng mà thôi.

“Linh Bí của ta đâu?”

“Làm sao lại không vào được nữa? Thủy tinh Linh Bí của ta?”

Đầu Sói ngậy ngốc sững sờ ngồi trên một chiếc sofa trong quán bar. Gã vừa phát hiện ra biến hóa dị thường ấy, và đã không ngừng lặp đi lặp lại thử nghiệm tới mấy mươi lần, cuối cùng mới xác định được rằng mình thật sự không thể cảm nhận được Linh Bí nữa.

Bởi vì mặc cho gã kêu gọi như thế nào, nó cũng không xuất hiện.

Chương 1128: Vạn Vật Sinh Diệt Chỉ Trong Một Ý Niệm!!!

Đây là lần đầu tiên gã biết đến loại tình huống quỷ dị này, thậm chí gã còn hoài nghi có phải vừa nãy mình đã trúng một loại công kích gì đó không thể nói rõ ra, rồi rơi vào ảo cảnh rồi?

Vào thời điểm này, phản ứng của số một tại Giáo hoàng Nguyệt Quang trong nội thành cũng tương tự với Đầu Lang, cũng rung động vô cùng, chỉ khác là vẻ mặt của gã kín đáo hơn rất nhiều.

Gã có cảm giác Linh Bí của mình đã bị một thứ lực lượng nào đó mạnh mẽ tước đoạt đi rồi.

Ngay tức khắc, trong lòng nhanh chóng nảy sinh một suy đoán khủng bố.

Sau khi từng viên thủy tinh Linh Bí từ khắp các nơi trên thế giới đều tụ tập lại đây, Hứa Thâm cảm nhận được một loại dao động rất nhỏ xuất hiện phía trên mảnh ý thức vốn phủ đầy bụi từ lâu, tựa như thế giới này sắp thức tỉnh.

24, 25, 26...

Tổng cộng có 27 viên Linh Bí, nhưng ở thời điểm 26 viên đã tập hợp đầy đủ đến trước mặt mình, Hứa Thâm mới tra xét được một viên thủy tinh Linh Bí cuối cùng.

Một viên Linh Bí cuối cùng kia không ở bên trong tuyến thời gian hiện tại, mà xuất hiện tại quá khứ xa xôi, trên người Mạt Di La.

Thậm chí ngay tại thời điểm này, Hứa Thâm còn có thể cảm nhận được số thứ tự phía trên Linh Bí nọ, viên trên người Mạt Di La kia lại có số ba.

Cô ta chính là Nhà Trinh Thám.

Khó trách từ sau khi Mạt Di La bị hấn đánh bại rồi phong tỏa bên trong quá khứ, vẫn không thấy cô ta xuất hiện bên trong thế giới Linh Bí.

Phải biết rằng, Mạt Di La đã rơi vào trạng thái bị đóng băng tại tuyến thời gian trong quá khứ, dù cô ta vẫn còn hoạt động tại tuyến thời gian nọ... Nhưng đó vốn là cuộc sống ở bên trong ảo cảnh do lòng giam tâm linh chế tạo ra, còn xét về một thời khắc nào đó trong hiện thực, Mạt Di La vẫn một mực rơi vào trạng thái đóng băng, bởi vậy cô ta mới không thể tiến vào thế giới Linh Bí được.

Hứa Thâm không khỏi nghĩ đến lần đầu hấn tiến vào thế giới Linh Bí rồi nói chuyện cùng cô gái có biệt danh Nhà Trinh Thám. Đối phương luôn lộ ra vẻ tự tin tràn đầy, không sợ bị người đoán ra thân phận và vị trí.

Bởi vì cô ta vốn là quân vương nhưng lại luôn giả vờ mình là hình thái thứ hai.

Chung quy lại, điểm mấu chốt nhất vẫn là lực lượng.

Nghĩ đến đôi phương đã từng giúp đỡ mình mấy lần, còn từng giải đáp cho mình không ít nghi hoặc, trong lòng Hứa Thâm thầm cảm khái vạn phần.

Ai có thể ngờ được đôi phương lại chính là quân vương Nghĩ Hậu của thành Bạch Nghĩ?

Nếu không gặp phải hấn, gặp phải Mai Phù, dựa vào năng lực của cô ta, chuyện xưng bá nội thành vốn chẳng phải là mộng.

Sau khi viên thủy tinh Linh Bí từ trên người Mạt Di La bay đi, xuyên qua thời gian, đến trước mặt Hứa Thâm, coi như tại một khắc này, 27 viên thủy tinh Linh Bí đã được tập hợp đầy đủ.

Từng có vô số quân vương muốn tập hợp đầy đủ loại lực lượng trong truyền thuyết này, nhưng độ khó lại lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà hiện giờ, nó đã bị Hứa Thâm dễ dàng hoàn thành.

Tại thời điểm 27 viên Linh Bí tụ tập, toàn bộ chúng lập tức tỏa sáng hào quang. Rồi ngay sau đó, từng viên dung hợp vào nhau tựa như những giọt chất lỏng, cuối cùng đã hình thành nên một luồng ánh sáng màu trắng hùng hực chói mắt.

Dường như bên trong thứ hào quang này tồn tại một dạng ý thức cổ xưa nào đó đang thông thả sống lại, như thể vô số những lời thầm thì quý mị đang hiện hữu, lơ lửng xung quanh.

Tại một khắc này, thế giới thức tỉnh.

Quang mang màu trắng chói mắt dần dần ngưng tụ thành một luồng ý thức thể. Hứa Thâm cảm nhận được một chút cảm xúc mờ昧, nghi hoặc, còn kèm theo một tia ác niệm, dục vọng muốn cắn nuốt hấn... từ bên trong ý thức thể mới sống lại kia.

“Bản thể?” Ngay sau đó, từ bên trong ý thức này truyền đến một lời thầm thì mỏng manh.

Hứa Thâm có chút kinh ngạc, hấn lập tức nhìn về phía Mai Phù bên cạnh.

Hấn có thể cảm nhận được mục tiêu mà ý thức thể kia muốn truyền tín hiệu tới, đúng là Mai Phù.

Mai Phù hé miệng mỉm cười, nói: “Ta cũng không phải là bản thể của ngươi, ngươi chỉ là một phần tàn xác bị ta lột ra, cũng

là bộ phận bị ta vứt bỏ mà thôi, chẳng mấy liên quan tới ta.”

Ý thức thể thì thảo tự nói: “Khó trách ta lại cảm nhận được hương vị quen thuộc từ trên người người, nếu hiện giờ ta ăn luôn người... Hẳn là có thể thay thế được vị trí của người?”

“Người muốn ăn luôn mẹ sao?” Mai Phù cười nói.

“Muốn.” Ý thức thể nghiêm túc trả lời.

Chẳng những nói như vậy, nó còn trực tiếp làm như vậy. Ngay tại thời điểm lời nói vừa rơi xuống, Hứa Thâm đã cảm nhận được năng lượng xung quanh kịch liệt ba động, ý thức thể cũng nhanh chóng lao thẳng về phía Mai Phù.

Nhưng ngay sau đó, Mai Phù đã nâng tay cố định nó lại trước mặt Hứa Thâm: “Ăn luôn nó đi.”

Mai Phù nói với Hứa Thâm: “Chỉ khi ăn luôn nó, cậu mới có thể điều khiển được tàn khu của nó.”

Trong lòng Hứa Thâm lập tức chấn động, hiển nhiên thân phận của Mai Phù đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn rồi.

Nhưng lúc này không nên hỏi nhiều, nhân cơ hội Mai Phù đang giam cầm ý thức thể, hắn trực tiếp phóng ra ý chí của bản thân, bao trùm lấy nó.

Có Mai Phù tương trợ, Hứa Thâm có thể cảm nhận được đối phương đang giãy giụa, nhưng toàn bộ lực lượng giãy giụa, phản kháng kia đều bị Mai Phù đón đỡ, còn hắn lại vô cùng thuận lợi xâm nhập thẳng vào bên trong ý thức thể, và từng bước xâm thực, tiêu hóa.

Sau khi ý thức thể nọ dần dần tan rã, ý thức của bản thân Hứa Thâm đã đạt được một lần tăng trưởng cấp tốc, gắn bó càng thêm chặt chẽ với thế giới, giống như cả thế giới này đều hóa thành tay chân của hắn, hắn có thể tùy ý điều khiển bất cứ một địa vực.

Mà tăng phúc do lực lượng của thế giới mang đến lại có thể làm cho mỗi một dạng năng lực của hắn đều đạt được cường hóa lên gấp trăm, ngàn lần.

Sau khi năng lực cường hóa được cường hóa lên gấp ngàn lần, lại dùng nó để tiến hành cường hóa cho những năng lực khác,

chỉ cần nghĩ cũng biết giá trị tăng phúc nó khủng bố đến cỡ nào.

Với Hứa Thâm ở thời điểm hiện giờ, đừng nói là quân vương, kể cả mười vạn trăm vạn quân vương, hắn cũng chỉ cần một ý niệm là có thể tiêu diệt toàn bộ...

Hiển nhiên, đây mới là tồn tại cấp Thần Chích.

Vạn vật sinh diệt chỉ trong một ý niệm.

Chương 1129: Kết Cục Cả Thần Cũng Không Thể Thay Đổi!!!

MUA TRUYỆN LIÊN HỆ DỊCH GIẢ Ở Z A L O: 0704 730 588 (PHƯỚC MẠNH)

Chờ sau khi triệt để hoàn thành quá trình khoác thể giới lên người, Hứa Thâm nhìn về phía Mai Phù bên cạnh, nói: “Vừa rồi...”

Mai Phù mỉm cười, đáp lại: “Không phải lúc trước tôi đã nói rồi sao? Chúng Thần muốn tạo ra bình chứa hoàn mỹ, nhưng bọn họ đã thất bại rồi. Nói một cách đơn giản, chúng Thần từng thử nghiệm hai lần, mà tôi chính là thất bại phẩm đầu tiên, cũng chính là bình chứa hoàn mỹ đời đầu do chúng Thần chế tạo ra. Chỉ tiếc, tôi không đủ hoàn mỹ, không thể trở thành mục tiêu vĩnh sinh mà chúng Thần hướng tới. Tuy tôi có thể sống càng lâu dài hơn chúng Thần, nhưng vẫn sẽ tiêu vong.”

“Quan trọng nhất là, chúng Thần không hề nghĩ tới một cái bình chứa lại có ý thức của chính mình, hơn nữa... nó còn vô cùng chán ghét bọn họ.”

Nói đến đây, Mai Phù lập tức lè lưỡi rồi mỉm cười.

Hứa Thâm im lặng.

Dường như hắn cũng có thể tưởng tượng được cảm giác uất ức của chúng Thần kia.

Tồn tại mà bọn họ vất vả lắm mới có thể chế tạo được, lại chứng mất bọn họ.

“Khó trách cô lại khẳng định bình chứa hoàn mỹ không tồn tại.” Hứa Thâm cười khổ nói.

Mai Phù cười nói: “Đúng vậy, là bởi vì tôi đã vô hạn tiếp cận với nó, cho nên tôi càng hiểu biết chuyện này hơn bọn họ, chỉ tiếc rằng, dục vọng của chúng Thần còn mãnh liệt gấp trăm vạn lần so với phạm nhân. Chỉ cần là chuyện bọn họ đã nhận định, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Nhân niệm thành Thần, nhưng cũng chính vì nhân niệm thành Thần, mà không thể đi về hướng càng cao hơn... Hoàn mỹ.”

“Khó trách chúng Thần lại ngủ say, mà cô thì không.”

Hứa Thâm đã hiểu được hết thấy.

Mai Phù không thuộc về phạm trù Thần, cô ấy siêu việt Thần.

Trải qua vô tận năm tháng, chúng Thần đã ngủ say, chờ đợi được chìa khóa đánh thức.

Mà Mai Phù, tồn tại do chúng Thần chế tạo ra, lại không cần ngủ say, bởi vậy cô ấy chỉ có thể nhàm chán vượt qua vô tận năm tháng.

Đó là cuộc sống vô vị tới cỡ nào?

Cũng khó trách Mai Phù lại chẳng thêm đề ý tới bình chứa hoàn mỹ, thứ đại diện cho vĩnh sinh mà chúng Thần một mực hướng tới kia.

Đơn giản, chỉ vẻn vẻn là sinh mệnh có hạn như hiện tại, đã làm cô ấy cảm nhận được sinh mệnh quá mức dài lâu và vô vị rồi, càng đừng nói đến vô hạn.

Nó không giống hạnh phúc, mừng vui, càng giống như nguyên rủa, lòng giam hơn.

“Nếu tôi đi đánh thức chúng Thần, bọn họ có thể gây bất lợi cho cô hay không?” Hứa Thâm hỏi.

Mai Phù ngọt ngào cười: “Sẽ không. Bọn họ không đánh lại tôi, không làm gì được tôi cả, trừ phi bọn họ thật sự chế tạo ra bình chứa hoàn mỹ, nhưng đây lại là chuyện không có khả năng hoàn thành. Ngược lại, tôi thực sự rất muốn nhìn xem về tuyệt vọng của bọn họ sau khi tỉnh dậy, hẳn là sẽ rất thú vị.”

“Đúng vậy, tôi cũng muốn nhìn thấy.” Hứa Thâm nở nụ cười.

Quả nhiên Mai Phù là đáng yêu nhất.

Hứa Thâm lại điều khiển thế giới. Hắn chỉ tiêu phí một chút thời gian, đã thuận thực.

Với trạng thái hiện giờ của hắn, ảnh hưởng đến từ thời gian đã trở nên cực kỳ mỏng manh, thậm chí hắn còn có thể tạm dừng hoặc quay ngược thời gian bất cứ lúc nào hắn muốn.

Mà đối với chúng Thần, thời gian vốn không phải là công cụ ghi chép quá trình tử vong của bọn họ, thứ chân chính làm bọn họ tiêu vong chính là tranh đấu giữa những Thần linh, cùng với mức tổn hao để duy trì thân thể tự nhiên.

Loại tổn hao này không thể tránh né thông qua quá trình xuyên toa quá khứ được.

Bởi vì thiết lập lại thời gian chỉ vền vẹn là thiết lập lại bản thân ở trong quá khứ, nhưng theo dòng thời gian trôi đi, chính bọn họ vẫn còn tồn tại ở tương lai, mãi cho đến một tiết điểm thời gian nào đó, khi mức độ hao tổn của bản thân đã đạt đến giá trị lớn nhất, vẫn phải đi đến hồi kết.

Cũng như một bộ phim điện ảnh vậy. Tuy thứ chúng ta đang xem chỉ là khúc mở đầu, nhưng kết cục đã sớm được quay xong, và điều chúng ta có thể lựa chọn chính là tùy thời nhảy đến một thời khắc nào đó trong toàn bộ thời lượng trình chiếu của bộ phim kia thôi. Kể cả khi chúng ta lặp đi lặp lại xem tới mười vạn lần, cũng không thể ảnh hưởng đến kết cục đã sớm được định sẵn từ trước.

Mà Thần linh có năng lực càng mạnh mẽ hơn. Bọn họ có thể tùy tiện sửa đổi nội dung vở kịch cũng như biến hóa của nó tại bất cứ thời khắc nào trên dòng thời gian này.

Chỉ tiếc, dù bọn họ có sửa đổi biến hóa trong quá khứ ra sao, có thay đổi hành động trong quá khứ như thế nào, có điều chỉnh tương lai đi theo một phương hướng khác biệt, dẫn đến kết cục khó tưởng tượng tới đâu, bọn họ vẫn không thể thay đổi được kết cục nhất định phải tiêu vong trong tương lai.

Bởi vì chỉ cần bọn họ không chế tạo ra bình chứa hoàn mỹ thì tiêu vong chính là kết cục chắc chắn sẽ xảy đến.

Chung quy lại, dù đi theo những phương hướng khác biệt, thì tới cuối cùng, chúng đều quy về một kết quả giống nhau.

Đó chính là kết cục tất yếu mà ngay cả Thần linh cũng không thể tránh khỏi.

Bọn họ có đi sửa đổi tương lai bao nhiêu lần chẳng nữa vẫn vô dụng, hành động này chỉ khiến bọn họ tiêu vong theo nhiều tư thế khác biệt mà thôi.

Hiện giờ Hứa Thâm cũng có thể sửa chữa thời gian, trở lại quá khứ, thậm chí hắn còn có thể thay đổi hoàn cảnh và thời điểm ban đầu khi bản thân gặp được Mai Phù, có thể trở lại thời điểm mình sống chung cùng ‘Ma ma’ trong căn nhà kia ba tháng.

Với ý chí hiện tại của hắn, chỉ cần trực tiếp buông xuống thời điểm ấy, hắn có thể dễ dàng trợ giúp chính mình ở quá khứ vượt ải, nhanh chóng thành Thần.

Toàn bộ những cực khổ bản thân từng gặp phải trên đường, đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng Hứa Thâm không làm như vậy.

Bởi vì đối với hắn ở hiện tại, hết thảy những cực khổ từng trải qua lúc trước đều đã là nghi thức trong quá khứ.

Nói cho cùng, không phải chỉ một mình hắn từng trải qua cực khổ, có rất nhiều người cũng từng giống như hắn, chỉ khác là thái độ của người ta khi đối diện với cực khổ là như thế nào mà thôi.

Có người ngã xuống trước cực khổ, nhưng cũng có người quật khởi từ bên trong cực khổ. Chung quy lại, cực khổ vốn chẳng thể ảnh hưởng tới thành công hay thất bại, nhưng nó lại có thể thay đổi tư tưởng của một con người.

Ở thời điểm hiện tại, Hứa Thâm cảm thấy rất vừa lòng với đủ các loại ý niệm trong đầu mình, bởi vậy hắn không muốn đi thay đổi cái gì cả.

Có thể hiểu rằng, với hắn thay đổi là vô nghĩa và không giá trị.

Chương 1130: Vô Vị!!!

Có lẽ chính vì hắn có suy nghĩ như vậy, mới khiến cho lúc trước, cả đoạn đường trưởng thành của hắn đều chìm trong

gian khổ, không hề được bản thân ở tương lai quan tâm, chỉ có thể tự mình yên lặng từng bước đi tới.

Đây là vận mệnh.

Đúng là Hứa Thâm có thể sửa đổi quá khứ, nhưng không cần biết hắn sửa đổi ra sao, lựa chọn loại kết quả nào, nó đều là vận mệnh.

Hiểu một cách đơn giản, nếu hắn trở lại quá khứ, giúp chính mình giải quyết hết thảy những cực khổ trước kia, cũng chỉ làm cho vận mệnh thông thuận hơn một chút mà thôi.

“Đi thôi, tới xem thử chúng Thần ra sao.”

Hiện giờ Hứa Thâm đã thuần thục điều khiển thế giới, đã không còn việc gì khác để làm rồi.

Lại nói, hắn chỉ điều khiển thế giới trong một đoạn thời gian cực kỳ ngắn ngủi mà thôi, nhưng những gì hắn cảm nhận được trong thoáng chốc này, lại tương đương với phạm nhân cần phải trải qua cả đời.

Khó trách người ta lại nói ‘Người đứng ở nơi cao, khó tránh được rét lạnh’, không chỉ khuyết thiếu người đồng hành, mà vị trí của bản thân càng cao, những thứ nhìn thấy càng thêm hoàn chỉnh, không còn cảm giác phấn khích vui vẻ như lúc một mực bò lên đến nơi này, ngược lại còn có chút vô vị và tịch mịch.

“Được.” Mai Phù cười đáp.

Hứa Thâm lập tức ngồi dậy từ bên trong biển Mạt, cảm thụ của hắn về thứ vật chất tồn tại bên ngoài cái vỏ thế giới này chính là tinh không không tồn tại thổ nhưỡng.

Mai Phù nói những ngôi sao kia chính là chúng Thần từng bị chôn vùi, cùng với Thần linh lựa chọn ngã xuống tự nhiên.

Mà bên trong những ngôi sao này lại là bảy thế giới cực lớn khác.

Có loại giống như cầu gai, bên trên mọc đầy những ngọn núi bén nhọn.

Có loại giống như hình cầu nứt vỡ, phần trung gian xuất hiện những đường kênh rạch chằng chịt, lõm xuống.

Chúng đều là bình chứa chuẩn hoàn mỹ chỉ khác biệt về ngoài mà thôi.

Hứa Thâm có thể nhìn thấy bên trên mấy cái bình chứa chuẩn hoàn mỹ này cũng có những chủng tộc nhỏ bé, số lượng hoặc nhiều hoặc ít. Thậm chí ở bên ngoài một bình chứa chuẩn hoàn mỹ còn có phi hành khí vờn quanh, dường như thế giới đó cực kỳ phồn vinh phát đạt.

Sau khi Hứa Thâm đứng lên, chất lỏng dính nhầy từ bên trong bình Mạt đã theo đường viền bên ngoài thế giới nhanh chóng chảy xuống. Những thứ này đều là chất nhầy hư thối trên người bình chứa chuẩn hoàn mỹ.

Hứa Thâm hoạt động thân thể một chút, vứt bỏ toàn bộ những thứ chất lỏng kia.

Lúc này, khi thế giới được hấn khoác lên người, quá trình thổi rửa bên trên cũng tạm thời ngừng lại.

“Cậu muốn làm gì? Thần cảnh phong tỏa của tôi cũng bị phá vỡ rồi!” Đột nhiên Nhân Hoàng đời thứ tư vội vàng kêu lên.

Bởi vì Hứa Thâm điều khiển thế giới hành động, đã gây nên động tĩnh quá lớn, nếu hấn còn tiếp tục làm như vậy nữa, ông ấy cũng không thể che giấu được loại dao động kinh thiên này, khẳng định nó sẽ bị Nguyệt Chủ chú ý đến.

“Không có gì.” Hứa Thâm nhẹ giọng đáp lại: “Ông cũng không cần tiếp tục duy trì loại chuyện khổ sai này nữa đâu. Hiện giờ, tôi muốn đi đánh thức chúng Thần, chứng kiến hành động vĩ đại của chúng Thần, Nguyệt Chủ không đáng để lo nghĩ.”

Nhân Hoàng thứ tư vô cùng khiếp sợ, lập tức la lên thất thanh: “Cậu muốn làm cái gì? Đánh thức chúng Thần ư? Cậu điên rồi hả? Nếu Chúng Thần thức tỉnh, bọn họ nhất định sẽ trấn áp toàn bộ những người hậu thiên thành Thần như chúng ta. Bọn họ tuyệt không cho phép những thứ bụi bặm trong mắt bọn họ như chúng ta, thông qua một cách nào đó để đạt tới huyết mạch của Thần. Đó chính là miệt thị và sỉ nhục nặng nề nhất đối với bọn họ!”

“Cố gắng tu hành đạt được, vốn là lẽ đương nhiên.” Hứa Thâm khẽ cười nói.

“Nhưng Thần lại không thêm đề ý đến cố gắng, dù nó chính là điều đáng để tuyên dương nhất của những phạm nhân kia.”

Hứa Thâm thầm nghĩ về tồn tại trên đỉnh Kim Tự Tháp bên trong một xã hội nhân loại nào đó. Bọn họ cũng là như thế, ngoài miệng thì ca tụng cố gắng, nhưng trên thực tế chỉ muốn dựa vào nó để thúc ép đám dân chúng tầng dưới chót càng thêm ra sức phục vụ bản thân mình.

Ngược lại, đối với những thứ gì đó đang bị lũng đoạn trong tay, bọn họ sẽ thông qua tầng tầng đám hỏi và những mối quan hệ chặt chẽ, để đám dân chúng tầng dưới chót không dễ gì bước vào và phá vỡ nó đi.

Hóa ra người và Thần cũng có nhiều điểm tương đồng đến vậy...

Hứa Thâm cảm thấy suy nghĩ này khá thú vị, lại mở miệng nói: “Sớm muộn gì chúng Thần cũng sẽ thức tỉnh mà thôi, dù tôi không đi đánh thức, bọn họ cũng sẽ tỉnh lại. Bọn họ sẽ không dồn toàn bộ tiền đặt cược vào một cửa. Hơn nữa, nếu tôi đánh thức bọn họ sớm một chút, có lẽ sẽ mang đến một chút tổn hại cho bọn họ. Mặt khác, đúng là hiện giờ, tôi đang rất muốn nhìn xem, đến tận cùng bọn họ có thể chế tạo ra thứ bình chứa hoàn mỹ không có khả năng tồn tại kia hay không!”

“Cậu làm như vậy là đang tự chui đầu vào rọ.” Nhân Hoàng đời thứ tư vẫn không tán thành suy nghĩ của Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng không tiếp tục giải thích thêm nữa, chỉ vì hiện tại, hắn đã không tìm thấy chuyện khác để làm nữa rồi.

Lại nói, từ sau khi nắm giữ đủ loại năng lực có thể tưởng tượng ra, trạng thái lúc này của hắn đã gần như đạt tới ‘Tiên tri’.

Thời gian cũng có thể bị hắn dễ dàng đùa bỡn, bóc tách, phân tích. Thậm chí hắn còn có thể bóc tách, phân tích một giây đồng hồ trở thành một ngàn năm, để rồi thỏa sức du lịch, hưởng thụ.

Nhưng lật ngược lại vấn đề, cả quá trình hưởng thụ tưởng như dài dòng ấy chỉ cần gói gọn lại trong vòng một ý niệm mà thôi.

Nói trắng ra, đó chính là vô vị.

Không tìm thấy bất cứ điều gì đáng giá để thăm dò, để gọi lên hứng thú.

Bởi vì hết thấy những điều không biết, đều có thể biết được chỉ trong một khoảnh khắc, bao gồm cả những người ở cạnh bên mình.

Có vẻ như câu tiếp theo bọn họ muốn nói ra đã được trải qua trăm ngàn thứ kịch bản từng phát sinh từ trước đó rồi, hoàn toàn có thể suy đoán được.

Bởi vậy mà trở nên vô cùng buồn tẻ và chán nản.

Đúng vậy.

Đối với Thần linh, chán nản vốn là thái độ bình thường.

Cũng vì lẽ đó, tuyệt đại đa số Thần đều sẽ đi tự hỏi một số thứ càng khó mà hiểu được hơn, như vậy sẽ làm cho luồng suy nghĩ trong đầu bọn họ đọng lại ngàn năm chỉ trong nháy mắt, gần như đã rơi vào ngưng trệ. Tới cuối cùng, bọn họ dứt khoát lựa chọn ngủ say, cùng chờ đợi đến thời điểm thế giới mà bản thân xây dựng đã biến hóa trở nên càng thêm thú vị hơn, lại thức tỉnh.

Chương 1131: Đi Tới Tâm Sự Nào!!!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Cũng tương tự như chăn nuôi một con vật nhỏ, chủ nhân rất muốn nhìn thấy hình dáng lúc nó lớn lên, nhưng quá trình nọ lại quá mức lâu dài, vì thế, vị chủ nhân kia chỉ đơn giản là đi ngủ một giấc, chờ đến khi mở mắt ra, có thể nhìn thấy là được.

Giờ khắc này, Hứa Thâm mới sâu sắc hiểu được những cảm nhận của Mai Phù.

Cô ấy tồn tại bên trong một thế giới vô vị như vậy, sẽ chán nản và tuyệt vọng đến cỡ nào đây?

Nhưng Thần sẽ không tuyệt vọng, chỉ cảm thấy chán nản cực độ mà thôi.

Không chỉ một mình bọn họ có cảm giác như vậy, ngay cả thứ mà bọn họ sáng tạo ra cũng không tránh khỏi. Khi những tồn tại ấy có thể dễ dàng xuyên qua loại quy luật này, biết được tương lai của chính mình, đối phương cũng sẽ rất nhanh trở nên chán nản.

Mai Phù là một ví dụ điển hình.

Đối với Mai Phù, trong cuộc sống cực độ nhàm chán, vô vị này, bỗng nhiên lại gặp được một tồn tại nghi ngờ là có thể có thể nhìn thấy mình, chỉ vậy thôi đã đủ để gọi lên toàn bộ hứng thú và yêu thích của cô ấy rồi.

Ở thời điểm bọn họ đang trao đổi, đột nhiên một luồng ý thức truyền đến, đi kèm theo đó là uy áp nhàn nhạt.

Chỉ thấy ngay phía trên mảng mây đen vốn vờn quanh bên ngoài thế giới, ánh trắng màu bạc sáng vàng vạc đã nhanh chóng chiếu xuống, chọc thủng tầng mây, bao phủ cả người Hứa Thâm.

“Ừm?” Một giọng nói tựa như trọng âm uy nghiêm mà cổ xưa vang lên: “Nhân Hoàng mới sao? Biến hóa hiện giờ hoàn toàn không ăn khớp với lúc trước... Khoan đã, thì ra là thế...”

Dường như chỉ trong khoảnh khắc ý thức này đã biết được đáp án, âm thanh thay đổi, trở nên có chút băng hàn, ẩn chứa một luồng sát ý không quá mãnh liệt, nhưng vẫn đủ làm cho vạn vật điêu linh: “Hóa ra các ngươi lại dùng thứ thủ đoạn lừa bịp này, quả nhiên Hư Không chỉ chủ nói rất đúng, lúc trước chúng ta nên trực tiếp tiêu diệt đám giòi bọ các ngươi.”

Lúc này, mảnh mây đen vốn vờn quanh bên ngoài thế giới cũng dần dần ngưng tụ lại, đông kết thành một khối mây màu đen, hình dạng bất quy tắc, nhưng bên trong lại truyền ra giọng nói của Nhân Hoàng đời thứ tư: “Vậy ngươi cứ đến thử xem.”

Không có bất cứ lời bào chữa hay giải thích dư thừa nào, Nhân Hoàng đời thứ tư biết, trong tình huống này, bất cứ ngôn từ nào cũng là vô dụng, nếu ảo cảnh do ông ấy cấu tạo nên đã bị xé bỏ, hiển nhiên một trận chiến này là điều không thể tránh khỏi rồi.

Trên thực tế, ông ấy đã sớm tưởng tượng ra khung cảnh Chân Thần độ sức cùng Hậu Thiên Thần rồi, chỉ là một mực không tìm được đáp án mà thôi.

“Hừ, ngu muội!” Nguyệt Chủ hừ lạnh một tiếng.

Đột nhiên ánh trăng vốn đang nhu hòa chiếu rọi xuống, lại đột nhiên biến thành chói lòa đến lóa mắt, từ trong vàng hào quang màu bạc nọ, chợt xuất hiện từng tồn tại thiên sứ màu bạch kim.

Mặc dù khuôn mặt của những thiên sứ này vốn đã không đẹp đẽ gì, nhưng ở thời điểm bọn họ bỏ nhào xuống, đường kéo dài từ mũi đến lồng ngực, và bụng lại mọc ra một cái quái miệng dựng thẳng đứng, từ da thịt bên trong vỡ ra, để lộ hàm răng bén nhọn và cái lưỡi ngắn nhỏ, dữ tợn vô cùng.

Nhưng với Hứa Thâm, mấy tồn tại với vẻ ngoài một mực khiêu chiến thẩm mỹ của nhân loại này, cũng chỉ là một đám tiểu khả ái giống như con ngài thôi.

Hắn khẽ phát tay, hình tròn bao phủ, gấp bội, cường hóa, biên độ sóng... vân vân, cũng đồng thời xuất hiện. Lần này, hắn chỉ điều động chừng bảy, tám loại trong số mấy chục loại năng lực tăng phúc mà bản thân có thể tưởng tượng ra, lại phối hợp với năng lực của hắn, khiến cho lực lượng đánh ra cũng xấp xỉ với khái niệm vô địch.

Hắn tiện tay đánh ra một quyền, năng lực ẩn chứa đủ loại đặc tính quy tắc bay đến, chỉ trong nháy mắt, những thiên sứ kia đã

tan thành mây khói, hoàn toàn biến mất, ngay cả cái bóng cũng không còn.

Tịch diệt.

Sau đó, Hứa Thâm ngoắc tay với Nguyệt Chủ: “Đi tới tâm sự nào.”

“Hừ!” Nguyệt Chủ vừa muốn phản kích, nhưng rất nhanh, gã lại cảm nhận được tình huống không thích hợp. Bởi vì thân hình của gã lại đang mất khống chế mà bay về phía Hứa Thâm.

Gần như ngay lập tức, gã lại cảm nhận được từng luồng lực lượng quy tắc mạnh mẽ vô cùng, một mực bao phủ lấy cơ thể mình, khiến cho bản thân không thể không thuận theo chúng.

Hiển nhiên giữa Thần với Thần cũng có chênh lệch rất lớn.

Mà Thần so đấu với nhau đều dựa vào quy tắc hạch tâm giữa hai bên mạnh hay yếu.

Phải biết rằng, gần như các vị Thần đều đã nắm giữ được rất nhiều loại đặc tính năng lực khác nhau, rồi dựa vào đó, bọn họ lại điều phối ra thứ hệ thống quy tắc chỉ thuộc về chính mình, tự thành một phái, đó là Thần vực.

Độ mạnh yếu của Thần vực quyết định sức chống chịu của Thần.

Thần vực của Nguyệt Chủ là Kiểu Nguyệt Thần Vực, có nhiều loại đặc tính năng lực như phản xạ, ánh sáng, sáng tạo, sinh mệnh, phá hư, nhiều tầng... vân vân, gã dùng thật nhiều những loại đặc tính này, biên soạn thành Kiểu Nguyệt Thần Vực thuộc về chính mình.

Nhưng vào lúc này, gã lại rõ ràng cảm nhận được Kiểu Nguyệt Thần Vực của bản thân đang bị xâm lấn.

Đồng thời, thật nhiều những đặc tính quy tắc bên trong Thần vực do tự gã biên soạn nên cũng bị từng loại quy tắc quái dị xâm nhập, hóa giải.

Trong số những đặc tính của Nguyệt Chủ Thần vực, cũng có rất nhiều loại tăng phúc chất chồng, bởi vậy xét về cường độ, Thần Vực của gã cũng không yếu ớt, có điều Hứa Thâm dựa vào năng lực ẩn chứa bên trong bình chứa chuẩn hoàn mỹ, lại thông qua năng lực tăng phúc của bản thân mình, trực tiếp đề thăng nó lên. Tới cuối cùng, thứ năng lực này đã vượt xa lực lượng của

Nguyệt Chủ, mới trực tiếp áp chế phương diện quy tắc của đối phương như vậy.

“Khôn nạn!” Nguyệt Chủ vô cùng phần nộ, lại không thể tránh né được.

Nói cho cùng, gã cùng với chúng Thần đều hiểu rất rõ sự mạnh mẽ của bình chứa chuẩn hoàn mỹ.

Ngay cả khi thứ trước mắt này vốn là bình chứa chuẩn hoàn mỹ đang trong quá trình thôi rửa, nó vẫn là một bộ chiến đấu thể rất mạnh.

Mắt thấy Nguyệt Chủ ngoan ngoãn nghe lời mà rớt xuống dưới, Hứa Thâm có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ do bình chứa chuẩn hoàn mỹ mang đến. Nó trợ giúp hắn, để hắn có thể nhẹ nhàng áp chế Nguyệt Chủ, nhưng tình huống này lại không có nghĩa là Thần vực do hắn biên soạn nên có thể phá giải được Thần vực của đối phương, mà thuần túy là lực lượng áp chế, tăng phúc áp chế.

Chương 1132: Vĩnh Hằng Thần Quốc!!!

Hắn không có nóng lòng xé nát Nguyệt Chủ, lại tò mò hỏi: “Vì sao ngươi không khoắc bình chứa chuẩn hoàn mỹ lên người?”

Hứa Thâm có cảm giác, nếu Nguyệt Chủ trước mắt cũng khoắc lên mình một thể giới, ít nhất là đối phương sẽ mạnh hơn hắn ở thời điểm hiện tại rất nhiều.

“Vô tri!” Nguyệt Chủ thu lại vẻ phần nộ, lập tức cất giọng lạnh lùng nói: “Một khi khoắc bình chứa chuẩn hoàn mỹ lên người, sẽ không thể cởi nó ra được nữa, cũng sẽ mất đi tư cách khoắc lên người bình chứa hoàn mỹ.”

Hứa Thâm giật mình: “Hóa ra ngươi cũng muốn có được bình chứa hoàn mỹ, nhưng toàn bộ chúng Thần đều muốn có nó, có thể chế tạo ra một bộ đã tốt lắm rồi, làm sao đủ chia chứ?”

Nguyệt Chủ lạnh lùng nói: “Đúng là giới bộ, dù may mắn bò lên tới trước mặt chúng ta, cũng vẫn là con kiến, suy nghĩ trong đầu cần cỗi đến mức làm người ta thương hại. Ngươi cũng biết cái gì là bình chứa hoàn mỹ sao? Ta nói cho ngươi biết, cái gọi là bình chứa hoàn mỹ kia, chính là thứ bao hàm hết thảy mọi khả năng. Ai nói bình chứa hoàn mỹ chỉ có thể do một Thần độc

hưởng? Không gian bên trong nó đủ cho toàn bộ chúng Thần vây quanh lấy, cùng nhau đạt tới vĩnh sinh bất tử. Nói nó là bình chứa, nhưng người cũng có thể lý giải là Vĩnh Hằng Thần Quốc!”

Hứa Thâm có chút sững sốt, hẳn không ngờ lại có chuyện như vậy.

Khó trách Nguyệt Chủ trước mắt lại mặc kệ nhiều bình chứa chuẩn hoàn mỹ trở nên hư thối, chỉ một mực quan sát chúng mà không tới đựng vào.

Hơn nữa, rõ ràng là tư duy của hắn cũng một mực bị hạn chế.

Hóa ra đặc tính không gì không làm được của bình chứa hoàn mỹ lại là như vậy.

“Người đã khoác lên người thứ bình chứa chuẩn hoàn mỹ hư thối này, thì tới cuối cùng sẽ cùng với nó từ từ tiêu vong. Hiện giờ chẳng có vấn đề gì đâu, nhưng đến khi người không còn lòng dạ nào để duy trì bình chứa này nữa, người sẽ thối rữa cùng với nó!” Trong lời nói của Nguyệt Chủ lộ ra vẻ miệt thị trộn lẫn với thương hại, dù bị Hứa Thâm áp chế, nhưng tư thế của gã vẫn một mực cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh.

“Các người thực sự chế tạo ra bình chứa hoàn mỹ rồi?” Hứa Thâm tò mò hỏi.

Nguyệt Chủ lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan tới người, người không cần phải biết.”

“Người đã không muốn nói, ta chỉ có thể tự mình lật xem thôi.” Giọng điệu của Hứa Thâm vẫn thản nhiên như trước, như thể cảm xúc trong lòng hắn vốn không bị ngoại vật quấy nhiễu. Hắn nhẹ giọng nói: “Hạ Thông.”

Chỉ thấy một bóng dáng vốn đang lặn ngụp trong dòng sông thời gian dài dằng dặc, lại trực tiếp bị người ta vớt lên, nhưng bóng dáng nọ không hề xuất hiện bên cạnh Hứa Thâm, ngược lại ngã xuống bên trong nội thành, vốn đang được bình chứa che phủ.

Người này đúng là Hạ Thông.

Lúc này, Hạ Thông đang có chút mờ mịt, gã cũng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

Mà cùng lúc ấy, bên cạnh người Hứa Thâm vốn đang nói chuyện với Nguyệt Chủ, lại xuất hiện một bóng dáng mơ hồ. Về ngoài của bóng dáng này rất giống Hạ Thông, nhưng thân thể vốn là hình tượng cụ thể hóa được xây dựng từ năng lực.

Sau khi đặc tính của những năng lực khác được chất chồng lên, lại dùng lực lượng của ký ức là chủ, nó giống như một con dao nhọn, trực tiếp phá tan Thần vực của Nguyệt Chủ, tiến vào tầng ý thức của đối phương.

Đó là vùng tinh không trống trải mà cô quạnh, chỉ có đầy sao dày đặc, còn lại tất cả đều là hắc ám.

Nơi này chính là ý thức của Nguyệt Chủ.

Lại nói, dạo chơi bên trong vùng trí nhớ và ý thức của một vị Thần là chuyện cực kỳ tổn hao sức lực. Suy cho cùng, ký ức của Thần cũng quá mức dài lâu, kết cấu bên trong của tầng ý thức rất phức tạp.

Có thể hình dung như sau, nếu nói ký ức của sinh mệnh bình thường giống như một dây chuyền sản xuất, nó một mực duy trì quá trình tiến lên đều đặn, bằng phẳng như mặt nước, thì ký ức của Thần lại tương đương với một vùng không gian đa chiều.

May mắn, Hứa Thâm cũng là Thần.

Trải qua quá trình chấp vả tuyến thời gian, lại kết nối tuyến thời gian, tới cuối cùng, hắn đã đào ra toàn bộ những mảnh nhỏ ký ức được Nguyệt Chủ cất giấu bên trong mỗi một tuyến thời gian, sau đó kết nối và lật xem toàn bộ.

Hết thấy những chuyện này cực kỳ rườm rà. Chúng đã lấy mất của hắn hơn một ngàn năm. Nhưng nói là nói như vậy chứ trên thực tế, thông qua năng lực hồi tưởng thời gian, hết thấy đều diễn ra và kết thúc chỉ trong phút chốc.

Hứa Thâm đã nhìn thấy vị Thần từng đảm nhiệm vai trò giám thị thế giới trước Nguyệt Chủ, đó chính là Hư Không chi chủ.

Đối phương cũng giống hết như tên gọi, thân thể tương ứng với hư không.

Vị Thần giám thị đầu tiên, phía trước Hư Không chi chủ, chính là Thái Dương chi chủ, hiện giờ đối phương đã sớm lựa chọn trở về chỗ sâu trong biển khơi, chìm vào giấc ngủ say rồi.

Thông qua ký ức của Nguyệt Chủ, Hứa Thâm còn trông thấy ảo cảnh do Nhân Hoàng đời thứ tư thiết lập cho gã.

Có một chút trùng hợp chính là, thế giới ảo cảnh này lại tương tự như thế giới đã được thiết lập dựa trên lý luận và suy đoán, cuối cùng là miêu tả bên trong những cuốn sách cổ Hứa Thâm từng lật xem tại nội thành.

Đó là một thế giới có dạng hình cầu, tồn tại ngay giữa tinh không.

Hoàn cảnh sống của mọi người ở nơi này cũng giống như thành Hải Điều, khoa học kỹ thuật ở tầm trung đẳng.

Bên trong thế giới kia không hề bị khur thú và xác xâm thực, cũng không có bất cứ loại lực lượng siêu phàm gì cả, bởi vậy mọi người không thể tiếp xúc với chúng, càng không có trăm khur giả được sinh ra.

Đó chỉ là một thế giới bình thường, nơi mà các loại tầng lớp trong xã hội đều sinh sống một cách bình thường.

Thế giới ấy có lãnh tụ quốc gia, có danh nhân xã hội, cùng với công nhân khai thác mỏ ở tầng dưới chót.

Hứa Thâm không biết đây có phải một sự trùng hợp nào đó hay không, nhưng hẳn lại cho rằng mình có thể hiểu được suy nghĩ của Nhân Hoàng đời thứ tư khi đối phương thiết lập nên loại ảo cảnh này. Bởi vì mặc cho ai nhìn thấy một thế giới chán nản, với cục diện đáng buồn kiêu này, đều không cho rằng bên trong có thể sản sinh ra Thần.

Hoặc là có thể tồn tại chạm đến Thần.

Ở bên trong thế giới này, mọi người chỉ có thể tin ngưỡng Thần, thậm chí cả chuyện nhìn thấy một góc nhỏ ngoài rìa của Thần, bọn họ cũng không làm được.

Chương 1133: Biến Một Nháy Mắt Trở Thành Vĩnh Hằng!!!

Đến đây, Hứa Thâm rời khỏi ý thức của Nguyệt Chủ, lại đưa mắt nhìn về ngoài cửa Nguyệt Chủ trước mắt.

Dù trên gương mặt của đối phương không có ngũ quan cụ thể, nhưng Thần vốn có thể cảm nhận được cảm xúc của Thần, cũng

có thể nhìn rõ được từng đường nét của Thần, kể cả khi vẻ bề ngoài của Nguyệt Chủ chỉ là một tảng đá bất quy tắc, Hứa Thâm cũng có thể đọc hiểu được toàn bộ hỉ nộ ái ố của đôi phương.

Mà vẻ mặt lúc này của Nguyệt Chủ chính là uất nghẹn, phần nộ, tâm tình đầy áp lực, hiển nhiên bản thân không thể bảo vệ được ý thức của chính mình đã làm đôi phương cảm thấy vô cùng nhục nhã, phần nộ dị thường.

“Đi thôi, chúng ta cùng đi nhìn xem bình chứa hoàn mỹ mà ngươi vẫn một mực chờ mong là cái gì.” Hứa Thâm mỉm cười nói. Hắn cũng không trực tiếp tiêu diệt Nguyệt Chủ, từ đầu đến giờ luôn giữ tâm thái cực kỳ bình thản.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Nguyệt Chủ lạnh giọng hỏi.

Hứa Thâm nói: “Gọi tỉnh chúng Thần, để bọn họ thức dậy làm việc.”

Nghe được giọng điệu ung dung bình thản của Hứa Thâm, Nguyệt Chủ có chút tức giận: “Tốt hơn hết là ngươi đừng có đi quấy nhiễu chúng Thần, nếu không ta sẽ làm cho ngươi phải hối hận.”

“Thần cũng hối hận sao? Như vậy, ngươi có hối hận vì đã nói như vậy với ta hay không? Ngươi thực sự không sợ ta sẽ trực tiếp xử lý ngươi sao?” Hứa Thâm cười hỏi.

“Dù ngươi có thể điều khiển bình chứa chuẩn hoàn mỹ, cũng không thể giết chết ta đâu. Nếu thực sự đánh đến thời khắc mấu chốt kia, chỉ cần ta từ bỏ bình chứa hoàn mỹ, là có thể điều khiển một bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác. Nên nhớ là bên trong những bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác, đều có ý thức kéo dài của ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể liên kết được với chúng.” Nguyệt Chủ cất giọng lạnh lùng nói.

Hiên nhiên khả năng tính toán của Thần vượt quá sức tưởng tượng, gã đã sớm chuẩn bị sẵn đủ loại đường lui cho mình rồi.

Hứa Thâm biết ý thức mà gã vừa nhắc đến vốn được thành lập dựa trên tín ngưỡng, cũng như giáo hội Nguyệt Quang kia. Những nơi như vậy chính là mảnh nhỏ ý thức do Nguyệt Chủ lưu lại bên trong thế giới này. Nó ký sinh vào bên trong ý thức và linh hồn của sinh mệnh thể.

Nói cách khác, chỉ cần nơi nào có tín ngưỡng, gã có thể tùy tiện buông xuống nơi đó bất cứ lúc nào.

“Người thực sự cho rằng, ở trước mặt ta, người vẫn có đủ thời gian để đoạt lấy nó ư?” Hứa Thâm hỏi.

Dù Nguyệt Chủ có thể buông xuống chỉ trong nháy mắt, nhưng hẳn lại có thể làm cho nháy mắt này biến thành vĩnh hằng, khiến cho Nguyệt Chủ vĩnh viễn cũng không có khả năng đi đến bờ bên kia.

Đây là thành tựu có được khi năng lực điều khiển lực lượng thời gian đã đạt tới cực hạn.

Nghe được lời nói của Hứa Thâm, thế giới trước mắt Nguyệt Chủ lập tức phát sinh biến hóa. Gã nhìn thấy vô số những tuyến thời gian, nhưng hiện giờ toàn bộ chúng đều xuất hiện dao động, gợn sóng. Gã hiểu, đây là ý thức của Hứa Thâm đang gây ảnh hưởng tới tuyến thời gian, cũng có nghĩa là hết thảy mọi tình huống sẽ xảy đến trong tương lai đều có thể phát sinh biến hóa chỉ dựa vào một ý niệm ngay tại lúc này của Hứa Thâm.

Phải biết rằng, Thần có thể nhìn thấy cả đời của phạm nhân, có thể trực tiếp nhìn thấy phần cuối cùng của khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, nhưng Thần vốn không thể nhìn thấy vận mệnh của Thần.

Bởi vì Thần có thể tùy thời quay về quá khứ, có thể dễ dàng nghịch chuyển thời gian, và sửa chữa hết thảy, bởi vậy tương lai của Thần vĩnh viễn là biến số, không thể tính toán ra.

Nói cách khác, ở thời điểm một sinh mệnh đạt tới cấp Thần, ‘Vận mệnh’ của đối phương đã siêu thoát giới hạn.

Có thể điều khiển vận mệnh của bản thân.

Lại nói, trạng thái vĩnh sinh mà chúng Thần theo đuổi và vận mệnh vốn là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên, tiêu vong chính là kết cục của hết thảy mọi sinh mệnh, tuy quá trình này thay đổi khôn lường nhưng kết cục lại được định sẵn từ trước.

Mà quá trình biến hóa kia chính là vận mệnh.

Kết cục vốn không phải là vận mệnh, kết cục chỉ đơn thuần là kết cục mà thôi.

Đúng là đối với phàm nhân, kết cục chính là số mệnh. Chỉ bởi vì phàm nhân vốn không thể thay đổi, càng không thể nghịch chuyển được quá trình kia, cũng giống như thắng xe không nhảy, cho nên tai nạn chính là số mệnh, là tất nhiên, là nguyên nhân dẫn đến tử vong.

Nhưng Thần lại có thể nghịch chuyển quá khứ, sửa chữa thắng xe, hoặc là không bước lên xe, từ đó tránh được kiếp nạn này.

Cũng có thể hiểu rằng, đạt tới cấp Thần, vạn kiếp bất xâm, chủ yếu là vì Thần có thể sửa chữa quá khứ, khiến cho kiếp nạn kia biến mất, dễ dàng tránh đi tai họa.

Có điều... ngay cả khi quyền năng như vậy, nhưng đến khi thực sự phải đối mặt với phút giây cuối cùng của cuộc đời mình, Thần vẫn sẽ rơi vào ảm đạm.

Cũng giống như một bộ phim điện ảnh đã đi đến kết cục, thì mặc cho người cắt nối biên tập quá trình bên trong như thế nào, thậm chí là điên đảo trình tự, là tua ngược quá khứ, giai đoạn cuối cùng của nó vẫn phải hạ xuống một dấu chấm tròn.

Phảng phất như thứ tiêu vong vốn không phải là chúng Thần, mà là cả thế giới này vậy.

Bởi vậy khái niệm bình chứa hoàn mỹ, hoặc nói cách khác là Vĩnh Hằng Thần Quốc, đã được đưa ra. Nó càng giống như bọn họ đang muốn chế tạo một thế giới vĩnh hằng.

Về mặt Nguyệt Chủ vô cùng khó coi, bởi vì gã biết Hứa Thâm nói đúng.

Kể cả khi gã thi triển lực lượng thời gian, nghịch chuyển đến đoạn thời gian trước khi mình gặp được Hứa Thâm, xé nát ảo cảnh của Nhân Hoàng đời thứ tư, sửa lại quá khứ... hết thảy mọi hành động này cũng không mang lại bất cứ ý nghĩa gì cả, bởi vì gã có thể làm như vậy, Hứa Thâm cũng có thể làm được như vậy.

Một bước lạc hậu dẫn đến từng bước lạc hậu.

(Đi sau một bước sẽ bị tụt lại từng bước.)

Gã có thể kéo dài qua vô số tiết điểm thời gian, Hứa Thâm cũng có thể rượt theo chặn đường trong quá khứ, đây vốn là thử nghiệm vô nghĩa.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế, mới khiến hành động lúc này của Hứa Thâm đã làm cho gã từ bỏ ý định đi sửa chữa quá khứ, mới khiến một màn trước mắt phát sinh, mới khiến gã bị Hứa Thâm nắm giữ bình chứa chuẩn hoàn mỹ đột nhiên hiện thân đánh cho trở tay không kịp.

Chương 1134: Nhân Hoàng Đòi Thứ Hai!!!

“Đi, ta đi cùng ngươi.” Nguyệt Chủ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bị Hứa Thâm uy hiếp, ép phải đồng hành.

“Tứ Hoàng, ông cũng đi cùng luôn, để cho chúng ta chứng kiến kiệt tác của chúng Thần.” Hứa Thâm nói.

Trong lòng Nhân Hoàng đòi thứ tư đầy rẫy tâm tư phức tạp, nhưng chuyện đã đến nước này, ông ấy cũng chỉ có thể cùng Hứa Thâm đi đối mặt với tất cả.

Hứa Thâm nâng tay xô biển khơi ra hai bên, vách ngăn bên ngoài giống như giấy mỏng, dễ dàng bị xé toang.

Sau đó, hắn bước vào bên trong, khung cảnh lọt vào tầm mắt chính là ngàn dặm đất cằn, đám đông khur thú đi lang thang khắp nơi. Thoạt nhìn, có vẻ những con khur thú này phân bố khá rời rạc, tán loạn, nhưng ở trong cảm nhận của Hứa Thâm, chúng lại tụ tập thành đàn, thành nhóm.

Dưới hiệu quả tăng phúc của bình chứa chuẩn hoàn mỹ, cảm nhận của Hứa Thâm lập tức kéo dài gấp mấy lần đường kính của một thế giới.

Có thể hình dung như sau, đối với tuyệt đại đa số những con khur thú trong này, nơi ánh mắt Hứa Thâm có thể đạt được lại là phạm vi mà chúng nó cần phải tiêu tốn mấy ngày, dùng tốc độ cao nhất không ngừng chạy vội đi, mới có thể thoát khỏi.

Lúc này, Hứa Thâm giống như một người khổng lồ đang dạo chơi trong biển khơi, và chỉ đơn giản là một hành động giơ tay nhắc chân của hắn cũng có thể tạo thành phá hư vượt quá sức tưởng tượng.

Hắn cũng nhìn thấy từng khu vực được gọi là cấm địa, bí quyết, sào huyệt bên trong biển khơi, cả thông đạo tiến vào cấm địa

được ẩn giấu đằng sau cánh cửa đỏ rực nữa.

Ban đầu, ở trước mặt Hứa Thâm, biển khơi giống như một mảnh sương mù thần bí, nhưng tới lúc này, nó đã lộ rõ diện mạo thật của mình, như thể một tấm mạng che mặt đã bị vạch trần.

Hứa Thâm trông thấy Mộ Thần Bình ẩn giấu ở tầng càng sâu hơn, lơ lửng ngay phía trên biển khơi, cũng thấy được nơi chúng Thần ngủ say ở chỗ sâu trong biển khơi, đây chính là khu vực mà hắn từng nhìn thấy từ xa xa khi thức tỉnh lúc trước.

Cũng là nghĩa trang Chúng Thần.

Nhưng hắn không trực tiếp tiến về phía nghĩa trang Chúng Thần, mà bước vào Mộ Thần Bình trước.

Ngay khi hắn thân nhiên vung tay lên, toàn bộ những thần binh bên trong Mộ Thần Bình đều bị hắn thổi quét chỉ trong khoảnh khắc, rồi thu thập và phong tỏa lại bên trong một mảnh không gian khác.

Vốn dĩ những thần binh này đều có bài khảo nghiệm của chính nó, nhưng ở trước mặt một vị Thần nắm giữ đủ các loại năng lực, mặc cho chúng nó khảo nghiệm như thế nào, hắn cũng có thể dễ dàng thông qua.

“Người muốn làm cái gì?” Nguyệt Chủ nhìn thấy hành động của Hứa Thâm, có chút kinh hãi hỏi.

Hứa Thâm mỉm cười nói: “Tránh đề đám Thần kia tỉnh lại rồi gây chuyện, ta muốn tước vũ khí của bọn họ trước.”

Nguyệt Chủ vừa sợ vừa giận. Đương nhiên gã biết mục đích của Hứa Thâm, nhưng gã thực sự không hiểu vì sao Hứa Thâm lại dám làm như vậy?

Đây chính là ngang nhiên đắc tội với chúng Thần!

“Ông có biết vị trí của Nhân Hoàng đời thứ hai không?” Hứa Thâm quay sang hỏi Tứ Hoàng (Nhân Hoàng đời thứ tư).

“Biết.” Tứ Hoàng cũng bị hành động của Hứa Thâm dọa sợ, nhưng chuyện đã rồi, không thể sửa đổi, bởi vậy chỉ trong nháy mắt, ông ấy đã điều chỉnh xong cảm xúc của mình, lại bình tĩnh nói với Hứa Thâm: “Làm như vậy sẽ đắc tội chúng Thần, cậu cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Không sao cả.” Hứa Thâm cười cười. Nhưng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hắn lại nói với Tứ Hoàng: “Ông không đi tìm một cái bình chứa chuẩn hoàn mỹ để khoác lên mình sao? Làm như vậy ít nhất là trong thời gian ngắn chúng Thần sẽ không làm gì được chúng ta.”

Tứ Hoàng nghe vậy cũng chỉ im lặng, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Hứa Thâm chăm chú liếc mắt nhìn ông ta một cái, trong lòng lập tức hiểu được suy nghĩ của Tứ Hoàng.

Hóa ra ông ta cũng muốn bước vào Vĩnh Hằng Thần Quốc kia, cũng muốn tiến vào bên trong bình chứa hoàn mỹ...

Hứa Thâm than nhẹ một tiếng, vì sao bọn họ không hiểu loại suy nghĩ này vô vị tới cỡ nào chứ?

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mai Phù bên cạnh, hai người bọn họ nhìn nhau cùng mỉm cười.

So sánh với những vị Thần khác, bọn họ đều không để ý tới vĩnh hằng, ngược lại còn coi đó là một loại nguyên rửa.

Một loại nguyên rửa cực kỳ vô vị.

Hơn nữa, dù có muốn, bọn họ cũng không thể thực hiện được thứ khát khao kia.

Bởi vì bên trong kế hoạch kia vốn tồn tại nghịch lý, khó giải theo ý nghĩa chân chính của nó.

Hắn là chúng Thần cũng hiểu được điểm này.

Cũng bởi vậy Hứa Thâm mới cực kỳ tò mò, không biết vì sao bọn họ vẫn chấp nhất đến thế? Và cái gì đã khiến cho bọn họ cảm thấy mình có hi vọng thành công?

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Tứ Hoàng, Hứa Thâm đã nhìn thấy Nhân Hoàng đời thứ hai bị đóng đinh tại biển khơi.

Thân hình của Nhân Hoàng đời thứ hai giống như một tảng đá ngăm màu nâu, đứng sừng sững ngay giữa biển khơi. Thân hình ông ấy bị một cây trường thương xỏ xuyên qua, đóng đinh xuống.

Bên trên cây trường thương kia liên tục tuôn ra một thứ lực lượng quy tắc nào đó, không ngừng phá hủy thân thể của Nhân Hoàng đời thứ hai. Đồng thời năng lực trọng cấu của bản thân

ông ấy cũng không ngừng chữa trị, khiến cho hai quá trình trái ngược nhau này hình thành nên một trạng thái cân bằng mỏng manh, nhưng pháp tắc bên trên cây trường thương kia càng mạnh hơn, khiến cho bộ thân thể của Nhân Hoàng đời thứ hai không sao ngăn cản được quá trình từ từ tiêu vong thối rữa.

Mà lực lượng bị thối rữa kia chảy xuôi xuống dưới, biến thành thức ăn nuôi dưỡng đám khư thú xung quanh.

Cảm nhận được sự xuất hiện của ba luồng lực lượng cấp Thần, Nhân Hoàng đời thứ hai cũng thức giấc từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Ông ấy ngẩng đầu chăm chú nhìn tới, lập tức trông thấy đám người Hứa Thâm.

Về phần Mai Phù, cô ấy đang ẩn giấu ở tầng càng sâu, tương đương với đang sử dụng một loại thủ đoạn bí mật nào đó, không hề hiện thân, bởi vậy Nguyệt Chủ cùng với Nhân Hoàng đời thứ tư đều không cảm nhận được.

“Đã đến ngày đó rồi sao?” Dường như Nhân Hoàng đời thứ hai cũng biết được điều gì đó, bởi vậy ngay khi nhìn thấy ba vị Thần buông xuống, trong đầu ông đã nghĩ đến tình huống chúng Thần sống lại rồi.

Tứ Hoàng mở miệng nói: “Tôi là Nhân Hoàng đời thứ tư, vị này có thể coi là Nhân Hoàng đời thứ năm, chúng tôi đến giải cứu anh.”

Chương 1135: Nghĩa Trang Của Thần! Nhân Hoàng Đời Thứ Nhất!

“Nhân Hoàng...” Dường như hai từ này đã khiến cho cảm xúc của Nhân Hoàng đời thứ hai bộc phát ra một loại lực lượng nào đó. Ngay khi ông ấy ý thức được Hứa Thâm và Tứ Hoàng vốn không phải là Nguyên Thủy Thần tộc, không nhìn được lập tức mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ sau thời đại của ta, vẫn còn Nhân Hoàng đã sinh ra sao? Xem ra chuyện ta từng làm lúc trước vẫn mang đến một chút ý nghĩa, thú vị, thú vị thật.”

Ông ấy thoải mái bật cười ha hả, bởi vì ông ấy biết Tứ Hoàng sẽ không lừa gạt mình.

Phải biết rằng, Nguyên Thủy Thần tộc tuyệt đối không chấp nhận đi giả mạo Nhân Hoàng, bởi vì cảm giác về sự cao quý và

ngạo khí vốn đã khắc vào trong xương cốt khiến cho bọn họ tuyệt đối không muốn làm như vậy.

“Chúng tôi muốn đi đánh thức chúng Thần.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói: “Ông hãy cùng chúng tôi đi chứng kiến nhé, nhìn xem thành quả của chúng Thần ra sao.”

Nhân Hoàng đời thứ hai kinh ngạc đưa mắt nhìn Hứa Thâm: “Cậu biết nên làm như thế nào để đánh thức bọn họ sao?”

“Tôi chính là chiếc chìa khóa đánh thức bọn họ. Ừm ... có lẽ là một trong số chúng.” Hứa Thâm nói.

Nhị Hoàng và Tứ Hoàng, cùng với Nguyệt Chủ đều tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Hứa Thâm, bọn họ thực sự không ngờ, hắn lại chính là thủ đoạn mà chúng Thần từng mai phục tương lai.

Ánh mắt Tứ Hoàng lộ vẻ giật mình, khó trách ở bên trong thế giới tuyệt vọng này, Hứa Thâm vẫn có thể thành Thần.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt ông ta lại lóe lên một tia cảnh giác, nói: “Nhưng cậu đã khoắc bình chứa chứa hoàn mỹ lên người, kể cả khi chúng Thần thành công, cậu cũng không thể tiến vào Thần quốc.”

Hứa Thâm hiểu được ý tứ trong lời nói của ông ta. Ông ta đang lo lắng hắn bị chúng Thần khống chế nên mới muốn đi đánh thức bọn họ, bởi vậy muốn dùng lời này để thủ tiêu ý niệm trong đầu hắn.

“Nếu thực sự có bình chứa hoàn mỹ, mấy người cứ đi vào là được.” Hứa Thâm nói.

Ba vị Thần nọ lại kinh ngạc nhìn Hứa Thâm. Nghe giọng điệu của hắn, có vẻ như lúc hắn nói ra lời này, trong lòng đang đầy rẫy thương hại, lại có vẻ như lựa chọn tiến vào Thần Quốc kia chính là một quyết định cực kỳ sai lầm, làm cho người ta bị ai thương hại.

Hứa Thâm cũng không giải thích, hắn lập tức nâng tay lên, dùng lực lượng trấn áp, rút cây trường thương trên người Nhân Hoàng đời thứ hai ra.

Vô số quy tắc đặc tính năng lực ẩn chứa bên trên cây trường thương nọ lập tức lao đến, ăn mòn, phá hư, xé nát, cắn nuốt... vân vân, nhưng toàn bộ chúng đều bị Hứa Thâm dùng một loại năng lực với đặc tính tương đồng, áp chế xuống trong nháy mắt,

hơn nữa còn dùng lực lượng càng mạnh hơn, trấn áp chúng phải quay trở về.

Nhân Hoàng đời thứ hai đã khôi phục lại tự do, quá trình thân thể thối rữa cũng lập tức ngừng lại.

Hứa Thâm không nhiều lời, hắn lại đưa mắt nhìn về phía nghĩa trang Chúng Thần, lần này không còn gì để trì hoãn nữa, hắn trực tiếp bước đi.

Ba vị Thần khác chỉ có thể đi theo phía sau Hứa Thâm, thông qua thời gian dao động giữa quá khứ và tương lai, bọn họ có thể nhìn thấy phần nào những chuyện sắp phát sinh.

Dù Thần có thể tùy ý sửa đổi quá trình, nhưng nhìn thấy vận mệnh ngay tại lúc này, vẫn có thể mang đến cho bọn họ một chút tham khảo.

Không bao lâu sau, Hứa Thâm đã đi tới nghĩa trang Chúng Thần.

Ánh mắt hắn xuyên thấu qua tầng tầng cấm chế phong tỏa mạnh mẽ, để quan sát nghĩa trang Chúng Thần bị chôn vùi tại tầng càng sâu, nơi mà những Thần tộc khác không thể quan sát, cũng như không có chìa khóa để quan sát.

Hứa Thâm nâng tay lên, trực tiếp phá hủy cấm chế, để nghĩa trang hoàn toàn bại lộ ngay giữa thế gian.

Nghĩa trang của Thần là như thế nào?

Ở nơi này hoàn toàn không thể gọi là nghĩa địa được, mà nó là một thế giới mang những sắc thái loang lổ, màu mè quái đản mà vụn vẹo, lại có những vật thể với hình dạng khác nhau, không ngừng trôi lơ lửng cả trên không trung lẫn dưới mặt đất.

Cũng phải thôi, Thần vốn có hình thái vô cùng quái dị mà.

Có tồn tại sở hữu vẻ ngoài dữ tợn, thân thể như cái đĩa tròn, bên trên mọc đầy xúc giác.

Có tồn tại giống như hai cẳng chân đan chéo vào nhau, ngay tại vị trí giao thoa kia lại mọc ra một viên nhãn cầu.

Có tồn tại giống như một con trùng thân mềm cực lớn, với cái đầu như bông hoa cúc, còn thân thể uốn lượn, ngoằn ngoèo như con rắn.

Một thế giới dữ tợn như vậy, nếu cho bất cứ sinh mệnh khác nhìn thấy cảnh này, khẳng định là khung cảnh trước mắt sẽ tạo thành lực trùng kích mãnh liệt làm ý thức của bọn họ sụp đổ.

Bởi vì những tồn tại này đã vượt quá toàn bộ tiêu chuẩn thẩm mỹ mà một sinh mệnh bình thường có thể tưởng tượng ra được rồi.

Nhưng ở trong mắt Thần, trông thấy khung cảnh này, trong lòng bọn họ chỉ xuất hiện cảm nhận tĩnh mịch, yên lặng và nhàn nhạt đau thương.

Có điều, khung cảnh bên trong nghĩa trang Chúng Thần này vốn không phải là tĩnh mịch tuyệt đối.

Bởi vì rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy vài bóng dáng đang hoạt động. Ở thời điểm Tứ Hoàng và Nhị Hoàng nhìn thấy một bóng dáng trong đó, bọn họ lập tức thấp giọng kêu gọi: “Nhất Hoàng!”

Bóng dáng kia và vài bóng dáng đang hoạt động khác, đều phát hiện ra khoảnh khắc cấm chế bị xé bỏ. Bởi vậy, ngay tại thời điểm này, bọn họ cũng đồng loạt đưa ánh mắt nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh.

Nhất Hoàng vẫn còn duy trì hình người ban đầu, nhưng trên mặt ông ấy lại mọc ra những sợi râu thịt, không ngừng ngoe nguẩy giống hết mấy con rắn, khiến cho gương mặt nhân loại kia thoáng hiện vẻ dữ tợn.

“Là đồng loại của ngươi sao? Cùng là Hậu Thiên Thần hả? Nguyệt Chủ, vì sao ngươi lại xen lẫn cùng mấy thứ này vậy?” Trong nhóm bên kia có một vị Thần, thân như con cóc, nhưng khắp người đều là gương mặt tuyệt mỹ của phụ nữ. Đối phương đang lạnh lùng đưa ánh mắt, chăm chú nhìn về phía Nguyệt Chủ và đám người Hứa Thâm.

Thái độ hiện tại của Nguyệt Chủ đã trở nên nhã nhặn hơn thời điểm đối mặt với Hứa Thâm rất nhiều, gã bình thần nói: “Sau khi đám giời bọn họ tu thành Thần, bọn chúng đã xâm chiếm một cái bình chứa chuẩn hoàn mỹ, ý đồ đến để đánh thức chúng Thần, chỉ dựa vào một mình ta, không thể ngăn cản được.”

“Ngươi thật vô dụng.” Vị Thần thân cóc mặt mỹ nhân kia lạnh lùng nói.

Nguyệt Chủ cũng không phản bác, cảm xúc như bàn thạch, không hề dao động.

Chương 1136: Mai Phù Hiện Thân!!!

Nhất Hoàng (hoặc Nhân Hoàng đời thứ nhất) lại bước tới, đánh giá Nhị Hoàng và Tứ Hoàng còn có Hứa Thâm bên cạnh, chờ đến thời điểm ông ấy đưa mắt đánh giá bộ xác bên ngoài thân thể Hứa Thâm, trong lòng lập tức hiểu được hết thấy mọi chuyện, không khỏi thở dài nói: “Vất vả cho cậu rồi.”

Lời này hoàn toàn không nói rõ ý tứ bên trong, nhưng quá trình giao lưu giữa Thần và Thần vốn cực kỳ đơn giản như vậy, bởi vì bọn họ đều có thể thấy rõ quá khứ tương lai.

Có thể nói, nếu đối diện là một người bình thường thì với họ, những lời này quá mức ngắn gọn, đã bị đốt cháy giai đoạn khá nhiều rồi, nhưng với Thần, những tồn tại này lại có thể lập tức hiểu được ý tứ của đối phương.

“Nói cho cùng, vẫn phải có người làm thôi.” Hứa Thâm nói.

Nhân Hoàng đời thứ hai cũng đưa mắt đánh giá Hứa Thâm, nói: “Đáng tiếc lúc trước tôi không có dũng khí như cậu, có thể bỏ qua vĩnh hằng.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu, hẳn không có nhiều lời.

Có vẻ như không chỉ Tứ Hoàng, ngay cả Nhị Hoàng và Nhất Hoàng trước mắt, cũng có lòng muốn đặt chân vào Vĩnh Hằng Thần Quốc.

Dù bọn họ đã làm rất nhiều chuyện vì Nhân tộc, nhưng đối mặt với sự hấp dẫn của vĩnh hằng, những người này vẫn lựa chọn hèn mọn cầu sinh.

“Chìa khóa sao? Thì ra là thế, xem ra tới thời điểm rồi.” Vị Thần thân vóc mặt mỹ nhân kia cũng chăm chú nhìn vào Hứa Thâm, rồi ngay sau đó, dường như đối phương đã nhìn ra cái gì, thoáng giật mình một chút rồi gật gật đầu, những gương mặt mỹ nữ khắp thân thể đều lộ ra nụ cười quyến rũ.

“Thời điểm tới rồi sao? Không biết lần này có thể thành công hay không.” Một vị Thần khác tới gần, thân thể lơ lửng giống

như tảo biển, chỉ là trên mỗi một nhánh thân thể đều có một con mắt tương ứng.

“Những người bạn già này cũng nên thức tỉnh rồi.” Một vị Thần khác nói.

Sau khi vị Thần này nói xong, khu vực nghĩa trang vốn đang yên tĩnh lại đột nhiên thay đổi, như thể nơi này vừa phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Có thể hình dung nó như một giọt mực rơi xuống mặt hồ bình tĩnh, quá trình xâm nhiễm lan tràn. Rồi ngay sau đó, từng luồng khí tức mỏng manh đang dần dần sống lại, những lời thầm thì cổ xưa lập tức truyền đến từ khắp các nơi trong nghĩa trang.

“Đến rồi sao...”

“Đi ngủ thật nhàm chán. Lần này có thể thành công hay không? Ta sắp tiêu vong rồi.”

“Nếu lại thất bại, kỷ nguyên kế tiếp ta sẽ hoàn toàn yên lặng.”

“Đã giải quyết hết đám kia chưa?”

Các loại âm thanh nỉ non thầm thì vang lên.

Ngay sau đó chúng Thần vốn đang yên lặng bất động, lại dần dần mở mắt, thân thể xuất hiện dao động...

Toàn bộ bọn họ đã thức tỉnh từ trong giấc ngủ say yên tĩnh.

Trên thực tế, ngay từ thời điểm Hứa Thâm xé bỏ cấm chế ở nơi này, bọn họ đã bước vào quá trình từng bước sống lại rồi.

“Nguyệt Chủ, sao ngươi lại cho phép đám giòi bọ khoác lên thứ chúng ta từng chế tạo. Ngươi quá mê ngủ phải không?” Một luồng âm thanh lạnh lùng truyền đến.

Ngay sau đó, luồng quang mang mãnh liệt hệt như mặt trời xuất hiện. Đó là một viên hỏa cầu phát sáng, được thiêu đốt bởi nhiệt độ khủng bố vô cùng, chỉ vền vền là tới gần hỏa cầu nọ thôi, cũng khiến Hứa Thâm cảm nhận được từng đợt khô nóng.

Hắn lập tức nhận ra, đây là Thái Dương chi chủ trong ký ức của Nguyệt Chủ.

Thần giám thị đầu tiên của thế giới.

Dựa vào khí tức và lực lượng của đối phương, có thể rõ ràng nhận thấy, vị Thần này cường đại hơn Nguyệt Chủ nhiều lắm.

“Những thứ giò bọ này đã dùng thủ đoạn ti tiện, chế tạo huyền cảnh thiên mạc che giấu hai mắt của ta, nếu không ta tuyệt đối sẽ không để yên bọn họ tiếp tục sản sinh ra Liệt Thần [1].”

Nguyệt Chủ lập tức nói, tựa như gã có chút kiêng kỵ Thái Dương chi chủ.

[1] : có thể hiểu là Thần thấp kém, ti tiện.

“Hừ, có thể bị đám giò bọ che mờ hai mắt, cũng tương đương với người làm biếng.” Thái Dương chi chủ hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ mãnh liệt do gã phát ra càng thêm nóng bỏng, rõ ràng là bất mãn với Nguyệt Chủ, muốn ra tay khiển trách rồi.

Sắc mặt Nguyệt Chủ vô cùng khó coi, đúng là gã có lười biếng ngủ gật một chút, ai ngờ chỉ một lần xao nhãng như vậy, lại khiến cho đám giò bọ này bắt được cơ hội.

“Nghĩa trang lại mở ra sao?” Đúng lúc này, một bóng dáng buông xuống, vẻ ngoài hết như một cái hồ đen hư ảo, hình dạng khó lường, đúng là Hư Không chi chủ.

Ba vị Thần linh phụ trách giám thị thực nghiệm đều tụ tập đông đủ cả rồi.

Những Thần linh khác cũng dần dần thức tỉnh đi tới. Thông qua điều phối thời gian, bọn họ nhanh chóng biết được toàn bộ tiền căn hậu quả, không cần hỏi cũng hiểu, rồi chậm rãi đi tới vây quanh nơi này.

Phải biết rằng, các vị Thần vốn không trao đổi quá nhiều với nhau, chủ yếu là vì có quá ít chuyện đủ khả năng làm bọn họ cảm thấy thú vị.

Chung quy lại, bọn họ vốn đã nhìn thấu hết thấy mọi trật tự trên thế gian, những chuyện còn lại đều là một số vấn đề khó giải, không có đáp án.

“Đời đầu cũng ở trong này sao? Vừa lúc.” Bỗng nhiên, một luồng âm thanh mênh mang, mờ mịt mà cô tịch vang lên, trong giọng nói lộ ra vẻ lạnh lùng, uy nghiêm, cùng với cảm giác áp bách giống như núi cao đè ép.

Vị Thần vừa nói chuyện có thân hình nguy nga, sừng sững tồn tại ngay giữa khe hở quang âm.

Dáng người này khó có thể miêu tả được...

Thân thể này không thể hình dung ra...

Dường như đối phương còn có thể kết nối cùng vạn vật quanh mình.

Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một luồng uy áp mãnh liệt khiến trái tim người ta đập nhanh từ trên người đối phương. Vị Thần này hoàn toàn khác biệt với những Thần linh khác.

Ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng, hiển nhiên đời đầu mà đối phương nhắc tới, không phải là Nhân Hoàng đời thứ nhất, mà là Mai Phù bên cạnh hắn.

Hắn có thể cảm nhận được ý thức của đối phương đang tập trung vào tồn tại bên cạnh người mình.

Ở thời điểm đối phương mở miệng nói, Mai Phù chột nhẹ nhàng cười. Cô cũng không tiếp tục nguy trang thêm nữa, mà dứt khoát buông xuống hiện thân.

Nhìn thấy bóng dáng Mai Phù, chúng Thần xung quanh đều vô cùng kinh hãi, rõ ràng bọn họ đã bị dọa đến rồi.

Nhóm chúng Thần ban đầu đã tụ tập tới đây, đều vội vàng dừng bước, thậm chí còn khẩn cấp rút lui.

Chương 1137: Ba Vị Thần Vương!!!

Thân thể ba vị Nguyệt Chủ, Thái Dương chi chủ và Hư Không chi chủ lập tức run lên, rồi chỉ trong nháy mắt, bọn họ xẹt qua thời gian, rút lui đến một tuyến thời gian khác, hơn nữa còn nhanh chóng dùng tầng tầng không gian để phong tỏa chính mình, hiển nhiên cực kỳ kiêng kỵ với Mai Phù vừa xuất hiện.

Chỉ có ba vị Nhân Hoàng vẫn có chút mờ mịt, nhưng bọn họ cũng ý thức được Mai Phù vừa buông xuống bên người Hứa Thâm là tồn tại cực kỳ khủng bố.

Dù sao, chỉ cần dựa vào cảm giác áp bách khác thường do cô ấy mang lại thôi, bọn họ cũng biết được, vị Thần này tuyệt đối không bình thường.

“m Ảnh Thần Chủ, đã lâu không gặp.” Mai Phù mỉm cười chào hỏi rồi quay đầu giới thiệu với Hứa Thâm: “Vị này từng là một trong ba vị Thần Vương lúc trước đó nha. Hắn vô cùng lợi hại, cũng là một trong số những người đã dập nện nên tôi.”

“Người còn dám xuất hiện?” Một giọng nói hờ hững khác vang lên. Ngay sau đó, một bóng dáng giống như một luồng ách vận (vận rủi), thông thả đi tới.

Dường như toàn thân bóng dáng ấy đều tồn tại vô số bào tử, hình thể dữ tợn khủng bố, cao hơn vạn trượng.

Dù với hình thể này, tới đứng bên cạnh bình chứa chuẩn hoàn mỹ của Hứa Thâm, vẫn chỉ là một đứa bé nhỏ xinh, nhưng uy áp không ngừng tản ra kia lại không kém cõi chút nào.

Mai Phù cười hì hì nói: “Ta đến thăm các người, hẳn là hiện giờ các người đã không còn mang thù nữa rồi?”

Nói xong, cô lại quay đầu giới thiệu với Hứa Thâm: “À, vị này chính là một Thần Vương khác, Ách Vận Thần Vương. Hắn thích đùa bỡn với vận mệnh và thời gian, sở thích vô cùng biến thái đó.”

Hứa Thâm đưa mắt đánh giá đôi phương, từ ngoại hình cũng có thể nhìn ra, kẻ này có chút khó chơi.

“Chìa khóa đã tìm được nhóm chúng ta, nghĩa là số mệnh đã mở, nhưng trải qua năm tháng dài dòng như vậy mà người vẫn chưa trưởng thành, khó trách lại là thất bại phẩm.” Ách Vận Thần Vương lạnh lùng nói.

“Chuyện này, không phải nên trách nhóm các người vô năng sao?” Mai Phù cười nói.

Ách Vận Thần Vương chợt rơi vào im lặng, tựa như đã bị những lời này đả kích.

Hứa Thâm tò mò hỏi: “Vậy vị Thần Vương thứ ba đâu?”

“Đã chết rồi.” Mai Phù nói: “Lúc trước là bọn họ bất đồng ý kiến, hai vị này đã liên thủ giải quyết vị thứ ba tên là Trật Tự Thần Vương kia rồi. Trật Tự Thần Vương cảm thấy bình chứa hoàn mỹ là thứ không thể chế tạo nên, đã tính toán thu tay lại, nhưng bọn họ lại không chịu, vẫn một mực cố chấp làm việc. Tôi nhìn không quen, liền ra tay trợ giúp Trật Tự Thần Vương một phen. Đáng tiếc, bọn họ quá ti tiện, việc đã xong cuối cùng vẫn quyết định ám sát Trật Tự Thần Vương.”

Cô ấy nói rất tùy tiện, chỉ tóm gọn năm câu ba điều đã kể xong. Nhưng Hứa Thâm vẫn có thể tưởng tượng ra một cuộc chiến

tranh kinh thiên động địa giữa các vị Thần từng bùng nổ tại nơi đây.

“Trật Tự đã lựa chọn trở thành công cụ nuôi trồng bình chứa, chúng ta chỉ có thể thỏa mãn hấn mà thôi.” âm Ảnh Thần Vương lạnh nhạt nói: “Đừng lo lắng, rất nhanh thôi, các người cũng sẽ trở thành một bộ phận của bình chứa. Hiến thân cho vĩnh hằng, đây là vinh quang của các người.”

“Hả?” Hứa Thâm nghe nói như thế, đôi mắt khẽ nheo lại, rất nhiều sợi tơ lập tức bay múa trước mắt hấn.

Chúng là tuyến thời gian đang không ngừng lay động. Thông qua chúng, hấn có thể trông thấy thời khắc tiếp theo, một khung cảnh chém giết đầm máu khi mà bản thân hấn và chúng Thần hỗn chiến.

Nhưng rất nhanh, một hình ảnh bên trong đó đã cho thấy hấn bị âm Ảnh Thần Vương ra tay trấn áp, đục lỗ xác ngoài. Hiến nhiên bình chứa chuẩn hoàn mỹ này không thể địch lại lực lượng của âm Ảnh Thần Vương.

Hứa Thâm nhìn thấy chính mình bị trấn áp, xác ngoài bị cướp đoạt, thân thể bị phong ấn.

Mà Mai Phù cũng lọt vào hành động bao vây tiêu trừ của chúng Thần. Nhưng lực lượng của cô ấy rất mạnh, lại có thể giết chết hơn phân nửa chúng Thần, thi thể ngổn ngang khắp nơi.

Những chúng Thần này vừa thức tỉnh từ trong giấc ngủ say, đã hoàn toàn quy về tĩnh mịch, còn chưa tiến vào bình chứa hoàn mỹ, đã tiêu vong trước một bước rồi.

Hình ảnh không tiếp diễn được bao lâu, Mai Phù lại bị một con quái vật bỗng nhiên xuất hiện áp chế, âm Ảnh và Ách Vận Thần Vương liên hợp ra tay, cũng cuối cùng trấn áp được Mai Phù.

Những hình ảnh này nhanh chóng chớp động trước mắt hấn, rõ ràng rất dài lâu lại có thể xẹt qua toàn bộ chỉ trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, hiển nhiên, chúng là biến hóa do Hứa Thâm vận dụng năng lực nhìn thấy.

Sắc mặt Hứa Thâm trở nên khó coi vô cùng, dù hấn có thể sửa đổi biến hóa này, nhưng những hình ảnh vừa rồi đã đủ để hấn nhìn ra sát ý của chúng Thần, cùng với sự thật là bọn họ không thể địch lại đám Thần kia.

Dù sao, bộ xác ngoài cũng là bình chứa chuẩn hoàn mỹ trên người hắn, bao gồm cả Mai Phù, đều là sản phẩm do chúng Thần sáng chế ra.

Dường như Ách Vận Thần Vương cũng cảm nhận được hành vi nhìn trộm tương lai của Hứa Thâm, gã chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, chợt nói: “Cũng nên thu hồi chiếc chìa khóa này thôi, là người mở khóa, nếu không khoác lên mình bộ xác ngoài không trọn vẹn này, đương nhiên ngươi sẽ có cơ hội bước vào Vĩnh Hằng Thần Quốc, nhưng ngươi lại đâm mình, mưu toan tìm kiếm lực lượng tự bảo vệ mình ở trước mặt nhóm chúng ta. Đúng là buồn cười đến đáng thương. Với loại hành vi ngu muội ấy, ta chỉ có thể cho ngươi làm chất dinh dưỡng của bình chứa mà thôi.”

Trong lúc nói chuyện, lực lượng trên người gã phun ra, sắc thái xung quanh trở nên hỗn loạn, giống như một cơn gió lốc nào đó vừa bùng lên, lại giống như một cái hố đen nào đó vừa tịch diệt ngay trước mắt, để rồi nó cắn nuốt hết thảy mọi thứ xung quanh.

Ngay sau đó, Hứa Thâm lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng xâm thực vô cùng mãnh liệt thổi quét đến, đồng thời, một thứ gì đó ẩn sâu bên trong cơ thể hắn cũng bị kêu gọi ra ngoài.

Tiếp theo, thế giới trước mắt Hứa Thâm lập tức phát sinh biến hóa.

Một luồng quang mang màu vàng từ bên trong thân thể hắn bay ra, chìm vào trong thân thể Ách Vận Thần Vương.

Hứa Thâm cảm nhận được toàn bộ cảm quan của mình đã giảm xuống, hắn quay đầu nhìn về phía Mai Phù, lại phát hiện ra bóng dáng của cô trong mắt hắn, vừa thoáng hiện một chút mơ hồ.

Hứa Thâm hiểu, thị giác, cảm nhận lực từng mang đến cho hắn khả năng nhìn thấy hết thảy mọi thứ, bỏ qua giới hạn của giai tầng, đã bị tước đoạt.

Hóa ra thứ này vốn là sản phẩm do Ách Vận Thần Vương chế tạo ra.

Chương 1138: Tôi Chỉ Sợ Mình Không Còn Được Nhìn Thấy Cô Nữa!!!

Hứa Thâm lập tức phát động năng lực, ý đồ muốn sửa chữa quá khứ, tránh cho tương lai bị thảm bản thân vừa nhìn thấy sẽ phát sinh.

Trong quá khứ, Hứa Thâm lựa chọn không đi đến biển khơi, không đánh thức chúng Thần.

Hắn cùng với Mai Phù một mực dạo chơi giữa tình không, bước lên những bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác ngao du, những ngày tháng vui vẻ trôi nhanh như nước chảy.

Nhưng đến một ngày nào đó, bỗng dưng biển khơi rung động, nghĩa trang Chúng Thần buông xuống.

Chúng Thần đã thức tỉnh, còn tìm được bọn họ.

Sau đó, hỗn chiến vẫn bùng nổ, núi thây biển máu, bi tráng vô cùng.

Tới cuối cùng, Hứa Thâm và Mai Phù vẫn không địch lại bọn họ, và một lần nữa rơi xuống kết cục tương tự như trước kia.

Sắc mặt Hứa Thâm vô cùng khó coi, trong nháy mắt, hắn lại phát động năng lực, tiếp tục sửa chữa quá khứ.

Lần này, hắn quyết định đi kiểm tra nguyên nhân vì sao chúng Thần lại thức tỉnh.

Tuy lúc trước Hứa Thâm đã đoán ra được tình huống này, chúng Thần không có khả năng chỉ để lại duy nhất một chiếc chìa khóa, nhưng hắn muốn tìm ra những chiếc chìa khóa khác.

Trải qua lần lượt từng lần quay ngược lại quá khứ, rốt cuộc Hứa Thâm cũng biết được, trên thế gian vẫn còn hai chiếc chìa khóa khác, bị phân tách ra, đặt bên trên hai bình chứa chuẩn hoàn mỹ khác.

Hắn tìm được hai chiếc chìa khóa kia, trực tiếp ra tay phá hủy, tiêu diệt chúng.

Nhưng một lần này, sau khi hai người Hứa Thâm trải qua rất nhiều năm tháng, tới cuối cùng, chúng Thần vẫn thức tỉnh và buông xuống.

Sau đó, đại chiến lại bùng nổ, kết cục của hắn và Mai Phù không thay đổi.

Hứa Thâm chỉ có thể tiếp tục dò xét, tiếp tục thử nghiệm thêm mấy chục lần nữa. Tới lúc này, hắn mới biết, hóa ra hai vị Thần

Vương trước mắt đã sớm thiết lập thời gian sống lại cho chính mình rồi, nghĩa là kể cả khi không có chìa khóa, chỉ cần thời gian trôi đến một khoảnh khắc nhất định nào đó, bọn họ sẽ tỉnh lại.

Và thứ nhắc nhở, đánh thức bọn họ kia, lại nằm ngay trong cơ thể của bọn họ.

Hiển nhiên nó là thứ Hứa Thâm có làm cách nào cũng không thể đụng vào rồi phá hủy được.

Ý thức được điều ấy, sắc mặt Hứa Thâm chuyển thành tái nhợt, hết thấy mọi hình ảnh trôi đi trước mắt đều chấm dứt.

Vừa rồi hắn đã trải qua mấy trăm lần hồi tưởng, nhưng trên thực tế, toàn bộ những lần ấy chỉ xảy ra như một cái nháy mắt trong quá trình hắn nói chuyện cùng với hai vị Thần Vương trước mặt.

Đương nhiên rồi, thời gian vốn không có ý nghĩa đối với Thần linh.

Chỉ một nháy mắt, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi đó lại đủ để phát sinh vô số chuyện rồi.

Dường như âm Ảnh Thần Vương và Ách Vận Thần Vương cũng nhìn ra Hứa Thâm vừa làm một loại thử nghiệm nào đó, nhưng bọn họ không hề có ý định can thiệp hay làm ra phản ứng gì cả, bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy thời gian càng xa xôi hơn, biết được hết thấy những gì tên Liệt Thần trước mắt này làm ra, đều là phí công vô ích.

Hứa Thâm cũng hiểu, lực lượng của bản thân không đủ để hắn thay đổi tương lai ở trước mặt chúng Thần, có lẽ lúc trước, hắn có thể một đường đi tới nơi này, mang theo Mai Phù đến biên khư trực tiếp mở khóa nghĩa trang Chúng Thần, mà không hề bị bản thân đến từ tương lai nhắc nhở và ngăn cản, chính vì tại thời không trong tương lai, hắn đã ý thức được bất cứ hành động gì mà bản thân làm ra đều chỉ là phí công thôi, còn không bằng trực tiếp đi tới, đánh thức chúng Thần, đối mặt với hết thấy những chuyện này.

“Lần này, cậu đã dựa vào chính đôi mắt của mình để nhìn thấy tôi rồi.” Mai Phù cười khẽ với Hứa Thâm, nhìn qua vẫn ung dung như cũ.

Hứa Thâm lại muốn cười khở. Đúng vậy, lần này là hấn dựa vào hai mắt của chính mình để nhìn thấy đối phương. Nhưng đó là vì hấn đã thành Thần, nếu bị cướp đoạt loại năng lực này trước khi thành Thần, khẳng định là hấn không thể tiếp tục nhìn thấy Mai Phù được nữa.

Đương nhiên, vẫn còn có thể nhìn thấy cô ấy, chính là niềm vui, nhưng tuyệt cảnh đang tiến đến trước mắt, hấn thực sự không cười nổi.

Bỗng nhiên, trong đầu Hứa Thâm lại nảy lên một suy nghĩ, hấn có thể nhìn thấy kết quả sắp phát sinh, đương nhiên Mai Phù cũng có thể.

“Cô...” Hứa Thâm hướng ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc lần nghi ngờ nhìn về phía Mai Phù.

Cô ấy lại chớp chớp mắt với Hứa Thâm, nói: “Cậu có sợ hãi không?”

Hứa Thâm có chút sửng sốt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy坦然 nhiên mà nghiêm túc của đối phương, đột nhiên hấn giật mình.

Hấn hiểu được suy nghĩ của Mai Phù.

Đúng là cô ấy cũng có thể nhìn thấy hết thảy những chuyện sắp phát sinh, nhưng cô ấy vẫn dùng thái độ vẫn坦然 nhiên như vậy để đối mặt với hết thảy những chuyện này... Cũng không phải cô ấy có biện pháp giải quyết chúng, mà có lẽ cô ấy vốn đang chờ đợi thời giờ này xảy đến.

Đúng vậy. Cuộc sống dài lâu của cô ấy quá đối vô vị, sinh mệnh dài dòng như một lời nguyện rửa, có lẽ cô ấy đã sớm chờ mong nó chấm dứt rồi.

Hứa Thâm im lặng một lát, mới nhìn về phía Mai Phù, thành thật nói: “Có.”

Mai Phù hơi sửng sờ, nụ cười tươi trên mặt dần dần bị thu lại. Cô ấy chăm chú nhìn vào Hứa Thâm: “Cậu sợ mình sẽ biến mất sao?”

Hứa Thâm cũng chăm chú nhìn vào cô ấy rồi khẽ lắc đầu, đáp lại: “Tôi chỉ sợ mình không còn được nhìn thấy cô nữa.”

Mai Phù chăm chú quan sát Hứa Thâm, bỗng nhiên lại nở nụ cười. Rồi ngay lập tức, cô ấy giống như một thiếu nữ vừa làm

sai chuyện gì đó, then thùng mà cúi đầu, nói: “Nếu không, để tôi tiếp tục ở cùng với cậu nhé?”

“Được.” Hứa Thâm gật đầu đồng ý.

Mai Phù nở nụ cười, rồi dứt khoát nâng tay lên. Chỉ trong phút chốc, dòng thời gian xung quanh lưu chuyển, gương mặt của chúng Thần đều trở nên mơ hồ.

Thời gian như sông dài chảy ngược, hết thấy đều đang biến hóa.

Hai người bọn họ vượt qua thời không, trở lại quá khứ.

Sau đó ở trong thời không của quá khứ, bọn họ lại tiếp tục phát động năng lực, trở lại thời không càng xa xăm hơn.

Cứ như vậy, xuyên qua vô số thời không, hai người đi du ngoạn giữa mảnh tinh hà cô quạnh, một mực nắm tay nhau, có khi nói nói cười cười, có khi chỉ lặng lẽ tản bộ, ngồi dựa vào nhau.

Bọn họ vượt qua năm tháng dài đằng đẵng.

Mà hết thấy những chuyện này, chỉ là một khoảng hở thời gian được Mai Phù tạo ra ngay dưới mí mắt chúng Thần.

Còn trong tương lai xa xôi, bọn họ vẫn đang đứng ngay trước mặt những vị Thần ấy.

Cũng chẳng sao, tại thời khắc này, bọn họ lại có sinh mệnh vô cùng dài lâu để tiêu xài hưởng thụ.

Thậm chí còn có thể trực tiếp hao hết tuổi thọ.

Chương 1139: Thời Gian Biến Ảo, Năm Tháng Chảy Xuôi...

Hứa Thâm và Mai Phù một mực đi du ngoạn qua mỗi thế giới, nhập vai vào các loại nhân vật, có khi là thợ săn khư thú, có khi là ông chủ và công nhân của cửa hàng.

Bọn họ cũng trở lại thế giới bên trong bình chứa chuẩn hoàn mỹ đang được Hứa Thâm khoắc lên người, quay lại thời điểm hai ngàn năm trước, khi nhân loại vừa sinh ra, một đường làm bạn bên nhau, cùng chứng kiến lịch sử không ngừng biến đổi.

Tuy bọn họ đều có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy toàn bộ kết quả của những chuyện này, nhưng hai người vẫn miệt mài hăng

say tán gẫu về nó.

Ngay cả khi đứng trước một chuyện nhỏ không hề quan trọng, như hoa nở, cỏ tàn, chúng đều có thể làm hai người bọn họ thoải mái cười to.

Hứa Thâm cũng từng có ý đồ ra tay tương trợ ở hai ngàn năm trước, tại thời điểm Nhân Hoàng đời thứ nhất bị Thần tộc bắt được, nhưng kết quả của hành động này lại khiến quá trình tiếp theo càng thêm hồng bét.

Lại nói, từ sau khi Hứa Thâm biết được, sự thức tỉnh của chúng Thần trong tương lai là lẽ hiển nhiên, mà Nhân tộc và Nhân Hoàng, bao gồm cả những sinh mệnh thể thuộc thế giới khác, đều sẽ bị chúng Thần hủy diệt, trở thành chất dinh dưỡng cho bình chứa trong tay bọn họ, hắn đã biết mọi giây giụa cố gắng đều không có ý nghĩa gì.

Bởi vậy hắn dứt khoát lựa chọn làm một lữ khách trên dòng sông thời gian.

Trong quãng thời gian lữ hành này, bên cạnh hắn vẫn luôn có Mai Phù làm bạn, đó cũng là niềm vui duy nhất của Hứa Thâm.

Thời gian biến ảo, năm tháng chảy xuôi.

Sau khi quá khứ được lặp đi lặp lại vô số lần, đến một ngày nào đó, Mai Phù cùng với Hứa Thâm đang ngồi trên sườn núi, Mai Phù tiện tay rứt một cọng cỏ xanh ngay sát bên chân mình, ngậm vào trong miệng, vị chua chát đắng cay của nó cũng tương tự như tâm trạng của cô ấy lúc này.

Cô sâu kín mà ngẩng đầu, nói với Hứa Thâm: “Thân thể của cậu sắp tiêu vong.”

Hứa Thâm giật mình, hắn một mực im lặng, không đáp lại.

Đúng vậy. Dù có thể tận tình dạo chơi trên con sông thời gian, nhưng tới cuối cùng, Thần vẫn sẽ tiêu vong, tựa như giá trị sinh mệnh của bọn họ có thể ẩn hình, nhưng không cần biết bọn họ nghịch chuyển quá khứ như thế nào, giá trị sinh mệnh kia vẫn một mực giảm xuống, tiêu hao.

Dần đi về hướng suy vong.

Lúc này, bỗng nhiên Hứa Thâm lại có thể hiểu được sự tuyệt vọng của chúng Thần.

Dù bọn họ có thể vô hạn nghịch chuyển quá khứ, có thể trực tiếp can thiệp, sửa chữa tương lai, có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn không thể tránh khỏi kết cục tuyệt diệt.

Đã kết thúc rồi sao?

Hứa Thâm nhìn Mai Phù, sau khi im lặng một lúc lâu, hắn mới nâng tay đưa cho Mai Phù một chiếc nhẫn được bện bằng lá tre.

Cô ấy cầm lấy nó, rồi không khỏi bật cười: “Sao cậu bện cái nhẫn này lại giống hệt một con sâu lông vậy?”

“Thì tôi dùng sâu lông bện nó mà.” Hứa Thâm nói.

Mai Phù tức giận đẩy Hứa Thâm một cái, nhưng vẫn vô cùng vui sướng đeo chiếc nhẫn nọ lên tay, rồi nâng tay lên, soi dưới ánh mặt trời, vui vẻ nói với Hứa Thâm: “Nhìn có đẹp không?”

Hứa Thâm khẽ gật đầu, ánh mắt lại chuyển dời đến sườn mặt của cô ấy, trong ánh mắt xẹt qua vài phần ảm đạm.

Dù Mai Phù không đổi mặt Hứa Thâm, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được một thoáng suy sụp của hắn. Cô lập tức đưa tay tới, vỗ vỗ bả vai Hứa Thâm, dịu dàng an ủi: “Đừng quá mức thương tâm. Không sớm thì muộn chúng ta cũng phải đối mặt với chúng Thần mà. Đó vốn là con đường chúng ta nhất định phải đi qua.”

Hứa Thâm khẽ lắc đầu: “Tôi không sợ hãi tiêu vong, tôi chỉ lo lắng sau khi bản thân đi rồi, không còn ai ở lại bên cạnh cô nữa.”

Mai Phù thoáng sửng sốt rồi quay đầu yên lặng nhìn Hứa Thâm.

Hứa Thâm lại không dám đối diện với cô, hắn lại nghiêng đầu qua, nhẹ giọng nói: “Về sau, nếu cô cảm thấy nhàm chán, có thể quay về quá khứ thăm tôi, tuy tôi đã tiêu vong, nhưng trong lúc vẫn còn tồn tại trong quá khứ, tôi vẫn sẽ ở bên cô.”

Mai Phù im lặng một hồi, mới thấp giọng nói: “Tôi biết. Tôi vẫn luôn biết cậu vốn là một người nói được thì làm được.”

Vậy ư? Hứa Thâm mỉm cười, nhưng khóe miệng vừa cong lên, đột nhiên hắn lại giật mình.

Lời này... Chẳng lẽ nói hắn ở thời điểm hiện tại, chính là quá khứ hắn vừa dặn dò đối phương kia?

Mà Mai Phù đã sớm chứng kiến hấn tiêu vong, bởi vậy cô ấy mới quay trở lại quá khứ cố ý tìm hấn làm bạn?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thâm càng trở nên thương cảm.

“Thì ra là thế, kể cả tôi ở trong quá khứ cũng sẽ đi đến một ngày tiêu vong. Nói đến cùng, tôi cũng chẳng ở được bên cô quá lâu.” Hứa Thâm có vẻ suy sụp nói.

Mai Phù nghe vậy vội vàng lắc đầu nói: “Đã rất lâu, rất lâu rồi.”

“Nhưng với tôi, quãng thời gian này vẫn còn quá ngắn ngủi” Hứa Thâm ngẩng đầu, đưa mắt nhìn không trung, nói: “Trong tương lai, tôi đã bị chúng Thần giết chết rồi tiêu vong ư? Còn cô đã sớm nhìn thấy kết cục càng xa xôi hơn nữa, đúng không nào?”

Mai Phù không nói gì.

Nhưng im lặng cam chịu cũng là một loại trả lời.

Hứa Thâm chỉ có thể thở dài.

Hắn vốn cho rằng bản thân chính là hiện tại, nhưng trên thực tế, hấn chỉ là quá khứ xa xôi. Ít nhất là quá khứ ở trong mắt Mai Phù.

“Đi thôi, hãy để tôi đi cùng cô nốt đoạn đường cuối cùng này.” Hứa Thâm nói.

Mai Phù chăm chú liếc mắt nhìn Hứa Thâm một cái, tựa như muốn ghi khắc hình bóng hấn thật sâu vào trong đáy mắt mình, lại lập tức nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ cậu, mãi cho đến khi mình tiêu vong.”

“Tôi cũng vậy.” Hứa Thâm nở nụ cười.

Sau đó, quang âm xung quanh lưu chuyển, thời gian như một bức rèm, đã hạ màn.

Những gương mặt mơ hồ của chúng Thần kia lại trở nên rõ ràng.

Hai người bọn họ đã cùng nhau trải qua vô số năm tháng, nhưng đối với chúng Thần, hết thảy chỉ diễn ra trong một ánh mắt.

“Các người thật sự có thể làm ra bình chứa hoàn mỹ?” Hứa Thâm chăm chú nhìn vào chúng Thần hỏi: “Đây vốn là một nghịch lý, các người không thể tưởng tượng được đâu.”

“Nó đúng là nghịch lý, nhưng chúng ta đã tìm được biện pháp phá vỡ nó rồi. Có lẽ lần này chưa chắc đã thành công, nhưng ít ra vẫn có thể thử nghiệm một chút.” âm Ảnh Thần Vương lạnh lùng nói: “Đó chính là dùng một bộ phận Thần tộc đưa đi hiến tế, dùng làm chất dinh dưỡng, lại lấy đời đầu là cơ sở để tiến hành xây dựng. Tuy đời đầu còn không phải bình chứa hoàn mỹ, nhưng nòng chính là tồn tại tiếp cận bình chứa hoàn mỹ nhất, nòng chỉ còn khuyết thiếu năng lượng vô hạn nữa thôi.”

Chương 1140: Đại Chiến Chúng Thần!!!

“Không cần thiết phải nhiều lời với bọn họ. Hẳn là các người đã nhìn thấy tương lai của chính mình rồi, đừng có giãy giụa thêm nữa, dứt khoát kết thúc luôn đi.” Ách Vận Thần Vương nói.

Hứa Thâm nói: “Nếu nhóm các người cũng nhìn thấy tương lai của chúng ta rồi, chắc hẳn các người cũng biết một trận chiến này là điều không thể tránh khỏi.”

“Ngu xuẩn.” âm Ảnh Thần Vương hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ đơn giản là ta không thích bị kẻ khác coi là điểm tâm thôi, dù sao ta vẫn còn một chút sức lực mà.” Hứa Thâm nở nụ cười, dù biết chắc sẽ phải chịu chết, nhưng trong lòng hắn lại không có lấy một chút e ngại nào.

Hai vị Thần Vương không tiếp tục nói chuyện nữa, đã trực tiếp ra tay rồi.

Chúng Thần khác ở xung quanh thấy vậy cũng lập tức ra tay.

Ở khu vực này, thời gian đã bị đổi thay trở nên vặn vẹo, không thể tiếp tục nhìn thấy tương lai được nữa, bởi vì mỗi một vị Thần đều đang sửa chữa quá khứ, điều chỉnh tương lai của chính mình.

Ban đầu, chỉ có một vị Thần, ngay tại một khoảnh khắc trước lúc bản thân chết đi, đối phương đã thông qua sửa chữa quá khứ, để né tránh kết cục chết trận trong tương lai của chính mình.

Rồi sau đó, là những vị Thần khác nữa.

Bởi vậy ở thời điểm tất cả đều cùng lúc đi thay đổi quá khứ, tương lai cũng trực tiếp bị vặn vẹo, dẫn đến biến hóa khó lường, không thể nhìn trộm được.

Đại chiến bùng nổ, Hứa Thâm trực tiếp ra tay với Thần Vương. Suy cho cùng, trước sau gì bản thân cũng chết, bởi vậy hắn muốn thử xem Thần Vương mạnh mẽ đến cỡ nào.

Rất nhanh, Hứa Thâm đã được kiến thức rồi.

Âm Ảnh Thần Vương ra tay, vô số năng lực tăng lên, đôi phương trực tiếp dùng lực lượng tuyệt đối áp chế lẫn nhau.

Ách Vận Thần Vương cũng ra tay. Rất nhanh, kẻ này đã lột bỏ rồi vò nát bộ xác ngoài vốn là bình chứa chuẩn hoàn mỹ của Hứa Thâm.

Hứa Thâm bắt lực nhìn thấy tới chín thành cư dân vẫn được bản thân che chở bên trong bộ xác ngoài nọ, trực tiếp chết thảm chỉ trong.

Có người đang ở trong nhà uống trà, có người đang đi dạo phố, nhưng cái chết ập đến quá đột ngột, khiến cho bọn họ ra đi nhanh chóng, ngay cả một phản ứng cũng không kịp.

Trong những người xấu số này, cũng có mấy gương mặt quen thuộc với Hứa Thâm, đó là đám người Nguyên Chủ, Hải Tước, Lâu Hải âm.

Hiển nhiên khi phải đối mặt với tận thế do chính tay Thần buông xuống, ngay cả một dấu hiệu báo trước, mọi người cũng không thể nhìn thấy.

Hứa Thâm một mực quan sát năng lực của chúng Thần.

Kết hợp với kinh nghiệm từng trải qua sau vô số năm tháng làm bạn bên người Mai Phù lúc trước, tới hiện giờ, khi được chứng kiến các loại lực lượng này, hắn không chỉ quan sát đơn thuần theo nghĩa đen của nó, mà đang miệt mài hấp thu và tưởng tượng.

Song song với quá trình này, số lượng lũ khách ở bên ngoài căn nhà nhỏ tối đen kia cũng đang cấp tốc gia tăng. Dưới ảnh hưởng của năng lực gấp bội, tốc độ gia tăng này, càng lúc càng được đẩy lên nhanh hơn.

Hắn càng đánh càng hăng, cũng càng đánh càng mạnh!

Trong nháy mắt, lực lượng của Hứa Thâm đã vượt qua những vị Thần bình thường, đến mức có thể miễn cưỡng giao thủ cùng Âm Ảnh Thần Vương.

Có vẻ như âm Ảnh Thần Vương tỏ ra vô cùng phần nộ khi nhìn thấy biến hóa nhanh đến chóng mặt của Hứa Thâm. Bọn họ đã tồn tại qua vô số năm tháng, uy nghiêm không thể xâm phạm, vậy mà hiện giờ, một tên Liệt Thần lại mưu toan đặt chân bước vào lãnh địa của Thần Vương...

Đây là chuyện mà gã tuyệt không cho phép nó xảy ra.

Gã không chút do dự, đã dùng đến thủ đoạn càng nhanh chóng hơn, càng mãnh liệt hơn tới trấn áp Hứa Thâm, dứt khoát không cho Hứa Thâm có cơ hội và thời gian để tăng lên, để trưởng thành.

Nhất thiết phải dập tắt ngọn lửa ngay khi nó mới manh nha bùng cháy.

Hứa Thâm đã thua, toàn thân hần đẫm máu, ngã xuống nghĩa trang bên dưới.

Trong bóng đêm, nhóm lũ khách vẫn một mực quay chung quanh Hứa Thâm đang cấp tốc suy giảm. Bọn họ bị hắc ám dưới tay âm Ảnh Thần Vương đi tới bao phủ, cắn nuốt.

Mảnh hắc ám điên cuồng nộ không hề có ý định dừng lại, tựa như nó nhất quyết phải nuốt gọn cả thiếu niên ở chính giữa kia.

Trong hoảng hốt, Hứa Thâm trông thấy Mai Phù.

Lại trong hoảng hốt, Hứa Thâm nhìn thấy bản thân ngã ra ngoài xe cứu thương.

Thế giới lần lượt thay đổi.

Một chốc lát sau, hần chợt có cảm giác mình vừa ngã xuống trên con đường vượt tường rời khỏi bệnh viện, dường như ngôi nhà đang ở ngay phía trước nhưng có làm như thế nào, hần cũng không thể đứng dậy, trở về nhà được.

Tới thời điểm ý thức của Hứa Thâm giật mình bừng tỉnh, hần mới chú ý tới nhóm lũ khách bên người. Hiện tại, bọn họ đã giảm bớt quá nhiều, chỉ còn lại vài bóng dáng ít ỏi. Trong đó có mấy người Ước Nặc, Liễu cục...

Khó trách lòng giam tâm linh của Ước Nặc lại có thể quấy nhiễu đến một vị Thần như hần, hóa ra ở bên cạnh hần lúc này chỉ còn lại bọn họ mà thôi.

Bóng ma hắc ám tiếp tục bao phủ, không ngừng xâm nhập.

Hứa Thâm lại tiếp tục tưởng tượng, nhưng nhóm lũ khách mới vừa xuất hiện, đã bị bóng ma hắc ám kia bao phủ.

Trải qua rất nhiều cố gắng, không ngừng đi thử nghiệm, tới cuối cùng, Hứa Thâm cũng hiểu, dù hắn có tiếp tục tăng thêm đồng bọn mới cũng chẳng mang lại chút ý nghĩa nào, bởi vì ngay khi lựa chọn thành Thần, bọn họ vẫn luôn trần trụi giữa vùng hoang dã.

Không có nhà.

Căn nhà nhỏ tối đen kia không chứa nổi bọn họ.

Nhưng căn nhà nhỏ tối đen kia lại chính là một ngôi nhà có thể che mưa chắn gió.

Hứa Thâm lặng lẽ nhìn bóng ma hắc ám không ngừng bao phủ tới, mãi cho đến khi khuôn mặt của chính hắn cũng biến mất trong bóng đêm, chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ do cây nến trong tay hắn hóa thành.

Trên mặt đất nghĩa trang, thân thể Hứa Thâm là một con mắt tròn xoe cực lớn. Tại thời điểm này, con người bên trong con mắt đang phản chiếu hồi đại chiến kịch liệt trên bầu trời.

Mai Phù đối chọi cùng hai vị Thần Vương và chúng Thần.

Rất nhiều Thần đã ngã xuống, Thần Huyết không ngừng vương vãi giữa không trung.

Mai Phù cười thực vui vẻ.

Vốn dĩ giết chóc không phải là mục đích của cô, cô chỉ đơn thuần là không thích ngồi yên chờ chết mà thôi.

Nhưng lúc này Hứa Thâm đã tiếp cận thời khắc tiêu vong rồi.

Chương 1141: Phút Cuối!!!

Ngay cả âm thanh của cuộc đại chiến ấy, hắn cũng không nghe được, tựa như đang xem một bộ phim câm lặng.

Đây là chúng Thần mà hắn cần phải vứt bỏ chính mình mới có thể tu thành sao ... Cũng chỉ như thế mà thôi.

Hứa Thâm cảm giác rất lạnh, lạnh đến thấu xương, hơi lạnh từng bước ăn mòn thân thể. Nó làm cho hắn bắt đầu thấy nhớ nhà, thậm chí còn muốn tìm về quá khứ.

Mãi cho đến khi hình ảnh hai vị Thần Vương ra tay áp chế Mai Phù, rồi đột nhiên một bóng dáng quái vật nhảy ra, trực tiếp há miệng nuốt gọn Mai Phù vào trong bụng xuất hiện trong mắt hắn, mạch suy nghĩ vốn phân tán, rời rạc của Hứa Thâm mới thoáng nhói lên một hồi đau đớn.

Đó chính là con quái vật hắn từng nhìn thấy trong đủ các tình huống sẽ phát sinh trong tương lai.

Hắn từng đi điều tra về nó. Hóa ra thứ này chính là một trong chín bình chứa chuẩn hoàn mỹ mà Mai Phù từng nhắc đến. Nói chính xác hơn, nó chính là bình chứa chuẩn hoàn mỹ duy nhất còn chưa bị thối rữa.

Nó cũng có ý thức của chính mình, chẳng qua vẫn một mực bị chúng Thần chôn vùi bên trong khu nghĩa trang này thôi.

Mà phương pháp chúng Thần muốn dùng để chế tạo nên bình chứa hoàn mỹ, chính là lợi dụng bình chứa chuẩn hoàn mỹ đời thứ hai này nuốt lấy bình chứa đời đầu, cộng thêm thi thể của một bộ phận Thần tộc đã chết đi trong đại chiến, cùng với thi thể của Trật Tự Thần Vương làm nền tảng.

Phương pháp này có thành công hay không, chẳng một ai hay biết.

Nó chỉ vẻn vẹn là biện pháp mà chúng Thần đã tưởng tượng ra thôi.

Thế giới trước mắt dần trở nên mơ hồ, thật nhiều những sắc thái loang lổ vụn vụn đều đang hư hóa, chờ đến lúc hư hóa tới một trình độ nhất định nào đó, chúng sẽ hoàn toàn biến thành bóng xám, rồi tối đen.

Hắc ám đã chiếm cứ tầm mắt.

Hứa Thâm biết chính mình đang tiêu vong.

Mà lúc này, tình trạng của Mai Phù cũng thế.

Chỉ là... khi Hứa Thâm nghĩ đến vô số năm tháng làm bạn bên cạnh cô ấy, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp luôn nở rộ nụ cười của Mai Phù, trong lòng hắn lại xuất hiện nỗi đau.

Đau đớn khó có thể ngăn cản.

Nhưng vào lúc này, hắn lại chẳng thể làm được điều gì hết.

Trong quãng thời gian không ngừng suy tưởng lúc trước, hắn đã thử nghiệm đủ các loại khả năng rồi, nhưng tới cuối cùng, cố gắng đó chỉ có thể giúp hắn kéo dài thời gian đi đến kết cục, nhưng không cách nào thay đổi được điểm cuối cùng kia.

Nếu hết thấy đều là phí công, vì sao ta phải hao tổn quá nhiều sức lực chỉ để rời khỏi căn nhà của mình?

Trong bóng đêm, thiếu niên cảm ngọn nến trên tay, khẽ ngẩng đầu, muốn tìm kiếm căn nhà của mình.

Ngọn lửa ngăn cản quá trình xâm thực của vùng hắc ám lạnh như băng xung quanh, nhưng phạm vi chiếu sáng của nó quá mức nhỏ hẹp. Còn thiếu niên, ngay cả bàn tay đang cầm ngọn nến của chính mình hắn cũng sắp không nhìn rõ được, càng đừng nói đến chuyện tìm nhà.

Huống chi mảnh hắc ám này lại có thể lưu động, không biết căn nhà mà hắn từng rời khỏi trước kia, đã sớm biến mất ở nơi nào rồi.

Thiếu niên lại rơi vào yên lặng.

Nhưng dường như bên cạnh hắn có một thứ gì đó đang rung động, là thân thể mềm mại mà lạnh như băng.

“Thật có lỗi, tôi lại gây trở ngại cho anh nữa rồi.” Một âm thanh nỉ non vang lên.

Hứa Thâm nghe được tiếng nói này.

Là Hạ Tĩnh Tương.

Lúc trước, hắn muốn xây dựng nên hệ thống năng lực cho riêng mình, đương nhiên không thể bỏ qua những người bên cạnh.

Bởi vậy, từ khi hắn rời khỏi căn nhà kia, bọn họ vẫn một mực quay chung quanh bên người hắn.

Hiện giờ, khi nghe được giọng nói của cô ấy, một thứ gì đó vừa đột ngột xẹt qua trong đầu Hứa Thâm. Im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên hắn lại nở nụ cười tự giễu.

Bởi vì hắn vẫn luôn dậm chân tại chỗ ở khu trung tâm này, gần như chưa bao giờ bước ra bên ngoài cả.

Bởi vì từ trước đến nay, đều là người khác ở bên ngoài không ngừng thay đổi vị trí, nhưng vẫn một mực chặt chẽ bảo hộ hắn ở bên trong.

Đã đến thời khắc cuối cùng rồi, hắn cũng nên làm ra một chút hy sinh thôi.

Lại nói, nếu hắn đã lựa chọn rời khỏi căn nhà của mình thì có lẽ, hắn cũng nên thích ứng với hết thảy những thứ ở bên ngoài này.

Đột nhiên thiếu niên nọ đứng dậy. Hắn đưa tay chuyển ánh nến cho cô gái đang ở bên cạnh mình, rồi không chút do dự, đã chủ động bước về phía hắc ám bên ngoài kia.

“Này, con định đi đâu vậy?” Có người ở phía sau vội vàng hỏi, Hứa Thâm nghe được, đó là giọng nói của “Ma ma”.

“Con muốn làm tường người. Bức tường người cuối cùng này, hãy để cho con đến làm đi.” Thiếu niên nói.

Sau khi hắn dứt lời, mảnh hắc ám xung quanh lại quay về yên lặng.

Thiếu niên bình thản bước ra bên ngoài, chợt phát hiện trên đường đi, hắn vẫn không ngừng va chạm, cọ xát vào những người khác.

Bỗng nhiên hắn lại kinh ngạc nhận ra rằng, hóa ra những lũ khách kia đều không biến mất, bọn họ chỉ bị mảnh hắc ám bên ngoài che giấu, khiến cho hắn không thể nhìn thấy bọn họ mà thôi.

Ở thời điểm hắn không ngừng tiến về phía trước, những bóng dáng quen thuộc cũng từ từ xuất hiện. Dù tất cả đều đang chìm vào bóng đêm, khiến hắn không thể nhìn thấy bọn họ, nhưng lại có thể phân biệt rõ ràng thông qua giọng nói.

Có Tiết Môi, Nguyên Chủ, Dục Chủ, bao gồm cả Mạt Di La.

Hóa ra bọn họ đều không biến mất.

Thiếu niên chen chúc, cọ xát trong đám người, gian nan bước ra bên ngoài.

Trong suốt quá trình này, chẳng những hắn không cảm thấy lạnh lẽo và mệt mỏi, ngược lại hắn còn cảm thấy nóng ấm vô cùng, tựa như nguyên lý đơn giản nhất của vũ trụ này vậy, vận động sẽ sinh ra nhiệt năng.

Loại cảm giác ấm nóng này làm thân thể của thiếu niên trở nên nhẹ nhõm thư thái hơn rất nhiều.

Tới cuối cùng, thiếu niên cũng đến được biên giới của đám người, trở thành bức tường nằm ngoài cùng nhất.

Rét lạnh lập tức xông đến.

Không còn ấm nóng, thiếu niên lại một lần nữa cảm nhận được cái lạnh, lạnh đến thấu xương.

Đây là cảm giác khi đứng ở bên ngoài sao?

Thiếu niên không hé răng nói nửa lời, chỉ yên lặng cắn răng chịu đựng.

Nhưng không bao lâu sau, chợt có người lôi kéo hắn. Sau đó, thiếu niên lại cảm nhận được vừa có một người tiến lên trước mặt mình, thay hắn ngăn cản gió lạnh bên ngoài.

“Không cần đâu, tôi có thể chịu được mà.” Thiếu niên nói.

“Chúng ta cần phải thay phiên nhau, như vậy mới được.” Giọng nói kia... đúng là Lâu Hải âm.

Thiếu niên có chút giật mình, bỗng nhiên hắn lại cảm nhận được một thứ gì đó vừa rơi xuống mặt mình, hoá ra nó chính là nước mắt.

Nước mắt của hắn.

Chương 1142: Thân Ta Là Vũ Trụ, Vũ Trụ Tức Thân Ta!!!

Bởi vì đã được hoán đổi vị trí, khiến cho hàn ý xung quanh tản ra, thiếu niên lại theo đám người xung quanh, không ngừng luân phiên trao đổi.

Tại một khắc này, hắn mới phát hiện mình đã chân chính dung nhập vào trong tập thể, đã chân chính trở thành một thành viên trong đại gia đình này rồi.

Bỗng nhiên Hứa Thâm lại nghĩ đến linh quang vừa mới xẹt qua, vì thế, hắn dứt khoát đi khỏi xưởng một lần gia đình bỏ phiếu.

“Hãy để chúng ta xây dựng một căn nhà mới cho mình đi!”

Giờ khắc này, Hứa Thâm ôm dự định đi xây dựng một căn nhà mới thật rộng rãi, đủ chỗ để dung nạp tất cả mọi người, để bọn

họ không còn phải trơ trọi, không còn bị bại lộ ngay giữa vùng hoang dã hắc ám này nữa.

Bỏ phiếu đã được mọi người đồng ý.

Gió lạnh xung quanh lập tức biến mất, có vẻ như một thứ lực lượng nào đó vừa lướt qua, mang theo ánh sáng xuất hiện trong bóng đêm.

Ngay sau đó, ánh sáng màu vàng ấm áp chiếu rọi xuống, một căn nhà cực lớn lập tức xuất hiện trước mắt, mà bọn họ đều đã ở trong nhà rồi.

Tất cả gió lạnh xung quanh biến mất.

Từng ngọn đèn lần lượt sáng lên.

Bọn họ không còn phải chia sẻ với nhau ánh sáng đến từ một ngọn đèn duy nhất nữa, mà mỗi người đều có một ngọn đèn của riêng mình.

Thiếu niên kia chợt nở nụ cười.

Hóa ra từ bỏ chính mình, từ bỏ hết thảy những tâm tư tình cảm ... vốn không phải điều làm cho người ta hạnh phúc. Bởi vì chuyện làm con người ta càng vui sướng hơn chính là tiếp nhận chính mình, tiếp nhận hết thảy những tâm tư tình cảm của bản thân, tiếp nhận cơn gió rét lạnh bên ngoài, cũng như tiếp nhận thiện ý đến từ người khác.

Trong nghĩa trang.

Chiến tranh Chư Thần đã kết thúc.

Bình chứa chuẩn hoàn mỹ đời thứ hai nuốt lấy đời đầu, cũng nuốt lấy chúng Thần bị chôn vùi tại một khu nghĩa trang khác bên trong biển khơi. Chúng Thần ở nơi đó từng chết đi trong trận chiến giữa những vị Thần, bao gồm cả Trật Tự Thần Vương.

Sau khi hấp thu nhiều chất dinh dưỡng như vậy, bình chứa chuẩn hoàn mỹ đời thứ hai đã bắt đầu lộ xác.

Chúng Thần đưa ánh mắt đầy khản trương xen lẫn chờ mong, cùng quan sát một màn này.

Bọn họ không thể nhìn thấy tương lai của bình chứa chuẩn hoàn mỹ, bởi vì xung quanh có một thứ lực lượng giống như một loại trường bức xạ nào đó, một mực vắn vẹo hết thảy, không thể quan sát được, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi mà thôi.

Thời gian chờ đợi lần này cực kỳ dài lâu, có lẽ là trăm năm, có lẽ là ngàn năm, lại có lẽ chỉ vồn vẹn là vài tiếng đồng hồ.

Biến hóa kết thúc.

Thân thể bình chứa chuẩn hoàn mỹ đời thứ hai đã thay đổi rất nhiều, vượt quá sức tưởng tượng của chúng Thần.

Ở trước mặt nó, chúng Thần chỉ như những con kiến hay hạt bụi bặm nhỏ bé.

Trên người nó mọc ra thật nhiều con mắt và quái miệng. Toàn bộ những con mắt kia đang nhìn chăm chăm vào chúng Thần trên hư không xung quanh.

Lập tức, từ trong miệng nó phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhưng không phải Thần ngữ, có vẻ như đó là một nụ cười quái dị.

Sau đó, một luồng khủng bố lực lượng bao phủ chúng Thần. Con quái vật kia trực tiếp kéo bọn họ vào trong thân thể.

Chúng Thần lập tức cảm nhận được lực lượng khủng bố ập tới, điên cuồng cắn nuốt bản thân, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Âm Ảnh Thần Vương và Ách Vận Thần Vương không khỏi khiếp sợ, vội vàng bỏ chạy trốn chết, nhưng những vị Thần khác ở bên cạnh bọn họ đều bị con quái vật kia hút vào. Bọn họ chỉ kịp kêu lên một tiếng bi thảm, đã bị con quái vật nọ ăn luôn, Thần Huyết vương vãi khắp nơi.

Bỗng nhiên, quái vật kia chú ý tới điều gì đó, nó nhìn chăm chăm vào một con mắt cực lớn đang nằm dưới mặt đất.

Ngay lập tức, từ bên trong những con mắt trải rộng toàn thân quái vật lại bắn ra thật nhiều hào quang hỗn loạn, tựa như tham lam lại tựa như kiêng kỵ. Quái chi vung tới, lượm con mắt rơi rụng dưới mặt đất kia lên, trực tiếp nuốt xuống.

Sau khi một ngụm nuốt luôn con mắt cực lớn kia, quái vật tiếp tục đánh về phía chúng Thần khác.

Nhưng chưa ăn được bao nhiêu, bỗng nhiên thân thể nó lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó, toàn bộ những con mắt vốn có màu đỏ tươi kia, đều lột xác chuyển thành màu trắng đen. Mà chưa hết, vẻ ngoài của những con mắt này lại trở nên giống hệt con mắt từng bị nó ăn tươi lúc trước.

Ngay sau đó, thân thể quái vật phồng lên, rồi sụp xuống co rút vào bên trong, hóa thành một hình cầu.

Phần chính giữa của hình cầu nọ lại xuất hiện một bóng mờ, giống hệt đôi con ngươi dựng thẳng.

Không thể tưởng tượng nổi, con quái vật vừa nãy lại biến thành một viên nhãn cầu cực lớn, mà vẻ ngoài của viên nhãn cầu này lại cực kỳ tương tự với con mắt từng bị nó ăn kia.

Thấy một màn như vậy, âm Ảnh Thần Vương và Ách Vận Thần Vương đều khiếp sợ không thôi, đồng thời cũng mờ mịt khó hiểu.

Trải qua vô số năm tháng, bọn họ đều không ngừng khám phá quá khứ và tương lai, nhưng ở thời điểm hiện tại, khi đối diện với con mắt phía trước kia, suy nghĩ trong đầu bọn họ lại trở nên cực kỳ mờ mịt, không thể nhìn thấu nổi.

Như thể thời gian bên người viên nhãn cầu kia đã bị động lại, không thể nhìn thấy bất cứ dấu hiệu gì của tương lai.

“Quá mức nhỏ yếu.” Một tiếng than nhẹ vang lên.

Nghe được âm thanh này, hai vị Thần Vương đều trở nên kinh hãi. Bởi vì đó rõ ràng là giọng nói của Hứa Thâm.

“Tuy ta là vĩnh hằng, nhưng đám các ngươi lại không phải vĩnh hằng. Một khi các ngươi đã muốn vĩnh hằng như vậy, ta cũng có thể ban nó cho các ngươi.” Hứa Thâm nhẹ giọng nói.

Hai vị Thần Vương và chúng Thần may mắn còn tồn tại đều nghe mà không sao tin nổi.

Hứa Thâm đã trở thành bình chứa hoàn mỹ rồi?

Là bọn họ thật sự chế tạo được nó sao?

Hứa Thâm không tiếp tục nhiều lời cùng những vị Thần này nữa, có nói nhiều cũng vô nghĩa. Tựa như lúc trước, ở trước mặt chúng Thần, hắn là một con kiến, thì tới lúc này ở trước mặt hắn, chúng Thần cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Hứa Thâm có thể cảm nhận và tiếp nhận trạng thái hiện giờ của chính mình, bởi vì không cần biết hắn biến thành dáng vẻ gì, hắn đều có thể tiếp nhận được.

Thân ta là vũ trụ, vũ trụ tức thân ta.

Đây là trạng thái siêu việt Thần.

Hoàn mỹ chân chính.

Chương 1143: Đại Kết Cục!

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

Chỉ có tiếp nhận hết thấy, mới có thể không ngừng hấp thu, không ngừng gia tăng lực lượng.

Chờ tới khi quá trình hấp thu và tiêu vong đạt đến trạng thái cân bằng, thì trên một trình độ nào đó, đây chính là sinh mệnh hoàn mỹ mà chúng Thần từng tưởng tượng.

Lúc trước, Hứa Thâm đã bị con quái vật không thể khống chế được này ăn luôn, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã đảo khách thành chủ, dưới quá trình tiếp nhận, chẳng những quái vật không thể hấp thu được hắn, mà ngược lại, hắn mới là kẻ hấp thu quái vật.

Nhưng trên thực tế, dù không có con quái vật này, hắn muốn đạt đến trạng thái hoàn mỹ như hiện tại, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dù sao, hắn đã có một đại gia đình rồi.

Hơn nữa hắn cũng hiểu được nên làm như thế nào để kiến tạo một đại gia đình càng to lớn hơn.

Nhưng... điểm khiếm khuyết nhất trong gia đình này, chính là nó đã thiếu đi bóng dáng mà Hứa Thâm muốn nhìn thấy nhất.

Hắn không để ý đến vẻ rung động trên gương mặt chúng Thần xung quanh, dứt khoát hé miệng, hấp thu toàn bộ chúng Thần còn sót lại, làm chuyện tương tự như con quái vật vừa rồi đã làm.

Khi hắn làm xong hết thấy những chuyện này, thế giới lại quy về tĩnh mịch.

Hứa Thâm tiếp tục nuốt ăn, hắn ăn sạch những con khur trong biển khur, những bộ xác, những bình chứa tàn thứ phẩm thất bại, toàn bộ đều ăn sống, hấp thu.

Không biết đã qua bao lâu, thế giới lại quy về tĩnh mịch.

Chỉ còn lại duy nhất một tồn tại, đó là Hứa Thâm.

Hắn có chút thương cảm đưa mắt nhìn thế giới cực kỳ vắng vẻ quanh mình. Tới lúc này, hắn càng thêm cảm nhận sâu sắc về những gì Mai Phù từng trải qua.

Trở thành sinh mệnh hoàn mỹ, không có gian nan như những gì Hứa Thâm từng tưởng tượng, nhưng bậc cửa này lại là thứ mà chúng Thần vĩnh viễn cũng không thể vượt qua.

Bởi vì chúng Thần tuyệt không tiếp nhận phạm nhân, tiếp nhận Liệt Thần.

Khi một tư tưởng nào đó trở thành thâm căn cố đế, thì mặc cho bản thân cố gắng như thế nào, cũng luôn đi vòng qua con đường tắt tốt nhất.

Nhân loại vốn là vật thí nghiệm do chúng Thần thôi diễn, nhưng chúng Thần lại không thể nhìn thấy đủ những loại phẩm chất ác liệt trên thân thể nhân loại, hoặc là nói chúng Thần có thấy được, nhưng bọn họ chỉ cho rằng đó là thứ nhân loại vừa mới có, chứ không cho rằng đó là thứ nhân loại đã có sẵn từ lâu.

Bọn họ càng không biết rằng ở thời điểm bọn họ suy nghĩ như vậy, hành vi của bản thân cũng được xác định rồi.

Hứa Thâm không chờ đợi quá lâu, đã vội vàng lựa chọn khởi động Thần quốc.

Hắn hóa thân thành vũ trụ, trở thành Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Nếu muốn làm cho chúng Thần vĩnh sinh, làm cho Mai Phù tái hiện, chỉ có duy nhất một biện pháp, chính là một lần nữa khởi động lại cũng giống như một bộ phim điện ảnh vậy.

Chúng Thần có thể tùy ý sửa chữa nội dung của vở kịch, nhưng khi bộ phim kết thúc, không cần biết kết cục như thế nào, quá trình này cũng chấm dứt rồi.

Muốn làm cho bộ phim điện ảnh nọ vô hạn phát hành, muốn làm cho chúng Thần không hoàn mỹ đạt tới vĩnh sinh, biện pháp duy nhất chính là tuần hoàn.

Làm cho bộ phim điện ảnh nọ vô hạn tuần hoàn, khiến cho số lần xuất hiện của bọn họ trở nên vô hạn, biến thành vĩnh hằng.

Mà điều Hứa Thâm phải làm, chính là ấn nút khởi động bộ phim ấy vô số lần.

Bởi vì, hắn muốn trông thấy Mai Phù.

Bên trong một khu chung cư nhỏ tại thành Đê, khu Hắc Quang.

Sương mù dày đặc xâm nhập, một thiếu niên nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch.

Thân thể hắn rúc trong chăn, run run rẩy rẩy, thoát nhìn gương mặt của hắn không có con mắt, chỉ có mũi và miệng, vị trí của con mắt lại là một mảnh da hoàn chỉnh.

Nhưng không ai hay biết, thiếu niên ấy có thể nhìn.

Mà ngay vừa rồi, hắn đã nhìn thấy một màn vô cùng khủng bố.

Mẹ của hắn đã bị một con quái vật ăn luôn, quái vật kia có dáng vẻ giống như con nhện. Nhưng quái vật nọ không làm bị thương hắn, ngược lại nó còn có ý đồ hút huyết nhục của mẹ cho hắn ăn, hắn chỉ có thể giả vờ nói mình không đói bụng và trở về phòng.

Ta không thể biểu hiện quá mức khác thường...

Ta không thể cho quái vật kia biết, ta nhìn thấy nó!

Thiếu niên không ngừng điên cuồng hô lớn như vậy với mình, nỗi sợ hãi trong lòng đã đạt tới đỉnh điểm.

Khi hắn thật vất vả mới làm cho nội tâm của mình bình tĩnh trở lại, thì trong lúc vô tình quay đầu, trái tim hắn đột nhiên đập chậm lại một nhịp.

Chỉ thấy phía trên tủ quần áo trong phòng, lại có một thiếu nữ đang ngồi, đôi chân nhỏ trắng như tuyết đang lắc lư phía trước ngăn tủ.

Dường như thiếu nữ nọ cũng cảm nhận được điều gì, cô ấy “Nha” một tiếng, rồi có chút hứng thú mà tròn to đôi mắt, gương mặt toát lên vẻ mừng rỡ, hỏi: “Cậu nhìn thấy tôi ư?”

Cơ bắp toàn thân thiếu niên trở nên căng thẳng.

Trong đầu hắn lại điên cuồng hô lớn, nhưng vẻ mặt không có lấy một chút biến hóa gì, chỉ chậm rãi lộ ra vẻ cứng ngắc mà quay đầu đi.

Ta không nhìn thấy người.

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0704730588

